Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

107605

THESAVRI LINGUÆ LATINÆ,

EX BIBLIOTH PUB COLLEG LUGDUN.

BIBLIOTH PUBL LUGDUN

TOMUS III.

BIBLIOTHÈQUE DE LA VILLE DE LYON

BIBLIOTHÈQUE DE LA VILLE LYON 1897

ARGENTORATI,
Apud Lazarum Zetznerum Bibliopolam.
M. DC. IV.

Digitized by Google

Digitized by Google

P

P LITERA muta est, nec h post se admittit, nisi in dictionib. Græcis: ut in Phaethon. Conuertitur quãdoq; in transferendis dictionibus Græcis, P, in B: ut quod apud Græcos πύξος, apud nos Buxus scribitur. Interdum P exile, pro PH poni solet: ut quod à Græcis φοίνιξ, cum ph scribitur, à nostris Puniceus uertitur.

P. posuit. PAS. Passus. P. Publius, pupillus. P. AEL. AVG. LIB. Publius Aelius Augusti libertus. P. C. Pactum conuentum, uel Pecunia constituta. P. D. Publicè dedit. P. F. publicè fecit: Publij filius: Pius felix. P. H. C. Publicus honor curandus. P. I. R Populum iure rogauit. P. IV. uel, I. Principi iuuentutis. P. IR. Populus, uel Publius irrogauit. P. L. Publij libertus. P. M. Pontifex Maximus. P. M. Principi militum. PP. C. uel, P. C. patres conscripti. P. P. P. Primus pater patriæ. P. P. Pater patriæ: Pater patratus. P. P. HISP. C. Præses prouinciæ Hispaniæ Citerioris. P. P. P. P. P. E. S. S. S. E. V. V. V. V. V. V. V. F. F. F. F. P. P. R. Primus pater patriæ profectus est, secum salus sublata est, uenit uictor, ualidus, uincens, uires urbis uestræ, ferro, flamma, frigore, fame, pace populi Rom. PQ. Postquã. P. R. E, uel EX. Post reges exactos. P. R. Populus Rom. PS. Plebiscitum. P. SS. Plebiscita. P. S. Posuit sibi. PS. F. Publicè sibi fecit: Publicè saluti fecit. P. S. F. C. Publicæ saluti faciundum curauit: uel, Publico, aut proprio sumptu faciundum curauit. PV. Pupilla. PAC. P. R. Pace populo Romano: uel, Pace populi Rom. PA. DIG. uel, P. D. Patriciatus dignitas. PAL. Palmensi. PAR. Parentum. PARTH. Parthicus. PATR. Patricius.

PR. Prætor. PR. S. Prætoris sententia. PR. VR. Prætor urbanus. PR. PER. Prætor peregrinus. PRR. Prætores. PR. PR. Proprætor. PRAE. PRES. Præfectus Præsidij. PRAEF. Præfectus. PRAEF. VR. Præfectus urbis. PRAE. VIGIL. Præfectus uigilium. PRI. KL. uel K. Pridie Kalendas. PRID. NON. APR. Pridie nonas Aprilis. PRINC. IVVENT. Princeps iuuentutis. PROC. uel PROCOS. Proconsul. PROCOSS. uel PROCC. Proconsules. PRON. Pronepos, uel Proneptis. PROPRAET. Proprætor. PROV. Prouincia. PRS. P. Præses prouinciæ. PRSS. Præsides.

PP. AVG. Perpetuo Augusto, ut in fine proœmij Institutionum Ciuilium.

PP. propositum significat in Codicis constitutionibus. Leges enim & Edicta & Constitutiones palàm, publico in loco promulgabantur, ut eas legere quisque posset.

PA. pro parte: & PO. pro populo positum est in Saliari carmine. Festus.

Pabulum] pabuli, pen. corr. (νομή, βορά, φορβή, χιλός, χόρτασμα) Propriè est pecudum & aliorum brutorum cibus herbaceus, paleaceus, uel stramentitius: ut ait Valla. Plin. lib. 10. cap. 24. 2, Nec occultantur turdi, nisi sæpe ibi quò hybernum pabulum petant. Virg. 1. Aeneid. 96,

—— priusquam
Pabula gustassent Troiæ, Xanthumq; bibissent.

Dia pabula. Lucret. lib. 5. 189.
Dira pabula. Stat. 12. Theb. 114.
Insueta pabula. Virg. 1. eclog. 10.
Læta. Lucret. lib. 1. 3, Virg. 3. Georg. 77.
Larga. Lucret. lib. 5. 174.
Luxuriosa. Vide Luxus.
Naturalia. Vide Nascor.
Pinguia. Virg. 1. Georg. 18.
Tristia. Senec. Thyest. 8. 26.
Virgea. Virg. 3. Georg. 64.
Viridia. Quint. lib. 2. cap. 10. 4.
Pabula canescunt. Ouid. 2. Metam. 43.
Terræ concipiunt pabula. Virg. 1. Georg. 18.
Decerpere pabula. Ouid. 13. Metam. 200.
Distendi pabulo. Quint. lib. 2. cap. 10. 4.
Infensare pabula. Tacit. lib. 5, Adequitare castris, infensare pabula. Hoc est infestabat.
Parua pabula legens hirundo. Virg. 12. Aeneid. 95.
Metere pabula falce. Ouid. epist. 6. 17.
Obterere pabula. Lucan. lib. 6. 17.
Nocturna pabula petunt fœtæ. Senec. Hippol. 1. 4.
Mollia pabula surgunt. Ouid. 7. Metam. 57.
Pabulum, per translationem ad alia transfertur, ut, Amoris pabula sibi absterrere. Vide Absterreo.
Animorum, ingeniorumq; naturale quasi quoddam pabulum consideratio contemplatioq; est. Cic. 4. Acad. 229.
Studij pabulum. Cic. de Senect. 45.
Dare pabula morbo. Ouid. 8. Metam. 177.
Digna canis pabulo. Prouerbium est, quod fermè idem ualet ac si dicas, uix quisquam est tam inutilis minister, quin si nõ amplo salario, certè uictu dignus esse uideatur. Quadrabit in hominem non usquequaq; reijciendum: aut in assentatorem, & ob id idoneum, qui in aulis principum uersetur, ubi nullo in precio sunt qui nesciunt adulari. Refert Suidas.
Corrumpi pabulo & glande inimicorum. Cicero de Aruspic. respon. 4.

¶Pabularis, & hoc pabulare, penult. prod. (χορτασματικός) Quod ad pabulum pertinet, seu quod pro pabulo datur. Colum. lib. 11. cap. 2. 57, Et lib. 2. cap. 14. 1, De lupino nihil dubito, atq; etiam de pabulari uicia. Plin. lib. 18. cap. 16. 3, Omnia hæc pabularia.

¶Pabulor, pen. corr. pabularis (νέμω, χορταγωγέω) pabulari, Pabulum ex agris capere manibus aut falce in pastionem iumentorum. Cæsar 8. bel. Gal. 38, Et quum pabulatum, frumentatumq; longius esset proficiscendum. Idem lib. 5. 65, Quum Cæsar pabulandi causa tres legiones atq; omnem equitatum, &c.

Pabulari, Pascere. Colum. lib. 7. cap. 6. 8, Subinde quæ cedit (scilicet capella) compesci debet, ne procurrat, sed placidè ac lentè pabuletur.

Pabulari oleas fimo, Fimum in pabulum & nutrimentum ac fomentum dare ipsis oleis, hoc est, stercorare. Columel. lib. 5. cap. 9. 11.

¶Pabulator, pen. prod. pabulatoris (χορταγωγός) Qui pabulatum uadit. Cæs. 5. bel. Gal. 65, Repentè ex omnibus partibus ad pabulatorem aduolarunt. Liu. 9. bel. Pun. 11.

¶Pabulatio, Verbale (χορταγωγία) Cæsar 7. bel. Gal. 49, Omnibus modis huic rei studendum, ut pabulatione & commeatu Romani prohibeantur.

Pabulatio, Pastus. Varr. 3. de re Rust. cap. 16. 16, Si è bono loco transtuleris, ubi idonea pabulatio non est, fugitiuæ fiunt De apibus. Colum. lib. 7. cap. 9. 11.

¶Pabulatorius, Adiect. (χορταγωγικός) ut, Pabulatoria corbis in qua reponũtur pabula. Col. lib. 6. ca. 3. 4. Vide Corbis.

BIBLIOTHÈQUE DE LA VILLE LYON 1887

Digitized by Google

Pacatus] Vide Pax.

Pacensis] Colonia, Octauanorum Colonia est, quam & classicam fuisse appellatam refert Plin. lib. 3. cap. 4. Eam è Roma deductam esse apud nostratem Forum Iulij idem eodem loco author est. Forum Iulij nunc Ferien dicimus in extremis Prouincia.

Pacensis conuentus. Plin. lib. 4. cap. 22.

Pachorus] Vide Pacorus.

Pachydermos] παχυδέρμος, crassipellis, fatuus, rudis: ita enim Graeci obtusioris ingenij homines uocitare consueuerunt. Caelius Rhodiginus lib. 6. Lectionum antiquarũ, cap. 1. παχυμιγῶς, ἁδρῶς, παχέως, inquit Hesychius, id est crassè, pinguiter. Hinc παχυμιγέστερον, id est, pinguius, per maiores partes. Vlpian. l. 7. de Peculio in P. Scire autem non utiq; singulas res debet, sed παχυμιγέστερον, id est, pinguius, in summa quod aiũt. Pinguius donatori succurrere debemus, quàm ei, qui uerum debitum persoluere compellitur. l. 49. de re iudicat. in P. Gell. lib. 14. cap. 1.

Pachynus] pen. prod. (πάχυνος) promontorium Siciliae, Peloponnesum spectans, ab aeris crassitudine: nam παχύ, pingue & crassum dicitur. Virg. 3. Aeneid. 86,

Praestat Trinacrij metas lustrare Pachyni. Priscianus in Periegesi,

Qui procul effusis Pachyni distenditur oris. In quo uersu penultima quidem corripitur, sed caue imiteris.

Versa est Pachynos ad Austros. Ouid. 13. Metam. 157.

Pachytis] Morbus oculorum, quoties ex humore tumescunt, crassiores densioresq; apparentes. παχύτης enim densitas, tumor, crassitudo appellatur. Cael. lib. 7. cap. 20.

Pacifer, Pacificator, Pacifico] Vide Pax.

Pacideianus] pen. prod. (Πακιδειανὸς) Gladiator apud Lucilium, ut refert Cicero 4. Tuscul. 73. ad Quint. fratrem, lib. 3. 20. 3.

Pacinus] pen. prod. Vnus ex nepotibus Volsinij regis, cognomento Luculli, qui relicto Illyrico, in Italia consedit, ubi & populos Pacinates de se nominauit. Auth. Festus.

Pacionem] antiqui dicebant, quam nũc pactionem dicimus: unde & Pacisci adhuc, & Paceo in usu remanet. Festus.

Paciscor] pacisceris, pen. corr. pactus sum (συντίθεμαι, συντίθεμαι, ὁμολογέω, ἐμπιδέω, συμφωνέω) pacisci, Pactum facere, conuenire: & ferè praepositioni cum adiungitur. Cicer. in Parad. 55, Si quotidie fraudas, decipis, poscis, pacisceris, aufers, eripis. Plin. epist. 109, Peto, atq; etiam paciscor, ut simul agat Cremutius Rufo.

Pacisci de mercibus. Suet. de claris Grammat. 7.

Pactus sum hanc rem. Iustinus lib. 2, Cum Xerxe nuptias filiae eius paciscitur.

Pacisci & constituere diem. Cic. 1. in Catil. 17.

Foedus pacisci. Cic. pro Sestio, 26.

Inducias aliquot dierum cum hoste pacisci. Cic. 1. Off. 49.

Pactus est duo millia. Mart. lib. 8. 18.

Praemium pacisci ab aliquo. Cic. Quint. fratri, lib. 3. 19. 3.

Pretium pacisci. Ouid. 8. Metam. 62.

Pretium praedonibus pro capite pacisci. Cic. 3. Off. 145.

Rem aliquam alia pacisci. Senec. 1. de Clement.

Pacisci uitam ab hoste. Salust. in Iugurtha. id est, pactum de uita salua facere.

Vitam pro laude pacisci. Virg. 5. Aeneid. 46.

Pactus dimitti. Plinius libro 8. capite 7. 1, Nanque unum qui superarat, obiecit elephanto: & ille dimitti pactus si interemisset, solus in arena congressus, magno Poenorum dolore confecit.

Paciscor cum. Cic. 5. Verr. 28, Ne quis frumentum de area tolleret, antequam cum decumano pactus esset.

Pacisci mercede cum aliquo ut. Liu. 5. bel. Pun. 183.

Sestertio cum aliquo pacisci. Cic. in Salust. 12.

Filiam alicui pacisci. Cic. Attico, lib. 5. 109. 2.

Haec tibi pacta est Callicli filia? LE. ego ducam pater. Hoc est, Promisit' ne ipsa tibi, siue dedit tibi fidem? Plautus Trinum. 17. 57. Plin. lib. 15. cap. 30. 8.

Iniquè pacisci. Vide Iniquus.

¶ Pactus, Participium (ὁμολογημένος) Pacto decretus. Plautus Asin. 12. 145,

— hinc inerunt uiginti minae bonae, mala opera partae.

Has ibi nos pactis legibus dare iussit. Barbari, Sub conditione dicunt.

Meritis & uoce pactus est. Ouid. 5. Metam. 6.

Coniux pacta. Ouid. 14. Metam. 90.

Fides pacta. Ouid. 3. Fast. 97.

Foedus pactum. Virg. 4. Georg. 32.

Pactae cum hoste induciae. Cic. 1. Off. 49.

Merces pacti. Horat. 3. Carm. ode 3. 5.

Pactam rem habeto. Plaut. Poen. 17. 37.

Teda pacta, Coniugium pactum. Ouid. 9. Metam. 145.

¶ Pactum, pacti (συνθήκη, ὁμολογία, συμβόλαιον, σύμφωνον) Conuentionem significat. Cic. 2. de Inuent. 171, Pactum est quod inter aliquos conuenit, quod iam ita iustum putatur, ut iure praestare dicatur. Vlpianus de pollicitationibus, l. pactum, Pactum, est duorum consensus atq; conuentio: Pollicitatio uerò, offerentis solius promissum. Idem de pactis, l. 1. pactum autem à pactione dicitur: unde & pacis nomen appellatum est.

Conditio atq; pactum. Cic. 2. Verr. 11.

Pacta, conuenta, stipulationes, &c. in foro cognoscenda. Cicero 2. de Orat. 56.

Formula pacti. Ouid. epist. 9. 30.

Inexorabile pactum. Stat. 1. Theb. 1.

Sacrum pactum. Valer. 8. Argon. 80.

Conuenit pacto. Vide Conuenio.

Exuere pacta. Tacit. lib. 5.

Ligare pacta. Propert. lib. 4. eleg. 4. 17.

Obseruantur ex conuentu sine legibus pacta. Author ad Herennium, lib. 2. 53.

Praestat iuri pactum. Cic. 2. de Inuent. 171.

Seruare pactum. Cic. 3. Off. 124.

Pacto, Ablat. pro Modo aliquando ponitur. Plaut. Rud. 31. 46, Non tacebo unquam alio pacto, nisi taleto comprimor. Hoc est aliàs. Terent. And. 1. 1. 22, Eo pacto & gnati uitam, & consilium meum cognosces.

Nullo pacto. Vide Nullus.

¶ Pactio, pactionis, Verbale (συνθεσία, σύνθημα) Vlpianus de pactis, l. 1, Est autem Pactio, duorum, pluriumúe in idem placitum & consensus. Cicero 3. Verr. 11, Sciebam in reijciendis iudicibus nonnullos memoria nostra pactionis suspicionem (non uitasse.

Accedere ad pactionem. Vide Accedo.

Adire ad pactionem. Vide Adeo, adis.

Pecuniarum pactiones agere. Cic. de Prouinc. Consul. 8.

Conficere pactiones. Vide Conficio.

Facere pactiones. Cic. 7. Verr. 93.

Facere de tota lite pactionem. Cic. pro Rosc. Comoedo, 23.

Nuptialem pactionem facere, Liu. 4. ab Vrbe, 21.

Intercisae pactiones. Cic. in Parad. 58.

Obligare pactionibus suorum praemiorum aliquos. Cicer. Post red. in Senatu, 29.

Perturbare conditiones & pactiones. Cic. 3. Off. 146.

Venire ad aliquam pactionem. Cic. 2. de Inuent. 176.

¶ Pactor

Digitized by Google

¶ Pactor, pactoris, Aliud uerbale (ὁμολογήτωρ) Cicero 7. Ver. 44, An fœderum interpretes, societatis pactores, religionis authores?

¶ Pactitius, Adiectiuum (συνθηματικός) Vulgò Conuentionalis dicitur. Gellius lib. 1. cap. 25, Cessatio pugnæ pactitia, induciæ dicitur.

Paco] pacas. Vide Pax.

Pacorus] pen. corr. (πάκορος) Suidæ Orodis regis Parthorum filius, eius qui Crassum dolo circunuentum interemit. Quam maculam postea Ventidius Bassus, Antonij legatus deleuit, Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæso. Horat. 3. Carminum,

Bis iam Monæsos, & Pacori manus
Non auspicatos contudit impetus
Nostros. Alij scribunt, Pachorus.

Pactia] πάκτια, Stephano insula maris Aegei, una Cycladũ, candido marmore nobilis, distans à Delo XXXVII. M. passuum. Alio nomine Paros dicitur. Author Plinius librò 4. capite 12.

Pactias] πακτίας, Agri Ephesij mons est Mycaliæ incumbens, & ab ea ad Mediterranea deflexus. Author Strabon. libro 14.

Pactiæ, Plinio (πακτίαι Ptolemæo) oppidum est Thraciæ ad Propontidem, non procul à Cherrhoneso: cuius meminit Plinius libro 4. capite 11. Sunt item Pactiæ, insulæ quædam in mari Lycio, apud eundem Plin. lib. 5. cap. 31.

Pactilis] Vide Pango.

Pactis] dis: Organum dichordum, quo ad psalmos canendos utebantur antiqui. Cæl. lib. 9. cap. 4, Improbata autem sunt & instrumenta alia, ut Pactides, &c.

Pactitius] Vide Paciscor.

Pactolus] pen. prod. (πακτωλός) fluuius Lydiæ, aureis arenis Smyrnæos irrigans agros. Iuuen. Sat. 14. 13,

Quod Tagus & rutila Pactolus uoluit arena. Virg. 10. Aeneid. 29.

Liquores Pactoli. Propert. lib. 1. eleg. 13. 3.
Diues Pactolus rutilas despumat arenas. Claud. 5. Paneg. 11.
Lydius Pactolus. Senec. Oedip. 5. 13.
Rudentis Pactoli aurea stagna. Claud. 1. in Ruffinum, 21.

Pactoli opes, Figura prouerbialis, quam in uarios usus accommodare licebit, quum de summis diuitijs sermo erit faciendus. Vsus est Philostratus. Vide Erasmum.

Pacton] est Scaphæ genus, ex uirgis ita compositum, ut textile quiddam uideatur. Strabo lib. 17.

Pactorum portus: sunt angustiæ in Cherrhoneso, seu portus angustus, à Pactis populis, aut pacto ibidem inito. Strabo libro 7.

Pactum] Vide Paciscor.

Pacuuius] πακούβιος, poeta Brundusinus, Ennij sorore natus, emicuit quo tempore Scipio Numantiam deleuit. Scripsit tragœdias, deinde Tarentum se recepit: decessitq; nonagenarius, ut est author Eutropius: posuitq; sibi epigramma, quod Gellius adnotauit lib. 1. cap. 24. Hic (ut Quintilianus ait) grauitate sententiarum, pondere uerborum, authoritate personarum clarissimus fuit, citra tamen nitorem. Pers. Satyr. 1. 8,

Sunt quos Pacuuiusq; & uerrucosa moretur
Antiopa.

Pacuuius Taurus, Aedilis plebis, qui Romæ restituit Sibyllæ statuam. Plin. lib. 34. cap. 5, Equidem & Sibyllæ iuxta rostra esse non miror, tres sint licet: una quam Sex. Pacuuius Taurus Aedilis plebis restituit: duæ, quas M. Messala.

Pacyris] Scythiæ Europeæ fluuius, in sinum Carcinitem influens. Author Plin. lib. 4. cap. 12.

Pades] Gallicum esse uerbum ait Plin. lib. 3. cap. 16. id est, Picea arbor, à qua & Padum nomen accepisse ait.

Padua] παταβίον, Vrbs à Padi uicinitate dicta, quæ & Patauium Ptolemæo, lib. 5. cap. 1. dicitur. Primò Antenorea dicta est, unde Antenoridæ: postea Patauini & Paduani. Apud Patauium natus est Titus Liu. historicus celeberrimus, qui res Romanas summa facundia perscripsit. Similiter Stella, & Valerius Flaccus poetæ, & Paulus iureconsultus. Fertur quoq; Volusius poeta Patauinus, qui post Ennium rerum gestarũ populi Romani annales carmine descripsit. Vide Plin. lib. 5. cap. 1. Catul. de Cinna poeta, epig. 90. 2,

At Volusi annales Paduam morientur ad ipsam.

Padus] πάδος, fluuius, qui (ut Plinius lib. 3. cap. 16. scribit) è gremio Vesuli montis celsissimum in cacumen elati, finibus Ligurum Vagienniorum uisendo fonte profluens, condensq; sese cuniculo, & in Forouibiensium agro iterum exoriens, nulli amnium claritate inferior. A Græcis dictus ἠριδανός, ac pœna Phaethontis illustratus. Augetur à Canis ortu, liquatis niuibus, agris quàm nauigijs torrentior. Metrodorus refert, quòd circa fontem arbor fit multa picea (quæ Pades Gallicè uocetur) Padum hoc nomen accepisse.

Populifer Padus. Ouid. 2. Amor. eleg. 17. 7.
Olorifer Padus. Claud. ad Serenam, 17. 3.
Refluens Padus. Valer. 8. Argon. 19.
Stagnans Padus. Lucan. lib. 4. 27.

Padusa] pen. prod. (παδόσα) fluuius, quem Padi brachium Rauennam usque perductum facit, Messanicum alio nomine appellatum. Plinius lib. 3. cap. 16. Claud. in Epithal. Palladij, 46. 22,

Eridani ripas, & raucæ stagna Padusæ.

Padaneus] Adiectiuum. Solinus cap. 33, Precium operæ est ire longius, ne Padaneæ syluæ credantur lapidem fleuisse.

Padinates] populi in octaua regione Italiæ. Plinius libro 3. capite 15.

Pæadrus] Regio montana Iberiæ trans Cyrũ. Strabo lib. 11.

Pæan] pæanis, pen. prod. m. g. (παιάν) Hymnus erat in Apollinis laudem decantari solitus, sicut dithyrambus in laudem Bacchi, ut Iulius Capitolinus inquit: qui non solùm in auersione malorum decantabatur, sed etiam in uictoria. Interfecto enim Pythone, laudibus & carminibus laudatus fuit, quæ pæana dixerunt. Virg. 6. Aeneid. 132,

— lætumq; choro pæana canentes. Abusiuè tamen pro omni deorum laude ponitur. Vnde opus suum Pindarus de laudibus omnium deorum, Pæana inscripsit. Pæana uerò à παίω, medeor deriuatur: quòd scilicet morbis medelã præbens, finem faceret. Vnde & Apollo ipse Pæan dictus est. Iuuenal. Satyr. 6. 18,

Parce precor Pæan.

Pæanem citare, Cicero Latinè reddidit, quòd Græci παιωνίζειν dicunt: idq; ad consuetudinem phonascorum in excitandis arterijs respiciens, quæ hoc uerbo explicatur. Videtur autem pæan esse contentionis uocis, sicut minuritio remissionis. Locus Ciceronis est lib. de Oratore 1, Qui & annoi, etc. Hoc nos si facere uelimus, antè condemnentur ij quorum causas receperimus, quàm toties, quoties præscribitur, pæanem, aut minuritionem citarimus. Ex Turnebo. Vide Cito, citas, & Minuritio.

Pæan, pro dimensione certis non modò syllabis sed syllabarum temporibus definita, pedis nomine à poetis & rhetoribus nuncupatus. Est autem pæan duplex, authore Aristotele lib. 3. Rhetor. ad Theodect. Vnus, in quo prima syllaba est producta, quam tres breues sequuntur: ut ἀρξάμενοι: alter, qui oritur à tribus breuibus, extrema producta: ut ἐνιάκεον ἠ φάνισε νύξ. Nec uero Pæan prior aliud est, quàm choreus &

Pyrrichius: nec posterior aliud, quàm Pyrrichius & Iambus. Alij legunt, Pæon. Vide suo loco.

Pæan, nomen patris Philoctetæ. Sed ea appellatione melius per œ, quàm per ę scribetur. Hinc Pœantius, & Pœantiades.

¶ Pæantius, Adiect. (παιάντιος) ut, Heros Pæantius, Philoctetes Pæantis filius. Ouid. 1. de Remed. amor. 23.

Genus Pæantium. Seneca Herc. Oeth. 11. 14.

Pęantides] παιαντίδες, Gemmæ sunt, speciem habentes aquæ glaciatæ, quæ in Macedonia circa Thiresiæ sepulchrũ inueniuntur. Pregnantes fieri & párere dicuntur, & parturientibus mederi. Eædem & Gemonides dicuntur. Author Plin. lib. 37. cap. 10.

Pędagia] uocat Seneca ubi pueri uehebantur, epist. 124. Omnium pædagia, inquit, oblita facie uehuntur, ne sol, ne frigus teneram cutem lædat.

Pędagium] alio nomine logisterium: Locus est, in quo milites recensebantur, ijsq; stipendia numerabantur: quanquam est & diribitorium, ministratorum quoque, id est, locus in quo obuersantur ministri: qui quoniam Græcè dicantur pædes, Pædagium Plinio iuniori in Epistolis uocatur: Puer, inquit, in Pædagio mixtus pluribus dormiebat. Cælius Rhod. lib. 7. cap. 6.

Pędagogus] huius pædagogi, pen. prod. (παιδαγωγός) Pueri ductor: παῖς, puer: ἀγωγός, ductor: cui ducendorum puerorum prouincia datur. Cic. Attico, lib. 12. 250. 2. Sed & pædagogi probitas, & medici assiduitas, & tota domus in omni genere diligens, me rursus id suspicari uetat.

Diligendi sunt pædagogi & nutrices. Cic. de Amic. 64.

Versantur pædagogi lites ad auriculas adolescenti. Author ad Herenn. lib. 4. 156.

¶ Pædagogium, huius pædagogij (παιδαγωγεῖον) Locus in domicilio, in quo pueri seruiq; commorantur, qui παῖδες uocantur. Plin. epist. 247. lib. 7. ad Suram, Puer in pædagogio mistus pluribus dormiebat. Cælius lib. 7. cap. 6. legit, Pædagio.

Pædagogium. Hoc uocabulo turpius interdum etiam utebantur, quum eo cœtum puerorum, qui in delicijs habebantur, significarent. Tranquill. in Nerone, Super ingenuorum pædagogia, & nuptarum concubinatus, Vestali uirgini Rubriæ uim intulit. Quo in loco corruptè perperamq; scribitur proagogia, ut & in superiore Plinij loco pædagium. Turnebus.

Pædagogium, apud Iurisconsultos, Seruitium atq; mancipium dicitur. Vlpianus in l. quæsitum. §. si instructum. ff. de fundo instructo, & instrumento legato, Si instructum fundum legasset, ea pædagogia, quæ ibi habebat, & quum eò uenisset, præstò essent in triclinio, legato continentur. Turnebus hîc, Pædagogia, puerorum cœtus, id est, seruitia puerilis ætatis, & hinc pueros nobilium ministros, pagios, uelut pædagogianos pueros uulgò solemus appellare.

Pædagogium, Schola, siue Ludus literarius.

¶ Pædagogianus, na, num: Pædagogiani pueri. Ammianus Marcellinus: In pædagogiani, inquit, pueri speciem purpureis opertus tegminibus.

Pæderos] pen. corr. huius pæderotis, pen. prod. (παιδέρως) Genus acanthi. Plin. lib. 22. cap. 22. Diosc. lib. 3. cap. 17.

Pæderos, pæderôtis (παιδέρως) Gemma est, quam alio nomine Opalum uocamus, nonnulli etiam Sangenum: ita dicta, teste Plin. lib. 37. cap. 6. propter eximiam eius gratiã. παιδέρως enim nobis puerorum amorem significat.

Pæderos, est Vnguenti genus, quo Demetrium uti consueuisse liniendo faciem, Græci scribunt.

Pædia] pædiæ, pen. prod. (παιδεία) Eruditio, institutioq; in bonas artes, ut docet Gellius: interdum etiam pueritiam & ipsam puerilem ætatem significat. unde extat Xenophontis Græci nobile opus de pædia Cyri principis.

Pædiscę] παιδίσκαι, sunt ancillæ, & prostitutæ: hinc,

Pædiscium] παιδισκεῖον, prostibulum significat, & impudicarum locum. Cælius lib. 7. cap. 3. Inde attributum efficitũ.

Pædicus] ca, cum: Pædicæ tibiæ, sicut & Partheniæ. Puto esse pædicas, lasciuas, quæq; uenerem proritent. Cælius Rhodig. lib. 9. cap. 7.

Pędomatheis] παιδομαθεῖς, Qui à pueris statim discunt: quibus opponuntur Opsimatheis, qui scilicet serius & iam natu grandes ad discendum accedunt. Budæus.

Pædonomus] Ingenuorum adolescentum magister. Alex. Alexand. Traianus quoq; adolescentes ad quinq; milia bonæ indolis ex omni imperio selectos publicè alis & parentis affectu paribus disciplinis erudiri curauit, ex præcepto Lycurgi, qui ingenuis adolescentibus uirum præesse uoluit peritum ac uigilantem, ex his qui summi eliguntur magistratus, quem Pædonomum nuncupauit. lib. 2. cap. 25.

¶ Pædotriba, huius pædotribæ: uel pædotribes, pædotribis (παιδοτρίβης) Ludi literarij præceptor.

Pædotribia] παιδοτριβία, dicitur ars exercendi puerorum corpora. unde Aristoteles lib. 7. Politic. præcipit, adolescentes statim gymnasticæ esse tradendos.

Pędor] pædoris, pen. prod. masc. gen. (αὐχμός, ῥύπος) Squallor, illuuies, sordes, & omnis immunditia seu putor, in animali præsertim. Lucan. lib. 2. 15,

—— longusq; in carcere pædor. Cic. 3. Tuscul. 104, Ex hac opinione sunt illa uaria & detestabilia genera lugendi, pædores, muliebres lacerationes generum, pectoris, feminum, capitis percussiones.

Pædor à Græco deduci uidetur, quo παῖδες, id est, pueri dicuntur, qui in illa puerili ætatula sordidi ferè sunt, nec à sordibus sciunt abstinere.

Membra horrida pædore. Lucret. lib. 6. 255.

Longus in carcere pædor. Lucan. lib. 2. 15.

Obsitus pædore. Seneca Agamem. 13. 8.

Sedet pædor. Seneca Herc. Oeth. 4. 32.

¶ Pædidos, ῥυπαρός (inquit Festus) sordidos significat, atq; obsoletos. tractum uocabulum à Græco: quia παῖδες, id est, pueri, talis sint ætatis, ut à sordibus nesciant abstinere.

Pęgma] pegmatis. Vide Pegma.

Pęgnium] παίγνιον, Græca uox est, quæ nobis ludum sonat, uel rem ludicram, aut puerilem oblectationem: unde Technopægnium, ludicrum quoddam poema ab Ausonio inscriptum est.

Pęminosus] Vide Peminosus.

Pæon] huius Pæonis, pen. corr. (παίων) Nomen uiri medicæ artis peritissimi, quem Homerus lib. 5. Iliad. scribit curasse Plutonem, grauiter ab Hercule uulneratum: à quo Pæonia herba dicitur, quam inuenit.

Cura Pæonia. Claud. de bello Getico, 25.

Pæon] παίων, Genus pedis est, siue mensuræ, qua tum poetæ, tum oratores suas dictiones demetiebantur, qui à Diomede quadruplex esse traditur: quorum primus, ex longa & tribus breuibus constat: secundus, ex breui & longa & duabus breuibus: tertius, ex duabus breuibus & longa & breui: quartus, ex tribus breuibus & longa. Cic. 3. de Orator. 101, Probatur autem ab eodem illo maximè pæon, qui est duplex. nam aut à longa oritur, quam tres breues consequuntur: ut hæc uerba, Definite, Incipite, Comprimite. aut à breuibus deinceps tribus, extrema producta atq; longa: sicut illa sunt, Domuerant sonipedes. atq; illi philosopho ordiri placet à superiore pæone, posteriore finire.

Pæonia] παιωνία, Herba à Pæone medico, qui eam inuenit:

Digitized by Google

uenit. Plinius libro 25.capite 4.2, Vetustissima inuentu pæonia est,nomenq; authoris retinet,quam quidam pentorobon appellant,&c.

Pæonia] παιωνία, Regio est in Europa, à Pæone Endymionis filio & Epei fratre,qui uictus cursu ab Epeo(sicut inter eos conuenerat)imperium uictori dedit, & in Macedoniã seu Thraciam ad amnem Axium discessit:à quo Pæonia regio dicta,quæ ex regis nomine Aemathia,pars Macedoniæ: à qua Pæones populi,ut Iustinus lib.7.scribit.Statius lib.Achileid.penultimam corripit,dicens,

Præterit,& didici quo Pæones arma rotatu. Quandoq; Pæonia ponitur pro Macedonia,sicut Aemathia: cuius litoris regio iuxta Sithoniam Thermopontum Pallene uocatur.In hac regnasse fertur Thelegonus.

Niuosi Pæones.Ouid.5.Metam.63.

Pæssa] apud Coos,placentulæ sunt. Cælius Rhodig.libro 9. capite 16.

Pæstum] παῖστον, Oppidum Lucaniæ,rosarum abundantissimum,ubi ob cæli clementiam bis in anno producebantur fructus, scilicet Maio & Septembri. Virg. 4. Georgicorum,24.

—biferiq; rosaria Pæsti. Huius mœnia prope mare magni spacij adhuc integra uidentur,latitudine & altitudine miranda.A Tuscis conditum, Posidoniam dixerunt, & eius sinum Posidionatem.Postea Romani,missis huc colonis ampliauerunt,ut ait Strabo. Cic.Attic.lib.11.225.5. Nunc uulgò dicitur Polycastro, ut scribit Oliuarius in Melam.

Tepidi Pæsti rosaria.Ouid.15.Metam.142.

¶ Pæstanus,pen.prod.Adiectiuum (παιστανὸς) Ouidius 2.de Ponto,eleg.4.6,

Pętouium] πατοβίον, Vrbs Pannoniæ superioris,id est, Austriæ,authore Ptolemæo lib.2.cap.15. Petouionem Tacitus scribit lib.19.alij Petouiam.Vulgò Betta.

Pętus] pæti, Qui obliquis oculis in altum respicit,uel qui alterum oculum minorem habet.Hor.1.Serm.Satyr.3.9,

Appellat pætum pater,& pullum malè paruus,
Si cui filius est. Porphyrio,Strabo, qui est detortis oculis,dicitur:pætus,leniter declinatis. Acron,Pæti propriè dicuntur,quorum huc atq; illuc oculi uelociter uertuntur. Est igitur pætus,qui oculos habet tremulos, & se facillimè in quamuis partem uertentes: quales plerunq; sunt lasciuarum oculi.Vide Petus.

Pagę] in plaga Locrensi oppidum famosissimũ, unde Peloponnesi prosilit ceruix.Plin.lib.4.cap.3.Hinc Pagei populi, de quibus idem Plin. lib. 4. cap.7.Meminit & Pagarum eodem loco.

Pagana lex, qua sancitum fuit, ne mulieres in uia torquerent fusos,aut illos detectos ferrent: quoniam frugum prouentibus id aduersari putabatur.Alexander Alexandrinus Genial.dier.lib.4.cap.8.

Paganus] Vide Pagus.

Pagasa] penultim.correpta(παγασαὶ) Thessaliæ oppidum, quod postea Demetrias dictum est,ut ait Plinius libro 4.capite 8,iuxta quam ædificata fuit Argo nauis: propter quod nauis longa Argonautarum Pagasea nuncupatur, quòd Iason,qui eam ædificauit,fuit filius Aesonis fratris Peliæ regis Thessaliæ.Hinc Pagasiticus sinus in Thessalia est dictus. Vide Pegasę.

¶ Pagasæus,Adiectiuum (παγασαῖος) ut,Sylua Pagasæa. Ouid.12.Metam.83.

Puppis Pagasæa.Valer.8.Argon.76.

¶ Pagasus,pen.corr.Aliud.adiect.(παγασὸς) Val.8. Arg.91,
Si Pagasus,uel Peliacas hinc deniq; nubes Cerneret.

Pagasicus sinus.Plin.lib.4.cap.8.& 12.

Pagida] siue Belus,riuus in Phœnicia ad Carmelũ promontoriũ,uitri fertiles arenas paruo litori miscens.Ipse è palude Cendeuia à radicib.Carmeli profluit.Plin.lib.5.cap.19.

Pagina] paginæ,pen.corr.(σελίς) Vtraq; pars folij: à pangendo dicta,quòd in paginis carmina pangantur,id est,figantur.Vel dictæ sunt paginæ,authore Festo, quòd in libris suam quæq; obtineant regionem,ut pagi. Cic.ad Quint.fratrem,lib.1.2.15,Nam quum hanc paginam tenerem,L.Flauium Pretor des. ad me uenit, homo mihi ualde familiaris. Mart.lib.1.29,

In nulla pagina Latinè loqui fas sit. Idem lib.10.59,
Consumpta est uno si lemmate pagina,transis. Virgilius 6.eclog.3,
—nec Phœbo gratior ulla est,
Quàm sibi quæ Vari præscripsit pagina nomen.

Extrema pagina.Cic.in Orat.23.

Lasciua pagina.Vide Lasciuus.

Longa atq; insignis honorum pagina.Iuuen.Satyr.10.6.

Profana pagina.Claud.2.Paneg.62.

Contractio paginæ.Cic.Attic.lib.5.91.6.

Commouere totas paginas.Cic.4.de Fin.86.

Complere paginam.Vide Compleo.

Respondebo primùm postremæ tuæ paginæ,quæ mihi magnæ molestiæ fuit.Cic.Att.lib.6.113.1.

Turgescit pagina bullatis nugis. Persius Satyr.5.3.

Vtranq; paginam facit. Plin. lib.2.cap.7.9,de fortuna,Huic omnia expensa,huic omnia feruntur accepta,& in tota ratione mortalium,sola utranq; paginam facit. Prouerbij faciem habet illud,sumpta metaphora à codicillis rationalib. duas habentibus paginas: alteram, quæ indicat quid sit datum:alterã,quæ quid acceptũ sit,ostendit. Itaq; in rebus humanis fortuna utranq; facit paginam: id est,siue quid obtigit boni, ea laudatur, quasi dederit:siue mali quid accidit, eadem incessitur,ceu malorum author.Erasmus.

Pagina,in uitibus.Plin.lib.17.cap.22.2,de limitanda uite,Semper uerò quintanis semitari, hoc est,ut quinto quoq; palo singulæ iugo paginæ includantur. Paginas uocat areas interceptas inter duo iuga.Budæus.

¶ Pagella,pagellæ, Diminutiuum (σελίδιον) Cic. ad Brutum, lib.11.25.4,Non imitor λακωνισμὸν tuum,altera iam pagella procedit.

¶ Paginula,paginulæ,pen.corr. (σελιδάριον) Aliud diminutiuum. Cic. Attico, lib. 4.77.4,Si uerò id est,quod nescio an sit,ut non minus longas iam in codicillorum fastis futurorum Consulum paginulas habeat quàm fatorum.

Pagoargas] Oppidum ad mare Rubrum. Troglodytici & Aethiopici sinus. Plin.lib.6.cap.29.

Pago] pagis,pepigi,pen. corr. pactum (ἐμπεδόω) pagere, Pacisci significat.Author ad Herenium, lib.2.53,Pacta sunt quæ legibus obseruanda sunt,hoc modo:Rem ubi pagunt,oratione pagunt.Quint.lib.1.cap.10,dicit pepigi esse,non à pago,sed antiquo uerbo pago,pagis,sine n:ut in lege XII. Tab.Sueton.de claris Rhet.1.e.Et pepigerunt bolum quanti emerent.Cic.pro Rosc.Comœd.18,Dic pactionem fecisse ut absolueretur,non pepigit.

Pagere & conuenire.Author ad Heren.lib.2.53.

Recusare quæ pepigisti.Virg.12.Aen.3.

Fœdera mihi pepigit Lausus.Virg.10.Aen.181.

Cum hostibus pagere.Plin.de Viris illust.43.

Rem ducentis Philippeis pagere.Plaut.Bacch.19.38.

Ab eo quicum pepigit impetrare.Cic.3.Offic.124.

Pagrus] πάγρος,Piscis. Plin. lib. 32. cap. 10.1,Pagri fluuiatilis longissimus dens capillo adalligatus.Idem lib.9.cap.

Digitized by Google

16.3, Pregelidam hyemem omnes sentiunt, sed maximè qui lapidem habere in capite existimantur, ut lupi, chromes, sciænæ, pagri. Iidem & paguri dicuntur.

Pagurus] paguri (πάγυρ&) Piscis ex genere testaceorum, aut crustatorum. Galen. lib.3. de Aliment. facultate, cap.34, Astaci, paguri, cancri, locustæ, carides, tenui testa concluduntur. Dictus est autem pagurus, παρὰ τὸ ὀρέιν καὶ φυλάττειν τὰς πάγας, quòd in altioribus fluminum locis uersetur, ripisq; præruptis. Meminerunt eius Aelianus & Aristoteles.

Pagus] huius pagi, masculin. gener. (κώμη) Simul positæ uillæ, hoc est, rusticanæ domus in unum coagmentatæ. Nam πηγὴ Græcè, Latinè fons dicitur: quòd circa fontes hæ ponerentur, quodq; omnes eadem aqua uterentur, authore Festo.

Pagus non modò uicum rusticanum significat, sed unius iurisdictionis tractum, ditionem, ac agrum: quomodo hodie Heluetia duodecim habet pagos ac ciuitates, quæ ijsdem legibus, moribus, atq; institutis utuntur. Corn. Tacitus, De moribus Germanorum, Eliguntur in ijsdem concilijs & principes, qui iura per pagos uicosq; reddunt. Quem locum exponens Althamerus, Inter uicum & pagum, inquit, hoc interest discriminis. Vicus significat uillarum, id est, domorū rusticanarum congeriem absq; mœnibus: Pagus uerò uicorum societatem, ditionem, seu agrum, qui multis uicis constat. Hæc mirè illustrant Cæsarem, qui lib.1. de bel. Gal. dicit, totam Heluetiam in quatuor pagos fuisse diuisam. Iterum libro eodem, Treuiri autem nunciabant, pagos centum Sueuorum ad ripam Rheni consedisse, qui Rhenum transire conarentur. Rursum lib. 4, non procul ab initio, Sueuorum gens est longè maxima, & bellicosissima Germanorum omnium. ij centū pagos habere dicuntur: ex quibus quotannis singula millia armatorum bellandi causa suis ex finibus educunt. Reliqui, &c. Hæc & plura Cæsar. Quæ sic explicat Althamerus. Dicitur pagus ἀπὸ τῆς πηγῆς, id est, à fonte: quòd pagi circa fontium riuos collocarentur. Minimè autem credibile est, Sueuiam latissimam Germaniæ oram, tantùm centum uicos habuisse: quum nullas etiam urbes habitauerint, nec iunctas sedes inter se passi fuerint: sed discreti ac diuersi, ut fons, ut campus, ut nemus, ut fluuius placuit, coluerint, &c. Præterea quo modo ex uno uico potuissent mille homines ad bellum educi? Satis ergo indicat Cæsar, pagum significare hominum multitudinem, societatem ac ciuitatem: & Paganos esse fontium aut fluuiorum accolas, qui unum tenent tractum & districtum. Hæc ille. Vide etiam Glareanum in Annotationibus in Cæsarem, & Turnebum in eundem Cæsaris locum.

Ingentes pagi. Virg.2. Georg.76.

Rugosus frigore pagus. Horat.1. epist.22.

¶ Pagatim, pen. prod. (κωμηδὸν) Aduerbium, dictum est Per singulos pagos, ea forma qua Oppidatim. Liuius 1. bel. Macedon. 101, Templa deūm quæ pagatim sacrata habebant, dirui atq; incendi iussit.

¶ Paganus, huius pagani, pen. prod. (κωμήτης) A pago dictus est, rusticus, uillanus, in uilla natus, qui non nouit urbē, quasi ex uno fonte potans. Cic. pro Domo sua, 58, Nullū est in hac urbe collegium, nulli pagani aut montani, &c.

Paganus, Qui miles non est. Iuuen. Satyr.16.4,

—citius falsum producere testem
Contra paganum possis, quàm uera loquentem
Contra fortunam armati. Marcell. in l. quædam. ff. de pœnis, Quædam delicta pagano, aut nullam, aut leuiorem pœnam irrogant: militi uero grauiorem. Scæuola ad legem Falcidiam, l. ult. Miles, si dum paganus erat, fecerit testamentum, militiæ tempore codicillos: lex Falcidia in codicillis locum non habet, in testamento locum habebit.

Paganus, per translationem, Qui in exercitio aliquo nondum perfectus est. Persius in Procemio libri sui, 1,

—ipse semipaganus
Ad sacra uatum carmen affero nostrum.

¶ Paganus, pen. prod. Adiect. (κωμητικὸς) ut, Fercula pagana. Prop. lib.4. eleg.4.16. & Ouid.1. Fast.134, Pagani foci.

¶ Paganicus, pen. corr. Adiectiuum (κωμητικὸς) Antonius in in l.1. de testamen. militis. C. Frater tuus miles si te specialiter de bonis quæ in paganico habeat, hæredem fecit: bona quæ in castris reliquit, petere non potes. Differt à castrensi.

Paganica pila, à pagis dicta, hoc est, uillis, quòd pagani ea uterentur. hæc grossior laxiorq;, & pluma plena, nec ad lusum tam agilis, ut quæ nec tam leuis est, nec iactata facilè resilit. De qua sic Mart. lib.14.45,

Hæc quæ difficilis turget paganica pluma,
Folle minus laxa est, & minus arcta pila. Quasi dicat, est laxior quàm pila trigonalis, & arctior, firmiorq; quàm follis. nam follis, tertium pilæ genus est. Vide suo loco. Ex Sipontino.

¶ Paganalia, paganaliorum (κωμητικὰ) Festa rusticorum. Ouid. in Fastis.

Pagyris] nomen fluuij & nomen ciuitatis: à qua Pagyritæ populi. Apud Plin. lib.4. cap.12. scribitur Pacyris.

Pala] huius palæ (λίκνον) Instrumentum rusticum. Pala à pagendo, mutata G. in L, inquit Varro lib. 4. de Lingua Latina. Plautus,

Palas uendundas sibi & mergas datas, ut hortum fodiat, atq; ut frumentum metat. Plin. lib.18. cap. 6.13, Iuncosus ager uerti pala debet, at in saxoso bidentibus.

Pala, Instrumentum quo panis in furnum mittitur, & extrahitur. Cato cap.11.4, Palæ ligneæ quatuor.

Palæ dicuntur dorsi dextra læuaq; eminentia membra.

Palæ, minores auri purgatioris massulæ, inquit Strabo lib. 3. et uti; non maiores selibra. Plin. lib.34. cap.13. 6, Expuitur æris pala quædam. Castigati codices habent, palea.

Pala (σφενδόνη) annuli pars plana & latior, in qua gemma inseritur. Cic.3. Offic. 49, Ibi quum palam eius annuli ad palmam conuerterat, à nullo uidebatur, ipse autem omnia uidebat.

Pala, arbor de pomorum genere, Arienen pomum (id est, ei fructui nomen) ferens: ex quo pomo Indorum sapientes uiuunt. De ea arbore, ac Ariene fructu, narrat Plin. lib.12. cap.6.

Palacra] quæ & Palacrana à nonnullis appellatur, maior auri massa est. Plin. lib.33. cap.4.

Palæa] Ciuitas ad radices Olympi montis. Strabo lib.14.

Palæbiblus] παλαίβιβλ&, Oppidum est in ora Syriæ, Libano monte subiectum, non procul ab Adoni fluuio. Plinius lib.5. cap. 20.

Palæmon] huius Palæmonis, pen. corr. (παλαίμων) Marinus deus, Latinè Portunus, quòd portubus præsit. Cic. 3. de Nat. deor. 52. Ouid. 6. Fast.110,

Quem nos Portunum, sua lingua Palæmona dicet. Vide Melicerta.

Inous Palæmon. Virg.5. Aen.165.

Naufragus. Stat.2. Sylu.1.36.

¶ Palæmonius, Adiectiuum (παλαιμόνι&) ut, Coronæ Palæmoniæ: id est, isthmiacæ, quæ in Isthmijs ludis Palæmoni à Theseo dicatis uictoribus dabantur. Claud.8. Paneg.58,

Cuncta Palæmonijs manus explorata coronis Adsit. Coronæ autem ex pinu erant confectæ, ut author est Plin. lib.15. cap.10.

¶ Palæ

Digitized by Google

¶ Palæmon, παλαίμων, alius fuit Phinei Arcadiæ regis filius. Alius item Grammaticus Vicetinus, qui Romæ uixit ac docuit, principem locum inter Grammaticos tenens, sub Tiberio & Claudio principibus: tanta uir arrogantia, ut Marcum Varronem porcum appellaret, secum & natas & morituras literas iactaret. Luxuriæ ita indulsit, ut sæpius in die lauaretur, nec sufficeret sumptibus. Hæc & plura Tranquillus. Fuit autem ætate Quintiliani: ut ipse testatur, lib.1.cap.4.15.

Palæmyndus] παλαίμυνδος, Cariæ oppidum fuit eo in loco, in quo postea condita fuit Natiandus. Palæmyndi autem nomen accepit, ad discrimen recentioris Myndi, cum antea etiam Myndus diceretur. Plin. lib.5.cap.29.

Palæopolis] Ciuitas uetus, Emporiensium dicta: quam primùm habitasse Maßilienses, Strabo lib.3. scribit. Puto eam esse, quàm uulgò Ciuita uecha appellant Maßilienses.

Palæpaphus] παλαίπαφος, Oppidum Cypri insulæ, antiquum Veneris Paphiæ templum habens, antea Paphus dicta: uerùm postquam Agapenor ad sexagesimum inde stadium alteram eiusdem nominis urbem condidisset, cœpta est hæc ad differentiam recentioris Palæpaphus appellari, quasi uetusta Paphus. Strabo lib.14.

Palæphatus] palæphati, pen. corr. (παλαίφατος) Interpretatur prædictus, antiquus, fatidicus. Est etiam uiri proprium, qui τῶν ἀπίστων, id est, incredibilium uolumina scripsit. Fuit hic Parius patria, siue (ut alij tradunt) Prieneus. Vixit Artaxerxis tempore. De hoc plura Cæl. lib.30.cap.34.

¶ Palæphatius, Adiectiuum (παλαιφάτιος) Quod est Palæphati. Virgilius ad Messalam,

Docta Palæphatia testatur uoce papyrus.

Palæscamander] παλαισκάμανδρος, fluuius Troadis, qui effecto prius lacu in Achæorum portum influit. Plin. lib.5.cap.30.

Palæsceplis] Ciuitas in Aesapi conualle, quam Rhodius fluuius præterfluit. Strabo lib.13.

Palæstina] pen. prod. (παλαιστίνη) Prouincia Syriæ, Arabiæ contermina: dicta à Philistijm urbe metropoli in ea, ut inquit Plin. lib.5.cap.12.1, Herodotus totam Syriam uocat Palæstinam. In ea quinque ciuitates continebantur, Gaza, Ascalon, Geth, Accaron, & Azotum. Est & altera Palæstina prope Phæaciam, de qua Lucan. lib.5.92,

Laxa Palæstinas undis confixit arenas.

¶ Palæstinus, pen. prod. Adiectiuum (παλαιστίνος) ut,
Aqua Palæstina. Ouid.2.Fast.93.
Deæ Palæstinæ. Ouid.4.Fast.48.
Gens Palæstina. Silius lib.3.123.
Syrus Palæstinus. Tibul. lib.1.eleg.7.4.

Palæstra] palæstræ (παλαίστρα, παλαισμοσύνη) Luctatio. Α' πάλιν, iterum: & παίω ferio. Vel ἀπὸ τῆς πάλης, id est, à luctatione: uel ἀπὸ τοῦ πάλλειν, id est, à motu urnæ. Nam ducta sorte antiqui luctabantur. Virg.6.Aen.129,

Pars in gramineis exercent membra palæstris. Terent. Eunuch.3.2.24,

—fac periculum in literis,

Fac in palæstra, in musicis. Cic.1.de Leg.9, Habuitque uires agrestes atque horridas, sine litore ac palæstra.

Studio palæstræ ignaua iuuentus. Lucan. lib.7.55.
Iura palæstra. Propert. lib.3.eleg.14.1.
Agrestis palæstra. Virg.2.Georg.107.
Catenatæ palæstræ. Stat.2.Sylu.1.22.
Decora palæstra. Hor.1.Carm.ode 10.1.
Liquidæ palæstræ. Claud.8.Paneg.57.
Nitida palæstra. Ouid.epist.15.30.
Palatina palæstra. Cic.Att.lib.2.19.5.
Vncta palæstra. Ouid.epist.18.3.
Adiuuat histrionem palæstra. Cic.in Orat.7.
Exercent patrias oleo labente palæstras. Virg.3.Aen.57.
Ludere palæstra. Ouid.epist.14.30.
Habet palæstram quandam hic motus. Cic.in Orat.134.
Palæstram, lenonis domum uocat. Terent Phorm.3.1.20,

Eccum à sua palæstra exit foras. id est, domo lenonis, ubi amator aßiduè exercetur, ut ait Donatus.

Palæstræ & olei. Prouerbiali figura res esse palæstræ & olei dicuntur, quæ non ad serium negocium, sed ad lusum & ostentationem adhibentur: quum à prælio maioribus opus sit uiribus. Cic.1.de Orat. Vide Erasmum in Adag.

Palæstra præterea decentiam illam significat, qua status, motus, flexusque corporis, ac omnes omnino habitus uenustatem quandam leporemque præ se ferant: quæ & chironomia dicitur: quam qui non didicerunt, ij Apalæstri ab antiquis dicti sunt. Cicero in Oratore perfecto, Itaque qualis eorũ motus, quos Apalæstros Græci uocant: talis eorum mihi uidetur oratio, qui non claudunt numeris sententias. Quintilianus lib.9.cap.4, Sicut etiam quos Palæstritas esse nolumus, tamen esse nolumus eos qui dicuntur Apalæstri. Budæus in Annotat. prioribus.

Palæstra dea, filia Mercurij: de qua sic Lactantius: cum aliquando, inquit, Mercurius somnum caperet, quidam dormienti tetendit insidias. qui conata peregisset, nisi eum filia Palæstra excitasset.

Palæstra, metaphoricè, pro medio dicendi genere. Cic.in Brut.
Palæstra, locus in quo disputabant. Vitruu. lib.5.cap.11.

¶ Palæstrita, palæstritæ, pen. prod. (παλαιστής) Sodalis palæstræ uel magister, & qui palæstræ dat operam. Cicero 6. Verrin.122, Ex Heraclij hæreditate, quam palæstritis concessisset, multo maximam partem ipsum abstulisse. Persius Satyr.4.4,

Quinque palæstritæ licet hæc plantaria uellant.

¶ Palæstricus, penultima correpta, Adiectiuum (παλαιστρικός) Quasi ex usu palæstræ: siue quod ad palæstram pertinet. Plaut. Rud.8.7,

Ex urbe ad mare huc prodimus pabulatum pro exercitio Gymnastico & palæstrico.

Ars palæstrica. Quint. lib.2.cap.21.7.
Motus palæstrici. Cic.1.Offic.181.
Prætor palæstricus, Qui fauet palæstritis. Cic.4.Verr.38.

Palæstrici, dicti sunt qui palæstram docebant. Ab his enim præceptoribus motus gestusque formantur: ut recta sint brachia: ne indoctæ rusticæue manus: ne status indecorus: neque in proferendis pedibus inscitia: ne caput oculique ab alia corporis inclinatione dissideat. Quæ omnia antiqui ingenuis pueris & liberaliter educatis necessaria cognitu existimauerũt. De his intellexit Cicero 1.de Orat. his uerbis, Sic censeo: neminem in oratorum numero habendum, qui nõ sit omnibus his artibus quæ sunt libero dignæ, perpolitus, &c. Quintil. lib.1.cap.11.8, Ne illos quidem reprehendendos puto, qui paulum etiam palæstricis uacauerint. Nõ de his loquor, quibus pars uitæ in oleo, pars in uino consumitur: qui corporũ cura mentem obruerunt. Hos enim abesse ab eo què instituimus, quam longißimè uelim. Sed nomẽ est idem ijs, à quibus gestus motusque formantur. Budæus in Annot. prioribus.

Vacare palæstricis. Quint. lib.1.cap.11.8.

¶ Palæstricè, Aduerbium (παλαιστρικῶς) More palæstritarum. Cic. de Opt.gen.Orat.145, Sed ita ut palæstricè spaciari in xysto liceat.

Palæstricos] Aduerbium antiquum, Ex usu palæstræ. Afran. Etiam depellis mihi manum papæ palæstricos. Sic legit Iunius. Ex Nonio.

Digitized by Google

Palætrium] Oppidum in Macedonia, de quo Plin.lib.4. cap.10.

Palætyrus] Oppidum in Tyro.Plin.lib.5.cap.19.

Palàm] Aduerbium (ἀμφαδὸν, ἀμφαδία, ἀμφαδίην, διαῤῥήδην, ἀναφαντὸν, ἀντικρυς) Manifestè, apertè, in conspectu, in ore atq; oculis omnium. Contrarium habet Clàm. Terent. Adel.3.2.30,

A lenone ipsus eripuit palàm. Donatus, Coràm ad certas personas refertur, Palàm ad omnes.

Palàm & interdiu, cui contrarium Clàm & noctu. Cæsar 3. bel.Ciuil.118.

Luce palàm.Virg.9.Aen.31.

Luce & palàm comportare aliquid.Cic.in Pisonem,17.

Palàm & Clàm, contraria.Cic. pro Cælio,15.

Palàm & obscurè, contraria.Cic.4.Acad.27.

Palàm & apertè.Plaut.Bacchid.5.67.

Palàm in ore atq; omnium gesta sunt.Cic.4.Verr.57.

In foro, palàm, multis audientibus recitare, & clarißima uoce testari aliquid.Cic.pro Cluent.17.

Per præstigia, & Palàm, contraria.Cic.6.Verr.47.

Diuulgare palàm primum tempus ætatis alicuius ad omnes libidines.Cic.Post red.in Senatu,8.

Palàm est.Plaut.Mostel.15.19.Terent.Eunuch.1.2.24,

Sin falsum, aut uanum, aut fictum est: continuò palàm est. id est, nihil celo.

Palàm est pisces audire.Plin.lib.10.cap.70.1. hoc est, certissimum est, & in confesso.

Palàm & ante oculos omnium esse.Cic.7.Verr.52.

Palàm facere.Plaut.Asin.14.12,

— me honestius est,

Quàm te palàm hanc rem facere.

Apertè ac palàm facere aliquid, non ex insidijs.Cicero in Oratore,21.

Apertè, palàmq; dicere aliquid.Cic.2.Verr.12.

Palàm ac liberè frui.Cic.2.de Nat.deor.235.

Serere palàm rem aliquam.Cic.Att.lib.16.335.6.

Palàm mentiri.Plaut.Truc.4.83.

Manifesta res palàm indicat.Lucret.lib.1.164.

Probare aliquid palàm.Cic.pro Flacco,53.

Palàm aduersarius.Cic.3.Verr.27.

Palàm beatus. Terent. Phorm. 13.17. hoc est, apertè & sine dubio.

Palam, cum ablatiuo, pro Coram, præpositio est. Liu.lib.6.ab Vrbe, Inde rem creditori palam populo persoluit.

Palamedes] pen.prod. (παλαμήδης) nomen Nauplij, Euboeæ regis filij, qui Vlyßis fraude à Græcis interfectus fuit. Hic fertur Troiano bello quatuor literas inuenisse, scilicet θ ξ χ φ. Præterea ordinem aciei, dationem signi, tesseras, hoc est, symbolum bellicum, & uigilias inuenit. Hinc à poetis Palamedis aues, grues dicuntur. Mart.lib.13.75,

Turbabis uersus, nec littera tota uolabit,

Vnam perdideris si Palamedis auem.

De hoc Philostratus in Heroicis multa. Vlyßis primum insaniæ simulatio ab eo fuit deprehensa: quapropter non destitit Vlysses, quin eum apud exercitum proditionis falsò insimulatum damnari, atq; lapidibus obrui perfecerit: quem postea Græci fleuêre, & magnopere desiderauerunt. Palamedes Eleates Grammaticus scripsit Onomasticon de Tragicis & Comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ ac Doricæ linguæ. Suidas.

Belides Palamedes. Virg. 2.Aen.17, Belidem uocat, quia à Belo originem duxit, à quo septimo gradu distabat.

Palamnæi] sunt dæmones, ex eorum genere quos approbare ac rata firmaq; habere nocumenta Aegyptij protulerunt. Cælius libro 2.capite 11.

Palangæ] dicuntur fustes teretes, qui nauibus subijciuntur quum attrahuntur ad pelagus, uel quum ad litora subducuntur. Vnde etiam nunc palangarios dicimus, qui aliquid oneris fustibus transuehunt. Varro de uita pop.Rom.libro 4, Quum Pœnus in fretum obuiam uenisset nostris, & quosdam cepisset crudelißimè, pro plangis carinis subiecerat, quo metu debilitaret nostros. Nonius.

Palango] gas, palangâre (φαλαγγίζω) onus aliquod huiusmodi fustibus transueho. Afranius, Et capream uuam semilaceram quaterni simul palangabant.

Palans] Vide Palor, palaris, in Palus, priore producta.

Palantes] Claudij libertus ditißimus, de quo Plinius libro 33.cap.10.

Palanteum] penultima producta (παλαύτειον) urbs in Palatino monte, à Palante Euandri proauo. Virgilius libro 8.Aeneid.10.

Mœnia Palantea.Virg.9.Aen.40.

Palantia] Oppidum Iberiæ, teste Stephano. Vnde & Palantini. Est & nomen fluminis in Valentino litore.

Palantium] unde Romæ Palatium, oppidum est in Arcadia.Plin.lib.4.cap.6.

Palaria] æ, Ludus pali. Alexand. Alexandrinus Genial.dierum lib.1.capite 20, Ad palum quoq; exerceri, aut iaculis & sagittis ferire, nonnunquam fundis & lapidibus, disciplinæ militaris erat. Fuit enim palus cubitorum trium, quem tyrones scuto & clauo, uelut hostem petere, in eumq; ictus & plagas inferre solebant. In quo id cauebatur in primis, ne dum ad palum ictus intendunt, ipsi hostium telis pateant. proinde oportebat eos animo & corpore intentos esse, non magis ad inferendos, quàm ad cauendos declinandosq; ictus: cui ludo Palatia nomen erat.

Palaris] & hoc Palare. Vide Palus.

Palas] ultima longa, siue Pallas, Euandri proauus, à quo Palanteum est dictum.

Palatha] παλάθη, Massa propriè ficorum & caricarum, teste Hesychio.

Palatial] sacrum quod in palatio fiebat, sicut Fagutal in Viminali dies festus erat. Alex. Alexandrinus lib. 6.cap.11.

Palatim] Aduerbium. Significat paßim uagando. Liuius libro 5.ab Vrbe, Tusculum palatim fugerunt. id est, sparsim fugerunt, non turmatim.

Palatina] παλατίνη, regio Romæ, cuius Arcades duce Euandro, Palantes authores extiterunt.

¶ Palatinus, pen.prod. Adiectiuum (παλατῖνος) unde Palatinus deus, & Palatinus mons dictus est, super quo primò Roma ædificata fuit, & in eo reges primò, deinde Consules, pòst Imperatores maiore ex parte sedem habuerunt. Et Palatini, qui & Palantes sunt, qui cum Euandro uenerunt, & Aborigines consederunt in quartæ regionis palatio. Sed hos alij dictos à Palantia Latini uxore putauêre.

Euander Palatinus.Virg.7.Aen.2.

Apollo Palatinus.Horat.1, epist.3.4.

Arces Palatinæ.Horat.in Carm.seculari,13.

Balneæ Palatinæ.Cic.pro Roscio Amer.11.

Collis Palatinus.Claud.4. Paneg.109.

Gens Palatina.Ouid.14.Metam.124.

Iugum Palatinum. Ouid.6.Fast.159.

Laurus Palatinæ. Ouid.4.Fast.192.

Palatina palæstra, quæ in Palatio monte exercetur. Cicero ad Att.lib.2.19.5.

Palatina Venus.Plin.lib.36.cap.3.1.

¶ Palatini, præter antiquum significationem, sunt qui uel palatium domum principis habitant, uel officium palatium exercent:

Digitized by Google

exercent: qui & Comites & Comitatenses, posteriore seculo nuncupati sunt. Alciatus in l. scriniis. de palat. sacr. largit. lib. 12. Cod.

Palatio] *huius palationis, f. g.* (σκολόπωσις) *Id fundamenti genus est, quod in aquis, aut in uliginosis, aut congestitiis locis fieri videmus: à palis qui in terram depanguntur, dictum vocabulum. Vitruvius lib. 2. de alno loquens, Itaq; quia non nimis habet in corpore humoris, in palustribus locis infra fundamenta ædificiorum, palationibus crebrè fixa, recipiens in se quod minus habet in corpore liquoris, permanet immortalis ad æternitatem, & sustinet immania pondera structuræ. Palatio, quæ vulgò pilotium dicitur, fistucatio etiam appellatur, à fistuca machina vulgò nota, qua etiam pavitores utuntur utrinq; ansata. Hac enim pali magna vi in terram adiguntur. Budæus.*

Palatium] *huius Palatii* (παλάτιον) *Mons Romæ appellatus est, quòd ibi pecus pascens balare consueverit, inquit Festus. sic enim vox eius animalis exprimitur, quasi balatium. Vnde Nævius balatium appellat. Vel à palo, palis, quòd ibi paleare, id est errare pecudes solent, ut ait Festus. Seu quòd Palantes Arcades cũ Evandro ibi consederunt. nam ante Romam conditam possessum atq; habitatũ fuit. Alii à Palantia Latini matre, quæ ibi habitaverit, Palatium dictum volunt. Alii à Palante Evandri avo. Alii à filia Evandri Palantia, ab Hercule vitiata, & postea illic sepulta. Vel certè à Palante eius filio ibi sepulto. Alii à Pale pastorali dea nomen inditum autumant.*

Alta palatia. Ovid. 1. Trist. eleg. 1. 14.
Nemorosa. Ovid. 1. de Arte. 21.
Phœbea palatia. Lucan. lib. 3. 21.
Romana palatia. Virg. 1. Georg. 100.

Palatium, dicitur etiam domus imperatoria, superba, amplaq;, à Palante gigante, qui primus palatium ob magnitudinem sui fecisse dicitur. Aut secundum Plinium, à Palanteo Arcadiæ oppido. Sive, ut Cyrillus author Græcus refert, à Palatino monte. Sueton. de Claris grammat. 17. Quare ab Augusto quoque nepotibus eius præceptore electus, transiit in palatium cum tota schola.

Palatium primam indifferentem habet. Ovid. 1. de Art. 21.
Illic quas tulerant nemorosa palatia frondes. Martialis libro 1. 66.
Inde sacro veneranda petes palatia clivo.

Palatual] *Sacrificium, quod fiebat Romæ in monte Palatino. Varro de Ling. Lat. lib. 6.*

Palatualis] *flamen, qui constitutus erat ad sacrificandum ei Deæ, in cuius tutela erat palatium. Festus.*

Palatum] *huius palati, penult. prod.* (οὐρανίσκος, ὑπερῷον) *Pars oris interna & superior. Plin. lib. 11. cap. 37. 47. Intellectus saporum est cæteris in prima lingua: homini & in palato. Horat. 2. epist. 2. 13.*
Tres mihi convivæ propè dissentire videntur,
Poscentes vario multum diversa palato. Cic. 2 de Nat. Deor. 69. Sed dum palato Epicurus quid sit optimũ iudicat, cœli palatum, ut ait Ennius, non suspexit.

Caula palati. Lucret. lib. 4. 133.
Annosum palatum. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 55.
Carnosum palatum vide Caro.
Rescissum palatum. Lucan. lib. 4. 57.
Subtile palatum. Horat. Serm. 2. Satyr. 8. 8.
Torpens palatum. Iuven. Satyr. 10. 21.
Veneniferum palatum. Ovid. 3. Metam. 17.
Vuens palatum. Silius lib. 7. 131.
Lingua deest palato. Ovid. epist. 21. 23.
Sapor exacuit palatum. Ovid. 1. de Ponto, eleg. 11. 8.
Excitare palatum. Quintil. lib. 6. cap. 3. 13.
Exsurdant palatum vina fervida Horatius 2. Serm. Satyra, 8. 8.
Gustare aliquid palato. Ovid. 4. Fast. 10. 7.
Instituere palatum. Quintil. lib. 1. cap. 2. 6.
Obserare palatum. Catul. in Camerinum, epig. 51. 5.
Gallina dura malum responsat palato. Horat. 2. Serm. Satyra, 4. 4.
Ignavo stuperunt verba palato. Ovidius 2. Amorum, eleg. 6. 10.
Vdo palato nigra subest lingua. Virg. 3. Georg. 78.
Tenero supplantat verba palato. Persius Satyr. 1. 4.
Tergere palatum gallina. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 5.
Sicco torret sitis ora palato. Proper. lib. 4. eleg. 10. 5.

¶ *Palatus, etiam masc. gen. legitur. Cic. lib. 2. de Finib. 42. Nec enim sequitur, ut cui cor sapiat, ei non sapiat palatus.*

Palatus] *Participium, à Palor, palaris. vide* Palus, *pali.*

Palea] *paleæ* (ἄχυρον) *est iumentorum pabulum. A palàm seu pabulo dicitur. nam ea sola primùm in pascendis animalibus præbetur. Quo sanè vocabulo non propriè culmi, sed follicula ipsa granorum comprehenduntur. Varro de Re rust. lib. cap. 50. 3. Contrà, quod cum spica stramentum hæret, corbibus in aream defertur: ubi discedit in aperto loco palàm, à quo nominata potest esse palea. Cic. 4. de Finib. 122. Vt enim, inquit, gubernator æquè peccat, si palearum navem evertit, & si auri, &c.*

Culmi pinguis paleæ. Virg. 1. Georg. 39.
Inanes iactantur paleæ. Virg. 3 Georg. 27.
Horna palea. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 18.
Leves volitant paleæ. Virg. 1. Georg. 74.

Palea, Cartilago deflua à collo galli gallinacei. Varro de Re rust. libro 3. cap. 9. 3. Gallos salaces, qui animadvertunt si sunt lacertosi, rubenti crista, rostro brevi, acuto, oculis ravis aut nigris, palea rubra subalbicanti, collo vario aut æreolo, feminibus pilosis, &c. Colum. lib. 8. cap. 2. de gallinaceis, Paleæ ex rutilo albicantes, quæ veluti incanæ barbæ dependent.

Palea æris, pro Ramento & excremento. Plinius lib. 34. cap. 13. 6.

Auri navem evertat gubernator, an paleæ: in re aliquantulum, in gubernatoris inscitia nihil interest. Cic. in Parad. 23.

¶ *Cani das paleas, asino ossa. Proverbii speciem habet, quum res præposterè distribuuntur: veluti si quis indocto munus mittat literarium, erudito flosculos, aut gladium, militi librum, & cætera id genus. Siquidem munera hoc ipso sunt ingrata, quod apta non sunt. Erasmus.*

¶ *Asinus in paleas. Aliud adagium, dici solitum, ubi cuipiam fortuna lautior præter spem obtigerit, aut nactus fuerit fortè aliquis, quo vel præcipuè gaudeat. De hoc plura Erasmus.*

¶ *Paleatus, pen. prod. Adiectivum* (ἀχυρωτός) *Quod factũ est ex paleis, vel paleis opertum, aut admistum. Colum. de Arboribus, cap. 8. 2. Quicquid inserveris viti, diligenter libro ligato, atq; luto subacto paleato oblinito, opertoq; plagam, & ita alligato, ne aqua ventusq; penetrare possit. Idem 12. cap. 21. Vrceus oblinitur luto paleato.*

¶ *Palearium, palearii* (ἀχυρών) *locus ubi conditur palea. Colum. lib. 1. cap. 6. 6. Pars autem fructuaria dividitur in cellam oleariam, torculariam, cellam vinariam, defrutariam, fœnilia, paleariaq; & apothecas, & horrea.*

¶ *Palea, in iure Pontificio, Canonem veterem significat: scribendum verò est, palea.*

Palear]

Digitized by Google

Palear] *palearis, penult. prod. neut. gen.* (ἰσγίον) *pellis dependens ex gutture bou, dicta quasi pellearia. Colum. lib. 6. cap. 2.3. de boum forma, Cervice longa & torosa, palearibus amplis, & pene ad genua promissis, &c. Senec. Hippol. 10. 11. Musco tenaci pectus ac palear viret.*
Pendula palearia. Ovid. 7. Metam. 24.
A mento palearia pendent. Virg. 3. Georg. 11.

Pale] *Græca est dictio, nobis luctam significans:* ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι τὸ σῶμα, *hoc est, ab agitatione corporis, unde Palæstra dicta est.*

Palenses] *Homero, Dulichij, Androni Cephalleni, populi sunt in Asia. Strabo lib. 10.*

Palepaphos] *vide* Palæpaphos.

Pales] ποιμενικὴ θεὸς, *Pastorum Dea, vel pabuli. Hanc quidam Vestam, alij matrem Deûm vocant. Hanc Virgilius genere fœminino vocat. Alij, inter quos Varro, masculino genere, ut hic Pales.*
Domina pastorum Pales. Ovid. 4. Fast. 157.
Magna. Virg. 3. Georg. 1.
Sacra. Ovid. 4. Fast. 165.
Sylvicola. Ovid. 4. Fast. 151.
Veneranda. Virg. 3. Georg. 59.

¶ *Palilia, Paliliorum, plur. num. n. g. vel Parilia* (παλίλια) *Palis Deæ festa, l in r mutata, dicuntur. Hæc à pastoribus in agris fiebant undecimo Calend. Maij, quo die Romulus urbem fundavit ad lupos arcendos, morbosq́ à pecore pellendos, seu pro partu pecoris. Tibullus lib. 2. eleg. 6. 10. Propert. lib. 4. eleg. 1. 4.*
Annuaq́ accensi celebrare Palilia fœno. Persius Satyra, 1. 8.
Et focus, & porci, & fumosa Palilia fœno. Ovidius 6. Fastorum, 52.
Dena quatuor memorant habuisse Palilia Romam,
Quum flammæ custos æde recepta Dea est. id est, annos XL. *vide* Parilia.

Palesimundum] *Nomen oppidi, & propè labentis fluminis in Taprobane insula. Plin. lib. 6. cap. 22.*

Palescamander] *sive Palæscamander, cum dipthongo in secunda, fluvius in Troade in Propontidem influens.*

Palfurius Sura] *Orator & Causidicus fuit, Martialis & Luciani amicus: sed ob suspicionem, quòd cum Vitellianis sensisset, Senatu à Domitiano fuit amotus.*

Palibrota] *Oppidum ad Gangem situm. Plinius lib. 6. cap. 17. & 19. Omnium in India propè, non modò in hoc tractu potentiam claritatemq́ antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaq́ Palibrota. Vnde quidam ipsam gentem Palibrotos vocant, imò verò tractum universum à Gange. Vide Strab. lib. 15.*

Palibroti] *Reges Indorum, à magnanimo Palibroto cognominati multo tempore fuerunt: sicut olim apud Aegyptios, Pharaones: apud Romanos, à Scipione (ut rectè docet Plinius) quòd primus evectus fuerit, Cæsares: ab Augusto Octavio, Augusti: à Vespasiano, Flavij: ab Antonino, Pij. Alex. Alex. lib. 1. cap. 2.*

Palicenus] *penult. prod.* (παλικηνὸς) *ut ait Stephanus, fons in Sicilia, dictus quod iuxta Palicos fratres sit. In eum mittitur tabella à iuratis: quæ, si verum dixêre, fluitat: si falsum, mergitur.*

Palici] *pen. prod.* (παλικοὶ) *quasi Palisci, Gemini fratres fuere, Iovi filij, & Thaliæ Nymphæ, sive (ut alij volunt) Aetnæ. Tradūt enim hāc Nymphā à Iove in Sicilia iuxta Simethium fluviū, non longè à Catina urbe compressam, metu Iunonis optasse ut sibi terra dehisceret, & ita factū esse: sed quū tempus maturitatis infantium, quos alvo illa gestaverat, advenisse, rursus terrā hiasse, duosq́ infantes de alvo Nymphæ progressos emersisse, appellatosq́ fuisse Palicos: vel quòd* πάλιν, *id est rursus hiante terra emersissent: vel* ἀπὸ πάλιν ἵκειν, *quoniam prius in terram mersi, denuò inde reversi sunt. Nec longè inde breves lacus sunt, sed miræ profunditatis, quos incolæ Crateras vocāt, & nomine Dellos appellant, fratresq́ eos Palicorū existimant, & habentur in cultu maximo propter iusiurandum. Nā quum rei negatæ fides quæritur, & iusiurandū à suspecto petitur, uterq́ ab omni contagione mūdi ad Crateras accedunt, accepto prius fideiussore ab eo qui iuratus est, de solvendo eo quod petitur, si ita eventus adduxerit: deinde loci nomine invocato iurabat, & si fideliter fiebat, discedebat illæsus: si verò malè iuratū esset, mox in lacu amittebat vitam falsus iurator. Magna præterea in veneratione erat Palicorū templum, quod quū Siciliā sterilis annus arrefecisset, divino Palicorum responso admoniti Siculi, certum sacrificium fecerunt, post quod statim reversa est ubertas. Quapropter Siculi omne genus frugū congesserunt in ara Palicorū, quæ ob id pinguis vocita est. Virg. 9. Aeneid. 117.*
——pinguis ubi & placabilis ara Palici. Hæc ex Macrobio, lib. 5. Saturn. cap. 19.

Palilitium] *Sidus ex septem constans stellis, quas Latini Suculas appellant,* ὑάδες. *Palilitium appellatum, quòd quum natura sit pluvium sidus, observatum tamen fuerit, quod undecimo Calend. Maij (quo die Romæ Palilia celebrabantur) serenitatem adduceret. Plin. lib. 18. cap. 26.*

Palillogia] παλιλλογία, *iterata locutio: hoc est, dictionis alicuius, maioris vehementiæ causa, repetitio. Quid autē differat ab Epanalepsi, Epanaphora, & Anadiplosi, vide Rufianum & Aquilam Romanum.*

Palimbacchius] παλιμβάκχειος, *Genus pedis & mensuræ in carmine vel oratione, constans prima & secunda longis, ultima brevi: ut, Augustus. Idem Antibacchius dicitur.*

Palimpissa] παλίμπισσα, *Pix liquida iterum decocta. Plin. lib. 24. cap. 7. 4. de pice, Quidam iterum decoquunt, & vocant palimpissam.*

Palimpsestus] *huius palimpsesti* (παλίμψηστος) *Membrana iterum abrasa. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 18. 5. Nam quod in palimpsesto, laudo equidem parsimoniam: sed miror quid in illa chartula fuerit, quod delere malueris, quàm hæc scribere. Quid hoc loco legunt, palinxestum. Iurisconsulti delitiam chartam vocant. nam abrasis prioribus literis, rescribitur. Vlpian. in l. chartæ. ff. de bonor. possess. secund. tab. Chartæ appellatio & ad novam chartam refertur, & ad deletitiam.*

Palimpsestus *est à* πάλιν *iterum,* & ψάω *rado: palinxestus, à* πάλιν & ξέω, *eadem significatione. Catull. ad Varum, epigram. 19. 1.*
Puto esse ego illi millia aut decem, aut plura
Perscripta, nec sic, ut fit in palinxesto, &c.

Paligenesia] παλιγγενεσία, *Regeneratio: alteri, natales. Voluit enim Pythagoras, animas è corpore egressas in alia corpora transmigrare, non solùm hominū, verùm etiam brutorum: atque ita nos identidem alios atq́ alios renasci.*

Palinodia] *huius palinodiæ* (παλινῳδία) *Contrarius cantus Palinodia, Recantatio vel retractatio dicitur. Vnde Palinodiam canere, est diversum ab ijs quæ prius dixeris, dicere, atq́ in contrariam vertere sententiam. Cic. ad Atticum libro 2. 24. 2. Si verò quæ de me pacta sunt, ea non servantur, in cœlo sum: ut sciat hic noster Ierosolymarius traductor ad plebem, quàm bonam meis purissimis orationibus gratiam retulerit, quarum expecta divinam palinodiam. Ex Erasmo.*

Palinthum]

Digitized by Google

Palinthum] Danai regis sepulchrum, locatum in Argiuo foro medio. Strabo lib. 8.

Palinurus] pen. prod. (παλίνουρος) Promontoriū est in Lucania: & portus prope oppidum Veliam. dictus à Palinuro Iasi filio, gubernatoreq; classis Aeneæ ibi sepulto, qui per somnum in mare de naue ceciderat. Virg. 5. Aen. 174,

Nudus in ignota Palinure iacebis arena.

Dicitur autem Palinurus, id est, bis meiens: πάλιν enim iterū, οὖρον urina. Martial. lib. 3. 36,

Minxisti currente semel Pauline carina.
Meiere uis iterum: iam Palinurus eris. id est, uocaberis Bis meiens.

Iasides Palinurus. Virg. 5. Aeneid. 169.

Gubernator Palinurus. Virg. 5. Aeneid. 3.

Palinxestus] Vide Palimpsestus.

Paliurus] huius paliuri, pen. prod. masc. gē. (παλίουρος) Spinæ & rubi genus est, inquit Plin. lib. 24. cap. 13. 3. Virgil. 5. eclog. 8,

Carduus & spinis surgit paliurus acutis.

Paliuri meminit Theophrastus libro 3. capite 17. Hinc apparet Seruij lapsus, qui in carmen illud Virgilianum suprà citatum sic ait, Paliurus, herba est asperrima & spinosa.

¶ Paliurus, ri, ro, herbæ nomē apud Galenum, libro 8. cap. 33, De simplic. med. facultat. Paliuri (inquit ille) folia & radix adeò non obscuram habent adstringendi facultatem, ut & uentrem fluentem cohibeant, &c.

Palla] Ciuitas est, Ptolemæo teste, à latere Meridionali Corsicæ.

Palla] huius pallæ (ἱμάτιον γυναικεῖον) Honestæ mulieris uestimentum, hoc est, tunicæ palliū: authore Nonio. dicta quòd palàm & foris est, inquit Varro, ad uestigia usq; demissa. Virg. 11. Aen. 116,

—pro longæ tegmine pallæ
Tigridis exuuiæ per dorsum à uertice pendent. Virg. 1. Aen. 131,
—pallam signis auroq; rigentem.

In Gallia tamen uiri quoq; palla utebantur. Cic. 3. Philip. 135, Nempe ille qui cum palla & cothurnis nummos populo de Rostris spargere solebat. Bayfius, Palla Gallica ad formam nostri palletoci manicati uidetur accessisse, si Martiali credimus, lib. 1. 88,

Dimidiasq; nates Gallica palla tegit. Strabo lib. 5, Tunicarum, inquit, uice pallas manicatas gestant, aut uerenda usq; natesq; medias pertingentes. Quæ uerba, Martialis uersum uidentur interpretari. Palla ab Horatio honesta dicta mulierum erat, ut quidam opinantur. Martialis,

Fascia te, tunicæq; tegunt, obscuraq; palla. Vtebantur & citharœdi. Ouid. 11. Metam. 34,

Ille caput flauum lauro Parnaside uinctus,
Verrit humum Tyrio saturata murice palla.
Et tragœdi. Idem Ouidius 3. Amor. eleg. 1. 3,
Fronte comæ torua, palla iacebat humo.

Aurea palla. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 12.
Fulgens palla. Claud. 2. de rap. Proserp. 6.
Horrida palla. Stat. 1. Thebaid. 22.
Splendida palla multo croco. Ouid. epist. 20. 33.
Superba palla. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 6.
Tenuis palla Tyrio flamine. Senec. Hippol. 3. 12.
Cingat tunicas palla solutas. Senec. Troad. 2. 5.
Circundata palla plurima. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 20.
Alba palla imos ferit pedes. Valer. 1. Argon. 78.
Lutea palla fusa ad teneros pedes. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 10.
Nitentem pallam induta. Ouid. 14. Metam. 53.
Palla cruenta succincta Tisiphone. Virg. 6. Aeneid. 111.
Nigra succinctam uadere palla. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 5.
Trahere pallam. Ouid. epist. 20. 33. Propter longum à tergo dependens syrma.
Puluerеam pallam trahere. Ouid. 6. Metam. 141.

¶ Pallula, huius pallulæ, pen. cor. Diminut. Plaut. Truc. 3. 23,

Aut petit aurum, quòd conscissa pallula est.

Pallacana] Cepæ genus, nullo ferè capite, radice tātùm oblonga, quod subinde resecatur, ut porrum. Plin. lib. 19. cap. 6, Apud nos prima duo cæparum genera: unum condimentarium, quod illi Getion, nostri Pallacanam uocant. Seritur mensibus Martio, Aprili, Maio. Alterum capitatum, &c.

Pallace] pallaces, siue Pallaca, pallacæ, pē. prod. (παλλακὴ) Græcum est, & significat concubinam. Sueton. in Vespas. cap. 21, Post decisa quæcunq; obuenissent negocia, gestationi, & inde quieti uacabat, accumbente aliqua pallacarum, quas in defunctæ locum Cænidis plurimas constituerat. Plin. lib. 35. cap. 10. 20. Vide Pellex.

Pallades] Virgines erant Thebanæ, quæ pellicū more, cum quibus uoluerant, coibant, usq; ad naturalem corporis purgationem. Post purgationem uiro dabantur: sed priusquam nuberent, post pellicatus tempus, ut mortuæ lugebantur. Strab. lib. 17.

Palladius] παλλάδιος, nomen uiri proprium, qui de agricultura scripsit. Est & adiect. Vide Pallas.

Pallantia] παλλαντία, urbs Hispaniæ Tarraconensis, ut ait Ptolemæus libro 2. capite 6. Vacceorum colonia, à qua Pallantini dicti: ut à Numantia, Numantini. Aliàs Palencia dicitur.

Pallantias] παλλαντίας, Palus est in Africa, non procul ab Aris Philenorum ad Tritonem amnem, quam etiam Tritonidem paludem appellatam inuenimus. Circa hanc paludē Palladem primùm apparuisse ferunt: unde ex ea natam nonnulli putauerunt. Plinius lib. 5. cap. 4.

Pallantini] Populi in Hispania citeriore. Plin. libro 3. cap. 3.

Pallas] Pallantis. Claudij libertus, cuius tanta fuit proteruia, ut non modò nulli ministrorum salutem impertiuerit, sed ne uocem quidem cum familiari communicârit. Alexander Alexandrinus libro 2. capite 19.

Pallas] Pallantis (πάλλας) nomen filij Euandri, & nomen gigantis.

Pallas] παλλάς, ultima breui, Palladis, pen. corr. Iouis filia sine matre. Nam quum Iupiter Iunonem uxorem uideret nō ferentem filios, percusso sibi capite Palladem armatam edidit: dicente Lucano lib. 9,

Hanc & Pallas amat, patrio quæ uertice nata est.

Et Ouid. lib. 3. Fast. 169. Dicta est autem Pallas, quòd Pallantem gigantem interfecerit: quum prius Tritonia uocaretur à Tritone palude, ubi primùm uisa est. Vel à πάλλω, uibro, quatio: eo quòd hastam uibrare consueuerit, docuitq;. Hanc Cic. lib. 3. de Nat. deor. Belli inuentricē & principem esse dixit. Proinde à nonnullis Bellona uocata fuit, soror scilicet, & auriga Martis, dicente Statio.

—regit atra iugales
Sanguinea Bellona manu, longaq; fatigat
Cuspide. Quin & Virgo fingitur, & innupta, ut Virgil. 2. Aeneid.
Pars stupet innuptæ donum exitiale Mineruæ.

Minerua autem dicta, quòd uim minetur, uel quòd neruos minuat ob studiorum laborem. Vide suo loco. Palladis templum apud Milesios admirandum fuit, ut scribit Herodotus lib. 1.

Nata Tonantis inclyta Pallas. Senec. Agamem. 5. 9.
Rami Palladis, Oliuarum rami. Virg. 7. Aeneid. 31.
Armisonæ Palladis sancta numina. Virg. 3. Aeneid. 109.

Digitized by Google

Alma Pallas Tritonis. Lucret. lib. 6. 151.
Armata. Senec. Agamem. 6. 28.
Armisona. Valer. 1. Argon. 15.
Bellica. Ouid. 5. Metam. 10.
Belligera. Senec. Herc. fur. 11. 2.
Doctissima. Cic. in Arato, 35.
Innuba. Valer. 1. Argon. 18.
Seuera. Stat. 1. Sylu. 6. 1.
Tetrica. Claud. 2. Paneg. 56.
Tritonia. Virg. 5. Aeneid. 141. Vide Tritonia.
Tritonia, armipotens, Gorgophora, Pallas, Minerua. Cic. Antequam iret in exilium, 15.
Pingui Pallade tingere membra. Ouid. epist. 18. 9.
Pallas etiam nomen paludis est in Africa.

¶ Palladius, Possessiuum (παλλάδιος) Quod est Palladis. Vnde Palladium forum Romæ, quod erat propinquum templo Palladis. Ouid. epist. 16. 27,

Nec te Palladios, nec te Iunonis honores, &c. Idem 1. de Arte, 146.

Et tu Palladiæ petitur cui fama coronæ. id est, qui contendis ad titulos magnæ eruditionis.

Arces Palladiæ, Athenæ. Ouid. 7. Metam. 80.
Ars Palladia. Propert. lib. 3. eleg. 9. 9.
Latices Palladij, Oliuum. Ouid. 8. Metam. 55.
Puppis Palladia, Argo. Valer. 8. Argon. 59.

¶ Palladium (παλλάδιον) fuit in urbe Troiana antiquissimũ Palladis simulacrum, è ligno compactum, mouens oculos, atq; hastam quam manu gestabat, ut scribit Seruius. Nam quum apud Troiam in honorem Palladis arx, & in eius summo templum illi ædificaretur, è cælo cecidit, & locum sibi in eo templo delegit, nondum cooperta æde: moxq; ab Apolline redditum est oracalum, eius ciuitatis futurum exitium, si id simulachrum extra mœnia portaretur. Quod Ouid. in 5. Fast. est elegantissimè prosequutus. Quo factũ est, ut tempore belli Troiani Diomedes & Vlysses cuniculis, uel (ut alij dicunt) cloacis ascenderint in arcem, & occisis custodibus simulacrum sustulerint: ideo autem id negociũ his potissimum datur, quia cultores fuerunt Mineruæ. Seruius apud Virgil. 2. Aen. 33, Omnis spes Danaum, &c. Huius meminit Herodianus in primo. Cic. pro Milone, 25, Exhibe quæso Sexte Clodi librarium illud legum uestrarum, quod te aiunt eripuisse è domo, & ex medijs armis, turbaq; nocturna tanquam Palladium sustulisse.

Cæleste Palladium. Silius lib. 13. 10.
Furta Palladij. Virg. 9. Aen. 31.

Pallene] pen. prod. (παλλήνη) regio est in litoribus Macedoniæ iuxta Sitoniam, ut ostendit Herodotus lib. 7. in qua ciuitas est Potidæa. Est & urbs eiusdem nominis in Achaia. Virgil. lib. 4. Georg. 79,

Hic nunc Emathiæ portus, patriamq; reuisit
Pallenem.

Alta Pallene. Senec. Herc. fur. 17.
Hyperborea Pallene. Ouid. 15. Metam. 72.

¶ Pallenæus, Adiect. (παλληναῖος) ut,
Triumphi Pallenæi. Stat. 4. Sylu. 2. 12.

Pallenensis Isthmus] Macedoniæ regio, in qua est Cassandria colonia. Plin. lib. 4. cap. 10.

Palleo] Vide Pallor.

Pallium] pallij (ἱμάτιον, τρειβώνιον) Dictum est, quod palàm sit & foris. Sub eo enim tunica sumebatur, longè lateq; diffusum, & uiris mulieribusq; conueniens. Propriè autem Græcus habitus. Vnde Palliati Græci dicti sunt, & Comœdiæ palliatæ, quæ sunt secundum ritus & habitus hominum palliatorum Græcorum. Authores Donatus & Diomedes. Baysius. Pallium erat Græcorum. Tranquillus in Augusto, Sed cæteros cõtinuos dies inter uaria munuscula, togas insuper, & pallia distribuit, lege proposita, ut Romani Græco, Græci Romano habitu uterentur.

Pallium quoq; erat philosophorum. Gellius libro 9. Video, inquit Herodes, barbam & pallium, philosophum nondum uideo.

Pallia, inter communia uestimenta annumerantur Vlpiano, quæ promiscua appellat Tacitus lib. 3, Promiscuas uiris & fœminis uestes.

Pallijs etiamnum in lecto utebantur. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 1,

——nec in lecto pallia nostra sedent. Hactenus Baysius.

Tunica & pallium. Cic. 6. Verr. 49.
Misellum pallium. Vide Miser.
Onerosa pallia. Iuuen. Satyr. 6. 24.
Purpureum pallium. Cic. 7. Verr. 26.
Serica pallia. Stat. 3. Sylu. 4. 18.
Amictus pallio. Cic. 3. de Orat. 70.
Attollere pallium. Vide Attollo.
Colligere pallium. Vide Colligo.
Conficere pallium. Cic. 3. de Orat. 70.
Demissa pallia terræ. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 5.
Iactare pallia. Iuuenal. Satyr. 6. 24.
Inijcere pallium alicui. Vide Inijcio.
Laneum pallium iniecit Ioui Dionysius, aureum amiculum detraxit. Cic. 3. de Nat. deor. 120.
Sumere pallium. Cic. pro Rab. Posth. 16.
Tegere corpus pallio. Cic. 2. de Diuin. 212.
Tunica pallio propior. Plaut. Trinum. 17. 30. Allegoria prouerbialis, qua significatur, ex amicis nos alijs magis esse deuinctos: neq; parem omnium habendam esse rationem. Ex Erasmo.

¶ Palliolum, pen. cor. diminut. (ἱματίδιον) Laneũ erat ad caput tegendum, ut ait Sipontinus. Cic. 3. Tusc. 94, Sæpe est etiam sub palliolo sordido sapientia. Ex Cæcilio. Plin. lib. 16. cap. 8. 13, Quidam aliter epithymum tradunt sine radice nasci tenui similitudine pallioli.

¶ Palliolatim, pen. prod. Aduerbium (τριβωνιδόν) Plautus Pseud. 22. 24,

——sed palliolatim amictus
Sic incessi ludibundus. id est, pallio indutus.

¶ Palliolatus, penult. prod. (τριφωνιλωτὸς) Pallio indutus. Suet. de Claudio, cap. 2, Palliolus nouo modo præsedit. Martial. lib. 9. 34.

Hanc uolo quæ facilis, quæ palliolata uagatur.

¶ Palliatus, pen. prod. Adiect. (τριβωνοφόρος) Idem Cicer. pro Rabirio Posthumo, 15, Itaq; obijcias licet quàm uoles sæpe palliatum fuisse.

Iudex modò palliatus, modò togatus. Cic. 5. Philip. 173.

¶ Palliare (καλύπτειν) usurpauit Apuleius, pro Tegere, & Colare: Nec palliari, inquit, tam aperta res potest.

¶ Palliastrum (τριβωνίδιον) Rude ac uile pallium. Apul. Ecce Socratem contubernalem meum conspicio: sedebat scissili palliastro semiamictus.

Pallor] palloris, m. g. (ὤχρα, ὠχρίασις) quasi pellis liuor. Plin. lib. 14. cap. 22. 5, Hinc pallor, & genæ pendulæ.

Simillimus buxo pallor. Ouid. 11. Metam. 84.
Pallor anni continuus. Plin. lib. 2. cap. 30.
Pallor & inuidia. Plin. lib. 28. cap. 9. 23.
Pallor & tremor. Cic. 4. Tusc. 30.
Albus pallor. Horat. Epod. 7. 3.
Exanimis. Stat. 12. Thebaid. 148.
Gelidus. Stat. 1. Achil. 32.
Luridus. Ouid. 4. Metam. 54.

Digitized by Google

Luteus. Horat. Epod. 10.4.
Tacitus. Ouid. 6. Fast. 4.
Pallorem capere uasa dicuntur. Col. lib. 12. cap. 50.15. Ibidem, cap. 55. de sinapi, Aquam nitratam suffundito, ut omnem amaritudinem eius & pallorem exaniet.
Figit gelidus pallor Nereida. Stat. 1. Achil. 32.
Fugat ruborem pallor. Senec. Medea, 11.3.
Inficit ora pallor. Horat. Epod. 7.3.
Notare aliquem pallore. Lucan. lib. 8.12.
Obit ora pallor. Ouid. 11. Metam. 84.
Occupat ora pallor. Virg. 4. Aen. 100.
Tinctus uiola pallor amantium. Horat. 3. Carm. ode 10.3.
Pallores. Lucret. lib. 4.64,

Quæ contage sua palloribus omnia pingunt.

¶ Pallidus, pen. cor. Adiect. (ὠχρίας, ὠχρὸς) ut, Pallidus color. Plin. lib. 10. cap 33.7.
Aconita pallida. Vide Aconitum.
Aurora pallida. Virg. 1. Georg. 90.
Corpora pallida. Ouid. 2. de Arte, 54.
Pallido cortice arbor. Plin. lib. 12. cap. 7.5.
Pallidum piper. Plin. lib. 12. cap. 7.2.
Folium pallidum Senec. Hippol. 6.7.
Frigora pallida. Stat. 5. Sylu. 1.26.
Membra pallidiora noua cera. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11.6.
Mulier pallida. Horat. 1. Serm. Satyr. 2.26.
Orbis Phœbi pallidus. Ouid. 1. de Remed. amor. 52.
Regio pallida, Infernum. Claud. 2. de raptu Proserp. 66.
Statua inaurata pallidior. Catul. ad Iuuencium, epigr. 76.1.
Ora buxo pallidiora gerere. Ouid. 4. Metam. 27.
Semel rubidus, decies pallidus. Paroemia est, quam Suidas admonet dici de ijs, qui mutuum accipiunt: quos necesse est crebrò tum rubescere pudore, tum metu pallescere. Rubescere, dum petunt mutuum: pallescere, dum soluendo non sunt, & metuunt ne trahantur in ius, aut in neruum.
¶ Pallidulus pen. cor. adiect. diminut. (ὑπόχλωρος) Catul. ad Ortalum, epigr. 60.2,

Pallidulum manans aluit unda pedem.

¶ Palleo, palles, pallui (ὠχριάω) pallere, Pallidum esse. Cic. 2. Philipp. 89, Non dissimulat, P. C. apparet esse commotum: sudat, pallet.
Palleat omnis amans. Ouid. 1. de Arte, 147.
Dies pallet. Lucan. lib. 7.36.
Genæ pallent languido candore. Senec. Hippol. 6.20.
Labra palluerant. Propert. lib. 4. eleg. 9.6.
Ora pallent. Tibul. lib. 3. eleg. 5.5.
Saxum palluit auro. Ouid. 11. Metam. 23.
Seges pallet. Ouid. 1. Fast. 138.
Venæ pallent amisso sanguine. Ouid. 2. Metam. 165.
Quoniam pallet, necesse est ægrotasse. Ad Herennium, libro 2.75.
Amore argenti pallere. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.16.
Colore exangui pallere. Ouid. 3. Trist. eleg. 1.11.
Metu pallens. Ouid. 9. Metam. 23.
Timore pallere. Ouid. 2. Fast. 94.
Pallere, cum accusatiuo. Propert. lib. 1. eleg. 14.8,

Quis te cogebat multos pallere colores?

Viride pallens. Plin. lib. 37. cap. 8.3.
Pallere, pro Timere. Horat. 3. Carm. ode 27.6,

Beluis Pontum mediasq; fraudes
Palluit audax.

¶ Pallens, Nomen ex participio (ὠχριῶν) ut, Animæ pallentes. Virg. 4. Aeneid. 49.
Brachia pallentia. Ouid. 7. Metam. 69.
Collum pallens. Ouid. 10. Metam. 77.

Pallentes curæ, Quæ reddunt hominem pallidum. Martial. libro 11.7.
Hedera pallens. Virg. eclog. 3.8.
Herbæ pallentes. Ouid. 2. Fast. 85.
Imago pallens. Ouid. epist. 19.22.
Membra pallentia. Ouid. epist. 11.16.
Morbi pallentes. Virg. 6. Aeneid. 55.
Ora pallentia. Virg. 1. Aen. 72.
Oscula pallentia. Valer. 4. Argon. 140.
Puellæ terrore pallentes. Ouid. 3. de Arte, 97.
Regna pallentia. Silius lib. 13.82.
Simulacra pallentia. Lucret. lib. 1.25.
Pallentia sulphurata. Mart. lib. 1.125.
Taurus pallens multa ferrugine. Valer. 1. Argon. 156.
Violæ pallentes. Virg. eclog. 2.10.
Vultus pallens. Senec. Troad. 4.8.
¶ Pallesco, pallescis (ὠχριῶμαι) pallescere, Pallidum fieri. Plinius libro 19. capite 10. 1, Et ocimum sub Canis ortu pallescit.
Curis pallescere. Propert. lib. 1. eleg. 12.2.
Flamma pallescit. Valer. 7. Argon. 118.
Frondes pallescunt Ouid. 3. de Arte, 140.
Stellæ pallescunt subitò Claud. in Gigantomachia, 2.
Palma] palmæ (θέναρ) Planum illud & ex parte concauum manus, quod in digitos desinens decorè patet, ut ait Sipontinus. Cicero in Orator. 6, Quum autem diduxerat, & manu dilatauerat, palmæ illius similem eloquentiam esse dicebat.
Dextra palma. Cic. in Arato, 6.
Teneræ palmæ. Virg. 2. Aen. 82.
Sceptriferæ palmæ. Silius lib. 17.29.
Tremulis palmis amplecti aliquid. Ouid. 5. Metam. 21.
Arcent uincula teneras palmas. Virg. 2. Aen. 82.
Plana faciem contundere palma. Iuuen. Satyr. 13.13.
Conuertere ad palmam annuli palam. Cic. 3. Offic. 49.
Euinctis attollit brachia palmis. Virg. 5. Aeneid. 73.
Extendere palmas. Silius lib. 17.95.
Exutæ uinclis palmæ. Virg. 2. Aeneid. 31.
Ferire pectora palmis. Senec. Troade, 1.13.
Duabus palmis hausta aqua. Ouid. 2. Fast. 59.
Astrictis laxantur uincula palmis. Lucan. lib. 2.104.
Pandere palmas Lucret. lib. 3.241.
Indignis percussit pectora palmis. Ouid. 10. Metam. 144.
Marmoreis percussit pectora palmis, Candidis. Ouidius 3. Metamorph. 97.
Adductis sonuerunt pectora palmis. Ouid. epist. 10.3.
Cauis palmis undam sustulit de flumine. Virgilius 8. Aeneidos, 14.
Sustulit palmas ad sidera. Virg. 2. Aeneid. 31.
Inualidas palmas tendere alicui. Virg. 4. Georg. 100.
Ambas palmas tendere. Virg. 10. Aeneid. 169.
Duplices tendens ad sidera palmas. Virg. 1. Aen. 20.
Pias tendens ad sidera palmas. Valer 1. Argon. 16.
Vtrasq; palmas tendere. Virg. 5. Aen. 47.
Tollens madidas ad sidera palmas. Stat. 10. Thebaid. 66.
Trementes palmas tendere. Claud. 3. de rapt. Proserp. 22.
Vincire palmas catena. Silius lib. 17.29.
Passis palmis uocat numina. Virg. 3. Aeneid 53.
Ignem palma. Prouerbium, dici solitum, siquando protinus aliquid esset intellectum à quopiam: ut si scommate dicto, statim sentiat aliquis in se dictum. Sumptum uidetur ab ijs, qui per lusum ignem admouent manibus alienis: qui subitò sensu excitati, resilire solent, risumq; mouere spectantibus.
Palma, Latior remi pars, ipse remus. Catul. Argon. epigr. 59.

Digitized by Google

Palma (φοῖνιξ) ab huius similitudine, arbor quoq; illa nobilis quam phœnicem uocant Græci: dicta, quòd comam in cacumine habeat circumextensam, & ramos in digitorum modum protensos. Non cedit ponderi, sed surgit aduersus pondus. Ideo uictoribus traditur præmio, quòd non cesserint, sed pertinaces in bello perstiterint. Vide Gellium lib. 3. noctium Atticarum, capite sexto, Plinius libro 16. capite 42. 1, Et palmæ arbor inualida: in diuersum enim curuatur. At populus contra omnia inferiora pandatur, palma econtrario fornicatur. Liuius 4. bel. Pun. 45, In Apulia palmam uiridem arsisse.

Arbusto palmarum diues Idume. Lucan. lib. 3. 44.

Agrestium palmarum multitudo in Sicilia. Cic. 7. Ver. 69.

Abiegnæ palmæ. Catul. Argon. epig. 59. 2.

Ardua palma nascitur. Virg. 2. Georg. 14.

Procera & tenera palma. Cic. 1. de Legib. 3.

Viridis palma. Ouid. 2. de Arte, 1.

Vmbrosa palma. Iuuen. Satyr. 15. 8.

Palma, Fructus qui palmula dicitur. Plin. lib. 13. cap. 4. 19, Alexandri milites palmis uiridibus strangulati sunt.

Rugosæ palmæ. Ouid. 8. Metam. 136.

Palma, Signum uictoriæ, & uictoria ipsa. Plutarchus, In certaminibus palmam signum esse placuit uictoriæ, quoniam ingenij eiusmodi lignum est, ut urgentibus, opprimentibusq; non cedit.

Palma, Causam certaminis aliquando significat, authore Donato. Terent. in Prolog. Phorm. 18,

—in medio omnibus
Palmam esse positam, qui artem tractant musicam.

Ingens palmæ contentio. Quint. lib. 1. cap. 2. 16.

Gloria palmæ, Victoriæ. Virg. 3. Georg. 21.

Dubia palma. Iuuenal. Satyr. 11. 18.

Lemniscata palma. Vide Lemnisci.

Nobilis palma. Horat. 1. Carm. ode 1. 1.

Stolidæ cupido palmæ. Ouid. 6. Metam. 10.

Victrices palmæ. Ouid. ad Pisonem, 7.

Palma urbana. Cic. 11. Philip. 297.

Accipere palmam. Vide Accipio.

Adepta palma. Vide Adipiscor.

Apprehendere palmam auidissimè. Vide Apprehendo & Auidus.

Ambire palmam histrionibus. Vide Ambio.

Dare palmam, Victorem fateri. Terent. Heaut. 4. 3. 31,

Huic equidē consilio palmā do, hic me magnificè effero.

Quasi dicat, Mihi magis probatur consilium istud. siue, Cæteris consilijs istud unum præfero. Cic. 2. de Orat. 126, Admiror te in eo genere tribuisse tantum, & non huius rei quoque palmam, ut cæterarum, Crasso detulisse. Vide Do, das.

Donare aliquem palma. Ouid. 2. de Arte, 1.

Palmam ferre, Victorem esse. Cic. ad Attic. lib. 4. 84. 6, Ne diutius pendeas, palmam tulit.

Habeant hanc palmam ex innocentis cruore. Cic. Antequam iret in exilium, 20.

Parare palmam. Catul. in Carm. nuptiali, 57. 3.

Petere palmam. Liu. 8. bel. Pun. 218.

Relinquere palmam alicui. Virg. 5. Aeneid. 95.

Reseruare palmam alicui. Cic. de Senect. 17.

Ad tertiam palmam. Plin. lib. 14. cap. 6. 4, Ad tertiam palmā uariè uenēre. id est, tertiam bonitatem & notam. De uuis. Budæus.

Palmæ pluraliter, pro Victorijs. Cic. pro Roscio Amerino, 51, De Capitone pòst uiderimus: si quemadmodum paratum esse audio, testis prodierit, tum alias quoque suas palmas cognoscet.

Infantes palmæ. Cic. pro Rosc. Amer. 61.

Plurimarum palmarum homo. Cic. pro Roscio Amer. 10. hoc est, qui sæpius uicit.

¶ Palma, in uite. Varro de re Rust. lib. 1. cap. 31, Eiuncidum enim sarmentum propter infirmitatem sterile, neq; ex se potest eijcere uitem, quam uocant minorem flagellum, maiorē etiam unde uuæ nascantur, palmam. Prior litera una mutata declinata à uenti flatu, similiter flabellum ac flagellum: posterior quo ea uitis immittitur ad uuas pariendas: dicta primò uidetur à pariendo parilema: exin mutatis literis, ut in multis, dici cœpta palma. Colum. lib. 3. cap. 17. ad finem, Quicquid residui fuit ex uetere palma, per ipsam commissuram qua nascitur materia noua, resecuerunt, atq; ita cum suo capitulo sarmentum depresserunt. Palma, id est, uite, interprete Beroaldo. Idem lib. 4. ca. 15, Sequente deinde anno insecatur superior pars curuaturæ, usque ad medullam, ne totas uires matris propagatum flagellum in se trahat, & ut paulatim condiscat suis radicibus ali, bima deinde præciditur proximè palmam quæ ex arcu summissa est.

¶ Palmula, pen. cor. Diminut. (καρυωτὸς, βάλανος, ψίλιν, φοῖνιξ) Cariotæ dicuntur, siue dactyli. Varro 1. de re Rust. cap. 67, Nucem iuglandem, & palmulam, & ficum sabinā quātò citius promas, iucundiore utare.

Palmula, Extrema pars remi, in modum palmæ protenta. Virgil. 5. Aen. 33,

Quò tantum mihi dexter abis? huc dirige cursum,
Littus ama, & leuas stringat sine palmula cautes.

Seruius. Volare palmulis. Catul. de phaselo, 1.

¶ Palmetum, huius palmeti, pen. prod. (φοινικὼν) Locus palmis consitus, & in quo frequentes sunt palmæ. Plin. lib. 6. cap. 28. 19, Numerosissimos esse Homeritas, Minæis fertiles agros palmetis, arbustisq;, &c.

pinguia palmeta. Horat. 2. epist. 2. 37.

palmetis consita terra. Plin. lib. 5. cap. 14. 1.

¶ Palmeus, Adiectiuum (φοινίκινος) Quod est ex palma arbore. Colum lib. 5. cap. 5, M. Columella, &c. agricola Bæticæ prouinciæ, sub ortu Caniculæ palmeis tegetibus uineas adumbrabat. Apud Plinium libro 24. cap. 17. 7, Vinum palmeum, capiti noxium.

¶ Palmosus, pen. prod. Adiect. (φοινικώδης) Quod est palmis abundans. Virg. lib. 3. Aen. 142,

Teq; datis linquo uentis palmosa Selinis.

¶ Palmata toga (φοινικωτὴν τήβεννον) à palma in ea intexta, inquit Budæus, propriè triumphantium fuit, quam merebantur hi, qui de hostibus palmam reportassent. Alij à latitudine clauorum dictā uolunt palmatam, quæ nunc à genere picturæ, picta appellatur. Martial. lib. 7. 1,

Palmataq; ducem, sed citò, redde togæ.

Liuius 10. ab Vrbe, 29, Quos uos sellis curulibus, toga prætexta, tunica palmata, & toga picta, & corona triūphali, laureaq; honoratis.

¶ Palmaris, & hoc palmare, pen. prod. (νικηματικὸς) ut, Palmaris statua, quæ alicui propter uictoriam ponitur. Cic. 6. Philipp. 214. Vide infrà in Palmus.

Sententia palmaris. Cic. 1. de Nat. deor. 30.

¶ Palmarius, Adiect. (νικητικὸς) Quod est palma dignum. Terent. Eunuch. 5. 4. 8,

—tum hoc alterum
Id uerò est quod mihi puto palmarium, &c.

¶ Palmarum, palmarij, Salarium uictoriæ. Vlpian. in l. 1. §. si cui. ff. de extraordin. cognit. Etsi nomine palmarum cautū sit: sic tamen, &c.

¶ Palmifer,

Digitized by Google

¶ Palmifer, pen. cor. Aliud adiectiuum (φοινικοφόρος) ut, Idume palmifera. Silius. lib. 3. 122.
Arabes palmiferi. Ouid. 10. Metam. 95.
Pharos palmifera. Ouid. 2. Amor. eleg. 13. 2.
¶ Palmipes, pen. corr. palmipedis, om. g. (στεγανόπους) Planos & ad palmæ similitudinem habens pedes. Vnde anseres & omnes ferè aquaticæ aues, palmipedes dicuntur. Plinius libro 11. cap. 47. 1, Auium aliæ digitatæ, aliæ palmipedes. Vide etiam in Palmus.
Palmipedes, Aliter. Plin. lib. 17. cap. 20. 2, Populus alba seritur bipedaneo pastinatu, talia sesquipedali, biduo siccata, palmipede interuallo, terra superiniecta duorum cubitorum crassitudine.
Palma] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. oppidum est in Hispania. Est item Palma, ciuitas in maiori Baleari.
Palmaria] παλμαρία, Insula ultra tyberina ostia in mari Tyrrheno. Varro libro 3. de re Rustic. Hoc ita fieri apparet in insulis propinquis, Pontia, Palmaria, & Pandataria.
Palmes] palmitis, pen. cor. mascul. gen. (κλῆμα, ὄγχος) Vitis propriè est, quòd arboris surculus: nempe lignũ illud quod ex ipsa stirpe quotannis emergit, & gemmas producit, quæ deinde in uirgulas abeunt, & palmæ cuiusdam digitos faciunt. Plinius libro 17. capite 22. 13, Sic duo genera palmitum: Quod è duro exit, materiamq; in proximum annum promittit, pampinarium uocatur: at ubi supra cicatricem est, fructuarium. Alterum ex anniculo palmite, semperq; fructuarium relinquitur sub iugo. Et qui uocatur custos: hic est nouellus palmes, non longior tribus gemmis, proximò anno materiam daturus, si uitis luxuria se consumpserit.
Nemorosus palmite Gaurus. Stat. 3. Sylu. 1. 30.
Grauidas palmes. Ouid. 1. Fast. 31.
Orbi palmites. Col. lib. 6. Vide Orbus.
Opaco palmite baccæ. Claud. de nuptijs Honorij, 44.
Lætus palmes se agit ad auras. Virg. 2. Georg. 73.
Citare palmitem. Vide Cito.
Musta ferre è palmite. Ouid. 4. Fast. 180.
Gemma mouetur de palmite. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 3.
Palmes & Pampinus, pro eodem. Columel. lib. 4. cap. 17, Item si oculi singuli sub iugo binos pampinos emiserint, quamuis largos fructus ostendant, detrahendi sunt eis singuli palmites, quo lætior quæ superest materia, consurgat.
Palmes, pro flagello uitis. Columella libro 4. capite 21, Hæc brachia sat erit interim singulis palmitibus in fructum summitti.
¶ Palmo, palmas (ἀνδέω) palmare; Materias alligare. Colum. lib. 11. cap. 2. 74, Cæterùm palmare, id est materias alligare, hoc tempore non expedit. Loquitur de uite ad palmum alliganda.
Palmare, in alia significatione accepit. Quintiliã. in declamatione Cæci, pro Palma signum & notam imprimere, Præterea quum manus ex parte qua palmare uestigium potest, plicetur in capulo. Et paulo pòst, Tuus autem qui palmatus est paries, uestigium eius partis ostendit.
Palmus] palmi (σπιθαμή) mensuræ genus. Est autem duplex, inquit Budæus, Maior, duodecim digitorũ, Græcè σπιθαμὴ uocatur: & Latinis etiam dodrans, cuius exemplum apud Plinium lib. 7. Minor, digitorum quatuor, παλαιστὴ, Græcè dicitur. Vide Philandrum.
Palmum neutro genere etiam dicitur. Vitruu. lib. 2. cap. 3. Doron aũt Græci appellant palmum, quòd munerũ datio Græcè δῶρον appelletur. Id aũt spargitur per manus palmum.
¶ Palmarius, Adiect. (σπιθαμιαῖος) Quod est palmi unius uel multorum. Col. lib. 8. cap. 3. 7, Per spacia palmaria modicis forantur cauis.
¶ Palmaris & hoc palmare, pen. prod. Idem (σπιθαμιαῖος) Varro 1. de Re rust. cap. 35. 1, Rosa etiam conciditur radicitùs in uirgulas palmares. Vide suprà in Palma.
¶ Palmicus, ca, cum, Palmicum augurium, quod ex uibrata salitione oculi fiebat. Alexan. Alexandrinus lib. 5. cap. 13, In Cappadocia ex myrrhinis uirgis, in Scythia ex saliginis humi cõstratis, alij ex uibrata salitione oculi, quod augurium palmicum: in Lycia ex piscibus, &c.
¶ Palmipedalis, & hoc palmipedale, pen. prod. (σπιθαμοποδιαῖος) Mensura unius pedis & palmi. Colum. lib. 3. cap. 19. 1, Nam in cliuosis ubi terra decurrit, potest malleolus palmipedalis deponi.
¶ Palmipes, pen. cor. huius palmipedis, pen. corr. om. g. Idem. Plin. lib. 17. cap. 20, Populus albe seritur bipedaneo pastinatu, talea sesquipedali, biduo siccata, palmipede interuallo, terra superiniecta duorum cubitorum crassitudine. Vide etiam in Palma.
¶ Palmiprimum uinum quid sit, & quomodo ex fico fiat, docet. Plin. lib. 14. cap. 16.
Palmos] παλμός, Particulæ alicuius in corpore palpitatio contra naturam per uicem, modò eam attollens, modò deprimens, fitq; quandoq; in sola cute, quandoq; & subiectis ei musculis: quæ si magna fuerit, membrum quoq; uniuersum secum diutius saliendo trahit. Latinorum nonnulli Græcum nomen exprimentes, saltum uocant.
Palmyra] pen. cor. (πάλμυρα) Syriæ urbs inter Romanorũ ditionem sita, & Parthorum, ut est author Ptolemæus lib. 5. cap. 15.
¶ Palmyrenæ solitudines, usq; ad Petram urbem & regionem Arabiæ felicis appellatæ pertinent. sunt autem ad Hierapolin. Plin. lib. 5. cap. 25. & 26. in desertis Syriæ. idem Plin. lib. 6. cap. 26. & 28.
Palmyrenses] Palmyrensium, sibus: populi in Oriente. Alexan. Alexandrinus lib. 1. cap. 2, Sola mulier Zenobia Palmyrensium regina, quum Orientis regnum tueretur, armata in uirili ueste exercitui præfuisse, & Imperatoris nomẽ tulisse dicitur.
Palmytius] Aegyptiorum deus, ut est apud Hesychium. Lilius 1. Syntag.
Palo, Palas: siue Palor, palaris] Vide Palus.
Palòis] Oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.
Palpebræ] penult. corr. palpebrarum (βλεφαρίδες) Pili rectigenis oculorum utrinq; adhærentes: in hoc homini à natura datæ, ut ipsos oculos ab occursantibus & fortuitò incidentibus rebus defendant. A palpitando, id est, tremendo: uel à palpando, id est, prætendendo dictæ. Plinius lib. 11. capite 37. 29.
Palpebræ (βλέφαρα) sunt tegumenta oculorum, mollissimæ tactu, ne læderent aciem, aptissimè factæ, & ad claudendas pupulas, ne quid incideret, & ad aperiendas: idq; prouidit, ut identidem fieri posset cum maxima celeritate. Cicer. 2. de Nat. deor. 214.
Munitæ sunt palpebræ tanquam uallo pilorum, quibus & apertis oculis siquid incideret repelleretur, & somno conniuentibus quum oculis ad cernendũ non egeremus, ut qui tanquam inuoluti quiescerent. Cic. 2. de Nat. deor. 214.
Resectis palpebris M. Regulum illigatum in machina, uigilando necauerunt Carthaginienses. Cic. in Pisonem, 33.
Brachia palpebræq; cadunt. Lucret. lib. 4. 193.
Palpito] Vide Palpo.
Palpo, palpas, palpare (ψηλαφάω, ἀμφαφάω, ψαλάσσω, θωπεύω, μαλάσσω) & Palpor, palparis, palpari, Depo-

nens, Leniter, blandè, & quasi tentando tangere.

Palpari, Adulari. Plaut. Amphit. 6.9,

Obseruato te quàm blandè mulieri palpabitur.

Palpari, datiuo iungitur, aliquando etiam accusatiuo. Horat. 2. Serm. Satyr. 1.4,

Cui malè si palpere recalcitrat undique tutus. Iuuenal. Satyr. 1.4,

——quem munere palpat Carus.

Pectora præbet palpanda manu. Ouid. 2. Metam. 174.

¶ Palpator, penult. prod. palpatoris (θωπευτὴς) Verbale. Plaut. Rud. 4.38,

Ecquem tu hic hominem crispum, incanum uideris, Malum, periurum, palpatorem?

¶ Palpatio, huius palpationis (θωπεία) Plaut. Menæch. 14.33,

Aufer hinc palpationes.

¶ Palpito, palpitas, penul. corr. palpitare (σπαίρω, ἀσπαίρω) Leuiter ac frequenter moueri. Cic. 2. de Natur. deor. 35, Animaduersumq; sæpe est: quum cor animantis alicuius euulsum ita mobiliter palpitaret, ut imitaretur igneam celeritatem, &c.

Palpitat cerebrum. Plin. lib. 7. cap. 16.5.

Iecur pauidum palpitat trepidis uenis. Senec. Herc. Oet. 6.1.

Ignis arduus palpitat. Stat. 12. Thebaid. 15.

L.gua execta palpitat. Lucan. lib. 2.37.

Palpitans uertex. Plin. lib. 7. in Præf. 4.

Sup r aliquam palpitare. Iuuen. Satyr. 3.14.

¶ Palpitatio, Verbale (σπαραγμὸς) propriè cordis est, & deinde partium singularum frequens & continuus motus. Plinius libro 32. capit. 5.5, Imponat supra cordis palpitationem mulieri dormienti. Idem lib. 11. cap. 4.2, Itaq; diuulsis præcipua uiuacitas, & partium singularum palpitatio.

Palpitatus] huius palpitatus, penultima producta. Aliud uerbale. Plin. lib. 9. cap. 30.

Palpos] Pomponio & Straboni oppidum est Syriæ. Hodie Gibel uocatur, teste Oliuario in Melam.

Palsicium] Palsicij, oppidum in Istria. Plinius libro 3. capit. 19.

Palsum] flumen est Britanniæ, apud Plinium, libro 5. capit. 1.

Palsus] fluuius in Mauritania. Plinius libro 5. cap. 1.

Paltos] oppidum ad Libanum montem in Syria. Plinius lib. 5. cap. 20.

Paltus] Locus in Syria, circa quem Memnon sepultus est, ad flumen Badam. Strab. lib. 15.

¶ Palpum, palpi (θώπευμα) Blanditiæ dicuntur. Plautus Pseud. 14.41,

Ego istuc alijs dare condidici, mihi obtrudere non potes Palpum. hoc est, blandiri, & spem inanem uerbis inijcere, ut ait Erasmus.

Paluda] à paludamentis: Sunt hæc insignia & ornamenta militaria. Varr. lib. 6. de ling. Latin. allegat uersum antiqui cuiusdam poetæ,

Corpore tartarino prognata Paluda uirago. Paluda, id est, paludata. Turnebus mallet palude, quum constet Mineruam ad Tritonidem paludem natam fuisse, ut ea ferè pa lude prognata uideatur: & quod Latini sermonis consuetudo uix hoc patiatur ut paludum pro paludato loquamur. Sed fas non sit, inquit, à tanti scriptoris sententia recedere.

Paludamentum] huius paludamenti (χλαμὺς, ἐφεστρὶς, φοινικὶς) Insigne ac ornamentum militare, præcipuè tamen Imperatorum. Ideo quum ad bellum exit imperator, ac lictores mutauerunt uestem, & signa incinuerunt, dicitur proficisci paludatus, authore Varrone de lingua Latina lidro 6. Liuius, Cum paludatis lictoribus profectus ab Vrbe, Brundusium uenit. Sallust. Histor. libro 3, Et eodem tempore Lentulus duplici acie longum editum multo sanguine suorum defensus, postquam ex sarcinis paludamenta astari, & delectæ cohortes intelligi cœpêre. Budæus, Paludamentum chlamys est imperatoria, id est, eorum qui exercitus educebant. Valerius lib. 1. de Crasso loquens, qui apud Parthos occubuit, Pullum, inquit, ei traditum est paludamentum, quum in prælium exeuntibus album aut purpureum dari soleret. Paludamentum hodie cottam armorum uocamus. Hactenus Budæus.

Imperatoria paludamenta. Plin. lib. 22. cap. 2.1.

Paludamentum, pro ueste militari, etiam eius qui non esset imperator. Liuius 1. ab Vrbe, 108, Cognitoq; super humeros fratris paludamento sponsi quod ipsa confecerat, soluit crines, & flebiliter nomine sponsum mortuum appellat. Paludamentum enim illud erat unius Curiatiorum, quorum nemo, ut arbitror, imperator in Albanis fuit. Bayfius.

Paludamentum etiam de ueste muliebri. Plin. lib. 33. cap. 3.22, Nos uidimus Agrippinam Claudij principis, edente eo naualis prælij spectaculum, assidentem, ei indutam paludamento, auro textili sine alia materie.

Paludamenta, inquit Varro de ling. Lat. libro 6, propterea dicuntur, quod qui ea habent, conspiciuntur, ac fiunt palàm.

¶ Paludatus, penul. prod. Adiectiuum (χλαμυδωτὸς) Qui uel imperatoriam chlamydem, uel alia eiusmodi ornamenta militaria gestat. Cicero ad Cassium, libro 1.17.5, Pansa noster paludatus ad III calend. Ianuar. profectus est. Idem ad Attic. libro 4.82.2, Crassum quidem nostrum minore dignitate aiunt profectum paludatum, quàm olim æqualem eius L. Paulum.

Duces paludati. Iuuenal. Satyr. 6.40.

Paludati in libris auguralibus significantur, ut ait Veranius, armati, ornati. Omnia enim militaria ornamenta, paludamenta dicit Festus.

Paludapium] ἑλεοσέλινον, Apij species circa aquæductus, & in palustribus nascens. nomen est à Theodoro ad imitationem Græcæ compositionis confictum: Græci enim hanc herbam ἑλεοσέλινον appellant, quasi palustre apium.

Palumbes] palumbis (φάσσα) tam masculini quàm fœminini generis, Syluestris columba, in arboribus sepibusq; nidificans. Virgil. 1. eclog. 12,

——raucæ, tua cura, palumbes. Lucanus,

——macrosq; palumbes. Plinius libro 10. capit. 35, Viuere palumbes ad tricesimum annum, aliquos ad quadragesimum, Aristoteles author est, &c.

Aeriæ palumbes. Virg. 3. eclog. 14.

¶ Palumbus & palumba. Martial. lib. 13.67,

Inguina torquati tardant hebetantq; palumbi. Propert. lib. 4. eleg. 5.13,

Sed cape torquatæ Venus ô regina palumbæ. Emendatiora exemplaria legunt, columbæ. Plinius libro 30. capit. 7.5, Item, palumbus ferus, & è posca decoctus. Colum. libro 8. capit. 8.1, Hac eadem ratione palumbos, columbosq; cellares pinguissimos facere contingit.

¶ Palumbinus, penul. prod. Adiectiuum (φασσινὸς) Quod ex palumbe est: ut, Palumbina caro Plin. lib. 30. cap. 12.5.

Palus] prima breui, & secunda aliquando, sed rarissimè, indifferente, licet crescat in genitiuo paludis, penul. prod. teste Seruio (ἕλος) Horat. in Arte, 13,

——sterilisq; diu palus, aptaq; remis. Est autem palus, locus aquosus, uel aqua non fluens, neq; perpetua. Dixi non perpetua, quia lacus quamuis non fluat, tamen aquam habet

habet perpetuã: & ita differt à palude. Virg. 4. Georg. 96.

Cocyti, tardaq; palus inamabilis unda. Cæsar 2. bell. Gal. 289, Quò propter paludes exercitui aditus non esset.

Alta palus. Virg. 4. Georg. 10.
Atra. Virg. 7. Aeneid. 161.
Cana. Catull. ad Coloniam, 17. 1.
Exhausta. Virg. 3. Georg. 87.
Fœda. Senec. Herc. fur. 9. 14.
Horrenda. Claud. 1. de rap. Proser. 23.
Inamabilis. Virg. 6. Aeneid. 88.
Innabilis. Virg. 4. Georg. 96.
Liquida. Ouid. 1. Metam. 66.
Nebulosa. Silius lib. 8. 76.
Nigra. Tibull. lib. 3. eleg. 3. 8.
Perpetua. Vide Perpetuus.
Pigra. Claud. 7. Paneg. 70.
Placida. Virg. 8. Aeneid. 18.
Pontina palus. Quintil. lib. 3. cap. 8. 12.
Putidæ paludis uorago. Catul. ad Coloniam, epigr. 17. 2.
Sordidæ paludes. Stat. 4. Sylu. 3. 2.
Stantes paludes. Horat. 3. Carm. ode 27. 2.
Vastæ paludes. Lucret. lib. 5. 41.
Vdæ paludes intumuêre æstu. Ouid. 1. Metam. 85.
Palus obducit pascua limoso iunco. Virg. eclog. 1. 10.
Siccare paludes. Cic. 5. Philip. 168.

¶ Paludosus, pen. prod. Adiect. (ἑλώδης) ut,
Humus paludosa. Ouid. 15. Metam. 54.
Nilus paludosus. Stat. 3. Sylu. 2. 22.

¶ Paluster, hæc palustris, & hoc palustre (ἑλειος) Quod est ex palude. Colum. lib. 1. cap. 5, Deterrima aqua palustris quæ pigro lapsu repit, pestilens quæ in palude semper consistit.

Calami palustres. Ouid. 1. Metam. 142.
Iunci palustres. Ouid. 8. Metam. 68.
Locus palustris, Plenus palude. Cæsar 7. bel. Gall. 74.
Pascua palustria. Colum. lib. 6. cap. 27. 2.
Vadum palustre. Claud. 2. de raptu Proserp. 12.
Vlua palustris. Virgil. 3. Georg. 35.
Vndis palustribus fœta loca. Ouid. 14. Metam. 21.

¶ Paludifer, pen. corr. adiect. (ἑλοφόρος) ut, Aquæ paludiferæ. Author Philomelæ, 9.

Palus] pali (πάσσαλος, σκόλοψ, ἀρπαίσκος) priore producta, dicitur lignum acutum quod solet in terram defigi, ferè in claudendis hortis, aut fulciendis uineis, & similibus.

Tibull. lib. 1. eleg. 7. 7,

Hic docuit teneram palis adiungere uitem. Plin. lib. 14. cap. 3. 4, Nec orthampelos indiget arbore aut palis, ipsa se sustinens. Colum. lib. 4. cap. 33. 4.

Actus palus. Vide Ago.
Ruber palus. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 1.
Alligare aliquem ad palum. Cic. 7. Verr. 9.
Palus palo proximus. Plaut. Menæch. 9. 47,

Perij misera, quam tunc nunc mihi nauem narras? MEN. ligneam,

Sæpe tritam, sæpe fixam, sæpe excussam malleo.

Quasi supellex pellionis, palus palo proximus est. Prouerbialiter dictum de re uehementer abusa, ut singula coniungantur.

Palus, fit per contractionem à paxillus. Testis Cic. in Orat. Vide Axilla.

¶ Paxillus, Diminutiuum à palo. Varr. Bimargo, ut nouum cribrum nouo paxillo pendeat. Nonius. Vide infrà suo loco.

¶ Palaria, palarium uel palariorum, n. g. Charysius libro 1, Neutra semper pluralia, hæc arma, hæc palaria, quum milites ad palos exercentur.

¶ Palaris, & hoc palare, penult. product. ut, Sylua palaris, in qua cæduntur pali & pedamenta. Vlp. D. de usufr. l. si fundi. Si fundi usufructus fuerit legatus: & sit ager, unde in fundum, cuius usufructus legatus est, solebat paterfamilias uel palo uti, uel salice, uel arundine: puto fructuarium hactenus uti posse ne ex eo uendat: nisi fortè salicti eius, uel syluæ palaris, uel arundineti usufructus sit legatus. Tunc enim & uendere potest.

¶ Palatio, onis, Verbale. Vulgò Pilotium uocant. Vitruuius lib. 2. cap. 9, In palustribus locis infra fundamenta ædificiorum palationibus crebrè fixa alnus permanet immortalis, & ad æternitatem.

¶ Palo, palas (πασσαλεύω) palare, Palis fulcire & munire. Colum. lib. 11. cap. 2. 73, Vt uitis paletur, & capite tenus alligetur. Ibidem, 12, Reliquæ partes uinearum propter brumam uel frigora omissæ, nunc palandæ & alligandæ sunt.

¶ Palor, palaris (περιφέρομαι) palari, Deponens, Passim uagari: sicuti faciunt qui lento gradu, dispersiq; labruscas quærunt. Liu. 1. ab Vrbe, lib. 5. 197, Iam obsidionis tædio uicti abscedunt, uagiq; per agros palantur, cibis uinoq; raptim hausto repleti. Hoc uerbum quidam à Palàm deduci existimant. Alij à palis castrorum, hoc est, sudibus, modò huc, modò illuc translatis.

¶ Palans, Participium (περιφερόμενος) Stat. 11. Thebaid. 5, Aut uaga palantes campo fuga uoluit Achiuos.

Agmina palantia. Silius lib. 15. 95.
Comites palantes & dispersi. Lucret. lib. 4. 116.
Stellæ palantes polo. Virg. 9. Aeneid. 5.
Sidera passim palantia. Lucret. lib. 2. 206.
Fœmina palantes agit. Virg. 11. Aeneid. 127.
Vitæ palantis uiam quærere. Lucret. lib. 2. 2.

¶ Palatus, pen. prod. Participium (διασκεδασμένος) Dispersus. Liu. 3. bel. Pun. 185, Alius exercitus primò per agros syluasq; fuga palatus: deinde, &c. Idem 3. ab Vrbe, 20, In quos palatos prædam agentes Posthumius, &c.

¶ Palatus, Participium, à Palor palaris. Vide Palus, priore producta.

Paxillus, Vide ordinem alphabeticum.

Pambasilia] pen. prod. (παμβασιλεία) Dicitur quasi regnum numeris omnibus dominationis consummatum. Cuiusmodi sunt reges nostri, omnia arbitrio suo statuentes, qui omnia in potestate habent. Est igitur Pambasilia, ut inquit Aristoteles, genus illud regni, quum unus omnibus potestatē habet communium & publicarum rerum.

Pamboetia] sacra, quæ concurrrente tota Boetia in Palladis Ioniæ templo celebrabantur. Alexand. Alexandrinus lib. 5. cap. 7, In Palladis Ioniæ templo Pambœtia sacra concurrente Boetia tota, & concilia populorū magno cōcursu ad omnes hostium motus frequentia fiunt.

Pamenothus] ab Aegyptijs Aprilis mensis appellatus, sicut et Chronius & Antesterion. Alexand. Alexandrinus lib. 3. cap. 24. Genial. dierum.

Pamisus] Πάμισος, Arcadiæ fluuius in Stimphalo monte nascens, & præter Troezenen in Messeniacum sinum influens: dictus Panusus, quasi totus odiosus, ob damna quæ agris infert. Ptolemæus Panisum uocat. Est & alter eiusdem nominis fluminis in Thracia, ex Hæmo profluens: teste Plinio lib. 4 cap. 11. Item, tertius in Thessalia: cuius meminit idem Plin. lib. 4. cap. 8.

Digitized by Google

Pammyles] Deus apud Aegyptos, Priapo non absimilis. Huius festa Pammylia, & sacra Pammylia appellantur. Cratinus iunior in Gigantibus. Vide Hesychium & Liuium Syntag.7.

Pamphagus] pen.corr. (πάμφαγος) Nomen canis uenatici, quasi omnia deuorantis. Ouid.3. Metam.42.

Pamphagi] παμφάγοι, Aethiopiæ populi, quibuslibet rebus uescentes: quorum meminit Plin.lib.6.cap.30.

Pamphilus] pen.correp. (πάμφιλος) Neoclidis filius, Platonis auditor, quem testatur Plato in Phœdone, inter eos qui in acie ceciderant, decem dies iacuisse, triduoq; postquam inde sublatus fuerat, impositum rogo reuixisse, ac mira quædam, tempore mortis uisa, narrasse. Fuit & alius Pamphilus presbyter, Eusebij Cæsariensis necessarius: qui tanto bibliothecæ diuinæ amore flagrauit, ut bonam partem uoluminum. Origenis sua manu descripserit. Apud Cæsaream Palæstinæ sub Maximino is Pamphilus martyrio extinctus est. Ex Hieronymo. Suidas autem tres Pamphilos commemorat: duos grammaticos, quorum alter patria Sicyonius, de Grammatica, picturaq; ac claris pictoribus scripsit. Alter Alexandrinus dictionarium edidit, quod & Pratum appellauit, id est, uariarum rerum collectanea. Tertius Atheniensis fuit Reip. expilator. Pamphilus postremò apud comicos pro amasio usurpatur. Pamphilus enim totus amor, aut totus amicus, uerti potest. Terent. Pamphilus, omnium amans.

¶ Pamphili furtum. Prouerbiali figura conuenit in peculatores. qui è publico suffurantur. Siquidem Pamphilus hic ueteris comœdiæ cõuicijs notatus est, quòd ærarium expilasset. Eras.

Pamphylia] παμφυλία, Ptolemæo lib.5. cap. 5, regio est minoris Asiæ inter Ciliciam & Syriam: ab Occasu Lyciã, & Asiæ minoris partem: à Septentrione Galatiam & Cappadociam: à Meridie Mediterraneum mare, quod illic Pamphylij maris nomen habet: tota Tauri expatiantis iugis septa. In ea, ut Pomponius refert, est fluuius Melas, nauigabilis, & Eurimedon, apud quem Cimon Atheniensis Persas nauali pugna superauit.

¶ Pamphylius, παμφύλιος, Qui est ex Pamphylia. Cic. 1. de Diuin. 51, Quæ quidem nunc à Romanis auguribus ignorantur, bona hoc tua uenia dixerim, à Cilicibus, Pamphylijs, Pisidis, Lycijs tenentur.

Pampillum] genus delicati currus. Lamprid. Iunxit quaternas mulieres pulcherrimas & binas ad Pamphillũ, uel ternas, & sic uectatus est.

Pampinus] pampini, penult.corr. (οἴναρον, κλῆμα, οἰναείς) à Virgilio genere masculino ponitur, à Varrone frequentius fœminino. Significat folium uitis, uel ramusculum uirentem. Colum.lib.3.cap.17, Omnis enim fœcundus pampinus intra quintam aut sextam gemmam fructu exuberat: reliqua parte quamuis lõgissima uel cessat, uel per exiguos ostendit racemos.

Folij pampinus, uel Folium pampini. Colum. lib. 4. cap. 22, Nunc ubi unius aut alterius folij pampinus prorepsit è duro. Plaut. Cistel.10.69.

Pampinus & Palmes aliquando pro eodem accipiuntur. Vide Palmes.

Opaca pampinus. Claud.in Epithal.Palladij, 46.1.

Viridi pampino cingens tempòra. Horat.3.Carm. ode 25.4.

Defendit pampinus uuas. Virgil.1.Georg.19.

Vestitur pampinis uua. Cic.de Senect.49.

Pampinus etiã capitur pro cirris polypi piscis. Plin.lib.9.cap. 51, Polypi pariunt Vere oua tortili uibrata pampino.

¶ Pampino pampinas, penult.corr. (οἰναρίζω) pampinare, pampinos decerpere, uel (ut ait Varro de re Rust.libro 1. capit. 30.) ex sarmento colles qui nati sunt de ijs qui plurimum ualent, primum ac secundum, nonnunquam etiam tertium relinquere, reliquos decerpere, ne relictis colibus sarmentum nequeat ministrare succum. Plin.lib.18.capit. 29, Quum herba creuerit in festucam, arcere aquas, uineas pãpinare. Colum.lib.4.capit.31, Salix non minus quàm uinea pampinatur.

¶ Pampinatus, penul.prod. (κληματωειδής) Participium, siue Nomen ex participio. Plin. libro 16. capit.22.3, Eadem ualuarum repagulis, & ad quæq; libeat intestina opera aptissima, siue Græco, siue Campano, siue Siculo fabricæ artis genere spectabilis, ramentorum crinibus pampinato semper orbe se uoluẽs ad incitatos runcinarũ raptus. De abiete.

¶ Pampinatio, Verbale (οἰναρισμός) Colum. libro 4. cap.6.1, Optimum est ab initio sic formare, ut frequenti pampinatione superuacua detrahantur.

¶ Pampinator, penul.prod. pampinatoris (οἰναριστής) Columella libro 4. capit. 27, Idq; faciet uarijs de causis pampinator industrius.

¶ Pampinarium, pampinarij (οἰναρικόν) Plinius lib.17.cap. 22.13, Duo genera palmitum. Quod è duro exit, materiamq; in proximum annum promittit, pampinarium uocatur. Colum.lib.3.cap.105.

¶ Pampinarius, Adiectiuum (οἰναρινός) Quod est pampini. Colum.libro 4.capit. 24. 4, Ne aut pampinarius palmes internatus, aut uerrucæ similis furunculus relinquatur.

¶ Pampineus, Aliud adiectiuum. Idem (οἰνάρινος)

Autumnus pampineus. id est pampinosus, cuius scilicet tempore uites folijs & fructibus plenæ sunt. Seruius. Virgil. 2. (Georg.1.

Frondes pampineæ. Ouid.3. Metam.134.

Habenæ pampineæ. Virgil.6. Aeneid.161.

Hasta pampinea. Ouid.epist.13.7.

Pampineus odor, poeticè & figuratè, pro sapore uini. Propertius lib.2.elegia 34.6.

Vites pampineæ. Ouid.10. Metam.20.

Vmbræ pampineæ. Virg.eclog.7.12.

Vuæ pampineæ. Ouid.3.de Ponto, eleg.1.3.

¶ Pampinosus, penul. prod. Similiter adiectiuũ (οἰναρώδης) Quod pampinis abundat. Colum.lib.5.capit.5.12, Et si parum pampinosa uitis est, aduectis frondibus & interdum stramentis fructus muniatur.

Pampinosa folia. Plin.lib.23.cap.1.11.

¶ Pampinaceus, aliud item adiectiuum. Colum. lib. 12. cap. 20.5, Item, myrrhæ quincunx, calami pondo libra, casiæ selibra, amomi põdo quadrans, croci quincunx, cripæ pampinaceæ libra.

Pamportus] fluuius in Illyrica, qui in Istrum uoluitur. Strabo lib.4.

Pan] πάν, inquit Seruius, deus est rusticus, in naturæ similitudinem formatus: unde & Pan dictus est, id est omne. habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ similitudinem. Rubet eius facies ad ætheris imitationem. In pectore nebridem habet stellatam, ad stellarum imaginem. Pars eius inferior, hispida est, propter arbores, uirgulta, & feras. Caprinos pedes habet, ut ostendat terræ soliditatem. Fistulam septem calamorum habet, propter harmoniam cæli, in qua septem soni sunt. Pedum habet, id est baculum recuruum, propter annum qui in se recurrit: quia hic, totius naturæ deus est. A poetis fingitur cum amore luctatus, & ab eo uictus: quia ut legimus, Omnia uincit amor. Ergo Pan secundum fabulas, amasse Syringam nymphã dicitur, quam quum sequeretur, illa implorato Terræ auxilio, in calamum conuersa est, quem Pan ad solatium amoris incidit, & sibi

fistulam

Digitized by Google

fistulam fecit. Hunc Arcades colunt, eum uniuersæ materiæ dominum appellantes.

Deus Arcadiæ Pan. Virgil. 10. eclog. 6.

Deus pecoris Pan. Ouid. 2. Fast. 55.

Custos ouium Pan. Virg. 1. Georg. 4.

Capripedes Panes. Propert. lib. 3. eleg. 17. 4.

Pinu præcincti cornua Panes. Ouid. 14. Metam. 128.

Montani Panes. Stat. 2. Sylu. 2. 22.

Semicaper Pan. Ouid. 14. Metam. 103.

Natum Pana ex Mercurio & Penelopa ferunt. Cic. 3. de Natur. deor. 76.

Pan, Latinè incubus dicitur. Incubi uerò sunt nocturna phantasmata, mortalibus terrorem incutientia.

¶ Panaces, huius panacis, penult. corr. n. g. uel Panax, panacis, f. g. (πάνακες) Herba, cuius succus opopanax uocatur: ἀπὸ τοῦ πάντα ἀκεῖν, hoc est, à sanandis omnibus morbis. Plin. lib. 25. cap. 3. 24, Panaces ipso nomine omnium morborum remedia promittit: numerosum, & dijs inuentoribus ascriptum. Colum. lib. 11. cap. 3. 24, Panax utroq; tempore leui & subacta terra rarissimè disseritur. Plinius libro 19. cap. 12, Panax piperis saporem reddit. Lucret. libro 4. 25.

¶ Panacea, huius panaceæ, pen. prod. Idem (πανάκεια) Lucan. lib. 9. 184,

Et panacea potens, & Thessala centaurea. Virgil. 12. Aeneid. 84,

Ambrosiæ succos, & odoriferam panaceam. Vbi Seru. Panaceam, genus herbæ. Sciendum tamen, Lucretium panaceam ubiq; salem dicere: unde possumus etiam hoc loco salem intelligere: nam omnem pellit dolorem. Sed melius herbam, quia ait odoriferam.

Panægyres] Conuentus & sacrum, quod quinto quòque anno Athenis in Neptuni templo Heliconij ab uniuersis Ionibus fit. Panionia Alexandro lib. 5. capite 7, Et panægyres Athenis quinto quòque anno, atque in Neptuni templo Heliconij ab uniuersis Ionibus conuentus & sacrum fit, quod uocant Panioniam.

Panætius] Παναίτιος, Rhodius, Stoicus philosophus, quasi totus moralis, præceptor Scipionis Africani, decessit Athenis: scripsit de Officijs, unde Cicero suos libros est mutuatus. Fuit alter Panætius senior, item Rhodius: cuius inter philosophos multa mentio, scriptaq; feruntur. Suidas.

Libri nobiles Panæti. Horat. 1. Carm. ode. 29. 3.

Panætolium] panætolij (παναιτώλιον) Vniuersæ Aetoliæ concilium. Liu. lib. 1. bel. Maced. 106, Concilium Aetolorum statuta die, quod Panætolium uocant, futurum erat.

¶ Panætolicus, pen. cor. Adiect. (παναιτωλικός) Liu. lib. 1. bell. Maced. 126, Quum legibus cautum esset, ne de pace belloue nisi in panætolico, & pylaico concilio ageretur.

Panæus] pictor Phidiæ frater, pinxit prælium Atheniensium apud Marathona factum. Plinius libro 35. cap. 8. Induxit & Mineruæ tectorium lacte & croco subactũ. Plin. lib. 36. cap. 23.

Panagæa Diana] Prouerbio dicebatur olim, peregrinationem impensius amans, errabundus, instabilis, nulla certa sede consistens. Siquidem Diana uagari dicit apud poetas, & per nemora montesq; oberrare. Quin domicilium etiam subinde mutat, nunc apud superos agens, nunc apud inferos, ne specie quidem semper eadem, sed nunc pleno orbe, nunc mutila, nunc nulla.

Panaretus] penult. corr. (πανάρετος) dici potest omnium uirtutum continens. πᾶν enim totum significet, ἀρετή uirtus. Martial. libro 6. 89, Arguto madidus pollice panaretus.

Panarium] Vide Panis.

Panathenæa] Panathenæorũ, plur. nũ, g. n. (παναθήναια) Quinquatria Mineruæ festa: unde apud Ciceronem in Orat. 22, Panathenaicus liber ab Isocrate scriptus. Huiusmodi festis peplum Mineruæ ferebatur, & singulis lustris fieri solebant, in quibus solenni carmine per tubicinem & præconem ludicrum indicebatur, nudiq; ad certandum ingrediebantur athletæ: neque congressuri eum quo certarēt eligebant, sed cum primo prodeunte congrediendum erat. Neque ad spectandum mulieres, præter unam Pherenicem, quæ mater, filia, & soror Olympionicarum fuit, & Cereris sacerdotes mulieres admittebant. In Panathenæis quoq; pueri puellæq;, forma conspicui, manibus amplexi, nunc in orbem, nunc in obliquum, per diuersos flexus, pyrrhicã in theatro saltabant. Alexand. Neapolit. lib. 5. cap. 8. & libr. 6. cap. 19. Erant & alia Panathenæa festa, quæ quotannis iterabantur, authore Suida: ad quorum differentiam illa Quinquatria magna dicebantur, teste Platone in Eutiph. Panathenæorum celebritas inducta est primò ab Erichthonio quum uicatim disiectum Atheniensium populum in ciuitatem euocasset. Ex Celio lib. 11. cap. 27.

Panathenaicon] παναθηναϊκόν. Genus unguenti, quod (ut Plinius lib. 13. cap. 1. inquit.) Athenæ perseueranter obtinuêre.

Panax] Herbæ nomen apud Galen. lib. 8. de simplicium medica. facultatibus, cap. 35. 36. 37. Eius tria sunt genera, Heracleium, Asclepeium, & Cheironeium: quæ omnia excalfacere idem Galenus ait.

Pancarpiæ] dicuntur coronæ ex uario genere florum factæ. Festus.

Pancarpon] πάγκαρπον. Genus est spectaculi, quasi omnium arborum fructibus concinnata sylua, apud Imperatorem in Nouell. de consulibus. §. ac primus quidem.

Panchæi] Παγχαῖοι, populi, qui ut Pomponius refert lib. 3. deserta Libyæ habitant, qui & Ophiophagi uocãtur, quoniam serpentibus uescantur. Hi ab illis uocantur Candei.

Panchaia] Παγχαΐα, quasi tota dehiscens, regio Arabiæ, tota arenosa, in qua arbores sponte natæ thus emittunt. Virgil. 2. Georg. 28,

Totaq; thuriferis Panchaia pinguis arenis. Seruius scribit Panchaiam, Arabiam, & Sabæorum gentem eandem esse, apud quam nascitur thus.

Diues Panchaia. Tibul. lib. 3. eleg. 2. 5.

¶ Panchæus, παγχαῖος, Adiectiuum: ut,

Cinnama Panchæa. Claud. de nuptijs Honorij, 19.

Arx Panchæa. Valer. 1. Argon. 116.

¶ Panchaicus, pen. corr. Aliud adiect. (παγχαϊκός) ut,

Tellus Panchaica. Ouid. 10. Metam. 62.

¶ Panchia rura, quæ & ubi sint uide apud Strabonem lib. 7. ubi inquit: Apud Euhemerum rura Panchia.

Panchrestum] panchresti (πάγχρηστον) medicamentum nobile, quòd Latinè dici potest omnibus conducibile, uel omnibus affectibus utile. Cic. 5. Verr. 128, Aduentu L. Metelli Prætoris quum omnes eius comites iste sibi suo isto panchresto medicamento amicos reddidisset, aditũ est ad Metellum, & eductus est Apronius. Plin. lib. 36. cap. 20. 2.

Pancration] quidam Pancratium. Herba apud Galenum libro 8. de simplic. medica. facultatibus, cap. 32. uide & Dioscoridem lib. 2. cap. 168.

Pancratium] pancratij (παγκράτιον) quasi omnia potens, Ludus gymnicus, quinquertio constans. Proper. lib. 3. eleg. 14. 2,

Puluerulentaq; ad extremas dat fœmina metas,

Et patitur duro uulnera pancratio. Est aũt Pancration

Digitized by Google

ex eo, ut uidetur, dictum, quòd aduocatis omnib. corporis uiribus, omniumq; neruorum cõtentione transigitur. Quintil. lib. 2. Instit. Orat. cap. 9, Sicut ille exercendi corpora peritus, non si docẽdum pancratiasten susceperit, pugno ferire uel calce tantũ, aut nexus modò, atq; in ijs certos aliquos docebit: sed omnia quæ sunt eius certaminis. Sunt qui pancratiastas pro Pentathlis intelligi uolũt, id est, ijs qui quinq; illa antiqua certamina Græciæ obierunt & uicerunt: παγκρατιάζοντας πάντων κρατοῦντας, intelligi uolentes, id est, omnium uictores, idq; Hermolaus lib. 34. emendationum suarum scripsit. Quod unde acceptum sit, nescire se fatetur Budæus. Suidas certè pancratiastem manibus pedibusq; pugnantem interpretatur. Vide Gellium lib. 12.

Pancratio uincere. Plin. lib. 35. cap. 11. 18.

¶ Pancratiastes, pancratiastæ (παγκρατιαστής) Qui hoc ludo excellit, certator & uictor pancratij. Gellius lib. 3. cap. 15, Diagoras tres filios habuit: unum pugilem, alterum pancratiasten, tertium luctatorem.

¶ Pancraticè, pen. corr. Aduerbium (παγκρατιαστικῶς) id est, robustè: unde Pancraticè ualere, id est, Robustũ esse, ut solent qui pancratio exercẽtur. Plaut. Bacch. 5. 14, Benene usq; ualuit? c. pancraticè atq; athleticè. Vide Athleta.

Pancros] Gemma quæ constat ex omnibus coloribus. Plin. lib. 37. cap. 10, Pancrus ex omnibus ferè coloribus constat.

Pancrus] Gemma. Vide Pancros.

Panda] dea, seu Pantica à Romanis summa in ueneratione habita est, sic dicta quòd pandat, id est, aperiat uiam. Arnobius. Panda item dicta dea pacis à pandendis & aperiendis Iani portis. Meminit Gellius.

Panda] oppidum non procul ab Alexandria, quod est Sogdianorum. Plin. lib. 6. cap. 16.

Pandæ] gens sola Indorum fœminis regnata. Plinius lib. 6. cap. 20.

Pandænus] Sculptor, & pictor egregius. Strabo lib. 8, Multum Phidiæ attulit adiumentum Pandænus, illius è sorore nepos, operisq; suscipiendi socius, cùm ad statuam coloribus adornandam, tùm uerò ad amictum.

Pandana] Porta Romæ, quæ antea Saturnia dicebatur, ita dicta à uerbo Pando, quòd semper pateret ad res, quæ in urbem ferebantur. Eadem appellabat libera, à libertate. Authores, Pomp. Festus, & Varro lib. 4. de Lingua Latina.

Pandaria] Πανδαρία, Insula est exigua in sinu Caietano, distans à continente CCL. stadijs. Strabo lib. 5.

Pandarus] is qui Lycaonides in dura egit prælia: Erat enim rex Lyciorum quum apud Troiam pugnatum est. Homerus lib. Iliad. 5,

Quinq; colunt Zeliam extremæ radice sub Idæ,
Aphnij ab Aesapo potantes flumine Troes
Dura Lycaonides in prælia Pandarus egit.

Lycos Troas appellat post Homerũ Strabo, lib. 13.

Pandatoria] Πανδατωρία, insula in mari Tyrrheno, authore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie Pandana.

Pandectæ] pandectarum (πανδέκται) dicuntur uolumina nihil non continentia, & ex quibus possis, quod uelis, uelut è cornucopiæ depromere: ut, Pandectæ legum, quæ omne ius complectuntur. à πᾶν, omne, & δέχομαι capio, suscipio. Vide Gellium libro duodecimo. Idem libro ultimo. Sunt qui libros suos pandectas, id est, omnium receptacula inscripserunt. Hanc inscriptionem Plinius in Præfatione inter illecebrosas, & magna promittentes numerauit, propter quas, ut ipse inquit, uadimonium deseri possit. His pandectis coagmentandis septem & triginta Iurisconsulti symbolas contulerunt, ex quorum uerbis Digestorum leges uelut Centones consarcinatæ sunt. Hæc ex Budæo.

Pandeletia sententia] Prouerbiali figura Pandeletiam sententiam Cratinus dixit, morosam ac molestam. A' Pandeleto quopiam sycophanta, ex eorum genere, qui quod quæstum faciant, dicas impingunt grandes, & simili studio ferunt suffragia. Eras. in Chil.

Pandemus] Venus popularis, Pandemi & Vraniæ meminit Theocritus in Epigrammate. Hinc Pandemi dies. Epiphanius in Ancorato: Pandemis, hoc est, popularibus diebus, cibaria quidem in totum exurunt, uina uerò libant, nihil commodi mortuis ex hoc afferentes, imò potius seipsos lædentes, ueruntamen coguntur, à consuetudine confiteri mortuorum resurrectionem. Pandemis diebus, mortuis epulas publicè efferebant. Lilius lib. 13. Syntag.

Pandia] Iouis festa apud Græcos, sicut Iunonis Herea, Musarum Musæa, Cereris Demetria, Mercurij Hermæa erant. Alexander ab Alexandro lib. 5. cap. 8.

Pandicularis] & hoc pandiculare. Pandicularis dies, idem & communicarius, in quo omnibus dijs communiter sacrificabatur. Paulus.

Pandiculor] pen. corr. (σκορδινῶμαι) pandicularis. Pandiculari dicuntur, inquit Festus, qui toto corpore oscitantes extenduntur, eo quòd pandi fiunt. Plaut. Menæch. 17. 72, Vt pandiculans oscitatur.

¶ Pandiculatio, onis (σκορδινισμός) Oscitatio, uel potius corporis inter oscitandum extensio. Festus.

¶ Pandiculatio, à uerbo Pandiculor, est modus illegitimus corporis totius à facultate naturali proueniens. Gell. lib. 2. de Symptomat. causis in principio, Conuulsio (inquit) & tremor, palpitatio & rigor, qui est totius corporis concussio, uibratioq;. Præterea horror & singultus, tussis & ructus, sternitatio & pandiculatio, & oscitatio, & dentium ex concussu strepitus, omnia motum illegitimũ pro communi genere habent.

Pandion] penult. product. huius Pandionis, penult. corrept. (Πανδίων) Proprium nomen Erichthei Athenarum regis filij, cui successit in regno. Huius filiæ fuerunt Progne & Philomela. Dictus Pandion, quasi totus dios. Id est, Iouis.

Nata Pandione, Progne. Ouid. 6. Metam. 88.

Ales Pandionis, Hirundo, uel upupa. Ouidius ad Pisonem, 16.

¶ Pandionia (Πανδιονία) dicta est Attica. Sidon. Qui Pandioniam mouebat orator caueam tumultuosus.

¶ Pandionius, Adiect. (Πανδιόνιος) Idem quod Atticus. Lucanus de Pallade,

Et Pandionias quæ cuspide protegit arces. Claud. de raptu Proserp. 4.

Mons Pandionius. Stat. 2. Thebaid. 144.

Pando] pandas (κυρτόω) pandare. Significat incuruari, oneri cedere. Vnde pandari trabs dicitur, quasi incuruari cedereq; ponderi. Plin. lib. 16. cap. 42. 1, At populus contra omnia inferiora pandatur: palma è contrario fornicatur. Quintil. lib. 11. cap. 3, Leuiter pandata manus: cui supinata opponitur.

Pandare, Neutrum. Quintil. lib. 11. cap. ultimo, Pectus ac uenter ne proijciantur, obseruandum: pandant enim posteriora: & est odiosa omnis supinitas.

¶ Pandatio, Verbale (ἀνάκλισις) Vitruuius lib. 7. cap. 1, Contignationes pandationibus sidentes mouendo se faciũt uitia pauimentis.

¶ Pandus, Adiectiuum (κυρτός) Incuruus. Virgil. 2. Georg. 39, Lancibus & pandis fumantia reddimus exta.

Pandus asellus. Ouid. 1. Fast. 80.

Carinæ

Digitized by Google

Carinæ pandæ. Virg. 2. Georg. 89.
Delphines pandi. Ouid. 3. Trist. 9.
Dorsum pandum. Senec. Agament. 6. 12.
Fauces pandæ. Stat. 4. Sylu. 3. 15.
Iuga panda boum. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 4.
Naris panda. Ouid. 3. Metam. 135.
Rami pandi. Ouid. 14. Metam. 132.
Rostrum pandum. Ouid. 14. Metam. 57.

Pando] pandis, pandi, passum (ἁπλόω, πετάζω, πετάννυμι, περιπλύνω, ἐκπομπεύω) pandere, Significat aperire & patefacere. Plaut. Bacchid. 6. 1, Pandite atq; aperite properè ianuam hanc.

Pandere, Varro de uita Pop. Rom. lib. 1, existimat ea causa dici, quòd ijs qui ope indigerent, & ad asylum Cereris confugissent, panis daretur. Pandere ergo, quasi panem dare, & quòd nunquam fanum talibus clauderetur. Nonius.

Aciem pandere. Vide Acies.
Alas pandere ad solem. Virgil. 4. Georg. 6.
Alas uelorum pandere. Virg. 3. Aeneid. 104.
Vlmus pandit brachia. Virg. 6. Aeneid. 57.
Claustra pandite ianuæ. Catul. in Epithal. Iuliæ, epigr. 56. 16.
Domus panditur. Virg. 10. Aeneid. 1.
Forem difficilem pandere. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 1.
Iter alicui pandere. Ouid. ad Pisonem, 45.
Limina pandere. Stat. 1. Sylu. 1. 5.
Mœnia urbis pandere. Virg. 2. Aeneid. 47.
Pennas in littore pandunt Halcyones. Virg. 1. Aeneid. 80.
Portæ panduntur. Virg. 2. Aeneid. 6.
Spectacula pandere. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 5.
Spacia membrorum pandit. Stat. 6. Thebaid. 151.
Vela pandere curuato sinu. Ouid. 3. de Arte, 99.
Vestigia pandere. Virg. 11. Aeneid. 52.
Vela orationis pandere, metaphora sumpta ab ijs qui uela uentis explicant. Cic. 4. Tusc. 16, Quærebam igitur utrum panderem uela orationis statim, an eam antè paululum dialecticorum remis propellerem.
Viam pandere. Tacit. lib. 18.
Viam ad aliquid pandere. Liu. 4. ab Vrbe, 69.
Pandere uiam fugæ. Liu. 10. ab Vrbe, 20.
Dictis pandere aliquid. Lucret. lib. 5. 11.
Casus suos pandere. Ouid. 14. Metam. 45.
Medium alicuius rei pandere. Cic. in Arato, 44.
Rem ordine pandere. Virg. 3. Aeneid. 36.
Panditur planities, Protenditur, sese offert, apparet. Liu. 2. bel. Maced. 12.
Longè lateq; se pandunt diuina illa bona, cælumq; contingũt. Cic. 5. Tusc. 111.

¶ Pandens, Participium (πετάζων) ut, Guttura tria pandens Cerberus. Virgil. 6. Aeneid. 85.

¶ Passus, Aliud participium (πεπεταςμένος) Apertus, extensus: ut, Passa uela, id est, Diducta ac distenta.
Passus capillus, id est, Porrectus ac sparsus. Ter. Heaut. 2. 3. 49, Capillus passus, prolixus, circum caput Reiectus negligenter.
Crines passi. Virg. 1. Aeneid. 97. Liu. 1. ab Vrbe, 53.
Lac passum. Ouid. 14. Metam. 55. Vide Passum.
Passis palmis, hoc est, expansis. Cic. 2. de Nat. deor. 161. Cæsar 1. bel. Gal. 220, Quæ in prælium proficiscentes, ne se, &c. milites passis manibus flentes implorabant.
Racemi passi. Virg. 4. Georg 54. Vide Passum.
Velis passis peruehi. Cic. 1. Tusc. 194.
Passum ac tusum linum. Plin. lib. 19. in Prooemio, 5.
Passis manibus, & uelis passis dicimus, inquit Gellius, quod significat diductis atq; distentis. Itaq; Plautus in Milit. a litera in e mutata, per compositi uocabuli morem, Dispessis dicit, pro eo quod est dispassis. Hæc ille, lib. 15. cap. 15.

Pandochium] Pandochij, pen. prod. hospitium, diuersorium, stabulũ, caupona, πανδοχεῖον. Vnde & caupo ipse Pandocheus dicitur.

Pandora] pen. prod. (πανδώρα) mulier formosissima, & gratiosissima, cui singuli dei sua dona dederant, scilicet Pallas sapientiam, Venus decorem, Apollo musicam, Mercurius eloquentiam. Vnde dicitur Pandora, quasi omnium donum, uel ab omnibus donata, uel omnium rerum genere donata. Hanc, ut ait Hesiodus, Iupiter in terram misit ut homines deciperet. Prometheus, Iapheti filius, ait Hyginus, primus homines ex luto finxit, postea Vulcanus Iouis iussu ex luto effigiem mulieris fecit, cui Minerua animam dedit, cæteriq; dij alius aliud donum dederunt, ob id Pandoram nominarunt. Ea data in cõiugium Epimetheo fratri. Inde nata est Pyrrha, quæ mortalis dicitur prima esse creata. hactenus ille. Ab Hesiodo & alijs proditum est, Pandoram fuisse primam mulierẽ: nam ante eam muliebre genus fuisse nullum, author Pausanias in Attica. Pandora apud Aristophanem pro terra accipitur, quòd omnia ad uitam necessaria nobis suppeditet. Est & nomen matris Deucalionis, à qua Thessalia, Pandora dicta est. Hoc nomine dictæ sunt gentes in conuallibus Indiæ, quæ ut ait Plin. lib. 7. cap. 3, ducentos annos uiuunt, in iuuentute capillos candidos habent, in senectute nigros.

Pandosia] Πανδοσία, Plin. lib. 3. cap. 1, Lucanorũ in Italia urbs, in qua Alexander Epirotes occubuit. Est & altera ut idem testatur lib. 4. cap. 1, eius nominis in Epiro. Trogus lib. 12, Iuxta urbem Pandosiam Alexander non prius fatalis loci cognito nomine quàm occideret, interficitur. Idem supra, quum in Epiro esset Pandosia, & flumen Acherusium, ignarus eadem & in Italia, ad declinanda fatorum pericula peregrinã militiam cupidus elegerat. Liu. Decad. 1. lib. 8, Data dictio erat Alexandro, caueret Acherusiam aquam, Pandosiamq; urbem: ibi fatis eius terminum dari. Horum meminit & Strabo lib. 6.

Pandrosos] pen. corr. (Πάνδροσος) Filia fuit Cecropis Athenienisium regis, soror Aglauri & Herses, de quibus Ouidius lib. 2. Metamorph.

Pars secreta domus, Ebore & testudine cultos,
Treis habuit thalamos, quorum tu Pandrose dextrum,
Aglauros, læuum: medium possederat Herse.

Pandura] Instrumentum est musicum, non absimile Nablæ. sunt qui Pandorum id, non Pandura appellitent. Ab eo nomine elicuit Lampridius uerbum

¶ Pandurizare, id est, Panduram pulsare, sicut Citharizare dicimus, id est, Citharam mouere. Et hinc fit,

¶ Pandurista, sicut & Citharista, quo uerbo usi sunt Martianus, & Varro. Cælius lib. 9. cap. 4, Nablas legitur apud Athenæum, quæ excogitauerint Phœnices primi: unde & Nablistæ, sicut Panduristæ, à Pandoro, uel Pandura, ut est apud Varronem & Martianũ, quã ex marina lauro compingũt Troglodytæ. Vnde nouatũ Lampridio Pãdurizare uerbũ. Id est, Panduram pulsare. Hæc ille.

Panebij] Populi in Arabia, de quorũ regibus ac moribus sic scribit Alexander ab Alexandro, Panebij, si quando rex moritur, corpus quidem defodiunt, caput uerò auratum in templo augustissimo consecrant dicantq;. Alexander Alexandrinus lib. 3. cap. 2.

Panegyris] huius panegyris, pen. corr. f. g. (πανήγυρις) nundinæ, solennis cõuentus et publicus, quales quinto quoque anno Athenis celebrari solitos scribit Herodotus lib. 6. Hinc πανηγυρικοὶ λόγοι, id est, panegyricæ orationes, quæ

Digitized by Google

in huiusmodi conuentibus haberentur, idq; plerunq; de utilitatibus Graeciae. Significat etiam locum in quem haec celebritas conuenit.

Erat in eo ipso loco illo die nundinarum πανήγυρις. Cic. Attico, lib. 1. 9. 2.

¶ Panegyricus, pen. corr. Adiect. (πανηγυρικός) Laudatiuus, popularis, plausibilis, promiscuus. Cicero in Orat. 20, Sed quoniam plura sunt orationum genera, eaq; diuersa, neq; in unam formam cadunt omnia, laudationum, scriptionum & historiarum, & talium suasionum, qualem Isocrates fecit panegyricum.

Panegyrici. Quintil. lib. 2. cap. 10. 8, Nam & in ijs actionibus, quae in aliqua, sine dubio ueritate uersantur, sed sunt ad popularem aptatae delectationē, quales legimus panegyricos, totumq; hoc, &c.

Panemius] Mensis Iulius ab Atheniensibus dictus. Alexander lib. 3. cap. 24. dierum Genialium.

Paneros] πάνερος, gemma est, alio nomine Pansebastos appellata, quae foecūditatem creditur afferre. Plin. lib. 37. cap. 10. Vide Pansebastos.

Paneus] πανεύς, Fons est sub Libano monte, in quem si qua natantia proijciantur, in lacu cui Ptriala nomen est, cuncta reperiuntur. Est etiam hoc nomine Colchorum fluuius, cui oppidum imminet sui nominis, habens post se Heniochorum multimodus gentes.

Pangaeus] παγγαῖος, Thraciae Promontorium magnum atq; excelsum, Macedoniae iunctum, in quo, ut scribit Herodotus lib. 7. aurea sunt & argentea metalla: quem cum Pieres & Hodomanti, tum praecipuè Satrae exercent. In singulari est masc. gen. in plurali, neutri. Statius.

—illi Pangaea resultant, Ismaraq;.

Alta Pangaea. Virg. 4. Georg. 93.

Cana Pangaea niuosis iugis. Lucan. lib. 1. 135.

Perfundunt inarata diu Pangaea iuuenci. Stat. 10. Thebaid. 102.

¶ Pangaeus, Adiectiuum (παγγαῖος) ut, Arua Pangaea.

Flumina Pangaea. Ouid. 3. Fast. 148.

Pango] pangis, pepigi & panxi, pactū (πηγνύω, πήγνυμι) pangere, Figere, plantare, siue iungere. Festus, Pangere, figere. Vnde plantae pangi dicuntur, quum in terram demittuntur. Hinc uersus pangi, uel figi in cera dicuntur. Hactenus Festus. Pepigi tamen praeteritum ducit Quintilianus à Pago, non à Pango. Vide Pago. Proinde alij dicunt Pango, pangis, pegi & panxi, pactum, &c.

Clauum pangere. Liu. 7. ab Vrbe, 11.

Osculum pangere, Osculari. Plaut. Curcul. 2. 56.

Inducias pangere, idem quod facere. Liu. 7. bel. Pun. 171.

Pacem pangere cum populo aliquo. Liu. 4. bell. Pun. 132.

Societatem pangere cum aliquo. Liu. 4. bel. Maced. 121.

Venus te pepigit nostro lecto, id est, Promisit. Ouid. epist. 15. 7.

Pangere terminos. Cic. 1. de Legib. 84.

Pangere, Plantare. Colum. lib. 3, At quae uetere sarmento panguntur, tardius coalescunt, sed tardius deficiunt. Et libro 3. cap. 3, Nos iam enim uicena millia malleolorū per uineae iugerum inter ordines pangimus. Varro primo de Re rustica, capite 43. Aut etiam de cytiso duriore uirgulae deplantantur, & ita pangitur in serendo.

Pangere uersus, Scribere. Cic. Tironi, lib. 16. 18. 5, An pangis aliquid Sophocleum? fac opus appareat. Martial. libro 11. 4,

At quam uicturas poteramus pangere chartas.

Carmina lucida pango. Lucret. lib. 4 2.

Ego mira poemata pango. Horat. de Arte, 84.

¶ Pactilis, & hoc pactile, pen. corr. (πακτός) Iunctus: ut, Pactilis corona. Plin. lib. 21. cap. 3. 5.

Pangonius] Gemma nō longior digito: ne crystallus uideatur, numero pluriū angelorū cauetur. Plin. lib. 37. cap. 10.

Panhellenia] sacra Graeciae totius. Suidas.

Panhellinus] uel panhellinon templum Liberi Ebriorum patris, quem apud Athenienses dirutum reaedificauit Adrianus imperator. Caelius Rhod. lib. 7. cap. 13, Atheniensibus sacra Liberi fuisse praecipua scribit Dion. Ea quum Adrianus in ueste indigena concelebrasset magnificè, templum Liberi, quod Panhellinon uocant, construi permisit.

Panias] Fons è quo Iordanis amnis profluit, inq; Asphaltiten lacum (sacrae literae Asphaltiten, Genesaram uocant) prolabitur. Plin. lib. 5. cap. 15.

Panias] oppidum Decapoleos, in regione Syriae. Plinius libro 5. cap. 74.

Panicula] Vide Panus.

Panicum] pen. corr. panici (ἔλυμον) Genus frugis. Plin. lib. 18. cap. 7. 5, Panicum à paniculis dictum, cacumine languido nutante, paulatim extenuato culmo, penè in surculū praedēsis aceruatur granis, cum longissimo pedali, milij comae granum complexae, fimbriato capillo curuatur. Sunt & panico genera: Mammoso è pano, paruis racemato paniculis, & cacumine gemino. Caes. 2. bel. Ciuil. 91, Panico enim uetere, atq; hordeo corrupto omnes alebantur.

Panicum] pen. corr. (πανικόν) dicitur quicquid cum stupore contingit: pauor sine causa obortus, terriculamentum inane: à Pane deo, qui tales terrores subitò animis immittere credebatur. Erasmus, Panicum ueteres uocabant subitum animorum tumultū, sed inanem. Veteres enim existimabant Panem deum repentinos terrores & animi consternationes immittere lymphaticis simillimas usq; adeò impotentes, ut non ratione modò, uerùm & mente careant. Sicuti non rarenter usu uenit, quum in exercitu nulla comparente idonea causa, uiri pariter atq; equi perturbantur. Hac de re copiosius disserit, citatis aliorum etiam Graecorum testimonijs, Angelus Politianus in Miscellaneorum annotatione ulcesima octaua. Hoc adagium subinde refertur à Cicerone in epistolis ad Atticum, lib. 7. 144. 4, Ego inquit, bellum foedissimum futurū puto, nisi qui, ut tu scis, panicus casus extiterit. Quaedam exemplaria legunt Parthicus casus. Eidem, lib. 6. 331. 2, De Ventidio panicon puto. Vide Erasmum.

Panionia] Festa totius Ioniae, Syntag. 17. apud Lilium, Heliconio Neptuno festa celebrabantur, quae Panionia uocitata fuerunt. Herod. lib. 1.

Panionion] Vniuersa Ioniae, sicut Panaetolion, uniuersae Aetoliae concilium fuit. Liuius lib. 1. belli Macedonici. Budaeus in Annotationibus, ad Pandectas.

Panis] huius panis, masc. gen. (ἄρτος, πύρνα, σῖτος) Notae significationis. Genitiuo plurali Panum Verrius scripsit. Nonius, Panis proprietatē à pascendo putant ueteres existimandam. Varro de uita Populi Romani, lib. 1, Pastillos & panes haec uocabula pastus, quòd esse, pascere dicebant. Cic. in Pisonem, 53, Panis & uinum à propola, atq; decupa.

Acerosus panis. Vide Acus, aceris.

Adustus panis. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 14.

Artoptitius panis. Vide Artopta.

Ater panis. Terent. Eunuch. 5. 4. 17. Vide Ater.

Caerulei panis mucida frusta. Iuuen. Satyr. 14. 13.

Cibarius panis, Panis rudibus, secundò coctus. Cicero 5. Tusc. 137.

Deuolutus ex igne panis. Catul. de Rufa, epigr. 55. 1.

Luteus panis. Vide Lutum.

Mendicatus panis. Iuuen. Satyr. 10. 28.

Nauticus panis. Vide Nauis.

Potior

Potior panis mellitis placentis. Horat. 1. epist. 10. 3.
Primarius panis, Vulgus panem album uocat.
Longè pulcherrimus panis. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 18.
Secundarius panis. Vide Secundus.
Sordidus panis. Plaut. Asin. 4. 16.
Adhibere aliquid ad panem. Vide Adhibeo.
In pane uenenum alicui dare. Cic. pro Cluentio, 135.
Frangendus panis inermi gingiua. Iuuen. Satyr. 10. 20.
Cum sale panis latrantem stomachum bene leniet. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 4.
Secundo pane, & siliquis uiuere. Horat. 2. epist. 1. 25.
Altera manu fert lapidem, altera Panem ostentat. Plautus Aulularia,

Nunc petit quum pollicetur, aurum inhiat, ut deuoret:
Altera manu fert lapidem, Panem ostentat altera.

Parœmia est elegans in eos, qui coràm blandiunt, clàm obtrectantes: aut qui hic prosunt, illic lædunt, falsam beneficij spem ostentantes, ut nacti occasionem funditus perdant. Translatum ab ijs, qui canes ostentato pane pelliciunt, deinde accedentibus saxum illidunt.

Panis; interdum pro Annona reperitur: quod inde conijcitur; quòd à fisco percipiendos reditus, quos Iustinianus in Auten. de non alien. §. hæc ergo, annonam ciuilem appellat. Idem Cæsar in l. ultima. C. de iure dotium, & in l. hac edictali. §. his illud. C. de secundis nuptijs. panem ciuilem uocat Alciatus.

¶ Panifex, penul. corr. huius panificis (ἀρτοποιός) Qui panes facit, qui & Panificus dicitur.

¶ Panificium huius panificij (ἀρτοποιΐα) à pane faciendo dici cœptum est, postquam ei figuras facere instituerunt, ut ait Varro de Lingua Latina, lib. 4. Cels. lib. 2. capit. 18, Scire igitur oportet omnia legumina, quæq; ex frumentis panificia sunt, generis ualentißimi esse. Valentißimum uoco, in quo plurimum alimenti est. Idem paulò pòst, Quo minus mirum est, opus pistorium ualentißimum esse quòd ex frumento, adipe, melle, caseo constat. Ex his uerbis apparet quid sit panificium. Hæc Budæus.

¶ Panarium, huius, panarij (κάρταλλος, θύλακος) Panis receptaculum. Plinius epist. 6, Proinde quum uenabere, licebit authore me, ut panarium & lagunculam, sic etiam pugillares feras. Suetonius in Caligula, cap. 18, Sparsit & missilia uariarum rerum, & panaria cum obsonio uiritim diuisit. Varro libro. 4. de Lingua Lat. Panarium ubi panem seruabant.

¶ Panariolum, huius panarioli. penul. corr. (θυλάκιον) Diminut. Vasculum uimineum in quo seruatur panis. Mart. libro 550, Cum panariolis tribus redisti.

Panisci] πανίσκοι, Dij syluestres, quasi per diminutionem dicti minutili panes, sicut à Satyro Satyriscus inclinatur. Scribit Plin. lib. 35, Paniscum fuisse pictum à Taurisco pictore. Cic. 3. de Nat. deor. 57.

Caput Panisci. Cic. 1. de Diuinat. 47.

Panneus, Pannicularia] Vide Pannus.

Pannonia] παννονία, ab Oriente habet Mœsiam, quæ Seruia & Bulgaria dicitur hodie: ab Occidente Noricum: Septentrionem eius Germania & Danubius, Austrum Liburnia Illyriciq; montes excipiunt. Solinus cap. 34. Florus libro 4. cap. 12, Appianus Pannoniam Sauo, Drauo & Danubio fluminibus inclytis, & duobus saltibus incluserunt. Pannoniam à Lentulo Proconsule debellatam, ab Augusto in prouinciam per Vibium redactam, Florus, Sueton. in Augusto capit. 21. atq; Eutropius libro 7. memoriæ prodiderunt. A Pannone rege, cuius apud Methodium est mentio, nomen sumpsisse fertur. Huius cultores Pannones, Pannonij & Pæones ab historicis appellantur, teste Appiano in eo libro qui Illyricus inscribitur. Porrò Pannonia duplex est, superior & inferior. Pannonia superior, quæ & prima, ab Occasu Noricum, à Septentrione Germaniam & Istrū, ab Oriente Pannoniam inferiorem, à Meridie Illyrim habet. Ipsa ad montem Cæcium Norico coniūgitur. Hodie Austria & Styria, Oesterreich und Steyrmark appellatur. Tota hæc Pannonia Germaniæ addita, etiam Teuthonico sermone utitur. In hac præter alias Vienna præclarißima ciuitas sita est, gymnasio celeberrima. Inferior Pannonia, etiam secunda uocitata à Septentrione ueterem Germaniam Danubiumq;, ab Occasu Pannoniam superiorem, à Meridie Lyburniam siue Illyrim, nunc Sclauoniam, Vuendenlant dictam, ab Ortu uerò Iazygas Metanastas, id est, Septemcastrenses prospicit. Hæc hodie sub Hungaria propemodum est, quamuis latius in Siciliam usq; protendatur Hungaria. Ex Andrea Althamero in Corn. Tacitum.

Fallax Pannonius. Tibull. ad Messalam, 1. 22.
Ferox Pannonius. Stat. 1. Sylu. 1. 4.

¶ Pannonicus, pen. cor. Adiect. (παννόνιος) Stueton. in Aug. Reliqua per legatos administrauit, ut tamen quibusdam Pānonicis atq; Germanicis, aut interueniret, aut non longè abesset.

Pannicula] Vide Pannicula, in Pannus.

Pannus] panni (ὕφασμα, λίτον) Quo uestimur.
Cooperta membra pannis. Lucret lib. 6. 225.
Tincti ferrugine panni. Ouid. in Ibin, 47.
Albo panno uelatus. Horat. 1. Carm. ode 35. 5.
Vincire membra pannis. Ouid. in Ibin, 47.

Pannū neutro genere protulit Næuius Tabellaria, Qui habet uxorem sine dote, pannum positū in purpura est. Nonius.

Pannus, pro Linamento. Colum. lib. 6. cap. 12, Pannis aceto & sale & oleo madentibus inculcatis.

¶ Pannarius, est Pannorum uenditor. Cælius Rhodig. lib. Antiq. lect. 6. capite 12.

¶ Panniculus, pē. cor. Dimin. (ὑφασμάτιον) Iuuē. Saty. 6. 26,

Hæc sunt quæ tenui sudant in cyclade, quarum
Delicias & panniculus bombycinus urit.

Quasi dicat paruus, tenuis & delicatus, qualis solet esse ille qui ex filis bombycum texitur.

Panniculus, etiam accipitur pro panno crasso & uili, siue attrito & lacerato. Celsus lib. 5, Vinculum autem ei loco linteolum, aut panniculus quadratus est.

Panniculus, pro pannoso accepisse uidetur Martial. lib. 5. 62,

Te successurum credo ego panniculo.

¶ Pannicularia, (παννικλάρια) Vlpiano teste, dicuntur ea quæ in custodia receptus, secum attulit, aut uestis qua indutus fuerat qui ad supplicium ducitur, aut nummi quos uictus sui causa habuerit in promptu: aut leues annuli, hoc est, qui rem non excedunt aureorum quinq;. Vlpianni uerba hæc sunt in l. diuus. de bonis damnatorum.

¶ Panneus, Adiectiuum (ὑφασματινός) Quod est ex panno. Vnde panneæ uestes dicuntur, sicut laneæ & bombycinæ.

¶ Pannosus, pen. prod. aliud Adiect. (ῥακώδης) Qui sordida ueste, crasso panno, uiliq; opertus est, nec hoc nisi de paupere dicitur. Iustinus lib. 2, Permutato regis habitu, panno sus sarmenta collo gerens, castra hostium ingreditur. Cicero ad Attic. libro 4. 72. 9, Clodij uestibulum uacuum sanè mihi nuntiabatur, paucis pannosis sine laterna.

Fex pannosa. Pers. Satyr. 4. 4.

¶ Pannuncius, Similiter adiectiuum (ῥακώδης) Idem quod Pannosus. Persius Satyr. 4. 3,

Dum ne deterius sapiat pannuncia Baucis.

¶ Pannuleium, pannuleij (ῥάκος) A panno & uoluendo filo, sudario-

sudariolum significat, ut est apud Varronem, libro 1. de Lingua Latina.

Pannucea] poma quæ celerrimè in rugas marcescunt. Plin. lib. 15. cap. 14 in fine.

Panomphæus] Iouis epitheton, quia ab omni lingua colitur, à πᾶν & ὀμφὴ uox: uel quod omnium uoces audiat. Ouid. lib. 11. Metam. 40,

Ara, Panomphæo uetus est sacrata tonanti.

Panope] πανοπὴ, Vrbs Phocidis, uocata sic à Panopeo Phoci filio. Stephan. Straboni lib. 9. Panopeus dicitur.

Panopes arua. Ouid. 3. Metamor. 4,

Iam uada Cephesi, Panopesq; euaserat arua.

Panope] Nympha marina, à perspicuitate uisus nomen sumens. πᾶν omne, ὄπτω uideo.

Panopæa] πανόπεια, eadem quæ & Panope. Virgil. 1. Georg. 88,

Glaucon & Panopeæ, & Inoos Melicertæ. Idem 5. Aeneid. 48.

Nereidum Phorciq; chorus, Panopæaq; uirgo.

Panoplia] πανοπλία, perfecta armatura, hoc est, quicquid ad armandum militem est necessarium, quasi dicas omnia simul arma, quæ ad uirū pertinent. Ambrosius uertit uniuersitatem armorum.

Panopolis] Oppidum Asiæ, non procul à Ptolemaide. Plin. lib. 5. cap. 10.

Panopolites] Aegypti præfectura, quā illi Nomum uocāt, est. Plin. lib. 5. cap. 9.

Panormus] & Panormum, & Panormium (πάνορμος) Ciuitas Siciliæ: dicta à nauium applicatione, quæ undiq; illuc conueniunt. est enim ὅρμος portus pars. Inde nautæ dicuntur hormizare, id est, nauem anchoris & retinaculis instruere, quò secura sit in portu à repentinis procellis. Hinc

¶ Panormita (πανορμίτης) Panormitanus, & Panormius, qui est ex Panormo.

Panormitanus] Verbosissimus Iuris Romani professor, natione Siculus, nomine Nicolaus. Senis docuit, ac tandem Panormitanus Archiepiscopus factus, annum 1450. attigit.

Panotij] populi sunt Scythiæ, immani auricularum patularum prolixitate totum corpus tegentes: sic dicti, quasi toti aurîti. Isidorus, Panotij, inquit, apud Scythiam esse feruntur, tam diffusa aurium magnitudine, ut eis omne corpus contegant. Pan enim Græco sermone omne, ótia aures dicuntur. Ex quo loco apud Plinium libro 4. capit. 13. legitur Fanesiorum aliæ, in quibus nuda alioquin corpora prægrandes ipsorum aures tota contegant, &c. Turnebus Panotiorum restituit. Natus autem uidetur hic error, quòd ueteres Latini p tenuem in aspiratam sæpe mutabant. Ita è Panotijs, Phanotij, & deniq; Fanesij tādem corrupti sunt. Similis error est in Pomponio Mela, ubi legitur. Et Satmalos, quibus magnæ aures, &c. scribiq; debere Panotios idem Turnebus arbitratur, optima certè ratione, ut uidere poteris.

Pansæ] πάνσαι, dicti sunt quibus lati ac pansi sunt pedes, sicut Plancij, quibus plani sunt pedes. Plinius libro 11. capit. 45. 6, Vola homini tantum, exceptis quibusdam. namq; & hinc cognomina inuenta, Planci, Plauti, Scauri, Pansæ. De pedib. hominum loquitur, & uola ipsorum pedum. Pansam tamen dictum putat Cassiodorus ab expansis capillis. Vide Cælium libro 24. cap. 5.

Pansebastos] πανσέβαστος. gemma, quæ afferre fœcunditatem existimatur: ita dicta quasi prorsus augusta & ueneranda: aliàs Paneros dicitur. Plinius libro 37. capit. 10.

Panselenus] πανσέληνος, penult. prod. plenilunium, quum scilicet Luna pleno orbe fulgens totam lucet noctem: nam σελήνη Luna dicitur. unde & Proselinus, ante Lunam natus, quo cognomine dicti sunt Arcades, qui se ante Lunam natos fuisse gloriantur.

Pantagias] παντανίας, Fluuius Siciliæ. Hic fluuius (inquit Seruius) quum plenus incederet, implebat sonitu penè totam Siciliam. Hic postea quum Cereri quærenti filiam obstreperet, tacere iussus est numinis uoluntate. Hæc ille enarrans illud Virgilij 3. Aeneid. 138,

—uiuo præteruehor ostia saxo

Pantagiæ, Megarosq; sinus, Tapsumq; iacentem.

Rotans saxa Pantagias Claud. 2. de rap. Proserp. 12.

Pantaces] παντάκης, fluuius est in finibus Italiæ, non procul à Gargano monte iuxta Chalcātis & Podatrij sacella, cuius aquæ ad pecorum morbos præsens habent remedium. Dictus Pantaces, hoc est, à morbis omnibus curandis.

Pantanus] Lacus in Dauniorum Italiæ populorum finibus situs. Plin. lib. 3. cap. 12.

Panthea] πάνθεια, Vxor fuit Abradatæ regis Suzorum, ut forma, ita & castitate insignis, quæ quum à Cyro maiore expugnatis Assyriorum astris capta esset, liberaliterq; ab eo habita, Abradatam uirum ad se accersiuit, eum per communia lecti foedera obtestans, ut pro tanta regis in se beneuolentia aliquid illi mercedis rependeret. Qua Vxoris oratione inflammatus Abradatas cū uniuersis copijs in Cyri castra uenit, ubi quum fortiter dimicans mortem oppetijsset, Panthea cadauer illius inter tot millia cæsorum agnitum, lectica sua ad ripam Pactoli amnis retulit, ablutisq; eius uulneribus, quum nutrici quid post mortem fieri uellet in mandatis dedisset, capite in mariti pectus inclinato, necem sibi consciuit. Xenophon. libro 7. Cyripediæ. Vide Abradates.

Pantheon] penul. corr. (πάνθειον) Templum Romæ, quod (ut Dion historicus refert) sic dictum fuit, quòd in Martis Venerisq; imaginibus, sub ipso templo constitutis, omnium deorum imagines effictæ erant. Siue quòd templum ipsum rotundum sit, cæloq; persimile, & sic quoq; omnium deorum habitatio censeatur. Potest etiam dici Pantheon summum deorum. Nam πᾶν significat omne, quòd sanè in similibus sæpe ad summum spectare solet, & θεῶν deorum. Vnde Plinius libro 36. cap. 15, Pantheon Ioui ultori ab Agrippa factū. Item, libro 34. cap. 3. & lib. 9. cap. 35. 19, Hodie uulgò id templum appellatur D. Mariæ rotundæ, quod Bonifacius Pontifex max. à beato Gregorio quartus, dono accipiens à Phoca Cæsare, in templum omnium Sanctorum conuertit.

Panther] pantheris, penul. prod. m. g. (πανθὴρ) A'quo Panthera, pantheræ, penul. prod. Animal prorsus ferum & maculosum: cuius mas pardus dicitur. Plin. lib. 8. cap. 17, Panthera & tigris macularum uarietate propè solæ bestiarum spectantur, cæteris unus ac suus cuiusq; generis color est, &c. Ibidem, 5. Quidam ab his pantheras solo candore discernunt: nec adhuc aliam differentiam inueni. De pardis Cic. 1. de Nat. deor. 121, Non crederes leones & pantheras esse, quum tibi qua es essent, dicerentur.

Panther caurit amans. Author Philomelæ, 10.

Pantheræ, quæ in Barbaria uenenata carne caperentur, remedium quoddam habent, quo quum essent usæ non morerentur. Cic. 2. de Natur. deor. 189.

Morsus Pantheræ. Lucret. lib. 4. 205.

Pictarum fera corpora pantherarum. Ouidius 3. Metam. 134.

¶ Pantherinus, penul. prod. Adiectiuum (πανθήρινος) Quod ad pantheram pertinet: ut, Pantherina pellis. Plinius libro 35. cap. 11. 16.

Panthe-

Digitized by Google

Pantherinum. Pantheræ simile & uarium. Plaut. Epid. 2. 16.
—qui uariè ualent,
Caprigenum hominum non placet, neq; pantherinum genus.

Pantherinæ mensæ. Plin. libro 13. capit. 15. 5, Mensis præcipua dos in uena crispis, uel in uertice uarijs. Illud oblongo euenit discursu: ideoq; tigrinæ appellantur, hoc intorto: & ideò tales pantherinæ uocantur.

Pantheron] siue Pantherũ, pantheri, pen. prod. (πάνθηρον) Retis genus est, ex eo nomen habens, quòd omnes aues concludat, eadem ferè ratione qua panagron, quod rete piscatorium est, θήρα uenatum significat & aucupium. Vnde Pantheron dictum, & ὀρνιθοθήρας auceps. Est autem huiusmodi rete, quod nostri saltabundum appellant, quod quũ humi exporrectum est, & in oblongam tenuitatem contractum, tegitur quisquilijs, ne ab auibus prouideri possit. Deinde quum opus est, adducto magna ui fune, repentè expanditur, in escatasq; aliquot diebus auiculas uno ictu uniuersas contegit. Hoc rei nostri ad passeres & sturnos utuntur, & ad grues & otidas, quas Oustardas uocant, quasi tardos anseres. Vlpianus de Actio. empti. & uend. l. Emptorem. 6. ultimo. Veluti quum futurum iactum retis à piscatore emimus, aut indaginem plagis positis à uenatore, uel pantheram ab aucupe nam etiam si nihil capit, nihilominus emptor pretium præstare necesse habebit. Budæus.

Panthesilea] pen. prod. (πανθεσίλεια) nomen reginæ Amazonum, quæ Orithyæ successit: dicta quasi omnia subiens. Hæc prima, ut ait Plinius, securim inuenit. Habet æ diphth. in penultima. Virg. 1. Aeneid. 99,
Panthesilea furens medijs ardebat in armis. Alij scribunt Penthesilea.

Panthoides] penul. corr. (πανθοΐδης) Pythagoras philosophus dicitur, qui dicebat se fuisse Euphorbum Troianum Panthoi filium. Ouid. 15. Metam. 33,
Panthoides Euphorbus eram, &c. Horat. 1. Carm. ode 28. 2.

Panthus] πάνθος, Nomen filij Otrei, fratris Hecubæ: uir Troianus ex primoribus urbis, ut ostendit Homerus Iliados 3. Panthous, dicitur & Panthus, per synæresim, authore Tortelio. Virg. lib. 2. Aeneid.
Panthus Otriades, arcis, Phœbiq; sacerdos.

Panthu, Vocatiuus. Virgilius 2. Aeneid. 64,
Quo res summa loco Panthu?

Pantia] insula parua, attamen habitabilis, non multũ distuncta à Pandataria, non procul à sinu Caietano. Strabo lib. 5.

Panticapæum] παντικάπαιον, urbs maxima ad Bosphorum Cimmerium, cæterarum metropolis, condita ab Aetæ filio, cui Agae Scytharum rex hunc locum donauerat. Nomen autem accepit à Pandicape uicino amne. Meminit huius oppidi Plinius lib. 4. cap. 12.

¶ En panticapæum pelli, prouerbiali figura olim dicebant eum, qui per summam contumeliam expelleretur: uel potius qui funditus perderetur. Vsus est Plutarchus in Stoicorum contrarietatibus.

Pantices] pen. corr. (κοιλία) Fluxus uentris, ut ait Festus; quòd uenter pandatur. Plaut. Pseud. 4. 52,
Eo nos panticesq; adeò madefacitis, quum sim ego hic siccus. Mart. lib. 6. 64.
Qui cum panticibus laxis, & cum pede grandi,
Et rubro pulmone, &c.

Pantolabus] παντόλαβος, notissimi scurræ nomen apud Horatium in Satyris.

Pantole] teste Eustathio Homeri interprete, impostor fuit nominatissimus: de quo in dictione Planus.

Pantomatrium] pantomatrij (παντομάτριον) Stephano, Oppidum est Cretæ insulæ maritimum. Plinius libro 4. cap. 12.

Pantomimus] pantomimi, penul. prod. (παντόμιμος) Personarum omnium imitator effictorq;, qui in scenis personas per singulorum actuum simulationes saltando ostendebat. Ex πάντων omnium, & μῖμος simulator. Plinius libro 7. capit. 53. 6, mythicum pantomimum, hoc est, fabularem quendam uocauit. Plinius iunior epist. 144. b, Habebat illa pantomimos, fouebatq; effusius, quàm principi fœminæ conueniret.

¶ Pantomimi erant saltatores, qui gestu historias & fabulas ita exprimebant, ut sub oculos subijcerent. ad quam saltationem respexit Horatius, quum scripsit libro 1. Serm. Satyr. 4,
Pastorem saltaret ut Cyclopa rogabat.
Et Iuuenalis Satyr. 6,
Chironomen Ledam molli saltante Patyllo.
Hoc genus saltationis quale fuerit à Luciano describitur elegantissimo libello, cui titulus est de Saltatione, in quo pantomimos manibus loqui scribitur.

Pãtomimus, etiam pro poemate ipso accipitur. Plin. in Paneg. Idem ergo populus ille scenici imperatoris spectator & applausor, nunc in pantomimis quoq; aduersatur, & damnat effœminatas artes, & indecora studio secula.

Panurgus] huius panurgi (πανοῦργος) Propriè significat eum qui omnibus in rebus uersatus est, à πᾶν & ἔργον. Verùm quia huiusmodi callidi esse solent, factum est ut accipiatur Atticis scriptorib. pro callido, astuto, uafro, uersuto, uersipelli, & ueteratore, qui uersutia sua quiduis potest agere.

¶ Panurgia, panurgiæ, penult. correpț. (πανουργία) Astutia, fraus, uafritia subdola & improba. Plaut.
Isthæc panurgia tete in pistrinum dabit.

Panus] pani (πήνη) Nonius, Panus est trama in uolucrum, quem diminutiuè panulam uocamus. Lucilius libro 9, Porris subtegminis panus est. Festus paniculam diminutiuum, non panulam esse uult. Vide Varronem lib. 4. de Ling. Lat.

Panus (φύγεθλον, βουβών) uocatur tumor sub faucibus, auribusue, & inguinibus, ex formæ similitudine. Afranius Matertera, In quem plenam papulam, panum, tympanum. Nonius Optione, Qui me miserum miseriorem reddidit, quàm panus puerum quòd pueri ægrius patiantur hoc genus morbi. Hæc ex Nonio. Hermolaus, Panus, siue, ut quandoq; scriptum est in Celso, panis, à similitudine figuræ dictus est, tumore non alto, sed lato, in quo quiddam pustulæ simile est, fitq; in uertice, alis, inguine, cum dolore ac distentione uehementi. Vide Celsum lib. 5. & Plin. lib. 20. cap. 1. 2.

Mammosus panus. Vide Mamma.

Panus in arboribus. Plinius lib. 16. capit. 8. 3, E glandiferis sola quæ uocatur ægilops fert panos arentes, muscoso uillo canos, non in cortice modò, uerùm & è ramis dependentes cubitali magnitudine.

¶ Panicula, paniculæ (κύτταρος) uel paniculus, culi, penul. corr. Diminutiuum: significat in arundinibus, iuglandibus, auellanis, & similibus, comam illam in qua semina dependent. Plinius libro 16. capit. 10. 10, Abies è cunctis amplissima est, & fœmina etiã prolixior materie, mollior utiliorq;, arbore rotundior, folio pinnato densa, ut imbres non transmittat, atq; hilarior. In totum è ramis generum harum paniculaum modo nucamenta squamatim compacta dependẽt, præterquam larici. Hæ abietis masculæ, primori parte nucleos habent, non item fœminæ. Piceæ uerò totis paniculis, minoribus, gracilioribusq;, minimos ac nigros. Idem de arundinibus, lib. 16. cap. 36. 2, Cæterò gracilitas nodis distincta,

Digitized by Google

lenti fastigio tenuatur in cacumina, crassiore paniculo co-ma, neq; hac superuacua. Idem lib. 18. cap. 7. 5. & libro 8. 1. 32. 6. Item 19. cap. 1. 8.

Quicquid igitur sublonga & subrotunda forma tumet, panicula dici ferè potest. Plinius libro 21. capit. 4. 5, Graecula, inquit, rosa conuolutas habet foliorum paniculas.

¶ Paniculum, tectorium apud Plautum quod legitur in Milite glorioso, Turnebus paniculam tectoriam restituit ex Plinio: ut paniculae leuissimae arundinis, qua integi uillaticae domus solent, intelligantur.

Papae] παπαῖ, Admirantis interiectio: habet enim in se affectum uerbi miror. Donatus, Papae, interiectio mira subitò accipientis. Terent. Eunuch. 2. 2. 48,

Ecquid beo te? P. mene? papae. G. sic soleo amicos.
P. laudo. Ibidem,
——papae haec superat ipsam Thaidem.

Papauer] penul. prod. papaueris, penul. corrept. n. g. (μήκων) Genus herbae multiplicis. Plinius libro 19. capit. 8. 35, Papaueris satiui tria genera: Candidum, cuius semen tostum in secunda mensa cum melle apud antiquos dabatur. Hoc & panis rustici crustae inspergitur, affuso ouo inhaerens, ubi inferiorem crustam apium githq; cereali sapore condiunt. Alterum genus est papaueris nigrum, cuius scapo inciso, lacteus succus excipitur. Tertium genus rhoeam uocant Graeci, id nostri erraticum. Idem libro 20. capit. 18. 18, Papaueris uerò largius densatur, & in pastillos tritus in umbra siccatur, non ui soporifera modò, uerum si copiosior hauriatur, etiam mortifera per somnum.

Haustus papaueris. Lucret. lib. 2. 92.
Cereale papauer. Virg. 1. Georg. 43.
Foecundum. Ouid. 11. Metam. 122.
Letheum. Virg. 4. Georg. 109.
Luteum. Catul. in Epithal. Mallij, 56. 39.
Purpureum. Propert. lib. 1. eleg. 19. 8.
Soporiferum. Virg. 4. Aeneid. 97.
Vescum. Virg. 4. Georg. 27.

Papauer, masculino genere. Varro, Infrias senem papauerem. Plaut. Asin. Formicis obijcis papauerem. Ex Nonio.

¶ Papauereus, Adiectiuum (μηκώνειος) ut, Comae papaue-reae. Ouid. 4. Fast. 88.

¶ Papaueratus, penul. prod. Adiectiuum (μηκωνωτὸς) ut, Papaueratae uestes, à colore candide dicuntur. Plinius libro 8. capit. 48. 5.

Papauerculum] est callum pinnae interior, seu conchylij papauer: est & bucini pars ima esculentaq;. Caelius libro 7. capit. 10.

Papellius Ister] Consul, quo tempore bubo infausta auis Capitolij cellam intrauit, propter quod Nonis Martis Vrbs lustrata est eo anno. Plinius lib. 10. cap. 12.

Paphages] penul. prod. (παφάγης) rex Ambraciae. Is quum obuiam factus esset leaenae, catulis suis stipatae, ab eadem interfectus est. Ouid. in Ibin, 101,

Foeta tibi occurrat patrio popularis in aruo,
Sitq; Paphagae causa leaena necis.

Paphlagonia] παφλαγονία, Asiae minoris regio, in Septentrionem litore uersa, clarißimis oppidis illustris est, & à Paphlagone Phinei filio denominata, ut author est Stephanus. Hinc Paphlagones, qui (teste Cornelio Nepote) in Italiam transuecti, mox Veneti dicti sunt. Haec (ut Solinus scribit) Cytoro monte consurgit, porrecto in spacium trium & sexaginta millium. In ea Mithridates Eupatoriam condidit: quae subacta à Pompeio, Pompeiopolis nominata fuit.

¶ Paphlagon, penul. corr. huius Paphlagonis, penul. cor. (παφλαγὼν) Qui est è Paphlagonia. Priscianus in Periheges. Dionysij, Paphlagones post hos Mariandyniq; sequuntur.

Paphos] πάφος, Vrbs Cypri, in qua Venus summa cum diligentia colebatur. Huius meminit Plinius libro 2. cap. 96. Virg. 10. Aeneid. 18, Celsa Paphos.

¶ Paphius, Adiectiuum (πάφιος) Vnde ipsa Venus Paphia dicebatur.

Paphij thyrsi. Colum. lib. 10. 35.
Aedes Paphiae. Claud. de nuptijs Honorij, 51.
Puellae Paphiae. Claud. in praefat. in Eutropium, 13.
Myrti Paphiae. Ouid. 3. de Arte, 37. Myrtus enim dicata est Veneri.

Papia] πίκινον, Ciuitas Insubrium, Ticinum alio nomine appellata, olim Ostrogotorum & Longobardorum regum sedes. Est & fluuius eodem nomine.

¶ Papia lex, quae fuerit, ut scias, ob uitandam prolixitatem te ad Alexandrum Alexandrinum libro 4. capit. 22. remittimus.

¶ Papia papae, Varronis Satyrae cuiusdam titulus est, quod significat, Papae patercule. In ea immodicos laudatores & assentatores uituperabat, qui in admirationem saepe solent prorumpere, & assentatoria laude hominibus adulari. Turnebus.

Papilio] papilionis, Inter uermiculos alatos numeratur, quo nullum animal imbecillius est. Plin. lib. 11. capit. 19. 1, Papilio etiam hic ignauus & inhonoratus, luminibus accensis aduolitans, pestifer, nec uno modo. nam & ipse ceras depascitur, & relinquit excrementa quibus teredines gignuntur. Colum. lib. 9. cap. 14.

Feralis papilio. Ouid. 15. Metam. 76.

Papilio, Tentorium etiam significat. Plinius libro 5. capit. 3. 1, Numidae uerò Nomades, à permutandis papilionibus: mapalia sua, hoc est domus claustris circunferentes. Verius exemplar habet, à permutandis pabulis.

Papilla] Vide Papula.

Papinianus] penul. prod. (παπινιανὸς) Iurisconsultus, Seuero principi gratißimus, Scaeuolae discipulus, cui in aduocatione fisci successit. Is est, cui filios suos Seuerus moriens commendauit: deinde ab Antonio Caracalla, securi percussus, causa necis traditur, quòd Caracallae, interfecto fratre Geta, ei mandauerit, ut & in Senatu, & apud populum facinus dilueret: illum autem respondisse, non tam facilè parricidium excusari posse, quàm fieri. Spartianus.

¶ Papinianistae, iuris auditores quandoque dicti à Seruidij Scaeuolae discipulo Papiniano, Iureconsultorum, quorum in Pandectas relata sunt monumenta, longè principe. Iustinianus in Epistola ad omnes populos, quae Pandectis est praefixa.

Papinius, Statius (παπίνιος στάτιος) Neapolitanus inter Heroicos poetas relatus, haud ignobili genere ortus est. Quidam scribunt maiores eius oriundos esse Epiro, diuq; uersatos Sellis, non sine admiratione ingenij & probitatis. Patrem Papinium habuit: qui ob insignem eruditionem, egregiasq; uirtutes, Neapoli ciuitate donatus est, in qua Statius Papinius poeta natalem suum habuit. Composuit multa & uaria poemata. Ex Crinito.

Papinius, quem consulem se Romae uidisse ait Plinius, D. Augusti nouißimis temporibus, primus intulit in Italiam zizipha & Tuberes. Plinius libro 15. capit. 14. Hoc Consule Phoenicem deuolasse in Aegyptum tradit Valerianus.

Papiria] siue Papisia gens patricia Romae fuit, ex qua tres nobilißimae celebrantur familiae, diuersis cognomentis insignitae. Alij enim Papirij dicebantur Mugillani, alij Crassi, alij Cursores. De omnibus frequens fit mentio apud Historicos.

Digitized by Google

Pappa] παππα, Puerorum cibus est: deductũ nomẽ à pane.
Pappas, pro Patre accipitur, siue pro eo qui puerum alit. Iuuen. Satyr. 6. 63,
—timidus prægustet pocula pappas.
¶ Pappa, non solùm pultem puerorum cibum, quem & nos Papet dicimus, aut patrem recto casu: sed & Iouem eo nomine appellatum legimus. Alexander, A Bythinis usurpatum legimus, ut adoraturi, montium cacumina conscendant, & sine templis Iouem Pappam salutent, sicut Scythæ Papeum. lib. 2. cap. 22.
¶ Pappo, pappas (παππάζω) pappare, Blandiusculis & puerilibus uerbis patrem appellare. Pers. Satyr. 3. 2,
Et similis regum pueris pappare minutum
Poscis? & iratus mammæ lallare recusas? Græci παππάζειν dicunt: quæ uox etiam est anserum, ut testatur Iulius Pollux.
Pappare, Cibum sumere. Plaut. Epid. 14. 62,
Nouo liberto opus est quod pappet. P. dabitur, præbebo cibum.
Pappus] huius pappi (πάππος) auus dicitur, nam Græci πάππον, auum dicunt. Ausonius ad nepotem suum,
—pappos, auiasq; trementes
Anteferunt patribus seri noua cura nepotes.
¶ Pappus, pappi (πάππος) Carduorum flos, & lanuginosa quædam substantia, in aerem sese effundens: ut ueluti flocci quidam uolare uideantur, uel de ipsis carduis dependere. Lucr. lib. 3. 78,
Vestem nec plumas auium, papposq; uolantes.
Pappus, Lanugo helxines herbæ. Plinius lib. 21. cap. 16, Semen ei lanuginis, quem pappum uocant: quo detracto & cortice, teneritas similis cerebro palmæ est.
Pappus, Herba, quæ aliàs senecio dicitur, quòd in pappos abeat, & lanuginem carduorum floribus similem. Plinius lib. 25. capit. 13. 22, Erigeron à Græcis, quæ à nostris uocatur senecio. Et paulò pòst, Nomen hoc Græci dederunt, quia uere canescit. caput eius numerosa diuiditur lanugine (qualis est spinæ) inter diuisuras exeunte. Quare eam Callimachus acanthida appellat, alij pappum.
Paprimis] παπριμις, Aegypti oppidum, à quo & Paprimites ciues dicti sunt. Stephan.
Papula] papulæ, penul. corr. (ἐξάνθημα, φῦμα) Pustula, tuberculũ, quod ieiunæ saliuæ defricatione curatur. Papulis cutis exasperatur, & rubet, leuiterq; roditur. Virg. 3. Geor. 113,
Ardentes papulæ, atq; immundus olentia sudor. Plinius lib. 28. capit. 17. 5, Papulis nigris, caseus caprinus siccus ex melle & aceto in balneis, oleo remoto.
¶ Papilla, papillæ, Diminutiuum (θηλή) est autem mammæ capitulum unde extrahitur lac: sic dicta, quòd papulæ sit similis. Et de uiris mulieribusq; dicitur: etiam de animalibus. Plinius lib. 11. capit. 37. 53, ubi de corde loquitur, Homini tantùm intra læuam papillam. Varro 2. de Re rust. capit. 9. 4, de canibus loquens, Præterea fœminas uolunt esse mammosas, æqualibus papillis.
Forma papillarum apta premi. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 4.
Habiles papillæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 8.
Roseæ papillæ. Catul. in Camerium, epig. 51. 3.
Teneræ papillæ. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56. 21.
Papilla (μαζός) pro ipsa mamma aliquando accipitur. Virgil. 11. Aeneid. 161,
Hasta sub exertam donec perlata papillam Hæsit.
Tumidæ papillæ omne habent pectus. Ouid. 1. de Remed. 68.
Papilla, Clauicula in fontibus, qua exerta, aqua effluit: qua etiã fistulæ immissa, aquæ cursus prohibetur. Varro 3. de Re rust. cap. 14, Qui si naturalis non est, ut ferè non sunt in aprico loco, neq; habeas in opaco, ubi facias, ut sunt sub rupibus ac montibus, quorum alluant radices lacus, ac fluuij, manufacere oportet roscidum: qui fit, si adduxeris fistulam, & in eam papillas imposueris tenues, quæ eructent aquam, ita ut in aliquem lapidẽ incidat, ac latè dissipetur. Alia exemplaria habent, mammillas.
¶ Papillatus, Adiectiuum, Papilla ornatus, seu in papillæ speciem factus. Expapillatus, adusque papillam nudatus. Plautus in Milite,
Idem & cum connexu in humero læuo expapillato brachio.
Papyrius] παπύριος, à uelocitate cursor dictus, quum Consulem se aduersis ominibus contra Samnites progressum esse sensisset, ad auspicia repetenda Romam regressus edixit Fabio Rulliano Magistro equitum, quem exercitui præponebat, ne manus cum hoste consereret. Sed quum ille opportunitate ductus pugnasset, ac uicisset; reuersus Papyrius eum ferire securi uoluit: ille in urbem confugit, nec supplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lachrymis populus ueniam precibus impetrauit. Papyrius item de Samnitibus triumphauit. De quo uide Liuium lib. 9. L. Papyrius cursor, superioris filius, de Samnitibus secundum patrem omnium pulcherrimam uictoriam reportauit. Aedem Fortunæ de manubijs faciendam locauit. Papyrius Crassus quum Priuernates intra mœnia fugasset, ac pro rebus bene gestis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphauit, & pro laurea usus est myrtea corona. Valerius libro 4. Papyrius Carbo, cum dentibus natus, ut scribit Plinius libro 7. capit. 16. 2. Papyrius prætextatus, nobilis adolescens, ex eo cognomen adsecutus, quòd in prætexta & adolescentia magnopere uisus est sapere. Quum enim à patre duceretur in curiam, in eaq; fortè arcana quædam tractarentur, domum reuersus, interrogatusq; à matre, quid nam in Senatu actum; Vt duæ (inquit) uni nubere possint. At illa mane conuocatis matronis, ad curiam properat: rogantq;, ut eadem lege duos uiros habendi licentia sit etiam fœminis. Re cognita, ingenium & constantia pueri laudata est. Author Macrobius lib. 1. Satur. capit. 6. Papyrius alius, qui Publium nobilem adolescentem habebat: quòd stuprum pati nollet, contumelijs ac plagis afficiebat. Re ad Senatum delata, Papyrius damnatur. Lex deinde lata, nequis in corpora libera ob æs alienum ius haberet. Liu. libro 8. Valer. de Pudicitia, hæc eadem.
¶ Papyrius Masso, qui primus in monte Albano triumphauit de Corsis, myrto coronatus ludos Circenses spectare solebat. Plin. lib. 15. cap. 29. ad finem.
¶ Vapula Papyri, Sisinius Capito scribit prouerbio dici solitum, si quando uolebant significare, se negligere minas aliquorum. Hoc ex Festo. Erasmus suspicatur esse natum à Papyrio prætextato, à quo mater, comminando plagas, frustrà conata est excalpere quid actum esset in Senatu.
¶ Papyrianus, pen. prod. Adiect. (παπυριανός) ut, Papyriana seuitia. Liu. 10. ab Vrbe, 13.
Papyrus] papyri, pen. prod. fœm. gen. uel Papyrum, neutro (πάπυρος) Fruticis genus. Plinius lib. 13. cap. 11. 4, Papyrum ergo nascitur in palustribus Aegypti, aut quiescentibus Nili aquis, ubi euagatæ stagnant, duo cubita non excedente altitudine gurgitum; brachiali radicis obliquæ crassitudine, triangulis lateribus, decem non amplius cubitorum longitudine in gracilitatem fastigiatum, thyrsi modo cacumen includens. Semine nullo, aut usu eius alio quàm floris ad deos coronandos. Radicibus incolæ pro ligno utuntur: nec ignis tantùm gratia, sed ad alia quoque utensilia uasorum. Ex ipso quidem papyro nauigia texunt;

Digitized by Google

& è libro uela, tegetesq;, necnon & uestem atq; stragula ac funes. Mandunt quoq; crudum decoctumq;, succum tantùm deuorantes. Nascitur & in Syria, circa quem odoratus ille calamus lacum. Neq; alijs usus est, quàm inde funibus rex Antigonus in naualibus rebus, nõdum sparto communicato. Nuper & in Euphrate nascens circa Babylonem papyrum intellectum est eundem usum habere chartæ. Et tamen adhuc malunt Parthi uestibus literas intexere. Præparatur ex eo charta, diuiso acu in prætenues, sed quàm latissimas phyluras. Hæc Plinius libro 23. cap.11.3. Quæ phyluræ (inquit Perottus ex eodem Plinio, cap.12) eò meliores erant, quò medio papyro propinquiores. atq; inde secundum scissuræ ordinem hieratica appellabatur subtilior, religiosis tantùm uoluminibus dicata: quæ postea ab adulatione Augusti, dicta est Augusta: deinde à Liuia coniuge eius, Liuiana. Huic postea in epistolis tantùm scribendis authoritas relicta est. Proxima huic erat Amphitheatrica, à loco dicta, in quo conficiebatur. Quam postea Fannius miro artificio emendauit, uocauitq; è nomine suo Fannianam. Vltima emporetica, inutilis scribendo, & inuolucris duntaxat chartarum ac mercium usum præbens. propterea ἀπὸ τῶν ἐμπόρων, hoc est, à mercatoribus, emporetica dicta Et bibula, siccandæ tantùm utilis scripturæ. Primatum deinde mutauit Claudius Cæsar. Et quoniam Augustæ tanta tenuitas erat, ut uix calamum sustineret, præterea uisu translucida literas transmittebat, auxit & crassitudinem & latitudinem, mensuramq;, ubi pedalis erat, cubitalem faciens. A'papyro igitur frutice, charta est papyrus appellata, quòd scilicet ex papyro fieret. Postea uerò id genus chartæ inuentum est, quo nunc passim mortales utuntur, fitq; ex linteolis contritis, & nihilominus pristinum papyri nomen remansit, & distinctio generum. Claudia uerò illa grandior crassiorq;, à rege nunc regalis dicitur. hæc dente propter scabritiem, aut concha leuigatur: propter quod minus sorbet, & ob id caducæ literæ fiunt. Quæ causa impulit nos, ut genus aliud chartæ inueniremus, quæ tenuitate, densitate, candore, leuore, phyluræ longitudine & commodior est, & aspectu gratior: hanc opifices è nostro nomine Perottam nuncupauêre. Charta uerò ab urbe Tyri, cui Charta nomen fuit, appellata est, ex qua Dido ducta est: ideoq; urbem à se postea ædificatam ab illius nomine Carthaginem nuncupauit. Græci ab eadem urbe χάρτην nominant. à quo χαρτογράφον, librarium: & χαρτοπώλην, chartalarium nominant. Hactenus Sipontinus. Mart. libro 3.2. ad Librum suum,

Cordylas madida tegas papyro.

Augusta papyrus. Vide Augustus.

Pagina crescit multa papyro. Iuuen. Satyr.7.11.

Papyri fructus haud postulat spicam grauem. Aeschyli senarius est prouerbialis. Conuenit in eos, qui suis ipsorum bonis frui non possunt, propterea quòd papyrus ob culmos inualidos, spicam granis onustam ferre non potest: proinde prodit quidem spicas, sed inanes. Vide plura apud Erasmum.

¶ Papyraceus, Adiectiuum (παπυρεινός) Quod ex papyro factum est. Plinius libro 28. capit.11.6, Optimè ellychnio papyraceo.

Papyraceæ naues. Plin. lib.6. cap.22.2.

¶ Papyrifer, penul. corr. Adiectiuum (παπυροφόρος) ut, Amnis papyrifer, Nilus. Ouid.3. Trist.6.

Nilus papyrifer. Ouid.15. Metam.151.

¶ Papyropolæ, quos olim Chartopratas appellabant, sunt ij qui papyrum ex pannulis & bitumine conficiunt: quales multos apud Allobrogas, nũc nostratos inuenias multos, & apud Sequanos. Budæus in notis ad pandectas.

Par] paris, Substantiuum, n.g. (ζεῦγος) ablatiuo pari: Numerus duorum, quasi inter se parium: ut, Paria amicorum. Cicero de Amic.14, Idem 4. Verr.33, Paria complura scyphorum.

Par columbarum. Ouid.13. Metam.178.

Nobilissimum par gladiatorum. Cic. de Opt. gen. Orat.149.

¶ Par, paris, Adiectiuum (ἄρτιος, ἴσος) Ablatiuo pare uel pari. Aequalis.

Par & impar, contraria. Cic.4. Acad.63.

Pares, interdum, pro duobus accipiuntur: ut, Paribus equis utebantur Romani in prælio, ut sudante altero, transilirent in siccum.

Par (εἰκός) Decens, conueniens, æquum. Quint. lib.5. capit.12, Si propter matrimonia uiolata urbes euersæ sunt, quid fieri adultero par est? Cicer.2. de Leg.19, Ex quo intelligi par est, eos qui perniciosa, &c. Idem ad Atticum, lib.9.180.6, Itaq; mihi dubitanti quid me facere par sit.

Vt constantibus hominibus par est. Cic.2. de Diuinat.170.

Par est autem, primùm ipsum esse bonum uirum. Cicero de Amic.69.

Quibus tu, ut par erat, restitisti. Matius Cic. lib.11.28.3.

Par est animum aduertere ad hæc. Lucret. lib.2.25.

Par est (ὅμοιος) Similis & æqualis. Virg.4. Georg.20,

——& paribus lita corpora guttis. id est, similibus.

Par & idem. Vide Idem. Cic. Vatinio, lib.5.11.1.

Par idem. Plaut. Bach.22.23,

Quid tibi est? N. pol mihi par idem quod est tibi.

Par & eadem. Vide Idem.

Virtutes inter se æquales & pares. Cic.1. de Orat.41.

Par & æquales rebus ipsis oratio. Cic in Orat.68.

Aequo & pari iure cum cæteris uiuere. Cic.1. Off.174.

Par & similis deorum beata uita. Cic.2. de Nat. deor.230.

Par & Similis, differre uidentur. Quint lib.10. capit.1, Mihi egregiè dixisse uidetur Seruilius Nonianus, pares eos magis quàm similes. De Sallustio & Liuio.

Par ac similis scelestorum. Cic. in Sallust.

Par atq; unum iudicium. Vide Idem.

Par atq; una ratio est spei, lætitiæ, molestiæ. Cicero 2. de Oratore,115.

Par & mutuum. Cic. Thermo, lib.13.36.6, Peto abs te pro nostra coniunctissima necessitudine, plurimisq; officijs paribus ac mutuis, ut, &c.

Poeta oratori multis ornandi generibus socius ac penè par. Cicero 1. de Orat.36.

Par & Dispar, contraria. Author ad Herenn. lib.2.34.

Neq; par, neq; dispar. Lucret. lib.2.148.

Excellere & Parem esse, contraria. Cic. pro lege Manil.29.

Par & Inferior, contraria. Cic.2. de Orat.111, Inuident homines maximè paribus aut inferioribus, quum se relictos sentiunt, illos autem dolent euolasse: sed etiam superioribus inuidetur sæpe uehementer, & eo magis, si intolerantius se iactant, & æquabilitatem communis iuris præstantia dignitatis aut fortunæ suæ transeunt.

Paria & Superiora, contraria. Cic. de claris Orat.113.

Par ac. Cic.3. de Nat. deor.2, Neq; mihi par ratio cum Lucilio est, ac tecum fuit.

Par atq;. Cæsar bel. Gal. lib.5, de Ibernia loquens, Pari spacio transmissus, atq; ex Gallia, est in Britanniam.

Cantare pares. Virg.7. eclog.1,

Et cantare pares, & respondere parati. id est, pares arte canendi, & eadem scientia præditi ambo.

Par sapientia ad formam, Tam elegans ingenium, quàm uultus. Plaut. Milit.18.36.

Digitized by Google

Scientia par in nobis atq; illo est. Cic. 2. de Inuent. 125.
Par, cum genitiuo. Cic. in Pisonem, 5, Quos Q. Metellus (facio iniuriam fortissimo uiro mortuo, qui illum, cuius paucos pares haec ciuitas tulit, cum hac importuna bellua conferam) sed ille designatus Consul, &c.
Par superis Tytides. Horat. 1. Carm. ode 6. 4.
Res sunt pares furta latrocinijs. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 24.
Aeque pares inter se. Cic. Attico, lib. 16. 337. 4.
Pares aetate, pro Eiusdem aetatis. Plaut. Merc. 19. 30.
Aetate pares ministri. Virg. 1. Aeneid. 142.
Par studijs, aeuiq; modis, sed robore dispar. Stat. 1. Achil. 36.
Suffragijs pares competitores. Cic. pro Plancio, 43.
Omni uirtute & laude unus alteri par. Cic. pro Plancio, 22.
Pares in amore & aequales. hoc est, ex aequo inter se amantes. Cic. de Amic. 31.
Par in belligerando. Cic. pro Fonteio, 21.
Par, quod in omnes aequabile est. Cic. 2. de Inuent. 171.
Paribus animis, Vnanimi consensu. Liu. 1. ab Vrbe, 106.
Par amor est illis. Ouid. 12. Metam. 84.
Arma paria. Virg. 5. Aeneid. 85.
Auspicia paria. Virg. 4. Aeneid. 21.
Fortuna par duorum. Ouid. 2. de Arte, 113.
Par ingenium nancisci. Terent. Hecyra, 1. 2. 95.
Ingenium minime uoluntati par. Cic. pro Corn. Balbo, 1.
Par uirtuti oratio. Cic. pro Lege Manil. 20.
Poena par dilecto. Ouid. 2. Trist. 46.
Dignum, & par precium laboris. Plin. epist. 53. b.
Pares cum paribus. Cic. de Senect. 6, Pares autem cum paribus ueteri prouerbio facilime congregantur.
Paria componere. Plin. paria nunc componuntur, natura atq; luxuria depugnante. id est, singuli flores singulis coloribus.
Par coeat iungaturq; pari. Horat. 1. epist. 5. 6.
Nubere pari. Ouid. epist. 9. 7.
Paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis. Cicero 3. de Orat. 104.
Parem esse, significat Sufficere alicui operi, siue resistendo illi, siue exequendo. Cic. ad Atticum, lib. 12. 241. 5, Eum tamen interpellat fletus, cui repugno quoad possum: sed adhuc pares non sumus. Caes. 1. bel. Gal. 165, Qui tamen pares esse nostro exercitui non potuerunt.
Parem esse alicui, pro Aequalia reddere. Plaut. Capt. 6. 65,
Bene merenti, bene profuerit: male merenti, par erit.
Par in hoc mihi sis. Cic. ad Atticum, lib. 1. 4. 1.
Superiorem parem esse inferiori, maximum est in amicitia. Cicero de Amic. 61.
Paria facere, Quod omissum est, uel quod alimde acceptum alibi uel aliunde compensare: ut ait Valla lib. 5. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 9, Quum aliter beneficium detur, aliter redditur, paria facere difficile est. Quint. Declamat. 6, Sic paria faciemus: illic tu eris uicarius meus. Colu. lib. 1. capit. 8. 9, Pecuniaq; domini aut animalibus, aut rebus alijs promercalibus occupet. haec enim negociatio auocat uillici curam, nec unquam patitur eum cum rationibus domini paria facere. Sed ubi numeratio exigetur, rem pro nummis ostedit. Plin. epist. 139. c. libro 7. ad Priscum. Habuerunt officia mea in secundis, habuerunt in aduersis: non feci tamen paria. id est, inquit Bud. Nec tamen satisfeci, ac plane persolui acceptum ab eis beneficium: nondum plenas uices repandi. Budaeus.
Parem facere ratione cu forensibus negocijs. Col. li. 2. in Praef.
Par facere alij rei. Cic. 3. de Leg. 29, Infima summis paria fecit, turbauit, miscuit.
Parem gratiam referre. Terent. Eunuch. 4. 4. 52.
Par referre. Terent. Adelph. 1. 1. 48.
Par pari. Plaut. Pseud. 10. 26,
Euge, par pari, aliud autem quod cupiebam, contingit.
Par pari datum. Plaut. Asin. 5. 20,
Par pari datum ostimentum est, opera pro pecunia.
Par pari referre. Terent. Eunuch. 3. 1. 54.
Referre paria paribus. Cic. 3. de Orat. 115.
Reddere paria in utranq; partem. Vide Reddo.
Par pari respondere. Plaut. Trucul 19. 45,
Vnguenta, noctes, sauium. P. par pari respondet. Cic. ad Atticum, lib. 16. 334. 9, Vt sit unde par pari respondeatur.
Paria paribus, omnia omnib. respodeat. Cic. 1. de Nat. deo. 70.
Par impar, Genus ludi. Suet. in Augusto, capit. 71, Misi tibi denarios ducentos quinquaginta, quos singulis conuiuis dederam, si uellent inter se post coenam uel talis, uel par impar ludere. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 50.
Ludere par impar, equitare in arundine longa.
¶ Parissimus, ἰσότατος, superlatiu. formauit Plaut. Curc. 10. 20,
Eodem hercle uos pono & paro, parissimi estis ibus.
¶ Parilis, & hoc parile, penul. correpti. (παρισ@) significat aequale. Lucretius lib. 2,
Concharumq; genus parili ratione uidemus
Pingere telluris gremium.
Aetate parile. Ouidius 8. Metamorph.
Noctes pariles agitare diesq;. Lucret. lib. 1.
Ratione parile. Lucret. lib. 2.
Segetes pariles. Varro de lingua Latina lib. 4.
Accipere, & Parili reddere uoce Vale. Ouid 1. Trist. eleg. 7.
¶ Parilitas, penul. corrept. parilitatis (τὸ πάρισον) Aequalitas. Gellius lib. 14. cap. 3. parilitas uirtutum inter se consimilium.
Pario] parias, pariare, Soluere, paria facere, hoc est, ita rationes reddere, ut paria expensa sint acceptis. Vlpianus in l. is qui. D. de manumiss. Quaeri poterit, si quum hoc ab initio esset actum, emptor festinauit, & precium numerauit: an postea ei satis facto, seruus constitutione uti possit? & puto posse. Proinde etsi ei numos prorogauit emptor, quum ei pariauerit, poterit ad libertatem peruenire. Quaedam exemplaria habent, paruerit: sed male.
Pariare & Reliquari, opponuntur.
¶ Pariatio, pariationis, Solutio: cui opponitur Reliquatio. Scaeuola in l. ult. §. item quaesitum. ff. de condictione indebiti. Item quaesitum est, an pactum quod in pariationibus ascribi solet in hunc modum, Ex hoc contractu nullam in se controuersiam amplius esse: impediat repetitionem? Quaedam exemplaria legunt, pactionibus.
¶ Pariator, pariatoris, Qui paria fecit: cui opponitur Reliquator. Paulus in l. Iulius Paulus. ff. de condictionibus & demonstrationibus, Quaesiti, si ita in testamento cautum esset: Stichus, si rationes reddiderit cum contubernali sua, liber esto, eisq; haeres decem dato: an Sticho mortuo, antequam rationes redderet, uel pariatore, uel reliqua habente, libera sit mulier. Quaedam exemplaria legunt, paris, uel reliqua habente.
Para] παρά, Praepositio Graeca, quae Apud aliquando significat, aliquando Praeter, Ad, Prope. Multis nominibus Graecis praeponitur.
Parabasis] penul. cor. foem. gen. (παράβασις) Latine transgressio dicitur, siue praeuaricatio.
Parabilis] Vide Paro, paras.
Parabistorij] παραβιστόν, quasi absconditum. Locus Athenis, in quo duodecim iudices considebant. Alexander Alexandrinus lib. 2. capit. 12. Fuit quoque parabiston maius, in quo undecim considebant iudices.
Parabola] penul. corr. (παραβολή) Similitudo, ἀπὸ τοῦ παραβάλλειν, quod uerbum Comparare significat, quasi rerum dissimilium comparatio. Vnde Quint. libro 5. cap. 11,

Digitized by Google

Parabola, quam Cicero uocat collationem, longius res, quæ comparantur, repetere solet. ut, Tam fortiter apud Hipponem fecit Scipio, quàm utiq; apud Vticam Cato. Donatus, Parabola, est rerum genere dißimilium comparatio: ut,

Qualis mugitus fugit quum saucius aram
Taurus, & incertam excußit ceruice securim.

Parabolani] παραβωλᾶνοι, Plebeij quidam, famulitio uel ecclesiarum, uel hospitalium xenonúmue deputati, & quasi adscriptitij glebæ: ut sicut illis omni uita ab agrorum cultura recedere non licebat, ita his ab seruitio ægrorum qui in nosocomijs residebant. Parabolanos autem, glebæ adscriptitios esse, in iuris Ciuilis Græco interprete legitur, à Græca præpositione παρὰ & βῶλος, quæ uox pro gleba accipitur. Hæc Alciatus. Horum fit mentio Codice De episcopis & clericis, l. parabolani. Meminit & Cælius libro 29. cap. 11.

¶ Parabolani, inclinatione Latina uocabuli Græci, homines dicuntur, qui se in periculum maximum conijciunt, ut qui ægrotos publicè in Alexandrina ciuitate curabant in nosocomijs. Grassante enim ut non rarò assolet, peste, & ipsi rapiebantur, & id muneris contempta uita susceperant. Itaque à Caßiodoro scribitur historiæ tripartitæ libro 11, Dum aliquo tempore in amphiteatro Constantinopoleos spectaret, cœpit clamare populus, Crudeli bestiæ artifex parabolus pugnet. Nam παράβολος homo & audaciæ proiectæ, & ad pericula adeunda præceps et temerarius. Hæc Turnebus, superiore Alciati opinione reiecta. Existimauit idem aliquando parabolanos, à parabola Euangelica nomen habere, in qua quidam à latronibus uulneratus, à Leuita neglectus, à uiatore Samaritano fouetur & curatur, quasi æmulus illius, Sed tu uideris.

Paracanda] Persici imperij confinium. Strabo libro 11, Paracanda uerò in Sogdiana & Cyræ, ultimum Cyri opus ad Iaxartem flumen conditum, quod Persici imperij confinium erat.

Paracatauole] uoles (παρακαταβολὴ) Depositum, fideiußio: actionis genus, qua qui experiri uolebant, pecuniam deponebant: decimam partem æstimationis litis apud acta, tam actor, quàm reus, multam scilicet futuram temerè litigantis. Latinè sponsio dicitur. Budæus.

Paracentesis] penul. prod. Curatio quæ fit manu chirurgi, quum morbus, aliter curari nequit. Inungitur prius locus, deinde acus uel hamulus infigitur. Plinius libro 25. capit. 13. I, Pupillas dilatat: & ideo hoc inunguntur antè quibus paracentesis fit. Cælius libro 26. cap. 3, Sunt qui paracentesin uocant, quum perforatur uenter hydropicorum, aquæ educendæ gratia. Sed si oculorum congelatus humor eodem emittatur modo, eadem seruabitur appellatio. Id uerò ferramentum quo id præstatur, rectè paracenterium dixeris.

Paracercides] sunt oßicula in cruribus. Cælius Rhodiginus libro 4. capit. 11, Sunt uerò oßicula, quæ item paracercides nuncupantur, quia propè est Cercis, id est radius. Sic enim dicitur os maius, quod totum fert crus.

Paracharagmata] sunt numi adulterini, quos qui cudunt, paracharactæ appellantur. Cælius lib. 10. cap. 2.

Paracheloitæ] populi sunt in Græcia, ad Acheloum & Lamiam inferorum fluuios. Strabo lib. 9.

Parachlamys] παραχλαμύς, uestimenti genus non modò militare, sed etiam puerile. Vlpianus in l. uestis. de auro & argento legato, in. P. Alciat lib. 11. C. ad l. 1. de uest. holos. Plautus in Persa.

Paracletus] paracleti (παράκλητος) per e productā scribitur & profertur, à παρακαλέω, quod Consolor, rogo & hortor significat: item, pro alio precator interuenio, ut aduocatus & patronus. Hinc paracletus, aduocatus, consolator, patronus, fautor. Et qui in foro ac iudicijs à nostris deprecatores uocantur, ij apud Græcos paracleti dicuntur.

¶ Paraclytus, paraclyti, penul. corr. (παράκλυτος) per y scriptum, Infamem, aut præter famam significat. nam παρὰ, in huiusmodi compositione, præter, uel diminutionem denotat: κλυτὸς uerò famam.

Paracnemium] Os in cruribus, de quo sic Cælius Rhodiginus libro 4. capit. 11, Ipsum autem crus oßibus constat duobus: alterum ab exteriore parte suprà positum est, & uocatur paracnemium, parastata uerò in iumentis, Vegetio tradente.

Paradiastole] penul. corr. (παραδιαστολὴ) Schema est, ut ait Rutilius Lupus, quod plures aut duas res, quæ uidentur unam uim habere, disiungit: et quantum distent docet, suam cuiq; propriam sententiam subiungendo. De hoc sic Iulius Rufinianus, Paradiastole, est quum similes res discernuntur. contrarijs redditis: ut,

Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres:
Arboribus uenti, nobis Amaryllidis iræ. Et,
Dulce satis humor, depulsis arbutus hœdis,
Lenta salix fœto pecori, mihi solus Amyntas. Latinè

dicitur discriminatio.

Paradiazeuxis] παραδιάζευξις, est figura in oratione, quæ fit quotiens quid ita disiungitur, ut tamen coniunctum intelligatur: uel quum quid ita reticemus, ut tamen tacitis nobis intelligatur. Imp. in l. penult. de uerb. signif. lib. 6. C.

Paradigma] paradigmatis, penul. corr. neut. gen. (παράδειγμα) Latinè exemplum dicitur. Iulius Rufinianus, Paradigmatis quidem triformis est ratio. Nam exemplum aut personas tantùm exhibet sine sermone, aut sermonem sine personis, aut simul utrunque. Personam sine sermone: ut Cicero pro Milone, 6, Neque enim potuisset, aut Italia ille Seruilius, aut P. Nasica, aut L. Opimius, aut C. Marius, aut me Consule Senatus non nefarius haberi, si sceleratos ciues interfici nefas esset. Sermonem sine persona, Catonis est dictū, Pedibus compensare pecunia. Sermonem pariter & personā: Cic. pro Rosc. Amer. Est ne hoc illi dicto atq; facto Fimbriano simillimum? Hactenus Rufinianus. Donatus, Paradigma, est exempli hortantis uel deterrentis enarratio. Hortantis: ut,

Antenor potuit medijs elapsus Achiuis
Illyricos penetrare sinus, &c. Deterrentis: ut,
At non sic Phrygius penetrat Lacedæmona pastor,
Ledæamq; Helenam Troianas uexit ad urbes.

Paradisus] huius paradisi, penult. prod. masc. gen. (παράδεισος) tametsi quidam fœmininum esse contendant, hortum significat apud Xenophontem, & locum ferarum septum, siue uiuarium, aut uiridarium. Vox deflexa est, ni fallor, ab Hebræo Pardes, quod hortum domesticum significat, siue pomarium.

Paradisus] παράδεισος, Syriæ oppidum supra Antaradum in Meridiem, ad Libani Orientale latus situm.

Amnis Paradisi meminit Plin. lib. 5. cap. 27. & Capella lib. 6.

¶ Paradisus in quo Adam à Deo creatus est, ubi, & quid fuerit, uide apud Cælium Rhod. lib. 1. cap. 22.

Paradogum] non Latinum, aut Græcum est uerbum, sed Longobardicum, quo feudi nobilitas significatur, quemadmodum ignobile feudum pedagogum uocitabatur. Baldus & Aluaricus in Feud.

Digitized by Google

Paradoxus] παράδοξος, Latinè admirabilis dicitur, præter opinionem, & inauditus. Vnde Paradoxa, neutro genere, dicuntur ea quæ sunt præter opinionem Paradoxum, schema est, de quo sic Rufinianus, Paradoxon, siue hypomone, sustentatio uel inopinatum. Hoc schema suspendit sensum. deinde subijcit aliquid contra expectationem auditoris, siue magnum, siue minus. & ideo sustentatio, uel opinatum dicitur. Cicer. pro Ligario, 17, Hinc probibitus non ad Cæsarem, ne iratus: non ad domum, ne iners: nõ aliquam in regionem, ne condemnare causam illam quam secutus esset, uideretur, &c. Hactenus Rufinianus. Cicero 4. de Finibus, 120, Hæc παράδοξα illi, nos admirabilia dicamus. Idem in Parad. 4.

Paradromis] pen. corr. paradromidis, f.g. (παραδρομίς) Latinè ambulatio dicitur. Vitruuius lib. 5. capit. 11, Proximè autem xystum & duplicem porticum designentur hypæthræ ambulationes, quas Græci παραδρομίδας, nostri xysta appellant, in quas per hyemem ex xysto sereno cælo athletæ prodeuntes exercentur. Idem lib. 6. cap. 9.

Parænesis] huius parænesis, penul. corr. f.g. Præceptio uel admonitio, παραίνεσις.

¶ Pareneticus, Adiectiuum (παραινετικός) Præceptorius uel admonitorius: à uerbo Græco παραινέω, præcipio & admoneo.

Parætaceni] Populi sunt ultimi in Media, montani & latrones, ac Persis contigui. Strabo lib. 11. Herodoto libro 1. dicuntur Paretaceni.

Parætace] es, ciuitas Parætacenorum in Babylone ad Zagrum montem, qui ex Armenia inter Medos Aliabenosq; ueniens, supra Parætacen & Perside porrigitur. Tigrin & Euphraten fluuios habet.

¶ Parætonius, a, um, à Parætonio. Lucanus Syrtes parætonias uocat libro 3.
Nilus Parætonius. Stat. 3. Theb.
Rates Parætoniæ. Ouid. 3. de Arte.

Parætonius] παραιτόνιος, Cyrenaicæ pontus ingens, & ad quadraginta stadiorum amplitudinem expãsus, Strabone authore libro ult. Etymum uocabuli apud Hermolaum lege capit. 5, quinti, libri Plinij. Ibidem oppidum eiusdem nominis est, ab alijs Hammonia dictum, eidem Straboni lib. ult. Quod tamen quidam Pretonium potius appellant.
Nilus Parætonius. Stat. 5. Theb. 3.
Rates Parætoniæ. Ouid. 3. de Arte. 76.

Paragaudes] quæ & Paragaudæ dicuntur, uestes erant, de quibus Trebellius Pollio in Claud. Albam subsericam paragaudem triuncem unam. Et Vopiscus in Aureliano, Quum darentur tunicæ subsericæ, lineæ paragaudæ. Item in eodem, Paragaudas uestes ipse primus militibus dedit, quum antea non nisi rectas purpureas accepissent, & quidem alijs monolores, alijs dilores, trilores alijs, & usq; ad pentelores, quales hodie lineæ sunt. Idem in Probo, Huic dari iubebis interulas paragaudes duas. Ex quibus planè constat, paragaudas genus esse uestimenti uirilis, ut plurimum linei, quod sub alia ueste gerebatur, uinctum nunc unico nexu, nunc pluribus loris, auratis fortasse. Ita enim intelligimus monolores, dilores, & similia. Licet Hermolaus Barbarus à colorib. tractum putet, in corollario Pliniano. Nam & interulas dilores nominat idem Vopiscus in Bonoso. Hæc Alciatus. Meminit & Cælius lib. 16. cap. 10.

¶ Paragauda, aliter ex Turnebo. sic enim inquit: Ego igitur paragaudas arbitror fascias fuisse, uel aureas uel sericas auro ornatas, quæ uestibus intexerentur, non ut insitæ adsuerentur. Id satis ostendit Imperatorum Gratiani, Valentiniani, & Theodosij rescriptum, quod habetur in l. 2. C. de uestibus olober. &c. libro 11. Nemo uir auratas habeat aut tunicas, aut in lineis paragaudas: nisi bitantummodo, quibus hoc, &c. At in l. 1. eod. tit. Auratas ac sericas paragaudas auro intextas uiriles priuatis usibus contexere, conficereq; prohibemus, &c. uestis potius ipsa paragaudis distincta & insignita significatur: Nam & paragauda uestis ipsa etiam dicebatur. Vopiscus in Probo interulas paragaudas duas. Et in Aureliano, Paragaudas uestes ipse primus militibus dedit, quum antè non nisi rectas purpureas accepissent. Qui locus pretexturam quandam uesti paragaudæ fuisse intextam significat, quum paragaudæ uesti purpuream rectam opponat, quæ nec clauata, nec prætexta erat. Harum quædam monolores erant, quædam dilores, aliæ trilores, aliæ etiam pentalores: ego autem suspicor monolores fuisse paragaudas uestes, quibus una tantum paragauda intexta esset: quibus autem duæ, quæ sua latitudine lora æmulati uiderentur, dilores: quibus tres, trilores. Nam quòd illæ tanquam fasciæ loci æquarent latitudinem, & simularent speciem, ideo suspicor ab historicis & populo sic uocatas fuisse. Vopiscus, Et quidem alijs monolores, alijs dilores, trilores alijs, & usque ad pentalores, quales hodie lineæ sunt. Haud me tamen fallit, eruditos homines, qui monocores, dicores, tricores, pentacores, hic scribendum asserant, & uestes intelligant bis, ter, quinquies purpuræ aut muricis fuco satiatas: sed nihil afferunt, cur eorum sententia sit recipienda. Paragauda autem, ut nihil prætermittam, uerbum esse uidetur ex Græco & Latino compositum, ut quoddam ornamentum & gaudium uestis intelligatur, uel quòd limbo paragauda, & margini uestis esset uicina, uelut para caudam, id est, iuxta caudam & extremitatem, & oram uestis.

Paragoge] paragoges, penul. prod. fœm. gen. (παραγωγή) Adductio, Figura, qua litera uel syllaba fini dictionis iungitur: ut Dicier, pro Dici: Potestur, pro Potest. Hanc alij paralepsin, alij prolepsin uocant. Ex Donato.

Paragogia] ipsarum aquarum pori & meatus, dicta ἀπὸ τοῦ παράγειν, quod est deducere. Hinc παραγωγή dicta Aelio Donato. nam ἀγωγὸς, Aquæductus est. Alciatus in l. decernimus. de aquæductibus libro 11. C.

Paragraphe] paragraphes, penult. corr. fœm. gen. (παραγραφή) Latinè exceptio dicitur, præscriptio, effugium litis, compositio. Est & tropus apud poetas, quum præcedenti completo ad alia fit transitus. Est etiam annotatio in margine, & scholium.

¶ Paragraphus, dicitur linea in longum protensa, uox protrita iurisconsultis nostris. Vide diligenter Alciatum lib. 3. Dispunctionum, cap. 16. & Cælium lib. 15. cap. 20.

Paralia] Vide Ambracia.

Paralipomenum] παραλειπόμενον, Derelictum, prætermissio. Hinc Q. Calaber poeta Græcus opus suum, quo ea exequitur quæ ab Homero sunt prætermissa, ὁμήρου παραλειπόμενα inscripsit. In sacris quoq; libris eadem ratione dicuntur, quibus ea supplentur, quæ in libris Regum aut prætermissa erant, aut leuiter degustata.

Paralius] παράλιος, tertia species est tithymali, ita dicta, quòd loca maritima amet. Eadem & tithymalis dicitur, Pli. 26. cap. 8, Tertium genus tithymali paralius uocatur, siue tithymalis, folio rotundo, caule palmum alto, ramis rubentibus, semine albo.

Parallelogrammum] figura est quadrati. Eucl. 1. Elemen. Theorema. 24, Parallelogrammorum spaciorum æqualia sunt inter se quæ ex aduerso, & latera, & anguli, atq; illa bifariam secat diameter.

Digitized by Google

Parallelus] paralleli, pen. prod. (παράλληλος) Quasi alternus, mutuus, inuicem comparatus, æqualiter distans. A' quo lineæ æquè distantes, parallelæ dicuntur. Ideoq; segmenta mundi quæ nos circulos dicimus, parallelos Græci uocant, ut ait Plin. lib. 6. cap. 33. 6. Paralleli dicuntur circuli sphæræ, qui ad eundem polum constituti finiuntur.

Paralogismus] παραλογισμὸς, deceptio per falsas ratiocinationes, cõclusio fallax, & captiosa argumentatio: à uerbo Græco παραλογίζω, quod inter cætera significat, captioso genere argumentationis utor.

Paralus] πάραλος, ut Plin. lib. 7. cap. 56. 17. scribit, nomẽ fuit eius, qui primus longam nauem inuenit.

¶ Paralus, Periclis filius, quem pater tãto amore prosequebatur, ut cùm infracto animo omnem calamitatẽ ferret, mortẽ filij sine dolore ac lachrymis, imò eiulatib. tolerare non potuit. Alexand. Alexãdrinus lib. 3. cap. 7, Contrà Pericles cũ animo infracto semper fuisset, amisso Paralo filio magnitudine doloris uictus lachrymas uberes dedit, & eiulatus nũquam desinentes. Filios uerò minores Decemuir tot mensib. quot annis uixissent, à parentibus lugeri statuit.

Paralysis] huius paralysis, pen. cor. f. g. (παράλυσις) Latinè dicitur dissolutio. Cic. Attic. lib. 16. 334. 10. Hermolaus, Paralysis, unde Paralytici, Latinè resolutio neruorũ dicitur, & alio nomine à Græcis hemiplexia, hoc est, semiapoplexia, quũ in alteram tantùm partem corporis malũ id incubuit. nam quũ totũ afficitur, apoplexia nominatur. Nunc utrũq;, inquit Celsus lib. 3. cap. 27, paralysin appellari uideo. Nominatur id & paresis, ferè à defectu uirium. Hactenus Hermolaus. Plin. lib. 20. cap. 3. 1, Intestinorũ omnium uitijs medetur & renum, & lumborum, & paralysi.

¶ Paralyticus, pen. cor. (παραλυτικός) Qui paralysi laborat. Plin. lib. 20. ca. 9. 6, Ideo paralyticis & tremulis dare iubet.

Parameria] femora. Cæl. lib. 4. cap. 11, Intra coxas femora sunt, parameria dicta: nam quod coxas interiacet, mesomerium est.

Parangariæ] Vide Angaria.

Paranites] παρανίτης, gemma est ex Amethystorum genere, quæ in Arabiæ contermino inuenitur, alio nomine Sapinos dicta. Plin. lib. 37. cap. 9.

Paranymphus] huius paranymphi (παράνυμφος) Pronubus dicitur, ab antiquis auspex. Antiqui enim pro nuptijs celebrandis auspicium capere solebant: qui præerat huic rei, pro parte uiri, à Græcis paranymphus, à nostris auspex dicebatur. Et ut auspex pro parte uiri, sic & pronuba pro parte mulieris adhibebatur.

Parapatius] Vnus ex Parthorũ regib. qui sibi Arsacis nomẽ cognomento attribuit: tanta fuit Arsacis uirtus. Alexander Alexandrinus lib. 1. cap. 2.

Parapechy] παράπηχυ, tanquã dicas cubitale, apud Pollucẽ lib. 7. cap. 13, uestis alba, cubitũ (unde illi nomen est) purpureũ contextũ habens. A' Varr. lib. 1. de Ling. Latin. inter ornamenta muliebria ponitur.

¶ Parapechyon, est os minus brachij, quem nos radium appellamus. Cæl. lib. 4. cap. 3.

Parapægma] παράπηγμα, est canon aut organi species astronomici. Cæl. lib. 8. cap. 8, Parapægma (inquit) ad scenæ rationem pertinet nihil: est enim eo nomine canon, aut organi species astronomici, quod significat Vitruuius, Parapegmatum disciplinas nuncupans, quibus siderum occasus, & tempestatum comperiantur significatus. Suidas, παράπηγμα, inquit, κανὼν, καὶ εἶδος τι ὀργάνου ἀστρονομικοῦ.

Parapherna] paraphernorum, om. gen. (παράφερνα) dicũtur à Iurisconsultis, quæcunq; præter dotem uiris dantur à fœminis. à παρὰ, præter, & φερνὴ dos. Vlp. de iure dotiũ, l. si ego, Cæterùm si res dentur in ea quæ Græci parapherna dicunt, quæq; Galli peculium appellant: uideamus an statim fiant mariti.

Paraphoron] species aluminis est, de qua Plinius libro 35. capite 15.

Paraphrasis] huius paraphrasis, pen. cor. f. g. (παράφρασις) eiusdem sententiæ per alium sermonem expositio, & liberior interpretatio, quum quædam mutãtes, aut etiam addentes, copiosius ac dilucidius explicamus quod ab alijs dictum est: cuiusmodi est Themistij in Aristotelem. Quintil. lib. 10. cap. 5, Neq; ego paraphrasim esse interpretationem tantùm uolo, sed circa eosdem sensus certamen, atq; æmulationem. Idem lib. 1. cap. 9. 2.

¶ Paraphrastes, paraphrastæ (παραφραστὴς) Interpres, latius explicans.

Paraphrenitis] παραφρενῖτις, est mentis delirium: à uerbo παραφρονέω, hoc est, mente procellor, moueor, deliro, desipio. Galen. lib. 1. Prorrhetici Hippocr.

Paraphyades] surculi & propagines. Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 14, sunt & in pedib. plerũq; paraphyades, quas uelut surculos dixeris, & propagines.

Parapiani] Populi sunt in India, regione Capissene, nõ procul ab Indo fluuio. Plin. lib. 6. cap. 23.

Paraplegia] æ, παραπληγία, est membrorum resolutio, ex apoplexia, in partem aliquam decumbens. Hippocrates lib. 1. de morb. uulgar. Natu maioribus aũt, & quos iam calor deficit, paraplegiæ, aut insaniæ, aut cæcitates.

Paraplexia] παραπληξία, est detentio mentis, cum ereptione sensuum, & corporis resolutione, ex parte tamen. Galen. in Finitione Medica: Paraplectici demum dicuntur, quibus dextræ tantùm partes, aut sinistræ resolutione elanguescunt. Paraplexia enim ut à toto pars, ita ab Apoplexia differt. Quam rem idem Galenus eo, quo dixi libro sapientissimè explicat.

Parapotamia] παραποταμία, regio Asiæ Tigri fluuio proxima, unde & nomen accepit. Plinius libro sexto, capite 28.

¶ Parapotamij, populi sunt in Phocide, Asiæ regione. Strabo libro 9.

Pararencho] Pararenchonis, nomen uiri proprium. Sextus Pomp. libro 12, Non omnibus dormio, prouerbium uidetur à Capio quodam, qui Pararencho dictus est, quòd simularet dormientem, quò impunitius eius uxor mœcharetur. Eius meminit Lucilius. Hæc Pompon. Alciatus. libro 4. Parerg. capit. 26, Pararhinchus inquit, ἀπὸ τοῦ ῥέγχω dictus est, quòd rostro seu naso sterteret & somnum in mensa simularet, ut riuali uxoris suæ morem gereret: ut est apud Festum quod & à quodam Galba factum fuisse, Plutarchus est author, dum C. Mecœnati in uxoris suæ amorẽ effuso obsequeretur, unde ortum prouerbium, Non omnibus dormio. Iuuenalis Satyr. 1.

——doctus spectare lacunar

Doctus & ad calicem uigilanti stertere naso. Hæc A' hiatus, à quo dissentiens Vitus Amerbachius in epist. 25. libro 7, Cicero ad Gallũ, Apud Sex. Pompeium inquit, malè pararhinchus Alciatus corrigit, quum sit à ῥέγχω non à ῥύγχος facta uox. Vide Eras. in Prouerb. Non omnibus dormio. Et Cælium libro 12. cap. 16. Porrò ῥέγχω idem ualet quod sterto: ῥύγχος, rostrum.

Pararius] προξενητὴς, qui nominibus faciendis interuenit. Seneca libro 2. de Benefic. Quidam nolunt nomina secum fieri, nec interponi pararios, nec signatores aduocari, nec chirographum dare. Ibidem, lib. 3. & lib. 3. Contro. cap. 10. Budæus.

Pararium

Pararium æs appellabatur id, quod equitibus duplex pro binis equis dabatur. Festus.

Pararijs interpositis nomina facere. Sene. de Benefi. li. 3. ca. 15.

Parasanga] parasangæ (παρασάγγης) Parasangæ, inquit Festus, apud Persas, uiarũ mẽsuræ sunt. Budæus triginta stadia continere dicit. Plinius libro 6. cap. 26. 10, Inconstantiam mensuræ diuersitas authorum facit, quum Persæ quoque schœnos & parasangas alij alia mensura determinent. Herodotus lib. 2, de Aegyptijs loquens, Quotquot enim inopes soli sunt, ij terram suam orgijs metiuntur. Qui uerò minus inopes soli sunt, stadijs. Qui autem latifundia habent, parasangis metiuntur. Constat autem Parasanga triginta stadijs. Schœnus autem, quod ipsum uerbum est Aegyptiacum, sexaginta.

Parascenia] sunt ab utroque latere spacia in scena. nam scenam nonnulli interpretantur medianam theatri portam.

Proscenium, locus erat ante scenam parapetasmaq́; , siue uelum, aut item pulpitum. unde per adagium dicimus proscenia, quæ speciosa extrinsecus uidentur, quum mira intus lateat fœditas, sicut meretricula Nannium nomine apud Athenæum proscenium dicta est, quòd uestium & auri cultu plurimo speciosa uidebatur, quum exuta foret uel turpissima. Cæl. Rhodig. lib. 8. cap. 8.

Parasceuastica] παρασκευαστικὰ, sunt conceptacula seminis, quæ præparatoria appellitare possimus, quoniam seminarium humorem ad testes deferentia præfingere, & (ut sic dicam) delineare uidentur. Cælius libro quarto, capite secundo.

Parasceue] parasceues, penult. prod. fœm. gene. (παρασκευὴ) Apparatus à uerbo Græco παρασκευάζω, quod est præparo, deducitur. Vnde & dies quo Dominus noster Iesus Christus, pro humani generis salute cruci affixus fuit, parasceue dicitur: quoniam in eo Iudæi sibi necessaria ad uictum sequentis diei præparabant, ut paschæ dies absq; operatione aliqua transigeretur.

Parasiopesis] huius parasiopesis, penult. prod. fœm. gen. (παρασιώπησις) Schema est apud Rhetores, à Latinis præoccupatio dicitur, quum aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur. Quod fit, uel quum rem notam esse putamus auditoribus, uel quum suspicionem maiorem excitare reticendo uolumus.

Parasitus] parasiti, penult. prod. (παράσιτος, ἐπιτραπέζιος) Qui aliorum mensas & cibaria sequitur: quiq; ad uoluntatem eius, in cuius contubernio fit, omnia loquitur & facit, nihil repugnans, cibi & uentris gratia, à quo nomen habet. nam παρὰ, apud Græcos, ad significat: σιτίον, cibus, σιτεία, sagina. Qualis sit parasitus, declarat Terent. Eunuch. 2. 2. 17,

> Est genus hominum, qui esse primos se omnium rerum uolunt, &c.

Parasiti uerbum apud uetustissimos honestum fuit: parasitiq; uocabantur comites, sodalesq; Pontificum & magistratuum, ut docet Athenæus libro sexto, Solon sic eos appellauit, qui in Prytaneo publico uictu epulabantur, authore Plutarcho.

Assentatio parasitorum in Comœdijs nobis faceta non uideretur, nisi essent milites gloriosi. Cic. de Amic. 81.

Edaces parasiti. Horat. 2. epist. 1. 35.

Suadet parasitus militi. Cic. Lentulo. lib. 1. 9. 74.

¶ Parasita, parasitæ, penult. prod. f. g. (παράσιτος) Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 20,

> Custodes, lectica, ciniflones, parasitæ, Ad talos stola demissa.

¶ Parasitor, penult. prod. Parasitaris (παρασιτέω) parasitari, Parasitum agere. Plautus,

> Quin parasitando paucerint uentres suos.

¶ Parasitaster, parasitastri, Qui parasitorum est imitator, inquit Valla. Terent. Adelph. 5. 2. 4,

> Est alius quidam parasitaster paruolus, nostin'? D. iam scibo.

Parasius] pictor. Sic enim à Plinio & scribitur, & nominatur, non Parrhasius: sed quia error orthographiæ iam & apud eruditos inualuit, pro lege sit, de Parasio uide Plin. lib. 35. cap. 10. & 6. Vide in Parrhasio.

Parasphagis] pars est iuguli, nomine alio à Theodoro Clis, seu Clidium appellata: hæc collum respectat. Cælius lib. 4. cap. 2.

Parastades] παραστάδες, lapides, qui utrinque ostij latus muniunt. Vitruuius quoque parastadas in mentione templorum uocat Antas. Hermolaus.

Parastata] est conceptaculum spermaticum, quod seminarium, & uirgam uirilem interiacet. Cælius Rhodiginus lib. 4. cap. 22.

Parastatæ] penul. cor. (παραστάται) ut est apud Vitruuium & Plinium, Lapides sunt pilarum ferè modo appositi columnis: à quarum similitudine, alterum cruris os (duo enim sunt) parastata nominatur in iumentis à Vegetio, quod & paracnemion appellatur Iulio Polluci: apud quem & meatus illi per quos genitura è testibus per urinæ uias defertur, parastatæ nuncupantur. Sunt & in prælio, inquit, dicti parastatæ, nomen officij, quoniam adiuncti sunt prostatis, hoc est, ijs qui præsunt cornibus: sicut epistatæ, qui tertium in regendis his locum tenent. Sed & tabulæ quædam certis instrumentis à Vitruuio parastatæ uocantur. Hactenus Hermolaus. Plin. lib. 33. capit. 3. 13, Sed & illius aureæ cameræ, & argenteæ trabes narrantur, & columnæ, & parastatæ. Vitruuius, In columna, aut parastata horæ describuntur. Budæus in istis Vitruuij & Plinij locis dicit malè fuisse emendatum, legendumq; parastaticæ & parastatica.

Parastatæ] παραστάται, Galeno libro sing. de finitionibus Medic. dicuntur, quos Latum Ascites nominant, qui ex uena & arteria constant in unam naturam consertis, semen confouentes.

Parasynanche] παρασυνάγχη, Morbus quando adiacentium faucibus musculorum inflammatio fit. Galen. libro 4. in Aphoris. Hippocratis, 34.

Parasynaxes] παρασυνάξεις, conuentus, coitiones, conuenticula hæreticorum. l. quicunque. 8. C. de hæret. & Manich.

Paratilmos] παρατιλμὸς, supplicij genus erat, quod pauperioribus in adulterio deprehensis irrogobatur. Siquidem ditiores pecunia se redimebant: inopi expilabatur sedes. unde & nomẽ factum. Nam παρατίλλειν uellĕ significat. Alex. Alexandrinus lib. 4. cap. 1.

Paratitla] παράτιτλα, Iustinianus imperator summas rerum appellat titulatim appositas: quales extant Azonis. Alij Paratitla dici putant quasi titularia, quòd per ea titulus cum titulo, locus cum loco conferatur: idem quòd uulgò concordantias uocamus.

Paratragœdio] paratragœdias (παρατραγῳδέω) paratragœdiare, Exaggerare, & uerborum magnitudine aliquid augere. Plaut. Pseud. 11. 17,

> Illic homo est: uide ut paratragœdiat carnufix.

Paratrimma] Vide Intertrigo.

Paratus, Paratè] Vide Paro.

Parauasis] παράβασις, dicitur uniuersalis chori transitus, quòd ab legitima statione, in aduersum theatri prospectũ transgressio fieret. Cæl. lib. 8. cap. 8. ad finem.

Parauereduś] parauerredi, do, in l. 2. & l. 21. C. de cursu public.

Digitized by Google

public. libro 12. l. 3. C. de excus. muner. lib. 10. l. 2. C. de præpos. sacr. cubicul. libro 12. l. 3. C. de silentiar. libro. 12. Cassiodorus libro 11. Varr. ad Gaudiosum. & libro. 5. Epistol. ad Ampelium.

Parauolanos] interpretatur Hotomanus Chirurgos hospitalium: id est, eos qui ad curanda debilium ægra corpora deputantur. Vide in Parabolani.

Parazonium] παραζώνιον, gladij genus, quod ad zonam accingebatur: de quo epigramma Mart. lib. 14. 32,

Militiæ decus hoc, & grati nomen honoris:
Arma Tribunitium cingere digna latus.

Parcæ] μοῖραι, αἶσαι, à parco, per contrarium, quòd nemini parcant. Ideo tres esse Parcas arbitrantur: quoniam tria sunt tempora, in quibus omnia uoluuntur. Varro à partu, unius literæ mutatione, deduci putat: quoniam (ut scribit Hesiodus) hæ nascentibus hominibus bonum malumq; conferre censeantur. Iuuen. Satyr. 9. 14.

Tres autem fuisse Parcas, Clotho scilicet, & Lachesin, & Atropon, finxerunt antiqui: quas Cic. 3. de Nat. deor. 59, Erebi & Noctis filias fuisse scribit, & easdem fata esse existimat. Vnde est illud Cleantis,

Ducunt uolentem fata, nolentem trahunt. Fingunt uitæ hominum præesse, & nendo eam ducere. Clotho, colum baiulat: Lachesis, net: Atropos, filium frangit. Quapropter lanificas sorores appellat Mart. libro 6. 58. Apuleius, Tres Parcæ tria fata sunt numero, cum ratione temporis facientia, si potestatem earum ad eiusdem similitudinem temporis referas. Nam quod in fuso perfectum est, præteriti temporis habet speciem. Et quod torquetur in digitis, momenti præsentis indicat spacia. Et quod nondum ex colo tractum est, subactumq; curæ digitorum, futuri & consequentis seculi posteriora uidetur ostendere. Lachesin dictam esse putant, quia λαγχάνω Græcè, sortior designat. Atropon, quia reuerti non possint. Clothon, quoniam contorta & coordinata omnia teneat. Hæc enim, nomina ipsa lingua Græca ostēdunt. Mart. lib. 1. 162,

Lanificas nulli tres exorare puellas
Contigit: obseruant quem statuêre diem.

Concordes stabili fatorum numine Parcæ. Virg. 4. eclog. 10.
Nocentum ira Parcarum. Stat. 5. Sylu. 2. 17.
Parca non mendax. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.
Nubila nascenti mihi Parca fuit. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 3.
Sæuæ Parcæ. Valer. 5. Argon. 107.
Veraces Parcæ. Horat. in Carm. seculari, 5.
Fœdere Parcarum sic cautum est. Ouid. 5. Metam. 107.
Hilares Parcæ meliora pensa manu ducunt. Iuuen. Satyr. 12. 7.
Meliore Parca nubere: id est, auspicio uel fortuna. Ouidius epistol. 11. 21.
Dies Parcarum propinquat. Virg. 12. Aeneid. 30.
Iniquæ prohibent Parcæ. Horat. 2. Carm. ode 6. 2.

Parco] parcis, peperci & parsi, parsum (φείδομαι) parcere, Abstinere, parum tangere, propriè significat.

Parcere (συγγινώσκειν, συγγνωμονεῖν) Veniam dare, id est, ab ultione abstinere: tunc peperci facit, authore Donato. Cicero 4. Ver. 3, Vt esset idem monimentum uictoriæ, mansuetudinis, continentiæ: quum homines uiderent & quid expugnasset, & quibus pepercisset, & quæ reliquisset.
Supplicibus parcere. Horat. 3. Carm. ode 10. 4.
Subiectis parcere. Virg. 6. Aeneid. 171.
Parce precor. Horat. 4. Carm. ode 1. 1.
Parcere, & Mortem afferre, contraria. Seruius Cicero libro 4. 12. 7.
Parcere, Conseruare: & parsi tunc facit, ut uult Donatus. Peperci etiam apud Plautum in Aulul. 13. 11,

—festo die siquid prodegeris,
Profesto egere liceat, nisi peperceris. Virg. 10. Aen. 107,
Argenti atq; auri memoras quæ multa talenta
Natis parte tuis.

Parcere, & Perdere, contraria. Cic. pro Quintio, 29.
Parcere & Spoliare, contraria. Cic. pro Cælio, 33.
Nihil parcunt. Vide Nihil.
Parcere ab. Liu. 5. bel. Pun. 145, Legati eò ab Thica & Neapoli cum infulis & uelamentis uenerunt, precantes ut à cædibus & ab incendijs parceretur.
Aedificijs parcere. Cic. 6. Verr. 106.
Parcendum est animo. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 5.
Auribus alicuius parcere. Cic. pro Quintio, 22.
Auxilio alicuius parcere. Cic. pro Plancio, 69, Ego uerò fateor mehercule, quòd uiderim mihi auxilium non deesse, idcirco me illi auxilio pepercisse. id est, abstinuisse, neq; uti uoluisse auxilio illo.
Capillis parcere. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 14.
Castris hostium parcere. Cic. de Arusp. respon. 55.
Charitati hominum maximè parcendum est, ne temerè in eos dicas qui diliguntur. Cic. 2. de Orat. 132.
Consuetudini auribusq; parcere. Cic. 3. de Orat. 93.
Dolori & iracundiæ parcere. Cic. Attico, lib. 2. 36. 6.
Famæ suæ parcere. Propert. lib. 1. eleg. 15. 3.
Euri parcebant hybernis flatibus. Virg. 2. Georg. 68.
Parcere gladio, pro Abstinere à cædibus. Seneca epist. 115. Sic Lucan. lib. 1. 3,
—temerando parcere ferro.
Impensæ parcere. Liu. 5. bel. Maced. 171.
Non parcere iniurijs. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 9.
Labori parcere. Plaut. Pseud. 3. 3. Teren. Hecyr. 2. 1. 29,
Meo labori haud parcens, præter æquum atq; ætatem meam.
Lamentis parcere, Continere se à fletu. Liu. 6. ab Vrbe, 13.
Luminibus parcere. Ouid. 5. Metam. 50.
Metu parcere, Deponere metum. Virg. 1. Aeneid. 54,
Parce metu Cytherea, manent immota tuorum
Fata tibi. Seruius, Elocutio usualis, Id est, Dimitte metum: quomodo dicimus, Parce uerbis, Parce iniurijs.
Maior parcas minori. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 66.
Nominibus uiuentium parcere. Quint. lib. 3. cap. 1. 15.
Operæ parcere. Cic. Seruio Sulpitio, lib. 13. 28. 1.
Precio parcere. Plaut. Capt. 2. 32.
Pudicitiæ nec suæ nec alienæ parcere. Ci. pro Rab. perd. reo, 5.
Sibi parcere: hoc est, parcere labori, minuere laborem quem aliquando suscipiebamus, & sibi consulere. Terentius Heaut. 1. 1. 112,
quæso tandem aliquantulum
Tibi parce.
Stimulis parcere. Ouid. 2. Metam. 26.
Sumptu in re aliqua parcere. Cic. ad Tironem, lib. 16. 6. 4.
Teneris parcendum. Virg. 2. Georg. 73.
Valetudini parcere. Cic. Matio, lib. 11. 27. 2.
Verbis parcere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 6.
Vitæ parcere. Cic. 3. de Nat. deor. 20.
Voci parcere. Plaut. Mil. 18. 5.
Parcere ne. Plaut. Trinum. 6. 35,
Neu tibi ægritudinem pater parerem, parsi sedulò.
Parcite credere, Nolite credere. Ouid. 3. de Arte, 91.
Parce priuatus nimium cauere: id est, noli nimium cauere. Horat. 3. Carm. ode 8. 6. Virg. 4. eclog. 19,
Parcite oues nimium procedere. Vbi Seruius, Parcite, Prohibete: id est, seruate ne procedant.
Nihil promittere parcunt. Catul. Argon. epig. 59. 29.

Digitized by Google

Parcere perdere uitam. Terent. Hecyr. 3.1.2,
—heu me infœlicem, hanccine ego uitam parsi perdere?
Vbi Donatus, Parco, Cōseruo, parsi facit: Parco, Veniam do, peperci. Modò ergo, continui siue abstinui significat. Seruius uerò de parsi & peperci sic dicit, Multa usus contra antiquitatem uendicauit: illi enim parsi dicebant, non peperci.
Parce precor manes solicitare meos. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 7.
Parcitum est. Plin. lib. 33. cap. 4. 12.
¶Parcitur, penul. cor. Impersonale (φείδεται) Cicero Attico, libro. 2. 29. 4, Sed tamen satisfiet à nobis, neq; parcetur labori. Plinius lib. 28. cap. 6. 5, Iam & sermoni parci multis de causis, salutare est.
¶Parcens, participium (φειδόμενος) ut, Viribus parcens. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 3.
Dexteræ parcentes. Horat. 3. Carm. ode 19. 5.
Verberibus parcens. Stat. 6. Theb. 61.
¶Parsurus, pen. prod. (φεισόμενος) Aliud participium. Sueton. in Tib. Cæs. cap. 62, ac ne reliquis quidem nepotibus parsurus creditur. Idem in Nerone, cap. 37.
¶Parcus, Adiectiuum (φειδωλὸς, φειδωλὸς, φειδόμενος) Frugi, sumptibus parcens. Plaut. Mostel. 2. 30,
Quò nemo adæquè iuuentute ex omni Attica
Antehac est habitus parcus, nec magis continens.
Prodigus & luxuriosus, Parcus & diligens, contraria. Author ad Heren. lib. 4. 202.
Senes parci. Horat. 2. Carm. ode 8. 5.
Parcus & tenax pater. Cic. pro Cælio, 28.
Colonus parcißimus, frugalißimus. Cic. 2. de Orat. 159.
Parcus, cum genitiuo: ut, Parcus opis. Claud. 3. Paneg. 45.
Aceti ueteris non parcus. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 13.
Cruoris parcus. Claud. 2. Paneg. 68.
Pœnæ parcus. Claud. 7. Paneg. 23.
Ciuium sanguinis parcum credidêre. Tacit. lib. 19.
Manu parca offerre aliquid. Horat. 3. Carm. ode 16. 9.
Parcißimus honorum, Qui honoribus parcit, neq; honores desiderat. Plin. epist. 226.
Parcus, ablatiuo iunctum: ut, Parcus opera. Plaut. Rud. 22. 10.
Parcus comitatu, Qui paucos in comitatu habet. Plinius in Paneg. 127.
Parcus in ædificando. Plin. in Paneg. 83. Cic. pro Corn. Balbo, 40, M. Craßus non Aletrinensem fœderatum ciuitate donauit, homo tum grauitate & prudentia præstans, tum uel nimium parcus in largienda ciuitate.
Parcißimum tamē hominem uocamus pusilli animi & contracti, quum infinitum intersit inter modum & angustias.
Parcißimus æstimator beneficiorum. Plin. in Paneg. 34.
Cultor deorum parcus & infrequēs. Horat. 1. Carm. ode 34. 1.
Acies parca. Vide Acies.
Ira parcior meo merito. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 5.
Iuuentus parca magnum donandi. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 16.
Lucerna parca. Propert. lib. 4. eleg. 3. 12.
Sale parco contingere aliquid. Virg. 3. Georg. 81.
Parcus, & breuis somnus. Plin. in Paneg. 81.
Tellus parca. Stat. 4. Syl. 5. 3.
Parcus & Elegās, contraria. Cic. in Orat. 46, Nā sic ut in epularum apparatu à magnificentia recedens, non se parcum solùm, sed etiam elegantem uideri uolet. Idem de claris Orat. 76, Craßus erat elegantium parcißimus, Scæuola parcorū elegantißimus.
¶Parcè, Aduerbium (φειδομένως) Frugaliter, moderatè. Plaut. Trucul. 7. 18,
—ita ego illam
Aedepol seruem, itaq; parcè uictitem, ut, &c.
Viuere parcè. Lucret. lib. 5. 225.

Parcè ac duriter uiuere. Terent. Andr. 1. 1. 47. Idem Adelph. 1. 1. 20.
Parcè parcus. Plaut. Aulul. 9. 35.
Parcè & continenter uiuere: cui opponitur, Diffluere luxuria. Cic. 1. Offic. 149.
Nimium parcè. Vide Nimis.
Parcè & restrictè facere. Cic. 2. de Fin. 76.
Parcè & paulatim. Cæsar 7. bel. Gal. 283.
Exigere precium parcius. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 14.
Profiteri amores parcè. Ouid. 2. de Arte, 128.
Parcè uti uerbis. Cic. 3. de Orat. 23.
Parcè & timidè de aliquo scribere. Cecinna Cic. lib. 6. 7. 4.
¶Parcius, comparatiuum aduerbium. Horatius 1. Epistol. ad Mecœn. 2,
Sæpe uerecundum laudasti: rexq;, paterq;,
Audisti coràm, nec uerbo parcius absens. id est, appellatus es à me rex, & coràm, & nihilominus absens. Lambinus.
Parcius condire. Plin. lib. 14. cap. 7. 1, Postquam parcius mari condiunt.
Dicere parcius de laude alicuius. Cic. pro Muræna, 27.
Obijcere aliquid alicui parcius. Virg. 8. eclog. 3.
Vexare aliquem parcius. Ouid. epist. 8. 3.
Parcißimè facere potestatem aquæ. Colum. lib. 6. cap. 7. 2.
¶Parcitas, penult. corr. parcitatis, fœm. gen. (φειδώ) Frugalitas. Senec. 1. de Clement. Ciuitatis mores magis corrigit parcitas animaduersionum. id est, non frequens, aut non austera nimium punitio.
¶Parsimonia, parsimoniæ (φειδωλή) Moderatio sumptuum & Parcitas. Terent. Heaut. 3. 1. 32,
Vehemens in utranq; partem Menedeme es nimis,
Aut largitate nimia, aut parsimonia. Cic. in Parad. 62,
O dij immortales, non intelligunt homines quàm magnum uectigal sit parsimonia.
Rustica illa atq; inculta parsimonia. Cic. pro Quintio, 62.
Antiqua parsimonia. Tacit. lib. 3.
Sine parsimonia. Plin. lib. 12. cap. 14. 10, Alexandro Magno in pueritia sine parsimonia thura ingerenti aris.
Adhibere parsimoniam. Vide Adhibeo.
Custodire parsimoniam. Vide Custodio.
Minuendum nostra parsimonia decus illud triumphi non putaui. Cic. de Prouinc. Consul. 22.
Parsimonia temporis. Plin. epist. 5. lib. 3.
Parsimoniæ oratoris. Cic. in Orat. 46, Sunt enim pleræq; aptæ huius ipsius oratoris, de quo loquor, parsimoniæ.
Pardalianches] παρδαλιαγχὲς, ueneni genus. Plin. libro 8. cap. 27. 4, Pantheras perfricata carne acconito (uenenum id est) Barbari uenantur. Occupat ilicò fauces earum angor: quare pardalianches id uenenum appellauêre quidam. Idem lib. 27. cap. 2. 4.
Pardalis] παρδαλις, animal est ferum, Syriæ, Africæq; peculiare, quod alio nomine Panthera appellatur.
Pardalios] παρδάλιος, gemma est maculis quibusdam uariegata, à pantherinæ pellis similitudine nomē habens. Plin. lib. 37. cap. 11.
Pardalium] παρδάλιον, Vnguenti nomen, sic dictum, quòd pardalis odorem reddat, quæ sola ex animantibus odorem reddit, & Latinè panthera dicitur. Plin. lib. 13. cap. 1, Fuerat & pardalium in Tharso, cuius etiam compositio & mistura obliterata est.
Pardus] pardi, masc. gen. (πανθήρ) Animal est, cuius fœmina, pardalis dicitur, & Latinè panthera. Plinius lib. 8. cap. 17. 4, Nunc uarias, & pardos, qui mares sunt, appellant in eo genere, creberrimo in Asia, Syriaq;. Idem libro 10. cap. 73. 3.

Digitized by Google

Celer pardus. Lucan. lib. 6. 37.
Fulminei pardi. Claud. 8. Paneg. 61.
Sublimis pardus magno hiatu. Iuuen. Satyr. 11. 13.
Virides pardi. Claud. 3 Paneg. 69.
Pardus blando fuit. Author Philomelæ, 10.
Pardi mortem simulat. Prouerbio dicebatur, ubi quis astu perniciem alicui moliretur: ueluti quum Brutus stupidum ac dementem ageret, ut in posterum imperio potiretur. Id adagiũ ad quendam apologum referunt: de quo uide Erasmum in Chiliadibus.

¶ Pardalis in Pardo. Apud Phrygas Pardalis pro foribus affixa, Homero teste, signum immunitatis erat, ne hostium incursibus pateret. Alexander Alexandr. lib. 5. cap. 24.

Parecbasis] pen. corr. (παρέκβασις) Latinè transgressio, excursus & excursio dicitur. Quint. lib. 4. cap. 3. Parecbasis est, alienæ rei, sed ad utilitatem causæ pertinentis, extra ordinem procurrens tractatio.

Parectatus] parectati, penult. prod. (παρέκτατος) Nonius, Parectati hi qui de pueritia ueniunt ad pubertatem: à Græco sumptum uocabulum. Lucilius libro 8, Vnde parectato chlamydes, ac barbula prima. Idem libro 20. Tum ephebum quendam, quem uocant parectaton. Varro de compositione Satyrarum, Parectatæ adsunt, mulierq; mulier Venus caput.

Paredoni] suis Pratitæ, Hyrcanici maris accolæ, hi influentem Tigrim in mare excipiunt. Plin. lib. 6. cap. 15.

Parelcon] παρέλκον, est productio dictionis ex adiectione syllabæ, siue etiam dictionis integræ ad aliam dictionem. Terentius Andr.

Nihil ad Pamphilum quicquã. Vbi Donatus, παρέλκον. Nam abundat Quicquam. nam Nemo quisquam, non dicitur. Virg. 1. Aeneid. 43.

—& uosmet rebus seruate secundis. Vbi Seruius, Met parelcon est.

Parenchiresis] παρεγχείρησις (quod uerbũ apud Quintilianum reperitur lib. 7. capite de Diuisione seu parenchiresi) est quum præter orationem, uel declamationem, huius tamen uel illius causa, Orator uel Rhetor de ordine capitum, diuisione causæ, collocatione & dispositione apud se exigit & peruestigat, aut discipulos instituendo quæstiones & capita docet, & ultra eos qui idem argumentum tractarunt, excogitare aliquid conatur. Quod enim id præter orandi & declamandi officium & munus sit, & aliquid præter alios excogitandi labor suscipiatur, Parenchiresis uocatur, uelut conatus quidam & aggressio, præter legitimum opus. Est & Parenchiresis, quum argumentum & negocium ab alio tractatum, alius sibi sumit scribendum: ut apud Ciceronem ad Atticum, de oratione Bruti, Prorsus contendis committere, tam multis uerbis agis. Egóne ut eam causam, quamuis scripsit? Ego scribam non rogatus ab eo? nulla παρεγχείρησις fieri potest contumeliosior. Hîc parenchiresim uocat, scriptam à Bruto causam scribere. Eodem modo Themistius elegans, & nitidus scriptor, Parenchireses appellat, quum quid secus quàm alij dicimus, aut prætermissum scribimus. Eius uerba sunt: τό, τι ὑμνηρίων ἕνεκα παρεγχειρήσεων, ὁλοκλήρους καταβάλλεσθαι πραγματείας, ὅμοιον, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένῳ μετακινεῖν τὴν Φειδίου, ὅτι τὰ διόσμα τῆς κρηπῖδος ᾤετο ἄμεινον ποιήσειν. Hinc Timæus ἀπαρεγχείρητον perfectum appellat, & quod suis est omnibus numeris absolutum. Hæc ideo tam multis, ne quis huius dictionis nouitate & insolentia perturbetur, quum ab alio, quod sciam, nondum sit explicata. Ex Turnebo.

Parenchyma] παρέγχυμα, Caro est, quæ semper hæret musculis, illorum ueluti pars. Galen. libro 2. de Temperament. aut potius Erasistratus.

Pareneta] Regio Armeniæ minori cõtermina. Strabo lib. 11.

Parens] parentis, priore correpta, com. gen. à Pario fit (τοκεύς, γονεύς) Festus, Parens uulgò pater & mater significatur: sed iuris prudentes auos & proauos, auias & proauias parentum nomine appellari dicunt. Paulus de gradibus affinitatis, l. iurisconsultus, Parentes apud Romanos usq; ad tritauum proprio uocabulo nominantur. Virgil. 9. Aen. 17.

Quod tua chara parens domito te poscit Olympo.

Pater & parens. Cic. 1. de Inuent. 117.
Natorum quinq; parens. Ouid. 13. Metam. 141.
Cura sagax parentum. Senec. Hippol. 2. 14.
Nomen mite parentis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 27.
Proles parentum. Virg. 3. Georg. 21.
Pauperum sanguis parentum. Horat. 2. Carm. ode 20. 2. Sanguis filius.
Chari parentes. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 1.
Confarreati parentes. Tacit. lib. 4, Nam patritios confarreatis parentibus genitos tres simul nominari, &c. Andreas Alciatus in Tacitum, Legitima matrimonia ac antiquis ita celebrabantur, ut farreum libum communicarent, & degustarent. Festus & Boethius authores. Apuleius quoq;, Talis (inquit) mulieris publicitùs matrimonium confarreaturus. Meminit & Dionysius Halicarnaseus. Vide diligenter Cælium lib. 28. cap. 17.
Confectus ætate parens. Virg. 4. Aeneid. 120.
Dubitatus parens. Ouid. 2. Metam. 4.
Fessus ætate parens. Virg. 2. Aeneid. 120.
Gemini parentes. Virg. 3. Aeneid. 36.
Ingenuos clarosq; parentes habere. Horatius 1. Serm. Satyr. 6. 14.
Intestati parentes. Quint. lib. 3. cap. 6. 68.
Longæuus parens. Virg. 3. Aeneid. 34.
Parcus uterq; parens. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 2.
Rigidus parens. Ouid. 2. Metam. 163.
Superstites parentes. Horat. Epod. 5. 22.
Tardus senio parens. Senec. Herc. fur. 3. 9.
Tremulus parens. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56. 11.
Veterum decora alta parentum. Virg. 2. Aeneid. 90.
Non alere parentes nefarium est. Cic. Attico, lib. 9. 180. 4.
Titulus anteire parentes. Stat. 3. Theb. 31.
Colere in loco parentis. Vide Colo.
Curare parentes. Vide Curo.
Facere parentem pulchra prole. Virg. 1. Aeneid. 16.
Fieri parentem. Quint. lib. 1. cap. 1. 3.
Facta parens duorum. Ouid. 6. Metam. 39.
Charißimos parentes habere debemus, quòd ab ijs nobis uita, patrimonium, libertas, ciuitas tradita est. Cic. Post reditum in Senatu, 1.
Obseruare & diligere aliquem, ut alterum parentem. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 13.
Præstare pietatem parentibus. Quint. lib. 5. cap. 10. 10.
Parentes & propinqui. Cic. 7. Verr. 85.
Parentes abundè habemus. Dictum apud Sallustium in persona Romanorum.
Fœcunda parens. Ouid. ad Liuiam, 17.
Longæua parens. Ouid. ad Liuiam, 87.
Magna parens, Tellus. Ouid. 1. Metam. 78.
Maximus mundi parens. Seneca Hippol. 4. 22.
Sanctißima parens patria. Cic. Attico, lib. 9. 180. 4.
Procreatrix quædam & quasi parens bonarum artium philosophia. Cic. 1. de Orat. 5.
Parens cunctorum terra: hoc est, altrix. Plin. lib. 18. cap. 1. 2.
Parens eloquentiæ. Colum. in Præf. lib. 1. 25.

Digitized by Google

Frugum parens, Tellus. Virg. 2. Georg. 35.
Lyræ parens, Mercurius: hoc est, inuentor. Horatius 1. Carm. ode 10. 2.
Mentium parentes, non corporum. Quintilianus libro 2. capite 9. 1.
Metus parens odij. Stat. 1. Theb. 26.
Parens & effector operum omnium Deus. Cicero de Vniuers. 57.
Parens patriæ primus appellatus Cicero. Plinius libro 7. capite 30. 7.
Patriæ parentem occidere, quàm suum, grauis est. Cicero 2. Philipp. 51.
Philosophiæ parens Socrates iure dici potest. Cicero 2. de Finibus 1.
Rerum parens, Deus. Lucan. lib. 2. 2.
Parens & educatrix rerum quæ in homine inesse perspiciuntur, sapientia. Cic. 1. de Leg. 93.
Parens urbis Romulus. Liu. 4. ab Vrbe, 15.
Parens de arbore. Plin. lib. 12. cap. 5. 1, Rami nouam sibi propaginem faciunt circa parentem in orbes.
Parentium genitiuus pro parentum. Horat. 3. Carm. ode 24. 5,

Dos est magna parentium Virtus.

¶Parentela, parentelæ, pen. prod. (συγγένεια) Parum Latina uox. Iulius Capitolinus in Gordianis, Duxit uxorem filiam Misithei doctissimi uiri, quem causa eloquentiæ dignum parentela sua putauit.
¶Parenticida, parenticidæ, pen. prod. (γονοκτόνος) Qui patrem aut matrem occidit. Plaut. Epid. 8. 13,

—qua ego tuum patrem faciam parenticidam.

¶Parento, parentas (κτερίζω, ἐναγίζω, ἐντaφιάζω, ταρχύω) parentare, Parentibus iusta celebrare. Licet etiam ad alios transferatur. Plinius libro 18. cap. 12. 2, Quoniam mortuorum animæ sint in ea (scilicet faba) qua de causa parentando utiq; assumitur. Cicero pro L. Flacco, 74, Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, reuocemus eiectos. Idem 1. Philipp. 10, Vt cuius sepulchrum nusquam extet, ubi parentetur, ei publicè supplicetur. Ouidius 1. Amor. eleg. 13. 1,

—sic Memnonis umbras
Annua solenni cæde parentet auis.

¶Parentor, parentaris, parentari, Deponens. Seneca epistol. 123, Non conuiuantur, sed iusta sibi faciunt. Mortuis certè uiui parentantur.
¶Parentalis, pen. prod. Adiectiuum (κτερισματικός) ut, Vmbræ parentales. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 18.
Dies parentales. Ouid. 2. Fast. 110.
¶Parentalia, parentaliorum uel parentalium, neut. gen. (ἐναγίσματα) Conuiuia, quæ in parentum aut propinquorum funere fieri consueuerunt. Cic. 1. Phil. 9, An me censetis P. C quòd uos inuiti secuti estis, decreturum fuisse, ut parentalia cum supplicationibus miscerentur?
Parens] priore producta, Participium à Pareo. Vide paulo pòst.
Parenta] Oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.
Parenthesis] pen. corr. huius parenthesis, uel parentheseos, fœm. gen. (παρένθεσις) Interpositio ex παρὰ & ἐν, quæ duo, significant inter: θέσις, positio. Valla, Parenthesis est interiectio orationis in sermone: qua remota, sermo manet integer. Ea quum semper uenusta est, tum plurimum uenustatis habet, quum fit per Qui, aut Is, aut per Vt: ut sequentibus exemplis clarum fiet. Si modò culpam tuam fassus esses, pater (qua indulgentia est) omnia tibi ignouisset. Item, Id flagitij si præsens uidisset parens (eius seueritatis est) te membratim discerpsisset. Item, Si hanc noxam Petro imponere pergis, ille (ut imprudentissimus est) in te eam retorquebit.
Parentium] Παρέντιον, Istriæ urbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgò Parenzo.
Parento] parentas. Vide Parens, priore correpta.
Pareo] Prima producta, pares, parui (φαίνομαι) parere, Videri, apparere. Et à Pario, ut uult Sipont. deductum est: quoniam partus postquam extra uterum est, uidetur. Virg. 10. Aeneid. 36,

Cui pecudum fibræ, cæli cui sidera parent. Vbi Seruius, Parent, peritissimè agnoscuntur: quod ad omnia referendum est, ad fibras, sidera, uoces auium, fulmina. nam si uidentur, tantum accipias, cuiuis possunt uideri, nec tamen intelligi. Item, uoces auium non uidentur, sed agnoscuntur auditæ. Nec Parent, obtemperant, procedit. nam quomodo sidera, uel fibræ, uel aues, uel fulgura possunt obtemperare? Festus, Paret, apparet interpretatur. Martialis libro 12. 25,

Festinant trepidi substringere carbasa nautæ,
Ad portum quoties paruit Hermogenes.

¶Parēre, pro Apparere ueteres dicebant: itaq; scriptum est apud Siccum Flaccum, Aliquibus locis lapides, qui in limitibus positi erant, interciderunt: & limites ipsi, id est, rigores, non parentibus lapidibus difficilè inueniuntur. Et Frontinus, Ante Iouem limites non parebant, qui diuiderent agros. Hyginus autem: Antiquæ mensuræ actus in diuersum nouis limitibus inciditur. nam tetrantum ueterum lapides adhuc parent, sicut in Campania finibus Minturnensium. Et apud Ciceronem in oratione pro Roscio Comœdo. Paulus Manut.
Parere (ὑπακούω, πείθομαι) Obedire etiam significat. Virgilius 1. Aeneid. 139,

Paret amor dictis charæ genitricis, &c.

Modestè qui paret, uidetur qui aliquando imperet dignus esse. itaq; oportet & eum qui paret, sperare se aliquo tempore imperaturum: & illum qui imperat, cogitare breui tempore sibi esse parendum. Cic. 3 de Legib. 6.
Occultissimè parere. Vide Occultè, in Oculo, oculis.
Parere, & dicto audientem esse. Cic. 7. Philip. 218.
Auspicijs parere & religionibus. Cic. Classem amisit, quum auspicijs non paruisset. Idem 2. de Nat. deor. 12.
Colono arua parent. Virg. 1. Aeneid. 1. 1.
Consilijs alicuius parere. Cic. Att. 1. lib. 8. 260. 5.
Cupiditatibus parere. Cic. 1. de Fin. 81.
Dicto parere. Liu. 8. bel. Pun. 127.
Dominis parere superbis. Virg. 12. Aeneid 48.
Gulæ parere, pro Seruire, siue indulgere. Horatius 2. Sermō. Satyr. 7.
Imperio parere. Cæsar 5. bel. Gal. 9.
Intercessori parere: id est, deferre, ut uulgò dicunt nostri Iurisconsulti: hoc est, Petenti cedere. Cicero 3. de Legibus, 6. Budæus.
Legibus parere. Cic. 3. de Legibus, 43. Idem 2. Offic. 56, Leges latronum esse dicuntur, quibus pareant, quas obseruent.
Lupatis duris parere. Virg. 3. Georg. 41. De equis.
Necessitati parere cogimur. Cic. in Orat. 117.
Parere & obedire alicui præcepto. Cic. 5. Tusc. 52.
Præceptis parere. Virg. 2. Aeneid. 122.
Promissis parere, Præstare promissa. Ouid. 5. Fast. 101.
Regi paret oppidum illud. Plin. lib. 6. cap. 28. 4.
Obedire & parere uoluntati architecti. Cicero 1. de Natura deorum, 29.
Paritum conditioni. Scæuola de dote prælegata. l. quum dotem, Quæsitum est, quum res in dotem datæ plures ipso usu

Digitized by Google

finitæ essent, nec moriente marito fuerant, an quasi sub impossibili conditione legum datum uideatur? Respondi, uideri cõditioni paritum, si quod ex rebus in dotem datis superat, in potestatem hæredi peruenit.

Paretur, pen. prod. (ὑπακούεται) Impersonale. Liu. 9. ab Vrbe, 166, Quod postquam Consuli nunciatum est, extemplò tesseram dari iubet ut prandeat miles: firmatisq; cibo uiribus, arma capiat, dicto paretur.

¶ Parens, πειθόμενος, Participium, siue Nomen ex participio. Cic. 1. Offic. 108, Quinetiam ob has ipsas causas & parentiores habuerunt exercitus, & fortiores.

Dicto parens. Virg. 1. Aeneid. 140.

Parientia] æ, Obsequium: à uerbo Pareo. Caßiodorus lib. 7. Variar. formularum, Cui, inquit, saluberrimam parientiam cõmodate. l. J. C. qui pro sua iurisdict. ubi non patientiã, sed parientiã legendum est. Parentiam qui legit, is quoq; peccat.

Parephippius] παρίππαιος, qui præter rationem equestris disciplinæ equos agit, quasi præposterus siue imperitus eques. à præpositione παρά, quæ in compositione frequenter idem significat quod peruersè siue præposterè, & nomine ἐφίππαιος, quod equestrem sonat. utitur hac uoce Imperator in l. parephippium. C. de curs. public.

Parergum] parergi (πάρεργον) Quod alicui rei præter propositum additur. Plin. lib. 35. cap. 10. 34, Quidam & naues pinxisse usq; ad annum L. argumentum esse, quòd quum Athenis celeberrimo loco Mineruæ delubro propylæon pingeret, ubi fecit nobilem Paralum & Hemionida, quam quidam Nausicam uocant, adiecerit paruulas naues longas in ijs quæ pictores parerga appellant: ut appareret, à quibus initijs ad arcem ostentationis opera sua peruenissent. Budæus, Parerga sunt quasi corollaria operis locati quæ fiunt ultra id quod in stipulatione comprehensum est. Ergon, est opus ipsum de quo actum est: Parergon, operis appendix, de quo nihil actum erat.

Parerga horologiorum, quæ ornatus causa fiunt in horologijs, uocat Vitruuius lib. 9. cap. 9. Budæus.

Pares] Curiæ censentur, qui feudum habent in eodem territorio, in quo beneficium controuersum est. Oldendorpius. Pares Curiæ sunt principes, qui regi aut principi aßident. Vide cap. 1. in princip. si de inuestitura inter dominum & uasallum lis oriatur.

Paresis] πάρεσις, Græca uox est, quum significatur remißio uel negligentia: corporis & animi defectio & languor, uiriumq; & corporis & animi extenuatio. Budæus.

Paretaceni] παρητακηνοί, populi Mediæ, aut certè Mediæ finitimi, iuxta Elimæos, montium incolæ, & latrocinio uictum quæritantes. Meminit horum Herodotus lib. 1. Strabo lib. 11. & 16.

Parætonion] est spuma maris cum limo solidata: & ideo cochæ minutæ inueniuntur in eo: usqueadeò coloribus perutile est, ut ex eo colori albicanti, parætonium nomen suum, spuma communicauerint. Parætonium autem nomen loci habet ex Aegypto. Plinius libro 35. cap. 6. Paretonium (inquit idem Plinius lib. 35. cap. 5) quoniam est natura pinguißimum, & propter læuorem tenacißimum atramento aspergitur, ne Parætonij candor pallorem Chrysocollæ adferat.

Paria] Pariæ, Insula in Phœniceo mari, ante Iopen, alio nomine Aiados. Plin. lib. 5. cap. 31.

Parianus] alio nomine Colias Saxitanus, Cybius, lacertorũ minima, aquas incolens: inuenitur in Bætica. Plin. lib. 32. cap. 11.

Pariatio, Pariator] Vide Par.

Paricani] Populi Orientis plagæ, in ea regione quæ Zapanortene dicitur. Plin. lib. 6. cap. 16.

Parici] φονευτάς, inquit Festus, Quæstores appellabantur, qui solebant creari causa rerum capitalium quærendarum.

Paricida] paricidæ, pen. prod. com. gen. (πατροφόνος, πατροκτόνος) Parentum interfector, & patriæ proditor: quia patria, parens uniuscuiusq; est. Martian. ff. ad leg. Pomp. de paric. l. 1, Lege Pompeia de paricidijs cauetur, ut is paricidij teneatur, nõ solùm qui patrẽ & matrem interfecerit, sed qui auũ, uiam, fratrem, sororem, patruelẽ, matruelem, patruũ, auunculum, amitam, materteram, consobrinum, consobrinam, uirum, uxorem, filiam, nepotem, nurum, aliosq; propinquos occiderit. Cicero in Catil. 21, Certè uerendum mihi non erat, nequid hoc paricida ciuium interfecto, inuidiæ mihi in posteritatem redundaret. Idem 2. de Legibus, 36, Sacrum, sacróue commendatum qui clepserit, rapseritq;, paricida esto. Horat. 3. Carm. ode 29. 2,

Telegoni iuga paricidæ.

Paricida, fratricida, sororicida. Cic. pro Domo sua, 21.

Sicarij, homicidæ, parricidæ. Cic. 2. Philip. 51.

Insui in culeum paricidas uiuos, atq; ita in flumen deijci uoluerunt. Cic. pro Roscio Amer. 42.

Paricida etiam dicitur qualemcunq; hominem occiderit. Vnde extat lex Numæ Pompilij, Siquis liberum hominem morti sciens duit, paricida esto. Hæc ex Festo. Tranquillus in Cæsare, Et Curtius paricidas appellat Persas, qui Darium confoderunt. Vnde & quæstores paricidij in l. 2. de Origine iuris.

Custodiri ut paricidam. Brutus Ciceroni, 6. 2.

Sicarium non modò, sed etiam paricidam aliquem iudicare. Cic. Caßio, lib. 12. 3. 1.

Paricida, A par paris, deducitur: uel à patre. Alijs à parente compositum uidetur, pro Parenticida, per syncopam. Nonnulli geminato r scribunt, à pari deducentes, addito r altero, euphoniæ uel productionis causa: uel à patre, t in r conuerso.

¶ Paricidium, paricidij (πατροκτονία) Cognati, uel ciuis, uel alicuius alius occisio, uel contra patriam machinatio. Cic. lib. 3. Offic. 111, Potest enim, dij immortales, cuiquam esse utile fœdißimum & teterrimum paricidium patriæ, quamuis is qui se eo obstrinxerit, ab oppreßis ciuibus parẽs nominetur? Idem 3. de Nat. deor. 94, Sibi salutem ut familiari páreret paricidio. Ex quodam poeta.

Patriæ paricidium. Cic. 2. Phil. 41.

Necari ciuem Romanum, propè paricidium est: uinciri, facinus: uerberari, scelus. Cic. 7. Verr. 133.

Fraternum paricidum. Cic. pro Cluentio, 23.

Paricidio se inquinare. Cic. 4. de Fin. 104.

Paricidio maculare partus suos. Liu. 1. ab Vrbe, 54.

Obstringere se paricidio. Vide Obstringo.

Nefario patriæ paricidio se obstringere. Cic. 11. Phil. 311.

¶ Paricidalis, & hoc paricidale, pen. prod. Adiectiuũ. Quint. Declamat. 16, Vidi truces loquentis oculos, uultus paricidali ardore suffusos.

¶ Paricidiosè, pen. prod. Aduerbium ab attributo Paricidiosus, confictum, ut ab ignominiosus ignominiosè. Cic. 5. Tusc. Paricidiosè uituperare parentem.

Pariedrus] παρίαδρος Ptolemæo, pars Tauri montis in finibus maioris Armeniæ, ex qua Apsarus fluuius oritur. Author Plin. lib. 6. cap. 9. & lib. 5. cap. 27.

Parienna] παρίεννα, Ptolemæo libro 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Vulgò Frideck.

Paries] parietis, penult. corr. masc. gen. (τοῖχος, τειχίον) De priuatis dicitur, ut domorum paries: estq; id quod interijcitur & interiacet inter unam & alteram domum. Plinius libro

Digitized by Google

libro 35. cap. 14, Quid num & Africa Hispaniaq; ex terra parietes, quos appellant fornaceos (quoniam fornacum modo circundati, utrinq; duabus tabulis infarciuntur uerius, quàm instruuntur) æuis durant, incorrupti imbribus, uentis, ignibus, omniq; cæmento firmiores? Cicero 6. Verr. 108, His aũt tabulis interiores templi parietes uestiebantur.

Communis paries utriq; domui. Ouid. 4. Metam. 14.

Crassus paries. Vide Crassus.

Paries cratitius, dicitur ab asseribus, qui arrecti transuersiq; in modum cratis texuntur: unde Vitruuius arrectarios parietes, transuersariosq; appellat. Vide Crates.

Fissus paries tenui rima. Ouid. 4. Metam. 14.

Paries intergerinus. Vide Intergerinus suo loco.

Directum parietem ad parietem communem adiungere, uel solidum uel fornicatum, omnibus ius est. Cic. in Topic. 10.

Conscribere parietes. Vide Conscribo.

Crustare parietes. Vide Crusta.

Disturbare parietes. Cic. in Parad. 35.

Ducere parietem per uestibulum alterius. Cic. pro Mil. 56.

Perfodere parietes. Vide Perfodio.

Arctis parietibus premere locum. Virg. 4. Georg. 60.

Vrbis parietes stant & manent. Vide Maneo.

Græcis parietibus textum iter. Virg. 5. Aeneid. 118.

Intra parietes meos nihil mihi tutum. Cicero Plancio, libro 4. 14. 9.

Intra parietes experiri & disceptare. Cic. pro Quint. 20, Siquid in controuersiam ueniret, aut intra parietes, aut summo iure experiretur. id est, Aut inter amicos disceptandam rem permutteret citra iudicium, & extra cancellos forenses: aut apud iudicem concesso sibi legibus aut moribus iure uteretur, id est, rigore iuris ad extremum non decederet. Budæus.

Albo pariete aliena bona oppugnare. Plautus Persa, 3. 19. Vbi interpres, Legitur apud Asconium Pædianum, apud Prætorem & alios magistratus, in urbe Roma, ad primos uestibuli parietes fuisse album spacium, in quo à collegio magistratuúe publicanda scripto proponebantur. In albo ergo pariete aliena oppugnant bona, sic intellige: Qui instituunt, & sibi proponunt lucri causa aliquem alicuius criminis accusare, & rem apud Prætorem haberi delatione sua. Hactenus interpretes Plauti.

¶ Parietina, parietinæ, penult. prod. (τὸ τειχίον) Paries uetus ac semiconsumptus. Plinius libro 22. cap. 17. 2, Austericum folio similis ocimo, nigrior tantum, nascens in tegulis parietinisq;. Cicero ad Memmium, lib. 13. 1. 7, Is igitur Patro, quum ad me Romam literas misisset, uti te sibi placarem, peteremq; ut nescio quid illud Epicuri parietinarum sibi concederes, &c.

¶ Parietarius, Substantiuum, Parietum substructor. Firmic. lib. 8. cap. 24, Decimanona pars in horoscopo fuerit inuenta, architectos faciet, structores, parietarios, uel marmorarios.

Parietaria] huius parietariæ (ἑλξίνη) Herba à parietibus in quibus nascitur, sic dicta. unde etiam Muralium appellata est.

Parij] Populi circa Mæotim, quos & Xandios appellant. Strabo lib. 11.

Parilia] Pariliorum (παλίλια) Deæ Palis festa, quasi Palilia. Plinius libro 19. cap. 5. 5, Parilibus tamen aptissimè. Vide Pales.

Ab ijs Parilibus, quibus Romam à Romulo conditam accepimus, diem natalem illius urbis repetebat L. Tarutius Firmanus, in primis Chaldaicis rationibus eruditus. Cicero 2. de Diuinat. 147.

Festa Parilia. Ouid. 14. Metam. 155.

Parilis, Parilitas] Vide Par.

Parilitium sidus] siue Palilitium, signum cæleste ex septem constans stellis, quas Græci ὑάδας, Latini Suculas appellauit. Rationem nominis, uide suprà in dictione Palilitium.

Pario] parias. Vide Par.

Pario] paris, peperi, pen. corr. partum uel paritum, pen. corr. (τίκτω, τίκω, λοχάω, ἀποτίκτω) parere, Fœtum emittere. Propriè ad fœminas pertinet. Plin. lib. 10. cap. 33. 5, In Scythis auis magnitudine otidis binos parit.

Liberos ex sese parit mulier. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 8.

Fœmina quum peperit, repletur lacte. lib. 5. 163.

Marem parere. Ouid. 9. Metam. 136.

Decies parere. Vide Decem.

Parere, aliquando de uiris legitur. Cæcil. Hic uicinus noster perisse se filium memorat.

Parierint, pro Pepererint, dixit Cato cap. 89. Gallinas teneras quæ primum parierint, concludat. Alia exemplaria habent, parient.

Terra parit fruges. Lucret. lib. 198. Cic. 1. de Nat. deor. 7.

Parere oua dicuntur aues, pro Ponere, & quod Varro de Re rust. facere dicit. Plin. lib. 10. cap. 52. 1, Plurima oua pariunt strutiocameli. Idem lib. 9. cap. 51. 6.

Ouum parit gallina. Cic. 4. Acad. 165.

Vermiculos pariunt ligna putrefacta. Lucret. lib. 2. 180.

Parior, pareris, pen. corr. Passiuum. Plin. lib. 10. cap. 52. 3, Oua exeunt à rotundissima sui parte, dum pariuntur.

Parere, per translationem, pro Acquirere siue comparare: quoniam quæ parimus & acquirimus, noua sunt, quemadmodum quæ concipiuntur. & construitur sicut Emo. Columella libro 9. cap. 1, Sequitur ut examina desideremus: ea porrò uel ære parta, uel gratuita contingunt. Virgilius 11. Aeneid. 5,

> Ite, ait, egregias animas, quæ sanguine nobis
> Hanc patriam peperêre suo.

Parere, gignere, proferre, Author ad Herenn. lib. 4. 144.

Parere & procreare, Educare atq; confirmare. Cicero 2. de Orator. 193.

Parere alicui, & Depellere, contraria. Cic. Bruto, 15. 6.

Aegritudinem parere alicui. Plaut. Trinum. 6. 35.

Beneficium sibi parere. Terent. Eunuch. 5. 2. 32.

Curas nobis peperit iniuria. Propert. lib. 1. eleg. 17. 5.

Causam uitæ parere. Plin. lib. 11. cap. 37. 52.

Dignitatem & salutem aliquibus, suis laboribus parere. Cic. 4. in Catil. 73.

Dissidium parere. Lucret. lib. 1. 44.

Dolorem parere. Cic. 1. de Finib. 77.

Fastidium parere. Plin. 12. cap. 17. 10.

Fortuna peperit tibi. Lucan. lib. 3. 20.

Fructum parere sibi. Cic. pro Rosc. Amer. 53.

Gloriam parere. Cic. ad Brutum, 15. 6.

Gratiam apud aliquem parere sibi. Liu. 4. bel. Maced. 167.

Laurus illi peperit æternos honores. Horat. 2. Carm. ode 1. 4.

Lachrymas peperêre minoribus nostris. Lucret. lib. 5. 241.

Laudem parere sibi. Cic. 2. Offic. 66.

Lethum sibi peperêre manu. Virg. 6. Aeneid. 87.

Lingua peperit hoc malum misero. Tibul. lib. 4. eleg. 12. 4.

Moram parere. Plaut. Trucul. 7. 9.

Oua pariuntur. Plin. lib. 10. cap. 52. 3.

Pacem parere. Cic. Planco, lib. 10. 5. 2.

Perfugium pedibus parere. Plautus Cistel. 4. 13. id est, aufugere.

Salutem parere. Cæsar 1. bel. Gal. 226.

Somnum tibi peperi mero. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 6.

Digitized by Google

Spinosiora multa pepererunt dialectici. Cic. in Orat. 62.
Verba parere, Est noua uerba fingere. Cic. 3. de Finib. 4, Idq; cum Græcis, tum magis nobis, quibus etiam uerba parienda sunt, imponendaq; noua nouis rebus nomina.
Victoriam parere sibi. Liu. 10. bel. Pun. 65.
Vrbes peperit philosophia, & dißipatos homines in societatem uitæ conuocauit: eos inter se primò domicilijs, deinde coniugijs, tum literarum & uocum communione iunxit. Cic. 5. Tuscul. 7.
Ad hanc te amentiam natura peperit, uoluntas exercuit, fortuna seruauit. Cic. 1. in Catil. 18.
Parior, pareris, pen. corr. Paßiuum. Cic. 2. Offic. 73, Maximè autem gloria paritur & gratia defensionibus.
Voluptates pecunia pariuntur. Cic. 2. de Fin. 91.
In pariundo. Vide In præpositionem.
¶ Pariens, participium, (τίκτουσα) ut, Timidæ parientes. Ouid. 9. Metam. 57.
¶ Pariturus, pen. prod. Aliud participium (τεξόμενος) Ouid. 5. Metam. 64.

—illa potentem
Lucinam nouies, nouies paritura uocauit.

¶ Partus, Aliud item participium (γεννηθείς, τεχθείς) In lucem editus.
Genus partum ueterino semine. Lucret. lib. 5. 173.
Alius Achilles Latio partus. Vide Achilles.
Partam uidetur accepisse Columella, pro ea quæ peperit, lib. 7. cap. 4, Singuli agni binis nutricibus summittendi, nec quicquam subtrahi summißis expedit, quo saturior lactis agnus celeriter confirmetur, & parta nutrici consociata minus laboret in educatione fœtus sui.
¶ Partus, πεποιηθείς, pro Nactus & acquisitus. Terentius Andr. 5. 5. 5,

—nam mihi immortalitas
Parta est, si nulla ægritudo huic gaudio intercesserit.

Labore magno, magnisq; periculis parta quædam. Cicero 2. de Oratore, 116.
Partum per nos, & Delatum diuinitùs, contraria. Cicero 2. de Oratore, 100.
Virtute non parta, sed peccatis & uitijs quædam. Cicero. 2. de Oratore, 116.
Honestè partis bonis aliquem priuare. Cic. pro Quintio, 49.
Census partus per uulnera. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 2.
Coniunx parta tibi. Virg. 2. Aeneid. 157.
Decus partum eloquio. Silius lib. 3. 125.
Existimatio parta. Cic. pro Sylla, 58.
Fama parta. Valer. 7. Argon. 59.
Gloria parta. Ouid. 12. Metam. 59.
Honor partus. Virg. 5. Aeneid. 46.
Laus parta perennis. Silius lib. 15. 77.
Libertas plurimo sudore & sanguine maiorum parta nobis & tradita. Cic. 2. de lege Agrar. 30.
Munera parta sunt meæ Veneri. Virg. 3. eclog. 14.
Opes partæ. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 8.
Partæ opes non casu, sed ingenio. Cic. 3. Tusc. 69.
Pabula parta sine labore. Lucret. lib. 5. 174.
Pax parta duci. Lucan. lib. 10. 22.
Parta improbè præda. Cic. 1. de Fin. 79.
Quies parta uobis. Virg. 3. Aeneid. 99.
Regna parta per gladios. Ouid. 1. de Arte, 52.
Res partæ sanguine. Ouid. 1. epist. 19.
Triumphus partus. Virg. 1. Aeneid. 116.
Victoria parta. Cic. ad Atticum, lib. 10. 201. 2.
Vltio parta est. Senec. Medea, 1. 5.
Malè parta malè dilabuntur. Cic. 2. Phil. 76.

Reponere parta. Claud. de bel. Getic. 101.
¶ Partus, huius partus, masc. gener. (τοκετὸς, τόκος, κύημα, λοχεία) Cic. 3. de Fin. 72, Idem hoc esse dicturi, bonam mortem & bonum partum meliore longum esse, quàm breuem. Propert. lib. 2. eleg. 3. 6,

Non non humani sunt partus talia dona.

Grauiditas & partus. Cic. 2. de Nat. deor. 178.
Ancillæ partus an in fructu habendus. Cic. 1. de Fin. 19.
Mulæ partus propè necessarius, cõceptio contra naturam. Cic. 2. de Diuinat. 74.
Aestiuus partus. Vide Aestas.
Maturus partus. Celsus lib. 7. cap. 29.
Densus uuarum partus. Plin. lib. 14. cap. 2. 7.
Numerosus partus. Vide Numerus.
Remorans partus. Ouid. epist. 15. 9.
Adest mulieri partus: hoc est, pariendi tempus. Celsus libro 2. cap. 1.
Adhibetur Iuno Lucina ad partus. Vide Adhibeo.
Adolescere in partum. Vide Adolesco.
Maturos aperire partus. Horat. in Carm. secul. 3.
Appropinquat partus. Cic. pro Cluentio, 13.
Dulci partu ditescere. Lucret. lib. 4. 252.
Dare partu: id est, párere. Lucret. lib. 2. 230.
Dare partu geminam prolem. Virg. 1. Aeneid. 56.
Edere partus perfectos, uel inchoatos. Plin. lib. 10. cap. 63. 5.
Elidere partum. Celsus lib. 2. cap. 7.
Partus excluditur diebus ter nouenis. Plin. lib. 10. cap. 59. 2.
Propè instat partus. Vide Insto.
Leuabit te partu Lucina. Ouid. 9. Metam. 140.
Vno partu liberos peperit uiro, at sibi nepotes. Seneca Thebaid. 1. 28.
Partu postremo Polydorum Hecuba peperit. Cic. 3. de Orat. 122. Ex poeta.
Reddere partum. Plin. lib. 10. cap. 12. 3.
Sustinere partum. Celsus lib. 2. cap. 10.
Tuetur partus matronarum Natio dea. Cicero 3. de Naura deor. 93.
Partus arboris etiam dicitur. Plin. lib. 12. cap. 14. 8, Autumno legitur ex æstiuo partu. De thure.
Partus, Ipsa proles. Mart. lib. 1. 14,

Nec iacuit partus, sed matre cadente cucurrit. Plin. lib. 8. cap. 32. 2, Editos partus exercent cursu. De ceruis.

Monstrosi hominum partus. Lucan. lib. 1. 112.
Multiformes partus. Vide Multus.
Nobilis partus. Seneca Herc. fur. 6. 32.
Partus semiferi. Claud. 1. in Eutropium, 1.
Suppositus partus. Silius lib. 15. 92.
Abigere partum. Vide Abigo.
Gemellos enixa partus. Ouid. 6. Metam. 143.
Ferre partum, In utero gestare. Plin. lib. 8. cap. 32. 1.
Ferre partum ex aliqua, Tollere puerum ex aliqua Senec. Hercule furen. 6. 32.
Maculare partus suos paricidio. Vide Macula.
Diligunt suos partus feræ. Cic. 2. de Orat. 91.
¶ Paritura, pariturae, pen. prod. (γεννητή) Idem quod Genitura & fœtura. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 1. 26, Demes si uis duas res de mulis, admissuram & parituram. Legitur & Parturam.
¶ Partitudo, partitudinis (τέξις) antiquum. Plaut. Aulul. 4. 36,

Neq; iam quo pacto celem herilis filiæ.
Probrum, propinqua partitudo cui appetit.

¶ Partio, partionis, fœm. gen. (ἀπότεξις) Idem, antiquè. Gellius lib. 10. cap. 2, Eumq; finem esse dixit multijugæ hominum partionis. Varro 3. de Re rust. cap. 9. 3, de gallinis, Henim

Digitized by Google

enim ad partiones sunt aptiores.

¶Partor, partoris, Verbale (τοριστής) Qui peperit & acquisiuit. Plaut. Trucul. 3.29,

—unde antè parta
Demus pòst partoribus.

¶Parturio, parturis, pen. corr. parturiui (ὠδίνω, λοχεύομαι) parturire, In pariendo laborare. Terent. Adelph. 3.4.42,

Iuno Lucina fer opem: serua me obsecro. H. hem,
Numnám illa quæso parturit.

Ager almus parturit. Virg. 2. Georg. 66.
Parturient mõtes, nascetur ridiculus mus. Horat. 2. de Arte, 29.
Arbos omnis nunc parturit. Virgil. 3. eclog. 122.
Parturire, per translationem dixit Cic. 2. Philip. 122, Vtinam aliquando dolor pop. Rom. pariat, quod iamdiu parturit.
Periculum conceptum Respub. parturit. Cic. pro Mur. 76.

¶Parturiens, parturientis (ὠδίνουσα) Ipsa mulier quæ parturit. Plin. lib. 20. cap. 21. 4, de malua, Vtiq; constat parturiẽtes folijs substratis celerius solui. Ouid. 3 Fast. 52, Dicite, tu uoto parturientis ades.

¶Pario, paris, parire, per quartam cõiugationẽ. Varro lib. 4. de lingua Lat. Oua parire solet genus pennis condecoratum: non animas, ut ait Ennius.

Parion] πάριον, urbs est in Hellesponto, ait Stephanus, uocata sic à Pario Iasonis filio.

Parion, uel Parium, Ptolemæo, Plinio, Straboni, Propontidis in Hellesponto oppidum, à Milesijs, Erythræis, Parijsq; conditum: iuxta quod, teste Plinio lib. 7. cap. 2, gentes sunt quæ Ophiogenes uocantur, serpentum ictus leuare solitæ, & manu imposita, uenena extrahere corpori. Varro etiam nunc esse paucos ibi dicit, quorum saliuæ contra ictus serpentum medeantur. In eodem oppido, teste Plinio lib. 36. cap. 5, Cupido nudus fuit, par Veneri Gnidiæ nobilitate & iniuria. Hodie uocatur Parisa, ut scribit Oliuarius in Melam libro 1. cap. 19.

Infame Parium fragosis uadis. Valer. 2. Argon. 126.

Paris] Paridis, pen. corr. (πάρις) Priami filius, quem pater, quòd patriæ fatum futurum esse præsenserat, exponi iussit, pastoresq; educauerunt. Tempore procedente in aulam paternam receptus, apud Idam pulchritudinis sententiam, pro Venere contra Palladem & Iunonem tulit: ex quo illas perpetuò infestas sibi regnoq; habuit. Venus autem ei nuptias Helenæ per raptum conciliauit: unde Troiæ bellum exortum, secundum Homerum. Ex Oenone nympha Idæa ab eo, dum esset pastor, adamata, Idæum & Daphnidem dicitur suscepisse. Interfecit in bello Troiano Achillem & Antilochum: cum Aiace uerò Oileo congressus, mutuis simul cum eodem uulneribus cecidit.

Paris, nomẽ habet ἀπὸ τοῦ παριέναι, hoc est, à transeundo, nimirum intentatam mortem, quando expositus est. Et hoc est primum & propriũ eius nomen. Alexander enim cognominatus est ab opitulatione, ut innuit Ouid. in epistola ipsius ad Helenam, Penè puer cæsis abducta armenta recepi

Hostibus, & causam nominis inde tuli. ab ἀλέξω auxilior, & ἀνὴρ uir. Vide Cælium lib. 19. cap. 12.

Hecuba Cissei filia, se facem párere uidit & Parim creauit: qui causa fuit incendij. Virgil. 10. Aeneid. 141,

— & face prægnans Cisseis regina Parin creat. Face prægnans, ait Seruius: quia antequã páreret, facem se peperisse uidit in somnis.

Culpatus Paris. Virgil. 2. Aeneid. 121.
Dardanius Paris. Virgil. 2. eclog. 13.
Parim, Accusatiuus. Ouid. 13. Metam. 4,

—accusoq; Parim.

Paridem uocat per translationem Octauianum, Cicero ad eum scribens, 10, At te fata patriæ Paridem futurum prædicabant, qui uastares urbem incendio, Italiam bello, &c.

Fuit & Paris histrio, libertus Domitiæ Neronis amitæ, cuius meminit Cornelius Tacit. & Iuuenalis.

Parisij] Parisiorum (παρίσιοι) populi inter Celtas, qui Senonensi prouinciæ attribuuntur, Senonibus, Belouacis, & Agendico oppido proximi, ac Meloduno oppido finitimi: Lutetiam habent oppidum, quum nunc Parisiensem, episcopalem urbem inhabitant, positam in insula fluminis Sequanæ, quòd perpetua palus influeret, & in regno Francorum esset. Horum meminit Cæsar lib. 6. Comment. Ptolemæus lib. 2. cap. 8, Ad ortum uerò & iuxta Sequanam Parisij: & ciuitas, Parisium, Leucodecta. Vulgò Paris.

Paristhmium] & paristhmia, orum (παρίσθμιον) tonsillæ sunt ad linguæ radicem, numero quatuor, duæ cõspicuæ: duæ bis proximæ, penitiores. sic dictæ, quòd Isthmo figura respondeant. Galen. in Introduct. cap. interiorum anatome.

Pariter] pen. corr. (κατὰ ταὐτὰ) Aduerbium congregandi, significãs Simul. Cic. de Amic. 68, Quòd si hæc apparent in bestijs, uolucribus, agrestibus, natantibus, suibus, cicuribus, feris, primùm ut se diligant (id enim pariter cum omni animante nascitur) deinde ut requirant atq; appetant, ad quas se applicent, eiusdem generis animantes.

Pariter & simul. Cic. 3. de Orat. 6.
Pariter enim cum uita sensus amittitur. Cic. 1. Tusc. 39.
Tua laus pariter cum Repub. cecidit. Cic. 2. Offic. 65.
Crescunt pariter cum luna, pariterq; decrescunt ostreæ & conchylia. Cic. 2. de Diuin. 49.
Mecum pariter molestè ferunt Siculi. Cic. 7. Verr. 136.
Infindunt pariter sulcos. Virgil. 5. Aeneid. 29.
Vtraq; uis pariter metuenda. Virg. 4. Aeneid. 8.
Pariter nobiscũ. Author ad Heren. lib. 3. 61, Quin ad hanc utilitatem pariter nobiscum progredi posis.
Percipit uoluptatem pariter cum corpore animus. Cicero 5. Tuscul. 136.
Secum pariter me reportauit Resp. Cic. Post. red. in Sena. 31.
Pariter (ὁμοῦ) eodem tempore. Virgil. 10. Aeneid. 173, de Mezentio alloquente Rhœbum equum suum,

—Lausiq; dolorum
Vltor eris mecum: aut, aperit si nulla uiam uis,
Occumbes pariter. Potest & hic significare Simul.

Pariter (ἐπίσης) Ex æquo, æqualiter. Næuius, ut pariter dispertiantur bona patris. hoc est, ut tantum habeat unus, quantũ alter. Plaut. Adul. 6.13.
Pariter & æqualiter. Cic. de Amic. 51.
Terminantur pariter extrema. Cic. in Orat. 21.
Pariter (ὁμοίως) Similiter. Cic. pro Fonteio, 29, Pugnat pariter pro salute M. Fonteij Narbonensis colonia.
Aequè & pariter. Cic. 1. de Finib. 104.
Pariter ac. Terent. Phorm. 5.3.3, Pariter nunc opera me adiuues, ac dudum re opitulata es.
Pariter atq;. Plaut. Amphit. 13.11,

—sed ædes occluserunt, euge hoc fit
Pariter atq; ut alia facta sunt.

Pariter ut. Plaut. Aulul. 3.22,

Is ex se hunc reliquit, qui hic nunc habitat, filium
Pariter moratum ut pater, auosq; huius fuit.

Pariter fit. Terent. Eunuc. 2.2.12. id est, similiter, ut ait Don.
Pariter pro meritis. Plaut. Milit. 10.75.

Paritura] Vide Pario.

Parium] πάριον, ciuitas Asiæ in regione Mysiæ, ex qua fuit Neoptolemus, cognomento Glossographus. Strabo libro 10. & 11.

Parius] Tharsensis quidam, quem supra Dianæ ædem decumbentem

Digitized by Google

cumbentem febris adeò uehemens corripuit, ut tandem oppresserit. De illo Hippocrates lib. 3. de Morbis uulgaribus eiusq; interpres Claud. Galen. Comment. lib. 3.

Parma] parmæ (ἀσπὶς) Breue scutum, quo pedites utebantur, quòd è medio in omnes partes esset par, ut inquit Varro. Virgil. 9. Aeneid. 109.

Ense leuis nudo, parmaq; inglorius alba. Hoc scutum Græci, authore Plinio, uocant peltam. Liu. 8. ab Vrbe, 32, Quem cuspide parmaq; innixum, attollentem se à graui casu Manlius ab iugulo, ita ut per costas ferrum emineret, terræ affixit.

Caua parma. Ouid. 12. Metam. 18.
Crudæ parmæ tegmina. Silius lib. 5. 105.
Obiectum parmæ dat leua. Lucret. lib. 4. 171.
Obiecta proturbat pectora parma. Stat. 5. Thebaid. 33.
Remouere parmam. Claud. 7. Paneg. 3.
Macro transit parmam. Virgil. 10. Aeneid. 164.

¶ Parmatus, pen. prod. Adiect. (ἀσπιδωτὸς) Parma tectus. Liu. 4. ab Vrbe, 165, Dat signū Volscis imperator, ut parmatis notæ cohorti hostium locus detur.

¶ Parmula, parmulæ, pen. corr. Diminutiuum (ἀσπίδιον) Horat. 2. Carm. ode 7. 2,

Tecum Philippos, & celerem fugam.
Sensi relicta non bene parmula.

¶ Parmularius, parmularij (μονόμαχος) Gladiator, qui parmula utebatur, itemq; fautor & locator eius generis. Quintil. lib. 2. cap. 11. 2, Alius percontanti Theodoreus, an Apollodoreus esset, Ego, inquit, parmularius sum. Vbi interpres, Parmularius dicitur parmarum, hoc est scutorum faber.

Parmularij etiam Thraces appellantur. Festus, Thraces gladiatores à similitudine parmularum Thraciarum uocati.

Parma] πάρμα. Plin. lib. 3. cap. 1, oppidum Galliæ togatæ prope Rauennam.

Surripuit Parmam Antonius. Cic. 14. Philipp. 391.

¶ Parmensis (παρμαῖος) Incola & habitator urbis Parmæ. Cic. 14. Philipp. 190.

Optimos uiros, honestissimosq; homines, maximè cum authoritate huius ordinis populiq; Rom. dignitate cōiunctos Parmenses crudelissimè interfecit L. Antonius. Cicer. 14. Philipp. 390.

Parmensis Cassius. Horat. 1. epist. 4. 1.

Parmenides] pen. corr. (παρμενίδης) Eleates, Anaxagoræ discipulus, ut Suidas: ut Diogenes Laertius, Xenophanis. Cuius meminit Plato, qui eius nomine dialogum scripsit, uocauitq; Parmenidem, siue de Idæis. Hic carmine Physiologiam expressit, sicut Empedocles & Hesiodus, duplicemq; eam esse dixit: unam quæ ueritate constaret, alteram quæ opinione.

Parmenio] παρμενίων, unus fuit ex præcipuis amicis Alexandri Macedonis, qui eum in Asiaticam expeditionem est secutus: cuius & frequens est mentio apud Qu. Curtium, in lib. de Rebus gestis Alexandri Magni.

Parmeniscus] Astrologus, quàm sapienter de Autumno & uindemijs scripserit, refert Plinius lib. 18. cap. 31.

Parmeno] pen. corr. (παρμένων) apud Comicos nomen uiri, quasi deses: à παρὰ & μένω, maneo.

Parmularius] Vide Parma.

Parnacides] genus uestium puellarum. Varro de liberis educandis, Vt puellæ habeant potiùs in uestitu chlamydas, encombomata, ac parnacidas, quàm togas. Nonius.

Parnasus] pen. prod. uel, ut alij scribunt, Parnassus (παρνασός) Mons in Phocide, ut scribunt Plinius & Strabo. lib. 9. & Herodotus, Melaq; confirmant. Qui mons duos uertices habet: quorum unum Thitorea, alterum Hyampeium, Herodotus in Vrania tradit: non autē Cytheronem & Heliconem, ut Seruius putauit: seu, ut alij uolunt, Cyrrham, aut Cyrphin, seu Nysam, quòd Cytheron aut Helicon in Bœotia montes disiuncti sunt, ita ut Helicon procul sit à Parnaso circiter quindecim passuum millia, Cytheron uerò triginta. Est igitur Parnasus mons Phocidis, sacer Baccho & Apollini. Ouid. 1. Metam. 64,

Separat Aonios Actæis Phocis ab aruis, &c.
Mons ibi uerticibus petit arduus astra duobus
Nomine Parnasus, superatq; cacumine nubes. Lucan. lib. 5. 15, In hoc monte rupes uel maiestate numinis, uel situ ipso horrorem uisentibus facit, undiq; ferè præceps in formam theatri. Hic est Apollinis Delphici templum: hic fons Castalius, Musis sacer. hic habitauere Pierides, natio Thraciæ: unde Pierius mons, & Pierides Musæ. Sub Parnaso habitauerunt Hiantes populi. Hic fontes Atticam uersus Hippocrene & Aganippe.

Arx umbrosa Parnasi. Ouid. 1. Metam. 94.
Sacri Parnasi cornua. Stat. 5. Thebaid. 117.
Iuga Parnasi. Virgil. eclog. 10. 3.
Summus uertex Parnasi. Catul. Argon. 59. 78.
Biceps Parnasus. Ouid. 2. Metam. 45. Pers. in Procem. 1.
Sacer Parnasus. Stat. 5. Thebaid. 117.

¶ Parnasius, Adiect. (παρνάσιος) Virgil. 6. eclog. 6,

Nec tantum Phœbo gaudet Parnasia rupes.

Laurus Parnasis. Virgil. 2. Georg. 4.
Templa Parnasia. Ouid. 6. Metam. 56.

Parnes] parnethis (πάρνης) mons est Atticæ regionis, diciturq; tam masculino, quàm fœminino genere: ut probat Stephanus. Stat. 12. Thebaid. 124,

— Parnesq; benignus Vitibus.

Parni] sunt Nomades, illi scilicet populi, qui Arsace uiro Scytha duce Parthiam inuaserunt atq; obtinuerunt: quum antea Orchum accolentes, Daiorum finibus miserrimis clauderentur. Strabo lib. 11.

Parnœtes] παρνοίτης, Cognomen fuit additum Callistrato, Atheniensiū Reipublicæ principi. Is aliquando instituit, ut in iudicijs & concionibus numuli quidam distribuerentur. Quæ res tandem uersa est in prouerbium: Reperit obolum Parnœtes. quod in eos nō inscitè conueniet, qui nouum aliquod excogitarunt præmium, quo illectent.

Parnus] πάρνος, Nauta fuit pauperculus, qui ob amissam nauiculam, cum obuijs quibusq; litigabat. Hinc Adagium, Parni scaphula: quod in eos conueniet, qui ob res minutulas multum mouent litium, & querelarum. Erasmus ex Diogeniano.

Paro] paras (ἑτοιμάζω, συντρεπίζω, σκευάζω, εὐτύνω, ὁπλίζω, ἐφοπλίζω, πορσαίνω, πορσύνω) parare, à Pario deducitur, teste Sipontino: nam quæ paramus, quodammodo párere & proferre uidemur. Terent. in Prolog. Phorm. 3,

Maledictis deterrere ne scribat, parat.

Parare & ornare scutis & telis aliquos. Cicer. pro Cecin. 44.
Constituere & parare aliquid alicui. Cic. Curioni, lib. 2. 3. 5.
Parare (κτᾶσθαι) Comparare, acquirere: ut, Parare diuitias, amicos, &c.
Acre parare aliquid. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 26.
Agros alicui sibi parare. Cic. pro Flacco, 56.
Creare & parare. Lucret. lib. 4. 158.
Amicos parare. Cic. de Amic. 50. Terent. Eunuc. 1. 2. 69,
Cupio aliquos parare amicos beneficio meo.
Amor paratur sæpe ludendo. Ouid. 3. de Arte, 74.
Ancillas parare. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 43.
Animos parare, dextrasq;. Liu. 5. belli Maced. 140.
Vina parant animos. Ouid. 1. de Arte, 48.

Arma

Digitized by Google

Arma parare aduersus aliquem. Ouid. 4. Fast. 140.
Aurum alicui parare. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 43.
Bellum parare, Instruere. Cæsar 5. bell. Gall. 210.
Bella parantur mihi. Ouid. 2. de Remed. amor. 1.
Blanditias alicui. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 4.
Campum ad certamen. Virgil. 12. Aeneid. 24.
Casus, pelles, ignem parare. Lucret. lib. 5. 202.
Classis hæc mihi paratur. Stat. 1. Achil. 7.
Cœnã. Cic. ad Atti. lib. 4. 77. 1. Prandiũ, Plaut. Amphit. 16. 17.
Connubia natis. Stat. 2. Achil. 27.
Conuiuia. Virgil. 1. Aeneid. 129.
Instruere & parare conuiuium. Cic. 6. Verr. 54.
Cursus. Virgil. 4. Aeneid. 60.
Dapes. Virgil. 6. eclog. 16.
Dominum sibi parare. Lucan. lib. 6. 52.
Excusationem. Cic. ad Attic. lib. 12. 245. 3.
Exempla alicui. Iuuen. Satyr. 9. 14.
Exequias. Ouid. 2. Fast. 164.
Exitium alteri. Cic. 2. Tusc. 67.
Facinus triste. Ouid. 6. Metam. 125.
Formam. Ouid. 3. de Arte, 47.
Fortunas magnas, & copiam: hoc est, diuitias. Liu. 4. bell. Puni. 100. Plaut. Epid. 7. 4.
Fugam parare. Terent. Phorm. 1. 4. 14.
Quam hic fugam aut furtum parat?
Fugam & socios. Virgil. 1. Aeneid. 73.
Gratiam alicuius. Tacit. lib. 12.
Homines parare, Emere. Catul. de Varo, epigr. 10. 17.
Hortos aliquos. Cic. Attico, lib. 12. 241. 16.
Hospitium. Propert. lib. 3. eleg. 23. 4.
Imber maximus paratur agricolis. Virg. 1. Georg. 86.
Insidias. Ouid. 2. Fast. 43.
Interitum alicui. Cic. 1. de Diuin. 101.
Inuidiam alicui ex sua re familiari. Cic. in Salust. 5.
Iras. Senec. Hippol. 10. 14.
Iter in Macedoniam. Cæsar 3. bell. Ciuil. 131.
Lethum alicui. Lucret. lib. 6. 247.
Locus paratur epulis. Lucan. lib. 7. 161.
Locum ac sedem alicui. Cæsar 1. bell. Gall. 125.
Militum manum, parare, interficiendorum Consulum ciuitatis causa. Cic. in Catil. 10.
Serò medicina paratur, quum, &c. Ouid. 1. de Rem. amor. 19.
Membra paraui pugnæ. Ouid. 9. Metam. 7.
Magnos motus fata parant. Lucan. lib. 2. 14.
Necessitudines. Cæsar 8. bell. Gall. 190.
Necem alicui. Ouid. 1. de Arte, 15.
Orationem sibi parare. Vide Oro.
Orationes aduersus, uel in aliquem. Plaut. Pseud. 7. 39.
: Plin. in Præfat. 13.
Prælia dira. Lucan. lib. 3. 63.
Profectionem. Cæsar 1. bell. Ciuil. 109.
Reditum parat sibi & socijs. Horat. 1. epist. 2. 5.
Magno parantur regna æterna. Lucan. lib. 1. 7.
Sacra parantur. Virg. 2. Aeneid. 27.
Sapientiam. Cic. 1. de Finib. 5.
Se ad aliquid parare, Applicare & accommodare, quod dicitur. Terent. Eunuc. 2. 2. 18. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 30,
Huc te pares, hæc cogites, ad hæc te exerceas.
Erigere & parare se ad dicendum. Cic. in Orat. 67.
In omne nefas ego me paraui. Ouid. 6. Metam.
Solatia sibi. Ouid. 2. de Remed. amor. 11.
Subsidium. Cic. ad Attic. lib. 1. 6. 5.
Tela. Ouid. 3. Metam. 10.
Dulcia uerba alicui. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 4.

Vim. Liu. Alios uim parantes occidit: id est, qui ui tueri se nitebantur. Ouid. 2. Metam. 116, Vim parat & sequitur.
Para ut. Terent. Phorm. 5. 8. 64,
Animo uirili præsentiq; ut sis, para.
Parant defendere telis. Virg. 2. Aeneid. 90.
Ire parat ad urbem. Virg. 1. Aeneid. 137.
Ire parant in nemus. Virg. 4. Aeneid. 24.
Paratum est ita. Plaut. Pœn. 14. 88.
Auidus parandi diuitias. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 15.
¶ Parans, Participium (ἑτοιμάζων) ut, Animi parantes infanda. Statius. 5. Sylu. 2. 18.
¶ Parandus, aliud participium (ἑτοιμαστέος) ut,
Dona paranda. Ouid. ad Lucan. 26.
Scelus parandum est magno animo. Senec. Medea, 12. 10.
¶ Paratus, pen. prod. (ἡτοιμασμένος) Similiter participium. Terent. 4. 4. 15, Quin est paratum argentum.
Vir in quouis loco paratus. Terent. Andr. 4. 3. 4. Donatus, Paratum dixit ad omnes affectus, quicunque de proximo esse possunt.
Paratus & promptus (ἕτοιμος, πρόχειρος) Cic. 1. Verr. 22.
Paratus ab. Vide A uel Ab præpositiones.
Ab omni re paratum esse. Plancus Senatui, lib. 10. 8. 13.
Ab exercitu paratus. Cælius Cicer. lib. 8. 10. 2.
Paratus & meditatus. Cic. 4. Ver. 12, Sed in Siciliam paratus ad prædam, meditatusq; uenire cupiebat.
Paratus ad audiendum. Cic. 2. de Finib. 1.
Paratus ad dolores. Cic. 1. de Finib. 76.
Paratissimus ad dicendum. Cic. 1. Verr. 23.
Præsidijs naturæ, uel, doctrinæ ad dicendum paratus. Cicero 1. de Oratore, 21.
Paratus ad omnem euentum. Cic. ad Toranum, lib. 6. 21. 3.
Ad omne facinus paratissimus homo. Cic. pro Milone, 18.
Paratus & instructus ad iudicium uenit. Cic. 2. Ver. 5.
Ad mentiendum paratus. Cic. de Amic. 81.
Paratus ad omnia. Brutus ad Cic. lib. 11. 13. 11.
Ad permouẽdos animos instructus & paratus. Cic. in Orat. 10.
Paratus ad periculum animus. Cic. 1. Offic. 91.
Consuetudine beneficentiæ paratiores erunt & tanquam exercitatores ad bene de multis promerendũ, quo pluribus profuerint. Cic. 2. Offic. 75.
Paratissimus ad hæc propulsanda. Cic. ad Attic. lib. 5. 94. 2.
Ad uim promptus, ad seditionem paratus, expeditus ad cædem. Cic. 2. de leg. Agrar. 81.
Ad uim paratus. Ouid. 11. Metam. 59.
Contra fortunam paratus. Cic. Luceio, lib. 5. 13. 2.
Animis opibusq; parati. Virgil. 2. Aeneid. 160.
Paratus peditatus. Cic. ad Attic. lib. 6. 185. 4.
Paratior certamini. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Paratissimus tuendæ ciuitatis. Cicer. 2. de Legib. 103. Quædam exemplaria legunt peritissimus.
Paratus omnia perpeti. Cæsar 3. bell. Ciuil. 31.
Animo paratus tueri prouinciã. Plancus Senatui, lib. 10. 8. 14.
Certare parati. Virgil. 5. Aeneid. 22.
Acies parata ferro. Ouid. 3. Fast. 44.
Acies parata neci. Virgil. 2. Aeneid. 67.
Agmen paratum secum habet. Virgil. 5. Aeneid. 110.
Animus paratus bello & paci. Liuius 1. ab Vrbe.
Paratissimo animo sustinere. Cæsar 8. bell. Gall. 149.
Propositum ac paratum auxilium ijs fac tuum esse uideatur. Q. Cic. de Petit. Consul. 15.
Celeritas in respondendo prompta & parata. Cicer. de claris Orator. 79.
Consensu omnium parato, tota deniq; Italia ad contentionem expedita, &c. Cic. pro Sestio, 29.

Digitized by Google

Epulæ paratæ regifico luxu. Virgil. 6. Aeneid. 121.
Fortitudo est satis instructa, armata, parata per sese. Cic. 4. Tusc. 80.
Hospitium nobis paratum. Lucan. lib. 9. 218.
Parati & expediti multa commentatione ac meditatione loci. Cic. 2. de Orat. 65.
Mors parata. Lucan. lib. 8. 7.
Mortis paratæ instrumenta. Ouid. 10. Metam. 77.
Imparatum in paratos incidere. Cic. pro Milone, 41.
Prouincia omnium ciuitatū consensu paratissima. Plancus Senatui, lib. 8. 13.
Thalami parati. Virgil. 7. Aeneid. 20.
Vrbs parata. Virgil. 4. Aeneid. 15.
Paratior. Lucan. lib. 6. 19,

— cæloq; paratior unda.

¶ Paratum, penult. prod. Substantiuum (ἡτοιμασμένον) Terent. Eunuch. 3. 4. 4, Præterijt tempus: quo in loco dictū est; parati nihil est.

¶ Paratus, huius paratus, pen. prod. (κατασκευή) Ipse parandi actus. Quint. lib. 10. cap. 1, Copiosus uerborū sit paratus. Id est, apparatus. Tacitus libro 5, Gazam, & paratus regios adijcit.

Graues, paratus rerum. Stat. 2. Thebaid. 21.
Principalis paratus. Tacit. lib. 18.
Funebris paratus. Tacit. lib. 13.
Opus impar uestris paratibus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 1.
Celebrare aliquid ingenti & insolito paratu. Tacit. lib. 18.
Largis paratibus uti. Ouid. epist. 15. 39.
Induta Tyrios paratus. Ouidius 3. Fastor. 126. Id est, induta Tyrio uestitu.
Paratè, pen. prod. Aduerbium (κατεσκευασμένως) Promptè & expeditè. Plaut. Epid. 8. 38.
Paratè uenire ad dicendum. Cic. de clar. Orat. 130, Is tamen ad dicendum ueniebat magis audacter, quàm paratè. Idem pro Rosc. Amer. 43, Tamen diligentius, paratiusq; uenisses.
Paratius dimicare. Cic. 1. Offic. 117.
Paratissimè respondit: id est, promptissimè. Plin. epist. 9. lib. 3.

¶ Parito, paritas, pen. corr. (σύντονομαι) paritare, Frequentatiuum. Plaut. Merc. 12. 64,

Quid tu ais, qui quum illuc, quo nunc ire paritas ueneris, &c.

¶ Parabilis, & hoc parabile, pen. corr. (δυνπόριστος) Quod in promptu est, & citò haberi potest. Cic. 1. de Finib. 71, Propterea quòd ipsa natura diuitias quibus contenta sit, & parabiles, & terminatas habet.

Venus parabilis & facilis. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 24.
Victus parabilis. Curtius lib. 6.

Paro] paronis (πάρων) Nauiculi genus, inquit Festus, ad cuius similitudinem Myoparo dicitur, pyraticum nauigium. Brigantinus hodie aut Gallio uocatur, teste Budæo.

Parochus] Parochi, pen. corr. (πάροχος) Parochi, qui peregrinis salem & ligna præbebant, inquit Acron. De quibus Horatius 1. Serm. Satyr. 5. 10,

— & parochi quæ debent ligna salemq;. Quos Porphyrio Copiarios à Latinis uocatos esse tradit, qui salem & ligna ijs præstabant, qui Reipub. causa peregrè ibant. Sub nomine autem harum specierum omnia hospitibus necessaria intelligimus, ut idem Acron alibi sentire uidetur, libro 2. Serm. Satyr. 8. 8. ubi Horatius parochum pro conuiuatore posuit,

— uertere pallor
Tum parochi faciem nil sic metuentis, ut acres
Potores. Cicero in priore significatione usus est ad Atticum, lib. 13. 261. 5, Ariarathes Ariobarzani filius Romam uenit: uult opinor regnū aliquod emere à Cæsare. nam quomodo nunc est, pedem ubi ponat in suo non habet: omnino eum Sestius noster parochis publicis occupauit. Sunt qui parochias inde appellatas esse censeant: quibus singulis sacerdotes sui destinati sunt, ab exhibitione scilicet sanctifici crustuli, sacrosanctiq; panificij. Ego uerò non parochias primùm, sed parœcias appellatas esse censeo. Budæus.

Parochi non solùm sunt qui præbenda magistratibus redemerunt. Verumetiam equi, qui cursus publici causa præbētur: quæ tamen significatio à superiori deducta uidetur. Ita fit ut in illa actionis, in hac perpessionis sensus insit. Theodoretus, μικροῦ δὲ καὶ αὐτὸν διεχρήσαντο, εἰ μή τινι τῶν παρόχων ἵππων ἐπιβὰς καὶ τὴν ἔλασιν διεσώθη. Annotauit Turnebus.

Paroculi] paroculorum, à paribus oculis dicūtur. Suetonius in libro de claris Rhetoribus, de Sext. Clodio, Malè oculatus & dicax paroculorum.

De Parodontidibus] Vide Celsum, lib. 6. cap. 13.

Parœcus] parœci, m. g. (πάροικος) Parœci, sunt accolæ: quare qui fanum aliquod accolunt, parœci dicti sunt, eiusdē scilicet fani consortes. Et parœcia accolarum conuentus & accolatus, sacraq; uicinia. nam πάροικοι etiam οἱ πρόσοικοι dicuntur, id est uicini: legiq; ipse hoc uerbum apud Græcos in ea significatioue, nisi falsus sum opinione. Quòd si Latinè loqui magis placet, Latinè scientibus, Curiæ dici possunt: unde curiones olim dicti: & πάροικοι, ipsi curiales. Budæus.

Parœmia] parœmiæ (παροιμία) definitore Donato; est accommodatum rebus temporibusq; prouerbium. Diomedes autem diffinit hunc in modum, Parœmia est prouerbij uulgaris usurpatio, rebus temporibusq; accommodata.

Parolene] est brachij pars quædam, de qua Cælius Rhodiginus lib. 4. cap. 3. sit scribit Brachij prominens summitas dicitur acromia, aut humeri caput: item epomis, & acrocolia, apud Iulium Pollucem: Vbi articulus obfirmatur, Entyposis, uel humeri acetabulum, extrinsecus musculi, intus parolene.

Paromœon] παρόμοιον, Figura quoties est uerborum in oratione aliqua similitudo. Terent. And. 1. 5. 7,

— id mutauit, quoniam me immutatum uidet. Vbi Donatus, παρόμοιον. nam quoties uerba sunt, παρόμοιον dicitur: quoties nomina, παρωνομασία. Idem in sua editione secunda, Paromœon est, quando ab eisdem literis diuersa nomina sumuntur: ut, O Tite tute Tati tibi tāta tyranne tulisti.

Paromologia] penult. corr. (παρομολογία) schema est, quod fit cum aliquot res aduersario concedimus: deinde aliquid inferimus quod aut maius sit quàm superiora, aut etiā omnia quæ posuimus, infirmet: ut, Sume hoc ab iudicibus nostra uoluntate: neminem illi propiorem cognatum quàm tè, fuisse concedimus. officia tua nonnulla in illum extitisse, stipendia uos unà fecisse aliquandiu, nemo negat. Sed quid contra testamentum dicis, in quo scriptus hic est? Ex Hyperide est exemplum hoc. Rutilius Lupus.

Paromphalon] est concretio tofi in umbilico. Galenus in Finition. medic.

Paronomasia] pen. corr. (παρωνομασία) schema est, ueluti quædam denominatio: uel quoties aliud nomen efficitur ex alio. Terent. Andr. 1. 3. 13, Nam inceptio est amentium, non amantium. Vbi Donatus, Amabant ueteres de proximo similia dicere: ut, Cic. 6. Verr. 23, Minus clarum putauit fore quod de armario, quàm quod de sacrario esset ablatum. Et quidem si in uerbis sunt, paromœon dicitur: in nominibus, paronomasia.

Paronychia] paronychiæ, penult. corr. fœ. g. (παρωνυχία) Abscessus

Abscessus circa radices unguium. Plin. libro 23. cap. 3. 1, Gingiuarum inflammationibus, paronychijs, sordidisq; ulceribus excrescentibus. Plinius tamen genere neutro profert, ut lib. 24. cap. ult. 11, Altero quod est aizoo simile, ad paronychia & pterigia unguium, & quum caro unguibus increuit, utuntur cum axungia. Idem lib. 28. cap. 8. 1. Paronychia dicta à παρὰ, ad: ὄνυξ, unguis: quasi ad unguem.

¶Paronychia, herba ab effectu sic appellata, sanat enim paronychias. Dioscorides lib. 4. cap. 49. Gale. lib. 3. de Simplic. medicam. facultatibus.

Paropamisadæ] παροπαμισάδαι, populi Asiæ, qui (sicut refert Ptolemæus) ab Oriente parte Indiæ, ab Occasu Arabiæ terminantur, à Meridie Arachosiæ. Meminit horũ & Plin. lib. 6. cap. 20. & 23, Etenim pleriq; ab Occidente nõ Indo amne determinant, sed adijciunt quatuor satrapias, Gedrosas, Arachotas, Arios, & Paramisadas.

Paropis] παροψὶς, Inter instrumenta muliebria annumeratur Polluci lib. 10. cap. 28.

Paropsis] paropsidis, pen. corr. f. g. (παροψὶς) Patinæ genus aliquantum concauæ, in qua obsonia ponuntur. Iuuen. Satyr. 3. 15, —quàm multa magnaq; paropside cœnat. Græcum est, παρόψις, παροψίδιον. Suet. in Galba, cap. 12, Et ordinario quidem dispensatori breuiarium rationum offerenti, paropsidem leguminis pro sedulitate ac diligentia porrexisse. Martial. lib. 11. 28,

Cui portat gaudens ancilla paropside rubra
Alecem, sed quam protinus illa uoret.

Paropsis, inquit Bayfius, antiquis non solum pro uili obsonio & iure & etiã maza, sed etiã pro uase escario sumebatur. Videto libellum de Vasculis.

Paropsis malorum, Prouerbiali figura apud Athenæum, lib. 9. dixit Antiphanes, quod de uehementer improbis, & omni facinorum genere contaminatis usurpare licebit. Ducta est Metaphora à disco, in quo uaria eduliorum genera apponi solebant, sed quæ uoluptatem afferant, quo gratior est tropus deflectens in contrarium.

Paros] πάρος, Insula est una ex Cycladibus, quæ à Delo triginta quinq; millibus distat, ex qua Parius lapis, marmoreus cãdidissimus, è quo multa signa fiunt. Hanc primò Plateam, postea Minoidam uocitarunt. In ea est oppidum etiam Paros uocitatum. Virg. 3. Aeneid. 26,

—niueamq; Paron. A' candore marmoris.

Marmorea Paros. Ouid. 7. Metam. 93.

¶Parius, Adiectiuum (πάριος) ut, Parius lapis, qui & Lydius, quo aurum probatur. Et Parium marmor, candidum, quod omnium optimum erat. Virgil. 1. Aeneid. 120. Idem 3. Georg. 6, Stabant & Parij lapides spirantia signa. Vbi Seruius, in templo Cæsaris maiorum statuas eius dicit se esse positurum, quas commendat & à pretioso marmore, & ab arte.

Marmor parium. Horat. 1. Carm. ode 19. 2.

Iuga paria. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 11.

Parotis] pen. prod. parotidis, pen. corr. (παρωτὶς) Apostema est circa aurem. Plin. lib. 20. cap. 1. 2, Parotidas, & panos sanat. Græci παρὰ, ad: & ὦτα, aures dicunt.

Paroxysmus] παροξυσμὸς, Stimulatio, concitatio, exacerbatio, παροξύνειν enim est incitare. Hoc etiam nomine Græci appellant accessum febris, hoc est, exasperationem, quæ statis temporibus fieri consueuit. de quo multa Galen.

Parra] parræ, Genus auis inauspicatæ, Horat. 3. Carm. ode 27. 1, Impios parræ recinentis omen. Plin. lib. 18. cap. 29, Auem parram oriente Sirio ipso die non apparere, donec occidat.

Parrhasia] παῤῥασία, regio in Peloponneso, dicta Arcadia, Lycaonis patria. Vnde Parrhasius. Virgil. 8. Aen. 69,

Parrhasio dictum Panos de more Lycæi.

In ea mons est Lycæus, in quo bicornis Fauni templum fuerat, à quo Lycæa ludicra illi sacrata, nobis Lupercalia dicta. Vide Ouid. lib. 2. Fast. 85,

Quis uetat Arcadico dictos à monte Lupercos?
Faunus in Arcadia templa Lycæus habet.

¶Parrhasius, Adiectiuum (παῤῥάσιος) ut, Antra Parrhasia. Stat. 11. Theb. 36.

Coloni Parrhasij. Claud. de bel. Getico, 39.

Dea Parrhasia. Ouid. 1. Fast. 124.

Niues Parrhasiæ. Ouid. 2. Fast. 56.

¶Parrhasis, pen. corr. huius Parrhasidis (παῤῥασὶς) Patronymicum fœmininum, dicitur Calysto. Ouid. 2. Metam. 92, Parrhasis erubuit.

Stellæ Parrhasides. Ouid. 4. Fast. 116.

Vrsa Parrhasis. Ouid. epist. 17. 31.

Parrhasiades] ob immodicam procacitatẽ dictus est Demochares: sicut ob morum ferocitatem Demosthenem Argen serpentis nomine uocitarunt. Alexand. Alex. lib. 2. cap. 11.

Parrhasius] παῤῥάσιος, Ephesius pictor, uenit in certamen cum Zeuxide. Et quum ille detulisset uuas pictas tanto successu, ut in scenam aues aduolarent: ipse detulisse linteum pictum traditur, in ueritate repræsentata, ut Zeuxis alitum iudicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo ostendi picturam, atq; intellecto errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipse aues fefellisset, Parrhasius autem se artificem. Hæc Plin. lib. 35. cap. 10.

Parricidium] Vide Paricidium.

Pars] partis, fœm. gen. (μέρος, μοῖρα, ἀπόλαυμος) Portio. Partes autem dicuntur in quas diuiditur totũ. Quidem partem à pari dictam existimant: quòd partes simul iunctæ pares, hoc est, æquales sint toti. Alij à Pario, siue partu: quòd pars à toto deducta, & quasi parta sit. Alij à paruum: quòd pars, parũ quiddã sit respectu totius. Terẽ. in Prol. Adel. 23,

Senes qui primi uenient, hi partem aperient.
In agendo, partem ostendent.

Idem Heaut. 4. 5. 50,

Omnes te in lauta, & bene aucta parte putant.

Constantiæ, moderationis, temperantiæ partes à natura datæ sunt. Cic. 1. Offic. 138.

Omnes omnium gentium partes tribus triumphis deuinxit. Cicer. in Pisonem, 22. De Pompeio.

Mundi partes. Lucret. lib. 5. 30.

Pars philosophiæ. Cic. 1. Acad. 67.

Sensus partem si ullam habes, hæc te lacerat, hæc cruentat oratio. Cic. 2. Philip. 90.

Pars spectatorum, pars hominum, pro quodam incerto numero. Plaut. Truc. 4. 11. Idem Trinum. 3. 9.

Terrarum pars. Plin. lib. 13. cap. 4. 1.

A' Meridianis partibus. Plin. lib. 7. cap. 50. ad finem.

Vitæ partes. Cic pro Font. 25.

Partes de cœna. Suetonius in Domitiano, cap. 11.

Pars æqua amoris. Terent. Eunuc. 1. 2. 12.

Auersa pars. Vide Auerto.

Centesima pars. Vide Centum.

Coæqua pars. Vide Coequus.

Confirmans pars. Quintil. lib. 5. cap. 10. 6.

Exigua pars montis. Virg. 10. Aeneid. 26.

Exigua pars temporis. Lucret. lib. 3. 82.

Exiguissima pars restat de turba fratrum. Ouid. epist. 14. 22.

Immensa pars. Seneca Hippol. 10. 12.

Incultæ partes mundi. Vide Incolo.

Inferior pars. Lucret. lib. 5. 58.

Intima parte urbis. Vide Intra.

Leua

Leua pars. Ouid. 8. Metam. 45.
Magna pars Arabiæ. Vide Magnus.
Melior pars diei. Vide Melior, in Bonus.
Perexigua pars. Vide Perexiguus.
Quarta pars diei præterita. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 8.
Sinistra in parte murorum. Virg. 9. Aeneid. 94.
Vltima pars uitæ. Virgil. 4. eclog. 11.
Addere partes illæsas uitiatis. Vide Addo.
Adimere partem, & Dare partem, contraria. Cic. 7. Verr. 68.
Rerum pars altera adempta est. Virgil. 9. Aeneid. 27.
Amplectitur plures partes genus. Cic. 1. de Inuent. 47.
Conducere partes in unum. Lucret. lib. 1. 81.
Constituere partes. Quint. lib. 3. cap. 9. 5.
Cōstituere partes causæ singulas in suis digitis. Vide Cōstituo
Contexere partes. Quint. in Procem. lib. 4. 6.
Deserere partem. Quintil. in Procem. lib. 1. 14.
Dilata pars laborum. Ouid. 3. Metam. 35.
Ad minutas partes dispergi. Lucret. lib. 4. 181.
Distribuere partibus aliqua. Cic. 1. de Orat. 54.
Facere partes. Cic. 2. de Orat. 200. Hoc est, in partes diuidere. Vide Facio.
In ambas partes se findit uia. Virg. 6. Aeneid. 108.
Diuersis partibus immissi ignes. Virgil. 12. Aeneid. 105.
Ingredi partem. Quintil. lib. 4. cap. 3. 1.
Occupare partem. Quintil. in Procem. lib. 1. 14.
Idoneam aliquam partem relinquere. Author ad Heren. libro 2. 67.
Nullam partem noctis requiescere. Cic. pro Roscio Amer. 59.
Reuulsa pars è monte. Ouid. 13. Metam. 187.
Sumere partem Falerni. Horat. 1. Carm. ode 27. 2.
Tenuit partes illas, pro Per illam regionem iter habuit. Cic. ad Atticum, lib. 3. 42. 1.
Vocari in partem curarum. Tacit. lib. 1.
Omni à parte timetur. Ouid. 10. Metam. 75.
Ab aliqua parte argumentationes aduersariorum labefactare. Author ad Heren. lib. 2. 65.
Ab Orientis partibus uirtutis tuæ lumen, ut eluceat opto. Cic. Cassio, lib. 12. 5. 8.
Vetant hoc alicubi uenti: ut in Africa, & in Narbonensis prouinciæ partibus. Plin. lib. 14. cap. 1. 5.
De parte sinistra. Vide De.
Fulminat de parte Boreæ. Virgil. 1. Georg. 74.
Pars, triplicatum. Martial. lib. 8. 41,

Pars maxillarum tonsa est tibi, pars tibi rasa est:
Pars uulsa est: unius quis putet esse caput?

Pars magna, quod & Bona pars dicitur: hoc est, Multi. Plaut. Mostel. 3. 22,

Magna pars moram hanc sibi induxerunt, donec, &c.

Magna pars uestrum. Terent. in Prol. Heaut. 8.
Morbi magnam deponere partem. Horat. 1. epist. 1. 7.
Magnam partem habere in re aliqua. Virg. 6. Aeneid. 75.
Magna pars fui. Virg. 2. Aeneid. 1.
Pars maior. Cicer. 1. Offic. 166, Alij multitudinis iudicio feruntur, quæq; maiori parti pulcherrima uidentur, ea maximè exoptant.
Maiorem partem æui conterere somno. Lucret. lib. 3. 213.
Diei maiorem partem alicubi sedere. Cic. 6. Verr. 48.
Vigilare maiorem partem noctis. Cic. 1. de Diuin. 104.
Maiorē partē populi suffragijs priuauit. Cic. 2. de leg. Agr. 35.
Maxima pars hominum. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 25.
Multa pars mei. Horat. 3. Carm. ode 30. 2.
Pars multa, pro Pleriq;. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 2.
Bona pars, Magna. Horat. de Arte, 60. Vide Bonus.
Bona pars hominum. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 13.
Bonam partem sermonis in aliquam diem differre. Cic. secundo de Orat. 9.
Optima pars lucis mensæ est data, Maxima pars. Ouidius 7. Metamorph. 135.
Celeberrimæ & maximæ partes urbis, pro Maxima parte habitantium. Cic. pro Domo sua, 113.
Celeberrima pars Romæ. Stat. 1. Sylu. 2. 47.
Magna ex parte, pro Plerunq;. Plin. lib. 8. cap. 54. de simijs.
Ex magna parte. Quint. lib. 10. cap. 1, Ex magna parte Ciceronem, quantus est fecit.
Assentiri alicui magna ex parte. Cic. Attic. lib. 7. 123. 4.
Omnino aut magna ex parte liberari. Cic. 1. Tusc. 1.
Multo maxima ex parte liberæ religione domus. Cic. de Arusp. respon. 8.
Maxima parte. Vide Magnus.
¶ Parte, ablatiuus: pro Partim. Plaut. Rud. 5. 6.

— sed id si parte curaui, ut cauerem:
Tum hoc mihi indecorè, iniquè, immodestè datis dij.

Parte, geminatum. Plin. lib. 37. cap. 11. 5, Melichloron est geminus: parte flauus, parte melleus.
Hinc, & parte alia. Virg. 8. Aeneid. 136,

Hinc Augustus agens Italos in prælia Cæsar. Et paulo pòst, 137, Parte alia uentis, & dijs Agrippa secundis
Arduus, agmen agens.

¶ Parti, Ablatiuus quo sæpe utitur Lucretius: ut lib. 3.

Vt sensus alios in parti quenque sua scit Dissolui, &c.

de Anima: Id est, in parte. Lambin.
Duabus partibus. Cic. 5. Verr. 40, Quid si duabus partibus doceo te amplius frumenti abstulisse, quàm Pop. Rom. misisse?
Partibus, & paulatim. Colum. lib. 2. cap. 3. 1, Non multum, nec uniuersum cibum, sed partibus & paulatim præbere conuenit.
Multis partibus maior. Vide Multus.
Ne minima quidem parte. Vide Minor, in Paruus.
Plus iusta parte. Virg. 1. Georg. 7.
Plus media parte. Ouid. 3. Metam. 9.
Ex parte. Quintil. libro 6. cap. 4, Pisces ex parte adusti & uersati.
Dimidia ex parte sacerdotes non habebit Romanus Populus. Cic. pro Domo sua, 30.
Gaudere ex parte. Cic. Quint. frat. lib. 3. 17. 12.
Ex altera parte. Cic. 3. Verr. 53.
Ex altera parte grauiter, ex altera acutè extrema sonant. Cic. in Som. Scipion. 16. De motu cæli.
Vtraq; ex parte subniti alicui rei. Cic. in Som. Scip. 21.
Omni ex parte diligentissimè aliquid considerare. Cicer. 2. de Diuinat. 47.
Ostendit se ex omnibus partibus amor tuus in his literis. Cicer. Luceio, lib. 5. 15. 1.
In parte, pro Partim. Quintil. lib. 5. cap. 7, Patronorum in parte expeditior, in parte difficilior interrogatio est.
In hac parte, In parte causæ, uel laboris. Vide In præposit.
In partem, & In partem dimidiam. Vide In præpositionem.
Ire aliam in partem. Lucret. lib. 4. 91.
Abundare in omnem partem. Vide Abundo.
In utranq; partem. Vide In præpositionem.
In utranq; partem magna est uis in fortuna uel ad secundas res, uel ad aduersas. Cic. 2. Offic. 26.
Neutram in partem. Vide Neuter.
Neutram in partem sine hominum opibus & studijs hæc effici possunt. Cic. 2. Offic. 27.
Nullam in partem. Vide Nullus.
Nullam in partem tua interest. Cic. Memm. lib. 13. 1. 4.
In eam partem moueri. Cic. 4. in Catil. 76.

Digitized by Google

Peccare in eam partem quæ cautior est. Cicero pro Roscio Amer. 33.
Facere uerba in aliquam partem. Cic. Att. lib. 8. 147. 11.
Distrahuntur in contrarias partes impotentiam cupiditates. Cic. 5. Tusc. 85.
In contrarias partes omnium rerum facultas ex iisdē locis suppeditatur. Cic. 2. de Orat. 118.
In contrarias partes fluxerunt flumina. Cic. 1. de Diuinatione, 132.
Varias in partes rapere animum. Virg. 4. Aen. 57.
In omnes partes uersabat animum. Virg. 4. Aen. 126.
In omnes partes: pro Omnibus modis. Cicero ad Atticum, libro 11. 214. 3.
In omnes partes huius uitæ præceptis confirmari potest. Cicero 1. Offic. 12.
In omnes partes aliquem defendere. Vatinius Ciceroni, libro 5. 10. 10.
In omnes partes multos fallere. Cic. pro Sestio, 15.
In omnes partes aliquid ualere. Cic. Marcello, lib. 4. 10. 4.
In omnibus partibus argumentationes aduersariorum tentare. Author ad Heren. lib. 2. 65.
In optimam partem accipere, id est, boni consulere, & bene interpretari. Cic. ad Att. lib. 10. 194. 3.
Cognosci in partem optimam. Vide Cognosco.
Peiorem in partem uersa & mutata sunt omnia. Cicero pro Rosc. Amer. 62.
Peiorem in partem liquitur ætas. Lucret. lib. 2. 226.
Mitiorem in partem interpretari. Vide Mitis.
In deteriores partes retro cedere. Lucret. lib. 2. 103.
Pars de. Terent. Heaut. 4. 1. 35, Si moreretur, ne expers partis esset de nostris bonis.
Quartæ partis hæres. Hor. 2. Serm. Satyr. 5. 21.
Regnorum pars reddita cessit Heleno. Virgilius 3. Aen. 67.
Accipere partem suam. Senec. Thyeste, 6. 11.
In partem aliquos uocare. Cic. pro Cecin. 9.
Pars, in corpore. Celsus libro 2. capite 11, Vsus autem cucurbitulæ præcipuus est, ubi non in toto corpore, sed in parte aliqua uitium est, quem exhauriri ad confirmandum ualetudinem satis est.
Euocatur inflammatio in partes quæ coniunctæ sunt. Cels. lib. 7. cap. 7. de Aegilope.
Mutilatis partibus trunca membra. Ouid. in Ibin, 110.
Genitales partes corporis. Lucret. lib. 4. 210.
Obscœnæ partes. Ouid. 2. de Arte, 117.
Tegendas partes uelare. Ouid. 13. Metam. 96.
Pro uirili parte, pro uiribus. Ouid. 5. Trist. eleg. 12. 5.
Pro sua quisq; parte. Id est, pro uirili. Cic. ad Cassium, libro 15. 15. 10. Idem 6. Verr. 73, Præcipuè quòd in his artibus pro mea parte uersor, quarum, ille princeps fuit.
Pro sua parte ut ita fieret adiuuare. Cicero Metello, libro 5. 2. 27.
Pars, pro Initio eleganter sumitur. Celsus, Parsq; sanitatis est uomitum esse suppressum. Sic Virg. 5. Aen. 54,
Pars mihi pacis erit. Et Cic. Philip. 290, Mors in beneficij partem numeretur. Budæus.
Pars, pro partim. Tranquillus, Milites pars uictoriæ fiducia, pars ignominiæ dolore, ad omnem lætitiā audaciāq; processerunt. Budæus.
Virgo comitum pars una mearum. Ouid. 2. Met. 86.
Pars, pro Vxore. Plaut. Menæb. 11. 14, Satur nunc loquitur de me, & de parti mea.
Partes primas agere, dicitur in comœdijs, qui primas tenet. Terent. in Prol. Phor. 28, Quia primas partes qui aget, is erit Phormio. Cic. ad Att. lib. 13. 276. 4. de Orat. suo. Puero me hic sermo inducitur, ut nullæ esse possent partes meæ.
Secundas partes tractat minus. Hor. 1. epist. 19. 3.
Primarum partium actores sæpius in scenam progrediebantur: secundarum, qui minus, minusq; authore Pediano. Actores enim secundarum partium omnia summissè agunt, inquit Porphyrio. Cicero 1. Verr. 26, Vt in actoribus Græcis fieri uidemus, sæpe illum qui est secundarum aut tertiarum partium, quum possit aliquanto clarius dicere, quàm ipse primarum, multum summittere, ut ille princeps quàm maximè excellat. Budæus.
Primarum partium esse. Cic. pro Flacco, 51.
Est aliqua mea pars uirilis quòd eius ciuitatis sum, quam ille amplam, &c. Cic. 6. Verr. 73.
Priores partes habere apud aliquem. Terent. Eunuch. 1. 2. 71. Vide Habeo.
In parte aliqua hærere apud aliquem. Terent. Eunu. 5. 9. 25.
Habere magnas partes publicanorum. Cicero pro Rabirio Posthumo, 2.
Priores partes tribuere alicui. Cic. ad Qu. fratrem, libro 3. 20. 6. Id est, pluris facere.
Primas in dicendo partes alicui concedere. Cic. 1. Verr. 27.
Meæ partes sunt, pro meum officium, unde etiam Alicuius partes desiderare, hoc est, Diligentiam expostulare dicitur. Cic. Bruto, lib. 11. 14. 6, Si ita est, omnia faciliora: sin aliter, magnum negotium, cuius exitum non extimesco, tuæ partes sunt. Idem ad Att. lib. 7. 144. 3, Sin erit bellum, ut uideo fore, meæ partes non desiderabuntur.
Non sunt meæ partes id facere. Cic. 3. Verr. 44.
Officium & partes. Hor. de Arte, 64.
Partes & patrocinium. Cic. 1. de Diuin. 169.
Partes alicuius agere, Fungi alicuius munere & officio. Teret. Phorm. 5. 5. 7, Vicissim partes tuas acturus est. A. quas? P. ut fugitet patrē. Te suā rogauit rursum ut ageres, causam ut pro se diceres. Vbi Donatus, Partem iterum subaudiamus: & est ζεῦγμα à superiore. Ita Donatus. Videretur potius sic legendum, Vt ageres causam: ut post Diceres subaudiretur Causam. nam Causam alicuius agere, & Pro aliquo causam dicere, dicimus: Partem uerò alicuius agere, singulariter non dicitur, sed Partes agere. Vide Agere partes. Ouid. 6. Fast. 14, Blandior, & partes penè rogantis ago.
Agere partes lenitatis & misericordiæ. Cic. pro Muræn. 5.
Partes tuas defende. Plaut. Milit. 10. 215.
Dare partes alicui & mittere in negotium. Cicero pro Rabirio Posthumo, 2.
Mea pars etsi nemini cedit, fac ut tua cæteros uincat. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 63.
Duras fratris partes prædicas. Terent. Eunuch. 2. 3. 62.
Partem meam loquendi trado tibi. Plaut. Asin. 10. 14.
Nostræ parti timeo, quid hic respondeat. Terent. Andr. 2. 5. 8.
Eripere partes alicuius. Cic. in Vatin. 22.
Imponere partes alicui. Vide Impono.
Duriores partes alicui imponere. Cic. Att. lib. 10. 198. 2.
Seniles partes mandare iuueni. Hor. de Arte, 36.
Viriles partes mandare puero. Idem, Ibidem.
Accusatoris partes obtinere. Cic. pro Quintio, 4.
Omittere suas partes. Quint. lib. 2. cap. 1. 2.
Peragere partes suas. Vide Perago.
Dignitatis & libertatis partem nullam in posterum sibi relinquere. Cic. Lent. lib. 1. 9. 8.
Subire partes. Quint. lib. 6. cap. 1. 18.
Partes alicuius suscipere. Cic. 6. Verr. 70.
Officia & partes pro aliquo suscipere. Cic. in Vatin. 22.

Digitized by Google

Officia & partes imperatoris suscipere. Cicero Appio, libro 3.10.5.
Personam aliquam & partes sustinere. Cicero de Arusp.respon.57.
Tribuere aliquas partes alicui. Cicero 1. de Natura deorum, 48.
Dare populi ad partes aliquid. Cicero 2. de leg. Agraria, 32, *Domitius quod per ceremonias populi fieri non poterat, ratione assecutus est, ut id quoad fas esset, quoad liceret, populi ad partes daret.*
Parte utraq; audita: In litibus dicitur. Plin. in Panegyr. 280. *Quo facilius, uelut audita utraq; parte, dispiceres quid statuendum putares.*
Pars diuersa, uel aduersa. Quint. lib. 4. cap. 1, *Partis aduersæ patronus.* Idem lib. 5. cap. 7, *Turbantur enim, & à patronis diuersæ partis inducuntur in laqueum.*
Pars, pro Factione. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2.16.12, *Damus operam ne cuius animum offendamus, atq; ut etiam ab iis ipsis qui nos cum Cæsare non coniunctos dolent, diligamur: ab æquis uerò, aut etiam à propensis in hanc partem excolamur & amemur.* Idem ad Plancum lib. 13.30.17, *Quod fuerim moderatior temperatiorq;, quàm in ea parte quisquam: id me maximè fecisse authoritate Capitonis.*
Descendere in partes. Tacit. lib. 15.
Ducere aliquem in partes. Tacit. lib. 15.
Fouere partes. Tacit. lib. 17.
Habere aliquem in partibus, significat Addictum aliquem habere fauentemq;. Tacit. lib. 13.
Surgentes partes. Tacit. lib. 19.
Trahere aliquem in partes. Tacit. lib. 4.
Transgredi in partes. Tacit. lib. 17.
Transire in partes. Idem, Ibidem.
Tutari partes alicuius. Hor. 2. epist. 1.35.
Parti, pro Parte. Lucret. lib. 6.145.

Ille ex æstifera parti uenit amnis ab Austro. Idem, libro 4.105.

¶ *Particula, particulæ,* pen. cor. Dimin. (μικρὸς, μόριον, τμῆμα) Cic. 4. Acad. 211, *Anaxagoras materiam infinitam, sed ex ea particulas similes inter se minutas eas primùm confusas, postea in ordinem adductas mente diuina.*
Copia particularum. Lucret. lib. 4.156.
Arenæ particulam dare ossibus & capiti inhumato. Horatius 1. Carm. ode 28.5.
Auræ diuinæ particula. Hor. 2. Serm. Satyr. 2.16.
Particula minima malorum. Iuuen. Satyr. 13.2.
Iustitiæ particula. Cic. 2. Offic. 56.
Perfecti quædam particula est homo non perfectus. Cicero 2. de Natur. deor. 53.
Venti particulam sentire. Lucret. lib. 4.53.
Minutæ rerum particulæ. Quint. lib. 3. cap. 11.15.
Tenuissimæ particulæ. Cic. 2. de Orat. 88.
Facere particulas. Quint. lib. 4. cap. 5.18.
Defecta particula. Hor. 1. Carm. ode 16.6.

¶ *Particulariter,* penultima correpta, cui opponitur Generaliter. Firmicus libro 5. cap. 1. ad fin. *Quia igitur generaliter diximus quid cæli cardines significent, nunc magis particulariter, quid horoscopus in stellarum finibus constitutus faciat, explicemus.*

¶ *Particulatim,* pen. prod. Aduerb. (κατὰ μέρος) Membratim, per Partes. Plin. libro 9. capite 15.4, *Particulatimq; confectæ, in genera cybiorum dispartiuntur.* Colum. lib. 7. cap. 5.3, *Nam particulatim facilius, quàm uniuersus conualescit.* De ouium grege.
Particulatim, pro Separatim, quod uulgò dicimus Particulariter. Seneca epist. 68, *Vota quædam aperta & professa sunt, quæ particulatim fiunt.*
Summatim & Particulatim, contraria. Author ad Herennium, lib. 1.14.

¶ *Particeps,* pen. corr. *participis,* pen. corr. om. gen. (μέτοχος, κοινωνὸς, ἔμμορος, μέθεξις) Qui partem capit. Terentius Heaut. 1.1.98, *Nisi ubi ille huc saluos redierit meus particeps.*
Particeps & Expers, contraria. Cic. 2. de Fin. 64.
Particeps & socius & adiutor. Cic. Att. lib. 9.181.10.
Amoris uestri particeps. Catul. in Camerium, epig. 51.5.
Participem esse artis, & Carere arte, contraria. Cicero primo de Diuin. 63.
Coniurationis particeps, Conscius. Cic. 3. in Catil. 58.
Connubij particeps, & socia regni Iuno. Cicero Antequam iret in exil. 15.
Socius & consocius in re aliqua, consiliorumq; particeps. Cic. ad Att. lib. 1.13.2.
Fortunarum omnium socius & particeps. Cicero pro Fonteio, 30.
Hereditatis diripiendæ participes. Cic. 6. Verr. 122.
Iræ participes dij. Ouid. 3. Trist. eleg. 2.6.
Laudis eiusdem participes. Cic. pro Archia, 18.
Mentis & rationis particeps pars animi. Cicero 1. de Diuinatione, 107.
Omnes omnium participes uirtutes sunt. Cicero 5. de Finibus, 119.
Operum participes. Ouid. 3. Metam. 30.
Periculorum particeps. Curt. in princip. lib. 7.
Particeps pudoris ac uerecundiæ homo. Cicero 4. de Finibus, 30.
Compos & particeps rationis animus. Cic. de Vniuers. 35.
Sententiæ atq; opinionis meæ quoniam uoluistis esse participes, nihil occultabo. Cic. 1. de Orat. 83.
Studij participem habere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5.9.
Particeps uitij. Cic. 3. de Leg. 43.
Particeps illi alicuius rei. Curtius lib. 6, *Tum Dymnus aperit in tertium diem insidias regi comparatas, seq; eius consilij fortibus uiribus & illustribus esse participem.*
Particeps illi in, &c. Quintil. Declam. 3, *Mater prædura, & in plerisq; ruris operibus marito particeps.*
Participem facere aliquem rei alicuius, Est ei communicare quicquid est. Plaut. Epid. 5.82. Terent. Heaut. 3.1.19, *Cuius maximè te fieri participem cupis.*
Feci continuò omnes participes meæ uoluptatis. Cicero Planco, lib. 10.12.4.
Participem habere. Cæs. 3. bel. Ciuil. 233.

¶ *Participo, participas,* pen. correp. (μετέχω, κοινωνέω, μεταλαμβάνω, συμμεταλαμβάνω) participare, Participem facere & fieri. Plaut. Persa, 12.6.

Nunc ob eam rem inter nos participes, prædam diuidâ.
Et participabo.

Seruum consilij participare, Communicare seruo consilium. Plaut. Cistel. 4.17.
Participare aliquem sermone de. Plaut. Milit. 5.108.
Aliquem prandio participare. Apuleius lib. 9. Metam.
Participare & communicare. Cic. 1. de Legib. 48.
Participare cum. Liuius 3. ab Vrbe, 54, *L. Lucretius Cos. animi prioribus recenti gloria nitens, suas laudes participare cum Cæsone, memorare pugnas, referre egregia facinora, &c.*
Pestem participare, In ueste fieri participem. Item, Participare uo-

Digitized by Google

re uoluptatem. Cic. 2. Tusc. 67,

— qui alteri exitium parat,

Eum scire oportet, sibi paratam pestem, ut participet pàrem. Ex poeta. Gell. lib. 15. cap. 2.

Laudes participare. Liu. 2. ab Vrbe. 230.

Participare consilium cum aliquo. Paulus in l. Paulus respondit. in fine. ff. de legationibus. Papinianus in l. mater. §. in eum. ff. si quis omis. caus. testam. &c. Si fraudis consilio cum hæredibus scriptis participato, legitimam hæreditatem solus poßideat.

¶ Participentur, uoce paßiua dixit Lucret. lib. 3,

Nanq; ita connexa'st per uenas, uiscera, neruos,

Ossaq;, uti dentes quoq; sensu participentur. sed est, sensus participes sint. Lambinus.

¶ Participium (μετοχή) Vox ficta à Grammaticis, qua partem orationis significant, quæ partem capit à nomine, partem à uerbo. De hac uide Priscianum, & alios abundè tractantes.

¶ Participalis, & hoc participale, pen. prod. Quintilian. lib. 1. cap. De uerbis & uerborum appellationibus: Nam ut noctu & diu, ita & dictu & factu. Sunt enim hæc quoq; uerba participalia quidem, non tamen qualia dictò factoq;.

¶ Partilis, pen. prod. Adiect. Dictio frequens Iulio Firmico, & cæteris mathematicis. Partialis aspectus, quum à stella ad stellam immorantur tot cæli partes, quot configuratione ipsam constituunt. Verbi gratia, quum ascendente ab ortu prima arietis parte, ac occasu præcipitat se in hemisphærium inferius pars Libræ prima.

¶ Partiliter, pen. corr. cui opponitur generaliter. Firmic. lib. 4 cap. 9, Nunc genera explicanda sunt omnia, quæ ueloci cursu suo perficit Luna, ut & partiliter, & generaliter cuncta uideamur explicasse. Et cap. 10, Sed hæc tum facit, si partiliter in cardinibus fuerit collocatus. Si enim generaliter fuerit inuentus, &c.

Partiliter, cui opponitur Platicè. Firmic. lib. 4. cap. 10, Si uerò in signis cardinum, non partiliter, sed platicè fuerint inuenti, mediæ facultatis incrementa decernunt. Vide Platicus.

Partiliter, id est, per partes. Arnob. lib. 6. Aduers. gent. Hoc est enim proprium deorum, complere omnia ui sua, non partiliter uspiam, sed ubiq; esse totos.

¶ Partim, Aduerbium (κατὰ μέρος, τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ) Ex parte, uel pro parte: & ferè in oratione geminatur. Cicero Cælio, libro 2. 8. 7, Vt eos partim scelerum, partim etiam ineptiarum pœniteret. Idem 4. Acad. 4, Itaq; quum totum iter & nauigationem consumpsisset, partim in percontando à peritis, partim in rebus gestis legendis, &c.

Partim ficta apertè, partim effutia temerè Apollinis operta. Cic. 2. de Diuin. 169.

Partim deseruerunt me amici, partim prodiderunt. Cic. Quint. frat. lib. 1. 3. 8.

Partim, quater repetitum. Cic. pro Cluent. 71, Partim ruinæ similiora aut tempestati, quàm iudicio & disceptationi fuisse: partim nihil contra habitum ualere: partim etiam pro hoc esse: partim, &c.

Partim, aliquando non geminatum. Cic. 4. Verr. 113, De quo homine auditum est unquam, quod tibi accidit, ut eius in prouincia statuæ in locis publicis positæ, partim etiam in ædibus sacris, per uim, per uniuersam multitudinem deijcerentur.

Partim nostri, Pars nostrorum. Plaut. Persa, 12. 28.

Partim hominum, inquit Gellius, uenerunt: plerunq; dicitur, quod significat Pars hominum uenit: id est, quidam homines. Nam Partim hoc in loco aduerbium est, neque in casus inclinatur: sicuti, Cum partim hominum dici potest, id est, Cum quibusdam hominibus, & quasi cum quadam parte hominum. Cato in oratione de re Floria, ita scripsit, Ibi pro scorto fuit, in cubiculum subreptitauit è conuiuio: cum partim illorum iam sæpe ad eundem modum erat. Imperitiores autem, Cum Partim, legunt tanquam declinatum sit quasi uocabulum. non dictum quasi aduerbium. Sed Qu. Claudius XXI. annal. insolentius paulò hac figura est ita usus, Eum enim cum partim copijs hominum adolescentium placentem sibi. Hactenus Gellius lib. 10. cap. 13. Terentius in Prologo Hecyræ, 15,

In his quas primùm Cæcili didici nouas,

Partim sum earum exactus, partim uix steti. Vbi Donatus, Partim sum earum exactus: pro In alijs. & simul splendida locutio est. Partim aduerbium est. Cic. 2. Offic. 106, Eorum autem ipsorum partim eiusmodi sunt, ut ad uniuersos ciues pertineant, partim ut singulos attingant.

Partim, alij. Salust. in Iugurtha. Huic rogationi partim conscij sibi, alij ex partium inuidia pericula metuentes.

¶ Partio, partis, partit, Actiuum (μερίζω) Diuido. Lucretius libro 5,

Aut quia Sol idem sub terras, atq; supernè

Imparibus currens anfractibus ætheris oras

Partit: & in partes non æquos diuidit orbem.

¶ Partior, partiris (μερίζω, μεταδίδωμι, διανέμομαι) partiri, pen. prod. & Partio, partis, partiui, partitum, partire, antiquè: futuro partiam, & partibo: partiar, & partibor. Partes facere significat.

Partiri & communicare aliquid. Cic. pro Sylla, 6.

Partiri & diuidere. Cic. 1. de Fin. 33.

Partiri æqualiter. Cic. pro Rosc. Comœdo, 30.

Discrimen ac periculum ex æquo partiemur. Tacit. lib. 18.

Partiri cum. Cæsar 3. bell. Ciuil. 297, Cum Scipione honorem partitur.

Aerarium cum aliquo partiri. Cic. pro Domo sua. 19.

Causas cum Hortensio partiebatur Cicero: ut ipse dicit de claris Orat. 98.

Curas partiri cum aliquo. Virg. 11. Aen. 165.

Partiri. Cic. de Vniuers. 13, Sunt enim omnia in quædam genera partita.

In membra aliquid partiri. Cic. de Vniuersit. 26.

Partiri inter, uel partire, antiquè. Plaut. Mil. 10. 112, Mea bona, mea morte, cognatis dicam inter eos partiant. Cæsar 1. bel. Ciuil. 148. Officia inter se partiuntur.

Amorem alternum partiri. Stat. 2. Syl. 1. 42.

Partiri hominem per uices, pro Vicißim poßidere. Plinius epistol. 3.

Bona sua partiri. Cic. 3. Verr. 79.

Campum partiri limite. Virg. 1. Georg. 25.

¶ Partitus, pen. prod. Participiũ (μεμερισμένος) ut, Vires socius partitus. Sil. lib. 7. 105.

Fœdera partita lecti. Ouid. 3. de Arte, 118.

Soni partiti per tria ora. Propert. lib. 4. eleg. 10. 2.

¶ Partitè, pen. prod. Aduerb. (μεμερισμένως) Diuisè. Cic. in Orat. 53, Qui enim nihil potest tranquillè, nihil leniter, nihil partitè, definitè, distinctè, &c.

¶ Partitò, Aliud aduer. pen. prod. Vlp. tit. uigesimoquarto eius libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Vlpiani, Mænius hæres meus cum Titio hæreditatem meam partitò, diuiditò.

¶ Partitio, Verbale (διασμὸς, μερισμός) Cic. 6. Verr. 107, In partitione ornatus.

Aequabilis prædæ partitio. Cic. 2. Offic. 56.

Verbis Italiæq; partitio. Cic. 13. Philip. 382.

Ex partitione pecunia debetur. Cic. pro Cecin. 11.

Facta non fortuitò, nec temerè partitio. Cic. pro Sylla, 9.
Articulosa partitio. Vide Articulus.
¶ Partitor, pen prod. partitoris (μεριστής) Aliud Verbale Cic. in Vatinium, 8, Quum te non custodem ad continendas, sed partitorem ad partiendas merces missum putares.
¶ Partiarius, partiarij, Colonus, siue alius quis cum quo aliquid commune habemus & partimur. Cato cap. 16, Calcem partiario coquendam qui dant, calcarius perficit & coquit. Et cap. 136, redemptorem partiarium dicit eũ, quem paulo antè dixit colonum partiarium.
Parsimonia] Vide Parco.
Parthaon] pen. prod. huius Parthaonis, pen. corr. (παρθάων) pater fuit Oenei regis Aetoliæ, auus Deianiræ. Ouid. 9. Metam. 3,

Accipe me generum dixi Parthaone nate,
Dixit & Alcides. Verba sunt Acheloi, pugnam inter se et Herculem propter nuptias Deianiræ commemorantis.

Parthaonidæ] gentes quæ Pleuroniã tenuerant, Agrijs con termini. Strab. lib. 10.
Partheniatæ] Vide Tarentum.
Parthenis] Mulierum herba, earum enim malis mederi illam aiunt: alia & notiore appellatione ab uxore Mausoli Artemisia uocitata. Plin. lib. 25. cap. 1, Arthemisiæ duo sunt genera. de quibus idem author.
Parthenium] παρθένιον, Herba, Mineruæ dicata, quæ παρθένος, id est, uirgo dicitur. Dioscorides lib. 3. cap. 156. & lib. 4. cap. 42. Vulgò Matricaria dicta. Vide Amaracus.
Parthenius] παρθένιος, fluuius est in Ponto & Bithynia: item in Taurica regione, author est Strabo. Parthenius Bithyniæ, uulgò Portemy.
Rapax Parthenius. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 10.
Parthenius poeta, Nicæus, ut ait Suidas, Elegiacus, diuersorũq; metrorum. Huius Parthenij locos Virgilius quandoq; mutuabatur: cuiusmodi est illud,

Glauco, & Panopeæ, & Inoo Melicertæ. Author Gellius. lib. 9. cap. 9.

¶ Parthenus, Adiectiuum (παρθένιος) ut, Saltus Parthenij. Virg. 10. eclog. 12.
Antra Parthenia. Propert. lib. 1. eleg. 1. 2.
Lustra Parthenia. Claud. 2. de rapt. Proserp. 49.
Nemus Parthenium. Stat. 4. Theb. 57.
Valles Partheniæ. Ouid. epist. 9. 10.
Parthenope] pen. corr. (παρθενόπη) Vna fuit Sirenum, quæ præ dolore, quòd prætereuntem Vlyssem cum socijs cantu non deceperint, in mare se præcipitauerunt. Vna hæc in eum delata est locum, ubi postea condita fuit Neapolis, præclara urbs Campaniæ. παρθένος enim uirgo Latinè dicitur. Ab hac igitur Sirene Neapolis est appellata, à uirgine Parthenope. Et licet quidam dicant Neapolim dictam, quòd Augustus eam instaurauerit, tamen legitur apud Lycophrontem, Neapolis ante Augusti tempora (qui tempore Ptolemæi Philadelphi claruit) & Neapolitanos singulis annis ad tumulum Parthenopes faces tulisse. Hanc Cumani à parentibus digressi, condidisse produntur. Qui quum in eo loco Parthenopes corpus in ueteri monumento conditum reperissent, nomen eius urbi indidere. Sed postquam loci ubertate atq; amœnitate maiorem in modum frequentari ciuitas cœpit, ueriti ne Cumæ desererentur, diruendi Parthenopen consilium inivere. Quo facto, mox immani pestilentia uexati, oraculo moniti sunt, ut urbem restituerent. Itaque subitò instauratam, Neapolim, hoc est, nouam urbem uocauere.
Dulcis Parthenope. Virg. 4. Georg. 113.
Nata Parthenope in otia. Ouid. 15. Metam. 243.
Non rara colonis Parthenope. Stat. 3. Syl. 5. 16.
¶ Parthenopeius, Adiect. sex syllabarum (παρθενόπειος) Ouid. 14. Met. 21, Parthenopeia mœnia. Id est, Neapolitana.
Parthenopæus] pen. prod. (παρθενοπαῖος) teste Seruio, Menalippæ & Martis, siue Melanionis filius, rex Arcadiæ, qui Thebana bella puer admodum petijt. Hic in bello Troiano perijt, eumq; apud inferos uidit Aeneas. Virgilius 6. Aeneid. 96,

Hic illi occurrit Tydeus, hic inclytus armis
Parthenopæus, & Adrasti pallentis imago.

Parthenopæum multis uerbis commemorat Statius libro 4. Thebaid. 50, sed matrem fuisse Atalantam inquit, patris mentionem nullam faciens. Nos uerò ex fabulis didicimus Minalionem, quem & Hippomenem uocat Ouidius, Atalantæ fuisse maritum: ita ut nesciamus unde Seruius uel Martem uel Menalippen nobis adferat.
Parthenopolis] παρθενόπολις, oppidum est Thraciæ, teste Plin. lib. 4. cap. 11. Stephanus Parthenopolim in Macedonia collocat, dictamq; putat à filiabus Gerasti filij Mygdonis, quæ quum agrestes & inhumanæ essent, pater, ut eas ad ciuiliorem uitam traduceret, ciuitatem hanc earum gratia condidit. Est item Parthenopolis Bithyniæ oppidum, apud Plin. lib. 5. cap. 32.
Parthia] παρθία, Regio Assyriæ, à qua Parthi. Hi lingua Scythica exules dicuntur, sicut refert Iustinus libro 12. docens ab exulibus Scytharum, Parthorum imperium fuisse deductum, quorum regna duodeuiginti fuisse, testis est Plinius libro 6. capite 15. Hæc regio ab Ortu habet Arios, à Meridie Carmaniam, ab Occasu Medos, à Septentrione Hyrcanos.
Mendacior Parthis. Hor. 2. epist. 1. 13.
Populi Parthorum. Virg. 4. Georg. 43.
Animosus Parthus uersis equis. Hor. 1. Carm. ode 19. 3.
Feroces Parthi. Hor. 3. Carm. ode 2. 1.
Fidens fuga Parthus. Virg. 3. Georg. 7.
Fugax Parthus. Ouid. 1. de Remed. amor. 31.
Leues Parthi. Virg. 4. Georg. 63.
Sagittiferi Parthi. Catul. ad Furium, epigr. 11. 2.
¶ Parthicus, pen. corr. Adiect. (παρθικὸς) ut,
Luxuries Parthica. Claud. 1. in Eutropium, 69.
Damna Parthica. Lucan. lib. 1. 22.
Parthiarij] sunt Parthicarum pellium negotiatores, Parthicæ mercatores. Alciat. in l. negotiantes Parthiarij de excusat. muner. lib. X. C.
Parthini] Populi sunt Macedoniæ prouinciæ, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 23, in descriptione Macedoniæ.
Particeps, Participium, Particulatim, Partim, Partior] Vide Pars.
Particulones] Dicuntur cohæredes, quòd partes patrimonij sumant. Nonius. Pomponius Præcone posteriore, Agè modò Stagari, particulones producam tibi.
Partula] partulæ, Septimio Florenti dea erat, quæ puerperijs præesse credebatur, quæ quidem non alia est quam illa siue Gellij, siue Varronis Parca, quam quasi partam mutato t in c uocatam dicunt. Tertullian. Hæc æstimando etiam superstitio Romanam deam finxit Alemonam, alendi in utero fœtus, & nonam & decimam à sollicitioribus mensibus, et Partulam, quæ partum gubernet, & Lucinam quæ producat in lucem: nos officia diuina, angelos credimus.
Parturio, Partus] Vide Pario.
Paruifacio, & Paruipendo. Vide Paruus.
Parulis] pen. prod. huius parulidis, pen. cor. authore Paulo Aegineta, est inflammatio circa partem aliquam gingiuarũ, quæ non soluta suppuratur. Cælius lib. 6. cap. 13, Solent enim interdũ iuxta dẽtes in gingiuis turbercula quędã oriri dolentia,

Digitized by Google

dolentia, παρουλίδας Græci appellant. Quo in loco nonnulli παρωτίδας legunt, alij παραδοντίδας. sed utrunq; falsò, quùm de Parotidibus hic non sic locus, & apud Græcos medicos nulla affectio Paradontis appelletur: at uerò παρουλίδας omnes agnoscunt. Parulides igitur sunt inflammationes in aliqua gingiuarum parte factæ: quæ nisi discussæ fuerint, suppurant, & quũ suppurauerint, secantur, insertisq; linamentis aperiuntur. Vide Marcellum in lib. 5. Dioscoridis, & Cornarium in ultimum caput libri quinti Galeni de compositione pharmacorum secundum locos.

Parum] Aduerbium (μικρὸν, ὀλίγον, βαιὸν) à parte, ut nonnullis placet significat Modicum.

Parum bene. Vlpian. in l. sed etsi. §. ult. ff. ad leg. Aquil. Sutor, inquit, puero discenti ingenuo filiofamiliâs parum bene facienti quod demonstratum erat, forma calcei ceruicem ita percussit, ut oculus puero perfoderetur.

Parum splendoris. Hor. 2. epist. 2. 23.

Non parum. Vide Non Aduerbium.

Parum malæ rei. Plaut. Merc. 14. 1.

Parum castus. Hor. 1. Carm. ode 12. 12.

Parum comis. Hor. 1. Carm. ode 30. 2.

Silentium parum decorum. Hor. 4. Carm. ode 1. 8.

Parum diligenter aliquid facere. Cic. Att. lib. 10. 201. 4.

Parum diu uiuere. Cic. 1. Tusc. 175.

Firmus parum comes. Hor. Epod. 1. 4.

Parum firma sunt equidem quæ de fratre meo scribis. Cic. Att. lib. 10. 203. 1.

Parum fœlix. Plin. epist. 315.

Frons læta parum. Virg. 6. Aen. 73.

Parum locuples. Hor. 2. Carm. ode 18. 5.

Parum optimatem esse. Cic. Att. lib. 10. 201. 4.

Parum prudens. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10. 3.

Parum pudicus. Cat. ad Aurelium, epigr. 16. 1.

Parum utiliter. Plin. epist. 256.

Accipere parum. Vide Accipio.

Consulere parum, subaudito pronomine Sibi: id est, quod uulgò dicitur, Parum curare. Terent. Adelph. 59. 36.

Parum claris dare lucem. Hor. de Arte, 91.

Est parum Plaut. Trinum. 17. 60, Nam si pro peccatis centum ducat uxores, parum est.

Facite ut cæteris posthac idem liceat, licebit. at hoc parum est: permittite ut liceat quanti quisq; uelit. Cic. 5. Verr. 190.

Non nocuisse parum est: prodest quoq;. Ouid. 2. Fast. 83.

Parum est ut in curiam uenias, nisi & conuoces, & intersis Senatui. Plin. in Paneg. 100.

Parum etiam præut futurũ est prædicas. Plaut. Amph. 4. 220.

Parúmne est Piso, quòd tantum homines fefellisti, ut negligeres authoritatem Senatus, optimi cuiusq; consilia contemneress Rempub. proderes, Consulare nomen affligeres? Cicero pro Sestio, 25.

Intelligere parum. Plaut. Rud. 24. 59.

Parum meminisse quod concesserit. Cic. 1. de Inuent. 100.

Perdurare parum opperiri. Plaut. Truc. 7. 4.

Processit parum. Terent. Andr. 4. 1. 47,

> Nisi id putas, quia primo processit parum,
> Non posse iam ad salutem conuerti hoc malum,

Et paulo pòst, 55,

> Parum successit quod ago, at facio sedulò.

Prospicio parum. Terent. Phorm. 5. 1. 8,

> Certò ædepol, nisi me animus fallit, aut parum oculi prospiciunt, Meæ nutricem gnatæ uideo.

¶ Parumper (διὰ μικροῦ, πρόσκαιρον) Paruo tempore, per aliquantulum tempus, ut ait Valla in Raudensem. Terentius And. 4. 2. 31, Tu Mysis dum exeo, parum per opperire me hîc. Cic. de Amicitia, 5, Tu uelim à me animum parum per auertas.

Parumper (inquit Festus) significat paulisper, quasi perparũ, hoc est, ualde parum. Refertur autem ad tempus.

Parumper, Nonio significat citò & ualociter. Virgilius 6. Aeneid. 77,

> —— pulsusq; parumper
> Corde dolor tristi, gaudet cognomine terræ.

Parumper & mox. Cic. 1. de Diuin. 86, Discedo parumper à somnijs, atq; mox reuertar.

Abducere parumper animum à molestijs. Cicero Attic. libro 11. 172. 6.

Parumper conticere, & cæteris silentium esse. Cicero 3. de Orator. 79.

Digredi parumper à causa. Cic. de clar. Orat. 179.

Lusit fortuna parumper. Stat. 12. Theb. 7.

Pulsus parumper corde dolor. Virg. 6. Aen. 77.

¶ Paulatim, pen. prod. (κατὰ μικρὸν, κατὰ βραχὺ) Aduerbium diminutiuum à Paulum, id est, sensim & leniter. Terent. Adelph. 5. 6. 10, Paulatim plebem primulum facio meam. Cælius Ciceroni, lib. 8. 17. 1, Cuius amicitia me paulatim in hãc perditam causam imposuit.

Paulatim adnabam terræ. Virg. 6. Aen. 72.

Abolere paulatim. Virg. 1. Aen. 145.

Carpit uires paulatim. Virg. 3. Georg. 43.

Omnia paulatim crescunt. Lucret. lib. 1. 38.

Euanescere paulatim. Lucret. lib. 2. 166.

Paulatim, cum genitiuo. Cato cap. 47, Aquæ paulatim addito subigitoq; pulchrè. Hoc est, paululum.

¶ Paulisper, Aduerbium (δι' ὀλίγου, πρόσκαιρον) id est, paulum temporis paulum admodum, uel paululum. Terent. Adelph. 2. 2. 45, Paulisper mane. Ibidem, 3. 3. 24,

> Congrum istum maximum in aqua sinito ludere
> Paulisper. Ouid. 2. Trist. 111,
> Atq; utinam reuoces animum paulisper ab ira. Virg. 5. Aeneid. 170,
> Ipse ego paulisper pro te tua munera inibo.

Commoratus est paulisper, dum se uxor comparat Milo. Cicer. pro Milone, 20.

Deponere paulisper aliquid. Cic. 6. Verr. 47.

Stetimus paulisper, in illo ganearum tuarum nidore atq; fumo. Cic. in Pisonem, 9.

Suscipe paulisper meas partes. Cic. Appio, lib. 3. 12. 3.

¶ Paulum (τυτθὸν, ἠβαιὸν) Aduerbium, diminutiuum à Parum. Terent. And. 5. 3. 32, Pro peccato magno paulum supplicij satis est patri. Idem Eunu. 4. 4. 18, Tace obsecro, quasi uerò paulum intersit.

Abesse paulum ab aliquo loco. Cic. 1. Acad. 2.

Addere paulum aliquid rei alicui. Cic. 1. Acad. 48.

Spatio decedere paulum. Lucret. lib. 2. 44.

Hæsit paulum conteritus aspectu. Virg. 3. Aen. 120.

Leuari paulum grauitate ualetudinis. Cicero Torquato, libro 6. 2. 1.

Immutare paulum aliquid. Cic. 3. de Orat. 98.

Paulum recreant me tuæ epistolæ. Cic. Att. lib. 9. 173. 11.

Non paulum. Vide Non Aduerbium.

Admodum paulum. Cic. 3. de Nat. deor. 176.

Paulum aliquid sedere in scholis, pro Exiguo tempore. Quint. lib. 12. cap. 3. ad finem.

Paulum infra. Plin. libro 10. cap. 49. 1, Venêre in Italiam Bebriacensibus bellis Ciuilibus trans Padũ, & nouæ aues turdorum specie, paulum infra Columbas magnitudine.

Digitized by Google

Paulum modo aliquid ostendere. Cic. ad Lent. lib. 1. 5. 13.
Paulum oppidò inter se differunt. Cic. 5. de Finib. 51.
Etsi à te paulum allatum est noui: id est, aliquid innouatum. Cicero de Legibus.
Post paulum clarius ostendemus an, &c. pro Paulo pòst. Quintil. lib. 2. cap. 18.
Paulum, in interrogatione, uim habet augendi, quasi dicas multum. Terent. And. 4. 4. 55,

Paulum interesse censes ex animo omnia,
Vt fert natura facias, an de industria?

¶ Paulus, paula, paulum (ἠβαιὸς) Adiectiuum à Parum, quo rarissimè usi sunt authores, præterquam in ablatiuo. Plaut. Bacch. 19. 24, Pacisci cum illa paula pecunia Potes.
Paulo momento. Terent. And. 1. 5. 31, Dum in dubio est animus, paulo momento huc illuc impellitur. Idem Adelph. 5. 4. 22, Paulo sumptu.
¶ Paulò, Aduerbium (ὀλίγον) Idem significans quod Parum uel paulum, ut uides in sequentibus exemplis.
Paulò amplius. Cic. 2. Verr. 23, Ego autem Aedilis, hoc est, paulò amplius quàm priuatus.
Paulò antè (πρὸ μικροῦ, μικρὸν πρὸ) Cicer. Attic. lib. 14. 319. 1, Quum paulò antè ad te Caßij tabellario literas, v Idus uenit noster tabellarius, &c.
Paulò antè, pro Dudum, uel nuperrimè. Cic. 6. Verr. 5, Nuper homines nobiles eiusmodi Iudices, & quid dico nuper, imò uerò modò, ac planè paulò antè uidimus, &c. Idem 6. Philipp. 204, Res enim Cal. Ianuar. agitata, paulò antè confecta est.
Benignius paulò. Hor. 1. epist. 18. 3.
Liberius paulò uti aliqua re. Cic. in Orat. 45.
Paulò magis. Cic. 6. Verr. 37, Nihil esse quod quisquam putaret se, quod isti paulò magis placeret, conseruare, aut domi retinere posse.
Paulò magis, pro Nimium. Cic. de clar. Orat. 41, Et lubenter uerbis etiam uti paulò magis priscis. Budæus.
Paulò minus. Cicer. pro Quintio, 6, Sanè cæterarum rerum paterfamiliâs & prudens & attentus, una in re paulò minus consideratus.
Paulò minus, pro Propemodum, uel penè. Sueton. in Tib. Cæs. cap. 39, Quasi neq; rediturus unquam, & citò mortem etiam obiturus, quod paulò minus utrumq; euenit. Idem in Nerone, cap. 40.
Paulò minus quàm. Suet. in Tib. Cæs. cap. 26, Verùm liberatus metu, ciuilem se admodũ inter initia, ac paulò minus quàm priuatum egit.
Paulò mox, Statim, cum paruo interuallo. Plinius, Et paulò mox calefactum uulneri imponatur.
Paulò nimium redundantia uerba. Cic. 2. de Orat. 49.
Nimium paulò. Vide Nimis.
Paulò plus, audire de aliqua arte. Author ad Herennium, libro 4. 143.
Paulò plures in Senatu maleuolos esse, quàm gratos cognoui. Cic. Brut. 15. 11.
Paulò pluribus è partibus. Lucret. lib. 2. 98.
Paulò pòst, dicam. Cic. 1. de Nat. deor. 35.
Paulò pòst, pro Paulò infrà, uel Paulò minus. Hircius de bello Alexand. Hoc prælio desiderati sunt ex numero legionariorum militum circiter quadringenti: & paulò pòst eum numerũ claßiarij & remiges. Id est, aliquantulo pauciores.
Paulò pòst magis. Plaut. Pseud. 5. 145.
Pòst paulò, pro Paulò pòst. Hor. 1. epist. 6. 9.
Paulò prius. Plaut. Menæb. 15. 7, Tibi dedi equidem illam, ad phrygionem ut ferres, paulò prius.
Paulò salubribus consilijs uti. Cic. Att. lib. 8. 160. 5.
Paulò secus. Cicer. 3. de Orat. 65, Eadem enim sunt membra in utrisq; disputationibus, sed paulò secus à me atq; ab illo partita ac distributa.
Seruus non paulò sapientior. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 53.
Tardior paulò. Hor. de Arte, 52.
¶ Paululũ, penult. correp. (ἐπὶ μικρὸν, παρὰ μικρὸν, μίνυνθα) Diminutiuum à Paulum. Terent. Adelph. 5. 8. 27, Agelli hic sub urbe est paululum, quod locitas foras.
Paululum abscede istinc. Plaut. Asin. 16. 75.
Paululum antè dicendum est. Cic. 4. Acad. 230.
Paululum quis pudor. Terent. And. 4. 1. 6.
Habeo paululum quod requiram. Cic. 5. Tusc. 31.
Paululum quiddam. Terent. Eunuch. 5. 2. 17,

Quid feceras? c. Paululum quiddam. T. Eho paululum impudens,
An paululum hoc esse tibi uidetur, uirginem Vitiare ciuem?

Hoc paululum manè exaraui. Cic. ad Brutum.
Paululum huic deest ad beatam uitam. Cic. 5. Tusc. 35.
Paululum opperiri aliquem. Terent. Eunuch. 5. 2. 51.
Paululum modò. Terent. Heaut. 2. 3. 75,

Vbi si paululum modò quid te fugerit, ego perierim

Paululo contenta, & Paululo redimere. Terent. Heaut. 3. 1. 35. Idem Eunuch. 1. 1. 30.
Respirare paululum. Cic. pro Quintio, 31.
¶ Paululus, pen. corr. Adiectiuum (τυτθὸς) Liuius 8. ab Vrbe, 55, Prætorem eorum nomine Miloniũ dixisse ferũt, pro paulula uia magnam mercedem Romanis esse soluendam. Idem 5. bell. Maced. 37, Nihil primo aspectu contemptius, equi, hominesq; paululi & graciles: discinctus & inermis eques.
¶ Paulolus, Antiqui pronuntiabant. Hinc apud Varronem, libro 4. de Ling. Latin. Paulola res, &c.
Parunda] Dea parientium, quam Terentius Lucinam uocat. Lilius in Miscellaneis Syntag. 1.
Parus] pari, Auicula. Vne Mezenge.
Paruus] Adiectiuum (μικρὸς, σμικρὸς, βαιὸς, ἠβαιὸς, ἀτυλὸ) Notæ significationis. Plin. lib. 11. cap. 37. 26, Ab iisdem qui altero lumine orbi nascerentur, coclites uocabãtur: qui paruis utrisq; ocellæ.
Paruum ac mediocre. Cic. 3. Verr. 73.
Magnus aut paruus. Hor. 2. Serm. Satyr. 6. 19.
Parua & mediocris res, Tanta & immensa, contraria. Cic. 2. de Orat. 46.
Paruum & infirmum. Cic. pro Cluent. 75.
Componere parua magnis. Virg. 4. Georg. 36.
Paruum parua decent. Hor. 1. epist. 7. 9.
A' paruis. Vide A' præpositionem.
Alumni parui. Hor. 3. Carm. ode 18. 1.
Animi parui. Hor. 1. epist. 18. 8.
Non paruũ beneficiũ suum commemorare. Cic. pro Cecin. 19.
Carmen paruum, Humile. Hor. 2. epist. 1. 52.
Parua consuetudo. Terent. And. 1. 1. 83.
Corpus paruum. Hor. 1. epist. 18. 8.
Di parui, pro Dijs penatibus. Hor. 3. Carm. ode 23. 4.
Discrimen paruum. Virg. 3. Aen. 138.
Dissensio parua inter nos est. Cic. 1. de Leg. 11.
Non parua exercitatio. Vide Non Aduerbium.
Parua fides. Terent. Eunuch. 1. 2. 117, Me miseram, forsitan his mihi paruam habeat fidem. Hoc est, nolet mihi credere.
Filius malè paruus, Nimium paruus. Horatius 1. Sermon. Satyra, 3. 10.
Infantes parui. Lucret. lib. 1. 38.
Paruum ingenium. Plin. epist. 115. 4.

Digitized by Google

Paruus & angustus locus. Cic. 1. de Legib. 25.
Mercedes paruæ. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 18.
Munera parua. Horat. 1. Carm. ode 28. 1.
Nati parui. Horat. 3. Carm. ode 5. 9.
Nauicula parua. Cic. Post reditum ad Quirites, 16.
Nepotes parui. Virg. 2. Georg. 103.
Pisciculi parui. Cic. 2. de Nat. deor. 184.
Pretio paruo rem aliquam uendere & alienare. Cicero 6. Verrin. 118.
Pueri parui. Horat. 1. epist. 7. 4.
Parui odoris amomum: hoc est, imbecilli & pauci. Plin. libro 12. cap. 13. 4.
Opusculum paruum. Cic. in Parad. 5.
Res est non parua. Virg. 3. eclog. 11.
Rura parua. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.
Sodales parui, non præpotentes, aut superbi titulis & imaginibus. Horat. 1. epist. 7. 12.
Tecta parua. Senec. Hippol. 2. 26.
In paruo tempore. Lucret. lib. 5. 22.
Vrbs parua. Virgil. 3. Aeneid. 56.
Vsuram paruam exigui temporis bonæ de me opinionis postulo, ut eam si quæ dixero, uobis probabo, perpetuò retineatis. Cic. 3. de lege Agrar. 2.
Paruum, Minimi pretij. Plin. in Paneg. 89, Nihil antè tam uulgare, tam paruum in Senatu agebatur, ut non laudibus principum immoraretur.
Paruo opponitur Eximium & præclarum. Cic. 1. Offic. 96.
Parua sunt foris arma, nisi est consilium domi. Cic. 1. Offic. 108.
Paruo & nihilo. Cic. 2. de Finib. 146, Verùm isto modo consequatur summas uoluptates, non modò paruo, sed fermè nihilo, si potest.
Assueta paruo iuuentus. Virgil. 2. Georg. 95.
Paruo beatus. Horat. 2. epist. 1. 29.
Contentus paruo. Vide Contineo.
Emptum paruo. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 32.
Viuere paruo. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 1.
¶ Parui æstimare (περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι) Plaut. Capt. 12. 24.
¶ Parui ducere (περὶ μικροῦ ἡγεῖσθαι) Cic. pro Archia, 10, Pericula mortis atq; exilij parui esse ducenda.
Parui istuc facio. Plaut. Milit. 10. 188.
Paruipendere. Terent. Hecyra, 3. 5. 63, Quæ dico, paruipendunt. Cicero ad Atticum, lib. 15. 323. 2, Sed si ista paruipendimus, quin & maiora contemnimus.
Parui putare & spernere. Catul. ad Furium, epigr. 20. 5.
Parui refert. Cic. pro lege Manil. 11, Etenim illud primùm parui refert, uos publicanis amissa uectigalia postea uictoria recuperare.
In paruo, pro Ferè. Plin. lib. 8. cap. 33. 1, Eminet rostrum, ut in paruo haud absimile suillo.
Paruo breuius quàm. Plin. lib. 2. cap. 67. 2, Circa Caspium quoque multa Oceani litora explorata, paruoq; breuius quàm totus hinc aut illinc Septentrio eremigatus. Hoc est ferè, uel parum abest quin totus, &c.
¶ Paruissimus, pen. cor. Superlat. (ἐλάχιστος) Lucret. lib. 3. 41,
— igitur paruissima quanto
Et leuissima sunt, ita mobilitate fruuntur.
¶ Paruulus, pen. corr. Dimin. (τυτθός) Virg. 4. Aeneid. 66,
— si quis mihi paruulus aula
Luderet Aeneas.
Paruulus, pro Puerulo. Quintilianus libro 5. cap. 7, Excepta paruulorum iudicia.
A' paruulo, & paruulis. Vide A'.
A' paruulo studere duritiæ & labori. Vide A'.

Causa paruula. Lucret. lib. 4. 39.
Formica paruula. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 7.
Impulsio paruula. Cic. 2. de Inuent. 138.
Manus paruula peditum. Brutus ad Cic. lib. 11. 10. 5.
Paruulam nauiculam conscendit. Cæsar 3. bell. Ciuil. 412.
Pecunia paruula, & immanis, contraria. Cicero pro Rosc. Com. 13.
Res paruula, pro Re nullius momenti. Terent. Adelph. 2. 4. 10. Cic. pro Quintio, 30, Si in paruula re captionis aliquid uererere non statim ad Quint. Aquilium, &c.
Successus paruulus. Plin. lib. 2. cap. 23. 4.
Paruulum aliquod consequi. Cic. 2. de Inuent. 128.
In paruulis esse. Cic. 4. Acad. 146.
¶ Paruulum, pen. cor. Aduerb. (τυτθόν) ut, Paruulum differt, hoc est Minimum. Plinius epist. 170. b. Idem epist. 167. g, Quia paruulum refert an idem displiceret, quibus non idem placuisset.
Ligni inest paruulum. Plin. lib. 15. cap. 24. 4.
¶ Paruitas, pen. corr. paruitatis (μικρότης, σμικρότης, λεπτότης) Columella libro 10. in Præfat. 5, Tamen eadem tam exigua sunt, ut, quod aiunt Græci, ex incomprehensibili paruitate arenæ funis effici non possit. Cicer. de Vniuers. 54, Haud iisdem uinculis quibus ipsi erant colligati, sed talibus quæ cerni non possent propter paruitatem, crebris quasi cuneolis inliquefactis, unum efficiebant ex omnibus corpus.
¶ Minor (ἐλάττων) & hoc Minus, comparatiuum à Paruus.
Censor castigatorq; minorum. Hor. de Arte, 36.
Minor natu. Cic. de Amicit. 32.
Minor natu annis triginta. Cic. 4. Verr. 85.
Virtute & honore minores. Hor. 2. epist. 1. 37.
Animus minor. Horat. 2. Carm. ode 11. 3.
Cura non minor. Virg. 5. Aeneid. 161.
Dominus minor. Plin. epist. 144. c.
Filius minor. Terent. Eunuc. 2. 2. 58, Sed uideo herilem filium minorem huc aduenire. Plaut. Amph. 5. 22.
Minorum gentium patricij. Cic. ad Pætum, lib. 9. 21. 4, Sed tamen mi Pæte, quid tibi uenit in mentem, negare Papyrium quenquam unquam, nisi plebeium fuisse? fuerunt enim Patricij minorum gentium. Id est, quorum patres allecti erant è plebe in Senatum. Budæus.
Infamia minor uero. Ouid. 1. Metam. 44.
Ira minor. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 16.
Mensura minor parua lacerta. Ouid. 5. Metam. 92.
Metus minor. Horat. Epod. 1. 4.
Pontifices minores. Liu. 2. bel. Pun. 233.
Sumptus minor. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 17.
Verbis minoribus uti. Ouid. 6. Metam. 31.
Virtus minor. Ouid. 2. de Arte, 3.
Minor mea res agitur. Terent. Heaut. 2. 3. 113, Quasi istic minor mea res agatur, quàm tua. Id est, quasi nō tam mea intersit, quàm tua.
Minoris uendere aliquid, pro Minori pretio. Cic. 5. Verr. 35, Multò minoris uendidit non modò quàm tu, sed etiam quàm qui ante te uendiderunt.
Minoris dimidio. Plin. lib. 17. cap. 7. 2.
Minoris æstimare. Cic. 4. de Finib. 91.
Minore, pro minoris. Cicero ad Atticum, libro 1. 7. 5, Nam à Cæcilio propinqui minore centesimis nummûm mouere non possunt.
Minora dictu. Plin. lib. 11. cap. 21.
¶ Minoratus, pen. prod. Adiectiuum. Scæuola in l. cum uenderet. ff. de seruis exportand. Quos minorato precio uendidit.
¶ Minimus, pen. corr. (ἐλάχιστος, μικρότατος) Adiectiuum, Superla-

Digitized by Google

Superlatiuum à Paruus. Plaut. Sticho, 3.63, E' malis multis malum quod minimum est, id minimum est malum.
Minimus natu. Liu. 2. ab Vrbe, 120,
Minimus quisque natu Patrum.
Decus non minimum. Horat. de Arte, 58.
Minimus digitus. Plin. lib. 11. cap. 43. 2.
Prouocare aliquem minimo, Subaudiendum digito. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 3, Minimo digito, ait Acron, solent prouocare, qui uolunt ostendere plus esse uirium in suo minimo digito, quàm in alterius toto corpore.
Dolor minimus. Ouid. 9. Metam. 136.
Honor minimus. Ouid. 2. Trist. 16.
Minima momenta. Senec. lib. 1. epist.
Munus minimum. Ouid. 3. de Arte, 130.
Onus minimum. Ouid. 14. Metam. 30.
Minima ex parte. Cic. 1. Offic. 108.
Minimi pretij homo. Plaut. Asin. 16. 8.
Minimo emit. Plaut. Epig. 5. 107, Terent. Eunuch. 1. 1. 30,
Quid agas, nisi ut te redimas captum, quàm queas
Minimo?
¶ Minimum, Substantiuum: ut, Minimum uini. Cicer. de Amicit. 43, Itaq; ut quisq; minimum firmitatis habeat, minimumq; uirium, ita amicitias appetere maximè. Idem in Oratore, 255.
Minimum, Ab Epicureis uocatur, quo nihil minus esse potest, & ad quod quum peruentum sit tum fiat cuiuslibet corporis secandi fines. Volebat enim Epicurus aliquid esse in rebus minimum, nempè corpora propria quæ scilicet iam secari, aut diuidi non possunt. Lucret. lib. 1,
Nec prorsum in rebus minimum constitere quicquam.
Vide quæ à Cicerone disputantur sub Varronis persona, lib. 1. Acad. & lib. 1. de finibus: ubi agit aduersus Epicurum. Lambinus.
¶ Minimum, Aduerbium. Lucret. lib. 6. ad finem,
Nec minimum partim ex agris ægrotis in urbem
Confluxit. Id est, ualde eos pressit agricolarum multitudo ex agris in urbem conueniens. Lambinus.
Minimum, quod illiterati dicunt Ad minus. Varro 2. de re Rustica, cap. 1. 13, Ita fiunt omnium partes minimum octoginta una. Ibidem, lib. 1. cap. 5. 2, De his quatuor generibus singulæ minimum in duas diuiduntur species.
¶ Minusculus, pen. corr. (μικρότερος) Adiectiuum, diminutiuum à Minus. Varro 3. de re Rustic. capite 5. 4, Ex hoc auiario, ut sumantur idoneæ, excludantur in minusculum a[illegible]rium.
Minuscula epistola. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 13. 17. 15, Rescripsi epistolæ maximæ: audi nunc de minuscula.
Minuscula uilla. Cic. ad Atticum, lib. 14. 309. 2.
¶ Minus (ἔλαττον) Aduerbium comparatiui gradus, à positiuo Parum. Terent. Eunuch. 4. 6. 22, Minus potens quàm tu.
Non minus. Vide Non aduerbium.
Multo minus. Cic. Memmio, lib. 13. 1. 10, Nisi tamen multo minus concedi potest, quàm illi laborare sine causa.
Minus homo, quàm doctus, pro Minus quàm doctus homo: hoc est, indoctus, & minus prudens, uel cautus & sagax. Plaut. Epid. 9. 44,
Ego si allegassem aliquem ad hoc negocium
Minus hominem quàm doctum, minusq; ad rem hanc callidum,
Os sublitum esset.
Minus dixi, quàm. Plaut. Capt. 7. 71, Et quod minus dixi quàm uolui de te, animum aduortas uolo.
Minus habere. Terent. Phorm. 1. 7.
Minus intellexi. Terent. Eunuch. 4. 5. 11.
Haud minus ac iussi faciunt. Virg. 3. Aeneid. 113.
Plus dapis, & rixæ multo minus. Horat. 1. epist. 18. 11.
Minus potest per se. Cic. de Amic. 26.
Minus, pro Non. Cic. de Amic. 83, Quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiam si tu eam minus secutus sis. Terentius Heaut. 1. 2. 18.
Minus acriter. Ouid. epist. 18. 3.
Minus audacter. Sen. Theb. 1. 36. Terent. in Prol. Phorm. 11,
Minus multo audacter, quàm nunc lædit, læderet.
Minus aptus. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 6.
Minus diu. Cic. de Senect. 29, Ego uerò me minus diu senem esse mallem, quàm esse senem antequam essem.
Grata minus pietas. Ouid. 1. Metam. 42.
Minus grauis. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 2.
Cura minus inuida. Horat. 1. epist. 10. 4.
Amicus minus iucundus. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 19.
Minus multi, & minus audacter. Plaut. Milite, 10. 137.
Minus ualidus. Horat. 1. epist. 8. 2.
Minus aut magis impeditus. Lucret. lib. 1. 48.
Minus memini. Plaut. Casin. 26. 29. Terent. And. 4. 2. 31,
Imò etiam quo tu minus scis ærumnas meas,
Id est, non satis nosti.
Minus ualet. Plaut. Bacchid. 4. 15, Si non inuenta 'st, minus ualet, moribundusq; est. Idem Amphit. 7. 26.
Minus uenit in senatum, pro Rarius. Cicero ad Cassium, libro 12. 2. 8.
Vexare minus aliquem. Horat. 2. epist. 2. 18.
Minus cum cura lectum. Plaut. Milit. 107.
Minus ac minus. Plinius lib. 11. cap. 10. De apibus. Quum aduesperascit, in alueo strepunt minus ac minus, donec una circunuolet.
Minus & minus. Horat. 1. Carm. ode 25. 2.
Minus minusq; mihi obtemperat. Terentius Heaut. 3. 3. 33,
Nam mihi iam minus, minusq; obtemperat.
Minus quindecim anni sunt. Plaut. Trinum. 8. 1,
Minus quindecim dies sunt, quòd pro his ædibus minus quadraginta Accepisti à Callicle. Cic. 4. Verr. 116, Dumq; ea demolitio fieret, Senatores triginta non minus adessent.
Minus amicorum. Plaut. Milit. 22. 43. Terentius Eunucho, 4. 6. 22, Minus potens quàm tu, minus notus, amicorum hic habens minus.
Minus, aut Non minus quatuor pedes altum: pro Minus quàm quatuor pedes. Cic. 3. Verr. 86, Ei quum cautum uellet, scripsit ut hæredes iurarent se curaturos ut ex sua quisq; parte, ne minus dimidium ad A. Trebonium fratrem illum proscriptum perueniret. Liuius, Nunquam nix minus quatuor pedes alta iacuit.
Minus pedalis. Plin. lib. 22. cap. 22, Condrillon siue condrille, folia habet intubi circunrosis similia, caulem minus pedalem, succo madentem amaro.
Minus duobus nummis. Plaut. Persa, 18. 2. Cicer. pro L. Flacc. 53, Ante pedes Prætoris in foro expensum esse auri pondo centum paulò minus.
Minus nihilo est. Terent. Phorm. 3. 3. 2,
— unde ego nunc tam subitò huic argentum inueniam miser,
Cui minus nihilo est? Vide Nihilum.
Quo minus. Terent. And. 1. 2. 25,
Si sensero hodie quicquam in his te nuptijs
Fallaciæ conari, quo fiant minus.
Minus quinquennium est quòd. Plin. lib. 15. cap. 25. 2.
Minus triennium. Tacit. in uita Agricolæ.
¶ Minimè, pen. corr. (ἐλάχιστα) Aduerbium negandi. Cicer. de Amic. 38, Turpis enim excusatio est, & minimè accipienda, quum

Digitized by Google

da, quum in cæteris peccatis, tum si quis contra Remp. *fe* *amici causa fecisse fateatur.* Idem 1. Offic. 209.

Minimè feceris, Prohibendi particula, pro Ne feceris. Plautus Mostell. 4. 111.

Minimè gratum spectaculum. Liu. 1. ab Vrbe, 102.

Minimè mirum, pro Non est mirum. Terent. Hecyr. 2. 1. 23. *Iampridem equidem audiui cepisse odium tui Philumelam: Minimeq; adeò mirum.* Idem Heaut. 2. 3. 4.

Minimè, pro Tanto minus. Senec. de Benefic. cap. 2, *Nam nec in uulgus effundenda sunt, & nullius rei minimè beneficiorum, honesta largitio est.*

Minimè, pro Minimum, seu quod dicunt, Ad minus. Colum. lib. 5. cap. 10, *Ea extet minimè tribus pedibus.*

Non minimè. Vide Non *aduerbium.*

Minimè gentium, dicebant ueteres, inquit Festus, pro eo quod est Omnium *gentium iudicio minimè esse faciendum.* Terent. Eunuch. 4. 1. 11,

——heus inquit, puer, Pamphilam
Accerse, ut delectet hic nos. illa exclamat, Minimè gentium.

Minimè omnium: id est, nullo modo. Cic. pro Rosc. Amer. 54.

Minimè malè cogitantes sunt, qui in eo studio occupati sunt. Cato de re Rust. in Præf. 3.

Minimè multi remiges & milites deerant. Cic. 7. Verr. 70.

Minimè multa habet. Liuius, *Ex eo exercitu quem P. Aelius habuisset, ut quisq; minimè multa stipendia haberet, legeret.*

Minimè uolo. Cic. 4. Acad. 249. *Id est, nihil minus uolo.*

Minimè uerò. Negantis est in responsione. Cic. 1. Tusc. 17. Bud.

Minimè ambitiosus. Cic. ad Memmium, lib. 13. 1. 14, *Homo minimè ambitiosus, minimè in rogando molestus.* Id est, *nihil eo minus ambitiosum, &c. quasi omnium hominum minimè ambitiosus: uel, quiduis potius quàm ambitiosus.*

Minimè, plus est quàm Non. Est autem in responsione negatiua: id quod uulgò dicitur absit. Salustius in Oratione *Cæsaris, Placet igitur eos dimitti, & augeri exercitum Catilinæ? Minimè.*

¶ *Minimopere, pen. corr.* (ἐλαχίστως) *dixerunt ueteres, sicut* Maximopere. Licinius apud Prisc. *Non minimopere milites quietes uolebant esse.*

Parygron] παρυγρον, *malagma: medicamentum liquidum, de quo* Galen. lib. 7. cap. 2. de composit. medicament. *secūd. genera.*

Paryphes] παρυφαι, *Vestimenti genus, tanquam dicas intertextum.* Aristophani in Thesmophor. *& ex eo Clementi Alexandrino lib. 2. Pedag. cap. 12. ubi interpres uertit Prætextam: &* Polluci lib. 7. cap. 13. Vide Rhodig. lib. 16. cap. 7.

Parysatis] Vide Parisatis.

Pasargade] oppidum Carmaniæ. Plin. lib. 6. cap. 23.

Pasceolus] *pasceoli, pen. corr.* (βαλλάντιον) *Est, ut ait Varro, sacculus ex aluta factus.* Plaut. Rud. 30. 27, *Præterea centum minæ Philippicæ in pasceolo seorsum. Quidam dicunt significare loculum in marsupio.*

Pascha] *huius paschæ: uel Pascha, paschatis, neut. gen.* (πάσχα) *transitum significat.* Ausonius,

— nos etenim primis post pascha diebus. Hebræi dicūt Pesah, *Latini qui ad nos ex Hebræo transferunt, Phase, Syri siue Chaldæi Pasha, quod nos & Græci beth in ch mutato, dicimus Pascha. Græci non inflectunt Pascha.*

¶ *Paschalis, & hoc paschale, pen. prod.* (πασχάλιος) *Quod ad pascha pertinet: ut, Paschalis dies.*

Pasco] *pascis, paui, pastum* (νέμω, σιτίω, βόσκω, νομεύω, ποιμαίνω, φέρβω, χιλόω, χορτάζω) *pascere, Comedere significat, & est neutrum. Absolutè aliquando ponitur, aliquando cum accusatiuo.* Plaut. Mostel. 12. 18, *Quò properas? gestis aliquò iam hercle ire pastum foras.* Hic Plautus ad hominem transtulit, *quod propriè de animalibus dicitur, teste Valla, sicut Vesci, de hominibus.* Ouid. 4. Metam. 127,

Mille greges illi, totidemq; armenta per herbas
Pascebant.

In priuato pascere. Ouid. 5. Fast. 58.

Ouis pauit pratum. Ouid. 1. Fast. 77.

¶ *Pasco, Actiuum, hoc est Pascere facio, uel Pascentem obseruo, uel Pabulum præbeo.* Cic. 1. de Diuin. 59, *Qui quū propter paupertatem sues puer pasceret, una ex his amissa uouisse dicitur, si recuperasset, &c.* De Nauio augure.

Hospes armentum pauit in aruis. Ouid. 4. Fast. 14.

Bestias pascere, domare, tueri. Cic. 2. Off. 19.

Boues pascere. Virg. 1. eclog. 9.

Capellas pascere. Virg. 9. eclog. 4.

Equos pascere. Virg. 3. Georg. 10.

Oues ad flumina pauit Adonis. Virg. 10. eclog. 4.

Pascere canem sero pingui. Virg. 3. Georg. 82.

Vernas pasco libatis dapibus. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 14.

Coruos pascere in cruce. Horat. 1. epist. 17. 10.

Corpora pascere pabulis. Lucret. lib. 2. 199.

¶ *Pascor, pastum* (σιτέομαι) *ut, Pascitur herba equus: & Syluа pastus arundinea.*

Malis orbiculatis pasci. Cælius Cic. lib. 8. 15. 2.

Cibo mendicato pasci. Ouid. 5. Trist. eleg. 9. 3.

Cibo pasto pasci, ingeniosè dictum est ab Ouidio, de uacca quæ comestas paulò antè herbas, postea ruminat, & iterum comedit. Sic ille in Fragmento, 4.

Pascere (σιτίζειν) *pro Cibis tractare.* Cicer. ad Atticum, libro 6. 111. 23, *Lancibus & splendidißimis canistris, olusculis nos soles pascere.*

Copia frumenti pascit populum. Horat. 1. epist. 15. 4.

Bene pascere & bene uestire. Cic. 2. Off. 130.

Pascere, per translationem ponitur pro Delectare: *ut, Pascere oculos: hoc est, Visu alicuius rei gratæ oblectari.* Terentius Phorm. 1. 2. 35, *Restabat aliud nihil, nisi oculos pascere.* Cicero 7. Verr. 53, *Quum eius cruciatu atque supplicio pascere oculos, animumq; exaturare uellent, &c.* Virgilius 2. Georg. 57,

Non animum modo uti pascat prospectus inanem. Id est delectet, inquit Seruius.

Pasci bibliotheca alicuius. Cic. Attico, lib. 4. 79. 3.

Pasci, delectari, perfrui aliqua re. Cic. in Pisonem, 35, *His ergo rebus pascor, his delector, his perfruor, &c.*

Pasci discordijs. Cic. pro Sest. 86.

Pasci maleficio. Cic. 2. Offic. 56.

Animum pascere inani pictura. Virg. 1. Aeneid. 94.

Lumina pascere. Ouid. 14. Metam. 146.

Oculos suos pascere. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 2.

Colores pascunt oculos. Lucret. lib. 2. 84.

Spes est quæ pascat amantes. Ouid. 9. Metam. 150.

Amorem pascere. Ouid. 2. de remed. Amor. 70.

Barbam pascere. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 7.

Famam alicuius pascere. Propert. lib. 4. eleg. 3. 5.

Furorem pascere. Claud. ad Adrianum, 1. 5.

Iras pascere. Silius lib. 12. 144.

Naturā animi pascere atq; explere reb. bonis. Lucr. lib. 3. 204.

Nummos alienos pascere: id est, fœnerari & facere æs alienum usuris crescere, ut ait Porphyrio. Horat. 1. epist. 19. 7.

Polus pascit sidera. Virg. 1. Aeneid. 123.

¶ *Pascor, pasceris, pen. corr. pastus sum* (νέμομαι) *pasci, Depaenitdem.* Plin. lib. 11. cap. 48. 3, *Solidipedes inter initia pasci, nisi*

Digitized by Google

pasci, nisi submißis genibus non poßunt.
Armenta pascuntur per herbas. Virg.3.Georg.53.
Agmen pascitur per ualles. Virg.1.Aeneid.38.
Pascitur iuuenca in uiridi pabulo. Virg.3.Georg.44.
Pasci syluas. Virg.3.Georg.63.
Apes pascuntur arbuta. Virg.4.Georg.37.
Pascitur pecus diem & noctem. Virg.3.Georg.69.
Pasci, pro Crescere. Virg.2.Aeneid.137.

—tactuq; innoxia molli
Lambere flamma comas, & circum tẽpora pasci. Seru.

Ignes nocturni pascuntur. Virg.2.Georg.87.
Liuor pascitur in uiuis. Ouid.1.Amor.eleg.15.8.
¶ Pascito, pascitas, pen.corr.(βόσκομαι) pascitare, Frequentatiuum à pasco. Varro 3. de re Rust.cap.16.11, Nunc feras dico, quæ in syluestribus locis pascitant: cicures, quæ in cultis.
¶ Pascens, Particip.(νέμων) ut, Agni pascentes. Virgilius 4. eclog.10.
Capellæ pascentes. Virg.3.eclog.20.
Hœdi pascentes. Virg.5.eclog.3.
¶ Pascennus, Participium (χορταστέος) ut, Caballi pascendi. Horat.1.Serm.Satyr.6.21.
¶ Pastus, Aliud Participium (χορτασθείς, νεμηθείς) Qui cibum uel pabulum sumpsit. Cic. pro Cluentio, 53, Vt etiam bestiæ fame dominante, plerunq; ad eum locum, ubi pastæ aliquando sint, reuertantur?
Agna pasta gramine. Ouid.4.de Ponto, eleg.8.9.
Boues pasti. Virg.5.eclog.5.
Greges pastos agere. Ouid.epist.24.3.
Vultur pastus cadauere. Silius lib.13.121.
Monstrum pastum sanguine. Ouid.8.Metam.34.
Pastus quæstu iudiciario iudex. Cic. pro Cluentio, 57. Id est, nutritus. Budæus.
Mœror pastus fletu. Silius lib.13.118.
¶ Pastus, Quod bestiæ pauerunt. Plin. libro 9. cap.3.11, Pastæq; radices fruticum remeant.
¶ Pastus, huius pastus (νομή, βοσκή) Cic. de Senect.50, Tum pecorum pastu, & apum examinibus, tum florum omnium uarietate, &c. Gellius lib.2.cap.29, Alia luce orta auis in pastum profecta est.
Pecudum pastus. Cic.2.de Nat.deor.143.
Matutini pastus. Vide Matutinus, in Matuta.
Abijcere animantes ad pastum. Vide Abijcio.
Accedunt ad pastum animalia alia gradiendo, alia serpendo, alia uolando, alia nando. Cic.2.de Nat.deor.181.
Anquirit & parat pastum & latibula omne genus animantium. Cic.1.Offic.18.
Capessere & conficere pastum. Cic.2.de Nat.deor.180.
Comparauit pastum animantibus largè et copiosè natura eum, qui cuiq; aptus erat. Cic.2.de Nat.deor.180.
Decedere campis è pastu. Virg.4.Georg.38.
Decedens è pastu exercitus coruorum. Virg.1.Georg.77.
Esse in pastu. Plin.lib.32.cap.1.8, Homines quibus in pastu est, piscem olent. Hoc est, qui eo uescuntur.
Fundit ex sese pastus uarios, uarieq; abundantes bestijs nihil laborantibus terra: nobis autem aut uix, aut ne uix quidem suppetunt summo labore quærentibus. Cic.2.de Finib.176.
Inire pastum. Vide Ineo.
Nata ad pastum tarda & languida pecus. Cic.2.de Fin.66.
Vesper reducit uitulos è pastu ad tecta. Virg.4.Georg.87.
Redire in pastus. Lucan.lib.2.120.
Pastum, de hominibus etiam dicitur. Cic.11.Phil.291, Qui populetur agros, uexaret urbes, non ad spem constituendæ rei familiaris, quam tenere eum posse negant qui norũt, sed ad præsentem pastum mendicitatis suæ?
Suauißimus pastus animorum ex ... solertiæ. Cicero 5. Tusculan.94.
¶ Pastio (νόμευσις) Alimentum pecudum est, siue etiam actus ipse pascendi. Vnde etiam Varronis index de Villaticis pastionibus ad bruta pertinentibus. Idem 2.de re Rust.cap.10.1, Qui pascunt in saltibus, greges cogere oportet, in pastione diem totum esse, pascere communiter. Cic. pro lege Manil.9, Asia uerò tam opima est, & fertilis, ut & ubertate agrorum, & uarietate fructuum, & magnitudine pastionis, & multitudine earum rerum quæ exportãtur, facilè omnibus terris antecellat. Valla lib.4, Pastio uidetur significare cibum, sed tamen potius ad alimenta pecudum pertinet, quæ pasci dicimus: quanquam suapte natura significat ipsam actionem pascendi, nunc frequentius cibum. Colum.lib.1, in Præfat.22, Porculatoris uerò & subulci diuersa profeßio diuersæ pastiones.
¶ Pascuus, Adiectiuum (σύννομος) Paulus Syluam pascuam appellat, quæ est pascuis pecudum destinata. Plautus Trucul.4.45,

—non aruus hic qui arari soleat, Sed pascuus est ager.

Pascua rura reddere, apud Lucret.lib.5.251. Id est, colere rura, ut apta essent pascendis armentis.
¶ Pascuum, pascui: pluraliter, pascua, pascuorum (ἐπινομίαι, προνομή, χλόη) In quibus pecudes pascuntur, siue ager, siue pratum, siue mons, aut collis fuerit. Colum.lib.8.cap.3, Nec tamen ulla tam blanda sunt pabula, aut etiam pascua, quorũ gratia non exolescat usu continuo. Varro 2.de re Rust.cap.11.2, Pascuum uiride.
Herbosa pascua. Ouid.2.Metam.138.
Læta pascua. Horat.4.Carm.ode 4.3. Ouid.4.Fast.96.
Palustria pascua. Vide Palustris, in Palus.
Vastata pascua. Claud.3.de raptu Proserp.34.
Intenta pascuis caprea. Horat.4.Carm.ode 4.3.
Mandunt pascua equi. Claud.1.de raptu Proserp.56.
Pascua, ut ait Plinius lib.18.cap.3.2. etiam nunc in tabulis Censorijs dicuntur omnia ex quibus populus reditus habet, quia diu hoc solùm uectigal fuerat.
Censorum pascua. Cic.1.de leg.Agrar.1.
¶ Pascalis, & hoc pascale, pen prod.(νομαδικός) Pascales oues dicuntur, quæ paßim pascuntur, inquit Festus, à pasco, siue pascuis, quasi pascuales. Lucilius,

Pascali pecore ac montano hirco atq; soloce.

¶ Pascualis, & pascuale, Quod pastu uiuit. Pascales uerò oues Cato posuit, pro pascuales. Festus.
¶ Pascuarij, Qui uectigal dant ex pratorum publicorum conductione: dicti quòd ea conducebãtur causa pascẽdi pecoris.
¶ Pastor, pastoris (νομεύς, ποιμήν, βοτήρ, βόσκων, ποιμαντής) Qui curam habet pascendi pecoris. Vox sæpius repetita apud Catonem, Varronem & Columellam. Plin. lib.12.cap.5.1, Intra sepem eam æstiuant pastores. Cic. pro Flacco, 30, O' pastores nescio quos cupidos literarum.
Sacra pastorum, Palilia. Ouid.4.Fast.146.
Loca pastorum deserta. Lucret.lib.5.279.
Regna pastorum deserta. Virg.3.Georg.96.
Durus pastor. Iuuenal. Satyr.11.16,

Pastoris duri est hic filius, ille bubulci. Videtur hoc loco bubulcos à pastoribus segregare.

Lentus pastor. Propert.lib.4.eleg.11.6.
¶ Pastoralis, & hoc pastorale, pen. prod. (ποιμενικός, βοτηρικός) Quod ad pastorem pertinet: ut, Pastoralis habitus. Liu.9.ab Vrbe, 188.
Antra pastoralia. Claud. de nupt. Honorij, 23.
Auguratus pastoralis. Cic.1.de Diuin.174.

Digitized by Google

Cantus pastoralis. Claud. 1. Paneg. 37.
Iuuentus pastoralis. Ouid. 2. Fast. 73.
Myrtus pastoralis. Virg. 7. Aeneid. 164.
Signum pastorale. Colum. lib. 6. cap. 23. 2.
Tectum pastorale. Stat. 12. Theb. 54.
Truncus pastoralis. Stat. 4. Theb. 61.

¶ Pastorius, Adiectiuum. Idē (νομευτικός) Varro 2. de re Rust. cap. 1. 1, An ea quae mihi heri dixisti de pastoria re? Emendatoria exemplaria habent, Pastoritia.

Pellis pastoria, pro Habitu pastorali. Ouid. 2. Metam. 137.
Sibila pastoria. Ouid. 3. Metam. 169.

¶ Pastoritius, Aliud adiectiuum, Idem (ποιμαντικός) Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 29, Itaq; & ludis & gladiatoribus mirādas ἐπισημασίας, sine ulla pastoritia fistula auferebamus.

Pastoritiam uitam agere. Varro 1. de re Rust. cap. 2. 14.
Pastoritia & agrestis sodalitas. Cic. pro Caelio, 19.

Pases] Pasetis (πάσης) Vir quidam fuit praestigiarum & magiae peritia insignis. Is incantamentis quibusdam efficiebat, ut repente conuiuium omnibus instructum partibus adesse uideretur: rursum, ubi libuisset, omnia protinus euanescebant. Emebat item frequenter, preciumq; rei numerabat, uerum mox nummus non apud uenditorem, sed apud Pasetem reperiebatur. Hinc natum est prouerbium, Pasetis semiobolus. De re noua, stupendaq;, & praestigiis simillima. Suidas.

Pasiphae] Pasiphaes, & Pasiphaa, Pasiphae, pen. corr. (πασιφάη) Dictio tetrasyllaba: fuit filia Solis, & uxor Minois regis Cretae, quam in fabulis ferunt ex Tauro genuisse Minotaurum, qui partim hominis effigiem habebat, partim tauri. Propert. lib. 2. eleg. 29. 11,

Vobiscum Europae, nec proba Pasiphae. Vide Minotaurus.

Pasiphae, Circe, & Aee è Perside Oceani filia natae, patre Sole, in numero dearum habentur. Cic. 3. de Nat. deor. 65.
Fanum Pasiphaae. Cic. 1. de Diuin. 157.

¶ Pasiphaeius, Adiectiuum, sex syllabarum (πασιφάειος) Ouid. 15. Metam. 100,

— me Pasiphaeia quondam
Tentatum frustra, &c. Id est, Phaedra, quae Pasiphaes fuit filia ex Minoe.

Pasiteles] penult. correpte. (πασιτέλης) sculptor egregius in Graecia natus, & ciuitate Romana donatus. Plasticen matrem statuariae sculpturaeq; & caelaturae esse dixit: & quum esset in omnibus his summus, nihil unquam fecit antequam finxit. Author Plinius libro 35. capite 12. 7. & libro 36. capite 5. 27.

Pasithea] πασιθέα, una ex tribus Gratiis, ut quidam uolunt.
Dea Pasithea. Catul. de Berecynthia, epig. 58. 9.

Pasithoe] πασιθόη, nomen est Nymphae marinae, Nerei & Doridis filiae, ut inquit Hesiodus in Theogonia.

Pasitigris] nomen Tigris fluuii ea in parte, qua duo eius alnei confluunt. Plin. lib. 6. cap. 27, Tigris citra Seleuciam Babyloniam CXXV. M. passuum diuisus in alueos duos, altero Meridiem ac Seleuciam petit, Mesenem perfundens: altero ad Septentrionem flexus, eiusdem gentis tergo campos Cauchas secat. Vbi remeauere aquae, Pasitigris appellatur.

Passagardae] castellum in Media, Cyri Sepulchro nobile, nō procul ab Ecbatana. Plin. lib. 6. cap. 26.

Passales] & oues, & gallinae appellantur, quod passim pascuntur. Paulus.

Passalus] πάσσαλος, & Achemon Cercopes fuere filii Sennonidis mulieris fatidicae: qui quum nullo non iniuriarum genere in obuium quenque debaccharentur, à matre admoniti sunt, ut sibi à Melampygo cauerent. Euenit deinde, ut Hercules sub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Accesserunt Cercopes fratres, eumq; dormientem ipsius armis aggredi tentarunt. At ille protinus insidias sentiens, correptos ac uinctos de claua suspendit, leporum ritu, & ad eum modum gestabat. Pendentes itaq; capitibus deorsum demissis, posticum Herculis, nigris pilis Horridum, atq; hispidum intuiti, non Lydorum more, laeue ac depilatum, materni moniti illis in mentem uenit, eaq; de re inter se confabulantur. Quod simul ac audiuit Hercules, cognomine delectatus & in risum solutus, uinculis eos liberatos dimisit.

Passer] passeris, penult. corr. dubii generis (στρουθός) Auis uulgò nota. Plinius libro 10. capite 36. 1, Contrà passeri minimum uitae, cui salacitas par. Mares negantur anno diutius durare: argumento, quia nulla Veris initio appareat nigritudo in rostro, quae ab aestate incipit. Foeminis longiusculum spacium.

Ilia passeris. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 6.
Ex passerum numero, belli Troiani annos auguratus est Calchas. Cic. 1. de Diuin. 125.
Passer marinus à Plinio lib. 32. cap. 11. 8. recensetur inter piscium genera. Plaut. Pers. 6. 18,

— curriculo uola.
P. Istuc marinus passer per circum solet. Festui, Passer marinus quem uocat uulgus struthiocamelum. Sipontinus stritomellum legit, & auis genus esse dicit. Quidam marinum passerem eundem esse dicunt cum nostra solea quam uulgò uocamus: alii uerò passeres putant nostris carletis similiores.

¶ Passerculus, huius passerculi, penult. corrept. Diminutiuum (στρουθίον) Cicero 2. de Diuinatione, 99, Cur autem de passerculis coniecturam facit, in quibus nullum erat monstrum, &c.

Passernices] Cotes sunt, quae trans Alpes inueniuntur, aqua aciem trahens. Plinius libro 36. capite 22, Repertae sunt in Italia aqua trahentes aciem acerrimo effectu nec non & trans Alpes, quas Passernices uocant.

Passienus Crispus] bis consul, orator, Agrippinae matrimonio & Nerone priuigno clarior. Eum arborem amasse, complexum, osculatum, cilibasse Plinius libro 16. capite ultimo narrat. Vide Crispus Passienus.

Passim] Aduerbium (πανταχοῦ, αὐτόθι) A passu deducitur, significat Sparsim, passu distante, inquit Valla: ut, Grex passim pascitur. Cic pro Fonteio, 19, Hi contrà uagantur laeti atq; erecti passim toto foro.

Vulgò & passim. Cic. pro Murena, 66.
Bacchari passim in montibus. Lucret. lib. 5. 165.
Currentia passim uina riuis. Virg. 1. Georg. 27.
Diuidi passim & peruulgari, atq; edi Pop. Rom. imperaui. Cicero pro Sylla, 32.
Passim & liberè leuandi laboris sui causa opere solutas aues uidemus. Cic. 2. de Orat. 14.
Corpora passim sternuntur per uias. Virg. 1. Aeneid. 73.
Vagari passim tota regione. Virg. 6. Aeneid. 178.
Huc & illuc passim uagantes uolucres natura efficit. Cicero 2. de Diuinat. 121.
Passim, Vbiq; aliquando significat. Lactantius, Creditur ei passim, tanquam cognitae ueritati. Valla.
Passim, Vndique. Lactantius, Eò passim confugerunt ex finitimis locis pessimi quique sine ullo conditionis discrimine. Valla.
Passim & undiq;. Cic. 1. de Orat. 94.
Passim, Quomodolibet. Virg. 3. Aeneid. 103,

— passimq;

——passimq; in littore sicco

Corpora curamus. Passim, inquit, pro eo quod est, Prout quisq; uult: siue Sine ullo conditionis discrimine. Sipont.

Passim & Ordinatim, contraria. Brutus Cic. lib. 11. 13. 4.

Pasiuum] i, o, aut potius Pasinum urbs fuit in sinu Persico. olim dicta Chorax, post ab Alexandro Alexandria ab Antiocho inde Antiochia. nouissime à Passiuo, aut ut alij uolunt Spasimo Spasinium. Authores Dion in uita Troiani, Stephanus, & Plinius lib. 6. cap. 17.

Passum] huius passi (γλυκὺ) A' Passus participio uerbi Patior, liquoris genus est, inquit Nonius, quod ex uua passa cogitur. Vua autem ideo passa dicitur, quòd in siccando passa est solem. Plin. lib. 14. cap. 9. 2. de dulcium uinorum generibus, Passum à Cretico Cilicium probatur & Africum & in Italia prouincijsq; finitimis. Fieri certum est ex uua, quam Græci sticam uocant, nos apianam. Item scirpula, diutius in uite sole uuis adustis, aut feruente oleo. Quidam è quacunq; dulci, dum præcocta alba faciunt siccantes sole, donec paulo amplius dimidium pondus superfit, tusasq; leniter uuas exprimunt. Deinde quantum expressere, adijciunt uinaceis aquæ puteanæ, ut & secundarium passum faciant. Diligentiores eodem modo siccatis acinos eximunt: ac sine sarmentis madefactos, uino excellenti, donec intumescant premũt. Et hoc genus ante cætera laudant. Ac simili modo aqua addita, secundarium faciunt.

Lac passum. Ouid. 14. Metam. 55.

Racemi passi. Virg. 4. Georg. 54.

Acini passi. Plin. lib. 14. cap. 1. 8.

Pingue passum. Iuuen. Satyr. 14. 27.

Passus] à uerbo Patior, Participium. Vide Patior.

Passus] à Pando, pandis. Vide Pando.

Passus] huius passus (βῆμα) Budæus, Passus à passis manibus dici uidetur: alij passum quinq; pedum esse putant, id est, duorum gressuum: ut sit egressus, id est, βῆμα, cubiti unius & pedis, hoc est, pedum duorum semis. Plin. lib. 11. cap. 8. 1, Apes operantur intra sexaginta passus.

Magnitudinem passus colligere licet ex descriptione stadij, quæ habetur Plinij lib. 2. cap. 23. Stadium, inquit, uiginti quinq; nostros efficit passus, hoc est, pedes sexcentos x x v.

Aegri passus. Valer. 3. Argon. 72.

Lenti passus. Ouid. 2. Metam. 115.

Perpauculi passus. Vide Perpaucus.

Rapidi passus. Valer. 6. Argon. 98.

Accurrere rapidis passibus, poeticum est. Vide Accurro.

Ambulare quingentos passus. Vide Ambulo.

Millia passuum septingenta triduo ambulare. Cic. pro Qu. 52.

Associare passus alicui. Stat. 3, Theb. 91.

Conficere passus. Vide Conficio.

Deducere passus mille in altitudinem. Vide Deduco.

Deside passu ire. Stat. 5. Sylu. 2. 13.

Citatis passibus celerem cursum explicans. Senec. Hipp. 10. 3.

Strepitum faciens passus. Ouid. 3. Trist. eleg. 7. 8.

Inerti passu incedere. Ouid. 2. Metam. 155.

Tardo passu incessit. Ouid. 10. Metam. 10.

Sonoro passu mouens aurichalca. Valer. 3. Argon. 13.

Peragrare passibus disiunctissimas terras. Cic. pro Marc. 3.

Cito passu petere aliquem. Ouid. 2. Fast. 149.

Tacito passu præterire. Claud. 4. Paneg. 102.

Anili passu procedere. Ouid. 13. Metam. 108.

Proferre passus. Lucret. lib. 4. 166. & 118.

Sicco freta radere passu. Ouid. 10. Metam. 130.

Admisso sequitur uestigia passu. Ouid. 1. Metam. 53.

Aequis passibus sequi aliquem. Virg. 2. Aeneid. 45.

PAS

Coniunctis spatiantur passibus ambo. Ouid. 11. Metam. 13.

Ingenti uenit passu. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 3.

Tremulo uenit horrida passu hyems. Ouid. 15. Metam. 43.

Alite passu uolare: Ouid. 10. Metam. 117.

Trepidis passibus urgere uestigia. Stat. 2. Theb. 130.

Pastillum] est in sacris libi rotundum genus. Festus.

Pastillus] huius pastilli (τροχίσκος) Diminutiuum uidetur à pasta: quamuis fiat mutatio generis. Quidam à pastu deriuant. Festus à pane: & dicit esse massam cuiuscunq; materiæ in formam panis parui. unde Pastilli medicinales, & Pastilli odoratorij. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 6, Pastillos Rufillus olet, Gorgonius hircum. Trochisci Græcè dicuntur ab orbiculari forma. Pastilli medicis arida sunt medicamenta. contrita humore non pingui, aut uino uel aceto incocta, quæ à coctione rursus maruerunt: quæ quum utendum est, subinde eiusdem generis humore diluuntur, deinde uulneribus illinuntur: non autem imponuntur ut emplastra. Plin. lib. 33. cap. 6. 8. de stimmi, siue stibio, quod in argenti metallis inuenitur. Quod ibi subsidit flos intelligitur, ac linteolo interposito in sole siccatur, non ut perarescat: iterumq; in mortario teritur, & in pastillos diuiditur. Budæus.

Pastilli, emplastra, malagmata, cognata sunt genera in instrumento chirurgico: inter se tamen differentia, ut latè docet Celsus lib. 5. medicinæ, cap. 17. Budæus.

¶Pastillicare. Plinius lib. 21. cap. 5, Luteus & bellio pastillicantibus quinquagenis quinis barbulis coronatur. Sipontinus patulicantibus legit, quod Hermolaus non probat.

Pastillatum argentum. Vide Argentum.

Pastinaca] huius pastinacæ, pen. prod. (σταφυλῖνος) Herba, cuius radix caro similis à nobis editur, & summopere expetitur. Plin. lib. 19. cap. 5. 21, Ex his pastinaca unum genus agreste sponte uenit, staphylinos Græcè dicitur. Alterum seritur radice uel semine, primo Vere uel Autumno, ut Hygino placet Februario, Augusto, Septembri, Octobri, solo quàm altissimè refosso. Annicula utilis esse incipit, bima utilior, gratior Autumno, patinisq; maximè. Colum. lib. 9. cap. 4. 5. & lib. 6. cap. 17. 8.

Pastinaca, genus piscis, de quo Plin. lib. 9. cap. 42. 2, Nam pastinaca latrocinatur ex occulto, transeuntes radio (quod telum est ei) figens. Argumenta solertiæ huius, quòd tardissimi piscium hi, mugilem uelocissimum omnium habentes in uentre reperiuntur. Idem lib. 32. cap. 7. 13. & cap. 11. 8. Et Celsus lib. 6. cap. 9, Et plani piscis, quam nostri pastinacam, Græci τρυγόνα uocant, aculeus torretur.

Pastinum] huius pastini, pen. corr. (σκαφεῖον, σκαφεῖον) Instrumentum uinitorium. Colum. lib. 3. cap. 18. 1, Sed Iulius Atticus prætorto capite, & recuruato, ne pastinum effugiat, prædictum semen demersit. Pastinum uocant agricolæ ferramentum bifurcũ quo semina pãguntur. Vnde etiam repastinatæ dictæ fuere uineæ ueteres, quæ refodiebantur.

Pastinum. Aliter sumit Papinianus in l. diuortio, in fine. Et Palladius lib. 2. cap. 10, Pastinum instituere, est agrum uitibus destinatum fodere, frutices & arbores inutiles summouere, seminaria facere, arbores quadragenis pedibus distantes, quibus uitis adnectatur, disponere.

¶Pastino, pastinas, pen. corr. (σκάπτω) pastinare, Est agrum fodere. Colum. lib. 3. cap. 13, Nunc pastinandi agri propositum est rationem tradere. Ac primum, ex omni siue arbustiuo siue syluestri loco, quem uineis destinauerimus, omnis frutex atq; arbor erui & summoueri debet, ne postea fossorem moretur, neue iam pastinatum solum iacentibus molibus imprimatur, & exportantium ramos atq; truncos ingressu proculcetur.

¶Pastinatus,

Digitized by Google

¶ Pastinatus, huius pastinatus, pen. prod. (σκαφή) Ipsa pastinatio. Plin. lib. 17. cap. 20. 2, Alba populus seritur bipedaneo pastinatu.

¶ Pastinatum, huius pastinati, penult. prod. (ἐσκαμμένον) Colum. lib. 3. cap. 10. 4, Siue enim pastinato deponitur, siue trunco inseritur, largioribus satiatur alimentis, quàm prius quum esset in egeno. De uite. Sic lib. 4. cap. 4. 1. Facta in pastinato scrobe.

¶ Pastinatio, Verbale (σκαφεία) Col. lib. 3. cap. 12. 6, Quibus omnibus diligenter exploratis, tum pastinationem suscipiemus. Plin. lib. 17. cap. 21. 13.

¶ Pastinator, pen. prod. huius pastinatoris (σκαπτήρ) Verbale masc. Colum. lib. 3. cap. 13. 10, Nam duas regulas eius latitudinis, qua pastinator sulcum facturus est, in speciem Græcæ literæ χ, decussauimus.

Pastio, Pastus] Vide Pasco.

Pastomis] pen. corr. huius pastomidis, f. g. (πασομίς) Instrumentum ferreum siue ligneum, quod ad cohibendam equorum tenaciam naribus uel morsui imponitur. Lucilius,

Pastomides huic de naribus ingentes pendent.

Arbitror ita legendum, Pastomides huic ingentes de narib. pendent. ut sit hexameter heroicus.

Pastona] Ciuitas est ad Euphratem. Plin. lib. 5. cap. 24.

Pastophori] pen. corr. (παστοφόροι) sacerdotes sacrosancti Aegyptiorū, honoratiores cæteris. Dicti Pastophori, quòd ferant pallium Veneris, cui nomen est Pastos, Pastophoros etiam Venus est appellata. Apud Apuleium in Asino ita uocantur sacerdotes Isidis pallium in supplicationibus ferentes.

¶ Pastophori, sunt sacerdotes sacris gestaminibus induti. Eos Pastophoros Budæus interpretatur, qui multa & uaria eruditione, ut temporibus quisq; suis imbuti, quum omnia penè genera philosophandi partim pererrassent, partim præterijssent, salutem suam tandem anxiè, sociorumq; perquirebant, quæ nihil esset aliud, quàm aditus in patriam. Budæus lib. 5. de Asse.

Pastos] oppidum ad Aegeum mare, nō procul à Neapoli regione Thraciæ. Plin. lib. 4. cap. 11.

¶ Pastophorion (παστοφορεῖον) Pastophororum domus. Quidam dicunt esse thalamum in quo habitat præpositus templi. Alij thalamum nuptialem. Vnde & Venus appellata est pastophoros, quasi thalamifera, quòd thalamum nuptialem curet & administret. nam παστός, thalamus nuptialis dicitur, qui alio nomine νυμφών appellatur.

Pastor, Pastoralis, Pastoritius, Pastorius, & Pastus] Vide Pasco.

Pataga] Syenitarum ciuitas, in Arabia. Plinius libro 6. capite 29.

Patage] Insula alijs nominibus Platage, nunc Amorgos inter Sporadas. Plin. lib. 4. cap. 22.

Patagium] huius patagij, Festus, Patagium est quod ad summam tunicam assui solet, quæ & patagiata dicitur. Apuleius, Vberes enim crines leniter emissos, & ceruice dependulos, ac deinde per colla dispositos, sensimq; sinuato patagio recedentes paulisper ad finem conglobatos, in summum uerticem nodus astrinxerat.

¶ Patagiata, pen. prod. Substantiuum, Idem quod Patagium. Plaut. Epid. 5. 48,

Tunicam rallam, tunicam spissam, linteolum cæsicium,
Indusiatam, patagiatam, caltulam, aut crocotulam.

Patagus] Legimus in Festi commentarijs patagum morbi genus esse, neq; præterea quicquā reperimus: quod enim morbi genus sit, nobis cogitandum reliquit uel ipse, uel eius abbreuiator. Ferè crediderim inquit Turnebus, morbum esse uitis, qui κάπηλος apud Theophrastum scribitur. Eius uerba sunt, καπτόμενοι ἔνιοι κελεύουσι πάταγον συλλεγόμενοι: ubi Theodorus πασσάλου legisse uidetur, quum paxillum interpretetur: ac uidetur hoc morbi genus esse, quum sauciatur longè in ablaqueatione, ut sit patagus plaga & percussio. Hæc ille.

Patalem] bouē, Plautus appellat, cuius cornua diuersa sunt, ac latè pateant. Paulus. Sunt qui legant Patulam bouem.

Patale] portus celeberrimus in India, in quo Sol dexter oritur, Vmbræ in Meridiem cadunt. Plin. lib. 2. cap. 73.

Patara] pen. corr. (πάταρα) Vrbs Lyciæ, ubi Apollo dabat responsa. Dicta à Pataro Apollinis filio, uel ab alio Pataro Lapeonis filio, Hinc

¶ Patareus, pen. prod. Adiect. (παταρεῖος) Stat. 1. Theb.

Phœbe parens seu te Lyciæ Patarea niuosis
Exercent dumeta iugis. Ouid. 1. Metam. 104,
Patareaq; regia seruit.

Patauium] πατάβιον, Ptolemæo lib. 5. cap. 1, Vrbs est in Pōto siue Pithynia, quæ hodie Polmen dicitur. Est item in Italia, ab Antenore condita. Ptolemæus lib. 3. cap. 1, Extat hodie in eadem urbe Antenoris sepulchrum uetustißimum cū huiusmodi inscriptione, quæ ob nimiam uetustatem uix legi potest,

Inclytis Antenor patriam uox Nisa quietem
Transtulit huc Henetos, Dardanidumq; fugas.
Expulit Euganeos, Patauinam condidit urbem:
Quem tenet hic humili marmore cæsa domus.

Vrbs Pataui. Virg. 1. Aeneid. 50.

¶ Patauinus, a, um, Patauinus ager. Plin. lib. 3. cap. 16.

¶ Patauinitas, penult. corr. (ἡ παταβινότης) Quintil. lib. 1. cap. 5. 35, Quemadmodum Pollio deprehendit in Liuio patauinitatem.

Patefacio] Vide Pateo.

Patella] huius patellæ (λεκάνιον) Festus: Patellæ, uasa picata, parua, sacrificijs faciēdis apta. Varro Manio, Quocirca oportet bonum ciuem legibus parere, & deos colere, in patellam dare μικρὸν κρέας. Cicer. 6. Verr. 41, Patella grandis cum sigillis ac simulachris deorum. Cic. 2. de Fin. 38.

Patella, à Patulo, uel πλάττω fingo, uel ab πλάτος, quæ est latitudo. Vas latum est condiendis obsonijs aptum. Lanx seu paropsis. Bayfius, Patella, uas escarium ad olera & pulmenta ponenda: quam Græci λεκανίδα uocant. Horatius 1. epist. 5. 1.

Nec modica cœnare times olus omne patella. Et Martialis libro 5,

Ponetur digitis tenendus ustis
Nigra coliculus uirens patella. Et Iuuen. Satyr. 5. 9.
Ponitur exigua feralis cœna patella. Quorū omniū testimonijs clarum est, credo, patellam, paruam esse patinam, quæ ab istis tum modica, tum exigua dicitur. Hactenus Bayfius. Mart. lib. 13. 81,

Quamuis lata gerat patella rhombum,
Rhombus latior est tamen patella. Ouid. 2. Fast. 127,
Nutriat intinctos missa patella cibos.

Cultrix fosci secura patella. Pers. Satyr. 3. 3.

Fragiles patellæ. Iuuen. Satyr. 6. 35.

Pura patella fert cibos. Ouid. 6. Fast. 62.

In patella decoctum pulmentarium. Plin. lib. 19. cap. 8. 37.

Patella, Morbus arborum. Plin. lib. 17. cap. 24. 7, Olea clauū etiam patitur, siue fungum placet dici, uel patellam. Hæc est solis exustio.

¶ Patellarius, Adiectiuum (λεκανικός) ut,
Patellarij dij. Plaut. Cistel. 5. 46.

Patena] λεκάνη, pro Patina. Col. lib. 12. cap. 43. de uuis seruādis, Colu-

Digitized by Google

dis, Columella patruus meus ex ea creta qua fiunt amphoræ: lata uasa in modum patenarum fieri iubebat. Ex quo loco patet, patenam labra grandia habere. Budæus. Alia exẽplaria habent, patinarum.

Pateo] pates, patui (διαχεχλύπτομαι, ἀνέωγμαι) patere, Apertum esse. Terent. Eunuch. 5. 9. 29,

—si hoc efficio, postulo ut mihi tua domus
Te præsente, absente pateat, inuocato ut sit locus. Cæsar 6. belli Gall. 87, Iis omnium domus patent, uictusq; communicatur.

Fores concussæ patuere. Ouid. 2. Metam. 154.

Ianua patet noctes atq; dies. Virg. 6. Aeneid. 26.

Semper nares propter necessarias utilitates patent. Cicer. 2. de Nat. deorum, 217.

Pectus patuit ferro. Ouid. 13. Metam. 79.

Tecta patuerunt. Ouid. 14. Metam. 115.

Via patuit in cælum. Senec. Medea, 12. 29.

Cursus patet. Cic. Attic. lib. 10. 204. 5.

Patet aditus huc, per translationem. Cicer. in Somnio Scip. 10, Nisi enim quum deus is, cuius hoc templum est omne quod conspicis, istis te corporis custodijs liberauerit, huc tibi aditus patere non potest. Id est, Non potes peruenire ad cognitionem harum rerum.

Aditus patet ad aliquid. Vide Adeo, adis.

Patere & obstrui, contraria. Cic. de clar. Orat. 8.

Patet, & æquè promptum est. Cic. pro Mur. 25.

Patere & in promptu esse. Cic. 1. de Orat. 13.

Atria patuerunt doctis libellis. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 15.

Patent aures tuæ querelis omnium. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 37. id est, omnium querelas libenter audis. Vide Auris.

Causæ patuere. Ouid. 4. Fast. 4.

Iræ deûm patuere. Lucret. lib. 2. 1.

Patent mihi tui libri. Cic. Attic. lib. 4. 83. 1.

Præmia & honores patere dicũtur ijs quibus dari solita sunt. Cic. pro Corn. Balbo, 17, Iniuriosum & contumeliosum est, his præmijs, & his honoribus exclusos esse fidelissimos, & coniunctissimos socios quæ pateant stipendiarijs, pateãt hostibus, pateant sæpe seruis.

Valuæ Concordiæ non patent. Cic. 2. Phil. 108.

Virginitas patet amanti. Ouid. 14. Metam. 27.

Patent hæc omnibus ad uisendum. Cic. 6. Verr. 5.

Literis Latinis illustratus locus patet. Cic. 2. de Diuin. 7.

Latè patere. Quint. lib. 7. cap. 3. 33.

Auaritia latissimè patet. Cic. 1. Offic. 37.

Latè patet, & ad multos pertinet hæc ars. Vide Latus.

Patet fugæ locus. Liu. 7. bel. Pun. 111.

Patet locus tria stadia, pro Extenditur. Plin. lib. 12. cap. 14. 2, Schœnus patet Eratosthenis ratione, stadia XL. Cæsar 7. bel. Gal. 27.

Maximè patet Cappadocia. Cic. Senatui, lib. 15. 2. 4.

In latitudinem patere. Quint. lib. 1. cap. 10. 32. De iugero.

Patet, In potestate est: ut, Omnia mea tibi patent. Salust. in Cat. Vbi cuncta maria, terræq; patebant. Sub. Romanis. Loquitur de amplitudine Romani imperij.

Patere, Obnoxium & opportunum esse. Celsus lib. 2. cap. 1, Lõgis morbis senectus, acutis adolescẽtia magis patet.

Patet, pro Constat, & Manifestũ est. Cic. pro Milone, 11, Quid porrò quærendum est? factúmne sit? at constat. à quo? at patet. Idem 1. Tusc. 85, Quum pateat igitur æternum id esse, quod seipsum moueat, &c.

¶ Patens (ἀνεωγμένος) Participium, siue Nomen ex participio, Apertus. Virg. 9. Aeneid. 138,

—& portas præbere patentes.

Amor edendi patens per membra ac uenas. Lucr. lib. 4. 175.

Patens & apertum ex omni parte cælum intueri. Cic. 1. de Diuinat. 3.

Campi patentes. Virg. 4. Georg. 16. Cic. 1. de Diuinat. 152.

Clausa, Patens & exposita domus, contraria. Cicero pro Quintio, 63.

Patens uulneri equus: hoc est, Vulneri recipiendo expositus. Liuius 1. bel. Maced. 156.

Humerus patens. Ouid. 2. de Arte, 101.

Iter tutum & patens. Horat. 3. Carm. ode 16. 2.

Longè lateq; patens locus. Cic. in Orat. 39.

Lux patens. Ouid. 2. de Arte, 125.

Oculi patentes. Lucret. lib. 3. 131.

Os patens. Lucret. lib. 6. 236.

Patentissimi oris dolium. Col. lib. 12. cap. 8. 1.

Pelagus patens. Virg. 2. Georg. 9.

Puteus patens. Horat. 2. epist. 2. 27.

Spatium patens. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 16.

Vulnus patens in pectore. Virg. 11. Aeneid. 8.

Patentiore uia ad hostem ducuntur. Liu. 7. ab Vrbe, 176.

¶ Patenter, Aduerbium (ἀνεωγμένως) Cicer. 2. de Inuent. 172, Absoluta est, quæ ipsa in se, non ut negotialis implicitè & absconditè, sed patentius & expeditius recti & non recti quæstionem continet.

¶ Patefacio, patefacis, pen. cor. patefeci, pen. prod. patefactum (ἀνοίγω, ἀνακαλύπτω) patefacere, Patentem facere. Liu. 2. ab Vrbe, 67, Ita induxisse se in animũ hostibus potius, quã regibus portas patefacere.

Ianuam patefacere. Cic. 1. de Orat. 102.

Fores uirga patefecit. Ouid. 2. Metam. 164.

Aulam uacuam patefecit. Horat. 4. Carm. ode 14. 8.

Ocellos lassos patefecit. Propert. lib. 2. eleg. 16. 2.

Fenestram patefacere ad nequitiam. Terent. Heaut. 3. 1. 72. Vide Fenestra.

Ianuam famæ patefacere. Plin. epist. 18. b.

Aditum patefacere ad. Cic. ad Allienum, lib. 13. 79. 2, Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefacio, & munio. Vide Adeo, adis.

Viam uel iter patefacere alicui ad, uel aliquo loco. Cicero ad Atticum, lib. 8. 147. 6, Non patefactum iter ad urbem? Liuius 2. ab Vrbe, 206.

Viam patefacere illustrem atq; latam auaritiæ. Cic. 5. Ver. 188.

Locum patefacere ad consulatum. Liu. 4. ab Vrbe, 234.

Patefacere aures assentatoribus, quod & Dare aures dicimus. Vide Auris.

Patefacere, Detegere, manifestare, palàm facere. Terentius Hecyr. 3. 1. 23,

Tot meas iniurias: quæ nunquam ullo patefecit loco.

Ostendere & patefacere aliquid. Cic. de Arusp. resp. 11.

Patefacere & proferre. Cic. pro Milone.

Coniurationem patefacere. Cic. pro Sylla, 2.

Defensionem patefacere. Cic. 5. Verr. 167.

Odium suum patefacere in aliquem. Cicer. ad Attic. libro 11. 221. 3.

Patefacere quod non appareat. Cic. 4. Acad. 82.

Oratione sua aliquid patefacere. Cic. 1. de Orat. 102.

Patefacere & illustrare obscura. Vide Illustris.

Verum patefacere & illustrare. Cic. de Amicit. 79.

Patefaciendum mihi: hoc est, declarandum. Cicer. pro Domo sua, 24.

¶ Patefactus, Part. (ἀνακεκαλυμμένος) ut, Aditus patefactus. Vide Adeo, adis.

Acies patefacta. Vide Acies.

Equuus patefactus. Virg. 2. Aeneid. 52. De equo Troiano.

Patefacta & detecta mutentur. Cic. 4. Acad. 219.

Patefactum

Patefactum & illustratum. Cic. de Amicit. 79.
Patefactum & illustratum, Obscurum & ignotum, contraria. Cic. 1. de Orat. 86.
¶ Patefactio (ἀνακάλυψις) Verbale. Cic. 2. de Finib. 7, At qui hæc patefactio, quasi rerũ opertarũ, quũ quid quidq; sit aperitur, definitio est, qua tu etiam imprudens utebare nonnunquam.
¶ Patefio, pen. prod. patefis, pen. indiff. patefieri, pen. cor. (ἀνακαλύπτομαι) Apertum & Palàm esse. Terent. Phor. 5. 4. 6.
Quin si hoc celetur, in metu: sin patefit, in probro fiem.
Patefieri & Claudi, contraria. Cic. pro lege Manilia, 14.
Fenestræ patefiunt. Propert. lib. 3. eleg. 20. 6.
Indicijs & confeßionibus suis patefieri. Cicer. 3. in Catil. 60. Et 13. Philip. 383.
¶ Patesco, scis (ἀνακαλύπτομαι) patescere, Aperiri, patentem fieri: interdum etiam idem quod Patere. Virgil. 2. Aeneidos, 63,
——Danaumq; patescunt Insidiæ. Id est, patent, apparent, manifestæ fiunt. Ibidem, 94,
Apparet domus intus & atria longa patescunt.
Fragor armorum patescit. Valer. 3. Argon. 44.
Ianua patescit. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 14.
Portus patescit iam propior. Virg. 3. Aeneid. 106.
¶ Patulus, pen. corr. Adiectiuum, Quod semper patet: ut, Arbor patula, hoc est ampla, & longè lateq; suis ramis diffusa ac distenta. Cic. 3. de Fin. 97, At illa quæ in concha patula pinna dicitur, isq; qui enat è concha, &c. Columel. lib. 6. cap. 1. 3, Naribus resimis, patulisq;. Cic. 1. de Orat. 15, Patulis est diffusa ramis.
Aequor patulum. Silius lib. 13. 32.
Agri patuli. Silius lib. 15. 110.
Arbor patula. Ouid. 1. Metam. 22.
Arcus patulus. Ouid. 8. Metam. 6.
Aures patulæ. Horat. 1. epist. 19. 14.
Boues patulos Plautus appellat, quorum cornua in diuersum supra modum patent. Festus.
Campi patuli. Claud. 1. de raptu Proserp. 45.
Canistra patula. Ouid. 8. Metam. 136.
Curuamen patulum. Sil. lib. 13. 6.
Fagus patula. Virg. 1. eclog. 1.
Fauces patulæ. Claud. 2. Paneg. 23.
Fenestræ patulæ. Ouid. 14. Metam. 151.
Fossæ patulæ. Ouid. 7. Metam. 40. Stat. 10. Theb. 103.
Nares patulæ. Ouid. 3. Metam. 138.
Os patulum. Ouid. epist. 15. 12.
Vias patulas aperire. Silius lib. 17. 13.
¶ Patulico, patulicas (ἀνοίγομαι) patulicare, Aperiri, Patulũ fieri. Plin. lib. 21. cap. 8. 5, Patulicãtib. quinquagenis quinis barbulis coronatur. Sic legit Sipontinus, Hermolaus uerò pastillicantibus. Vide Pastillum.
¶ Pator, patoris, pen. prod. (χάσμα) Hiatus & apertio, sicut Vagor pro uagitu, & fluor pro fluxu. Apul. lib. 3, Quod altrinsecus ædium patore perflabili.
Pater] patris (πατὴρ, πάππας, πρόγονος) Notæ significationis. Terent. Adelph. 5. 7. 4, Tuus hercle uerò & animo & natura pater. Varro 4. de Ling. Lat. Pater dicitur quòd patefaciat semen.
Circa patrem. Vide Circa.
Asperitas patris. Ouid. 9. Metam. 151.
Attentus pater. Horat. 2. epist. 1. 35.
Durus pater. Ouid. 9. Metam. 112.
Naturalis pater. Cic. 3. Philipp. 134.
Optimus pater. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 22.
Seueri patres. Horat. 2. epist. 1. 22. Ibidem, 2. 21.

Amittere patrem aut liberos. Vide Amitto.
Ignorat patrem suum. Vide Ignoro.
Induere patrem mente, Sumere animum & affectum patris. Claud. 6. Paneg. 32.
Certo patre nasci. Vide Certus.
Clarißimo patre natus. Vide Clarus.
Claro patre natus. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 12.
Ingenuo patre natus. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 5.
Libertino patre natus. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 2. & 10.
Magno patre nata puella. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 15.
Rem patris oblimare. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 13.
Patris nomine, Aui, Abaui, Proaui, Ataui cõtinẽtur: non autẽ Tritaui, ut opinatur Valla. Quum enim patrum nostrorũ memoria aliquid factum esse dicimus, de proxima ætate intelligimus, non de illa etiam sexta.
Patres maioresq; nostri. Cic. 1. Verr. 37.
Memoria patrum id usu uenit. Cicer. 1. de Orat. 90.
Sancti patres. Virg. 2. Georg. 95.
Pater, Nomen religionis. Vnde dij omnes, patres uocabantur. Virg. 2. Georg. 2, Huc pater ô Lenæe. Vbi Seruius, Pater licet generale sit omnium deorum, tamẽ propriè Libero semper cohæret, nam Liber pater uocatur. Idem alio loco, Pater propriè omnium deorum est epitheton.
Diuũm pater, atq; hominum rex. Virg. 1. Aeneid. 14.
Humanæ gentis pater, Iuppiter. Horat. 1. Carm. ode 12. 10.
Rerum pater Oceanus. Virg. 4. Georg. 77.
Gradiuus pater, Mars. Virg. 3. Aeneid. 7.
Pater, pro Ioue. Virg. 1. Georg. 57,
Ter pater extructo disiecit fulmine montes.
Magnus pater, Iuppiter. Virg. Aeneid. 48.
Omnipotens pater. Virg. 2. Georg. 65.
Pelliti patres. Vide Pellitus, in Pellis.
Summus pater. Virg. 1. Aeneid. 134.
Pater, nomen honoris & reuerentiæ. Horatius 2. Sermon. Satyr. 1. 3,
——cupidum pater optime uires Deficiunt.
Patriæ pater, parens libertatis, atq; Reipublicæ. Cic. pro Rabirio perdul. reo, 21. de C. Mario.
Quòd Pater, nomen esset reuerentiæ, idcirco Romulus centum Senatores, quos ad Reip. curam elegit, siue quia is numerus satis erat, siue quia soli cẽtum erant, qui ad id idonei essent, Patres ab honore uocauit: siue ab ætatis uel curæ similitudine, ut ait Salustius. Festus, Patres Senatores ideo appellati sunt, quia agrorum partes attribuebant tenuioribus, ac si liberis proprijs.
Consulta patrum. Horat. 1. epist. 17. 9.
Patres conscripti. Plutarchus in Romulo, Ipsi autem Romani (inquit) Patres conscriptos ad collegium appellant, quod nomen dignitatis plurimum, & inuidiæ minimum præ se fert. Sed ab initio tantum patres dicti. Postea ascriptis in eũ ordinem pluribus, Patres cõscripti uocati sunt. Vnde Festus, Patres dicti sunt, inquit, qui sunt patricij generis: conscripti, qui in Senatu sunt scriptis adnotati. Cic. 13. Philip. 366, Est etiam Asinius quidam Senator uoluntarius, lectus ipse à se, apertam curiam uidit post Cæsaris mortem: mutauit calceos, Pater conscriptus repentè factus est. Budæus.
Patres allecti, etiam dicebantur, Festo authore, qui propter inopiam ex Equestri ordine in Senatus sunt numerum assumpti. Vnde illud Tranquilli in Cæsare, Peregrinis in Senatũ allectis libellus propositus est, ne quis Senatori nouo curiã monstrare uelit. Hodie autẽ allecti, ascriptitijq; uocari possunt Latinè in collegijs magistratuum, qui uulgò creati & extraordinarij uocitantur. Budæus.
Duri patres tyronum. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 4.

Digitized by Google

¶ Pater patratus. Vide Patro, patras. Cic. pro Cecinna, 71. Et 1. de Orat. 89.

¶ Paterfamiliâs (οἰκοδεσπότης) huius patrisfamiliâs & patrisfamiliæ, qui primus est, & imperium habet in familiam: siue qui potestatis suæ est, siue puber, siue impuber. Cic. 2. de Legib. 77, Vt ne morte patrisfamiliâs sacrorum memoria occideret. Mart. lib. 1. 80,

Paterfamiliæ uerus est Quirinalis.

Prudens & attentus paterfamiliâs. Cic. pro Quintio, 6.

¶ Patricius, patricij, m. g. (εὐπατρίδης, πατρίκιος) Patricij, nobiles Romani qui à primis Senatoribus oriundi erant, inquit Budæus. Liu. lib. 1, ab Vrbe, Romulus centum creat Senatores, qui Patres ab honore, patricij, quoq; progenies eorum appellati.

Maioribus patricijs ortus. Stat. 1. Sylu. 2. 15.

Patricij antiquissimiq; ciues. Cic pro Cecinna, 73.

Minorum gentium patricij. Vide Minor, in Paruus.

Non omnes Senatores erant patricij. Tacitus, Iisdem diebus in numerum patriciorum asciuit Cæsar uetustissimum quenq; ex Senatu, aut quibus clari parentes fuerant. Ex Budæo.

Patricij pueri, à patricijs orti. Plaut. Capt. 19. 5.

Patricij Franciæ, quos pares Franciæ uocant. Suntq; quasi duodecim uiri Reip. constituẽdæ. Sunt enim numero duodecim: sex quidem Pontifices, & sex Duces militares. Budæus.

Exire è patricijs, Fieri plebeium. Cic. pro Domo sua, 30.

¶ Patricius, Adiect. (πατρίκιος) ut, Patricius magistratus. Cicer. ad Brutum, 5. 6. Sic, Patricia familia. Cicer. 2. de Legib. 11.

Honos patricius. Claud. in Præfat. belli Gildon. 2.

Indoles patricia. Stat. 3. Syl. 5. 9.

¶ Patriciatus, huius patriciatus, pen. prod. masc. gen. Patricij dignitas. Sueton. in Augusto, cap. 2, Ea gẽs à Tarquinio Prisco rege inter Romanas gentes allecta in Senatum, mox à Seruio Tullio in patricias traducta, procedente tempore ad plebem se contulit, ac rursus magna ui per Diuum Iulium in patriciatum rediit. Apud Græcos autem omnino maior erat dignitas, non ex successione debita, sed quæ solebat à principe concedi. Cassiodorus epistolarũ lib. 6, Nostro munere subleuatus, patriciatus culmen ascende. Suidas patricios esse tradit, communis Reip. patres, qui in suprema dignitate Senatorij consilij esse censentur. Meminit & Procopius lib. 3. Male igitur Accursius & alij, qui hanc dignitatem cum uetere confundunt. Alciatus.

¶ Patrica, pro Patricia. Plaut. Truculento,

Tum patricam clementer non potest
Hinc quin munerem. Quo loco Turnebus, Ferè existimauerim, inquit patriciam emendandum. Plebeiæ enim mulieres patricijs mulieribus dona certis diebus missitabãt, ut Plebei uiris patricijs. Quanquam & patrica patricia erit, unde & patricè, pro magnificè & splendidè in Casina dixit. Hic patritam uidi qui legeret, quod uerbum, concinit uersus modulo, quum patrica dissonet. Eo autem nomine ueniet ancilla à patre data: ut enim auita dicuntur, quæ ab auo obuenerunt, sic patrica quæ à patre. Verba sunt Turnebi.

¶ Patricè, pen. cor. (πατρίως) Aduerbium antiquum: id est, more patricio, ac nobiliter. Plaut. Casina, 17. 4,

Atat cesso magnificè, patriceq; amiceq; hero meo
Ire aduorsum?

¶ Patritus, penult. product. Adiectiuum (πατρῷος) Quod est patris: sicut Auitus, Quod est aui. Sunt enim tanquã possessiua. Cicer. lib. 1. Tuscul. 71, Patritam & auitam, ut ait Theophrastus, philosophiam cognitionis cupiditate inclusam excitant.

¶ Patrimus, uel patrima, pen. corr. Qui uel quæ adhuc uiuentem patrem habet. Gellius lib. 1. cap. 12. de Vestali uirgine capienda: Item, quæ non sit patrima aut matrima. Liuius 7. bel Maced. 12, Patrimi omnes, matrimiq; ad id sacrificium adhibiti. Angelus Politianus primæ Centuriæ cap. 58, Patrima matrimaq; proles.

Pater patrimus, qui quum ipse pater sit, adhuc uiuentem habet patrem.

¶ Patrimus, Adiectiuum (πατρικός) Quod est patris: ut, Matrimus, Quod est matris.

¶ Paternus, Adiect. Idem (πατρῷος) Paternus amicus. Cic. ad Attic. lib. 14. 310. 2. Terent. in Adelph. 3. 4. 4.

——ô Aeschine,
Pol haud paternum istuc dedisti. Vbi Donatus, Paternum, deest facinus: & dedisti, pro fecisti.

Animus paternus. Horat. 2. Carm. ode 2. 2.

Auus paternus. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 1.

Bonorum paternorum exhæres, filius. Cic. 1. de Orat. 86.

Census augere paternos. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 9.

Cognomen paternum. Horat. 1. epist. 13. 2.

Domus paterna. Ouid. 15. Metam. 88.

Hereditas paterna. Cic. 1. de Orat. 86.

Honor paternus. Cic. 5. Verr. 35.

Inimicitiæ paternæ. Cic. 4. Acad. 1.

Laris & fundi paterni inops. Horat. 2. epist. 2. 11.

Necessitudo paterna. Cic. Planco, in epist. ad Atticum libro 16. 341. 1.

Paterna necessitudo & amicitia. Cicero ad Catonem, libro 15. 4. 38.

Nominis paterni satis amplum patrimonium liberis suis relinquere. Cic. pro Domo sua, 114.

Opes paternæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 3.

Rebus maternis atq; paternis absumptis. Horat. 1. epist. 16. 1.

Rus paternum. Horat. 1. epist. 19. 12.

Paternus, maternusq; sanguis. Cic. pro Rosc. Amer. 40.

Sedes paternæ. Virg. 11. Aeneid. 9.

Terra paterna. Ouid. epist. 10. 13.

¶ Patrisso, patrissas (πατριάζω) patrissare, Paternos mores imitari. Plaut. Mostel. 8. 120. Terent. Adelph. 4. 2. 26, Laudo Ctesipho: patrissas: abi, uirum te iudico.

¶ Patrius, Adiect. (πατρικός) Quod est patris. Virgil. 12. Aeneid. 148,

——patrio mucrone relicto. Terent. Eunuch. 2. 2. 4, Hominem haud impurum, itidem patria qui abligurierat bona.

Amor patrius. Virgil. 1. Aeneid. 130. Cic. 3. Verr. 104, Patria fortunæ.

Patrius animus in liberos. Cic. pro Rosc. Amer. 26.

Artes patriæ. Ouid. epist. 1. 23.

Fundus & lar patrius. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 12.

Metus patrius. Ouid. 2. Metam. 19.

Mœror patrius. Cic. pro Flacco, 82.

Res patria & auita. Cic. 2. Verr. 8.

Virtutes patriæ. Virg. 4. eclog. 4.

Patrium est. Terent. Adel. 1. 1. 49.

Hoc patrium est, potius consuefacere filium
Sua sponte rectè facere, quàm alieno metu.

¶ Patriè, Aduerb. (πατρικῶς) Paterno affectu. Quintil. libro 11. cap. 1, Vtitur hac moderatione. Cic. pro Cælio contra Atricinum, ut eum non inimicè corripere, sed patriè monere uideatur.

¶ Patricida, huius patricidæ, pen. prod. (πατροκτόνος) pro quo sæpius Parricida dicitur, Is est qui patrem interfecit. Cicer. 2. de Legibus, 36, Sacrum, sacróue commendatum qui clepserit rapseritq;, patricida esto. Legitur & parricida

Plin.

Plin.lib. 7.cap.45.3, Adulterium filiæ & consilia patricia de palàm facta.

¶ Patrimonium, patrimonij (οὐσία) Bona paterna, hoc est, hæreditas à patre relicta. Cicer. pro Domo sua, Liberis autem nostris satis amplum patrimonium paterni nominis, ac nostræ memoriæ relinquemus. Cic. 5. de Fin. 150. Patrimoniū neglexit, agros deseruit incultos, quid quærens aliud quàm beatam uitam?

Non propter uitam faciunt patrimonia quidam,
Sed uitio cæci propter patrimonia uiuunt. Iuuen. Sat. 12.5.

Mille talenta patrimonij. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.45.

Lautum, copiosum patrimonium. Vide Lautus. Cicer. pro Rab. Post. 23.

Naufragus patrimonio. Vide Nauis.

Propugnator patrimonij sui, & defensor iuris paterni. Cic. 1. de Orat. 126.

Adhibere patrimonium. Vide Adhibeo.

Administrare patrimonium. Quint. lib. 4. cap. 2.51.

Circumplecti patrimonium alterius. Vide Circumplector.

Comedere patrimonium. Quintil. lib. 6. cap. 3.51. Vide Comedo.

Conficere patrimonium. Vide Conficio.

Constituere alicuius patrimonium. Cic. Lentulo, lib. 1.9.102. Vide Constituo.

Crescunt patrimonia. Iuuen. Satyr. 14.12.

Vncta deuorare patrimonia. Catul. in Iulium Cæs. epig. 27.5.

Dissipare patrimonium suum lautum conuiuijs. Cicero pro Flacco, 70.

Effundere patrimonium. Cic. 2. Offic. 78.

Exhaurire patrimonium. Quint. lib. 5. cap. 10.34.

Expellere aliquem è patrimonio nudum tanquam è naufragio. Cic. pro Rosc. Amer 87.

Census exuperans cuncta patrimonia. Iuuen. Satyr. 10.2.

Publica patrimonia iuris non minus diligenter, quàm priuatæ rei uestræ retinere debetis. Cic. pro Cecinna, 54.

¶ Patrimonialis, & hoc patrimoniale, pen. prod. Adiect. ut, Patrimoniale munus. Hermogenianus in l. 1. ff. de muner. & honoribus.

¶ Patruus, patrui, masc. gen. (πατράδελφος) Frater patris, quòd quasi patris loco sit. Terent. Phorm. 2.1.33, Atqui nihil fecit patrue quod succenseas. Cicer. 3. Verr. 107, Patruo testimonium dicente.

Patruus magnus, frater aui. Patruus maximus, frater proaui & abaui, qui & propatruus & abpatruus dicitur.

Maior patruus. Vide Magnus.

¶ Patruus, Adiect. (πατροκασιγνητικός) ut, Linguæ patruæ uerbera. Horat. Carm. ode 12.1.

¶ Patruissimus (πατραδελφότατος) Superlatiuum antiquū. Plaut. Pœnul. 18.25,
——patrue mi patruissime, &c.

¶ Patruelis, huius patruelis, pen. prod. com. gē. (ἀδελφὸς) Patrueles, patruorum (hoc est, ut ait Nonius, mariū fratrū) filij, quoniam qui pater alteri est, alteri est patruus: sicut sorores patrueles nuncupantur ex duobus & ipsæ fratribus genitæ: author Iureconsultus. Plaut. Pœn. 16.106, Pater tuus is erat, frater patruelis meus. Cic. 5. de Fin. 1, Vnaq; nobiscum Qu. frater & T. Pomponius, & L. Cic. frater noster cognatione patruelis, amore germanus.

Teucer patruelis Achilli est. Ouid. 13. Metam. 32.

¶ Patruelis, Adiectiuum (ἀδελφὸς) ut, Patrueles fundi. Martial. lib. 5.36.

Origo patruelis. Ouid. 1. Metam. 71.

Regna patruelia. Ouid. Epist. 14.13.

Patera] pateræ, penul. corr. (λέπας) Poculi genus, latum ac patens, unde nomē accepisse uidetur, ut patera dicatur quasi patula. Virg. 1. Aeneid. 159.

Spumantem pateram, & pleno se proluit auro. Cic. 3. de Nat. deor. 121, Idem uictoriolas aureas, & pateras, coronasq; quæ simulacrorum porrectis manibus sustinebantur, sine dubitatione tollebat.

Patera, quòd pateat, dicta est, ut ait Varro de Lingua Latina.

Filicatæ pateræ. Cic. in Parad. 12.

Grauis patera. Valer. 5. Argon. 39.

Meri patera. Ouid. 4. Fast. 188.

Excipere sanguinem patera. Cic. de claris Orat. 21.

Fundere uina pateris. Virg. 5. Aeneid. 20.

Fundere è patera sanguinem. Cic. 1. de Diuinat. 83.

Haurire pateram. Vide Haurio.

Implere pateram mero. Virg. 1. Aeneid. 147.

Micantem pateram inclinat dextra. Claud. 1. Paneg. 13.

Libamus pateris & auro. Virg. 2. Georg. 38. id est, aureis pateris.

Suscipiunt cruorem pateris. Virg. 6. Aen. 50.

Paterculus] Romanus quidam filiæ suæ Sulpitiæ castitate nobilis. Plin. lib. 7. cap. 35.

Pateria] insula Plin. lib. 4. cap. 12, Non procul à Lemno, in sinu Scythico ad Hellespontum.

Paterniana] πατερνιανὰ, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ urbs. Vulgo Pastrana.

Paternus] Vide Pater.

Paternus] nobilis quidam hæreticus, à quo Paterniani dicti sunt: ij inferioris corporis partes ab Antitheo conformatas compactasq; adseuerant. Cal. lib. 4. cap. 6.

Patesco] Vide Pateo.

Pateton] tertium genus palmæ nimio liquore abundat: rumpitq; se pomi ipsius etiam in sua matre ebrietas, calcatis similis. Plin. lib. 13. cap. 4.

Pathos] πάθος, à Cicerone lib. 3. Tusc. 12. & lib. 3. de Finib. 54. dicitur perturbatio, siue animi ægritudo. A. Gellio lib. 1. cap. 16. affectus uel affectio.

Pathetica oratio dicta est (παθητικῶς) quam ex Rhetorica arte præcipitur dirigi oportere aut ad indignationem, aut ad misericordiam.

¶ Patheticè, pen. cor. Aduerb. Macrob. lib. 4. Satur. cap. 5. Sed illud nimium patheticè. Rursum cap. 6. Vtrunq; Virgil. benè patheticè tractauit.

¶ Pathicus, pen. corrept. Firmicus lib. 8. cap. 20. & 21. Vide Draucus.

¶ Pathicissimus, pen. cor. Vnde pathicissimi libelli, id est, lasciui, & in quibus tractatur de rebus obscœnissimis. Mart. lib. 12. epigr. 96, ad Rufum,

Musæi pathicissimos libellos
Qui certant Sybariticis libellis,
Et tinctas sale pruriente chartas Instanti lege Rufe, & cætera.

Patibilis] Vide Patior.

Patibulum] patibuli, penult. corrept. (σταυρὸς) authore Nonio, est crux. Cic. 6. Verr. 81, Tibi Marcelli statua pro patibulo in clientes Marcellorum fuit? Salust. lib. 4, Patibulo affigi.

Festinare patibula. Tacit. libro 14, Sed cædes, patibula, ignes, cruces tanquam reddituri supplicium, ac prærepta interim ultione festinabant.

Patibulum, inquit Nonius, sera qua ostia occluduntur, quòd hac remota ualuæ pateant. Titinnius Fullonibus, Si quisquā hodie præter hanc posticum nostrum pepulerit, patibulo hoc ei caput defringam.

Patibulum, instrumentum uindemiatorium. Cato cap. 27, Vindemia facta, uasa torcula, corbulas, fiscinas, funes, patibula, fibulas

Digitized by Google

fibulas iubeto suo quidq; loco condi.

¶ Patibulus, *genere masculino lectum apud antiquos: teste* Nonio. Lucilius Rerum *humanarum lib.* 21, *Deligata ad patibulos, deliguntur & circumferuntur, cruci defiguntur.*

¶ Patibulatus, pē. prod. Adiect. (σταυρωθεὶς) *Patibulo affixus.* Plaut. Mostel. 2.53,

Ita te forabunt patibulatum per uias Stimulis.

Patientia] Vide Patior.

Patina] *patinæ, pen. corr.* (λοπὰς) Vasis *genus quo dapes elixæ & iurulentæ in mensam feruntur.* Plaut. Capt. 13.77, *iuben' an non iubes astitui aulas? patinas eluis* Baysius, Pa*tina ab eo quòd pateat dicta est, quam* Paulus Iureconsultus *in l. cum de lanionis. De fundo instructo, inter culinaria uidetur adscribere, quum inquit, Item, cacabos & patinas instrumento fundi esse dicimus: quia sine bis pulmentarium coqui non potest. Patinis utiq;, nisi si in authorum obseruatione falsus sum, utebantur non solùm ad coquendum pisces, & cætera id genus, quod authore Plinio probatur lib.* 23. *ubi de fæce sapæ,* Decoquitur, *inquit, in patinis cum sale, & adipe ad tumorem quoq; maxillarum & ceruicum, sed etiam ferculi uice. Quum ferculum dico, uas ad ferendū opsonium uel pulmentarium intelligo. Et nisi me & lectorem decipio, eadem patina utebantur, & ad coquendum & ad ferendum opsonium, elixum præsertim.* Horat. 1. Ser. *& lib.* 2. *Serm. Satyr.* 8.9,

Affertur squillas inter muræna natanteis,

In patina porrecta. Patinam pro ferculo posuit Horat. Iuuenalis *autem Satyr.* 4.14, *Patinam rhombo coquendo extructam, taxat his uerbis,*

Debetur magnus patinæ, subituq; Prometheus, &c.

Notatur *& à* Plinio *in decimo* Nat. hist. cap. 51. *Aesopi patina in qua posuit aues cantu aliquo aut sermone uocales, nummis sex singulas coemptas. Hactenus Baysius.*

Grandes *patinæ.* Persius Satyr. 2.5.

Tortæ *patinæ in orbe Cumano,* Statius 4. Syl. 9.9. *Intelligit fictiles.*

Tollere *patinam.* Horat. 1. Serm. Satyr. 3.16.

Cœnabat *patinas omasi.* Horat. 1. epist. 16.2.

Patina Tyrotarichi. Vide Tyrotarichus.

Animus *in patinis, prouerbialiter dictum.* Terent. Eunuch. 4. 7.46.

¶ Patinarius, Adiect. (λοπαδικὸς) *Quod in patina conditum uel repositum est.* Plaut. Menæch. 3.26,

Tantas struices concinnat patinarias. Idem Asin. 5.28.

Is habet succum, is suauitatem: eum quouis pacto condias,

Vel patinarium, uel assum uorses, quo pacto lubet.

¶ Patinarius, Substantiuum, *Qui patinam curat & exercet,* Heluo. Suet. in Vitel. cap. 17, *Alijs incendiarium & patinarium uociferantibus, parte uulgi etiam corporis uitia exprobrante.*

Patior] *pateris, pen. cor. passus sum* (πάσχω, πείσω, κάμνω, μογέω, ὑπομένω) *pati,* Sustinere, tolerare, *æquo animo ferre.* Terent. And. 1.5.27, *Tum patris pudor qui me tam leni passus est animo usq; adhuc.*

Pati à uita. Plaut. Trucul. 5.11.

Ex merito *pati aliquid.* Ouid. epist. 5.2.

Ferre *& pati.* Cicero 1. Verr. 7. *Non feram, non patiar, non sinam.*

Pati & silere. Cic. 7. Verr. 98.

Pati ægrè. Plaut. Pœnul. 16.108.

Pati facilè, *siue facilius, & facillimè.* Cic. pro Rosc. Amer. 33. Idem Planco, in epist. ad Attic. lib. 16.342.3. *Non modo facilè patiare, sed etiam gaudeas.* Et Cicer. F. Pompeio, libro 5.7.4.

Pati humanè. Terent. Adelph. 1.2.65.

Indignè *pati aliquid.* Cic. 7. Verr. 25.

Pati æquo animo. Plaut. Asin. 7.118. Cic. 12. Philipp. 325, *Aequo animo belli patitur iniuriam.* De Gallia.

Pati iniquo animo. Terent. Eunuch. 2.1.6. Sic Cic. Cornificio, lib. 12.18.4, *Etsi periniquo animo patiebar te à me digredi.*

Pati non possum. Plaut. Trinum. 6.70. Terent. And. 1.2.32,

Vbi uis facilius passus sim, quàm in hac re, me deludier.

Patior non molestè *eam uitā, &c.* 5. Verr. 4.

Non possum pati quin tibi caput demulceam: pro, Non possum abstinere quin, &c. Terent. Heaut. 4.5.13.

Nullum patiebatur esse diem, quin in foro diceret. Cic. de clar. Orat. 167.

Pateretur, per correptionem, siue iterationem, cum quadam obiurgatione & reprehensione eleganter dictum. Terent. Heaut. 1.2.28,

Fortasse aliquando iniquior erat præter eius lubidinem.

Pateretur: nam quem ferret si parentem non ferret suū?

Abortum *pati.* Vide Aborior.

Aeuum *pati.* Col. lib. 2. cap. 10.1. *id est, durare.*

Concubitus *pati.* Ouid. 3. de Arte, 153.

Consuetudo *patitur,* Cōsuetum est. Cic. ad Attic. lib. 12.256.3.

Dicta *pati superborum locorum.* Ouid. ad Pisonem, 23.

Quoad *patitur dignitas.* Cic. Thermo, lib. 13.54.2.

Dilationem *pati.* Plin. lib. 18. cap. 10.2.

Dolores *pati toleranter.* Cic. 2. Tusc. 74.

Exilium *pati.* Virg. 2. Aeneid. 128.

Extrema *pati.* Virg. 1. Aen. 45.

Falcem *pati dicuntur semina.* Plin. lib. 17. cap. 10.11.

Famam *pati.* Virg. 11. Aeneid. 170.

Famem *pati.* Ouid. in Ibin, 124.

Febrim *pati.* Gell. lib. 17. cap. 12.

Fugam *pati.* Ouid. 3. Trist. eleg. 1.15.

Hymenæos *iustos pati.* Virg. 3. Georg. 12.

Iacturam *pati.* Col. lib. 1. in Præf. 9.

Impedimentum *pati.* Plin. epist. 12. lib. 2.

Imperium *pati.* Liu. 1. ab Vrbe, 5.

Iussa *aliena pati.* Virg. 10. Aeneid. 174.

Lituos *pati.* Virg. 3. Georg. 37.

Malum *pati fortiter, uel toleranter.* Plaut. Asin. 7.58.

Quisq; suos patimur manes. Virg. 6. Aeneid. 149.

Moram *pati.* Ouid. 4. Metam. 70.

Asperius, *quàm sui patiuntur mores, aliquid facere.* Cic. Attic. lib. 9.188.6.

Necem *indignam pati.* Ouid. 10. Metam. 125.

Oculi *patiuntur.* Cic. ad Attic. lib. 10.197.4.

Pauperiem *angustam pati.* Horat. 3. Carm. ode 2.1.

Pœnas *pati.* Ouid. 1. Metam. 49. Ibidem, 9.71.

Prælia *dura pati.* Virg. 7. Aeneid. 162.

Pati repulsam. Ouid. 3. Metam. 58.

Seruitutem *pati possunt aliæ nationes: propria est populi Romani libertas.* Cic. 6. Philip. 117.

Silentia *longa pati.* Lucan. lib. 7.14.

Solicitudinem *pati pro aliquo.* Plin. epist. 2. lib. 9.

Soporem *pati.* Ouid. 15. Metam. 65.

Stratum *aut uelamina pati.* Ouid. 7. Metam. 114.

Supplicium *pati.* Cæsar 2. bel. Ciuil. 123.

Supplicium *patitur non noua culpa nouum.* Ouidius 2. Trist. 108.

Verbera *pati.* Virg. 3. Georg. 42.

Vulnera *pati.* Ouid. epist. 2.10.

Pati aliquem esse desertū: id est, derelinquere ac destituere. Cic. 1. Offic. 41.

Patiar quemuis durare laborem. Virg. 8. Aen. 116.

Pati

Digitized by Google

Pati bonum uirum esse. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 28.
Non pati aliquid fieri, aut quod non fiat. Cic. ad Papyrium, lib. 9. 25. 7. Idem 2. de Diuinat. 7.
Patitur tangi. Ouid. 1. Metam. 130.
Pati, absolutè, pro Dolere aut cruciari. Virg. 10. eclog. 11,
Certum est in syluis, inter spelæa ferarum Malle pati.
Vsum patiendi colligere. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 15.
Ad patiendum tolerandumq; difficiles res. Cic. 2. Tusc. 27.
Ferre non patienda. Ouid. 2. Fast. 118.
Pateris nulli patienda. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 11.
Mors bis patienda. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 9.
¶ Patiens, patientis, Participium (πάσχων)
Patiens & lentus. Cic. 2. de Orat. 168.
Animus patiens. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 2.
¶ Patiens, ὑπομονητικὸς, τλήμων, ταλαιπώρων, nomen cum genitiuo: Patiens laborum. Cic. pro Sestio, 21, Patiantur uiros laborum patientes frui. Correctiora exemplaria legunt, Patiantur uiros fortes labore, se ocio suo perfrui.
Taurus patiens aratri. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 7.
Cæli patiens: id est, aeris & tēpestatum. Valer. 1. Argon. 154.
Patiens omnis incommodi. Colum. lib. 3. cap. 29.
Latus patiens laboris. Quint. in Procem. lib. 1. 20.
Natura laboris patientior. Quint. lib. 1. cap. 12. 8.
Nauium patiens Tyberis, Qui fert naues. Plin. epist. 101. c. lib. 5, Medios ille agros secat, nauium patiens, omnesq; fruges deuehit in urbem. Idem epist. 161. a.
Operum patiens iuuentus. Virg. 2. Aeneid. 95.
Pulueris atq; solis patiens. Horat. 1. Carm. ode 8. 1.
Vetustatis patiens. Plin. lib. 11. cap. 37. 65.
Tellus patiens uomeris. Virg. 2. Georg. 45.
¶ Patientior, ὑπομονητικώτερος, & patientißimus. Cæsar 3. bel. Ciuil. 377, Atque ij miserrimo ac patientißimo exercitui Cæsaris luxuriem obijciebant. Cicero ad Quint. frat. lib. 1. 1. 60. Meæ quoq; literæ te patientiorē, leniorēmq; fecerunt. Idem 1. Off. 153, Quo in genere uersutißimum & patientißimum Lacedæmonum Lysandrum accepimus.
Saxo patientior. Propert. lib. 1. eleg. 14. 6.
Aures patientißimæ. Cic. pro Ligario, 14.
¶ Patienter, ὑπομονητικῶς, patientius, patientißimè, Aduerbium, Moderatè, fortiter, constanter. Cicer. de Amic. 76, Vt igitur & monere & moneri proprium est ueræ amicitiæ: & alterum liberè facere, non asperè: alterum patienter accipere, non repugnanter.
Accipere patienter. Vide Accipio.
Amare patienter. Mart. lib. 5. 7.
Patienter ferre. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 8. 9. Idē 11. Phil. 293, Quæ tulisse illum fortiter & patienter ferunt.
Prandere olus patienter. Horat. 1. epist. 18. 3.
Ferre omnia patientius. Ouid. epist. 18. 21.
¶ Patientia, huius patientiæ, est animi constantia, qua aduersa perinde ac prospera ferimus. Cic. 2. de Inuent. 242, Patientia est honestatis aut utilitatis causa, rerum arduarum ac difficilium uoluntaria ac diuturna perpeßio.
Labor & patientia. Cic. 1. Off. 172.
Perdurauit patientia. Cic. pro Mil. 57, Sed nescio quomodo usu obduruerat, & percalluerat ciuitatis incredibilis patiētia.
Patientia contra labores. Plin. lib. 23. cap. 1. 24.
Patientia paupertatis. Cic. 2. de lege Agr. 66. Idem 1. in Catil. 19, Habes ubi ostentes tuam illam præclaram patientiam famis, frigoris, inopiæ rerum omnium.
Bonorum in carendo patientiam, in utendo rationem expetendam putaui. Cic. pro Domo sua, 113.
Proiecta patientia. Tacitus lib. 3. hoc est, contempta & uilis.
Vetus patientia. Tacit. in uita Agricolæ.
Abrumpere patientiam. Tacit. lib. 12.
Abuti patientia alicuius. Cic. 1. in Catil. 1.
Consolari patientiam uerberum. Curtius lib. 8.
Longa malorum patientia contudit ingenium. Ouidius 5. Trist. eleg. 13. 6.
Leuius fit patientia, quicquid corrigere est nefas. Horatius 1. Carm. ode 24. 4.
Imitatur patientiam duritia immanis. Cic. in Partit. 43.
Patientia & obsequio mitigare aliquem. Cic. in Pisonem, 3.
Obdurescere in patientia. Cic. 7. Verr. 27.
Patientiam præstare, Iurisconsulti frequenter dicūt: ut Marcellus in l. cui nouum. ff. de operis noui nunciatione. Et Vlpianus in l. si alius. ff. quod ui aut clàm. Plin. epist. 88. b. lib. 6, Præsertim quum primam religioni suæ iudex patientiam debeat, quæ pars magnæ iustitiæ est. Debet enim iudex esse patientißimus ad audiendum.
Restituere aliquem ueteri patientiæ. Tacit. in uita Agricolæ.
Rumpere patientiam. Sueton. in Tiberio, cap. 24, Principatum, quamuis, &c. diu tamen recusauit: Impudentißimo animo nunc adhortantes amicos increpans, ut ignaros quanta belua esset imperium: nunc precantem Senatū, & procumbentem sibi ad genua, ambiguis responsis & callida cunctatione suspendens: ut quidam patientiam rumperent, atq; unus in tumultu proclamaret, Aut agat, aut desistat. Hic patientiam sumit pro μακροθυμίᾳ, quam longanimitatem interpretantur. Erasmus.
Tentare patientiam alicuius. Cic. 2. de lege Agrar. 32.
Victa uitijs patientia. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 1.
Incredibili patientia uti. Cic. 10. Phil. 274.
¶ Passus, Participium (παθών) pro Perpessus. Virgil. Aeneidos, 41,
O passi grauiora: dabit deus his quoq; finem.
Bello multa passus. Virg. 1. Aeneid.
Dolores similes passa est. Senec. Octauia, 4. 21.
Funera tot passi. Virg. 1. Aeneid. 48.
Bos nullum passa iugum. Ouid. 3. Metam. 3.
Rura passa ligones. Lucan. lib. 1. 34.
Nefas passa est corpore. Ouid. 10. Metam. 70.
Peiora passi. Horat. 1. Carm. ode 7. 6.
Pericula plurima passus. Ouid. 3. Trist. eleg. 2. 2.
Clypeus rarò passus prælia. Ouid. 13. Metam. 24.
Secula nouem passa cornix. Ouid. 7. Metam. 55.
Stuprum tyranni passa Lucretia. Senec. Octauia, 6. 7.
¶ Passurus, pen. prod. Participium (πεισόμενος)
Pœnam passurus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 6.
Situm indignum passurus. Stat. 3. Theb. 20.
¶ Paßiuus, penult. product. Firmicus lib. 4. cap. 8, A uenere defluens Luna, paßiuos in coitu faciet. Idem lib. 5. cap. 1, In amorum tamen illecebras, oculorum paßiuis cupiditatibus incurrens. Et lib. 7. cap. 18, Mercurius paßiuos amatores faciet.
¶ Paßio, onis, uerbale. Firmicus lib. 2. cap. 12, Virgo significat omnes uentris ægritudines & paßiones. Paulò pòst, Capricornus significat omnes geniculorum ægritudines & & paßiones. Rursus ibidem, Aquarius significat omnes tibiarum molestas ægritudines & paßiones.
¶ Paßio, Animi perturbatio, quā Cicero affectionē uocat: cuiusmodi sunt amor, odium, iracūdia, inuidia, timor, lætitia, spes, & similes: πάθος. August. in lib. 2. de Ciuitat. quæ sunt sententiæ philosophorū de his animi motib. Hieronymus & interpres Bibliorum, Paßionem, pro cruciatu usurpant.
¶ Patibilis, & hoc patibile, pen. corr. (παθητὸς) Quod perferri potest. Cic. 4. Tusc. 78, Negligenda mors est, patibiles & dolores & labores putandi. Idem 3. de Natur. deor. 38,

Digitized by Google

Quumq; omne animal patibilem naturam habeat, &c.

Patiramphes] πατιράμφης, nobilis Persa Otanis filius, & auriga Xerxis. Herod. lib. 7. Scribitur & Patriamphes.

Patissus] amnis à Moro, in Sarmatia. Plinius lib. 4. cap. 12. quem Durian à nonnullis uocari ait.

Patizithes] πατιζίθης, Magus apud Persas, qui Smerdin fratrem suum similem Smerdi fratri Cambysis Persarũ regem declarauit. Fuit enim præfectus Cambysis apud Persas. Herod. lib. 3.

Patmos] πάτμος, Insula in mari Aegæo, quæ, ut Plin. scribit lib. 4. cap. 12. 21, patet circuitu triginta millibus passuum. In qua Iohãnes apostolus exul Apocalypsin scripsit.

Pator] Vide Pateo.

Patræ] Patrarum (πάτραι) Ciuitas in Achaia, quam Pausanias Aroen dici prius solitam affirmat, mox à Patreo, mœnibus ampliatis, nomen accepisse quod nunc habet. Huius meminit Plin. lib. 4. cap. 4. 3. Ouid. lib. 6. Metam. 84,

Messeneq; ferox, Patræq;, humilesq; Cleone.

¶ Patrianus, penult. prod. Adiectiuum (πατριανὸς) Cicero ad Thermum, lib. 13. 54. 3, Vt obtineat id iuris in agris quod ei Patriana ciuitas decreuit & dedit. Vetus exemplar habet, Pariana.

Patrasis] πάτρασις, Vrbs Pontica, teste Stephano: à qua deducitur gentile Patrasides.

Patræus] Vicus in Bosphoro, ad ostia Mæotidis. Strabo libro 11.

Patratus] Vide Patro, patras.

Patrenses] Populi in Ionia. Strabo lib. 8.

Patria] huius patriæ (πάτρα, πατρὶς) Vrbs, siue oppidũ unde orti sumus: quòd patria communis omnium parens sit. Cic. 1. Off. 83, Sed si contentio quædam & comparatio fiat, quibus plurimum tribuendum sit officij, principes sint, patria, & parentes: quorum beneficijs maximis obligati sumus. Idẽ 1. de Orat. 96. Virg. 1. eclog. 1,

Nos patriæ fines, & dulcia linquimus arua:
Nos patriam fugimus.

Patria, aliquando prouincia ipsa ex qua orti sumus, impropriè tamen dicitur. Vnde Sallustius Hispaniam sibi antiquã patriam dixit.

Nimborum patria Aeolia. Virg. 1. Aeneid. 12.

Parens communis omnium nostrûm patria. Cic. 1. de Orat. 13.

Antiquißima et sanctißima parẽs patria. Cic. Att. lib. 9. 180. 4.

Patria est, ubicunq; est bene. Cic. 5. Tusc. 152. Vox Teucri.

Consors patriæ. Ouid. epist. 21. 6.

Extorres patria. Lucret. lib. 3. 10.

Exul patriæ. Horat. 2. Carm. ode 16. 4.

Interitus patriæ. Vide Intereo.

Parens patriæ. Cic. in Pisonem, 4.

Sancte pater patriæ. Ouid. 2. Fast. 26.

Solum patriæ cùm omnibus est charum, tum uerò dulce atque iucundum. Cic. 4. in Catil. 88.

Virtutes patriæ. Virg. 4. eclog. 4.

Antiqua patria. Virg. 2. Aeneid. 28.

Barbara patria. Vide Barbarus.

Chara patria. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 21.

Chariorem decet esse patriam nobis, quàm nosmetipsos. Cic. 3. de Finib. 99.

Munifica patria. Vide Munus.

Carere patria. Vide Careo.

Cedere patriæ. Vide Cedo.

Omnibus qui patriã conseruauerint, adiuuerint, auxerint, certum esse in cælo ac definitum locum, ubi beati æuo sempiterno fruantur. Cic. in Somnio Scip. 8.

Excedere patria. Virg. 1. Aeneid. 73.

Exuere patriam. Tacit. lib. 21.

Lacerarunt omni scelere patriam. Vide Lacer adiectiuum.

Pro patria, & In patria mori, præclarum est. Cicero Attic. lib. 8. 146. 4.

Mutare uictricem patriam uicta. Vide Muto.

Remeare in patriam. Ouid. 15. Metam. 96.

Amore blando patriæ retineri. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 10.

Reuisere patriam. Virg. 4. Georg. 78.

Patria, pro quacunq; regione simpliciter. Virg. 1. Aeneid. 109,

—— quæue hunc tam barbara morem
Permittit patria? hospitio prohibemur arenæ.

Patriæ, plurali numero. Plin. lib. 7. cap. 26. 3, Neq; enim ipsi coronantur, sed patrias suas coronant.

¶ Patrius, Adiectiuum (πάτριος) Quod est patriæ.

Arma patria. Virg. 3. Georg. 70.

Aruum patrium. Ouid. in Ibin, 101.

Carmina patria. Virg. 2. Georg. 79.

Di patrij. Virg. 2. Aeneid. 141.

Instituta patria. Cic. 5. de Fin. 24. Potest hîc à patre deriuari.

Mos patrius & disciplina. Cic. de Senect. 33.

Mos patrius Academiæ erat, aduersari semper omnibus in disputando. Cic. 1. de Orat. 41.

Muri patrij. Virg. 2. Aeneid. 56.

Penates patrij. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 1.

Patrij ritus. Cic. 2. de Leg. 36.

Sedes patriæ. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 17.

Sermo patrius. Lucret. lib. 1. 170. Cic. 1. de Finib. 7.

Terra patria decedere. Virg. 6. Aeneid. 102.

Patriamphes] Vide Patiramphes.

Patriarcha] πατριάρχης patrum princeps, hoc est, pontificum primus. Hi quatuor principio fuere: Romanus, Antiochenus, Alexandrinus, & Hierosolymitanus. Postea translata Byzantium imperij sede, additus est & Constantinopolitanus.

Patricida, Patricius, Patrimonium, Patrimus, Patritus, Patrisso, Patrius] Vide Pater.

Patrius] Vide Pater, & Patria.

Patro] patras (παιδοποιέω, διαπράττομαι) patrare, Propriè est liberis operã dare: sed & pro Perficere, & aliquid committere ponitur. Quint. lib. 8. cap. 3, Vel hoc uitium sit quòd κακόφατον uocatur, siue mala cõsuetudine in obscœnum intellectum sermo detortus est, ut Ductare exercitus, & Patrare bellum, apud Sallustium, dicta sanctè & antiquè, uidentur à nobis, si dijs placet: quam culpam non scribentium quidem iudicio, sed legentium, tamen uitandam. Ex quibus uerbis colligitur, priscos Patrare posuisse pro Perficere, non solùm quum opera liberis daretur, sed etiam quum aliud quidpiam iam incœptum, ad finem perduceretur. Sallustius in Catil. Sperabat propediem magnas copias sese habiturum, si Romæ socij incœpta patrauissent. Idem in Iugurtha, Tum Iugurtha patratis consilijs, postquã omni Numidia potiebatur in ocio, facinus suum cum animo reputans. Cic. 1. Verr. 20.

Expugnationem patrare. Tacit. lib. 12.

Facinus patrare. Liu. 3. bel. Pun. 34.

Necem patrare. Tacit. lib. 2.

Opera patrare. Cic. 2. de Leg. 32.

Promissa patrare. Cic. ad Atticum, lib. 1. 9. 11.

Victoriam patrare. Tacit. lib. 13.

¶ Patror, patraris. Lucretius lib. 5,

Quod facere intendunt, neque adhuc conata patrantur.

id est, perficiunt.

Patrari, pro confici. Tacit. lib. 2. Et si proxima æstas adijceretur, posse bellum patrari, hoc est, posse debellari.

Digitized by Google

Pacis patrandæ cum Romanis paciscebatur mercedem. Tacitus libro 20.

¶ Patratus, pen. prod. Participium (διαπεπραγμένος) Tacit. lib. 2, Maluit patrati quàm incœpti facinoris reus esse.

Bella patrata. Claud. 4. Paneg. 26.

Cæde eius patrata. Tacit. lib. 4.

Patres patrati dicebantur, quòd ad patrandum, id est, peragendum iuramentum, ubi de fœderibus conuenerat, mitterentur. Vide Clarigo in Clarus. Liu. 1. ab Vrbe.

¶ Patratio, patrationis, Verbale fœm. gen. Paterculus lib. 2. L. Piso legatus Cæsaris triennio cum Thracibus bellauit, gentesq; ferocißimas plurimo cum earum excidio nunc acie, nunc expugnationibus in pristinum pacis redegit malum: eiusq; patratione Asiæ securitatem, Macedoniæ pacem reddidit.

Patrobius] Neronis principis libertus, qui arenam Nili ad debellanda corpora palæstræ studijs sibi ex Aegypto aduehi faciebat. Plin. lib. 35. cap. 13.

Patrocles] præfectus classis Seleuci & Antiochi, quem multas terras patefecisse, Plin. lib. 6. cap. 17. refert. Fuit & alius eo nomine, arte statuarius. Plin. lib. 34. cap. 8.

Patroclus] Πάτροκλος, Menœtij fuit filius & Sthenales, qui occiso per ludum Astragalorum Cleonymo, seu, ut alijs placet, Aeane Amphidamantis filio, solum uertens in Phthiam uenit, ubi à Peleo propter generis propinquitatē susceptus est, & unà cum Achille apud Chironem educatus, cum eodem arctißima amicitia conuinctus uixit. Postea etiam cum Achille ad expeditionē Troianam profectus est: ubi armis Achillis indutus, cum Hectore pugnans ab eodem confossus occubuit. Quod quum resciuisset Achilles, tametsi propter ereptam sibi ab Agamemnone Briseida bello abstinere omnino constituisset, nihilominus mutato proposito, acceptis etiam à Thetide matre alijs armis à Vulcano fabricatis, ad bellum redijt, nec prius quieuit ex animo, quàm focij mortem quàm crudelißimè uindicasset. Patroclus, Diues quidam fuit, sed oppidò quàm sordidus ac parcus. Hic enim posteaquam ad summas opes euectus est, aut (ut alij dicunt) ex quo natus est, nunquam est usus balneo, parsimoniæ causa. Taxatur ab Aristophane in Pluto. Ab hoc natum est prouerbium, Patroclo sordidior. Erasm.

Patronus] patroni, penul. prod. (συνήγορος, παράκλητος, προστάτης) Qui aliquem in periculo defendit. Valla Patronus propriè est qui agit causam, sed accusati, non accusantis. Asconius Pædianus, Qui defendit alterum in iudicio, aut patronus dicitur, si orator est: aut aduocatus, si aut ius suggerit, præsentiam suam commodat amico: aut procurator, si negocium suscipit: aut cognitor, si præsentis causam nouit, & sic tuetur ut suam. Terent. Eunuch. 4. 6. 32,

Perij huic ipsi est opus patrono, quem defensorem paro.

Cicero ad Tironem, libro 16. 26. 1, De patrono, Marcus est adhibendus: isq; diu & multis lucubrationibus commentata oratione.

Patronus, custos, & defensor coloniæ. Cic. pro Sylla, 45.

Iusticiæ patronus. Cic. de Amic. 25.

Patronus, laudator, aduocatus. Cic. pro Cluentio, 88.

Patronus & Cliens, contraria. Ouid. 1. de Arte, 18.

Propugnator & patronus. Cic. pro Milone, 12.

Adoptare patronum. Cic. pro Sestio, 7.

Constituere alicui causæ patronum. Cic. pro Mur. 3.

Delata ad patronos dissensio. Cic. pro Sylla, 45.

Dare patronum alicui causæ. Cic. 2. de Orat. 155.

Patroni est, nonnunquam uerisimile, etiam si minus uerum sit, defendere. Cic. 2. Off. 72.

Alicui causæ patronum existere. Cic. pro Rosc. Amer. 3.

Esse patrono aliquo. Horat. 1. epist. 7. 11,

— quære & refer, unde domo, quis,
Cuius fortunæ, quo sit patre, quoúe patrono. id est, quē habeat patronum.

¶ Patronus (πάτρων) aliquando est relatiuum Liberti, nimirum is qui seruum donauit libertate. Vide Vallam libro 4. cap. 1.

¶ Patrona, patronæ, pen. prod. (συνήγορος) Cic. 2. de Orat. 208, Neq; prouocationem patronam illam ciuitatis ac uindicem libertatis populi Romani dari sine nobilium dissensione potuisse. Terent. Eunuch. 5. 2. 48.

¶ Patronalis, & hoc patronale, penult. prod. Marcellus in l. si patronus. D. de donation. Non erit cogendus soluere, ne pars ex legibus uerecundiæ patronali debita minuatur.

¶ Patronatus, huius patronatus, penult. product. Paulus in l. idq; Iulianum. D. de action. empt. & uend. Sed hoc ita, si non Arescusa elegerit emptoris patronatum: tunc enim illius remanet liberta.

¶ Patrocinor, penult. corr. patrocinaris (συνηγορέω, ὑπερασπίζω, προστατέω) patrocinari, Tam uerbo, quàm facto imbecilliorem protegere. Hirtius 6. bel. Hispaniensis, 123, Quum appropinquassent aduersarij, patrocinari loco iniquo non deserunt. Plin. libro 14. capit. 4. 6, Contra id pigra uicinitate sibi patrocinante. Quintil. libro 2. cap. 4. 18.

¶ Patrocinium, patrocinij (συνηγορία, πατρωνεία) Festus, Patrocinia appellari cœpta sunt, quum plebs distributa est inter patres, ut eorum opibus tuta esset. Inde factum est, ut patrocinium pro tutela & defensione dici cœperit. Plinius lib. 13. cap. 3. 4, Ista patrocinia quærimus uitijs. Mart. lib. 12. 1.

Voluptas plurimorum patrocinijs defenditur. Cicero in Paradoxis, 17.

Orbis terræ patrocinium. Cic. 2. Off. 37.

Fides patrocinij. Quintil. lib. 5. cap. 13. 32.

Mite patrocinium causæ difficilis. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 3. 1.

Arripere patrocinium æquitatis. Cic. 1. de Orat. 125.

Repudiare uoluptatis patrocinium. Cicero 2. de Finib. 107.

Causa patrocinio non bona maior erit. Ouidius 1. Trist. eleg. 1. 6.

Suscipere patrocinium difficilis causæ. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 3. 1.

Suscipere patrocinium alicuius disertæ disciplinæ. Cicero 1. de Nat. deor. 10. Et Orat. 65, Legitimarum & ciuilium controuersiarum patrocinia suscipere.

Tueri patrocinia. Vatinius Cic. lib. 5. 9. 1.

Patronymicum] nomen, penult. corr. (πατρωνυμικόν) Grammaticis dicitur, quod sub patris nomine significat filium: ut Priamides, id est, Hector Priami filius. Vide Grammaticos, maximè Priscianum.

Patrous] Apollo apud Athenienses dictus est, & Alexicacos. Alexander Alexandrinus libro 6. cap. 4, Nec minus Apollinem uarijs nominibus uocatum ferunt: quippe apud Athamanas Titan: apud Aegyptios Osiris: à Persis ubi in antro colitur, Mitra nuncupatur: à Lydijs Lymios: ab alijs Eleus. In Taurominio Archigetes, à Syracusanis Themites: à Græcis Tyreos, cui sacrum ante fores faciunt: apud Bachini incolas Libyssinus: à Scythis Oetoscyros, Lesbijs Myricæus, quòd Myrices, hoc est, uirgas teneret: apud Spartanos Carnius dictus est: ab Atheniensibus Patrous.

Patruelis,

Patruelis, Patruus] Vide Pater.

Pattagia] πατlαγία, fluuius Siciliæ, ἀπὸ τοῦ πατάγου, id est, à sonitu. nam per saxa fluens clamare uidetur. Claud. 2. de raptu Proserp. 12,

—— & saxa rotantem Pattagiam.

Pattaici] seu pateci, apud Phœnices dij minutuli, quos in proris triremiū circunuehere solebant. Herodotus Pigmeis similes Pattaicos deos dicit. Lilius Syntagmat. 1.

Patulcius] dictus est Ianus, quòd tempore belli portæ templi eius pateant.

Patulico, Patulus] Vide Pateo.

Paua] Vide Pauo.

Paucus] pauca, paucum (παῦρος, ὀλίγος, ἀπαρὴς, ὀλιγοσ...) à Paruum quidam deducunt. Singulariter rarò legitur, Contrariū est Multo. Cic. de Amicitia, 2, Quum & ego essem unà, & pauci admodum familiares, in eum sermonē illum incidere.

Plures & Pauci, contraria. Author ad Heren. lib. 4. 171.

Ex multis paucos ad ignominiam sortiri. Cic. pro Cluen. 101.

Ad paucos pœna, ad omnes metus peruenit. Cicero pro Cluentio, 101.

Inter paucos disertus, & dignus illa propinquitate. Quintil. lib. 19. cap. 3.

Crimen paucarum in omnes diffundere. Ouid. 3. de Arte, 2.

Intrauit paucis comitantibus Vrbem. Ouid. 11. Metam. 56.

Paucæ, paruæ, & uiles res. Cic. 5. Tuscul. 145.

Pauca & modica. Tacit. lib. 20.

Non pauca. Vide Non aduerbium.

Contentus paucis. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 4.

Conferre in pauca. Vide Confero.

Dicere pauca. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 1.

E' multis pauca tibi expediam dictis. Virg. 3. Aeneid. 76.

Loquar pauca pro re. Virg. 4. Aeneid. 68.

Respondere pauca. Horat. 1. Satyr. 6. 13.

Paucis, subaudi uerbis. Terent. And. 5. 3. 22,

Pater, licétne pauca? s. quid dices mihi? Celsus lib. 7, Prius ipsius loci natura paucis proponenda est.

Auscultare paucis. Vide Ausculto.

Cognoscere paucis. Lucret. lib. 2. 29.

Docere paucis. Virg. 4. Aeneid. 23.

Responsum paucis reddere. Virg. 6. Aeneid. 135.

His paucis diebus. Cic. 2. Verr. 11.

Paucis diebus eram missurus domesticos tabellarios. id est, Intra paucos dies. Cic. ad Curionem, lib. 2. 6. 7.

In paucis diebus quàm Capreas attigit, &c. Suetonius in Tib. id est, paucis pòst diebus quàm.

Paucorum mensium sunt relictæ reliquiæ. Plautus Mostel. 1. 87.

Paucis interpositis diebus iterum, &c. Cicero de claris Orat. 43.

Paucis mensibus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 4.

Pauci, apud antiquos pro bonis ponebantur, ut Multi pro malis, authore Nonio. Cicer. in Oratore, 7, Iactationem habuit in populo, nec paucorum iudicium reprehensionemq; pertimuit.

Pauciores dies. Paulus in l. 2. D. de iure deliberandi.

Paucissimus. Plin. lib. 10. cap. 59. 2, Anseres aliàs plurima oua sedecim, paucissima septem.

¶ Pauculus, pen. corr. Diminutiuum (παῦρ ὀλίγος) Terent. Heaut. 4. 6. 24,

Quod imperabit facito: loquitor paucula. Cicero ad Atticum, lib. 5. 110. 5, Misi in Cyprum, ut ibi pauculos dies esset.

Cætera de genere horum paucula. Lucret. lib. 2. 21.

¶ Pauxillus, Adiectiuum (ἐπ' ὀλίγος) diminutiuum à Paulum. Plaut. Aulul. 5. 34.

Ossa pauxilla & minuta. Lucret. lib. 1. 171.

Seminibus perquàm pauxillis creata. Lucret. lib. 3. 47.

¶ Pauxillum, Aduerbium (ἐπ' ὀλίγον) Parum admodum. Plaut. Capt. 4. 73,

Sed si pauxillum potes contentus esse. E. ne perpauxillum modo.

¶ Pauxillulus, pen. corr. Adiectiuum, diminutiuum à Pauxillus. Plaut. Rud. 23. 57,

Hoc colore capiuntur pauxilluli. Terent. Phorm. 1. 1. 3,
Iampridem apud me reliquum pauxillulum
Nummorū, id ut conficerem. Gellius lib. 20. cap. ultimo,
Considerent an minutæ illæ adminutiones pauxillulæ, &c.

¶ Pauxillatim, pen. prod. Aduerbium, pro Paululum, sensim, pedetentim. Plaut. Rud. 22. 20,

Doctè atq; astutè ego illi pauxillatim pollicitabor
Pro capite argentum.

¶ Pauxillisper, aliud aduerbium, à pauxillo. Plautus in Truculento,

Plus decem pondo amoris pauxillisper perdidit. id est, per particulas. Nonius.

¶ Paucies, παυράκις, pro Rarò dici (inquit Nonius) ueterum authoritas docet. Titinnius Gemina, Tuam etiam uxorem paucies uideo. Cælius annalium lib. 6, Consulto non paucies arcessitum.

¶ Pauciloquium, pauciloquij (παυρολογία) Multiloquio contrarium. Plaut. Merc. 3. 3. 31,

Inhæret etiam auiditas, desidia, iniuria,
Inopia, contumelia, & dispendium,
Multiloquium, pauciloquium.

¶ Paucitas, pen. corr. huius paucitatis, fœm. gen. (ὀλιγότης) Cic. 1. de inuent. 47, Paucitas in partitione seruatur. Idem ad Cælium, lib. 2. 10. 6.

Amicorum paucitas. Cic. Antequam iret in exilium, 7.

Definita numero & paucitate genera. Cic. 2. de Orat. 79.

Pauentia Dea] ab antiquis constituta, ut auerteret pauores ab infantibus: atq; inde etiam appellata, authore D. Augustino.

Paueo] paues, paui (περιφοβοῦμαι) pauere, Timere. Plaut. Curcul. 5. 10.

Paues parasitus quia non redijt Caria.

Paueo ne. Terent. And. 2. 2. 12,

Id paues, ne ducas, tu illam: tu autem, ut ducas.

Pectora pauent metu. Ouid. 9. Metam. 50.

Animus pauet apud consilium illud pro reo dicere. Cicero 5. Philipp. 172.

Noctem pauere. Cic. 2. Tusc. 41. Ex poeta.

Pugnam pauere. Lucan. lib. 7. 21.

Pauere plus est quàm Timere. Tacit. lib. 4, Id ipsum, inquit, pauentes quod timuissent. Nempe quia timor quem animo cōceperant, aspectu augebatur.

Paueo, cum accusatiuo. Plin. in Paneg. 113, Illos posteros libertatis nec terret Cæsar, nec pauet.

Pauesco, cum accusatiuo. Tacit. lib. 1, Plures bellum pauescere.

¶ Pauendo, τῷ περιφοβεῖσθαι. Lucan. lib. 1. 98, (alij cupere.

—— sic quisq; pauendo Dat uires famæ.

¶ Pauens, Participium (περιφοβούμενος) ut, Rerum nouitate pauens iuuenis. Ouid. 2. Metam. 7.

Agna pauens. Ouid. 6. Metam. 106.

Terrore pauentes equi. Ouid. 2. Metam. 80.

¶ Paueri, frumenta dicebant antiqui, quæ de uagina non bene exibant. Festus.

¶ Pauet-

Digitized by Google

¶ Pauendus, πτηροφητέος Plinius libro 8. cap. 23. 2, Nec pedibus pauendas tantum serpentes, sed & missili uolare tormento.

¶ Pauesco, pauescis (πτηροβοῦμαι) pauescere, Idem quod Pauere, nisi frequentia significationem augeat. Gellius lib. 19. cap. 1, Rebus fortè id genus, quibus dixi, obortis, pauescere sensim, & quasi albescere, non insipientis esse hominis, neque ignari putemus.

Prodigia pauescere. Silius lib. 16. 26.

¶ Pauefio, pen. prod. pauefis, pen. indiff. (πτοῦμαι) pauefieri, pen. corr. Pauidum fieri. Gellius lib. 19. cap. 1, In tanta uiolentia tempestatum uideor paulum pauefactus.

Corpora pauefacta. Ouid. 15. Metam. 128.

¶ Pauito, pauitas, pen. corr. (πτύρομαι) Pauitare, Frequentatiuum, Valde pauere, timere, uel ualde frigere. Terent. Hecyr. 3. 1. 41,

—uxorem Philumenam
Pauitare nescio quid dixerunt. Vbi Donatus, Pauere & timere, & ad corporis, & ad animi perturbationē ueteres referebant. Virg. 6. Aeneid. 100,
Vix adeò agnouit pauitantem, & dira tegentem
Supplicia.

Pueri in tenebris pauitant. Lucr. lib. 2. 12.

¶ Pauitans, pen. corr. Part. (πτυρόμενος) Valer. 7. Argon. 83,
Prosequitur pauitans, & ficto pectore fatur. Virgil. 2. Aeneid. 22.

¶ Pauor, huius pauoris, m. g. (πτόα, πτοιά, πτόησις, δεῖμα) Est inquit Cic. 4. Tusc. 30, metus loco mouens mentem. Caes. 2. bel. Gal. 275, Prius quàm se hostes ex pauore ac fuga recinerent.

Liber pauore. Vide Liber, liberi.
Tela gelida pauoris. Lucret. lib. 3. 62.
Aduersorum pauor. Silius lib. 8. 16.
Anceps pauor. Valer. 3. Argon. 15.
Caecus. Valer. 7. Argon. 30.
Circumfusus. Vide Circumfundo.
Confusior. Vide Confundo.
Falsus. Tacit. lib. 20.
Horridus. Senec. Herc. Oeth. 1. 6.
Humilis. Virg. 1. Georg. 67.
Lymphaticus. Vide Lympha.
Pauor cepit me. Liu. 4. bel. Pun. 190.
Deponere pauorem. Ouid. 10. Metam. 24.
Venia est tantorum danda pauorum. Lucan. lib. 1. 104.
Ingens excutit somnos pauor. Senec. Octauia, 4. 5.
Pauor sapientiam mihi omnem ex animo expectorat. Cicer. 4. de Orat. 85. & 121. Et 4. Tusc. 30. Ex Ennio.
Exultat pauor. Lucret. lib. 3. 29.
Nouus pauor insinuat per pectora tremefacta. Virg. 2. Aeneidos, 46.
Incutere pauorem. Vide Incutio.
Inducere pauores. Tacit. lib. 20.
Inducere pauorem alicui. Silius lib. 15. 145.
Inijcere pauorem. Vide Inijcio.
Lenire pauorem. Silius lib. 8. 16.
Gelidus pauor occupat artus. Lucan. lib. 1. 51.
Pulsans corda haurit pauor. Virg. 3. Georg. 22.
Sacer pauor corda effera raptat. Valer. 1. Argon. 161.
Reliquit ossa pauor. Virg. 3. Aeneid. 12.

Pauor & Pallor] Dei à Tullio Hostilio figurati & culti. Augustinus, Hostilius certè Rex deos & ipse nouos Pauorem atque Pallorem propitiandos non introduceret, si Felicitatem deum nosset & coleret. Liuius lib. 1. & Lactatius.

¶ Pauidus, penult. corr. Adiect. (πτοιαλέος) Qui semper timet inquit Seruius. Plin. lib. 11. cap. 37. 15, Nutantes aures pauidis equis. Virgil. 8. Aeneid. 119,
Stant pauidae in muris matres.

Metu pauidus. Ouid. 2. Fast. 21.
Aures pauidae. Ouid. epist. 3. 12.
Aues pauidas terrere. Ouid. 1. Fast. 80.
Formidine pauidi cerui. Virg. 3. Georg. 75.
Formido pauida. Ouid. 2. Metam. 14.
Fuga pauida. Silius lib. 13. 27.
Furtum pauidum. Lucan. lib. 2. 34.
Leporem pauidum captare. Horat. Epod. 2. 7.
Mentes pauidae. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 2.
Pauidus metus, ab effectu, quia pauidos facit. Ouid. 1. Fast. 4.
Pecus pauidum. Ouid. 2. de Arte, 30.
Relligiones pauidae. Lucret. lib. 2. 9.
Vrbs pauida. Virg. 9. Aeneid. 95.
Vultus pauidus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 8.

¶ Pauidissimus, pen. corrept. Superlatiuum (πτοιαλεώτατος) Silius lib. 10. 13,
—talin' pauidissime dignum
Me uita, pulchraq; indignum morte putasti?

¶ Pauidè, pen. corr. Aduerb. (πτοιαλέως) Timidè, meticulosè. Liu. 5. ab Vrbe, 177, Quae ad Alliam tam pauidè fugerat.

Paucula] paucula, pen. corr. Instrumentum, quo coaequatur & condensatur terra arearum. A' pauiendo dicitur. Cato cap. 129, Vbi bene comminuta terra fuerit, & amurcam combiberit, cylindro aut paucula coaequato. Colum. lib. 2. cap. 20, Tum area aequata pauiculis, uel molari lapide condensetur.

Pauimentum] pauimēti (ἔδαφος, βηλός, λιθόστρωτον, ὁδός) Ipsum domus solidamentum siue incrustatio, quam gradiendo calcamus. dictum à pauiendo, id est, tundendo siue feriendo: quòd dum fiunt pauimenta, pluribus simul diebus feriuntur & tunduntur, ut solidiora sint, & ne rimas faciāt. Iuuen. Satyr. 14. 6,
Verre pauimentum, & nitidas ostende columnas. Cato, Pauimenta ad hunc modum facito, De testa arida pauimentum struito: ubi structum est, pauito, siccatoq; oleo, ut pauimentum bonum fiet. Plin. epist. 25 4.

Barbarica pauimenta. Vide Barbarus.
Pauimenta & porticus habet uilla. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 2.
Compostae arte pauimento lexes. Cicero 3. de Orat. 94. Ex Lucilio.
Facere pauimenta. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 2.
Natabant pauimenta uino: madebant parietes. Cicero 2. Philip. 103.

Pauimentorum genera multa fuerunt apud ueteres. Erant enim lithostrota, paruulis coagmentata crustis. Erāt & subdialia à Graecis inuenta, quae sub dio erant, & in aperto: quae ubi imbres gelant, sunt utilia. Erant & asarota, de quibus Papinius in Syluis,
—subierantq; nouis asarota figuris.
Plinius appellat eusarota: quoniam purgamenta coenae in pauimenta euerri solent. σύν Graecè dicitur bene: σαίρω, uerro. Fuerunt & pauimenta barbarica subtegulanea, scalpturata, & Graecanica. Vide Plin. lib. 36. cap. 25. 1.

Pauimenta Poenica, inquit Festus, marmore Numidico strata significat Cato, quum ait in ea oratione quam habuit, ne quis Consul fieret, Dicere possum quibus uillae atq; aedes aedificatae, atq; expolitae maximo opere citro atq; ebore, atq; pauimentis Poenicis stent. Vide Numidia.

¶ Pauimento, pauimentas, pauimentare, Pauimentum facere, seu pauimento sternere. Plin. lib. 27. cap. 4. 4, Ergo pauimentandum ubi sata sit, censent, ut lachryma non absorbeatur. Cic. pro Domo sua, 89, In palatio pulcherrimo prospectu

Digitized by Google

ſpectu porticum cum clauibus pauimentatam trecentûm pedum concupierat.

Pauio] pauis, pauiui, pauitum, pen. prod. (παίω) pauire, Ferire, percutere, tundere. Sumptum à Græcis, qui παίειν, dicunt percutere. Cic. 2. de Diuin. 110, Sed quia quum paſcuntur, neceſſe eſt aliquid ex ore cadere, & terram pauire, terripauium primò, pòſt terripudium dictum eſt: hoc quidem iam tripudium. Cato cap. 18. 6, Ibi de teſta arida pauimentum ſtruito: ubi ſtructum eſt, pauito, fricatoq́;, oleo perungito, ubi pauimentũ bonum fiet. Columella lib. 1. cap. 6. 14.

pauita & complanata terra. Plin. lib. 9. cap. 10. 3.

Paulatim, Pauliſper, Paulum, Paululum, Paulus] Vide Parum.

Paulus] παῦλος, cognomen L. Aemylij Conſulis Romani: de quo uide in Aemylius.

Prodigus Paulus magnæ animæ. Horat. 1. Carm. ode 12. 8.

Belligeri ſublimis regia Pauli. Stat. 1. Sylu. 1. 6.

¶ Paulus Caſtrenſis, Iuriſconſultus Patauij, Florentiæ & Bononiæ iura interpretatus eſt: editisq́; Commentarijs ſuis Patauij anno CIↃ. IV. C. XXXVII. prid. calen. Mart. uitæ ſupremum diem confecit.

Pauo] pauonis, & Pauus, paui, m. g. (ταώς) Auis uulgò nota. Plin. lib. 10. cap. 20. 1, In his pauonum genus cùm forma, tum intellectu eius & gloria. Gemmantes laudatus expandit colores, aduerſo maximè ſole, quia ſic fulgẽtius radiant. Et paulo pòſt, Ab authoribus non glorioſum tantùm animal hoc traditur, ſed & maleuolum, ſicut anſer uerecundũ. Gell. lib. 7. cap. 16. Pauus è Samo præſtantior eſt. Cic. 3. de Finib. 29, Alia autem nullam ob utilitatem quaſi ad quendam ornatum, ut cauda pauoni, plumæ uerſicolores columbis, uiris mammæ atq; barba. Mart. lib. 13. 70. de pauone.

¶ Paua, pauæ, f. g. (ταώνη) Pauonis fœmina. Auſonius Sectione prima,

Pauaq́; de pauo conſtitit ante oculos.

Pauo maſculus. Colum. lib. 8. cap. 11. 7.

Pauo fœmina. Colum. lib. 8. cap. 11. 13.

Cauda pauonis. Lucret. lib. 2. 162.

Lepor pauonum. Lucret. lib. 2. 101.

Pictus pauo. Ouid. 2. Metam. 107.

Crudus pauo. Vide Crudus.

¶ Pauonaceus, Adiect. (ταωεαδὴς) Plin. lib. 36. cap. 22. 3, Vt ſi libeat, ad quæ uocant pauonacea tegendi genera. Quo in loco doctiores legunt, pauimentata tegendi genera: hoc eſt, pauimentorum more conſtructa, cuiuſmodi permulta hodie uidemus.

¶ Pauoninus, pen. prod. Adiect. (ταώνινος) Quod ex pauone eſt: ut, Pauoninum ouum. Colum. lib. 8. cap. 5. 7.

¶ Pauonius (ταώνιος) aliud Adiect. idẽ ſignificans: ut, Pauonia oua. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 8. Caſtigatiora exemplaria habent, pauonina.

Pauor] Vide Paueo.

Pauper] huius pauperis, pen. corr. com. gen. uel, ut alij uolunt, omnis gen. (πένης ἄπορος) Notæ ſignificationis. Dicitur à paruo lare. Cic. in Parad. 66, Non modò non copioſi ad diuites, ſed etiam inopes ac pauperes exiſtimandi ſunt. De improbis & auaris.

Turba pauperiorum. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 25.

Ambitioſi pauperes. Quintil. lib. 2. cap. 4. 22.

Facere pauperem. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 27.

Pauper ubiq; iacet. Ouid. 1. Faſt. 44.

Pauperis eſt numerare pecus. Ouid. 13. Metam. 176.

Meo ſum pauper in ære. Horat. 2. epiſt. 2. 3.

Congeſto pauper in auro. Senec Herc. fur. 3. 2.

Pauper, cum genitiuo poſitum: ut, Argenti & auri pauper. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 29.

Aquæ pauper Daunus. Horat. 3. Carm. ode 30. 5.

Colonus pauper ruris. Horat. 1. Carm. ode 35. 1.

Agri pauperis cuſtos. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 4.

Cultus pauper. Tibull. lib. 1. eleg. 10. 4.

Domus pauper. Virg. 12. Aeneid. 194.

Pauper & ieiuna eloquentia, per translationem, pro Inope & ieiuna. Quintil. lib. 10. cap. 5.

Honos pauper. Stat. 5. Thebaid. 103.

Horti pauperis cuſtos. Virg. 7. eclog. 7.

Incola pauper. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 12.

Sub paupere tecto. Horat. 1. epiſt. 10. 7.

Terra pauper. Virgil. 6. Aeneid. 163.

Vena pauperiore fluit carmen. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 4.

Vena paupere manat ingenium. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 5.

Voluntas nec iners, nec pauper. Ouid. 8. Metam. 137.

Pauper diuiti dans, petit. Prouerbium accommodari poterit ad illos, qui pauperes munuſculis quibuſdam captant diuites, ad eum modum liberalitatem illorum uelut elicientes. Neq; enim hoc eſt dare munus, ſed flagitare.

¶ Pauperior, comparatiuum. Vlpianus in l. nec ei permittitur. §. ult. D. de adoptionib. Interdum & elitiorem permittitur adoptare pauperiori.

¶ Pauperrimus, pen. corr. (πενέστατος) Superlatiuum. Plinius lib. 24. cap. 1. 5, Quũ remedia uera quotidie pauperrimus quiſq; cœnet.

Bonorum pauperrimus. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 16.

¶ Paupera, pauperæ (πενίουσα) apud Plautum lectũ eſt, Paupera hæc res eſt.

¶ Pauperculus, Adiectiuum diminutiuum (πενιχρός) Terent. Heaut. 1. 1. 44,

Eſt è Corintho hic aduena anus paupercula. Varro 1. de Re ruſt. cap. 17. 2, Vt plerique pauperculi cum ſua progenie.

Mater paupercula. Horat. 1. epiſt. 18. 10.

¶ Paupertas, paupertatis, f. g. (πενία) Ipſa pauperis conditio. Cic. 3. Tuſc. 94. Vt de paupertate nonnunquam, cuius onus diſputando leuamus, docentes quàm parua & quàm pauca ſint quæ natura deſideret.

Paupertas, egeſtas, mendicitas. Cic. in Parad. 57, Itaq; iſtã paupertatem, uel potius egeſtatem ac mendicitatem tuam nunquam obſcurè tuliſti.

Pudor paupertatis. Horat. 1. epiſt. 19. 5.

Audax paupertas. Horat. 2. epiſt. 2. 11.

Paupertas certiſsima. Columel. lib. 12. cap. 2. 2, Nam uetus eſt prouerbium, paupertatem certiſsimam eſſe, quum alicuius indigeas, uti eo non poſſe, quia ignoretur ubi proiectum iaceat quod deſideratur. Hactenus Columella. Sentit autem, ni fallor, ſi quis habeat domi, quod cum utendum eſt, inueniri non poteſt, eum magis egere eo quod habet, quàm ſi nõ haberet. Etenim qui non habet, rogat aliunde commodator qui habet, ubi uentum eſt ad articulum quo ſit utendum, nec ſuum habet, quòd ubi ſit, neſcit: nec alienum habet quo poſ ſit uti. Eraſmus.

Contracta in paupertate ſolutus. Horat. 1. epiſt. 5. 4.

Paupertas fœcunda uirorum fugitur. Lucan. lib. 1. 34.

Horrida paupertas. Lucret. lib. 6. 256.

Infœlix paupertas. Iuuenal. Satyr. 3. 16.

Sæua paupertas. Horat. 2. Carm. ode 12. 9.

Sobria paupertas. Claud. 7. Panegyr. 83.

Cauſam paupertatis defendere. Cic. 5. Tuſc. 144.

Leuem effecère paupertatem ferendo. Ouidius. 8. Metamorph. 128.

Leuare paupertatem alicui. Vide Leuis.

Patientia paupertatis ornari.Cic.2.de lege Agrar.66.
Ambitiosa paupertate uiuimus.Iuuenal.Satyr.3.19.

¶Paupertas Dea,quam Aristophanes in Pluto πενίαν & dicit,& describit, à Gadareis summa in ueneratione habita est:quòd crederetur artes adinuenisse,industriam,& hominum ingenium acuere.Arrianus,Hanc ore pallido, furiæ similem,nisi quòd facem non præfert,pingunt.

¶Paupertates,nouè positum numero plurali.Varro de uit.popul.Rom.lib.11,Quid inter hos Ioues intersit,& eos qui ex marmore,ebore,auro nunc fiunt,potes animo aduertere,& horum temporum diuitias, & illorum paupertates. Nonius.

¶Pauperies,pen.corr.pauperiei,pen.prod.f.g.Idem(πενιχρότης)Horat.2.Serm.Satyra 7.1.7,

Quem neq; pauperies,neq; mors,neq; uincula terrent.

Virg.6.Aeneid.88,

——quàm uellent æthere in alto
Nunc & pauperiem & duros perferre labores.

Magnum pauperies opprobrium.Horat.3.Carm.ode 24.9.
Abacta pauperies.Vide Abigo.
Aspera pauperies.Claud.de bello Getico,127.
Immunda pauperies domus.Horat.2.epist.2.40.
Importuna pauperies.Horat.3.Carm.ode 16.8.
Proba pauperies.Horat.3.Carm.ode 29.1.
Inferre aliquem in pauperiem. Vide Infero.
Angustam pauperiem pati.Horat.3.Carm.ode 2.1.
Duram pauperiem pati.Horat.4.Carm.ode 9.10.
Perferre pauperiem & duros labores.Virg.6.Aeneid.88.
Iniquam tolerare pauperiem.Claud.2.in Eutrop.42.

¶Paupertinus,penult.prod.Adiectiuum (πενιχραλέος)Idem quod Pauper.Varro de uita pop.Rom.lib.1,Quòd si paupertina sint elegantia,ac cum castimonia.Nonius.

¶Paupero,pauperas,pen.corr.(πενιτοποιῶ)pauperare,Pauperem reddere,antiquè.Plaut.Pseud.20.22,

—nam boni uiri
Me pauperant,improbi alunt. Hor.2.Serm.Satyr.5.7,
Eripiet quiuis oculos mihi citius,quàm te
Contemptum cassa nuce pauperet.

Pausa] pausæ(παῦσις)est quies alicuius rei,ut ait Nonius.Lucilius lib.1. Sat.

Hæc ubi dicta dedit,pausam facit ore loquendi.

Frigida pausa uitæ,Mors.Lucret.lib.3.190.
Interiecta pausa uitæ.Lucret.lib.3.176.
Dare pausam alicui.Lucret.lib.2.24.

¶Pausarius,pausarij,Qui pausam uoce designat. Seneca epist.57,Sic me ad omnia duraui, ut audire uel pausarium possim uoce acerbissima remigibus modos dantem. id est, significantem quando uel intendere uel remittere conatum debeant.

¶Pauso,pausas(παύομαι)pausare,Quiescere.Plaut.Trinummo,4.110,Pausa,uicisti castigatorem tuum.

Pausanias] παυσανίας,Cleombroti filius, Lacedæmoniorũ dux,res multas bello fœliciter pro Lacedæmonijs gessit. Contra Athenienses qui bellum excitauerant missus,eos pacatos reddidit,eiectis ex urbe decem tyrannis. Post etiam rebus Persicis studens,quum esset Byzantijs,paulatim ad tyrannidem peruenit, stipatoribus Phœnicibus & Aegyptijs,tum ueste mensaq; Persica utens,Xerxis insuper filia sibi matrimonio iuncta.Quare in iudicium uocatus,fugit in templum Mineruæ,ubi & interfectus est.Cadauer in barathrum eiectum.Ex Thucydide.Pausanias,Macedo adolescens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primis pubertatis annis stuprum per uim passus ab Attalo fuerat:&,quod deterius est,conuiuis uti scortum ultrò oblatus. De qua iniuria apud Philippum sæpe questus,cum eum ridẽtem facinus uideret,iram in eum conuertit,& ultionem quam ab inimico non poterat,ab iniquo iudice exegit.Trogus.

Pausia] pausiæ,uel Pausea,pauseæ(ἐλαίας,εἶδος) oliuæ genus:quòd non nisi pauiendo,hoc est tundendo oleum emittat.Colum.lib.5.cap.8.2,Olearum sicuti uitium, plura genera esse arbitror:sed in meam notitiam decem modò peruenerunt,pausia,algiana,&c.Virgil.2.Georg.18,

—& amara pausia bacca. hoc est,uiridi, inquit Seruius.nam ex pausia uiridi exprimitur oleum.

Pausias] παυσίας,Sicyonius pictor, lacunaria & cameras pingere instituit. Amauit & Glycerium municipem suam, inuentricem coronarum,unde paupertatem illa sustentauit. Hanc pinxit sedentem cum corona:quæ tabula appellata est στεφανόπλοκος,id est coronam texens.Huius tabulæ exemplar.L.Lucullus duobus talentis emit Athenis. Author Plinius lib.35.cap.11.

¶Pausiacus,pen.corr.(παυσιακὸς)Hor.2.Serm.Satyr.7.19,

Vel quum Pausiaca torpes insane tabella.

Pausicape] παυσικάπη,Machina quædam erat, quæ collo molentium seruorum inserebatur,ne polentam comederẽt, néue manus ori admouere possent. Miseri enim illi pistores serui,inter agendas molas,quum famelici essent,furtim soliti erant de polẽta,id est de hordei farina esitare. Iulius Pollux, τὸγε μὴν τοῖς οἰκέταις τοῖς ἔνδον ἐργαζομένοις ὑπὲρ τοῦ μὴ κάπτειν τῶν ἀλφίτων,περιτιθέμενον παυσικάπη ὀνομάζεται, τροχοειδὲς μηχάνημα ἐν τῷ τραχήλῳ περιηρμοσμένον, ὡς ἀδυνατεῖν τῷ στόματι τὰς χεῖρας προσάγειν.

Pausilypum] παυσίλυπον,Villa est Campaniæ, ab amœnitate dicta,ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς λύπης.hoc est,à curæ, mœrorisq; cessatione.Plinius lib.9.cap.53,Pausilypum uilla est Campaniæ,haud procul Neapoli. Idem lib.3.cap.6,Iter Pausilypum & Neapolim,Megaris.

Pausilypus] παυσίλυπος,poculum erat in conuicijs tertiũ, Ioui Seruatori dicatum: ita dictum, quòd curas abigeret. Quinetiam Iouem ipsum Sophocles Pausilypum appellat.

Pausinus] flumen in Illyrico.Plin.lib.3.cap.21.

Pauso] pausas.Vide Pausa.

Pauson] παύσων,pictor quispiã fuit insigni tenuitate, quẽadmodum apud Iuuenalem Codrus. Hinc natum ferũt prouerbium,in mendicos iactari solitum, Pausone mendicior. Meminit huius Pausonis Aristophan.in Pluto.

Pausus] Deus uidetur fuisse,qui pausam & quietem afferret, quem bellis aduersarium,repugnantisq;, Bellonæ potestatis fuisse suspicamur ex Arnobio,sic scribente:Qui Faunos,qui fatuas,ciuitatumq; genios, qui Pausos reuererentur atque Bellonas.

Pauus] Vide Pauo.

Pauxillus] Vide Paucus.

Pax] pacis(εἰρήνη,διάλυσις)Notæ significationis:à pactione dicitur,ut ait Sipontinus,quod à uerbo Paciscor deducitur. Cic.1 pro lege Agrar.14,Nihil tam populare,quàm pacem, quàm concordiam,quàm ociũ reperiemus.Plaut.Pers.6.7,

Bona pax sit potius.Idem Sticho,4.9,
Pax commerciumq; est uerbis mecum.

Oliua placita paci.Virg.2.Georg.85.
Comes pacis,& ocij socia eloquentia.Cic.de clar.Orat.22.
Conditio pacis quæ est,in qua ei cum quo pacem facias, nihil concedi potest?Cic.12.Philip.326.
Cura tuendæ pacis.Ouid.11.Metam.60.
Facies pacis.Tacitus lib 13.
Imago pacis.Tacitus lib.1.
Indocilis uir pacisq; modiq;.Silius lib.12.145.
Inops pacis terra.Ouid.2.de Ponto,eleg.2.19.

Medius pacis & belli. Horat. 2. Carm. ode 19. 6.
Nomen pacis dulce, & res ipsa salutaris. Cic. 2. Philipp. 109. & 12. 325.
Summa pacis. Tacitus lib. 13.
Tranquillitas pacis & ocij. Cic. 1. de lege Agrar. 15.
Candida pax. Tibull. lib. 1. eleg. 9.
Concors pax. Ouid. 1. Metam. 5.
Egregiæ pacis custos fidissimus. Claud. de nup. Honorij, 67.
Explorata pax. Cic. 7. Philipp. 227.
Festa pax. Ouid. 2. Metam. 160.
Infida pax. Vide Infidus.
Iniquæ pacis leges. Virg. 4. Aeneid. 124.
Iniusta pax. Cic. ad Atticum, lib. 7. 133. 4.
Opima pace quieta tellus. Silius lib. 16. 137.
Pia & æterna pax. Cic. pro Corn. Balbo, 28.
Placidissima pax. Cic. 5. Tusc. 69.
Solida pax. Seneca Troade, 6. 40.
Sterilis pax. Tacitus lib. 1.
Tranquilla pax. Lucan. lib. 1. 34.
Pace aduenio. Plaut. Amphit. 3. 32.
Adempta mihi pax. Ouid. 2. Trist. 40.
Pax ades, & toto mitis in orbe mane. Ouid. 1. Fastorum, non procul à fine.
Afferre pacem animis. Vide Affero.
Agitare, Agere pacem, siue de pace. Vide Ago.
Agere pacem cum aliquo. Iuuen. Satyr. 15. 17.
Agere aliquid cum pace. Cic. 5. Tusc. 121. Huic contrarium est, Iracundè, uel Cum ira agere.
Coagmentare pacem. Vide Coagmento.
Cohortari ad pacem. Vide Cohortor.
Colere pacem. Ouid. 11. Metam. 60.
Pax arua colit. Tibull. lib. 1. eleg. 10. 9.
Componere pacem. Vide Compono.
Conciliare pacē inter aliquos. Vide Concilio.
Conficere pacem. Vide Conficio.
Confirmare pacem. Vide Confirmo.
Constituta pax. Vide Constituo.
Consulere paci. Cic. 1. Offic. 53.
Conuenit pax. Vide Conuenio.
Conuenta pax. Vide Conuenio.
Dediscere pacem. Vide Dedisco.
Dimittere cum pace aliquem. Cic. pro Mur. 30.
Disturbare pacem multo sanguine. Lucan. lib. 4. 43.
Dare pacem. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 8.
Suspectam pacem dare. Silius lib. 7. 54.
Emollit pax aliquem. Tacitus in uita Agricolæ.
Eripere pacem alicui. Cic. de Prouinc. Cons. 3.
Excutere pacem orbi. Lucan. lib. 1. 14.
Aeternam pacem exercere. Virg. 4. Aeneid. 20.
Armis exposcere pacem. Virg. 3. Aeneid. 52.
Exquirere pacem per aras. Virg. 4. Aeneid. 12.
Exuere pacem. Tacitus lib. 4.
Facere pacem. Cic. de Senect. 15, Quum sententia Senatus inclinaret ad pacem & fœdus faciendum cum Pyrrho.
Facta pax. Virg. 3. Aeneid. 118.
Fœdare pacem uitijs. Claud. 1. Paneg. 6.
Augusta pace frui. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 4.
Gerere pacem. Virg. 9. Aeneid. 56.
Habere pacem. Cic. 2. Philip. 93, Pacem haberemus quæ erat facta per obsidem puerum M. Antonij filium. Et ibid. 7. 231, Habere pacem cum aliquo.
Pignus pacis habere. Ouid. 8. Metam. 10.
Impetrare pacem. Horat. 2. epist. 1. 28.
Infecta pace. Vide Inficio.
Infusa pax per æquora. Silius lib. 7. 52.
Insidet alicui pax. Vide Insideo.
Mansit pax. Vide Maneo.
Miscere pacem duello. Horat. 3. Carm. ode 5. 8.
Miseram pacem uel bello bene mutari. Tacitus lib. 3.
Pax Cererem nutrit, pacis alumna Ceres. Ouid. 1. Fast. 141.
Perpetuam pacem orare. Ouid. 4. Fast. 82.
Pepigit pacem. Vide Pango, uel Pago.
In pace & ocio copias parare. Cic. pro Cecin. 24.
Petere pacem. Virg. 4. Georg. 107.
Præstare pacem alicui. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 14.
Placida compostus pace quiescit. Virg. 1. Aeneid. 52.
Longa in pace regebat urbes. Virgil. 7. Aeneid. 10.
Reponere pacem terris. Silius lib. 12. 146.
Rumpere pacem. Virg. 12. Aeneid. 41.
Seruare pacem. Cic. 7. Philipp. 230.
Sistitur bellum pace. Ouid. 14. Met. 164.
Esse in pace. Cic. 3. Catil. 72.
Sustentare pacem. Tacitus lib. 1.
Trahere pacem. Cic. Antequam iret in exilium, 8.
Turbare pacem. Stat. 10. Thebaid. 179.
In spem pacis uenire. Balbus Ciceroni in epist. ad Atticum, libro 9. 186. 2.
Violata pax. Lucan. lib. 7. 19.
Fœdera pacis uiolare. Lucret. lib. 5. 233.
Expertes pacis in armis uiuimus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 1.
Vti pace. Cic. de Prouinc. Consul. 3.
Pax, abi. Plaut. Milit. 10. 212. Quasi dicat, Sit tecum pax, & abi. Idem Trinum. 13. 118,
Pax te tribus uerbis uolo.
Pax, pro Fœdere. Virg. 7. Aeneid. 54,
Pars mihi pacis erit, dextram tetigisse tyranni.
Pax, est tranquilla libertas. Cic. 2. Philipp. 109.
Summa cum pace frui æuo. Lucret. lib. 2. 130.
Pax, per translationem aliquando dicitur Venia. Virgilius 3. Aeneid. 53,
Sed uotis precibusq; iubent exposcere pacem.
Veniam pacemq; rogamus. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 5.
Pacem & ueniam petere à Deo. Cic. pro Rab. perduell. reo, 3.
Pace tua, Honestus reprehendendi modus, prius capta uenia: id est, Tua uenia, & te non irascente. Terent. Eunuch. 3. 2. 13,
Quæso hercle ut liceat, pace quod fiat tua.
Pace tua dixisse uelim. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 2.
Pace tua dixerim, Idem. Cicer. 5. Tusc. 18, Cuius ergo iudicium (pace tua dixerim) longè antepono tuo. Idem 1. de Orator. 38, Tu esses unus profectò, qui & meo iudicio & omnium uix ullam cæteris oratoribus (pace horum dixerim) laudem reliquisti.
Pace horum dixisse liceat. Plin. libro 34. cap. 11. 2.
Pax sit rebus. Cic. in Somnio Scip. 8.
Pax, Aliquando comicum aduerbium est, & significat Tantum modo, uel silentium quoddam imperantis uim habet. Terent. Heaut. 4. 3. 39,
Vnus est dies: dum argentum eripio, pax, nihil amplius.
Plaut. Rud. 4. 81.
Paces, pluraliter legitur apud Plautum in Persa, 12. 1,
Hostibus uictis, ciuibus saluis, re placida, pacibus perfectis. Horat. 2. epist. 1. 21,
Hoc paces habuêre bonæ, uentiq; secundi.
Bella & paces. Horat. 1. epist. 3. 2.
Ventorum paces. Lucret. lib. 5. 247.
¶ Pacifer, penult. corrept. pacifera, paciferum, pen. corr. (εἰρηνοφόρος) Ferens pacem. Plinius lib. 15. cap. 30. 5, Laurus ipsa pacifera.

Digitized by Google

Collenius pacifer. Ouid. 14. Metam. 59.
Virga pacifera Mercurij. Valer. 4. Argon. 29.
¶Pacifico, pacificas, pen. corr. (εἰρηνοποιῶ) pacificare, Pacem inter aliquos conciliare, discordias sedare, controuersias tollere, placare. Cic. Attic. lib. 15. 325. 4, Seruius uerò pacificatus cum librariolo suo uidetur obijsse legationem, & omnes captiunculas pertimescere.
Pacificans diuos. Silius lib. 15. 83.
Pacificare, sine adiecto, pro Transigere de pace. Liuius lib. 5, Inter hæc pacificatum legati à Volscis & Aequis uenerunt.
¶Pacificatio, Verbale (εἰρηνοποιία) Mitigatio. Cic. Attico, lib. 9. 181. 19, Respondit se non dubitare, quin & opem & gratiam meam ille ad pacificationem quæreret.
¶Pacificator, pen. prod. (εἰρηνοποιός) Verbale masc. Qui pacem facit. Cic. Attic. lib. 10. 192, Iam enim illum emptum pacificatorem perorasse puto, iam actum aliquid esse in consensu Senatorum. Eidem, lib. 1. 8. 3.
¶Pacificatorius, Adiectiuũ (εἰρηνοποιός) Cic. 12. Philip. 320, Posteaquam nos pacificatoria legatione implicatos putant. id est, quæ pacem fieri petebat.
¶Pacificus, pen. corr. (εἰρηνικός) Aliud adiectiuum, Pacem faciens. Cic. Attic. lib. 8. 160. 4, Et quæ pacifica persona desideretur, an in bellatore sint omnia.
Dux pacificus. Ouid. 4. Fast. 82.
Secures pacificæ. Lucan. lib. 7. 13.
Sermo pacificus. Lucan. lib. 3. 61.
¶Paco, pacas (ἀμερώνομαι, ἐξομαλίζω, ἐξημερόομαι, ἐκδέχομαι) pacare, Mitigare, lenire, placare: ut, Pacare hostem. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 22. Idem 5. Verr. 54, Ciuitates nõ modò pacatæ, uerumetiam sociorum atq; amicorum ad uim atq; ad arma confugient. Cæsar 1. bell. Ciuil. 31.
Mica pacauit cælestes. Tibull. ad Messalam, lib. 4. eleg. 1. 3.
Voce feras pacauit Orpheus. Claud. de mulab. Gallicis, 10. 4.
Milite pacatur Rhenus. Claud. in Epithal. Palladij, 46. 19.
Syluæ pacantur uomere. Horat. 1. epist. 2. 9.
Pacandus hostis. Ouid. 2. Fast. 4.
¶Pacatus, penult. prod. (ὁμονοητικός) Nomen ex participio. Cic. de claris Orat. 63, Sed & huius oratio in philosophiam translata, pugnacior (ut ita dicam) uidetur, & illorum in iudicijs pacatior.
Reddere pacatum. Cic. Antequam iret in exilium, 16.
Pacatus illi. Cic. 7. Philip. 232.
Aequora pacata. Ouid. epist. 10. 13.
Aeris pacati status. Lucret. lib. 3. 59.
Aruum pacatius. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 9.
Humo pacata tegantur ossa nostra. Ouid. 3. de Ponto. eleg. 9. 6.
Mare pacatum. Horat. 4. Carm. ode 5. 4.
Orbem pacatum regere. Virg. 4. eclog. 4.
Prouincia pacatissima. Cic. pro Ligario, 2.
Vitam pacatam degere. Lucret. lib. 5. 232.
Vultu pacato excipere aliquid. Ouid. 1. Fast. 1.
¶Pacator, penult. prod. Verbale (ἱλαστικός) Seneca Here. Oetheo, 17. 2,

> Sed tu domitor magne ferarum,
> Orbisq; simul pacator ades.

¶Pacalis, penult. prod. Adiectiuum (ἱλαστικός) Idem quod Pacifer, siue pacem significans: ut, Oleæ pacales. Ouid. 6. Metam. 21.
Flammæ pacales. Ouid. 1. Fast. ad finem.
¶Pacatè, Tranquillè, sedatè, pacificè, εἰρηνικῶς. Cæsar lib. 1. de bell. Gall. Pacatè per prouinciam iter facere.
Paxæ] duæ insulæ, quinq; M. à Corcyra discretæ. Plin. lib. 4. cap. 12.
Paxamus] Coquus quidam, mirè ad iura condienda exercitatus. Cælius lib. 7. cap. 11, Apitij & Paxami iura ualere iã sinamus, ne dum fartura perglisit, opiniaturq; corpus, nubilum menti prætendatur Cimmerium.
Paxiulia] Παξιουλία, Ptolemæo Lusitaniæ urbs. Vulgo Badaioz.
Paxillus] huius paxilli (πάσσαλος) Diminutiuum à Palus, pali, ut ait Priscianus. Cicero autem in Orator. 86, à paxillo palus deducit: ait enim, Quomodo enim uester Axilla Ala factus est, nisi fuga literæ uastioris? quam literam etiam è maxillis, è taxillis, & uexilo & paxillo consuetudo elegans Latini sermonis euellit. Colum. lib. 8. cap. 8. 3, Vel si ita nõ competit, paxillis adactis tabulæ superponantur.
Paxos] Insula Asiatici maris, non procul à Crotylea, Taphiarum una. Plin. lib. 4. cap. 12.

P E

Pec] Peculium, pecunia.
Pert] Pertinax.
Pecco] peccas (ἁμαρτάνω, ἐξαμαρτάνω, διαμαρτάνω, πταίω, ἀλιτέω, ἀβροτάζω, ἀμπλακίσκω) peccare: Propriè (inquit Sipontinus) significat adulterium committere: dictum quasi pellicare, id est, cum pellice coire. Cic. in Parad. 24, Lapsa est libido in muliere ignota: dolor ad pauciores pertinet, quàm si petulans fuisset in aliqua generosa ac nobili uirgine: peccauit uerè nihilominus, siquidè est peccare, tanquam transire lineas.
Peccare, est etiam quomodocunq; labi & offendere, & delinquere. Terent. And. 5. 3. 25,

> Ego me amare hanc fateor: si id peccare est, fateor id quoque.

Peccare, & Virum bonum esse, contraria. Cic. 3. Offic. 84.
Suauitatis causa peccare ut liceret, impetratum est à consuetudine. Cic. in Orat. 89. De pronunciatione uerborum.
Dupliciter peccare. Quintil. lib. 1. cap. 5. 15.
Largiter peccare. Vide Largior.
Imprudens culpa peccaui mea. Vide Imprudens.
Citra scelus peccaui. Ouid. 5. Trist. eleg. 9. 5.
Peccare in re aliqua. Cic. 4. Verr. 6, Hunc deniq; ipsum pertulisset, si humano modo, si usitato more, si deniq; uno aliquo in genere peccasset. Terent. Adelph. 1. 2. 44,

> Te plura in hac re peccare ostendam.

In matrona peccare. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 13,

> — quid inter
> Est in matrona, ancilla, peccas ue togata?

Peccare in alteram partem. Terent. Adelph. 2. 1. 20. Cicer. pro Rosc. Am. 33, In eam partẽ potius peccant quæ est cautior.
Peccare in aliquem. Cic. ad Attic. lib. 3. 55. 6.
Peccare in adulteria. Seneca de Benefic. lib. 1. cap. 10.
In publica commoda peccare. Horat. 2. epist. 1. 1.
Peccare aliquid. Plaut. Bacchid. 8. 29.
Non multa peccare. Cic. pro Mur. 55.
Magna peccare. Tacitus lib. 11.
Exceptionibus peccare. Quintil. lib. 2. cap. 15. 25.
Adultero peccare. Horat. 1. Carm. ode 33. 2.
Timens peccare. Horat. de Arte, 40.
¶Peccatur, pen. prod. Impersonale (ἁμαρτάνεται) Horat. 1. epist. 2. 3,

> Seditione, dolis, scelere, atq; libidine & ira,
> Iliacos intra muros peccatur, & extra.

Ignoratione decori non modò in uita, sed sæpissimè in poematis & oratione peccatur. Cic. in Orat. 39.
Peccatur, passiuè dictum. Cic. 1. Offic. 49, Quo in genere etiã in Repub. multa peccantur.
Perturbatione rationis atq; ordinis peccatur quicquid peccatur. Cic. in Parad. 32.

Digitized by Google

Causam peccandi dare alicui. Ouid. 2. Trist. 56.
Talia peccandi iam mihi finis erit. Ouidius 3. de Ponto, eleg. 7. 2.
Peccando deos iniquos facere. Ouid. 5. Fast. 60.
Peccatum est. Terent. in Prologo Eunuchi, 27, utrumq; complexus est,
Si id est peccatum, peccatum imprudentia est. Vbi Donatus, Si id est peccatum, peccatum, πλεονάζει. nam Peccatum superius nomen est, & sequens participium. Cic. Attico, libro 11. 224. 1.
¶ Peccatum, peccati, pen. prod. (ἁμαρτίας, ἁμαρτία, ἀλίτημα, ἀμπλάκημα, σφάλμα, πταῖσμα) Quicquid fit contra officium, quæ etiam culpa appellatur. Cicero 3. Verr. 103. Ne illud quidem animaduertebas, eiusmodi fore hoc peccatum tuum, quod tu neque negare posses: in tabulas enim retulisti.
Vitia & peccata. Cic. 2. Philip. 61.
Recte factum & Peccatum, contraria. Cic. 1. Acad. 53.
Peccatum & officium. Cic. 3. Offic. 128.
Conscius peccati. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 3.
Excusatio peccati nulla est, si amici causa peccauerit. Cicero de Amicit. 53.
Origo peccati. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7. 5.
Amissa peccata remordent. Lucret. lib. 3. 169.
Animaduertere peccatum. Vide Animaduerto.
Auocare a peccatis. Vide Auoco.
Carere peccato. Cic. Mescinio, lib. 5. 21. 14.
Colligere peccata. Vide Colligo.
Condonare peccatum. Vide Condono.
Confiteri peccatum. Cic. 2. de Nat. deor. 17.
Corrigere peccatum alicuius. Ouid. epist. 19. 23.
Diluere peccata, Purgare & refutare. Ouid. 2. de Remed. 6a.
Peccatum est, prodere patriam. Cic. 3. de Finib. 51.
Si est nostrum peccatum. Cic. Attico, lib. 7. 123. 14.
In eo est peccatum ipsum. Cic. Ruso, lib. 5. 20. 25.
Multis nostris peccatis in hanc erumnam incidisse. Cicero Attico, lib. 3. 54. 2.
Luere peccata. Virg. 10. Aeneid. 7. Vide Luo.
Obliterata peccata. Vide Oblitero.
Ostendere peccatum. Vide Ostendo.
pœnitet peccati. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 12.
prostituere peccata sua fame. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 3.
Recordari peccata. Cic. Attico, lib. 9. 173. 4.
¶ Peccator, oris, Verbale à uerbo Pecco, peccas, peccare, quod maritalem thorum commaculare significat. Peccator igitur idem est, quo adulter. Imp. tit. de public. iudic. eo uerbo usus est.
Peccatus] huius peccatus, Idem quod peccatum (ἁμάρτημα) Cicero 4. Verr. 139.
Pechyales] Vide Paralurges.
Pecten] pectinis, penultima correpta, masculin. gener. (κτείς, κτένιον, τελχάκτον) instrumentum textorium: dicta, quod fila in telis figat.
Insecti dentes pectine. Ouid. 6. Metam. 12.
Vnci pectinis moderator, Textor. Claud. 2. in Eutrop. 77.
Rarum pectine densat opus. Ouid. 3. Fast. 164.
Arguto coniux percurrit pectine telas. Virg. 1. Georg. 59.
Textoris pectine percussæ lacernæ. Iuuenalis Satyr. 9. 3.
Pecten, Quo explicamus capillos. Plaut. Capt. 6. 18,
Sed utrum strictim ne attonsurum dicam esse, an per pectinem,
Nescio. De pectine est epigramma apud Martialem lib. 14. 25.
Vallum pectinis abrupit capillos. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 3.
Deducit crines pectine Cytoriaco. Ouid. 4. Metam. 83.
Pecten, cratis dentatæ genus, stylis ferreis ad colendum terram: & aliquando metendam segetem. Colum. lib. 2. cap. 21, Multi mergis, alij pectinibus spicam ipsam legunt: idq; in rara segete facillimum, in densa difficillimum est. Ouidius 1. de Remed. 39,
Et tonsam raro pectine uerrit humum.
Pecten, dicitur pubes, hoc est, locus ubi pili apud uerenda nascuntur. Iuuenal. Satyr. 6. 37,
Inguina traduntur medicis iam pectine nigro.
Pecten, musicum instrumentum, quo citharam pulsamus. Virgil. 6. Aeneid. 130,
— iam pectine pulsat eburno.
Crispus pecten. Vide Organum.
Pectines, siue pectunculi (κτένες) Pisces sunt. Horat. 2. Sermon. Satyra 4. 7,
Pectinibus patulis iactat se molle Tarentum. Plinius libro 9. cap. 33. 3. Saliunt pectines, & extra uolitant, seq; & ipsi carinant. Sunt autem Pectines, ait Massarius in Plinium, conchæ striatæ, testis biualuibus, altera tantum tumida, altera plana, binisq; auriculis angularibus. Quod autem ad uolatum attinet, uelocem motum interpretatur. Pectines enim tanta uelocitate dehiscunt, ut ex uehementi repercussione saliant & superiactent, ut quasi uolare uideantur. Vide Pectunculus.
Pectines, à Plinio dicuntur in arboribus & earum materia per longitudinem recte pectinum modo lineæ & interualla, Græce κτηδόνες. In quibus autem uariant pectinum illorum lineæ & interualla, adijcere Plinius solet aliquid quo uarietas illa possit indicari, obliquos, crispos, nodososue dicens.
Pecten Veneris, herba. Plinius libro 24. capite 19. 5. A similitudine pectinum.
¶ Pectino, pectinas, pen. corr. (κτενίζω) pectinare: ut,
Pectinare segetem. Plin. lib. 18. cap. 21. 2.
¶ Pectinatum (κτενοειδὲς) tectum dicitur, à similitudine pectinis, in duas partes deuexum, ut testudinatum in quatuor. Festus.
¶ Pectinatim, pen. prod. Aduerbium (κτενοειδῶς) Ad pectinis similitudinem, & quasi denticulatim. Plinius lib. 9. cap. 33. 2, Cuniculatim, pectinatim, imbricatim undata. De generibus concharum. Et lib. 8. cap. 21. 3.
¶ Pecto, pectis, pexui uel pexi, pexum (κτενίζω) Pectere, explicare, & pangere capillum. Cicero 2. in Catil. 42, Quos pexo capillo nitidos, aut imberbes, aut bene barbatos uidetis.
Cæsariem pectere. Horat. 1. Carm. ode 15. 3.
Capillos pectere. Ouid. 13. Metam. 165.
Capillos pectens ancilla. Ouid. 1. de Arte, 74.
Capillos pectendos præbere. Ouid. epist. 13. 7.
Comas bene pectere. Tibull. lib. 2. eleg. 5. 2.
Pectere citharam etiam dicimus, id est, Percutere, & distendere pectine chordas, id est, plectro chordas mouere. Sipontinus.
¶ Pector, pecteris. Plin. lib. 19. cap. 1, Et ipsa stupa pectitur ferreis hamis, donec omnis membrana decorticetur.
¶ Pexus, Participium (μαλλωτὸς) ut,
Pexæ uestes, Villosæ, & uillo oblongo & demisso, inquit Budæus. Plin. lib. 8. cap. 48, Istriæ, Liburniæq; pilo propior quàm lanæ pexis aliena uestibus. hoc est, uestibus quæ texuntur: nam in texendo pectinis morsu uestes feriuntur.
Tunica pexa. Horat. 1. epist. 1. 19.
Folia pexa, hoc est crassa, & in medio extuberantias quasdam habentia in modum panni pexi. Colum. lib. 11. cap. 3. 21.

Digitized by Google

Munera pexa, Crassa & opima ac spissa, non leuia. Martialis libro 7.45.

Doctor pexus & pinguis. Quintil. lib. 1. cap. 5.10.

¶Pexitas, pen. cor. huius pexitatis (μαλλωτὸν) Plin. lib. 11. cap. 24.3, *Quim non ad hoc pertinere uidetur cribrata pexitas telæ.*

¶Pexatus, pen. prod. Adiectiuum (μαλλωτοφόρος) Qui ueste pexa indutus est. Martial. lib. 58, Pexatus pulchrè.

¶Pectitus, pen. corr. Adiectiuum (κτενισθεὶς) Politus & subactus. Columel. lib. 12. cap. 3.4, *Præparatæ sint & pectitæ lanæ; quo facilius iusta lanificio persequi atque exigere possit.*

Pectorale] Vide Pectus.

Pectunculus] κτείς, Piscis qui & pecten dicitur. Plin. lib. 9. cap. 29.1, Loligo etiam uolitat, extra aquã se efferens, quod & pectunculi faciunt sagittæ modo.

Pectunculi concharum. Colum. lib. 8. cap. 16.6.

Pectus] pectoris, pen. corr. n. g. (στέρνον, στῆθος, θώραξ) Anterior pars animalis à gula usq; ad uentrem. Plinius libro 11. capite 37.76, *Pectus, hoc est ossa præcordijs & uitalibus natura circundedit: at uentri, quem necesse erat increscere, ademit. Nulli animalium circa uentrem ossa. Pectus homini tantùm latum, reliquis carinatum, uolucribus magis, & inter eas aquaticis maximè.*

Pectus, dictum est quasi pactus, à compactis costis.

Saucius pectus leo. Virgil. 12. Aeneid. 1.

Mollities pectoris. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.4.

Pectus aduersum. Virgil. 9. Aeneid. 25.

Adusto pectore merulæ. Horatius 2. Serm. Satyr. 8.18.

Apertum. Virgil. 11. Aeneid. 134.

Arrectum. Virgil. 11. Aeneid. 128.

Candidum. Virgil. 9. Aeneid. 87.

Castigato planus sub pectore uenter. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.5.

Fortissimum. Virg. 2. Aeneid. 70.

Fossum. Ouid. epist. 3.30.

Gelidum pectus subito frigore. Ouid. 1. Fast. 20.

Luctans. Ouid. 12. Metam. 67.

Pronum. Stat. 11. Thebaid. 128.

Lymphatum. Ouid. 11. Metam. 1.

Pulchro pectore uirgo. Virg. 3. Aeneid. 20.

Niueum. Senec. Herc. fur. 7.5.

Plumeum. Stat. 3. Thebaid. 103.

Plumosum. Ouid. ad Liuiam, 22.

Semiferum. Virgilius 10. Aeneid. 43.

Spaciosum. Stat. 4. Thebaid. 35.

Sublatum. Virgil. 3. Georg. 86.

Abit hasta trans pectus. Vide Abeo.

Cæspes accreuit pectori. Vide Accresco.

Aduolare ad pectus. Vide Aduolo.

Affligere pectora solo. Lucan. lib. 2.6.

Ambire aliquem pectore, Complecti aliquem. Lucanus libro 8.14.

Aperire ferro pectus. Seneca Agamemn. 4.16.

Cadere in pectus. Ouid. 4. Metam. 116.

Cedere pectus. Quintil. lib. 2. cap. 12.6.

Concutere pectora planctu. Stat. 5. Sylu. 1.36.

Condere telum pectore. Ouid. 13. Metam. 92.

In aduerso pectore ensem condidit. Virgil. 9. Aeneid. 70.

Constringere pectora. Stat. 2. Sylu. 26.

Contundere pectora. Lucan. lib. 2.8.

A pectore denudari. Vide A præpositionem.

Distrinxit arundine pectus. Ouid. 10. Metam. 105.

Dare pectus ensibus. Seneca Hippol. 5.6.

Ferire pectora plangore. Ouid. 4. Metam. 111.

Pugnis fœdans pectora. Virg. 11. Aeneid. 18.

Fouere pectore. Ouid. 2. Metam. 68.

Haurire pectora ferro. Ouid. 8. Metam. 88.

Impellere pectus presso pectore. Sil. lib. 5.44.

Infuscare pectus illuuie. Vide Infusco.

Laxare pectus amictu. Stat. 2. Achill. 41.

Lucentia pectora ferro. Valer. 6. Argon. 115.

Leui patens in pectore uulnus. Virg. 11. Aen. 8.

Perfossum pectus. Lucan. lib. 6.50.

Honestum pectus manu percussit. Virgil. 12. Aeneid. 31.

Plangere pectora. Ouid. epist. 11.19.

Moribundo pectore terram plangere. Ouid. 12. Metam. 24.

Proflabat somnum toto pectore. Virg. 9. Aeneid. 66.

Rescindere pectora ferro. Stat. 11. Thebaid. 102.

Retegere pectus. Ouid. 13. Metam. 92.

Rumpere pectora fremitu. Lucret. lib. 3.60.

Ensis rupit pectora. Virgil. 9. Aeneid. 87.

Signatum pectus sanguine. Ouid. 2. de Arte, 77.

Suscipere cicatrices aduerso pectore. Quintilianus libro 2. capite 15.5.

Sustinere amplexu pectora alicuius. Lucan. lib. 5.159.

Traiecta ferro pectora. Virgil. 1. Aeneid. 72.

Transfixum pectus. Virgil. 1. Aeneid. 10.

Transmittere pectus cuspide. Silius lib. 7.132.

Transuerberat abiete pectus. Virgil. 11. Aeneid. 134.

Tundere pectora. Lucan. lib. 3.146.

Liuentia pectora tundere. Ouid. 8. Metam. 108.

Tunsæ pectora palmis Iliades. Virgil. 1. Aeneid. 97.

Vulnerare pectora alicuius. Ouid. 8. Metam. 13.

Pectus, non modò superficiem corporis, sed cor sub pectore significat, atq; interdum etiam animum: quem in ipso corde residere nonnulli antiquorum putauerunt. Plaut. Epid. 5. 98, Sapit hic pleno pectore. Iuuen. Satyr. 13.20,

Nocte, dieq; suum gestare in pectore testem.

Toto pectore. Cicer. 1. de Legib. 73, Amicus per se amatur toto pectore, ut dicitur. Erasmus, Quum sincerum & absolutum amorem significamus, toto pectore dicimus, & toto animo. Cic. Attico, lib. 12. 251.3, *Te uehementer etiam atq; etiam rogo, magis quàm à me uis aut pateris te rogari, ut hanc cogitationem toto pectore amplectare.*

Sine pectore corpus. Horat. 1. epist. 4.2.

Animus in pectore præsens. Virg. 5. Aeneid. 73.

Oculi pectoris, Solertia. Ouid. 15. Metam. 13.

Aegra curis pectora. Valer. 6. Argon. 125.

Amicum pectus. Ouid. 3. de Arte, 147.

Altum pectus. Virgil. 6. Aeneid. 120.

Anhelum pectus. Virgil. 6. Aeneid. 10.

Angustum pectus. Ouid. 3. de Arte, 58.

Animosum pectus. Claud. 2. Panegyr. Vide Animus.

Anxia pectora. Stat. 5. Thebaid. 59.

Apertum pectus. Cic. de Amic. 80.

Auidum pectus. Ouid. epist. 9.33.

Certa pectora, Constantia. Virgil. 9. Aeneid. 51.

Conscium pectus omnium scelerum. Senec. Thebaid. 1.44.

Cæca pectora. Lucret. lib. 2.3.

Concitum pectus ira. Senec. Medea, 7.16.

Cupidum pectus. Ouid. epist. 17.18.

Deuota morti pectora. Horat. 4. Carm. ode 14.4.

Discordia pectora, & ancipites animi. Lucan. lib. 10.5.

Doctum pectus. Ouid. 3. Trist. eleg. 1.13.

Fessum curis pectus. Seneca Hippol. 2.33.

Fidum pectus mutuis amoribus. Horat. 2. Carm. ode 12.4.

Firmo pectore nunc opus. Virgil. 6. Aeneid. 53.

Flammatum pectus amore. Senec. Troade, 4.21.

Fœcundum pectus. Stat.1.Achil.110.
Frigidius glacie pectus amantis. Ouid. epist.1.5.
Generosa pectora. Ouid.12.Metam.47.
Graue pectus ærumnis. Seneca Agamem. 4.16.
Hospitale pectus. Horat. Epod.17.11.
Immite pectus. Silius lib.1.34.
Imo pectore. Vide Imus.
Impium pectus. Horat. Epod.5.3. Senec. Hippol.12.9.
Inaccessum pectus Veneri. Claud.1.de rapt. Proserp.46.
Inane pectus sanguinis atq; animi. Ouid. epist.3.12.
Inexaturabile pectus. Virgil.5.Aeneid.157.
Insanum pectus. Seneca Hippol.12.8.
Intacta pectora lucro, Non auara. Claud.8.Paneg.43.
Læta pectora. Virgil.5.Aeneid.164.
Leue pectus. Virg.11.Aeneid.8.
Lugubre pectus. Ouid. epist.10.29.
Magnanimum. Claud.3.Panegyr.2.
Magnum. Lucret. lib.3.200.
Mauors. Stat.5.Thebaid.57.
Mortale. Virgil.4.Aeneid.83.
Nescia uinci pectora. Virg.12.Aeneid.106.
Onustum pectus lætitia. Vide Onus.
Periura pectora. Ouid.2.Metam.142.
Placidum pectus. Virgil.1.Aeneid.105.
Plenissima pectora magni animi. Ouid.5.Metam.37.
Bene præparatum pectus. Horat.2.Carm.ode 10.3.
Purum pectus. Horat.1.Serm.Satyr.6.13.
Raucum pectus. Senec. Agamem.7.20.
Remissum pectus ac placidum. Seneca Thebaid.1.38.
Rude pectus. Ouid. epist. 4.5.
Sæuum pectus. Virgil.12.Aeneid.178.
Sedatum pectus. Stat.5.Thebaid.35.
Sinuosum pectus. Persius Satyr.5.3.
Succincta pectora curis. Stat.5.Sylu.1.16.
Tepidum pectus. Ouid.3.Metam.25.
Timidum pectus. Ouid.11.Metam.90.
Tranquilla pectora pace. Lucret. lib.2.218.
Tremefacta pectora. Virgil.2.Aeneid.46.
Turbidiora pectora ipso mari. Ouid.1.Trist.eleg.10.7.
Violenta pectora. Virg.10.Aeneid.31.
Accendere donis pectus. Vide Accendo.
Constanti pectore agere aliquid. Silius lib.11.49.
Ardescit dira cuppedine pectus. Lucret. lib.4.220.
Armatum fide pectus. Silius lib.11.41.
Aspergi pectus amore nocet. Ouid.1.de Arte,47.
Captus toto pectore, Insanus. Ouid.6.Fast.102.
Cessit amor pectore: hoc est, recessit. Ouid. epist.23.10.
Attonito cesserunt pectore sensus. Lucan. lib.5.152.
Exossato ciet omni pectore fluctus. Lucret. lib.4.256.
Collocare multa in pectore. Vide Colloco.
Consistere pectore. Vide Consisto.
Ab imo pectore dat gemitum. Virgil.1.Aeneid.98.
Domare pectus ira concitum. Senec. Medea,7.16.
Effundit pectore questus. Virgil.5.Aeneid.156.
Excussa pectore Iuno. Virgil.5.Aeneid.136.
Casto pectore exturbare nefanda. Senec. Hippol.2.10.
Exuere pectus curis. Stat.4.Sylu.4.6.
Fatigatum pectus. Ouid.3.Amor.eleg.10.1.
Furiato pectore fertur. Claud.3.de raptu Proserp.53.
Figere sibi aliquem in pectore. Persius Satyr.53.
Confusa pectora firmat religio. Valer.1.Argon.16.
Flectuntur pectora duri Magni. Lucan. lib. 8. 22.
Fodere pectus in iras. Silius lib.5.32.
Inimico uel ficto pectore fatur. Virg. 11. Aen.37. & lib.2.22.

Formare pectus amicis præceptis. Horat.2.epist.1.26.
Obtusa pectora gestamus. Virg.11.Aeneid.115.
Iactare curas pectore. Virg.1.Aeneid.47.
Imbuere pectora pietate aliqua. Vide Imbuo.
Incensum pectus amore. Virg.3.Aeneid.60.
Calido sub pectore intumuit bilis. Persius Satyr.5.15.
Labi pectore nostro, dicitur cuius obliuiscimur. Virg.1.ecl.15.
Animosum pectus luxuriat toris. Virg.3.Georg.17. de equis.
Mittere curam de pectore. Virg. 6.Aeneid.17.
Præsaga pectora mœrent. Ouid.10.Metam.88.
Mollire pectora alicuius. Horat. Epod.5.3.
Ferum pectus mollire precibus. Seneca Theb.1.29.
Mulcere pectora. Virgil.1.Aeneid.32.
Commoti pectoris ignem nutrit Ruffin. Claud.1.in Ruffin. 37.
Obsessa malis pectora. Seneca Herc fur.13.12.
Onerare pectora alicuius uarijs causis. Ouid.3.Fast.50.
Onerare & complere pectus copia rerum. Cic.3. de Orat. 67.
Permulcere pectora dictis. Virgil.5.Aeneid.164.
Tacitum pertentant gaudia pectus. Virgil.5.Aeneid.102.
Studioso pectore prosequimur tua nomina. Ouid.2.Fast.3.
Purgare pectora dictis. Lucret. lib.6.5.
Recipere pectus, Recipere animum. Seneca Medea,6.10.
Arcano sacras reddit Cato pectore uoces. Lucan. lib.2.57.
Memori pectore referre aliquid. Horat.2.Serm.Satyr.4.18.
Referre uoces pectore. Virgil.5.Aeneid.82.
Vacuo pectore regnat amor. Ouid.1.Amor.eleg.1.6.
Reuomere fluctus pectore. Virg.5.Aeneid.37.
Sollicito pectore repetens suspiria. Ouid.2.Metam.25.
Cultus recti roborant pectora. Horat.4.Carm.ode 4.7.
Rumpuntur pectora. Virg.12.Aeneid.106.
Rupit uocem pectore. Virgil.3.Aeneid.50.
Satiare sua pectora luctu alicuius. Ouid.6.Metam.57.
Memori pectore signatum nomen. Ouid. epist.13.14.
Seueri pectoris esse. Ouid. epist.17.13.
Despecto pectore superbit. Stat.3.Thebaid.67.
Ab imis pectoribus suspirare. Ouid.2.Metam.132.
Trepidat formidine pectus. Ouid.2.Metam.14.
Improuida pectora turbare. Virgil.2.Aeneid.40.
Turbatum malis pectus. Seneca Medea,6.10.
Turbatus pectora Aeneas. Virg.8.Aeneid.6.
Variare pectora dubijs curis. Valer.3.Argon.126.
Versare consilia pectore. Virgil.1.Aeneid.133.
Pectore intimo uri. Catull. in Epithal. Iuliæ,56.36.
Vsta pectora inclusis ignibus. Ouid. epist.8.12.

¶ Pectusculum, huius pectusculi, penultima corrept. Diminutiuum (στηθύνιον.)

¶ Pectorosus, penult. prod. Adiect. (πλατύστερνος) Quod est magni & ualidi pectoris. Colum. lib.8.cap.2,6, de gallinis, Sint ergo matrices probi coloris, robusti corporis, quadratæ, pectorosæ, magnis capitibus. Plin. lib.14. cap.22.3, Ad hæc pertinet pectorosa ceruicis repandæ ostentatio.

¶ Pectoralis, & hoc pectorale, penult. product. Quod ad pectus pertinet.

¶ Pectorale, Substantiuum (στηθοδέσμιον) Genus armaturæ, quod ante pectus ponitur. Plinius lib.34. cap.7.10, Fecit & Sp. Caruilius Iouem qui est in Capitolio uictis Samnitibus, sacrata lege pugnantibus, è pectoralibus eorum, ocreisq; & galeis.

Pecu, Pecuaria, Pecuarius] Vide Pecus.
Peculiaris, & Peculiosus] Vide Peculium.
Peculium] peculij (ἀργυρίδιον, κτησίδιον, πεκούλιον) A pecore, ut ait Festus: dicitur quicquid alicuius labore & industria partum & lucrifactum est. Et propriè seruorum est: sicut pecunia, patrumfamiliâs, & nobilium. Vnde apud maiores

Digitized by Google

maiores omne patrimonium dicebatur peculium, quia pecoribus uniuersa eorum substantia constabat. Cic. in Parad. 49, An eorum seruitus dubia est, qui cupiditate peculij nullam conditionem recusant durißimæ seruitutis? Celsus in l. si chorus. ff. de legatis 3, scribit pecuniam sine peculio fragilem esse. id est, sine lucro. Cic. 3. Verr. 5. 74, Hic Diognetus, qui ex publicis uectigalibus tanta lucra facit, uicarium nullum habet, nihil omnino peculij. Vlpianus de peculio, l. depositi, Peculium dictū est quasi pusilla pecunia, siue pusillum patrimonium. Peculium autem Tubero quidem sic definiuit, ut Celsus lib. 6. Digestorum refert, quod seruus domini permissu separatum à rationibus dominicis habet, deducto inde siquid domino debetur. Alia est causa peculij liberæ administrationis, ut idem ait paulo pòst in l. quam Tuberonis: nam specialiter concedenda est. Florentinus in l. peculium. ff. de peculio, Peculium, inquit, & ex eo consistit, quod parsimonia sua quis parauit, uel officio meruit à quolibet sibi donari, idq; uelut proprium patrimonium seruum suum habere quis uoluit. Liuius 4. bell. Pun. 172, Nec præoccupati, peculij: nec occupantes, periculi quicquam habebitis.

Cura peculi. Hor. de Arte, 67.

Conficere peculium. Vide Conficio.

Castrense peculium. Vide Castrum.

¶ Peculiolum, peculioli, pen. corr. Diminutiuum.

¶ Peculiaris, & hoc peculiare, pen. prod. (ἰδιάζων) Quod ad peculium pertinet, uel quod peculio deputatur, uel quod peculij proprium est, inquit Valla. Plaut. Asin. 10. 37,

Etiam opilio qui pascit mater, alienas oues,
Aliquam habet peculiarem, qui spem soletur suam.

Peculiaris (ἴδιος) Proprius, specialis, præcipuus, nec cum alijs communis. Sueton. in Cæsare, cap. 76, Præterea monetæ publicisq; uectigalibus peculiares seruos præposuit.

Testis peculiaris alicuius. Cic. pro Flacco, 40.

Hoc mihi peculiare fuerit. Cic. Qu. fratr. lib. 1. 1. 24.

Peculiari inuidia naturæ. Plin. lib. 6. cap. 1. 1.

Peculiare edictum, Ne quis. Cic. 5. Verr. 28. id est, ad aliquod tempus proprium.

¶ Peculiare, δουλικὸν, pro Re seruili quandoq; ponitur. Vlpianus in l. si quis uinum. ad finem. ff. de tritico, uino, oleo legato, Si peculiare uinum legatum sit, id continebitur quod serui habuerunt.

¶ Peculiariter, penul. correp. Aduerbium (ἰδίως) Specialiter, præcipuè. Plin. lib. 27. cap. 4. 11, Epiphoris peculiariter imponitur. Quasi singulariter, & eius propria uirtus. Quintil. lib. 8. cap. 2, Quod commune est & alijs nomen, intellectu alicui rei peculiariter tribuitur.

Peculiariter, Ex peculio, uel in peculio. Paul. in l. 5. §. saltus. ff. de acquir. uel amit. poss. Nec mouere nos debet, quòd quædam etiam ignorantes poßideamus: id est, quæ serui peculiariter parauerunt.

¶ Peculiosus, pen. prod. Adiectiuum, Qui peculij multum habet. Plaut. Rud. 4. 24,

Peculiosum esse decet seruum & improbum, &c.

¶ Peculiatus, pen. prod. aliud Adiect. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 32. 2, Planè bene peculiatus. id est, pecunia abundans, nummatus. Nam suprà dixerat, magno pondere auri, maiore argenti coacto. Budæus.

¶ Peculio, peculias, peculiare (ἀφοριῶ) Peculium auferre. Plaut. Persa, 61. 1,

Atq; istanc ob rem ego aliquid te peculiabo.

¶ Peculor, pen. prod. pecularis (κλέπτειν τὸ κοινὸν) peculari, Furari ea quæ ad Rempub. seu principem pertinent.

¶ Peculator, pen. prod. Verbale (κλέπτης τοῦ κοινοῦ) Est qui furtum facit pecuniæ publicæ, authore Asconio. Cicer. 3. Offic. 95, Neq; enim de sicarijs, ueneficis, testamentarijs, furibus, peculatoribus hoc loco disserendum est.

¶ Peculatus, huius peculatus, pen. product. (κλέμμα τοῦ κοινοῦ) Pecuniæ publicæ aut principis furtum. Cic. 3. Verr. 7, Erunt etiam fortasse iudices qui illum eius peculatum uel acerrimè uindicandum putent: quòd iste M. Marcelli, & P. Africani monimenta, quæ nomine illorum, re uera pop. Romani & erant, & habebantur, ex fanis religiosißimis, ex urbibus sociorum atq; amicorum, non dubitauerit auferre. Ibidem, Impudentißimum tuum furtum, certißimumq; peculatum. Ibidem, 71. Ad peculatus iudicium pertinere.

Peculatum facere in aliquem. Plaut. Cist. 2. 63.

Reus peculatus. Plin. de Viris illust. 50.

Accusari peculatus. Author ad Heren. lib. 1. 22.

Damnari peculatus. Cic. pro Flac. 33.

Pecunia] huius pecuniæ (ἀργύριον, χρήματα) Notæ significationis.

Pecunia, dicta est à pecore, siue à pecu: quia omnis pecuniæ, pecus fuit fundamentum, ut ait Varr. 2. de re Rustic. cap. 1. 12. Columel. lib. 6. in Præfat. In rusticatione uel antiquißima est ratio pascendi, eademq; quæstuosißima, propter quod nomina quoq; & pecuniæ, & peculij, tracta uidetur à pecore: quoniam id solùm ueteres poßederunt, & adhuc apud quasdam gentes unum hoc usurpatur diuitiarum genus. Plin. lib. 33. cap. 3. 5, Seruius rex primus signauit æs. Antea rudi usos Romæ Remus tradit. Signatum est nota pecudum, unde & pecunia appellata.

Pecuniæ uerbum, non solùm numeratam pecuniam complectitur, uerùm omnem omnino pecuniam, hoc est, omnia corpora. Nam corpora quoq; pecuniæ appellatione contineri, nemo est quin approbet. Hæc Vlpianus in l. pecuniæ. ff. de uerbor. & rer. signific. Idem sentit Hermogenianus, ibidem, l. pecuniæ. Cic. 2. de Legib. 77, Ad quos eiusdem morte pecunia uenerit. Ibidem, 79, Si maior pars pecuniæ legata est. Hìc pro eo accipitur, quod uulgò bona mobilia uocant, teste Budæo.

Effectrix multarum & magnarum uoluptatum, pecunia. Cicero 2. de Fin. 91.

Regina pecunia. Hor. 1. epist. 6. 8.

Maioris pecuniæ res. id est, maioris precij & æstimationis. Hermogenianus in l. rei maioris. ff. de except. præscript. & præiudicijs.

Abstinens pecuniæ. Hor. 4. Carm. ode 9. 8.

Accipiter pecuniarum. Vide Accipiter.

Nerui belli, pecunia. Vide Neruus.

Vias pecuniæ norunt Græci, & omnia pecuniæ causa faciunt. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 23.

Superbus pecunia. Hor. Epod. 4. 1.

Adesa pecunia. Vide Adedo.

Aduentitia pecunia. Vide Aduenio.

Amplißimæ pecuniæ dominus. Cic. pro Rosc. Amer. 15.

Conducta pecunia. Iuuenalis Satyr. 11. 5.

Immanes pecuniæ. Vide Immanis.

Ingens pecunia. Vide Ingens.

Insperatæ repentinæq; pecuniæ. Vide Insperans.

Marita pecunia. Vide Maritus.

Modica pecunia. Vide Modus.

Obscœna pecunia. Iuuenal. Satyr. 6. 30.

Parua pecunia. Vide Paruus.

Plena & præclara pecunia. Cic. pro Rosc. Amer. 4.

Priuata pecunia. Quint. lib. 3. cap. 6. 29.

Signata pecunia. Quint. lib. 5. cap. 11. 26.

Abstinere pecunia, & pecunijs. Vide Abstineo.

Digitized by Google

Abundans pecunia. Vide Abundo.
Accipere pecuniam. Vide Accipio.
Aestimare pecunia. Vide Aestimo.
Annumerare pecuniam alicui. Cic.1. Verr.30.
Anquirere pecunia. Vide Anquiro.
Attributae pecuniae. Vide Attribuo.
Auertere pecuniam. Vide Auerto.
Auersa pecunia publica. Vide Auerto.
Auferre pecuniam de aerario. Vide Aufero.
Auctus pecunia. Vide Augeo.
Capere pecuniam. Vide Capio.
Circundare gratiam & pecuniam. Tacit. lib.14.
Circunuentus innocens pecunia. Vide Circunuenio.
Cogere pecuniam. Vide Cogo.
Coacta pecunia. Vide Cogo.
Collecta pecunia. Hor.2. epist.10.10.
Collocare pecuniam. Vide Colloco.
Conciliare pecuniam. Vide Concilio.
Conciliare aliquem alteri pecunia. Vide Concilio.
Condonare aliquem pecunia. Vide Condono.
Conferre pecuniam. Vide Confero.
Ad statuam conferre pecuniam. Vide Ad praepositionem.
Conficere pecuniam. Vide Conficio.
Conficere pecuniam de uectigalib. Cic. 2. de lege Agrar.44.
Conflatus pecunia testis. Quint. lib.5. cap.7.15.
Conijcere pecuniam in aedificium. Vide Conijcio.
Construere pecuniam. Vide Construo.
Conuertere pecuniam ad cōmodum suum. Vide Conuerto.
Corrogata pecunia ad necessarios usus. Vide Corrogo.
Corrumpere pecunia. Vide Corrumpo.
Corrumpi pecunia. Quint. lib.4. cap.2.50.
Credere pecuniam. Vide Credo.
Alta pecunia crescit. Ouid.2. Amor. eleg.2.8.
Curare alicui pecuniam. Vide Curo.
Curare nomine alterius nobis pecuniā. Cic. Ruso, lib.5.20.10.
Debere alicui pecuniam. Vide Debeo.
Decernere pecuniam. Vide Decerno.
Ducens ad se cuncta pecunia. Hor.4. Carm. ode 9.8.
Exaequat omnium dignitatem pecunia. Cic. Att. lib.4.84.7.
Exigere, capere, & imperare pecuniam. Cic. in Pis.29.
Facere pecuniam. Vide Facio.
Fundata pecunia uillis. Hor.1. epist.16.5.
Illudere pecuniae. Tacit. lib.18.
Impendere pecuniam in res uanas. Vide Impendo.
Imperare pecuniam. Vide Impero.
Incubare pecuniae. Vide Incubo.
Inducere pecuniam & rationem. Vide Induco.
Inductum pecunia aliquid facere. Vide Induco.
Inuadere in alienā pecuniam nullo iure. Cicero pro Roscio Amerin.4.
Inuadere in pecunias alterius. Vide Inuado.
Inuenire pecuniam bono modo. Vide Inuenio.
Iudicatus pecuniae. Vide Iudico.
Mercari praesenti pecunia. Vide Mercor.
Multare pecunia. Vide Multa.
Numerare pecuniam. Vide Numerus.
Obsignare pecuniam. Vide Obsigno.
Occupare alicui pecuniam foenore. Vide Occupo.
Oppugnare aliquem pecunia. Vide Oppugno.
Parta legibus & contra leges pecunia. Cic.2. de Fin.91.
Perijt pecunia. Vide Pereo.
Perscribere pecuniam. Vide Perscribo.
Certam creditam pecuniam peto ex stipulatione. Quintilianus lib.4. cap.2.5.

Polliceri pecuniam aliquam militibus in singulos. Cicero 5. Philipp 203.
Properare pecuniam alicui. Hor.3. Carm. ode 24.12.
Quaerenda uel cum periculo pecunia. Cic.2. de Fin.91.
Redigere pecuniam ex bonis alterius. Cic.1. Verr.30.
Crescentem sequitur cura pecuniam. Horatius 3. Carmin. ode 16.4.
Congesta pecunia strangulat plures. Iuuenal. Satyr.10.2.
Mutuas pecunias sumere. Vide Mutuum.
Venire ad maximas pecunias paucis annis. Cicero 2. de Orator.150.

¶ Pecunia Dea. Augustinus: Pecunia dicta est Dea, quae dat pecuniam. Menander,

> Ego utiles uerò deos esse arbitror
> Nostros, & Argentum & Aurum maximè.
> Istos quidem, si dedices tua in domo,
> Quicquid uoles, roges, tibi omnia aderunt,
> Ager, domus, serui; & argyromata,
> Testes, amici, iudices: tantum dato.

Arnobius lib. aduers. gent. Quis ad extremum Deam Pecuniam esse credat, quam, uelut maximum numen uestrae indicant literae, donare annulos aureos; loca in ludis, atq; in spectaculis priora, honorum suggestus summos?

¶ Pecuniae sacrificium fieri dicebatur, quum fruges fructusq; offerebantur: quia ex his rebus constat, quam nunc pecuniam dicimus. Paulus.

¶ Pecunia absq; peculio fragilis. Refertur hoc prouerbium Pandect. lib.32. tit. de leg & fideicommis. l. si chorus. Admonet autem, ne totam, substantiam uni credamus naui, ne nihil supersit unde damnum sarciatur, si nauis interierit. Si libebit aliò deflectere, poterit accommodari ad eum, qui non omnia cōsilia sua communicat amicis: aut qui foelicitatis summam non ponit in rebus extrarijs, sed in animi bonis, ut illis casu perditis, habeat quò confugiat, nec despondeat animum.

¶ Pecuniosus. pen. prod. Adiect. (πολυχρήματος) Quasi pecuniae plenus & diues. Pecuniosus, à pecunia magna, inquit Varro de lingua Latina libro 4. Pecuniosorum & locupletum proprietatem, inquit Nonius, aperuit M. Tullius de Senectute, à pecore pecuniosus, & à possessionibus locorum locupletes appellatos asserens, multaq; ditione ouium & boum, quòd tunc erat res in pecore, & locorum possessionibus, ex quo pecuniosi, & locupletes uocabantur. Cicer. 2. Verr.1, Pecuniosum hominem quamuis sit nocens, neminem posse damnari.
Pecuniosus & Tenuis, contraria. Cic.1. de Inuent.53.
Copijs rei familiaris locuples & pecuniosus. Cicero pro Rosc. Comoedo, 26.
Artes pecuniosae. Mart. lib.5.57.

¶ Pecuniosus damnari non potest. Cicero in Verrem, act.2, ait hoc omnium sermone percrebuisse, non apud Romanos tantùm, uerùm etiam apud exteras nationes, in iudicijs illorum temporum, pecuniosum, quamuis sit nocens, neminem posse damnari. Huic affine est, quod reperitur apud Salustium, Romae esse uenalia omnia.

¶ Pecuniarius, aliud Adiect. (χρηματικός) Quod ad pecuniam pertinet. Cic. pro Cluent.95. Idem ad Brutum, 18.6, Nodus est inopia rei pecuniariae.
Lis pecuniaria. Quint. lib.6. cap.1.37.

¶ Pecuniariè, Aduerb. Vlp. in l. si ambo. ff. de compensationib. Quoties ex maleficio oritur actio (ut puta ex causa furtiua, caeterorumq; maleficiorum) si de ea re pecuniariè agatur, compensatio locum habet.

Pecus] pecudis, penult. corr. f. g. (κτῆνος, θρέμμα, βόσκημα)

Digitized by Google

Omne animal quod sub imperio, pabulo terræ pascitur: ut sunt boues, asini, equi, cameli, oues, capræ, authore Valla. Colum.lib.2.cap.2.18, de bobus, Plus enim queunt pecudes collo & pectore conari, quàm cornibus.
Fœcundius pecude nihil natura genuit. Cicer.2.de Natur.deor. 239. De sue.
Sequuntur sui generis greges pecudes, ut bos armenta. Cic. Attico, lib.7.127.8.
Pecus, dicitur aliquando fuisse masc. generis, quia Ennius dixit, Pecudi marito.
Pecudes elephantos uocat Plinius, Qui cum elephanto, inquit, congressus, gemino ictu pecudem exanimauit.
Pecus, pro Oue. Plin.lib.8.cap.7.5. Cic.2.de Finib.67, Contraq; ut tardam aliquam & languidam pecudem ad pastū, & procreandi uoluptatem, hi hoc diuinum animal ortum esse uoluerunt.
Pecus, pro omni animali præter hominem. Virg.4.Georg.66, de apibus,
— & pecudum custodia solers. Lucret.lib.2.69, de piscibus, Præterea genus humanum, mutæq; natantes,
Squammigeræ pecudes. Alia exemplaria habent, Squammigerum pecudes.
Expertes rationis pecudes. Cic.2.Offic.15.
Aurea pecus. Tacit.lib.13, Adeò ut C. Cæsar pecudem auream eum appellare solitus sit. de Iulio Syllano.
Barbigeræ pecudes, Capræ. Lucret.lib.5.180.
Densæ. Stat.5.Theb.70.
Feræ. Colum.lib.9.cap.11.
Grauidæ. Virg.2.Georg.30.
Latæ. Virg.1.Georg.85.
Lanigeræ. Virg.3.Aen.129.
Nigræ. Tibull.lib.3.eleg.5.7.
Pronæ. Claud.de mulabus Gallicis, 10.4.
Sagittiferam pecudem histricem uocat Claudianus, de histrice, 37.10.
Tarda & languida pecus. Cic.2.de Legib.66.
Antecedit pecudibus cæterisq; bestijs, hominis natura. Cicero 1.Offic.147.
Cogere pecudes. Vide Cogo.
Distentas pecudes siccare. Lucan.lib.4.64.
Balantem pecudem spondere sacello. Iuuen.Satyr.13.25.
Consilio istius pecudis uti nolebam. Cicero in Pisonem, 14. Per translationem, hominem pecudem uocat.
Impurissimæ & intemperatissimæ pecudis sordes. Cicero in Pisonem, 56.
Pecuda etiam neutro genere. Sisenna lib.4. Historiarum, Iumenta & pecuda locis trepidare compluribus. Cic.lib.4.de Repub. Quum adhibent in pecuda pastores. Nonius.
¶ Pecu, huius pecu, n.g. indeclinabile in singulari, in plurali pecua, pecuum, pecubus, antiquè. Plaut.Rud.23.5,
Non uides me referre uuidum rete sine squammoso pecu?
Idem Bacch.23.4,
— pastor harum dormit, quum hæ eunt.
Sic à pecu balitantes. Item, Merc.9.11. Plin.lib.8.cap. 43.1, Nec æquinoctio uerno, ut cætera pecua, admittitur.
¶ Pecus, pecoris, pen.corr.n.g. Idem quod pecus, pecudis.
Pecus, pro Multitudine pecorum siue pecudū. Virg.3.eclog.1,
Dic mihi Damœta, cuium pecus? an Melibœi?
Pecus, pro Oue aliquando ponitur. Plin.lib.8.cap.48, Est & in Hispania, sed maximè Corsica, non maximè absimile pecori genus musimonum, caprino uillo quàm pecoris uelleri propius. Quintil. in Apibus pauperis, Cur in usum uestium sæpe pecori lanæ detrahuntur?
Pecus propriè de ouibus dici, liquet ex Plinio libro 8, cap.47, De natura pecudum & lanarum.
Pecus interdum de omni animali, quod humana lingua & effigie caret, dicitur. Virg.4.Georg.34,
Ignauum fucos pecus à præsepibus arcent.
Inde pecus fera, ad differentiam domesticæ pecudis. Lucretius lib.1.3.
Pecus, de bobus. Colum.lib.2.cap.2.23, Sulcum autem ducere longiorem quam pedum centum uiginti, contrarium pecori est: quoniam plus æquo fatigatur.
Diues pecore. Hor.Epod.15.4.
Balatus pecorum. Virg.3.Georg.111.
Custos pecoris. Stat.9.Theb.102.
Deus pecoris, Pan. Ouid.2.Fast.55.
Niuei pecoris diues. Virg.2.eclog.4.
Domus pecorum. Stat.1.Theb.73.
Greges pecorum. Ouid.11.Metam.66.
Magister pecoris. Virg.3.eclog.21.
Possessor pecoris. Stat.4.Syl.6.21.
Aquatile pecus. Vide Aqua.
Corpulentum. Vide Corpus.
Caprigenum. Virg.3.Aen.44.
Efferum. Seneca Hippol.2.7.
Equinum pecus. Colum.lib.6.cap.27.1.
Fœlix. Virg.1.eclog.15.
Formosum. Virg.5.eclog.9.
Fœtum. Virg.3.eclog.17.
Generosum. Virg.3.Georg.15.
Immensum. Claud.2.in Eutrop.86.
Incurui ceruicum pecus. Quint.lib.1.cap.5.42.
Iners. Virg.4.Aen.32.
Lætum. Horat.Epod.2.9.
Molle. Virg.3.Georg.60.
Mutum & turpe. Hor.1.Serm.Satyr.3.20.
Ouiaricum. Vide Ouiaricus, in Ouis.
Placidum. Ouid.15.Metam.24.
Segne. Stat.8.Thebaid.116.
Infirmum. Ouid. in Ibin, 9.
Lanigerum. Ouid.1.Fast.77.
Montiuagum. Seneca Herc.Oetheo, 2.7.
Operarium. Vide Opus.
Pauidum. Ouid.2.de Arte, 30.
Pingue. Hor.2.Serm.Satyr.6.3.
Semianimum. Stat.2.Theb.17.
Truncum. Stat.5.Theb.65.
Stolidum. Valer.6.Argon.108.
Vagum pecus. Hor.3.Carm.ode 13.3.
Pecus uolatile. Colum.lib.8.cap.3.
Abigere pecus. Vide Abigo.
Armentorum reliquiq; pecoris greges cædere. Cicero 3.Philipp.146.
Cogere pecus. Virg.3.eclog.4.
Depascuntur à pecore agri publici. Cic.2.de Orat.157.
Signum imprimere pecori. Virg.1.Georg.53.
Insuescere pecus amurca. Vide Insuesco.
Ducem legere pecori. Virg.3.Georg.25.
Pauperis est numerare pecus. Ouid.13.Metam.176.
¶ Pecorinus, pen.prod. Adiect. (κτηνικός) Quod est pecoris ut, Pecorina caro.
¶ Pecorosus, pen. prod. similiter Adiect. (πολυθρέμμων) ut, Phyllos pecorosa. Stat.4.Theb.9.
Palatia pecorosa. Propert.lib.4.eleg.10.1.
Ver pecorosum. Stat.10.Theb.44.
¶ Pecorarius, pecorarij, Qui pecua siue pecora publica redimit, ut ait Asconius. Romani enim uetustiores nihil in bonis

Digitized by Google

nis præter pecudes habebant.

¶ Pecuarius, pecuarij (κτηνοτρόφος) Qui pecorum curam habet. Cic. pro Deiotaro, 18, Vt non solum Tetrarcha nobilis, sed optimus paterfamiliâs & diligentißimus agricola & pecuarius haberetur. Idem 4. Verr. 137, Postulo mihi respondeat qui sit iste Verrutius, mercator, an arator, an pecuarius. Liu. 10. ab Vrbe, 110.

¶ Pecuarius, Adiect. (βοσκηματικός) Quod ad pecus pertinet. Varro in Præfatio. lib. 3, Quæ de re pecuaria breuiter ac summatim percurram. Cicero pro Quintio, 7, Erat ei pecuaria res ampla, & rustica, sanè bene culta, & fructuosa.

Canis pecuarius, Qui pecora uel pecudes custodit à luporum uoracitate & iniuria. Colum. lib. 7. cap. 12. 7.

¶ Pecuaria, pecuariorum (βοσκήματα) dicuntur ab eo quod est pecuare, & per apocopen, pecuar: nam pecua, ut ait Cicero in Pompeiana, ab eo quod est pecu, uenit, ut à genu genua: & significat pecorum multitudinem. Autbor ad Herenn. lib. 4. 202, Nam quum canes funguntur officijs luporū, cuinā præsidio pecuaria credemus? Virg. 3. Geor. 13,

Solue mares, mitte in uenerem pecuaria primus.

Culta pecuaria. Stat. 3. Syl. 3. 29.

Rudunt pecuaria Arcadiæ. Pers. Satyr. 3. 1.

Pecuaria, dicebantur omnia ex quibus pop. Rom. haberet reditus, quia diu hoc solam uectigal Romanis fuit. Cic. de clar. Orat. 42, Nam quum in sylua Scantia ita facta cædes esset, notiq; homines interfecti, insimularetur q; familia, partim etiam liberi societatis eius quæ pecuaria de P. Cornelio, L. Mummio Censs. redemisset, &c. A Censoribus enim publicani uectigalia redimebant, seu conducebant.

¶ Pecuaria, huius pecuariæ (βοσκηματική) Scientia parandi ac pascendi pecoris, ut fructus ex eo capiatur: quæ & Res pecuaria dicitur. Varro libro 3. de re Rust. cap. 1, Tres libros institui, è quis duos scripsi. Primum ad Fundaniam uxorem, de agricultura: secundum, De pecuaria, ad Turanium Nigrum.

Pecuaria, locus in quo pecorum greges consistunt & pascuntur. Varro lib. 2. de re Rust. cap. 1, Cuius nobiles pecuariæ in Brutijs habentur. Ibidem, in Præfat. 6, Quod eo facilius faciam, quòd & ipse pecuarias habui grandes, in Appulia ouiarias. Et lib. 2. cap. 5. 2, Nā bos in pecuaria, maxima debet esse in authoritate, præsertim in Italia, quæ à bubus nomen habere sit existimata.

Peda] Vide Pes.

Pedæus] Fuit Antenoris filius nothus, teste Homer. lib. 5.

Pedagium] Gotthica uox, sicut & Guidagium, quibus Italici interpretes iuris sæpe utuntur maximè in cap. innouamus. extra, de censibus. & cap. extat. extra, de uerbor. significat. tributum est & uectigal.

Pedaliæ] Vrbs Ciliciæ, ad oram Syriæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

Pedalij] Pontifices apud Indos, qui in precibus quas faciunt ad deos, nihil præter iustitiam postulant: quasi nulla alia re egeant mortales his in terris. Alexander Alexandrinus lib. 4. cap. 17, Apud Indos ij qui Pedalij uocantur, inter uota precesq; solam iustitiam petere in usu habent: quasi hoc munere deorum, amplißimum esset mortalibus datum.

Pedalis, Pedamen] Vide Pes.

Pedana] πεδανά, Regio est non procul à Roma, dicta ab oppido Pedo, quod olim fuit, nunc non est, ut ait Porphyrius in illud Hor. 1. epist. 4. 1,

Quid nunc te dicam facere in regione Pedana?

Pedaneus, Pedarius] Vide Pes.

Pedasium] Promontorium est non procul à Cypro. Strabo lib. 4, Deinde promontorium Pedasium, cui collis altus & asper imminet, mensæ cuiusdam figuram præbens, Veneri sacer.

Pedasus] pen. corr. (πήδασος) unus ex equis Achillis, ut idem tradit Iliad. 16. quem præ cæteris egregium tāquam equorum immortalium comitem habebat. Siquidem hunc Podagre inter equas rapidißima, quum in uerno prato pasceret, ad Oceanum ex Zephyro genuit. Eoq; uentos, unde originem traxerat, & cursu & quasi uolatu æquabat.

Pedatim, Pedatij, Pedatum, Pedecosum] Vide Pes.

Pedema] pen. prod. pedematis, pen. corr. (πήδημα) Genus saltationis Laconicæ, in qua pedes in orbem ad nates torquebantur, de qua Lucianus in libello περὶ ὀρχήσεως. Iuuenal. Satyr. 11. 18,

Qui Lacedæmonium pedemate lubricat orbem. Alia exemplaria habent, Pytismate.

Pedepressim, Pedes, Pedester, Pedetentim, Pedica, Pedicinus, Pediculus, Pediolus, Pedisequus, Peditatus] Vide Pes.

Pedianus Asconius] cuius scripta de authore testimoniū faciunt, uir doctus, paulo post Ciceronem, in quem & notulas scripsit, uixisse fertur. Plin. lib. 7. cap. 48.

Pediculi] populi in Italia, Apulis & Salentinis contermini. Plin. lib. 3. cap. 5, Pediculorum agrum & oppida, uide apud eundem lib. 3. cap. 11.

Pedilon] πέδιλον, Talare calceamentum uarium. Hom. lib. 2. Iliad. Atq; iterum 4. eiusdem operis, loquens de cultu Iunonis: ποσσὶν δ᾽ ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Quam dictionem Eobanus uertit Sandalia: Andreas autem diuus, Calceamenta.

Pedius] Qu. Pedius pictor, mutus, Quin. Pedij consularis triumphalisq; filius fuit. Plin. lib. 35. cap. 4.

Pedo] Pedonis, pen. prod. (πέδων) C. Pedo Albinouanus dictus, inter eos poetas relatus est à ueteribus, qui epigrāmata & iocos scripserunt. Temporibus Augusti floruit & Neronis, præcipuè amicus fuit Ouidio, qui Pedonium eum uocat libro 4. de Ponto, eleg. 10. 13. Et eundem postea sidereum uocat, uel propter excellentiam, uel quia fortasse de sideribus descriptum aliquid habuit. sic enim ait eleg. 16. 2,

Iliacusq; Macer, sidereusq; Pedo.

Pedo] pedis, priore longa, pepedi, pen. prod. (πέρδω, βδέω) pedere, Crepitum uentris emittere. Horatius 1. Sermon. Satyra, 8. 10,

Nam displosa sonat quantum uesica pepedi. Martial. lib. 12. 74, Aethon in Capitolio pepedit. Idem,

Nil aliud uideo quo te credamus amicum,

Quàm quòd me coram pedere Crispe soles.

Pedo, pedas, Pedum, Pedusculus] Vide Pes.

Pedules] Fasciæ, quibus pedes uinciuntur. Vlp. in l. 25. §. 1. de auro & argent. in P.

Pedulla] quæ dicimus, πέδιλα, appellari manifestū est. πέδιλον, Talare, aut calceamentum uarium significat. Festus.

Pedunculus maris] uermis marinus est, de quo sic Plin. lib. 32. cap. 7, Vocant & in mari pedunculos, eosq; tritos instillari ex aceto auribus iubent.

Pedyli] sunt populi, cauum Alpium incolentes, unà cum Quaris (uel Cauaris, ut Plinius ait) Vecontijs, Tricorijs, Iconijs, & Allobrogum portione, integrum Delphinatum statuentes. Strabo lib. 4.

Peganum] πήγανον, herba est Diosc. lib. 3. quam Latini Rutam appellant.

Pegasa] pen. corr. (παγασαί) Thessaliæ oppidum, quod postea Demetrias dictū est. Propter quod nauis longa Argonautarum, Pegasæa nuncupatur, quòd Iason, qui eam ædificauit, fuit filius Aesonis, fratris Peliæ, regis Thessaliæ.

Ouid.

Digitized by Google

Ouidius 7. Metamorphos. 1,

Iamq; fretum Miniæ Pegasæa puppe secabant. Hinc,

¶ Pegasicus sinus (παγασικὸς κόλπος) in Thessalia est appelatus. Vide Strabonem lib. 9.

Sunt qui rectius Pagasa dici putant. Vide Pagasa.

Pegasus & Pusio] Coss. apud Romanos, à quibus Pegasianum s. c. nomen habuit, habitum Vespasiani temporibus in exemplis legis Falcidiæ. Nam quod efficit lex Falc. in legatis, eadem in fideicommissis ferè s. c. Pegasianum faciebat. Iustinianus lib. 2. Instit. ciuilium, tit. de fideicom.

Pegasus] pen. corr. (πήγασος) Equus alatus, ἀπὸ τῆς πηγῆς id est, à fonte, quòd iuxta Pegas, id est, fontes Oceani natus sit, ubi Gorgones habitant. Hunc Hyginus, & alij complures, Neptuni & Medusæ filium dixère, qui in cælum euolauit, ibiq; inter sidera constitutus est, Arcticum circulum spectans, pedibus æstiuo orbi adnixus, extremo ore caput Delphini tangens, & Aquarij manam dextram ceruici suæ adiungens. Alij ex Medusæ sanguine, quam Perseus interemit, natum astruunt. Hic uolauit in Helicona, ubi saxum ungula feriens, fontem aperuit, & ex eo Hippocrene, id est, fons equinus est appellatus. Sed hic apud Pyrenen fontem Corinthium captus est, ut ait Strabo. Hoc equo usus est Bellerophontes, in expeditione contra Chimæram. Vulgatum est, & Gaballinum fontem in Helicone erupisse, quum subiectam ibi tellurem feriret ungula. Cicer. pro Quintio, 54, O' hominem fortunatum, qui eiusmodi nuncios, seu potius pegasos habeat!

Pegasus, etiam dicebatur instrumētum in domibus, super quo tanquam iumento, uestes & similia tenerentur suspensa, à Pegaso poetico traductione nominis excogitata. Fuit et hoc nomine Iurisperitus: unde & Pegasianum Senatusconsultum. Pomponius de Origine iuris. Fuit & Pegasus Triarchi filius, cuius nauis Pegasæa monumentum accepit.

¶ Pegaseus, pen. corr. Adiect. (πηγάσειος) ut, Gradus Pegaseus: id est, celerrimus. Seneca Troade, 5. 3.

Volatu Pegaseo ferri. Catul. in Camerinum, epig. 51. 6.

¶ Pegaseius, aliud Adiect. quinq; syllabarum (πηγασήιος) Persius in Prol. 2,

Cantare credas Pegaseium melos.

¶ Pegasis, pen. corr. Pegasidos, pen. corr. (πηγασίς) Patronymicum fœm. loco gentilis. Pegasides, Musæ dictæ sunt, à fonte qui πηγὴ dicitur, quem Pegasus ictu ungulæ fingitur aperuisse, ut dictum est. Ouid. epist. 21. 6,

At mihi Pegasides blandissima carmina dictant.

Item Pegasides, Nymphæ, quæ & Naiades. Ouid. epist. 5. 1,

Pegasis Oenone Phrygijs celeberrima syluis.

Pege] Peges, Fons erat prope montē Arganthonum, in quē Hylas cecidit. Apollonius lib. 1,

ἀψὰ δ' ὄγε κρήνην μεταΐσσετο,

ἣν καλέουσι πηγὰς ἀγχίγυοι περιναιέται. Hinc apud Propertium emendandus est locus, ubi legitur,

Hic erat Arganthi Phlegræ sub uertice montis: Phlegra enim illis in locis nusquam audita est, ac proinde Pegæ legendum censet Turnebus.

Pegma] pegmatis, pen. corr. (πῆγμα) quod & Pecma dicitur, Græcum est, ἀπὸ τοῦ πήγνυμι, quod est pango & extruo. Est machina lignea, in qua statuæ collocantur, et quasi figuntur ad illas sustinendas. Interdum pegmata cum ludicris producebātur in scenam cum pueris etiam considentibus, ex lignis & tabulis quæ constabant uario picturæ genere. Pegmatis formam Seneca ad Lucilium his uerbis describit, His annumeres licet machinatores, qui pegmata per se surgentia excogitant, & tabulata tacita in sublime crescentia, & alias ex inopinato uarietates, aut dehiscentibus quæ cohærebant, aut quæ distabant sua sponte cohærentibus, aut his quæ eminebant paulatim in se residentibus. Iosephus lib. 7. de bello Iudaico, Maximè aūt stupor erat machinarū, quæ portabātur, siue pegmatū fabricatio, pro quorū magnitudine uiribus portantiū occurrētes, timebāt: multa in tertiū nidū, quartūq; surgebāt, & magnificētia fabricæ cū admiratione delectabat. In illis machinis simulacrum belli repræsentatū fuisse significat, ut alij fugere, alij capi uideretur: & per singula pegmata dux captæ urbis agebatur, ita ut captus fuerat ordinatus. Qui aūt in his machinis depugnabant, à Sueton. in Claud. cap. 34, pegmates uocantur. Festus scribit, pegmata esse aut ære, aut marmore ornamenta, quæ utplurimùm in atrijs, quandoq; in porticibus aulisq; affigunt, maiorum, aliorumq; fortium uirorū gesta certius quàm pictura ostendentia. Cicer. ad Attic. lib. 4. 77. 2, Nihil uenustius quàm illa tua pegmata, postquam misisti libros, illustrauerunt ualde. Mart. lib. 8. 34,

Hac fuerat nuper nebula tibi pegma perunctum. Idem lib. 12. pegmata celsa. Iuuen. Satyra, 4. 13,

—— sic pugnas Cilicis laudabat, & ictus,

Et pegma, & pueros inde ad uelaria raptos.

Pegusa] promontorium, quod alluit Indus flumen maximū: de quo Plin. lib. 5. cap. 28.

Peiero] peieras, pen. corr. (ἐπιορκέω, ἐπόμνυμι) peierare, Iuramenttum infringere, & id quod uerbis ac iuramento concipitur, non facere. Cic. 3. Offic. 145, Non enim falsum iurare, peierare est: sed quod ex animi tui sentētia iurāris, sicut uerbis cōcipitur more nostro, id nō facere, periuriū est. Idem pro Rab. Posth. 21, Vbi semel quis peierauerit, ei credi postea, etiam si per plures deos iuret, non oportet.

Per Consulatum peierat Vatinius. Catul. de Struma, epigr. 49,

Nec erubescit peierare de turdo,

Et ostreorum rapere liuidos cirros. Mart. lib. 7. 19.

Iuris peierati pœna. Hor. 2. Carm. ode 8. 1.

Peiero, Ex per & iuro, abiecta r: & u longa, in e breuem mutata, componitur.

¶ Periuro, periuras, periurare, etiam dicimus, quod periurus probat & periurium.

Peiso] lacus Noricus, ad Istrum, non procul à desertis Boiorum. Plin. lib. 3. cap. 24.

Peium] Castellum Tolistobogonum, qui sunt populi Bithynis finitimi, & Phrygiæ eius, quæ Epictetus dicitur. In Peiō Deiotarus rex suos thesauros habuisse dicitur. Strab. lib. 12.

Peioro, as, & Peior, oris] Vide Malus.

Pela] Insula est in sinu Asiatico, Drimusæ & Sidusæ contermina. Plin. lib. 5. cap. 31.

Pelagia] Mulier Antiochena, uoluptatibus & illecebris deditissima: ut quæ nulli rei attentiùs uacaret, quàm corpori comendo. Tandem tamen meliore ducta spiritu, repentè uelut in nouum quoddam animal transformata est, curamq; deinceps, quam corporis cultui impendere solebat, ad animum excolendum transtulit.

Pelagus] pelagi, pen. corr. tam masculini quàm neutri generis (πέλαγος) profundum maris significat. Vnde etiam pro ipso mari frequentius sumitur. Valer. Flac. lib. 1,

— pelagum quantos aperimus in usus. Plinius libro 10. cap. 32. 2, In reliquis partibus est quidem mitius pelagus.

Furor pelagi. Lucan. lib. 2. 40.

Gemitus ingens pelagi. Virg. 3. Aen. 111.

Minæ pelagi. Virg. 6. Aen. 23.

Quies pelagi. Stat. 2. Sylu. 2. 6.

Rector pelagi, Neptunus. Ouid. 1. Metam. 67.

Sonora pelagi. Lucret. lib. 5. 8.

Immite pelagus. Vide Immitis.

Languidum

Digitized by Google

Languidum pelagus nigro gurgite. Seneca Herc. fur. 7.7.
Sonans pelagus. Virg. 1. Aen. 15.
Tempestatibus pelagi actus. Virg. 3. Aen. 142.]
Cadens pelagus. Stat. 5. Thebaid. 42.
Truci pelago committere ratem. Hor. 1. Carm. od. 3.3.
Aperto pelago decurrere. Virg. 5. Aen. 43.
Hyems desæuit pelago. Virg. 4. Aen. 11.
Patenti pelago uolans dat uela. Virg. 2. Georg. 9.
Errare pelago. Virg. 3. Aen. 41.
Euersum pelagus infimo solo. Senec. Agamem. 6.17.
Dubium pelagus feruet. Seneca Medea, 10.13.
Feruet æstu pelagus. Cic. 3. de Orat. 86. Ex poeta.
Mare premit arua pelago. Virg. 1. Aen. 15.
Retundit pelagus Boreas. Lucan. lib. 5. 121.

Pelage] Nominatiuus pluralis Græcus à πέλαγος. Idem significat quod maria. Lucret. lib. 4,

— quid deniq; obesset,
Propter Athlantæum littus, pelageq; seuera,
Quò neq; noster adit quisq;, nec Barbarus audet? Sic lib. 67, At pelage multa, & latè substrata uidemus.

¶ Pelagicus, penultima correpta, Adiectiuum (πελαγικὸς) Quod in mari uiuit, siue quod est ex mari. Colum. lib. 8. capite 17.13, Cæteri autem saxatiles, aut pelagici satis ex his, sed ex recentibus melius pascuntur.

¶ Pelagius, aliud Adiect. Idem (πελάγιος) Varro 3. de re Rustic. cap. 3. 7, Sic nostra ætas, inquam, luxuria propagauit leporaria, ac piscinas protulit ad mare, & in eas pelagios greges piscium reuocauit. Plin. lib. 32. cap. 6.1, Ideo pelagia parua & rara sunt.

¶ Pelagia, huius pelagiæ (πελαγία) Piscis & qui & purpura uocitatur: à quo & succus eius pelagium dicitur: sicut succus buccini dicitur Tyrius. Plin. lib. 9. cap. 38.2.

Pelamis] pen. corr. pelamidis, f. g. (πηλαμὶς) Genus piscis, cui etiam thynno nomen est. Iuuenal. Satyr. 7.12,

— siccus petasunculus & uas Pelamidum. Plinius lib. 9. cap. 15.3, Thynni mares sub uentre non habent pinnam. Intrant è magno mari Pontum uerno tempore gregatim: nec alibi fœtificant: cordilla appellatur partus, qui fœtas redeuntes in mare autumno comitatur. Limosæ uerò à luto pelamides incipiunt uocari: & quum annuum excessêre tempus, thynni.

Pelanus] pelani, Placentæ genus, quod Ioui offerri solebat. Is sic conficiebatur: farri, id est, flori farinæ, guttam, seu lachrymam thuris & gummi admiscebant, id excoctum, & in placentam redactum, Ioui cum obolo offerebant. Pausanias.

Pelargici nomi] dicti quasi Ciconianæ leges, quibus liberi parentes alere iubentur. Vide in dictione Pelargus.

Pelargus] πελαργὸς, Ciconia. Inde Pelargici nomi ab Aristophane dicti, quasi Ciconiariæ leges, quibus liberi parentes alere iubentur. Id quòd in iure quoq; cautum est. Ideo in sceptris regijs antiqui ciconiam sculpere solebant in summo, in infimo autem hippotamum, animal improbissimum significare uolentes, iustitiæ obnoxiam esse uiolentiam, cuius iustitiæ symbolum est ciconia, quæ parentes senio confectos alere, humerisq; gestare in uolatu creditur.

Pelasgia] πελασγία, Regio Græciæ, circa extremam partem Macedoniæ, uersus Achaiam, olim Thessalia dicta, inter duo maria, Aegeum & Ionium, platani folio similis, propter angulosos recessus. Author Plin. lib. 4. cap. 4. A qua,

¶ Pelasgi, πελασγοὶ, populi, quasi pelargi, id est, ciconiæ: quoniam errabundi ritu ciconiarum per multas nationes iuerunt. Vel Pelasgi, à Pelasgo Iouis filio. Vide Plinium libro 5. cap. 31. Pelasgi, inquit Strabo lib. 5. populi sunt Græciæ uetustissimi, olim Thessali appellati. Hi, ut ex Hesiodo Strabo refert, ex Arcadia originem duxerunt. Hos quippe diuino è Lycaone natos extitisse ait, quem Pelasgus procreauit. Aeschylus autem in Danaidibus, eorum genus ex Argis Mycenarum extitisse prodidit. Peloponnesum enim & Pelasgiam uocitatam fuisse, testis est Ephorus. Euripides quoq; in Archelao, Danaum illum 50. filiarum genitorem, Argos uenientem, Inachi urbem habitasse commemorat. Quiq; antea Pelasgi nominabantur, ut Danai dehinc uocarentur, lege Græca sanxisse. Plerique & gentes Epiroticus appellauêre Pelasgicas. Heroum quoq; nominibus posteriores permultos Pelasgos nuncupantes, ab illis frequentia gentibus indidêre uocabula. Nam & Lesbon appellauêre Pelasgiam. Et habitantibus Troadem Cilicibus, finitimos Pelasgos nũcupauit Homerus. Argos quoq; Pelasgicum Thessalia dicitur, inter eruptiones Penei & Thermopylas, usq; ad montanum Pindi tractum. Iouem quoq; Dodonæum ipse poeta Iliad. 16. Pelasgicum nominat.

¶ Pelasgus, Adiect. ut, Pubes Pelasga. Virg. 9. Aen. 31.
Classis Pelasga. Ouid. 13. Metam. 54.
Gens Pelasga. Ouid. 12. Metam. 2.

¶ Pelasgias, Pelasgiadis, pen. corr. (πελασγιάς) Patrony. pro gentili, uel adiectiuo: ut, Vrbes Pelasgiades. Ouid. epist. 9.1.

Pelasgicus sinus] Le goulphe de uolo.

Pelasgis] πελασγὶς, Plinio libro 4. capite 5. regio est Arcadiæ, andiq; à mari remota, quæ initio Drymodis dicebatur. Dicta quoq; est Pelasgis Arcadia, ut annotat Hermolaus in Plinij castigationibus, à Pelasgo rege magno & sapiente uiro: scilicet quia uitæ cultioris eius author fuisset, & uictum ex stirpibus herbarum arborumq; frondibus, transtulisset ad glandem, maximeq; fagineam.

Pele] Insula ad petram Herculis. Plinius lib. 32. cap. 2, Nec illa in nouissimis mira, amaros esse pisces ad Pelen insulam, & ad Clazomenas.

Pelecinum] πελέκινος, Herba. Plin. lib. 27. cap. 12. 15, Pelecinum in segetibus diximus nasci, fruticosam cauliculis, folijs ciceris. Vide Ruel. lib. 3. cap. 66.

Pelenaria] Ciuitas in Troglodytico sinu ex Africæ latere, non procul à Pindis. Plin. lib. 6. cap. 29.

Pelethronium] πελεθρόνιον, oppidum est Thessaliæ, ubi primum domandorum equorum repertus est usus. Author Seruius, explicans illum Virg. locum, 3. Georg. 23,

Fræna Pelethronij Lapithæ, &c.

¶ Pelethronij, πελεθρόνιοι, dicti sunt Lapithæ, à loco qui subiectus est Pelio monti: ab eo quòd medicamentorum magna uis ibi nascatur, quæ Græci glossematici θρόνα uocant.

Peleus] πηλεὺς, disyllabum, Aeaci regis filius, maritus Thetidis, & pater Achillis. De quo Ouid. plura 11. Metam.
Aemonius Peleus. Tib. lib. 1. eleg. 5.9.
Optimus hasta Peleus. Valer. 1. Argon. 30.

¶ Pelides, pen. prod. (πηλείδης) Patronymicum à Peleo, dictus est Achilles. Ouid. epist. 8.17,

Pelides utinam uitasset Apollinis arcus.

Fortis Pelides. Virg. 4. Aen. 162.

¶ Pelias, Peliadis, pen. corr. fœm. gen. (πηλιὰς) ut, Pelias hasta, qua Achilles utebatur. Ouid. epist. 3.26.

Pelias] Peliæ (πελίας) Filius Neptuni ex Tyro nympha, filia Salmonei regis frater Nelei, quem è Thessalia expulit. Valer. 1. Argon. 5,

Aemoniam primis Pelias frænabat ab annis, &c.

Atrox Pelias. Valer. 1. Argon. 141.
Superbus Pelias. Valer. 1. Argon. 34.

¶ Laues Peliam Prouerbialiter dictum apparet, ubi quis salutem pollicitus, adfert exitium: aut ubi quis prodesse conatus, ingens addit malum. Ductum à notissima Peliæ fabula: quem dum

Digitized by Google

dæ filiæ à Medea persuasæ student ad iuuentã reuocare, lebeti feruenti impositum occiderunt. Non intempestiuiter etiam dicetur ubi quis falsa spe ductus inanem sumit operam.

Pelicanus] huius pelicani, pen. prod. (πελεκᾶν) auis Aegyptia, nascitur in solitudinibus maximè Nili fluminis. Duo sunt pellicanorum genera: unum uolatile, alterũ aquaticum. Hæ aues tanquã colaphis rostrorũ dicuntur occidere paruulos suos, eosdemq; in nido ociosos à se lugere per tridiuum. Postremò dicunt matrem seipsam grauiter uulnerare, & sanguinem suum super filios fundere, quo illi superfusi reuiuiscunt. Hæc ex B. Hieronymo, ut ait Calepinus. Vide diligenter Fabrum in Psalmos: & Aristot. de animalibus, in dictione Pelecanes & Platea.

Pelides] Vide Peleus.

Peligni] πελιγνοί, populi Marsis finitimi, quorum metropolis est Sulmo. Pelignum enim est urbs, ex qua Ouidius duxit originem, sicut ipse testatur 3. Amor. eleg. 14. 2,

Pelignæ gentis gloria dicar ego.

Sipontinus, Pelignum, oppidum est Sabinorum, Marsis uicinum, in cuius agro pessima oriuntur uina. Mart. lib. 13. 121,

Massica Peligni mittũt turbata coloni, &c. Peligni ex Illiryco profecti sunt, ductu Volsinij regis, cui cognomen Lucullo fuit, & partem Italiæ occuparunt. Ei duo nepotes fuerunt: Pacinus, à quo Pacinates: & Pelicus, à quo Peligni. Hactenus Sipontinus ex Festo.

Acer Pelignus. Silius lib. 8. 102.

Aquosi Peligni. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 1.

Salubres Peligni. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 8.

¶Pelignus, Adiectiuum (πελιγνός) ut, Prela Peligna. Martial. libro. 1. 110.

Arua pererrantur Peligna liquentibus undis. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 1.

Frigora Peligna. Horat. 3. Carm. ode 19. 2.

Rus Pelignum. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 1.

Pelion] Pelij, n. g. (πήλιον) mons Thessaliæ uersus Orientem solem, ut scribit Herodotus lib. 7. Huius meminit Lucanus lib. 6. & Ouid. 5. Fastor. 77,

Pelion Aemoniæ mons est obuersus in Austros,
Summa uirent pinu: cætera quercus habet

Altus pelion. Virg. 3. Georg. 19.

Ingens Pelion. Stat. 1. Achill. 31.

¶Pelius, Adiectiuum (πηλιωτικός) Cic. pro Celio, 13, Vtinam ne in nemore Pelio.

¶Peliacus, pen. cor. Aliud, adiectiuum (πηλιακός) ut, Apex Peliacus. Ouid. 1. Fast. 62.

Cuspis Peliaca, hasta Achillis, quæ ex monte Pelio excisa fuit. Ouid. 12. Metam. 15.

Vertex Peliacus. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 1.

Vmbræ Peliacæ. Valer. 1. Argon. 19. Vmbræ, propter syluam.

Pella] πέλλα, ciuitas est Macedoniæ, ut scribit Liu. lib. 6. de secundo bello Pun. & in littore maris Aegei, ut ostendit Herodotus lib. 7. Eam Pomponius Mela scribit illustratam maximè alumnis Philippo & Alexandro eius filio. Nam in ea Alexander natus dicitur, ut est testis Iuuenalis Satyr. 10. 17,

Vnus Pellæo iuueni non sufficit orbis. id est, Alexandro. Lucan. lib. 10,

Illic Pellæi proles uesana Philippi. Fuit & Pella, ciuitas exigua, ut idem poeta docet lib. 10. 11,

Exiguæ secura fuit prouincia Pellæ.

¶Pellæus, Adiectiuum (πελλαῖος) ut, Diadema Pellæum. Lucan. lib. 5. 12.

Pellæi gens fortunata Canopi. Virg. 4. Georg. 58.

Gula Pellæa, apud Martialem, pro delicijs Maced. lib. 13. 85.

Pellacontas] fluuius in Media ad oram Arabiæ, quod Biram oppidum præterfluit. Plin. lib. 6. cap. 26.

Pelleus] Pagus est intimi sinus Persici: cui hoc nomen à sua patria dedisse Alexandrum Magnum, Plin. lib. 6. cap. 27. commemorat.

Pellaon] Adriatici seu Veneti sinus oppidum. Plin. lib. 3. cap. 19, Istriæ annumerat Palsicium & Pellaonem.

Pellax] pellacis, pen. prod. om. gen. (ἀπαγωγός) Qui per blanditias decipit. Virg. 2. Aeneid. 18,

—inuidia postquam pellacis Vlyssi
(Haud ignota loquor) superis concessit ab oris. Seruius.

¶Pellacia, pellaciæ (ἀπαγωγή) Fallacia. Lucret. lib. 2. 113,

Subdola quũ ridet placidi pellacia Ponti. Virg. 4. Georg.

Pellene] pen. prod. (πελλήνη) oppidum, teste Strab. lib. 8, Achaiæ, quòd à mari LX. stadia distat: à quo Pellenei, populi.

Pellene, uicus Straboni: à quo Pellenicæ, chlenæ uestes, ad agones uictoribus præmia proponebatur.

¶Pellenæa uestis. Prouerbium usurpari solitũ, ubi priscum cultum notamus. In ea enim ciuitate diuersæ uestimentorum formæ fieri consueuerũt, attestante Suida. Et Iulius libro de Rerum uocabulis 7, prodidit lenas Pellenicas olim nobis fuisse, adeò ut in Iunonis ludis ac certaminibus uictori lacerna Pellenica præmij uice daretur. Lepidius erit, si per ironiam adhibeatur: ueluti si cui pro laboriosis ac diutinis officijs uile munusculum missum sit, dicamus Pellenæam uestem contigisse. Erasmus.

Pelles] Mantica, seu pera uiatoria. Vulgus Valisiam appellat, quòd ex pellibus conficiatur. Paulus in l. de tapetis, Sicut pelles, quibus inuoluuntur uestimenta.

Pellex] pellicis, pen. corr. fœ. gen. (παλλακή, παλλακίς) Paulus iureconsultus de uerb. & rerũ signif. l. Masurius, scribit libro Memoraliũ, pellicem apud antiquos eam habitã, quæ quũ uxor non esset, cum aliquo tamẽ uiuebat: eamq; nunc uero nomine amicam, paulò honestiore concubinã appellari. Caius Flaccus in libro de iure Papyriano scribit pellicẽ nunc uulgò uocari, quæ cũ eo cui uxor sit, corpus misceat: quosdã eam quæ uxoris loco sine nuptijs in domo sit, quam Græci παλλακὴν uocãt. Horũ utrunq; (inquit Valla) uerè sensisse, & dixisse arbitror. Sed tamẽ pro suscepti operis officio, admonere debeo, pellicẽ apud oratores & poetas, eam demum haberi, quæ cum eo cui uxor est, corpus miscet. Ideoq; Iuno semper prosequitur pellices, quæ sibi uxori Iouem præriperent. Vnde Plin. lib. 35. cap. 10, uerbo Græco maluit uti (quũ de Alexandro loqueretur, quẽ constat eo tempore cælibem fuisse, quũ Apellem scorto donauit) quàm ueteri (si uerũ est) Latino: pallace potius, quàm pellice. Quo fit, ut Curtiũ, ubi de eodem Alexandro, & alijs loqueretur, cæterosq; scriptores opiner pellacen potius quàm pellicem pro concubina cælibis hominis dixisse. Sueton. de Vespasiano loquẽs, cap. 21, Pallacarum dixit, nõ pellicũ. Sin aliter inuenitur, librariorũ uitio dandũ est. Cuius rei hoc argumentũ est, quòd non rectè quis dicitur habere pellicem, sed uxor. Et est nomen relatiuũ ad alterius uxorẽ, cuius cum uiro rem habet, non aũt ad masculum: nec rectè dicturos fuisse reor oratores illos qui pallacẽ dixerũt, si pellicẽ dixissent, ut patet. Hactenus Valla lib. 6. Cic. in Orat. 58, Ab hac indole iã illa matura, Vxor generi, nouerca filij, filiæ pellex. Verba hæc leguntur p Cluent. 157.

Matris pellex filia. Sallust. in Cic. 1. Ouid. 10. Metam. 69.

Nomine deposito pellicis, uxor erit. Ouid. epist. 9. 27.

Natus de pellice. Ouid. 2. Metam. 94.

Pellex (ut nonnullis placet) à Pellicio deducitur: quod est Blandiendo decipio: quia blandiendo uirum ab uxore seducit. Gellius à Græco deriuari uult. ait enim lib. 4. cap. 3, Pellex autẽ quasi πάλλαξ, id est, quasi παλλακίς, ut pleraq; alia, ita hoc quoq; uocabulum de Græco flexum est.

Digitized by Google

Pellices (inquit Festus) nunc quidem appellantur alienis succum bentes, non solum fœminæ, sed etiã mares. Antiqui eam propriè pellicem nominabant, quæ uxorem habenti nubebat: cui generi mulierũ etiam pœna constituta est à Numa Pompilio hac lege, Pellex aram Iunonis ne tangito. Si tanget, Iunonis crinibus dimißis agnum fœminam cædito.

Cubiculorum omniũ pellicem Sallustiũ uocat Cic. in respons. 13.

¶ Pellicatus, huius pellicatus, pen. prod. Actus quem pellex exercet. Cic. 2. Offic. 35, Ab ea enim est ipse, propter pellicatus suspicionẽ interfectus. Idem pro Cluent. 9, Sed nefarium matris pellicatum ferre non posset.

Pelliceo] pellices, pen. corr. pellicui (ὑπάγω) pellicere uix legitur: tamen apud Columellam pro Blanditijs impetrare, positum uidetur, nisi locus corruptus est, quum ait in præfatione libri duodecimi, 8, de Villica loquens, Sed domi sedentes confectas uestes fastidio habeãt, peruersaq; cupidine preciosiores alias à uiris pelliceant.

¶ Pellicio, pellicis, pen. corr. pellexi, pellectum (ὑπάγω, προσάγω, ἐπισύρομαι, ὑφέλκομαι) pellicere, Blandiendo decipere, inducere, adducere. Terent. Phorm. 1. 2. 14,

Is senem per epistolam pellexit. Cic. pro Cluent. 9, Animum adolescentis nondũ cõsilio ac ratione firmatũ, pellexit ijs omnibus rebus, quibus illa ætas capi ac deliniri potest. Plin. lib. 18. cap. 6. 10, Ceu fruges alienas pellicere ueneficijs.

In fraudem pellicere. Lucret. lib. 5. 201.

Mulierem imbecilli consilij ad sese pellicere. Cic. pro Flac. 56.

Maiorem partem sententiarum sale tuo, & lepôre, & politißimis facetijs pellexisti. Cic. 1. de Orat. 125.

Pellicio, ex Per & Lacio cõponitur, mutatis r in l, & a in i. Festus, Lacit, decipit, inducit: Lax, lacis uerò, fraus est.

¶ Pellicator, huius pellicatoris (ὑπαγωγεύς) inquit Festus, qui ad fraudem pellicit.

Pellis] huius pellis, fœm. gen. (δέρμα, δέῤῥις, δορά, ῥινός) dicitur quum est à carne separata, quæ cutis antea dicebatur. Iuuenalis Satyr. 10. 20,

—habes deformẽ pro cute pellẽ. Cic. 1. de Nat. deor. 111. Quam tu nunquam ne in somnis quidem uides, nisi cum pelle caprina, cum hasta, cum scutulo.

Asperæ pelles. Horat. 2. Carm. ode 20. 2.

Atræ pellis duritia. Ouid. 3. Metam. 13.

Decora pelle speciosus, turpis introrsum. Horat. 1. epist. 17. 9.

Frigida pellis. Lucret. lib. 6. 240.

Fulua pellis leonis. Virg. 8. Aeneid. 112.

Lanatæ pelles. Vide Lana.

Lutea pellis. Pers. Satyr. 3. 10.

Ouina pellis. Vide Ouinus in Ouis.

Pastoria pellis. Ouid. 2. Metam. 137.

Rigidæ pelles. Claud. 3. de raptu Proserp. 69.

Villosæ pelles. Ouid. 12. Metam. 64.

Lurida pelle amicta ossa. Horat. Epod. 27. 5.

Aret pellis. Virg. 3. Aeneid. 101.

Comans pellis sidereis uillis. Valer. 8. Argon. 26.

Detrahere pellem alicui, metaphoricũs dictum est, pro detegere animum alicuius. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 13.

Erepta iuuenco pellis operit humeros. Virg. 11. Aeneid. 136.

Pictis pellibus incinctæ. Virg. 4. Georg. 69.

Stratis pellibus incubuit. Virg. 7. Aeneid. 18.

Insternor pelle leonis. Virg. 2. Aeneid. 145.

Ponunt pellem senectæ dracones. Ouid. 7. Metam. 48.

Producere pelles dentibus. Vide Produco.

Quiescere in propria pelle, est Contentum esse sua sorte, nec aliorum fortunis aut opibus inhiare. Horat. 1. Serm. Sat. 6. 5.

Dura pellis ad tactum resistit. Virg. 3. Georg. 101.

Tunsa per integrã soluuntur uiscera pellẽ. Virg. 4. Georg. 61.

Vti pellibus, & spolijs ferarũ uestire corpus. Lucret. lib. 5. 191.

Sub pellibus, id est, in castris statiuis. Cic. 4. Acad. 9, Vt nõ multum imperatori sub pellibus ocij relinquatur. Budæus. Militum enim tabernacula apud antiquos pellibus cõficiebãtur.

¶ Pellicula, pen. corr. Diminutiuum (δερμάτιον) Cic. pro Murena, 69, Atq; ille homo eruditißimus ac Stoicus strauit pelliculis hœdinis lectulos punicanos. Et Plin. lib. 59. cap. 6. 7, Pellicula canina.

Continere se in sua pellicula. Martial. libro 3. 16. hoc est, intra suam sortem se continere.

Veterem pelliculam retines. Pers. Satyr. 5. 12. Hoc est, pristinos mores.

Curare pelliculam. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 8. hoc est, corpus molliter tractare.

¶ Pelliceus, Adiectiuum (δερμάτινος) Quod est ex pelle.

Stragulum pelliceum. Paulus in l. cum & tunicam. ff. de auro, argento, &c.

¶ Pellitus, pen. prod. Aliud adiectiuũ (δερματείμων) Qui pelles habet, uel pellibus tectus est. Propert. lib. 4. eleg. 1. 3,

Pellitos habuit rustica chorda patres.

Oues pellitæ. Horat. 2. Carm. ode 6. 2. hoc est, pellibus tectæ ad lanam conseruandam.

Getæ pelliti. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 1. hoc est, pellibus tecti ad arcendum frigus.

Iuuentus pellita. Claud. 7. Paneg. 93.

¶ Pelliculo, pelliculas (πωμάζω) pelliculare, Alligatis pelliculis obturare. Colum. lib. 12. cap. 39. 2, In alia uasa deliquare, & confestim opercula gypsare, & pelliculare.

¶ Pellio, huius pellionis, m. g. Qui uestes pelliceas, & ex pellibus alia opera facit. Plaut. Menæch. 9. 47,

Quasi suppellex pellionis, palus palo proximus est.

¶ Pellarius, pellarij, Idem. Firmicus lib. 4. cap. 7, Faciet pellarios, coriarios, caligarios.

Pello] pellis, pepuli, pen. corr. pulsum, (ὠθέω, ἐλαύνω, κινέω) pellere, Percutere, ferire, trudere. Liu. 2. ab Vrbe, 28, Tarquiniensis nouus hostis non stetit solùm, sed etiam ab sua parte Romanum pepulit.

Fugari & pelli. Cic. pro Cecinna, 23, Quid ais? is qui armis perterritus, fugatus, pulsus est, non uidetur esse eiectus?

Pellere aliquem. Terent. Eunuch. 5. 9. 50.

Inimicos pellere tectis. Ouid. epist. 1. 23.

Pellere à. Terent. Eunuch. 2. 1. 9,

Istum æmulum quod poteris, ab ea pellito.

Pellere de. Cic. 4. Acad. 255, Verùm illud certum, comprehensum, perceptum, ratum, firmum, fixum fuisse uis: deq; eo nulla ratione neq; pelli, neq; moueri potes.

Pellere è foro. Cic. in Pisonem, 17.

Pellere ex regione. Plin. lib. 10. cap. 43. 2.

Pellere in exilium. Cic. 2. de Orat. 31.

Domo pellere aliquem. Cic. pro Domo sua, 85.

Pelli foras. Terent. Eunuch. 5. 9. 11.

Ostiatim pellere. Vide Ostiatim in Ostium.

Pelli, pro Exagitari et affligi. Cic. ad Nigidiũ, lib. 4. 13. 4, Quãquã enim nulla meipsum priuatim pepulit insignis iniuria.

Pelli patria, Pelli ciuitate, agro, &c. Cic. ad Atticum, lib. 16. 331. 2, Item, lib. 8. 155. 3. Et in Parad. 33.

Pelli regno, aut sedib. Cic. 2. Offic. 115. Et Liu. 1. ab Vrbe, 176.

Regnoq; domoq; pellimur. Ouid. 14. epist. 23.

Mouere & pellere. Cic. 2. de Fin. 55.

Pellere aciem, atq; in fugam conuertere. Cæs. 1. bel. Gal. 223.

Canicies pellens lasciuos amores. Horat. 2. Carm. ode 11. 2.

Animum pellere. Liu. 10. bel. Pun. 62. Non mediocri cura Scipionis animum pepulit. Sic Pellere animum & mentem, Cic. 4. Acad. 120.

Animus

Digitized by Google

Animus hominum auresq; pellere. Cic. in Orat. 102.
Animum pellit species utilitatis. Cic. 3. Offic. 54.
Visa nos & appetitionem pellunt. Cic. 4. Acad. 59.
Crimina pellere ab aliquo. Ouid. 3. de Arte, 76.
Curas pellere uino. Horat. 1. Carm. ode 7. 6.
Glande famem pellere. Ouid. 14. Metam. 44.
Frigus pellere. Plin. lib. 20. cap. 3. 5.
Humum pellere pedibus. Catul. in Epithal. Mallij, 56. 3.
Initium sermonis pellere, Commouere longum sermonem. Cic. de claris Orat. 165.
Nec pudeat pepulisse lyram. Ouid. ad Pisonem, 34.
Metum pellere. Cic. 4. de Fin. 18, Vt pellatur mortis & religionis metus. Sic Pellere timorem animo, apud Plautum, quum quod Vrgilius Mittere dixit.
Mœstitiam ex animis pellere. Cic. 1. de Fin. 68.
Moram pellere. Ouid. 2. Metam. 168.
Morbos pellere arte Phœbea. Ouid. 3. Fast. 166.
Pericula pellere. Horat. 2. epist. 1. 28.
Sitim pellere. Horat. 3. Carm. 1. 3.
Segnes somnos pellere. Colum. lib. 10. 7.
Vestigia intrantis perpulêre somnum. Silius lib. 7. 61.
Timores pellere. Virg. 5. Aeneid. 163. Cic. 2. Tusc. 15.
Vmbras noctis pepulit Sol. Catul. de Berecynth. epig. 58. 9.
¶ Pulsus, Participiũ (ἐξελασμένος, ἐκκηρυχθείς) ut, Patria pulsus Aristides. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 15.
Regnis pulsi. Virg. 7. Aeneid. 44.
Solio pulsus ob inuidiam. Virg. 10. Aeneid. 171.
Vi pulsus iniqua. Valer. 3. Argon. 99.
Reficere pulsos in prælia. Virg. 11. Aeneid. 147.
Vulneribus pulsus. Virg. 11. Aeneid. 12.
Amor pulsus. Virg. 4. Georg. 64.
Arbor pulsa uentis. Lucret. lib. 5. 221.
Dolor pulsus corde. Virg. 6. Aeneid. 77.
Fides pulsa auro. Propert. lib. 3. eleg. 13. 11.
Lyra pulsa manu. Ouid. 10. Metam. 41.
Macies pulsa fugit. Ouid. 7. Metam. 58.
Sensu pulsa natura sentit. Cic. 1. de Nat. deor. 39.
Nerui in fidibus pulsi. Cic. de clar. Orat. 104.
Pudor pulsus. Ouid. 6. Metam. 75.
Taurus pulsus armentis. Lucan. lib. 2. 120.
Tympana pulsa manu. Ouid. 1. de Arte, 108.
¶ Pulsus, huius pulsus (ὠθισμός, κίνημα) Mart. lib. 7. 6,
Et ungularum pulsibus calens Ister.
Pedum pulsu tremit tellus. Virg. 12. Aeneid. 89.
Impetus pulsusq; remorum. Cic. 1. de Orat. 74.
Creber pulsus. Virg. 12. Aeneid. 107.
Sacer æris pulsus. Valer. 6. Argon. 29.
Strepit machina pulsu. Stat. 1. Syl. 1. 13.
Ex se sua sponte moueri, & pulsu alieno agitari, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 45.
Inanimum est omne, quod pulsu agitatur externo. Cicero 1. Tusculan. 85.
Externus & aduentitius pulsus animos dormientium commouet. Cic. 2. de Diuin. 188.
Imaginum pulsus. Cic. 2. de Diuin. 204.
Pulsus uenarũ. Plin. lib. 2. cap. 97. 7. Apud eundem, Pulsus uenarum tardus aut languidus, aut citatus. Pulsus autem est ubi coniungitur manus lacerto. Plin. lib. 11. cap. 37. 87, Arteriarum pulsus in cacumine maximè membrorum euidẽs, index ferè morborum. Alibi idem Plinius percussum appellat.
Venarum pulsum attingere. Tacit. lib. 5.
¶ Pulso, pulsas (παίω, κρούω, κόπτω, κτυπέω, κροαίνω) pulsare; Frequentatiuum, Graui & uehementi ictu cædere & protrudere. Cic. 7. Verr. 111, Sex lictores circunsistunt ualentissimi, et ad pulsandos, uerberandosq; homines exercitatissimi.
Ictu crebro pulsarier. Lucret. lib. 4. 189.
Saxis pulsatur & hastis. Valer. 6. Argon. 137.
Murus pulsatur ab hoste. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 1. 5.
Ligones pulsarunt arua. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 7.
Caput uento pulsatur & imbri. Virg. 4. Aeneid. 50.
Pulsare ostium, fores, uillam. Plaut. Amph. 4. 295. Idem Pœnul. 10. 29. Et Rud. 10. 5.
Limina pulsantur uirga. Stat. 1. Syl. 2. 10.
Postes pulsare. Ouid. 2. Metam. 154.
Ostiatim pulsare. Quint. lib. 5. cap. 10. 85.
Pulsare lyram, uel citharam pectine: pro, Canere uel ludere, aut (quod ait Virgilius) Cithara personare. Virg. 1. Aen. 130.
Vlulatus pulsat aures. Claud. de bello Getico, 126.
Pulsare, Lædere, uiolare. Virg. 12. Aeneid. 58,
Pulsatos referens infecto fœdere diuos. hoc est, uiolatos, lesos fractis fœderibus. Seruius.
Pulsare, ad animum refertur. Plaut. Epid. 11. 3,
Meumq; pectus pulsant.
Pulsari & agitari. Cic. 1. de Nat. deor. 157.
Crimine falso pulsari. Claud de bello Gildon. 34.
Visione externa & aduentitia pulsari animos. Cicero 2. de Diuin. 186.
Vecordia te pulsat. Ouid. 12. Metam. 46.
¶ Pulsari, etiam ad ius siue iudiciũ refertur. Vlpianus in l. de ætate. §. qui interrogatus. D. de interrogat. act. Qui interrogatus responderit: sic tenetur, quasi ex cõtractu eius obligatus, pro quo pulsabatur: dum ab aduersarijs interrogetur.
¶ Pulsans, Participium (παίων) ut, Cymbala pulsans. Iuuenal. Satyr. 9. 7.
Pauor pulsans corda. Virg. 3. Georg. 22.
¶ Pulsatus, pen. prod. Aliud participium (κεκρουσμένος) Plinius lib. 12. cap. 9. 3, Pulsatæ fluctibus arbores. Cic. pro Cælio, 14, Aiebant enim fore testem Senatorem, qui se Pontificijs comitijs pulsatum à Cælio diceret.
Aequor pulsatum remige. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 1.
Campus pulsatus assiduis equis. Ouid. 6. Metam. 44.
Ianua pulsata sepulchri. Ouid. 3. Trist. eleg. 2. 5.
Saxa pulsata. Virg. 3. Aeneid. 111.
¶ Pulsatio, Verbale (κροῦσις) Liu. 1. bel. Maced. 156, Ea maiore cum sonitu quàm uulnere ullo pulsatio scutorum parumper succedentes Romanos tenuit. Cic. pro Cælio, 16.
¶ Pulsator, pen. prod. Aliud uerbale (κρουστής) ut, Citharæ pulsator Apollo. Valer. 5. Argon. 139.
¶ Pulsandus, Participium (κρουστέος) ut, Tellus pulsanda pede libero. Horat. 1. Carm. ode 37. 1.
Area pulsanda equis. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 4. 4.
¶ Pulsula, pulsulæ, pen. corr. (φλύκταινα) Diminutiuũ, pro Ampulla, & pustula. Mart. lib. 14. 172.
Feruida ne trito tibi pollice pulsula surgat. Fortasse legendum, pustula.
¶ Pulto, pultas, (κατακαίω) pultare, A' supino pultum; quo antiqui utebantur. Terent. Adelph. 4. 4. 24,
Perij, horresco semper ubi pultare hasce occipio fores.
Pultare & Mertare antiqui dicebant, pro Pulsare & Mersare, ut ait Quint. libro 1. unde est tam crebrò apud Plautum, Pultare fores.
Pellos] siue Pellus, pelli, Earum auium genus quæ à Latinis ardeæ, siue ardeolæ dicuntur. dicta à πέλας, aduerbio, quod significat Prope, quoniam non tam in sublime attollitur, quàm soleant aliæ species. Vide Plinium lib. 10. cap. 60.
Pelluceo] pelluces, pen. prod. pelluxi (διαφαίνω) pellucere, Per medium lucere. Quintilianus, Sed ut inter se uincti, atq; ita coeuntes, ne commissura pelluceat. Celsus lib. 2. cap. 10, Si sanguis

Digitized by Google

Si sanguis qui initio fluerat, & rubere & pellucere cœperit. Vide Perlucco.

Perlucens oratio. Cic. de claris Orat. 149.

Quasi pellucet ex ijs quas cōmemoraui uirtutibus. hoc est, clara & aperta sint manifesta ex his, &c. Cic. 2. Offic. 45. Vetustiora tamen exemplaria legunt, perlucet.

¶ Pellucidus & Pellucidulus, Adiectiua (διαφανὴς) Vide Perlucidus.

Pelluo] pelluis, pellui, pellutum, pen. prod. (κατακλύω) pelluere, Perfectè lauare. Vide Perluo.

¶ Pelluuium, pelluuij, (ποδονιπτῆρ) Vas in quo lauantur pedes à pedum lotione dictum, uel, ut ait Festus, uas in quo manus lauantur: aliàs peluis.

Pelluuia, pelluuiæ, Idem (ποδονιπτὴρ.)

Pelonia Dea] à pellendis hostibus, sic dicta. Arnobius, Pellendorum hostium potens credebatur Pelonia.

Pelopea] Pelopeæ, πελόπεια, Thyestis filia, quæ à patre grauida facta insigni forma infantulum peperit, quem recenter natum, ne turpitudo sua palàm fieret, feris deuorandum in syluis reliquit. Euenit tamē dijs ita uolentibus, ut pastor quidam illic iter faciens in puerum incideret: qui misericordia motus, domum suam illum detulit, lacteq; caprino educauit. Vnde & Aegysthus appellatus est: de quo uide suo loco. Ouid. Epist. 1. & lib. 1. de Remed. amor. Vide & Senecam in Thyeste.

Pelopia] quam nominatam Thyatiram & Euhippam ait Plinius, urbs est in Epheso, quæ Lyco flumine alluitur. Plin. lib. 5. cap. 29.

Pelopidas] πελοπίδας, Thebanus quidam fuit rei militaris gloria clarissimus, arctissimoq; amicitiæ fœdere cum Epaminonda coniunctus. Vitam eius uide apud Plutarchum.

Peloponnesia] Mulier quædam, quæ quinquies quaternos enixa est: à Paulo Iurisconsulto commemoratur in l. 3. D. si pars hæredit. pet.

Peloponnesus] pen. prod. (πελοπόννησος) Regio Achaiæ, à Pelope Hippodamiæ uiro dicta, quasi Pelopis insula, quoniam penè insula est. Qui superato Oenomao Hippodamiæ patre in certamine, totum illud regnum in dotem accepit, & ex Phrygia secum in eam regionem duxit populum. Hæc Apie antè appellata, & Pelasgis peninsula, haud ulli terræ nobilitate postferenda. Circuitu trecentorum sexagintatrium millium passuum colligitur, angustiæ sex millium sunt, nisi erumpentia ediuersò quæ dicta sunt maria, hinc Corinthiacum, illinc Saronicum sinum efficiunt. In Pelopenneso sunt Argos, Mycenæ, Corinthus, Lacedæmon, Patræ, Malea promontorium, Epidaurus: regiones, Arcadia, Sicyonia. Peloponnesus hodie uocatur Morea.

In Peloponneso uixit Dicæarchus. Cic. Attico, lib. 6. 113. 4.

Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Ianundarum unam, alteram Glutidarum, aruspicinæ nobilitate præstantes. Cic. 1. de Diuin. 150.

¶ Peloponnesius, Adiectiuum (πελοποννήσιος) Cic. Attic. lib. 6. 113. 4, Peloponnesias ciuitates omnes maritimas esse hominis non nequam, sed etiam tuo iudicio probati, Dicæarchi tabulis credidi.

¶ Peloponnesiacus, pen. corr. Aliud Adiectiuum (πελοποννησιακός) Cic. 1. Offic. 118, Vt Callicratidas, qui quum Lacedæmoniorum dux fuisset Peloponnesiaco bello, multaq; fecisset egregiè, uertit ad extremum omnia, &c.

Pelops] huius Pelopis, pen. corr. (πέλοψ) Tantali potentissimi Phrygum regis filius fuit. Hic quum Hippodamiam Oenomai Pisæ regis filiam, coniugem desiderasset, iniquissimis conditionibus propositis ab Oenomao reiectus est: quæ res bellum suscitauit, in quo Myrtilo præfecto suo proditore, regno Oenomai Pelops potitus est. Hinc illæ poetarum fabulæ. Lege Diodori Siculi librum 5. Pelops equorum pernicitate uicit Oenomaum, abduxitq; ex pacto uxorem Hippodamiam. Hac de re uide Ciceronem 3. Tusc. 44.

Equi Pelopis. Cic. 2. Tusc. 112.

Pater Pelopis, Tantalus. Horat. Epod. 17. 3.

Periuri Pelopis hæres. Catul. Argon. 69.

Insignis Pelops eburno humero. Virg. 3. Georg. 2.

¶ Pelopidæ (πελοπίδαι) dicti sunt, qui à Pelope originem duxerunt. Cic. Curio, lib. 7. 29. 3.

¶ Pelopeius, πελόπειος, Nomen possessiuum. Vnde Fabula de Pelope scripta, Pelopeia dicta est. Iuuen. Satyr. 17. 10,

Præfectos Pelopeia facit Philomela Tribunos.

Arua Pelopeia. Ouid. 8. Metam. 125.

¶ Pelopeus, Adiectiuum (πελόπειος)

Domus Pelopea. Propert. lib. 3. eleg. 19. 4.

Mœnia Pelopea. Virg. 2. Aeneid. 39.

¶ Pelopeis, pen. prod. Patronymicum fœmininum (πελοπηΐς)

Vnde Pelopeides. Ouid. 4. Fast. 57.

¶ Pelopeias, Aliud patronymicum fœmininum, (πελοπηϊάς.)

Mycenæ Pelopeiades. Ouid. 6. Metam. 83.

Peloria] sunt Festa apud Thessalos, eademq; apud Cretenses Hermea. anniuersarios enim dies habebant, quibus exequato iure, serui dominiq;, socij & penè pares, communi libertate fruebantur.

Peloris] pen. prod. peloridis, fœminini generis (πελωρὶς) genus conchæ, chama maius, inquit Eusthathius, idcircoq; peloris propter magnitudinem appellatur. Horatius 2. Serm. Satyr. 4. 7,

Murice Baiano melior Lucrina peloris. Plin. lib. 32. cap. 11. 5. & cap. 9. 5, Et pelorides emolliunt aluum. Martial. lib. 6. cap. 11,

Tu Lucrina uoras, me pascit aquosa peloris. Idem libro 10. 37.

Et fatuam summa cœnare pelorida mensa, &c.

Peloris] Peloridis (πέλωρος) Idem quod Pelorus. Cic. 7. Verr. 5, Illis quibus Siciliam propinquam fuisse dicis, facilius fuerit ad Oceanum peruenire, quàm ad Peloridē accedere.

Pelorus] pen. prod. (πέλωρος) Promontorium Siciliæ Italiam uersus, à Peloro gubernatore nauis Annibalis, ibi sepulto. Pomponius. De hoc promontorio Lucanus lib. 2. 88,

Extremi colles Siculo cessere Peloro. Plin. lib. 3. cap. 5. 37. & cap. 8. 2. Strabo lib. 6.

Angusti claustra Pelori. Virg. 3. Aeneid. 83.

Angusta sedes Pelori. Virg. 3. Aeneid. 138.

Siculi Pelori angusta. Ouid. 15. Metam. 141.

Ausonius Pelorus. Ouid. 5. Metam. 70.

Pelta] peltæ (πέλτη) Scutum breuissimum, in modum lunæ iam mediæ. Virg. 1. Aeneid. 99,

Ducit Amazonidum Lunatis agmina peltis. Scuta Amazonica uocat Nonius. Plin. lib. 12. cap. 5. 2, Foliorum latitudo peltæ effigiem Amazonicæ habet.

Lunatæ peltæ. Virg. 1. Aeneid. 99.

¶ Peltatus, pen. prod. Adiectiuū (πελτατός) Qui pelta utitur. Liu. 8. bel. Pun. 23.

Puellæ peltatæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 14. 1.

¶ Peltifer, pen. corr. Aliud adiectiuum (πελτοφόρος) ut, Puellæ peltiferæ. Stat. 12. Theb. 153.

¶ Peltasta, peltastæ, m. gen. Idem (πελταστικός) Liuius 1. bel. Maced. 140, Nocte cetratos, quos peltastas uocant, loco opportuno iure bina castra in insidijs abdiderat.

Peltæ] arum (πέλται) Phrygiæ oppidum, à quo uicinus campus Peltinus appellatus est. Strabo lib. 12. & 13.

Pelteni] Populi in Lycaonia, in Asiaticam Iurisdictionem uersi.

Digitized by Google

uersi. Plin. lib. 5. cap. 27.

Peluis] *huius peluis, f.g.* (λεκάνη, λουτήρ) *quasi pede lauis, inquit Varro: à pedum lauatione. Alij peluis sinum aquarium putãt, in quo uariæ res pelluntur.* Cato cap. 10. 2, *Peluis una.*

Patulas effundere pelues. Iuuen. Satyr. 3. 27.

Pelusium] Πηλούσιον, *Vnum ex ostijs Nili, & ciuitas in quadam Aegypti parte, quæ Augustanica est appellata, prope Thebaidem. Hanc urbem condidit Peleus Achillis pater, monitu deorum post lustrationem. Iuxta Pelusium est optima lens.* Plin. lib. 7. cap. 34.

¶ *Pelusius, & Pelusiacus, pen. corr.* (πηλούσιος, πηλουσιακός) Mart. in Xenijs, 9,

Accipe Niliacam Pelusia munera lentem. Virgil. libro 1. Georg. 46,

Nec Pelusiacæ curam aspernabere lentis.

Ora Pelusia. Lucan. lib. 8. 162.

Gurges Pelusiacus Nili. Lucan. lib. 10. 11.

Paludes Pelusiacæ. Claud. de Phœn. 3. 20.

Stamen Pelusiacum. Silius lib. 3. 5.

¶ *Pelusiana mala*, πηλουσιανὰ μῆλα, *legimus apud Colum. lib. 5. cap. 10. 13.*

¶ *Pelusiotæ*, πηλουσιῶται, *Populi in extremis finibus Aegypti, Pelusium oppidum incolentes ea in parte, qua Aegyptus Arabiæ contermina est. Hieronymus contra Iouinianum: Impelle, si uales, Pelusioten, ut manducet cæpe.*

Peminosus] *pen. prod. Adiectiuum* (δυσώδης) *Id est, mali odoris, inquit Festus: à pædore dictum. Proinde diphthongo æ scribendum esset.* Varro de Re rust. lib. 1. cap. 51, *Solida terra pauitam, maximè si est argillosa, ne situ peminosa, in rimis eius grana oblitescant. Sic legit Festus. At exemplaria quædam legunt, Ne æstu rimosa, in rimis eius grana oblitescant. Vetustiora tamen legunt, pæminosa.*

Pemma] *tis, Pemmata azyma* (πέμματα ἄζυμα) *Placentæ sunt in clibano assæ, atq; mox quum extractæ sunt, in mel calidum, ut id in totas sese recipiant, inijciuntur.* Galenus lib. 1. de Alimentorum facultatibus, cap. 3.

Pemma] *oppidum in Arabia*. Plin. lib. 6. cap. 29.

Pemphinx] πέμφιξ, *flatus, gutta, nebula, pulsus crebrior. Hinc pemphingodes febres, quæ spiritibus affluunt, interpretantur.* Hippocr. lib. 6. de Morbis uulgaribus. *Febrium aliæ mordaces sunt manu, aliæ salsuginosæ, aliæ pemphingodes, aspectu terribiles.* Galen. Commen. lib. 1. cap. 6. Hippocrat. de Morb. uulgarib.

Penarius] Vide Penus.

Penates] *pen. prod. penatiũ, penatibus* (πατρῷοι θεοί, ἐφέστιοι θεοί) *Dicti sunt dij* (inquit Cic. 2. de Nat. deo. 98) *siue à penu ducto nomine* (*est enim omne quo uescũtur homines, penus*) *siue ab eo quòd penitùs insident, ex quo Penetrales à poetis uocantur.* Macrob. lib. 3. Satur. cap. 4, *Penates esse dixerũt, per quos penitùs spiramus, per quos habemus corpus, per quos rationem animi possidemus. Cuius nominatiuus singularis secundum aliquos est, hic penas: secundum alios, hic penatis.* Terent. Phorm. 2. 1. 81,

At ego deos penates hinc salutatum domum Deuortar.

Cic. 6. Verr. 43, *Iste continuò ut uidit, nõ dubitauit illud insigne penatiũ hospitaliumq; deorũ ex hospitali mensa tollere.*

Dij patrij ac penates. Cic. pro Sylla, 65.

Certi penates. Virg. 4. Georg. 31.

Desolati penates. Stat. 2. Syl. 1. 14.

Iniqui penates. Horat. 2. Carm. ode 4. 3.

Magni penates. Virg. 9. Aeneid. 52.

Miseri penates. Virg. 2. Georg. 101.

Parui penates. Virg. 8. Aeneid. 109.

Patrij penates. Virg. 2. Aeneid. 154.

Patrij penates familiaresq;. Cic. pro Domo sua, 111.

Regij penates, Domus regia. Senec. Herc. Oeth. 4. 69.

Sacri penates. Senec. Octauia, 4. 13.

Tenues penates. Seneca Hipp. 2. 25.

Inuisos penates deserit. Ouid. 6. Metam. 128.

Eijcere aliquem à suis dijs penatibus. Cic. pro Quintio, 55.

Inclinatos penates erigere. Stat. 3. Syl. 3. 34.

Exterminare aliquem à suis dijs penatibus. Cic. pro Sestio, 23.

Florebant hilares, inconcussiq; penates. Stat. Syl. 1. 29.

Auersos penates mollire hostia. Horat. 3. Carm. ode 23. 5.

In cõspectu deorũ penatiũ necare hospitẽ. Cic. pro Deiotaro, 9.

Pollutos penates perfudit multo sanguine. Ouid. 2. Metam. 31.

Ponere penates suos aliquo loco. Ouid. 1. Metam. 36.

Viduare penates. 3. Theb. 77.

¶ *Penatiger, pen. corr. Adiectiuũ* (ὁ ἐφεστίους θεοὺς φέρων) Ouid. 15. Metam. 90, *Penatigero Aeneæ.*

Penator] Vide Penus.

Pendeo] *pendes, pependi, pensum, pendere, pen. prod.* (κρεμάω, αἰωρέω, συναιωρέομαι) *Suspensum esse.* Terent. Eunuch. 5. 7. 20,

Tu iam pendebis, qui stultum adolescentulum nobilitas Flagitijs.

Nati pendent circum oscula. Virg. 2. Georg. 105.

Palearia pendent à mento crurum tenus. Virg. 3. Georg. 11.

Pendere ab humero. Cic. 6. Verr. 66.

Ad matrem pendere. Vide Ad præpositionem.

Pendere de. Mart. lib. 13. 100,

Pendentem summa capream de rupe uidebis:
Casuram speres, decipit illa canes.

Capellæ pendent de rupe dumosa. Virg. 1. eclog. 16.

Fistula pendet de collo. Virg. 3. Aeneid. 133.

Pendere ex arbore. Cic. 5. Verr. 54.

In arbore pendere. Cic. 5. Verr. 45.

Poma pendent in arbore. Virg. 1. eclog. 8.

In fluctu summo pendere. Virg. 1. Aen. 22. *De natantib. dicitur.*

Corpus pependit aqua. Ouid. epist. 17. 11.

Pendere per pedes. Plaut. Asina. 7. 35. Plin. lib. 2. cap. 5. 2, *de terra, Eandemq; uniuersi cardine stare pendentem, librantem per quæ pendeat.*

Latere pendere. Cic. in Pisonem, 34.

Pendere, pro Sustentari, uel potius inniti. Ouid.

Pendet & à uestra nostra salute salus.

Salus nostra pendet tua. Silius lib. 3. 23.

Spe exigua extremaq; pendet salus nostra. Cic. pro Flacco, 3.

Casu pendemus ab uno. Lucan. lib. 5. 154.

Pendere ad. Senec. de Tranquillitate uitæ, *Quod necesse est ad sua uota pendentibus, tota uita pendent.*

In sententijs omnium ciuium famam nostram fortunamq; pendere. Cic. in Pisonem, 78.

Vitam omnium ex unius pendere. Cic. pro Marc. 13.

Aliunde pendere, & extrinsecus aut bene, aut malè uiuendi suspensas habere rationes. Cic. Luceio, lib. 5. 13. 2.

Cantilenam totam istam ex hoc pendere, ut quamplurimum lucrificiant. Brutus Cic. lib. 11. 20. 5.

De aliquo pendere. Horat. 1. epist. 1. 21.

Respublica pendet è Bruto. Cic. ad Att. lib. 14. 318. 3.

Tui, & qui ex te pendent. Cic. Domitio, lib. 6. 22. 5.

Pendere ex arbitrio alterius, quod uulgus dicit, Esse subiectum alterius uoluntati. Liu. 5. bel. Maced. 125.

Pendere ex errore imperitæ multitudinis. Cic. 1. Offic. 94.

Pendere ex fortuna. Cic. in Parad. 19.

Terrorem & suspicionem omnem ex improbitate alicuius pendere. Cic. pro Sylla, 49.

Pendere ex laude. Quint. lib. 4. cap. 2.

Digitized by Google

Ex aliena leuitate pendere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 1.

Bellum pendet ex una origine. Ouid. 1. Metam. 38.

Sapientem ex insipientium sermone pendere, quid turpius? Cic. 2. de Fin. 82.

Pendent rationes ex coniecturis: hoc est, ex coniecturis sumuntur & ducuntur. Cic. 4. Acad. 207.

E` scripto pendere. Quint. lib. 7. cap. 4. 5.

Ex quo uerbo tota illa causa pendet. Cic. 2. de Orat. 59.

Ex uerbis ius non pendet, sed uerba seruiunt hominum consilijs & authoritatibus. Cic. pro Cecinna, 38.

Pendere promissis, Est moueri promissis & affici. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 21. 4.

Pendere spe cæca, atq; expectatione obscura. Cic. 2. de lege Agrar. 68.

Pendere spe extrema. Cic. pro Flacco, 3.

Fortuna ducum pendet. Lucan. lib. 2. 9.

Pendere leui momẽto fides dicitur, quæ facilè corruit. Liu. lib. 2.

Pendere, pro Pondus efficere, inquit Budæus. Plin. lib. 18. cap. 7. 17, In trãspadana Italia socio uicenasquinas libras farris, modios pendere. Idem lib. 21. cap. ultimo, Cyathus pendet per se drachmas x. In eadem significatione legitur & Pendo, pendis, per tertiam coniugationem.

Pendere, Nimio desiderio alicuius rei intentũ esse, & cessare ab omni alio opere, idq; unũ solicitè expectare. Ouid. 1. epist. 6,

Narrantis coniux pendet ab ore uiri. Virg. 6. Aen. 31,
Dum consulta petis, nostroq; in limine pendes.

Pendere, Cruciari, Suspensum ac dubium esse. Cic. ad Atticum, lib. 4. 84. 6, Ne diutius pendeas, palmam tulit.

Ex futuris pẽdere, et frui præsentibus, cõtraria. Cic. 1. de Fin. 95.

Pendet animus. Terent. Adelph. 2. 2. 18.

Animis pendere. Cic. 1. Tusc. 152.

Pendere animi, pro Animo, more antiquo. id est, Dubium esse. Cælius Cic. lib. 8. 5. 1, Qua tu cura sis, quod ad pacem prouinciæ, finitimarumq; regionum attinet, nescio: ego quidem uehementer animi pendeo. Cic. Attico, lib. 8. 149. 2, Pendeo animi expectatione Corfiniensi, in qua de salute Reip. decernitur. Ibidem, lib. 11. 220. 1.

Pendere, Cessare. Virg. 4. Aeneid. 18,

—pendent opera interrupta, minæq;
Murorum ingentes. hoc est, Intermittuntur ad tempus: aut, Imperfecta remanent.

Pendere rei inde dicebantur, quòd eorum nomina in programmate, id est, tabella pendula publicè proposita atq; suspensa erant. Sueton. in Domitiano, cap. 9, Reos qui ante quinquennium proximũ apud ærariũ pependissent, uniuersos discrimine liberauit. Idem de Claudio Cæsare, ante eius imperiũ, cap. 9, Vt quũ obligatam ærario fidem liberare non posset, in uacuum lege prædiatoria uænalis pependerit sub edicto Præfectorum. Quibus uerbis Tranquillus significat, Claudij bona prædia, id est, publicè noxia, edicto Præfectorum ærarij diu uænalia pependisse, quũ emptorem nõ inueniret. Ex Budæo.

¶Penderi, forma paßiua reperitur apud Lucretium, lib. 6,

Nec iam relligio diuum, nec numina magni
Pendebantur, &c. id est, non magni æstimabantur.

¶Pendens, pendentis, Participium (κρεμῶν) siue Nomen ex participio. Terent. Phorm. 1. 4. 44,

Tu iam lites audies: ego plectar pendens.

Pendentes alæ. Plin. lib. 10. cap. 38. 1.

Anelli pendentes ex se. Lucret. lib. 6. 183.

Brachia pendentia collo. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 3.

Cælum pendens. Ouid. 7. Metam. 118.

Causæ æternitate pendentes. Cic. in Top. 30.

Fata pendentia. Plin. lib. 29. cap. 1. 20.

Nubila pendentia. Ouid. 1. Metam. 54.

Pueri pendentes circum ubera. Virg. 8. Aeneid. 126.

Scopuli pendentes. Virg. 8. Aeneid. 35.

Pendens uinum, Quod adhuc in ipsa uite pendet, & necdum ex ipsis uuis expressum est. Cato cap. 147. Et cap. 146, Oleum pendens.

¶Pendulus, pen. corr. Adiectiuum (ἐκκρεμὴς) Quod pendet. Ouid. epist. 12,

Lassaret uiduas pendula tela manus.

Collum pendulum zona ledere, Suspendere se. Horat. Carm. ode 27. 12.

Palearia pendula. Ouid. 7. Metam. 24.

Bombyx pendulus, qui ex filis quos texit, pendere uidetur. Martial. lib. 8. 34.

Putator pendulus arbustis. Colum. lib. 10. 23.

Loca pendula. Colum. lib. 2. cap. 28. 2, Tum deinde macriora & pendula loca mense Februario, luna crescẽte, fimo immanda sunt.

Spe pendulus dubiæ horæ. Horat. 1. epist. 19. 23.

¶Pensilis, & pensile, pen. corr. (κρεμαστὸς) Quod suspensum & sublime est: ut, Pensilis hortus, qui supra ædificia factus est: hoc est, in solario, uel in aere sublimis.

Vua pensilis. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 25.

Homo pensilis, Qui suspensus est. Plaut. Pseud. 3. 87.

Pensilis lectus, Pensiles lychni, quòd suspensi sunt, & in aere pendentes: ut ait Valla.

Pensilis urbs, quæ subter cauata est: & Pensilis hortus. Plinius lib. 36. cap. 14. 1.

Pensilia uehicula, pro Lecticis.

Pensiles balineæ. Plin. lib. 26. cap. 3. 51: & lib. 9. cap. 54. 1.

Pensile horreũ, quòd si in altiore domus loco. Col. lib. 12. cap. 50. 3, Esse oportet pensile horreũ quo imponantur fructus.

¶Pensum, pensi (ἄτρακτος) Manipulus lanæ uel lini qui pendet ex colo, & fuso trahitur: unde Trahere pensa, pro eo quod Nere dicimus. Ouid. lib. 2. Fast. 149,

Lumen ad exiguum famulæ data pensa trahebant. Idem epist. 3. 15. Iustinus lib. 1, Pensa inter uirgines partientem.

Ferrata pensa Parcarum. Claud. 1. de raptu Proserp. 11.

Seuera pensa Parcarum. Ouid. ad Liuiam, 47.

Grauibus pensis affixa puella. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 18.

Carpere pensum. Vide Carpo.

Nocturna carpentes pensa puellæ. Virg. 1. Georg. 78.

Inexorabile pensum deficit. Stat. 3. Syl. 3. 35. Pensum Parcarum intelligit.

Ducere pensa. Claud. 1. in Eutrop. 100.

Pensum facere. Plaut. Merc. 7. 56.

Peragunt pensa duræ sorores. Senec. Herc. fur. 3. 4.

Infecta pensa reponunt. Ouid. 4. Metam. 2.

Pollice pensa trahere. Ouid. ad Liuiam, 47. & 2. Fast. 149.

Pensum, aliquando capitur pro filis. Virg. 9. Aeneid. 99, de textrice,

Excußi manibus radij, reuolutaq; pensa.

Mollia pensa deuoluunt fusis. Virg. 4. Georg. 70.

Pensum, est officij cuiusq; perfunctio, inquit Budæus. Cic. lib. 3. de Orat. 65, Nunc ad reliqua progrediar: meq; ad meum munus pensumq; reuocabo. Translatio est ab ancillis, pensa deducenda à matronis capientibus.

Absoluere pensum. Vide Absoluo.

Accurare pensum. Vide Accuro.

Conficere pensum. Vide Conficio.

Exigere pensum. Cic. 5. Verr. 89.

Imperare pensa. Quint. lib. 3. cap. 7. 5.

Pensum peragere. Colum. lib. 3. cap. 10. 6.

¶Pensum, pensi, in alia significatione. Vide Pendo.

Pendo] pendis, pependi, pensum, pendere, pen. corr. (σταθμίζω,

μίζω, ταθμάομαι) Actiuum, significat propriè Ponderare: à Pendeo, quòd quæ ponderantur, ex libra pendent.

Pendere (ποιεῖσθαι, ἡγεῖσθαι) per translationem; pro Considerare, siue æstimare. unde fit Magnipendo, Floccipendo, Paruipendo, Multipendo, Nihilipendo: id est, in magna, parua, nulla æstimatione habeo. Terent. Heaut. 1.1.103.

Tu illum nunquam ostendisti quanti penderes. Cic. Verr. 1, Ego quo nomine appellem, nescio. rem uobis proponam: uos eam suo nominis pondere penditote.

Spectare & pendere. Cic. in Orat. 29.

Pendere res leui coniectura. Cic. pro Roscio Amer. 37.

Magni pendi. Lucret. lib. 6.257.

Pendere, Soluere. Liu. 1. ab Vrbe, 189, Ad equos emendos dena millia æris ex publico data, & quibus equos alerent, uiduæ attributæ, quæ bina millia æris in annos singulos penderet. Salust. Semper illis reges tetrarchæ uectigales erant, populi, nationes stipendia pendere.

Pecuniam alicui quotannis pendere. Cic. de Prou. Cons. 4.

Tributum pendere. Ouid. 8. Metam. 53.

Pendere uectigal. Cic. ad Qu. frat. lib. 1.1.50.

Pendere usuram. Cic. ad Atticum, lib. 12.242.8.

Grates dignas pendere. Stat. 11. Theb. 45. id est, referre gratiá.

Pendere pœnas, Propriè dicitur qui ob delictum pœnas soluit. Virg. 6. Aeneid. 4. Ex eo tractum est (ut ait Festus) quòd ære graui uterentur Romani: eo penso, non numerato, debita soluebant: unde etiam Pensiones dictæ. Cic. 3. de Nat. deor. 117, Illos conseruari melius fuit, quàm pœnas sceleris Varium pendere.

Pœnas pendere pro scelere. Lucret. lib. 5.24.

Pendere pœnas magistro. Plaut. Bacch. 8.21. pro, Vapulare à magistro.

Pendere pœnas tergo. Terent. Heaut. 4.4.6.

Pœnam exilio pendere. Ouid. 10. Metam. 47.

Pœnas pendunt ex fœdere. Ouid. 10. Metam. 119.

Pendere supplicia. Plin. lib. 29. cap. 4.1.

¶Penditur, pen. corr. Impersonale (ταθμίζεται) Plin. lib. 12. cap. 14.12, Iterumq; imperij nostri publicanis penditur.

¶Pensus, Part. (ταθμηθείς) Ponderatus. Ouid. 14. Metam. 54,

— & aduertens pensas examinat herbas.

Neq; enim pharmaca, nisi pôderētur, rectè cōponi possunt.

¶Penso, pensas (ἐπιταθμάομαι) pensare, à pendo uel pendeo, Frequentatiuum, Sæpe ponderare. Liu. 8. bel. Maced. 106. Mulier lingua sua stringerent ferrum, & Centurionem pensantem aurum, occiderent, imperauit.

Pensare amicos factis, Aestimare, & secernere ac ponderare. Liu. 4. bel. Maced. 184.

Pensare singula, Reuoluere, considerare diligenter. Curt. lib. 7.

Pensare aliquid ex alio. Valer. Max. lib. 1.

Trutina pēsantur eādē scriptores Romani. Horat. 2. epist. 1.6.

Pensare uicem, pro Supplere. Plin. lib. 31. cap. 8.5.

Pensare argento, pro Emere, Columella dixit, teste Budæo.

Pensare, pro Redimere. Liuius, Veteribus beneficijs noua pensantes maleficia. Quintil. lib. 2. cap. 124. Verum & rarò euenit, & cætera uitia non pensat. Budæus.

Pensare, pro Compensare. Tacit. lib. 20, Sed neq; hæc cōtinua, & interuentu meliorum pensantur.

Pensare beneficia. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 9.

Pensare crimen una laude. Plin. lib. 9. cap. 25.1.

Damnum numeri pensare. Claud. 1. de raptu Proserp. 26.

Lætitiam mœrore pensare. Plin. lib. 7. cap. 40.3.

Laudem pensat cum crimine. Claud. 4. Paneg. 23.

Pensare maleficia benefactis. Liu. 7. bel. Maced.

Pudorem pensare nece. Ouid. epist. 2.29.

Præmia pensamus palmæ. Stat. 1. Achil. 14.

¶Pensans, Participium (ἐπιταθμώμενος) Sil. lib. 4.31,

— & uertice sacro

Pensanteis aurum Celtas umbone ferebat. id est, ponderantes aurum, uel ad pondus accipientes.

Damna pensans meliore marito. Senec. Oedip. 5.18.

¶Pensandus, Aliud participium (ἐπιταθμητέος) ut, Titulus pensandus meritis. Ouid. 13. Metam. 75.

¶Pensatus, pen. prod. Similiter participium (ἐπιταθμηθείς) ut, Sententia belli diu pensata. Sil. lib. 7.45.

¶Pensationis uerbo utitur excellentissimi uir ingenij Papinianus, in l. 18. commod. in l. 67.6. sed si uno. & §. si duos. de legat. lib. 2. l. 39. solut. matrimon. in P.

¶Pensator, pen. prod. Verbale (ἐπίταθμος) Plin. lib. 33. cap. 3.5, Pensatores, libripendes dicuntur.

¶Pensito, tas, pen. corr. (ἐξετάζομαι, ἐπιταθμῶμαι) pensitare, Aliud Frequentatiuum, Sæpe uel frequenter ac diu ponderare, examinare. Plin. lib. 7. cap. 7.2, Is demum profectò uitam æqua lance pensitabit, qui semper fragilitatis humanæ memor fuerit. Gel. lib. 1, Aut uirtutes pensitabat, aut uitia rimabatur, ut iudicium esse factum ad amussim diceres.

Pensitare, Frequenter & sæpe soluere. Cicer. pro lege Manil. 10, Quo tandem animo esse existimatis aut eos qui uectigalia uobis pensitant, aut eos qui exercent, atq; exigunt? Idem 5. Verr. 141.

Immunia prædia, & Prædia quæ pensitant aliquid, contraria. Cic. 2. de lege Agrar. 6.

¶Pensitatio, ἐπιταθμησις, Verbale. Plin. lib. 19. cap. 6.5, Et tunc properare præteriti temporis pensitatione.

¶Pensitator, pen. prod. pēsitatoris (ἐπιταθμητής) Ponderator. Gell. lib. 17. cap. 1. Verborum pensitatores subtilissimi.

¶Pensiculo, pensiculas, pen. corr. (ἐπιξετάζομαι) pensiculare, Idem quod Pensitare. Gellius, Pensicula utrunq; moderatè, reperies suo quodq; in loco sonare aptissimè. Alij legunt pensiculatè modulateq; reperies, &c.

¶Pensiculatè, Aduerb. hoc est, cum pondere, iustoq; examine. Gell. lib. 1. cap. 3. Neque ea, quæ à Theophrasto pensiculatè atq; enucleatè scripta, &c.

¶Pensiculator, oris, qui dicta factáue quadam quasi trutina examinat.

Pensitatus, pen. prod. (ἐπιταθμηθείς) Participium, siue Nomē ex participio: ut, Res pensitata. Plin. epist. 8.d.

¶Pensio, pēsionis, f.g. (ἀπότισμα) Id quod pro aliqua re soluitur: id est, quod datur pro rei alicuius usu, aut agri, aut domus. Cic. pro Rosc. Comœdo, 29, Cur tam serò? cur quum altera pensio soluenda esset, non tum, cū prima? Idē 2. Philip.

Soluta ante diem pensio. Cic. Att. lib. 16.332.2. (108.

¶Pensiuncula, pen. corr. Diminutiuū (ἀποτισμάτιον) Colum. lib. 10. in Præfat. Fœnoris tui Syluine, quod stipulanti spoponderam tibi, reliquam pensiunculam percipe.

¶Pensura, pensuræ, Idem quod pēsio. Varr. de ling. Lat. lib. 4. Per trutinam solui solitam, uestigium etiam nunc manet in æde Saturni, quòd ea etiam nunc propter pensuram, trutinam habet positam.

¶Pensum, pensi, (ἐπιμέλεια) Quasi dicat cogitatum, siue meditatum. Plaut. Truc. 16.51.

Nec mihi adest ad illū pensi. id est, Nihil curo, Floccifacio.

Pensi esse, uel habere. Liu. lib. 4. Decad. 4, Sed illis nec quod dicerent, nec quid facerent, quicquā pensi fuisse. Salust. in Catil. Neq; id quibus modis assequeretur, dum sibi regnum pararet, unquam pensi habebat. Quintilianus, Nihil pensi habere uideas quosdam. Gellius lib. 13. cap. 12, Ratum tamē, pensumq; nihil haberet, nisi quod iustum sanctumq; esse in Romanis antiquitatibus legisset. Nihil pensi habere, est floccifacere, inquit Budæus.

¶Pensior, & hoc pẽsius (ἐπιμελέστερος) Plaut. Stich. 3. 61,
— age tu altera utra sit conditio pensior,
Virginem, an uiduam habere? Gell. lib. 12. cap. 5, Ut nihil quicquã esset charius, pensiusq; nobis, quàm nosmetipsi. id est, æstimatius & preciosius. nam quæ maximi facimus, sæpe nobis pensa sunt.

Penè] Aduerb. (παρολίγον) Id est, ferè. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 24, Ille milli secũdum te & liberos nostros ita est, ut sit penè par.

Penè amicus aliquis. Cic. Lentulo, lib. 1. 4. 2. (36.

Penè par oratori poeta multis ornãdi generibus. Cic. 1. de Ora.

Penè sum factus ille. Cic. Cælio, lib. 2. 8. 5.

Penè simul tecum rapta solatia. Virg. 9. eclog. 3.

Penè dicam. Cic. pro Rosc. Comœdo, 9, Si qua enim sunt priuata iudicia summæ existimationis, & penè dicam capitis.

¶Penissumè, παρολιγότατα, Superlatiuũ formauit Plautus in Aulul. 14. 8,
— me intus gallus gallinaceus,
Qui erat anui peculiaris, perdidit penissumè. id est, penè nihil defuit quin me perderet. Sunt qui superlatiuum esse uelint à Penitus. A' Penè deduci uult Priscianus lib. 15.

Penelope] pen. corr. (πηνελόπη) Filia Icarij, & uxor Vlyssis: cui ad bellum Troianum profecto, fidem & pudicitiam seruauit, licet à multis procis solicitaretur, quos lanificio frustrari solebat. Nam his semper se consensuram, absoluta tela, pollicebatur. Sed ut eos longius frustraretur, noctu retexebat, quod interdu texuisset. Dicta ab auibus quæ penelopes dicuntur, cuius nominatiuus singularis est Penelops, quũ prius Arnea uocaretur, quasi abiecta, repudiataq;. Etenim in mare proiectam ab Icario Periboæaq; parentibus, ferunt educatam à penelopibus. Dicitur & Penelopea, Penelopeæ, pen. prod. habet testimonium in Priapeijs.

Difficilis procis Penelope. Horat. 3. Carm. ode 10. 3.

Penelopes telam retexere. Est inanem operam sumere, & rursum destruere quod effeceris. Vsurpat hoc adagium Cicero 4. Acad. 168, Quid quòd eadem illa ars, quasi Penelope retexens tollit ad extremum superiora, utrum ea uestra, an nostra culpa est? Sentit de dialectica, quæ iisdem illis rationibus quibus confirmauit aliquid, rursum soluit ac destruit, ut nihil iam actum uideatur. Ex Erasmo.

¶Penelopeus, Adiectiuum (πηνελόπειος) ut, Fides Penelopea. Ouid. 5. Trist. eleg. 15. 8.

Penelopes] πηνελόπαι, Aues, de quibus Plinius libro 37. cap. 2. 23, Et Cratim amnem in Oceanum effluentem è lacu, in quo aues quas meleagridas et penelopas uocat, uiuere.

Penes] παρά, Præpositio, accusatiuo casui seruiens, quæ à Penitus trahitur, significatq; personam & dominium ac potestatem, ut ait Festus. Vlpianus in l. penes. ff. de uerborum & rerum signific. Penes te, amplius est quàm Apud te. nam Apud te est, quod qualiter qualiter à te teneatur: Penes te est, quod quodammodo à te possidetur. Ouid. lib. 1. Fast. 24,
Me penes est unum uasti custodia mundi. id est, in potestate uel dominio meo.

Imperium ac Pretorium nomen penes aliquem esse. Cicer. 7. Verrina, 32.

Omne iudicium & potestatem agrorum penes aliquem esse. Cic. 2. de lege Agrar. 57.

Eloquentia exornat eos penes quos est. Cic. in Orat. 79.

Penes Censorem iudicium Senatus de dignitate, maiores esse uoluerunt. Cic. pro Domo sua, 100.

Consistunt omnia penes unum. Author ad Heren. lib. 4. 145.

Penes authores sit fides: & in laudem, & in uituperationem simul accipitur, quasi laus ueritatis, aut uituperatio falsitatis penes authorem sit, ad quem spectat fidem rei, cuius author est, facere. ad me certè ista uel laus, uel uituperatio non spectat, qui hoc non affirmo, sed ad alterum authorem relego. Hæc Valla lib. 6. Salustius, Cæterum fides eius rei penes authores erit. Plin. lib. 17. cap. 12. 5.

Penes quos laus adhuc fuit. Cic. de claris Orat. 139.

Penes te culpa est. Terent. Hecyr. 4. 1. 21.

Penes te est uirtus. Plaut. Amph. 8. 19.

Penes te potestas, uel principatus. Cic. Marcello, lib. 4. 7. 9.
Idem ad Atticum, lib. 13. 276. 4.

Te penes arbitrium nostræ uitæq; necisq;. Ouid. epist. 24. 6.

Penes, aliquando pro Apud ponitur. Terent. Adelph. 3. 3. 34,
Quid? isthæc iam penes uos psaltria est?
S. Est iam intus. Cic. 5. Verr. 146, Quum omnis frumenti copia decumarum nomine penes istum esset redacta.

Penes iniuriam. Tacit. lib. 4, Puresq; eius rei causas adferebat, potissimam penes iniuriam uirorum fœminarumq;.

Exercitatus penes scenam. Author ad Heren. lib. 4. 155.

Penestia] Regio est Illyrici. Liu. lib. 3. quintæ Decadis, Tertio, inquit, die ad Veana Penestianæ terræ, ea maxima urbs est.

Penetro] penetras, pen. corr. (πείρω, πείρω, πορθέω) penetrare, Quasi penitus intrare. Cic. 1. Tusc. 68, Quasi permanet incorruptus, suiq; similis, necesse est ita feratur, ut penetret & diuidat omne cælum hoc, in quo nubes, imbres, uentiq; coguntur.

Penetrare Atlantem, Montem Atlantem superare, & prætergredi. Plin. lib. 5. cap. 1. 11.

Penetrare in aliquem locum. Quint. lib. 3. cap. 7. 15.

Penetrare in cælum. Cic. 4. Acad. 219.

In extremos Indos penetrare. Catul. ad Furium. epig. 11. 2.

In maria penetrare. Plin. lib. 9. cap. 6. Vide Orca.

In portum penetrare. Cic. 7. Verr. 76.

In quædam templa penetrare. Cic. in Som. Scip. 26.

Ad urbem penetrare. Ouid. 15. Metam. 3.

Ad urbes sedesq; aliquorũ penetrare. Cic. de Prouin. Consf. 25.

Penetrare in urbem. Liu. 2. ab Vrbe, 231.

Penetrare per cælum. Cic. de Vniuers. 43.

Penetrare sub terras. Cic. 6. Verr. 96.

Penetrare se, antiquè, pro Inferre sese. Gell. lib. 5. cap. 14, Specum quandam nactus remotam latebrosamq;, in eam me penetro & recondo. Plaut. Trinum. 6. 14.

Penetrare se in fugam, Fugere. Plaut. Amph. 4. 96.

Penetrare pedem aliquò. Plaut. Menæch, 9. 43.

Penetrare ad. Plin. lib. 13. cap. 3. 4, Quando id primum ad Romanos penetrauerit, non facilè dixerim.

Vox penetrat ad aures. Ouid. 12. Metam. 9.

Ad sensum opinionemq; alicuius penetrare. Cic. in Partit. 68.

Penetrare in animos. Cic. de claris Orat. 74.

Contagia morbi penetrant in animum. Lucret. lib. 3. 96.

Tremor penetrat in artus. Ouid. 10. Metam. 84.

Nidor penetrat in artus. Lucret. lib. 3. 137.

Pauor penetrans in præcordia. Silius lib. 16. 103.

Penetrare, ad personam relatum. Tacit. lib. 3, Nihil tamen Tiberium magis penetrauit.

Penetrare uitam, famamq; alicuius. Tacit. lib. 20.

¶Penetratus, pen. prod. Participium (πεπορθημένος) ut,
Limina penetrata mortis. Stat. 4 Sylu. 6. 21.

¶Penetrabilis, & hoc penetrabile, penult. corr. (πόρευτος) Quod facilè penetrat: & interdum quod facilè penetrari potest Mart. lib. 4. 19,
Ne madidos intret penetrabile frigus in artus. Virgil. 1. Georg. 19,
— aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Caput haud penetrabile Nili. Stat. 3. Sylu. 5. 5.

Corpus

Corpus nullo penetrabile telo. Ouid. 12. Metam. 34.
Fulmen penetrabile. Ouid. 13. Metam. 182.
Pectus nulli penetrabile ferro. Stat. 2. Theb. 131.
Telum penetrabile. Ouid. 5. Metam. 14.
¶ Penetrale, penetralis, pen. prod. neut. gen. (μυχὸς) significat omnem partem interiorem domus uel templi, licet sit intecta, ut ait Seruius: seu omne quod in intimis partibus est, ut uult Valla. Virg. 6. Aeneid. 15,

Te quoq; magna manent, regnis penetralia nostris. Martial. lib. 10. 51,

Nec Capitolini summum penetrale tonantis.

Regum penetralia. Virg. 2. Aeneid. 97.
Alta penetralia. Virg. 7. Aeneid. 12.
Arcana tecti penetralia. Stat. 5. Theb. 63.
Faustis sub penetralib. nutrita indoles. Hor. 4. Carm. ode 4. 6.
Patrium penetrale in sedes nouas transferre. Ouid. 15. Met. 7.
Profundum penetrale. Claud. 2. Paneg. 90.
Contaminare penetralia. Liu. lib. 5. Decad. 5.
¶ Penetralis, & hoc penetrale. pen. prod. (ἐμμυχος, ἐνδόμυχος) Adiectiuũ legitur apud Virg. 2. Aeneid. 61. pro Interno & interiore: Aeternũq; adytis effert penetralibus ignẽ.
Dij penetrales. Cic. 2. de Nat. deor. 98.
Abditi ac penetrales foci. Cic. de Arusp. resp. 53.
Focos penetrales deserere. Catul. ad Mallium, epig. 63. 21.
Frigus penetrale. Lucret. lib. 1. 103.
Penetralis Germania. Tacit. lib. 2, Ille fas patriæ, libertatem auitam, penetralis Germaniæ deos, &c. Cheruseorum regionem uidetur appellare penetrale Germaniæ, quòd sit penitior atq; interior, aut potius templum Cheruseorum.
Penetrale sacrificium, inquit Festus, quod in interiore parte sacrarij conficitur.
Sedes penetralis. Virg. 4. Aeneid. 101.
Tecta penetralia. Virg. 1. Georg. 76.
Templa penetralia cæli. Lucret. lib. 1. 218.
Abditum & penetrale. Vide Abditum in Abdo.
¶ Penetralior, Comparatiuum. Lucret. lib. 2. 77,

Quare fulmineus multo penetralior ignis, &c. Sic restituit Lambinus.

Peneus] pen. prod. (πηνειὸς) fluuius Thessaliæ, de quo Plinius lib. 4. cap. 8. sic scribit, Et ante cũctos claritate Peneus, ortus iuxta Gomphos: interq; Ossam & Olympum nemorosa conualle defluens, D. stadijs, dimidio eius spacio nauigabilis. In eo cursu Tempe uocantur, V. M. pass. longitudine, et fermè sesquiiugeri latitudine, ultra uisum hominis attollentibus se dextra leuaq; leniter conuexis iugis. Intus sua luce uiridante allabitur Peneus, uiridis calculo, amœnus circa ripas gramine, canorus auium concentu. Ouid. 1. Metam. 115.
Senex Peneus. Ouid. 2. Metam. 49.
Stagnant Peneus. Claud. 2. de raptu Proserp. 34.
¶ Peneius, Adiectiuum (πηνήϊος) ut,
Stagna Peneia. Stat. 4. Theb. 29.
Arua Peneia. Ouid. 12. Metam. 42.
Daphne Peneia. Ouid. 1. Metam. 91.
Laurus Peneia. Valer. 1. Argon. 79.
Penia] Paupertatis dea, de qua hanc Plato refert fabulam in Symposio, qua nouam rationem affert, cur Veneri semper hæreat cupido. Scribit autem Plato, nata Venere Iouem natalia dijs præbuisse, atq; in eo conuiuio cùm cæteros deos, tũ Porum Metidis filium interfuisse. Illam autem largius æquo potum nectareq; ebriũ, in Iouis hortos introiuisse, ibiq; obdormiuisse: Peniam uerò, quæ ad illud conuiuium mendicandi gratia uenerat, insidias Poro egestate coactam struxisse, et propter illum cubuisse, ut ab eo (si modò id consequi posset) grauida facta filium pareret. Illam igitur à Poro cõpressam esse, atq; ex eo concubitu grauidam factam, Cupidinem peperisse: inde euenisse, ut Cupido Venerem potius, quàm matrẽ, sequatur. Monuit Lambinus.
Penicillus] penicilli, & Peniculus, peniculi, siue penicillum & peniculum (κόρηιον) Quamuis diminutiua sunt à Penis, significant tamen ea quibus calceamenta, uasaq; terguntur, ut ait Festus: & fiebant olim ex pene, id est, ex cauda animalium. Cicero Pæto, lib. 9. 22. 6, Caudam antiqui penem uocabant, ex quo est propter similitudinem penicillus. Terent. Eunuch. 4. 7. 7.

Quid igitur, peniculóne pugnare, qui istuc huc portes, cogitas?

Penicillus, & peniculus, quod etiam neutrum fecit Quintilianus: illud instrumentum appellamus, quo pictores pingunt: quòd caudarum extremitatibus fiat. Plin. lib. 35. cap. 10. 16, Arreptoq; peniculo, lineã ex colore duxit summæ tenuitatis, per tabulam. Quintilianus lib. 2. cap. 21. 15, Neq; enim scientia desiderat instrumẽtum, quæ potest esse consummata, etiã si nihil faciat, sed ille opifex, ut cælator cælum, & pictor penicilla. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 16. 4, Quam pingam coloribus tuis penicillo meo. Hic per translationem.
Peniculum, siue Penicillum tectorium. Plaut. Milit. 3. 18. Plin. lib. 28. cap. 17. 6.
Peniculum, siue penicillum, Quo uulnera stipantur: uel ideo ne claudantur, uel ut aperiantur magis, ut sunt penicilli ex linteolis concerptis ex medulla sambuci, & ex spongia. Plin. Tum peniculo uulnus apertum. Celsus, Deinde exigua penicilla interponenda.
Penicillus etiam dicitur spongiæ genus mollissimum, quo fiunt penicilli.
¶ Peniculamentum, peniculamenti (κέρκωμα) Pars uestis quæ terram attingit, authore Nonio. Ennius lib. 11. Annalium,

Pendent peniculamenta imum ad quemq; pedum. Lucilius lib. 19, Peniculamentum uerè reprehendere noli.

Peninsula] peninsulæ, pen. cor. (χερρόνησος) dicta est quasi penè insula, undiq; ferè aquis clausa, & breui tantùm angustia, quæ dicitur isthmos, continenti adnectitur. Nam insula dicitur terra, quæ undiq; aquis clauditur, propriè autẽ mari. Liu. 1. bel. Maced. 158, Et oppidum Celetrum est aggressus in peninsula situm. Idem 5. bel. Pun. 52. (29. 1.

Peninsularũ Sirmio, insularumq; Ocellæ. Catul. epist.

Penis] huius penis (πέρκος) Cauda dicitur, à pendendo.
Penis, Virile membrum. Cic. Pæto, lib. 9. 22. 6, Caudam antiqui penem uocabant, ex quo est propter similitudinem penicillus. At hodie penis est in obscœnis. At uerò Piso ille frugi in annalib. suis queritur, adolescentes penis deditos esse. Quod tu in epistola appellas suo nomine, ille rectius penem. Et est masculini generis, sicut panis, funis, & similia. Næuius, apud Festum, Peni pinxit bubulo.
¶ Penitus, pen. prod. Adiectiuum (κερκωτὸς) Quod est ex pene, hoc est cauda. Vnde Penita offa, id est, Offa porcina cum cauda in cœnis puris, inquit Festus. Plaut. Mil. 10. 164.
Penitùs] pen. corr. (ἔσωθεν) propriè Intrinsecus significat. Vnde Penitior dicitur Interior, et Penitissimus Intimus. Plautus Asin. 3. 28, Age quæso hercle usq; ex penitis faucibus. Idem Persa, 15. 56, Abductum ex Arabia penitissima.
¶ Penitùs, pen. corr. (ἔνδον, ἐνδοτέρω) Aduerbium locale, Quasi penè intus, id est ualde internè, seu intrinsecus, uel intima parte & secreta: ut quum dico, Penitùs me noscis: hoc est, intus & in cute. Virg. 3. Aeneid. 7,

— & causas penitùs tentare latẽtes. Cic. 1. de Legib. 24. Sed penitùs ex intima philosophia hauriendam iuris disciplinam putas?

Abditum penitùs. Vide Abdo.

Abditum

Digitized by Google

Abditum penitùs aurum & argentum effodere. Cic. 2. Offi. 17.
Bene penitùs in alicuius familiaritatē se dedere. Ci. 4. Ver. 122.
Penitùs cognoscere, Perfectè & usq; ad interiora. Cic. 1. de Orat. 9, Omnes animorū motus quos hominum generi natura tribuit, penitùs pernoscendi.
Comprehendere penitùs animo omnes uirtutes. Cicero pro Cornelio Balbo, 1.
Conuellere penitùs iudicio aliquo Rempub. Cicero de claris Oratoribus, 50.
Demittere se penitùs in aliquam causam. Cic. Attic. lib. 7. 131. 3.
Exterrita penitùs tellus. Virg. 3. Aeneid. 135.
Inclusum penitùs in uenis atq; uisceribus Reip. periculum. Cic. 1. in Catil. 23.
Insedit penitùs hæc opinio. Cic. Luceio, lib. 5. 13. 3.
Penitùs insitus, & abstrusus. Cic. pro Cluentio, 2. Idem 2. de lege Agrar. 54.
Insitum penitùs odium. Cic. 2. de lege Agrar. 28.
Intrare penitùs in familiaritatem alicuius. Cicer. Quint. frat. libro 1. 1. 21.
Mandare penitùs animo & menti aliquid. Cic. 1. in Catil. 19.
Noscere penitùs aliquem. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 3.
Notus penitùs. Horat. 1. epist. 19. 17.
Penitùs perspectæ planeq; cognitæ res. Cic. 1. de Orat. 54.
¶Penitùs (πάντη, πάντως, παντελῶς) Aliquando pro aduerbio qualitatis ponitur, Prorsus, uel ualde, aut omnino. Virg. 1. eclog. 14, Et penitus toto diuisos orbe Britannos: id est, omnino, inquit Seruius. Cic. 5. de Fin. 16, Et honestum ipsum quasi uirtutis lumē extinxeris, & uirtutē penitùs euerteris.
Abrasa penitùs supercilia. Cic. pro Rosc. Comœdo, 11.
Diffidere penitùs Reipublicæ rationes à te collectæ uetabant. Cic. Luceio, lib. 5. 13. 6.
Perdere penitùs seipsum. Cic. 1. de Fin. 76.
Tollere penitùs aliquid. Cic. 1. de Nat. deor. 163.
Penitùs prorsum latet hæc natura. Lucret. lib. 3. 55.
Penitùs, quasi dicas Remotè, aut longè. Virg. 1. Aeneid. 104,
— ater quos æquore turbo
Dispulerat, penitusq; alias aduexerat oras. Seruius, Penitùs, Longè à regina remotos.
Penna] huius pennæ (πτερὸν, πτίλον, πτερόν) Auium est. Cicer. 2. de Nat. deor. 195, E quibus pullos quum excluserint, ita tuentur, ut & pennis foueant ne frigore lædantur. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Pennæ & plumæ. Colum. lib. 8. cap. 2. 6.
Penna est quod plumis uestitur. Seneca epist. 42, Dixi te pennam tenere: mentitus sum, plumam tantum tenebas.
Celer penna anser. Ouid. 8. Metam. 138.
Iactatus pennarum. Ouid. 6. Metam. 141. de Borea.
Caules pennarum. Vide Caulis.
Albæ pennæ. Lucret. lib. 2. 165.
Croceæ pennæ Iridis. Virg. 4. Aeneid. 140.
Deficiens penna. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 15.
Fugiens penna. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.
Infirmæ pennæ. Ouid. 12. Metam. 114.
Leues pennæ. Ouid. 2. Metam. 117.
Mobilis penna. Ouid. 2. de Arte, 129.
Niueæ pennæ. Ouid. 2. Metam. 108.
Cycnineæ pennæ. Virg. 10. Aeneid. 38.
Præceps penna. Iuuen. Satyr. 4. 15.
Punicea penna. Virg. 3. Georg. 75.
Ablata pennis Harpyia. Virg. 3. Aeneid. 52.
Appellere corpus pennis aliquò. Lucret. lib. 6. 151.
Nisus inanis pennarum claudicat. Lucret. lib. 6. 168.
Coruscant pennis apes. Virg. 4. Georg. 15.
Præpetibus pennis ausus se credere cælo, Virg. 6. Aeneid. 3.
Defertur pennis ales. Lucret. lib. 6. 165.
Plausum ingentem dat pennis columba. Virg. 5. Aeneid. 43.
Excutere pennas. Ouid. 6. Metam. 141.
Iactare pennas. Ouid. 2. Metam. 168.
Labi pennis. Virg. 4. Aeneid. 45.
Pandunt pennas Halcyones. Virg. 1. Georg. 80.
Percutere pennas in aere. Ouid. 1. Metam. 94.
Plaudere pennis. Ouid. 8. Metam. 48.
Quatere pennas in aere. Ouid. 4. Metam. 156.
Secat pennis geminis aera auis. Cic. in Arato, 5.
Leuis penna secat alta cæli. Seneca Oedip. 4. 20.
Madidas pennas siccat Auster. Iuuen. Satyr. 5. 11.
Tendere iter pennis. Virg. 6. Aeneid. 48.
Pennæ renascuntur, metaphoricōs, quū quis authoritatem recuperat pristinam. Cic. ad Atticum, lib. 4. 71. 9.
Decisis pennis humilem dimittere aliquē. Horat. 2. epist. 2. 50.
Maiores pennas nido extēdere. Horat. 1. epist. 21. 5. Se amplius efferre, quàm fortunæ nostræ ferant. At Erasmus sic: Rem fortunamq;, quam mediocrem aut tenuem à maioribus acceperis, auctionem reddere.
Sparsis fertur uictoria pennis. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 9.
Celeres quatit pennas fortuna. Horat. 3. Carm. ode 29. 11.
Dubijs pennis uolat uictoria. Ouid. 8. Metam. 3.
Penna non solùm est auium. Apud Plinium lib. 11. cap. 28, titulus est De pennis insectorum. In quo capite pennas etiam scarabeorum uocat.
¶Penniculum, li, lo, Pinna illa quæ in fastigio ædificiorum sita, facili motu, uentorum indicat flatum. Plinius Petasum uocat.
¶Pennula, pennulæ, pen. corr. Diminutiuum (πτερύδιον) Cic. 2. de Nat. deor. 195, Quum autē pulli pennulis uti possunt, tum uolatus eorum matres prosequuntur.
¶Pennatus, pen. prod. Adiectiuum (πτερωτὸς) Quod pennas habet. Plin. lib. 10. cap. 52. 1, Pennatorum autem infœcunda sunt, quæ aduncos habent ungues.
Amores pennati. Claud. 2. Paneg. 73.
Colores pennata. Claud. de nuptijs Honorij, 41.
Serpentes pennati. Ouid. 6. Metam. 70.
Pennatum telum, Pennis munitum ut leuius fiat, & aerem facilius penetret, quemadmodum in telis & sagittis uidemus. Plin. lib. 34. cap. 14. 1.
Pennatus equus. Plin. lib. 8. cap. 21. 1, Lyncas & sphyngas Aethiopia generat, multaq; alia monstro similia: pennatos equos, & cornibus armatos, quos pegasos uocant.
¶Pennifer, penult. corr. Adiectiuum, Ferens pennas. Catullus.
¶Penniger, pen. corr. Adiectiuum (πτεροφόρος) Gerens pennas. Cicer. de Vniuers. 44, Erant autem animantium genera quatuor, quorum unum diuinum atq; cæleste, alterum pennigerum & aerium, tertium terrestre, quartum diuinæ animationis, &c.
Sagittæ pennigeræ. Silius lib. 8. 74.
¶Pennipotens, pen. corr. Adiectiuum (πτεροδύναμος) Lucret. lib. 2. 176,
— & nostro de corpore sæpe ferarum
Augescunt uires, & corpora pennipotentum.
¶Pennipes, pen. corr. Aliud Adiect. (πτερόπους) ut, Perseus pennipes. Catul. in Camerium, epig. 51. 6. Vide Perseus.
Pensiculator, Pensiculo] Vide Pendo, Pendis.
Pensilis] Vide Pendeo.
Pensio, Pensitator, Pensito, Penso] Vide Pendo.
Pensum, & Pensus] Vide Pendeo, & Pendo.
Pentacosiomedimni] fuerunt primi ordinis censiti apud Athenienses, quasi quingentis medimnis censi. Bud. lib. 5. de Asse. Aristoteles in 2. Politic. author est, Solonem Atheniensem quatuor census Athenis instituisse: quorum primus fuit

Digitized by Google

eorum, qui Pentacosiomedimni dicti sunt, id est, quingentis medimnis censi. Secundus eorum fuit, qui Zeugitæ dicebantur, ab equis bobus iugalibus. Tertius Hippas, *ab equis. Quartus* Theti *us dicitur, qui eorũ erat, qui* Thetes, *id est opifices erant, hoc est, operas suas locantes. Primum, secundum & tertium, ad magistratus & honores admitti uoluit, eosq; diuitum & nobilium appellatione censeri.*

Pentactiles] *Pisces sunt ex genere concharum, apud Plin. lib.32.cap.ult.*

Pentadoron] *pen. prod.* (πεντάδωρον) *Laterum è terra macerata fictorum genus. Plin. lib.35.cap.14.3, Tertiũ pentadoron: Græci enim antiqui doron palmum uocabant, & ideo dora munera, quia manu darentur. Ergo à quatuor & quinq; palmis, prout sunt, nominantur. Eadem est latitudo. Minore in priuatis operibus, maiore in publicis utuntur in Græcia. Vitruuius lib.2.*

Pentagonum] *figura est æquilatera & æquiangula, composita ex quinque lateribus siue angulis. Euclid. 4. Elem. Theor.11, In dato circulo, pentagonum æquilaterum & æquiangulum inscribere.*

Pentapetes] *Herba eadem quæ Pentaphyllon. Vide infrà in* Pentaphyllon.

Pentaphyllon] πεντάφυλλον, *herba quinq; folia habens, à Latinis Quinquefolium appellata, multiplex quidem: nam & fragi folia quina sunt, & alterius cuiusdam herbæ passim crescentis: de qua copiosè Plinius lib.25.cap.9.7.*

Pentapolis] *pen. corr.* (πεντάπολις) *Regio inter Palæstinã & Arabiam, à quinq; ciuitatibus sic appellata, ubi Sodoma & Gomorrha oppida.*

Pentaprotias] πενταπρωτίας, *quinq; primorum munus: quos alibi sacræ Constitutiones, quinq; Summates uocant. Spiegel. putat uocari quintũuiros, in l. de cubiculis nostris. De priuileg. eor. qui in sacr. palat. militant. lib.12.C.*

Pentarchus] πένταρχος, *qui quinq; uiris præest.*

Pentastichæ] πεντάστιχοι, *Porticus dicuntur, à quinq; columnarum ordinibus.*

Pentateuchon] πεντάτευχον, *Volumen quinq; librorum. Sunt qui declinent Pentateuchus, pentateuchi. Pentateuchus Moysi.*

Pentathlum] *Antiqui quinquartium dixerunt: id autem genus exercitationis ex his quinq; artibus constat, iactu disci, cursu, saltu, iaculatione, luctatione. Paulus.*

¶ *Pentathlus, pentathli* (πένταθλον) *Pentathli dicuntur, qui in ludo quinq; artes gymnasticas exercent, uidelicet discum, cursum, saltum, palæstram, & iaculationem. A' Latinis quinquertiones appellantur, à quinq; artibus. Plin. de Myrone, lib.34.cap.8.10, Hic fecit Delphicos pentathlos.*

Pentecontarchus] πεντηκοντάρχος, *qui præest quinquaginta militibus, quorũ munus Pentecontarchia appellatur.*

Pentectena] *apud Antiphanem. Pollux lib. 7.cap.13, dicit tunicellas, esse iuxta oram purpura ornatas, radijs quinque intexta.* (cap.29.

Pentedactylos] *Mons in Troglodytico sinu. Plin. lib.6.*

Pentecoste] *es* (πεντηκοστή) *dies quinquagesimus à festo Paschæ, est etiam tributi genus, quod Latinè Quinquagesimam possumus appellare.*

Penthemimeris] *huius penthemimeris, penultima correpta, fœm. gener.* (πενθημιμερής) *Latinè semiquinaria, Cæsura est in uersibus, quoties post octo tempora, syllaba relinquitur, partem orationis terminans: ut,*

Omnia uincit amor, et nos cedamus amori. πέντε, *quinq;* ἥμισυ, *semis: &* μέρος, *diuisio uel pars.*

Penthesilea] *pen. prod.* (πενθεσίλεια) *Amazonum regina, quæ, teste Iustino lib.2. Otteræ, siue (ut alij) Orithyiæ successit in regno: eiusq; Troiano bello inter fortißimos uiros, quum auxilium aduersus Græcos ferret, magna uirtutis documenta extitêre. Hæc, ut ait Seruius, dicta est fu ens, quia sororem suam in uenatione confixit, simulans se ceruam ferire. Virg.1. Aeneid.99.*

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens, &c.

Mæotis Penthesilea. Propert. lib.3. eleg.11.3.

Pentheus] *Dißyllabum* (πενθεύς) *teste Ouidio in Metam. filius Echionis, ex Agaue coniuge filia Cadmi: qui quum Liberi patris sacra aspernaretur, ira numinis, à matre, & sorore in furorem uersis, laceratus est. Pentheos fabulam uide apud Ouid.3. Metam. ad finem.*

Tecta Penthei disiecta. Horat.2. Carm. ode 19.3.

Demens Pentheus. Virg.4. Aeneid.94.

¶ *Pentheus, Adiectiuum* (πενθεῖος) *ut, Ritu Pentheo laniant corpora. Claud.2. Paneg.49. Statius lib.2. Theb.115,*

Pentheumq; trahens nondum te Phœdimus æquo
Bacche genus.

Penthylus] *Filius Demonoi, qui è Papho naues duodecim in auxilium Xerxis eduxit, quas oborta tempestate amisit. Ipse uerò captus multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. Author Herodotus lib.7.*

Pentiremis] *huius pentiremis, pen. prod.* (πεντήρης) *nauis quinq; remos in quolibet ordine habens, siue banca, quæ appellant. Hircius siue Oppius de bello Alexandrino, lib. 4. 198, Capit ex eo prælio pentiremem unam, triremes duas, &c. Latini quinq; remem uocant.*

Pentorobon] πεντόροβον, *herba insignis, quæ notiore nomine pæonia appellatur. Dictum Pentorobon ab eo, quòd inter cætera, quinq; aut sex grana habeat, erui semen non magnitudine tantum, uerumetiam colore referentia. Vide Plin. lib.25.cap.4.*

Penula] *penulæ, pen. corr.* (φαινόλη, μανδύη) *Vestis quæ nebuloso seu pluuioso tempore supra tunicam assumitur loco pallij, ad arcendas à corpore pluuias. Quint. lib.6. cap. 3.46, Galba penulam roganti respondit, Si non pluit, non est opus tibi: si pluit, ipse utar. Iuuenalis Satyr.5.8. Vlpianus in l. uestis. ff. de auro & argento legatis: inter communia uestimenta, quibus uir & mulier promiscuè utuntur, penulas annumerat. Lampridius scribit, Alexandrum constituisse ut senes penulis intra urbem frigoris causa uterentur: quum id uestimentum, itinerarium, aut pluuiæ fuisset. Quòd autem uiatoria fuerit penula, Tullius ad Atticum, lib. 12. 288. 3, probat: Sed ego, inquiens, ita egi, ut nõ scinderem penulam. Prouerbij uice usurpauit Tullius, ut loquimur, Non sustinuit ut scinderem mantellum quò apud me remaneret. Et paulo post, Horum ego uix attigi penulam, & tamen remanserũt. Idem pro Milone, 40, Quid minus promptum ad pugnam, quum penula irretitus, rheda impeditus, uxore penè constrictus esset? Hæc Baysius.*

Reiecta penula desilire de aliquo loco. Cic. pro Milone, 21.

Mulionia penula. Cic. pro Sestio, 70.

Erat & penula scortea. scorta enim ueteres pelles nominabant. Martialis lib.14.135,

Ingrediare uiam cælo licet usq; sereno,
Ad subitas nusquam scortea desit aquas. Penula scortea utuntur pegasarij cursores, qui à Gallia Lugdunensi, quinto, aut sexto demum die Romam aduolant, subinde per stationes mutatis equis. Baysius.

Penula gausapina erat crebra, & uillosa, qua hyberno tempore & frigido uterentur. Mart. lib.14.150,

Is mihi candor inest, uillorum gratia tanta,
Vt me uel media sumere messe uelis. Quidã his uersiculis putauerunt

Digitized by Google

putauerunt penulam gausapinã inter theristra, id est æstiua uestimenta annumerari. Verùm, ni fallor, falluntur. Sensus enim Martialis est, Penulæ dicit talem inesse candorem, tantam inesse uillorum gratiam, ut etiam si hyberno usui sit ascripta, tamen quis penulæ specie captus, eam uel media sumere messe uelit. Bayfius.

Penula utebantur & oratores. Tacitus in Oratorum dialogo, *Quantum humilitatis putamus eloquentiæ attulisse penulas istas, quib. astricti, et uelut inclusi, cum iudicibus fabulamur?*

¶Penulatus, pen. prod. (φαινολάτος) Adiectiuum, Penula tectus. Cic. pro Milone, 20, *Cum uxore ueheretur in rheda penulatus.* Mart. lib. 2. 57, *Nõ ipse Codrus alpha penulatorũ.*

¶Penularium, penularij (φαινολοθήκη) Quasi theca & uagina penulæ, interprete Nonio. Nonius Fullonico, *Non multo pòst zonulam accepit, abscedit, consequitur, penularium psilotrum petit.*

Penuria] Vide Penus.

Penus] peni, peno (ταμεῖον, βίοτος) secundæ declinationis: uel Penus, huius penus, quartæ: Masculini, uel fœminini generis est; appellaturq́; id omne quo uescimur. Lucilius,

Magna penus paruo spacio consumpta peribit. In Digestis titulus est De penu legata. Plaut. Pseud. 4. 4 5,

—nam nisi penus annuus hodie conuenerit, &c.

¶Penus est iurisconsultis, quod esculentum, aut poculentũ est. *Quod enim ipsius patrisfamilias, eiusq́; familiæ, quæ circum eos aut liberos eius est, opus non facit, causa paratum est ut Mutius ait, penus uideri debet. Nam quæ ad edendum bibendumq́; in dies singulos prandij aut cœnæ causa parantur, penus non sunt: sed ea potius, quæ huiusce generis longæ usionis gratia contrahuntur & reconduntur, ex eo quòd nõ in promptu sunt, sed intus & penitùs habeantur, penus dicta sunt.* Hæc Phauorinus apud Gell. lib. 4. cap. 1. Vide & D. de penu legat.

Penus locuples. Pers. Satyr. 3. 8.

Struere penum. Virg. 1. Aeneid. 142.

Ornare penum. Vide Orno.

Penus, penoris, pen. corr. n. g. Horat. 1. epist. 17. 15,

Annonæ prosit, portet frumenta penusq́. Colum. lib. 12. cap. 4, *Prius quàm penora contingant.*

¶Penum, peni, Idem. Terent. Eunuch. 2. 3. 18,

Quum in cellulam ad te patris penum omne congerebã clanculum. Afranius, *Penum herile.*

Penus. Festus, Penora, res necessariæ ad uictum quotidianum. Cicero 2. de Nat. deor. 98, *Est enim omne quo uescuntur homines, penus.*

Verba sine penu & pecunia. Plaut. Capt. 8. 12.

¶Penus, uocabatur locus in æde Vestæ intimus. Festus.

¶Penuarius, Sueton. in Augusto, cap. 6, Locus permodicus, & cellæ penuariæ instar.

¶Penarium, penarij (ταμιεῖον) ut legit Festus, m. ge. Vel, ut Varro de lingua Lat. lib. 4, Penaria, penariæ: ut uerò alij, Penarium, Locus ubi penus, id est res necessariæ ad uictum quotidianum pertinentes, reponuntur.

¶Penarius, Adiectiuum (ταμιευτικός) Quod ad penũ pertinet: ut, Penaria cella, Idem quod penarium. Cic. 4. Ver. 4.

¶Penatores, Qui penũ gestant. Cato aduersus Macilium, *Postquam nauitus ex naui huc adduxi, non ex militibus piscatores feci.*

¶Penuria, penuriæ (ὑστέρησις) Omnis inopia rerum, & præsertim earum quæ in penu recondi solent. Penuria (inquit Festus) quòd penè minus sit, quàm necesse est. Terentius Adelph. 3. 3. 88,

Ne illiusmodi iam nobis magna ciuium

Penuria est, homo antiqua uirtute ac fide. Cicer. 7. Verr. 20, *Ne diutius in tanta penuria uirorum fortium talem imperatorẽ ignorare possitis.* Sic 5. Verr. 107, Penuria aratorum.

Cibi penuria. Lucret. lib. 5. 202.

Edendi penuria. Virg. 7. Aeneid. 23.

Copia & Penuria, Contraria. Cic. 2. de Inuent. 107.

Firmorum, stabilium, & constantium amicorum magna est penuria. Cic. de Amic. 55.

Penuria consilij. Plin. lib. 8. cap. 6. 1.

Penuria mulierum. Liu. 1. ab Vrbe, 35.

Peparethũ] Insula una ex Sporadibus. Plin. lib. 4. cap. 12.

Peplion] πέπλιον, herba, quæ aliàs portulaca dicitur. Plin. lib. 20. cap. 20. 1.

Peplium] fruticulus est, de quo Galen. lib. 8. de Simplic. medicam. facultatibus, cap. 41.

Peplos] πέπλος, inquit Plin. lib. 27. cap. 12. 13, quam alíqui sycen, alij meconion aphrodes uocant, ex una radice tenui fruticat, &c.

Peplus] pepli, m. g. uel Peplum, pepli (πέπλος) Vestis solennis, quæ iniicitur uel uiro uel fœminæ, uel deo deæue. Virg. 1. Aeneid. 97, *Crinibus Iliades passis, peplumq́; ferebant.* Seruius, Peplum propriè est palla picta fœminea, Mineruæ consecrata: ut Plautus,

Nunquam ad ciuitatem ueni, nisi quum infertur peplum. Hodie tamen multi abutuntur hoc nomine.

Fluens peplus. Claud. de nuptijs Honorij, 25.

Pepo] peponis, m. g. (πέπων) Plin. lib. 20. cap. 2. 3, Pepones qui uocantur, refrigerant maximè in cibo, & emolliunt aluum. Caro eorum epiphoris oculorum, aut doloribus imponitur. Hactenus Plinius. Peponum multa sunt genera, ab ipsorum sapore & figuris petita.

Pepromene] es (πεπρωμένη) Fatum, siue Parca: sic dicta, quòd omnia terminet, et nihil eorum quæ sunt, infinitum relinquat. Lilius Syntag. 6.

Pepsis] fœm. gen. (πέψις) Latinè concoctio dicitur. Vnde Pepticæ, medicamenta ad concoctionem, quæ foris adhibentur: ἀπὸ τοῦ πέπτειν, teste Hermolao. Plin. lib. 20. cap. 18. 5, Podagris illinitur cum lacte mulierum: sic & folijs ipsis utuntur. Item ad sacros ignes, & uulnera ex aceto. Ego tamẽ damnauerim collyrijs addi: multoq; magis quas uocant lexipyretas, quasq; pepticas, & cæliacas.

Per] διά, ἀνά, Præpositio, accusatiuo iũgitur. Terent. in Prologo Eunuch. 39, *Falli per seruum senem.*

Per cornu aliquid infundere. Colum. lib. 6. cap. 2. 5.

Per adoptionem pater, Qui me adoptauit. Plinius epistol. 103. b. libro 5.

Per ætatem. Terent. Eunuch. 1. 2. 33.

Adsciriq; per adoptionem à Tiberio iussit. Tacit. lib. 1.

—patriam & signa cætera

Per ætatem. Terent. Eunuch. 1. 2. 33,

Neq; sciebat, neq; per ætatẽ etiam potuerat. hoc est, quia iunior erat. Cic. Cornificio, lib. 12. 23. 5, *Nullam partem per ætatem sanæ & saluæ Reip. gustare potuisti.*

Per multas ætates fuerunt antistites sacri eius ab Euandro edocti. Liu. 1. ab Vrbe, 30.

Per alium ostendere suam sententiam, Alterius adminiculo. Terent. Heaut. 2. 1. 7.

Per alium dare. Terent. 3. 1. 61.

Per aliũ transigã, recede de medio. Cic. pro Rosc. Amer. 66.

Per Ambages. Liu. 5. ab Vrbe, 71.

Fatigare aliquem per ambages. Quint. lib. 3. cap. 11. 15.

Per amicitiam & gratiam impetraui à patre. Plaut. Mil. 17. 1.

Per annonam iam carã natus. Plaut. Sticho, 4. 25.

Per eos annos, uel dies. Cic. 7. Verr. 26, *Ac per eos dies quum iste cum pallio purpureo, talariq; tunica uersaretur in conuiuijs*

Digitized by Google

uiuijs muliebribus, non offendebantur homines in eo, &c. Vulgus diceret, Durantibus his diebus.
Per uiginti annos. Quint. in Procem. lib. 1. 1, Post impetratam studijs meis quietem, quae per uiginti annos erudiendis iuuenibus impenderam, &c.
Per quinq; & uiginti annos. Tacit. lib. 20.
Per auaritiam aliquid appetere. Cic. pro Rosc. Comoed. 12.
Per beneficium & gratiam aliquid aliquibus concedere. Cicero 5. Verr. 165.
Per caliginem perstrinxerat aciem animi Bruti salus. Cicero 12. Philipp. 320.
Per summam castimoniam uirorum ac mulierum per quae sacra erant, stuprum & flagitium uiolare. Cic. 6. Verr. 91.
Per cauillationem ad aliquid perduci. Liu. lib. 8. Decad. 4.
Per causam: hoc est, per simulationem, dissimulando. Liuius 2. ab Vrbe, 135, Per causam renouati ab Aequis belli. hoc est, praetextu.
Per causam aliquam gratiam alicuius sibi conciliare. Cicero de lege Agrar. 49.
Per cinerem alicuius mortui, per nomen propinquitatis, per coniugem ipsius & liberos aliquem obsecrare ut aliquando misericordiam capiat. Cic. pro Quint. 65.
Per comitatem omnia disperdidit. Plaut. Trinum. 6. 51.
Manat per compita rumor. Hor. 2. Serm. Satyr. 6. 10.
Per compita supplicatum. Liu. 7. bel. Pun. 135.
Per compositionem. Cic. pro Ros. Amer. 20, Quos quia seruare per compositionem uolebat, ipse ab his interemptus est. Quod uulgus dicit, Secundum quod composuerat.
Per consequentias contingit. Vlp. l. 1. & de author. & cons. tut.
Per consequentias negocium alicui geri. l. quod diximus. D. de author. & cons. tutor.
Per consequentiam. Vlpian. l. moris. ff. de poenis.
Per contrarium. Vlpianus in l. Iulianus. §. si uenditor. ff. de act. empt. & uend. Per contrarium quoq; idem Iulianus scribit.
Per culpam uenire in necessitatem. Author ad Herennium, libro 2. 56.
Per summum dedecus uitam amittere. Cicero pro Roscio Amerin. 18.
Per deos iurare. Vide Iuro.
Per deos, per dextram, per fortunas, per fidem, per homines, modus deprecandi elegantissimus. Terent. And. 1. 5. 54,
Quod ego per hanc te dextram oro, & genium tuum,
Per tuam fidem, perq; huius solitudinem
Te obtestor, ne, &c. Cic. Att. lib. 3. 61. 2, Ad quae recuperanda per fortunas incumbe, ut facis. Cicer. 3. de Fin. 111, Quae per deos immortales nónne miraris?
Per deum immortalium fidem. Cic. ad Octauium, 4.
Per ego te, iura, deos, genua, praeter caetera, interpositio elegans, & nescio quid ornatus habens in oratione. Liu. 3. bel. Pun. 34, Per ego te, inquit, fili, quaecunq; iura liberos iungunt parentibus, precor quaesoq;, ne ante oculos patris facere, & pati omnia infanda uelis. Plaut. Menaeb.
Per ego te haec genua obtestor, ne, &c. Terentius Andr. 5. 1. 15,
Per ego te deos oro, ut ne illis animum inducas credere.
Per deridiculum uerba dare alicui. Plaut. Pseud. 18. 7.
Per dilationes. Liu. 5. ab Vrbe, 18.
Per directum. Plin. lib. 5. cap. 22.
Per optimatium discordiam, dissensionemq;, patribus principibusq; caedes periculaq; non creentur. Cicero de Arusp. respon. 36.
Per dolum dimicare. Hirtius lib. 5. bel. Africani, 287.
Per doctos dolos auferre aliquid. Plaut. Pseud. 7. 70.

Per fas & fidem deceptus. Liuius 1. ab Vrbe, 39. Plautus Mostell. 7. 68.
Per fidem qui nos saepenumero fefellerunt, eorum orationi fidem habere non debemus. Cic. 1. de Inuent. 85.
Per figuram offerre iusiurandum. Suetonius de claris Rhet. 3. Vide Offero.
Per flagitium famam perdere. Plautus Trinum. 10. 18. Terent. Heaut. 5. 1. 56.
Per summam fraudem & malitiam fingere aliquid. Cicero pro Quintio, 33.
Per gratiam abire. Plaut. Milit. 13. 32.
Per gratiam absoluere. Cic. 2. Verr. 29.
Per ignauiam in praelio sonum tubae ferre non potes. Author ad Heren. lib. 4. 166.
Per illos, Per me licet Plaut. Poen. 2. 52,
Si quidem licebit per illos quibus est in manu. Terent. Hecyr. 5. 2. 7,
Ancillas dedo, quolibet cruciatu per me exquire,
Licet. Vbi Donatus, Per me, Me authore & permittente. Cic. 4. Acad. 165.
Per illa tempora perrarae literae fuerunt: pro, illis temporibus. Liu. lib. 6.
Per imprudentiam decipi. Cic. pro Rosc. Comoed. 12.
Per alterius incommodum & calamitatem qui non ascendit, & sua uirtute in altiorem locum peruenit, is mihi uidetur amplissimus. Cic. pro Roscio Amer. 50.
Per iniuriam. Cic. 1. Verr. 30, Ab hac praefectus Antonij quidam symphoniacos seruos abducebat per iniuriam, quibus se in classe uti uelle dicebat.
Per summam iniuriam. Cic. 3. Verr. 95, Ne per summam iniuriam pupillum Iunium fortunis patris conetur euertere. Idem pro Roscio Amerino, 18, Per summum dedecus uitam amittere.
Per insidias interficere. Cic. pro Domo sua, 47.
Per interdicta crudelitatis alicuius aliquid alteri non licere. Cicero in Pisonem, 13.
Per interualla. Plin. lib. 8. cap. 42. 10.
Per inuidiam depelli Tribunatu. Cic. 3. de Orat. 7.
Per iram aliquid facere quod nos poeniteat. Cicero 4. Tusculanar. 129.
Per iram & leuitatem crimen commentum. Liuius 6. belli Punici, 141.
Per ius & magistratum aliquem defendere. Cicero pro Quintio, 46.
Per latrocinium imposita lex. Cic. in Pison. 23.
Per legem. Cic. ad Salustium lib. 2. 16. 4, Sed id uix mihi uideris per legem Iuliam facere posse.
Per legem illam hoc mihi licet. Cic. Att. lib. 1. 15. 8.
Per literas mihi ignoscit. Cic. ad Att. lib. 10. 194. 3. pro eo quod est, Scribit se mihi ignoscere.
Per literas colloqui cum aliquo. Cic. Att. lib. 6. 112. 3.
Per unam literam scriptum. Plin. de clar. Grammat. 6.
Consulere aliquem per ludibrium. Tacit. lib. 1.
Per ludicrum audire, per iocum quaerere. Liuius 4. belli Punici, 25.
Per ludum & iocum aliquem fortunis euertere. Cicer. 3. Verr. 110. Sic apud Plinium in epist. 109. c, Per ludum & iocum occursum est rapinis.
Per ludum & negligentiam peruenire aliquid. Cicero 7. Verrin. 142.
Per luxuriam effundere atq; consumere, quod per scelus quis est adeptus. Cic. pro Rosc. Amer. 4.
Per malitiam aliquid facere. Cic. pro Rosc. Comoedo, 12.

Digitized by Google

Per manus prouinciam alteri tradere. Cic. de Prouin. Consf.32.
Per maturitatem dehiscentes. Plin. lib.12. cap.7.1. Correctiora exemplaria legunt, dehiscentes maturitate.
Per me nulla est mora. Terent. Andr.3.4.14.
Per me percontatus sum, sineq; indice aliquo. hoc est, ex meipso, nullo alio suadente. Plaut. Merc.3.17.
Per medios ruit. Virg.4. Aeneid.135.
Per membranas oculorum ut cerni posset, fecit eas perlucidas natura. Cic.2. de Nat. deor.213.
Per metum. Plaut. Aulul.6.12,
Neq; occultum id haberi, neq; per metum mussari.
Per momenta. Plin. epist.95.b, Ita est aliquid, quod huius fontis excursum per momenta repercutiat.
Per naturam fas est, aut per leges licet. Cic. pro Mil.33.
Per nebulam aliquid scire aut audire. Plaut. Pseud.7.48.
Per necessitatem. Liuius 1. ab Vrbe, 19, Sed rem immaturam nisi aut per occasionem, aut per necessitatem aperiri noluerat.
Per ultimam necessitatem. Liu.2. ab Vrbe, 184.
Per noctem cernuntur sidera. Plin. lib.2. cap.10.3.
Per nos. Plinius epist.315, Impetrandumq; à bonitate tua per nos habet, quod illi fortunæ malignitas denegauit. id est, nostra opera.
Per nos quidem hercle egebit qui suum prodegerit. Plautus Merc.2.4.60. hoc est, Nihil ei suppeditabimus.
Per notas nos certiores quàm scitè facit Iupiter. Cicer.2. de Diuinatione, 69.
Per occasionem. Liu.1. ab Vrbe, 45, Dum ea ibi Romani gerunt, Antennatium exercitus per occasionem ac solitudinem hostiliter in fines Romanos incursionem facit.
Subuertere aliquem per occultum. Tacit. lib.3.
Per officium. Tacit. lib.1, Druso propinquanti, quasi per officium obuiæ fuère legiones.
Per omnia, In omnibus. Columel. libro 4. cap.2.2, Quare per omnia prætulerim duobus potius seminibus depositis, quàm unico periclitari.
Per omnes dies. Plinius lib.6. cap.19.4, Regi eorum peditum sexcenta M. equitum, XXX M. elephantorum IX M. per omnes dies stipendiantur.
Per ordinem. Quintilianus libro 4. cap.2.51, Sortiti noctem singuli per ordinem, cum ferro cubiculum intrauerunt patre dormiente.
Per ordinem fungi honoribus. Plin. de Viris illust.67.
Per ocium. Cic.1. de Inuent.6, Quare mihi uidentur postea cætera studia recta atq; honesta per ocium concelebrata ab optimis enituisse.
Per pacem. Plaut. Amphitr.4.234,
Obsecro ut per pacem liceat te alloqui, ut ne uapulem. hoc est, te pacato, & non irato amplius.
Per partes emendare. Plin. epist.29.d.
Per partes facere. Plin. epist.195.
Per potestatem auferre aliquid alicui. Cic.6. Verr.27.
Per procuratores, aut per seipsum agere. Cic. Att. lib.4.86.7.
Per quod effectum est ut te consulerem. Plinius epistol.300. Et epistol.243.
Per hanc rationem aliquid alicui dare: pro, Ad hunc modum, hoc modo. Cic.4. Verr.88.
Perridiculum. Plaut. Truc.6.8.
Per risum & iocum aliquid contenere. Cic.2. de lege Agr.94.
Per scelus & latrocinium ex fanis religiosis auferre aliquid. Cic.3. Verr.38.
Per se: pro, Quod ad se attinet. Cic. de Amic.61, Tanquã superiorẽ colebat, suosq; omnes per se esse ampliores uolebat.
Per se, & Propter se: hoc est, Propter excellentiam sui. Cicer. de Amic.68, Ita pulcherrima illa & maximè naturali carent amicitia, per se & propter se expetita.
Per se aliquid posse, Quasi nullo adiutore. Cicer. de Amic.26, Vt dandis, recipiendisq; meritis quod quisq; minus per se ipse posset, id acciperet ab alio, uicissimq; redderet.
Per se sibi quisq; charus est: Ex sese, sua natura, & quod dicitur Naturaliter. Cic. de Amic.68.
Sua sponte, & per se iucunda. Cic.1. de Fin.38.
Per se ipse ac sua sponte ardor mouetur. Cicero 2. de Natura deorum, 45.
Per se solus. Liu.1. ab Vrbe, 216, Cognitiones capitalium rerum sine consilijs per se solus exercebat.
Per se ipsa probitas parum tuta. Salust. in Iugurtha.
Per se splendet uirtus semper, neq; alienis unquam sordibus obsolescit. Cic. pro Sestio, 51.
Per semen. Cato cap.17, Tum primum per semen incipiunt maturæ esse.
Per sententias aliquorum, iusq; iurandum aliquid assequi. Cic. pro Rosc. Amer.5.
Per silentiũ adesse æquo animo, Tacite audire. Terent. in Prol. Phorm.31. Et in Prol. Heaut.36.
Per silentium eò deducti. Liu.5. bel. Pun.128.
Per simulationem. Cic.6. Verr.6. Non ablata ex urbibus sociorum quatridui causa per simulationem Aedilitatis, domum deinde atq; ad suas uillas auferebant.
Per simulationem amicitiæ aliquem prodere. Cic. Post red. ad Quirites, 17.
Per somnum sensibus & curis uacuus animus. Cic.2. de Diuinatione, 40.
Per longissimum spacium hoc receptaculo utetur. Plinius epistol.117.
Per speciem, Simulata occasione, per simulationem, fingendo. Liu.1. ab Vrbe, 183, Itaq; per aliquot dies, quum iam expirasset Tarquinius celata morte, per speciem alienæ fungendæ uicis, suas opes firmauit.
Per stadia duo. Plin. lib.5. cap.29.3, Alexander idem per duo stadia continenti adnexuit.
Per plures successiones traditæ. Plin. epist.225.
Per successiones sibi ius uendicare. Plin. lib.12. cap.14.3.
A' suis, uel per suos inimicos aliquid ad te delatum esse, non sine magno quidem dolore, is mihi uisus suspicari. Cicero Bruto, 1.2.
Per te stetit quominus hæ fierent nuptiæ. Terent. And.4.2.16.
Per tempus, In tempore, siue tempestiuè, inquit Donatus, aut opportunè. Plaut. Pœn.3.7,
Scitum est, per tempus: hoc est, iam uerbum uetus.
Per tempus aduenis. Terent. Andr.4.4.44.
Per tempus egredi. Terent. Hecyr.4.3.15.
Per tempus subuenire alicui. Plaut. Truc.4.79.
Per tempus salices legere. Cato cap.31.
Per omne tempus quo fuimus unà. Plin. epist.306.
Per id tempus. Liu.2. ab Vrbe, 40, Multa igitur blandimenta plebi per id tempus ab Senatu data. Cic. pro Roscio Amer. 49, Per ista tempora.
Per triennium. Cic.2. Verr.8, Nulla res per triennium, nisi ad nutum istius iudicata est.
Per triumphum aliquid uehere. Cic.3. Verr.38.
Per ualetudinem quum posses uenire, tamen noluisti. Cicero Mario, lib.7.1.1.
Fusus sanguis per uenas. Tacit. lib.20.
Per uer. Cato de re Rust. cap.151.1, Semen cupressi Tarentinæ per uer legi oportet. Plin. lib.17. cap.18.3.

Digitized by Google

Per uiam fabulari in itinere. Plaut. Cistel. II. I.

Per uices, Vicißim. Plin. epist. 3. 4, Quid popinæ? quid cubicula diurna, nocturnaq́; poßidentne te, & per uices partiuntur?

Per uices annorum. Plinius libro 12. cap. 14. 3. hoc est, per uicißitudines.

Per uim quod actum est, ratum esse non debet. Cicero 3. Officiorum, 149.

Per uim & scelus plurimum posse. Cic. pro Quint. 46.

Per uim Consules creantur. Plin. in Paneg. 96.

Per uim uitium oblatum uirgini. Terent. Adelph. 3. 2. 10.

Per uim lata lex. Plin. de Viris illust. 62.

Per uinum exortum dißidium: hoc est, per ebrietatem. Plautus Mil. 10. 59. & Aul. 30. 65. Cic. 4. Acad. 93, Siue in quiete, siue per uinum, siue per insaniam.

Per uisum. Cic. de Amicitia, 13, Quæ se in quiete per uisum ex Africano audisse dicebat.

Per nos, siue per aliquem: id est, beneficio alicuius. Cic. pro Roscio Amerino, 29, Feret tamen æquo animo Iudices, si per nos uitam & famam potest obtinere. Idem ad Terentiam, libro 14. 18. 2.

Per, Inter. Virg. 1. Georg. 48,

Has inter, mediamq́; duæ mortalibus ægris
Munere concessæ diuûm, & uia secta per ambas,
Obliquus quà se signorum uerteret ordo.

Vbi Seruius, Quum uitet utranq; temperatam, ipsa præpositio Per, pro Inter, accipienda est. Plin. lib. 12. cap. 5. 3, Fructus per folia solibus coctus, prædulci sapore.

Per, pro In. Virg. 5. Aen. 168,

Sub remis fusi per dura sedilia nautæ.

id est, iacentes in duris sedilibus.

Per, pro Sub prætextu. Cic. pro Cecinna, 5, Qui per tutelam aut societatem, aut rem mandatam, aut fiduciæ rationem fraudauit quempiam: in eo, quo delictum maius est, eo pœna est tardior.

Per enim magni æstimo tibi firmitudinem animi nostri, & factum nostrum probari. Cic. Att. lib. 10. 192. 1.

Per mihi mirum uisum est Scæuola te hoc illi concedere, &c. Cic. 1. de Orat. 107.

Pera] peræ (πήρα) Pellis à collo ad lumbos pendens. A quo pera, sacculi genus. Hinc Peram uiatoriam uocamus, qua panem & aliquid obsonij gestare uiatores solent. Martialis libro 14. 86,

Ne mendica ferat barbati prandia nudi,
Dormiat & tetrico cum cane, pera rogat.

¶ Perula, perulæ, Diminutiuum (πηρίδιον) Seneca epist. 91, Exemptum protinus è perula calicem fregit.

Perabsurdus] Adiect. (λίαν ἄτοπος) Valde absurdum significat. Cic. 4. Acad. 107, Illud uerò perabsurdum quod dicitis, probabilia uos sequi, si re nulla impediremini.

Perabsurda uerba. Cic. in Partit. 29.

Peracer] hic peracris, hoc peracre, pen. prod. (πολυδριμύ) Valde acre & uehemens. Cic. ad Papirium, lib. 9. 16. 9, Sed tamen ipse Cæsar habet peracre iudicium.

Peracerbus] Adiectiuum (πολύστρυφνος) Valdè acerbus. Cic. de Senect. 49, Primò est peracerba gustatu, deinde maturata dulcescit. De uua.

Peracesco] peracescis, peracui (μέγα ὀξύνομαι) peracescere, Valde acre & acidum fieri. Plaut. Bacch. 22. 13,

— hoc hoc est, quod peracescit, hoc demum est quod percrucior, Me hoc ætatis ludificari.

Idem Aulul. 18. 10,

— mihi pectus peracuit, &c.

Peracidus] pen. corr. Adiect. (πολυοξύς) Valde acidum significat: ut, Peracida poma, peracida pyra.

Peractio] Vide Perago.

Peracticum] Gummi genus. Vide Peraticum.

Peracuo] peracuis, peracui, peracutum, penultim. producta (μέγα ὀξύνω) peracuere, Valde acutum facere. Cato capite 40. 1, Sumito tibi surculum durum, eum peracuito, salicem Græcam discindito.

¶ Peracutus, pen. prod. Adiect. (ὀξύθηκτος, ὀξύθηκτος) ualde acutum significat. Mart. lib. 5. 81,

Vt citò testiculos peracuta falce secaret.

Ingeniosus & peracutus homo. Cic. 4. Verr. 88.

Peracuta causa. Cic. pro Planc. 59.

Peracutum, Ingeniosum. Cicero pro Cecin. 61, Non deieci, sed eieci: peracutum hoc tibi uidetur: hic est mucro defensionis tuæ.

¶ Peracutè, penult. product. Aduerbium (πειρεξέως) Cicer. I. Acad. 50, Sed Zeno quum Arcesilam anteiret ætate, ualdeq; subtiliter dissereret, & peracutè moueretur, corrigere conatus est disciplinam.

Peradolescens] admodum adolescens. Cic pro lege Manilia, Quid tam præter consuetudinem, quàm homini peradolescenti imperium atq; exercitum dari?

¶ Peradolescentulus, pen. corr. Aemil. Probus in Eumene, Hic peradolescentulus ad amicitiam accesit Philippi.

Peræa] περαία, ulterior Iudææ pars, Arabiæ & Aegypto proxima, asperis diuisa montibus, & à reliqua Iudæa Iordane amne discreta. Plin. lib. 5. cap. 14.

Perædifico] perædificas, pen. corr. (τελέως οἰκοδομῶ) perædificare, Aedificationem absoluere. Columel. libro 4. capite 3. 1, Ab inchoato domos extruunt, nec perædificatis cultum adhibent.

Peræquus] Adiect. (πανίσιακος) Valde æquum significat. Cic. 6. Verr. 41, Vt hoc liceret suspicari, fuisse aliquando apud Siculos peræqua proportione cætera.

¶ Peræquè, Aduerb. (ἐπίσης, ἐξ ἴσου) Admodum iustè. Cicer. in Pisonem, 68, Quod cùm peræquè omnes, tum acerbißimè Bœotij & Byzantij Cherronenses, Thessalonica sensit.

Cesæ peræquè legiones Antonij. Asinius Pollio Cic. lib. 10. 33. 10, Peræquè narrabat incensam esse iuuentutem. Cic. ad Attic. lib. 2. 23. 2, Atq; hæc peræquè in omni agro decumano reperietis. Cic. Verr. 101.

Peræquè florere in omni dicendi genere. Cic. in Orat. 10.

¶ Peræquo, peræquas, peræquare (ἐξισόω) Aequum facere. Columel. lib. 3. cap. 3. 4, Et apud me octogenæ stirpes insitæ intra biennium septenos culeos peræquarent.

¶ Peræquatores, dicuntur exactores sensuum, qui in capitâ sunt constituti: ita dicti, quòd æqualiter ab omnibus exigât. Alciatus in l. cum antea. C. de agricol. & censit. lib. 11.

Perago] peragis, pen. corr. peregi, pen. prod. peractum (περαίνω, τελέω, διαπράττομαι, διανύω, ἐπιτελέω) peragere, Perficere. Liuius 1. ab Vrbe, 123, Rex cætera ut orsus erat, peragit.

Aestates salubres peragere. Hor. 2. Serm. Satyr. 4. 5.

Aeuum peregit. Ouid. 15. Metam. 97.

Bella peraguntur milite uitreo. Ouid. ad Pisonem, 39. De ludo scacchorum loquitur.

Busta peragere. Ouid. 2. Metam. 126.

Cibum peragere. Ouid. 2. Metam. 126.

Cibum peragere, pro Conficere. Plin. lib. 9. cap. 56.

Comitia peragere. Cic. 2. de Nat. deor. 15.

Concilium peragit Cæsar, equitesq́; imperat ciuitatibus. Cæs. 6. bel. Gal. 13. & lib. 5. 87.

Cursum peregi quem dederat fortuna. Virg. 4. Aen. 131.

Dicta alicuius peragere. Ouid. 8. Metam. 165.

Donum peragere. Virg. 5. Aen. 73.

Fabulam peragere. Cic. de Senect. 63.

BIBLIOTHEQUE DE LA VILLE LYON 1837

Inceptum peragere. Virg.4.Aen.91.
Inceptum iter peragunt. Virg.6.Aen.77.
Peragere uerum indicium: pro, Indicium comprobare. Liuius lib.6.ab Vrbe.
Iussa peragere. Ouid.2.Metam.24.
Latus ense peregit. Ouid.epist.4.24. hoc est, penetrauit latus ense, ensem per latus egit, seu adegit.
Mandata peragere. Ouid.7. Metam.102.
Mortem peragere. Plin.epist.58.a.lib.3.
Nauem peregit in portum. Plautus. id est, perduxit.
Et multas noctes peregi insomnes. Apuleius.
Noctem peregi uacuus somno: hoc est, transegi. Ouidius primo Amor.eleg.2.1.
Ocia millia peragebant gentes. Ouid.1.Metam.21.
Animo omnia secum peragere, Reputare apud se. Plinius epist.190.e. Virg.6.Aeneid.
Omnia percepi, atq; animo mecum antè peregi.
Opus peregit. Ouid.1.Amor.eleg.4.10.
Partes suas peragere, Facere officium suum. Plin.lib. 7. epist. ultima, ad Tacitum.
Partes alicuius peragere. Ouid.2.Amor.eleg.15.6.
Laboris pensum peragere. Colum.lib.3.cap.10.6.
Postulata peragere. Liu.1.ab Vrbe,142.
Res gestas peragere, Describere res gestas, scriptis declarare & perscribere. Liu.2.ab Vrbe,1.
Sententiam suam alicui peragere. Liuius 7.ab Vrbe,166, Vbi sententiam meam uobis peregero, tum quibus eadem placebunt, in dexteram partem taciti transibimus.
Seria nulla peraguntur fronte coronata. Ouid.5.Fast.69.
Sol duodena peragit signa. Ouid.13.Metam.125.
Fortuna grauis peragit inceptum tenorem. Ouid.epist.21.12.
Vita peragenda sub axe Boreo. Ouid.4.Trist.eleg.7.9.
Volumina peragere. Plin.epist.49.e.
Vota peragere. Ouid.in Ibin,20.
Peragere, pro Fortiter agere. Senec.epist.59, Hunc quem Graeci oestrum uocant pecora peragentem, & totis saltibus dissipantem. id est, urgentem ad continuum cursum.
Peragere aliquem reum: id est, condemnare. Iurisco n.ait, Peregisse reum non aliàs quis uidetur, nisi & condemnauerit. Plin.epist.53.4, Multiq; priuati reum peregerunt. Budaeus. Peragi reus in criminibus, non res peragi dicitur. Est autem reum peragere, ita rei accusationem persequi, ut reus tandem damnetur. Paulus iurisco n. Destitisse autem is uidetur, qui intra praefinitum accusationis à praeside tempus reum suum non peregerit. Hactenus Budaeus.
Reum peragor ore populi. Ouid.1.Trist.eleg.1.5.
Peragere censuram. Plin.lib.7.cap.29.1.
¶ Peractus, Participium (πεπλησμένος) ut,
Caedes ingens peracta. Virg.9.Aen.49.
Causa peracta. Ouid.15.Metam.8.
Consulatus peractus. Cic.in Pisonem,4.
Peractis tristitiae imitamentis curiam ingreditur. Cornelius Tacitus libro 13.
Imperia peracta. Hor.4.Carm.ode 14.9.
Lux peracta. Ouid.epist.20.17.
Opus peractum. Stat.1.Sylu.1.1.
Sacra peracta deo. Ouid.5.Fast.26.
Tempus melius peractum est. Ouid.2.de Arte,134.
Vita peracta sine labe. Ouid.2.de Ponto, eleg.7.10.
¶ Peractio, Verbale (πλήρωσις) Cicero de Senect.78, Senectus autem, peractio aetatis est.
¶ Peragito, peragitas, pen.corr. peragitare, Frequentatiuum Colum.lib.12.cap.19.4, Et nihilominus subinde foeniculo peragitet, nequid subsederit quod possit plumbeum perforare. Caesar 1.bell. Ciuilis, 302, Millia enim progressi quatuor, uehementiusq; peragitati ab equitatu, montem excelsum capiunt.

Peragro] peragras, pen.corr. (περινοστέω, περιχωρέω) peragere, Ex per, & ager, agri, compositum, significat inquirendo circuire, ut ait Seruius, siue Huc & illuc proficisci. Cic.1. de Diuin.154, Arabes autem & Phryges, & Cilices, quòd pastu pecudum maximè utuntur, campos & montes hyeme & aestate peragrantes, propterea facilius cantus auium & uolatus notauerunt. Virg.1.Aen.78,
Ipse ignotus, egens, Libyae deserta peragro.
Agros & nemora peragrare. Cic.de Arusp.resp.21.
In labore militari peragrare Asiam. Cic.pro Murena,10.
Belli diuersa peragrat. Valer.6.Argon.61.
Loca auia peragro. Lucret.lib.41.
Peragrare pedibus maria, classibus montes. Cicero 2.de Finibus,178.
Prouincias omnes peragrasse gloriatur Asellus. Cicero 2.de Orator.143.
Regiones has arma pop.Rom.peragrarunt. Cicero de Prouinc. Cons.26.
Rura peragrare. Cic.3.Offic.3.
Saltus peragrat Dictaeos. Virg.4.Aen.15.
Fama peragrare dicitur. Cic. pro Mil.75, Centesima lux est haec ab interitu P. Clodij: & opinor ultrà, quàm fines imperij pop.Rom.sunt, non solùm fama iam de illo, sed etiam laetitia peragrauit.
Mente innumerabiles mundos, infinitasq; regiones, quarum nulla esset ora, nulla extremitas, peragrare. Cicero 2.de Finib.163.
Mente regiones peragrare. Cic.2.de Fin.163.
Mente animoq; peragrauit omne immensum. Lucret.lib.1.15.
Peragrare per animos hominum, per translationem. Cicero 1. de Orat.112.
Sed ita peragrat per animos hominum, ita sensus mentesq; pertractat, ut non desideret philosophorum descriptiones.
tebras suspicionum peragrare. Cic.pro Caelio,41.
¶ Peragrans, pen.corr. Particip. (περιχωρῶν) ut,
Mater saltus orbata peragrans. Lucret.lib.2.72.
¶ Peragratus, pen. prod. (περιεχωρημένος) Aliud particip. Cic.5.de Finibus,92, A quibus propter discendi cupiditatem uidemus ultimas terras esse peragratas.
Montis peragrati saxa. Seneca Thebaid.1.3.
¶ Peragratio, Verbale (περιχώρησις) Cic.2.Philip.70, Quae fuit eius peragratio itinerum, lustratio municipiorum.

Perambulo] perambulas, pen.corr. (περιπολέω, διοδεύω) perambulare. Varro de re Rust.lib.1.cap.2, Vos qui multas perambulastis terras.
Cubilia omnium perambulare. Catul.in Iulium Caes.27.2.
Bos rura perambulat. Hor.4.Carm.ode 5.4.
Perambulabis astra sidus aureum. Hor.Epod.17.9.

Peramo] peramas, pen.corr. (ὑπερφιλέω) peramare, Ualde, uel usq; ad finem amare. Cic.1.de Leg.77, Vbi illa sancta amicitia, si non ipse amicus peramatur toto pectore? Quaedam exemplaria legunt, per se amatur.
¶ Peramans, pen.corr. (ὑπερφιλῶν) Participium, siue Nomen ex participio. Cic.ad Att.lib.4.77.5, Homo peramans semper nostri fuit, nec mihi unquam odio.
¶ Peramanter, Aduerbium (πολυφίλως) Plin.libro 9.cap.20.7, Qui me quidem perofficiosè & peramanter obseruant.

Peramplus] Adiectiuum (πολυπλατὺς) Cicero, Sunt ea simulachra perampla atque praeclara, sed non ita antiqua. Idem,
Simulachra duo perampla & pulcherrima.

Per-

Digitized by Google

Perangustus] Adiect. (πολύστενος) Admodum angustum significat. Cicer. 7. Verr. 133, Vt ille in dolore, cruciatuq; moriens, perangusto freto diuisa seruitutis ac libertatis iura cognosceret.

¶ Peranguste, Aduerbium (πολυστενῶς) Cic. 1. de Orat. 79, Sed tu hoc nobis da Scæuola, & perfice, ut Crassus hæc, quæ coarctauit, & peranguste refersit in oratione sua, dilatet nobis, atq; explicet.

Peranno] perannas (διενιαυτίζω) per annare, Per integrum anni tempus uiuere. Componitur enim ex Per & Anno, annas. Macrobius libro 1. Saturnal. cap. 12, scribit priscos Romanos mense Martio, & publice, & priuatim & Annam perennam sacrificatum ire solitos, ut annare, perannareq; commode liceret. hoc est, uitam degere incolumem per annum integrum. Quidam hic legunt perannam, per a primam uocalem, ut ab Anna deriuetur, quæ mense Martio colebatur à Romanis, ut eis annare & perannare liceret: de qua sic Ouid. lib. 5. Fast. 30,

Nec mihi parua fides hinc annos isse priores,
Anna quod hoc cœpta est mense peranna coli.

Et hic legitur in quibusdam exemplaribus, perenna, per e secundam uocalem. Sueton. in Vespasi. cap. 5, Ideoq; puella nata non perannauit.

Perantiquus] pen. prod. (ἀρχαιότερος) Adiectiuum. Cicero de claris Orator. 20, Atque hunc proximo sæculo Themistocles insequutus est, ut apud nos perantiquus, ut apud Athenienses, non ita sanè uetus. Sic 6. Verr. 3.

Perappositus] pen. corr. Adiect. (λίαν ἁρμόζων) Valde appositus. Cic. 2. de Orat. 152, Sunt etiam illa subabsurda, sed eo ipso nomine sæpe ridicula, non solum mimis perapposita, sed etiam quodammodo nobis.

Perarduus] Adiect. (πολυχαλεπός) Cic. 5. Verr. 141, Mihi autem hoc perarduum est demonstrare.

Peraresco] perarescis, perarui (παγξηραίνομαι) perarescere, Prorsus aridum fieri. Columel. libro 11. cap. 3. 48, Sed nec patiendum est ut perarescat, aut totum decidat. Plinius lib. 33. cap. 6. 8.

Perargutus] penultima producta, Adiectiuum (πολυστωμύλος) Cic. de clar. Orat. 86, Quem studebat imitari L. Afranius poeta, homo perargutus, in fabulis quidem etiam, ut scitis, disertus.

Peraridus] pen. corr. Adiect. (πάγξηρος, πολυκαγκής) Valde, uel prorsus aridum significat. Colum. lib. 2. cap. 19. 1, Est autem modus in siccando, ut neq; peraridum, neq; rursus uiride colligatur. Plin. lib. 16. cap. 24. 4, Quernea animalibus iubens dari non perarida. De folijs arborum.

Peraro] peraras. pen. corr. (κατατροτρίζω) perarare, ex Per & Aro compositum. Ouid. 14. Metam. 20,

— naresq; à fronte remissas
Contudit, & rugis perarauit anilibus ora.

Pontum perarare: id est, mare nauibus sulcare. Senec. Medea, 8. 15.

Perarare carmina auro. Stat. 4. Syl. 5. 5.

Litera peraratur blandis uerbis. Ouid. 1. de Arte, 92.

¶ Perarans, pen. corr. Participium (κατατροτριῶν) Ouidius 9. Metamorph. 114,

Talia nequicquam perarantem plena reliquit
Cera manum. hoc est, scribentem.

¶ Peraratus, pen. prod. Particip. (κατατροτριωθείς) ut, Tabellæ peraratæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 11. 2.

Perasper] Adiect. (πολυτραχύς) Valde asperum significat. Celsus lib. 5. cap. 28, de thymio, At thymion nominatur, quod super corpus quasi uerrucula eminet, ad cutem tenue, suprà, latius: sub, durum: in summo, perasperum.

Perastutus] pen. prod. Adiectiuum (πολυμήχανος) Valdè astutus. A' quo,

¶ Perastute, Aduerb. Plaut. Trucul. 6. 40, Vt perastute eum inijciatis in malam fraudem, & premium.

Perattentus] Adiectiuum (λίαν προσέχων) Valde attentus. Cic. 5. Verr. 9, Superiore omni oratione perattentos uestros animos habuimus.

¶ Perattente, Aduerbium (λίαν προσεχόντως) Cic. pro Cælio, 18, Animaduerti enim Iudices audiri à uobis meum familiarem L. Herennium perattente.

Perbacchor] perbaccharis (κωμάζω) perbacchari, Perpotare & lusitare conuiuijs frequentandis. Budæus. Cic. 2. Philipp. 102, At quàm multos dies in ea uilla turpissimè es perbacchatus? ab hora tertia bibebatur, ludebatur uomebatur. Idem in Salust. 6.

¶ Perbacchatus, pen. product. Participium (κικωμασμένος) Claud. de bel. Get. 49,

— passimq; crematas
Perbacchata domos nullis incendia causis.

Perbeatus] pen. prod. Adiectiuum (πανόλβιος) Valde beatus. Cic. 1. de Orator. 1, Cogitanti mihi sæpenumerò, & memoria uetera repetenti, perbeati fuisse Quinte frater illi uideri solent, &c.

Perbellus] Adiectiuum (πολύκομψος) A' quo,

¶ Perbelle, Aduerbium (πολυκόμψως) Cic. ad Tironem, libro 16. 18. 2, Sed si me amas, quod quidem aut facis, aut perbelle simulas. Vide Bellus.

Perbene] pen. corr. Aduerbium (πολυκαλῶς) Valde bene, Cicero de claris Orat. 55, Perbene loqui Latinè putabatur. Liu. 4. bel. Pun. 145. Perbene detectam esse auaritiam.

Perbeneuolus] pen. corr. Cic. ad Terentiam, lib. 14. epist. 4, sub finem, Cennius est perbeneuolus nobis. id est, ualde beneuolus.

Perbenignè] Aduerb. (πολυφιλοφρόνως) Valde benignè. Terent. Adelph. 4. 5. 69, — di me pater

Omnes oderint, ni magis te, quàm oculos nunc amo meos.
M. Quid? quàm illam? AE. æquè. M. perbenignè.

Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 10. 2, Perbenignè mihi respondit.

Perbibo] perbibis, pen. corr. perbibi, perbibitum, pen. corr. (ἀποπίνω) perbibere. Plaut. Stich. 6. 16,

At ego perij, cui medullam lassitudo perbibit.

Cato capite 130, Perbibant bene. Hic ferè aliud non significat, quàm bibere.

Lachrymas perbibere. Ouid. 6. Metam. 80.

Totas perbibit flammas. Senec. Herc. Oeth. 465.

Perbito] perbitis, perbitere, Perire. Pacuu. Peribœa,

Nam me perbitere, illis opitularier quouis exitio cupio, dum prosim modò.

Liuius Tereo,

Ego puerum interea ancillæ subdam latantem meæ,
Ne fame perbitet.

Nonius Obsoletum.

Perblandus] Adiect. (πολυαρέσκος) Valde blandus. Cicero ad Qu. frat. lib. 1. 2. 13, Successorem habes perblandum, cætera ualde illius aduentu tua requirentur.

Perblanda ac benigna oratio. Liu. 3. bel. Pun. 39.

Perbonus] pen. corr. Adiect. (πολυέσθλος) ualde bonum significat. Cic. pro Flacco, 56, Agros habent & natura perbonos, & diligentia, culturaq; meliores.

Perbono loco res erat, quoad mecum rex fuit, &c. Cic. Attico, lib. 6. 111. 7.

Perbreuis] & hoc perbreue, pen. corr. (πολυβραχύς) Valde breuis. Cic. de claris Orat. 81, Quodq; difficile est, idem & perornatus, & perbreuis.

Perbreuis æui Carthago. Liu. 8. bel. Pun. 187.

Tempus perbreue. Ouid. 3. Trist. eleg. 2. 13.

Digitized by Google

Aliquando interponitur dictio inter per, & breuis. Cicer. pro Cluent. 1, Altera pars ea quæ propria est iudicij uestri, & legitimæ ueneficij quæstionis per mihi breuis, & non magnæ in dicendo contentionis fore uidetur.

¶ Perbreuiter, pen.corr. Aduerbium (πολυβραχίως) Valde breuiter. Cicero 2. de Orator. 130, Ac ne diutius uos demorer, de omni isto genere quid sentiam, perbreuiter exponam.

Perca] percæ (πέρκη) Piscis. Plin. lib. 32. cap. 10. 22, Carcinomata percarum capita salsarum.

Percalefacio] ὑπερθερμαίνω, & Percalefio. Vnde Percalefactus, Participium. Lucret. lib. 6. 36,

Mobilitate sua feruescit, ut omnia motu
Percalefacta uides ardescere.

Percaleo] percales, percalui, percalere: & Percalesco, percalescis, percalescere, ex Per, & Caleo, seu Calesco (ἐκθερμαίνομαι, ὑπερθερμαίνομαι) Valde caleo. Ouidius,

Cætera diuersis tellus animalia formis
Sponte sua peperit, postquam uetus humor ab igne
Percaluit solis.

Vis uenti percaluit. Lucret. lib. 6.

Percalleo] percalles, percallui (πάντων πορῶμαι) percallere, Induratum uel obduratum esse in re aliqua, ut iam callis contractis amplius nos non fastidiat. Tracta metaphora ab ijs, qui diuturnis laborib. assueti, callũ iam contraxerunt. Cic. pro Milone, 56, Sed nescio quomodo iam usu obduruerat, & percalluerat ciuitatis incredibilis patientia.

Vsum rei alicuius percallere. Cic. 2. de Orat. 80, hoc est, perfectè callere, intelligere.

Percandidus] pen.corr. Adiect. (πολυαργής) Valde candidus. Celsus lib. 5. cap. 19, de elephantino emplastro, Est autem ea percandida compositio.

Percantatrix] pen.prod. percantatricis, f.g. (γοητεύτρια) Plaut. Milit. 10. 98,

—— da quod dem Quinquatribus,
Percantatrici, collectrici, ariolæ, atq; haruspicæ.

Percautus] Adiect. (πολυευλαβής) Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 1. 27, Delectus in familiaritatibus, & prouincialium hominum & Græcorum peracutus & diligens.

Percedo] percedis, percedere, Item quod decedere. Cic. Orator. Concisum, non concessum, & quod quidem percessum etiam uolunt. Nonius.

Percelebro] percelebras, pen.corr. (ὑπερφημίζω) percelebrare, Maximè diuulgare. Cic. 7. Verr. 65, De qua muliere plurimi uersus qui in istius cupiditatem facti sunt, tota Sicilia percelebrantur. id est, uulgò canuntur.

Audita & peruulgata & percelebrata sermonibus res est. Cic. pro Cælio, 55.

Perceler] pen.corr. (πολυωκύς) Admodum celer. Cicero pro Cælio, 46, Habuisse aiunt domi, uimq; eius esse expertam in seruo quodam ad rem ipsam parato: cuius perceleri interitu esse ab hoc comprobatum uenenum.

Percello] percellis, perculi, pen.corr. & perculsi, perculsum (καταπαίω, πρῃστρήω, πλήττω) percellere, Euertere, percutere, inquit Nonius. Varro Parmenone, Alium teneram abietem solus percellit. Terent. Eunuch. 2. 3. 87,

—perij, quid ego egi miser?
Quò trudis? perculeris iam tu me. Vbi Donatus, Perculeris, peruerteris. Tacitus, Ingens rerum tumultus perculsit ciuitates. Terent. Andr. 1. 1. 98, Perculsit illicò animum. Vbi quidam, percußit, legunt.

Cuspide perculit. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 2.

Ferro perculerat leænam. Stat. 1. Achil. 34.

Flectentem cornua stipite perculit. Ouid. 5. Metam. 12.

Percellere & euertere. Cic. pro Milone, 42.

Percellere & labefactare aliquem Cic. pro Domo sua, 22.

Percelli & Recreari. contraria. Cic. Bruto, 3. 2.

Perculit eum illud. Cic. 3. de Legib. 34.

Perculit te dolor. Cicero 2. Tusculanar. 80. Quidam legunt, peruellerit.

Percellere alicuius pectus pauore. Liu. 1. ab Vrbe, 245.

Vox perculit urbem. Valer. 2. Argon. 19.

Perculsit me: id est, affecit aut delectauit me. Horatius 1. Carm. ode 7. 3.

Percelli peste. Colum. lib. 7. cap. 7. 1.

Repentina ui, ac tẽpestate populari percelli. Cic. pro Sest. 123.

Vis Martis, non ira uictoriæ, ciues quos amisimus, perculit. Cic. pro Marcello, 10.

Percellere, Differre. Lucilius, Ad nouum hoc percellit annum.

¶ Perculsus, Participium (πεπληγμένος) ut,

Perculsus literis. Cic. Pæto, lib. 9. 25. 5. Aliàs legitur, Percussus.

Hæc te uox non perculit? non perturbauit? Cic. 5. Verr. 113.

Amore ingenti perculsus. Virg. 2. Aen. 96.

Magno laudum perculsus amore. Virg. 9. Aen. 40.

Casu perculsus iniquo. Virg. 6. Aen. 95.

Perculsus suspicione. Cic. pro Cluentio, 85.

Timore perculsi membra. Lucret. lib. 5. 246.

Perculsus & abiectus. Cic. 2. in Catil. 26.

Perculsus animus, & abiectus. Cic. Att. lib. 3. 42. 2.

Obstupuit simul ipse, simul perculsus Achates. Vir. 1. Aen. 104.

Perculsa timore ciuitas. Cic. ad Brutum, 3. 2.

Perculsa & afflicta iamdiu suis consilijs Græcia. Cicero pro Flacco, 12.

Virgo perculsa. Catul. Argon. 59. 73.

Vulgus perculsum terrore. Lucan. lib. 1. 97.

Perculsa & prostrata excitare. Cic. pro Marcello, 13.

Percenseo] percenses, percensui (καταριθμοῦμαι) percensere, Idem quod Recensere: nisi quid perfectionis addat præpositio. Cic. in Part. 70, Quo in genere percensere poterit plerosq; inueniendi locos. Idem pro lege Agrar. 54, Italiam percensuisti, perge in Siciliam. Quod tam diuinum atq; incredibile genus orationis, quo quisquam possit uestra in nos uniuersa promerita, non dicam complecti orando, sed percensere numerando. Cic. Post red. in Senatu, 1.

Percensuitq; cursim numerum legionum. Tacit. lib. 4.

Totum percensuit orbem. Ouid. 2. Metam. 67. id est, peragrauit totum orbem.

Senium æui percensere. Stat. 1. Thebaid. 54.

Perceptio] Vide Percipio.

Percido] percidis, percidere, Tundere, percutere. Plaut. Casina, Percide tuos, &c. id est, batue, tunde, Sic enim restituit Turnebus, quum aliàs legeretur, præcide: quod aliud significat, & turpitudini affine est, imò uerò obscœnißimum. Sic apud Martialem, Os tibi percisum, legendum est: non, ut obtinet, præcisum.

Percieo] percies, perciui, percitum, pen.corr. (σείνω, διακινέω) Valde cieo. Lucret. lib. 3. 37,

Ocyus ergo animus, quàm res se perciet ulla. Idem, libro 3. 61, percit, pro perciet, ut etiam in simplici cit pro ciet, à Percio,

At natura boum placido magis aere uiuit:
Nec nimis irai fax unquam subdita percit. Idem libro 4. 115.

¶ Percitus, pen. corr. Particip. (ἐκφορος) Percussus, inquit Nonius, nimis incitatus, qui ira ac furore accensus est. Terent. Hecyr. 3. 3. 17, *— & corripui illicò*
Me inde lachrymans incredibili re, atq; atroci percitus.

Cicero pro Tito Ann. Milone, 46, Siue enim illud animo

Digitized by Google

mo irato ac percito fecisset, ut incensus odio, trucidaret inimicum, &c.

Dolore percitam instigat furor. Senec. Hippol. 12.1.

Magno furore percitus. Senec. Herc. fur. 1.22.

Motu æterno percita semina. Lucret. lib. 2.210.

Percingo] percingis, percinxi, percinctum (περιζωννύω) percingere, Omnino cingere. Colum. lib. 10.32,

Sæpe suas sedes percinxit uitibus albis.

Percipio] percipis, pen. cor. percepi, pen. prod. perceptum (καταλαμβάνω) percipere: ex Per & Capio compositum, Perfectè capere. Varijs nominibus iungitur.

Percipere & consequi aliquid. Cic. 1. Offic. 86, Nec medici, nec imperatores, nec oratores, quamuis artis præcepta perceperint, quicquam magna laude dignum sine usu & exercitatione consequi possunt.

Diligenter percipere disciplinam. Quint. lib. 1. cap. 10.13.

Diligenter quæ dicuntur percipere, & ea penitus animis nostris mandare. Cic. 1. in Catil. 19.

Facilè aliquid percipere. Quintil. lib. 1. cap. 3.1.

Animo percipere aliquid, & memoria custodire. Cicero 1. de Orator. 63.

Artem percipere. Cic. ad Trebatium, lib. 7.20.3.

Disciplinas singulas percipere si magnum est, quanto maius omnes? Cic. 1. de Nat. deor. 18.

Doctrinam percipere. Cic. 4. Acad. 1.

Dolores percipere. Cic. ad Terentiam, lib. 14.1.3.

Fames percipit uentris medullam. Plaut. Sticho, 6.17.

Serere, percipere, & condere fructus. Cic. de Senect. 21.

Fructum ex arbore percipere. Plin. lib. 15. cap. 1.3.

Fructum percepimus anni. Propert. lib. 4. eleg. 2.3.

Fructum uictoriæ percipere. Cic. 7. Verr. 62.

Gaudia secura percepit. Ouid. 7. Metam. 91.

Iucunditatem uel lætitiam percipere. Cicer. 2. de Finib. 22. Et Plin. in Paneg. 36.

Luctus percipere. Cic. Terentiæ, lib. 14.1.2.

Me odium percipit. Terent. Eunuch. 5.6.2,

Neq; agri, neq; urbis odium me unquam percipit.

Memoria percipere: hoc est, Memoria complecti. Cicero 4. Acad. 189.

Nomina omnium ciuium percipere: pro, Mente complecti. Cic. de Senect. 19.

Oculis aliquid percipere. Cic. 6. Verr. 56.

Odium uitæ percipit humanos. Lucret. lib. 3.16.

Præmium percipere. Cæsar 2. bel. Ciuil. 136.

Sensibus percipere. Cic. 1. de Finib. 58.

Animo uictoriam percipere. Cæsar 3. bel. Ciuil. 345, Ac iam animo uictoriam percipiebant, quòd de re tanta, & à tam perito imperatore nihil frustra confirmari uidebatur. Fortasse legendum, præcipiebant: pro, antè capiebant.

Voluptatem percipere ex re aliqua. Cic. 1. de Finib. 96.

Vsum alicuius rei percipere. Cæsar 3. bell. Ciuil. 308.

Percipere, Intelligere, cognoscere. Cic. de Amicit. 23, Id si minus intelligitur, quanta uis amicitiæ, concordiæq; sit, ex dissensionibus, atq; ex discordijs percipi potest.

Percipere & comprehendere aliquid. Cic. 4. Acad. 67.

Percipe quid dubitem. Virg. 9. Aeneid. 39.

Omnia percepi, atque animo mecum antè peregi. Virgilius 6. Aeneidos, 21.

Causam percipe. Ouid. 4. Fast. 189.

Animi percipiunt citò dicta. Horat. de Arte, 68.

Paucis percipe rerum exordia. Lucret. lib. 4. 23.

Verba mea percipe. Ouid. 5. Fast. 143.

Percipere opinione. Cæsar 7. bell. Gall. 29.

Celeritas percipiendi. Quintil. lib. 1. cap. 10.26.

Fructus percipiendus auribus. Ouid. 4. Trist. eleg. 2.14.

Philosophia oratori necessariò percipienda. Cic. 1. de Orat. 111.

Voluptas percipienda oculis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.8.

¶ Perceptus, Participium (κατειλημμένος) ut,

Voluptas percepta breuis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2.11.

¶ Perceptio, Verbale (κατάληψις) Cic. 2. Offic. 16, Neq; agricultura, neq; frugum, fructuumq; reliquorum perceptio & conseruatio sine hominum opera ulla esse potuisset.

Cognitio & perceptio. Cic. 1. Acad. 65.

Perceptio animi. Cic. 4. Acad. 45.

¶ Perceptio fructuum, non tantum dicitur si omnino fructus sunt collecti: sed etiam cœpti ita percipi, ut terra continere se fructus desierint. l. 78. de rei uendic. in P.

Perclamo] perclamas, pen. prod. (καταβοάω) perclamare, Vehementer clamare Plaut. Trucul. 3. 6,

—— quot illic blanditiæ, quot illic
Iracundiæ sunt, quot sunt perclamandæ?

Percnos] περκνός, Aquilæ genus, teste Plinio, lib. 10. cap. 3. ab Homero sic uocatum. Alij uocant Morphnon: aliqui etiam Plancum & Anatariam: inter aquilarum genera secundam magnitudinem & uim obtinet: uiuitq; utplurimum circa lacus.

Percoarcto] tas (κατατινοχωρέω) Vehementer constringo. Columella lib. 2. cap. 19, de fœno loquens: Tunc demum (inquit) conuertemur & utrinque siccatum percoarctabimus in striam, atq; ita manipulos uinciemus.

Percognosco] percognoscis, percognoui, pen. prod. percognitum, pen. corr. (πάνυ γινώσκω) percognoscere, Perfectè cognoscere. Plin. lib. 4. cap. 14.1, Nam Germania multis postea annis nec tota percognita est. Idem lib. 37. cap. 3.3, Percognitum nuper.

Percolo] percolis, pen. cor. percolui, percultum (θεραπεύω) percolere, Perfectè colere, id est, amare & uenerari. Plaut. Trinum. 6.4,

— feceris par cæteris tuis factis, patrem
Tuum si percoles.

Honore aliquem percolere. Tacit. lib. 18.

Percolere, Culturam absoluere, perficere, polire, supremam manum addere, complere. Plin. epist. 101. lib. 5, Præterea indulsi amori meo: amo enim quæ maxima ex parte inchoaui, aut inchoata percolui.

¶ Percultus, Participium (κεκαλλωπισμένος) Ornatus, politus. Plaut. Pœn. 4.17,

Nam quæ lauta est, nisi perculta est, meo animo quasi inuenusta est.

Percolo] percolas, pen. prod. percolaui, percolatum (διηθέω) percolare, Totum colare. Cato cap. 108, Tum id percolato, polentam adijcito. Plin. lib. 27. cap. 7.5. & lib. 31. capit. 6. 13, Nam in terra marina aqua argilla percolata dulcescit. Colum. lib. 12. cap. 17.2, Postea in iunceis fiscellis uel sparteis saccis percolant.

Humor percolatur per terras. Lucret. lib. 2.96.

Virus percolatur. Lucret. lib. 5.54.

Seneca lib. 1. Natur. Quæstion. eleganter dicit eos qui se uentri putant uiuere, cibos & potiones percolare, quia ingerunt in uentrem quod mox uelut colatum defluit.

Percomis] & hoc percome, penult. prod. (πάνυ εὐτράπελος) Cicer. de claris Orator. 112, Qui peritissimus iuris, idemq; percomis est habitus.

Percommodus] pen. corr. Adiect. (πάνυ ἐπιτήδειος) Valde commodus.

¶ Percommodè, Aduerbium (λίαν ἐπιτηδές) Admodum commodè.

Digitized by Google

commodè. Liu. 10. bel. Pun. 130, Percontatusq́; satin' percommodè omnia explorassent, datis qui persequerentur, retrò ad Annibalem dimisit.

Percommodè accidere. Cic. pro Cecinna, 56.

Percommodè facit. Cic. 2. de Orat. 190.

Percommodè factum quòd. Cic. 4. Tusc. 104.

Perconditus] pen. corr. (ἀπόκρυφος) Adiectiuum, ex Per, & Condo, condis, compositum, significat Reconditum & abstrusum. Cicer. 1. de Orator. 67, Exponam uobis non quãdam aut perconditam, aut ualde difficilem, aut magnificam, aut grauem rationem consuetudinis meæ. Alia exemplaria habent, perreconditam.

Percontor] percontaris (πυνθάνομαι, ἀναπυνθάνομαι) percontari, Diligenter inquirere. Dicitur autem percontari, authore Donato, à Conto, quo nautæ utuntur ad loca inquirenda, nauibus opportuna. Terent. Hecyra, 5. 3. 12,

Tua quod nihil refert, percontari desinas. Idem Eunuch. 2. 3. 3,

Vbi inuestigem? quem perconter?

Percontari & interrogare. Cic. 2. de Finib. 3.

Inter percontari & interrogare. Quint. lib. 9. cap. 2, Quid tã commune, quàm interrogare uel percontari? nam utroque utimur indifferenter: quum alterum noscendi, alterum arguendi gratia uideatur adhiberi.

Percontari & quærere. Cic. 1. de Orat. 49.

Otiosè percontari. Vide Otium.

Vltrò aliquẽ percontari. Quint. lib. 2. cap. 2. 4.

Doctos percontari. Horat. 1. epist. 19. 21.

Singulos percontari. Cælius Cicer. lib. 8. 7. 4.

Ab aliquo percontari. Cic. 4. Acad. 4.

Percontari de. Cic. in Somnio Scip. 3, Deinde ego illum de suo regno, ille me de nostra Repub. percontatus est.

De nominibus alicuius percontari. Cic. Attic. lib. 6. 118. 1.

Percontari aliquid aliquem. Plaut. Aulul. 7. 33.

Aliquid ex aliquo percontari. Plaut. Bacch. 4. 12,

Istuc uolebam ego ex te percontarier.

Disciplinam aliquam ex alio percontari. Cic. 2. de Diuin. 115.

Ex aliquo percontari, quanti aliquid uendat. Cicero de claris Orator. 89.

Aliquid insidijs hostilibus percontari. Plaut. Pseud. 17. 10.

Percontor quanti olus ac far. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 23.

Percontari, Expectare. Terent. Phorm. 2. 4. 22,

Percontatum ibo ad portum, quoad se recipiat. Legitur & percunctatum, in eadem tamen significatione.

¶Percontatio, Verbale (πύστις) Interrogatio, inuestigatio, inquisitio. Cic. de Vniuers. 3, At primum quidem tempus salutationibus, reliquum percontatione consumpsimus.

Rogatio, atq; huic finitima quasi percontatio expositioq́; sententiæ suæ. Cic. 3. de Orat. 113.

Ducere sermonem è percontatione alicuius. Cicero de claris Orator. 115.

Altius repetita percontatio. Quintil. lib. 5. cap. 7. 19.

Quærere percontatione aliquid. Cic. pro Cluentio, 146.

¶Percontator, pen. prod. (πύστης) Aliud uerbale. Horatius 1. epist. 19. 14,

Percontatorem fugito: nam garrulus idem est.

Percontumax] pen. corr. percontumacis, penult. prod. om. gener. (ὑπεραυθάδης) Valde contumax. Terentius Hecyra, 3. 5. 54,

Percontumax redisti huc nobis Pamphile.

Percope] Vide Percote.

Percopiosus] penult. product. Adiectiuum (πάνυ ἄφθονος) Plinius epist. 208, Quæ de me scripsisti: in quibus quidem percopiosus fuisti.

Percoquo] percoquis, pen. cor. percoxi, percoctum (παντέψω) percoquere, Perfectè coquere. Plin. lib. 23. cap. 7. 12, Bubolas carnes, additi caules magno ligni compendio percoquunt.

Ardor terram percoxerat igni. Lucret. lib. 5. 252.

Mora percoquit uuas. Ouid. 1. de Remed. amor. 17.

Humorem percoquere. Lucret. lib. 6. 172.

Terra dicitur percoquere messem, dum ad maturitatem fouet. Plin. epist. 101, Colles optimam messem, serius tantum, sed non minus percoquunt.

Sol percoquit fructus. Senec. de Benefic. 7.

¶Percoctus, Participium (πανεφθός) ut, Color percoctus. Lucret. lib. 6. 145.

Percoctus, Perfectè maturus. Plin. lib. 15. cap. 19. 3, Succus matu rescentibus lactis, percoctis mellis. De ficis.

Percosius] Troianorum amicus, omnium longè doctißimus scientia diuinandi futura. Cuius filij fuerunt Adrastus & Amphius: quos neq; admiranda patris doctrina, neq; paterna solicitudo à morte subtrahere potuit, quum eos retinere conaretur ne ad Troianorum bellum, ubi morituri erant, proficiscerentur.

Percote] pen. prod. quæ & Percope dicta olim fuit (περκώτη) urbs est Troadis, ut ait Stephanus. Hinc,

¶Percosius, περκώσιος, qui urbem illam inhabitat. Valer. 1 Argonaut. 6,

Muneribus primas coniunx Percosia uestes Imposuit.

Percrebresco] percrebrescis, percrebui (θρυλλοῦμαι) percrebrescere, Crebrum fieri, diuulgari. Plinius in Panegyr. 50, Percrebuerat antiquitùs, urbem nostram, nisi opibus Aegypti ali, sustentariq́; non posse. Cic. ad Attic. libro 11. 217. 4, Ipsi enim illi putaui perniciosum fore, si eius hoc tantum scelus percrebuisset.

Percrebuit omnium sermone. Cic. 2. Verr. 1, Inueterauit enim iam opinio perniciosa Reipub. uobisq́; periculosa, quæ non modò Romæ, sed & apud exteras nationes omnium sermone percrebuit.

Percrebuit fama. Cic. ad Plancum, lib. 10. 10. 2, Tamen ipsa fama quæ de tua uoluntate percrebuit, magnam es laudem consequutus.

Vox illius nefarij percrebuit. Cic. pro Murena, 47.

Percrepo] percrepas, pen. cor. percrepui, percrepitum, penult. cor. (ὑπερηχέω) percrepare, Valde crepare. Cicero 7. Verr. 26, Lucum illum litoris percrepare totum mulierum uocibus, cantuq́; symphoniæ.

Percresco] percrescis, percreui, percretum, pen. prod. percrescere. Quintil. lib. 7. cap. 1, Nam uis quæstionum percrescere debet, & ad potentißima ab infirmißimis peruenire. Legunt quidam, Semper crescere.

Percrucio] percrucias (αἰκίζω) percruciare, Valde cruciare. Plaut. Bacch. 22. 13,

—hoc hoc est quod peracescit, hoc demum est quod percrucior, Me hoc ætatis ludificari.

Percrudus] penult. product. Adiectiuum (ὑπερωμός) Valde crudum significat & immaturum. Colum. lib. 12. cap. 10. 3, Pruna purpurea quum immatura, non tamen percruda legeris, diligenter inspicito, ut sint integra sine uitio aut uermiculo.

Percudo] percudis, percudi, percusum, pen. prod. (κατακολάπτω) percudere, Idem quod simplex Cudo significat: nisi fortè aliquid addat præpositio, ut Totum cudere significet. Colum. lib. 8. cap. 5. 11, Die undecimo animaduertat, an pulli rostellis oua percuderint, & auscultetur si pipiant.

Perculsus] Vide Percello.

Percunctor] percunctaris (πυνθάνομαι, ἐρωτάω) percunctari, Idem

Digitized by Google

Idem quod Percontari, Diligenter inquirere. Percunctari, inquit Donatus, ab eo quod à cunctis inquiratur, dicitur. Plaut. Epid. 2.38,

Desiste percunctari.

Aurem suam percunctari. Gell. lib. 13. cap. 19, Tum is qui quæsierat, Quonam modo uis, inquit, aurem meam interrogem? Et Probum ait respondisse, Quo suam Virgilius percunctatus est. Vide Percontor.

Percunctor, cum duplici accusatiuo. Liu. 9. bell. Macedon. Esse quæ eum quoq; percunctari uellet.

¶Percunctatio, Verbale (πεῦσις) Cæsar 5. bell. Gall. 53, Nos nihil de eo percunctationibus reperiebamus. Liu. bell. Punic. lib. 7. 232, Ex captiuis percunctatio facta.

Percunctator] Vide Percontator, in Percontor.

Percupio] percupis, penult. corrept. percupiui, percupitum, penult. product. (ἐπιθυμέω) percupere, Valde Cupere. Terent. Eunuch. 5. 2. 57,

— uisne interea, dum is uenit,
Domi opperiamur, potius quàm hîc ante ostium? c. Imò percupio.

¶Percupidus, pen. corr. Adiectiuum (ὑπερεπιθυμῶν) Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 6, Cognoui Hortensium percupidum tui, studiosum Lucullum.

Percuriosus] pen. prod. Adiect. (πολυπράγμων) Cicer. pro Cluentio, 139, Nicostratus quidam fidelis Oppianici seruulus percuriosus & minimè mendax, multa dicitur renunciare domino solitus esset.

Percuro] percuras, penult. prod. (ἐξιάομαι) percurare, Perfectè sanare. Curtius, Percurato uulnere, acrius obsidioni instítit. Plin. lib. 24. cap. 15. 10, Strumas imposita ad suppurationem perducunt, deinde axungia adiecta percurant. Colum. lib. 4. cap. 24.

Percurro] percurris, percurri & percucurri, percursum, (διατρέχω, ἐπέρχομαι, διέξειμι) percurrere, Valde currere, uel currendo perseuerare. Terent. Andr. 2. 2. 18,

Continuò ad te properans percurro ad forũ. Vbi Don. Vide quantum properans, & percurro, ut continuationem cursus ostenderet. Idem Heaut. 4. 4. 11,

Curriculo percurrere: apud eum miles Dionysia agitat.

Citato equo Cales percurrit. Liu. 6. bell. Pun. 78.

Percurrit omnem agrum Picenum. Cæsar 1. bel. Ciuil. 57.

Cursu percurrere aliquid. Lucret. lib. 1. 204.

Telas percurrere pectine. Virg. 1. Georg. 59.

Percurrere ad aliquem. Cælius ad Ciceronem, in Epist. ad Atticum, lib. 10. 201. 5.

Percurrere, Cursim pertransire, siue celeriter. Cicero 1. de Orator. 110, Sed pauca etiam requirimus, in primisq; ea quæ ualde breuiter à te Crasse de ipsa arte percursa sunt. Ibidem.

Percurrere & præterire aliquid. Cicero 3. de Orator. 29, Faciles enim, inquit, Antonii partes eæ fuerunt duæ quas modò percucurri, uel potius penè præterij, Latinè loquendi, planeq; dicendi.

Apud doctos & semidoctos properans hæc percurro. Cicero 2. de Orat. 95.

Omnia percurrere nomina. Virgil. 6. Aeneid. 126.

Locos omnes oratoris percurrere. Cic. in Orat. 27.

Percurrit oratio, & Percurrere oratione. Cic. pro Cluent. 133, Hæc pluribus uerbis dicerem, quæ nunc paucis percurrit oratio mea. Et 2. de Diuinat. 144, Quas quidem percurrere oratione facile est.

Animo celeriter aliquid percurrere. Author ad Herenn. libro 3. 132.

Animo rotundum percurrisse polum. Horat. 1. Carm. ode 28. 2.

Murmura percurrunt cælum. Lucret. lib. 5. 246.

Percurrere mensas dicitur menta. Plinius libro 19. capite 8. 29, Grato menta mensas odore percurrit in rusticis dapibus. hoc est, circunfertur, per mensas currit, frequens apponitur.

Luna percurrens fenestras. Propert. lib. 1. eleg. 3.

¶Percurritur, pen. cor. Impersonale. Cic. 2. de Orat. 178, Et multo apertius ad intelligendum est, si sic consistitur aliquando, ac non ista breuitate percurritur.

¶Percursus, Participium (διεξιθείς) Cic. 2. de Orat. 76, Vt omnes eas diligentes & memores & sobrij oratores, percursas animo, & propè decantatas habere debeant, id est, sic habere notas, ut animus & perlustrare omnes, & decantare possit.

¶Percursio, διέξοδος, Verbale. Cic. 4. Tusc. 48, Velocitas autem corporis celeritas appellatur: quæ eadem ingenij etiam laus habetur, propter animi multarum rerum breui tempore percursionem.

¶Percurso, percursas, percursare, Frequentatiuum. Liu. 3. bell. Pun. 196, Iam ne manipulatim quidem, sed latronum modo percursant totis finibus nostris negligentius, quàm si in Romano uagarentur agro.

¶Percursatio, Verbal. (διαδρομή) Cicero 2. Philipp. 100, Præclaram illam percursationem tuam mense Aprili atque Maio.

Percutio] percutis, penult. correpr. percussi, percussum (πλήττω, πάτάσσω, βάλλω, οὐτάω, πατάσσω, ἐλαύνω) percutere: ex Per & Quatio componitur, q. in c mutata, & abiecta a. significat Ferio. Cicer. 7. Verr. 6, Quæsiuisse Domitium qui tantam bestiam percussisset? illum respondisse, Venabulo.

Gladio percutere. Cæsar 8. bell. Gall. 87.

Lapide percutere aliquem. Cic. 2. de Orat. 107.

Appetere et percutere aliquẽ lapidibus. Cic. pro Domo sua, 10.

Manu aliquem percutere. Cic. pro Rosc. Amer. 59.

Securi filium percutere. Cic. 1. de Finib. 35.

Fores percutere. Plin. lib. 7. cap. 30. 3.

Fulmine percuti. Cic. 3. de Nat. deor. 77.

Pectus percussit manu. Virg. 12. Aeneid. 31.

Puppis percutitur rapido Noto. Ouid. 3. Fast. 118.

Sidere percuti. Mart. lib. 11. 79.

Animum percutere dicitur res aliqua. Cic. ad Att. lib. 4. 77. 5, Audiui ex Gauio hoc Firmano, Romæ esse hominẽ, & fuisse assiduum: percussit animum. Dices, Tantulàne de causa?

Spes laudis percussit meum cor acri thyrso. Lucret. lib. 1. 189.

Cogitatione inani aliquem percutere. Cic. pro Milone, 60.

Calamitate aliqua percuti. Cic. pro Muræna, 47.

Literis atrocissimis percuti. Cic. Pæto, lib. 9. 25. 5.

Probabilitate animum alicuius percutere. Cic. 5. Tusc. 48.

Vulnere fortunæ grauissimo percuti. Cic. 1. Acad. 17.

Percutere aliquem palpo, Verbis adulari, & uerbis suadere. Plaut. Amphit. 6. 28.

Percutere animum suspicione religionis. Senec. epist. 41.

Percutere fœdus, pro Ferire fœdus, uel facere. Plinius de Viris illustr. 50. Hirtius 4. bell. Alexandri. 183, Cum Barbaris fœdera percussisse.

Percutere fossam, pro fodere. Plin. epist. 258. lib. 10. de lacu Nicomedensium.

¶Percutiendus, Participium (πληκτέος) ut,

Terga percutienda dare. Ouid. 2. Fast. 90.

¶Percussus, aliud Participium (πεπληγμένος) ut,

Virga percussus. Virg. 7. Aeneid. 38.

Vulnere percussus. Propert. lib. 1. eleg. 1. 3.

Ictu fulminis percussa es. Ouid. ad Liuiam, 3.

Dolore extremo percussa. Valer. 7. Argon. 96.

Digitized by Google

Percussus forma aliqua, Signatus, formatus: propriè de nummis dicitur. Seneca epist. 34, Omnia facta dictaq; inter se congruant: respondeant sibi, ac una forma percussa sint.
Genu percusso claudicat. Ouid. 3. Fast. 152.
Littora percussa fluctu. Virg. 5. eclog. 13.
Lyra percussa. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 8.
Percussæ de cælo turres: id est, fulminatæ. Cic. in Catil. 63.
Victima collum percussa securi. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 1.
¶Percussus, huius percussus (πληξις) nomē Verbale, pro Percussione. Plin. lib. 7. cap. 51, Venarum inæquabili, aut formicante percussu.
¶Percussio, aliud Verbale (βολή, πάταγος) Cic. 3. Tusc. 104, Ex hac opinione sunt illa uaria & detestabilia genera lugendi, pædores, muliebres lacerationes genarum, pectoris, feminum, capitis percussiones.
Digitorum percussio. Cic. 3. Offic. 99.
Percussio, pro Ictu, de dimensione temporum in pedibus aut musica. Quintil. lib. 9. cap. 4, Deinceps longiores fiunt percussiones. Cic. 3. de Orat. 100, Sed sunt insignes percussiones eorum numerorum, & minuti pedes.
Modi percussionum non sunt in oratione soluta tanquam tibicini. Cic. in Orator. 115.
¶Percussor, percussoris (πλήκτης) Similiter Verbale, Qui percutit & occidit, & ad id faciendum conducitur. Cic. pro Rosc. Amer. 56, Ea multitudo quæ erat, opinor, aut eorum qui in bonis erant occupati, aut eorum qui ab his conducebantur ut aliquem occiderent. si eos putas, qui alienum appetebant: tu es in eo numero, qui nostra pecunia diues es: sin eos, quos, qui leuiore nomine appellant, percussores uocant: quære in cuius fide sint & clientela. Plinius libro 8. capite 16. 10, Vulneratus obseruatione mira percussorem nouit.
Deprehensus cum sica percussor Cæsaris. Cic. 2. Philip. 81.
Perdecorus] pen. prod. Adiect. (πάνυ εὐσχήμων) Valde decorus. Plin. epist. 9. lib. 3, Est alioqui perdecorum.
Perdelirus] perdelira, perdelirum, Valde ridiculus & delirus. Lucretius lib. 1,

Dicere porrò ignem res omnes esse, &c.
Quod facit hic idem, perdelirum esse uidetur.

Perdensus] Adiectiuum (πολυδασύς) Valde densum significat. Colum. lib. 3. cap. 12. 2, Perdensam humum cælestes aquas non sorbere.
Perdespuo] καταπτύω, Catull. in Gellium, epigr. 69,

——patrui perdespuit ipsam Vxorem.

Perdiccas] περδίκκας, Macedo, inter comites Alexandri Magni, cui etiam in regni partem successit: tanta uir audacia, simul & fortitudine, ut leæna præsente, catulos è cubili per uim auferret. Author Aelianus de Varia historia.
Perdicium] ἑλξίνη, Herba. Plin. lib. 21. cap. 17. 2, Perdicium & aliæ gentes quàm Aegyptij edunt, nomen dedit auis, id maximè eruens. Ea est quæ & muralium etiam dicitur. uulgò parietaria. Dicta perdicium, quòd ea perdices delectentur.
Perdifficilis] & hoc perdifficile, pen. corr. (πάνυ χαλεπός) Valde difficilis. Cicer. Attico, lib. 3. 48. 3, Sed & nauigatio perdifficilis fuit. Cic. 1. de Nat. deorum, 1, Tum perdifficilis Brute, quod tu minimè ignoras, & perobscura quæstio est de natura deorum.
¶Perdifficiliter, pen. corr. (πάνυ χαλεπῶς) uel, ut alij uolunt, Perdifficulter. Cic. 4. Acad. 88, Aut si ea quoq; possit, cur illa non possit, quæ perdifficiliter internoscantur tamen?
Perdignus] Adiect. (πολλοῦ ἄξιος) Valde dignus. Cicer. ad Valerium, lib. 13. 6. 9, Sed tamen suspicior ipsum hominem, quem tibi commendo, perdignum esse tua amicitia.

Perdiligens] pen. corr. Adiect. (πάνυ ἀκριβής) Valde diligens. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 21. 8, Sed res operosa est, & hominis perdiligentis.
¶Perdiligenter (πάνυ ἀκριβῶς) Aduerbium. Cic. de claris Orat. 78, Nempe eum dicis, inquit, quo iste omnem rerum memoriam breuiter, & ut mihi quidem uisum est, perdiligenter complexus est? Idem ad Attic. lib. 1. 7. 1.
Perdisco] perdiscis, perdidici, pen. cor. (καταμανθάνω) perdiscere, Perfectè discere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 16, Si ego nihil rescripsero, mea in illum pueri omnes tanquam dictata perdiscant.
Perdiscere & nosse omnia iura belli. Cic. pro Corn. Balbo, 37.
Disciplinam ruris perdiscere. Colum. lib. 11. cap. 1. 6.
Iura beneuolentiæ perdiscere. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 14. 4.
Libros alicuius perdiscere. Cic. 1. de Orat. 129.
Mores naturæ perdiscere. Propert. lib. 3. eleg. 5. 5.
Literas perdiscere. Plin. lib. 29. cap. 1. 14.
Ortus obitusq; signorum perdiscere. Cic. de Fato, 26.
Perditio, Perditor, Perditus] vide Perdo.
Perdiu] Aduerb. (πάνυ διὰ μακροῦ) Admodum diu. Cicer. ad Att. lib. 3. 64. 1, Ego quòd per Thessaliam si irem in Epeirum, perdiu nihil eram auditurus. Idem 1. de Orat. 5, Quum boni perdiu nulli, uix autem singulis ætatibus singuli tolerabiles oratores inuenirentur.
¶Perdiuturnus, Adiectiuum (πολυχρόνιος) Quod ualde diu durat. Cic. 2. de Natur. deor. 120, Quæ aut sempiterna sit necesse est, hoc eodem ornatu, quem uidemus, aut certè perdiuturna permanens ad longinquum & immensum penè tempus.
Perdiues] penult. prod. perdiuitis, penult. corrept. (πολυχρήματος) Valde diues. Cic. ad Att. lib. 6. 111. 8, Amici regis duo tresue perdiuites, sed ij suum tam diligenter tenent, quàm ego aut tu.
Perdius] perdij, m. g. (πανημέριος) ex Per, & Dius, quod est dies: is dicitur, qui per diem uigilat: sicut Pernox, qui per noctem. Gell. lib. 2. cap. 1, Stare solitus Socrates dicitur pertinaci statu perdius, atq; pernox, à summo lucis ortu ad solem alterum orientem inconniuens, immobilis, &c.
Perdix] huius perdicis, penult. prod. f. g. (πέρδιξ) Auis nota. Plin. lib. 10. cap. 33. 7, Perdices spina & frutice sic muniunt receptaculum, ut contra feras abundè uallentur: ouis stragulum molli puluere contumulant: nec in quo loco pepererè, incubant: neue cui frequentior conuersatio sit suspecta, transferunt aliò. Illæ quidem & maritos suos fallunt, quoniam intemperantia libidinis frangunt earum oua, ne incubando detineantur. Perdix, masculinum esse probat Nonius ex Varrone, Perdices Bœotios dicente. Martial. lib. 13. 65. de perdice,

Ponitur Ausonijs auis hæc rarissima mensis,
Hanc in lautorum mandere sæpe soles.

Perdo] perdis, perdidi, perditum, penult. corr. (ἀποβάλλω, ἀπολέω, ἀπολλύω, ὀλλύω, ὀλέκομαι, ὀλοθρεύω, αἰτόω) perdere, ex Per & Do compositum, significat Amittere: quasi nimis dare. Plaut. Amphit. 16. 5,

Hunc non reperi, & illos perdidi.

Amittere & perdere liberos. Cic. Titio, lib. 5. 16. 7.
Amittere & Perdere, in aliquo uidentur differre, ex his uerbis Authoris ad Herennium, libro 4. 221, Vnde amisit uitam, & non perdidit: re enim uilissima & parua maximam redemit, dedit uitam, accepit patriam, &c. De Decio.
Habere & Perdere aliquid, contraria. Cicero Post. red. ad Quirites, 16.
Perdere & Lucrari, contraria. Cic. 2. Offic. 123.

Profundere

Digitized by Google

Profundere & perdere. Cic. Antonio, lib. 5.5.7.
Perdere & delere urbes. Cic. pro Rosc. Amer. 77.
Perdere aliquem, Corrumpere, malis moribus inficere. Terentius Adelph. 1.1.36,
Cur perdis adolescentem nobis? Ibidem, 3.3.29.
Malè perdere aliquem. Catul. ad Caluum, epigr. 14.
Amando perdere aliquem. Horat. 1. Carm. ode 8.1.
Perdere aliquem, Mortis periculo exponere. Terēt. And. 3.5.1,
Vbi illic scelus est qui me perdidit? Ibidem, 4.1.18.
Morte perdere aliquem. Ouid. 1. Metam. 46.
Bello perdere cunctos. Claud. 4. Panegyr. 62.
Nutu minimo perdere aliquem. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.5.
Perdere aliquem, & affligere. Cic. 5. Verr. 29.
Perdere aliquem capitis. Plaut. Bacchid. 8.86. Vita priuare, seu occidere.
Animum pudicum malè perdere. Ouid. epist. 7.1.
Annos bello perdidit. Ouid. 2. Amor. eleg. 1.7.
Annos errando perdidit. Idem, ibidem.
Aquam perdere. Quintil. lib. 11, Huic contrarium est uitium nimiæ tarditatis. nam & difficultatem inueniendi fatetur, & segnitia soluit animos, & temporibus præfinitis aquam perdit. id est, tempus datum frustra conterit, quum ad clepsydram dicitur. Budæus.
Blanditias perdere. Ouid. 3. Amor. eleg. 10.7.
Bona perdere. Senec. Hippol. 4.17,
——perdere est dignus bona
Quis nescit uti.
Aequo animo bona perdere. Cic. Pæto, lib. 9.16.21.
Bona perdere in cicere atq; faba. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.37.
Causam perdere. Cic. pro Rosc. Comœdo, 5.
Famam perdere. Plautus Trinum. 10.18,
Itáne tandem maiores famam tradiderunt tibi tui,
Vt, uirtute eorum antè parta, per flagitium perderes?
Famam malè perdere. Ouid. epist. 7.1.
Fidem & rem perdere. Plaut. Epid. 5.37. Quint. lib. 9. capit. 4, Perdit, amittitq; & fidem, & affectus, motusq; omnes.
Formam perdere. Plaut. Amphit. 4.302,
Vbi ego perij? ubi immutatus sum? ubi ego formam perdidi?
Formam hominis perdere. Ouid. 13. Metam. 82.
Fructus omnes industriæ suæ & fortunæ perdere. Cicero Sulpitio, lib. 4.6.8.
Fugam perdere. Martial. lib. 1. 11.
Gratiam perdere. Quintil. lib. 9. cap. 4, Perdidisset gratiā simplicis atq; inaffectati coloris, perdidisset fidem quoq;.
Laborem, ac tempora perdere. Quintil. lib. 1. cap. 1. 1.
Libertatem perdere. Cic. pro Rab. Posthum. 15.
Litem perdere. Cic. 1. de Orat. 81.
Locum perdere. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Manum perdere. Plin. lib. 7. cap. 28.4.
Memoriam perdere, apud Cic. de Senect. 19.
Mores perdere. Plaut. Trucul. 14.5.
Nomen perdidi: pro, Nomen excidit, non succurrit, & non memini. Terent. Phorm. 2.3.39.
Oculos perdere. Cic. de Arusp. respon. 34.
Oculos ambos perdidit. Iuuenal. Satyr. 10.23.
Operam perdere. Horat. 1. Serm. Satyr. 1.18.
Operam perdere apud aliquem doctorem. Cic. 1. de Orat. 62.
Operam & oleum perdere, prouerbialiter dictum: pro, In uanum laborare: tractum ab ijs qui pernoctando multum olei consumunt. Cic. ad Marium, lib. 7.1.11, In quibus ipse Pompeius confitetur se & operam & oleum perdidisse. Idem pro Muræna, 20, Quod quidem ius Ciuile, didicisti, non dicam operam perdidisti.

Opes suas perdere in aliquo. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 11.
Perdere oppidum, & Recipere, contraria. Cicero 2. de Orator. 152.
Penissimè perdere. Vide Penè.
Parentes multi, multi amicos, nonnulli patriam, pleriq; seipsos penitùs perdiderunt. Cic. 1. de Finib. 76.
Perditum perdere. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 1.11, Per fortunas miseras nostras uide ne puerum perditum perdamus.
Prandium perdere. Plaut. Menæb. 10.13.
Rem paternam perdere. Plaut. Trinum. 2.13.
Se perdere. Plaut. Milit. 8.19.
Spem perdere. Plaut. Rud. 6.3.
Stomachum perdere. Cic. Lentulo, lib. 1.9.31.
Talentum perdere, Exponere & consumere. Terentius Heaut. 3.1.65.
Tempus perdere. Cic. 3. de Orat. 81.
Tempora perdere precando. Ouid. 11. Metam. 58.
Verbum aliquod in omne tempus per[illegible]. Cicero Luccio, libro 5.15.1.
Verba perdere, pro Priuari loquela. Propert. lib. 2. eleg. 34.2.
Cinis perdit uires. Ouid. 1. de Remed. amor. 49.
Vitam perdere. Terent. Hecyr. 3.1.2. Martial. lib. 1.13,
Sus pariter uitam perdidit atq; dedit.
¶Perduo, perduis (ὄλλυμι) perduere, dixerunt antiqui, pro Perdo: ut Plautus Amph. 8.214,
Amphitruo es profectò, caue sis ne tute usu perduis. Sic apud eundem maximè, apud Terentium.
¶Perduaxo, perduaxis (ἀπόλλυμι) antiquum uerbum, idem significans. Plaut. Mostel. 7.33,
Di te, deæq; omnes perduaxint cum isto omine.
¶Perdendus, Participium (ὀλλοθησόμενος) ut,
Genus mortale perdendum est. Ouid. 1. Metam. 38.
Feras perdendas præbeat sylua. Ouid. epist. 4.34.
¶Perditus, pen. corr. (ὀλέθριος, ἄσωτος, ἐξώλης, πανώλεθρος) Participium, siue Nomen ex participio, dicitur qui ita alicui perturbationi aut uitio subiacet, ut inde se eximere nō possit, & qui omni uitio contaminatus est, ita ut de eo nulla amplius spes habēda sit. Perditum enim id dicere solemus, quod interijt, ac recuperari non potest. Cic. 5. Verr. 114, Tu Apronium, hominem uix liberum, contaminatum, perditum, flagitiosum, qui non modò animum integrum, sed ne animā quidem puram conseruare potuisset.
Miseri & perditi. Cic. 7. Verr. 69.
Aere alieno perditus, & egens. Cic. 2. Philip. 85.
Perditus egestate & fame. Cic. 7. Verr. 79.
Mœrore ac miserijs perditus. Cic. 7. Verr. 19.
Confectus morbo, perditus mœrore ac lachrymis. Cicero pro Muræna, 78.
Adolescens perditus. Vide Adoleo.
Perditus & dissolutus adolescens. Cic. 4. Tusc. 87.
Perditi animi homo. Plaut. Menæb. 7.44.
Authoritate tam perdita, tam facinorosa nemo inuentus est uita, qui quum de scelere fateretur, non tamen, &c. Cic. Antequam iret in exil. 11.
Dissoluta & perdita consilia. Cic. 2. de lege Agraria, 59.
Iura perdita. Claud. de bel. Gildon. 81.
Mens perdita. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 11.
Nequitia perdita. Cic. pro Cluentio, 26.
Res perdita. Terent. And. 3.5.13,
Tu rem impeditam et perditam restituas?
Obrutæ & perditæ res. Cic. pro Cecin. 65.
Perdita ualetudo. Cic. 8. Philip. 254.
Quod perijsse uides, perditum ducas. Catul. ad seipsum, 8.1.
¶Perditior (ἐξωλέστερος) Horat. 1. Serm. Satyr. 2.3,
Quanto

Digitized by Google

Quanto perditior quisque est, tanto acrius urget. Catul. de Acme, epigram. 39. 5.

¶ Perditius nihil: hoc est, nequius & corruptius. Cicer. ad Qu. fratrem, lib. 3. 24. 9, Nihil est enim perditius his hominibus, his temporibus.

Miserius, perditius, fœdius, nihil fieri potest. Cicer. Attic. libro 8. 155. 6.

¶ Perditißimus homo (ἐξωλέστατος) Cic. pro Rosc. Amer. 66.

Profligatißimus & perditißimus omnium. Cic. 5. Verr. 53.

¶ Perditè, pen. corr. Aduerb. (ὀλεθρίως) Corruptè. Cic. Attic. lib. 9. 171. 6, Qui hîc potest se gerere non perditè?

Perditè, pro Vehementer aliquando dicitur. Terentius Heaut. 1. 1. 45,

Eius filiam ille amare cœpit perditè. Idem Phorm. 1. 2. 32.

Perditè conari. Quintil. lib. 2. cap. 12. 4.

¶ Perditio, perditionis, Verbale (ἀπώλεια) Plin. lib. 9. capite 35. 10, Subeunt luxuriæ eius nomina & tædia, exquisita perditione poscitu.

¶ Perditor, pen. corr. Verbale (ὀλετήρ) Cic. in Pisone, 67, Ita perpetuos defensores Macedoniæ uexatores, ac perditores effecisti.

Perditor, & Seruator Reip. contraria. Cic. pro Plancio, 73.

Perdoceo] perdoces, penult. correpţ. perdocui, perdoctum (ἐκδιδάσκω) perdocere, Perfectè docere. Terentius Heaut. 2. 3. 120.

Verùm illa nequid titubet. S. perdocta est probè. Cic. pro Sestio, 83, Rem quæris præclaram iuuentuti ad discendum, nec mihi difficilem ad perdocendum.

Deæ Pierides perdocuere te. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 12. 6.

Perdocere suam stultitiam. Quintil. lib. 1. cap. 1. 7.

¶ Perdoctus, πολυμαθής, Participium, siue Nomen ex participio. Cic. pro Corn. Balbo, 48, Ac si mea authoritas satis apud illos in hac re ponderis haberet, quem me præsertim rerum uarietate atque usu ipso iam perdoctum uiderent, etiam ab illis maioribus discordijs auocarent.

Exitio multorum perdocti. Lucret. lib. 3. 96.

¶ Perdoctè, Aduerb. (πολυμαθῶς) Plaut. Mostel. 4. 122.

Vt perdoctè cuncta callet: nihil hac docta doctius.

Perdoleo] perdoles, penult. corr. perdolui, perdolitum, pen. corr. (καταλγύνομαι) perdolere. Vehementer dolere. Terent. Eunuch. 1. 2. 74,

Heu noster, laudo, tandem perdoluit uires. Nimis doluit, Persensit dolorem. Donatus.

¶ Perdolitum est, Impersonale. Q. Claudius apud Gellium, ubi singulare Manlij certamen cum Gallo describit, Deinde, inquit, Gallus irridere cœpit, atque linguam exertare. Id subitò perdolitum est cuidam T. Manlio &c. Vide Noct. Attic. lib. 9. cap. 13.

Perdomo] perdomas, pen. cor. perdomui, perdomitum, pen. corr. (καταδαμάζω) perdomare. Mart. lib. 1. 27,

Herculeæ laudis numeretur gloria, plus est
Bis denas pariter perdomuisse feras.

Canes perdomare. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 11.

Prouinciam aliquam perdomare. Liu. 9. ab Vrbe, 85.

Terram perdomare uel solum: hoc est, subigere. Plinius epist. 101. c.

¶ Perdomitus, pen. corr. Participium (καταδαμασθείς) Liu. 8. bell. Pun. 66.

Perdomiti boues mox ad aratrum instituantur. Colum. libro 6. capite 2. 6.

Hostis perdomitus. Claud. 6. Panegyr. 7.

Ora Illyris perdomita armis. Silius lib. 8. 58.

Serpens perdomitus. Ouid. 1. Metam. 90.

Vrbes perdomitæ. Lucan. lib. 2. 127.

Perdormisco] perdormiscis (καταχοιμάομαι) perdormiscere, Id temporis dormire quod requisitum est ad perfectam dormitionem & concoctionem: uel etiam diu dormire, & totam noctem usque ad lucem. Plaut. Menæch. 20. 29,

Perdormiscin' usque ad lucem? M. facilius tu dormis curâs?

Perduco] perducis, pen. prod. perduxi, perductum, perducere, Vsque ad finem ducere. Cicer. de Senectut. 56, M. quidem Val. Coruinum accepimus ad centesimum annum uitam produxisse.

Tuba præmonitos perducat ad æquora nautas. Lucanus libro 2. 137.

Perducere ad aliud iudicium. Cic. 3. Verr. 7.

Perducere ad exitum, pro Complere, absoluere. Cicer. 2. de Inuent. 247. Ad culmen, Liu. 1. ab Vrbe, 242. Cicer. 1. de Legib. 37, Est autem uirtus nihil aliud, quàm in se perfecta & ad summum perducta natura.

Ad summam operis libros perducere. Quint. in Proœ. lib. 1. 6.

Ad liquidum confessumque aliquid perducere. Quintil. libro 5. cap. 14. 22.

Ad assum uitulinum opera perducitur. Cic. Pæto, lib. 9. 20. 3.

Perducere usque ad longam senectutem. Plin. lib. 29. cap. 1. 15.

Opus perducere. Lucan. lib. 3. 77,

— à summis perduxit ad æquora castris
Longum Cæsar opus.

Perducere aliquem, Inducere. Plaut. Mostel. 4. 41,

Postremò si dictis nequis perduci ut uera hæc credas, etc.

Perducere aliquem ad suam causam donis. Liuius 5. belli Maced. 46.

Perducere aliquem ad, uel in suam sententiam. Cicero ad Attic. libro 16. 335. 1. Colum. lib. 3. cap. 3. 13. Et Cæsar 7. bell. Gallic. 12.

Perducere aliquem ad mendacium. Cic. pro Rosc. Comœd. 27.

Carmen ad iratum dum tu perducis Achillem. Ouidius 2. Amor. eleg. 18. 1.

Ad certam pecuniæ summam aliquos perducere. Cicer. Attico, lib. 5. 110. 55.

In rem præsentem audientes perducere. Quintilian. libro 4. capite 2. 87.

Perducere in discrimen. Cic. 3. de Legib. 22, Phalereus ille Demetrius, de quo suprà feci mentionem, mirabiliter doctrinam ex umbraculis eruditorum, otioque non modò in solem atque in puluerem, sed in ipsum discrimen, aciemque perduxit. Quædam exemplaria legunt, produxit.

Ad furorem mortemque perduxit ira Aiacem. Cic. 4. Tusc. 80.

Ad amplißimos honores aliquem perducere. Cic. de Amic. 63.

In odium perducere. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 17.

Eò perduxit, ut. Liu. 2. ab Vrbe, 4. Plancus ad Ciceronem, libro 10. 7. 4, Sed usque mihi temperaui, dum perducerem eò rem, ut dignum aliquid & Consulatu meo, & uestra expectatione efficerem. Virgil. 1. eclog. 15,

— en quò discordia ciues
Perduxit miseros?

Perducere ad, uel in mediam noctem. Liu. 6 bell. Maced. 98.

In serum perducere. Liu. 8. bell. Maced. 220.

Noctes perducere. Propert. lib. 1. eleg. 3. 8.

Perducere artem in magnitudinem. Plin. lib. 9. cap. 56.

Perducere fossas, uel murum in altitudinem. Cæsar 7. bell. Gall. 287. Ibidem, lib. 1. 30, Murum in altitudinem pedum sexdecim fossamque perduxit.

Perducere aquam ex aliquo loco. Plin. epist. 254.

¶ Perductus, Participium. Lucret. lib. 1. 220,

Hæc si pernosces parua perductus opella.

¶ Perducto, perductas, perductare, Frequentatiuum. Plaut. Mostell. 10. 31, Vin' qui te perductet?

¶ Perductor,

¶ Perductor, huius perductoris, masc. gen. (προαγωγός) Verbale. Plaut. Mostel. 10. 31.

Perductores, à Cicerone in Verrē (ut Asconius ait) in hoc differunt à lenonibus, quòd lenones sunt scortorum, perductores etiam inuitarum personarum. Cic. 3. Verr. 22, Sileatur de nocturnis eius bacchationibus, ac uigilijs lenonum, aleatorum: perductorum nulla mentio fiat: damna, dedecora, quæ res patris eius, ætas ipsius pertulit, prætereantur. Quidam docti illo loco, productores, legendum censent: ut Latinum Græco respondeat, προαγωγεὺς.

Perduellum] ab antiquis dicebatur, quod postea duellum & bellum: sicut & perduellis, qui postea hostis. Accius.

——de summa tibi perduellum est. Ex Turnebo.

¶ Perduellis, huius perduellis, masc. gen. (πολέμιος) Qui, ut ait Festus, Pertinaciter retinet bellum. Hostis, inquit Varro de lingua Latina lib. 6. Plaut. Amphit. 4. 96,

Perduelles penetrant se in fugam. Caius in l. quos nos. ff. de uerb. & rer. significatione, Quos nos hostes appellamus, eos ueteres, perduelles appellabant: per eam adiectionem indicantes, cum quibus bellum esset. Cic. 1. Offic. 56, Equidem illud etiam animaduerto, quòd qui proprio nomine perduellis esset, is hostis uocaretur, lenitate uerbi tristitiam rei mitigante. Ibidem, libro 3. 145, Nam pirata nō est ex perduellium numero diffinitus, sed communis hostis omnium.

¶ Perduellio, huius perduellionis, m. g. (εἰσαγγελία) Crimen læsæ maiestatis, aut Reipub. seu is qui eius criminis est reus. Cicero in Pisonem, 2, Ego in C. Rabir. perduellionis reo XL. annis ante me Consulem, &c. Vlpianus in l. ult. ff. ad legem Iuliam maiestatis, Qui perduellionis reus est, hostili animo aduersus Remp. uel principem animatus est. Liu. 1. ab Vrbe, 109, Perduellionem iudicent secundum legem.

Perduellio, Nihil aliud olim erat quàm cædes: postea immutata significatio est. Nam quum Horatius perduellionis accusatus fuisse dicatur & condēnatus à scriptorib. Latinis, cædis & homicidij, id est, φόνου, à Dionysio dicitur postulatus & iudicatus: & Festus eum parricidij accusatum dicit apud Duumuiros fuisse. Turnebus.

Actionem perduellionis alicui intendere. Cic. pro Milone, 28.

Iudicium perduellionis ab aliquo tollere. Cic. pro Rabir. perduellionis reo, 6.

Perduellionibus patriam uenditare. Author ad Herennium libro 4. 157.

Perduro] perduras, pen. prod. (χρονίζομαι) perdurare, Vsque ad finem durare. Terent. Hecyra, 2. 2. 27,

——sanctè adiurat,

Non posse apud uos Pamphilo se absente perdurare.

Plin. lib. 17. cap. 20. 5, Perdurandi peruicacia.

Honos augurij perdurat. Stat. 8. Thebaid. 18.

Probitas longum perdurat in æuum. Ouid. de Med. faciei, 10.

¶ Perduratus, Adiect. pen. prod. Seneca de Tranquillitate uitæ, Et quicquid imbecillum in animo nec perduratum exulcerat, id est, nondum confirmatum.

¶ Perduraturus, pen. prod. (χρονιούμενος) Participium. Stat. 11 Thebaid. 29,

——Hæc mora pugnæ,

Sola nec in regem perduratura secundum.

Peredo] peres uel peredis, pen. corr. (κατέδω) peredi, peresum pen. prod. peresse uel peredere, Edendo cōsumere. Cic. 3. Tusc. 45,

Lachrymis peredere humore exangues genas. Ex poeta. Virgil. 6. Aeneid. 89,

Hic quos durus amor crudeli tabe peredit.

¶ Peresus, pen. prod. (κατεδηδομένος) Participium: ut,

Languoribus multis peresus. Catull. in Camerium, epigrammat. 51. 7.

Oculi media pars peresa est. Lucret. lib. 3. 84.

Saxa peresa sale. Lucret. lib. 1. 67.

Vellera peresa illuuie. Virg. 3. Georg. 113.

Perediam & Bibesiam Plautus finxit sua consuetudine, quum intelligi uoluit cupiditatem edendi & bibendi. Festus.

Peregrinus] pen. prod. (ξένος, προσήλυτος, ἀλλοδαπός) Adiectiuum, Aduena, & aliena loca peragrans: à Peragro, peragras. Plaut. Asin. 9. 57,

Peregrinus ego sum, Sauriam non noui.

Peregrinus ex alio oppido. Plaut. Pœnulo, 3. 47.

Peregrinus & Hospes hoc differunt, quòd Peregrinus uocatur, qui in ciuitate sua non est: Hospes, qui in aliena est. uel peregrinus, qui ex nostra ciuitate oriundus non est: Hospes, qui in nostra est. Hactenus Valla lib. 4. Cic. pro Syl. 17, At si tibi nos peregrini uidemur, quorum iam & nomen & bonos inueterauit, & huic urbi & hominum famæ ac sermonibus: quàm tibi illos competitores tuos peregrinos uideri necesse erit, qui iam ex tota Italia delecti tecum de honore & de omni dignitate contendunt?

Peregrinus & aduena, quibus opponitur Hospes. Cic. 2. de lege Agraria, 92.

Ciuis & Peregrinus, contraria. Cic. de Amic. 18.

Peregrini atq; incolæ officium est, nihil præter suum negociū agere, nihil de alieno inquirere, minimeq; esse in aliena Republica curiosum. Cic. 1. Offic. 175.

Hostis apud maiores nostros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus. Cic. 1. Offic. 57.

Eijcere Roma peregrinos. Cic. 1. de lege Agraria, 7.

Peregrinæ dicebantur olim meretrices, teste Donato. Terent. And. 3. 11. 1,

Adeóne est demens ex peregrina? Ibid. 1. 1. 119.

Peregrinus & hospes in agendo. Cic. 1. de Orat. 110.

Peregrina & ignota. Iuuen. Satyr. 14. 19.

Peregrina omnia relinque, Athenas nunc colamus. Plautus Sticho, 12. 17.

Amnes peregrini. Ouid. 8. Metam. 169.

Amore peregrino captus. Ouid. 1. epist. 16.

Arbores peregrinæ. Plin. lib. 12. cap. 3. 1.

Ab armis peregrinis defendi. Ouid. 2. Trist. 84.

Aues peregrinæ. Plin. lib. 10. cap. 26. 1.

Cælum peregrinum. Ouid. 4. Trist. eleg. 7. 5.

Diuitiæ peregrinæ. Horat. 2. epist. 1. 42.

Facies peregrina atq; ignobilis. Plaut. Pseud. 15. 9.

Lapilli peregrini. Ouid. de Nuce, 29.

Orbem peregrinum uisere. Ouid. 1. Metam. 20.

¶ Peregrinus ager est, qui neq; Romanus, neque hostilis habetur. Festus.

¶ Peregrinus, pro ignorante. Horatius libro 1. epistol. 18. ad Scæuam,

Quare peregrinum, &c. Vide totum locum Horatij. Porphyr. Peregrinum pro ignorāte posuit. Eras. hoc prouerbium exponit in adagio, Quære hospitem. Budæus sic reddit, Va ailleurs cercher ton sot.

Peregrina sacra appellantur, quæ aut euocatis dijs in oppugnandis urbibus Romam sunt delata: aut quæ ob quasdam religiones per pacem sunt petita, ut ex Phrygia, Matris magnæ: ex Græcia, Cereris: Epidauro, Aesculapij: quæ coluntur eorum more, à quibus sunt accepta.

Sedes peregrina ac sordida. Lucan. lib. 5. 2.

Sonus peregrinus. Quint. lib. 1. cap. 1. 10.

Terra peregrina. Ouid. 3. Metam. 5.

¶ Peregrinor, pen. prod. peregrinaris (ἀποδημῶ, ξενοῦμαι)

Digitized by Google

peregrinari, Per aliena loca peragrando proficisci. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 21, Adeóne ignarus es disciplinæ, consuetudinisq; nostræ, ut hæc nescias: ut peregrinari in aliena ciuitate, non in tua magistratum gerere uideare? Et 1. Acad. 13, Nam nos in nostra urbe peregrinantes, errantesq; tanquam hospites, tui libri quasi domum deduxerunt.

Longè lateq; peregrinari. Cic. 1. de Nat. deor. 74.

In aliena ciuitate peregrinari. Cic. pro Rab. perduell. reo, 21.

Peregrinari rem aliquam. Cic. 5. Tusc. 160, Et quum alij sæpe quod ante pedes esset, non uiderent, ille infinitatem omnem peregrinabatur, &c.

Peregrinatur philosophia Romæ. Cic. 3. de Finib. 62.

Peregrinari dicuntur aures. Vide Auris.

¶ Peregrinatus, Particip. (ἀποδημήσας) Cic. 4. Acad. 7, Tamen diutius quàm uellem, tanta uis uirtutis atq; ingenij peregrinata abfuit ab oculis & fori & curiæ.

¶ Peregrinatio, Verbale (ἀποδημία) Cic. ad Attic. lib. 2. 16. 7, Veruntamen uidebare mihi tempora peregrinationis cõmodius posse distribuere.

Perpetua peregrinatio. Cic. 5. Tusc. 150.

In peregrinatione omne tempus consumere. Cicero Attic. libro 16. 333. 4.

Peregrinatio, pro secessu, qui fit peregrè. Plin. epist. 19. lib. 3, Habet etiam multum iucũditatis soli, cæliq; mutatio, ipsaq; illa peregrinatio intersita.

Peregrinatio & militia. Cic. Attic. lib. 6. 113. 2.

Peregrinationes & rusticationes. Cic. de Amic. 85.

Cursu & peregrinatione lætantur turtures. Cicero 2. de Finibus, 175.

Blandita peregrinatio. Vide Blandior.

Nobilem peregrinationem Antonij uocat per ironiam. Cic. 2. Philipp. 100.

Transmarina peregrinatio. Quint. lib. 7. cap. 4. 23.

¶ Peregrinator, pen. prod. (ἀποδημητής) Aliud uerbale, Qui solet peregrinari, fereq; semper peregrinatur. Cic. ad Lentulum, lib. 6. 19. 9, Mehercule non tam sum peregrinator iã, quàm solebam.

¶ Peregrinitas, pen. cor. peregrinitatis (τὸ ξενικὸν) Alieni soli habitatio. Vlpian. in l. sed si. de in ius uocando, Si per pœnã deportationis & peregrinitatem redactus sit patronus. hoc est, sit relegatus in aliud solum. Correctiora exemplaria legunt, peregrinationem.

Infusa est in urbem nostram peregrinitas. Cicero Pæto, libro 9. 15. 5.

Peregrinitas, Alio significatu apud Quint. lib. 11. cap. 3, Si fuerit os facile, explanatum, iucundum, urbanum: id est, in quo nulla neq; rusticitas, neq; peregrinitas resonet. Peregrinitatem uocauit oris uitium, quod te inquilinum & alienigenã, non in urbe natum prodat.

¶ Peregrinabundus (ξενιτεύων) Qui solitus est peregrinari. Liu. 8 bel. Pun. 96. Non peregrinabundum, neq; circa amœnas oras uagantem ducem Romanum, &c.

¶ Peregrè, pen. cor. Aduerb. (ἐπὶ ξένης) Peregrinando. Et est commune tam significantibus quietem, quàm motum: ut, Peregrè sum, Peregrè uenio, Peregrè uado. Terent. Phorm. 2. 1. 13,

Pericla, damna, exilia, peregrè rediens semper cogitet.

Hæc uerba habet. Cic. 3. Tusc. 54. Plaut. Asin. 13. 16,

Aut quod illa dicat peregrè allatã epistolam. Idem Amphit. 4. 198.

Peregrè accire. Liu. 2. ab Vrbe, 24.

Peregrè abire. Plin. lib. 35. cap. 12. 1.

Peregrè depugnare. Cic. 5. Philipp. 186.

Exire peregrè. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 22.

Animus peregrè est. Horat. 1. epist. 12. 3.

¶ Peregri, dicimus quum quis in loco est: Peregrè, quum it in locum: ut Flo. Sosipater scribit. Iustinianus lib. 2. Ciuil. instit. tit. de hæredibus instituendis, Peregri natos dixit, nõ, ut ibi corruptissimè, peregrinantes.

Perelegans] penul. corr. (πάνυ φιλόκαλος) Valde elegans. om. gen. Cic. 2. de Orat. 150, Genus est perelegans, & cum grauitate salsum. Idem pro Plancio, 47, Et quoniam tua fuit perelegans ac persubtilis oratio, digna equitis Rom. uel studio uel pudore.

¶ Pereleganter, Aduerbium (πάνυ φιλοκάλως) Cicero de claris Orat. 101, Quæ quidem omnia cùm peritè & scienter, tum ita breuiter & pressè, satis ornatè & pereleganter diceret, &c.

Pereloquens] penul. corr. (πολυφραστικός) Valde eloquens. om. gen. Cic. de claris Orat. 133, Cautem Lentulus Marcellinus nec unquam indisertus, & in Consulatu pereloquens uisus est, non tardus sententijs, non inops uerbis, uoce canora, facetus satis.

Peremere] Cincius in libro de uerbis priscis, ait significare idem quod prohibere. At Cato in libro qui est de Re militari, pro uitiare usus est, quum ait, Quum magistratus nihil audet imperare, nequit consul auspicij peremat. Festus.

Peremptalia] fulgura dicuntur, quæ superiora fulgura aut portenta perimunt, id est, tollunt. Festus.

¶ Peremptalia, fulmina, apud Senecam, 2. Nat. quæst. quibus tolluntur priorum fulminum minæ.

Peremptorius. Vide Perimo.

Perendie] Aduerbium (μεταύριον) significat quod uulgò dicitur, Post cras, ut ait Valla. Cicero ad Atticum libro 12. 257. 5, Scies igitur fortasse cras summum perendie. Plaut. Aulul. 6. 29,

Quæ cras ueniet, perendie foras feratur soror.

¶ Perendinus, pen. cor. Adiect. (μεταύριος) Ab hinc tertius dies. Cic. pro L. Muræna, 25, Iam illud mihi quidem mirum uideri solet, tot homines, tam ingeniosos, per tot annos etiã nunc statuere non potuisse, utrum diem tertium, an perendinum: iudicem, an arbitrum: rem, an litem dici oporteret. Cæsar belli Gall. lib. 5.

In perendinum diem. Vide In.

Perennis] & hoc perenne (ἀίδιος, διαγινόμενος) ex Per & Annus cõpositum, mutatis literis, quasi per annos durãs. Plaut. Amphit. 3. 14,

Lucrum ut perenne nobis suppetat.

Adamas perennis. Vide Adamas.

Perennes & perpetui cursus stellarum. Cic. 2. de Nat. deor. 79.

Cursus lustrare perennes. Lucret. lib. 5. 16.

Perennis fama. Virg. 9. Aen. 16.

Fama & laus perennis. Cic. 2. de Diuinat. 98.

Fides perennis. Plin. epist. 186.

Fortuna perennis. Propert. lib. 2. eleg. 29. 12.

Monimentum perennius ære. Horat. 3. Carm. ode 30. 1.

Monimenta perennia facti. Ouid. 2. Fastor. 53.

Sermo perennis de aliquo. Cic. in Somnio Scip. 27.

Perennis contestataq; uirtus maiorum. Cic. pro Flacco, 19.

Perenne & proprium aliquid manere. Cicero Post reditum in Senat. 7.

Aquæ perennes. Cic. 6. Verr. 93.

Fons perennis. Cæsar 8. bel. Gall. 152, Quo facto repentè fons perennis exhaustus. Sic Perennis fluuius. Plinius libro 5. capite 28. Vlpianus in l. j. ff. de fluminibus, Fluminum quædam sunt perennia, quædam torrentia. perenne est, quod semper fluit, id est ἀέναος: torrens, quod hyeme fluit, hoc est χειμάῤῥους.

Digitized by Google

Latices manant perennes. Lucret. lib. 5. 53.
Perennis riuus. Plin. epist. 101. lib. 5, Cuncta enim perennibus riuis nutriuntur.
Perennis, pro Perpetuo & continuo. Cic. de Prouinc. Consul. 18, Hic me meus in Remp. animus pristinus ac perennis, cũ C. Cæsare reducit, reconciliat, restituit in gratiam. Budæus.
Amor perennis. Seneca Octauia, 5. 19,
Perennis & profluens loquacitas. Cic. 3. de Orat. 103.
¶ Perennia, perenniorum, Ceremoniæ in auspicijs obseruari solitæ. Cic. 2. de Nat. deor. 14, Itaq; maximæ Reip. partes in ijs bella, quibus Reip. salus continetur, nullis auspicijs administrantur, nulla perennia seruantur.
¶ Perennè, Aduerbium (ἀείδιον) Perpetuò & continuò. Colũ. lib. 12. cap. 18. 1, Si ager amplus, aut uineta, aut arbusta grãdia sunt, perennè fabricandæ decimodiæ, & trimodiæ, & fiscellæ texendæ, & picandæ.
¶ Perenno, perennas (διαγίνομαι) perẽnare, Per annos durare. Col. de Arbor. cap. 16. 5, Nam in ea fructus maximè uis consistit, diutiusq; perennat. Ouid. 3. de Arte, 9,
Defuit ars uobis: arte perennat amor.
¶ Pẽrennitas, pen. corr. huius perennitatis, f. g. (ἀϊδιότης) Ipsa duratio. Col. lib. 1. cap. 6. 6, Nam ea cœli positio maximè frigida, & minimè humida est, quæ utraq; perennitatem conditis frumentis afferunt. Idem lib. 4. cap. 24. 1, Vt quàm longißimam perennitatem stirpi acquirat. Cic. 2. de Nat. deor. 142, Adde huc fontium gelidas perennitates, liquores perlucidos amnium.
¶ Perenniseruus, perẽniserui, antiquum (ἀείδουλος) Qui perpetuò seruit uni domino. Plaut. Pers. 12. 16,
Compedum contritor, pistrinorum ciuitas,
Perenniserue, lurco, edax, furax.
Pereo] peris, periui, & per syncopam perij, peritum, penul. corr. (ἀπόλλυμι, ὄλλυμι, ὀλέκομαι, οἴχομαι, ἔῤῥω) perire, Notæ significationis. Plaut. Trucul. 4. 50,
Illis perit quicquid datur, neque ipsis apparet quicquã.
Perire, pro Mori & destrui accipitur, quasi in totum ire: quòd qui perit, prorsus abit. Terent. Eunuch. 1. 1. 28,
—— & prudens, sciens,
Viuus, uidensq; pereo, nec quid agam scio. Idem Andr. 1. 5. 9.
Quod si fit, pereo funditus. Cic. ad Attic. lib. 3. 52. 2, Id si putas me posse sanari, cures uelim: sin perij planè, minus laboro.
¶ Minoris perire. Plin. lib. 7. cap. 7, Tu qui corporis uiribus fidis, tu, &c. tanti perire potuisti. Atqui etiam hodie minoris potes, quantulo serpentis ictus dente: aut etiam, ut Anacreon poeta, acino uuæ passæ.
Certò perij. Vide Certus.
Obnixè perire. Vide Obnitor.
Ocyus perire. Lucret. lib. 3. 89.
Penitus perire. Lucret. lib. 1. 53.
Perpetuò perire. Vide Perpetuò.
Subitò perire. Lucret. lib. 2. 202.
Perire à re. Vide A' præpositionem.
Perire ab animo, & ab re. Plaut. Truc. 3. 19. Vide Ab.
Amore indigno perire. Virg. 10. eclog. 2.
Animo perire. Plaut. Rud. 13. 26,
Perij animo, malefit: contine quæso caput. id est, deficit me animus.
Ingenio perij qui miser ipse meo. Ouid. 2. Trist. 1.
Desidiosè agere ætatem, lustrisq; perire. Lucret. lib. 4. 229.
Meo uitio pereo. Cic. Attic. lib. 11. 217. 2.
Perierunt ædes. Plaut. Mostel. 3. 47.
Comæ formosæ perière. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 7.

Decor perit multo uulnere. Senec. Hippol. 10. 21.
Perit dies ocio. Plin. lib. 11. cap. 6. 2.
Fabæ pereunt læso flore. Ouid. 5. Fast. 54.
Honos gentis perit. Ouid. ad Pisonem, 3.
Labor irritus anni perit. Ouid. 1. Metam. 55.
Niues pereunt tepente sole. Ouid. 3. Fast. 48.
Nummi pereunt. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 27.
Opera & oleum philologiæ nostræ perijt. Cicero Attico, libro 2. 32. 2.
Pecunia perijt. Terent. Adelph. 4. 7. 25.
Pecuniam tantam populi Rom. tam breui tempore perire potuisse, portenti simile uidetur. Cic. 5. Philip. 171.
Pudor perijt. Plaut. Bacchid. 8. 81.
Puppis hausta perit. Ouid. 3. Fast. 120.
Res & fides perit. Plaut. Trucul. 3. 18.
Telum pereat rubigine. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 9.
Tempora auxilij perierunt. Ouidius 1. de Remed. amor. 22.
Virtus perit fraude. Ouid. 2. Fast. 46.
Funditus pereunt urbes. Horat. 1. Carm. ode 16. 4.
Perire ab aliquo, Occidi. Plin. lib. 11. cap. 37. 59.
Conuolsi pereunt. Lucret. lib. 3. 69.
Inter arma & enses perijt. Ouid. ad Liuiam, 46.
Crudelius perire. Quintil. lib. 3. cap. 8. 21.
Fortiter perire. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 9.
Generosius perire. Horat. 1. Carm. ode 37. 5.
Cruciatu summo perire. Cic. 3. de Nat. deor. 117.
Letho præcipiti perire. Senec. Hippol. 3. 36.
Manibus hominum perire. Virgil. 3. Aeneid. 122.
Minoris perire. Plin. lib. 7. cap. 7. 2.
Morbo perire. Cæsar 4. bell. Ciuil. 181.
Morbo perière capellæ. Horat. 1. epist. 7. 17.
Morte merita perire. Virgil. 4. Aeneid. 139.
Occisione perire ad riuum. Vide Occisio in Occido.
Telo perire. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 17.
¶ Perit tibi, id est, tuo periculo. Vlpian. in l. rogasti. in princ. D. si cert. petat. Quòd si lancem uel massam sine tua culpa perdideris antequam uenderes, utrum mihi, an tibi periret, quæstionis est.
Peream, Iurantis, uel imprecãtis uox, Ethnicis familiaris, quemadmodum & Dispeream. Caßius ad Ciceronem, lib. 15. 19. 7, Peream nisi solicitus sum, ac malo ueterem & clementẽ dominum habere, quàm nouum & crudelem experiri.
Malè pereat Lesbia. Horat. Epod. 12. 4.
Terminus pereundi. Silius lib. 3. 113.
Occurrunt animo pereundi mille figuræ. Ouidius epistol. 10. 17.
Gramine Circæo pereundum est mihi. Propertius libro 2. eleg. 1. 11.
¶ Perire, pro decoquere. Cicer. Attic. lib. 6. epist. 1, Metagenes certè perijt: feci iter per eius possessionem, in qua animal reliquum nullum est. hoc est, decoxit, perdidit omnem rem, ut de pecunia tua prorsus actum sit. Il a fait banq; route.
¶ Periturus, pen. prod. Participium (ἀπολλυσόμενος) ut,
Amore periturus. Propert. lib. 1. eleg. 12. 7.
Corpus periturum. Stat. 5. Thebaid. 46.
Mœnia peritura flammis. Claud. 2. in Eutropium, 60.
Regna peritura. Virgil. 3. Georg. 100.
Perire mulierem, ea forma dicimus qua deperire, & amando uri. Plaut. Truc. 1. 1,
Tres unà pereunt adolescentes mulierem.
¶ Perito, peritas, pen. corr. (παραπόλλυμαι) peritare, Frequẽtatiuum. Plaut. Capt. 12. 32,
Qui per uirtutem peritat, non pol interit.
Perequito] perequitas, pen. corr. (διιππάζω) perequitare,

In omnem partem equitare. Cæsar 4. bell. Gall. 583, Primò per omnes partes perequitant, & tela coniiciunt. Liu. 5. ab Vrbe, 134, Quum perequitasset aciem promissa repetens, tantum iecit ardoris, ut non ultrà sustinuerint impetus Aequi.

Pererro] pererras (διαπλανάομαι) pererrare, In omnem locum, uel huc atque illuc errare. Columella in Præfat. libro 1. 7.

Semperq; ritu uolucrum longinqui litoris peregrinus ignotū pererret orbem? Plin. lib. 8. cap. 45. 2, Conceptio uno initu peragitur: quæ si fortè pererrauit, xx. pòst die marem fœmina repetit.

Aditus pererrare. Vide Adeo, adis.

Arua pererrantur liquentibus undis. Ouid. secundo, Amor. eleg. 16. 1.

Auia pererrare more pecudum. Claud. 3. de rap. Proserp. 9.

Forum pererro. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 23.

Freta longa pererrare. Ouid. epist. 14. 21.

Locum omnem pererrat. Virg. 5. Aeneid. 89.

Cornua pererrauit labris. Silius lib. 4. 35.

Luminibus pererrare aliquem, Circumspicere. Virgil. 4. Aeneidos, 73.

¶ Pererratus. pen. prod Particip. (διαπλανηθείς) ut,

Orbis pererratus. Ouid. 1. Fast. 47.

Terræ pererratæ. Ouid. 15. Metam. 11.

Pereruditus] penul. prod. (πάνυ πεπαιδευμένος) Adiect. Valde eruditus. Cic. ad Att. lib. 4. 84. 2, Sed uereor ne lepôre suo detineat diutius P. Clodius, & homo pereruditus, ut aiunt, & nunc quidem deditus Græcis literis.

Perexcrucio] perexcrucias (διαγνίζω) perexcruciare, Vehementer cruciare. Plaut. Sticho, 7. 32,

Meam culpam habeto, nisi perexcruciauero.

Perexiguus] Adiect. (πολύμικρος) Valde exiguus. Cæsar. 5. bel. Gal. 60, Quum hæ intermisso perexiguo loci spacio inter se cōstitissent, nouo genere perterritis nostris, per medios audacissimè proruperunt.

Perexigua & perminuta uidentur. Cic. 2. Tusc. 54.

Aut nulla, aut perexigua pars. Cicero ad Quintum fratrem, libro 1. 1. 7.

Dies perexigua. Cic. 2. Verr. 4.

Tempus perexiguum. Cic. 2. Verr. 15.

Factum perexiguum. Liu. 2. bel. Pun. 217.

Perexilis] & hoc perexile, penult. product. (κάτισχνος) Valde exile significat. Colum. lib. 11. cap. 2. 45, Hoc eodem tempore prius quàm uineæ pulueruntur, si perexilis est, uel rara ipsa uitis, lupini modij tres, uel quatuor in singula iugera sparguntur.

Perexpeditus] penul. prod. Adiectiuum (εὐπρόχειρος) Valde expeditus. Cic. 3. de Finib. 57, Sed hæc quidem est perfacilis & perexpedita defensio.

Perfabrico] perfabricas, penul. corr. (διατεχνάομαι) perfabricare, Fabricam absoluere. Plaut. Persa, 13. 4,

——perij interij: pessimus hic mihi dies
Hodie illuxit, corruptor: ita me Toxillus perfabricauit, atq;
Meam rem diuexauit. Per translationem.

Perfacetus] penul. prod. Adiectiuum (πολυτωμύλος) Admodum facetum significat. Cicero de claris Orator. 54. Atq; eundem & uehementem, & ualde dulcem, & perfacetum fuisse dicebat.

¶ Perfacetè, penul. prod. Aduer. (πολυτωμύλως) Periucundè. Cicer. 3. Verr. 85, Neq; enim perfacetè dicta, neq; porrò hac seueritate digna sunt.

Perfacilis] & hoc perfacile, penul. corr. (πολυρράδιος) Cicero 4. Tuscul. 11, perfacilis cognitu. Nam sententias interpretari per facilè est. Cic. 2. de legib. 29.

¶ Perfacilè, pen. cor. Aduerb. (πολυρράδίως) Cic. ad Attic. lib. 13. 287. 3, Video enim Curules magistratus cum legitimis annis perfacilè cepisse.

Perfacilè sese Sicilia tuebatur, ne quod in ipsa bellum posset existere. Cic. 7. Verr. 7.

Perfacilè uerò, apud, &c. Cic. 3. Verr. 19.

Perfacilè apparet, &c. Cic. 2. de Finib. 175.

¶ Perfacul, Veteres dixerunt, pro Facilè, authore Festo.

Perfamiliaris] & hoc perfamiliare, penult. prod. (πολυοικεῖος) Valde familiaris. Cicer. de claris Orat. 87, M. Gratidius M. Antonij perfamiliaris. Idem ad Quint. fratrem, libro 2. 15. 4, Ipse est enim ueterator magnus & perfamiliaris Philisto.

Perfatuus] Adiect. (πολύμωρος) Mart. lib. 10. 18,

Heu quàm perfatuæ sunt tibi Roma togæ.

Perfero] pen. cor. perfers, pertuli, pen. cor. perlatum, penult. prod. (διακομίζω, διαφέρω, πορίζω) perferre, Vsq; ad cōstitutum finem ferre. Virg. 12. Aen. 182,

Tum lapis ipse uiri uacuum per inane uolutus,
Nec spacium euasit, totum nec pertulit ictum. id est, euacuatus est impetus ipsius spacio longiore. Seruius.

Opem perferre alicui. Valer. 5. Argon. 77.

Diuisionem uerò ad cogitationem & stylum perferūt. Quint. lib. 2. cap. 6. 2.

Literas perferre, Ad eum cui missæ sunt ferre. Cicer. Curioni, libro 2. 5. 2.

Clamor perfertur circa collem. Liu. 7. ab Vrbe, 175.

Consilium perferre alicuius ad alterum. Cæs. 4. bel. Gal. 539.

Fama perfertur. Liu. 8. bel. Pun. 67, Scipio quum ad eum fama tanti comparati exercitus perlata esset.

Fructum perferre. Colum. lib. 3. cap. 20. 2.

Iussa omnia perferre. Propert. lib. 1. eleg. 17. 5.

Laudem in urbem perferre. Cic. 2. Tusc. 7.

Legem perferre. Cic. ad Attic. lib. 1. 14. 4, Pōpeius uerò ad uoluntatem perferendæ legis incubuerat. Liu. 1. Decad. lib. 2, Ego hic aut in conspectu uestro moriar, aut perferam legē. Vide Suetonium in Augusto, cap. 34.

Perferre rogationem, est ita ferre ut plebs sciscat. Liuius 6. bel. Maced.

Mandata perferre. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 23, Scripsiq; ad Cæsarem Vibulium Cæsaris mandata de mea mansione ad Pompeium pertulisse. Plin. epist. 190. b.

Nuncium perferre. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 1.

Et literis multorum, & sermone omnium perfertur ad me, incredibilem tuam uirtutem & fortitudinem esse. Cic. Terentiæ, lib. 14. 1. 1.

Perfertur omnium nuncijs. Cicero ad Quint. fratrem, libro 2. 14. 5.

Rumor pertulit hoc nobis. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 10.

Perlata rumore, aut nuncijs. Cic. ad Attic. lib. 4. 70. 4.

Sermones ac literæ perferuntur. Cic. pro lege Manil. 27.

Verba alicuius perferre ad aliquem. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 2. 9.

Perferre, Denunciare. Cic. ad Cæl. lib. 2. 8. 2, In his enim sum locis, quò & propter lōginquitatē, & propter latrocinia, tardissimè omnia perferuntur. Plaut. Capt. 7. 17.

Perferre, Pati, patienter ferre (ὑπομένειν, διαφέρειν, ὑποφέρειν) Terent. Adelph. 3. 4. 50,

Paupertatem unà pertulimus grauem. Idem Andr. 1. 1. 35,

Sic uita erat, facilè omnes perferre ac pati. Cic. 2. pro lege Agrar. 71, Syllanus ager à certis hominibus latissimè continuatus tantam habet inuidiam, ut ueri ac fortis Tribuni ple-

hi plebis stridorem unum perferre non poßit. Idem 5. Ver. 196, Itaque hæc Iudices, quæ pati nullo modo potuerunt, non pertulerunt.
Intrepidè pertuli omnia. Senec. Herc. furente, 6.17.
Deficere animo, & Perferre, contraria. Cicero pro Roscio Amer. 6.
Ardorem perferre. Stat. 5. Sylu. 1.46.
Catenas perferre. Silius lib. 17.75.
Contumelias perferre. Cæsar 2. bel. Gal. 282.
Cruciatum perferre. Cic. 4. Acad. 48.
Crudelitatem inimicorum perferre. Cic. pro Sestio, 128.
Dolorem perferre. Virg. 9. Aen. 86. Cic. 1. de Finib. 52. Et pro Cluentio, 134.
Perferre famem & sitim. Cic. 5. de Fin. 87.
Frigus, famem, sitim, ac uigilias perferre. Cic. 2. in Catil. 31.
Insomnia furibunda perferre. Silius lib. 11.21.
Laborem perferre. Virg. 2. Georg. 69.
Luxuriem, crudelitatem, auaritiam, superbiam alicuius perferre. Cic. 4. Verr. 6.
Mala tot pertulimus. Ouid. 5. Trist. eleg. 1.7.
Monstra immania perferimus tecti syluis. Virgilius tertio Aeneidos, 117.
Niues perferre. Ouid. 1. Amor. eleg. 9.3.
Perpetior ac perfero facilè omnes. Cic. de Orat. 43.
Onus perferre. Ouid. ad Liuiam, 70.
Pauperiem, & duros perferre labores. Virgilius 6. Aeneidos, 88.
Pericula multa pelago pertulerunt. Ouidius 14. Metamorphos. 112.
Pœnarum satis perferre. Cic. pro Sestio. 128.
Pruinas ac niues perferre. Cic. 2. in Catil. 43.
Quietem solus perferre nequit. Silius lib. 4.9.
Somnos aut dies perferre. Stat. 3. Sylu. 2.17.
Supplicium pro meritis perferre. Cicero ad Atticum libro 8. 159.10.
Timores pertulimus. Claud. de bello Getico, 42.
¶ Perferens, pen. cor. (ὑπομένων) Nomen ex participio. Cic. 2. de Orat. 98, Horum igitur exprimere mores oratione, iustos, integros, religiosos, timidos, perferentes iniuriarum, mirum quiddam ualet, &c.
Perferuidus] pen. cor. Adiectiuum (πολύζεστος) Vehementer feruidus: ut,
Perferuida æstas. Colum. lib. 5. cap. 5.1.
Perficio] perficis, pen. corr. perfeci, penult. prod. perfectum (ἀνύτω, ἀποτελέω, διανύω, ἀπαρτίζω, διατελέω, ἐπιτελέω, περαίνω, τελέω, κατεργάζομαι) perficere, Absoluere, complere quod incœptum est. Terent. Hecyr. 5.2.9,
Quod si perficio, non pœnitet me famæ. Terentius Phorm. 2.3.73,
Haud desinam Donec perfecero hoc.
Absoluere & perficere aliquid. Cic. 2. de Nat. deor. 50.
Conari aliquid & perficere. Cic. in Orat. 56.
Conflare & perficere. Cic. pro Cluent. 12.
Absolutionem alicuius rei perficere. Cic. de Vniuers. 58.
Annos centum perficere. Horat. 2. epist. 1.8.
Cibum perficere, Concoquere. Plin. lib. 11. cap. 53.6.
Cogitata perficere. Cic. pro Deiotaro, 13.
Coria perficere. Vide Corium.
Pelles perficere. Plin. lib. 24. cap. 11.8.
Instituta perficere. Cic. 2. de Diuinat. 8, Quod assequar profectò, si instituta perfecero.
Iussa alicuius perficere. Valer. 7. Argon. 13.
Maleficium perficere, & occultare. Cic. pro Cælio, 42.
Susceptum perficere munus. Virg. 6. Aeneid. 126.

Officium perficere funeris. Ouid. ad Liuiam, 14.
Onus & munus perficere. Cecinna Ciceroni, lib. 6.7.16.
Poema institutum perficere. Cic. Quint. frat. lib. 3.24.4.
Promissa perficere, pro Implere quod promiseris. Terentius Andr. 4.1.7.
Scelus perficere. Cic. pro Cluentio, 153.
Stamina pauca perfeci. Ouid. epist. 18.10.
Perficere, pro Obtinere, siue pro eo quod barbari dicunt, Tantum facere quod. Terent. Prolog. Eunuch. 21,
——postquam ædiles emerunt,
Perfecit, sibi ut inspiciundi esset copia. Ibidē, 1.2.100,
——quam ioco
Rem uoluisti à me tandem, quin perfeceris? Cicer. ad Marium, lib. 11. 27.5, Quod enim uehementer mihi utile esse putabas, nec inutile ipsi Cæsari, perfecisti, ut ille me diligeret, coleret, haberet in suis. Idem ad Attic. lib. 8. 159.12, Perficiam profectò, ut neq; Respub. ciuis à me animum, neq; tu amici desideres. Et 4. Acad. 204, Perficies ut ego ista innumerabilia complectens, nunquam labar, nihil opiner? Sic pro lege Manil. 31, Et quisquam dubitabit, quid uirtute perfecturus sit, qui tantum authoritate perfecerit? Quædam exemplaria legunt, profecerit.
Callidè perficere ut. Cic. 2. de Diuin. 166.
Perfici, paßiuum. Plin. lib. 11. cap. 53.5, Difficulter aut perficiuntur omnia in cibis acria, nimia, & auidè hausta. id est, concoquuntur.
Actu perfici. Quint. lib. 2. cap. 18.1.
¶ Perficiendus, Particip. (ἀνυστέος) ut, Voluptas perficienda tarda mora. Ouid. 2. de Arte, 144.
¶ Perfectus (τετελειωμένος, τέλειος, ἐντελής, αὐτοτελής, παντελής, δημοτελής, ἐντελεχής) Aliud participium, siue Nomē ex participio. Plaut. Persa, 22.2,
——re placida, pacibus Perfectis.
Incboata & Perfecta. contraria. Cic. de claris Orat. 65.
Perfactum aliquid esse, & habere maturitatem suam quādam. Cic. de claris Orat. 177.
Extremum & perfectum. Cic. 2. de Nat. deor. 49.
Inuentum simul & perfectum nihil est. Cicero de claris Orator. 35.
Perfectum omni ex parte in genere suo. Cic. de Amicit. 67.
Perfectum ex utroq;. Cic. 4. Tusc. 16.
Aptum undiq;, perfectum, expletumq; omnibus suis partibus & numeris. Cic. 2. de Nat. deor. 52.
Ad summa atq; in omni genere perfecta peruenire. Cicero 2. de Orator. 65.
Perfectus & absolutus. Plin. lib. 2. cap. 4, Eum & nos à perfecta absolutaq; elegantia, mundum appellamus.
Absoluti & perfecti philosophi. Cic. 2. de Diuin. 222.
Perfectus & consummatus. Quint. lib. 5. cap. 10.
Summum & perfectißimum iudicat Cicero, illud cui nihil addi potest: in Orat. 2.
Plenum atque perfectum oratorem esse eum dicant, qui de omnibus rebus poßit uariè, copioseq; dicere. Cicero 1. de Orator. 31.
Concinnus, perfectus, politus ad persuadendum homo. Cic. in Pisonem, 47.
Perfectus in re aliqua. Cic. 1. de Fin. 31.
Orator in omni genere sermonis atq; humanitatis perfectus. Cic. 1. de Orat. 19.
Perfectus in dicendo homo & perpolitus. Cic. 1. de Orat. 31.
Perfectus ingenio. Cic. pro lege Manil. 1.
Literis Græcis perfectus Memmius. Cicerò de claris Oratoribus, 133.
Moribus perfectus. Quint. in Procem. lib. 1.14.

Scientia,& omni facultate dicendi perfectus.Quint. in Procœmio libro 1.14.
Cumulatè perfectus.Vide Cumulus.
Perfectus,completusq; uerborum ambitus.Cic.in Orat.96.
Augmen corporis perfectum.Lucret.lib.3.54.
Opera mirabili & clarißimis gemmis perfectum candelabrũ. Cic.6.Verr.55.
Cymbia perfecta argento.Virg.5.Aeneid.54.
Eruditione perfecta & ingenio præstãti ad hæc opus est.Cicero 2.de Diuin.195.
Exercitatione perfecta ingenij forma. Cicero de claris Oratoribus,183.
Expleta & perfecta forma honestatis.Cic.2.de Fin.79.
Mens perfecta.Cic.5.Tusc.56.
Curta sententia,Plena & perfecta,contraria. Cicero 4.de Finibus,60.
Sol perfectus,Dies transacta.Stat.5.Theb.36.
Templum perfectum.Cic.6.Verr.55.
Perfecta cumulataq; uirtus.Cic.pro Sestio,75.
Virtutis perfectæ qui perfecto functus est munere,non parum diu uixit.Cic.1.Tusc.176.
Vota perfecta continuo ordine.Virg.3.Aen.110.
¶ Perfectius. Horat.Epod.5.13.
Nardo perunctum,quale non perfectius
Meæ laborarunt manus.
¶ Perfectißimi dicebantur,qui iudicio principis,uel ad Præsidatum prouinciæ, uel ad aliam administrationem promoti fuissent.l.j.de perfectiß.dignitat. lib.12. C. Qua de re Alciat.cap.4.lib.3.Dispunct.
¶ Perfectißimatus,erat dignitas quædam non mediocris, quia non omnes Præsides, ut Alciatus docet, clarißimi fuêre: sed & Perfectißimi quidam, prout Prouinciæ dignitas exigebat. Addit ex uetustißimis monumentis, Tarraconẽses Hispaniæ,ac Norici fuisse perfectißimos tantùm,quos duabus literis designabant, V. P. sicut clarißimos uiros, V. C.
¶ Perfectè, Aduerb. (πλέως, ἐντελῶς) Cic.4.de Fin.16, Quũq; duæ sint artes, quibus perfectè ratio & oratio compleatur, una inueniendi,altera disserendi.
Absoluta est perfectè omnis honestas.Cic.4.de Fin.31.
Absolutus perfectè.Vide Absoluo.
Nimis infans,& perfectè diserta oratio, contraria. Cicero de claris Orat.52.
Perfectè planeq; eruditus uir.Cic.de claris Orat.154.
Nihil à Roscio,nisi perfectè, nihil nisi cum summa uetustate fiebat.Cic.1.de Orat.64.
Imitatur nunquam perfectè ueritatẽ casus.Cic.1.de Diuin.47.
¶ Perfectio, Verbale (πλείωσις, τελειότης, πλήρωσις, ἀπαρτισμός, ἐντελέχεια) Plin.lib.11.cap.2.1, In his tam paruis quàm inextricabilis perfectio?
Absolutio & perfectio.Cic.1.de Orat.64.
Perfectio,Conatus & adumbratio,contraria.Cic. in Orat.55.
Susceptio, & Perfectio,contraria.Cic.3.de Fin.51.
Perfectio operum magnorum, & Iacere fundamenta, contraria.Cic.pro Marcello,15.
¶ Perfector (τελειωτής) Aliud uerbale. Cic. 1. de Orat.134, Ac stylus ille tunc, quem tu uerè dixisti perfectorem dicendi esse,ac magistrum,multi sudoris est.
Perfector,Qui quod uolebat,diligentia sua perficit. Terentius Eunuch.5.9.5,
O Parmeno mi,ô mearum uoluptatum omnium
Inuentor,incœptor,perfector.
Perfica] & Pertunda, deæ uenerearum deliciarum ab antiquis honoratæ:hanc,quòd in cubili præstò esset, dum uirginem effoderent mariti: illam, quòd uoluptates perficeret inoffensa dulcedine. Arnobius in Disputationibus aduersus gentes.
¶ Perfica,etiam natura à Lucretio lib.2, uocatur, quæ procreationi & perfectioni rerum præest,quum inquit,
—ad extremum crescendi perfica finem,
Omnia perduxit rerum natura creatrix. Vide Nonium.
Perfidelis] & hoc perfidele,pen.prod. (κατάπιστος) Valde fidelis.Cic.ad Attic.lib.2.34.8, Posthac autem ad te,si perfidelem habebo cui dem,scribam omnia planè.
Perfidus]pen.cor.Adiectiuum(ἄπιστος, ἀγνώμων) Qui fidem uiolat. à fide deducitur.Cic. 3. Offic. 79, Ergo & Pythius,& omnes aliud agentes,aliud simulantes,perfidi,improbi,malitiosi sunt.
Amicus perfidus.Cic.Post red.ad Quirites,17.
Arma perfida Iubæ. Ouid.4.Fast.76.
Bella perfida.Silius lib.15.162.
Caput perfidum obligasti uotis.Horat.2.Carm.ode 8. 2.
Corda perfida.Valer.5.Argon.58.
Hostes perfidi.Horat.3.Carm.ode 5.7.
Lumina perfida.Ouid.13.Metam.114.
Mulier perfida.Horat.3.Carm.ode 7.3.
Sacramentum perfidum.Horat.2.Carm.ode.17.2.
Serui perfidi. Horat.Epod.9.2.
Tela perfida.Ouid.2.Fast.46.
Turba perfida.Ouid.2.de Ponto,eleg.7.13.
Vappa perfida.Mart.lib.12.44.
Verba perfida.Ouid.5.Fast.136.
¶ Perfidia,perfidiæ(ἀπιστία) Cic.ad Qu.fratrem, lib.2.7.6, Quũ illius in me perfidiã increparet, auditus est magno silentio maleuolorum.
Infidelitas & perfidia.Cæsar 8.bel.Gal.85.
Perfidia & iniquitas hominum. Cic. Lentulo,lib.1.2.10.
Perfidia unius in alium.Cic.2.Philip.85.
Cumulus perfidiæ.Ouid.11.Metam.42.
Offensio perfidiæ.Cic.2.de Orat.56.
Abuti perfidia. Vide Abutor.
Decipi perfidia alicuius.Cic.pro Rosc.Amer.65.
Exigere pœnas perfidiæ.Ouid.epist.7.12.
Perfidiam fugio.Silius lib.16.30.
Fugere suspicionem perfidiæ.Cic.Att.lib.8.160.2.
Repens perfidia.Tacit.lib.20.
Perfidia & scelere uiolatæ sunt dextræ, quæ fidei testes esse solebant.Cic.11.Philip.291.
¶ Perfidiosus,pen.prod. Adiect. Plenus perfidiæ. Plaut. Cistel.2.63, Perfidiosus est amor. Cic. in Pisonem, 52, Quòd fallax, quòd perfidiosus,quòd impudẽs,quòd audax esse uideatur.
Vanus, perfidiosus & impius.Cic.pro Quintio,13.
Perfidiosus, insidiosus, fallax.Cic.pro Appio,lib.3.10.24.
¶ Perfidiosè,pen.prod. Aduerbium (ἀπίστως) Author ad Herenn.lib.1, In odium rapiemus,si quid eorum superbè,spurcè,perfidiosè, crudeliter, confidenter, malitiosè, flagitiosè factum proferemus.
Perfinio] perfinis (ἐκτελέω) perfinire, Idem quod simplex, finire.Lucret.lib.1,
Quippe ubi dimidiæ partis pars semper habebit
Dimidiam partem:nec res perfiniet ulla.
Perfixus] διαπεπαρμένος, Particip. à uerbo Figo, & præpositione Per: significat transfixum. Lucr.lib.2.73,
——& crebra reuisit
Ad stabulum desiderio perfixa iuuenci. Idem libro 3.62.
Perflo] perflas, perflaui, perflatum, pen.prod. (καταπνέω) perflare, Valde flare, siue multum flando commouere. Virgil.1.Aeneid.18,
—& ter-

Digitized by Google

—*& terras turbine perflant.* Plin. lib. 2. cap. 107.3,
Perflantibus undiq; procellis.
Venti perflant altißimi. Ouid. 1. de Remed. Amor. 74.
Venti perflant nubila. Lucret. lib. 6.27.
¶ *Perflatus, huius perflatus*, pen. prod. (κατάπνευσις) *Ipsa perflatio.* Colum. lib. 1. cap. 5.7, *Quantoq; fuerit ædificij solum pronius Orienti, tanto & æstate liberius capere perflatus.* Plin. lib. 16. cap. 40.15. *Vlmus in perflatu firma.*
¶ *Perflabilis, & hoc perflabile*, penult. corr. (καταπνευστός) *Quod perflari potest.* Cic. 2. de Diuin. 59, *Deos enim ipsos iocãdi causa induxit Epicurus plucidos & perflabiles, &c.*
Perfluctuare] Vide Perfluo.
Perfluo] *perfluis*, pen. corr. *perfluxi, perfluxum* (διαῤῥέω) *perfluere, Transmittere liquorem: ut, Lagena malè compacta perfluit.* Lucret. lib. 3.191,

Et non omnia pertusum congesta quasi in uas
Commoda perfluxêre.

Aquæ perfluunt Tybur. Horat. 4. Carm. ode 3.2.
Vina per collum uidemus perfluere. Lucret. lib. 2.79.
Perfluere. Terent. Eunuch. 1.2.25,

Plenus rimarum sum, hac atq; illac perfluo. Translatio sumpta ab aquario uase fictili, inquit Donatus. Quasi dicat, Non possum continere: siquid audio quod non sit uerũ, statim palàm est.

Perfluo, cum accusatiuo. Quint. lib. 2. cap. 5, *Nec quæ dicentur, perfluent aures. Sunt qui legant, præterfluent.*
Perfluere uoluptatibus. Cic. 2. de Fin. 186.
Perfluere, pro Fluere, aliquando ponitur. Liu. 1. ab Vrbe, 198, *Infima ualle perfluit Tybris.*
¶ *Perfluctuare*, κατακυματίζειν, *Multum fluctuare.* Lucret. lib. 3.145,

—*atq; unde animantum copia tanta*
Exos & exanguis, tumidos perfluctuat artus? id est, *per tumidos artus fluctuat.*

Perfodio] *perfodis*, pen. corr. *perfodi*, pen. prod. *perfossum* (διορύττω) *perfodere, Fodiendo excauare, rumpere, ferire, perforare.* Plin. lib. 36. cap. 13.5, *Inde aliæ perfoßis cuniculis subterraneæ domus.*
Perfodere parietes. Cic. in Vatinium, 8, *Licet impunè per me parietes in adolescentia perfoderis, uicinos compilaris.*
Perfodere montẽ. Varro 3. de Re rust. cap. 17.8, *Quadringenti omnes tum unà perfoßi gladijs, aut mißilibus operis cadunt.* Gellius lib. 3. cap. 7.
¶ *Perfossus*, διορυγμένος, *Participium: ut, Pectora perfossa patescunt.* Stat. 9. Theb. 105.
Perfossæ naues. Plin. lib. 32. cap. 1.5.
Thorax perfossus bis sex locis. Virg. 11. Aeneid. 2.
Perfore] pen. corr. (πάνυ ἔσεσθαι) *Valde futurum esse.* Cic. Appio Pulchro, lib. 3.5.9, *Tunc mihi ille dixit, quòd classe tu uelles decedere, perfore accommodatum tibi, si ad illam maritimã partem prouinciæ nauibus acceßisses. Hoc loco nonnullis magis placet præpositionem Per, ad Accommodatum referre, Per accommodatum: ut Fore interponatur: ut, Per mihi gratum.*
Performidatus] pen. prod. (ὑποπτηγμένος) *Participium, Multum formidatus.* Silius lib. 3.123,

Iam puer auricomo performidate Batauo.

Performo] *performas* (διαμορφόω) *performare, Formam absoluere.* Quint. lib. 2. cap. 7, *Performata materia.*
Perforo] *perforas*, pen. corr. *perforaui, perforatum*, penult. prod. (διατρέω, τρύπάω, περιπειράω) *Perforare.* Col. lib. 5, *Sed aliud est ferramentum, quo priores uitẽ perforabant.*
Perforare & patefacere aliquid. Cic. Mario, lib. 7.1.3.
Sol perforat culmina radijs. Stat. 1. Syl. 5.10.
Latus ense perforat. Ouid. 3. Trist. eleg. 9.6.
Ictu uno perforat duo pectora. Ouid. 12. Metam. 76.
Perforare, per tmesin à Lucretio dictum lib. 5.255,

Et terebrare etiam, ac pertundere, perq; forare.

¶ *Perforatus*, pen. prod. *Participiũ* (τετρημένος) *ut, Lumina duo ab animo ad oculos perforata.* Cic. 3. de Nat. deor. 12.
Perfortiter] pen. corr. *Aduerbium* (πολυῤῥώμενως) *Valde fortiter.* Terent. Adelph. 4.2.29,

—*miseram mulierem & me seruulam*
Qui referire non audebam, uicit, hui perfortiter.

Perfremo] *perfremis*, pen. corr. *perfremui, perfremitũ*, pen. corr. (περιβρύχομαι) *perfremere, Idem quod Vehementer fremere.* Cic. 2. de Nat. deor. 130,

Sicut inciti atq; alacres rostris perfremunt delphini.
Ex Accio poeta.

Perfreto] *perfretas*, penul. prod. *perfretare.* Solinus cap. 40. *Inter hæc uadosa classem Romanam impunè accepimus perfretasse.*
Perfrico] *perfricas*, penult. corr. *perfricui, perfrictum* (περιτρίβω) *perfricare, Fortiter fricare.* Cic. 5. Verr. 51, *Quũ interea Apronius caput atq; os suũ unguento perfricaret.* Columel. lib. 6. cap. 2.4, *Deinde nares perfricato, ut hominẽ discant odorari.*
Dentes perfricuisse. Ouid. 3. de Arte, 44.
Perfricare faciem uel frontem. Mos est eorum, qui cum pudore aliquid agunt, ut faciem perfricent, uel frontem, natura ipsa ad id impellente, quasi ad abigendum sanguinẽ qui ex præcordijs ad faciei superficiem confluit. Hinc ortum est prouerbium, ut quoties dicere uolumus nos pudorem deponere, dicamus, Perfricui faciem uel frontem. Plin. in Præfat. 2, *Perfricui faciem, nec tamen profeci.* Mart. lib. 11.28,

Aut tum perfricuit frontẽ, posuitq; pudorem. Erasmus, *Frons habita est antiquitùs pudori sacra, & facies item: id quod & prouerbio testatũ est, qui dicũt pudorẽ esse in oculis. Inde frontem aut faciẽ prouerbio perfricuisse dicuntur, qui pudorem omnem dedidicerunt, uelut absterso manu à uultu pudore.*

Perfricare os, Idem. Cic. 3. Tusc. 76.
¶ *Perfricatus*, pen. prod. *Participiũ.* Plin. lib. 28. cap. 12, *Fauacibus felis extrinsecus fimo perfricatis.*
¶ *Perfrictio*, Verb. (περίτριψις) Plin. lib. 28. cap. 18.2, *Sanat & uertigines, tremulos, opisthotonicos, lienes, lumbos, perfrictiones.*
Perfrigeo] *perfriges*, pen. prod. *perfrixi* (καταῤῥιγόω) *perfrigere, Valde frigere.* Mart. lib. 3.18,

Perfrixisse tuas questa est præfatio fauces. Iuuenalis Satyr. 7.20. *Et si perfrixit, cantat bene.*

Perfrigero] *perfrigeras*, pen. corr. (καταψύχω) *perfrigerare, Idem quod Refrigerare.* Plin. lib. 25. cap. 13.17, *Omniũ harum uis eadem perfrigerare & astringere.*
¶ *Perfrigesco, perfrigescis* (καταψύχομαι) *perfrigescere, Valde frigidum fieri.* Plin. lib. 31. cap. 6.10, *Difficilius perfrigescunt marina calefacti.* Sic Varro 2. de Re rust. cap. 9.11.
¶ *Perfrigidus*, pen. corr. *Adiectiuum* (πολύψυχος) Cic. 6. Verr. 77, *Erat hyems summa, tempestas, ut ipsum Sopatriũ dicere audistis, perfrigida.*
Perfringo] *perfringis, perfregi* pen. prod. *perfractum* (κατάγνυμι, κατακλάζω, κατακλάω) *perfringere, Valde siue in totum frangere.* Plinius epist. 101. c. lib. 5. *Campi, quos monuisti, ingentes boues & fortißima aratra perfringunt.* Terent. Adelph. 1.1.12.

—*ne aut ille alserit,*
Aut uspiam ceciderit, ac perfregerit aliquid.

Penitus perfringere aliquid. Liu. 1. bel. Pun. 135.

Perfringere aciem tenuem. Vide Acies.
Angustias omnes, omnes altitudines, omnium obiecta tela ui et uirtute perfringere. Cic. de Arusp. respon. 46.
Colla perfringere bipenni. Valer. 1. Argon. 40.
Domos perfringere. Tacit. lib. 20.
Fulmine perfregit Olympum Iuppiter. Ouid. 1. Metam. 32.
Perfringere phalangem hostium. Cæsar 1. bel. Gal. 96.
Portas ui perfringere. Lucan. lib. 3. 69.
Tempora perfregit fuluo protecta capillo. Ouid. 12. Metã. 55.
Perfringere aliquẽ, pro Corrumpere. Cic. ad Attic. lib. 3. 65. 8.
Perfundere animos, non perfringere. Cic. de clar. Orat. 18.
Perfringere & labefactare bonorum conspirationem. Cic. 4. in Catil. 94.
Perfringere decreta, leges, repagula iuris. Cic. pro Milone, 67. Idem 1. in Catil. 13, Tu non solùm ad negligendas leges & quæstiones, uerumetiam ad euertendas, perfringẽdasq; ualuisti. Sic, 7. Verr. 32.
Perfregit ac prostrauit omnia cupiditate & furore. Cic. pro Cluentio, 11.
¶ Perfringens, Participium (κατακλάζων) Lucret. lib. 5.
—ut interdum ualidi uis incita uenti
Perscindat nubem, perfringens impete recto.
¶ Perfractus, Participium (κατακλασθεὶς) ut, Axe perfracto uoluitur. Silius lib. 16. 83.
Fores perfractæ. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 11.
Ossa perfracta trinodi claua. Ouid. epist. 4. 23.
¶ Perfractè, Aduerbium (αὐθαδῶς) Obstinatè. Cic. 3. Offic. 118, Nimis mihi perfractè uidebatur ærarium, uectigaliaq; defendere. Emendatius exemplar, præfractè, legit.
Perfruor] perfrueris, penult. corr. perfruitus sum (κατακολαύω) perfrui, In totum frui, seu omnem fructum percipere. Plin. epist. 4, Quod uelim facias, primùm ut perinde nostris rebus, ac nos tuis, perfruaris. Cic. 1. de Fin. 87, Quum enim certè nihil homini possit melius esse, quàm uacare omni dolore & molestia, perfruiq; maximis & animi & corporis uoluptatib. Idẽ in Catil. 18, Hic tu qua lætitia perfruere.
Pacisci delectari, perfrui aliquib. rebus. Cic. in Pisonẽ, 35.
Amplexu alicuius perfrui. Ouid. epist. 15. 44.
Authoritate rerum gestarum, gloria, & sapientiæ laude perfrui. Cic. de claris Orat. 5.
Authoritate testimonij alicuius, uel iudicio beneuolentiæ, uel suauitate ingenij perfrui. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 4.
Gaudijs perfrui. Cic. 5. Tusc. 103.
Ocio perfrui. Cic. Mario, lib. 7. 1. 2.
Vita modica & apta uirtute perfrui. Cic. 1. de Legib. 85.
Ad perfruendas uoluptates, & ad usus uitæ necessarios expetuntur diuitiæ. Cic. 1. Off. 37.
Perfrui, in malam significationem. Ouid. epist. 11. 26.
—mandatis perfruar ipsa patris, id est, faciam quod iussit pater. Iusserat autem pater, ut se interficeret. Sunt qui legant, mandatum prosequar ipsa patris.
¶ Perfructus sum, uel fui, Præteritum antiquum à Perfruor. Lucret. lib. 3,
Omnia perfructus uitai præmia. id est, quum omnia perceperis præmia uitæ, &c.
Perfugio] perfugis, pen. corr. perfugi, pen. prod. perfugitũ, pen. corr. (καταφεύγω) perfugere, Auxilij gratia ad aliquem confugere. Liu. 2. ab Vrbe, 38, Iam Tarquinij ad Lartem Porsenam Clusinum regem perfugerant. Cic. 7. Verr. 98, Hic locus est igitur unus quò perfugiãt, hic portus, hæc arx, hæc ara sociorum: quò quidem nunc non ita confugiũt, ut antea in suis repetendis rebus solebant.
Ad imperatores perfugere. Cic. pro Corn. Balbo, 18.
In oppidum aliquod deuium perfugere. Cic. in Pisonem. 71.
In Capitolium, aliaue urbis templa perfugere. Tacit. lib. 3.
¶ Perfugium, καταφυγὴ, Locus tutissimus, quò nos in uexatione, aut calamitate recipere contendimus: quamuis id non minus apud homines fit. Plaut. Casin. 15. 3,
—nescio unde auxilij, præsidij.
Perfugij mihi, aut opum nunc copiam comparem. Cic. Cassio, lib. 12. 8. 2, In meo Bruto nõ solùm ad præsens perfugium, si (quod olim) aduersi quid acciderit, sed etiã ad confirmationem perpetuæ libertatis. Idem 7. Verr. 103, Num tibi insultare in calamitate, num intercludere perfugiũ fortunæ, num casus bellicos exprobrare, aut obijcere uideor?
Commune perfugium, Domus. Cic. 4. Catil. 74.
Paratum nobis perfugium & portum putemus, quò utinam passis uelis prouehi liceat. Cic. 1. Tuscul. 194. De morte. Legitur & profugium.
Perfugium & spes Reip. Cic. pro Rosc. Amer. 89.
Portus & perfugium miseræ fortunæ alicuius, multumq; iactatæ. Cic. pro Cluentio, 4.
Laborum omnium & solicitudinum perfugium somnus est. Cicero 2. de Diuinat. 222.
Perfugium & præsidium salutis. Cic. pro Rab. perduell. reo, 2.
Excludere aliquẽ à portu & perfugio. Cic. Luceio, lib. 5. 15. 6.
Habere sibi perfugium. Lucret. lib. 5. 234.
Intercludere perfugium fortunæ. Cic. 7. Verr. 103.
Perfugium ac solatium aduersis hæc studia præbent. Cicero pro Arch. 12.
Vti perfugio, per translationẽ. Cic. 3. Verr. 57. Idẽ, Itaq; utor eodẽ perfugio, quo tibi utendum censeo, literulis nostris. Et 4. Verr. 70. Postremo illo desperatissimo perfugio uti posset, se imprudentem fecisse, existimasse id licere.
¶ Perfuga, perfugæ, pen. corr. m. g. (αὐτόμολος) Festus, Perfugam Gallus Aelius ait, qui liber, aut seruus, aut hostis sui uoluntate ad hostes transierit, qui idem dicitur transfuga. Quaquã sint qui credant perfugã esse, non tã qui alios fugiat, quàm qui ob spẽ commodorũ ad quẽpiam perfugiat. Cic. 3. Off. 115, Quumq; de imperio certamem esset cum rege generoso ac potente, perfuga ab eo uenit in castra Fabricij. Ibidem, lib. 1. 63.
Cur de perfugis nostris copias comparant contra nos? Cic. in Orat. 130.
Perfui] perfuisti, perfuit. Præteritũ à uerbo Persum, sed præsens non reperi. Vsus est aũt hoc præterito Gell. lib. 25. cap. 18, Phædon Elidensis ex cohorte illa Socratica fuit. Socratiq; & Platoni perfuit familiaris, &c.
Perfulcio] perfulcis (καταγκίζω) perfulcire, Bene fulcire, & roborare. Ouid. ad Pisonem (aut quicunq; sit ille tandẽ non indignus hoc nomine) 20,
Eloquio sanctum modo perfulcire Senatum.
Perfunctio, Perfunctorius, Perfunctus] Vide Perfungor.
Perfundo] perfundis, perfundi, perfusum, pen. prod. (Αἰονάω, Αἰνιάω, καταβρέχω) perfundere, per omnes partes fundere, conspergere. Cic. 3. Verr. 46, Aqua deniq; feruenti à Rubrio ipso Philodamus perfunditur.
Repulsum foribus perfundit gelida. Horat. 2. Ser. Satyr. 7. 19.
Fluuijs perfundunt pecus magistri. Virg. 3. Georg. 90.
Artus perfundere rore. Ouid. 3. Metam. 33.
Ensis perfunditur sanguine. Ouid. 7. Metam. 80.
Sanguine perfundit penates. Ouid. 5. Metam. 31.
Perfundi & tingi. Seneca epist. 36, Liberalia studia nõ illa quibus perfundi satis est, sed hæc quibus tingendus est animus.
Perfundere animum religione, per translationem: pro, Imbuere. Liu. 10. ab Vrbe, 199.
Perfundere animos suauitate, nõ pfringere. Ci. de cla. Orat. 18.

Digitized by Google

Animum perfundere uoluptate. Cic. 4. Tuscul. 31.
Aceto quempiam perfundere. Vide Acetum.
Perfundere tecta auro, pro Deaurare. Seneca epist. 116.
Perfundi iucunditate, lætitia, uoluptatibus: pro, Repleri. Cic. 2. de Fin. 10. & lib. 5. 123. Item 1. de Nat. deor. 154.
Oratione quasi uoluptate quadam perfundi. Cicero de claris Orator. 97.
Perfundere aliquem iudicio, Cogere iudicium subire, & causam dicere. Cic. pro Rosc. Amer. 49.
Perfudit me horror. Cic. ad Atticum, lib. 8. 50. 2.
¶ Perfundens, Participium (διαίνων) ut, Sol omnia perfundens conuestit sua luce. Lucret. libro 2. 30. Alij legunt, profundens.
¶ Perfusus, pen. prod. Aliud Participium (καταβρεχθείς) ut, Multo perfusus tempora Baccho. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 1.
Perfusus cruore. Liu. 10. bel. Pun. 126. hoc est, cruentus.
Sanguine fratrum perfusi. Virg. 2. Georg. 102.
Currus perfusi sanguine. Virg. 11. Aeneid. 18.
Terra perfusa sanguine. Ouid. 1. Metam. 32.
Lachrymis perfusus Achilles. Ouid. 5. Fast. 82.
Dulcedine omni perfusi sensus mouentur. Cic. 2. de Fin. 181.
Corpus perfusum frigore lethi. Lucret. lib. 4. 187.
Gloria perfusa fuco. Ouid. 1. Fast. 61.
Lepore perfusa. Lucret. lib. 4. 17.
Metu & timore perfusus. Liuius 9. ab Vrbe, 85. Ibidem, libro 2. 267.
Tempestate belli perfusus pectora Mars. Stat. 3. Theb. 46.
Canities immundo puluere perfusa. Virg. 12. Aeneid. 123.
Coloribus omnigenis perfusa. Lucret. lib. 2. 165.
Vestes perfusæ ostro. Virg. 5. Aeneid. 23.
¶ Perfusoriè, Aduerbium, Confusoriè, obscurè, & non plenè exprimendo. Scæuola in l. qui libertatis. §. sed et. ff. de euict. & dupl. Sed & si quis in uenditione statuliberum perfusoriè dixerit, conditionem autem libertatis celauerit, empti iudicio tenebitur, si id nesciierit emptor.
¶ Perfusio, Verbale (κατάβρεξις) Plin. lib. 18. cap. 7. 24, Itali sine perfusione tostum in subtilem formam molit.
Perfungor] perfungeris, pen. corr. perfunctus sum (ἐπιτελέω) perfungi, Ad extremum obire munus, & strenuè operam nauare, ut ait Budæus. Cic. pro Cluent. 91, Aut quòd se perfunctos iam esse arbitrantur, quum de reo iudicarunt, negligentius attendunt cætera. Terent. Hecyr. 4. 2. 18,
Dum ætatis tempus tulit, perfuncta satis sum: satias me iam tenet
Studiorum istorum.
Perpeti & perfungi. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 17.
Perfungi cura. Liu. lib. 6. bel. Pun. 87.
Molestia propria perfungi. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 16.
Munere quodam necessitatis & graui opere perfungimur, dum sumus inclusi in his compagibus corporis. Cic. de Sen. 70.
Periculis aliquibus perfungi. Cic. pro Murena, 3.
¶ Perfunctus, Participium (ἐπιτελέσας) ut, Perfunctus Consulatu, honoribus, &c. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 7, Quum & honoribus amplissimis, & laboribus maximis perfuncti essemus. Liu. 8. bel. Pun. 214.
Bello misero fatalique perfuncta est Resp. Cic. pro Marcello, 18.
Perfunctus fato. Liu. 9. ab Vrbe, 2. id est, mortuus.
Perfunctus laboribus. Cic. pro Domo sua, 103.
Perfunctus à febri. Varro 2. de Re rust. c. 4. 5. id est, liberatus.
Perfunctus, cum accusatiuo. Lucret. lib. 3. 195,
Omnia perfunctus uitai præmia merces. Alij, perfructus.
¶ Perfunctio, Verbale (ἐπιτέλεσις) Cic. 3. de Orat. 5, Qui autem ei annus primus ab bonorum perfunctione, &c. Idem 1. de Fin. 74, Nam neque laborum perfunctio, neque perpessio dolorum per se ipsa allicit, nec patientia, nec assiduitates, &c.
¶ Perfunctorius, Adiectiuum: ut, Opera perfunctoria. Budæus in prior. annotat. Proinde perfunctorium istam operam magis quàm iustum plenamque profitemur.
¶ Perfunctoriè, Aduerbium. Vlpianus in l. aut qui D. quod ui aut clàm. Neque quidem perfunctoriè aut obscurè dicere, aut denunciare debet. id est, non bona fide, nec ex animo, nec iusta denunciatione: ut quum dicimus, Rogatus rogo. Bud. Hoc tamen in loco Haloander legit, perfusoriè: non, profunctoriè. Pandectæ etiam Florentinæ habent, perfusoriè. Vide Dicis causa.
Perfuro] perfuris. pen. corr. (καταμαίνω) perfurere. Lucret. lib. 1. 56,
——ita perfurit acri
Cum fremitu. id est, uehementer furit. De ui & impetu uentorum. Virg. 9. Aeneid. 69,
— incensus & ipse Perfurit.
Perfusoriè, Perfusio, Perfusus] Vide Perfundo.
Perga] πέργη, oppidum in Pamphylia, à quo Diana Pergæa, propter templum illi dicatum. Pomponius Mela lib. 1. in descriptione Pamphyliæ.
Pergamum] Minoris Asiæ insignis ciuitas, quæ sub Attalicis regibus diu fuit fortunata, & thesauros seruabat Lysimachi Agathoclis filij, qui unus fuit ex successorib. Alexandri. Hæc Strabo, lib. 13.
Pergamus] uel Pergamum, pen. corr. n. g. (πέργαμος) Clarissima urbs Asiæ, uel Troadis, quam Silenus fluuius intermeat, à qua Claudius Galenus ille insignis medicus ortum duxit. Hæc eadem urbs Troia uocatur. Dicitur etiam pluraliter, Pergama, Pergamorum. Virg. 1. Aeneid. 132,
Pergama dum peteret. Pergama autem propriè sunt Troianæ arces: unde κατ' ἐξοχὴν, arces omnes Pergama dicuntur: ut poetam dicimus, & intelligimus Virgilium. Hæc Seru. in illud 2. Aeneid. 112,
Troiam incensam & prolapsa uidentem Pergama.
Mortuus Pergami P. Scipio, uir clarissimus. Cic. pro Flacc. 59.
Euersa Pergama. Virg. 2. Aenid. 115.
Lauinia, Pergama. Silius lib. 13. 13. Sic uocat Lauinium oppidum ab Aenea conditum.
Neptunia Pergama. Ouid. epist. 3. 31.
Teucria Pergama. Silius lib. 13. 8.
¶ Pergameus, penul. corr. Adiectiuum (περγάμιος) ut Gens Pergamea. Virg. 6. Aeneid. 13.
Arces Pergameæ. Virg. 3. Aeneid. 22.
Vates Pergamea, Cassandra. Proper. lib. 4. eleg. 1. 11.
Ruinæ Pergameæ. Virg. 3. Aeneid. 96.
¶ Pergamenus, penul. prod. Aliud Adiectiuum (περγαμηνός) Cic. pro Flacco, 58, Num honestior est ciuitas Pergamena, quàm Smyrna? Et 55, Annos iam triginta in foro uersaris, sed tamen Pergameno.
Pergase]es (περγασεῖ) uicus est agri Attici, in tribu Erechtheide, teste Stephano.
Pergaudeo] pergaudes, pergauisus sum (καταχαίρω) pergaudere, Vehementer gaudere. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 13, Trebonium meum à te amari, teque ab illo, pergaudeo.
Pergigno] pergignis (καταγεννάω) pergignere, Idem quod simplex, Gignere. Catul. Argon. 18,
Quales Eurotæ pergignunt flumina myrtos.
Pergo] pergis, perrexi perrectum (πορεύομαι, διατελέω) pergere, Iter facere, ire. Terent. Adelph. 4. 2. 48,
Sed cesso ad eum pergere? Ibidem 39,
Hac pergito.
Pergit huc. Terent. Eun. 2. 1. 22. Idem Hecyr. 3. 4. 36,
— horsum pergunt.
Pergere & peruenire aliquò. Cic. ad Brutum, lib. 10. 6.

Perge

Perge ire ad Phauorinum. Gel. lib. 14. cap. 2. Liu. 2. bell. Pun. 220, Pergit deinde ire, sequentibus paucis, in hospitium Metelli. id est, incipit ire, inquit Bud. Cic. 1. de Diuin. 52.
Pergo tendere aliquò. Virg. 6. Aeneid. 40.
Obuiam pergere alicui. Author ad Heren. lib. 4. 233.
Pergere iter. Terent. Hecyr. 1. 2. 119.
Pergere iter ambitione ac periculis uacuum. Tacit. lib. 4.
Viam aliquorum dierum in Macedoniam locum ad Plancium perrexit. Cic. pro Plancio, 79.
Ad littora pergens. Silius lib. 7. 45.
Pergere per mare. Cic. 3. de Nat. deor. 87, Neptunũ esse dicis animũ cũ intelligẽtia per mare pergentem. Aliàs, pertinẽtẽ.
Pergunt domos eorum apud quem quisq; seruierat. Liuius 2. ab Vrbe, 94.
Pergere, pro Praeterire. Cicero Attico, lib. 3. 55. 9. Sed pergo praeterita.
Pergere, Prosequi, perseuerare, procedere. Terentius Adel. 2. 1. 27,
Nam si molestus pergis esse, iam intrò arripiêre. Cicer. de Amicitia, 32, Tu uerò perge Laeli: pro hoc enim qui minor est natu, meo iure respondeo.
Pergam atq; insequar longius. Cic. 5. Verr. 41.
Vt facitis pergite adolescentes. Cic. 1. de Orat. 18.
Eâdem uia pergere qua caeteri. Cic. 1. de Diuin. 201.
Ordine perge quatuor mihi istas partes explicare. Cicero in Partit. 16.
Cuncta pergunt ordine suo. Valer. 1. Argon. 108.
Conficere iter reliquum pergas. Cic. 2. de Orat. 160.
Pergam disponere carmina. Lucret. lib. 3. 86.
Iuuenemq; extinguere pergit. Valer. 1. Argon. 7.
Proficisci ad instituta pergemus. Author ad Heren. lib. 3. 91.
Scribere quaeso perge. Cic. Attico, lib. 10. 208. 5.
Tenere uiam quam instituisti perge. Qu. Cic. de Petit. Consul. 36.
Si pergis per parẽthesim. Liu. 2. ab Vrbe, 171, De his uideris quos (si pergis) aut immatura mors, aut longa seruitus manet.
Perge ad caetera. Cic. 2. de Legib. 106.
Pergere in maledicta. Cic. 13. Philip. 377.
Perge quò coepisti. Cic. in Catil. 7.
Perge porrò hoc idẽ interdictum sequi. Cic. pro Cecinna, 43. Et 4. de Fin. 35, Perge porrò: sequẽtur enim quae tu scientissimè complexus es.
Perge reliqua: gestio scire ista omnia. Cic. ad Attic. lib. 4. 80. 1.
Pergite animo forti Lacedaemonij, hodie apud inferos fortasse coenabimus. Cic. 1. Tusc. 162.
Pergere, Agere. Virg. 6. eclog. 3.
Pergite Pierides. Festus.
Pergere, Festinare. Terent. Phorm. 1. 4. 17,
— domum ire pergam, ibi plurimum est.
Cursim ad aliquos pergere. Cic. 5. Tusc. 21.
Protinus pergere & properare Romam. Cicero Qu. frat. libro 1. 6. 3.
Perge non dubio gradu. Senec. Thyeste, 5. 18.
Pergere, Conari. Terent. Phorm. 5. 6. 27,
— hoc ubi ego audiui, ad fores
Suspenso gradu placidè ire perrexi.
Perge in uirum. Plaut. Menaech. 14. 37.
¶ Pergor, Passiuum. Tacitus de uita German. Eaq; Germaniae uelut frons est, quatenus Danubio pergitur. Quo tamẽ in loco putauerim potius uerbum esse impersonale.
Pergin', Comicum, pro pergisne? Plaut. Amph. 4. 195,
Pergin' argutarier? Quasi dicat, Non cessabis? Terent. Eunuch. 2. 3. 88,
Eamus. P. pergin'? CH. certum est.

Pergracilis] & hoc pergracile, penult. corr. (κατάλιπτος) Valde gracilis. Plin. lib. 25. cap. 13. 14, Longiore caule, sed pergracili.
Pergraecor] pergraecaris (κωμάζω, ὑπερμαζάω) pergraecari, Epulis & potationibus inseruire, inquit Festus. Metaphora sumpta à Graecorum moribus. Plaut. Bacch. 18. 15.
Propterea hoc facio, ut suadeas gnato meo,
Vt pergraecetur tecum, ter uenefice.
Quid sit Pergraecari, ipsa Plauti uerba satis indicant in Mostellar. Act. 1. Scen. 1,
Dies noctesq; bibite, pergraecamini,
Amicas emite, liberate, pascite
Parasitos, obsonate pollucibiliter.
Pergrandis] & hoc pergrande. Plaut. (πολυμέγας) Cic. 6. Verr. 54, Erat etiam uas uinarium ex una gemma pergrandi trulla excauata cum manubrio aureo.
Pergrande uectigal. Cic. pro lege Agr. 5.
Pergrandis natu. Liu. 9. bel. Pun. 146.
Pergraphicus] pen. corr. Adiectiuum (πάνυ γραφικὸς) Ad unguem factum, absolutum, & quasi pictoris manu expolitum. Plaut. Trucul. 17. 15.
— modò mihi aduenienti nugator
Quidam accessit obuiam, nimis pergraphicus sicophanta. hoc est, lepidus.
Pergratus] pen. prod. Adiectiuum (ἐπίχαρις, πολυθυμήρης) Admodum gratus. Cic. de Amic. 15, Pergratum mihi feceris, spero item Scaeuolae, si (quemadmodum soles de caeteris rebus, quum ex te quaeruntur) sic de amicitia disputâris quid sentias. Idẽ ad Qu. fratrẽ, lib. 3. 17. 17, Id mihi pergratum, perq; iucundum erit. Et 5. de Fin. 164, Sed me hercule pergrata mihi oratio tua.
Inter Per & Gratum, interponitur aliquando dictio, quod elegantem uim habet. Cic. ad Atticum, lib. 1. 15. 9. Per mihi, per inquam gratam feceris, si in hoc tam diligẽs fueris, &c. Eidem, lib. 5. 97. 5, Per mihi gratum erit, si id curâris ad me perferendum.
Pergrauis] & hoc pergraue, pen. corr. (πολυβαρής) Valde grauem significat.
¶ Pergrauiter, pen. corr. Aduerbium (πολυβαρέως) Admodũ grauiter. Cic. ad Attic. lib. 1. 6. 4, Hoc te intelligere uolo, pergrauiter illum esse offensum. Idem 1. de Orat. 115.
Pergula] pergulae, pen. corr. (στοὰ) locus apertus, à multis lateribus aerem excipiens, aliquando extra parietem porrectus, et modò tectus, modò sub dio expositus. Dicta à pergendo quòd in ea deambulare soleamus: forumq;, aut hortum, aut nemora, aut plateas, aut uias prospectare: ut ait Sipontinus. Budaeus autem, Pergula pars est domus exporrecta & propendẽs. Plin. lib. 35. cap. 10. 19, de Apelle, Perfecta opera proponebat in pergula transeuntibus, atq; post ipsam tabulam latens, uitia, quae notarentur, auscultabat, uulgum diligentiorem iudicem, quàm se praeferens. Idẽ lib. 21. cap. 3. 3, Cum corona rosacea interdiu è pergula sua in forum prospexisse dictus, &c.
In pergula quoq; mos est aestiuo tempore coenare. Iuuen. Satyr. 11, de coenis diuitum loquens,
Sed nec structor erit, cui cedere debeat omnis
Pergula. Calepinus pergulam hìc interpretatur ordinẽ, & coetum ministrorum obedientium structori.
Pergula, omnino locus est accommodatus exponendis uenalibus rebus. Vlpianus in l. haeres. de iudicijs, At si quo constitit non dico iure domicilij, sed tabernulam, pergulam, horreum, armarium, seu officinã conducens, ibiq; distraxit uel egit: defendere se ex loco debebit. Plin. lib. 19. cap. 5. 6, de cucurbitis, Leui umbra pergulas ac cameras operiens.
In

Digitized by Google

In pergulis praeceptores discipulos erudiebant. Vnde Suetō. de Crassitio grāmatico, Deinde in pergula docuit, donec, &c.
Pergula, in naui, dicitur excursus per totam nauim, & alio nomine portisculus appellatur. Sipontinus.
Pergula, in uineis, topiariū opus significat. Colum. lib. 11. cap. 2. 23, Si quae pergulae uitium generosarum, à putatoribus relictae sunt, ante calendas Apriles utiq; deputari debent. Idem lib. 4. cap. 21. 2, Illa enim pergulae magis quàm uineae figuram obtinet, quae supra hunc modū materijs distēditur.
¶ Pergulanus, pen. prod. Adiectiuū: ut, Pergulana uitis, Quae pergulis adiungitur, & sustinetur. Colum. lib. 3. cap. 2. 17.
Perhibeo] perhibes, pen. corr. perhibui (φημί, λέγω) perhibere, Dicere & affirmare. Colum. lib. 4, India perhibetur molibus ferarum mirabilis. Terent. Adelph. 3. 4. 59,
Tam maximè uos aequo animo aequa noscere
Oportet, si uos uultis perhiberi probos. hoc est, si uultis dici probi.
Caelum nostri, Graij perhibēt aethera. Cic. 2. de Nat. deor. 132.
Vt perhibent. Cic. in Arato, 49, (Ex Paccuuio.
Cum quibus (ut perhibent) ausa est contendere forma.
De Cassiopea. Idem pro Ligario, 15.
Claro nomine aliquem perhibere. Cic. 2. de Nat. deor. 155. Ex
Suo nomine aliquem perhibere. Cic. Attico, lib. 1. 1. 8. (poeta.
Optimum aliquem perhibere. Cic. 2. de Diuinat. 19.
Perhibere, Dare. Plaut. Pseud. 4. 49,
—cur ego uestem,
Aurum, atq; ea quib. est uobis usui, perhibeo? Ibid. 5. 133.
Testimonium perhibere, quod & Ferre dicitur. Varro 2. de Re rust. cap. 5. 2, Tu uerò Muri ueni mihi aduocatus, dum asses soluo Palilibus, si postea à me repetant, ut testimonium
Verba perhibere. Plaut. Asin. 5. 36, (perhibere possis.
Si castor nunc habeas quod des, alia uerba perhibeas.
hoc est, longè aliud diceres. Idem Rud. 4. 50.
Honorem perhibere. Plin. lib. 19 cap. 4. 10, Virgilio quoque confesso, quàm sit difficile uerborum honorem tam paruis perhibere. Idem lib. 29. cap. 1. 27.
Perhiberi, passiuum. Cic. 1. Tusc. 45, Eademq; famae celebritate Tyndaridae fratres, qui non modò adiutores in praelijs uictoriae pop. Rom. sed etiam nuncij fuisse perhibentur.
Tellus salsa quae perhibetur amara. Virg. 2. Georg. 48.
Perhibere, pro Exhibere & offerre. Quint. lib. 1. cap. 2, Quia Latinus sermo, qui pluribus in usu est, uel nolentibus nobis se perhibet. Alij legunt, se praebet.
¶ Perhibendus, Participium (φατέ͂ος) Cic. Luceio, lib. 5. 12. 24, Nec minus est Spartiates Agesilaus ille perhibēdus, qui neq; pictam, neq; fictam imaginē suam passus est esse, quàm qui in eo genere laborarunt.
Perhilum] Aduerbium, ex Per & Hilum (πάνυ ὀλίγον) Perpaulum. Lucretius lib. 6.
Perhonorificus] penult. corr. Adiectiuum (πολυτίμητος) Valde honorificum significat. Cicero ad Attic. lib. 2. 33. 2, Consalutatio forensis perhonorifica: signa praeterea beneuolentiae permulta à nobis impertiuntur. Idem ad Senatū, lib. 15. 2. 10, Quod ei permagnū & honorificū uidebatur.
¶ Perhonorificè, pen. corr. Aduerbium (πολυτιμίως) Cic. ad Atticum, lib. 14. 308. 2, Hic perhonorificè & amicè Octauius, quem quidem sui Caesarem salutabant.
Perhorreo] perhorres, siue Perhorresco, perhorrescis, perhorrui (μεγάλως φρίττω) perhorrescere. Cic. ad Atticum, lib. 9. 181. 4, Sed genus belli crudelissimi & maximi, quod nondum uidet homines quale futurum sit, perhorrui. Eidē, lib. 13. 282. 3, Sed quid est tandē quod perhorrescas?
Aequor latum perhorruit. Ouid. 6. Metam. 141.
Clamore perhorruit Aetna. Ouid. 13. Metam. 186.
Cōmoueri animo, & toto corpore perhorrescere. Cic. 1. Verr. 22. Ibidem, 6. 99.
Recordatione rei alicuius perhorrescere. Cic. in Pisonē, 36.
Inter pertimescere & perhorrescere. Cic. 6. Verr. 69, Hanc tu tantam religionem si tum in imperio propter cupiditatem atq; audaciam non pertimescebas, ne nunc in tanto tuo, liberorumq; tuorum periculo perhorrescis?
Nauita Bosphorum perhorrescit. Horat. 2. Carm. ode 13. 3.
Casus perhorrere. Ouid. 5. Trist. eleg. 10. 3.
Dissolutionem naturae ualde perhorrescere. Cic. 5. de Fin. 53.
Lamentationem matrumfamiliâs, tum fugam uirginum ac puerorum perhorrescere. Cic. 4. in Catil. 84.
Memoriam alicuius diei perhorrescere. Cic. 13. Phil. 369.
¶ Perhorridus, pen. corr. Adiectiuū (πολυφρικτώδης) Liu. 2. bel. Pun. 73, Poenus contrà intra Formiana saxa, ac Linterni arenas, stagnaq; perhorrida situ hybernaturus esset.
Perhospitalis] pen. prod. Adiectiuum (πολυξένος) Cic. 6. Verr. 3, Huius domus est uel optima Messanae, notissima quidem certè, & nostris hominibus apertissima, maximeq; perhospitalis.
Perhumanus] pen. prod. Adiectiuum (πάνυ φιλάνθρωπος) Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 8. 4, Multumq; is mecum sermonem habuit, & perhumanum de discordijs mulierum nostrarum.
Perhyemo] perhyemas, pen. corr. (καταχειμάζω) perhyemare, Totam hyemem durare. Colum. lib. 11. cap. 3. 2, Sed eos uacuos perhyemare patiemur. De sulcis loquitur.
Peri] περί, praepositio Graeca, quae modò De, modò Vltra, modò Circū, significat: à qua, quoniam multa per compositionem fiunt, eam non omittendam censuimus.
Periander] Περίανδρος, Corinthiorum rex, unus è septē sapiētibus, Cypselo patri in regno successit: regnauit annos quadraginta. Crudeliter & in magna suspicione agebat, stipatus semper militibus, ociosos in foro & oscitantes usq; formidās. Quapropter assiduè erat in bellis, naualibus praesertim. Dicitur & Isthmum uoluisse perfodere, & uxorē adeò dilexisse, ut etiam cum mortua concubuerit. Scripsit ὑποθήκας, id est, humanae uitae praecepta. Huius illud est, χόλον κράτει, id est, Iram compesce. Diogenes. Suidas.
Perias] dis (Περιάς) oppidum in Euboea ad Cerinthum. Strabo lib. 10.
Peribarides] περιβαρίδες, Calceamēta muliebria, praecipuè famularum: ex Polluce lib. 7. cap. 2. ex authoritate Cephissodori, in Trophonio.
Periblema] περίβλημα, positum Polluci inter uestimenta communia uirorum, lib. 7. cap. 13. ubi Gualtherus Amiculum uertit. Lexicon autem interpretatur Sagulum, & Pallium quod circunijcitur corpori.
Periboea] Περίβοια, Eurymedontis gigantis filia fuit, ex qua Neptunus Nausithoum suscepit, Alcinoi patrem. Author Homerus 7. Odyss.
Periboeton] pen. prod. (περιβόητον) Graeci celebrē, famigeratumq; dicūt. Plin. lib. 34. cap. 8. 21, de operibus ex aere, Iaē Catagusam, & Ebrietatem, & Liberum patrem, nobilemq; unà Satyron, quē Graeci periboeton cognominant.
Peribolus] pen. corr. (περίβολος) Latinè ambitus, Lorica murorum, ab ambio, Circundo. Capitur etiam pro septo & corona domus, quae fit ne quis delabatur: quae lorica, loricatione alio nomine dicitur. Vitruuius.
Pericardion] περικάρδιον, membrana est, cor circūquaq; amplectens, tantum ab eo dissita, tantumq; spacij uacui omni ex parte relinquens, quantum ad cordis diastolen maximè est necessarium. Vulgus capsulam cordis appellat. Galen. De dissect. uenar. lib. singul.

Pericar-

Digitized by Google

Pericarpium] περικάρπιον, est inuolucrum seminis, quo illud ambitur: & aduersus cæli, animaliumq; iniurias defenditur, ut in frugibus spica, in castaneis echinus. Est item Pericarpium, brachij ornamentum, cingens iuncturã illã, qua summa manus cubito iungitur, quã Anatomicæ rei periti, Græco uocabulo καρπὸν appellãt. Ex Polluce li.5.ca.16.

Pericarpum] περίκαρπον, Bulbi genus est. Eius duæ sunt species: cortice rubro alterũ, alterũ nigro, papaueri simile. Vtrunq; habet uim excalfaciendi: unde & contra cicutam datur. Plin. lib.25. cap.10.

Pericionius] Bacchus cognominatus, cuius cùm alij meminêre, tum ei imprimis Orpheus hymnum concinuit, adolens aromata. Lilius Syntag. 8.

Pericles] pen. corr. (περικλῆς) Atheniensis clarus authoritate & eloquentia, quem Olympium poetæ comici uocant, quòd tonare in concionibus ac fulmen ciere uideretur. Habuit in administratione Reipub. aduersarium Thucydidem Milesium, uirum nobilem ac potentem. Suggestum ascensurus, dijs uota faciebat, ne uerbum se imprudente, aut inuito efflueret, quod ad Repub. minus pertineret. Periclis etiam meminit Cicero in Bruto, & 1. de Off. Meminit & Quint. lib.11. cap.2. & lib.1. cap.18. Item, lib.12. cap.8.9. & 10. Et lib.3. cap.1. ubi multa de eo reperias.

Periclitor] Vide Periculum.

Periclymenos] siue periclymenõ, pen. cor. (περικλύμενος) herba quæ Latinis uolucrum maius appellatur, uulgò caprifolium siue matrisylua, aut matersyluarum. Plin. lib.27. cap.12.14, Periclymenos fruticat et ipsa, ex interuallo duo folia habens, subcandida, mollia.

Periclymenus] pen. corr. (περικλύμενος) filius Nelei, & frater Nestoris & Chromij, teste Homero lib.11. Odyssea, qui ab Hercule in bello interemptus fuit. Huic à Neptuno auo concessum omnia fieri: siue in ursum, siue formicã, siue apem se uertere, ut Apollonius, & item Hesiodus poetæ testantur. Huius historiam uide apud Ouidiũ 12. Metam. 112,

Mira Periclymeni mors est.

Nelides Periclymenus. Valer. 1. Argon. 79.

Pericope] es, pen. corr. (περικοπὴ) amputatio uel concisio. Hieronymus ad Pamma. Aut si tu quoq; narẽ cõtraxeris, illã Apostoli περικοπὴν, id est, amputationẽ, in qua de uirginitate & de nuptijs disputat, aliter disserere compellêris.

Pericranion] περικράνιον, membrana est tenuis & neruosa, sub capitis cute, ex crassa meninge enascens, totumq; cranium extrinsecus ambiens: unde & nomen accepit. Galen. in libro, ὅροι ἰατρικοί.

Periculum] periculi, pen. corr. (κίνδυνος, κινδύνευμα) à Pereo deducitur, & salutis discrimen significat. Virg.3. Aeneidos, 74,

Obscœnamq; famem, quæ prima pericula, uito.

Periculum in. Terent. Hecyr.3.1.46,

Nã si periculũ ullũ in te est, perijsse me unà haud dubiũ (est.

Periculo meo, tuo, suo, Plaut. Capt. 6.99,

Ne uereare meo periculo, huius ego experiar fidem.

Terent. And.3.1.22,

Nunc huius periculo fit, ego in portu nauigo. Cic.3. Verr. 10, Nihil est iam quod in hac causa peccare Iudices quisquam, nisi uestro periculo possit.

Sine tuo periculo. Cic.1. Verr.13.

Scribere alicui rẽ aliquã, suo periculo esse. Cic. Att. li.6.111.11.

Versari periculo suo in aliqua re. Cic.7. Verr.49.

Casus periculorum. Catul. ad Furium, epig.20.3.

Discriminũ periculorũq; comites dij. Cic.2. de Nat. deor.246.

Consors periculi. Senec. Agamemn.13.6. Vide Consors.

Metuens pericli. Virg.5. Aeneid.144.

Opportuna periculis. Celsus lib.2. cap.1, Qualia corpora maximè tuta, uel periculis opportuna sint.

Subiecta periculo. Celsus lib.7.7.

Subtrahere periculo. Celsus lib.2. cap.8.

Terrere periculo. Celsus lib.7. cap.6.

Venire in periculum. Celsus lib.8. cap.10.

Animosa pericula. Vide Animus.

Aperta pericula. Vide Aperio.

Capitale periculum. Vide Capitalis in Caput.

Dubia pericla. Lucret. lib.3.11.

Dulce periculum. Horat.3. Carm. ode 25.4.

Dura pericla. Horat.1. Serm. Satyr.2.8.

Matura pericula. Claud.2. in Ruff.3.

Metuenda pericula. Horat.2. epist.1.28.

Abesse à periculo. Vide Absum.

Accedere periculum, & ad periculum. Vide Accedo.

Cum periculo accedere ad flammam. Vide Cum.

Adducere in periculum. Cic.7. Philip.217.

Adire periculum. Vide Adeo, adis.

Afferre alicui periculum. Cic.1. Offic.216.

In prouisis periculis animo affici. Cic. pro Muræna.51.

Amoliri periculum. Vide Amolior.

Arcere aliquem periclis. Virg.8. Aeneid.15.

Arcescere in periculum. Vide Arcesso in Arceo.

Cedere periculo. Vide Cedo.

Circumstant te pericula. Virg.4. Aeneid.112.

Committere se periculo mortis. Vide Committo.

Communicare amici pericula. Vide Communico.

Comparare periculum. Vide Comparo.

Conflare periculum. Vide Conflo.

Contremere periculum. Horat.2. Carm. ode 12.2.

Creare periculũ: pro, In discrimen uocare. Cic. pro Flacco,1.

Decedit de causa eius periculum. Vide Decedo.

Deduci periculo. Vide Deduco.

Deducite rem in periculum. Vide Deduco.

Defendere à periculo. Vide Defendo.

Magnis pelagi defuncte periclis. Virg.6. Aeneid.17.

Discere pericula. Stat.6. Theb.5.

Nocturna pericula effugit. Lucan. lib.1.103.

Ereptus periculis. Virg.3. Aeneid.143.

Exhausta pericula maris & terræ. Virg.10. Aeneid.12.

Facere periculum alicui: pro, Adducere in periculum. Tacit. libro 13, Tanquam insonti periculum fecissent. Idem lib.16. Vide Facio.

Facere periculum: pro, Adire discrimen. Tacit. lib.14.

Facessere periculum alicui. Tacit. lib.1, Mox clarissimo cuiq; periculum facesit.

Facessere periculum innocenti. Cic.1. Verr.24.

Gliscunt pericula. Tacit. lib.15.

Iactatus periclis. Virg.6. Aeneid.139.

Periculum imminere sibi putat. Vide Immineo.

Importare periculum. Vide Importo.

Cladem importare pericli. Lucret. lib.3.165.

Impetrare periculum. Vide Impetro.

Includi in periculum legis. Vide Includo.

Inire pericula præliorum. Vide Ineo, inis.

Inferre se in periculum alicui. Vide Infero.

Inferre se in periculum capitis atq; uitæ discrimen pro aliquo. Cic. pro Corn. Balbo,18.

Inijcere alicui periculum mortis. Cic. pro Cecinna,31.

Instat periculum ab aliquo. Vide Insto.

Intendere periculum alicui. Tacit. lib.3, Ob intenta Lepidæ pericula. hoc est, intentata. Cic. Attico, lib.2.34.1.

Intendere periculum iudicij. Vide Intendo.

Intentare

Digitized by Google

Intentare periculum. Quint.lib.4.cap.3.5.
Lassata periclis. Lucan.lib.9.179.
Liberare periculo. Cn.Magnus Marcello, in Epist. ad Atticum, lib.8.161.2.
Liberatus periculo. Quint.lib.2.cap.16.7.
Manet ingens periculum. Vide Maneo.
Mittere se in pericula. Virg.9.Aeneid.41.
Moliri periculum alicui. Cic.pro Sestio,1.
Periculum fortunarum negligere. Cicero ad Terentiam, libro 14.4.4. Vide Negligo.
Obire periculum. Vide Obeo.
Caput obiectare periclis. Virg.2.Aeneid.151.
Offerre se periculis pro patria. Cic.3.in Cat.71.
Opponere pericula. Quint.lib.3.cap.8.21.
Ostentare periculum capitis. Vide Ostendo.
Passus plurima pericula pelago terráq;. Ouid.3.Trist.ele.2.2.
Priuata periclis natura diuûm. Lucret.lib.1.12.
Procreare periculum. Vide Procreo.
Propulsare periculum. Cic.pro Rosc.Amer.4.
Minimo periculo respondentur quæ consuluntur. Cicero pro Muræna,26.
Spreto noctisq; hostisq; periclo. Ouid.13.Metam.49.
Subire periculum. Horat.Epod.1.1.
Subire periculum pro amico. Cic. in Partit.35.
Subiicere aliquid periculo. Quint.lib.7.cap.2.37.
Periculum subterfugere. Cic.ad Senatum, lib.15.1.12.
In periculo esse. Liu.8.bel.Pun.13.
Periculo publico esse ab hostium ui. Liu.3.bel.Pun.224.
Periculum esse à nobilitate. Vide A præpositionem.
Periculum est mihi. Terent.Phorm.2.2.19,
Aliis aliunde est periclum, unde aliquid abradi potest. Idem Heaut.5.2.27,
Adeóne rem rediisse, ut periculum etiam famæ sit Syre? id est, ne perdam famam.
Periculum est ne. Cic.5.Tusc.166, Haud sanè periculum est, ne non mortem aut optandam, aut certè non timendam putet. Idem 2.Verr.20.
Periculum est à, uel ex. Terent.Hecyr.5.1.9,
Si uera dicis, nihil tibi pericli est à me mulier. Idem Heaut.3.1.6,
Quum illi nihil pericli ex iudicio siet? Cicero septima Verrina,91.
Sumere periculum. Tacit.lib.19.
Suscipere pericula. Tacit.lib.1.
Venit in periculum ne & ea quæ relicta, & hæc quæ ab ipso parta sunt, amittat. Cic.pro Muræna,51.
Vocari in periculum ac discrimen. Cic. pro lege Manil.7.
Periculum, Experimentum: quia rarò aliquid tentamus sine periculo.
Audere periculum. Tacit.lib.19.
Facere periculum, Experiri. Terent.And.3.3.35,
Illud periculum in filia fieri graue est. Idem Heaut.1.2.36,
Scitum est, periculum ex aliis facere, tibi quod ex usu siet. Vide Facio.
Facere periculum innocentiæ alicuius. Cic.2.Verr.21.
¶ Periculosus, pen.prod. Adiectiuum (ἐπικίνδυνος, κινδυνώδης) Cicero 1.Off.116, Grauioribus autem morbis periculosas curationes & ancipites habere coguntur. Cicero 5.Verr.141, Turpis enim est & periculosa confeßio.
Alea periculosa. Horat.2.Carm.ode 1.1.
Graue & periculosum bellum. Cic. pro lege Manil.2.
Consilium periculosum magis quàm tutum sequi, bonis omnibus accidere solet. Plancus Cic.lib.10.18.2.
Consuetudo periculosa. Cic.3.de Nat.deor.85.
Periculosa & lubrica assentiendi consuetudo. Cicero 4.Academ.122.
Dimicatio periculosa. Liu.1.ab Vrbe,122.
Dißimulatio aliquibus periculosa. Cic. Attico, lib.14.313.2.
Locus periculosus. Cic.4.Acad.164.
Offensio periculosa. Cic.Lentulo, lib.1.7.18.
Ratio rei gerendæ periculosa mihi uidetur. Cicero Lent. libro 1.7.19.
Periculosam uitam reddere. Cic.3.Verr.26.
Vulnera periculosa. Cic.14.Philip.401.
Turbulenta, temeraria & periculosa ea sunt. Cicero pro Cecinna,24.
In semetipsum periculosum esse. Cic.Att.lib.13.283.1.
¶ Periculosè, penul.prod. Aduerbium (ἐπικινδύνως) Cicer.ad Atticum, lib.10.192.7, Aut uel periculosè cum bonis, &c.
Aegrotans periculosè quotannis homo. Cic.Att.lib.8.146.4.
Facere periculosè. Cic.pro Milone,7.
Nauigatur periculosè hyeme. Cic.Tironi, lib.16.10.3.
¶ Periclitor, penul.corr. periclitaris (κινδυνεύω, διακινδυνεύω, παρακινδυνεύω) periclitari. Idem ut, Periclitor fama: hoc est, periculum est ne perdam famam. Periclitor siti: periculum est ne moriar siti. Plin.lib.17.cap.24.3, Arbores gelu periclitantur.
Iura omnia periclitari, si similitudines accipiantur. Cicero 2.de Inuent.234.
Periclitari cancro. Celsus lib.5.cap.26.
Periclitari, Experiri, periculum facere. Cic.1.de Orat.76, Subeundus usus omnium & periclitandæ uires ingenii. Plancus ad Ciceronem, lib.10.28.6.
Tentare & periclitari belli fortunam. Cic.7.Verr.103.
Periclitari quid, &c. Cæs.7.bel.Gal.147, Neq; ullum ferè diem intermittebat, quin equestri prælio interiectis sagittariis, quid in quoq; esset animi ac uirtutis suorum, periclitaretur.
Periclitari in. Cicero 3.Offic.95, Periclitemur si placet in iis quidem exemplis, in quibus peccari uulgus hominum fortasse non putat.
Difficile non est periclitari. Cic.3.de Orat.81.
Periclitari omnia. Cic.pro Quintio,64, Omnia circunspexit Quintius, omnia periclitatus est C.Aquil.
Periclitari & experiri pueros. Cic.2.de Diuin.145.
Verba non periclitentur. Quint.lib.7.cap.4.13.
Periclitari, cum infinitiuo. Quint.lib.11.capit.3, Vox ima uim non habet: summa rumpi periclitatur.
Periclitatur quis fieri inops. Triphon. in l.ne ex liberalitate. ff.de re iudic. id est, periculum est eum inopem fieri.
¶ Periclitandus, κινδυνεύοντος. Cicero in Catil.8, Non est sæpius in uno homine summa salus periclitanda Reip.
¶ Periclitatus, penul.prod. Participium (διακινδυνευθείς) Cic.de Amicit.56, Est igitur prudentis, sustinere ut cursum, sic impetum beneuolentiæ, quo utamur, quasi aquis tentatis, sic amicitiis aliqua parte periclitatis moribus amicorũ.
¶ Periclitatio, Verbale (διακινδύνευσις) Experimentum, usus. Cic.2.de Nat.deor.240, Quarum utilitates lonqinqui temporis usu & periclitatione temporis percepimus.
Perideræon] περιδέραιον, Collarium siue colli ornamentum, apud Pollucem lib.5.cap.16. & lib.7.cap.22.
Peridoneus] Adiectiuum (πάνυ ἐπιτήδειος) Valde idoneum significat. Sueton.de claris Grammat.21, Peridoneus præceptor. Cæs.2.bel. Ciuil.101, Quòd is locus peridoneus castris habebatur.
Peridromis] penul.corr. huius peridromidis, f.g. (περίδρομις) Hypæthra ambulatio ambiens palæstras, apud Vitruuium, teste Budæo.
Periegesis] pen.prod. (περιήγησις) Idem quod ambitus, siue circuitus.

Digitized by Google

circuitus: à uerbo Græco περιηγέομαι, quod est circumeo, uel circundo. Hinc Dionysius Afer opus suum geographicum, γῆς περιήγησιν inscripsit.

Periepiphimosis] est quum retracto glandis neruo, præputium deduci præterea nequit. Galen. lib. singular. finitionum medic.

Periergia] curiositas, superuacua operositas (περιεργία) Fabius lib. 8. ubi de ornatu loquitur, Est etiam, quæ Periergia uocatur, superuacua, ut sic dixerim, operositas. Est Periergia, quod ab opere nostro, studiosus in alienis rebus, quæ que ad nos nihil attinent, impendimus: quale est quod apud Comicum Menedemus Chremeti nimium curioso obiectat.

¶ Periergos, Græcè dicitur, qui Latinè curiosus, à nimia & inusitata cura rerũ agendarũ: propter quod in uitio ponitur Periergia, id est anxietas, & ueluti diligẽtiæ redundãtia.

Perileucos] περίλευκος, gemma filum habens candidũ, ab ipso ore ad radicem usque descendens. Plin. lib. ult. cap. 10.

Perileucõ] περίλευκον, Tela ex purpura texta, aut colore alio, in fimbria album colorem intextum habens. Meminit Antiphanes & Pollux lib. 7. cap. 13.

Perillus] πέριλλος, Atheniensis fuit ingeniosus, qui ut placeret Phalaridi, uenit Agrigentum, & ex ære taurum artificiosissimum fabricauit, cui ianuam in latere posuit: ut cum inclusus reus subiectis ignibus torqueretur, mugitum, & non hominis uocem uideretur emittere: pro quo inuento, quum munus à crudelissimo tyranno Phalaride, qui nouis hominum tormentis delectabatur, postulasset, in eo ipse includi à tyranno iussus, ac suppositis ignibus exustus. Ouid. de Arte amandi, lib. 1,

Et Phalaris tauro uiolenti membra Perilli
Torruit: infœlix imbuit author opus.

¶ Perilleus, pen. prod. Adiect. (περίλλειος) Ouid. in Ibin, 88,
Aere Perilleo ueros imitêre iuuencos. Idem 5. Trist. eleg. 1. 11.

¶ Perillus, nomen fœneratoris & iurisperiti apud Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 15,

Putidius multo cerebrum est (mihi crede)
Perilli Dictantis quod tu nunquam rescribere possis.

Perillustris] & hoc perillustre (πολύλαμπρος) Admodum illustris. Cicer. ad Atticum, lib. 5. 108. 2, Ibi morati biduum perillustres fuimus, honorificisq; uerbis omnes iniurias reuellimus superiores.

Perimbecillus] uel Perimbecillis, & hoc perimbecille (πάνυ ἀσθενής) Varro 3. de Re rust. capit. 10. 5, Perimbecillum enim id, ut caput molle. Cicero ad Atticum, libro 10. 208. 4, Quod quidem est natum, perimbecillum est.

Perimo] perimis, penul. corr. peremi, pen. prod. peremptum (ἀναιρέω) perimere, Adimere & tollere significat, teste Festo: siue etiam Interficere: ex Per et Emo compositum. Plau. Menæch. 17. 93,

Virum hunc ego perimam impurissimum.

Penitus perimere aliquid. Lucret. lib. 1. 46.
Perimere & omnino delere. Cic. 1. Tusc. 191.
Causam publicam si mea mors peremisset, neminem unquam fore qui auderet suscipere contra improbos ciues Reipub. salutem. Cic. pro Sestio, 40.
Consilium alicuius perimere. Cic. 3. Off. 40.
Curas perimere. Plinius libro 11. capit. 37. 60, Tunc enim perimit curas.
Perimere atq; tollere ludos. Cic. de Arusp. resp. 20.
Reditum alicui perimere. Cic. pro Plancio, 81.
Dolo perimere aliquem. Senec. Herc. Oetheo. 4. 41.

¶ Peremptus, Participium (ἀναιρεθείς) Liu. libro 2. ab Vrbe, 95, de nexis loquens, Obsita erat squallore uestis, fœdior corporis habitus pallore ac macie perempti. id est, enecti, inquit Budæus.
Cæde perempti. Virg. 9. Aeneid. 91.
Fraude peremptus. Valer. 6. Argon. 150.
Morte indigna peremptus. Virg. 6. Aeneid. 29.
Plagis peremptus. Virg. 4. Georg. 61.
Animæ peremptæ bello. Lucan. lib. 1. 89.
Sensus perempto non potest esse miser. Cic. 1. Tusc. 142.
Abdidit claram speciem luna, & stellanti nocte perempta est. Cic. 1. de Diuin. 33. Ex poeta.

¶ Peremptalis, & hoc peremptale, pen. prod. Vide Peremptalia.

¶ Peremptorius, Adiectiuum (ἀναιρετικός) Quod est mortiferum: à perimendo. ut, Venenum peremptorium: Apuleio lib. 10. Et apud Vlpianum, ff. de iudicijs. l. & tertium, Quibus propositis, tunc peremptorium impetret. quod inde hoc nomen sumpsit, quòd perimeret disceptationem: hoc est, non pateretur aduersarium tergiuersari.

Perimula] Indiæ promontorium, ubi est celerrimum emporium. Plin. lib. 6. cap. 20.

Perina] mulier Aegyptia, quæ Mineruam sedentem prima texuit: unde & sedens Minerua primùm dicta. Eustathius.

Perincertus] Adiectiuum (πάνυ ἄδηλος) Gellius libro 18. capit. 4, ex Sallustio, At Cn. Lentulus patriciæ gentis collega eius, cui cognomentum Clodiano fuit, perincertum stolidior an uanior, legem de pecunia, quam Sylla emptoribus bonorum remiserat, exigenda promulgauit.

Perincommodus] penul. corr. Adiectiuum (μέγα ἀνεπιτήδειος) Liuius 7. bel. Maced. 167, Quæ nihil admodum Romanis, eadem perincommoda regijs erant.

¶ Perincommodè, Aduerbium (μέγα ἀνεπιτηδείως) Cicero ad Atticum, libro 1. 12. 4, Sed accidit perincommodè, quòd eum nusquam uidisti.

Perinconsequens] penul. corr. Adiectiuum (μέγα ἀνακόλουθος) Gel. lib. 14. capit. 1, Per autem, inquit, inconsequens ipsum quidem corpus, & habitum tam profundi aeris sub alio atq; cæli curuamine non eundem manere. Hic interpositæ sunt duæ dictiones inter per, & inconsequens.

Perinde] Aduerbium (οὕτως) significat Ita: & flagitat post se Ac si, uel Atq; si: cum negatione uerò, etiã Quàm. Quod si non sequatur nec Ac si, nec negatio, accipietur pro Aequè. Hæc Valla lib. 2.
Facis perinde adeò, ut me uelle intelligis. Plaut. Amph. 11. 25.
Perinde ac. Cic. Attico, lib. 13. 296 2, Quod ego perinde tuebar, ac si usus essem. Cæsar 3. bel. Ciuil. 233, Perinde ac suis satisfacere, & fraudata restituere uellent.
Perinde atq;. Cicero pro Marcello, 7, Vereor ut hoc quod dicam, non perinde intelligi auditu possit, atq; ego ipse cogitans sentio.
Perinde prout. Quint. lib. 9. cap. 4, Perinde asperiores erunt, prout oris hiatu simili aut diuerso pronunciabuntur.
Perinde diu, quàm Plaut. Trucul. 7. 2,

——si perinde amentur
Mulieres, diu quàm lauant.

Perinde, quàm. Suetonius in Domit. capit. 15, Nulla tamen re perinde commotus est, quàm responso, casuq; Ascletarionis mathematici.
Perinde quasi. Cic. pro Quintio, 56, Atq; hæc perinde loquor, quasi ipso illo tempore, quum te Prætor iussisset ex edicto possidere. Idem pro Milone, 13, Hoc enim sæpe ab istis dicitur, perinde quasi Appius ille cæcus uiam munierit, &c.
Perinde tanquam. Gel. lib. 15. cap. 29, Hoc perinde est tãquam si ego dicam, Est mihi nomen Iulium. Liu. Decad. 1. lib. 4.

Digitized by Google

Perinde ut. Cicero 3. de Orat. 42, Non possum dicere me hæc, quæ nunc complector, perinde ut dicam, dicenda esse didicisse. Idem 3. Off. 165, Habes à patre munus M. fili, mea quidem sententia magnum, sed perinde erit ut acceperis.

Perinde, pro Ita. Liu. 7. bel. Pun. Ipse cū Mutinis equitatu prouinciam peragrabat, ut uiseret agros, cultaq; ab incultis notaret: & perinde dominos laudaret, castigaretq;.

Perinde, Pariter, æquè. Plin. Iunior epist. 1. lib. 2, Funus Rufi clarißimi ciuis, & perinde fœlicis. Suet. in Iul. Cæs. cap. 56. Viuendi ars tanta, tamq; operosa, & perinde fructuosa. Cicer. 1. de Finibus, 109.

Non perinde, id est, Non multum, seu ualde, aut admodū. Suet. in Galba, capit. 13, Quare aduentus eius non perinde gratus fuit. Idem in Augusto, capit. 80.

Perinde, Ad hunc modum, uel similiter. Terēt. Phorm. 4.3.63,
Sexcentas perinde potius scribito iam mihi dicas.

Perinde, sine relatione ac uel atq;, in significatione comparationis. Liu. 7. bel. Pun, 1, Cultaq; ab incultis notaret: ac perinde dominos laudaret castigaretq;.

Perindulgens] Adiectiuum (πάνυ συγχωρῶν) Cicero 3. Off. 154, Magnus uir in primis, & qui perindulgens in patrem, idem acerbè seuerus in fratrem.

Perineson] περίνησον, atque etiam Perinesseon (περινήσσαιον) Vestis est fimbriata, habens fila dependentia, aut purpuram circunquaque ad oras contextam, insulæ quadā imagine: ideóque hunc habitum, ut ait Pollux, Anaxillas νῆσον, id est insulam uocat, quum scribit, καὶ τὰ γυνὴ ὥσπερ θάλαττα, νῆσον ἀμφιέννυται. Meminit huius & Antiphanes, ut scribit idem Pollux lib. 7. cap. 13.

Perinfamis] & hoc perinfame, pen. prod. (πάνυ ἄδοξος) Valde infamem significat. Suet. in Vitellio, cap. 2, Curā quoque imperij sustinuit absente eo, expeditione Britannica, uir innocens & industrius, sed amore libertinæ perinfamis.

Perinfirmus] Adiectiuum (λίαν ἀδύνατος) Cicero 2. de Fin. 85, Sunt enim leuia, & perinfirma quæ dicebantur à te.

Peringeniosus] penul. prod. Adiectiuum (πάνυ εὐφυής) Cic. de claris Orat. 47, Alios quòd melius putent dicere se posse quàm scribere, quod peringeniosis hominibus, neq; satis doctis plerunq; contingit.

Periniquus] penul. prod. Adiectiuum (πάνυ ἄδικος) Cic. pro lege Manil. 44, Quare uideant ne sit periniquum, & non ferendum. Liu. 2. bel. Pun. 204.

Perinsignis] & hoc perinsigne (πάνυ ἐπίσημος) Valde insignis. Cic. 1. de Legib. 75, An corporis prauitates si erunt perinsignes, habebunt aliquid offensionis, animi deformitas non habebit?

Perinteger] perintegra, perintegrum, pen. cor. (πάνυ ὁλόκληρος) Gel. lib. 3. cap. 5, Castitatis perintegræ dicebatur.

Perinthus] Πέρινθος, clarā urbs Thraciæ in Propontide, olim Thraciæ metropolis, quæ hodie dicitur Heraclea, ab Heraclio principe Constantinopolitano cognominata: in qua Vespasiani, Domitiani, Antoninicq; palatia fuerunt ingētia, & amphitheatrum ex uno marmore magnum & mirandum, quod inter septem orbis miracula numeratur.

¶ Perinthius, Adiectium (Περίνθιος) unde Perinthia fabula Menandri. Terent. in Prol. And. 9,
Menander fecit Andriam & Perinthiam.

Perinuitus] penul. prod. Adiectiuum, Valde inuitus. Cic. lib. Famil. epist. ult. Tu uellem ne ueritus esses, ne perinuitus legerem tuas literas, si mihi longiores fortè misisses.

Periocha] periochæ, penul. corr. (περιοχή) Argumentum, complexio totius rei breuior. Cic. ad Atticum, libro 13. 282. 6, At ego, ne Tironi quidē dictaui, qui totas periochas persequi solet, sed Spintoro syllabatim.

Periodus] huius periodi, pen. corr. f. g. (περίοδος) Latinè clausula siue circuitus dicitur. Cic. de claris Orat. 84, Quin etiam comprehensio & ambitus ille uerborum (si sic periodum appellari placet) erat apud illum cōtractus & breuis. Quint. lib. 9. capit. 4, Periodo plurima nomina dat Cicero, ambitum, circuitum, comprehensionem, cōtinuationem, circunscriptionem. Genera eius sunt: alterum simplex, quum sensus unus longiore ambitu circunducitur: alterum, quod constat membris & incisis, quæ plures sensus habent. Adstat ianitor carceris, & carnifex Prætoris, & reliqua. Habet periodos membra minimum duo. Vide Cic. in Orat. 118.

Periodus, ex περὶ circum, & ὁδὸς uia, componitur. est enim periodus, ubi plena est sententia.

Periodus, Genus certaminis apud Græcos. In gymnicis enim certāmibus periodo uicisse dicitur, qui Pythia, Isthmia, Nemea, Olympia uicit: à circuitu eorum spectaculorum, & maximum decus erat, uicisse periodo.

Periodus, siue circuitus, est tempus in morbis ex intentione & remißione consistens. Galen. lib. sing. finitionum medic.

¶ Periodicas, περιοδικὰς, febres uocant medici, quæ certis temporibus clauduntur: id est abeunt, & quodam quasi circuitu facto rursus redeunt, ut sunt tertianæ & quartanæ. Plin. libro 20. cap. 3. 3, Semina eius, si fuerint pari numero adalligata febribus, sanare dicuntur quas Græci periodicas uocant. De cucurbita.

Periosteæ] περιόστεαι, membranæ, sunt inuolucra tenuia, fibrosa, uelut indumenta oßium à natura condita. Galen. in finition. medic.

Peripatetici] περιπατητικοὶ, Philosophi erant Athenis: quorum originem aßignat Cic. 1. Acad. 24.

Peripatetici dicti sunt à περιπατεῖν, hoc est à deambulando. Et περίπατον Græci uocant deambulationem. horum princeps fuit Aristoteles. Nam in Lycio inambulans docebat. Hinc commentationes uespertinas Aristoteles δείλιον περίπατον, id est pomeridianam ambulationem appellat.

Stoici cum Peripateticis re concinere uidentur, uerbis discrepare. Cic. 1. de Nat. deor. 25.

Peripateticorum consuetudo dicendi non satis acuta, propter ignorationem dialecticæ. Cic. 3. de Fin. 64.

Peripateticis nihil est uberius, nihil eruditius, nihil grauius. Cicero 3. Tuscul. 37.

Peripetasma] peripetasmatis, pen. corr. n. gen. (περιπέτασμα) Genus cortinæ, qua parietes & aulæ teguntur, seu tapetia Babylonici floris uarietate perspicua: quæ à Lucretio Babylonica dicuntur: ab alijs aulæa, & Attalica: à Capitolino, stromata & peristromata: à Varrone, beluata, hoc est beluis uariegata: à Plauto etiā peristromata. Cic. 6. Verr. 23, Quid illa Attalica, tota Sicilia nominata ab eodem Heio peripetasmata emere oblitus es?

Peripezia] περιπέζια, & Paripezides (περιπεζίδες) Pedum ornamenta, ex Polluce libro 5. capit. 16. ubi hæc tamen distinguit.

Periphallia] Phallorum pompa nuncupatur. Diodorus est author, Osiridis pudenda in sacris & ceremonijs Phallon dici. Vide Cælium Rhodiginum lib. 7. cap. 16.

Periphanes] περιφανὴς, Comici cuiusdam nomen quod Latinè conspicuum sonat: à uerbo Græco περιφαίνω, quod est clarus & conspicuus sum.

Periphas] Periphantis (Περίφας) Thessalus quidam fuit pater Lapithæ: à quo Lapithæ nomen acceperunt. Stephanus. est item Periphas apud Virg. nomē cuiusdam Pyrrhi, quem unà cum illo Priami regiam impugnātē inducit, lib. 2. Aen.

Peripheria] est circuli ambitus. Eucl. 1. Element.

Periphecoma] Vide Periplecoma.

Periphoretus] penul.prod.(περιφόρητος) Artemonis cuiusdam cognomen fuit, delicijs adeò effœminati, ut nunquam nisi lectica pensili circunlatus, domus suæ limen transiret, ita dictus ἀπὸ τοῦ περιφέρεσθαι, quasi circunlatilis. Plin. lib.34.cap.8.

Periphrasis] penul.corr.huius periphraseos, f.g.(περίφρασις) Latinè circuitio dicitur. Quint.libro 8.cap.6, Pluribus autem uerbis cum id quod uno aut potioribus certè dici potest, explicatur, periphrasin uocāt, circuitum loquendi, qui nonnunquam necessitatem habet, quoties dictu deformia operit: ut Sallustius, Ad requisita naturæ. Interim ornatū petit solùm qui est apud poetas frequentissimis, ut 2. Aen.54,

Tempus erat quo prima quies mortalibus ægris
Incipit, & dono diuûm gratissima serpit. Et apud Oratores non rarus: semper tamen astrictior. Quicquid enim significari breuius potest, & cum ornatu latius ostenditur, periphrasis est: cui nomen Latinè datum est, non sanè oratoris aptum uirtuti, circunlocutio. Verùm hæc ut quum decorem habet, periphrasis: ita quum in uitium incidit, perissologia dicitur. Obstat enim quicquid non adiuuat. Hactenus Quint. Virg.1.eclog.5,

——teneros depellere fœtus. Vbi Seruius ait, periphrasin esse agnorum.

Periploroma] penul.prod.(περιπλήρωμα) figura est, quam ex Grammaticis nonnulli supplementum uocant, quum scilicet particula aliqua ad sensum minimè necessaria, carminis causa adijcitur: à Græco uerbo περιπληρόω, quod est expleo. Exemplum potest esse illud apud Virgilium,

—sic fortè precatur. Vbi uerbum, fortè, explendi carminis causa adijcitur, teste Seruio.

Periplus] περίπλους, Latinè circumnauigatio dici potest: quo nomine ex Geographis nonnulli opera sua inscripserunt, oræ alicuius maritimæ lustrationem continentia.

Peripneumonia] huius peripneumoniæ, pen.corr. (περιπνευμονία) Morbus, quum pulmo totus afficitur, & tussis subsequitur: pulmonis exulceratio. A Celso Peripneumaticus morbus dicitur, lib.4.cap.7.

¶ Peripneumonicus, pen.cor. Adiectiuum(περιπνευμονικὸς) Qui hunc morbum patitur: pulmonarius. Plin. lib.22.cap. 24.2. Idem lib.20.cap.17.2, Tussientibus quoq; cum melle datur, & pleuriticis, & Peripneumonicis.

Peripsema] penult. prod. quòd Græci (περίψημα) scribunt à περιψάω, quod est circunrado, uel circunlino, abstergo, & repurgo: propriè limatura siue rasura, ramentum, uel purgamentum dicitur. Antiqui olim peste aliouè malo grassante, quum sacros homines, quos in expiationis usum alebant, in uictimarum morem redimitos ex loco præcipiti in mare deijciebant, Neptuno immolantes: inter deijciendum solennia uerba effari solebant, περίψημα ἡμῶν γενοῦ Sic pro nobis peripsema: ac si dixissent, Sic pro nobis piaculum: esto luitio nostra, & seruatrix urbis uictima. id quod Suidas annotauit. Quod itaq; apud diuum Paulum in epist. 1.ad Corinth. capite 4, περίψημα legitur, nos piaculū uertere possumus, ut sit: Nos tāquā piacula mundi facti sumus, & succidaneæ pro populo uictimæ, Ac si diceret: Non minus apud gentium uulgus detestabiles sumus, quàm illi, qui diris execrationibus onerati, atque obruti, pro salute publica obijci olim solebāt. Quæ sententia congruit his quæ præcedunt. peripsema enim etiam ramenta uestigiorum significat, quæ ut sordida abijciuntur. Hæc Budæus.

Perirrheusa] ignobile oppidum circa Ephesum. Plinius libro 5.cap.31.

Periscelis] pen.corr.periscelidis, fœ.g. Ornamentum pedis circa crura, teste Porphyrio. Horat.lib.2.epist.18.12,

Noxa refert meretricis acumina, sæpe catellam,
Sæpe periscelidem raptam sibi flentis. Notandum (ait Cælius lib.4.cap.11.) periscelidas dici, quæ uulgò gremialia uel trauersias dictitant: Hieronymus in epistola ad Fabiolam, Quæ Græci, inquit, περισκελῆ uocant, nostri feminalia dicunt, uel bracas usq; ad genua pertingentes, Sunt & codices in quibus peristelidas scriptum comperias.

Periscythismus] περισκυθισμὸς, est, quum transuersis lineis coronæ moto frons secatur. Altera frontis parte, paulò superius quàm tempora sunt, quædam triangula amputantur, Græcorum literæ Δ similia. Galen. in Medic.

Perisphyrion] περισφύριον, Pedis ornamentū, aut fimbria ut uertit Laurentius Valla in libro 4. Herodoti Pollux quoque lib.5.capite 16, id inter pedis ornamenta enumerat: ubi Gualtherus uertit talare.

Perisseuma] περίσσευμα, est congiarium, quod plebi datur. sicut quod militibus, donatiuum. Spartianus in Aelio Vero: & Iul. Capitolinus in Pio. Solebat autem ultra stipendium dari liberalitatis causa, ut milites magis addicti Imperatoribus essent. Alciat. in l. centum perisseumatis. libro 11. C. de annon. ciuilibus.

Perissochoregia] περισσοχορηγία, Muneris publici nomē, Cura annonæ: fortè ἀπὸ τῆς περιουσίας, καὶ χορηγέω, quod abundè suggerere, suppeditareq; significat. Alciat in l. perissochoregiæ. de frumen. Alexand. lib.11.C. Budæus Perissochoregiam, redundantem frumenti largitionem appellat. Pyrrhus in l. ult. illo tit. Perissochoregiam esse magistratum annonæ auctæ, seu augmenti distributorem.

Perissologia] Latinè superflua locutio dicitur. Virg. 1. Aeneid 133,

—faciem mutatus & ora Cupido. Vbi Seruius, Et ora, perissologia est. Idem 5. Aeneid. 94,

—dixitq;, & prælia uoce diremit. Vbi Seruius. Vacat Que, metri causa: & maluit perissologiam facere, quàm uti communi syllaba, quæ frequens uitiosa est. Vide Periphrasis.

Perisson] inæquale & impar dicitur. Plin. lib.21. cap.31.3, Qui parcius spectauerant, manicon cognominauêre: qui nequiter occultabant, erythron aut neurida: ut nonnulli, perisson. De strychno.

Peristereos] peristerei, f.g. uel. Peristereon, peristereonis, pen.prod.m g. uel Peristereum, peristerei, n.g. Herba. Plin. lib.25.capit.10.6, Peristereos uocatur caule alto, foliato, cacumine in alios caules se spargens, columbis admodum familiaris: unde & nomen. Ibidem, capit.9.3, uerbenacam à Latinis appellari tradit. Dioscorides uerbenacam rectam uocat. Dicta peristereon, quasi columbaris, ut quidam uulgò uocant, quòd circa hanc perquàm libenter uersari soleant columbæ.

Peristerides] Ciuitas iuxta Smyrnam. Plinius libro 5. capit.31.

Peristerotrophium] peristerotrophij, penul.prod. Locus in quo columbæ habitant, Latinè columbarium: quamuis columbarium propriè sit loculamentum in peristerotrophio, singulis columbarum paribus præparatum. Nam peristeris columba dicitur. Varro 3. de Re rust. capit.7, Duo genera earum in peristerotrophio esse solent. Vnum agreste, quod habetur in turribus ac culminibus uillæ.

¶ Peristereon, Idem quod Peristerotrophium. Varro 3. de Re rust. cap.7, Ex his duabus stirpibus fit miscellum tertium genus fructus causa, atq; incedunt in locum unum, quod alij uocant περιστερῶνα, alij περιστεροτροφεῖον, in quo uno sæpe uel quinque millia sunt inclusæ περιστερῶν, fit ut testudo, magna camera tectus, uno ostio angusto, fenestris punicanis,

Digitized by Google

nicanis aut latioribus reticulatis utrinque, ut locus omnis sit illustris, &c.

Peristethion] περιστήθιον, Pectorale ornamentum mulieris circa pectus. Pollux lib. 5. cap. 16.

Peristroma] penul. prod. peristromatis, n. g. Quasi circunstratum, idem quod Peripetasma. Plaut. Sticho, 6. 54,

Tum Babylonica peristromata, sellas & tapetia
Aduexit nimium bonæ rei. Idem Pseud. 4. 12. Cicero 2. Philip. 77. Vide Conchylium.

Peristylium] peristylij, uel Peristylum, peristyli, penul. cor. Locus clausus columnis, circunquaq; porticum habens, uel saltem à tribus lateribus. Vitruuius libro 5. cap. 11, In palæstris peristylia quadrata siue oblonga ita sunt facienda, uti duorum stadiorum habeant ambulationis circuitionẽ. Cic. pro Domo sua, 89, In palatio pulcherrimo prospectu porticum cum conclauibus pauimentatam trecentũm pedum cõcupierat, amplissimum peristylum, cætera eiusmodi facilè ut omnium domos & laxitate & dignitate superaret.

Peristylium etiam est locus atrio proximus. Vitruuius libro 6. cap. 7. Item aula, Ibidem, cap. 9. Pudeus.

Perito] peritas, pen. corr. Vide Pereo.

Peritonæum] περιτόναιον, membrana est tenuissima, sed firmissima, omnibus tum uisceribus, tum intestinis, reliquisq; partibus inferioris uentris circuntensa: unde & nomen accepit, ἀπὸ τοῦ περιτείνεσθαι, quod, est circunquaque extendi.

Peritrachelion] περιτραχήλιον, Ornamentum colli, ex Polluce lib. 5. cap. 16. τράχηλος enim collum est, tanquã dicas collarium. Vide suprà Isthmion.

Peritus] penul. prod. Adiectiuum (ἀσκήμων, ἐπιστήμων, ἐπιτήδειος) Doctus: à Perio antiquo uerbo, quod Aperio significabat. Nonius, Doctum & peritum quum simile uideantur, à Tullio discretum est, ut sit peritum plus quàm quod doctum. Cicero 3. Off. 19, Itaq; quum sint docti à peritis, facilè desistunt sententia.

Obsequi peritus. Tacit. in uita Agricolæ.

Vati parete perito. Ouid. 1. de Arte, 6.

Sapiens homo & multarum rerũ peritus. Ci. pro Fonteio, 14.

Antiquitatis, ueterumq; scriptorum literatè peritus L. Aelius. Cic. de claris Orat. 108.

Vir fortis in primis, belli ac rei militaris peritus. Cicero in Pison. 42.

Honestorum ac turpium peritus. Quint. lib. 2. cap. 20. 6.

Peritus operum, augurioram, iuris. Traianus libro 10. ad Plin. epist. 259. Item, epist. 22. 4, Quàm peritus ille & priuati iuris, & publici. Idem de Viris illust. 6, Peritus augurioram. Cic. de claris Orat. 40, Fabius pictor, & iuris, & literarum, & antiquitatis bene peritus.

Iuris legumq; peritus. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 2.

Peritissimus homo belligerandi. Cic. pro Fonteio, 27.

Homo peritus definiendi. Cic. 3. Off. 79.

Dicendi peritus. Vide Orator, in Oro.

Docendi peritus. Quint. lib. 1. cap. 3. 1.

Cantare peritus. Virg. 10. eclog. 2.

Iure peritus. Cic. pro Cluentio, 86.

Peritus usu. Cic. 1. Off. 205. Nec uerò alienum est, ad ea eligenda quæ dubitationem afferunt, adhibere doctos homines, uel etiã usu peritos. Cæsar 3. bel. Ciuil. 362, Vsu periti, ac superioribus pugnis exercitati, suã spõte cursum represserũt.

Peritus, apud Hircium de bel. Aphric. iungitur cum ablatiuo rei. Mirabili, inquit, peritus scientia bellandi.

Peritus ad. Cic. pro Fonteio, 28, Profectò Iudices uirum ad labores belli impigrum, ad pericula fortem, ad usum ac disciplinam peritum, ad consilia prudentem.

Facere aliquem peritum. Propert. lib. 1. eleg. 9. 2.

Peritum initiu, Peritus sermo. Quint. lib. 9. cap. 4, Poema nemo dubitauerit perito quodam initio fusum. Alia exẽplaria habent, imperito. Idem lib. 8. cap. 6, Vario Marte pugnatũ est: peritus est sermo. Alia exemplaria habent, eruditus.

Nihil peritius. Cicero pro Corn. Balbo, 1, Nihil de memoria, de more, de exemplis acutius, nihil peritius de fœderibus, &c.

Peritissimus de agricultura. Varro 1. de Re rust. cap. 2. 9.

Peritissimus homo & iuris & officij. Cicero 4. Verr. 20. Item lib. 2. de Legib. 75.

A patronis peritissimis causa hæc defensa est. Cicer. pro Corn. Balbo, 1.

¶ Peritè, penul. prod. Aduerbium (ἐμπείρως) Cic. 2. de Leg. 48, Quod institutum peritè à Numa, posteriorum Pontificum negligentia dissolutum est.

Peritè & callidè facere. Cic. 3. Verr. 68.

Peritissimè & callidissimè istius literas uenditabat. Cicero 4. Verr. 94.

¶ Peritia, peritiæ (ἐμπειρία) Plinius lib. 14. capit. 1. 4, Aliæ, peritia domini amplo discursu atria media complentes.

Gratiæ ac uoluptatis peritia. Quint. lib. 2. cap. 15. 17.

Periucundus] pẽ. prod. (πολὺ ἡδὺς) Cicero ad Lentulum, libro 1. 7. 9, Cui quidem literæ tuæ quas proximè miseras, quòd facilè intellexerim, periucundæ fuerunt.

¶ Periucundè, Aduerbium (πολὺ ἡδέως) Cicero ad Atticum, lib. 13. 298. 2, O hospitem mihi tam grauem ἀμεταμέλητον: fuit enim periucundè.

Periurus] penul. prod. (ἐπίορκος, ψευδόρκος) Qui iusiurandum uiolat, uel qui iurando ius peruertit. Virgil. 2. Aeneid. 39,

Talibus insidijs, periuriq; arte Sinonis. Plaut. Pseud. 3. 129, Periurum caput. Cic. pro Rosc. Comœdo, 27, At quid inter periurum & mendacem? Vide Mendax.

Corpus periurum. Propert. lib. 2. eleg. 5. 5.

Crimina periura. Stat. 10. Theb. 117.

Diadema periurum nocentis regni. Stat. 9. Theb. 11.

Domus periura. Horat. 3. Carm. ode 3. 6.

Ense periuro superbus Hannibal. Stat. 4. Syl. 6. 16.

Fides periura patris. Horat. 3. Carm. ode 24. 12.

Gens periura. Silius lib. 16. 30.

Meretrix periura. Horat. 3. Carm. ode. 35. 5.

Mœnia periura. Ouid. 11. Metam. 44.

Os periurum. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 7.

Pectora periura. Ouid. 2. Metam. 142.

Vir periurus. Ouid. epist. 10. 16.

¶ Periurior hoc homine non est. Plaut. Mil. 3. 20.

¶ Periurissime hominum. Plaut. Pseud. 5. 116. Cic. pro Roscio Comœdo, 11, Nam Ballionem illum improbissimum & periurissimum lenonem quum agit Chæream.

¶ Periurium, periurij (ἐπιορκία) Falsum iuramentum. Cicero 3. Off. 146, Regulus uerò non debuit conditiones, pactionesq; bellicas & hostiles perturbare periurio.

Pœna diuina periurij, exitium: humana, dedecus. Cicero 2. de Legibus, 37, ex lege duodecim tabularum.

Sceleratorum hominum periuria Cic. pro Fonteio, 29.

Linguæ falsæ periuria. Ouid. epist. 7. 13.

Deuotum periurium. Catul. Argon. epig. 59. 27.

Illustre & insigne periurium. Cic. de Arusp. resp. 32.

Lasciua periuria. Claud. de nuptijs Honorij, 17.

Manifestum periurium iudicum. Cic. de Arusp. resp. 32.

Confirmare periurium. Vide Confirmo.

Lædere aliquem periurio. Cic. pro Cecin. 20.

Nectere periuria blanditijs. Claud. 1. in Ruff. 45.

Quæritur latebra periurio. Cic. 2. Off. 144.

Reuocare periuria. Propert. lib. 1. eleg. 14. 5.

Vendere periuria. Iuuen. Satyr. 14. 22.

Quod ex animi tui sententia iuraris, sicut uerbis concipitur more nostro, id non facere, periurium est: non falsum iurare, peierare est. Cic. 3. Off. 145.

¶ Periuriosus, penul. prod. Adiectiuum (ἐπιορκητικὸς) Idem quod Periurus. Plaut. Trucul. 4. 49,

Procatiores estis uos, sed illi periuriosi.

¶ Periuro, periuras, penul. prod. (ἐπιορκέω) Periurare, pro Peierare. Plaut. Bacch. 20. 116, Ne periurem cura. Horat. 2. Serm. Satyr. 3, —quare

Si quiduis satis est, periuras, surripis, aufers Vndiq;

Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 5,

Et periuratos in mea damna deos.

¶ Periuratiuncula, huius periuratiunculae, penul. corr. Diminutiuum (ἐπιορκίδιον) Plaut. Sticho, 4. 76, Ac periuratiunculas parasiticas.

Perizoma] tis (περίζωμα) Brayes. id omne quo circuncingimur, Pudendorum operimentum, uelamen, quod à Varrone etiam dicitur suffibulum, à Cicerone subligaculum. Vsus est hac uoce interpres Geneseos: Fecerunt (inquit) sibi perizomata.

Perizonium] περιζώνιον, palliolū praecinctum, quo uirgines nudae infra papillas praecinguntur. Hoc & praecinctorium & castula dicitur. Sipontinus.

Perlabor] penul. prod. perlaberis, penul. cor. perlapsus sum (καταολισθαίνω) perlabi, Idem quod Labi: nisi celeritatem aliquam addat praepositio. Cicero ad Atticum, lib. 9. 180. 1, Assentio tibi ut in Formiano potissimum commorer, & iam de supero mari perlabor.

Neptunus perlabitur aequora cursu frenatis equis. Sil. lib. 3. 83.

Volucris perlabitur auras. Tibul. lib. 4. ad Messalam, 1. 26.

Campum perlabi. Sil. lib. 16. 79.

Rotis leuibus summas perlabitur undas. Virg. 1. Aeneid. 31.

Perlabi per acies. Lucret. 4. 50.

Ad imos animi perlapsa recessus. Stat. 4. Syl. 6. 1.

Perlaetus] Adiectiuum (πολὺ γηθων) Vehementer laetum significat. Liu. 10. ab Vrbe, 99, Supplicatioq; perlaeta fuit.

Perlatus] penul. prod. Aliud adiectiuum (πολυπλατὺς) Valde latum significat.

¶ Perlatè, Aduerbium (πολυπλατέως) Cicero 2. de Orat. 10, Idq; in sermonis nostri consuetudine perlatè patet.

Perlecebra] huius perlecebrae, pen. corr. (μεγάλη αἱμυλία) ut illecebra. Plaut. Asin. 4. 7,

—te perdam ego & filiam,

Perlecebrae, pernicies, adolescentum exitium.

Perlecto] Vide Perlicio.

Perlego] perlegis, penul. cor. perlegi, penul. prod. perlectum (τελέως ἀναγινώσκω, ἀνεξελέγχω, ἐπέξειμι) perlegere. A principio ad finem usq; legere. Quint. Quod uidere non est satis, sed perlegendum erit. Cic. 1. de Diuin. 14, Perlegi, ille inquit, tuum paulo antè tertium de natura deorum.

Scripta perlegi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 7.

Perlegere oculis, pro Diligenter intueri, uel contemplari. Virg. 6. Aeneid. 7.

Vultu duro perlegere aliquid. Ouid. epist. 15. 3.

Perlegere animis, oculisq; sequacib. auras. Stat. 3. Theb. 100.

Perlepidus] pen. corr. Adiectiuum (πάνυ αἱμύλος) Plaut. Pseud. 11. 53, Euge perlepide Charine, me meo ludo iam beas.

Perleuis] & hoc perleue, penul. corr. (πάνυ κοῦφος) Cicero de lege Agrar. 80, An ignoratis caetera illa magnifica populi Romani uectigalia perleui saepe momento fortunae, inclinatione temporis pendere? Liu. 4. bel. Pun. 152.

¶ Perleuiter, penul. corr. Aduerbium (πάνυ κούφως) Cicero ad Qu. frat. lib. 2. 8. 4, Quòd perleuiter commotus fuerat.

Perlibenter] Aduerbium (πάνυ ἡδέως) Cicero ad Atticum, libro 8. 166. 3, Sed ut suprà dixi, tecum perlibenter loquor.

Perliberalis] & hoc perliberale, pen. prod. (πάνυ ἐλευθέριος) Admodum liberalis. Terent. Hecyr. 5. 4. 23,

Perliberalis uisa est.

¶ Perliberaliter, penul. corr. Aduerbium (πάνυ ἐλευθερίως) Cicero ad Atticum, libro 10. 195. 14, Hoc loco multa perliberaliter.

Perlibro] perlibras, penul. prod. (κατασταθμάομαι) perlibrare, Diligenter ac perfectè mensurare, & ad libram aequare, siue aequale facere. Colum. libro 3, capit. 13. 12, Nam stella quam diximus Graecae literae faciem obtinere, pariter imae fossae solum metitur, atque perlibrat. Idem lib. 2. capit. 2. 1, Campum non aequissima situm planitie nec perlibrata, sed exiguè prona.

Iaculum à tergo perlibrat ad ossa. Silius lib. 15. 137.

Perlicio] perlicis, penul. corr. perlexi, perlectum (ἐφέλκω) perlicere, quod frequentius pellicio dicitur, euphoniae causa: Idem quod Allicere. Liu. 4. ab Vrbe, 208. Vt quos quisque posset ex collegio Tribunorum ad intercessionem perlicerent. Vide Pellicio.

Perlicere in amicitiam. Liu. 5. bel. Maced. 162. Tacit. libro 13, Necem & arma perliceret.

¶ Perlecto, perlectas (ἐπισύρομαι) perlectare, Frequentatiuum. Cic. pro Flacco, 14, Egentes & leues spe legationis, & uiatico publico, priuata etiam benignitate perlectat.

Perligo] perligas, penul. corr. (καταδέω) perligare, Constringere. Plaut. Bacch. 2. 28, O perligatum pectus.

Perlinio] perlinis, pen. cor. perliniui, perlinitum (ἐπιχρίω) perlinire, Valde & perfectè ac omnino linire. Colum. libro 9. cap. 12. 1, Protinus custos nouum loculamentum in hoc praeparatum perliniat intus praedictis herbis.

Perlino] perlinis, penul. cor. perlini, perliui, uel perleui, perlitum, pen. corr. (καταχρίω) perlinere, Multum linere, uel perfectè & undiq;. Colum. lib. 7. cap. 5. 18, Mox ulcera lauantur aceto, & tunc pice liquida cum adipe suilla perlinuntur. Plaut. Casin. 5. 25,

Senecta aetate unguentis perlitus ignaue incedis?

Perlito] perlitas, penul. corr. (καλλιερέω) perlitare, Perfectè litare, sacrificio facto deos placare, uotumq; impetrare. Valerius Antias apud Gellium, libro 1. cap. 7, Si haec res diuinae factae, riteq; perlitatae essent, aruspices dixerunt omnia ex sententia processurum esse. Liu. 6. bel. Maced. 2, Ea omnia sacrificia laeta fuerunt, primisq; hostijs perlitatum est.

Perlongus] Adiectiuum (ἐπιμήκης, πολυμήκης) Cic. ad Atticum, lib. 5. 108. 11, Perlonga, & nō satis tuta uia. Idem pro lege Agrar. 19, Perlongo interuallo. Plaut. Trinum. 11. 12,

—nunc si opperiri uis aduentum Charmidis,

Perlongum est. Quasi dicat, diu tibi expectandum est aut longius distat.

¶ Perlongè, Aduerbium (πάνυ μακρὰν) Terentius Eunuch. 3. 5. 61,

Perlongè est: sed tanto ocyus properemus. id est, longius distat.

¶ Perlonginquus, Adiectiuum (πάνυ ἀπόταθος) Plautus Bacchid. 23. 74,

Non tibi uenit in mentem amabo: si dum uiuas, tibi bene facias,

Iam pol id quidem esse haud perlonginquum?

Perlubet] penul. corr. perlubebat, perlubuit, perlubitum est. (καταρέσκει) Plaut. Capt. 13. 64,

Perlubet hunc hominem colloqui. hoc est, uehementer cupio hunc alloqui.

¶ Perlu-

Digitized by Google

¶ Perlubens, pen. cor. (συναιρετικός) Participium, siue Nomen ex participio. Cic. ad Qu. frat. lib. 2.10.8, Sed hoc incō modum cōsolantur quotidie damnationes inimicorū, in quibus me perlubente Seruius allisus est, cæteri conciduntur.

Perluceo] perluces, penul. prod. perluxi (καταυγάζω, διαφαίνομαι) perlucere, Vehementer lucere, uel translucere, & lucem per medium sui transmittere. frequentius tamen dicitur pellucere, euphoniæ causa. Plinius lib. 10. cap. 54. 1, Si contra lumen cacumine ouorum apprehenso una manu purus & uniusmodi perluceat color, sterilia existimantur esse. Vide Pelluceo.

Littora natiuis perlucent picta lapillis. Propert. lib. 1. eleg. 2.3.

Perlucet ex. Cicer. 2. Offic. 45, Etenim illud ipsum quod honestum decorumq; dicimus, quia per se nobis placet, animosq; omnium natura & specie sua commouet, maximeq; quasi perlucet ex iis quas commemoraui uirtutibus.

Perlucere, siue Pellucere, aliquādo ad mentem, sed figuratè, refertur: ut apud Ciceronem de claris Orat. 149, Ita reconditas exquisitasq; sententias mollis & pellucens uestiebat oratio.

¶ Perlucens, penult. prod. Participium (διαφανής) ut, Amictu perlucenti circundata Salmacis nympha. Ouidius 4. Metam. 63.

Fibras perlucentes numerare in pectore. Oui. l. 6. Met. 79.

¶ Perlucidus, penul. corr. Adiectiuum (διαφανής) Per cuius medium oculos dimittimus atque uidemus, ut aqua, laterna, uitrum. Colum. libro 11. cap. 2. 50, Quidam quum uidissent partem aliquam uuarum uirescere, crediderunt tempestiuā esse uindemiam. Quidam cum coloratas & perlucidas uuas animaduertissent. Martialis lib. 12. 34,

Crine nitens, niger unguento, perlucidus ostro.

Amnis magis perlucidus uitro. Ouid. epist. 21.32.

Bulla perlucida. Ouid. 10. Metam. 146.

Deos perlucidos & perflabiles induxit Epicurus. Cicero 2. de Diuinat. 59.

Fons sonat à dextra tenui perlucidus unda. Ouid. 3. Metam. 33.

Membranæ oculorum perlucidæ. Cic. 2. de Nat. deor. 213.

Stella illustris & perlucida. Cic. 1. de Diuinat. 211.

Vitro perlucidior prodiga arcani fides. Hor. 1. Car. ode 18. 4.

¶ Perlucidulus, penul. corr. Dimin. (ὑποδιαφανής) Catull. in Rufum, epigram. 64,

Non si illam raræ labefactes munere uestis,
Aut perluciduli delicijs lapidis.

Perluctuosus] penul. prod. Adiectiuum (περιώδυνος) Valde luctuosum significat. Cicero ad Qu. frat. lib. 3. 24. 6, Serrani domestici filij funus perluctuosum.

Perludo] perludis, perlusi, perlusum, penul. prod. (παίζω) perludere, ex Per & Ludo, Idem quod simplex Ludo. Propert. lib. 4. eleg. 4. 4,

Vidit arenosis Tatium perludere campis, &c.

¶ Perlusorius, a, um, Perlusorium iudicium, id est collusorium, collusionis causa institutum, quum aliud agitur, aliud simulatur. Vlpian. l. 14. de appel. in P. Si perlusorio iudicio actum sit aduersus testamentum, &c.

Perluo] perluis, perlui, pen. corr. perlutum, pen. prod. (καταλούω) perluere, Diligenter lauare, & mundum facere. Colum. lib. 6. cap. 8. 1, Tum uino perluitur os. Plin. lib. 8. capit. 27. 1, Rostri aduncitate per eam partem se perluens, qua reddi ciborum onera maximè salubre est.

Artus perluit fonte. Ouid. 4. Metam. 68.

Manus perluere fontana unda. Ouid. 5. Fast. 87.

Lympha perlui. Ouid. 3. Metam. 35.

Vnda gelida perluor. Horat. 1. epist. 15. 1.

¶ Perlutus, penul. prod. Participium (καταλελουμένος) Columel. lib. 9. cap. 16. 1, Expressæ fauorum reliquiæ, posteaquā diligēter aqua dulci perlutæ sunt, in uas æneū coniiciuntur.

Perlustro] perlustras (κατασκοπέω, περιβλέπω) perlustrare, Vbiq; lustrare, siue diligenter & attentè. Liu. 7. ab Vrbe, 165, Hæc omnia sagulo gregali amictus, Centurionibus item manipularium habitu militum ductis, ne ducē circumire hostes notarent, perlustrauit.

Perlustrare oculis. Liuius 5. bell. Pun. 43, Vt discurrerent circa uias, perlustrarentq; omnia oculis, ne quis, &c.

Campos perlustrans oculis. Silius lib. 7. 108.

Perlustrare animo. Cic. in Partit. 22.

Dicta alicuius perlustrare. Stat. 4. Sylu. 3. 29.

Permacer] permacra, permacrum, penul. prod. (κάτισχνος) Plin. lib. 18. capit. 6. 3, Omnis creta coquit, nisi permacra.

Permadeo] permades, per. cor. siue Permadesco, permadescis, permadui (καθυγραίνομαι) permadescere, Valde madescere. Colum. lib. 2. cap. 19. 1. Quòd si permaduit, inutile est udum mouere. Ibidem cap. 4. 3, Nisi si magnis (ut fit non nunquam) ac subitaneis imbribus, quasi hybernis pluuijs terra permaduerit.

Permagnus] Adiectiuum (πολυμεγέθης) Cicer. 1. de Fin. 85, Fieri tamen permagna accessio potest, si, &c. Ibidem, lib. 2. 50, Deinde ubi erubuit (uis enim est magna naturæ) confugit illuc ut neget, &c.

Permagna res tua agitur. Cic. pro Rosc. Amer. 62.

Permagnum existimare. Cic. 1. Tusc. 180.

Negotia permagna. Horat. 1. Serm. Satyr. 7. 1.

Permagno æstimare uel uendere. Cic. 5. Verr. 76. Ibid. 6. 11.

Permagni interest. Cicero in Partit. 45, Quod enim permagni interest, pro necessario sæpe habetur.

Permagni refert. Terent. Heaut. 3. 1. 58.

Permaneo] permanes, pen. corr. permansi, permansum (καταμένω, διαμένω, ἐπιμένω) permanere, Vsq; ad finem manere. Cic. de Fin. 139, Nam cum semel est suscepta beata uita, tam permanet, quàm ipsa effectrix beatæ uitæ sapientia. Cic. 2. Tusc. 24.

Innuba permaneo. Ouid. 14. Metam. 29.

Mos ille Athenis iam à Cecrope permansit. Cic. 2. de Leg. 99.

Status hic permansit in multos annos. Ouid. 5. Fast. 7.

Tumor ille permansit. Ouid. 15. Metam. 61.

Stabilem permanere. Cic. de Amic. 54.

Permanere, Perseuerare, continuare, per translationem. Terent. Hecyr. 3. 1. 25,

Vnde ira inter eas intercessit, quæ tam permansit diu.

Permanere in amicitia. Cæsar 8. bel. Gall. 95.

Permanere in armis. Cæsar 8. bell. Gall. 158.

In incœpto permanere. Luceius Ciceroni, lib. 5. 15. 7.

Permanere in eadem mente. Cic. in Catil. 33.

Permanere in officio. Cæsar 5. Gall. 16.

Permanere in proposito susceptoq; consilio. Cic. 2. Offic. 158.

Permanere in sententia. Cicero 5. de Fin. 161. Et Cæs. 8. bel. Gal. 82.

In omnibus meis sententijs de Repub. pristinis permanebam. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 17.

Permanere in tristitia. Cæsar. 1. bell. Gall. 131.

In mea erga te uoluntate etiam desertus ab officijs tuis permanerem. Cic. F. Metello, lib. 5. 2. 28.

Firmum & stabile illud permansurum est. Cic. 2. de Fin. 138.

Permanere, cum genitiuo. Seneca epist. 77, Si una indepraua ta uirtus est, & sola permanet tenoris sui, unum bonum est uirtus.

¶ Permansio, Verbale (διαμονή) Cicero Lentulo, lib. 1. 9. 85, Nunquam enim præstantibus in Repub. gubernanda uiris laudata est in una sententia perpetua permansio.

Permano] permanas,penul.prod.(καταβρέω,διαῤῥέω)permanare, Penitùs manare. Et construitur cum ad uel in. Cic. 2.de Nat.deor. 205, Ex intestinis autem & aluo secretus à reliquo cibo succus is quo alimur, permanat ad iecur per uias quasdam à medio intestino usq; ad portas iecoris.

Ad animum permanat macula,ex sanguine paterno aut materno concepta. Cic. pro Rosc. Amer. 40.

Ad mentes eorum, apuod quos agitur mouendas, permanare ut possint principia & cæteræ partes orationis, habere hanc uim magnopere debent. Cic. 2. de Orat. 170.

Permanare per. Lucret. lib. 3. 142,

Permanare animam nobis per membra solere.

Calor permanat argentum. Lucret. lib. 1. 103.

Malum acre permanat huc. Lucret. lib. 3. 52.

Permanare dicitur res aliqua, Vulgari. Teret. Adelph. 2. 4. 19,

—ne si magis irritatus fiet,

Aliqua ad patrem hoc permanet, atq; ego tunc perpetuò perierim. id est, ne rescisceat pater.

Permanauit ad plures. Cæsar 2. bell. Ciuil. 119.

Permanare ad aures. Cic. pro Domo sua, 93, Etsi effluunt multa ex uestra disciplina, quæ etiam ad nostras aures sæpe permanant.

Permanauit in hanc ciuitatem doctrina Pythagoræ. Cicero 4. Tusc. 3.

¶ Permanans, penult. prod. Participium(καταβρέων)ut, Conclusiunculæ non permanantes ad sensus. Cic. 2. Tusc. 73.

¶ Permananter, Aduerbium (καταβρέοντως) Lucret. libro 6. 184,

Vsque adeò permananter uis perualet eius. De magnete lapide.

¶ Permanesco, permanescis (καταβρέομαι) permanescere. Plaut. Trinum. 4. 87,

—neue cuiquam unde ad eum id Possit permanescere. id est, unde posset rescire.

Permaturesco] permaturescis, permaturui (κατωπεπαίνομαι)permaturescere, Prorsus maturum fieri. Columel. libro 2. cap. 10. 15, Et hoc quidem semen Ciliciæ, Syriæq; regionibus ipse uidi mense Iunio Iulioq; conseri, & per Autumnum quum permaturuerit tolli.

Pomum permaturuit, Perfectè maturuit. Ouid. 4. Metam. 33.

¶ Permaturus, penul. prod. Adiectiuum Perfectè maturus. Colum. lib. 12. capite 48, Oliuas, quum iam nigruerint, nec adhuc tamen permaturæ fuerint, sereno cælo distringere manu conuenit.

Permediocris] & hoc permediocre, penul. cor. (πολυμέτριος) Cicero 1. de Orat. 112, Partim qui tolerabiliores uolunt esse, & ueritatem uitæ propius accedere, permediocres ac potius leues motus debere esse dicunt.

Permeo] permeas (διαβαδίζω, διαπορεύομαι) permeare, Idem quod Meare, uel prætergredi. Plinius lib. 11. cap. 29. 5, Immensos permeant tractus.

Permeare & transire per omnia. Cic. 4. Acad. 214.

Orbem permeare. Lucan. lib. 2. 84.

Tot maria & terras permeat. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 11. 4.

Permeare extra lacum. Columel. lib. 8. cap. 15. 4.

Permeare sub maria. Plin. lib. 31. cap. 5. 2.

Permereo] permeres, pen. corr. permerui, permerere, Idem quod Merere, militare. Stat. 1. Sylu. 4,

—& sole sub omni,

Permeruit iurata manus.

Permessus] πέρμησσος, Fluuius Bœotiæ, ex Helicone prouenients, Phœbo & Musis sacer. Virg. eclog. 6. 13,

Tum canit errantem Permessi ad flumina Gallum. Declinatur etiam hic Permessis, huius Permessidis uel Permessidos. Martialis lib. 1. 72. ad Flaccum,

Quid tibi cum Cyrrha, quid cum Permessidos undas Strabo lib. 9.

¶ Permessius, Adiectiuum. Claudian. de laudibus Serenæ, 2,

Fons Aganippea permessius educat unda.

Permetior] permetiris, penul. prod. permensus sum (καταμετρέω) permetiri, Idem quod Metiri. Cicero 4. Acad. 228, Vos ergo huius magnitudinem quasi decempeda, &c. permensi refertis. De sole. Plinius lib. 2. capit. 65. 3, Permensus montes.

Oculis permensi sese. Stat. 6. Thebaid. 152.

Permetiri, Peragere, perlustrare, inquit Budæus. Cicer. de Vniuers. 42, Attamen illud perspici & intelligi potest, absoluto perfectoq; numero temporis, absolutum perfectumq; annum tunc compleri deniq;, quum se octo ambitus confectis suis cursibus ad idem caput retulerunt, cumq; eos permensus est idem & semper sui similis orbis.

Permetiri æquor. Virg. 3. Aeneid 32,

Nos tumidum sub te permensi classibus æquor. id est, euecti, inquit Seruius.

Iter durum permensus. Stat. 1. Sylu. 2. 41.

¶ Permensus, Passiuum (καταμετρηθείς) Columell. libro 3. capit. 13. 12, Sic permensum & perlibratum in similitudinem ueruacti semper procedit.

Permetuo] permetuis (περιφοβοῦμαι) permetuere, Valdè metuere. Virg. 2. Aeneid. 115,

Et pœnas Danaum, & deserti coniugis iras Permetuens.

Perminutus] penul. prod. Adiectiuum (πολύβαιος) Cicer. 2. Tusc. 54, Vt omnia præterea quæ bona corporis & fortunæ putantur, perexigua & perminuta uideantur.

Permirus] penul. prod. Adiectiuum (πολυθαύμαστος) Cic. ad Appium, lib. 3. 10. 13, Illud uerò permirum mihi accidit, tantam temeritatem fuisse in eo adolescente. Idem 2. de Diuinat. 248.

Permisceo] permisces, permiscui, permistum uel permixtum (καταμιγνύω, συγκαταμιγνύω) permiscere, Valde miscere. Cic. 4. Verr. 86, Nõ modò illa quæ erant ætatis, ordinis, quæstusq; permiscuit: sed etiam in his duobus generibus, ciuium nouorum, ueterumq; delectum ordinemq; turbauit.

Permiscere & confundere. Cic. in Orat. 113.

Permiscere omnia. Cic. pro Plancio, 33.

Permiscere Græciam. Cic. in Orat. 15, Qui si tenui genere uteretur, nunquam ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Græciam dictus esset. id est, perturbare & confundere, inquit Budæus.

Permisceri dulci aqua. Colum. lib. 2. cap. 2. 15.

Permisceri uino. Cic. 12. Philip. 338.

Cælum pelago permiscuit Eurus. Silius lib. 15. 141.

Sordes alicuius cum splendore clarissimorum uirorum permiscere. Cic. in Vatin. 10.

Permiscere cum. Cic. de Vniuers. 29, Et eius copulationis alienam permiscens cum materia. Idem 1. de Diuin. 210.

Fortunam opinione excellentem cũ laboribus & miserijs permiscere. Cic. 2. de Orat. 116.

Permiscere in. Plinius libro 12. capit. 15. 1, Myrrham in ijsdem syluis permistam arborem nasci tradidère aliqui, plures separatim.

Permisceri connubio. Plin. lib. 12. cap. 19. 2.

Mortes permiscere. Lucan. lib. 7. 21.

Fides permiscenda ruinæ mundi. Lucan. lib. 2. 51.

¶ Permistus, Participium (καταμιχθείς) ut, Anima permista toto corpore. Lucret. lib. 3. 71. Cic. 1. de Diuin. 210.

Corpora uiua permista sepultis. Lucan. lib. 2. 31.

Fructus

Fructus magna acerbitate permistos tuli. Cic. pro Planc. 75.
Grege permisto pueri, innuptæq; puellæ. Stat. 1. Sylu. 1. 3.
Moribus permistis esse. Lucret. lib. 3. 150.
Permista & temperata numeris oratio. Cic. in Orat. 113.
Ruinæ permistæ. Lucret. lib. 1. 218.
Sonitus tubæ permistus lituo. Horat. 1. Carm. ode 1. 5.
¶ Permistè, Aduerbium (καταμιγνυμένως) Cicero in Partit. 14, Vt quum semel dictum se directè, sicut natura ipsa tulerit, in certatur ordo, & idem quasi sursum uersus retroq; dicatur, deinde idem intercise atq; permistè.
¶ Permistio, Verbale (κατάμιξις) Cicero de Vniuers. 60, In qua omnem animum uniuersæ naturæ temperans permiscebat, superisq; permistionis reliquias fundens æquabat.
Permitis] & hoc permite, pen. prod. (πολυπέπειρος) Valde mite & perfectè maturum significat. Colum. lib. 12. cap. 41. 2, Et integra mala dulcia granata, quæ Punica uocantur, & sorba non permitia diuisa exemptis seminibus.
Permitto] permittis, permisi, pen. prod. permissum (παραπέμπω) permittere, pro Mittere, uel transmittere, aliquando accipitur. Colum. lib. 7. cap. 8. 5, Hoc genus casei potest etiam transmaria permitti.
Permittere (ἐφίημι) Immittere, incitare, inquit Sipontinus. ut, Permittere equum. Liuius ab Vrbe, libro 3. 259, Concitant equos, permittuntq; in hostem. Et 9. bell. Punic. 12, Tribuno militum imperat, equites per patentes in hostium acie uias permittere equos iubeat.
Carinas permittere turbinibus. Claud. de bell. Gildon. 162.
Permittere (ἐνδιδόναι, ἐπιτρέπειν) Dedere. ut, Permittere sese militibus. Liu. 4. bell. Pun. 138.
Permittere se fidei, uel in fidem & potestatem alicuius. Cæsar 2. bell. Gal. 239. Liu. 7. ab Vrbe, 201. Idem 6. bell. Maced. 111, Hæc una uia omnibus ad salutem uisa est, ut in fidem se permitterent Romanorum.
Permittere se in deditionem alicuius. Liu. 8. ab Vrbe, 101.
Permittere (συγχωρεῖν, ἀνιέναι) Concedere, tolerare, sinere. Cicero 1. Tusc. 156, Præclarè id quidem, qui & amico permiserit, & se ostenderit de hoc toto genere nihil laborare. Terent. Adelph. 5. 9. 38.
Cogere & Permittere, contraria. Author ad Heren. lib. 2. 47.
Permittere aliquid liberum. Liu. 1. bel. Maced. 21.
Arma permittit populis. Lucan. lib. 7. 25.
Permisit Deus. Plin. lib. 12. capit. 19. 4.
Permittere maribus fœminas. Colum lib. 6. cap. 24. 1.
Equo permittere habenas. Tibul. lib. 4. ad Messalam, 1. 19.
Permittere aliquid iracundiæ alicuius. Cic. pro Sylla, 34.
Permittere omnia iudicio alterius: pro, Alterū facere iudicem, & ex eius arbitrio omnia statuere. Terent. Phor. 1. 9. 56.
Facere coniecturam sine mea argumentatione iudicibus ipsis permittam, quod hoc genus prædandi, &c. Cic. 7. Verr. 18.
Inimicitias cum aliquo susceptas Reip. permittere. Cicero pro Sestio, 26.
Lex iubet, aut permittit, aut uetat. Cic. 2. de Inuent. 230.
Licentiam permittere. Cic. 1. Tusc. 11.
Quæ patria hunc permittit morem? Virg. 1. Aeneid. 109.
Totum negocium alicui permittere, seq; in eius potestate fore dicere. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 10. 2.
Omnia alicui permittere. Cic. pro Domo sua, 44.
Potestatem alicui permittere. Cicer. pro Cluentio, 97, Ne in unumquenque nostrûm Censoribus in posterum potestatem regiam permittatis.
Potestatem infinitam innumerabilis pecuniæ conficiendæ permittere. Cic. 2 de lege Agraria, 44.
In censu habendo potestas omnis æstimationis habendæ Censori permittitur. Cic. 1. de lege Agraria, 4.
Committere fidei alicuius, & permittere potestati aliquem. Cic. pro Fonteio, 25.
Precibus alicuius permittere aliquid. Stat. 4. Sylu. 17.
Regnum permittere. Cic. Pro Sylla, 15.
Permittere uela uentis. Vide Ora.
Sententiis iudicum uitam alicuius permittere. Cicero pro Roscio Amerino, 88.
Permittere ad aliquem. Seneca epist. 67.
Permittere, Præcipitare. Sisenna lib. 4, Multi præmissis armis ex fumo se permitterent. Nonius.
Permittitur, pē. cor. Inpersonale. Plin. lib. 4. cap. 14. 1, Si coniectare permittitur, haud multum oræ deerit Græcorum opinioni, & longitudinis ab Agrippa traditæ.
¶ Permissus, Participium (ἀφειμένος, συγχωρηθείς) Liu. 4. ab Vrbe, 129, Cognitioq; eius rei L. Sergio, & Qu. Seruilio, & Mamerco Aemylio permissa.
Potestas permissa illis. Lucan. 1. 118.
Permissum est lege. Cicero Planco, in epistol. ad Atticum, libro 16. 242. 1.
Vti permisso. Horat. 2. epist. 1. 9.
¶ Permissus, appellatur aries, qui annis compluribus tonsus non est. Paulus.
¶ Permissus, huius permissus (συγχώρησις) in singulari numero, quartæ declinationis est: in plurali, secundæ, permissa, permissorum. Cicero 1. Offic. 62, Quum enim Annibalis permissu exisset è castris, rediit paulo pôst. Idem 5. Verr. 159 Permissu tuo.
¶ Permissurus, penul. prod. Partic. (συγχωρησόμενος) Cicero Quint. frat. libro 3. 16. 7, Vt facias quod uis, tibi permissurus sum.
¶ Permissio, συγχώρημα, Verbale Idem quod Permissus, nomen. Liu. 7. bell. Maced. 25. Aut ex summa pecuniæ demerēt, aut permissionem extra ciuium corpora fieri iuberent.
Grata mansionis permissio. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 12.
Plus ualet permissione sanctio. Author ad Heren. lib. 2. 48.
Permissio, Figura est rhetorum, quæ diffinitur ab authore ad Heren. lib. 4. 192, quum ostendimus in dicendo nos aliquā rem totam tradere, & concedere alicuius uolūtati, sic, Quoniam omnibus rebus surreptis solùm mihi superest animus & corpus, hæc ipsa quæ mihi de multis sola relicta sunt, uobis & uestræ condono potestati.
Permodestus] Adiectiuum (πολυμέτριος) Cicer. ad Attic. libro 4. 77. 5, Satis enim acutus & permodestus, ac bonæ frugi. Idem in Catilin. 33, Homo enim uidelicet timidus & permodestus, uocem Consulis ferre non potuit.
Sensus permodestus. Tacitus lib. 1.
Permodicus] pen. corr. (πολυπαῦρος) Adiectiuum. A quo,
¶ Permodicè, Aduerbium. Colum. libro 5. capit. 11, Permodicè findito. hoc est, ualde parum.
Permolestus] Adiectiuum (πολυαργαλέος) Vehementer molestus. Cicer. ad Atticum, libro 1. 13. 4, Atq; hi (nolo enim te permoueri) non sunt permolesti, sed tamen insident & urgent, & nullius amantis consilio aut sermone requiescunt.
Permolo] permolis, pen. cor. permolui, permolitum, penul. corr. ex Per & Molo compositum, Valde molere uel agitare. Horatius lib. 1. Serm. Satyr. 2.

Quidam notus homo quum exiret fornice: macte
Virtute esto, inquit sententia dia Catonis.
Nam simulac uenas inflauit tetra libido,
Huc æquum est iuuenes descendere, non alienas
Permolere uxores. id est, uiolare, polluere, subagitare. Acron.

¶ Permolestè, πολυχαλεπῶς, Aduerbium. Cicero ad Atticum,

cum, lib. 15. 329. 3, De Pletorio uicino tuo permoleste uli, quenquam prius audisse quàm me.

Permoueo] permoues, penul. corr. permoui, permotum, pe. prod. (κατακινέω, διάγω) permouere, Vehementer mouere. Cicero 5. Verr. 122, Quòd si quis sociorum incommodis minus mouetur, si quem aratorū fugæ, calamitates, exilia, suspendia deniq; non permouent.

Aures duras permouimus precibus. Claud. 4. Paneg. 74.

Ira, uel luctu permouere. Quintil. lib. 2. cap. 10. 6.

Adduci & permoueri re aliqua. Cæsar 1. bel. Gall. 11.

Vehementer permoueri. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 6.

Miseratione mens iudicum permouenda est. Cic. in Orat. 72.

In commouendis iudicibus, ijs ipsis sensibus, ad quos illos adducere uolumus, permoueri. Cic. 2. de Orat. 102.

Permotus nescio qua animi diuinatione. Cicero Appio, libro 3. 13. 5.

Permotus iracundia, dolore, metu. Cic. ad Att. lib. 10. 195. 9.

Lachrymis permotus. Stat. 12. Thebaid. 118.

Permotus metu. Cic. pro Cecinna, 36.

Permotus mente, Quasi de mente remotus, pro Insano. Cicer. 1. de Diuin. 209.

Mare permotum uentis. Lucret. lib. 6. 146.

¶ Permotio, Verbale (κατακίνησις) Cicero 4. Acad. 245, Mediocritates illi probabant, & in omni permotione naturalem uolebant esse quendam modum. Idem 1. de Diuin. 147, Alteram mentis incitatione & permotione diuina.

Permotio & Conciliatio, contraria. Cic. 2. de Orat. 119.

Permotio animi. Cic. 4. Acad. 245.

Mentis permotione magis quàm natura hæc sentimus. Cicero 2. de Diuin. 13.

Permulceo] permulces, permulsi, permulsum, & permulctum (καταθέλγω) permulcere, Valde mulcere, lenire, mollire, mitigare, leniter attrectare. Cic. in Contentione Metelli, Permulsa atq; recreata. Varr. in Satyris, Capite permulso. Sal. libro 4. Hist. Dein lenita iam ira, postera die liberalib. uerbis permulcti sunt. Cic. 2. de Nat. deorum, 169,

Aram quam flatu permulcet spiritus Austri. Ex poeta.

Terq; manu permulsit eum. Ouid. 4. Fast. 11.

Permulcere atq; allicere. Cic. 2. de Orat. 173.

Solatia uitæ permulcent animos. Lucret. lib. 5. 5.

Arterias leni uoce permulcere. Author ad Heren. lib. 3. 133.

Aures uacuas permulcere. Horat. 1. epist. 17. 8.

Prauis uoluptatibus aures aßistentium permulcere. Quintil. libro 2. cap. 12. 5.

Sonus & numerus permulcent aures. Cic. in Orat. 93.

Colla draconum permulsit. Ouid. 7. Metam. 45.

Corda furentum permulsit. Silius lib. 13. 69.

Permulcere iras. Liuius 7. ab Vrbe, 194.

Iucunditate permulcere. Quintil. lib. 2. cap. 5. 6.

Permulcere atq; tractare plebem. Liu. 3. ab Vrbe, 62.

Sensum uoluptate qui permulcet, pellit. Cic. 2. de Finib. 56.

Permulceri uoluptate lætißima. Colum. lib. 12. cap. 2. 4.

¶ Permulcens, Participium (καταθέλγων) ut, Membra permulcens. Silius lib. 5. 29.

Candida permulcens liquidis uestigia lymphis. Catul. Argon. 59. 33.

Permultus] Adiectiuum (πάμπολυς) Cic. ad Att. lib. 14, Sunt enim permulti optimi uiri, qui ualetudinis causa in hæc loca ueniant.

Imitatores principum permulti existunt. Cic. 3. de Leg. 46.

In faciem permulta iocatus. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 13.

¶ Permultò, Aduerb. (πάνυ πολλῷ) Cicero 2. de Diuin. 189, Præsertim quum Chrysippus Academicos refellens, permultò clariora & certiora esse dicat, quæ uigilantibus uideantur, quàm quæ somniantibus.

¶ Permultum, aliud Aduerb. (πάνυ πολύ) Cicero ad Attic. lib. 14. 318. 6, Et prima illa actio, & hæc contra Antonium concio, mihi profecisse permultum uidetur.

Permultum interest. Cic. 1. Offic. 50.

Permundus] πολυκαθάριος, Adiectiuū. Var. 5. de Re rust. cap. 7. 4, Permundæ sunt enim hæ uolucres. De columbis.

Permunio] permunis, penul. prod. permuniui, permunitum, penul. prod. (κατοχυρόω) permunire, Valde munire, aut absoluere quod munire incœperas. Liuius 10. bel. Pun. 72, Et quæ monimenta inchoauerat, permunit.

Locorumq; opportuna permuniuit. Tacit. lib. 5.

¶ Permunitus, penul. prod. (πάνυ ὀχυρός) Participium. Liu. 7. ab Vrbe, 70, Priuernates quum ante mœnia sua castris permunitis consedißet, uocatis ad cōcionem militibus, &c. Sic, lib. 5. bell. Pun. 76.

Permuto] permutas, pen. prod. (ἀνταλλάττω, ἐναλλάττω, ἀμείβω, παρακινέω, ἀλλοιόω) permutare. Festus, Permutari id propriè dici uidetur, quod ex alio loco in alium transfertur: at commutatur, quum aliud pro alio substituitur. Martialis lib. 8. 69.

Permutatur onus, stipataq; tollitur altè.

Permutare cum. Plin. lib. 11. cap. 37. 72, Lien cum iecinore locum aliquando permutat.

Permutare inter se nomina. Plaut. Capt. 12. 19.

Permutare in contrarium. Plin. lib. 17. cap. 11. 8.

Permutare quædam ad. Cic. Attico, lib. 16. 331. 3.

Inuicem permutari. Quintil. lib. 1. cap. 4. 12.

Figuræ permutantur. Lucret. lib. 2. 204.

Permutare precio, uel merce. Plin. lib. 9. cap. 55. 1.

Permutare aliquid ære alieno alicuius, Commutare in alienum debitum, & alieni debiti uice accipere. Plin. lib. 7. cap. 38. 2.

Dominos permutare. Horat. 2. epist. 2. 55.

Domos permutare. Claud. 1. in Eutropium, 12.

Fauorem permutare odijs. Claud ad Adrianum, 1. 1.

Permutare pecuniam, est, inquit Budæus, per mensam mittendam curare. Cic. ad Sallustium, lib. 2. 16. 15, Se ait curasse ut cum quæstu populi pecunia permutaretur.

Permutare Rempub. pro Perturbare. Cic. 3. de Legib. 30.

Permutare, pro Emere. Plin. lib. 31. capit. 8. 1, Singulis millibus nummūm permutantibus congios penè binos. Idem lib. 33. cap. 4. 12. De sericato. Budæus.

¶ Permutatus, permutata, permutatum, Participium: ut, Permutatus ordo. Lucretius lib. 1.

¶ Permutatio, Verbale (ἀντάλλαγή) Cicero ad Att. lib. 5. 100. 3, Ego præterea rationem Philogeni, & permutationis eius quam tecum feci, edidi. Idem in Parad. 65.

Publica permutatio. Cic. Appio, lib. 3. 5. 11.

Magna rerum permutatione impendente declinaui paululum. Cicero pro Sestio, 62.

Perturbare literas uaria permutatione. Quintil. libro 1. capit. 1. 19.

Perna] pernæ (πτέρνα) A pede dicitur, uel à πτέρνα Pernæ dicuntur tam priores, quàm posteriores coxæ porcinæ salitæ cum toto pede, quos Martiales petasones appellat. Plaut. Capt. 13. 81,

Scis bene esse, si sit unde. BR. perniam atq; ophthalmiam, &c. Plinius libro 8. capit. 51. 4, Castrantur fœminæ sic quoque uti cameli, post bidui mediam, suspensæ pernis prioribus, uulua recisa. Cato capit. 162. 1, Pernas sic salire oportet.

Debilis perna. Stat. 4. Sylu. 9. 7.

Fumosa perna. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 24.

Ab huius similitudine, perna etiam piscis dicitur, ex concharum gene-

Digitized by Google

rum genere. Vide Plinium lib. 32. cap. 11. 12.

Perna, etiam in arboribus dicitur. Plin. lib. 17. cap. 10. 8, Auulsisq; arboribus stolones uixere. Quo in genere & cum perna sua auelluntur, partemq; aliquam è matris quoq; corpore auferunt secum fimbriato corpore.

Pernauigo] pernauigas, pen. corr. (καταπλέω) pernauigare, Totum aliquem locum nauigare. Plin. lib. 2. capit. 67. 2, Sub eodem sidere pars tota uergens in Caspium mare, pernauigata est Macedonum armis.

Pernecessarius] Adiectiuum (πάνυ ἀναγκαῖος) Admodum necessarius: ut, Tempus pernecessarium, quo maximè oportet aliquid fieri. Cicero ad Atticum, lib. 5. 109. Non esse Romæ meo tempore pernecessariò, submolestè fero.

Pernecessarius, Valde coniunctus & propinquus. Cicero pro Flacco, 11, Contendisse à Lælio paterno amico, ac pernecessario, ut hunc hoc iudicio arcesseret.

Pernego] pernegas, penul. corr. (ἐξαρνέομαι) pernegare, Vehementer, uel omnino negare. Terent. in Prologo Eunuchi, 34,

——sed eas fabulas factas prius.

Latinas scisse sese, id uerò pernegat. Cicer. 3. Verr. 74, Sæpe appellari pernegauerunt.

Traditum à se aliquid pernegare. Cic. pro Cælio, 52.

Pernegatur, Impersonale. Cicer. 6. Verr. 67, Itaq; illo tempore ac primo istius aduentu pernegatur.

Perneo] pernes, perneui, pernetum, pen. prod. pernêre, Ad finem usque nere, totum nere. Martialis lib. 1. ad Alcimum,

Quum mihi supremos Lachesis perneuerit annos.

Non aliter cineres mando iacere meos. hoc est, quum fatalem uitæ meæ cursum expleuerit. Corrupti codices habent, peruenerit: Acheuer de filer, Parfiler.

Pernicies] perniciei, fœm. ge. (ὄλεθρος, ὄλετρος, πανωλεθρία) Mors, à Perneco, pernecas. Nonius, Pernicies, Periculum, exitium. Terent. Adelph. 2. 1. 34,

Leno sum, fateor, pernicies communis adolescentium.

Pernicies & tempestas barathrúmq; macelli. Hor. 1. epist. 16. 2.

Vini pernicies lymphæ. Catul. ad Puerum, epig. 24. 2.

Labes & pernicies prouinciæ. Cic. 2. Verr. 2.

Pernicies Reip. & exitium urbis. Cic. 4. in Catil. 82.

Citra perniciem. Vide Citra præpositionem.

Detrimentum & pernicies. Cic. 1. de Inuent. 8.

Pestis & pernicies. Cic. 1. in Catil. 24.

Pernicies & Salus, contraria. Cic. 2. de Orat. 20.

Communis pernicies. Vide Communis.

Accessit fortunis pernicies. Vide Accedo.

Coniuncta cum magna calamitate Reip. pernicies. Cicero 1. in Catilin. 8.

Depellere perniciem à patria. Cic. pro Domo sua, 72.

Facere perniciem alicui. Tacit. lib. 18.

Ferre perniciem. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 27.

Gliscens pernicies. Tacit. lib. 12.

Incumbere ad uel in perniciem alicuius. Vide Incumbo.

Instructus ad perniciem. Vide Instruo.

Inuenire sibi perniciem. Tacit. lib. 1.

Vertere in perniciem. Tacit. lib. 2.

¶ Pernicialis, & hoc perniciale, penul. prod. (ὀλέθριος) Quod perniciem affert. Plinius libro 15. cap. 18. 6, Cato perniciali odio Carthaginis flagrans.

Perniciale dissidium. Lucret. lib. 1. 92.

Perniciales morbi, Exitiales. Liu. 7. bell. Pun. 135.

Perniciale odium. Plin. lib. 24. cap. 1. 2.

Pernicialia prælia. Plin. lib. 8. cap. 5. 3.

¶ Perniciabilis, & hoc perniciabile, penul. corr. (πανώλεθρος) Ad mortem omnia ducens. Curtius libro 7, Multos exanimauit rigor niuis insolitus, multorum adussit pedes, plurimorum oculis præcipuè perniciabilis fuit. Tacitus lib. 4, Id perniciabile reo.

¶ Perniciosus, penul. prod. Adiectiuum (ὀλέθριος, ὀλοός, ὀλοὸς, ὀλοίμενος) Damnum afferens. Cicero de Amicit. 80, Quanquam ista assentatio perniciosa sit, nocere tamen nemini potest, nisi ei qui eam recipit.

Calamitosus & perniciosus. Cic. antequam iret in exil. 13.

Fœdum & perniciosum iudicij exitum lenissimè tuli. Cic. Q. frat. lib. 3. 24. 8.

Nefanda & perniciosa labes ciuitatis. Cicero pro Domo sua, 102.

Perniciosæ leges. Cæsar. 1. bel. Ciuil. 29.

Numina cultori perniciosa suo. Ouid. 2. Trist. 3.

Scripta perniciosa authori suo. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 14.

Perniciosior morbus. Cic. 3. Tusc. 8.

Hostis studiorum perniciosissima. Quintil. lib. 2. cap. 2. 6.

¶ Perniciosè, penul. prod. Aduerb. (ὀλεθρίως) Damnosè, exitialiter. Cicero 3. de Legibus, 47, Quo perniciosius de Rep. merentur uitiosi principes, quòd non solùm uitia concipiũt ipsi, sed ea infundunt in ciuitatem. Plinius libro 17. capit 22. 11, Sic perniciosè luxuriat. Cicero ad Atticum libro 14. 309. 3. Quàm dissolutè, quàm turpiter, quamq; ita perniciosè, ut, &c.

Pernicitas] Vide Pernix.

Perniger] pen. cor. Adiectiuum (πολυμέλας) Valde nigrum significat. Plaut. Pœnul. 15. 150,

Specie uenusta, ore paruo, atq; oculis pernigris.

Pernimium] Aduerbium (πολὺ ἄγαν) Terentius Adelph. 3. 3. 39,

—nimium inter uos Demea,

At non quia ades præsens dico hoc, pernimium interest.

Pernio] pernionis, m. g. (χίμετλον) Morbus pedum, ex nimio frigore proueniens, & calcaneum infestans præcipuè. Plin. lib. 20. capit. 3. 5, Est & rapo uis medica: perniones feruens impositum sanat.

¶ Perniunculus, perniunculi, penult. corr. Diminutiuum, (χιμέθλιον) Plinius libro 26. capit. 11. 2, Perniunculos curat & cotyledon cum axungia.

Pernix] pernicis, penul. prod. à Pernitor, perniteris (διακαρτερῶν) Perseuerans. Virg. 3. Georg. 47. de tauro ferociente.

——& inter Dura iacet pernix in strato saxa cubili.

Seruius. Horat. Epod. 2. 9.

Pernix (ὠκύπτερος) Celer. Virgil. 4. Aeneid. 36,

—pedibus celerem, & pernicibus alis. Plaut. Milit. 10. 36,

Pernix sum manibus.

Pernix irrumpit in aulam. Silius lib. 1. 34.

Pernix fugit Maurus. Silius lib. 4. 76.

Alæ pernices. Virg. 4. Aeneid. 36.

Pernix canis pecuarius. Colum. lib. 7. cap. 12. 7.

Chorea pernix. Lucret. lib. 2. 128.

Equus quammaximè pernix. Plin. lib. 8. cap. 18. 1.

Fera pernix. Seneca Herc. furente, 4. 4.

Plantæ pernices. Virg. 11. Aeneid. 14. 4.

Velocitas pernix. Plin. lib. 19. cap. 5. 6.

Vento pernicior. Statius 4. Thebaid. 63.

Volucri Mauro pernicior Astur. Silius lib. 15. 81.

Solito pernicior index. Stat. 9. Thebaid. 7.

Pernicissimus. Colum. lib. 3. cap. 9. 5, Vnde sacrorum certaminum studiosi pernicissimarum quadrigarum semina, diligenti obseruatione custodiunt.

¶ Pernicitas, penul. corr. (ὠκύτης) Velocitas. Plinius libro 7. capit. 2. 21, Alibi caudâ uillosa, homines nasci pernicitatis eximiæ.

Digitized by Google

Pernicitas & uelocitas. Cic. 5. Tusc. 64.
Adempta equorum pernicitate. Tacit. lib. 18.
Pernicitas pedum inerat, quæ cognomen etiam dedit. Liu. 9. ab Vrbe, 83. de Papyrio Cursore.
Elucti milites ad pernicitatem. Cæsar. 3. bell. Ciu. 308.
¶ Perniciter, penul. corr. Aduerb. (ὠκέως) Plin. lib. 8. cap. 14. 1, Vt superuolantes quamuis altè, perniciterq; alites haustu raptus absorbeant. Catul. in Carm. nuptiali, 57. 2.
Pernobilis] & hoc pernobile, pen. corr. (πάνυ γνώριμος) Cic. 6. Verr. 113, Nam tum ipsa fuit egregiè facta, tum epigramma Græcum pernobile incisum habuit in basi.
Pernocto] pernoctas, pernoctare. Vide Pernox.
Pernosco] pernoscis, pernoui, pernotum, penult. prod. (καταγινώσκω) pernoscere, Perfectè noscere. Terentius And. 2. 2. 23.

Non satis me pernosti etiam qualis sim Simo. Cicero de Fato, 16, Qui se profitebatur hominum mores, naturasq; ex corpore, oculis, uultu, fronte, pernoscere. Lucret. libro 3. 37,

Hinc licet aduertas animum ut pernoscere possis.

Naturam pernoscere iuris. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 13.
¶ Pernotesco, pernotescis, pernotui (καταγινώσκομαι) pernotescere: unde Pernotuit, impersonale, pro Perfectè & certò cognitū est. Tacit. lib. 14, Atq; ubi incolumē esse pernotuit.
Pernox] pernoctis, om. gen. (παννύχιος) Totam noctem uigilans. Liu. 5. ab Vrbe, 133, Præliumq; ante lucem, sed luna pernox erat, commissum est: & haud incertius diurno prælium fuit. hoc est, totam noctem lucens.
Phœbe pernox. Senec. Hippol. 6. 3.
Triuia pernox. Seneca Medea, 10. 10.
¶ Pernocto, pernoctas (παννυχίζω) pernoctare, Noctem integram uigilare, & insomnē agere. Terent. Adelph. 4. 1. 15,

Sed si hic pernocto, causæ quid dicam Syre? Idem Hecyra, 4. 1. 25. Cicer. pro Cluent. 27, Quum esset adolescens apud mulierculam quandam, atq; ibi pernoctaret, & ibi diem posterum commoraretur. Idem pro Archia, 12.

Pernoctare ad ostium carceris. Cic. 7. Verr. 92.
Pernoctare in publico Cic. 6. Verr. 22.
Cum curis pernoctare. Cic. 5. Tusc. 97.
Pernumero] pernumeras, penul. cor. (καταριθμέω) pernumerare. Numerum absoluere. Plaud. Epid. 13. 26,

Age age absolue, atq; argentum numera, ne comites morer.

s. Pernumeratum est. Liu. 8. bel. Pun. 183, Paucos moratus dies dum imperatam pecuniam Illergetes pernumerarent.

Pero] peronis, penul. prod. masc. gen. Genus calceamenti rustici ex corio crudo, contra niues, imbresq; & frigora: quòd peram ueteres pellem dicebant pendentem à collo ad lumbos. Iuuen. Satyr. 14. 19,

—quem non pudet alto
Per glaciem perone tegi. Virgil. 7. Aeneid. 138. priscos Latinos perone in bellis usos ostendit, quum inquit,
—uestigia nuda sinistri
Instituêre pedis, crudus tegit altera pero. Budæus, Perones tibialia sunt laxa, quibus nostrates rustici utuntur: sic dicta, ut arbitror, quòd peræ modo sint informia.

¶ Peronatus, penul. prod. Adiectiuum Qui peronibus calceatus est. Persius Satyr. 5. 11,

Nauim si poscat sibi peronatus arator.

Pero] huius Perus, teste Homero Odyss. 11. filia fuit Nelei, & soror Nestoris & Periclymeni: tam admiranda fuit pulchritudine, ut omnes accolæ illam ducere in uxorem cuperent. Quamobrem pater Neleus illi soli eam promisit, qui boues ingentes ex Herculis custodia eriperet. Propertius lib. 2. eleg. 3. ad finem,

Turpia perpessus uates est uincla Melampus,
Cognitus Iphicli subripuisse boues.
Quem non lucra, magis Pero formosa coegit,
Mox Amithaonia nupta futura domo.

Perobscurus] pen. prod. Adiectiuum (μέγα ἀσαφής) Valde obscurus. Cic. 1. de Nat. deor. 1, Perobscura quæstio.
Perobscura fama. Liu. 1. ab Vrbe, 67.
Perodiosus] penul. prod. Adiectiuum (πολυμίσητος) Valde odiosum significat. Cic. ad Atticum, lib. 10. 208. 2, Crebrò refricat lippitudo, non illa quidem perodiosa, sed tamē quæ impediat scriptionem meam.
Perofficiosè] Valde officiosè. Vide Peramanter, in Peramo.
Peroleo] peroles, pen. corr. perolui, uel peroleui (πολὺ ὄζω) perolere, Valde olere. Lucil. lib. 30,

Quis totum sic corpus iam perolesse bisculcis.

Perone] uel Perona (περόνη) fibula, Tibiæ utriusque ossa duo, nempe tibiæ & fibulæ: non peruenit autem fibula, quam Græci περόνην appellant, ad genu articulum, uerùm sola tibiæ summitas quatuor in se superficiales sinus obtinens, quibus duos femoris nodos excipit. Galenus in Medic.
Peropportunus] pen. prod. (πολυκαίριος) Adiectiuum, Valde oportunus. Cic. 2. de Orat. 129, Sed tamen defessus iam labore, atq; itinere disputationis meæ, requiescam in Cæsaris sermone, quasi in aliquo peropportuno diuersorio.
Peropportuna uictoria. Liu. 10. ab Vrbe, 222.
¶ Peropportunè, pen. prod. Aduerb. (πολυκαίρως) Liu. 1. ab Vrbe, 184, Peropportunè ad præsentis quietē status, &c.
Peropportunè uenis. Cic. 1. de Nat. deor. 23.
Peropportunè fortuna te obtulit. Cic. 7. Verr. 32.
Peròpto] peroptas peroptare, Vehementer optare. Cornel. Nepos in uita Attici, Peroptaretq; equitis Romani filiam generosam nuptijs.
¶ Peroptatò, Aduerbium, Ex animi sententia. Cic. lib. 2. de Orat. Nunc peroptatò nobis datum est.
Peropus] est, pro Valde opus (μεγάλως δεῖ) Terent. And. 1. 5. 30,

Sed nunc peropus est aut hunc cum ipsa, aut me aliquid de illa aduersum hunc loqui.

Peroriga] perorigæ, pen cor. quid significet, declarat Varro 2. de Re rustica, cap. 7. 7, de equis loquens, Peroriga enim appellatur quisquis admittit: eo enim adiutante, equa alligata celerius admittitur. Peroriga legit Ruellius, in Veterinaria. Videtur tamen Gelenius in Plin. legere Proriga. Ibidem, cap. 8. 4, Eodem tēpore quo equos adducentes, ijdemq; ut ineant equas per perorigas curamus.
Perorno] perornas (κατακοσμέω) perornare, Valde ornare. Tacit. lib. 16, Detraheret potius Senatui, quem perornauisset, infamiam tanti flagitij.
¶ Peronatus, pen. prod. (κατακεκοσμημένος) Participium, siue Nomen ex participio. Cicer. de claris Orat. 81, Crassus in dicendo & perornatus & breuis.
Peroro] peroras, penul. prod. (ἀνακεφαλαιόω, ἐπιλέγομαι) perorare, Finem orationis facere. Cic. 4. Acad. 263, Et quoniam satis multa dixi, est mihi perorandum. Idem 4. de Finib. 2, Quum ego te hac noua lege uideam eodem die accusatori respondere, & tribus horis perorare, in hac mea causa tempus dilaturum putas?
Concludere & perorare. Cic. 2. de Orat. 45.
Breui perorare. Cic. 1. de Inuent. 102.
Ad arbitrium alicuius perorare. Cic. in Vatinium, 20.

Digitized by Google

Narraitonem perorare. Author ad Herenn. lib. 1. 17.

Perorare causam aliquam, uel litem. Cic. pro Quintio, 51. Idem 3. Offic. 57, Tantum dabit amicitiæ, ut ueram amici causam esse malit, & ut perorandæ lite tempus, quoad per leges liceat, accommodet. Quædam exemplaria omittunt, per.

Perorare in aliquem. Plin. lib. 29. cap. 1. 8. Quintil. lib. 2. cap. 4. 17, De ijs loquor, quibus citra personas in ipsa uitia moris est perorare.

Perorare orationem, pro Finire alicuius libri sermonem, & eũ usque ad finem ducere sine ulla interruptione. Cicer. 2. de Leg. 107.

Perorare certum aliquod crimen. Cic. 5. Verr. 130.

Perorari, Paßiuum. Cic. pro Quint. 18, Quæritur priore patrono causam defendente, nunquam perorari potuisse. hoc est, orationem ad finem duci.

Perorare, Affectus ipsos commouere. Quintil. Declamat. 6, At ista lege recitat, & in cadauer filij perorat. id est, indignationem commouet.

Locus perorandi, ubi plurimum pollet oratio. Cicero de claris Oratorib. 99.

¶Peroratus, pen. prod. Particip. (ἀνακεφαλαιωθεὶς) Cicer. 7. Verr. 2, Causa propè perorata. Propert. lib. 4. eleg. 12. 21.

¶Peroratio, Verbale (ἀνακεφαλαίωσις, ἐπίλογος) Cic. de claris Orat. 65, Extat eius peroratio, qui epilogus dicitur.

Conclusio orationis & peroratio. Cic. 2. de Orat. 45.

Peroratio incendit, & plenos iræ relinquit. Quintil. libro 4. cap. 2. 54.

Inflammans & restringens omnia peroratio. Cic. in Orat. 67.

Peti fletum perorationibus. Quint. lib. 6. cap. 2. 6.

Perorsi] orũ, Populi Aethiopum in extrema Mauritania: qui, ut testatur Plin. lib. 5. cap. 8. et lib. 6. cap. 30, quadrupedum ferarũ modo uagi sunt, earumq; uisceribus uescuntur.

Perosis] πήρωσις, oblæsio, priuatio, impedimentumue naturalis functionis, aut alicuius mutilatio particulæ. Galenus in finitionibus Medic.

Perosus] pen. prod. Adiectiuum (δυσμισητὸς) Qui magnò odio aliquem prosequitur. Liu. 3. ab Vrbe, 141, Iam plebs præter quàm quòd Coß. nomen haud secus, quàm regum perosa erat, ne Tribunitium quidem auxilium credentibus inuicem appellatione Decemuiris quærebat.

Rex arma perosus. Ouid. 3. Fast. 116.

Commercia nostra perosus. Lucan. lib. 9. 173.

Exilium longum perosus. Ouid. 8. Metam. 37.

Fœmineum genus perosi. Virg. 9. Aeneid. 29.

Lucem perosi. Virg. 6. Aeneid. 87.

Perpaco] perpacas, pen. prod. (εἰρηνοποιῶ) perpacare, Pacatum & tranquillum reddere. Liu. 6. bel. Macedon. 89, Paucosq; per dies omnibus perpacatis, sine ullius noxa urbis, &c. Plin. de Viris illustr. 33, Marcus Curius Dentatus primò de Samnitibus triumphauit, quos usque ad mare superum perpacauit.

Perparcè] Aduerbium (πάνυ φειδωλῶς) Terent. And. 2. 6. 24, —& quod dicendum hîc fiet,
Tu quoq; perparcè nimium.

Perparum] pen. corr. Aduerbium (πολὺ ὀλίγον) Cicer. 5. Verr. 111, Perparum ex illa magnis literis ad sese peruenire. Quidam legunt, perparuum.

Perparuus] Adiect. (πολύμικρος) Cicer. 1. de Legib. 77, Quæ & quum adsunt, perparua sunt: & quamdiu affutura sint, certum sciri nullo modo potest.

Semina perparua. Lucret. lib. 3. 44.

¶Perparulus, pen. corr. Diminut. (μικρότατος) Cic. 6. Verr. 85, Duo tamen sigilla perparula tollunt.

Perpaucus] Adiect. (πολυπαῦρος) Terent. Eunuch. 3. 1. 19, —imò sic homo est
Perpaucorum hominum. Cic. 4. Acad. 139, Erat quidẽ, si perpauca mutauisset, germanißimus Stoicis.

Exempla perpauca. Lucret. lib. 2. 109.

¶Perpauculus, pen. corr. Diminut. (παυρότατος) Cic. 1. de Legib. 81, Deduxitq; in Academiam perpauculis paßibus.

Perpauefacio] perpauefacis, perpauefeci, perpauefactum (καταπτοέω) perpauefacere, Valde pauefacere, & pauorẽ incutere. Plaut. Sticho, 3. 28,
Perplexabiliter earum hodie perpauefaciam pectora.

Perpaulum] πολύτυτθον, Aduerb. ex Per & Paulum, quod à Parum deriuatur. Cic. 1. de Finib. 29, Declinare dixit atomum perpaulum, quo nihil posset fieri minus.

¶Perpaululum, pen. corr. Diminutiuum (πολυτύτθιον) Cicer. 2. de Orat. 82, Inter ingenium quidem & diligentiam perpaululum loci reliquum est arti. Ibidem, 130.

¶Perpauxillum, Diminut. (πολυτύτθιον) Plaut. Capt. 4. 74,
—sed si pauxillum potes
Contentus esse. E. næ perpauxillum modò.

Perpauper] Adiectiuum (πολυπενὴς) Valde pauperem significat. Cic. ad Atticum, lib. 6. H4. 7, Erat enim rex perpauper. De Ariobarzane.

Perpauxillum] Vide Perpaulum.

Perpello] perpellis, perpuli, penult. corr. perpulsum (ἀναγκάζω) perpellere, Inducere, obtrudere, cogere. Terẽt. Andr. 4. 1. 38, Suadere, orare usqueadeò donec perpulit. Liuius lib. 1, Incensam multitudinem perpulit ut imperium regi abrogaret. Cic. pro Cælio, 28, Candor huius te, & proceritas uultus, oculiq; perpulerunt.

Aliquem perpellere. Cic. 1 de Orat. 22, Serg. Galbam memoria teneo diuinum hominem in dicendo, & M. Aemylium Porcinam, & Cn. ipsum Carbonem, quem tu adolescentulus perpulisti, ignarum legum, &c. Sed hîc legendum est, perculisti: à percello.

Perpellere ad deditionem. Liu. 2. bell. Maced. 52.

Perpendiculum] perpendiculi, pen. corr. (κάθετος, στάθμη) Instrumentum fabri materiarij, seu cæmentarij, quo plumbo à filo & gnomone pendente, rectitudo seu obliquitas operis perpenditur, id est, examinatur. Asconius, Perpendiculum, linea, laterum æqualitatem à summo ad imum latitudine probans. Vitruuius lib. 7, de tectorio loquens, Longitudines ad regulam & lineam, altitudines ad perpendiculum, anguli ad normam respondentes exigantur. Cic. lib. 2. Acad. apud Nonium, Atqui si id crederemus, non egeremus perpendiculis, non normis, non regulis. Idem 3. Verr. 94, Tu Verres hîc quod moliare, nihil habes: nisi fortè uis ad perpendiculum columnas exigere: homo omnium rerum imperitus quærit, quid sit ad perpendiculum: dicũt ei, ferè nullam esse columnam, quæ ad perpendiculum esse poßit.

Feruntur grauitate ad perpendiculum atomi rectis lineis. Cic. de Fato, 25.

Ad perpendiculum facere. Plin. lib. 35. cap. 14. 4.

¶Perpendicularis, & hoc perpendiculare, pen. prod. (καθετικὸς) Geometræ uocant quod rectè in aliquid incidit: ut radij solis rectè ex alto in aquam descendentes, perpendiculares appellantur: illos integros, hos confractos in aqua uidemus apparere.

Perpendo] perpendis, perpendi, perpensum (κατασταθμάομαι) perpendere, Diligenter considerare. Cic. de Amic. 80, Quid in amicitia fieri oportet, quæ tota ueritate perpẽditur? Idem 5. Verr. 184, Sed eius æquitas aratorum commodo & uoluntate perpenditur.

Dirigere & perpendere aliquid ad disciplinæ præcepta. Cicer. pro Murena, 70.

Perpendere & iudicare. Cic. 3. de Orat. 83.
Perpendere diligenter. Cic. pro Murena, 2.
Iudicio acri perpendere. Lucret. lib. 2. 208.
¶ Perpensus, Particip. (καταμαθηθείς) ut, Perpensum & exploratum habere. Colum. lib. 3. 1.
¶ Perpensatio, perpensationis, Verbale à Perpendo. Gell. lib. 2. cap. 2, Verba super ea re Taurus fecit, cum summa (dij boni) bonorum atq; officiorum perpensatione.

Perpensa] βάκχαρις, herba. Plin. lib. 21. cap. 19. 9. Baccar in medicinæ usu est: aliqui ex nostris perpensam uocant.

Perperam] pen. corr. Aduerb. (φαύλως) Prauè, peruersè. Terent. Phorm. 5. 1. 18.

Conclusam hic habeo uxorem sæuam: uerùm istoc de nomine Eo' perperā olim dixi, ne uos fortè imprudētes foris Effutiretis.

Perperam pronunciare. Corruptè & uitiosè. Plin. epist. 49. d.
Constitutæ perperam res. Cic. 1. de Inuent. 114.
Rectè & perperam iudicare, contraria. Cic. pro Cecinna, 50. Liu. 1. ab Vrbe, 95, Rectè an perperam interpreter, fuerit ista eius deliberatio qui bellum suscepit.
Nequiter & perperam. Author ad Heren. lib. 2. 35.
¶ Perperus, perpera, perperū, pen. corr. (πέρπερος) Indoctus, stultus, rudis, insulsus. Accius Pragmaticis,

Describere in theatro perperos populareis. Nonius.

Perperos Græcè, dicitur instabilis, leuis, & mentis inops.
¶ Perperitudo, pen. prod. (περπερότης) Stultitia, insulsitas. Accius Pragmaticis,

Et eo plectuntur poetæ, quàm suo uitio sæpius
Ductibilitate nimia uestra aut perperitudine.

Perperena] Vicus in Asia non procul ab illo loco, in quo deas à Paride iudicatas esse dicunt. Strabo lib. 13.

Perpes] perpetis, pen. corr. om. gen. (ἀΐδιος) Idem quod Perpetuus: ut, Noctem perpetem dormire. Plautus Amphit. 4. 126. Idem Trucul. 6. 23,

Quumq; ita noctē in stramētis pernoctare perpetē, &c.

¶ Perpetim, pen. corr. Aduerb. (ἀιδίως) Perpetuò. Plin. lib. 20. cap. 6. 1, Ita uocatur ulcus aciem hebetans, & in angulo oculi, perpetim humor emanans.

Perpetior] perpeteris, pen. corr. perpessus sum, perpeti, pen. corr. (περιπάσχω, περιπαθέω) Idem quod Pati, aut fortiter pati. Terent. Eunuch. 1. 1. 3,

—an potius ita me comparem,
Non perpeti meretricum contumelias? Cic. ad Cælium, libro 2. 11. 10, Nonne tibi affirmaui quiduis me potius perpessurum, quàm ex Italia ad bellum ciuile me exiturum?

Nunquam perpetiar. Cic. 5. Verr. 110.
Perpeti & perferre. Cic. 5. Verr. 112.
Perpeti & perferre facilè omnes. Cic. 2. de Orat. 43.
Sufferre & perpeti aliquid. Seruius Ciceroni lib. 4. 5. 10.
Dolorem perpeti. Cic. 1. de Finib. 73.
Iram cæliq; marisq; perpetimur. Ouid. 14. Metam. 95.
Mendicitatem multi perpetiuntur, ut uiuant. Cic. 5. de Fin. 56.
Perpeti & perfungi multa pro aliquo. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 17.
Omnia perpetiar. Propert. lib. 2. eleg. 27. 7.
Perpeti quiduis. Cic. 5. Verr. 37.
Vltima perpetior. Ouid. 2. Trist. 38.
¶ Perpessu difficilis (τῷ πάσχειν χαλεπός) Cicero. 4. de Finib. 117. Idē 2. Tusc. 30, O multa dictu grauia, perpessu aspera.
Perpetiens, Participium (περιπάσχων) Cic. 2. de Finibus, 106, Qui nobis miserabilis uidetur audientibus, illi perpetienti erat uoluntarius.
Perpessus, Aliud particip. (περιπαθών) ut, Damna perpessus. Claud. 5. Paneg. 51.
Ventos perpessus & imbres. Virg. 9. Aeneid. 12.
Vincla turpia perpessus. Propert. lib. 2. eleg. 3. 11.
¶ Perpessio, Verbale (περιπάθησις) Cic. 2. de Inuen. 242, Patientia est honestatis aut utilitatis causa rerum arduarum ac difficilium uoluntaria ac diuturna perpessio. Sic, pro Rab. perduel. reo, 11.
Perpessitius, Adiectiuum, Qui patiendo assuefactus est. Seneca epist. 54, Lenis motiuncula decipit: sed ubi creuerit, & uera febris exarserit, etiam duro & perpessitio confessionem accipit.

Perpeto] tis, penult. corr. perpetiui, perpetitum, perpetere, ex per & Peto compositum, Continuè & sine ulla intermissione petere, peragere, perficere. Vnde & perpetem & Perpetuum dicitur. Sipontinus.

Perpetro] perpetras, pen. corr. (διαπράττομαι) perpetrare, ex Per & Patro, significat perficere, authore Festo. & plerunq; in malam partem sumitur. Plaut. Casin. 16. 58,

Nam cur non ego id perpetrem quod occœpi, ut nubat mihi?

Perpetrare cædem. Liu. 1. ab Vrbe, 21.
Iudicium perpetrare. Tacit. lib. 13.
Perpetratus, pen. prod. Participium (διαπραχθείς) ut, Perpetrato bello. Liu. 4. bell. Pun. 205, Perpetrato bello, tum consultandum utrum defectio prior plus merita sit pœnæ, an hic reditus ueniæ.
Pugna perpetrata. Liu. lib. 4. Decad. 5.
Sacrificio ritè perpetrato. Liu. lib. 4. Decad. 5.
Perpetratis omnibus quæ ad pacem deûm pertinent. Liu. lib. 4. bell. Punici.

Perpetuus] Adiectiuum (ἀΐδιος) Solidum, non concisum in frusta, sed continuatum, non interruptum, aut temporis spacio intermissum. Terent. Hecyra, 1. 2. 12,

Biennium ibi perpetuum misera illum tuli. Idem Adelph. 4. 1. 4, Triduo hoc perpetuo.

Perpetuus & annuus, contraria. Cic. Post reditum in Senatu, 3.
Perpetuus & idem. Vide Idem.
Acies perpetua. Plin. lib. 8. cap. 30. 2.
Affinitas perpetua. Terent. Hecyra, 2. 2. 10.
Aedes perpetua ruunt: id est, totum ædificium. Plautus Mostel. 3. 46.
Aetas perpetua. Lucret. lib. 3. 201.
Aeuum perpetuum. Lucret. lib. 5. 33.
Agmen perpetuum totius Italiæ. Cic. in Pisonem, 40.
Alimenta perpetua. Plin. lib. 7. cap. 36. 1.
Firma & perpetua amicitia. Qu Cic. de Petit. Consul. 18.
Amor perpetuum. Liuius, Modò sit perpetuus huius qua uiuimus pacis amor.
Carmen perpetuum. Ouid. 1. Metam. 1.
Cibus perpetuus. Plaut. Persa, 10. 2.
Consuetudo alicuius perpetua. Cic. pro Milone, 38.
Assidua & perpetua cura. Cic. Ligario, lib. 6. 13. 4.
Perennes & perpetui cursus stellarum. Cic. 2. de Nat. deor. 79.
Constans & perpetua defensio salutis meæ. Cic. Post reditum in Senatu, 26.
Longior & perpetua disputatio. Cic. 2. de Orat. 10.
Febris perpetua, quam Celsus continuam appellat. Plinius lib. 7. cap. 51. 2.
Festiuitatis perpetuæ genus. Cic. 2. de Orat. 121.
Fides solida & perpetua. Plaut. Merc.

Si quiem isti dicto solida & perpetua est fides. Cæsar in Commentarijs, Pro uetere ac perpetua in me fide.

Flos aui perpetuus. Ouid. 9. Metam. 88.
Fœnore perpetuo ut ducerentur centesimæ, Senatusconsulto factum est. Cic. Attic. lib. 5. 110. 17.
Formido perpetua. Virg. 4. eclog. 3.

Digitized by Google

Fossa perpetua. Cæsar in Comment.
Perpetui & uniuersi generis quæstio. Cic. 2. de Orat. 77.
Historiam rerum gestarum perpetuam complecti. Cic. Luceio, libro 5.12.20.
Imbres perpetui. Horat. 1. Carm. ode. 7.4.
Ira perpetua. Ouid. 3. Trist. eleg. 5.4.
Iuuenta perpetua. Virg. 4. Aeneid. 7.
Languor perpetuus. Ouid. 3. Trist. eleg. 8.5.
Perpetuæ & æternæ legis uis. Cic. 1. de Nat. deor. 58.
Malum perpetuum. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.1.
Stabilis & perpetua mansio in ratione bene considerata: est definitio perseuerantiæ Ciceroni, 2. de Inuent. 242.
Montes perpetui, Multi & continui. Liuius, Saltus, perpetuis montibus inter se iuncti.
Morbum perpetuum iurare. Cic. Attic. lib. 12. 240. 2.
Nox perpetua. Ouid. 7. Metam. 1.
Oratio perpetua. Cicer. Attic. lib. 1. 11. 14, Clodium præsentem fregi in Senatu cum oratione perpetua plenissima grauitatis, tum altercatione.
Paludes perpetuæ. Cæsar in Côment. Erant perpetuæ paludes.
Pax perpetua. Ouid. 4. Fast. 82.
In pace perpetua esse. Cic. 3. in Catil. 72.
Præda perpetua est mea: id est, tota mea. Plaut. Rud. 23. 62.
Quæstiones perpetuæ. Cic. de claris Orat. 54.
Risu perpetuo contendere ilia. Ouid. 3. de Arte, 57.
Sacra perpetua. Cic. 2. de Legib. 77.
Satio perpetua atq; æquabilis. Cic. 5. Verr. 92.
Sermo perpetuus. Lucret. lib. 4. 110.
Sitis perpetua. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 23.
Sopor perpetuus, Mors. Horat. 1. Carm. ode 24. 1.
Studium perpetuum in aliquem. Cn. Magnus Ciceroni, in epist. ad Attic. lib. 8. 158. 1.
Sumptus perpetuos suppeditare. Cic. 2. Offic. 60.
Taciturnitas perpetua. Cic. 3. Verr. 56.
Trabes perpetuæ: id est, solidæ & non coagmentatæ: inquit Budæus. Cæsar lib. 6.
Virginitas perpetua. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 3.
Vita perpetua. Lucretius lib. 3. 3.
Perpetuæ & contextæ uoluptates. Cic. 5. Tusc. 136.
Non est perpetuum. Budæus, Perpetuum pro generali accipitur, & quod semper obtinet. Paulus in l. quum hæreditas. ff. ad senatusconsf. Trebel. nam quod dicitur retinere eum oportere: non est perpetuum. id est, non semper accidit. Celsus lib. 2. cap. 10, Quum sit autem minimè crudo sanguis mittendus, tamen ne id quidem perpetuum est. id est, non usquequaq; uerum est.
Perpetuum & sempiternum. Cic. 4. in Catil. 90.
Vt sunt humana, nihil est perpetuum datũ. Plaut. Cistel. 4. 45.
In perpetuum. Cic. pro Cn. Plancio, 73, Ego uerò si tum illorũ impiorum ferro ac manu concidissem, in perpetuum Resp. ciuile præsidium salutis suæ perdidisset.
Paulisper & In perpetuum, contraria. Cic. 1. in Catil. 22.
In perpetuum res suas alienare. Cic. 2. de lege Agrar. 69.
¶Perpetuum, Aduerbialiter positum (ἀδιαλείπτως) assiduè, semper. Terent. Adelph. 4. 1. 6,

Miserè nimis cupio, ut cœpi, perpetuum in lætitia degere.

¶Perpetuò, Aduerb. Idem (ἀδιαλείπτως) Terent. Andr. 3. 3. 33,

— at ego non posse arbitror,
Neq; illum hanc perpetuò habere, neq; me perpeti. Cic. 7. Verr. 67, Quid ciuitates, quæ in amicitia, fideq; pop. Rom. perpetuò manserant?

Virens perpetuò buxus. Ouid. 10. Metam. 20.
Perpetuò perij. Terent. Adel. 2. 4. 19.
¶Perpetuo, perpetuas, pen. corr. perpetuare, Sine intermissione continuare. Cic. 3. de Orat. 100, Et si cui sit infinitus spiritus datus, tamen eum perpetuare uerba nolimus. Idem pro P. Sylla, 48.
¶Perpetuitas, pen. corr. perpetuitatis, f. g. (ἀϊδιότης) Continuatio. Cic. 2. de Finib. 138, Qui autem diffidet perpetuitati bonorum suorum, timeat necesse est, ne aliquando amissis illis sit miser.
Sermonis perpetuitas. Cic. 2. de Orat. 121.
Perpetuitate & quasi conuersione uerborum utendum nõ semper est. Cic. 3. de Orat. 105.
Perpetuitas laudis. Cic. ad Furnium, lib. 10. 25. 8.
Perpetuitas uoluntatis. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 21. 4.
Fidelis ad perpetuitatem beneuolentia. Cic. 2. Offic. 31.
Perpetuitas & constantia. Cic. 5. Tusc. 46.
Vitæ perpetuitas. Cic. 1. Offic. 167.
Temporis consequentis perpetuitas. Cic. 1. Tusc. 155.
Causa perpetuitatis machinata est natura mares & fœminas. Cic. 2. de Natur. deor. 192.
Perpetuitas, pro Immortalitate. Cic. de Vniuersit. 57, Neutiquã tamen dissoluemini, neq; uos ulla mortis fata periment: nec fraus ualentior quàm consilium meum, quod maius est uinculum ad perpetuitatem uestram, quàm illa quibus estis tum quum gignebamini, colligati.
¶Perpetuitasso, perpetuitassis, perpetuitassere, Esse perpetuũ, & æternum. Enn. Annal. lib. 9,

Libertatemq; ut perpetuitassent quàm maximè. Nonius. Antiquum.

¶Perpetualis, & hoc perpetuale, penult. prod. (καθολικός) Quint. lib. 2. cap. 14, καθολικὰ, id est (ut dicamus quomodo possumus) uniuersalia uel perpetualia.
¶Perpetuarius, Adiect. Budæus in titulo de locatione prædiorum ciuilium uel fiscalium, per totum titulum, hæc dictio Perpetuarius conductorem & colonũ significat, qui perpetuò rem conduxit. Prædia domus nostræ si semel iure perpetuo apud aliquem fuerunt, ad alium transferre perpetuarium non oportet. Et subinde eodem modo. Sunt etiam alibi fundi perpetuarij, ad distinctionem, ut uidetur, emphyteuticorum.
Perpetuarius mulio dicitur Senecæ, in ludo de morte Claudij, qui sine intermissione labori semper est intentus.
Perpexus] Adiect. ualde & cum cura pexus. Firmicus lib. 5, Qui perpexam barbam in omnibus suis cogitationibus permulceant.
Perpictus] πολύγραφος, Participium à uerbo Pingo, & præpositione Per, augendi significationem habente. Ouid. 10. Metam. 53, Lilia perpictasq; pilas.
Perplaceo] perplaces, pen. corr. perplacui, perplacitum, pen. corr. (καταρέσκομαι) perplacere, Valde placere. Terent. Heaut. 5. 5. 22. Cic. Attico, lib. 3. 65. 7, Sed si est aliquid in spe, uide legem quam T. Fabio scripsit T. Visellius: ea mihi perplacet.
Perplexus] Adiect. (κατάπλεκτος) Intricatus. Liuius 4. bel. Maced. 207, Ex ijs Menippus ignorare se dixit, quidnã perplexi sua legatio haberet.
Responsum perplexum. Liu. 5. bel. Maced. 53
Foramina perplexa. Lucret. lib. 4. 125.
Iter perplexum. Virg. 9. Aeneid. 79.
Sermones perplexi, Dubij, ambigui. Liu. 10. bel. Maced. 16.
Figuris perplexis indupedita. Lucret. lib. 2. 21.
Perplexior motus. Plin. lib. 2. cap. 15. 4.
Alia significatione usus est Valerius lib. 3. cap. 49, de Tullio Seruio, Ad summam unde processerit, aut quò peruenerit statuæ ipsius titulus abundè testatur Seruili cognomine, & regia appellatione perplexus.

Digitized by Google

¶Perplexè, Aduerb. (ἐμπεπλεγμένως) implicitè, inordinatè. Terent. Eunuch. 5.1.1,

Pergin' scelesta mecum perplexè loqui?
Scio, nescio, abijt, audiui: ego non adfui.

Perplexè agere. Liu. 8. ab Vrbe, 114.
Perplexè indicare. Liu. 6. ab Vrbe, 60.
Proplexè respondere. Liu. 10. bel. Pun. 196.
Proplexè & Palàm, contraria. Liu. 10. bel. Pun. 94.

¶Perplexim, Aliud aduerbiũ, Idem (κατα πλέγδην) Plaut. Sticho, 3.18,

Vtrum ergo perplexim lacessam oratione ad hunc modum, &c.

¶Perplexor, perplexaris (καταπλέκω) perplexari, Valde ligare, & in dubio ponere. Plaut. Aulul. 7.81,

— at scio quo uos pacto soleatis perplexarier:
Pactum, non pactum est: non pactum, pactum est, quod uobis lubet.

¶Perplexabilis, & hoc perplexabile, pen. cor. (καταπλεκτός) Plaut. Asin. 13.47,

Neq; ullum uerbum faciat perplexabile. Nonius, Perplexabile, figuratum, quòd aliud audiatur, aliud sentiatur.

¶Perplexabiliter, penult. corrept. Aduerbiũ (καταπλεκτῶς) Plaut. Sticho, 3.28,

Perplexabiliter eorum hodie perpauefaciam pectora.

Perplicatus] pen. prod. (κατάπλεγμος) Interiecta coniunctione per tmesin extulit Lucret. lib. 2.79,

Aut magis hamatis inter se, perq; plicatis.

Perpluo] perpluis, pen. corr. perplui, perplutum, pen. prod. (καταμβρίζω) perpluere, Transmittere pluuiam. Quintil. lib. 6. cap. 3.44, Quum cœnaculum eius perplueret. id est, per medium pluuiam admitteret. Cato cap. 155, In uilla quũ pluet, circuire oportet, scribi perpluas: & ubi pluerit, tegulam signari carbone.

Perpluit in pectus meum, per translationem. Plaut. Mostel. 4.8,

Hæc illa est tempestas mea, mihi quæ modestiam omnem
Detexit, tectus qua fui: quam mihi Amor & Cupido
In pectus perpluit meum.

Benefacta benefactis alijs pertegito, ne perpluant. Plautus Trinum. 6.40.

Perplus] perpluris, pen. prod. om. g. (πολυπλεῖον) Plin. libro 13. cap. 24.2, Spondetq; ingero eius, annuos perpluras, uel mediocri solo reditus. Alia exemplaria habent, annua HS. MM.

¶Perplurimum, Aduerbiũ (πολυπλεῖστον) ut, Perplurimum refert. Plin. lib. 2. cap. 54.3.

Perpol] μὰ τὸν πολυδεύκη, Aduerb. esse iurandi quidam putauêre, apud Plautum Casin. 9.18,

Perpol sæpe peccas: ita fit ubi quid tanto opere expetas.

Et apud Terent. Hecyr. 1.1.1,

Perpol quàm paucos reperias meretricibus
Fideles euenire amatores. Verùm Donatus in hunc locũ sic ait, Perpol quàm paucos. Ordo est, Pol perquàm paucos reperias. nam Perpol non est Latinum, sed κατὰ τμῆσιν, per quàm, id est nimio. Ex his Donati uerbis uidere est apud Plautum in exemplo præcedenti, ordinem esse talem, Pol, persæpe peccas.

Perpolio] perpolis, pen. corr. perpoliui, perpolitum, penult. prod. (πειρίζω, ὑπεξέω) perpolire. Valde polire, absoluere, & supremam manũ addere. Cic. 2. de Orat. 29, Sed iste ipse Cælius neq; distinxit historiam uarietate locorum, neq; uerborum collocatione, & tractu orationis leni & æquabili perpoliuit illud opus.

Aequaliter perpolire aliquid. Author ad Herenn. lib. 4.160.
Perpolire & absoluere. Cic. de Vniuers. 53.

Instituta perpolire. Cic. Luceio, lib. 5.12.35.
Præceptis artium perpolire aliquas partes orationis. Cicero 2. de Orat. 111.

¶Perpolitus, pen. prod. (πειρίζετος) Participiũ, siue Nomen ex participio.

Perpolitus literis. Cic. in Pisonem, 55.
Perfecti in dicendo & perpoliti homines. Cic. 1. de Orat. 31.
Vita humanitate perpolita. Cic pro Sestio, 79.
Ornata & perpolita oratio. Cic. 1. de Orat. 16.
Perpolitum tritu aurum. Plin. lib. 33. cap. 4.1.

¶Perpolitio, Verbale (πείρισις) Author ad Herẽ. lib. 4.160, Verborum exornatio est, quæ ipsius sermonis insignita continetur perpolitione.

Perpopulor] pen. cor. perpopularis, perpopulatus sum (καταληΐζω) perpopulari, Totum populari & uastare. Liu. 2. bel. Pun. 17, Annibal emissus è manibus perpopuletur Italiam, uastandoq; & urendo omnia, ad Romana mœnia perueniat. Tacitus lib. 14, Cædibus & incendijs perpopulatus.

Perpoto] perpotas, pen. prod. (καταπίνω) perpotare, Totum tempus in potationibus consumere. Cic. 7. Verr. 69. Similiter totos dies in litore tabernaculo posito, perpotabat. Ibid. 79, Prætore tot dies cum mulierculis perpotante.

Laticem amarum perpotare. Lucret. lib. 1.192.

¶Perpotatio, Verbale (κατάποσις) Cic. in Pisonem, 16, Quid cum tuis sordidißimis gregibus intemperatißimas perpotationes prædicem? Plin. lib. 29. cap. 1.25.

Perprimo] perprimis, pen. corr. perprimere, Perpetuò premere. Horat. Epod. 16, — mollis & expes
Innominata perprimat cubilia. Id est, semper iaceat in cubili.

Perpruriſco] perpruriſcis (κατακνήθομαι) perpruriſcere, Idem quod Admodum prurire. Plaut. Sticho, 15.20,

— & sumem cantationem aliquam occipio
Cinædicam, ubi perpuriſcamus usq; ex unguiculis.

Perpugnax] perpugnacis, pen. prod. Adiectiuum. Cic. lib. 1. de Orat. Dicere Carneades solebat, ingenium tuum Crasse uehemẽter admirans, me sibi perfacilem in audiendo, te perpugnacem in disputando esse uisum.

Perpulcher] Adiectiuum (πανεύμορφος) Valde pulchrum significat. Terent. Eunuch. 52.2.15,

Perpulchra credo dona, haud nostris similia.

Perpurgo] perpurgas (διακαθαρίζω) perpurgare, Totum, siue omnino purgare. Cicer. 2. de Natur. deor. 190, Ceruæq; paulo ante partum perpurgant se quadam herbula, quæ seselis dicitur.

Perpurgatis auribus alicui operam dare, per translationẽ dixit Plaut. Milite, 10.178.

Perpurgare locum aliquem, per translationem, pro Expedire. Cic. pro Murena, 50, Nunc mihi tertius ille locus est orationis de ambitus criminibus, perpurgatus ab ijs qui ante me dixerunt. Idem 2. de Diuin. 2.

Perpuſillus] Adiect. ut, Perpuſillus homo. A' quo,

¶Perpuſillum, Aduerb. Cic. 2. de Orat. 135, Hic ille, Non accusabis, perpuſillum rogabo.

Perputo] perputas, pen. corr. (διακαθαίρω) perputare, Perfectè putare, declarare, uel potius Proferre. Plautus Cistell. 4.7, — nunc operam date,

Vt ego argumentum hoc uobis planè perputem.

Perquàm] Adiectiuum (ὡς σφόδρα) Positiuis iungitur & uerbis: & idem significat quod Quàm. Plaut. Rud. 17.7,

— propulit Perquàm indignis modis. Terent. Adel. 4. 2.28, — næ ille continebit posthac, si sapiet, manus.

D. Fortiter. s. perquàm: quia miseram mulierem, & meseruolum, Qui referire non audebã, uicit, hui perfortiter. Vbi Donatus, Perquàm, id est Nimis.

Digitized by Google

Perquàm breuiter perstringere aliquid atq; attingere. Cic. 2. de Orat. 111.
Perquàm flebiliter lamentatur in uulnere Vlysses apud Pacuuium. Cic. 2. Tusc. 85.
Perquàm graue dictu, hic quàm ille dignior. Cic. pro Planc. 13.
Perquàm optanda nobis uarietas & incredibilis illa uis dicendi Carneadis. Cic. 2. de Orat. 88.
Perquàm puerile aliquid uideri. Cic. 2. de Orat. 60.
Perquàm, Superlatiuo aliquando iunctum legitur. Curtius lib. 4, Perquàm maximo potest exercitu comparato.
Perquiro] perquiris, pen. prod. perquisiui, perquisitū, pen. prod. (ἐπιζητέω, ἐξετάζω) perquirere, Diligenter quærere. Cæsar 6. bell. Gall. 35, Aditus, uiasq; in Sueuos perquirit. Ouid. 3. Metam. 1,

Quū pater ignarus natam perquirere Cadmo Imperat.

Perquirere, et inuestigare homines ex omni regione, &c. Qu. Cic. de Petit. Consul. 20.
Contemplari & perquirere res. Cic. 5. de Finib. 87.
Perquirere, pro Interrogare. Cicero 5. Verr. 113, Non persequeris non perseueras? non perquiris cui dixerit Apronius, quis audierit, unde hoc natum, quemadmodum prolatum sit?
Perquiritur, Impersonale. Cicero pro Cluent. 143, Ne multa, perquiritur à coactoribus, inuenitur ea serrula ad Stratonem peruenisse.
¶Perquisitus, pen. prod. Particip. (ἐπιζητηθείς) Plin. lib. 18. cap. 4. 1, Et postea inuentis omni cura perquisitis, causaq; rerum & ratione simul eruta.
¶Perquisitè, pen. prod. Aduerb. (ἐξεταστικῶς) Cic. 1. de Inuent. 91, Quæ pertinere autem ad dicēdum putamus, ea nos cōmodius quàm cæteros attendisse non affirmamus, sed perquisitius & diligentius conscripsisse pollicemur.
¶Perquisitor, penult. prod. Verbale (ἐξεταστής) Plautus Sticho, 5. 61,

Iam nō faciam auctionem, quando mihi obtigit hæreditas:
Maleuoli perquisitores actionum perierint.

Perrarus] pen. prod. Adiect. (πολυσπάνιος) Valde rarus. Plinius libro 31. cap. 3. 8, Perrarum est ut lenior fit aliqua. Liuius 6. ab Vrbe, 1, Tum quòd perraræ per eadem tempora literæ fuêre.
¶Perrarò, pen. prod. Aduerbium (πολυσπανίως) Cicer. 2. de Finib. 84. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 11,

— perrarò hæc alea fallit.

Perrarò reperitur. Cic. pro Plancio, 2.
Perrarò uenit in oppidum. Cic. pro Rosc. Amer. 31.
Perrhæbi] περραιβοί, Populi fuerunt Thessaliæ, qui Lapithanem potentia fracti fuerunt in Aetoliæ montana, Pindo mōti proxima: quæ regio ab ipsis Perrhæbia dicta est, ipseq; Pindus cognominatus est Perrhæbus. Propertius,

Aut cùm Perrhæbi tremuêre cacumina Pindi?

Perridiculus] pen. corr. Adiect. (πολυγέλοιος) Valde ridiculum significat. Cic. 3. de Orat. 43, Atq; hos omneis qui artes rhetoricas exponunt, perridiculos. Et 2. de Orat. 43, Sed tamen est eorum doctrina, quantum ego iudicare possum, perridicula.
¶Perridiculè, penult. corr. Aduerb. (πολυγελοίως) Cic. 2. de Orat. 132, In quo non modò illud præcipitur, nequid insulsè, sed etiam si quid perridiculè posit, uitandum est oratori utrunq; ne aut scurrilis iocus sit, aut mimicus.
Perrepo] perrepis, pen. prod. perrepsi, perreptum (καθέρπω) perrepere, Idem ferè quod simplex Repere: & ut de quocunq; animali dicitur, ita etiam de rebus inanimatis. Colum. lib. 4. cap. 24. 12, At si longius quàm ritus agricolarum permittit, & à capite uitis emicuerit, & brachijs in aliena iugorum compluuia perrepserit, &c. Et libro 6. cap. 5. 1, Cauendum quoque est, ne ad præsepia sus aut gallina perrepat.
Tellurem genibus perrepere. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 18.
¶Perrepto, perreptas (καθερπύζω) perreptare, Frequentatiuum. Diligenter conquirere, & undiq; reptando disquirere. Plaut. Rud. 6. 5.

— atq; in latebris omnibus Perreptaui quærere conseruā, uoce, oculis, auribus. Terent. Adelph. 4. 6. 3,

Perreptaui usq; omne oppidum, ad portam, ad lacum, Quò non?

Perrodo] perrodis, pen. prod. perrosi, perrosum, pen. prod. (διαβιβρώσκω) perrodere. Totum, aut uehementer rodere. Plin. lib. 34. cap. 18. 11, Valet purgare, sistere, excalfacere, perrodere. Idem lib. 30. cap. 16. 3, Vngulas tantùm mularum repertas, neq; aliam ullam materiam quæ non perroderetur à ueneno Stygis aquæ.
Perrogo] perrogas, penult. corr. (καταρωτάω) perrogare, Propriè dicebantur Consules, qui sententiam rogabant. Plinius in Paneg. 101, Parum est ut in curiam uenias, nisi & cōuocas: ut intersis Senatui, nisi & præsides: ut censentes audias, nisi & perrogas.
Sententias perrogare. Tacit. lib. 20.
Perrogare sententias, Liuio significat omnes ad extremam usq; rogare, ut fiat Senatusconsultum: lib. 9. bel. Pun. Perrogari eo die sententiæ non potuerunt, accensis pro Scipione, & aduersus Scipionem studijs.
Perrumpo] perrumpis, perrupi, pen. prod. perruptum (καταρρηγνύω) perrumpere, Valde rumpere. Cæsar 1. bel. Ciuil. 103, Vt rates perrumperet, atq; opera disturbaret.
Perrumpere, irrumpere, ui & uiolentia intrare. Cæs. 6. bell. Gall. 139, Perrumpere nituntur. Ibidem, lib. 7. 68, Vt si eam paludem Romani perrumpere conarentur, hæsitantes premerent ex loco superiore.
Exercitu perrumpere. Cn. Magnus Domitio in epistolis ad Atticum, lib. 8. 163. 5.
Perrumpere ad. Liu. 6. bel. Pun. 34, Nec per castra eorum perrumpi ad Capuam posse. Idem 4. ab Vrbe, 166.
Perrumpere in uestibulum templi. Liu. 3. ab Vrbe, 78.
In arces perrumpere. Sil. lib. 12. 140.
Perrumpere per mediam hostium aciem. Liu. 3. ab Vrbe, 299.
Aciem perrumpere. Virg. 9. Aeneid. 103. Tacit. lib. 18, Et mediâ acie perrupta, &c.
Aerem perrumpere. Cic. 1. Tusc. 68.
Perrumpere & diuidere aerem. Cic. 1. Tusc. 67.
Agmen perrumpere. Claud. 4. Paneg. 92.
Castra & agmen perrumpere, Disturbare & confringere. Plinius de Viris illust. 49. Liu. lib. 8.
Corpus perrumpere introitu. Lucret. lib. 2. 82.
Difficultates perrumpere. Plin. lib. 8. cap. 23. 3. de aspide, Perrumpit omnes difficultates, permeat spacia.
Leges perrumpere, Violare, effringere. Cic. 3. Offic. 47.
Leges perrumpere milite. Lucan. lib. 1. 66.
Limina perrumpit bipenni. Virg. 2. Aeneid. 96.
Nodos ualidos perrumpere. Lucret. lib. 4. 231.
Periculum perrumpere. Cic. in Partit. 62.
Aurum amat perrumpere saxa. Horat. 3. Carm. ode 16. 2.
Affecta perrumpi. Tacit. lib. 3. Ne quo affectu perrumperetur.
Perruptus, Participium (καταρραχθείς) ut; Moles perruptæ, Sil. lib. 14. 149.
Persæpe] Aduerbium (πολλάκις) Cic. de Amicitia, 64, Rectè etiā præcipi potest in amicitijs, nequis intemperata quadam beneuolentia (quod persæpe fit) impediat magnas utilitates amicorum. Idem 1. de Leg. 58. Horat. Epod. 14. 3,

Digitized by Google

Qui persæpe caua testudine fleuit amorem.

Persalus] Adiect. (πολυάλικος) Valde salsum significat. Cic. 2. de Oratore, 154, Persalsum illud est apud Neuiũ, Quid ploras pater?

¶ Persalsè, Aduerbium (πολυαλικῶς) Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2.16.4, Trebatium quòd ad se miserim, persalsè & humaniter etiam mihi gratias agit.

Persaluto] persalutas, pen. prod. (κατασπάζομαι) persalutare, Frequenter uel multum & sæpius salutare. Cic. pro Flacco, 33, Et qui ita sit ambitiosus, ut omnes uos nosq; quotidie persalutet.

Persanctè] Aduerb. (πολυοσίως) pro Valde religiosè. Terẽt. Hecyr. 3.2.5. Philippe Bacchis deierat persanctè. Plaut. Idq; persanctè iurauit se facturum.

Persano] persanas, pen. prod. (ἐξιάομαι) persanare. Omnino sanare. Plin. lib. 20. cap. 22.9, Vomicas rumpere, purgare, personare promittens.

Persapiens] gen. om. (πάνυ σοφὸς) Valde sapientem significat. Cic. de Prouinciis Consul. 36, Quod magni cuiusdã hominis & persapientis uidetur.

¶ Persapienter, Aduerbium (λίαν σοφῶς) Cic. pro Milone, 7, Etsi persapienter, & quodammodo tacitè dat ipsa lex potestatem defendendi, &c.

Perscienter] Aduerbium (πάνυ ἐπιστημονικῶς) Admodum scienter & industriè. Cicero de claris Orat. 106, Et ut ad infirmitatem laterum perscienter contentionem omnem remiserat.

Perscindo] perscindis, perscidi, pen. corr. perscissum (κατασχίζω) perscindere, Quasi per medium scindere. Liu. 1. bell. Pun. 231, Nam nec explicare quicquam, nec statuere poterant: nec quod statutum esset, manebat: omnia perscindente uento.

Vestem perscindere è membris. Tibul. lib. 1. eleg. 10.13.

Ventus perscidit nubem. Lucret. lib. 6.37.

¶ Perscissus, κατασχισθείς, Particip. ut, Carbasus perscissa petulantibus auris. Lucret. lib. 6.22.

Perscitus] pen. pro. Adiect. (πάνυ εὐφυής) Cic. Att. lib. 14. 324.2, Epistolam tibi misi, ut tu de prouincia Bruti & Cassii perscita. Quædam exemplaria legunt, per S. C. ita scribit & Balbus, &c.

Perscribo] perscribis, pen. prod. perscripsi, perscriptum (ἀναγράφω) perscribere, In totum scribere, inquit Sipontinus: uel amplißimè, & bene (ut ita dicam) ad longum scribere. Cic. ad Terentiam, lib. 14.5.2, Omnes sunt redditæ, diligentißimeq; à te perscripta omnia. Idem ad Cornificium, lib. 12.23.2. Quod ni ita putarem, ipse perscriberem.

De suis rebus ad aliquem perscribere. Metell. Cic. lib. 5.3.2.

Blanditias perscribere uino. Ouid. 1. de Arte, 115.

Orationem mitißimam præscribere alicui. Cicero Metello, libro 5. 4. 3.

Rationes scitè & literatè perscribere. Cic. in Pisonem, 48.

Versum puris perscribere uerbis. Horat. 1. Serm. Satyr. 4.11.

Versu perscribere aliquid. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.7.

Perscribere, est etiam in tabulas publicas, in actaq; referre. Cic. 6. Verr. 123, Primùm mihi literas publicas, quas in ærario sanctiore conditas habebant, proferunt: in quibus ostendunt omnia quæ dixi ablata, esse perscripta. Idem pro Roscio Comœdo, 1, Egòne hanc manum plenam perfidiæ, & hos digitos meos impellere potui, ut falsum perscriberem nomen?

Dicta omnia iudicum perscribere. Cic. pro Sylla, 31.

Falsum perscribere. Cic. pro Roscio Comœdo, 2.

Senatusconsultum perscribere. Cic. 3. in Catil. 58.

Perscribere in tabulas, ut Referre in tabulas. Cic. 3. Verr. 38.

Perscribere, pro Præscribere. Cicer. 1. Acad. 34, Ex hac descriptione, agendi quoq; aliquid in uita, & officii ipsius initium reperiebatur, quod erat in conseruatione earum rerũ quas natura perscribet, fortasse legendum, præscribet: & melius.

Perscribere pecuniam, pro Reddere creditori. Terent. Phorm. 5. 8. 30,

Sed transi sodes ad forum, atq; illud mihi
Argentum iube rursus rescribi Phormio.
P. Quod? næ ego perscripsi porrò illis quibus debui.

Vbi Donatus, Perscripsi, Multis per scripturã reddidi, multis dedi.

Pecuniam in ædem sacram reficiendam perscribere. Cic. pro Flacco, 35.

In monumentis perscribere. Cic. 2. de lege Agrar. 86.

¶ Perscriptum ἀναγεγραμμένον, dicitur quod literis consignatum est, & monumentis antiquis continetur, apud Ciceronẽ semper: ut de Arusp. resp. 28, Quanquam hoc si minus Ciuili iure perscriptum est, lege tamen naturæ, cõmuni iure gentium sancitũ est, ut nihil mortales à diis immortalibus usurpare poßint. Budæus.

¶ Perscriptio, Verbale (ἀναγραφή) Cicero ad Metellum, lib. 5.2.11, Iam illud Senatusconsultum quod eo die factum est, ea perscriptione est, ut dum id extabit, officium meum in te obscurum esse non poßit.

Perscriptiones, pro Contractibus & instrumentis pactorum, teste Budæo. Cic. 5. Philip. 170, Illa uerò dißipatio pecuniæ publicæ ferenda nullo modo est, per quã septies milies perscriptionibus, donationibusq; auertit. Idem pro Flacco, 57, Perscriptiones cum mulierculis aperta circunscriptione fecisti: tutor his rebus Græcorum legibus ascribendus fuit. Budæus hoc loco per syngraphis dicit accipi.

¶ Perscriptio, Solutio. Cic. Att. lib. 12, de Cerelia quid tibi placeret, Tiro mihi narrauit: dedere, non esse dignitatis meæ: perscriptionẽ tibi placere, hoc est solutionem. Perscribimus enim in tabulis, cui data pecunia sit. Adde quod mox sequitur: Sustinenda tamen solutio est nominis Cereliani, dum & de Methone & de Faberio sciamus.

¶ Perscriptor, ἀναγραφεύς, Verbale, Tabellio siue Cautor, qui formulas concipit. Cic. 5. Verr. 143, Scribam tuũ dicit Verres huius perscriptorem fœnerationis fuisse. Budæus.

Perscrutor] pen. prod. perscrutaris (ἐξιχνεύω) perscrutari. Diligenter inquirere. Cic. 2. Offic. 34, Præmittebatq; de stipatoribus suis qui perscrutarentur arculas muliebres: & ne quod in uestimentis telum occultaretur, exquirerent.

Inuestigare & perscrutari omnia. Cic. 6. Ver. 41.

Reperire ac perscrutari. Cic. 6. Verr. 25.

Speculari & perscrutari. Cic. 5. Tusc. 83.

Literas legis perscrutari. Cic. 1. de Inuent. 83.

Naturam criminis penitùs perscrutari. Cic. pro Flacco, 15.

Voluntatem alicuius domesticis suspicionibus perscutari. Cic. 2. de Inuent. 218.

Persea] pen. corr. (περσέα) Arbor est (inquit Dioscor.) fructum ferens stomacho accõmodum, & qui edendo sit, in quo Phalangia inueniuntur, quæ κρανοκόλαπτα dicuntur præsertim in Thebaide Aegypti partẽ. Huius arboris meminit & Strab. lib. ult. Comã ei perpetuã, & fructum magnitudine pyri, figura oblõga, amygdalæ modo putamine inclusum & corio. Plutarchus item author est, Persea arborem in Aegypto Isidi gratißimũ esse, quòd fructũ ferat corbi similem, foliũ uerò linguæ. Galenus quàm in Aegypto se uidisse testatur, magnis arborib. comparãdam. cuius (inquit) pomũ in Perside tã præsentis ueneni esse tradunt, ut uescentes interimat. In Aegyptũ uerò translatum, & peregrinatione mitigatam, poma ferre cibis idonea, turbinata, Pyri facie. Ex quib. omnibus satis constat, Perseam arborem sui generis esse, & à nostrate Persica omnino diuersam.

Perseco] persecas, pen. corr. persecui, persectũ, (κατατέμνω) persecare, Perfectè secare, & diuidere. Cic. 4. Acad. 219, Eodem modo rerum naturas persecare, aperire, diuidere possumus, ut uideamus terra penitusne defixa sit, & quasi radicibus suis hæreat, an media pendeat.

Persecare uitium aliquod ne serpat. Liu. 10. bell. Maced. 83.

Persecare & conficere. Cic. Att. lib. 13. & 281. 3, Quare date in sermonem, & perseca, & confice, excita, compelle, loquere, ut te cum illo Scæuola loqui putes.

Persector] persectaris. Vide Persequor.

Persedeo] persedes, pen. corr. persedi, pen. prod. persedere. Senec. epist. 1. lib. 19, Quid ergo? non nouimus quosdam qui multis apud philosophiam annis persederint, & ne colorem quidem duxerint? Liu. lib. 5. Dec. 5, Hoc quoq; quod ridetis, in equo dies noctesq; persedendo habeo.

Persegnis] & hoc persegne (πολύαργος) Valde segnem significat. Liu. bell. Pun. 83, Pedestre prælium fuit persegne, paucis in prima acie pugnantibus Romanis.

Perseis] fuit teste Hesiodo in Theogonia, una ex Nymphis, Oceani & Tethios filia.

Perseis quoq;, Persea, & Perseia, dicta est Hecate, à patre Perse. Vide Hecate.

Perseides herbæ. Vide post Persia.

Persenex] persenis, pen. corr. om. gen. (πολυγήρων) Sueton. de claris Gramm. 9, Nunq; iam persenex pauperem se, & habitare sub tegulis quodam scripto fatetur.

Persentio] persentis, persensi, persensum (αἰσθάνομαι) persentire, Idem quod Sentio. Virg. 4. Aen. 90,

—magno persentit pectore curas. Ibidem, 18.

¶ Persentisco, persentiscis, persentiscere, Inchoatiuũ, Percipere aliquid fieri. Terent. Heaut. 5. 1. 43,

Quot res dedêre, ubi possem persentiscere,
Nisi essem lapis, quæ uidi. Lucret. lib. 3. 51,
Concutitur tum sanguis, uiscera persentiscunt Omnia.

Hic uersus etiam sic legitur,

Concutitur sanguis per uenas, uiscera uiuunt. Quidam sic legi uolunt,

Tum quatitur sanguis, tum uiscera persentiscunt.

Persephone] pen. corr. (Περσεφόνη) Ea est quæ à nostris Proserpina dicitur: quanquam & priori uocabulo nõnunquam nostri poetæ utuntur. Ouid. 4. Fast. 119,

At neq; Persephone digna est prædone marito.

Persepolis] pen. cor. (Περσέπολις) Vrbs Persidis, à Perseo condita: ut est apud Strabonem lib. 15.

¶ Persepolitana regio in Perside, qua fluuius Euphrates in mare deuoluitur. Habet Araxam fluuium, qui ex Paretacis in Persidem defluit. Strabo lib. 15.

Persequor] pen. corr. persequeris, persequutus sum (καταδιώκω) persequi, Insequi, insectari. Plautus Menæch. 13. 8,

Hàc abijt. Pa si uis persequi uestigijs. Terent. Phor. 3. 3. 18,
Quoquò hinc asportabitur terrarum, certũ est persequi.

Bello persequi aliquem. Cæsar 1. bell. Gall. 50. Cic. ad Brutum, 5. 1, Ad V. calend. Maij, quum de ijs, qui hostes iudicati sunt, bello persequendis sententiæ dicerentur.

Armis furialibus persequi aliquem. Lucan. lib. 1. 41.

Persequi aliquem terra & mari. Cic. Attico, lib. 7. 140. 2.

Vestigijs ipsius persequi aliquem. Cic. de claris Orat. 170. Per translationem.

Iudicio persequi aliquem tergiuersantem. Cic. pro Flacco, 38.

Acrius aliquid persequi. Cic. 2. de Orat. 97.

Academiam ueterem persequamur (ἀνασφρχώμεθα) Cicero 1. Academ. 11.

Antiqua persequi. Cic. 1. de Finib. 56.

Artem aliquam persequi. Cic. 1. de Finib. 109.

Bona sua repetere ac persequi lite atq; iudicio. Cic. 5. Verr. 26.

Ceremonias institutas persequi. Cic. pro Domo sua, 109.

Consuetudine & celeritate scribendi facillimè, quæ dicerentur persequi. Cic. pro Sylla, 31.

Diuerticula, flexiones, & solitudines persequi. Cic. in Pison. 41.

Extrema si idem persequitur, qui inchoauit, iam omnia perfecta uidebimus. Cic. de Prouin. Consul. 16.

Factis persequi quod dicimus. Plautus Mercator. 10. 11. id est, facere.

Feras persequi. Ouid. epist. 9. 7.

Hæreditates, aut syngraphas suas persequi. Cic. 3. de Leg. 26.

Imperium patris persequi: pro facere. Plaut. Sticho, 3. 84.

Incœpta persequi. Liu. 6. ab Vrbe, 129.

Inimicitias paternas magna cum gloria persequi. Cicero 4. Acad. 1.

Iniurias persequi, Vlcisci. Cic. pro Cecinna, 23.

Instituta alicuius seruare, & uestigijs persequi. Cic. 4. Acad. 7.

Ius suum persequi, Defendere. Terent. Adel. 2. 1. 9. Cic. 1. Verr. 12, Cur his non modò persequendi iuris sui, sed etiam deplorandæ calamitatis adimis potestatem?

Philosophiam Latinis literis persequi. Cic. 1. Acad. 18.

Mandata alicuius persequi & conficere. Cic. Qu. fratri, libro 2. 15. 7.

Mores patris persequi. Plautus Asinar. 3. 3. 59,

Eos me decretum est persequi mores patris. hoc est, Tentare ut mores patris exprimam.

Mortem alicuius persequi. Cic. pro Domo sua, 39.

Numeris cursus siderum persequi. Cic. 2. de Diuin. 25.

Odio persequitur omnes. Senec. Hippol. 2. 32.

Ocium persequi. Horat. Epod. 1. 2.

Ad ultimam speciem persequi singulas causarum partes. Quintilianus lib. 7. cap. 2. 45.

Pœnas alicuius persequi, pro Vlcisci. Cic. ad Att. lib. 9. 187. 2.

Pœnas à seditioso ciue per bonos uiros iudicio persequi. Cicero Lentulo, lib. 1. 9. 50.

Promissa alterius persequi: ut scilicet ille stet promissis. Plautus Mercat. 3. 85.

Quæstiones infinitas persequi. Cic. 4. Acad. 209.

Rem suam persequi. Cic. pro Quintio, 24.

Commodissimè has res persecutus est Xenophon in eo lib. qui, &c. Cic. 2. Offic. 128.

Diligentissimè res Annibalis persecutus Cæl. Cic. 1. de Diuin. 88.

Scelus suum persequi. Ouid. 8. Metam. 157.

Scriptura persequi. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. 8.

Sectam aliquorum hominum persequi. Cic. 7. Verr. 142.

Stylum alicuius persequi. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7. 10.

Superstitio quocunq; te uerteris, persequitur. Cicero de Diuin. 221.

Versibus aliqua persequi. Cic. de Senect. 5.

Vestigia alicuius persequi. Cic. 1. de Orat. 52.

Viam persequi. Terent. Hecyr. 3. 5. 4.

Vitam inopem & uagam persequi. Cic. 12. Philip. 329.

Vita persequi disciplinam rectè uiuendi. Cic. 4. Tusc. 10.

Vitem relictam persequitur attondens curuo dente. Virgilius 2. Georg. 82.

Vitia aliquem persequuntur ab institutione puerili. Quintil. lib. 1. cap. 1. 8.

Voce aliquid persequi. Cic. pro Plancio. 46.

Voluptates cuiusquemodi persequi. Cic. 2. de Finib. 38.

Nominatim uoluptates omnes persequitur Epicurus. Cic. 1. de Nat. deor. 154.

¶ Persequens, pen. corr. (καταδιώκων) Nomen ex partic. ut, Persequens flagitij. Plaut. Casin. 4. 11.

¶ Persequendus, Participium (καταδιωχθησόμενος) ut,

Digitized by Google

Suauitatis persequendæ in uocibus studium notandum est. Cic. in Orat. 32.

¶Persecutio, Verbale (καταδίωξις) Cic. in Orat. 78, Quum in altera gratiæ gloriæ, præsidij plurimum esset: in altera persecutionum, cautionumq; præceptio. Vlpian. in l. pecuniæ uerbum ff. de uerborum & rerum significatione, Persecutionis autem uerbo extraordinarias persecutiones puto contineri: utputa fideicommissorum, & si quæ aliæ sunt, quæ non habent iuris ordinarij executionem. Et paulo pòst, Siue ciuilis, siue honoraria, siue fideicommissaria fuit persecutio.

¶Persector, persectaris (καταδιώκομαι) persectari, Diligenter sectari, perscrutari. Lucret. lib. 2. 34,

Nec persectari primordia singula quæq;.

¶Persectans, Participium: ut, Accipitres persectantes. Lucret. lib. 4. id est, insectantes. Lambinus.

Persero] perseris, pen. corr. perseui, persatum (κατασπείρω) perserere, totum serere. Plautus autem per translationẽ pro Disseminare posuit, quum ait, Inde uenisse perserit.

Perses] πέρσης, authore Herodoto libro 7. filius fuit Persei Danaes filij ex Andromeda Cephei filia, à quo Persas originem duxisse scribit. Hic, teste Plin. lib. 7. cap. 5, primus sagittas reperit. Fuit item alter hoc nomine rex Macedonum, qui, ut ait Sabellicus, fractis opibus regni, humiliter & abiectè iacuit ad pedes Aemilij: à quo ductus est in triumphum Romam cum filijs, perijtq; in carcere, mœrore animi confectus. Fuit & alius Perses, pater Hecates, frater Aetæ. Vide Hecate.

Achæmenius Perses. Stat. 5. Sylu. 3. 8. Vide Achæmenia.

Perseuero] perseueras, pen. prod. (διατελέω, διαμένω, διαγίνομαι, διαρκέω, ἐπιμένω, ἐγκαρτερέω, προσλιπαρέω, χρονίζω) perseuerare, Cum constantia animi & quadam modestia continuare. Cic. de Amicitia, 24, Orestes autem ita ut erat, Orestem se esse perseueraret.

Perseuerare & transigere aliquid. Cic. pro Quintio, 51.

Constanter perseuerare. Curius ad Ciceronem, lib. 7. 30. 2.

Ad ultimum perseuerare. Liu. 1. ab Vrbe condita.

In aliquo perseuerare. Cæs. 5. bel. Gal. 137, Cotta se ad armatum hostem iturum negat, atq; in eo perseuerat.

Statuit ius dicere, & in eo perseuerauit. Cicero de Prouinc. Cons. 8.

In constantia perseuerare. Cic. 9. Philipp. 261.

In errore perseuerare, nullius, nisi insipientis est: errare, cuiusuis hominis. Cic. 12. Philipp. 321.

In labore uno perseuerare. Quintil. lib. 1. cap. 12. 4.

In proposito perseuerare. Liu. 6. bel. Maced. 39.

In eadem sententia perseuerare. Cic. 3. de Nat. deor. 120.

Perseuerare & permanere in sua uetere sententia. Cic. 3. de Legibus, 40.

In uitijs perseuerare. Cic. 2. de Inuent. 125.

In proprium usum perseuerare. Quintil. in Procem. lib. 6. 14.

Perseueratum est, Impersonale. Cic. 6. Verr. 76, Quod quum illis qui aderant, indignum: qui audiebant, incredibile uideretur, non est ab isto primo illo aduentu perseueratum.

¶Perseuerans, pen. prod. (διαγινόμενος, διαρκής) Nomen ex participio. Columel. in Præfat. libro 1. 17. Iisq; mos diu seruatus est perseuerantissimo colendorum agrorum studio, &c.

¶Perseueranter, ἐπιμόνως, perseuerantius, perseuerantissimè, Aduerbium, Constanter. Liu. 1. bel. Pun. 36, Quo lenius agunt, segnius incipiunt: eo quum cœperint, uereor ne perseuerantius sæuiant.

Perseueranter obtinere. Plin. lib. 13. cap. 1. 4.

¶Perseuerantissimè, Aduerbium. Plin. iunior lib. 4. epist. 86, Nam patrem illarum defunctum quoq; perseuerantissimè diligo, ut actione mea librisq; testatum est.

¶Perseuerantia, huius perseuerantiæ (ἐπιμονή) Cõstantia. Cic. 5. Verr. 53, Cuius iste fidei, diligentiæ, perseuerantiæ nulla ratione eripi possit.

Perseuerantia est in ratione bene considerata stabilis & perpetua permansio. Cic. 2. de Inuent. 242.

Nimia perseuerantia. Cic. pro Domo sua, 6.

Constantia, grauitas, perseuerantia retinenda est. Cicero 7. Philipp. 225.

Retinere perseuerantiam sententiæ suæ. Cic. pro Plancio, 72.

Perseuerus] pen. prod. (πάνυ αὐστηρός) Adiect. ut, Imperium perseuerum. Tacit. lib. 15.

Perseus] Persei (περσεύς) uel Perses, Persis siue Persi: sicut Achilles, Achillis uel Achilli: Achilleus, Achillei. Viri proprium, de quo multa præclara gesta narrantur. Hic fertur Cephei gener, quòd Andromedam ceto expositam liberatam à periculo, uxorem duxerit, qui nobilitatis & uirtutis causa ad sidera dicitur peruenisse. Cic. lib. 2. de Natur. deor. 163, Minorem autem Septẽtrionem passis palmis subsequitur Cepheus: hunc antecedit Cassiopea. Ad pedes Andromedæ Perseus describitur. Vide Herodotum lib. 7. & Ouidium 4. Metamorphos.

Aerei Perseos plantaria. Valer. 1. Argon. 14.

Inachius Perseus. Claud. 1. in Ruffinum, 56.

Pennipes Perseus. Catull. in Camerium, epigram. 51. 6.

Perseis, pen. prod. (περσηΐς) Patronymicum à Perseo. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 16. 5.

Trinacriusq; suæ Perseidos author & actor.

Persia] περσίς, seu Persis, Persidis: & Persida, Persidæ, Orientalis regio, à Perse, seu à Perseo rege sic dicta. Virgilius 4. Georgic. 58.

Quaq; pharetratæ uicinia Persidis urget. Ouid. 1. Metamorphos. 13.

Danaeia Persis. Ouid. 1. de Arte, 45. Danae mater fuit Persei.

¶ Persæ (πέρσαι) populi Persiam incolentes. Lucanus libro 10. 54.

Ex Pharijs Persisq; fuit, Macedumq; tyrannis.

Relligio impia Persarum. Catullus in Gellium, epigr. 85. 1.

Infidi Persæ. Horat. 4. Carm. ode 15. 5.

Graues Persæ. Horat. 4. Carm. ode 2. 5. Ibidem, lib. 3. ode 5. 1.

Vescuntur nasturtio Persæ. Cic. 2. de Finib. 146.

Persæ cera circumlitos mortuos condiũt, ut quammaximè permaneant diuturna corpora. Cic. 1. Tusc. 174.

In Persis augurantur & diuinant Magi, qui congregantur in fano commentandi causa, atq; inter se colloquendi. Cic. 1. de Diuin. 149.

Reges Persarum plures uxores habere, his autem uxoribus ciuitates attribuere aiunt solere, hoc modo. Hæc ciuitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines: ita populos habent uniuersos non solùm conscios libidinis suæ, uerumetiam administros. Cic. 5. Verr. 64.

Rex Persarum quisquã esse non potest, qui non antè Magorũ disciplinam scientiamq; perceperit. Cic. 1. de Diuin. 150.

¶Perseis, pen. prod. (περσηΐς) Patronymicum fœmininum: ut, Herbæ Perseides, Magicæ. Ouid. 1. de Remed. amor. 53.

¶Persicus, pen. corr. (περσικός) Adiectiuum, Quod ex Persia est: ut, Regnum Persicum. Iuuenal. Satyr. 14. 33.

Persicus sinus, Qui ab Oriente est maris Rubri. Plin. lib. 6. cap. 26. 1, Persæ Rubrum mare semper accoluère, propter quod is sinus Persicus uocatur. Meminit & Ptolemæus lib. 5. cap. 4. hodie mare de Balsera nomen habet, in cuius ore insula Gulfar.

Libri Persici. Cic. 1. de Diuin. 84.

Bracha Persica. Ouid. 5. Trist. eleg. 11. 7.

Digitized by Google

Persicus, aliquando pro Opulento & diuite accipitur, à Persarum scilicet diuitijs, luxuq; Horat. 1. Carm. ode 38. 1,

Persicos odi puer apparatus.

Ornatus Persicus. Cic. de Senect. 56.

Persica mala, dicta sunt, quòd ex Persia primùm allata sunt. Plin. lib. 13. cap. 9, Aegyptus & Persicam arborem sui generis habet, similem pyro, folia retinentem, fertilitas assidua ei, subnascente crastino fructu, maturitas Etesiarum afflatu. Pomum longius pyro, inclusum amygdalæ putamine & corio: colore herbido, sed ubi nux illi, huic pomum, differens breuitate ac mollitie: & quamuis blandiatur prædulcis suauitas, innocuum.

Persicum portum Plaut. cum ait, mare Euboicum uidetur significare, quòd in eo classis Persarum dicitur stetisse, non procul à Thebis. Persicum Plautus dixit peracutum.

Persideo] persides, pen. corr. persedi, pen. prod. persessum (ἐγκαθέζω) persidere, Idem quod Permanere. Plinius lib. 17. cap. 24. 7, Pruinæ perniciosior natura, quoniam lapsa persidet, gelatq; ac ne aura quidem ulla depellitur.

Persides] pisces sunt, ex genere Polyporum. Plinius lib. 32. cap. ult.

Persido] persidis, pen. prod. persedi, persessum (ἐγκαθέζομαι) persidere, ex Sido compositum. Lucret. lib. 1. 62,

At neq; quo pacto persederit humor aquaï Visum est.

id est, Insederit, immissus sit, intrârit, penetrârit. Virgilius 3. Georg. 89,

Turpis oues tentat scabies: ubi frigidus imber
Altius ad uiuum persedit. Seruius, Persedit, Medullas & ossa penetrauit.

Persigno] persignas (ἐπισημαίνω) persignare. Liuius 5. bel. Pun. 35, Quibus creati sunt Quinqueuiri muris turribusq; reficiendis, & Triumuiri bini: uni, sacris conquirendis donisq; persignandis: alteri, &c.

Persillum] uocant sacerdotes rudiculum picatum, quo unguine Flamen Portunalis arma Quirini unguet. Festus. Persillum dicebant uas quoddam picatum, in quo erat unguentũ, unde arma Quirini ungebantur. Paulus.

Persimilis] & hoc persimile, pen. corr. (παρόμοιος) Cic. in Partit. 15, Nihil sanè præter memoriam, quæ est germana literaturæ quodammodo, & in dissimili genere persimilis. Horat. de Arte, 2.

Persisto] persistis, perstiti, perstitum, pen. corr (ἐμμένω) persistere, Durare, perseuerare. Apuleius, Quum me rogassent, an in proposito persisterem. Liuius 8. bel. Maced. 57, Parum est non erubuisse absentem, quum per legatos frustrareris nos, nisi præsens quoq; in eadem impudentia persistas? Cicero 2. de Diuin. 172, Aut pertinacissimus fueris, si in eo perstiteris, &c.

Persius] πέρσιος, doctissimus Romanorum, cuius Lucilius meminit de quo Cic. item 2. de Orat. 15. Persius Flaccus, Volaterris Hetruriæ opido natus est. Constat eum claruisse ijsdem temporibus, quibus Domitius Nero imperium urbis Romæ suscepit. In grammatica præceptorem habuit Rhemnium Palæmonem Vincentinum, qui grauissimas inimicitias dicitur exercuisse cum M. Varrone. In Rhetorica Flauium Virginium. Anneum uerò Cornutum, qui philosophiæ studio excelluit, magna diligentia, singulariq; obseruatione coluit, cumq; eo familiarissimè diu uixit, ut testatur ipse Satyra, 5.

Persolata] Herba, de qua Plin. lib. 25. cap. 9, Persolata, quã nemo ignorat: Græci uerò ἄρκτιον uocãt, folia habet maiora etiã cucurbitis, & hirsutiora, nigrioraq; & crassiora, radicẽ albam & grandem. Persolatam siue persolulatam hoc loco, inquit Hermolaus, Plinius uocat ungulam caballinam, quæ uulgò dicitur: nam arction à personata separat. Vide eundem Barbarum in cap. 15. lib. 21. apud Plinium.

Persolido] persolidas, pen. corr. (καταστερεόω) persolidare, Idem quod simplex Solido. Stat. 1. Theb. 70,

Diffunditq; imbres: sicco quos asper hiatu
Persolidat Boreas. hoc est, congelat.

Persoluo] persoluis, persolui, persolutum, pen. prod. (ἐκτίνω, ἐκτίνω) persoluere, Perfectè uel in totum soluere.

Ab aliquo persoluere. Vide A uel Ab.

Persoluere amico. Decius Brutus, Tantum me tibi debere existimo, quantum persoluere difficile est.

Persolui primæ epistolæ, uenio ad secundam. id est, Respondi ad ea quæ scripsisti in prima epistola. Cic. Att. lib. 14. 318. 2.

Grates persoluere dignas. Virg. 1. Aeneid. 121.

Persolui gratia non potest nec malo patri. Quintil. in Aegro redempto. hoc est, Beneficiũ ne malo quidẽ patri reddi potest.

Honorem persoluere alicui. Virg. 8. Aeneid. 13.

Officium receptum persoluere. Cic. 7. Verr. 143.

Pœnas persoluere, Dare pœnas. Cic. de Amic. 36, Pœnas Reipub. graues, iustasq; persolui. Idem 7. Verr. 128.

Pœnas persolues mihi sanguine. Virg. 9. Aeneid. 85.

Præmia promissa persoluere. Ouid. 3. Fast. 79.

Promissum persoluere. Cic. pro P. Sestio, Sinite me, quod uobis fretus huic sæpe promisi, id à uobis ei persoluere.

Quæstionem persoluere. Cic. Attico, lib. 7. 123. 15, Sed quoniam grammaticus es, si hoc mihi ζήτημα persolueris, magna me molestia liberâris.

Rationem officij persoluere. Cic. 7. Verr. 139.

Stipendium persoluere. Cic. Attico, lib. 5. 101. 2.

Vota persoluere. Propert. lib. 2. eleg. 26. 5. Plin. epist. 321.

¶ Persoluendus, quinq; syllabarum (ἐκτιστέος) Ouidius ad Liuiam, 74,

Vita data est, utenda, data est sine fœnore nobis
Mutua, nec certa persoluenda die.

Persolus] pen. prod. Adiectiuum, Persolæ nugæ. Plaut. Curcul. 4,

Ebriola, persolæ nugæ. id est, solæ & meræ: non, ut quidam primi in literis ordinis censent, Persicæ. Sic enim alio loco Plautus idem scribit,

—oculum effodito persolum mihi: luscum loquentem introducens. Particula enim augendi addita est uerbo, quod omnis expers est incrementi.

Persoluta] siue persolyton, Herba hortẽsis apud Aegyptios. Plin. lib. 21. cap. 33, Et persolutam Aegyptus in hortis serit, coronarum gratia. Duo genera eius, mas & fœmina.

Persona] personæ, pen. prod. (πρόσωπον, προσωπεῖον) significat eam qualitatem, qua homo differt ab homine, tum in animo, tum in corpore, tum in extrà positis: quæ à Rhetoricis enumerãtur in attributis personæ. ut Hector ad Priamũ, persona filij est: ad Astyanacten, persona patris: ad Andromachen, persona mariti: ad Paridem, persona fratris: ad Sarpedonem, amici: ad Achillem, persona inimici. Sunt autem & personæ in diuinitate, & quidem qualitates, non substantiæ, si Vallæ credimus: Pater, Filius, Spiritus sanctus. Sed Qualitas est ea quæ possit abesse citra subiecti corruptionẽ: falsa & Græcula est definitio. Calor enim & lux in Sole nunquam abest. Hæc ferè ex Valla lib. 6.

Imposuit nobis ipsa natura personam magna cum excellentia præstantiaq; animantium reliquorum. Cicero 1. Offic. 137. & 161.

Naturam & personam alicuius ad aliquam rationem aptam esse. Cic. Cæsari in epist. ad Atticum, lib. 9. 183. 2.

Digna tua persona quæ sunt, ea reminiscere. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 15.

Persona

Digitized by Google

Persona, pro homine. Cic. 1. de Finib. 3, Postremò aliquos futuros suspicor, qui me ad alias literas uocant: genus hoc scribendi etsi elegans, personæ tamen & dignitatis esse negent. Celsus in Proœmio, lib. 1, Medicos nihil tentasse iudico: quia nemo in splendida persona periclitari uoluerit coniectura sua: ne si non seruasset, occidisse uideretur.
Heroicæ personæ Medea & Atreus. Cic. 3. de Nat. deor. 101.
Obscuræ personæ. Cic. Appio, lib. 3. 5. 6.
Contrahere personas ad aliquod negocium. Vide Contraho.
Persona, pro eo quod uulgò dicunt, Nomē uel tuum uel meum. Cic. Attico, lib. 7. 189. 11, Subijcere eisdem prælijs, ut mea persona semper ad improborum ciuium impetus aliquid uidetur habere populare. id est, Vt ego semper essem expositus impetui improborum, etiam plaudente quodam modo plebe, inquit Budæus. Idem 12. Philipp. 330. Sic 6. Philipp. 214, Non alienum fuit, personas quasdam à uobis recognosci, ut quibuscum bellum gereretur, possitis taciti cogitare.
Hominum innumerabiles personæ. Cic. 2. de Orat. 79.
Colliduntur personæ inter se. Quintil. lib. 7. cap. 3. 9.
Inuadere personas fauorabiles. Quintil. lib. 7. cap. 2. 30.
Persona (μορμολύκιον) pro Facie conficta accipitur, quæ à Græcis πρόσωπον uocatur. Hanc iuniores laruam uocant. Vnde in scenis histriones personas accipiunt, hoc est, facies serui, aut ancillæ, aut mariti, aut patris. Plinius lib. 12. cap. 14. 7. Persona adijcitur capiti, densúsue reticulus. Martial. lib. 14. 181,

Sum figuli lusus Rufi persona Bataui:
Quæ tu derides, hæc timet ora puer.

Cerea persona. Lucret. lib. 4. 60.
Personæ sunt (ut dictum est) in scena, qui exprimunt gestu uel habitu senem, uel amatorem, uel auarum, uel iactabundum, &c. Terentius in Prol. Eunuch. 26,

Parasiti personam inde ablatam, uel militis.

Partes & persona. Cic. pro Muræna, 5, Ego autem has partes lenitatis & misericordiæ, quas me natura ipsa docuit, semper egi libenter: illam uerò grauitatis seueritatisq; personā non appetiui.
Conuenientes personæ. Quintil. lib. 4. cap. 2. 38.
Abijcere personam unam, & Sumere, contraria. Cicero pro Planc. 81.
Adumbrare personam. Vide Adumbro.
Aptare personam Herculis infantibus. Quintil. lib. 6. cap. 1. 28.
Capere personam. Vide Capio.
Tantam personam, tam grauem, tam seueram non capiunt angustiæ pectoris. Cicero in Pisonem, 18. de dignitate & maiestate Consulis.
Constituere personas. Quintil. lib. 4. cap. 2. 38.
Alienam ferre personam. Liu. 3. ab Vrbe, 146.
Vtrunq; personam ferre. Horat. 1. epist. 18. 6.
Nouam formare personam. Horat. de Arte, 26.
Illigare personas graues sermonibus. Vide Illigo.
Imponere alicui personam dare prouinciam. Cicero de lege Agrar. 55.
Imponere alicui personam calumniæ. Cic. 4. Verr. 29.
Imponere personam, Rursum aliter. Cic. 4. Verr. 75, dubitate etiamnum si potestis, quin eum iste potissimum ex omni numero delegerit, cui improbam personam imponeret?
Vehementem & acrem personam, quam mihi tempus & Respub. imposuit, iam uoluntas & natura ipsa detraxit. Cicero pro Sylla, 6.
Induere personam. Quintil. lib. 3. cap. 8. 34. Vide Induo.
Introducuntur personæ in dialogis. Vide Introduco.
Seruire personæ. Cic. 3. Offic. 144.
Substituere personas. Quintil. lib. 3. cap. 8. 37.

Suscipere personam alicuius. Quintil. lib. 4. cap. 2. 68.
Sustineo unus tres personas, meam, aduersarij, iudicis. Cicero 2. de Orat. 57.
Grauissimam sustinet personam, qui philosophiam profitetur. Cic. in Pisonem, 56.
Tenere aliquam personam. Cicero 3. de Orator. 30. Neque adhuc quam personam teneant, aut quid profiteantur, intelligere potuerunt.
Tractare personam alicuius. Quint. lib. 4. cap. 1. 9, Ipsius autē litigatoris persona tractanda uariè est.
Tueri personam principis, magnum est in Republica. Cic. 9. Philip. 253.
Personas etiam dicimus figuras eminentes in ædificijs, quæ aquas ore uel mentula fundunt, eoq; uarios uultus & gestus exprimunt: ut est apud Vlpianum in l. fundi. ff. de actionibus empti.
¶ Personatus, pen. prod. Adiectiuum (μορμολυκειωτόν) Qui est de comœdia. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 12,

—quis stomachetur eodem
Quo personatus pacto pater? Hæc Budæus.

Personatus, Personis siue laruis indutus. Cic. Att. lib. 15. 321. 5, Quid est hoc? quid est autem cur ego personatus ambulem? parúmne fœda persona est ipsius senectutis?
Personata, fabula quædam Næuij inscribitur, quam putant quidam primùm à personatis histrionibus: sed cum post multos annos comœdi & tragœdi personis uti cœpêre, uerisimilius est eam fabulam propter inopiam comœdorum actam nouam per Atellanos, qui propriè uocantur personati: quia ius est ijs non cogi in scenam ponere personam: quod cæteris histrionibus pati necesse est. Festus.
¶ Personalis, & hoc personale, pen. prod. (προσωπικός) Quod ad personam pertinet. Vnde personalis actio, quæ in personam fit: Personale uerbum, quod per personas distinguitur.
Personale munus. Vide Vigilantia & solicitudo animi, in Vigil.
Personata] huius personatæ, pen. prod. (ἄρκειον) Genus herbæ, nascentis iuxta riuos & flumina. Plin. lib. 25. cap. 9. 3, Quidam arction personatam uocant, cuius folia nullum est latius, grandes lappas ferentem. Col. lib. 6. cap. 17, Venena uiperæ depellit super scarificationē ferro factā herba, quam uocāt personatā, trita & cū sale imposita. Petasites alijs dicitur, alijs Prosopion. Ruel. lib. 1, Arction prosopites personatiam in Latino sonat, & Lappam maiorem officinæ uocant.
¶ Personatia, huius personatiæ, Herba eadem quæ Personata, siue Arction. Plin. lib. 21. cap. 16, de colocasia, Folijs latissimis etiam si arbores comparentur, ad similitudinem earum, quæ personatia in nostris omnibus uocamus. Castigatiora exemplaria habent, personata. Vide Dioscoridem lib. 4. cap. 92. Cæterùm uariant authores in Personatæ, Personatiæ, Persolatæ, & Persolutæ, cùm nominibus, tum rebus. Vide Matthiolum.
Persono] personas, pen. corr. personui (ἐξηχέομαι) personare, Magnum sonum emittere, magna uoce clamare & efferre. Cic. pro M. Cælio, 37, Illæ uerò non loquuntur solùm, uerum etiam personant, huic unius mulieris libidinem esse prolapsam, ut ea, &c.
Per urbem totam personat. Valer. 2. Argon. 33.
Aurata cithara personat Iopas. Virg. 1. Aeneid. 150.
Cerberus personat regna latratu. Virg. 6. Aeneid. 84.
Tibia personuit solenni cantu. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 3.
Aurem alicuius personare. Horat. 1. epist. 1. 2.
Personare aures alicuius uoce aliqua. Cic. ad Leptā, lib. 6. 18. 8.
Personare tumultu. Liu. 7. bel. Pun. 89. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 10.

Quantus ab æthereo personat axe fragor.

Digitized by Google

Domus personuit canibus. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 23.
Personat domus cantu tibiarum. Cic. in Pisonem, 16. Cicero pro Rosc. Amer. 79, Animi & aurium causa tot homines habet, ut quotidiano cantu uocum & neruorum, & tibiarum, nocturnisq; conuiuijs tota uicinitas personet.
Saxa personuêre dulci fistula. Horat. 1. Carm. ode 17. 3.
Vlulatus personant tota urbe. Liu. 9. bell. Maced. 55, Non fama modò accepisse uos, sed crepitibus etiam, ululatibusq; nocturnis, qui personant tota urbe, certum habeo.
¶Personus, pen. corr. Adiectiuum. Valer. 4. Argon. 84,

—hæc procul Io
Spectat ab arce poli iam diuis addita, iamq;
Aspide cincta comas, & ouanti persona sistro.

Persorbeo] persorbes, persorbui uel persorpsi, persorptum (ἐκροφέω) persorbere, Totum sorbere. Plin. lib. 31. cap. 11. 1, Alias ex his mares existimauêre, tenui fistula, spißioresq;, persorbentes, & quæ tinguntur in delicijs, aliquando & purpura.
Perspeculor] pen. corr. perspecularis (κατοπτεύω) perspeculari, Diligẽter speculari. Plin. lib. 8. cap. 26, aßidua namq; satietate obesus exit in littus, recẽtes arundinũ cæsuras perspeculatus. Hirtius de bello Africano, lib. 5. 117, Quum de uallo perspecularetur.
Perspergo] perspergis, perspersi, perspersum (καταῤῥαντίζω) perspergere, Idem quod Aspergere. Cic. 1. de Orat. 77, Libandus est etiam ex omni genere ubertatis facetiarum quidam lepos, quo tanquam sale perspergatur omnis oratio. Cato cap. 130, Codicillos oleaginos, & cætera ligna amurca cruda perspergito, & in sole ponito.
Perspicio] perspicis, pen. corr. perspexi, perspectũ (διοράω, συνοράω) perspicere, Intueri, & diligenter animaduertere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 2. 6. Perspiciebant enim in Hortensij sententiam multis partibus plures ituros. Cæsar. 2. belli Gall. 271, Qui de causa discederent, nondum perspexerat.
Perspicere, & penitùs introspicere. Cic. pro Sylla, 57.
Perspicere unde natus sit error. Cic. 1. de Fin. 49.
Non satis perspicio, ista uarietas quæ sit. Cic. 2. de Fin. 16.
In parua pecunia sæpe perspiciuntur quàm sint leues quidam amici. Cic. de Amicit. 56.
Quid in quaq; re uerum synceruműq; sit, quid consentaneum cuiq;, quid consequẽs, ex quo quæq; gignantur, quæ cuiusq; rei causa sit perspicere. Cic. 2. Offic. 24.
Ex re quod perspicitur, & uerum esse intelligitur, nihil attinet approbari. Cic. 1. de Inuent. 80.
Cum consilio & cura rem aliquam perspicere. Cicero 2. de Inuent. 133.
Altius perspicere. Vide Altus.
Facillimè & optimè perspicere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 21.
Funditus perspicere omnes res gestas. Lucret. lib. 1. 97.
Rectius perspicere aliquid. Lucret. lib. 1. 32.
Perspicere & pertractare totam causam. Cicero 2. de Oratore, 174.
Perspicere coniectura. Cic. pro lege Manil. 18.
Cura uigili perspexerat omnia. Ouid. 15. Metam. 13.
Fidem alicuius perspicere. Cic. 4. Verr. 3.
Fronte (ut aiunt) meũ erga te amorem perspicere potuisses. Cic. Attico, lib. 14. 311. 1.
Naturam loci perspicere. Cæsar 1. bell. Ciuil. 246.
Videre frequentiam aliquorum, & studia perspicere. Cicero 1. Catilin. 16.
Se perspicere, totumq; tentare. Cic. 2. de Leg. 88.
Virtutem & integritatem alicuius perspicere. Cic. 5. Verr. 2.
Voluntatem alterius perspicere. Cic. ad Attic. lib. 1. 1. 8.
¶Perspectus Particip. (διωραμένος) Cæsar 2. Bell. Gall. 290, Eorũ dierũ consuetudine itineris nostri exercitus perspecta.
Amicitia perspecta. Catul. de Cælio, epigram. 95. 2.
Perspectum, cognitum, iudicatum animum alicuius habere. Cic. Bruto, 1. 3.
Vita aliquorum in rebus honestis atq; magnis perspecta. Cic. 1. Offic. 207.
Audita uirtus alicuius, Perspecta, præsens, experta, contraria. Cic. pro Corn. Balbo, 11.
Perspecta & explorata omnia ad aliquem perscribere. Cicero Attic. lib. 3. 55. 14.
¶Perspectus, Nomen ex Participio (διωρατός) Quod diligenter animaduersum est. Cic. Attico, lib. 11. 209. 1, Omnem autem spem habeo existimationis priuatarumq; rerum, in tua erga me mihi perspectißima beneuolentia.
¶Perspectè, Aduerb. (διωραμένως) Diligenter, doctè.
Perspectè & doctè sapere. Plaut. Mil. 10. 161.
¶Perspecto, perspectas (συνορῶμαι) perspectare, Frequentatiuum. Plaut. Milit. 10. 2,

Sinite me prius perspectare ne uspiam insidiæ sient.

Perspectare, Ad finem usq; spectare. Suetonius in Augusto, Ludos quinquennales honori suo destinatos perspectauit.
¶Perspicientia, perspicientiæ (διανοησία) Cic. 1. Offic. 24, Sed omne quod honestum est, id quatuor partium oritur ex aliqua: aut enim id in perspicientia ueri, solertiaq; uersatur. id est, perfecta cognitione.
¶Perspicuus, Adiectiuum (διαφανής) Per cuius medium uideamus: & magis ad incorporalia pertinet. Martialis libro 4. 41. de uitro,

Prodat perspicuus ne duo uina calix. Idem lib. 4. 22,
Perspicua aqua.

Amnis perspicuus. Stat. 4. Thebaid. 184.
Liquor perspicuus. Ouid. 4. Metam. 60.
Perspicuus. (ἐναργής) per translationem, pro Claro, manifesto, & minimè dubio. Cic. pro Rosc. Amer. Necesse est eam quoque iustam, & magnam, & perspicuam fuisse. Idem 1. de Inuent. 79, Quæ perspicuam omnibus ueritatem continet assumptio, nihil indiget approbationis.
Mors perspicua. Cic. pro Domo sua, 51.
Non obscurum & perspicuum. Cic. 6. Verr. 90.
Apertum & perspicuum. Cic. 3. Verr. 100.
Perspicuum facere. Cic. 2. Verr. 4.
Perspicuum est omnibus. Cic. 4. Acad. 238. & 183.
Perspicuum hoc est, constatq; inter omnes. Cicero. 3. de Natur. deorum, 14.
¶Perspicuitas, pen. corr. perspicuitatis (διαφάνεια) Euidentia. Cic. 4. Acad. 35, Propterea quòd nihil esset clarius ἐναργείας, ut Græci: perspicuitatem aut euidentiam nos, si placet, nominemus.
¶Perspicuè, Aduerb. (διαφανῶς) Euidenter. Cic. 4. Acad. 67, Quo enim modo perspicuè dixeris, album esse aliquod, &c.
Dilucidè & perspicuè. Plin. lib. 18. cap. 28. 14.
Planè & perspicuè expedire aliquid. Cic. 5. de Fin. 30.
Apertè & perspicuè nulla esse iudicia. Cic. 2. Verr. 13.
¶Perspicax, pen. corr. perspicacis, pen. prod. om. gen. (πανόπτης, συνετός, διορατικός, συνοπτικός) Consideratus, acutus. Cic. 2. Offic. 132,

Quod ni Palamedis perspicax prudentia,
Istius percepset malitiosam audaciam. Ex poeta. Terent. Heaut. 5. 1. 1,
Ego me non tam astutum, neq; ita perspicacẽ esse, id scio.

Cic. 1. Offic. 141, acutum & perspicax coniunxit.
¶Perspicacia, huius perspicaciæ (σύνεσις) Consideratio & acumen. Cic. ad Attic. lib. 15. 329. 1, Tandem à Cicerone tabellarius, sed mehercule literæ πεπινωμένως scriptæ, quod ipsum

Digitized by Google

ipsum perspicaciam aliquam significaret.

¶Perspicacitas, pen. cor. Idem (τὸ συνοπτικόν) Cic. ad Atticum, lib. 1.13.10, Etsi ex iis quae scripsimus, tanta es perspicacitate, etiam à me non scripta perspicis. In quibusdam exemplaribus desiderantur haec uerba, es perspicacitate.

Perspissò] Aduerb. (πολυβραδέως) significat Tardè. Plaut.

Quia quod bene promittunt aruspices, perspissò euenit.

Nonius.

Persterno] persternis, perstraui, perstratum, pen. prod. (καταστρώννυμι) persternere, Totum sternere. Liuius 10. ab Vrbe, 234, Eodem anno ab Aedilibus curulibus, qui eos ludos fecerunt, damnatis aliquot pecuariis uia à Martis silice ad Bouillas perstrata est.

erstimulo] perstimulas, penult. corr. (κατακεντάω) perstimulare, Idem quod Stimulo. Tacitus lib. 4, Agrippinae quoq; proximi illiciebantur: prauis sermonibus spiritus perstimulare.

Perstino] perstinas, pen. corr. (τιμῶμαι) perstinare, Taxare, siue pro precio deputare. Apul. Et percontato precio quod centum nummis indicaret, aspernatus, Viginti denariis, inquit, perstinaui.

Persto] perstas, perstiti, perstitum, pen. corr. & perstatum, pen. prod. (ἐμμένω) perstare, Firmum & immobilem stare, perseuerare. Plin. lib. 7. cap. 2. 12, Philosophos eorum quos gymnosophistas uocant, ab Exortu ad Occasum perstare, contuentes solem immobilibus oculis feruentibus harenis.

In limine perstat quidam. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 15.

Animis perstare. Stat. 11. Theb. 86.

Negare aliquid, & in eo perstare. Cic. 3. Offic. 51.

In causam damni perstat uterq; sui. Ouid. 2. de Arte, 113.

In impudentia perstare. Cic. pro Rosc. Comoed. 16.

Perstare incoepto, uel in incoepto. Liuius 8. ab Vrbe, 166. Ibidem, 174.

Perstare in prauitate sua. Cic. 4. Acad. 51.

Perstare in sententia. Cic. pro Rosc. Comoed. 32.

In societate perstare. Liu. 3. bel. Pun. 61.

Perstas certare. Ouid. 13. Metam. 16.

Perstat contendere. Silius lib. 5. 21.

Hyems perstat. Ouid. epist. 17. 42.

Mens eadem perstat mihi. Virg. 5. Aeneid. 163.

Musa sola comes fugae perstitit. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 4.

Pudor in ore perstat. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 19.

Rabies perstat. Lucan. lib. 5. 42.

¶Perstans, Participium (ἐμμένων) ut,

Dictis perstantem cernit in iisdem. Valer. 4. Argon. 30.

Perstratus] Vide Persterno.

Perstrepo] perstrepis, pen. corr. perstrepui, perstrepitum, pen. cor. (καταψοφέω) perstrepere, Valde strepere. Terent. Eunuch. 3. 5. 52,

Abeunt lauatum, perstrepunt, ita ut fit domini ubi absunt.

Crebro pulsatus perstrepit ictu. Claud. 2. in Eutrop. 90.

Rumor in arcana iamdudum perstrepit aula. Stat. 2. Achil. 16.

Tellus perstrepit. Silius lib. 8. 86.

Perstringo] perstringis, perstrinxi, perstrictum (κατασφίγγω) perstringere, est (inquit Nonius) Valde stringere, & claudere. Cato cap. 32, Vites bene nodentur per omnes ramos, diligenterq; caueto ne uitem praecipites, & ne nimium perstringas.

Perstringere oculos splendore micanti, Offuscare, obnubilare, obscurare. Lucilius lib. 30.

Perstringere aciem, aut oculos mentis, & animorum, aut boni ingenii. Cic. 1. de Diuin. 108, Eaq; parte animi quae uoluptate alitur, nec inopia enecta, nec satietate affluenti: quorum utrunq; perstringere aciem mentis solet. Idem 4. de Finibus, 61. Sic ad Brutum, 18. 4. Item, de Senect. 38.

Murmure cornuum perstringis aures. Horat. 2. Carm. ode 1. 4.

Fulmineum perstrinxit iter. Claud. 1. Paneg. 40.

Terram aratro perstringere. Cic. pro lege Agrar. 69.

Portam urbis alicuius uomere aratri perstringere. Cicero 2. Philip. 101.

Horrore perstringi. Liu. 1. ab Vrbe, 103.

Perstringere aliquem, Leuiter attingere, & interim taxare, & reprehendere, leniq; dolore afficere. Cic. pro Sestio, 11, Vt eos quorũ sceleris furore uiolatus essem, uocis libertate perstringerem. Idem Att. lib. 1. 9. 5. de Crasso. Ex Budaeo.

Celeriter cursum aliquem perstringere. Cic. 3. Philip. 63.

Leuiter Consulatus meus eum perstringit. Cicero. de clar. Oratorib. 180.

Voluptatem alicuius asperioribus uerbis impunè perstringere. Cic. pro Plancio, 28.

Suspicione perstringere. Cic. pro Sylla, 34.

Perstringere, Summatim & breuiter dicere. Cic. pro Sex. Rosc. 55, Sed in animo est, quemadmodum antè dixi, leuiter transire, ac tantummodo perstringere unamquamq; rem. Idem de Amic. 42, Quem locum breuiter perstrinxi paulo antè.

Perquàm breuiter aliquid perstringere & attingere. Cic. 2. de Orat. 111.

¶Perstrictus, Participiũ (κατασφιχθείς) Plin. lib. 17. cap. 24. 3, Perstrictus gelu non potuit eò peruenire humor. hoc est, uehementer astrictus.

Perstudiosus] pen. prod. Adiectiuum (φιλοσπουδος) Cic. 5. Tusc. 89, Musicorum uerò perstudiosum accepimus, &c.

¶Perstudiosè, Aduerbium. Cic. in Brut. His enim scriptis etiam ipse interfui, quum essem apud Aelium adolescẽs, eumq; audire perstudiosè solerem.

Persuadeo] persuades, pen. prod. persuasi, persuasum. pen. prod. (πείθω, ἀναπείθω, ἐπιπείθω, παρίστημι) persuadere, Suadendo inducere, facere ut quis credat. Terent. Adelph. 3. 4. 24.

Persuasit nox, amor, uinum, adolescentia. Caesar libro 4. Comment. Idoneum quendam hominem & callidum delegit, Gallum, ex illis quos auxilii causa secum habebat: huic magnis praemiis pollicitationibusq; persuadet, ut ad hostes transeat: & quid fieri uelit, edocet. qui ubi ad eos uenit, timorem Romanorum proponit.

Auditori aliquid persuadere. Cic. 1. de Inuent. 34.

Opinione non solùm, sed etiam ad ueritatem sibi aliquid persuadere. Cic. 1. de Nat. deor. 84.

Te tibi persuadere uolo, mihi neminem esse te chariorem. Cic. Attic. lib. 10. 198. 3.

Prorsus ita esse, alicui persuadere. Cic. Attico, lib. 7. 128. 1.

Confirmauit non solùm mihi, sed etiam persuasit. Cic. Attico, libro 16. 333. 13.

Verè persuades hoc tibi. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 2.

Quo modo mihi persuadeo, per parenthesin positum. Cic. pro Rosc. Amer. 4.

Ita persuadeas. Cic. ad Brutum, lib. 11. 5. 8.

Persuadere, pro Suadere. Terent. And. 3. 3. 46,

Et is mihi persuadet, nuptias quantũ queam ut maturem.

¶Persuadens, pen. prod. Participium (πείθων) ut,

Verba persuadentia. Ouid. 1. de Arte, 75.

¶Persuasus, pen. prod. (ἀναπεισθείς) Aliud participium, siue Nomẽ ex participio. Cic. in Tusc. Opinio mali, quo uiso atq; persuaso, aegritudo insequitur necessariò.

De tua fide mihi persuasum est. Brutus & Cassius Antonio, lib. 11. 2. 1.

Ita persuasum omnibus cum paucis inermibus, perterritis metu fracto animo, fugisse Antonium. Cic. ad Brut. lib. 11. 12. 3.

Persua-

Digitized by Google

Persuasissimum est mihi. Brutus Ciceroni, lib. 11. 9. 4.
Persuasissimum habere. Columella lib. 12. cap. 1. 4, Ea porrò persuasissimum habere debebit, aut in totum, aut certè plurimum domi se morari oportere. De uillica.
¶ Persuasio (πειθώ, πεισμονή, πεῖσις) Verbale dicitur Credulitas & opinio firma, quam fidem appellamus. Cic. 2. de Inuent. 147, Aut persuasioni adolescentiæ, aut alicui non malitiosæ animi affectioni attribuentur.
Arrogans de se persuasio innascitur. Quint. lib. 2. cap. 4. 12.
Attonita persuasio. Vide Attonitus.
Falsa persuasio. Quintil. lib. 1. cap. 1. 7.
Inanis persuasio. Quintil. lib. 1. cap. 2. 14.
Popularis persuasio, Quintil. lib. 2. cap. 15. 13.
Recepta publicè persuasio. Quintil. lib. 3. cap. 7. 16.
Induere sibi persuasionem. Quintil. lib. 1. cap. 1. 7.
Tumescere inani persuasione. Quintil. lib. 1. cap. 2. 14.
¶ Persuasor, pen. prod. Aliud uerbale (πειστής) Qui persuadet.
¶ Persuasorius, Adiectiuum (πειστικός) Quod persuadet. Suetonius in Domitiano, cap. 8, Recuperatores, ne se semper persuasorijs assertionibus accommodarent, identidem admonuit.
¶ Persuastrix, persuastricis, pen. prod. Antiquum, f. gen. (πειστρίς) Plautus Bacchid. 23. 46,
— eccas tandem probri
Perlecebræ, & persuastrices.
¶ Persuasibilis, et hoc persuasibile, pen. cor. (πειστός, πιθανός) Quod potest persuaderi. Quint. lib. 3. cap. 16, Rhetorice est uis inueniendi omnia in oratione persuasibilia.
¶ Persuasibiliter, pen. cor. (πιθανῶς) Aduerb. Quintil. lib. 2. cap. 15. 10, Qui finem eius esse ait persuasibiliter dicere.
Persubtilis] & hoc persubtile, pen. prod. Valde subtile significat. Cic. pro Plancio, 47, Et quoniam tua fuit perelegans ac persubtilis oratio.
Animus persubtilis, atq; minutis corporibus factus. Lucretius libro 3. 37.
Persulto] persultas (σκιρτάω) persultare, ex Per & Sulto, frequentatiuo uerbi Salio, Saltando letitiam animi ostendere. Liu. 4. bel. Maced. 78, Quorum ubi arma signaq; Lacetani cognouere: memores quàm sæpe in agro eorum impunè persultassent. Tacitus libro 11, Simul libero exercitu campos persultante.
Equis leuibus persultare. Silius lib. 3. 78.
Persultare, Ferarum proprium & pecudum. Lucret. libro 1. 3, Inde feræ pecudes persultant pabula læta. id est, saltant per pabula.
Pertædet] pertæduit, pertæsum est (ἐξαπορεῖται) pertædere, Valde tædere. Gell. lib. 15. cap. 20, Simul duas uxores habuerat, quum id decreto ab Atheniensibus facto ius esset, quarum matrimonij pertædebat. De Euripide. Idem lib. 1. cap. 2, Verbisq; eius defatigati pertæduissent.
¶ Pertædescit (ἀδημονεῖται) pertædescere. Cato cap. 156. 5, Nolite multum dare, ne pertædescat.
Pertæsum est. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 2. 7, Pertæsum est enim leuitatis, assentationis, animorum, non officijs, sed temporibus seruientium. Virg. 4. Aeneid. 4,
Si non pertæsum thalami tedæq; fuisset.
Incœpti magni pertæsum est illos. Virg. 5. Aeneid. 143.
¶ Pertisum quidam legi uolunt, pro Pertæsum: quod Cicero nō probat in Orator. 9. Concisum, non concæsum, &c. Ex quo quidam Pertisum etiam uolunt: quod eadem consuetudo non probauit.
¶ Pertæsus (ἐξαπορησάμενος) Participium sine uerbo, inquit Seruius.
Pertæsus, cum genitiuo. Plaut. Mostell. 5. 3,
Thesauri pars 3.
Ita me ibi malè conuiuij sermonisq; pertæsum.
Lentitudinis eorum pertæsa. Tacitus libro 15. de Epichari muliere.
Pertæsus, cum accusatiuo. Sueton. in Cæsar capite 7, Et quasi pertæsus ignauiam suam, quòd nihil dum à se memorabile actum esset.
Pertæsus se aliqua re. Sueton. in Tib. Cæs. cap. 66.
Pertego] pertegis, pen. cor. pertexi, pertectum (κατατεγάζω) pertegere, Perficere quod tegere cœperis. Plautus Rud. 4. 35,
Qui pertegamus uillam, dum sudum est? Idem Trinum. 6. 40,
Benefacta benefactis alijs pertegito, ne perpluant.
Pertendo] pertendis, pertendi, pertensum (διατείνω, διήκω) pertendere, Valde tendere, extendere. Cato de re Rust. cap. 52, In arboribus, ubi radices capiant, calicem aut qualum pertendito: per fundum ramum quem radicem capere uoles, scarificato, traijcitoq;.
Pertendere, Rectà tendere & proficisci. Liu. 5. ab Vrbe, 40, Pars maxima, atq; ipse Sergius Romam pertenderunt.
Pertendere, Contendere. Cic. pro Corn. Balbo, 8, Nos Cn. Pompeij decretum iudicium de consilij sententia pronunciatum recognoscemus? cum legibus conferemus? cum fœderibus, quorum acerbissima diligentia est, pertendemus?
Pertendere, Ad finem perducere quod intendebamus, aut cœperamus. Terent. Heaut. 5. 5. 9,
Quid istuc? uideo non licere, ut cœperam hoc pertēdere.
Animo pertendens, Obstinatus. Propert. lib. 2. eleg. 16. 4.
Pertento] pertentas (καταπειράομαι) pertentare, Diligenter tentare, experiri, probare. Terent. And. 3. 4. 9,
— sed ea gratia
Simulaui, uos ut pertentarem.
Perspicere & pertentare. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 4. 5.
Causam totam pertentare & perspicere. Cicero 2. de Orator. 174.
Dictis uarijs pertentat pectora. Stat. 3. Thebaid. 76.
Pertentare administrationem alicuius rei. Cicero 2. de Inuent. 144.
Pertentare, Sæpe tentare. Virg. 3. Georg. 50,
Nonne uides ut tota tremor pertentet equorum
Corpora, si tantum notas odor attulit auras?
Gaudia pertentant mentem. Virg. 5. Aeneid. 166.
Gaudia pertentant tacitum pectus. Virg. 1. Aeneid. 102.
Pertenuis] & hoc pertenue (πολύλεπτος) Valde tenue significat. Plinius lib. 16. cap. 43. 3, Secatur in laminas pertenues & ilex.
Pertenuis spes, per translationem. Cicero ad Terentiam, libro 14. 3. 4.
Argumentum pertenue. Cic. 2. Verr. 11.
Discrimen pertenue. Cic. pro lege Agrar. 86.
Suspicio pertenuis. Cic. pro Cluent. 134.
Vis pertenuis. Cic. pro Cæcin. 34.
Perterebro] perterebras, pen. cor. (διατετραίνω) perterebrare, Terebra perforare. Cic. 1. de Diuin. 87, Annibalem Cælius scribit, cum columnam auream, quæ esset in fano Iunonis Lucinæ, auferre uellet, dubitaretq; utrum ea solida esset, an extrinsecus inaurata, perterebrauisse.
Pertergeo] perterges, pertersi (καταλείχω) pertergere, Permulcere. Lucret. lib. 4,
Et quasi perterget pupillas, atq; ipsa transit. id est, permulcet. De imagine. Lambinus.
Pertergo] pertergis, pertersi, pertersum (ἀπομάσσω) pertergere, pen. corr. Diligenter tergere. Columella lib. 12. capite 9. 2, Sæpe suffundere ius debebit, nec pati sitire fulgi-

Digitized by Google

ma, sed extrinsecus munda spongia usa pertergere, et aqua fontana refrigerare.

Gausape purpureo mensam pertersit. Hor. 2. Serm. Satyr. 8. 3.

Pertero] perteris, pen. corr. pertriui, pertritum, penult. prod. (κατατρίβω) perterere, Terendo comminuere. Plaut. Meneab. 3. 9,

Tum compediti ianuam lima perterunt. Colum. lib. 8. capite 5. 16, Vel eadem pertrita, & cum aqua potui data.

Perterreo] perterres, perterrui, perterritum, pen. cor. (καταπλήττω) perterrere, Valde terrere. Terentius Eunucho, 5. 3. 13,

Post exibo, atq; hunc perterrebo sacrilegum. Cæsar bell. Gall. lib. 7. 16, Vt sint reliquis documento, & magnitudine poenæ perterreant alios.

Ferro aliquem reijcere & perterrere. Cic. pro Cecin. 18.

Obstupefieri & perterreri diligentia alicuius. Cicero 2. in Catilin. 35.

Somnio perterreri. Cic. 1. de Diuin. 101.

¶ Perterritus, pen. cor. Participium (καταπληχθεὶς) Cicer. pro Cæl. 53, An timebant, ne tot unum, ualentes imbecillum, alacres perterritum superare non possent?

Persequi perterritos, inermes, saucios. Cic. Bruto, 10. 3.

Perterritus conscientia. Cic. pro Cluent. 28.

Perterritus metu. Cic. 7. Verr. 87.

Timore perterritus contremui. Cic. 1. de Diuin. 103.

Cerua perterrita. Ouid. 11. Metam. 155.

Mœnia perterrita. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 4.

¶ Perterrefacio, perterrefacis, pen. cor. perterrefeci, penultima prod. perterrefactum (ἐκπλήσσω) perterrefacere, Idem quod Perterreo. Terent. And. 1. 1. 142, Perterrefacias Dauum. Brutus ad Cic. lib. 11. 20. 5, Sperare eos te perterrefacto, adolescente impulso, posse magna consequi præmia.

¶ Perterricrepus, pen. cor. Adiectiuum, Quod terrorem crepat & incutit. Lucret. lib. 6. 26. de tonitru,

Tum perterricrepo sonitu dat missa fragorem. Cicer. in Orat. 93, Imò uerò ista sequamur, asperitatemq; fugiamus, Habeo istam ego perterricrepam. Ex poeta.

Pertexo] pertexis, pen. prod. pertexui, pertextum (περαίνω) pertexere, Peragere, perficere. Translatio sumpta à textoribus, qui primò telam ordiuntur, & orsam deinde texunt. Cicer. lib. 2. de Orator. 79, Et pertexe modò, inquit, Antoni quod exorsus es. Idem ad Attic. lib. 1. 9. 4, Totum hunc locum quem ego uariè meis orationibus quarum tu Aristarchus es, soleo pingere de flamma, de ferro (nosti illas ληκύθους) ualde grauiter pertexui.

Pertica] huius perticæ, pen. cor. (κάμαξ) Baculus oblongus. Varro 3. de re Rust. cap. 5. 3, Præterea & perticas inclinatas ad parietem. Ouid. de Nuce, 14,

Pertica dat plenis immitia uulnera ramis.

Sæua pertica. Ouid. de Nuce, 14.

Tristis pertica. Propert. lib. 4. eleg. 1. 26.

Vna & eadem pertica. Plin. epist. 2. lib. 8, Ex ijs etiam quos nō una (ut dicitur) pertica, sed distinctè, gradatimq; tractaui: quanto quis melior & probior, tanto mihi obligatior abijt. id est, quos non una ulna mensus sum, inquit Budæus. Erasmus, Vna pertica, pro Eadem opera. Sumptum uidetur ab his, qui metiuntur agros. Perticam posuit pro decempeda. Nam Seruius Sulpitius, ut indicat Festus, dixit perticam esse lineam qua diuiduntur agri.

¶ Perticalis, & hoc perticale, pen. prod. (καμακινὸς) Columel. lib. 4. cap. 31. 1, Perticalis ferè salix eundem agrum, quem uiminalis, desiderat. id est, ex qua fiunt perticæ. Plinius lib. 17. cap. 20. 2.

Pertimeo] pertimes, pen. cor. pertimui (περιδείδω) pertimere, Valde timere. Cic. 4. Verr. 129, Si nullius ullam, nullius potentiam pertimuero. Idem pro Fonteio, 20. Tacitus lib. 1, Nihil in uulgo modicum terrere, ni paueant: ubi pertimuerint, impunè contemni.

Attoniti Mauras pertimuêre manus. Ouid. 6. Fast. 49.

¶ Pertimesco, pertimescis, pertimui (περιφοβέομαι) pertimescere, Idem quod Pertimere. Cic. 7. Verr. 11, Quis non pertimescat? Ibidem, 6. 69, Hanc tu tantam religionem, si tum in imperio propter cupiditatem & audaciam non pertimescebas: ne nunc quidem in tanto tuo, liberorumq; tuorum periculo perhorrescis?

Rotam fortunæ pertimescere. Cic. in Pisonem, 16.

Non mediocriter aliquid pertimescere. Cic. pro Quintio, 1.

Pertimescere de. Cic. 7. Verr. 90, De suis periculis, fortunisq; omnibus pertimescunt. Ibidem, 1. 39.

¶ Pertimescitur, pen. cor. Passiuum (περιφοβεῖται) Cic. 2. de lege Agrar. 52, Graue est enim nomen imperij, atq; id etiam in leui persona pertimescitur.

¶ Pertimescendus, Participium (περιφοβητέος) ut, Famæ inconstantiæ pertimescenda. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 36.

Pertineo] pertines, pen. cor. pertinui, pertentum (καθήκω) pertinere, ex Per & Teneo compositum, significat Pertingere, peruenire: & iungitur modò præpositioni In, modò Ad. Vlpianus de cloacis, l. prætor ait, Quo minus illi cloacam quæ ex ædibus eius in tuas pertinet, qua de agitur, purgare, reficere liceat, uim fieri ueto. Et paulo pòst, §. quod ait: Quod ait prætor, pertinet: hoc significat, quod ex ædibus eius in tuas ædes pertinet, hoc est dirigitur, extenditur, peruenit. Cic. 2. de Natur. deor. 206, Vias quæ pertinent ad iecur, eiq; adhærent. Idem 2. de Diuin. 137, Quæ potest igitur contagio ex infinito penè interuallo pertinere ad lunam, uel potius ad terram?

Pertinere per. Cic. 1. de Nat. deor. 52, Alijs autem libris quandam rationem per omnium naturam rerum pertinentem, ut diuinam esse affectam putat. Ibidem, lib. 2. 36.

Pertinere ad, pro Præstari & exhiberi. Cic. ad Cornificium, libro 12. 28. 4, Tantum uelim existimes, si negocia Lamiæ, procuratores, liberos, familiam, quibuscunq; rebus opus erit, defenderis, gratius mihi futurum, quàm si ea tua liberalitas pertinuisset ad rem familiarem meam.

Pertinet (προσήκει, τείνει, ἐπιβάλλει) Impersonale, Idem quod Attinet. Pomponius de uerb. & rer. signific. l. uerbum, Verbum aliud pertinere latissimè patet. nam & eis rebus petendis aptum est, quæ dominij nostri sint: & eis quas iure aliquo possideamus, quamuis non nostri dominij sint. Pertinere ad nos etiam ea dicimus, quæ in nullu eorum causa sint, sed esse possint.

Pertinet ad te hæc malicia, suspicio maleficij, &c. Plautus Trucul. 17. 33. Cic. pro Roscio Amer. 11, Spero ex hoc ipso non esse obscurum, ad quem suspicio maleficij pertineat. Liuius 1. bel. Maced. 45.

Pertinet ad rem, Huc spectat, è re est. Cic. ad Brutum, lib. 13. 14. 1, Bonus planè uir, & cùm uirtutibus, tum ea fortuna (siquid hoc ad rem pertinet) ornatus. id est, siquid affert momenti. Idem 2. de Diuin. 146.

Pertinet ad Remp. pro, Interest Reip. Cic. ad Brutum, 2. 3.

Pertinet oratio mea ad fœdus infirmandum. Cic. pro Cornelio Balbo, 26.

Pertinet oratio mea ad plures. Cic. pro Roscio Amer. 57.

Summa illuc pertinet, ut sciatis, &c. Cic. 7. Verr. 20.

Latè patet hæc ars, & ad multos pertinet. Cicero de Orator. 120.

Hoc eò pertinet, quòd. Cicer. de claris Orat. 166. Caius in l. si id. de duobus reis, Quæ sententia eò pertinet, ut quamuis uel huic uel

Digitized by Google

huic uel illi decem soluerit, uel Seio Stichum, nihilominus alteri obligatus maneat. Eò pertinet (inquit Budæus) id est, huius sententiæ effectus eò usq; progreditur: uel, Hæc sententia eò tendit, ut, &c. Cic pro Quintio, 24.
Pertinet eodem & bryon. Plin. lib. 12. cap. 28. 1. hoc est, illic de ea herba dicendum est. Cic. Attico, lib. 8. 153. 2, Ea scripsi, quo in suadēdo plus authoritatis haberem: eodemq; pertinet, quòd causam eius probo.
Quorsum quidq; pertinet. Cic. 3. de Nat. deor. 82.
Pertinet ad id. Cic. 1. Acad. 32.
Pertinet somnium ad hoc. Plaut. Merc. 5. 28.
Pertinet gemitus luctusq; prouinciæ ad capitis tui periculum. Cic. 5. Verr. 110.
Pertinet ad usum nauium. Cæsar 3. bel. Gal. 384.
Ad usus uestros pertinet. Ouid. 1. de Remed. amor. 11.
Aetas pertinet ad literas. Quintil. lib. 1. cap. 1. 12.
Pertinebat ad dandum ei argentum. Plin. epist. 159. d.
Pertinere ad me, accipimus pro eo quod est, officium meum esse, siue onus mihi incumbere, & muneris mei esse. Cic. de Amicitia, 46, Sed eadem bonitas etiam ad multitudinem pertinet. Ibidem, 12, Quod non fecissent profectò, si nihil ad eos pertinere arbitrarentur.
Pertinet ad officium meū. Cic. pro Roscio Amer. 21, Ideo quòd prima illa res ad meum officium pertinet: duas autem reliquas uobis populus Romanus imposuit. Idem 6. Verr. 72.
Pertinere in rem aliquem. Cic. 2. de Orat. 4.
Pertinet, Impersonale, &c. Sylua longè introrsus pertinet. id est, extenditur. Cæsar 6. bell. Gall.
¶Pertinens, pen. cor. Participium (καθήκων) Cic. 2. de Natur. deor. 209, Huic adde neruos, à quibus artus continentur, eorumq; implicationem corpore toto pertinentem.
Pertinax] pen. cor. pertinacis, pen. prod. om. gen. (αὐθάδης, αὐθάδαστος) Qui nimis tenax est. Plaut. Capt. 6. 39,

Quid tu ais? tenáxne pater est eius? P. imò ædepol pertinax.

Cupidus, iratus, pertinax. Cic pro Ligario, 11.
Pertinax, Aliquando in bonam partem accipitur pro perseuerante. Valerius Max. lib 1, Non mirum igitur si pro eo imperio augendo, custodiendoq;, pertinax eorum indulgentia deorum semper excubuit. Liu. 5. bel. Pun. 72, Vicit tamen omnia pertinax uirtus.
Pertinax recti. Tacit. hoc est, ualde tenax.
Pertinax, Firmus in opinione. Cic. 1. de Finib. 43, Certè inquā, pertinax non ero: tibiq;, si mihi probabis ea quæ dices, libenter assentiar.
Pertinax in rem aliquam. Seneca de Ira, lib. 1.
Pertinax in disserendo uel disputando. Cicero 1. de Finibus, 42. Ibidem, 5. 162.
Ludere pertinax. Horat. 3. Carm. ode 29. 19.
Certamen pertinax, Durum, & difficile, ac diuturnum. Liu. 2. ab Vrbe, 173, Ibi fortuna popu. Romani duos hostium exercitus haud minus pernicioso, quàm pertinaci certamine confecit. Sic Pertinax prælium. Liu. 2. bel. Pun. 200.
Digito malè pertinaci direptum pignus. Horatius 1. Carmin. ode 9. 5.
Disputationes in disputando pertinaces. Cic. 1. de Finib. 41.
Dolor pertinax. Senec. Hercul. Oethæo, 14. 20.
Fama pertinax, Constans & firma. Plin. lib. 24. cap. 17. 3.
Odium pertinax. Plin. lib. 24. cap. 1. 1.
Pietas pertinax. Mart lib. 8. 35,

Qui præstat pietate pertinaci.

Sermo lenis, minimeq; pertinax. Cic. 1. Offic. 187.
Studium pertinax scribendi. Quintil. in Procem lib. 1. 20.
Pertinacissimus, & perstans. Cic. 2. de Finib. 172.

¶Pertinacia, huius pertinaciæ (αὐθάδεια, φρόνημα) Perseuerantiæ finitima est, inquit Cicer. 2. de Inuent. 244. & in bonum & malum accipitur.
In bonum. Sueton. in Cæsare, Ne patientia et pertinacia hostis, animi suorum frangerentur.
Pertinacia & studium uincendi. Cic. 1. Acad. 63.
In malum. Terent. Hecyra, 3. 5. 46,

Mane inquam, quò abis? PH. quæ hæc est pertinacia? Ibidem, 2. 1. 5. Cic. pro Plancio, 77, Libertatemq; quam in me requiris, quam ego neq; dimisi unquam, neq; dimittam, non in pertinacia, sed in quadam moderatione positam putabo.

Quæ pertinacia quibusdam, eadem alijs constantia uideri potest. Cic. pro Marcello, 18.
Accenditur pertinacia. Vide Accendo.
Amittere sua pertinacia uitam. Cic. pro Marcello, 12.
Cum pertinacia & iracundia rectè disputari non potest. Cicero 1. de Finib. 42.
Pertinacia & nimia cupiditas principatus in elatione & magnitudine animi facillimè innascitur. Cic. 1. Offic. 92.
Refellere sine pertinacia, et refelli sine iracundia parati sumus. Cic. 2. Tusculan. 9.
Reprehenditur in minimis rebus pertinacia, calumnia etiam coercetur. Cic. 4. Academ. 117.
¶Pertinaciter, pen. corrept. (αὐθαδῶς) Perseueranter, obstinatè. Plin. in Panegyr 141, O rem memoriæ literisq; mandandam, præfectum Pretorij non ex ingerentibus sed ex subtrahentibus legere: eundemq; ocio, quem pertinaciter amet, reddere.
Pertinaciter defendere. Liu. 6. ab Vrbe, 82.
Hærere pertinaciter. Quint. lib. 1. cap. 1. 4.
Pertinaciter initum prælium. Liu. 8. bel. Pun. 28.
Nimium pertinaciter alicui offensus. Plancus Ciceroni, libro 10. 23. 3.
Pertinaciter insequi. Liu. 2. ab Vrbe, 180.
Pertinaciter manere. Varro 1. de re Rust. cap. 20. 3.
Durare pertinacissimè. Quintil lib. 1. cap. 1. 10.
Pertingo] pertingis, pertigi, penult. corr. pertactum (διατείνω, διικνέομαι) pertingere, Peruenire. Plin. lib. 11. cap. 37. 25, Venam ab oculis pertingere ad cerebrum peritissimi authores tradunt.
Lux oculos pertingit. Lucret. lib. 4. 56.
Pertingere per. Cic. 2. de Nat. deor. 36, Ex quo intelligi debet, eam caloris naturam uim habere in se uitalem per omnem mundum pertingentem. In ueteri codice legitur, pertinentem.
Pertolero] pertoleras, pen. cor. (καρτερέω) pertolerare, Usq; ad finem tolerare, perferre. Plaut. Amphit. 15. 20,

Fata istæc me premunt, pertolerarē uim tantā, cladesq;
Exantlarem impatibiles.

Pertorqueo] pertorques (στρεβλόω) pertorquere, ex Per & Torqueo compositum: Idem quod Torqueo. Lucretius libro 2. 81,

At contrà tetra absynthi natura, feriq;
Centauri fœdo pertorquent ora sapore. id est, efficiunt ut qui ea gustat ac mandit, os distorqueat.

Pertracto] pertractas (διαχειρίζω) pertractare, Manibus frequentius tractare, & tangere. Cic. in Parad. 49, Barbatulos mullos receptantem de piscina, & pertractantem.
Pertractare bestias manibus. Hirtius de bello Afric. lib. 5. 285.
Pertractare, per translationem, Apud se reputare, & diligenter considerare. Cicer. 2. de Finib. 185, Tute introspice in mentem tuam ipse, eamq; omni cogitatione pertractans, percontare ipse te.

Digitized by Google

Diligenter & sæpe aliquid pertractare. Cic. 2. de Inuent. 152.
Diuturnitatem pertractare. Cic. 1. de Diuinat. 208.
Pertractare, disserere, disputare de re aliqua. Cic. 4. Tusc. 35, Qua oratione prætermissa minimè necessaria, ea quæ rem continent pertractemus.
Philosophiam pertractare. Cic. 1. de Nat. deor. 14.
Pertractatas res habere. Cic. 3. Tusc. 53.
¶Pertractatio, Verbale (διαχείρισις) Frequens reuolutio. Cic. 1. de Orator. 92, In grammaticis poetarum pertractatio, historiarum cognitio, uerborum interpretatio, pronunciandi quidam modus. Ibidem, 25.
Pertraho] pertrahis, penult. corr. pertraxi, pertractum (καθέλκω) pertrahere, Vi, & cum molimine trahere. Liuius 1 bel. Pun. 103, Ea extemplò resolutis quibus leuiter annexa erat uinculis, ab actuarijs aliquot nauibus ad alteram ripam pertrahitur. De rate.
Pertrahere aliquem in castra. Liu. 7. ab Vrbe, 192.
Pertrahere uitam, Prolongare. Plin. lib. 28. cap. 1. 8.
Pertranseo] pertransis, pertransiui, pen. prod. pertransitum pen. cor. (διαβαδίζω, διαπεράω) pertransire, Idem quod Transire Plin. lib. 37. cap. 5. 7, Nubecula enim albicantis est uitium, quum uiridis non pertransit aspectus, sed aut intus occurrit, aut excipit in fine uisum candor.
Pertranslucidus] pen. corr. Adiectiuum (πάνυ διαφανὴς) Quod ualde translucet. Plin. lib. 13. cap. 12. 5, Aliàs indecoro uisu pertranslucida.
Pertribuo] pertribuis, pertribui, pertributum, penult prod. (παραδίδωμι) pertribuere, Dare. Plinius Traiano, epistol. 307, Apud me & milites & pagani, à quibus iusticia eius, & humanitas penitùs inspecta est, certatim ei, qua priuatim, qua publicè testimonium pertribuerunt.
Pertristis] & hoc pertriste (περίλυπος) Valde tristem significat. Cic. pro Cælio, 18, Et qui in reliqua uita mitis esset, & in hac suauitate humanitatis, qua propè iam delectantur homines, uersari periucundè soleret, fuit in hac causa pertristis quidam patruus, Censor, magister. Idem 1. de Diuin. 23,

Sæpe etiam pertriste canit de pectore carmen. Ex poeta.

Pertritus] Vide Pertero.
Pertumultuosus] penult. prod. Adiectiuum (πολυθορυβώδης) Quod magnum tumultum excitat. A' quo.
Pertumultuosè, pen. prod. Aduerbium (πολυθορυβωδῶς) Cic. ad Caton. lib. 15. 4. 8, Pertumultuosè, neq; tamen non uerè, Parthos in Syriam transisse nunciauerunt.
Pertundo] pertundis, pertudi, pen. corr. pertusum, penult. prod. (κατακόπτω) pertundere, Valde percutere, aut percutiendo frangere, perforare. Colum. lib. 6. cap. 15. 1, Si fortè surculum calcauerit, aut acuta testa, uel lapide ungulã pertuderit. Idem lib. 8, Sæpe euenit ut alius exitum non habeat: itaq; pinna pertunditur, & iter digestis cibis præbetur. Plaut. Pseud. 4. 36,

I puere pre, ne quisquam pertundat crumenã, cautio est.

Guttæ pertundunt saxa. Lucret. lib. 4. 259.
¶Pertusus, pen. prod. Participium (διάτρητος) ut, Pertusa sella. Cato cap. 157. 10.
In uas pertusum congesta omnia. Lucret. lib. 3. 191.
In pertusum dolium dicta ingerere: pro, Operam perdere. Plautus Pseud. 4. 134.
Pertusæ margaritæ. Vide Linea, in præcedentibus.
Perturbo] perturbas (διαταράττω) perturbare, Valde turbare. Terent. And. 3. 4. 22,

Nihil est preci loci relictum, iam perturbaui omnia.

Præcipitem aliquem ex ciuitate perturbare. Author ad Heren. lib. 4. 152.
Percellere & perturbare aliquem. Cic. 5. Verr. 113.
De Reipub. salute magis quam de suã perturbat. Cicero pro Milone, 1.
Perturbare animos, & concitare. Cic. in Orat. 70.
Clamore aliquorũ perturbari. Cic. pro Rab perduel. reo, 12.
Corpus totum perturbatur. Lucret. lib. 4. 134.
Perturbari errore & inscitia. Cic. 1. de Finib. 71.
Domum perturbare. Seneca Thyeste, 1. 17.
Mentes & animos hominum perturbare. Cæsar 1. bell. Gallic. 156.
Magno animi motu perturbari. Cic. Attico, lib. 8. 155. 1.
Ocium perturbare. Cic. 4. Acad. 30.
Perturbare pactiones bellicas periurio. Cic. 3. Offic. 146.
Prouinciam aliquam perturbare. Cic. pro Sylla, 42.
Rempublicam perturbare. Cic. 4. Acad. 28.
Perturbatur omnis uitæ status. Cic. 1. de Finib. 75.
Præposterum, confusum, perturbatum. Cic. 3. de Orat. 28.
Perturbata & confusa onusti cibo & uino cernimus. Cicero 1. de Diuinat. 107.
¶Perturbor, perturbaris uel perturbare, perturbatur, Passiuum. Plin. in Panegyr. Vna erat in limine mora consultare aues, reuereriq; numinum monitus nemo perturbabatur, nemo submouebatur.
¶Perturbatus, pen. prod. (διαταραχθείς) Nomen ex participio. Cic. ad Attic. lib. 6. 111. 20, Sed enim οἰκονομία, si perturbatior est, tibi aßignato. Eidem, lib. 10. 205. 5, Nunquam uidi hominem perturbatiorem metu.
Acies perturbare. Vide Acies.
Anima perturbata. Lucret. lib. 4. 187.
Seditionibus perturbata ciuitas. Cic. 1. de lege Agrar. 14.
Perturbata res rei, pro Commista Seneca epist. 96.
¶Perturbatè, pen. prod. Aduerbium (διαταραγμένως) Cic. 1. de Inuent. 42, Hic considerandum erit, nequid perturbatè, nequid contortè dicatur.
¶Perturbator, penult. prod. Verbale mascul. (διαταρακτὴς) Qui perturbat.
¶Perturbatrix, pen. prod. Verbale fœm. (διαταρακτὶς) Cic. 1. de Legib. 57, Perturbatricem aut harum omnium Academiam hanc, ab Arcesila & Carneade recentem exoremus ut sileat.
¶Perturbatio, Aliud uerbale (διατάραξις) Cicero 4. Tusculan. 18, Est igitur Zenonis hæc definitio, ut perturbatio sit quod πάθος ille dicit, auersa à recta ratione contra naturam animi commotio.
Conuersio rerum & perturbatio. Cic. pro Flacc. 73.
Perturbatio cæli, & Serenitas, contraria. Cicero 2. de Diuinat. 141.
Valetudinis alicuius perturbatio. Cic. Pæto, lib. 9. 15. 7, Miraris me tanta perturbatione ualetudinis tuæ tam grauiter exanimatum fuisse?
Perturbatio uitæ & magna confusio. Cic. 1. de Nat. deor. 6.
Perturbatio animi, & Sedatio, contraria. Cic. 5. Tusc. 61.
Perturbatio animi, Tranquillitas & securitas, contraria. Cicero 1. Offic. 99.
Turbidi animorum concitatiq; motus, perturbationes sunt. Cicero 4. Tuscul. 52.
Cognitio iudicis, & Perturbatio, contraria. Cicero 2. de Orator. 118.
Nouæ perturbationes. Cic. de Fato, 3.
Afferre perturbationem. Vide Affero.
Errorem animis perturbationemq; afferre. Cicero 1. de Diuinat. 110.
Commoueri magna animi perturbatione. Cicero Attic. libro 6. 111. 23.
Quæ fiunt cum aliqua perturbatione, ea neq; constanter fieri possunt,

Digitized by Google

possunt, nec ijs qui adsunt probari. Cic. 1. Offic. 192.
Fugere perturbationes, id est, motus animi nimios rationi non obtemperantes. Cic. 1. Offic. 189.
Immittere perturbationes. Vide Immitto.
In perturbationes exanimationesq; ne incidamus, cauendum. Cicer. 1. Offic. 183.
Ira aut perturbatione incitatus, impetum iniustè in eum fecit. Cic. 1. Offic. 36.
Peccatur perturbatione rationis atq; ordinis, quicquid peccatur. Cic. in Parad. 32.
Impetu quodam animi & perturbatione, Consilio aut iudicio regi, contraria. Cic. 2. de Orat. 95.
Neq; perturbationi animi, neq; homini, neq; fortunæ succumbere. Cic. 1. Offic. 95.
Perturpis] & hoc perturpe (Δυσειδής) Valde turpe. Cicer. pro Cælio, 39, Cum hac aliquid adolescentem hominem habuisse rationis, num tibi perturpe aut flagitiosum esse uideatur?
Pertussis] huius pertussis, apud Senecam, ut ait Despauterius, tussis est quæ continuè uexat.
Pertusus] Vide Pertundo.
Peruado] peruadis, pen. prod. peruasi, peruasum, pen. prod. (Διαβαδίζω) peruadere, Pertransire. Tacit. lib. 4, Neq; tamen peruasere hostes nisi admodum pauci.
Peruadere ad. Liu. 7. ab Vrbe, 171, Inter trepidationem, tumultumq; Samnitum, præsidium Romanum obuijs custodibus cæsis ad castra Cos. peruadit.
Peruadere in. Cic. 2. de Nat. deor. 217, Similiter nares, quæ semper propter necessarias utilitates patent, contractiores habent introitus, ne quid in eas, quod noceat, possit peruadere. Idem 7. Verr. 5.
Per agros quantum incendium peruaserit cernitis. Cicero 5. Verrina, 54.
Peruasit fama, uel rumor. Liu. 5. ab Vrbe, 33, Quibus quum amplissimis uerbis gratiæ ab Senatu actæ essent, famaq; ea forum atq; urbem peruasisset, subitò ad curiam concursus fit plebis. Ibidem, 86.
Murmur, pauor, clamor, &c. peruasit. Liu. 6. bell. Pun. 79, Murmur à Tribunali totam concionem peruasit, deferri rem integram ad Patres de Campanis. Idem de bello Punico, Quum pauor ac trepidatio totam urbem peruasisset. Idem, Vt clamor urbem peruaderet, gratulantium saluos rediisse. Cicero 3. Verr. 30.
Peruasit opinio per animos hominum. Cicero pro lege Manilia, 16.
Peruasit morbus. Cic. pro Sylla, 40.
Pallor repentè peruasit ora. Silius lib. 7. 86.
Peruagor] pen. corr. peruagaris (περιπολέω, περιφέρομαι) peruagari: & Peruago, peruagas, peruagare, Per aliquem locum uagari. Cic. 7. Verr. 77, Hic te Prætore prædonum nauiculæ peruagatæ sunt. Plin. epist. 12. b, Iam enim dolor non pedibus solis, ut prius, insidebat: sed omnia membra peruagabatur.
Peruagantur molestiæ mentes omnium. Cic. 1. de Legib. 36.
Honos peruagatur. Cic. 2. de Inuent. 206.
Commune & peruagatum, Diuulgatum. Cic. 1. de Orat. 78.
Peruagatum & celebratum commemoratione alicuius. Cicer. pro Plancio, 77.
¶ Peruagatus, pen. prod. (περιπολήσας) Participium, siue Nomen ex participio. Liu. 8. bel. Maced. 69, Inter mitissimum genus hominum ferox natio peruagata bello propè orbem terrarum, sedem cepit.
Longè lateq; peruagata bona, & Angusta, contraria. Cicero in Partit. 36.

Causa hæc apud Græcos peruagata est. Cic. 1. de Inuent. 71.
Vulgaris & peruagata declamatio. Cic. pro Plancio, 38.
Illustris & peruagata fama alicuius rei. Cic. pro Marcello, 16.
Quotidiana & peruagata opera. Cic. 3. de Orat. 104.
Sermo ciuitatis peruagatus. Cic. pro Milone, 24.
Peruagatior, & Peruagatissimus. Cic. 2. de Inuent. 154, Pars autem est peruagatior, & aut in omnes eiusdem generis, aut in plerasq; causas accommodata. Idem in Orat. 82, Me autē siue peruagatissimus ille uersus, qui uetat, &c.
¶ Peruagus, pen. cor. Adiectiuum (πολυπλανής) ut, Puer peruagus uasto orbe. Ouid. 2. de Arte, 4.
Perualeo] peruales, perualere (πολυδυναμέω) Plurimum ualeo. Lucret. lib. 6,
Vsq; adeò permananter uis perualet eius. De magnete lapide. Alij legunt, Præualet.
¶ Perualidus, pen. corr. Adiectiuum (πολυισχυρός) Admodum ualidus. Liu. 10. bel. Maced. 191, Donec ad perualidam aliam urbem (Certima appellant Celtiberi) peruenit. Alia exemplaria habent, Præualidam.
Peruarius] Adiect. (πολυποίκιλος) Valde uarius. A quo,
¶ Peruariè, Aduerbium (πολυποικίλως) Cic. 2. de Orat. 178, Reliqua peruariè iucundè narrantur.
Peruasto] peruastas (καταλυμαίνομαι) peruastare, Prorsus uastare. Liu. 6. ab Vrbe, 19, Ad peruastandos fines, ne quid ad noua consilia relinquerent uirium, duxēre. Tacitus libro 15, Interea conferendis pecunijs, peruastata Italia, prouinciæ euersæ.
Perueho] peruehis, pen. corr. peruexi, peruectum (κατακομίζω) peruehere, Vsq; in aliquem locum portare. Plin. lib. 35. cap. 6. 10, Sed inde non peruehuntur ad nos. Liu. 5. ab Vrbe, 183, Virgines sacraq; in plaustrum imposuit: & Cære quò iter sacerdotibus erat, peruexit.
Nauigatione secunda peruehi. Tacit. lib. 2.
Peruehi (κατάγεσθαι) in portum, per translationem. Cic. ad Atticum, lib. 14. 317. 2, Nos autem alium portum propiorem huic ætati uidebamus, in quem mallem equidem peruehi, florente Bruto nostro, constitutaq; Republica.
Velis passis aliquò peruehi. Cic. 1. Tuscul. 194.
Peruehi ad exitus optatos. Cic. 2. Offic. 26.
In Asiam, atq; inde Romam peruectum est. Tacit. lib. 17.
¶ Peruectus, Participium, κατακομισθείς: ut, Peruectus in litus. Plin. lib. 9. cap. 8. 9.
Passu cito peruecta est ad littora. Silius lib. 8. 26.
Peruello] peruellis, perulli & peruulsi, peruulsum (κατατίλλω) peruellere. Cicero lib. 3. Tusculan. 63, Quid iaces? aut quid mœres? aut cur succumbis, cedisq; fortunæ? quæ peruellere te forsitan potuerit & pungere, non potuit certè uires frangere.
Peruellere stomachum. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 2.
Peruellere ius. Cic. 1. de Orat. 30, Neq; enim, inquit, tam mihi molestus fuit, quod ius nostrum Ciuile peruellit, quàm iucundus, quòd se id nescire cōfessus est. id est, de iure nostro obtrectat, inquit Budæus.
Peruellere fidem alicuius: pro, Cessantem excitare. Seneca de Benefic. 5.
Peruenio] peruenis, pen. corr. perueni, pen. prod. peruentum (ἱκνέομαι, ἐξικνέομαι, παρήκω, ἀφικνέομαι) peruenire, Ad constitutum locum uenire, uenire eò quò ibamus. Plin. epist. 254, Ipse perueni ad fontem purissimum.
Maturè cum exercitu aliquò peruenire. Cic. pro Murena, 19.
Cum paucis ad aliquam portam peruenire. Cicero in Pisonem, 48.
In portum salua naue peruenire. Quintil. lib. 2. cap. 17. 15.
Peruenire prouinciam. Traianus ad Plin. epist. 233.

Peruenire quò uolumus. Terent. Eunuch. 1.2.44,
Ita est: sed sine me peruenire quò uolo. Quasi dicat, Sine me dicere quod maximè cupio.
Per summam iniuriam ad miseros aratores quid est in calamitate residui, quod Prætore Verre non peruenerit? Cicero 5. Verr. 194.
Ad annum septuagesimum peruenit Cyrus. Cicero 1. de Diuinat. 85.
Quæ ad corpus nostrum, uitamq́; peruenit, non ea sola uis est, &c. Cic. pro Cecinna, 31.
In crastinum peruenire. Quint. lib. 5. cap. 10. 12.
Peruenire ad desperationem. Cæsar 2. bel. Ciuil. 181.
Ad eloquentiam peruenire. Quint. lib. 1. cap. 1. 15.
Ad fortunas suas aliquando peruenire sese posse spes fuit. Cicer. pro Rab. Posthumo, 17.
Ad propositum mihi finem honoris nondum perueneram. Cicero pro Sylla, 8,
Ad fructus peruenire. Varro 1. de re Rust. cap. 4. 2.
Ad maturam frugem peruenire. Quint. lib. 1. cap. 3. 3.
Peruenire ad improbitatem. Cic. 3. Verr. 73.
Peruenire in maximam inuidiam. Cic. 4. Verr. 31.
Via aliqua ad aliquam laudem peruenire. Cicero de claris Orator. 140.
Peruenire ad manus. Cic. pro Sestio, 66.
Peruenire in manus. Cic. ad Atticum, lib. 8. 149. 2.
Peruenire in notitiam. Colum. lib. 5. cap. 8. 2.
Peruenire ad nummos. Cic. ad Brutum, lib. 13. 15. 3.
Peruenire in potestatem alicuius. Cicero pro lege Manil. 22, Quum duodecim secures in prædonum potestatem peruenerint.
Peruenire ad primos: pro, Inter primos & doctißimos annumerari. Cic. pro Roscio Comœdo, 18.
In scripta alicuius peruenire. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 26.
Conditione ulla in Senatum peruenire non potuit. Cicero pro Flacco, 33.
Ad alicuius rei summam peruenire. Quint. in Procem. lib. 1. 5.
Peruenire ad summum. Cic. 5. de Finib. 73.
Peruenire in magnum timorem. Cæsar 1. bell. Ciuilis, 227.
Peruenire in tutelam. Cic. pro Roscio Comœdo, 9.
Peruenit ad me hæc res: id est, Resciui, dictum est mihi. Plautus Milit. 7. 49.
Ad aures alicuius nescio quomodo peruenit res hæc. Cicero 6. Verr. 56.
Clamor ad aures peruenit. Virgil. 9. Aeneid. 80.
Fama ad aures meas peruenit. Cic. pro Sylla, 9.
Fama peruenit huc. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 6.
Factio peruenit. Liu. 1. ab Vrbe, 69, Necdum à singulis, quia nemo magnopere eminebat, in nouo populo peruenerant factiones: inter ordines certabatur.
Hæreditas ad filiam peruenit. Cic. 2. de Finib. 88.
Humanitas ab isto ad illos peruenisse putatur. Cicero Quinto fratri, lib. 1. 1. 41.
Iniuria ad paucos ex alieno peccato peruenit. Author ad Herennium, lib. 4. 152.
Ad unum tanta licentia nunquam peruenisset, nisi multorum impunita scelera tulissemus. Cic. 2. Offic. 39.
Peruenit lucrum ad eum. Cic. 5. Verr. 111.
Pecuniam morte alicuius ad quempiam peruenire. Cicero in Topic. 14.
Ad liberos qui nihil meruerunt, pœna parentum peruenit. Cicero Bruto, 15. 16.
Similitudo naturæ illius ad te, qui ab illo ortus es, peruenit. Cicero pro Muræna, 61.
Postquam peruentum est in tecta thalami. Virg. 4. Georg. 75.
Idem 2. Aeneid. 127,
Ast ubi iam patriæ peruentum ad limina sedis.
Studia perueniendi aliquò nihil prosunt, nisi illud quod eò quò intendas ferat deducatq́;, cognôris. Cic. 1. de Orat. 67.
¶ Perueniens, Participium (παρήκων) ut,
Verba refers aures non peruenientia nostras. Ouid. 3. Metamorph. 93.
¶ Peruenturus, pen. prod. Aliud participiũ (παρήξων) Cicer. pro Roscio Amer. 91, Videte per deos immortales, quem in locum Remp. peruenturam putetis.
Peruenor] pen. prod. peruenaris (καταθηρεύω) peruenari, Idem quod Diligenter uenari: & per translationem pro Quærere, & solertia quadam adhibita inuestigare. Plaut. Merc. 17. 3, Defessus sum urbem totam peruenarier.
Peruerto] peruertis, peruerti, peruersum (διαστρέφω, καταστρέφω, παρατροπέω) peruertere, Conuertere, inuertere, subuertere, Ad terram ruere. Plaut. Aulul. 18. 16,
Ei rei dant operam ne cœnet senex,
Aulas peruertũt, ignẽ restingunt aqua. Idẽ Sticho, 5. 14.
Labefactare & peruertere. Cic. 3. de Finib. 107.
Arbusta, uirgulta, tecta peruertere. Cic. 1. de Diuinat. 28.
Defensionem peruertere. Author ad Herennium, lib. 1. 28.
Iura omnia diuina & humana peruertit C. Cæsar. Cicero, 1. Offic. 39.
Officium peruertere. Cic. 1. Offic. 8.
Omnia peruertere rapinis, incendijs, cædibus. Hirtius ad Ciceronem, in epistolis ad Atticum, lib. 15. 325. 2.
Res uetustate robustas peruertere. Cic. 1. de Diuinat. 65.
Sacra inaudita inexpiabili scelere peruertere. Cicero de Arusp. resp. 54.
Senatum ipsum principem salutis, mentisq́; publicæ, ui, cæde incendijsq́; peruertere. Cic. de Arusp. resp. 54.
Vectigalia peruertere, pro Subuertere. Cic. 5. Verr. 108.
Hostium uim se peruersurum putauit Crœsus, peruertit autem suam. Cic. 2. de Diuinat. 173.
Peruertere aliquem. Cicer. per Cluentio, 87. Idem 1, Verr. 23,
Nunquam ille me opprimet consilio, nunquam ullo artificio penetret, nunquam ingenio me suo labefactare atque infirmare conabitur.
Peruertere, solenne uerbum Tacito, pro Perdere calumnijs, siue subuertere: ut lib. 4, Volitare secum quónam modo Germanici liberos peruerteret. Idem lib. 12.
¶ Peruersus, καταστρεβλούμενος, στρεβλὸς, διάστροφος, Nomen ex participio, dicitur (inquit Valla libro 5. cap. 31) qui uersatur in malo, & à bono uersus est. Brutus ad Ciceronẽ, lib. 11. 10. 1, Gratiorẽ me esse in te posse, quàm isti peruersi sunt in me, exploratum habes.
Præposterus & peruersus. Cic. pro Cluentio, 56.
Illic & hîc peruersus est. Plaut. Trucul. 4. 48.
Prauum & peruersum. Cic. pro Rosc. Comœdo, 17.
Cachinno peruerso distorquere ora. Ouid. 3. de Arte, 58.
Peruersus dies & aduersus. Plaut. Menæh. 20. 1. id est, Ineptus, incommodus, intempestiuus.
Deformati, inquinati, peruersi, conturbati ludi. Cic. de Arusp. resp. 22.
Mentes peruersæ. Ouid. 2. Trist. 60.
More peruerso aliquid facere. Cic. pro Rosc. Com. 32.
Præmia peruersa. Senec. Hippol. 9. 6.
Ratio peruersa. Lucret. lib. 4. 168.
Vota peruersa. Stat. 1. Thebaid. 12.
Quid peruersius? quid intolerabilius? Cic. 4. de Finib. 34.
Peruersißimi oculi. Cic. 1. de Natur. deor. 108.
¶ Peruersè, Aduerbium (στρεβλῶς, διαστρόφως) ut, Peruersè abuti. Cic. 1. de Inuent. 8. Plaut. Amph. 16. 75,

Digitized by Google

Qui peruersè adeò peruertit familiæ mentem meæ.

Peruersè, ne dicam impudenter, pleriq; amicum habere talem uolunt, quales ipsi esse non possunt. Cic. de Amic. 69.

Imitata peruersè fuit prudentiam stulta calliditas. Cicero 2. Offic. 156.

Peruersè uidere. Plaut. Merc. 6.20.

Vtuntur peruersè deorum beneficio multi. Cicer. 2. de Natura deorum, 98.

¶ Peruersitas, pen. corr. peruersitatis (διαστροφὴ, παρατροπή) Cicer. in Orator. 16, Quæ est autem in hominibus tanta peruersitas, ut inuentis frugibus glande uescantur? Idem 2. de Finib. 129.

Improbitas & peruersitas. Cic. Qu. frat. lib. 1.1.56.

Incredibilis hominum peruersitas. Cic. Lent. lib. 1.7.12.

Ferre humanißimè alicuius peruersitatem. Cicero Qu. fratr. lib. 2.8.1.

Molestißima diligentiæ peruersitas. Quintilianus libro 1. capite 6.12.

Peruersitas opinionum. Cic. 1. Tusc. 3.

Peruesperi] pen. corr. Aduerb. pro Valde uesperi. Cic. Varroni lib. 2, Canninius idem tuus, & idem noster, quum ad me peruesperi uenisset, &c.

Peruestigo] peruestigas, pen. product. (ἐξιχνεύω, ἐξετάζω. ἐξανευρίσκω) peruestigare, Quærendo inuenire. Cicero 2. de Orator. 80, Nosse regiones intra quas uenias, ut peruestiges quid quæras. Idem 6. Verr. 26, Mirandum in modum (canes uenaticos diceres) ita odorabantur omnia, & peruestigabant, ut ubi quicquid esset, &c.

Peruestigata & cognita. Cic. 7. Verr. 137.

¶ Peruestigatio, Verbale (ἐξέτασις) Cic. 1. de Orat. 5, Sed omnia quæcunq; essent uel scientiæ peruestigatione, uel disserendi ratione comprehenderint.

Peruetus] penul. corr. huius perueteris, penul. corr. om. gen. (πολύχρονος) Valde uel admodum uetus. Cic. de clar. Orat. 30, Eum nos ut perueterem habemus, qui L. Martio. M. Manilio consulibus, mortuus est, &c.

Peruetus epistola. Cic. ad Qu. frat. lib. 3.17.18.

Perueteres nuces. Plin. lib. 23. cap. 8.7.

¶ Peruetustus, Adiectiuum, Idem (πολυπαλαιὸς) ut, Peruetustus adeps. Plin. lib. 20. cap. 9.11.

Peruetusta uerba. Cic. 3. de Orat. 111.

Peruicax] pen. corr. peruicacis, penul. prod. om. gen. (μονότονος, σκληραύχην, ἰσχυρογνώμων) Durus, contentiosus, nulli cedens, perseuerans cum quadam ui. Terentius Hecyr. 4.1.18,

> Adeón' peruicaci esse animo, ut puerũ præoptares perire,
> Ex quo firmiorem inter nos fore amicitiã posthac scires?

Peruicax contra flatus. Plin. lib. 16. cap. 36.4.

Iræ peruicax. Tacit. lib. 4.

Recti peruicax. Tacit. lib. 20.

Achilles peruicax. Vide Achilles.

Acies peruicax. Senec. Agamem. 6.14.

Acies oculorum peruicax. Vide Acies.

Contumacia peruicax. Colum. lib. 6. cap. 2.9.

Inimicus peruicax. Quint. lib. 5. cap. 7.18.

Thyades peruicaces. Hor. 2. Carm. ode 19.2.

¶ Peruicacia, peruicaciæ (μονοτονία) Durities, obstinatio. Cicero 4. Tusculanar. 39. Plinius libro 17. cap. 20.5, Perdurandi peruicacia.

Peruicacia & Pertinacia hoc distant, inquit Nonius: Peruicacia est interdum bonarum rerum perseuerantia: Pertinacia semper malarum.

¶ Peruico, siue peruicus (μονότονος) dicitur pro peruicaci, teste Nonio. Accius,

> Sed peruico Aiax animo atq; morabilioni. Plaut. Aulul.
> Hic quidam peruicus custodem addidit.

Peruideo] peruides, pen. corr. peruidi, peruisum, pen. prod. (συνορά ω) peruidere, Diligenter & perfectè uidere. Cicer. ad Attic. lib. 4.81.2, Ibi te igitur uidebo, & peruidebo. Alij legunt, promouebo. Idem 3. Offic. 98, Qui hoc nõ peruiderit, ab hoc nulla fraus aberit, nullum facinus. Et hìc quidam legunt, præuiderit. Colum. lib. 2. cap. 1.5, Videt sine dubio quid eueniat: sed cur id accidat, non peruidet. Horatius 1. Serm. Satyr. 3.5,

> Quum tua peruideas oculis mala lippus inunctis.

Peruigeo] peruiges, penult. correp. peruigui (κατακμάζω) peruigere, Valde uigere. Tacit. lib. 5, Et uterq; opibusq;, atq; honoribus peruiguêre.

Peruigil] pen. corr. peruigilis, penult. corr. om. gen. (πανάγρυπνος) Valla lib. 5. cap. 30, Peruigil draco dictus est, non quòd pernox esset, sed quòd nunquam dormiret, semper uigilans. Plin. lib. 33. cap. 4.7, Eamq; solus intelligit in cacumine montis eius peruigil.

Anguis peruigil. Ouid. 12. epist. 12.

Canis peruigil. Senec. Herc. fur. 9.39.

Custodia peruigil. Lucan. lib. 4.2.

Ignis peruigil. Stat. 2. Theb. 148.

¶ Peruigilo, peruigilas, pen. corr. (καταγρυπνέω) peruigilare, Totam noctem insomnem ducere. Mart. lib. 9.72,

> Nam uigilare leue est, peruigilare graue. Cic. pro Rosc.

Amer. 60, Non orat ut eam noctem peruigilet? Liu. 4. bel. Pun. 171, Peruigilando in armis.

Ad ignes hyberni luminis peruigilare. Virgilius 1. Georgicorum, 59.

Mero posito peruigilare. Ouid. 2. Fast. 148.

¶ Peruigilatus, pen. prod. (καταγρυπνηθεὶς) Ouid. 6. Fast. 66, In multo nox est peruigilata mero.

¶ Peruigilatio. Verbale (καταγρύπνησις) Cic. 2. de Legibus, 60, Nouos uerò deos, & in his colendis nocturnas peruigilationes, &c.

¶ Peruigilium, huius peruigilij (παννυχισμὸς) Multa uigilatio. Plinius libro 11. capite 53, Peruigilio quidem præcipuè uincuntur cibi.

Peruigilium, Sacrum nocturnum quo uigiliæ indicuntur, ut per totam noctem uigiletur. Gellius lib. 2. cap. 23, Filia hominis pauperis in peruigilio uitiata est. Tacit. lib. 18, Apud Vitellium omnia indisposita, tumulenta, peruigilijs ac Bacchanalibus, quàm disciplinæ & castris promptiora.

Peruilis] & hoc peruile, pen. prod. (πάνυ ὤνιος) Admodum uile significat. Liu. 1. bel. Macedon. 199, Annona quoque eo anno peruilis fuit.

Peruinco] peruincis, peruici, pen. prod. peruictum (ἐκνικῶ) peruincere, Omnino uincere. Cic. ad Att. lib. 12.16.15, Restitit, & peruicit Cato. Liu. 4. ab Vrbe, 54, Neq; ut de agris diuidendis plebi referrent Consules ad Senatum, peruincere potuit. Tacit. lib. 12.

Dictis peruincere aliquid, Probare. Lucret. lib. 5.20.

Peruincere uox dicitur uocem, uel sonum quem exuperat. Horat. 2. epist. 1.41,

> —nam quæ peruincere uoces
> Eualuêre sonum, referunt quem nostra theatra?

¶ Peruincendus (ἀνίκητος) Catul. de Lesbia, epigr. 71.3,

> Vna salus hæc est, hoc est tibi peruincendum.

Mores alicuius peruincere. Propert. lib. 1. eleg. 16.3.

Peruiridis] & hoc peruiride, pen. correpț. (πολύχλωρος) Valde uiride. Plin. lib. 6. cap. 22.6. Mare id colore peruiridi, præterea fruticosum arboribus.

Peruiuo] peruiuis, pen. prod. peruixi, peruictum (ἐπιζάω)

peruiuere, Vsq; ad finem uiuere. Plaut. Pœn. 2.13,

Exerce uocem quã peruiuis & colis. Idem, Capt. 12.84.

Peruius] Adiectiuum (βατὸς, βάσιμος, πορεύσιμος) Per quod facilè transitur. Terent. Adelph. 4.2.40,

Id quidem angiportum non est peruium.

Freta non sunt peruia nanti. Ouid. epist. 18.42.

Loca non peruia equo. Ouid. 8. Metam. 76.

Peruiæ naues. Liu. 6. bel. Pun. 198.

Peruij saltus. Liu. 9. ab Vrbe, 229.

Peruiæ transitiones. Cic. 2. de Nat. deor. 97.

Vsus peruius tectorum. Virg. 2. Aen. 91.

Peruia res uentis dicitur. Ouid. lib. 2. Metam. 153.

Ora non sunt peruia uerbis. Ouid. 5. Metam. 39.

Pectora nulli culpæ peruia. Claud. de bel. Get. 27.

Perula] Vide Pera.

Perungo] perungis, perunxi, perunctum (καταχρίω) perungere, Valde ungere, circunquaq; ungere. Cic. 1. Tusc. 183,

Corpora oleo perunxerunt.

Ora perungere immunda manu. Ouid. 3. de Arte, 151.

Mortuum unguento perungis. De sumptu superuacaneo, siue cum serò quid adhibetur. Moris erat apud priscos, maximè Aegyptios, defunctorum cadauera, ne putrescerent, unguentis perungere.

¶ Perunctus, Participium (κατάχριστος) ut,

Fæcibus ora peruncti. Horat. de Arte, 57.

Nardo perunctus adulter. Horat. Epod. 5.13.

¶ Perunctio, Verbale (κατάχρισις) Plin. lib. 24. cap. 15.2, Excalefacit perunctione.

Peruolgo] peruolgas, peruolgare (πόριπολέω) Peruagari. Lucret. lib. 2.33,

Multiplexq; loci spacium transcurrere eodem

Tempore, quo Solis peruolgant uulgura cælum. Ibidem, 70.

Peruolo] pen. corr. peruis, peruult (πολὺ βούλομαι) peruelle, Valde cupere. Plaut. Pseud. 4.74,

Simul autem prohibet, facient aduorsum eos qui peruolunt. Cic. ad Attic. lib. 1.1.6, Sed est quod abs te mihi ignosci peruelim. Eidem, lib. 12.25.2.5, Othonem si Romæ est, conuenias peruelim.

Peruolo] peruolas, pen. corr. (διαπέτομαι) peruolare, Celeriter uolare.

Coruus peruolat aerium iter. Ouid. 2. Fast. 51.

Hirundo peruolat ædes diuitis domini. Virg. 12. Aen. 95.

Peruolare, per translationem, pro Celeriter aduenire, & quasi uolando perduci. Cic. in Somnio Scipion. 32, Sunt aũt optimæ curæ de salute patriæ, quibus agitatus & exercitatus animus uelocius in hanc sedem & domum suam peruolabit.

Vrbem totam peruolare. Iuuen. Satyr. 6.40.

Rumor peruolat agitatus alis. Ouid. 6. Fast. 106.

¶ Peruolito, peruolitas, pen. corr. (περιπέτομαι) peruolitare, Frequentatiuum. Virg. 8. Aen. 5,

Omnia peruolitat latè loca,

Voces peruolitant per dissepta domorum. Lucret. lib. 6.191.

¶ Peruolitans, peruolitantis, Particip. Lucret. lib. 2,

Et uariæ uolucres nemora auia peruolitantes.

Peruoluo] peruoluis, peruolui, peruolutum, pen. product. (κατακυλίω) peruoluere, Magna ui uoluere. Plinius libro 33. cap. 4.10, Et repleto stagno, excussis obthuramentis erumpit torrens tanta ui, ut saxa peruoluat.

Membra celeres peruoluunt rotæ. Senec. Hippol. 10.22.

Peruoluere librum, Diligenter legere. Catul. de Smyrna (fuit hoc opus quoddam à Cinna poeta compositum) 90.2,

Smyrnam incana diu secula peruoluent. Vsus est diæresi.

Peruoluitur animus quibusdam in locis. Cic. 2. de Orat. 81.

¶ Peruoluto, peruolutas, pen. prod. (περιπήσσω, ἀναπήσσω) Peruolutare Frequentatiuum.

Peruolutare libros, Omni adhibita diligentia euoluere. Cic. ad Atticum, lib. 5.99.2. Idem 1. de Orat. 76, Omnium bonarum artium scriptores ac doctores, & legendi & peruolutandi & exercitationis causa laudandi.

Perurbanus] pen. prod. Adiectiuum (πάνυ ἀστεῖος) Valde urbanum significat. Cic. 2. de Orat. 15, Homo doctus et perurbanus. Et de claris Orat. 129, Etiam L. Torquatus elegãs in dicendo, in existimando admodum prudens, toto genere perurbanus.

Peruro] peruris, pen. prod. perussi, perustum (κατακαίω, καταφρύγω) perurere, Valde urere, & urendo consumere. Plin. lib. 7. epist. 1, Quinetiam quum perustus ardentissima febri, tandem remissus, unctusq; acciperem à medico potionem, porrexi manum. Plin. lib. 34. cap. 17.6, Eadem in aqua calculus æreus quadrans si addatur, uas peruri.

Perurere cor alicuius. Mart. lib. 12.45.

Aestu ualido perurimur. Ouid. 3. de Arte, 108.

¶ Perustus, Participium: ut,

Coma perusta sole. Propert. lib. 4. eleg. 10.10.

Flammis perusta. Senec. Medea, 12.24.

Perustus homo. Cic. ad Cæsarem, lib. 13.16.4,

Etiam hominem perustũ etiamnum gloria uolunt incedere.

Ora perusta. Propert. lib. 3. eleg. 13.5.

Ossa perusta. Tibul. lib. 1. eleg. 3.2.

Pectus perustum. Senec. Medea, 7.24.

Terra perusta astricto gelu. Ouid. 3. Trist. eleg. 4.10.

Perustus fune. Hor. Epod. 4.1.

Perusia] πέρουσία, Tuscorum urbs Ptolemæo lib. 3. cap. 1, Perusium hodie: Vulgò Perugia, Perouse.

¶ Perusinus, pen. prod. Adiectiuum (περουσιάτης) ut,

Fames Perusina. Lucan. lib. 1.9.

Sepulchra Perusina. Propert. lib. 1. eleg. 21.1.

Perutilis] & hoc perutile, pen. cor. (πολύχρηστος) Valde utile. Cicero ad Atticum, lib. 9.190.2, In hac enim fortuna perutilis eius & opera & fidelitas esset.

Peruulgo] peruulgas (διαθρυλλέω, ὑποκηρύσσω, διαφημίζω) peruulgare, Seminare in uulgus, diuulgare. Cicero 5. Verr. 109, Incredibile dictu est Iudices, sed & factum, & tota Sicilia peruulgatum.

Occultare, & continere domi aliquid, Diuidere paßim, peruulgare atq; edere populo, contraria. Cic. pro Sylla, 32.

Se omnibus peruulgat mulier. Cic. pro Cælio, 30.

Communicari cum improbis, & peruulgari cum mediocribus hominib. præmia uirtutis nõ oportet. Cic. 2. de Inuent. 207.

Peruulgare librum aliquem, quod & Diuulgare dicitur, hoc est, in lucem emittere. Cic. ad Att. lib. 12.258.1.

Peruulgatum in uulgus. Cic. 2. de Finib. 25.

Peruulgatum apud omnes. Cic. 4. Verr. 59.

Peruulgatum est. Plaut. Bacch. 20.158.

¶ Peruulgatus, pen. prod. Nomen ex participio, Consuetum, & uulgò usitatum significat. Terent. Heaut. 1.1.49,

Vbi rem resciui, cœpi non humanitùs,

Neq; ut animum decuit ægrotum adolescentuli

Tractare, sed ui & uia peruulgata patrum.

Notus & peruulgatus. Cic. 4. Acad. 212, Empedocles hæc peruulgata & nota quatuor. Ibidem, 13.

Consolatio peruulgata. Cic. Titio, lib. 5.16.3.

Maledicta in omnes peruulgata. Cic. pro Cælio, 4.

Clara, testata & peruulgata res. Cic. 4. Verr. 42.

¶ Peruulgaturus, penultima producta, Participium (διαθρυλλήσων) Silius libro 7.39,

Viticolæ nomen peruulgatura Falerni Munera.

Pes]

Pes] pedis, masc. gen. (πούς, ποδός) notae significationis, Dicitur id totum quod est à femore ad calcem. Virg. 9. eclog. 1, Quo te Moeri pedes?
Digiti pedum. Ouid. 11. Metam. 15.
Fiducia pedum. Ouid. 9. Metam. 25.
Aptissima forma pedis. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 2.
Ictus pedis. Ouid. 5. Metam. 53.
Mobilitas pedum. Ouid. ad Pisonem, 37.
Motu pedum melior. Virg. 5. Aen. 86.
Orba pedum portenta. Lucret. lib. 5. 168.
Sonitus creber pedum. Virg. 2. Aen. 47.
Animalia trunca pedum. Virg. 4. Georg. 62.
Vestigia duri pedis. Ouid. 2. Metam. 170.
Celer pedibus. Virg. 4. Aen. 36.
Duorum pedum officio contenta. Ouid. 1. Metam. 150, de Iside, quae paulo ante in uaccā mutata, quatuor pedib. incedebat.
Melior pedibus. Virg. 9. Aen. 111.
A pedibus, uel Seruus à pedibus. Vide A uel Ab.
Habiles & apti ad pedem calcei. Cic. 1. de Orat. 118.
Ante pedes. Vide Ante.
Circum pedes. Vide A pedibus, in A uel Ab.
In pedem, siue pedes. Vide In.
Ad pedes. Vide A pedibus, in A uel Ab.
Adunci pedes. Ouid. 6. Metam. 104.
Albi pedes, Gypsati. Iuuenal. Satyr. 1. 12.
Aurati pedes. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 6.
Aureolus pes. Catull. in Epithalam. Iuliae, epigr. 56. 34.
Bifidi pedes. Ouid. 14. Metam. 61.
Bellus pes. Catul. in amicam Formiani, epig. 40. 1.
Bisulcus pes. Ouid. 7. Metam. 23. Lucret. lib. 2. 72.
Calidi pedes. Vide Calidus.
Candidus pes. Hor. 4. Carm. ode 1. 6.
Claudus pes. Horat. 3. Carm. ode 2. 7.
Curui pedes. Ouid. 12. Metam. 112. De aquila.
Dubius pes. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 7.
Durus pes. Ouid. 2. Metam. 85. Cic. 1. de Orat. 15.
Equini pedes. Ouid. 12. Metam. 76.
Exiguus pes. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 2.
Formosi pedes. Propert. lib. 3. eleg. 17. 3.
Gypsatus pes. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 13.
Imus pes. Vide Imus.
Inimicus pes. Propert. lib. 2. eleg. 6. 8.
Lacteus pes. Catul. in Epithal. Mallij, epigr. 56. 23.
Lesbus pes. Hor. 4. Carm. ode 6. 7,
Lesbium seruate pedem, meiq;
Pollicis ictum. hoc est, carmen lyricum.
Longus pes. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 19.
Malus pes. Catul. ad Caluum, epigr. 14. 6.
Marmorei pedes, Candidi. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 3.
Pallidulus pes. Catul. ad Ortalum, epig. 60. 2.
Recurui pedes. Ouid. 2. Fast. 51. De coruo.
Saligni pedes. Ouid. 8. Metam. 132.
Segnis pes. Hor. 3. Carm. ode 12. 2.
Solidi pedes aere. Ouid. Epist. 12. 9.
Tumentes pedes. Virg. 2. Aen. 55.
Turpis pes. Hor. 1. Serm. Satyr. 2. 21.
Vacui pedes, Ociosi. Ouid. 1. de Arte, 99.
Varus pes. Pers. Satyr. 4. 2.
Vdus pes aqua. Ouid. epist. 17. 21.
Velox pes. Ouid. 1. Metam. 111.
Vnci pedes. Virg. 3. Aen. 47.
Tardo pede abire. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 3.
Abijcere se ad pedes. Vide Abijcio.

Accidere ad pedes omnium. Cic. Attic. lib. 1. 9. 8.
Aduolui pedibus. Tacit. lib. 1.
Aduertere pedem ripae, Ire ad ripam. Virg. 6. Aen. 78.
Afferre pedem. Vide Affero.
Alligare pedes. Ouid. 4. Metam. 73.
Amplecti pedes alicuius. Ouid. 9. Metam. 122.
Argutari pedibus. Vide Argutor, argutaris, in Arguo.
Carpere uiam pede. Ouid. 2. de Arte, 46.
Alato pede carpere iter. Ouid. 5. Fast. 133. De Mercurio.
Obliquo pede claudicare. Ouid. 2. Amor. eleg. 17. 4.
Neq; pes, neq; caput compareat. Plaut. Capt. 11. 82.
Complecti pedes alicuius. Lucan. lib. 10. 18.
Conculcare aliquem pedibus. Ouid. 12. Metam. 75.
Conferre pedem, siue in pedes. Vide Confero.
Conferre pedem cum singulis aduersarij argumentis. Quintil. lib. 5. cap. 13. 10.
Congredi pede. Virg. 12. Aen. 93.
Conijcere se in pedes. Vide Conijcio.
Connexae pedibus apes. Virg. 4. Georg. 52.
Consequi aliquem pedibus. Ouid. 9. Metam. 29.
Contendere pedibus cum aliquo. Ouid. 9. Metam. 113.
Siccis pedibus decurrere super aequora. Ouid. 14. Metam. 10.
Deducere pedes de lecto. Vide Deduco.
Gracili pede deducit aranea filum. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 2.
Ad imos pedes defluxit uestis. Virg. 1. Aen. 82.
Ad pedes desilire. Vide Ad.
Inoffensos dirigere pedes. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 2.
Diriguere pedes. Ouid. 2. Metam. 70.
Discedere pedem ab aliquo. Cic. pro Deiot. 29.
Dare pedem. Cic. ad Atticum, libro 2. 16. 10, Soror quae tantū habeat Cōsularis loci, unū mihi solum pedē dat. Noli inquā de uno pede sororis queri: licet etiā alterum tollas. Vbi interpres, Vnū pedem dat: id est, Mediocrē fauorē praestat, non omnino fauet, uiri grauitate deterrita. Contrarium est illi, Omni pede niti, quod est, Vniuerso fauore & uiribus.
Dolet pes. Lucret. lib. 3. 23.
Efferre pedem porta, Egredi. Cic. ad Att. lib. 7. 122. 7.
Pedibus ire in sententiam alicuius. Vide Eo, is.
Nudo pede errare. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 10.
Vago pede errare. Ouid. epist. 20. 20.
Sonitus excitur pedibus. Lucret. lib. 2. 66.
Ferire terram pede. Virg. 3. Georg. 100.
Ferre pedem. Virg. 3. Aen. 3,
Ferte simul Fauniq; pedem Dryadesq; puellae. id est, accedite huc.
Huc fert pedes, & illuc. Senec. Medea, 11. 3.
Secum ferre pedem. Sen. Theb. 1. 3. De Oedipo qui caecus erat.
Extensos ferre pedes. Ouid. 3. de Arte, 61.
Incerto pede ferri. Hor. Epod. 11. 4.
Equestri pede fracta tellus. Senec. Theb. 2. 16.
Virtute pedum freti. Lucret. lib. 5. 193.
Timido pede fugere. Ouid. 4. Metam. 20.
Turbato pede fugere. Ouid. epist. 11. 21.
Molli pede fulta. Hor. 1. Serm. Satyr. 21. 8.
Iacere pedes. Vide Iacio.
Iacere ad pedes alicuius. Cic. 7. Verr. 101.
Implicare pedes. Virg. 11. Aen. 151.
Teneros pedes imposuere graminibus. Ouid. epist. 15. 14.
Impressit pedem littori. Senec. Agamem. 6. 2.
Incutere pedem terrae. Vide Incutio.
Induitur pedibus aurum. Vide Induo.
Inferre pedem in aedes. Vide Infero.
Alternis pedibus insistere. Vide Alterius, in Alter.

Digitized by Google

Iuncti pedes.Quint.lib.2.cap.13.6.
Celeri pede labi.Senec.Hippol.6.6.
Metiri pedibus quadringenta millia passuum.Cicero Qu.frat.lib.3.17.6.
Metiri suo pede:id est,sumptum facere pro modulo facultatum suarum.Horat.1.epist.7.20.
Mouere pedem à limine.Iuuen.Satyr.10.3.
Impercussus nocte mouere pedes.Ouid.7.Amor.eleg.1.11.
Nasci equini pedibus. Vide Nascor.
Nasci in pedes. Vide Nascor.
Obteritur pedibus religio.Lucret.lib.1.16.
Offensus pes in porta.Tibul.1.eleg.3.4.
Gloria parta pedibus.Sil.lib.15.129.
Pellere terram duro pede.Lucret.lib.5.282.
Pendére per pedes.Vide Pendeo.
Penetrare pedem aliquò.Vide Penetro.
Perfundere pedes amictu.Vide Perfundo.
Plaudere choreas pedibus.Virg.6.Aen.129.
Ponere pedem cum aliquo:id est,eodem modo incedere quo ille,nec citius,nec tardius mouere pedes.Lucret.lib.4.73.
Pedem ubi ponat,non habet:pro,Ne tantillum quidem agri:in hominem insigniter tenuem & inopem conuenit,inquit Erasmus.Cicero 2.Philipp.64.ad Atticum libro 13.261.5, Pedem ubi ponat in suo,non habet:omnino eum Sestius noster parochus publicus occupauit.
Vestigia pedum ponere.Lucret.lib.3.1.
Cursu pedum praeuertere uentos.Virg.7.Aen.162.
Pes pedem premit.Sil.lib.4.71.
Aequis pedibus procedere.Ouid.4.de Ponto,eleg.5.1.
Proferre pedem alicunde.Horat.de Arte,28.
Proferre pedes.Quint.lib.1.cap.11.9.
Ante pedes proijcere aliquid.Virg.5.Aen.135.
Proijcere se ad pedes alicuius.Cic.pro Sestio,20.
Proruere aliquid pede iniurioso.Hor.1.Carm.ode 35.3.
Prosubigit terram pede sus.Virg.3.Georg.52.
Pulsare humum pede.Ouid.1.de Arte,23.
Libero pede pulsanda tellus.Hor.1.Carm.ode 37.1.
Quatere humum pede candido.Hor.4.Carm.ode 1.6.
Alterno pede terram quatere.Hor.1.Carm.ode 4.2.
Rapiunt me pedes.Hor.3.Carm.11.10.
Illusi pedes recusant ferre uitiosum corpus.Horat.2.Sermone Satyr.7.22.
Referre pedem.Quint.lib.6.cap.15,Ab ijs quae non adiuuant, quàm mollissimè pedem oportet referre.
Profugum pedem referre.Ouid.epist.21.38.
Reflectere pedem.Catull.Argon.epigram.59.23.
Reportat pedem ex hoste.Virg.11.Aen.153.
Retrò pedem reprimere.Virg.2.Aen.76.
Reuocare pedem.Virg.9.Aen.26.
Sequi ducem propero pede.Catul.de Berecynth.epigr.58.7.
Signa pedum sequi,Vestigia.Ouid.4.Metam.9.
Signare littus pedibus,Imprimere uestigia, obambulare in littore.Ouid.2.Amor.eleg.11.3.
Sistere pedem in limine.Ouid.1.de Remed.amor.16.
Spargere arenam pedibus.Virg.3.eclog.18.
Sternere se ad pedes alicuius.Cic.Att.lib.10.195.3.
Stare ante pedes alicuius.Virg.5.Aen.77.
Struere pedem, ueteres pro eo usurparunt quod est Fugere. Festus.
Subijcere pedibus,pro Contemnere.Virg.2.Georg.99.
Supplodere pedem.Cic.1.de Orat.118.
Pedem pede tangere.Ouid.1.de Arte,122.
Citato pede tetigit nemus.Catul.de Berecynth.epigr.58.1.
Foelici pede tangere locum aliquem.Ouid.1.Fast.103.

Puellares pedes tardat alta arena.Ouid.epist.10.4.
Humili sub pede colla tenes.Ouid.epist.9.3.
Pedibus trahere,Est contemnere.Cic.ad Attic.libro 4.85.14, Non recordor unde ceciderim,sed unde surrexerim: fratrē mecum & te si habebo, per me ista pedibus trahuntur.Idem Volumnio,lib.7.33.5,Nam de iudicijs quòd quereris,multo laboro minus : trahuntur per me pedibus omnes rei. Erasmus , Pedibus trahere , est Rem pro suo arbitratu uersare.
Pedibus trahuntur uicti à uictoribus.Liu.4.bel. Pun.100.
Posita ante pedes transilire,& alia longè repetita sumere,specimen est ingenij.Cic.3.de Orat.88.
Pulsu pedum tremit excita tellus.Virg.12.Aen.89.
Vertere pedem.Ouid.8.Metam.176,
—uerso pede pressit arenam. id est,iterum discessit.
Vigescunt pedes laeti studio.Catul.ad Seipsum, epigr.43.2.
Certamine pedum uincere.Ouid.12.Metam.61.
Factum est periculum:iam pedum uisa est uia. De negocio,cuius aliquando periculum feceris.Sumptum à uiatoribus. Erasmus.Terent.Phorm.2.2.12.
Auersis pedibus uolutare.Vide Auerto.
Volutatus est ad pedes inimicorum frater.Cic.pro Sestio,128.
Pede presso. Liu. 8. ab Vrbe, 40,Si hastati profligare hostem non possent,pede presso eos retrocedentes in interualla ordinum principes recipiebant.
Sub pedibus uolgi,In contemptu uulgi.Lucret.lib.5.229.
¶ Pedes , ultima correpta, huius peditis,aliquando ueluti aduerbialiter ponitur,pro eo qui suis pedibus it: neq; equi,aut alterius animalis ministerio utitur. Curtius,Pedes agmen circuibat.
Iret pedes in hostem.Virg.6.Aen.176.
Seu campo pedes ire paras.Stat.4.Sylu.4.14.
Errat pedes in alta sylua.Ouid.14.Metam.73.
Incedit pedes.Virg.10.Aen.153.
¶ Pedibus, idem. Suetonius in Caesare, In agmine nonnunquam equo,saepius pedibus anteibat. Cicer. Curio, libro 7. 29 3,Sed quod tu cui licebat,pedibus es consecutus. Idem in Vatinium,9.
Pedibus ire,uel reuerti,aut iter facere.Plaut. Sticho, 5.19.Cic. ad Attic.lib.5.96.1.Idem 3.Verr.61,Milites remigesq; Miletum Mindo pedibus reuerti iubet.
Ambulare pedibus. Vide Ambulo.
Obire pedibus regiones.Vide Obeo.
Transmittere pedibus aut equis aliquem locum. Cic.Attico,libro 16.333.18.
Merere pedibus. Vide Mereo.
Pedibus stipendia facere,Idem significat quod pedibus merere. Liu.ab Vrbe cond.
Pedibus praeliari.Caesar 4.bel.Gal.469.
¶ Pes,pro loco.Cic.ad Att.lib.7.140.1,Pedem in Italia uideo nullum esse,qui non istius potestate sit.
Pes mensae.Plin.lib.12.cap.1.3.
Conuulsus pes acernae mensae.Ouid.12.Metam.51.
Pes uinaceorum.Colum.lib.12.cap.43.10.
Pes , Mensurae genus. Plinius libro 12. capite 1. 6, Arbor est clara domicilij modo caua, L X X X, atque unius pedum specus.
Temo protentus in octo pedes.Virg.1.Georg.35.
Pes quoq; in carmine,syllabarum & temporum certa dimensio.Quint.lib.12.cap.3, Ne pes quidem ociosus certam legem temporum seruat.
Heroici pedes tres,dactylus,anapaestus,& spondeus. Cic.3.de Orat.100.
Citus pes,iambus.Horat.de Arte,51.

Moderatio-

Moderatione quadam certa numerorum & pedum adstrictus histrio. Cic. 1. de Orat. 132.
Claudere uerba pedibus. Hor. 2. Serm. Satyr. 1. 6.
Certo pede differt sermoni sermo merus. Horatius 1. Sermone Satyra 4. 10.
Incomposito pede currunt uersus. Hor. 1. Serm. Satyr. 10. 1.
Musa per undenos emodulanda pedes. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 7.
Pes etiam dicitur foedum capitis animal, à multitudine pedum. Plaut. Curc. 10. 14,

Vt muscæ, culices, pedesq́;, pulicesq́;, cimices, &c. Varro de re Rust. lib. 3. cap. 9, E` capite & è collo eorum crebrò eligendi pedes. De pullis.

Pes milui, Herba. Colum. lib. 12. cap. 7. 4.
Miluinus pes. Vide Miluus.
Pes gallinaceus, uel Pedes gallinacei, Herba. Plin. lib. 25. capite 13. 11, Capnos prima, qua pedes gallinaceos uocant, nascens in parietinis & sepibus, ramis tenuißimis sparsisq́;, flore purpureo. Pedem autem gallinaceum Dioscorides à Græcis caucalidem appellari contendit, estq́; olus flore candido, & umbellam gerens, quod à rusticis daucum syluestrem uocari asserit Galenus.
Pes, Funis, quo in naui tenditur uelum pro uoluntate. Virg. 5. Aeneid. 166,

Vnà omnes fecêre pedem. Plin. libro 2. cap. 47. 12, Iisdem autem uentis in contrarium nauigatur prolatis pedibus, ut noctu plerunq; uela concurrant.

¶ Pediculus, pediculi, pen. corr. Dimin. m. g. (ποδίσκος) Paruus pes. Plin. lib. 9. cap. 28, Mollia sunt, loligo, sepia, polypus, & cætera eius generis. His caput inter pedes & uentrem, pediculi octoni omnibus.
Pediculi, uocantur quibus fungi, pyra, mala, & huiusmodi sustinentur. Plin. lib. 22. cap. 23. 4, Tutiores fiunt fungi cum carne cocti, aut cum pediculo pyri.
Ficorum pediculi. Colum. lib. 12. cap. 15.
Granatorum pediculi, siue punicorum. Colum. lib. 12. cap. 44, Deinde sereno cælo granata leguntur cum suis pediculis.
Pomorum pediculi. Colum. lib. 12. cap. 45.
Pyrorum pediculi. Plin. lib. 15. cap. 28. 6, Dependent alia pediculis, ut pyra: alia racemis, ut uuæ, palmæ: alia & pediculis & racemis, ut ederæ, sambuci.
Vuarum pediculi. Colum. lib. 12. cap. 43. 1.
¶ Pediculus, φθείρ, Vermis in capite hominis, item in cæteris animalibus. Colum. lib. 8. cap. 7. 2, Pluma omnis è capite, & sub alis atq; clunibus detergetur. illic, ne pediculum creet: hic, ne stercore loca naturalia exulceret. De gallinis.
¶ Pedicosus, siue pediculosus, pen. prod. (φθειρώδης) Pediculis plenus. Plautus,

Pediculosus, squalidus: ubi me uidit, scabit caput.

¶ Pedicularis, & hoc pediculare, pen. prod. Quod ad pediculos pertinet. Vnde Pedicularis morbus, qua corpus pediculis scatet. Hunc morbum Græci phthiriasim appellant. nam phthira pediculum dicunt.
Herba pedicularis. Colum. lib. 6. cap. 30.
¶ Pediolus, huius pedioli, pen. corr. m. g. (ποδύλλιον) Paruus pes. Afranius, Atq; adeò nolo nudo pediolo esse pus. Alij, Petiolus. Ex Nonio.
¶ Peduscuius, pen. correp. (ποδύφιον) Paruus pes. Plin. lib. 11. cap. 10. 4, Si cooriatur procella, apprehensis pedusculo lapillis se librant. Vetus exemplar legit, apprehensi ponduscuio lapilli, &c.
¶ Pedam, ἴχνος (inquit Festus) uestigium humanum, præcipuè pedis, appellasse antiquos, in commentarijs quibusdam inueniri solet.
¶ Pedalis, & hoc pedale, pen. prod. (ποδιαῖος) Quod est pedis: ut, Pedale spaciũ, &c. Varro 3. de re Rust. cap. 5. 12, Infimo intra falere est stagnũ cum margine pedali. Cæs. 3. bel. Gal. 399, Transtra ex pedalibus in altitudinẽ trabibus confixa clauis ferreis, digitis pollicis crassitudine. Cic. 4. Acad. 145, Quantulus nobis uidetur mihi quidem quasi pedalis.
¶ Pedulis, & hoc pedule, pen. prod. ut, Fasciæ pedules, quibus inuoluuntur aut uestiuntur pedes. Vlp. ff. de aur. arg. mundo, &c. legat. Largumento sunt. Fasciæ crurales, pedulesq́;, et uẽ pilea, uestis loco sunt: quia partem corporis uestiunt. Turnebus pedules interpretatur calceos: ut in regula Benedictinorum, Indumenta pedum, pedules & caligas. Iterum, Et pedules, & quodcunque est uetustum reddant, dum accipiunt nouum. Reperi in ueteri lexico, pedules esse operimentum pedum. Hæc ille.
¶ Pedamen, pen. prod. pedaminis: & Pedamentum, pedamenti (χάραξ) Sustentaculum quod alicui arbusculæ adhibetur, uel etiam uitibus ad eas muniendas & fulciendas. Plinius libro 17. cap. 20. 5, Castanea pedamentis omnibus præfertur. Colum. lib. 4. cap. 30. 1, Pedaminum iugorumq́; & ulminum prospiciendorum tradenda ratio est.
¶ Pedaneus, Adiect. Idem est quod Pedalis. Colum. lib. 5, Et ideo in maritandis arboribus nemo minorem pedanea scrobem uitibus comparat.
Pedaneus iudex, Qui à præside constituitur ut minora iudicia discernat: quòd is magistratus non uehatur curru, sed pedibus proficiscatur in forum. Vlpian. l. 1. in §. item Senatusconsulto. ff. de postulando, Item, Senatusconsulto etiam apud iudices pedaneos postulare prohibetur. calumniæ causa publico iudicio damnatus.
¶ Pedarius, huius pedarij. Pedarij dicuntur, qui in Senatu sententiam non dicunt, sed ab alio dictam comprobant, mouentes se loco, & in partem eius qui dixit, ambulantes propter quod qui ita faciũt, ire in sententiã pedibus dicuntur: & ab actu trãseundi pedibus in aliena sedilia, pedarij sunt appellati. Cic. Att. lib. 1. 14. 12, Est illud S. C. summa pedariorum uoluntate, nullius nostrûm authoritate factum. Et epistola sequente, 7, Et raptim in eam sententiã pedarij cucurrerũt. Festus, Pedarium Senatorem significat Lucilius quũ ait, Agipes uocem mittere cœpit. Qui ita appellatur, quòd tacitus transeundo ad eum cuius sententiam probat. quid sentiat indicat. Vide Gel. lib. 3. cap. 18.
¶ Pedatim, pen. corr. (κατὰ πόδα) Aduerbium, à Pedo, pedas. Plin. lib. 11. cap. 45. 5, Leo tantùm & camelus pedatim gradiuntur. hoc est, ut sinister pes non transeat dextrum, sed subsequatur.
¶ Pedatum, pedati. Nonius, Pedato positum pro repetitu, uel accessu. Cato Originũ lib. 1, Igitur tertio pedato bellum nobis fecêre. hoc est, tertiò reuersi, inquit Sipontinus. Idem in Dissuasione de fœneratione, Tertio autem pedato item ex fœnore discordia excrescebat.
Nisi pedato tertio omnes afflixero. Plaut. in Cistel. Turnebus interpretatur impetu, ingressu, incursu. A' uetere critico explicatur ἐπιπηδησμῷ.
¶ Pedepreßim, Aduerb. (βάδην) Id est, Nonio interprete, cautè, lenta & tarda itione.
¶ Pedes, peditis, pen. corr. m. g. (πεζὸς) Miles qui pedibus militiam exercet. Cæs. 8. bel. Gal. 127, Equitatum omnem Germanosq́; pedites summæ uelocitatis omnes ad castra hostium præmittit.
Acies peditum. Tacit. lib. 4.
Cateruæ peditum. Hor. 2. epist. 1. 39.
Nimbus peditum, Densa multitudo. Virg. 7. Aen. 159.
Armatus pedes. Virg. 6. Aen. 104.
Peditum & equitum copias contrahere. Cn. Magnus Domitio,

Digitized by Google

in Epist.ad Attic.lib.8.163.2.
Peditem pedes obtruncat.Virg.10.Aen.151.
Pedes uiator.Plin.lib.15.cap.29.7.
¶ Peditatus, huius peditatus, m. g. (τὸ πεζὸν) Peditum copiæ. Cic.5.Philip.167, Tu ciuem sceleratum & perditum Gallorum & Germanorum exercitu, pecunia, peditau, equitatu, copijs instrues?
Armatura uaria peditatus & equitatus. Cic.Mario,lib.7.1.8.
¶ Pedester, πεζικὸς, significat eum qui pedibus iter facit. Apuleius, Qui modò in exercitum profectus est pedester. Mart. lib.1.28,
Abnuit in liquidis ire pedester aquis.
Hic & hæc pedestris, & hoc pedestre: ut, Pedestris exercitus, qui peditibus tantùm constat, non etiam equitibus. Pedestria auguria dicebantur, quæ à lupo, uulpe, serpente, equo, & cæteris animalibus quadrupedibus dabantur.
Acies pedestris. Vide Acies.
Pedestres copiæ. Cic.2.de Fin.77.
Pugna pedestris. Virg.11.Aen.142.
Pedestres naualésue pugnæ. Cic.de Senect.
Statua pedestris. Plin.lib.34.cap.6.5.
Scutum pedestre. Liu.7.ab Vrbe,38.
Statua ænea pedestris uel equestris. Cic.9.Philip.265.
Pedestris oratio, dicitur numerosa, & secundum metricam rationem composita, quamuis non sit carmen. Quintilian.lib.10.cap.1, de Platone, Multum supra prosam orationem, & quam pedestrem Græci uocant, surgit.
Musa pedestris. Horat.2.Serm.Satyr.6.4.
Historijs pedestribus dicere prælia. Hor.2.Carm.ode 12.2.
Sermo pedestris. Hor.de Arte,20.
¶ Pedetentim, Aduerb. (βάδην, κατὰ πόδας) compositum à Pede, & Tento, tentas: hoc est, Passim, & per passus. Cic.1. Offic.169, Eam imitationem si tempora adiuuabunt, facilius commodiusq; faciemus: sin minus, sensim erit pedetentimq; facienda. Sic pro Quintio,29, Timidè tamen & pedetentim istuc descédunt. Terent.Phorm.3.3.19,
Di bene uertant quod agas, pedetentim tamen. Donatus, Cautè, à pedibus tentando. Cic.ad Dolabellam, lib.9.14.16, Legi enim concionem tuam, nihil illa sapientius: ita pedetentim & gradatim tum accessus à te ad causam facti, tum recessus.
Accedere pedetentim ad aliquam causam. Author ad Herenn. libro 1.9.
Cautè pedetentimq; omnia dicere. Cic.pro Cluen.93.
Ingredi pedetentim in defensionem. Cic.1.de Inuent.35.
Progredientes pedetentim. Lucret.lib.5.292.
¶ Pedica, pedicæ, pen.corr. (ποδοκάκκη) à pede, significat laqueum quo pedes illigantur. Virg.1.Georg.62,
Tunc gruibus pedicas, & retia ponere ceruis. Liuius 1.bel.Pun.135.
¶ Pedicinus, pedicini, pen. prod. (ποδάγιον) Cato cap. 18.3, Ibi foramen pedicinis duobus facito: ibiq; arbores pedicino in lapide statuito. Quid sit hoc loco pedicinus, ignoratur.
Pedicularis, Pedicosus, Pediculus, Pediolus] Vide suprà post Pes.
¶ Pedisequus, huius pedisequi, pen.cor. (ἀκόλουθος, θεράπων) Qui dominum sequitur. Plautus Milite, 14.18, Pedisequus tibi sum. Cicero ad Attic.libro 2.31.3, Quæ mihi uidetur una conciuncula, clamore pedisequorum nostrorum esse peritura.
Conculcari hunc à pedisequis iussit. Cic.pro Domo sua,85.
¶ Pedisequa, huius pedisequæ, pen. corr. (θεράπαινις) Quæ dominam sequitur. Terent.And.1.1.96,
— accedo ad pedisequas:
Quæ sit rogo. Cic.1.de Orat.121, Sed quia sæpe utitur orator subsidio iuris in causis, idcirco istam iuris scientiam, eloquentiæ tanquam ancillulam, pedisequamq; adiunxisti.
Puerorum pedisequa. Author ad Heren.lib.4.235.
Virtutis pedisequæ sunt diuitiæ. Author ad Herennium, libro 4.164.
¶ Peditatus. Vide Pedes.
¶ Pedo, pedas (βαδίζω) pedare, ueteres pro ire dixerunt. Vnde & repedare, quasi pede iterare. Lucilius,
Redisse ac repedasse, ut Romam uitet.
Pedare (χαρακοῦν) est etiam sustentaculum uiti addere, aut alteri arbusculæ: ex quo uineæ huiusmodi, pedatæ dicuntur. Columel.libro 4.capite 12.1, Putationem sequitur iam pedandæ uineæ cura. Plin.libro 17.cap.21.11, Aut pedatæ simplici iugo.
¶ Pedatio, Verbale (χαράκωσις) Colum.lib.4.cap. 11. 2, Idq; iugum intra quartum pedem conueniet alleuari, dum se uinea corroboret in pedationem.
¶ Pedum, huius pedi (λαγωβόλον, καλαῦροψ) Baculum incuruum, quo pastores utuntur ad comprehendendas oues aut capras pedibus. Virg.in Bucol.eclog.5.18,
At tu sume pedum. Sed in eo uersu qui est in Iphigenia Ennij,
Procede: gratum proferre pedum, nitere cessas: id ipsum iaculum significare, quum ait Verrius, Mirari satis non possum: quum sit ordo talis, & per eum significatio aperta, Gratum proferre pedum cessas? nitere. Festus.
Pedusculus] Vide suprà post Pes.
Pescia] in saliari carmine Aelius Stilo dici ait capitia ex pellibus agninis facta, quòd Græci uocant pelles πέσκη, neutro genere pluraliter. Festus.
Pesestas] dicebatur pestilentia. Festus.
Pessarium] Vide Pessi.
Pescennius] Vir Ciceroni perbeneuolus, ut ipse ait, scribens Terentiæ uxori, lib.14, Famil.4, Pescennius est perbeneuolus nobis, quem semper spero tui fore obseruantem.
Pessi] προσθέματα, dicuntur medicamenta, quæ in uellere, naturalibus mulierum opponuntur, Græcè πρόσθετα dicuntur. Quæ enim per anum, clysteres: per collum matricis, pessi siue pessarij appellantur. Celsus lib.5.cap.21, Sed alia quoque utilia sunt, ut ea quæ fœminis subijciuntur: πέσσους Græci uocant. Eorum hæc proprietas est: Medicamenta composita molli lana excipiuntur: eaq; lana naturalibus conditur. Pessus nomen habere putatur à pesso, id est, talo, ad cuius fit similitudinem. Paulus tamen libro 3.capite 61, lanam concerptam, & ad digiti figuram rotundam factam, in qua pharmaca excipiantur ac contineantur, pessum appellari ait. Dicitur & pessarium, teste Cornario.
Pessimè, Pessimus] Vide Malus adiect.
Pessinus] pen.prod. Pessinuntis (πεσσινοῦς) Emporium Phrygiæ, habens templum maximum (ut inquit Strab.lib.12) magnæ uenerationis Matris deûm, quam Angidistam uocant. Hic locus magnificè ab Attalicis regibus structus est, & téplo, & porticib. ex albo lapide Romani celebre reddiderunt, accersita inde deæ statua, & Pessinuntia appellata. Pessinuntem Dindymenã & Cybelẽ uocant, ait Ptolemæus lib.5.cap.4. Ibi Gorgius nodus est ab Alexandro rescissus.
Sedem domiciliumq; Matris deorum Pessinuntem uocat. Cicero, de Arusp.resp.25.
¶ Pessinuntius, πεσσινούντιος. Cic.de Arusp.resp.47, Lege Tribunitia Matris magnæ Pessinuntius ille sacerdos expulsus et spoliatus sacerdotio est, &c.

Digitized by Google

Pesinuntia, dea Cybeles, deûm mater, quã ex Græcia Romam admiranda religione translatam, est notum lippis & tonsoribus. Eius historiam uide apud Herodianum lib. 1. historiarum, Arnobium libro 2. aduersus gentes. Liuius quoq; Ammianus Marcellinus lib. 21. scribunt de Pesinuntia. Philena hæc etiam dea dicta est. Alexan. lib. 6. cap. 4.

Pessulus] pessuli, pen. corr. (βάλανον) Paruus pes, instrumentum quo ostium clauditur. Terent. Heaut. 2.3.37,

Anus foribus obdit pessulum: ad lanam redit. Idem Eunuch. 3.5.55. Vide Obdo.

Pessum] Aduerb. (κάτω) Deorsum, quasi ad pedes, uel sub pedibus. Vnde Pessum premere. Plaut. Mostel. 16.50.

Pessum abire. Plaut. Aulul. 17.12,

Vt toleret, ne pessum abeat.

Tellus dedit pessum cacumina. Lucan. lib. 5.124.

Pessum ire. Colum. lib. 12. cap. 6.2, Nam ubi dulcẽ caseum demiseris in eam, si pessum ibit, scies esse adhuc crudam: si innatabit, maturam. Ibid. cap. 30.1.

Pessum eo, per translationem. Plaut. Cistel. 5.12,

Frãgit amantẽ animũ: neq; nisi, quia miser ne eo pessum, Mihi ulla abest iam perdito pernicies. id est, perdar, Plin. lib. 14. in Proœmio, 5.

Pessundo] pessundas, pessundedi, pen. corr. pessundatum (καταπατέω) pessundare, pen. cor. Pedibus calcare. Terent. And. 1.3.3,

Quæ si non astu prouidẽtur, me, aut herũ pessundabũt.

Cuncta pessundare. Ouid. 3. Trist. eleg. 5 9.

Pessundare iracundiam. Plaut. Merc. 22.6.

Pessundare, dicitur mula excussoria, quæ cessorẽ deorsum excutit. Paulus in l. bouẽ. ff. de Aedilit edict. Bouem qui cornu petit, uitiosum esse pleriq; dicunt. item mulas quæ pessundant. Alij legunt, quæ cessim eunt.

Pessus] Vide Pessi.

Pestis] huius pestis. f. g. (λοιμὸς, λοιγὸς, κῆρα) Morbus notus. Plaut. Amphit. 7.23, Pestes te tenet.

Pestes, pluraliter. Plin. lib. 2. cap. 2, Multis etiam pestibus.

Pestis, aliquando de homine dicitur, qui alios corrumpit, & damna infert. Terent. Adelph. 2.1.35,

Leno sum, fateor, perniciès communis adolescentium, Periurus, pestis. Cic. ad Licinium, lib. 5.8.4.

Pestis in amicitia pecuniæ cupiditas. Cic. de Amic. 33.

Amicitæ nostræ pestis. Catull. ad Rufum, epigr. 72.2.

Pestis ac pernicies ciuitatis. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 1.

Imperij pestes. Cic. de Arusp. resp. 3, Cum his furijs & facibus, cum his inquam exitiosis prodigijs, ac penè huius imperij pestibus, bellum mihi inexpiabile dico esse susceptum.

Furia ac pestis patriæ. Cic. pro Sestio, 26.

Funesta Reipub. pestis. Cic. pro Domo sua, 3.

Pestem de incendio dixit Virg. lib. 5. Aeneid. 140,

—Restinctus donec uapor omnis, & omnes, Quatuor amissis, seruatæ à peste carinæ.

Acerba pestis. Virg. 3. Georg. 84.

Adulta pestis. Vide Adolco.

Blanda pestis luxuria, Senec. Octauia, 7.11.

Capitalis pestis. Vide Caput.

Corporeæ pestes. Virg. 6. Aeneid. 148.

Fluidæ contagio pestis. Lucan. lib. 6.18.

Gelidæ pestes. Lucan. lib. 9.170. De serpentibus.

Improuisior, grauiorq; pestis fuit. Tacit. lib. 2.

Insolita pestis. Senec. Herc. Oethæo, 7.22.

Numerosa pestis. Senec. Oethæo, 12.4.

Vulcania pestis, Incendium. Silu. lib. 7.73. Idem libro 17.102.

Noua pestis adest. Ouid. 9. Metam. 41.

Auertere pestem ab Aegypto. Cic. 1. de Natur. deor. 141. Virgil. 3. Aeneid. 124,

—dij talem terris auertite pestem.

Concepta æstu pestis. Vide Concipio.

Conferre pestem. Vide Confero.

Consumptus è peste. Vide Consumo.

Depellere pestem, Mortem. Virg. 9. Aeneid. 66.

Depulsi à communi peste fluctus in nosmetipsos redundarunt. Cic. 1. de Orat. 2.

Toto descendit corpore pestis. Virg. 5. Aeneid. 137.

Rapidam pestem diffundunt ignes. Silu. lib. 17.17.

Belli pestem euadere. Virg. 10. Aeneid. 11.

Illigatus peste interimor. Vide Illigo.

Importare pestem. Vide Importo.

Incessit pestis. Colum. lib. 9. cap. 13.3.

Inuadit pestis in uitam hominum. Vide Inuado.

Latens ossibus pestis. Valer. 7. Argon. 51.

Pestem aliquam machinari in omnes. Vide Machina.

Machinari sibi nefariam pestem. Cic. 3. de Natur. deor. 90.

Meditari pestem alicui. Virg. 3. Georg. 31.

Minitari pestem. Liu. 2. ab Vrbe, 215.

Tam detestabilis pestis nulla est, quæ non homini ab homine nascatur. Cic. 2. Offic. 22.

Oppetere pestem. Vide Oppeto.

¶ Pestilentia, pestilentiæ, Idem (λοιμὸς) Plin. lib. 7. cap. 50. 5, Qua in re obseruatũ in Meridianis partibus, ad Occasum solis pestilentiam semper ire. Cæsar 2. bel. Ciuil. 91, Graui etiam pestilentia conflictati.

Salubritas & Pestilentia, contraria. Cic. 1. de Diuin. 212.

Annus infamis pestilentia. Vide Infamis.

Eluuionis pestilentiæ, uastitatis causæ. Cic. 2. Offic. 22.

Vastus atq; desertus propter pestilentiam ager, & propter sterilitatem incultus. Cic. 2. de lege Agr. 71.

Possessores pestilentiæ & inuidiæ. Cic. 1. de leg. Agr. 9.

Oratio plena ueneni & pestilentiæ. Catull. ad Fundum, 41.3.

Abijt pestilentia. Vide Abeo.

Afferre pestilentiam. Vide Affero.

Coorta pestilentia. Vide Coorior.

Pestilentiam facere ualet quod egerit sus ægra. Colum. lib. 6. cap. 5.

Incidit pestilentia grauis in urbem. Vide Incido, pen. corr.

Terrere animos pestilentia. Cic. 2. de Natur. deor. 21.

¶ Pestilens, pen. corr. huius pestilentis, o. g. (λοιμώδης) Quod pestem infert: cui Salubre opponitur. Cic. de Fato. 11, Inter locorum naturas quantum intersit, uidemus alios esse salubres, alios pestilentes.

Pestilentes & Salubres partes agrorum, contraria. Cicero 1. de Diuin. 135.

Africus pestilens. Horat. 3. Carm. ode 23.1.

Grauis & pestilens aspiratio. Cic. 1. de Diuin. 211.

Inuidia pestilens. Sen. Hippol. 4.27.

Ventus horribilis atque pestilens. Catull. ad Furium, epigr. 23.

¶ Pestilentiosius, pen. prod. Adiectiuũ. Vlpian. in l. 2. ff. ne quid in loco pub. fiat. Si odore soli locus pestilentiosius fiat.

¶ Pestiferus, pen. corr. Adiectiuum. Idem. Celsus lib. 2. cap. 6, Sudor quoque frigidus in acuta febre pestiferus est.

¶ Pestifer, penult. corr. adiect. (ὀλώλης, ἰβόλος, ὀλοφώιος, φθισίμβροτος, λοίγιος) ut, Fulmen pestiferum, Quod mortem aut exilium ostendit, inquit Festus.

Pestifer potu taurorum sanguinis. Plin. lib. 11. cap. 38.1.

Aer pestifer. Claud. de bell. Gildon. 103.

Amor pestifer. Senec. Thebaid. 1.8.

Aquæ pestiferæ. Valer. 4. Argon. 118.

Arma pestifera. Senec. Herc. furente, 11.17.

Digitized by Google

Bellum pestiferum, Perniciosum, mortem afferens. Cicero ad Sulpitium, libro 4.3.4.
Calor pestifer. Plin.lib.7.cap.50.4.
Ciues pestiferi. Cic.1.de Orat.117.
Pestifera auibus exhalatio. Plin.lib.4. in Præfat.2. Et lib.11. cap.19.1, Papilio etiam ignauus & inhonoratus pestifer.
Fames pestifera. Ouid.8.Metam.159.
Gaudium pestiferum. Liu.1.ab Vrbe,256.
Ignis pestifer. Ouid.8.Metam.96.
Manus pestifera. Ouid.4.Metam 99.
Crudelis & pestifer reditus alicuius. Cic.3.Philip.125.
A pestiferis & nocentibus rebus refugere. Cicer. 2.de Natur. deor.179.
Pestifer ac funestus Tribunatus. Cic.pro Domo sua,1.
Venter pestifer. Ouid.1.Metam.93.de pythone serpente.
Venenata & pestifera uipera. Cic.de Arusp.respon.47.
Virus pestiferum. Ouid.5.Trist.eleg.2.3.
Vitia pestifera, luxuria, auaritia, crudelitas. Cic.3.de Fin.113.

¶Pestiferè, pen.corr. Aduerbium (λοιγίως) Cic.2. de Legibus, 21, Quid quòd multa perniciosè, multa pestiferè sciscuntur in populis, &c.

¶Pestibilis & hoc pestibile: attributum ex peste deductum. Diocletianus & Maxi.in l. penult.de ædilit. actionibus. C. Pestibiles herbæ, lethiferæ.

¶Pestilitas, pen.cor. pestilitatis, f.g. (λοιμὸς) apud antiquos legebatur, teste Nonio, & idem est quod Pestis. Lucret.libro 6.227,

Hæc igitur subitò clades noua, pestilitasq;.

¶Pestilentus, pestilenta, pestilentum, Adiectiuum: ut, pestilenta loca. Vsus est Neuius, teste Gellio lib.19.cap.8. Obsoletũ.

Pesuri] Lusitaniæ populi, accolæ Vaccæ. Plin.lib.5.cap.21.

Petaliæ insulæ] in Euripo Euboico, primo ferè introitu, numero quatuor. Plin.lib. 4.cap.12.

Petalismus] exilij genus apud Syracusanos fuit, quo efferentis se ciuis audaciam uirtutemq; cõprimebant. Alexander Alexandrinus lib.3.cap.20.

Petalium] lij (πετάλιον μαλαβάθρινον) unguenti præstantißimi genus ex Nardi folio confectum, unde & nomen habet. πέταλα enim Græci folia uocant. Plaut. in Curcul.

Nam omnium odor unguentûm præ tuo nausea est:
Tu stacte, tu cinamum, tu rosa, tu crocum & casia es,
Tu petalium. Petalium autem Latinè foliatum appellatur. Martial.lib.11,

At mea me libram foliati poscit amica.

¶Petalus, πέταλος, nomen unius ex his qui in aula Cephei regis Perseo uim inferre conati ceciderunt. Ouidius 5. Metamorphoseos,

Petalus irridens, Stygijs cane cætera dixit.

Petaminarius] Firmicus lib.8.cap.15, Oriente Delphino, quicunq; natus fuerit, natandi studio tenebitur. Sed Saturni testimonio, urinator erit. cum Marte uerò & Mercurio, petaminarius, ephelmator, orciscopalarius, petauristarius, aut certè innata cursus agilitate perspicuus. Est autem petaminarius, qui strenua corporis agilitate saltans uolare uidetur: à uerbo πέτομαι, quod est uolo. Est enim Græca origo, sed formatio Latina. Ephelmator nomen habet à tabulis quæ dicũtur ἔλματα, quibus ad saltandũ utebatur, ut & Petauristæ. nam in tabulis iactu corporis saltans leuitatem & agilitatem ostendebat. Orciscopalarius qui dicatur, non intelligo, censeremq; legi deberi orchestopalarius, à saltatione & lucta: uel orchistopalarius, eodẽ significatu. ὀρχηστὴς saltandi magister: ὀρχηστική, ars saltandi: πάλη lucta.

Petasio] Petasionis, masc.ge. Varro 2.de Re rust.cap.4.10, Optimarum signum, quòd etiam nunc quotannis è Gallia apportantur Romam pernæ tomacinæ, & taniacæ, & petasiones.

Petasites] πετασίτης, Diosc.lib.4.cap.109. Herba est pediculum habens cubito maiorem crassitudine pollicis, ita dicta à galeri forma, quam latum folium pediculo superpositum uidetur referre, eo ferè modo quo fungorum scapos pediculis uidemus adhærere. Rustici in Gallia Bardanum maiorem uocant.

Petaso] pen.cor. peta onis, m.g. Caro porcina, quam alij coxam, alij (inter quos Sipontinus) eam partem suis dicunt, quæ ab alis incipit, & costas comprehendit, quibusdam ueluti uirgulis pinguibus distincta. Martial.lib.13.54,

Musæus est, propera, charos ne differ amicos.
Nam mihi cum uetulo sit petasone nihil.

¶Petasunculus, pen.corr. Diminut. Iuuenal. Satyr.7.13,

—siccus petasunculus, & uas Pelamidum.

Petasus] petasi pen.cor. m.g. (πέτασος) Capitis tegmen, galero persimile, siue ipse galerus. Plaut. Amphit.3.143,

Ego has habebo usq; in petaso pinnulas:
Tum meo patri autẽ trochilus inerit aureus sub petaso.

Petasus, fit à Græco πετάννυμι, quod est extendo: cuius aoristos est ἐπέτασα, unde petasus.

Petasus, per translationem dicitur quod in galeri formam ædificijs superpositum, extensum, & explicatum est, in metæ formam se trahens. Plin.lib.36. cap.13.10, Supra id quadratum pyramides stant quinq; quatuor in angulis, & in medio una, in imo latæ pedum sexagenûm, quinûm, altæ centum, quinquagenûm, ita fastigiatæ, ut in summo orbis æneus, & petasus unus omnibus sit impositus, ex quo pendeant excepta catenis tintinnabula, quæ uẽto agitata longè sonitus referant.

¶Petasatus, pen.prod. Adiect. (πετασωμένος) Qui galero et capitis ornamento utitur. Sueton. in Augusto, cap.82, Solis uerò ne hyberni quidem patiens, domi quoq; non nisi petasatus sub dio spaciabatur.

Petasatus etiam dicitur, ut aliqui uolunt, qui cothurno aut socco calciatus est. Cicero ad Cassium, libro 15.17.2, Atq; id ipsum facerent commodius, si mihi aliquid spacij ad scribendum darent: sed petasati ueniunt, comites ad portam expectare dicunt.

¶Petasunculus, petasunculi, pen.corr. Diminutiuum, Paruus petasus. Arnobius aduersus gentes, libro 6, Si aliquis Solem tollat, & in Mercurij transferat sedem: Mercurium rursus arripiat, atque in Solis faciat commigrare delubrum: deiq; huic radios, Solis capiti petasunculum supponat: quibus modis internoscere poteritis, utrùmne Sol iste sit, an Mercurius?

Petaurum] huius petauri (πέταυρον) Genus ludi, & machina quædam lignea. Quo quidem ludi genere homines per aera rotarum pulsu iactabantur. Martial.lib.11.22. in Lydiam,

Quàm rota transmisso toties impacta petauro.

Petaurum dici etiam potest id, supra quod homines agilitate corporum insignes ludunt, ut hastæ circa quas se uoluunt: funes supra quos etiã reciproci ambulant: circuli, per quos se more piscium transmittunt: tabulæ è quibus in aere pendent, uno brachio se sustinentes.

Petaurum Græci dicunt esse laqueum & asseres, quibus domus teguntur. Iulius Pollux existimat caueam esse, in quã se cortis alites cubitum ituræ conferunt.

¶Petaurista, petauristæ, m.g. (πεταυριστὴς) Nonius, Petauristæ à ueteribus dicebantur qui saltibus, uel schœnis leuioribus mouerentur. Varro lib.2. de uita Pop. Rom. Nec minus alio in genere sunt ludi uelitis Galli, Germani petauristæ.

Digitized by Google

Petauristæ, siue petauri, à πεταῦρος, inquit Nonius, id est, uolare, dicuntur. Festus, Petauristas Lucilius à petauro appellatos existimare uidetur, quando ait, Sicuti mechanici quum alto exiluere petauro. At Aelius Stilo, quòd in aere uolent, quum ait, Petaurista propriè Græcè, ideo quòd ij πρὸς ἀέρα πετῶνται.

¶Petauristarius, idem quod Petaurista. Firmicus lib. 8. cap. 15.

Petelia] Lucanorũ metropolis, occurrit apud Samnites, quà Roma in Græciam pedestri itinere itur. Strab. lib. 6.

Peteon] Vicus in Thebano agro. Thespidas poeta.

Quinq; Eleona tenent, atq; Hylen, & Peteonen. Strabo libro 9.

Petesucus] rex Aegypti, qui primus in Heracleopolite nomo ædificauit Labyrinthum. Plin. lib. 36. cap. 13.

Petigo] pen. prod. petiginis, f. g. (λειχὴν) Morbi genus, qui & impetigo dicitur, quòd uicina petat, sese latè summa cute diffundens, occupat plerunq; totum uultum oculis exceptis. Lucil. lib. 30. Illuuies, scabies oculos huc, deniq; petigo huc conscendere. Nonius.

Petila] æ, Petilam surã siccam, et substrictã uulnus interpretatur. Scæuola ait ungulam equi albam ita dici. Festus.

Petilia] (πετηλία) oppidum Lucaniæ, cõditum à Philoctete. Virg. 3. Aeneid. 81. Parua Philoctetæ subnixa Petilia muro.

¶Petilia lex, quæ statuebat nequis ob æs alienum necteretur, & ut pecuniæ creditæ bona debitoris, nõ corpus obnoxium esset. Olim apud Romanos quum nihil esset sanctius fide in publicis & priuatis negocijs, recepta est lex XII. Tab. quæ in non soluentes æs alienum durißimam pœnam introduxit, etiam ultimi supplicij, ut audacia leuiorum hominum in contrahendis paßim debitis reprimeretur. Hanc duritiem, qua nonnulli creditores nimis crudeliter & cum turpitudine abutebantur, lex Petilia relaxauit.

Petilius] herbæ eiusq; floris nomen: eam Latinos Rosam syluestrem appellare notat Plin. lib. 21. cap. 8. ubi et de eius natura disputat.

Petilus] Adiect. (λεπτὸς) Tenuis, & exilis. Lucil. lib. 12, Insignis uaris cruribus, & petilis. Plautus Plotino, Nam coloratam frontem habet, petilis labris. Nonius.

Petimen] petiminis: Petimina, in humeris iumentorum ulcera, & uulgus appellat, & Lucilius meminit, quum ait: ut petimen naso, aut lumbos ceruicibus tangat. Eo nomine autem, & inter duos armos suis quod est, aut pectus, apellare solitum testatur Næuius in descriptione suillæ. quum ait,

Petimine piscino qui meruerat.

Petiolus] pen. corr. (πόδιον) Diminut. est à pede. Afranius, Atq; adeò nolo nudo petiolo ambules. Nonius.

Petiolus, quo fructus pendet. Col. lib. de Arboribus, cap. 23. 2, Alio modo quum iam matura mala fuerint, antè quàm petioli rumpantur, quibus pendent, intorqueto.

Petisco, Petesso] Vide Peto, petis.

Petisum] & Petisia poma, sunt parua: sed gratißimi saporis, de quibus Plin. lib. 15. cap. 14.

Peto] petis, petiui, petitum, pen. prod. (αἰτέω, αἰτιάζω, αἰτίζω, ἀξιόω, προσμνάομαι) petere, Propriè est (authore Varrone) suppliciter & precariò aliquid postulare. Valla, Petere dicimur, quum aliquid humiliter & precibus petimus. Cicer. Philipp. lib. 13. 74. 3, Te autem pro uetere nostra neceßitudine etiam atque etiam peto, ut eius filios, qui in tua potestate sunt, mihi potißimum condones.

Petere ab aliquo & eum rogare. Cic. 6. Verr. 56.

Petere & contendere. Cic Cluentio, lib 13. 8. 12.

Precibus omnibus petere. Cæsar 5. bell. Gall. 22. Cic. pro Sylla, 41, At literæ sunt Fausti, per quas ille precibus à P. Sylla petit ut emat gladiatores.

Precariò aliquid petere. Liu. lib. 4. Decad. 4.

Cupidè petere aliquid Horat. 2. epist. 1. 20.

Cupidißimè aliquid petere. Vide Cupio.

Cupienter petere, apud Plautum in Pseud. 10. 18.

Statim petere. Cic. pro Quintio, 22.

Supplex te peto. Virg. 6. Aeneid. 23.

Per amicitiam petere. Horat. 1. Serm Satyr. 3. 1.

Habes tota quod mente petisti. Virg. 4. Aeneid. 20.

Aliquid apertè petere. Cic. pro lege Agrar. 1, Quæ res apertè petebatur, ea nunc occultè cuniculis oppugnatur.

Aequa. Ouid. 7. Metam. 35.

Auxilium petere. Terent. Phorm. 5. 1. 2, Aut unde mihi nunc auxilium petam?

Petere auxilium ab aliquo per alterum. Cic. 1. Verr. 7.

Petere auxilium contra aliquem. Cæsar 8. bell. Gall. 12.

Petere auxilium & manus. Cic. 2. Tusc. 65.

Beneuolentiam iudicis petere. Vide Beneuolentia, in Bonus.

Colloquiũ petere. Cæsar 1. bell. Ciuil. 318. Ouid. 3. Metam. 112,

Vadit ad artificem diræ Polymnestora cædis,
Colloquiumq; petit.

Fidei commissum petere. Quint. lib. 3. cap. 6. 51.

Congressus alicuius petere. Virg. 5. Aeneid. 147.

Consilium petere. Cic. ad Attic. lib. 7. 140. 2.

Petere diem colloquio. Liu. 6. bell. Pun. 89.

Exilium petere. Lucan. lib. 3. 23.

Fauore propẽsum petijt uoce sollicita. Ouid. 14. Metam. 142.

Fidem pacis petijtq; deditq;. Ouid. 3. Metam. 26.

Certum uoto pete finem. Horat. 1. epist. 2. 12.

Gratiam petere. Cæsar 5. bell. Gall. 210.

Hospitium requiemq; peto. Ouid. 4. Metam. 129.

Mortem ardentiore studio petere, quàm Epicurus uoluptatem petendam putat. Cic. 2. de Finib. 99.

Petere mutuum. Plaut. Curcul. 2. 68.

Opem petere. Cic. 5. Tuscul. 7, Ad te confugimus, à te opem petimus: tibi nos, ut antea magna ex parte, sic nunc penitus, totosq; tradimus. Sic ad Attic. lib. 14. 316. 2.

Oracula petere à deo. Cic. 1. de Diuinat. 14. 7.

Pacem paßis manibus, & suppliciter petere. Cæsar 2. bel. Gal. 281. Et lib. 1. 105.

Præmium petere. Cæsar 2. bel. Ciuil. 138.

Præsidium ab aliquo petere. Cic. de Fato, 29.

Præsidium læsæ petitote puellæ. Ouid. 3. de Arte, 42.

Requiem exiguam petit. Ouid. 4. Metam. 126.

Responsa petere à deo. Plin. lib. 31. cap. 2. 17.

Sanguinem & uitam alicuius petere. Cic. pro Rosc. Amer. 4.

Tempus inane peto. Virg. 4. Aeneid. 87.

Veniã petere. Cæsar 8. bel. Gall. lib. 172. Plin. lib. 28. cap. 4. 3, Veniam quoq; à deis spei alicuius audacioris petimus, in sinum spuendo.

Veniam petere & dare uicißim. Horat. de Arte, 3.

Veniam petere errato. Cic. pro Sylla, 48.

Virtutem petere. Horat. 1. epist. 6. 4.

Petere alicui. Virg. 9. Aeneid. 19,

O genitrix quò fata uocas? aut quid petis istis? Vbi Seruius, Petis istis, id est, pro istis, Nam sic dicimus, Peto tibi, id est, pro te.

Petere alicui dispensationem. Sueton. in Vespasian. Vide Ordino, in Ordo.

Mißionem militibus petere. Tacit. lib. 1.

Accusationem in aliquem petere. Quint. lib. 5. cap. 13. 15.

Petere, Appetere, Ambire. Virg. 8. Aeneid. 33,

—notumq; petiuit
Coniugis infusus gremio per membra soporẽ. Ita Nonius. Cicer. de Amicitia, 10, Qui Consulatum petijt nunquam,

Digitized by Google

quam, factus est consul bis. Virg.2.Aeneid.30.
Modestè peti.Ouid.epist.19.11.
Bona petere.Lucil.lib.26.Ex Nonio.
Coniugium petere.Ouid.10.Metam.122.
Decus & pretium petere.Horat.1.epist.18.9.
Decus petere iaculo.Sil.lib.16.112.
Gloriam petere.Plin.lib.12.cap.14.4, C. etiam Cæsar Augusti filius inde gloriam petijt. Pro, adeptus est.
Gloria maior petitur.Sil.lib.16.123.
Honores petere.Qu.C.de Petit.Consul.37.
Imperium ac summatum sibi petere.Lucret.lib.5.210.
Mortem petere.Virg.4.Georg.44.
Petit gemellas nuptias Maronillæ. Martil.lib.1.40.
Præturam petere.Cic.2.Ver.15.
Principatum eloquentiæ petere.Cic.in Orat.31.
Thalamos alicuius petere, Coniugium.Ouid.6.Metam.140.
Petere somnum.Quintil.lib.9.cap.4.Virg.7.Aen.18,
Mollibus incubuit stratis, somnosq; petiuit.
Amplexum alicuius petere.Virg.8.Aeneid.123.
Vultu tacito petit oscula.Lucan.lib.3.147.
Mortem petunt per uulnera. Virg.4.Georg.44
Iam Horatius cæso hoste uictor secundam pugnam petebat. Liuius 1.ab Vrbe,104.
Petere pœnas ab aliquo, quod & Exigere dicitur.Cic. ad Atticum, lib.1.11.13, Vt apertè uictrix nequitia, ac libido pœnas ab optimo quoque petere sui doloris, quem, &c. Idem 1.de Inuent.27.
Hereditatem ex testamento petere.Cic.1.de Orat.124.
Pecuniam non ex tabulis tuis, sed aduersarijs petere. Cic. pro Rosc.Comœdo,3.
Petere, Eligere, inquit Nonius: uel capere. Virgil. 4.Georg.2,
Principio sedes apibus, statioq; petenda.
Petere cibum.Terent.Heaut.5.2.25,
Abijt, ac rogasse uellem. CL. quid? S. unde mihi peterem cibum. Idem Eunuch.3.2.38.
Non ut ab his medicinam perpetuam, sed ut exiguam doloris obliuionem petam.Cic.Lucceio.Cic.lib.5.15.7.De literis.
Petere argumentum à paruis.Cic.2.de Fin.55.
Consilium à seipso petere.Quint.lib.7.cap.1.5.
Delectatio sola ex his studijs petitur.Cic.pro Archia,12.
Petere exempla ex. Cicero de Prouinc. Consul.16, Præsertim quum ego omnium meorum consiliorum atque factorum exempla semper ex summorum hominum factis mihi censuerim petenda.
Longè petere exempla.Lucan.lib.1.19.
Exordium paulò longius petere.Cic.pro Cluent.7.
Initium à natura petere.Cic.5.de Fin.59.
Laudem è macello petere. Cic.2.de Finib.82.
Originem summi boni à primo ortu animantium petere. Cic. 2.de Finibus,53.
A' philosophorum scholis uirtutis præcepta petere.Quint.in Procem.lib.1.14.
Principia rei bene gerendæ à natura petere.Cic.4.de Fin.77.
Risum ex aliquo petere.Quint.lib.6.cap.3.15.
Altè suspirium petere.Plaut.Cistel.2.47.
Iura Cordubam petere.Plin.lib.3.cap.1.13, Turduli qui Lusitaniam accolunt, iura Cordubam petunt.
Petere in Indos.Plin.lib.12.cap.7.3. de pipere lōgo, Huic nec pomi, nec baccæ commendatio est aliqua: sola placere amaritudine, et hanc in Indos peti. Idem lib.12.cap.17.8, Petunt in Carmanos strobum. Id est, à Carmanis. Budæus. Qui sensus per alias quoq; præpositiones exprimitur. Plin. lib. 12. cap.1.4, Sed quis non iure miretur arborem umbræ gratia tantum ex alieno petitam orbe? Idem lib.19. cap.4.3,
Ostrearum genera naufragio exquiri, aues ultra Phasidem amnem peti. Ibidem,9, Quæq; trans maria petimus. Idem lib.21.cap.3.5, Sutilibus mox petitis ab India, aut ultra Indos. De coronis.
Petere ad Aethiopas usq;.Plin.lib.36.cap.6.8.
Petere in sepulchrum alicuius uolumina. Hoc est, è sepulchro. Plin.lib.30.cap.1.10.
Petere in nubila.Plin.lib.36 cap.1.3, Ad frigidos potus uas petitur in nubila, celoq; proximæ rupes cauantur, ut bibatur glacie.
Petere, Commemorare, inquit Nonius. Virgil.lib.8. Aen.79,
Quid causas petis ex alto?
Petere aliquem dextra: id est, porrigere dextram alicui. Virg. 1.Aeneid.124.
Petere blanditijs nouercam, Blandiri. Quintil.
Aliquem literis petere. Cic.ad Attic.lib.2.17.2, Si homo esset, eum potius legeret, quàm unam literam scriberet, qui me epistola petiuit: ad te ut uideo, cominus accessit.
Criminibus aliquem petere.Tacit.lib.3.
Petere, Percutere, ferire.Virg.9.Aeneid 125,
Iam cornu petat, & pedibus qui spargat arenam. Hæc Nonius.
Petere, pro Appetere, & designare ictū, ut solent gladiatores. Cic.in Orat.133, Vt enim athletas, nec multo secus gladiatores uidemus, nihil nec uitādo facere cautè, nec petēdo uehementer, in quo non motus hic habeat palæstrā quandam.
Aera petere disco.Horat.2.Serm.Satyr.2.3.
Capillos miseros ungue petis. Ouid.2.Amor.eleg.7.2.
Caput & collum petere.Cic.pro Murena,49.
Corpus petere ferro. Tibull.lib.eleg.9.5.
Genas petere ungue. Ouid.2.de Arte,91.
Petere iugulum, pro Inferre mortem, teste Valla. Cicero pro Milone,23.
Malo petere aliquem.Virg.3. eclog.13.
Inuicem petitur manus iniectio. Vide Inuicem.
Pectora alicuius petere gladio.Ouid.5.Metam.37.
Saxis petor à populo.Ouid.de Nuce,1.
Petere aliquem telis.Liu.4.bel.Pun.155.
Sacrilegæ telis me petiere manus. Ouid.3.Fast.140.
Vultus alicuius petere unguibus.Horat.Epod.5.20.
Petere aliquem, Violenter aggredi.Cic.pro Ligario, 5, Quid enim Tubero tuus ille districtus in acie Pharsalica gladius agebat, cuius latus ille mucro petebat?
Bello petere urbem aliquam.Virg.3.Aeneid.121.
Petere aliquē, Insidias illi tendere.Plācus Ciceroni, li.10.23.12.
Fraude petere aliquem.Virg.4.Aeneid.135.
Petere fraude uel insidijs aliquem. Liu.10.bel.Maced.213.
Petere insidijs uitam alicuius.Plin.lib.7.45.3.
Latrocinio uitam innocentißimi cuiusq;, bonorum insidiatores petunt. Author ad Heren.lib.4.166.
Veneficio aliquem petere. Author ad Herenn.lib.4.168.
Petere, Manere, expectare. Virgilius 9.Aeneid.26,
Troianos hæc monstra petunt. Ita Nonius. Seruius uerò, appetunt interpretatur.
Petere, Sequi. Virg.5.Aen.46, Quem petit, & summis annixus uiribus urget. Nonius.
Petere, Abducere. Virg.6.Aen.88, Tartareum ille manu custodem in uincla petiuit. Ita Nonius.
In uincula aliquem peti. Quintil.lib.7.cap.2.39.
Petere locū aliquē, Proficisci. Suet. in Vesp.Cic.3.Offic.166,
Naues onustas petentes Rhodum uiderit, &c.
Accessum petere. Liu.9.belli Pun.137.
Raptim petit æquora campi. Lucret.lib.3.204.
Altum petere. Liu.5. bel.Pun.158, Cuius prima classis petere altum

Digitized by Google

altum uisa est, quo facilius superaret promontorium.
Altum flamma petit. Ouid.1.Fast.22.
Antrum immane petit. Virg.6. Aeneid 3.
Summam petit arduus arcem. Ouid.2. Metam.62.
Arcem petunt Tritonidis. Virg.2. Aeneid.46.
Ardua petere, Ascendere montem aliquem. Stat.2. Achil.6.
Arua aliena petere. Virg.6. Aeneid.63.
Parnassus petit astra duobus uerticibus. Ouid. 1. Metam. 64.
Athenas petere. Cic. ad Atticum, lib.3.47.2.
Cælum petere. Plin. lib.10. cap.38.2.
Amnis uolutus per saxa campum petit. Virg.3. Georg.105.
Classe petebat Lacedæmona. Ouid. epist.1.1.
Cursum alium petere. Cic. ad Attic. lib.3.48.3.
Cursu petere deserta. Virg.6. eclog.16.
Concursu tendunt petere littora. Virg.1. Aeneid.33.
Fugam petere. Liu.8. bell. Pun.28.
Fuga salutem petere. Cæs.4. bell. Gall.508.
Ima petunt nebulæ. Virg.1. Georg.81.
Lectum uacuum petit anxia. Ouid.11. Metam.95.
Loca secreta petere. Horat. de Arte,61.
Montem petiui. Virg.2. Aeneid. 161.
Remis uentisq; petere locum aliquem. Virg.3. Aeneid.113.
Romam petit fons ille. Plin lib.31. cap.3.11.
Secretum petere. Plin. epist.5.c.
Sublime petere. Plin. lib.10. cap.33.6.
Supera petere. Cic.1. Tusc.67, Nihil enim habent hæc duo genera proni, & supera semper petunt. Id est, capessunt, expetunt, captant inquit Budæus.
Tecta diuersa petere per agros. Virg.4. Aeneid.33.
Gressu petunt tentoria. Sil. lib.7.65.
Vento petere urbem aliquam. Virg.2. Aeneid.5. De nauigantibus dicitur.
Petere, Tenere. Virg.3. Aeneid.19,

Submissi petimus terrã, & uox fertur ad auras. Ita Nonius.

Petit, pro petijt uel petiuit, syncopa poetis tantum in usu. Ouidius 1. Fast.22,

Altum flamma petit: propior locus aera cepit.

¶ Petitur, Impersonale. Plin. in Panegyr. Plerique principum quum essent ciuium domini, libertorum erant serui, &c. per hos præturæ etiam, & sacerdotia & consulatus, imò & ab his petebatur.
¶ Petens, Particip. (αἰτῶν) ut,
Veniam in præteritum petens. quòd ei, &c. Tacit. lib.11.
Lucra petens. Tibull. lib.1. eleg.9.2.
Turba saxis petens contundet uos. Horat. Epod.5.21.
Responsum dedit petenti. Virg.1. eclog.9.
Reijcere petentem. Ouid.9. Metam.103.
¶ Petendus, Particip. (αἰτητέος) ut, Honos petendus. Propert. lib.3. eleg.22 8.
Gloria peccati nulla petenda tua est. Ouid.2. de Arte,78.
Palma petenda mea est. Ouid.3. Amor. eleg.2.17.
Præda petenda est de magno grege. Tibull. lib.1. eleg.1.7.
¶ Petitum, pen. prod. prius supinum (πρὸς τὸ αἰτεῖν) ut,
Ire petitum aliunde. Catull. in epithal. Mallij,56.31.
¶ Petitus, pen. prod. Particip. (ᾐτημένος) ut,
Dies petitus tanto ambitu. Senec. Medea,6.5.
Bellua petita ferro. Horat. Epod.5.2.
Præmia peccato nulla petita mihi. Ouid.3. Trist.6.7.
Puella petita meis uotis. Ouid.3. Amor. eleg.6.1.
Requies mihi petita est. Ouid.4. Trist. eleg.1.1.
Spiritus petitus imo latere. Horat. Epod.11.2.
Extra rem petita. Quint. lib.4. cap.2.64.
¶ Petiturus, penult. prod. Particip. (αἰτήσων) ut, lucra petiturus. Tibull. lib.1. eleg.9.2.

¶ Petitum, pen. prod. Substant. (αἴτημα) ut, utriusq; petiti facta est copia. Catull. ad Mallium, epigr.63.8.
¶ Petitus, pen. prod. (αἴτημα) Nomen substantiuum, pro Petitione. Gell. lib.18. cap.3, Iussitq; eum consensu, petituq; omnium eandem illam sententiã diserti uiri cuiusmodi posset uerbis dicere. Lucan. lib.3.36,

Attamen insequitur languor terræq; petitus Suauis.

¶ Petitio, Verbale (αἴτησις)
Concedere petitioni. Vide Concedo.
¶ Petitio, Actio priuata. Quint. lib.4. cap.4, Recusatio quoque plures interim propositiones habet, ut contra petitionem pecuniæ, Malè petis: procuratori enim tibi esse non licuit. Cic. de clar. Orat.9.
Petitio, Ambitus. Cic. pro Rosc. Com.32, Et tibi integram petitionem reliquit. Sic Attic. lib.1, Fuit & mihi & Qu. fratri magno usu in nostris petitionibus.
Adornare petitionem Consulatus. Vide Adorno.
Implere petitionem dicitur actor, quum id quod petit, suum esse probat. Paulus in l. Ex sextante. §. cum ergo. ff. de except. rei iud. Si de proprietate fundi litigatum, & secundũ actorem pronunciatum fuisset: dicemus petenti ei, qui in priore iudicio uictus est, ob staturam rei iudicatæ exceptionẽ: quoniam de eius quoq; iure quæsitum uidetur, quum actor petitionem implet.
Petitio, pro Impetitione & aggressu gladiatorum. Cic. in Catil.11, Quot ego tuas petitiones ita coniectas, ut uitari posse non uiderentur, parua quadam declinatione, &, ut aiunt, corpore effugi? Idem in Orat.134. Budæus.
¶ Petitor, pen. prod. Aliud uerbale (αἰτητής) Qui petit & litem intendit. Cic. in Partit.60, Sed accusatorem pro omni actore & petitore appello. Idem pro Quintio,25, Possumus petitoris personam suscipere, accusatoris deponere?
Petitor, reus, iudex. Cic. pro Rosc. Comœdo,24, Quis erat petitor? Fannius. quis reus? Flauius. quis iudex? Cluuius.
Famæ petitor. Lucan. lib.1.27.
¶ Petitorius, Adiect. ut, Iudicium petitorium. Caius in l. qui petitorio iudicio utitur. ff. de rei uendicatione.
¶ Petitrix, pen. prod. huius petitricis, Verbale fœmin. Paulus in l. qui filium. ff. ad Senatusc. Trebell. cõtra petitricẽ pronunciauit.
¶ Petesco, petescis, siue Petisco, petiscis (αἰτίζω) petiscere. Lucret. lib.3, Corpore cum reliquo pugnas cædesq; petiscit. Hoc est, cupidè et ardenter petit. Lambinus legit petescit.

Idẽ lib.5. —fugiens humorem, aurasq; petiscens.

Petiscere, antiqui dicebant pro Petere, ea quidem forma uerbi, qua sunt lacessere & incessere. Festus. Sed (inquit idem) ut mihi uidetur, tum eo significabant sæpius petere. Alij legunt petessere.
¶ Petesso, petessis (αἰτιάζω) petessere, antiquum uerbum, Idem quod Peto. Cic.2. Tusc.105, Qui hanc gloriam petessunt, nullum fugiunt dolorem. Idem 1. de Diuinat.30,

Menteq; diuina cælum terrasq; petessit. Ex poeta.

¶ Petessens (αἰτιάζων) Participium. Lucret. lib.5.

Quos ubi tempore maturo patefecerat ætas
Infantem, fugens humorem aurasq; petessens, &c.

Petoritum] huius petoriti, pen. cor. (φορεῖον) Gallicũ uocabulum, genus uehiculi apud Belgas Galliæ ciuitatẽ repertũ, ut Varro scribit. Quãuis sint qui ex Græco uocabulo et Latino compositũ uelint, dictumq; à uoluendis rotis, ut Gellius testatur, lib.15. cap.30. Horatius 1. Serm. Satyr.6.21.

-plures calones atq; caballi Pascendi, ducẽda petorita.

Idem 2. epistol.1.39.

Essedà festinãt, pileta, petorita naues. Plin. li.34. ca.17.3.

Petosiris] pen. prod. (Πετόσιρις) Aegyptius mathematicus insignis:

signis: de quo Plin. lib. 7. cap. 49. 1. Iuuen. Satyr. 6. 58,

—sapiendo nulla uidetur
Aptior hora cibo, nisi quàm dederit Petosiris.

Petra sancta] olim Feroniæ Iunonis templum nobilissimum Viterbij: de quo uide F. Leandrum Bononiensem. Lilius 4. Syntagm. historiæ deorum.

Petra] huius petræ (πέτρα) Lapis, rupes. Plin. lib. 10. cap. 32. 3, Gauiæ in petris nidificant.

Petrarum, inquit Festus, genera sunt duo. Quorum alterū, naturale, saxum prominens in mare, cuius Ennius meminit libro 11, Altè delata, ceterisq; ingentibus tecta. Et Liuius in Centauris, Vbi ego sæpe petris. Alterum manifestum, ut docet Aelius Gallus, Petra est qui locus dextra ac sinistra fornicem expleturus aquæ ad libramentum summi fornicis.

¶ Petrosus, pen. prod. Adiectiuum (πετρώδης) Petris plenum. Plin. lib. 17. cap. 27. 5, Caprificorum laudantur maximè nigræ, & in petrosis. Idem lib. 9. cap. 31. 1, Viuunt petrosis locis, cancri mollibus.

¶ Petricosus, pen. prod. Aliud adiect. (πετρώδης) Idem. Martialis uerò lib. 5. 119. per translationem,

——res petricosa est,
Cotile bellus homo. Hoc est, difficilis et saxosa ac dura.

¶ Petrones (πετρῶνες) rustici (inquit Festus) ferè dicūtur propter uetustatem, & quòd deterrima quæq; ac prærupti iam agri petræ uocantur, ut rupices ijdem à rupis, aliter à petrarum asperitate & duritia dicti. Hinc Plautus petronem ueruecem, duriorem eleganter dixit, Capt. 13. 51,

Qui petroni nomen indunt ueruecī sectario, &c.

Petra] πέτρα, Siciliæ oppidum prope Hyblam. Petræ Sirenū, urbs Lucaniæ, de qua Plin. lib. 3. ca. 4. Virg. 5. Aen. 173,

Iamq; adeò scopulus Sirenum aduecta subibat, &c.

Vbi multa de Sirenibus refert Seruius. Item Petra, Straboni lib. 16. Arabiæ oppidum, Nabathæorum metropolis, unde ea pars Arabiæ, Petræa nuncupatur.

Petracorij] πετροκόριοι, Ptolemæo lib. 2. cap. 7, Galliæ populi, uulgò Perigort.

Petræa] Nympha Oceani & Tethyos filia, teste Hesiodo in Theogonia.

Petreia] mulier dicebatur, quæ pompam præcedens in colonijs aut municipijs, imitabatur anum ebriam, quòd pedes in petras frequenter impingeret: quam & alij uolūt ab agri uitio, scilicet petris, appellatam. Festus.

Petreius] πετρήϊος, Atinas, Cimbrico bello primipilus sub Quint. Catulo, exclusam ab hoc legionem suam adhortatus, Tribunum suum dubitantem per hostium castra erumpere, interfecit, legionemq; eduxit: donatus propterea corona graminea ob seruatum exercitum.

¶ Petreius, dux Pompeianus à Cæsare in Hispania superatus, ut in ipsius Commentarijs scribitur.

Petrelæon] petrelæi, πετρέλαιον, Bitumen est liquidum è saxis defluens. Nomen habet ob oleo, nō quòd reuera oleum sit: sed quod liquida consistentia ad olei similitudinem accedat, tametsi colore magis ad nigredinem uergat. Vulgus Petroleum appellat.

Petrinus] pen. prod. (πετρῖνος) uicus olim in agro Phalerno, cuius meminit Horat. 1. epist. 5. 1,

Inter Minturnas Sinuessanumq; Petrinum.

Petrites] genus Aegyptiaci uini. Plin. lib. 4. cap. 7.

Petrones] Vide Petra.

Petronia] πετρωνία, Amnis est in Tyberim profluens, quā magistratus auspicatò transeunt, quum in cāpo quid agere uolunt, quod genus auspicij perenne uocant, amnem autem fœminine antiqui dicebant. Festus.

Petronius] πετρώνιος, Aegypti præfectus, ab Augusto missus, Cornelio Gallo successit, aduersus Aethiopes bellū gessit, quibus regina Candace imperitabat, uirili quidē animo mulier, sed altero capta oculo. Vide Strabonem lib. 17.

Fuit & alter Petronius Granius, Centurio octauæ legionis, sub Cæsare bello Gallico militās. De hoc Plutarchus in Cæsare scribit, qui unus à partibus Cæsarianis, quū nauis eius, qua Quæstor designatus in Africam uehebatur, in Scipionis potestatē uenisset, & cæteris interfectis Quæstori Scipio incolumitatem polliceretur, respōdit, Cæsarianos alijs incolumitatē dare, nō accipere cōsueuisse. quo dicto, se gladio transuerberauit. Vide Plutarchum in Cæsare. Petronius alius, qui Aelij beneficio ex humili loco ad equestrē ordinem peruenerat, gladio incubuit. Petronius quoq;, qui morientem iuuerat, super eundē cecidit. Author Valerius de Amicitia. Petronius Consularis moriturus inuidia Neronis, ut mensam eius exhæredaret, trullam murrhinā CCC. sestertijs emptā fregit. Hæc Plin. lib. 37. cap. 2. Petronius, pater Vespasiani Cæsaris. Petronius Perpenna, qui Constantinianas thermas in pristinum splendorem restituit. Petronius, Diodorus medicus, qui scripsit Antilegomena, citatur testis à Plinio lib. 20. cap. 8. Petronius poeta, cuius aliqua de Medicina uersibus conscripta, ad nostram ætatem peruenerunt, ut scribit Volaterranus.

Petroselinum] huius petroselini, pen. prod. (πετροσέλινον) Quasi petrarum apium. Plin. lib. 20. cap. 12, Alio genere petroselinum quidam appellant in saxis natum.

Petrus Bellipertícus] natione Burgūdus, Bononiæ Ius Ciuile professus est circiter annū millesimum trigentesimum.

¶ Petrus Ancharanus, Bononiensis Iurisconsultus, Ius Ciuile professus est circiter annum 1480.

Pettimborsa] alio nomine Cruciata, herba Gentianæ similis, de qua uide Matthiolum apud Dioscoridem lib. 3. cap. 3.

Petulans] pen. cor. petulantis, o g. (ἀσελγὴς, ἀσελγὴς, ὑβριστής) Improbus, qui per contumeliam alios petit. Festus, Petulantes & petulci etiam appellantur, qui proteruo impetu & crebro petunt, lædendi alterius gratia. Cic. in Salust. 13,

Desine bonos petulantissima consectari lingua.

Petulans & audax homo Vatinius. Cic. Qu. frat. lib. 2. 8. 3.

Audax, petulans, libidinosus. Cic. pro Sylla, 53.

Turpis, cupidus, petulans. Cic. 2. de Inuent. 144.

Petulans & improbus scurra. Cic. pro Cluent. 29.

Amentia petulans. Claud. 1. in Eutrop. 48.

Audacia petulans. Claud. ad Alechium, 7. 2.

Auris petulantibus scissa carbasus. Lucret. lib. 23.

Dictū petulans nullū in uita proferatur. Cic. pro Muræna, 12.

Vultu petulans elegia. Stat. 1. Sylu. 2. 2.

Feruidum, petulans, & furiosum genus dicendi. Cicer. de clar. Oratoribus, 130.

Illiberale, petulans, flagitiosum & obscœnum genus iocandi. Cic. 1. Offic. 145.

Iurgium petulans. Cic. pro Cælio, 22.

Iuuentus petulans. Claud. de nupt. Honorij, 17.

Verbis petulantibus uti. Ouid. epist. 15. 50.

Petulantissimis uerbis lædere unum, laudare alium. Salustius in Ciceronem, 5.

¶ Petulantia, huius petulantiæ (ἀσέλγεια) Effrænatio immodica ad quodlibet uitium. Cic. lib. 4. de Rep. A petendo, petulātia: à procādo, id est poscendo, procacitas nominata est.

Pudor & Petulantia, contraria. Cic. 2. Catil. 44.

Libido, & petulantia, audacia. Cic. pro Fonteio, 23.

Vxorem integram à petulantia alicuius conseruare. Cicero 2. Verr. 9.

Furorem & petulantiam hominis frangere. Cic. in Pisonē, 24.

Incidere in petulantiam. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7. 6.

Lingua

Digitized by Google

Linguæ petulantia. Propert. lib. 1. eleg. 15. 8.
Conuitiis petulantiæ. Quint. lib. 4. cap. 2. 20.
Petulantia pecoris. Col. lib. 7. cap. 6. 3.
Petulantia ramorum. Plin. lib. 16. cap. 30. 3.
Petulantia morbi. Gell. lib. 12. cap. 3.
¶Petulanter. Aduerb. Lasciuè. Cic. Attic. 9. 191. 2, Quàm censeas acerba nunc esse, quum à perditis in ciuili nefario bello petulantißimè fiant?
Iactare petulantius aliquid. Cic. pro Cælio, 4.
Petulanter inuehi in aliquem. Cic. Attico, lib. 3. 4. 4.
Inuadere petulanter in filiam alicuius. Cic. in Salust. 5.
Facimus petulanter, si matremfamiliâs, secus quàm matronarum sanctitas postulat, nominamus. Cic. pro Cælio, 23.
Viuere petulanter. Cic. pro Cælio, 30.
¶Petulcus, Adiect. (ἀπολγόνιμος) Virg. 4. Georg. 2,

—— hœdiq; petulci. Seruius, Petulci, Lasciui, exultantes. Et petulci dicti ab appetendo: unde & meretrices petulcas dicimus. Col. lib. 7. cap. 3. 4, Itaq; capri uel arietis petulci sæuitiam pastores hac astutia repellunt.

Agni petulci. Lucret. lib. 2. 74.
Petus] peti: siue pætus, cum diphthongo, Qui alterum oculum minorem habet. Plin. lib. 11. cap. 37. 26, Vni animalium homini oculi deprauantur, unde cognomina strabonum & petorum. Vide Pœtus. Horatius 1. Serm. Satyr. 39,

——strabonem
Appellat petum pater.

¶Petulus, pen. corr. Diminut. Cic. 1. de Nat. deor. 108, Redeo ad deos, ecquos si non tam strabones, ac petulos esse arbitramur, equos næuum habere, &c.
Petuscum] πετοῦσκον, Palatij dicta est ea regio urbis quam Romulus obuersam posuit ea parte in qua plurimum erat agri Romani ad mare uersus: & quia mollißimè adibatur urbs, quum Hetruscorum agrum à Romano Tyberis discluderet, & cæteræ uicinæ ciuitates colles aliquos haberent oppositos. Festus.
Peuce] πεύκη, insula Borealis in Istro, à qua uni ex Danubij ostijs nomen datũ, ut Plin. docet lib. 4. Et Lucan. lib. 3. 41.
Peucedanum] siue Peucedanus, pen. corr. (πευκέδανος) Herba à pinu nomen inuenit. Plinius lib. 25. cap. 9. 13, Sed inter primas celebratur peucedanum laudatißimum in Arcadia, mox Samothrace: caulis est ei tenuis, longus, fœniculo similis, iuxta terram foliosus, radice nigra, crassa, graui odore, succosa.
Peucestes] Alexandri Magni seruator, tanta dignus gloria, uti ait Plin. lib. 34. cap. 8.
Peucetia] πευκετία, Peninsula est in finibus Italiæ, alijs nominibus Calabria & Messapia dicta. Author Plin. li. 3. ca. 5.
Peucetij] populi sunt circa mare Ionium, ut ait Stephanus.
Peucetij sinus. Ouid. 14. Metam. 103.
Peumene] spumæ argenteæ genus. Plin. lib. 33. cap. 6.
Pexatus] Vide Pecto. Martialis lib. 2. 58,

Pexatus pulchre rides mea Zoile trita.

Pezicæ] arum (πεζικαί) Fungi qui sine radice aut pediculo nascuntur, teste Plinio lib. 19. cap. 3. 2.

P H

Phabiranum] φαβίρανον, Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ urbs, uulgò Bremen.
Phacos] uel Elelipbacos, lentis genus. Plin. lib. 22. cap. 25.
Phæaces] pen. prod. (φαίακες) populi Corcyræ sub ditione Alcinoi. De quibus Virg. 3. Aen. 59,

Protinus aerias Phæacum abscondimus arces. Phæacẽ, pro bene nutrito & in luxu pinguefacto dixit Horatius lib. 1. epist. 15. 6,

Pinguis ut inde domum poßim, Phæaxq; reuerti. Lucus autem Phæacum ex Homeri Odyssea notus est. Meminit & Cic. de claris Orat. 35.
¶Phæaces, pro credulis & stultis usurpauit Budæus. Alcinoo Corcyræ regi & eius populis Phæacibus Vlysses Lestrigonas & Cyclopas & alia monstra à se conficta narrabat & ijs omnia uera esse persuadebat. Iuuenalis,

Tam uacui capitis populum Phæaca putauit. Quæ res non nisi supinos, nimiumq; credulos coarguit. Budæus.

¶Phæacus, pen. prod. (φαίακος) Adiect. Propert. lib. 3. eleg. 2. 3, Nec mea Phæacas æquant pomaria syluas.
¶Phæacius, Aliud adiect. (φαιάκιος) ut,
Tellus Phæacia. Tibullus lib. 4. ad Messalam, 1. 18.
Phæcasius] φαικάσιος, Genus calcei. Hermolaus de genere calceorum loquens, Addi poßunt ijs & phæcasij, unde & Phæcasiatos & sacerdotes, & deos uocamus: ut qui deos ipsos aut sacerdotes non phæcasiatos, sed phæcasios dixere, coarguatur ab Appiano, Iuuenale, Seneca. Hactenus Hermolaus.
Porrò Appiani uerba hæc sunt de M. Antonio in lib. de bello ciuili: Calceamenta candida, qualia Atheniensium sacerdotes, & Alexandrinorum, quos Phæcasios uocant, deferre consueuerunt. Quidam putarunt pronomen Quos, referri ad sacerdotes, Hermolaus refert ad phæcasios.
Phæcasium, sij, neut. gen. Idem. Seneca lib. 7. de Benefic. cap. 21, Pytagoricus quidam emerat à sutore phæcasia, rem magnam non præsentibus nummis.
¶Phæcasiatus, pen. prod. Adiect. Qui calceatus est phæcasijs. Senec. epist. libro 20. epist. 1, Puto quædam esse, quæ deceant phæcasiatum, palliatumq;. Iuuen. Satyra 3,

Phæcasiatorum uetera ornamenta deorum. Quo in loco quidam legunt Phæcasianorum, sed corruptè, ut censet Hermolaus. Turnebus autem probat: Vt enim, inquit, Minianus Iupiter pro Miniato à M. Tullio dicitur in epistolis: ita hic Phæcasianus pro Phæcasiato, id est Phæcasijs calceato.

Phædimus] pen. cor. filius Amphionis & Niobes, unà cum sex fratribus ab Apolline cõfoßus sagittis fuit. Ouid. lib. 6. Metamorph. Phædimus infœlix, &c.
Phædon] φαίδων, Atheniensis in conuiuio à triginta Atheniensium tyrannis necatus fuit. Huius filiæ uirgines erant, quæ ut uirginitatem seruarent morte, inuicem se complexæ, in puteum præcipitauere. Fuit & alius hoc nomine philosophus Elidensis, Socratis auditor, ingenio liberali. Cuius nomini Plato librum de Immortalitate animæ dedit, & alio nomine Phædon inscribitur. Vide Gellium & Laertium.
Phædra] φαίδρα, fuit Regis Minois ex Pasiphae coniuge filia. Hæc unà cum Ariadne sorore Theseum Aegei regis Athenarum filium secuta est: quã ille, relicta Ariadne, uxorem sibi copulauit, cui Demophoontem peperit & Antigonum. Hæc Volateranus. Vide Diodorũ Siculum lib. 5. cap. 5. Vide etiam Hippolytus.
Notus amor Phædræ. Ouid. 6. Fast. 148.
Amor turpis Phædræ. Ouid. 1. de Remed. amor. 13.
Nouercæ pocula Phædræ. Propert. lib. 2. eleg. 1. 11.
Phædrus] φαῖδρος, fuit unus ex discipulis Platonis, cuius nomine Plato nobilem librum edidit, qui inscribitur Phædrus.
Phæniana] φαινιανὰ, apud Ptolem. lib. 2. cap. 12, Rhetiæ urbs, alio nomine Phebiana castra: uulgò hodie Bebẽhusiũ.
Phæstum] φαιστὸν, urbs in Creta à qua Epimenides Phæstius dictus est: quem adiutorem Solonis legibus condendis fuisse tradit Plutarchus in uita Solonis, inclytum uaticinio & rerum diuinarum peritia.
Phæstus] φαιστὸς, Mons seu promontoriũ Cretæ circa Gortynam

o 4

tynam urbē, ciuitatē habens eiusdem nominis. Sed pro nomine ciuitatis f.g. est: quum pro monte sit masculin. Strabo lib. 10. Fuit & Phæstus Bori Mæonij, siue Lydij filius, qui quum in Troianorum auxilium uenisset, ab Idomeneo est interfectus. Homer. lib. 5. Iliad.

Phaethon] φαέθων, trisyllabum, pen. cor. Ligurum rex fuit uetustissimus, cuius multæ in Hetrusco litore coloniæ fuerunt, ut Cato est author. De quo in dictione Eridanus. & alter Solis ex Clymene filius, uide finem primi, & initium secundi libri Metamor. Ouidij.

Phaethonti filio Sol facturum se esse dixit quicquid optasset: optauit ut in curru patris tolleretur: sublatus est: atq; is antequā constitit, ictu fulminis deflagrauit, quāto melius fuerat in hoc promissum patris non esse seruatū? Cic. 3. Offic. 126.

Sole satus Phaethon. Ouid. 1. Metam. 151.

Ambustus Phaethon. Horat. 4. Carm. ode 11. 6.

Flammatus Phaethon. Catull. Argon. epigr. 59. 58.

Magnanimus Phaethon. Ouid. 2. Metam. 23.

Phaethon, pro Sole, apud Virgil. lib. 5. Aeneid. 21.

——nonamq; serena

Auroram Phaethontis equi iam luce uehebant. Dictus sic est ἀπὸ τοῦ φάους, id est à luce, & αἴθω, uro, ut ait Seruius. Frequenter hoc nomine Solem appellāt poetæ Græci. Vide Ciceronem lib. 2. de Natur. deor. 110, Dicitur etiā stella Iouis, ut ait ibidem, Cic. 76.

¶Phaethontius, pen. corr. Adiect. (φαεθόντιος) ut,

Amnis Phaethontius, Padus. Sil. lib. 7. 30.

Stagna Phaethontia. Sil. lib. 17. 101.

¶Phaethonteus, pen. prod. Aliud Adiect. (φαεθόντειος) ut,

Ruina Phaethontea. Claud. Paneg. 51.

Errores Phaethontei. Claud. de Phœnice, 3. 22.

Ignes Phaethontei. Ouid. 4. Metam. 50.

¶Phaethontias, huius Phaethontiadis, pen. corr. (φαεθοντιάς) Patronymicum fœm. Virgilius eclog. 6. 13,

Tum Phaethontiades musco circūdat amaræ Corticis.

Intelligit sorores Phaethontis.

Phaetusa] quadrisyllabum, pen. prod. (φαέτουσα) Solis filia ex Neæra nympha, & soror Lampetiæ, quæ in Sicilia patris sui, id est Solis armenta custodiebant: de quibus socij Vlissis contra Circes monita degustantes, naufragium fecerunt, ut in 12. Odysseæ monstrauit Homerus. Ouidius item Phaetusæ meminit lib. 2. Metam. 70.

Phæus] color qui inter nigrum & albū fuisse traditur. Alexander lib. 3. cap. 7, Nam Antiochus audito fratris obitu, purpura deposita Phæum induit: qui inter albū & nigrum color est.

Phagedena] phagedenæ, Græci φαγέδαινα, ἀπὸ τοῦ φαγεῖν, hoc est ab edendo. Est exulceratio usq; ad ossa celeriter depascens, cum inflammatione saniem malè olentē emittens, & ad mortem perducens. Author Iulius Pollux. Plin. lib. 23. cap. 1. 11, Vtiq; ulcerum phagedænis & gangrenis, tibiarumq; tædio cum sale illinuntur.

Phagedæna, putatur esse morbus, quē in iumentis uermem appellant, apud Colum. lib. 9. cap. 12, Sæpe etiam uitio, quod Græci φαγέδαιναν uocant, intereunt.

¶Phagedænicus, pen. corr. (φαγεδαινικός) Plin. lib. 24. cap. 4. 2, Paronychijs ex melle & unguibus scabris, pterygijs, ulceribus manantibus, condylomatis, ulceribus quæ phagedænica uocantur.

Phager] animal est quoddā in aquis uiuēs. Plin. li. 32. ca. ult.

Phago] φάγων, uir adeò gulosus fuit & uorax, ut adhibitus mensæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, ueruecem & porcellum uno die comederit, biberitq; horcam uini. Author Flauius Vopiscus.

Phagorius] siue phagrus, est piscis in Nilo nascens & frequens. Strabo lib. 17.

Phagrus] piscis in Nilo, Vide in dictione Phagorius.

Phagroriopolis] à Phagris (opinor) piscibus nomē habet, sicut et Phagroriopolitana præfectura & regio, sita in sinu Arabico ad mare rubrum. Strabo lib. 17.

Phagus] Vide Fagus.

Phalacron] pen. cor. (φαλακρόν) Græci caluū dicunt. Hinc

¶Phalacrocorax, pen. cor. (φαλακροκόραξ) aquaticus coruus. Plin. lib. 10. cap. 48, Iam & in Gallia Hispaniaq; capitur, & per Alpes etiam, ubi & phalacrocoraces aues, Balearium insularum peculiares.

Phalæ] turres sunt ligneæ, quæ apud ueteres propter spectacula è lignis erigebātur, ut author est Non. Festus ait, Phalæ, ligneæ turres sunt ob altitudinem dictæ, à falando, quod apud Hetruscos significat cælum: Ennius,

Malos diffindūt, fiūt tabulata, phalæq;. Iuuen. Saty. 6. 59,

Consuluit ante phalas. Sunt qui scribant Falæ, per F.

Phalęcium] carmen (φαλαίκιον μέτρον) à Phalæco inuentore nomen accepit: Alio nomine dicitur Hendecasyllabicum, à numero scilicet syllabarum: constat Spondeo, Dactylo, & tribus Trochæis. In prima tamen sede pro Spondeo modò Trochæus legitur, modò Iambus.

Phalanga] huius phalangæ (σκυτάλιον) Lignorum teretium forma & genus, qualia sunt quæ nauigijs, dum subducuntur ad litus, aut ad mare trahuntur, supponi solent. Scribit Herodotus Aethiopas uicenos dentes elephantorū, grandes, & è materia hebeni centenas phalanges tertio quoque anno tributi uice, regibus pendere solitos. Plin. lib. 7. cap. 56. 10, Prælium Afri contra Aegyptiorum primum fecere fustibus, quos uocant phalangas. Vide Palanga.

Phalangæ (inquit Hermolaus) quibus baiuli ferundis oneribus utuntur, quas σκυταλίδας Plato nominat.

Phalangites] phalangitæ, pen. prod. (φαλαγγίτης) Herba: de qua Plin. libro 27. cap. 12. 18, Phalangites à quibusdam phalangium uocatur, ab alijs leucanthemon, uel (ut in quibusdam exemplaribus inuenio) leucacantha.

Phalangium] huius phalangij (φαλάγγιον) Genus aranei, quòd omnibus internodia terna sint in cruribus. Phalanx enim Græcis uocatur internodium in digitis. Plin. lib. 29. cap. 4. 25, Phalangium est Italiæ ignotum, & plurium generum. Vnum simile formicæ, sed multò maius, ruffo capite, reliqua parte corporis nigra, albis intercurrentibus respersum guttis. Acerbior huius quàm uespæ ictus. Viuit maximè circa furnos & molas.

¶Phalangius, phalangij, g. masc. Idem. Plin lib. 11. cap. 24. ad finē, Phalangius tantum in ipso specu incubat magno numero: qui ut emerserit, matrem consumit, sæpe & patrem.

Phalangium etiam herba dicitur. Vide Phalangites.

Phalangosis] φαλάγγωσις, quum pilorum subnascentium duplex triplexue acies, uel in superiore, uel in inferiore palpebra prouenit. Galen. in Introd.

Phalanna] ciuitas est Perrhæborum, apud Tempe, Peneo finitima, haud procul à Parnaso. Strabo. lib. 9.

Phalantus] φάλαντος, dux fuit eorum qui ex Lacedæmone eiecti, quòd spurij nati essent, Tarentum urbem condiderunt. Vide Strabonem lib. 6 Horat. 2. Carm. ode 6. 3.

Phalanx] phalangis, f. g. (φάλαγξ) Agmen est militare, quo Macedones utebantur, quemadmodum legione Romani. Continebat autem octo millia armatorum: nullumq; genus aciei apud Macedones ualidius erat. Dicta uel ἀπὸ τοῦ πελάσαι ἄγχι, hoc est, à propius accedēdo: uel ἀπὸ τοῦ φαλὸς, quod clarum significat. Liuius ab Vrbe, lib. 8. 37, Et quòd antea phalanges similes Macedonicis, hoc postea manipulatim stru-

Digitized by Google

tim structa acies cœpit esse. Virg. 2. Aeneid. 51,

Et iam Argiua phalanx instructis nauibus ibat. Idem 6. Aeneid. 98,

At Danaûm proceres, Agamemnoniæq; phalanges.

Phalangē, inquit Curtius, lib. 3. uocant peditum stabile agmen, uir uiro, armis arma conserta sunt, ad nutum monentis intenti sequi signa, ordines seruare didicerunt.

Phalangē facere. Cæsar lib. bel. Gal. Ipsi consertissima acie reiecto nostro equitatu, phalange facta, sub primā nostrā aciem successerunt, &c. Rursus, Ac Germani celeriter ex sua consuetudine phalange facta impetus gladiorū exceperunt, Est autem hic phalangē facere, quod Græci συνασπίζειν dicunt, quum iunctis scutis aut Clypeis, uel in hostes inuaditur, uel hostiū impetus excipitur, quòd sic consertis Clypeis Macedonum phalanx pugnare soleret. Ita autē apud Cæsarē intelligi ex eo patet, quod ita scribit, Reperti sunt complures nostri milites, qui in phalangas insilirent, & scuta manibus reuellerent, & desuper uulnerarent. Est igitur ibi phalanx συνασπισμός: ac Philippus rex Macedoniæ secutus heroicū illum belli Troiani cuneum, de quo poeta ita scribit ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, phalangem composuit Macedonicā, umbonum uelut perpetuo textu consertam.

Animosa phalanx. Virg. 12. Aeneid. 56.

Iunctæ umbone phalanges. Iuuen. Satyr. 2. 5.

Mœsta phalanx. Virg. 11. Aeneid. 19.

Numerosa phalanx. Valer. 1. Argon. 89.

Perfringere hostium phalanges. Vide Perfringo.

¶ Phalangarij (φαλαγγίτης) appellati sunt milites qui erant in phalange, quales habuit ad imitationem Magni Alexandri, Alexander Syrus Romanorum imperator, ut author est Lampridius.

¶ Phalangitæ, pen. prod. phalangitarum (φαλαγγῖται) Liu. 7. bel. Maced. 161, Decem & sex millia peditum more Macedonum armati fuere, qui phalangitæ appellantur.

Phalarica] phalaricæ, pen. cor. (φαλάρικα) Machina bellica. A phalis, id est turribus, dicta est: quia turres defendit. Vel à Phalari Siculo tyranno, ut Anianus ait. Hæc (ut Vegetius scribit) ad modum hastæ ualido præfigitur ferro, quod in longitudine habet pedes tres, ut cū armis corpus transfigat: inter cuius tubam & hastile, sulphur, resina, bitumen, stupa cōuoluuntur infusa oleo, quod incendiarium uocant, balistæ impetu destinata, prærupto munimine ardens, figitur ligno, turritamq; machinam incendit. Est autem magna & parua phalarica. Vnde Lucan. lib. 6. 39. dixit phalaricam neruis mitti tortilibus. Virgilius uerò ait, Turnum manu iaculari potuisse. Vnde 9. Aeneid. 141,

Sed magnum stridens contorta phalarica uenit
Fulminis acta modo. Vide Seruium in hunc locum.

Phalaris] pen. cor. (φάλαρις) Agrigentinorum in Sicilia tyrannus, qui ob sæuitiam, à suis, tauro quo alios prius suffocauerat, inclusus & crematus est. Ouid. in Ibin, 89,

Vtq; ferox Phalaris lingua prius ense resecta,
More bouis Phario clausus in ære gemas. De hoc diximus in dictione Perillus. Meminit huius Cic. lib. 2. Off. 35.

Crudelissimus omnium tyrannorum Phalaris taurum habuisse dicitur, quo uiuos supplicij causa demittere homines ac subijcere flammam solebat. Cic. 6. Verr. 65.

Phalaridis imperium, Refertur inter Græcas paroemias. Rectè dicetur in eos qui crudelius exercent imperium aut potestatem sibi delegatam.

¶ Phalarismus, pro tyrannide. Cic. Attic. lib. 7. epist. 11, Istum quidem, cuius phalarismum times, omnia teterrimè facturum puto: hoc est, similes actiones actionibus Phalaridis tyranni. De Cæsare loquitur.

¶ Phalaris, φαλαρίς, Herba thyrsum habet longum, tenuem, ceu calamum, in summo flore inclinatum: semen simile sesamæ. Plin. lib. 27. cap. 12. 20. Galenus Phalerim appellat libro 8. de simplic. medicament. cap. 155.

Phalaris, genus auis. Varro 3. de Re rust. cap. 11. 3, Sunt item non dissimilia alia genera, ut querquedulæ, Phalarides, sic perdices, quæ ut Archelaus scribit, uoce maris audita concipiunt. De auibus. Plin. lib. 10. cap. 48. 1. Col. lib. 8. cap. 15. ubi Phalerides nuncupatur. Vide Arist. de histor. animal.

Phalera] uel Phalerum, pen. prod. portus Athenarum. Plin. lib. 4. cap. 7, Piræus et Phalera portus, quinq; M. pass. muro recedentibus Athenis iuncti. Vide Piræum. Hinc Demetrius dictus est Phalereus, φαληρεύς. sic enim pronūciari debet trium syllabarum. Et φαληρεὺς, ut inquit Suidas, ἐστὶ πολίτης ἐκ φαλήρων. φάληρον δὲ λιμὴν τῆς ἀττικῆς. Plinius item portum uocat. Sed Strabo inter δήμους numerat. sic enim ait lib. 9, μετὰ δὲ τὸν πειραιᾶ, φαληρεῖς δῆμος. Post Piræum autem Phalerius est populus. Nec ab eo multum Suidas alio loco uidetur dissentire, quū inquit: φάληροι δῆμος τῆς ἀντιοχίδος, ἀφ' οὗ δημότης φαληρεύς. nisi fortè φάληροι δῆμος, φάληρον λιμήν ἐστι, quanquam idem locus et oppidum & portus esse poterat, ut Piræus: unde Cicero dubitauit olim, an ut portum, an ut oppidum uerteret.

Phaleræ] pen. cor. phalerarū, f. g. pluralis numeri (φάλαρα) Ornamenta equorum, ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, Græco uerbo, quod illustre significat. Virg. lib. 5. Aeneid. 62,

Primus equum phaleris insignem uictor habeto. Sic lib. 9. 26. Liu. 2. bell. Pun. 216, Præda ingens parta est, & præter equos uirosq; et siquid argēti, quod plurimū in phaleris equorum erat, omnis cætera præda diripiēda data est.

Phalera, phaleræ, tam singularis, quàm pluralis numeri, Equitum nobilium ornamentum etiam dicitur. Liu. 9. ab Vrbe, 250. tradit comitia Flauij Aedilitia tantum habuisse indignitatis, ut plerique nobilium aureos annulos & phaleras deponerent. Cic. Att. lib. 15. 330. 8, Plancum se aiebant hunc Buthrotium pridie quàm hoc scribebam, id est tertio Nonas audisse, demissum, sine phaleris.

Factæ pulcherrimè phaleræ. Cic. 6. Verr. 24.

Nobiles phaleræ. Cic. 6. Verr. 24.

Donare aliquem phaleris. Cic. 5. Verr. 160.

¶ Phaleratus, pen. prod. Adiect. (φαλαρωτὸς) Phaleris ornatus. Liu. 10. bel. Pun. 81, Munera quæ legati ferrent regi, decreuerunt, sagula purpurea duo cum fibulis aureis singulis, & latoclauo tunicis, equos duos phaleratos. Suetonius, Phalerato equo insigne. Id est, instrato magnificè.

Phalerata dicta, Donatus interpretatur honesta atq; ornata, apud Terentium Phorm. 3. 2. 15.

Phalerides] aues genere natantium. Vide Phalaris, Genus auis, &c.

Phalereus] Demetrius, philosophus dictus est à Phalero portu, siue à Phalerea prouincia. Fuit autem Phanostrati filius, & Theophrasti auditor. Athenis præfectus fuit, à Cassandro Macedonum principe, quum esset ciuis. Qui (ut Author est Strabo) non modò popularem non distruxit potentiam, sed etiam in melius reformauit. Verùm tantum inuidia ualuit, ut post Cassandri obitum, in Aegyptum fugere coactus sit, & eius inimici statuas plures, trecētis disiectas conflauere. Hic tandem morsu aspidis perijt, quum multa apud Ptolemæum in calamitoso otio scripsisset.

Phaliges] Populi in Africa, Proemphanis, qui canem pro rege habent, proximi. Plin. lib. 6. cap. 30.

Phalisci] φαλίσκοι, Populi Hetruriæ, quorum oppidum Phalerij uocabatur. Sunt qui arbitrātur Phaliscos uocari, quos nūc corruptè Montem Falconem appellant. Vide Falisci.

Inno-

Digitized by Google

Iunonicolæ Phalisci. Ouid. 6. Fast. 16.
Pomiferi Phalisci. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 1.
Herba Phalisca. Ouid. 1. Fast. 17.

Phallagogia] authore Phurnuto, Bacchi sacra dicebantur, eo quia Phallos circunferebant.

Phallouitroboli] sunt ex uitro priapi, quãuis & ex alia quoq; materia fierent. Is mos deperditissimus ad nostra ferè psit tempora, quibus, potissimum Xeniorum diebus, Phallo plumbei lignei circunferũtur, donantur. Lilius 8. Syntag.

Phallus] li, lo, ueretrum ficulneũ, quod Dionysia celebrãtes de collo propendẽs gestare palàm solebãt. Plutarchus: Dionysia, ueteri ritu, cũ multa prorsum ex festiua hilaritate agebãtur: erat qui amphoram uini ferret, & uitem, aderat et qui hircũ traheret: alius arrichũ, id est, cistam, aut cophinũ, in quo caricæ forent, gestabat: omnes autẽ phallum. Herodotus in Bacchi sacris phallos ueretra ficulnea agnoscit.

¶ Phallus deo, Prouerbiũ dici solitũ, ubi parum quidem honesta, sed tamen apta trahuntur. Tractum à Bacchi mysterijs, in quibus phallus ferebatur, ut suprà diximus.

Phalora] φαλώρα, Vrbs Thessaliæ. Inde Phalorensis. Stephanus.

Phanæus] φαναῖος, mons est in promontorio Chij, uitibus consitus: sic dictus à Phanæo rege. Author Seruius explicãs illud Virgilij 2. Georg. 20,

Sunt & Amineæ uites firmissima uina:
Tmolus & assurgit quibus, & rex ipse Phanæus.

Phanaticus] phanatici, pen. corr. (ἔνθεος, θεοφορούμενος) dicitur qui diuino spiritu afflatus est, uel cui multæ uanæ apparitiones, & ludibria fiunt: qualem insanientem Aiacem poetæ finxerunt. Cic. 2. de Diuinat. 177, Sed nescio quo modo isti philosophi superstitiosi & penè phanatici, quiduis malle uidẽtur, quàm se nõ ineptos. Idem pro Domo sua, 81.
Phanaticus cursus. Liu. 4. ab Vrbe, 143.
Phanatico carmine uaticinari. Liu. 8. bel. Maced. 81.
Phanaticus error. Horat. de Arte, 92.
Senex phanaticus. Iuuen. Satyr. 2. 12. Vide Fanaticus.

Phanes] φάνης, Vir fuit Halicarnasseus, qui Cambysæ Persarum regi aduersus Aegyptios bellũ molienti, se ducem itineris præbuit, exercitumq; eius citra periculum per Arabiam in Aegyptum duxit. Herodotus lib. 3. Phanes etiam à Græcis dicitur sol, ἀπὸ τοῦ φαίνειν, hoc est à lucendo.

Phanesij] φανήσιοι populi in insulis Oceani Septentrionalibus, qui (ut Solinus ait) habet aures adeò effusas, ut reliqua uiscera contegant illis.

Phanias] φανίας, à Græcis dicitur, qui tenuis fortunæ quum sit, summas tamen diuitias iactat & simulat. Tractum à Phania quodam eius ingenij homini. Fuit etiam hoc nomine Appij Pulchri libertus. Cic. Attic. lib. 9.

Phanoteus] locus in Græcia prope Cheronesum, uicinus Lebadiæ locis. Strabo lib. 9. Hinc Phanotenses eius loci incolæ appellantur apud eundem.

Phantasia] phantasiæ (φαντασία) Imago rerum insidentiũ animo. Cicer. 1. Acad. 57, In qua primum de sensibus ipsis quædam dixit noua, quos iunctos esse censuit è quadã quasi impulsione oblata extrinsecus quã ille phantasiam, nos uisum appellemus licet.
αἰσχρὰ φαντασία emergit. Cic. Attic. lib. 9. 173. 12.
Excitare φαντασίας spectris. Cic. Cassio, lib. 15. 16. 2.

¶ Phantasma, huius phantasmatis, pen. corr. n. g. (φάντασμα) differt à Phantasia: quòd phantasma est imaginatio uel uisio eius quod non est: phantasia autem solùm eius quod est, authore Suida. Plin. lib. 7. epist. 27. ad Suram. Igitur perquam uelim scire, esse aliquid phantasmata, & habere propriam figurã, numenq; aliquod putes, an inanẽ & uariã ex metu nostro imaginẽ accipere. Hic pro spectro accipitur.

Phanum] huius phani (ναός) Templũ dicitur. φανερὸν enim Græcis manifestum & apertum significat: quòd omnibus adeuntibus aperta sint templa. Cic. 3. de Fin. 51, Nam ut peccatum est patriam prodere, parentes uiolare, phana depeculari, quæ sunt in effectu, &c. Vide Fanum.

Phanus] Vsurarius quidã fuit, uel (ut alij dicunt) cæcus qui quũ cellæ penuariæ ostiũ ita obstruxisset, ut citra strepitum nõ quiret aperiri, tamen à ministro apertũ est, sublatũq; penu. Alij narrant hunc Phana uxorem fuisse parum spectatæ fidei, quam quòd is haberet adulterij suspectam atrij fores sic occlusit, ut non nisi cum stridore sonituq; possent aperiri. Verùm illa quum per tegulas reciperet adulterum uicini per iocũ dicebant, Phani ostium: eaq; uox posteà cessit in prouerbium, quo non inscitè utemur, ubi quis frustra seruarit aliquid. Erasmus.

Phaon] φάων, Iuuenis mortalium omnium formosissimus, à Sappho poetria impatientissimè adamatus. Vide Sapphus epistolam ad Phaonem apud Ouidium.

Phaon, Lesbius à Sappho dilectus, medicamento herbæ eius, quam eryngan albam appellant, alio nomine centũcaput. Plin. lib. 22. cap. 7. & 8.

Phara] Dymæo agro contermina est, à qua Pharienses, ut à Messenia Phara Pharatæ nominabantur. Strabo lib. 8.

Pharaones] pen. prod. (φαραῶνες) appellãtur Aegypti reges, quod ijs cognomen fuit dignitatis, ut scribit Eusebius. Et (ut docet Iosephus lib. 1. Antiquit.) Pharaonis nomen secundum Aegyptios significat regem. Et reges quum primum perueniebant ad imperium, hoc nomen accipiebant.

Pharatæ] In Phara.

Pharates] Regis nomẽ propriũ apud Parthos. Strabo li. 15.

Pharbætites] Vna ex Aegypti præfecturis, quas Nomos Aegyptij uocant. Plin. lib. 5. cap. 9.

Pharenses] populi in Asia ad fluuium Melam, regione Ionia. Strabo libro 8.

Pharetra] pharetræ, pen. corr. (φαρέτρα) Instrumentum in quo sagittæ reponuntur. Virg. 1. Aeneid. 66,

Succinctam pharetra, & maculosæ tegmine lyncis.

A' Græco φέρω.
Pharetra, pen. prod. Ouid. 2. Metam. 88,

Vnde pedem referens penè est oblita pharetram Tollere.

Capax pharetra. Ouid. 9. Metam. 46.
Grauida pharetra sagittis. Horat. 1. Carm. ode 22. 1.
Habilis ad terga pharetra. Valer. 3. Argon. 123.
Insontes pharetræ. Stat. 1. Achil. 23.
Leues pharetræ. Stat. 6. Thebaid. 186.
Picta pharetra. Ouid. 2. Metam. 85.
Plenæ pharetræ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 7.
Sæuæ pharetræ. Stat. 1. Achil. 34.
Sagittiferæ pharetræ. Stat. 1. Achil. 84.
Venatrices pharetræ. Ouid. 7. Paneg. 33.
Aptare pharetras humeris. Stat. 4. Thebaid. 52.
Sagittam deprompsit aurata pharetra. Virg. 13. Aeneid. 172.
Euersam ferre pharetram. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 2.
Exhausta telis pharetra. Ouid. 1. Metam. 90.
Exuere pharetram humero. Ouid. 2. Metam. 84.
Fert pharetram humero. Virg. 1. Aeneid. 101.
Gestare pharetram. Virg. 1. Aeneid. 69.
Soluere pharetram, Aperire. Ouid. 5. Metam. 77.

¶ Pharetratus, pen. prod. Adiect. (φαρετρωτός) Qui fert pharetram, ut ait Sipontinus.
Dea pharetrata, Diana. Ouid. epist. 19. 40.
Miles pharetratus. Silius lib. 7. 128.
Persis pharetrata. Virg. 4. Georgic. 58.
Plebs pharetrata. Claud. 1. Paneg. 11.

Pha-

Puer pharetratus, Cupido. Ouid. 10. Metam. 184.
Susa pharetrata. Claud. de bel. Gildon. 7.
Virgo pharetrata. Ouid. 1. Amorū, eleg. 1. 3. Intelligit Dianam.
Pharia] φαρία, à Ptolemæo lib. 2. cap. 17, Plinioq; : à Strabone uerò Pharus insula contra Dalmatiam & Iaderam, quæ nunc uulgò Lysna Illyrico sermone dicitur. Est & urbs in ea, à qua Pharienses populi.
¶Pharia, uuæ genus apud Pisas, Italiæ nobili ciuitate. Vnde & Pharium uinum. Plin. lib. 14. cap. 4.
Pharias] phariæ, pen. prod. masc. gen. (φαρίας) Serpens est sulcum, dum serpit, cauda in terra faciens, & super eā ferè ambulans. Lucan. lib. 9. 145,
Et contentus iter cauda sulcare pharias. Quidam legunt Phareas.
Pharicon] φαρικόν, genus ueneni est, quod Athenæus Phariacon nominat. Plin. lib. 18. cap. 10. Matthiolus in Dioscor. lib. 6. cap. 19.
Pharienses] populi. Vide in Phara.
Phario] unus ex illis fluminibus qui Tygrim in Armenia influit. Plin. lib. 6. cap. 27.
Pharisæus] φαρισαῖος, hoc est separatus, ab Hebræo Pharias, quod est diuidere. Inde Pharisæorum secta dicta est apud Iudæos, quòd qui eam colerent, ab alijs separati essent, & à publicanis secreti. A' quo,
¶Pharisaicus, ca, cum (φαρισαϊκός) quod Pharisæo attribuitur, uel alijs, à Pharisæo. Hieronymus contra Vigilantium, Quasi sepulchra Pharisaica foris dealbata.
Pharmacum] huius pharmaci, pen. corr. Græcis φάρμακον, medium uerbum, quod pro ueneno & pro medicamento accipi potest. Vnde Caius Iureconsf. Qui Pharmacum dicit, debet addere bonum uel malum.
¶Pharmacopola, pen. prod. (φαρμακοπώλης) dici potest unguentarius, qui pharmaca, id est, uenena uel medicinas uenditat. Componitur ex φάρμακον, & πωλέω uendo. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 1, Ambubaiarum collegia pharmacopolæ. Cic. pro Cluentio, 30, Tum repentè Anconitanum quēdam L. Clodium pharmacopolam circunforaneum, qui casu tum Larinum uenisset, aggreditur.
¶Pharmaceutice, pen. cor. (φαρμακευτική) Dicitur medicina quæ medicamentis curat, & morbos profligat, ad differentiam therapeutices & chirurgices. Galen. Com. 1. in lib. 1. Hipp. de Vict. rat.
Pharmaceutria] φαρμακεύτρια, dicitur quā nos sagam dicimus, uel Veneficā. Hoc nomine Virgil. eclogam quandam inscripsit, in qua Theocriti imitatione uenefica quędā inducitur, quæ magicis incātationibus animū uiri, à quo spernabatur, ad sui amorem conatur reuocare.
Pharmacotrophi] φαρμακότροφοι, populi sunt Asiæ Margianis & Susianis finitimi, qui se uenenis alere consueuerunt: unde & nomen illis inditum est. Plin. lib. 6. cap. 16. Et Pompon. Mela lib. 1.
Pharmacusa] insula iuxta Cretam. Plin. lib. 4. cap. 12.
Pharmacusæ] φαρμακοῦσαι, teste Strabone lib. 9. duæ sunt insulæ exiles iuxta Atticam regionem, in mari Salaminiaco, è quibus maior sepulchrum Circes ostentat.
Pharnacea] oppidū Themiscyrenæ regionis Cappadociæ. Plin. Castellum appellat. lib. 6. cap. 4.
Pharnaceon] à Pharnace Asiæ rege inuentore dicitur herba Panax, quarta tamen specie. ea herba ex Centaurium nominatur. Plin. lib. 25. cap. 4.
Pharnaces] pen. cor. Mithridatis Ponti in Asia regis filius, qui quū, ut agit Florus, magis discordiæ ciuilis inter Pōpeiū & Cæsarē fiducia, quàm uirtutis suæ, infesto in Cappadociā agmine rueret, hūc Cæsar aggressus, uno & nō toto prelio obtriuit more fulminis, quod uno eodemq; momento uenit, percussit: abscessit. unde est illud Suetonij in Cæsare, ca. 37, Pontico triumpho inter pompæ fercula trium uerborum prætulit titulum, Veni, Vidi, Vici: non acta belli significantē, sicut cæteris, sed celeriter cōfecti notā. Lucan. lib. 10. 95.
— non Pontus & impia signa
Pharnacis, & gelido, &c. Pharnax ab alijs uocatur. Meminit huius Cicero ad Cassium, lib. 15. 15. 7.
Pharnaces] Pharnacū, pharnacibus: gens quædam in Aegypto, quæ præterquam quod geminas puppillas habet, aspectu etiam nocet. Plin. lib. 7. cap. 2. Haud dißimile ijs genus Pharmacum in Aethiopia prodit Damon quorū sudor tabem contractis corporibus afferat.
Pharnacia] æ (φαρνακία) Stephano regio est, & urbs Pontica, Trapezunti proxima. Plin. lib. 6. cap. 4, Pharnacem appellat.
Pharos] φάρος, olim parua Aegypti insula, Plin. li. 4. ca. 31. quondam diei nauigatione distans ab Aegypto, nunc Alexandriæ (quæ illi opposita iacet) ponte iuncta, Nili recessusue exundatione, ut Mela lib. 2. & Plinius eodem libro cap. 83. testantur. Lucan. lib. 10. 102,
Tunc claustrū pelagi cœpit pharon. insula quondam, etc.
In eadē insula, Plin. lib. 36. cap. 13. & Strabone lib. 17. 1. testibus, inter orbis miracula magnificatur turris, multis tabulatis excelsa, & albo lapide mirificè structa, eodem nomine quo insula appellata. Eam Sostratus Gnidius architectus Ptolemæi regis impensis, ad nauigantium salutem struxit, nomenq; suū in ea inscripsit. Eadem insula palmis abundat, teste Ouidio lib. 2. Amor. eleg. 13,
Quæ colis & Memphim, palmiferamq; Pharon.
¶Pharius (φάριος) Adiect. & Phariacus, pen. corr. ut, Sistra (Phariaca.
Acetum Pharium. Vide Acetum.
Aequor Pharium. Lucan. lib. 4. 53.
Iuuenca Pharia, Isis. Ouid. 3. de Arte, 126.
Turba Pharia. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 7.
¶Pharos, φάρος, Vestimentum cōmune uiris & mulieribus, Polluci lib. 7. ca. 14. Gualtherus uertit Palliū, de quo suprà.
Pharphariades] seu, ut quidam in Plinio legunt Pariades, pars est montis Taurini in Lycia, ad mare Pamphyliū. Plinius lib. 7. cap. 27.
Pharsalia] φαρσαλία, à Pharsalo oppido dicitur tota Thessalia. Lucanus lib. 1. 8.
—diros Pharsalia campos Impleat.
¶Pharsalius, pen. corr. Adiect. φαρσάλιος) Catull. Arg. 59. 8, Pharsaliam coeunt, Pharsalia tecta frequentant.
Rura Pharsalia. Claud. de nupt. Honorij, 59.
¶Pharsalicus, Aliud adiect. (φαρσαλικός) ut, Pharsalici campi Thessaliæ, in quibus ciuilium bellorum detonuerūt procellæ, à Pharsalo dicti oppido, quod situm est in ripa fluminis Oenipei, à quo Pharsali dicti. Sunt qui Pharsaliam prouinciam dicant à Pharsalo duce, quæ primò Aemathia, ab Aemathio: postea Thessalia, à Thessalo: deinde à Macedone, Macedonia: postremò à Philippo rege, Cāpi Philippici.
Pharsalicum prælium. Cic. pro Deiotaro, 20.
Castra Pharsalica. Lucan. lib. 8. 3.
Pharsalos] seu Pharsalum (φάρσαλος, Stephano) Thessaliæ oppidū in ripa Enipei fluminis sitū, de quo Luc. lib. 6,
Aemathis æquorei regnum Pharsalos Achillis.
Pharusij] uel Pharusi (φαρούσιοι) Plin. lib. 5. cap. 8. et Pomp. lib. 1. populi sunt Africæ ultra Mauritaniā, quōdam Persæ comites fuisse dicuntur Herculis ad Hesperidas tendentis. Pharusij nunc dicuntur Asenagi, teste Oliuario in Melam.
Pharycadon] Vrbs in Isteorum plaga, quam alluit Peneus fluuius. Strabo lib. 9.

Phary-

Digitized by Google

Pharygæ] *olim Scharphe, ager in Argiua terra: nam & Argiuorum colonia dicitur. Hinc Iuno Pharygæa dicta est. Author Strabo lib. 9.*

Phasania] *Vnde & Phasanij populi, oppidum est Africæ supra minorem Syrtim. Plin. lib. 5. cap. 5.*

Phase] Vide Pascha.

Phasechinum] *oleum ex lilio, quod lirinon appellatur, renibus utilißimum, sudoribusq; euocandis, uuluæ molliendæ, concoquendoq; intus. Plin. lib. 23. cap. 4.*

Phaselis] *pen. prod.* (φάσηλις) *Pamphiliæ urbs in monte sita, piratarum olim perfugium. Proinde Cic. 6. Verr. 18, Mamertinum Siciliæ oppidum Verri Prætori, prædoni & piratæ Siciliensi, Phaselim quãdam fuisse ait, quòd omnes furtorum aceruos illuc deportasset.*

Phaselitæ] *arum, Vrbs Pamphiliæ fuit. Suidas insulam quandam eiusdem nominis refert. Phaselitæ Cabrum deum coluerunt, eiq; pisciculos sale conditos offerebant. Zenobius.*

¶*Phaselitarum sacrificium: Sordidum ac tenuem sumptũ hoc adagio significabant. Tradunt enim apud Phaselitas moris esse, ut pisciculi salsi dijs sacrificentur. Author Zenodot.*

Phasellus] *siue phaselus, pen. prod.* (κέλης) Vide Faselus. *Virg. 4. Georg. 58.*

> *Et circum pictis uehitur sua rura phaselis.* Vbi Seruius, *Phaselis, breuibus nauiculis, quibus utuntur quum stagnauerit Nilus. Cic. Attic. lib 8. 1, Tertiam quam (ut scribis) anchora soluta de phaselo dedisti.*

Episcopus phaselus. Cic. Attic. lib. 14. 3 14. 1, Quinto Non. conscendens ab hortis Cluuianis in phaselum episcopum, has dedi literas, &c.

Fictiles phaseli. Iuuen. Satyr. 15. 13.

Fragilis phaselus. Horat. 3. Carm. ode 2. 6.

Phaseolus] *phaseoli, gen. corr.* (φασηλὸς) *qui & Phaselus, aut Phasilus, pen. prod. siue Paseolus uel Pasilus dicitur: Genus est leguminis, de quo Col. lib. 2. cap. 10. 4, Ab hoc rectè phaselus terræ mandabitur uel in ueruacto, uel melius pingui & restibili agro. Ibidem, cap. 13. 3, Phaseolij modij quatuor obruuntur, totidem operis. Phaseolis uulgus antiquorum uictitabat, quemadmodum nostrum uulgus fabis & pisis: unde uiles phaseolos uocat Virg. 1. Georg. 46. Phaseoli autem nulli sunt apud Gallos: Italis tantùm noti.*

¶*Phaselinus, penult. corr. Adiectiuum* (φασήλινος) *Quod ex phaselo factum est: ut, Phaselinum oleum. Plin. libro 23. cap. 4. 16.*

Phasganion] φασγάνιον, *Herba est quæ alio nomine Xiphion appellatur, hoc est, gladiolus, nascens in locis humidis, quum primùm exit gladij speciem præbens, radicẽ habens duorum cubitorum nucis auellanæ modo fimbriatã. Reliquam descriptionem, uide apud Plin. lib. 25. cap. 11.*

Phasiane] *es,* (φασιάνη θεὸς) *Arrianus in Periplo ponti Euxini, Ingredientibus, inquit, Phasin fluuiũ, in dextra est erecta Dea Phasiane, quam ille subueretur ex eius figura, an Dea Rhea sit. Nam in manu (inquit) cymbalum tenet, et leones sunt sub eius throno: & ita sedet ut in μητρῷῳ templo Matris deûm Athenis, quæ à Phidia fabrefacta fuit. Lilius Syntag. 4.*

Phasianus] *phasiani, pen. prod. m. g.* (φασιανικός) *Auis nota, A' Phasi fluuio ad nos traducta ab Argonautis. nanque ex ea regione in Græciam transportatæ sunt. Martial. lib. 13. 72.*

¶*Phasiana, phasianæ, Idem* (φασιανικὴ) *Plin. lib. 10. cap. 48, Rursus phasianæ in Colchis geminas ex pluma aures submittunt, subriguntq;. Nonnulli etiam phasianas gallinas uocant.*

¶*Phasianarius, phasianarij* (φασιανικοτρεφός) *Qui phasianos pascit. Paulus Iureconsulto. Phasianarij & pastores anserum non continentur.*

Phasiolus] In Phaseolus.

Phasis] *huius Phasis, uel Phasidis, penult. corrept.* (φᾶσις) *Colchorum prægrandis fluuius, de quo Lucanus lib. 3. 55,*

> *Colchorum qua rura secat ditißima Phasis. Plin. lib. 6. capite 4, Nauigatur Phasis quamlibet magnis nauigijs XXXVIII. M. D. P. Inde minoribus longo spacio pontibus centum uiginti peruius. Multa in uniuersum Strabo libro 11. Est & oppidum, authore Plinio lib. 6. cap. 4.*

Asper. Claud. 2. in Ruffin. 76.

Barbarus. Valer. 1. Argon. 105.

Colchus. Seneca Hippol. 8. 9.

Gelidus. Claud. 2. in Eutrop. 115.

Horridus. Stat. 1. Syl. 6. 16.

Limosi Phasidos rapidæ undæ. Ouid. 7. Metam. 2.

Niuosus Phasis. Stat. 12. Thebaid. 37.

Rapidi Phasidis amnis. Valer. 4. Argon. 132.

Scythicus Phasis. Valer. 1. Argon. 1.

¶*Phasiacus, penult. corr. Adiect.* (φασιακός) *ut, Terra Phasiaca. Ouidius 1. de Remed. 53. Aqua Phasiaca. Ouidius epistol. 12. 2.*

Phasma] *phasmatis, pen. corr. n. g.* (φάσμα) *Latinè apparitio dicitur, monstrum, uisum. Est autem nomen fabulæ apud Menandrum Græcum Comicum. Phasma, etiã fabula fuit cuiusdam Catulli. Iuuen. Satyr. 8. 19,*

> *Clamosum ageres ut phasma Catulli.*

Phassachates] *gemma Achates: sed ex qualitate quandam nomen id peculiare sortita. Plin. lib. 37. cap. 10.*

Phatnæ] *arum, Stellæ in Cancri signo, quæ præsepe à Latinis dicuntur. In Prognosticis, teste Priscianus.*

> *Astantem tenui quæ candent lumina Phatnæ.*

Phatnia] φάτνια, *ossa sunt quibus ueluti sellulis dentes continentur, quæ subeunt foramina: Botria appellaut. Galen. in libello de oßibus. cap. 5. ad fin.*

Phatnites] *Aegypti præfectura, quam illi Nomon uocant. Plin. lib. 5. cap. 9. Hinc adiectiuum opinor Phatniticus, a, um, Phatniticum Nili ostium, eodem Plin. authore libro 5. capite 10.*

Phauda] *in Sidena planitie urbs est, post Themiscyram iuxta pontum. Strabo lib. 12.*

Phauliæ] φαυλίαι, *Polluci: sunt oliuæ quæ minimo succo, corpore grandißimo, pusilloq; sunt nucleo.*

Phazemon] *Vicus, à quo Phazemontica regio, ex Phazemonenses populi, apud quos Neapolim Pompeius ædificasse creditur. Strabo libro 12.*

Phecasianus, Phecasiatus, Phecasium, Phecasius] Vide Phæcasius.

Phedius] *Delphico oraculo sapientißimus iudicatus atque fœlicißimus, ut qui pro patria proximè occubuisset. Plin. lib. 7. cap. 46.*

Phegea] φηγεία, *Ciuitas Arcadiæ à Phegeo rege, Phoronei fratre condita, prius Erymanthus, posteà & Psephis appellata. Stephanus.*

Phegeus] φηγεύς, *pater fuit Alphesibœæ, Themonis, & Axionis: ad hunc confugit Alcmæon Amphiarai filius, posteaquam matrẽ Eriphylen patris iussu necauisset, & ob id facinus ad insaniam adactus esset, furijsq; exagitatus, petẽs à Phegeo purgari: quod quum impetrasset, Alphesibœæ filiæ Phegei monile dono dedit, quod occisæ matri abstulerat, ipsamq; Alphesibœam uxorem duxit. Hanc fabulam ut breuiter, ita perobscurè refert Ouid. 9. Metam. 82. Et, ut ego quidem conijcio, sic uoluit Ouid. Alphesibœam monile ab Alcmæone petisse, & quũ fratres Alphesibœæ intellexissent mo nile*

Digitized by Google

monile habere Alcmaeonem tam pretiosum, insidijs eum peremisse. Quoq; hoc sit uerisimilius, constat Themonem & Axionem à sorore ipsa interfectos esse, dicente Propertio lib.1.eleg. 14.3,

Alphesibœa suos ulta est pro coniuge fratres:
Sanguinis & cari uincula rupit amor.

¶ Phegeus, proprium serui, apud Virgiliũ lib.5. Aen.53, Vix illam famuli Phegeus, Sagarisq; ferebant.

¶ Phegeius, pen.corr. Adiectiuum, quadrisyllabum (φηγεῖος) ut, Ensis Phegeius. Ouid.9.Metam.8.

Phegor] φεγώρ, lingua Hebraea Priapus appellatur. Vnde Beelphegor, dictio composita: hoc est, Priapi simulachrum. Hieronymus contra Iouinianum.

Phellandrion] φελλάνδριον, Herba quae in palustribus nascitur, folio apij, cuius semen propter calculos & Vesicae incommoda bibitur. Quidam existimant eam esse, quàm officinae philipendulam uocant. Alij eandem faciunt cum opio palustri, quod à Dioscoride ἐλειοσέλινον uocatur.

Phellodrys] Arbor est, quam alio nomine Cerrisuberem dicunt, est glandifera: folia simillima folijs suberis fert: corticẽ uerò, & ligni materiam cerro non absimilem. Matthiolus in cap.121.lib.1.Dioscoridis.

Phellus] φελλός, id uidetur esse Graecis, quod Suber Latinis Scribit: Plutarchus in libro de Romanorum fortuna, Caium Pontium à Camillo transiturum in Capitolium, quod à Gallis obsidebatur, dum Tybrim transmitteret, φελλοὺς πλατεῖς ὑποστερνίσασθαι, hoc est, phellos latos pectori subiecisse. Suberis natura est, ut mergi nequeat, propterea Graeci ἀβάπτιστον φελλόν uocant, quasi picas immersabilem phellũ. Hinc Phellopodas quosdam fingit Lucianus, qui per mare currentes non mergerentur, quoniam inquit phellinos haberent pedes. Ex phelli, id est, suberis similitudine est apud Vitruuium lib.9.cap.9.in horologij aqualis ratione, phellos, siue tympanum, aut scaphum, quod ab aqua subleuatur. Phellum scribunt aliqui esse in Italia montem, in quo piceae proceriores gignantur, ex quibus phellus siue suber conficiatur. Ex Celio lib.7.cap.17.

Phemonoe] φημονόη, Sibyllae nomen, quae prima Apollinis Delphici uates dicitur fuisse, & carmen Heroicum inuenisse, ut ait Pausanias. Stat.lib.2.Syl.

——referetq; arcana pudicos
Phemonoë fontes. Est & Phœbados cuiusdam nomen apud Lucanum lib.5,

Phemonoen errare uagam curisq; uocantem. Sunt qui Phœbi filiam dicant fuisse. Meminit eius Hesiodus in Theogonia.

Pheneum] φενεός, Plin.lib.4.cap.6. oppidum Arcadiae: in quo, ut idem testatur lib.25.cap.4, nascitur illa herba contra omnia ueneficia praesens remedium, quam Homerus à dijs moly uocari putat.

Pheneatę] φενεᾶται, populi qui incolunt Pheneum oppidum, & adorant Mercurium quintum. Cicero 3. de Natura deorum, 76.

Pheneum] Lacum Arcadiae describit. Ouidius 15. Metamorphos. 67.

Pheneus] Amnis in Alpheum defluens, ut testatur Plinius libro 4.

Phengites] pen.prod. (φεγγίτης) Lapis de quo sic Plin. lib. 36.cap.22.7, Nerone principe in Cappadocia repertus est lapis duritia marmoris, candidus atq; translucẽs, etiam qua parte fuluae inciderant uenae, ex argumento phengites appellatus. Sanè φέγγος dicitur Latinè splẽdor. Sueton. in Domitiano, cap.14.

Phenion] Herba quae ex anemone dicitur, quasi herba uenti: sic enim uulgus appellat, quòd eius flos nõ nisi uento spiranti aperiatur. Plin.lib.11.cap.23.

Pherę] φεραὶ, Plinio lib.4.cap.8. & Cicerone 1. de Diuinat. 94. testibus, oppidum est Thessaliae, quod crudeli dominatu tenuit Alexander quidam tyrannus, à quo & Pheraeus uocitatus est. Huius Alexandri meminit Cicero libro 2. de Inuent. 229. & 2. Offic. 34. Appellatur & Plinio lib. 4. capite 5. locus & oppidum in Achaia. Eodem etiam libro cap. 7. oppidum Atticae inter Megaram & Thebas. Ouidius in Ibin, 65.

Inq; tuo thalamo iuguleris more Pherei,
Qui datus est letho coniugis ense suae. Quod carmen intelligit Egnatius de Iasone illo qui à Pheris Thessalicis, quas tyrannide oppresserat, dictus est Pheraeus. Hunc Thebe uxor adiuuantibus conscijs tandem interemit.

¶ Pherae, ait Strabo lib.9, Pelasgicorum camporum terminus ad Magnesiam, qui usq; ad Pelium montẽ porriguntur. Emporium Pherae habent Pagasas, quo ex loco Pelias Iasonem ac nauem Argo emisit. Vnde Pagaseus, & Pheraeus appellatus. Fuit tamen alius Iason Pheraeus tyrannus. Sed de Thessalo Iasone Cic. lib.1. Offic.152.

Campi Pherei. Valer.1.Argon.90.

¶ Pheretiades, pen.corr. (φερητιάδης) Patronymicum pro gentili apud Ouidium, 8. Metam.62,

Cumq; Pheretiade, & Hyanteo Iolao. Admetum intelligit Pheretiae filium.

Pheraulas] φεραύλας, Vir quidam fuit, qui ex paupere diues à Cyro factus, desiderio tandem pristinae tranquillitatis, & quietis affectus, ac molestiarum, quas sibi diuitias importasse querebatur, multitudine offensus omnium bonorum suorum possessionem in Sacam transtulit, hoc sibi tantum excipiens, uel ab eo tanquam hospes, atq; etiam parcius, minusq; elegãter, ac sumptuosè, quàm hospes alatur. Vide Xenoph.lib.de Cyri paedia, 8. Non dissimile quiddam de Vulteio Mena narrat Horat.lib.1.epist.2. ad Mecoenatem.

Pherea] φέρεα, quòd Phereorum similitudinem habeat, dicitur, est Pherea tumor, siue tensio oblonga in neruosis membris. Explicat Galen. Com.3. in lib.6. Hippocrat. De morb. uulgar. num.14. Hippocrat. Frigidum ualdè uenas frangit, & tussim citat, ut nix, crystallus, & contorquet, ut Pherea, & Gongronae: simul causa duritiae.

Pherecides] pen.prod. (φερεκύδης) Syrius, praeceptor fuit Pythagorae. Ipse aũt magistrum nullũ habuit, sed per se plurimum doctrinae est adsecutus, ut scribit Suidas. Diogenes autem Laertius Pittaci auditorem dicit fuisse, & pediculari morbo interijsse. Floruit regnante Seruio Tullo apud Romanos. Vide Cic.lib.1.Tuscul.59.

Magister Pythagorae Pherecides potius diuinus habebitur, quàm Physicus. Cic.1.de Diuinat.183.

Pherecides alter Diogeni antiquior etiam superiore, Atheniensis & philosophus, qui ab Orpheo multa didicit, scripsitq; Theogoniam libris decem: item, libellum de Rerum principio. Pherecidem alium Lereum genere, historicum scripsit Suidas.

¶ Pherecideus, Adiectiuum (φερεκύδειος) Cic.2. de Diuinat. 46, An hoc eiusdem modi est, quale Pherecideũ illud quod est à te dictum?

Phereclus] pen.corr. (φέρεκλος) filius fuit Harmonidis, qui (ut Homerus ait) Paridi naues fabricauit, quibus ad rapiẽdam Helenam in Spartam nauigauit. Ausonius, Meriones Phereclum uibrata percutit hasta.

¶ Phereclеus, pen. prod. Adiectiuum (φερέκλειος) Ouidius epistol.15.5,

Hac doce Sigeo dubias à littore feci

Longa Pherecle a per freta puppe uias.

Pherecrates] pen.cor.(φερεκράτης) Atheniensis poeta comicus, militauit sub Alexandro Magno, docuitq; fabulas XVII. Author Suidas.

Pherecrates quidam Phthiota à Deucalione ortus, inducitur differens à Dicæarcho in eo sermone, quem Corinthi habitum libris tribus exponit, ut ait Cic. 1. Tuscul. 34.

Pherenice] pen.prod. nomẽ mulieris (φερενίκη) de qua Aelianus lib. 10. de uaria histor. Duxit ad Olympicum certamen filium suum Pherenice fœmina, prohibentibus eam spectare qui præsidebant. Licere id sibi persuasit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympionicos. Spectauit, & uictorem filium reduxit.

Pheretrum] φέρετρον. Vide Feretrum, in Fero, fers. Ouid. 14. Metamorph. 150,

Luridaq; arsuro portabat membra pheretro.

Cruentum pheretrum. Silius lib. 5. 34.

Ingenti subiere pheretro. Virg. 6. Aeneid. 45.

Molle pheretrum. Virg. 11. Aeneid. 13.

Puerile pheretrum. Stat. 6. Thebaid. 11.

Pheron] φέρων, Filius fuit Sesostris, rex Aegyptiorũ, qui oculis captus, quum ad deorum auxilium confugisset, peractis multis uarijsq; sacris, ei tandem responsum fuit, ut placato deo, qui in Heliopoli coleretur, faciem mulieris inspiceret, quæ nullum nisi proprium uirum, nouisset. Is itaque ab uxore incipiens, multas expertus est, nullam tamen reperit incorruptam, præter hortulani cuiusdam, quam restituto uisu uxorem cepit: reliquas omnes uiuas combusit. Refert Diodorus lib. 2. & ante illum Herodotus lib. item 2.

Phiala] huius phialæ, pen.cor. (φιάλη) Vas uini uel aquæ, plerunq; ex auro conflatum. Omnia enim uini uel aquæ uasa, phialæ dici possunt. Iuuenal. Satyr. 5. 4, Varro tenet phialas, tibi non committitur aurum. Hoc est, uasa aurea quæ Varroni commendata sunt. Græci ἀπὸ τὸ πίνειν, π εἰς φ, id est, à bibendo. Martial. lib. 8. 45.

Quis labor in phialas &c. De phiala aurea est epigramma apud eundem, lib. 14. 100.

Phiale] es: una ex comitibus Dianæ. Ouidius 3. Metam.

Phidias] φειδίας, primùm pictor, deinde statuarius. Cuius artis Iupiter Olympius testimonium exhibet, & Romæ in porticib. Octauiæ Venus. Author Plin. lib. 35. cap. 8, A Plinio dictus est artifex nunquam satis laudatus. De quo Quintilianus libro 12, Phidias dijs quàm hominibus efficiendis melior.

Phidias speciem sui similem inclusit in clypeo Mineruæ. Cicer. 1. Tuscul. 54.

Mineruæ signum ex ebore pulcherrimum Phidiæ. Cic. de claris Orator. 139.

Signum Phidiæ. Cic. de clar. Orat. 121.

Simulachris Phidiæ nihil in illo genere perfectius. Cicero in Orator. 5.

¶ Phidiacus, pen.cor. Adiect. (φιδιακός) Propert. lib. 3. eleg. 9. 3, Phidiacus signo se Iuppiter ornat eburno.

Manus Phidiaca. Ouidius 4. de. Ponto, eleg. 1. 7. Stat. 2. Syluar. 2. 14.

Phidippus] φείδιππος, Herculis nepos ex Thessalo filio, qui unà cũ fratre Antipho contractis ex maris Carpatij insulis, triginta nauibus Græcis suppetias tulit aduersus Troianos. Homer in Catalog. nauium. Est item Phidippus, personæ Comicæ nomen apud Terentium in Hecyra.

Phiditia] Phiditiorum (φιδίτια) cœnationes Lacedæmonij seu conuiuia nominabant: siue quòd philias, id est, amicitiæ causa instituta sint: siue potius à parsimonia φείδομαι enim significat parco & abstineo, φειδὼ parcitas & parsimonia. φειδωλὸς parcus. Vnde phiditia, conuiuia parca & frugi Cicero 5. Tuscul. 138, Quid, uictum Lacedæmoniorum in phiditijs nónne uidemus? Conueniebant enim ad phiditia conferentes singuli farinæ modium, uini choros octo, casei quinq; minas, ficuum quinq; semis minas. Tanquã in Phiditijs. Vbi quid parcius nimiumq; frugaliter actum significabimus, hoc adagio utemur. Lacedæmonij. n. publica loca habebant, in quibus cibum caperent: & in his excipiebant hospites, & legatos suos. sed apparatu perparco. Vide paulo antè.

Phila] æ, φίλα, Stephano urbs Macedoniæ, iuxta Peneum fluuium, à Demetrio Gonata Antigoni filio condita: & à nomine matris eius ita appellata. Est item Phila maris Gallici insula è regione Antipolis. Plin. lib. 3. cap. 5. Sunt item eiusdẽ nominis insulæ in Nilo fluuio supra Deltam. Plinius lib. 5. capite 9.

Philactus] magistratus apud Cumæos, qui quũ patres in senatu consederent, manu apprehensos Reges, quorũ de causa agebatur, in Senatum producebant, ibiq; retinebant, donec de illorum præmio, aut pœna patrum decreto statueretur. Alexander lib. 3. cap. 5.

Philadelpheni] populi in Lydia contermini Macedonib. Plin. lib. 5. cap. 29.

Philadelphia] φιλαδελφία, Nomẽ ciuitatis in Mysia regione Asiæ, terræmotibus concussa, cuius incolæ in agris magna ex parte degebant. In hac fuit una ex septem ecclesijs. Supra Philadelphiam Orientem uersus exusta regio patet, stadijs longa quingentis, quadringentis lata, ubi nullæ arbores præter uitem inueniuntur, quæ exustum uinum fert, ita elegans ut nulli cedat. Summa camporum facies cinerulenta est, montana, petrosa & nigra.

Philadelphus] φιλάδελφος, Ptolemæus rex Aegypti bibliothecam fecit Alexandriæ: ferè quinquaginta millia librorum continentem. Idem libros Moysi curauit per LXX. interpretes ex Hebræo in Græcum sermonem uerti.

Philæ] Philarum (φιλαὶ) insula aspera, & undiq; prærupta, adiacens Aegypto, duobus in unum coituris amnibus cingitur, qui Nilo mutantur, & eius nomen ferunt. Philæ autem Straboni lib. 17. infra Meroen sunt, ad quas ipse Strabo se ex Syrne plaustro per plana aliquando uectum scribit. Meminit Lucan. lib. 10. 26.

Philæ] sunt quatuor, Nili insulæ, de quibus Plin. lib. 5. cap. 9. scribit. Philæ una Sporadum, alio nomine Amorges, Thera, Calliste. Plin. lib. 4. cap. 12.

Philagrios] φιλάγριος, Medicus fuit insignis, Galeni contẽporaneus, natione Epirota, Naumachij discipulus, cuius scripta recenset Suidas.

Philagrus] φιλάγρος, sophista Cilix, auditor Lolliani, supra modum iracundus: nam & dormitanti quandoq; auditori, pugnum in malam fertur impegisse, & infregisse colaphũ. Huic Metellus nepos sepulchrum extruens lapideum apposuit coruum, id quum Cicero esset intuitus, in eius leuitatem iocatus: Hoc (inquit) sapientius à te factum: nam te uolare magis docuit, quam dicere. Cæl. Rhod. lib. 21. cap. 7. & libro 17. cap. 20.

Philammon] φιλάμμων, filius fuit Apollinis ex Chione Nympha: clarißimus carmine & cithara. Ouidius libro 12. Metam.

Nascitur è Phœbo (namq; est enixa gemellos)

Carmine uocali clarus citharaq; Philãmon.

Fuit item Philammon Atheniensis pugil fortißimus, qui omnes suæ ætatis pugiles superauit. Suidas.

Philanthropia] φιλανθρωπία, Humanitas, id est, amor erga homines. Hanc sic definit Speusippus, Philanthropia est humani-

Digitized by Google

humanitas, & affectio amicitiæ, hominū conciliatrix, habitus hominib. beneficijs, gratiarum redditio, gratitudo benefica. Huic opponitur Misanthropia.

¶ Philanthropiū (φιλανθρώπιον) liberalitas quā hominis gratia largimur. Vlpiā. in l. 2. de Proxenitis, in P. Idem dico & si aliquid philanthropij nomine acceperit.

Philanthropos] pen. prod. (φιλάνθρωπος) Latinè humanus, id est, amans homines.

Philanthropos, Lappæ genus, quòd uestibus hominum adhærens, eos amare uideatur. Plin. lib. 24 cap. 19. 6, Philanthropon herbam Græci appellant hirsutam, quoniam uestibus adhærescat. Dicitur hæc Dioscoridi Aparine, officinis Rebulus, cuius folijs pastores nostri pilos qui in lac exciderūt, uice coli extrahunt.

Philarchi] φίλαρχοι, populi sunt in Arabia fœlici, Mesopotamiæ contermini, ad Euphratem descendentes. Strab lib. 2.

Philaretus] Nomen uiri proprium.

Philautia] philautiæ, pen. corr. (φιλαυτία) Amor suiipsius, Cic. Attic. lib. 13. 271. 2, Libri quidem ita exierunt (nisi fortè me cōmunis φιλαυτία, decipit) ut in tali genere, ne apud Græcos quidē simile quicquam. De libris suis Academicis.

Philelphus] nomine Franciscus, omnium suæ ætatis poetarum excellētissimus: Romam accitus, artis oratoriæ præcepta, ad Ciceronis imitationē, quosdā ingenuos adolescentes docuit, inter quos & Alexandrinus Alexander se plurimum profecisse aperto ore pronunciat: Tanta est accepti eius numeris habenda recordatio & gratia. Alexander lib. 1. cap. 23.

Philemon] pen. prod. (φιλήμων) poeta Comicus quamuis (inquit Quint. lib. 10. cap. 1.) prauis suis temporis iudicijs, Menandro sæpe prælatus est: consensu tamen omnium meruit credi secundus.

Philena] Vide in dictione Pessinuntia.

Phileni] pen. prod. (φιλαινοί) duo fratres Carthaginiēses, qui pro ampliatione suæ Reip. se uiuos sepeliri sustinuerunt. Nā quum Carthaginienses & Cyrenēses diu certassent inter se de finibus agrorum, tandem ita conuenerunt, ut certo tempore duo uiri ex utraq; ciuitate exirent, & ubicunq; illi sibi fierent obuij, ibi utriusque ciuitatis fines essent. Igitur ex Carthagine missi Phileni, longè processerunt in fines Cyrenensium, antè quàm illi redirent. Quumq; uenissent tandē Cyrenenses, & se esse præuentos uidissent, grauiter indignati proposuerunt Philenis, ut nisi retrocederent, uiui illic infoderentur. Quod postquam factum esset, Carthaginienses illis Philenis aras fecerunt. Silius lib. 15. 139,

At Canthus Lybicæ latè possessor arenæ,
Qua celebre inuicti nomen posuere Phileni.

Philesius] Cognomen Apollinis. Græci φιλήσιον, amabilē dicunt, quod cognomen idcirco Apollini tribuitur, quia lumē eius exoriens, amabili ueneratione oculorum cōsalutamus. Bocat. lib. 5.

Philetæria] siue Philetería (φιλεταίριον) Dioscoridi herba est, teste Plin. lib. 25. ca. 6. quā nōnulli Pelemoniā appellāt, Alij Chiliodynamā, radice crassa, exilib. ramis, quib. in summis corymbi dependent nigro semine, cætero rutæ similis.

Philetas] pen. prod. (φιλήτας) Cous, temporibus Philippi & Alexandri Macedonum grāmaticus, criticus & poeta, præceptor Ptolemæi Philadelphi, scripsit elegias, epigrammata, & alia. Author Suidas. Vide Quin. lib. 10. cap. 1. Propert. lib. 3. eleg. 1. 1,

Callimachi manes, & Coi sacra Philetæ.

¶ Philetæus, pen. prod. Adiect. (φιλήταιος) Propert. lib. 3. eleg. 3. 11, Talia Calliope: lymphisq; à fonte petitis
Ora Philetæa nostra rigauit aqua.

Phileum] φιλαῖον, Ptol. lib. 2. cap. 11. ciuitas Germaniæ, in regione quæ hodie Frisia uocatur: uulgò Groningen.

Philia] φιλία Dea, Amicitia Latinis dicta, quam pinxerunt Romani, iuueni forma, detecto capite, tunica rudi uestitam, in cuius fimbrijs scriptum legebatur Mors & Vita, in fronte Aestas & Hyems. Habebat latus apertum usq; ad cor, & brachium inclinatum digito cor ostendens: ibi scriptum erat erat, Longè & & propè. Lilius primo Syntag.

Philides] Mango quidam fuit equorum, à quo quum Themistocles equū dono postulasset, passusq; esset repulsam, minatus est se domum eius cōtinuò ligneū equū facturam, quo ænigmate significabat se propinquorū accusationes & crimina in eum coniecturum. Plutarch. in Themistocle.

Philippeus] Vide Philippus.

Philippi] φίλιπποι, ciuitas est Thessaliæ (inquit Seruius) in qua primò Cæsar & Pompeius, postea Augustus & Brutus cum Caßio dimicauerunt. Virg. 1. Georg. 98,

Romanas acies iterum uidere Philippi.

Emathij Philippi. Ouid. 15. Metam. 165.

Ciuilia busta Philippi. Propert. lib. 2. eleg. 1. 6.

¶ Philippensis, & hoc Philippense, possessiuum formatū à Philippi Thraciæ ciuitate: ut, Philippenses ciues, φιλιππήσιος, & Philippense bellum, quod apud Philippos gestū est.

Philippicæ] Vide Philippus.

Philippides] φιλιππίδης, Comicus poeta haud ignobilis, qui ætate iam prouecta, quum in certamine poetarum præter spem uicisset, gaudio repentè mortuus est: quòd & Diagoræ Rhodio accidit. Fuit & alius eiusdem nominis à celeritate pedū ἡμεροδρόμος cognominatus, quòd uiginti trium horarū spacio mille quingenta stadia pedib. confecerit, diei unius & noctis spacio itinere ab Athenis Lacedæmonē usq; peracto. Suidas, & Solin. cap. 6.

Philippide tenuius. Prouerbij speciem habet, quod non inuenustè accōmodabitur ad orationē ieiunam, aut disputationem otiosæ utilitatis. Tractum ex eo quod Athenæus, lib. 12. scribit, Philippidem comœdiarum scriptorē sic tenui fuisse corpere, ut etiam πεφιλιππιδῶσθαι dixerint pro macruisse.

Philippopolis] pen. cor. (φιλιππόπολις) Vrbs à Macedone Philippo sita. Tacit. lib. 3, Plurimi ac maximè compositi regem, urbemq; Philippopolim à Macedone Philippo sitam circuncidunt.

Philippus] φίλιππος, Macedo, Amintæ filius, puer quondā bis obses datus ab Alexandro fratre, primùm Illyrijs, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ summi ducis, pueritiæ rudimēta exercuit. De hoc legito Diodorum: & Trogū 7. 8. & 9. Philippus, Demetrij filius, rex Macedoniæ à T. Quintio Flaminio uictus. Vide Liu. lib. 1. de bello Maced.

Philippum Macedonum regem, rebus gestis & gloria superatum à filio, facilitate & humanitate superiorem fuisse dicit Cic. 1. Offic. 127.

Philippus Aristotelem Alexādro filio doctorem acciuit, à quo eodem ille & agendi acciperet præcepta, & loquendi. Cicero 3. de Orat. 78.

Clari monimenta Philippi. Ouid. 6. Fast. 161.

Pellæus Philippus. Lucan. lib. 10. 4.

Terra regnata Philippo. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 5.

¶ Philippeus, pen. prod. Adiectiuum (φιλίππειος) ut, Sanguis Philippeus. Propert. lib. 3. eleg. 11. 8.

¶ Philippeus, philippei (φιλίππειος) siue Philippus, philippi, Aureus nummus, pretiosus, cuius apud Plautū frequens mētio est. Horat. 2. epist. 1. 48, Philippos regale numisma nuncupauit. Liu. 7. bel. Maced. 253, Nummos aureos philippeos centum quadraginta millia. Ibid. lib. 4. 193.

Digitized by Google

¶ Philippicæ, pen. cor. Philippicarum (φιλιππικοὶ λόγοι) Orationes Demosthenis in Philippum regem: ad quarum imitationem Ciceronis orationes in Antonium, Philippicæ quoq; dicuntur, quæ & Antonianæ dici poterant. Cic. Attic. lib. 2, Fuit mihi commodum, quòd in eis orationib. quæ Philippicæ nominantur, enituerat ciuis ille tuus Demosthenes, & quòd se ab hoc refractariolo iudiciali dicendi genere abiũxerat, &c.

¶ Philippus (φίλιππος) medicus Alexandri, teste Curtio lib. 2. Huius etiam meminit Plutarchus in uita Alexandri. Philippus orator, Crassi aduersarius, ut scribit Cicero libro 3. de Orator.

Strenuus & fortis, causisq; Philippus agendis Clarus, &c. Horat. 1. epist. 7. 10.

Philippus Decius Iurisconsultus Mediolanensis, docuit in Italia Ciuile ius, traiectisq; Alpibus Valentiæ Canarum profectus est Prudentiam. Hinc Florentiam reuocatus, moxq; Seuis mille quingentorum aureorum stipendio docuit, ad extremumq; mortuus est anno 1535.

Philippus Corneus Iurisconsultus Perusinus: docuit Ciuile ius annos 50. Pisis, Ferrariæ, & Perusii. Octogenarius in patria occubuit anno 1460.

Philiscum] oppidum Parthorum ad Euphratem, non procul à Damasceno campo. Plin. lib. 5. cap. 26.

Philiscus] Thasius Agnius, homo quidã, quẽ Pli. lib. 11. cap. 9. narrat in desertis apes coluisse, deq; illis scripsisse.

Philistion] φιλιστίων, Sardianus siue Prusiensis poeta comicus, qui Socratis ætate floruit, nimio risu mortuus est. Suid.

Philistus] φίλιστος, Historicus fuit, de quo sic Cicer. lib. 2. de Orat. 31, Hunc consecutus est Syracusius Philistus, qui quũ Dionysii tyranni familiarissimus esset, otiũ suum cõsumpsit in historia scribenda, maximeq; Thucydidem est, sicut mihi uidetur, imitatus. Idem Quint. fratri, lib. 2. 15. 4. Quint. lib. 10. cap. 1.

Philix] nutrix fuit Domitiani principis, ut est author Suetonius. Alij legunt Phyllis. Vide infrà.

Phillyra] pen. cor. (φιλλύρα) mater Chironis Centauri, à qua Chiron Phillyrides dictus, authore Seruio apud Virgiliũ 3. Georg. 110, ——cessere magistri,

Phillyrides, Chiron, Amythaõ iusq; Melampus.

Propert. lib. 2. eleg. 1. 12.

¶ Phillyrius, Adiect. (φιλλύριος) ut,

Heros Phillyrius. Ouid. 2. Metam. 136. Quædam exemplaria legunt Phillyreius.

¶ Phillyreius (φιλλυρήϊος) Aliud adiectiuum. Ouid. 7. Metamorph. 71,

—superq; Pelioñ umbrosum, Philyreia tecta, superq; Othryn. Detractum l est alterum, propter necessitatem carminis, nisi putes in Phillyrides additũ esse alterum.

Philo] Academicus Clitomachi discipulus, Romæ profitebatur, quò profugerat Mithridatico bello, teste Cicerone de Clar. Orat. 170. Et 3. de Orator. 61. Sic de Nat. deor. 11, Philo Herennius, Byblius genere, grammaticus tempore Adriani de cuius imperio scripsit: præterea de ciuitatibus & uiris libros xxx. Suidas.

Philo Iudæus, Alexandriæ natus, disciplinisq; omnibus eruditus in nostra & Græcorum philosophia bene uersatus. Eloquentiæ Platonis adeò æmulator, ut prouerbium fuerit, ἢ πλάτων φιλωνίζει, ἢ φίλων πλατωνίζει: id est, aut Plato Philonizat, aut Philo Platonizat. In diuinis autem legib. & patrijs institutis quantus fuerit, ex his quæ nobis librorũ suorũ tradidit monimentis, palàm est. Igitur temporib. Caij quanta acciderint Iudæis mala, uoluminibus absoluit, quibus & suam legationem pro Iudæis apud ipsum imperatorem retulit. Sed & Iosephus huius legationis meminit, lib. 18.

Philo alius, architectus fuit: qui Atheniensibus armamentarium fecit, ut ait. Cic. 1. de Orat. 32.

Fuit & alius Philo Cælij libertus, ut ipse testatur in epistola eius ad Ciceronem, lib. 8. 8. 32.

Philo item alius Põpeij libertus, ut scribit Cic. Att. lib. 16. 333. 8.

Philocalia] Castellum in Themiscyrena, non procul à Tripoli fluuio & castello. Plin. lib. 6. cap. 4.

Philochorus] φιλόχορος, Atheniensis uir doctissimus & uates, tempore Eratosthenis extinctus insidijs Antigoni Macedoniæ regis, ob amicitiæ suspicionem cum Ptolemæo rege. Scripsit Atthidis lib. 17. qui continent res gestas Atheniensium, & reges, & magistratus, usq; ad Antiochum cognominatum Deum, aliaq; complura. Author Suidas.

Philocles] Aegyptius pictor, picturæ linearis inuẽtor. Plin. lib. 35. cap. 3.

Philocles] clis (φιλοκλῆς) Atheniẽsis poeta Tragicus fuit nõ ita multò post Euripidem, Aeschyli ex sorore nepos, ab iracundiæ uitio Bilis appellatus. Facie fuit in primis fœda, capiteq; in cristæ formam acuminato. Scripsit fabulas centũ. Reliquit filium nomine Morsimum, & ipsum poetam Tragicum. Hæc Suidas.

Philocrates] φιλοκράτης, Atheniensis quidam, quem Demosthenes in proditionis suspicionem adducit. Extant ad huc aliquot Aeschinis epistolæ. Fuit & alius eiusdem nominis Struthius cognominatus, de quo uide Suidam.

Philoctetes] pen. prod. (φιλοκτήτης) Pœantis filius Herculis comes. Propert. lib. 2. eleg. 1. 12,

Tarda Philoctetæ sanauit crura Machaon.

Philoctetes quum cruciaretur non ferendis doloribus, propagabat tamen uitam aucupio sagittarum. Cic. 5. de Finib. 56. Idem 2. Tusc. 27. & 57.

Philoctetes serpẽtis morsu ulceratus, in insula Lemno relictus est. Cic. de Fato, 54.

Philoctetes iniuria accepta spectacula quærebat. Cic. Quint. fratri, lib. 2. 12. 5.

¶ Philocteteus, pen. prod. Adiect. Cic. 2. Tusc. 95, Refutetur ac reijciatur Philocteteus ille clamor.

Philogræcus] φιλέλλην, Qui libenter utitur dictionib. Græcis. Varr. 3. de Re rust. cap. 10. 1, Transi, inquit Axius, nunc in illud genus, quod uos philogræci uocatis ἀμφίβιον.

Philogynia] pen. prod. (φιλογυνεία) Amor mulierũ. Cic. 4. Tuscul. 37, Similiterq; cæteri morbi, ut gloriæ cupiditas, ut mulierositas, ut ita appellem eam quæ Græcè φιλογυνεία dicitur, cæteriq; similiter morbi ægrotationesq; morborum nascuntur.

Philolaus] pen. prod. (φιλόλαος) Corinthius, qui leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadum fuit: amicus Dioclis, qui Olympia uicit: sed ubi ille ciuitatem deseruit, commotus ob amorem matris Alcinoæ, Thebas migrauit, atq; ibi ambo defuncti sunt. Vide Aristot. 2. Politic.

Philolaum instituit Architas Tarentinus. Cic. 3. de Orat. 77.

Philologia] philologiæ, pen. corr. (φιλολογία) Loquacitas, aut Amor sermonis siue studij. Cic. F. Tironi, lib. 16. 21. 10, Cuius quum frugi seuereq; est uita, tum etiã iucundissima cõuictio, non est enim seiunctus locus à Philologia, & coditiana συζητήσει. Idem Attic. lib. 2. 31. 2.

¶ Philologus, pen. cor. (φιλόλογος) Studiosus siue amator sermonis. Suet. de claris Grãmat. ubi de Atteio, Philologi appellationem assumpsisse uidetur, quia sicut Eratosthenes (qui primus hoc cognomen sibi uendicauit) multiplici uariaq; doctrina cẽsebatur. Cicero ad Atticum, lib. 13 269. 3. Ergo illam ἀκαδημικὴν, in qua homines nobiles illi quidẽ, sed

Digitized by Google

sed nullo modo philologi, nimis acutè loquutur, ad Varronem transferamus.

Philomela] *pen. prod.* (φιλομήλα) *Pandionis Athenarum regis filia, & soror Prognes uxoris Terei regis Thracum. Quae quũ à Tereo cõpressa fuisset, tandẽ (ut est in fabulis) deorum miserationis in auẽ sui nominis conuersa fuit, quae & Luscinia dicitur. Nec cessat deflere cantu dulcissimo iniuriam quam passa est. Et interpretatur amabilis. Vide Ouidium 6. Metam. Mart. lib. 14. 75,*

Flet Philomela nefas incesti Tereos: & quae
Muta puella fuit, garrula fertur auis.

Moerens Philomela. Virg. 4. Georg. 103.

Philomenes] *Paphlagonum rex, à quo insequentes principes cognomentũ sumpserunt sibi, sicut ab Hellena Hellenes Thessalorum reges dicti sunt. Alexand. lib. 1. cap. 2.*

Philomusus] *pen. prod.* (φιλόμουσος) *Amator, siue amicus Musarum. Mart. lib. 7. 75,*

Delectas philomuse, non amaris. Sic lib. 3. 10.

Philonides] *cursor Alexandri, qui ex Sicyone Elin mille & ducenta stadia, nouem diei confecit horis. Plin. lib. 2. ca. 71.*

¶ *Philonides, alius, Melitensis patria, praegnandi corpore, caeterum insulsus & indoctus. Ab hoc tractum est prouerbiũ, Indoctior Philonide. Notatur etiã aliquoties ab Aristophane, ut mulierosus, & in parasitos profusus.*

Philonis antidotus, qualiter fieri debeat. Galen. lib. 8. de Composit. Pharmacorum docet.

Philopoemenes] *penul. corr.* (φιλοποίμην) *Megapolitanus, dux Achaeorũ praestantissimus, Lacedaemonios & Messenios multis cladibus afflixit, ut est author Plutarchus. Huius etiam meminit Liuius in bello Macedonico, lib. 5. Sed ibi semper Philopoemen uocatur in recto, cuius genitiuus est Philopoemenis, penul. corr. Ausonius,*

Carcere in Argiuo Philopoemena lenta adijt mors.

Philos] *insula contra Persidem, nõ procul à Cassandra. Plin. lib. 9. cap. 25.*

Philosophia] *philosophiae, pen. cor.* (φιλοσοφία) *Amor sapientiae. Cic. 1. de Legib. 37, Ita fit mater omnium bonarum rerum sapientia: à cuius amare Graeco uerbo φιλοσοφία nomen inuenit.*

Philosophia, nec quicquam aliud est, si interpretari uelis, quàm studium sapientiae. Cic. 2. Offic. 6.

Ars uitae, philosophia est. Cic. 3. de Finib. 6.

Cognitio omnis optimarum rerum, atq; in ijs exercitatio, Philosophia nominatur. Cic. 2. de Orat. 34.

Commentatio mortis, Philosophia. Cic. 1. Tusc. 117.

Cultura animi, Philosophia est, quae extrahit uitia radicitus. Cicer. 2. Tusc. 20.

Mater omnium artium, donum & inuentum deorum, Philosophia. Cic. 1. Tusc. 99.

Mater omnium benefactorum, beneq; dictorum, Philosophia. Cic. de clar. Orat. 179.

Medicina animi, Philosophia. Cic. 3. Tusc. 10.

Procreatrix omnium artium laudandarum & quasi parens, Philosophia. Cic. 1. de Orat. 5.

Philosophia uirtutis continet & officij & bene uiuendi disciplinam: quam qui profitetur, grauissimam mihi sustinere personam uidetur. Cic. in Pisonem, 56.

In Philosophia nihil debet esse loci commentitijs fabulis. Cic. 2. de Diuinat. 120.

Distributa est in tres partes Philosophia, in naturae obscuritatem, in disserendi subtilitatem, in uitam atq; mores. Cicer. 1. de Orat. 35.

Fugiens consultò multitudinem Philosophia, paucis contenta iudicibus. Cic. 2. Tusc. 5.

Frugifera & fructuosa Philosophia. Cic. 3. Offic. 6.

Orba philosophia. Vide Orbus.

Praepotens & gloriosa Philosophia. Cic. 1. de Orat. 95.

Nobiles in Philosophia. Vide Nobilis.

Auocare Philosophiam à rebus occultis. Vide Auoco.

Auocare aliquem à Philosophia. Cic. 1. Tusc. 5.

Illustrare Philosophiam Latinis literis. Vide Illustris.

Inchoare Philosophiam Vide Inchoo.

Indicebat bellum Philosophiae Zethus Pacuuianus. Cicero 2. de Orator. 85.

Ingurgitare se in Philosophiam. Vide Ingurgito.

Insinuare se in Philosophiam. Vide Insinuo.

Laudari satis dignè nunquam poterit Philosophia, cui qui pareat, omne tempus aetatis sine molestia possit degere. Cicer. de Senect. 2.

Profiteri Philosophiam. Cic. in Pisonem, 56.

Versari in antiquissima & nobilissima Philosophia. Cicer. 2. Offic. 11.

¶ *Philosophus, philosophi, pen. corr.* (φιλόσοφος) *Cicer. 1. de Orat. 156, Philosophi deniq; ipsius, qui de sua ui ac sapientia unus omnia penè profitetur, est tamen quaedam descriptio, Vt is qui studeat omnium rerum diuinarum atq; humanarũ uim, naturã, causasq; nosse, & omnẽ bene uiuẽdi rationem tenere & persequi, nomine hoc appelletur.*

Omnia sicut propria, sua esse, atq; à se possideri uolunt Philosophi. Cic. 1. de Orat. 110.

Authores rerum, non fabularum Philosophi. Cicer. 3. de Nat. deorum, 111.

Magistri uirtutis Philosophi. Cic. 4. Tusc. 114.

Genera Philosophorum describit. Cic. 3. de Orat. 35. & 36.

Scholae Philosophorum. Quint. in Procem. lib. 1. 14.

Contemptissimi Philosophi. Vide Contemno.

Nobilissimus illius aetatis & clarissimus Philosophus. Vide Nobilis.

Nostrates Philosophi. Vide Noster.

¶ *Philosophus, Adiect. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 1. Ea Coena, quàm Callias doctissimus dedit, nullum uerbum nisi Philosophum sensit.*

¶ *Philosophicus, pen. corr. Adiect.* (φιλοσοφικὸς) *Quod est Philosophi. Cic. 5. Tusc. 170, Ad Brutumq; nostrum hos libros alteros quinq; mittemus, à quo non modò impulsi sumus ad Philosophicas scriptiones, uerumetiam lacessiti.*

¶ *Philosophaster, philosophastri, philosophorum imitator.*

¶ *Philosophor, pen. cor. philosopharis* (φιλοσοφῶ) *philosophari, Philosophorum more disputare, & rerum naturas perscrutari. Cic. 1. de Natura deorum, 11, Et quum minimè uidebamur, tum maximè philosophabamur. Plautus Pseud. 10. 21,*

Sed satis est philosophatũ: nimis diu & longum loquor.

Cum Graeculis philosophari. Cic. Post. red. in Senatu, 12.

Paucis philosophari, & Omnino, contraria. Cicer. 2. de Orator. 85.

Philostratus] *pen. cor.* (φιλόστρατος) *Lemnius, temporib. Seueri principis, eiusq; uxoris Iuliae epistolarum magister, ut ipse planè monstrat in uita Apollonij Tyanei: scripsit uitas sophistarum ad Seuerum, de uita Apollonij libros octo, praeterea heroica. Philostratus, huius pater, Athenis docuit Neronis tempore: scripsit panaegyricos plures, & declamationes oratoribus ualde probatas, compluraq; alia quae à Suida commemorantur. Philostratus tertius, superioris filius, docuit Athenis: scripsit Panathenaicum, Troiam, Paraphrasin Homerici clypei, Iconasq; huic multi referunt. Suidas.*

Philotheoros] *penult. product.* (φιλοθέωρος) *Speculationi deditus.*

Digitized by Google

deditus. Cic. Trebatio libro 7.16.1, Deinde quod in Britannia non nimis philotheoron te præbuisti, planè non reprehendo.

Philotimus] pen. prod. Ciceronis libertus, ut ipse scribit Appio, lib. 3.9.

Philotis] quæ & Tutela, uel Tilula, ancillarum dux apud Romanos, quum Fidenates ultima uictoria superati sunt. Illi enim quum dedi sibi matronas postulassent, ac Tutela cum ancillis ad hostes habitu matronarum isset, eos uino & Venere obrutos Romanis prodidit. Plutarch. Lilius 3. Syntag.

Philoxenus] φιλόξενος, hospitalis: quo nomine dictus est poeta quidam Lyricus, qui quum sibi Dionysius tragœdiam quandam castigandam commisisset, ducta linea à capite ad calcem, totum opus damnauit: quapropter in Latomias coniectus est, indeq; Tarentum aufugit. Dionysioq; se per literas reuocanti, nil aliud quàm monosyllabam ὂ, rescripsit, sæpius repetitam. Author Suidas. Fuit etiam hoc nomine parasitus quidam, qui collum gruis sibi optabat, quo diutius cibi potusq; delectatione frueretur. De hoc Philoxeno tradit Plutarchus, quòd conuiuijs adhibitus, se in pultaria soleret emungere, ut reliquis rei fœditate abhorrentibus, solus epulis frueretur. Idem etiam traditur de Gnathone quodam Siculo. Philoxenus Eretriẽsis pictor Nicomachi discipulus, cuius tabula nullis postponenda, Cassandro regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & lasciuiam, in qua tres Sileni comessabantur. Hic præceptoris celeritatem sequutus, breuiores etiamnum quasdam picturæ uias & compẽdiarias inuenit. Plin. lib. 35. cap. 10. Philoxenus grammaticus Alexandrinus, Romæ scripsit de monosyllabis uerbis, De Hellenismo, De linguarum dialectis, & alia. Suidas.

Philoxeni non. Prouerbium ubi quis obstinatè uel inficiatur, uel recusat: aut ubi quis alteri nescit concedere, neq; quicquam ad gratiam loqui. A' Philoxeno poeta ductum, qui usqueadeò non potuit carmina Dionysii probare, ut maluerit reduci ad fodinas lapidarias.

Philtra] philtrorum (φίλτρα) Latinè amatoria, Genus ueneni, amorem, & ut plurimum insaniam ingerentis, φίλτρον enim, apud nos amatorium dicitur. Ouid. 2. de Arte, 21,

Nec data profuerint pallentia philtra puellis:
Philtra nocent animis, spemq; furoris habent. Iuuenal. Satyr. 6.60, Thessala philtra.

Philyra] philyræ, pen. cor. (φιλύρα) Arbor quam Latini tiliã uocant, ut quibusdam placet. Quamuis alij dicant esse membranam tenuissimam inter corticem & lignum tiliæ. Horat. lib. 1. Carm. ode 38.1,

Displicent nexæ philyra coronæ. Plin. de tilia lib. 16. capite 14, Inter corticem & lignum tenues tunicas multiplici membrana, è quibus uincula tiliæ uocantur: tenuissimæ earum philyræ, coronarum lemniscis celebres, antiquorumq; honore.

In Philyris siue philuris arborum antiqui scribebant. Martianus lib. de nuptijs Philologiæ, Libri in Philyræ cortice subnotati. Plin. lib. 13. cap. 11.7, Præparantur ex eo chartæ diuisæ acu in prætenues, sed quàm latissimas philuras. Idem lib. 21. cap. 3.1.

Philysthenis] pen. prod. (φιλύσθενος) filius Thyestæ, quem Atreus, unà cum Tantalo fratre interfectum Thyestæ patri epulandum apposuit. Vide Senecam in Thyeste, qui quodã loco Phlysthenem eum appellat, per ec'ipsin.

Phimosis] φίμωσις, dicitur quũ glans membri uirilis ita tegitur præputio, ut nudari non possit. Dicta φίμωσις, ἀπὸ τοῦ φιμοῦ, quod nexum in superiore parte sacci significat, quum scilicet totus sacculi oris ambitus funiculo colligatur. Est & Phimosis uitium huic prorsus contrarium, quũ præputium semel deductum suum in locum deduci non potest, quod uitiũ etiam παραφίμωσις appellatur. Vide Cels. lib. 7. cap. 23.

Phina] oppidum in Macedonia ad oram Heracleam. Plin. lib. 4. cap. 10.

Phineus] φινεὺς, Rex Arcadiæ, qui quũ filijs suis, uxoris secundæ impulsu oculos eruisset, ira diuina ipse etiam cæcus est factus, & Harpyiæ aues rapacissimæ cibos eius aut rapuerunt, aut fœdauerunt. Sed postea Zetus & Calais à Phineo humaniter tractati eas fugauerunt. Vide in dictione Strophades. Propert. lib. 3. eleg. 5.9,

Aut Alcmæoniæ furiæ, aut ieiunia Phinei.

Aues Phinei. Senec. Thyeste, 2.7.

De Phineo cæco, uide Valerium lib. 4. Argonaut. 85.

¶ Phineus, Adiect. (φινεῖος) ut, Guttura Phineia. Ouid. 6. Fastor. 27. Virg. 3. Aeneid. 43,

——Phinea postquam Clausa domus.

¶ Phineus, alius, Cephei frater, qui quũ promissam sibi Andromedam filiã fratris, à Perseo, cui ex pacto postea nupserat, repeteret, ab eodem Perseo in marmor mutatus fuit uisa facie Medusæ. Vide Ouidium, lib. 5. Metamor. Fuit & alius Phineus Atheniensis in auem mutatus, ut idem refert Ouid. lib. 7. Metam. 60. quem iustissimum uocat.

Phinthia] Siciliæ fons, in quem, ut Apion refert, nihil immergi potest, sed omnia fluitant. Plin. lib. 31. cap. 2.

¶ Pinthia, amicus fuit Damonis cuiusdam, ut ex Plutarcho περὶ πολυφιλίας inuenimus. Itaq; apud Ciceronem in Officijs. & Valeriũ Maximũ, Phinthia reponi debet loco Pythiæ. In quibusdã tamẽ libris scribitur etiã Pynthia. Turneb.

Phison] φισων, teste Iosepho lib. 1. cap. 2. Vna est è partib. illius magni fluminis, in omnem terram undiq; profluentis, à quo paradisus rigatur: hic, ut idẽ testatur, eductus in Italiã, pelago latè diffunditur: Getha nuncupatur à Græcis. Aliqui interpretantur Gangen, alij Nilum.

Phitharus] piscis quidam apud Plin. lib. 32. cap. ult.

Phitij] Apud Lacedæmonios à Lycurgo institutum fuit, ut octo & uiginti seniores Regi adessent, ac duo propinquiores cõtubernales, quos ipse elegerat, qui Phitij appellantur, ut si quid casurũ foret animaduerterent, ipsiusq; munia & officia obirent. Alexander lib. 4. cap. 23.

Phittacides] φιτ]ακίδες, Genus calceamentorum mulibriũ, apud Pollucem, lib. 7. cap. 22.

Phlanates] pen. prod. Plin. lib. 3. cap. 21, Populi in Illyria, à quibus nomẽ sinui est inditũ, quẽ modò nautæ Quernariũ appellãt, alij Carnariã, propter naufragia procelloso fermè semper transitu. In recessu eius, Senia urbs est, cuius à tergo specus sunt, unde uehemẽtes nulla ferè nõ hora uẽti perflãt: eaq; res infamem sinum eum reddit. Dicti autẽ Phlanates ab oppido Phlano, unde sinus omnis hic Phlanoticus uocatur, qui à Pola colonia Iaderã usq; diffunditur.

Phlebotomia] huius phlebotomiæ, pen. cor. (φλεβοτομία) Venarum sectio.

¶ Phlebotomon, pen. corr. (φλεβότομον) Scalpellum quo uena secatur.

Phlegethon] pen. cor. huius Plegethõtis (φλεγέθων) fluuius infernalis flãmis æstuantib. rapidus: à φλέγω, ardeo. Virg. 6. Aen. 111, Quæ rapidus flãmis ambit torrẽtib. amnis Tartareus Phlegethon, torquetq; sonantia saxa.

¶ Phlegethonteus, pen prod. Adiect. (φλεγεθόντειος) ut, Ripa Phlegethontea. Claud. 1. de raptu Proserp. 18.

¶ Phlegethontis, Phlegethontidis, pen. cor. (φλεγεθοντίς) Patronymicum fœmin. Ouid. 5. Metam. 109,

——sparsumq; caput Phlegethontide lympha.

Phlegiæ] & Phlegias. Vide Phlegyæ, & Phlegyas.

Phlegma]

Phlegma] huius phlegmatis, pen.corr.n.g. (φλέγμα) Latinè pituita dicitur.

¶ Phlegmaticus, penult.corr. (φλεγματικός) Qui phlegmate abundat plus satis.

Phlegmasia] φλεγμασία, inflammatio cum febre. Galen.lib. 1.in Aphoris. Hippoc.

Phlegmone] phlegmones, pen.corr. (φλεγμονή) Latinè inflammatio dicitur, siue collectio, quoties sanguis utilis & mediocriter crassus, fertur subitus in aliquā corporis partē. Propriè aūt quælibet incensio cū tumore et ulcere, hoc nomine appellatur, ut ait Galenus de morborū differentijs. Celsus lib.1.in Præfat. Et inflāmationē quā Græci phlegmonem nominant, excitat: eaq; inflammatio talem motum efficit, qualis in febre est, &c.

Phlegon] φλέγων, unus ex equis Solis, ἀπὸ τοῦ φλέγειν, quod est ardere, dictus. Ouid.2.Metam.

Interea uolucres Pyrois & Eous & Aethon
Solis equi, quartusq; Phlegon, hinnitibus auras
Flammiferis impl'ent.

Phlegontis] dis, φλεγόντις, Gemmæ genus, quod flāma quædam intus ardere uidetur. Plin.lib.37.cap.11.

Phlegra] Phlegræ, uel Phlegre, Plegres (φλέγρα) Vrbs est Macedoniæ, ut scribit Plin.lib.4.cap.10. in descriptione Macedoniæ. Propert.lib.1.eleg.19.7,

Hic erat Arganti Phlegre sub uertice montis.

Tumidæ Phlegræ prælia. Stat.10.Thebaid.131.

Sparsa impio cruore Phlegra. Senec. Herc. furente, 6.22.

¶ Phlegræus, φλεγραῖος, cāpus quibusdā in Thessalia, alijs in Macedonia: Plinio uerò lib.3.cap.5, & Straboni lib.5. in Campania, iuxta Cumas, in quo Gigantes ab Hercule superati ferūtur: illicq; sepulti quoties anhelant, terrā quatiunt. Silius lib.12.29. Id aūt ideo fictum est, quoniam ea regio tota sulphure plurima scatet. Hinc fit, ut uentorum impulsu excitetur passim ignis: qui quum exitū è cauernis natura expetat, dum luctatur assiduè, terrā tandē quatit & cōmouet, exuritq; frequēter, unde & nomen sortitur. φλέγειν enim Græcè, exurere ardereq; significat. De hoc Strabo lib.5, Theagenes uerò & Eudoxus qui ad historicā fidē pugnā hanc conātur reducere, Pallenen (inquiunt) quæ ueteri nomine Phlegra uocabatur, homines tenuerunt, quibus immanitas & superbia morū, Gigantū cognomen peperit. In hos meūte præliū Hercule, fulmina de cælo missa sunt, donec ij fugere coacti sunt, sicq; ingenti uictoria superati. Ex hac re rumor in uulgus ortus, ut Gigātes mouerint bellū dijs.

Plegræus itē, Bocatio, unus ex Cētauris Ixionis & Nubis filius.

Campus Phlegræus. Propert.lib.3.eleg.11.8.

Castra Phlegræa. Statius 1.Achill.97.

Iuga Phlegræa. Propert.lib.3.eleg.9.10.

Prælia Phlegræa. Stat.5.Sylu.3.40.

Tumultus Phlegræi. Propert.lib.2.eleg.1.8.

Vertex Phlegræus. Silius lib.8.31.

Phlegyas] pen.corr. (φλεγύας) Martis filius, rex Lapitharum Ixionis pater, habuit Coronidem filiam, quam Apollo uitiauit, unde suscepit Aesculapium: quod pater dolens, incendit Apollinis templum, proinde eius sagittis est ad inferos trusus. Statius 1.Thebaid.142,

—Phlegyam subter caua saxa iacentem
Aeterno premit accubitu. Seruius.

Phlegyæ] φλέγυαι, Populi sunt insulani Thessaliæ, à Phlegya Ixionis patre cognominati. Hi quum sacrilegi essent, deosq; & homines spernerent, ab irato Neptuno immisso diluuio submersi sunt: quorum apud inferos meminit Virgilius 6. Aeneid.124,

—Phlegyasq; miserrimus oēs Admonet, &c. Seruius.

Phleos] φλέως, τοῦ, Dioscoridi herba est caulem habens aculeatum, & folium hispidum, quā nonnulli Stœben appellant. Plin.lib.20.cap.15. Hermol. in Dioscoridem, lib.4. cap.14. indicat φλέων dictā, ἀπὸ τοῦ φλέειν, quod est fœcundū esse, quòd in Orchomenio lacu copiosissimè proueniat.

¶ Phleoninus, phleonina, Phleoninum, Adiectiuum: ut, Phleoninæ uestes, apud Herodotum.

Phlias] φλίας, unus ex illis qui in naui Argo fuerunt, filius Bacchi, ut Valerius habet 1.Argon.84.

Phlius] Phliuntis (φλιοῦς) Est urbs in medio Sicyoniæ, Arguiæq; & Cleonum, ubi religiosissimè colebatur Hebe. Castellum Phlium nominat Plin.lib.4.cap.5. Huius meminit Cic.5.Tuscul.12.

¶ Phliasii, Phliasiorum (φλιάσιοι) Habitatores Phliuntis. Cicero 5.Tusc.12, In primis Phliuntem ferunt uenisse, eumq; cum Leonte principe Phliasiorum doctè & copiosè disseruisse quædam.

¶ Phliasius, Adiectiuum (φλιάσιος) Cic.5.Philipp.15, Qui quum post hunc Phliasium sermonem in Italiam uenisset, exornauit eam Græciam quæ Magna dicta est. De Pythagora.

Phloginos] quem & Chrysiten uocant, gēma Ostreæ Atticæ assimilita, inuenitur in Aegypto. Plin.lib.37.cap.10.

Phloginus] φλόγινος, Lapis Aegyptius aureo uel flammeo, colore uires stringentes habet. Galenus in lib.singul. de simplicib.medicament.cap.71.

Phlox] Phlogos, f.g. (φλόξ) Latinè flamma dicitur.

Phlox, genus floris. Plinius libro 21.cap.10.4, Colore tantum modo placet Iouis flos, odor abest, sicut & illi qui Græcè phlox uocatur.

Phlyctænæ] φλυκταῖναι, pustulæ sunt maiores, pallidæ, liuidæ, aut nigræ, aut alterius coloris à naturali recedētis, humorē in se continentes, quæ ubi rumpuntur, infrà caro quædam exulcerata apparet. Gignuntur autem, uel ex igni, uel ex frigore, uel ex medicamentis, ut tradit Celsus lib.5.cap. 28. Dictæ φλυκταῖναι, ἀπὸ τοῦ φλύζειν, quod est bullire, siue bullas facere.

Phobetor] penult.product. huius Phobetoris, penult.corr. (φοβήτωρ) filius Somni, apud Ouidiū 11.Metamorph.128. Dictus est Phobetor, à Græco φοβεῖν, quod est perterrefacere: Icelos autem, quia omnium animantium formam inducere possit. est enim ἴκελος similis.

Phoca] huius Phocæ, Bos marinus, à sono mugitus. Virg.4. Georg.79,

— & turpes pascit sub gurgite phocas. Hic corio tectus & pilis, parit in terra pecudum more: canum modo coit. In somno mugit, à quo præcipuè uituli nomen accepit, Plin.lib.9.cap.7.4, Et uituli marini, quos uocant phocas, spirant, & dormiunt in terra.

Deformes phocæ. Ouid.1.Metam.61.

Magnæ phocæ. Ouid.epist.10.18.

Phocæa] φώκαια, Vrbs minoris Phrygiæ, Atheniensium (ut inquit Ptolemæus) colonia. Vnde profecti sunt, qui Massiliam apud Gallos, non procul à Rhodano, condidere. Dicta Phocæa, quòd uituli marini magno numero comparuissent urbem condentibus. Et est in Caria Phocæa monti Mycalæ apposita. Ab hac Phocæenses, ut à Græcorum Phocis de Phocenses. Ab utraq;

¶ Phocaicus, pen.corr. Adiectiuum (φωκαϊκός) Vnde Muricem Phocaicum Ouid.6.Metam.2.posuit, à Phocæa, non procul à Sardibus.

Manus Phocaicæ. Lucan lib.3.35.

¶ Phocæus, Aliud adiectiuum (φωκαῖος) ut, Rura Phocæa. Ouid.5.Metam.56.

Digitized by Google

¶ Phocais, pen. corr. huius Phocaidis, Patronymicum f.g. (φωκαΐς) ut, Iuuentus Phocais. Lucan. lib. 3.16.

Phocas] φωκᾶς, Romani principis nomen, de quo Egnatius in Commentar. de Romanis Imperatoribus post Suetoniũ. Philippus Melanchthon lib. 3. Chronicon. Phocas item fuit celebris Grammaticus.

Phocenses] Vide Phocis.

Phocion] φωκίων, Vir Atheniensis, qui etsi sæpe exercitibus præfuit, summosq; magistratus gessit: tamen multo notior fuit eius integritas uitæ, quàm rei militaris labor. De hoc uide Plutarchum in Phocione.

Phocion] Philosophus ex Peripatetica disciplina, haud sanè ignobilis. Is librum multæ uariæq; historiæ refertum composuit: eumq; inscripsit κέρας ἀμαλθείας, quasi dicas, Cornu copiæ. Vide Gellium lib. 1. cap. 8.

Phocis] huius Phocidis, pen. corr. (φωκίς) teste Liuio lib. 2. de bello Maced. parua regio est Græcorum, Apollinis oraculo insignis, in qua est ciuitas Delphi. Est item Phocis Pomponio, Ioniæ ciuitas: quam Strabo Phocæam uocat, à qua Phocæenses cum diphthongo, ut à Phocide Phocenses sine diphthongo. Lucan. lib. 5.11, Massiliæq; suæ donatur libera Phocis. Vide Phocæa.

Phocis Curiana. Cic. Attic. lib. 2.32.3.

Sonoræ Phocidos arma. Stat. 11. Thebaid. 56.

Arx trifida Phocidos. Stat. 1. Thebaid. 13.

Exustæ Phocidos arces. Lucan. lib. 3.68.

¶ Phocenses, φωκεῖς, Qui Phocidem incolunt.

Phocides, & Phocæi dicti sunt, qui Massiliam condiderũt. Hos Varro scribit trilingues fuisse, quòd Græcè & Latinè & Gallicè loquerentur.

Ciuitas execrata Phocæorum. Horat. Epod. 16.4.

Phocus] φῶκος, filius fuit Aeaci, cuius meminit Ouidius libro 7. Metamorph.

¶ Phocus, Alius item fuit, filiam habens iam nuptijs maturam, qui procos (nam erant complures) cõuocare solitus, præmia statuebat, & conditionibus subinde nouis propositis nuptias prorogabat. Quamobrem indignati iuuenes, Phocum in conuiuio trucidauerunt. Hinc natum prouerbium Phoci conuiuium, dictitari suetum, ubi quis suo malo conuiuas acciperet. Tametsi nihil uetat quominus longius etiam traducatur, nempe ad quosuis, qui læduntur ab ijs de quibus benemeriti fuerint. Eras.

Phocusa] Insula una ex Sporadibus. Plin. lib. 24. cap. 12.

Phocylides] φωκυλίδης, Milesius philosophus contemporaneus Theognidis. Natus est 59. Olympiade, scripsit Heroicum carmen, & Elegias. Item, Paræneticum carmen ex libris Sibyllinis, ut uolunt, decerptum. Vide Suidam.

Phœbas] Phœbadis, pen. corr. (φοιβάς) Fatiloqua, quòd Phœbei numinis concepto afflatu fureret & agitaretur, in bacchantis imaginem. Sidonius,

> Nec sic intortum uiolatæ Phœbados ultrix
> In Danaos fulmen iecit. Lucan. lib. 5.26,
> Limine terrifico metuens consistere Phœbas.

Phœbe] huius Phœbes (φοίβη) dicitur Luna. Et uenit ab eo quod est Phœbus. Virg. 1. Georg. 87,

> —uento semper rubet aurea Phœbe.

Iaculatrix Phœbe. Ouid. epist. 19.45. Hoc est, Diana.

Innupta Phœbe. Ouid. 1. Metam. 96.

Nemoralis Phœbe. Stat. 1. Sylu. 3.16.

Phœbe] Leucippi filia. Vide Linceus, dissyllabum.

Phœbe] Insula in Propontide. Plin. lib. 6. cap. ult.

Phœbus] φοῖβος, Apollo, Iouis & Latonæ filius, eodẽ partu cum Diana genitus, quæ & ipsa Phœbe uocitata est. Diuinationis & sapientiæ deus à poetis existimatus, & medicinæ repertor. Dictus Phœbus, quasi φάιβιος, à φῶς & βίος: id est, lux uitæ. A' poetis enim pro Sole etiam accipitur. Vide Apollo.

Phœbus Apollo. Virgil. 3. Aeneid. 51.

Chorus Phœbi. Virgil. ecloga 6.14.

Cortina Phœbi. Virg. 6. Aeneid. 70. Vide Cortina.

Fax Phœbi tristis nuntia belli. Cic. 1. de Diuinat. 33. Ex poeta.

Interpres Phœbi. Virg. 3. Aeneid. 95.

Repertor medicæ opis Phœbus. Ouid. 1. de Remed. amor. 16.

Sacerdos Phœbi. Virg. 6. Aeneid. 128. De Sibylla.

Soror Phœbi, Diana. Virg. 1. Aeneid. 67.

Ardens Phœbus. Valerius 8. Argonaut. 24.

Augur Phœbus. Horat. in Carm. secul. 13.

Candentis Phœbi niueum limen. Virg. 8. Aeneid. 144.

Decorus Phœbus fulgente arcu. Horat. in Carm. secul. 13.

Fatidicus Phœbus. Claud. 2. in Eutropium, 10.

Fatidici penetralia Phœbi. Lucanus lib. 5.15.

Inclytus Phœbus. Statius 6. Thebaid. 60.

Laurifer Phœbus. Ouid. 3. de Arte, 78.

Metuendus Phœbus certa sagitta. Horat. 1. Carm. ode 12.5.

Occiduus Phœbus. Ouid. 14. Metam. 83.

Radiantis Phœbi ictus. Lucanus lib. 7.43.

Rediens fugat astra Phœbus. Horat. 3. Carm. ode 21.5.

Serenatus Phœbus. Silius lib. 5.36.

Vterque Phœbus, id est, oriens & occidens. Ouidius 1. Metamorph. 68.

Plena Phœbo Phœmonoe. Lucanus lib. 5.38.

Digna Phœbo loqui. Virg. 6. Aeneid. 133.

¶ Phœbeus, pen. prod. Adiect. (φοίβειος) ut, Arte Phœbea pellere morbos. Ouid. 3. Fast. 166. Hoc est, arte medica.

Chelis Phœbea. Ouid. ad Pisonem, 35.

Flammæ Phœbeæ. Seneca Thyeste, 9.10.

Ignes Phœbei. Ouid. 5. Metam. 78.

Lampas Phœbea. Virg. 4. Aeneid. 2.

Laurus Phœbea. Ouid. 4. Trist. eleg. 2.11.

Sortes Phœbeæ. Ouid. 3. Metam. 26.

¶ Phœbeius, Aliud adiectiuum (φοιβήϊος) Ouid. 15. Metam. 129, Iuuenis Phœbeius. Id est, Aesculapius.

Phœmon] Lacus est Arcadiæ. De quo Ouidius 15. Metamorphoseos,

> Est lacus Arcadiæ, Phœmon dixere priores:
> Ambiguis suspectus aquis, quas nocte timeto:
> Nocte nocent potæ: sine noxa luce bibuntur. Alij legunt Pheneum.

Phœmonoe] penult. corr. filia Phœbi, & uates, quæ prima carmen heroicum cecinit, ut est author Hesiodus in Theogonia.

Phœnice] insula maris Massilitani ad Antipolim, inter Aeriæ insulas nunc numeratur. Plin. lib. 3. cap. 5.

Phœnicea] Herba. Plin. lib. 21. cap. 25. Est & herba Phœnicea appellata à Græcis, à nostris uerò hordeum murinum.

Phœnicia] uel Phœnice, penult. product. (φοινίκη) Asiæ regio: sic dicta à Phœnice, Neptuni & Libyes filio, ut Stephanus author est: ad quod accedit Silius libro 1.18. quum inquit,

> Et qui longa dedit terris cognomina Phœnix. Est autem Iudææ contermina. In ea sunt Tyros & Sidon urbes: Carmelus & Libanus montes, in quo thura leguntur. Huius meminit Cic. 11. Philipp. 315. Huius regionis incolæ, Phœnices dicuntur, quos Strabo lib. 16. arithmetica & astronomia insignes scribit. Lucanus item lib. 3.45,

> Phœnices primi, famæ si creditur, ausi
> Mansurã rudibus uocẽ signare figuris. Hoc est, fuerũt primi literarum inuentores. Vide Plin. lib. 5. cap. 12.2, Ob

Syrorum

Digitized by Google

Syrorum & Phœnicum nimis solertem uafritiem, adagio locus factus est, Aduersum Phœnicas Syri: quo usi sunt ueteres, quoties uersutus uersuto imponere uelle uidebatur.

¶ Phœnissus, Adiectiuum (φοίνισσα) ut, Agmina Phœnissa. Silius lib.17.30.

Classis Phœnissa. Silius lib.7.83.

Cohors Phœnissa. Stat.9.Thebaid.106.

Dido Phœnissa. Virg.6.Aened.90.

Tyros Phœnissa. Ouid.15.Metam.58.

¶ Phœniceus, Adiectiuum (φοινίκεος) Quod est purpurei coloris, à purpura, quæ prima commendatione in Tyro tingebatur apud Phœnices, quos mutatis syllabis Phœnos appellamus. Plin. libro 21. cap. 23. I, Aut enim phœniceum florem habet, quæ & copiosissima est, aut purpureum, aut lacteum.

Chlamys phœnicea. Ouid.14.Metam.69.

Color Phœniceus. Lucret. lib.2.166.

Vestes phœniceæ. Ouid.12.Metamorph.21.

Phœnicias] uentus ab ortu solstitiali, media regione inter ortum brumalem & meridiem flat. Plin. lib.2.cap.47.

Phœnicobalanus] φοινικοβάλανος, Palmæ Aegyptiæ fructus præ maturitate nigrescens, uescentesque inebrians. Qui uerò adhuc Viridis ante maturitatem decerpitur, adipsos appellatur. Plin. lib.12.cap.22, Myrobalano similem in unguentis, proximumque usum habet palma in Aegypto, quæ uocatur adipsos uiridis, odore mali cotonei, nullo intus ligno. Colligitur autem paulò antè quàm incipiat maturescere. Quod relinquitur phœnicobalanus uocatur, & nigrescit, uescentesque inebriat.

Phœnicopterus] phœnicopteri, penult. corr. m.g. (φοινικόπτερος) Auis rubentes pennas habens, Græci uocant φοινίκων rubrum: & πτερὸν alam. Iuuenal. Satyr.11.14,

Et Scythicæ uolucres, & phœnicopterus ingens. Plin. lib.10. cap.48, Numidicæ in parte Africæ Numidia, omnesque iam in Italia, phœnicopteri linguam præcipui saporis esse.

Phœnicussa] φοινικοῦσα, Vna ex Vulcaniis insulis apud Plinium, lib.3.cap.9.

Phœnicurus] φοινίκουρος, auis à caudæ rubedine ita dicta, quæ hyberno tempore Eritacus appellatur. Plin. lib.10.cap. 29. Vulgò apud nos Coarous dicitur, parumque à Luscinio-la distat. Quamdiu fœmina aut ouis, aut pullis incubat (nidificat uerò in pertusa arbore) tandiu masculus quasi lugeret pipissat. Auis est, quamuis minima, tamen superbissima, & inuidiæ plenissima: unde & locum fecit prouerbio de duobus se inuicem non ferentibus: Vnicum arbustum duos non capit Eritacos.

Phœnix] huius Phœnicis, pen. prod. (φοῖνιξ) ut nonnulla asserunt, filius fuit Agenoris regis, & frater Cadmi: uel, ut alii etiam ferunt, Agenoris pater, à quo regio in qua habitabat, Phœnicia dicta. Fuit & Phœnix, Amyntoris filius, teste Homero 8. Iliados. Ouid.8.Metam.62,

Hippotusque, Dryasque, & cretus Amyntore Phœnix.

Reuerendus Achilli Phœnix. Stat.3.Sylu.2.20.

Phœnix se à Peleo patre Achilli iuueni comitem esse datum dicit ad bellum, ut illum efficeret oratorem uerborum, actoremque rerum. Cic.3.de Orator.32.

Phœnix Homerus. Quintil. lib.2.cap.3.9.

Phœnix] Phœnicis, dubii gen. (φοῖνιξ) Auis. Plin. libro 10. cap.2.1, Aethiopes atque Indi, discolores maximè & inenarrabiles ferunt aues, & ante omnes nobilem Arabia phœnicem: haud scio an fabulosè, unum in toto orbe nec uisum magnopere. Aquilæ narratur magnitudine, auri fulgore circa colla, cætera purpureus, cæruleam roseis caudā pennis distinguentibus, cristis faciem, caputque plumeo apice honestante. Primus atque diligentissimus togatorum de eo prodidit Manilius Senator ille maximus, nobilis doctrinis doctore nullo: neminem extitisse qui uiderit uescentem: sacrū in Arabia soli esse, uiuere annis DCLX. senescentem casiæ thurisque surculis construere nidum, replere odoribus, & superemori. Ex ossibus deinde è medullis eius nasci primò ceu uermiculum, inde fieri pullum: principioque iusta funeri priori reddere, & totum deferre nidum prope Panchaiam in Solis urbē, & in ara ibi deponere. Ouid.15. Metam.79,

Vna est quæ reparet, seque ipsa reseminet ales:
Assyrii phœnica uocant. Vide illic plura.

Et uiuax phœnix unica semper auis. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.11.

Pholegandros] φολέγανδρος, insula est una Sporadum, quam Aratus propter asperitatem ferream uocat. Stephanus à Pholegandro Minois filio nomen accepisse ait.

Pholoe] φολόη, Mons est Arcadiæ, ut scribit Pomponius. Lucan. lib.7, Scilicet ipse petet Pholoen, &c.

Vertex Pholoes. Stat.10.Thebaid.44. Est etiam nomen mulieris. Virg.5.Aeneidos,

Olli serua datur operum haud ignara Mineruæ
Cressa genus Pholoe, &c.

Pholus] φόλος, Vnus fuit ex Centauris Ixionis ex Nube filius. Hic teste Seruio in 8. Aeneid. Herculem suscepit hospitio, quum ad expugnandos Centauros pergeret, dicēte Lucano, Hospes & Alcidæ magni, Phole: &c. Tandē in nuptiis Pirithoi, orto prælio inter Lapithas & Centauros occubuit, dicente Virgilio lib.2.Georg.

—letho domuit Rhœtumque Pholumque.

Phonascus] phonasci (φωνασκός) Vocis pronuntiationisque magister & moderator. Dictio Græca. Quintil. lib.11, Sed cura non eadem oratoribus quæ Phonascis. Sueton. de Augusto, cap.84, Pronuntiabat dulci & proprio quodam oris sono, dabatque assiduè phonasco operam. Is enim uocem intorquere, remittere, lenire, exasperare docebat. Facto nomine à uerbo φωνέω, quod significat loquor.

Phonos] φόνος, herba eadem quæ Atractylis, ita dicta ab eo quòd sanguineum fundat succum. Plinius libro 12. cap.16.

Phorbas] huius Phorbantis (φόρβας) teste Seruio, pater Ilionei Troiani, Aeneæ in fuga comitis: Mercurio deo eloquentiæ fauente semper pugnauit. Vnde Virgil. 5. Aeneid. 169,

—puppique deus consedit in alta
Phorbanti similis, funditque has ore querelas.

Phorbion] herba est, quam Dioscorides ormium appellat. Galenus lib.8. de simplici medicam. facultatibus, cap.159, Phorbii (inquit) semina ad leucomata, hoc est, albugines, cum melle applicant.

Phorcus] φόρκυς, apud Græcos dicitur Phorcys: filius fuit Theseæ Nymphæ & Neptuni, ut Seruius est author.

Chorus Phorci. Virg.5.Aeneid.48.

Exercitus Phorci. Virg.5.Aeneid.169.

¶ Phorcus, pictor ac sculptor egregius: de quo sic Plin. libro 36.cap.5, Item Tritones, chorusque Phorci & Pristes, ac multa alia marina, omnia eiusdem manus, præclarum opus etiam si totius uitæ fuisset.

Phorcys] φόρκυς, Pater fuit Medusæ: unde Phorcynis, nomine patronymico, ipsa dicitur. Ouid.5.Metam.46,

Dixit: & in partem Phorcynida transtulit illam.

¶ Phorcys, Phorcydos (φορκὺς) Aliud patronymicum. Proper. libro 3. eleg. 22.2, Sectaque Persea Phorcydos ora manu.

Phormio]

Digitized by Google

Phormio] nis, uel formio. Formiones (φορμίονες) tegetes sunt ex iuncis, aut straminibus contextæ, apud Vlpianum l. 12. §. 12. de instructo & instrumen. legat. in P.

Phormio] Philosophus, teste Cicerone 2. de Orat. Peripateticus, quum Annibal Carthagine expulsus Ephesum ad Antiochum uenisset exul: proq; eo, quod eius nomen erat magna apud oẽs gloria, inuitatus esset ab hospitibus suis, ut eum si uellet, audiret: quumq; is se non nolle dixisset: locutus esse dicitur homo copiosus aliquot horas de imperatoris officio, & de omni re militari: tum, quũ cæteri, qui illum audierant, uehementer essent delectati, quærebãt ab Annibale quidnã ille ipse de illo philosopho iudicaret. Hic Pœnus, nõ optimè Græcè, sed tamen liberè respondisse fertur, Multos se deliros senes sæpè uidisse: sed qui magis quàm Phormio deliraret, uidisse neminẽ. Neq; me hercule iniuria: quid enim aut arrogantius, aut loquacius fieri potuit, quàm Annibali, qui tot annos de imperio cũ Populo Romano omnium gentium uictore certasset, Græcũ hominẽ, qui nunquam hostẽ, nunquã castra uidisset, nunquã deniq; minimã partem ullius publici muneris attigisset, præcepta de re militari dare? Hactenus Cicero.

¶ Phormio Crotoniata dux, bello nauali Lacedæmonios uicit. Huius meminit Theopompus in Phi ippicis. Fuit itẽ alter hoc nomine dux Atheniensium in bello Peloponnesiaco, ut scribit Thucydides lib. 2.

Phormus] φόρμος, Syracusanus comicus, Epicarmi cõtemporaneus. Geloni tyranno familiaris, & filiorũ ipsius altor, docuit fabulas septem quas commemorat Athenæus.

Phoroneus] φορωνεὺς, trium syllabarum, pen. prod. Primus Inachi fluuij filius: hic initio dispersos populos in urbẽ coegit, appellauitq; Phoronicon. Author Volaterranus. Alij dicunt Phoroneum Argiuorum regem, filium habuisse Inachum, qui à se fluuium Inachum denominarit: quem fluuiũ postea poetæ pro ipso filio Phoronei accipiunt.

Magnus Phoroneus. Stat. 1. Thebaid. 51.

¶ Phoroneus, pen. prod. Adiectiuum (φορώνεος) ut, Matres Phoroneæ. Stat. 12. Thebaid. 93.

Antra Phoronea. Stat. 3. Sylu. 2. 20.

A' Phoroneo dicti sunt Achiui Phoronei.

¶ Phoronides, pen. prod. (φορωνίδης) Patronymicum masc. quo nomine uocatur Inachus fluuius apud Senecam Thyeste, 1. 23.

¶ Phoronis, Phoronidos (φορωνίς) Patronimicum fœm. Ouid. 1. Metam. 134,

Nec superum rector mala tanta Phoronidos ultra
Ferre potest. Io puellam intelligit.

Phosphorus] pen. corr. (φώσφορος) Veneris stella dicitur, quæ Latinè Lucifer, ut testatur Cic. 2. de Nat. deor. 77. Martial. lib. 8. 12, Phosphore redde diem.

Photinus] & Achilla, Pompeij Magni ex acie Pharsalica fugientis, imperio tamen Ptolemæi pueri regis Aegyptiorum, interfectores fuerunt. Alexander lib. 2. cap. 2. Hic est enim Ptolemæus ille puer, qui Pompeiũ Magnũ ex Pharsalo fugientẽ ministro Achilla, & Photino miseranda nece affecit.

Phoxon] φοξὸν, figura capitis deprauata, nõ oblongæ sphæræ similis, sed quæ est acuminato uertice, Galenus lib. singul. de ossibus ad Tyron. cap. 1.

Phraates] Rex Parthorum & Persarũ fuit: de quo sic Strabo lib. 6, Itaq; nõ tropæa Romã miserunt Parthi, quæ aduersus Romanos quondam erexerant, uerumetiam liberos suos Cæsari Augusto credidit Phraates. Huius meminit & Horat. lib. 8. Epist. 12.

——ius imperiumq; Phraates
Cæsaris accepit genibus minor, &c.

Phragmitis] radix recens tusa luxatis medetur, & spinæ doloribus ex aceto illita. Phragmis herba est Plin. lib. 32. cap. 10.

Phranicates] Parthorum imperator ille, qui cum Ventidio apud Trapezunta decertauit. Strabo lib. 16.

Phraortes] φραόρτης, Rex Indorum, de quo Philostratus in Vita Apollonij.

Phraortes, filius Herodis regis Persarum, occiso patre, regnũ occupauisse dicitur. Horat. 2. Carm. ode 2. 4,

Redditum Cyri solio Phraorten
Dissidens plebi, numero beatorum
Eximit uirtus. Quidam tamen hoc loco Phraoten legunt, alij Phrabaten. ut nescias de quo loquatur Horat. Idẽ, 1. epist. 12. 6,

—ius, imperiumq; Phraotes
Cæsaris accepit genibus minor.

Phrasis] huius phrasis, fœ. gen. (φράσις) Eloquẽtiæ corpus, inquit Quintil. lib. 10. cap. 1. & dicendi modus. Dicta ἀπὸ τ̃ φράζειν, quod est fari & disserere.

Phratriæ] de quibus meminit in Politicis Aristoteles, sunt cõuentus quidam hominum, aut etiam conuenticula, quasi pagi, propria sibi sacra peculiaraq; communiter habentiũ: ab eo dictæ phratriæ, quòd communi puteo utantur, quod Græcè φρέαρ dicitur. Quo nomine primum quas confratrias hodie dicimus, id est, communem quandam religionem, appellatus esse putant, non autem ab eo quòd fratres sint illi inter quos cultus ille sanctorum quorundam intercedit. φρατρία, ας, ἡ, conuenticulum, secta, sodalitas, tribus, contubernium.

¶ Phratores, Græcè dicũtur, qui eiusdem sunt phratriæ: ut tribules, qui eiusdem sunt tribus.

Phrenes] φρένες, dicuntur à Græcis præcordia, quæ exta nuncupant. Galenus lib. 5. de interioribus, docet diaphragma dici phrenas: eo quòd propter apostema diaphragmatis, gignatur phrenitis. Aristoteles præcordia dici autumat phrenas, à mente & prudentia, quæ Græcè dicitur φρὴν. Subtilitas enim mẽtis, ut ait Plin. præcordijs accepta fertur.

¶ Phrenitis. pen. prod. huius phrenitidis (φρενῖτις) Morbus lædens mentem, & ad insaniam, furoremq; deducens. Morbus acutus in febre superueniens, quum ægrotãtes desipiunt, & aliena loquuntur. Quidam uolunt phrenenitidem appellari.

¶ Phrenesis, huius phrenesis, pen. prod. f. g. (φρένησις) Idẽ Iuuenal. Satyr. 14. 14,

Quum furor haud dubius, quũ sit manifesta phrenesis.
Martial. lib. 4. 36. Plin. lib. 24. cap. 9. 7. Semen instillatur in oleo decoctum capiti in lethargia & phrenesi.

¶ Phreneticus, pen. corr. (φρενητικὸς) Qui phrenesi laborat. Mart. lib. 11. 29,

Inuasit medicus sica phreneticus Eucli. Cic. 1. de Diuin. 139, Ego autem haud scio an nec cardiacis hoc tribuendum sit, nec phreneticis.

Phricius] mons Locrensium, à quo Cumus ciuitas Phriconia dicta est. Strab lib. 12.

Phrixa] φρίξα, Vrbs Peloponnesi triginta non amplius stadijs ab Olympia distans, alio nomine Phestus appellata. Hinc Phrixeus, a, um, gentile. Stephanus.

Phronesis] huius phronesis, pen. prod. f. g. (φρόνησις) Prudentia. Cic. 1. Offic. 214, Prudentiam enim quam Græci φρόνησιν dicunt, aliam quandam intelligimus, quæ est rerũ expetendarum fugiendarumq; scientia.

Phronesium] φρονήσιον, meretriculæ nomen est apud Plautum: Latinè prudentiam sonat.

Phryganion] animal quoddã, qđ se ignorare Plin. ait, quũ tamen

Digitized by Google

tamen remedio esse quartanis ex Chrysippo idem author commemoret, lib. 30. cap. 11.

Phrygia] φρυγία, regio minoris Asiæ, à Phryge amne, q eã à Caria diuidit. Vel à Phrygia Cecropis filia, ubi Dardania, à Dardano Iouis filio: inde à Troe, Erichthonij Dardani filio, Troia: in qua Ilion. Vel à Phrygio oppido Macedoniæ, siue Brygio: unde colonos profectos aiunt in Phrygiã, Duæ tamen feruntur Phrygiæ, maior scilicet & minor, quæ Epictetus dicta fuit. Phrygia ab Aquilonis parte est Galatiæ collimitata, à Meridie Lycaoniæ Pisidiæ Mygdoniæq; contermina. In ea est Ida mons, & Tmolus, & Pactolus fluuius. Meminit Cic. in Orat. 13.

De Phrygia & Phrygibus scribit Plin. lib. 5. cap. 32.

Pinguis Phrygia. Horat. 2. Carm. ode 12. 5.

¶ Phryx, Phrygis (φρύξ) Qui ex Phrygia est. Dicitur & Phrygius.

Euersi Phryges. Seneca Troad. 6. 25.

Ruricolæ Phryges. Ouid. 11. Metam. 19.

Serò sapiunt Phryges. Hoc prouerbium ex uetustißima tragœdia Liuij Andronici mutuo sumptum est, quæ inscribitur Equus Troianus, Serò sapiunt Phryges. Cic. ad Trebatium lib. 7. 16. 1, In equo Troiano scis esse in extremo, Serò sapiunt. Conuenit in eos, quos stultè factorum serò pœnitet. Siquidem Troiani tot iam acceptis cladibus, uix decimo demum anno de restituenda Helena consultare cœperunt: quã si statim initio reposcenti Menelao reddidissent, innumerabilibus sese calamitatibus subduxissent. Erasmus.

Phryx plagis emendatur. In barbaros seruiliq; ingenio homines dicitur, qui non pudore, neque monitis, sed uerberibus redduntur meliores: quum contrà generosus animus, ut ait Seneca, rectius ducatur, quàm trahatur. Cic. pro Flac. 51, in testes Asiaticos, Asia uestra constat ex Phrygia, Mysia, Caria, Lydia. Vtrum igitur nostrum est, an uestrum hoc uetus prouerbium, Phrygem plagis fieri solere meliorem? Ex Erasmo.

¶ Phrygio, phrygionis, m. g. (φρυγίων) Qui acu pingit, uel qui uestes acu intexit. Phryges enim primi inuenere talem texturam. Plin. lib. 8. cap. 48. 5. Plautus Aulul. 19. 36,

Stat fullo, phrygio, aurifex, lanarius.

¶ Phrygius, Adiect. (φρύγιος) Qui ex Phrygia est. Cic. pro Rosc. Amer. 54, Quis ibi nõ est uulneratus ferro Phrygio?

Aequor Phrygium. Virg. 1. Aeneid. 77.

Arces Phrygiæ. Ouid. 13. Metam. 9.

Cantibus Phrygijs incitari. Cic. 1. de Diuinat. 185.

Cateruæ Phrygiæ. Lucret. lib. 2. 124.

Clades Phrygia. Ouid. 13. Metam. 112.

Homo Phrygius. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 29.

Iudex Phrygius, Paris. Catull. in Epithal. 56. 4.

Lapis Phrygius, Marmor. Horat. 3. Carm. ode 1. 9.

Phrygius lapis gentis nomen habet: est autem gleba pumicosa. Plin. lib. 36. cap. 19. 6.

Mater Phrygia, Cybele. Ouid. 2. Fast. 11.

Nemus Phrygium. Catul. de Berecynth. epigr. 58. 1.

Vrbes Phrygiæ. Virg. 6. Aeneid. 157.

¶ Phrygianus, penult. product. (φρυγιανὸς) Adiectiuum: ut, Phrygianæ uestes: hoc est acu contextæ, & filis aureis decore. Plinius libro 8. cap. 48. 6, Togas rasas, Phrygianasq;, D. Augusti nouißimis temporibus cœpisse, scribit Fenestella.

Phryne] φρύνη, Nomen meretricis apud Athenas, de qua Quintil. lib. 2. cap. 15. 6.

Phryne, Puellæ nomen libertinæ, apud Horatiũ. Epod. 14. 3,

Phrynicus] penult. corr. (φρύνιχος) Atheniensis tragicus, Thespiadis discipulus, qui primus uultum fœmineum protulit in scenam, & tetrametrum reperit: filium habuit Polyphradmonem poetam, & ipsum tragicum: docuit tragœdias nouem.

¶ Phrynichi lucta. Diogenianus indicat dictitari suetum de ijs qui astu dolisq; negocium peragunt. fuit is Phrynichus Lacedæmoniorum proditor. Ex Erasmo.

Phrynion] φρύνιον, herba eadem cũ Paronychia, ita dicta quod τοῖς φρυνοις, hoc est, rubetis aduersetur. Plin. lib. 25. cap. 10.

Phrynis] φρύνις, Citharœdus nobilis fuit, patria Mytilenus, discipulus Aristoclidis, qui genus suũ ad Terpandrũ referebat. Hic primus Athenis uisus est citharœdus, Callia summum magistratum gerente. Vide de eo apud Suidam.

Phrynondas] φρυνώνδας, Viri propriũ, qui quũ esset hospes Athenis, in negocijs Peloponnesiacis uersabatur, homo uersutus, maleficus, impostor, summus malorũ rerũ artifex: ut hominis uocabulũ in rei transierit appellationẽ. Etenim quoties insigniter malũ & sceleratũ accipi uolebant. Phrynondam appellabant. Hinc prouerbium, Phrynondas alter, de Improbo. Huius meminit Lucian. in Pseudomante, inter nobiles facinorosos.

Phrynos] φρῦνος, à Græcis ranæ genus appellatur omniũ maximum, in uepribus tantùm uiuens, unde & Rubetam Latini appellant. Plinius lib. 32. cap. 3, rubetas huiusmodi plenas ueneno malo esse ait.

Phryx] gis, fluuius qui Phrygia, cui & nomen dedit, à Caria disterminata, in Hermum Smyrnæ amnem influit. Plinius libro 5. cap. 29.

Phryxus] φρύξος, Athamantis regis Thebarum filius, fraterq; Helles, ut scribit Hesiodus: qui quum nouercales insidias ferre nõ possent, & consentiente patre aufugerent, in Asiamq; traijcerent, uecti ariete, cuius uellus erat aureum, Helle puellari more exterrita, decidit in Pontum. Lucan. lib. 4. 12,

—delapsæ portitor Helles. Phryxus autem incolumis euasit, Colchosq; peruenit. De quo Iustinus lib. 42.

Aeolius Phryxus. Valer. 6. Argon. 109.

Aequoreus. Stat. 5. Thebaid. 95.

Graius. Valer. 5. Argon. 80.

Pius. Valer. 2. Argon. 121.

Profugus. Valer. 1. Argon. 106.

¶ Phryxeus, pen. prod. Adiectiuum (φρύξειος) ut, Aries Phryxeus. Seneca Medea, 7. 9.

Mare Phryxeum. Seneca Herc. Oetheo, 7. 8.

Ouis Phryxea. Ouid. epist. 6. 21.

Vellera Phryxea. Ouid. 7. Metam. 2.

Phthia] φθία Oppidum est Thessaliæ, Achillis patria, ut scribit Seruius in illud Virgilij 1. Aeneid. 58,

Quum domus Assaraci, Phthiam, clarasq; Mycenas
Seruitio premet, ac uictis dominabitur Argis. Hinc

¶ Phthius (φθίος) gentile: ut, Vir Phthius. Propert. 2. eleg. 14. 8.

Achilles Phtius. Horat. 4. Carm. ode 6. 1.

¶ Phthiota, phthiotæ, penul. prod. (φθιώτης) Qui Phthiam habitat. Cicero 1. Tuscul. 34, Primo libro loquentes multos facit, duobus Pherecratem quendam Phthiotam senem, quem ait à Deucalione ortum, &c.

¶ Phthiothia (φθιῶτις) Straboni libro 9. una è quatuor partibus Thessaliæ.

¶ Phthioticus, penul. corrept. Adiectiuum (φθιωτικὸς) Catul. Argonaut. epigr. 59. 7,

Deseritur Scyros, linquunt Phthiotica Tempe.

Phthiriasis] pen. corr. (φθειρίασις) Latinis dicitur morbus pedicularis, ἀπὸ τῶν φθειρῶν, quos & pedes & pediculos uocamus. Plin. lib. 20. cap. 1. 5, Sic & contra phthiriasin bibitur, & hydropises.

Phthi-

Digitized by Google

Phthirophagi] pen.corr. (φθειρόφαγοι) Populi sunt iuxta Pontum Euxinum, de quibus Strabo lib.11.

Phthisis] huius phthisios, f.g. (φθίσις) Tabes, morbus quo pulmonis exulceratio fit ex pituita à capite distillante, ἀπὸ τοῦ φθείνειν, quod est tabescere: unde phthisici uocantur. Sunt qui phthisin, phthonem quoq; appellant: sed illud genus maximè quo sanguis reijcitur. Quali morbo laborasse Theopompum, & ab Aesculapio curatum tradunt. Colum. lib.6.cap.14.1. Iuuenal. Satyr.13.11,

Et phthisis, & uomicæ putres, & dimidium crus.

Phthisis præterea, ut tradit Paulus Aegineta Medicinæ tertio, est pupillæ affectio angustioris factæ debiliorisq;, ac etiam rugosioris: in qua paulò maiora sese ostentant obiecta.

Phthongus] φθόγγος, sonus Latinè dicitur: unde Diphthongus. Plin. de harmonia diapason, lib.2.cap.22.2, In ea Saturnũ dorio moueri, Mercuriũ phthongo, Ioue phrygio, et in reliquis similia iucũda magis quàm necessaria subtilitate.

Phthongarium] φθογγάριον, Tibiarum genus est, quibus Phonasci modos uocis & tenores regebant, qualis erat fistula Gracchi, quam tonorium uocat Quintilianus. Meminit in pneumaticis Hero. Ex Turnebo.

Phthoria] sunt medicamẽta quibus medici utuntur abigendis infantibus in utero enectis: quæ ecbolia quoq; dicuntur, id est, eiectoria. Plinius de scammonite uino, lib.14.cap.16.9, Hoc uinum (inquit) phthorium uocant, quoniam abortus facit. Sic enim in antiquis exemplaribus legitur manu scriptis: licet in impreßis ectromatium legatur, uerbum sub[illegible]itium.

Phthuris] φθοῦρις, Aethiopiæ oppidũ unum ex his quæ C. Petronius, quum ab Augusto Aegypto præfectus esset, expugnarit. Plin. lib.6.cap.29.

Phu] φοῦ, uocant aliqui Nardon Agrion, siue Criticum, folio oleris atri, caule cubitali, geniculato in purpura albicante, radice obliqua uillosaq;, & imitante auium pedes. Dioscorides lib.1. & Plin. lib.12.cap.12. Officinæ Valerianam maiorem nominantur.

Phuthei] Populi Mauritaniæ, quorum originem refert Iosephus ad Futh filium Cham, filij Noe.

Phy] ὢ interiectio mirantis, teste Donato. Terent. Adelph.3.3.59, Syre, præceptorum plenus istorum ille.

S. Phy: domi habuit unde disceret.

Phycis] fœm.gen. (φυκὶς) Piscis est uerno tempore uarius, reliquis anni partibus candidus, ex alga nidificans, & in nido oua pariens. Plin. lib.9.cap.26.

Phycites] φυκίτης, gemma algæ colorem habens. Plin. lib. ultimo, cap.10.

Phycos] φῦκος, Frutex. Plin. lib.13.cap.25.1, Non habet lingua alia nomen, quod Græci uocant Phycos: quoniam alga herbarum magis uocabulum intelligitur: hic autem est frutex: folia lata colore uiridi gignit, quod quidam prason uocant, alij zostera. Alterum genus eiusdem capillaceo folio, simile fœniculo, in saxis nascitur: superius in uadis haud procul litore.

Phycus] Phycontis (φυκοῦς) Cyrenarum promontorium, ut scribit Plin.4.cap.12. Lucan. lib.9.8,

— tunc ausum classi præcludere portus,
Impulit, ac sæuas meritum Phycunta rapinas Sparsit.

Phycussæ] φυκοῦσσαι, insulæ sunt Lybiæ adiacẽtes, ita dictæ ab algæ copia, quæ φῦκος à Græcis appellatur. Stephanus.

Phygela] oppidum in Pannonia à fugitiuis conditum. Plin. lib.5.cap.29.

Phygethlon] pen.corr. (φύγεθλον) Tumor est non altus, sed latus, in quo quiddam pustulæ simile est. Dolor distensioq; uehemens est, & maior quàm pro magnitudine tumoris, interdum etiã febricula: idq; tardè maturescit, neq; magnopere in pus conuertitur. Fit maximè aut in uertice, aut in alis, aut in inguinibus. Panem ad similitudinem figuræ nostri uocant. Hactenus Celsus lib.5.cap.28.

Phylaca] phylacæ, pen.corr. (φυλακή) Locus custodiæ, carcer. Plaut. Capt.12.93, Illic est abductus recta in phylacam, ut dignus est.

¶ Phylacista, phylacistæ (φυλακιτής) Custos carceris. Plaut. Aulul.15.45, Trecenti constant phylacistæ in atrijs.

¶ Phylaceius, Adiectiuum (φυλακήϊος) Ouid.5. Trist. eleg. 15.8, Vt uiuat fama coniux Phylaceia, &c. Id est, Laodamia Protesilai uxor, qui ex patria erat Phylaca.

Phylacæ] φυλάκη, oppidum est Phthiotidis regionis Thessaliæ, cuius meminit & Homer. in Catalogo nauium. Ouidius lib.3. de Arte amandi,

— Phylacides aberat, &c.

Phylacterium] φυλακτήριον, Græca dictio est, ἀπὸ τοῦ φυλάττειν, hoc est, à custodiendo, asseruando, siue tuendo deducta, significatq; modò antidotum, quo nos aduersus uenena tuemur & præmunimus, modò locũ custodiæ destinatũ. Hoc etiã nomine dicebãtur Pharisæorũ tabulæ, siue mẽbranæ Decalogi præcepta inscripta habẽtes: quas illi & fronti & brachijs affigebant, ut eorũ oculis nunquã non obuersarentur. Qua de re sic scribit Erasmus in Matthæum: Pharisei, quo uiderentur admodũ obseruantes legis, scribebant Decalogum in membranis, seu duobus uoluminibus, quorum alterum fronti coronæ uiæ, circumponebant, alterum brachio, ut siue quo manum porrigerent, essent in conspectu: siue caput mouissent, ob oculos essent. Hunc morem testatur Hieronymus ad suam usq; ætatẽ durasse apud Iudæos, Persas, ac Babylonios: atq; eos qui id facerent, apud illos habitos ceu religiosos, quasi sic præstarent id quod Deus iuberet per Mosen, seruari præcepta sua. Hæc Erasmus.

Phylarchus] φύλαρχος, ordinis siue dignitatis nomen in Equestri militia. Erat enim equitatus diuisus in classes quasdam, quas illi φυλὰς appellant, quibus qui præerant φύλαρχοι appellabantur. Omnes autem uni parebant Hipparcho, hoc est, equitatus totius præfecto: quem Latini sub dictatore magistrum equitum appellabant. Fuit item hoc proprium nomen historici cuiusdam Atheniensis, siue Sicyonij, aut, ut alij malunt, Naucreticæ, qui Pyrrhi Epirotæ bellum aduersus Poloponnesios, libris uigintiocto conscripsit: item, alia complura, quæ recensentur à Suida.

Phyleus] φυλεὺς, Iouis filius, & pater Megetis uiri fortissimi, qui in bello Troiano præfuit Dulichijs, Echinadiumq; insularum incolis. Homer. in Catalogo nauium.

Phyllanthes] φυλλάνθης, herba est ex genere aculeatarũ, sed mitioribus aculeis, ab radice tantùm folia. Plinius libro 21.cap.16.

Phyllanthion] φυλλάνθιον, cognomento dysticon, herba est Democrito, purpuram tingentibus utilis. Hermol. in Corol.

Phyllis] huius Phyllidis, pen.corr. (φύλλις) inquit Seruius regina Thracum fuit, & Lycurgi Thracum regis filia. Hæc Demophoontem Thesei filium regem Atheniensium redeuntem de Troiano bello dilexit, & in coniugium suum rogauit: ille ait ante se ordinaturum rem suam, & sic ad eius nuptias reuersurũ. Profectus itaq; quũ tardaret, Phyllis & amoris impatientia, & doloris impulsu, quòd se spretã esse credebat, laqueo uitam finiuit, & conuersa est in arborem sui nominis, id est, amygdalũ sine folijs. Postea reuersus Demophoon, cognita re eius amplexus est truncum, qui, uelut sponsi sentiret aduentum, folia emisit. Vnde etiam phylla sunt dicta à Phyllide, quæ antè petala dicebãtur. Sic Ouidius

Digitized by Google

dius in Metamorphoseon libris. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij eclogæ 5,

Incipe Mopse prior, si quos aut Phyllidis ignes,
Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.

Rhodopeia Phyllis. Ouid. 2. 1.

Phyllis nutrix Domitiani imperatoris. Suetonius in Domitian. cap. 17.

Phyllis, amnis Bithyniæ, à quo Phylli, Phyllicensesq; dicuntur, ut ait Strabo.

Phyllon] φύλλον, *Spina est sine caule, sine flore, sine echino, folijs longis, aculeatis & lactucæ similibus. Alijs nominibus* Polygonaton *appellatur, &* leucacantha. Plinius lib. 22. cap. 16.

Phyllus] li (φύλλος) *siue* Phyllus, Phylluntis (φυλλὸς Stephano) *oppidum Thessaliæ in tractu Phthiotidis: à quo Apollo Phylleus cognominatus est.* Strabo lib. 9.

Phyma] *phymatis, pen. corr. neut. gen.* Celsus libro 5. capite 28, *Phyma est tuberculum furunculo simile, sed rotundius & planius, sæpe etiam maius. Nam furunculus ori dimidij magnitudinem rarò explet, magnam excedit: Phyma etiam latius patere consueuit, sed inflammatio dolorq; sub eo minores sunt. Vbi euulsum est pus, eodē modo apparet uentriculus: quod in furunculo non inuenitur. Ver[...]omnis corrupta caro in pus uertitur.* Idem lib. eodem, cap. 18, *Aristonis malagma etiam recentia phymata, doloresq; omnes discutit.*

Physa] φῦσα, *Piscis quidam ex genere testaceorum Nilo fluuio peculiaris.* Strab. lib. ult.

Physco] nis, *Nomen cuiusdam principis Alexandrini, quò dominante Polybius Alexandriam profectus est.* Strabo libro 16.

Physcus] sci (φύσκος) *Cariæ oppidum è regione Rhodi insulæ.* Strabo lib. 14, *Stephanus aliam eiusdem nominis urbem collocat in Locride, quam dictam uult à Physco Aetoli filio, Amphyctionis nepote, pronepote uerò Deucalionis.*

Physemata] *sunt conchæ, quæ audito tonitru pauent, ac repentè comprimuntur.* Plin. lib. 9. cap. 35.

Physes] *sunt gemmæ, quæ ad naturalium similitudinem effectæ sunt ab artificibus.* Plin. lib. 37. cap. 12.

Physeter] *pen. prod. physeteris, pen. prod m. g.* (φυσητήρ) *Genus piscis marini, admirabili magnitudine.* Α᾽ φυσάω, *spiro, uel sufflo.* Plin. lib. 9. cap. 4, *Maximum animal in Indico mari pristes & balæna est: in Gallico Oceano physeter, ingentis columnæ modo se attollens, altioremq; nauium uelis diluuiem quandam eructans.* Auienus in Arato,

Delphino: uirides, & physeteres anhelos.

Physeteres aiunt plurimum nauigantibus nocere. De illis ex Nearcho scribit Strabo lib. 15.

Physis] *fœm. gen.* (φύσις) *Latinè natura dicitur.*

¶ *Physicus, pen. corr. Adiect.* (φυσικὸς) Naturalis.

Ratio physica. Cic. 2. de Nat. deor. 79.

¶ *Physica, physicæ, pen. corr.* (φυσικὴ) Cic. 1. Acad. 37, *Sed enitar ut Latinè loquar, nisi in huiuscemodi uerbis, ut Philosophiam, aut Rhethoricam, aut Physicam, aut Dialecticam appellem.*

¶ *Physica, physicorum, n. g.* (φυσικὰ) *ut, Physica Aristotelis, Libri qui de rebus naturalibus tractant.*

Ne physicorum quidem ignarum oratorem esse uolo. Cicero in Orator. 65.

In physicis, quibus maximè gloriatur, totus est alienus Epicurus. Cic. 1. de Finib. 26.

Explicare aliquid physicum. Cic. 2. de Diuin. 183.

¶ *Physicus, physici, penultima correpta* (φυσικὸς) *Qui physicæ dat operam.* Cic. 1. de Natura deorum, 104, *Sed tu hoc physicæ non uides, quàm blanda conciliatrix, & quàm sui sit lena ipsa natura.*

Speculator uenatorq; naturæ physicus. Cicero 1. de Natura deorum, 112.

¶ *Physicè, pen. corr. Aduerbium* (φυσικῶς) Cic. 3. de Nat. deor. 24, *Eodemq; tempora illa omnia quæ à te physicè dicta sunt de ui ignea, deq; eo calore, &c.*

¶ *Physiologus, physiologi, pen. corr.* (φυσιολόγος) *De naturis disserens.*

¶ *Physiologia, physiologiæ, pen. corr.* (φυσιολογία) Cic. 1. de Nat. deor. 30, *Hunc censes primis, ut dicitur, labris gustasse physiologiam, id est, naturæ rationem, quicquam, quod ortum sit, putet æternum esse posse?*

Rationem naturæ physiologiam Græci appellant. Cic. 1. de Diuinat. 149.

Peruertere physiologiam. Cic. 2. de Diuin. 55.

¶ *Physiognomia, physiognomiæ* (φυσιογνωμία) *Naturæ regula: nam id uerbum significat morum naturarumq; hominum, ex inspectione uultus prædictionem.*

¶ *Physiognomus, physiognomi, pen. prod.* (φυσιογνώμων) *uel Physiognomon, physiognomonis; Qui hominum mores ex corpore uultuq; cognoscit.* Cic. de Fato, 16, *Quid Socratem, nónne legimus quemadmodum notârit Zopyrus physiognomon, qui se profitebatur hominum mores, naturasq; ex corpore, oculis, uultu, fronte pernoscere.*

Phytecusa] *Legendum Pithecusa. Vide suo loco.*

Phyteuma] *herba est amatoria, quam ob id contemnunt, qui de herbarum uiribus aliquid scriptum accuratius reliquerunt. Vide Dioscoridem lib. 4. cap. 125. Plin. lib. 27. cap. 12.*

Phython] *Vide* Python.

P I

Piabilis, Piacularis, Piaculum] *Vide* Pio.

Pialæ] *arum, populi in Scythia, qui cum Parthis ex æquo uiuunt ac degunt.* Plin. lib. 6. cap. 17.

Piam] *syllabica adiectio, quæ ornatus tantùm causa ponitur: ut Quispiam.*

Piamen, Piator, Piatrix] *Vide* Pio.

Piasus] *Pelasgorum dux, de quo sic Strabo scribit. In Larissa Phriconide dicunt Piasum coli: quem tradunt, quū Pelasgorum dux esset, Larissæ filiæ amore captum fuisse: quumq; puellæ uiolentiam attulisset, contumeliæ pœnas luisse. nam quum uini dolium pronus inspiceret, puella (quòd rem resciuerat) illum per pedes capiens & attollens in dolium deiecit.* Strabo lib. 13.

Pica] *picæ* (κίττα, κολοιὸς) *Auis, magnitudine palumbæ, alis uario colore, & præsertim cæruleo depictis, humana uerba proferens.* Mart. lib. 14. 81,

Pica loquax certa dominum te uoce saluto:
Si me non uideas, esse negabis auem. Idem lib. 1. 49,
Improba Cecropias offendit pica querelas. Plinius lib. 10. cap. 33. 6, *Picæ quum diligentius uisum ab homine nidum sensêre, oua transferunt aliò.*

Pica alia est, sub uentre alba, superius nigra, quæ uaria appellatur. Ouid. 5. Metam. 60,

Insliterant ramis imitantes omnia picæ.

Pica, est in grauidis languor ille & mollities dissoluti & cuncta fastidientis stomachi. Dictum ab aue pica, quoniam eiusmodi aues uaria solent appetere quum sunt prægnantes. Vide Malacia.

¶ *Pica, inquit Paulus Aegineta lib. 1. cap. 1, circa tertium maxime*

ximè fit impregnationis mensem: eo quòd fœtus tũ non possit totum id quod pro alimenti ratione ad uterum affertur, consumere, nimirum imbecillior, ita ut ex hoc ipso uariæ in stomacho superfluitates redundent. Vnde etiam uaria & absurda appetunt, uelut carbones extinctos, cimoliam terrã, & alia multa. Hac enim de causa etiam appellationem hanc affectio ipsa adepta est, ob picæ animalis uarietatẽ, aut quòd etiam illa sæpe hac affectione corripitur.

¶ Picæ, apud Festum sunt Sphinges: unde & apud eum picati. Quanquam & pici, ex se picatos propagare possunt, qui Latinis sunt auidæ illæ uolucres, feræ griphes uocatæ, aurũ è cauernis penitùs egerentes. Annotauit Turnebus.

Picaria, Picatus] Vide Pix.

Picea] piceæ (πεύκη) Arbor eiusdem cum pinu generis, inquit Dioscorides, sed quandam flagitans specierum differentiam: differt enim à pinu picea, quòd pinguiori ac tenuiori folio est, quodq; minus alta, minusq; recta quàm pinus adsurgit: præterea & conum minorem ac magis algentem, nucleos quoq; resina perfusos gerit. Virg. 9. Aeneid. 18,

Lucus in arce fuit, summa quò sacra ferebant
Nigranti picea, trabibusq; obscurus acernis.

Plin. lib. 14. cap. 20. 5, Fit è piceæ resina. In Hispania autem è piceastris minimè laudata. Idem libro 16. capite 10. 4. Ouid. 3. Met. 31.

Vallis erat piceis & acuta densa cupressu.

¶ Piceastrum, piceastri (ἀγριοπεύκη) Picea syluestris. Vide in Picea.

Picenum] pen. prod. (πικηνοί) Regio Italiæ, in qua est Asculum, à pico Martio aue dicta, cuius ductu & auspicio Sabini, quum Asculũ proficiscerentur, in uexillo eorũ picus cõsederat. Nam sicut Strabo lib. 5. scribit, conditores Picentiũ è Sabinorum terra profecti sunt, à quibus orti sunt. Picenũ quondã uberrimæ multitudinis: nãq; trecenta & sexaginta millia Picentium in fidem pop. Rom. uenêre. Ea nunc Marchia Anconitana dicitur: uulgò, Marcha D'ancona. Incipit à Truento amne usq; ad Isaurum fluuium, qui nunc Folia dicitur: & hinc Apennino, hinc mari supero terminatur. Habet ciuitates Pisaurum, Fanum Fortunæ, Senam Gallicam, Vrbinum, Anconam, Camerinum, Firmum & Asculum.

¶ Picentes, siue Picentini (πικέντες) Qui Picentum inhabitant. Cic. pro Sylla, 18, Aut igitur doceat Picentes solos non esse peregrinos, aut gaudeat suo generi me meum non anteponere.

Acies Picentum. Sil. lib. 10. 63.

¶ Picentinus, pen. prod. Adiect. (πικεντῖνος) Idem quod Picenus. Mart. lib. 13. 47,

Picentina Ceres niueo sic nectare crescit, &c. De panibus Picentinis.

¶ Picenus, pen. prod. Possessiuum (πικηνός) ut, Picenus ager, pro Picena regione. Cic. de clar. Orat. 28.

Tellus Picena. Silius lib. 8. 85.

Poma Picena. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 55.

Piceus, Pico, picas] Vide Pix.

Picris] huius picris, fœ. g. (πικρὶς) Genus lactucæ, siue cichorei agrestis, ab amaritudine nomen trahens. Plinius lib. 21. cap. 17. 4, Amara & aphace, & quæ picris nominatur, & ipsa toto anno florens: nomen ei amaritudo imposuit.

Picrocholi] πικρόχολοι, in quibus abundat flaua bilis, quæ amara esse consueuit. Hippocrates de ratione uictus.

Pictatium] Vide Pyctatium.

Picte, Aduerbium] Vide Pingo.

Pictones] pen. prod. (πίκτωνες) Galliæ populi, Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Vlgò Poictou.

Pictor, Pictura] Vide Pingo.

Picumnus] πίκουμνος, Deus qui in sacris Romanis adhibebatur. Aemylius sacer in Theogonia,

Et nunc agrestes inter Picumnus habetur.

Picus] huius pici (δρυοκολάπτης) Parua auis est, uncorum unguium: cauat arbores, in quibus pullos educat, & scandit in subrectum, felium modo: dicta à Pico Saturni filio, qui ei nomen dedit. Plin. lib. 10. cap. 18.

Picus] πῖκος, Saturni filius, augur: de quo fabula talis est. Picum amauit Pomona, dea pomorum, & eius uolentis est sortita coniugium. Postea Circe quum eum amaret, & sperneretur: irata eum in auem picum Martium conuertit. nam altera est Pica. Hoc autem ideo fingitur, quia augur fuit: & domi habuit picum, per quem futura noscebat: quod Pontificales indicant libri. Hactenus Seruius, enarrans illud Virgilij 7. Aeneid. 38,

Ipse Quirinali lituo, &c. Vide Ouid. 13. Metamorph. 63. qui Picum canentem filiam Iani & Veniliæ uxorem habuisse ait.

Ausonius Picus. Valer. 7. Argon. 47.

Piden] oppidum in Aethiopia, ad sinum maris Rubri, ab Arabibus habitatum. Plin. lib. 6. cap. 29.

Pieres] pen. corr. (πίερες) populi olim Macedoniæ finitimi, inter Axium & Aliagmonem amnes: quibus pulsis, Macedones loca eorum occuparunt. Plin. lib. 4. cap. 10. Strabo libro 10.

Pieria] πιερία, Mons & ciuitas Bœotiæ, quã primus Pierus Lini pater ædificauit, Musis sacer. Plin. lib. 4. cap. 8, Pierus dicitur. Est & regio Macedoniæ Plinio, eodẽ lib. cap. 10.

Pierides] pen. cor. (πιερίδες) inquit Sextus Pompeius, Musæ dicuntur, propter amœnitatem ac solitudinẽ Pierij montis, quo eæ secretis locis propter studia liberalia delectãtur. Hæc Sextus. Pierides, authore Perotto, à Pieria, quæ regio est Macedoniæ, dictæ. Cic. 3. de Nat. deor. Pierias & Pieridas è poetis appellari, quòd Pierio patre ex Antiopa natæ sint, author est. Vide Ouid. lib. 5. Met. Virg. 8. eclog. 11,

Hæc Damon: uos, quæ responderit Alphesibœus,
Dicite Pierides.

Lumẽ Pieridum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 9. Sic uocat Cottã.

Sacris Pieridum imponere manum. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 6.

Studio Pieridum teneri. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 13.

Nominatiuus singularis numeri est Pieris, huius Pieridis: & Pieri, in casu uocandi. Hor. 4. Carm. ode 3. 4,

— ô testudinis aureæ
Dulcem quæ strepitum Pieri temperas.

¶ Pierius, Possessiuum (πίερος) unde Pierium carmen, Lucr. lib. 1. 193. Chorus Pierius, Ouid. ad Pisonem, 49.

Tutela chori Pierij Mecœnas. Ouid. ad Pisonem, 49.

Dies Pierij, Quos impẽdimus literarũ studijs. Stat. 1. Sylu. 3. 5.

Studijs Pierijs pollere. Claud. 5. Paneg. 30.

Via Pieria. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 13.

Pierus] pen. corr. (πίερος) Pater nouem puellarum, quæ in picas uersæ fuerunt. Ouid. 5. Metam. 61,

Pierus has genuit Pellæis diues in aruis.

Pierus] mons est in Thessalia, qui in Macedoniam protenditur. Plin. lib. 4. cap. 8.

Pietas] pen. corr. pietatis (εὐσέβεια, θεοσέβεια, ὁσιότης) Est (ut ait Cic. 2. de Inuent. 24) per quam sanguine coniunctis, patriæq; beneuolis, officium et diligens attribuitur cultus. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 1, Periucundæ mihi fuerunt literæ tuæ, quibus intellexi te perspicere meam in te pietatem. Quid enim dicam beneuolentiam, quum illud ipsum grauissimum & sanctissimum nomen pietatis, leuius mihi meritis erga me tuis esse uideatur? Virg. 1. Aen. 31,

Digitized by Google

Tum pietate grauem, ac meritis, si fortè uirum quem
Conspexêre, silent.

Iusticia erga parentes, pietas est. Cic. in Partit. 41.
Pietas, est uoluntas grata in parentes. Cic. pro Plancio, 65.
Nimia pietas & summus amor in patriam. Cicero pro Flacco, 74.
Pietas, Verus Dei cultus propriè intelligi solet. Cic. pro Domo sua, 82, Nec est ulla erga deos pietas, nisi honesta de numine eorum ac mente opinio: quum expeti nihil ab ijs, quod sit iniustum ac inhonestum, arbitrere te. Virg. 1. Aeneid. 3. de Aenea,

Insignem pietate uirum.

Pietas, sanctitas, religio, purè & castè deo tribuendæ sunt. Cic. 1. de Nat. deor. 5,
Fundamentum uirtutum omnium pietas est. Cicero pro Plancio, 23.
Egregius pietate. Virg. 6. Aen. 154.
Mira pietate egregius parens. Catul. ad Ianuam, epigr. 62. 6.
Magnus pietate & armis. Virg. 1. Aen. 110.
Potens pietate. Propert. lib. 3. eleg. 22. 5.
Abundans pietatis. Vide Abundo.
Honos pietatis. Virg. 1. Aen. 53.
Imago pietatis. Virg. 6. Aen. 81.
Solennia pietatis. Tacit. in uita Agricolæ. hoc est, ad parentalia.
Notæ pietatis uir. Ouid. 14. Metam. 89.
Vmbra mendax pietatis. Ouid. 9. Metam. 93.
Concors pietas. Ouid. ad Liuiam, 17.
Ficta pietas. Stat. 5. Sylu. 3. 49.
Hilaris pietas. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 2.
Ignaua pietas. Stat. 12. Thebaid. 77.
Mitis pietas. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 7.
Spectata pietas. Ouid. 4. Fast. 8.
Spreta pietas. Catul. Argon. epigr. 59. 77.
Trepida pietas. Seneca Medea, 7. 2.
Temeraria pietas. Stat. 3. Sylu. 3. 39.
Velox pietas. Stat. 3. Sylu. 1. 3.
Adhibere pietatem. Vide Adhibeo.
Cauere pietatem. Vide Caueo.
Colere pietatem. Vide Colo.
Cole pietatem, quæ quum sit magna in parentibus & propinquis, tum in patria maxima est. Cicero in Somnio Scipionis, 12.
Colitur pietate propinquitas. Cic. pro Quintio, 13.
Pietas & sanctitas deos placatos efficit. Cic. 2. Offic. 15.
Euertere pietatem. Lucret. lib. 3. 17.
Excidit pietas. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 3.
Excitari pietate ad accusandum. Cic. pro Cluent. 137.
Frangi pietate alicuius. Ouid. epist. 1. 17.
Victa iacet pietas. Ouid. 1. Metam. 31.
Læditur sæpe uultu pietas. Cic. pro Rosc. Amer. 22.
Monet pietas erga patriam, aut parentes, aut alios sanguine coniunctos officium conseruare. Cic. 2. de Inuent. 170.
Præstanda pietas parentibus. Quint. lib. 5. cap. 10. 10.
Repletum pietate genus. Lucret. lib. 2. 234.
Officio omni ac potius pietate erga te cæteris satisfacio omnibus. Cic. Lent. lib. 1. 1. 1.
Victa pietas cupidine uentris. Ouid. 15. Metam. 35.
Victa metu pietas. Ouid. 13. Metam. 144.
Victa furore pietas. Hor. 3. Carm. ode 27. 8.
¶ Pius, Adiectiuum (εὐσεβὴς, θεοσεβὴς, ὅσιος, θεοφιλὴς, μνησίθεος, εὐαγὴς) Qui colit Deum, qui Deo fidens uiuit secundum præcepta ipsius. Vnde Pietas ipse cultus. Virg. 3. Georgic. 103,

Dij meliora pijs.

Pius in parentes. Cic. 3. Offic. 121.
Pij quidem sine scelere esse potuerunt. Cicero pro Roscio Amerin. 40.
Piorum & impiorum deos rationem habere. Vide Impius.
Nemo pius est qui pietatem cauet. Cic. 2. de Fin. 113.
Pius, Misericors, benignus. Cic. Non secus in me pius, quàm pater in filios. Terent. Hecyr. 1. 2. 77,

Pium ac pudicum ingenium narras Pamphili.

Pius & castus amor. Quint. Et pios amores & castos.
Animæ piæ. Hor. 1. Carm. ode 10. 4.
Aræ piæ. Seneca Hippol. 4. 29.
Causa pia coegit me. Ouid. 6. Metam. 100.
Dextra pia. Hor. 2. Serm. Satyr. 1. 11.
Dolor pius & iusta iracundia. Cic. pro Sestio, 2.
Duellum pium. Liu. 1. ab Vrbe, 144.
Fraus pia. Ouid. 9. Metam. 143.
Furtum pium. Seneca Agamem. 13. 3.
Gens pia. Hor. Epod. 16. 13.
Labor pius. Ouid. 2. Trist. 65.
Lachrymæ piæ. Ouid. 6. Metam. 107.
Lingua pia. Ouid. epist. 21. 14.
Manus pias scelerare. Virg. 3. Aen. 9.
Mens pia. Ouid. 8. Metam. 155.
Militia pia. Ouid. 7. Metam. 97.
Numina pia. Virg. 4. Aen. 77.
Officium pium. Ouid. 6. Metam. 50.
Ore pio reposcere aliquid. Virg. 6. Aen. 106.
Pax pia & æterna. Cic. pro Corn. Balbo, 28.
Populus pius. Lucret. lib. 6. 257.
Preces piæ. Liu. 4. bel. Maced. 12.
Rem piam præstare. Ouid. 5. Trist. eleg. 14. 3.
Sacra pia. Ouid. 2 Fast. 50.
Vota pia. Ouid. 1. Metam. 45.
Facto pius & sceleratus eodem. Ouid. 3. Metam. 1.
Pijssimus, pen. corr. Cic. 13. Philipp. 379. M. Antonium notans, quòd uerbum nouum protulisset, ita dicit, Tu porrò ne pios quidem, sed pijssimos quæris: & quod uerbum omnino nullum in lingua Latina est, id propter tuam diuinam pietatem nouum inducis. Curt. lib. 9, Vobis quidem ô fidissimi pijssimique ciuium atque amicorum, grates ago habeoque.
¶ Piè, εὐσεβῶς, θεοσεβῶς, Aduerbium, aliquando Religiosè, & cum maxima in Deum fiducia: aliquando Clementer. Terent. Adelph. 3. 4. 13,

Neque faciam, neque me satis piè posse arbitror.

Piè & humanè facere. Cic. ad Matium, lib. 11. 27. 16.
Piè & amicè. Cic. 5. de Finib. 112.
Iustè & piè accusare. Cic. pro Cluent. 32.
Piger] pigra, pigrum (ὀκνὸς, νωθρὸς, ῥᾴθυμος, βλακικὸς, ὀκνώδης) Tardus.
Pigros, sine adiecto, uocat tardos pedes Seneca de Benefic. 2, quales sunt hominis delicati, Nisi, inquit, in os Senatoris ingessisset imperator pigros suos. Iusserat enim osculari pedem suum.
Mane piger stertis. Persius Satyr. 5. 14.
Piger scribendi ferre laborem. Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 3.
Piger ad. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 3, Hunc laborem alteri delegaui: non quin mihi suauissimum sit & occupato, & ad literas scribendas, ut tu nosti, pigerrimo, tuæ memoriæ dare operam.
Ad pœnas piger, ad præmia uelox. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 11.
Piger ad nandum Ouid. epist. 17. 43.
Piger in. Cic. Trebatio, lib. 8. 17. 2, Interdum piger, interdum timidus in re militari uidebare.
Piger frigore. Ouid. 2. Metam. 17.

Militiæ piger.Horat.2.epist.1.26.
Annus piger.Horat.1.epist.1.5.
Bellum pigrum,Longum.Ouid.2.Fast.146.
Bos piger.Horat.1.epist.14.9.
Campi pigri.Horat.1.Carm.ode 22.4.
Familia pigra.Plaut.Mostel.3.16.
Frigus pigrum dicitur,quia pigros efficit. Author ad Herenn. libro 4.198.
Frigora pigra hybernæ noctis.Propert.lib.1.eleg.2.7.
Gratia pigra.Ouid.4.de Ponto,eleg.1.5.
Hyems pigra.Ouid.3.Amor.eleg.5.19.
Humor piger,Lentus,maximè fluidus. Colum. lib.2.cap.2.12.
Piger lapsus.Colum.lib.1.cap.5.2.
Manus pigra.Ouid.epist.20.32.
Moles pigra.Claud.3.Paneg.71.
Obliuia pigra.Stat.10.Theb.18.
Palus pigra.Ouid.4.de Ponto,eleg.10.13.
Quies pigra.Mart.lib.12.59.
Senectus pigra.Ouid.10.Metam.80.
Situs piger.Ouid.2.Amor.eleg.3.3.
Somno pigro torpere.Stat.3.Sylu.2.15.
Vitia pigra.Claud.2.in Eutrop.42.
Vita pigra.Stat.1.Sylu.4.12.
Vultus piger.Martial.lib.2.11.
Pigrior.Horat.1.Serm.Satyr.7.4,

— discedet pigrior ultrò Muneribus missis.

Arar pigerrimus.Sil.lib.15.99.

¶ Pigrè,Aduerbium (ὀκνηρῶς) Plin.lib.10.cap.34.2,Pigrius intrante fœmina ad pullos.

¶ Pigritia,pigritiæ (ὀκνία,ῥαθυμία,δειλία) Ignauia, lentitudo.Cic.4.Tuscul.29, Quæ autem subiecta sunt sub metu, ea sic definiunt, Pigritiam metum consequentis laboris Liu. 1.ab Vrbe,136.

Pigritia & ignauia.Cic.1.Offic.142.

Negligentia,pigritia,inertia,aut suis studijs quibusdam, occupationibusue sic impediuntur, ut eos quos tutari debeant, desertos esse patiantur.Cic.1.Offic.41.

Facere me pigritia noli putare, quòd non mea manu scribam. Cic. Att.lib.16.339.1.

Incutere pigritiam.Vide Incutio.

¶ Pigrities,pigritiei,fœ.g.Idem (νωθρότης.)

¶ Pigror,pigraris (ὀκνέω) pigrari,ut grauari. Cicer. ad Atticum,libro 14.299.2, Tu quæso quicquid noui (multa autem expecto) scribere ne pigrere.id est,ne moreris. Lucretius lib.1.83,

Quod si pigraris,paulumue recesseris ab re.

¶ Pigresco,pigrescis (ἀποκνέω) pigrescere, Pigrum fieri & lentum. Plin. lib. 18. cap. 18.2, Mox pigrescit,in Virginem transgresso.Sub.Sole.De Nilo.

¶ Pigro,pigras (βραδύνω) pigrare, Antiquum, Detinere ac tardare. Accius Chrysi, Melius pigrasse,quàm properasse est nefas.Nonius.

Pigeo] piges,pigui (ἀχέω) pigere,Dolere,seu molestum esse. Frequentius tamen impersonaliter in tertijs personis. Plautus Menæch.24.7,

Adolescens quæso loquere tuum mihi nomen,nisi piges.

Terent.Phorm.3.3.21,

—— quare obsecro,
Nequid plus,minusue faxit quod nos postea pigeat.

Idē in Prolog.Heaut.19,

Neq; se id pigere.

¶ Piget (ἀλγεῖ) Impersonale frequentius legitur. Donatus,Piget in his quæ cum damno ac malo: & ad dolorem referuntur. Festus, Pigere interdum pro Tardare, interdum pro Pœnitere, poni solet.

Piget quod dolet.Plaut.Pœn.18.39,

Nisi piget, consiste. Terent.Heaut.5.4.20,
Pudet dicere hac præsente uerbum turpe: at te illud nullo modo Facere piguit.

Mart.lib.2.5,

Te tamen uideam,duo millia non piget ire.

Quærere non piguit,cur ego,&c.Cic.in Salustium,12.

Piget esse pium.Ouid.epist.14.3.

Piget,aliquando accusatiuum rei Patientis,cum genitiuo agentis regit.Terent.And.5.3.6,

— ô ingentem confidentiam!
Num cogitat quid dicat?num facti piget?

Cicero pro Domo sua,23, Vt me non solùm pigeat stultitiæ meæ, sed etiam pudeat.

Facti fortasse pigebit.Ouid.epist.12.42.
Incœpti piget.Virg.5.Aeneid.136.
Laborum actorum piget.Ouid.2.Metam.78.
Piguit sceleris.Lucan.lib.4.6.
Turpitudinis tuæ nonnullos pigeret.Cic.in Salustium,3.
Induci ad misericordiam,ad pudendum,ad pigendum. Cicero de claris Oratoribus,97.

¶ Pigendus, ἀλγεινός:ut, Error nulla parte pigendus. Ouid. epistol.7.22.

Pigmalion] Πυγμαλίων,Beli regis Tyri filius fuit, frater Didonis,qui dum ardentissima auri cupiditate flagraret,animum ad Sichæi patruelis sui opes appulit,illumq; spe potiundi auri ante aras,clàm & dolo interemit. Cuius cædis quum certior in somnis à marito Dido facta fuisset, sumptis secum thesauris fugit, & Carthaginem condidit. Moris autem erat,ut inquit Seruius,ut de pecunia publica Phœnices misso à rege auro de peregrinis frumenta coemerent. Dido autem à Pigmalione ad hunc usum paratas naues abstulerat:quam quum fugientem à fratre missi persequerentur,aurum illa præcipitauit in mare: qua re uisa, sequentes reuersi sunt.Meminit huius Virg.1.Aen.71,

—sed regna Tyri germanus habebat
Pigmalion,scelere ante alios immanior omnes,&c.

Auari opes Pigmalionis. Virg.1.Aen.74.

¶ Pigmalioneus,pen.product.Adiect. (Πυγμαλιώνειος) Silius lib.1.5,

Pigmalioneis quondam per cærula terris,&c.

Pigmentum] pigmenti (θρόνον) Vnguentum quo utuntur puellæ ad uenustandam faciem.Plaut.Mostel.4.105,

Non istanc ætatem oportet pigmentum ullum attingere.

Plin.lib.16.cap.43.6.

Pigmenta aliquando dicuntur colores pictorum: de quibus Plinius lib.35.cap.51.Cic.1.de Diuinat. 46, Aspersa temerè pigmenta in tabula,oris lineamenta efficere possunt.Plaut. Epid.13.20,

Quem Apelles,Zeuxisq; duo pingent pigmentis ulmeis.

Pigmenta,per translationem, pro corporibus rhetoricis. Cic. ad Atticum,lib. 2.16.3, Meum autem liber totum Isocratis μυροθήκιον,atq; omnes eius discipulorum arculas, ac nonnihil etiam Aristotelica pigmenta consumpsit.Pigmenta, id est,exornationes,quibus oratores ut pigmentis pictores utuntur.Idem de clar.Orat.165.

Pigmenta item per translationē dicuntur mēdacia & fraudes: quia is qui pingitur,non est naturalis color, sed artificialis. Cic.lib.2.de Orat.101,Tam integræ sententiæ,tam ueræ,tā nouæ,tā sine pigmentis,fucoq; puerili,ut mihi,non solùm tu incendere iudicem,sed ipse ardere uidearis.

¶ Pigmentarius, pigmentarij (φαρμακοπώλης) Qui pigmenta uendit.

Pignus] pignoris uel pigneris,penult.corr.n.g. (ἐνέχυρον, ἀρραβών,

Digitized by Google

ἀῤῥαβών, ὑποθήκη, ῥύσιον) Quod pignori datur, ut quis sit securus. Plautus Casin. 2.75,

Id ni fit, mecum pignus siquis uolt, dato
In urnam mulsi. Vlpianus de pigneratitia actione, uel contra. l. si rem alienam, Propriè pignus dicimus, quod ad creditorem transit: hypothecam, quum non transit, nec possessio ad creditorem. Mart. lib. 12.25,

Quum rogo te nummos sine pignore: Non habeo, inquis.

Dare pignus cum aliquo. Vide Do, das.

Ponere pignori. Plaut. Capt. 7.74.

Pignus (inquit Budæus) est quod Græcè hypotheca, quasi obligationi suppositum dicitur, uel quasi ob fidem debiti suppositum: quod Latini, Pignori opponere dicunt. Pignus enim tam de immobili, quàm de re mobili dicitur. Terentius Phorm. 4.3.56,

— ager oppositus est pignori ob decem minas,
Aediculæ item ob decem alias.

Pignus auferre. Cic. lib. 3. de Orat. 3, de iurgio Philippi Consulis in Senatu, & L. Crassi magni illius oratoris loquens, Hic quum homini & uehementi & diserto, & in primis forti ad resistendum Philippo, quasi quasdam uerborũ faces admouisset: non tulit ille, & grauiter exarsit, pignoribusq; ablatis Crassum instituit coercere. Coercere pignoribus captis dixit Cicer. quod nos Cogere per bonorum captionem dicimus. Budæus.

Capere pignus. Vide Capio.

Ablatis pignoribus aliquem coercere. Cic. 3. de Orat. 3.

Excepit Tyrio uenerabile pignus in ostro. Claud. 6. Paneg. 3.

Opponere pignori. Vide Oppono.

Pignus, A pugno dicitur (ut Caius ait de uerborum & rerum significatione, l. Plebs.) quia res quæ pignori dantur, manu traduntur.

Pignus hoc modo sæpe dicitur, quũ aut munus nostrũ, aut aliquid simile, pignus esse amoris & beneuolentiæ uolumus: id est, indicium, siue documentum & argumentum idoneum: uel etiam signum certum. Virg. 3. Aen. 122,

Ipse pater dextram Anchises haud multa moratus,
Dat iuueni, atq; animum præsenti pignore firmat. id est, securum facit, ut qui dat pignus: inquit Valla libro 6. ibidem, 5.108,

— monumentũ & pignus amoris. Curtius lib. 9, Nullũ erga me beneuolentiæ pignus atq; indicium omisistis.

Mutua pignora amoris. Sil. lib. 17.74.

Charitatis mutuæ pignus. Quint. in Procem. lib. 1.6.

Fidei pignus. Ouid. 6. Metam. 102.

Cõmunis filij pignus interceptum. Sueton. in Tiberio, cap. 7.

Hospitij pignora. Curt. lib. 6, Extulerat & hospitij pignora.

Pignus uocis. Ouid. epist. 19.13.

Chara pignora. Virg eclog. 8.19.

Miserabile pignus amoris. Ouid. epist. 11.23.

Dare pignus. Ouid. 2. Metam. 8.

Petis certa pignora. Ouid. 2. Metam. 19.

Pignus tenemus sceleris. Senec. Hipp. 5.29.

Pignora aliquando pro filijs accipiuntur: quoniam filij uidentur tanquam pignora inter uirum & uxorem esse, tum uinculi, ne alioqui diuortium fiat: tum charitatis. Ouid.

Dulcia sollicitæ gestabant pignora matres. Quint. lib. 6. cap. 1, Affert in ijs momentum & ætas, & sexus, & pignora: liberi dico, & parentes, & propinqui. Ibidem, cap. 2, Obsecratio illa iudicum per charissima pignora, &c.

Charissima pignorum. Tacit. lib. 13.

Nepotes chara pignora. Ouid. 3. Metam. 27.

Adscita pignora, Filij adoptiui. Stat. 2. Sylu. 1.18.

Gemino natarum pignore fultus. Stat. 1. Theb. 79.

Inauspicatum pignus sanguinis mei. Seneca Oedipo, 14.5.

Pignora iniuriæ, uitam & fortunas Cic. uocat obnoxias iniuriæ, 13. Philipp. 347. Budæus.

Pignus Reipub. Fiducia & securitas Reipub. Cicero pro Sestio, 14, de Pisone, Nam quid ego te supercilio dicam, quod tum hominibus non supercilium, sed pignus Reipub. uidebatur: tãta erat grauitas in oculo, tãta frontis cõtractio. Hæc Bud.

Pignus, metaphoricῶs sumptum. Cicero 13. Philipp. 348, Magnis & multis pignoribus M. Lepidum Respub. obligatum tenet. id est, fidei retinaculis: translatione à fœneratoribus ducta. Budæus.

Obses & pignus. Cic. pro Cælio, 62.

Affinitatis coniunctionem pignori fore ad confirmandas inimicitias putauit. Cic. pro Cluentio, 152.

Mors mea pignus erit coniugij. Ouid. epist. 9.30.

Pacis pignus. Ouid. 8. Metam. 10.

Libertatis pop. Roma. pignus D. Brutum uocat Cicero 11. Philipp. 334.

Salutem pro pignore tradere ad explendas cupiditates. Cic. de prouinc. Consul. 1.

Pignus, Id quod deponitur ab ijs qui simul decertant apud sequestrum. Virg. eclog. 3.7,

—— tu dic mecum quo pignore certes.

Contendere pignore. Catul. ad Fundum, epigr. 41.1.

¶ Pigneror, penul. correp pigneraris (ἐνεχυρίζω, ἐνεχυριάζω, ἐγχυριάζω, πημπτίω) pignerari, Deponens, quod uulgò dicimus Per executionem capere, hoc est, pignora capere, inquit Budæus. Liuius, Postea conscientia sibimet exiliũ consciscentes: bona tantùm quæ publicari poterant, pignerandæ pœnæ præbebant. Cicero 14. Philipp. 405, In fuga, fœda mors: in uictoria, gloriosa. Etenim Mars ipse ex acie fortissimum quenque pignerari solet. Pignerari dixit, pro eo quod est quasi Pignus accipere, & sibi asserere, quasiq; obnoxium sibi debitumq; capere. Cuius dicti hic sensus est, Fortissimus enim quisque, primus in prælio occumbere solet. Budæus.

Pignerati animi, In pignus habiti. Liu. 4. bel. Pun. 4, Et quorũ propinqui extra urbem interclusi ab hostibus erant, uelut obsidibus datis, pigneratos haberent animos. Quædam exemplaria habent, pignoratos.

Pignerare, Actiuum, Dare pignus. Sueton. in Vitel. cap. 7, Vtq; ex aure matris detractum unionem pignerauerit ad itineris expensas.

¶ Pignoratio, onis, Verbale. Caius in l. sed & D. de pign. & hypothec.

¶ Pignoriscapio, ut ususcapio. Gellius ex Catone, Pignoriscapio ob æs militare, quod æs à Tribonio ærario miles accipere debebat, uocabulum seorsum fit, &c.

¶ Pignerator, pen. prod. pigneratoris Verbale (ἐνεχυριαστής) Qui pignus accipit. Cic. 4. Verr. 21, Cum in his inquam rebus omnibus publicanus petitor ac pignerator, non ereptor, neq; possessor soleat esse: tu de optimo, de iustissimo, de honestissimo genere hominũ, hoc est, de aratoribus, ea iura constituebas, quæ omnibus alijs essent contraria. Edixerat enim Verres, ut publicani possent iure suo ab aratoribus decumarum nomine quantum uellent capere, non iudicis authoritate (ut assolet) pignora eorum capere. Budæus.

¶ Pigneratitius, Adiectiuum (ἐνεχυριασματικός) Ex supino uerbi Pignero nomen deductum, significat quod pignori datum est: ut, Res pigneratitia.

Pigneratitius creditor, Cui pignus capere licet. Vlp. Quæritur in pigneratitio creditore, an pignoris psecutio denegetur.

Pigresco, Pigro, pigras, & Pigror, pigraris] Vide Piger.

Pila] pilæ, priore prod. (ἴγδη) A' pinso, pinsis, Vas concauū, quo antiqui siccata frumenta pinsebant ac contūdebant. Cato cap.14.12, Paululum latam pilam, ubi triticum pinsant unam. Idem cap.10.4, Pilam ligneam unam. Similiter uasa illa concaua medicorum usui apta, in quibus ptisanæ fieri solent, pilæ dicuntur.

Pila, Columna stans, quam Græci στήλην uocant, à stando. Propriè autem stelas Græci appellant stantes columnas in monumentis. Apul. libro 3. Metam. Pila media quæ stabuli trabes sustinebat. Festus, Pila quæ parietem sustentat, ab opponendo dicitur. Plinius lib.11, Ruentes ceras fulciunt pilarum instar, interius à solo fornicatas, ut sit aditus ad sarciendum. Hor.3. Serm. Satyr.4.15.

Pilæ lapideæ (inquit Budæus) in ædificijs sunt colūnæ structiles, aut structuræ ex lapide cæso, quasi quædam ædificiorū femora: quibus mutuli (quos coruos uocant) incumbentes, trabes & epistylia sustinent. Vide Columna.

Pilæ etiam sunt opera informia quæ in aqua construuntur, cuiusmodi magnifica Genuæ uisitur: molem uulgò appellant. Earum usus est ad tuendas à fluctibus naues intra portus & naualia. De quarum constructione. Vitruuius libro 5. Huiusmodi pilam Virgilius libro 9. Aeneidos, 142, describit his uerbis,

Qualis in Euboico Baiarum littore quondam
Saxea pila cadit, &c.

Huiusmodi autem fiebāt ex puluere Puteolano, qui in aqua lapidescit. Fiunt & alia ratione intra aquam, circundatis tabulationibus, quas arcas Vitruuius appellat, ab arcendis aquis ab opere. Alij aquaria septa uocant. Budæus.

Pila (σφαῖρα) priore correpta, instrumentum lusorium est, rotundum ad similitudinem sphæræ, ab πιλέω, æquo: quòd forma sphærica sit, quæ omni ex parte æqua est. Vel à pilo, quòd pilis impleri solet. Plaut. Bacchid.8.24,

Ibi cursu, luctando, hasta, circo, pugillatu, pila,
Saliendo se exercebant magis. Quatuor pilarum genera sunt. Est pila trigonalis, omnium minima, prædura, firmo pilo plena: à quo pila nomen habet. Fluentina nunc uulgò dicta, quòd Fluentiæ huiusmodi pilæ optimæ fiant. Trigonalis autem uocitata est à trigone, qui locus erat in thermis triquetra (hoc est, triangulari figura, quam Græci τρίγωνον uocant) ad huiusmodi pilæ lusum ædificatus, & paruo calore tepidus teneri per hyemem solitus: ne exuti ad ludendum homines, statim rigorem conciperent, neue ludendo exerciti nimis æstuarent. Mittitur pila ad unum angulum, ita ut utrunq; parietem contingat: redditur non minus sinistra quàm dextra manu, miramq; corporis agilitatem requirit. Martialis de pila trigonali, lib.14.51,

Si me mobilibus scis expulsare sinistris,
Sum tua: si nescis, rustice redde pilam.

Est pila paganica, à pagis, hoc est, uillis, ita dicta, q. pagani ea uterentur. Hæc crassior est, laxiorq;, & pluma plena: nec ad lusum tam agilis, ut quæ nec tam leuis est, nec iactata facilè resilit. Mart. lib.14.50,

Hæc quæ difficilis turget paganica pluma,
Folle minus laxa est, & minus arcta pila.

Quasi dicat, Est laxior quàm pila trigonalis, & arctior, firmiorq; quàm follis. Nam follis tertium pilæ genus est: hic ex pelle fit, spiritúq; inflatur: crassior cæteris, sed nō multo grauior: pugno redditur, non palma, ut reliquæ pilæ. A' flatu nomen habet. Est præterea quartum pilæ genus, quod uocant harpastum, siue sphæridem: crassior est quàm pila paganica, tenuior quàm follis. E' panno ferè fit, aliquando ex pelle, lana, tomentóue impletur: nō repercutitur. Sed quum multi sint ludentes, & in duas partes diuisi, ut utrinq; e regionē sibi inuicem oppositi sint, ad suos quisq; transmittere pilam conatur, quam aduersarij nituntur arripere. Sic magno labore luditur: décidit sæpe in terram pila: ad quam cateruatim currentes, se inuicem prosternunt, puluereq; & sudore infecti flauescunt. Laboriosum ludi genus, & ideo grādioribus tantùm conueniens. Hæc ex Sipontino.

Terra pilæ similis. Ouid.6. Fast.54.
Iactus pilarum. Ouid.2. Trist.97.
Pila lusoria. Plin. lib.7. cap.56.15.
Perpictæ pilæ. Ouid.10. Metam.53.
Velox pila. Hor.2. Serm. Satyr.2.3.
Ad pilam se, aut ad talos, aut ad tesseras se conferunt homines labore assiduo & quotidiano assueti, quum tempestatis causa opere probibentur. Cic.3. de Orat.33.
Pilam scitè ac diligenter excipere, & aptè & expeditè remittere. Senec. de Benefic. lib.2. cap.32.
Pila se exercere. Celsus lib.1. cap.6.
Volantem pilam geminare. Ouid. ad Pisonem, 38.
Pila ludere. Cic.5. Tusc.84.
Tollere, & mouere pilam. Ouid.3. de Arte, 73.
Claudi more tenere pilam. Cicero in Pisonem.54, Græcus primò distinguere atq; diuidere illa, quemadmodum dicerentur: iste claudus (quomodo aiunt) pilam retinere, quod acceperat testificari. Hactenus Cicero. Prouerbium conuenit in eos, qui quicquid à præceptoribus acceperint, siue id doctum sit, siue id indoctum, nullo delectu, nulláq; iudicio tenere solent ac sequi. Sumpta metaphora à claudo diffidente suis pedibus, & ob id pertinaciter columnis innitente. Nisi si cui magis referendum uidetur ad ludum pilæ, quam claudus ita demum accipit, si commodè illi mittas: alioqui pedibus tardus non potest utcunq; missam accipere. Generatim conueniet in omnes, qui de alieno pendent iudicio, alienæq; innituntur authoritati. Erasmus.
Mea pila est, si repudiatur miles. Plaut. Trucul.15.6, Prouerbialiter hoc dictum est: id est, in mea potestate est ludus: tanquā cuius est pila. Iā meæ erūt primæ partes apud mulierū.
Pila lanuginis, Laginosa quædam rotunditas, in formam pilæ. Plin. lib.12. cap.10.2.

¶ Pilula, pilulæ, pen. correp. Diminutiuum (σφαιρίον) Globulus, & sphæricum quiddam ac rotundum. Plinius libro 16. cap.7.2, Nascuntur in eo & pilulæ, nucibus non absimiles. Quinetiam pharmaca illa in globulos conformata, quæ hac forma sumimus, uulgò pilulas nominamus. Plinius libro 28. cap 9.14, Vetus axungia phthisim in pilulis sumpta sanat. Hæc Græco uocabulo καταπότια dicuntur. Ab absorbendo: non enim comminuendæ dentibus, aut gustandæ sunt pilulæ.

¶ Pilarius, pilarij, Dicuntur pilarij præstigiatores, qui leui agitatione pilulas, seu paruas pilas uidentur emittere, aut in uas inijcere, quum secus faciant. Quint. lib.10. cap.7, Quo usu constant miracula illa in scenis pilariorum ac uentilatorum, ut ea quæ emiserint, ultrò uenire in manus credas, & qua iubentur decurrere.

¶ Pilatim, penultima producta, Aduerbium (στηλιδόν) A' pila columna: significat columnas. Vitruuius, Pilatim struuntur ædificia.

¶ Pilicrepus, pen. corr. (σφαιρονίκης) apud Senec. lib. 8. epist. ad Luciliū, ubi notatur balneorū luxuria, intelligendus est is qui pilas, hoc est, sphæras aut glomos pice illitos in ignē balneorū siue uaporarij cōijceret, sicubi fortè restringueretur. Meminit huiusmodi pilarum Vitruuius lib.5. cap.10.

Digitized by Google

Pilates] pilatæ (πιλάτης) Genus lapidis candidißimi. Cato, Lapis candidior, quàm pilates.
Pilatus] Vide Pilum.
Pilentum] pilenti, inquit Festus (σχήματος γένος) Vehiculi genus, quo matronæ ferebantur. Idem uidetur esse quod petoritum. Estq; eius formæ, qua nostri temporis principum Italiæ mulieres uectantur, ita libratum, ut confidentes, in puluinis in aere suspendi agitatæ uideantur. Virgil. libro 8. Aeneid. 134,

— castæ ducebant sacra per urbem
Pilentis matres in mollibus. id est, pensilibus. Liu. 5. ab Vrbe, 116, Honoremq; ob eam munificentiam ferunt matronis habitum: ut pilento ad sacra, ludosq;, carpentis festo profestoq; uterentur. Horat. 2. epist. 1. 39,
Essedа festinant, pilenta, petorita, naues.

Sacra pilenta. Claud. de nupt. Honorij, 58.
Pileus] pilei, m. g. uel pileum, n. g. (πῖλος, πίλιον) Tegmen capitis. Pers. Satyr. 5. 9,
— hæc nobis pilea donant.
Suta pilea de cæsis lacernis. Stat. 4. Sylu. 9. 5.
Clauatus pileus. Vide Clauis.
Pileus, quandoq; ponitur pro libertate. unde legimus apud historicos, ad pileum seruos fuisse uocatos: quod significat ad libertatem, cuius insigne est pileus. Liuius 4. bell. Punic. 148, Postero die serui ad pileum uocati, & carcere uincti emißi. Accipiebant enim serui pileum raso capite, qui manumittebantur.
¶Pileolus, Diminutiuum, uel pileolum, pen. corr. (πιλίσκος) Horat. 1. epist. 13. 3,
Vt cum pileolo soleas conuiua tribulis. Colum. de Arboribus, cap. 25. 2, Pileolos induere. Ouid. 1. de Arte, 148,
— nec turpe putaris
Pileolum nitidis imposuisse comis.
¶Pileatus, penult. prod. Adiect. (πιλωτὸς) Pileo tectus. Liuius 4. bell Pun. 73, Pileati, aut lana alba uelatis capitibus Volones epulati sunt. Martial. lib. 10. 72,
Ad Parthos procul ite pileatos.
Pileati serui. Gellius lib. 7. cap. 4, Pileatos seruos uaenum ire solitos, quorum nomine uenditor nihil præstaret, Cælius Sabinus iurisperitus scriptum reliquit.
Fratres pileati. Catull. ad Contubernales, epigram. 35. 1.
Pilicrepus, Pilula] Vide Pila.
Pilo] pilas, pilare: unde & compilare, furto aliquid subtrahere. Huius meminit quodam loco Turnebus, & à uerbo Græco deduci putat Aeolicon πιλήτης, id est fur, qui φιλητὴς ab Hesiodo uocatur: sed Aeolum est, aspirationes in tenues mutare, ut pro φρὶξ, Doricè φὶξ, & Aeolice πὶξ: unde Latinũ uerbum pica & picatus. Simplex parum est in usu.
Pilosella] herba est Holostio persimilis, unde à quibusdam imperitè cum Holostio confunditur. Cæterùm quia Pilosellæ uariæ sunt species, ac de illis earumq; uirtutibus copiosè tractat Matthiolus apud Dioscoridem lib. 4. cap. 10. eò lectorẽ relegandum censuimus.
Pilum] pili, priore producta (πῖλος) Armorum genus, hastile pedum quinq; et semis, ferro triangulo unciarum nouem: ad cuius ictum præcipuè exercebantur milites: quòd arte & uirtute directum, & scutatos pedites, & loricatos equites sæpe transuerberat. Hæc Vegetius, lib. 2. cap. 15. Generaliter, authore Varrone, pila tela Romana sunt. Plin. libro 15. cap. 30. 6, Romanis præcipuè lætitiæ, uictoriarumq; nuncia additur literis, & militum lanceis, pilisq;. Cic. in Pison. 29, Vt semper Macedonibus imperatoribus ijdem fines prouinciæ fuerint, qui gladiorum atq; pilorum. Lucan. lib. 3. 119,
Pila sed in medium uenêre trementia pectus.
Aduigilantia pila regum somnis. Stat. 1. Thebaid. 30.
Catapultarium pilum. Vide Catapulta.
Excubiæ, & circunstantia pila. Claud. 7. Paneg. 57.
Curuata pila cuspide. Lucan. lib. 1. 50.
Exesa pila rubigine. Virg. 1. Georg. 100.
Agmina horrentia pilis. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 3.
Infixa tergis hostium pila. Vide Infigo.
Pila minantia pilis. Lucan. lib. 1. 2.
Muralia pila. Vide Murus.
Sæua pila. Stat. 10. Thebaid. 30.
Torquere pila. Lucan. lib. 1. 74.
Primum pilum uocabatur prima centuria in exercitu apud Romanos: quòd circa signa grauis armaturæ constituta esset, in qua inter cætera armorum genera, hastile erat pedum quinq; semis, quod pilum nominabant. Cæsar 5. bel. Gallic. 133, Tum T. Baluentio, qui superiore anno primum pilum duxerat, uiro forti, & magnæ authoritatis, utrunq; femur tragula traijcitur.
Pilum, Instrumentum quo aliquid pinsitur seu tunditur in pila. Plin. lib. 18. cap. 10. 7, Pistura omnium facilis. Quippe & Hetruria spicam farris tosti pinsente pilo præferrato, fistula ferrata, & stella intus denticulata, ut nisi intenti pinsant, cõcidantur grana, ferroq; frangantur. Cato de re Rustic. capite 12, Pilum fabarium unum, farrearium unum, seminarium unum, qui nucleos succernat unum. Pistillum etiam uocatur.
¶Pilatus, pen. prod. Adiect. Pilo armatus. Mart. lib. 10. 48,
Et pilata redit iamq;, subitq; cohors.
¶Pilanus, pen. prod. uidetur significare aliquem qui ordinem aliquem ducebat in militia. Ouid. 3. Fast. 26,
Et totidem princeps, totidem pilanus habebat
Corpora, legitimo quiq; merebat equo.
Pilumnus] πίλυμνος, Iouis fuit filius. Hic, teste Seruio, fratrem habuit Pithumnum, qui primus stercorandorum agrorum usum inuenit, unde & Sterquilinius dictus est: Pilumnus uerò, pinsendi frumenti: unde & à pistoribus colitur. Ab ipso etiam pilum dictum est.
Pilumnus, pater Turni. Virg. 9. Aeneid. 1. Ibi. lib. 10. 16.
Cui Pilumnus auus, cui diua Venalia mater.
Pilus] pili priore correpta (τρίχωμα, τρίξ) Nomen generale est. Plin. lib. 11. cap. 37. 9, In capite cunctorum animaliũ, homini plurimus pilus. Idem lib. 8. cap. 21. 3, Pilo in contrariũ uerso. De tauris.
Vallum pilorum. Cic. 2. de Nat. deor. 214.
Inordinatißimi pili. Vide Inordinatus.
Pilus frequens. Celsus lib. 6. cap. 4.
Frutic ante pilo neglecta & squalida crura. Iuuen. Satyr. 9. 2.
Ad pilum ulcera reducere. Vide Ad præpositionem.
Vellere pilos caudæ equinæ. Horat. 2. epist. 1. 9.
Pili non facio, est Latinis hæc familiaris hyperbole, Non facio pili, Ne pilo quidem melior: quum minimum quiddam momenti significant. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 16. 15, Nihil est quod uerea re: ego enim ne pilo quidem minus me amabo.
Viri boni pilum ullum non habere. Cicer. pro Rosc. Comœdo, 11, Nullum esse pilum omnibus rebus talem qualis sit pilus alius, Stoicum est quidem, nec admodum credibile. Cic. 4. Acad. 150.
¶Pilo. pilas (τριχόομαι) pilare, Pilos emittere. Accius, Tum primum pilabant genæ. Nonius.
Pilare, Pilos detrahere. Martialis, lib. 6. 56,
Extirpa (mihi crede) pilos de corpore toto:
Teq; pilare tuas testificare nates.
¶Pilosus, penult. prod. Adiect. (τριχωματώδης) Pilis abundans. Cic. in Pisonem, 1, Non enim nos color iste seruilis, non pilo-

ſæ genæ, non dentes putridi deceperunt.

Piloſiora folia, quæ in ipſa ſuperficie exteriori uel interiori uelut adnatos quoſdam pilos oſtendere uidentur. Plinius libro 20. cap. 16. 3.

Pimpinella] *herba notiſsima, etiam mulieribus. Eius duo ſunt genera: de quibus uide* Matthiolum *apud* Dioſcoridem *lib. 4. cap. 45.*

Pimpla] πίμπλα, *Thraciæ mons eſt & locus, ut ſcribit Strabo libro 10.*

¶ *Pimpleus, pen. prod. Adiect.* (πίμπλειος) *Mart. lib. 12. 12,*

Cuius Pimpleo lyra clarior exit ab antro,

Mons Pimpleus. Catull. in Mentulam, epigr. 100.

Dulcis pimplea. Horat. 1. Carm. ode 26. 2.

¶ *Pimpleis, pen. prod. Pimpleidis, pen. corr. Patronymicum, f. g.* (πιμπλαΐς) *ut, Pimpleides Muſæ. Mart. lib. 11. 4.*

Pina] *piſcis. Vide* Pinna.

Pinacotheca] *pen. prod.* (πινακοθήκη) *Tablinum. In pinacothecis autem tabulæ pictæ, cælatum argentum, ſtragula ueſtis, ſigna & ornamenta reponebantur. Plin. lib. 35. cap. 2. 1, Et inter hæc pinacothecas ueteribus tabulis conſuunt, alienaſq; effigies colunt. Varro 1. de re Ruſt. cap. 2. 9.*

Pinarius & Potitius (πινάριος καὶ ποτίτιος) *duo ſenes, quibus qualiter coli uellet, oſtendit Hercules: ſcilicet ut mane & ueſperi ei ſacrificaretur. Perfectoq; itaq; matutino ſacrificio, quum circa ſolis occaſum eſſent ſacra repetenda, Potitius prior aduenit, Pinarius poſtea extis iam redditis. Vnde iratus Hercules ſtatuit, ut Pinariorum familia tantum miniſtra eſſet epulantibus Potitijs & complentibus ſacra. Vnde & Pinarij dicti ſunt,* ἀπὸ τῆς πείνας, *id eſt à fame. Nam ſenem illum Pinarium conſtat alio nomine nuncupatum. Hæc Seruius, explicans illud Virgilij, 8. Aeneid. 53,*

— primuſq; Potitius author,

Et domus Herculei cuſtos Pinaria ſacri. De his Feneſtella.

¶ *Pinaria gens Patricia Romæ fuit, ſic dicta à Pino Numæ regis filio, ut author eſt Plutarchus in Numa: uel à Pinarijs, qui Herculi faciebant ſacra anniuerſaria. Liuius, Dionyſius, Virgilius lib. 8.*

Pinaſter] *Vide* Pinus.

Pincerna] *pincernæ, maſcul. gen. Pocillator, qui ſtat ad cyathos, poculorum miniſtrator. Pincerna (inquit Budæus) non auſim affirmare probum eſſe uocabulum, etiamſi Aſconius in Prætura urbana uſus eſt, ſi uera ſunt eo in loco exemplaria. Pincerna à Græco deducitur, cui conuiuæ dicunt identidem* πῖνε κέρνα, *id eſt, Miſce uinum: uel, Tempera uinum, ut bibam. Hæc Budæus.*

Pindarus] *pen. cor.* (πίνδαρος) *genere Thebanus, temporibus fuit Aeſchyli poetæ, & Perſarum expeditionis in Græciam. Duas habuit filias. A' patre tibiam primum, mox ab Hermione lyram edoctus eſt. Altiſsimus fertur & uerborum & ſententiarum copia, ut ait Quintilianus: grauitate arduus, conſtructioneq; ac ordine immenſus ac prolixus. Quem etiam non imitabilem Horatius ſcribit 4. Carm. ode 2. 1,*

Immenſus Pindarus profundo ruit ore. Horat. 4. Carm. ode 2. 2.

¶ *Pindaricus, pen. corr. Adiect.* (πινδαρικός) *Propert. lib. 3. eleg. 17. 8,*

Qualis Pindarico ſpiritus ore tonat.

Fons Pindaricus. Horat. 1. epiſt. 3. 2.

Lyræ Pindaricæ fidicen. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 6.

Plectris Pindaricis contendere. Stat. 1. Sylu. 3. 21.

Pindaſus] πίνδασος, *mons Troadis, in quo Cetius fluuius naſcitur, qui Pergamum præterfluit. Plin. lib. 5. cap. 30.*

Pindeniſſum] *Oppidum, quod M. Cicero imperator quum eſſet, oppugnauit, nomenq; ex eo oppido ſibi dari, ſicuti ex Numantia deuicta dictus eſt Numantinus Scipio, exoptauit. Cic. ad M. Cælium, Oppugnaui quinq; & uiginti diebus, aggeribus, uineis, turribus, oppidum Pindeniſſum munitiſsimum tantis operibus, ut mihi ad ſummam gloriam nihil deſit, niſi nomen oppidi.*

Pindus] πίνδος, *Lapitharum ſedes, mons Theſſaliæ, Apollini Muſiſq; ſacer. Acarnaniam ab Aetolia diuidit, ut ait Solinus. Sunt tamen qui hoc nomen cum y pſilo ſcribunt. Eſt & nomen urbis Theſſalicæ, à Pindo monte appellatæ, iuxta quam eſt fluuius eiuſdem nominis.*

Iuga Pindi. Virg. 10. eclog. 3.

Vertex Pindi. Lucan. lib. 1. 134.

Ingens Pindus. Senec. Medea, 9. 11.

Niualis Pindus. Senec. Medea, 6. 1.

Perrhebi tremuêre cacumina Pindi. Propert. lib. 3. eleg. 5. 7.

Pinea, Pinetum & Pincus] *Vide* Pinus.

Pingo] *pingis, pinxi, pictum* (γράφω, ζωγραφέω, κονιάω, ὑπογράφω) *pingere, Formam alicuius rei ductis lineis repræſentare. Plin. lib. 35. cap. 8. 5, Adeò iam colorum uſus increbuerat, adeò ars perfecta erat, ut in eo prælio iconicos duces pinxiſſe tradatur.*

Pingere & fingere. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 23.

Pingere formam hominis. Cic. 2. de Oratore, 38.

Moris ſanguineis pingit frontem. Virg. 6. eclog. 5.

Caſtra pingere mero in menſa. Tibull. lib. 1. eleg. 10. 7.

Pingere humum uarijs floribus: Eſt uerſicolorum florum uarietatem humo aſpergere. Plaut. Sticho, 6. 29.

Iuuenile decus mihi pingere malas Cœpit. Ouid. ad Piſon. 53.

Membra pingere ferro. Claud. 1. in Ruffin. 63.

Palloribus omnia pingunt. Lucret. lib. 4. 64.

Indiſcretè pingere imaginũ ſimilitudines. Vide Indiſcretus.

Tabulas pingere. Cic. 2. de Inuent. 122.

Tempora pingebant uiridantes floribus herbas. Lucretius libro 5. 280.

Tempora ſutilibus pinguntur tecta coronis. Ouid. 5. Faſt. 67.

Mollia lutheola pingit uacinia caltha. Virg. 2. eclog. 10.

Acu pingere. Ouid. 6. Metam. 5. Vide Acus.

Pingere, per tranſlationem, pro Deſcribere. Cic. ad Att. lib. 4. 74. 4, Bibliothecam mihi tui pinxerunt conſtructione.

In uerbis pingendis & illuminandis ſententijs. Cic. de claris Oratoribus, 73.

Pingere coloribus. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 16. 3.

¶ *Pictus, Participium* (γραπτός, γραπτὸς) *ut, Pictæ tabulæ. Cicer. pro Roſc. Amer. 79. Plaut. Menæch. 4. 32.*

Adonis pictus. Vide Adonis.

Arma picta. Virg. 8. Aen. 18.

Cauda picta. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 6.

Picta ad eximiam pulchritudinem forma. Plinius epiſtol. 101. c. lib. 5.

Frigora picta. Mart. lib. 1. 51.

Geloni picti. Vide Geloni.

Lacerti picti terga ſqualẽtia. Virg. 4. Georg. 3.

Pantheræ pictæ. Ouid. 3. Metam. 134.

Philoſophus pictus. Cic. 5. de Finib. 139.

Prælia picta rubrica. Hor. 2. Serm. Satyr. 7. 20.

Purpura picta. Virg. 7. Aeneid. 51.

Stragulum textile magnificis operibus pictũ. Cic. 5. Tuſc. 86.

Strata picta. Ouid. 8. Metam. 7.

Tabellæ pictæ. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 15.

Tapeta picta. Virgil. 7. Aeneid. 56.

Toga picta. Propert. lib. 4. eleg. 4. 11.

Veſtes pictæ unde triumphales natæ. Plin. lib. 8. cap. 48. 5.

Volucres pictæ. Virg. 3. Georg. 49.

Pictus, Nomen, Ornatus. Cic. de clar. Orat. 162, Quo nihil poteſt eſſe pictius.

¶ *Pictura,*

Digitized by Google

¶Pictura, huius picturæ, pen. prod. (ζωγραφία, ὑπόγραμμα) Actus uel ars ipsa pingendi. Plin. lib. 35. cap. 9, Quinimò certamen picturæ etiam florente eo institutum est Corinthi.
In picturis alios horrida, inculta, abdita, & opaca: contrà, alios nitida, læta, collustrata delectant. Cic. in Orat. 20.
Collustrata pictura. Vide Collustro.
Inanis pictura. Vide Inanis.
Textiles picturæ. Lucret. lib. 2. 7.
Textilis pictura, & in tabulis. Cic. 6. Verr. 1, Quod placitum sit abstulerit.
Inest pictura in hac tabula. Vide Insum.
Inani pictura pascit animum. Virg. 1. Aeneid. 94.
Tenentur pictura oculi, aures cantibus. Cic. 4. Acad. 41.
Pictura, per metaphoram transfertur ad poetas. Cic. 3. Tuscul. 160, Traditum est etiam Homerum cæcum fuisse, at eius picturam non poesim uidemus.
¶Picturatus, pen. prod. Adiect. (ποικιλόγραφος) ut,
Opus picturatum metallis. Claud. 7. Paneg. 118.
Agger picturatus morituris floribus. Stat. 6. Thebaid. 12.
Limbus picturatus. Stat. 1. Achil. 66.
Vestes picturatæ. Virg. 3. Aeneid. 97.
Volucres picturatæ. Claud. ad Serenam, 17. 1.
¶Pictor, pictoris, Verbale (γραφεύς, ζωγράφος) Plin. lib. 13. cap. 11. 2, Fit & ex sarcocolla gummi utilissimum pictoribus ac medicis. Cicer. 6. Verr. 25, Alterum esse pictorem. Horat. de Arte, 2.
Vident multa pictores in umbris, & in eminentia, quæ nos non uidemus. Cic. 4. Acad. 41.
Pinguis] & hoc pingue (πίων, παχὺς, πιμελής, λιπώδης, λιπαρὸς, σύβετος, υννιτὸς) Notæ significationis. Plin. libro 10. cap. 50. 2, Fœminæ quidem ad saginam non omnes eliguntur, nec nisi in ceruice pingui cute.
Pingues & ualentes Thebani. Cic. de Fato, 12.
Pingue, Fœcundum. Virg. 4 Georg. 24. Et pingues hortos.
Agri pingues. Lucret. lib. 5. 251.
Pinguis ager ac putris. Col. lib. 2. cap. 2. 4.
Agni pingues. Virg. 1. Georg. 69.
Amnis pinguis. Valer. 5. Argon. 85.
Aruum pingue. Virg. 5. Eclog. 7.
Pingue & concretum cælum, Tenue & purum, contraria. Cic. 1. de Diuinat. 211.
Campus pinguis. Virg. 2. Georg. 55.
Campus pinguior sanguine. Horat. 2. Carm. ode 1. 6.
Corpus non pingue. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 11.
Culta pinguia. Virg. 4. Aeneid. 75.
Digiti pingues. Ouid. 3. de Arte, 56.
Equi pingues sanguine humano. Ouid. 9. Metam. 39.
Ferina pinguis. Virg. 1. Aen. 44.
Fici pingues. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 18.
Fimo pingui saturare sola. Virg. 1. Georg. 16.
Flammæ pingues. Ouid. 5. Trist. eleg. 6. 3.
Flumen pingue Nili. Virg. 9. Aeneid. 7.
Fumus pinguis. Lucan. lib. 8. 143.
Horti pingues. Virg. 4. Georg. 24.
Humus pinguis. Virg. 2. Georg. 37.
Lardum pingue. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 13.
Mensæ pingues. Catul. in Carm. Nupt. 57. 1.
Merum pingue. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 13.
Musta pinguia. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 2.
Oliuum pingue. Stat. 6. Thebaid. 116.
Omaso pingui tentus. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 9.
Oues pingues. Virg. eclog. 6. 1.
Pabula pinguia. Lucret. lib. 1. 52.
Rami pinguissimi. Horat. Epod. 2. 11.
Solum pingue. Virg. 1. Georg. 13.
Terræ pingues. Virg. 2. Georg. 19.
Toga pinguis, pro Crassa, apud Tranquillum, teste Budæo: ut,

—— pingues aliquando lacernas
Munimenta togæ. Iuuen. Satyr. 9. 3.

Vapor pinguis. Senec. Herc. fur. 11. 4.
Vitiis pinguis. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 5.
Pingui Minerua aliquid facere. Vide Minerua. Colum. in Præfat. lib. 1. 28.
Pinguiores rusticorum literæ. Colum. lib. 9. cap. 14. 10.
Pinguis doctor. Quint. lib. 1. cap. 10.
Ingenium pingue. Ouid. 11. Metam. 30.
Amor pinguis. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 6.
Pingue ocium. Plin. epist. 101. p, Nam super illa quæ retuli, altius ibi ocium & pinguius, eoq; securius.
Somni pingues. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 2.
Pingue, impeditum, & ineptum, inquit Nonius. Cic. 4. Acad. 196, Quod ipsi Antiocho pingue uidebatur, & sibiipsi contrarium.
Pingue quiddam & peregrinum sonare. Cic. pro Archia, 19.
Pingue, Substantiuum, neut. gener. dicitur quod inter carnem & cutem est, succo liquidum. Author Plin. lib. 11. cap. 37. 79. Virg. 3. Georg. 25,

—— & omnes
Impendunt curas, denso distendere pingui.

Plinius libro 11 capite 37. 80, Omnibus animalibus est quoddam in oculis pingue.
¶Pinguiter, pen. cor. Aduerb. (πιμελῶς) Col. lib. 2. cap. 2. 4, Proximum deinde huic pinguiter densum. Sub. solum. Plin. lib. 12. cap. 25. 10, Colos in quacunq; natione præfertur rufus, & pinguiter lentus.
¶Pinguius, Aduerbium, Comparat. pro plenius & largius. Vlpianus in l. & an eadem. §. 1. ff. de except. rei iudic. Sed pinguius pro communi utilitate accipitur. Paulus in l. & exhæredatum. ff. de re iudic. Pinguius enim donatori succurrere debemus, quàm ei qui uerum debitum persoluere compellitur.
¶Pinguedo, pen. prod. pinguedinis, fœm. gen. (πιμελή, λίπος) Substantiuũ. Plin. lib. 23. cap. 8. 8, Nuces auellanæ capitis dolorem faciunt, inflationem stomachi, & pinguedini corporis conferunt plus quàm sit uerisimile.
¶Pinguitudo, pen. prod. pinguitudinis (πιότης) Idem. Varro 3. de re Rust. cap. 9. 14, Et lux pinguitudini inimica. De gallinis. Colum. lib. 2. cap. 15, Et res admonet nos, inesse tali materiæ naturalem pinguitudinem & succum.
Laborare nimia pinguitudine. Quint. lib. 1. cap. 11. 3.
Literarum nimia pinguitudo. Quint. lib. 1. cap. 11. 3.
¶Pinguiarius (φιλοπίμελος) Qui pinguia amat. Martialis, libro 11. 94,

Carnarius sum, pinguiarius nõ sum. Quod significat, carnosam, hoc est, corpulentã amicam opto, non nimis pinguẽ.

¶Pingueo, pingues, siue
¶Pinguesco, pinguescis (πιαίνομαι) pinguescere, Pinguem fieri. Colum. lib. 2. cap. 11. 1, Omne emaciatum armentum ex medica pinguescit.
Campi pinguescunt. Virgilius 1. Georgic. 99. Ouidius 15. Metamorph. 18,

Congestoq; auidum pinguescere corpore corpus.

¶Pinguefacio, pinguefacis, pen. corr. pinguefeci, pen. prod. pinguefactum (πιαίνω) pinguefacere. Plin. lib. 16. cap. 44. 11, Dein ea pinguefacit.
Pinifer] Vide Pinus.
Pinna] pinnæ (πτίλον, πτερόν) Propriè penna est, quæ pluma, id est mollior, & exigua penna non est: nam pennæ generale no-

Digitized by Google

nerale nomen est ad plumas & pinnas. Hæc Sipontinus. Var.lib.3.de re Rust.cap.7.8, de columbis, Qui iam pinnas habere incipiunt, in nido relinquunt illisis cruribus.

Breuibus insurgere pinnis. Valer.7.Argon.76.

Talaria pinnarum affingunt Mineruæ. Cicero 3. de Natur. deor.81.

Pinnæ, Quibus innatant pisces, & quarum adminiculis ueluti remis innatando utuntur. Plin.lib.9.cap.20.1, Pinnarum quoq; fiunt discrimina, quæ pedum uice datæ sunt piscibus.

Pinna (ἐπάλξεις) Acutum quiddam significat. Vnde & Pinnæ murorum, id est, summitates. Liu.10. bel. Maced.183, Muri pinnæ aliquot locis decussæ. Virg.7.Aeneid.32,

— primasq; in littore sedes
Castrorum in morem pinnis, atq; aggere cingit. Lucanus lib.3.78.

Summas prensabat in aggere pinnas. Silius lib.7.122.

Virens pinna. Sil.lib.8.103.

Pinna, Conchæ genus. Plin.lib.9.cap.42.1, Concharum generis & pinna est. nascitur in limosis subrecta semper, nec unquam sine comite, quem pinnoterem uocant, alij pinnophylacem: is est squilla parua, alibi cancer dapis assectator. Pandit se pinna, luminibus orbum corpus intus minutis piscibus præbens. Assultant illi protinus, & ubi licentia audacia creuit, implent eam. Hoc tempus speculatus index, morsu leui significat: illa ore compresso quicquid inclusit, exanimat, partemq; socio tribuit. Meminit Cic.2.de Nat.deor.183.

¶Pinnula, pinnulæ, pen.corr. Dimin. (πτίλιον) Summa pars auris, ab acuitate dicta.

Pinnula, Qua innatant pisces. Plin.lib.9.cap.57.1, Quosdam inde exire ad pabula pinnulis gradientes crebro caudæ motu.

Pinnula, parua penna, uel pinna, Colum.lib.8.cap.5.4, Inhibeturq; cupiditas incubandi, pinnula per nares traiecta. Plaut. Amphit.3.143.

¶Pinnaculum, pinnaculi, pen.corr. (πτερύγιον) Fastigium & summitas ædificij in acumen tendentis: siue quòd ueteres pinnam acutum dicebant: siue quòd pinnaculis addi pinna consueuit, quæ facili motu uentorum indicet flatum: quod genus nunc uulgò penniculum dicimus. Sipontinus.

¶Pinnatus, pen.prod. Adiect. (πτερωτὸς) Quod pinnas habet.

Cauda pinnata. Cic.2.Tusc.43. de aquila. Ex poeta.

¶Pinnatus, Cupido: hoc est, alatus. Cic. 3. de Natura deorum, 78. Idem 1. de Diuinat.171,

Hic Iouis altisoni subitò pinnata satelles. De aquila. Ex poeta.

Pinnata folia modò concisa. Plin.lib.27.cap.7.

Pinnatus fulgor. Plin.lib.37.cap.7.2.

¶Pinniger, penult.corr. Adiect. ut, Piscis pinniger. Ouid. 13. Metamorph.204.

¶Pinnirapus, pen.corr. Retiarius, qui pinnam, id est, galeæ summitatem aduersario rapiebat. Iuuen.Satyr.3.16,

Hic plaudat nitidi præconis filius inter
Pinnirapi cultos iuuenes.

Pinna] πίννα, Oppidum est Vestinorum, qui sunt populi in quarta regione Italiæ, Prægutijs ad ortum finitimi, teste Ptolemæo lib.3.cap.1. Pinnensium meminit & Plinius lib.3. cap. 12. Vulgò hodie Penna.

Pinnotheres] pinnotheris, piscis. Vide Pinna, pro cōcha.

Pinsium] Palatium Romæ est, ad Collatinā portam, quæ & ob id Pinsiana porta dicta est. Alexander lib.4.cap.16.

Pinso] pinsis, pinsui, pistum & pinsitum, pen.cor. apud Columellam, & pinsum apud Vitruuium sæpius, teste Budæo (πτίσσω, μαιμάσσω) pinsere, Pilo tundere, uel molis frangere: nam ueteres usu molarum carentes, frumenta torrebant, & ea in pilas missa, pistillis tundebant & terebant. Nunc accipimus pro Panem facere. Colum.lib.2.cap.9.17, Panicum pinsitum, & euolutum furfure, sed & millium quoq; pultem, quauis inopia, maximè cum lacte non fastiendam præbet. Pomponius, Quum neq; molis molui, neq; palmis pinsui Persius Satyr.1.6,

O' Iane, à tergo quem nulla ciconia pinsit. id est, tundit & percutit: hoc est, irridet.

Hordea pinsere. Ouid.ad Pisonem,4.

¶Pistus, Participium (μαιμαχθεὶς) Plinius lib. 18.cap.10.4, Si pistæ serantur.

¶Pinso, pinsas (μάσσομαι) pinsare, Idem. Varro lib.1.de re Rustic.cap.63, Promendo diem, ut in pistrino pinsetur, ac torreatur. Nunc uerò sic legitur: Promendum hyeme, ut in pistrino pinsetur, ac torreatur.

¶Pinsito, pinsitas, pen.cor. (μαιμάσσομαι) pinsitare, Frequēt. à Pinso, pinsis, quidam probant ex Plauto in Asin.3.18,

Qui polentam pinsitant: quum ibi legatur, pransitant.

¶Pinsor, pinsoris, m.gen. (μαιμακτὸς) quem nunc pistorem dicimus. Varro, Nec pinsorem ullum nossent, nisi eum qui in pistrino pinseret farinam.

¶Pistor, pistoris (ἀρτοποιὸς, ἀρτοκόπος) Qui frumenta contundebat pilis.

Pistor nunc dicitur qui panem facit. Plin.lib.18.cap.11.5, Pistores Romæ non fuerunt ad Persicum usq; bellum, annis ab Vrbe condita super quingentos octoginta. Plaut. Asin. 5.49,

Quum à pistore panem petimus. Cic. 2. de Finib.40.

Coqui, pistores, lecticarij, artes uulgares, Ciceroni pro Rosc. Amerino, 79.

Pistor dulciarius. Martial.lib.14.228.

¶Pistoricus, pen.corr. Adiect. (ἀρτοκοπικὸς) Quod ad pistorē pertinet. Iureconsultus, Siquis seruos habuerit proprios, sed quorum operas locabat uel pistoricas uel histrionicas, seruorum appellatione hos legasse uidetur.

¶Pistorius, aliud Adiect. Idem (ἀρτοποιητικὸς) ut, Ars pistoria. Plinius libro 18.cap.11.4, Ad operis pistorij genera transeunte cura.

¶Pistura, pisturæ, pen.prod. (μαιμακτικὴ) Pinsendi artificium & ratio. Plin.lib.18.cap.10.6, Pistura non omnium facilis. Ibidem, 8. Et ipsa autem quæ euelluntur, uariam pisturarum rationem habent.

¶Pistrinum, pistrini, & Pistrina, pistrinæ, pen.prod. (ἀρτοποιεῖον, μύλων, μυλότριβον) Locus in quo panis pinsitur & fit. Plin.lib.18.cap.9.1, E' siligine lautissimus panis, pistrinarumq; opera laudatissima.

In pistrinum autem antiquitùs à dominis trudebantur serui ob noxam. Vnde Terent.in Heaut.3.2.19, Pistrino dignus.

Dedere aliquem in pristinum. Vide Dedo.

Detrudere & compingere aliquem in quoddam pistrinum. Cic. 1.de Orat.25.

Tradere aliquem in pistrinum. Cic. Quint.fratri, lib.1.2.23.

Viuere in eodem pistrino cum aliquo. Cic.2.de Orat.79.

¶Pistrinensis, & hoc pistrinense (ἀρτοκοπεῖον) Quod ad pistrinum pertinet. Apuleius in Asinum transformatus molas pistrinenses, per circuitus multiiuos circumegisse se festiuiter scribit, describens quales essent ministri in pistrinensi contubernio. Sueton.in Caligula, capite 39, Quicquid instrumenti ueteris aulæ erat, ab Vrbe repetijt, comprehensis ad deportandum meritorijs quoq; uehiculis, & pistrinensibus iumentis.

¶Pistrinarius, Pistrini custos, uel exercitor. Vlpian.l.1.ff.depositi. §.si quis seruum custodiendum coniecerit fortè in pistrinum: siquidem merces interuenit custodiæ, puto actionem esse aduersus pistrinarium ex conducto.

¶Pistrilla,

Digitized by Google

¶Pistrilla,pistrillæ Diminutiuum à Pistrina. Terent. Adelph. Act.4.scen.2,

Apud ipsum lacum est pistrilla,et exaduorsum est fabrica. Veteres (inquit ibi Donatus) absolutè dicebant pistrinã, ut sutrinam, & medicinam,ad tabernam referentes. Charis. lib.1,Pistrinum neutro genere dicitur,sed Lucilius decimosexto fœmininè extulit, Media è pistrina,ad tabernam referens,ut Caupona dicitur.Nam & Terent. diminutiuè pistrillam dixit,Apud ipsum lacum est pistrilla.

Pinta] pintæ,Vini mensura,quæ duabus cheopinis apud nos constat.Budæus lib.5.de Asse: Prima mensurarum nostrarum deorsum auspicando,Cheopina à nobis dicitur: ex eo (ut arbitror) dicta,quòd in ea tantum funditur, uel hauritur uini,quantum homo sitibundus uno haustu absumere possit.Hæc duplex,Pintam efficit,ex eo uocabulo detortam, quod Græci Pitynam appellant,uas quoddam uinarium significantes.Ex pityna enim per syncopen pitna,deinde transpositione Pinta dicta.Pino enim Græcè bibo significat.

Pintia] πιντία,Ptolemæo lib.2.cap.6.Vallis,Oletana alio nomine dicta,urbs Hispaniæ:uulgò Valladolit.

Pinus] f.g.tam quartæ quàm secundæ declinationis (πίτυς) Arbor nota.Plin.lib.16.cap.10.2,Ex ijs pinus atq; pinaster folium habent capillamenti modo prætenuè longumq;, & mucrone aculeatum.Pinus fert minimum resinæ, interdum ex nucibus ipsis.Virg.7.eclog.9,

Fraxinus in syluis pulcherrima,pinus in hortis.

Syluarum gloria pinus.Stat.5.Sylu.1.31.
Pinus filia nobilis syluæ.Horat.1.Carm.ode 14.3.
Acuta pinus. Vide Acuo.
Acuta pinu præcinctus caput Pan.Ouid.Metam.141.
Alta pinus.Virg.2.Georg.78.
Annosam pinum reuellere dumo.Ouid.12.Metam.72.
Cæsa pinus montibus.Ouid.1.Metam.20.
Eruta pinus radicibus.Virg.5.Aeneid.90.
Flammiferæ pinus.Ouid.5.Metam.89.
Gallinaria pinus.Iuuenal.Satyr.3.30.
Grata deûm matri pinus. Ouid.10. Metam.21.
Ingens pinus.Horat.2.Carm.ode 3.2.
Pinus loquens.Virg.8.eclog.4.
Nautica pinus.Virg.4.eclog.8.
Sacra pendebit fistula pinu.Virg.7.eclog.4.
Succincta comas,hirsutaq; uertice pinus.Ouid.10. Metam.21.
Trunca pinus.Virg.3.Aeneid.132.
Vberrima pinus.Virg.4.Georg.29.
Syluis euertere pinum.Virg.1.Georg.52.
Caua pinus,per synecdochen pro ipsa naui,quæ ex pinu constructa est.Valer.1.Argonaut.138.
Operta pinus.Stat.5.Sylu.78.
Tarda pinus pondere.Virg.5.Aeneid.31.

¶Pinea,pineæ,etiam dicitur(πίτυς)Columella lib.5.cap.10. 10,Eodem tempore iuglandem,& pineam,& castaneã serere oportet.

¶Pineus,Adiectiuum(πιτυινὸς) Quod ex pinu est. Plinius libro 15.cap.10.2,Pinea corona uictores apud Isthmum coronantur.

Ardor pineus.Virg.11.Aeneid.158.
Claustra pinea.Virg.2.Aeneid.52.
Cortex pineus.Col.lib.6.cap.16.1.
Frondes pineæ.Col.lib.2.cap.2.8.
Robora pinea Stat.2.Thebaid.124.
Sylua pinea.Virgilius 9.Aeneid.18.
Tæda pinea.Ouid.2.Fast.1.12.
Tecta pinea uocat naues.Ouid.14.Met.106.
Virga pinea.Ouid.2.Fast.6.

¶Pinaster,pinastri,m.g.(ἀγριοπίτυς)Pinus syluestris, miræ altitudinis. Plin. lib.16.cap.10.3.Idem lib.15.cap.10.1, Quartum Pityida uocant è pinastris.

¶Pinifer,pen.corr.Adiect.(πιτυοφόρος)ut,Pinifer mons.Virgilius 10.Aeneid.142,

Vesulus pinifer. id est,in quo crescunt pinus.

Caput piniferum Atlantis.Virg.4.Aeneid.50.
Mænalus pinifer.Virg.16.eclog.3.
Rupes piniferæ.Lucan.lib.2.87.

¶Pinetum,pineti,pen.prod.(πιτυὼν) Locus pinis consitus. Plin.lib.27.cap.8.10, Chrysolachanum in pineto lactucæ simile nascitur.

Succincta pineta.Ouid.15.Metam.121.

¶Pio,pias,piaui,piatum (εὐσεβῶς ἀγαπᾷν) piare,Colere. Plaut.Asin.10.3,

Vbi piem pietatem,&c.

Piare,aliquando pro Contaminare & polluere ponitur.
Piare,Piè amare,inquit Nonius. Næuius,Nemo est qui magis suos piet liberos.
Piare(καθαίρειν,ἀγνίζειν,ἀφοσιοῦσθαι) Purgare. Virgilius 2. Aeneid.28,

—& culpam miserorum morte piabunt. Cic.pro Domo sua,101,Si quid tibi aut piandum,aut instituendum fuisset religione domestica.

Aras piare thure.Propert.lib.3.eleg.10.4.
Hostilia busta piasti.Ouid.13.Metam.105.
Clades piare.Propert.lib.3.eleg.4.3.
Corpora piantur.Ouid.2.Fast.6.
Delicta piare.Silius lib.17.114.
Delubra piantur cædibus.Sil.lib.4.166.
Fontes piandi.Propert.lib.4.eleg.10.5.
Fulgura atq; ostenta piare.Cic.2.de Legib.35.
Iram piauit cæde.Propert.lib.3.eleg.19.4.
Mors morte pianda est.Ouid.8.Metam.97.
Nefas piare.Virg.2.Aeneid.37.
Ossa piare.Virg.6.Aeneid.76.
Ritum piandi tradere.Ouid.3.Fast.59.

¶Piatio,piationis,f.g.Verbale.Plin.lib.28.cap.2.17, Si Pontifici accidat Ditis causa epulanti, in mensa utiq; id reponi adolerîq; ad larem,piatio est.

¶Piatrix,pen.prod.piatricis(καθάρτις)Sacerdos quæ expiare solita erat,authore Festo.

¶Piamen,pen.prod.seu Piamentum(κάθαρσις,ἀφοσίωσις) Erat id quo in expiando utebantur,inquit Festus. Dictio poetica magis,quàm oratoria.Plin.lib.25.cap.4.4,Hac euulsa scrobem repleri uario genere frugum,religio est, ac terræ piamentum.

Februa Romani dixêre piamina patres.Ouid.2.Fast.4.

¶Piaculum,piaculi,pen.corr.(ἀφοσιωτικὸν)Sacrificium, cultus,& quicquid agitur,seu præbetur pro satisfactione peccati.Virg.6.Aeneid.31,

—ea prima piacula sunto.Horat.1.Carm.ode 28.7,
—teq; piacula nulla resoluent. hoc est,nullis hostijs te expiabis.Cic.2.de Leg.90.

Infert piacula manibus.Ouid.6.Metam.114.
Miseranda piacula spretæ pœnæ. Sil.lib.1.37.
Piaculum,Aliquando dicitur peccatum,crimen,flagitium. Virgil.lib.6.Aeneid.114,

Distulit in seram commissa piacula mortem.Seruius propter quæ expiatio debetur.Plaut.Trucul.5.12,
—piaculum est misereri nos hominum
Rem malè gerentium:

Horrenda

Digitized by Google

Horrenda piacula. Stat. 1. Achill. 28.
Contrahere piaculum. Vide Contraho.
¶Piaculus, piacula, piaculum, Adiectiuum. Cato de re Rustica, Porro piaculo facito. id est, piaculari. Turnebus.
¶Piaculo, piaculas, Expio. Cato de re Rust. Te hisce solitaurilibus piaculo, &c.
¶Piacularis, & hoc piaculare, penult. prod. (ἀφοσιωματικός) Quod ad satisfactionem peccati pertinet uel datur. Liu. 1. ab Vrbe, 11, Is quibusdam piacularibus sacrificijs factis, quæ deinde genti Horatiæ tradita sunt, &c. Plaut. Epid. 3. 36,

Mene piacularem oportet fieri ob stultitiam tuam,
Vt meum tergum stultitiæ tuæ subdas succidaneum? id est oportétne tuam stultitiam meis scapulis expiari? Plin. in Panegyr. 55, Quum uelut piaculares publicæ solicitudinis uictimæ supra sanguinem noxiorum ad lenta supplicia, grauioresq; pœnas ducerentur.

Piacularia, Tristia, per quæ malum fieri opinabantur. Nam à superis fœlicitatem, ab inferis dijs infœlicia dari censebant.
Piacularia auspicia dicebantur, quæ sacrificantibus tristia portendebant, quum aut hostia ab ara profugisset, aut percussa mugitum reddidisset, aut in aliam partem corporis quàm oporteret cecidisset.
Piacularis] Romæ porta appellatur propter aliqua piacula quæ ibidem fiebant, uel, ut ait Cloatius, quum ex sacro per aliquem piaculo soluitur: ut aliqua peandi, propitiandi qui causa immolatur. Festus.
¶Piabilis, & hoc piabile, pen. corr. (ἀφοσιωτός) Quod purgari potest. Fulmen piabile. Ouid. 3. Fast. 58.
Piper] piperis, penult. corr. n. gen. (πέπερι) Arbor parum nobis nota, cuius fructus condimentis aptus & calidus ex Arabia ad nos affertur. Plinius lib. 12. cap. 7, Passim uerò quæ piper gignunt, iuniperis nostri similes, quanquam in fronte Caucasi solibus opposita gigni tantùm eas aliqui tradidêre, &c.
Album piper. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 15.
Asperum piper. Vide Asper.
Cādidū piper. Vide Candidus, in Candeo.
Longum piper. Vide Longus.
Rugosum piper. Pers. Satyr. 5. 6.
¶Piperatus, pen. prod. Adiect. (πεπερίτης) ut, Piperatum uinum, Quod pipere & melle conditum est. Et Piperatum acetum, apud Colum. lib. 12. cap. 47. 5.
Piperitis] huius piperitis, pen. prod. f. g. (πεπερῖτις) Herba, de qua Plinius libro 20. cap. 17. 1. Idem libro 19. cap. 12. 4, Genitiuum fecit piperitidis. Panax, inquit, piperis saporem reddit, magis etiam siliquastrum, ob id piperitidis nomine accepto.
Pipilo] pipilas, pen. corr. (πιπίζω) pipilare, dicitur passer. Catullus de passere Lesbiæ, 3. 2,

Sed circumsiliens modò huc, modò illuc,
Ad solam dominam usq; pipilabat.

Pipio] pipionis, m. g. (περιστερίδιον) Pullus columborum, apud Lampridium in Alexandri uita.
Pipio, pipis, pipiui, pipitum, pen. prod. (πιπίω) pipire, Propriè dicuntur pulli gallinacei, & huiusmodi. Colum. lib. 8. cap. 5. 11, Die undeuicesimo animaduertat, an pulli rostellis oua percuderint, & auscultetur si pipiant.
Pipo] pipas (πίπω) pipare, dicuntur Gallinæ quum uocem emittunt. Varro in Originibus, Mugit bos, ouis balat, equi hinniunt, gallina pipat. Nonius.
Pipulum] pen. corr. (ἔγκλημα) pro conuicio, à pipatu gallinarum, dixit Plaut. Aulul. 16. 31,

Ita me bene amet Lauerna, te iam nisi reddi
Mihi uasa iubes, pipulo hic differam ante ædeis. Nonius.

Piquentum] πικούεντον, Ptolemæo lib. 3. cap. 1, Vrbs Istriæ. Vulgò Pinquento.
Piræa] ciuitas est insignis, Aminsus olim dicta: ut testatur Strabo lib. 12, Post Gadilonem, inquit, est Saramena, & Aminsus ciuitas insignis, à Sinope distans ad stadia noningenta. Refert Theopompus, prius Milesios, postea Cappadocum principem eam condidisse: deinde ab Athenocle & Atheniensibus habitatam, & Piræa nominatam.
Pireus] πειραιεύς, (inquit Strabo) Athenarum portus & emporium, duorum millium passuum muro recedentibus Athenis iunctus, quadringentarum nauium capax. Vadianus in Pomponium Melam sic ait, Multi Pyrrhæum, pleriq; Piræeum pronunciant, scribuntq;, & Piræum, à quo Piræa & Piræea accusandi casu. Stat. 12. Thebaid. 123, in Catalogo copiarum, quæ Theseum secutæ sunt,

Quique gelidam Brannona uiri, qui rura lacessunt
Munichia, & tepidis stabilem Piræa nautis. Et Piræa pluraliter. Ouid. 4. Fast. 113,
Sunion expositum, Piræáq; tuta recessu Linquit. Illud notandum, Piræum & portum esse, & oppidum: de quo uide Gellium lib. 2. cap. 21. & lib. 15. cap. 1. Hactenus Vadianus. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 13, Venio ad Piræea: in quo magis reprehendendus sum, quòd homo Romanus Piræea scripserim, non Piræeum (sic enim omnes nostri locuti sunt) quàm quòd IN addiderim. Et paulo pòst, Quod si δήμους, oppida uolumus esse, tam est oppidum Sunium, quàm Piræeus.

¶Piræus, Adiect. (πειραϊκός) est, Littora Piræa. Ouid. 6. Met.
Portus Piræus. Propert. lib. 3. eleg. 21,

Inde ubi Piræi capient me littora portus,
Scandam ego Theseæ brachia longa uiæ. Quo in loco si Piræi adiectiuum non est, oportet appositionem esse. Theseus Athenarum rex fuit. Brachia uocat, quæ Strabo crura, longos illos utique muros, qui urbem Piræo iugunt: de quibus suprà.

Pirata] piratæ, pen. prod. m. g. (πειρατής) Nomen latronis, qui primus mare infestauit: à quo omnes spoliatores & prædones, piratæ dicti sunt. Alij piratam, à περάω transeo deducunt: quia scilicet ex transuerso simul ac piratæ uiderent insulam, in eam transeundo mare impetum facientes, illam deprædabantur. Pirata Græcè, Latinè prædo dicitur. Cicer. 7. Verr. 52, Istum clàm à piratis ob hunc archipiratam pecuniam accepisse. Lucan. lib. 2. 115.
Barbarus pirata, & nefarius prædo. Cic. pro Rosc. Amer. 87.
¶Piratica, piraticæ, penult. cor. (πειρατεία) Ars ipsa. Cic. Post red. in Senatu, Profectò egestate & improbitate coactus, piraticam ipse fecisset. Quintilianus lib. 8. cap. 3, Piraticam quoq; ut musicam & fabricam dici, adhuc dubitabant mei præceptores.
¶Piraticus, penult. cor. Adiect. (πειρατικός) Quod ad piratam pertinet: ut, Piraticum bellum. Cic. Post reditum in Senatu. Idem 7. Verr. 58, Myoparone piratico capto, dux liberatus, symphoniaci Romam missi.
Puppis piratica. Claud. 4. Panegyr. 27.
Nauis piratica. Quint. lib. 2. cap. 14. 2.
¶Piraterium, πειρατήριον, Habitaculum piratarum.
Pirithous] pen. cor. (πειρίθους) Ixionis filius non ex Nube, sed ex coniuge, fuit rex Lapitharum: qui quum ad inferos cum Theseo descendisset, à Cerbero cane tricipiti deuoratus poetis fingitur, ut scribit Seneca in Hercule furente. Alij dicunt, quum ad inferos descendisset, ut illinc raperet Proserpinam, cuius amore tenebatur, iussu Plutonis catenis alligatū fuisse in perpetuum supplicium. Hor. 4. Carm. ode 7. 6,

Non Lethæa ualet Theseus abrumpere charo
Vincula Pirithoo.

Ardor

Digitized by Google

Ardor temerarius Pirithoi. Stat. 8. Thebaid. 11.
Fides Pirithoi. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6. 6.
Amator Pirithous. Horat. 3. Carm. ode 4. 16.
Pirum] Vide Pyrum.
Pisa] πίσα, Ciuitas in summo montis uertice condita, inter Ossam & Olympum, iuxta quam Ioui sacra dicta Olympia celebrantur. Est & hoc nomine oppidum Arcadiæ, prope Alpheum amnem: à qua hi qui Pisas in Italia condiderunt, uenêre: dictæ à ciuitate pristina. Vnde Virgilius lib. 10. Aeneid. 36,
—Alpheæ ab origine Pisæ
Vrbs Hetrusca solo. Hinc,
¶ Pisæus, Possessiuum (πισαιός) ut, Iuuentus Pisæa. Stat. 6. Thebaid. 111.
Manus Pisææ. Lucan. lib. 3. 36.
Pisæ] Pisarum (πίσαι) ciuitas Tusciæ: à qua Pisani dicuntur. Lucan. lib. 2. 81,
Hinc Tyrrhena uado frangentes æquora Pisæ. Meminit huius Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 8. 6.
Alpheæ Pisæ. Claud. de bello Gildon. 97. Virg. 10. Aen. 36.
¶ Pisatilis, Pisanus. Pisatilem appellat Næuius Pantaleontem, è Pisis oriundum tyrannum: quum alioqui inde profecti, nunc Pisani dicantur. Festus.
Pisander] filius fuit Bellerophontis, quem in Solimo bello cecidisse Homerus ait Iliad. 9,
At natum occidit Pisandrum Bellerophontis
Pugnantem Solimos contra, in certamine Mauros.
¶ Pisandro timidior. Dicebatur olim in immodicè formidolosos. Aiunt enim, Pisandrū hunc fuisse prodigiosa timiditate, adeò ut anxius esset, ne suam ipsius animam alicubi uideret, quæ se uiuum reliquisset. Idem uidetur esse cum illo Ciceronis Vmbram suam metuere.
Pisandrus] Camireus (Camirus autem ciuitas est Rhodi) Eumolpi tempore poeta, ut nonnullis placet, antiquior Hesiodo.
Pisandrus alter Lycaonius, sub Alexandro Mammeæ uersificator: scripsit uariam historiā. Pisandrus etiā tertius, Nestoris filius. Suidas.
Pisaurus] πίσαυρος, fluuius Piceni: à quo Pisaurum ciuitas ei superposita, nominata est. Seruius uerò scribit Pisaurum dictum, quòd illic aurum pensatum sit. Nam quum Camillus Gallos interemisset, aurumq́; quod Galli à Romanis acceperant pro Capitolio non euerso, recepisset, & signa ciuitati appendisset, ciuitati nomen dedit. Plin. lib. 3. cap. 14. Huius meminit Cic. ad Tironem, lib. 16. 11. 4.
Sedes moribunda Pisauri. Catull. ad Iuuentium, epigr. 76. 1.
¶ Pisaurensis, πισαυρίτης, Qui Pisaurum habitat, aut ex eo natus est. Cic. de clar. Orat. 147, T. Accium Pisaurensem.
Piscis] huius piscis, m. gen. (ἰχθύς) Animal in aquis degens: propriè autem qui squamis tegitur, ut ex Plinio apparet, libro 9. cap. 12, quum ait, Aquatilium tegmenta plura sunt: alia corio & pilis teguntur, ut uituli, hippopotami: alia corio tantùm, ut delphini: cortice, ut testudines: silicum duritia, ut ostreæ & conchæ: crustis, ut locustæ: crustis & spinis, ut echinis: squamis, ut pisces.
Aequorei pisces. Ouid. 10. Metam. 16.
Captiui pisces. Ouid. 13. Metam. 198.
Litoralis piscis. Vide Litus.
Molles pisces. Vide Mollis.
Muti pisces. Horat. 4. Carm. ode 3. 4.
Nitidi pisces. Ouid. 1. Metam. 16.
Taciti pisces. Ouid. 4. Metam. 10.
Obscœnus piscis. Vide Obscœnus.
Capiuntur hamo pisces. Cic. de Senect. 40.
Capiare pisces arundine. Ouid. 8. Metam. 44.

Corrumpere pisces. Vide Corrumpo.
Ducere piscem hamo. Ouid. epist. 18. 3.
Euocare esca piscem è penetralibus liquidis. Sil. lib. 7. 101.
Generant oua pisces. Cic. 2. de Nat. deor. 194.
Ludit piscis in aqua. Vide Ludus.
Nactus sum pisces ex sententia, hi ne corrumpantur cautio est. Vide Nanciscor.
Suspendere piscem hamo. Ouid. 15. Metam. 21.
Extructa non conchylijs aut piscibus, sed multa carne subrancida mensa. Cic. in Pisonem, 53.
Magis mutus quàm piscis. Prouerbialis metaphora, de uehementer infantibus atq; infacundis. Cōueniet & in hominem immodicæ taciturnitatis. Horat. 4. Carm. ode 3. 4,
O mutis quoq; piscibus
Donatura cygni si libeat, sonū. Pisces enim nullam edunt uocē, exceptis perpaucis, inter quos canis marinus. Erasmus.
Piscis nequam est, nisi recens: manet in hunc usq; diem uulgo celebre. Dicitur autem peculiariter in hospitem aut uulgarem amicum, qui primo quidem aduentu non ingratus est, cæterùm ante triduum exactum putet. Plautus,
Quasi piscis itidem est amator lenæ: nequam est nisi recens. Erasmus.
Pisces, pro signo cælesti, frequentius pluraliter declinatur. Colum. lib. 11. cap. 2, Quintodecimo cal. Martij, Sol in Pisces transitū facit. Cic. 2. de Nat. deor. 163. Virg. 4. Georg. 47.
Aut eadem sidus fugiens ubi Piscis aquosi.
Piscis Aquilonius tertio idus Martij desinit oriri. Col. 11. cap. 2.
Piscis Austrinus quarto nonas Septembris desinit occidere. Col. lib. 11. cap. 2.
¶ Pisciculus, pisciculi, pen. corr. Diminut. (ἰχθύδιον) Terentius And. 2. 2. 32. Varro 3. de Re rust. cap. 5. 13.
Pisciculi parui. Cic. 2. de Nat. deor. 183.
¶ Piscor, piscaris (ἁλιεύομαι) piscari, Insidiari piscibus. Plinius libro 19. cap. 1. 8, Retia in piscando durantia. Cicero 3. Offic. 96.
Piscari in aere. Plaut. Asin. 3. 87. Prouerbiū, pro Operā ludere.
¶ Piscatus, huius piscatus, pen. pro. m. g. (ἁλιευτική) Plin. Quo uenatus, aucupia, piscatusq́; alebant. Plaut. Rud. 8. 9,
—hamatilem piscatum,
Et saxatilem aggredimur. Plin. lib. 6. cap. 22. 11, Esse in piscatu uoluptatē, testudinum maximè. Sic Cic. 2. de Fin. 40.
Piscatus, per translationem dixit Plautus in Bacchid. 1. 69,
Piscatus meo animo hic tibi hodie euenit bonus.
¶ Piscator, pen. corr. Verbale (ἁλιεύς, ἰχθυοβολεύς) Qui piscatur. Terent. Eunuch. 2. 2. 26. Cic. 3. Offic. 76, Piscatores ad se conuocauit, & ab his petiuit, ut ante suos hortulos postridie piscarentur.
¶ Piscatorius, Adiect. (ἁλιευτικός) Quod ad piscatorem pertinet, ut, Ludi piscatorij, qui fiebant pro quæstu piscantium.
Piscatoria nauis. Cæsar 2. bel. Ciuil. 11.
Piscatoria linea. Plin. lib. 24. cap. 9. 8.
Piscatorium forum. Colum. lib. 8. cap. 17. 13.
¶ Piscatrix, pen. prod. Verbale fœmininum (ἁλιεύτρια) Plinius lib. 9. cap. 42. 2, Nec minor solertia ranæ, quæ in mari piscatrix uocatur.
¶ Piscarius, Adiect. (ἰχθυοβολικός) Idem quod piscatorius: ut, Hamus piscarius. Plaut. Stich. 5. 16.
Piscaria copia, Abundantia piscium. Plaut. Casin. 10. 63.
Piscarium forum, Vbi pisces uenduntur. Plaut. 9. 13.
¶ Piscarius, Substantiuum (ἰχθυοπώλης) Qui pisces uendit. Varro, Inter piscarios nemo uendebat.
¶ Piscaria, piscariæ (ἰχθυοπωλεῖον) Locus in quo pisces uenduntur. Varro, Nullus in piscaria piscis erat. Vlpianus (teste Budæo) pro uulgari significatione usus est in l. inter publ. de

Digitized by Google

uerb. signif. Salinarum, metallorum, piscariarum, inquit.

¶Piscosus, pen. prod. (ἰχθυώδης) ut, Piscosus amnis, in quo piscari facile est. Ouid. 3. Fast. 117.

Piscosus, aliquando dicitur Piscibus plenus. Mart. lib. 10. 37,
Illic piscoso modò uix educta profundo.

Vada piscosa. Ouid. 2. de Arte, 17.

¶Pisculentus, Adiect. (ἰχθυόεις) Locus pisculentus, Vbi multi pisces morantur, uel in quo est facile piscari. Cato, Fluuium magnum, pulchrum, pisculentum. Plaut. Rud. 22. 2.

¶Piscina, huius piscinæ, pen. prod. (ἰχθυοτροφεῖον, κολυμβήθρα) Lacus uel stagnum in quo uiui pisces cõseruantur. Varro 3. de Re rust. cap. 3. 2, Piscinas dico eas, quæ in aqua dulci aut salsa inclusos habent pisces ad uillam.

In piscinis sunt muli barbati. Cic. Att. lib. 16. 14.

Viuaria & piscinæ. Plin. lib. 9. cap. 17. 4, de mulis, Nec in uiuarijs piscinisq; crescunt.

Publica piscina. Cic. Qu. frat. lib. 3. 23. 1.

Piscinæ uocantur omnes aquæ, siue frigidæ siue calidæ, collectæ ad natandum: quòd in piscinis pisces natare soleant. Cic. Latiorem piscinam uoluissem, ubi iactata brachia non offenderentur. Plin. iunior epist. 6. lib. 5. ad Apollinarem, Si natare latius aut tepidius uelis, in area, piscina est: in proximo puteus, ex quo possis rursus abstergi, si pœniteat teporis.

Piscinæ pecorum. Colum. lib. 1. cap. 6, Piscinas minimum duas: alteram, quæ anseribus ac pecoribus seruiat: alteram, in qua lupinum, uimina, & uirgas, atq; alia quæ sunt usibus nostris apta, maceremus.

Piscinæ, dicuntur etiã uasa lignea ampliora ad tenendam aquã. Plinius, Decoquitur in aqua, & in piscinas ligneas funditur.

¶Piscinalis, & hoc piscinale, pen. pro. (ἰχθυοτρόφειος) Quod est piscinæ, siue quod ad piscinam pertinet. Vnde apud Palladium Piscinales cellæ leguntur.

¶Piscinarius, piscinarij) ἰχθυοτροφεύς) Qui loca piscibus referta habet, uel qui piscinis delectatur. Vnde Cic. Lucullum & Hortensium piscinarios appellat: ad Atticum, lib. 1. 14. 8.

Pisidia] Pisidiæ (πισιδία) Regio est in Asia Minori: de qua apud Ciceronem 1. de Diuinat. 154.

Pisidæ] pen. indiff. Pisidarum (πισίδαι) antea Solymi uocati, à Solymo Iouis & Chalenæ filio: populus est Barbarus, iuxta Aspendam & Ciliciam habitãs: ut ait Stephanus. Claud. 2. in Eutropium. 49. de Phrygia,
—utrinq; propinqui
Finibus obliquis Lydi, Pisidæq; feroces
Cõtinuãt Australe latus. Priscia. in Peribegesi corripuit,
—Post hos Pisidûm pinguissima rura coluntur. Pisidûm, pro Pisidarum.

Pisidæ, Phryges, Cilices & Arabum natio auium significationibus plurimum obtemperant. Cic. 1. de Diuinat. 152.

Pisistratus] pen. corr. (πισίστρατος) Atheniensis tyrannus, clarus genere, eloquentia uerò tanta, ut ea delimiti Athenienses, libertate qua nihil charius habebant, se sponte exuerent, illiusq; facundiæ sanctitatem Solonis, qui numen fuerat ciuitatis, posthaberent. Regnauit annos trigintatres, quo tempore Seruius Tullus Romæ, ut author est Gellius. Plura de hoc, & quibus artibus tyrannidem adeptus sit, uide apud Trogum lib. 2. Meminit & huius Cic. ad Att. lib. 7. 138. 3.

Pisistratus alter, Larissæus historicus commemoratur à Suida.

Piso] pisis (πίσσω) pisere, pen. cor. Id significare uidetur Budæo, quod Græcis πτίσσειν, hoc est, purgare, decorticare: quod pinsendo fit in ordeo & alijs frugibus. Plin. lib. 18. cap. 17, Vt nisi intenti pisant, cõcidantur grana, ferroq; frangantur. Legitur & pinsant. Varro de Re rust. Alij ficum & uuã passam quum piserũt, affundunt sapam. Legitur & hic, pinserũt. Plin. lib. 18. cap. 10. 8, Lentẽ torreri prius iubet: deinde cum furfuribus leuiter pisi. Vbi quidã legunt, pinsi. Budæus.

¶Piso, pisas (πτίσσω) pisare, Idem. Varro 1. de Re rust. cap. 63, Vt in pistrino pisetur ac torreatur.

¶Pisus, pisa pisum. Plin. lib. 20. cap. 5. ad finẽ, Varro, quæ sale aut aceto pisa est arefactaq;, uermiculis nõ infestari autor est.

Pisones] πίσωνες, appellati sunt quidam Romani nobiles, quòd optimè pisa sererent: sicut à lente Lentuli. Plin. tamen aliter lib. 18. cap. 3. 1, Cognomina, inquit, etiam prima inde: Pilumni, qui pilum pistrinis inuenerat: Pisones, à pisendo. Sic etiam Ouid. in carmine ad Pisonem, 4.

Pisones, Calpurniorum è prosapia fuêre, quæ à Numa rege descendit. Calpurnius enim Numæ filius fuit, ut ait Festus. Horatius item in Arte poetica ad Pisones,
—uos ô Pompilius sanguis, &c.

Triumphi clari Pisonum. Ouid. ad Pisonem, 8.

Pissa] πίσσα, Latinè dicitur pix.

Pissasphaltus] πισσάσφαλτος, Pix mista bitumini, quæ in Apolloniatarum agro reperitur. Plin. lib. 35. cap. 15. 6, Liquidum est & Apolloniaticũ, quæ omnia Græci pissasphalton appellant argumento picis & bituminis. De sulphure. Idem lib. 24. cap. 7. 4.

Pisselæon] πισσέλαιον, Oleũ qđ ex pice fit. Plin. lib. 24 ca. 5.

Pissoceros] pen. prod. (πισσόκηρος) Melliginis genus ex cera & pice, siue gummi, siue resina mistum. Plin. lib. 11. cap. 7. 1, Prima fundamenta operis comosin uocant periti, secunda pissoceron, tertia propolim.

Pistacium] πιστάκιον, Nucis genus. Plinius libro 13. cap. 5. 1. In nucum genere pistacia nota. Vulgus pharmacopolarum uocat phisticorum.

Pistana] herba ex uluarum genere. Plin. lib. 21. cap. 17, Item Pistanam dicit à Græcis uocari, quam inter uluas sagittam appellamus.

Pistillum] pistilli (ὕπερος) Instrumentum quo in mortario quædam tunduntur. Plaut. Aulul. 5. 17,
Cultrum, securim, pistillum, mortarium,
Quæ utenda uasa, semper uicini rogant. Colum. lib. 12. cap. 55. 2.
Aut bene emundatum conijcito, & pistillis conterito.

¶Pistillus, Idem quod pistillum. Virgil. in Moreto,
Procedebat opus, nec tam salebrosus ut antè,
Sed grauior lentos ibat pistillus in orbes.

Pistis] Latinè dicitur fides, & persuasio, πίστις.

Pistolochia] πιστολοχία, quartũ Aristolochiæ genus, tenuius quàm clematitis, densis radicis capillamentis (unde & Polyrrhyzos nominatur) iunci plenioris crassitudine odorem habens, ut reliquæ Aristolochiæ species medicatum. Plin. libro 25. cap. 8.

Pistor] pistoris. Vide Pinso, pinsis.

Pistorium] πιστώριον, Italiæ ciuitas, quã Ptolemæus lib. 3. cap. 1. ponit inter Mediterraneas Tusciæ. Est enim inter Florentiam & Lucam: à qua Pistorienses dicti. Plin. lib. 3. cap. 4.

Pistrinum, Pistrix] Vide Pinso, pinsis.

Pistris] huius Pistris, f. g. (πίστρις) Nomen nauis apud Virgilium lib. 5. Aen. 38.
Parte prior, partem nostro premit æmula, Pistris.

Pistris (φάλαινα) Sidus cæleste. Dicitur & Cetus, & Pistrix, ut paulo pòst, Germanicus in Arato,
Auster pistris agit duo sidera, perlegit unum, &c.

Pistrix] pistricis, f. g. (κῆτος) Piscis marinus: aliàs cetus. Cic. in Arato, 21,
Spiniferam subter caudam pistricis adhæsit.

Fera pistrix. Cic. in Arato, 45.

Neptunia pistrix. Cic. in Arato, 48.

Pistrix. Sidus cæleste. Cic. in Arato, 18,

Hac ana

Hac una stella uertuntur quam iacit ex se
Pistricis spinæ ualida cum luce refulgens, &c.

Pisum] pisi (πίσον) Genus leguminis notũ: cuius caules sparguntur in terram, nisi habeant adminicula. Plin. lib. 18. cap. 12. 6. Pisum in apricis seri debet, frigorum impatientißimũ. Ideo & in Italia & in austeriore cælo, non nisi uerno tempore, terra facili ac soluta. Colum. lib. 2.

Pitane] pen. corr. (πιτάνη) Vrbs Aeolidis in Asia, quæ portus duos habuit. Ab hac Pithanei, & Pitanitæ nominantur. Fama est, apud Pitanã lateres inuentos esse, qui super aquas innatarent. quod & de alijs locis traditum est.

Aeolia Pitane. Ouid. 7. Metam. 7. 2.

Pithecus] pitheci, pen. prod. m. g. (πίθηκος) simia Latinè dicitur. A' quibus insulæ ubi earum maxima copia, Pithecinæ, siue Pithecusæ dictæ sunt. Vide Pithecusa.

¶ Pithecium, πιθήκιον, deformem mulierem uocat Plautus in Milit. 13. 42, —ædepol equidem
Bellula est. P A. pithecium hæc est præ illa, & spinthurniciũ.

Pithecusa] pen. prod. (πιθηκοῦσα) Insula est in mari Tusco, sinuq; Campano sita, in cuius quodam colle oppidum fuit Pithecusæ, numero multitudinis. Hæc insula, Aenaria quoq; dicta est, à statione nauium Aeneæ, & Homero Inarime dictá hodie Ischia ab oppido, cui coxendicis similitudo, ut Hermolaus lib. 31. Plinij, cap. 2. docet. Græcis uerò Pithecusa (inquit Plinius) non à simiarum multitudine, ut aliqui existimauêre, sed à figlinis doliariorũ. Hæc Plin. lib. 3. cap. 6. Sanè πίθος Græcis, dolium significat Latinis. Ouidius tamen Pithecusas urbem, non à dolijs, sed à pithecis, id est, simijs nomen habere putat libro 12. Metam. 18. in Cercopum fabula, quos tradit fuisse mutatos in simias,

Pitheus] πιθεύς, Filius Pelopis, qui cum Trœzene fratre, urbem Trœzena condidit. Vnde Ouid. epist. 4. 22,
Hic tecum Trœzena colam, Pitheia regna. Nonnulli habent, Pytheus.

¶ Pitheus, Vir quidã fuit Xerxis temporibus omniũ suæ ætatis ditißimus: qui auro semper inhians aurifodinas iugiter exercebat. Historiam narrat pluribus Plutarchus. Plinius uocat Pithicum lib. 33. cap. 10.

¶ Pitheius, Adiectiuum (πιθήϊος) ut, regna Pitheia. Ouidius epist. 4. 22.

Pitho] πειθώ Mulier flexanima illa dicendi præses, quam Ennius Suadã, Quintilianus Persuadendi deam, Horatius Suadelam, & poetica mella, Cicero Leporem. Plin. Colebatur & Diana, cognomine Pitho, Corinthi. Vna est ex Atlantidibus. Vide Cic. de clar. Orat. 29.

Pithodemus] pen. prod. (πειθόδημος) Luctator egregius, cuius imaginẽ Diomenes ex ære expreßit. Plin. lib. 34. ca. 8.

Pithœgia] πιθοιγία, inquit Proclus, festũ ueteribus erat, quo in uini participatum & seruos aduocabãt & mercenarios. Relinebantur enim tunc primum dolia. Proinde facta re diuina uini cõmunicatio omnibus patebat. Comprecabantur uerò, ut Plutarchus inquit, innoxiam salubremq; ipsis fieri medicamenti potionẽ. Vndecima mensis die factitari hoc Athenis consueuisse, produnt authores. Aliubi etiam sexta eius, qui Prostaterius uocaretur, bono Dæmoni diuina re peracta, desinente iam Zephyri flatu, qui obledere uinũ ac commouere præcipuè creditur. Ioannes grammaticus, Hesiodi interpres, Pithœgia tradit celebrari solita mense Ianuario. Dicitur autem à πίθος dolium & οἴγω aperio.

Pitholeon] pen. corr. huius Pitholeontis (πιθολέων) Rhodius, Poeta triuialis & abiectus: qui quũ in confinio utriusq; linguæ natus esset, confuso sermone epigrammata quædam futilia conscripsit, in quibus perquàm ridiculè Græca Latinis miscuit: cuius meminit Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 5.

Thesauri pars 3.

Pitisso] pitissas (κατὰ μικρὸν γεύομαι) pitissare, Paulatim degustare. Terent. Heaut. 3. 1. 48,
—pitissando modò mihi
Quid uini absumpsit?

Pittacium] pittacij (ῥάκος) pro modico panno accipi solet, qui aliquo medicamento illitus, modò præcordijs, modò capiti dolenti imponi solet ad mitigandum cruciatum. Cels. lib. 3. cap. 10, Si capitis dolores sunt, rosam cum aceto miscere oportet, & in id ingerere: deinde habere duo pittacia, quæ latitudinem frontis, longitudinemq; æquent.

Pittacus] pen. corr. (πίτλακος) Mitylenæus, unus è septem sapientibus tempore Crœsi regis. Fuit alter Pittacus legislator (ut Fauorinus & Demetrius in homonymis meminêre) qui minor est appellatus. Aelianus autem de uaria historia, Pittacum quendam commemorat qui de mola pistrina Encomium conscripsit, ut in paruo argumento uim dicendi ostentaret. Idem de sapiente dicit, eum in templo Fortunæ scalam constituisse, ut eius exprimeret effectum, quum multi in uita mortales ascendant, descendantq;.

Pituita] pituitæ, pen. prod. (φλέγμα) tametsi quidam corripi contendant, sed falsò: idem significat (ut ait Valla in Raudensem) quod Græcè catarrhus: hoc est, quilibet humor redundans, qui ex ore naribúsue fluit: uel etiam si non flueret, etiam si non redundaret. Est tamen pituita, ex quatuor corporis nostri humoribus, is potißimum, qui magis serosus est, & aqueus, ac magis fluxilis: uulgus medicorum cum Græcis phlegma appellat. Cic. 4. Tuscul. 34, Quemadmodum quum sanguis corruptus est, aut pituita redundat, aut bilis, in corpore morbi, ægrotationes nascuntur. Vide Celsum lib. 6. cap. 6, de pituita crassa, alba, molli, sicca & arida, calida, liuida, & alijs generibus.

Lenta pituita stomacho fert tumultum. Horatius 2. Serm. Satyr. 2. 16.

Leues cursus pituitæ. Cels. lib. 7. cap. 7.

Mala pituita nasi. Catull. ad Furium, epig. 4.

Molesta est pituita. Horat. 1. epist. 1. 22.

Extenuant pituitam omnia salsa atq; acria & arida. Celsus lib. 2. cap. 23.

Substitit pituita. Celsus lib. 6. cap. 6.

Sustinere pituitam. Celsus lib. 5. cap. 28.

Pituita per synæresim uox est trisyllaba, apud Persiũ Satyr. 2.
Somnia pituita qui purgatißima mittũt. Alij tamẽ legũt,
Somnia qui pituita purgatißima mittunt.

Pituita in arboribus. Plin. lib. 17. cap. 27. 1.

Pituita in Gallinis. Colum. lib. 8.

¶ Pituitosus, pen. prod. Adiect. (φλεγματώδης) Qui Græcè dicitur phlegmaticus. Cic. de Fato, 11, Inter locorum naturas quantum intersit uideamus: alios esse salubres, alios pestilentes: in alijs pituitosos, & quasi redundantes, in alijs exiccatos atq; aridos.

¶ Pituitaria, pituitariæ (σταφὶς ἀγρία) herba quæ & astaphisagria dicitur, hoc est, uua agrestis: dicta pituitaria, quòd pituitam oris siccet, sed tamen fauces lædit. Plinius libro 23. cap. 1. 8, Quidam eam pituitariam uocant. De astaphisagria loquitur.

Pitylisma] tis, (πιτύλισμα) genus exercitationis, maximè quidem uelox, sed citra intentionem & uiolentiã. Galen. lib. 2. de tuenda bona ualet. Politianus Miscellaneorũ cap. 3. 8. Vide Cornarium in Galenum, pagina 514. & 515.

Pityocampæ] πιτυοκάμπαι, uermes siue erucæ è pinu arbore nascentes. Plin. lib. 23. cap. 2. 4, Pinorum erucas, quas pityocampas uocant.

Pityonices] pen. prod. (πιθυονίκης) dicitur qui est uictor in ludis Græciæ, in quibus uictores donabantur pinu, qui in

Digitized by Google

Archemori honorem celebrabantur.

Pityrias] πιτυρίας, Græcis panis genus est, cui nihil furfuris ademptum est, quem nostri furfuraceum uertunt. Galen. lib. 1. de Alimen. facultatibus, cap. 2.

Pityus] Oppidum opulentissimum in regione Colchica, è regione Sarmatarum, qui Caucasi montis iuga incolunt. Plin. lib. 6. cap. 5.

Pityusa] Genus ritbymali. Plin. lib. 24. cap. 6.

Pityusæ] πιτυοῦσαι, insulæ duæ sunt in mari Balearico, à pineorum fruticum ubertate dictæ, teste Plinio lib. 3. cap. 5. Ex his quæ maior est, Ptolemæo Ebusus: quæ minor, Ophiusa, hoc est colubraria, appellatur. Plinius tamen utramq; Ebusum uidetur appellare, & Ophiusam insulam ab hisce diuersam facere. Est item Pityusa insula e regione Ioniæ sita, quæ notiore nomine Chios appellatur. Plin. lib. 5. cap. 31. Est & alia eiusdē nominis insula in sinu Argolico, ex aduerso Hermioni agri. Plin. lib. 4. cap. 12.

Pius] Vide Pietas.

Pius] Metellus nominatus, quòd à Furio Tribuno patris reditum exorauit. Antonius quoq; imp. pius dictus est, quòd animum à belli ferocitate alienatum haberet: malletq; unum (ut inquiebant) ciuē seruare, quàm mille hostes trucidare. Dion. Alexander lib. 1. cap. 9.

Pix] picis, f. g. (πίσσα, πίττα) nihil aliud est, inquit Ruellius, quàm fluxus combustæ in tæda sua resinæ: de pinu ferè omnis, ut Theophrastus inquit. quanquam in Syria terebinthi quoq; picem ferunt, quia desint ibi pinus. Cæterùm pix liquida coquitur ad nauium, & ad multos alios usus. Plin. lib. 14. cap. 19. 3, Italiæ pars aliqua rabulana pice: ac resina condire musta, uulgare est ei, prouinciisq; finitimis. Colum. lib. 6. cap. 32. 2,
Atq; ita factis ulceribus mederi liquida pice atq; oleo.
De generibus picis uide Plinium lib. 16. cap. 12.

Atræ picis massa. Virg. 1. Georg. 55.
Illyrica pice nigrior. Ouid. 2. de Arte, 132.
Cælum pice nigrius. Ouid epist. 17. 2.
Induere postes pice. Vide Induo.
Lentescit tellus in morem picis. Virg. 2. Georg. 50.
Arbores manantes picem. Vide Mano, manas.

¶Piceus, Adiect. (πισσώδης) Quod est ex pice, siue nigrum, & uiscosum, ac tenax ut pix. Martialis lib. 2. 41,
Et tres sunt tibi Maximina dentes,
Sed planè piceiq;, buxeiq;.

Caligo picea. Virg. 2. Georg. 62.
Imber piceus. Plin. lib. 16. cap. 33. 45.
Lumen piceum. Virg. 9. Aen. 15.
Nimbus piceus. Stat. 1. Thebaid. 20.
Nubes piceæ. Ouid. 11. Metam. 110.
Nubila picea. Sil. lib. 5. 8.
Turbo piceus. Virg. 3. Aen. 115.

¶Piceatus, pen. prod. Aliud Adiect. (πισσόχριστος) Pice illitum significat. Martial. lib. 8. 59. in furem,
Non fuit Autolyci tam piceata manus.

¶Picaria, æ: & Picariæ, arum, Picis fodinæ, quales populus Ro. in reditu habuit, l. 17. in fin. de uerbor. signif. in P. Cic. in Bruto. Nam quum in sylua Scantia cædes facta esset, notiq; homines interfecti, insimulareturq; familia, partim etiam liberi societatis eius, quæ picarias de P. Cornelio, & L. Mummio Censoribus redemisset.

¶Pico, picas (πισσόω) picare, Pice inducere, uel illinere. Plin. lib. 11. cap. 7. 1, Pissoceros super eam uenit picantiū modo, ceu dilutior. Col. 12. cap. 18, Cæteraq; uasa ante quadragesimum uindemiæ diem picanda sunt. Paulo pòst, Et feruentissima pice infusa nouo alio rutabulo & scopula picatur.

¶Picatus, Participium (πισσωθείς) Plin. lib. 15. cap. 17. 2, Picata uasa fictilia. Colum. lib. 11. cap. 2. 52, Dolia partim picata, partim defricata.

Picatum etiam dicitur quod picem resipit: ut, Picatum uinum. Plin. lib. 23. cap. 1. 34. Martial. lib. 13. 107,
Hæc de uitifera uenisse picata Vienna
Ne dubites: misit Romulus ipse mihi.

¶Pix, genus tormenti seu cruciatus. pice enim torquebant hominum corpora. Lucretius pœnas mortalium, tormentaq; breui exponens, libro 3,
Verbera carnifices, robur, pix, lamina, tedæ. Plaut. in Captiuis, Act. 3. scen. 4, inducit Aristophanem refellente astutam uocem serui, qui dixerat in eum: Atrabilis agitat hominem. ait enim,
At pol te, si hic sapiat senex,
Atra pix agitet apud carnificem, ac tuo capiti illuceat.
Baptista Pius tunicam pice illatā intelligit, qua induebantur qui flammis cremabantur uiui ob insigne delictum. Hanc tunicam molestam dicebant: de qua uide in Tunica.

Pixacanthum] Vide Pyxacanthum.

Pixodorus] Vnus ex filiis Hecatomni Cariæ regis, frater Artemisiæ eius quæ Mausolum construxit: de quo suo loco dictum est. Strabo lib. 14.

Pixus] Pixuntis (πυξοῦς) Oppidum Lucaniæ, à Latinis Buxentum appellatum. Plin. lib. 3. cap. 5.

P L

Placabilis, Placatus] Vide Placo.

Placenta] placentæ (πλακοῦς) Libum farinaceum, quod fit ex farina siliginea, caseo & melle. Dicta quòd nobis placeat: uel quòd ea solerent deos placare. Vel dicitur à Græco πλακοῦς. Plin. lib. 7. cap. 53. 4, de moribus repentinis, Iam Manlius Torquatus Consularis quum in cœna placentam appeteret, &c. Martial. lib. 5. 40.

Mellitæ placentæ. Horat. 1. epist. 10. 3.
Absorbere totas placentas. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 5.

Placentia] πλακεντία, urbs Italiæ ad Threbiam amnem, nec procul à Pado, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 15.

¶Placentinus, pen. prod. (πλακεντῖνος) Gentile nomen. Cic. de claris Orat. 88.

Placeo] places, placui, placitum, pen. corr. (ἀρέσκω, ἁνδάνω, συναρέσκω, ἀνδάνω) placere, Gratum esse. Col. lib. 9. cap. 7. 1, Quoniam plerisq; uidetur operosum istud, qualiacunq; uasa placuerint collocari.

Placet amaritudine piper. Plin. lib. 12. cap. 7. 3.
Omni tibi dote placebam. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 12.
Facie placere. Ouid. epist. 6. 17.
Factis placere. Ouid. 11. Metam. 65.
Illa placet gestu. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 6.
Meritis placere. Ouid. epist. 6. 17.
Moribus placere. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 10.
Ratione aliqua placere. Claud. 1. in Eutropium, 16.
Placere, & Displicere, contraria. Cic. pro Domo sua, 42.
Agam, sic ut ipsi authori huius disciplinæ placet. Cicero 1. de Finibus, 44.
Plus iusto placere. Horat. 3. Carm. ode 7. 5.
Medico quid placeat uidebis. Cic. Tironi, lib. 16. 1. 2.
Nec carmina nobis Ipsa placent. Virg. eclog. 10. 13.
Cœpta placent. Ouid. 8. Metam. 14.
Meum mihi placebat, illi suum. Cic. Attico, lib. 14. 318. 4.
Ocia semper placuerunt meæ menti. Ouid. 4. Trist. eleg. 7. 2.
Rura mihi, & rigui placeant in uallibus amnes. Virgilius 2. Georgic. 97.
Sententia ista tibi placuit. Propert. lib. 2. eleg. 10. 8.
Placet, ferè in tertiis personis: pro Videtur, censet, est eius opinionis,

Digitized by Google

nionis, & quod uulgus dicit, melius uisum est. Cic. 3. Philip. 152, *Et ut pro tantis eorum in Remp. meritis honores eis habeantur, gratiæq; referantur, Senatui placere.* Idem Lentulo, lib. 1. 2. 2, *Itaq; postridie placuit, ut breuiter sententias diceremus.* Sic 1. de Diuinatione, 180, *Vt doctißimis sapientißimisq; placuit.* Budæus, *Placere uerbum est censentis: uerbum item apponi solitum in Senatusconsultis.* Cic. 6. Philip. 205, *Tumultū esse decerni, iustitium edici, saga sumi, dixi placere.*

Non ita dis placuit. Ouid. 4. Trist. eleg. 11. 2.

Placet de. Cic. ad Att. lib. 13. 261. 3, *Expecto quid istis placeat de epistola ad Cæsarem.*

Placitum est mihi, uel Placitum est ut: hoc est, uisum est. Decius Brutus Bruto & Caßio, lib. 11. 1. 3, *Quum in his angustijs uersarer, placitū est mihi, ut postularem legationem liberam mihi.* Cælius Ciceroni, lib 8. 4. 12, *De prouincijs placitum est, ut coram Pompeio ageretur.*

Placuit & placitū est, sicut licuit & licitū est, dicimus, ait Seru.

Sic placitum. Virg. 1. Aeneid. 58,

Consilia in melius referet, mecumq; fouebit
Romanos rerum dominos, gentemq; togatam.
Sic placitum. Vbi Seruius, *Placitum, uel satis, uel mihi: nam impersonale est.*

Placere sibi, Est efferri, gloriari. Cic. 2. de Orat. 9, *Ego enim (ut quemadmodum sentio loquar) nunquam mihi minus, quàm hesterno die placui.*

Cura placendi tibi est. Ouid. 13. Metam. 64.

Studiosa mulier placendi. Ouid. 3. de Arte, 85.

¶ Placens, Participium (ἀρέσκων) *ut, Vxor placens.* Horatius 2. Carm. ode. 14. 5.

¶ Placitus, per. cor. Aliud particip. (ἠρεσμένος) *Quod placuit.* Terent. in Prologo Hecyræ, 21,

—ubi sunt cognitæ,
Placidæ sunt. Col. in præfatione lib. 1, *Placida disciplina.*

Est uirtus placidis abstinuisse bonis. Ouid. epist. 16. 20.

Forma placita. Ouid. 2. Fast. 156.

¶ Placitum, placiti, penult. corr. (ἀρέσκον, ἀρεστὸν) Decretum: *quòd quæ decreta sunt, ea sic Senatui uèl maioribus placuisse uidentur.* Plin. lib. 14. cap. 22. 6, *Medicorum placitis nouitate aliqua sese commendantium.*

Si tibi per tutū, placitumq; negabitur ire. Ouid. 1. de Arte, 49.

Placere, pro Blandiri. Tacit. de Orat. *Satis multos offendit: qui si fortè hoc audirent, satis scio dicturos, me, dum iuris & philosophiæ scientiam tanquam oratori necessariam laudo, ineptijs meis placuisse.*

¶ Placiturus, pen. prod. (ἀρέσων) Similiter participium: ut,

Dicta haud placitura referre. Virg. 12. Aen. 16.

¶ Placendus, Adiect. (ἀρεστέος) *Quod placere debet, & acceptum esse.* Plaut. Trinum. 17. 35,

—si illa tibi placet;
Placenda dos quoq; est, quam dat tibi.

¶ Placito, placitas, penultima corrept. placitâre, Frequentatiuū (ἀρέσκομαι) Plautus Bacchid. 21. 5,

Neq; placitant mores.

Placidus] pen. corr. Adiect. (ἄρεσκος, ἀρεστὸς, ἀσαστὸς, εὐμαρὴς, θυμήρης, εὐπρόσωπος, εὐάρεστος) Mitis, sedatus: *quòd illa quæ quieta sunt, omnibus placent.* Donatus. *Clemens, est circa rectè argentes: Placidus, etiã circa delinquentes. Clemens, animo: Placidus, uultu.* Terent. Adel. 5. 4. 10,

Clemens, placidus, nulli lædere os, arridere omnibus. Plautus Merc. 24. 4,
Vxor tibi placida & placata est. Idem Persa, 22. 1,
Hostibus uictis, ciuibus saluis, re placida, pacib. perfectis.

Feruere, & Placidum esse, contraria. Terent. Adelph. 4. 1. 18.

Dare se placidum alicui. Ouid. 1. Fast. 4.

Placidum mollemq; aliquem reddere. Cic. pro Cecinna, 20.

Placida & Immitia, contraria. Horat. in Arte, 3.

Aeuum placidum degere. Lucret. lib. 2. 218.

Amnis placidus. Ouid. 1. Metam. 141.

Amor placidus. Virg. 4. Aeneid. 8.

Animalia placida, quibus Fera opponuntur. Plin. lib. 8. cap. 55.

Arbor placida, cui Syluestris opponitur. Plin. lib. 16. cap. 5. 2.

Aures placidæ. Virg. 4. Aeneid. 88.

Canis placida. Plaut. Mostell. 10. 51.

Caput placidum. Virg. 1. Aeneid. 27.

Cælum placidum. Sil. lib. 12. 134.

Columba placida. Ouid. 7. Metam. 74.

Placida & quieta tranquillitas. Cic. 2. Tusc. 17.

Deus placidus. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 4.

Dictis placidis miscere fortia. Ouid. 4. Metam. 131.

Dies placidus. Ouid. 11. Metam. 150.

Dies placidus & serenus. Plin. epist. 101. d.

Fœdus placidum. Virg. 10. Aeneid. 3.

Hyems placida. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 12.

Iter placidum. Plin. in Paneg. 32.

Lector placidus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 2.

Lumen placidum. Horat. 4. Carm. ode 3. 1.

Manum dare placidam alicui. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 1.

Mare stat placidum. Virg. eclog. 26.

Mens placida & alta. Quint. in Procem. lib. 6. 7.

Mente placida ferre aliquid. Ouid. 13. Metam. 43.

Mores placidi. Colum. lib. 6. cap. 20. 1.

Mors placida. Virg. 6. Aeneid. 105.

Placida, summissa, lenis oratio. Cic. 2. de Orat. 98.

Ore placido edere aliquid. Virg. 7. Aen. 39. *Edere, loqui.*

Ouis placida. Ouid. 1. Fast. 73.

Palus placida. Virg. 8. Aen. 18.

Pax placida. Virg. 1. Aeneid. 51.

Placidißima pax in animo. Cic. 5. Tusc. 69.

Pectus placidum. Virg. 1. Aeneid. 106.

Portus æterna placidus quiete. Senec. Agamem. 7. 1.

Quies placida. Plin. lib. 10. cap. 75. 1.

Sedibus ut saltem placidis in morte quiescam. Virgilius 6. Aeneidos, 79.

Senectus placida. Horat. in Carm. seculari, 10.

Placida & lenis senectus. Cic. de Senect. 12.

Somnus placidus. Ouid. 3. Fast. 37.

Somnus placidißimus deorum. Ouid. 11. Metam. 125.

Sopor placidus. Virg. 4. Aen. 105.

Venti placidi. Virg. 5. Aen. 153.

Vitam placidam ac pacatam degere. Lucret. lib. 5. 232.

Vndis placidis natare. Ouid. 13. Metam. 190.

Vrbes placidæ, Expertes tumultus bellici. Virg. 7. Aen. 10.

Vultus placidi. Claud. 5. Paneg. 24.

Vultu placido uidere aliquem. Propert. lib. 2. eleg. 4. 11.

Nihil placidius aut quietius. Liu. 3. ab Vrbe, 61.

¶ Placidè, pen. corr. Aduerb. (ἀρεστῶς, εὐαρέστως) *Quietè, sine tumultu.* Plaut. Bacchid. 15. 58.

Accepta est placidè oratio. Liu. 2. ab Vrbe, 15.

Accubare placidè. Plaut. Mostel. 10. 55.

Agere aliquid placidè & ociosè. Plaut. Pœn. 7. 42.

Amplecti placidè aliquid. Virg. 5. Aen. 18.

Aperire placidè forem. Plaut. Bacchid. 18. 35.

Placidè pultare fores, Idem Menæch. 4. 63.

Currere placidè. Plaut. Rud. 28. 10.

Exquirere placidè. Plaut. Merc. 4. 53.

Ferre placidè sedateq; dolorem. Cic. 2. Tusc. 99.

Ferre placidè iniuriam. Cic. 4. Verr. 59.

Loqui placidè sedateq;. Cic. in Orat. 50.

Digitized by Google

Sequi placidè aliquem. Plaut. Milite, 18 5.
Regere feruidã mentem, & placidè tractare. Sen. Medea, 7.26.
Viuere placidè. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 5.
¶Placiditas, penult. corr. placiditatis (ἀναρέτησις) Gell. lib. 13. cap. 21, ex cõmentario Seruilij Claudij, Nerio dictum, quasi Neirio, hoc est sine ira, & cum placiditate: ut eo nomine mitem, tranquillumq; fieri Martem precemur.
¶Placo, placas (ἱλάσκω, ἐξιλάσκομαι, πραΰνω, συμβιβάζομαι, ἀρεσκέω) placare, Mitem ac placidum facere, sedare, tranquilliorem facere. Terent. Heaut. 5.4.21,

Neq; quod principium inueniam ad placandum, scio.

Pacem animis affert, & eos quasi cõcordia quadã placat ac lenit temperantia. Cic. 1. de Fin. 72.
Sanare, & placare aliquos Reipub. Cic. 2. in Catil. 37.
Placare, & lenire se alicui. Cic. 7. Philip. 232.
Sibi aliquem placare. Cic. Memmio, lib. 13. 1. 7.
Aequora tumida placat Iuppiter. Virg. 1. Aen. 30.
Est honor & tumulis animas placare paternas. Ouidius. 2. Fast. 107.
Placare & mitigare animum. Cic. 10. Philip. 272.
Animos iudicum placare. Cic. pro Fonteio, 30.
Placare & lenire animos concordia. Cic. 1. de Fin. 72.
Tauro niueo placatur Cyllenius. Sil. lib. 3. 45.
Carmine di superi placantur. Horat. 2. epist. 1. 1. 28.
Deuotionibus deos placare. Cic. 3. de Nat. deor. 19.
Hostijs humanis placant deos Galli. Cic. pro Fonteio, 17.
Deos placare thure. Horat. 1. Carm. ode 36. 1.
Diuos placaui sanguine. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 41.
Munera (crede mihi) placant hominesq;, deosq;. Ouidius 3. de Arte, 130.
Ieiunia uentris uoracis placare, Famem sedare. Ouidius 15. Metamorph. 19.
Iram dei placare donis. Cic. 2. de Legib. 37.
Iram deũm sacris placare. Ouid. 10. Metam. 80.
Iras discordiasq; nostras inter nos placare. Cicero de Arusp. responsis, 58.
Lares placare thure & horna fruge. Horat. 3. Carm. ode 23. 1.
Numine deorum placare. Ouid. 1. Fast. 34.
Obiurgatores beneuolos placare. Cic. 1. de Nat. deor. 9.
Odia improborum placare. Cic. pro Domo sua, 35.
Esca placauit iratum uentrem. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 1.
Verbis supplicibus placare aliquem. Ouid. 4. Fast. 31.
Non est placandi spes mihi nulla dei. Ouid. 5. Trist. eleg. 9. 5.
Ira placanda iudicis. Tibull. lib. 4. ad Messalam, 1. 10.
¶Placare, pro Gratias agere. Horat. lib. 1. Carm. ode 26,

Et thure & fidibus iurat
Placare, & uituli sanguine debito
Custodes Numidæ deos:
Qui nunc Hesperia sospes ab ultima, &c.

Hic (ait Acron) nõ irata aut mitigare, aut reconciliare numina parat, sed aut grates referre, aut uota persoluere. Propitij enim dei reduxerunt Numidam sospitem. Placare (inquit Porphyr.) pro eo quod est gratiam referre, intelligendum, non ut placari irati dicuntur. Quum enim Numidam dicat sospitem redijsse, apparet eum deos propitios & ante sacrificia habuisse. Custodes autem pro conseruatoribus accipiamus. Hec ille. Ascens. sic exponit: Placare id est, placidos, & (ut dicũt) cõtentos facere: quia dũ dijs uouemus, nõ sunt placati, donec uota reddiderimus. Propterea dixit debito, scilicet ex uoto.
¶Placatus, pen. prod. (ἐξιλασθεὶς, ἱλατός) Participium, siue Nomen ex participio. Plin. lib. 12. cap. 18. 2, Nec minus propitij erant mola salsa supplicantibus, imò uerò (ut palàm est) placatiores.
Aequus & placatus. Qu. Cic. de Petit. Consul. 30.
Placatus, & Ira incensus, contraria. Cic. Att. lib. 6. 113. 2.
Placatum & mite. Cic. Att. lib. 5. 88. 3.
Quietis & placatus. Cic. 5. Tusc. 36.
Placatus & satiatus. Cic. pro Marcello, 10.
Deus placatus. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 9.
Deos placatos pietas efficit & sanctitas. Cic. 2. Offic. 15.
Gurges placatus. Valer. 4. Argon. 68.
Maria placata. Virg. 3. Aen. 14.
Mens placata. Lucret. lib. 5. 242.
Ore placato annuit. Ouid. 14. Metam. 119.
Procella placata. Propert. lib. 1. eleg. 16. 2.
Placatæ res & minimè turbulentæ. Cic. in Orat. 34.
Sepulchra placata. Ouid. 2. Fast. 7.
Vita placata. Cic. 1. de Fin. 108, Vt omnes bene sanos in uiam placatæ, tranquillæ, quietæ, beatæ uitæ deduceret.
Placatißima quies. Cic. 1. Tusc. 155.
¶Placatè, pen. prod. Aduerb. (ἀταράκτως) Inturbatè. Cic. ad Torquatum, lib. 6. 1. 11, Omnia humana placatè & humanè feramus. Idem ad Ligarium, lib. 6. 13. 6, Sed hoc ipsum intelligimus eum quotidie remißius & placatius ferre.
¶Placatio, Verbale (ἐξίλασμα) Cic. 4. Tusc. 95, Sed omnis eiusmodi perturbatio animi placatione abluatur.
Deorum immortalium placatio. Cic. 3. de Nat. deor. 7.
¶Placabilis, & hoc placabile, pen. corr. (ἐξιλαστὸς) Quod facilè placatur. Cic. 4. Verr. 6, Hic qui Romam uenisset, satisq; fœliciter anni iam aduerso tempore nauigasset, omniaq; habuisset æquiora & placabiliora quàm animũ Pretoris atq; hospitis rem ad amicos suos detulit.
¶Placabilis, & Irritabilis, contraria. Cic. ad Att. lib. 1. 12. 5.
Aequus & placabilis. Cic. in Orat. 18. Aequos, placabilesq; dimittas. Legitur &, placatos.
Placabilis, & Inexorabilis, contraria. Author ad Herenn. libro 4. 165.
Quo quisq; est maior, magis est placabilis iræ. Ouidius 3. Trist. eleg. 5. 7.
Præbere se placabilem alicui. Cic. ad Att. lib. 10. 207. 1.
Placabile ingenium ad preces. Liu. ab Vrbe, 181.
Ira deorum placabilis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 5.
Numen solet fieri placabile. Ouid. 2. Trist. 29.
Aequa & placabilia omnia habere. Cic. 4. Verr. 66.
Placabilius est. Terent. Phorm. 5. 8. 68. idem Adelph. 4. 3. 17,

Quapropter teipsum purgare ipsis coràm, placabilius est. hoc est, res erit placabilior.

¶Placabilitas, pen. cor. placabilitatis (τὸ εὐίλατον) Cic. 1. Offic. 124, Nihil enim laudabilius, nihil magno & præclaro uiro dignius placabilitate atq; clementia.
¶Placamen, penult. prod. siue Placamentum (ἱλασμός) Quo, quis placatur. Liu. 7. ab Vrbe, 5, Et quum uis morbi nec humanis consilijs, nec ope diuina leuaretur, uictis superstitione animis, ludi quoq; scenici, noua res bellicoso populo (nam circi modo spectaculum fuerat) inter alia cælestis iræ placamina instituti dicuntur. Plin. lib. 8. cap. 47. 1, Magna & pecori gratia, uel in placamentis deorum, uel in usu uellerum.
Placia] Mysiæ oppidum, iuxta Cyzicum Milesiorum oppidum, ut scribit Plin. lib. 5. cap. ultimo.
Placiadæ] Viri cuiusdã Atticis regionis incolæ uocantur, apud quos moris erat, ut qui fuisset in adulterio deprehensus, ignominiosas pœnas daret, impactis in pudendam corporis partẽ raphanis, qui apud illos miræ magnitudinis esse dicuntur. Quòd si raphani fortè nõ fuissent ad manum, steleo utebantur, id est, ligonis ligno. Hinc Placiadæ, prouerbiũ, quod dici refert Plutarchus de deprehensis adulteris, & cõtumeliosè, sicut merentur, tractatis.
Placideianus] seu placidianus (utrunq; enim scriptum reperitur)

Digitized by Google

periatur) fuit gladiator, & quidem præstantißimus, ut ex Lucilij uersib. apparet, quos profert Nonius Marcellus in declaratione uerbi Compono. Versus sunt hi,

Samnis spurcus homo uita illa dignus locoq;,
Cum Placideiano componitur optimum longè
Post homines natos gladiator qui fuit unus. Eundem commemorat. Cic. lib. 3. epist. ad Qu. fratrē, & pluribus alijs locis. Meminit huius & Horat. 2. Serm. Satyra 7,

Aut Placideiani contento poplite miror, Prælia, &c.

Placitis] πλακῖτις, Cadmi species, quæ uelut fuligo quædam, aut fauilla ex fornacibus ærarij egesta, parietibus adhæret. nam partes sui grauitatem. ad testudinem euolare non potest. Dicta Placitis ab eo, quod speciem referat crustæ, quam Græci πλάκα uocant. Galen. libro 9. Simplic. & Plin. libro 34. cap. 9. & 10.

Pladarotis] πλαδαρότης, Pladarotes, sunt mollia, ueluti corpora uetusta, & maximè decolora, palpebrarum parte interna nondum asperedinem habentia. Galen. in Medic.

Plados] πλάδος, est superflua, siue nimia humiditas. Hippocrat. libro 1. de Morb. uulgar. n. 11. Galen. Com. 11. in libro 1. Hippocrat. de Morb. uulg. Omnib. undequaque multus Plados.

Plaga] plaga, priore prod. (πληγή) Percußio, uulnus. Terent. Eunuch. 2. 2. 13,

— neq; plagas pati Possum.

Nodi plagarū, Tubera ex plagis. Stat. 4. Tebaid. 15. de tauro.
Dolor crepitusq; plagarum. Cic. 7. Verr. 126.
Expertia plagarum corpora. Lucret. lib. 3. 163.
Plaga ab. Cic. in Tusc. Hæc leuior est plaga ab amico, quàm à debitore.
Ex retuso telo plaga. Celsus lib. 5. cap. 26.
Altæ plagæ, Profundum uulnus. Senec. Oedipo, 4. 11.
Exigua plaga. Celsus lib. 5. cap. ult. De phygetblo.
Luculenta plaga. Vide Luculentus.
Lunata plaga. Celsus. lib. 7. cap. 26.
Odiosa plaga. Vide Odium.
Vehementior plaga. Cic. 2. Tusc. 96.
Accipere plagam. Cic. 2. Tusc. 70, Qui bene instituti sunt, accipere plagā malunt, quàm turpiter uitare. Et 1. de Nat. deor. 95, Grauiorem enim plagam accipiebat, ut leuiorem repelleret. Vide Accipio.
Adhibere plagas. Vide Adhibeo.
Consumere hostem plagis. Horat. 2. epist. 2. 20.
Dissoluere corpora ualida plaga. Lucret. lib. 3. 164.
Domare corpora plagis. Lucret. lib. 2. 228.
Facere grauem plagam. Cic. in Orat. 134.
Facta plaga. Celsus, de incisione inguinis uel scroti loquens, Plaga facta deorsum uersus subest.
Ferre plagam. Virg. 20. Aeneid. 160.
Fieri meliorem plagis Phrygem. Cicero pro Flacco, 51. Vide Phryx, in Phrygia.
Imponere plagam insanabilem alicui. Cic. pro Sestio, 35.
Infligere plagam mortiferam alicui. Cic. in Vatinium, 15.
Inijcere plagam. Cic. pro Murena, 45, Illa plaga est iniecta petitioni tuæ maxima. Vide Iniicio.
Efflantes plagas internectere. Stat. 8. Thebaid. 34.
Leuare plagam. Vide Leuis.
Obducere plagam limo. Vide Obduco.
Perferre plagas. Cic. Peto, lib. 9. 16. 12.
Peremptus plagis uitulus. Virg. 4. Georg. 60.
Corpus plagis præbere. Ouid. de Nuce, 35.
Plaga sedere dicitur, apud Ouidium 3. Metam. 18.
Externis succumbunt omnia plagis. Lucret. lib. 2. 228.
Suere plagam. Cels. lib. 5. cap. 26.

Plaga, incisio arboris. Plinius lib. 12. cap. 25. 4, Succus è plaga manat.

Plagæ, priore cor. Retia dicuntur rariora, ad capiendas feras: quòd plagis, id est foraminibus plena sint. Cic. 3. Offic. 89, Suntne igitur insidiæ, tendere plagas, etiam si excitaturus non sis, nec agitaturus? Virg. 4. Aeneid. 26,

Retia rara, plagæ, & lato uenabula ferro. Seruius in hunc locum scribit, Plagas propriè illos funes dici, quibus retia tenduntur circa imam & summam partem.

Densæ plagæ. Horatius. 3. Carm. ode 5. 7.
Dispositæ plagæ. Senec. Thyeste, 6. 1.
Nodosæ plagæ. Ouid. 6. Fast. 22.
Raræ plagæ. Senec. Hippol. 1. 7.
Teretes plagæ. Horat. 1. Carm. ode 1. 6.
Plagis nexilibus ambire syluas. Ouid. 2. Metam. 98.
Cadere in plagas. Ouid. 3. de Arte, 86.
Sepire saltum plagis. Lucret. lib. 5. 252.
Tendere plagas, Disponere retia. Ouid. 1. de Arte, 54.
Trudere apros in obstātes plagas multa cane. Horat. Epo. 2. 7.
Incidere in plagas, per translationē, pro Incidere in periculum. Cic. in Verrē, Si mehercules (id quod fore intelligo non posse) ex his laqueis te exueris, ac te aliqua ui, ac ratione explicaris: in illas tibi maiores plagas incidendum est, in quibus te ab eodem me, superiore ex loco confici & concidi necesse est.
Iaci in plagas amoris. Lucret. lib. 4. 231.
Conijcere se in plagas. Vide Conijcio.
Texere plagas contra se. Cic. 4. Acad. 264.

Plaga, priore similiter correpta (περιοχή, κλίμα) Cæli uel terræ spacium amplißimum, quod etiam tractus & clima à Græcis dicitur, Virgil. 7. Aeneid. 46,

— & siquem extenta plagarum
Quatuor in medio dirimit plaga solis iniqui. Plin. libro 16. cap. 2, In eadem Septentrionali plaga Hercyniæ syluæ.

Cæli plagas scrutari. Cic. 1. de Diuinat. Ex poeta.
Extra pondus & plagam motus. Cic. de Fato, 34.
Mundi plaga: id est, pars. Senec. Herc. furente, 13. 1.
Aetheria plaga. Virg. 1. Aeneid. 80.
Ardens plaga, Regio ardentior Africæ. Claud. 1. in Eutrop. 36.
Celestes plagæ. Ouid. 12. Metam. 8.
Diuitis arma plagæ. Valer. 1. Argon. 104.
Feruida arua plaga. Herc. Oetheo, 9. 18. Intelligit Zonam torridam.
Lactea plaga cæli. Stat. 1. Sylu. 2. 11.
Marmorata plaga ingenti dorso. Stat. 4. Sylu. 3. 10. Intelligit uiam stratā marmoribus. Loquitur enim de uia Domitiana.
Mitis plaga. Silius lib. 1. 4. 3.
Solifera plaga, Plaga Orientis. Senec. Herc. Oetheo, 2. 12.

Plagæ, Tapetes, uel tapetia Græcè dicuntur, stragula Latinè. Varro de uita pop. Romani, Chlamydes, plagæ, uasa aurea. Idem, Eburneis lectis & plagis sigillatis. Nonius.

¶ Plagula, plagulæ, pen. corr. Diminutiuum, Stragulum. Plin. lib. 13. cap. 12. 3, docens quomodo fiant chartæ, Premitur deinde prelis, & siccantur in sole plagulæ, atq; inter se iunguntur. Ita legit Bud. Liu. 9. bel. Maced. 23, Luxuriæ enim peregrinæ origo ab exercitu Asiatico inuecta in urbem est, ii primum lectos æratos, uestem stragulam preciosam, plagulas, & alia textilia, & quæ tum magnificæ supellectilis habebantur, monopolia & abacos. Romam aduexerunt.

¶ Plagiarius, ἀνδραποδιστής, Qui liberum emit, uel uendit. Item, qui seruo aut seruæ persuadet, ut à domino dominâue fugiat: uel eum eâmue inuito uel nesciente domino celat, uinctum habet, emit uel uendit. Dictus plagiarius, quòd lege Flauia plagis damnatus esset.

Digitized by Google

Lex ipsa, Plagiaria (ἀνδραποδεία) crimen, Plagiũ uocatur. Martil.lib.1.48, Plagiarium uocat furem librorum suorum. Callistratus in l. non statim. ff. ad legem Flau. de Plagiarijs, Seruos alienos qui solicitauerit, aut interceperit, crimine plagij quod illi intenditur, teneatur nécne, facit quæstionem. Vide titulum Ad legem Flauiam, de Plagiarijs, lib. 48. Digest. Cic. Qu. frat. lib. 1. 2. 10.

¶Plagosus, pen. prod. Adiectiuum (πληγώδης) Plagis plenus. ut, Plagosa crura, apud Apuleium. Ab Horatio plagosus dicitur, qui sæpe plagas infert, 2. epist. 1. 14.

¶Plagiger (πληγοφόρος) Ad ferendas plagas quasi natus. Plaut. in Pseudolo, Plagigera genera hominum.

Plagialon] Tibiæ genus ex loto. fuerunt enim tibiarũ multæ species: Elymos, ex buxo & lauro: Calami, ex auena aut hordeo apud Gallos: & ueræ tibiæ, quæ ex auium maiorum aut mortuorum tibijs, unde & nomen habuerunt, fiebant. Alexãd. lib. 4. cap. 17. Nos ferè eo uerbo utimur, Flageolet.

Plagusia] Genus piscis. Plaut. Rudente, 8. 9,

Ostreas, balanos captamus, conchas, marinam urticam, Musculos, plagusias, striatas, &c.

Planaria] Vna ex fortunatis insulis, à planicie dicta. Plinius lib. 6. cap. 32.

Planarius] a, um. Planaria interpellatio magistratus, quæ de plano fit seu in plano, non pro tribunali. Constantinus in l. 4. C. de dilation. Et cognitio causæ, nõ interpellatione planaria: sed confidente magis iudice colligatur.

Planasia] πλανασία, insula est in mari Tyrrheno, non longè ab Ilua, ut author est Ptolemæus lib. 3. cap. 2. & Plin. libro 3. cap. 6.

Planca] plancæ (πλάξ) Tabula plana, à planicie ita appellata. Plin. lib. 8. cap. 43. 3, Nec pontes asini transeant, per raritatem plancarum translucentibus fluuijs. Legitur &, Per raritatem eorum, &c.

Plancianus] a, um, ex nomine proprio (quod sæpe fit) attributũ confictum. Plancianum S.C. de liberis agnoscendis, l. 1. §. eleganter. de lib. agnoscend. in P.

Planctus] Vide Plango.

Plancus] planci (πλάγκος) inquit Festus, qui supra modũ planis pedibus est, qui pedes imos graciles habet, planosq; æqualiter, quasi tabellas, quæ plancæ uocantur. Plin. lib. 11. cap. 45. 6, Vola homini tantùm, exceptis quibusdã. Nanq; & hinc cognomina inuenta Planci, Plauti, &c.

Plancus] πλάγκος, dictus est Romanus quidam, cuius extant epistolæ luculenter scriptæ. Qui (teste Eusebio) quum Galliam comatam regeret, Lugdunum condidit: quæ ciuitas Senecæ temporibus deflagrauit incendio.

Planè] Vide Planus.

Planeta] planetæ, pen. prod. m. g. ἀπὸ τῆς πλάνης, id est, ab errore. πλανήτης, id est, erraticus & uagus. Latini ab incessu uocant errantia, & erraticas stellas. Nigidius errones appellat. Vnde Virg. 3. Georg. 68, de Mercurio,

Quos ignis cæli Cyllenius erret in orbes. Sunt autem septem planetæ, Saturnus, Iuppiter, Mars, Sol, Venus, Mercurius, Luna.

Plango] plangis, planxi, planctum (κόπτομαι) plangere, Tundere, uel percutere. Ouid. 2. Metam. 116,

Plangere nuda meis conabar pectora palmis. Lucilius,
— plangunt littora fluctus.

Lacertos suos planxit. Ouid. 9. Metam. 128.
Pectora plangere manu. Ouid. 3. Amorum, eleg. 5. 12.
Humum pectore plangere, Percutere. Ouid. 1. Fast. 116.
Venti plangunt pestem per auras. Lucret. lib. 6, 24.
Fluctus plangentes saxa. Lucret. lib. 3. 231.
Plangere (ὀλοφύρεσθαι) Plorare & deflere: quia in ipso luctu pectora plangere solemus.
Carmine plangere aliquem. Stat. 5. Sylu. 3. 9.
Plangunt sua damna coloni. Stat. 11. Thebaid. 24.
Magno planxit diuortia luctu. Claud. 1. in Eutropium, 13.
Funera alicuius plangere. Stat. 12. Thebaid. 77.
Plangunt littora. Virg. 1. Georg. 67.

¶Planctus, huius planctus (κοπετός) Percussio. Lucan. libro 2. 5, Exigit ad sæuos famularum brachia planctus.

Planctus, Lamentatio & luctus.
Peruigil planctus. Valer. 3. Argon. 72.
Tristes planctus. Claud. 2. in Eutropium, 61.
Dare planctus. Senec. Troade, 1. 13.
Ingentes iterasti pectore planctus. Stat. 3. Sylu. 5. 11.
Fœmineo cum planctu mistus clamor. Senec. Octau. 6. 10.
Mollem planctum pepulêre brachia. Stat. 6. Thebaid. 44.
Ponere plãctus, Linquere mœrorẽ. Senec. Herc. Oetheo, 16. 6.
Tympana reddunt Planctum. Claud. 3. de raptu Proserp. 27.
Immẽsus plãctus resonat per urbes. Senec. Herc. Oetheo, 12. 6.
Vno planctu sonant tria regna. Senec. Herc. furente, 12. 13.
Vallantur planctibus aræ. Stat. 10. Thebaid. 112.

¶Plangor, plangoris, Verbale (κόψις) Percussio. Catullus Argon. 59. 55, Procedũt, leuiterq; sonant plangore cachinni.

Præcipiti plangore ruunt. Valer. 3. Argon. 55.
Sonitus plangoris. Ouid. 3. Metam. 100.

¶Plangor, ὀλοφυρμός, pro Planctu & uociferatione. Cicer. 2. Philip. 89, Tum diadema imponebas cum plangore populi.

Plangor & lamentatio. Cic. in Orat. 72.
Sonus plangoris. Ouid. 14. Metam. 150.
Clarus plangor. Ouid. 4. Metam. 28.
Dare plangorem. Ouid. 2. Metam. 70.
Consonus plangor exit in auras. Ouid. 13. Metam. 124.
Magnis plangoribus æther resonat. Virg. 4. Aeneid. 134.
Domus plangore sonat. Ouid. ad Liuiam, 36.
Fœmineis plangoribus ædes ululant. Virg. 2. Aeneid. 98.

Planipes, Planicies] Vide Planus.

Planta] plantæ (ταρσός, πέλμα) Tota pars inferior pedum, digitiq; & ungues. Plin. lib. 7. cap. 2. 15, Eudoxus in Meridianis Indiæ uiris plantas esse cubitales fœminis adeò paruas, ut struthopodes appellentur. Ouid. 2. Metam. 148,

— ut tersis niteant talaria plantis.

Alatæ plantæ. Virg. 4. Aeneid. 52. De Mercurio.
Ancipiti figens uestigia planta. Iuuen. Satyr. 14. 28.
Auersæ plantæ. Vide Auerto.
Ferratæ plantæ. Claud. 3. de raptu Proserp. 78.
Læua planta. Cic. in Arato, 17.
Niueæ plantæ. Claud. de nupt. Honorij, 31.
Peruices plantæ. Virg. 11. Aeneid. 144.
Timidæ plantæ. Ouid. 6. Metam. 22.
Tremulis insistere plantis. Iuuen. Satyr. 6. 10.
Velocis gloria plantæ. Iuuen. Satyr. 13. 10.
Volucris planta. Silius lib. 13. 39.
Contingere sidera plantis. Propert. lib. 1. eleg. 8. 9.
Celeres plantas tingere æquore. Virgil. 7. Aeneid 162. id est, Mergere.
Aegra planta euadere lubrica. Silius lib. 7. 123.

Planta (φυτὸν, κλῆμα) de arboribus dicitur ea, quæ transferẽdi gratia, uel de arboribus rapta, ut ait Seruius, uel ex seminibus est orta: & de herbis quoq; dicitur. Virg. 2. Georg. 5,

Hic plantas tenero abscindens de corpore matrum Deposuit sulcis. Plin. lib. 17. cap. 15. 3, Satiuæ plantæ syluestrium radicibus inseruntur natura ficcioribus.

Feraces plantæ. Virg. 2. Georg. 16. & lib. 4. 23.
Teneræ plantæ. Virg. 10. eclog. 10. Quint. lib. 2. cap. 4. 7.
Summas plantas defringere ex arbore. Virg. 6. Georg. 60.

Digitized by Google

Deponere sulcis plantas. Virg. 2. Georg. 5.
Euellere plantam cœno. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 6.

¶ Plantæ, semina olerum, quòd plana sunt: & appellantur etiā ex simili plantæ nostrorum pedum. Paulus.

¶ Plantarium, plantarij (φυτευτήριον) Ipsa planta in terra nata, quæ cum radicibus transfertur de uno loco ad alium: ut ait Seruius. Virg. 2. Georg. 6.

Syluarumq; aliæ pressos propaginis arcus
Expectant, & uiua sua plantaria terra.

Plantarium, Plantarum locus. Plin. lib. 17, Quædam in plantario insita, eodem die transferuntur. Idem lib. 13. cap. 4. 8, Ergo plantaria instituūt. Dicitur et Seminariū, teste Budæo.

¶ Plantarius, Adiectiuum (φυτευτήριος) Colum. lib. 5. cap. 9, Antequam plantarias arbusculas effodias solo, rubrica notato partem eius, quæ Meridiem spectat. Nunc uerò ex emēdatis codicibus sic legitur, Antè quàm explantes arbusculam, rubrica notato, &c.

¶ Plantaris, & hoc plantare, pen. prod. (πελματικός) Quod est plantæ pedis: siue quod pertinet ad plantam pedis. Statius lib. 1. Theb. 61,

Summa pedū properè plantaribus alligat alis. De Mercurio. Pers. Satyr. 4. 4,

Quinq; palæstritæ licet hæc plantaria uellant.

¶ Plantiger, pen. corr. Adiectiuum (φυτοφόρος) Plantas gerens: ut, Plantigeræ arbores, Quæ ex se pullulando plantas emittunt. Plin. lib. 13. cap. 8. 1, Siliqua plantigera est in imis partibus.

¶ Planto, plantas (φυτεύω) plantare. Plin. lib. 17. cap. 10. 9, Hoc modo plantantur punicæ.

¶ Plantatio, Verbale (φυτεία) Plin. lib. 21. cap. 4. 3, Vnde acco læ transferentes conserunt, ipsaq; plantatione proficiunt.

¶ Plantago, pen. prod. plantaginis, f. g. (ἀρνόγλωσσον) Plinius lib. 25. cap. 8. 1, Celebrauit & Themison medicus uulgarem herbam plantaginem, tanquam inuentor, uolumine de ea edito. Duo eius genera. Minor angustiorib. folijs & nigrioribus linguæ pecorum simillimis, caude angulοso, in terram inclinato, in pratis nascens: altera maior, folijs laterum modo inclusa, quæ quia septena sunt, quidam eam heptapleuron uocauēre. Huius & caulis cubitalis est, & napi similis. Nascitur in humidis multo efficacior. Vis mira in siccando, densandoq; corpore, cauterij uicem obtinens.

Planus] plana, planum, priore producta (ἐπίπεδος, ἰσόπεδος, πλατύς, ὁμαλός) Cuius figura æqualis est. ut Planum solum, apud Plinium epist. 161. 4, & 170. 4. Cic. de Vniuersitate, 18, Quòd si uniuersitatis corpus planum & æquabile explicaretur, neq; in eo quicquam esset requisitum. Mart. lib. 1. 170, Et planus modico tumore uertex.

Ex solidis globus, ex planis circulus aut orbis. Cic. 2. de Natur. deorum, 68.
Planior aditus: hoc est, facilior & patētior. Liu. 4. bel. Maced. (112.
Area planissima campi. Ouid. 10. Metam. 18.
Campi plani æquora. Lucret. lib. 3. 204.
Planus & æquus locus. Cic. pro Cecinna, 37.
Spacia plana. Horat. 1. epist. 7. 9.
Via plana. Ouid. 3. Fast. 168.
Cadere in plano. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 4.
In planum rota uersari dicitur à Vitruuio lib. 10. ut differt ab ea quæ in cultrum uersatur. Ea autem rota in planum uersatur, cuius axis perpendiculariter situs est: in cultrū uerò uersatur ea, cuius axis in porrectum collocatus est. Budæus.
Ad planum. Vide Ad.
Ad planum reducere cicatrices. Vide Ad.
Decurrunt in plana arbores. Vide Decurro.
De, uel è plano. Paulus de Quæstionibus, in l. unius, in fine, Custodiæ non solùm pro tribunali, sed & de plano audiri possunt, atq; damnari. Suet. in Tiberio, Iudicesq; aut è plano, aut è Quæstoris tribunali admonebat. id est, è solo in quo populus stabat. Papinianus in l. miles. §. quidam. ff. ad legem Iuliam, de Adulterijs, De plano quoq; libellus dari potest. id est, iudice non sedente, & diebus feriatis. Budæus.
Plani pedis ædificium dicitur à Vitruuio, ad differentiam concamerationis & hypogei: lib. 6. cap. 10. Et plano pede, ad differentiam contignationum: lib. 7. cap. 1. & 4. Budæus.
Planos pisces dicimus, Qui superficiem planam, non rotundam habent. Plin. lib. 9. cap. 24. 1, Planorum piscium alterum est genus, quod pro spina cartilaginem habet, ut raiæ, &c. Ibidem, cap. 20. 2.
Plani dentes piscium. Plin. lib. 11. cap. 37. 35.
Plenum & æquabile corpus. Cic. de Vniuers. 18.
Venter planus, Non rugosus. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 5.
Planus, pro Aperto & manifesto aliquando ponitur: quòd quæ plana sunt, nullum impedimentū habeant, quin undecunq; uideri possint. Plaut. Persa, 6. 1.

Satin' hæc tibi sunt plana & certa?

Narrationes planæ sint, breues, euidentes, credibiles, moderatæ, & cum dignitate. Cic. in Topic. 52.
Planum facere (δηλοῦν, ἐξομαλίζειν) Declarare, & rem difficilem, aut dubiam soluere, & ante oculos uerbis explanare & patefacere. Translatio à loco inæquali, qui cultu adhibito, aut opera planus fit. Cic. 2. Verr. 24, Hoc planum factū est. Ibidem, 5. 112, Quum planum fieret decumis contra instituta legis, consuetudinemq; omnium uenditis, &c.
Facere planum, atq; probare aliquid. Lucret. lib. 2. 87.
Præceps & ludibrica uia, Plana & stabilis, contraria. Cic. pro Flacco, 81.
Planā uiā facere ad honores quærendos. Plaut. Trinum. 10. 20.

Planus] plani, priore correpta (πλάνος) Aulus Gellius lib. 16. cap. 7, Commemorat inter uerba inusitata, quibus usus sit Mimus Laberius, aitq; significare sycophantam. Budæus, Impostores à Græcis etiam plani dicuntur, sed certi cuiusdā generis impostores, insigni uersutia prædití: quo uocabulo potius quàm Latino Cic. pro Cluentio usus est, 57. Hic ille planus (inquit) improbissimus, quæstu iudiciario pastus, &c. Horat. lib. 1. epist. 18. 12,

Nec semel irrisus triuijs attollere curat
Fracto crure planum, &c.

Planus (ut in hunc locum inquit Acron) nomen est hominis, qui solebat multos sic fallere, in quorum uehicula uoluisset tolli, ut fingeret se crus fregisse: qui cum postea uerè genu fregisset, & idem rogasset, non est ei creditum. Eustathius Homeri interpres in Odysseam, sic inquit (interprete Budæo) Planus est, qui artem quandā profitetur imponendi etiā spectantibus, quales fuerunt Cipbissodorus & Pantaleon, & Matreas apud Alexandriam. Huiusmodi autem impostores in delicijs olim regum fuisse, ex Plinij uerbis conijcere licet, lib. 35. cap. 10. 23, Non fuerat (inquit) Apelli gratia in comitatu Alexandri cū Ptolemæo, quo regnante Alexandriam ui tempestatis expulsus, subornato fraude æmulorum plano regio inuitatus, ad regis cœnam uenit: indignanq; Ptolemæo, & uocatores suos ostendenti, ut diceret à quo eorū inuitatus esset, arrepto carbone extincto è foculo, imaginē in pariete deliniauit, agnoscente uultum plani rege ex inchoato protinus. Budæus.

¶ Planè, planius, planissimè, Aduerbiū (φανερῶς, προδήλως) Clarè, apertè. Plaut. 14. 63,

Satin' ego oculis planè uideo? est'ne ipsius, an non est?

Planè & apertè loqui. Cic. 2. de Finib. 24.
Parum planè dicere aliquid. Cic. 2. de Finib. 15.
Planè & perspicuè dicere aliquid. Cic. 3. de Finib. 30.

Explicari

Digitized by Google

Explicari mihi tuum consilium planè uolo, ut penitus intelligā. Cic. Attico, lib. 8.160.2.
Intelligere planè aliquem. Cic. Gallo, lib. 7.14.3.
Planè & dilucidè loqui. Cic. 1. de Orat. 70.
Planè & Latinè loqui. Cic. 7. Philipp. 228.
Planius commemorare. Cic. 3. Verr. 90.
Apertißimè & planißimè aliquid explicare. Cic. 4. Verr. 112.
Scribi quàm planißimè illa res potuit. Cic. Trebatio, li. 7.20.3.
Planè, Certè. Terent. Heaut. 5.1.24,

Sed te miror qui alia tā planè scias. Idem Phorm. 5.2.6,
Vt sit qui uiuat, dum aliquid aliud flagitij conficiat.
G. Planißimè. D. his nunc præmium est qui recta praua faciunt. G. Verißimè.

Planè (πάντως, παντελῶς) Omnino, Funditùs & penitùs. Terent. Phorm. 4.4.5, —opera tua
Ad restim mihi quidem res rediit planißimè. Cic. ad Terētiam, lib. 14.4.7, Vnum hoc scito, si te habebo, non mihi uidebor planè periisse. Idem ad Tironem, lib. 16.1.2.
Planè & omnino. Cic. de clar. Orat. 113.
Perfectè planeq; eruditus P. Crassus. Cic. de claris. Orat. 154.
Penitùs cognitæ, planeq; perspectæ res. Cic. 1. de Orat. 54.
Propemodum uel planè aliquid efficere. Cic. de clar. Orat. 186.
¶Planiloquus, pen. corr. Adiect. (φανερολόγος) Qui planè et apertè dicit quod sentit, & liberè. Plaut. Trucul. 18. 11, Planiloqua est paucis ut rem ipsam attigit?
¶Planipes, pen. corr. planipedis, pen. corr. om. g. (γυμνόπους, ὁμαλόπους) Qui pedes planos habet. Vnde Comœdiæ siue fabulæ, genus dicitur Planipedia. Diomedes scribit, planipedem Græcè mimū significare: quòd actores planis pedibus, id est, nudis intrarent proscenium. Donatus, Planipedia dicta ob humilitatem argumenti eius, ac uilitatem actorū, qui non cothurno, aut socco utuntur in scena, aut pulpito: sed plano pede. Vel ideo, quòd non ea negocia cōtinet quæ personarum in turribus aut in cœnaculis habitantium sunt, sed in plano & humili loco. Gellius lib. 1. cap. 11, Quid enim foret ea re ineptius, si ut planipedi saltanti, ita & Graccho cōcionanti numeros & modos, & frequentamenta quædam uaria, tibicen incineret? Quint. lib. 5. cap. 11.19, Vt Caßius quis istam faciem planipedis senis torquens.
¶Planities, planitiei, f. g. (ὁμαλότης, πεδιάς, πεδίον) Loci æqualitas, siue complanatio. Cicer. 1. de Diuinat. 3, Principio Aßyrij, ut ab ultimis authoritatem repetam, propter planitiem, magnitudinemq; regionum quas incolebant, &c. Liu. 7. ab Vrbe, 28, Duûm millium planities castra Romana ab Hernicis dirimebat.
Aequata agri planities. Cic. 6. Verr. 95.
Aprica planities. Claud. 2. in Eutropium, 54.
Circuncisa planities. Vide Circuncido.
Curuata paruo tumore planities. Claud. 2. de raptu Proser. 21.
Panditur planities. Vide Pando.
Vincere cursu planitiem. Claud. 6. Paneg. 10.
Speculi planities. Lucret. lib. 4.60.
¶Planitas, pen. cor. planitatis. Tacit. de Orat. Is compositionis decor sententiarum planitas. Fortasse legendum, plenitas.
¶Planitudo, dinis, Idem quod Planities (ὁμαλότης) Colum. lib. 4. cap. 30, Perticæ cacuminum modicæ planitudinis, quæ tamen dipondiarij orbiculi craßitudine non excedant, optimè panguntur.
Plasea] siue Palasea. Omenti pars quædam, quo receptacula uentrium circumretita finiuntur. Arnobius, Vobis cauda est Plasea, siligine & sanguine delibuta.
Plasma] plasmatis, penult. corr. n. g. & Plasmatum plasmati (πλάσμα) Figmentum, figlinum opus dicitur quod formatum est.
Plasma, Emplastrum (πλάσσω) fingo, compono, Persius Satyr. 1.2, —liquido quum plasmate guttur
Mobile colluerit. Antiqui enim nonnulli emplastrum ex pluribus liquidioribus rebus cōmistis uocem adiuuantibus faciebant. Cato, De plasmatis ebibendis. Quintil. lib. 1. cap. 8.2, Nec plasmate, ut nunc à plerisq; fit effœminata. De lectione, qualis esse debeat.
¶Plastes, plastæ, m. g. (πλάστης) Fictor, qui figlinam artē exercet, qui & figulus dicitur. Plin. lib. 35. cap. 12.4, Plastæ laudatißimi fuêre Damophilus & Gorgasus.
¶Plasticus, pen. corr. Idem quod Plastes. Firmicus lib. 7. cap. 25, Si enim Venus sic fuerit inuenta, faciet pictores, plasticos, aurifices.
¶Plastice, plastices, pen. corr. f. g. (πλαστική) Fictoria uel figlina ars, qua finguntur imagines ex argilla. Plin. lib. 35. cap. 12.1, De pictura satis superq;. Contexuisse his & plasticen conueniat, eiusdem operæ terræ fingere ex argilla similitudines. Plura toto capite.
Plastra] πλάστρα Commemorata hic inter ornamenta muliebria Polluci, lib. 7. cap. 22.
Platage] insula inter Eubœam & Andrum, quondam Patage: nunc Amorgos appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.
Platalea] Auis, quæ & Platea dicitur. Vide paulo pòst in Platea.
Platanista] platanistæ, Piscis est, in Gange Indiæ fluuio nascens, Delphino rostro & cauda similis, sed multo maior: ut qui in longitudinem XV. cubitorum excrescat. Plin. libro 9. cap. 15.
Platanistinos] πλατανίστινος, Pomi genus aqueū, qualitatis fermè expers: itaque contemnitur, suibusq; proijcitur. πλατανίστινον uocant, quòd tenera platanorum gustum quodammodo repræsentet. Galen. de Alimentor. facultatibus, lib. 2. cap. 21.
Platanistus] πλατάνιστος, Promontorium est Peloponnesi, non procul à Leprio: cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 5.
Platanus] platani, pen. corr. fœm. gen. aliquando quartæ, sed frequentius secundæ declinationis (πλάτανος) Arbor latè spargens ramos à πλάτος, latum. Nomine apud nos caret, rarior in Gallia: omnibus inuisum arboris speciem demirantibus, & nomen eius & naturam ignorantibus, alioqui peregrina est, & umbræ duntaxat gratia expetita. Hæc Ruellius. Virg. in Culice, Aeriæ platanus. Idē 2. Georg. 14, Et steriles platani. Vide Plinium lib. 12. cap. 1. Cic. 1. de Orat. 15, Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ non minus ad opacandum hunc locum patulis est diffusa ramis, &c.
Alta platanus. Ouid. 13. Metam. 170.
Genialis platanus. Ouid. 10. Metam. 19. Sic uocat illam, quòd sub ea conuiuari ueteribus mos esset. Vnde etiam Virgilius 4. Georg. 30,
Iamq; ministrantem platanum potantibus umbram.
Nutans platanus. Catull. Argon. epigr. 59.58.
Vmbrifera platanus. Cic. 2. de Diuinat. 95. Ex Homero.
¶Platanetum, plataneti, penult. prod. (πλατανών) Locus platanus consitus.
¶Plataninus, pen. corr. Adiectiuum (πλατανινός) Quod ex platano est. Colum. lib. 12. cap. 16.3, Alij folijs uitigineis, nōnulli platanenis semi uietas uas contegunt.
¶Platanon, pen. corr. platanonis, pen. prod. masc. gen. Idem quod Platanetum. Plin. iunior lib. 1. epist. 3. ad Caninium, Quid πλατανὼν opacißimus.
Platea] plateæ, pen. indiff. (πλατεῖα) Via latior, fereq; militaris, Prætoria, Consularisq; dicitur. Terent. And. 4.6.1,
In hac habitasse platea dictum est Chrysidem.
Platea (πεδίον) Area, in quum populus conuenire solet. Lampridius

pridius in Heliogabalo, Plateas in palatio strauit Lacedæmonijs & porphireis saxis.

Concelebrare plateam hymenæo. Vide Concelebro.

Platea (πλαταλέα) Auis, Plin. lib. 10. cap. 40, Platea nominatur aduolans ad eas quæ se in mari mergunt, & capita illarum morsu corripiens, donec capturam extorqueat. Eadem quum deuoratis se impleuit conchis, calore uentris coctus euomit, atq; ita ex ijs esculenta legit, testas excernens. Cic. plataleam uocat, 2. de Nat. deor. 185.

Platexæ] pen. prod. numero plur. (πλαταιαί) ciuitas in Bœotia, ut ait Homerus lib. 1. Iliados, sub Citherone monte, non longè à Thebis: dicta à latitudine remorum, ut inquit Strabo lib. 9. Nam Græcè πλάτη remus, πλάτος latitudo. Inde platea, quia lata. Hic Pausanias & Aristides Mardonium Xerxis ducem et consobrinũ superauere. Hinc Platæenses, populi dicti. Stat. lib. 7. Thebaid.

Nunciat excubijs uigiles arsisse Plateas. Eodem nomine est insula in mari Libyco, quasi opposita ad Cyrenen, ut scribit Herodotus lib. 4.

Platessæ] Pisces sunt lati. Ausonius,

Carrochos, lætalisq; trygon, mollesq; platessæ. Sic explicat Turnebus.

Platice] platices, fœm. gen. pen. corr. Firmicus libro 2. cap. 16, Nunc ad platicem, locorumq; definitionem reuertamur. Cælius lib. 19. cap. 4, Platicen appellant eruditiores, tractatum quo uniuersum ac pinguius imbuuntur rudes informanturq;, ut mox partiliter subtexatur doctrinæ ratio. Vide Platicè, aduerbium.

¶Platicus, Aduerbium. Firmicus lib. 3. cap. 2, Et quamuis quidam putent platicam istam dispositionem esse: discentis tamen ingenium facili institutionis magisterio componit, ne quasi in tenebris constitutus Mathematicus, caduca erroris confusione turbetur. Sed licet platicè definita hæc à quibusdam putentur, partiliter tamen in hoc libro multa dicuntur.

¶Platicus aspectus, nouo, sed proprio tamen nomine appellari potest, sepositus, ac remotus, quinetiam laxus aut latus: quod Græcis πλάτος significat. Nam in eo non ex ipsa signi parte, ut in partili, uerum sepositis atq; interiectis compluribus eiusdem signi partibus, se inuicem aspiciunt stellæ. Vnde longiusculè à parte in similem partem sui aspectus dilatantur: ex quo fit, ut minorum planè uirium hic aspectus esse censeatur. Partilis aspectus, exactè fit à parte in similem partem, unde nomen habet: cuius uires sunt maximæ atque efficacissimæ. Vide Iouian. Pontan. lib. 10. cap. 1. De rebus cælestibus. Vtrunq; aspectum facili exemplo sic demonstro, Si stella aliqua cùm prima Arietis parte, orientalem angulum teneat, se ab occasu in hemisphærium inferius præcipitante altera cum prima parte Libræ, aspectus partilis erit, nimirum à parte simili in aliam partem similem, qui uulgò oppositus dici solet. Si uerò ascendente eadem parte Arietis cum sua stella, inueniatur à 25. Libræ parte altera stella descendens, quia à prima longiusculè distat & dilatatur, nec à parte in partem radios proijcit, aspectus & re, & nomine platicus esse censebitur.

¶Platicè, Aduerbium. Firmicus lib. 2. cap. 16. Sed interim platicè: nam paulo pòst partiliter ostendemus rationem, qua possint loca singula secretis inquisitionibus colligi. Debet enim is, qui instituitur, primùm platicè institui: ut his apertioribus leuioribusq; compositus atq; formatus, secretiora deinceps genituræ confidentius consequatur. Idem cap. 17. & in fine 23. ut uidere poteris.

Platina] nomine Ioannes, Homo doctus, & antiquitatum studiosus, scripsit de uita & moribus Pontificum Romanorum, quos Papas dicunt, librum satis lepidum. Alexand. libro 3. cap. 9.

Plato] πλάτων, Philosophus, ab humerorum latitudine dictus. Hic antea, ex aui paterni nomine, Aristocles uocabatur. Fuit egregio corporis habitu, & in palæstra se exercuit apud Aristonem palæstritam, à quo primum cognominatus est Plato. Natus est Athenis eo die, quo apud Delon Apollo. Athenis primùm Socrati dedit operam. Deinde dum licuit per ætatem, in Italiã profectus est, ut Pythagoreos audiret: ubi Philolai Crotoniatæ libros de secta Pythagorea centum minis etiã in difficultate rei familiaris mercatus est, ex quibus multa in suum Timæum transtulit. In Aegyptum deinde, ut audiret Gymnosophistas: ubi libros Moseos legisse creditur. Decessit annos natus octogintaunum, morbo, uti fertur, pediculari. Adeò autem in omni disciplinarum genere, & præsertim in philosophia excelluit, ut diuinus Plato, & philosophorum Homerus uocatus sit. De quo Cic. in libris Tuscul. quæst. Labeo inter semideos commemorandum putauit, cui defuuncto magi uti deo immolauerunt. Vide Quintilianũ lib. 10. cap. 1. Vita fuit cælebs, ac castus, ut scribit Augustinus. De quo plura uide apud Plutarchum.

Platoni quum in cunis paruulo dormienti apes in labellis consedissent, responsum est, singulari illum suauitate orationis fore. Cicero 1. de Diuinatione, 133.

Virum unum totius Græciæ facilè doctissimum Platonem iniquitate Dionysii Siciliæ tyranni, cui se ille cõmiserat, in maximis periculis insidijsq; esse uersatum accepimus. Cic. pro Rab. Posthumo, 14.

Quasi deus quidam philosophorum Plato. Cicer. 2. de Natur. deorum, 45.

Deus ille noster Plato. Cic. Attico, lib. 4. 85. 4.

Princeps ingenij & doctrinæ Plato. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 43.

Exagitator omnium rhetorum Plato. Cic. in Orat. 24.

Longè omnium, quicunq; scripserunt aut locuti sunt, extitit & grauitate princeps Plato. Cic. in Orat. 34.

Vberior quis in dicendo Platone? Iouem siquidem, aiunt philosophi, si Græcè loquatur, sic loqui. Cic. de claris Orat. 62.

Grauissimus author & magister intelligendi & dicendi Plato. Cic. in Orat. 6.

Diuinus author Plato. Cic. de Opt. gen. Orat. 149.

Doctus Plato. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 1.

Errare se malle cum Platone, quàm cum alijs bene sentire, ait Cic. 1. Tusc. 61.

Plato alter, Atheniensis poeta priscæ Comœdiæ, tempore Aristophanis & Eupolis. Cuius fabulas Suidas & Athenæus cõmemorant in Dipnosophistis. Tres itẽ alios Diogenes Laertius commemorat: unum Rhodium philosophũ, discipulum Panætij: alium Peripateticum de Aristotelis ludo: tertium Praxiphanis discipulum.

¶Platonicus, penult. corr. Adiectiuum (πλατωνικὸς) Quod est Platonis.

Platycerotes] πλατυκέρωτες, Animalia sunt latis armata cornibus. Plin. lib. 11. cap. 37. Aliorum cornua natura finxit in palmas, digitosq; emisit ex ijs: unde platycerotas uocant.

Platyophthalmon] Plinius lib. 33. cap. 6. 6, In ijsdem argenti metallis inuenitur, ut propriè dicamus, spumæ lapis candidæ nitentisq;, non tamen translucentis: stimmi appellant, alij stibium, alij alabastrum, alij larbason. Duo eius genera, mas & fœmina: magis probant fœminam, horridior est mas, scabriorq;, & minus ponderosus, minusq; radians, & arenosior. Fœmina contrà nitet, friabilis, fissurisq; non globis dehiscens. Vis eius adstringere, ac refrigerare, principalis autem circa oculos. Nanq; ideo etiam plerìq; platyophthalmon id appellauere, quoniam in calliblepharis mulierũ dilate

Digitized by Google

dilatet oculos. Et fluxiones inhibet oculorum, exulcerationesq́;. Vulgus appellat Antimonium.

Platyphyllon] πλατύφυλλον, Genus tithymali, à latitudine foliorum dictum. Plin. lib. 26. cap. 8.

Plaudo] plaudis, plausi, plausum (κροτέω, ἐπικροτέω) plaudere, Est manibus pulsare, & strepitum facere: quod uel lætitiæ, uel derisionis causa fieri solet, quoties alicui pro re bene gesta congratulamur, lætitiamq́; ostendimus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 9, Te curaturum fumo ut combureretur tota plaudente prouincia.

His in theatro plaudebatur. Cic. pro Sestio, 91.

Pennis plausit perdix. Ouid. 8. Metam. 48.

Ciconia sibi plaudit crepitante rostro. Ouid. 6. Metam. 20.

Pedibus plaudũt choreas, et carmina dicunt. Virg. 6. Aen. 129.

Aquas plaudere natatu. Stat. 1. Sylu. 3. 15.

Plaudere sibi, Sibi blandiri & placere, sua nimium amare. Plinius epist. 91.

Domi sibi plaudere. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 14.

Plaudite, uerbum addi solitum in fine Comœdiarum. Quintil. lib. 6. cap. 2. Horat. in Arte, 32,

Si plausoris eges aulæa manentis, & usq;
Sessuri, donec cantor, Vos plaudite, dicat. Budæus.

Plaudere aliquem, Cum plausu laudare. Stat. 5. Sylu. 3. 28.

¶Plaudi, Paßiuè (κροτεῖσθαι) Cic. ad Atticum, Populum uerò præclarum, quòd propter malum uicinum re uictoria quidẽ plauditur. id est, plausu excipitur propter imminens malũ. Budæus. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 10,

Quaq; ibis manibus circum plaudere tuorum.

¶Plauditur, pen. cor. impersonale (κροτεῖται) Ouid. 2. Trist. 101, Quinq; fefellit amans aliqua nouitate maritum,

Plauditur, & magno palma fauore datur.

¶Plaudens, Participium (κροτῶν) Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 3. Plaudente populo.

Alis plaudens columba. Virg. 5. Aeneid. 104.

Chorus plaudens. Stat. 1. Sylu. 2. 51.

¶Plausus, Aliud participium (κροθεὶς) ut,

Ceruicis plausæ sonitus. Virg. 3. Georg. 38.

Alis plausis circũuolat remos agmen uolucrum. Ouid. 14. Metamorph. 101.

Colla plausa. Ouid. 1. de Arte, 127.

¶Plausus, huius plausus, masc. g. (κρότος) Cic. de Senec. 59, Quibus quum à cuncto consessu plausus esset multiplex datus. Sic ad Atticum, lib. 2. 33. 2, Huic plausus maximi, consalutatio forensis perhonorifica.

Plausus, Sonora percusßio. Plin. lib. 10. cap. 21. 1, de gallinaceis, Diemq; uenientem nunciant cantu, ipsum uerò cantum plausu laterum. hoc est, alarum concussu.

Plangor & Plausus, contraria. Cic. 3. Philipp. 89.

Plausus & approbatio aliquorum. Cic. Attic. lib. 14. 314. 2.

Populi plausus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 6.

Ambitiosus in plausus. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 6.

Aequabilis plausus. Vide Aequo.

Clarus plausus. Vide Clarus.

Lætifici plausus. Stat. 12. Thebaid. 105.

Mortuus plausus. Cic. Attic. lib. 2. 34. 5.

Plausus acuunt equum. Stat. 5. Sylu. 2. 5.

Affectare plausum. Quintil. lib. 3. cap. 11. 19.

Lætos attollant agmina plausus. Stat. 6. Thebaid. 179.

Captare plausus. Vide Capto in Capio.

Comprobare plausu & clamore aliquid. Cic. 1. de Diuin. 106.

Consonat nemus plausu, fremituq; uirûm. Virg. 5. Aeneid. 30.

Dat plausum pennis columba. Virg. 6. Aeneid. 43.

Dare plausum in recitando. Cic. Attic. lib. 4. 70. 8.

Dare plausum in theatro. Horat. 1. Carm. ode 20. 1.

Excipere aliquem plausu. Virg. 5. Aeneid. 115.

Excitatus est ex omnibus spectaculis plausus tantus, ut, &c. Cic. pro Sestio, 108.

Impertiri plausus alicui. Cic. Attic. lib. 2. 33. 2.

Ingeminant plausum Tyrij. Virg. 1. Aeneid. 151.

Moritur plausus. Vide Morior.

Persequi plausu effrænatos furores alicuius. Ci. de Arusp. Resp. (48.

Petere plausum. Quintil. lib. 4. cap. 1. 53.

Quærere uel captare plausum. Cic. 2. Tusc. 108. Et lib. 5. 13.

Resonant spectacula plausu. Ouid. 10. Metam. 133.

Sonat æther plausibus. Stat. 9. Thebaid. 6.

Ingenti sonuerunt omnia plausu. Virg. 5. Aeneid. 102.

¶Plausibilis, & hoc plausibile. pen. corr. (κροτητὸς) Iucundum, populare, quod plausu populi excipi potest. Cicer. 3. Tuscul. 87, Quoniam hæc plausibilia non sunt, ut in suis gaudeant, gloriose loqui desinant.

Plausibile atq; populare. Cic. 1. Verr. 5.

Lætus atq; plausibilis locus. Quintil. lib. 4. cap. 31.

¶Plausor, Verbale (κροτητὴς) Quintil. Aßiduus plausor. Horat. 2. epist. 2. 26. Et in Arte poet. 32.

¶Plaudus, plauda, plaudum: unde plaudi canes appellantur, quorum aures languidæ sunt, ac flaccidæ, & latius uidentur patere. Festus.

Plausito, plausitas, pen. corr. (πλαυσιτόω) Verbum fictitium à uoce palumbis. Author Philomelæ, 5,

Plausitat arborea clamans de fronde palumbes.

Plaustrũ] plaustri (ἅμαξα) Currus. Vide Plostrũ. Plaut. Epid. 12. 22, Perij, plaustrum perculi. Vide Percello. Cic. 1. de Diuin. 102, Se interfectum, in plaustrum à caupone esse coniectum. Liu. 4. ab Vrbe, 176, Eò missa plaustra, iumentaq; alia, &c.

Plaustrum erat matronarum uehiculum, ut carpentum. Liu. 5. ab Vrbe, 115, Honoremq; matronis ob eam munificentiam habitum, ut plaustro ad sacra ludosq;, carpentis festo profestoq; traherentur. Vetus exemplar habet, pilento: non, plaustro.

Vnda hospita plaustris. Virg. 3. Georg. 73.

Grauia plaustra. Virg. 3. Georg. 28.

Leuia plaustra. Claud. 8. Paneg. 25.

Robusta plaustra. Horat. 2. epist. 2. 15.

Voluentia plaustra. Virg. 1. Georg. 33. Vide Voluo.

Decedunt domum plaustra ex æquore. Virgil. 2. Georg. 42, Ex æquore, ex agro.

Trementi plaustro fertur præda. Senec. Hippol. 1. 13.

Impellere plaustrum in terram. Vide Impello.

Stridentia plaustra ceruice trahunt boues. Virg. 3. Georg. 108.

Vebere plaustris. Quintil. lib. 5. cap. 13. 32.

Vebere poemata plaustris. Horat. in Arte, 56. id est (inquit Acrõ) tã multa scribere, quæ quis poßit plaustris aduehere.

Plaustrum, pro sidere cælesti, nempe Vrsa maiore: ut,

Geminum plaustrum. Senec. Oedip. 5. 15. Ouid. 10. Metam. 89.

¶Plaustrarius, Qui plaustrum regit. Vlpian. in l. si seruus. §. si cum. ff. ad legem Aquil. Si ex plaustro lapis ceciderit, & quid ruperit, uel fregerit, Aquiliæ actione plaustrarium teneri placet.

Plautia] Gens plebeia Romæ fuit, ex qua C. Plautius P. F. P. N. Proculus Cos. cum M. Fabio, anno CCC. XCL. Cassiodorus, Diodorus lib. 16. Hernicos uicit. Liuius lib. 7. Mag. Eq. C. Marcio Dictat. Anno CCC. XCV. Idem.

Plautus] Plauti, m. g. Idem quod Plancus. Festus, Planti appellantur qui sunt planis pedibus: unde et poeta Accius, quia Vmber Sarcinas erat, à pedum planitie initio plotus, postea Plautus est dictus. Soleas quoq; dimidiatas, quibus utebantur in uenando, quo planius pedem ponerent, semiplotia appellabant,

Digitized by Google

pellabant. Vide Plancus, in Planca.

Plautus] πλαῦτος, poeta Comicus, siquando à mola asinaria uacabat, cui addictus ob paupertatem erat, fabulas componebat quas uenditaret. Legito Gellium lib. 1. cap. 24. Hic ceteris comicis præfertur, sententia multorum, præsertim Varronis, qui ait, Si Musæ Latinè loquerentur, Plautino sermone loquerentur.

Plautus urbano, ingenioso, & faceto genere iocandi refertus. Cic. 1. Offic. 145.

Plautus P. Claudio, L. Portio Consulibus mortuus est. Cicero de claris Orat. 30.

¶ Plautinus, pen. prod. Adiectiuum (πλαυτινος) ut, Numeri Plautini, Versus Plautini. Horat. in Arte, 55.

¶ Plautinissimus, Superlatiuum, quo usus est Gellius libro 3. capite 3.

PLEB] uel PLE. Plebis, PLEBS. VRB. ET HONO. V. Plebs Vrbana & honore usi.

Plebs] plebis, f. g. uel Plebes, plebei, pen. corr. (λαὸς, πλῆθος, χυδαῖος, δῆμος) Idem quod Vulgus: hoc est, uilior pars populi. Plinius, Tanta plebei consternatione, ut primò pulsus ex ea regione, mox & interemptus sit. Salustius in oratione Marci ad plebem, Ne uos ad uirilia illa uocem, quò Tribuni plebei modò Patricium magistratum. Ibidem, Docendumq; quas iniurias & quoties à Patribus armata plebes secessisset. Cic. 3. de Legib. 13, Plebes quos pro se contra uim auxilij ergo, X. creasit; Tribuni eius sunto. Plebs ἀπὸ τῶν πλειόνων, hoc est, à pluribus dicitur: quòd plures sint plebei, quàm patricij.

Plebem Capito seorsum à populo diuisit apud Gellium lib. 10. cap. 20, Institutionum quoq; lib. 1. de iusti. & iure. §. plebs à populo eo differt, quo species à genere. Nam appellatione populi, uniuersi ciues significantur, connumeratis etiam patricijs & Senatoribus. Plebis autem appellatione, sine patricijs & Senatoribus, cæteri ciues significantur.

Ab infima plebe. Vide Inferus.

Accusator de plebe. Cic. de claris Orat. 68.

Plebs & infima multitudo. Cic. pro Milone, 73.

Antiqua plebs. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 5.

Anxia plebes. Stat. 2. Sylu. 1. 45.

Caducæ plebis interitus. Stat. 2. Sylu. 1. 43.

Confusa plebs. Ouid. 6. Fast. 77.

Humili de plebe pars. Claud. 2. in Eutrop. 69.

Ieiuna plebes. Lucan. lib. 3. 12.

Immensa ac nimia plebs. Iuuenal. Satyr. 11. 20.

Infima plebs. Cic. Attico, lib. 4. 70. 6.

Ingenua plebs. Ouid. 9. Metam. 135.

Misera plebs. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 2.

Scelesta plebs. Horat. 2. Carm. ode 3. 4.

Scepica plebs. Stat. 1. Sylu. 6. 15.

Ventosa plebs. Horat. 1. epist. 20. 8.

Agere plebem. Vide Ago.

Amplecti plebem. Vide Amplector.

Concidere plebem. Vide Concido.

Mansuefacere plebem. Vide Mansuetus.

Permulcere & tractare plebem. Vide Permulceo.

Vos quoque plebs superum, Fauni, Satyriq;, Laresq;. Ouidius in Ibin, 17.

Plebs, de uno tantum. Horat. 1. epist. 1. 12.

Est animus tibi, sunt mores, & lingua, fidesq;
Plebs eris. id est (inquit Acron) in duodecim ordinibus non sedebis. hoc est, plebeius eris.

¶ Plebecula, plebeculæ, pen. cor. Diminut. (λαΐδιον) Cicer. Attico, lib. 1. 11. 19. Et lib. 16. 335. 4. Persius Satyr. 4. 1, Ergo ubi commota feruet plebecula bile. Horat. 2. epist. 1. 38.

¶ Plebiscitum, plebisciti, pen. prod. (τοῦ λαοῦ ψήφισμα) Plebis statutum. Sciscere enim, statuere est. Vide Gell. lib. 5. cap. 27. Liu. lib. 3. ab Vrbe, 230, Omnium primum, quum uelut in controuerso iure esset, tenerenturne Patres plebiscitis: legem Centuriatis comitijs tulêre, ut quod tributim plebes iussisset, populum teneret: qua lege Tribunitijs rogationibus telum acerrimum datum est. Est igitur plebiscitum, quod nulla authoritate Patrum constitutum est. Gell. lib. 10. cap. 20, Plebiscitum est, secundum Capitonem, lex quam plebes non populus accipit. Et paulo pòst, Et plebiscita & priuilegia translato nomine leges appellauerunt. Cic. Attico, libro 3. 65. 5, Per leges, plebisue scita.

Plebiscitum, lex, rogatio. Cic. pro Domo sua, 35.

Decreta est plebiscito à Senatu Consuli quæstio. Cicero 2. de Finib. 87.

Ex plebiscito uetari facere aliquid. Author ad Herenn. libro 1. 27.

Minuere plebiscitis dignitatem Senatoriam. Cicero 2. de Orator. 108.

¶ Plebeius, Adiectiuum (λαϊκὸς, τοῦ πλήθους) Quod est plebis. Liu. 6. ab Vrbe, 50, Criminando Patres, alliciendo ad se plebeiam auram, non consilio ferri, &c. Correctiora exemplaria legunt, plebem, iam aura non, &c.

¶ Plebei Romæ multi fiebant ex patricijs, sicuti contrà ex plebeis patricij. id quum fiebat adoptione, nomen mutabatur: quod opinor satis constare. quum uerò non adoptione, sed aliquo priuilegio, aut à plebe ad patres, aut à patribus ad plebem transibant: conseruabatur nomen quod Octauiæ gentis exemplo Suetonius ostendit: ait enim, modò patriciã, modò plebeiam fuisse, nomine conseruato. Et Dio lib. 42, P. Cornelium Dolabellam, qui Ciceronis gener fuit, transisse ad plebem, tradit. Ex quo postea Tribunus plebis factus est Dolabella: nec desijt esse Cornelius, sed desijt esse patricius. nam libro 13. Epist. Fam. Cicero P. Cornelium uocari dicit eum, qui Dolabellæ beneficio ciuitate à Cæsare, uicto iam Pompeio, donatus erat. quod factum est post illud tempus, quo transisse ad plebem Dolabellam scripsit Dio. Video etiã in historijs. Tribunum plebis nominari Minutium Augurinum: factum uidelicet ex patricio plebeium, nomine conseruato. nam antea Minutios omnes patricios uidemus. Ex Manutij commentario in Epist. ad Quint. Fratrem.

Plebeius fieri dicebatur patricius, qui se plebeio homini in adoptionem dabat. Cic. Attico, lib. 2. 22. 2, Sed uidebatur mihi, siquid esset in eo populare, quòd plebeius factus esset, id amissurus.

Plebeius, Vulgaris. Plinius lib. 13. cap. 4. 17, Ex reliquo genere plebeiæ uidentur.

Plebeius, siue plebeius, Pauper. Plaut. Pœnul. 7. 12,

Heus tu, quanquam nos uidemur tibi plebei & pauperes, &c.

Amictus plebeius. Propert. lib. 2. eleg. 26. 9.

Domus plebeia. Stat. 4. Sylu. 6. 18.

Gemmæ plebeiæ. Plinius lib. 37. cap. 12. 3, Indicatis mobilibus gemmis etiam plebeijs.

Iura plebeia. Stat. 3. Sylu. 48.

Olla plebeia. Martialis lib. 13. 8.

Philosophi plebei. Cic. 1. Tusc. 86.

Purpura plebeia ac penè fusca. Cic. pro Sestio, 14.

Rogus plebeius. Ouid. in Ibin, 31.

Senex plebeius. Seneca Thyeste, 4. 13.

Sermo plebeius. Cic. Papyrio, lib. 9. 21. 2.

Vestis plebeia. Lucret. lib. 2. 8.

¶ Plebicola, plebicolæ, pen. corr. (δημοτικὸς) Qui plebem colit, & plebi seruit. Cicer. pro Sestio, 96, Qui (ut credo) non

libidinis causa, sed ut plebicola uideretur, libertinam duxit uxorem. Liuius 3. ab Vrbe, 140, Adeoq; nouum sibi ingenium induerat, ut plebicola repente atque omnis auræ popularis captator euaderet, pro truci insectatore plebis.

Plecto] plexui, plexum, plectere, à uerbo Græco πλέκω deductum uidetur, quod est Implico, necto, texo: quamuis Sipontinus contradicat. Ouid. ad Pisonem, 37,

Mobilitate pedum celeres super orbibus orbes
Plectis, & obliquis fugientem cursibus urges. Hinc,

¶Plexus (πλεχθείς) Nomen participiale: ut, Coronæ plexæ. Lucret. lib. 5. 281.

Plexa, Colligata significat ex Græco, cui nos etiam præpositionem adijcimus, quum dicimus perplexa. Festus.

Plecto] plectis, planè Græcum est (πλήκτω) inquit Budæus: plexi, plectum, secundum Priscianum: uel, ut alij uolunt, plexui, plexum: plectere, Punire, supplicio afficere. Terentius Phorm. 1. 4. 40,

— tu iam lites audies,
Ego plectar pendens. Cicero pro Cluentio, 3, Vt in iudicijs & sine inuidia culpa plectatur, & sine culpa inuidia ponatur.

Iisdem de causis alios plectere, & alios ne appellare quidem. Cicero 1. Offic. 125.

Plecti, Dare pœnas. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 6.

Quicquid delirant reges, plectuntur Achiui. Horatius 1. epistol. 2. 3.

Plecti capite. Cic. 3. de Legib. 66.

Tergo plecti. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 21.

Iure plecti. Cic. 2. Offic. 39.

¶Plectrum, plectri (πλῆκτρον) Instrumentum quo citharœdi fides plectunt, id est, percutiunt. Martial. lib. 14. 172,

Exornent docilem garrula plectra lyram. Cic. 2. de Nat. deor. 223, Itaq; plectri similem linguam nostri solent dicere, chordarum dentes.

Aureo plectro sonans. Horat. 2. Carm. ode 13. 6.

Degenerum plectrum. Stat. 3. Sylu. 2. 9.

Eburnum plectrum. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 8.

Graue plectrum. Ouid. 10. Metam. 31.

Imbelle plectrum. Ouid. 5. Metam. 23.

Modulans plectrum. Seneca Medea, 8. 10.

Noua plectra mouere. Stat. 1. Sylu. 2. 1.

Smyrnea plectra. Silius lib. 8. 119.

Plectra linguæ titubantia. Suet. in Claudio Cæsare, cap. 39.

Plectrum etiam quandoq; dicitur calcar æneum, quod olim gallis gallinaceis addebatur dum inter se pugnarent. Sipont.

Pleias] trium syllabarum, huius Pleiadis, pen. corr. (πλειάς) dicta est Maia, septem Pleiadum splendidissima: de quibus infrà dicemus.

Madida cadens Pleias. Claud. 7. Paneg. 88.

Imbrifera Pleias. Luc. lib. 8. 168.

Lucida Pleias. Ouid. 1. Metam. 135,

Vtq; sub occidua iactatis Pleiade nautis. id est, quum occidunt Pleiades. Claud. de bell. Getico, 42.

¶Pleiades. pen. corr. (πλειάδες) Pherecydes tradit septem sorores fuisse, Lycurgi filias, ex Naxo insula. Et quia Liberum educauerunt, eas à Ioue inter sidera fuisse relatas. Harum nomina putantur, Electra, Alcinoe, Celeno, Merope, Sterope, Taigeta, Maia: quarum septima (ut ait Aratus) uix cerni potest: propterea quidam existimant uocatam Electram. Sunt qui pudore occultasse se dixerint, quòd quum aliæ dijs nupsissent, sola Electra nupsit mortali. Alij, quod Electra non tulerit spectare ruinas Troiæ, manumq; ante oculos opposuerit. Vide Ouidium 4. Fast. 34,

Pleiades incipient humeros releuare paternos, &c. Alij has Atlantis filias esse dixère, ex Pleione Nympha genitas, unde sint Pleiades appellatæ. Seruius, Pleiades (inquit) signum est ante genua Tauri, quod ortu suo primæ nauigationis tempus ostendit. Vnde Græcè Pleiades dicuntur, ἀπὸ τοῦ πλεῖν. Latinè Vergiliæ, à uerni temporis significatione, quo oriuntur. Hæc Seruius. Fit autem quandoq; hæc dictio tetrasyllaba. Propertius,

Non hæc Pleiades faciunt, nec aquosus Orion. Aliquãdo abijcitur e, & dicimus Pliades. Stat. lib. 1. Sylu. 3. 19,

Nec per & Aegeas Hyades, Pliadumq; niuosum
Sidus, &c.

Chorus Pleiadum. Horat. 4. Carm. ode 14. 5.

Densi latitant Pleiadum greges. Seneca Medea, 2. 9.

Signa Pleiadum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 17.

Aquosæ Pleiades. Stat. 4. Thebaid. 24.

Atlanteæ Pleiades. Ouid. 3. Fast. 21.

Densæ Pleiades. Valer. 5. Argon. 83.

Pleione] pen. cor. (πληιόνη) Nympha, Oceani filia, & uxor Atlantis, ex qua Pleiades suscepit. Ouid. 5. Fast. 17.

Nepos Atlantis & Pleiones, Mercurius. Ouid. 2. Metam. 149.

Magnæ Pleiones nepos. Valer. 1. Argon. 148.

Plemmyrium] πλημμύριον, Fluuius est Siciliæ, quem Virgilius undosum appellauit, uerbum de uerbo exprimens. Idẽ enim Vndosum, quod Plemmyrium. Author Seruius, enarrans illud Virgilij 3. Aeneid. 139,

Sicanio prætenta sinu iacet insula contra
Plemmyrium undosum: nomen dixère priores
Ortygiam, &c.

Plenus] (ἔμπλεος, διάπλεος, κατάπλεος, ἀνάπλεος, μεστός, πλέος, πλεῶς, πλήρης, ἐκπλέως, ἁδρός) Adiectiuum, quod est Vacuo contrarium. Plaut. Truc. 16. 13,

Integrum & plenum adorta est thesaurum.

Cadus à summo plenus. Plaut. Milite, 11. 40.

Lacus plenus ad marginem. Plin. lib. 2. cap. 103. 3.

Plenus & Inanis, contraria. Cic. 1. de Orat. 20.

Ieiunus & Plenus orator, contraria. Cic. 3. de Orat. 10.

Plenus & Exilis, contraria. Cic. 2. de Diuin. 46.

Plenum & Imminutum uerbum, contraria. Cic. in Orat. 88.

Plenus & Enectus, contraria. Cic. 2. de Diuin. 210.

Plenus ac refertus. Cic. 1. Acad. 25.

Plenum cumulatumq; id est, copiosum. Liu. lib. 2. Decad. 5.

Acerra plena. Virg. 5. Aeneid. 149.

Fluere pleno alueo. Quintil. lib. 2. cap. 1. 4.

Amator plenus. Horat. 1. epist. 21. 2.

Annus plenus. Horat. 3. Carm. ode 18. 1.

Annis plenis nubilis filia. Virg. 7. Aeneid. 11.

Plenum atq; integrum annum habere ad Præturam gerendam. Cic. pro Milone, 18.

Perfecta & plena argumentatio ex quinq; partibus constat. Author ad Herennium, lib. 2. 63.

Atria plena rosarum. Ouid. 2. Metam. 23.

Auro pleno se proluit. Virg. 1. Aeneid. 149.

Campus plenus. Virg. 3. Georg. 78.

Canistri pleni. Virg. 4. Georg. 56.

Graue & plenum carmen. Cic. 1. Tusc. 98.

Corpus plenum, Repletum cibo. Horat. 1. Serm. Satyr. 7. 7.

Flumina plena. Virg. 2. Georg. 29.

Perpetuis plenisq; gaudijs uita beata existit. Cicero 5. Tusculanar. 95.

Gradu pleno ingredi. Trebonius Ciceroni, lib. 12. 16. 7. Erasmus, Qui leuiter rem quampiam attigerunt, summo pede dicuntur ingressi: contrà qui magno studio instituerunt aliquid, pleno gradu dicuntur ingressi. Vide Gradus.

Luna plena. Virg. 3. Aeneid. 30. Ouid. 7. Metam. 36.
Manu plena, pro eo quod est Ampliter, copiosè, prolixè, minimeq; malignè. Translatum ab ijs qui non minutim & parcè, sed plena manu largiuntur. Cic. ad Atticum, lib. 2. 40. 2, At hercule alter tuus familiaris Hortensius quàm plena manu, quàm ingenuè, quàm ornatè nostras laudes in astra sustulit? Erasmus.
Manibus plenis dare aliquid. Virg. 7. Aeneid. 177.
Merces plenior suo officio. Ouid. epist. 9. 28.
Obsequium plenius. Quintil. in Procem. lib. 1. 3.
Demereri pleniori obsequio. Quintil. in Procem. lib. 1. 3.
Orationem Latinam legendis nostris efficies pleniorem. Cicer. 1. Offic. 4.
Plenus & perfectus orator. Cic. 1. de Orat. 31.
Ore pleniore laudare. Cic. 1. Offic. 89.
Pectus plenum. Horat. de Arte, 68.
Pecunia plena. Cic. pro Roscio Amer. 4.
Plagae plenae. Martial. lib. 1. 51.
Pocula plena. Virg. 4. Georg. 76.
Praesepia plena. Virg. 3. Georg. 99.
Curtae sententiae opponitur Perfecta atq; plena. Cicero 4. de Finibus, 60.
Testimonium plenißimum. Plin. epist. 225.
Vber plenum. Ouid. 15. Metam. 24.
Velum plenum. Virg. 1. Aeneid. 81.
Velis plenißimis nauigare. Cic. pro Domo sua, 20.
Vijs plenißimis portari. Caesar 2. bell. Ciuil. 104. Plautus Epid. 5. 25,

Quia ego ire uidi milites plenis uijs.

Villa plenißima. Horatius 1. Sermon. Satyr. 5. 10. Subauditur, hominibus.
Voluptas plena. Cic. 1. de Finib. 82.
Votum plenum. Ouid. 5. Trist. eleg. 10. 5.
Grandiorem & pleniorem uocem subsellia desiderant. Cic. de claris Orat. 160.
Plenus genitiuo iungitur aliquando, aliquando ablatiuo.
Aetatis plenus. Plaut. Merc. 11. 13. id est, senex.
Plenum adhortatione. Liu. 6. bel. Pun.
Amoris plenus. Plaut. Trinum. 11. 16.
Animi plenus. Liu. 4. ab Vrbe, 141.
Animorum & irarũ plenus. Liu. 6. ab Vrbe, 80.
Annis plenus, plenus honoribus. Plin. epist. 25. c.
Apparatu bellico plena urbs. Liu. 6. bel. Pun. 2.
Spongia plena aquae. Lucret. lib. 4. 125.
Argenti caelati optimi multaeq; stragulae uestis, preciosißimorumq; mancipiorum domus plena. Cic. 4. Verr. 24.
Artis plenum & peracutum genus orationis. Cicero de claris Orator. 59.
Plenus corporis & externis bonis. Cic. 3. de Finib. 67.
Consilij plenus. Plaut. Epid. 3. 49.
Copia plenior iusto. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 12.
Crapulae plenus. Liu. 9. ab Vrbe, 157.
Dedecore plenus. Plaut. Amphit. 15. 29.
Expectatione plenus. Cic. Attico, lib. 3. 54. 1.
Festinationis plena epistola. Cic. Att. lib. 5. 101. 3.
Fidei plenus. Cic. de Senect. 1.
Frigoris domus plenißima. Ouid. 2. Metam. 76.
Gaudiorum plena omnia honesta sunt. Cic. 5. Tusc. 95.
Gloriarum plenus. Plaut. Milit. 3. 22.
Ingenij plenus. Cic. pro L. Flacco, 11.
Inimicorum plenus. Cic. de Prouinc. Consul. 15.
Irae plenus. Liu. 3. ab Vrbe, 198.
Laboris immensi plenus. Plin. lib. 6. cap. 19. 2.
Regio plena laboris. Virg. 1. Aeneid. 93.
Lachrymarum plenus. Liu. 10. bel. Pun. 27.
Laeticiae plenus. Horat. de Arte, 87.
Litium plenus. Plaut. Menaech. 14. 9.
Loca plena metus. Ouid. 4. Metam. 23.
Verba plena minarum. Horat. de Arte, 22.
Nauium plenißimus portus. Cic. pro lege Manil. 23.
Negotij plenius, Valde occupatus. Cic. 1. de Nat. deor. 79, Curiosum, & plenum negotij deum? Vide Negotium.
Officij plenus. Cic. Attico, lib. 7. 124. 1, Quem quidem cognoui cùm doctum, tum sanctum, plenum officij, studiosum etiam meae laudis.
Persuasionis plenus. Sueton. in Tiberio Caesare, cap. 69.
Piscium plenißimus fons Arethusa. Cic. 6. Verr. 105.
Praeceptorum plenus. Terent. Adelph. 3. 3. 58.
Nauis plena puellarum. Ouid. 2. de Remed. amor. 19.
Salutis plena. Lucret. lib. 3. 167.
Sanguinis plenus, Homicida. Plaut. Bacch. 2. 45.
Sceleris plenum consilium. Cic. pro Rosc. Amerino, 16.
Somni plenus. Cic. 7. Verr. 74, Lucebat iam ferè: procedit in medium, uini, somni, stupri plenus.
Aures plenae sonoribus. Lucret. lib. 6. 239.
Spei plenus. Cic. pro Caelio, 63.
Splendore plenum caelum. Plaut. Merc. 22. 39.
Stultorum plena sunt omnia. Cic. ad Papyrium, lib. 9. 22. 14.
Temeritatis plenißimus. Cic. 4. Acad. 203.
Amor, res timoris plena. Ouid. epist. 1. 3.
Noctem timoribus plenam habui. Cic. Tironi, lib. 16. 14. 1.
Oratio plena ueneni. Catul. ad Fundum, epigr. 41. 3.
Venustatis plenior. Terent. Hecyr. 5. 4. 8, Quis me est fortunatior, uenustatisq; adeò plenior?
Vini plenus. Terent. Hecyr. 5. 3. 25.
Vitae plenus. Lucret. lib. 3. 191.
Vita uoluptatibus referta & plena. Cic. pro Sestio, 17.
Voce pleniorem aut suauiorem audisse mihi uideor neminem. Cic. 1. de Orat. 65.
Plenus, pro Referto, siue diuitijs onusto. Cic. 4. Verr. 8, Praetorem uerò cohortemq; totam sic studiosam, ut facilè appareret non tam illis Siciliam, quam inanem offenderant, quàm Verrem ipsum, qui plenus decesserat, prouinciam fuisse. Horat. 2. epist. 2. 31.
Domus plena, Diues, referta opibus. Horat. 2. Carm. ode 12. 5.
Plenior & uberior ad dicendum nemo fuit. Cic. de clar. Orat. 64. De C. Graccho.
Plena proprietas: hoc est, qua ususfructus continetur, in l. si ita stipulatus. de uerb. oblig. Et ibidem, Fundum pleno iure promittere: hoc est, non detracto usufr. & pleno iure stipulatoris fundum efficere. Budaeus.
Plenum, pro Integro & iusto. Quintil. lib. 1. cap. 2, Nec sum adeò aetatum imprudens, ut instandum teneris protinus acerbè putem, exigendamq; plenam operam. Budaeus.
In plenum dicere. Plin. lib. 13. cap. 4. 4.
Ad plenum. Vide Ad.
Ad plenum manare. Horat. 1. Carm. ode 17. 3.
Calcare undas à fontibus ad plenum. Virg. 2. Georg. 49.
¶ Plenè, Aduerbium (ὁλοκλήρως, ἐντελῶς) Planè, perfectè, cumulatè. Horat. 1. epist. 11. 3,

——furnos & balnea laudat
Vt fortunatam plenè praestantia uitam.

Alere plenius. Quintil. lib. 2. cap. 2. 5.
Plenißimè dicere: hoc est, amplißimè & abundanter. Cicer. 4. de Finibus, 23.
Plenè facere. Plin. epist. 243.
Laudare aliquid plenius aequo. Horat. 2. epist. 2. 2.
Plenè & cumulatè perfectum. Cic. 2. de Diuinat. 4.

Digitized by Google

Referre gratiam plenius. Quintil. lib. 2. cap. 16. 11.
Perfecti homines pleneq; sapientes. Cic. 1. Offic. 70.
Plenè scribere. Cic. ad Atticum, lib. 3. 62. 1.
Vitare plenè aliquid. Cic. Quint. fratri, lib. 1. 1. 58.
Plenißimè & Restrictißimè, contraria. Plin. epist. 103.
¶ Plenitudo, pen. prod. plenitudinis (πλήρωμα, πληροφόρημα, ἁδρότης, ἁδρωσύνη) Plin. lib. 11. cap. 37. 82, Homo crescit in longitudinem ad annos usq; ter septenos, tum deinde ad plenitudinem. Author ad Herennium, lib. 4. 175.
Plenitudo, & Craßitudo, pro eodem. Columella, libro 4. capite 30. 3.
Crescere ad plenitudinem. Vide Cresco.
¶ Plenilunium, huius plenilunij (πανσέληνος, πλησιφαής) Plin. lib. 18. cap. 32. 3, Quum uerò occidente Sole orietur Luna ex aduerso, ita ut pariter aspiciantur, tunc erit plenilunium. Colum. lib. 11. cap. 2. 65, Sed & propriè hoc obseruabis, ut pridie quàm plenilunium sit, si minus, certè ipso plenilunio, omnem quam saturus es fabam, uno die spargas.
Pleonasmos] πλεονασμός, Est (inquit Donatus) adiectio superuacua ad plenam significationem: ut, Sic ore locuta est. Terent. Phorm. 2. 2. 26, Ociosum ab animo. Vbi Donatus, Pleonasmos: nam addidit Ab, quum sufficeret Animo.
Pleriq;] pleræq;, penult. prod. pleraq;, penult. corr. (πλεῖστοι) A' Plus deducitur: quod authores usurpant aliquando pro eo quod est Plures, & maxima ex parte. Salustius, In diuisione orbis terræ pleriq; in tertia parte Africam posuêre: pauci tantummodo Asiam & Europam. Cic. 1. Acad. 65, Vt contra omnium sententias dies iam plerosq; deduceret.
Pleriq;, id est, Nonnulli. Quintil. lib. 6. cap. 5, Videas plerosq; ira percitos.
Ferè pleriq;. Vide Ferè.
Pleriq; omnes, Particula est, teste Donato, idem significans quod Pleriq;, siue pleraq;, hoc est, Maxima ex parte. Sic autē ait, Pleriq; omnes, ἀρχαϊσμός est. nam errant qui Pleriq; παρέλκον intelligunt, aut qui subdistinguunt Pleriq;: & sic inferunt Omnes: hoc enim pro una parte orationis dixêre ueteres. Idem super Hecyram Terentij, Plerique omnes, id est, Omnes: & Pleraque omnia, id est, Omnia. Terentius And. 1. 1. 28,

Quod pleriq; omnes faciunt adolescentuli, etc. Et Heaut. 4. 7. 2, Quid rei esset, dixti huic? s. dixi pleraq; omnia.

¶ Plerusq;, pleraq;, plerumq;, Adiectiuum, num. sing. Vsurpauit Salustius in Iugurtha, ubi scribitur, Exercitum plerumq; in ijsdem locis opperiri iubet. Plerumq; exercitum, pro magna exercitus parte dixit: sed Plerumq;, in editionibus desideratur: ut intelligas, emendatores librorum, ut quædam de suo nonnunquam addunt, sic aliàs frequenter subtrahere. Ex Turnebo.
¶ Plera dixisse antiquos, testis est Pacuuius, quum ait,

Periêre Danai, plera pars pessundata est. Festus.

Plera, pro pleraq;. Cicer. de Legib. lib. 3, Minores magistratus partiti iuris plures in plera sunto.
Pleriq;, παρὰ τὸ πλῆρες fit, quod Plenum significat.
¶ Plerunq;, Aduerbium (ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ πλεῖστα) Ferè semper. Terent. And. 1. 2. 22,

Ipsum animum ægrotum ad deteriorem partem plerunque applicat.

Plerunq; non semper quæ eueniunt, fortuita sunt. Cicero 2. de Diuinat. 21.
Feruentior plerunq; est animus fortis & magnus in homine nō perfecto nec sapiente. Cic. 1. Offic. 71.
Frigoribus parto agricolæ plerūq; fruūtur. Virg. 1. Georg. 60.
Manere plerunq; in aliquo loco. Cic. Attico lib. 5. 104. 3.
Semper aut plerunq; quid futurum sit multo antè prædicunt. Cic. 1. de Diuin. 208.
Plerunq;, aliquando significat Nonnunquam, sed rarißimè. Quint. Declam. 15, Excussa sunt plerunq; uitia uerberibus.
Plerunq; omnes iam sunt intermortui. Plaut. Trin. 3. 5.
Plerunq; noctis. Salust. in Iugurtha, Sed ubi plerunq; noctis processit: obscuro etiam tum lumine milites Iugurthini signo dato, castra hostium inuadunt. hoc est, multum aut plurimum, uel multa pars noctis.
Plethora] unde & Plethorici (πληθώρα) Plenitudo corporis est, quæ toto oberrat corpore, & ex qua morbus enasci solet. Erasistratus. Galenus de compos. pharmac. secund. loc. lib. 2. cap. 3.
Plethrum] πλέθρον, mensura est centum pedum, ut ait Suidas. Laurentius iugerum ex Herodoto uertit.
Pleuitas] δυσγένεια, pro ignobilitate, legitur apud ueteres. Cato pro Veturio, Propter tenuitatem & pleuitatem. Hemina in Annalibus, Quicunq; propter pleuitatem agro publico eiecti sunt. Hæc Nonius.
Pleuritis] penult. prod. pleuritidis, fœm. gen. (πλευρῖτις) Dolor laterum. nam ἡ πλευρά, τῆς πλευρᾶς, appellatur tunica succingens costas: inter quam & ipsas costas dum sanies colligitur, & apostema generatur, pleuritis appellatur morbus.
¶ Pleuriticus, pen. corr. Adiectiuum (πλευριτικός) Qui laterum dolorem patitur. Plin. lib. 20. cap. 17. 2, Origanum tussientibus quoq; cum melle datur, & pleuriticis, & peripneumonicis.
Pleuron] huius Pleuronis, penult. prod. (πλευρών) Vrbs est Aetoliæ, ut ait Plin. lib. 4. cap. 2. in qua urbe Combe, quum Phasnei filij occiderentur, deorum misericordia in auem mutata est. Ouid. lib. 7. Metam. 77. Meminit & Plinius libro 2. cap. 4.
¶ Pleuronius, Adiectiuum: ut, Pleuronius Agmon. Ouidius 14. Metamorph. 99.
Pleuronia] Regio in Aetolia, à Pleuronibus, id est Curetibus, sic dicta: Curetes erant comati populi: sed quia ab Aetolis bello exagitati semper anteriori coma decapillabantur, cœperunt ab occipite tantùm nutrire comam. Vnde ἀπὸ τῆς κουρᾶς, id est, tonsura, κουρῆτας appellatos fuisse, memoriæ proditum est, id est, detonsos. Strabo lib. 10, Pleuronius ager.
Plexa] Vide Plecto.
Plico] plicas, plicaui, plicatum, pen. prod. & plicui, plicitum, pen. corr. (πλέκω) plicare, Nectere, & ueluti rugas facere. A' Græco πλέκω, quod est Necto.
Plicari. Lucret. lib. 4. 167.

— ideo fastigia posse
Surarum, at feminum pedibus fundata plicari.

¶ Plicatilis, & hoc plicatile, pen. cor. (πλικτός) Quod plicari facilè potest: ut Nauis plicatilis, quæ facta est ex corio. Plin. lib. 5. cap. 9. 17. Idē lib. 10. cap. 29. 10, Vpupa crista uisenda plicatili, contrahēs eā, subrigensq; per longitudinē capitis.
¶ Plicatura, Ipse plicādi actus. Plin. lib. 7. cap. 51, Iam fimbriarū curā, & stragulæ uestis plicaturas. Loqtur de signis mortis.
Plinius] πλίνιος, Secundus Veronensis, temporibus Vespasiani uixit, cuius negocia administrabat: noctibus uerò & succisiuis (ut ipse inquit) temporibus, opus de Rerum natura conscripsit, unus omnium parcißimus temporis. Perijt in montis Vesui incendio, dum eius causam indagare cupit. Eius uitam diligentius narrat nepos eius ex sorore, Cæcilius Plinius, cuius extat liber Epistolarū, & Panegyricus Traiano Cæsari dictus, quo gratias agit Consul ab eo factus: qui et Quintiliani filiam dote iuuit, & Martialem poetam secedentem uiatico prosecutus est, ut testatur ipse in Epistolis.

Digitized by Google

Plinthides] quid sit, Hygenus in libro de limitibus declarabit his uerbis: Quæstorij dicuntur agri, quos populus Romanus, deuictis, pulsisq; hostibus, possedit, mandauitq; quæstoribus ut eos uenundarent: quæ centuriæ nunc appellantur Plinthides, id est, laterculi: easdem in quinquagenis iugeribus quadratas clauserunt limitibus, atq; ita certum cuique modum uendiderunt. Idem in eodem lib. sic, Sunt Plinthides, id est, laterculi quadrati, uti centuriæ per sena millia pedum, L. limitibus inclusi, habentes singuli laterculi iugera numero I.C.C.L.

Plinthis] Instrumentum, cuius meminit Vitruuius in catapultæ descriptione lib. I. Est autem Plinthis, id est laterculus, quadratum superius ipsius basis, qui laterculus, quam accipit columellam, quæ στυλίσκος uocatur suo cauo, eam habere debet: quanquam dicit ipse idem Vitruuius latitudinem. Ex Turnebo.

Plisthenes] πλισθένης, impudicus à poetis dicitur. Quintil. lib. 3. cap. 7. 14. Vnde Plisthenius uir Agamemnon, Ouid. 2. de Remed. amor. 77.

Plistoanax] Plistoanactis (πλειστοάναξ) Pausaniæ filius, & Lacedæmoniorum rex: cuius res gestas uide apud Thucydidem.

Plistolochia] æ (πλειστολοχία) Herba est ex maluarum genere, quam & hibiscum, & molochen agrian, hoc est, maluam syluestrem appellant. Plin. lib. 20. cap. 4.

Plistonicus] πλειστόνικος, Medici nomen, apud Plinium sæpius repetitum. Fuit & Appion quidam cognominatus Plistonicus, non multo tempore Plinio superior, ut idem ultimo uolumine testatur. Quandoq; Plistonices scriptum legitur, sicut Olympionices.

Plocamos Isidis] πλόκαμος ἰσιδος, Frutex est in mari nascens, circa Trogladytarum insulas, corallio similis, sine folijs, qui præcisus lapidescit, colore in nigrum commutato: ut ex Iubæ sententia refert Plinius lib. 13. cap. 25. Latinè uertere possumus, Isidis capillum.

Plocion] πλόκιον, Ornamentum, tricha, inauris, genus monilis implexum & obliquum. Pollux lib. 5. cap. 16. dicit id esse ex colli ornamentis.

Plodo] plodis, plosi, plosum (κροτέω) plodere, Idem quod Plaudere, quatere, siue collidere, & manibus pedibusue sonum aliquem facere. Hinc composita, Applodo, Complodo, Explodo. Vide Plaudo.

Ploiaria] πλοιάρια, Calceorum muliebrium species, quæ ἀκόντια uocat Aristophanes, apud Pollucem lib. 7. cap. 22.

Ploro] ploras (γοάομαι, κωκύω, οἰμώζω) plorare, Notæ significationis. Festus, Plorare, flere, inclamare. Quint. lib. 6. cap. 2. Date puero panem, ne ploret.

In funere plorare. Horat. in Arte, 87.

Prohibere aliquem pro alio plorare. Cic. pro Domo sua, 45.

Plorare aliquid. Horat. 4. Carm. ode 2. 5.

Funera sua plorare. Stat. 5. Sylu. 3. 49.

Plorare, cum infinitiuo. Horat. 2. epist. 1. 2.

Plorauere suis non respondere fauorem
Speratum meritis.

Amore sollicitus plorat. Horat. 12. Serm. Satyr. 3. 51.

Fessus sum plorando. Cic. Attico, lib. 15. 32 5. 8.

Plorare, maius est quàm lacrymari. Seneca epistol. 64. Nec sic ci sint oculi amisso amico, nec fluant: lacrymandum est, non plorandum.

¶Plorandus, Particip. ut, Bella ploranda. Stat. I. Thebaid. 9.

¶Ploratus, penult. prod. Nomen ex participio: ut, Domus plorata. Stat. 5. Sylu. 3. 33.

Adonis ploratus. Vide Adonis.

Rogus ploratus. Ouid. 4. Fast. 172.

¶Ploratus, huius ploratus, pen. prod. mascul. gener. (οἰμωγή, κλαῦθμα, κώκυμα) Cicer. 2. Tusc. 35.

Heu uirginalem me ore ploratum edere. Ex poeta. Idem ad Attic. lib. 5. 104. 2. Ciuitatum gemitus, ploratus, &c.

Missi ploratus ægris uagitibus. Lucret. lib. 2. 117.

¶Plorator, penult. product. Verbale (οἰμωκτής) Martialis lib. 14. 59.

Siquis plorator collo tibi uernula pendet.

¶Plorabundus (κλαυθμώδης) Qui multum plorat. Plautus Aulul. 9. 38.

Homo ad Prætorem plorabundus deuenit, &c.

Plostrum] plostri (ἅμαξα) Idem quod Plaustrum. Cato de re Rust. cap. 2. 4. Vendat boues uetulos, armenta reijcula, oues reijculas, lanam, pelles, plostrum uetus. Cic. 3. Verr. 36. Omnia ex fanis, ex locis publicis, palàm spectantibus omnibus, plostris euecta, asportat aq; esse.

¶Plostrarius, Adiectiuum (ἁμαξικός) Quod pertinet ad plaustrum: ut, Asinus plostrarius.

¶Plostellum, plostelli, Diminutiuum (ἁμαξίδιον.)

Plostellum, Paruum plaustrum, quo pueri ludunt. Horatius 2. 2. Serm. Satyr. 3. 50.

Aedificare casas, plostello adiungere mures, &c.

Plostellum Pœnicum. Varro lib. I. de re Rust. cap. 52. I. E spicis in aream excuti grana, quod fit apud alios iumentis iunctis, ac tribulo: id fit è tabula, lapidibus, aut ferro exasperata, quo imposito auriga, aut pondere grandi trahitur iumentis iunctis, ut discutiat è spica grana: aut fit ex assibus dentatis cum orbiculis, quod uocant plostellum Pœnicum.

Plotæ] πλῶται, Insulæ duæ sunt Aeoliæ, alio nomine Strophades dictæ, supra Zacynthum in meridiem sitæ. Plinius lib. 4. cap. 12.

Ploti] appellantur, qui sunt planis pedibus. Vnde Attius, quia Vmber Sarsinas erat, à pedum planitie initiò Plotus, postea Plautus est dictus. Soleas quoq; dimidiatas, quibus utebantur in uenando, quò planius pedem ponerent, semiplotia appellabant. Paulus ex Festo.

Plotina] pen. prod. (πλωτίνη) Traiani Cæsaris uxor, sanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem sexū cadunt, uirtutibus celebrata. Hæc tonso capillo uirum mentita, coniugem comitata in exilium exeuntem, imperterrita, & quasi quædam uirago, tolerans ærumnas acerbas.

Plotinus] pen. prod. (πλωτῖνος) Philosophus Platonicus, Aegyptius natione, fuit è ciuitate Lyco, discipulus Ammonij, præceptor Porphyrij, Galeni, Taciti, & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenuiq; ualetudine, morboq; sacro obnoxius. Hæc Suidas.

Plotius] πλώτιος, Gallus, patria Lugdunensis, dicendi præceptor, Romæ profitebatur: à quo se Cicero in libro de Oratore, unà cum Qu. fratre, Latinas literas edoctum fuisse testatur: à Tranquillo autem inter rhetores ponitur.

Plotius insignis dicendi præceptor. Quint. lib. 2. cap. 4. 30.

Ploxemus] pen. corr. (πλώξιμος) alijs est uiri proprium, alijs lingua Transpadanorum significat capsam. Catul. de Aemylio, epigr. 92. 2.

—hoc dentes sesquipedales,
Gingiuas uerò Ploxemi habet ueteris. Meminit & Quintil. lib. I. cap. De uirtutib. & uitijs orationis.

Pluma] plumæ (πτίλον) Mollior & exigua penna. Plautus Menæch. II. 23. Pluma leuior. Martial. lib. 14. 166.

Lassus Amyclea poteris requiescere pluma.

Auium plumæ. Lucret. lib. 3. 79.

Albæ plumæ. Ouid. I. Amor. eleg. 10. I.

Canæ plumæ. Ouid. 2. Metam. 75.

Horrida pluma. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. I.

Digitized by Google

Lenibus plumis uelari corpora. Ouid. 15. Metam. 72.
Mollis pluma. Virg. 10. Aeneid. 39.
Pensilibus plumis uehi. Iuuenal. Satyr. 1. 2.
Rutila pluma fulgens præteruolat ales. Cic. in Arato, 45.
Variæ plumæ. Horat. de Arte, 1.
Versicolores plumæ columbis ad ornatum sunt. Cicero 3. de Finibus, 29.
Versicolore pluma fultum caput. Propert. lib. 3. eleg. 7. 10.
Volucres plumæ. Senec. Herc. Oetheo, 3. 6.
Vulsæ plumæ. Virg. 11. Aeneid. 145.
Moueri facilius pluma aut folio. Cic. Attico, lib. 8. 167. 3.
Nantes plumæ colludunt in aqua. Virg. 1. Georg. 74.
Obductæ plumis quædam animantes. Cic. 2. de Nat. deor. 180.
Insperata tuæ quum ueniet pluma superbiæ. id est, Quum euolarint aut effluxerint ea bona tibi, propter quæ nũc superbis. Horat. 4. Carm. ode 10. 1.

¶ Plumula, plumulæ, pen. cor. Diminutiuum (πτίλιον) Colum. lib. 8. cap. 5. 15, Plumulæq; sub cauda clunibus detrahendæ, ne stercore coinquinatæ durescant, & naturalia præcludant.

¶ Plumeus, Adiectiuum (πτιλινὸς) Quod est ex pluma: ut, Plumea culcitra. Cicero 3. Tuscul. 79. Plin. lib. 10. cap. 2. 1, Plumeus apex.
Pectora plumea. Stat. 3. Thebaid. 102.
Torus plumeus. Ouid. 11. Metam. 123.

¶ Plumarius, Aliud adiectiuum, Idem (πτιλινὸς) Vnde Plumariam culcitram dicimus, quæ pluma plena est. Plumarium dicitur opus acu factum, quod Græci à liciorum uarietate multiplici, polymitarium appellant. Plumarium opus alij uocant opus Phrygionis.

¶ Plumiger, pen. corr. plumigera, plumigerum, penult. corr. Plin. lib. 10. cap. 22, 3, Velluntur quibusdam locis bis anno. Rursus plumigeri uestiuntur. De anseribus.

¶ Plumarius, plumarij (πτιλουργὸς) Qui acu aliquid depingit super culcitris plumeis aut puluinaribus plagis. Cato de liberis educandis, Etenim nulla quæ non didicit pingere, potest bene iudicare, quid sit bene pictum plumario, aut textore in puluinaribus plagis. Ex Nonio. Firmicus lib. 3. cap. 7.

¶ Plumatilis, & hoc plumatile, pen. corr. neut. gen. (πτιλινὸς) Quod ex plumis factum est. Plaut. Epid. 5. 50,

Cumatile, aut plumatile, aut cerinum. Nonius clauatũ interpretatur, aut ex pluma factum.

¶ Plumo, plumas (πτιλόω) plumare, Plumas emittere: unde Plumatum esse, Pennatum dicimus. Gell. lib. 2. cap. 29, Pullis iamiam plumantibus. Cic. 2. de Nat. deor. 171,

— nitens plumato corpore coruus. Ex poeta.

Plumare, Acu pingere. Flauius Vopiscus, Laneas tunicas purpura micantes, & plumanti difficultate pernobiles.
Pars auro plumata nitet. Luc. lib. 10. 25.

¶ Plumesco, plumescis (πτιλοῦμαι) plumescere, Pennatum fieri. Plin. lib. 10. cap. 53. 3, Pullus ab eodem tempore plumescit.

¶ Plumosus, pen. prod. (πτιλώδης) Adiectiuum: ut,
Pectora plumosa plangere pennis. Ouid. ad Liuiam, 22.
Aucupium plumosum. Propert. lib. 4. eleg. 2. 7.

¶ Plumipes, pen. corr. Adiect. (πτιλόπους) Catull. in Camerium, epig. 51. 6, Adde huc plumipedes, uolatilesq;. Antea dixerat, pennipesue Perseus.

Plumbum] plumbi (μόλυβδος) Metalli genus notissimum. Plin. lib. 34. cap. 16, Sequitur natura plumbi. Eius duo sunt genera, nigrum atq; candidum: preciosissimum candidum, à Græcis appellatum est cassiteron. Et in fine capitis, Plumbi nigri origo duplex est. Aut enim sua prouenit uena, nec quicquam aliud ex se parit: aut cum argento nascitur, mistisq; uenis conflatur. Horat. 1. epist. 10. 4.

Purior in uicis aqua tendit rumpere plumbum, &c. Intelligit fistulam plumbeam.

Plumba, numero plurali non dicimus, inquit Varro de Ling. Lat. cap. 8. quòd quæ sub mensuram ac pondera potius, quòd sub numerum succedant, multitudinis uocabulo efferri non debeant. Vide plura ibidem.
Liquidum plumbum. Horat. 1. Carm. ode 35. 4.
Vitiatum plumbum. Ouid. 4. Metam. 25.
Plumbum, pro Pila plumbea. Ouid. 2. Metam. 146,

— quàm quum balearica plumbum
Funda iacit. Virg. 5. Aeneid. 81.

Audax plumbum. Stat. 1. Sylu. 3. 14.
Vulnificum plumbum. Valer. 1. Argon. 85.
Plumbum, Genus uitij in oculis. Plin. lib. 25. cap. 13. 11, Hæc cum manducata, si oculus subinde liniatur, plumbum quod est genus uitij, ex oculo tollitur.

¶ Plumbeus, Adiectiuum (μολυβδινὸς) Quod est ex plumbo. Plaut. Trin. 13. 117,

Cui si capiti res siet nummum nunquam credam plumbeum. In quem locum sic Erasmus, Nummum plumbeum hyperbola prouerbiali pro minimo pecuniæ posuit.

Canalis plumbeus. Colum. lib. 8. cap. 3. 7.
Color plumbeus. Plin. lib. 11. cap. 52. 2, Igitur uitæ breuis signa ponit Aristoteles raros dentes, plumbeum colorem. hoc est, plumbum referentem: qualis apparet in ijs qui ictero nigro laborant.
Glans plumbea. Lucret. lib. 6. 36. Ouid. 14. Metam. 166.
Mortarium plumbeum, apud Plinium lib. 34. cap. 18. 3.
Pondera plumbea. Propert. lib. 4. eleg. 3. 13.
Plumbeus thorax. Plin. lib. 7. cap. 20. 3.
Auster plumbeus. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 4. hoc est, grauis. Mortales enim aggrauat more plumbi.
Plumbeo iugulare gladio, est futili leniq; argumento conuincere quempiam. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 4. Idem 4. de Finibus 79, Frigidum argumentum, plumbeum uocat pugionem.
Plumbeum hominem Plautus appellat liuidum. Terentius uerò obtusum & stupidum: in Heaut. 5. 1. 4,

In me quiduis harum rerum conuenit,
Quæ sunt dicta in stultum: caudex, stipes, asinus, plũbeus.

Plumbeæ iræ. Plautus Pœnulo, 12. 18. id est, quæ diu insident pectoribus.
Plumbeum ingenium, per translationem, dicitur obtusum, & quod cogitando penetrare non potest.
Plumbeum esse in re aliqua. Cic. 1. de Finib. 111.

¶ Plumbago, pen. prod. plumbaginis, fœm. gen. (μολύβδαινα) Metalli genus, plumbi & argenti naturam referens. Plin. lib. 34. cap. 18.

Plumbago, Vitium gemmarum. Plin. lib. 37. cap. 5. 7, Hæc coloris uitia: illa corporis, capillamentum, sal, plumbago. Paulò pòst, 9. Frequens & ijs plumbago, hoc est, ut in sole plumbei uideantur.
Plumbago, Herba: de qua Plin. lib. 25. cap. 13. 11.

¶ Plumbarius, Adiect. (μολυβδινὸς) Quod ad plumbum pertinet: ut, Plumbaria officina. Plin. lib. 34. cap. 18. 9.
Plumbarius (μολυβδουργὸς) Qui facit opera ex plumbo.

¶ Plumbosus, penult. prod. Adiectiuum (μολυβδώδης) Quod plurimum plumbi habet admistum. Plinius lib. 34. cap. 18. 7, Est & molybdena quam alibi galenam uocauimus, plumbi & argenti uena communis. Melior hæc, quanto magis aurei coloris, quantoq; minus plumbosa, friabilis, & modicè grauis. Idem libro 33. capite 6. 8, Fæx eius intelligitur plumbosissima.

¶ Plumbo, plumbas (μολυβδόω) plumbare, Ferruminare, uel plumbo conglutinare. Plinius lib. 10. cap. 33. 5, plumbatis eos

lis eos sagittis decutiunt indigenæ.Cato cap.21.3, Plumbet operas fabri duntaxat octo.

¶ *Plumbatura,plumbaturæ,pen.prod.* (μολύβδωσις) *Ferruminatio,& quæcunq; coniunctura plumbo facta. Cassius apud Paulum in l.in rem actio.§.item quæcunq; ff.de rei uendicatione,Ferruminatio per eandem materiam facit confusionem:plumbatura non efficit.*

¶ *Plumbata,plumbatæ* (μολυβδωτή) *inquit Sipontinus, Pila plumbea,quam ueteres peregrino uocabulo martiobarbulum uocabant. A' quo & milites qui his utebantur, martiobarbuli appellati sunt. Vegetius de Re militari lib.1.cap.17,Plumbatarum quoq; exercitatio, quas martiobarbulos uocant,est tradenda iunioribus, &c. Alciatus uerò, Plumbatæ,inquit,sunt iaculi genus, quum directa uirga in capite ferrum apponitur,dein undiq; tribuli plumbo affixi:unde nomen datum.Iaciuntur manu. Earum duo genera,tribulatæ, & mamillatæ: quarum formam diffusus leges in Theodosij officijs.*

Pluo] *pluis,pluui,& plui,plutum* (ὕω,ὀμβρέω,βρέχω) *pluere,dicitur Deus.Cic.2.de Nat.deor.161,*

Has Græci stellas Hiadas uocitare suerunt à pluendo:ὕειν enim est pluere.Plinius libro 16.cap.26.5,Etiam si non pluat.

Nec de concussa tantum pluit ilice glandis. Virgilius 4.Georgicorum,16.

In terris pluere.Virg.10.Aeneid.162.

Aliquando id quod Deus pluit,ponitur in accusatiuo. Valerius Maximus,libro 1.capite 6,de Caio Volumnio,in Piceno agro lapides pluisse ait.

Aliquando in ablatiuo.Liu.lib.6. de bello Maced. Tarracinæ & Amiterni nunciatum est aliquando lapidibus pluisse. Sic Cic.2.de Diuinat.85, Sanguine pluisse Senatui nunciatum est.Alia exemplaria legunt,sanguinem.

Pluit terra.Liu.10.ab Vrbe,153, Nam & terra multifariam pluuisse,& in exercitu Appij Claudij plerosque fulminibus ictos nunciatum est.

¶ *Pluuia,pluuiæ* (ὑετός,ὑετὸς,βροχή) *Notum.*

Vis & incursus pluuiarum.Vide Incurro.

Ingens pluuia.Virg.1.Georg.66.

Tenues pluuiæ.Virg.1.Georg.19.

Nox pluuiam colligit.Virg.9.eclog.12.

Cæruleus pluuiam denunciat,igneus Euros.Virg.1. Georg.91. De Sole.

Fiunt pluuiæ.Lucret.lib.6.147.

Grauari pluuia.Virg.9.Aeneid.87.

Impendet pluuia.Virg.4.Georg.39.

Metuere pluuias.Cic.Att.lib.15.329.2.

Nubila rarescunt pluuijs.Stat.1.Sylu.2.38.

¶ *Pluuius,Adiectiuum* (ὄμβριος) *ut, Aqua pluuia,quæ pluta est.Plin.lib.10.cap.43.5.*

Aquæ pluuiæ arcentur.Cic.pro Muræna,19.

Aer pluuius:hoc est,pluuiosus.Stat.5.Sylu.12.1.

Arcus pluuius,Iris.Hor.de Arte,4.

Auster pluuius,Pluuiam inferens.Ouid.1.Metam.14.

Cælum pluuium.Varro 1.de re Rust.cap.13.2.

Frigus pluuium.Colum.lib.6.cap.27.6.

Hyades pluuiæ.Virg.12.Aen.150.

Imber pluuius.Ouid.6.Fast.57.

Rores pluuij.Hor.3.Carm.ode 3.14.

Status cæli pluuius.Colum.lib.2.cap.10.17.

Ventos pluuios uocat Horat.1.Carm.ode 17.1. hoc est,pluuiam inducentes. Colum. Ver pluuium nominat,in quo sæpe fit pluuia:in Præfat.lib.1.20.

¶ *Pluuialis,& hoc pluuiale, penultima producta. Idem ὑετίος, ὀμβροφόρος.*

Aqua pluuialis.Colum.lib.1.cap.5.1.

Austri pluuiales.Virg.3.Georg.86.

Dies pluuiales.Colum.lib.2.cap.13.7.

Frigus pluuiale.Claud.de Nilo,6.1.

Fungi pluuiales.Ouid.7.Metam.79.

Signum pluuiale Capellæ.Ouid.5.Fast.23.

Vndis pluuialibus auctus torrens.Ouid.2.Fast.44.

Hœdi pluuiales.Stellæ duæ sunt,quas Auriga(quod signum cæleste est super cornua Tauri) in manu tenet.Virg.9.Aen.136,Dicti sunt autem pluuiales,quòd eorum ortus & occasus tempestates grauissimas facit.

¶ *Pluuiatilis,& hoc pluuiatile,pen.corr.Idem* (ὑόμβριος) *Columel. lib.9. cap.1.2,Infossi lacus signino construuntur,qui receptam pluuiatilem contineant.*

¶ *Pluuiosus,pen.prod. Adiect.* (ὑετώδης) *ut, Annus pluuiosus, In quo fuerunt frequentes pluuiæ. Plin.lib.18. cap.25.15, Nubilo occasu pluuiosam hyemem denunciat.*

Plus] *cum compositis,& deriuatis.Vide* Multus.

Plutarchus] πλούταρχος,*Chæroneus, Traiani temporibus,à quo in Illyricum missus Consulari potestate,iussumq; omnibus Illyricis magistratibus ut absq; eo nihil agerent, multis libris editis notissimus est. Plutarchus alter,Nestorij filius,Atheniensis sophista, præceptor Syriani,qui scholæ præsidebat Atheniensi sub Iuliano principe. Author utriusque Suidas.*

Pluteus] *plutei,m.g.Machina ad expugnandos muros ad similitudinem cassidis facta: contegiturq; uimine, & corijs protegitur, ternisq; rotulis, quarum una in medio,duæ in capitibus apponuntur:in quacunq; partem uolueris,admouetur.Hos obsidêtes muris admonent, applicantq;, & eorũ munitione sagittis seu alijs missilibus defensores de propugnaculis exturbant, ut scalis ascendendi præstetur occasio, ut ait Vegetius.Cæsar,Semperq; hostibus spes uictoriæ redintegrabatur,eo magis quòd deustos pluteos turrium uidebant.Sic,lib.2.30.Liu.1.bel.Pun.244, Per quos rarò unquam nix minus quatuor pedes alta iacuit: adeoq; pluteos ac uineas Romanorum operuerat.*

Expedire pluteos. Tacit.lib.18.

Plutei, etiam tabulæ quibus aliquid præsepiretur, dictæ sunt, inquit Festus. Liuius, Cratibus, pluteisq;, & linteis contectus.

Pluteum, Suetonius in Caligula, cap.26,accipere uidetur pro fulcro tori discubitorij,quum inquit,Quosdam summis honoribus functos,ad essedum sibi occurrere togatos per aliquod passuum millia: & cœnanti, modò ad pluteum, modò ad pedes stare succinctos linteo,passus est. Martialis libro 3.49,

Exciduntq; senem,spondæ qui parte iacebat:
Namq; puer pluteo uindice tutus erat.

Plutei,Librorum & tabularum,signorumq; repositoria. Iuuenal.Satyr.2.1,

Et iubet archetypos pluteum seruare Cleanthas.

Pluteus,Tabula qua utuntur ij qui literis dant operam,& scribunt.Persius Satyr.1,

Nec pluteum cædit, nec demorsos sapit ungues. Vbi interpres, Qui moram stylo, iudiciumq; adhibent, in ipso limæ labore irati interdum, aut solicitè cogitabundi uel pluteum cædunt, uel ungues arrodunt, uel caput scabunt.

Pluteum etiam dicebant spacium id,quod inferiores columnas à superioribus,pro longitudine in fronte discernebat. Vlpianus. in l. Fundi nihil. §. quæ pictæ. ff. de actionibus. empt.Reticuli circa columnas,plutei circa parietes,item ci

Digitized by Google

licia uela, ædium non sunt.

¶ Plutealis, & hoc pluteale, pen. prod. Vnde à Cicerone sigilla plutealia, Imagunculæ pluteis, id est, tabulis inclusæ dicebantur: ad Attic. lib. 1. 6. 3. Legitur & Putealia.

Pluto] uel Pluton, huius Plutonis, penul. prod. (πλούτων, ἅδης, ἀΐδης, ἀϊδωνεύς) Saturni filius ex Ope coniuge, & frater Iouis atq; Neptuni: ab opibus nomen habet. Græcè enim πλοῦτος opulentia est. Qui cum ad regni diuisionem uenissent, Plutoni qui natu minor erat, & Agesilaus uocabatur, pars Occidentis obtigit, secus inferum mare: Ioui plaga Orientalis: Neptuno insulæ, Hinc datus est locus fabulæ, ut Ioui imperium cæli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigerit, Statio teste. Pluto autem, Sumanus, Dis, Orcus, Vragus ab urgendo, Vedius Iupiter dictus fuit. Idem Quietalis est appellatus, quasi mors quies sit ærumnarũ. Huius uxorem fuisse Proserpinam Cereris filiam, Ex Claudiano poeta satis constat.

Dis quare Pluton dictus, notat Cic. 2. de Nat. deor. 96.

Illacrymabilem Plutona placare. Hor. 2. Carm. ode 14. 2.

Superbus Pluton. Seneca Herc. Oeth. 9. 3.

Toruus Pluton. Iuuen. Satyr. 13. 5.

¶ Plutonius, a, um, attributum ex Plutone deductum. Hor. lib. 1. Carminum,

Et domus exilis Plutonia
Quo simul mearis.

Dicitur exilis, quòd inanis & uacua sit: ut apud Virgilium,

Perq; domos Ditis uacuas & inania regna.

Sic & Horatius alio loco,

Exilis domus est, cui non & multa supersunt. Turnebus.

¶ Plutonia, Plutoniorum, neut. gen. loca quædam pestifera in Asia. Cicer. lib. 1. de Diuinat. Quid enim? non uidemus quàm sint uaria terrarum genera: ex quibus & mortifera quædã pars est, ut & Amsancti in Hirpinis, & in Asia Plutonia, quæ uidemus. Turnebus, Plutonia (inquit) specus sunt in Asia, tetrum & pestiferum halitum euomentes, omniaq; accedentia animalia statim enecantes, ut ad Hierapolim Plutonium describitur à Strabone & Charoniã ad Thymbriam uicini Cariæ. Spiracula Ditis Maro uocat, ut quodam loco dicemus. Hæc ille.

Plutonium] est os in paruo quodam imminentis montis supercilio, ita commensuratũ, ut hominem suscipere possit, mira profunditate. Strab. lib. 13. ubi singularia multa circa Pluteum foramen recenset. Est autem in Laodicea regione Asiæ ad Hierapolim.

Plutus] πλοῦτος, à Græcis fingitur esse diuitiarum Deus, quem in aduentu claudum esse uolunt, in recessu alatũ: hoc nimirum innuentes, quòd serius quidem opes contrahantur, partæ aũt nisi frugaliter dispenses, uelocissimè dilabantur. Eundem & cæcum faciunt, & iudicij expertem: propterea quòd indignissimum quenq; opibus affluere uideamus, probos autem & condignos in re tenuissima uersari. Huius domicilium constituit Posidonius in subterraneis Hispaniæ locis, eo quòd ea metallorum fœcunditate reliquis antecellat. Est item huius nominis comœdia apud Aristophanem.

Pluuia, Pluuialis] Vide Pluo.

Pluuialia] Pluuialiæ, f. g. Vna ex insulis fortunatis. Plin. li. 6. cap. 32. 1, Ab ea tantundem ad Occasum uersus, Pluuialiam Caprariamq;, in Pluuialia non esse aquam nisi ex imbribus.

Plynteria] orum (πλυντήρια) Dies festi erant apud Athenienses, Cereri sacri, qui inter nefastos numerabantur. Cælius Rhod. lib. 14 cap. 9.

P N

Pneuma] pneumatis, penult. corrept. neut. gener. (πνεῦμα) Spiritus, flatus.

¶ Pneumaticus, pen. corr. Adiectiuum (πνευματικός) ut, Organa pneumatica, id est, spiritualia, uel spiritalia: hoc est, quæ ui flatus uel spiritus aliquid hauriunt & attrahunt. Plin. lib. 19. cap. 4, E puteo pertica, organisue pneumaticis, uel tollenonũ haustu rigandos. Dicitur & in Musica, Ratio pneumatica. Idem lib. 7. cap. 37. 4, Ctesibus laudatus, pneumatica ratione & hydraulicis organis repertis.

Pneumon] pneumonis, m. g. (πνεύμων) Latinè pulmo dicitur, à πνέω spiro. Vnde pneumonia, quæ & perpneumonia, inflammatio pulmonis, cùm ex alijs causis, tum ex distillatione uehementi uel synanchia, uel suspirio, uel pleuritide proueniens, ut sanguis inde copiosus excreari soleat. Hunc morbum & περιπνευματικὸν Græci appellant, teste Celso lib. 4. cap. 7, Hinc pneumonici, qui laborant ex pulmone, qui Latinè dici possunt pulmonarij: sicut à Columel. Ouis pulmonaria dicta est, cuius pulmo afficitur.

Pneumonphalon] Dilatatio est in umbilico. Galenus in Finitionib. Medic.

Pnigeus] uicus in Aegypto, prope Phœnicum portum, e regione Pedoniæ insulæ, iuxta Paretonium. Strab. lib. 16.

Pnigitis] aliàs Pignitis, terra est Eretriæ similima, grandioribus tantùm glebis, & glutinosa, cui effectus idem, qui Cimoliæ, infirmior tamen. Plin. lib. 35. cap. 16. & 17.

P O

Poblicia tribus] Vide Tribus.

POM. Pomponius. PONT. MAX. Pontifex Maximus. POP. Populus. POSTH. Posthumius, uel Posthumus. POT. Potestas.

Pocœnium] μετάδειπνον, ab Hermolao Barbaro eleganter fictum nomen, pro comessatione quæ fit post cœnam.

Poculum] poculi, pen. corr. (πόμα, ἔκπωμα, ποτήριον, κύαλιξ) Vas in quo bibitur. Cic. 6. Verr. 34, In his pocula duo quædam, quæ Heraclia nominantur, Mentoris manu summo artificio facta. Idem pro Cluentio, 134, Quæ deinde interceptio poculi?

Mensæ plenæ pocula. Virg. 11. Aen. 148.

Poculum, Quandoq; sumitur pro eo quod bibimus. Virgil. 2. Georg. 62,

Pocula si quando sæuæ infecêre nouercæ.

Cic. 7. Ver. 23, Illis diligenter legibus quæ in poculis ponebantur, obtemperabat. Virg. 3. Georg. 106,

Pocula sunt fontes liquidi, atq; exercita cursu. Flumina

Et sedare sitim prius est, quàm pocula, natum. Lucretius, libro 4. 171.

Amoris poculum, Philtron. Hor. Epod. 5. 8.

Desiderij poculum, Philtron. Hor. Epod. 17. 17.

Aurea pocula. Hor. 1. Serm. Satyr. 2. 23.

Blanda pocula. Valer. 2. Argon. 84.

Ducentia somnos pocula. Hor. Epod. 14. 1.

Fagina pocula. Virg. 3. eclog. 8.

Fictilia pocula. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 8.

Immania pocula. Cic. 2. Philipp. 74.

Insidiosa Circes pocula. Ouid. 14. Metam. 59.

Lactea pocula, Repleta lacte. Stat. 1. Achil. 62.

Læuia pocula. Virg. 5. Aen. 19.

Marcentia pocula. Stat. 4. Sylu. 6. 12.

Medicata pocula. Vide Medicor.

Plena pocula. Virg. 4. Georg. 76.

Plena meri pocula. Ouid. 9. Metam. 84.

Sobria pocula supposita aqua. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 6.

Vitea pocula. Virg. 3. Georg 76.

Admini strare pocula. Vide Administro.

Col

Collucent pocula mensæ.Catul.Argon.epigr.599.
Componere pocula de luto.Tibul.lib.1.eleg.1.8.
Oras circum pocula contingere liquore aliquo,Imbuere. Lucretius lib.4.3.
Fabricata fago pocula.Ouid.8.Metam.135.
Finguntur pocula de humo.Ouid.2.Trist.98.
Dare poculum alicui.Cic.pro Cluentio,22.
Ducere pocula,Exhaurire.Hor.1.Carm.ode 17.5.
Exhaurire poculum mortis.Cic.pro Cluentio,23.
Inficere pocula ueneno.Vide Inficio.
Infundere poculum.Horat.Epod.5.17.
Inuitare aliquem poculis.Vide Inuito.
Poculaq; Eoa luxum irritantia gemma.Silius lib.13.71.
Aulai in medio libabant pocula Bacchi.Virg.3. Aeneid.71.
Ministrare pocula.Vide Ministro.
Miscere pocula,Ministrare.Ouid.10.Metam.32.
Lactis pocula mista mero.Tibul.lib.3.eleg.5.7.
Negare porrecta pocula.Hor.1.epist.19.11.
Perfecta argento,atq; aspersa signis pocula.Virg.9.Aen.53.
Ponere pocula.Virg.1.Aen.143.
Poscunt maioribus poculis.Cic.3.Verr.45.
Reponere pocula mensis.Virg.4.Georg.76.
Restinguere pocula ardentis Falerni lympha. Horat. 2.Carm.ode 11.4.
Spumantia lacte pocula.Virg.eclog.5.14.
Sumere pocula.Ouid.1.Amor.eleg.4.7.
Magnitudine poculorũ bibẽdoq; superare.Cic.pro Flac.71.
Tangere labellis pocula.Ouid.1.de Arte,116.
Temperare pocula.Horat.1.Carm.ode 20.3.
Tinguere aliquem poculis,Irrigare aliquem mero. Horat.4.Carm.ode 12.5.
Pocula adorandæ rubiginis.Iuuenal.Satyr.13.15.
Torquere pocula,Proijcere in aliquem.Iuuen.Satyr.5.3.
Trahere pocula arenti fauce.Horat.Epod.14.1.
Cum canibus timidi uenient ad pocula damæ. Virg.8.eclog.6.

¶ Pocillum, pocilli, Diminutiuum (κυλίκιον) Paruum poculum.Cato cap.156.2, Per linteum exugito succum,quasi bo minem,in pocillum fictile.Liu.10.ab Vrbe,213.

¶ Pocillator, pen. prod. (οἰνοχόος) aliàs dicitur A' cyathis, qui pocula mensæ ingerit.

¶ Poculentus, Adiectiuum (πότιμος) Quicquid potari potest.Quidam dicunt potulentum scribendum esse. Cic. 2.de Nat.deor.212,Habitat in ea parte oris, quam esculentis & poculentis iter natura patefecit. Legitur & potulentis. De gustatu.Gel.lib.4.cap.1,Penus est,inquit, quod esculentum aut poculentum est.

Podagra] podagræ,penult.corr.(ποδάγρα) Pedum dolor. ποῦς,pes.ἄγρα,atrocitas.Mart.lib.1.93,

Litigat,& podagra Diodorus Flacce laborat. Plinius libro 26.capite 10.6,Podagræ morbus rarior solebat esse, non modò patrum auorumq; memoria, uerumetiam nostra, peregrinus & ipse. Nam si Italiæ fuisset antiquitùs, Latinum nomen inuenisset. Insanabilis non est credendus: quippe quando in multis & sponte desinit,& in pluribus curatur.

Corpora fœda podagra.Tibul.lib.1.eleg.9.15.
Locuples podagra.Iuuen.13.Satyr.10.
Nodosa podagra.Ouid.1.de Ponto,eleg.4.5.
Tarda podagra.Hor.1.Serm.Satyr.9.7.
Turpes podagræ.Virg.3.Georg.60.
Ardere podagræ doloribus. Vide Ardeo. Cicero 5.de Finibus,162.
Doloribus podagræ complures annos cruciari.Cicero Tusculanar.78.

Fomenta iuuant podagram.Hor.1.epist.2.11.

¶ Podagricus,pen.corr. Adiectiuum (ποδαγρικός) Qui podagra laborat.Plin.lib.20.cap.8.7, Omnes hæ & podagricis utiles,& sanguinem reijcientibus.

¶ Podagrosus,penul.prod. (ποδαγρώδης) Aliud adiectiuum, Idem.Plautus Merc.12.8,Sed tandem si podagrosis pedibus esset Eutycus,&c.

¶ Podager,pen.cor.(ποδαγρῶν) Aliud similiter adiect.Idem. Atq; nihil prorsus stare putat podager.Claud.epigr.39.2.

Podagrus] à pernicitate ductus est. Aethon & Podagrus duo aurigæ Hectoris apud Homerum.Pro flagrante cupiditate à Budæo,& præcipiti celeritate usurpantur.

Podalirius] Ποδαλείριος, teste Homero lib.2.Iliados,Filius fuit Aesculapij,& frater Machaonis,qui ob solertiam medicinæ artis unà cum fratre ex Creta ad Troianum bellum conuocatus fuit. De quo Ouid.2.de Arte amandi.

Podarge] es (Ποδάργη) Equæ uelocissimæ nomen , ex quia Zephyrus Xanthum & Balium Achillis equos progenuit:ut comminiscitur Homerus 16.Iliad. Dicta Podargé,à pedum uelocitate.

Podex] huius podicis, pen. corr. m.g. (πρωκτός) Posterior pars corporis pudenda.Iuuenal.Satyr.2,

—sed podice læui,
Cæduntur tumidæ,medico ridente,mariscæ.

Turpis podex.Horat.Epod.8.1.

Podismus] podismi, masc. gen. est dimensio pedibus facta. Budæus.Veget.lib.2.cap.7.

Podium] podij,Locus ad spectandum habilis,à pede nomen habens: siue quia pedis modo proiectura illa,quæ podium facit,procedat:siue quòd ad pedes ædificiorum strui consueuisset:siue quòd in eo pedibus hæreamus. Nunc uulgò dicitur menianum. Solet enim fieri extra domus parietem,locus porrectus instar pulpiti,mutulis è marmore suppositis. Iuuenal.Satyr.2.15,

Omnibus ad podium spectantibus. Sueton. de Nerone, cap.12,Ceterùm accubans primùm paruis foraminibus,deinde toto podio adaperto spectare consueuerat.

¶ Podio tenus. Plinius iunior lib. 5.epist.101.Apollinari,Est & aliud cubiculum à proxima platano,uiride & umbrosum,marmore excultum podio tenus,&c.

Pœan] antis (Ποίας) pater Philoctetis, qui ab eo Pœantius,& Pœantides à poetis appellatur. Ouidius libro 5. Tristium,

Penè decem totis alluit Pœantius amnis
Post sæuum tumido uirus ab angue datum. Et 13.Metamorphos.
—non te Pœantia proles
Expositum Lemno,nostro cum crimine haberet.

Pœcilasium] Ποικιλάσιον,urbs Cretæ.Ptolemæo libro 3.capite 17.Vulgò Peulalo.

Pœcile] huius Pœciles,pen.corr.fœ.ge.(ποικίλη) Fuit porticus Athenis,in qua Stoici philosophabantur : Latinè dici potest Varia,siue Variegata,à multiplici pictura. Græci enim ποικίλον,uarium dicunt:ποικιλίαν,uarietatem. Vnde & lapis Simites uocatus est Pyrrhopœcilos, à uarietate rubentium macularum.In hac autem porticu Zenon philosophus discipulos docebat. Plinius libro 35.cap.9.2,Hic & Athenis pinxit porticum,quæ Pœcile uocatur,gratuitò, quum partem eius Mycon mercede pingeret.De Polygnoto Thasio. Fuit & in Helide porticus Pœcile, quæ à Plinio Heptaphonos appellatur,quoniam septies eodem uox in ea reddebatur.

Pœessa] Ποιήεσσα, Insula est in mari Carpathio, notiore nomine Rhodus dicta.Plin lib.5.cap.31.

Digitized by Google

Poema] Vide Poeta.

Pœmenis] pen.correp. (ποιμῆνις) Nomen canis apud Ouidium, 3. Metamorph.

—— pecudesq; secuta

Pœmenis, & natis comitata Harpyia duobus. Dicta est pœmenis, quòd oues seruet. ποίμνη enim ouile significat, aut gregem: unde ποιμὴν, pastor.

Pœna] pœnæ (ποινὴ, τίσις, τιμὴ, πρόστιμον, ἐπιτίμιον, ποίνωμα) Supplicium: à pendendo, ut inquit Varro, quo quis ob delictum afficitur. Vlpianus in l. si quis fortè. ff. de pœnis, Et sunt pœnæ, quæ quidem uitam aut adimant, aut seruitutem adiungant, aut ciuitatem auferant, aut exilium, aut coercitionem corporis contineant.

Animaduersio & pœna. Cic. Bruto, 15. 4.

Mulcta pœna. Cic. 3. de Legib. 8.

Ne maior pœna quàm culpa sit, cauendum est. Cicero 1. Officiorum, 125.

Periurij pœna diuina, exitium: humana, dedecus. Cicero 2. de Legibus, 37.

Mors naturæ, pœna est: iracundiæ, tormentum atq; cruciatus. Cic. 11. Philipp. 290.

Scelerum pœnæ. Virg. 8. Aeneid. 134.

Arbiter pœnarum alicuius. Senec. Theb. 1. 34.

Causa pœnæ cruenta. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 9.

Imago pœnæ. Sil. lib. 16. 14.

Inter pœnas. Vide Inter.

Amara pœna. Iuuenal. Satyr. 13. 26.

Crudeles pœnæ. Vide Crudelis.

Debitæ pœnæ. Senec. Herc. fur. 9. 6.

Grauissimæ legum pœnæ. Cic. in Pisonem, 40.

Ingens pœna. Senec. Thyeste, 1. 19.

Lætæ pœnæ. Ouid. epist. 22. 16.

Leuis pœna. Quint. lib. 7. cap. 3. 33.

Meritæ pœnæ. Ouid. 4. Fast. 48.

Pœna minor merito, nocuit mala lingua duobus. Ouidius 2. Amor. eleg. 2. 10.

Mitior pœna. Quint. lib. 6. cap. 4. 13.

Præsens pœna. Senec. Hippol. 4. 16.

Tardior pœna. Quint. lib. 7. cap. 3. 33.

Tristis pœna. Ouid. 2. Trist. 99.

Vehemens pœna. Iuuenal. Satyr. 13. 20.

Accipere pœnas. Vide Accipio.

Accipe quas merui pœnas: en ora fatiscunt, &c. Claudian. 3. de raptu Proserp. 85.

Addere pœnam. Vide Addo.

Afficere pœna. Cic. 2. Offic. 25.

Agere pœnam. Vide Ago.

Adscribere pœnam. Vide Ascribo.

Audere pœnam. Tacit. lib. 2.

Capere pœnam. Vide Capio.

Capere pœnas. Salust. in Iugurtha, Dum pro ciuibus suis uiris fortissimis atq; miserrimis pœnas caperent. Caperent, id est, ferrent, subirent.

Capere pœnas uerborum. Ouid. 2. Metam. 167.

Capere pœnam in hostem: hoc est, hostem afficere supplicio. Curtius libro 4.

Cogere in pœnam. Plin. lib. 8. cap. 16. 8.

Commeruisse pœnam. Ouid. 2. Trist. 1.

Committere pœnam. Quint. lib. 7. cap. 5.

Compescere aliquem pœnis. Hor. 1. Serm. Satyr. 8. 7.

Conscripserunt edictum Pretores cum pœna & iudicio. Cic. 3. Offic. 105.

Constituere pœnam. Vide Constituo.

Reticentiæ pœna etiã est à Iurisconsultis cõstituta. Cic. 3. Of. 84.

Consurgere in pœnam. Plin. lib. 8. cap. 16. 2.

Premio & pœna contineri Rempub. dixit Solon. Cicero Bruto, 15. 5.

Contrahere pœnam. Vide Contraho.

Decerni potuit pœna decentior. Senec. Thyeste, 2. 6.

Depéndere pœnas. Cic. pro Sestio, 123.

Differre pœnas. Ouid. 2. Metam. 94.

Dare pœnas. Cicero de claris Oratorib. 130, Nisi in facinore manifesto deprehensus, pœnas legibus & iudicio dedisset. Vide Do.

Crudeles pœnas dare. Virg. 6. Aen. 117.

Dare pœnas meritas sanguine. Ouid. lib. 6. Fast. 48.

Morte dare pœnas alicui. Ouid. 9. Metam. 117.

Dare pœnas temeritatis suæ. Cic. Att. lib. 9. 181. 3.

Dare pœnas quas pati meruimus. Ouid. 1. Metam. 49.

Dedi satis superq; pœnarum tibi. Hor. Epod. 17. 4.

Heu quantum pœnæ misero mens conscia donat. Lucanus, libro 7. 159.

Effugere pœnam. Cic. Tironi, lib. 16. 26. 1.

Ire in pœnas. Ouid. 5. Metam. 134.

Exerceri pœnis. Virg. 6. Aen. 148.

Exhaustum est satis pœnarum. Virg. 9. Aen. 72.

Exigere pœnas de aliquo. Ouid. 8. Metam. 107.

Exigere pœnam. Plin. lib. 7. cap. 44. 3.

Exoluere pœnas. Catul. Argon. epig. 59. 16.

Exoluere aliquem pœna. Tacit. lib. 14.

Expendere pœnas alicui. Cic. 2. Tusc. 40.

Expetere domestici sanguinis pœnam. Cicero de Aruspic. respon. 40.

Ferre pœnam. Cic. pro Domo, 103.

Finire pœnas. Ouid. 1. Metam. 148.

Grauior fit pœna longa mora. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 8.

Frangere pœnas, Mitigare. Lucret. lib. 4. 218.

Habere pœnas. Cic. 2. de Legib. 71.

Imponere pœnas sontibus. Ouid. 2. Metam. 102.

Inire pœnam. Ouid. lib. 1. Amor. eleg. 7. 5.

Factorum pœnæ instant. Ouid. 8 Metam. 156.

Interponere pœnas. Vide Interpono.

Irrogare pœnam alicui. Quintilianus libro 6. capite 4. 13. Vide Irrogo.

Nemo nocens sibi ipse pœnas irrogat. Senec. Herc. Oeth. 7. 32.

Irrogare pœnas æquas peccatis. Hor. 1. Serm. Satyr. 3. 24.

Leuari à pœna. Vide Leuis.

Liberare pœna iudiciorum innocentiam. Cic. 1. de Orat. 101.

Luere pœnas, Puniri. Suet. in Vesp. Augusto, cap. 1.

Luere pœnas iustas. Hor. Epod. 17. 8.

Luere pœnas facinorum. Senec. Octau. 5. 6.

Manet cunctos generis pœna una. Claud. 2. in Eutrop. 96.

Meditari pœnam in fratrem. Vide Meditor.

Mouere pœnas immeritas. Claud. 2. de raptu Proserp. 28.

Multare aliquem multa & pœna. Cicero pro Cornelio Balbo, 33.

Offerre pœnam. Liuius libro 6. Decad. 1, Pœnam oblatam oculis deorum.

Omitte pœnas languidas longæ moræ. Senec. Theb. 1. 10.

Patior sine crimine pœnam. Ouid. 9. Metam. 75.

Pati pœnam culpa. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 6.

Genus nouum pœnæ pati. Ouid. in Ibin, 68.

Péndere pœnas, Multam soluere. Cicero in Pisonem, 39. Vide Pendo.

Haud mediocres pœnas péndere. Vide Mediocris, in Medius.

Péndere pœnam exilio. Ouid. 10. Metam. 47.

Péndere pœnas pro scelere. Lucret. lib. 5. 24.

Péndere

Pendere pœnas grauißimas stultitiæ suæ. Cicero ad Atticum, libro 11.219.2.
Perferre pœnam. Cic. pro Sestio, 128, Pertuli pœnarum satis.
Perferre omnes acerbißimas pœnas impiorum. Cicero 2. de lege Agrar. 90.
Perpeti pœnas pro crimine. Valer. 4. Argon. 85.
Persequi pœnas alicuius, pro Vlcisci. Cic. Att. lib. 9.187.2.
Persoluere pœnas sceleris. Cicero Bruto, 5.3. Idem 11. Philipp. 311, Pœnas dijs hominibusq; meritas, debitasq; persoluat.
Iustas & graues pœnas Reip. is persoluit. Cic. de Amic. 36.
Persoluere pœnas capite suo. Senec. Agamem. 13.10.
Petere pœnas in imperatorem, pro Exigere pœnas de imperatore. Salust. in Iugurtha.
Petere pœnam ab aliquo. Cic. 1. de Inuent. 27.
Placere pœnæ. Senec. Troade, 11.2.
Pœnitere crudelis pœnæ. Ouid. 2. Metam. 120.
Poscere pœnas cum sanguine. Virg. 2. Aen. 15.
Magnas pœnas præcepit: hoc est, de hostibus cepit antè, quàm ab eis caperetur. Sil. lib. 6.62.
Culpam pœna premit comes. Hor. 4. Carm. ode 5.5.
Promere pœnam. Ouid. 1. Tristium, eleg. 2.13.
Proponere pœnam alicui. Catul. epig. 94.3.
Nousinq; pœnam sceleribus quærit parem. Senec. Theb. 1.49.
Recipere pœnas ab aliquo. Virg. 4. Aen. 131.
Recusare pœnam. Quint. lib. 4. cap. 2.51.
Reddere pœnas. Salust. in Iugurth. id est, grauißimè puniri.
Reddere aliquem pœnæ. Vide Reddo.
Relictus pœnæ. Ouid. 1. Metam. 44,
Solus, inops, expes, letho, pœnæq; relictus.
Remanet pœna. Cic. in Pisonem, 79.
Remittere pœnam. Quint. lib. 7. cap. 2.43.
Repetere pœnas ab aliquo. Cic. 7. Verr. 128.
Reposcere aliquem ad pœnas. Virg. 2. Aen. 28.
Pœna reuersura est in caput istud tuum. Ouid. 1. de Arte, 69.
Ruere in pœnam suam. Senec. Octauia, 17.14.
Veterum malorum pœnas sancire aliquibus. Stat. 3. Theb. 49.
Sancire pœna obseruantiam. Cic. pro Plancio, 37.
Sequitur pœna scelus. Cic. de Arusp. resp. 34.
Seruare pœnam. Ouid. lib. 2. de Arte, 58.
Soluere pœnas. Ouid. 1. Metam. 43.
Soluere pœnas breues tam magnis sceleribus. Seneca Oedip. 12.5,
—— magnis iniuria pœnis
Soluitur. Ouid. 5. Fast. 61.
Seræ, sed tamen iustæ & debitæ pœnæ solutæ sunt. Cicero pro Milone, 65.
Subire pœnam. Cic. in Pisonem, 72.
Sufferre pœnam. Cic. pro Flac. 74.
Esse in pœna. Cic. pro Ligario, 8.
In pœnas non satis unus eris. Ouid. epist. 2.9.
Pœna est. Cic. pro Flacco, 30, Pœna est, ut opinor, Dorylensium grauior.
Sumere pœnas. Cic. 2. de Inuent. 183.
Sumere merentes pœnas. Virg. 2. Aen. 118.
Sceleratas pœnas sumere, Ob perpetratum scelus commeritas. Virg. 2. Aen. 116.
Suscipere pœnam. Cic. pro lege Manil. 4.
Suscitare pœnas alicui. Virg. 4. Georg. 91.
Sustinere pœnam. Cic. pro Domo sua, 104.
Sempiternam pœnam sustinerem mea uoluntate susceptam. Cicer. Post red. ad Quirites, 1.
Trahere aliquem per omnem pœnam. Virg. 5. Aen. 158.
Transigere aliquod scelus leui pœna. Quint. lib. 7. cap. 3.33.

Quæ uenit indignè pœna dolenda uenit. Ouid. epist. 5.2.
Viuere in pœnas alicuius. Seneca Troade, 10.19.
Vrgeri pœnis. Virg. 6. Aen. 112.
¶ Pœna, & Beneficium, pro dijs habitos apud quosdam Aethiopiæ populos legimus. Sunt qui non ab Aethiopibus, sed ab Assyrijs & Persis Pœnam & Beneficiũ cultos fuisse asserant: illam, q. malorum: hunc, quòd bonorum largitorem esse opinentur. Alexand. Alexandrinus lib. 6 cap. ultimo.
¶ Pœnalis, & hoc pœnale, pen. prod. ut, Pœnalis opera, Quæ ad pœnam pertinet. Plin. lib. 18. cap. 11.9.
¶ Pœnarius, Adiectiuum (ποινομαχικός) ut, Pœnaria actio. Quint. lib. 4. cap. 3.6.
Pœnicus] à Delijs dictus Apollo. Apud enim quoscunq; populos, sui dij nomen nouum accipiebant: quo de Alexander Alexandrinus Genial. dier. lib. 6. cap. 4.
Pœnitet] pen. corr. pœnitebat, pœnituit (μεταγνόω, μεταμέλω, μεταμέλομαι) Pœnitere dicimur, quum quæ ipsi fecimus, ea nobis post displicere incipiunt, & molesta esse. Et regit accusatiuum patientis rei, cum genitiuo agentis. Cicero ad Att. lib. 3.47.3, Alterum non potes, ut me non nostri consilij uiteq; pœniteat.
Pœnitet, Aliquando pro Tædet, pudet, seu dolet, accipitur: & tunc interdum præsenti infinitiui iungitur. Terentius Phorm. 1.3.20,
Ita plerique ingenio sumus omnes, nostri nosmet pœnitet.
id est, nostra contemnimus, inquit Donatus. Vir. eclog. 2.7,
Nec te pœniteat calamo triuisse labellum. Cicero, Pœnitet defendere. Idem Senect. 17, Num igitur si ad centesimum annum uixisset, senectutis eum suæ pœniteret? id est, tæderet.
Tædet & pœnitet. Cic. Att. lib. 2.37.6, Sed quod facilè sentias, tædet ipsum Pompeium, uehementerq; pœnitet.
Nihil pœnitet. Cic. 5. Tusc. 75.
Quod te offenderim, me pœnitet. Cic. Att. lib. 11 121.3.
Sapientem nihil opinari, nullius rei pœnitere, nulla in re falli, sententiam mutare nunquam. Cic. pro Muræn. 57.
Sapientis proprium est, nihil, quod pœnitere poßit, facere. Cic. 5. Tuscul. 117.
Facinus pœnitere. Cic. 2. de Inuent. 156.
Me haud pœnitet eorum sententiæ esse, quibus & apparitores, &c. Liu. 1. ab Vrbe, 32. id est, Non nolo, inquit Budæus.
Ne supplicijs quidē moueri, uiri fortis est, ut fortiter fecisse pœniteat. Cic. pro Milone, 63.
Iurasse pœnitet. Ouid. 2. Metam. 10.
Pœnituit eum illa sensisse. Cic. 4. Acad. 125.
Pœnitet. Cic. pro Cluent. 64, Neq; me pœnitet hoc potius tempore, quàm illo causam A. Cluentij defendere. causa enim manet eadem. id est, non minus commodè nunc & opportunè agere puto, quàm si in re recenti egissem. Budæus.
Acti nos pœnitet. Valer. 5. Argon. 135.
Authoritatis alicuius pœnitere. Cic. de Arusp. resp. 42.
Belli iniusti pœnitet. Ouid. 5. Metam. 42.
Conuiuiorum pœnitet. Hor. Epod. 11.2.
Dignitatis tuæ non me pœnitet. Cic. 3. Philipp. 135.
Facti pœnitere aliquem. Catul. epigr. 28.3.
Fortunæ, amplitudinis, claritatis, gloriæ num pœnitebat? Cic. 1. Philipp. 24. Curtius, Malo me fortunæ pœniteat, quàm uictoriæ pudeat. id est, Malo me dolore affici propter calamitosam offensionem, quàm pudore ob uictoriam. Budæus.
Meæ fortunæ pœnitet me. Cic. ad Torquatum, lib. 6.1.1.
Pœnitet me hominis. id est, non magnifacio hominem. Cicero 4. Acad. 125, Quid eum Mnesarchi pœnitebat, quid Dardani, qui erant Athenis tum principes Stoicorum? Budæus.
Imperij pœnitere. Cic. in Som. Scip. 13.

Indu-

Industriæ nostræ neq; eos, neq; alios pœnitebit. Cicero 2. de Inuentione.
Ineptiarum suarum eos pœnitet. Cic. Cælio lib. 2. 8. 7.
Instituti pœnitet. Cic. 1. Verr. 38.
Laudis me meæ pœnitet. Cic. ad Lent. lib. 1. 7. 27.
Memet mei pœnitet. Cic. 3. de Orat. 18.
Muneris sui pœnitere. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 1.
Pacis pœnitet. Liu. 5. bell. Maced. 90.
Pœnitet me pecoris. Virg. 10. eclog. 3.
Pœnitet rei: pro, Nolle ita rem euenisse, et ob id dolere. Cic. pro Domo sua, 15. Budæus.
Scelerum pœnitet. Hor. 3. Carm. ode 24. 10.
Vehementer sui status pœnitet. Cic. Attico lib. 2. 38. 1.
Pœnitet me uerbi tui. Cicero pro Plancio, 62, Vide quàm me uerbi tui pœniteat. id est, quàm mihi non satis sit hoc uerbum. Budæus.
Virium pœnitet. Liu. 1. ab Vrbe, 34.
Pœnitet, Parum uidetur. Terentius Heauton. 1. 1. 20. Idem Eunucho, 5. 7. 11,

An pœnitebat flagitij, te authore quod fecisset
Adolescens, ni miserum insuper etiam patri indicares?

Donatus. Cæsar libro 2. belli Ciuil. An pœnitet uos, quòd saluum atque incolumem exercitum nulla naue desiderata traduxerim.
¶ Pœnitens, pen. corr. pœnitentis, o. g. (μετανοῶν) Sueton. in Vitell. cap. 15, Non multo pòst pœnitens facti.
Portus optimus pœnitenti, mutatio consilij. Cicero 12. Philipp. 322.
Pœnitens de matrimonio. Sueton. in Claud. Cæsare, cap. 43.
¶ Pœnitendus, μεταμελητέος, Adiect. nomen, à Pœnitet uerbo: id est, Pudendus, & parui æstimandus. Liu. 1. ab Vrbe, 159, Sub haud pœnitendo magistro. Colum. lib. 2. cap. 2. 5, itaq; hic ager siue exercetur, seu cessat, colono est pœnitendus, ac tanquam pestilens refugiendus.
¶ Pœnitendum, μεταμελητέον, Gerundium legitur ut, Non est eius præceptoris pœnitendum. Salust. in Iugurth. Num eorum pœnitendum sit.
Ad pœnitendum. Tacit. lib. 3.
¶ Pœnitendi, Aliud gerundium (τοῦ μεταμελέσθαι) Cicer. 4. Tusc. 129, Alexandrum regem uidemus: qui quum interemisset Clutum familiarem suum, à se manus abstinuit, tanta uis fuit pœnitendi.
¶ Pœniturus, pen. prod. (μετανοήσων) Accius, Quod si procedit, neq; te, neq; quenquam arbitror pœniturum laudis: quam ut serues uide. Quint. lib. 9. cap. 3, Eousq; processum est, ut non pœniturum, pro non acturum pœnitentiam: & uisuros, ad uidendum missos, Salustius dixerit.
¶ Pœnitentia, μετάνοια, μεταμέλεια. Plin. auunculus lib. 17. cap. 12. 6, Nihil est fœdius agricolis, quàm gestæ rei pœnitentia. Liu. 1. bel. Maced. Celerem enim pœnitentiam, sed tandem seram & inutilem sequi.
Agere pœnitentiam. Vide Ago.
Pœnitentia, pro Contemptu & aspernatione. Plin. libro 5. cap. 17. 1, de Essenis, Gens æterna in qua nemo nascitur, tam fœcunda illis aliorum uitæ pœnitentia est. Budæus.
¶ Pœnitudo, pœnitudinis, Idem quod Pœnitentia. Pacuuius Teucro,

Quæ desideria alumnum, pœnitudines,
Squales, scapresq; & incultas uastitudines. Nonius.

Pœnulus] Diminutiuum est à Pœnus: unde Plautina fabula nomen sumpsit, in qua Pœnus Hanno Punicè loquens introducitur.
Pœnus] λίβυς, Carthaginensis: à Phœnix, sed aspiratio detrahitur: & œ in u mutatur in deriuatiuo, Punicus, Punica, Punicum, non Pœnicus. Vide infrà in dictione Punicus.
¶ Pœni, λίβυες (inquit Seruius) ἀντίστοιχον est, quasi Phœni. quia à Phœnicibus orti. Virg. 1. Aen. 62,

— ponuntq; ferocia Pœni
Corda uolente deo.

Calliditate Pœnos Romani non superarunt. Cicero de Arusp. respon. 17.
Acutus ut Pœnus, & ualde studiosus ac diligens Clitomachus. Cic. 4. Acad. 178.
Crudelitati Pœnorum corpus Reguli præbitum. Cic. 3. de Natura deor. 115.
Ductor Pœnorum, Hannibal. Sil. lib. 7, 107.
Ferox Pœnus. Claud. 5. Paneg. 30.
Fulmineus Pœnus. Claud. de bel. Get. lib. 28.
¶ Pœnus, Adiect. (λιβυκός) Stat. lib. 4. Sylu. 3. 19,

Pœnos Bagrada serpit inter agros.

Leones Pœni. Virg. 5. eclog. 6.
Sermo Pœnus. Stat. 4. Sylu. 4. 9.
Poeta] poetæ, pen. prod. m. g. (ποιητὴς ἀπὸ τοῦ ποιῶ) quod est facio, effingo, quasi fictor. Est enim qui elegantia carmina fingit. Hor. in Arte, 2,

— pictoribus atq; poetis
Quidlibet audendi semper fuit æqua potestas.

Manus multa poetarum. Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 29.
Antiquißimum è doctis apud Græcos est genus poetarum. Cic. 1. Tusculan. 5.
Finitimus oratori poeta, numerus astrictior paulo, uerborum autem licentia uberior. Cic. 1. de Orat. 36.
Neminem adhuc cognoui poetam, qui sibi non optimus uideretur. Cic. 5. Tusc. 90.
Arguti poetæ. Hor. 2. epist. 2. 18.
Astrictior uersu poeta, oratoris uirtutes persequitur. Cicero in Orator. 37.
Bonus poeta nemo sine inflammatione animorum existere potest, & sine quodam afflatu quasi furoris. Cicero 2. de Orator. 105.
Castum esse decet pium poetam. Catull. ad Aurelium, epigrammate 16. 1.
Clarißimi poetæ. Quint. lib. 1. cap. 10. 11.
Crescens poeta. Virg. 7. eclog. 5.
Disiecti membra poetæ. Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 13.
Diuinus poeta. Virg. eclog. 5. 9.
Docti ueteres poetæ Graium. Lucret. lib. 2. 121.
Græci poetæ. Cic. 2. de Orat. 33.
Grauis & ingenuosus poeta. Cic. pro Plancio, 48.
Illustres poetæ. Quint. lib. 5. cap. 11. 28.
Magnum poetam quenquam sine furore esse posse negat Democritus. Cic. 1. de Diuin. 137.
Secli incōmoda peßimi poeta. Catul. ad Caluum, epig. 14. 5.
Sanctos poetas suo iure appellat Ennius, quòd quasi deorum aliquo dono & munere commendati nobis esse uideantur. Cic. pro Archia, 14.
Seniorum poetarum turba. Hor. 1. Serm. Satyr. 10. 14.
Tener poeta. Catul. ad Libellum, epig. 33. 1.
Vesanus poeta. Hor. de Arte, 92.
Alere & formare poetam. Hor. de Arte, 62.
Canunt poetæ. Vide Cano.
Confingunt hæc poetæ. Cic. pro Rosc. Amer. 27.
Valet natura ipsa poeta, & mentis uiribus excitatur, & quasi diuino quodam spiritu afflatur. Cic. pro Archia, 14.
¶ Poema, pen. prod. poematis, pen. corr. n. g. (ποίημα) Poetarum opus, hoc est, figmentum seu fictio. Plin. lib. 7. cap. 56, De poematum origine magna quæstio est.
Austera poemata. Hor. de Arte, 69.

Dulcia

Digitized by Google

Dulcia poemata. Horat. de Arte, 21.
Egregium poema. Cic. 1. de Orat. 109.
Festiuum, concinnum, & elegans poema. Cic. in Pisonem, 5.
Immodulata poemata. Horat. de Arte, 54.
Lachrymosa poemata. Horat. 1. epist. 1. 14.
Pulchra poemata. Horat. de Arte, 21.
Ridenda poemata. Iuuen. Satyr. 10. 13.
Ridiculum poema. Horat. 2. epist. 1. 48.
Sanctum poema. Horat. 2. epist. 1. 11.
Tenerum, moratum, atq; molle poema. Cic. 1. de Diuin. 117.
Tragicum, comicum, epicum, melicũ ac dithyrambicum poema. Cic. de Opt. gen. Orat. 141.
Attingere poemata. Catul. ad Varum, epigr. 19. 3.
Componere poemata. Vide Compono.
Componere poema ad aliquem. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 16.
Condere poema. Vide Condo.
Condere poema Græcum. Cic. Att. lib. 1. 11. 24.
Tenui deducta poemata filo. Horat. 2. epist. 1. 46.
Facere bona poemata. Horat. de Arte, 62.
Varium & elegans omni ferè numero poema fecisti. Cicero 1. Academ. 15.
Legere libentius poemata. Cicero Quint. fratri, lib. 2. 12. 2.
Natum inuentumq; poema iuuãdis animis. Horat. de Arte, 76.
Mira poemata pangere. Horat. de Arte, 84.
¶ Poesis, huius poesis, pen. prod. f. g. Nonius, Poesis & Poema hanc habet distantiam: poesis, est textus scriptorum: Poema, inuentio parua, quæ paucis uerbis expeditur. Lucil. Satyr. lib. 8. Cic. 4. Tusc. 117, Anacreontis quidẽ tota poesis est amatoria. Idem 3. de Orat. 56, Quamuis claris sit coloribus picta uel poesis uel oratio.
Homeri picturam, non poesim uidemus. Cic. 5. Tusc. 160.
¶ Poeticus, pen. corr. Adiectiuũ (ποιητικός) Quod ad poetam pertinet: ut, Ars poetica, & Verba poetica. Cic. 3. de Orat. 84. Quint. lib. 1, At in eadẽ uitij geminatione Metieri, Sufficier, dicens Ennius, poetico iure defenditur. id est, authoritate poetica. Cic. 1. de Orat. 73, Poeticus numerus.
Poetici dij. Cic. 3. de Nat. deor. 1. 11.
Licentia poetica. Quint. lib. 2. cap. 4. 3.
Mella poetica manare. Horat. 1. epist. 20. 9.
Themata poetica. Quint. lib. 2. cap. 10. 4.
Voluptates poeticæ. Quint. lib. 1. cap. 8. 8.
¶ Poeticè, penul. cor. Aduerbium (ποιητικῶς) More poetico. Cic. 5. de Fin. 16, Vt poeticè loquar.
¶ Poetica, poeticæ, & Poetice, poetices, penul. cor. (ποιητική) Ars ipsa conscribendorum uersuum. Cicero 1. Tuscul. libro 4. 113, O præclaram emendatricẽ uitæ poeticam! Idem 3. de Orat. 96.
¶ Poetor, penult. prod. poetaris (ποιῶ) poetari, In poetica se exercere, siue poetam agere. Ennius,

Nunquam poetor nisi podager.

¶ Poetria, poetriæ, penul. corr. & Poetis, pen. prod. poetidis (ποιήτρια) Id est, mulier poetices perita. Cic. pro M. Cælio, 51, Verum hæc tota fabella ueteris & plurimarum fabularum poetriæ, quàm est sine argumento, quàm nullum inuenire exitum potest? Persius in Procem. 3.
¶ Poetificus, penul. corr. (ποιητοποιός) Adiectiuum quo usus est Ennius, qui Caballinum fontem poetificum nominauit.
Pogonia] uel Pogonias, pogonia, pen. cor. (πωγωνίας) Dici potest barbata, Genus cometæ. πώγων enim barba Græcis dicitur. Plin. lib. 2. cap. 25, Pogonias uocant, qui ex inferiore ex parte in speciem barbæ longẽ Promittitur iubæ.
Pol] Aduerbium iurantis (νὴ τὸν πολυδεύκη) per Pollucem. Cic. 3. Tusc. 74,

Pol mi fortuna magis nunc defit, quàm genus. Ex poeta. Horat. 1. epist. 7. 19,
—pol me miserum patrone uocares.

Certè pol. Terent. Eunuch. 4. 5. 5,

Certè tu quidem pol multò hilarior.

Pola] πόλα, Istriæ ciuitas, quondam à Colchis condita. Pietas Iulia Plinio dicitur lib. 3. cap. 19. in descriptione Istriæ.
Polea] πώλιον, fimus pulli asinini, quem equa initio partionis ante foetum effundit, ut ait Aristoteles, qui poliõ: Plinius uerò lib. 28. capit. 13. 5, Polean uocat.
Polemarchi] πολέμαρχοι, sunt apud quos summa rei militaris & agitur & refertur: & Polemarchia, munus ipsum; & magistratus uocatur. Hodie apud nos hi Marescali uocantur: quasi maiores iudices, hoc est iudices in Cabalo sedentes, uno tantùm magistro equitum, id est, Connestabulo inferiores. Siquis Latinæ dicere uelit, eos Tribunos militum possit appellare. Sic etiam uocantur in capit. officium de re militar. in P. Hæc Budeus in notis in pandectas, l. ultima ad finem de muneribus in Pand.
¶ Polemarchus, (πολέμαρχος) à belli ductu, quasi belli dux. Aetolis uerò Polemarchus, claudendarum portarum est urbis curam gerebat, clauesq; noctu detinebat interdiu autem, custodijs portarum assidebat. Alex. Alexandrinus lib. 3. cap. 16.
¶ Polemarchia. Vide Polemarchi.
Polemon] penul. cor. (πολέμων) Atheniensis philosophus, prima adolescentia lasciuus, & uoluptatibus deditus, quum patentem Xenocratis scholam intrasset, de eq; modestia & moribus sermo haberetur, ita demum ad eum flexit animum, ut reiecta incontinentia, se totum philosophiæ addixerit: ex quo postea eius scholæ successit. Author Gellius. Diogenes eum multa scripsisse testatur. Suidas nihil scriptum reliquisse asserit.
Mutatus Polemon. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.
¶ Polemon, cognomento Helladicus, genere Iliens, historicus nobilissimus, æqualis Aristophanis & grammatici Panætij discipulus, scripsit de origione ciuitatum Phocidis, Ponti, Laconiæ geographiam, & de cursu orbis libros tres. Suidas.
¶ Polemon alius è Laodicea Cariæ, qui Smyrnæ uixit, ac præcepit, æqualis Herodis Attici, sub Adriano principe: ad quem legatus quandoque Smyrnæorum missus, ab eoq; honorificè exceptus, & musæo Aegyptio adscriptus est.
Polemonia] polemoniæ, penul. corr. (πολεμώνιον) Herba. Plinius libro 25. capit. 6. 2, Polemoniam, alij philetæriam, à certamine regum inuentionis appellant.
Polemonium] πολεμώνιον, Ptolemæo libro 5. cap. 6. Cappadociæ urbs: uulgò Leona.
Polenta] polentæ (ἄλφιτον) Dicitur & pulenta. Sic fiebat; Perfusum aqua hordeum siccabat nocte una, postero die frigebant, deindè molis frangebant, seruabantq; in multos dies. Cato de Re rust. cap. 108, Tum id percolato, polentam adijcito. Ouid. 5. Metam 91,

—neq; adhuc epota parte, loquentem
Cum liquido mista perfudit diua polenta,

Grandis polenta. Persius Satyr. 3. 6.
¶ Polentarius. Adiectiuum (ἀλφιτικός) Quod pertinet ad polentam, seu quod est ex polenta. Plaut. Curcul. 7. 11,

Eijciam crepitum polentarium.

Polentia] πολεντία, urbs Liguriæ Ptolemæo libro 3. capit. 1 uulgò Palanza. Est etiam apud Melam libro 2. capit. 7. castellum in maioribus Balearibus nomine Polentia: nunc uulgò Polensa, ut scribit Oliuatius.
Poletes] Internuncius Epidauriorum ad Illyricos: de quo audi Alexandr. Alexandrinum libro 4. capit. 10, Proditum

Digitized by Google

ditum est de Epidaurijs mirum, quòd quum Illyricos mores osos haberent, nec illorum commercia uitare possent, ut se à contagione accolarum seruarent immunes, ita cauisse, ut unum seligerent ætate grauem, qui solus ad illos penetraret, cum quo commercium haberent, quem Poletem dixerunt.

Polia] Gemma quædam. Plinius lib.37.capit.11, polia canitiem quandam sparti indicat: eandem duriorem, nigra Spartopolios.

¶ Polia, poliæ, Grex equorum. Vlp. in l. ædiles aiunt. D. de ædil. edict. Nam si polia uenierit, dicemus unum equum qui uitiosus est, non omnem poliam reddiberi oportere. Caelianus Cotta putat poliam esse equitium, hoc est, equorum mandram, seu armentum equinum: descendereq; non à pluralitate, ut Accursius uoluit, sed potius à Græco nomine πῶλος, quod pullum, & maximè equinum significat. unde πωλοδαμάζειν, est equos domare.

Polimenta] polimentorum (ὑπόρχεις) Testiculi porcorum dicuntur, quum castrantur: à politione uestimentorum, quòd similiter ut illa curantur, inquit Festus. Plautus Meneb.5.29,

—pernam itidem, aut sinciput,
Aut polimenta porcina.

Polio] polis, poliui politum, penul. prod. (ξέω, ξύω, ἀποξέω, ἀποξύω, λειαίνω) polire, Colere, ornare, & quasi urbano & politico more (qui rustico contrarius est) componere, ut ait Sipontinus. Virg.8. Aeneid.88,

Certatim squamis serpentum, auroq; polibant. Cicero 2. de Legib.93, Hoc plus, inquit, ne facito rogum, ascia ne polito.

Arma polire deorum. Stat.4. Syl.6.10.
Signa Dædala polire. Lucret. lib.5.281.
Tigna polire. Claud.3. Paneg.65.
Pumice poliantur geminæ frontes. Ouid.1. Trist. eleg.1.2.
Carmina polire sollicita cura. Ouidius 1. de Ponto, eleg.6.13.
Orationis faciendæ & poliendæ ignarus. Cicero 1. de Orat.33.

¶ Politus, penul. prod. (ξεστὸς, στιλπνὸς, ξυστὸς, λεῖος, γλαφυρὸς) politior, politissimus. Plin. lib.13. cap.4.11.
Fronte politus. Persius Satyr.5.12,

Pelliculam ueterem retines, & fronte politus
Astutam rapido seruas pectore uulpem.

Politus, urbanus, elegans. Cic. de clar. Orat.156.
Politus è schola. Cic. in Pisonem, 47.
Politus artibus. Cic.1. de Fin.39. Et ad Memmium, lib.13.1.13, Est enim omni liberali doctrina politissimus.
Pictus & politus omnibus artis coloribus. Cicero Attico, libro 2.36.5.
Doctrina politos constituit quosdam pariter. Lucret. lib.3.62.
Politus omnibus uirtutibus. Varro 1. de Re rust. cap.2.9.
Politum quid & perfectum proferre. Cic.1. de Orat.3.
Nihil acutius, nihil politius Aristotele. Cic.4. Acad.257.
Arte politissima perfecit caput Veneris Apelles. Cicero Lentulo, lib.1.9.53.
Politæ columnæ. Cic. ad Qu. Frat. lib.3.17.2.
Politior elegantia. Cic.3. de Finib.6.
Politæ facetiæ, Elegantes & ornatæ. Cic.1. de Orat.125.
Politioris humanitatis expers. Cic.2. de Orat.40.
Accurata & polita oratio. Cic. de clar. Orat.182.
Politissimus & acutissimus nostræ memoriæ philosophus. Cic. 4. Acad.202. De Antiocho.
Sermo politus. Claud.8. Paneg.50.

¶ Politulus, penul. cor. (ὑπογλάφυρος) Adiectiuum diminut. Cic. ad Volumnium, lib.7.34.5, Opus est huc limatulo & politulo tuo iudicio.

¶ Politè, penul. prod. Aduerb. (γλαφυρῶς) Cicero 1. Acad.4, Quæ & sunt magna sanè, & limantur à me politius.
Politè & subtiliter, Cic.4. Acad.216.
Ornatè politeq; dicere. Cic. pro Cælio.5.
Eloqui politè. Cic.1. Tusc.10.
Scribere politè. Cic. de clar. Orat.37.

¶ Politor, penul. prod. politoris, Verbale. Vlpian. in l. cum duobus. D. pro socio, Veluti quum pecus in commune pascendum aut agrum politori damus in commune quærendis fructibus. Erant autem politores, qui agros excolere atque polire consueuerant, Nonius enim Marcellus sic ait, Politiones agrorum cultus diligentes, ut polita omnia dicimus exculta, & ad nitorem deducta. Ennius Satyr. libro 3, Testes sunt lati campi, quos gerit Africa terra polites. Et Annal.8, Rastros dentefabres capsit causa poliendi agri. Varro, Quid mirum, si ex agri depolitionibus eijciuntur, qui hic in cœnaculo polito recipiuntur? Hæc Nonius. Hoc etiam significato politionem & politorem dixit Cato de Re rustic. cap.136.

Politores, gemmarum. Firmicus libro 4. capit.7. ad finem.

¶ Politio, politionis. Dicitur illa cultura, quæ pactione certæ frugis pro mercede fit, atque adeò ipsa merces. Cato de Re rustica, Politionem quo pacto dari oporteat? in agro Casinate, & Venusio in loco bono parte octaua corbi diuidat, satis bono septima, tertio loco sexta, &c.

¶ Politura, polituræ, penul. prod. (λείανσις) Plinius lib.11. capit.24.3, Quàm non ad hoc uidetur pertinere cribratæ pexitas telæ, & quadam polituræ arte, ipsa per se tenax ratio tramæ? Idem lib.36. capit.6.9, Thebaica polituris accommodatur.

Ad polituram sarcire. Vide Ad.

Polio] polionis, m.g. Qui arma polit. Firmicus lib.2, Mars & Mercurius in decimo ab horoscopo loco poliones faciunt. Meminit Callistratus libro 50. ff. de iure immunit. l. quibusdam.

Polion] πόλιον. Vide Polea.

Polion, siue polium, est etiam herbæ nomen, quam Plinius describit lib.21. cap.7.8, Sic & apud Græcos polion herbam, inclytam Musæi & Hesiodi laudibus, ad omnia utilem prædicantium, superq; cætera ad famam etiam dignitatis: prorsusq; miram, si modò (ut tradunt) folia eius mane candida, meridie purpurea, sole occidente cærulea aspiciuntur.

Polis] huius polis, f.g. (πόλις) Latinè dicitur Ciuitas et urbs.

Polisma] est ciuitas in Rhetia ad Simoentis ripas. Strabo lib. 13, Astypatienses itaque qui Rhetium tenuerunt, primi oppidum iuxta Simoentem habitauêre: quod nunc Polisma nominatur, in loco non ualde idoneo, &c.

Polites] penul. prod. Priami filius ex Hecuba uxore à Pyrrho, capta Troia interfectus est. Virg. lib.2. Aeneid.

Ecce autem elapsus Pyrrhi de cæde Polites
Vnus natorum Priami per tela, per hostes, &c.

Politia] politiæ, Respub. quo nomine inscriptus est liber Platonis. Cic.1. de Diuinat.107.

¶ Politicus, pen. cor. Adiect. (πολιτικὸς) Quod est ciuile. Cic. Mario, lib.7.1.11, Sed quæ potest esse homini politico delectatio, quũ aut homo imbecillis à ualentissima bestia laniatur? Quædam exemplaria legunt, polito. Idem ad Atticum, lib.9.172.4, Sumpsi mihi quasdam tanquam theses, quæ & politicæ sunt, & temporum horum.

Poliuchi] πολιοῦχοι, Dij tutelares, quos cuique loco præesse antiquitas existimabat. Poliuchos Minerua apud Spartanos cognominata est, quòd eorum ciuitati imperaret. Herodotus.

Polla] πόλλα, uxor Lucani poetæ, cuius meminit Stat.2. Sylu.7.11.

Digitized by Google

lu.7.11, Tu castæ titulum, decusq; Pollæ
Iucunda dabis allocutione. Pauloq; infrà eam commendat ab eruditione.

Pollen] pollinis, pen.cor.n.g. uel Pollis, pollinis, m.g. (γύρις, παιπάλη) A polleo deduci uidetur, Flos tritici. Terentius Adelph.5.3.60,
—ego istuc uidero:
Atq; illi, fauillæ plena, fumi, ac pollinis
Coquendo sit faxo, & molendo. Marcellus Dioscoridis interpres dicit esse pollinem, tenuißimum puluerem magis quàm farinam, qualis circa molas plerunq; & loca in quibus panis pinsitur, parietibus hærens, inuenitur, unde fit panis omnium infirmißimus. Columella libro 6. capit. 30, 5, Et thuris polline cum eo qui profluit, sanguine immisto, armilinantur.
Pollis polentæ. Cato cap.157.8.
¶ Pollinarius, Adiectiuum (γυρεντικός) Quod ad pollinem pertinet: ut, Cribrum pollinarium, Quod lino, non setis equorum fit ad pollinem purgandum non cribra quæ ad excutiendam farinam fiunt, excussoria dicuntur. Plinius libro 18.cap.11.6. Plautus Pœn.7.10,
Nam istic quidem gradus succretus est cribro pollinario.
¶ Pollintor, pollintoris, m.g (γυρεφόρος) Curator pistrini, qui farinã facit, & pollinem, quiq; pollinario cribro pollinem excutit. Cato cap.5.3, Operarium mercenarium, pollintorem, diutius eundem ne habeat die.
¶ Pollinceo, pollinces, pollincui, pollincere, Farinam in pistrino lucrifactam diuidere, inquit Sipontinus.
¶ Pollintio, Verbale. Cato cap.136, Pollintionem in agro Casinate & Venafro sic dare oportet. In loco bono parte octaua corbi diuidat, satis bona septima, tertio loco sexta, si granum modio diuidet, parti quinta in Venafro ager optimus, IX. parti corbi diuidat. Alij legunt, politionem,

Polleo] polles (ἰσχύω, σθένω, δύναμαι) pollere, Posse, ualere. Cicero in Parad.43, Nec est ulla res quæ plus apud eum polleat, quàm ipsius uoluntas atq; iudicium.
Polleat moderatione & constantia. Cic. 4. Tuscul.56. In quibusdam exemplaribus desideratur, polleat.
Pollere quæstu dicitur, quod est preciosum. Plin.lib.19.cap.3, 9, Sunt etiã nunc duo genera, non nisi sordido nota uulgo, quanquam quæstu nullo polleant.
Scientia pollet uirtus. Cic. in Partit.40.
Posse & pollere. Liu.1.ab Vrbe,100.
Pollere ad, uel aduersum. Plin.lib.16.cap.22.2, Cur ergo non eadem causa aduersum omnes polleat, iure miremur. Cic.2. Offic.47, Harum igitur duarum ad fidem faciendam iustitia plus pollet.
Pollet contra. Plin.lib.24.ca.19.2, Herba quæ gignitur suprà fimeta ruris, cõtra anginas efficacißimè pollet ex aqua pota.
Pollere in remedijs aurum. Plin.lib.33.cap.4.17.
Pollere in Rep. Cæsar 1.bell. Ciuilis,14.
Pollet eius authoritas: id est, ualet, in precio est, & magni est ponderis. Sallust. in Iugurtha.
Facundia pollet tuis ingenijs. Claud.4.Paneg.99.
Plurimum pollet oratio in peroratione. Cic. de clar. Orat.99.
Pollere, Præstare, utilius esse. Plin.lib.36.cap.22.8, de cotibus, Ex oleo & aqua Ciliciæ pollent: ex aqua Arsinoeticæ. Hoc est quod uulgus dicit, Melius ualent: uel, Bene ualent.
Plus pollet potiorq; est filius patre. Cic.4.Tusc.114.
¶ Pollens, pollentis (δυνάμενος) Partic. siue Nomen ex participio Plaut. Capt.6.28,
Quod genus illic unum est pollens atq; honoratißimum.
Auis pollens. Sil.lib.8.76.
Hostis equo pollens. Ouid.3.Trist.eleg.10.11.

Fulmine pollens regia Iouis. Ouid.ad Liuiam,45.
Opibus pollens. Lucret.lib.1.12.
Venenis gelidis pollens Ophiusa. Valer.6.Argon.18.
Matrona pollens. Ouid 5.Metam.102.
Herbæ pollentes. Ouid. 7.Metam.40.
Pollens uini. Plaut. Curcul.3.20.
¶ Pollentia, pollentiæ (δύναμις) Potentia. Plaut. Rud.16.4,
Vindicate, ne impiorum potior sit pollentia. Idem Casina,21.3.
¶ Pollentia, πολλεντία, Plinio authore, oppidum fuit in maiore Balearium insula. Fuit & altera Pollentia iuxta Alpes, inclyta lanarum nobilitate: de qua Syl.lib.8.119,
—fuscíq; ferax Pollentia uilli.
¶ Pollentinus, penul.prod. Adiectiuum (πολλεντινός) ut, Campus Pollentinus. Claud.4.Paneg.26.
Fuerunt & Pollentini in Piceno, in quinta regione Italiæ, non multum distantes à Tolentinatibus, ut indicat Plin.lib.3.

Pollex] pollicis, penul.corr. m.g. (ἀντίχειρ) Primus in manu digitus: sic uocatus, quòd cæteris potentior sit. Plin. libro 11. cap.43.1, Hominis pollex articulos habet binos. Cic.3.Offic.60, Durius etiã Athenienses, qui sciuerũt ut Aeginetis, q classe ualebant, pollices præciderentur: hoc uisum est utile.
Ictus pollicis. Horat.4.Carm.ode 6 8.
Festiuus pollex, Claudianus in Præfat.li.2.de raptu Proserp.3.
Honestus pollex. Persius Satyr.6.1.
Ignauus pollex. Stat.4.Sylu.4.11.
Sollicitus pollex. Claud.8.Paneg.26.
Tener pollex. Ouid.1.Amor.eleg.4.5.
Leui deducens pollice filum. Ouid.4.Metam.8.
Et reliquum nitido detersit pollice somnum. Claud.in Epithalamio Palladij,6.
Artificemq; tuo ducit sub pollice uultum. Persius Satyr.5.4.
Pollice primo metere. Mart.lib.10.92.
Mouere chordas pollice. Stat.1.Achil.38.
Impresso pollice nentes stamina. Ouid 8.Metam.91.
Habili pollice prætentat chordas. Ouid.1.Amor.eleg.4.6.
Irresectum pollicem dente rodere. Horat.Epod.5.19.
Tremulo pollice siccare lachrymas Ouid.epist.18.6.
Docto pollice sollicitat stamina. Ouid.11.Metam 35.
Tentauit impulsas chordas pollice. Ouid.10.Metam.29.
Pollex, etiam in pede. Plin.lib 7.cap.53.3, Qu. Aemylius Lepidus iam egrediens incusso pollice limini cubiculi.
Premere pollicem. Conuertere pollicem. Antiquitus in pollice fauoris erat, sui ijq; significatio. Qui faueret, pollicem premebat: qui minus faueret, pollicem conuertebat. Qui gestus in prouerbium abierunt, ut iam premere pollicem dicatur, qui quoquo pacto fauet: conuertere, qui malè uult. Plin.lib. 28.cap.2.15, Pollices quum faueamus, premere etiam prouerbio iubemur. Iuuen. Sat.3.4,
—& uerso pollice uulgi,
Quemlibet occidunt populariter. Horatius utroq; pollice dixit, pro summo fauore, 1.epist.19.14,
Consentire suis studijs, qui crediderit te,
Fautor utroq; tuum laudabit pollice ludum. Porphyrion enarrat hunc ad modum: Vtroq; pollice, id est utraq; manu, συνεκδοχικῶς, Synecdoche à parte totum. An qui uehementius laudat, manus iungens, iungit pollicem cum proximo? Acron hoc pacto, Vtroq; pollice, συνεκδοχικῶς, manu utraq;, sublataq; pariter ac sæpius mota. Hic enim gestus ualde laudantium est Sanè utrunq;, sicut ex ijs conijci licet, prouerbij origo fugit. Erasmus.
Pollex, in arborum corticibus: Plin.lib.13.cap. 4.3, de palmis arboribus, Reliquæ teretes atq; proceræ, densis gradatisq; corticum pollicibus ut orbibus, faciles se ad scandendum

Digitized by Google

Orientis populis prebent, &c.

¶ Pollicaris, & hoc pollicare, penul. prod. (ἀντιχειριαῖος) Quod pollicis latitudinem siue crassitudinem habet. Plin. lib. 15. cap. 24. 1, *Digitorum hominis longitudo illis, & interim falcata pollicari latitudine.* Est autem pollex duodecima pars pedis, digitus sextadecima. Vide Vncia.

Pollia] tribus Romana, ex loco Pollio denominata. Alexander Alexandrin. lib. 1. cap. 17. Vide Tribus.

πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ] Prouerbium nobile, quod non omittendum eò duximus, quia non apud Græcos solum usui esse debeat, sed multo magis apud nos, si Christiani sumus. Sed ut rem intelligas: Græcis ad sacrificium accessurus, hoc præfatur primum, τίς τῇδε; hoc est, Quis hic? Qui uerò intersunt sacris, referunt, πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ: quod est dicere, Multi & boni. Nam polluti homicidio, aut sanguine infecti humano, hominesq; turpissimarum sordium, sacris arcebantur, ne aras contingerent, aut sacrificio interessent, lege uetabantur. Alexander lib. 4. cap. 17.

Polliceor] polliceris, penul. prod. pollicitus sum, penul. corr. (ὑπισχνέομαι, κατανεύω, καταφατίζω) polliceri, Promittere, Verbum commune, secundum Priscianum: nam in significatione passiua usus est Ouid. 1. de Arte, 89,

Pollicitis diues quilibet esse potest. Polliceri igitur, est Vltrò, seu ex pactione aliquid promittere. Terentius And.

Negabon' uelle me, modò qui sum pollicitus ducere?

Polliceri & promittere. Cic. pro Plancio, 82.

Benignè polliceri aliquid. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 100.

Liberalissimè polliceri. Vide Liber, liberi.

Prolixè, aliquid polliceri. Cic. pro Domo sua, 23.

Vltrò polliceri. Cicero 4. Verr. 4, Quando id quod opus esse putaret, non ultrò pollicita est?

Offerre se, & ultrò polliceri. Cic. pro Plancio, 19.

Alicui operam suam polliceri. Cicero 1. Verr. 11, Tamen his operam tuam pollicebere, qui te neque uelle sua causa, nec si cupias, posse arbitrantur.

Præsidium suum alicui polliceri. Cic. 10. Philip. 275.

Profiteri alicui & polliceri studium suum singulare. Cicero Licinio, libro 5. 8. 11.

Se memorem alicuius facti polliceri. Cæsar 1. bel. Ciuil. 52.

Te buccinatorem fore existimationis meæ polliceris. Cicero ad Tironem, lib. 16. 21. 4.

Quantum uelit quis polliceri. Cic. 2. Verr. 15.

Tantum uobis, quantum facere possum, polliceor. Cic. Post reditum ad Quirites, 15.

Reduci aliquid polliceri. Virg. 9. Aeneid. 61.

Pro certo hoc uobis polliceor atq; confirmo. Cicero 2. de lege Agrar. 100.

Per alium alicui polliceri. Cic. Attic. lib. 13. 296. 2.

Quod nos de eo pollicemur, ille summa fide perficiet. Cic. pro Domo sua, 13.

Bene polliceri. Sallust. in Catilin.

Polliceri, pro Affirmare aliquando accipitur.

Tantum tibi polliceor de Antonio, te maioris, &c. Cicero ad Curionem, libro 2. 5. 13.

Illud tibi polliceor. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 10. 13.

Habeo polliceri: id est, hoc pollicendum est mihi, ut ait Valla, Cic. Lentulo, lib. 5. 5. De Alexandrina re, causaq; regia tantum habeo polliceri: me tibi absenti, tuisq; præsentibus cumulatè satisfacturum.

¶ Pollicitus, penul. corr. Partic. (ὑποσχεθείς) ut,

Fidem pollicitam dictis addere. Ouid. 3. Fast. 74.

Torus pollicitus. Ouid. epist. 20. 28.

¶ Pollicitum, polliciti, penul. cor. (ὑπισχνούμενον) Promissio. Colum. lib. 11. cap. 3, Memores polliciti nostri, subiungemus cultus hortorum.

Diues pollicitis. Ouid. 1. de Arte, 89.

Pignora polliciti dare. Ouid. epist. 17. 39.

¶ Pollicitor, penul. corr. pollicitaris (καταφατίζω) pollicitari, Frequentatiuum. Plaut. Milit. 12. 6.

—*insipientia, non fallacia hæc sit,*

Me ire in opus alienum, aut tibi meam operam pollicitari. Terent. And. 5. 4. 9,

Sollicitando & pollicitando, eorum animos lactas? Idē Phorm. 3. 2. 36.

Pauxillatim pollicitari. Vide Pauxillatim, in Paucus.

¶ Pollicitatio, pollicitationis, Verbale (ὑπόσχεσις) Budæus, Pollicitatio, offerentis solius promissum. Plin. ad Traianum lib. 10. epist. 39, Huic theatro ex priuatorum pollicitationibus multa debentur, ut basilicæ circa, ut porticus supra caueam. De iis uerò quæ in contractibus promittuntur, pollicitationem dici, uel promissorem pollicitatorem uocari, nusquam lectum est: licet polliceri uerbum ad omnia promiscuum sit. Cæsar in fine Comment. Hunc incitatum suis, & regis inflatum pollicitationibus, quæ fieri nollet Photinus, nunciis literisq; edocuit. Vlpianus in l. pactū. ff. de pollicitat. Pactū est duorum consensus atq; conuentio: Pollicitatio uerò offerentis solius promissum. & ideo illud est constitutum, ut si ob honorem pollicitatio fuerit facta, quasi debitum exigatur.

Arcessere ad se aliquos pollicitatione aliqua. Asinius Pollio Ciceroni, libro 10. 32. 10.

Auferre pollicitationes. Vide Aufero.

Pollinarius] Vide Pollen.

Pollincio] pollincis, pollinxi, pollictū (νεκροκομέω) pollincere, pen. cor. Est curare, ungereq; cadauera. Plaut. in Prologo Pœnuli, 63,

Eorum alter uiuit, alter est mortuus.

Propterea apud uos dico confidentius,

Quod mihi pollinctor dixit, qui eum pollinxerat.

¶ Pollinctor, pollinctoris (νεκροκόμος, σοροπηγός) Curator funerum, & unctor cadauerum. Apul. Pollinctor eius funeri dum unctionem parauit. Plaut. Asin. 16. 60,

Ecquis currit pollinctorē accersere? Martial. lib. 10. 96.

¶ Pollinctura, pollincturæ, penul. prod. Ipsa curatio. Plaut. Sticho, 14. 6. —*nam hinc quidem*

Hodie pollinctura, præter nos, iam dabitur nemini. Alij legunt, polluctura & certè hic de conuiuio agitur, nihil de cadauere.

¶ Pollinctor. Vide Pollen.

Pollio] πολλίων, Vide in dictione Asianus. Constat ex Seruio, hunc Virgilij fuisse patronum: cuius ipse Virgilius meminit sæpius eclog. 3. Horat. quoque 2. Carm. ode 1. 12, hunc tragœdiarum & historiarum fuisse scriptorem testatur his uersibus,

Periculosæ plenum opus aleæ, &c. Idem 1. Serm. Satyr. 10. 9. *Pollio regum*

Facta canit, pede ter percusso.

Polluceo] pollucēs, penul. prod. polluxi, polluctum (ἀποθύω, θύω) pollucere, penul. prod. Verbum ad sacra pertinens. Cato cap. 132,

Ioui dapali culignam uini quantumuis polluceto. Ibidem, Dape pollucenda.

Pollucere, pro Pellucere, Nitidum, lucidum & splendidum ac politum esse, posuisse uidetur Collumella libro 10, 28,

Quàm nitidis hilares pollucent fœtibus horti. Exemplaria castigatiora habent, collucent.

Pollucere, Opiparè apparare conuiuium & lautè: quia lautè fieri solebat sacrificium Herculi.

¶ Polluctus, Participium: ut, Polluctum uirgis, apud Plautum, id est:

Digitized by Google

id est, uirgis expositus, sicut in polluсto Herculis omnia ex ponebantur obuijs. Sic & idem Plautus Rudente,

Non ego sum polluсta pago. id est, communis & publica pago. Ex Turnebo.

¶ Pollucibilis, & hoc pollucibile, penul. corr. (πολυτελής) Pollucibilis cœna à Macrobio, pro opipara & splendida usurpatur.

¶ Polluсtum, polluсti, Cœna est pollucibilis & opipara. Plinius lib. 32. cap. 2. 9. Numa constituit, ut pisces qui squamosi non essent, ni pollucerent patrimonia, commentus, ut conuiuia publica & priuata, cœnæq; ad puluinaria facilius cõpararentur, ni qui ad polluсtum emerent, precio minus parcerent, eaq; præmercarentur. Hunc locum ita restituit Budæus, ubi corruptè legebatur, pollincerent, & pollinсtum. Plaut. Rud.

Spectatores uos quoq; ad cœnam uocem, ni daturus nihil sum, neq; sit quicquam polluсti domi. id est, si nobis esset cœna tam lautè apparata, quàm esse solet eorum qui uotiuum epulum faciunt, hoc est polluсtum: ad cœnam uos uocassem. Ex Budæo.

¶ Pollucibiliter, penul. cor. Aduerbium (πολυτελῶς) Lautè & splendidè. Plaut. Mostel. 2. 24,

—pascite Parasitos, opsonate pollucibiliter.

Pollulus] Paruus, exiguus. Varro 4. de Ling. Lat. ut legit Turnebus, Puluinar, inquit, uel à pluribus, uel à pollutis declinatum, Puluinaria enim pollula & exigua sunt cubicitis comparata: sed & ea habere plura patresfamiliàs solent. Cato, labellum pollulum pro paruo eodem modo dixit. Potest & dici sic uocatum, uel à pluribus hominibus, uel à pollutis: idq; consentaneum magis eius uoluntati uidebitur pro pluribus, plumis edunt alij: & pro pollulis pellulis.

Polluo] polluis, pollui, pollutum, pê. prod. (χράινω, μολύνω, μιαίνω) polluere. Quasi porrò lauare: sed per contrarium sæpenumerò ponitur pro inquinare. Ouid. 2. Metam. 79.

Afflatuq; suo populos urbesq; domosq; Polluit.

Aquas castas polluere. Ouid. 2. Fast. 35.

Ceremonias incesto, stupro & flagitio polluere. Cicer. pro Domo sua, 81.

Dapes ore polluere. Virg. 3. Aeneid. 47.

Domus casta polluitur stupris. Horat. 4. Carm. ode 5. 5.

Fœdus natura polluere concubitu uetito. Ouidius 10. Metamorph. 70.

Formam polluere auro. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 4.

Iura scelere nefario polluere. Cic. pro Rosc. Amer. 39.

Inexpiabili scelere omnia iura deorum hominumq; polluere. Cic. 11. Philip. 311.

Flagitio omni ludos polluere. Cic. de Arusp. resp. 24.

Lues impura ludos polluit. Cic. de Arusp. resp. 21.

Macula pollui. Claud. 2. Paneg. 60.

Ora cruore polluit. Ouid. 15. Metam. 20.

Sacra polluere. Cic. 6. Verr. 88.

Sacra marita polluere nouo toro. Propert. lib. 3. eleg. 20. 6.

¶ Pollutus, penul. prod. (μολυνθείς, μιανθείς) Participium ut; Sanguine pollutus. Lucan. lib. 1. 86.

Amor pollutus. Virg. 5. Aeneid. 1.

Corpus pollutum. Catull. in Carm. Nupt. 57. 10.

Dextra polluta. Lucan. lib. 2. 23.

Domus polluta. Lucan. lib. 2. 51.

Enses polluti. Lucan. lib. 2. 107.

Fœdera polluta dolis. Silius lib. 11. 65.

Hospitium pollutum. Virg. 3. Aeneid. 13.

Licentia polluta. Sallust. in Iugurtha.

Mensa nullo cruore polluta. Silius lib. 7. 37.

Polluta & uiolata sacra. Cic. 7. Verr. 147.

¶ Pollutus, Absolutè. Sallust. in Iugurtha, Et iam tū alios magistratus plebs, Consulatum nobilitas, inter se per manus tradebat. Nouus nemo tam clarus, neq; tā egregius factis erat, quin is indignus illo honore, & quasi pollutus haberetur.

¶ Pollutum, Varro de Ling. Lat. lib. 5, Pollutum, quod à porriciendo est fictum, Quum enim ex mercibus libamenta porrecta sunt Herculi in ara, tum pollutum est: ut quum profanum dicitur, id est, proinde ut sit fani factum.

Pollus] Histrio apud Græcos, nulli Græcorum in sua arte secundus: supra enim omnem memoriam absolutißimè mimum agebat: itaque qui post illum excelluerunt histriones, Polli non semel nuncupati sunt: sicuti quum uirtute præcipuum, & artibus præcellentem uidebant Romani Roscium (fuit Roscius Gallus histrio) hoc est, miræ & perfectæ probitatis nuncupabāt. Alexander Alexandrinus lib. 2. cap. 7.

Pollustini] Populi sunt in Latio, nõ procul ab Albano monte. Plinius libro 3. cap. 5.

Pollux] πολυδεύκης, Iulius Naucratita grammaticus, sub Commodo principe præcipiebat Athenis. Decessit annos natus LVIII. Scripsit ad Commodum Onomasticon, libris decem: scripsit & alia quædam, quæ non extant, ut author est Suidas.

Pollux, Castoris frater. Vide Castor. Horat. 2. epist. 1. 1,

Romulus, & Liber pater, & cum Castore Pollux,
Post ingentia facta, deorum in templa recepti.

Amyclæus Pollux. Virg. 3. Georg. 18.

Aptior cæstibus Pollux. Senec. Medea, 2. 7.

Polubrum] polubri (ποδόνιπτρον) Vas pelluuium, quod nos peluim uocamus, inquit Festus. Liuius, Argenteo polubro, & aureo gutto. Fabius pictor lib. 16, Aquam manibus pedibusq; dato, polubrum sinistra manu teneto, dextera uasa cum aqua.

Polulus] penul. cor. Adiectiuum pro Paululus: uel paruulus: antiquum. Cato cap. 10. 2, Vrceos tres, labellum polulum, amphoras olearias duas. Idem cap. 21. 2, Sublaminas polulas minutas supponito.

Polus] poli, masc. gē. (πόλος) Quasi cæli cardo. Duo autem sunt poli, scilicet arcticus, id est Borealis: & antarcticus, Australis. Et ab altero in alterum protenditur axis, à quibus sustinetur. Borealis altißimus his qui sunt in nostro hemisphærio: Australis, imus & depressus, & qui à nobis uideri non poßit. Plin. lib. 2. cap. 15. 6, Quoniã terra à uerticibus duobus, quos appellauerũt polos, centrum cæli est, necnon signiferi, obliquè inter eos siti. Cic. 2. de Nat. deor. 150.

Regna poli. Senec. Octauia, 7. 4.

Ardens flammis. Lucan. lib. 1. 105.

Ater. Senec. Herc. furen. 13. 9.

Australis. Ouid. 2. Metam. 27.

Calidus. Lucan. lib. 1. 11.

Deuius. Senec. Hippoll. 10. 21.

Extremi poli. Senec. Agam. 6. 15.

Gelidus. Ouid. epist. 17. 31.

Glacialis. Ouid. 2. Metam. 35.

Lucidus. Virg. 3. Aeneid. 118.

Nigrans. Senec. Agam. 8. 34.

Nitidus. Senec. Herc. furen. 9. 41.

Niualis. Senec. Agam. 2. 3.

Occultus & conspicuus polus. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 22.

Intelligit Arcticum polum & Antarcticum, de quibus Virgil. 1. Georg. 49.

Rotati poli. Ouid. 2. Metam. 15.

Rotundus polus. Horat. 1. Carm. ode 28. 2.

Digitized by Google

Signifer polus. Plaga circuli Zodiaci. Lucan. lib. 3. 51.
Stellifer polus. Senec. Hippol. 6. 10.
Stelligeri iubar poli. Stat. 12. Thebaid. 113.
Sidereus polus. Valer. 3. Argon. 128.
Vmbrans polus. Senec. Hippol. 7. 1.
Humentéq; aurora polo dimouerat umbrã. Virg. 3. Aen. 118.
Picei fulsere poli. Valer. 1. Argon. 125.
Inhorrescit polus atra nube. Senec. Herc. Oetæo, 9. 1.
Intonuêre poli, & crebris micat ignib. æther. Virg. 1. Aen. 19.
Inuoluẽs umbra magna terrãq; polumq;. Virg. 1. Aeneid. 51.
Nube polum pater occupato. Horat. 3. Carm. ode 29. 9.
Pascit sidera conuexa polus. Virg. 1. Aeneid. 123.
Percurrere polum animo. Horat. 1. Carm. ode 28. 2.
Subtexit nox atra polos. Stat. 1. Theb. 68.
Et nox atra polũ bigis subuecta tenebat. Virg. 5. Aeneid. 145.
Austrinum polum Indi Dramasa uocant. Plin. lib. 16. cap. 19. 5.
¶ Polus, Agrigentinus sophista, Gorgiæ auditor, primus in oratione inuenisse dicitur parisa, & antithea, & similiter desinentia. quod minimè uerum: sed iam inuẽtis sæpe usum fuisse constat. Philostratus. Suidas scribit eum genealogiam eorum qui ad Troiam profecti sunt, scripsisse, simul & nauiũ catalogum.
¶ Polus, poli: Poli. polorum, numi Corinthiaci qui altera parte insculptum Pegasum habent. Alexander lib. 4. cap. 15.
Polyacanthos] Herba, cuius Plinius meminit libro 21. capit. 16, Carduus & folio & caule spinosas lanugines habet. Item, acorna, leucacanthos, chalceos, cegnidos, polyacanthos.
Polyægos] πολύαιγος, Insula una ex Sporadibus, à caprarum multitudine dicta. Plin. lib. 4. cap. 12.
Polyænus] πολύαινος, Sophista quidam Sardianus, temporibus Cæsaris Dictatoris, & M. Antonij Triumuiri. Scripsit orationes iudiciales, triumphi Parthici M. Antonij libros tres. Fuit & alter eiusdem generis Macedo, qui de Thebis scripsit, & de re militari. Autor Suidas.
Polyandrion] πολυάνδριον, in Græcis ciuitatibus dicebatur commune hospitium sepulchrum: ita dictum à multitudine sepultorum. πολυάνδριον enim significat populosum.
Polyani] à Polyano quodam dicti sunt Pindi accolæ. Strabo lib. 7. Ea tempestate (inquit) licet aspera & montibus plena Thamaro & Polyano, alijsq; compluribus, egregiè tamen populosa Epirus tota erat, & Illyricum: hoc uerò tempore, magna ex parte solitudo tenet. Habitatur autem per pagos, ruderumq; reliquias.
Polyanthemum] polyanthemi, penul. cor. (πολυάνθεμον) Herba, quam quidã batrachion appellant, caustica ui: exulcerat cicatrices, & ad colorẽ reducit. Plin. lib. 27. cap. 12. 7
Polyarna] polyarnæ, mas. gen. (πολύαρνος) Multorum agnorum, Qui possidet multos agnos. Varro de Re rust. lib. 2. capit. 1, Origo quam dixi, & dignitas quam dicam, de antiquis illustrissimus quisq; pastor erat: ut ostendit Græca & Latina lingua, & ueteres poetæ, qui alios uocant πολύαρνας, alios πολυμήλας, alios πολυβούτας, qui ipsas pecudes, propter caritatem aureas habuisse pelles tradiderunt, ut Argis Atreus.
Polybius] πολύβιος, è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, Ptolemæo Euergetæ apud Aegyptum regnante, scripsit Romanam historiam libris quadraginta. Incipit à fuga Cleomenis Spartiatæ, & Persei Philippi filij Macedonum regis, Post hæc Romam attigit. Author Suidas. Meminit huius Cic. 3. Offic. 155.
Polybus] Discipulus Hippocratis, eiusq; successor in iuuenibus instituendis, Galen. libro Hippoc. de Natur. hum. Com. 1. in princip.

Polycarpus] πολύκαρπος, Ioannis apostoli (ut fertur) discipulus, & Smyrnæorum episcopus. Latinè uertere possis fructuosum. Irenæus.
Polychrestos] πολύχρηστος, Lupinum, à frequenti usu sic nominatus. Galen. libro 1. de Aliment. facultat. cap. 23.
Polychronius] polychronij (πολυχρόνιος) Diuturnus, longæuus. Firmic. libro 8. cap. 28, In coniunctione spinæ & colli Sagittarij qui nati fuerint, nobiles erunt, polychronij quoque, sed qui biothanati moriantur. Et capit. 29, Prima pars Aquarij si in horoscopo fuerit inuenta, reges magnos faciet, & gloriosos, polychronios quoque.
Polycletus] pen. prod. (πολύκλειτος) Statuarius eximius, diligẽtia et decore supra cæteros, ut ait Quintilianus. Nam ex ære signa fecit, nobilitata scriptorum præconio. Cum primis fecit astragalizontes, hoc est, talis ludentes: quo opere nullum absolutius iudicant. Fuit Sithonius, & discipulus Ageladæ. Meminit huius Cicero 2. de Orat. 38. Item, de claris Orat. 35. Et 6. Verr. 5. Vide item Aelianum de uaria historia.
¶ Polycleteus, pen. prod. Adiectiuum (πολυκλείτειος) Statius 2. Sylu. 2. 14,

—quod ab arte Myronis,
Aut Polycleteo iussum est quod uiuere cælo.

Idem 4. Sylu. 6. 6,

Quod Polycleteis uisum est spirare caminis.

Polycnemon] penul. prod. (πολύκνημον) Herbæ nomen: de qua Plinius lib. 26. cap. 14. 8. & Galen. libro 8. de Simplic. medic. fac. cap. 62.
Polycrata] πολυκράτη, Nobilis fuit quædam fœmina, è Naxo insula, quam pre nimio gaudio & insperato expirasse refert Aristoteles, teste Gellio Noct. Attic. lib. 3. cap. 15.
Polycrates] pen. cor. (πολυκράτης) & Sylosontes, fratres, Samiorum tyranni. Quorum alter Polycrates, fortuna opibusq; clarus: perpetua usus fœlicitate, præterquam ad extremum, quam uti temperaret, annulum sibi charissimum in mare proiecit, quem deinde à piscatore recepit, capto pisce qui eum deuorauerat. Ad postremum à Persarum satrape Oronte dolo captus ac suspensus est. Ex Strabonis lib. 14. Huius item meminit Cic. 5. de Fin. 158. Fuit & Polycrates, Ephesiorum præsul, temporibus Seueri Principis, ut scribit Hieronymus.
Polydamas] penul. cor. huius polydamantis (πολυδάμας) pancratiastes, æmulatus Herculem, leonem inermis amplexus superauit: taurum ingentem apprehensis extremis pedibus retrò tenebat: currum agitatum sese opponendo altera manu apprehensum ex cursu retrahebat, in equosq; insiliebat deiecto auriga. Accersitus à Dario Artaxerxis Magni filio, ter apud eum ex prouocatione uictor fuit. Postremò post cœnam in cauerna, cum saxum à uertice ruinã minaretur, diffugientibus conuiuis, confisus ipse uiribus, ac manibus posse illud sustinere, oppressus est. Author Pausanias.
Polydamas Troianus, Panthoi filius, socius & magister, & æqualis Hectoris, ut est author Aelianus. Homerus scribit Iliados lib. 18, hunc eloquentia, Hectorem armis ualuisse. Dares historicus hunc dicit ad castra Græcorum noctu profectum, Troiam prodidisse. Ouid. 12. Metam. 110.
Polydectes] πολυδέκτης, Magnetis filius, rex Seriphi insulæ. Hic Perseum Iouis & Danaes filium educauit. Cuius tandem ingenium ueritus, audaciamq; & fœlicitatem, sub prætextu æternæ gloriæ illum ad superandum Gorgonem Medusam compulit: qua deuicta, redeunti Perseo quum sem per detraheret, conuersus est ab illo in filicem, monstrato capite Medusæ: ut ostendit Ouid. lib. 5. Metamorph.
Polydorus] penul. prod. (πολύδωρος) Priami filius, missus

Digitized by Google

à patre initio belli cum magna ui auri, ad Polymnestorem Thraciæ regem conseruandus nutriendusq; : ut si contingeret Troiam capi, ipse genus & urbem instaurare posset. Sed destructa Troia, auri cupiditate Polydorum interfecit: ut testatur Virgil.3.Aeneid.10,

Hunc Polydorum auri quondam cum pondere magno, &c.

¶ Polydoreus, penul.prod. Adiectiuum (πολυδόρειος) Ouid. 13.Metam.127.

Et Polydoreo manantem sanguine terram.

Polygalon] uel Polygala (πολύγαλον) Herba palmi altitudine, in caule summo folijs lenticulæ, quæ potata lactis ubertatem inducit: à quo effectu nomen accepit. Plinius lib.27.cap.12. Dioscorid.lib.4.cap.14.

Polygnotus] penul.prod. (πολύγνωτος) pictor antiquissimus: cuius meminit Quintil.lib.12.de Instit.orat. & Plinius lib.7. & lib.35. cap.6.12. Is in picturæ tenuitate ualebat, plicas uestium, mollitiásq; signorum imitabatur: ut est author Aelianus, Pausanias lib.10.de eodem sic scribit, Polygnotus pinxit Ocnum torquentem spartum, & asinā propè rodentem. Quod sanè ænigma est eius, qui frustra laborat, si uxorem habet prodigam. Vide Erasmum in prouerbio, Ocnus torquet spartum. Meminit & huius Plinius lib. 35.cap.9.1. Vide Pœcile.

Polygona] Figura est ex pluribus triangulis. Euclid.6. Elementorum, theor.14, Similia polygona, in similia triangula diuiduntur, & inæqualia numero, & æqua ratione totis: & polygonum ad polygonum duplicem rationem habet, quam similis rationis latus ad similis rationis latus.

Polygonaton] penul.corr. (πολυγόνατον) Herba sine folijs, asparagi caule, in cacumine aculeum habens, eadē quæ polygonum, à frequentia geniculorum: teste Plin. libro 27. cap. 12. 8. Aliam tamen uidebis polygonati descriptionem in Dioscoride lib.4.cap.7.

Polygonoides] πολυγονοειδὲς, Herba est folio lauri, longa tenuisq;, aduersus serpentes ac priuatim aspides ex aceto pota efficax. A quibusdam clematis Aegyptia, ab alijs daphnoides appellatur. Plin.lib.24.cap.15.

Polygonum] polygoni, pen.cor. (πολύγονον) Herba, quam nos sanguinariam dicimus, & geniculatam à multis geniculis, & seminalem à multo semine. Vulgò Centinodia dicitur: Parisijs, herba sancti Innocentis. Plin.lib.27.cap.12.7, Polygonon Græci uocant, quam nos sanguinariam: non attollitur à terra, folijs rutæ, semine graminis, succus eius infusus naribus, supprimit sanguinem, & potus cum uino, cuiuslibet partis profluuium, excreationesq; cruentas inhibet. Colū. lib.7, Sanguinalis herba, quam Græci polygona appellant.

Polygrammos] πολύγραμμος, Gemma est smaragdo similis, per transuersum multis albis lineis distincta. Plinius lib.37.cap.9.

Polygynæcon] Mulierum frequentia (πολυγυναικεῖον) Plin.lib.35.capit.11.12, Pinxit in templo Eleusinæ Phylarchum, Athenis frequentiam, quam uocauère polygynæcon: Alij tamen legūt, gynæconitim: hoc est, senatulum mulierū.

Polyhedrum] Circulus est in sphæra maiori, cuius diameter secat centrum ipsius ad angulos rectos sphærales. Euclid. 12. Elem. Binis sphæris circum idem centrum existentibus, in maiori sphæra solidum polyhedrum inscribere, non tangens sphæram minorem in superficie.

Polyhistor] πολυΐστωρ, Multiscius dicitur. Hoc nomine appellatus fuit Appion de quo Gellius libro 5. capit.14. Solinus quoque ob uariarum rerum commemorationem, eo nomine dictus est.

Polymestor] Milesius puer quum à matre locatus esset ad caprarios pastus, ludicro leporem consecutus est: & ob id statim productus à gregis domino Olympiade sexta & quadragesima (ut Bocchus author est) uictor in stadio meruit coronam. Hæc Solinus capit.6. πολὺ, multum: μήστωρ, bellicosus: Polymestor, multum ualidus.

Polymitus] penul.cor. (πολύμιτος) Adiectiuum à πολὺ, & μίτος, filum, quod nos licium dicimus: à liciorum multiplici uarietate. Vnde Vestis polymita, quæ uersicoloribus licijs contexta est. Plin.lib.8.cap.48.7, Plurimis uerò licijs texere, quæ polymita appellant, Alexandria instituit. De polymita cubicularia est epigramma Martialis lib.14.155.

Polymnastus] Poeta quidam primeuæ ætatis, de quo sic Pindarus: Nosti quicquid dixit Polymnastus uir Colophonius. Sunt qui Homerum hunc faciant. Strabo libro 14.

Polymnestor] huius Polymnestoris, penul.corr. (πολυμνήστωρ) rex Thracum, tempore belli Troiani, ad quem Priamus dubitans de statu Troiæ, & belli euentu, filium Polydorum cum magno auri pondere conseruandum nutriendumq; misit: ut si contingeret Troiam capi, ipse genus & urbem instaurare posset. Sed destructa Troia, auri cupiditate Polydorum interfecit. Quod quum cognouisset Hecuba, finxit se illi aliud auri pondus uelle secretò indicare. Quæ auarus rex uera esse credens, & in conspectum Hecubæ ueniens, ab illa unguibus occæcatus est: ut elegantissimè scribit Euripides in Hecuba: & Ouidius tetigit libro 13. Metam.

Regia diues Polymnestoris. Ouid.13.Metam.87.

Thrax Polymnestor. Propert.lib.3.eleg.13.12.

Polymyxos] πολύμυξος, Lucerna quæ multos habet angulos, & in his funiculos, illustrandis conuiuijs accommodata. Martial.lib.14.41,

Illustrem quum tota meis conuiuia flammis,
Totq; geram myxos, una lucerna uocor.

Polymnia] penul.indiff. siue Polymneia (πολύμνεια) Horatius 1.Carm.ode 1.7.diuisit diphthongum,

Euterpe cohibet nec Polymneia. Vbi etiam y, sequentibus m & n, more Græco corripitur. Fuit una ex Musis: sic dicta, quia cantus suauitate poetas reddit gloria immortales. Vel à πολὺ multum, μνεία memoria. Vnde præesse rhetoribus dicitur, quibus opus est multa memoria. Sunt qui à πολὺ & hymnos deducunt, quod est laudatio, quia laudationibus præsit, & scribunt Polyhymnia: ut apud Ouidiū lib.5.Fast.

Dissensere Deæ, quarum Polyhymnia cœpit.

Polynices] penul.prod. (πολυνίκης) Oedipi Thebanorum regis filius, & Eteoclis frater: qui Oedipo mortuo, de hæreditate & ditione dissidentes, contractis utrinq; copijs, ambo se mutuis uulneribus interfecerunt id quod testatur Virgilius in Culice.

Polyphemus] penul.prod. (πολύφημος) teste Homero in Odyssea, Neptuni filius, Cyclops. De quo Seruius, Multi Polyphemum dicunt unum habuisse oculū, alij duos, alij tres: sed totum fabulosum est. Nam hic uir prudentissimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuisse dicitur: id est, iuxta cerebrum, quia prudentia plus uidebat. Verùm Vlysses eum prudentia superauit, & ob hoc eum cæcasse fingitur. Hæc Seruius in illud Virgilij, 3.Aeneid.128,

——& telo lumen terebramus acuto, &c.

Cicero quoq; de Polyphemo lib.5.Tuscul.quæst.162.

Pastor polyphemus. Virgil.3.Aeneid.132.

Polyphontes] πολυφόντης, Rex quidam fuit qui apud Euripidem, fratrem se ideo interfecisse dicit, quòd ipse antè cōsilium de nece eius cepisset. Meminit Gellius lib.7. cap.3.

Polyplusios] πολυπλούσιος, *Latinè bene nummatus dicitur, siue diues.nam* πολὺς, *multus*: & πλούσιος, *diues*. Plautus Capt.6.27,

Quo de genere natus est illic Philocrates? P. Polyplusio.

Polypodium] *polypodij* (πολυπόδιον) *Herba.Plinius lib.* 26.*cap*.8.14, *Detrabit bilem polypodion, quam nostri filiculam uocant: similis enim est filici. Radix in usu, pilosa, coloris intus herbacei, crassitudine digiti minimi, acetabulis cauernosa ceu polyporum cirri subdulcis, & in petris nascens, aut sub arboribus uetustis.*

Polyptoton] *penul.prod.*(πολύπτωτον) *dicitur quod multiplicem habet casum: ex* πολὺ, *quod est multiplex, &* πτῶσις *casus: ut dominus, domini, domino, dominum, domine.*

Polyptoton, *Figura ex pluribus casibus. Hanc figuram uulgò nominauerunt, quòd quum sæpius initiò ab eadem parte orationis stat, illa ipsa pars declinationibus casuum, aut generibus, aut numeris immutatur. Casuum declinationibus hoc modo, Senatus est summi imperij cõsilium: Senatui Reipub. cura mandatur: ad Senatum in dubijs periculosisq; rebus omnis ciuitas respicit. Generibus autem hoc modo, Pulchra autem hæc fama contigit ciuitati, si optimè meritum ciuem damnauerimus: pulchrum erat exteras nationes existimare, infestiores nos esse bonis quàm malis: pulchrè communibus utilitatibus consulemus, si quos oppressos & hostes cupiêre, nos circunuenerimus. Numeris autem sic, Grata semper singulis fuerunt, quæ commodi eorum causa constituta sunt. Gratū ille superior Africanus Senatoribus fecit, qui primas eius ordinis subsellia à populo liberauit. Hæc Aquila Romanus in libro de figurarum nominibus.*

Polyptica] *in l.*13.*de indulg.debit. in C.Theod. Cassiodorus lib.*5.*Varr.epistola ad Seuerianum, & epistola ad Aureliū.*

Polypus] *polypi, penul.corr. uel polypodis, pen.corr.m.ge.* (πολύπους) *Piscis est, ex mollium genere, à multis pedibus sic appellatus. Plin.lib.*9.*cap*.29.1, *Polyporum multa genera. Terreni maiores quàm pelagij, omnes brachijs ut pedibus ac manibus utuntur, cauda uerò, quæ est bisulca, & acuta, in coitu. Est polypis fistula in dorso, qua transmittūt mare: eam modò in dexteram partem, modò in sinistram transferunt. Natant obliqui in caput: quod prædurū est sufflatione uiuentibus. Cæterum per brachia uelut acetabulis dispersis, eo hausto quodammodo cui adhærescunt, tenent supini, ut auelli non queant, &c.*

Polypi, *prouerbio dicebantur olim, uel stupidi, stolidiq;, uel rapaces, & uncis unguibus homines. Erasmus.*

¶ Polypus, *Id genus uermis, quod uulgus* Gallicum *uocat* Cloporte. *Scribonius Largus, Bestiolæ multorum pedum, quæ tactu conduplicant se in orbem, pillulæ rotundissimæ similem* (κατοικιδίας ὄνους, *aut* πολύποδας, *Græci hoc genus animalium uocant*) *oleo domestico complures inferuefactæ uase ferreo, &c.*

¶ Polypus, *Genus morbi. Celsus lib.* 6.*cap*.8, *Polypus est caruncula modò alba, modò subrubra, quæ narium ossi inhæret: & modò ad labra pendens, narem implet: modò retrò per id foramen quo spiritus à naribus ad fauces descendit, adeò increscit, uti post uuam conspici possit, strangulatq; hominem, maximè Austro aut Euro flante: fereq; mollis est, rarò dura: eaq; magis spiritum impedit, & nares dilatat, quæ ferè* καρκινώδης *est, itaque attingi non debet. Horat. Epod.*12.1,

Polypus, an grauis hirsutis cubet hircus in alis. Idem 1. *Serm.Satyr*.3.8.

¶ Polyposus, *pen.prod. Adiectiuū* (πολυπώδης) *Qui eo morbo laborat. Martial.lib.*12.33.

Polyrrhizon] *Herba, quam circuitione Melampodion nigrum uocant. Plin. de ea eiusq; uiribus, lib.*25.*cap*.5.

Polystephanus] *Græcus fuit historicus, non paruæ authoritatis inter scriptores ueteres: de quo uide Gellium libro* 9.*cap*.4.

Polysyndeton] *penul.corr* (πολυσύνδετον) *à* πολὺς, *multus: &* σύνδεσμος, *coniunctum: quasi multipliciter coniunctum. Figura, quum sermo multis coniunctionibus concatenatur. Virgil.*3.*Georg.*70,

—*tectumq;, laremq;,*
Armaq;, Amyclæumq; canem, Cressamq; pharetram.

Polysyntheton] *penul.cor.* (πολυσύνθετον) *Figura, quum sententiæ multorum articulorum conuenienti copia continentur: ut, Ille hunc pœna constrictum trahebat, hic autem uociferabatur: concursus uerò non mediocris: quum tãdem omnes opitulari uellent, sed nemo auderet, neq; ibi magistratus aderat, neq; circunspicientes quò potissimum confugeremus, reperiebamus. Rutilius Lupus.*

Polytes] Vide Polites.

Polytrichon] πολύτριχον, *Herba sic dicta, quòd multitudinem capillorum faciat. Plinius lib.* 22. *capit*.21.11. *Dicitur etiam polytrix. Plinius libro* 29. *cap*. 12.3, *Polytrix in uino data.*

Polytrix] *Gemma, quæ quum in uiridi capilletur, defluuia tamen capillorum facere ea dicitur. Plinius lib*.37.*capit*.11.5.

Polyxena] *penul.cor.* (πολυξένη) *Priami regis filia ex Hecuba coniuge, quæ à Pyrrho ad Achillis tumulum iugulata est. Vide Seruium in illud Virgilij*.3.*Aeneid.*65,

O' fœlix una ante alias Priameia uirgo, &c. Ouidi 13. *Metam.*90,

Placet Achilleos mactata Polyxena manes. Græcè dicitur multorum peregrina: seu quod amor peregrinari faciat mentes ab ingenio suo: seu quòd apud multos libido ut peregrinabunda uagetur.

¶ Polyxenius. *Adiectiuum* (πολυξένιος) *ut, Cædes Polyxenia. Catul.Argon.*59.74.

Polyxo] Polyxus (πολυξώ) *una Amazonum, & Apollinis uates, quæ Lemniaci sceleris dux & hortatrix extitit. Quū enim Lemniacæ mulieres ob spretam Venerem hircum olerent, mariti earum tantam odoris fœditatem execrantes, Lemno deserta, Thracas petierunt: ibique filias eorum sibi coniugio asciuerunt. Quod ubi Lemniadibus compertum est, Polyxūs impulsu & Venere stimulante, in omne genus uirile coniurarunt: remeantesq; ex Thracia uiros omnes peremerunt: inter quas Polyxo ducem fingit Statius,* 5.*Thebaid*.18.

*Quum subitò horrendas æui matura Polyxo, &c. Valer.*2.*Argon.*64,

Tunc etiam uates Phœbo dilecta Polyxo.

Polyzelus] πολύζηλος, *penul.prod. poeta Comicus, Græcus: cuius fabulas enumerat Suidas.*

Polyzonos] *Gemma nigra, à multiplicitate zonarum sic dicta: candicat enim zonis. Plin.lib.*37.*cap*.11.

Pomarium] Vide Pomum.

Pomeridianus] *pen. prod.* (μεταμεσημβρινός) *Adiectiuū, A' post & meridie: quod post meridiem fit: ut, Pomeridiana ambulatio. Cic.*5.*de Finib.* 1. *Et* 3.*de Orat*. 66. *Atq; huius ambulationis antemeridianæ: aut nostræ pomeridianæ sessionis. Vide* Meridianus.

Scholæ *pomeridianæ. Quintil.lib.*3.*cap*.1.10.

Pomifer] Vide Pomum.

Pomilio] *pomilionis, m.g. uel Pomilius, pomilij* (νάνος) *Nanus, id est, homo paruæ staturæ, paulum supra terrā extans.*

Habet

Digitized by Google

Habet quandoq; membra enormia, qualem Martialis descri bit in illo disticho, cui est nomen Pomilio, lib. 14. 211,

Si tantum spectes hominis caput, Hectora credas:
Si stantem uideas, Astyanacta putes. Plin. lib. 11. cap. 49.

Pomilionũ genus in omnibus animalibus est, atq; etiam inter uolucres. Pumilio à quibusdam scribitur, oin u cõuersa.

¶ Pomilius, Adiectiuè dixit Martialis, quum titulum fecit epigrammati, Pomiliæ mulæ, lib. 14. 202.

Pomœrium] pomœrij, tam intra quàm extra murum est, dictum quasi post mœrium, hoc est post murum, ut inquit Varro de ling. Lat. Liu. 1. ab Vrbe, 194, Pomœrium uerbi uim solam intuentes, postmœnium interpretantur esse. Est autem magis circa murum locus, quẽ in condendis urbibus quondam Hetrusci, quà murum ducturi erant, certis circà terminis inauguratò consecrabant. Et paulo pòst, Hoc spacium quod neq; habitari, neq; arari fas erat, nõ magis quod post murum esset, quàm quòd murus post id, pomœrium Romani appellarunt: & in urbis incremento semper, quantum mœnia processura erant, tantum termini hi consecrati proferreãbtur. Gellius lib. 13. cap. 14, Pomœrium quid esset, augures pop. Rom. qui libros de auspicijs scripserunt, istiusmodi sententia definierunt. Pomœrium est locus intra agrũ effatum, per totius urbis circuitum pone muros regionibus certis determinatus, qui facit finẽ urbani auspicij. Cic. 2. de Nat. deo. 17, Quod quum pomœriũ postea intrasset habẽdi Senatus causa, in redeundo, quum idem pomœrium trãsiret, auspicari esset oblitus. Lucan. lib. 1. 118,

Longa per extremos pomœria cingere fines, &c.

Ius pomœrij. Cic. 2. de Diuin. 114.

Pomona] πομώνα, pomorum dea. Vide Oui. 14. Met. 125.

¶ Pomonalis, flamen Pomonæ pomorum deæ erat. Alexand. Alexandr. libro 6. capit. 12, Post aliquot uerò tempestates aucta ciuitate, quum augeri sacerdotia oporteret: quin de in flamines constituti fuẽre qui omnes à dijs, quibus sacra faciebant, cognomenta sortiti sunt quorum primus Dialis, ultimus Pomonalis.

Pompa] pompæ (πομπή) Omne spectaculum & apparatus solennis, cum ostentatione & specie quadam triumphi, tum in aduersis, quàm in prosperis & letis: à Græco πέμπω, mitto. Ex Valla lib. 4. Terent. Heaut. 4. 4. 17.

Transeundum est nunc tibi ad Menedemum, & tua pompa Eò traducenda est. Cic. 1. Offic. 182, Cauendum est autẽ, ne aut tarditatibus utamur in gressu mollioribus, ut pomparum ferculis similes esse uideamur.

Pompa, Longus incedentium ordo in supplicatione: quam nos processionem appellamus.

Lictorum pompa. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. 5.

Rhetorum pompa. Cic. 4. Tuscul. 72.

Bellorum pompa. Iuuen. Satyr. 10. 29.

Pompa nuptiarum dicitur, Pompa sacrorũ, Pompa funerum. Cic. Sed iam è pompa in ueram aciem descendamus.

Circus erit pompa celebris, numeroq; deorum. Ouidius 4. Fast. 79.

Decus pompæ. Ouid. 2. Metam. 146.

Aurea pompa. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 9.

Eximiæ pompæ. Ouid. epist. 9. 17.

Feralis pompa, Funus. Lucan. lib. 8. 144.

Flebilis pompa. Ouid. 14. Metam. 150.

Nigræ solennia pompæ. Stat. 2. Sylu. 1. 4.

Solennes pompæ. Virgil. 3. Georg. 5.

Ducere pompam. Ouid. epist. 12. 31.

Exequi ordine solennes pompas. Virgil. 5. Aeneid. 11.

Parare pompam triumphis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 19.

Spoliatum exequijs & pompa cadauer. Cic. pro Milone, 25.

In pompa partim eorum, partim acie illustres esse uoluerunt. Cic. 2. de Orator. 52.

Adhibere speciem atq; pompam in dicendo. Cic. 2. de Orator.

Pompæ plena petitio: hoc est, fastus. Qu. Ci. de Petit. Cõsul. 34.

Detrahere pompam muneri suo, Absque fastu dare. Seneca de Benefic. libro 2. cap. 12.

Pompæa] Ciuitas in Neapolitana Græciæ finitima regione, quam præterlabitur Sarnus fluuius. Strabo lib. 5.

Pompeij] πομπήϊοι, Quint. Pompeius contra Numantinos missus ab eisq; superatus, turpe & ignominiosam pacem fecit. Author Florus libro 2. Huius filius, siue nepos Cn. Pompeius, quòd peruersis esset oculis, Strabo nominatus, Magni Pompeij pater, Nouocomum Coloniam deduxit: in bello sociali Imperator creatus, de Picentibus triumphauit: uir admodum duræ disciplinæ. Cn. Pompeius huius filius, Syllæ partes secutus est, ab eoq; ad ulciscendos inimicos in Africam mißus: Domitium prius expugnauit, Iarbam regem cepit, de quo triumphauit ante legitimam ætatem: quare ab exercitu Syllæ Magnus est salutatus. Mox delectus Imperator ad bellum Piraticum, tribus mẽsibus id confecit. Deinde successor L. Lucullo missus, de Mithridate triumphauit: Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem, in regnum restituit, Extincta uxore Iulia, Cæsaris filia, Corneliam Scipionis filiam, à P. Crasso, M. filio, uiduam relictam duxit. Pharsalica pugna à Cæsare copijs longè inferiore superatus, & in Aegyptum fugiens, regis perfidia ab Achila præfecto interfectus est. Triumphum, quum ex Oriẽte olim redisset, biduo egit, prænotatis gentiũ titulis uictarum: quæ à Plinio lib. 10. item à Plutarcho ordine adnotantur. Hic Pompeius à Cicerone in epist. ad Attic. uarijs nominibus subobscurè nuncupatur: ut lib. 2. epist. 3. 7. 9. 14. & 17. Vide Arabarches. Pompeij eius liberi, alter apud Mundam à Cæsare in Hispania, alter in Sicilia ab Augusto postea uicti: ex quibus Sex. Pompeius piraticam exercuit, ut est author Lucanus lib. 6. 84.

¶ Pompeius, Adiectiuum (πομπήϊος) ut, Vmbra Pompeia. Propert. lib. 4. eleg. 9. 10. Apud Ouidium lib. 4. de Ponto, eleg. 5. 2. Domus Pompeia.

¶ Pompeianus, penul. prod. Aliud. Adiectiuum (πομπηϊανὸς) ut, Triumphi Pompeiani. Lucan. lib. 3. 34.

Signa Pompeiana. Lucan. lib. 1. 66.

Pompeij] πομπαῖοι, oppidum Campaniæ, non procul à Puteolis & Neapoli, ut scribit Pompon. Mela lib. 2.

Pompeianum, id est prædium circa Pompeios.

Pompeiana uitis, ab insitore dicta. Colum. lib. 3. cap. 2. 17.

Pompeiopolis] penul. corr. (πομπηϊόπολις) Ciliciæ urbs, dicente Pomponio Mela lib. 1. in descriptione Ciliciæ, Deinde urbs est à Rhodijs, Arginisq;, pòst Piratis, Pompeio assignante possessa: nunc Pompeiopolis, tunc Soloe. Quæ etiam, Solino teste, postea Traianopolis est appellata, mutato nomine, postquã in ea fato cedere Traianus coactus est.

Pompelon] πομπέλων, hodie Pampelona, Vasconum ciuitas in Hispaniæ finibus. Strabo lib. 3. Hanc Nauarriæ caput fuisse paucis ab hinc annis, nemo est qui nesciat. Romani eã Pompeiopolim appellarunt. Vide Ptolomæum lib. 2. cap. 6.

Pompelonenses] Populi Hispaniæ, Segiensibus contermini, qui ad huc Pompelonam (quam Pampelonam dicimus) inhabitant. Plin. lib. 3. cap. 3. Vide in dictione Pompelon.

Pompholyx] huius pompholygos (πομφόλυξ) authorẽ Discoride libro 5. specie sola, non genere à spodio distat. Siquidem spodos (dicimus enim & spodium, & spodos) nigricat, & plerunque ponderosior est, palearum pilorumq; plena, quasi purgamentum quoddam quod ab ærariorum officinarum pauimentis & fornacibus euerritur. Pompholyx uerò

Digitized by Google

lyx uerò pinguis est, & candida; usque adeò leuis, ut in auras euolare possit. Cuius duo fluxerunt genera: unum ad aeris colorem uergens, sub pingue: alterum magnopere candidum, summamq; leuitatem nactum. Candida fit pompholyx, quoties in perficiendo ære, fabri præstantiorem facere uolentes, detritam cadmiam cumulatius insperserint. namque tenuissima fauilla quæ effertur: in pompholygem coit. Cæterùm pompholyx non æris modò materia, & fabrili industria factitatur: sed ex cadmia quoque, ad gignendam ipsam eximiè follibus proflata: Cuius faciundæ ratio hæc est. Vide cætera. Meminit tum Pompholygis, tum etiam spodij, Galenus libro 9. Simplicium medicamentorum, sic inquiens: Pompholyx fit in æris fornace, uelut & Cadmia: fitq; & dum in fornacibus Cadmia uritur, ut in Cypro. Quum enim præfectus ad æris fornacem instructas res non haberet, præcepit ex ipsa Cadmia præparari præsentibus atque inspectantibus nobis, pompholyga, uidelicet minutis Cadmiæ fragmentis in ignem coniectis, qui ante erarium iacebat follem. Camera erat incurua, nusquã pertusa, sed integra quæ egestam ab usta Cadmia fauillam excipiebat: quam ubi collegissent, habebant pompholyga. At quod reflectens infra in pauimentum recedebat, Spodos est quam uocant, quæ plurima, ubi æs in fornacibus uritur, colligi assolet. Pompholygen, inquit Matthiolus, interpres Dioscoridis, officinæ Mauritanos secutæ Tutiam dicunt. ita enim pompholyx appellatur Serapioni & Auicennæ. Verùm quam seplasiarij Tutiam existimant, legitima non est, sed Cadmiæ potius species. Cæteræ sunt prolixiora, quàm ut hic adscribi queant. Meminit & Plin. lib. 34. cap. 13.

Pompilia] Gens patritia Romæ, cuius author fuit Pomponius uel Pompo, homo inprimis nobilis & clarus, urbe Sabinorum oriundus, authore Plutarcho.

Pompilius] Theophrasti peripatetici seruus fuit, qui post inter illustres philosophos est habitus. De hoc Gellius libro 2. capit. 18.

Pompilius] πομπίλιος, secundus Romanorum rex: de quo uide Numa.

Regnum quietum Pompili. Horat. 1. Carm. ode 12. 7.

¶ Pompilius, Adiectiuum (πομπίλιος) ut, Sanguis Pompilius. Horat. de Arte, 59. hoc est, Pisones, qui à Numa Pompilio originem ducunt.

¶ Pompiliana tribus, de qua Alexandrinus Alexander libro 1. cap. 16.

Pompilus] Piscis genus, qui alio nomine uocatur nautilos, quòd nauis speciem præ se ferat (ναύτιλος) Plin. lib. 9. ca. 29.

Pomponia] πομπωνία, mater Scipionis, à Ioue in anguem mutato compressa. Vide Silium lib. 13. 224.

Pomponiana] alio nomine Mesen, insula una ex Stœchadibus, ante Massiliam sita. Plin. lib. 3. cap. 5.

Pomponius] πομπώνιος, Atticus nobilis Eques Romanus, excellenti ingenio, & amicus Ciceronis in primis fuit: unde Atticus Ciceroni est appellatus. Qui postquam uidit Cinnæ tumultu Rempublicam esse turbatam, secessit Athenas: ubi longo tempore moratus, & ciuitatem & omnium gratiam morib. elegantissimis promeruit: linguam ita probè didicit, ut Attici nomen adsequeretur, Humanitate diuitijsq; simul præditus fuit, quibus amicos libenter impertiebat. Nam & Ciceronem ab Vrbe pulsum H-S C C & quinquaginta millibus donauit: & Bruto abiecto, Italia q; cedenti H S C. millia muneri misit. Erat alioqui grauissimus, ut quæ religiosè polliceretur, præstare niteretur. Mendacium nec ipse dicebat, nec pati poterat. Plura Cornelius Nepos.

Pomponius iurisconsultus, ex Pandectarum libris notissimus.

Præter hos Pomp. Mela, insigni opere de situ orbis clarissimus.

¶ Pomponiana pira, attributum ex Pomponio confictum, quòd ea primus inseruerit. Pomponius hæc & mammosa dicuntur. Plin. lib. 15. cap. 15.

Pomptina palus] in extrema Italia est, iuxta Circeos. Plinius libro 3. capite 5.

Pomptina tribus, tum adiecta quum lex de ambitu à Caio Pœtilio lata est. Alexand. lib. 1. cap. 17. Vide Tribus.

Pomptinus ager. Liu. Decad. 6. lib. 2. De agro Pomptino ab L. Sicinio Tribuno plebis actum. Paulò post, Fugientium ex agro Pomptino agmen repentè illatum in urbem.

Pomum] pomi (ὀπώρα, ἀκρόδρυα) Generale nomen est omnium fructuum, qui ex arboribus esui apti proueniunt, siue mollium, siue durorum. Plinius libro 15. capit. 22. nuces pomorum genere comprehendit, Solum, inquit, hoc pomum natura cõpactili operimento clausit. De nuce iuglãde.

Nuces pineæ apud Martialem lib. 13. 25.

Poma sumus Cybeles, &c.

Mora etiam Plinius appellat poma, libro 15. capit. 24. glandes non item. Sic enim ait ibidem, Glandes inter poma numerari non possunt: quamobrem in sua natura dicentur. Quod autem uulgus Gallorum Pomum uocat, id Latini Malum appellant.

Mitibus pomis decorum caput Autumni. Horat. Epod. 2. 4.

Arbor fertilis pomis aureis. Senec. Agamem. 9. 9.

Bis grauidæ pecudes, bis pomis utilis arbos. Virg. 2. Georg. 30.

Acerba poma. Ouid. 2. Amor. eleg. 14. 5.

Agrestia poma, Virgil. 7. Aeneid. 23.

Annua poma. Ouid. de Nuce, 2.

Cadiua poma. Vide Cadiuus, in Cado.

Conditiua poma. Vide Conditiuus, in Condo.

Cruda poma. Vide Crudus.

Decerpta poma. Ouid. 10. Metam. 129.

Diuitia poma. Senec. Herc. furente, 7. 2.

Dulcia poma. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 9.

Fœlicia poma. Ouid. 9. Metam. 19.

Generosissimum pomum. Quintil. lib. 5. cap. 11. 3.

Gregalia poma. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 12.

Immitia poma. Vide Immitis.

Intactum omnib. pomũ propter asperitatem. Vide Intactus.

Lapidosa poma. Vide Lapis.

Mitia poma. Horat. Epod. 2. 4. Virgil. 1. eclog. 16.

Nitidum pomum. Ouid. 10. Metam. 132.

Punica poma. Ouid. 4. Fast. 122.

Putria poma. Ouid. 7. Metam. 120.

Rubens pomum. Ouid. 10. Metam. 21.

Vilia poma. Virgil. 1. Georg. 55.

Poma cadunt mensis nõ interdicta secundis. Ouid. de Nuce, 15.

Carpere poma. Virgil. 9. eclog. 9.

Puniceum curua decerpserat arbore pomũ. Ouid. 5. Met. 10.

Demptum pomum arbore. Ouid. 11. Metam. 23.

Detrahere poma arboribus. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 7.

Excussa syluis poma. Senec. Hippol. 4. 32.

Annus exuberat pomis. Virgil. 2. Georg. 104.

Grauantia poma ramos. Ouid. 13. Metam. 174.

Arbos induit se pomis. Virgil. 4. Georg. 29.

Nascentia poma & florentia. Ouid. 14. Metam. 3.

Rubenti pomo onerata arbutus. Ouid. 10. Metam. 21.

Cui pendere sua patereris in arbore poma. Virg. 2. eclog. 8.

Strata iacent passim sua quæq; sub arbore poma. Vir. 7. ecl. 14.

Pomum unde dictum, docet Varro lib. 1. de Re rust. capit. 31. 5. Itẽ poma quæ insita erunt siccitatibus, aquam addi quotidie uespertiã quo quòd indigent potu, poma dicta esse possunt.

Pomum, pro ficu. Colum. lib. 8. capit. 17. Facit etiam ex pomis uiridibus adaperta ficus.

¶ Pomus,

Digitized by Google

¶ Pomus,pomi,f.g.Arbor pomifera.Plin.lib.17.cap.17,Nec minus miraculum in pomo est, multarum circa suburbana fructu annuo addicta binis millibus nummûm, maiore singularum reditu,quàm erat apud antiquos prædiorum.
Consita pomus.Tibull.lib.2.eleg.1.9.
¶ Pomarium, pomarij, locus arboribus pomiferis consitus. Græci paradisum uocant.Colum.libro 1.cap.6.10, Pomaria quoque & hortos oportet septo circundari, & esse in propinquo, atque in ea parte, quò possit omnis stercorata colluuies cortis, balineorumq́;, & oleis expressa amurcæ sanies influere.
Locum pomarij,priusquam semina seras, circummunire maceriis oportet, uel sepe, uel fossa præcipiti. Colum.libro 5. capit.10.1.
Horti & pomaria. Cic.de Senect.50.
Vda pomaria mobilibus riuis.Horat.1.Carm.ode 7.3.
Est aliquid plenis pomaria carpere ramis.Ouid.epist.4.6.
Pomarium oleagineum.Cato cap.48.1.
Ponere pomaria.Plin.lib.34.cap.14.1.
Pomarium, Locus in quo poma reponuntur. Plinius libro 15. capit. 16, In uniuersum uerò de pomis seruandis præcipitur: pomaria in loco frigido ac sicco contabulari, Septentrionalibus fenestris sereno die patere, Austros specularibus arcere.
¶ Pomarius,pomarij,pomorum uenditor.Horat.1.Serm.Satyra 3. Edicit piscator uti,pomarius,auceps. Vnguentarius,&c.
¶ Pomifer,penul.corr. Adiect.Ferens poma,ut, Arbor pomifera.Colum.lib.5.capit.9.15.
Annus pomifer.Horat.3.Carm.ode 23.2.
Autumnus pomifer. Ouid ad Pisonem,31,
Montes pomiferi.Ouid.1.de Ponto,eleg.9.9.
Rami pomiferi.Senec.Herc.furen.9.17.
¶ Pomosus,penul.prod.Adiectiuum.ut,Pomosa corona.Propert.lib.3.eleg.2.4.
Pondero,Ponderosus] Vide Pondus.
Pondo] indeclinabile,n.g.(μνᾶ,λίτρα,ὀγκή)Idem quod libra.Plaut.Asin.7.33,
Quot pondo te esse censes nudam? Dicimus, duo millia pondo:ibi est genitiui casus. Mille pondo:nominatiui est. Bis mille pondo,nominatiuus est,quia mille adiectiuum est. Tamen non dicimus,bina,terna pondo:sed,duo,tria.
In numerato pondo sexcenta millia. Vide Numero.
Auri quinque pondo abstulit.Cic.pro Cluentio,143.
Duo pondo. Liuius 5.Decad.lib. 4. 53. Quint.lib.6.capit.4, Torqueum aureum centum pondo.
Decem pondo auri.Cic.in Parad.25.
Centum pondo uasorum argenteorum. Cic.2. de Inuent.209.
Pependere pondo DCC.Plin.lib.9.cap.30.5.
Mellis pondo decem. Colum.lib. 12.cap. 41.Ibidem,capit.51, Cum olei pondo octoginta.
Pondo, Pondus duodecim librarum. Liuius Decad. 3. libro 2, Argenti pondo bina, & sex libras in militem præstaret. Sic docet Calepinus. Sed legendum est, selibras: nec illic pondo aliud significat quàm libram. Locus Liuij est Decad.3.lib.2.
Pondo,Idem quod pondus.Apud Liuium 4.ab Vrbe,86, Scribitur coronam auream libræ pondo Ioui dicatam fuisse. Plaut.Menæch.12.18.
Pondo ducentûm, nouē. Varro de uita populi Rom. Delphos Apollini munera missa, cornua aurea pondo ducentûm. Idem lib. 4, Itaq; retulit auri pondo mille octingentûm septuagintaquinq;. Græci enim herona mille dixerūt. Nonius.
Dodrans pondo.Colum.libro 12.cap. 12, Sextarum atq; cum dodrante pondo mellis diluūt Ibidem, cap. 20, Amomi pondo quadrans.Ibidem,cap.33, Adde pondo libram.
Plus pondo.Gellius lib. 2. capit.24, Neq; argenti in conuiuio plus pondo quàm libras centum illaturos.
Pondus] ponderis,penul.cor.n.g. (βάρος, ἄχθος, μῶλος, σήκωμα) Quod graue est.Cicer.in Som.Scip.16, In terram feruntur omnia nutu suo pōdera.Plin.lib.12. cap.5.1, Ficus ramis diffunditur uastis, quorū pondera in terrā curuātur.
Saxi pondus.Lucret.lib.1.92.
Pondus,pro onere, Virgil.5. Aeneid.83.
——gemuit sub pondere Cymba.
Pinus tarda pondere. Virgil.5.Aeneid.32.
Extra pondus & plagam motus oritur.Cic.de Fato,34.
Breue pondus.Horat.2.Serm.Satyr.2.8.
Flagellata pondera.Stat.3.Thebaid.7,
Ima flagellatis signum lugubre malorum
Ponderibus trepidauit humus. Physici dicunt, quòd suis fixa ponderibus in aere librata pendeat tellus: & omne graue quum pendet, si motum habeat, flagellatur: flagellatur ergo terra. quum enim in medio fuerat aere librata, motum passa est, suis flagellata ponderibus.
Graue pondus. Ouid.7. Metam.24.
Iaculabile pondus.Stat.6.Thebaid.132.
Immane pondus. Vide Immanis.
Immensum pondus. Horat.1.Serm.Satyr.1.9.
Iners pondus. Ouid.1. Metam.2.
Ingens pondus. Ouid.13.Metam.18.
Iniquum pondus. Virgil.1.Georg.33.
Irreuocabile pondus anchoræ. Vide Irreuocabilis.
Iustum pondus. Ouid.1. Metam.32.
Leue pondus. Ouid.2. Metam.33.
Magnum pondus. Vide Magnus.
Maturo pondere grauis uenter. Ouid.9. Metam.138.
Muralia pondera uasti saxi. Lucan.lib.6.39.
Reuolubile pondus. Ouid.in Ibin,39.
Ruitura pondera. Claud.7.Panegyr.13.
Solida pondera.Lucret.lib.1.200.
Vix tractabile pondus. Stat.5.Sylu.1.17.
Aggrauare pondus. Vide Aggrauo.
Nam cadere aut bruto deberent pondere pressæ. Lucret. lib.6. 22. Quidam legunt, abrupto, & pressi.
Cedere ponderi. Vide Cedo.
Vasto pondere ad terram concidit. Virgil.5.Aeneid.90.
Deducere pondera deorsum. Lucret.lib.2.42.
Rostrata ora nauium graui pondere ducuntur contra latrones. Horat.Epod.4.4.
Excutere pondus. Senec.epist.92.
Pondera cælesti mente paterna feret. Ouid.1. Fast. 107. id est, patrem ipsum.de Aenea qui patrem tulit.
Concita ponderibus suis feruntur. Lucret.lib.5.38.
Feruntur in terram omnia suo nutu pondera. Cicero in Somnio Scip.16.
Et grauius iusto pallia pondus habent. Ouid.20.epist.35.
Moueatur & feratur, nulla re impediente, omne pondus necesse est. Cic.de Fato,71.
Niti ualido sub pondere. Virgil.3. Georg.35.
Aspice conuexo nutantem pondere mundum. Virgil. 4. ecclog.10.
Subito pondere procubuit turris. Virg.9.Aeneid.108.
Ictaq; subsedit pondere mollis humus. Ouid.1.Fast.114.
Tolerare pondus tauri ruentis in Venerem. Horat. 2. Carm. ode 5.1.
Saxa quoque infesto uoluebant pondere. Virg.9. Aeneid.103.
Grauitas & pondus. Cic.de Fato,38.

Digitized by Google

Pondus. Quod librando ad stateram ponderatur. Cicer. de Senect. 51, Magnum auri pondus.
Grande pondus argenti. Cic. de Senect. 9.
Magnum optimi argenti pondus. Cic. 2. Philip. 76.
Magnum pondus auri. Virgil. 3. Aeneid. 10.
Ignotum pondus argenti. Virgil. 1. Aeneid. 73.
Pondus, pro numero aliquando ponitur, Nonio teste. Varro de uita populi Romani, E Graecia comportasse magnum pondus omnium artificum.
Pondus, pro Libra. Cic. pro Cn. Plancio, 64, Sed ego hoc meis ponderibus examinabo, non solùm quid cuiq; debeam, sed etiam quid cuiusq; intersit, & quid à me cuiusq; tempus poscat. Idem 1. Tusc. 69, Quum enim sui similem & leuitatem & calorem adeptus, tãquam paribus examinatus ponderibus, nullam in partem mouetur.
Tellus ponderibus suis librata. Ouid. 1. Metamorph. 3,
Nec circunfuso pendebat in aere tellus
Ponderibus librata suis.
Senectae amara pondera. Ouid. 9. Metam. 69.
Et pondus ueteris triste supercilij. Senec. Hippol. 6. 13.
Pondus conscientiae graue. Cic. 3. de Nat. Deor. 123.
Imponere pondus alicui. Ouid. 2. Fast. 25.
Nec potui coepti põdera ferre mei. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 6.
Pondus, pro Authoritate siue existimatione.
Grauior omni pondere habenda est honestas, quàm caetera omnia. Cicero 3. Offic. 45.
Dulce loquendi pondus. Claud. 8. Paneg. 4.
Amabile pondus mentis. Silius lib. 8. 122. de Bruto.
Testimonij pondus. Cic. in Topic. 38.
Pondera uerborum. Cic. 2. de Orator. 40.
Accedit magnum pondus ad tollendam dubitationem. Vide Accedo.
Addere pondus nugis. Horat. 1. epist. 20. 9.
Afferre pondus. Vide Affero.
Habere pondus, pro grauem esse, & non leuem. Cicero ad Atticum, lib. 11. 214. 2, Addis etiam, caeteris quoq;, id est qui pondus habeant, factum nostrum probari.
Habere pondus apud aliquem. Cic. 3. Ver. 102, M. Marcelli tutoris authoritas apud te ponderis nihil habebat.
Immutabile & graue pondus inest sanctis uerbis. Statius. 1. Thebaid. 43.
Eodem esse pondere apud. Cic. ad Atticum, lib. 10. 192. 2, Eius igitur mihi uiuit authoritas, & simillimus eius filius eodem est apud me pondere quo fuit ille.
Magni ponderis esse. Cic. pro Plancio, 3. Idem Caelio, lib. 2. 18. 7, Sed tuae literae maximi sunt apud me ponderis.
Momentum & pondus. Cic. in Vatinium, 7.
¶ Ponduscŭlum, ponduscŭli, penul. corr. Dimin. (βαρύδιον) Plin. lib. 14. cap. 16. 6, Inter flores ex rosae folijs tusis in linteolo in mustum colatis cum ponduscŭlo ut sidat, &c.
¶ Ponderosus, penul. prod. Adiectiuum (βαρὺς, ὑπέρβαρυς) Quod est grauis ponderis. Varro 1. de Re rust. capit. 11. 7, Ex sudore eius lana fit mollior & ponderosior, & colore meliore.
Ponderosa epistola, pro Longa, & multa continente. Cic. ad Atticum, lib. 2. 26. 2.
¶ Ponderitas, ponderitatis. Att. Pragmatic. libro 2, Et cuncta fieri caetera iubet illa, non quod ponderitatem, grauitatemque hominis. Nonius.
¶ Pondero, ponderas, penul. cor. (ἱστάω, ἵστημι, ταλαντεύω, σταθμίζω) ponderare, Librare. Plinius libro 18. capit. 7. 17, Si quis granum ipsum ponderet.
Sinus ponderare amatorum. Propert. lib. 2. eleg. 17. 3.
Ponderare, per translationem, pro considerare & examinare. Cic. 2. Offic. 83, Graui uerò homini, & ea quae fiunt, iudicio certo ponderanti, probari posse nullo modo.
Aestimare, & suo momento ponderare unamquanq; rem. Cic. pro Fonteio, 10.
Iudex non solùm quid posit, sed etiam quid deceat, ponderare debet. Cic. pro Rab. Posthumo, 8.
Causam ponderare. Cic. pro Plancio. 68.
Causas ponderare uocibus, non ratione. Cic. pro Cecin. 45.
Consilia euentis ponderare. Cic. pro Rab. Posth. 1.
Crimina ponderare magnitudine rerũ ipsarũ. Cic. 3. Verr. 29.
Fidem ex fortuna ponderare. Cic. in Partit. 64.
Fortunam cuiusq; non euentis, sed factis ponderari. Cicero in Pisonem, 78.
Officia alicuius ponderare. Cic. ad Curionem, lib. 2. 5. 3.
Re, non uerbis ponderantur diuitiae, bona ualetudo, caeteraq; generis eiusdem. Cic. 5. Tascul. 168.
Voluptatibus & doloribus omnia ponderant Epicurei. Cicero 1. de Legib. 56.
Non quantum quisq; prosit, sed quanti quisq; sit, ponderandum est. Cic. de claris Orat. 139.
In hoc uerborum genere propriorum delectus est quidam habendus, atq; is aurium quodam iudicio ponderandus. Cicero 3. de Orat. 83.
Pone] praepositio antiqua (ὀπίσω) pro Post: accusatiuo iungitur: contrarium habet Ante. Plaut. Poen. 8. 34, Pone nos recede. Liu. 10. bell. Maced. 125, Pone castra utrique pabulatum & lignatum ibant.
Pone & Ante. Cic. de Vniuers. 47, Quumq; inter se penè contingant, eos qui propè copulentur, contrariaq; regione, aut pone quos, aut antè labantur, quisq; temporibus à nostro aspectu oblitescunt.
¶ Ponè, Aduerbium (ὄπισθεν) Retrò significat, siue à tergo, cum accentu in ultima. Virgil. 2. Aeneid. 145,
Ponè subit coniunx, ferimur per opaca locorum. Seruius. Valerius Max. lib. 1, Ponè respiciens animaduertit immensae magnitudinis serpentem.
Poneropolis] penul. prod. (πονηρόπολις) Thraciae ciuitas sub Rhodope mõte sita: deinde Philippopolis ab instauratore, & postremò Trimontium à situ dicta. Plin. lib. 4. cap. 11.
Pono] ponis, posui, positum, penul. cor. (τίθημι, ἕζω) ponere, Collocare & constituere. Variat autem significationem pro sibi adiuncto nomine, aut pro uaria constructione.
Accusatorem ponere. Caelius ad Ciceronem, lib. 8. 12. 6.
Posita ad fores arbor. Plin. lib. 16. cap. 10. 4.
Ponere ante. Plinius lib. 9. cap. 35, 17, Ex praecepto ministri unum tantùm uas ante eam posuêre aceti.
Contra legem loquendi sunt posita. Quintil. lib. 1. cap. 8. 9.
Collocare & ponere. Cic. 7. Verr. 30.
Ponere & defigere. Cic. pro Flacco, 2.
Ponere in admirandis: pro, Inter admirãda. Plin. lib. 31. ca. 2. 11
Ponere aliquid in admiratione: pro, Admirari. Plinius libro 28. cap. 8. 5.
Ponere in aequalitate. Cic. 1. de Legib. 56.
Ponere aliquem in aequo duobus summis. Liu. 9. bel. Maced. 206.
Positus extra omnem ingenij aleam Cicero. Plinius in Praefat. lib. 3.
Amplitudo ac dignitas omnis in uirtute posita est. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 6.
Animum, curam, cogitationemq; suam in omnium laude undique colligenda ponere. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 61.
Aras ponere. Virgil. 3. Aeneid. 81.
Argumentum ponere. Cic. 2. de Orat. 118.
Et sale tabentes artus in littore ponunt. Virgil. 1. Aeneid. 36.

Posita in

Posita in auribus omnium uirtus alicuius. Cicero ad Quin.fratrem, lib.1.1.13.
Beneficium apud aliquem bene ponere, quod & collocare dicitur. Cicero ad Sulpitium, lib.13.27.8, Scriberem quàm id beneficium bene apud Mescinum positurus esses, nisi & te scire considerem.
Preclarißimè apud aliquē ponere.Cic.pro Silio,lib.13.65.7.
Ponere beneficium in Repub.Cic.pro Syll.19.
Calculum ponere. Columel.lib.3.cap.3.7. Vide Calculus. Plinius epist.96.
Capillos ponere sine arte.Ouid.4.epist.4.16.
Caput ponere. Virgilius 5.Aeneid.168. id est, Componere ad quiescendum.
Carinas ponere.Curtius lib.10.hoc est,extruere.
Castella ponere. Cæs.3.bell. Ciuil.222, Castellaq; his locis posuit.
Castra ponere, Castrametari.Cic.Octauiano,2,In urbe milites uagantur,in campo castra ponuntur.
Ponere castra apud Corfinium.Cic.ad Attic.lib.8.164.1.
Ponere castra in aperto.Liu.6.bell.Maced.75.
Ponere castra in plano.Liu.5.ab Vrbe,132.
Ponere castra ad murum.Cic.Attic.lib.9.186.1.
Velocis iaculi certamina ponit in ulmo. Virg.3.Georg.106.
Pro certo ponere.Liu.10.ab Vrbe, 39. Id ne pro certo ponerem,uetustior annalium author Piso effecit.
Ceruicem inflexam ponere.Virg.3.Aeneid.126.
Collum posuit puluere.Horat.4.Carm.ode 6.3.
Comas suas ponere in statione.Ouid.3.de Arte,87.
Posita in coniectura.Cic.ad Lentulum,lib.1.5.10.
Consilium in fortuna positum.Cic.ad Attic.14.314.6.
Ponere in conspectu.Cic.4.Tusc.101,Continet autem sedationem omnem animi humana in conspectu posita natura.
In conspectu animi aliqua ponere.Cic.3.de Orat.88.
Ponere in contentione rem aliquam.Cic.pro Cælio,44.
Ponere in caput,uel in capite coronam. Gellius lib.3.cap.15. Idem, lib.5.cap.14.
Ingeniū dura ponere corpus humo.Ouid.3. Amor.eleg.10.2.
Crimen in testibus positum.Cic.4.Verr.82.
Ponere in crimen.Plaut.Trinum.11.8.
In nefario crimine, atq; fraude capitali aliquid alicui ponere. Cic.2.de Orat.109.
Cubilia ponere.Virg.6.Aeneid.55,

Vestibulum ante ipsum,primisq; in faucibus Orci,
Luctus,& ultrices posuêre cubilia curæ.

Ponere in culpa & suspicione. Cic.pro Cluentio,100.
Extra omnem culpam causamq; se ponere.Cic.de Vniuers.52.
Curam in re aliqua ponere.Cic.1.de Diuin.152, Omnem curā in siderum cognitione posuerunt.
Custodes & limina ponere alicui.Propert.lib.2.eleg.6.8.
Custodias portis ponere. Hirtius lib.5.bel.Africani,356.
Positus custos in frumento publico.Cic.pro Flacco,35.
Custodia posita est nostræ puellæ.Tibul.lib.1.eleg.2.1.
Diem tecum libentius posuerim, quàm omne tempus cum plerisque eorum quibuscum uiuo necessario. Cicero Mescino, libro 5.21.3.
Diem totum in consideranda aliqua reponere. Cicero de claris Orator.44.
Dies multo ponere in rem aliquam. Cic.ad Attic.lib.11.228.3.
Domos ponere sub terris.Virg.1.Georg.37.
In dubio ponere.Liu.4.bel.Maced.22.
Eloquentiam in orationis celeritate ponunt quidam. Cicero in Orat.29.
Epulas ponere.Ouid.4.Fast.109.
Exemplum ponere.Cic.pro Cluentio,94.

In extremo ponere.Cic.ad Brutum,lib. 11.16.7.
Positus in excelsißimo fastigio humani generis. Plinius in Præf.4.
Fidem pignori ponere.Plautus Capt.

Et meam esse fidem hic pro te positam pignori. hoc est, fidem meam propter te obligatam esse.

Finem ponere scelerum.Lucan.lib.5.63.
Finem uitæ sibi posuit.Tacit.lib.5.De Tiberio.
Fœdera sunt ponenda prius, signandaq; iura. Propert. libro 3.eleg.20.3.
Formidinem improbis ponere.Cic.4.Catil.80.
In fortuna posita res.Cic.2.de Diuin.22.
Fructum ponere. Cic. ad Furnium, lib.10. 25.8, Maioremq; fructum ponere in perpetuitate laudis, quàm in celeritate Præturæ.
Fundamenta ponere.Cic.in Pisonē,6,Ergo his fundamentis positis Consulatus tui,triduo pòst inspectāte & tacēte te, &c.
Ponere fundamenta alicuius rei in uoluptate. Cicero 2. de Fin. 114.
Fundamina prima fauis ponere.Virg.4.Georg.33.
Positi in extremis & ultimis gentibus.Cic.7.Verr.130.
Suppliciter posito procubuêre genu.Ouid.2.Fast.88.
Ponere in gloria, Ad gloriā,uel pro gloria referre. Liu.6.bel. Pun.187, Et ut ad mœnia urbis Romæ nullo prohibente se peruenisse in gloria ponebant,ita pigebat irriti incœpti.
Ponere in gloriam.Sallust.contra Cic.2, Qui ciuitatis incommodum in gloriam suam ponit.id est,conuertit: hoc est, ex incommodo ciuitatis parit sibi gloriam.
Ponere aliquem in gratia,uel gratiam apud alterum.Cicero ad Atticum,lib.5.90.2. Ibidem,98.5.
Hastam in foro ponere.Cic.2.Offic.122.
Posita in oculis gratia.Cic.pro Murena,18.
Humi positus.Ouid.3.Metam.84.
Intelligentiam in audiendi fastidio ponere.Cicero de Opt.gen. Orator.248.
Initia ut malè posuimus, sic cætera sequentur. Cicero Attico, lib.10.208.5.
Insidias ponere.Cic.pro Rosc. Amer.60, Non illum miserum, ignarum casus sui,redeuntem à cœna uidetis? nō positas insidias? non impetum repentinum?
Insidias ponere contra aliquem.Cic.2. pro lege Agrar.54.
Hic iuuenem agresti sublimem in stramine ponunt. Virgilius 11.Aeneid.14.
Ius in natura positum est.Cic.1.de Leg.51.
Non est enim positum in labore aliquo, sed in quadam inductione animi & uoluntate.Cic. Qu.fratri,lib.1.1.48.
Latus saxo ponere.Valer.4.Argon.76.
Ponere in æqua uel pari laude.Cic.in Topicis,37,Si cōsilio iuuare ciues & auxilio,æqua in laude ponendū est,pari gloria debent esse ij qui consulunt, & ij qui defendunt.
Leges ponere,Condere.Horat.1.Serm.Satyr.3.21.
Ponere in legibus,pro Statuere.Cato de Re rust. in Prooem.1.
Legiones ponere.Cic.ad Atticum,lib.9.188.1, Legiones singulas posuit Brundusii,Tarenti,Siponti.
Libertatem in aliqua re ponere.Cic.pro Plancio,75.
Limina ponere.Martial.lib.9.49.
Loco alterius poni.Cic.Octauio,9,Cui hostis relinquitur? ciuis hostis loco ponitur?
Ponere loco contumeliæ uel criminis aliquid alteri. Cicero in Pisonem,24.Idem pro Cælio,2.
Ponere in beneficij loco.Cic.ad Catonem,lib.15.4.36.
Ponere celebri loco.Plin.epist.6.lib.3.
Ponere pro loco. Quint.lib.15.cap.12.
Ponere in lucro, Modus loquendi, quum aliquid boni præter

spem euenit. Cic. Quiescant igitur, & me hoc in lucro ponere, atq; aliud agere patiantur.
Ponere in manu alicuius. Liu. 8. ab Vrbe, 71.
Ponere in medio sententias philosophorū. Cic. 1. de Nat. deo. 20.
Posita in medio, pro Manifesta. Cic. 1. Verr. 18.
Mensam poni iubet. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 30.
Merum ponere in gemma. Ouid. 8. Metam. 115. id est, in poculo gemmis ornato.
His ego nec metas rerum, nec tempora pono. Virg. 1. Aen. 56.
Ponere aliquid in metu. Cic. ad Attic. lib. 12. 260. 4, Hoc metuere, alterū in metu non ponere. Eidem, lib. 14. 319. 3.
Ponere res suas in minimis: id est, In minimis rebus habere, uel minimi æstimare. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 11.
Modum crescendi ponere. Lucan. lib. 1. 17.
Modum ponere exitijs. Virg. 7. Aeneid. 26.
Modum orationi ponere. Tacit. lib. 4.
Moresq; uiris, & mœnia ponet. Virg. 1. Aeneid. 54.
Positum in more & instituto maiorū. Cic. 2. pro lege Agr. 17.
Mortem in malis ponere. Cic. 3. de Fin. 44.
Multum ponere in arte. Cic. 4. Acad. 163.
Ponere multum in fortuna. Cic. 5. de Fin. 131.
Ponere multum in fidei alicuius. Cic. ad Atticum, lib. 2. 38. 4.
Multum quoq; in tua fide ac diligentia positum est. Quintil. Tri. boni, 3.
Multum ponere in alicuius misericordia. Curtius lib. 5.
Munus ponere. Liu. 4. bel. Maced. 185, Vt pop. Romanus dignitatem libertatem, ac munus suum bene positum sciret.
Dū bene ponēdi munera tēpus habes. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 4.
Bruma posuit niues. Seneca Theb. 2. 11.
Niues positæ. Horat. 3. Carm. ode 10. 2,

— & positas ut glaciet niues
Puro numine Iuppiter? id est (inquit Acron) deorsum missas. post niues enim missas si flat Aquilo, eius frigore solidantur.

Nomen alicuius ponere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 1.
Nomen ponere alicui. Virg. 7. Aeneid. 13.
Nomen alicui ponere insano, Quendam nomine insani appellare. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 10.
Nomina rebus ponere. Cic. 1. de Nat. deor. 64.
In numero oratorum aliquem ponere. Cic. de claris Orat. 85.
Nummos in fœnore ponere. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 3.
Ante oculos ponere rem aliquam. Cic. in Parad. 11, Ponite ante oculos unumquenq; regum.
De rebus ante oculos positis disputare. Cic. 1. Acad. 7.
Ante oculos ponere sibi: id est, considerare. Ouidius 3. de Pōto, (eleg. 1. 22.
Positum in oculis & aspectu. Cic. 3. Verr. 92.
Omnia in uoluptate ponere. Cic. 2. de Fin. 43.
Operam ponere. Cic. Primum enim stante Rep. facere solebamus, ut in agēdo plus quàm in scribēdo operæ poneremus.
Ponere operam & studium in philosophia. Cic. 1. de Fin. 2.
Ponere operam alicui. Cic. ad Atticum, lib. 13. 283. 4.
Opus aliquod ponere, Conficere. Horat. de Arte, 7.

Infœlix operis summa, quia ponere totum Nesciet.

Opus ponere, Extruere. Ouid. 8. Metam. 32.
Orationem longam in aliqua re ponere. Cic. de Vniuersit. 38.
Ponere in oratione sua aliquid: pro, Scribere & dicere. Cic. 1. Verr. 14, In quo ego quid eniti, aut quid efficere possim, malo in aliorū spe relinquere, quàm in oratione mea ponere.
Ponere ordine. Vide Ordo.
Procul ab ostentatione positum. Quint. in Procem. lib. 1. 4.
Ponere in ordinem. Varro 3. de Re rust. cap. 13. 12.
Ocia ponere. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 23.
Oua ponere dicitur gallina. Colum. lib. 8. cap. 2. 9. Ouid. 8. Metamorph. 52,

Propter humum uolitat, ponitq; in sepibus oua.

Partem deo ponere. Plin. lib. 12. cap. 19. 5.
In patria omnia nostra ponere, & quasi consecrare debemus. Cic. 2. de Legib. 9.
Pecuniam in aliquo oppido ponere. Cic. pro Flacco, 44.
Pecuniam ponere, Dare fœnori. Horat. Epod. 2. 14. Quin. Declamat. 9, Nusquam melius ponitur pecunia, quàm ubi fœnus bonitatis extenditur.
Tunc gruibus pedicas, & ponere retia ceruis. Virgilius 1. Georg. 62.
Pedem ponere. Cic. 3. Verr. 42, Ecquo in oppido pedem posuit, ubi, &c.
Pedem ponere in possessionem libertatis. Cic. 3. Philip. 143.
Pedem ubi ponat, in suo non habet. Cic. ad Atticū, lib. 13. 261. 5. Idem 4. de Fin. 112, Sapientia pedem ubi poneret, non habebat, sublatis officijs omnibus.
Ante pedes ponere. Propert. lib. 2. eleg. 11. 4.
Poni post aliquem, Posthaberi alicui. Ouid. 2. Metam. 110.
Potestatem dicendi in honore atq; in beneficio ponere. Cicero pro Cluentio, 44.
Positus in potestate illius. Cic. pro lege Manil. 33, Non ut in illius potestate fortunam positam esse dicam.
In potestate sapientis totum ponere. Cic. 2. de Fin. 237.
Inuitat precijs animos, & præmia ponit. Virg. 3. Aeneid. 58.
Præmia ponere circum compita. Virg. 2. Georg. 77.
Præsidium in loco aliquo ponere. Cæs. 2. bel. Gal. 253.
Principem aliquem ponere. Cic. 4. Acad. 4.
Ponere in promptu, & Contegere siue abdere, contraria. Cicero 1. Offic. 176.
Quantum in prudentia tua & fide ponam, credibile non est. Cic. Attico, lib. 2. 38. 4.
In publico tabulas obsignatas lex poni uoluit. Cic. pro Flac. 16.
Rationem ponere cum Orco. Vide Orcus. Columella libro (1. cap. 3. 1.
Retia ponere. Ouid. lib. 1. de Arte, 53.
Rudimenta uirtutis ponere. Quintil. Declamat. 3.
Salutem in pecunia ponere Cic. 2. Verr. 6.
Salus nostra in uno te posita est. Ouid. 3. Metam. 130.
Bene se ponere. Qu. Cic. de Petit. Consul. 18.
Se extra culpam ponere. Cic. de Vniuers. 52.
Se totum in re aliqua ponere. Cic. 1. Tusc. 71.
Toro se ponere. Ouid. 11. Metam. 95.
Semina ponere humo. Propert. lib. 2. eleg. 12. 1.
Sententiam suam ponere. Quintil. lib. 3. cap. 1. 16.
Positus in sententijs hominum. Plaut. Epid. 10. 80.
Signa ponere nouis præceptis. Scribere & consignare. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 4. 1.
In solem ponere. Cato cap. 7. 3.
Sortes ponere: pro, Facere sortem. Plaut. Casin. 9. 22.
Spem ponere, Sperare. Plaut. Capt. 18. 4.

— neq; spem ponas me bonæ frugi fore.

Spem ponere in. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 20, In Pōpeio te spē omnem ocij ponere non miror.
Spem ponere in armis. Virg. 2. Aeneid. 136.
Ponere sibi aliquid in spe optima. Cic. ad Atticū, lib. 13. 280. 4.
Studium suum & officium apud aliquem ponere, Collocare & conferre. Cic. Thermo, lib. 13. 56. 8, Sed tantum studium, tamq; multam operam in eo ponendam non arbitrantur. Cic. 1. de Finib. 2.
Studium suum omne in aliquibus artibus cognoscendis atque tractandis ponere. Cic. 1. de Orat. 31.
Subsidium ponere in Cæs. 2. bel. Gal. 274, Omnes in fuga sibi subsidium posuerunt. Cic. 1. de Orat. 133.
Summum bonum in animo ponere. Cic. 3. de Fin. 45.
Ponere summum bonum in uirtute. Cic. de Amic. 19.

Digitized by Google

Sumptum ponere, quod & Facere dicitur. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 3. 17. 7.
Templum ponere, Condere. Virg. 3. Georg. 2.
Templa, statuas ponere alicui. Virg. 6. Aeneid. 4,
— posuitq; immania templa. Vnde in antiquis marmoribus legimus, BENEMERENTI POSVIT. Plin. epist. 17. 4, Neq; enim magis decorū & insigne est, statuā in foro populi Romani habere, quàm ponere. Cic. pro Domo sua, 63, Qui Titi ob eam legē statuā in aedibus meis posuit.
Tempus ponere in re aliqua. Cic. Senatui, lib. 15. 2. 7.
Tempus in aliqua cogitatione ponere. Cic. 3. de Orat. 10.
Tempus & diem ponere. Cic. Mescino, lib. 5. 21. 3, Vnum medius fidius diem tecum libentius posuerim, quàm hoc omne tempus cum plerisq; eorum quibusdam uiuo necessariò.
Ponere multum temporis in aliquo loco. Cic. ad Att. lib. 1. 8. 2.
Posita sub niue terra latet. Ouid. 2. Fast. 15.
Tumulo in eodem poni. Ouid. ad Liuiam, 33.
Tyrocinium ponere. Liu. Decad. 5. lib. 5. 160.
Venenum ponere alicui cum cibo. Liu. 6. ab Vrbe, 171.
Verbum aliquod in oratione ponere. Cic. in Orat. 45. & 14.
Verba in usu quotidiano posita minus timeremus. Quintil. libro 2. cap. 16. 7.
Verbum diuitis in aliquo ponere. Cic. in Parad. 54.
Ponere uerba alicuius in re aliqua: pro, Adducere in testimonium. Plin. lib. 13. cap. 13. 2.
Nūc itaq; & uersus et caetera ludicra pono. Horat. 1. epist. 1. 2.
Vestigia ponere. Horat. 1. epist. 20. 5. Cic. 3. Philip. 146, Quas fecit strages, ubicunq; posuit uestigia?
Ponere uestigium in aliquam historiam. Cic. 5. de Fin. 9.
In ui & armis posita est potentia. Cic. Bruto, 10. 5.
Vim omnem dicendi in arte ponere. Cic. 1. de Orat. 55.
Vitam ponere in administratione Reipub. Cic. ad Papirium, libro 9. 24. 12.
Posita uita in manu alterius. Cic. pro Quintio, 3.
Vitem ponere: id est, deponere, & depangere. Columella libro 4. cap. 1.
Vites ordine ponere. Virg. eclog. 2. 15.
Ponere in dictionem aliquam. Cic. 3. Tusc. 23.
Grauius uituperationem ponere: cui Leuius opponitur. Quintil. lib. 6. cap. 3. 25.
In ultimis ponere. Plin. lib. 17. cap. 12. 4.
Vrbem ponere. Ouid. 3. Metam. 26,
Quum posuit iussam Phoebeis sortibus urbem.
Vrbem ponere in montibus. Virg. 8. Aeneid. 11.
In usu positum. Cic. pro lege Manil. 20.
Positus extra uulgarem usum. Quintil. lib. 9. cap. 3.
Ponere in transuersum. Plin. lib. 16. cap. 42. 1.
Ponere in discrimine: pro, Alicuius momenti facere. Liuius in Praef. lib. 1. ab Vrbe, 5.
Ponere sub conspectu. Senec. de Benef. 7.
Medicinā in usu & experimētis ponere. Cels. lib. 1. in Procem.
Pacem sumere & ponere. Propert. lib. 2. eleg. 1. 8.
Precium ponere alicui rei. Seneca epist. 1.
Quaestionem ponere: id est, proponere. Seneca epist. 50.
Rudimenta uirtutis ponere. Quintil. Declamat. 3.
Ponere, pro Proponere. Cic. 1. Tusc. 13, Ponere iubebā de quo quis audire uellet, & id aut sedens, aut ambulans disputabā.
Breuiter, quae erunt satis aperta, ponemus. Cic. in Partit. 26.
Exempli causa ponere aliquid. Cic. 3. Off 23.
Suo uno aspectu, ratione & distributione, omnia quae in re dispersa atq; infinita uidetur esse, ponere. Cic. de Petit. Cons. 1.
Ad scribendum poni. Cic. Paeto, lib. 9. 15. 10.
Ponere quaestiunculam: pro, Proponere, uel opponere. Cic. 1. de Orat. 51.

Ponere, Desinere: quoniam quum cessamus ab opere, collocare quodam modo ac reponere uidemur, id quod agebamus. Virgil. lib. 7. Aeneid. 6,
Quum uenti posuêre, omnisq; repentè resedit Flatus.
Hoc est, quieuêre. Seruius.
Ponere, Deponere. Virgil. 1. Aeneid. 62,
— ponuntq; ferocia Poeni
Corda uolente deo.
Ponere de manibus. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 34, Quos quidem libros non sine causa noster ille Africanus de manibus ponere non solebat.
Ambages ponere. Ouid. 10. Metam. 4.
Amorem ponere, Omittere. Ouid. 1. de Remed. amor. 13.
Feroces animos ponere. Liu. 8. ab Vrbe, 3.
Arma poni iubet, fatentes se uictos. Liu. 4. ab Vrbe, 47.
Armis positis substitit pars utraq;. Ouid. 12. Metam. 30.
Barbam ponere. Suet. in Calig. cap. 5.
Barbam & ungues ponere. Horat. in Arte, 60.
Aspera tum positis mitescent secula bellis. Virg. 1. Aeneid. 59.
Ponere caput, Demittere. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 12.
Muli ponunt clitellas. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 10.
Colorem nigrum ponere. Ouid. 7. Metam. 131.
Comas ponere. Virg. 12. Aeneid. 42.
Consilium ponere, Desistere à consilio. Plin. epist. 22. 8.
Corda ferocia ponere. Virg. 1. Aeneid. 62.
Coronam ponere, luctus gratia. Cic. ad Atticū, lib. 14. 317. 3.
Curam ponere, pro Deponere. Liu. 1. ab Vrbe, 79.
Curas graues ponere. Ouid. 9. Metam. 140.
Curae positae pectore. Silius lib. 11. 58.
Decorem ponere. Ouid. 2. de Arte, 76.
Dolorem ponere. Cic. 3. Tusc. 113.
Exuuias ponere. Virg. 3. Georg. 88.
Fastus ponere. Ouid. 14. Metam. 153.
Et uarios ponit foetus Autumnus. Virg. 2. Georg. 105.
Et iam olim feras posuit quū uinea frondes. Virg. 2. Georg. 81.
Grauitatem ponere. Ouid. ad Pisonem, 17.
Imaginem alicuius ponere. Ouid. 3. Metam. 1.
Imperium ponere. Mart. lib. 11. 6.
Inuidiam ponere. Cic. pro Cluentio, 3.
Iras ponere fideliter. Ouid. 6. Fast. 9.
Equi posuêre iubas. Stat. 3. Theb. 53.
Labores ponere. Ouid. 6. Fast. 110.
Librum ponere. Cic. 1. Tusc. 41.
Metum ponere. Plin. epist. 101. 4. lib. 5. Ouid. epist. 19. 1,
Pone metum, &c.
Minas ponit mare. Lucret. lib. 5. 201.
Verùm pone moras, & studiū lucri. Horat. 4. Carm. ode 12. 5.
Odium ponere. Cic. in Pisonem, 63.
Onus uteri positum est: pro, Peperit. Ouid. epist. 11. 13.
Dracones posuêre pellem senectae. Ouid. 7. Metam. 48.
Personam amici ponere. Cic. 3. Off. 57.
Pudorem ponere. Mart. lib. 11. 28.
Querelis positis requiescunt ora. Propert. lib. 3. eleg. 10. 1.
Questus ponere. Ouid. 9. Metam. 56.
Sensum ponere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 7.
Spem ponere, Desinere sperare. Ouid. ad Liuiam, 8.
Studium lucri ponere. Horat. 4. Carm. ode 12. 5.
Superbiam ponere, Exuere. Horat. 3. Carm. ode 10. 3.
Timorem ponere. Ouid. 10. Metam. 82.
Tunicam ponere. Cic. 5. Tusc. 84.
Velamina ponere. Ouid. 2. Fast. 34.
Verecundiam ponere. Plin. epist. 136.
Veste posita, nuda ferunt corpora. Ouid. 2. Fast. 57.
Incendia posuêre uires indomitas. Virg. 5. Aeneid. 137.

Digitized by Google

Virginitas posita. Ouid. 6. Fast. 26.
Vitam ponere, Mori. Propert. lib. 2. eleg. 17. 1.
Vitia ponere. Cic. 3. de Orat. 26.
Pono, pro Duco, arbitror. Cic. in Brut. Hoc loco ipsum Domitium non relinquo. Nam etsi nō fuit in oratorū numero, tamen pono satis in eo fuisse orationis atq; ingenij, quo & magistratus personam, & consularem tueretur.
Ponere, pro Componere & tēperare. Horat. 1. Carm. ode 3. 3.
— quo non arbiter Adriæ
Maior, tollere ceu ponere uult freta.
Ponere, Apponere. Martialis lib. 8. 23,
Inuitas ad aprū, ponis mihi Gallice porcum. Sic lib. 1. 127.
Hinc poetæ fabulas & scripta sua ponere dicebantur, quod ea in scena spectatoribus, quasi in cōuiuio apponebant. Iuuen. Satyr. 1. 16,
Pone Tigillinum. id est, affer in scenam aliquid de Tigillino scriptum.
Ponere. Horat. 4. Carm. ode 8. 2,
Hic saxo, liquidis ille coloribus
Solers nunc hominum ponere, nūc deum. id est, formare, pingere. Acron.
Ponere pallium, aut aliquid aliud, quod & Deponere dicitur. Plautus Curcul. 7. 76.
Ponere fagina pocula: id est, Deponere in sponsionem. Virgilius 4. eclog. 8.
Pone eum esse uictum. Terent. Phorm. 4. 3. 25.
Ponunt philosophi: id est, statuunt, censent, decernunt, scribūt. Plin. lib. 11. cap. 52. 2, Aristoteles uitæ breuis signa ponit raros dentes. Cic. 4. de Fin. 42, Sed primùm positum sit, nosmetipsos commendatos esse nobis.
Longè & retrò ponenda omnia, quæ sine honestate sunt. Cicero 5. Tuscul. 126.
Positum est in te ut, &c. id est. In te sitū est. Cic. Attico, lib. 12. 245. 2, Sed si perficitur de hortis Silij, hoc est, si perficis (est enim totum positū in te) nihil est scilicet quod de Cotta cogitemus. Eidem, lib. 16. 342. 2.
¶ Positus, pen. corr. Participium (τιθεὶς) ut,
Positis omnium aliarum rerum curis. Liu. 7. ab Vrbe, 147.
Positus, Exanimatus. Virg. 4. Aeneid. 137,
— sic te ut posita, crudelis abessem? Seruius.
Positus super armamentarium, Præfectus armamentario. Curtius libro 6.
¶ Posta, pro Posita. Lucret. lib. 3. 176,
Semina sæpe in eodem, ut nunc sunt ordine posta.
¶ Positurus, pen. prod. (θήσων) Ouid. 3. Metam. 95,
Nec mihi mors grauis est posituro morte dolores.
¶ Positor, pen. corr. (κτίστης) Ouid. 9. Metam. 91,
—— & in Aside terra
Mœnia constituis, positoris habentia nomen.
Templorum positor. Ouid. 2. Fast. 13.
¶ Positus, huius positus, pen. corr. m. g. (θέσις) Id est, Positio, siue situs. Ouid. 4. Fast. 84,
Trinacria, à positu nomē adepta loci. Cels. in principio lib. 8, Prius positus ossium, figurasq; indicabo.
Locorum positus. Stat. 5. Sylu. 3. 48. Tacitus lib. 4, Quæ positu regionis à tergo illis. Idem lib. 5, Ille positus siderum, ac spacia dimensus.
Vrbs melius defensa positu. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 5.
Mœnibus & positu uix adeūda loci. Ouid. 1. de Pōto, eleg. 9. 3.
Variare capillos positu. Ouid. de Medicamine faciei, 4.
Variare comas positu. Ouid. 2. Metam. 83.
¶ Positiuus, pen. prod. Adiectiuum (θετικὸς) Quod primò positum est, nec aliunde deriuatum. à quo Grāmatici Positiuum à comparatiuo & superlatiuo distinguunt, quòd illud sit quasi fundamentum istorum.
¶ Positura, positura, pen. prod. (θέμα) Nota, qua sensus in oratione distinguitur. Lucret. lib. 1. 168.
Dissoluuntur enim positura principiorum. Lucre. lib. 2. 190.
Positura, Situs siue positio. Gellius lib. 14. cap. 1, Vt animaduerteretur quo habitu, quaq; forma, quaq; positura stellarum aliquis nasceretur. Idem lib. 5. cap. 3, Iuncturam, posituramq; ligni, scitè peritèq; factam considerat. Sic syllabam esse longam positura dicimus.
¶ Positio, Verbale (θέσις, θέμα) Plin. lib. 18. cap. 5. 3, Vt solum sua uirtute ualeat, qua dictum est, positione.
Loci positio. Quintil. lib. 3. cap. 7. 19.
Positio cæli, pro Situ, uel statu alicuius rei ad aliquē cæli uel solis partē: quidā aspectū uocant. Columel. lib. 1. cap. 6. 12.
Positio urbis. Cic. pro Flacco, 48.
Positio campestris. Colum. lib. 1. cap. 2. 4.
Positionis arbustiuæ exēplo. Col. lib. 4. cap. 1. Vide Arbustū.
Positio, apud Oratores. Quintil. lib. 9. cap. 4, Tēpus enim solum (alij sonum legunt) metitur, ut à sublatione ad positionem ijsdem sit spacijs pedum.
Vitia positionum. Quintil. lib. 2. cap. 10. 10.
Inconueniens positio. Quintil. lib. 1. cap. 5. 33.
Positio dictionis. Quint. lib. 1. cap. 5. 40, Simplices uoces positione, id est, natura sua constant. compositæ autem prepositionibus subiunguntur: ut Innocens, &c. Budæus.
Fœminina positio. Quintil. lib. 1. cap. 4. 18, Aut quæ fœminina positione mares, aut neutrali fœminas significant. De nominum generibus.
Positio, pro Thesi seu argumento. Quint. lib. 1. capit. 3, Taceo de positionibus & declamationibus rhetorum.
Pons, pontis, m. g. (γεφύρα) Per quod super aquas transimus. A pendeo dicitur, quòd uelut in aere pendeat. Plin. libro 8. cap. 3. 2, Territos spacio pcul pontis à cōtinēte porrecti, ut sese lōginquitatis æstimatiōe fallerēt, auersos retrorsum isse.
Ignotus pons. Virg. 3. Georg 16.
Naumachiarius pons. Vide Nauis.
Saxeus pons. Lucan. lib. 4. 3.
Solutus pons. Claud. 7. Paneg. 81.
Angusto ponte pars oppidi adiungitur & continetur. Cicero 6. Verr. 105.
Crebris pontibus consistere. Virg. 4. Georg. 6.
Deijcere de ponte in Tyberim aliquē. Cic. pro Rosc. Amer. 61.
Distendere pontem in agros. Lucan. lib. 4. 28.
Disturbare pontes. Author ad Herenn. lib. 1. 21.
Facere pontem. Cic. in Vatinium, 16.
Indere pontes. Tacit. lib. 12.
Inijcere pontem. Vide Inijcio.
Interrupi pontes quos feceram. Plancus Cic. lib. 10. 23. 8.
Interscindere pontem à tergo. Cic. 2. de Leg. 17.
Iungere pōte fluuium, Fluuio pontē imponere. Curtius lib. 4.
Ludere ponte magno. Catul. ad Coloniam, epig. 17. 1.
Reuellere pontes. Claud. lib. 1. in Ruffinum, 55.
Rupti torrentibus pontes. Quintil. lib. 2. cap. 13. 11.
Vellere pontem. Virg. 8. Aeneid. 130.
Pons, pro Scala nauium. Virg. 10. Aeneid. 58,
Interea Aeneas socios de puppibus altis
Pontibus exponit.
De ponte deijcere sexagenarios solebant antiquitùs, teste Festo, in integris codicibus. Cic. pro Rosc. Amer. 61, Habeo etiam dicere, quem contra morem maiorum, minorem annis sexaginta de ponte in Tyberim deiecerit. Budæus.
Sic tibi bonus ex tua pons libidine fiat. Catul. epig. 17. 1.
¶ Ponticulus, ponticuli, penult. corr. masc. gen. Diminutiuum (γεφυρίδιον) Cic. lib. 5. Tusc. 83, Et quum fossam latam cubiculari

Digitized by Google

biculari lecto circundedisset, eiusq; fossæ transitum ponticulo ligneo coniunxisset, &c.

¶ Ponto, pontonis, pen. prod. m. g. (πορθμεῖον) Pontones, naues quibus in traijciendis amnibus loco pontium utimur. Paulus in l. ult. D. de seruit. rust. præd. Flumine interueniente uia constitui potest, si aut uado transiri potest, aut pontē habet: diuersum, si pontonib. traijciatur. Cæsar 3. bel. Ciuil. 114, Pontones, quod est genus nauium Gallicarum, Lyssi relinquit.

Pontia] ποντία, Insula Tyrrheni maris, teste Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgò Ponce. Ex hac fuit Pontius Pilatus. Pontiæ item, insulæ sunt in mari Tusco, ut scribit Plinius lib. 3. cap. 6. Ab his ultra Tiberina ostia in Antiano, Astura, mox Palmaria, Sinonia, & aduersum Formias Pontiæ.

Pontia] tribus, ab oppido Pontio, cuius ciues in urbem asciti fuerant, dicta, nominataq; est. Alexander Alexandr. lib. 1. cap. 17. Vide Tribus.

Pontica] gemma. Ponticarum plura sunt genera. Est stellata, nunc sanguineis, nunc atris guttis, quæ inter sacras habetur: alia pro stellis eiusdem coloris lineas habet, alia montiū conuallium q; effigies. Plin. lib. 37. cap. 10.

Ponticulus] Vide Pons.

Ponticus] ποντικός, Poeta quidam, qui de bello Thebano scripsit, ut inquit Propert. lib. 1. eleg. 7. 1. Ouidius quoq; libro 4. Trist. eleg. 9. 10, huius meminit,

Ponticus heroo, Battus quoq; clarus iambis,
Dulcia conuictus membra fuere mei.

Pontifex] pen. corr. pontificis, pen. corr. masc. gen. (γεφυροποιός, ἀρχιερεύς, ἱεράρχης) Sacer magistratus, ut ait Scæuola. A' posse & facere dictus: uel, ut ait Varro, à pōte: quia sublicius pons à pontificibus factus est primùm, & deinde restitutus. Cic. Attico, lib. 4. 71. 5; Calendis Octobris habetur Senatus frequens, adhibentur omnes pontifices qui erant Senatores, &c.

Præsunt sacris pontifices, auspicijs augures. Cicero 1. de Natur. deor. 169.

Sacerdotes alij diuis alijs, omnibus pontifices, singulis flamines sunto. Cic. 2. de Leg. 33.

In pontificum libris & in XII. tabulis plurima est antiquitatis effigies. Cic. in Orat. 95.

Cœnæ pontificum. Horat. lib. 2. Carm. ode 14. 6.

Libri pontificum. Horat. 2. epist. 1. 5.

Religio pontificum. Cic. pro Domo sua, 25.

Secures pontificum. Horat. 3. Carm. ode 23. 3.

Dicite pontifices, in sacro quid facit aurum? Pers. Satyr. 2. 7.

Erant maiores & minores pontifices: inter quos summus, qui Pontifex maximus dictus est: quòd maximarum rerū, quæ ad sacra & religionem pertinent, iudex sit, uindex contumaciæ priuatorum magistratuum. Numa enim pontificē fecit, eiq; sacra omnia attribuit: eiusq; scitis sacra omnia priuata & publica subiecit, instituitq;, ut idem pontifex non cælestes modò ceremonias, sed iusta quoq; funebria, placandosq; manes edoceret. Author Liuius.

Maximus pontifex Metellus uiginti & duos annos ei sacerdotio præfuit. Cic. de Senect. 27.

Minores pontifices. Vide Minor, in Paruus.

¶ Pontificatus, huius pontificatus, pen. prod. (ἀρχιερωσύνη) Pontificis dignitas, sicut consulatus. Cic. de Arusp. resp. 16, Qui statas solennesq; ceremonias, pontificatu, &c. contineri putauerunt.

¶ Pontificius, Adiectiuum, Quod est pontificis. Cicero 3. de Natura deor. 57, Docebo meliora me didicisse de colendis dijs immortalibus iure pontificio & more maiorum. Sic 1. Tuscul. 43.

¶ Pontificia, pontificiorum, plur. num. Libri pontificij. Cic. 1. de Nat. deor. 114, Deinde nominum non magnus numerus ne in pontificijs quidem nostris, deorum aūt innumerabilis.

¶ Pontificium, Substantiuè. Gellius lib. 1. cap. 13, Sunt enim nō pauci qui sententiam suam in una parte defixerint, & re semel statuta, deliberataq; ab eo, cuius negocium id, pontificiūq; esset, nequaquam putauerint cōtra dictum eius faciendum esse.

¶ Pontificalis, & hoc pontificale, pen. prod. Quod ad pontificem pertinet. Vnde Pontificales libri, in quibus sacræ ceremoniæ continentur.

Pontificialis authoritas. Cic. 2. de Leg. 83.

Caput pontificale. Ouid. 3. Fast. 142.

Pontificales cœnas, olim appellabant cœnas sumptuosas, opiparasq;. Ad quod alludit Horat. 2. Carm. ode 14. 6,

— & mero Tinget pauimentum superbo
Pontificum potiore cœnis.

Macrobius libro Saturnalium 3, uetustissimam quandam pontificis cœnam describit, summo apparatu, & omnigenis lautitijs affatim instructā. Id inde natū apparet, quòd solennes, sacræq; cœnæ exquisitissimis epulis soleant instrui. Erasmus.

Honor pontificalis. Ouid. 3. Fast. 84.

Ponficalia atq; auguralia insignia. Liu. 10. ab Vrbe, 29.

Ius pontificale. Cic. 2. de Legib. 86. & 89.

Sacrum pontificale. Ouid. 1. Fast. 92.

Pontina] pen. prod. (ποντίνα) palus Volscorum est iuxtà uiam Appiam, quam Plin. lib. 3. cap. 5. nō longè fuisse à Circeis dicit, quem locum XXIIII. urbiū fuisse Mutianus ter Consul prodidit. Exiccata est à Corn. Cethego Cos. cui ea prouincia obuenerat: agerq; ex ea factus, ut ait Liuius lib. 47. Insequentibus deinde seculis iterum exiccata à Theodorico Gothorum rege, ut ex eius inscriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuisse sedem ait Iuuen. Satyr. 3. 30. Lucan. lib. 3. 17. Quint. lib. 3. cap. 8. 12.

Pontinus] pen. prod. (ποντῖνος) Vir fortissimus: laborum, periculorum, consiliorum Ciceronis socius: ut ipse testatur de Prouinc. Consul. 26.

Pontones] Vide Pons.

Pontus] πόντος, insula est, de qua Virg. 1. Georg. 12,

— uirosaq; Pontus Castorea.

Est & prouincia Asiæ Minoris, à Ponto rege sic cognominata; nobilis crudelitate Medeæ. Hæc (ut Strabo refert lib. 1. 2. 8. 9. 11.) ab Occidente Hali flumine clauditur, ab Oriente Colchide, à Meridie Minori Armenia. Ptolemæus uerò aliter lib. 5. ait enim, Pontus ab Occasu ore Ponti & Thracio Bosphoro: à Meridie, regione quæ propriè Asia dicitur: à Septētrione, parte Euxini maris terminatur. Eius ciuitates insignes sunt, Chalcedō, Nicomedia, Nicea. Hic regnauit Mithridates. Eupator, & Pythodoris regina. Ex Ponto fuit Aquila, ueteris testamenti translator & interpres.

Pontus, Nerei filius & Neptuni, ut Eusebius lib. 1. Præparat. scribit. Vnde Pontus mare dici uidetur. Alij Pontū dici existimant mare, ab ποντίζω, quod est mergo. Vel à πόνος, id est, labor, quia sit laboribus plenus. Ridiculè per contrarium dici arbitrantur, quòd careat ponte. Propriè autem id mare Pontus appellatur, quod à palude Mæotidis usq; in Tenedum protenditur: sed ubi primùm se arctat, à Tenedo incipiens, post Helles casum, Hellespontus uocatur: ubi expandit, Propontis: ubi iterum premit, Thracius Bosphorus: ubi iterum effundit, Pōtus Euxinus, qui paludi committitur. Palus ipsa, Mæotis in Ponto iuxta Phasidis ostium. Tomos ei loco proxima insula est, Medeæ crudelitate memoranda; quæ ibi fratrem suum Absyrtum interfecit, nec minus Nasonis exilio nota. Ouid. Tristium, lib. 1,

Inde Tomos locus est,&c.
Freta Ponti.Virg.1.Georg.72.
Gurges Ponti.Cic.1.de Diuinat.23.Ex poeta.
Hyemis aspera Ponti.Virg.2.Aeneid.22.
Imago tristis Ponti.Ouid.11.Metam.86.
Os Ponti & angustiae.Cic.6.Verr.114.
Angustus Pontus Nepheleidos Helles.Ouid.11.Metam.40.
Apertus Pontus:id est,latus,latè patens.Ouid.11.Metam.80.
Arduus Pontus.Valer.5.Argon.68.
Caeruleus Pontus.Virg.12.Aeneid.37. Catul.in Annales Volusii,epigr.34.3.
Curuati Ponti littora.Senec.Hipp.1.5.
Euxinus Pontus.Cic.1.de Orat.85.
Ingens Pontus.Virg.1.Aeneid.24.
Mobilis Ponti uaga unda.Senec.Herc.fur.12.1.
Niger Pontus.Valer.1.Argon.116.
Niualis Pontus.Stat.12.Theb.119.
Profundus Pontus.Virg.5.Aeneid.123.
Tranquillus Pontus.Stat.6.Theb.116.
Vastus Pontus.Virg.4.Georg.86.Sil.lib.4.16.
Ventosi mulcere pericula Ponti.Stat.3.Sylu.2.1.
Bruma astringit Pontum frigore.Lucan.lib.1.4.
Consistit glacie Pontus.Ouid.3.Trist.eleg.10.8.
Credere se Ponto.Ouid.13.Metam.191.
Nomina dare Ponto.Horat.4.Carm.ode 2.1.
Ferri Ponto.Virg.9.Aeneid.25.
Arctatus rapido feruet quà gurgite Pontus.Lucan.lib.5.47.
Feruet uertigine Pontus.Ouid.11.Metam.110.
Legere pōtū ponè.Virg.2.Aeneid.42.id est,Trāsire.Seruius.
Mergere Ponto.Vide Mergo.
Miscetur Pontus magno murmure.Virg.1.Aeneid.16.
Obruerat tumulos immensa licentia Ponti. Ouidius 1. Metamorph.63.
Pererrare Pontum.Senec.Medea,8.15.
Subdola quum ridet placidi pellacia Ponti.Lucret.lib.2.113.
Saeuit Pontus.Horat.lib.3.Carm.ode 3.8.
Saeuit Pontus minaci murmure.Lucret.lib.1.56.
Transire Pontum per uada.Lucret.lib.1.40.
Transcurrere Pontum.Stat.3.Sylu.4.1,

Crastina nanq; dies trucis ad confinia Ponti
Cyaneasq; uocat. Valer.8.Argon.35.

Vstus Pontus ab assiduo frigore.Ouid.3.Trist.eleg.2.2.
¶ Ponticus, pen.corr. Adiectiuum (ποντικός) Vnde Ponticum absynthium, apud Colum. lib. 12. cap.35, Pontici absynthij pondo libram,&c.
Freti Pontici fauces.Senec.Medea,7.5.
Humus Pontica.Ouid.3.de Ponto,eleg.5.12.
Mare Ponticum.Horat.3.Carm.ode 24.1.
Praelia Pontica.Lucan.lib.1.69.
Terra Pontica.Ouid.1.Trist.eleg.2.19.
Verba Pontica.Ouid.3.Trist.eleg.14.10.
Popa] popae,Popae dicebantur,qui uictimas habebant uenales, & qui legabant eas ad altare, feriebantq; Propert. libro 4.eleg.3.13,

Succinctaeq; calent ad noua lucra popae. Spartianus in uita Getae,Percussit hostiam popa nomine Antoninus.

¶ Popae, qui uictimas inundabant,alio corpore nudo,ab umbilico ad pedes inuoluti erāt ueste,quae limus dicebatur. Hinc succincti Suetonio dicuntur, Succinctus, inquit, poparum habitu.Seruius, Limus, uestis est, qua ab umbilico usque ad pedes teguntur pudenda poparum.
Venter popa.Persius Satyr.6.9. id est,phago & gulosus,quales erant popae uictimarij.
¶ Popanum, popani, pen. cor. (πόπανον) Placenta lata,tenuis,rotunda,quam dijs ueteres offerebant: sed et pro quocunq; libo capitur.Iuuenalis Satyra 6.54.

Scilicet & tenui popano corruptus Osiris.Iulius autem Pollux ait placentam esse, qua in sacrificijs antiqui utebantur, cuius dictionis frequens est usus apud Aristophanem.

Popellus] Vide Populus,masc.gen.
Popilia gens] Plebeia Romae fuit, ex qua M. Popilius M.F. C.N. Laenas Fl. Carmentalis Cos. cum C. Manlio, anno CCCXCIV.Liu.lib.7.Diodorus 16.Hic quum Cos.esset, eodēq; tēpore sacrificiū publicū cū laena faceret, quòd erat Flamen Carmentalis, plebis contra Patres concitatione & seditione nūciata,ut erat laena amictus, ita uenit in concionē,seditionemq; cum authoritate,cum oratione sedauit. Author Cic.in Bruto. De hoc uide multa apud Liu. lib. 55. & 45.& Valer.
¶ Popilius, legatus ad Antiochū,qui Ptolemaeū regē, amicum populo Romano obsederat, missus nunciatū ut à socijs populi Romani abstineret:cunctantē, responsumq; differentē, uirga circūscripsit,ne ultra spaciū illud differēdo exiret. ex quo territus Antiochus,bellū omisit.Liu.li.45.et Valerius.
Popilius Lanatus,siue Laenas, qui Cicronem occidit, patronū suum in causa capitis. Author Valerius.
Popilia tribus.Vide Tribus.
Popina] popinae,pen.prod.à Popa (καπηλεῖον, ὀψωνεῖον) Locus ubi publicè opsonia, caroq; cocta,ac delicatè confecta uenditatur,comediturq;: uel priuatim ubi gulosa familia extraordinariè ligurire & helluari consueuit, authore Valla in Raudensem.Cic.3.Philipp.137,Sed quum tā atroci edicto nos concitauisset, cur ipse non affuit?num putatis aliqua re tristi & seuera? uino & epulis retentus, & alea est?si epulae potius,quàm popinae nominandae sunt. Hîc pro epulis ganeae accipitur.Horat.1.epist.14.5,

——fornix tibi & uncta popina
Incutiunt urbis desiderium.Cic.2.in Catil.27, Quorum aes alienum contractum in popinam, nullum Reip.motum afferre poterat.

Arcana popina.Vide Arcanus.
Pro triclinijs popinae, pro cubiculis stabula in sedibus huius sunt.Cic.2.Philipp.78.
Calida popina.Iuuenalis Satyr.11.9.
Diues popina.Mart.lib.5.45.
Immundae popinae.Horat.2.Serm.Satyr.4.13.
Nigra popina.Martialis lib.7.60.
Tenebricosa popina. Cic.in Pisonem,13.
Tepidae popinae.Martial.lib.1.125.
Inhalare popinam.Cic.in Pisonem,9.
¶ Popino,pen.prod. popinonis, mascul. generis (λαφύκτης, ἄσωτος) Qui in popinis uersatur,& helluatur.Sueton. de claris Grammat. 15, Lurconem, & nebulonem, popinonemq; appellans, & uita scriptisq; monstrosum. Horat.2. Serm.Satyr.7.8,

Imbecillus,iners:sim quiduis,adde popino.

¶ Popinor,pen.prod.popinaris, (λαφύσσω,ἀσωτεύομαι) popinari,Helluari & indulgere popinis.Iulius Capitol. Dum Galienus popinatur, & balneis ac lenonibus reputat uitā.
¶ Popinarius,popinarij:Firmicus lib.4.cap.6, Faciet pharmacopolas,aut popinarios.Et cap.15, Faciet hospites, popinarios,tabernarios.
¶ Popinatio,popinationis (ἀσωτία) Nuncupata est à Gellio, quae alio nomine dicitur helluatio, quā Graeci asotiā uocāt.
¶ Popinalis,& hoc popinale,penult. producta (καπηλικός) Quod ad popinam spectat. Colum. lib. 8. cap.16.4, Iam enim celebres erant deliciae popinales,quum ab mari deferrentur uiuaria.

Poples]

Digitized by Google

Poples] poplitis, pen. corr. masc. gen. (ἰγνύς, ἰγνύα) Pars opposita genu. Dicta quòd plicetur & curuetur. Colum. lib. 6. capite 12, Si dolore neruorum claudicat, oleo & sale genua poplitesq; & crura confricanda sunt, donec sanetur. Liuius lib. 2.

Defectus poples. Ouid. 13. Metam. 96.

Firmus poples. Ouid. 15. Metam. 45.

Lapsus poples. Lucan. lib. 3. 51.

Mollia odosus facit internodia poples. Ouidius 6. Metamorphos. 52.

Succiduus poples. Ouid. 10. Metam. 91.

Suspensus poples. Stat. 5. Sylu. 4. 4.

Tensus poples. Stat. 9. Thebaid. 95.

Contendere poplitem. Vide Contendo.

Deposito uictum praebebat poplite collum. Lucan. lib. 1. 122.

Duplicato poplite ad terram incidit. Virgilius 12. Aeneidos, 186.

Excipere se poplitibus. Curtius lib. 6.

Flexo poplite sinunt. Stat. 6. Theb. 118.

Proijciet truncum submisso poplite corpus. Catul. Argon. 59. 74.

Poppea] Poppea (ποππαία) Secunda Neronis Claudij Caesar. uxor. Suet. in Nerone, cap. 35.

¶ Poppeanus, penult. prod. Adiect. (ποππαιανός) Quod ad Poppeam spectat, uel quo Poppea uti solebat. Iuuen. Satyr. 6. 47.

——ridendaq; multo
Pane tumet facies, aut pinguia poppeana
Spirat, & hinc miseri uiscantur labra mariti. Sic legendum, non, ut corruptè Calepinus, popana: & sunt unguenta ex asinae lacte composita, ad conciliandum faciei decorē, quibus Poppea uxor Neronis, ut inquit Plinius lib. 11. cap. 41. 2, utebatur.

Poppysma] poppysmatis, pen. cor. n. g. (πόππυσμα) Dicitur uocis blandimentum: quod fit equis indomitis, cum tractatione manuum. Vnde & quae fit manibus palpatio interpretari potest: ut apud Iuuenalem Satyr. 6. 59,

Praebebit crebrum poppysma roganti, à ποππύζω, quod est sibilo uel adulor.

¶ Poppysmus, poppysmi (ποππυσμός) à ποππύζειν, quod est illisis manibus inter se, & palma cum palma collata plausum edere. Plin. lib. 28. cap. 2. 15, Fulgetras poppysmis adorare, consensus gentium est.

Poppyzon] poppyzontis, Demulcens, blandè attrectans, sibilans. Plin. lib. 35. cap. 10. 37. Quum pingeret poppyzōta retinentem equum.

Populifugia] funesta populi Romani festa, quibus suas fugas Romanus populus, hostium repentinis incursionibus exagitatus, testabatur. Varro & Macrobius.

Populnus] Vide Populus, f. g.

Populonia] ποπλώνιον, Hetruriae ciuitas iuxta Pisas, authore Pomponio Mela lib. 2. Hodie Plumbinum.

Populonia] & Fulgura, nomina dearum apud Senecam in libro de superstitione. Iuno Populonia ab Augustino dicitur lib. 6.

Populonium] ποπλώνιον, Tuscorum promontorium, Ptolemaeo lib. 3. cap. 1. Baractus portus hodie.

Populus] populi, prima corr. m. g. (δῆμος, λαός, λεώς, πλῆθος) Singulari numero unius ciuitatis multitudinem significat. Virg. Aeneid. 5,

Hinc populum latè regem, belloq; superbum. Populus, Multitudo hominum, iuris consensu & concordi communione sociata.

Populus: princeps terrarū, Romani dicūtur. Plin. lib. 22. cap. 3.

Populi in plurali, diuersarum ciuitatum multitudo. Virgilius 1. Aeneid. 46.

Populi Aethiopum. Ouid. 2. Metam. 46.

Stultorum regum, & populorum continet aestus. Horat. 1. epistol. 2. 2.

Fauor populi. Ouid. 4. Fast. 175.

Stultaq; pars populi quae sit sua curia nescit. Ouidius 2. Fastor. 107.

Rector populorum. Ouid. 7. Metam. 97.

Regnator populorum. Horat. 3. Carm. ode 30. 3.

Acres populi. Silius lib. 13. 141.

Armati populi. Claud. de bello Gildon. 10.

Aeger. Senec. Oed. 10. 6.

Audax. Virg. 4. Aeneid. 123.

Auritus. Vide Auris.

Contumax. Senec. Thyest. 8. 5.

Degener. Lucan. lib. 2. 24.

Exanguis. Stat. 12. Theb. 5.

Frequens. Horat. 1. Carm. ode 35. 3.

Furens. Lucan. lib. 1. 14.

Hilaris. Ouid. 3. de Arte, 103.

Indomiti populi. Lucan. lib. 4. 30.

Innumerus. Silius lib. 13. 106.

Integerrimi diuturna pace populi. Vide Integer.

Lati populi. Virg. 1. Aeneid. 46.

Leuis populus. Horat. 2. epist. 1. 22. Valer. 1. Argon. 15.

Magnus. Vide Magnus.

Nobilis. Iuuen. Satyr. 15. 12.

Potens. Lucan. lib. 1. 1.

Praeceps. Lucan. lib. 1. 98.

Rudis. Ouid. 1. Fast. 8.

Silens populus, Inferi. Claud. 2. de raptu Proserp. 48.

Trux. Stat. 10. Theb. 25.

Primores populi arripuit, populumq; tributim. Horat. 2. Ser. Satyr. 1. 14.

Compescere populos tumentes. Vide Compesco.

Concedere populo usum loquendi. Cic. in Orat. 91.

Concionari apud populum. Vide Concionor, in Concio.

Conscribere populum. Vide Conscribo.

Voces populi contemnere. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 13.

Contundere populos feroces. Virg. 1. Aeneid. 55.

Conuocare populum in tribus. Vide Conuoco.

Damnari populo. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 18.

Inspectante populo. Vide Inspecto.

Feroces populos lenire. Claud. 7. Paneg. 88.

Pascere populum frumenti copia. Horat. 1. epist. 15. 4.

Profectus ad bella populus. Ouid. 1. Fast. 54.

Regere populos imperio. Virg. 6. Aeneid. 171.

Spectaret populum ludis attentius ipsis. Horatius 2. epistol. 1. 40.

Tueri populum sub religione. Virg. 2. Aeneid. 37.

Téne magis saluum populus uelit, an populum tu. Horatius 1. epistol. 17. 6.

Integros atq; florentes populos uici. Vide Integer.

Populus, de apibus. Columel. lib. 9. cap. 13. 9, de remedijs apum laborantium morbo, Id ne fiat, duo populi cōiungi debent, qui possint adhuc integras ceras explere.

¶ Popellus, popelli, Diminut. (δημίδιον) Paruus populus. Persius Satyr. 4. 2,

Ante diem blando caudam iactare popello. Horat. 1. epist. 7. 13,

——Vulteius mane Philippus
Vilia uendentem tunicato scruta popello Occupat.

¶ Popularis, & hoc populare, penul. prod. (δημοτικός, ἰδιώτικός)

Digitized by Google

τικός, λαϊκός, δημοχαριστής) Quod est populi. Horat. de Arte, 17,

—— & populares

Vincentem strepitus, & natus rebus agendis.

Animus uerè popularis, & saluti populi consulens. Cicero 4. Catil. 81.

Ars popularis rhetorum. Cic. 3. de Fin. 6.

Aura popularis. Horat. 3. Carm. ode 2. 4. Cicero de Arusp. resp. 40.

Auris popularibus gaudens. Virg. 6. Aeneid. 164.

Auris popularibus impelli. Lucan. lib. 1. 27.

Cædes popularis. Ouid. 12. Metam. 23.

Cœtus popularis & forensis. Cic. 4. Acad. 12.

Commemoratio popularis. Quint. lib. 4. cap. 3. 9.

Delectatio popularis. Quint. lib. 2. cap. 10. 8.

Fama popularis. Cic. 2. de Fin. 80.

Flumen populare. Ouid. 11. Metam. 11.

Iactatio popularis. Vide Iacio.

Imperium populare & semper extraordinarium atq; uentosum est. Cic. 11. Phil. 301.

Ingenium populare. Liu. 2. ab Vrbe, 102, Cui ingenium magis populare erat.

Lex popularis: id est, quam populus sanxit. Cicero 2. de Legibus, 15.

Loca popularia erãt, in quib. populus sedebat in theatro. Suet. in Dom. c. 4, Et quia pars maior intra popularia deciderat.

Nomine populari appellari. Plin. lib. 13. cap. 4. 18, id est, nomine uulgò usurpato à populo.

Persuasio popularis. Quint. lib. 2. cap. 15. 13.

Ratio popularis. Cic. 1. de Leg. 28.

Sacra popularia, ut Labeo ait, sunt quæ oẽs ciues faciunt, nec certis familijs attributa sunt: ut, Fornacalia, Pallilia. Hæc Festus. Sic dicta, quòd populo grata essent: quum in populum missio fieret ab ijs qui gratiam plebis quærebant: & hoc duplici modo: aut de Rep. bene sentiendo, & ea quæ ad populi salutem spectant, recta cũ ratione agẽdo: aut largiendo & adulando, uel alijs corruptelis beneuolentiam captando.

Ad uulgarem popularemq; sensum accommodata oratio. Cic. 1. de Orat. 54.

Sermo popularis. Senec. Herc. fur. 6. 4.

Studijs popularibus munitus. Claud. 3. Paneg. 10.

Turbæ populares. Quint. lib. 2. cap. 16. 2.

Popularis & ciuilis usus. Cic. 3. de Legib.

Popularis (ὁμόδημος, δημότης) Ciuis, & unus ex populo. Terent. Adelph. 2. 1. 1,

Obsecro populares ferte misero atq; innocenti auxilium. Cic. 4. Acad. 210. At hoc Anaximandro populari, & sodali suo persuasit.

Impleuit populares laudib. & meritis Scipiõis. Vide Impleo.

Popularis ciuis. Cic. 3. de Legib. 39, Sapentis aũt ciuis fuit, causam nec perniciosam, & ita popularem, ut non posset obsisti perniciosè, populari ciui non relinquere.

Fieri popularem. Cic. de Arusp. resp. 40. Id est, quod prius dixerat, A' grauitate patrum desciscere.

Popularis, de gliribus. Plin. lib. 8. cap. 57, Qua in re notatum, non congregari, nisi populares eiusdem syluæ: & si misceãtur alienigenæ, &c.

Popularis, pro Subdito. Liuius, Tentando nunc sociorum, nũc popularium animos. id est, suorum subditorum. De Philippo loquens. Sallust. Dubitare, uirtuti an fidei popularium minus crederet. De Iugurtha. Budæus.

Popularis, inquit Donatus, A' fortuna eiusdem conditionis, gẽtisq;, sortis, & fortunæ. Terent. Phorm. 1. 1. 1,

Amicus summus meus & popularis Geta.

Popularis, pro Conscio, uel participe, uel fautore. Salust. in Catil. Igitur comitijs habitis Consules declarantur M. Tullius, & C. Antonius. Quod factum primò populares cõiurationis concusserat. Paulò antè, Fuêre ea tempestate qui dicerẽt, Catilinam oratione habita quum ad iusiurandum populares sceleris sui conscios addiceret, &c.

Popularis, Populo amatus & charus, authore Donato. Cic. Nihil tam populare, quàm bonitas.

Populare atq; plausibile nomen Censorium factum est. Cicero 1. Verr. 5.

Maximè popularis homo Quintius, qui omnes rumorum & concionũ uentos colligere consuêsset. Cic. pro Cluent. 61.

Popularis, id est, assentator, & leuis ciuis: Constans, seuerus & grauis, contraria. Cic. de Amic. 78.

Popularis, humilis, uilis, è populoq; factus, interpretatur Donatus. Plautus,

Præstat diuitẽ esse ac popularẽ, quàm nobilẽ & mẽdicũ.

Popularia, Nugatoria, puerilia. Laberius, Popularia agimus per ludum. Nonius.

¶ Popularitas, pen. corr. popularitatis (δημότης) Populi coniunctio, Amicitia quæ eiusdem patriæ habitatione contrahitur. Plin. lib. 33. cap. 2. 4, Iudicum autem appellatione separari eum ordinem primi omniũ instituêre Gracchi, discordi popularitate in contumeliam Senatus. Quint. lib. 5. cap. 9. 8, Vnde Spurij Melij, Marciq; Manlij popularitas signũ affectati regni fuit existimatum.

Popularitas (δημαγωγία) gratia in populo. Plin. epist. 117. 4, Dixit causam Claudius Aristion princeps Ephesiorum, homo munificus, & innoxiæ popularitatis.

¶ Populariter, pen. corr. Aduerb. Affabiliter, humaniter, & cum gratia populi. Iuuen. Sat. 3. 4,

—— & uerso pollice uulgi,

Quemlibet occidunt populariter.

¶ Populariter, & moderatè, contraria. Cic. pro Sestio, 30.

Populariter, More populi. Cicer. in Somnio Scip. 25, Homines enim populariter annum tantummodo Solis, id est, unius astri reditum metiuntur.

Populariter agere. Cic. 3. Verr. 107.

Populariter loqui. Cic. 2. de Fin. 29.

Populariter, & Limatè scriptum, contraria. Cicero 5. de Finibus, 20.

¶ Populatim, penul. prod. Aduerbium (κατὰ δήμους) Per populos. Apuleius, Populatim ab omni prouincia reuocatus. Nonius.

Populatim, Cateruatim & in uniuersum. Cæcilius,

Ego perdidi te, qui omnes seruos perdo populatim. Nonius.

¶ Populo, populas, pen. cor. (δημαγωγέω) populare Amorem populi conciliare. Pacuuius Chryse,

Atq; ut promeruit pater mihi patriam populauit meam. Nonius.

Populo, populas: uel Populor, popularis (δηόω, ἀνιάω, πέρθω, πορθέω, θαλαπαίζω, λεηλατέω) populari, Prædari. Virgil. 12. Aeneid. 105,

Quisq; suum populatus iter. Idem primo Georgic. 37,

—— populatq; ingentem farris aceruum.

Hic olim ignaros luctus populauit Achiuos. Propertius libro 3. eleg. 18. 6.

Agros populari. Cic. 5. Verr. 111.

Cura populatur artus. Senec. Hippol. 4. 4.

Formam populabitur ætas. Ouid. de Medicamine faciei, 9.

Ferro populari & igni. Lucan. lib. 2. 90.

Mœnia populari detecto uallo. Ouid. ad Pisonem, 41.

Lapis

Digitized by Google

Lapis durus pulchra populatur ora. Senec. Hipp. 10.21.
Ferro populare penates. Virg. 1. Aeneid. 107.
Vi populare. Virg. 12. Aeneid. 53.
Populatus urbes caecibus. Stat. 3. Theb. 44.
¶ Populans, pen. cor. Particip. (λῃίζων) ut,
Flamma populante capillos. Ouid. 2. Metam. 32.
Igne furtiuo populante uenas. Senec. Hippol. 3.2.
¶ Populandus, Aliud participium (λῃιζόμενος) ut,
Tradere terras populandas. Ouid. 1. Metam. 50.
¶ Populatus, pen. prod. Similiter participium (πορθηθείς) Cicero 5. Verr. 103, Eiectos aratores esse dico, agros uectigales uexatos, atq; exinanitos à Verre: populatam, uexatamq; prouinciam.
Agmina populata alueum gurgitis. Stat. 5. Theb. 1.
Arua populata nostro Marte. Horat. 3. Carm. ode 5.5.
Tempora populata. Virg. 6. Aeneid. 100.
¶ Populatus, huius populatus, pen. prod. (λῄισις) Lucan. libro 2.106,
Ardent Hesperij saeuis populatibus agri.
¶ Populatio, Verbale (πόρθησις) Liu. 3. ab Vrbe, 8, Aequos populationibus incursionibusq; meliores esse.
Populatio murum, & uolucrum. Colum. lib. 2. cap. 20.1. Idem lib. 3. cap. 21.5, Aut si maturitatem serotini expectet, amittat uindemiam praecocem, quae plerunq; populationibus uolucrum, pluuijsq; aut uentis lacessita dilabitur.
Populatio morum. Plin. lib. 9. cap. 24. Quum populatio morum atq; luxuria non aliunde maior quàm è concharum genere proueniat.
¶ Populator, pen. prod. Aliud uerbale (πορθητής) ut, Troiae populator. Ouid. 13. Metam. 132.
Sensit Arcadij populator agri. Senec. Agamemn. 9.5.
Luxus populator opum. Claud. 1. in Ruff. 7.
Viuit adhuc operis nostri populator Achilles. Ouid. 12. Metamorph. 119.
¶ Populatrix, penul. prod. (πορθήτις) Verbale foem. Martial. lib. 13.104,
Haec tibi Thesei populatrix misit Hymetti,
Pallados à syluis nobile nectar apis. Stat. 3. Sylu. 2.18.
Cateruae populatrices. Claud. 3. de raptu Proserp. 34.
¶ Populabundus, Adiect. (διαλαπάζων) qui populatur. Liu. 1. ab Vrbe, 1.62, In fines Romanos excurrerunt, populabundi magis, quàm iusti more belli.
¶ Populabilis, & hoc populabile, pen. cor. (πορθητός) Ouid. 9. Metam. 53,
Interea quodcunq; fuit populabile flamma.
Populus] populi, pen. corr. f. g. prima prod. (αἴγειρος, λεύκη, ἀχερωίς) Arbor, à frondium multitudine sic appellata. Plin. lib. 17. cap. 11.34, Populos & fraxinos, quia festinantius germinant, disponi quoq; maturius conuenit. Cic. 1. de Legib. 22, Sic nos inter has procerissimas populos in uiridi opacaq; ripa inambulantes.
Populi duo genera: est enim alba populus, quae Graecis λεύκη, Gallis trambula appellatur: fertq; uuas unguentis dicatas, quas brya appellant. Est & populus nigra, Graecis αἴγειρος dicta, fronde angustiori, scabriore cortice, in totum strigosior, nullum fructum ferens. Ruellius.
Populus in fluuijs, abies in montibus altis. Virg. eclog. 7.14.
Alba populus. Horat. 2. Carm. ode 3.2.
Alta populus. Tibul. lib. 1. eleg. 4.6.
Ardua populus. Claud. in Praefat. lib. 2. de raptu Proserp. 5.
Candida populus. Virg. eclog. 9.8.
¶ Populeus, pen. corr. Adiect. (αἰγείρινος) Quod est populi arboris, aut ex ea factum. Virg. 4. Georg. 103,
Qualis populea moerens philomela sub umbra.
Frondes populeae. Virg. 8. Aeneid. 7.
Vmbra populea. Virg. 4. Georg. 103.
¶ Populnus, Aliud adiect. Idem (αἰγείρινος, λεύκινος) Plautus Casina, 9.31,
Nam ista aut populna sors, aut abiegna est tua.
¶ Populneus, Adiectiuum, Idem (αἰγείρινος) Colum. lib. 6. capite 3.6, Probaturq; maximè ulmea, pòst fraxinea, & ab hac populnea frons.
¶ Populifer, pen. corr. (αἰγειροφόρος) Similiter adiect. ut, Padus: populifer. Ouid. 2. Amor. eleg. 17.7.
¶ Populetum, penul. prod. (αἰγειρών) Locus populis consitus. Plin. lib. 14. cap. 6.2, Antea caecubo erat generositas celeberrima in palustribus populetis.
Porca, Porcellus] Vide Porcus.
Porcere] penult. prod. (μακρὰν ἐλαύνειν) pro, Porrò arcere, dictum ab antiquis, teste Festo: siue prohibere, ut ait Nonius. Lucil. lib. 6,
—non te porrò procedere porcent. Obsoletum uerbū syncopatum ex porrò & arceo.
Porcia] πορκία, Nomen mulieris Romanae. Fuerunt autem duae, maior & minor. Porcia minor quum laudaretur apud eam quaedam bene morata, quae secundum habebat uirum, respondit, Foelix & pudica matrona nunquam praeter semel nupsit.
Porcia gens Plebeia Romae fuit, Tusculo oriunda, authore Plutarcho in Censorino, 2. Tacit. lib. 11. Est autem M. Porcius Cato princeps huius gētis: qui Priscus primò, deinde quia multarum rerum usum haberet, Cato, teste Plutarcho appellatus est, quod cognomē posteri retinuerunt. Idē quoq; à cēsura seuerè administrata, Censorius dictus est: & in summa senectute, quia multa eius in senatu, multa in foro uel prouisa prudenter, uel acta constanter, uel responsa acutè ferebantur, Sapientis cognomen adeptus est. Testis Cicer. 3. Offic. & in Laelio.
Porcius] πόρκιος, cognomen fuit Catonis Censorini. Tractum à porco: cognomina enim (ut inquit Varro) habentur à maiori & à minori pecore. A maiori, ut Equitius, Taurus: à minori, ut Porcius, Caprillus.
Porculetum] porculeti, pen. prod. Plin. lib. 17. cap. 22.4, de sulco & uinearum putatione, Quiescere uentos sationis die utilissimum. Pleriq; Austros optāt, Cato abdicat. Interesse medio temperamento inter binas uites oportet pedes quinos. Minimum autem laeto solo, pedes quaternos, tenui plurimum octonos. Vmbri & Marsi ad uicenos intermittunt arationis gratia in his quae uocant porculeta. Hermolaus porculetum ait idē significare quod porca, hoc est puluinum, siue hortū, in quo ueluti sulcatim sua cuiusq; generis olera seruntur.
Porculum] porculi, penult. corr. Cato cap. 19.1, Foramen quod primum facies, semipedem ab cardine facito: caetera diuidito quàm rectissimè: porculum in media sucula facito: inter arbores medium quod erit, in medium collibrato, ubi porculum figere oportebit, ut in medio prelum rectè situm fiet.
Porcus] porci, masc. gen. (χοῖρος) Notū animal. Porcus inquit Varro lib. 2. de Re rust. cap. 4.16) Graecum nomen est antiquum, sed obscuratū, quòd nunc eum uocant χοῖρον.
Porcus dictus est, quòd porrecto rictu pascatur, & terrā dum herbarum radices rimatur, latius porrigat.
Bimestris porcus. Horat. 3. Carm. ode 17.3.
Saginatus porcus. Propert. lib. 4. eleg. 1.5.
Abundat porco, hoedo, agno, gallina, lacte, caseo, melle uilla locuples. Cic. de Senect. 52.
Dare piaculum porco foemina. Cic. 2. de Leg. 90.
immolare

Digitized by Google

Immolare porcum. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 33.

Porcus (χοίρειον) pro porculo, & lactente. Col. lib. 7. cap. 9. 3, Quum iam herbæ solidiores sunt, ut & firma lactis maturitas porcis contingat.

Candidulus porcus. Iuuen. Satyr. 10. 36.

Lactens porcus. Vide Lac.

Epicuri de grege porcus. Horat. 1. epist. 4. 4.

¶ Porca, porcæ (χοῖρος) Fœmininum est à Porcus: cuius exemplum est apud Catonem, cap. 134, Prius quàm porcam fœminam immolabis. Vetus exemplar habet porcum fœminā. & ibidem paulo antè, Porco fœmina. Quam puto ueram lectionem. Si enim porca dixisset, quid opus erat addere fœmina? Virg. 8. Aeneid. 129,

Stabant, & cæsa iungebant fœdera porca.

Porca in agro. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 29. 2, Quod est inter duos sulcos elata terra, dicitur porca, quòd ea seges frumentum porrigat. Hæc Varro. Vel dicitur à Porcendo, antiquo uerbo, quod ultra se iaci semina prohibeat. Colum. lib. 2. capit. 4, Liras rustici uocant easdem porcas, quum sic aratum est, ut inter duos latius distantes sulcos, medius cumulus siccam sedem frumentis præbeat. Sed in triginta pedum latitudinem, c x x v. longitudinem, porcam uocabant, eodē authore lib. 5. cap. 1. 6. Campani (inquit Hermolaus Barbarus) hodie porcas uocant puluinos siue hortulos, in quibus ueluti sulcatim sua cuiusq; generis olera seruntur. Id genus & areæ dicuntur apud Columellam. Festus, Porcæ appellātur rari sulci, qui ducuntur aquæ deriuandæ gratia: dictæ quòd porceant, id est prohibeant aquam frumentis nocere. Cic. 2. de Leg. 87, Quemadmodum os reiectum terræ obtegatur, quæq; in porca confracta iura sint, quo tempore incipiat sepulchrum esse, & religione teneatur.

Auida porca. Horat. 3. Carm. ode 23. 1.

Lactens porca. Ouid. 2. Fast. 132.

Præcidanea porca. Cato de Re rust. cap. 141. Virgilius porcam fœminino genere, pro porco dixit: ut & Seruius adnotauit, & meminit Quint. lib. 8. cap. 3.

¶ Porca, ex Varrone natura appellatur, qua mulieres sunt: sic à Græcis pars illa quæ honestè nominari non potest, χοῖρος uocatur. Annotauit Turnebus.

¶ Porcetra, porcetræ, Porca est quæ semel tantùm peperit (χοῖρος, alijs δέλφαξ) scrofa, uel scropha, quæ sæpius. Vide Gel. lib. 18. cap. 6.

¶ Porculus, porculi, pen. cor. Diminut. (δέλφαξ) Plautus Menæch. 8. 40.

Porculus marinus, apud Plinium lib. 9. cap. 15. 2.

¶ Porculus, in torculari uinario uocatur batillus aut uncus in media circiter succula, qui figebatur ut teneret funem, & dū uersabatur succula, circumplicabatur. Cato de Re rust. Porculum in media succula facito. Iterum, Vbi porculum figere oportebit. Monuit Turneb.

¶ Porcellus, porcelli, Idem (δελφάκιον) Varro 2. de Re rust. cap. 4. 14, Subulcus facilè despicere poßit, nequis porcellus à matre opprimatur.

¶ Porcinus, pen. prod. (χοίρειος) Quod est ex porco. Plautus Capt. 13. 80.

¶ Porcinarius, porcinarij (χοιρειοπώλης) Qui carnes porcinas uendit. Plaut. Capt. 14. 5,

Quanta lanijs laßitudo, quanta porcinarijs?

¶ Porcarius, Adiect. (χοίρειος) Idem quod Porcinus. ut, Porcaria uulua. Plin. lib. 11. cap. 37. 77.

¶ Porcarius, Substantiuum (χοιροβότης) Porcorum custos. Iul. Firmicus lib. 3. cap. 6, Faciet etiam armentarios, bubulcos, pastores, equorum domitores, porcarios, & his similes.

¶ Porculatio, porculationis (χοιροτροφία) Antiquis porcorū nutricatus dicebatur. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 4. 12, In nutricatu, quam porculationem appellabant, binis mensib. porcos sinunt cum matribus: sed eos quum pasci iam possunt, secernunt.

¶ Porculator, pen. prod. porculatoris (χοιροτρόφος) Qui porcos nutrit ut pinguescant. Colum. lib. 7. cap. 9. 9, Itaq; porculatoris maximum officium est, ut unamquanq; cum prole claudat. Sic lib. 1. in Præf. 22.

Pordoselene] penul. product. (πορδοσελήνη) insula est ante Ephesum, cum urbe eiusdem nominis, quam nonnulli æscrologiam fugientes, Porosolenen appellarunt. Stephan. & Plin. lib. 5. cap. 31.

Pornæ] πόρναι, à Iustiniano, titulo de consulib. in Nouel. §. ac primus quidem. iuxta Haloandri interpretationem commemorantur inter spectacula, quasi floralia, quæ per meretrices & perditißimorum hominum genera celebrabantur.

Pornopioni] Apollini sacra facere dicuntur Bœotij, ne muribus prouincia obnoxia reddatur. Alexandrinus Alexander lib. 1. cap. 13.

Porocela] Vide Enterocela.

Poros] πόρος, Vadum transitus, à quo pelagus Saronicum dicitur, Pontus alio nomine. Strabo lib. 8.

Poroselene] Insula, cum eiusdem nominis oppido, in Ceramico sinu. Plin. lib. 5. cap. 31.

Porpe] πόρπη, Fibula, bulla, monile. Hanc autem inter alia Veneris ornamenta tribuit ei Homerus in hymno ipsius.

Porphyra] porphyræ, Latinè dicitur purpura, πορφύρα.

Porphyrio] porphyrionis, pen. prod. fœ. gen. (πορφυρίων) Auis quæ sola morsu bibit, cuius crura prælonga rubent, & rostrum. Hæc à nonnullis pelicanus dicitur. Vide Plinium libro 10. cap. 46.

Porphyrion] πορφυρίων, unus ex gigantib. Martialis libro 13. 78,

Nomen habet magni uolucris tam parua gigantis,
Et nomen Prasini Porphyrionis habet.

Porphyris] penultima correpta (πορφυρὶς) Insula in sinu Laconico sita, quinque millibus paßuum à Maleæ promontorio distans: postea Cythera dicta, ob memorabile templum, quod in hac insula est Veneri sacrum. Plin. lib. 4. capite 12. Est & altera eiusdem nominis insula, duodecim nō amplius paßuum millibus distās à Cnido, alio nomine Nisyros appellata. Plin. lib. 5. cap. 3.

Porphyrite] tes (πορφυρίτη) oppidum est in ea parte Arabiæ, quæ Aegypto contermina est. Stephan.

Porphyrites] porphyritis, penultima producta, mascul. gener. (πορφυρίτης) Lapis in Aegypto rubens, candidis interuenientibus punctis, ut ait Plinius lib. 36. cap. 2. 4. Propterea leucostictos appellatus, quòd λευκὸς, album dicimus, στίζειν, pungere.

Porphyrius] πορφύριος, philosophus, Tyrius genere, clara ortus prosapia, puero usus est præceptore Longino, uiro doctißimo: prius Malchus uocabatur: deinde ob uestem regiam purpuream, qua ob nobilitatem utebatur, Porphyrius appellari cœptus est. Romam postea profectus, Plotinū audiuit, unà cum Origine & Amelio condiscipulis. Inde in Siciliam nauigans, apud Lilybæum morbo correptus à Plotino magistro, qui eò se contulerat, & præsentia, & philosophica oratione recreatus, adeò ut statim conualuerit, moxq; Romam simul repetens, ibidem diē obijt, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter se uidetur asserere. Causa putanda est, quòd quæ prius probauerit, ea postea

Digitized by Google

postea retractauerit. Floruit Aureliani Cæsaris temporibus, usq; ad Tacitum & Probum principes. Hæc ex Suida, apud quem plura.

Porphyreticus] pen.cor. Adiect. Suet. in Nerone, cap.50, In eo monumento solum porphyretici marmoris superstanti Lunensi ara circunseptum est lapide Thasio.

Porraceus] Vide Porrum.

Porriciæ] porriciarū,exta,quæ in aræ foco ponuntur,quòd dijs porriguntur,à Solino uocata reperio. Nec ignis,inquit, in hanc cōgeriem apponitur,quum porricias intulerint, id est,quum intulerint exta aræ,quòd sponte illa lignorū strues flammam concipiat diuino quodam miraculo.

¶ Porricio,porricis,porricere:& Porricior, uerba sacrificulorum,qui soli hostias porricere,& ab ijs hostiæ porrici dicebantur. Porriciuntur hoc modo,cum alibi,tum apud Lusitanos: Ignitis lapidibus sacrificales carnes coquunt. Mox farra uisceribus spargens Pontifex, probata, libataq; exta, lancib. imposita,aræ superponebat, uisceraq; detractis extis,flammis & ficulo,mittebat desuper thus & costum. Ea quidem uiscera,licet nunquam abluta, elixa per se fiebant, uinumq; aris postea fundebat, & tunc porrici hostia dicebatur inter cæsa & porrecta. Vide Cædo.

Porricio] porricis,pen.cor.porricere(μακρὰν ὀρέγω) Porrò iacere, ait Festus: id est, ualde porrigere. Quod uerbum solenne sacrificantibus erat. Nam exta porrici dicuntur, quando porriguntur dijs. Vnde apud Macrobium, Hostia porrecta,quasi sacrificata. Plaut. Pseud. 5.3,

——nam si sacruficem summo Ioui,

Atq; in manibus exta teneam, ut porriceam. Liuius 9. bel. Pun.136. Secundum has preces cruda exta cæsa, uictima (uti mos est) in mare porricit. Alia exemplaria habent, proiecit. Virgil.5.Aen.74,

Di quibus imperium est pelagi,&c.

Porriciam in fluctus, & uina liquentia fundam. Vbi quidam,proijciam, legunt, sed malè: ut pluribus contendit Macrob.lib.3,Saturn.cap.2. Virg. ibidem, 156.

—extaq; salsos Porricit in fluctus.

Porrigo] porrigis,pen.corr.porrexi,porrectum (ὀρέγω προτείνω,ἐπιτείνω,παρατείνω) porrigere,Extēdere. Plinius, Facilius quippe radices porrigunt solo subacto. Plinius iunior epist.101.b.lib.5, Sub his per latus omne uineæ porriguntur,unamq; faciem longè lateq; contexunt. Plinius libro 11.cap.45.4, Dextra in fide porrigitur. Ouid.4.Metamor.115,

Ipse precor serpens in longam porrigar aluum.

Porrigere in longitudinem. Liu.5.bel.Pun.115.

Porrigere in rectum. Plin.lib.11.cap.52.3.

Porrigere se in ordinem. Plin.lib.17.cap.11.3.

Porrigere latius aciem. Vide Acies. Ouid.epist.2.26.

Porrigere bellum in Lucanos. Liu.9.ab Vrbe,109.

Porrigere & dare bona. Cic.3.de Nat.deor.121.

Brachia porrexit cœlo. Ouid.1.Metam.154.

Collum longè porrigitur à pectore. Ouid.2. Metam. 75. De Cycno Ligurum rege,in auem mutato.

Corpus porrigitur per nouem iugera. Virg.6.Aeneid.120.

Dextram porrigere alicui. Cic.pro Deiotaro,4.

Ne digitum quidem porrigere in rem aliquam. Cicero 3.de Finibus,86.

Afflicto & iacenti fidem dextramq; porrigere. Cicero post reditum in Senat.21, Cui ciui supplici non illa dextra inuicta, & fidem porrexit, & spem salutis ostendit? Cicero 7. Verr.119.

Flores ad candida porrigit ora. Ouid.2.Metam.173.

Scopulus porrigit frontem in apertū æquor. Ouid. 4. Metā.6.

Gladius nobis ad occidendum hominem aliquādo ab ipsis porrigitur legibus. Cic.pro Milone,6, Summum apud antiquos signum: uictoriæ erat,herbam porrigere uictos: hoc est,terra & altrice ipsa humo,& humationem etiam cedere. Vide Herba. Plin.lib.22.cap.4.2.

Sol porrigit horas: id est producit. Ouid. 4. Metam.40. Horat.2. Serm. Satyr.8.6,

Ingustata mihi porrexerit ilia rhombi.

Lacertos æquales porrigit. Ouid.15.Metam.149.

Porrigere atq; tendere lucē ingenij & consilij sui cunctis propè ciuibus. Cic.1.de Orat.91.

Manum porrigere,Opem ferre. Cic. pro Flacco,11.

Porrigere manum ad aliquid faciendum. Cic.pro Cæl.50.

Manus porrigere aliquo. Ouid.4.Trist.eleg.8.2.

Manum in mensam porrigere. Cic.5.Tusc.87.

Gratulantibus manum porrigere. Author ad Herenn. lib. 4. 242, Membra quò uult flectit, contorquet, porrigit, contrahit animal. Cic.1.de Diuin.196.

Membra in spacium porrigere. Ouid.2.Metam.40.

Munera porrexit dextra. Ouid.8.Metam.19.

Oscula porrigere alicui. Ouid.3.Metam.91.

Pedem sinistrum porrigere ad occulandum. Senec.de Benefic. lib.2.cap.10.

Pocula porrigere. Ouid.2.de Arte,68.

Porrigi in tempus aliquod. Cels.lib.2.cap.5.

Campus porrigit umbras murorum. Stat.12.Theb.51.

¶ Porrectus Participium(προτεταμένος) Extēsus. Plin.lib.10. cap.33.2, Hirundines faucibus porrectis in angustum. Horat.4.Carm.ode 15.3.

Ante fores porrectus. Horat.3.Carm.ode 10.1.

Tityus porrectus per nouem iugera terræ. Tibul. libro 1. eleg.3.15.

Arena porrectus. Propert.lib.2.eleg.9.7.

Hostis porrectus somno sub frondibus. Stat. Achil.15.

Iugulum porrectum. Horat.1.Serm.Satyr.3.18.

Littora porrecta. Ouid.epist.10.19.

Statua est in Ceramico Chrysippi sedentis,porrecta manu. Cic. 1.de Finib.60.

Mora porrecta. Ouid.4.de Ponto,eleg.12.3.

Longè series porrecta uiarum. Stat.3.Sylu.3.21.

Porrecta in latitudinem stabula. Columella libro septimo, capite. 3. 6.

Tectus porrecta. Horat.Epod.5.17.

¶ Porrectus, aliquando nomen est: ut, Porrectiore fronte loqui: hoc est,hilariore. Plaut. Casina,7.3.

Acies porrectior. Vide Acies.

¶ Porrectio,Verbale (ἐπίτασις,παράτασις) Cic.2.de Natur. deorum,224, Digitorum enim contractio facilis, facilisq; porrectio, propter molles commissuras, & artus nullo in motu laborat.

Brachij porrectio. Author ad Heren.lib.3.120.

Porrigo] pen.prod.porriginis,pen.cor.fœmin.gen.(πίτυρις) Genus morbi,ubi inter pilos quædam quasi squamulæ surgunt: eæq; à cute resoluuntur, & interdum madent, multo sæpius siccæ sunt. Sæpius fit in capillo, rarius in barba, aliquando etiam in supercilio,ut ait Celsus lib.6.cap.2. Iuuen. Satyr.2.8,

—sicut grex totus in agris

Vnius scabie cadit,& porrigine porci,

Vuaq; conspecta liuorem ducit ab uua.

Impexa porrigine fœdum caput. Horat. 2. Serm. Satyr.3.26.

Porrima] pen.cor. (πόρριμα) soror siue comes Carmentæ matris Euandri. Ouid.1.Fast.127,

Porrima placatur,&c.

Digitized by Google

Porrò] Aduerbium (δὴ, γὲ, γίμλυ) significat certè. Cic. pro Plancio, 66, Nihil porrò tam inhumanum, tam immane, tã ferum, quàm committere ut beneficio non dicam indignus, sed uictus esse uideare.

Porrò, Hortantis. Virg. 9. Aeneid. 39,
——percipe porrò
Quid dubitem. Seruius.

Perge porrò: nam de isto magna dissensio est. Cicer. 4. de Finibus, 121.

Porrò. Virg. 5. Aeneid. 120,
——hinc maxima porrò
Accepit Roma, & patrium seruauit honorem.

Seruius, Porrò, per longum interuallum: & est aduerbium temporis. Sic dicimus, Lycurgus non porrò ab Homeri temporibus fuit.

Porrò ire pergas: ut sit aduerbium loci. Liuius lib. 8, Porrò, id est ultra.

Porrò, longè remotum. Virg. 6. Aeneid. 143,
——quæ sint ea flumina porrò. Seruius.

Porrò (δῆτα) Aduerb. ordinis. Terent. And. 4. 4. 10,
Moue ocyus te, ut quid agam porrò intelligas.

Porrò (ἔπειτα) Postea, deinde, in futurum. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 4, Non est porrò tuum, uno sensu solùm oculorũ moueri. Terent. Hecyr. 3. 1. 18,
Vixq; huc contuleram, hem noua res orta est, porrò ab hac, quæ me abstrahat. id est, deinde inquit Donatus. Ibidem, 20,
Quòd quum ita esse inuenero, quid restat, nisi porrò ut fiam miser? Porrò hoc loco, id est Postea, uel in postremum, authore Donato.

Porrò, Coniunctio (δὲ) pro Autem ponitur, locaturq; in principio orationis. Quintilianus in Apibus pauperis, Porrò qui confessum defendit, non absolutionem sceleris petit, sed licentiam. Cic. pro Milone, 18, Occurrebat, mancam ac debilem Præturam suam futuram Consule Milone, eũ porrò summo consensu pop. Rom. Consulem fieri uidebat.

Porrò, pro Coniunctione expletiua aliquando ponitur, authore Donato. Terent. And. 1. 5. 45,
—adeon' me ignauum putas,
Adeon' porrò ingratum, aut inhumanum, &c.

Porrò, Græcum est, πόρρω.

Age porrò tu qui te tam religiosum existimari uoluisti interpretem fœderum, cur Tauromenitanis, &c. Cicero 7. Verr. 45.

Iam porrò uidete cætera Iudices. Cic. pro Rosc. Amer. 68.

Mihi porrò, ut ego non dicam, quis omnium mortalium non intelligit, quàm longè progredi sit necesse? Cicero 7. Verr. 140.

Porrò autem: pro, Et uerò, & Porrò. Terent. Phorm. 1. 1. 12,
——porrò autem Geta
Ferietur alio munere ubi hera pepererit:
Porrò alio autem, ubi erit puero natalis dies. Budæus.

Porrò autem, pro Sed. Salust. in Catil. At illum ingens cura atq; letitia simul occupauêre. Nam lætabatur, intelligens coniuratione patefacta ciuitatem periculis ereptam esse. Porrò autem anxius erat, dubitans in maximo scelere in tantis ciuibus deprehensis quid facto opus esset.

Catoni porrò assensus est Fauonius. Cic. Attic. lib. 7. 121. 11.

Sequitur porrò nihil deos ignorare. Cicer. 2. de Diuin. 157.

Neq; porrò: pro, neq; etiam. Cic. 3. Verr. 85. Neq; enim perfacete dicta, neq; porrò hac seueritate digna sunt. Idem 2. de Finibus, 99. Budæus.

Porrò minima: pro, Et etiam, uel Longè minima potius. Cicero 3. de Finibus, 136, Ea nos mala dicimus, sed exigua & porrò minima. Budæus.

Porrò, pro Valde. Cic. de Senect. 39, Sæpe à maioribus natu audiui, qui se porrò pueros à senibus audiuisse dicebant.

Porrus] uel Porrum, porri (πράσον) Genus oleris noti. Martial. lib. 13. 19,
Mitti præcipuos nemoralis Aricia porros,
In medio uirides stipite cerne comas. Plin. lib. 19. cap. 6. 9, Porrum seritur semine ab æquinoctio Autumno, si sectiuum facere libuerit, densius. In eadem area secatur donec deficiat, stercoraturq; semper, si nutritur in capita antè quàm secetur. Quum increuit, in aliam aream transfertur, summis folijs leuiter recisis ante medullam, & capitibus retractis, tunicisue extremis, Et paulo pòst, Sectiui duo genera, Herbaceum folio incisuris eius euidentibus, quo utuntur medicamentarij. Alterum genus suauioris folij, rotundiorisq;, incisuris leuioribus.

Catinus porri & ciceris. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 23.

Sectile porrum. Iuuen. Satyr. 3. 29.

Sectiui porri fila. Iuuen. Satyr. 14. 14.

De porris capitatis est epigramma Mart. lib. 13. 19. De porris item sectiuis, ibidem, 18.

¶ Porraceus, pen. cor. Adiect. (πράσιος) Quod est porri. Pli. lib. 21. cap. 18. 5, Folia ima porraceis exiliora.

Porraceus color, Porri colorem referens. Plinius libro 37. capite 10. 24.

¶ Porrina, porrinæ, pen. prod. Locus porris consitus, uel porrorum uno in loco consitorum multitudo. Scæuola in l. defuncta. D. de usufruct. Sempronio do lego ex reditu fructũ oleris & porrinæ.

Porsena] pen. cor. (πορσῆνας) rex Tusciæ, qui urbem Romã obsedit. Martial. lib. 1. 106,
Vrere quem potuit contempto Mutius igne,
Hanc spectare manum Porsena non potuit. Additur etiam nonnunquam n, Porsenna, ut producatur. Virg. lib. 8. Aeneid. 130,
Necnon Tarquinium eiectum Porsenna iubebat, &c.

Minax Porsena. Horat. Epod. 16. 1.

Porta] portæ (πύλη) Omnis exitus, quo potest importari uel exportari aliquid: unde etiam à portando dicta est, uel ab aratri portatione, inquit Donatus: quia in designatione urbium, subiunctis uacca & tauro, qui urbem designabat, aratrum manu suspendebat, ne sulcum quem primogenitum dicunt, faceret, ubi aditus ciuitatis erant relinquendi. Cæsar. 6. bell. Gall. 141, Capit arma à proximis, atq; in porta consistit.

Claustra ingentia portarum. Virg. 7. Aeneid. 37.

Moræ portarum. Stat. 11. Theb. 49.

Vigiles portarum. Virg. 2. Aeneid. 67.

Fornice aduerso portæ. Virg. 6. Aen. 127.

Aeratæ portæ. Ouid. 8. Metam. 9.

Ahena porta. Stat. 10. Theb. 52.

Bipatens. Virg. 2. Aeneid. 66.

Cornea. Stat. 5. Syl. 3. 58.

Decumana. Vide Decumanus, in Decem.

Eburna. Virg. 6. Aeneid. 180. & Horat. 3. Carm. ode 27. 9.

Ferrata. Stat. 10. Theb. 101.

Laxata. Claud. 2. Paneg. 39.

Reclusa. Stat. 11. Theb. 84.

Rudis. Ouid. epist. 7. 24.

Stabiles portæ. Claud. 2. de raptu Proserp. 29.

Porta tenus. Tacit. lib. 3.

Vrbanæ portæ. Ouid. de Nuce, 28.

Arietare in portam. Vide Arieto.

Sublimibus portis astant. Virg. 12. Aen. 27.

Porta

Digitized by Google

Portæ non clausæ. Horat. 3. Carm. ode 5. 5.
Diffindere portas urbium. Horat. 3. Carm. ode 16. 3.
Qua data porta ruunt, & terras turbine perflant. Virg. 1. Aen. (18.
Efferre sese portis. Virg. 12. Aeneid. 88.
Efferre pedem porta. Cic. Attico, lib. 8. 146. 7.
Erumpunt portis, concurritur. Virg. 4. Georg. 16.
Exierat portis equitatus apertis. Virg. 8. Aeneid. 117.
Ad portam comites expectare. Cic. Cassio, lib. 15. 17. 2.
Explorare portas. Virg. 9. Aeneid. 34.
Imponere portam in aliquam regionem. Vide Impono.
Instant Rutuli sternere cæde uires portis circum omnibus. Virgil. 10. Aeneid. 23.
Introire porta. Cic. in Pisonem, 43.
Irrumpere portas patentes. Virg. 11. Aeneid. 176.
Moliri portas. Tacit. lib. 18.
Obijcere portas. Virg. 9. Aeneid. 9.
Obsidere portas. Stat. 10. Thebaid. 53.
Obstrepere portis. Vide Obstrepo.
Obstructas portas præbere re aliqua. Sil. lib. 11. 40.
Occupare portas urbis. Cic. 14. Philip. 394.
Panduntur portæ sacræ. Virg. 6. Aeneid. 115.
Pandere portas alicui. Virg. 12. Aeneid. 17.
Patet porta aliquibus. Cic. in Pisonem, 43.
Perfringere portas ui. Lucan. lib. 3. 69.
Recludere portas. Ouid. 8. Metam. 9.
Perfringere portas. Ouid. 6. Metam. 120.
Reserare portas alicui. Ouid. 3. de Arte, 115.
Ruere portis. Virg. 4. Georg. 37.
Substare in ipso limine portæ. Virg. 2. Aeneid. 49.
Ad portam præstò esse lictores. Cic. in Pisonem, 43.
Tenere limina portarum obsessa. Virg. 2. Aeneid. 161.
Porta tonat cæli. Virg. 3. Georg. 53.
Belli portæ diræ. Virg. 1. Aeneid. 60.
Portæ iecoris. Cic. 2. de Nat. deor. 206, Per uias quasdam à medio intestino usque ad portas iecoris. Venam à porta uulgus uocant, uel uenas portas.
¶Portula, portulæ, penult. corr. Diminutiuum (πυλίς) Liu. 5. bel. Pun. 46, Conuenerat autem ut Philomenes portula assueta uenationem inferens, armatos induceret, parte alia portam Temenitida adiret Annibal.
¶Porta Augusta, (πόρτα αὐγοῦστα) Hispaniæ urbs Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Torquemada uulgò.
¶Portæ Caucasiæ, locus in Albania, quo se Caucasus mons findens ad amnis Dyriodori transitum, portarum speciem refert. Caspias quidam eas portas nuncupant, sed errore inducti. Plin. lib. 6. cap. 11.
Portendo] portendis, portendi, portentum, portendere, (προσημαίνω, ἐπισημαίνω, πρόφαίνω) Porrò, hoc est antè tendere, prædicere, præmonstrare. Cic. 2. de Nat. deor. 10. Prædictiones uerò & præsensiones rerum futurarum quid aliud declarant, nisi hominibus ea quæ sint ostendi, monstrari, portendi, prædici, ex quo illa ostenta, monstra, prodigia dicuntur?
Cladem portendere alicui. Silius lib. 4. 21.
Comutationem rerum populo portendere. Cic. 1. de Diuin. 82.
Gener alicui portenditur. Virg. 7. Aeneid. 51.
Læta omnia prosperaque portendere. Liu. 1. ab Vrbe, 32.
Nox portendit metus. Stat. 9. Theb. 117.
Ex ostentis metus magnorum periculorum portenditur. Cicero 6. Verr. 97.
Superi portendunt noua. Claud. 1. in Eutrop. 3.
Periculū principib. dij portendunt. Cicero de Arusp. resp. 49.
Significationes rerum futurarum uigilantibus & dormientibus portenduntur. Cic. 2. de Nat. deor. 247.

Spem portendere. Liu. 9. bel. Pun. 53.
Portentum malum, in significatione passiua usus est. Plautus in Circul. 6. 21,

Pacem ab Aesculapio petas: ne fortè tibi eueniat magnū malum, quod in quiete tibi portentum est. id est, præmonstratum est.

¶Portentum, portenti (τέρας, τερατολογία) Quod portendit & præmonstrat aliquid futurū. Varro, In cælo, inquit, memorabile extitit portentum. Portenta autem ex augurijs & auspicijs significationem accipiebant. Vide apud Curt. lib. 2. de Nat. deor. 10.
Portenta, ostenta, monstra, prodigia dicuntur: quia ostendunt, portendunt, monstrant, prædicunt. Cic. 1. de Diuin. 154.
Hominum pecudumque potenta præter naturam. Cic. 2. de Natura deorum, 21.
Explanationes portentorum, Hetruscorum disciplina continentur. Cic. de Arusp. respon. 16.
Interpres portentorum. Cic. 2. de Diuin. 90.
Portentum & funus Reip. Gabinius. Cic. de Prou. Cons. 15.
Fatale portentum, prodigiumque Reip. P. Clodium uocat Cicero in Pisonem, 6.
Magica portenta. Vide Magus.
Casum aliquem portenta ferunt. Virg. 8. Aeneid. 107.
Loqui monstra ac portenta. Lucret. lib. 4. 119.
Sed uarijs portenta deûm terroribus obstant. Virg. 7. Aen. 12.
Portentum, pro Bono omine posuit Virg. 8. Aeneid. 107,

— ne quære profectò Quē casum portenta ferant. id est, bona omina, quæ uictoriam portendunt.

Portentum, Inane quidpiam & irridendum. Cicer. 1. Tusc. 17, Aut quid negocij est, hæc poetarum & pictorum portenta committere?
¶Portentosus, penult. prod. Adiectiuū (τερατώδης) Quod portentum facit. Cicer. 2. de Diuin. 88, An uerò illa nos terrent, siquando aliqua portentosa aut ex pecude, aut homine nata dicuntur?
Portentosa Græciæ mendacia. Plin. lib. 5. cap. 1. 3.
Portentosissimum opus. Plin. lib. 36. cap. 13. 1.
¶Portentuosus, pen. prod. Idem. Suet. in Domit. cap. 4, Ante pedes eius stabat puerulus occinatus, portentoso paruoque capite.
¶Portentificus, penult. corr. Adiectiuum (τερατοποιός) ut, Venena portentifica, Portenta ac monstra facientia. Ouid. 14. Metam. 11.
Porthmeus] porthmei, penultima correpta (πορθμεύς) Latinè dicitur transfretator, qui nauigio uehit, & qui exigit portorium. πορθμὸς, enim Latinè dicitur fretum Iuuenalis. Satyr. 3. 26,

Iam sedet in ripa, tetrumque nouitius horret Porthmea.

Plin. lib. 3. cap. 5. 38, Quà intrat, porthmos à Græcis, à nobis Gaditanum fretum.
Porthmos] πόρθμος, Idipsum est quod nos Gaditanum dicimus. Est & oppidi in Eubœa nomen. Plin. lib. 3. cap. 5. & lib. 4. cap. 12.
¶Porthmos, fretum, maris inter duos continentes angustiæ. Budæus in l. Lucius. de seruit. rustic. præd. in Pand.
Porticus] huius porticus, pen. corr. f. g. (στοά, παστάς, παραστάς) Egregium aduersus tempestates, ac feruorem solis receptaculū, quo includi areæ solent: quæ propter repentinos imbres, & umbrarum ac deambulationis gratia ædificatur. Ouid. 1. de Arte, 14, de porticu Pompeiana,

Tu modò Pompeia lentus spaciare sub umbra,
Quum sol Herculei terga Leonis adit.

Cic. pro Domo sua, 89, Vix pars ædium mearum decima Catuli porticum accessit causa fuit ambulatio, & monimentum, et ista Tana-

grea oppressa libertate libertas. In palatio pulcherrimo prospectu porticum cum conclauibus pauimentatum trecentum pedum concupierat. Colum.lib.7.cap.9, de suibus, Nec ut cuncti greges, uniuersi claudi debent, sed per porticus haræ faciendæ.

Amplæ porticus. Virg.3.Aeneid.71.
Excelsa porticus. Cic.ad Atticum,lib.4.86.5.
Longa porticus. Virg.2.Aeneid.106.
Perfusa luto porticus. Iuuen.Satyr.14.7.
Spaciosa porticus. Ouid.1.de Arte,99.
Vacuæ porticus. Virg.2.Aeneid.151.
Coire in porticum. Vide Coeo.

In porticibus deambulantes disputabant philosophi. Cic.2. de Orat.12. Idem 4.Acad.134, Sed quid eos colligam, quũ habeam Chrysippũ, qui fulcire putatur porticum Stoicorum?

Integebantur porticus lignis coniunctis inter se. Vide Intego.

Spaciari porticibus. Ouid.epist.20.20.

Porticus Octauij. Sueton. de claris Grammat.21. Vide Ordino in Ordo.

Porticus Pompeij, amphiteatrum erat Romæ amplissimum, cuius meminit Plin. lib.36.cap.15.15, Cauea ipsa cepit hominum LXXX millia: quum Pompeij amphiteatri toties multiplicata urbe, tantoq; maiore populo sufficiat XL.M. Meminit & huius Plutarchus in uita Bruti. Plin. interdum theathrum, interdum ædem Pompeij nominat.

¶Porticus, nonnunquam significat tabernaculum, siue tentotorium. Cic.2.Tuscul. Namque Aesculapi liberorum saucij opplent porticus. loquitur de Podalirio & Machaone, qui ad Troiam tendebant, & tabernacula habebant. Turneb.

¶Porticatio, Macer in l. funeris sumptus. ff. de religiosis & sumpt. fun. Itaque si amplum quid ædificari testator iusserit (ueluti in circuitu porticationes) eos sumptus funeris causa non esse.

¶Porticula, pen. corr. à porticu (παστάδια) Varro dixit, teste Budæo: & Cicero Fabio Gallo, lib.7.24.10, In porticula Tusculani.

Portio] portionis, f.g. (συμμορία) Quasi partio: significat partem. Cic.7.Verr.44, Nunquam in Sicilia frumentum publicè est emptum, quin Mamertinis pro portione imperaretur.

Breuissima uitæ portio. Iuuen.Satyr.9.13.
Portionem seruare. Curtius lib.7.
Ad portionem. Vide Ad præpositionem.
Portio ex re aliqua. Plin.lib.12.cap.18.3.

Portio, pro Parte. Plin.lib.8.cap.28.1, Siquidem & pericula præmonent nõ febris modò extisq;, circa quod magna mortalium portio hæret, sed, &c. Quint.lib.6.cap.1.21.

Pro portione. Cic.2.de Orat.175, Sed oportet, ut in ædibus ac templis uestibula & aditus, sic causis principia pro portione rerum proponere. Bud. Vide Ad portionem in Ad.

Pro rata portione aliquid distinguere. Cic.in Somn.Scip.17.

Pro uirili portione. Tacit.in uita Agricolæ.

Supra portionem respondere. Colum. lib. 7. cap. 1, de asinis loquens, Huius animalis tam exiguæ tutelæ plurima & necessaria opera supra portionem respondent. id est, maiorem utilitatem præbent, quàm pro cura & tutela sui. Budæus.

Portione, ablatiuus. Plin. lib.11.cap.37.10, Cerebrum omnia habent animalia, quæ sanguinem. Sed homo portione maximum. Idem lib.11.cap.37.59.

¶Portiuncula, portiunculæ, pen.corr. Diminutiuum (συμμορίδιον) Apuleius, Qui quũ à me portiunculam posceret.

¶Portisculus, portisculi, pen.corr. m.g. Propriè (inquit Nonius) hortator remigum, qui eam perticam tenet, quæ portisculus dicitur, qua excursum & exhortamenta moderatur. Plaut. Asin.10.15,

Et meam partem loquendi, & tuam trado tibi: ad loquendum atq; tacendum tute habeas portisculum. Festus, Portisculus, ut scribit Aelius Stilo, qui in portu modum dat classi.

Portitor] pen.corr. portitoris (πορθμεύς, πορθμευτὴς) Ille dicitur, qui traducit homines, ac uehit nauigio uel ad nauem de litore, uel de naui ad litus: uel ad ulteriorem fluminis, lacus, stagniue seu ripam, seu litus. Potest etiam accipi pro eo qui portorium conduxit, id est, qui fructus pecuniarios ex portu conduxit, & à uenientibus illos exigit. Hæc Valla lib. 1. Virg.6.Aeneid.60.

Portitor has horrendus aquas, & flumina seruat
Terribili squalore Charon.

Cicer. Pro lege Agraria, 64, Si turpe, si intolerandum, hos Decemuiros portitores omnibus omnium pecunijs constitui. Idem 1.Offic.208, Primùm improbantur ij quæstus, qui in odia hominum incurrunt, ut portitorum, ut fœneratorum.

Amnis lethæi portitor. Stat.12.Thebaid.112.
Orci portitor. Virg.4.Georg.100.
Auarus portitor. Ouid.ad Liuiam,72.
Niger portitor. Valer.1.Argon.158.
Portitor, Qui aliquid portat. Stat.lib.1.Thebaid.

Languet Hyperboreæ glacialis portitor Vrsæ,

Seruius, Portitor propriè qui portat: abusiuè etiam qui portatur, portitor dicitur, sicut uector.

¶Portorium, portorij (ναῦλον, πόρθμιον, λιμένιον) Merces quæ portitoribus datur. Item uectigal quod soluitur portitori, ut ait Nonius. Lucilius lib.27, Facit idem quod illi, qui inscriptum ex portu exportant, ne portorium dent.

Circumuentionis portorium. Cic.Attic.lib.2.31.7.
De portorio & nonnullis iniurijs portitorum conqueri. Cicero Quin.frat.lib.1.48.
Portorium dare de re aliqua. Cic.4.Verr.128.
Magnis portorijs illò mercatores ire consueuerunt. Cæsar 3. bell.Gall.354.
Nomine portorij in singulas amphoras uini quatuor denarios exigere. Cic.pro Fonteio,8.
Exportare aliquid sine portorio. Cic.4.Verr.132.
Portorium uini instituere. Cic.pro Fonteio,8.
Locarunt portorium fruendum. Liu.2.bell.Maced.21.
Locare & conducere portorium. Cic.de Inuent.63.
Portoria Italiæ sublata. Cic.ad Attic.lib.2.31.2.
Tollere portoria Italiæ. Cic.Qu.frat.lib.1.1.48.
Vectigal & Portorium, pro eodem dixit Plin. de macello loquens, & rebus hortensibus, lib.19.cap.4.
Imponere portorium singulis rebus quæcunq; uenirent. Cicero in Pisonem,69.
Vectigal ac portorium Dyrrhachinorum. Cic.de Prou.Consul.

Porto] portas (φέρω, βαστάζω, κομίζω, ὀχμάζω, ἄχθομαι) portare, Est baiulare corpore iumenti, aut suo, uel etiam interdum Animo ferre & pati: ut in sequentibus exemplis patet. Plaut.Aulul.7.53,

Vbi onus nequeam portare pariter, iaceam ego asinus in luto.

Portare ad. Cicer.pro Domo sua, 49, Columnæ marmoreæ ex ædibus meis inspectante pop. Roman. ad socerum Consulis portabantur.

Portare ad & in. Plin. libro 12. cap.17.9, Mihi & ad Persas etiam prius ista portasse, quàm in Syriam aut Aegyptum uidentur.

Portare ex toto. Plin.lib.11.cap.17.3.
Naues portabant legatos Romam. Liu.3.bell.Pun.177.
Exercitum portare. Salust.in Iugurtha.
Fasciculum librorum portare sub ala. Horat.1.epist.13.3.

Frumenta

Digitized by Google

Frumenta portare. Horat. 1. epist. 17. 15.
Frumentum donum ad aliquem portare. Cic. Att. lib. 14. 301. 1.
Fustes portare. Horat. 3. Carm. ode 6. 9.
Humeris portare aliquid. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 18.
Portare dicimur, quum iumētis aliquid nobiscū ducimus. Hinc Verrem legimus amicā è prouincia portasse, & Pompeium deportasse triumphum.
In triumpho Maßiliam portari ad exemplum amißi imperij ui dimus. Cic. 2. Offic. 34.
Collo portare aliquid. Colum. lib. 9. cap. 8. 2.
Lectica portari. Cic. ad Attic. lib. 10. 207. 6.
Pelago portare opes. Virgil. 1. Aeneid. 74.
Venti portant nubila per cælum. Lucret. lib. 4. 91.
Auxilium portare alicui. Adiuuare. Sallust. in Catil.
Bellum portare. Virg. 3. Aeneid. 108.
Bonum portare. Terent. Andr. 2. 2. 1,
Dij boni, boni quid porto.
Dolorem portare secum. Stat. 11. Thebaid. 102.
Fallaciam portare alicui. Terent. And. 2. 6. 2.
Insidias portare. Ouid. 2. Trist. 55.
Quum satis una tuis in somnia portet ocellis. Propertius lib. 2. eleg. 26. 19.
Iurgium portare ad aliquem. Terent. Hecyra. 3. 5. 63.
Mandata portare. Virgil. 9. Aeneid. 63,
Multa patri portanda dabat mandata.
Nuncium portare. Plin. lib. 9. cap. 25. 2.
Omnia mea mecum porto, inquit Bias. Cic. in Parad. 9.
Onus molestum portare. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 20.
Peccatum portare. Terent. Heaut. 4. 1. 12.
Preces portare ad aliquem. Valer. 2. Argon. 65.
Rugas portare in uertice frontis. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 9.
Verba iussa portare. Ouid. 2. Metam. 149.
Nequa tibi insolitos portarent uisa timores. Propertius libro 1. eleg. 3. 6.
¶ Portatum, portatu, pen. prod. Supina. Plin. lib. 23. cap. 7. 2, Mala pyraq; portatu iumentis mirè grauia sunt, uel pauca. Idem lib. 9. cap. 15. 10.
¶ Portans, Participium (κομίζων) ut, Verba portantia salutē. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 1.
¶ Portandus, Aliud participium (κομιστέος) ut, Cadauera portanda in arca uili. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 2.
Mandata portanda alicui dare. Virgil. 9. Aeneid. 64.
¶ Portatus, pen. prod. Similiter Participium.
¶ Portatus, huius portatus, pen. prod. Verbale, m. g. Silius Italicus libro 12,
Inclusas igitur, quibus haud enare dabatur
Arce superposita, claustris maris extulit æstu,
Perq; auersa tulit portatus in arua carinas. De nauib. loquitur, quæ uehiculis impositæ, per campum in mare rursum uehebantur.
¶ Portito, portitas, penult. corr. (συχνῶς κομίζω) portitare, Frequentatiuum. Gellius lib. 20. cap. 1, Crumenam plenam aßium portitas.
Portuensis] porta, una è Romanis portis: de qua ac similibus Alexander lib. 4. cap. 16.
Portula] Vide Porta.
Portulaca] portulacæ, pen. prod. (ἀνδράχνη) Est, inquit Plin. lib. 20. cap. 20, quam peplion uocant, non multum satiua efficacior. Cuius memorabiles usus traduntur. Sagittarum uenena & serpentium hemorrhoidum & præsterum restringit, pro cibo sumpta, & plagis imposita extrahit.
Portunus] pen. prod. (παλαίμων) Deus marinus. Vide in dictione Palæmon.
Portunus à portu, sicut Neptunus à nando, paulum primis literis immutatis dicitur. Cic. 2. de Nat. deor. 95.
Pater Portunus. Virgil. 5. Aeneid. 49, Deus marinus qui portubus præest. Seruius.
Portunalia] παλαιμόνια, inter quatuor Græciæ celeberrima certamina numerantur, in honorem Palæmonis, quem Latini Portunum uocant, instituta. Eadem & Isthmia dicebantur, ab Isthmo Peloponnesiaco, ubi solebant celebrari.
Portus] huius portus, masculini generis, ablatiuo portubus & portibus (λιμήν) Dicitur locus conclusus, quò importantur merces, & inde exportātur, ut ait Vlpianus in l. portus. ff. de uerb. & rerum signific. & ubi naues hyemant. Cic. 7. Verr. 76, Quem postea quàm inanem locum offenderūt, & Prætorem commouisse ex eo loco castra senserunt, statim sine ullo metu in portum ipsum penetrare cœperunt. Quum in portum dico Iudices (explanandum est enim diligentius, eorum causa qui locum ignorant) in urbem dico, atq; in urbis intimam partem uenisse piratas. Non enim portu illud oppidum clauditur, sed urbe portus ipse cingitur & concluditur: non ut alluantur à mari mœnia extrema, sed influat in urbis sinum portus.
Propter portus suos, multis & uarijs mercatorum sermonibus ad studium fallendi uocabantur Carthaginienses fraudulenti & mendaces. Cic. de lege Agraria, 92.
Aditus portus. Vide Adeo, adis.
Ostium & aditus portus. Cic. 6. Verr. 105.
Aditus & os portus. Cic. 7. Verr. 24. Vide Os, oris.
Altus portus. Virg. 5. Aeneid. 49.
Amœnus portus. Stat. 4. Sylu. 7. 4.
Celeberrimus portus. Vide Celebris.
Celeberrimus & plenißimus nauiū portus. Cic. pro l. Manil. 23.
Fluminei portus. Claud. 4. Paneg. 399.
Immotus portus ab accessu uentorum. Virg. 3. Aeneid. 114.
Infidi portus. Ouid. 13. Metam. 153.
Manufacti portus. Cic. 2. Offic. 18.
Rudis undarum portus. Stat. 3. Thebaid. 1. 5.
Tranquillus & tutus portus. Cic. pro Plancio, 76.
Tutus & clausus portus. Cic. de Prouin. Consul. 24.
Vacui sine remige portus. Virgil. 4. Aeneid. 118.
Accipere aliquos portu tuto. Virg. 3. Aeneid. 16.
Capere portum. Vide Capio.
Cincta portubus duobus insula. Cic. 6. Verr. 105.
Committere portibus. Vide Committo.
Inerti portu condita ratis. Ouid. ad Pisonem, 46.
Deferre in portum. Vide Defero.
Deferri in portus. Virg. 7. Aeneid. 5.
Distincta portubus regio. Cic. pro Flacco, 21.
Insula efficit portum obiectu laterum. Virg. 1. Aeneid. 33.
Effodere portum. Virg. 1. Aeneid. 87.
Facere portum. Quint. lib. 2. cap. 21. 11.
Intrare portus. Virg. 3. Aeneid. 51.
Amicos portu intramus. Virg. 5. Aeneid. 12.
Inuehi ex alto in portum. Vide Inueho.
Inuectus portum. Vide Inueho.
Linquere tū portus iubeo, & considere transtris. Virg. 3. Aen. (58.
Patescit portus propior. Virg. 3. Aeneid. 106.
Penetrare in portum. Vide Penetro.
Petere portum. Virg. 1. Aeneid. 40.
Precludere portus claßi. Lucan. lib. 9. 8.
Claßis premit portus. Ouid. epist. 2. 19.
Progredi portu. Virg. 3. Aeneid. 60.
Relinquere portus. Virgil. 3. Aeneid. 2.
Soluere è portu. Cic. pro Muræna, 3.
Tangere portus. Virg. 4. Aeneid. 123.
Ceu pressæ portum quū iam tetigēre carinæ. Virg. 1. Georg. 61.

Digitized by Google

Tenere portam si nequeas, nauigando, tempestati obsequi artis est. Cic. Lentulo, lib. 1.9.85. Virgil. 1. Aeneid. 81.

In portu impingere, est apud Quintilianum: pro eo quod est, statim in ipso operis ingressu peccare.

Portus et aura fuge, Metaphoricώς. Oui. 2. de Pont. eleg. 8.14.

Portus & perfugium. Cic. Luceio, lib. 5.15.6.

Portus fugae. Cic. ad Brutum, 5.3.

Portus & refugium nationum, Senatus. Cic. 2. Offic. 37.

Portus ocij. Cic. ad Attic. lib. 4.75.2.

Portus philosophiae. Cic. ad Curium, lib. 7.31.6.

Perfugium portusq; supplicij exilium. Cic. pro Cecinna, 72.

Placidus portus aeterna quiete, Mors. Senec. Agamem. 71.

Res est in portu, id est, in tuto, prouerbialis locutio. Plaut. Mercat. 19.49.

Expectare tanquam portum solitudinem. Cic. 1. de Orat. 133.

In portu nauigare, Est à periculo abesse, prouerbialis locutio: propterea quòd qui medijs adhuc in fluctibus nauigant, hi uentorum & aestus arbitrio nauigant: contrà, qui iam intra portum sunt, nihil habent negocij cum undis ac uentis. Terent. And. 3.1.22. Virg. 7. Aeneid. 120,

Nunc mihi parta quies, omnisq; in limine portus. Vide Nauis.

Paratum nobis portum & perfugium mortem putemus, quo utinam uelis passis prouehi liceat. Cic. 1. Tusc. 194.

Venire in portũ aliquãdo ex lõga nauigatione. Cic. de Sen. 65.

¶Portuosus, penult. prod. Adiectiuum (λιμενώδης) ut, Portuosus locus, Portuosum mare, Multos portus habens. Salust. in Iugurtha. Cicer. 3. de Orat. 40, Vt philosophi tanquam in superum mare Ionium defluerent, Graecum quiddam & portuosum.

Nauigatio minimè portuosa. Cic. Toranio, lib. 6.20.2.

Portus] Magnus, proprium nomen oppidi ciuium Romanorũ in Tingitania prouincia: nunc puto Guineax Hispanus uocat, e regione sui loci: est quippe Maurorum patria. Plin. lib. 5. cap. 2.

Portus] Veneris, est in sinu salso, inter Pyrenei promõtoria. Mela lib. 2. cap. 5. Oliuarius dicit hodie uulgò uocari Cap de creus, id est, promontorium crucis.

Porus] πῶρος, Rex Indiae fuit, non tam ingentis corporis, quàm animi magnitudine praeditus, quem Alexander deuicit. Vide Curtium lib. 8. circa finem.

Eous Porus. Claud. 7. Paneg. 75.

Nigri Pori regia. Claud. 8. Paneg. 7.

¶Porus, alius Metidis filius, de quo in Penia.

Pos] uidetur potius significare potem, quàm potẽtem, inquit Varro lib. 4. de ling. Latina.

Posca] poscae (ὀξύκρατον) Vinum in torculari aquatum, quod apud Plinium, Varronemq; & alios, Lora dicitur. Plaut. Trucul. 11.48.

—tum tantuli doni causa,

Holerum atq; escarum, & poscarum, &c. Quidam potionis genus esse dicunt, quam Graeci oxycraton uocãt, quae ex aquae acetiq; mistura fit. Celsus, Aluum astringunt merulae, palumbus, magisq; si in posca decoctus est. Pusca, per quintam uocalem ubiq; legitur apud Celsum. Sueton. in Vitellio, cap. 12.

Posco] poscis, poposci, poscitũ, pen. cor. (αἰτιάομαι, ἀξιόω)

Poscere, Rem debitam & honestam petere. Varro, Poscere est quoties aliquid pro merito nostro deposcimus. Donat. Poscimus imperiosè: Postulamus iure. Haec tamen differentia saepe confunditur nam pro Petere, etiam Posco accipitur. Cic. 6. Verr. 39, Nemo tam audax qui posceret, nemo tã impudens qui postularet ut uenderet.

Ne poposcisses, ego me tibi non offerebam. Cic. Att. lib. 2.16.7.

Poscere uerbo. Cic. 2. Verr. 27, Quam quum poscebat, uerbo illam poscere uidebatur, re uera iudicia poscebat.

Poscere aspiciendum. Cic. 6. Verr. 40.

Poscere ad rauim. Plaut. Aulul. 10.10.

Poscere & flagitare. Cic. 7. Verr. 57.

Causas ueniendi poscere. Virg. 1. Aeneid. 84.

Deos poscere. Horat. 1. Carm. ode 24.3.

Honorẽ deûm sibi poscere. Virg. 6. Aeneid. 118. De Salmoneo, qui honorem Ioui debitum sibi uolebat tribui.

Poscere ab aliquo manus. Cic. 4. Verr. 80.

Ad te confugio, et supplex tua numina posco. Virg. 1. Aen. 135.

Opem poscere. Horat. in Arte, 83.

Oracula precibus poscere. Virg. 3. Aeneid. 92.

Audaciae partes poscere. Cic. pro Rosc. Amer. 21.

Poenas cum sanguine poscere. Virg. 2. Aeneid. 15.

Precium pro sepultura aliquorum poscere. Cic. 3. Verr. 4.

Pugnam poscere. Liuius 2. ab Vrbe, 195.

Quaestionem poscere. Cic. 2. de Finib. 2, Quorum è numero primus est ausus Leontinus Gorgias in conuentu poscere quaestionem: id est, iubere dicere, qua de re quis uellet audire.

Rationem cuiuscunq; tribus poposceris, me redditurum contendo. Cic. pro Plancio, 38.

Reum poscere. Liuius 1. ab Vrbe, 139. hoc est, accusare.

Sumptum iãne poscet ad id Scaptius? Alia exemplaria legũt, Sumptu iam nepos euadat Scaptius? Cicer. ad Attic. libro 6.113.15.

Veniam peccatis poscere. Horat. 1. Serm. Satyr. 3.15.

Vitam poscere. Ouid. 9. Metam. 122.

Poscere, duobus accusatiuis iunctum. Cicer. 3. Verr. 4, Rapiunt eum ad supplicium dij patrij, quòd iste inuentus est, qui è cõplexu parentum abreptos filios ad necem duceret, & parentes precium pro sepultura liberûm posceret.

Puerum poscere aliquid, A' puero. Ouid. 1. Amor. eleg. 4.6.

Munus amantem poscere. Ouid. 3. de Arte, 162.

Nummos magistratum Sicyonium poposcit. Cic. 3. Verr. 30.

Veniam deos poscere. Virg. 4. Aeneid. 10.

Poscere. Prouocare. Virg. 8. Aeneid. 123,

Aut acrem dubites in praelia poscere Turnum.

Poscere maioribus poculis. Vide Poculum.

Poscere aliquem clamore. Plaut. Curcul. 15.5.

Posci in certamen. Virg. 11. Aeneid. 45.

Poscor Olympo. Virg. 8. Aeneid. 107, hoc est, aut de Olympo poscor: aut certè in Olympum poscor. Seruius.

Poscere, Accipere. Varro Parmenone, In argumentis Caecilius poscit palmam, in ethesin Terentius, in sermonibus Plautus. Nonius.

Poscere, Requirere, aut exigere. Plinius libro 28. cap. 20.1, A ratione per transuersum iurata, occasio sequitur, ubi res poscit.

Vbicunq; causae, locusq; poscebant. Plin. lib. 30. cap. 1.1.

Poscit usus Caesar 4. bell. Gall. 470.

Nulla est poscendi, nulla est reuerentia dandi. Propertius libro 3. eleg. 13.3.

¶Peposci, in praeterito, non poposci, antiquum. Valerius Antias lib. Annal. 45, Denique Licinius Trib. pleb. perduellionem ei diem dixit, & comitijs diem à Q. Martio Pratore peposcit. Meminit Gell. lib. 7. cap. 9. quem uide.

¶Poscens, Participium (αἰτῶν) ut, Negare aliquid poscenti. Ouid. 3. Amor. eleg. 10.13.

Posideum] promontorium & oppidum, oraculum Branchidarum appellatum, nunc Didymaei Apollinis, à littore stadiorum uiginti: regione Ionia. Plaut. lib. 5. cap. 29.

Posidianae] in Baiano sinu sunt aquae calidissimae: de quibus quoniam incredibiles naturae uicos alioqui manifestant effectibus

Digitized by Google

fectibus uarijs, uide Plin. lib. 31. cap. 2.

Posidippus] ποσείδιππος, Comicus fuit Cassandreus, Cynisci filius, qui fabulas triginta docuit, teste Suida.

Posidium] ποσείδιον, oppidum in finibus Macedoniæ, nõ procul à Strymone amne: cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 10. Est eiusdem nominis oppidum in Syria Libano monti subiecta: cuius meminit idem Plin. libro 5. cap. 20. Sunt qui id Pisodeum appellent. Ptolemæus libro 5. cap. 2. Vulgò Pualo. Est item Posidium Ioniæ promontorium, cum oppido eiusdem nominis, quod olim Branchidarum, & postea Didymæi Apollinis oraculum fuit appellatum. Plinius libro 5. cap. 29.

Posidonia] ποσειδωνία, Oppidum in littore Lucaniæ, postea Pæstrum appellatum. Hinc Posidonias, tis, & Pæstanus, a, um. Plin. lib. 3. cap. 5, Troezen quoq; Peloponnesi urbs nomine appellata est, quòd τῷ ποσειδῶνι, id est, Neptuno sacra esset. Strabo lib. 8.

Posidonius] ποσειδώνιος, philosophus Apaminensis ex Syria, ut Strabo lib. 14. author est, sed Rhodius existimatus, quia Rhodi uixit, ac philosophatus est. Fuit admodum familiaris Ciceroni, ut idem testatur 2. de Natura deorum, 125. Philosophus Stoicus, discipulus & successor Panætij. Venit etiam Romam M. Marcelli tempore, scripsitq; multa. Author Plutarchus.

Possessio, Possessor] Vide Possideo.

Possibilis] Vide Possum.

Possideo] possides, pen. corr. possedi, pen. prod. possessum, (κτάομαι, κτητίζω, πέπαμαι, κατέχω, νέμομαι) Possidere, In posse, id est, in potestate sua habere. Terent. And. 4. 6. 15, Quæ illius fuerunt, possidet.

Tenere & possidere. Cicer. pro Quintio, Omnia autem bona possessa non esse constitui, quòd bonorum possessio spectetur, non in aliqua parte, sed in uniuersis quæ teneri ac possideri possint.

Sua esse omnia, atq; à se possideri sicut propria, uolunt philosophi. Cic. 1. de Orat. 110.

Aequor sub pectore possidere. Ouid. 4. Metam. 138. De bellua, cui Andromeda fuit exposita: estq; emphasis, qua belluæ magnitudo monstratur.

Agros possidere. Cic. 1. de lege Agraria, 6.

Bona ex edicto. Cicer. pro Quintio, Antequam doceo id factũ non esse: libet mihi C. Aquili ex officij ratione, atq; ex omnium consuetudine rem ipsam & factum simul Sexti Næuij considerare. Ad uadimonium non uenerat, ut ais, is quicum tibi affinitas, societas, omnes denique causæ & necessitudines ueteres intercedebant. ilicóne ad Prætorem ire conuenit? continuóne uerum fuit postulare ut ex edicto bona possidere liceret? ad hæc extrema & inimicissima iura tam cupide decurrebas, ut tibi nihil in posterum, quod grauius atq; crudelius facere posses, reseruares? nam quid homini potest turpius, quid uerò miserum, aut acerbius usu uenire? quod tantum euenire dedecus? quæ tanta calamitas inueniri potest? Pecuniam si cuipiam fortuna ademit: aut si alicuius: eripuit iniuria: tamen dum existimatio est integra, facilè consolatur honestas egestatem. at non nemo aut ignominia affectus, aut iudicio turpi conuictus, bonis quidẽ suis utitur: alterius opes, id quod miserrimum est, non expectat: hoc tamen in miserijs adiumento & solatio subleuatur.

Bona publicè possidere, id est, quod In manum regiam ponere dicimus. Cicer. 11. Philip. 300, Itaq; non assentior solùm, sed etiam gratias ago Qu. Fusio. dixit enim seueram, grauem, Republica dignam sententiam: iudicauit hostem Dolobellam, bona eius censuit publicè possidenda. Budæus.

Bona possidere sine diminutione. Plin. in Paneg. 61.

Possidere aliquid communiter cum aliquo. Cicero pro Roscio Amerino, Cur quæ reliqua sunt, iste Roscius omnia cũ Chrysogono communiter possidet?

Domum alterius possidere. Cic. pro Domo sua, 85.

Fiduciam sibi cõmissam tenere ac possidere. Cic. pro Flac. 40.

Forum armatis cateruis hominum perditorum possidere. Cic. pro Domo sua, 83.

Hominem. Cic. 5. Verr. Quibus rebus non sensim, atq; moderatè ad istius amicitiam arrepserat: sed breui tempore totũ hominem, totamq; eius Præturam possederat.

Imaginem uel nomẽ alterius possidere. Plaut Amphit. 4. 304. Idem Bacchid. 72.

Inuerecundum animi ingenium possidere. Cic. 1. de Inuen. 96.

Me triclinia possidet. Plin. epist. 3. 4, Quid balneũ illud, quod plurimus sol implet, & circumit? quid triclinia illa popularia? Illa paucorum? quid popinæ? quid cubicula diurna, nocturnaq;? possidéntne te, & per uices partiuntur?

Mores possidere. Plaut. Trucul. 2. 11.

Multa possidere. Horat. 4. Carm. ode 9. 9.

Opes possidere. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 10.

Palmam possidere. Plaut. Mostel. 2. 31.

Plus fidei quàm artis, plus ueritatis quàm disciplinæ possidet in se. Cic. pro Roscio Commœdo, 10.

Regnum possidere. Ouid. 3. Fast. 127.

Veritatem possidere. Cic pro Rosc. Comœdo, 10.

Magnam uim, magnam necessitatem, magnam religionem possidet paternus maternusq; sanguis. Cicero pro Roscio Amerino, 40.

¶ Possidam, Futurum à Possido, possidis, tertiæ coniugationis quo usi sunt ueteres. Lucret. lib. 1,

— nempe aer omne necesse est.

Inter corpora quod fiat, possidat inane. Id est possideat, occupet. Lambinus.

¶ Possideri, Passiuum. Cic. ad Attic. lib. 2. 33. 3, Habet etiã Campana lex execrationem in concione candidatorum, si mentionem fecerint, quo aliter ager possideatur.

¶ Vtenda ac possidenda bona alicui tradere. Cic. 4. Verr. Quæ bona, is qui testamentum fecit, huic Heraclio, antequam est mortuus, omnia utenda ac possidenda tradiderat.

Possessum publicè in bona alicuius mittere. Liuius 8. bel. Macedon. 264, In bona deinde L. Scipionis possessum publicè Quæstor misit.

¶ Possessus, Participium (κτηθείς) Lucret. lib. 2. 122,

Vrbs est Dicteis olim possessa colonis.

Et possessa ferus pectora uersat amor. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 2.

¶ Possessio, possessionis, Verbale (κτῆσις, κτῆμα, κτέανον, κατοχή, κατάσχεσις, πλεονεκτισμός, νομή, ἁρπαγμός) Proprietas & usus agri aut ædificij, non ipse fundus aut ager. Cic. in Paradoxis, 65, Etenim si isti callidi rerum æstimatores prata & areas quasdam magno æstimant; quòd ei generi possessionum minimè quasi noceri potest.

¶ Possessio est, ut definit Gallus Aelius, usus quidam agri, aut ædificij, non ipse fundus, aut ager. Nõ enim possessio est, nisi in ijs rebus, quæ tangi possunt: authore prætore, qui dicit: se possidere, is uerè potest dicere. Itaque in legitimis actionibus, nemo ex reliquis possessionem suam uocare audet, sed ad interdictum uenit, ut Prætor his uerbis utatur, Vti nunc possidetis cum fundũ, Q. D. A. (quo de agitur) quod nec ui, nec clàm, nec precariò, alter ab altero possidetis, ita possideatis, aduersus ea uim fieri ueto. Possessiones tamen appellantur & agri latè patentes, publici, priuatiq; quia nõ mancipatione, sed usu tenebantur: & ut quisq; occupauerat, collidebat (aliàs, colebat) Hæc Festus,

Caduca & uacua possessio. Cic. 3. de Orat. Nostra est, inquam,

Digitized by Google

omnis ista prudētiæ doctrineq; posseßio, in quam homines quasi caducam, & quasi uacuam abundantes ocio nobis occupatis inuolauerunt.

Voluptariæ *posseßiones.* Cic. Attic. lib. 12. 244. 4.

Consistere in posseßione iudicij & defensionis. Cicero 2. de Orat. 109.

Occupare *posseßionem laudis.* Plancus Ciceroni, lib. 10. 7. 4.

Permanebit in posseßione uictoriæ Respublica. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 14.

Certa & stabilis sua cuiq; posseßio amicitiarum permanet. Cic. de Amic. 50.

In libertatis posseßionem pedem ponere. Cic. 3. Philip. 143.

Retinuerunt in posseßione sui iuris Ciuilis cognitionem atque interpretationem principes. Cic. 2. Offic. 96.

Bonorum posseßio spectatur non in aliqua parte, sed in uniuersis quæ teneri & poßideri possunt. Cic. pro Quintio, 61.

Esse in posseßione bonorum. Cic. pro Cecinna, 13.

Mittere in posseßionem. Vide Mitto.

Mittere in bonorum alicuius posseßionem. Cic. 1. Verr. 30.

Posseßio, pro ipsis bonis immobilibus aliquando sumitur, siue pro fundo. Cicero ad Valerium, lib. 13. 5. 4, *Is habet in Volaterrano posseßionem.*

Cui tanta posseßio est, ut liberaliter poßit uiuere, diues est. Cicero in Parad. 54.

Posseßio fiduciaria, quam sub manu regia poßidere uocant, quasi fide data acceptam. Liuius libro 2. de bello Macedon. *Nabidi eam tyranno uelut fiduciariam dare optimū uisum, ut uictori sibi restitueret: si quid aduersi accidisset, ut ipse haberet.* De Corintho loquens, *quam Philippus Nabidi ea lege dederat, ut si uictor ex bello redijsset, Nabis ei restitueret.* (Budæus.

Incerta *posseßio.* Vide Incertus.

Paternæ posseßiones. Cic. 2. de lege Agraria, 81.

Relictæ. Cic. 1. de lege Agraria, *Vtrum tandem hanc syluam in relictis posseßionibus, an in Censorum pascuis inuenisti?*

Vacua posseßio. Cæsar 3. bell. Ciuil. 448.

Cedere posseßione. Vide Cedo.

Decedere de posseßione. Cic. 2. de lege Agraria, 69.

Depelli posseßione sua. Cic. 3. de Orat. 60. (38.

Detrahere aliquid de posseßione, ac fidē acquirere. Cic. 2. Cat.

Deturbari non solùm spe, sed certa re & posseßione. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. 6.

Dimouere & deijcere aliquem de posseßione. Cicer. 2. de lege Agraria, 80.

Dare posseßionem secundum tabulas. Cic. in Topicis, *Si statuissemus ex edicto Prætoris secundum eas tabulas posseßionē dari, quas is instituisset, cui testamenti factio nulla esset.*

Ex edicto posseßionē bonorū alicuius dare. Ci. Treb. li. 7. 22. 1.

Hereditatum posseßiones datæ. Cic. 2. Philip. 73.

Exturbare è posseßione aliquem. Cic. pro Sylla, 53.

Irruere temerè in alienas posseßiones. Cic. 1. de Orat. 22.

Mouere posseßione. Vide Moueo.

Vrbanas & rusticas posseßiones notare, & aliorum pecunias æstimare. Cic. 5. Philip. 178.

Pellere aliquem posseßione. Cic. pro Milone, 55.

Recuperare posseßionem amissam. Cic. 3. de Orat. 61.

Proficisci in posseßionem. Idem pro Quintio, 57.

Retinere aliquem in sua posseßione. Cic. Att. lib. 1. 14. 5.

Tenere posseßiones paternas. Cic. Trebatio, lib. 7. 21. 3.

Latitudinem posseßionum tueri. Cic. 2. de lege Agraria, 70.

Venire in suam posseßionem. Cic. 1. Offi. *Nec uerò tanquam in posseßionem suam uenerit, excludat alios, sed cum reliquis in rebus, &c.*

Vsurpare posseßionem. Cic. 3. de Orat. 61.

Posseßio, per translationem. Cic. 4. Acad. 239, *Est enim inter eos non de terminis, sed de tota posseßione contentio.*

¶ *Posseßiuncula*, pen. corr. Diminut. (κτησείδιον) Cic. ad Att. lib. 13. 281. 3, *Omni enim asseueratione affirmo, quod mihi credas uelim, mihi maiori offensioni esse, quàm delectationi, posseßiunculas meas.*

¶ *Possessor*, Verbale (κτήτωρ) Cic. 2. Offic. 115, *Aut agrariā rem tentant, ut possessores pellantur suis sedibus.*

Agelli possessor. Virgil. 9. eclog. 1.

Acerrimus bonorum possessor, expulsor, ereptor. Cicer. pro Quint. 15, *Habebat tantum quisq; possessor, quantum diuisor relinquerat Antonius.* Cic. 5. Philip. 178.

¶ *Possessorius*, Adiectiuū. *Triphonius in l. pen. §. sed nunquid. ff. de bon. libert. Sed nunquid Prætor ei denegare possessorias actiones debeat.* Libro 5. Pandectarum titulus est, *De possessoria hereditatis petitione.*

¶ *Posseßiuus*, pen. prod. Adiect. (κτητικὸς) *Quod poßidetur: quo utuntur grammatici.* Quintil. libro 1. cap. de Virt. & uit. oration.

¶ *Possestrix*, Verbale à Poßidendo. *Afran. Aliber totius monilis possestricem. Ita tonstrix, ita impulstrix, &c.* Nonius.

Possum] potes, potui (δύναμαι, συγχωρέω, κρατέω, ἰσχύω, ἐπισχύω, ἐξαρκέω, κρατιστεύω, ἐξουσιάζω, οἷός τε εἰμὶ) posse. Notæ significationis. Terent. in Prologo Heauton. 27,

> Ne plus iniquûm poßit, quàm æquûm oratio.

Assequi nullis literis possum ut exprimam. Cic. Bruto, 15. 1.

Posse ad. Cic. 1. de Diuin. 27, *Quid scamoniæ radix ad purgandum, quid aristolochia ad morsus serpentium poßit.*

Plurimū posse ad obtinendas causas. Cic. in Orat. *Is qui in foro causisq; ciuilib. ita dicet, ut probet, ut delectet, ut flectat: probare neceßitatis est, delectare suauitatis, flectere uictoriæ. nā id unū ex omnibus ad obtinendas causas potest plurimū.*

Posse plurimum apud aliquem. Cic. 5. Verr. *Loquebantur decumani palàm, et præter cæteros is qui apud istum plurimū poterat, maximosq; agros populabatur, Apronius.*

Amicitia, beneficijs, dignitate apud aliquem plurimum posse. Cicero pro Roscio Amerino.

Potest corradi. Plaut. Pœnulo, 20. 26,

> Trecentos nummos credo, corradi potest.

Sed tamē quod fieri poterit, nō negligā. Cic. Qu. fra. lib. 3. 21. 8.

Fieri nihil potest, nihil accidere, nihil euenire, nisi, &c. Cic. 2. de Diuinat. 28.

> Si poterit fieri, ut ne pater per me stetisse credat,
> Quominus hæ fierent nuptiæ, uolo. Terēt. And. 4. 2. 16.

Fieri potest ut fallar. Cic. Philipp. lib. 13. 74. 4.

Possum nominare ex agro Sabino rusticos uicinos & familiares meos, quibus absentibus nunquam ferè ulla in agro maiora opera fiunt, non serendis, &c. Cic. de Senect. 21.

Nescire non possum diutius, quomodo iam se habeat tota res Brundusina. Cic. Attico, lib. 9. 172. 3.

Non possum quin exclamem. Cic. 2. de Orat. 22.

Non poterit quin. Cic. 2. de Orat. 36, *De musicis rebus non poterit, quin dicat hoc onere suscepto, recusare.*

Non potuit quin suo sermone aliquem familiarium participauerit. Sub. continere se. Plaut. Milit. 5. 10.

Non sic futurum est, non potest: pro, Non est poßibile. Terent. Phorm. 2. 1. 72. Budæus.

Non omnia possumus omnes. Virg. 8. eclog. 11.

Potest per se. Cic. de Amic. 26.

Minus per se posse. Vide Minor, in Paruus.

Posse per uim. Cic. pro Quintio, 46. (Salust. 2.

Quàm maximè potero, dabo operam ut breue id faciā. Cic. in

Quàm possum maxima uoce dico. Cic. pro Domo sua, 73.

Quàm possunt mollißimè substernunt nidos aues. Cic. 1. de Natura deorum, 195.

Quod

Quoad possem & mihi liceret, à senis latere nunquam discederem. Cic. de Amicitia, 1.
Quoad, uel quantũ potest: pro, Quoad possibile est. Cic. ad Atticum, lib. 2.22.4, Incende hominem amabo te, quoad potes. Terent. Eunuch. 5.1.20,
Comprehendi iube quantum potest. Budæus.
Quantum potui per ætatem, auidissimè contuli. Plinius epist 16. libro 2.
Possum scire quò profectus, cuius sis, aut quid ueneris? Plautus Amphit. 4.192.
Si potes iuua me consilio, & tamen ista quantum potes prouide. Cic. Attico, lib. 7.139.4.
Si quid poteris. Terent. Andr. 4.2.29.
Dignitatem nostram, ut potest in tanta hominum perfidia, retinebimus. Cic. Lentulo, lib. 1.2.10.
Sic tueor, ut possum, concordiam. Cic. Attico, lib. 1.12.14.
Diligentissimè grauissimeq; ut potui, sic te Cæsari commendaui & tradidi. Cic. Trebatio, lib. 7.17.7.
Potest, cum ablatiuo. Cæsar 1. bell. Gall. 34, Gratia & largitione apud Sequanos plurimum poterat. Nonnunquam cum præpositione: ut Terent. in Prol. Heaut. 13,
Sed hic actor tantum potuit à facundia,
Quantum ille potuit cogitare commodè.
Qui neq; usu satis, & ingenio parum possum. Cicero pro Quintio. 1.
Possum, geminatum. Quintilianus lib. 10. cap. 5, Nobiscum contendere possumus, cum dijs non possumus. Ibid. cap. 6.
Tantum potest in dicendo hæc res, ut ad id uincendũ nulla plus posit. Cic. in Orat. 96.
Minimum quidem non potest Resp. sed posit necesse est. Cic. Figulo, lib. 4.13.16.
Potest, pro potest fieri. Plaut. Pseud. 9.40,
Potest ut alij ita arbitrentur, ego ut ne credam tibi.
Poterat utrunq; præclarè: pro, Vtrunq; fieri poterat. Cic. ad Lentulum, lib. 1.7.25.
¶Potest, pro Debet. Cic. Attic. lib. 2. epist. 9, Festiuè, mihi crede, & minore sonitu quàm putarã, orbis hic in Repub. est conuersus: citius omnino quàm potuit: id culpa Catonis. Quàm potuit, subaudi, per publicas rationes. Potuit, id est, licuit, debuit, æquum fuit. Rursus epist. 16, Potuerit intercedi necne, nihil ad se pertinere. hoc est, debuerit. Et in orat. pro Domo, Nam quum ingrauesceret annona, ut iam planè inopia ac fames, non caritas timeretur: cõcursus est ad templum Concordiæ factus, Senatum illuc uocante Metello Consule. qui si uerus fuit, ex dolore hominum & fame certè Consules causam suscipere, certè Senatus aliquid consilij capere potuit.
Posse, pro Valere & bene habere. Cic. 2. Tusc. 77, Nihil enim dolet nisi pes: possunt oculi, potest caput, latera, pulmones, possunt omnia.
¶Potin' (μῶν δύναται) pro, Potésne. Terent. Andr. 2.6.6,
Potin' es mihi uerum dicere? Idem,
Potin' es ut desinas?
¶Potessum (Δύναμαι) pro Possum. Terent. Eunuch. 4.3.23,
At pol ego amatores audierã mulierũ eos esse maximos,
Sed nihil potesse. Quædam exemplaria legunt hoc loco, posse. Plaut. Aulul. 9.30,
Censen' talentum magnum exorari potesse
Ab isto sene?
¶Potessem, potesses, potesset, Optatiuus antiquus. Lucil. lib. 5,
Nam si quod satis est homini, id satis esse potesset,
Hoc sat erat: nunc quum hoc non est, qui credimus porrò
Diuitias ullas animum mi explere potesse?
¶Potestur (Δύναται) pro Potest, frequẽs apud antiquos, teste Nonio. Pacuuius, Si qua potestur inuestigari uia. Luc. lib. 3.205,
Quod tamen expleri nulla ratione potestur.
¶Potens, potentis (Δυνάμενος) Participium, tempus significat: & accusatiuo iungitur nominum, uel infinito, nec comparationem accipit: ut, potens pugnare uel bella facere. De hoc tamen apud authores nullum exemplum.
¶Potens (Δυνατὸς, Δυνάστης, ἴφθιμος, κρατερὸς, σθένων) Nomen, caret tẽpore, & genitiuo iungitur: ut, Potens maris: & comparationem accipit. Terent. Adelph. 3.4.57,
Quàm uos facillimè agitis, quàm estis maximè
Potentes, dites, fortunati, nobiles. Cic. pro Quintio, 47,
Si propter partium studium potens erat Alphenus.
Potens corporis. Curt. lib. 9.
Potens deorum. Plin. in Paneg. 131.
Frugum potens. Ouid. 3. Amor. eleg. 9.7.
Imperij potens, Qui imperium obtinet. Tacitus. Budæus.
Nec potens mentis truculentus Atreus. Senec. Thyest. 7.1.
Nemorum potens uirgo. Stat. 9. Theb. 122. epitheton Dianæ.
Pugnæ & fugæ potens. Liu. 8. ab Vrbe.
Regni potens: id est, Regno maturus. Liuius. Budæus.
Scelerum potens. Stat. 11. Thebaid. 12.
Sui potens. Liu. 6. bell. Pun. 69.
Potens tempestatum. Virgil. 1. Georg. 3.
Voti aliquem potentem facere. Ouid. 8. Metam. 16.
Diua potens uteri. Ouid. 9. Metam. 64.
Potens, ablatiuo iunctum: ut, Armis potens. Virg. 1. Aen. 108.
Classe uirisq; potens. Ouid. epist. 13.12.
Ferro potentes. Propert. lib. 3. eleg. 22.5.
Muneribus Veneris potens. Horat. 4. Carm. ode 10.1.
Nobilitate potens. Ouid. 13. Metam. 5.
Opibus potens Roma. Ouid. 4. Fast. 51.
Oppidis centum potens Crete. Horat. 3. Carm. ode 27.7.
Pietate potentes. Propert. lib. 3. eleg. 22.5.
Proditione potens. Ouid. 8. Metam. 12.
Turpi Venere potens libido. Senec. Octau. 7.12.
Ciuis potens. Horat. Epod. 2.2.
Ampla & potens ciuitas. Cic. 2. de Inuent. 246.
Dextra potens. Virg. 7. Aeneid. 47.
Dominator potens. Senec. Herc. fur. 13.9.
Dominus potens. Virg. 6. Aeneid. 125.
Factum potens. Claud. 7. Paneg. 45.
Herbæ potentes. Virg. 7. Aeneid. 4.
Ignis sacer, nimiumq; potẽs. Senec. Hipp. 3.12. De igne amoris.
Iusticia potens. Horat. 2. Carm. ode 17.3. Intelligit fatum.
Manus potentes terra mariq;. Horat. in Carm. secul. 11.
Nomen potens maris. Seneca Hippol. 5.4.
Populus potens. Ouid. 6. Fast. 146.
Regna potentia. Ouid. 1. Amor. eleg. 1.4.
Tactus potens. Ouid. 11. Metam. 62.
¶Potens, Substantiuum. Lucan. lib. 5,
—libertatemq; tueri
Ausus, & armatos plebi miscere potentes.
Matrona potens. Horat. de Arte, 24.
Ex humili potens. Horat. 3. Carm. ode 30.3.
Florens & potens. Cic. pro Domo sua, 39.
Inops uir, Fortunatus & potens, contraria. Cicero 2. Offcior. 101.
Potens & factiosus. Ad Herenium, lib. 2.77.
Potens, gratiosus, disertus homo. Cic. pro Cælio, 15.
Contra potẽtes ne quid stultè, ne quid temerè dicam aut faciam, reliquum est. Cic. Pæto, lib. 9.16.14.
Tribuere infinita potentibus. Brutus Ciceroni, 4.3.
Maximè potens. Vide Magis.
Fortuna potentem me fecit. Ouid. 10. Metam. 120.
Tanto potentior. Ouid. 14. Metam. 131.

Digitized by Google

Armis potentior. Ouid. 6. Metam. 136.

Potentiora ad. Quintilianus lib. 6. cap. 1. 21, Tanto sunt quadam portione ad efficiendum potentiora, quum uelut ipsorum ore dicuntur.

Auro nihil potentius. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 6.

In affectibus potentißimus. Quintil. lib. 6. cap. 2. 24.

Argumenta potentißima. Quintil. lib. 6. cap. 4. 17.

Potentißimus odor. Plin. lib. 13. cap 2. 2.

Potētißima in toto orbe terrarū Græcia. Plin. lib. 18. cap. 7. 15,

Contumaciam potētißimorum uirorum nunquā tuli. Cic. Att. lib. 6. 114. 10.

¶ Potenter, Aduerbium (ἰσχυρῶς) ut, res potenter lecta. Horat. de Arte, 8.

Fieri potentius. Quintil. lib. 6. cap. 4. 14, Quod in altercatione fit potentius.

¶ Potentia, potentiæ (δύναμις, ἰσχὺς, ἐπικράτεια, κράτος, ῥώμη, ἀλκὴ) contrarium habet Impotentia. Virg. 1. Georg. 19,

Te tenues pluuiæ, rapidiue potentia solis Acrior.

Inq; feris subiti deprensa potentia morbi est. Ouidius 7. Metamorph. 109.

Ventosa potentia Neptuni. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 6.

Potentia, pro Authoritate & opibus ciuilibus. Cic. 2. de Inuen. 246, Potentia est ad sua conseruanda, & alterius obtinenda idonearum rerum facultas.

Cupido potentiæ. Tacit. lib. 18.

Prompta pecunia. Tacit. lib. 12.

Subiecta inuidiæ potentia. Iuuenal. Satyr. 10. 6.

Sempiterna potentia. Tacit. lib. 3.

Vasta potentia. Ouid. 2. Metam. 10 4.

Potentia in ui posita est & armis. Cic. Bruto, 10. 5.

Potentiæ opum. Cic. 3. Offic. 46.

Consequi potentiam. Idem 3. Offic. 109.

Concupiscere opes uiolentas, & minimè ferendam potentiam. Idem 1. Philipp. 21.

Criminari inuidiosè potentiam alicuius. Idem pro Milone, 9.

Dimicant de sua potentia homines. Idem Att. lib. 7. 123. 6.

Dominatur potentia. Cic. pro Cecinna, 52.

Vis, potentia, potestas. Idem pro Domo sua, 63, Quæ nec uis temporum, nec potentia magistratuum, nec res tum iudicata, nec deniq; uniuersi populi Rom. potestas, quæ cæteris in rebus est maxima, labefactare poßit.

In magna potentia esse. Cic. pro Muræna, 22.

Sine potentia esse. Plin. epist. 7. lib. 3.

¶ Potentatus, huius potentatus, pen. prod. (δυναστεία) Idem. Cæs. 1. bel. Gal. 119, Hic quum tantopere de potentatu inter se multos annos contenderent, factum esse, &c.

¶ Potestas, potestatis, pro ui accipitur (δύναμις; ἐξουσία, κυβερ-τία) Potestas, inquit Sipontinus ex Paulo Iureconsf. de uerb. signif. l. potestatis, plura significat. In persona magistratuū, imperium: in persona liberorum, patriam authoritatem: in persona seruorum, dominium. At quum agimus de noxæ deditione cum eo qui seruum non defendit, præsentis corporis copiam & facultatem.

Potestates, principes potentes dicuntur, quos Græci dynastas uocant, & ij qui magistratus gerunt, & iudicijs præsunt. Plin. lib. 29. cap. 4. 10, Mites præstare dominos potestatesq; exorabiles. Apul. Sed iußit potestas officialem suum magna seueritudine coerceri. Suet. in Claud. cap. 23.

Māsuetus & misericors in potestatib. fuit. Ad Heren. lib. 2. 59.

Potestas, & facultas. Cic. 2. de Inuent. 137, Sin fuisse alijs quoq; causa faciendi uidebitur, aut potestas alijs defuisse demonstranda est, aut facultas, aut uoluntas.

Potestas adipiscendi, &c. Plaut. Epid. 2. 13.

Quocunq; tempore mihi potestas præsentis tui fuerit, tu eris, &c. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 93.

Quidlibet audendi æqua poetis & pictoribus potestas. Horatius de Arte, 2.

Nutus atq; potestas. Cic. 3. in Catil. 63.

Optio & potestas. Cic. in Vatinium, 31.

Vis omnis ac potestas deorum. Cic. 3. de Nat. deor. 127.

Potestas & dominatus. Cic. 2. de Nat. deor. 43.

Dominatio & potestas. Cic. 2. de lege Agraria, 38.

Imperium & potestas. Cic. de lege Agraria, 40.

Magistratus & potestas. Cic. 1. Tuscul. 117.

Præditus summa potestate homo. Cic. pro Domo sua, 85.

Compacta potestas Centaurorum ex membris alienigenis. Lucretius lib. 5. 176.

Decemuiralis potestas. Tacit. lib. 1.

Extraordinariæ potestates. Cic. pro Domo sua, 18.

Firma rerum potestas. Valer. 4. Argon. 3.

Fracta potestas & penè translata. Claud. 3. Paneg. 25.

Immensa potestas deûm. Lucret. lib. 5. 243.

Inuidiosa potestas. Claud. 2. Paneg. 111.

Iusta potestas est illi in ambos. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 13.

Iusta & legitima potestas. Vide Lex.

Lenis potestas. Claud. 2. Paneg. 34.

Regia potestas. Cic. 3. de Legib. 5.

Summa potestas. Seneca Thyeste, 5. 8.

Tranquilla potestas. Claud. 8. Paneg. 48.

Violenta potestas. Idem, ibidem.

Uiuata potestas corporis atq; animi. Lucret. lib. 3. 113.

Abrogare potestatem. Vide Abrogo.

Accipere potestatem. Vide Accipio.

Adimere potestatem. Vide Adimo.

Per potestatem auferre aliquid alicui. Cic. 6. Verr. 27.

Cadere in potestatem. Vide Cado.

Peccandi potestatem alicui concedere. Cic. 11. Philip. 330.

Continere in sua potestate aliquos. Cic. 2. in Catil. 45.

Respirandi potestatem dare. Cic. pro Quintio, 59.

Deducere alicuius potestatem. Vide Deduco.

Deferre potestatem alicui tribuendorum beneficiorum. Cic. pro Corn. Balbo, 30.

Spacio diuisa potestas. Lucret. 3. 54.

Dare potestatem. Cic. Planco, lib. 10. 13. 1, Vt primum potestas data est augendæ dignitatis tuæ, nihil prætermisi, &c.

Eligendi potestatem dare. Cic. 2. de Inuent. 123.

Exisse de potestate propriè iratos dicimus: id est, de consilio, de ratione, de mente. Cic. 4. Tusc. 127.

Facere potestatem. Cic. 3. in Catil. 55, Si quid de his rebus dicere uellet, feci potestatem. Vide Facio.

Conueniendi sui potestatem omnibus facere. Cicero. 8. Philipp. 254.

Interpellandi facio tibi potestatem. Idem pro Rosc. Amer. 44.

Libera facta est mihi potestas loquendi. Idem, Antequam iret in exilium, 17.

Potestatem sui facere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 24.

Gerere potestates. Author ad Herennium, lib. 3. 106.

Gliscit potestas. Tacitus lib. 3.

Habere potestatem. Cic. pro Corn. Balbo, 30, Si premij tribuendi potestatem nullam haberemus.

Regalem habuit potestatem. Idem, de Arusp. respon. 50. De Sylla.

Habere summam potestatem in aliquo loco. Cicero Quint. fratri, lib. 1. 1. 14.

Habere potestatem alicuius. Idem, in Sallust. 8.

Habere aliquem in sua potestate. Brutus Ciceroni, 4. 3. Et 4. Verr. 94, Quadruplatorum quicquid erat, habebat in potestate.

Vitæ

Digitized by Google

Vitæ necisq; potestatem habere in aliquem. Cicero pro Domo sua. 61.

Ducendi liberum spiritum nullam habeo potestatem. Cic. Antequam iret in exilium, 17.

Ius potestatemq; imperandi habere. Cic. 11. Philipp. 312.

Nacti summam potestatem. Vide Nanciscor.

Obsidere potestatem. Cic. 1. Philipp. 2.

Ostendere suam potestatem in aliquem. Vide Ostendo.

Patet latè potestas eius. Cic. Marcello, lib. 4. 7. 9.

Permittere potestatem. Idem, Quin. fratri, libro 1. 1. 16, Vt ea potestate quam tu ad dignitatem permisisses, ad quæstum uteretur.

Decernendi potestatem aliquibus permittere. Cic. post reditum in Senatu, 2.

Permissa potestas. Valer. 8. Argon. 85. Lucret. libro 1. 118.

Peruenire in potestatem alicuius. Cic. pro. lege Manilia, 22.

Poni in potestate alicuius. Cic. 2. de Finib. 137.

Priuare aliquem potestate faciendi aliquid. Cicero Metello, libro 5. 2. 17.

Cum potestate proficisci in prouinciam. Idem, 6. Verr. 8.

Fortunæ potestas in nos prorogata. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 7.

Recisa orandi potestas. Quintil. lib. 2. cap. 16. 3.

Reddere potestatem certaminis uicto. Quint. lib. 1. cap. 2. 17.

Redigere aliquos in suam potestatem. Cic. 5. Philip. 197.

Redigere aliquem in suam ditionem ac potestatem. Cicero 2. de lege Agraria, 74.

Redire in suam potestatem dicitur, qui è potestate exierat: apud Gelliū lib. 7. cap. 3. ex Catonis oratione ita legitur, Suadetq; uti hæc res dies aliquot proferatur, dum tanto ex interuallo in potestatem nostram redeamus.

In potestate alicuius esse. Plaut. Mostell. 3. 36.

In ditione ac potestate alicuius esse. Cic. pro. Quintio, 4.

In potestate alicuius esse, Ex eius consilio pendere, ei obtemperare. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 10. 2.

In potestate tua est. Cic. 4. Verr. 105.

In potestatem esse. Vide In.

Cum potestate esse. Vide Cum.

Sub potestate alicuius esse. Liuius 4. bell. Pun. 194.

Maleficiendi est mihi potestas. Plaut. Stich. 3. 60.

Potestas tibi est seruandi illum. Terent. Andr. 3. 3. 10.

Potestas fuit liberius uiuendi. Terent. Andr. 1. 1. 25.

Potestas tibi fuit quotidie hominis admonendi. Cicero pro Quintio, 22.

Quòd potestas mittendi non fuit. Cic. ad Att. lib. 11. 210. 4.

Potestas certorum hominum est: hoc est, Habeo certos homines ad manum. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 3.

Integra nobis est iudicandi potestas. Cic. 4. Acad. 16.

Sita est in eorum potestate nostra salus. Cicero Antequā iret in exilium, 7.

Potestas ea tua est: pro, Potes. Terent. Heaut. 4. 3. 42,

—quasi non ea potestas sit tua,
Quo uelis in tempore ut te exoluas, rem facias palàm.

Cic. ad Atticum, lib. 16. 345. 2, Præsertim quum tota potestas huius rei tua sit.

Quæ tum erat potestas: id est, quod tum fieri poterat. Cic. pro Cluentio, 59.

Summa omnium rerum potestas populi Romani est. Cicero de Arusp. respon. 9.

Suscipere in potestatem, & Dimittere ex potestate. Cicero pro Cecinna, 71.

Tenere aliquem in sua potestate & ditione. Cic. 3. Verr. 68.

Tradere potestatem alicui. Idem, 1. de Orat. 115.

Venire in arbitrium ac potestatem alicuius. Cic. 3. Verr. 106.

Versari cum imperio & potestate in Repub. Cicer. 1. Phil. 13.

¶ Possibilis, & hoc possibile, pen. corr. (δυνατὸς) Quod fieri potest. Plaut. Sticho, 16. 3. Quintil. libro 3. cap. 8. 18, Melius ergo qui tertiam partem fecerunt δυνατὸν. Nostri possibile nominant: quæ ut dura uideatur appellatio, sola tamen est.

¶ Possibilis conditio, cui apponitur Impossibilis. Pomponius in l. quum in secundo. D. de iniusto, rupto, &c.

¶ Possibilitas, pen. corr. Arnobius lib. 1. aduersus gentes, Atqui constitit Christum sine ullis adminiculis rerū, omnia ille quæ fecit, nominis sui possibilitate fecisse.

Post] μετὰ, ἄψ, κατόπιν, ὕστερον, Præpositio, accusatiuo casui iungitur. Virg. 1. eclog. 14,

Post aliquot, mea regna uidens, mirabor, aristas.

Annum post quintumdecimum creati Consules: id est, cum interuallo xv. annorum fuissent Tribuni militum Consulari potestate. Liuius 5. ab Vrbe. Budæus.

Post hunc diem. Plaut. Rud. 31. 60.

Post diē quartum quàm ab Vrbe discessimus. Cicero ad Atticū, lib. 9. 181. 8.

Castra paucos post dies habuimus. Cic. ad Att. libro 5. 108. 5. Quædam exemplaria hoc loco omittunt, Post.

Post genus humanum natum pauci reperti sunt, qui nullis præmijs propositis uitam suam hostium telis pro patria obiecerint. Cic. pro Corn. Balbo, 10.

Post id locorum: pro, Postea. Plaut. Trucul. 13. 12.

Post iudicia hæc constituta: id est, ex quo iudicia constituta sunt. Cic. in Verrem. Ex Budæo.

Prætereo, atq; alijs post me memoranda relinquo. Virgilius. 4. Aeneid. 30.

Post hominum memoriam, ab hominum recordatione. Cic. in Pisonem, 51, Instant post hominum memoriam paratissimi, magnificentissimiq; ludi. Idem 2. in Catil. 46.

Post homines natos, Idem. Cicero de Optimo genere Oratorum, 15, Optimus longè post homines natos. Et 11. Philipp. 288.

Aliquot post menses is occisus est. Cic. pro Rosc. Amer. 76.

Postq; breuem rescribe moram. Ouid. 3. de Arte, 94.

Post omnia orationem concludere. Cic. in Orat. 67.

Post tempus uenis. Plaut. Capt. pro P. Quintio, 31, Ego pro te nunc hoc consulo, post tempus, in aliena re, quod tu in tua re, quum tempus erat, consulere oblitus es.

Post terga. Virg. 11. Aeneid. 17.

Post, pro pone. Virg. eclog. 3. 4,

—tu post carecta latebas.

Post tergum, A' tergo. Cæsar 7. bel. Gal. 351, Repentè post tergum equitatus cernitur.

Pòst, suo casui, non seruiens, Aduerbium est. Terent. Hecyra, 4. 4. 78.

In culpa nō est: pòst de matre uidero. Virg. 1. Aeneid. 28,
Pòst mihi non simili, &c.

Pòst ubi confecti cursus & dona peregit. Virgilius 5. Aeneid. 73.

Respexit tamen, & longo pòst tempore uenit. Virgilius 2. eclog. 6.

Pòst uiderimus de Capitone, si, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 51.

Consequens est, & pòst oritur. Cic. 3. de Finib. 34.

Initio & pòst. Cic. Cæsari, lib. 7. 5. 6, Mitto igitur ad te Trebatium, atq; ita mitto, ut initio mea sponte, pòst autem inuitatu tuo mittendum duxerim.

Primò pòst. Cic. 2. Verr. 11, Quæ res primò indices pertenui nobis argumento indicioq; patefacta est, pòst aperto suspicionis, &c.

Pòst aliquanto. Cic. in Orat. 57, Quæ nequaquam satis defenbuisse pòst aliquanto sentire cœpimus.

Anno

Digitized by Google

Anno pòst, & deinceps reliquis annis. Cic. de claris Orat. 115.
Multis pòst annis pecunia recuperata est. Cic. pro Flacco, 44.
Pòst deinde. Terent. And. 3.2.3,

Nunc primùm fac istæc ut lauet: pòst deinde
Quod iußi ei dare bibere, &c. Virg. 5. Aeneid. 65,
—spacio pòst deinde relicto Tertius Euryalus.

Pòst demum. Plaut. Asin. 16.65,

Pòst demum huc cras adducam ad lenam, ut uiginti minas Ei det.

Paucis pòst diebus Tarenti emortuus est. Plaut. Menech. 2.34.
Paucis pòst diebus quàm Luca discesserat. Cic. Lentulo, libro 1.9.24.
Hora pòst, Antonium Gabinium nescio quem, &c. condemnarunt. Cic. ad Att. lib. 4.85.16.
Multo pòst, & Pòst multo. Plaut. Merc. 5.10,

Ea simia adeò pòst haud multo ad me uenit. Cic. 1. in Catil. 11, Ac iam illa omitto: neq; enim sunt aut obscura, aut nõ multo pòst commissa. Vide Multus.

Non ita multo pòst. Vide Non.
Pòst paulo. Cæsar 1. bell. Ciuil. 77, Pòst paulo tamen internuncijs ultrò citroq; missis, quæ, &c.
Pòst paulo fugies inaudax. Horat. 3. Carm. ode 20.1.
Pòst principio deniq;. Plaut. Persa. 13.4.
Tanto pòst cur potius quàm continuò queri maluit? Cicero pro Cælio, 14.

¶ Postea, pen. corr. (ἔπειτα, ἔπειτα, μετέπειτα, μετὰ ταῦτα) compositum ex Pòst, & Ea. Aduerbium est idem significans quod exinde. Sallustius, Postea Piso in citeriorẽ Hispaniam Quæstor Proprætor missus est. Terent. Hecyra, 4.1.37,

Audisti ex aliquo fortasse qui uidisse eum diceret
Exeuntem, aut introeuntem ad amicam: quid tum postea,
Si modestè ac rarò hoc fecit? Item Adelph. 4.5.26,
Ebo nónne hæc iusta tibi uidentur postea? Hoc loco abundat Postea, authore Donato.

Primùm, & postea deinceps. Cic. de clar. Orat. 6, Pòst Cannensem illam calamitatem primùm Marcelli ad Nolam prælio populus se Romanus erexit, posteaq; prosperæ res deinceps multæ consecutæ sunt.
Postea aliquanto: pro, Aliquanto pòst. Cic. 2. de Inuent. 236, Postea aliquanto ipsos quoq; tempestas uehementius iactare cœpit.
Postea uerò quàm profectus es, uelim recordare quæ ego de te in Senatu egerim. Cic. F. Metello, lib. 5.2.12.
Quid postea? & quid tum inde? Cic. pro Muræna, 22, Cedo, quid postea? Eum ego ex iure meum esse aio. Quid tum inde? Inde ego te ex iure manu consertum uoco.

Posteaquam] ἐπεί, ἐπάν, ἐπειδάν, ἐπειδή, ἐπειδὰν, penult. cor. Vna dictio est, quam nonnulli diuidunt, idem significans quod postquam. Cic. Planco, lib. 10.1.1, Et absui proficiscens in Græciam: & posteaquam de me meo cursu Reip. sum uoce reuocatus, nunquam per M. Antonium quietus fui.
Posteaquam ego inquirendi causa in Siciliam ueni, repentè Letilij aduentu, istius non modò amicus, uerumetiam cognatus factus est. Cic. 4. Verr. 96.
Posteaquam mihi renunciatum est de obitu Tulliæ filiæ tuæ, sanequàm pro eo ac debui, grauiter ac molestè tuli. Seruius Ciceroni, lib. 4.5.1.
Aliquando inter postea & Quam, interpretatur Verò, & significat Sed posteaquam. Cic. Appio, lib. 3.7.14, Postea uerò quàm ita & cœpi.

Posterus] pen. corr. (ἑπόμενος, ὕστερος, ἐπιών) Adiectiuum, Quod aliquid sequitur: ut, Postera dies. Cic. 4. Verr. 29, Id ei postera die uenit in mentem, è lege Rupilia sortiri dicas oportere. Plin. lib. 7. cap. 24.1, Postero die quàm aduenerat.
Annus posterus. Cic. 4. Verr. 97.
Postera iamq; dies primo surgebat Eoo. Virgil. 3. Aeneid. 118.
Postero iduum die. Tacit. lib. 17.
Diem posterum commorari alicubi. Cic. pro Cluentio, 27.
Laude postera crescere: id est, in posteritatem propagata. Horat. 3. Carm. ode 30.2.
Secla postera. Lucret. lib. 3.197.
Temporis posteri prouisio. Cic. in Partit. 37.
In posterum tempus. Vide In.
Posterum & consequens tempus. Cic. 1. de Finib. 102. Ibidem lib. 3.50, Sed in cæteris artibus, quum dicitur artificiosè, posterum quodammodo & consequens putandum est, quod illi ἐπιγεννηματικὸν appellant.
In posterum diem differre. Cic. pro Deiotaro, 13. Et ad Att. lib. 10.205.7, Distulimus omnino sermonem in posterum. Contrarium est illi, In præsens.
Pugna in posterum extracta. Tacit. lib. 14.
In posterum prospicere, Sub. tẽpus. Cic. ad Cælium, lib. 2.7.4, Ego nec præterita, nec præsentia abs te, sed ut ab homine longè in posterum prospiciente, futura expecto.
Valescit labor in posterum. Tacit. lib. 4.
Postero, absolutè: pro, Postero die Tacit. lib. 4, Idemq; quum postero ad quæstionem traheretur.

¶ Posteri, posterorũ (ἀπόγονοι, μεταγενέστεροι) qui etiam Minores appellantur, sunt quicunq; ex nobis & post nos nati sunt: ut filius, nepos, pronepos, atnepos, trinepos, & cæteri qui nomine carent, posteriores seu minores uocantur. Cic. 3. de Nat. deor. 130, Vt etiam siquis morte pœnas sceleris effugerit, expetantur hæ pœnæ à liberis, à nepotibus ac posteris.
Degenerarunt horum posteri. Cic. 5. de Fin. 22.
Apud posteros nostros non ut extinctor cõiurationis & sceleris, sed author & dux fuisse uidear. Cic. pro Domo sua, 78.
Indicare posteris aliquid. Cic. de claris Orat. 181.

¶ Posteriora, Comparatiuum, cuius Superlatiuum est Postremus, pen. prod. (ὀπίσθιος, ὕστερος, μεταγενέστερος) Cic. 4. Acad. 177, Itaq; quæ contra sensus, contraq; perspicuitatem dicantur, ea pertinere ad superiorem diuisionem, contra posteriorem nihil dici oportere.
Non posteriores feram. Teren. Adelph. 5.4.26. Vbi Donatus, Non posteriores feram. Subauditur, Partes. aut, Non paruifaciam: id est, Non uincar à Mitione. Et translatio est à partibus histrionum in fabula.
Posterior ætate. Cic. 2. de claris Orat. 21.
Posteriores cogitationes, ut aiunt, sapientiores solent esse. Cic. 12. Philipp. 321.
Omnes res posteriores ponere, atq; operam alicui dare. Plaut. Milite, 13.7. Idem significat quod, Posthabere omnes res.
Salus patriæ posterior illi suis commodis. Cicero ad Atticum, libro 10.195.5. hoc est, sua commoda præposuit saluti Reipublicæ.
Suam salutem posteriorem salute cõmuni ducere. Cic. pro Rab. perduel. reo, 2. id est, posthabere.
Posteriora & superiora. Cic. 3. de Orat. 103. Idem 4. Acad. 83, ita priori posterius, posteriori superius coniungitur.
Vitam, corpus, fortunas rem familiarem posteriora libertate ducere. Cic. 13. Philip. 346. hoc est, posthabere.
Pars prior apparet, posteriora latent. Ouid. 4. Fast. 130.
Non conuenit posterius priori. Vide Conuenio.
Facere posterius quod prius est ordine. Horat. 1. Ser. Sat. 4.12.
Posterius & nequius isto nihil est. Cic. in Pisonem, 52.
Postremus, pen. prod. (ὕστατος, ἔσχατος) Superlatiuum à Posterior. Terent. in Phorm. 4.3.44,

Hæc deniq; eius fuit postrema oratio,

Ego,

Digitized by Google

Ego, inquit, &c. Cic. Attico, lib. 6. 113. 1, Respondebo primùm postremæ tuæ paginæ.
Primus & postremus. Cic. in Oratore, 28.
Non in postremis esse. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 61.
Postremi homines, pro Nequißimis. Brutus Ciceroni in Epistolis ad Brutum, 16. 6, Quòd si Romanos nos esse meminissemus, non audacius dominari cuperent postremi homines, quàm id nos prohiberemus. Cic. pro Rosc. Amer. 81.
Munus postremum mortis. Catul. epigram. 96. 1.
Ad postremum. Vide Ad.
Postremus in. Cic. 7. Verr. 71, Tum ut quisq; in fuga postremus, ita periculo princeps erat. Princeps, id est, primus.
¶Postremior, Cōparatiuū. Apuleius de deo Socratis, Vt posśit uideri nullum animal in terris homine postremius.
¶Postremißimus, pen. cor. Superlatiuum. Tertull. in principio libri, De cultu fœminarum, Quo iure deputor uobiscum, postremißimus omnium. id est, ultimus & infimus. Vsus est & Gracchus in oratione quadā, cuius meminit Gellius lib. 15. cap. 12.
¶Posterius, Aduerbium comparatium (ὕστερον) Terent. Andr. 3. 2. 29,
Renuncio here futurum ut scis sciens,
Ne tu posterius dicas, Daui factum consilio aut dolis. Cic. 6. Verr. 57, Tum mittit rex ad istum: si sibi uideatur, ut redderet, iubet iste posterius ad se reuerti.
Quæ tibi posterius Memmi faciemus aperta. Lucret. lib. 2. 37.
Non posterius esse. Cic. de claris Orat. 159.
Posterius pro minus, interprete Nonio. Plaut. Asin. 3. 49,
Posterius istuc dicis, quàm credo tibi.
¶Postremùm, penult. prod. (ὕστατα) Superlatiuum aduerbium, & Vltimum. Terent. Andr. 2. 1. 24,
Si id facis, hodie postremùm me uides. Dicitur pro eodem & postremò. Vtitur & hoc Cicero in Verrem, & pro Cluentio, & 3. de Orat. 4, Vt uestigiū illud ipsum in quo ille postremùm institisset contueremur.
¶Postremò, pen. prod. Aduerbiū (ὕστατον, ἐπὶ τέλει, τὸ πέρας, τὸ ἔσχατον) Terent. Eunuch. 2. 2. 21,
Negat qs, nego: ait, aio: postremò imperaui egomet mihi
Omnia assentari. Idem Andr. 3. 2. 40,
Quis igitur eum ab illa abstraxit, nisi ego? nam omnes nos quidem
Scimus quàm misere hanc amârit, nūc sibi uxorē expetit.
Postremò id mihi da negocij.
Sallustius in Iugurtha, non procul ab initio, post uaria enarrata inquit: Postremò, de omnibus rebus legatos Romam breui se esse missurum.
¶Posteritas, penult. corr. posteritatis (ὀψίγονον, ὀψίγονος, ὑστέρημα) Posterum seculum, siue homines qui post nos nascentur. Cic. de Amicit. 14, Quo in genere sperare uideor Scipionis amicitiam & Lælij, notam posteritati fore. Sic 1. Tusculan. 55, Quum optimus quisq; maximus posteritati seruiat.
Omnium seculorum posteritas huius rei immemor non erit. Cic. 2. Philipp. 68.
Memoria posteritatis. Quintil. lib. 6. cap. 1. 17.
Infinitatis posteritas. Cic. Attico, lib. 12. 241. 16.
Memor posteritas. Ouid. 6. Fast. 16.
Sera posteritas. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 5.
Crescere posteritate. Propert. lib. 3. eleg. 1. 7.
Spe & fructu posteritatis duci. Cicero pro Rabir. perduel. reo, 22.
In posteritatem. Vide In præpositionem.
¶Postero, posteras, pen. corr. (ὑστερίζω) posterare. Palladius, Oliua quum uaria cœpit esse, colligitur. nam quum tota nigrescet, quod specie meritò posterauit, fundendi ubertate compensat. Ex Calepino.
Postfero] pen. corr. postfers, postuli, postlatum (ὕστερον τίθεμαι) postferre, Postponere. Plin. lib. 4. cap. 4. 1, Haud ulli terræ nobilitata postferenda. Liu. 3. ab Vrbe, 271, Qui libertati plebis suas opes postferrent.
Postfuit] ὕστερον ἦν, Posthabitum est. Sallustius in Catil. Sed ubi periculum aduenit, inuidia atq; superbia postfuêre. Budæus.
Postgeniti] pen. corr. (ἐπίγονοι) Posteri.
Clarus postgenitis. Horat. 3. Carm. ode 24. 6.
Posthabeo] posthabes, pen. corr. posthabui, posthabitum, pen. corr. (ὕστερον ποιοῦμαι) posthabere, Postponere. Terent. Phorm. 5. 8. 15,
Nam omnes posthabui mihi res, uti par fuit,
Postquam tantopere id uos uelle animum aduerteram. Cic. 5. Tuscul. 3, Vt omnibus posthabitis, totos se in optimo uitæ statu exquirendo collocarent.
Seria ludo posthabere. Virg. 7. eclog. 4.
Samus posthabita. Virg. 1. Aeneid. 3.
Colere aliquem posthabito altero. Stat. 4. Sylu. 4. 12.
Posthac] Aduerbium (εἰς αὖθις, τὸ λοιπόν, μετὰ ταῦτα) Deinceps, in futurum, post hoc temporis, ut ait Valla lib. 2. Terent. Hecyra, 3. 3. 45,
Lachrymo, quæ posthac futura est uita quum in mentem uenit, Solitudoq;. Idem Eunuch. 5. 2. 59,
— hunc tu in edes cogitas
Recipere posthac? Cic. Gallo, lib. 7. 27. 6, Posthac igitur erimus cautiores.
Posthac & Antea, contraria. Cic. Attico, lib. 7. 123. 11.
Efficiam, posthac ne quenquam uoce lacessas. Virgilius 3. ecelog. 10.
Scribam posthac ad te planius. Cic. Attico, lib. 2. 34. 8.
Posthinc] Aduerb. (ἐξῆς) Deinceps. Virg. 8. Aeneid. 108,
Posthinc ad naues graditur, sociosq; reuisit.
Vbi Seruius, Vnum uacat, aut Post, aut Hinc: ut,
Posthinc digressus iubeo frondentia capris. id est, quum hoc feceris. 3. Georg. 60.
Posthumia] ποσθυμία, mulier bibacißima, cuius meminit Catullus ad puerum suum, epigram. 24. 1,
Vt lex Posthumiæ iubet magistræ
Ebriosa acina ebriosioris. Vide Acinus.
Posthumus] posthumi, pen. corr. m. gen. ex Post & humus compositum, qui post mortem parentis natus est, quasi post humatum patrem. Plaut. Aulul. 6. 37. Cic. 2. de Orat. 76, Nisi fortè existimatis à M. Curio causam didicisse L. Crassum, & ea re multum attulisse, quamobrem posthumo non nato Curium tamen hæredem Coponij esse oporteret. Idem 3. de Fin. 87, Dicuntq; ut liberis consultum uelimus, etiam si posthumi futuri sint.
Posthumus, pen. corr. Adiectiuum: pro futuro, sequenti, & postero. Apuleius, Posthumam spem dixit Virgil. 6. Aen. 153,
— tua posthuma proles.
Filius posthumus. Cic. pro Cecinna, 39.
Posthumus] πόσθυμος, qui & Syluius, filius fuit Aeneæ ex Lauinia, quæ (ut inquit Seruius) Aenea Mortuo, Ascanij timens insidias, grauida confugit ad syluas, & illic enixa est Syluium, qui Posthumus, quòd patre mortuo natus esset, dictus est. Sed quum Ascanius flagraret inuidia, euocauit nouercam, & ei concessit Laurolauiniū: sibi uerò Albā constituit. qui quoniam sine liberis perijt, Syluio, qui & ipse Ascanius dictus est, suum reliquit imperium. Vnde apud Liuium est error, quia Ascanius Albam condidit. Hactenus ex Seruio. Liuius quoq; hunc Syluium non Aeneæ, sed Ascanij

Digitized by Google

nij filium asserit, lib. 1. ab Vrbe, 12. Meminit etiam huius Ouidius 4. Fastor. 9,

Posthumus hinc, qui quòd syluis ortus in altis,
Syluius in Latia gente uocatus erat. Vide in dictione Syluius.

¶ Posthumus, prænomine C. Rabirius, natura C. Curtij (Curtius enim in Cicerone, non Curius legendum) filius adoptione Rabirij, repetundarum accusatus est, aduentitio quodam iudicio & subsidiario, quod dicebatur, quò ea pecunia peruenisset. Hoc genus iudicij proditum erat in alios, quũ de alicuius rei repetundarum bonis summa litium æstimatarum non poterat redigi, ad quos ea peruenisse uidebatur: ut ex orat. Ciceronis pro Rabir. & epistolis ad Atticum apparet. Maiestatis tamen crimen obiectum Rabirio dicit Tranquillus, quòd Ptolemæum secutus esset. Annotauit Turnebus.

¶ Posthumus Cornelianus, qui post captiuitatem patris, quæ morti comparatur, nascitur. Lex enim Cornelia mortis & captiuitatis tempora coniungit. l. lege Cornelia. D. qui testam. fac. poss.

Posticum] postici, penult. prod. (ὀπισθόθυρον) à Post, & Stando, Ostium in posteriori parte ædium. Plautus Mostel. 11.27,

Nunc ego me illac per posticum ad congerrones conferã.
Idem Sticho, 7.41.

Postico recedere dicitur, qui furtim abit, alijs inscijs sese subducens. Sic Horatius 1. epist. 5.6,

—postico falle clientem.

¶ Postica, posticæ (ὀπισθόθυρα) Idem. Varro, Perrexit in interioris partes domus posticæ (ut ait Plautus) penitissumè. Nonius.

¶ Posticulum. posticuli, pen. corr. (θυρίδιον) Diminutiuũ. Plaut. Trin. 14.75,

—ubi nunc filius meus habitat?
s. hic in hoc posticulo. Ibidem, 4.115.

Posticus] pen. prod. Adiect. (ὀπίσθιος) Posticum, inquit Festus, uicinum habitantem ad posteriorem partem ædium appellarunt. Deniq; & quæ ante nos sunt, antica: & post nos sunt, postica dicuntur. Et dextram, anticam: sinistram, posticam dicimus. Sic etiam ea cæli pars, quæ sole illustratur ad Meridiem, antica nominatur: quæ ad Septentrionem est, postica. Rursum quæ diuiduntur in duas, partem Orientem, atq; Occidentem. Hactenus Festus. Liu. 3. bell. Pun. 33, Hortus erat posticis ædiũ partibus. Sic Plin. Postica pars mundi.

Postica sanna. Persius Satyr. 1, Posticã sannã prouerbialiter appellat clanculariã irrisionẽ, à gestu ridentiũ aliquẽ à tergo,

—posticæ occurrite sannæ. Erasmus.

Postilena] postilenæ, penult. prod. (ὑπουρίς) à Post, & stando: quòd stet à parte posteriori. Est enim incuruum lignum, siue crassius lorum, quod sub iumenti cauda ponitur. Plaut. Casin. 3.36,

Ita te aggerunda curuum aqua faciam probè,
Vt ex te postilena possiet fieri. Hinc per contrariũ, Antilena, qua pectus cingitur.

Post-illa] μετὰ ταῦτα, duæ dictiones in unam coniunctæ per subunionem, Aduerbium est, significans Postea authore Donato. Plaut. Pœn. 11.5,

Iis explicaui meam rem post-illa lucro. Terentius Andr. 5.4.34,

Tum illam hic relinquere, est ueritus, post-illa nunc primum audio
Quid illo sit factum. Idem Eunucho, 1.2.47.

Postidea] ἔπειτα: pro, Post id, siue deinde, seu postea, legitur apud Plautum in Sticho, 3.40,

Quom æquius est nos potiorem habere te, postidea uiros
Nostros, quibus uoluisti nos esse matresfamiliâs. Ibid. 15.18.

Postis] huius postis, m. g. (πυλῶνας) à Post, & stando deducitur: & significat ualuam ostij, siue latus portæ. dictus, quòd post fores stet. Cic. Att. lib. 3.55.10, Ast tute scripsisti ad me, quoddam caput legis Clodium in curiæ poste fixisse, ne referri, néue dici liceret. Liu. 2. ab Vrbe, 37.

Arati postes. Ouid. 15. Metam. 125.
Crassi. Vide Crassus.
Ferrati. Horat. 1. Serm. Satyr. 4.13.
Fumosi. Silius lib. 7.35.
Humiles. Ouid. 8. Metam. 129.
Improbi. Vide Improbus.
Inuidendi postes: id est, nimis ornati. Horat. 3. Carm. ode 1.9.
Laureati. Vide Laurea.
Nigri fuligine. Virg. 7. eclog. 16.
Resupinati. Claud. 3. de rapt. Proser. 30.
Saligni. Claud. 7. Paneg. 84.
Superbi. Virgil. 8. Aeneid. 145.
Altos disiecit postes. Silius lib. 7.115.
Excutere seram poste. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.5.
Frangere postes. Tibul. lib. 1. eleg. 1.15.
Parietibus, tectis & postibus meis bellum intulisti. Cicero pro Domo sua, 47.
Emoti procumbunt cardine postes. Virg. 2. Aeneid. 99.
Pulsare postes. Ouid. 2. Metam. 154.
Clauso poste se recepit. Stat. 3. Sylu. 1.9.
Requiescunt postes. Propert. lib. 1. eleg. 15.3.
Rumpere postes. Senec. Herc. fur. 11.22.
Tenere postem. Cic. pro Domo sua, 91.
Vellere postes à cardine. Virg. 2. Aeneid. 96.

¶ Postes, pereleganter pro foribus posuit Lucretius, quia postibus utrinq; fulciuntur. Sic enim scribit,

Cernere res animus sublatis postibus ipsis. id est, sublatis oculis, qui sunt animi fores. Eodem sensu etiam respondent apud Varronem aruspices, Deûm manium posti leonem postulari: id est, ciuem fortissimum eò demitti. Nam deûm manium postis, appellatur terræ hiatus, qui censebatur orci ianua. Scio postulationẽ semper apud Varronem edi, & grammaticos postulationem mordicus retinere: sed ea uox idoneã non interpretatur sententiã, & leonem Varro per inuersionem ciuem fortissimum adumbrare uult. In postulione autem nullum figuræ inuolucrum huius significationis reperias. Ex Turnebo.

Postliminium] postliminij (ὑποστροφή) ex Post & Limen componitur. Paulus, de captiuis, & de postliminio. l. postliminium. Postliminium est ius amissæ rei recipiendæ ab extraneo, & in statum pristinum restituendæ, inter nos ac liberos populos regesq;, legibus ac moribus constitutum. Nam quod bello amisimus, aut etiam citra bellum, hoc si rursus recipiamus, dicimur postliminio recipere: idq; naturali æquitate introductũ est, ut qui per iniuriam ab extraneis detinebatur, is ubi in fines suos redisset, pristinum ius suum reciperet. Cic. pro Corn. Balbo, 11, Quòd si ciui Romano licet esse Gaditanum siue exilio, siue postliminio, siue reiectione huius ciuitatis. Idem in Topic. 18, Sed quum ipsius postliminij uis quæritur, & uerbum ipsum notatur: in quo Seruius noster, ut opinor, nihil putat esse notandum, nisi post & liminium illud productionem esse uerbi uult, ut in finitimo, legitimo, æditimo, non plus inesse timum, quàm in medullio tullium. Scæuola autem P. filius iunctum putat esse uerbum, ut sit in eo & post, & limen: ut quæ à nobis alienata sunt, quum ad hostem peruenerint, & ex suo tanquã limine exierint, hinc quum redierint post ad idem limen, postliminio uideantur redisse.

Redeunt

Redeunt postliminio hæc, homo, nauis, mulus clitellarius, equus, equa quæ frena recipere solet. Idem in Topic.

Postmeridianus] pen. prod. (μεταμεσημβρινός) Adiectiuum, quod & pomeridianus dicitur, Quod post meridiem fit. Cicero ad Atticum, libro 12.160.6, Hodie tuas literas expectabamus matutinas, erunt fortasse alteræ postmeridianæ. Quintilianus lib. 3. cap. 1, Postmeridianis scholis Aristoteles præcipere artem oratoriam cœpit. Alij legunt, pomeridianis.

Tempus postmeridianum. Cic. 3. de Orat. 11.

Postmitto] tis, Posthabeo, negligo, parui, aut nihili habeo. Cicero pro Cælio, Quod in alicuius agrestis periculo non postmitteret, id homo eruditus in insidijs doctißimi hominis dißimulandum putaret?

Postmodum] penult. corr. Aduerb. (μετέπειτα) ex Post & Modum, significat Postea, siue postremò, Quasi post modum rei datum. Terent. Hecyr. 2.1.11,

Mecq; abs te immeritò esse accusatam postmodum resciſces. Liu. 1. ab Vrbe, 40, Sæpe ex iniuria postmodum gratiam ortam.

¶ Postmodo, pen. corr. Idem (μετὰ ταῦτα) Liu. lib. 4, Si Ardeates sua tempora expectare uelint, arbitriumq; Senatui lauandæ iniuriæ suæ permittant, fore ut postmodo gaudeant se iræ moderatos. Ouid. de Arte, lib. 3,

Postmodo riualem, partitiq; fœdera lecti Sentiat.

Hor. 2. Serm. Satyr. 6.6.

Postomis] Vide Pastomis.

Postpartores] dicuntur nostri successores & hæredes, qui post nos nostra adepti bona poßident. Plautus in Truculento,

Vide anteparta demus postpartoribus. Videtur deductum à Post, & Pario, quod est acquiro. Turneb.

Postpono] postponis, penult. prod. postposui, postpositum, penult. corr. (ὑστερον τίθεμαι) Postponere, Retrò ponere, posthabere.

Natis suis postponere aliquos. Ouid. 6. Metam. 43.

Postponere honestum officium scorto. Hor. 1. epist. 19.7.

Pudore postposito referre aliquid. Ouid. 3. Amor. eleg. 1.5.

Postponere, Omittere. Cic. F. ad Tironem, lib. 16.21.12, Omnia postposui, dummodo præceptis patris parerem.

Postprincipium] μετὰ τὴν ἀρχήν, Verbum quo Varro apud Gellium utitur lib. 16. capite 18, pro progressu uel absolutione rei, quod principio opponitur: ipse tamen plurali utitur, quum ait, Voluptas autem, uel utilitas talium disciplinarum in postprincipijs existit, quum perfectæ absolutæq; sunt, in principijs uerò ipsis ineptæ & insuaues uidentur.

Postquam] Aduerbium (ἐπεί, ἐπεὶ ἄν, ἐπειδή, ἐπειή, ἐπειδὰν, ἐπειδὴ) Connexiua particula est. Terentius Andr. 3.1.16,

Hui tam citò? ridiculum, postquam ante ostium
Me audiuit stare, approperat. Cic. de Prouin. Consul. 4, Quò ille, postquam nihil exprimere ab egentibus, nihil ulla ui à miseris extorquere potuit, cohortes in hyberna misit. Virg. 3. Georg. 87,

Postquam exhausta palus, terræq; ardore dehiscunt.

Multo postquam. Vide Multus.

Postquam aliter. Terent. Adelph. 5.1.3,

——sed postquam intus sum omnium rerum satur,
Prodeambulare huc libitum est. Cicer. Mario, lib. 7.3.16, Me noluisse etiam, reliquis omnibus postquam non potuerim, mihi ipse finem fecisse belli.

Biennio postquam. Plaut. Bacch. 3.2. Cic. Att. lib. 12.232.11 Vndecimo die postquam à te discesseram, hoc literularum exaraui egrediens è uilla.

Biennium iam factum est, postquam abij domo. Plautus Mercat. 3.12.

Hic annus sextus est, postquam rei huic operam damus. Plaut. Menæch. 7.9.

Tum postquam ad te uenit, mensis hic agitur iam septimus. Terent. Hecyra, 3.3.34.

Inter Post & Quam, dictiones aliquando interponuntur. Cic. ad Atticum, Nil sanè habebam noui quod post accidisset, quàm dedissem ad te Philogeni liberto tuo literas.

Postquam, pro Quoniam, apud Terentium, interprete Donato, in Prologo Adelph. 1,

Postquam poeta sensit scripturam suam
Ab iniquis obseruari, &c.

Postscænium] postscenij, neutr. gener. Locus erat post scænam, ubi multa fiebant, quæ à spectatoribus audiebantur tantùm, non autem cernebantur: quale erat βροντεῖον apud Græcos, in quo (ut scribit Iulius Pollux) calculis compluribus in utres coniectis, & illis utribus per aera uersatis atque agitatis, tonitru similitudo referebatur. Hinc per translationem, Vitæ postscænia, dixit Lucretius, libro 4, absconditam illam & intimam puellarum, seu meretricum consuetudinem uiuendi, & omnia quæ domi faciunt, quum solæ sunt, quæ suis amantibus occulta esse uolunt. Monuit Lambinus.

Postremus] Adiectiuum: & Postremò, Aduerbium. Vide Posterus.

Postridie] Aduerbium (τῇ ὑστεραίᾳ) Idem quod Postero die significat. Valla, Postridie, quasi cras, non præsentis diei, sed cuiusdam alterius, aut præteriti, aut futuri. Cato de re Rust. cap. 65, Oleum uiride sic facito, oleam quàm primùm ex terra tollito: si inquinata erit, lauito: à folijs & stercore purgato: postridie, aut post diem tertium quàm lecta erit, facito. Terent. And. 1.1.117,

Venit Chremes postridie ad me clamitans, &c.

Tantum uini in Hippiæ nuptijs exhauseras, ut tibi necesse esset postridie uomere. Cic. 2. Philipp. 74.

Postridie, aliquando genitiuo iungitur. Cato cap. 2.1, Postridie eius diei uillicum uocet. Seruius Sulp. Cic. lib. 4.12.3, Postridie eius diei quum ab Athenis proficisci in animo haberem. Vetustiora exemplaria legunt, Post diem tertium eius diei.

Postridie eius absolutionis in theatrum Curionis Hortensius introijt. Cæl. Cic. lib. 8.2.4.

Accusatiuo. Cic. Att. lib. 16.334.8, Itaq; sese scripturum aiebat, ut uenationem etiam, quæ postridie ludos Apollinares futura est, proscriberent. Sueton. Postridie nundinas.

Postridie, quàm. Cicer. ad Terentiam, lib. 14.7.2, Quid causæ autem fuerit, postridie intellexi quàm à uobis discesi. Idem Quint. frat. lib. 2.10.1.

¶ Postriduo, τῇ ἐπιούσῃ, dixit Plautus, pro Postridie, in Milite, 14.89,

Postriduo natus sum ego mulier, quàm Iuppiter ex Ope natus est.

Postuenio] postuenis, pen. corr. postueni, pen. prod. postuentum (ὑστερίζω) postuenire, contrarium habet Anteuenire. Plin. lib. 18. cap. 25.1, Accedit confeſsa rerum obscuritas, nunc præcurrente, nec paucis diebus, tempestatum significatione, quod prochemasin Græci uocant: nunc postueniente, quod epichemasin.

Postuerta] dea apud Romanos, una ex Carmentibus, quæ partui fœminarum præsidebat, ut & Prosa altera: à recti peruersiq; partus & potestate, & nomine. Vide Gellium, lib. 16. cap. 16. sub finem.

Digitized by Google

Postulo] postulas, pen. corrept. (αἰτέω, ἀπαιτέω) postulare. Requirere: quemadmodum dicimus, Rem, locũ, personam, tempus, causam postulare. Terent. Eunuch. 1.1.16,
——incerta hæc, si tu postules
Ratione si certa facere, nihilo plus agas
Quàm, &c. Idem Andr. 1.2.18,
Nunc hæc dies aliam uitam affert, alios mores postulat.

Postulamus iure, inquit Donatus. Cicer. pro P. Quintio, 7, Verùm his de rebus non necesse habeo dicere ea, quæ me P. Quintius cupit commemorare, tametsi causa postulat: tamen quia postulat, non flagitat, prætèribo. Vide Vallam lib. 5. cap. 58.

Vis ingenij & copia dicendi postulatur. Quintil. in Procem. lib. 1. cap. 10.

Postulare, Cupere, uelle, expectare. Terent. Adelph. 2.2.30,
Per oppreßionem ut hanc mihi eripere postulet? Donatus.

Postulare & petere. Cic. Anteq. iret. in exil. 14.

Postulare & expectare omnia ab aliquo. Cicero Appio, libro 3.10.6.

Familiariter postulare. Quint. in Procem. lib. 1.1.

Postulo abs te, Peto abs te uehementer. Terent. And. 5.1.4,
Imò enim quàm maximè abs te postulo, atq; oro Chreme,
Vt beneficium uerbis initum, dudum, nunc re comprobes. Cic. de Amic. 69.

Cum solo accusatiuo. Cic. pro Ligario, 23, Longiorem orationem causa forsitan postulat, tua certè natura breuiorem. Cæsar 1. bel. Gall. 123.

Cum duobus accusatiuis. Plin. epist. 48.b, Iterum me iam præsentem aduocatum postulauerũt, implorantes fidem meam quam essent contra Massam Bebium experti.

Postulare de. Cæsar primo bell. Gall. 175, Ariouistus legatos ad Cæsarem mittit, quod antea de colloquio postulasset, id per se fieri licere.

Postulare iudicium in aliquem. Cic. 5. Verr. 30.

Animam postulare. Ouid. 3. Fast. 69.

Postulare fidem publicam. Cic. ad Att. lib. 2.39.3.

Posco & postulo. Cic. 6. Verr. 39, Nemo tam audax qui posceret: nemo tam imprudens, qui postularet ut uenderet. Idem 5. Verr. 66, Incipiunt postulare, poscere, minari.

Efflagitare, postulare, poscere. Cic. 1. Verr. 5.

Amicitia & fides postulat. Cic. Cælio, lib. 2.15.20,
Vt causæ natura & temporis ratio postulabit, aliquid facere. Cic. in Orat. 68.

Ratio postulat. Cæsar 2. bell. Gall. 308, Instructo exercitu, magis ut loci natura, deiectusq; collis & neceßitas temporis, quàm ut rei militaris ratio atq; ordo postulabat.

Ratio & opinio hominum aliquem postulat, qui præsit prouinciæ. Cic. Att. lib. 6.114.2.

Longius quàm res postulat, repetita est. Cicero 1. de Inuentione, 103.

Tempus postulat & neceßitas. Cic. 1. Offic. 114.

Postulare, Accusare, seu querelam dicere de altero apud alterum, ut ait Donatus: & modò genitiuo, modò ablatiuo cum præpositione iungitur. Plin. epist. 153.b, Impietatis reum postulat. Suetonius in Cæsare, cap. 4, Cæterum Cornelium Dolabellam Consularem & triumphalem uirum repetundarum postulauit.

Gabinium tres adhuc factiones postulant. Cicero Quint. fratri, libro 3.17.20.

Lege aliquem postulare. Cælius Ciceroni, lib. 8.12.7.

Repetundis aliquem postulare. Tacit. lib. 3.

Postulare de. Cicero Quint. fratri, libro 2.7.8, Ad IIII. Idus Feb. Sestius ab indice Cn. Nerio Pupinia de ambitu est postulatus.

Reum postulare, Accusare. Plinius lib. 33. cap. 2.4, Vt apud C. Cæsarem in Censura eius unus ex Equitibus Flauius Proculus CCCC. ex ea causa reos postularet.

Postulare quæstionem, eius est qui iniuriam sibi factam queritur, aut alteri, quam uindicare ad eum pertineat. Liuius 2, ab Vrbe, Senatus tumultuosè uocatus, tumultuosius consulitur: quæstionem postulantibus ijs qui pulsati fuerant, decernente ferocißimo quoque non sententijs magis, quàm clamore & strepitu. tandem quum iræ resedissent, ordine consuli cœpit. Budæus.

Postulare seruos in quæstionem. Cic. pro Milone, 43, Sed quæstiones urgent Milonem, quæ sunt habitæ nunc in atrio Libertatis: quibúsnam de seruis? rogas? de P. Clodij. quis eos postulauit? Appius. quis produxit? Appius.

Delationem nominis in aliquem postulare. Cic. 1. Verr. 35.

Iudicem postulare. Cic. 5. Verr. 115.

Iudicium postulare. Cic. Att. lib. 2.39.7.

Postulari, Paßiuum. Vlpianus in l. 1. ff. de suspectis tutoribus uel curatoribus, Primum igitur tractemus unde descendat suspecti crimen, & apud quos postulari quis poßit suspectus tutor, uel curator.

Postulare, inquit Vlpianus in l. prima, ff. de postulando, Est desiderium suum uel amici sui in iure, apud eum qui iurisdictioni præest, exponere: uel alterius desiderio contradicere.

Postulo pro te. Gellius lib. 7. cap. 19, P. Scipio Africanus postulauit pro L. Scipione Asiatico, fratre, quum contra leges contraq; morem maiorum Trib. pleb. hominib. accitis per uim inauspicato sentẽtiam de eo tulerit. Vbi, postulauit pro fratre, id est, Pro fratre in iudicio interceßit. Nam paulò antè legitur, Scipio Africanus fratris nomine ad collegiũ Tribunorum prouocabat.

De fœdere ab aliquo postulare. Cic. pro Corn. Balbo, 23.

Postulatum est, ut Bibuli sententia diuideretur. Cicero Lentulo, lib. 1.3.4.

¶ Postulatus, penultima producta, Participium usitatißimum (αἰτηθείς)

¶ Postulatus, huius postulatus, penultima producta (αἴτησις) Liuius 4. ab Vrbe, 43, Postulatu audito matris, tutorumq;, magistratus secundum parentis arbitrium dant ius nuptiarum.

¶ Postulatum, postulati, pen. prod. (αἴτημα) Ipsa postulatio. Cicer. Attic. libro 7.134.3, Pleriq; negant Cæsarem in conditione mansurum, postulataq; hæc ab eo interposita esse, quominus quod opus esset ad bellum, à nobis pararetur. Cæsar 1. bell. Gall. 162.

Accipere & remittere postulata. Cic. 12. Philip. 339.

Postulata interponere. Vide Interpono.

Postulatum, Accusatio. Cicero 4. Verr. 7, Hoc animo toties apud patronos de suis miserijs deplorarunt. hoc commoti dolore, postulata Consulibus, quæ non postulata, sed in istum crimina uiderentur esse, ediderunt.

Intolerabilia postulata referre. Cic. Caßio, lib. 12.4.3.

¶ Postulatio, Verbale, Idem (αἴτησις) Cæsar 8. bell. Gall. 172, Quam postulationem Antonius quum iudicaret ab iusto nasci timore, ueniam petenti dedit, obsides accepit.

Aequa postulatio. Quint. lib. 7. cap. 2.33.

Aequa & honesta postulatio. Cic. pro Rosc. Amer. 4.

Impudens postulatio. Vide Impudens.

Abijcere postulationem triumphi. Vide Abijcio.

Concesit postulationi tuæ Senatus. Cic. pro Murena, 44.

Postulatio, pro Supplicatione, ut uulgò dicunt. Cic. de Aruspic. resp. 18, De ea re scriptum est, postulationes decretas esse Ioui, Saturno, Neptuno, Telluri, dijs cælestibus.

Digitized by Google

Postulationibus uacare, Expedire. Plin. lib. 7. epistola ultima ad Tacitum. Budæus.
Respondere postulationibus, Idem. Sueton. in Nerone, cap. 15. Alia exemplaria habent, Postulatoribus.
Postulatio. Donatus, Propriè expostulatio est apud illũ ipsum qui peccauerit: postulatio, de illo apud alterum. Item postulatio, querela, & quasi iusta interpositio querelarum. Plautus Bacch. 8.45,

Acris postulatio hæc est, quum huius dicta intelligo.

Terent. Hecyr. 1. 2.105,

Neq; lites ullæ inter eas, postulatio Nunquam

Postulationes, aduocatorum sunt & patronorum in foro. Suetonius in Nerone, Celeberrimis patronis non translatitias & breues, ut assolet, sed maximas, plurimasq; postulationes certatim ingerentibus.
Resistere postulationi alicuius. Cic. Qu. frat. lib. 2.13.2.
¶ Postulator, pen. prod. (αἰτητής) Verbale masc. Suet. in Nerone, cap. 15, In iurisdictione postulatoribus nisi sequenti die, &c. legitur & postulationibus.
¶ Postularia (αἰτητικά) fulgura, inquit Festus, quæ uotorum aut sacrificiorum spretam religionem designant. Apud Senecam 2. Natur. quæst. uocantur postulatoria.
¶ Postulatitius (αἰτηματικός) Seneca epist. 7, Hæc plerique ordinariis partibus & postulatitiis præferunt.
Postuorta] Dea fuit apud Romanos, ita dicta quòd futura prospiceret. Macrob. lib. 1. Saturn.
Potamautis] alio nomine Thalassæglen, herba, qua pota homines fieri lymphaticos narrat Plinius libro 24. cap. 17. Nascitur circa Indum.
Potamogeton] herbæ nomen, apud Galen. lib. 8. de simpl. medicam. facult. cap. 63. Dioscor. lib. 4. cap. 96.
Potatio, Potator] Vide Poto.
Pote] Vide Potis.
Potens, Potẽter, Potẽtatus, Potentia] Vide Possum.
Potentia] ποτεντία, Vrbs in agro Piceno, Ciceroni de Aruspic. respon. 58. Plinius libro 3. capite 1. Vulgò S. Maria de Loret.
Potentini] Populi Lucanorum. Plin. lib. 3. cap. 11.
Poterio] herba, quæ alio nomine phrynion, uel neurada appellatur. Plinius libro 25. cap. 12, Sunt & ranis uenena, rubetis maximè: uidimusq; psyllos in certamine patines candefactas admittentes, ocyore etiam quàm aspidum pernicie. Auxiliatur eis phrygnion in uino pota: aliqui neurade appellant, alij poterion, floribus paruis, radicibus multis, neruosis, bene olentibus.
Poterium] poterij (ποτήριον) dicitur à Græcis, quod nos Poculum dicimus. Plaut. Stich. 14.12,

—quibus diuitiæ domi sunt, scaphio, cantharis, batiocis
Bibunt: nos nostro samiolo poterio, tamen uiuimus.

Potesse, Potessum] Vide Possum.
Potestas, Potestur] Vide Possum.
Pothos] herba, cuius uim & species enumerat explicatq; Plin. lib. 21. cap. 11.
Potidæa] ποτίδαια, Macedoniæ urbs, antè Cassandria dicta, ut scribit Plin. lib. 2. cap. 58. & lib. 4. cap. 10.
Potidonia] æ (ποτιδωνία) urbs Aetoliæ apud Stephanum, cuius incolæ dicti sunt Potidoniates.
Potina] teste Nonio, deæ nomen apud Romanos, quæ puerorum potui præsidere putabatur, sicut. Edusa eorundem alimentis. Varro.
Potio] potionis, f. g. Vide Poto.
Potior] & hoc potius (κρείττων) Comparatiua, pro Melior & melius: quasi potentior & potentius. Vide Potis.
Potior] potiris, pen. prod. potitus sum uel fui (τυγχάνω, καὶ τυγχάνω) potiri, à Potis deducitur, ut ait Valla libro 3. Est tenere, & quasi in potestate habere. Item obtinere, & in potestatem uendicare. Apud Poetas in quibusdam personis interdum inuenitur tertiæ coniugationis. Virgilius 3. Aeneid. 11,

—fas omne abrumpit, & auro
Vi potitur. Ouid. 13. Met. 26. apud Priscianum,
Tuq; tuis armis, nos te poteremur Achille.

Tenere & potiri. Cic. Attic. lib. 7. 141. 4.
Potiri in tempore. Lucret. lib. 4. 217.
Genitiuo aliquando iungitur: ut, Potiri hostium: quod aliquando significat Venire in hostium potestatem, aliquando Redigere in potestatẽ. Plau. Cap. 3.24, Nam postquam meus rex est potius hostium. Hoc est, Vicit hostes.
Potiri uoluptatum. Cic. 1. de Finib. 92.
Hostium potiri. Papinianus in l. quod si filius. ff. de captiuis, & de postliminio. Siue quoniam uiuo patre filiusfamiliâs mori intelligitur, siue quoniam non reuerso eo, exinde sui iuris non uidetur fuisse, ex quo pater hostium potitus est. Id est, ab hostibus captus.
Atheniensium potiti sunt Spartiatæ. Author ad Herennium, libro 4. 184.
Potiri regni. Cic. Lent. lib. 1. 7. 17.
Potiri rerum, Imperium tenere, inquit Valla. Cic. 4. Acad. 228, Cleantes qui quasi maiorum est gentium, Stoicus Zenonis auditor, solem dominari, & rerum potiri putat. Sic ad Atticum, lib. 10. 197. 5.
Dominari & rerum potiri. Cic. 4. Acad. 227.
In aliis nominibus, inquit Valla, quàm in hoc Rerum, significatio magis exponitur per Obtinuerunt, quàm per Tenuerũt: ut, Potitus sum uictoria, sum Potitus amica: id est, Pugnando uel laborando obtinui uictoriam, uel amicam.
Accusatiuo: Potiri, bonum, laborem, legiones, &c. Plaut. Asin. 7.58. Idem Rud. 5.5. Idem Asin. 11.9 Cic. 13. Philip. 347, Itaq; si receptis illis, possumus esse liberi, uincamus odium, pacemq; potiamur. Legitur & pace, in ablatiuo. Terent. Adelph. 5.4.17,

Ille alter sine labore patria potitur commoda.

Ablatiuo. Virg. 1. Aeneid.

Egressi optata potiuntur Troes arena. Lucret. lib. 1,
Deficit ægra Ceres: nec plebes pane potitur. Id est, nec habet panem. Cic. 1. Offic. 33.

Amore potiri. Ouid. 10. Metam. 85.
Auso potiri. Virg. 6. Aeneid. 125.
Corpore & armis potiri. Virg. 12. Aen. 129.
Et potitur capta Maurus Iarba domo. Ouid. 3. Fast. 111.
Gaza omni Macedonum, quæ fuit maxima, potitus est Paulus. Cic. 2. Offic. 113.
Lachrymis alicuius potiri. Stat. 11. Theb. 54.
Optatis potitur. Valer. 6. Argon. 94.
Sceptris potiri. Virg. 9. Aen. 54.
Spoliis potiri. Virg. 9. Aen. 91.
Thalamis petitis potiri. Ouid. 11. Metam. 51.
Vellere Graio ui potitur. Valer. 1. Argon. 105.
Voto potiri. Ouid. 9. Metam. 64.
Potior, in præsenti tempore, plerunque pro Fruor. Cicero de Senectute, 44, Quòd si istis ipsis uoluptatibus bona ætas fruitur, libentius primùm paruulis fruitur rebus, ut diximus: deinde iis quibus senectus, etiam si non abundè potitur, non omnino caret. Pro eodem posuit Fruitur & Potitur: Hæc Valla, lib. 3.
In potiundo. Vide In.
Ad potiundum temerè & effrenatè incitantur auidæ uoluptatis libidines. Cic. de Senect. 36.

Digitized by Google

¶ Potiens, participium (ἐπιτυγχάνων) Cicero 3. Tuscul. 71, Natura ijs potiens.

Potis] & hoc pote (οἷός περ, οἷός τι) potior, potissimus, Integrum est, authore Donato, pro Bonus, melior, optimus & quasi Potens, potentior, potentissimus. Plautus Amphit. 7. 68,

Qui, malùm, intelligere quisquam potis est? Id est, potest, ut ait Donatus. Terent. Heaut. 2. 3. 80,

Multis modis iniurius Clitipho est, neque ferri potis est. Cic. 2. Tusc. 66, Neq; sanguis ullo potis est pacto profluens consistere. Ex poeta.

Cur non diuitijs Crœsum superare potis sit. Catul. in Mentulam, 110. 1.

Nec potis est dulces musarum expromere fœtus. Catull. ad Ortalum. epig. 60. 1.

¶ Potior (κρείττων) & hoc potius, potissimum, Melior, præstantior. Terent. Phorm. 3. 2. 48,

Mea lege utar, ut potior sit, qui prior ad dandum est. Cic. de Amic. 18, Itaq; ciues potiores sunt quàm peregrini: & propinqui quàm alieni.

Potior ad legendum. Cic. 1. de Finib. 18.

Plus pollere & potiorem esse. Cic. 4. Tusc. 114.

Aera potiora auro. Stat. 2. Sylu. 2. 14.

Merum potius cœnis Pontificum. Hor. 2. Carm. ode 14. 6.

Mors ciuibus Romanis semper fuit seruitute potior. Cicer. 10. Philip. 283.

Honesta mors turpi uita potior. Tacit. in uita Agricolæ.

Pars potior. Quintil. in Procem. lib. 1. 11.

Prudentia potior acri dextra. Valer. 4. Argon. 125.

Res oratione potior. Mattius Ciceroni, lib. 11. 28. 12.

Sententia potior. Hor. 1. epist. 18. 4.

Hæc alternanti potior sententia uisa est. Virg. 4. Aen. 58.

Nihil mihi potius quàm ut Masinissam conuenirem. boc est, Nihil exoptatius, charius. Cic. in Som. Scip. 1.

Ducere potiora, quæ ad sapientiam spectarent. Cicero 3. de Orator. 46.

Cura potissima. Stat. 4. Syl. 4. 4.

Potissima nobilitas. Plin. lib. 14. cap. 2. 4.

Potissima oratio. Cic. ad Atticum, lib. 2. 24. 2, Vt sciat hic noster Ierosolymitarius traductor ad plebem quàm bonam meis potissimis orationibus gratiam retulerit. Vetusta exemplaria legunt, purissimis.

Potissimũ opus, Præcipuum, exquisitum. Plin. epist. 79. c.

Quod est potissimum. Quintil. lib. 10. cap. 3; Deniq; ut semel quod est potissimum, dicam. Idem lib. 11. 3.

¶ Pote, pro Potis, id est, possibile, accipitur metri causa. Propert. lib. 2. eleg. 1. 10,

Qua pote quisq;, in ea conterat arte diem. id est, quantum quisq; potest. Terent. Adelph. 2. 3. 11,

Maledicta, famam, meum amorẽ, & peccatum in se transtulit, Nihil pote suprà. Pote pro Potis, inquit Donatus. Cic. de clar. Orat. 89, Hospes non pote minoris. Catul. de Lesbia, epigr. 71. 4,

Vna salus hæc est: hoc est, tibi peruincendum:
Hoc facies, siue id non pote, siue pote.

¶ Potius (μᾶλλον, καὶ μᾶλλον) potissimum, uel potissimè, Aduerbia. Plaut. Amph. 4. 301,

Nam si me irritassis, hodie lumbifragium hinc auferes.
s. Abeo potius. Hoc est, Abire satius duco. Terent. Eunuch. 2. 3. 94,

An potius hæc pati æquum est fieri, ut à me ludatur dolis?

Quin tu aliquid saltem potius, quorum indiget usus, &c. Virgil. 2. eclog. 15.

Depugna potius quàm seruias. Cic. Att. lib. 7. 127. 7.

Perpessus est omnia potius Zeno Eleates, quàm conscios delendæ tyrannidis indicaret. Cic. 2. Tusc. 90.

Vtrum potius, aut quid potissimum in comparatione quæritur. Cic. 1. de Inuent. 24.

Munus potius centum signis. Hor. 4. Carm. ode 2. 4.

¶ Potissimùm (μάλιστα) pro eo quod uulgò dicitur Et principaliter. Terent. And. 5. 5. 6, Sed quẽ ego potissimùm exoptẽ nunc mihi, cui hæc narrem, dari? Cic. 4. Acad. 209, Ne ille longè aberit, ut argumentis credat philosophorum: aut si est crediturus, quorum potissimùm?

Ordienda est nobis potissimùm causa à Deo. Cic. 1. de Leg. 31.

¶ Potissimè (μάλιστα) Idem. Cic. libro 2. de Orat. Non potissimè confirmo. Sic apud eundem sæpius inuenies: tametsi sint qui mendum putent esse, legendumq; dicant, Potissimùm. Idem pro Murena, 3, Is potissimè honore affecto defensor daretur, qui, &c.

Potitius] ποτίτιος, à potando cognominatus est, qui Herculi sacra faciebat. A' quo Potitia familia.

Potito] Vide Poto.

Potnia] ποτνία, Vrbs in Bœotia, non longe à Thebis, ubi Glaucus Sisyphi filius & Meropes habuit equas, quas consueuerat humana carne alere, quo cupidius in hostem irruerent. Ipsum autem, quum alimenta defecissent, deuorauerũt. Item, quadrigæ quibus utebatur, ποτνιάδες dictæ sunt.

Equæ Potniades. Ouid. in Ibin, 112.

Potniades deæ dictæ fuerunt furorem facientes, hoc est, μανιοποιοί. Non procul à Potnijs Bœotiæ ciuitate puteum fuisse legimus, ex quo si aqua hausta fuisset ab equis indigenis, furore agitabantur, unde dearum nomen. Sed Hesychius Bacchas & Mænadas hoc uocari nomine scribit. à Potnis autem, uel Potnia ciuitate Potniades Equæ dictæ sunt. Virgil. in Georgicis,

Scilicet ante omnes furor est insignis Equarum,
Et mentem Venus ipsa dedit, quo tempore Glauci.
Potniades malis membra absumpsere quadrigæ. Sic & Bacchæ, Menæq; Potniades ab eodem ipso loco appellantur. Hesychius & Lilius. Gregor. Giraldus primo suo Syntagmate, de historia deorum.

Poto] potas, potaui, potatum: uel potus sum, potum (πίνω) potare, Bibere. Virg. 7. eclog. 3,

Huc ipsi potum uenient per prata iuuenci. Terentius Phorm. Nam apud me potaturus est.

Acetum acre potare. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 24.

Aquam potare galea. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 2.

Flumina limosa potat. Ouid. 1. Metam. 128.

Et lac concretum cum sanguine potat equino. Virgilius 3. Georgicorum, 93.

Merum potare. Mart. lib. 1. 41.

Totos dies potare. Cic. 2. Philip. 77.

De medio potare die. Hor. 2. Serm. Satyr. 8. 1.

Arbores uina potare docuimus, inquit Plinius libro 12. capite 1. 5.

Lanæ potant. Plin. lib. 9. cap. 38. 2.

¶ Potor, potaris, Passiuum. Plin. lib. 11. cap. 37. 50, Guttur homini tantum & suibus intumescit, aquarum quæ potantur, plerunq; uitio.

Dare potatum bobus. Colum. lib. 12. cap. 51.

Voluptate potandi fruatur aliquis pariter cum alijs: aut ne sobrius in uiolentiam uinolentorum incidat, antè discedat. Cicero 5. Tusc. 166.

¶ Potans, Participium (πίνων) Cic. 2. de Fin. 105.

Vellera potantia succum Aquinatem. Hor. 1. epist. 10. 5, Intelligit de Aquinatibus purpuris, quæ similes sunt Tyrijs.

¶ Potandus, penultima producta, Aliud participium (πότιμος) Ouid.

Digitized by Google

Ouidius 2.Fastor.64,

Dumq; parant epulas potandaq; uina ministri.

Nectar potandum.Ouid.epist.15.40.

¶ Potatus,pen prod. Aliud participium (ποθείς) ut,Potata aqua.Plin.lib.2.cap.103.8.

¶ Potator,pen.prod.potatoris (φιλοπότης) Qui potationibus indulget.Plaut.Menæb.7.34,

Voluptarij,atq; potatores maximi. Plin. lib. 20.capite 23.10,Radix cuiusq; ex aqua decocta,potatoribus sitim facere narratur.Legitur & potatoribus.

¶ Potatio,potationis,Verbale (πόσις) Plautus Sticho, 4.60, Quot potationes mulsi,quot autem prandia, &c. Cic.1.de Diuin.188,Si modò temperatis escis, modicisq; potationibus ita est affectus,ut sopito corpore ipse uigilet.Crrectiora exemplaria legunt,potationibus.

¶ Potus,Participium (πεπωκώς) actiuè & passiuè accipitur.

Actiuè.Terent.Hecyr.1.2.64,

Quid ais?cum uirgine unà adolescens cubuerit

Plus potus,sese illa abstinere ut potuerit? Cic.pro Mil. 42,Adde inscitiam pransi,poti, oscitantis ducis.

Passiuè (πεπωμένος) Ouid.1.Fast.44,

Quo plus sunt potæ,plus sitiuntur aquæ.

Cadus potus.Hor.3.Carm.ode 13.5.

Flumina pota Getis.Ouid.3.de Ponto,eleg.4.19.

Sanguine tauri poto mortuus concidit Themistocles. Cicer. de claris Orat.21.

Vnda pota.Valer.6.Argon.14.

¶ Poturus,penul.prod.Aliud part.(πόσων) ut,Terra potura cruores.Stat.12.Theb.144.

Oues poturæ.Propert.lib.4.eleg.4.2.

¶ Potus,huius potus (πόσιμα,πότημα,πότος,πόσων) Plin. libro 10.capite 72.2,Serpentes exiguo indigent potu.Hoc est potatione.

Immoderatus potus.Vide Immoderatus.

Inexplebilis potu.Vide Inexplebilis.

Obstupefieri potu & pastu.Cic.1.de Diuin.107.

In medio potu.Vide Medius.

Potui dare medicamentum.Celsus lib.2.cap.13.

Potus lactis herbidus.Plin.lib.24.cap.6.7.

¶ Potio , potionis (πόσις, πόμα, πότης, ποτός) pro Potu & potatione.Cicero de Senectute,32, Tantum cibi & potionis 2.de Finibus,58, Quum cibo,potioneq; fames,sitisq; depulsa est.

Sumere magnam potionem.Celsus lib.1.cap.9.

Poculum & potio.Cic.pro Cluent.137.

Vsitatæ potiones.Hor.Epod.5.16.

Dulciculæ potionis scutelam dare.Cic.3.Tusc.79.

Potio medicorum,Sorbitiuncula est quæ ægrotis datur, Græci pharmacum uocant.Plaut.Menæb.20.22.

Efficaces potiones ad id.Celsf.lib.4.cap.8.

Mortifera potio.Quint.lib.7.cap.4.6.

Accipere potionem.Quint.lib.7.cap.3.14.

Adijcere potioni.Vide Adijcio.

Bibere potionem.Quint.lib.7.cap.3.14.

Dare potionem.Quint.lib.7.cap.3.17.

Sustulit mulierem prima potione medicus. Cic. pro Cluent.30.

¶ Potor,potoris,pen.prod.(πότης) Idem quod Potator. Titulus est apud Martialem,ad Sextilianum potorem, lib.1.41. Plin.lib.23.cap.8.4,Aiunt quinis ferè præsumptis, ebrietatem non sentire potores.

Aquæ potores.Horat.1.epist.20.1.

Acer potor.Vide Acer adiectiuum.

¶ Potorius,Adiect.(ποτικός) Quod ad potandum pertinet: ut,Ampulla potoria,apud Martialem,libro 14.115.Plinius lib.33.capite 10.4,Ptolemæum Varro tradit Pompeio res gerente circa Iudæam octona millia equitum sua pecunia toleraisse: mille conuiuas totidem aureis potorijs mutantem uasa cum ferculis saginasse.

¶ Potulentus (ποτός) Sueton. in Othone, capite 2, Fertur & noctibus uagari solitus: atq; inualidum quenq; obuiorū aut potulentum corripere.

¶ Potito,potitas,penult.corr.(πίνομαι)potitare,Frequentatiuum.Plaut.Asin.13.26,Tecum unà postea æquè pocula potitet.Idem Amph.4.265.

¶ Potionor,pen.prod.potionaris (ποτίζω, ἐπιποσόω) potionari,Passiuum.Suet.in Cæsare Caligula,cap.59, Creditur potionatus à Cæsonia uxore,amatorio quidem medicamento: sed quod in furorem uerterit.Id est,ueneno affectus.

P R

Practicus] Adiectiuum.Vide Praxis.

Practores] πράκτορες,in nouellis Iustiniani sunt oratores tributorum.Suidas, φορολόγος ὁ τὰς εἰσφορὰς συλλέγων, ὃν πράκτορας καλεῖν ἔθος τοῖς πολλοῖς.

Prę] Præpositio, ablatiuo casui seruit, significat Ante (πρὸ) Liu.lib.1.ab Vrbe,Prope Tyberim fluuium,qua præ se armentum agens nando traiecerat. Aliquando absolutè ponitur. Terent. Andr. 1.1.144, I præ, sequar. Plautus datiuo iunxit,in Pœnulo,9.57,

Trecentos nummos philippeos portat præ sibi.

Præ (πρὸς) comparationem aliquando inducit. Cicer. Seruio Sulp.lib.4.4.6, Non tu quidem uacuus molestijs, sed præ nobis beatus.Terent. Adelph.2.3.9,

— illius opera Syre nunc uiuo: festiuum caput,

Qui omnia sibi post putarit esse præ meo commodo. Id est, mei commodi comparatione, inquit Donatus. Hoc est, Nihil pluris illi esse curandum putat,quàm meum cōmodū. Cicer.pro Roscio Amer.80,Etiam uidetis Iudices,ut omnes despiciat,ut hominem præ se neminem putet.

Præ (πρὸς ἕνεκα) nonnunquam abundantiam notat: ut, Præ multitudine.Cic.Attic.lib.2.36.5. Quidam dicunt significare Propter , in huiusmodi exemplis : ut paulo post uidebis.

Præ ira.Liu.1.bel.Maced.93.

Præ lachrymis.Cic.Attic.lib.9.184.1.

Præ se ferre,Est dicto,factoue,& ipsa statim fronte, qualem opinionem de aliqua re aut homine habeas,confiteri. Quint. lib.5.cap.13,Fiduciam igitur præ se ferat orator, semperq; ita dicat,tanquam de causa optimè sentiat.Id est, Ex ipso aspectu oratoris,ex ipsa uoce,ex ipsa tota ratione eluceat fiducia:quemadmodum qui pugnaturi sunt, in uultu & gestu indicant tacitam uel formidinem, uel fiduciam: hoc est, Præ se ferunt fiduciam uel formidinem. Hæc Valla lib.5. Cicero pro Rab.perduel.reo, 11, Quamobrem fateor,atq; etiam Tite Labiene profiteor, & præ me fero,te ex illa crudeli,importuna,non Tribunitia actione, sed regia, meo consilio,uirtute,authoritate,esse depulsum. Idem.Cn.Magno in epist. ad Atticum,lib.8.159.9,Primum enim præ me tuli, me nihil malle, quàm pacem.

Præ te,pro Quàm te.Plaut.Merc.8.21,

Sanus si sim,præ te medicum mihi expetam.

Præ quod.Plaut.Sticho,6.38,

Imò res omnes relictas habeo præ quod tu uelis.

Præ quàm.Plaut.Amph.8.2,

— parua res est uoluptatum in uita,atq; in ætate

Agunda præ quàm quod molestum est.Gel.lib.16.cap.1.

Præ ut.Plaut.Milite,Nibil hercle hoc quidem præ ut alia dicā. Idem Menæb.

Digitized by Google

Præ, Propter: ut, Præ formidine. Plaut. Amph. 4.183. Terentius Eun. 1.2.18,

Credo, ut fit, misera præ amore exclusit hunc foras. Idem Heaut. 2.2.67,

Præ gaudio (ita me di ament) ubi sim, nescio:
Ita timui. Vide paulo antè Præ ira.

Præ manu, uel Præ manibus. Vide Manus.

Præacutus] pen. prod. Adiectiuum (πολυοξὺς) Valde acutum significat. Cæsar 2. bel. Gall. 334, Tum magni ponderis saxa, & præacutas trabes in muro collocarant.

Præacuta asperitas. Plin. lib. 11. cap. 26.2.

Præacuta bipennis. Plin. lib. 8. cap. 8.3.

Cuspis præacuta. Ouid. 7. Metam. 26.

Præacutus scopulus. Plin. lib. 9. cap. 10.4.

Præaltus] λίαν ὑψηλὸς, Valde altus. Liuius 10. ab Vrbe, 6, Ostium fluminis prealti, quo circunagi naues in stationem tutam possint.

Prealtus alueus. Liu. 5. ab Vrbe, 168.

Prealta rupes. Liu. 10. bel. Maced. 225.

Præauditus] pen. prod. Antè auditus. Vlpianus in l. solet. in princ. ff. de offic. Procons. Solet etiam custodiarum cognitionem mandare legatis: scilicet ut præauditas custodias ad se remittant.

Præbeo] prebes, præbui, prebitum, pen. cor. (παρέχω, χορηγέω, πόρω, πορέω, πορίζω, ἐγχειρίζω, ἐκπορίζω, ἐγγυαλίζω) præbere, ex Pre & Habeo compositum, abiectis a & h, significat Dare, exhibere. Nam qui aliquid præbet, id pre habere ratione dicitur. Cic. 6. Verr. 8, Neminem qui cum potestate, & legatione in prouinciam esset profectus, tam amentem fore putauerunt, ut emeret argentum (dabatur enim de publico) ut uestem (præbebatur enim legibus) mancipium putauerunt.

Præbere & impertire se alicui. Cic. pro Rosc. Amer. 7.

Præbere de manu cibos, Manu ipsa cibum in os ingerere. Columel. lib. 9. cap. 1.1.

Accessum præbere. Liu. 10. bel. Pun. 38.

Alimenta furori prebere. Ouid. 3. Metam. 96.

Animum ad perniciem alicuius moderatum, & ad rerum euentum lenissimum præbere. Cic. Qu. frat. lib. 3.19.5.

Appetitum rationi obedientem præbeamus. Cic. 1. Offic. 184.

Aurem, Auscultare. Plin. epist. 14. lib. 2, Nihil quod præbeas aurem. Vide Auris.

Aures præbere ambagibus. Ouid. 3. Metam. 139.

Aures conuitijs. Liu. 6. bel. Maced. 233.

Aures non obtusas criminatione, sed uacuas præbere. Cic. Antequàm iret in exil. 7.

Auxilium. Plin. lib. 21. cap. 32.1.

Prebueram sceleri brachia nostra tuo. Ouid. epist. 7.25.

Casum pugnæ. Tacit. lib. 12.

Causam. Liu. 10. bel. Pun. 16, Quæ peropportunè cupienti tollere inducias, Scipioni causam præbuere.

Causam necis. Ouid. epist. 2.30.

Ceruices. Cic. Antequàm iret in exil. 13.

Cibum alicui. Lucret. lib. 3.202.

Collum cultris Iuuen. Satyr. 10.27.

Copiam uerborum populo cum multa concursatione, magnoque clamore præbebat. Cic. de clar. Orat. 131.

Corpora præbemus plagis, ut sæpe sagittis. Ouid. de Nuce, 35.

Crudelitati Pœnorum corpus Reguli præbitum est. Cicero 3. de Nat. deor. 115.

Curam præbere, pro Solicitum habere uel solicitudinem afferre. Liu. lib. 3. Decad. 5.

Domum alicui. Hor. 3. Carm. ode 19.2.

Errorem. Liu. 4. ab Vrbe, 266.

Honorem. Plin. lib. 35. cap. 10.20, Alexander ei honorem clarissimo præbuit exemplo. Sic, lib. 15. cap. 4.1.

Imaginem antiquitatis Senatui præbebat. Tacit. lib. 3.

Indignationem. Liu. 6. bel. Pun. 188.

Iter. Colum. lib. 3. cap. 16.2.

Iusta. Cic. 1. Offic. 64.

Iusiurandum alteri. Plin. in Paneg. 109.

Creta serpentibus præbet latebras. Virg. 2. Georg. 43.

Locum peccandi. Colum. lib. 11. cap. 1.19.

Ludos. Terent. Eun. 5.7.9.

Lumen prebet fenestra. Varro 3. de re Rust. cap. 9.5.

Luna mihi tremulum lumen præbebat eunti. Ouidius epistol. 17.12.

Manus uerberibus. Ouid. 1. de Arte, 4.

Materiam. Liu. 3. ab Vrbe, 190, Quum Appius non Virgilium defendi ab Icilio, sed inquietum hominem, & Tribunatum etiam nunc spirantem, locum seditionis quærere diceret: nõ præbiturum se illi eo die materiam.

Materiam præbere suo damno. Ouid. 2. Metam. 43.

Materiam igni præbere. Liu. 1. bel. Pun. 35.

Metum. Liu. 5. bel. Pun. 106, Vtrique parti parem metum præbuit, ne hostes noui aduentarent.

Metus præbere. Ouid. 1. de Arte, 152.

Miraculum. Plin. lib. 28. cap. 3.2.

Munimenta. Cæsar 2. bel. Gal. 294.

Nomen. Tacit. lib. 13.

Notitiam. Lucret. lib. 5.25.

Præberi alicui nudum. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.7.

Operam præbere, Iuuare. Plaut. Milite, 9.108.

Operam Reip. Liu. 5. ab Vrbe, 14.

Orationem. Plautus Pœnul. 18.50, Vt modestè orationem præbuit.

Os. Terent. Adelph. 2.2.7, Quid potui melius, qui hodie usque os præbui? Cicero 5. Verr. 33, Qui testes interrogari priore actione nolueris, & ijs tacitum os tuum præbere malueris, quamuis & te & patronos tuos ingeniosos esse dicito. Vide Os, oris.

Os præbere ad contumeliam. Liu. 4 ab Vrbe, 156.

Os præbere ad malè audiendum. Cic. ad Att. lib. 1.13.8.

Pabula præbere. Lucret. lib. 2.199.

Pectora præbent ferro. Stat 9. Theb. 135.

Perfugium & solatium aduersis rebus præbent studia. Cicero pro Archia, 12.

Pigneranda pœnæ prebere bona. Liu. 9. bel. Pun. 184.

Prandium alicui. Cic. ad Atticum, lib. 5.88.4, Quòd antecesserat Statius, ut prandium nobis præberet. Quædam exemplaria legunt, uideret.

Quàm se præbuerant ferro patienter & igni. Ouid 1. Amor. eleg. 14.5.

Se præbere, Est se ostendere. Terent. Phorm. 3.1.12, Tum Phormio itidem hac re, ut in alijs, strenuum hominem præbuit.

Se æquum præbere. Cic. ad Curionem, lib. 2.1.4.

Se æquabilem. Cic. 2. Tusc. 109.

Se attentum auditorem. Cic. 3. de Nat. deor. 2.

Authorem se alicui rei præbere. Tacit. lib. 19. Hoc est, ducem.

Se credulum. Cic. ad Att. lib. 15.329.1.

Dignum se suis maioribus præbere. Cic. Thermo, lib. 2.17.6.

Se docilem. Cic. 2. Tusc. 23.

Se duriorem alicuius afflictæ fortunæ. Cicero ad Atticum, libro 14.310.2.

Nimium se exorabilem præbere. Cic. Qu. fratr. lib. 1.2.13.

Se facilem præbere dicitur res aliqua. Plinius lib. 13. cap. 4.3. Cicero ad Atticum, lib. 14.309.4, Ego autem Antonio facillimum me præbui.

Se

Se facilem præbere in hominibus audiendis, admittendisq;. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 48.
Gratum se de bene meritis præbere. Cic. pro Plancio, 74.
Se iudicem acrem. Cic. 1. Off. 159.
Lenißimum se præbere. Cæsar Oppio in epistol. ad Atticum, lib. 9. 177. 1.
Ministros se præbent oratoribus infimi homines apud Græcos mercedula adducti. Cic. 1. de Orat. 98.
Misericordem in re, in testimonio religiosum se præbere. Cic. pro Cecin. 19.
Moderatum se in aliqua re præbere. Cic. 2. Off. 107.
Obsequentem se præbere. Senec. Hipp. 2. 10.
Patientem & impigrum se præbere. Cic. 7. Verr. 22.
Placabilem se alicui præbere. Cic. Attico, lib. 10. 207. 1.
Se quoquomodo in re aliqua præbere. Cic. 4. Verr. 50.
Spectatores se otiosos præbere alicuius calamitatis. Cicero 2. Officior. 36.
Se superbum in fortuna. Cic. ad Atticum, lib. 8. 148. 1.
Vegetum acremq; ad aliquid agendum se præbere. Cicero 1. de Diuinat. 109.
Se uirum præbere in re aliqua. Cic. Fabio, lib. 5. 18. 1, Pro amore nostro rogo atq; oro, te colligas, uirumq; præbeas.
Silentia præbent somnum. Ouid. 5. Fast. 86.
Sonitum. Liu. 7. ab Vrbe, 170.
Speciem. Plin. lib. 24. cap. 15. 7, Nascitur in petrosis, orbiculato florum ambitu, speciem lecti pedum præbens.
Speciem extinctæ animæ. Plin. lib. 20. cap. 9. 17.
Speciem erroris. Liu. 4. bel. Pun. 136.
Speciem triumpho. Liu. 4. bel. Maced. 194.
Spectaculum latum. Liu. 10. bel. Pun. 49.
Spem. Liu. 4. bel. Pun. 109.
Spiritum uitalem & salutarem præbet animantibus aer temperatus. Cic. 2. de Nat. deor. 175.
Sponsalia alicui præbere, pro Celebrare sponsalia, & despondere filiam. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 8. 4.
Sumptus præbetur mihi ex re auita. Hor. 1. Serm. Sat. 6. 16.
Præbuit illa arbor misero suspendia collo. Ouidius 1. amor. eleg. 12. 4.
Suspicionem præbere. Tacit. lib. 17.
Tempora mollia præbuerunt mibi. Ouid. 4. Trist. eleg. 7. 7.
Terga præbere. Tacit. lib. 14.
Terrorem. Liu. 3. ab Vrbe, 34.
Tyrannum, aut alium quemuis præbere. Cic. 3. Verr. 58. Quum in oppidis & ciuitatibus amicorum non legatum Populi Rom. sed tyrannum libidinosum, crudelemq; præbueris. Id est, gesseris te non tanquam legatus, sed potius ut solent se gerere tyranni libidinosi. Idem ad Trebatium, lib. 7. 16. 2, Deinde quòd in Britannia non minus quàm Philotheoron te præbuisti.
Rima patet, præbetq; uiam lethalibus undis. Ouidius 11. Metamorph. 104.
Vicem. Plin. lib. 16. cap. 36. 5.
Vim. Plin. lib. 13. cap. 12. 3.
Hyems præbebat uires fluuio. Luc. lib. 1. 44.
Vsum. Plin. lib. 13. cap. 22. 5.
¶Præbitus, pen. cor. Participium (ἐκπορισθείς) Colum. lib. 1. capite 8. 13, Tantoq; curiosior inquisitio patrisfamiliâs debet esse pro tali genere seruorum, ne aut in uestiarijs, aut in cæteris præbitis iniuriosè tractentur.
¶Præbenda, præbendorum (πορισία) Gellius lib. 15. cap. 4, Cõparandis mulis, & uehiculis magistratibus, qui sortiti prouincias forent, præbenda publicè conduxisse. Vbi interpres, Præbenda publicè conduxisse. id est, ea quæ à parochis præbenda erant, de quibus Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 10, Præbuit, & parochi quæ debent, ligna, salemq;. Erant autem in exercitu copiarij, quibus erat præceptũ, ut præbenda, id est, salem & ligna publicè missis exhiberent. Vt uerò annotauit Bebelius, in plur. tantùm legimus, idq; in neut. genere.
¶Præbitor, pen. cor. præbitoris, Verbale (πορισής) Cic. 2. Off. 76, An tu id agis, ut Macedones non te regem suum, sed ministrum & præbitorem putent.
¶Præbitio, præbitionis. Aliud uerbale Vlpian. ff. de offic. præfect. urb. l. omnia. §. cura carnis. Cura carnis omnis, ut iusto pretio præbeatur, ad curam præfecturæ pertinet. Ideo & forum suarium sub ipsius cura est: sed & cæterorum, siue pecorum, siue armentorum, quod ad huiusmodi præbitionem spectat, ad ipsius curam pertinent.
¶Præbia, remedia. Festus, Ea uerò præcipuè præbia appellarunt, quæ amuleti uim habebant, cuiusmodi erant lora, quæ de puerorum collo suspendebantur.
Præbia. Varr. lib. 6. de Ling. Lat. Næuius in stigmatia: Præbia à præbendo ut sit tutum, quòd sint remedia in collo pueris.
Præbitere] ἀναιρεῖν, pro Perimere, usurpauit Plautus Pseud. 12. 12, Interminatus est à minimo ad maximum,
Si quis non hodie munus misisset sibi,
Eum cras cruciatu maximo se præbitere.
Præbitere item dixit Plautus pro Præterire, in Pœnul. 17. 43,
Quid si eamus illis obuiam? P. at ne inter uias
Præbiteramus eas metuo.
Præcaluus] προφάλακρος, Caluus in anteriore capitis parte. Sueton. de Galba, cap. 21, Statura fuit iusta, capite præcaluo.
Præcantatio] præcantationis (προεπῳδή) Verbale à Præcantando. Quint. lib. Declamat. 14, Diris utiq; carminibus, & feralium præcantationum terrore permistum.
¶Præcantrix, præcantricis, pen. prod. f. g. (προεπῳδός) Varro de liberis educandis, Vt faciunt pleraq;, ut adhibeãt præcantrices, nec medico ostendunt.
¶Præcantatrix (quod uerbum apud Plautum reperitur in Truculento) mulier ea dicitur, quæ cantionibus utitur, id est, carminibus & incantamentis, quibus plurimum superstitiosi ueteres tribuebant.
Præcanus] pen. prod. Adiectiuum (προπολιός) Qui ante annos iustos canus esse incipit. Horat. 1. epist. 21. 5, Corporis exigui, præcanum, solibus aptum.
Præcarus] pen. prod. Adiectiuum, Nimis, siue multum carus. Terent. Phorm. 3. 3. 25,
Quantum opus est tibi argenti? eloquere. P. solæ triginta minæ, G. Triginta? hui, præcara est. P. istæc uerò uilis est.
Quædam exemplaria, percara legunt.
Præcaueo] præcaues, pen. cor. præcaui, pen. prod. præcautum (προφυλάττομαι) præcauere, Antè cauere. Terentius And. 3. 5. 18, Nanq; hocce tempus præcauere mihi me, haud te ulcisci sinit.
Præcauere ab insidijs. Liu. 9. ab Vrbe, 91.
Præcauere peccata. Cic. pro Rosc. Amer. 68.
Præcautum est à me. Cic. ad Attic. lib. 2. 16. 12, Quòd à me ita præcautum atq; ita prouisum est, non ut ego de optima illa mea ratione decederem.
Astutia intelligendi ad præcauendum quibus abest, sibi iniecto terrore mortis, horrescunt. Cicero 5. de Finibus, 55, Ex Pacuuio.
¶Præcauens, pen. cor. Participium (προφυλάττων) Cicero pro Plancio, 43, Qui te incautum fortasse nunc tuo loco dimouere potuerunt, prouidentem antè & præcauentem nunquam certè mouebunt.
¶Præcautus, Participium (προφυλαχθείς) ut, Prouisa & præcauta res. Cic. 6. Verr. 82.

Digitized by Google

Præcauto opus est. Plaut. Merc. 6. 61.

¶ Præcautor, præcautoris, Verbale (προφυλακτὴς) Plautus Pseud. 9. 14,

Nam ego præcautor, & patronus foribus processi foras.

Præcedo] præcedis, penult. prod. præcessi, præcessum (προάγω, προβαίνω, προέρχομαι) præcedere, Antecedere. Plinius lib. 11. cap. 37. 25, Nulla præcedente iniuria.

Agmen præcedere. Virg. 9. Aeneid. 10.

Præcedere, per translationem, pro Præcellere. Plaut. Asin. 12. 39, Vt uestræ fortunæ meis præcedunt Litane longè, &c.

Præcedere authoritate, sapore, suauitate, & similibus. Plin. lib. 29. cap. 1. 9. Idem lib. 14. cap. 6. 1, Vinum aliud alterum germanitate præcedit. Colum. lib. 3. cap. 2.

Armorum decus præcedere actis forensibus. Ouid. ad Pison. 7.

Famæ priscæ titulos præcedere. Stat. 2. Sylu. 2. 30.

Præcedere in re aliqua. Plin. lib. 18. cap. 3. 12.

Longè præcedere. Vide Longus.

¶ Præcedens, pen. prod. Participium (προϋπάρχων) ut, Instare præcedentibus. Horat. 1. epist. 2. 14.

Præceler] pen. corr. præceleris, & hoc præcelere, pen. corr. (πολυταχὺς) Valde celerem significat. Plin. lib. 9. cap. 46. 3, Vt prope carinam uentum est, nisi præceleri ui repente rapiant, absumi spectant.

Viri præceleres. Stat. 6. Theb. 111.

¶ Præcelero, præceleras, pen. corr. (προτρέχω) Præcelerare, Præcurrere. Stat. 4. Theb. 160,

— pars arcta plebe sequuntur,

Præcelerantq; ducem, medium subit illa per agmen.

Præcello] præcellis, præcellui, præcelsum (προέχω, διαφέρω) præcellere, Præcedere & superare. Plin. lib. 12. cap. 3. 1, Malus Aßyria odore præcellit foliorum.

Mobilitate præcellere. Lucret. lib. 2. 33.

Robore mentis præcellere. Silius lib. 3. 122.

Præcellere alicui, pro Imperare, & dominari. Tacit. lib. 12.

¶ Præcellens, Adiectiuum (προέχων) Plin. lib. 12. cap. 6. 1, Maior alia pomo & suauitate præcellentior, quo sapientes Indorum uiuunt.

Omnibus rebus præcellentißimus uir. Cic. 6. Verr. 87.

¶ Præcelsus, Adiectiuum (ὑπέρυψηλος) Valde excelsum significat. Cic. 6. Verr. 95, Enna autem, ubi ea quæ dico gesta esse memorantur, est loco præcelso atq; edito.

Moles præcelsæ. Stat. 1. Sylu. 5. 6.

Rubes præcelsa. Virg. 3. Aeneid. 49.

Fortuna præcelsa. Stat. 3. Sylu. 3. 18.

Præcentio] præcentionis. Vide Præcino.

Præceps] præcipitis, pen. corr. om. gen. (προπετὴς, ἀπότομος, κρημνώδης, παρακεκινημένος, ἀπορρὼξ) A' Præ & Capio componitur, significatq; propriè eum, qui sine consideratione aliqua, aut modo quid agit, & quasi rem & tempus præoccupat: ut apud Martialem, quum de urso loquitur, lib. 1. 11,

Præceps sanguinea dum se rotat ursus arena. Virgilius 3. Aeneidos,

— mox sese ad littora præceps

Cum fletu precibusq; tulit. Hoc est, sine respectu salutis, inquit Seruius.

Præceps in auaritiam & crudelitatem animus. Liu. 6. bel. Pun. 189. Hoc est, promptus & procliuis.

Præceps ingenio in iram. Liu. 3. bel. Pun. 30.

Amentia præceps aliquis. Cic. pro Milone, 65.

Consilijs omnibus præceps & deuius homo. Cic. 5. Phil. 191.

Præceps animi, Figuratè. Virg. 9. Aeneid. 137.

Præceps, Nimis festinus. Virg. 2. Aeneid.

Præcipites atra ceu tempestate columbæ. Terentius Andr. 1. 3. 9,

Quo iure, quaq; iniuria, præcipitem me in pistrinum dabit. Virg. 4. Aeneid.

Non fugis hinc præceps dum præcipitare potestas?

In præceps rapere, pro Deorsum. Virg. 1. Georg. 41.

Ad pœnam exitiumq; præceps. Cic. de Arusp. resp. 47.

In omnia præceps. Lucan. lib. 2. 130.

Ex præcipiti leuari, E' magno periculo. Horatius 2. Sermon. Satyr. 3. 59.

Petere aliquid ex præcipiti. Ouid. 13. Metam. 76.

In præcipiti est ægrotus. Celsus lib. 2. cap. 6. de indicijs mortis quæ ex aluo sumuntur.

Præceps, Locus altus, unde quis se præcipitem dare facilè poßit. Virg. 2. Aeneid. 92, Turrim in præcipiti stantem. Seru.

Alea præceps. Horat. 1. epist. 19. 5. Hoc est subita.

Amentia præceps. Stat. 12. Theb. 155.

Annus præceps. Senec. Herc. fur. 3. 4.

Audacia præceps. Claud. 1. in Ruff. 7.

Celeritate quadam dicendi præcipiti uolubilis homo. Cicero pro Flacco, 38.

Certamen præceps. Virg. 3. Georg. 21.

Currus præceps. Virg. 3. Georg. 72.

Cursus præceps. Lucan. lib. 3. 79.

Præceps dies. Liu. 4. ab Vrbe, 45.

Præceps in noctem diei tempus causatus est. Curtius lib. 4. non procul à fine.

Præcipites fossæ, In quas quis potest præcipitari, Profundæ. Virgilius 11. Aeneid.

Nondum præcipites cingebant oppida fossæ. Ouid. 1. Met. 20.

Fragor præceps. Valer. 3. Argon. 81.

Furor præceps. Cic. pro Domo sua, 70.

Gloria præceps. Stat. 10. Theb. 166.

Gradu præcipiti secreta mentis exerere. Sen. Herc. Oeth. 4. 5.

Ira præceps. Senec. Hipp. 4. 37.

Ardua per præceps gloria uadit iter. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 15.

Lethum præceps. Senec. Hipp. 2. 36.

Locus præceps. Celsus lib. 3. cap. 23.

Decliuis & præceps locus. Cæsar 4. bel. Gal. 584.

In præcipitem locum se committere. Cic. 4. Acad. 123.

Locos præcipites uitare. Lucret. lib. 4. 104.

Præceps in salu murus pedestre interceperat iter. Curt. lib. 4.

Nimbus præceps. Valer. 1. Argon. 17.

Nox fuit præceps. Ouid. 9. Metam. 98.

Palmites præcipites (inquit Colum. lib. 5. cap. 6. 27.) dicuntur qui de hornotinis uirgis enati, in duro alligantur.

Periculum præceps. Celsus lib. 2. cap. 11.

Procellæ præcipites. Stat. 5. Theb. 84.

Subitus discessus, & præceps profectio. Cic. Attico, lib. 9. 181. 11. Ex epistola Attici.

Saxum præceps. Ouid. in Ibin, 99.

Senectus præceps, id est decrepita. Curtius lib. 6. Cicer. 8. 10, O' meam calamitosam & præcipitem senectutem!

Sententiæ præcipites uel obscuræ. Quint. lib. 7. cap. 2. 31.

Præceps in Occasum sol. Liu. 10. ab Vrbe, 210.

In tam præcipiti tempore ferret opem. Ouid. 2. Fast. 80.

Via præceps. Quint. in Prooem. lib. 6. 6.

Præceps & lubrica uia, Plana & stabilis, contraria. Cicero pro Flacco, 81.

Vnda præceps. Stat. 6. Theb. 155.

Abire præcipitem. Salust. in Catil.

Adigere præcipitem. Virg. 6. Aeneid. 119.

Præcipitem agere. Cic. 3. Verr. 4. Vide Ago.

Præcipitemq; Daren ardens agit æquore toto. Virg. 5. Aen. 92.

Agere aliquem de fundo præcipitem. Cic. pro Cecin. 44.

Apes præcipites cadunt. Virg. 4. Georg. 16.

Capessere

Digitized by Google

Capessere se præcipitem ad malos uiros. Vide Capesso, in Capio.
Currimus præcipites. Iuuen. Satyr. 10. 9.
Decidere in præceps. Ouid. 12. Metam. 68.
Defferor præceps. Virg. 9. eclog. 12. Vide Defero.
In mare præcipitem puppi deturbat ab alta. Virg. 5. Aen. 35.
Præcipitē dare, pro Eijcere & excludere. Ter. Phor. 4. 3. 20,
Nam cæteri quidem hercle amici omnes modò
Vno ore authores fuere, ut præcipitem hanc daret.
Præcipitem in terram dare. Liu. 1. bel. Maced. 147.
Dare præcipitem è turre. Seneca Troade, 6. 43.
Dedit se præcipitem tecto. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 9.
Deijcere præcipitem. Cic. 6. Verr. 77.
Ire præcipitem. Catull. ad Coloniam, epig. 17. 2,
Quendam municipem meum de tuo uolo ponte
Ire præcipitem in lutum per caputq́; pedesq́;.
Imus præcipites. Persius Satyr. 3. 5.
Exturbatus è prouincia, præceps. Cic. 6. Verr. 59.
Præcipitem ferri. Cic. de Amic. 75, Obsequium multo molestius, quòd peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri sinit.
Fertur præceps in hostem. Virg. 3. Georg. 48.
Cæcum & præcipitem me ferri confitear in causa. Cic. pro Plancio, 4.
Præcipitem amentia ferri. Cic. 7. Verr. 94.
Fugit præceps in exilium. Iuuen. Satyr. 10. 16.
Iacere aliquem in præceps. Tacit. lib. 4.
Stellæ præcipites cælo labuntur. Virg. 1. Georg. 73.
Mittere præcipitem de muro. Vide Mitto.
Mittere se toto corpore præcipitē ad undas. Virg. 4. Aen. 51.
Patet in præceps. Virg. 6. Aeneid.
Perturbare aliquem præcipitem ex ciuitate. Author ad Herennium, lib. 4. 152.
Proijcere præcipitem in undas. Virg. 5. Aeneid. 172.
Rapere aliquem præcipitem. Ouid. 3. Metam. 139.
Præcipites pariterq́; ruunt. Virg. 11. Aeneid. 135.
Præcipitem trahere. Virg. 2. Aeneid.
Præcipitesq́; trahit syluas. id est, secum deorsum rapit arbores.
In præceps uolui. Ouid. 2. Metam. 64. Voluitur in præceps.
Populum præcipitem urgere. Lucan. lib. 1. 98.
¶Præcipito, præcipitas, pen. corr. (κρημνίζω, κατακρημνίζω, καταβροχίζω) præcipitare, In præceps deijcere. Terentius Adelph. 4. 2. 37,
——— ubi eò ueneris,
Cliuos deorsum uorsum est, hac te præcipitato.
Pondera præcipitant ex supero. Lucretius lib. 2. 50. Hoc est, præcipitanter ruunt.
Imbres præcipitare in gremium matris Terræ. Lucr. lib. 1. 51.
Quum uerò deorsum per fauces præcipitauit. Lucretius libro 4. 127. De cibo.
Viuus in occultas præcipiteris aquas. Ouid. in Ibin, 66.
Cedentem iuuenem retro præcipitat. Stat. 6. Theb. 158.
Ad terram se præcipitare de montibus. Lucret. lib. 4. 206.
Præcipitare sese de turri. Liu. 3. bel. Pun. 173.
Præcipitare se ex aliqua rupe. Plin. lib. 8. cap. 36. 4.
Præcipitare se in flumen. Cæs. 4. bel. Gal. 511.
Præcipitare palmitem, flagellum, & huiusmodi, pro Deorsum reflectere. Colum. lib. 4. cap. 24. Cato cap. 32, Vites bene nodentur per omnes ramos, diligenterq́; caueto, ne uitem præcipites, & ne nimium perstringas.
Præcipitare, Præcipitem agere. Celsus, Aurium dolores, inflammationes, interdum ad dementiā, mortemq́; præcipitāt. Bud.
Ex altißimo dignitatis gradu præcipitari. Cic. pro Domo sua, 75.
Præcipitare ad exitium. Cic. ad Attic. lib. 3. 55. 14.
Præcipitari in insidias. Liu. 5. bel. Pun. 92.
Præcipitant curæ. Virg. 11. Aeneid. Id est, urgent.

Cursum præcipitare. Iuuen. Satyr. 15. 8.
Fata sua præcipitare. Lucan. lib. 7. 11.
Ira & furor mentem præcipitant. Virg. 2. Aeneid. 64.
Præcipitate moras. Præcipitanter, id est, festinanter abijcite. Seruius. Virg. 8. Aeneid.
Spem præcipitare. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 28.
Præcipitat hyems. Cæsar 3. bel. Ciuil. Hoc est, ad finem uergit.
Lux præcipitatur aquis. Ouid. 4. Metam. 19.
Præcipitat Nilus, Præceps ruit, & ex alto dilabitur. Cicero in Somnio, 19, Hoc est, præcipitanter & festinanter cadit: ut est apud Virg. 2. Aeneid.
——— & iam nox humida cælo
Præcipitat, suadentq́; cadentia sidera somnos.
Præcipitare, Inconsideratè agere. Plaut. Trinum. 5. 31, Nam qui in amore præcipitauit, peius perit, quàm si saxo saliat.
Præcipitare, cum infinitiuo. Silius lib. 3. 34,
— priscosq́; referre labores
Præcipitat. Hoc est, festinat.
¶Præcipitans, pen. cor. præcipitantis (κρημνίζων) Participiū, siue Nomen ex participio.
Discrimine nullo se præcipitans. Valer. 4. Argon. 60.
Impellere præcipitantes, aut urgere iacentes, certè est inhumanum. Cic. pro Rab. Posth. 1. Idem pro Cluentio, 55. Hoc est, ruentes in præceps.
Amnis præcipitans. Cic. 3. de Orat. 103.
Præcipitante Repub. Cic. pro P. Sylla. Id est, corruente.
Præcipitans iam & debilitatus Tribunatus. Cicero pro Domo sua, 32.
¶Præcipitandus, Participium (καταβροχιστέος) ut, Dare pectora præcipitanda saxis. Ouid. epist. 21. 39.
¶Præcipitanter, Aduerbium (κρημνωδῶς) Temerè, inconsideratè. Lucret. lib. 3. 216,
Currit agens mannos ad uillam hic præcipitanter.
¶Præcipitantia, huius præcipitantiæ (καταβρόχισις) Gellius lib. 6. cap. 2, Sicut lapidem cylindrum si per spacia terræ prona atq; derupta iacias, causam quidem ei & initiū præcipitantiæ feceris, mox tamen ille præceps uoluitur.
¶Præcipitatus, pen. prod. Participium (κατακρημνισθείς) ut, Præcipitata ætas, Nutata & ad senium inclinata. C. Mattius ad Cic. lib. 11. 28. 13, An quod adolescens præstiti, quum etiā errare cum excusatione possem, id nunc ætate præcipitata commutem, ac me ipse retexam? Id est, decrepita.
Iamq́; moræ spacium nox præcipitata negabat. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 10.
¶Præcipitatio, Verbale (κατακρήμνισις) Seneca lib. 1. de Ira, Sed consilium omne & pœnitentiam irreuocabilis præcipitatio abscondit.
¶Præcipitium, præcipitij (κρημνός) Locus præruptus unde præcipitari facilè potest.
Deferri per præcipitia. Quint. lib. 1. cap. 10. 26.
Preceptio, Preceptor, Preceptum] Vide Precipio.
Precerpo] præcerpis, præcerpsi, præcerptum (προδρέπω) præcerpere, Antè carpere. Plin. lib. 18. cap. 19. 3, Ne germinum tenera præcerpant. Valer. lib. 2. cap. 3, Nimirum non plura præcerpens quàm acciderant.
Præcerpunt iubas leoni. Stat. 9. Theb. 39.
Præcerpere fructum. Cic. 6. Verr. 72, Non præcerpo fructum officij tui, non alienam mihi laudem appeto.
Precertatio] κροτομία, Verbale, à Præcerto. Author ad Herenn. lib. 4. 94, Mihi tecum præcertatio non est, &c.
Preciamitores] Vide Preclamitatores.
Precido] præcidis, præcidi, præcisum, penult. prod. (ὑποτέμνω, ἀποτέμνω, ἐπικόπτω) præcidere, Antè cædere, antè immolare, inquit Festus. Amputare, obtruncare. Plinius lib. 16. cap.

Digitized by Google

16.cap.30.3, Etsi infra quàm rami fuere, præciditur, quod superest, uiuit. Cic. pro Rab. perduel. reo, 24, Etsi C. Marius quòd fistulas quibus aqua suppeditabatur Iouis Opt. Max. templis ac sedibus præcidi imperarat, &c.

Anchoras præcidi imperat Cleomenes. Cic. 7. Verr. 70.

Cotem nouacula præcidere. Cic. 1. de Diuinat. 61.

Manum alicuius gladio præcidere. Cic. 2. de Inuent. 164.

Præcidere aliquem medium. Lucret. lib. 3. 128.

Præcidere amicitias, per translationem. Cic. 1. Off. 169.

Causam belli præcidere. Horat. 1. epist. 2. 2.

Defensionem alicui præcidere. Cic. 5. Verr. 127.

Dubitationem præcidere. Cic. 2. de Orat. 16.

Securi præcidere libertatem. Cic. Quint. fratri, lib. 2. 13. 1.

Licentiam libertatemq; uiuendi sibi præcidere. Cic. 5. Verr. 3.

Partem maximam defensionis alicui præcidere. Cicero 4. Verr. 107.

Spem alicuius rei præcidere, Auferre. Cic. in Pisonem, 40, De reditu Gabinij omittamus: quem, etsi sibi præcidit, ego tamē os ut uideam hominis expecto. Liu. 4. ab Vrbe, 12.

Præcidere, designare quotum quenq; articulum, quotū quodq; caput oppugnare uelit litigator, ne in uniuersum admissus licenter tergiuersari & identidem uariare possit. Cic. 4. Academ. 241, Placet Stoicis omnia peccata esse paria: at hoc Antiocho uehementissimè displicet. Liceat tandem mihi considerare utram sententiam sequar. Præcide, inquit, statue aliquando quid libet. Id est signanter & præcisè desume. Trāslatio sumpta è fabrili more: nam fabri quod desecare serra uolunt, prius linea ducta signant & præcidunt. Vel à more uestem lineam sericamúe uenditantium. quod enim emptori addixerunt & admensi sunt, prius leuiter incidunt, quatenus mensura procedit, deinde abrumpunt. Præcidere igitur non est simpliciter & uniuersum aliquid dicere, sed designatè & præcisè: quod Græci ἀφορίζειν dicunt. Budæus.

Præcidere sua authoritate aliquid ex oratione alterius. Cicero 4. Verr. 119.

Præcidere. Cic. Attico, lib. 10. 107. 2, Quod quia planè quum in Formianum uenisset præciderat, asperius ad te de eo scribere solebam.

¶ Præcisus, pen. prod. Participium (ἀποτετμημένος, ἀπότομος) ut, Præcisum caput. Plin. lib. 11. cap. 37. 65.

Cornu præcisum. Claud. de bello Get. 120.

Præcisa narratio, Concisa, & quod uulgus dicit abbreuiata. Quint. lib. 4. cap. 2.

Præcisa opitulandi potestas. Cic. ad Brutum, 15. 7.

Præcisum, abruptum, & abscissum. Quint. lib. 7, Præcisam uerborum comprehensionem appellant diffinitionem dialecticam: quæ difficilior est tractatu oratoria finitione. Metaphora inde tracta, quòd quæ præcisa sunt, ea sunt iusto concisiora et breuiora, indeq; obscuriora. Vel à saxis præruptis, quæ ἀπόκρημνα dicuntur, unde descensus durior est. Bud.

Præcisum, Dicitur pars carnis uiscerum, hoc est circa quod uiscera inuoluta sunt, quòd oras circuncisas habeat. Lucilius libro 20,

> Illi præciso atq; epulis capiuntur opimis. Nam omasum dicitur intestinum pingue. Sipontinus ex Nonio.

Præcisus, etiam dicitur muliebria patiens. Seneca de Prouidentia, Quid porrò non est iniquum, fortes arma sumere, & in castris pernoctare, & pro uallo obligatis stare uulneribus: interim in urbe securos esse præcisos, & professos impudicitiam? In quo sensu & uerbum Præcido frequenter usurpatur Martiali, ut lib. 7. 61,

> Reclusis foribus grandes præcidis Amille:
> Et te deprendi, quum facis ista, cupis.

¶ Præcisè, pen. prod. (ἀποτόμως) Aduerbium, Abruptè & abscissè. Gellius, Obscurè hoc & præcisè dictum.

Præcisè alicui negare, Durè. Cic. ad Attic. lib. 8. 148. 3. Bud.

Præcisè dicere: id est, compendio sermonis, & per defectum & aliquid subintelligendum, inquit Budæus. Cicero 2. de Natura deorum, 106.

¶ Præcisio, Verbale (ἀποτομή, ὑποτομή) Cicero 3. de Orator. 112, Et huic contraria sæpe præcisio est, & plus ad intelligendum, quàm dixeris, significatio, & distinctè concisa breuitas.

Præcisio est, quum dictis quibusdam, reliquum quod cœptum est dici relinquitur inchoatum, sic: Mihi tecum præcertatio non est, ideo quòd Pop. Rom. me: nolo dicere, ne cui fortè arrogans uidear: te autem semper ignominia dignum putauit. Author ad Herenn. lib. 4. 194.

¶ Præcidaneus, Adiectiuum, Præcidendum, inquit Nonius. Varro de uita Populi Romani, lib. 3, Quod humatus non sit, heredi porca præcidanea suscipienda Telluri, & Cereri, aliter familia pura non est. Festus, Præcidaneam porcam dicebant ueteres, quam immolare erant soliti antea, quàm nouam frugem inciderent.

¶ Præcimitator, præco qui præire ante sacrorum regem solebat, is præmonebat populum, ne dum sacra fierent, opus faceret quisquam. Alexander Alexandrinus lib. 6. cap. 12, Cùm Flamen sacra Dijs dare, & hostiam immolare uult flamineū puerum, aut puellam iuxta habebat, qui parati intentiq; ministerio, & sacrificanti præsto forent, quæq; exequenda, quæ patrij moris & ritus erant, sacris ministraret, quos non nisi ingenuos patrimos & matrimos esse decebat. Cui ad sacra eunti, præco præcimitator dictus, præire, & præmonere solebat populum, ut dum sacra fiunt ab opere cessarent, qui si contumacius parerent, pignoribus & multa plectebantur, neq; enim flaminem, aut regem sacrorum religiosis diebus, opus facientem uidere fas erat. Festus Præciamitatores uocat. Vide suprà.

Præcingo] præcingis, præcinxi, præcinctum (ὑποζωννύω, περιζωννύω) præcingere, Cingere, uel anteriora cingere. Sueton. in Cæsare, cap. 45, Vnde emanasse Syllæ dictum constat, optimates sæpius admonentis, ut malè præcinctum puerum cauerent.

Ense præcingi. Ouid. 2. Trist. 54.

Auro fuluo præcingitur ceruix. Ouid. 14. Metam. 79.

Castris præcingere fluuium. Claud. de bello Get. 60.

Littora muro præcingere. Silius lib. 3. 49.

Præcingere, Præparare. Plaut. Milite, 16. 44,

> Idem & connexu in humero, læuo expapillato brachio,
> Præcinctus: aliquid simulato, quasi gubernator sies.

¶ Præcinctus, Participium (περιζωσμένος) Horatius 1. Serm. Satyr. 5. 2.

Capilli præcincti flore. Ouid. epist. 4. 15.

Hic est Euphrates præcinctus arundine frontem. Ouidius 1. de Arte, 45.

Præcincti parietes opere testaceo, Obducti. Plin. epist. 256.

Pueri præcincti. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 14.

Præcino] præcinis, penultima correpta, præcinui, præcentum (προᾴδω) præcinere, Antè canere, prædicere, prædiuinare. Cicer. 4. Tusculanar. 7, Nec uerò illud non eruditorum temporum argumentum est, quòd & deorum puluinaribus, & epulis magistratuum fides præcinunt. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 3,

> Carmine quum magico præcinuisset anus.

Gemitum præcinere. Stat. 5. Syl. 3. 12.

Præmonstrare & præcinere. Cic. de Arusp. respon. 18.

¶ Præcentio, Verbale (πρόασμα) Modulatio illa uocum quæ antè initium cantus fieri solet, quasi præludium. Cicero de Arusp.

Digitized by Google

Arusp.resp.19, Tui sacerdotij sunt tensæ, curricula, præcentio, ludi, libationes, epulæq; ludorum. Gellius lib.1.cap.11, Tibicines inter exercitum positi canere inceptabant. Ea illi præcentione tranquilla & uenerabili, ad quandam quasi militaris musicæ disciplinam uis & impetus militum, ne sparsi dispalatiq; proruerent, cohibebatur. Quapropter & exordium, siue initium siue principium, sine proloquium, siue antiloquium, quidam præludium, alij præcentionem ad similitudinem Græcorum, qui id prooemium nominant: propterea quod οἴμη cantus est.

Præcipio] præcipis, pen.corr. præcepi, penult. prod. præceptum (προλαμβάνω) præcipere, Antè capere, preuenire, preoccupare. Virg. in Buc.3.eclog.20,

Cogite oues pueri: si lac præceperit æstus,
Vt nuper, frustra pressabimus ubera palmis. Idē 9. Aen.
Exultatq; animis, & spe iam præcipit hostem. Vbi Seruius, Præcipit, mente præoccupat hostis aduentum. Colum. de Arboribus, cap.6.1, Quamobrem neq; fructum uberem præcipies, & nihilominus celeriter consenescet.

Iter præcipere. Lucan.lib.6.3.
Poenas præcipere. Silius lib.6.66.
Gaudia præcipere. Cic.13.Phil.381.
Præcipere antè. Lucret.lib.6.161,

Carbonumq; grauis uis, atq; odor insinuatur
Quàm facilè in cerebrum, nisi aquam præcepimus antè?

Præcipere, Antè uidere. Virg.6.Aeneid. 22, Omnia præcepi, atq; animo mecum antè peregi. Legitur & Percepi.
Præcipere animo, uel animis. Liu.8.bel.Maced.85, Consul quia non comminus pugnam, sed procul locis oppugnandis futuram præceperat animo. Ibidem, 1.198, Non id quod animis præceperat: questus est non expectatum se ab Senatu, &c.
Præcipere cogitatione futura. Cic.1.Off.114.
Præcipere (ἐντέλλεσθαι, παραγγέλλειν) est tum magistrorum, quod est præcepta tradere: tum magistratuum, & superiorum personarum. Salust. in Iugurth. Micipsa pater meus moriens mihi præcipit. Terent. Adelph.3.3. 70, Conseruis ad eundem illis præcipio modum.
Præcipere atq; interdicere. Cæsar 5.bel.Gall.219.
Præcipere (καθηγεῖσθαι) Præmonere, instruere, docere. Plinius lib.18.cap.24.6, Hesiodus qui princeps omnium de agricultura præcepit.
Facilè de aliqua re præcipere. Cic.1.de Orat.65.
Præcipere aliquid operosè. Vide Operosus, in Opus.
Præcipere artem oratoriam. Quint.lib.3.cap.1.
Hic artem nandi præcipit, ille trochi: id est docet. Ouidius 2. Trist.97.
Hortari & præcipere. Cic. Luceio, lib.5.13.10.
Præcipere ne. Cic.de Amic.64, Rectè etiam præcipi potest in amicitijs, nequis intemperata quadam beneuolentia (quod persæpe fit) impediat magnas utilitates amicorum.
Præcipere ut. Cicero de Amicitia, 54, Illud potius præcipiendum fuit, ut eam diligentiam adhiberemus in amicitijs comparandis, &c.

¶Præcepsi, Antiquum præteritum, pro Præcepi. Cato de Re rustic. Villici officia quæ sunt: quæ dominus præcepsit. Quod quidem ualet, quæ dominus præceperit, ut Capsit pro Ceperit à ueteribus est sæpe usurpatum. Turnebus.

¶Præcipitur, pen.corr. Impersonale. Plin. lib.15.cap.16.1, In uniuersum de pomis seruandis præcipitur.

¶Præcepto, præceptas (ἐντέλλομαι) præceptare, Frequentatiuum, Sæpe præcipere. Fest. Præceptat in Saliari carmine.

¶Præceptus, Participium (προληφθείς) Antè captum, præuentum. Liu.lib.1, Tempore illi præcepto. Cic.lib.3.Tusc. Hæc cogitantem fore beatum, præsertim si & antè præceptis bonis contentus esset, nec mortem, nec deos extimesceret.

¶Præceptum, huius præcepti (παράγγελμα, ἐφετμή, ἐφημοσύνη, ἐντολή) Substantiuum, Monitum, admonitio, institutum, uia, ratio. Cicero 1.Off.10, Neq; ulla officij præcepta firma, stabilia, &c.

Monita & præcepta. Cic. Luceio, lib.5.13. 9.
Arcana præcepta. Vide Arcanus.
Mira præcepta. Horat.2.Serm.Satyr.3.7.
Patria præcepta. Lucret.lib.3.2. Id est, paterna.
Ratio & præceptum dicendi. Cic. de claris Orat.143.
Præcepta & instituta philosophiæ. Cic.1.Off.1.
Periculosissimum præceptum. Quint.lib.1.cap.6.29.
Vniuersalia, uel perpetualia præcepta. Quintilianus libro 2. cap.13.10.
Contrita præcepta. Vide Contero.
Præcepta artium. Cic.de Fato, Etenim si est diuinatio quælibet natura, à præceptis artis proficiscitur. Præcepta appello quæ dicuntur Græcè θεωρήματα. Sunt igitur astrologorum præcepta huiusmodi: si quis, uerbi gratia, oriente Canicula natus est, in mari non morietur. Alia exemplaria legunt, " percepta.
Abundare præceptis & institutis Philosophiæ. Vide Abundo.
Accelerare præcepta. Vide Accelero.
Accipere præcepta. Vide Accipio.
Adiuuare nequitiam præceptis. Quint.lib.2.cap.15.22.
Agitare præcepta. Vide Agito, in Ago.
Alligare præceptis. Quint.lib.5.cap.13.46.
Amplecti præcepta. Claud. de bello Gildon.65.
Contrahere præcepta in unum. Ouidius libro 2. de Remed. amor.6.
Curare præcepta. Vide Curo.
Demonstrare aliquid præceptis. Quint.lib.6.cap.5.5.
Contrita & communia præcepta discere. Cic.1.de Orat.68.
Dare præcepta. Virg.4.Georg.80.
Dare præcepta alicuius rei. Quint.3.cap.3.3.
Dare præcepta de aliqua re. Cic.2.Tusc.98.
Viuendi præcepta dare. Cic. pro Flacco, 82.
Edocere præcepta. Virg.5.Aeneid.150.
Exequi præcepta alicuius. Virg.6.Aeneid.48.
Facessere præcepta alicuius, Facere, Frequentatiuum pro principali. Virg.4.Georg.110.
Amicis præceptis formare pectus alicuius. Hor.2.epist.1. 26.
Horrere præcepta alicuius. Catull. Argon.epig.59.32.
Instillare præceptum auriculis. Horat.1.epist.8.4.
Ponere signa nouis præceptis. Horat.2.Serm.Satyr.4.1.
Veterum præcepta referre. Virg.1.Georg.35.
Respuere præcepta alicuius. Claud.4.Paneg.22.
Sancire præcepta. Quint.lib.2.cap.13.4.
Sequi præcepta deûm. Virg.4.Georg.90.
Suppeditare præcepta. Lucan.lib.3.2.
Tenendum est hoc officij præceptum, ne quem unquam innocentem iudicio capitis accersas. Cic.2.Off.71.
Tradere præcepta disserendi. Cic.in Orat.62.
Præcepta & quasi uias quæ ad eloquentiam ferrent, tradere. Cicero in Orat.78.
Tradere præcepta uolandi. Ouid.8.Metam.42.
Vti præceptis alicuius. Ouid.3.de Arte, 88.

¶Præceptio, præceptionis (ὑποθήκη) pro Præcepto. Cic.3.Off. 10, Itaq; propria est ea præceptio Stoicorum, &c.

¶Præceptor, Verbale (καθηγητής, διδάσκαλος) Doctor, institutor. Cic.3.de Orat.32, Neq; disiuncti doctores, sed ijdem erant uiuendi præceptores atq; dicendi. Ouid.1.de Arte, 4,

Aeacidæ Chiron, ego sum præceptor Amoris.

Digitized by Google

Arandi præceptor.Ouid.6.Fast.3.
Magistros artium liberalium & uiuendi præceptores habere. Cic.1.de Inuent.52.
*Authorem & præceptorem omnium consiliorum aliquem habere.*Cic.2.Phil.39.
*Eloquentiæ præceptor.*Quint.lib.2.cap.8.3.
*Acer & subtilis præceptor.*Quintil.lib.1.cap.4.18.
Assiduus potius,quàm immodicus præceptor. Quintilianus lib.2.capite 24.
*Domesticus præceptor.*Quint lib.1.cap.2.4.
*Effusus præceptor.*Quint.lib.2.cap.2. 4.
*Latini dicendi præceptores.*Quint.lib.2.cap.4.30.
*Malignus præceptor.*Quint.lib.2.cap.2.40.
*Peridoneus præceptor.*Vide Peridoneus.
*Publici præceptores.*Quint.lib.1.cap.2.1.
*Sanctissimus præceptor.*Quint.lib.1.cap.2.5.
*Turpis præceptor,hoc est flagitiosus.*Quint.lib.1.cap.2. 4.
*Abducere discipulum à præceptore.*Vide Abduco.
¶Præceptrix,Verbale,fœm.gen.(καθηγήτις)Cic.1.de Fin.68, *Sapientia enim est una, quæ mœstitiam pellat ex animis, quæ nos exhorrescere metu non sinat,qua præceptrice in tranquillitate uiui potest.*
¶Præceptorius,Adiectiuum:ut,Præceptoria epistola. Plinius iunior lib. 4. epist.78.ad Tacitum,*Interim nequid festinationis meæ pereat, quod sum præsens petiturus,hac quasi præceptoria epistola rogo:sed prius,&c.*
¶Præcipuus,Adiectiuū (ἐξαίρετος,ἀκροθίνιος,πρόκριτος) Quod antè captum est,inquit Festus.Sumitur etiam pro magno & singulari,& non communi cum alijs.Terent. Adel. 2.3.5,*Itaq; unam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror,Fratrem homini neminem esse primarum artium magis principem.*
*Vir in eloquentia præcipuus.*Qu.lib.6.cap.3.2.De Cicerone.
*Circunueniendi præcipuus.*Tacit.lib.5.
*Præpositum,uel præcipuum.*Cic.3.de Fin.82,*Quoniam autem omne quod est bonum,primum locum tenere dicimus, necesse est nec bonum esse,nec malum,hoc quod præpositum uel præcipuum nominamus.*
*Commune & Præcipuum,contraria.*Cic.5.Verr.111.
*Præter cæteros præcipuum quod mihi Consuli fuit, priuato cū cæteris commune est.*Cic pro Sylla,6.
Par aliquid cum alio esse, & Præcipuum, contraria. Cicero pro Ligario,16.
*Amorem quendam præcipuum in eos qui procreati sunt ingenerat natura.*Cic.1.Off.20.
*Artis præcipuæ opus.*Ouid.1.de Arte,53.
*Bonitas præcipua,Singularis.*Plin.lib.12.cap.19.5.
*Præcipua cœnationum,id est,Præcipua cœnatio.*Suet. in Nerone,cap.31.
*Decus præcipuum.*Ouid.14.Metam.167.
*Dolor in hoc casu præcipuus est.*Celsus lib.8.cap.20.
*Dolore quodam præcipuo angi.*Cic.Seruio,lib.4.3.1.
*Incommodum præcipuum.*Cic.ad Atticum,lib.11.211.2.
Idem ius cum cæteris,& Præcipuum,contraria. Cicero ad Atticum,lib.6.113.12.
Præcipuum ueniæ ius habet ille liber. Ouidius 3. de Ponto, eleg.4.4.
*Laborem præcipuum impendere.*Virg.3.Georg.15.
*Obses præcipuus animi.*Cic.Ante quàm iret in exil. 18.
*Singularis & præcipua opera,*Plancus Cic.lib. 10.9.3.
*Partes meæ in ea causa præcipuæ fuerūt.*Cic.pro Domo sua,8.
*Præcipua remedia,Omnium longè utilissima.*Plinius libro 11. cap.49.1.
*Ossea sunt lupis,uulpibus,mustelis,uiuerris,unde etiam calculo humano remedia præcipua.*De genitalibus.
Præcipuus & proprius sensus Cic.de Prouin.Consul.1.
Præcipuum ad serpentis ictus, Optimum. Plinius libro 8. capite 27.2.
Præcipuum contra morsus remedium,Saluberrimum. Plinius lib.8.cap.22.7.
*Rerum præcipua.*Tacit.lib.4.
¶Præcipuè,Aduerbium(ἐξαιρέτως,προηγέτως) Ante alia, potissimum.Cic.ad Curionem,lib.2.5.16,*Non enim mihi tam mea salutchara fuit,in qua præcipuè sum ab illo adiutus, quàm pietas erit in referenda gratia iucunda.*
*Decorus præcipuè est deo color albus.*Cic.2.de Leg.72.
*Infœlix præcipuè.*Virg.1.Aeneid.144.
*Diligentia præcipuè nobis colenda est.*Cic.2.de Orat.81.
Commendare præcipuè quosdam alicui. Cicero Acilio, libro 13.33.1.
*Nihil datum præcipuè esse homini à natura dicemus.*Cicero 2. de Finibus,176.
Debere præcipuè isti generi hominum uidemur. Cic.Quinto fratri,lib.1.1.42.
*Obseruare præcipuè aliquem.*Brutus Cic.lib.11.19.2.
*Vnum illud te præcipuè rogo.*Cic.Appio,lib.3.8.33.
Nequid tibi præcipuè timendum putes,eo animo sis uelim. Cic. Plancio,lib.4.14.10.
*Præcipuè aliquid appetere,& In communi iure uiuere,cōtraria.*Cic.2.de lege Agrar.64.Idem pro Rab.perduel.reo, 2, *Labor in hoc defendendo præcipuè meus est, studium uerò conseruandi hominis commune mihi uobiscum esse debebit.*
Præcipitatio, Præcipitium, Præcipito] Vide Præceps.
Præcipites] *Milites à Mario constituti, qui illius custodiam studiosè faciebant.Mos enim regum hic fuit,& est, ut ad sui corporis custodiam fideliores quosdam homines deputarēt, de quo uide Alex.Alexandrinum,lib.6.cap.22.*
Præcisus] Vide Præcido.
Præclamitatores] *dicebantur qui flaminem Dialem antecedebant clamitantes,ut homines ab operibus abstinerēt, quia ei opus facientem uidere irreligiosum erat.Hæc Sipontinus ex Festo,apud quem corruptè legitur præciamiatores.*
Præclarus] pen.prod.Adiectiuum (περιφανὴς, πολυτίμητος) Valdè clarum significat.
Clarus & præclarus,figuratè accipiuntur pro eo qui tanquam fulgore quodam famæ & gloriæ resplendet: unde Clarissimus & præclarissima gesta dicimus.Sed præclarus nonnunquam pro bono reperitur apud Ciceronem, sicut Philip. 3. 143,O præclarum custodem ouium(ut aiunt)lupum: Non claritas in custode desideratur,sed probitas. Ergo præclarū pro bono posuit.Idem de Amicit.9,Cum illo uerò quis neget actum esse præclarè?Et paulo pòst,14,Cum illo quidem (ut suprà dixi)actum est optimè,mecum incommodius. Nā non suprà dixerat,actum cum illo optimè,sed præclarè. Verùm ideo sic dixit,quia præclarè & optimè idem roboris & uirium in significatione obtinent.Hæc Valla lib.4.
*Commemorandus & præclarus.*Cic.2.Verr.26.
*Præclarus & luculentus.*Cic.4.Philipp.155.
*Præclari & nobiles in philosophia.*Cic.1.de Orat.24.
*Armis præclari.*Stat.3.Theb.57.
*Eloquentiæ,ac fidei præclarus.*Tacit.lib.4.
Eximia plerisq; & præclara,parua ducere,eaq; ratione stabili firmaq; contemnere,fortis animi magniq; ducendum est. Cic.1.Offic.96.
*Præclarus ad aspectum.*Cic.6.Verr.104.
*Conscientia præclara.*Cic.ad Atticum,lib.10.195.5.
*Defensio præclara.*Cic.6.Verr.7.

Digitized by Google

Facies præclara. Lucret. lib. 5.236.
Fama præclara. Claud. de nupt. Honorij, 24.
Fama præclara de Afranio. Cic. ad Atticum, lib. 7.144.2.
Funus præclarum. Ouid. 3. Trist. eleg. 5.8.
Magnificum & præclarum genus dicendi. Cicero 2. de Orat. 50. Et in Orat. 8.
Egregia quædam & præclara indoles. Cic. 1. de Orat. 65.
Indole præclara iuuenis, admirabiliq; constantia. Cic. ad Brutum, lib. 10.3.
Laudatio præclara. Cic. 4. Verr. 9.
Lux præclara. Lucret. lib. 2.206.
Nomen præclarum. Lucret. lib. 6.1.
Operibus suis præclaris lætari. Cic. Lentulo, lib. 1.7.21.
Plena & præclara pecunia. Cic. pro Rosc. Amer. 4.
Opima & præclara præda. Cic. pro Rosc. Amer. 5.
Prædium præclarum & propinquum. Cicer. pro Rosc. Amer. 79.
Proles præclara Valer. 2. Argon. 30.
Res præclara. Horat. 1. Serm. Satyr. 2.2.
Ad discendum iuuentuti præclara res. Cic. pro Sestio, 83.
Senator præclarus. Horat. 1. Serm. Satyr. 6.22.
Sol præclarus. Lucret. lib. 5.25.
Stirps præclara. Virg. 4. Georg. 64.
Triumphus præclarus. Claud. 3. de raptu Proserp. 66.
Vrbem præclaram statuere. Virg. 4. Aeneid. 131.
Vultus præclarus. Lucret. lib. 4.208.
¶ Præclarior (περιφανέστερος) Comparatiuum, ut præclarior laus. Plin. in Panegyr. Ideoq; ille parens hominum, deorumq; optimi prius, deinde maximi nomine colitur: quo præclarior laus tua, quem non minus constat optimum esse, quàm maximum.
¶ Præclarius, neut. gen. Comparat. Lucret. lib. 1,
Nil tamen hoc habuisse uiro præclarius in se.
de Empedocle.
¶ Præclarè, pen. prod. Aduerbium (περιφανῶς) Cic. 6. Verr. 86, In eo Chrysæ est simulachrũ, præclarè factũ è marmore.
Præclarè actum nobiscum. Cic. 3. Verr. 6.
Dicitur præclarè à sapientibus, Vultu sæpe læditur pietas. Cicero pro Rosc. Amer. 22.
Præclarè datur, Præclarè medetur. Hoc est, commodè, optimè. Plin. lib. 26. cap. 15.10. Idem lib. 20. cap. 13.3.
Præclarè explicare. Cic. 1. Acad. 48.
Præclarè facere. Cic. 3. de Fin. 13.
Præclarè gessit suum negocium. Cic. pro Rosc. Comœdo, 20.
Præclarè se habere. Cic. 4. Verr. 106.
Præclarè intelligere aliquid. Cic. Cluuio, lib. 13.8.3.
Meminisse præclarè. Cic. Marcello, lib. 4.7.3.
Præclarè, Approbantis uocabulum, & annuentis. Cic. 13 Philip. 249, Pacem uult M. Lepidus. Præclarè: si talem potest efficere, qualem nuper effecit.
Præclauum] προκλατύσημον, pars uestis, quæ ante clauum texebatur. Afranius, Totum diem præclauum unum texere. Nonius.
Præcludo] præcludis, pen. prod. præclusi, præclusum, pen. producta (ἀποκλείω) præcludere, Antè cludere. Cicero pro Plancio, 78, Nam maritimos cursus præcludebat hyemis magnitudo.
Aditũ custodi patriæ præcludere. Cic. Antequam iret in exil. 5.
Animus ad exponẽdam rei indignitatem præcluditur. Cic. Ante quàm iret in exil. 9.
Præcludere sibi curiam. Cic. in Pisonem, 31.
Iter præcludere. Ouid. 14. Metam. 158.
Omnia præcludere effugio. Ouid. 2. de Arte, 5.
Præcludere omnem orbem terrarum alicui. Cic. 7. Verr. 132.
Portus præcludere classi. Lucan. lib. 9.8.
Speciem uiuendi præcludere. Lucret. lib. 1.66.
Transitum præcludere. Colum. lib. 6. cap. 18.1.
Vsus uocis præcluditur. Ouid. 2. Metam. 132.
¶ Præclusus, pen. prod. Participiũ (ἀποκλεισθείς) ut, Fores præclusæ. Propert. lib. 2. eleg. 5.5.
Præclusos esse alicui aditus misericordiæ iudicum, Per translationem. Cic. 7. Verr. 17.
Præclusa ciuibus expectatio incolumitatis. Cicero Antequam iret in exilium, 5.
Foramina præclusa. Quint. lib. 1. cap. 11.4.
Ianua præclusa. Ouid. 1. Metam. 133.
Vox præclusa. Claud. 4. Paneg. 53.
Præco] præconis, m. g. (κήρυξ, βραχὸς) Præcones à præcinendo dicti sunt, quasi præcanes, quod antè canant & annuntient quod est faciendum. Vel, ut ait Priscianus, à Præ, id est ualde canendo. Sunt enim qui iussu magistratus publicè aliquid ore denuntiant, qui auctionem faciebant, & qui audientiam in theatris indicebant. Plaut. Pœn. 2.11,
Exurge præco, fac populo audientiam. Cic. 3. Verr. 53, Tum repentè iste testes citari iubet. dicit unus & alter breuiter. nihil interrogantur. præco dixisse pronuntiat.
Citat præco maximà uoce legatos Aemonẽses. Cic. pro Flac. 26
Declarare uictorem uoce præconis. Virg. 5. Aeneid. 49.
Præco prædicat. Cic. pro Quintio. 29, De quo homine præconis uox prædicat, & pretium conficit.
Sub præcone subijci. Cicero pro Sestio, 48, Præconi publico subijceretur.
Subijcere sub præcone non solùm fortunas, sed etiam uictum uestitumq; necessarium alicuius. Cic. pro Quintio, 18.
Voci præconis bona ciuium subijcere, & hastam in foro ponere. Cic. 2. Offic. 122.
Per præconem uendere aliquid. Cic. 3. de Natur. deor. 122.
Actionum præco Iurisconsultus. Cic. 1. de Orat. 121.
Ludorum præcones. Cic. Luceio, lib. 5.12.31.
Præco uirtutum alicuius. Cic. pro Archia, 18.
¶ Præconium, præconij (κήρυγμα, ἀνάκηρυξις) Præconis uox. Sueton. de Nerone, Et præconio ubiq; contẽdit. Cic. Leptæ, lib. 6. 18.1, Rescripsit eos, qui facerent præconium, uetari esse in Decurionibus: qui fecissent, non uetari.
Acerbum præconium. Cic. pro Rab. Posth. 28.
Deferre alicui præconium. Cic. ad Atticum, lib. 13.269.1.
Præconium laudum. Cic. pro Archia.
Domestico præconio stultitiæ suæ quamplurimos testes colligere. Cic. 2. de Orat. 48.
Magna quidem de te rumor præconia fecit. Ouid. epist. 15.28.
Homeri præconio Achillis hasta nobilitata. Plinius libro 16. cap. 13.1.
Carmina uestrarum peragunt præconia laudum. Ouid. 4. de de Ponto, eleg. 8.9.
Tribuere præconium. Cic. Luceio, lib. 5.12.28, Vt mihi non solùm præconium, quod quum in Sigæum uenisset Alexãder, ab Homero Achilli tributum esse dixit: sed etiam graue testimonium impertitum clari hominis magniq; uideatur.
Præconius] L. Aelius stilo ob id cognominatus, quòd Præco purpura Latiore tunicæ usus fuerit. Plin. lib. 33. cap. 1.
Præcognosco] præcognoscis, præcognoui, pen. prod. præcognitum, pen. corr. (προγινώσκω) præcognoscere, Antè cognoscere. Rarum est. A quo
¶ Præcognitus, pen. corr. Adiectiuum. Plancus ad Ciceronem, lib. 10.15.9, Quòd si latro præcognito nostro aduentu, rursus in Italiam se recipere cœperit, Bruti erit officium occurrere ei.
Præcolo] præcolis, penult. corr. præcolui, præcultum (προγεωργέω)

Digitized by Google

γυμνάζω) præcolere, Antè colere, præparare. Cic. in Partit. 42, Sunt autem alij quidam perfecti animi habitus ad uirtutem, quasi, præculti & præparati rectis studijs & artibus. Quint. lib. 11. cap. 1.

Præcompositus] pen. corr. (προεκτοιμασμένος) Participium, siue Nomen ex participio, Præparatus: ut, Præcompositum os. Ouid. 6. Fast. 135.

Præconceptus] Adiectiuum (προσυλληφθείς) Antè conceptus. Plin. lib. 2. cap. 82. 1. de specubus, Præcõceptum enim spiritum exhalant, quod, &c.

Præconsumo] præconsumis, pen. prod. (προαναλίσκω) præconsumere, Antè consumere. Ouid. pro Consumere posuit, lib. 7. Metam. 99,

—utilius bellum putat esse minari,
Quàm gerere, atq; suas ibi præconsumere uires.

¶ Præcõsumptus, Participium (προαναλωθείς) Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 13,

Est quoq; non minimum uires afferre recentes,
Nec præconsumptum temporis esse malis.

Præcontrecto] præcontrectas (προψηλαφάω) præcontrectare, Antè contrectare. Ouid. 6. Metam. 96,

Spectat eam Tereus: præcontrectatq; uidendo.

Præcoquo] præcoquis, penult. corr. præcoxi, præcoctum, (προπέψάω) præcoquere, Antè coquere, seu maturare. Plin. lib. 18. cap. 29. 7, Aciniq; præcoquuntur in callum. Idem lib. 14. cap. 9. 2, Quidam è quacunque dulci, dum præcocta alba faciunt siccantes sole.

Præcoquus] Vide Præcox.

Præcordia] præcordiorum, neut. gen. pluralis numeri (περικάρδια) Plinius lib. 11. cap. 37. 95, Exta homini ab inferiore uiscerum parte separantur membranis, quæ præcordia appellant, quia cordi prætenduntur, quod Græci appellauerunt phrenas. Omnia quidem principalia uiscera membranis proprijs, ac uelut uaginis inclusit prouidens natura. Cic. 5. de Fin. 158, Fœlix rursus quũ is ipse annulus in præcordijs piscis inuentus est. De Polycrate.

Præcordia (inquit Plinius lib. 30. cap. 5. 6.) uocamus uno nomine exta in homine, quorum in dolore cuiuscunq; partis si catulus lactens admoueatur, apprimaturq; his partibus, transire in eum morbus dicitur.

Subter præcordia cupiditatum locauit Plato. Cic. 1. Tusc. 34.
Ferrea præcordia. Ouid. epist. 10. 22.
Flagrãtia præcordia. Iuuẽ. Satyr. 13. 19. Id est, cõmota, et irata.
Inquieta præcordia. Horat. Epod. 5. 20.
Mollia præcordia. Ouid. 1. Metam. 111.
Aperit præcordia Liber. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 18.
Excutienda dare alicui sua præcordia. Pers. Satyr. 5. 3.
Intima mouere præcordia. Ouid. 4. Metam. 102.
Mutare præcordia, Mutare animum. Propert. lib. 2. eleg. 4. 5.
Genibus premere præcordia alicuius. Ouid. 12. Metam. 28.
Virtus redit in præcordia. Virg. 2. Aeneid. 74.
Stertere totis præcordijs. Quint. lib. 4. cap. 2. 87.
Ligno fisso transit præcordia. Virg. 9. Aeneid. 83.
Vincta præcordia duro ferro. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 13.

Præcorrumpo] præcorrumpis (προφθείρω) præcorrumpere, Antea corrumpere. Ouid. 14. Metam. 27,

Dum tamen hanc sperat, dum præcorrumpere donis
Me cupit, &c.

¶ Præcorruptus (πρόφθαρτος) Participium, uel Nomen ex participio. Ouid. 9. Metam. 60,

Illa quidem uenit: sed præcorrupta, meumq;
Quæ donare caput Iunoni uellet iniquæ.

Præcox] præcocis, pen. prod. et, ut in quibusdã legitur exemplaribus, præcoquis, pen. cor. om. g. (πρώϊμος) Præcox ficus, Præcocia poma, quæ ante solitũ tẽpus maturescũt. Valla, Præcox fructus, præter morem cæterorum coctus, siue ante cæteros. Plin. libro 15. cap. 12, Post Autumnum maturescunt persica, æstate præcocia intra triginta annos reperta, & primò denarijs singula uenundata. Col. lib. 3. cap. 2. 1, Præcoques uites. Ibidẽ, cap. 9. 6, Ex una percoque uite.

Præcoquem maturitatem contrahere. Colum. lib. 1. cap. 6. 13.
Fatum præcox. Senec. Theb. 1. 50.
Ingenium præcox, Quod nimis citò maturitatem consecutum est, nimisq; citò uidetur adoleuisse. Quint. lib. 1. cap. 3. 3.
Modestia præcox. Stat. 2. Sylu. 1. 8.
Risus præcox. Plin. lib. 7. in Præf. 3.
Præcox, Immaturus. Ennius Annaliũ lib. 8, Præcox pugna est.

¶ Præcoquus, pen. corr. Idem (πρώϊμος) Mart. lib. 13. 46,

Vilia maternis fueramus præcoqua ramis, &c. Colum. lib. 12. cap. 37, Vuas præcoquas quàm maturissimas legito.

Præcrassus] Adiect. (παχύτατος) Valde crassum significat. Plin. lib. 16. cap. 8. 4, Cortex præcrassus ac renascens.

Præcurro] præcurris, præcurri, præcursum (προτρέχω, προθέω) præcurrere, Antè currere, siue Citò ante ire. Terentius Eunuch. 3. 2. 46,

—abi, præcurre, ut sint domi
Parata omnia.

Cæsar 6. bel. Gal. 142, Præcurrit equites: quanto res sit in periculo cognoscunt.

Præcurrere, Præcedere, antegredi. Cic. 1. de Diuinat. 192, Sed ita à principio inchoatum esse mundum, ut certis rebus certa signa præcurrerent. Budæus.

Appetitus ne præcurrant rationem. Cic. 1. Offic. 142.
Neq; hoc quicquam esset turpius, quàm cognitioni & perceptioni assertionem approbationemq; præcurrere. Cicer. 1. Academ. 65.
Præcurrit hyemem maturitas eius. Colum. lib. 3. cap. 1. 6.
Aetate aliquem præcurrere. Cic. in Orat. 101.
Albis equis præcurrere aliquem. Horat. 1. Serm. Satyr. 7. 2.
Vita præcurrere aliquem: id est, Vitam, quàm alius, meliorem & fœliciorem agere. Horat. 1. epist. 10. 7.
Præcurrere alicui, pro Anteuertere, occupare. Cic. in Catil. 91. Idem 3. de Orat. 127, Vobis uerò illum tanto minorem præcurrere uix honestum est. Budæus.
Hominem plurimorum studio, atq; omnium bona existimatione munitum, ut homo iners sine officio, sine ingenio, cũ infamia, nullis amicis septus præcurrat, sine magna culpa negligentiæ fieri non potest. Qu. Cic. de Petit. Consul. 19.
Amor uotis suis plerunq; præcurrit: id est, uota sua spe & festinatione præuenit. Plin. in epist. Budæus.
Iudicium præcurrit amicitia, tollitq; experiendi potestatem. Cic. de Amicit. 56.
Præcurrere aduentum alicuius in aliquem locum. Plin. epistol. 114. Hoc est, præcedere.

¶ Præcurrens, huius præcurrẽtis (προτρέχων) Præcursio, quã Boetius Præcursoriam causam uocat. Cic. in Partit. 5, Vt primordia rerum & quasi præcurrentia, in quibus inest aliquid argumenti.

¶ Præcursus, huius præcursus (προδρόμημα) Plin. lib. 16. cap. 25. 10, Omnia intra VIII. Iulij Idus Etesiarum præcursu.

¶ Præcursio, Verbale, Idem (προδρομία) Cic. de Fato, 66, Idcq; illi qui ab hoc dissentiunt, confitentes non fieri assensiones sine præcursione uisorum.

Præcursio, pro Præcursoria causa, & præcurrente. Cic. in Topic. 30, Alia autem præcursionem quædam adhibent ad efficiendum, & quædam afferunt per se adiumenta, &c.

¶ Præcursor (πρόδρομος) Aliud uerbale. Cicer. 7. Verr. 82, Quem iste in decumis, in rebus capitalibus, in omni calumnia præcursorem habere solebat & emissarium. Idem Cicer.

Digitized by Google

Cicer. 4. Verr. 4. excursorem uocat.

¶Præcursorius, Adiectiuū. Plin. iunior. lib. 4. epist. 13. ad Cornel. Tacitū. Interim quod sum præsens petiturus, hac quasi præcursoria epistola rogo: id est, aduentum ad te meū præcurrente.

Prędа] huius prædæ (λεία, ληΐς, ληλασία, βοηλασία, περινομή, προνομή) Dicitur à pariendo, ut ait Varro, quasi parida, quòd manu parta sit. Præda, inquit Gellius lib. 13. cap. 23. propriè dicuntur corpora ipsa rerum quæ capta sunt.

Victor erat prædæ, præda pudenda suæ. Ouid. 2. de Arte, 82.

Ceruus præda est canum. Ouid. 11. Metam. 6.

Præda & rapinæ. Cassius Cic. lib. 12. 12. 8.

Copia prædæ. Ouid. 1. Fast. 137.

Cupido cæca prædæ. Ouid. 3. Metam. 124.

Captiua præda. Claud. 3. de raptu Proserp. 68.

Facilis præda. Claud. 2. in Eutropium, 113.

Fera præda. Ouid. 7. Metam. 6.

Feralis præda. Claud. de bello Getico, 123.

Genialis præda. Ouid. 1. de Arte, 25.

Humiles prædæ. Claud. 2. Paneg. 5.

Ingens præda. Stat. 10. Theb. 52.

Nefanda præda. Ouid. 8. Metam. 18.

Opima præda. Horat. Epod. 10. 5.

Onerosa præda. Vide Onerosus, in Onus.

Perpetua præda. Vide Perpetuus.

Recens præda. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 2.

Tenera præda. Horat. 3. Carm. ode 27. 11.

Accingere se prædæ: id est, ad prædam. Virg. 1. Aeneid. 43, Illi se prædæ accingunt, dapibusq; futuris. Id est, studiosè parant. Seruius.

Spe prædæ adduci. Cæsar. 4. bel. Gal. 594.

Adseruare prædam. Stat. 10. Theb. 7.

Agere prædam, Vide Ago.

Amittere prædam. Vide Amitto.

Ardere amore prædæ & spoliorum. Virg. 11. Aeneid. 107.

Auertere prædam. Vide Auerto.

Auctus præda. Vide Augeo.

Capta crudelißimè ex fortunis alicuius præda. Cic. pro Domo sua, 113.

Conuectare prædas. Vide Conuecto, in Conueho.

Corrumpere prædam. Vide Corrumpo.

Ditescere præda. Lucret. lib. 5. 251.

Diuisa præda est. Senec. Agamemn. 6. 7.

Heu, terra ignota, canibus data præda Latinis, Alitibusq; iaces. Virg. 9. Aeneid. 98. De Euryalo.

Sortem ducere prædæ. Virg. 9. Aeneid. 54.

Facere prædam. Cicero 5. Verr. 99, Maximos quæstus, prædasq; fecisse.

Frui præda. Valer. 4. Argon. 152.

Habere prædam cum cura. Tacit. lib. 15.

Non habet euentus sordida præda bonos. Ouid. 1. Amor. eleg. (10. 10.

Munificè largiri prædam. Vide Munus.

Nancisci prædam. Vide Nanciscor.

Nactus prædam. Ouid. 3. Metam. 122.

Parta præda. Cic. 1. de Fin. 79.

Ex præda, ex manubijs aurum & argentum ad eos peruenit. Cic. 2. de lege Agrar. 62.

Potiri præda. Virg. 9. Aeneid. 73.

Victores præda, spolijsq; potiti. Virg. 9. Aeneid. 91.

Proponere ad prædam urbem, bona, & fortunas ciuium. Cic. 4. Philip. 158.

Quærunt prædam sanguine. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 12.

Raptæ prædæ. Virg. 1. Aeneid. 107.

Prædæ esse. Cic. 7. Verr. 64, Quum ea res non solùm prouinciæ saluti, uerumetiam ipsi prædæ esse posset.

¶Prædaceus, Adiectiuum (ληϊστός) ut, Pecunia prædacea. Gellius lib. 4.

Prædatitius, Aliud adiectiuum, Idem (ληϊστικός) Gellius lib. 13. cap. 23, Ex manubijs non res corporaq; ipsa prædæ demonstrat (nihil enim captum est horum à Troiano ex hostibus) sed facta esse hæc comparataq; ex manubijs, id est, pecunia prædatitia, declarat. Manubiæ enim sunt, sicuti iam dixi, nō præda, sed pecunia per Quæst. Populo Rom. ex præda uendita contracta.

¶Prædor, prædaris (ληΐζομαι, ληλατέω, λωποδυτέω, προνομεύω, κατατρέχω, συλάω) prædari, à Præda, ut ait Varro: Diripere, & ui auferre, quemadmodum prædæ in bello solent. Cic. 3. Offic. 94, Ex quo intelligitur, quoniam iuris natura fons sit, hoc secundum naturam esse, neminem id agere, ut ex alterius prædetur inscitia.

Ad multas lupa tēdit oues prædetur ut unā. Oui. 3. de Arte, 84.

Arces prædari. Valer. 5. Argon. 129.

Dapes prædantur ab ore. Valer. 4. Argon. 86.

Pisces calamo prædabor. Propert. lib. 4. eleg. 2. 8.

Puella est me prædata. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 1.

¶Prædator, penul. prod. Verbale (ληστής) Cic. 2. in Catil. 40, Quos ego utrosq; Quirites, in eodem genere prædatorum, direptorumq; pono.

Ioui deprædatori templum fuisse legimus, non quòd prædæ, sed quòd ei aliquid ex præda in partem prædæ debebatur. Nam mos Romanorum fuit, ut bella gesturi, de parte prædæ, aliquid numinibus pollicerentur.

Aprorum prædator. Ouid. 12. Metam. 62.

¶Prædatrix, pen. prod. Verbale fœmininum (ληστρίς) ut, Herculei alumni prædatrix. Stat. lib. 1. Syl. 5. 5.

¶Prædatorius, Adiectiuum (ληστρικός) ut, Naues prædatoriæ. Liu. 9. bel. Pun. 141, Annis prope quinquaginta nullum Romanum exercitum uiderant præter prædatorias classes. Sic, 4. bel. Maced. 143.

¶Prædabundus, Aliud adiect. Qui prædatur. Salust. in Iugurtha, Vbi stipendium & commeatum locauerat, ire iubet: datq; se prædabundum post paucos dies eodem uenturum.

¶Prædo, prædonis, penult. prod. (ληστής) Qui prædatur. Plinius lib. 16. cap. 40. 4, Germaniæ prædones singulis arboribus cauatis nauigant.

Templorum omnium atq; tectorum totiusq; urbis prædo. Cic. pro Domo sua, 108.

Liber à prædonibus. Vide Liber, liberi.

Acerbus prædo. Claud. 7. Paneg. 72.

Decidere prædonum in turbam. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 9.

Nefarius prædo. Cic. 3. de Orat. 2.

Prædo. Vlpian. in l. sed etsi, de petitione hæreditatis, Quod autem ait Senatus eos qui bona inuasissent: loquitur de prædonibus, id est, de ijs qui quū scirent ad se nō pertinere hæreditatem, inuaserūt bona, scilicet quū nullam causam haberent possidēdi. Et paulo post, De eo aūt loquitur Senatus, qui ab initio mēte prædonis res hæreditarias apprehēdit. Budæus.

¶Prædonulus, prædonuli, pen. corr. (ληστίδιον) Diminutiuum à Catone usurpatum.

Prędamno] prædamnas (προκαταγινώσκω) prædamnare, Prius damnare, siue iudicare, aut condemnare. Suetonius in Augusto, cap. 56, Sin deesset: destituere ac prædamnare amicum existimaretur.

Prædamnata spe dimicandi: id est, præcisa. Liu. 7. bel. Pun. 106.

Prędelasso] Prædelassas (προκαταπονέω) prædelassare, Antè delassare. Ouid. 11. Metam. 147.

——quæ primas æquoris undas
Frangit, & incursus quæ prædelassat aquarum.

Prædensus] Adiectiuum (πολυδασὺς) Valde densus. Plin. lib. 18. cap.18. 4, Culter uocatur, prædensam prius quàm proscindatur terram secans.

Prædes] Vide Præs.

Prædestino] prædestinas, pen. corr. prædestinâre, Præordinare. Aemylius Probus in Eumene, Primus Leonatus Macedoniam præoccupare prædestinauerat.

¶ Prædestinatio, prædestinationis, fœm. gen. Verbale. Definitur autem, ut sacræ Scripturæ docent, liberum esse Dei consilium, quo & humanum genus, & singulas mundi partes pro immensa sua sapientia, & iustitia incomprehensibili moderatur. Vide Augustinum lib. de Prædest. sanct.

Prædico] prædicas, pen. corr. (κηρύττω, ἀναγορεύω, ὄσομαι) prædicare, Apertè seu publicè dicere, celebrare, uulgare, palàm commemorare, laudare. Terent. And. 3.1.7, Actum est, si quidē hæc uera prædicat. Cic. pro lege Manil. 15, Quam prædicant in fuga, fratris sui membra in his locis, qua se parens persequeretur, dissipauisse De Medea.

Prædicare palàm. Cic. ad Atticum, lib. 9. 180. 6.

Prædicat præco, dum aliquid palàm promulgat & pronunciat ex Senatusconsulto. Vide Præco.

Prædicare ex Tribunali. Cæs. 2. bel. Ciuil 71.

Victores se sua uoce prædicare. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 32.

Repulsam alicuius alteri prædicare. Cic. pro Plancio, 41.

Monere & prædicare. Liu. lib. 2.

Ferre & prædicare. Cic pro Archia, 16.

Prædicari & nominari. Cic. pro Archia, 20.

Dicere & prædicare. Cic. pro Cecinna, 18.

Prædicare de aliquo. Cic. 1. Offic. 192, Deforme etiam est, de seipso prædicare falsa præsertim, & cum irrisione audientiū imitari militem gloriosum.

Gloriosius de seipso prædicare. Cic. pro Domo sua, 72.

De se uera cum gloria aliquid prædicare. Cic. in Pisonem, 1.

Honoratè, & honorificè, & grauiter multa de aliquo prædicare. Cic. 11. Philip. 314.

Virtutem alicuius optimè prædicare. Cic. pro Archia, 15.

Prædicare miris laudibus. Plin. lib. 25. cap. 5. 3.

Gloriāda, prædicāda, et præ se ferēda beata uita. Cic. 5. Tus. 71.

¶ Prædicatus, pen. prod. Participium (κεκηρυγμένος) ut, Arbor historijs alicuius prædicata. Plin. lib. 12. cap. 17. 7.

¶ Prædicatio, Verbale. Plin. lib. 35. cap. 3. 4, Affirmant uana prædicatione, ut palàm est. Idem lib. 20. cap. 10. 2, Radix quoq; plurimorum prædicatione trita, &c.

Factum est tua prædicatione, ut tantū ei debere uidereris. Cic. Attico, lib. 9. 185. 2.

Prædicatio, Palàm cōmemoratio facta. Cic. 2. Verr. 2, Homo uita atq; factis, omniū iam hominū opinione damnatus, pecuniæ magnitudine, sua spe, ac prædicatione absolutus. Bud.

Beneficiorum alicuius prædicatio non grata potius quàm arrogans. Cic. de Arusp. resp. 14.

Societatis nefariæ prædicatio. Cic. 5. Verr. 11. 9.

In statu mediocri sermonis ac prædicationis res alicuius esse. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 2. 61.

Acerba prædicatio præconi futura est. Cic. 2. de lege Agr. 54.

Despiciunt prædicationem nobilitatemq; philosophi. Cic. pro Archia, 20.

¶ Prædicator, pen. prod. (κηρυκτὸς) Aliud uerbale. Cic. pro Corn. Balbo, 2, Qui sui facti, sui indicij, sui beneficij uoluit me esse, ut apud eosdem uos iudices nuper in alia causa fuerim, & prædicatorem, & authorem.

Te prædicatore & teste. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 16.

¶ Prædicabilis, & hoc prædicabile, pen. corr. (κηρυκτὸς) Palàm dicendum & gloriandum. Cic. 5. Tusc. 70, Ne in misera uita quicquam est prædicabile, aut gloriandum, nec ea quæ nec misera sit, nec beata.

¶ Prædicamēta (κατηγορίαι) uulgò uocantur quæ Quintilianus elementa decem appellat, circa quæ uersari uidetur omnis quæstio: lib. 3 cap. 7.

Prædico] prædicis, pen. prod. prædixi, prædictum (προαγορεύω, προλέγω, πρόφημι, προερέω) prædicere, Antè siue prius dicere. Terent. And. 1. 1. 19,

— hoc primum in hac re prædico tibi,
Quas credis esse has nō sunt ueræ nuptiæ. Cic. 2. Ver. 23,

Moneo, prædico, antè denuncio, &c.

Id temporis illos ad me uenturos aliquibus prædixeram. Cicero 1. in Catil. 7.

Prædicere aliquid præ omnibus. Virg. 3. Aeneid. 87.

Prædicere & respondere. Cic. de Arusp. resp. 27.

Monere, prædicere, portendere. Cic. de Arusp. resp. 49.

Bellum non obscurè nobis paulo antè prædixerunt aruspices. Cic. de Arusp. resp. 16.

In multos annos solis defectiones prædicuntur. Cicer. 2. de Diuin. 25.

Futura prædicere & intelligere. Cic. 1. de Diuin. 3.

Hos mihi prædixit luctus. Virg. 3. Aeneid. 143.

Necem prædico tibi. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 2.

Genus prædicendi Chaldaicum repudiauit Scylax. Cicero 2. de Diuinat. 132.

¶ Prædicens, penult. product. Participium (προλέγων) Cicero Cecinnæ, lib. 6. 6. 14, Quo in bello nihil aduersi accidit non prædicente me.

¶ Prædictus, Participium (προῤῥηθεὶς) ut, Defectiones solis & lunæ in omne posterum tempus cognitæ prædictæq; sunt. Cic. 2. de Natur. deor. 229.

Prædictus, pro Suprà dicto. Quintil. lib. 10, Theopompus his proximus ut in historia prædictis minor, ita oratori magis similis. Cic. 4. Acad. 84, Vt nihil in prædictis relinquamus. Alia exemplaria legunt, præteritis.

Prædicta cœnæ hora: hoc est, præstituta. Sueton. in Claudio Cesare, cap. 8.

Prædicto, absolutè. Tacit. lib. 16, Montanus patri concessus est, prædicto, ne in Rep. haberetur. Subauditur existente: hoc est, Quum prædictum esset.

¶ Prædictum, prædicti (πρόῤῥητον) pro Prædictione. Cicero 2, de Legibus, 54, Augurum prædictis multa incrediibiliter uera cecidisse.

Vatum prædicta interpretari. Cic. 2. de Leg. 50.

Vatum prædicta terribili monitu horrificant. Virg. 4. Aen. 93.

¶ Prædictio, prædictionis, Verbale (πρόῤῥησις, προαγόρευσις) Quod prædicitur, siue prænunciatur, uel prædiuinatur. Cic. lib. 1. de Diuin. 7, Ex quo genere sæpe hariolorū etiam & uatum furibundas prædictiones. Idem 2. de Natur. deor. 10, Prædictiones uerò & præsensiones rerum futurarum.

Prædictio & notatio cuiusque uitæ ex natali die. Cic. 2. de Diuinat. 131.

Mali prædictio tum probatur, quum ad prædictionem cautio adiungitur. Cic. 2 de Diuin. 81.

Fatorum ueteres prædictiones. Cic. de Arusp. resp. 16.

Prædictiones diuinæ. Plin. lib. 7. cap. 37. 1.

Diuina prædictione qui non uteretur, qui rex unquam fuit? Cic. 1. de Diuinat. 155.

Habet fidem nostra prædictio. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 15.

Prædisco] prædiscis, prædidici, pen. corr. (προμανθάνω) prædiscere, Antè discere. Plin. lib. 18. cap. 24. 10, Et confitendum est cælo maximè constare ea, quippe Virgilio iubente prædisci uentos antè omnia. Virg. 1. Georg. 11,

Ventos & uarium cæli prædiscere morem,
Cura sit. Hos uersus citat Colum. lib. 1. cap. 4. 3.

Prædiscere & meditari aliqua. Cic. 1. de Orat. 71.

Digitized by Google

Prȩditus] pen.corr. Id est, habeo. Quasi affectus: de quo sic Valla, Praeditus sum (inquit) bono dicitur, & praeditus sum malo: sicut Affectus sum malo, & affectus sum bono, id est (ut breuiter magis, quàm optimè dicam) habeo bonum, & habeo malum: ut Praeditus sum humanitate, uirtute, diuitijs, dignitate, uiribus: qui sermo est usitatißimus. Nunquam tamen cum ablatiuo & praepositione a uel ab, ut fit in Affectus: ueluti, Ego sum à rege magnis honoribus affectus: nō autem, Sum praeditus à deo magnis uiribus. De malo rarius, Cic. pro Sylla, 5, Nisi uerò me unum uis ferum praeter caeteros, me asperū, me inhumanū existimari, me singulari immanitate, & crudelitate praeditū. Idem pro Rab. perduel. reo, 13, Confectus senectute, morbo praeditus. Correctiora autē exemplaria habent praepeditus. Hactenus Valla, lib. 5.

Aetate praeditus. Cic. 5. Verr. 51.

Amentia & audacia praeditus. Cic. 4. Verr. 72.

Animo & sensibus praeditus mundus. Cic. 1. de Nat. deor. 28.

Nulla, aut humili aliqua arte praeditus, et mediocris homo. Cic. pro Cluentio, 7.

Audacia praeditus. Cic. pro Rosc. Comoedo, 2.

Authoritate praeditus & miseria. Cic. 7. Verr. 85.

Praeditus authoritate & potestate. Cic. pro Rosc. Amer. 91.

Beneficijs summis maximisq; rebus gestis, summo ingenio & prudentia praeditus. C. Curio. Cic. pro lege Manil. 48.

Bonitate singulari et modestia praeditus. Cic. pro Dom. sua, 85.

Cupiditate singulari, audacia, scelere praeditus homo. Cicer. 1. Verr. 4.

Dignitate magna praeditus puer. Cic. 2. de Inuent 122.

Diuinitate praeditae imagines. Cic. 1. de Natur. deor. 164.

Gloria ingenij summa praeditus. Cic. pro Archia, 7.

Luctu praeditus miser. Cic. pro Rosc. Amer. 13.

Leuitate praeditus, egestate, perfidia. Cic. pro Flacco, 5.

Magistratu summo praeditus uir. Cic. 6. Verr. 78.

Medicamentis praeditum cornu. Plin. lib. 8. cap. 32. 5. de cornu cerui.

Mente praeditus. Cic. 4. Acad. 227.

Diuina mēte et cōsilio praediti homines. Cic. 2. de lege Agr. 88.

Sapiens & alta mente praeditus homo. Cic. pro Mil. 15.

Metu paruo praeditus. Cic. 5. Tusc. 58.

Multitudine infinita, uarietate admirabili praediti sic erum errores. Cic. de Vniuers. 42.

Natura immortali praeditus. Lucret. lib. 1. 48.

Paruis opibus ac facultatibus praeditus. Cic. 1. Verr. 38.

Ornamentis honoris, fortunae, uirtutis, ingenij praeditus uir. Cic. pro lege Manil. 35.

Potestate summa praeditus uir. Cic. pro Domo sua, 85.

Prudentia & exercitatione praeditus uir. Cic. pro Cluent. 68.

Religione summa & authoritate praeditus homo. Cicero pro Cluentio, 41.

Sacerdotio amplißimo praeditus. Cic. ad Attic. lib. 8. 147. 3.

Sapientia praeditus propè singulari. Cic. Seruio, lib. 4. 3. 2.

Sensu diuino praeditus. Lucret. lib. 5. 29.

Spe optima praeditus. Cic. pro Flacco, 1. & 2. Verr. 6.

Spe summa & animi & ingenij praeditus adolescens. Cic. 2. Philip. 62.

Studio optimo, iudicio minus firmo praeditus docere, nō alienum est. Cic. in Orat. 13.

Rectißimis studijs atq; optimis artibus praeditus adolescens. Cicero pro Caelio, 17.

Studio uenandi uel pilae praeditus. Cic. de Amic. 64.

Studijs literarum doctrinaq; praeditus. Cicero. Acilio, libro 13. 31. 3.

Tumore praeditum, deformatum & decoloratū corpore mortuum constat esse. Author ad Heren. lib. 2. 81.

Singulari uirtute, constantia, grauitate praeditus uir. Cicero pro Domo sua, 31.

Visio perspicuo & grandi praeditum posuimus exemplum. Cicero 1. de Inuent. 100.

Praediues] pen. prod. praediuitis, pen. cor. om. g. (πολυπλούσιος) Valde diues. Plin. lib. 34. cap. 3. 2, Praediues numinū uices illud candelabrum coluit.

Aula praediues. Claud. 2. in Ruffinum, 29.

Cornu praediues. Ouid. 9. Metam. 19.

Praediuino] praediuinas, pen. prod. (προμαντεύομαι) Praediuinare. Plin. lib. 11. cap. 10. 1, Praediuinant enim apes uentos, imbresq;.

¶ Praediuinandus, Participiū. Varro de ling. Lat. lib. 5. Qui futura praediuinando solent fari, fatidici dicti, &c.

¶ Praediuinatio, Verbale (προμάντευσις) Plin. lib. 8. cap. 25. de Nilo, Parit oua quanta anseres, eaq; extra eum locum transferens semper incubat praediuinatione quadam, ad quem summo auctu eo anno egressurus est Nilus.

¶ Praediuinus, pen. prod. Adiectiuum (ζάθεος) Valde diuinum significat. Plin. lib. 37. cap. 10. 27, Promittitur praediuina somnia repraesentare.

Praedium] huius praedij (χωρίον, κτῆμα) A praeda: eo quod capti ab hostibus agri militibus distribuebantur. Vel dicitur à praestando, ut ait Varro. Alij à prius, seu ualde dando. Est rustica & urbana possessio. Cic. 3. Offic. 84, Ac de iure quidem praediorum sanctum est apud nos iure Ciuili, ut in his uendendis uitia dicerentur, quae nota essent uenditori.

Continentia praedia fundo. Vide Contineo.

Culta praedia. Claud. 1. in Ruffinum, 38.

Dotalia praedia. Cic. Att. lib. 15. 329. 14.

Libera praedia. Vide Liber, liberi.

Paterna praedia. Quintil. lib. 6. cap. 3. 31.

Rustica praedia. Cic. pro Rosc. Amer. 24.

Triquetra praedia. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 11, Triquetra, inquit Acron, Graecè Trinacria dicitur. Porphyrio uerò dicit Triquetra praedia Sicula dici, quòd in tres partes, id est, promontoria diducta sit, uel quadras.

Vrbana praedia. Cic. 5. Verr. 172.

Accipere praedia in aestimationem ab aliquo. Vide Accipio.

Fructus praediorum abeunt in sumptus. Cic. Att. lib. 11. 210. 2.

Aedificare praedia. Vide Aedifico.

Fructuosa praedia colenda ac tuenda pater filio tradiderat. Cicero pro Roscio Amer. 24.

Diuidere praedia. Horat 2. Serm. Satyr. 3. 34.

Emere praedia ab aliquo. Cic. Rutilio, lib. 13. 9. 4.

Mancipare paterna praedia. Quintil. lib. 6. cap. 3. 31.

Vendere praedia. Cic. 3. Verr. 100.

¶ Praediolū, huius praedioli, pen. corr. Dimin. (κτητίδιον) Cicer. M. Caelio, lib. 2. 15. 7, Sed mea praediola tibi nota sunt.

Aedificata bellè praediola nostra, & satis amoena. Cic. Attico, lib. 16. 333. 4.

¶ Praediatus, pen. prod. Adiect. Praedijs munitus. Apul. lib. Flo. Ipse bene uestitus, bene praediatus.

¶ Praediator, Qui praediorum & praedum iura nouit.

¶ Praediatores (κτηματονόμοι) Homines in iure praediatorio periti. Cic. Att. lib. 12. 241. 8, Quod pro Cornificio me abhinc amplius annis XXV. spopondisse dicit Flauius, etsi reus locuples est, & Apuleius praediator liberalis: tamen uelim des operam, ut inuestiges ex consponsorum tabulis sit'ne ita. Ibidem, 241. 8. & 2, Procuratores Cornificij & Apuleium praediatorem uidebis. Budaeus.

Praedo] praedonis. Vide Praeda.

Praedomo] praedomas, pen. cor. (προδαμάζω) praedomare, Antè domare, sedare, comprimere. Senec. epist. 114, Et omnes ca-

nes casus, antequam exciperet, prædomuit meditando.

¶ Prædicatorius, Adiect. (κτητικός) Quod ad prædium pertinet, ut Prædicatorium ius. Cic. pro Cornel. Balbo, Etenim si Q. Scæuola ille augur, quum de iure prædicatorio consuleretur, homo iurisperitissimus, consultores suos nonnunquam ad Furium & Casellium prædicatores reijciebat. Sic. Val. Max. lib. 8. cap. 13. De Q. Scæuola.

Prædor] prædaris. Vide Præda.

Præduco] præducis, pen. prod. præduxi, præductum (ἐμπροσθεν ποιῶ) præducere, Antè ducere. Plin. lib. 35. cap. 16. 2, Probatur mollitie, et quòd si æra præducantur, uiolaceum reddit colorem.

Fossam præducere. Tacit. lib. 14.

Præducere fossam homini obsesso, pro Fossa circunuallare. Seneca lib. 2. de Ira.

Vallum præducere. Tacit. lib. 14.

Prædulcis] & hoc prædulce (πολυγλυκύς) Valde dulcis. Plin. lib. 12. cap. 5. 3, Fructus per folia solibus coctus prædulci sapore, sic lib. 11. cap. 17. 4.

Luxuries prædulce malum. Claud. 2. Paneg. 27.

Thyrrenæ uolucres nautis prædulce minantur. Stat. 5. Syl. 5. 17

Præduro] præduras, pen. prod. (ἐπισκληρόω) prædurare, Valde durum facere. Colum. lib. 3. cap. 11. ad finem, de rubrica, Verùm, est in opere difficilior, quòd neq; humentem fodere possis, quòd sit glutinosissima: nec nimium siccam, quia nimium præduratur. Vetus exemplar habet, prædura. Plin. lib. 23. cap. 7. 24, Aliqui myrrha adiecta & cupresso præduratum uas sole torrebant.

¶ Prædurus, pen. prod. Adiect. (ὑπέρσκληρος) Valde durus: ut, Prædura gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. 27.

Viribus prædurus. Virg. 10. Aeneid. 150.

Corpora prædura. Virg. 2. Georg. 107.

Labor prædurus. Valer. 1. Argon. 48.

Tēpora prædura fregit nodoso robore. Ouid. 12. Metam. 70.

Prædura ætas, cui opponitur Tenera. Colum. lib. 6. cap. 2. 1.

Præeo] præis, præiui, pen. prod. præitum, pen. cor. (προάγω προέρχομαι, προηγοῦμαι) præire, Antè ire. Liu. 2. ab Vrbe, 26, Præierat Aruns Tarquinius filius regis, rex ipse cum legionibus sequebatur.

Præi uerbis quod uis: id est, dic primùm uerba quæ uis me referre. Plaut. Rud. 30. 47.

Mihi præire digneris quid me putes obseruare debere. Plinius epistol. 264.

Præire uerba dicebant ueteres, quum carmen aliquod canendum antè quàm uel fœdus feriretur, aut execratio piaculi gratia per Pontificem, uel sacrificulum, aut alium magistratum fieret, magistratus primò pronunciabat. Budæus, Præire, est uerba præfari, & subsequi, et dictata uerba pronunciare. Liu. 8. ab Vrbe, 45, Agedum Pontifex publicus Pop. Rom. præi uerba, quibus me pro legionib. deuoueam. Idem de bel. Maced. Præeuntib. execrabile carmen sacerdotibus.

Præire obsecrationē, pro Dictare. Suet. in Claud. Cæs. cap. 22.

Præire uoce alicui quid iudicet. Cic. pro Milone, 2.

Præire de scripto. Budæus, Præire hodie uerba damnationis actuarij, aut eorū uicarij carnifici solent, quū damnati facinorosi ad supplicia trahuntur, sed de scripto id faciūt. Id enim De scripto præire dicitur. Plin. lib. 28. ca. 2. 2, Vidimus certis precationibus obsecrasse summos magistratus, et nequid uerborum prætereatur, aut præposterum dicatur, de scripto præire aliquem. Budæus.

Præire alicui de re aliqua. Gellius lib. 14. cap. 2. Id est, pronunciare quod sequatur.

Præeunt discipulis præceptores. Quintil. lib. 2. cap. 5, Non uidentur suffectura tempora, si legentibus singulis præire sem-

per ipsi uelint. Hoc est, antè pronunciare, & prædictare & prælegere. Nam statim sequitur, Et hercle prælectio.

¶ Præiens, præeuntis (προερχόμενος, προηγούμενος) Participium. Ouid. ad Liuiam, 82,

Et uenit stella non præeunte dies.

Præeūte natura deduci ad cognitionē aliquā. Cic. 2. de Fin. 104

Præfacilis] & hoc præfacile, pen. cor. (πάνυ ῥᾴδιος) Valde facile. Plaut. Epid. 14. 21.

—te profectò Apoecides

Nihil moror mihi. P. de præfacili Epidice.

Præfamino] pro præfator. Cato de Re rust. Ianum, Iouemq; uino præfamino. Quod autē sequitur, sic dicito, delendum est. Huc enim ab illis summissum est, qui præfaminum nimum adiectionis more dici censuere, aut interpretationem adscripsere. Turneb.

Præfaris] uel præfare, pen. prod. præfatus sum (προλογίζω, φροιμιάζω, προοιμιάζω) præfari, Ante fari, proloqui. Colum. in Præfat. 28, Quæ ordine suo tunc demū persequar, quum præfatus fuero quæ reor ad uniuersam disciplinam maximè pertinere. Cic. de Vniuers. 47, Sed hæc satis sunt dicta nobis, quæ de eorum qui cernūtur, quiq; sunt orti, natura præfati sumus, habeant hunc terminum. Hic pro simplici uidetur positum, id est, fati & locuti.

Præfari honorem, Est quum quid turpe dicturi, solemus duobus aut tribus uerbis præfari, hoc pacto, Si commemorare fas est, Honore dicto, Honor sit auribus, & huiusmodi. Cicero Papyrio Pæto, lib. 9. 22. 13, Nos autem ridiculè si dicimus, ille patrem strangulauit, honorem non præfamur. sin de Aurelia aliquid, aut Lolia, honos præfandus est. Idem 2. de Finib. 51.

Pacem præfari. Stat. 2. Achil. 11.

Præfari Africam. Plin. lib. 28. cap. 2. 14, Attalus affirmat scorpione uiso, si quis dicat duo, cohiberi nec uibrare ictus. Et quoniā scorpio admonuit, in Africa nemo destinet aliquid, nisi præfatus Africam. In cæteris uerò gentibus deos antè obtestatur ut uelint. His postremis uerbis declarat seipsum Plinius. Cic. 1. de Diuin. 165, Idcirco omnibus rebus agēdis, quod bonū, faustū, fœlix, fortunatumq; esset, præfabantur.

Præfari carmen. Liu. 5. ab Vrbe, 184.

Præfatus diuos solio rex infit ab alto, More antiquo: nam maiores nullam orationem nisi inuocatis numinibus, inchoabant. Virgil. 11. Aeneid. 61. Seruius.

Præfari aliquem in scribendo opere. Plin. lib. 8. cap. 16. 2.

¶ Præfans, Particip. (προλογίζων) Catul. Arg. epig. 59. 77,

Talia præfantes quondam fœlicia Pelei,

Carmina, diuino cecinerunt pectore Parcæ.

¶ Præfatio, Verbale (πρόλογος, προοίμιον) Id quod præloquimur antè quàm ad rem ueniamus. Cic. 5. Verr. 162,

Quæ porrò præfatio tuæ donationis fuit?

Adhibere præfationem. Sueton. in Claudio Cæsare, cap. 25.

Dare præfationem. Quintil. lib. 4. cap. 1. 52.

Præfectus] Vide Præficio.

Præfero] pen. corr. præfers, prætuli, pen. cor. prælatum, pen. prod. (προφέρω) præferre, Ante ferre. Ouid. 2. Fast. 68.

Et præfert cautas, subsequiturq; manus. id est, ante se manus fert, ut solent ij qui in tenebris ambulant.

Facem præferre. Cic. 6. Verr. 66, Sinistra manu retinebat arcum, dextra ardentem facem præferebat.

Præferre facem ad libidinem. Cic. 1. Catil. 9.

Tædas præferre. Cic. 6. Verr. 95.

Præferre lumen. Cic. Antequam iret in exilium, 5, Vos uos obtestor dij immortales, qui meæ menti lumina prætulistis, quum consensum extinxi coniurationis. Idem pro Sylla, 30.

Sensus apertè præferre. Plancus Cic. lib. 10. 8. 9.

Opem

Opem præferre. Stat.6. Thebaid.9.5, Præ, hoc loco nihil significare uidetur, sed augere tantum.

Præfertur opinio, pro Iactatur. Cæsar 1.bel.Ciuil.183.

Præferre (προτιμᾶν, προκρίνειν, προΐστασθαι) Præponere. Cicer.pro Rosc.Amer.52, Auaritiam præfers, qui societatem coieris de municipijs, cognatiq; fortunis cum alienißimo. Ouid.4.Metam.12,

Altera quas Oriens habuit, prælata puellis.

Se alijs præferre. Cic.2.de Orat.186.

Ius imperij amori patrio præferre. Cic.1.de Finib.35.

Salutem Reipub. suis cõmodis præferre. Cic.pro lege Man.50.

Hominem à se ortum hominibus nobilißimis, omnibus honoribus præferre Cic.6.Philip.215.

Bonitate præfertur. Plin.lib.12.cap.21.2.

Præferre cum infinitiuo. Colum.lib.1.cap.3, Vt multi prætulerint carere poematibus.

Præferre (προΐστασθαι) pro Præ se ferre, Ostendere. Plin.epist.22.b, In summa, nõ facilè quis quenquam ex istis qui sapientiæ studium habitu corporis præferunt, huic uiro compararit. Liu. Vultus tuus nescio quod ingens malum præfert.

¶Præfericulum, præfericuli, pen.cor. Vas æneum sine ansa patens, ueluti peluis, quod præferre in sacrificijs solebant ueteres. Festus.

Præferox] pen.cor. præferocis, pen.prod. Adiect. (πολυάγριος) Valde ferocem significat. Liu.5.ab Vrbe, 160, Mitis legationi præferoces legatos, Gallisq; magis quàm Romanis similes habuisset. Ibidẽ, lib.3.157, Præferocis animi.

Præferratus] pẽ.prod. Adiect. (προσιδηρωμένος) Quod ferrum habet in cacumine. Plin.lib.18.cap.10.7, Quippe & Hetruria spicam farris tosti pinsente pilo præferrato, fistula ferrata, & stella intus denticulata, ut nisi intenti pinsant, concidantur grana, ferroq; frangantur.

Præferratus, Ferro uinctus. Plaut.Persa, 2.23,

—— plusculum annum fui

Præferratus apud molas Tribunus uapularis.

Præferuidus] pen.cor. Adiect. (πολύζεστος) Valde feruidum significat. Colum.lib.3.cap.1.3, Et omni declinatione mundi, nisi tamen glaciali, uel præferuida curæ mortalium respondet. Liu.9.ab Vrbe, 94.

Præfestino] præfestinas, pen.prod. (προσπεύδω) præfestinare, Ante tempus festinare. Plaut.Rud.4.31,

Qui præfestinet, ubi herus adsit, [illegible]oqui. Liu.3.bel.Pun.62, Concedendo plebi Senatum, ub[illegible]elint, defecturos se, ne deficere præfestinarent, effecisse. Tacit.lib.5,

Toronæum, Thermæumq; sinu præfestinans.

¶Præfestinatus, pen.prod. (προσπευσμένος) Participium, aut Nomen ex participio. Ouid.de Nuce, 20,

Et tamen inuenias qui me iaculetur, & ictu

Præfestinato munus inane petat.

¶Præfestinè, pen.prod. Aduerb. (προεπισπερχῶς) Celeriter. Plaut.Ru.12.4, Vt sine labore extraxi hãc præfestinè satis?

¶Præfestinatim, pen.prod. Aduerbiũ, Idem (προσπευσμένως) Sisenna Histor.lib.4, Iidemq; perseuerauerunt uti lex perueniret ad Quæstorem, ac iudices quos uellent instituerent præfestinatim & cupidè.

Præfica] præficæ, pen.corr. (ἡ θρηνοῦσα τοὺς νεκρούς) Nonius, Præficæ dicebantur apud ueteres quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ, ut flerent, & fortia facta laudarẽt. Plaut.Trucull. (lib.22,

Præfica, quæ alios collaudare, se uerò nõ potest. Lucil.

Mercede quæ conductæ flent alieno in funere præficæ,

Multo, & capillos scindunt, & clamant magis.

Præficio] præficis, pen.corr. præfeci, pen.prod. præfectum, (ἐφίστημι, προΐστημι) præficere, Ex Præ & Facio, Est quod uulgò dicitur, Committere aliquem & ordinare. Col.lib.1.cap.7.4, Ne talis præficiatur negocio. Ouid.1.de Arte, 2,

Me Venus artificem tenero præfecit Amori.

Præficere curatorem qui præsit. Cic.4.Verr.101.

Custodem prærogatiuæ aliquem comitijs præficere. Cic.Post red.in Senatu, 15.

Custos præficitur lateri. Claud.8.Paneg.9.

Deum præfecit mundo Aristoteles. Cic.1.de Natur.deor.48.

Ducem populo præficere. Cic.pro Domo sua, 69.

Imperatorem alicui bello præficere. Cic.pro leg.Manilia, 34.

Præficere legatos legionibus. Cæsar 5.bell.Gall.89.

Præficere magistratum procurationi. Cic.2.de Legib.104.

Pecori aliquem præficere. Cic.pro Plancio, 51.

Regioni alicui, aut negocio præficere aliquem. Cic. Attico, libro 10.194.1.

Reipublicæ seditiosos homines præficere. Cic. pro Flacco, 12.

Præficere aliquem stationibus uiarum. Stat.4.Sylu.9.4.

¶Præfectus, præfecti (προστάτης, ἐπιστάτης) Qui alicui rei gerendæ præficitur.

Præfectus moribus, Qui ad mores componendos, &, quod uulgò dicitur, reformandos, ordinatus est. Cicero ad Papyrium, lib.9.15.13.

Sacris præfecta maritis Iuno. Ouid.epist.2.8.

Præfectus Prætorio, qui & præfectus Prætorianorum dicitur apud Suetonium in Claudio Cæsare.

Vt clarius intelligatur quis olim Præfectus Prætorio diceretur, & quod esset eius officium, sciendum est, olim regnante Romulo eum qui præerat Prætorio, id est, militibus cohortibusq; Prætorianis circa palatium principis, solitum fuisse etiam in bella prodire, & dictum Magistrũ equitum. Sed ubi Romanorum opes creuerũt, distincta fuere officia, ut hic excubias ageret ad tuendam principis salutẽ: ille uerò contra hostes imperium tueretur. Meminit Iustinianus, C.de Præfecto Præt.l.1. Neque tacendum est, à paulò recentiorib. Cæsaribus, præfectos Prætorio missos quandoq; ad regendas prouincias. Cuius testimoniũ affert.l.pen.& l.ult. C.de Offi.Præf.Præt.ubi legitur, Præf.Prætorio Africæ, & Præf.Præt.Orientis. Quãta aũt sit huius magistratus dignitas, ostendit Caßiodorus epist.lib.6. Potestati præfecti Prætorio nulla dignitas est æqualis. Vice sacra iudicat. Nullus ei miles fori authoritate præscribit, excepto Officiali Magistri militum. Curiales etiam uerberat. In officio suo ius retinet singulare. Secundum post Imperatorẽ locũ obtinebat. Ab eo ex Cæsarũ priuilegio prouocare nõ licebat. Alciatus.

Præfectus urbi. Gellius lib.13.cap.16.

Præfecti regij. Liu.6.bel.Maced.47.

Præfectus ærarijs, Vide Aerarius præfectus, in Aes æris.

Præfectus annonæ. Liu.ab Vrbe.

Dux præfectus claßis. Cic.7.Verr.71.

Gymnasij præfecto haud mediocres pœnas penderes. Plautus Bacch.8.21.

Præfectus libidinum. Cic.Post reditum in Sen.13.

Præfectus oræ Ponticæ. Plin.epist.238.

Præfecti prouinciarum, inquit Budæus, sunt quos ballinos & senescalos uulgò dicimus.

¶Præfectiani, norum, Apparitores præfecti prætorio, l.2.& 3.C.de apparit.præfecti prætor. Ammianus Marcellinus libro 17, Vt nec præfectianus, nec præsulialis apparitor ad soluendum quenquam urgeret.

¶Præfectura, præfecturæ, penult.prod. (προστασία, προστασία) Festus, Præfecturæ eæ appellantur in Italia, in quibus & ius dicebatur, & nundinæ agebantur: & erat quædam earum Respub. neq; tamen magistratus suos habebãt, in quas legibus præfecti mittebantur quotannis qui ius dicerent.

Digitized by Google

Quarũ genera fuere duo: alterum in quas solebant ire præfecti quatuor sexuir, qui pro populi suffragio creati erãt in hæc oppida, Capuam, Cumas, Casinium, Vulturnum, Liternum, Puteolos, Acerras, Suesulam, Atellam, Calatiam. Alterum, quas Prætor urbanus quotannis in quæq; loca miserat legibus, ut Fundos, Formias, Cere, Aprinum, aliaq; complura. Hactenus Festus. Plin. lib. 5. cap. 9.3, Diuiditur in præfecturas oppidorum quas nomos uocant. Cic. pro Sestio, 25, Nullum erat Italiæ municipium, nulla colonia, nulla præfectura, nulla Romæ societas uectigalium, &c.

Dare præfecturas alicui. Cic. Att. lib. 6. 111. 10.

Præfecturæ dabantur honoris gratia. Cic. ad Att. lib. 5. 110. 10.

Promittere præfecturam alicui. Cic. Att. lib. 6. 111. 9.

¶Præfectorius, Adiect. (ὑπαρχικός) ut, Præfectorius uir. Vlpianus de Senatoribus l. 1.

Præfido] præfidis, pen. prod. præfidi, præfisum, pen. prod. (μεγάλως πείθομαι) præfidere, Valde fidere. Cic. primo Offic. 128, Sic homines secundis rebus effrenatos, sibiq; præfidentes, tanquam in gyrum rationis & doctrinæ duci oportere.

Præfigo] præfigis, pen. prod. præfixi, præfixũ (προπηγνύω) præfigere, Antè figere. Plin. lib. 33. cap. 4. 9, Lineas uiueri præfigunt.

Arma præfigere puppibus. Virg. 10. Aen. 16.

Capita in hastis præfigere. Virg. 9. Aeneid. 97.

Præfigere, Præcludere. Virg 3. Georg. 80,

> Multi iam excretos prohibent à matribus hœdos,
> Primaq; ferratis præfigunt ora capistris.

¶Præfixum, præclusum. Caius, l. 6. de seruitut. urban. prædiorum. Si ego per statutum tempus fenestras meas præfixas habuero, uel obstruxero.

¶Præfixus, Participiũ (προπηχθείς) Plin. lib. 26. cap. 4. 2, Antea rostra nauium Tribunali præfixa foro decus erant.

Veru præfixa latus. Tibull. lib. 1. eleg. 6. 10.

Hastilia præfixa ferro. Virgil. 5. Aeneid. 112. Plin. 18.

Præfixa ferro iacula, Quibus affixũ est ferrũ acutũ. Liu. 6. bel.

Præfinio] præfinis, penult. prod. præfiniui, præfinitum, pen. prod. (προορίζω) præfinire, Præscribere, præstituere. Cic. ad Marium, lib. 7. 2. 1, Sed eo uidisti multum, quòd præfinisti quo ne pluris emerem.

Præfinire aliquid de aliquo. Cic. 7. Verr. 137.

Præfinire diem. Cic. de Prouinc. Consul. 30.

Præfinire restrictè. Idem 2. de Legib. 73.

Præfinire sumptũ funerum ex censibus. Cic. 2. de Legib. 106.

Præfinitum & Infinitum, contraria. Cic. 1. de lege Agraria, 5.

¶Præfinitio, præfinitionis, Iulianus in l. quũ sine. ff. quãdo dies leg. uel fideicom. ced. Quum sine præfinitione temporis legatum ita datum fuerit, Vxori meæ penum hæres dato, Marcellus in l. proxima, Si cum præfinitione annorum legatum fuerit, uelut Titio dena ad annos decem, &c.

¶Præfinito, pen. prod. Aduerbium (προωρισμένως) ut, Præfinitò loqui. Donatus dicit deesse Tẽpore: ut dicamus, Præfinito tempore. Terent. Hecyra, 1. 2. 19, Nam illic haud licebat, nisi præfinito loqui.

Præfiscine] ueteres ad fascinum depellendum dicere solebãt. Afranius, Paula mea, amabo, pol tu ad laudem addito præfiscine, ne puella fascinetur. Ex Turnebo.

Præfloreo] præflores, pen. prod. præflorui (προανθέω) præflorere, Antè florere. Plin. lib. 16. cap. 29. 1, Ideoq; & præflorent talia, & prægerminant.

Præfloro] præfloras, penult. prod. (προαθβένω) præflorare, Quasi prælibare, ut ait Budæus. Gell. Et futuri gaudij fructum spes tibi iam præflorauerit. Plin. in Paneg. 98.

Præfluo] præfluis, præfluxi, præfluxum (προρρέω) præfluere, Antè fluere. Plin. lib. 4. cap. 5. 3, Præfluente Alpheo amne. Idem lib. 5. cap. 30. 7, Pergamum quod intermeat Selinus, præfluit Cetius profusus Pindaso monte. Et lib. 6. cap. 3. 1, Archelaidem quam præfluit Halys.

Præfoco] præfocas, pen. prod. (ἄγχω) præfocare, Spiritum faucibus claudere. Ouid. in Ibin, 112,

> Præfocent animæ Gnosia mella uiam.

¶Præfocatio, onis, Verbale. Scribon. Largus, Facit hoc medicamẽtũ ad subitas præfocationes. Vide Incubo, incubonis.

Præfodio] præfodis, pen. corr. præfodi, pen. prod. præfossum (προορύττω) præfodere, Idem quod Fodere significat, siue altè fodere. Plin. lib. 17. cap. 11. 4, Præfodere scrobes antè.

Præfodiunt portas. Virgil. 11. Aeneid. Seruius, Id est ante portas, fossas faciunt, quæ res nimiam indicat desperationem. Ouid. 13. Metam. 12,

> —fictumq; probauit
> Crimen & ostendit quod iam præfoderat aurum, id est, quod iam antea absconderat, seu defoderat.

Præfœcundus] Adiect. (πολυγόνιμος) Valde fecundum significat. Plin. lib. 16 cap. 27. 4, Omnia autem celerius senescunt præfœcunda.

Præfor] non dicimus. Vide Præfari.

Præformido] præformidas, pen. prod. (καταφοβοῦμαι) præformidare, Valde formidare. Quint. lib. 4. cap. 5, Quam in dextra si prouidet, non aliter præformidat, quàm qui ferrum medici antè quàm curetur, aspexit.

Præformo] præformas (προμορφόω) præformare, Antè uel prius formare. Quintil. lib. 2. cap. 2, Nanq; incipientibus danda erit uelut præformata materia secundum cuiusq; uires. Id est, declamationis formam dare debet præceptor, diuidendo, & dictionem incipiendo, Silius lib. 7. 78, Atq; his præformat dictis, fingitq; monendo.

Præfrigidus] pen. corr. Adiectiuum (πολύψυχρος) Valde frigidus. Plin. libro 17. cap. 20. 5, Septentrionali & præfrigido situ.

Auster præfrigidus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 12. 7.

Præfringo] præfringis, præfregi, penult. prod. præfractum (προκαγνύω) præfringere, prius frangere. Colum. lib. 2, Et præfractas stirpes, summasq; radices, quibus ager arbusto consitus implicatur, omnis refodiat ac persequatur.

Præfringere, Frangere, uel effringere. Liuius 8. ab Vrbe, 50, Et hastas aut præfregissent, aut hebetassent.

¶Præfractus (προκατεαγνύμενος) Participium, siue Nomen ex participio. Celsus lib 5, Surculus corpori infixus, si præfractus est, uel altius descendit quàm ut manu aut ferro eijci possit, medicamento euocandus est.

Pinus præfracta. Ouid. 12 Metam. 72.

Præfractus, Durus & inflexibilis. Valerius Max. lib. 6. Cic. in Orator. 23, Thucydides autem præfractior, nec satis ut ita dicam, rotundus.

¶Præfractè, Aduerb. (αὐθαδῶς) Obstinatè. Cic. 3. Offic. 118, Nimis mihi præfractè uidebatur ærarium uectigalia defendere.

Præfulcio] præfulcis, præfulsi, præfultum (προυφέλω) præfulcire, Præmunire, fortificare, sustentare. Plaut. Pseud. 12. 6,

> —ubi ego omnibus
> Paruis, magnisq; miserijs præfulcior.

Præfulcire, & præmunire, per translationem. Cicero ad Atticum, lib. 5. 100. 3.

Præfulgeo] præfulges, præfulsi (ὑπεραγλαΐζω) præfulgere, Præter modum fulgere. Author ad Herenniũ, lib. 3. 126, Tum nec nimis illustres, nec uehementer obscuros locos haberi oportet, ne aut obcæcentur tenebris imagines, aut splendore præfulgeant.

¶Præful-

Digitized by Google

¶Præfulgens, Participium (περιστιλαγίζων) ut,
Murice aurato præfulgens. Silius lib. 4. 66.
Pellis præfulgens unguibus aureis. Virgil. 8. Aeneid. 111.
Præfulguro] præfulguras, pen. cor. (περιαστράπτω) præfulgurare, Antè fulgurare. Valer. 3. Argon. 24,
- strictoq; uias præfulgurat ense. hoc est, coruscare facit.
Præfurnium] præfurnij (προπνιγεῖον) Os patens fornacis, quo ligna in fornacem induntur, & deinde obstruitur, ut ait Budæus. Cato cap. 38. 2, Ventus ad præfurnium caueto ne accedat. Sic cap. 38. 1.
Præfuro] ris, pen. cor. præfurere, Antè uel ualde furere. Stat. 4. Thebaidos. —agmina bello
Decertare putes, iustumq; in gurgite Martē Præfurere.
Prægelidus] pen. corr. Adiect. (πολυκρυμώδης) Qui multum aut nimis frigidus est. Col. lib. 2, Ex locis prægelidis ac niuosis, ubi æstas humida & sine uaporibus, rectè committitur. Idem lib. 11. cap. 2. 31, Prægelidum et pluuium cælum.
Riui prægelidi. Silius lib. 4. 46.
Prægermino] prægerminas, pen. cor. (προβλαστάνω) prægerminare, Antè germinare. Plin. lib. 16. cap. 29. 1, Ideoq; & præflorent talia, & prægerminant.
Prægestio] prægestis, prægestiui, prægestitum, pen. prod. (ὑπερπροθυμέομαι) prægestire, Valde gestire. Cic. pro M. Cælio, 53, Prægestit animus iam uidere, primùm lautos iuuenes mulieris beatæ ac nobis familiares.
Animus prægestit adipisci aliquid. Catul. Argon. epigr. 59. 29.
¶Prægestiens, Partic. (ὑπερπροθυμούμενος) Horat. 2. Carm. ode 5. 2, —nunc in udo
Ludere cum uitulis salicto
Prægestientis. De puella innubili, quam iuuencæ cōparat. Porphyrio Prægestiētis, interpretatur Properātis, crescētis.
Prægigno] prægignis, prægenui, prægenitum, penult. corr. (προγεννάω) prægignere, Antè gignere. Plaut. Pseud. 7. 77
Quia nolebam ex me morem prægigni malum. Id est, nolebam esse author mali moris.
Prægnans] ἔγκυος, ἐγκύμων, κύων, Quæ iam occupata est in generando quod conceperit. Cicer. 1. de Diuinat. 71, Quum prægnans hunc ipsum Dionysium aluo contineret, somniauit se peperisse satyriscum.
Vxor prægnans. Cic. pro Cluentio, 25.
Canis prægnans. Horat. 3. Carm. ode 27. 1.
Folia prægnantia. Plin. lib. 25. cap. 13. 3.
Nitrariæ prægnātes, sed nōdū parientes. Plin. lib. 31. cap. 10. 6.
Sus prægnans. Varro 2. de Re rust. cap. 4. 7.
Prægnans arbor, quæ etiam fœta dicitur, tunc scilicet quū humorem & succum sibi familiarem exuxit, necdum in folia aut flores propagauit. Plin. lib. 12. cap. 14. 6.
¶Prægnatio, prægnationis, Denominatiuum (κύησις) Varr. de Re rust. Hi enim primi prægnationis, & extremi fines. Plin. lib. 8. epist. 10. ad Fabatum, Dum se prægnantem esse puellariter nescit, ac per hoc quædam custodienda prægnationibus omittit, facit omittenda. Castigatiora exemplaria habent, prægnantibus.
Prægrandis] & hoc prægrande (πολυμέγας) Valde grandis. Cic. 6. Verr. 54, Erat etiam uas uinarium ex una gemma prægrandi, trulla excauata cum manubrio aureo. Legitur & prægrandi. Sic Plin. lib. 4. cap. 13. 5.
Prægrauis] & hoc prægraue, pen. corr. (πολυβαρής) Valde graue. Plin. libro 10. cap. 33. 10, Perdix procurrit ad pedes aucupis fœta, prægrauem aut delumbem sese simulans.
Prægraue caput. Plin. lib. 8. cap. 21. 5.
Prægraue seruitium. Plin. lib. 7. cap. 8. 2.
¶Prægrauo, prægrauas, pen. corr. (καταβαρύνω) prægrauare, Grauem admodum facere, ualde grauare, & molestum esse. Plin. li. 17. ca. 22. 16, Ne prægrauet fructus parte aliqua. Liu. 5. ab Vrbe, 154, Prægrauante turba, etc. Ibidem, lib. 7. 103, Onerata & prægrauata corpora.
Artes prægrauare. Horat. 2. epist. 1. 2.
Corpus prægrauat animum uitijs. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 16.
Prægrauatum caput. Colum. lib. 6. cap. 7. 3. Idem lib. 7. cap. 6, Flaccidis & prægrauantibus auribus.
Prægrauare (προβρίθειν) Id est, præponderare. Senec. 1. de Clementia, Citò apparebit pars deterior ciuitatis quanto prægrauet. Idem de Tranquil. uitæ, Hæc pars multum prægrauabit.
Prægredior] prægrederis, pen. cor. prægressus sum (προπορεύω) prægredi pen. cor. Ante uenire, inquit Nonius, dictū à gradu. Pacuuius,
Extremū intra canterē ipsum prægrediar Parthemorem.
Liu. 10. ab Vrbe, 118, Qui ut lictores prægredi uiderunt.
Sequi & Prægredi, contraria. Cic. 13. Philip. 345.
Prægredi ad urbem. Liu. 5. bell. Pun. 182.
Prægredi gregi. Varro 2. de Re rust. cap. 7. 6.
Prægredi, Prætergredi. Plin. lib. 28. cap. 8. 6, Quū fugiant uenantem declinare ad dextram, ut prægressi hominis uestigia occupent. De pantheris.
Prægredi nuncios & famam aduentus sui in aliquem locum: hoc est, Anteuertere. Liu. 8. bel. Pun. 3.
Prægredi alios, Antecellere. Salust. in Oratione ad Cæsarem, de Repub. ordinanda.
¶Prægrediens, Participium (προπορεύων) Precedens. Suet. in Tiberio, cap. 7, Drusum in Germania amisit, cuius corpus pedibus toto itinere prægrediens, Romam usq; peruexit.
¶Prægressus (προπορεύεις) Aliud particip. ut, Fama prægressa diem. Stat. 5. Sylu. 1. 22.
¶Prægressio, Verbale (προπορεύσις) Cic. de Fato, 66, Dicēt, si omnia fato fierēt eiusmodi, ut nihil fieret nisi prægressione causæ, confitendum esse fato fieri omnia.
Prægusto] prægustas (προγεύομαι) prægustare, Antè gustare. Plin. lib. 21. cap. 3. 7, Gratificationem ipsius reginæ Antonio timente, nec nisi prægustatos cibos sumente, &c.
Cibos prægustauit ipse. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 7.
Timidus prægustet pocula papas. Iuuenal. Satyr. 7. non procul à fine.
¶Prægustator, penult. prod. Verbale (προγευστής) Qui cibos principis prægustat. Suet. in Claud. Cæsare, cap. 44.
Prægustator libidinum. Cic. pro Domo sua, 20.
Prægutij] πραιγούτιοι, Italiæ populi, qui Marsis magis Orientales sunt, Ptolemæo authore, lib. 3. cap. 1. hodie Præcutini, Abruzi uulgò.
Præiaceo] præiaces, pen. cor. præiacui (προβάλλομαι) præiacere, Antè iacēre. plin. lib. 3. cap. 4. 2, Oppida de cætero rara, præiacentibus stagnis. Idem lib. 4. cap. 10. 3.
Castra præiacere. Tacit. lib. 12.
Præiudico] præiudicas, pen. cor. (προδιαγινώσκω) præiudicare, Ante tempus iudicare, inquit Budæus. Brutus ad Ciceronem, 4. 2, Quod enim nondum Senatus censuit, nec Pop. Rom. iussit, id arroganter non præiudico, nec reuoco ad arbitrium meum.
Præiudicare, Præiudicium facere. Cic. 3. de Legib. 67, Apud eosdem qui magistratu abierint, edant & exponant quid in magistratu gesserint, deq; ijs Censores præiudicent. Idē pro Cluentio, 3, Quamobrē à uobis Iudices, antè quàm de ipsa causa dicere incipio, hoc postulo: Primùm id quod æquissimum est, ut ne quid huic præiudicati afferatis. Budæus.
Præiudicari de re aliqua. Cic. pro Cluentio, 137, Cur non Habiti exemplo usus es, ut per illum qui attulisset uenenum, de hoc præiudicaretur? Id est, præiudicium fieret: hoc est, Vt si

iudicatum

Digitized by Google

indicatũ esset uenenũ esse huic Habito allatũ, præiudicium esset factum in accusationem ueneficij secuturam. Budæus.

De aliquo maleficio præiudicare.Cic.2.de Inuent.165.

Præiudicare alicui, pro Nocere. Vlpian. in l.1.§.si inter.ff. de magist.conuent.& eor.&c.

¶Præiudicatus, pen. prod. Participium (προδιαγνωσθεὶς) ut, Euentus belli præiudicatus, apud Liuium lib.2.Decad.5.

Semel atq; iterum præiudicata res.Cic pro Cluentio,37.

Opinio præiudicata.Cic.1.de Natur.deor.16.

¶ Præiudicatio, Verbale (προδιάγνωσις) ut, Damnari præiudicatione Senatus.Quintil.lib.4.cap.2.18.

Præiudicium] præiudicij (πρόκριμα) Quod iudicibus exemplum postea præbet ad iudicandum in eadem causa, uel paribus causis: uti clarè in oratione Ciceronis pro Cluentio,53. colligitur: qui duobus præiudicijs, uno in Scamandrum, altero in Fabritium eadem ueneficij causa factis, Oppianicum damnatum esse demonstrat. Eius hæc sunt uerba, Quum Oppianicum iam perditum, & duobus iugulatum præiudicijs uideret. Idem 1. Verr.7, De quo non præiudicium, sed planè iudicium iam factum putatur. Curtius lib. 6, Sine præiudicio dicimus causam liberis corporibus, animisq; habitum etiam in quo te comitari solemus, reddidisti. Verba sunt Amyntæ, inquit Budæus, causam dicentis, ac si diceret, Si ex uinculis causam diceremus, præiudicatũ quodammodo uideretur nos esse compertos & conuictos sceleris. Quum uerò uinculis exemptos nos uoluisti, significasti te liberum iudiciũ integrumq; suspendere uoluisse, quoad defensionem nostram audieris.

Præiudicium dicitur etiam quasi sententia quædam ante iudicium, ac sententiæ lationem, siue pro me, siue contra me. Vt si essent duo de officio aliquo contẽdentes, quia lis in lõgum procedit, magistratus iubet interea dum sententiam ferat, alterũ officio fungi: quasi iudicans iam nunc se pro ea parte sentire penes quam uult esse rẽ de qua litigatur. Et hoc præiudicium dicitur quod poßidentẽ adiuuat, & obest excluso. Hæc ex Valla in Raudẽsem. Plin.epist.96.a.lib.5, Curianus orabat ut sibi donarẽ portionem meã, seq; præiudicio iuuarem: eandem tacita conuentione saluam mihi pollicebatur. Facere præiudicia. Quintil.lib.4.cap.5.9.

Præiudicia sunt animaduersiones Censorum, & primæ assertiones: item, prioris Centumuiralium iudicum partis sententia, posterioris uerò iudicium.

Præiudicium dicitur pronunciatum secundum Claudium Cantiunculam in locis legalib. Quid autem sit pronunciatum, habes apud Rodolphum Agric.lib.1.cap.4.

Præiudiciũ, pro Damno & iactura. Vlpian. in l.1. §.quemadmodum. ff. de agnoscendis uel alendis lib. Si maritus uxore denunciante custodes miserit, nullum præiudicium facit.

Præiuro] præiuras, pen. prod. (προόμνυμι) præiurare, ante alios iurare.

¶ Præiuratio (προόμοσις) inquit Festus, quam ij facere dicuntur, qui ante alios conceptis uerbis iurant.

Præiuuo] præiuuas, pen. corr. præiuui, pen. prod. (προωφελέω) Præiuuare, Antè iuuare. Tacit.lib.12. Et credebatur affectam eius fidem præiuuisse, domo, agrisq; pignori acceptis.

Prælabor] pen.prod. prælaberis, prælabi (προολισθαίνω) Antè labi. Colum.lib.11. cap.1.24, Prælabentis uerò temporis fuga, quàm sit irreparabilis, quis dubitet? Cic.2.de Natur.deor.163, Pisces quorum alter paulùm prælabitur antè. Ex poeta.

Tybris prælapsus mœnia Romæ. Lucan.lib.6.16.

Prælambo] prælambis (προλιχμάω) prælambere, Idẽ quod antè lambere. Horat.2. Serm. Satyr.6.22,

> Continuatq; dapes, necnon uernaliter ipsis.
> Fungitur officijs, prælambens omne quod affert.

Prælego] prælegas, pen. prod. prælegãre. Paulus in l.Titia Seio.ff.de legat.2.

Prælego] prælegis, pen.corr. prælegi, pen.prod. prælectum (προαναγινώσκω) prælegere, Antè legere, ut solent præceptores pueris suis. Quint.lib.1.cap.14, Sed pueris quæ maximè ingenium alant, prælegenda, atque animum augeant.

Prælegere Campaniam, Præterire. Tacit.lib.5.

¶ Prælectio, Verbale (προανάγνωσις) Quint.lib.1.cap.3, Attamen emendationi, prælectioniq; numerus obstat.

¶ Prælector, aliud Verb. (προαναγνώστης) Gellius lib.18. cap.5, Si magistrum, prælectoremq; habuisset alicuius æris.

Prælibo] prælibas, pen.prod. (προγεύομαι) prælibare, Antè libare & degustare. Stat.3.Sylu.4.12,

> Chare puer, superis qui prælibare uerendum
> Nectar, & ingentem, &c.

Vultus ac pectora alicuius, prælibare uisu. Stat.2.Achill.18.

Prælicenter] Aduerbium (πολυαδεῶς) Nimis licenter Gell. lib.14.cap.7, Oppidò quàm uerba finxit prælicenter.

Præliganeum] uinum, A prælegendo dictum: Estq; illud quod uel præmaturum est, uel præ omnibus legitur: quod & precium Virgilio dicitur. Cato de Re rustica cap.23, Vuas miscellas ad uinum præliganeum, quod operarij bibant, ubi tempus erit, legito: succum puriter omnium dierum pariter in dolia diuidito.

Præligo] præligas, pen. corr. (προσπιλέω) præligare, Antè uel ab anteriori parte ligare. Liu. 2. bel. Pun.74, Fascesq; uirgarum, atq; arida sarmenta præligãtur cornibus boum. Cic.2.de Inuent.232, Os autem obuolutum est folliculo, & præligatum.

Prælium] prælij (μάχη, ἀλκή, συμβολή) Conflictus in bello. Plaut. Menæh.14.16, Prælijs factis plurimis. Descriptionem prælij uide apud Plautum in Amphitryone, 4.73.

Prælium, bellũ, excursus, & pugna. Tacit. de Morib. German.

Prælium & Bellum, quid inter se differant. Liu. 10. bel. Pun. Fassus in curia est non prælio modò se esse, sed bello uictum.

Bellum & prælium. Cic. in Orat.16.

Certamen & prælium. Cic. 2. in Catil.44.

Exitus præliorum sunt incerti. Idem Torquato, lib.6.4.3.

Audax prælijs Liber. Horat.1.Carm.ode 12.5.

Aduersum prælium. Vide Aduerto.

Cruda prælia. Stat.12.Thebaid.153.

Dubium prælium. Liu.lib.5.Decad.4. Martem incertum uocat. Tacit.lib.20.

Fatale prælium. Cic. Caßio, lib.15.15.5.

Feruida prælia. Claud. in Gigantomachia,3.

Impia prælia. Horat.2.Carm, ode 1.6.

Iustum prælium. Vide Iustus.

Maritimum prælium. Vide Mare.

Modicum prælium. Vide Modus.

Naualia prælia. Quintil.lib.2.cap.17.21.

Scelerata prælia. Lucan.lib.2.51.

Secundum prælium. Tacit.lib.20.

Vlulata prælia. Stat.9.Thebaid.145.

Abstinere prælio, uel pugna. Vide Abstineo.

Audere prælium. Tacit.lib.4.

Audere in prælia. Virgil.2.Aeneid.70.

Cessare à prælijs. Vide Cesso.

Ciere prælium. Vide Cieo.

Committere prælium. Vide Committo.

Concurrunt prælia uentorum. Virg.1.Georg.64.

Conserere prælia. Virg. 2. Aeneid.80.

Decertare prælio. Vide Decreto.

Detre-

Digitized by Google

Detrectare prælia. Silius lib. 7.130.
Differre prælia. Silius lib. 7.67.
Dimicare prælio cum aliquo. Cic. 2. de Natur. deor. 8.
Dirimere prælia. Virg. 5. Aeneid. 94.
Dare prælia. Idem 3. Georg. 53.
Edere prælia & pugnas æterno certamine. Lucret. lib. 2. 24.
Manibus prælium facere. Vide Manus.
Præclara prælia facere. Cic. 2. de Orat. 151.
Facere secundum prælium. Tacit. lib. 20. Liu. lib. 8. Decad. 4, In agro eorum pluribus prælijs secundis factis.
Frangere prælijs aliquos. Cic. de Prouinc. Consul. 26.
Incessitq; itineri & prælio. Tacitus libro 1. Hoc est, Ad iter, & prælium.
Inducere in prælium cohortes. Vide Induco.
Inire prælium. Quintil. lib. 3. cap. 8. 14.
Inire & finire prælium. Vide Ineo.
Hispida prælia ineunt ursi. Stat. 6. Thebaid. 174.
Inferre prælium in castra. Vide Infero.
Instaurare prælia. Lucan. lib. 3. 122.
Instaurata prælia. Virg. 2. Aeneid. 134.
Intermittere prælium. Vide Intermitto.
Inuadere prælium. Vide inuado.
Ludere prælia. Stat. 9. Thebaid. 158.
Horrida miscere prælia. Virg. 2. Georg. 57.
Miscere prælia multa ui. Virg. 3. Georg. 44.
Moliri prælia. Silius lib. 13. 40.
Obire prælia. Lucret. lib. 4. 196.
Dura prælia pati. Virg. 7. Aeneid. 162.
Profligare prælia. Tacit. lib. 14.
Mutuis prælijs inter se pugnare. Vide Mutuum.
Scrutari prælia. Silius lib. 7. 55.
Serere prælia. Tacit. lib. 21, Et sequentibus diebus crebra potius prælia serebant.
Serere prælia cum aliquo. Silius lib. 8. 8.
Sumere prælium. Tacit. lib. 20.
Sustinere alicuius causa prælia. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 11. 4.
Tentare prælia. Virg. 2. Aeneid. 67.
Texunt fugas & prælia ludo. Virg. 5. Aeneid. 119.
Caput altum in prælia tollit. Idem 5. Aeneid. 75.
Tractare prælia. Silius lib. 15. 92.
Ventum est ad prælia. Virg. 3. Georg. 20.
Secundis prælijs uti. Cic. pro lege Manlia, 16.
Prælium à prelo quidem deducunt: quia sicut in prelo humor uuarum, ita in prælio sanguis hominis fluit.
¶ Prælior, præliaris, præliari (μάχομαι, ἀκροβολίζω) Dimicare. Cæsar lib. 2. bell. Gall. 312, Ex loco superiore in ipsis fluminis ripis præliabantur.
Præliari cum equitibus. Cæsar 1. bell. Ciuil. 288.
Præliari, per translationem, pro Dimicare, & contendere uerbis. Cic. ad Att. lib. 1. 11. 1, Ego enim, quandiu Senatus authoritas mihi defendenda fuit, sic acriter & uehementer præliatus sum, &c.
¶ Prælians, Participium (μαχόμενος) ut, Eudemus prælians ad Syracusas occidit. Cic. 1. de Diuinat. 95.
¶ Præliatus, pen. prod. Participium. Plin. lib. 7. cap. 28.
¶ Præliaris, & hoc præliare, pen. prod. (μαχιμός) Ad prælium pertinens: ut, Præliares pugnæ, apud Plaut. in Curc. 12. 17.
Præliares dies appellantur, quibus fas est hostem bello lacessere. Erant enim quædam feriæ publicæ, quibus nefas fuit id facere. Paulus.
Prælongus] Adiect. (ὑμμήκης) Valde longum significat. Liu. 2. bel. Pun. 192, Dispares ac dissimiles gladij: Gallis prælongi, ac sine mucronibus.
Cornua prælonga. Lucret. lib. 3. 126.

Homo prælongus. Quintil. lib. 6. cap. 4.
¶ Prælongo, prælongas (παραμηκύνω) prælongare, Longum facere. nam Longo non dicitur. Plin. lib. 11. cap. 2. 1,
Qua subtilitate pedum crura prælongauit?
Præloquor] penult. corr. præloqueris, præloquutus sum. (προφθέγγομαι) præloqui, Præfari. Plin. epist. 174. 4, Fortè accidit, ut eo die manè in aduocationem subitam rogaret: quod mihi causam præloquendi dedit. Cælius Ciceroni, lib. 8. 12. 7, Vix hoc erat præloquutus, quum ego Appium Censorem eadem lege postulaui.
Præluceo] prælūces, pen. prod. præluxi (προλάμπω) prælucere, Valde lucere. Martial. lib. 12. 38,
Præluxere faces, uelarunt flammea uultus.
Alicui prælucere, Præferre faciem. Sueton. in Octauio Augusto, cap. 29. Plin. de Viris illustr. 38, Duillio concessum est, ut prælucente funali, & præcinente tibicine, à cœna publicè rediret.
Maioribus suis prælucere uirtute sua. Cic. in Salustium, 3.
Bona spe prælucere in posterum. Cic. de Amic. 22.
Pectora prælucent filo Sidonio. Lucan. lib. 10. 28. Vbi rectius legendum est, perlucent.
Nullus in orbe locus Baijs prælucet amœnis. Horat. 1. epist. 1. 17. Hoc est, præpollet, siue amœnior est.
¶ Prælucidus, pen. cor. Adiectiuum (πολυφεγγής) Plin. lib. 37. cap. 6. 8, Arabicæ excellunt candore circuli prælucido atq; non gracili.
Præludo] præludis, penul. prod. prælusi, prælusum, penult. prod. (προοιμιάζω, ἀκροβολίζω) præludere, Antè ludere. Virgil. lib. 3. Georg. 47,
— & sparsa ad pugnam præludit arena. Legitur &, proludit.
Præludere, cum datiuo. Seneca epist. 103, Illi meliori uitæ longiori q; præluditur.
¶ Præludium, præludij (προοίμιον) dicitur illa modulatio uocum, quæ ante initium cantus fieri solet: quæ & præcentio dicitur.
Præludium & portentum, metaphoricè & in malam partem. Cic. 14. Philipp. 390, Quæq; esset facturus in hac urbe, nisi eum hunc ipse Iupiter ab his mœnibus repulisset, declarauit in Parmensiũ calamitate: quos optimos uiros, honestissimosq; homines, maximè cum authoritate huius ordinis, populiq; Rom. dignitate coniunctos, crudelissimè interfecit, præludium illud & portentum L. Antonius, insigne odium omnium hominum, uel si etiã dij oderint quos oportet, omnium deorum.
¶ Prælusio, prælusionis, Verbale, Idem (ἀκροβολισμός) Plinius epist. 99. lib. 6, Tu tamen existima quantum nos in ipsa pugna prælij & certaminis maneat, cuius quasi prælusio atq; præcursio has contentiones excitauit.
Prælum] præli (ληνός) Sunt propriè prela, trabes in torcularí, quibus uua calcata premitur. Vide Catonem & Varronem de Re rust. Sunt qui absq; diphthongo scribant, & à premendo deducant. Vide Prelum.
Falerna prela. Stat. 2. Syls. 2. 1.
Prælumbo] prælumbas, prælumbare, Lumbos præfringere. Neuius,
Cœpit unumquenq; prælumbare fustibus. Nonius.
Prælustris] Adiect. (πολύλαμπος) Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 2,
Viue tibi: quantumq; potes, prælustria uita:
Sæuum prælustri fulmen ab arce uenit.
Præmacero] præmaceras, pen. corr. præmacerare. Scribon. Largus, Præmacerantur autem mala cydonia.
Præmando] præmandas (προπαραγγέλλω) præmandare, Antè, siue prius mandare, & mittere. Vatinius ad Ciceronẽ lib. 5.

Digitized by Google

lib. 5. 9. 6, Dicitur mihi tuus seruus anagnostes fugitiuus Vardæis esse, de quo tu mihi nihil mandasti: ego tamen terra mariq; ut conquireretur, præmandaui. Plaut. Trucul. 8. 36, Præmandare & quærere puerum.

Præmaturus] pen. prod. Adiectiuum (πρόωρος) Nondum maturus. ut, Segetes prematuræ, Frumenta præmatura. Valla lib. 4.

Præmaturus fructus, Ante alios maturus. Colum. libro 11. capite 3. 42.

Præmaturus, per translationē, dicitur pro immaturo, & quod ante tempus uenit, aut accidit: ut, Præmatura mors. Plin. libro 7. cap. 51. 2.

Hyems præmatura. Tacit. lib. 1.

¶ Præmaturè, pen. prod. Aduerbium (πρόωρα) Immaturè. Plaut. Mostel. 7. 68,

Quia præmaturè uita careo. hoc est, Quia mortuus sum ante tempus. Gellius lib. 10. cap. 11.

Præmaturum & Serum, contraria. Plin. lib. 8. cap. 45. 5, Domitura boum in trimatu, postea sera, antè præmatura.

Præmatura denunciatio. Plancus ad Senatum, lib. 10. 8. 10.

Labor præmaturus. Silius lib. 15. 70.

Præmedicatus] pen. prod. Particip. (προφαρμακευθείς) siue nomen ex participio. Ouid. epist. 12. 3,

Isset anhelatos non præmedicatus in ignes
Immemor Aesonides, oraq; adunca boum. Id est, non isset Iason ad domandos tauros qui naribus ignem efflabāt, antè à me, Medea scilicet, instructus medicamentis quibus hi possent uinci.

Præmeditor] pen. corr. præmeditaris, præmeditatus sum (προμελετάω) præmeditari, Antè meditari, præcogitare. Cicer. ad Att. lib. 6. 114. 6, Ex qua me fingere possim, & præmeditari quo animo accedam ad urbem.

Quid sibi usu uenturum sit, præmeditari. Author ad Herennium, lib. 2. 40.

¶ Præmeditatio, Verbale (προμελέτημα) Cicer. 3. Tuscul. 50,

Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum, lenit eorum aduentum, quæ uenientia longè antè uideris.

Præmensus] Vide Præmetior.

Præmercor] Præmercaris (προεμπορεύομαι) præmercari, Prius mercari, siue, ut ait Budæus, In emptione præuenire, & licitaturo præripere. Plaut. Epid. 9. 27,

Aedepol næ istam tempore suo gnato tuo
Sumus præmercati. Plin. libro 32. cap. 2. 9, Ni qui ad pollnctum emerent, precio minus parcerent, eaq; præmercarentur.

Præmessum] præmessi (πρόθεριον) Sacrificij genus, quod de spicis quas primùm messuissent, sacrificabāt Cereri. Hæc Festus. Quidam legunt, Præmessium.

Præmetior] præmetiris (προμετρέω) præmetiri, pen. prod. Antè metiri. Vnde participium Præmensus: ut,

Lucis præmensæ tempora. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 2.

Portionem uitæ appellat Iuuenalis Satyr. 9. 13,

—misereq; breuissima uitæ Portio.

Præmetuo] præmetuis (προφοβοῦμαι) præmetuere, Antè metuere. Lucret. lib. 3. 207,

—at mens sibi conscia facti,
Præmetuens adhibet stimulos, torretq; flagellis.

Præmigro] præmigras, pen. cor. (προαποικέω) præmigrare, Antè migrare. Plin. lib. 8. cap. 28. 1, Ruinis imminentibus musculi præmigrant.

Præminens] pro Præeminens. Solent enim Latini non rarò uocales coniungere & in unum confundere: ut Prærogare, pro Præerogare: & sic in cæteris. Prudentius,

Insignis ipse & præminens. Turnebus.

Præmitto] præmittis, præmisi, pen. prod. præmissum (προπέμπω) præmittere, Antè mittere. Cōstruitur ferè cum Ad uel In præpositionibus. Cic. 2. Offic. 34, Præmittebatq; de stipatoribus suis qui scrutarentur arculas muliebres.

Literas odiosas præmittere. Cic. Att. lib. 10. 197. 15.

Cum equitatu in aliquem locum præmittere aliquem. Brutus Ciceroni, 15. 5.

Præmiserat in Hispaniam legiones. Cæsar 1. bel. Ciuil. 76.

Præmittitur in Siciliam cum imperio. Cic. ad Att. lib. 7. 134. 3.

Præmittere edictum. Cæsar 2. bel. Ciuil. 76.

¶ Præmissus, Participium (προπεμφθείς) ut,

Equites præmissi ibant. Virg. 9. Aeneid. 74.

¶ Præmissa, præmissorum, neut. gen. Substantiuum. Plinius lib. 12. cap. 1, Produnt Alpibus coercitas, & tum inexuperabili munimento Gallias, hanc primùm habuisse causam superfundendi, sese Italiæ, quòd Elico ex Heluetijs ciuis earum, fabrilem ob artem Romæ commoratus, ficum siccam & uuā, oleiq; ac uini præmissa remeans secum tulisset. Quem locum emendans Hermolaus, promissa reponit, publica lectione expuncta. Cælius tamen lib. 6. cap. 6. Mauult præmissa, interpretaturq; primitias quasdam, sicuti præmissa sacrorū dicuntur. Contendit etiam, Ciceronem hoc uocabulo fuisse usum lib. 10. epist. 12. ad Plancum, Et tuarum literarum ad me missarum præmissa meminissem. ubi uulgò legitur, promissa.

Præmium] præmij (γέρας, τίμιον, ἐπιτίμιον, ἆθλον, ἀγώνισμα, γεράσμιον) Quod in ludis proponitur ijs, qui se strenuè gesserint, & uictores euaserint. Terent. Eunuch. 5. 9. 27, Quod uis donum & præmium à me optato, id optatū feres. Cic. 4. de Finib. 96.

Pro euersa Reipub. præmijs prouincias aliquas occuparunt. Cicero de Prouin. Consul. 2.

Ampla præmia. Stat. 6. Thebaid. 110.

Amplissimum præmium ex omnibus præmijs uirtutis, si esset habenda ratio præmiorum, gloria est. Cic. pro Milone, 47.

Exitialia præmia. Stat. 2. Achil. 69.

Frondentia præmia uatum, laurus uel hedera. Statius 5. Sylu. 3. 12.

Opimum præmium. Plin. lib. 14. cap. 1. 9.

Accipere præmia. Virg. 5. Aeneid. 62.

Affici præmio. Quint. lib. 3. cap. 6. 31. Vide Afficio.

Aufferre præmium. Vide Aufero.

Capere præmia. Virg. 5. Aeneid. 47.

Commoueri amplis præmijs ad perdiscendum. Cicero 1. de Orator. 17.

Periculorum præmia & laborum fructum contemnere. Cicer. in Pisonem, 50.

Præmio & pœna Rempublicam contineri Solon dixit. Cicero ad Brutum, 15. 5.

Decoratur honoribus, præmijs, atq; splendore uerus, iustus & honestus labor. Cic. 1. de Orat. 96.

Dignitatis præmium alicui deferre, alteri denegare. Cicero pro Flacco, 1.

Amplissima præmia alicui dare. Cic. 4. in Catil. 77.

Data sunt mihi pro hac industria præmia tanta, quanta antea nemini. Cic. pro Muræna, 7.

Donare aliquem præmijs. Cic. pro Archia, 3.

Donari præmio studij sui. Quintil. lib. 2. cap. 7. 4.

Elicere aliquem præmijs ad faciendum aliquid. Cic. pro Corn. Balbo, 29.

Euocari præmijs. Quintil. lib. 1. cap. 1. 15.

Expectare præmia merita palmæ. Virgil. 5. Aeneid. 14.

Extant rectè factis præmia, peccatis supplicia. Cicero 3. de Natura deor. 124.

Ferre

Digitized by Google

Ferre præmia multa laborum. Horat. 2. Serm. Sat. 1. 3.
Ferre grandia præmia meritorum. Horat. 2. epist. 2. 8.
Digna præmia ferre. Virg. 1. Aeneid. 122.
Improba præmia fert dira libido. Senec. Octau. 6. 6.
Peruersa præmia tulit tristis uirtus. Senec. Hippol. 9. 6.
Inuitare aliquem præmijs ad aliquid agendum. Cicero pro Ligario, 7.
Legis præmio licet: id est, beneficio legis. Cic. 4. Acad. 1.
Quæsita præmia linquere alicui. Lucret. lib. 5. 1.
Metus pœnarum maculat uitæ præmia. Lucret. lib. 5. 232.
Merere præmia. Vide Mereo.
Oppugnare aliquem suis præmijs. Cic. Anteq. iret in exil. 7.
Pensare præmia. Stat. 1. Achil. 14.
Persoluere præmium alicui. Cicero pro Cælio, 55. & pro Mil. 43.
Persoluit præmia morum. Stat. 1. Sylu. 4. 8.
Præmia magna quidē, sed nō indebita posco. Ouid. epist. 15. 4.
Postulare præmium. Cic. pro Rab. perd. reo, 23.
Virtutis præmium, insigne honoris, monimentum laudis pro tantis rebus nullum postulo. Cic. 3. in Catil. 69.
Proposuit præmium Xerxes qui inuenisset nouam uoluptatē. Cic. 5. Tuscul. 31.
Proposita uirtutibus sunt præmia, & supplicia uitijs. Cicero 1. de Orator. 128.
Reddere præmia. Catul. Argon. epigr. 59.
Referens præmia seruati ciuis. Lucan. lib. 1. 73.
Rependere digna præmia. Stat. 9. Thebaid. 10.
Præmium & fructum officij repetere. Cic. Anteq. iret in exil. 2.
Soluere præmia digna. Virg. 9. Aeneid. 51.
Inuidiosa trahunt, uictores præmia Graij. Ouid. 13. Met. 84.
Tribuere alicui præmium sub aliqua conditione. Cicero pro Archia, 19.
Vendere præmio prouinciæ totam Remp. Cic. in Pisonem, 10.
Venire frustra ad præmia. Virg. 5. Aeneid. 70.
Venire ad præmia legis. Cic. pro Cluent. 79.
Præmium, pro mercede ob uiæ laborem. Plin. epist. 17. lib. 3, Ego uiaticum, ego etiam præmium dabo. id est, mercedem præter uiaticum.
Præmium, pro Pecunia posuit Næuius,

Sine præmio sum, marsupium reliqui domum. Nonius.

¶Præmior, præmiaris (γεραίρω) præmiari. Suet. in Tit. Vesp. cap. 7; Suspecta & rapacitas, quòd constabat in concionibus patris nundinari, præmiariq; solitum. Præmiari, inquit Budæus, hoc loco Lucrari significat.
¶Præmiosus, pen prod. Adiectiuum (χρηματώδης) Pecuniosus interpretibus Nonio & Festo. Accius,

Diuitem ac præmiosum auium.

¶Præmiator, penult. prod. (γεραστής) præmiatoris, Qui præmia soluit.
Præmiatorem, pro prædone dixit Næuius, authore Nonio,

Nam in scena uos nocturnos cœpit præmiatores tollere.

Præmoderor] pen. cor. præmoderaris (προδιοικέω) præmoderari, Antè moderari. Gell. lib. 1. cap. 11, Cretenses quoque prælia ingredi solitos memori datum est præcinente ac præmoderante cithara greßibus.
Præmodum] pen. cor. Aduerbium (ὑπερμέτρως) Gell. lib. 7. cap. 7. Liuius in Odyssea, præmodum dicit, quasi admodum, Parcentes, inquit, præmodum. Quod significat supra modum: dictumq; est, quasi præter modum: in quo scilicet prima syllaba acui debet.
Premolestia] præmolestiæ (προδυσχέρεια) Cic. 4. Tuscul. 103, Alij metum præmolestiam appellabant, quod est quasi dux consequentis molestiæ.
Præmolior] præmoliris, pen. prod. præmolitus sum (προεχείρω) præmoliri, Antè moliri, præparare, inquit Budæus. Liu. 8. bell. Pun. 89, Itaq; præmoliendas ibi ratus iam res, conciliandosq; regum, gentiumq; animos, Syphacen primū regem statuit tentare.
Præmollis] & hoc præmolle (πολυμαλακὸς) Valde mollis. Plin. lib. 11. cap. 37. 52, Cor palpitat certè, & quasi alterum mouetur animal, intrà præmolli firmoq; opertum membranæ inuolucro. Idem lib. 9. cap. 51. 6, Intra se parit oua præmollia.
¶Præmollio, præmollis (προμαλάττω) præmollire, Antè mollire. Vnde,
¶Præmollitus, pen. prod. (προμαλαχθεὶς) Participium, siue Nomen ex participio. Quint. lib. 2. cap. 9. 2, Et frustra sparseris semina, nisi illa præmollitus fouerit sulcus.
Mentes præmollitæ. Quint. lib. 6. cap. 5. 7.
Præmoneo] præmones, pen. cor. præmonui, præmonitum, pen. cor. (προπαραγγέλλω, προνουθετέω) præmonere, Antè monere: prius quàm aliquid fiat, & antè periculum monere. Cic. Ideo præmoneo, ne uillicum ex eo genere seruorū qui corpore placuerunt, instituamus.
Animo sanè beneuolo, ut magnopere cauerem, præmonebat. Cic. 2. Verr. 15.
Ab impendentibus periculis maximis uoce alicuius præmoniri. Cic. de Arusp. resp. 8.
Nefas præmonere. Ouid. 15. Metam. 157.
Pericula præmonent. Plin. lib. 8. cap. 28. 1.
¶Præmonitus, penult. cor. Participium (προπαραγγελθεὶς) ut, Vrbs præmonita oraculo. Plin. lib. 16. cap. 39. 10.
¶Præmonitus, huius præmonitus, pen. cor. Verbale (πρόπαράγγελμα) pro Prædictione. Valer. lib. 1. cap. 6, Sic deorum spreti præmonitus excandescunt. Ouid. 15. Metam. 160.
Præmonstro] præmonstras (ὑποδεικνύω) præmonstrare, Antè monstrare, docere, ostendere. Plaut. Persa, 4. 67,

Præmonstra doctè: præcipe astu filiæ
Quid fabuletur, ubi se natam prædicet. Et Epid. 6. 12,
Ea conducetur, atq; ei præmonstrabitur
Quo pacto fiat subdola aduersus senem. Cic. 1. de Diuin. 1;
Atq; etiam uentos præmonstrat sæpe futuros
Inflatum mare. Ex poeta.

¶Præmonstrans, Participium (ὑποδεικνύων) Stat. 1. Theb. 14;

—si Sphyngos iniquæ
Callidus ambages te præmonstrante resolui.

¶Præmonstrator, pen. prod. præmonstratoris, Verbale (ὑποδεικτὴς) Qui præmonstrat, & docet quid faciendum sit ante periculum. Terent. Heaut. 5. 1. 2,

Sed hic adiutor meus, & monitor, & præmonstrator
Chremes, Hoc mihi præstat.

Præmordeo] præmordes, præmordi, præmorsum (προδάκνω) præmordere. Gellius, Plautus in Trinummo neq; præmordisset, dixit: sed, præmorsisset:

Ni fugissem, inquit, medium credo præmorsisset.

Præmorior] præmoriris, pen. prod. uel præmoreris, penult. cor. (προτελευτάω) præmori, pen. cor. Quasi ante tempus mori. Ouid. epist. 8. 25,

Aut ego præmoriar, primoq; extinguar in æuo,
Aut ego Tantalidæ Tantalis uxor ero. Plinius libro

29. capite 2. 9, Traduntq; quod extra nodum sit, è cauda præmori.
Membra præmortua. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 13.
Præmortuus pudor. Liu. 1. ab Vrbe. 3. ad finem, Scaptiū ipsum id quidem, etsi præmortui iam sit pudoris, non facturum. Sic autem fortè uocat, ut notet in sene decrepito paulo ante uitam extinctum esse pudorem.
Præmunio] præmunis, pen. prod. præmuniui uel præmunij, præ-

nij, præmunitum, pen. prod. (προοχυρόω, προοχυρόω) præmunire, Prius munire. Cæsar 3. bel. Ciuil. 214, Isthmũ præmunire instituit.

Præmunire, per translationem. Cic. pro Cælio, 13. Quamobrem illa quæ ex accusatorum oratione præmuniri iam & fingi intelligebam, fretus uestra prudentia iudices non pertimesco.

Antè præmunire. Cic. in Orat. 76.

Præfulcire & præmunire. Cic. Att. lib. 5. 100. 3.

¶ Præmunitio, Verbale (προοχύρωμα) Cic. 2. de Orat. 1673 Quid? si in homines charos, iudicibusq; iucundos, sine ulla præmunitione orationis acerbius & contumeliosius inuehare, nónne abs te iudices abalienes? Ibidem, libro 3. 113, Præmunitio est etiam ad id quod aggrediare, & reiectio in alium.

Prænarro] prænarras (προδιηγέομαι) prænarrare, Antè narrare. Terent. Eunuch. 5. 6. 12,

—rectè sanè interrogasti, oportuit.
Rem prænarrasse me.

Prænato] prænatas, pen. cor. (προνήχομαι) prænatare, Antè natare. Plin. lib. 9. cap. 45. 1, Prænatanti pisciculo frondem suam spargit.

Prænatat amnis domos. Virgil. 6. Aeneid. 141. Seruius, Prænatat, præterfluit. Et contrariè dictum est. nam non natant aquæ, sed nos in ipsis natamus. Ennium igitur sequutus est, qui ait,

—fluctusq; natantes.

Prænauigo] prænauigas, pen. cor. (προπλέω) prænauigare, Præter nauigare, uel ultrà nauigare. Plin. lib. 6. cap. 23. 7, Deinde Ichthyophagi tam longo tractu, ut xx. dierum spacio prænauigauerint.

¶ Prænauigatio, Verbale, f. g. Plin. lib. 6. cap. 31. 4, A' Gorgonũ insulis prænauigatione Atlãtis dierũ quadraginta, &c.

Præneste] gen. neu. & hæc Prænestis (πραίνεστον) nomen urbis in Latio, non longè ab Vrbe, quòd locus in quo sita est, montibus præstet. Et sic cum diphthongo scribitur. Seruius ἀπὸ τοῦ πρίνου, hoc est ab ilice, quæ ibi abundat, deducit. Solinus, à Præneste Vlyssis nepote, & Latini regis filio. Olim Polystephanos dicta: id est, multarum coronarum. Lege Plutarchum. Quidam à Cæculo Vulcani filio conditam ferunt super Aretinæ monte: quod sequitur Virgilius. Vide Cæculus. In hac fuit fortunæ templum illustre: unde certa edebãtur oracula. Silius,

——sacrisq; dicatum Fortunæ Præneste iugis.

Huius meminit. Cic. 2. de Diuin. 131.

Altum Præneste. Virg. 7. Aeneid. 137.

Frigidum Præneste. Horat. 3. Carm. ode 4. 5.

Sacrum Præneste. Stat. 4. Sylu. 4. 3.

¶ Prænestini, pen. prod. Prænestinorum (πραινεστινοί) Habitatores Præneste. Cic. 2. de Diuin. 128, Numerium Suffustium Prænestinorum monumenta declarant, honestum hominem & nobilem somnijs crebris, &c.

¶ Prænestinus, pen. prod. (πραινεστινός) Possessiuum: ut, Prænestinæ bracteæ. Plin. lib. 33. cap. 3. 20.

Dea Prænestina. Ouid. 6. Fast. 6.

Fortuna Prænestina. Lucan. lib. 2. 39.

Montes Prænestini. Liu. 3. ab Vrbe, 33.

Nucum Prænestinarum meminit Cato sæpius, 34. 143. 2. & capite 8.

Sorores Prænestinæ. Stat. 1. Sylu. 3. 16.

Sortes Prænestinæ. Cic. 2. de Diuin. 130.

Vrbs Prænestina. Virg. 7. Aeneid. 136.

Prænimis] pen. cor. (μέγα λίαν) quasi dicas, Valde nimis. Gel. lib. 19. cap. 10, Hoc prænimis plebeium est.

Preniteo] Prænites, pen. cor. prænitui (περιστίλβω) prænitere, Valde nitere & resplendere: ut, Prænitens luna. Plin. lib. 2. cap. 9. 1.

Prænomen] pen. prod. prænominis, pen. cor. (πρῶτον ὄνομα) Quod honoris causa præponitur nomini: ut, Marcus Publius, Titus, Quintius. Et rarò plenè scribitur, sed aut unica litera, ut A, id est Aulus: C, id est Caius: ubi scribitur C. & pronunciatur G: ut in Cn, duabus literis, id est Cneus. Sic Sex. id est Sextus. Cic. ad Volumnium, lib. 7. 33. 1, Quod sine prænomine familiariter, ut debebas, epistolam misisti ad me, primum addubitaui, num à, &c.

In prænominibus non seruari analogiam ut in nominibus scribit Varro, quòd sint instituta ad usum singularia, quibus discernerentur nomina gentilitia: ut à numero in fœminis, Prima, Secunda, tertia: in uiris, Quintus, Sextus, Decimus. Sic ab alijs rebus, quum essent duo Terentij, aut plures, discernendi causa, ut aliquid singulare haberent, notabant, forsitan ab eo, qui mane natus diceretur, ut is Manius esset: qui luci, Lucius, &c. Vide lib. de Ling. Lat. 8.

¶ Prænomina Romana ad triginta fuisse, ex Varronis sententia tradit Valerius. hæc aũt fuisse uidẽtur. Agrippa, Appius, Aulus, Cæso, Caius, Cneus, Decimus, Hostus, Lucius, Mamercus, Manius, Marcus, Numerius, Opiter, Posthumus, Proculus, Publius, Quinctius, Seruius, Sextus, Spurius, Tiberius, Titus, Tullus, Vibus, Volero, Vopiscus. Peregrina uerò nomina fuere. Ancus, Aruus, Lar, Lucumo, Metius, Numa, Petro, Põpo, Sertor, Tallus, Turnus, Volusus. de quorũ prænominum origine ac significatione, quoniam qui de nominib. modò scripsere, nihil dixerunt, nos ea scribemus, quæ à ueteribus tradita, à nobis quanta maxima fieri potuit diligentia, sunt collecta. Agrippa, Festo authore, uocatus, qui cum labore matris sit natus: exempli causa, in pedes contra naturam, & non in caput: id est, ab ægro partu. item Nonius Marcellus, & Quintilianus lib. 9. Appius ex Sabinorum prænomine actio uenit, ut ait Valerius: idq; Romæ Claudiorum fuit: quorũ princeps Appius Clausus dictus est. de quo Liuius lib. 2. Auli dicti, qui dijs alentibus nascerentur, ut ait Valerius. Cæso, qui ex utero matris exectus est: quod tradunt Festus, Valerius, Plinius lib. 7. cap. 9. Caius à gaudio patrum appellatus, ut ait Valerius. Cneos uel ab insigni aliqua re, quasi γενναῖος, uel à γίγνεσθαι, id est, generatione futura dictos tradit Valerius & Festus. Quinctus, Sextus, Decimus, à numero dicti sunt, teste Varrone: ut qui quinto, sexto, & decimo quoq; loco esset natus, is demũ primis temporibus Quinctus, Sextus & Decimus diceretur, Hostus, inquit Valerius, fuit prænomen in eo, qui peregrè apud hospitem natus est: fuitq; prænomen Lucretij Tricipitini, collegæ L. Sergij consulis. Macrob. lib. 1. Satur. qui in hostico procreatus esset, eum hostum fuisse uocatum scribit. est autem mendum apud Valerium: Hospes enim legitur, non Hostus. quòd autem legendum sit Hostus, ex eo intelligi potest, quòd Liuius Lucretium Tricipitinum, cuius meminit Valerius, Hostum uocat: & in consulibus capitolinis scriptum est, P. Lucretius Hosti F. Macrobius etiã lib. 1, Hosti Hostilij mentionem facit. Lucij duplex origo traditur à Valerio. aut enim à Lucumonibus Etruscis dictus est, ut Lucumo Tarquiniensis, qui se L. Tarquinium appellauit: aut is demum Lucius appellatus est, qui lucis initio natus est. quod scribit etiam Festus, & Varro. Mamercus prænomen gentis Aemiliæ fuit de quo Plutarchus in Numa & Aemilio sic, Mamercus fuit Pythagoræ filius, à quo Numa Pompilius rex filium Mamercum nominauit, qui author & princeps gentis Aemiliæ fuit. Festus autem prænomen Oscum esse putat, quòd Osci Martem Mamercum appellauerint.

Digitized by Google

pellauerint. Manius dictus est, qui mane est ortus: aut ominis causa, quasi bonus: Manum enim antiqui Bonum dicebant. quæ tradit Varro lib. 2. de analogia, Valerius, Festus, Macrob. lib. 1. Sat. Zosimus autem, Græcus historiarum author, lib. 1. tradit, Manium in gentem Valeriam profectum esse à quodam Valerio, qui primus sacra dijs Manibus fecit. Marcus dictus est, qui mense Martio natus est, ut ait Valerius. De Numerio sic Festus: Numerius prænomen nunquā ante fuisse in patricia familia dicitur, quàm Q. Fabius, qui unus post sex & trecentos ab Etruscis interfectos superfuit, inductus magnitudine diuitiarum uxorem duxit Oracilij Maleuentani, ut tum dicebantur, filiam, ea conditione, ut qui primus natus esset, prænomine aui materni Numerius appellaretur, & Valerius ita. Numerio sola patricia familia usa est Fabia: iccirco quòd CCCVI. apud Cremeram flumē cæsis, qui unus ex ea stirpe extiterat, ducta in matrimonium uxore filia Numerij Oracilij Maleuentani sub eo pacto, ut quem primum filium sustulisset, ei Numerij prænomen imponeret, obtemperarit. Hinc mendosè apud Cicer. lib. 1. de Diuinatione legitur ita: His adiungatur etiam somnium Aeneæ, quod in numerum Fabij Pictoris Græcis annalibus scriptum est. quum sit legendum, Quod in Numerij Fabij Pictoris. fuit enim alter Fabius Pictor, prænomine Quinctus, qui de rebus Romanis Latinè scripsit, Gellio & Nonio testibus, qui eius sæpe uerba Latina proferunt, itemq; Cicerone de Legibus lib. 1. qui eum inter historicos Latinos numerat. at qui Græcè iisdem de rebus scripsit, is uidetur fuisse Numerius nominatus, quem tamen lib. 1. Dionysius Quintum nominat. Hac ratione in oratione pro Cluentio Numerios Aurios legimus, & lib. 3. de Oratore, Numerium Furium, & libro 2. de Diuin. Numerium Suffucium, & apud Pedianum Numerium Quintium. Opiter dictus, cuius pater, auo uiuo, mortuus est: quasi qui post obitum patris genitus sit, aut qui ob patrem auum habeat, quod prænomen Virginio Tricosto consuli fuit. Valerius & Festus. Posthumus, qui post humatum patrem est natus. Varro lib. 2. de analogia, & Plutarchus in Coriolano: ut Posthumus Cominius, & Posthumus Ebutius: de quibus Valerius. Proculus, qui natus sit patre peregrinante patria procul, ut ait Plutarchus in Coriolano. Valerius autem, qui patre sene natus sit, quasi procul ætate progresso, eum Proculum esse uocatum dicit. Publij, ait Valerius, qui prius pupilli facti erant, quàm prænomina haberent: alij, ominis causa à pube. Seruius is primùm dictus est quem seruiens mulier peperisset, ut de Ser. Tullio rege scribit Dionysius, at Valerius, qui mortua matre, in utero seruatus est. Spurius dictus, qui sine patre esset. antiqui enim iisdem literis S.P. Spurium, & sine patre, scripserunt. quod à Plutarcho in quæstionibus, & Valerio traditum est. Tiberij, ait Valerius, dicti qui ad Tiberim nascerentur. De Tito controuersia est. Valerius à Sabino quodam, nomine Tito, manasse ait: Festus, à titulo: titulos autem milites fuisse, quòd patriam tuerentur, quasi titulos. Tullus ominis causa dictus est, quasi tollēdus, o litera in u uersa: quod à Valerio proditum. Volero, inquit Valerius, in prænomen abijt, quia uolentibus nasci liberis parentibus uidebatur. quo usus est Publius Philo, qui nominatur in anno CCCLIII. Capitolino. Vibum prænomen esse, indicat annus CCC. Capitolinus, ubi est ita: P. SESTIVS Q. F. VIBI N. CAPITOLINVS. Itemq; Liu. lib. 26. Vopiscus dictus, qui ex duobus conceptis uno abortu excluso ad partum legitimum deduceretur: quo prænomine præcipuè Iulia gens usa est. Valerius, Festus, Plutarchus in Coriolano, Plin. lib. 6. cap. 9. Hactenus de Romanorum prænominum ui, ac significatione: nunc de peregrinis, quorum est ratio & significatio.

Ancum scribit Varro à Sabinis ortum. Valerius autem tradit eum Ancum esse appellatum, qui uitiosum habuit cubitū, qui ἀγκὼν Græcè dicitur: cui etiam Festus assentitur. Ancus enim, inquit, ille uocatur, qui aduncum habet brachium, ita ut regi non possit. hinc Ancus Martius rex, & Ancus Publicius imperator Lanuuinus contra Hostilium regem Dionysio authore. Acuntem, & Incumonem Etrusca prænomina fuisse, scribit Dionysius. Itaq; Aruntem Tarquinium, Superbi regis filium, & Aruntem Tolumnium, Porsenæ filium, legimus. Volusus Sabinum fuit: eoq; usus est pater P. Valerij Poblicolæ, Liuio & Capitolinis lapidibus auctoribus. quanquam Græci ὀὐάλισον uocant. Lartis prænomen, ut tradit Valerius, à laribus sumptum est. Tuscum autem antè creditū est esse, fuitq; consulis Herminij. idem ferè Carisius, & Priscianus lib. 5. Lar, si familiaris est, facit Laris: si Tolumnij Porsenæ, Lartis & Seruius in 6. Aeneidos, Lar Tolumnius, à Cosso occisus, à loco dictus est: flectitur autem, Lar Lartis. & Liuius lib. 4. Daturos, quod Lar Tolumnius dedisset, & Cicero Philippica 9, Lar Tolumnius, Veientium Rex. de Larte Porsena ita Dionysius lib. 5. βασιλεὺς ἦν κλουσίνων λάρ@ ὄνομα, πορσίνας ἐπίκλησιν. Quòd autem hoc prænomen Herminij consulis fuerit, ut ait Valerius, id etiam ex Dionysij lib. 9. cognoscitur: à quo ita anno CCCIIII consul scribitur, λάρ@ ἑρμίνι@: & à Diodoro, λαρῖν@ ἑρμίνι@. Ex his autem intelligi potest, quàm uerè scripserint quidam in libro de nominibus, ita: Postea quàm in urbem migrarunt Sabini duplicari nomina cœperunt, ut Numa Pompilius, Ser. Tullius, Lartes Porsena: quamuis hoc nomen Etruscum fuerit in quo prænomine Lartes, sciendum, eo ueluti prænomine usos ueteres. Seruius interpres Virgilianus ab oppido dictum putat. itidem Plutarchus in Publicola existimat: qui tamen λάρτης scribit, sed malè. Hæc illi. quàm autem uerè, ipsi uiderint. neq; enim Lartes Porsena duobus tantùm nominibus usus est, quum ex Tolumnia gente fuerit, Seruio, quem antè nominaui, authore: nec Lartes in recto casu dicitur, sed Lar: quod superioribus testimonijs comprobatum est: nec Seruius Lartem ab oppido dictum ait, sed à loco: nec item Plutarchus ullo in libro, ne dum in Publicola, ab oppido dictum scripsit: neq; item est apud Plutarchum λάρτης, sed λάρ@, quanquam mendosè: inquit enim, ἱκέλευσε κλάραρ πορσίναν: quum sit legendum ex Dionysio, τὸν λάρον πορσίναν. Cur igitur hoc illi dixerunt? quia interpretem legerunt, qui ita uertit: Supplex ad Laertem Porsenam confugit illi uerò in Græcis libris uersati, quid in Græco codice esse deberet, intelligentes, illud quod non erat, esse affirmarunt. Metius Albanorum prænomen fuit, ut in Metio Fufetio: & Sabinorum, ut in Metio Curtio: & Latinorum, ut in Metio Geminio, & Metio Octauio, de quibus Liuius. Numa Sabinorum fuit, ut in Numa Pompilio rege, & in Numa Marcio pontifice maximo. Pomponis prænomine usus est Pompo Pompilius, Numæ regis pater: quod scripsit Dionysius in Numa, & Liuius lib. 41. itaq; Numa filium etiam habuit nomine Pomponem, qui ex se gentem Pomponiam propagauit, authore Plutarcho, quanquam quidam imperitè Pompilij filium Numam esse scripserunt. Tallus Sabinorum prænomen fuit: de quo Festus. Dionysius etiam cum Tatio rege Sabinorum Romam commigrasse ait Tallum cognomine Tyrannum. Turnus Latinorum nomen fuit, ut in Turno Herdonio Aricino. Sertor, authore Valerio, dictus est, qui per sationem natus esset: eoq; prænomine Sertor Resius usus est is, qui primus ius feciale instituit. Festus autem, Sertorem à predendo dictum à quibusdam ait: quia quum cuipiam afferat manum educendi eius gratia ex seruitute, in libertatem, uocetur adsertor: quum uerisimilius sit, dictū,

quòd sereret quid: ac potius adsertorem à serendo accepisse nomen, cum aliquem serat, petendo in libertatem eandem, quia ipse sit, id est iungat, quia fruges, quum seruntur, terræ iungit. Statium prænomen à stabilitate dictũ, tradit Festus: seruile autem nomen fuisse, Gellius. Nunc ostendamus qua ratione hæc ipsa prænomina scriberẽtur. Romanorũ prænominum alia singulis, alia binis, alia ternis literis scribi solita cùm à ueteribus traditum, tum ab antiquissimo quoq; lapide, numoq; ita retentum est, ut nihil ea re possit esse illustrius. authores sunt Plutarchus in quæstionibus, Sosipater, Donatus, & Priscianus. Singulis literis scribebãtur, Aulus, Cæso, Caius Quinctus, Decimus, Lucius, Marcus, Manius, Numerius, Publius, Vitus: ut A. Posthumius, C. Iulius, K. Fabius, Q. Cæcilius, D. Iunius, L. Licinius, M. Valerius, M. Curius, N. Fabius, P. Cornelius, T. Manlius. binis literis: Appius, Cneus, Spurius, Tiberius, Opiter: ut Ap. Claudius, Cn. Pompeius, SP. Veturius, Ti. Aemilius, Op. Virginius. ternis, Mamercus, Sextus, Seruius, Tullus: ut, Mam. Aemilius, Sex. Iulius, Sex. Cornelius, Tul. Hostilius. Fuisse præterea aliquot prænomina, quæ longo pòst tempore pro cognominibus usurpari cœpta sint, ex uetustis non solùm grãmaticis, sed etiam annalibus intelligitur. quod ipsum in Agrippa, Voluso, Mamerco, Proculo, & Tullo facile perspici potest: quæ in L. Vipsanio Agrippa, L. Valerio Voluso, M. Aemilio Mamerco, C. Plautio Proculo, L. Volcatio Tullo, uiris consularibus, cognomina esse, perspicuum est. quod etiã tradit Valerius his uerbis: Quæ olim prænomina fuerunt, nunc cognomina sunt: ut Posthumus, Agrippa, Proculus itemq; Priscianus lib. 2. sic, Inueniũtur multa, quæ in alijs personis sunt prænomina: loco cognominum accipi. Mulieres quoq; prænominibus usæ sunt: de quo Valerius ita, Antiquarum mulierum frequenti in usu prænomina fuerũt, Rutilla, Cesella, Rodocilla, Mutrulla, Burra. ista prænomina à uiris tracta sunt, Caia, Lucia, Publia, Mania. Festus uerò sic: Prænominibus fœminas usas esse, testimonio sunt Cæcilia, & Terentia, quæ ambæ Caiæ solitæ sint appellari: pari modo Lucia, & Tita. Varro autem lib. 2. de Analogia sic: In nostris nominibus, qui sumus in Latio, & liberi, Analogia necessaria. itaq; ibi apparet Analogia: ac uicitur, Terentius uir, Terentia fœmina, Terentium genus in prænominibus ideo non fit item, quòd hæc instituta ad usum singularia, quibus discernerentur, nomina gentilitia, ut à numero. Secunda, Tertia, Quarta: in uiris, ut, Quinctus, Sextus, Decimus. sic ab alijs rebus, quum essent duo Terentij, aut plures, discernendi causa, ut aliquid singulare haberent, notabant forsitan ab eo, qui mane natus diceretur, ut is Manius esset: qui luci, Lucius: qui post patris mortem, Posthumus è quibus quædam item cecidisse in fœminis, declarant prænomina antiqua mulierum, Mania, Lucia, Posthuma, uidemus enim, Maniam matrẽ Larum dici, Luciam Volaminiam Saliorum carminibus appellari, Posthumam à multis post patris mortem etiã nunc appellari. Postremò Plutarchus in Mario Posidonium reprehendit, qui quum primum nomen propriũ esse diceret, nulli, tamen mulieri primum nomen esse dicebat ex quo efficiebatur, mulieres proprio nomine caruisse. itaque idẽ in quæstionibus apertè scribit, mulieres duobus, uiros tribus nominibus esse usos. Sunt etiã lapides, in quibus hæc prænomina leguntur, Prima, Secunda, Tertia, Quarta, Quincta, & Quinctula, Lucia, Mania, Tita: quibus ipsis in lapidibus animaduertitur, prænomina quandoq; postponi cõsueuisse: nominatur enim Saluia Prima, Liuia Quarta, Nonia Quinctula. quod idẽ in uiris Liuius etiam fecit: qui, Accius Tullus, Accius Nauius, Marlius Cneus, Octauius Metius: & Cicer. Maluginensis M. Scipio: & Suetonius, Claudius Appius Regillanus, & alia eiusmodi dixerunt. Caiam præterea, quod comune omnibus mulieribus prænomen fuit, ɔ inuersa notatam fuisse, contrà q; Caiũ in uiris, satis est ex Probo, alijsq; ueteribus grammaticis, atq; lapidibus perspicuum. Ex libro Caroli Sigonij de nominibus Romanorum: in quo & alia leguntur, sanè præclara, admodumq; scitu digna.

Eximere prænomen alicuius è familia. Quint. lib. 3. cap. 7. 14.

Gaudere prænomine. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 7.

Mutare prænomen. Tacit. lib. 3.

Prænosco] prænoscis, prænoui, prænotum, pen. prod. (προγινώσκω) prænoscere, Antè noscere. Plin. lib. cap. 12. 6, Vera autem cuiusq; natura non nisi medico effectu prænosci potest. Idem lib. 18. capit. 24. 11, Quæ futura prænosci non possunt. Vetera exemplaria in his duobus Plinij exemplis, pernosci, habens.

Laborem uenturum prænosse. Stat. 3. Thebaid. 98.

Signum hoc ueniens poterat prænoscere nautæ. Cic. in Arat. 8.

Omnia prænoscens mater. Silius lib. 16. 25.

¶ Prænotio, Verbale (πρόγνωσις) Cic. 1. de Nat. deor. 64, Fateamur constare illud etiam, hanc nos habere siue anticipationem, ut antè dixi: siue prænotionem deorum.

Prænubilus] penul. corr. Adiectiuum (συννεφής) significat idem quod Nubilus. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 2.

Stat uetus, & densa prænubilus arbore lucus.

Prænuncio] prænuncias (προαγγέλλω) prænunciare, Antè nunciare. Terent. Phorm. 5. 2. 12,

Geta, abi, prænuncia hanc uenturam. Cic. 1. de Diuin. 19, Istaq; diuino futura prænunciat. Plinius lib. 16. cap. 42. 2, Frangiq; se prænunciat strepitu.

¶ Prænuncius, Adiectiuũ (προαγγελτικός) Cic. 2. de Nat. deo. 21, Quæ nuper bello Octauiano magnarum fuerant calamitatum prænunciæ. De cometis. Plin. lib. 2. cap. 27. 2, Quippe ingentium malorum fuere prænuncia.

Ales lucis prænuncius, gallus. Ouid. 2. Fast. 154.

Solis prænuncia Aurora. Cic. in Arato, 7.

Clamor prænuncius. Plin. in Paneg. 104.

Hirundo Veris prænuncia. Ouid. 2. Fast. 171.

Ortus prænuncius solis. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 11.

Verba prænuncia cladis futuræ. Ouid. 3. Metam. 39.

Prænunciatiuus, pen. prod. Adiectiuum: ut, Ignes prænũciatiui. Plinius lib. 2. cap. 71, de ignibus loquitur, qui accenduntur in turribus siue speculis, ad maris littus extructis.

Præoccido] præoccidis, penul. cor. præoccidi, præoccasum (προκτείνω) præoccidere, Antè occidere. Plin. lib. 18. capit. 29. 5, Cui præoccidere Caniculam necesse sit.

Præoccupo] præoccupas, pen. corr. (προφθάνω, προκαταλαμβάνω) præoccupare, Præuenire. Cæsar 2. bel. Ciu. 65, Præoccupatum sese legatione ab Cn. Pompeio teneri obstrictum fide. Est autem in hoc Cæsaris exemplo, Hominem beneficio irretire. Loquitur de Varrone, quem Pompeius sibi per eam legationem obligauerat, antequam bellum foret. Liuius 4. ab Vrbe, 207, Vbi uideant Collegas principes agendæ rei gratiam omnem ad plebem præoccupauisse, nec locum in ea relictum sibi.

Præoccupauit animos timor. Cæsar 6. bell. Gall. 151.

Præoccupare partes alterius. Cic. 10. Philip. 269.

Præoccupauit ferre legem. Liu. 4. ab Vrbe, 128.

Præoccupari ulceribus. Colum. lib. 7. cap. 12.

¶ Præoccupatus, pen. prod. cum infinitiuo (προληφθείς) Seneca epist. 51, Omnes præoccupati sumus uirtutes discere, uitia dediscere.

¶ Præoccupatio, præoccupationis (πρόληψις) Verbale, apud Rhetores schema quoddam, quum aliquid nos reticere dicimus, & tamẽ tacitum intelligitur. quod fit, uel quum rem notam

Digitized by Google

notã esse putamus auditoribus, uel quũ suspicionẽ excitare maiorẽ reticendo uolumus à Græcis dicitur Aposiopesis.

Præopto] præoptas (μᾶλλον εὔχομαι) præoptare, Potius optare, uel ualde optare. Teren. Hecyr. 4.1.18,

Adeón' peruicaci esse animo, ut puerum præoptares perire? Liu. 3. bel. Pun. 202. Punicam Romanæ societatem atque amicitiam præoptandam esse.

Præoptare, quàm. Liuius 8. bell. Pun. Mortem in certamine, quàm ut alter alterius subigeretur imperio, præoptantes.

Præpando] præpandis, præpãdi, præpassum (προπετάζω) præpandere, Prætendere. Plin. lib. 11. cap. 24. 2, Maiores araneí in terra cauernarum exigua uestibula præpandunt.

Præpandere, Præaperire, Lucret. lib. 1. 30, (Budæus.

——quo carmine demum

Clara tuæ possim præpandere lumina menti, &c.

Præparcus] Adiect. (πάνυ φειδωλός) Valde parcus. Plin. lib. 11. cap. 19, Aliquando & ipsæ contrahunt mortis sibi causas, quũ sensere eximi mella, auidè uorãtes. Ceterò præparcè, & quæ alioquin prodigas atq; edaces, non secus ac pigras & ignauas proturbent.

Præparo] præparas, pen. cor. (κατασκευάζω, καταρτίζω, παρασκευάζω, παρατίζω, προκατασκευάζω, προετοιμάζω) præparare, Antè parare quæ nobis utilia credimus. Cicero lib. 1. Offic. 19. Facilè totius uitæ cursum uidet, ad eamq; degendam præpararet res necessarias.

Causa aliorum alia præparare. Cic. 1. de Legib. 42.

Amicitias præparare. Cic. de Amic. 54.

Animos præparare ad aliquid. Cic. 2. Tuscul. 20.

Arma præparare. Claud. 6. Paneg. 39.

Hyemi præparare cibos. Plin. lib. 8. cap. 37. 2.

Hortos certo loco diligenter præparare. Cic. pro Cælio, 28.

Puppes præparare. Lucret. lib. 3. 4.

Vlmos præparare. Horat. 1. epist. 7. 17.

Præparo te huic. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Victu atq; cultu præparari. Cic. 2. de Diuinat. 179.

¶ Præparatus, pen. prod. Participium (προκατασκευασθείς, προητοιμασμένος) ut,

Pectus bene præparatum. Horat. 2. Carm. ode 10. 3.

Animo cum bonis cogitationibus, tum rebus ad tranquillitatẽ accommodatis præparato, qui se ita quieti tradet, certa & uera cernit in somnijs. Cic. 1. de Diuin. 198.

Auribus non præparatis qui inflammare rem cœpit, furere uidetur. Cic. in Orat. 53.

Ocio nisi præparato institui historia nec potest, nec exiguo tempore absolui. Cic. 1. de Legib. 14.

Pœnæ apud inferos sunt impijs præparatæ. Cic. 1. de Inuent. 62.

Præparato, Ablatiuus: ut, Præparato facere. Quint. lib. 4. cap. 42. 2. id est, ex præparatione.

¶ Præparatus, huius præparatus, pen. prod. Subst. (παρασκευή) Gel. lib. 10. cap. 11, Namq; in præparatu rei rusticæ, per tempestates pluuiasq;, quũ ocium est, maturari potest.

¶ Præparatorius, Adiectiuũ. Vlpianus in l. deinde. D. de liber. exhib. Itaq; prius interdictũ, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est huius interdicti.

¶ Præparatio, Verbale (προκατασκευή) Quintil. lib. 4. cap. 2, Narrabimus cum præparatione quadam.

Diligens præparatio in omnibus negocijs, priusquam aggrediare, adhibenda est. Cic. 1. Offic. 105.

Prouisio animi & præparatio multum potest ad minuendum dolorem. Cic. 3. Tuscu. 3.

Præpedio] præpedis, pen. cor. præpediui, præpeditum, pen. prod. (πεδάω, ἐμποδίζω) præpedire, ex Præ & Pedio compositum, significat Prius pedib. deuincire. Per translationẽ uerò, quasi pedibus uehementer obligare, impedire. Terent. Heaut. 3. 1. 101,

——an eo fit, quia in re nostra aut gaudio

Sumus præpediti nimio, aut ægritudine?

Præpeditus latera forti ferro, apud Plautũ in Pœnulo. Liu. 8. ab Vrbe, 197, Sine modò, inquit, sese præda præpediauit.

Crura præpediuntur uacillanti. Lucret. lib. 3. 97.

Tremor subitus præpedit ossa. Ouid. epist. 14. 4.

Morbo præpeditus. Cic. pro Rab. 15.

Mentes præpedire timore, apud Hirtium libro 6. bell. Hisp. 132.

¶ Præpedimentum, præpedimenti (ἐμπόδισμος) Impedimentum. Plautus,

Ne fallaciæ præpedimentum obijciatur.

Præpendeo] præpẽdes, præpendi, præpensum (προκρεμάζω) præpendere, Antè pendere. Martial. lib. 9. 50,

Præpendet mento nec tibi barba minor. Cæsar. 2. bel. Ciuil. 34, Circum turrem præpendentes.

Præpes] præpetis, pen. cor. om. g. (ὠκυπέτης) Velox. Cic. 1. de Diuinat. 173,

——præpetibus pennis, lapsuq; uolantem. Ex poeta.

Ala præpetis plausus. Stat. 2. Thebaid. 8.

Adunca præpes Iouis, Aquila. Ouid. 6. Fast. 40. Hîc pro aue.

Auis præpes. Cic. 1. de Diuin. 177.

Præpetes aues, inquit Festus, quidam dici aiunt, quia secundum auspicium faciũt. Alij, quòd antea quàm petamus, indicent, aut quòd præteruolent. Aut ex Græco tractum putãt, quòd ante conspectum uolent nostrum: ineptè scilicet, ex præpositione Latina componentes, & Græco uocabulo. Cæterùm poetæ promiscuè omnes aues ita appellant.

Cursus præpes. Claud. 1. in Ruffinum, 53.

Subitæ præpetes. Ouid. 13. Metam. 125.

Pennæ præpetes. Virg. 6. Aeneid. 30,

Præpetibus pennis ausus se credere cælo.

Præpeto] præpetis, præpetiui, præpetitũ, pen. prod. (προάγω) præpetere, Antè, uel prius petere, id est ire. Festus, Præpetere dicebant ueteres, pro anteire.

Præpilatus] pen. prod. Adiect. Præpilatæ hastæ sunt, quæ ferreas habent cuspides, quasi præferratæ. Præpilatum etiã dicitur ubi non est ferrum, si modò in mucronem acutũ sit, ut cornua locustarũ quibus natant. Plin. lib. 8. cap. 6. 2, Ab operarijs hastas præpilatas habentibus per circum totum actos. Plin. lib. 9. cap. 30. 8, de locustis, Si nullus ingruat metus, rectò meatu, cornibus, quæ sunt propria rotunditate præpilatã, ad latera porrectis, &c.

Exerceri præpilatis. Quintil. lib. 5. cap. 12. 13.

Præpinguis] & hoc præpingue (πρόλιπος) Valde pinguis. Colum. lib 3, Itaq; non est uineis apta: uix etiam arbusto, nisi præpingui & uiuida terra.

Solum præpingue. Vir. 3. Aeneid. 140.

Præpolleo] præpolles, præpollui (πλέον δύναμαι) præpollere, Ante alios uel plurimum pollere. Liu. 1. ab Vrbe, 249, Ardeam Rutuli habebant, gens ut in ea regione atque in ea ætate, diuitijs præpollẽs. Ibidem, lib. 5. 154, Virtute fortunaq; tum sua, tum publica præpollens.

Præpondero] præponderas, penul. cor. (προσταθμάω) præponderare, Prius ponderare, seu examinare. Statius 8. Thebaid. 123,

Quem uicisse uelint tacitè præponderat exul.

Præponderare, per translationem, Pluris esse, siue pluris æstimari debere. Gell. lib. 1. cap. 3, Nam quum in rebus aut paribus, aut nõ longè secus, utilitas amici, aut honestas nostra consistit, honestas procul dubio præponderat. Cic. 3. Offic. 22. Qui autem omnia metiuntur emolumentis & commodis, neq; ea uolunt præponderari honestate. Accipitur & pro Anteferre. Quintil. Declam. 8, Inter duos filios pari desperatione languentes da bonum patrem: nõ præpondera-

bit alterutrum,non eliget. Alia constructione apud Senec. 1.de Elementis,Quicquid plus æquo futurum est, in partem humaniorem præponderet.

Prępono] præponis,pen.prod.præposui,præpositum,pen. corr.(προτίθημι) præponere,Ponere antè.Salust.in Iugurt. Vbicunq; res postulabat,præsidium est præpositum.

Aditus ædibus præponere.Vide Aditus,in Adeo,adis.

Seruitium scenæ præpositum.Cic.de Arusp.resp.22.

Vltima primis præponere.Hor.1.Serm.Satyr.4.12.

Via præposita.Ouid.1.Trist.eleg.3.11.

Verbum præpositum,appellatum ex eo credo, quòd præponatur alijs.Cic.4.de Fin.118.

Præponere (προκρίνειν, προτιμᾶν, προΐστασθαι) Anteponere. Terent.And.1.1.38,

Nunquam præponens se alijs. Idem Eunuch.1.2.59,

Ait,si fidem habeat,se iri præpositum tibi Apud me.

Amicitiam patriæ præponere. Cicero pro Rabirio perduel. (reo,17.

Multos sibi præponere.Ouid.4. Trist.eleg.9.26.

Hominem Ioui præponere.Ouid.2.Fast.136.

Vis tu homines,urbemq; feris præponere syluis. Horatius 2. Serm.Satyr.6.19.

Salutem pop.Rom.uitæ suæ præposuit.Cic.9.Philip.267.

Præponere aliquem negocio:pro,Præficere. Cic.ad Catonem, lib.15.4.30.

Præpositus bello imperator.Cic.pro lege Manilia,31.

Imperatorem sapientem & calidum exercitui præponere. Cic.1.de Inuent.74.

Muneri alicui quendam præponere.Cic.2.de Orat.23.

Nauibus aliquem præponere.Cic.7.Verr.79.

Publico negocio præponi. Cælius Ciceroni,lib.8.5.4.

Oraculo præposita sacerdos.Cic.1.de Diuin.129.

Quæstioni præpositus qui hæc iustè sapienterq; disceptet. Cicero pro Milone,17.

¶ Præposta,per synæresim,pro Præposita , & ut uulgus loquitur,præmissa.Lucret.lib.6.

¶ Præpositio , Verbale (πρόθεσις) Actus ipse præponendi.

Præpositio,pars orationis apud Grammaticos:de qua abundè apud Priscianum & alios.Cicero in Topic.24, Præpositio enim In,priuat uerbum ea ui quam haberet, si In præpositum non fuisset.

Abs,præpositio una est,eaq; nunc tantùm in accepti tabulis manet,ne his quidem omnium: in reliquo sermone mutata est. Cic.in Orat.89.

Corrumpere præpositiones.Quint.lib.1.cap.5.43.

Præporto] præportas (προφορέω) præportare , Antè se ferre uel portare.Cic.in Arato,47,

E' quibus ingenti existit cum corpore præ se

Scorpios,infesta præportans flebile acumen. Lucret. lib.2.126.

Telaq; præportant uiolenti signa furoris.Catul.Arg.59.39.

Præpossum] præpotes,pen.corr.præpotui(προὔχω)præposse,Præpollere,præualere.Tacit.lib.21, Postquam Macedones præpotuêre,rex Antiochus demere superstitionem & mores Græcorum dare adnixus.

¶ Præpotens,pen.corr.om.gen.(πολυδύναμος) Valde potens:ut,Præpotens Deus.Cic.2.de Nat.deor.6.

Præpotens & gloriosa philosophia.Cic.1.de Orat.95.

Præpotens,Diues. Cicero 2.de Finib.93,Præpotentem ut M. Crassus fuit.

Domus præpotens.Seneca Octau.2.1.

Opibus præpotens Plin.lib.36.cap.5.29.

Terra præpotens,mariq; Carthago.Cic.pro Corn.Balbo,27.

Præposterus] pen. correp. Adiectiuum (ὑστερόπρωτος) Quasi peruersus & inuersus.Cic.ad Cassium, libro 15.17. 1,Præposteros habes tabellarios,etsi me quidem non offendunt,sed tamen quum à me discedunt, flagitant literas.

Præposterus,confusus,perturbatus.Cic.3.de Orat.28.

Præposterus atq; peruersus.Cic.pro Cluentio,56.

Peruersum & præposterum.Cic.pro Rabir.Posthum.13,Quid tam insolens,tam peruersum præposterúmue dici,aut excogitari potest.

Omnia peruersa præpostera sunt ratione.Lucret.lib.4.168.

Perturbatum ac discrepans,aut præposterum nequid sit, conseruemus.Cic.3.de Orat.23.De ordine orationis.

Ambitio præpostera.Tacit.lib.16.

Consilia præpostera,Quæ ad tẽpus nõ dantur.Cic.de Amic.71.

Gratulatio præpostera.Cic.pro Sylla,68.

Imperator præposterus.Cic.in Pisonem,73.

Præpostero obsequio crimen meruit:id est, importuno & exitioso.Budæus.Tacitus.

Ordo præposterus.Lucret.lib.3.125.

Verbis præposteris quædam pronunciare. Cicero pro Domo sua,108.

Præpost. us,Contrarius,uel aduersus. Ouid.1.Trist.eleg. 7.1, Omnia naturæ præpostera legibus ibunt.

¶ Præposterè,penul.corr.Aduerb.(ὑστεροπρώτως) Ordine contrario Cicero 4.Academ.121, Quod quoniam à te probatur,ut præposterè tecũ agã:iã enim referam me ad ordinẽ.

Præposterè et Ordine,cõtraria inter se.Cic.ad Att.lib.7.135.1.

Præposterè & monstrosè.Cic.2.de Diuin.216.

Præposterè inducere calceum.Plin.lib.2.cap.7.9.

Prępotens] Vide Præpossum.

Pręproperus] pen.corr.Adiect.(μάλα ἐπισπερχής) Valde celer.Cic.ad Trebatium,lib.7.8.2,Sed ex tuis literis cognoui præproperam quandam festinationem tuam.

Celeritas præpropera.Liu.1.bel.Maced.166.

Hastam præpropero nisu iacit. Silius lib.15.149.

Præproperum ingenium.Liu.2.bel.Pun.

præpropera ac feruida ingenia.Liu.7.bel.Pun.185.

¶ Præproperè,pen.cor.Aduerb.(λίαν ἐπισπερχῶς) Nimium celeriter.Liu.2.bel.Pun.14,Itaq; satis apparebat, nec deos nec homines consulentem, ferociter omnia ac præproperè acturum.

¶ Præproperanter,Aliud aduerbium,idem significans. Lucretius lib.3,

Innumero numero,certareq; præproperanter,&c.

Præputium] præputij (ἀκροβυστία, πόσθη) Pellis quæ glandem, hoc est, summam colis partem tegit. dictum, quòd membris pudentibus præemineat. Vel à præputando : nam illam Iudæi præputant:quam quia retinebãt Gentiles,præputium dicebantur,quasi præputiati.Iuuen.Satyr.14.10,de Iudæis loquens,

—— mox & præputia ponunt. Idem Satyr.6.24,

Impatiensq; moræ pauet,& præputia ducit.

Prequam] Vide Prę quàm,in Prę.

Prequestus] Participium,Antè questus. Ouidius libro 4. Metamorphoseos,

Multaq; præquestus, tanges tamen æthera dixit. Alij legunt,Multaq; conquestus.

Preradio] præradias (προακτινοβολέω) præradiare. Ouid. epist.6.24,

Præradiãt stellis signa minora suis.id est,prælucẽt.Budæus.

Prerado] præradis,penult.product.prærasi,prærasum,pen. prod. (ἀποξύω) præradere, Idẽ quod Radere significat:nisi quid addat præpositio.Cato cap.41.1, Si uitis uitem cõiungat,uitis utriusq; latus alterũ præradito obliquè , & inter sese medullam cum medulla libro colligato.

Prerancidus] pen.corr.Adiect.(πολύσαπρος) Valde rancidum significat:ut,Prærancida caro.

Præran-

Digitized by Google

Prærancidus, per translationem, pro Exoleto & iam ingrato. Gell. lib. 13. cap. 19, Non finitiones illas prærancidas, neque fecutinas grammaticas spectaueris. Budæus.

Prærapidus] pen. corr. Adiect. (ταχὺν θοός) Valde celer: ut, Fuga prærapida. Silius lib. 16. 113.

Præripio] præripis, pen. corr. præripui, præreptū (προαρπάζω, προλαμβάνω) præripere, Antè capere, Præoccupare. Plaut. Casin. Huc uenisti sponsam præreptū meam?

Præripere alicui ne sit primus. Valla, Qui aliquid alteri eripit, potest non in suos usus eripere: ut, Eripuit illi uitam. Qui uerò præripit, in suos proprios usus rapit: neq; præpositio illa antecessionē tēporis declarat. Cic. pro Gallo, Demosthenes tibi præripuit ne esses primus orator: tu illi, ne solus. Nō hoc intelligit Cicero, quòd Demosthenes huic aut aliquid eripuerit (ut qui auferre nihil posset nodū nato) aut priorē se fecerit. Nō enim Demosthenes primus oratorū antiquitate tēporis dicitur, sed facultate: neq; hūc solus Demosthenes ætate antecessit, eo quidē magis, quòd hic ipse æqualis Ciceroni nō potuisset inuicē antiquissimo illi aliquid auferre. Ergo ille præripuit tibi: id est, rapuit sibi istā dignitatē, ut summus orator esse uideatur: futurus etiā solus, nisi tu partē in te illius laudis transtulisses, essesq; tu dignus nomine oratoris, quāuis nō æquā dus Demostheni: quo nomine adhuc post illū præter te dignū uidimus neminē. Hactenus Valla, lib. 5. (cap. 83.

Coniugem præripere. Virg. 9. Aeneid. 28.

Consilia hostium præripere. Cic. 1. Offic. 152, Facilè celare, tacere, dissimulare, insidiari, præripere hostiū consilia. id est, preoccupare, siue prænoscere, aut præuenire.

Alicui præripere popularē gratiam. Cic. 3. Offic. 106.

Iter præripere, Præoccupare. Liuius 3. ab Vrbe, 192. Idem 1. bel. Maced. 152. In his duobus Liuij locis ex uetusto exemplari legendum, Præcipere, à Capio.

Laudem præripere alteri. Cic. de Arusp. resp. 4.

Oscula præripere. Lucret. lib. 3. 184.

Viaticum præripere alicui. Cic. Att. lib. 4. 74. 4.

¶ Præreptus, Partic. (προαρπασθεὶς) ut, Præreptus immatura morte. Plin. de Viris illust.

Virtus prærepta. Silius lib. 4. 162.

Prærodo] prærodis, pen. prod. prærosi, prærosum, pen. product. (καταβρώσκω) prærodere, Vehemēter rodere, aut etiā rodere tantum. Colum. lib. 2, Nā si sæpius cacumina manu præfracta, aut à pecore prærosa fuerint, in perpetuum corrumpuntur. Colum. de Arboribus, cap. 15, Genus est animalis, uolucra appellatur, id ferè prærodit teneros adhuc pampinos & uuas. Idem lib. 5. cap. 6. 5, Ne prodeuntia cacumina seminum ab auibus prærodantur.

¶ Prærosus, pen. prod. Particip. (καταβρωθεὶς) ut, Hamus prærosus. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 5.

Prærogo] prærogas, pen. corr. (προαιτέω) prærogare, Notæ significationis.

Prærogare, pro Repræsentare aliquando accipitur, & Ante tempus soluere. Vlpianus, locati & conducti. l. sed addes, Nam inter eum qui per errorem soluit, & eum qui pensionem integram prærogauit multum interest. Budæus.

¶ Prærogatiuus, pen. prod. Adiect. ut, Prærogatiua tribus dicebatur, quæ prima ferebat suffragia: & Prærogatiua centuria, itidem. Liu. 6. bel. Pun. Cic. pro Plancio, 39, An tandem una centuria prærogatiua tantum habet authoritatis, ut nemo unquam prior eam tulerit, quin renunciatus sit?

Dicuntur & comitia comitijs prærogatiua. Cic. pro Plancio, 39, Cuius in honore non unius tribus pars, sed comitia tota comitijs fuerunt prærogatiua? Et datiuo iunxit, hoc est, præiudicatam opinionem authoritatemq; afferentia: quod ideo dixit, quia populus alijs comitijs suam uoluntatem erga Plancium declarauerat. Budæus.

Omen prærogatiuum. Cic. pro Muræna, 37. Vide Omen.

¶ Prærogatiua, pen. prod. Substantiuè etiam dicitur, pro authoritate & præiudicio quodam: quia plerūq; reliquæ centuriæ & tribus authoritatem sequebantur prærogatiuæ. Cicero utrunq; eleganter coniunxit, 2. Verr. 17, Qui aūt Metellus quàm isti sit amicus, attēdite. Dedit enim prærogatiuā suæ uoluntatis eiusmodi, ut isti pro prærogatiuis eā reddidisse uideatur. id est, apertè fauere se ostēdit Verri, ut hoc beneficiū repēdere uideatur pro pecunia à Verre accepta, ex qua tribus corrupit ut Cōsul crearetur ambitu. Iocus aūt est Ciceronis à dilogia ductus, id est, ab ambigua significatiōe prærogatiuæ. Prærogatiua in superiore loco, pro Præiudicio suffragiario ponitur: at in posteriore, est nomē adiectiuum: subintelligitur enim, centuria. Budæus.

Sortio prærogatiuæ. Cic. 2. Philip. 87.

Conuitiorum iustorum prærogatiua. Cic. 1. de Diuin. 166.

Prærogatiua triumphi. Cato ad Cic. lib. 15. 5. 4.

Custodē prærogatiuæ comitijs præficere. Cic. Post reditū in Senatu, 15.

Referre prærogatiuā. Cic. 2. de Diuin. 113.

Prærogatiua, pro Eminentia ponitur, inquit Budæus, siue excellentia & antelatione, ut ait Sipontinus. Vlpian. in l. obseruare. de offi. Procons. Magni enim faciunt prouinciales seruari sibi consuetudinem istam, & huiusmodi prærogatiuas. Arrius iureconsl. in l. j. ff. de ueteranis. l. ueteranorum. Priuilegium inter cætera etiā in delictis habet & prærogatiuā.

Prærumpo] prærumpis, prærupi, penult. prod. præruptum (καταρρήγνυμι) prærumpere, Corrumpere, disrumpere, Ouid. 14. Metam. 110,

Stupea prærupit Phrygiæ retinacula puppis.

¶ Præruptus, Adiect. (κρημνώδης, ἀπόκρημνος) Colum. lib. 3. Præruptior uerò collis, uel in quatuor pedes uertendus.

Cœli prærupti uertex. Valer. 2. Argon. 18.

Ad possessa uenis, præruptaq; gaudia seru. Ouid. epist. 16. 22.

Imber præruptus. Claud. 2. Paneg. 93.

Moles prærupta. Ouid. epist. 2. 27.

Montes prærupti. Catul. Argon. epigr. 59. 25.

Mons aquæ præruptus. Virg. 1. Aeneid. 22.

Oppidum præruptum. Cæsar 8. bel. Gall. 140.

Rupes prærupta. Ouid. 1. Metam. 145.

Saxum præruptum. Liu. 5. ab Vrbe, 205. Cic. 7. Verr. 113. Sinus quosdā obsedisse maritimos, aut aliqua promōtoria aut prærupta saxa tenuisse dicuntur. Præruptū hoc loco arduū significat, nō sensim accliue, quod ἀπότομον Græcè dicitur. (Budæus.

Vertices prærupti. Catul. Argon. epigr. 59. 60.

Præruptissima urbis pars. Cæsar 8. bel. Gal. 117.

Prærupta, pro rupibus. Plin. lib. 8. cap. 32. 2, Ad prærupta ducunt, saltumq; demonstrant.

¶ Præruptè, Aduerbium (κρημνωδῶς) Abruptè, & sine cliuo. Plin. lib. 34. cap. 14. 10, Mons præruptè altus, incredibile dictu, totus ex ea materie est.

Præs] prædis, m. g. (ἐγγυητὴς) Est, inquit Festus, qui populo se obligat, interrogatus à magistratu. Idem alibi mancipem etiam prædem dici ait: quia tam debet, inquit, populo præstare quod promisit, quàm is qui pro eo præs factus est. Cic. Caninio, lib. 2. 16. 7, Laodiceæ me prædes accepturum arbitror omnis pecuniæ publicæ, ut et mihi, & populo cautum sit sine uecturæ periculo. Gell. lib. 7, Si Lucius Cornelius Scipio Asiaticus Collegæ arbitratu prædes dabit, Collega ne eū in uincula ducat intercedemus. Varro, Spōsor, inquit, & præs, & uas, neq; ijdē, neq; res, à quibus ij, sed dissimiles. Itaq; præs est, qà magistratu interrogatur in publicū ut præstet: à quo quū respōderit, dicitur præs. Vas appellatus est, qui pro altero uadimoniū promittebat. Hæc Budæus.

Digitized by Google

Prædes hodie sunt, qui sponsores Reip. uel principi facti sunt pro ijs qui pecuniam publicam dispensant. Eorumq; bona prædia dici possunt: id est, ut Græci dicunt, ὑπέγγυα. Ii etiã qui publicanos in locationibus uectigalium, aut eorũ fideiussores locupletes affirmant (quod idoneos & sufficientes testificari uocant) prædes dici propterea possunt, quòd locupletes eos esse ipsi præstare debent. Budæus.

Cautum est populo prædibus & prædijs. Vide Caueo.

Accipere prædes. Cic. 3. Verr. 106.

Dare per prædem aliquid. Cic. Att. lib. 9. 180. 12.

Factus aliquando præs in quibusdam tabulis ille est. Cic. Attic. lib. 13. 262. 2.

Prædes etiam, interdum pro bonis prædijs accipiuntur. Cic. 2. Philipp. 85, Et domi quidem causam amoris habuit, foris etiam turpiorem, ne Lucius Plancus prædes tuos uenderet. id est, bona tua sponsioni obnoxia. Possumus etiam hic prædes pro sponsoribus intelligere, ut sit Spõsorum bona prædia auctioni addicere. Idem Cic. ad Att. lib. 6. 111. 16, μιπρο εικῶς usus est: Itaque, inquit, irascatur qui uolet, patiar. τὸ γὰρ δὸν μιτ᾽ ἰμῶ, præsertim quũ sex libris tanquam prædibus meipsum obstrinxerim, quos tibi tam ualde probari gaudeo. Budæus. Vide Obstringo.

Præsagio] præsagis, penult. product. præsagiui, præsagitum, penult. product. (προαισθάνομαι, προφητεύω) præsagire: ex Præ & Sagio.

Præsagire quid significet, & eius etymologiam dat Cicero 1. de Diuin. 114, Sagire enim, inquit, sentire acutè est, ex quo sagæ anus, quia multa scire uolunt: & sagaces dicti canes. Is igitur qui antè sagit quàm oblata res est, dicitur præsagire: id est, futura antè sentire. Idem 1. de Diuinat. 114, Præsagiebat animus frustra à me ire quum exirem domo.

Dicimus, Præsagit animus, ut ex superioribus exemplis ostenditur: &, Præsagio animo. Liu. 10. bel. Pun. 95, Iã hoc ipsum præsagiens animo, præparauerat antè naues. Teren. Heaut. (2. 2. 7.

Animus præsagit magna mala. Senec. Theb. 1. 56.

Corpus præsagit gaudia. Lucret. lib. 4. 223.

Voluptatem præsagit multa cupido. Lucan. lib. 4. 213.

Exiguitas copiarum, recessum, non dimicationem mihi tuam præsagiebat. Cælius Cic. lib. 8. 10. 3.

Venturam melius præsagit nauita mortem. Prop. libro 3. eleg. 11. 1.

¶ Præsagior, præsagiris, pen. prod. (προμαντεύομαι) Deponens, legitur apud Plautum in Bacchid. 15. 30,

Occidi: iam animus istoc dicto plus præsagitur mali.

¶ Præsagitio, Verbale (προμαντεία) Cic. 1. de Diuin. 115, Inest igitur animis præsagitio intrinsecus iniecta, atq; inclusa diuinitùs.

Diuina præsagitio. Cic. 1. de Diuin. 200.

¶ Præsagium præsagij (προαίσθησις) Præsensio, diuinatio. Colum. lib. 11. cap. 1. 28, Quantumuis utile continget uillico tempestatis futuræ præsagium.

Mentis præsagia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 15.

Somni præsagia. Stat. 2. Achil. 5.

Irrita præsagia. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 18.

Noctes canunt præsagia. Claud. de bel. Gildon. 71.

Capere præ agium. Vide Capio.

Docta spirant præsagia rupes. Claud: 4. Paneg. 7.

¶ Præsagus, pen. prod. (προαισθητικός) Qui præsagire nouit. Claud. —heu mens præsaga futuri.

Malorum præsagus. Lucan. lib. 2. 25.

Ars præsaga. Valer. 5. Argon. 87.

Fulmina præsaga. Valer. 3. Argon. 71.

Mens mali præsaga. Virg. 10. Aeneid. 169.

Pectora præsaga mœrent. Ouid. 10. Metam. 88.

Quies præsaga, Somnium. Stat. 10. Theb. 65.

Suspiria præsaga luctus. Ouid. 1. Metam. 25.

Præsanatus] pen. prod. (προϊαθείς) Adiectiuũ. Plin. 26. cap. 14. 8. Vulneribus præsanatis asphodeli radix decocta efficacissima est. Ita legit Hermolaus: licet uulgò Persanatus legatur, & ita in antiquo legimus, inquit Budæus.

¶ Præsanasco, præsanascis (προϋγιαίνομαι) præsanascere, Antè sanũ fieri. Plin. lib. 24. cap. 10. 1, Cortex eius interior cicatrices quæ præsanauêre, aperit. Budæus.

Præscateo] præscates, penult. corr. præscatui (περιβρύω) præscatere. Gellius lib. 14. cap. 6, Et simul dat mihi librum grandi uolumine, doctrinis omnigenis, ut ipse dicebat, præscatentem.

Præscio] præscis, præsciui, præscitum (προγινώσκω) præscire, pen. prod. Antè scire. Terent. And. 1. 5. 4,

—nonne oportuit

Præscisse me antè? nonne prius cõmunicatum oportuit?

¶ Præscisco, præsciscis (προεπίσταμαι) præsciscere. Liuius 7. bel. Pun. 193, Quamprimum eos sortiri prouincias & præsciscere quam quisq; eorum prouinciam, quem hostem haberet, uolebant.

Longè præsciscere. Virg. 4. Georg. 14.

¶ Præscita, pen. prod. Plinius identidem uocat, quæ Græci προγνωστικά, inquit Budæus. Plin. lib. 10. cap. 18, Vnũ eorũ præscitum transire nõ queo. id est, augurium & ostentũ. Ibidẽ, cap. 75. 3, Vtrùmne sint aliqua præscita animi quiescentis.

¶ Præscius, præscia, præscium, pen. corr. Adiectiuũ (προγνωστικός, προειδώς) ut, Præscia uenturi uates. Virg. 6. Aeneid. 14. Claud. 3. Paneg. 36,

Romaq; gaudebat uentura præscia fari.

Cæli uenturi præscius. Valer. 5. Argon. 11.

Lingua præscia. Ouid. 1. Fast. 108.

Mens præscia. Silius lib. 16. 18.

Vox præscia. Valer. 5. Argon. 106.

Præscribo] præscribis, pen. prod. præscripsi, præscriptum (προγράφομαι) præscribere, Antè, siue prius scribere. Cic. ad Seruium, lib. 13. 28. 4, Sic enim præscripsimus ijs quibus ea negocia mandauimus.

Præscribere, Inscribere. Virg. 6. ecleg. 3,

—nec Phœbo gratior ulla est,

Quàm sibi quæ Vari præscripsit pagina nomen. Gellius lib. 11. cap. 16.

Præscribere (ὑπογράφειν) Præcipere, determinare, legem ponere. Cic. 3. Off. 33, Atq; si etiam hoc natura præscribit, ut homo homini quicunq; sit, ob eam causam, quòd is homo sit, consultum uelit.

Præscribere quæ sunt gerenda. Cic. de Senect. 17.

Quid faciam? præscribe. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 1.

Quemadmodum ius suum persequatur, alicui præscribere. Cic. pro Cecin. 6.

Qualis debeat esse ciuis, alicui præscribere. Cic. pro Flac. 82.

Aliquid præscribere necessitudine. Ad Herennium, lib. 2. 58.

Constituere & præscribere aliquid. Cic. pro Cecinna, 55.

Indicare & præscribere. Cic. pro lege Manil. 1.

Præscribere & imperare. Cic. 4. Acad. 16.

Curationem ualetudinis per somnium præscribere an potest Aesculapius? Cic. 2. de Diuinat. 184.

Præscribere finem rei alicui. Terent. Andr. 1. 1. 124.

Gyro præscripto secuta est pagina. Propert. lib. 3. eleg. 3. 5.

Iura ciuitatibus præscribere. Cic. de Senect. 25.

Iura moresq; maiorum præscribunt. Cic. pro Fonteio, 30.

Præscribere leges & instituta. Cic. 4. de Fin. 100.

Lege præscribitur. Cic. 2. de Legib. 61, Dummodo ea moderata sint, ut lege præscribitur.

Digitized by Google

Lege & officio præscriptum est, testib. credere Ci. pro Font. 11.
Modum præscribere. Quint. lib. 4. cap. 1. 22.
Munia præscripta. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 17.
Natura præscripsit homini, ut nihil pulchrius quàm hominem putaret. Cic. 1. de Nat. deor. 105.
Ratio & doctrina præscribit. Cic. 1. de Nat. deor. 12.
Simus igitur ea mente, quam ratio & ueritas præscribit. Cicero Torquato, lib. 6. 1. 12.
Præscribere, Prænuntiare, siue prædicere. Cic. in Vatinium, 10, At ibi idem præscribo, ne tuas sordes cum clarissimorum uirorum splendore permisceas.
Præscribere, pro Excipere, exceptionem summotoriam obijcere argenti: cum datiuo iungitur. Quint. lib. 7, Ignominioso patri filius præscribit: de eo solo iudicatio est, an liceat. Marcellus l. 3. ff. de præuaricatoribus, Nã si reus accusatori ideo præscribit, quòd dicat se ab alio accusatum & absolutum. Budæus.
¶ Præscriptio, Verbale (ἐπιγραφή) Cic. 1. Off. 33, Ex quo fit, ut ager Arpinas, Arpinatum dicatur, Tusculanus, Tusculanorum: similisq; priuatarum possessionũ præscriptio. Quædam exemplaria hîc legunt, descriptio.
Præscriptio (ὑπογραφή, πρόσταγμα) Præceptum, ordo, forma, regula. Cic. 4. Tusc. 33, Omnium autem perturbationũ fontem esse dicunt intemperantiã, quæ est à tota mente, ac recta ratione defectio: sic auersa à præscriptione rationis, ut nullo modo appetitiones animi nec regi, nec contineri queant.
Norma, regula, præscriptio naturæ. Cic. 4. Acad. 254, Hanc normam, hanc regulam, hanc præscriptionem esse naturæ. Hoc loco, inquit Budæus, præscriptio non quidem significat quod Græci παραγραφὴν, hoc est translationem: sed quod illi ὑπογραφὴν, hoc est formam, siue informationem uocãt.
Præscriptio & moderatio. Cic. pro Cælio, 33.
Legis præscriptio. Cic. 2. de lege Agrar. 36.
Præscriptio (παραγραφή) Cicer. ad Atticum, lib. 4. 87. 3, Hæc pactio non uerbis, sed nominibus, & præscriptionibus, multorum tabulis, quum esse facta dicerentur, &c. Præscriptio, exceptio, & translatio (inquit Budæus) unum & idem in re forensi significant. Præscribere etiam, perscribere, subscribere, uerba sunt propria fori & iudiciaria: unde hoc uerbum utrãq; lingua tractum est. Quint. lib. 7, de quæstione actionis loquens, Quum ex præscriptione lis pendet, de ipsa re quæri non est necesse. Ignominioso patri filius præscribit: de eo solo iudicatio est, an liceat. Actionis quæstionem eo loco & præscriptionis litem Quintilianus uocat, quam lib. 3. cap. 6. 51. translationem uocauerat. Iurisconsulti in Pandectis promiscuè excipiendi uerbo & præscribendi usi sunt: licet præscriptionis uocabulum apud recentiores legum interpretes, & apud iuris Pontificij cõditores, ad præscriptionis exceptionisq; temporis significationem coarctatum sit & præfinitum. Hactenus Budæus.
Inducere præscriptionem. Cic. 1. de Inuent. 47.
Præscriptionem à translatiõe differre ait Fortunatianus: quòd illa excludat actionem, hæc differat. Quibus uerbis ostenditur, latius patere exceptionis quàm præscriptionis nomen. Nam præscriptio ad peremptorias tantùm, exceptio uerò etiam ad dilatorias refertur. Et ita sumi debet in Rub. ff. de exceptionib. & præscript. ut sit differentia inter hæc duo: licet uulgò doctores aliter sentiant.
Præscriptio, Prætextus. Cæsar 3. bel. Ciuil. Vt honesta præscriptione rem turpissimam tegerent.
¶ Præscriptum, præscripti (ἐπίταγμα) Cic. 2. de Orato. 95, Plura enim multo homines iudicant odio, aut cupiditate, aut iracundia, aut dolore, aut lætitia, aut spe, aut timore, aut errore, aut aliqua permotione mentis: quàm ueritate, aut præscripto, aut iuris norma aliqua, aut iudicij formula, aut legibus. Idem pro Cluentio, 117, Omnia legum imperio & præscripto fieri uidebitis.
Præscriptum & formula. Cic. in Orat. 20.
Certum præscriptum. Quint. lib. 4. cap. 2. 60.
Ad præscriptum agere. Vide in præpositione Ad.
Communi ex præscripto ciuitatis unamquamq; rem administrare. Cic. 2. de Inuent. 220.
Dare certum quiddam præscriptum alicuius rei in perpetuũ. Cic. 2. de Inuent. 250.
Seruare præscripta. Cic. 1. Off. 131.
Præseco] præsecas, pen. cor. præsecui, præsectum (ὑποτέμνω, ἀποκόπτω) præsecare, Præcidere. Colum. de Arboribus, capit. 29, Radicem arundinis acuta falce præsectam impendenti pluuia disponito. Varro 3. de Re rust. capit. 16. 27, Fauorem qui eximuntur, si qua pars mellis nihil habet, aut habet inquinatur, cultello præsecatur.
Manu celeri aliquid præsecare. Ouid. 1. de Remed. amor. 23.
Præsecare, accommodatur aliquando immolationi. Liu. lib. 5, inseritur huic loco fabula immolante rege Veientium, uocem aruspicis dicentis, Qui eius hostiæ extra præsecuisset, ei uictoriam dari, exauditam.
¶ Præseca, præsecæ, Nomen, Varro lib. 4. de Ling. Lat. Brassica ut præseca, quòd ex huius scapo minutatim præsecatur.
¶ Præsegmen, præsegminis, penult. corr. neut. gen. (ἀπονύχισμα) Pars corporis incisa, amputatio rerum superfluarum. Vnde quæ ex unguibus scinduntur, præsegmina dicuntur. Plaut. Aulul.

Quin ipsi pridem tonsor ungues dempserat,
Collegit, omnia abstulit præsegmina. Nonius.

Præsens, Præsento] Vide Præsum.
Præsentio] præsentis, præsensi, præsensum (προαισθάνομαι) præsentire, Antè, uel prius sentire. Plautus Trinum. 4. 99,

Ni hæc præsensissent canes.

Præsentire, per translationem. Terent. Andr. 5. 1. 20,

Quum ibi me adesse neuter tum præsenserat. Prima malum nutrix animo præsensit anili. Ouid. epist. 11. 7.

Animo prouidere, & præsentire. Cæsar 7. bel. Gal. 122.
Certa notione animi præsentire deum esse. Cicero 2. de Nat. deor. 64.
Dolos præsentire. Virg. 4. Aeneid. 59.
Futura præsentire. Cic. 2. de Diuin. 150.
Præsentire sermones de se aurium tinnitu. Plinius libro 28. capit. 2. 23.
Præsentire in posterum. Cic. pro Rab. perduel. reo, 22.
¶ Præsentisco, præsentiscis (προαισθάνομαι) præsentiscere, Idem. Terent. Heaut.

Et ea gratia secum adduxisse ne id tu præsentisceres.

¶ Præsensus, (προαισθείς) Participium, uel Nomen ex participio. Cicero 1. de Diuin. 263, Satis est non modò plura, sed etiam pauciora diuinè præsensa & prædicta reperiri.
¶ Præsensio, Verbale (πρόαισθησις) Cicero 2. de Nat. deor. 10, Prædictiones uerò & præsensiones rerum futurarum, quid aliud declarant, nisi, &c.
Præsepe] Vide Præsepio.
Præsepelio] præsepelis, pen. cor. præsepeliui, præsepultum, (προθάπτω) præsepelire. Quint. Declamat. 9, Video senem meliore sui parte præsepultum.
Præsepio] præsepis, pen. prod. præsepiui, præsepitum (περιφράττω) præsepire, Circundare, circummunire septis, uel circunsepire. Cæsar 1. bel. Ciuil. 110, Aditus autem, atq; itinera duo, quæ extra murum ad portam ferebant, maximis defixis trabibus atq; eis præacutis præsepit.

Præsepe]

Digitized by Google

Præsepe] *præsepis,pen.prod.neut.gen.* (φάτνη) *Stabulum dicitur equorum,mularum,& cæterorum animaliū.* Virg. 4.Georg.34,

Ignauum fucos pecus à præsepibus arcent.

Alta *præsepia*.Virg.7.Aeneid.55.

Olida *præsepia*.Iuuen.Satyr.8.16.

Vipera *delituit sub præsepibus*.Virg.3.Georg.84.

Ferre herbas *præsepibus*.Virg.3.Georg.79,

Quum primum pasti repetent præsepia tauri. Virgilius eclog.7.8.

Sæuiunt ursi in *præsepibus*.Virg.7.Aeneid.4.

Præsepe,Lupanar.Cicero in Pisonem,32,*Verùm audis in præsepibus, audis in stupris,audis in cibo & uino*. Horatius lib.1.epist.16.1,

Scurra uagus:non qui certum præsepe teneret Impransus.

Præsepes,*præsepis,pen.prod.f.gen.Idem.* Plaut. Casina,2.56. Varro 1.de Re rust.c.13.2, *Illic laudabatur uilla,si habebat culinam rusticam bonam præsepes laxas.* Ex antiquo codice legitur,*præsepias*.Cato cap.14.1.*Præsepes bubus hybernas & æstiuas faliscas,& equile,&c.*

¶ Præsepium,*præsepij* (κάπη,κάπης) *Locus in quo pabulū animalibus porrigitur.* Apuleius lib.6.Metā.*Præsepiū meū, hordeo paßim repleri iubet,fœnūq; Bactriano camelo sufficiens apponi.*Colum.*In stabulo sint ampla præsepia.*

Plenia *præsepia*.Virg.3.Georg.99.

Satura *præsepia*.Virg.3.Georg.43.

Boues *stant ad præsepia*.Tibullus lib.2.eleg.1.2.

¶ Præsepiola,*siue alueoli,sunt cauitates oßium,in quibus dentes firmantur.* Galen.in finition.medic.

Præfero] *præferis,pen.corr. præseui, præsatum, pen. corr.* (προσπείρω) *præserere,Prius serere.* Colū.lib.7.cap.9.56. *At ubi penuria est arborum, terrenum pabulum consectabimur, & sicco limosum præseremus, ut paludem rimētur. Castigata exemplaria rectè habent, Præferemus: hoc est, pluris faciemus.*

Præsertim] καὶ ταῦτα,διαφερόντως,προηγουμένως, *Aduerbium,significat Præcipuè,ante alia.*Cic. ad Lentulum,lib.1. 8.4, *Sed te non præterit quàm sit difficile sensum in Rep. præsertim rectum & confirmatum deponere.*

Tantam fuisse obliuionem,*in scripto præsertim*, admirari.Cic. de claris Orat.115.

Hac præsertim imbecillitate magistratuum,*præstare nihil possum.*Cic.Lentulo,lib.1.4.7.

Præsertim quum:*id est,hac de causa potißimum*. Terent. Eunuc.5.2.24, *—debeam*

Credo isti quicquam furcifero,si id fecerim, Præsertim quū se seruū fateatur tuū? Cic.4.Acad.226.

Præsertim quòd.Cic.pro Flacco,32, *Facis iniustè Læli, si putas periculo nostro uiuere tuos contubernales, præsertim quòd tua negligentia factum arbitremur.*

Præsertim si,*cum indicatiuo*.Cic.Curioni,lib.66.3, *Sera gratulatio reprehendi non solet:præsertim si nulla negligentia prætermißa est. id est,per aliquam negligentiam.*

Præsertim ut.Terent.Phorm.1.2.5,

Præsertim ut nunc sunt mores,adeò res redijt: Si quis quid reddit,magna habenda est gratia.

Præseruio] *præseruis, præseruiui, præseruitum* (προσυπηρετέω) *præseruire, penult. product. Inseruire.* Plautus Amph.3.126,

Vt præseruire amanti meo possem patri.

Præseruo] *præseruas* (προφυλάττω) *præseruare*. *Huius nullum exemplum reppert apud idoneos authores.*

Præses] Vide Præsideo.

Præsideo] *præsides,pen.corr.præsedi,pen.prod.præsessum,* (προΐστημι,προστατεύω,ἐφεδρεύω,προστατέω) *præsidere, Ad opem præstandam præesse: quam præstant propriè uel, dij precantibus hominibus, uel homines ipsi alijs hominibus iniuriam patientibus, uel in discrimen adductis, ut ait Valla lib.5.Cic.7. Verr.148, Vos etiam atq; etiam imploro sanctißimæ deæ, quæ illos Ennenses lacus lucosq; colitis: cunctæ Siciliæ, quæ mihi defendenda tradita est, præsidetis.* Idem 13.Philipp.358,*Testor & uos & populum Rom. & omnes deos,qui huic urbi præsident.*

Præsidere,Præesse.Suet.in Tiber. cap.6, *Præsedit & Acciacis ludis. hoc est,præfuit.*

Armis *præsidet Iupiter*.Virg.7.Aeneid.160.

Foribus cæli *præsidet Ianus*. Ouid.1.Fast.25.

Imperio huic & libertati cōmuni *præsidet atq; præsedit* Gallia.Cic.5.Philip.191.

Iudicio alicui *præsidere*.Cic.pro Milone,78.

Orbi terrarum *præsidere*.Cic.2.Philip.40.

Præsidere *rebus urbanis*.Cæsar 1.bel.Ciuil.327.

Templo *præsident dij*.Cic.pro lege Manilia,49.

Præsideo,*cum accusatiuo*.Tacit.lib.4, *Et haud spernenda illic ciuium,sociorumq; manus litora Oceani præsidebat.*

¶ Præses,*præsidis,pen.corr.com.gener.*(προστάτης,ἔφεδρος, ἐπιστάτης,ἐπιστάτηρ) *Tam dij quàm homines præsides dicti sunt:illi,in suo quisq; numine,suaq; ui:hi uerò,in sua quisque prouincia, aut ab rege, aut à populo sibi commißa, ut ait Valla.*Quint.lib.3.cap.9,*Quod omnia sic egerit,ut genitum præside bellorū deo incredibile non sit.* Vlp. in l. 4. ff.de officio præsidis, *Præses prouinciæ maius imperium in ea prouincia habet omnib.post principē.Hæc ex Valla li.5.*

Rerum *præses*.Cæsar.Ouid.15.Metam.152.

Custos & *præses iuuentutis*,Mercurius.Cic.7.Verr.145.

Dea *præses terræ*.Seneca Hipp.2.5.

Libertatis *præses & custos* Tribunus plebis. Cicero 2. de lege Agr.30.

Vrbi & Reipublicæ *præsides sunt penates patrij*. Cicero pro Domo sua,111.

Senatus Reipublicæ *custos, præses & propugnator*. Cicero pro Sestio,102.

Caruerunt *præside* Delphi.Ouid.10.Metam.34.

Præses,pro Auxiliatore.Liu.lib.6.ab Vrbe,*Dij,deæq;, qui Capitolium arcemq; incolitis,siccine uestrum militem ac præsidem sinitis uexari ab inimicis?*

Præses locus,pro Tuto.Plaut.Casin.21.9.

Præsides,*qui uulgò patriarū gubernatores dicuntur: inter eos etiā sunt legati regis,qui & uicarij dici poßunt.* Ex Budæo.

¶ Præsidium,*præsidij* (ἀλκή,φρουρά,φρούριον) *Dicitur principale auxilium:ut milites qui in tutela alicuius oppidi collocati sunt,præsidium esse dicuntur:ut ait Valla lib.5.Cæsar, eo opere facto præsidia disponit,castella cōmunit,quo facilius si se inuito trāsire conarentur,prohibere poßit.*Iurecōs. *Qui relinquit præsidium,peccatum desertionis incurrit.*

Præsidium est dictum,*quia extra castra præsidebant in loco aliquo,quo tutior regio esset.* Varro de Ling.Lat.lib.4.

Præsidia, pro Castris. Cic. pro Ligario,17, *Tantummodo in præsidijs eratis,animi uerò à causa abhorrebant.*

Collocare armatos *in præsidijs*.Cic.1.Phil.19.

Castra & *præsidia*.Cic.2.de Orat.167.

Propugnaculum & *præsidium prouinciæ*.Cic.5.Verr.161.

Nocturnum *præsidium* palatij.Cic.1.in Catil.1.

Cassa *præsidia*. Seneca Troade,8.12.

Præsidium statiuū,*quod datur ut aliquis stet in loco aliquo*. Cicero 12.Philip.335,*Hæc mea sedes est,hæc uigilia,hoc præsidium statiuum.*

Agitare

Digitized by Google

Agitare præsidium. Tacit. lib. 1. Vide Agito in Ago.
Cingere aliquem præsidijs. Claud. 2. Paneg. 42.
Collocare præsidium. Vide Colloco.
Comparare uel quærere præsidium. Cic. pro Sestio, 78. Et 12. Philip. 337.
Confirmare præsidijs aliquam prouinciam. Cicero pro lege Manil. 24.
Contrahere præsidia. Cn. Magnus Domitio, in epist. ad Atticum, lib. 8. 163. 3.
Constituere præsidia in arce. Vide Constituo.
Decedere de præsidio & statione uitæ iniussu imperatoris, hoc est, Dei, uetat Pythagoras. Cic. de Senect. 66.
Deducere præsidia in aliquem locum. Cn. Magnus Domit. libro 8. 163. 5.
De locis deducere præsidia. Vide Deduco.
Præsidio & copijs uitam defendere. Cic. pro Sestio, 74.
Deijci de præsidio urbis, & de custodia ciuitatis deturbari. Cicero pro Muræna, 72.
Inutile præsidium ferri. Claud. 3. Paneg. 45.
Firmare præsidijs aliquem locum. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 14.
Gerere præsidium, Ferre. Plin. lib. 22. cap. 12. 2.
Habet firmum præsidium locus ille. Cic. pro lege Manil. 21.
Imponere præsidium ciuitati. Vide Impono.
Introducere præsidium in oppidum. Vide Introduco.
Locatus in præsidio. Vide Locatus in Locus.
Munire se præsidio. Cic. pro Sestio, 67.
Munire frumentaria subsidia Reipublicæ firmissimis præsidijs classibusq;. Cic. pro lege Manil. 24.
Nudata urbs præsidio. Vide Nudus.
Obsidere & occupare Italiam præsidijs. Cicero 2. de lege Agr. 74.
Occupare præsidia. Seneca Troade, 6. 18.
Opponere præsidium. Vide Oppono.
Parare præsidia, & Dimittere, contraria. Cicero Sallust. libro 2. 16. 5.
Preponere præsidium alicui urbi, & Opponere. Cic. pro lege Agrar. 12.
Interclusam præsidijs Italiam tenere. Cic. 2. de lege Agr. 76.
Tenetur armis præsidijsq; tota Italia. Cic. Attic. lib. 9. 172. 2.
Tutari aliquo præsidio caput, ceruices, & iugulum. Cicero pro Sestio, 78.
Venire ad iudicium cum præsidio. Cic. pro Rosc. Amer. 8.
In præsidijs meis uersaris. Cic. pro Cecinna, 60, In meis castris, præsidijsq; uersaris, mea est ista defensio.
Præsidium, per translationem, omne auxilium dicimus & salutis propugnaculum. Terentius And. 5. 2. 2,
—præsidio meo atq; hospitis.
Naturæ uel doctrinæ præsidijs omnibus ad dicendum parati uiri. Cic. 1. de Orat. 20.
Perfugium & præsidium salutis. Cic. pro Rab. perduel. reo, 2.
Tutela & præsidium bellicæ uirtutis. Cic. pro Muræn. 29.
Innocentiæ leue est præsidium, ubi lubido dominatur. Cicero in Orat. 127.
Fortissimum præsidium pudoris. Cic. pro Sylla, 58.
Præsidium contra feras. Cic. 1. Tusc. 96.
Fida præsidia amici. Seneca Agamemn. 11. 2.
Grande præsidium. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7. 3.
Insigne præsidium mœstis reis. Horat. 2. Carm. ode 1. 3.
Magnum in pecunia præsidium. Cic. 2. Verr. 5.
Vltima præsidia discriminis afferre. Iuuen. Satyr. 12. 6.
Comparat magnum is sibi præsidium ad beatam uitã, qui mortem non timet. Cic. 2. Tusc. 3.
Firmo præsidio aliquem defendere. Cic. pro Rosc. Amer. 3.
Ferre præsidiũ labenti & inclinatæ penè Reip. Cic. Brut. 18. 2.

Munire præsidia Reipub. Cic. pro Rab. perduel. reo, 2.
Oppugnat omnium commune præsidium, qui fidem lædit. Cic. pro Roscio Amer. 65.
Petere sibi præsidium ex aliqua honesta re, quã ne inimici quidem criminari possint. Author ad Herenn. lib. 4. 182.
Præsidia periculis, aut adiumenta honoribus ex cuiusquã amplitudine sibi quærere. Cic. pro lege Manil. 49.
Præsidium esse alicui. Terent. Hecyr. 1. 2. 44. Idem Heaut. 5. 2. 14,
Ibi tuæ stultitiæ semper erit præsidium Clitipho.
Præsidio esse. Cic. 7. Verr. 131, Sed quocunq; uenerint, hanc sibi rem præsidio sperant esse futuram.
Parentibus esse præsidio & decori. Lucret. lib. 2. 129.
Esse præsidio solitudini atq; inopiæ contra uim & gratiam. Cicero pro Quintio, 3.
Tegi firmo præsidio amicorum. Cic. pro Sylla, 38.
¶ Præsidiarius, Adiectiuum (φρουραῖος) Quod paratum est, ut præsidio sit, ut, Præsidiarij milites, apud Liuium libro 9 bel. Punici.
Præsidiarij, in uitibus, qui & custodes. Colum. lib. 4. cap. 15. 1, Et præsidiarij malleoli propagandi sunt. Ibidem, cap. 21. 3, Sed nouellis palmis semper uitis renouetur: quæ si satis excreuerint, iugo superponantur: sin aliqua earum uel præfracta, uel parum procera fuerit, locumq; idoneum obtinebit, unde uitis anno sequenti renouari debeat, in pollicem tondetur: quem quidam custodem, alij resecem, nonnulli præsidiarium appellant, id est, armentum gemmarum duarum uel trium. Vide Custos.
Præsidero] præsideras, pen. corrept. præsiderare dicitur, quum maturius hyberna tempestas mouetur, quasi ante sideris tempus. Paulus.
Præsignifico] præsignificas, pen. corr. (προσημαίνω) præsignificare, Prædicere, præostendere. Cic. 2. de Diuin. 152, aut non censent esse suæ maiestatis præsignificare hominibus quæ sunt futura.
Præsignis] & hoc præsigne (ἐπίσημος) ut insignis. Ouid. 1. Fast. 122.
Præsignis facie Corniculana fuit. id est, præstans, uel præ alijs insignis. Budæus.
Gaudeat & Libyca præsignis auunculus hasta. Stat. 4. Syl. 8. 3.
Facie præsignis mulier. Ouid. 6. Fast. 126.
Vertice præsignis. Stat. 4. Sylu. 4. 2.
Draco præsignis tribus linguis. Ouid. 7. Metam. 30.
Præsigno] præsignas (προσημειοῦμαι) præsignare, Prius signare. Cato cap. 154, Et ad summum, qua fini culeum capiet, præsignato. Plin. lib. 28. cap. 4. 4, Incipientes furunculos ter præsignare ieiuna saliua.
Præsilio] præsilis, pen. corr. præsilui, præsultum (προσπηδάω) præsilire. Plaut. Sticho, 8. 13,
Vt præ lætitia lachrymæ præsiliunt mihi.
Præspargo] præspargis, præspargere, Antè spargere. Lucretius lib. 5. 148,
Flora quibus mater præspargens ante uiai
Cuncta coloribus egregijs, & odoribus opplet.
Præstabilis, Præstantia] Vide Præsto.
Præstega] præstegæ, pen. corr. (προστέγιον) Locus ubi ocij causa sumus sub tecto tantùm, patula reliqua parte, tanquã sub porticu. Plaut. Pseud. 4. 30,
—facite ut offendam parata omnia,
Vorsa præstega, strata, lautaq;, coctaq; omnia uti sint.
Prester] mascul. gener. Genus serpentis uenenati. Vide Prester.
Præsterno] præsternis, præstraui, præstratum, penult. prod. (προ-

(προστρωννύω) præsternere, Antè sternere. Stat. 3. Syluæ 2.23,

Quæ sibi præsternat uiuax altaria phœnix.

Præsternere, Præparare. Plin. epist. 103. c. lib. 5. ad Capitonem, illud peto præsternas, ad quod hortaris, eligasq; materiam, &c.

Præstes] præstitis, pen. corr. m. g. (πρωτοστάτης) idem quod Præses, antistes. Nam antiqui sic præstites dixerunt, nunc antistites, inquit Festus.

Præstes] Minerua, quòd præiret, & se uelut ducem homini exhiberet: ducit enim hominem sapientia, eumq; per uniuersum terrarum orbem tutissimè comitatur. Itaq; non solùm Præstes, sed & Astes Minerua dicebatur: astat enim uiro bono, laterìq; eius hæret fidus comes. Macrobius, Martianus, & Festus.

Præstites Lares, dicti fuerunt inquit Ouidius 5. Fastorum, 27. quòd præstent oculis omnia tuta suis. id est, quòd res omnes conseruent, & tueantur in ædibus. His ara constituta fuit calendis Maij.

Præstigiator] penult. Product. præstigiatoris, m. g. (θαυματοποιὸς, γόης) Qui circunstantibus ita oculorum aciem præstringit, ut non aduertant dolum. Plaut. Pœn. 17.6,

Præstigiator hic quidem Pœnus probus est, &c.

¶ Præstigiatrix, pen. prod. præstigiatricis, fœm. gen. (γοητεύτρια) Plaut. Amph. 8. 148,

Aut pol hæc præstigiatrix mulier multo maxima est, &c.

¶ Præstigiæ, præstigiarũ (γοητεῖαι, γοήτευμα, θαυματοποιΐα) Incantationes, delusiones: quæ quadam manuum dexteritate aliæ apparent, quàm reuera sint. Cicero 6. Verr. 47, Qui præteriens, lectica paulisper deposita, non per præstigias, sed palàm per potestatem, uno imperio ostiatim totum oppidum compilarit. Quædam exemplaria hic legũt, præstigia, neutro genere.

Præstigiæ & fallaciæ. Cic. pro Rabirio Posth. 22. Idem 3. de Nat. deor. 104, Quid ergo isti doli, quid machinæ, quid fallaciæ, præstigiæq;, num sine ratione esse potuerunt?

præstigiæ & captiones. Cic. 4. Acad. 84.

præstigiæ uerborum. Cic. 4. de Fin. 119.

petere plausum præstigiæ. Quintil. lib. 4. cap. 1. 53.

Præstinguo] præstinguis, Compositum à Præ & Stinguo (quo uerbo utitur Lucretius lib. 2.) obtenebro, obscuro. ut, Præstinguere oculos, Cicero in Vatin. Hoc uerbum tamen in omnibus libris impreßis corruptum est. Nam ubicunq; legitur perstringere, seu præstrinxit, oculos, seu aciẽ oculorum, apud M. Tull. & cæteros, legendum præstinguere: ut rectißimè Lambinus adnotauit.

Præstrinxi, præteritum à Præstinguo. Lucretius libro 3,

— & omnes

Præstinxit stellas, exortus uti ætherius sol. De Epicuro.

Præstino] præstinas, penult. corr. (ὠνέομαι) præstinare, à Præ & Stino, Emere est, inquit Fest. id est, emendo tenere. Plaut. Pseud. 4.35.

Ego eo in macellũ, ut piscium quicquid est, precio præstinem. Idem Capt. 13. 79,

Alium pisces præstinatum abire?

Præstituo] præstituis, præstitui, præstitutum, pen. product. (προορίζω) præstituere, Prius statuere, præscribere. Terentius Phorm. 3. 2. 39,

Certè hercle si satis commemini, tibi quidẽ olim est dies Quam ad dares huic præstituta.

Tempus quandiu dicat, alicui præstituere. Cicero pro. Quintio, 18.

Diem præstituere. Cicero 1. Tuscul. 148, Quod tempus? naturæne at ea quidem dedit usuram uitæ tanquam pecuniæ, nulla præstituta die.

Præsto] præstas, præstiti, præstitum, penult. corr. & præstatum, pen. product. (παρέχω, ἐπιτελέω) præstare, significat Exhibere, uel dare. Datiuum cum accusatiuo regit. Plinius, Plura hic mihi præstitit, quàm parentes. id est, fecit.

Per seipsum præstare aliquid. Cic. 4. in Catil. 96.

Ad quendam modum aliquid præstare. Quintilianus libro 1. cap. 11. 2.

Amorem præstare, Præbere amoris occasionem. Ouidius 3. Trist. eleg. 4. 13.

Animum debitum præstare. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 12.

Beneuolentiam præstare. Cic. ad Atticum, lib. 9. 178. 5. Nam non mediocriter laboro, utriq; ut uis, tuam beneuolentiam præstare poßis, quam mehercule te præstaturum confido.

Beneuolentiam memoriamq;, quam debet, tibi præstat Pontinus. Cic. Appio, lib. 3. 10 9.

Fulminibus & ruinæ præstare caput. Lucan. lib. 5. 155.

Consilium suum fidemq; in Senatu, & apud populum, & in causis amicorum, & domi & militiæ præstare. Cicero 3. de Orat. 74.

Dignum præstabo me etiam pro laude merentis. Horatius 1. epist. 7. 5.

Diligentiam alicui præstare. Cic. ad Terent. lib. 14. 3. 3.

Fauorem præstare, & uoce & mente. Ouid. 15. Metam. 137.

Fidem præstare. Ouid. 3. Fast. 100.

Fidem suam negocijs alicuius præstare. Cicero ad Attic. libro 9. 178. 3.

Honorem præstare alicui. Ouid. 6. Fast. 12.

Debitum honorem patri præstare. Cic. 9. Philip. 264.

Iter tutum alicui præstare. Cic. pro Plancio, 78.

Iusiurandum præstare. Plin. epist. 269.

Mare tutum præstare. Cic. pro Flacco. 24.

Munus suum præstare. Cic. in Orat. 22.

Officium præstare. Cic. Terent. lib. 14. 4. 5, Neq; legis improbißimæ pœna deductus est, quo minus hospitij & amicitiæ ius, officiumq; præstaret.

Mors omnia præstat. Lucret. lib. 3. 44.

Operam in re militari præstare. Cic. 3. bel. Ciuil. 303.

Ocia præstare. Ouid. 2. Trist. 4.

Pacem præstare. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 14.

Pietatem non tam fratri quàm patriæ præstare. Cic. de claris Oratoribus, 64.

Principem præstare, Facere quæ sunt principis, exhibere se principem. Suet. in Tiberio, cap. 33.

Quæstum præstare dicitur res aliqua. Cic. pro Quintio, 64, Funestum est à forti atq; honesto uiro iugulari: funestius, ab eo cuius uox in præconio quæstum præstitit.

Quæ ratio & doctrina præscripserit, arbitrabamur ea nos præstitisse. Cic. 1. de Nat. deor. 12.

Quod petebat præstiti. Plin. epist. 205.

Quod promisit, uix uideor præstare posse. Cic. Bruto, 18. 2.

Præstare quod factũ est impensæ in bellũ. Liu. 2. ab Vrbe, 79.

Satis id magnum est quod potes præstare. Cic. 1. de Orat. 23.

Reuerentiam marito præstare, Revereri maritum. Plinius epistol. 158.

Robur præstare alicui Claud. 8. Paneg. 31.

Salutem præstare. Lucret. lib. 4. 31.

Salutem integram in periculo alterius communem præstare. Cic. Anteq. iret in exil. 11.

Sapientiam & grauitatem præstare. Cic. Titio, lib. 5. 16. 12.

Non se unum, sed omnes ministros imperij sui, socijs & ciuibus & Reip. præstare. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 14.

Se incolumem præstare. Cic. ad Tironem, lib. 16. 9. 10.

Præstare

Præstare se propugnatorem acerrimum. Brutus ad Cic. 11. 1.
Sedulitatem præstare alicui, Sedulò alicuius negocium agere. Plin. epist. 62. b.
Sententiam suam Senatui præstare. Cic. in Pisonem, 62.
Silentium præstare. Liu. 9. bel. Pun. 130.
Eximia est uirtus præstare silentia rebus. Ouid. 2. de Arte, 121.
Saluos socios suos authoritate nominis sui præstabant Romani. Cic. pro lege Manilia, 38.
Solicitudmem præstare. Plin. epist. 29. a.
Spem suam præstare deis. Lucanus lib. 5. 9.
Præsta te eum qui mihi à teneris (ut Græci dicunt) unguiculis es cognitus. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 6. 4.
Vicem alicuius rei præstare: pro, Esse uice alicuius rei. Plinius lib. 20. cap. 17. 10.
Vires præstare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 8.
Vitam præstare. Ouid. 1. epist. 11. 3.
Vltima præstare iucunda: id est, efficere. Cicero ad Trebatium, libro 7. 17. 8.
Voluntatem suam alicui præstare. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 16.
Voluptatem illam quis potest præstare sapienti? Cic. 2. de Finibus, 142.
Præstare plus significat quàm Dare. Seneca 1. de Clement. 2, Hoc est non dare tantùm salutem, sed præstare.
Præstare aliquem ante ædeis. Plaut. Mostel. 15. 8. id est, ante ostium adducere.
Præstare aliquem alicui negocio, Præficere. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 16.
Præstare (ἀναδέχεσθαι, ἐγγυᾶσθαι) interdum accipitur à Iurisperitis pro Exitum rei in se recipere, uel alienæ culpæ dispendium uelle luere: ut, Præstare euentum, Præstare promissum alienum. Valla lib. 6. cap. 16, Præstare, est prohibere ne alicui fiat aliquid incommodi: & si non prohibuerint, satisfacere: ut uenditor debet præstare uitium rei quam uendit, id est, prohibere atq; efficere, ne emptor damni quid faciat, alioqui satisfacere. Cic. ad Vatinium, lib. 5. 11. 5, De Dionysio, si me amas, confice: quancunq; ei fidem dederis, præstabo. Idem 1. de Orat. 87, Defendebamus quicquid fuisset incommodi in mancipio, id si uenditor scisset, neq; declarasset, præstare debere.
Præstare periculum. Cæsar in Commentarijs, Neq; periculum præstare eorum, sed totam rem ad Pompeium reijcere.
Communem & incertum casum neq; uitare quisquã nostrûm, neq; præstare ullo pacto potest. Cic. Sestio, lib. 5. 17. 7.
Præstare culpam. Cic. 1. de Orat. 56, Perge uerò Crasse, inquit Mutius. Istam enim culpam quam uereris, ego præstabo.
Damnum præstare. Cic. 3. Off. 86.
Fidem præstare. Cicero 2. de Diuinat. 119, Virtutis auspicijs uideo esse usum Deiotarum, quæ uetat spectare fortunam, dũ præstetur fides.
Fidem promißi præstare. Liu. 10. bel. Pun. 55.
Fidem præstare publicam. Liu. 2. ab Vrbe, 118.
Fœlicitatem de se præstare nemo potest. Cic. pro lege Man. 33.
Periculum iudicij præstare debet, qui se nexu obligauit. Cicero pro Murena, 3.
Promissum præstare. Liu. 3. bel. Mac. 109. Et 7. ab Vrbe, 71.
Sumptum nusquam melius posse poni præstabo. Cic. Quinto, fratri, lib. 3. 17. 6.
Præstare usuram. Iuuenalis.
Non possum præstare quid quisq; nos dixisse dicat. Cicero ad Pætum, lib. 9. 16. 15.
Prædones nullos fore quis præstare poterat? Cic. pro Flac. 21.
Me non ingratum esse præstabo. Cic. de Prouinc. Consul. 39.
Quod de te sperare, de me præstare poßũ. Cic. Plan. lib. 5. 15. 4.
Præstare nihil debeo: id est, culpa non est mea. Cicero ad Q. fratrem, lib. 3. 17. 13.
Messalam Cæsari præstabo, Quasi fide iubebo Cæsari pro Messala. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 3. 24. 5.
Præstare Rempub. id est, incolumem ab omni incommodo conseruare. Cic. ad Atticum, lib. 10. 195. 6.
Præstare (διαφέρειν, ἐπανέχειν, κρατεῖν, ἀριστεύειν, προάγειν) cum solo datiuo, Melius esse, uel antecellere significat Terent. Eunuch. 2. 2. 1;

Di immortales, homini homo quid præstat? stulto intelligens Quid interest?

Virtus præstat cæteris rebus. Cic. 4. de Finib. 83.
Culta incultis præstant. Lucret. lib. 1. 42.
Intelligens præstat imperito. Cic. de claris Orat. 103.
Imperatoribus minutis præstat orator. Cic. de claris Orat. 138.
Contemplatio rerum cogitatioq; longè omnibus studijs in uita præstat. Cic. 5. Tusc. 14.
Doctus auditor indocto præstat. Cic. de claris Orat. 104.
Datiuum aliquando regit rei quæ superatur, & ablatiuum rei in qua quis excellit: ut, Præsto tibi scientia Cic. pro Deiotaro, 7, Tanto ille superiores gloria uicerat, quanto tu omnibus præstitisti. Quint. lib. 1, Eloquentia cæteris præstet.
Aetate alteri præstare. Cic. de claris Orat. 83.
Lepore & humanitate omnibus præstitit Socrates. Cic. 2. de Orator. 150.
Prudentia cæteris præstare. Cic. 1. de Orat. 97.
Suauitate & breuitate dicendi alijs præstitit Aristoteles. Cicer. 2. de Inuent. 125.
Ablatiuus aliquando omittitur. Cic. 1. Off. 92, Difficile autem est, quum præstare omnibus concupieris, seruare æquitatem quæ est iusticiæ maximè propria. Hoc loco, pro Præesse uel præsidere nonnulli interpretantur. Plaut. Bacch. 20. 48,

Sed Priamus hic multo illi præstat.

Datiuus nonnunquam tacetur. Cic. 1. Off. 162, Quorum uerò patres aut maiores aliqua gloria præstiterunt, ij student plerunque eodem in genere laudis excellere. Idem Torquato, lib. 6. 161 1.
Arte bellandi præstabat Claudius. Silius lib. 13. 30.
Patria charitate præstat. Cic. 2. de Leg. 9.
Facie præstare. Horat. 2. Serm. Sat. 4. 15.
Gloria alijs præstare. Cic. 3. de Orat. 5.
Honore & ætate præstare. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 14.
Ingenio præstare. Lucret. lib. 5. 223.
Iuris Ciuilis intelligentia, atq; omni prudentiæ genere Mutius præstitit. Cic. de claris Orat. 52.
Literis doctrinaq; præstare. Cic. 3. de Orat. 76.
Mobilitate præstare. Lucret. lib. 3. 87.
Præstabant numero militum. Cæsar 3. bel. Ciuil. 177.
Accusatiuum cum ablatiuo aliquando regit. Liuius 5, ab Vrbe, 162, Vt nunciare domum poßint, quantum Galli uirtute cæteros mortales præstarent.
Ablatiuum subiicit Virg. 11. Aeneid. 88, dicens,

Ibo animis contrà, uel magnum præstet Achillem. id est antecellat: uel, ut quidam uolunt, repræsentet, exhibeat, uel æqualis sit.

In arte aliqua præstare. Lucret. lib. 5. 272.
Præstat inter. Cæsar 2. bel. Gall. 284, Quòd ciuitas magna & inter Belgas authoritate, ac hominum multitudine præstabat.
Inter suos æquales longè præstare. Cic. de claris Orat. 123.
Longè multumq; præstat mens atq; ratio. Cic. 5. de Fin. 72.
¶ Præstat (κρεῖσσον) Impersonaliter, pro Melius est, & datiuo construitur. Cic. pro P. Sestio, 129, Si hoc non est satis quòd hæc omnia deleta uidentur reditu meo, multo mihi, multo inquam Iudices præstat, in eandem illam recidere fortunam; quàm

Digitized by Google

quàm tantam importare meis defensoribus & conseruatoribus calamitatem. Datiuus rarò exprimitur. Virgilius 1. Aeneidos, 28,

——sed motos præstat componere fluctus.

Emori potius, quàm seruire præstat. Cic. in Pisonem, 11.

Mori millies præstitit quàm hæc pati. Cic. Att. lib. 14. 305. 5.

Tacere præstat philosophis, quàm loqui. Cicero 3. de Natur. deor. 113.

Longè multumq; præstat. Vide Longus.

Multò præstat. Vide Multus.

Vires præstandi habere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 8.

¶Præstandus, Participium: ut, Amor præstandus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 17.

Inuidia capitis periculo præstanda. Cic. pro Sestio, 52.

¶Præstans, Participium (ὑπερέχων) ut, Præstans uirtute homo. Virg. 8. Aeneid.

Corpore & armis præstans. Silius lib. 5. 35.

Grauitate & prudentia præstans homo. Cicero pro Corn. Balbo, 40.

Longè præstans omnibus ingenio & doctrina. Cic. 2. Tusc. 35.

Ingenio, iustitia, integritate omnibus præstans uir. Cicero pro Planc. 27.

Literis doctrinaq; præstans uir. Cic. 3. de Orat. 76.

Præstans ualetudine. Cic. 5. Tusc. 63.

In oculis præstans. Vide Oculus.

¶Præstans, Nomen (ἔξοχος, ὑπέροχος) Præstans animi, Cui est animi præstantia. Virg. 12. Aeneid. 4. Idem 6. Aeneid. 33,

—quo non præstantior alter
Aere ciere uiros, Martemq; accendere cantu.

Sapientiæ præstantissimus. Tacit. lib. 5.

Præstantissimus ingenio. Cic. de Amicit. 1.

Numero præstantior omni. Stat. 1. Achil. 104.

Studio ac doctrina præstantissimi Xenocrates & Aristoteles. Cic. 1. Acad. 24.

Victoria & fide præstans alicuius manus. Cic. Cæs. lib. 7. 5. 10.

Virginibus præstantior omnibus Herse. Ouid. 2. Metam. 145.

Præstantissima fœminarum. Cicero ad Licinium, lib. 5. 8. 6, Itaq; & præstantissima omnium fœminarum uxor tua, & eximia pietate, &c.

Hoc certè præstantioribus, quo nihil nouère nisi commune. Plin. lib. 11. cap. 5. 2.

Nihil præstantius. Cic. 3. de Finib. 3.

Alijs aliud præstantius. Lucret. lib. 2. 102.

Solidæ laudis ac ueræ dignitatis, præstantius quid mihi potuit accidere? Cic. in Vatinium, 6.

Præstantia debent ea dici, quæ habent aliquam comparationẽ. Cic. 5. Tusc. 55.

Amor præstantior. Ouid. 13. Metam. 163.

Virtute & consilio præstanti extiterunt. Cic. pro Sestio, 79.

Corpore præstanti Nymphæ. Virg. 1. Aeneid. 15.

Labor præstans. Lucret. lib. 2. 3.

Munere præstanti donare aliquem. Virg. 5. Aeneid. 73.

Excellens & præstans natura. Cic. 1. de Nat. deor. 77.

Nomina præstantia. Ouid. 2. Trist. 93.

Odium præstans. Ouid. 13. Metam. 163.

Ordo præstantior. Stat. 5. Sylu. 1. 20.

Victima labe carens, & præstantissima forma. Ouidius 15. Metamorph. 27.

Viri præstantes. Stat. 6. Theb. 59.

¶Præstantia, præstantiæ (ἐξοχὴ, ὑπεροχὴ) Excellentia: à Præstans fit. Cic. de Amicit. 62, Fructus enim ingenij & uirtutis omnisq; præstantiæ, tum maximus accipitur, quum in proximum quenq; confertur.

Excellentia & præstantia. Cic. 1. Off. 137.

Excellens in animorum laude præstantia. Cic. 5. de Fin. 64.

Animi præstantia. Quint. lib. 6. cap. 1. 19.

Dignitatis aut fortunæ suæ præstantia æquabilitatem communis iuris transeunt quidam, & intolerantius se iactant. Cic. 2. de Orat. 115.

Ingenij præstantia. Cic. 4. de Fin. 87.

Mentis præstantiam habet homo, cui tota illius natura pareat. Cic. 5. de Fin. 59.

Partium præstantia. Cic. 1. Acad. 29, Valetudinem, uires, pulchritudinem in toto: in partibus autem, sensus integros & præstantiam aliquam partium singularum, ut in pedibus celeritatem, &c.

Præstantia remedij. Plin. lib. 12. cap. 3. 2.

Excellentes rerum omnium præstantia dij immortales. Cicer. 2. de Diuinat. 193.

Virtutis, ingenij, fortunæ præstantiam consequi. Cicero de Amicit. 61.

¶Præstaturus, pen. prod. Participium. Vlpian. in l. planè ubi. §. quod si rem ff. de legat. 1.

¶Præstatio, Verbale (παροχὴ) Paulus de legatis 3. l. si plures gradus sint hæredum, & scriptum sit, Hæres meus dato: ad omnes gradus hic sermo pertinet: sicuti hæc uerba, Quisquis mihi hæres erit. Itaq; si quis uelit non omnes hæredes onerare legatorum præstatione, sed aliquot ex his, nominatim damnare debet.

Familiæ ercíscundæ iudicium ex duobus constat, id est, rebus atque præstationibus: quæ sunt personales actiones. Vlpianus in l. item Labeo. §. famil ercis. ff. familiæ ercíscundæ.

¶Præstabilis, & hoc præstabile, pen. cor. (ἔξοχος) Excellens. Gellius, Chilo præstabilis homo sapientiæ. Cic. 1. de Finib. 62, Quem tandem hoc statu præstabiliorem, aut magis expetendum possumus dicere?

Nil melius mundo, nihil præstabilius, nihil pulchrius. Cicero 2. de Nat. deor. 28.

Dignitas præstabilis. Cic. de Prouinc. Consul. 31.

Præstabiles, primæ, & singulares res: quibus Paruæ, usitatæ & uulgares opponuntur. Cic. 2. de Orat. 189.

Præstabilis & insignis alicuius uirtus. Cic. de Arusp. resp. 37, Nil mente præstabilius natura homini dedit.

Præstabile, Quod præstari potest, aliquando significare, dicit Sipontinus.

Prę̨stò] Aduerbium, ut uult Sipontinus: alij nomen indeclinabile omnis generis esse uolunt: significat Præsens sum (πάρειμι) Verbo Sum, Es, Est, iungitur. Plaut. Epid. 13. 46,

Tibi quidem quod ames, domi præstò est. Cic. ad Appiũ Pulchrum, lib. 3. 5. 1, Tralleis ueni ad VI. calend. Sextiles: ibi mihi præstò fuit L. Lucilius cum literis mandatisq; tuis. id est, mihi occurrit.

Adire præstò. Vide Adeo, adis.

Præstò adesse. Terent. Eun. 5. 9. 20,

Sed ubi est frater? c. præstò adest. Poeticè, pro Præstò est.

Præstò domi. Terent. Heaut. 1. 1. 120,

——iandudum domi
Præstò apud me esse aiunt.

Præstò esse alicui, Præsidio esse, fauere, iuuare. Cic. pro Muræna, 17, Ius Ciuile didicit, multum uigilauit, laborauit, præstò multis fuit. Ibidem 40.

Præstò esse, Aduenire, comparere. Author ad Herenn. libro 4. 227, Hirundines æstiuo tempore præstò sunt, frigore pulsæ recedunt.

Præstò esse ad horam certam. Cic. 4. Verr. 64.

Præstò est ad nutum, & paret. Cic. 3. Verr. 54.

Locus est præstò. Lucret. lib. 2. 213.

Præstò est ut ancillula. Cic. 2. de Fin. 110.

Digitized by Google

Præstolor] pen.prod. præstolaris (ὑπομένω, προσμένω) præstolari, Manere, expectare. Festus, Præstolari is dicitur, qui antè stando ibi, quò uenturum excipere uult, moratur. Terent. Eunuch. 5.6.5,

Quem præstolare Parmeno hic ante ostium? Sic Cæsar 2. bel. Ciuil. 98, Huius aduentum L. Cæsar filius cum decem lõgis nauibus præstolans, &c.

Præstolor, Datiuo iunxit Cic. 1. in Catil. 17, Qui tibi ad forum Aurelium præstolarentur armati.

Præstolari (inquit Donatus) Præstò esse, & apparere: hoc est, obsequi.

Præstringo] præstringis, præstrinxi, præstrictum (ἀποξύω, περισφίγγω) præstringere, Valde stringere: & aliquando leuiter lædere, attingere. Plin. lib. 18. cap. 34. 3, Præstringit enim atq; percellit hic radices arborum. De Borea uento loquitur.

Tempora præstrinxit sertis. Stat. 5. Syl. 3. 23.

Fauce præstricta laqueo. Ouid. in Ibin, 110.

Præstringere (περισκιάζειν) Obtenebrare. Vnde Præstigiæ, & Præstigiatores. Budæus. Liu. 10. bel. Maced. 224, Cum ingenti fragore cæli tonitribusq; & fulgoribus, præstringentibus aciem oculorum. Cic. in Vatinium, 19, Cuius dignitas & splendor præstringebat credo oculos Vatinij.

Lux ahena præstringit oculos. Claud. 6. Paneg. 27.

Præstringere præstigias. Cic. 3. de Nat. deor. 104.

Aciem oculorum uel ingenij præstringere. Vide Acies.

Præstringere aciem ingenij, per translationem: pro, Imponere. Cic. 1. Verr. 25.

Aciem mentis præstringere. Cic. 1. de Diuinat. 108.

Præstringitur acies ferri, eborisq; nitor. Plin. lib. 7. cap. 15. 2. De menstruis. id est, obtunditur & hebetatur. Idem lib. 15. cap. 14. 5, de pomis acerbis, Vis, inquit, tanta, ut aciem gladij præstringat.

Præstruo] præstruis, præstruxi, præstructum (προοικοδομῶ, προκατασκευάζω) præstruere, Prius ordinare, ædificareue. Colum. lib. 1. cap. 5. 8, Quippe ab imo præstructa, ualenter resistent contra ea quæ postmodum superposita incumbent. Liu. 8. bel. Pun. 224, Non semper temeritas est fœlix: & fraus fidem in paruis sibi præstruit, ut quum operæprecium sit, cum mercede magna fallat.

Præstruo, pro Obstruo: ut, Aditum mortis præstruere obijce. Ouid. 1. Fast. 113. De Caco.

¶ Præstructus, Participium (προκατασκευασθείς) ut, Hostis præstructus bellis ciuilibus Claud. de bello Getico, 58.

Præstructus, Arte præparatus, & ex composito siue ex industria factus. Suet. in Tiberio, cap. 53, Quondam uerò inter cœnam porrecta à se poma gustare non ausam, etiam uocare desijt, simulans se ueneni crimine accersitum: quum præstructum utrunq; consulto esset, ut & ipse tentandi gratia offerret, & illa quasi certißimum exitium caueret.

Præsudo] præsudas, pen. prod. (προϊδρόω) præsudare, Antè sudare, antè exercere se. Stat. 6. Theb. 1,

—ludumq; super quo Martia bellis
Præsudare paret, seseq; accendere uirtus.

Præsul] præsulis, pen. cor. m. gen. (προστάτης) teste Phoca, à Præsilio, præsilis fit, quod est Antè salio: Is appellabatur apud antiquos, qui primus erat inter Salios Martis sacerdotes. A' saliendo dicti, in portandis ancilibus. Valla lib. 5.

¶ Præsultor, præsultoris, mascul. gen. (κατάρχων) pro Præsule. Cic. 1. de Diuinat. 97, Exin quidam rustico Romano dormienti uisus est uenire qui diceret, præsultorem sibi non placuisse ludis, &c.

¶ Præsulto, præsultas (προεξάλλω) præsultare, Antè saltare. Liuius 7. ab Vrbe, 37, Si tu permittis, uolo ego illi belluæ ostendere, quando adeò ferox præsultat hostium signis, me ex ea familia ortum, quæ Gallorum agmen ex rupe Tarpeia deiecit.

¶ Præsultator, penult. prod. Verbale. Liuius lib. 2. ab Vrbe, Visus Iupiter dicere, sibi ludis præsultatorem displicuisse. Præsultatorem uocat eum, qui quasi ludorum prima pars fuerit: qui antequam ludi committerentur, saltauerit.

Præsulsus] Adiectiuum (πολυάλμυρος) Valde salsus, uel antè salsus. Colum. lib. 6. cap. 2, Libralesq; offas in præsulsæ adipis liquamine tinctas.

Præsum] praes, praest, præfui (προΐσταμαι, ἐφίσταμαι) præesse, Præfectum esse. Cicero 4. de Finibus, 124, Omnibus enim artibus uolumus attributam esse eam quæ communis appellatur prudentia, quam omnes qui cuiq; artificio præsunt, debent habere.

Præesse agro colendo. Cic. pro Rosc. Amer. 29.

Faciendæ alicui rei publicè præesse. Cic. 7. Verr. 38.

Interesse alicui rei & præesse. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 1.

Exercitui præesse. Plancus Senatui, lib. 10. 8. 8.

Ignibus æternis præesse. Ouid. 3. Fast. 85.

Imperio Prætorio præesse. Cic. 1. de Diuinat. 119.

Magistratibus leges, populo magistratus præsunt. Cicero 3. de Legibus, 3.

Nauibus & classi præesse. Cic. 7. Verr. 66.

Officijs alicuius præesse. Ouid. 4 Fast. 77.

Prouinciæ præesse. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 107.

Præesse quæstioni dicitur iudex. Cic. pro Rosc. Amer. 17, Quum huic idem quæstioni iudex præesset.

Reipublicæ præesse. Cic. 1. Off. 112.

Sacerdotijs præesse. Cic. pro Domo sua, 81.

Sacris præesse. Cic. de Arusp. resp. 12.

Studio alicui præesse. Cic. 1. de Orat. 120.

Temeritati alicuius præesse. Cic. de Amicit. 35.

Templo præesse. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 13.

¶ Præsens, præsentis, om. gener. (παρών, σύνδημος) Qui adest. Plaut.

Agite si uultis, præda erit præsentium. id est, eorum qui hic adsunt.

Præsens & absens, contraria. Terent. Eunuch. 1. 2. 112,

Cũ milite isto præsens absens ut sies. Idẽ Adelph. 1. 1. 48,
Præsens, absensq; idẽ erit. id est, te absente aut præsente.

Præsens præsenti adsum. Plaut. Most. 15. 27. Terentius Adelph. 4. 5. 34,

Quum hanc sibi uidebit præsens præsenti eripi,
Abduci ab oculis.

Præsente absente. Terent. Eunuch. 5. 9. 29,

—postulo ut mihi tua domus
Te præsente absente pateat.

Facultas optabilis tui præsentis si mihi esset, nunquam à tuis e filijs discreparem. Plancus Cic. lib. 10. 4. 7.

Cognoscent omnes tui præsentes, tui absentis amorem. Cicero Lentulo, lib 1. 1. 13.

Præsentem atque audientem, uita priuandum esse dixit Cicero 4. in Catil. 85.

Viui & præsentes. Cic. 1. Off. 218.

Memoria uiuorum & præsentium teste aliquem commendare. Cic. 2. de Orat. 6.

Præsente hoc, nolebam dicere. Terent. Hecyr. 4. 4. 90.

Dicere de eius uirtute eo præsente timidius. Cic. pro Cecin. 56.

Agere gestum præsente Roscio Cic. pro Quintio, 52. Prouerbialis locutio, in eos qui doctiores se præsentes docere uolunt. Idem 2. de Orat. 129. Quanquam soles, inquit, sæpe mirari eorum impudentiam, qui agant in scena gestum spectante Roscio.

Digitized by Google

Hic est unus homo ex omnibus, quo præsente minimè ineptus esse uellem. Cic. 1. de Orat. 55.

Præsente nobis, pro Præsentibus, dixerunt ueteres. Plaut. Amphit. 8. 192,

Nec nobis præsente, aliquis, nisi seruos Africanus adest. Pomponius, Qui apud forum præsente testibus mihi uendidit. Idem, Siue ergo istuc præsente amicis inter cœnam. Varro in Marcellum, Id præsente legatis omnibus, exercitu pronunciat. Ex Donato.

Adesse, & præsentem esse. Cic. 1. Off. 19, Ad id solum quod adest, quodq; præsens est, se accommodat. De bellua.

Adest præsens. Vide Adsum.

Præsens non ades. Plaut. Amph. 11. 23. Terent. Adelph. 3. 3. 39.

Præsens tecum egi, itemq; petiui sæpe per literas. Cicero Curioni, lib. 2. 6. 9.

Exponere commodius aliquid præsenti. Cic. Att. lib. 1. 12. 5.

Interfuit, & præsens uidit. Cic. 1. de Inuent. 116.

Præsens inuisit. Liu. 1. ab Vrbe, 251, Quin si uigor iuuentæ inest, conscendimus equos, inuisimusq; præsentes nostrarum ingenia?

Præsens succurre. Virgilius 9. Aeneid. 82,

Tu dea, tu præsens nostro succurre labori. Vbi Seruius, Non dicit, Quæ præsens es: sed, Præsens succurre: id est, ilicò, statim.

Præsens tanquam in manum aliquid dare. Cic. 2. Off. 88.

Præsens ingenio. Plin. lib. 17. cap. 1. 4.

Aetas præsens. Horat. 2. epist. 1. 9.

Animus præsens (παράστημα) Terent. Phorm. 5. 8. 64,

Animo uirili præsentiq; ut sis, para. Virg. 5. Aeneid. 73,

Nunc sicui uirtus, animusq; in pectore præsens. Vbi Seruius, Præsens, fortis: ac si diceret, Si adsit quis plenus animi. Cic. 2. de Orat. 47, Sed animus acer & præsens, & acutus, idem atq; uersutus inuictos uiros efficit.

Præsenti animo uti. Cic. 1. Off. 113.

Præsenti animo dicere. Terent. Eun. 4. 6. 31. hoc est, confidenti.

Præsenti argento, uel pecunia mercari uel uendere. Plaut. Pœn. 2. 89. Idem Menæb. 24. 99. Et Capt. 6. 8.

Casus præsentis immemor. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 8.

Dolor præsens. Lucret. lib. 6. 257.

Forma dei præsens. Statius 1. Sylu. 1. 13.

Gratiam præsentem refero. Cic. pro Plancio, 81.

Hora præsens. Horat. 3. Carm. ode 8. 6.

Præsens malum. Terent. Phorm. 5. 2. 16,

—— præsens quod fuerat malum, in diem abijt: plagæ crescunt, Nisi prospicis.

Mors præsens. Virg. 1. Aeneid. 19.

Ad præsentem pastum mendicitatis suæ agros populari. Cicero 11. Philipp. 291.

Præsentem pecuniam soluere. Cic. ad Atticum, lib. 2. 19. 1.

Pecuniam præsentem non debitam soluit mulieri. Cicero pro Cluentio, 25.

Pestis præsens. Cic. 3. Philipp. 363.

Pignore præsenti firmat animum. Virg. 3. Aeneid. 123.

Pœna præsens. Cic. 2. de Diuinat. 184.

In re præsenti. Vide In. Liu. 10. bel. Maced. 73.

Venire in rem præsentem. Cic. 1. de Orat. 130.

In præsens tempus, uel in posteritatem hæc impendent. Cicero 1. in Catil. 16.

Testibus præsentibus liberam cretionem cognoscere. Cicero Attico, lib. 13. 294. 2.

Vires ad noscendum præsentes habere. Cic. Att. lib. 13. 325. 2.

Præsens & Futurus (ἐνεστὼς καὶ μέλλων) contraria. Cicer. pro Domo sua, 9, Erat igitur et præsens caritas, & futura fames.

Præteritorum meminit, præsentia cernit, futura preuidet animus. Cic. 1. de Diuinat. 111.

In præsens, In præsenti, Ad præsens. Vide In & Ad.

Præsens, non in præteritum modò accipitur, uerumetiam in futurum. ut Horatius in Arte, 9,

Pleraq; differat, & præsens in tempus omittat. In præsens, id est, in suum tempus, & quando tempus dicendæ rei aderit: nisi accipiatur pro impræsentiarum: ut idem 2. Carmin. ode 16. 6,

Lætus in præsens animus, quod ultrà est
Oderit curare. Valla lib. 4.

Constituere se cuipiam aduocatum in rem præsentem esse uenturum. Cic. 1. Off. 48.

Præsens quandoq; dicitur, non quod nunc sit, sed quod tunc fiebat: id est, tempore illo tunc præsenti. Cic. Ego incolumitati ciuiū primùm, & postea dignitati: ille præsenti potius, quàm futuræ dignitati consulebat. De mortuo loquitur. Hæc Sipont. ex Valla lib. 4. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 9. 1, Sed cætera (ut tu scribis) præsenti sermoni reseruantur: hoc tamen nō queo differre. id est, coràm quum erimus.

Præsens iracundia. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 1. 77. hoc est, quæ mihi tunc ex re præsenti obuenerat.

Præsens, Paratus. Horat. 1. Carm. ode 35. 1, de Fortunæ potētia,

O diua, gratum quæ colis Antium,
Præsens uel imo tollere de gradu
Mortale corpus: uel superbos
Vertere funeribus triumphos. Præsens, parata, potens mutare status hominum. Acron.

Præsens (ἵλεως) Propitius: quoniā is qui præsens est nobis, propitiatur facilè, si inuocetur, & citius quàm is qui præsens non est. Virg. 1. Georg. 2,

Et uos agrestum præsentia numina Fauni. Seruius. Terent. Phorm. 2. 2. 31,

Ea qui præbet, non tu hunc habeas planè præsentem deum? Donatus, Præsentes dij sunt, uel qui statim præstant: uel qui coluntur, & uidentur, ut Sol & Luna.

Auxilium præsens. Cic. 6. Ver. 96.

Auxilium præsentius. Virg. 2. Georg. 26.

Præsens ac præpotens deus. Cic. 2. de Nat. deor. 6.

Deos præsentes uidere. Cic. 3. de Nat. deor. 15.

Numen præsentius. Quint. in Procem. lib. 4. 4.

Præsentior. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 4,

At quanto, si fortè refert, præsentior ipse
Per Veneris feci numina magna fidem?

Præsentissimum, Præstantissimum: ut apud Virg. 12. Aen. 50,

Dat signum cælo, quo non præsentius ullum
Turbauit mentes Italas. id est, efficacius. Vnde Præsentissimum periculum, Præsentissima medicina, Præsentissimū uenenum: id est, potens, & in primis efficax.

Præsens medicina: hoc est, quæ præsens & festinum remedium adfert. Colum. lib. 2. cap. 14. 3.

Præsentissimum remedium, sanguis de aure emissus. Colum. lib. 6. cap. 14. 2.

¶ Præsentia, præsentiæ (παρουσία) Terent. Heaut. 3. 3. 12,

Multa fert libido: ea probibet facere tua præsentia.

In præsentia. Vide In.

In præsentia: sed post. Vide In.

In præsentia & ante oculos proponere periculum. Cicero pro Domo sua, 9.

Desiderium præsentiæ tuæ meo labore minuam. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 17.

Deorum præsentiæ. Cic. 2. de Nat. deor. 246.

Declarant præsentiam suam sæpe diui. Cicero 2. de Natur. deorum, 8.

Formæ aberat præsentia. Ouid. 2. Fast. 156.

Digitized by Google

Præsentia animi (παράστασις) Græci παράστημα uocant: Latini præsidentiam, & robur animi. Cic. pro Milone, 46, Neque uero sine ratione certa causa Milonis semper à Senatu probata est. uidebant enim sapientissimi homines, facti rationem, præsentiam animi, defensionis constantiam.

¶ Præsento, præsentas (παρίστημι, προβάλλω) præsentare, Quasi præsens facere. Quint. lib. 11. cap. 2. 1, Frustrà docemur si quicquid audiuimus, præterfluat: & exemplorum, legum, responsorum, dictorum, benéque factorum uelut quasdam copias, quibus abundare, quasque in promptu semper habere debet Orator, eadem illa uis non præsentat. Alij legunt, repræsentat: nec adhibent negationem Non. Plinius de Viris illust. 77, Caput ab Achilla Ptolemæi satellite, Aegyptio uelamine inuolutum, cum annulo Cæsari præsentatum est.

Præsentare, Referre, speciem præbere, & quod repræsentare dicitur. Plin. li. 37. cap. 10. 39. Sarcites bubulas carnes præsentat. Idem lib. 20. cap. 19. 3.

¶ Præsentaneus, Adiectiuum (παραστατικός) Quod in præsens subitò fit: seu potius quod præsentem habet efficaciam: ut, Præsentanei boleti, apud Senec. epist. lib. 15. qui citò enecat.

Remedium præsentaneum ad dentium mobiles firmandos. Plinius lib. 21. cap. 31. 4. Item, lib. 24. cap. 1. 3. Præsentaneum uenenum.

¶ Præsentarius, Aliud adiectiuum. Præsentarium argentum. Plaut. Mostel. 6. 14. Et Pœn. 9. 92,

Quid ita? L. quia aurum poscunt præsentarium.

Præsumo] præsumis, penult. prod. præsumpsi, præsumptum (προλαμβάνω) præsumere, Prius sumere. Plin. lib. 36. cap. 11. 7, Theophrastus author est, potores in certamine bibendi præsumere farinam eius. Scilicet lapidis.

Dapes præsumere. Ouid. 3. de Arte, 151.

Præsumere animo, Præsagire. Valerius lib. 1.

Præsumere spe bellum. Virg. 11. Aeneid. 4,

Arma parate animis, & spe præsumite bellum. Vbi Seruius, Aut hypallage est, pro, Armis parate animos. aut certè est mutanda distinctio, ut sit,

— animis & spe præsumite bellum, mēte præoccupate.

Fortunam præsumere. Tacit. lib. 12.

Gaudium præsumere. Plin. epist. 10. lib. 2, Vt tandem percipias gaudium, quod ego olim pro te nō temerè præsumo. id est, quibusdam signis intelligo ante tempus.

Ingenium iudicio præsumi. Quint. lib. 2. cap. 4. 5.

Lætitiam præsumere. Plin. in Paneg. 132.

Mollitiem præsumere. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 18.

Officia hæredum præsumere: pro, Agere, dum superstites sumus, quod hæredum esset. Plin. epist. 96.

Remedia præsumere. Tacit. lib. 14.

Supplicium in aliquem præsumere. Tacitus lib. 1. hoc est, antè sumere.

¶ Præsumptus, Participium (προληφθείς) ut,

Piacula præsumpta. Silius lib. 5. 42.

Præsumpta opinio. Quint. lib. 2. cap. 17. 18, Nihil inuidia ualeat, nihil gratia, nihil opinio præsumpta. Apud Tacitum, Præsumpta suspicio, pro eodem dicitur, teste Budæo.

Quies præsumpta. Tacit. in uita Agricolæ.

Spes præsumpta. Tacit. lib. 3.

¶ Præsumptio, præsumptionis, Verbale (πρόληψις) Antè sumptio, uel anticipatio. Plin. epist. 180. lib. 9. ad Paulinū, Alius alium: ego beatissimum existimo, qui bonæ, mansuræque famæ præsumptione perfruitur, certusque posteritatis cum futura gloria uiuit.

Præsumptio, apud Rhetores. Quint. lib. 9, Mirè uerò in causis ualet præsumptio, quæ πρόληψις dicitur, quū id quod obijci potest occupamus, quæ præcipuè proœmio conuenit.

Præsuo] præsuis, præsui, præsutum, pen. prod. (προρράπτω) præsuere, Antè suere. Plin. lib. 12. cap. 19. 9, Consecant surculos longitudine binûm cubitorum. Mox præsuunt recentibus corijs quadrupedum ob id interemptorum, &c.

Hasta præsuta folijs. Ouid. 11. Metam. 2.

Prætego] prætegis, pen. cor. prætexi. prætectum (προσκεπάζω) prætegere, Idem quod Tegere. Plin. in Paneg. 27, Veniet ergo tempus, quo posteri uisere, uisendúmque tradere minoribus suis gestient, quis sudores tuos hauserit campus, quæ refectiones tuas arbores, quæ somnum saxa prætexerint, quod denique tectum magnus hospes impleueris.

Prætendo] prætendis, prætendi, prætentum & prætensum (προΐσχομαι, προβάλλω) prætendere, Antè tendere, opponere. Virg. 9. Aeneidos,

— & Marti prætendere muros.

Vestem prætendere. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 16.

Prætendere auribus. Plin. epist. 147. d lib. 7. ad Suram.

Prætendere retia. Plin. lib. 9. cap. 8. 10, Qua de causa prætendi non queunt retia, quæ molem ponderis ullo modo tolerent.

Prætendere sepem segeti. Virg. 1. Georg. 54. Seruius, Circundare, & opponere.

Prætendo, pro Obtendo, & prætexo: datiuo aliquando fungitur, nonnunquam accusatiuo cum præpositione Aduersus. Plinius epist. 81. lib. 4. ad Valerium Paulinum, Studeamus ergo: nec desidiæ nostræ prætendamus alienam. Quintilian. in Præfat. lib. 1. 13, de falsis philosophis, Sed uultum & tristitiam, & dissentientem à cæteris habitum pessimis moribus prætendebant.

Ignorantia prætendi non potest. Quint. lib. 7. cap. 2. 24.

Nomen alicuius prætendere. Cic. in Vatinium, 10.

Speciem lætam prætendere fraudi. Claud. 2. Paneg. 7.

Verba culpæ prætendere. Ouid. 2. de Remed. amor. 48.

Prætendere, Præmonstrare, exhibere. Quintilian. lib. 8. cap. 3, Qui quum loricatus in foro ambularet, prætendebat se id metu facere.

Amicitiam, an studium alicuius prætendere. Tacit. lib. 20.

Prætendere, Præferre. Virg. 4 Georg. 46,

— fumosque manu prætende sequaces. Seruius.

¶ Prætentus, Participium (προταθείς) ut, Cuspis prætenta. Ouid. 3. Metam. 17.

Veste prætenta lachrymas coortas obtegis. Senec. Hipp. 8. 5.

Locus prætentus aquis. Claud. 1. in Ruffinum, 25.

¶ Prætentura, prætenturæ, & Prætenturæ, num. plur. à prætendendo, id est, antè tendendo & præsidendo dictæ, sunt tanquam quædam castra antè tendentia, uel stationes antè tendentes. Ammianus Marcell. lib. 2, Ibique densis inter obsidentium itinera prætenturis prouincialium & uiatorum opibus pascebantur. Iterum, Et quia Mesopotamiæ tractus omnes crebrò inquietari sueti, prætenturis & stationibus seruabantur agrarijs. Rursus, Salubriter & cautè castra metata, prætenturæ stationesque agrariæ totis rationibus ordinatæ. Meminit Higenus. Verbum militare est. Vide plura apud Turnebum.

Prætener] penult. correpta. prætenera, prætenerum, penult. corr. (πολυτέρην) Valde tenerum. Plin. lib. 25. cap. 13. 12, Similis & nomine & effectu, sed alia est capnos, fruticosa, prætenera, folijs coriandri.

Prætento] prætentas (προαπειράομαι) prætentare, Prius tentare. Plin. lib. 11. cap. 37. 5, Cornua sunt cochleis ad prætentandum iter.

Calliope querulas prætentat pollice chordas. Ouid. 5. Met. 68.

Vires prætentare. Ouid. 8. Metam. 2.

Misericordiam iudicis prætentare. Quint. lib. 4. cap. 1. 19.

Prætentata & perspecta causa. Cic. 2. de Orat. 174.

¶ Prætentatus, huius prætentatus, pen. prod. (προεπαφησμὸς) Plin. lib. 11. cap. 37. 17, Cochleis oculorum uicem cornicula bina prætentatu adimplent.

Prætenuis] & hoc prætenue (πολυλεπτὸς) Valde tenue significat. Plin. lib. 11. capit. 15. 1, Mel thymosum non coit, & tactu prætenuia fila mittit. Idem lib. 8. capit. 50. 2, Solertiam eius animalis Mutianus uisam sibi prodidit, in ponte prætenui. De capris.

Prætepeo] prætepes, penult. correp. prætepui (προχλιαίνομαι) prætepere, Idem quod Antè tepere. Ouidius 2. Amor. eleg. 3. 2,

Mollis in obsequium, facilisq́; rogantibus esses,
Si tuus in quauis prætepuisset amor.

Præter] Præpositio (πλὴν, ἐκτὸς, παρὰ, παρέξ) accusatiuo semper iungitur, & excipiendi uim habet. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123. 16, Qui omnes præter eum de quo per te egimus, reum me facere rentur.

Ante, & Præter, contraria. Auth. ad Heren. lib. 4. 136, In superioribus libris nihil, neq; ante rem, neque præter rem locuti sumus.

Præter, Vltra. Quint. Multa erant præter hæc, quæ obijci meritò potuissent. Terent. Adelph. 2. 3. 5,

Itaq; unam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror.

Præter ripam ire. Liu. 8. bel. Maced. 80.

Præter mœnia ipsa fluere, Præter Caralliten paludem agmē ductum, Præter Thebas Demetriadem cursum dirigerent, Præter oram Hetrusci maris Neapolim transmisit, dixit Liuius Decad. 4.

Præter æquum. Terent. Hecyr. 2. 1. 29,

Meo labori haud parcens præter æquum atq; ætatē meā.

Præter æquum & bonum nimium durus. Terent. Adel. 1. 1. 39.

Præter ætatem, id est Contra, ut ait Donatus. Plaut. Epid. 3. 3,

Præter ætatem & uirtutem stultus es. hoc est, Dedecet ætatem tuam te stultum esse, Non conuenit ætati tuæ, Contra ætatem facis.

Præter cætera, Plus quàm cætera. Terent. Andr. 1. 1. 31,

Horum ille nihil egregiè præter cætera Studebat.

Idem 2. Off. Testis est Phalaris: cuius est, præter cæteros crudelitas nobilitata. Pro eo quod est, præter cæterorum crudelitatem.

Hoc mihi præcipuum est præter cæteros. Cic. pro Sylla, 6.

Præter consuetudinem. Cic. ad Atticum, lib. 3. 65. 1, In altera epistola, præter consuetudinem tuam, diem non adscribis, sed satis significas tempus.

Præter consuetudinem si acciderit aliquid, præter naturam tamen non possit existere. Cic. 2. de Diuinat. 88.

Nihil magis ridetur, quàm quod est præter expectationem. Cicero 2. de Orat. 156.

Præter communem fidem quæ omnibus debetur. præterea nos isti hominum generi præcipuè debemus. Cicero Quint. frat. lib. 1. 1. 42.

Præter hæc, id est Vltra, Amplius. Plaut. Sticho, 6. 21.

Præter hac, apud Plautum sæpius legitur, pro Posthac. In Rud. 24. 73, —si præter hac
Tu uerbum faxis hodie, ego tibi comminuam caput. Idem Menæb. 16. 25.

Præter libidinem. Terent. Heaut. 1. 2. 27,

Fortasse aliquanto iniquior erat præter eius libidinem.

Præter modum gratum est. Cic. pro Plancio, 66.

Præter modum iustus. Cic. 5. Tusc. 148.

Præter modum creuit lacus Albanus. Cic. 1. de Diuinat. 161.

Præter modum exterreri. Cic. 2. Offic. 52.

Præter morem atq; legem ciuium, Contra consuetudinem, inquit Donatus. Terent. And. 5. 3. 8.

Præter naturam. Cic. 1. Philip. 7, Multa autem impendere uidebantur præter naturam etiam, præterq́; fatum. id est, uiolenta morte & inopinata. Vide Gellium in hæc uerba, libro 13. cap. 1.

Præter opinionē, Contra, inquit Donatus. Terēt. Hecyr. 5. 1. 37,

Nunc quum ego te esse præter nostram opinionem comperi: Fac eadē ut sis porrò. id est, aliā quàm credebamus.

Præter opinionem aliquid accidere. Cic. pro Plancio, 12.

Præter optatum illud accidit. Cic. in Pisonem, 36.

Præter sententiam omnia eueniunt. Plaut. Merc. 19. 20.

Præter solitum letus. Virg. 1. Georg. 83.

Præter spem. Terent. And. 2. 6. 5,

Præter spem euenit, sentio: hoc malè habet uirum.

Præter spem si quid erit, facies ut sciam. Cic. Att. lib. 15. 327. 6.

Præter spem aliquid dicere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. 9.

Præter, Ante. Cic. 5. Ver. 51, Serui autem eius qui & moribus ijsdem essent, quibus dominus, & eodem genere ac loco nati, præter oculos Lolij hæc omnia ferebant. Plinius epistol. 31. c, Erit ergo pergratum mihi, hanc effigiem eius subinde intueri, subinde respicere, sub hac consistere, præter hanc commeare.

Præter ora. Tacit. lib. 20.

Præter, Aduerbium, pro Præterquam. Colum. lib. 3. cap. 2, Omnis incommodi patientes præter caloris. Cic. ad Qu. fratr. lib. 1. 1. 24, Atqui etiam è Græcis ipsis diligenter cauendæ sunt quædam familiaritates, præter hominum perpaucorū, si qui sunt uetere Græcia digni. Hæc Budæus. Varro 1. de re Rust. cap. 41. 4, Quare ex terra potius in seminarijs surculos de ficeto, quàm grana de fico expedit obruere, præter si aliter queas.

Præter, Insuper. Plin. lib. 8. cap. 42, ad finem, E quo ferè qui homini morbi, præterq́; uesicæ conuersio. Idem lib. 11. cap. 4, ad finem, Habent autem oculos, præterq́; è sensibus tactum atq; gustatum.

Præteragere] πέραν ἄγειν, ut Circumagere. Horatius 1. epistol. 15. 3,

Mutandus locus est, & diuersoria nota
Præteragendus equus. id est, inquit interpres, agendus est equus præter diuersoria nota, id est ultra: quod equi inuitissimi solent facere.

Præterbito] præterbitas. Vide Prætereo.

Prætercaputsaxi] ex tribus uerbis unum nomen, quo iter ad Garamantas apud Plinium appellatur, lib. 5. cap. 5.

Prȩterduco] præterducis, penult. prod. præterduxi, præterductum (προπέμπω) præterducere, Ducere, uel anteducere. Plaut. Milit. 3. 68,

Vt te hodie quasi pompam illac præterducerem.

Prȩterea] Aduerbium (παρὸ καθὸ ὅτι) id est, Præter hæc quæ dicta sunt. Terent. Adelph. 2. 2. 16,

Age, noui tuum animum, quasi iam usquam tibi sint uiginti minæ,
Dum huic obsequare, præterea autem te aiunt proficisci Cyprum. Vbi Donatus, Præterea aūt ἀρχαϊσμὸς figura. nā ueteres libenter coniunctiones multiplicabant. Virg. 1. Aen.
—— & quisquam numen Iunonis adoret,
Præterea? aut supplex aris imponat honorem? hoc est, postea, ait Seruius.

Addebant præterea Rempublicam conuenturam calēdis Sextilibus. Cic. 1. Philipp. 6.

Prudentiam tuam mihi exposuit, & præterea mihi non ignotā, in cōsuetudine & familiaritate suauitatē tuā adiunxit: præterea summā erga se liberalitatem. Cic. Planco, lib. 10. 3. 2.

Digitized by Google

Lysiadem Atheniensem plerique nouimus: est enim Phædri philosophi nobilis filius, homo præterea festiuus. Cicero 5. Philip. 173.

Præterea, interdum habet pronomen tam singularis quàm pluralis numeri inclusum.

De singulari. Virg. 11. Aeneid. 57,

Si duo præterea tales Idæa tulisset
Terra uiros. id est, præter eum Aeneam. Cicer. Seruio Sulpitio, lib. 4. 3. 16, A me uerò sic diligitur, ut tibi uni concedam, præterea nemini. id est, præter te.

Sic populus Rom. deligit magistratus, quasi Reipub. uillicos, in quibus si qua præterea est ars, facilè patitur. Cicero pro Planc. 51.

Non possumus huius ciuitatis & cuiusuis præterea esse ciues. Cic. pro Cornel. Balbo, 22.

Expedito homine nobis opus est, & eo qui imperium legitimũ habeat, quæ præterea authoritatem, nomen, exercitum, etc. Cic. 1. Philip. 308.

Nihil'ne uobis in mentem uenit, quod propterea à Crasso requiratis? Cic. 1. de Orat. 77.

De plurali. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 7, Præterea quidem de Consularibus, nemini possum aut studij animi erga te, aut officij, aut amici esse testis. id est, præter eos.

Duo præterea testes nihil dixerunt. Cic. pro Cecinna, 20.

¶ Præterea, pro præterito tempore & anteacto, non consueta sanè significatione. Agretius Sallustij interpres in Catilina, Præterea, inquit, præteriti temporis: Salustius, nunquam Hispanos præterea tale facinus facere ausos. Ex Turnebo.

Prætereo] præteris, pen. corr. præteriui uel præterij, præteritum, penul. corr. (παρέρχομαι, μετέρχομαι, παραβαίνω, παριλάω, παροίχομαι, παραίσσω) præterire, Vltrà ire. Terent. Eunuch. 4. 2. 5,

—dum hæc puto,
Præterij imprudens uillam. Idem Adelph. 4. 2. 36,
Præterito hac recta platea sursum.

Præterire per uias. Plaut. Merc. 24. 46.

In platea modò huc, modò illuc præterire. Catull. ad Aurel. 15. 2.

Aestas præterit. Virg. 2. Georg. 65.

Aetas præterijt ad agendum. Terent. Phorm. 2. 3. 76.

Dies præterijt. Terent. Phorm. 3. 2. 40. Idem Eunuch. 2. 2. 52,

Sine biduum hoc prætereat.

Tempus non legis, sed libidinis tuæ præterijt. Cicero Attico, libro 7. 128. 12.

Vnda præterijt. Ouid. 3. de Arte, 13.

Præterire malum, Effugere, uitare. Terent. Hecyr. 3. 4. 5.

Præterire aliquid, Nullam de re aliqua facere mentionem, & quasi obliuisci. Terent. in Prolog. Adel. 14, —pernoscite,
Furtum'ne factum existimetis, an locum
Reprehensum, qui præteritus negligentia est.

Omittere, Relinquere, præterire. Cic. de Prouinc. Consul. 5.

Et, quod penè præterij, Bruti tui causa feci omnia. Cicero Attic. lib. 6. 114. 6.

Non prætereundum est ne id quidem. Cic. 3. Verr. 110.

De hoc iure nulla prætereo. Cic. pro Cecinna, 73. Ouidius 6. Fast. 84,

Non tamen idcirco prætereunda mihi.

Præterire silentio aliquid. Cic. ad Brutum, 15. 11, Præterire tamen non potui, quin & scriberem ad te, & illum mitterem. Cic. ad Att. lib. 9. 174. 1.

Præterijt me hæc res. Terent. Hecyr. 5. 4. 37,

An temerè quicquam Parmenonem prætereat quod facto usus sit? Cic. 1. Verr. 29.

Non te præterit: hoc est, scis. Cic. ad Atticum, libro 8. 164. 3.

Idem ad Silium, lib. 13. 66. 2, Non me præterit, nos eam rem Ephesi expertos esse.

Animo præterire suos annos, Animum annis maiorem habere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 15.

Suffragijs præteriri, & repulsam ferre. Cic. 5. Tusc. 76.

Dignos præterire nonnunquam populus solet. Cicero pro Plancio, 5.

Filium fratris præterire: pro, Nihil ei in testamento relinquere: Cic. 2. Philip. 59.

Præterire, pro Antecellere, uincere. Varro 1. de re Rust. cap. 1. 8, Hos nobilitate Mago Carthaginiensis præterijt Pœnica lingua. Cic. in Salust. 1, Neq; ab alio uinci potest, neq; ipse se omnino reliqua ætate præterire.

Prætereor, Passiuum. Cic. 2. de Legibus, 95, Ne sumptuosa respersione longæ coronæ, nec acerræ prætereantur.

Præterit, pro Præterijt uel præteriuit, syncopa poetica. Ouid. 1. Fast. 9,

At Numa nec Ianum, nec auitas præterit umbras. id est, prætermisit.

¶ Præteriens, prætereuntis (παρερχόμενος) Participium. Cicero 1. Verr. 27, Quasi præteriens satisfaciam uniuersis.

Vno aspectu, & præteriens de aliquo iudicare. Cicero de claris Orat. 104.

Populus præteriens. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 11.

Currus præteriens. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 17.

¶ Præteritus, penultima correpta (παρεληλυθώς) Aliud participium.

Aetas præterita quanuis longa, quum effluxisset, nulla consolatione permulcere posset stultam senectutem. Cicero de Senect. 5.

O mihi præteritos referat si Iuppiter annos. Virg. 8. Aen. 112.

Labores præteritos meminisse. Sil. lib. 3. 97.

Opus præteritum retexere. Ouid. 1. de Remed. amor. 3.

Spacium temporis præteritum. Lucret. lib. 3. 175.

Tempus præteritum nunquam reuertitur. Cic. de Senect. 63.

Nihil relinquere in præteritis. Cic. 4. Acad. 84.

Præteriti dicuntur etiam extincti. Propert. lib. 2. eleg. 14. 11,

Fas est præteritos semper amare uiros.

¶ Præteriti, ἀποδοκιμασθέντες, ἀμνημόνευτοι, Qui in petitione magistratuum repulsam habuerunt, ut sæpe apud Ciceronem inuenies. Festus, Præteriti Senatores quondam in opprobrio non erant, quòd ut reges sibi legebant, sublegebantq; quos in consilio publico haberent: ita post exactos eos, Consules quoq;, & Tribunos militum Consulari potestate coniunctissimos, sibi quosq; patriciorum & deinde plebeiorum legebãt, donec potestas Tribunitia interuenit: qua sancitum est, ut Censores ex omni ordine optimum quenq; curiatim in Senatu legerent: quo factum est, ut qui præteriti essent, & loco moti, haberentur ignominiosi.

Aedilitate præteritos scimus Consules esse factos. Cicero pro Planc. 42.

Præterita & futura. Cic. 1. de Diuin. 111, Tum meminit præteritorum, præsentia cernit, futura præuidet.

Memoria præteritorum, futurorum prudentia. Cicero de Senectut. 71.

Conuerti præterita in falsum è uero non possunt. Cicero de Fato, 22.

Mutare præterita non possumus. Cic. in Pisonem, 46.

In præteritum. Vide In.

Præteritus dolus est, ante litem contrà commissus: Præsens uerò est, post litem commissus. Vlp. in l. apud Celsum. §. quæsitum est an. ff. de doli mali & metus excep.

Præteritus uenter. Vide Venter.

¶ Præteriturus, penult. prod. Participium (παρελευσόμενος)

Digitized by Google

Ouidius 3. de Arte aman. 122,

Quaq; uigil custos præteriturus eram.

¶ Præterbuo, præterbitas, pen. corr. (παραμείβομαι) præterbitare, Frequentat. Frequenter ire. Interponitur b, quasi præterito, præteritas. Plaut. Epid. 10. 1,

Caue præterbites illas ædes, quin roges,

Senex hic ubi habitat Periphanes Platenius.

Præterequito] præterequitas, pen. corr. (παριππεύομαι) præterequitare, Equitando prætergredi, uel currere. Liuius 3. ab Vrbe, 260, Præterequitantesq; absterrent.

Præterferor] pen. corr. præterferris, præterlatus sum (παραφέρομαι) præterferri, Prætergredi. Liu. 1. bel. Pun. 216, Sed & Baleares pulso equite iaculabantur in latera, & elephanti iam in mediam peditum aciem sese tulerant: & Mago Numidæq;, simul latebras eorum improuida præterlata acies est, exorti, à tergo ingentem tumultum ac terrorem fecere.

¶ Præterlatus, pen. prod. Participium (παραφερόμενος) Lucret. lib. 4. 115,

At quæ pars uocum non aures accidit ipsas,

Præterlata perit, frustra diffusa per auras.

Præterfluo] præterfluis, præterfluxi, præterfluxum (παραρρέω, παρρέω) præterfluere, Vltrà, uel iuxtà fluere. Varro 3. de re Rust. cap. 16. 20, Cibi pars quod potio, & ea ijs aqua liquida, unde bibant, esse oportet: eamq; propinquam, quæ præterfluat, aut in aliquem locum influat.

Præterfluere, per metaphoram, pro Elabi, pertransire. Cic. 5. Tusc. 136, Quocirca corpus gaudere tandiu, dum præsentem sentiret uoluptatem: animum & præsentem percipere pariter cum corpore, & prospicere uenientem, nec præteritam præterfluere sinere. id est, Non negligere præteritam.

Prętergeo] præterges, prætersi, prætersum, prætergere. Lucret. lib. 4, de aere,

Isq; ita per nostras acies perlabitur omnes,

Et quasi præterget pupillas, atq; ita transit. Ibidem,

Et nostros oculos præterget longior aura. Hoc est, præstringit, prælambit, & sensum titillando sensim pertrāsit.

Prætergredior] prætergrederis, penult. corr. prætergressus sum (παραβαίνω) prætergredi, pen. cor. Vltrà transire. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 7. 10, Currens Lepta uenit, mihiq; nunciauit, te iam castra prætergressum esse.

Præteriens] præteritus. Vide Prętereo.

Præterlabor] pen. prod. præterlaberis, pen. corr. præterlapsus sum (παρολισθαίνω) præterlabi, Iuxtà labi. Cic. 2. de Orat. 60, Tum & in sensum & in mentem iudicis intrare non potest: antè enim præterlabitur quàm percepta est. Virgil. 3. Aeneid.

Et tamen hanc pelago præterlabere necesse est.

Tumulum præterlabi. Virg. 6. Aen. 175.

Prętermeo] prætermeas (παραπορεύομαι) prætermeare, Iuxtà meare. Lucretius,

Sæpe salutantem tactu, præterq; meantum. pro Prætermeantium, causa metri.

Prætermitto] prætermittis, prætermisi, pen. prod. prætermissum (παραλιμπάνω, παραλείπω) prætermittere, Intactum relinquere, omittere, preterire. Terentius Adelph. 3. 3. 60,

Nihil prætermitto: consuefacio, &c. Cic. de Aruspic. respon. 19, Si quid est prætermissum aut commissum afferūt. Idem 7. Verr. 20, Certè nihil sciens prætermisi.

Prætermitti dicitur, quod aut ignorantia, aut obliuione, aut negligentia præteritur: Omitti uerò, quod de industria relinquitur. Cic. 3. Offic. 11, Minime uerò assentior ijs, qui negant eum locum à Panætio prætermissum, sed consulto relictum.

Prætermittere, relinquere. Cic. 2. de Orat. 69, Quare Crasse neq; tu tua suauitate nos priuabis, ut si quid ab Antonio aut prætermissum, aut relictum sit, non explices.

Prætermittere silentio, quod & Præterire dicitur. Cicero 13. Philipp. 352.

Sine nefario scelere quædam prætermitti non possunt. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 2. De studijs erga amicum.

Nihil quod ad rem pertinet, prætermittere. Cicero Lentul. libro 1. 5. 14.

Ne hoc quidem prætermittendum duxi, te ut hortarer, ut, &c. Cic. Sestio, lib. 5. 17. 6.

Prætermittere & deserere officium. Cic. 1. Offic. 41.

Ne illud quidem prætermittam. Hortensius filius fuit, &c. Cic. Att. lib. 6. 114. 13.

Hereditatē prætermittere. Neratius in l. qui patri. ff. de acquir. uel omit. hæred. Qui patri hæres extitit, si idem filio impuberi substitutus est, non potest hæreditatem eius prætermittere.

Nullum locum laudandi tui prætermitto. Cicero Cornific. libro 12. 24. 1.

Neminem prætermittere cui, &c. Cic. ad Brutum, lib. 11. 21. 1.

Nihil prætermisi in te ornando. Cic. ad Plancum, lib. 10. 13. 1.

Nihil prætermisi, quantum eniti potui, quin Pompeium à Cæsaris coniunctione auocarem. Cic. 2. Philip. 45.

Occasionem prætermittere. Liu. 5. bel. Pun. 163.

Neq; ullum officium erga te hominis amantissimi prætermisit. Cic. Lent. lib. 1. 8. 2.

Pœnam prætermittere. Cicero ad Brutum, 15. 14, Sed sceleris pœnam prætermittere (id enim est quod uocatur ignoscere) etiamsi in rebus tolerabile est, in hoc bello perniciosum puto.

Prætermittere scelus. Cic. ad Att. lib. 9. 182. 2.

Vitia animi prætermittere. Lucret. lib. 4. 232.

Voluptates prætermittere. Cic. 3. de Natura deorum, 51. Stat. 3. Syl. 2. 17,

—— an facili te prætermiserit unda

Lucani rabida ora maris?

¶ Prætermißio, Verbale (παράλειψις) Cic. in Topicis, 16, Formæ igitur sunt hæ, in quas genus, sine ullius prætermißione diuiditur.

Præternauigo] præternauigas, pen. correp. (παραπλέω) præternauigare, Iuxtà, uel ultrà nauigare.

¶ Præternauigatio, Verbale (παράπλευσις) Plin. lib. 4. cap. 12. 6, Ab hac Aegina liberæ conditionis XVII. M. P. cuius XX. M. P. præternauigatio est.

Prętero] præteris, pen. corr. prætriui, prætritum, pen. prod. preterere. Plin. lib. 11. cap. 37, Timarchus Nicoclis filius Paphij, duos ordines habuit maxillarum, Frater eius non mutauit primores, ideoq; prætriuit.

Præterpropter] una dictio est, significans Præterquā propter: hoc est, propter aliam causam, quàm propter eam de qua loquimur: ut, Præterpropter uitā uiuitur: hoc est, propter aliam causam uiuitur quàm ut uiuatur, utpata propter laudem, propter uirtutem, propter gloriam. Ennius initio Iphigeniæ,

Imus huc, hinc illuc: quum illuc uentū est, ire illinc lubet. Incertè erat animus, præterpropter uitam uiuitur. Sipontinus ex Gellio lib. 19. cap. 10.

Pręterquam] πλὴν, πλὴν ἀλλά, ἀλλ᾽ ἤ: Vnica dictio est, quæ requirit semper præcedentem casum, quia idem uerbū subintelligitur: ut, Nemo id dixit, præterquam Cicero. Nullius id interest, præterquam patris. Nulli id placuit, præterquam Cæsari. Neminem, præterquam Prætorem timeo. O uos omnes, præterquam Plato, legite. A nemine, præterquam

Digitized by Google

quam à Socrate, didici. Terent. Andr. 4.5.14,

——uerbum si mihi

Vnum præterquam quod te rogo, faxis: caue.

Nullas ijs præterquam ad te dedi literas. Cic. Appio, lib. 3.7.2.

Pro tantis rebus nullum à uobis premium postulo, præterquã huius diei memoriam sempiternam. Cic. 3. in Catil. 70.

Præterquam, Aliter quàm. Liu. lib. 1, Vocata ad consilium multitudine, quæ coalescere in populi unius corpus nulla re præterquam legibus poterat, iura dedit.

Præter quam disiunxit Plautus, interposita altera dictione, in Persa, 10.38,

Virgo atq; mulier nulla erit, quin sit mala,

Quæ præter sapiet, quàm placet parentibus.

Præterquam quòd, nonnulli unam dictionem existimant esse, significatq; Nisi quòd. Terent. Heaut. 2.4.20,

Nam, dum abs te absum, omnes mihi labores fuere, quos cepi leues.

Præterquam tui carendum quod erat.

Præterquam quòd Reipub. consulere debemus, tamen tuæ dignitati ita fauemus, ut omne nostrum consilium, studium, officium, operam, laborem, diligentiam ad amplitudinem tuam conferamus. Cic. Planco, lib. 10.1.7.

Præterquam quòd, & præterea. Cic. 5. de Finib. 109, Hoc autem loco tantum explicemus, hæc honesta quæ dico, præterquam quòd nosmetipsos diligamus: præterea suapte natura per se esse expetenda indicant pueri, in quibus ut in speculis natura cernitur.

Præterquam si. Plin. li. 8. cap. 25.7, Tergoris ad scuta, galeasq; impenetrabilis, præterquam si humore madeat.

Præterquam semper: pro, Quum semper. Gellius lib. 15. capite 1, Declamauerat Antonius Iulianus rhetor, præterquam semper alias, tum uerò minimum quàm delectabiliter & fœliciter.

Præterquam, sequente Etiam. Celsus, Aqua uerò frigida infusa, præterquam capiti, etiam stomacho prodest. id est, non tantùm capiti, sed etiam, uel præterquam quòd capiti prodest.

Prӕterrado] præterradis, præterrasi, penultima producta (παραξύω) præterradere, Idem quod Radere simplex. Lucret. lib. 4.108,

Præterradit enim uox fauces sæpe. Legitur &, Præterea radit uox, &c.

Prӕteruehо] præteruehis, pen. corr. præteruexi, præteruectum (παραξιλαύνω) præteruehere, Trans, uel ultrà uehere. Cic. 7. Verr. 69, Tandiu in imperio suo classem iste Prætor diligens uidit, quandiu conuiuium eius flagitiosissimum præteruecta est. Idem 5. de Finib. 89, Neq; enim uocũ suauitate, uidentur, aut nouitate quadam & uarietate cantandi reuocare eos solitæ, qui præteruehebantur: sed quia multa se scire profitebantur. De Sirenum cantibus.

Littora præteruectus aquis. Stat. 5. Theb. 95.

Ostia præteruehi. Virg. 4. Aen. 138.

Præteruehere, pro Præteruehi. Sueton. in Augusto, capite 93, C. Nepotem, quòd Iudæam præteruehens, apud Hierosolymam non supplicasset, collaudauit.

Præteruecta scopulos oratio, per translationem: pro, Difficiliora explicauit, & percurrit. Cic. pro Cælio, 39.

Præteruecta est oratio mea aures uestras. Cic. pro Corn. Balbo, 2, Etenim ei succedo orationi, quæ non præteruecta sit aures uestras, sed in animis omnium penitùs insederit.

Præteruehere aliquid silentio, Idem quod Præterire silentio. Cicero 7. Philip. 223.

¶ Præteruectio, Verbale. Cic. 7. Verr. 134, Monimentum sceleris audaciæq; suæ uoluit esse in conspectu Italiæ, uestibulo Siciliæ præteruectione omnium, qui ultrò citroq; nauigarent.

Prӕteruerto] præteruertis, præteruerti, præteruersum, præteruertere, Antè uertere: & per translationẽ pro Prius dicere. Cic. 1. de Diuinat. 17, De quibus quid ipse sentiam, si placet, exponam: ita tamen si uacas animo, neque habes aliquid quod huic sermoni præteruertendum putes. Quidam hic legunt, præuertendum.

Prӕteruolo] præteruolas, pen. corr. (παραπέτομαι) præteruolare, Celeriter præterire, & quasi ultrà uolando effugere. Cic. 3. de Orat. 124, Sententiæq; sæpe acutæ, non acutorum hominum sensus præteruolant. Idem 4. Acad. 78, Hæc duo proposita nõ præteruolant, sed ita dilatant, ut non mediocrem curam adhibeant & diligentiam.

Ales præteruolat. Cic. in Arato, 45.

Parua puppe lacum præteruolat ocyus. Claudianus de bello Get. 65.

Hasta præteruolat auras. Sil. lib. 10.23.

Prӕtexo] prætexis, prætexui, prætextum (παρακαλύπτομαι, σκέπω) prætexere. Ausonius, Tu Auguste uenerabilis, districtus maximo bello, assultantibus tot millibus Barbarorum, quibus Danubij ora prætexitur. id est, cooperta. Ouid. 1. de Arte, 51,

Quid referam Baias, prætextaq; littora uelis? Plin. quoque prætexta tuguriorum posuit lib. 16. cap. 9. Baysius.

Littora prætexere. Virg. 6. Aeneid. 1.

Prætexere (προϋφαίνειν) Prius ordinare & componere. Cicero 2. de Oratoribus, 174, Sic omnia quæ fiunt, quæq; aguntur acerrimè, leuioribus principijs natura ipsa prætexuit. Idem 2. de Diuinat. 167, Atq; in Sibyllinis ex primo uersu cuiusq; sententiæ, primis literis illius sententiæ carmen ordine prætexitur.

Prætexere retia. Plin. lib. 16. cap. 1.2.

Prætexere, Cooperire. Plin. lib. 6. cap. 25.3, Semper fuit Parthia in radicibus montium sæpius dictorum, qui omnes eas gentes prætexunt.

Prætexere authores quos sequamur: pro, Nominatim & ordine nominare. Plin. lib. 18. cap. 3.12.

Prætexere (προφασίζειν) Obtendere, colorem quærere, inquit Bud. Virg. 4. Aen. 100,

Non tamen Anna nouis prætexere funera sacris,

Germanam credit. Vbi Seruius, Prætexere, Præuelare, abscondere. Ibidem, 34,

Coniugium uocat: hoc prætexit nomine culpam. Cic. in Pisonem, 44, Neq; enim quisquam potest exercitum cupere, aperteq;, ut non prætexat cupiditatem triumphi.

¶ Prætexens, Participium (περικαλυπτόμενος) Tibull. libro 1. eleg. 4.9,

Quamuis prætexens picta ferrugine cælum.

¶ Prætextus, Aliud Participium (περικαλυφθείς) ut, Templũ prætextum. Ouid. 5. Fast. 113.

Calumnia prætexta. Cic. 2. in Catil. 27.

Prætextus, huius prætextus (πρόφασμα) pro obtentu ponitur, quod Cicero, Per causam & simulationem, dicere solet. Suetonius in Tiberio, cap. 28, Omnium inimicitiæ hoc prætextu ad uos deferrentur.

Prætextum etiam neutro genere dicitur. Suetonius de Cæsare, capite 30, Et prætextum quidem illi ciuilium armorum hoc fuit: causas autem alias fuisse opinantur. Seneca epistol. 72, Sed illud pulcherrimum capi prætextum optimates, &c.

Prætextum tugurij. Plin. lib. 12. cap. 9.

¶ Prætexta, prætextæ (περιπόρφυρος) Substantiuum est, siue Prætexta toga, Genus uestimenti oblongum ac talare, quo

Digitized by Google

quo pueri utebantur usque ad annum decimumseptimum: quo tempore togam uirilem sumebant, deposita prætexta puerili. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 9. 9. Horatius 1. Serm. Satyr. 5. 8.

Prætexta toga. Cic. 3. Ver. 108, Neq; te tam commouebat, quòd ille cum toga prætexta, quàm quòd sine bulla uenerat.

Facibus cessit prætexta. Propert. lib. 4. eleg. 12. 7.

Demissa prætexta ad talos. Quint. lib. 5. cap. 13. 31.

Mutare prætextam paludamento. Vide Muto.

Prætextæ actiones seu comœdiæ, dictæ à prætexta, quòd in his ferè regum aut magistratuum acta comprehenduntur, qui principio prætexta toga utebantur.

Docere prætextas. Horat. in Arte, 59,

Vel qui prætextas, uel qui docuere togatas. id est, inquit Acron, Et qui prætextatas fabulas fecerunt, uel togatas, meruerunt minimum decus. Prætextatam dicunt Tragœdiam, Comœdiam togatam. Alij autem dicunt prætextatam & togatam Comœdias esse: sed togatas, in quibus Græca argumenta sunt: in quibus Latina, prætextatas. Hactenus Acron.

Insectari prætextam. Quintilianus libro 5. capite 13. 31, Habitus rectè incusari solet. Vt aduersus Quintium Cicero, non hæc solùm, sed ipsam & prætextam demissam ad talos insectatus est.

Prætexta dicta est, quòd purpura circuntexta erat. Pædianus in Præturam Vrbanam, author est, prætextã nobiliũ fuisse, tam mulierum quàm uirorum. Cic. 3. Verr. 79, Eripies igitur pupillæ togam prætextam? detrahes ornamenta non solùm fortunæ, sed etiam ingenuitatis? Prætextam Cicero pupillæ tribuit, quam nubentes deponebant, inquit Festus. Rursus Cic. 3. Verr. 108, de pupillo quodam, Neq; te tam commouebat, quòd ille cum toga prætexta, quàm quòd sine bulla uenerat. Ex Budæo.

Erat sua magistratuum prætexta. Tacit. lib. 19, Sed ubi Cecinna prætexta & lictorib. insignis dimota turba Consul incessit, exarsere uictores. Sic apud Cic. pro Domo sua, 75, Videre prætextatos inimicos: id est, in magistratu positos. Suetonius in Tiberio, cap. 17, Triumphum, inquit, ipse distulit, mœsta ciuitate clade Variana: nihilominus urbem prætextatus, & laurea coronatus intrauit. Lucius Valerius apud Liuium lib. 4. de bello Macedon. in oratione quam habuit pro fœminis, ius auri ac purpuræ postulantibus, à Senatu, M Catone reclamãte, 33, Purpura, inquit, uiri utemur, prætextati in magistratibus, in sacerdotijs: liberi nostris prætextis purpura togis utentur: magistratibus in colonijs, municipijsq;, hîc Romæ infimo genere magistris uirorum, togæ prætextæ habẽdæ ius permittemus: nec id ut uiui solùm habeant tantũ insigne, sed etiam ut cum eo crementur mortui: fœminis duntaxat purpuræ usum interdicemus? Ex Valerio rursum intelligere datur hunc morẽ fuisse, ut Prætor qui iudex quæstionis, & quæsitor rerum capitalium dicebatur, non antè sententiam in reum noxæ capitalis pronunciaret, quàm prætexta exuta. Sic enim inquit lib. 9, Consimili impetu mortis C. Licinius Macer, uir Prætorius, Repetundarum reus: dum sententiæ dicerentur, in Menianum conscendit. Siquidem quum M. Ciceronem, qui id iudicium cogebat, prætextam ponentem uidisset: misit ad eum qui diceret se non damnatum, sed reum perijsse, nec sua bona hastæ posse subijci: ac protinus sudario, quod fortè in manu tenebat, ore & faucibus suis coarctatis, incluso spiritu, morte pœnam præcurrit. Ex Budæo.

¶ Prætextatus, pen. prod. Adiectiuum (περιπορφυρωτὸς) Prætextati pueri dicebantur, qui prætexta adhuc & bulla utebantur, quod fiebat usq; ad annum decimumseptimum: quo tempore togam uirilem sumebant, deposita prætexta puerili, ut meminit Cicer. de Amic. 1, Ego autem, inquit, à patre ita eram deductus ad Scæuolam, sumpta uirili toga. Budæus.

Filij triumphantium prætextati. Cic. pro Muræna, 10.

Prætextati & prætextatæ, Pueri & puellæ, Ingenui & ingenuæ: qua dictione usus est author Institutionum iuris, tractatu De iniurijs, Siue quis matremfamiliâs, aut prætextatum, prætextatamue assectatus fuerit. Vide Assector. Iuuen. Satyr. 10. 31,

Nec prætextatum rapuit Nero loripedem, uel Strumosum. Budæus.

Prætextatæ puellæ dicebantur à prætextis, quas nubentes deponebant. Budæus. Catul. epigr. 56. 37.

Pupillus prætextatus. Cic. 3. Verr. 107.

Prætextati anni à Plinio dicuntur libro 33, pro Annis pueritiæ. Et ætas prætextata, Gellio lib. 1. Noctium Atticarum dicitur. Budæus.

Prætextati mores, etiam Festo dicuntur, in integris codicibus, et Macrobio, & Iuuenali Satyr. 2. 17. Budæus.

Prætextatus sermo. Festus in integris codicibus, Prætextatum sermonem ab eo dictum putant, quòd prætextatis nefas sit obscœno uerbo uti. Alij dici putant, quòd nubentibus depositis prætextis, à multitudine puerorum obscœna clamentur. Ideoq; prætextatum sermonem appellabant, qui nihil obscœnitatis haberet. Contra hanc tamen Festi opinionem Suetonius, Gellius, Macrobius prætextatum sermonem acceperunt, pro eo qui apertè rem obscœnam significat. Sueton. in Vespasiano, cap. 22, Erat enim dicacitatis plurimæ, & sic scurrilis ac sordidæ, ut ne prætextatis quidem uerbis abstineret. Macrobius lib. 2. Saturnal. Hæc nobis sit literata lætitia, & docta cauillatio uice planipedis & sabulonis impudici, & prætextata uerba iacientis. Ex Budæo.

Prætextatus] cognomen Papyrij fuit, quòd in ætate prætextata summam prudentiam ostenderit. Macrobius.

Prætimeo] prætimes, penult. correp. prætimui (περιδείδω) prætimere, Valde timere. Plaut. Amphit. 3. 29,

Mirari non est æquum si sibi prætimet.

Prætor] Prætoris (στρατηλάτης, στρατηγὸς) Omnis magistratus appellabatur, cui pareret exercitus. Victorinus, Notare debemus, omnes magistratus Prætores appellatos: sed Patres, quo tempore L. Sextius primus ex plebe Consul creatus, Furium Camillum primum Prætorem urbanum, qui ius in urbe diceret, creauerunt. Mox unico Prætore non sufficiente, quòd multi peregrini in ciuitatem uenirent, alius creatus est peregrinus: eo quòd plerunq; inter peregrinos ius dicebat. Capta deinde Sardinia, alijsq; prouincijs, totidem Prætores quot prouinciæ in ditionem uenerant, creati sunt, partim qui urbanis rebus, partim qui prouincialibus præessent. Hactenus Victorinus: quæ omnia desumpsisse uidetur ex Pomponio iureconsul. De origine iuris. l. necessarium. Et paulo post, §. capta deinde Sardinia. Liu. lib. 5. scribit, primum Prætorem ex Patribus, qui ius in urbe diceret, creatum fuisse: penes quem magistratum omnis publici priuatiq; iuris potestas, ut & nouum ius condere, & uetera abrogare facultas esset. Idq; ob magistratus honorem, ius honorarium appellatum est: quum tamen regia illi essent insignia, ut apparatu Consulibus penè par uideretur. Creatus, quum Consules auocarentur bellis finitimis, nec esset qui in ciuitate ius diceret. Cic. ad Att. lib. 9. 184. 3, Prætores ius dicunt? Aediles ludos parant? Idem pro Muræna, 39, Sapiens Prætor, qualis hic fuit, offensionem uitat æqualitate decernendi: beneuolentiam adiungit lenitate audiendi.

Prætor dicitur, ut Liu. innuit, à præessendo: ut Varro, à præeundo, quasi Præitor, quòd præiret iure & exercitu. Idem sentit Cic.

Digitized by Google

tit Cicero 3. de Legibus, 11. ex l. x11. Tab. Nonius, Consulum & Pretorum proprietas, quòd consulant, & praeant populis, authoritate Varronis ostenditur. de uita pop. Rom. lib. 2.

Honoratus Pretor. Ouid. 1. Fast. 11.

Iustißimus Pretor. Cic. pro Flacco, 6.

Magnus, uel Maximus Pretor. Vide Magnus.

Mercenarij Pretoris decretum. Vide Merces.

Palæstricus Pretor. Vide Palæstricus, in Palæstra.

Vrbani Pretores iurati debent optimum quenq; in selectos iudices referre. Cic. pro Cluent. 96.

Per Pretorem citare. Vide Cito.

¶ Pretores, Adiectiuum (στρατηλατικός) Quod est Pretoris, seu quod ad Pretorem pertinet: ut, Pretorium ius, Pretoria cobors, quæ à Pretore non discedebat. Scipio enim Africanus primus fortißimum quenq; delegit, qui ab eo in bello non discederent, & certo munere militiæ uacarent, & sesquiplex stipendium acciperent. Festus.

Author Pretorius. Hor. 2. Serm. Satyr. 2. 10,

Donec nos author docuit Pretorius. Rufus Pretorius, inquit Porphyrio, instituisse creditur, ut ciconiarum pulli manducarentur: isq; quum in Pretura repulsam retulisset, tale epigramma meruit,

Ciconiarum Rufus iste conditor,
Hic est duobus elegantior Plancis.
Suffragiorum puncta non tulit septem.
Ciconiarum populus ultus est mortem.

Acron Asellium uocat, dicitq; alios Sempronium uelle, qui post multa etiam ex ciconijs docuit.

Candidatus Pretorius. Vide Candeo.

Classica Pretoria. Propert. lib. 3. eleg. 3. 9.

Cognitio Pretoria. Quint. lib. 3. cap. 6. 51.

Cohors Pretoria. Cic. 2. in Catil. 43. Tacit. lib. 11.

Collegium Pretorium. Cicer. 3. Offic. 105. Legunt & hic alij, Pretorum.

Domus Pretoria. Cic. 7. Verr. 113.

Imperium Pretorium. Cic. 7. Verr. 32.

Ius Pretorium. Cic. 1. Offic. 48.

Nauis Pretoria, qua dux belli siue imperator uehebatur. Liu. lib. 7. bell. Pun.

Vir Pretorius, qui Preturam gessit. Cic. pro Plancio, 2.

Viri Consulares & Pretorij. Cic. Att. lib. 16. 234. 2.

Pretoria porta, Qua exercitus in prælium educitur: quia initiò Pretores erant, qui nunc consules, & ij bella administrabant: quorum tabernaculum quoque dicebatur Pretorium. Festus.

¶ Pretorium, Pretorij (στρατήγειον, πραιτώριον) Domus in qua Pretor habitat, siue dux: quia, ut dictum est, omnis magistratus cui pareret exercitus, Pretor dictus est. Liu. lib. 3, Quercus, ingens arbor, Pretorio imminebat: cuius umbra opaca sedes erat. Hoc alio nomine à Quintiliano dicitur Augustale.

Pretorium, Magnifica & ampla domus in agro et ruri extructa: in quæ ædificia, pecunias ingentes effundebant. Sueton. de Caligula, cap. 37, In extructionibus Pretoriorum atque uillarum omni posthabita ratione, nihil tam efficere concupiscebat, quàm quod effici posse negaretur. Idem in Augusto, cap. 72, Ampla & operosa Pretoria grauabatur. Vlpian. in l. plenum aũt. ff. de usu & habitatione, Plenum autẽ usum habere debet, si & uillæ & Pretorij relictus est.

Pretorium, locus in quo Pretor ius dicit. Vnde dicimus, Dimitti Pretorium, sicut Dimitti Senatum. Liuius, Fuluius ne id ipsum impedimento incœpto foret dimittens Pretorium, Tribunis militum ac præfectis sociorum imperauit, &c. Ponitur enim continens pro contento, ut sæpe fieri solet. Cic. 7. Verr. 73, Curritur ad Pretorium. Ibidem, 83, Procedit iste repentè è Pretorio.

Deferre aliquid in Pretorium. Cic. 6. Verr. 56.

¶ Pretorianus, pen. prod. Adiect. Qui apud Pretorem, seu in Pretorio uersatur.

Pretoriani milites, honoratiores erant, qui Romæ habebant castra, quæ Pretoria dicebantur. Ex Pretoriano exercitu Otho factus est imperator. Plin. lib. 6. cap. 29. 18, Nuper renuntiauêre principi Neroni, missi ab eo milites Pretoriani cum Tribuno ad explorandum, inter reliqua bella & Aethiopicum cogitanti.

Pretoriana comitia. Liu. 2. bel. Pun. 150. Alia exemplaria habent, Pretoria comitia.

¶ Pretoritius, aliud Adiect. Martial. libro 8. 34, Pretoritia corona.

¶ Pretura, preturæ, pen. prod. (στρατηγία) Ipsa Pretoris dignitas. Plinius libro 14. cap. 22. 6, Ad Proconsulatum usq; à Pretura honoribus gestis.

Calamitosa Pretura. Vide Calamitas.

Continua Pretura. Vide Continuus.

Manca & debilis Pretura. Vide Mancus.

Probata in iure, grata in munere, ornata in prouincia Pretura Murenæ. Cic. pro Murena, 50.

Abdicare se Pretura. Vide Abdico.

Consequi aliquem in Pretura. Vide Consequor.

Egredi Preturam. Tacit. lib. 3.

Pretortus] Adiectiuum (πολύστροφος) Valde tortum significat. Colum. lib. 3. cap. 18. 1, Iulius Atticus pretorto capite et recuruato.

Pretrepidans] pen. corr. Particip. (πολυτρέμων) Catull. epigr. 43. 2,

Iam mens pretrepidans auet uagari.

Pretrunco] pretruncas (κατακόπτω) pretruncare, Idem quod simplex Trunco. Plaut. Capt. 15. 7,

Arripuit gladiũ, prætruncauit tribus tergorib. glandia.

Idem Milit. 6. 47,

Nónne tibi istam prætruncari linguã largiloquã iubes?

Prætumidus] pen. corr. Adiectiuum (πολυογκώδης) ut, Furor prætumidus. Claud. 1. in Ruffin. 46.

Pretutium] Ptolemæo oppidũ est in Piceno. Sil. lib. 15. 112,

Tum quã uitiferos domitat Prætutia pubes
Læta laboris agros.

Pretutiana regio, Plin. lib. 3. cap. 13.

Præualeo] præuales, pen. corr. præualui (ὑπερισχύω) præualere, Antecellere, & quasi in maiori pretio esse, uel meliorem esse. Plinius, Vtræque in precio sunt, sed tamen præualent margaritæ. Idem libro 10. cap. 6. 1, Vulturum præualent nigri.

Arcu præualere. Stat. Achill. 25,

Quisquis equo, iaculoq; potens, qui præualet arcu.

¶ Præualet, pen. corr. Impersonale. Catul. epigram. 6. 3,

Nam mi præualet ista nil tacere.

¶ Præualet, cùm Infinitiuo. Paulus in l. eum qui. §. si iniuria. ff. de iniurijs, Si iniuria mihi fiat ab eo, cui sim ignotus: aut si quis putat me Lucium Titium esse, quum sim Caius Seius: præualet (quod principale est) iniuriam eum mihi facere uelle.

¶ Præualentia, præualentiæ. Paulus in l. in rem actio. D. de rei uendicatione.

¶ Præualesco, præualescis, præualescere, pro Inualescere. Col. lib. 5. cap. 6. 15, Vitem quoq; antè quàm ex toto præualescat arbor, conserere conuenit.

¶ Præualidus, penul. corrept. Adiectiuum: ut, Præualida urbs, qua

que & prepotens dicitur. Liuius 6. bel. Pun. 84. Sic libro 7.18, Preualidus iuuenis.
Manus preualida. Ouid. epist. 9.16.
Tellus preualida. Virg. 2. Georg. 51.
Vites preualide. Virg. 2. Georg. 39.
Vitia preualida & adulta. Tacit. lib. 3.
Preualidi prouincialium, pro Preualidi prouinciales. Tacit.
¶ Preualidè, penult. corr. Aduerbium (πολυκρατόρως) Plinius lib. 17. cap. 14.9, Hoc maximè precauendum, ut preualidè accipientis trunco in media fissura relinquatur.
Præuaricor] pen. corr. preuaricaris (καθυφίημαι, ἐθελοκακέω, ὑποςέλλω, προΐημαι) preuaricari, ex Pre & Varicor. est à recto discedere. Plin. lib. 18. cap. 19.5, Arator, nisi incuruus preuaricatur.
Preuaricari, Quocunq; modo à prescripto officij sui deflectere, ut ait Valla lib. 9. Et in litibus forensibus est Colludere. Vlpianus De ijs qui notantur infamia, l. athletas, Qui preuaricatur, ex utraq; parte consistit, quinimò ex aduersa. Cicero de Arusp. respon. 39, A Catilina pecuniam accepit, ut turpißimè preuaricaretur. Et ad Atticum, libro 4.85.11, Omnino accusatorem incredibilis infantia, id est, l. Lentuli, L.F. quem fremunt omnes preuaricatum.
Preuaricari accusatori. Cic. pro Cluentio, 45. id est, Preuaricando subseruire. Budæus.
¶ Preuaricator, pen. product. preuaricatoris (καθυφετὴρ, ἐθελόκακος) Qui ab officij sui prescripto deflectit atq; aberrat. Martianus, ff. ad S.C. Turpilianum, l. 1, Preuaricatorem esse eum ostendimus, inquit, qui colludit cum reo, & trãslatitiè munere accusandi defungitur: eo quòd proprias quidem probationes dißimularet, falsas uerò rei excusationes admitteret. Vlpianus in l. athletas. ff. de his qui notantur infamia, sic definit, Preuaricator autem est quasi uaricator, qui diuersam partem adiuuat, prodita causa sua: allegatq; Labeonem, qui hoc nomen à uaria certatione tractum sensit. Cic. 1. Verr. 32, Vtrum te perfidiosum, an preuaricatorem existimari mauis?
Preuaricator publicæ causæ. Cælius ad Ciceronem, lib. 8.11.2.
Apponere sibi preuaricatorem, dicebant antiqui, pro eo quod dicimus, Curauit se per tertium adornandum, ut colluderet scilicet. Cic. 2. Philipp. 47, Iam uereor Patres conscripti, ne (quod turpißimum est) preuaricatorem mihi apposuisse uidear. Budæus.
¶ Preuaricatio, preuaricationis, Verbale (καθύφεσις) Plinius iunior ad Cor. Tacitum libro 1. epistol. 20, Alioqui preuaricatio est transire dicenda: preuaricatio etiam cursim & breuiter attingere, quæ sint inculcanda, infigenda, repetenda.
Preuaricatio in iure. Cicer. in Partit. 68, Vt si in reo pecunia absoluto, rursusq; reuocato, preuaricationem accusator esse definiat omnem iudicij corruptelam ab reo: defensor autem, non omnem, sed tantummodo accusatoris corruptelam ab reo. Idem ad Qu. fratrem, lib. 2.16.12, Quo die hæc scripsi, Drusus erat de preuaricatione à Trib. ærarij absolutus.
Preuaricationis nomen, significat eum qui in contrarijs causis, quasi uariè esse positus uideatur. Cicero in Partitionibus, 69.
Crimina preuaricationum. Quint. lib. 2.22.
Absoluere de preuaricatione. Vide Absoluo.
Concedere quadam preuaricatione aliquid quibusdam. Cicero 2. de Diuin. 136.
Damnare aliquem preuaricationis. Vide Damno.
Causam preuaricationis dicere. Cæl. Cic. lib. 8.8.7.
Liberari preuaricatione. Cic. pro Cælio, 17.

Præueho] preuehis, preuexi, preuectum (προάγω) preuehere, Prius ducere. Liu. 9. ab Vrbe, 185, Sed Equites Romani preuecti per obliqua campi, quum se fugientibus obtulissent.
Equo preuectus. Silius lib. 7.24.
Preuelo] preuelas, penult. prod. (προκαλύπτω) preuelare, Prius operire. Claud. 2. de rapt. Proserpinæ, 65,

Flammea sollicitum preuelatura pudorem.

Præuelox] penult. prod preuelocis, om. gen. Valde uelocem significat. Plinius lib. 11. cap. 31.1, Formicæ odore solicitatæ prouolant, crebroq; lacerant, quamuis preuelocibus camelis fugientes.
Præuenio] preuenis, pen. corr. preueni, pen. prod. preuentum (φθάνω, προφθάνω, ὑποφθάνω, ὑποτέμνω, προλαμβάνω) preuenire, Antè uenire. Liu. 4. bel. Pun. 94, Ceterùm preuenerat non fama solùm, qua nihil in talibus rebus est celerius, sed nuncius etiam ex regijs seruis.
Preuenire desiderium alicuius. Liu. 8. ab Vrbe, 85.
Preuenit germinatione arbor. Plin. lib. 16. cap. 26.2.
Preueniri nota malitiæ. Plin. lib. 11. cap. 52.4, Oculi quibuscunq; sunt longi, maleficos esse indicant. Qui carnosos à naribus angulos habent, malitiæ nota preueniri. Candidi pars extenta notam impudentiæ habet. Prioribus & posterioribus uerbis declarat Plinius, quid sit preueniri nota malitiæ. Correctiora tamen exemplaria habent, malitiæ notam prebent.
Preuenio, interposita dictione. Virg. 8. eclog. 3.

Nascere, preq; diem ueniens age Lucifer almum.

Preuentus. Tacit. lib. 17, Preuentamq; gratiam intelligit.
Præuerbia] Sunt, quas uulgò Prepositiones uocamus. Varro lib. 5. de Ling. Lat. & alibi frequenter.
Preuerto] preuertis, preuerti, preuersum, preuertere, Actiuum: & preuertor, preuerteris, preuerti, Deponens, Preterire, precedere. Virg. 1. Aen. 65,

—— uolucremq; fuga preuertitur Hebrum. pro, Preuertit, id est, Transit ut ait Seruius. Tacit. lib. 4, Aut siquando ad interna preuerterent.

Preuerti foras. Plaut. Amphit. 15.24.
Aliquem preuertere. Cicero pro Sylla, 34, Nemo unquam me tenuißima suspicione perstrinxit, quem non preuerterim.
Preuertere aliquem pre Repub. Plaut. Amphit. 6.30. id est, Preferre Reipub.
Cursu pedum preuertere uentos. Virg. 7. Aen. 162.
Ipse pedes preuertit uolantem equum. Sil. lib. 8.111.
Fata preuertunt me. Ouid. 2. Metam. 132.
Preuertere alicui poculum. Plaut. Mil. 10.58.
Preuertere animos amore, Preoccupare. Virg. 1. Aen. 146.
Preuertere metum supplicij, fuga. Liu. 4. bell. Pun.
Luctum metus preuertit. Ouid. ad Liuiam, 80.
Nefas preuertere morte. Senec. Hippol. 2.35.
Preuerti aliquid rebus omnibus. Plaut. Cistel. 11.8. Idem Mercatore, 7.33,

Ergo ædepol si sapias, eas, ac decumbas domi.
c. Ocium non est: mandatis rebus preuorti uolo. id est, Transigere uolo prius quæ mihi mandata sunt, quàm ut meũ procurem corpus. Familiare est Plauto uerbum. Significat autẽ preuertere, aliquid cæteris rebus anteponere, uel magis alicui rei operam dare. Hadrianus Cardinalis, Preuertere & preuerti, nõ id significat quod precedere, sed id quod preponere, preuenire, sed non suo, imò potius prepostero ac peruerso ordine: id est, ut quod erat in animo, ut postea fieret, fiat antea: & contrà, quod antè erat faciendum, postea fiat. Sed id quoq; precipuè notandum est, datiuum post

post se plerunq; trahere, ac deponens idem uerbum etiam fieri. Liuius 2. ab Vrbe, 103, Nec posse, quum hostes propè ad portas essent, bello præuertisse quicquam. Ibidem, Aegrè impetratum à Tribunis, ut bellum præuerti finerent.

Preuertere serio quod dictum est ioco. Plaut. Amphit. 10. 40. id est, existimare dictum esse serio.

Preuerti pigritiæ. Plaut. Merc. 4. 3.

Illuc preuertamur, dixit Horatius lib. 1. Serm. Sat. 3. 8, quum uellet notare, uitia amicarum corrumpere amatores. ac si dixisset, Prius erat notandum amatores decipere amicas: sed preposterè dicam de uitijs amicarum. Colum. lib. 3. cap. 7, Non intempestiuum est nos ad ea preuerti, quæ uidentur hunc publicum errorem corrigere posse.

Preuertere, Præponere. Gellius lib. 4. cap. 3, Iusiurandi religionem animo atq; amori præuertisse, quòd iurare à Censoribus coactus esset, uxorem se liberorum quærendorum gratia habiturum.

Sermoni aliquid preuertere. Cic. 1. de Diuin. 17.

Preuersum fulgur, inquit Festus, quod ignoratur noctu, an interdiu sit factum.

Præueto] preuetas, pen. corr. preuetui, preuetitum, penult. corr. preuetare, Antè uetare. Silius lib. 13.

Præuideo] preuides, penult. corr. preuidi, preuisum, penult. prod. (προοράω) preuidere, Antè uidere. Terentius Andr. 1. 2. 12,

Herus est, neq; preuideram. Cic. 1. de Diuinat. 111, Tum meminit preteritorum, presentia cernit, futura preuidet.

Aliquem preuidere. Horat. 1. epist. 7. 14.

Ictum uenientem preuidit. Virgil. 5. Aeneid. 89.

Eloquentiã futuram in infante preuidere. Cic. 1. de Diuin. 133, Ita futura eloquentia preuisa in infante est. In quibusdam exemplaribus legitur, pronisa.

Cunctaq; mens oculis preuidet illa suis. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 9. 7.

¶ Preuisus, pen. prod. Participium (προορᾳθείς) ut,

Cultros preuisos timet hostia. Ouid. 1. Fast. 66.

Præuincio] preuincis, preuinxi, preuinctum (προσειλέω) preuincire. Gell. lib. 15. cap. 10, Cum eodem laqueo, qui essent preuincti, efferrentur.

Preuitio] preuitias (προκαταισχύνω) preuitiare, Antè uitiare. Ouid. 14 Metam. 11,

Hunc dea preuitiat, portentificisq; uenenis

Inquinat. hoc est, Circe gurgitem uenenis inficit antè quàm Scylla in eum sese lotura descendat.

Præuius] Adiectiuum (πρόοδος) Quod antecedit. Cicero,

Alcion genuit claris delapsus ab astris,

Preuius Auroræ, Solis, Noctisq; satelles. Ex poteà. Ouid. 11. Metam. 14,

Nunc precedentem sequitur, nunc preuius anteit.

Agmina preuia. Stat. 2. Sylu. 1. 36.

Turba preuia. Ouid. 1. de Arte, 109.

Præumbro] preumbras (προσκιάζω) preumbrare, Tegere, caligine offundere, & inuoluere, inquit Budæus. Tacitus, Fama, inquantum preumbrante imperatoris fastigio datur, clarus. Hic preumbrare dicitur imperatoris fastigium: quia primatium magnitudine superius, splendorem eius obfuscat: quemadmodũ præcelsæ arbores fulgore in se recepto, alias obscurant inferiores.

Præuolo] preuolas, penult. corr. (προπέτομαι) preuolare, Antè uolare. Plautus Milite, 3,

Curamq; adhibere ut preuolet mihi quò tu uelis. Cic. 2. de Nat. deorum, Basis autem trianguli, quam efficiunt grues, ea tanquam puppi uentis adiuuatur, eæq; in tergo preuolantium colla & capita reponunt.

Præuro] preuris, penult. prod. preussi, preustum (προκατακαίω) preurere, Antè, uel prius urere. Plin. lib. 3. cap. 20. 2, Ceteri ferè Lepontios relictos ex comitatu Herculis, interpretatione Græci nominis credunt, preustis intra sinus Alpium niue membris. hoc est, ualde uel admodum ustis: uel quorum primores partes erant ustæ.

¶ Preustum, προκαυθείς. Antè ustum. Liuius 1. ab Vrbe, 145, Vt Fecialis hastam ferratam, aut sanguineam preustam ad fines eorum ferret. hoc est, cuius extremitas erat ustulata.

Præut] Vide Præ ut, in Præ.

Pragma] pragmatis, pen. corr. n. g. (πρᾶγμα) Latinè dicitur actio, siue negociatio.

¶ Pragmaticus, pragmatici, pen. corr. (πραγματικός) Negocialis dicitur. Pragmatici erant homines quidã forensis professionis, qui causarum actores, interdum iuris ignaros monebant, iuris responsa, formulasq; actionum subministrãtes, quasi admonitores postici, dicendorumq; suggestores, quum ad iuris disceptationem uentum erat. Quintil. lib. 12. Cic. 1. de Orat. 98, Itaq; non ut apud Græcos infimi homines mercedula adducti ministros se præbent in iudicijs oratoribus, ij qui apud illos πραγματικοὶ uocantur: sic in nostra ciuitate, &c. Inde illud Iuuenal. Satyr. 7. 13,

—si contigit aureus unus:

Inde cadunt partes in fœdera pragmaticorum.

Olim igitur pragmaticis forum Romanum non utebatur: pòstea uti cœpit: ut ex Satyrici dicto ostenditur. Hactenus Budæus. Martial. lib. 12. 69,

Frumentum, militum, ptisanamq; solebas

Vendere pragmaticus, nunc emis agricola. Cic. 1. de Orat. 132, Itaq; illi disertissimi homines ministros habent in causis iurisperitos, quum ipsi sint peritissimi, qui, ut abs te paulo ante dictum est, pragmatici uocantur.

¶ Pragmatica sanctio, est quæ à principe conceditur, adhibita causæ cognitione, in modum sententiæ, uel ad alicuius uniuersitatis preces. l. ultim. de diuers. rescript. lib. 1. C. Dicta autem est pragmatica sanctio, quòd per eam à supremo atq; ordinario iudice discedatur, & omnia pragmaticorum arbitrio terminentur. Sipontinus.

¶ Pragmatici homines, hoc est, rebus gerendis exercitati. Cic. ad Attic. lib. 2. epist. 20, Pompeius amat nos, charosq; habet. Credis? inquies. Credo: prorsus mihi persuadet. Sed quia, ut uideo, pragmatici homines omnibus historicis præceptis, uersibus deniq; cauere iubent, & uetant credere: alterum facio, ut caueam: alterum, ut non credam, facere non possum. Pragmaticus ad uerbum Negocialis dicitur à Quintil. lib. 3. cap. 8. apud Dionysium Halicarnas. differt à theoretico.

¶ Pragmaticum, pragmatici (πραγματικόν) Cic. ad Att. lib. 14. 301. 2, Tu si quid pragmaticon habes, scribe. hoc est, quod in Repub. gestum sit, inquit Budæus.

Pramnium] uinum (πράμνιος οἶνος) Generosi uini genus, quod in Smirneorum agro nascebatur iuxta delubrum Matris deûm, etiam Homeri carmine celebratum. Author Plinius lib. 14. cap. 4.

Prandium] prandij (ἄριστον) Ab edendo dicitur, quasi peredium: Cibus qui ante meridiem sumitur. Vel dicitur, quasi parandium, quia debemus accipere quod paratum est. Cicero ad Atticum, lib. 5. 88. 4, Quod antecesserat Statbius, ut prandium nobis uideret. Sueton. in Vitellio, cap. 13, Epulas trifariam semper, interdum quadrifariam dispertiebat, in ientacula, & prandia, & cœnas, comessationesq;.

Apparatus prandiorum. Cic. 2. Philip. 100.

Prandium abstemium, In quo nihil uini potatur. Gellius libro 13. cap. 29.

Caninum prandium. Vide Canis.

Digitized by Google

Plebeij prandia. Perf. Satyr. 5. 2.
Accurare prandium. Vide Accuro.
Adducere ad prandium. Vide Adduco.
Prandia & coenas alicuius commemorare. Cic. 3. Verr. 35.
Conficere prandium. Vide Conficio.
Curare prandium. Vide Curo.
Finire prandia nigris moris. Horat. 1. Serm. Sat. 4. 5.
Opsonare prandium. Vide Opsono.
Ornare prandium. Vide Orno.
Calidum prandere prandium. Vide Calidus.
Magno honori prandia Oresti fuerunt. Cic. 2. Offic. 85.
Vocare uulgò ad prandium aliquos. Cic. pro Muræna, 65.
Prandium, non fuisse præcipuum cibum antiquis, ex sequentibus apparet. Celsus libro 4, Famem facilius fert adolescens quàm puer, & uno cibo quàm prandio quoq; assuetus. Eodem pertinet id quod dicit lib. 7, de hyeme loquens, Si prandet aliquis, utilius est exiguum aliquid, & ipsum siccum sine carne, sine potione sumere.

¶ Prandiolum, prandioli, pen. corr. Diminut. (ἀρίστιον.)

¶ Prandiculum, prandiculi, pen. corr. (ἀριστίδιον) Festus, Prandicula antiqui dicebant, quæ nunc ientacula.

¶ Prandeo, prandes, prandi, & pransus sum (ἀριστάω) prandere, Prandium sumere. Plaut. Rud. 22. 29,

Sed his rex cum aceto pransurus est atq; sale. Cic. ad Atticum, lib. 5. 88. 3, Sed prandimus in Arcano.

Luscinias soliti impenso prandere coemptas. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 49.
Olus prandere. Horat. 1. epist. 18. 3.

¶ Pransus (ἠριστικώς) Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 26,

Pransus non auidè.

Ducis pransi, poti, oscitantis inscitia. Cic. pro Milone, 41.
Pransi, inquit Nonius, non solùm qui pranderent, dicuntur, sed etiam quibus nihil desit. Varro, Quare ô Marce, pransum, ac paratum esset hoc minimè oportet.

¶ Pransito, pransitas, pen. cor. (ἀριστῶμαι) pransitare, Frequentatiuum. Plaut. Asin. 3. 18,

Vbi flent nequam homines qui polentam pransitant.

¶ Pransor, pransoris (ἀριστητής) Qui prandet, aut qui inuitatus est ad prandium. Plaut. Menæb. 8. 2,

Bonum anteponam prandium pransoribus.

¶ Pransorius, Adiect. (ἀριστητήριος) Vnde Pransorium candelabrum, apud Quintil. lib. 6. cap. 3.

Prasiæ] πρασιαί, oppidum maritimum fuit in ora Laconica, non procul ab ostio Inachi fluminis. Thucydides lib. 2. belli Pelopon. Prasiana gens. Plin. lib. 6. cap. 22.

Prasinus] equus Commodi, cui mortuo, sepulcrum in Vaticano sumptuosissimum fecit princeps: sicut olim Bucephalo suo fecerat Alexander, aut Octauius Augustus. Alexandrinus lib. 6. cap. 14.

Prasinus] pen. corr. Adiect. (πράσινος) ut, Prasinus color, uiridis, ad similitudinem porri. Nam πράσον, Latinè porrum dicitur. Hinc uestes uiridi lana, prasinæ dicuntur. Mart. lib. 10. 29,

De nostra prasina est synthesis empta toga. Plaut.
Prasina, coccina, tyria, uocale, focos, monilia amisit. Plin. lib. 37. cap. 10. 38, Prasinus color.

¶ Prasianus (πρασιανός) Adiectiuum, qui Prasinæ factioni fauet. Erant enim postremis Imperatorum temporibus, qui in certamen aliquod descendebant, per factiones diuisi, quas suo quanq; nomine uocabant. Antonius imperator in uita sua, παρὰ τοῦ τροφέως, τὸ μήτε πρασιανὸς, μήτε βενετιανὸς, μήτε παλμουλάριος, ἢ σκουτάριος γενέσθαι. Ex Turnebo. Meminit etiam Plinius Secundus eorum, qui in Circensibus panno & coloribus fauent, his uerbis, Nunc fauent panno, pannum amant, & in ipso cursu, medioq; certamine, hic color illuc, ille huc transfertur. Vide epist. 183.

Prasium] Herbæ nomen Galeno, lib. 8. de Simplicium medicamen. facult. cap. 65. Marrubij speciem Dioscorides statuit, libro 3.

Prasius] πράσιος, Gemma quædam è uiridantium genere. Plin. lib. 37. cap. 8. 6.

Prasoides] penult. product. (πρασοειδής) gemma est ex genere Topaziorum, à porri colore nomen habens. Nam πρασοειδής Græcis idem est quod porraceus. Plinius libro 37. cap. 8.

Prason] alijs nominibus Phycos, Zostera frutex est marinus, folijs latis, colore uiridi: de quo Plin. lib. 14. cap. ult.

Prasopius] pagus, quẽ præterlabitur Phlius fluuius, nõ procul ab Heraclea Trachinia, Strabo lib. 8.

Pratum] prati (λειμών) dicitur, authore Vlpiano, De uerbis signif. In quo ad fructum præcipiendum falce duntaxat opus est: ex eo quòd paratum sit ad fructum capiendum. Colum. lib. 2. cap. 17. 1, Et ideo necessarius ei cultus est agri, cui ueteres Romani primas in agricolatione tribuerunt partes: nomen quoq; uiderunt ab eo, quòd protinus esset paratum, nec magnum laborem desideraret. Idem sentit Varro 1. de Re rust. cap. 7. 6. & Plin. lib. 18. cap. 5. 4. Virgilius 8. eclog. 13,

Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis.

Prata etiam dicuntur quæ nunc uiridia, ut plurimùm buxo & lauro frequentata.
Viriditas pratorum. Cic. de Senect. 53.
Floridior prato. Ouid. 13. Metam. 170.
Instar triginta iugera prati. Catul. epig. 110. 1.
Arida prata. Vide Aridus.
Asia. Virg. 1. Georg. 77.
Crocea. Claud. 5. Paneg. 54.
Mollia. Virg. 2. Georg. 77.
Nouella. Ouid. 2. de Arte, 140.
Viride pratum. Ouid. 1 Metam. 60.
Nec prata canis albicant prunis. Horat. 1. Carm. ode 4. 1.
Capere prata fuga. Vide Carpo.
Conuestiuntur herbis prata. Vide Conuestio.
Non prata uiridi facie læta germinant. Senec. Herc. fur. 9. 17.
Iugera prati irrigare. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 5.
Aperto prato ludere. Senec. Herc. fur. 2. 4.
Obducta situ uetustatis prata. Vide Obduco.
Ouis pascit pratum. Ouid. 1. Fast. 77.
Rigent prata. Horat. 4. Carm. ode 12. 1.
Antè nouis rubeant quàm prata coloribus. Virg. 4. Georg. 61.
Area gramineo suberat uiridissima prato. Ouid in Fragmento.
Subsecare prata tenerrima. Ouid. 1. de Arte, 60.
Verrere pratum pectine. Ouid. 4. Fast. 140, Hæc modò uerrebat cum raro pectine pratum. Aldinum exemplar legit,

Hæc modò uerrebat stantem tibicine uillam.

¶ Pratulum, pratuli, pen. corr (λειμώνιον) Diminutiuum, apud Plin. iun. libro 5. epist. 6. ad Apollinarem. Cic. ad Atticum, libro 12. 236. 3, Pro isto asso sole, quo tu abusus es in nostro pratulo.

¶ Pratensis, & hoc pratense (λειμώνιος) Quod est extra prato. Colum. lib. 6. cap. 3. 3, Pratense fœnum. Plin. lib. 21. cap. 8. 5, Pratenses flores.

Fungi Pratenses. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 4.

Prauus] Adiect. (πονηρὸς, φαῦλος) Quod non est rectum.
Rectum & Prauum, contraria. Cic. 1. Acad. 28.
Distortum & prauum. Cic. 4. Tuscul. 44.
Talis prauis fultus. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 10.
Prauo naso uiuere. Horat. in Arte, 8.

Regula

Digitized by Google

Regula praua. Lucret. lib. 4. 105.
Prauus, ad animũ refertur: Praui mores. Terent. Adel. 5. 8. 22, Etsi hoc mihi prauum, ineptum, absurdum atq; alienum à uita mea Videatur.
Malus, prauusq;. Plin. epist. 9. lib. 3.
Prauus & peruersus. Cic. pro Rosc. Comoed. 17.
Ambitio praua. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 12.
Stultitia praua. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 44.
Prauus homo dicitur Senecæ non improbus, nec malus: sed præfractus: lib. 1. de Ira, Cn. Piso uir fuit memoria nostra integer: sed prauus, & cui placebat pro constantia rigor.
Prauus maius est quàm Deprauatus. Cicero 2. de Finib. 56, Bestiarum uerò nullum iudicium puto. quamuis enim deprauatæ non sint, prauæ tamen esse possunt. Deprauatus enim est tantùm animi, quo bestiæ carent: prauus autem & corporis & animi.
Tenax praui. Virgil. 4. Aeneid. 38.
Praua iubens ardor ciuium. Horat. 3. Carm. ode 3. 1.
Obnoxius prauis. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 2.
¶ Prauissimus, pen. corr. Superlatiuum. Tacitus lib. 15, Præualuerat ea tempestate prauissimus mos.
¶ Praue, Aduerbium (πονηρῶς, σριβλῶς) cui rectè opponitur. Cicero de Finib. 45, Quia quod bene, id rectè, frugaliter, honestè: ille porrò malè, prauè, nequiter, turpiter cœnabat. Horat. in Arte, 18.
Prauè colere religiones. Liu. 1. ab Vrbe, 139.
Prauè facta, Peccata. Cic. 1. Acad. 53, Rectè facta sola in bonis actionibus ponens: prauè, id est, peccata, in malis.
¶ Prauitas pen. cor. prauitatis, fœm. gen. (πονηρία, φαυλότης) Obliquitas, mala & peruersa alicuius rei constitutio & compositio. Colum. lib. 4. cap. 20, Prauitas statuminum. Cic. 4. Tusc. 43, Vitium, quum partes corporis inter se dissident: ex quo prauitas membrorum, distortio, deformitas.
Corporis prauitates si erunt perinsignes, an habebunt aliquid offensionis: animi deformitas non habebit? Cic. 1. de Leg. 75.
Prauitas & imminutio corporis. Cic. 5. de Finibus, 85.
Deformitas & prauitas. Cic. 1. de Orat. 76.
Prauitatem oris alicuius imitari. Cic. 2. de Orat. 51.
Inemendabilis prauitas. Quintil. lib. 1. cap. 1. 27.
Prauitas (κακία) pro Malitia. Cic. 4. Acad. 52, Tamenne in ista prauitate perstabitis?
Animi prauitas. Qu. Cic. de Petit. Consul. 27, Dans operam, ut de illa animi prauitate deducas.
Animi prauitates rectè uitia dicuntur. Cic. in Parad. 26.
Afferre prauitati interitum. Cic. 2. de Finib. 48.
Erroribus prauitatis mentes Aegyptiorum imbutæ. Cicero 5. Tusc. 114.
Perstare in prauitate sua. Vide Persto.
Praxaspes] πραξάσπης, Nobilis, Persa, qui Smerdim Cambysæ fratrem iussu regis occidit: cuius facinoris conscientia adactus, postrà in maximo Persarum conuentu, ex editissima turre se præcipitem dedit. Herod. lib. 3.
Praxibulus] li, lo (πραξίβουλος) Atheniensium magistratus: cuius meminit Plin. lib. 33. cap. 7.
Praxidice] es (πραξιδίκη) Deæ nomen, cuius non statuam integram, sed caput tantùm in templis dedicabant. Hinc Mnaceas Soteris uxorem facit, eandemq; sororem: Concordiæ & Virtutis matrem, Suidas Stephanus Praxidicem Nympham fuisse tradit, quæ ex Tremelite Cragum peperit: à quo Liciæ mons nomen accepit.
Praxis] praxeos (πρᾶξις, πράξεως) fœm. gen. Actionem significat: unde Practicus, Adiectiuum, quasi actiuus, & qui actu ipso aliquid perficit. Hinc artes dictæ sunt quædam practicæ, quæ in exercitatione & ipsa actione consistunt: diuersæ ab illis quæ theoricæ, id est, speculatiuæ dicuntur. De utrisq; Quintil. lib. 2. cap. 18. 2.
Praxiteles] pen. corr. (πραξιτέλης) statuarius, marmore nobilitatus duplici Venere, Gnidia & Coa. Natus est in Græcia Italiæ ora, ciuitate Romana donatus. Scripsit, teste Varrone, quinq; uolumina nobilium operum in toto orbe. Vide Plinium lib. 36. cap. 5. Propert. lib. 3. eleg. 9. 3.
Praxitelem Parius uindicat arte lapis.
Laborifer Praxiteles. Stat. 4. Sylu. 6. 6.
¶ Praxitelius, Adiectiuum (πραξιτέλειος) Cic. 2. de Diuin. 71, Quasi non potuerit id euenire casu, & non in omni marmore necesse sit inesse uel Praxitelia capita. illa enim ipsa efficiuntur detractione, neq; quicquam illuc affertur à Praxitele, &c.
Preciæ] πρόωροι σταφυλαί, uuæ apud Virgilium leguntur, 2. Georg. 20,
Purpureæ, preciæq;, & quo te carmine dicam
Rhetica? Vbi Seruius, Preciæq;: hæ citò maturescũt: unde & preciæ dictæ sunt, quasi præcoquæ, quòd ante alias coquantur.
Precium] Vide Pretium.
Precius] Lacus est Ciceroni pro Milone, Qui cùm ab equite Romano splendidissimo & forti uiro, T. Pacanio, non impetrasset, ut insulam in lacu precio uenderet, repentè lintribus in eam insulã materiã, calcem, cæmenta atq; arma conuexit.
Precor] precaris (δέομαι, εὔχομαι, ἱκετεύω, κατευντιβολέω) precari, accusatiuo iunctum, significat Orare. Plin. in Paneg. 124, Atq; hoc magis incensi sumus ut precaremur, nequando tibi non eadem causa lachrymarum.
Colere, precari, uenerariq; deos solemus. Cicero 1. de Natura deor. 162.
Deos precari, atq; ab eis auxilium petere. Cic. 6. Verr. 63.
Precari, implorare, & uenerari deos ut urbem defendant. Cic. 2. in Catil. 47.
Numen cæleste precari. Ouid. 1. Metam. 78.
Numina Palladis precari. Virgil. 3. Aeneid. 109.
Precor, quæso & obtestor uos. Cic. pro Domo sua, 111.
Precari bonas preces. Cato cap. 134. 1.
Parce precor. Horat. 4. Carm. ode 1. 1.
Pro aliquo precari. Ouid. 3. Metam. 123.
Precari ad deos. Liu. 8. bell. Maced. 187, Quos adorẽt, ad quos precentur & supplicent, Ambraciensibus superesse.
Animo & uoce precari. Ouid. lib. 2. de Ponto, eleg. 6. 4.
Scientia peregrina & externa, mente domestica & ciuili deos precari. Cic. pro Corn. Balbo, 44.
Sonis blandis precari. Ouid. 1. de Remed. Amor. 67.
Voce grata precari. Senec. Agamem. 6. 12.
Voce timida precari. Ouid. epist. 18. 11.
Vultu pro uerbis precari: id est, signis & indicijs. Ouidius 2. Fast. 123.
Expetere de aliquo, optare, precari aliqua. Cic. in Pisonem, 36.
Bona à quibus precamur, ab ijs dantibus nolle sumere, stultitia est. Cic. 3. de Nat. deor. 121.
Precari ab aliquo. Cic. de Amicitia, 51.
Vt res aliqua faustè, fœliciter, prosperèq; eueniret, precari. Cic. pro Muræna, 1.
Veniam precari. Virg. 3. Aeneid. 29.
Mortem precari, Optare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 12,
Sæpe precor mortem, mortem quoq; deprecor idem, &c.
Salutem, incolumitatem, & reditum precari. Cicero in Pisonem, 25.
Precari alicui bonam uel malam fortunam. Quintil. in epistola ad Triphonem, Et oram soluentibus bene precemur. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 8.

Digitized by Google

Dira precari alicui. Tibull. lib. 2. eleg. 7. 4.
Mala precari alicui. Cic. in Pisonem, 33.
Malè precari alicui. Vide Malus.
Execrari & malè precari. Cic. in Pisonem, 25.
Tentare iterum precando. Virg. 4. Aeneid. 83.
¶ Precans, Participium (λιτόμενος) ut,
Mitis precanti. Stat. 1. Thebaid. 38.
Dextera precans. Virgil. 12. Aeneid. 186.
Verba precantia. Ouid. 7. Metam. 120.
¶ Precandus, Aliud participium (λιτέος) ut,
Modestia precanda. Tacit. lib. 4.
¶ Precaturus, pen. prod. (λιτησόμενος) Similiter participium. Ouid. ad Liuiam, 39.
Larga precaturi sumite uina manu. Ouid. 2. Fast. 128.
¶ Precatio, Verbale (δέησις, εὐχή) Cic. pro Muræna, 1, Quòd si illa solennis comitiorum precatio Consularibus auspicijs consecrata, &c. Idem 3. de Nat. deor. 98, Itaq; in ea dea, quòd est rerum custos intimarum, omnis & precatio & sacrificatio externa est. Liu. 1. bel. Maced. 16, Secundum rem diuinam precationemq́;, ut de Repub. deq; prouincijs Senatum consulerent.
Vti noua precatione. Quintil. in Proœm. lib. 4. 3.
Precatione rem transigere. Liu. 9. ab Vrbe, 22.
¶ Precator, pen. prod. precatoris (λιτὴρ, ἱκέτης) aliud Verbale, Qui pro altero intercedit, uel postulat. Terent. Heaut. 5. 2. 23,
Nemo accusat Scyre te, nec tu aram tibi neq; precatorem pararis. Ibidem, 49.
¶ Precatrix, pen. prod. precatricis, aliud Verbale, gen. fœm. Asconius in 3. Verr. de nominibus Sabinarum plures tribus factæ, quibus precatricibus bellum parentum maritorumq́; finitum.
¶ Precis, preci, precem, prece (λίσμα, ἱκεσία) Pluraliter preces, precum, precibus. Quintil. lib. 3. cap. 10, Hac illi opus est occasione, ne eum talium precum pudeat.
Nullus locus preci. Terent. Phorm. 3. 3. 14. Idem Andr. 34. 22.
Nihil est preci loci relictum: iam perturbaui omnia.
Tempus aptum precibus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 14.
Preces & uota. Cic. pro Plancio, 79.
Preces & gratulationes. Cic. 6. Verr. 84.
Blandæ iuuenum preces. Horat. 4. Carm. ode 1. 2.
Docta prece blandus. Horat. 2. epist. 1. 28.
Exiguæ preces. Ouid. 1. de Arte, 89.
Graues preces. Propert. lib. 1. eleg. 6. 2.
Humiles preces. Claud. 3. de rap. Proser. 59.
Infructuosæ preces. Vide Infructuosus.
Irritæ preces. Vide Irritus.
Longæ preces. Brutus Ciceroni, 13. 3.
Omnibus precibus aliquid petere. Vide Omnis.
Pudicæ preces. Ouid. epist. 1. 17.
Sacrificæ preces. Senec. Medea, 2. 8.
Spretæ preces. Ouid. 1. Metam. 141.
Accipere preces. Vide Accipio.
Accipere superbius alicuius preces. Tacit. lib. 2.
Accurare preces. Vide Accuro.
Addere precibus lachrymas. Ouid epist. 4. 35.
Addere minas precibus. Ouid. 2. Metam. 80.
Adduci precibus. Vide Adduco.
Castis precibus adire templa. Senec. Hippol. 2. 5.
Adhibere preces. Vide Adhibeo.
Admittere preces. Vide Admitto.
Admouere preces. Vide Admoueo.
Agitare animum precibus. Quintil. lib. 4. cap. 1. 23.
Sollicita prece ambire aliquem. Horat. 1. Carm. ode 35. 1.

Annuere precibus. Ouid. 8. Metam. 71.
Iustis precibus assentire. Ouid. 3. Metam. 82.
Audire preces. Cic. in Pisonem, 33.
Auersari preces. Vide Auersor.
Blandiri alicui precibus. Ouid. 2. de Arte, 106.
Vanæ preces fine carent. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 1.
Cedere precibus alicuius. Vide Cedo.
Cogere aliquem prece. Horat. 1. epist. 9. 1.
Complecti preces. Ouid. 10. Metam. 96.
Concipit illa preces, & uerba precantia dicit. Ouid. 14. Metamorph. 73.
Concipere preces per noua uota. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 9.
Caducas preces concipere. Ouid. 1. Fast. 37.
Consumptis precibus uiolentā transit in iram. Ouid. 8. Met. 22.
Decurrere ad miseras preces. Horat. 3. Carm. ode 29. 12.
Nec prece, nec precio, nec gratia, nec simultate à uia recta ostendimus oportere deduci. Author ad Heren. lib. 3. 95.
Demittere se in preces humiles. Claud. de rapt. Proserp. 59.
Descendere ad preces. Seneca Hippol. 5. 16.
Descendere in preces. Virg. 5. Aeneid. 157.
Despuere preces alicuius, contemnere. Catul. ad Licinii, 47. 4.
Hostili prece detestari aliquem. Ouid. 15. Metam. 101.
Dare preces. Valer. 2. Argon. 67,
—date uina precesq́;.
Dare preces alicui. Quintil. lib. 6. cap. 1. 21.
Dare manus precibus. Ouid. 3. Fast. 138.
Erubescere preces, dicitur quem pudet precari. Claudian. 1. de raptu Proserpinæ, 14.
Excipere preces blandas molliter. Ouid. 1. de Arte, 17.
Pacem precibus exposcere. Virgil. 3. Aeneid. 53.
Fallere preces uoce. Ouid. 5 Fast. 136.
Fatigare aliquem prece. Horat. 1. Carm. ode. 2. 6.
Ferre preces alicui, Precari aliquem. Virg. 8. Aeneid. 12.
Supplici prece flectere. Seneca Herc. furen. 7. 10.
Flecti precibus. Virg. 2. Aeneid. 138.
Frangi precibus. Ouid. epist. 1. 18.
Fundere preces. Virg. 5. Aeneid. 47. & lib. 6. 11.
Immiscere preces. Virg. 10. Aeneid. 31.
Impetrare precibus salutem alicui. Brutus Cic. 16. 5.
Implorata prece Pollucis. Catull. ad Mallium, epigram. 63. 13.
Indulgere precibus. Vide Indulgeo.
Solennes satis est uoce mouere preces. Ouid. 6. Fast. 125.
Moueri prece. Ouid. epist. 7. 1.
Obliquare preces, Est per ambages aliquid rogare, ut solent qui rem uel inhonestam, uel factu difficilem impetrare nolunt. Stat. 3. Thebaid. 76.
In precibus occurrere. Cicero 1. de Nat. deor. 53, Nihil sentiēs deus, qui nunquam nobis occurrit neq; in precibus, neq; in optatis, neq; in uotis.
Per precem orare. Plaut. Capt. 5. 50.
Petere precibus ut aliquid fiat. Cic. pro Sylla, 41.
Infimis precibus aliquid petere. Vide Inferus.
Tacita prece petere aliquid. Horat. 1. epist. 14. 3.
Placare prece cælites. Senec. Agamem. 7. 22.
Placare precibus diuinum numen scelere uiolatum. Cicero pro Domo sua, 108.
Emaci prece poscere aliquid. Pers. Satyr. 2. 1.
Prosequi aliquem prece. Horat. 4. Carm. ode 5. 7.
Repugnare precibus. Ouid. 11. Metam. 48.
Resistere precibus. Senec. Hippol. 8. 6,
Tentata precibus restiti.
Retentare preces, Iterum precari. Ouid. 14. Metam. 76.
Cum magna prece scribere. Cic. ad Att. lib. 11. 123. 2.
Succumbere precibus. Ouid. epist. 3. 19.

Digitized by Google

Totus est in prece. Ouid. 6. Fast. 51.
Tentare precibus. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 3.
Tollere preces, Desinere precari. Ouid. 3. Fast. 40.
Vinci precibus. Senec. Hippol. 2. 32.
Vocare aliquem precibus. Virg. 7. Aeneid. 27.
Iratis precibus urgere. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 6.
Prece uti. Cic. 1. de Inuent. 32, Si prece & obseruatione humili ac supplici utemur.
¶ Precarius, Adiect. (ἱκετευτικός) Est, ut ait Vlpianus, de uerb. signif. l. pratum, quod precibus petenti utendum conceditur tandiu, quandiu is qui concessit, patitur.
Anima precaria. Tacit. lib. 1, Meq; precariam animam inter infensos trahere.
Auxilium precarium, non iustum ferre. Liu. 8. ab Vrbe.
Forma precaria. Vide Forma.
Imperium precarium. Tacit. lib. 17.
Ius precarium. Tacit. de Germanis.
Libertas precaria. Liu. lib. 9. belli Maced.
Opem orare precariam. Liu. 3. ab Vrbe, 194.
Quaestus precarius. Cic. Octauiano, 14.
Salus precaria. Brutus ad Ciceronem, 16. 7.
Vita precaria. Tacit. lib. 20.
Precariò (ὡς δεήματι) nomen ipsa terminatione ablatiui, pro aduerbio accipitur. Paulus iureconsultus. Precariò habere uidetur, qui possessionem corporis uel iuris adeptus, ex hac solummodo causa, quòd adhibuit preces, & impetrauit, quod sibi possidere aut uti liceat: ueluti si me precariò rogaueris per fundum meum ire, uel agere liceat: uel ut in tectum meum stillicidium, uel tignum in parietem immissum habeas. Plin. de Viris illust. 7. a, Seruius Tullius quasi precariò regnare cœpit: sed rectè imperium administrauit. Cic. pro A. Cecin. 67, Ne id quidem satis est, nisi docet ita se possedisse, ut nec ui, nec clam, nec precariò possederit. Idem 3. de Oratore, 90, Etenim uerecunda debet esse tranlatio, ut deducta esse in alienum locum, non irruisse, atq; ut precariò, non ui uenisse uideatur.
Precariò rogare, Cic. 7. Verr. 48.
¶ Precatiuus, Adiect. penult. prod. Vlpian. titulo 24. eius libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Vlpiani, legatum est, quod legis modo, id est, imperatiuè testamento relinquitur. Nam ea quae precatiuo modo relinquuntur, fideicōmissa uocātur.
¶ Precatiuè, Aduerbium, pen. prod. Vlpian. titulo 25. eius libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Vlpiani, Fideicommissum est, quod non ciuilibus uerbis, sed precatiuè relinquitur: nec ex rigore iuris ciuilibus proficiscitur, sed ex uoluntate datur relinquentis.
Prehendo] prehendis, prehendi, prehensum (λαμβάνομαι, ἀλίσκω) prehendere, Capere. Dicimus & prendo, per syncopam. Cic. 1. de Legib. 91, Quid diuinum aeternumq; sit uiderit, ipsumq; ea moderantem & regentem penè prehenderit. Idem 1. Acad. 58, Sed quum acceptum iam & approbatum esset, comprehensionem appellabat, similem iis rebus quae manu prenderentur: ex quo etiam nomen hoc duxerat.
Prehendere tribus digitis. Plin. lib. 20. cap. 17. 16.
Prehendere dextram. Cic. 1. de Diuinat. 105, Quumq; te tua patria ui pulsum esse dixisses, prehendisse eum dextram tuam, & bono animo te iussisse esse.
Manu prehendere aliquem. Cic. 1. de Orat. 123.
Fugientia prehendere poma. Ouid. epist. 17. 37.
Stirpes tellus amplexa prehendit. Cic. in Arato, 14.
Oras prendimus fugientis Italiae. Virg. 6. Aeneid. 13.
Stylum prehendere. Cic. de clar. Orat. 47.
Prendo amicos, supplico, ambio domos. Plin. epist. 9. lib. 2. Sic Terentius Phorm. 4. 3. 15,
Visum est mihi ut eius tentarem sententiam.
Prehendo hominem solum. Hic prehendo significat hominem accipio, colloquij causa.
¶ Prendendus, Participiū (ληφθησόμενος) Ouidius 2. de Ponto, eleg. 6,
Brachia da lassa potius prendendo natanti.
¶ Prensus, siue prehensus, Aliud Participium (ληφθείς) Senec. Troade, 12 9,
Sic illa dextera prensus hostili puer ferox.
¶ Prehensus manifesto furto. Gellius lib. 11. cap. 18.
Prehensus furti manifesti. Gellius ibid.
Corpora prensa manu. Virg. 3. Aeneid. 125.
¶ Prensurus, penult. prod. (ληψόμενος) Similiter participium. Ouid. epist. 10. 2.
Incertum uigilans, an somno languida moui
Thesea prensurus semisopita manus.
¶ Prehēsio, prehensionis, Verbale, Ius quoddā erat magistratibus concessum. Varro apud Gellium, In magistratu, inquit, habent alij uocationem, alij prehensionem, alij neutrum: uocationē, ut Coss. & caeteri qui habent imperium: prehensionem, ut trib. pleb. & alij, qui habent uiatorem: neq; uocationem, neq; prehensionem, ut Quaest. & caeteri, qui neq; lictorem habent, neq; uiatorem. Qui uocationem habent, iidem prehendere, tenere, abducere possunt: et haec omnia siue adsunt quos uocant, siue acciri iusserunt: Trib. pleb. uocationē habent nullam. Neq; minus multi imperiti, perinde atq; haberent, ea sunt usi. Haec Varro. Cur autem Tribuni, qui habebant summam coercendi potestatem, ius uocandi non habuerint, uide apud Gellium lib. 13. cap. 12. sub finem.
¶ Prehenso, prehensas, prehensare, siue Prenso, prensas, prensare, per syncopam, frequentatiuum. Liu. ab Vrbe, libro 1. 207, His mulieribus instinctus furijs Tarquinius, circumire, & prehensare minorum maximè gentium patres admonere paterni beneficij. Cicero ad Atticum, lib. 1. 1. 1, Prensat unus P. Galba, sine fuco ac fallacijs more maiorum. In his prehensare, est ambitiosè petere: quia prae studio, manus cuiusq; suffragatoris prehendebatur à candidatis.
Manu prensare brachia. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 13.
Genua circunstantium prensare. Tatit. lib. 1.
Prensant fastigia dextris. Virg. 2. Aeneid. 89.
Prensare consilium. Liuius 2. bell. Pun. 212.
Prensare, significat etiam id quod nos corpore prehendere dicimus, teste Budaeo.
Initium prensandi. Cic. Attico, lib. 1. 1. 2.
¶ Prensans, Participium. Virg. 4. Georg. 101,
Prensantem nequicquam umbras.
Tumulos prensans. Ouid. 13. Metam. 85.
Lubrica prensantes effugit umbra manus. Ouid. 5. Fast. 95.
Prensatio, Verbale. Cic. ad Atticū, lib. 1. 1. 1, Fuit illius haec praepropera prensatio.
Prelum] preli (ληνός, πιεστήριον, πιεστήρ) trabs est qua uua uel oliua premitur, authore Seruio, à premendo dictum. Virgil. 2. Georg. 49,
—tu spisso uimine quallos,
Collaq; prelorum. & reliqua. Nostri hodie in torcularibus tochleis utuntur, per quarum capreolatos anfractus tollitur, demittiturq; prelum, aut suculae, aut rotae uersatione. Haec Budaeus. Martial. lib. 1. 110,
Non haec pelignis agitur uindemia prelis.
Prela, etiam dicuntur instrumenta pressoria, quibus pannarij, chartarij, & librorum impressores utuntur. Plin. lib. 13 cap. 12. 3, de chartis loquens, Premitur deinde prelis, & siccantur sole plagulae, atq; inter se iunguntur. Haec Budaeus.
Prema] Dea mater, culta, ut subacta uirgo non se commoue-

Digitized by Google

ret, quũ premitur. Lilius primo syntagmate Historiæ Deorũ.
Premellere] litem promouere. Paulus, apud Festum.
Premo] premis, preßi, preßum(πιέζω, θλίβω) premere, Calcare, & alicui rei inniti cum pondere, ut ait Nonius. Virg. 10. Aeneid. 100. — & læuo preßit pede talia fatus,
Exanimum rapiens immania pondera baltei. Plin. lib. 28. cap. 2. 14, Pollices, quum faueamus, premere etiam prouerbio iubemur. Colum. lib. 12. cap. 39. 2, Prelo premere.
Arctè premere. Lucret. lib. 4. 217.
Premere & urgere. Cic. 1. de lege Agraria, 10.
Premo & defendo contraria. Quintil. Ex aduerso unũ est quo defendimur, reliquum est quo premimur.
Premere, Aduersari. Virg. 10. Aeneid. 75,
Numina nulla premũt, mortali urgemur ab hoste Mortales.
Premere, Cincius in lib. De uerbis priscis, ait significari idem quod Prohibere. At Cato lib. qui est de Re militari, pro Vitiare usus est, quum ait, Quum magistratũ nihil audeat imperare, nequid Consul auspicij premat. Festus.
Premere, pro Instare, & dicendo immorari. Plin. epist. 9. lib. 3, Quum Castam accusarem, nihil magis, quàm quòd accusator eius præuaricationis crimine corruisset.
Premere, Insequi, fugare. Virg. 1. Aeneid. 95,
Hac fugerent Graij, premeret Troiana iuuentus.
Premere, pro Reprehendere, maledicere. Quintil. lib. 12. de Cicerone, Præcipuè uerò presserunt eum qui uideri Atticorum imitatores concupiebant. Budæus.
Pressa est insignis gloria facti: id est, author ignoratur, ut ait Budæus. Virg. 12. Aeneid. 65.
Premere aliquid in annũ nonũ uel decimũ. Horat. de Arte, 79.
Aliquẽ ab ædibus premere. Varro, Inuitamq; preßit ab ædibus.
Aere alieno premi. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 8.
Alas premunt cantu plausuq; galli. Cic. 2. de Diuin. 85.
Facta premunt annos: id est, Superant. Ouid. 7. Metam. 90.
Angustijs premi. Cæsar 3. bel. Gal. 420.
Arte sua premi. Ouid. 2. Trist. 90. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 2.
Arua aliena iugo premere. Virg. 10. Aeneid. 16.
Arua premere dicitur pelagus. Virg. 1. Aeneid. 50. id est, aquarum abundantia populari & uastare. Seruius.
Bello premi. Cic. pro lege Manilia, 21.
Caseus pinguis premitur urbi ingratæ. Virg. eclog. 1. 7.
Causam ipsa facie premi. Quintil. lib. 4. cap. 1. 29.
Causam premere testibus. Cic. pro Cluentio, 41.
Ceruum ad retia premere. Virg. 3. Georg. 83.
Collum laqueo premere. Horat. 1. epist. 17. 8.
Confeßionem premere. Quintil. lib. 7. cap. 2. 20.
Corticem premere, Contundere, & succum ex cortice exprimere. Plin. lib. 12. cap. 21. 3.
Crimen eleuare & Premere, contraria. Quint. lib. 7. cap. 3.
Fronde crimen premere. Virg. 4. Aeneid. 30.
Cursum apri clamore premens. Virg. 1. Aeneid. 66.
Cursum ingenij premit hæc importuna clades ciuitatis. Cic. de claris Orat. 186.
Dentes in uite premere. Ouid. 1. Fast. 72.
Desiderio rerum omnium & luctu premi. Cic. Att. lib. 3. 63. 3.
Dolorem premere. Virg. 1. Aeneid. 43,
Spem uultu simulat, premit altum corde dolorem.
Doloribus premi. Cic. 2. Tusc. 24.
Famam alicuius premere. Tacit. lib. 15.
Fame premi & tempestate. Plin. lib. 37. cap. 8. 1.
Lingua aspera premit fauces obseßas. Virg. 3. Georg. 102.
Fauces defensionis alicuius premere, per translationẽ: pro, Corrumpere, & quasi iugulare ac infirmare. Cic. 5. Ver. 151.
Premi faucibus, Ita premi, ut elabendi locus nullus sit. Cicero pro Cluentio, 68.
Frigoribus premimur. Ouid. 2. de Arte, 64.
Gradũ preßere attoniti. Valer. 2. Argon. 91. hoc est, represserunt.
Grana presserat ore. Ouid. 5. Metam. 108.
Hasta aliquem premere. Virg. 2. Aeneid. 106.
Imperio uentos premere. Virg. 1. Aeneid. 12.
Impetu hostium premi. Liu. 2. bel. Maced. 105.
Inopia premi. Colum. lib. 5. cap. 12. 1.
Inuidia & odio premi. Cic. 1. de Orat. 116.
Iras premere. Tacit. lib. 20, Cerialis à metu infamiæ, si licentia, sæuitiaq; imbuere militem crederetur, preßit iras.
Iras graues premere. Lucan. lib. 2. 105.
Fauniq; premunt te iussa parentis. Virg. 7. Aeneid. 73.
Luxuriem premere. Ouid. 14. Metam. 126.
Mammam premere. Plin. lib. 11. cap. 40. 2.
Manu premere. Lucret. lib. 4. 125.
Neceßitas te tanta premebat. Cic. pro Roscio Amer. 59.
Nec finis ingenium nobilitate premi. Oui. 2. de Ponto, eleg. 3. 1.
Nocte premi. Virg. 6. Aeneid. 166.
Obsidione premi. Ouid. 6. Fast. 74.
Vrbem obsidione premebat. Virg. 8. Aeneid. 130.
Oppugnationibus premere. Cæsar 3. bel. Ciuil. 31.
Oculos premere. Virg. 9. Aeneid. 101,
—preßiue oculos, aut uulnera laui
Veste tegens. Nonius.
Quies preßit oculos. Virg. 12. Aeneid. 182.
Odium premere. Plin. in Paneg. 106.
Odium premi. Cic. Antè quàm iret in exil. 3. Idem ad Qu. fratrem, lib. 3. 19. 4, Quo quidem in iudicio odio premitur omnium generum.
Onere premi. Vide Onus.
Pedem premere, Figere. Liuius 8. ab Vrbe, 39.
Propositum premere, Non desistere ab incœpto. Ouid. 2. Metamorph. 21.
Sedilia premere, Sedere. Ouid. 5. Metam. 64.
Seruitio premere urbem. Virg. 1. Aeneid. 58.
Seruitute premi. Cic. 4. Philip. 154.
Silentia preßere. Sil. lib. 12. 129.
Sonus remorum premitur clamore: id est, præ clamore remorum sonus non auditur. Lucan. lib. 3. 109.
Sulcum premere dicitur carina. Virg. 10. Aeneid. 60,
—sulcumq; sibi premat ipsa carina.
Tumentia premere, humilia extollere luxuriantia astringere, inordinata digerere, soluta componere, exultantia coercere, &c. Quintil. lib. 10. cap. 4.
Verbo premere aliquem. Cic. 1. Tusc. 22.
Vestigia premere, pro Consistere, siue pedem figere. Virgil. 6. Aeneid. 40,
—sic effatus uestigia preßit. Poeticum est.
Vestigia premere, Proximè sequi. Tacit. lib. 2.
Virgulta per agros premere. Virg. 2. Georg.
Quod superest, quæcunq; premes uirgulta per agros.
Alij hoc loco exponunt Demergere, infodere.
Vi premi. Lucret. lib. 6. 142.
Vitem premere falce. Horat. 1. Carm. ode 31. 2.
Vitio premi. Cic. 4. de Finib. 125.
Vmbras premere falce: id est, resecare frondes, uel herbas, aut frutices umbras facientes. Virg. 1. Georg. 32.
Vocem premere, Tacere. Virg. 9. Aeneid. 65.
¶ Preßus, πεπιλημένος, πεπιεσμένος, Particip. siue nomen ex participio: ut, Preßus manu caseus. Colum. lib. 7. cap. 8. 6.
Humi preßus utroq; genu. Stat. 5. Thebaid. 136.
Grauitate soporis preßus. Ouid. 15. Metam. 5.
Mentem formidine preßus. Virg. 3. Aeneid. 10.
Bello iniquò preßus. Valer. 5. Argon. 111.

Preßus

Digitized by Google

Pressus & Redundans, contraria. Cic. de claris Orat. 25.
Pressa & tenuia. Quintil. lib. 10. cap. 1.
Pressus ac lætus. Quintil. lib. 10. cap. 1, de Homero, Lætus ac pressus, iucundus & grauis, tũ copia, tũ breuitate mirabilis.
Boues preßi detrectant iuga. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 3.
Clamor pressus substitit. Ouid. 1. Metam. 42.
Coma pressa sustinere galeam. Ouid. epist. 3. 24.
Cubito presso remanere. Horat. 1. Carm. ode 27. 2.
Pressus uultus orationis. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Dolor pressus sub corde. Stat. 9. Thebaid. 165.
Plenum eloquẽtiæ genus, & Pressum, contraria. Quint. lib. 11. (cap. 1.
Presso gradu incedere, hoc est firmo, nec tamen celeri: sed quò cautos incedere uidemus. Liu. 8. bel. Pun. 76.
Pressus homo in explicanda re aliqua. Cic. in Hortensio.
Lactis preßi copia. Virg. eclog. 1. 17.
Mammis preßi manabunt flumina. Virg. 3. Georg. 62.
Preßis & fidelibus modis concinere. Cic. 1. Tuscul. 170.
Pressa narratio. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Pressa narrationis gracilitas. Quint. lib. 4. cap. 3.
Oratio pressa, & In qua inest luxuries quædam, contraria. Cicero 2. de Orat. 64.
Ornatus pressus & seuerus. Quint. lib. 8. cap. 3.
Ore presso obmutuit. Virg. 6. Aeneid. 31.
Oscula pressa iungere. Ouid. epist. 2. 19.
Ponere uestigia preßis signis. Lucret. lib. 3. 2.
Solo presso tenuit uestigia. Virg. 5. Aeneid. 67.
Sonus pressus. Cic. 2. de Nat. deor. 223, Deinde in ore sita lingua est, finita dentibus, & ea uocẽ immoderatè profusam fingit & terminat, quæ sonos uocis distinctos & pressos efficit.
Verba pressa. Plin. epist. 19. lib. 2.
Verbis aptus et pressus Thucydides. Cic. 2. de Orat. 30.
Vina pressa Torquato Consule. Horat. Epod. 13. 2.
Pressum uocat Ouidius, quod est quasi impressa nota signatũ, lib. 6. Fast. 123,

(Certa fides facti est) dictus sceleratus ab illa
Vicus, & æterna res ea pressa nota est.

¶Preßior, Comparatiuũ. ut, Vis preßior. Plin. iun. lib. 2. epist. 16, Nam in concionibus eadem quæ in orationibus uis est: preßior tamen, & circunscriptior, & adductior.
¶Pressus, huius pressus (πίεσις) Cic. 3. de Orat. 25, Nemo est quin literatißimum togatorum omnium Qu. Valerium Soranum lenitate uocis, atq; ipso oris pressu & sono facilè uincat. Idem 2. Tusc. 94.
¶Pressura, pressuræ, pen. prod. (πιεσμός) Plin. lib. 18. cap. 31. 7, Pressura una culeos uiginti implere debet. Colum. lib. 12. cap. 36.
¶Preßè, Aduerbium (πιεσμένως) contrariũ habet Abundanter. Quint. lib. 8. cap. 3, Primum est, ut liqucat augere quod uelimus, an minuere: concitatè dicere, an moderatè: latè an seuerè: abundanter, an preßè: asperè, an leniter.
Preßè & angustè definire aliquid. Cic. in Orat. 63.
Preßè & æquabiliter loqui. Cic. 3. de Oratore, 26.
Preßè & leniter loqui. Cic. 1. Offic. 185.
Preßius agere. Cic. 4. de Finibus, 41.
¶Presso, pressas (πιέζομαι) pressare, Frequentat. Virg. eclog. 3. 18, —frustra pressabimus ubera palmis. Proper. lib. 3. eleg. 17. 4, Et noua pressantes inquinet uua pedes.
Ora dentibus pressare. Lucretius lib. 4. 223.
Parcè pressare: id est, Vide ne premas. Plautus Persa, 9. 11.
¶Pressans (πιέζων) Particip. Lucret. lib. 4,
—& inspirant pressantes dentibus ora.
¶Pressatus, pen. prod. Participium (πιεσθείς) Plaut. Asin. 12. 71, Quin tradis hac crumena pressatum herum?
¶Pressorius, Adiectiuum (πιεστικός) ut, Pressorium uas, in quo quid premitur. Colum. lib. 12. cap. 18. 2.
Prendo] prendis, prendi, prensum (πιάζω) prendere, per syncopam dicitur pro prehendere. Vide Prehendo.
¶Prendidi, Præteritum trisyllabum, pen. corr. Silius lib. 15,
— huic lancea turbine nigro
Fert letum cuicunq; uino quem prendidit ictus.
Preneste] Vide Præneste.
Prensare, frequentatiuum: uide Prehensare in Prehendo.
Prenussum] πρελύνοσον, alio nomine Athenæum, id est Mineruium, non procul à Vesuuio monte, in cuius flammis extinctum fuisse Plinium Secundum, Plinius Cæcilius nepos Secundi in quodam epistola testatur. Strabo lib. 6.
Presbyter] pen. prod. presbyteri, pen. corr. (πρεσβύτης) Latinè dicitur senior, ætate maior.
Prester] presteris, pen. prod. m. g. (πρηστήρ) serpẽtis uenenati genus, qui alio nomine dicitur dipsas. Plinius libro 20. cap. 20. 1, Sagittarum uenena & serpentium hæmorroidum & presterum restringi. Lucan. lib. 9. 145,
Oraq; distendens auidus spumantia prester.
Prester, genus uorticis, quem typhon, id est, uibratũ ecnephian uocant. Idem ardentior accensusq; dum furit, prester uocatur, amburens contacta pariter & proterens, ut author est Plin. lib. 2. cap. 48, Sequẽti autem capite tradit eum à fulmine differre, ut ignem à flamma. Meminit huius Lucret. libro 6. 85, πρηστῆρας Graij, quos ab re nominitarunt:
In mare qua mißi ueniant ratione supernè. Et paulo pòst, Et quasi demissum cælo prestera imitetur, &c.
Pretides] Vide Prætides.
Pretiũ] τιμή, quod datur pro re empta. Terẽt. Heaut. 1. 1. 12,
— agrum in his regionibus
Meliorem neq; pretij maioris nemo habet.
Pretium in libras sex. Sub. denariorũ. Plin. lib. 12. cap. 7. 3. Ibidem, lib. 12. cap. 24. 1, Quod genitiuus Denariorum subintelligendus sit, manifestum est ex lib. 12. cap. 12. & 13.
Emitur X. LX. id est, denarijs LX. Et pretium uuæ in libras X. LX. Vbi notabis, per X literam, denarios significari.
Pretia ei à XXXV, ad X. CCC. Plin. lib. 13. cap. 1. 11.
Pretium, merces, præmium. Terent. And. 3. 5. 4,
Ego pretium ob stultitiam fero: sed inultum id nunquam auferet. Ibidem, 1. 1. 12, Quod habui summum pretium, persolui tibi.
Pretium & merces. Cic. 7. Ver. 40.
Mors pretium tardis. Ouid. 10. Metam. 114.
Deforme pretium moræ. Stat. 11. Thebaid. 16.
Iniquum pretium pietatis. Ouid. epist. 14. 26.
Pugnæ pretium, coniux. Ouid. 9. Metam. 10.
Sceleris pretium, crux. Iuuen. Satyr. 13. 11.
Copiosum pretium. Vide Copia.
Grande pretium. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 13.
Immensum pretium. Vide Immensus.
Leuius pretium. Ouid. 3. de Arte, 35.
Pretij magni homo, uel pretij parui. Terent. Adelph. 5. 6. 4. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1.
Maximo pretio. Vide Magnus.
Minimi pretij. Vide Minor, in Paruus.
Par pretium. Vide Par. Senec. Thyeste, 6. 8.
Pretium non uile. Martial. lib. 1. 72, ad Flaccum.
Pretium, pro periculo, nonnulli interpretantur, teste Donato. Terent. in Prologo Hecyræ. 57,
Vt libeat scribere alijs, mihiq; ut discere
Nouas expediat posthac: pretio emptas meo.
Abijt pretium. Vide Abeo.
Accendere pretium rei alicuius. Vide Accendo,
Adduci pretio. Cic. pro Cecinna, 21.

Digitized by Google

Addicere pretio. Vide Addico.
Aequare pretium. Vide Aequo.
Aestimare pretium. Vide Aestimo.
Amplificare pretium. Vide Amplifico.
Antecedere pretio. Vide Antecedo.
Auellere pretiū antè, quàm mercem ostendere. Horat. 1. Serm. (Satyr. 2.21.
Augere pretium. Vide Augeo.
Nefandum pretium augere. Claud. 1. in Eutropium, 10.
Capi pretio. Tibul. lib. 3. eleg. 1.2.
Coemere pretio. Cic. 2. de lege Agrar. 71.
Componere pretio. Vide Compono.
Concedere partem pretij. Vide Concedo.
Constituere certum pretium. Cic. ad Atticum, lib. 14.309.2.
Corrumpere pretio. Vide Corrumpo.
Deduci à recta uia nec prece, nec pretio, nec gratia, nec simultate oportet. Author ad Herennium, lib. 3.95.
Dicere pretium muneri. Horat. 4. Carm. ode 8.3. id est, ostendere quàm pretiosum sit munus. Porphyr.
Dare pretium. Cic. pro Fonteio, 6.
Pretio & mercede duci ad aliquid faciendum. Cic. 2. Offic. 29.
Emere aliquid pretio. Propert. lib. 3. eleg. 16.5.
Meo pretio emptus. Vide Meus.
Pretium facere alicui rei: pro, Imponere & statuere. Plin. lib. 9. cap. 35.21.
Facere sine pretio difficile est, nisi libidini feceris. Cic. 6. Ver. 12.
Flagitare pretium. Tibull. lib. 2. eleg. 4.3.
Annona pretiū, nisi in calamitate fructuum, non habet. Cic. 5. (Ver. 195.
Iacent pretia prædiorum. Cic. pro Qu. Roscio, 19.
Impendere pretium. Vide Impensus in Impendo.
Imponere pretium. Vide Impono.
Inficiari pretium. Ouid. 11. Metam. 42.
Largiri pretium alicui. Ouid. ad Pisonem, 25.
Mercari pretio. Cic. 4. Verr. 85, Ab isto & præco qui uoluit, istum ordinem pretio mercatus est. Vide Mercor.
Mercari aliquid tanto pretio. Cic. pro Sex. Roscio, 74.
Mercari minori pretio. Vide Mercor.
Metiri pretio, Aestimare pretio. Iuuen. Satyr. 9.8.
Pactum pretium. Cic. 3. Offic. 145.
Parcere pretio. Vide Parco.
Pertinere pretium alicuius rei. Cic. Attic. lib. 12.243.1.
Posci pretium. Ouid. 1. Amor. eleg. 10.13.
Vrbem exiguam pretio posuit. Virg. 4. Aeneid. 43.
Prostare pretio. Ouid. 1. Amor. eleg. 10.4.
Redemptus pretio. Virg. 9. Aeneid. 43.
Sarcire pretium. Claud. 2. in Eutropium, 118.
Pretium statuere arti suæ. Terentius in Prologo Hecyræ, 49.
Magno pretio stare. Horat. 1. Serm. Satyr. 2.25. Stare, Cōstare.
Esse in pretio. Vide In præpositionem.
In pretio pretium nunc est. Ouid. 1. Fast. 44.
Pretium est. Plin. libro 12. cap. 25.5, Corticis ad medicamenta pretium est. id est, ualet cortex ad medicamenta, & est in (pretio.
Vendere aliquid paruo pretio. Cic. 6. Verr. 118.
Pretium, pro Operæpretium. Tacit. lib. 1, Germanico pretium fuit conuertere agmen.
Pretium operæ, & pretium curæ, adnotatu dignæ locutiones. Posterior apud Plin. epist. 159. lib. 8. ad Montanum, Postea mihi uisum est pretiū curæ, ipsum Senatusconsultū quærere.
Operæpretium. Iuuenal. Satyr. 9.3. Vide Opera.
Exitus pretium. Tibul. lib. 20.
Conscientiæ pretium. Tacit. in uita Agricolæ.
¶ Pretiosus, pen. prod. Adiec. (τίμιος, τιμήεις, ἔντιμος) Quod est multi pretij. Plaut. Bacch. 1.41,

Equidem tibi dabo hanc operam. P. at nimium pretiosa operaria es.

Pretiosum & Vile, contraria. Cic. lib. 3. Offic. 119.
Aera pretiosa Corinthi. Seneca Medea, 10.12.
Dona pretiosa. Idem, ibidem.
Emptior pretiosus, Sumptuosus, qui magno pretio aliquid emit. Horat. 3. Carm. ode 6.7.
Ingeniū quondā fuerat pretiosius auro. Oui. 3. Amor. eleg. 7.1.
Pretioso linteo uestes. Plin. lib. 52. cap. 10.2.
Loca pretiosa metallo. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 8.1.
Nox pretiosa, Quæ emitur pretio. Propert. lib. 3. eleg. 13.1.
Pretiosus sapor. Colum. lib. 3. cap. 7.2.
Texta pretiosa. Ouid. epist. 16.45.
Vestis pretiosa. Lucan. lib. 2.78.
Vestimenta pretiosa. Horat. 1. epist. 19.7.
Pretiosior. Ouid. 1. Metam. 24,

— subijtq; argentea proles
Auro deterior, fuluo pretiosior ære.

¶ Pretiosè, pen. prod. (τιμίως) Delicatè, eleganter. Cic. 2. de Inuent. 201, Vasa magnifica, & pretiosè cælata.

Priamus] pen. corr. (πρίαμος) fuit Laomedontis Troiani regis filius, sic παρὰ τοῦ πρίαμαι emo, dictus, authore Seruio. Nam puer ab Hercule captus cum Hesiona sorore solus pecunia redimi potuit. Eum à Ioue originem traxisse ferunt. Vide Ouid 4. Fast. Priamus patre ab Hercule interfecto, est auro redemptus, Ilion reformauit & exornauit. Habuitq́, teste Cicerone 1. Tuscul. 132, filios quinquaginta: quorū decem & septem ex iusta uxore sunt nati. At uerò ex altero latere Assaracus Capyn genuit, ex quo Anchises, et ex illo Aeneas. Quam sanè genealogiam Ouid. lib. 4. Fastorum pulcherrimè expreßit.
Priamum tota progenie orbatum, quum in aram confugisset, hostilis manus interemit. Cic. 1. Tuscul. 133.
Regna Priami. Virg. 2. Aeneid. 5.
Diues Priamus. Horat. 1. Carm. ode 10.3.
¶ Priameius, Adiect. quinq; syllabarum (πριαμήϊος) Virgil. 7. Aeneid. 51, Sceptra Priameia.
Coniux Priameia, Hecuba. Ouid. 13. Metam. 81.
¶ Priamides, pen. corr. (πριαμίδης) Patronymicū masc. Virgil. 6. Aeneid. 99,

Atq; hic Priamiden laniatum corpore toto
Deiphobum uidit.

Priapus] pen. prod. (πρίαπος, φαλλός) inquit Seruius, Dionysij ac Veneris filius, deus Lampsacenus Hellespōti, qui hortos tuetur. Is ob membri uirilis magnitudinem immoderatam, ex Hellesponto primùm eiectus, deinde pro deo habitus est. Vnde Virgil. lib. 4. Georg. 23,

Hellespōtiaci seruit tutela Priapi.

Asserunt etiam nōnulli priscos illos, quum uellent hominum pudēda occultius nominare, Priapum dixisse. Author Diodorus lib. 5.
At ruber hortorum decus, & tutela Priapus. Ouid. 1. Fast. 83.
Est et Priapus, Hellesponti urbs, teste Plinio lib. 5. cap. 32. à Priapo superiore, Liberi & Veneris filio cōdita: cœptus est enim ibi coli ob uineta uberrima, quæ iuxta in Pariana & Lampsacena regione sunt, authore Strabone.
Priapeia (πριαπεῖα) carmen obscœnū, quòd nonnulli Virgilio, alij Ouidio ascribunt: quanquā uerisimilius est, multorū id opus esse, ob argumenti similitudinem, unum in uolumen coniectum.
Priapismus (πριαπισμός, σατυρίασις) Morbus est, quū genitale membrū in longitudinem protenditur, & in circulū intumescit sine Veneris appetitu: quod uitij genus ijs potißimum solet usu uenire, qui supini cubare cōsueuerunt. Galen. lib. 6. de Locis affect.

Pridem] Aduerbium (πάλαι) Quasi prius die: de longiori tempore dicitur, decem aut uiginti dierum, aut mensis, mensiumúe

Digitized by Google

menstruæ, & nonnunquam annorum pro conditione materiæ, inquit Valla. Plaut. Pseud. 5. 207,

Non ædepol habeo profectò: nam eam pridem uendidi.

Cicero Sestio, lib. 5. 6. 4, Quòd ad me pridem scripseras.

Quam pridem hoc nomen Fauni in aduersaria retulisti? Cicer. pro Qu. Roscio, 4.

Non pridem. Terent. Heaut. 2. 1. 17,

Hoc ego mali non pridem inueni, neq; etiamdum scit pater. Vide Non.

Non ita pridem. Cic. in Bruto, 20, de Themistocle loquens, Fuit enim regnante iam Græcia, nostra autem ciuitate nō ita pridem dominatu regio liberata. id est, Non multo ante id tempus, inquit Budæus.

Pridie] Aduerbiū (τῇ προτεραίᾳ) id est, Priori siue præcedēti die. Cato de Re rustica, Si quem purgare uoles, pridie ne cœnet. Cic. Attic. lib. 12. 141. 10, De Terentia autem scripsi ad te eis literis quas dederam pridie.

Pridie & Postridie, contraria. Cic. 6. Philip. 225.

Vsq; ad pridie Calendas. Cic. ad Attic. lib. 2. 24. 6.

Ad pridie Idus Septembres gignitur. Plinius libro 11. cap. 16. 1. Vide Ad.

Pridie, cum genitiuo. Cicero ad Lentulum, libro 1. 4. 1, Quòd iam illam sententiam Bibuli de tribus legatis pridie eius diei fregeramus.

Pridie eius diei uenit. Cic. Attic. lib. 11. 229. 2.

Accusatiuo etiam iungitur. Cic. Appio, lib. 3. 4. 1, Pridie nonas Iunias quum essem Brundusij.

Pridie quàm. Plaut. Milite, 14. 90. Cicer. de Amic. 11, Pridie quàm excessit è uita. Idem ad Lentulum, libro 1. 2. 12, De his rebus pridie quàm hæc scripsi, Senatus authoritas grauissima intercesserat.

¶Pridianus, pen. prod. (προτεραῖος) Adiect. pro Hesterno. Tranquil. in Caligula, cap. 58, Marcēte adhuc stomacho pridiani cibi onere. Hæc Budæus. Vide Vallam lib. 2.

Priene] pen. prod. (πριήνη) Ioniæ urbs, Biante alumno nobilis. Meminit Cic. in Paradoxis. Priscianus in Perihegesi,

Per quas Meander pinguis descendit in æquor,

Inter Miletum currens, latamq; Prienem. Hinc,

¶Prieneus, pen. prod. Adiect. (πριηνεὺς) Sidonius 1. Paneg. Prieneε Bia, quòd plus tibi turba malorum est.

Primarius, Primates, Primitiæ, Primipilus] Vide Primus.

Primnesius] Palus ad quem funis nauticus religatur, quem alij tonsillam dicunt. Paulus.

Primus] Adiect. (πρῶτος, πρόμος, πρώτιστος) Quandoq; ad numerum, seu ordinem refertur. Terent. Phorm. 2. 3. 47,

At si talentum rem reliquisset decem.

D. Di tibi maleficiant. P. Primus esses memoriter

Progeniem uestram usq; ab auo atq; atauo proferens.

Idem Adelph. 5. 9. 18,

— & quidem tuo nepoti huius filio

Hodie primam mammam dedit hæc. hoc est, Ipsa prima dedit mammam. Terent. Adelph. 4. 2. 8,

Primus sentio mala nostra, primus rescisco omnia.

Extremi primorum. Horat. 2. epist. 2. 41.

Primus ante omnes. Virgil. 2. Aeneid. 8.

Primus ad extremum similis sibi. Horatius in Arte, 52, de pede Iambo.

Decem primi uiri. Cic. pro Sex. Rosc. Amer. 14.

Prima duo capita epistolæ tuæ tacita mihi quodammodo relinquenda sunt. Cic. Appio, lib. 3. 8. 2.

Primæ & Posteriores sententiæ. Plancus Cic. lib. 10. 11. 2.

Primus, de duobus. Cic. 2. de Inuent. 129, Quo pacto tractari conueniret argumentationes, in libro primo non intelligenter expositum est.

Primus & alter libellus. Cic. 4. Verr. 132.

Primus, Princeps. Virgil. 1. Aeneid. 6,

Prima quod ad Troiam pro charis gesserat Argis.

Ciuitatis primus Dyrrachinus. Cic. 5. Verr. 110.

Genere & nobilitate sui municipij facilè primus. Cicero pro Roscio Amerino, 5.

Primus, Optimus. Virgil. — primos iuuenū tot miserit Orco, Terent. Adelph. 5. 4. 4,

Et quæ tibi putaris prima, in experiundo repudies. Vbi Donatus, Prima, ante alia eligenda, quæ & primo loco ponenda, ac per hoc optima. Idem Eunuch. 5. 9. 51.

Prima & summa, habentur utilia. Cic. 3. Offic. 138.

Homo primus. Cic. 6. Verr. 33.

Primus apud te est. Terent. Eunuch. 1. 2. 10. hoc est, Supra alios amas illum. Ibidem, 2. 2. 17,

Est genus hominum qui esse primos se omnium rerum uolunt, nec sunt.

Primam dices, scio, si uideris, hoc est, pulchriorem cæteris omnibus. Terent. Eunuch. 3. 5. 19.

Laus prima illa est. Plin. lib. 12. cap. 23. 2, Laus prima candidissimis spagnis atq; altissimis, secunda rutilis, nulla nigris. id est, pluris æstimantur.

Honos primus uirtutis. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 17.

Primus de. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 5. 5, Postea Racilius de priuatis me primum sententiam rogauit.

Primus ex omnibus philosophis. Cic. 4. de Finib. 28.

Prima, plurali numero, pro principijs. Liu. lib. 8, Quod bellum si prima satis prospera fuissent, haud dubie peruenisset ad Romanos. Curtius lib. 4.

Prima consiliorum: hoc est, prima consilia. Tacit. lib. 18.

Primus, dicitur aliquando pro eo ante quem nullus est. Virgil. 1. eclog. 9, Hic mihi responsum primus dedit ille petenti. Salust. in Iugurtha.

Primo accessu Liuius 8. bell. Pun. 238, M. Attilium captum in Africa commemorat, tanquam M. Attilius primo accessu ad Africam offenderit.

Aditus primi difficiles. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 12.

Prima adolescentia. Vide Adoleo.

Primo statim aduentu. Liu. 4. ab Vrbe, 230, Impigre primo statim aduentu deiectis qui in præsidio erant, arcem recepit.

Aestas prima inceperat. Virg. 3. Aeneid. 2.

Aetas prima. Virg. 2. Georg. 73.

Anni primi. Virg. 2. Aeneid. 18.

Annus primus ab honorum perfunctione. Cic. 3. de Orat. 5.

Aspectu primo. Liu. 5. bel. Maced. 37, Nihil primo aspectu contemptius, equi hominesq; paululi & graciles.

Aspectu primo obstupuit. Virgil. 1. Aeneid. 124.

Barba prima. Seneca Hippol. 5. 12.

Corpora prima, & semina rerum uocat Lucretius elementa, libro 1. 11.

Primo quoq; die. Colum. lib. 8. cap. 5. Pompeius ad L. Domitiū, Vt primo quoq; die Luceriam aduenires.

Primo diluculo, apud Suetonium in Vitellio, cap. 15.

Prima ab infantia. Tacit. lib. 1.

Prima facie. Caius in l. aliquando. ff. ad S. C. Velleianum.

Primo introitu. Plin. lib. 12. cap. 8. 2.

Prima inuenta. Plin. lib. 10. cap. 55. 1.

Labes prima mali. Virg. 2. Aeneid. 20.

Primis labris aliquid gustare. Cic. 1. de Nat. deor. 30, Hunc censes primis, ut dicitur, labris gustasse physiologiam, &c. Est, inquit Erasmus, breuiter quippiam attingere dictum ab ijs qui cibum aut potum tenuiter prægustant, nihil inde in stomachum transmittentes.

Primus

Prima lux, pro Summo diluculo. Sulpitius Ciceroni, lib.4.12.5, Eò sum profectus prima luce. Sic Cic. Atti. lib.4.72.8. Cæsar 1.bel.Gal.86. Et Liu.9.ab Vrbe,190. Tacit.lib.19.

A' prima luce. Vide A' præpositionem.

Primo mane cum familia prodeundum est. Colum. lib. 12. cap. 13. Dicitur & Summo mane.

Prima quâque occasione. Plin. iunior, Proinde prima quâque occasione mitte.

Primo progressu. Cic. 4. Acad. 163.

Prima specie. Idem. Cic. 4. de Finibus, 99, Nominibus uterentur his quæ prima specie admirationem, re explicata risum mouerent.

Primo quôque tempore: id est statim, siue quum dabitur occasio. Cic. 6. Verr. 51, Primo quôque tempore afferetur. Idem Attic. lib. 8.159.3, Omnes copias primo quoq; tempore in unum locum conuenire. Cæsar 6. bell. Ciuil. 22.

Primis tenebris mouit: hoc est, cœpta nocte. Liu.1 bel. Maced.

Prima uespera. Liu. lib. 4. bel. Maced. Tabellas conscriptas celeberrimo loco supra sedem quotidianam magistratuum prima uespera suspendit.

Primo uespere. Tacit. lib. 6, Primo uespere ut lumina in castro hostium conspexêre, &c.

Primus aduentu. Plin. lib. 15. cap. 14, ad finem, de uarijs maiorum generibus, Dacis fermè uilißimis nomen, quanquã primis aduentu, decerpiq; properantibus.

A' primo: pro Ab initio. Cic. Attico, lib. 8.155.3, Hoc à primo cogitauit, omnes terras, omnia maria mouere. Terentius Phorm. 4.3.37, A' primo homo insanibat. Vide A'.

A' primo, deinde pòst. Cic. in Orat. 14, In illa pro Ctesiphonte oratione longè optima, summißius à primo: deinde dum de legibus disputat, preßius: pòst sensim incedens, iudices ut uidit ardentes, in reliquis exultauit audacius.

A' primo lucis. Vide A'.

In primo uiget, iacet in extremo. Cic. in Orat. 125.

Cum primis. Vide Cum præpositionem.

Cum primis domi suæ locuples & honestus homo Sopater. Cic. 4. Verr. 47.

Sapiens cum primis nostræ ciuitatis homo. Cic. 2. de Orat. 123.

In primis. Vide In præpositionem.

Clarum & ornatum in primis Siciliæ oppidum Himera. Cicer. 4. Verr. 60.

Homo in primis improbißimus. Cic. 5. Verr. 55.

In primis splendidus Minutius Eques Rom. Cic. 4. Verr. 48.

¶ Primas dare alicui, Sub partes. Vide Do. item, Primas ferre aut tenere. & Primas ferre alicui. Cicer. de clar. Orat. 95, Ex his Cotta & Sulpitius, cùm meo iudicio, tum omnium facilè primas tulerunt: id est, sapientißimi & doctiß. habiti sunt. Ibidem, 183, Erat excellens iudicio uulgi, & facilè primas tenebat adolescens.

Agere primas. Vide Ago.

Agebat primas in causis Hortensius. Cic. de clar. Orat. 171.

Concedere alicui primas. Vide Concedo.

Concedere ingenio primas. Cic. 2. de Orat. 81.

Primas deferre alicui, Palmam & primum locum tribuere. Cic. ad Attic. lib. 1.12.8.

Primarum partium esse. Vide Pars.

¶ Primum, Aduerb. (πρῶτον, πρῶτα, πρώϊστα) ferè sequitur Præterea, uel Deinde. Terent. Adelph. 4.2.1,

Næ ego homo sum infœlix? primùm fratrem nusquam inuenio gentium:

Præterea autem dum illum quæro, à uilla mercenarium Vidi. Idem in Prologo Heaut. 3,

Id primùm dicam: deinde quod ueni, eloquar.

Nunc primùm. Vide Nunc.

Primùm, deinde, postremò. Cicero 5. Ver. 141, Primùm eam, quum posita esset apud eas societates, unde erat attributa, binis centesimis fœneratus est: deinde permultis ciuitatibus pro frumento nihil soluit omnino: postremò sicut ciuitati soluit, tantum detraxit, quantum commodum fuit. Cicero pro Sylla, 32.

Primùm, deinde, deinde. Cic. 4. Ver. 101, Primùm auerti pecuniam domum non placere: deinde ipsarum statuarum modũ quendam esse oportere: deinde illud certè, ab inuitis exigi non oportere.

Primùm. Plaut. Capt. 7.100,

Sequere, te ut amittam: ei rei primùm præuorti uolo.

Primùm omnium, Terent. Heaut. 2.3.33,

Mane hoc quod cœpi primùm, enarrem, ô Clitipho:
Pòst istuc ueniam. Clit. propera. S. iam primùm omnium
Vbi uentum ad ædes est, Dromo pultat fores, &c.

Vt primùm illam uidi, nunquam uidi postea. hoc est, Nunquam nisi semel uidi. Plaut. Epid. 12.30.

Vt primùm potestas data est augendæ dignitatis tuæ, nihil prætermisi in te ornando, quod positum est in præmio uirtutis, aut in honore uerborum. Cic. Planco, lib. 10.13.1.

Vt primùm forum attigi, spectaui semper ut tibi possem quammaximè esse coniunctus. Cic. Licinio, lib. 5.8.8.

Primùm, pro Præcipuè. Plin. lib. 15. cap. 18.7, Quid primùm in eo miremur? curam ingenij, an occasionem fortuitam? celeritatemq; cursus, an uehementiam uiri?

¶ Primò, Aduerbium (πρῶτον) hoc est, Prima fronte, prima specie, primo aditu. Terent. Eunuch. 5.7.10,

At etiam primò callidum & disertum credidi hominem.

Ouid. 2. Metam. 89,

Et timuit primò ne Iuppiter esset in illa.

Primò & mox. Plin. libro 19. cap. 3.6, Vesci pecora solita, primòq; purgare, mox pinguescere.

¶ Primulus, pen. corr. Adiectiuum, diminutiuũ à Primus. Plaut. Amph. 8.104, Primulo diluculo abijsti ad legiones.

¶ Primulùm, pen. corr. Aduerbiũ diminutiuũ. Terent. Adelph. 5.6.10, Paulatim plebem primulùm facio meam. Ibidem, 3.1.2, Modò dolores mea tu occipiunt primulùm. Vbi Donatus. Initium & ipsa origo dolorũ diminutiuè demonstrata est. Non enim primùm, sed primulùm dicit.

¶ Primarius, Adiectiuum (πρωτεῖος, ἀρχικὸς, πρέσβυς, ἀρχόμενος) Quod aliunde originem non habet. Primarius lapis, qui primus in aliquo ædificij fundamento ponitur. Primarius uir, primus in ciuitate. Cic. de Senect. 57, In quem illud elogium unicum plurimæ consentiunt gẽtes, populi primarium fuisse uirum. hoc est. primum inter populum, & ueluti eminentiorem. Idem 7. Verr. 93, Vir primarius, homo nobilißimus, dicit. Et 2. de Fin. 184.

Adolescens primarius. Vide Adoleo.

Bellator primarius. Plin. lib. 7. cap. 43.5.

Conditio primaria. Plaut. Stich. 3.81.

Fœmina primaria. Terent. Phorm. 5.8.78. Cicer. 3. Ver. 109,

Scilicet magno præsidio fuit Anniæ pupillæ mater fœmina primaria.

Senator uir primarius. Cic. pro Flacco, 40.

Primario loco esse, & Secundum locum obtinere, contraria. Cicer. 3. de Finibus, 81.

¶ Primas, primatis, pen. prod. (ἄριστος) Primates dicti sunt, qui & summates siue optimates, hoc est primi in ciuitate.

¶ Primatus, huius primatus, pen. prod. masc. gen. (πρωτεῖον, πρωτεῖον) Ipsa authoritas primatum. Plin. lib. 13. cap. 12.4. Primatum mutauit Cæsar.

¶ Primatum dare alicui rei. Varro 1. de Re rust. cap. 7.

¶ Primanus, primani (πρωτανός) Tribunus qui primæ legionis

ni tributum scribebat, ut apud Catonem, in ea quæ est cōtra Thermum de suis uirtutibus. Hæc Festus. Tacit.lib.18, Primam stratis unà & uicesimanorum principibus Aquilam abstulère.

¶Primoris, pen. prod. (ἄκρος) genitiuus, cuius nominatiuus non reperitur. Pluraliter, Primores, primorum, &c.

Primores, Dicuntur summæ quæq; res, inquit Nonius. Lucilius, Quum gallus digitos, primoresq; erigit ungues. Cato cap.51, Pullos in terram deprimito, extollitoq; primorem partem.

Nasi primoris acumen. Lucret.lib.6.240.

Primoribus labris gustare, Est leuiter quidpiam attingere. Ductum ab ijs qui cibum aut potū tenuiter degustant, nihil inde in stomachum transmittentes. Cic. pro Cælio, 20, Equidem multos & uidi in hac ciuitate, & audi non modò qui primoribus labris gustassent genus hoc uitæ, & extremis, ut dicitur, digitis attigissent. Idem 1.de Orat.44, Hæc autem esse penitus in media philosophia retrusa atq; abdita, quæ isti rhetores ne primoribus quidem labris attigissent.

Primores, pro Primis accipitur: ut, Primores imbres. Varro 2. de re Rust.cap.2.11.

Anni primores. Silius lib.15.130.

Primores dentes, Qui primi patent. Plin.lib.11.cap.37.7.

Partem domus primorem esse atrium. Gel.lib.16.cap.5.

Primori in acie uersabantur. Tacit.lib.19.

Primores (ἄριστοι) pro Optimatibus. Virg.9.Aeneid.65,

Protinus armati incedunt: quos omnis euntes
Primorum manus ad portas, iuuenumq;, senumq;
Prosequitur uotis.

Vbi Seruius, Primorum, genitiuus hic uenit ab eo quod est, hi primores, sicut hi proceres: quorum nominum nominatiuus singularis non inuenitur, licet dicamus huius primoris.

Populi primores. Horat.2.Serm.Satyr.1.14.

Sociûm primores. Silius lib.13.2.

¶Primæuus, pen.prod. Adiectiuum (πρωτῆλιξ) Quod est primæ ætatis: ut Grandæuus, grandioris ætatis. Virgilius 9. Aeneid.109,

—uix unus Helenor
Et Lycus elapsi: quorum primæuus Helenor, &c.

Idem lib.10.69,

—primæuo corpore Lausus.

Coniux primæuus. Stat.5.Syl.3.14.

Natus primæuus. Catul. Argon.epig.59.80.

Primæuo flore iuuentus. Virg.7.Aeneid.33.

¶Primicerium, existimat Accursius dictum (πρωτοκήριον) quòd primus ferat cereum. Quæ etymologia planè ridicula est. Nam Primicerius, notarius principis dicitur, & honore inter notarios primus: sicut sequens dicitur Secundicerius. κηρὸς enim ceram significat: κήρωμα tabulam ceratam, in qua antiqui scribebant. Ab huiusmodi igitur tabulis dicti sunt primicerij. Vegetius libro secundo, Primicerius, inquit, in officio præfectorū Prætorio, ad honestum quæstuosumq; militiæ peruenit finem. Dicitur autem Primicerius nō solùm notariorum, ut apud Renatū Frigiridū in historia Honorij & Theodosij: Rusticus Agretinus ex primicerio notariorū Iouini, multiq; nobiles apud Aruernos capti, sed etiam primus aliarū dignitatū. Ammianus Marcell.lib 18, Inter quos etiā Valentinus ex primicerio protectorū, Tribunus. Quæ autem huius officij sit dignitas, ostendit Caßiodorus Epistolarum lib.6, in forma comitiuæ sacrarum & primiceriatus, ubi, Ad publicæ, inquit, festiuitatis indicium, locum quoq; primiceriatus adiungimus. Parum est autem, quòd prouinciarū iudices tuæ subiaceant dignitati: ipsis quoq; procerib. chartarum confirmas officium: dum perfectum non creditur, nisi à te fuerit pro solennitate completum, &c. Ex Alciatò.

¶Primigenius, Adiectiuum (ἀρχικὸς, προηγούμενος, ἀρχοειδής, πρωτότοκος, πρωτόπλαστος) Idē quod Primitiuus, Quod aliunde non habet originem. Et propriè Primigenia semina, quæ dedit natura: quæ Cic. prima naturæ: & Græci, τὰ πρῶτα φύσεως appellant. In his numerant incolumitatem, conseruationemq; omnium partium, ualetudinem, sensus integros, doloris uacuitatem, uires, pulchritudinem, cæteraq; huiusmodi.

Verba primigenia, ut lego, scribo, quæ non sunt ab alio uerbo, sed suas habent radices.

Primigenius sulcus (inquit Festus) dicitur, qui in condenda noua urbe, tauro & uacca, designationis causa imprimitur.

Primigenia fortuna à gignendo. Cic.2.de Leg.47. Liu.4. bel. Maced.195, Et ædem Fortunæ primitiuæ in colle Quirinali dedicauit Q. Martius Ralla Duûmuir ad idipsum creatus.

Semina primigenia. Varro 1. de Re rust. cap. 40.1, Dicam de primigenia pecuaria. Id est, de ouibus quales sint ad fœturam utiles. Varro 8.de Re rust.2.1.

¶Primigenus, pen.corr. Aliud Adiectiuum (πρωτογόνος) Lucret.lib.2.221,

Multaq; post mundi tempus genitale, diemq;
Primigenum maris & terræ, solisq; coortum, &c.

¶Primitius, penult.prod. Similiter adiectiuum (πρωτότυπος) Quod aliunde non habet originem, siue quod per se inuentum est. Vnde & Primitiua uerba, quæ per se inuenta sunt, nec aliunde deriuantur: ut Amo.

Primitiui anni. Colum. de Arboribus, cap.23, Ea res & fertilem arborem reddet, & primitiuos annos, fructum uinosum, postea uerò etiam dulcem & apyrenum. Fortasse legendum, primitiuis annis, siue primis: ut idem lib.5.cap.10.10. Ea res & fertilem arborem reddit, & primis annis fructum uinosum, & post quinquennium dulcem & apyrenum facit.

¶Primipara, primiparæ, pen.corr. (πρωτοτόκος) Primiparæ dicuntur matres quæ primò genuerunt. Plin. lib.8. cap. 40.10, Et ab ea quæ fœmina fit ex primipara genita citius cerni. Ibidem, cap.47.1.

¶Primipilus, primipili, pen.prod. (πρωτόπιλος) Centurio primæ cohortis, ut Liuius scribit lib.7, Id propter P. Solonium postulatum est à coniuratis, qui alternis propè annis & Tribunus militum & primus Centurio erat: quem nunc primipilum appellant. Innominatus Græcè legum interpres, primipilum tradit militarem annonam esse. Id quod non omnino absurdum putat Alciatus. nam quum primipilus in legione primus esset, consequebatur omnia legionis commoda, ut docet Vegetius lib.2.cap.8. Proinde annona quoq; militaris illi concedebatur diuidenda per capita militum. Vide Antepilani. Sueton. in Caligula, cap.44, At in exercitu recensendo, plerisq; Centurionū maturis iam, & nonnullis ante paucißimos quàm consummaturi essent dies, primos pilos ademit, causatus senium cuiusq; & imbecillitatem. Cic. Attico, lib.5.108.6, At ille cohortē illam primā totam perdidit, Centurionemq; primipili nobilem sui generis.

Aquila primipili. Cic.12.Philip.332.

Primipilum ducere. Cæsar 5.bel.Gal.133.

¶Primipilaris, huius primipilaris, pen.prod. (πρωτοπιλάριος) Dici uidetur non tam miles qui fuerat sub Centurione primipili, quàm ipse Centurio qui olim præditus fuerat hac dignitate. Et ea forma dicitur primipilaris, qua Consularis. Quint.lib.6.cap.3.63, An primipilaris ei testamento suaderet ordinare suprema iudicia.

¶Primiter, Aduerbium, (πρώτως) id est, Primò Pomponius Macchis geminis. Quin bono animo es uideo, eripis primiter dapes. Nonius.

¶Primitus,

¶Primitùs, pen. corr. Aliud aduerbium (πρωτίςως) Idem. Lucilius lib. 5, Sicuti quum primiter ficos populare sentis, item pretio ingenti ad primitùs paucos. Ita Nonius. Varro 2. de Re rust. cap. 2. 11 Primitùs oritur herba imbribus primoribus euocata.
Insinuari primitùs. Lucret. lib. 4. 207.
¶Primitius, Adiectiuum. Quod in aliqua re primum & principale est. Ouid. 12. Metam. 55,
Ecce rapit medijs flagrantem Rhetus ab aris
Primitiũ torrem. Alij legunt, Prunitiũ: à pruna scilicet.
¶Primitiæ, primitiarũ, fœm. gen. plur. numeri (ἀρχαὶ, ἀπαρχαὶ, κατάργματα) Primi fructus ex agro suscepti, qui Deo offeruntur. Plin. lib. 18. cap. 3. Idem lib. 4. cap. 12. 48, Frugũ primitias solitos Delon mittere Apollini.
Frugum primitiæ. Ouid. 10. Metam. 86.
Operum primitiæ. Stat. 2. Theb. 249.
Primitias uitis resecare cēsuerunt: id est, prima flagella. Colum. lib. 4. cap. 10.
Armorum primitiæ. Stat. 11. Theb. 57.
Lachrymarum primitiæ. Stat. 6. 30.
¶Primodum, pro Primo. Plaut. Capt. 45. 7,
Primodum opus est pistoriensibus.
¶Primogenitus, primogeniti, pen. corr. (πρωτότοκος) Qui primò genitus est, etiam si alij nō sint geniti. Plin. lib. 11. cap. 40. 2, Primogeniti in quacunq; parte sues primas premūt. Vetus codex habet, Primis genitis in quoq; partu sues primas præbent. Subaudi, mammas.
¶Primordium, primordij (ἀρχαιογονία, προϋφεστηκότα) Principium, inquit Festus, quòd primò ordimur. Cic. in Partit. 5, Vt primordia rerum & quasi præcurrentia, in quibus inest aliquid argumenti. Idem 2. de Leg. 13, A' Ioue Musarum primordia, sicut in Aratio carmine orsi sumus.
Belli primordia. Stat. 2. Achil. 67.
Dicendi primordia. Quint. lib. 1. cap. 9. 1.
Gentis primordia. Ouid. 5. Metam. 38.
Mundi primordia. Ouid. 15. Metam. 14.
Operum primordium. Curtius lib. 9.
Principiorum primordia. Lucret. lib. 3. 53.
Prima primordia rerum. Lucret. lib. 2. 27.
A' primordio sui. Vide A' præpositionem.
Capere primordia. Vide Capio.
Ducere primordia generis ex alijs. Ouid. 15. Metam. 99.
Princeps] principis, pen. corr. communis generis (ἀρχὸς, ἀρχηγὸς, ἀρχηγέτης, ὄρχαμος, πρόηγος) Qui uel quæ principatum tenet, quasi primum caput. Cic. 8. Philipp. 253, O' dij immortales, quàm magnum est personam in Republica tueri principis: quæ non animis solùm debet, sed oculis seruire ciuium.
Princeps, Primus. Cic. 2. de Orat. 30, Nanq; & Herodotum illum qui princeps genus hoc ornauit. Liuius, Princeps prælium inibat. Budæus.
Postremus & Princeps, contraria. Cic. 7. Verr. 71.
Ad pericula princeps. Plancus Ciceroni, lib. 10. 17. 3.
Exordium princeps omnium debet esse. Cic. 1. de Inuent. 29.
In principibus. Vide In præpositionem.
Princeps, pro Ordine inter principes: id est, qui sunt in principijs aciei. Cic. ad Brutum, 8. 2, Cretensi bello Metello imperatore octauum principem duxit. id est, octauum ordinem inter principes. Budæus.
Princeps in. Cic. 7. Verr. 100, Totum enim tua libidine & scelere, ex sua patria, in qua multis uirtutibus & beneficijs floruit princeps, sustulisti.
In Astrologia princeps Eudoxus. Cic. 2. de Diuinat. 131.
In iure Ciuili longè omnium princeps Seruius. Cicer. de claris Oratoribus, 78.
Longè princeps. Vide Longus.
Consilij publici princeps plurimos annos fuit Pericles. Cicer. 1. de Orat. 109.
Author consilij publici, dux regendæ ciuitatis, sententiæ atque eloquentiæ princeps in Senatu. Cicer. 3. de Orat. 36. Idem Planco, lib. 10. 6. 7.
Princeps tragici cothurni. Plin. lib. 7. cap. 29. 3.
Dearum princeps Iuno. Ouid. 6. Fast. 8.
Ingenij & doctrinæ princeps Plato. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 43.
Nunc iuuenũ princeps, deinde future senũ. Ouid. 1. de Arte, 39.
Princeps legis Agrariæ P. Rullus: id est, author. Cicero 2. pro lege Agraria, 27.
Princeps Latini nominis. Liuius 1. ab Vrbe, 218. Vide Oriundus, in Orior.
Philosophorum princeps Socrates. Cic. 2. de Nat. deor. 248.
Princeps philosophorum & authoritate & antiquitate Socraticus Aristippus. Cic. 2. Tusc. 22.
Salutis mentisq; publicæ princeps, Senatus. Cicer. de Arusp. respon. 54.
Princeps atq; architectus sceleris. Cic. pro Cluentio, 47. Et 2. de Legibus, 69.
Princeps sceleris & concitator belli. Cæsar 8. bel. Gal. 134.
Princeps sermonis ordiendi fuit: id est, author. Cicero 1. de Orat. 48.
Stoicorum princeps Zeno. Cic. 4. Acad. 238.
Princeps terrarum populi Rom. Plin. lib. 22. cap. 3. 1.
Consilio & lingua princeps aliquis. Cic. 1. de Orat. 49.
Longè omnium quicunq; fuerunt grauitate dicendi princeps Plato. Cic. in Orat. 34.
Studijs doctrinæ, & regenda ciuitate princeps Demetrius. Cicero 3. de Leg. 22.
Princeps, Vir primarius. Plin. epist. 7. lib. 3, Fuit inter principes ciuitatis sine potentia, sine inuidia.
Quales in Republica principes essent, tales reliquos solere esse ciues. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 40.
Ciuitatis longè princeps Pompeius. Cic. pro Domo sua, 52.
Orbis terræ princeps. Cic. pro Domo sua, 85.
Principum princeps. Cic. pro Flacco, 43.
Altißimus princeps. Claud. de muneribus Honorio imperatori à Stilicone missis, 20. 3.
Egregius princeps. Claud. 3. Paneg. 23.
Honoratus homo & princeps. Cic. 1. Offic. 192.
Iustus princeps. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 3.
Nefandus princeps. Seneca Octauia, 5. 2.
Venerandus princeps. Claud. 4. Paneg. 11.
Colere principem donis. Vide Colo.
Exercere principem, & præstare. Sueton. in Tiberio, cap. 33. Vide Presto, præstas.
Principibus placuisse uiris non ultima laus est. Horat. 1. epistol. 18. 7.
Profiteri se principem in Senatu. Cic. Cornificio, lib. 12. 24. 4.
Personã principis in Rep. tueri, magnũ est. Cic. 8. Philip. 253.
Seruire principi. Cic. Pæto, lib. 9. 17. 7.
Princeps, f. g. Plin. lib. 8. cap. 32. 9, Quasdàm nos principes fœminas scimus omnibus diebus matutinis carnem meam degustare solitas, & longo æuo caruisse febribus.
Princeps, Adiectiuum, Primum significat, & aliquando præcipuum. Terent. Adelph. 3. 6,
Itaque unam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror,
Fratrem homini neminem esse primarium artium magis principem.

Amor

Amor princeps ad beneuolentiã coniungendã. Cic. de Ami. 26.
Ciuem principem se putat. Cic. 2. de Nat. deor. 248.
Dies imperij princeps, uitæ supremus. Tacit. lib. 1.
Locum principem authoritatemq́; in salute mea tenuistis. Cicero pro Domo sua, 114.
Princeps mensis, Ianuarius. Colum. lib. 11. cap. 2. 2.
Natura princeps huius boni. Cic. 2. de Orat. 193. De his qui memoria uigent.
Patroni principes. Cicero de claris Orat. 177.
Qualitatum aliæ sunt principes, aliæ ex ijs ortæ. Cic. 1. Acad. 39.
Roma princeps urbium. Horat. 4. Carm. ode 3. 3.
Princeps uox in Rep. Cic. in Catil. 91.
Principem habere aliquem. Cic. Ampio, lib. 6. 12. 5. id est, præcipuum adiutorem. Budæus.

Principatus] huius principatus, pen. prod. m. gen. Imperiũ (ἀρχὴ, πρωτεῖον, ἡγεμονία) Cæsar 5. bel. Gal. 19, In ea ciuitate de principatu inter se contendebant. Principatu Claudij casus rationem docuit. Plin. lib. 8. cap. 16. 12.
Principatus est apibus. Plin. lib. 11. cap. 5. 1.
Regius principatus. Cic. 3. de Fin. 80.
Appetitio quædam principatus cupiditati ueri uidendi adiuncta est. Cic. 1. Off. 22.
Deferre principatum alicui. Cic. 2. Philip. 32.
Delere principatum. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 84.
Dare principatum homini. Cic. 11. Phil. 325, Cassio uerò sententia mea dominatum & principatum dari.
Dare principatum alicui rei: pro, Eam præferre alijs. Plin. lib. 9. cap. 17. 3, Nunc scaro datur principatus.
Penes ipsum est principatus. Cic. ad Atticum, lib. 13. 176. 4.
Ferre principatum alicuius belli, Moderari, administrare. Cic. in Philipp. 13, Qui huius belli feret principatum.
Pertinacia et nimia cupiditas principatum facillimè in elatione animi innascitur. Cic. 1. Off. 92.
Tenere principatum sententiæ. Cic. de Senec. 59. Idem 12. Philip. 326, illa enim huius belli propulsandi, administrandi, sustinendi principatum tenet.
Diuinũ tribuit principatũ menti Theophrastus. Cic. 1. de Natura deorum, 51.

¶Principalis, et hoc principale, pen. prod. (ἀρχικὸς, ἡγεμονικὸς) Quod primum & præcipuum: aut quod principis est. Plin. in Paneg. 83, Tanta benignitas principis, tanta securitas temporum est, ut ille nos principalibus rebus existimet dignos. Liuius 4. ab Vrbe, 85, Intentos deinde hostes in uallum, egressus dextera principali cum triarijs repentè inuadit. Quint. lib. 9. cap. 1, Est igitur tropus, sermo à naturali & principali significatione translatus ad aliam, ornandæ orationis gratia. id est præcipua. Idem lib. 3. cap. 13, Hanc quæstionem ueluti principalem uocant ζήτημα.
Principales & perfectæ causæ, Adiuuantes & proximæ. Cicero de Fato, 61.
Paratus principalis. Tacit. lib. 18.
Principalis porta (inquit Festus) Castrorum nominatur, quòd in eo loco est, in quo principes ordines tendunt.

¶Principaliter] pen. cor. Aduerb. (ἡγεμονικῶς, προηγουμένως) Præcipuè: uel, Vt decet principē. Plin. in Pan. 75, Quid uitã, quid mores iuuẽtutis, quàm principaliter formas?

Principium] principij (ἀρχὴ) Initium alicuius rei: & modò ad numerum, modò ad tempus, modò ad fundamentum refertur. Terent. Phorm. 1. 3. 6,

> Neu me cupidum eò compulisset, quod mihi principium est mali. Ibidem, 2. 3. 82,
> Bene habent tibi principia.

Origo principij nulla est: nam ex principio oriuntur omnia, ipsum autem nulla ex re alia nasci potest. Cicero 1. Tuscul. 84.
Principium & Extremum contraria. Cic. 1. de Nat. deor. 30.
Principium & Exitus, contraria. Cic. pro Cælio, 44.
Principium & Finis, contraria. Cic. de Senec. 71.
Data à natura principia. Cic. 4. de Fin. 29.
Ex albis principijs alba esse. Lucret. lib. 4. 147.
Corporea principia. Lucret. lib. 4. 109.
Bellorum et imperiorum principium. Cic. pro Corn. Balbo, 6.
Iuris principia. Cic. 1. de Leg. 26.
Lucis principium Lucina habet. Ouid. 2. Fast. 90.
Fons & principium mouendi. Cic. in Somnio Scip. 30.
Parere principijs naturæ debemus. Cic. 3. Off. 68.
Philosophiæ principium est scientia. Cic. 1. de Nat. deor. 2.
Pugnæ principium. Virg. 9. Aeneid. 11.
Rerum omnium principia parua, sed suis progreßionibus usa augentur. Cic. 5. de Fin. 105.
Capessere principium. Tacit. lib. 15.
Constant ex principijs rerum omnia. Cic. 4. Acad. 209.
Cognitis principijs multo facilius extrema intelliguntur. Cicero pro Cluentio, 7.
Ducenda sunt omnium rerum magnarum principia à dijs immortalibus. Cic. in Vatinium, 10.
Ducere principium à sanguine Teucri. Ouid. 13. Metam. 152.
Flebile principium melior fortuna secuta est. Ouid. 7. Metam. 105.
Fœdum anni principium incessit. Tacit lib. 4.
Abrupta principia. Quint. lib. 3. cap. 8. 40.
Acutum principium. Vide Acuo.
Exalbescere in principijs dicendi. Cic. 1. de Orat. 60.
Ferri à principio ad exitum, & à capite ita fluere, ut ad extremum ueniens consistas. Cic. in Orat. 116.
Prouisa et diligenter explorata principia ponere. Cicero 1. de Legibus, 54.
Tarda principia in omni genere dicendi sunt, exitus spissi & producti esse debent. Cic. 2. de Orat. 118.

¶Principia, principiorum, plur. num. Locus in castris, à principibus militibus sic appellatus, ut est apud Collumellã lib. 2. Inde, Post principia esse: id est, in tuto, citraq́; periculum. Sumptum à bellis, in quibus tutißimus locus est post principia: siquidem in prima acie stabant hastati, in secunda principes, robustior ætas: hos sequebantur scutati omnes, maximè insignes armis. Post hos triarij & rorarij, quemadmodum indicat Liuius Decadis primæ lib. 8. Itaq; nullus in acie Locus tutior quàm post principia. Terent. Eunuc. 4. 7. 11,

> Tu hosce instrue, hic ego ero post principia:
> Inde omnibus signum dabo.

Erat autem hic locus timido nebuloni conueniens. Donatus admonet eum usum uerbo militari. Vide Erasmi Adagia. Porrò Vege. lib. de Re militari 2. testatur, principales in acie milites, propriè dici Principia: sic enim ait, Antiqua ordinatione legionis exposita, principalium militum, & ut proprio uerbo utar, principiorum nomina, ac dignitates, secundum præsentes matriculas indicabo. Accius apud Varronem, Ego uerò, ut aiunt, post principia in castris. Liu. 2. ab Vrbe, 274. Quia ab tergo erant ciui, in quos post principia, integris ordinibus tutus receptus fuit.
Principia in acie, pro Principibus: sæpe apud Liuium. Cice. ad Brutum, Spes libertatis nusquam nisi in nostrorum castrorum principijs est.
A' principio. Terent. And. 1. 1. 21.

> Rem omnem à principio audies.

Audire à principio admonentem. Cic. Attico, lib. 7. 121. 4.
In principio. Vide In.

Digitized by Google

Principio, pro In principio. Cic. 1. Off. 18, Principio generi animantium omni est à natura tributum. subauditur præpositio, In.

Principio lucis. Tacit. lib. 19.

¶ Principiò, Aduerb. id est, primùm. Terent. Eunu. 5. 9. 39,

Principiò ego uos credere ambos hoc mihi uehementer uelim Me, &c.

Principiò & postea. Cic. 2. de Diuinat. 114, Existimoq; ius augurum, etsi diuinationis principiò opinione constitutũ sit, tamen postea Reip. causa conseruatum ac retentum.

Principiò & primùm. Cic. 1. de Fin. 26, Principiò, inquam, in physicis, quibus maximè gloriatur, primùm totus est alienus. De Epicuro.

Principiò atq; animus ephebis ætate exijt. Plaut. Merc. 3. 40. id est, Quum primùm, uel statim postquam.

¶ Principialis, & hoc principiale, penult. prod. (ἀρχικὸς) Quod primum est. Lucret. lib. 2. 85,

Aut sine principiali aliquo leuiore creata est. Legitur & leuore. Idem lib. 5. 50.

Prior] & hoc prius (πρότερος) Comparatiuum, non solùm ad duos, sed etiam ad plures referri potest. Terentius Phorm. 3. 2. 48,

Mea lege utar, ut potior sit qui prior ad dandum est. Apul. lib. 2. Flor. Vt Hippias è numero sophistarum est, artiũ multitudine prior omnibus, eloquentia nulli secundus.

Artibus in dubio est, hæc sit, an illa, prior. Ouidius 2. Amor, eleg. 10. 2.

Nunc & qui color est puniceæ flore prior rosæ. Horatius 4. Carm. ode 10. 1.

Causa quis prior. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 6.

Officio prior est ille. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 5.

Aestate priore cõficere aliquid nõ potuisse. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 101.

Priore libro. Colum. lib. 4. cap. 22. id est, præcedenti.

Loco priore causam dicere. Cic. pro Quintio, 4.

Priora tempora. Plin. in Paneg. 75.

Prior Siciliæ tyrannus Dionysius. Plin. lib. 12. cap. 1. 4.

Priores nostri: id est, maiores. Plin. epist. 4. lib. 3.

Priora & terga. Plin. lib. 11. cap. 37. 53.

Primas etsi utriq; priores tamen libenter deferũt Lælio. Cicero de claris Orat. 42.

Priorsum, Aduerbium. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 9. & 13.

Priscianus] pen. prod. (πρισκιανὸς) Cæsariensis, claruit Athenis tẽpore Iustiniani principis: scripsit de Arte Grammatica ad Iulianum Consulem: ad Cosroen uerò Persarum regem, librũ de Naturalibus quæstionibus. Conuertit in Latinum sermonem Dionysij de situ orbis carmina. Sunt qui scribant hunc ab initio Christianum, deinde fidei desertorẽ fuisse. Volaterranus.

Priscus] Adiectiuum (πρόνιος, ἀρχαῖος, ἀρχαϊκὸς) Qui superiore ætate fuit: ut, Prisci Latini, qui fuere antè quàm Roma conderetur.

Credendum nimirũ est ueteribus & priscis, ut aiunt, uiris, qui se progeniem deorum esse dicebant, itaq; eorum uocabula nobis prodiderunt. Cic. de Vniuersit. 48.

Itaq; unum illud erat insitum priscis illis, quos Cascos appellat Ennius, esse in morte sensum. Cic. 1. Tusc. 43.

Agricolæ prisci. Horat. 2. epist. 1. 28.

Annales prisci. Ouid. 1. Fast. 2.

Addere arti priscæ motum & luxuriam. Horat. in Arte, 44.

Aurum priscum. Horat. 4. Carm. ode 2. 8.

Fides prisca. Mart. lib. 1. 6. Virg. 9. Aeneid. 16,

Dicite, prisca fides facto, sed fama perennis.

Gens prisca mortalium. Horat. Epod. 2. 1.

Græcorum priscæ literæ. Cic. 3. de Nat. deor. 55.

Moneta prisca concessit nouæ. Ouid. 1. Fast. 45.

More prisco. Tacit. lib. 2. Ouid. 2. Fast. 57,

Flamen ad hæc prisco more Dialis erat.

Nomen priscum mutare. Ouid. 14. Metam. 170.

Progenies prisca. Claud. 1. in Ruff. 22.

Religio prisca. Ouid. 10. Metam. 138.

Me chaos antiqui (nam sum res prisca) uocabant. Ouidius 1. Fast. 21.

Ritus priscus. Plin. lib. 12. cap. 1. 11.

Secula prisca. Mart. lib. 1. 27.

Senes prisci. Ouid. 10. Metam. 128.

Seueritas prisca. Cic. de Arusp. respon. 24.

Tempus priscum. Ouid. 1. Fast. 44.

Verborum priscorum affectator, apud Suetonium in libello de claris Grammaticis, 10.

Vetustas prisca. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 23.

Verborum prisca uetustas. Cic. 1, de Orat. 95.

Vocabula prisca. Cic. 3. de Orat. 24.

Verbis priscis, & penè solennibus bona alicuius consecrare. Cic. pro Domo sua, 94.

¶ Priscæ, Latinæ coloniæ appellatæ sunt, ut distinguerentur à nouis, quæ postea à populo dabantur. Festus.

¶ Prisci Latini propriè appellati sunt ij, qui prius quàm conderetur Roma, fuerunt. Festus.

¶ Priscè, Aduerbium (προνίως) ut, Priscè agere: id est, Prisco & antiquo more. Cic. pro M. Cælio, 24, Sed tamen ex ipso quæram prius, utrum me secum seuerè & grauiter & priscè agere malit, an remissè ac leniter & urbanè.

Priscus] Eluidius, sub Nerone quæstor Achaiam administrauit, Quæstoriusq; adhuc à Pæto Thrasea gener adscitus, è moribus soceri nihil æquè ac libertatem hausit, opum contemptor, recti peruicax, constans aduersus metus. Tacitus. Vide Probum grammaticũ de eodẽ, & Ruell. Priscus alter, Planites genere, sophista, Theodosij iunioris epistolarũ magister fuit. Vide Suidã de hoc Prisco, atq; eius monumentis.

Prisma] Figura est solida, quæ planis cõtinetur, quorũ aduersa duo sunt, & æqualia & similia & parallela, alia uerò parallellogramma. Euclid. 2. Elem.

Pristinus] pen. corr. Adiectiuum (ὁ πάλαι) Quod superioribus annis, mensibus, diebus, & nostra memoria fuit. ut, Pristina nostra beneuolentia. Venit autẽ ab eo quod est Prius, authore Festo. Cic. 2. de Diuinat. 19, Quod quum accidisse nostræ Reip. tum pristinis orbati muneribus, hæc studia renouare cœpimus.

Aetas pristina. Claud. 3. Paneg. 25.

Bonitas pristina & misericordia. Cic. pro Roscio Amer. 89.

Coniux pristinus. Virg. 6. Aeneid. 96.

Dignitas pristina. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 15.

Gloria pristina. Virg. 10. Aeneid. 29.

Labor pristinus. Cic. pro Sylla, 19.

Vetus consuetudo fori, & pristinus mos iudiciorum. Cicero pro Milone, 1.

Odio pristino incensa mulier. Cic. pro Cluentio, 144.

Casus recidere ad pristinũ statũ. Cicero Antequã iret in exil. 8.

¶ Pristinalis, & hoc pristinale. Colum. lib. 7. cap. 9. 2, Si tẽperata atq; aprica, glabrum pecus, uel etiã pristinale albũ pasci potest. Quo in loco melius quidam legunt, pistrinalis.

Pristis] huius pristis, f. g. (πρίστης) Genus piscis marini longissimi, atq; angusti corporis. Plin. lib. 9. cap. 3. 1, Plurima autem & maxima in Indico mari animalia, è quibus balænæ quaternũm iugerum: pristes ducenũm cubitorum.

Pristis, Sylla, maris monstrum dicitur. Virg. 3. Aeneid. 86,

Prima hominis facies, & pulchro pectore uirgo

Pube tenus, postrema immani corpore pristis. Vide Pistrix.

Pritaneum] Vide Prytaneum.

Priuatus] Vide Priuus.

Priueræ] Mulieres priuatæ. Festus.

Priuernum]

Digitized by Google

Priuernum] Πριούερνον, urbs Volscorum in Latio. Vnde,

¶Priuernates, pen.prod. ut notat Seruius apud Virgil. 7. Aeneid. 161. explicans carmen illud,

Hos super aduenit Volsca de gente Camilla.

Fundus priuernas. Cic. 2. de Orat. 13. Ibidem, Fortè euenit ut in priuernati essemus.

Priuignus] priuigni (πρόγονος) Filius mariti uxorisúe, cuius prior coniux discessit. Brutus Ciceroni, 16. 8, Quanto autem magis illa callere uidetur Philippus, qui priuigno minus tribuerit, quàm Cicero qui alieno tribuat?

Carentes matre priuigni. Horat. 3. Carm. ode 24. 4.

Pocula priuigno non nocitura suo. Propert. lib. 2. eleg. 1. 11.

Nubere in familiae luctum, atq; in priuignorum funus. Cic. pro Cluentio, 149.

Priuigna. Cic. ad Atticum, lib. 13. 272. 1, De uxore Tuberonis & priuigna, neq; possum iam abdere (est enim res peruulgata) neq; Tuberonem uolo defendere.

Priuigna proles. Colum. lib. 10. 17.

Priuignus dictus, quòd prius quàm mater secundo nuberet, est genitus. Pri enim antiqui pro Prae, dixerunt. Festus.

Priuilegium, & Priuo] Vide Priuus.

Prius] πρότερος, Comparatiuū, Prior & hoc prius. Terent. Eunuch 1. 1. 5,

Si quidem hercle possis, nihil prius, neque fortius, hoc est, nihil excellentius.

Aeui prioris exempla. Ouid. in Ibin, 51.

Prius & posterius, contraria. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 12.

Priori posterius, posteriori superius coniungere. Cicero 4. (Acad. 83.

Nil prius fide. Propert. lib. 4. eleg. 1. 16.

¶Prius (πρότερον, πρόσθε, πρόσθεν, πρὶν, πάρος) Aduerbium temporis. Terent. Heaut. 5. 2. 18,

—— prius quaeso disce quid sit uiuere:
Vbi scies, si displicebit uita, tū istoc utitor. Virg. 1. Geor. 10,
Ac prius ignotum ferro quàm scindimus aequor.

Nihil prius mihi faciendum putaui, quàm ut tibi gratularer. Cicero Attico, lib. 4. 70. 1.

Vt prius, sic prius. Cic. de Amicit. 14, Quem fuerat aequius, ut prius introieram, sic prius exire de uita.

Prius orto sole, id est, ante solis ortum. Horatius 2. epist. 1. 23.

¶Priusquam, Subcontinuatiua cōiunctio, quam nonnulli disiungunt, prius quàm. Aliquando indicatiuo, aliquando subiunctiuo iungitur.

Indicatiuo. Terent. Hecyr. 3. 1. 14,

Prius quàm hanc uxorem duxi, habebam alibi animum amori deditū. Cicer. 1. Philip. 7, Prius quàm de Rep. dicere incipio, pauca querar de hesterna M. Antonij iniuria.

Cui priusquam de caeteris rebus respondeo, &c. Cic. 2. Phil. 30.

Coniunctiuo. Vir. 3. Georg. 94,

Continuò ferro culpam compesce, prius quàm
Dira per incautum serpant contagia uulgus.

Ac priusquā aggrediar ad causam. Cic. pro Cornel. Balbo, 12.

Praeclarè enim uixero, si quid mihi acciderit, priusquam hoc tantum mali uidero. Cic. pro Milone, 76.

Tamen quid potius faciam priusquam me dormitum cōferam, non reperio. Cic. Paeto, lib. 9. 26. 4.

Priuus] priua, priuum (ἴδιος) priui, priuae, priua, id est singuli. Vnde Priuas uerbenas, et priuos silices, pro singulis accipit Liuius. Nonius, Priuum est proprium uniuscuiusque. Festus, Priuos, priuasq; antiqui dicebant pro singulis. Ob quam causam & priuata dicuntur, quae uniuscuiusq; sint. Hinc & Priuilegium, Priuatus. Hactenus Festus. Cato cap. 26, Priuasq; scopulas in dolio facito habeas illi rei, queis labro doliorum circumfrices. Idem cap. 3. 3, Trapetos bonos, priuos, impares esse oportet. Et cap. 10. 3, Labra aquaria quinq; opercula dolijs & serijs priua plura.

Aures priuae. Lucret. lib. 4. 115,

In multas igitur uoces uox una repentè
Diffugit, in priuas quoniam se diuidit aures.

¶Priuatus, pen. prod. Adiect. (ἴδιος, ἰδιωτικός) Quod uniuscuiusq; propriū est. Cic. de Amic. 14. Quia cū Scipione uixerim: quocū mihi cōiuncta cura de Repub. et de priuata fuit. Idem de Senect. 19, Manent ingenia senibus, modò permaneat studiū & industria: nec ea solùm in claris & honoratis uiris, sed in uita etiam priuata & quieta. Cic. 3. de Finib. 5, Verbis tamen in dicendo quasi priuatis utuntur ac suis.

Priuatum & Commune, contraria. Cic. 1. Off. 32.

Census priuatus. Horat. 2. Carm. ode 15. 3.

Consensu priuato. Cic. pro Sestio, 21.

Consilium priuatum. Plin. de Viris illust. 72.

Disputationes priuatae. Quint. lib. 3. cap. 4. 7.

Dolor priuatus. Silius lib. 5. 32.

Domus priuata. Cic. pro Quintio, 7.

Priuato liceat delituisse loco. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 26.

Odium priuatum. Brutus ad Ciceronem. lib. 16. 6.

Opes priuatae, Sibi propriae. Horat. 1. epist. 3. 4.

Pecunia priuata. Quint. lib. 3. cap. 6. 29.

Senectus priuata. Lucan. lib. 1. 66.

Vita priuata. Lucan. lib. 7. 54.

Priuatae etiam feriae, uocabantur sacrorū propriorū, uelut dies natales, ut ait Festus. Fulgurum procurationes, et huiusmodi priuatae, quae fiebant pro familijs singulis & hominibus.

Priuatus, Qui nō est cōstitutus in aliqua dignitate. Cic. 1. Offic. Priuatū autem oportet aequo & pari ciuibus iure uiuere.

Priuatus, cui oponitur Cum potestate. Cic. 1. de Inuent. 53.

Vetant XII Tabulae, leges priuatis hominibus irrogari. Cicero pro Domo sua, 34.

Priuati iudices sunt, quos uocant subalternos. Tacitus lib. 14, Qui à priuatis iudicibus ad Senatum prouocauissent, eiusdem pecuniae periculum fecerunt, cuius ij, qui Imperatorem appellauere.

In priuato, & in publico, contraria. Vide In praepositionem.

¶Priuatim, pen. prod. Aduerbiū, Quod non est publicè factū. Plaut. Bacchid. 5. 79.

Priuatim & Publicè, cōtraria. Cic. 1. de Inuent. 7, Quare meo quidem animo nihilominus eloquentiae studendum est, etsi ea quidem & priuatim & publicè peruersè abutuntur.

Si quae beneficia singulis ciuibus, priuatimq; dantur, ea solent ijs esse fructuosa, à quibus sunt profecta. Cicero Anteq. iret in exil. 1.

Priuatim aliquid gerere, Non fungi munere publico. Cicero 5. de Finibus, 101.

Nulla enim meipsum priuatim pepulit insignis iniuria. Cic. Rigulo, lib. 4. 13. 4.

¶Priuatim (ἰδίᾳ, ἰδίως,) pro eo quod uulgò dicitur Particulariter, uel In particulari, uel Specialiter. Cic. pro Quintio, 8, Neq; interea uerbum interposuit Naeuius, aut societatem sibi quippiam debere, aut priuatim Quintium debuisse. Plin. lib. 24, Picis natura excalfacit, explet, aduersatur priuatim cerastae morsibus cum polenta. Peculiariter pro eodem, ibidem dixit, Peculiariter renibus utilis est.

Mandare alicui rem priuatim. Cic. pro Sext. Rosc. 67.

¶Priuatè, pen. prod. aliud Aduerbiū, Idem Cic. ad Atticū, lib. 7. 127. 1, Illud priuatè non ascribis, & tibi gratias egit. Ex uetusto codice legendum, Illud puto non, &c.

¶Priuo, priuas (στέρω, στερέω, ἀποστερέω, στερίσκω, ἀπαυράω, δεύω, δευέω, ἀμείρω) priuare, Adimere & spoliare significat. Plaut. Trucul. 11. 19,

Miserum sua blanditia intulit in

Digitized by Google

Paupertem, priuauit bonis, luce, honore, atq; amicis.

Spoliare & priuare. Cic. 4. Acad. 111, Spoliat nos iudicio, priuat approbatione omni, orbat sensibus.

Præpositio enim In, priuat uerbum ea ui, quam haberet, si In præpositū nō fuisset, ut dignitas, indignitas, &c. Cic. in Topic. 24.

Patriam priuare aspectu suo. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 13.

Dolore priuari. Cic. 1. de Fin. 58.

Exilio aliquem priuare. Cic. Attico, lib. 1. 11. 16.

Fide priuauêre eum fata. Stat. 2. Theb. 139.

Fructu liberalitatis aliquem priuare. Cic. Rufo, lib. 5. 20. 1.

Nō enim hac exceptione unus afficitur beneficio, sed priuatur iniuria. Cic. 1. de lege Agra. 7.

Priuare communi luce, Occidere. Cic. pro Quintio, 49.

Priuare oculis. Cic. 4. Acad. 65. Et 5. de Fin. 150.

Aegritudo me somno priuat. Cic. Attico, lib. 9. 181. 1.

Priuare testimonio. Cic. 4. Acad. 7. Idem ad Curionem, lib. 2. 2. 1, Graui teste priuatus sum amoris summi erga me tui.

Priuare uita patrem. Cic. in Parad. 29.

¶ Priuandum (στερητέον) est corpora motu. Lucret. lib. 1. 78.

¶ Priuans, Participium (στερῶν) Cic. in Topic. 24, Sunt enim alia contraria, quæ priuantia licet appellemus Latinè, Græcè appellantur στερητικά.

¶ Priuatus, στερηθεὶς, Cui quid est ademptum, inquit Festus. Plin. de Viris illust. 50, Priuatus stipendio.

Lumine priuatus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 11.

Aer priuatus lumine. Lucret. lib. 4. 74.

¶ Priuatio, Verbale (στέρησις) Cic. 2. de Fin. 50, Quia dolori non uoluptas contraria est, sed doloris priuatio.

Omni priuatione doloris putat Epicurus terminari summam uoluptatem. Cic. 1. de Fin. 59.

¶ Priuilegium, priuilegij (πρoνομία, προτίμημα) Lex ad priuatos homines, singulosq; pertinens. Quod de reditu M. Ciceronis, & de imperio Pompeij statutum est, nō lex, sed priuilegiū dicitur. Priuilegiū enim hoc differt à lege, quòd lex ad multos priuilegiū ad paucos pertinet. Cic. in Parad. 39, Sed quid ego communes leges profero, quibus omnibus es exul? Familiarissimus tuus de te priuilegiū tulit, ut si in opertū Bonæ deæ accessisses, exulares. Idem pro Domo suâ, 34, Quo iure, quo more, quo exemplo legē nominatim de capite ciuis indemnati tulisti: uetant leges sacratæ, uetāt duodecim Tabularum leges priuatis in hominibus irrogari: id est enim priuilegium.

Priuilegia, sunt iussa non generalia, neq; de uniuersis ciuibus, sed de singulis concepta inde dicta, quia ueteres priua dixerunt, quæ nos singula dicimus. Aul. Gell. Noct. Attic. lib. 10. cap. 20.

Quum & sacratis legibus, & XII Tabulis sanctum esset, ut neq; priuilegium irrogari liceret, neq; de capite, &c. Cic. pro Sestio, 55.

Vim & crudelitatem priuilegij, authoritate honestissimorum hominum et publicis literis consignauit. Cic. post red. in Senat. 26.

Priuilegiū, pro Prærogatiua. Senec. lib. 2. de Trāquil. uitæ. Nā si dicis illū æquo animo laturū, nullum habet priuilegium.

¶ Priuilegiarius, Adiectiuum. Vlpian. in l. rescriptum. ff. de pactis, Rescriptum autē diui Marci sic loquitur, quasi omnes creditores debeant conuenire. Quid ergo si quidam eorum absentes sint: nunquid exemplum præsentium absentes sequi debeant? Sed an & priuilegiarijs absentibus hæc pactio noceat, elegāter tractatur: si modò ualet pactio & contra absentes.

Priuilegiarius dicitur, cui aliquod priuilegium concessum est. Vulgò ab indoctis priuilegiatus nuncupatur. Vnde Milites priuilegiarij dicti, qui uacabant officio. Vlpianus libro 14. ff. titul. Quod cum eo qui in aliena potestate. l. sed an hic, rectè, inquit, dicetur occupatis meliorem esse conditionem nisi quis priuilegiarius ueniat.

Pro] ὦ, interiectio indignantis. Nominatiuo aliquando, seu Vocatiuo potius: aliquando Accusatiuo iungitur. Terentius Adelph. 3. 3. 12.

— Prô Iuppiter,
Hominis stultitiā. Aliquādo admirātis. Cic. 1. Tusc. 152, Prô dij immortales, quàm illud, &c. Et Liuius 2. bel. Pun. 62, Tantum (prô dolor) degeneramus à parentibus nostris, ut, &c.

Quæ res prô sancte Iupiter in terris est gesta maior! Cicero 2. Philip. 53.

(Prô curia, inuersiq; mores!) Horat. 3. Carm. ode 5. 2.

Accusatiuo. Terent. Heaut. 1. 1. 9,
Nam prô deûm atq; hominum fidem, quid uis tibi? Cic. de Amicit. 48, Nā quis est, prô deûm fidem atq; hominum, qui uelit ut neq; diligat quēquā, nec ipse ab ullo diligatur.

Prô facinus. Ouid. epist. 10. 2.

Prô, circunflectitur, aut grauatur. Sunt qui proh scribunt, adscripta aspiratione.

Pro] ὑπὲρ, Præpositio, ablatiuo casui seruiens. Terent. Eunuc. 1. 2. 89,
Heri minas uiginti pro ambobus dedi. Idē And. 5. 3. 17,
—an Vt pro huius peccatis, ego suppliciū sufferā?

Pro, præpositio notanda in genere loquēdi, quale est hoc, Iuit emptum pro me panem: quod usitatius dicitur, Iuit emptum mihi panem. Plautus in Rudente,
Ex urbe ad mare huc prodimus pabulatum pro exercitu gymnastico. id est, eis qui in gymnasijs corpora exercēt.

Pro omnibus & contra omnia disputare. Cic. 3. de Orat. 81.

Hoc non modo non pro me, sed contra me est potius. Cic. 3. de Orator. 43.

Partim nihil contra Habitum ualere, partim pro hoc esse. Cic. pro Cluent. 71.

Pro mea parte, Pro sua parte. Cic. Metello, lib. 5. 2. 27, Fieri nō molestè tuli, atq; etiā, ut ita fieret, pro mea parte adiuui. Sic 2. de Leg. 81, Ac pòst de eius hæredibus aliquis exegisset pro sua parte.

Pro sua parte loqui. Plaut. Rud. 24. 82,
— si iste loquitur, sine me mea pro parte loqui. id est, Sine ut meipsum defendam.

Pro, Causa, uel propter. Terent. Eunuch. 5. 4. 19,
Ego pol te pro istis dictis & factis scelus Vlciscar.

Pro (ἀντὶ) hoc est Loco, uel in locum: ut, Pro illo, & pro imbre. Terent. Eunuch. 2. 3. 79,
Quid tum postea? P. pro illo te ducam. Plaut. Mostel. 3. 42. Continuò pro imbre amor aduenit.

Eduxit eam mater pro sua. Terent. Eunuch. 1. 2. 76.

Habere pro absoluto aliquem. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8. 9.

Pro ancilla habere. Plaut. Persa, 12. 23.

Pro argumento. Liu. lib. 5. bel. Pun. Pro argumento id fuit Annibalem castris non mouisse.

Ponere aliquid pro argumento. Cic. de claris Orat. 151.

Sicilia non solùm pro penaria cella, sed etiam pro ærario Romanis fuit. Cic. 4. Verr. 4.

An hoc pro beneficio est habendum? Brutus Ciceroni, 16. 4.

Pro beneficio aliquid alicui dare. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8. 4.

Gerere se pro ciue. Cic. pro Archia, 8.

Nam esse pro ciue, qui ciuis non sit, rectum est non licere. Cic. 3. Offic. 61.

Putare pro decreto. Cic. 11. Phil. 310.

Pro derelicto aliquid habere. Cic. Attico, lib. 8. 145. 2.

Noctem

Digitized by Google

Noctem pro pro die, cauponam pro oppido alicui esse. Cicero in Pisonem, 41.
Pro dijs habent obscœna. Plin. lib. 2. cap. 7. 3.
Pro delitijs crudelitas illi fuit. Cic. 11. Philipp. 295.
Cererem pro frugibus, Liberum appellare pro uino, Neptunũ pro mari, curam pro Senatu, campum pro comitijs, etc. Cic. 3. de Orat. 92.
Patre non mortuo omnia gerere pro hærede. Cic. in Sallust. 8.
Pro hoste habere. Liu. 2. ab Vrbe, 85.
Incerta pro certis habere, falsa pro ueris. Cic. de Senect. 62.
Etiam noctes certarum mulierum, atq; adolescetulorum nobilium introductiones nonnullis iudicibus pro mercedis cumulo fuerunt. Cic. Attico, lib. 1. 11. 10.
Vnus Cato mihi est pro cẽtum millibus. Cic. Attic. lib. 2. 20. 2.
Pro monstro eam uocem accepit: id est, tanquã monstrum detẽstatus est. Valerius lib. 4. cap. de Abstinentia.
Pro occiso relictus est Sestius. Cic. pro Sestio, 68.
Pro parente colere. Liu. 6. bel. Pun. 254.
Tradere aliquid pro pignore. Cic. de Prouinc. Consul. 1.
Pro socio damnatus est. Cic. pro Flacco, 33.
Ornamentis alicuius pro spolijs abuti. Cic. pro Quintio, 66.
Habere rationes relictas pro latis. Cic. Rufo, lib. 5. 20. 9.
Sui, ne putrescat, anima pro sale data est. Cicero 2. de Natura deorum, 238.
Pro stercore aliquid habere, Nihil facere. Plaut. Truc. 11. 4.
Verbum pro uerbo reddere. Cic. de Optimo gen. Orat. 148.
Verba pro uerbis summittere. Cic. in Orat. 50.
Pro uirgine nuptum dari non potest. Terent. Adelph. 3. 2. 48.
Pro, Tanquam, siue perinde ac si. Terent. Adelph. 1. 1. 23,
Inde ego hunc maiorem adoptaui mihi,
Eduxi à paruulo, habui, amaui pro meo.
Pro certo est. Quintilian. lib. 5. cap. 12, Prius de adulterio conuincendum est, ut quum id cœperit esse pro certo, fiat incer(ti argumentum.
Pro certo ponere. Cæsar 2. bel. Gal. 20.
Pro certo affirmare. Liu. 1. ab Vrbe, 10.
Ambiguum pro certo concedere. Cic. 1. de Inuent. 100.
Pro certo negare. Cic. Attico, lib. 5. 110. 3.
Pro certo dicere. Terent. Adelph. 3. 4. 32.
Pro certo habere. Cic. Bruto, 5. 2, Neq; nunciabatur quicquã quod pro certo haberemus.
Perscribere ad aliquem pro certis ea quæ certa sunt. Cicero Ampio, lib. 6. 12. 10.
Pro comperto. Liu. 5. bel. Maced. 109. Vnum de auxiliaribus specie transfugæ mittit ad eum: qui pro comperto afferret, Achæos statuisse postero die, &c.
Dubia pro certis & concessis sumuntur. Cic. 2. de Diuin. 157.
Pro concesso & probato sumere. Cic. 5. Tusc. 28.
Pro damnato esse. Cic. 6. Verr. 29.
Pro explorato esse. Cic. Attico, lib. 11. 224. 6. Aliqua exemplaria habent, pro desperato.
Pro facto habere. Cic. Att. lib. 13. 261. 3.
Pro formato stare. Liu. 4. ab Vrbe, 33.
Pro indiuiso. Cato cap. 137.
Et id quod indicatum non sit, pro infecto haberi oportere. Cicero de Inuent. 182.
In scriptura Siciliæ pro magistro est quidam L. Carpinatius. Cicero 4. Verr. 122. Idem Attico, lib. 11. 218. 1, P. Terentius meus necessarius operas in portu, et scriptura Asiæ pro magistro dedit.
Pro meliore fuit effugere hostes, &c. Tacit lib. 12.
Pro nihilo ducere. Cic. 4. Verr. 27.
Pro nihilo putare. Cic. 1. Verr. 13.
Pro nihilo uideri. Cic. 2. de Finib. 70.
Ego tamẽ, quoniam condemnatum esse pro nihilo uis, si ita esset ignoscerem. Cic. 2. Philipp. 70.
Pro parte. Paulus in l. usus. ff. de usu & hab. Nam frui quidem pro parte possumus, uti pro parte non possumus. Pomponius in l. si pœna. §. si falsi. ff. de cõdict. indeb. Si falsò existimans debere, tibi nummos soluero, qui pro parte alieni, pro parte mei fuerunt, &c.
Pro rata. Vlpian. in l. in his uerò. ff. de soluti. & liberatio. Si uerò summa usurarum debitarum & non debitarum non eadem sit: ad utranq; causam æqualiter proficit, quod solutũ est, non pro rata, ut uerba rescripti ostendunt.
Pro ridiculo ac delectamento putare aliquẽ. Terent. Heaut. 5.
Pro rudi atq; indocto despicitur. Gel. lib. 10. cap. 24. (1.79.
Pro rupto fœdus habere. Liu. 2. ab urbe, 29.
Pro uictis abiẽre. Liu. 2. ab Vrbe, 29.
Pro, Secundum. Terent. Phorm. 2. 2. 23,
Imò enim nemo satis pro merito gratiam regi refert.
Sallust. in Catil. Hisq; permissum est, uti pro tempore atque periculo exercitum compararent.
Pro conditione. Quintil. lib. 3. cap. 6. 11, Et accidit pro conditione causarum.
Pro mea consuetudine. Cic. pro Archia, 23. Idem ad Atticum, lib. 1. 3. 1, Pro nostra consuetudine tu existimare potes.
Tribuere cuiq; pro dignitate. Cic. 1. Off. 65.
Pro facultatibus. Colum. lib. 9. cap. 1. 2, Modus syluæ pro cuiusque facultatibus occupatur.
Pro nostra facultate. Quint. lib. 6. cap. 5. 1.
Hæc pro tuo ingenio considerata. Cic. Tironi, lib. 16. 3. 5.
Nunquam te mihi pro tuis in me iniurijs satis esse facturum putabat. Cic. 2. Philip. 65.
Præstare se dignum pro laude merentis, id est, iuxta laudem merentis. Horat. 1. epist. 7. 5.
Pro modo crassitudinis. Colum. lib. 12. cap. 46. 1.
Pro modo uirium & exigendum & corrigendũ opus. Quintil. lib. 2. cap. 4. 10.
Ciuitatibus pro numero militum pecuniarum summas describere. Cic. 7. Verr. 50.
Cæsar nequaquam satis pro meis officijs, pro ipsius in alios effusione, in me liberalis fuit. Cic. Attico, lib. 7. 123. 5.
Nemo fuit qui non me pro suis opibus in illa tempestate defenderit. Cic. pro Domo sua, 83.
Hæc nequaquam pro opinione uulgi extimescenda sunt. Cic. 3. Tuscul. 98.
Conficere negocium pro causæ ueritate, & pro sua dignitate. Cic. Thermo, lib. 13. 58. 4.
Pro uirili parte. Cicero 13. Philip. 348, Tum me eius beneficiõ plus quàm pro uirili parte obligatum puto. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 1. 4.
Pro rata parte. Cic. 1. Tusc. 150, Omnia ista perinde ut cuique data sunt, pro rata parte à uita, longa aut breuia dicuntur.
Pro portione. Varro 2. de Re rust. cap. 3, Vt & lac multum, et pingue habeat pro portione. Cic. 2. de Orat. 176, Sed oportet ut ædibus ac templis uestibula & aditus, sic causis principia pro portione rerum proponere.
Pro rata portione. Cic. in Som. Scip. 17, Hic est, inquit ille, qui interuallis cõiunctus imparibus, sed tamẽ pro rata portione distinctis, impulsu & motu ipsorum orbium efficitur.
Pro uirili portione. Tacit. in uita Agricolæ.
Pro spe nihil contigit. Liu. 8. bel. Pun. 123.
Pro tempore, Pro re, Pro loco, significat quod ineptè dicitur, Pro qualitate temporis, rei, loci. Cæsar in Commẽt. Consiliũ pro tempore & pro re caperet. Sallust. Ipse pro re ac loco paulatim procedere.
Pro malis. Cicero Attico, lib. 12. 241. 3, Nam pro malis rectè habebat.

Digitized by Google

Pro bonorum temporum perturbatione: id est, ut est temporum perturbatio. Cic. ad Seruium Sulpitium, lib. 13. 29. 10.

Pro, Aliter. Plaut. Pœn. 4. 63,

Nam pro heri nostri quæstu satis bene ornatæ sumus.

hoc est, Si reputes quàm exiguè lucrum faciat herus. Terent. Heaut. 5. 1. 67,

Duo talenta pro re nostra ego esse decreui satis.

Pro charitate Reip. Cic. 3. Philip. 149, Sunt impij ciues, pro charitate Reip. nimium multi: pro multitudine bene sentientium, admodum pauci.

Pro mea authoritate uideor posse. Cic. pro Fonteio, 26.

Pro singulari eius humanitate. Cic. Attico, lib. 9. 178. 2.

Pro tua singulari prudentia. Cic. ad Brutum, lib. 11. 12. 2.

Quorum uobis pro uestra sapientia Quirites, habenda est ratio diligenter. Cic. pro lege Manil. 11.

Pro re nata. Cic. Attico, lib. 7. 128. 2, Diem tuum ego quoque ex epistola quadam tua, quam incipiente febricula scripseras, mihi notaueram, & animaduerteram posse pro re nata, te non incommodè ad me in Albanum uenire III non. Ian.

Pro suo iure esse in aliquo loco. Cic. Attico, lib. 3. 42. 1.

Pro meo iure dico. Cic. pro Flacco, 73.

Pro iure meo imperitabam. Plaut. Capt. 5. 50.

Pro tuo iure oras. Plaut. Rud. 31. 36.

Pro suo iure agere omnia. Terent. Adelph. 1. 1. 27,

—non necesse habeo omnia

Pro meo iure agere. Vbi Donatus, Hic est sensus, Non necesse est, etiam si liceat, sæuum esse patrem.

Pro cætera reuerentia. Plin. lib. 3. epist. 8, Facis pro cætera reuerentia, quam mihi præstas, quòd tam solicitè petis, ut Tribunatum, &c. id est, præter reuerentiam, quam mihi præstas in cæteris rebus, hoc quoque facis.

Pro cætera diligentia. Plin. lib. 2. epist. 16.

Satis pro imperio. Terent. Phorm. 1. 4. 19. id est, imperiosè. Budæus.

Pro, In. Sallust. in Iugurth. Ac Numidæ sæpe antea uineis Romanorum subuersis, itē incensis, nō castelli mœnibus se tutabantur: sed pro muro dies noctesque agitare, maledicere Romanis. Plin. epist. 10. c, Sedeo pro Tribunali.

Pro concione aliquid agere. Quint. lib. 4. cap. 4. 7.

Pro suggestu. Cæsar 6. bel. Gal. 10.

Pro, Ante. Sallust. Qui ni maturasset, pro curia socijs signū dare. Cic. 2. Philip. 75, Hasta posita pro æde Iouis statoris.

Illa præsidia, quæ pro templis omnibus cernitis. Cicero pro Milone, 1.

Locare equites pro cornibus. Quint. lib. 2. cap. 13. 3.

Pro, De. Terent. Hecyr. 3. 1. 30,

Pueri inter sese quàm pro leuibus noxis iras gerunt!

Pro se quisque: id est, quisque pro uirili. Terent. Heaut. 1. 1. 74.

Video alios festinare, lectos sternere,
Cœnam apparare, pro se quisque sedulò
Faciebat.

Pro se quisque quod ceperat, afferebat. Cic. 3. Off. 76.

Pro se quisque conferunt aurum, &c. Liu. 6. bel. Pun.

Pro se quisque omnes. Liuius 5. bel. Pun. Itaque pro se quisque omnes per æqua atque iniqua loca, quum undique tela conijcerentur, aramque & corpora hostes obijcerent, peruadunt, irrumpuntque.

Pro sua quisque facultate. Cic. 1. Tusc. 174.

Pro testimonio dicere. Cic. 6. Verr. 38.

Mentiri pro testimonio. Cic. in Vatinium, 1.

Pro sano loqueris, qui me meo appellas nomine? Plautus Menæch. 8. 24.

Maior quàm pro numero hominum editur pugna. Liuius 5. bel. Pun. 94.

Pro agricola: id est, è re agricolæ, atque utile agricolæ. Colu mel. lib. 3. cap. 5. 1, Quod minimè reor esse pro agricola.

Pro me est. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Pro eo ac, uel Pro eo atque, legitur pro Ita ut, uel perinde ut. Seruius Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 5. 1, Sanequam pro eo ac debui, grauiter, molesteque tuli.

Pro eo atque. Vlpianus in l. ad testium. §. siquis. ff. qui testamenta facere possint, Siquis ex testibus nomē suum non adscripserit, ueruntamen signauerit: pro eo est, atque si adhibitus non esset. Cic. 1. de Inuent. 70, Aut quoniam taciturnitas imitatur confessionem, pro ea, ac si confessum sit, concludere oportebit argumentationem.

Pro aliquo stare, Defendere aliquem, & partes alicuius tueri. Terent. Phorm. 2. 1. 37.

Decernere pro sodali, & pro fama, fortunisque. Cicero 2. de Oratore, 110.

Deprecari aliquid pro amicis, & non pro se. Cicero 2. de Orator. 110.

Pro, repetitum. Cicero pro Murena, 77, Ego uos pro mea summa et uobis cognita in Rempub. diligentia moneo, pro authoritate Cōsulari hortor, pro magnitudine periculi obtestor, ut, &c.

Proædificatum] dicitur quod ex priuato loco in publicum solum processit. Festus.

Proæresius] προαιρέσιος, insignis sophista fuit ex Cæsarea Cappadociæ, Vlpiani discipulus, & Libanij sophistæ contemporaneus. Suidas.

Proagogium] proagogij (προαγώγιον) Stuprum, perductio: à Græco uerbo προαγωγεῖν, quod nos perducere dicimus, id est, lenocinari, lenocinium facere. Suet. in Nero. cap. 28, Super ingenuorum proagogia, & nuptarum concubinatus, Vestali uirgini Rubriæ uim intulit.

Proagogia] προαγώγια, sunt aquarum deductiones, poríque meatusque. Cælius Rhodig. lib. 7. cap. 6.

Proagorus] Dorica ratione, quā Latini æmulantur, & Siculorum lingua (nam ab alijs Græcis προήγορος dicitur) significat eum qui princeps est, & ante alios uerba facit. Vsus est Cic. in Verr. Annotauit Turnebus.

Proamita] proamitæ, pen. corr. f. g. Proaui mei soror. Caius in l. 1. D. de gradibus.

Proaries] proarietis, pen. corr. m. g. Instrumentum quo uice arietis utimur ad adigendam materiam. Cæsar bell. Gall. comm. 4, Ac nihilo serius sublicæ, & ad inferiorem partem fluminis obliquæ adigebantur, quæ proariete subactæ, & cum omni opere coniunctæ, uim fluminis exciperent. Vide Bayfium in libro de Vasculis. Alij legunt, proariete subiectæ.

Proasma] in epode est tanquam cantilenæ prooemium. Cælius lib. 9. cap. 10, Proasma, & Epilodema, item Epode esse uidetur tanquam cantilenæ prooemium, &c.

Proastia] proastiorum (προάστεια) Suburbana, quæ pulcherrimè consita à domino, non tam utilitatis quàm uoluptatis causa habentur. Alciatus lib. 2. Parergωn, cap. 4.

Proauctor] proauctoris (προκατάρχων) Suetonius in Claudio Cæsare, cap. 24, Appium cæcum generis sui proauctorem. Alij legunt, proauthorem, id est, authorem & principem. Ex Budæo.

Proauunculus] & Promatertera, id est, proaui frater & soror. l. iureconsultus. & l. 2. & de gradibus & affinibus Imper. in tit. de gradib. lib. 2. Instit. Ciuilium.

Proauus] proaui, pen. corr. (πρόπαππος, πρόπατρος) Aui paterni uel materni pater. Huius relatiuum est Pronepos: à quo fœmininum est proneptis. A proauo, fœmininū proauia. Cic. de claris Orat. 111, Nam & de duobus auis iam diximus,

Digitized by Google

diximus, Scipione & Crasso, & de tribus proauis.
Genus à proauis ingens. Virg. 12. Aeneid. 46,
Atavi proauorum. Iuuen. Stat. 3. 31,
Foelices proauorum atauos.
Cui genus à proauis ingens, clarumq; paternae
Nomen erat uirtutis. id est, Cuius authoritatem co nomen dabat & origo maiorum, & paterna uirtus. Seruius.
Petere proauos, Ad proauos uisendos ire. Virg. 3. Aeneid. 7.
¶ Proauitus, pen. prod. Adiectiuum (προπαππῷος) Quod est proaui: ut, Rura proauita. Stat. 4. Sylu. 4. 17.
Regna proauita. Ouid. 13. Metam. 83.
Pugnae proauitae insignia ostentare. Silius lib. 5. 16.
Probabile] Vide Probus.
Probatica] probaticae, pen. corr. (προβατική) Latinè ouilis dicitur. Erat piscina, ubi oues lauari solebãt, quũ sacerdotes eas litare uellent. πρόβατον Graecè, Latinè dicitur ouis.
Probè, Probitas, Probiter] Vide Probus.
Problema] pen. prod. problematis, pen. corr. n. g. (πρόβλημα) Est propositio interrogationem annexam habens. Cicero Attico, lib. 12. 232. 5, Lux explicandum est πρόβλημα, siquid acturus es.
Probo] Vide Probus.
Proboscis] proboscidis, pen. corr. foe. gen. (προνομαία, προβοσκίς) Graecum nomen est, dictum quòd antè depascat: & est porrecta corporis pars inhaerens naribus: quae excepto homine, in alijs animalibus inuenitur. Varro Sexagesi. Inuenisse se quum dormire coepisset, tam glaber quàm Socrates, caluum esse factum ericium è pilis albis cum proboscide. Haec Nonius. In elephanto dicitur manus: quòd ea tanquam manu utatur. Plin. lib. 8. cap. 12. 1, Resoluunt elephanti manu draconum nodos. Idem proboscidem uocat, lib. 8. cap. 7.
Probrum] probri (κακία, ὄνειδος) Valla dicit significare crimen, ut est adulterium, stuprum, & huiusmodi. Sueton. in Caesar. cap. 43, Diremit nuptias Praetorij uiri, qui digressam à marito post biduum statim duxerat, quãuis sine probri suspicione. Vnde lex fuit apud Romanos, ut probrum uirginis Vestalis capite puniretur.
Nefanda probra. Senec. Hipp. 2. 9.
Probrum, Maledictum, contumelia, infamia, dedecus, quod ex scelere consequi solet: ut, Datũ est probro: id est, ignominiae adscriptũ. Cic. Attico, lib. 11. 217. 3, epistolas plenas probrorum appellat, id est, contumeliarum. Idem de Senect. 39.
Cum probro. Vide Cum.
Accusare probri. Vide Accuso.
Arguere probri. Vide Arguo.
Canere probra. Ouid. 3. Fast. 136.
Dicere multa probra alicui. Ouid. 2. de Remed. amor. 61.
Sumptus effusi cum probro atq; dedecore. Cicero pro Sext. Roscio, 41.
Emergere ex paternis probris ac uitijs. Cic. 5. Verr. 138.
Iacere probra in insontem. Vide Iacio.
Iactare probra in aliquem. Vide Iacto, in Iacio.
Terras probris implere. Ouid. epist. 16. 42.
Increpare probris. Vide Increpo.
Incusabo te probri. Vide Incuso.
Inferre probrum alicui. Cic. pro Caelio, 33.
Ingerere probra alicui. Liu. Decad. 1. lib. 2.
Insimulare probri mulierem, Accusare. Cic. 2. Philip. 98. Accipitur autem hic pro adulterio.
Intendere probra alicui. Tacit. lib. 3.
Luere sanguine probra. Ouid. in Ibin, 114.
Obijcere probrum. Cic. 2. de Orat. 157. Et pro Domo sua, 59, In isto tuo maledicto probrum non modò mihi nullum obiectas, sed etiam laudem illustras meam.
Obijcere ut probrum. Cic. 1. Tusc. 6.
Tuum scelus, meum probrum putas esse oportere. Cicero pro Domo sua, 68.
Esse probro & crimini. Cic. pro Rosc. Amer. 28. Vide In.
Vetito probro sacraria temerare. Ouid. 10. Metam. 138.
Vacare probro. Senec. Herc. fur. 1. 4.
Et fuerint oculis probra uidenda meis. Ouid. 3. Amo. eleg. 13. 8.
Animal probrum, Gel. lib. 9. cap. 2. dicit pro probroso: quemadmodum apud Terentium, scelus, pro homine scelesto.
¶ Probrosus, pen. prod. Adiectiuum (ὀνειδιστός) Ignominiosus. Cic. pro Ponteio, 22, De quo uos homine Iudices, ne ab inimicis quidem ullum fictum probrosum non modò crimẽ, sed ne maledictum quidem audistis.
Ruinae probrosae, Dedecus afferentes. Horatius 3. Carm. ode 5. 8.
Carmina probrosa. Tacit. lib. 16.
Probus] πρόβος, Berytius, Grammaticus, Romae docuit. Tranquillus.
Probus] Adiectiuũ (δόκιμος, εὐδόκιμος, καλοκἀγαθός) Bonus, quasi probibus, quòd se à delinquendo probibeat: inquit Festus. Terent. Phorm. 2. 1. 29,
O' artificem probum!
Sanctus & probus. Cic. pro Cluentio, 105, Neq; enim hoc nomine sanctior, neq; probior, neq; in omnibus officijs retinẽdis diligentior esse quisquam potest.
Non probus. Vide Non.
Probus ad istas res. Plut. Poen. 9. 67.
Argentum probum. Liu. 2. bel. Maced. 6.
Claua proba. Plaut. Rud. 19. 19.
Color probus. Colum. lib. 8. cap. 2. 6.
Probus hic conger frigidus. Plaut. Mil. 10. 164.
Facinus probum. Plaut. Menaech. 4. 21.
Ingenium probum. Cic. 1. Off. 145.
Materia proba. Plaut. Poen. 14. 94.
Merx proba. Plaut. Poen. 4. 120.
Mores probi. Horat. in Carm. secul. 9.
Moribus probus. Plin. epist. 171. c.
Nummi probi. Plaut. Persa, 12. 32. & 15. 59.
Occasio proba. Plaut. Casina, 25. 2.
Pauperies proba. Horat. 3. Carm. ode 29. 11.
Sapor probus. Colum. de Arboribus, cap. 3. 7, Sed firmũ, probumq; saporem uini praebent.
Probè, Aduerbium (δοκίμως) Bene, rectè, eleganter. Terent. Andr. 2. 5. 7,
Quasi de improuiso respice ad eum. P. hem pater.
D. Probè. hoc est, rectè, & ut uolebam.
Oculus conturbatus non probè affectus ad munus suum fungendum. Cic. 3. Tusc. 26.
Appotus probè. Plaut. Amph. 4. 128.
Curare probè. Terent. Andr. 5. 2. 6.
Decipere probè. Plaut. Amph. 4. 270.
Discere probè. Plin. epist. 18. lib. 2, Nisi sperare te uellem, posse fratris tui liberos probè discere.
Intelligere probè. Terent. Eunuch. 4. 6. 30,
Si uim faciet, in ius ducito hominẽ, intellextin'? C. probè.
Indicas probè. Cic. Attico, lib. 7. 123. 5.
Memini probè. Cic. de Senec. 13. Terent. Andr. 5. 4. 15,
Ni metuam patrem, habeo pro illa re illum quod moneam probè.
Nosse probè. Cic. 1. de Orat. 115.
Percutere probè: hoc est, fortiter. Plaut. Amph. 4. 164.
Sentire probè. Cic. 1. de Legib. 81.
Stabilire probè. Cic. 1. Tusc. 139.
Tenere aliquid probè, Scire. Cic. 1. de Inuent. 90.

Digitized by Google

Viuere probè. Plaut. Amph. 9. 40.
Probißimè. Terent. Adelph. 3. 3. 65.
Hoc uerbum, ut ex præcedentibus exemplis apertißimè liquet, omnibus ferè uerbis iungitur: ut, Probè appotus, Probè curare, Probè decipere, Probè memini, Probè commeministi, Probè monere, Probè ornatus, &c.
De aquæductu probè fecisti. Cic. ad Attic. lib. 13. 264. 1.
De Seruio probè dicis. Cic. de claris Orat. 77.
Ornatus probè. Cic. ad Cælium, lib. 2. 9. 5.
¶Probitas, pen. corr. probitatis (καλοκαγαθία) Bonitas. Cicer. de Amic. 27, Quòd si tanta uis probitatis est, ut eam uel in eis quos nunquam uidimus, uel quod maius est, in hoste etiam diligamus: quid mirum est, si animi hominum moueantur? &c.
Virtus, probitas, integritas, in candidato, non linguæ uolubilitas, non ars, non scientia requiri solet. Cic. pro Plancio, 51.
Dißimilis est tibi probitate. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 11. 4.
Dulcis probitas. Stat. 1. Sylu. 2. 3.
Exercita probitas rebus aduersis. Ouid. 5. Trist. eleg. 6. 10.
Aeuo tenero maturior probitas. Stat. 2. Sylu. 1. 8.
Inops iacet probitas. Claud. 2. Paneg. 26.
Probitas laudatur & alget. Iuuenal. Satyr. 1. 8.
Commendatione probitatis boni uiri speciem tueri. Cicero 2. de Orator. 117.
Perdurat probitas in longum æuum. Ouidius de Medicamine faciei, 10.
¶Probiter, pen. corr. (εὐδοκίμως) pro Probè, apud antiquos. Varro Octogesi. Postquam auida libido rapere ac concidere cœpit, seq; opificè, non probiter strepere.
¶Probo, probas (δοκιμάζω, εὐδοκέω, βασανίζω) probare, Efficere ut probum, rectumq; iudicetur id quod quis facit uel dicit. unde & pro Laudare accipitur, inquit Budæus. Cicer. 6. Verr. 74, Non uereor ne hoc officium meum P. Seruilio iudici non probem. id est, scio eum omnino hanc meam accusationem Verris non improbaturum. Idem pro Sylla, 2. Et de Senec. 39, Mihi uerò & Flacco neutiquam probari potuit tam flagitiosa & tam perdita libido. id est, nullo modo persuaderi mihi potuit, ut bonam dicerem & laudarem tantam libidinem.
Est enim mihi utendum quibusdam rebus ex iis libris, ad eos quos in manibus habeo: quos, ut spero, tibi ualde probabo. Cic. Attico, lib. 4. 83. 2.
Laudare & probare. Cic. ad Marium, lib. 7. 1. 16.
Probare aliquid in aliquo. Cic. 2. de Fin. 1.
In uulgus probari. Cicer. in Parad. 2, Et ea sentit quæ non sanè probantur in uulgus. id est, quæ ne ipsum quidem uulgus probat, neq; laudat.
Oculis hominum probari. Ouid. epist. 16. 25.
Video meliora, proboq;. Ouid. 7. Metam. 4.
Indolem generosam factis probare. Senec. Theb. 2. 4.
Probare & Improbare, opponuntur. Quint. lib. 2. cap. 2. 7.
Probare, Demonstrare, & argumentando planum facere: quòd ea laude digna uideantur, quæ probari rationibus possunt. Plaut. Bacchid. 15. 55,

Quid mihi refert Chrysalo esse nomen, nisi factis probo?

Dialecticè probare. Quint. lib. 1. cap. 10. 29.
Huic satis illud erit planū facere atq; probare. Lucr. lib. 2. 187.
Plus iusto probare aliquid. Ouid. 9. de Ponto, eleg. 9. 2.
Exitus acta probat. Ouid. epist. 2. 17.
Causam suam probare alteri. Cic. pro Quintio, 62.
Culpa non probatur ex facili. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 11.
Dicta alicuius uoce probare. Ouid. 1. Metam. 50.
Probare diligentiam suam in re aliqua. Cic. 1. Verr. 40.
Pactum dea probauit. Ouid. 6. Fast. 91.
Probare atq; deligere iudices. Cic. 7. Verr. 137.
Auribus puris scripta probare. Propert. lib. 2. eleg. 14. 3.
Se probare. Cic. pro Ligario, 1, Qua in legatione & ciuibus, et socijs ita se probauit, ut decedens, &c. id est, probitate & integritate uitæ se talem præstitit ac demonstrauit.
Sese probare alicui, quominus, &c. impediri. Cic. Cornificio, libro 12. 29. 11.
Se probare pro Eunucho: id est, persuadere, interprete Donato, aut fingere. Terent. Eunuch. 2. 3. 83.
Nemini probatur: id est, nemo approbat, siue laudat, aut nemini placet. Cic. 3. Verr. 11.
Probare ingeniū unius ex aliorū ingenio. Plaut. Trin. 14. 41.
Non nimium probare. Vide Nimis.
Lentè & fastidiosè probare aliquem. Vide Lentus.
Vulgus amicitias utilitate probat. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 2.
Probare, Rem experiri & tentare: ut, Amicos probato. Et apud Columellam, Probare boues.
Animos probare. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 8.
¶Probandus, Participium (δοκιμαστέος) Cæsar 5. bel. Gallic. 163, Quem locum probandæ uirtutis tuæ expectas?
Causa probanda. Ouid. 6. Fast. 54.
Forma probanda operis. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 9.
¶Probatus, penult. product. (δεδοκιμασμένος) aliud Participium, siue Nomen ex participio. Cic. in Topic. 39, Nam & ingeniosos, & opulentos, & ætatis spacio probatos, dignos quibus credatur, putant.
Crimen patens sine teste probatum. Ouid. 15. Metam. 8.
Fides probata. Claud. 6. Paneg. 29.
Opera probata homo. Cic. 3. Verr. 70.
Probatior. Liu. 7. bel. Pun. 43, Ita repentè exuit antiquos mores, ut nemo tota iuuentute haberetur prior: nec probatior primoribus patrum, suis pariter alienisq; esset.
Homo probatißimus. Cic. 4. Verr. 15.
¶Probator, pen. prod. Verbale (δοκιμαστής) Cic. pro Cecinna, 61, Deinde huius rationis non modò non inuentorem, sed ne probatorem quidem esse me. Idem 2. Phil. 50, Quid enim interest inter suasorem facti, & probatorem?
Ingenij probator. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 21.
¶Probatio, probationis, Verbale, fœm. gen. (κατασκευή, δοκιμασία, δοκιμή) Plin. epist. 35. 3, Huius actionem uespera inclusit, non tamen sic ut abrumperet. Itaq; in tertium diem probationes exierunt. Cic. 3. Verr. 100, Locatur opus id, quod ex mea pecunia reficiatur: ego me refecturum esse dico. Probatio futura est tua, qui locas: prædibus & prædijs populo cautum est. id est, tuum est Prætoris, qui locasti, exigere ut opus tradam approbatum: et mihi acceptum ferre, quum probatum fuerit. Budæus.
Artificialis probatio. Quint. lib. 5. cap. 9. 1.
Firma probatio. Quint. lib. 5. cap. 10. 4.
Implere probationem, est quod quis intendit, seu agendo, siue excipiendo plenè probare. Vlpian. in l. in exceptionibus, in fine. ff. de probationibus & præsumpt. Si iudicatæ rei uel iurisiurandi conditio delata dicatur de eo quod tunc petitur, siue in alea gestum esse contendatur, eum implere probationes oportet.
Inexpugnabiles probationes. Quint. lib. 5. cap. 10. 31.
Lineares probationes. Qu. lib. 1. cap. 10. 36. De Geometria.
Potentißimæ probationes. Quint. lib. 1. cap. 10. 29.
Probationem non habere. Senec. lib. 3. cap. 10.
¶Probabilis, & hoc probabile, pen. cor. (πιθανός) Dicitur quod licet nō sit uerū, uidetur tamē rationibus probari posse. Cic. 4. Acad. 65, Quāobrē siue tu probabile uisionē, siue improbabilem, & quæ non impediatur, ut Carneades uolebat, &c.
Probabilis re aliqua. Cic. de claris Orat. 130.

Digitized by Google

Specie & odore probabilis. Plin. lib. 21. cap. 4. 4.
Orator probabilis. Cic. in Orat. 142.
Copia probabilis. Quint. lib. 1. cap. 8. 12. De uerbis.
Nonnunquam honesto ac probabili nomine, bono uiro iudici error obijci solet. Cic. pro Cecinna, 52.
Probabile. Cic. 1. de Inuent. 62, Probabile autem est id, quod ferè fieri solet, aut quod in opinione positum est, aut quod habet in se ad hoc quandam similitudinem, siue id falsum est, siue uerum.
Probabile & Non probabile, siue (ut in præcedentibus exemplis) improbabile, contraria. Cic. 4. Acad. 177.
Non est probabile. Cic. 4. Verr. 109.
Nihil est tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile. Cicero in Parad. 3.
¶ Probabiliter, pen. corr. Aduerbium (πιθανῶς) Cic. 2. de Orat. 183. Ad consilium autem de Repub. dandū caput est, nosse Remp. ad dicendum uerò probabiliter, nosse mores ciuitatis. Idem 1. de Diuinat. 22.
¶ Probabilitas, pen. corr. probabilitatis (πιθανότης) Cic. 4. Acad. 134, Certè tam multa nō collegisset, quæ nos falleret probabilitate magna, nisi uideret his resisti non facilè posse.
Captiosa probabilitas. Vide Captiosus in Capio.
Procalare] prouocare, ex Græco καλεῖν, id est, uocare: unde calendæ, calumnia, calones, caculæ, & calatores. Procalato, prouocato. Festus.
Procapis] Progenies, quæ ab uno capite procedit. Paulus, in Festo.
Procas] πρόκας, rex Albanorum fuit, pater Amulij & Numitoris, auus Romuli & Remi: cuius meminit Liuius libro 1. ab Vrbe condita. Virg. 6. Aeneidos,

Proximus ille Procas Troianæ gloria gentis.

Procax] procacis. Vide Proco, procas.
Procedo] procedis, pen. prod. processi, processum (προβαίνω, προβιβάω, πρόειμι, ἐκπορεύομαι, ἐκφοιτάω, προμόλω, προκόπτω, οἰχόμαι) procedere, Vlterius ire & progredi.
Huc procede, uel illuc. Plaut. Capt. 17. 1. Terent. Eun. 3. 2. 17.
Procedere propriè dicitur, qui pompa quapiā procedit in publicum: ueluti si sponsus procedat, aut sponsa: quod Virgilius 4. Aeneid. 27. dicit,

Tandem progreditur. Hæc Erasmus. Cicero 1. de Diuinat. 194, In sella aurea sedit, & cum purpurea ueste processit.

Lentè & paulatim procedere. Cæsar 1. bel. Ciuil. 302.
Leniter placideq; procedere. Vide Lenis.
Longius procedere. Cic. de Arusp. resp. 45. Ouid. 2. Fast. 79.
Nimium procedere. Virg. 3. eclog. 19.
Obliquè procedere. Vide Obliquus.
Vltrà procedere. Propert. lib. 1. eleg. 19. 5.
Vltrà procedere quàm comes possit. Quint. lib. 2. cap. 3. 6.
Aliquantum uiæ procedere. Cic. Attico, lib. 6. 116. 1.
Trecenta circiter stadia procedere. Cic. Attico, lib. 16. 334. 1.
Foras procedere. Plaut. Pseud. 9. 14.
Obuiam procedere. Cic. pro Sestio, 58, Huic ad urbem uenienti tota obuiam ciuitas cum lachrymis gemituq; processerat, Idem 4. Verr. 46.
Obuiam morti procedere. Cic. 5. Tusc. 79.
Procedere à, uel ex. Cæsar 4. bel. Gal. 580, Quum paulo longius à castris processisset. Ibidem, lib. 8. 70, Paulatim ex sylua instructa multitudo procedit militum. Cic. 7. Verr. 83,

Procedit iste repente è Prætorio.

Ad forum procedere. Plaut. Casin. 14. 2.
Extra mœnia processit. Lucret. lib. 1. 15.
In aliquem locum procedere. Cic. pro Cælio, 54.
Castris procedere. Virg. 12. Aeneid. 34.
Testis procedere. Valer. 7. Argon. 62.
Passu tacito procedere. Valer. 5. Argon. 71.
Pedibus æquis procedere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 1.
Cultus procedit adulter. Ouid. 2 Trist. 100.
Subducto uultu grauior uolo procedere. Propert. libro 2. eleg. 11. 2.
Testis pusillus processit. Cic. 2. de Orat. 135.
Procedit funus. Terent. And. 1. 1. 101.
Classis procedit uelis æquatis. Virg. 4. Aeneid. 118.
In aciem procedere. Vide Acies.
Procedere ad aliquid agendum. Caius de uerb. signific.
Ad opus procedere. Plin. lib. 11. cap. 10. 1.
Ad pabula noctibus procedunt. Plin. lib. 8. cap. 32. 7.
Ad pugnam procedere. Liuius 7. ab Vrbe, 36.
In altera obliquè procedere. Plin. lib. 9. cap. 30. 8.
In infinitum procedere. Colum. lib. 5. cap. 3. 10.
In medium procedere. Cic. 4. Verr. 138.
In multum uini processerat. Liu. 7. bel. Maced. 29. hoc est, probè appotus erat.
In pedes procedere, & Pedibus gigni, significant fœtum ita nasci, ut pedes ex utero priores emergant. Plin. lib. 7. cap. 8. 1.
In publicum procedere. Liu. 4. bel. Maced. 23.
In solem ex umbraculis procedere. Cic. de claris Orat. 18.
In sublime uites procedunt. Colum. de Arb. cap. 1.
Cubitum nullum processit. Cic. ad Att. lib. 13. 269. 2.
Temerè processit. Cic. 4. Acad 123, Sustinenda est potius omnis assensio, ne præcipitet, si temerè processerit.
Procedunt stipendia militibus. Liu. 5. bel. Pun. 23, Tribuni plebis, si ijs uideretur, ad populum ferrent: ut qui minores septem & decem annis sacramento dixissent, ijs perinde stipendia procederent, ac si septem & uiginti annorum, aut maiores, milites facti essent.
Processit aliquantum ad uirtutis aditum. Cic. 3. de Fin. 74.
Longè ad uirtutem procedere. Cic. 4. de Fin. 36.
In uirtute procedere & progredi. Cic. 4. de Fin. 105.
In multum honorē formæ procedere. Proper. lib. 3. eleg. 2. 4.
In philosophia procedere, Proficere. Cic. 3. de Fin. 9.
Ad opes procedere, Diuitem fieri. Plin. epist. 44. e.
Aetate processit. Cic. de Senect. 19, Num igitur censetis eū, qui ætate processisset, qui Aristides esset, Lysimachum salutare solitum? id est, senex factus esset. Idē 5. Philip. 200, An hoc uidit puer? si ætate processerit, non uidebit?
Processit eò insolentiæ ut iram, &c. Plin. in Paneg. 29.
Processit eò ira. Liu. 9. ab Vrbe, 133.
Honoribus longius procedere. Cic. de claris Orat. 94.
Studijs procedere: pro, Ad honores emergere adminiculo literarum. Plin. epist. 89.
Consuetudine procedere. Liu. 9. bel. Maced. 34.
Opere procedere. Cæsar 1. bel. Ciuil. 308.
Ratione & uia procedat oratio. Cic. 1. de Fin. 44.
Cum ea uoluntate processit ut. Cic. pro Flacco, 8.
Aliquid procedit noui. Plaut. Mostel. 14. 7. id est, accidit.
Dies alter & alter processit. Virg. 3. Aeneid. 72.
Dies procedunt emptori. Cato cap. 148, Quot dies per dominum mora fuerit, quominus uinū degustet, totidē dies procedent emptori.
Sed ubi pleruq; noctis processit, obscuro etiā tū lumine milites Iugurthini signo dato castra hostiū inuadunt. Sallust. in Iugurtha.
Tempus processit. Cæsar 2. bel. Ciuil. 98.
Tempora tardè procedunt. Ouid. 5. Trist. eleg. 11. 1.
Ecce Dionei processit Cæsaris astrum. Virg. 9. eclog. 9. Quum Augustus Cæsar ludos funebres patri celebraret, die medio stella apparuit: ille eam esse confirmauit parentis. Seruius.
Iræ longius procedunt. Virg. 5. Aeneid. 93.

Digitized by Google

Procedere, Bene uel malè cadere, siue accidere, siue cedere. Terent. Adelph. 5.6.9,

— meditor esse affabilis,

Et bene procedit.

Omnia, ut spero, prosperè procedent. Cic. Cass. lib. 12.9.3.

Consilia procedunt. Liu. 4. bel. Pun. 118.

Parum processit. Liu. 1. ab Vrbe, 250. Terent. Andr. 4.1.47,

Nisi id putas, quia primo processit parum,

Non posse, &c.

Quibus quum parum procederet, ut ulla lege mihi poneret accusatorem, &c. Cael. Cic. lib. 8.12.6.

Nihil procedit. Liu. 4. bel. Pun. 58.

¶ Procedens, penult. prod. (προβαίνων) Participium, siue Nomen ex participio.

Dies procedens. Cic. 3. Tusc. 89, Quod ita esse dies declarat: quae procedens ita mitigat, ut iisdem malis manentibus non modò leniatur aegritudo, sed in plerisq; tollatur.

Die procedente. Liu. 8. bel. Pun. 78.

Nox procedens. Silius lib. 13.84.

Tempore procedente, pro eo quod dicimus, Successu temporis. Plin. epist. 64.b, Sed uereor ne procedente tempore ex ipso remedio uitia nascantur.

¶ Processus, huius processus (πρόβημα, προκοπή) Progressus. Cicero pro lege Manil. 16, Vt ex his locis à militibus nostris reditus magis maturus, quàm processus longior quaereretur.

Efficere processus. Cic. de claris Orat. 148.

Officiorum processus per officia. Senec. epist. 102.

Processus, Successus & euentus. Senec. epist. 116, Queruntur & de consiliis, & de processibus suis: maluntq; semper, quae reliquerunt.

Habere processum in literis: pro, Facere progressum. Sueton. de clar. Gram. 10.

Processus, Auctus, plurali numero. Cic. de clar. Orat. 124, Gradus tuos & quasi processus dicendi studio cognoscere.

Proceleusmaticus] pen. correp. (προκελευσματικός) Pes est constans è duobus pyrrhichiis, id est, è quatuor syllabis breuibus, temporum quatuor: ut philosophus. Dictus παρὰ τὸ παρακελεύειν, id est, à cohortatione & iussu nautico: cui ob celeritatem est aptissimus.

Procello] procellis, proculi, pen. corr. proculsum (πλήττω) Procellere, Percutere, euertere. Plin. in Paneg. 111, Erant sub oculis naufragia multorum, quos inuidiosa tranquillitate prouectus, improuisus turbo proculerat.

¶ Procella, procellae (ἄελλα, ἀήτης, θύελλα, καταιγὶς, λαῖλαψ, χειμὼν) Vehementior quidam uenti impetus, nec ita durans, authore Valla in Raudensem: in mari potius, quàm in terra. Dicta ab eo quòd omnia procellat, id est, moueat & percutiat. Virg. 1. Aen. 18,

—— creberq; procellis

Africus. Plin. lib. 2. cap. 48, Flatus uagi & ruentes torrentium modo, tonitrua & fulgura edunt. maiore uerò illati pondere, incursuq; si latè siccam ruperint nubē, procellam gignunt, quae uocatur à Graecis ἐκνεφίας.

Timidus procellae. Horat. in Arte, 6.

Aduersa procella. Ouid. 11. Metam. 97.

Immanis procella. Silius lib. 3 106.

Impendentis procellae signa. Claud. de bello Gildon. 98.

Insana procella. Senec. Hipp. 6.1.

Nigrans procella. Silius lib. 12.124.

Praecipites procellae. Stat. 4. Theb. 84.

Subitae procellae. Ouid. de Nuce, 33.

Tristis procella. Senec. Troade, 9.8.

Turbida rapacior procella. Catul. ad Thallum, epigr. 22.1.

Vndans procella. Silius lib. 5.108.

Volucres procellae. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.7.

Abruptae procellae. Vide Abrumpo.

Credere se ueloci procellae. Hor. 3. Carm. ode 27.23.

Incessit procella. Vide Incedo, in Incedo.

Collecta procella uenti intorquet se nubibus. Lucret. lib. 6.24.

Subitae saliunt in uela procellae. Stat. 10. Theb. 107.

Talia iactanti stridens Aquilone procella. Virg. 1. Aen. 22.

Tolerare saeuas procellas. Silius lib. 3.162.

Inaequales procellae uexant mare. Hor. 2. Carm. ode 9.1.

Procella, per translationem. Liuius 10. bel. Pun. 83, Equestrem procellam excitemus oportet, si turbare, ac statu mouere uolumus. Sic, 2. ab Vrbe, 3.

Circunspicite omnes procellas, quae impendent, nisi prouidetis. Cic. 4. in Catil. 76.

Impotens fortunae procella: id est, superba, & se cohibere nequiens. Senec. Agamem. 7.2.

Temporis deuitare procellam. Cic. 2. Verr. 5.

Inuidiarum procellae. Cic. pro Cluent. 124.

Irarum procellae, per metaphoram. Silius lib. 11.45.

Patriae procella, turbo ac tempestas pacis. Cicero pro Domo sua, 105.

¶ Procellosus, pen. product. Adiect. (ἀελλὼς, ἀργέστης) Plenum procellis. Colum. lib. 7. cap. 6.3, Hanc pecudem mutilam parabimus quieto caeli statu: nam procelloso atq; imbrifero cornuta semper. Liu. 10. bel. Macedon. 4, Ver procellosum eo anno fuit.

Aequor procellosum. Valer. 3. Argon. 124.

Mare procellosum. Senec. Medea, 6.7.

Noti procellosi. Ouid. epist. 2.3.

Venti procellosi. Liu. 8. bel. Pun. 29.

Procerastis] προκόρασις, Oppidum Bithiniae ad Bosphorū Thracium, e regione Bizantii, quod notiore nomine Chalcedon appellatur. Plin. lib. 5. cap. ult.

Procerus] procera, procerum, pen. prod. (εὐμήκης, προμήκης) Prolixum, & in longitudinem productum, quasi ex cera, ob eius facilitatē, inquit Festus. Hor. 2. Serm. Satyr. 2.8,

— quo pertinet ergo.

Proceros odisse lupos? Varro 2. de re Rust. cap. 1.14, Sues procero corpore, capitibus ut sint paruis.

Alni procerae. Virg. eclog. 7.13.

Arundo procera. Ouid. 13. Metam. 189.

Cacumina procera nemoris celsi. Sil. lib. 7.136.

Cohors procera. Claud. 1. Paneg. 32.

Corpus procerum. Lucret. lib. 3.132.

Fraxini procerae. Hor. 3. Carm. ode 25.4.

Membra procera. Stat. 1. Theb. 83.

Nemora procera. Plin. epist. 101.10.

Palmae procerae. Catul. Argon. epigram. 59.53.

Proferre proceros passus uiae. Lucret. lib. 4.166.

Syluae procerae. Ouid. epist. 15.22.

Procerior numerus. Cic. 3 de Orat. 102.

Procerissimus homo. Plin. lib. 7. cap. 16.7.

Procerissima populus. Cic. 1. de Legib. 22.

¶ Procerè, penult. product. Aduerbium (προμηκῶς) Cic. 3. de Orat. 122, Brachium procerius proiectum quasi quoddam telum orationis.

¶ Proceritas, pen. corr. proceritatis (μῆκος) Prolixitas. Cic. de Senect. 55, Quum autem miraretur Lysander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines. Plin. lib. 6. cap. 32.2, Arborum ibi proceritatem ad centum quadraginta quatuor pedes adolescere.

Breuitas & proceritas pedum in oratione. Cic. in Orat. 123.

Proceres] procerum, pen. corr. masc. gen. plur. num. (προβολαί,

κεφαλαίων) Capita trabium, hoc est, mutuli quidam extantes, ut ait Seruius. Per translationē etiam accipitur pro maioribus ciuitatis: quòd ij ita in ciuitate emineant, sicut illi in ædificijs. Liuius 1. ab Vrbe, 196, Quum consensum, deosq; consociatos laudaret mirè Seruius inter proceres Latinorum. Cic. Cæsari, lib. 13.16.3, Audiebam enim nostros proceres clamitantes.

Tot lecti proceres ter denis nauibus ibant
Subsidio Troiæ. Virg. 10. Aeneid. 43.

Referre aliquid ad delectos populi proceres. Virg. 3. Aeneidos 12.

Castrorum proceres. Lucan. lib. 7.14.

Rerum proceres Paulus & Flaminius. Silius lib. 11.29.

Proceres gulæ. Plin. lib. 9. cap. 17.6.

Procerem, protulit Iuuenalis Satyr. 8.3, Agnosco procerem. A. procer, proceris.

Proceritus] pen. prod. Adiectiuum (πνιγαλεύς) Malo spiritu afflatus.

Proceriti lapides. Plaut. Pœn. 7.25.

Procestrium] Procestrij, Locus apertus ac patulus in ædificio uel domo, per quē proceditur in cubiculū, cœnacula, & reliquas partes superiores. Plin. iunior Gallo, Post hanc, cubiculum cum procestrio, altitudine æstiuū, munimentis hybernum. Sunt qui legant procœtone, qui locus est ante cubiculum, ab excubando nomen ex Græco sibi uendicans.

Procestrium fit æqualibus columnarum interuallis patulum, supra quarum epistylia arcus curuantur.

Procestria, à castro, siue castris, dicta sunt munimenta quædā, quæ fiunt ante mœnia castrorum, siue ante castra. Quidam etiam procestria aditum & ueluti portam castrorum appellarunt. Ex Festo.

Processus] Vide Procedo.

Prochemasis] προχείμασις, Præcedens tempestatum significatio. Plin. lib. 18. cap. 26, Accedit confessa rerum obscuritas, nunc præcurrente, nec paucis diebus tempestatū significatione, quod προχείμασιν Græci uocant, &c. Sunt qui scribant, prochimasis.

Prochirus] Scriba expeditè notans. Meloprochirus, exercitio & cura promptus. Alciatus ad legem peculiari. De Prox. sacr. scrin. lib. 12. C.

Prochyta] Prochytæ, penult. corr. & Prochyte, Prochytes (προχύτη) insula in Puteolano sinu. Dicta quasi profusa. Emersit enim prouolutis in mare montibus, quum prius nō foret. Nam προχέω significat effundo. Inarimes enim mons terræ motum passus hanc insulam fudit. At Dionysius lib. 1. scribit Prochytam dictam esse à nutrice Aeneæ, eiusdem nominis. De hac Virgil. 9. Aeneid. 146,

Tum sonitu Prochyta alta tremit.

Prochyte etiam uasis genus est.

Procido] procidis, pen. corr. procidi, procasum (προπίπτω, παραπίπτω, προσπίπτω) Procidere. ex Pro & Cado compositum, significat Pronum cadere, procumbere. Gellius, Nam quum multis annis postea scena quæ prociderat, re... (Ita esset.

Cupressus latè procidit. Horat. 4. Carm. ode 6.3.

Ad pedes alicuius procidere. Horat. Epod. 17.3.

Procidere ante. Liu. 6. bel. Pun. 199, Ille atq; præceps cum armis procidit ante proram, &c.

¶ Procidens, pen. corr. procidentis, Participiū (προπίπτων) Plin. lib. 16. cap. 5.1, Cautum est præterea lege duodecim Tabularum, ut glandem in alienum fundum procidentem, liceret colligere.

¶ Procidentia, procidentiæ (πρόπτωσις) Plin. lib. 34. cap. 18.4, Vsus enim ex eodem & in oculorum medicamentis, & maximè contra procidentiam eorum, & inanitatem, & ulcerum excrescentiam, &c.

Procidentia sedis. Plin. lib. 24. cap. 11.12.

Procidentia uuluæ. Plin. lib. 23. cap. 9.3.

¶ Prociduus, Adiect. (προπετής) Quod procidit. Plinius lib. 20. cap. 20.2, Infantium cerebro imponitur, umbilicoq; prociduo. Idem lib. 21. cap. 20.13, Testes uerò, & sedem prociduam, quæq; illi sunt uitia, &c.

Procieo] prima corr. procies, prociui, pen. prod. procitum, pen. corr. (μεταχαλέω) prociere, Petere. Liu. Matrē procitum plurimi uenerunt. id est, petitum, ut Festus exponit.

Procilius] Grammaticus, cuius meminit Seneca, uir suis temporibus doctissimus fuit, qui in itinerario commemorat apud Memphim, in aurea columna Aegyptijs literis scriptū fuisse, tunc demum Aegyptum liberam fore, quum in eam uenissent Romani fasces. Lampridius.

Procinctus] Adiectiuum (ἐν προβολῇ κατεστώς) Paratus, expeditus. Festus, Procincta classis dicebatur, quum exercitus cinctus erat Gabino cinctu, confestim pugnaturus. Vetustius enim fuit multitudinem hominum, quàm nauium, classem appellari. Idem alio loco. Procinctam classem, id est, paratam ad bellum, militum multitudinē Diali flamini uidere non licuit. Hactenus Festus. Gellius lib. 1. cap. 11, Quū procinctæ igitur classes erant, & instructa acies.

¶ Procinctus, huius procinctus, m. g. (προβολή, παρασκευή) Apparatus bellicus, & expeditio dicitur. Plin. lib. 23. cap. 1.28, Curas, uigoremq; animi impedit ad procinctum tendētibus. Cic. 1. de Natur. deor. 14, Ex quo in procinctu testamenta perierunt.

In Procinctu facere, Expeditè, & celeriter. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 9.2.

Testamentum in procinctu facere sine libra atq; tabulis. Cicero 1. de Orat. 116.

In procinctu stare, Est accinctum esse. Quint. lib. 12. cap. 9.

In procinctu habere. Quintil. lib. 10. cap. 1.

In procinctu uersari. Vlpian. in l. non dubiū est. ff. de bon. poss. ex test. milit. Quanquam enim distet conditio militum ab his personis, quas constitutiones principales separant: tamē qui in procinctu uersantur, quum eadem pericula experiantur, iura quoq; eadem meritò sibi uendicant.

Procio] procis, prociui, procitum, pen. prod. procire, à Cio, Rumpere, atq; irritum facere. Hinc Iureconsultus, Irritum & ruptum testamentum procitum dicit, authore Festo.

Procito] tas, pen. corr. idem quod uocito (προκαλοῦμαι) Festus. Citare enim uocitare est: unde procet & prociet.

Proclamo] proclamas, penul. prod. (καταβοάω) proclamare, Palàm & ualde clamare, uociferari. Liu. 1. ab Vrbe, 111, Moti homines sunt in eo iudicio maximè, Pub. Horatio patre proclamante, se filiam iure cæsam iudicare: ni ita esset, patrio iure in filium animaduersurum fuisse. Cicero 7. Verr. 85, Adsunt, defendunt, proclamant: fidem tuam quæ nusquam erat, nec unquam fuit, implorant.

¶ Proclamator, penul. prod. Verbale (καταβοητής) Cicero 1. de Orat. 100, Non enim causidicum nescio quem, neq; proclamatorem, aut rabulam hoc sermone nostro cōquirimus, sed eum uirum qui primùm sit eius artis antistes.

Proclino] proclinas, pen. prod. (προνεύω) proclinare, Idē quod inclinare significat. Colum. lib. 7. cap. 10.1, Earum notanda sunt capita quam in partem proclinentur.

¶ Proclinatus, pen. prod. Participium (προνενευμένος) ut, Partes proclinatæ. Ouid. 2. Trist. 17.

¶ Proclinatio, Verbale. Vitruu. lib. 7. Non minus etiam obseruandum est uti omnes structuræ perpendiculo respondeant, neq; habeant in ulla parte proclinationes.

Procliuis] & hoc procliue, penult. product. siue procliuus (ἐπίφορος

(ἐπίῤῥοπος, ἀντίῤῥοπος, ἐπιῤῥεπής, καταφερής) Porrò inclinatus, uel pronus, inclinatusq́; ut ait Donatus. Colum. lib. 9. cap. 5. 1, Cum onere per procliuia non ægre deuolent. De apibus. Varr. 2. de re Rustica, cap. 2. 5, Solum oportet esse ruderatū, & procliuum, ut euerri facilè possit, ac fieri purum.

Impetus procliuis undarum. Lucret. lib. 6. 146.

Sceleri procliuis egestas. Silius lib. 13. 118.

Ingenium procliue ad libidinem. Terent. And. 1. 1. 51. Cicer. in Partit. 20, Vt adolescentiam procliuiorem esse ad libidinem.

Circa aliquid procliuior. Quint. lib. 4. cap. 5. 15.

Procliuiores alij ad alios morbos. Cic. 4. Tusc. 49.

Procliue, Quod facile factu est. Plaut. Asin. 12. 73,

Nam istud procliue est, quod iubes planè collocare.

Dictu procliue. Cic. 2. Offic. 100.

In procliui esse, in promptu, promptum, & facile. Terentius Andr. 4. 2. 18,

Id faciam, in procliui quod est, per me stetisse ut credat.

Vitia semel incitata in procliue labuntur, sustineriq́; nullo modo possunt. Cic. 4. Tuscul. 64.

¶ Procliuus, Adiectiuum: ut, Procliuus impetus. Lucret. lib. 6,

Quo fit uti pacto liber minus exitus amni,

Et procliuus item fiat minus impetus undis. Sic enim ex manuscriptis legit Lambinus.

¶ Procliuè, Aduerbium. Lucret. lib. 2. 92,

Et procursus item procliuè uolubilis extat. Neque est quòd quenquam moueat syllaba ultima, nam breuem esse licet, cuiusmodi est, sublimè uolantes, &c. Alij legunt, In procliue: ut sit nomen.

¶ Procliuiter, penult. corr. procliuius, procliuissimè. Aduerbium (ἐπιῤῥεπῶς) Cic. Antequam iret in exilium, 8, Qui sunt assecuti summum gradum honoris, non despoliabuntur honore: qui sperant, facilius & procliuius ad laudem nobilitatis peruenient.

Multo procliuius. Lucret. lib. 2. 159.

Decurrere ad iras procliuius. Lucret. lib. 3. 63.

Verba procliuius labuntur breuitate & celeritate syllabarum. Cic. in Orat. 111.

¶ Procliuitas, penult. corr. procliuitatis (καταφέρεια) Cicero 4. Tusc. 41, Hæc igitur procliuitas ad suum quodq́; genus à similitudine corporis ægrotatio dicitur, dum ea intelligatur ad ægrotandum procliuitas. Sed hæc in bonis rebus, quòd alij ad alia bona sunt aptiores, facilitas nominetur: in malis procliuitas, ut significet lapsionem.

Proclus] Πρόκλος, Lycius, discipulus Syriani, philosophus Platonicus: præfuit scholæ Atheniensi, cuius discipulus & successor fuit Marinus Neapolitanus. Scripsit plura in Grammatica & Philosophia. Author Suidas. Is etiam est, cuius hodie commentarios in Platonem habemus. Præceptor item M. Antonini, quem ad Consulatum usq́; prouexit, ut scribit Spartianus.

¶ Proclus, alter, Malleotes patria, qui scripsit in Sophismata Diogenis & contra Epicurum. Proclus item cognomento Proculeius, è Laodicea Syriæ, qui scripsit theologicum in Pandoræ fabulam Hesiodi, in Aurea carmina, Isagogen in Arithmeticam Nicomachi, & alia quædam Geometrica. Proclum Naucraticam bis Philostratus addit, qui dicit unū fuisse ex suis præceptoribus, ac docuisse Athenis, filiumq́; habuisse luxui deditum, in quem non modò nō seuerus fuit, sed usqueadeò indulgens, ut in alendis canibus, auibusq́; adesset, dictitans, has nugas eum citius cum senibus dimissurū, quàm cum æqualibus. In docendo hunc omnino seruasse morem, ut ab initio à discipulis centum drachmas pro totius temporis mercede acciperet, bibliotheca domi publicata, ut illi solùm lectioni intenti, dum cogerentur, minimè per ocium, uti moris est in ludo, inter se sibilent, aut iurgentur, pueris cum pædagogis ac adolescentibus in medio constitutis. Hæc ex Philostrato, apud Volaterranum.

Proco] procas (κωμάζω) procare, Poscere, inquit Festus. Liuius Aegystho, Quin quod parere uos maiestas mea procat, toleratis, templo hanc deducitis? Vnde Procaces meretrices, ab assiduè poscendo: & Proci, uxorem poscentes in matrimonium.

¶ Procax, procacis, pen. prod. (ὑβριστὴς) id est, Petax. Hinc Meretrix procax, Petulans, impudens, inuerecunda. Terent. Hecyr. 1. 2. 84,

Maligna multo, & magis procax facta illicò est. Idem Heaut. 2. 1. 15,

Mea est potens, procax, magnifica, sumptuosa, nobilis. Cic. pro Cælio, 38, Vt non solùm meretrix, sed etiam procax uideatur. De Clodia.

Odij procax. Tacit. lib. 13.

Procax & superbus fastus. Plin. lib. 9. cap. 35. 16.

Procax, de inanimantibus etiam dici potest. Virgilius 2. Aeneidos, 109,

— penitusq́; procacibus Austris. id est, sæuientibus procellis.

Dicta procacia. Claud. 4. Paneg. 50.

Epistola procax. Plin. in Præfat. 2.

Lingua procax. Silius lib. 8. 49.

Locutio procax. Catull. in Epithalam. Iuliæ, 26.

Manus procaces. Plin. lib. 22. cap. 6. 7.

Manum procacem armare: id est, Exercitum improbè aliquid repetentem. Seneca Agamem. 3. 21.

Musa procax. Horat. 2. Carm. ode 1. 8.

Vernæ procaces. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 14.

¶ Procacior (ὑβριστικώτερος) Comparatiuū. Ouid. 2. Trist. 87,

Cinna quoq́; his comes est, Cinnaq́; procacior Anser.

In fœminas procacior. Colum. lib. 7. cap. 3. 4.

¶ Procacitas, penult. cor. procacitatis (ὕβρις) Licentia turpium conuitiorum, qua meretrices & scurræ utuntur. Cic. lib. 4. de Rep. 12, A procādo, id est poscēdo, procacitas nominata est. Idē in Salust. 1, Aut si huius facta mores, omnē ætatē nudauero, in idem uitiū incidam procacitatis, quod huic obijcio.

Procacitas, Mordacitas. Cic. in Salustium, 1, Non enim procacitate linguæ uitæ sordes eluuntur.

¶ Procaciter, pen. cor. procacius, procacissimè (ὑβριστικῶς) Liuius 8. bel. Pun. 125, Flagitatum quoq́; stipendium procacius quàm ex more & modestia militari erat, & à custodibus probra in circumeuntes uigilias Tribunos iacta.

¶ Procus, proci (ϐωμαστής, μνηστὴρ) Matrimonij appetitor. Virgilius 4. Aeneid. 107,

— rursusúe procos irrisa priores

Experiar? Ouid. epist. 1. 18,

Turba ruunt in me luxuriosa proci.

Diuites proci. Ouid. 2. Metam. 115.

Spes procorum inuidiosa. Ouid. 4. Metam. 159.

Ignoti & impudentes proci. Cic. de claris Orat. 185.

Procœton] procœtonis, pen. prod. m. g. (προκοιτὼν) Antecubiculum & quasi excubitorium. Plin. epist. 41. d, Post hāc cubiculum cum procœtone, altitudine æstiuum, munimentis hybernū. Alij tamē Procœtiū, procœtij, dicūt genere neutro.

Procomiō] προκόμιον, id est, ut interpretatur Theodorus, coma apposititia. Hoc autem inter ornamenta muliebria posuit Pollux lib. 7. cap. 22.

Procomesia] Ancilla quædam, quam ex eiusdem diei coitu, alterum domino similem partum, alterum procuratori eius enixam, refert Plin. lib. 7. cap. 11.

Proconne-

Digitized by Google

Proconnesus] pen.prod.(προκόννησος) insula est in Propontide. Plin.lib.5.cap. ultimo, insulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus: unde Cyzicenum marmor. Eadem Neuris & Proconnesus dicta.

Proconsul] proconsulis, pen.corr.m.g. (ἀνθύπατος) Qui cum potestate Consulari extraordinaria ad aliquam prouinciam administrandam mittitur. Huius dictionis crebra est mentio apud historicos.

Proconsule] Vide Exconsule. Diuus Augustinus in eo libello quem de Grammatica scripsit. Ab e litera uocali, inquit, nullum Latinum, nisi iuncta præpositione, masculinum inuenitur: ut, Proconsule, Proprætore. Ergo iuncta præpositione fiunt Latina, ut dixi, Proprætore & Proquæstore. Nam ueteres nominatiuo casu Proconsul dicebant, attendentes nullum nomen uirilis generis apud Latinos in e exire. Hæc Augustinus. Cic. Verr.5, C.Marcelle te appello, Siciliæ prouinciæ, quum esses Proconsule, præfuisti. Asconius in 2. Verr. Pompeius autem Proconsule de Hispania, Sertorio uicto, nuper uenerat. Plinius lib.2. epist. 11. ad Arrianum, Marius Priscus accusantibus Afris, quibus Proconsule præfuit, omissa defensione iudices petijt. Budæus in Pandect. aliud esse Proconsulem, aliud pro Consule putat. Dicebant, inquit, ueteres Proconsulem aliquem esse, & pro Consule esse. licet frequentius pro Consule dicerent, id est, Consulari potestate. Cic. pro lege Manil. Quid tam inusitatum, quàm quum duo Consules clarissimi fortissimiq; essent, ut eques Romanus ad bellum maximum formidolosissimumq; pro Consule mitteretur? missus est. Quo quidem tempore cum esset non nemo in Senatu, qui diceret non oportere mitti hominem priuatum pro Consule, L. Philippus dixisse dicitur, non se illum sua sententia pro Consule, sed pro Consulibus mittere. Tanta in eo Reip. bene gerendæ spes cõstituebatur, ut duorum Consulum munus, unius adolescentis uirtuti committeretur.

¶ Proconsulatus, huius proconsulatus, penultima producta (ἀνθυπατεία) Proconsulis dignitas. Plin. epist. 12. lib.2, Summotum à Proconsulatu: quia se in legatione turpiter gesserat, de Proconsulibus iudicare?

¶ Proconsularis, & hoc Proconsulare, penultima producta (ἀνθυπατικός) Quod ad Proconsulem pertinet. Gellius, lib.5.cap.14, Quum prouinciam Africam Proconsulari imperio meus dominus obtineret.

Procopius] προκόπιος, è Cæsarea Palæstinæ orator & sophista, scripsit res Iustiniani, quæ in Oriente, aut Occidente, aut Africa per Belisarium patricium gesserat: cuius scriba & comes in cunctis expeditionibus fuit. Composuit item alterũ librũ, quem inscripsit ἀνέκδοτα, id est, non edenda, siue non edita: ubi Comœdia quædam Iustiniani, & eius uxoris Theodoræ uituperationem continens. Suidas.

¶ Procopius alius fuit tyrannus Constantinopolitanus, qui insurgens contra Valentem principem apud Matoliam Phrygiæ ciuitatem, in eius potestatem cum exercitu uenit, proditus à duobus militibus: alligatusq; deinde duabus per uim reflexis arboribus, discerptus est. De proditoribus etiam sumptum supplicium. Ex tripartita historia.

Procrago] procraxi (κράζω) procraxisse, & per syncopen procràxe, Palàm aperuisse atq; indicasse, & quasi in publico garrijsse. Verbum est è Græco detortum κράζω, quod ualet clamo, & uociferor. Lucret. lib.5;

Quippe ubi se multi per somnia sæpe loquentes
Aut morbo delirantes procràxe feruntur:
Et celata diu in medium peccata dedisse. Quidam malunt legi, protraxe, ut habent plerique libri uulgati: sed

Lambinus cum Hermolao hoc aptius & significantius esse contendunt. Adde, quòd in aliquot manuscriptis ita reperitur scriptum.

Procrastino] procrastinas, pen.corr. (ἀναβάλλομαι) procrastinare, Dum de die trahere, differre. Cic. pro Sex. Rosc. Amerino, 15, Ac primò rem differre quotidie, ac procrastinare isti cœperunt: deinde aliquanto lentius nihil agere, atque deludere. Idem 3. Verr. 99.

¶ Procrastinatio, Verbale (ἀναβολή) Dilatio. Cic. 6. Philipp. 209, Nam cùm plerisque in rebus gerendis tarditas & procrastinatio odiosa est, tum hoc bellum indiget celeritatis.

Procreo] procreas (παιδοποιέω) procreare, Liberis operam dare. Liuius 1. ab Vrbe, 13, Proca deinde regnat: is Numitorem atque Amulium procreat. Cicero pro Roscio Amer. 23, Pater igitur amens, qui odisset eum sine causa quem procreârat.

Procreati ex gaudio lenones. Plaut. Rud. 29.4.

Sic enim ab initio fui animatus, ut non magis me mea causa putarem esse natum, quàm Reipub. procreatum. Cic. Antequã iret in exilium, 13.

Mente dura aliquem procreare. Catul. epigr. 55.2.

Procreare alicui periculum. Cic. ad Att. lib. 2.37. 2. Vetus codex habet, Crederetur periculum.

Vsum procreare. Lucret. lib. 4.168.

¶ Procreor, procrearis, Passiuum. Varro lib. 8. de Ling. Latin. Non in uolucribus generatim seruatur analogia: non ex aquilis, aquilæ: atq; ex turdis, qui procreantur, turdi, &c.

¶ Procreatio, Verbale (παιδοποιΐα, παιδογονία) Cicero 1. Tusculan. 50, Quid procreatio liberorum? quid propagatio nominis?

Dissimilitudo locorum, nónne dissimiles hominum procreationes habet? Cic. 2. de Diuin. 144.

¶ Procreator, penult. product. Verbale (παιδοποιητής) Cic. 4. de Finib. 28, Vt ij qui procreati essent, à procreatoribus amarentur.

Procreator mundi Deus. Cic. de Vniuers. 34.

¶ Procreatrix, pen. prod. Verbale, fœm (παιδοποιήτρια) Cic. 1. de Orat. 5, Neq; enim te fugit laudandarum artium omnium procreatricem quandam, & quasi parentem eam, quam φιλοσοφίαν Græci uocant.

Procresco] procrescis (ἐπιδίδωμι) procrescere. Lucretius, lib. 2.114, Et res progigni, & genitas procrescere posse.

Procris] πρόκρις, inquit Seruius, filia Iphidi, uxor Cephali; quum audisset à rustico quodam amare eum Auram, quam inuocare consueuerat, ad syluas profecta est, & in frutetis latuit ad deprehendendum maritum cum pellice. Qui quum more solito Auram uocaret, Procris egredi cupiens, fruteta commouit. Sperans Cephalus feram, hastam ineuitabilem iecit, & ignarus interemit uxorem. Hæc & plura Seruius, enarrans illud Virg. 6. Aen. 89,

His Phædram, Procrimq; locis, mœstamq; Eriphylen. Vide Ouidium lib. 7. Metam. non procul à fine, ubi Procrin facit Erechthei filiam, & Orithyiæ sororem. Vnde & Erechthis uocatur.

Procubo] procubas, penult. correp. procubui, procubitum; penultima correpta (κνηθάζω) procubare, Vigilare: quasi porrò, hoc est, longè esse à cubando. Sipontinus. Virgilius 3. Georg. 29,

—— muscus ubi, & uiridissima gramine ripa
Speluncæq; tegant, et saxea procubet umbra. hoc est, cubet. Sabinus legit, protegat: exponitq; defendat.

¶ Procubitor, penultima correpta, procubitoris (πρόκοιτος) qui

qui noctu, custodiæ causa, ante castra excubat, authore Festo.

Procudo] procudis, procudi, procusum, penult. product. (ἐπικόπτω, ἐπικολάπτω) procudere, Prolatare, cudendo extenuare, inquit Seruius, seu probè cudere, exacuerèue. Virg. 1. Georg. 53,

—durum procudit arator
Vomeris obtusi dentem.

Ira procudit enses. Hor. 4. Carm. ode 15.4.

Ignes procudunt ignem. Lucret. lib. 2.222.

Procudere dolos. Plaut. Pseud. 9.22.

Linguam procudere. Cic. 3. de Orat. 67, Non enim solùm acuenda nobis, neq; procudenda lingua est, sed onerandum cõplendumq; pectus maximarum rerum, & plurimarum suauitate, copia, uarietate.

Prolem propagando procudere. id est, procreare, producere. Lucretius libro 5.171. Et paulo antè, Secla propagando procudere.

Voluptas proc uditur uiuendo. Lucret. lib. 3.220.

¶ Procudendo (σὺν τῷ ἐπικολάπτεσθαι) Lucret. lib. 5.254.

Procul] Aduerb. (ἄποθεν, πόῤῥω, εἰς μακρὰν, τηλόθι, ἐπιπρόσω, ἀπίλιθρον) Videtur componi ex Porrò & Longè, quasi Longè ab oculis. Plaut. Curc. 3.17,

Amabò, cuia uox auribus sonat procul? Cæsar 5. bell. Gall. 180, Tum fumi incendiorum procul uidebantur. Terent. Adelph. 3.3.84,

Sed quis illic est, quem procul uideo?

Procul hinc. Terent. Eunuch. 4.7.17,

Vt tu illos procul hinc ex occulto cæderes, facerent fugã. Idem Hecyr. 4.3.1,

Quem cum istoc sermonem habueris, procul hinc stans accepi uxor. Ouid. 2. Metam. 93,

I procul hinc dixit, nec sacros pollue fontes.

Non procul, sed hîc. Cic. 2. in Catil. 47.

Abscedere procul. Vide Abscedo.

Errare procul. Salust. in Iugurtha, Cæterùm homines superbissimi procul errant. hoc est, uehementer falluntur, & longè à uero iudicio aberrant.

Procul esse. Ouid. 2. Metam. 92,

His quoq; laudatis, procul est, ait, arbiter omnis.

Procul, ô procul este profani. Virg. 6. Aen. 52.

Procul alicunde quærere. Cic. 4. Verr. 34.

Procul à. Terent. Adelph. 3.2.50,

Postremò, quãdo ego conscia mihi sum, à me culpam esse hanc procul. Ouid. epist. 4.15,

Sint procul à nobis iuuenes, ut fœmina compti.

Procul à conspectu imperij. Cic. pro lege Agraria, 86.

Procul à iudicio remota. Cic. pro Cluent. 1. Subauditur aliquando ipsa præpositio.

Procul à literis. Quint. lib. 7. cap. 2.32.

Cælestia procul esse à naturæ cognitione. Cic. 1. Acad. 22.

Procul à patria. Virg. 10. eclog. 10.

Procul longè à. Plaut. Curcul. 6.11,

Hac noctu in somnis uisus sum uiderier
Procul sedere longè à me Aesculapium.

Procul ab ostentatione posita res. Quintilianus in Procem. libro 1.4.

De procul. Vide De.

Procul, aliquando præpositio est, & interdum ablatiuo, nonnunquam etiam accusatiuo iungitur.

Accusatiuo. Curtius, Procul Vrbem. Liu. li. 31, Locus procul muros satis æquus agendis uineis fuit.

Ablatiuo. Tacitus, Nec procul cæde aberant. id est, propè interficiebantur.

Procul mari incolebant. Liu. 8. bel. Maced. 69.

Non procul Oceano habet. Plin. lib. 5. cap. 9.6.

Procul patria. Cic. ad Trebatium, lib. 7.6.3.

Haud procul Neapoli. Plin. lib. 9. cap. 53.

Ambitione procul. Hor. 1. Serm. Satyr. 6.11.

Procul discordibus armis. Virg. 2. Georg. 92.

Procul dubio: id est, certè. Sueton. in Claud. Cæsare, cap. 3.

Procul uero, sic dicitur ut Procul dubio. Columella in Præfatione lib. 1.28, Nam illud procul uero est, quod pleriq; crediderunt, &c.

Proculco] proculcas (καταπατέω) proculcare, Progrediendo, uel aliud agendo conculcare. Colum. lib. 2. cap. 20, Nam dum à pecudibus legumina proculcantur. Herbæ etiam atteruntur ungulis. Idem lib. 2. cap. 15.3, Tum pedibus lotis in modum farinæ proculcant.

Segetes crescentes proculcat aper. Ouid. 8. Metam. 58.

Vngula equorum proculcat eum crebro pulsu. Virgilius 12. Aeneid. 107.

Fata proculcare. Senec. Theb. 1.39.

Proculeius] ut scribit Acron, Eques fuit Romanus, Augusti amicissimus: qui pius sic erga fratres suos Scipionem & Murenã fuit, ut spoliatus bello ciuili patrimonium suum ex integro diuideret, quod cũ eis iam antè diuiserat. Hæc Acron apud Horat. lib. 2. Carm. ode 2.1. Huius meminit & Plutarchus in uita Antonij.

Proculio] Promitto: proculiunt, promittunt: proculinant, promittunt. Antistius iure Pontificiali, lib. 9. Festus.

Proculus] pen. corr. (πρόκλος) cognomen eius qui nátus sit patre peregrinante à patria procul. Plaut. Menæch.

Procumbo] procumbis, procubui, procubitum, pen. corr. (προσπίπτω, κατάκειμαι) procumbere, Prosterni, procliuè iacére. Liu. 1. ab Vrbe, 25, Ipsum fessum uia procubuisse. Colum. lib. 1, Lata bubilia esse oportebit pedes x. uel ut minimum ix. Quæ mensura & ad procumbendum pecori, & iugario ad circumeundum laxa ministeria præbeat.

Soluti uino procubuêre. Virg. 9. Aen. 39.

Lassus studio uenandi procubuit. Ouid. 3. Metam. 83.

In terram toto procumbere uultu. Ouid. 14. Metam. 57.

Terræ procumbere: hoc est, terram. Ouidius 2. Metamorphos. 70.

Pede offenso procumbere. Ouid. 2. Fast. 144.

Genu succiduo procumbere. Ouid. epist. 13.5.

Genu posito suppliciter procumbere. Ouid. 2. Fast. 88.

Genibus alicuius procumbere: hoc est, ad genua. Ouidius 13. Metamorphos. 119.

Procumbere ad genua, uel ad pedes alicuius. Liuius 5. bel. Pun. 33. Ibidem, lib. 6.253.

Ante pedes alicuius procumbere. Ouid. epist. 12.38.

Procumbere ad arborem. Plin. lib. 8. cap. 16.16.

Procumbere in armos. Mart. lib. 1.56,

Alta iuuencorum uulnera figet ubi?

Procubuit lupa. Virg. 8. Aen. 126.

Culmis procumbit grauidis aristis. Virg. 1. Georg. 23.

Domus lapsa in domini procubuit caput. Ouid. lib. 1. de Ponto, eleg. 10.3.

Nemora omnia latè procumbunt. Lucan. lib. 3.79.

Procubuêre segetes imbribus. Cæsar 6. bel. Gall. 156.

Tectum thalami procumbit. Ouid. 4. Fast. 47.

Tecta super habitantes procubuêre. Quintilianus libro 2. capite 16.4.

Turris procubuit pondere. Virg. 9. Aen. 108.

Procumbunt milites, pro Cadunt. Cæs. 2. bel. Ciuil. 181.

Procumbit humi bos. Virg. 5. Aen. 96.

Metu procubuêre feræ. Stat. 4. Theb. 28.

Bello

Digitized by Google

Bello & armis procubuisse. Valer. 4. Argon. 150.
Certamine summo procumbunt. Virg. 5. Aen. 40.
Procubuêre pares fatis. Stat. 2. Theb. 129.
Ictu saxi procumbit. Sil. lib. 8. 133.
Manu nostra procubuêre. Ouid. 13. Metam. 53.
Strage hac me uellem procubuisse. Valer. 3. Argon. 55.
Procumbere, Demitti. Plin. lib. 16. cap. 36. 6, de arundinibus, Omnibus uerò folia à nodo orsa, complexu tenues per ambitum inducunt tunicas, atque à medio internodio, cum plurimum, desinunt uestire, procumbuntq́; hoc est, in terram inclinantur.
Taxi procumbentes. Lucan. lib. 3. 84.
Procuro] procuras, pen. prod. (ἐπιτροπεύω, ἐπιμελέομαι) procurare, Administrationem alienarum rerum gerere, diligenter rem suam uel alienam administrare. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 24. 5, Is procurat rationes negociaq́; Dionysij nostri. Idem 1. Acad. 43, Procurante cœlestia maximè, deinde in terris ea quæ quæ pertinent ad homines.
Procurare prouinciam. Plin. lib. 7. cap. 16. 9.
Procurare (ἀφοσιοῦσθαι) Expiare. Gell. lib. 4. cap. 6, Vt terrã mouisse nunciari solet, eaq́; res procuratur. Et paulo pòst, De ea re ita censuerunt, ut M. Antonius Consul hostijs maioribus Ioui & Marti consecraret.
Procreare & expiare. Cic. 2. de Diuin. 195.
Procurare sacrificia. Cæsar 6. bel. Gal. 50.
Magna uis est in monstris interpretandis ac procurandis, in Aruspicum disciplina. Cic. 1. de Diuin. 6.
Procurare, Simpliciter curare. Plaut. Pœn. 2. 29,

Nutrices pueros, infantes minutulos
Domi procurent.

Apuleius, Hunc enim equulum suum curiosè nimis procurantem inueni.
Corpora procurare. Virg. 9. Aen. 32.
Stabulis procurans ocia pastor. Sil. lib. 6. 66.
Procurare arbores, Adhibita diligentia excolere, & prouidere ut crescant. Cato de re Rust. cap. 43, Eodem modo cæteras arbores procurato.
¶ Procuratio, Verbale (ἐπιτροπή) Varro 1. de re Rustica, capite 1. 5, Adueneror Mineruam & Venerem, quarum unius procuratio oleti, alterius hortorum.
Negocij publici procuratio. Cic. pro Sestio, 55.
Habere procurationem alicuius rei. Cicer. lib. 1. de Natura deorum, 5.
Procuratio & authoritas. Cic. pro Rosc. Amer. 82.
Suscipere procurationem rei alicuius. Vlp. in l. si uerò. §. si filiofamiliâs. ff. mandati, uel contrà.
Procurationes committere. Cic. 7. Ver. 30.
Cura & procuratio. Cic. 1. Academ. 17, Dum me ambitio, dum honores, dum causæ, dum Reipub. non solùm cura, sed quædam etiam procuratio multis officijs implicatum & constrictum tenebat, &c.
Procuratio, Expiatio. Cic. 1. de Diuinat. 164, Atq́; etiam scriptum à multis est, quum terræmotus factus esset, ut sue plena procuratio fieret.
Procuratio & expiatio. Cic. 2. de Legib. 56.
¶ Procurator, pen. prod. procuratoris, Verbale (ἐπίτροπος, ἐπιμελητής, διοικητής, κηδεμών) Vlpianus de procuratoribus & defensoribus, l. 1, Procurator est, qui aliena negocia mandato domini administrat. Cic. pro Quintio, 13, Libellos Sex. Alphenus procurator P. Quintij familiaris & propinquus Sex. Næuij deijcit.
Procurator, Ciceroni dicitur in Oratione pro Cecin. 42. & 43, legitimè esse, qui nostri negocij aliquid gerit, alieno præpositus negocio penè dominus, & alieni iuris uicarius, præsertim bonorum illius qui Reipub. causa abest.

Mandare aliquid procuratori de agricultura. Cicero 1. de Orator. 121.
Agere per procuratores. Cic. Att. lib. 4. 86. 7.
Procurator regni. Cæs. 3. bel. Ciuil. 449.
¶ Procuratrix, penultima producta, Verbale, fœmin. (ἐπίτροπος) Cicero 4. de Finibus, 27, Sed quum sapientiam totius hominis custodem & procuratricem esse uellent, quæ esset naturæ comes, &c.
¶ Procuratorius, Adiectiuum. Pomponius in l. ad legatum. ff. de procurat. Procuratoria exceptio. Idem in l. si quis, Procuratorio nomine Titus petit.
Procurro] procurris, procurri, procursum (προτρέχω, προβάλλω) procurrere, Vltrà, siue longè currere. Columel. lib. 6, Ex domitis bubus ualentissimum, eundemq́; placidissimum cum indomito iungimus, qui & procurrentem retrahat, & cunctantem producat. Cæsar 5. bel. Gall. 129, Quoties quæq́; cohors procurrerat, ab ea parte magnus hostium numerus cadebat. Sic apud Virgilium 9. Aen. 138, Procurrere longius.
Procurrere in uias. Liu. 4. ab Vrbe, 170.
Procurrere in publicum. Liu. 4. bel. Maced. 7.
In pugnam procurrere. Colum. lib. 7. cap. 3. 4.
In aciem procurrere. Vide Acies.
Vitæ spacium pede inoffenso procurrere. Ouidius 3. Trist. eleg. 4. 7.
Procurrere in Occidentem. Colum. lib. 6. cap. 27. 7.

Terra tribus scopulis uastum procurrit in æquor
Trinacris à positu nomen adepta loci.

id est, protenditur. Ouid. 4. Fast. 84.
In mare procurrit Apenninus. Hor. Epod. 16. 6.
¶ Procurrens, Particip. (προτρέχων) ut, Procurrens sinus inter duo maria. Plin. lib. 4. cap. 11. 5.
Saxa procurrentia. Virg. 5. Aen. 41,

Infœlix saxis in procurrentibus hæsit.

id est, præminentibus, & ueluti obuiam uenientibus. Seruius.
Procurrens in longitudinem radix. Plin. lib. 18. cap. 13. 4.
¶ Procursus, huius procursus (προδρόμημα) Liuius 2. bell. Pun. 174, Tumultuario prælio, ac procursu magis militum, quàm ex præparato, aut iussu imperatorum orto, haudquaquam par Pœnis dimicatio fuit.
Rapidus procursus. Virg. 12. Aen. 143.
Magno procursu agebat equos. Stat. 9. Theb. 5.
Faciles sternit procursibus herbas. Stat. 4. Theb. 158.
Procursus angulosus. Plin. lib. 5. cap. 10. 1.
¶ Procursio, Verbale (προδρομή) Excursio, uel digressio à causa. Quint. lib. 4. cap. 3, Non semper est necessaria post narrationem illa procursio.
Procursio, pro cursu. Quint. lib. 11. cap. ultimo, Procursio opportuna breuis, moderata rara.
¶ Procurso, procursas (ἐκτρέχω) procursare, Frequentatiuũ. Liu. 7. bel. Pun. 10, Ibi per dies aliquot quum ab stationibus procursaretur. Plin lib. 8. cap. 5. 5, Procursantibus inter eos qui lacesserent, non potuisse effici, &c.
¶ Procursator, pen. prod. procursatoris, Verbale. Liuius Decad. 5. lib. 2, Breue certamen leuis armaturæ maximè cum procursatoribus fuit.
¶ Procursatio, Verbale (ἐκδρομή) Liuius 8. belli Punic. 172, A' quibus ubi per procursationem commissa pugna esset, &c.
Procuruus] Adiectiuum (πολυκαμπύλος) Valde curuum significat. Virg. 2. Georg. 85,

Contrà non ulla est oleis cultura, neq́; illæ
Procuruam expectant falcem.

Littora procurua. Virg. 5. Aen. 153.

Digitized by Google

Procus] Vide Proco, procas.

¶ Procus, & plurali proci, dicebantur proceres in classibus, iam inde à Seruio Tullio. De his intelligendus est locus ille apud Ciceronem in orat. ad Brutum, ubi inquit, Iam, ut Censoriæ fabulæ loquuntur, Fabrûm & procûm audeo dicere, non fabrorum & procorum. Festus, Procûm patriciûm in descriptione classium, quam fecit Seruius Tullius, significat procerum: ij enim sunt principes.

Procustes] uel Procrustes (προκρούστης) ut author est Plutarchus in Romulo, latro insignis in Attica regione, qui hospites interimere solitus, ab Hercule hospite interfectus est. Hic super Cephisum flumen habitans, & nocte suos hospites trucidans, à Theseo Aegei filio, ut ait Bocatius, superatus atque interemptus est.

Immitis Procustes. Ouid. 7. Metam. 88.

Procyon] pen. corr. (προκύων) teste Plin. lib. 18. cap. 38, stella est, quæ alio nomine Canicula dicitur, quoniam ante maiorem Canem exoritur. Caniculæ enim exortu, accendi solis uapores quis ignorat? cuius syderis effectus amplissimi in terra sentiuntur: feruent maria, exoriente eo fluctuant in cellis uina, mouentur stagna, canes etiam in rabiem agitantur. Colum. lib. 12. scribit, quòd idibus Iulijs Procyon exoritur mane, & tempestatem significat. Postea inquit, 7. cal. Augusti, Canicula apparet, estq; caligo æstuosa. Horat. lib. 3. Carmin. ode 29. 4.

Latinis autem Anticanis, Græcis Procyon dicitur & Sirius. Cicero 2 de Nat. deor. 171.

Prodeambulo] prodeambulas, pen. corr. (ἐκπεριπατέω) prodeambulare, quasi Foris deambulare. Terentius Adelph. 5. 1. 4,

Prodeambulare libitum est.

Prodeo] prodis, prodiui uel prodij, proditum, pen. corrept. (προέρχομαι, παρέιμι) prodire, Vltrà ire, siue foras ire, quasi porrò ire. ex Pro & Eo, is, d interposita. Terent. Eunuch. 5. 7. 4,

Nunc id prodeo, ut conueniam Parmenonem. id est, ob id exeo, ut, &c. Ibidem, 4. 4. 2,

Fugitiue prodi, malè conciliate.

Prodire ad aliquem. Plaut. Casin. 19. 11,

Atq; illi ad me prodeunt. Idem Bacchid. 20. 92.

Prodire ad colloquium. Cæs. 5. bel. 98.

E limine prodire. Tib. lib. 3. eleg. 3. 1.

Ex portu prodire. Cæs. 3. bel. Ciuil. 23.

Extra modum prodire. Cic. 1. Offic. 195.

In aciem prodire. Vide Acies.

In conspectum alterius prodire. Terent. Phorm. 2. 4. 3.

In funus prodire. Varro 1. de re Rust. cap. 69. 1.

In hostem prodire. Lucan. lib. 7. 47.

Prodeunt in pascua pecudes. Colum. lib. 7. cap. 10. 3.

In prælium prodire. Cæsar 3. bel. Ciuil. 315.

In publicum prodire. Cic. 3. Verr. 56.

In scenam prodire. Cic. 1. Offic. 180.

Intus prodire. Vide Intus.

Obuiam alicui prodire. Cic. 4. Verr. 124.

Obuium prodire reduci. Ouid. epist. 8. 20.

Prodire, Procedere. Virg. 6. Aen. 40,

—— illæ tantum prodire uolando,
Quantum acie possunt oculi seruare sequentum.

Infans prodit utero matris. Ouid. 1. Fast. 7.

Proditur, pen. prod. Impersonale. Cicer. 1. de Inuent. 42, Ne ab ultimo repetatur: ne ad extremum prodeatur.

Prodico] prodicis, prodicere, Antè dicere. Varro lib. 5. de lingua Latina, Hinc illa, Indicit illum: indixit funus, prodixit diem, &c. Alij, prædixit legunt.

Prodictator] penultima producta, Prodictatoris (ἀντιδικτάτωρ) Qui extraordinariam Dictaturam gerit. Liuius 2. bel. Pun. 38, Prodictatorem populus creauit Qu. Fabium Maximum.

Prodicus] penultima producta (πρόδικος) Cous, cuius quanta fuerit authoritas, ex Xenophonte deprehendere licet. Suidas autem dicit, eum Chium fuisse, & Democriti ac Gorgiæ temporibus fuisse, librumq; edidisse, qui inscribitur ὧραι, in quo finxit Herculem, Virtuti pariter ac Voluptati congressum, & utraque adhortante, tandem à Virtute persuasum alteram spreuisse.

¶ Prodicus, dici potest & uerti, præiudicator, qui antè de lite pronunciet, quàm ad Iudices delata sit. Vide Erasmum in adagio, Prodico doctior.

Prodigium] prodigij (τέρας, τερατώδης μα, τερ άστιον) Quasi porrodicium, quòd porrò dicat, porrò significet, & aliquid futurum esse portendat. Festus, Prodigia, quòd prædicunt futura, permutatione G literæ: nam quæ nunc C appellatur, ab antiquis G uocabatur. Nonius, Prodigia, deorum minæ, uel iræ. Virg. 3. Aeneid. 74,

Sola nouum dictuq; nefas Harpyia Celæno
Prodigium canit. Cic. 6. Verr. 96, Etenim multa sæpe prodigia, uim eius numenq; declarant Cereris. Vide Portentum.

Prodigia, quia prædicunt aliquid. Cic. 1. de Diuin. 154, Quia enim ostendunt, portendunt, monstrant, prædicunt, ostenta, portenta, monstra, prodigia dicuntur.

Heu prodigia uentris. Plin. lib. 19. cap. 4. 5.

Prodigio simile. Plin. lib. 12. cap. 26. 3.

Locus notus prodigio. Ouid. 6. Metam. 65.

P. Clodius fatale portentum, prodigiumq; Reip. Cic. in Pis. 6.

Factum diuinitùs prodigium. Quint. lib. 1. cap. 10. 35.

Lætum prodigium. Vide Lætus.

Miserabile prodigium diuûm. Stat. 11. Theb. 91.

Prodigijs acti cælestibus ossa piabunt. Virg. 6. Aen. 76.

Implere prodigium. Plin. libro 10. capite 18. 2. de Pico Martio, Respondere uates, exitium imperio portendi si dimitteretur: at si exanimaretur, Prætori. Et ille autem protinus concerpsit, nec multo pòst impleuit prodigium. id est, mortuus est.

¶ Prodigiator, penult. prod. prodigiatoris (τερατοσκόπος) Qui ex prodigio futura prænunciat. Festus, Prodigiatores, aruspices, prodigiorum interpretes.

¶ Prodigiosus, pen. prod. Adiect. (τερατώδης, τερατουργός) Quod prodigium facit, uel quod præter naturam est & consuetudinem. Plin. lib. 10. cap. 63. 7, Partus aliquando singuli, quod prodigiosum putant. De canibus.

Astra prodigiosa. Stat. 3. Theb. 105.

Corpora prodigiosa. Quint. lib. 1. cap. 1. 2.

Prodigiosi & longiores solis defectus. Plin. lib. 2. cap. 30.

Honor prodigiosus. Claudianus in Præfation. libri 2. in Eutropium, 3.

Mendacia prodigiosa ueterum uatum. Oui. 3. Amor. eleg. 5. 4.

¶ Prodigiosè, pen. prod. Aduerb. (τερατωδῶς) Præter naturam uel morem. Plin. lib. 11. cap. 37. 72, Lien cum iecinore locum aliquando permutat, sed prodigiosè.

¶ Prodigialis, & hoc prodigiale, penult. prod. (τεράστιος) Quod prodigium procurat. Plaut. Amphitr. 8. 106,

Sed mulier postquam experrecta es, prodigiali Ioui.
Aut mola salsa hodie, aut thure comprecatum oportuit.

Rubens prodigiale cometes: hoc est, prodigialiter nomen pro aduerbio. Claud. 1. de rapt. Proserp. 47.

¶ Prodigialiter, pen. corr. Aduerb. (τερασίως) Idem quod prodigiosè. Columell. lib. 3. cap. 3. 3, Nam illa uidentur prodigialiter

Digitized by Google

digialiter in nostris Ceretanis accidisse.

Variare rem unam prodigialiter. Hor. in Arte, 6.

Prodigæ hostiæ] Vide paulo pòst in Prodiguus.

Prodigo] prodigis, pen. corr. prodegi, pen. prod. (ἀναλόω, ἀσωτεύομαι) prodigere, Consumere, ultra modum erogare. Compositum ex Pro, & Ago, agis. Plaut. Aulul. 13.10,

—festo die si quid prodegeris,
Profesto egere liceat, nisi pepercerís.

Prodigere, Procul adigere. Var. 2. de re Rust. cap. 4.7, Admissuras quum faciunt, prodigunt in lutosos limites. De suibus. Idem lib. 3. cap. 9.11, Prodigendi in solem & sterquilinium, ut se uolutare possint, quòd ita albiores fiunt.

¶ Prodigus, pen. cor. Adiectiuum (ἄσωτος, ἀκόλαστος, χεῖος) Pretermodum liberalis & profusus. Cic. 2. Offi. 80, Omnino duo genera sunt largorum: quorũ alteri prodigi dicũtur, alteri liberales. Prodigi, qui epulis & uisceratationibus, & gladiatorum muneribus, ludorum, uenationumq; apparatu, pecunias profundunt in eas res, quarum memoriam aut breuem, aut nullam omnino sunt relicturi. Plautus Mostell. 12. 16, Prodigus sui peculij.

Prodigus, ex eo appellatus est, quòd sua foras agat, propellat, & protrudat. nam prodigere est id propriè, atq; in hac significatione usurpatum reperimus, quæ eius uis primigenia est. inde enim factum, ut prodigere sit consumere. Turneb.

Prodigus, pro Liberali aliquando ponitur. Horatius 1. Carmin. ode 12.8,

——animæq; magnæ
Prodigum Paulum superante Pœno
Gratus insigni referam camœna
Fabritiumq;. Acron tamen hoc loco interpretatur pro contemptore uitæ: idemq; sentit Porphyrio.

Homo largitor & prodigus. Cic. 4. in Catil. 82.

Aeris prodigus. Hor. in Arte, 34.

Animæ prodigus, pro Contemptore uitæ. Horatius 1. Carmin. ode 12.8.

Auri prodigus. Claud. 2. Paneg. 31.

Lucri neglecti prodigus. Claud. de bel. Get. 122.

Nocendi prodigus. Stat. 6. Theb. 153.

Sanguinis atq; animæ prodigus. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.13.

Prodigus re aliqua. Plin. lib. 9. cap. 17.7.

Prodigus in honoribus decernendis. Cic. ad Brutum, 15.4.

Fides prodiga arcani. Hor. 1. Carm. ode 18.4.

Locus prodigus multæ herbæ. Hor. 1. epist. 7.9.

Mens prodiga. Plin. lib. 36. cap. 15.15.

Odor prodigus. Plin. lib. 13. cap. 3.5.

Pectora prodiga uitæ. Stat. 3. Theb. 14.

Tellus prodiga diuitias & alimenta suggerit. Ouidius 15. Metamorph. 17.

¶ Prodigè, pen. corr. Aduerbium (ἀσώτως) Effusè. Cicero 11. Philip. 299, Sed non possunt non prodigè uiuere, qui nostra bona sperant, quum effundunt sua.

¶ Prodigitas, pen. corrept. prodigitatis, antiquum (ἀσωτία) Profusio. Lucil. lib. 6. Satyrarum,

Nequitia occupat, hoc petulantia, prodigitasq;.

¶ Prodigentia, prodigentiæ (ἀκολασία) Tacitus libro 13, Cuius abditis adhuc uitijs per auaritiam ac prodigentiam mirè congruebat.

Prodiguus] prodigua, prodiguum. Vnde & prodiguæ hostiæ uocantur, ut ait Veranius, quæ consumuntur: unde homines quoq; luxuriosi, prodigi. Festus.

Prodinunt] pen. prod. (πρόϊσι) pro Prodeunt, dixêre ueteres. Ennius Annalium lib. 3,

Prodinunt famuli, quum candida lumen lucent. Festus.

Prodiqui] πρόδικοι, Qui alterius tutelam, curamue suscipiunt, apud Lacedæmonios appellantur. Alexand. lib. 6. capite 10.

Proditio] Vide Prodo.

Prodius] ἐγγύτερον, dictum est interius, longius, inquit Nonius: à Prodeundo, quasi porrò eundo. Varro Virgula diuina, Primùm uenit in urbem, atq; intra muros, deinde accedit prodius, atq; introijt domum. id est, intra priuatos muros.

Prodo] prodis, prodidi, proditum, pen. corr. (προΐεμαι, προδίδωμι, παραπονδέω) prodere, Longè proijcere, porrò dare, ait Seruius, excludere, propellere. Virgilius 1. Aeneidos, 52.

Nauibus, infandum, amißis unius ob iram.
Prodimur, atq; Italis longè disiungimur oris.

Seipsum interpretatur Virgilius quum ait, Longè disiungimur oris. Donatus in Terentium, Deserimur, proijcimur, decipimur exponit.

Prodere, Deferre, ostendere, patefacere. Virg. 2. Aen. 26,

Prodere uoce sua quenquam, aut apponere morti. Terent. Heaut. 4.3.29,

Tu quidem illum planè prodis.

Conscios prodere. Cic. 2. Tusc. 55.

Furor proditur uultu. Seneca Hippol. 4.1.

Indicio suo proditur. Ouid. epist. 11.15.

Insidias prodere. Ouid. 13. Metam. 22.

Dogma prodere. Cic. 4. Acad. 24.1, Scelus enim dicebas esse, Luculle, dogma prodere. Ibidem, 83, Quum enim decretum proditur, lex ueri rectiq; proditur.

Artes suas prodere. Ouid. 1. de Remed. amor. 3.

Prodere interregem: pro, Nominare, renũciare, ut ait Budæus. Liu. 6. ab Vrbe, 178, Sic prodere flaminem, apud Ciceronem pro Milone, 35. Pomponius in l. 2. ff. de orig. iuris, Itaq; Dictatores proditi sunt.

Prodere, Decipere, deserere, authore Donato. Terentius Adelph. 4.5.58,

Prodidisti & te, & illam miseram, & gnatum. Idem Hecyra, 4.4.50,

— eho an non alemus Pamphile?
Prodemus quæso potius? Donatus, Deseremus, proijciemus, porrò dabimus.

Coniugium prodere, Decipere. Virgilius 4. Aeneidos 86. Seruius.

Amici partim me deseruerunt, partim prodiderunt. Cicer. Qu. fratri, lib. 1.3.8.

Prodere, Proferre, prolatare, differre, interprete Donato. Terent. Andr. 2.1.15,

Credo impetrabo, ut aliquot saltem nuptijs prodat dies. Lucilius lib. 5. Satyr.

Poßisne elabi, an prodenda dies. Sic Nonius etiam interpretatur, & legit hunc Terentij locum: licet uulgata exemplaria legant, protrahat.

Prodere, Propagare. Virg. 4. Aeneid. 47,

Italiam regeret, genus alto à sanguine Teucri
Proderet. Cic. 7. Verr. 20, Imagines ad memoriam, posteritatemq; prodendam.

Prodere, Dare. Salust. Atequam arcem proderent hostibus.

Caput & salutem alicuius mercede. Cic. in Pison. 44.

Classem prodere prædonibus. Cic. 7. Verr. 83.

Exemplum prodere. Liu 1. ab Vrbe. Tacitus, Non tamen adeò sterile uirtutum seculum, ut non & bona exempla prodiderit. hoc est, ediderit.

Fidem prodere, Iureiurando non stare. Salust. in Catil. Budæus.

Imitationem prodere exempli. Cic. pro Flacco, 19.

Legẽ prodere, Destituere. Vlp. ad legem Iuliam, De adulterijs.

Digitized by Google

Mentiendi licentiam prodere. Quint. lib. 4. cap. 2. 65.
Officium prodere, Contra officium facere. Cic. 4. Acad. 48.
Parentes prodere. Lucret. lib. 3. 18.
Patriam prodere, Quasi antè dare, inquit Seruius. Cic. In eum pœnam qui prodere hostibus patriam cogitaret.
Eriphyla salutem uiri prodidit. Cic. 6. Verr. 35.
Vitam prodere, Exponere se uitæ periculo. Terentius Heauton. 3. 1. 70.
Prodere posteris, & Accipere à maioribus, contraria. Cic. de Senect. 22.
Prodere gloriam et laudem posteris. Cic. in Som. Scip. 24. Idem ad Qu. frat. lib. 1. 1. 65.
Prodere, pro Scribere, & componere, quod posteri legāt, quasi dare posteris. Plin. lib. 6. cap. 23, Regnabat tibi quum hæc proderem, Celebrotas.
Prodere literis. Cic. pro Archia, 11.
Prodere memoriæ. Idem. Cic. pro Milone, 6, Itaq; hoc Iudices, non sine causa fictis fabulis doctißimi homines memoriæ prodiderunt.
Sermonem memoriæ prodere. Cic. 3. de Orat. 9.
Proditum est memoriæ, ac literis. Cic. 3. Verr. 32.
Proditum memoria. Cæsar 5. bel. Gal. 47, Quos natos in insula ipsi memoria proditum dicunt.
Prodidit memoria. Colum. lib. 1. cap 4. 5.
Prodere memoriam alicuius facti dicitur loci nomen. Cæsar 1. bell. Gall. 52, Ne committeret ut is locus ubi constitissent, ex calamitate pop. Romani, & internecione exercitus nomen caperet, aut memoriam proderet. id est, ad posteros trāsmitteret, ut perpetua esset memoria.
Prodere memoriam posteris. Cic. 2. Offic. 91.
Prodere monumentis. Cic. 1. de Legib. 93.
Prodit fama, pro Refert. Cels. lib. 2. cap. 6.
Prodiderunt poetæ. Cic. 3. Offic. 130.
Produnt uix quinto anno reuerti negociatores. Sub. authores. Plin. lib. 12. cap. 19. 3.
¶ Proditur, penultima correpta. Impersonale. Plinius libro 8. capite ult. Iam quædam animalia indigenis innoxia, aduenas interimunt: sicut serpentes parui in Tyrinthe, quos terra nasci proditur.
¶ Proditus, pen. corr. Participium (προδεδομένος, πρόδοτος) Deceptus, circunuentus. Cic. ad Attic. libro 3. 55. 12, Quandoquidem ego proditus, inductus, coniectus in fraudem, omnia mea præsidia neglexi.
A socio proditus. Ouid. 13. Metam. 14.
Proditus ac nudatus Consul. Cic. 2. Verr. 7.
Dies prodita, qua quid agatur. Cic. pro Domo sua. hoc est, edita, declarata.
Ira prodita turbato uultu. Lucanus libro 3. 72. id est, manifestata.
Proditio nobis prodita est, & prodita à duce, quærimus proditorem. Quint. lib. 7. cap. 2. 21.
Vox prodita. Valer. 5. Argon. 47.
¶ Proditor, pen. corr. Verbale (προδότης) Cic. 3. de Finibus, 99, Nec magis uituperandus est proditor patriæ, quàm communis utilitatis aut salutis desertor.
Culpæ proditor. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 6.
Conseruator patriæ, & Proditor, contraria. Cicero Cassio, libro 12. 3. 4.
Proditor aut desertor salutis meæ. Cicero Post reditum ad Quirit. 10.
Risus proditor puellæ latentis ab angulo. Horatius 1. Carmin. ode 9. 5.
Initiò proditor, deinde perfuga. Cic. pro Rosc. Amer. 69.

Occultus proditor. Claud. 1. Paneg. 23.
Induere proditorem. Tacit. lib. 16.
¶ Proditio, προδοσία, aliud Verbale. Liuius 4. ab Vrbe, 128, Quum ab Tribunis parari Coss. unius ex collegio proditione excepissent, &c.
Arcanorum proditio. Plin. lib. 7. cap. 45. 4.
Proditiones amicitiarum & Rerump. Cic. 4. Acad. 53.
Infida proditio. Ouid. 3. de Arte, 115.
Potens proditione. Ouid. 8. Metam. 13.
Merces proditionis. Lucan. lib. 4. 46.
Falsa sub proditione aliquem neci demittere. Virgilius 2. Aeneidos, 17.
Prodoceo] prodoces, prodocui, prodocere, Foris, palàm, & publicè docere. Pro enim in compositione sæpe idem ualet, quod foris, seu foras & palàm. Hor. lib. 2. epist. 1,
O ciues, ciues: quærenda pecunia primùm est,
Virtus post nummos: hæc Ianus summus ab imo
Prodocet: hæc recinunt iuuenes dictata senesq;, &c. Sic enim legit Lambinus: & rectè, meo quidem iudicio.
Prodromus] prodromi, pen. corr. masc. gen. (πρόδρομος) Latinè præcursor dicitur. Cic. Att. lib. 1. 7. 5, Nā mihi Pompeiani prodromi nunciant apertè Pompeium acturum. Ibidem, lib. 16. 333. 18.
Ficus & præcoces habet, quas Athenis prodromos uocant. Plinius lib. 16. 8.
Prodromi, Aquilones uenti, qui octo fermè diebus exortum Caniculæ antecedunt. Columella libro 11. capite 2. 38, Sexto idus Iulias prodromi flare incipiunt. Vide Plinium libro 2. capite 47. 8.
Produco] producis, pen. prod. produxi, productum (τείνω, ἐκτείνω, ἀποτείνω, ἐκτανύω, ἐπιτείνω, προτείνω, παρατείνω, παρεκτείνω, παρέλκω, μηκύνω) producere, in longū ducere, prolongare. Et tam de tempore, quàm de corporeis rebus dicitur. Cic. de Senect. 43, Conuiuiumq; uicinorum quotidie compleo, quod ad multam noctem, quàm maximè possumus, uario sermone producimus.
Cœnam producere. Hor. 1. Serm. Satyr. 5. 14.
Conuiuium producere uario sermone ad multam noctem. Cic. de Senect. 43.
Diem producere. Terent. Adelph. 4. 2. 53.
Moram alicui malo producere, Differre, protendere, prolatare, inquit Donatus. Terent. Andr. 3. 5. 9.
Noctem uino producere. Mart. lib. 2. 88.
Pelles dentibus producere, Extendere. Mart. lib. 9. 77.
Rem producere, Differre. Cæs. 1. bel. Ciuil. 316.
Sermonem longius producere. Cic. de clar. Orat. 135.
Sermonem in multam noctem producere. Cic. in Som. Scip. 3.
Spem uitæ producere. Tacit. lib. 12.
Vitam producere. Cic. de Senectut. 56, Marcum quidem Valerium Coruinum accepimus ad centesimum annum uitam produxisse.
Producere, Extrà ducere. Galba Ciceroni, lib. 10. 30. 6, Repentè Antonius in aciem suas copias de uico produxit, & sine mora concurrit.
Producere cunctantem bouem indomitum. Columella libro 6. capite 2. 7.
Producere longius. Colum. lib. 6. cap. 2. 5, Post eiusmodi experimenta uacuo plaustro subiungendi, & paulatim longius cum oneribus producendi sunt.
Ad solem producere. Colum. lib. 11. cap. 3. 43.
Ad necem producere. Cic. 7. Verr. 122.
E carcere producere. Cic 7. Verr. 93.
In aciem producere. Vide Acies.

Copias

Digitized by Google

Copias suas in aciem producere. Galba Cic.lib.10.30.6.
Producere aliquem in concionem. Cic. in Pisonem, 9.
In prospectum populi producere. Cic. 3. Verr. 85.
Coràm productus. Cic. pro Flacco, 27.
Authorem uel testem producere. Cic. 4. Verr. 128, Producam testes, & producam plures eodē tempore. Idem 7. Ver. 103, Harum rerum omnium authores testesq; produco.
In iudicium producere, Vocare, uel cogere. Cic. 7. Ver. 89.
Aliquem producere, Absolutè pro, In ius producere. Cicero 6. Verr. 16, Producam cæteros, reticebunt quæ poterunt, libenter: dicent quæ necesse erit, gratis.
Producere aliquem rus, pro Ablegare. Terent. Adel. 4.2.23.
Producere aliquem, pro Detinere, & uerbis remorari. Cicero pro Quintio, 15, Annum & sex menses nihil petit, quiescit conditionibus hunc quoad potest, producit.
Producere aliquem falsa spe, Deludere & detinere. Terentius Andr. 4.1.24.
Producere aliquem ad aliquid, pro Inducere. Plinius libro 9. cap. 35. 19.
Amator me duce productus. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 3.
Nubila producere. Stat. 5. Sylu. 3. 3.
Sed ut productus studio & uiribus ultrà facilè procurras. Author ad Heren. lib. 4. 225.
Producere aliquem, Promouere hominem, & in medium honorificè proferre: cui opponitur, Subducere. Cicero pro Domo sua, 17, de Catone in Syriam ablegato, Quem tu in eo non pro illius dignitate produxeras, sed pro tuo scelere subduxeras. Budæus. Aliquando cum adiectione. Liuius 10. bell. Maced. Ab hoc sermone omni genere honoris promouere eum non destitit.
Produci propriè uenales dicuntur, authore Donato. Plautus Merc. 19. 44,

Hanc rescisceus pater produxit, uenalem præbuit. Terent. Heaut. 1.1.92.

Producere filiam, Prostituere. Plautus Asin. 10. 40. Iuuenalis Satyra 6. 24,

—— utile porrò
Filiolam turpi uetulæ producere turpem.

Producere filios, Gignere. Plaut. Capt. 12. 105.
Partus producere. Silius lib. 1. 23.
Sobolem producere. Horat. in Carm. secul. 4.
Multa cura sata producuntur ad segetem. Seneca de Benefic. lib. 2. cap. 11.
Exemplum producere. Iuuen. Satyr. 15. 4.
Scelus producere. Terent. Adelph. 3. 2. 16. id est committere.
Memoriam alicuius scriptorum monumento producere: id est, propagare. Seneca in Consolatione frat. ad Polybium.
Producere, Prosequi. Virg. 9. Aeneid. 96,

— nec tua funera mater
Produxi. Stat. 8. Thebaid. 23.

Funus producere ad tumulum. Lucan. lib. 2. 60.
¶ Productus, productior, productissimus. Cicer. 2. de Orator. 118, Et principia tarda sunt, & exitus tamen spissi & producti esse debent.
Commoditates temporibus productæ. Cic. 4. de Finib. 48.
Dolores longinquitate producti, uehementius torquent. Cicero 5. Tuscul. 165.
Nomen productum. Cic. 2. de Nat. deor. 95, Datum est igitur Neptuno alterum, Iouis ut uolunt fratri, maritimum omne regnum: nomenq; productum, ut Portunus à portu, sic Neptunus à nando, paulum primis literis immutatis.
Syllaba producta atq; longa. Cic. 3. de Orat. 101.
Longior & productior status. Colum. lib. 7. cap. 12. 8.
Flagellum uitis productissimum. Colum. lib. 3. cap. 10. 1. hoc est, longissimum.
¶ Productè, Aduerbium: cui Breuiter opponitur. Cic. in Orat. 90, Inclytus dicimus breui prima litera, insanus producta: inhumanus breui, infœlix longa: & ne multis, quibus in uerbis eæ primæ literæ sunt, quæ in sapiente atq; fœlice, productè dicitur: in cæteris omnibus breuiter.
¶ Productio, Verbale (παράτασις, ἔκτασις, ἐπέκτασις) Prolongatio. Cicer. in Topic. 18, Nihil putat esse notandum nisi Post, & Liminium illud, productionem esse uerbi uult.
Productio, cui opponitur Contractio. Cic. 3. de Orat. 108.
Productio temporis. Cic. 3. de Finib. 70.
Proedri] apud Athenienses dicebantur, quasi Præsides, magistratus quidem primi subsellij, quibus cæteri omnes sedendi loco cedebant. Suidas, & Budæus in notis ad Pandect.
Prœtus] Προῖτος, fuit Abantis, Argiuorum regis filius, cui successit in regno. Hic, teste Homero lib. 11. Odysseæ, Antiam habuit uxorem: ex qua filias quatuor habuit, quæ, teste Pherecide, quum in forma seu pulchritudine se Iunoni prætulissent, offensa dea eis furorem talem immisit, ut uaccas se esse arbitrarentur, & aratra timentes, syluas peterent, dicente Virgilio 6. eclog. 20,

Prœtides implerunt falsis mugitibus agros. Postea autē belleboro sanatæ à Melampode perhibentur: à cuius nomine unum bellebori genus appellatur melampodion.

Profanus] penult. prod. Adiectiuum (βέβηλος) Irreligiosum significat, non sanctum: quasi sit porrò à fano: impium, scelestum, aduersum omni religioni. Plautus,

Sacrum an profanum habeas, paruipenditur. Festus, Profanum, quod fani religione non tenetur.

Error profanus. Claud. 1. in Ruffinum, 15.
Mistaq; erat flammæ flamma profana piæ. Ouid. 6. Fast. 98.
Locus profanus, & Consecratus, contraria. Cic. in Partit. 21.
Loca sacra & religiosa profana habere. Cic. de Arusp. resp. 7.
Manus profanæ. Claud. 1. in Ruffinum, 24.
Mens profana. Ouid. 2. Metam. 167. Claud. 4. Paneg. 22.
Oculi profani. Ouid. 3. Metam. 146.
Pagina profana. Claud. 2. Panegyr. 61.
Testis profanus. Ouid. 5. Metam. 109.
Verba profana, Ominosa, infausta. Tacit. lib. 4.
Verba profana lapsa nimio mero. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 9.
Vsus profanus, Communis & uulgaris, non sanctus. Plin. lib. 15. cap. 30.
Vulgus profanum. Horat. 3. Carm. ode 1. 1.
Profanum, simpliciter, Vsu uulgatum significat. Tacit. lib. 13, Tegmina corpori direpta iniiciunt, quantum magis profana & usu polluta, tanto magis oppressura ignes.
Profanum facere, cui Colere opponitur. Cic. 6. Verr. 108. Virg. 12. Aeneid. 156,

— colui uestros si semper honores,
Quos contrà Aeneadæ bello fecere profanos.

Profanus, sacris non initiatus, inquit Seruius, qui fanum intrare non poterat. Virgil. 6. Aeneid. 52,

— procul ô procul este profani
Conclamat uates.

Profanum. Varro interpretatur quod est ante fanum, fano coniunctum. Vide lib. 5. de Ling. Lat.
Profanum bellorum ciuilium. Plinius lib. 16. cap. 4. 1.
¶ Profano, profanas, penult. product. (βεβηλόω) profanare, Ex sacro humanis usibus promiscuum facere. Liuius 1. bell. Macedon. 173, Dies festi, sacra, sacerdotes, quæ ipsius maiorumúe eius honoris causa instituti essent, omnia profanarentur.
Mors profanat omne sacrum. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 4.

Digitized by Google

¶Profanatus, pen. prod. Participium (βεβηλωθείς)
Funus profanatum acerbo uulnere. Stat. 9. Thebaid. 2.
Chaos profanatum. Stat. 8. Thebaid. 11.
Manus profanatæ. Ouid. 2. Metam. 152.
Terra profanatæ. Stat. 3. Sylu. 3. 1.
¶Profanatum, Substantiuum. Varro de Lingua Lat. lib. 5, Hinc fana, &c. Et paulò pòst, Hinc profanatum, quod in sacrario pollutum.
¶Profanatio (βεβήλωσις) Verbale. Plin. lib. 16. cap. 4. 1, Postquam ciuilium bellorum profanatione meritum cœpit uideri, ciuem non occidere. Alia exemplaria habent, profano.
Profaris] uel profare, profatur (πρόφημι, ἐκφωνέω, ἐξειπεῖν) profari, pen. prod. Latinè dicitur, quod Græci Prophetare dicunt, id est, Futura prædicere. Vlpianus de Aedilitio edicto, l. prima. §. exempli, Apud Viuianum quæritur, si seruus inter fanaticos non semper caput iactaret, & aliqua profatus esset, an nihilominus sanus uideretur?
Breuiter profari. Virgil. 1. Aeneid. 114.
Clamore magno profatur. Silius lib. 11. 42.
Voce sacra profari. Ouid. 2. Metam. 56.
Mente læta profatur. Silius lib. 3. 137.
Demissa uultum Dido profatur. Virgil. 1. Aeneid. 114.
¶Profatus, huius profatus, pen. prod. (ἐκφώνησις) Gell. lib. 18. cap. 11, Quæ uoces mihi quidem neq; abhorrere à poetica facultate uisæ sunt, neq; dictu, profatuq; ipso tetræ aut insuaues esse.
Effrænus profatus. Stat. 5. Sylu. 3. 21.
Profectio] Vide Proficiscor.
Profectò] ἀμέλει, ὄντως, Aduerbium confirmatis, dictum quasi pro facto: & significat Nimirum, sanè, certè. Et plerunq; ad responsionem adhibetur. Terent. Adelph. 1. 1. 3,

Profectò hoc uerè dicunt, si absis uspiam, &c. Cic. Quis hæc renunciatis profectò qui interfuit. Idem de Senect. 12, Quorsum igitur hæc tam multa de Maximo? Quia profectò uidetis, nefas esse dictu, miseram fuisse talem senectutem.

Profectò enim negare non potes, te ex lege Rupilia sortiri iudicium debuisse. Cic. 4. Verr. 29.
Profectò non crederem, nisi aliquoties ex ipsis accusatoribus uobiscum simul Iudices audissem. Cic. pro Fonteio, 19.
Non est ita Iudices, non est profectò. Cic. pro Flacco, 42.
Profectò, Certè. Cic. 1. de Nat. deor. 9, Alterum profectò fieri non potest, ut earum nulla: alterum certè non potest, ut plus una uera sit.
Profectus] Vide Proficio, & Proficiscor.
Profero] pen. corr. profers, protuli, pen. corr. prolatum, penult. product. (προφέρω, ἐκβάλλω) proferre, Extra ferre, exercere. Plaut. Asin. 14. 50,

— ne sic tussiat,
Vt cuiquam linguam in tussiendo proferat.

Proferre audaciam, Ostendere. Cic. pro Quintio, 60.
Caput proferre. Ouid. 6. Metam. 75.
Digitum proferre. Cic. pro Cecinna, 52.
Ex arca pecuniam proferre. Cic pro Rosc. Comœdo, 17.
Imaginem proferre. Quintil. lib. 6. cap. 1. 30.
Libellos proferre. Tacit. lib. 2.
Proferrem libros, si negares. Cic. 1. de Nat. deorum, 156.
Dolum proferre. Plaut. Casina, 16. 48.
Gaudium oculis proferre. Plin. in Paneg. 127.
Verba proferre. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 10.
Proferre, Extra portare. Cæsar 2. bell. Ciuil. 95, Arma tormentaq; ex oppido, ut est imperatum, proferant.
In solem proferre. Plin. lib. 21. cap. 17. 7.
Beneficium in aliquem proferre, pro Conferre. Cicer. pro Murena, 64.
Gradum proferre. Stat. 12. Thebaid. 2,

Vix primò proferre gradum, & munimina ualli
Soluere.

Gradum proferre, Festinare. Plaut. Menæch. 17. 1.
Passus uiæ proferre, Incedere. Lucret. lib. 4. 166.
Pedem proferre. Horat. in Arte, 28.
Proferre (ἐξαγορεύειν) palàm facere, prodere, uulgare, pronunciare. Terent. Hecyra, 1. 2. 78,

Hoc ego proferre, incommodum esse mihi arbitror. Ibidem, 2. 2. 11,
Siquid est peccatum à nobis, profer.

Proferre palàm. Terent. Adelph. 3. 2. 41.
Nominatim proferre. Vide Nomen.
Custodire & Proferre, contraria. Cic. Att. lib. 15. 327. 1.
Patefacere & proferre aliquid. Cic. pro Flacco, 4.
Dicerem fortasse, & facilè & libenter dicerem, si paulo etiam longius, quàm finis quotidiani officij postulat, pietas & fraternus amor L. Cæcilium protulissent. Cic. pro Sylla, 48.
Indicia communis exitij indagaui, patefeci, protuli, extinxi. Cicer. pro Milone, 78.
Aliquid foras proferre. Cic. pro Cælio, 45.
In aspectum, lucemq; proferre. Cic. pro Archia poeta, 9.
In auras aeris proferri, Creari. Lucret. lib. 1. 42.
In conspectum proferre. Cæsar 7. bell. Gall. 195.
In lucem proferre, Edere in publicum. Horat. 2. epist. 2. 24.
Aperire & in lucem proferre res occultissimas. Cicero 4. Acad. 112.
Illa commentatio inclusa in ueritatis lucem proferenda est. Cicero 1. de Oratore, 76.
In medium proferre. Cic. 7. Verr. 141.
Commemorare, & Proferre in medium. Cic. 6. Verr. 103.
Profiteri, & In medium proferre. Cic. 2. de Finib. 122.
Proferre in mediũ literas, palamq; recitare. Cic. 2. Philip. 34.
Scelus in medium proferre. Cic. 2. Verr. 18.
Neq; ea eò profero, quò, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 30.
Vis enim aliquid iisdem de rebus politius à nobis perfectiusq; proferri. Cic. 1. de Orator.
Dolores proferre. Propert. lib. 1. eleg. 17. 1.
Proferre se. Budæus, Qui sine deductore innotescunt, & ipsi se producunt, proferre se dicuntur.
Proferre sua studia, In medium producere. Plin. epistol. 145.
Proferre, Protendere, & prolatare, ut ait Nonius: uel differre. Cic. lib. 3. de Repub. Sapientia iubet proferre opus, amplificare diuitias.
Munitiones proferre. Cæsar 1. bel. Ciuil. 307.
Fines officiorum Stoici uidentur longius protulisse, quàm natura uellet. Cic. pro Murena, 59.
Imperium proferre. Tacit. lib. 12.
Imperium protulit in terras nouas. Ouid. ad Liuiam, 4.
Imperium proferet super & Garamanthas & Indos. Virg. 6. Aeneid. 159.
Proferre auctionem. Cic. ad Atticum, lib. 13. 270. 1.
Diem proferre. Cic. ad Atticum, lib. 13. 271. 2. Terent. Andr. 2. 1. 31,

Saltem aliquot dies profer, dum proficiscor aliquò.

Honorem proferre. Tacit. lib. 3.
Proferre beatam uitam usq; ad rogum. Cic. 3. de Finib. 115.
Proferre, pro eo quod Plinius iunior Allegare dixit, ponit Cicero 2. de Inuent. 220, Oportebit igitur eum, qui sibi ut ignoscatur, postulabit, commemorare si qua sua poterit beneficia, &c. deinde maiorum suorum beneficia, siqua extabunt, proferre. Idem in eodem libro, Deinde postulabit ut legem, qua lege fecerit, proferat. Plin. ad Traianum, de Archippo philosopho, Ille nihil proferebat, quo restitutum se doceret:

Digitized by Google

doceret: allegabat tamen pro restitutione libellum à se Domitiano datum. Budæus.
Fabritios authores proferre. Cic. 2. de Orat. 160.
Testes & legatos proferre. Cic. pro Corn Balbo, 33.
Proferre exempla. Cicer. 1. de Diuinat. 166.
Probationem apud iudicem proferre. Quintil. li. 6. cap. 4. 17.
Proferre, pro Obijcere. Cicero pro Murana, 12, Sic à me Consul designatus defenditur, ut eius nulla fraus, nulla auaritia, nulla perfidia, nulla crudelitas, nullum petulans dictum in uita proferatur. Budæus.
Proferre, apud Iureconsul. est Apud acta deponere. Cicero 4. Verr. Scio te edicta superiorum omnium correxisse: & possessiones hæreditatum non secundum eos qui proferrent, sed secundum eos qui dicerent testamentum factum, dedisse. Budæus.
¶ Prolatus, penult. prod. Participium. Lucan. lib. 4. 99.
Auro prolato non deest uenditor. Lucan. lib. 4. 20.
Prolatus de te rumor. Cic. ad Atticum, lib. 10. 198. 1.
Somnia multa ex historijs prolata. Cic. 2 de Diuinat. 202.
¶ Prolatio, Verbale (προφορά) Plaut. Milit. 5. 98,
Quantum uis prolationum, dummodo, &c.
Commemoratio antiquitatis exemplorumque prolatio. Cicer. in Orator. 66.
Prolatio, Protensio. Liuius 1. bel. Maced. 18, Lætaque exta fuisse: & prolationem finium, uictoriamque & triumphum portendi.
Iudicij prolatio. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 5.
Profestus] Adiectiuum (αὐέορτος) Profesti dies, qui hominibus, ad rem uel priuatam uel publicam administrandam concessi erant. Nonius, Profesti dies, sunt à festiuitate uacui. Afranius, Quæ festi nos facere solemus, de quotidiano opere promiscuè, atque profesto concelebras focum. Plautus Aulul. 13. 11,
— festo die si quid prodegeris,
Profesto egere liceat, nisi peperceris. Plin. li. 18. cap. 6. 8,
Peiorem qui profestis diebus ageret, quod feriatis deberet.
Dies profesti. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 29.
Lucibus profestis deos adprecari. Horat. 4. Carm. ode 15. 5.
Proficio] proficis, penult. corrept. profeci, penult. prod. profectum (προκόπτω, προβαίνω, προήκω, ἐπιδίδωμι) proficere, ex Pro & Facio compositum: Procedere, & perficere significat. Cic. ad Toranum, lib. 6. 21. 4, Nunc uerò euersis omnibus rebus, quum consilio profici nihil possit, una ratio uidetur, quicquid euenerit, ferre moderatè. Idem 6. Verr. 82, Vti si maximè esset inuentus, qui in se suscipere istius culpam crimenque cuperet: tamen is proficere nihil posset.
Authoritate proficere. Cic. pro lege Manil. 31.
Celeritate proficere. Cæsar 6. bell. Gall. 104.
Minis proficere. Cic. pro Fonteio, 22.
Querelis quotidianis nihil proficere. Luceius Cic. lib. 5. 144.
Nihil testibus illis profeci. Virgil. 8. eclog. 4.
Gazæ non proficiunt in nostro corpore. Lucret. lib. 2. 8.
In aliquo nihil proficere. Cic. pro Plancio, 61.
Proficere ad. Cic. 3. de Finib. 22, Multumque ad ea quæ quærimus, explicatio tua ista profecerit.
Magnificentia & uirtus in qua grauitas & authoritas est, plus proficit ad misericordiam commouendam, quàm humilitas & obsecratio. Cic. 1. de Inuent. 121.
Ad bonitatem proficere. Vide in præpositione Ad.
Vsque ad mores proficere. Quintil. lib. 1. cap. 1. 26.
In summam proficere. Quintil. lib. 1. cap. 1. 14.
In summam spei proficere. Liu. 3. ab Vrbe, 261.
Proficere, Prodesse. Vlpian. in l. ait prætor, & iuretur ex eo prægnans non esse. de iureiurando, Matris igitur iusiurandum partui non proficiet, nec nocebit, etsi mater detulerit.
Prodesse, ait Valla in Raudensem, ad alios quoque spectat: Proficere uerò, ad se tantum. Nos contrà, ut Proficere credamus ad alios quoque spectare, facit Plin. lib. 28. cap. 17, Adeps, inquit, è lupis illitus, in his quæ rumpere opus est, plurimum proficit. Et cap. 18, Similiter proficit ad cacoethe hœdi feminum cinis è lacte mulieris. Quam significationem reperias in sexcentis apud eundem scriptorem locis.
Proficitur, pen. corr. Impersonale. Cicer. Att. lib. 16. 333. 5, Aut proderimus aliquid Ciceroni, aut quantum profici possit, iudicabimus. Plinius lib. 17. capite 23. 1, Adeò excelsitate proficitur.
Magni profectu puer in ea arte obijt. Plin. lib. 35. cap. 4. 3.
¶ Proficiens, Participium (προκόπτων) ut,
Frena non proficientia equo rigidæ ceruicis remittere. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 23.
Herba nihil proficiente curari. Horat. 2. epistol. 2. 31.
Verba miser frustra non proficientia perdo. Ouidius 1. Trist. eleg. 2. 3.
¶ Profecturus, pen. prod. (προκόψων) aliud Participium. Ouidius 3. de Ponto, eleg. 1. 2,
Profectura aliquid tunc tua uerba putes. Idē epist. 5. 24,
Non profecturis littora bobus aras. Idem de Nuce, 32,
Non profectura dextra lauatur aqua.
¶ Profectus, huius profectus, profectui, m. g. (προκοπή, ἐπίδοσις) Vtilitas quæ ex alicuius rei tractatione nobis prouenit. Plinius iunior, Nec minorem sub eo præceptore profectum fecit. Quintil. lib. 10. cap. 2, Vt terra altius effossa generandis alendisque seminibus fœcundior fit: sic profectus non à summo petitus, studiorum fructus effundit uberius, & fidelius continet.
Teneri profectus. Quintil. lib. 2. cap. 3. 8.
Stat profectus: admiratio decrescit. Quintil. lib. 1. cap. 3. 4.
¶ Proficiscor, proficisceris, pen. corr. profectus sum (πορεύομαι, ἄω, εἶμι) proficisci, Eundi, & redeundi, uel ueniendi significationem habet, secundum eos casus cum quibus iungitur: ut si accusatiuo iungatur, Proficiscor Romam, hoc est Eo: si uerò ablatiuo, ut Proficiscor Roma, significat Venio, uel redeo. Interdum autem cum suis casibus uarias adiunctas habet sibi præpositiones, quemadmodum sequentia exempla docebunt. Terent. Adelph. 2. 2. 16,
Præterea autem te aiunt proficisci Cyprum.
Proficiscor quæstum. Plaut. Merc. 22. 98.
Quò profectus sum, ibo. Plaut. Aulul. 5. 40. id est, quò cœperam.
Profecta est illinc grandiuscula. Terent. And. 4. 6. 19.
Et si poteram remanere, tamen ut scripsi tibi, proficiscar hinc, ne relictus uidear. Cic. Attico, lib. 13. 282. 7.
Copiosè aliquò proficisci. Vide Copia.
Ad doctas Athenas proficisci. Propert. lib. 3. eleg. 21. 1.
Populus profectus ad bella. Ouid. 1. Fast. 56.
Profectus ad Capuam. Cic. de Senect. 9.
Proficiscitur ad Catonem. Cic. de Senect. 76.
Proficisci ad domum. Cic. 3. Verr. 48.
Proficisci ad somnum. Cic. 1. de Diuin. 110.
Proficisci de. Cic. ad Atticum, lib. 2. 23. 3, Calen. Maijs de Formiano proficiscemur.
Proficisci ex. Cic. 4. Acad. 179, Si iam ex hoc loco proficiscatur Puteolos stadia triginta, probo nauigio, &c.
Ex Asia Romam uersus profectus, Cic. Curioni, lib. 2. 5. 2.
In exilium proficisci. Cic. 2. de Finib. 87.
In animorum concilium cœtumque proficisci. Cic. de Senect. 76. Alij legunt, ad.
Proficisci ciuitates. Cæsar 8. bel. Gall. 111, C. Fabius cum reliquo exercitu Carnutes, reliquasque proficiscitur ciuitates.

Alia

Digitized by Google

Alia exemplaria habent, in Carnutes.
Proficisci naui. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3.18.1.
Proficisci obuiam. Cæsar 7. bel. Gall. 42.
Proficisci ad reliqua, pro Pergere. Cic. 5. Verr. 9.
Proficisci, pro Originem habere. Cic. 1. Offic. 36, Atq; illæ quidem iniuriæ quæ nocendi causa de industria inferuntur, sæpe à metu proficiscuntur.
Omnia enim à me in te profecta sunt, quæ ad tuum commodum, quæ ad honorem, quæ ad dignitatem pertinerent. Cicero ad Antonium, lib. 5.6.3.
A falsis initijs proficisci. Cic. 1. de Finib. 109.
Profectus amor ab his initijs. Cic. Planco, lib. 13.30.2.
Siquæ beneficia singulis ciuibus priuatimq; dantur, ea solent ijs esse fructuosa à quibus sunt profecta. Cicero Anteq. iret in exil. 1.
Profecta causa à natura. Cic. de Amic. 26.
Proficiscitur à meis consilijs tua laus. Cic. ad Dolabellam, in Epist. ad Atticum, lib. 14.315.3. hoc est, meo consilio eam tibi laudem parasti.
Nerui sicut uenæ & arteriæ à corde tractæ & profectæ in corpus omne ducuntur. Cic. 2. de Nat. deor. 209.
Quæcunq; à me ornamenta ad te proficiscuntur. Cic. Cælio, lib. 2.18.8. Vide Ornamentum, in Orno.
Proficiscitur oratio. Cic. pro lege Manilia, 2, Atq; ut inde oratio mea proficiscatur, unde hæc omnis causa ducitur, &c.
Xenophon Socraticus profectus à philosophia. Cicero 2. de Orator. 31.
Proficiscitur ius cinnamomi à, Adfertur, habetur, uenit. Plinius lib. 12. cap. 19.7.
¶ Proficiscens, Particip. (πορευόμενος) Horat. 1. epist. 13.1,
Vt proficiscentem docui te sæpe, &c. Ibidem, lib. 2.2.4.
¶ Profectio, Verbale (πορεία) Cic. ad Quint. fratrem, libro 3. 14.1, Recordere consilium nostrum, quod fuerit profectionis nostræ.
¶ Profectio & Reuersio, contraria. Cic. 1. Philip. 1.
Ducere lentum profectionis ordinem. Quint. lib. 4. ca. 2.42.
Intermittere profectionem. Vide Intermitto.
Parare profectionem. Vide Paro, paras.
¶ Profectitius, Adiectiuum (ὑπαλλακτικός) unde Dos profectitia. Vide Dos.
Profindo] profindis, profidi, penult. corrept. profissum (διατμήσω) profindere, Proscindere. Stat. 10. Thebaid. 101,
— quanta pariter ceruice gementes
Profindunt inarata diu Pangæa iuuenci.
Profiteor] profiteris, pen. prod. professus sum (ὁμολογέω, ἐπαγγέλλομαι, ἀπογράφομαι) profiteri, Latè, seu palam polliceri. Cic. 1. Acad. 27, Qui philosophiam iam professus sim populo nostro exhibiturum? Liuius, Palàm professi, nusquã inde nisi in patriam uestigium esse moturos. id est, uoluntariè & liberè.
Quum tantas res Græci susciperent, profiterentur, agerent. Cicero 2. de Orat. 83.
Impudentiæ est, profiteri quod non posis implere. Cicero pro Cluentio, 39.
Profiteri, & non posse satisfacere. Cic. pro Plancio, 50.
Ducem profitetur primis in annis. Ouid. 1. de Arte, 36.
Profiteri operam suam, Polliceri. Cic. 4. Verr. 59. Idem pro Rosc. Amerino, 61, Quòd si id uos suscipitis, & eãdem in re operam uestram profitemini.
Profiteri suum studium ad defendendum aliquem. Cic. de lege Agraria, 17.
Suum studium in omni genere officij alicui profiteri atq; polliceri. Cic. Licinio, lib. 5.8.11.
Nostræ tamen causæ non uidentur homines defuturi, mirandum in modum profitentur, offerunt se, pollicentur. Cic. Quint. fratri, lib. 1.2.25.
Profiteri, Apertè ac uoluntariè confiteri & affirmare. Cicero de Amicitia, 34, Illos autem qui quiduis ab amico auderent postulare, postulatione ipsa profiteri, omnia se amici causa esse facturos. Idem pro C. Rab. perduel. reo, 11, Quamobrem fateor, atq; etiam T. Labiene profiteor, & præ me fero, te, &c. authoritate esse depulsum.
Profiteri apud Prætorem. Cic. pro Archia, 5. & 6.
Me principem Senatui, populoq; Rom. professus sum. Cicero Cornificio, lib. 2.24.3.
Studia sua profiteri. Curtius lib. 7, Tum uerò neq; lachrymis, neq; acclamationibus, quibus studia sua multitudo profitetur, temperauerunt.
Confiteri, fateri, & profiteri Cic. pro Cecinna, 17, Quid confitetur, atq; ita libenter confitetur, ut non solùm fateri, sed etiã profiteri uideatur Recuperatores?
Profiteri & affirmare. Cic. 1. Acad. 65.
Eámne rationem sequare, qua tecum ipse, & cum tuis utare, profiteri autem & in medium proferre non audeas? Cicero 2. de Finib. 122.
Verum profiteri. Ouid. 9. Metam. 148.
Profiteri nomen. Liu. 6. bel. Pun. 95, Primò expectauerant, ut qui se tanto imperio dignos crederẽt, nomina profiterẽtur.
Profiteri æs alienum: pro sua debita testari. Seneca de Benefic. lib. 6, Siquis patriæ meæ pecuniam credat, non dicam me illius esse debitorem, nec ex hoc æs alienum profitebor. Curtius lib. 10.
Amores furtiuos timidè profiteri. Ouid. 6. Fast. 115.
Profiteri, Apud antiquos id significat, quod uulgò dicunt Assignare uel insinuare quantum numerum uini, olei, frumenti, iugerum, pecuniæ, uel aliarum rerum quilibet habeat. Cicero 2. de lege Agraria, 63, In posterum uerò lex hæc Imperatoribus uestris constituitur, ut quicunq; de prouincia decesserit, apud eosdem Decemuiros, quantum habeat prædæ manubiarum, auri coronarij profiteatur. Idem 5. Ver. 30, Edixerat, ut aratores iugera sationum suarum profiterentur. Varro lib. 2. de re Rust. cap. 1.13, Itaq; greges ouium longè abiguntur ex Apulia in Samnium, æstiuatum: atque ad publicanum profitentur.
Profiteri, ait Budæus, est publicè & apud acta aliquid ultrò denunciare. Fiebat autem profeßio in censu peragẽdo. Vlpian. in l. 2. ff. de censibus, Vitia priorũ censuũ editis nouis professionib. euanescunt. Profiteri etiã merces dicimus: hoc est, Vectigales facere, & publicanis non subducere. Vnde Merces improfessæ à Martiano dicuntur in l. interdũ. de publicanis, quarũ nomine negociatores uectigal nõ pependerũt. Antiqui porrò liberos natos sibi profitebãtur apud acta. Iuuen. Sat. 9.9, Tollis enim, & libris actorum spargere gaudes
Argumenta uiri: foribus suspende coronas:
Iam pater es. Capitolinus in Marco philosopho, Inter hæc liberales causas ita muniuit, ut primus iuberet apud præfectos ærarij Saturni unũquenq; ciuium natos profiteri, intra tertium diẽ nomine imposito. Per prouincias tabellariorum publicorum usum instituit: apud quos idem de originibus fieret, quod Romæ apud præfectos ærarij: ut si fortè aliquis in prouincia natus, causam liberalem diceret, inde ferret. Fiebat autem profeßio, addito die & Consule propterea profeßione ætas facilè probari poterat. Vt in l. prima. C. si minor se maiorem dixerit. quod mirum est Accursio excidisse.
Profiteri, Loqui. Plaut. Capt. 8.126,
Quis agit hoc, aut quis profitetur inquã? quasi muti silẽt.
id est, Quis hic respondet? Sequitur autem, silent. Cicero 4. Acad.

Acad.130, Qui ita sit ausus ordiri, Hæc loquor de uniuersis. Nihil excipit de quo non profiteatur.

Profiteri indicium, Sponte indicare rem aliquam: ultrò sese, cõ sortesq; criminis deferre. Plin.epist.60.c.

Profiteri, publicè legere, uel docere. Cic.de Amicit.16, Quamobrem quæ disputari de amicitia possunt, ab eis censeo petatis, qui ista profitentur.

Disciplinam profiteri. Liu.9.bel.Maced.29.

Ius profiteri. Ouid.3.de Arte,106.

Partes teneri profitemur amoris. Ouid.2.Amor.eleg.18.4.

Qui philosophiam profitetur, grauißimam sustinet personam. Cic.in Pisonem,56.

Profiteri se Iurisconsultum: hoc est, Iurisconsulti nomen, & iuris prudentiam sibi uendicare. Cic.pro Muræna,25.

Se profiteri grammaticum. Cic.2.Tusc.17.

Suscipere atq; profiteri onus. Cic.1.de Orat.57.

¶ Profitens, penult.corr. Participium (ἐπαγγελλόμενος) Cicer. Bruto, in epist.ad Brutum,15.6, Italiæ sua uobis studia profitenti remisistis.

¶ Profitendus (ἐπαγγελτέος) aliud Participium. Cic.1.de Nat.deor.88, Ex quo equidem existimo tardiores ad hanc sententiam profitendam multos esse factos.

¶ Professus (ἐπαγγειλάμενος) similiter Participium. Ouidius 2.Fast.40,

Sumunt gentiles arma professa manus.

Incœpta grauia & magna professa. Horat.de Arte,3. Ouidius 5.Fastor.71,

Non est de tetricis, non est de magnis professis.

Culpa professa. Ouid.3.Amor.eleg.13.2.

Vota aperta & professa, pro Manifesta. Seneca epist.68.

¶ Professio, Verbale (ἐπαγγελία) Confeßio palàm facta. Cic.5. Verr.95, Profeßio est agri Leontini ad iugera xxx. Idem ad Atticum, lib.13.287.4.

Vices profeßionum diuidere. Quintil.in Proœm.lib.1.4.

Iugerum subscriptio ac profeßio. Cic.5.Ver.93.

Conficere profeßionem. Cic.Tironi, lib.16.23.1.

Bene dicendi profeßio. Cic.1.de Orat.11, Quanquam uis oratoris, profeßioq; ipsa bene dicendi.

Profeßio, collegiumq; Prætorum. Cic.pro Archia,6.

¶ Professor, professoris m.g. (ἐπαγγελτής) Qui liberales artes publicè docet, qui artes illas se scire, & posse publicè tradere fateatur, inquit Valla in Raudensem. Suet.de claris Grãmat.9, Reliquit filium Orbilium, & ipsum grammaticum professorem. Plin.epist.76.a, Quos tibi Fortuna ludos facis? facis enim ex professoribus Senatores, ex Senatoribus professores.

Sapientiæ professores. Quintil.in Proœm.lib.12.

Magni nominis professores. Quintil.lib.2.cap.11.2.

Consummati professores. Quintil.lib.1.cap.9.2.

¶ Professorius, Adiectiuum (ἐπαγγελτικός) ut, Lingua professoria, quæ meritoriam exercet eloquentiam. Tacit. lib.13.

¶ Professum, professi. unde, Ex professo aliquid agere. Vide Ex professo, in Ex.

Profligo] profligas, pen.prod. (καταπολεμῶ) profligare, Deijcere, depellere, deperdere, & ad perniciem deducere. Cic. pro C.Rabirio Posth 26, Castris locum capere, exercitum instruere, expugnare urbes, aciem hostium profligare.

Hostium copias profligare, occidere. Cic.14.Philipp.409.

Profligare Remp. Cic.3.de Orat.2.

Profligare, Absoluere, & uincendo perficere. Tacitus lib.18, Profligauerat bellum Iudaicum Vespasianus.

¶ Profligandus, Participium (καταπολεμητέος) ut, Acies profliganda. Silius lib.11.80.

¶ Profligatus, pen.prod. (καταπολεμηθείς) aliud Participium, siue Nomen ex participio, Prostratus, deiectus, afflictus, perditus. Cic.pro Rosc.Amer.22, Et deniq; omnia ad perniciem profligata atq; perdita?

Quanto tandem illum mœrore afflictum esse & profligatum putatis? Cic.2.in Catil.26.

Profligati homines, Perditi, & in quibus nihil est salubre, nihil integrum. Cic.5.Ver.53, Profligatißimus omnium mortalium, ac perditißimus. Idem pro Rab.perduel.reo,17, Nemo est inquam iuuentus tam profligatus, tam perditus, tam ab omni non modò honestate, &c.

Tu omnium profligatißime & perditißime. Cic.5. Verr.53.

Iudicia perdita & profligata. Cic.2.Ver.5.

Profligata, dicuntur etiam quæ propè absoluta sunt. Cic.5. Tuscul.23, Atqui si ita est, profligata iam hæc, & penè ad exitum adducta quæstio est. Idem ad Cornificium, lib.12.29.5, Sic uehementius nos laboramus, qui profligato bello, ac penè sublato renouatum bellum gerere conamur.

Quæstio profligata, Dissoluta. Seneca de Benefic.7.

¶ Profligator, pen.prod. (καταπολητής) Verbale. Tacitus, Habebaturq; non ganeo & profligator, ut pleriq; sua haurientium, sed erudito luxu.

Proflo] proflas, proflaui, proflatum, pen. prod. (χωνεύω, ἐκπνέω) proflare, idem quod Flare, & flando resoluere. Plinius lib.34.cap.9.1, Massa proflatur in primis: mox in proflatum additur tertia portio æris collectanei, &c.

Taurus immani proflauit turbine flammas. Valer.7. Arg.115.

Riuos sanguineos proflans pectore. Stat.11.Thebaid.53.

Proflare pectore somnum: hoc est, flatu quodam pectus somno implere, per translationem. Virg.9.Aeneid.66.

Noctem tartaream proflantes pectore tauri. Valer. 6. Argon. 87. hoc est, ignem & fumum ingentem tenebris & flammis tartareis non absimilem.

Proflare iras, Concitare & uehementer commouere. Plinius lib.8.cap.1.

¶ Proflatus, huius proflatus, penult.product. (ἐκπνοή) Ipse proflandi actus. Columella lib. 5. cap.9, Aestiuo proflatu refrigerentur.

Profluo] profluis, profluxi, profluxum (ἀπορρέω, προρρέω) profluere, Deorsum, siue à longè fluere: & propriè de aqua dicitur. Plaut.Asin.13.51,

Quod illa autem simulet quasi grauedo profluat.

Si lacus emissus lapsu & cursu ad mare profluxisset. Cicero 1. de Diuinat.162.

Humor profluit. Virg 4.Georg.4.

Profluunt lachrymæ ab oculis. Colum.lib.6.cap.7.4.

Profluit sanguis ex uulnere. Plin.lib.8.cap.16.9.

Græcia profluit ore Romano. Ouid.ad Pisonem,18.

Cuius ore sermo melle dulcior profluebat. Ad Herenn.libro 4.199.

Profluere ad hominum famam, per translationem: pro, Delabi & deuenire. Cic.pro Cælio,4.

¶ Profluens, profluentis (ἀπορρέων) Participium. Cicero ad Quint.fratrem, lib.3.17.5, Ego locum æstate umbrosiorem uidi nunquam: permultis locis aquam profluentem, & eam uberem.

Genus orationis liquidum, fusum ac profluens: cui opponitur, Exile, aridum, concisum ac minutum. Cic. 2.de Oratore,87.

Loquacitas perennis & profluens. Cic.3.de Orat.163.

Expedita ac profluens celeritas. Cic.de claris Orat.116.

Profluens, Aliquando nomen est substantiuum, m.g. pro flumine, Author ad Herennium, lib.1.23, Qui parentem necasse iudicatus erit, is obuolutus & ligatus culeo, deuehatur in profluentem. id est, fluminis procursum.

Deferri

Digitized by Google

Deferri in profluentem. Cic. 2. de Inuent. 232.

¶ Profluenter, Aduerbium (προρρεόντως) Abundanter. Cic. 5. Tusculan. 75, Ergo omnia profluenter, absolute, prospere: igitur beate.

¶ Profluentius, Comparatiuum aduerbium. Gellius lib. 14. capite 1, At Phauorinus, &c. Latius ea & amoenius, & splendidius, & profluentius exequebatur.

¶ Profluentia, profluentiae (πρόρροια) Cicero in Partition. 43, Et hanc oratoriam uim inanis quaedam profluentia loquendi. Suban. imitatur.

¶ Profluus, Adiectiuum (πρόρρεων) Quod profluit: ut, Profluus amnis, qui perpetuo fluit. Plin. lib. 19. cap. 4. 11. Colum. libro 8. capite 17. 9, Humilis in duos pedes piscina deprimitur in ea parte litoris, quae profluo recessu nunquam destituitur.

Flumina proflua in altas syluas. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 8.

¶ Profluuium, profluuij (πρόρρυσις) Fluxus: ut, Profluuium alui. Colum. lib. 9. cap. 12. 2.

Profluuium sanguinis. Colum. lib. 6. cap. 26. 3.

Acer profluuium tetri sanguinis. Lucret. lib. 6. 243.

Inhibere profluuium sanguinis. Vide Inhibeo.

Profluuium genitale. Plin. lib. 7. cap. 14. 1.

Profluuium mulierum, siue foeminarum. Plin. lib. 7. cap. 15. 1. De menstruis. Et lib. 34. cap. 12. 7, Foeminarum profluuium sistit.

Profluuium geniturae. Plin. lib. 22. cap. 22. 16.

Profluuium narium. Plin. lib. 32. cap. 10. 11.

Proforem] profores proforet (ὠφελέω) profore. penult. cor. Profuturum esse, coniugatur ut Forem. Horat. 1. epist. 8. 3,

Quae nocuere sequar, fugiam quae profore credam.

Profugio] profugis, penult. corr. profugi, penult. producta, profugitum, penult. corr. (ἀποφεύγω, προφεύγω) profugere, Procul fugere, aut quantum quis possit fugere. Cicero de Senect. 36, Hac itaq; amentia quaestione noua perterritus, in Asiam profugit. Cicer. 3. Verr. 26, Quod si illinc inanis profugisses, tamen, &c.

Profugerunt metu perterriti. Seruius Cic. lib. 4. 12. 8.

Hinc centum triginta septem patres familias extorres profugerunt. Cic. 5. Verr. 101.

Ex Ponto Medea quondam profugisse dicitur. Cicero pro lege Manil. 15.

Inanem ex aliquo loco profugere. Vide Inanis.

Ad aliquem profugere. Cic. Attico, lib. 15. 329. 15.

Profugere a. Cic. de Senect. 43, Libenter uero istuc, tanquam a domino agresti ac furioso profugi.

Profugere in exilium. Cic. pro Domo sua, 67.

Profugere domo. Cic. de claris Orat. 170.

Pedibus profugere. Caesar 2. bell. Ciuil. 99.

Ex tempestatum periculis profugere. Cic. 7. Verr. 123.

Ad ocium profugere. Cic. 1. Offic. 99.

Profugio, cum accusatiuo. Curtius lib. 10, Nec serui quidem uno grege profugiunt dominos.

¶ Profugus, penult. cor. Adiectiuum (φυγάς) Qui longe aliquo fugit, procul a finibus suis uagus, quasi porro fugatus. Salustius in bel. Catil. Troiani qui Aenea duce profugi sedibus incertis uagabantur.

Castra profuga. Claud. de bel. Getico, 60.

Classis profuga. Ouid. 13. Metam. 127.

Currus profugus. Ouid. 15. Metam. 102.

Pedem profugum referre. Ouid. epist. 21. 38.

Pudor profugus. Ouid. epist. 4. 31.

Puppis profuga. Ouid. 5. Trist. eleg. 3. 4.

Stirps profuga. Ouid. 2. Fast. 109.

Profugus, cum genitiuo. Plin. lib. 7. cap. 28. 4, Bis ab Annibale captus, bis uinculorum eius profugus.

Profugus, Qui diuersa petit loca, etiam si non fugatus. Vnde Horat. 1. Carm. ode 35. 2, Profugos Schytas appellat, quod crebro domicilia mutent.

¶ Profugium, profugij, dicitur quum longe aliquo fugitur, ubi se quis tutum putat. Cic. 1. Tusc. 194, Portum potius paratum nobis profugium putemus, quo utinam uelis passis prouehi liceat. De morte.

Exilium, non supplicium est, sed profugium, portusq; supplicij. Cicero pro Cecinna, 72.

Profundo] profundis, profudi, profusum. penult. product. (προχέω, καταχέω, ἀναδέω, προΐεμαι) profundere, Large fundere. Plautus Aulul. 9. 29,

Aquam hercle plorat, quum lauat, profundere.

Animam profundere. Cic. pro Marcello, 18.

Clamorem profundere. Cic. pro Flacco, 11.

Ignes profundere. Lucret. lib. 6. 42. id est emittere.

Laborem profundere & perdere. Cic. Antonio, lib. 5. 5. 7.

Lachrymas profundere. Cicero pro Plancio, 84. Et in Somnio Scipionis, 10, Quem ut uidi, equidem uim lachrymarum profudi.

Lachrymas oculis profundere. Virg. 12. Aeneid. 31.

Odium inclusum profundere in aliquem. Cic. in Pisonem, 11.

Palmites profundere dicitur uinea, quum ubertim fruticat. Columel. lib. 5. cap. 5. 16.

Sed ut ad ea quae clariora sunt ueniam, res iam uniuersas profundam. Cic. 4. Acad. 153.

Sanguinem profundere. Cicero pro Cluentio, 13, Sanguinem suum profundere omnem cupit, dummodo profusum huius ante uideat.

Sanguinem pro patria profundere. Cic. 2. de Finib. 97.

Se in aliquem profundere. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 5.

Nihil est in natura rerum omnium, quod se uniuersum profundat, & quod totum repente euolet. Cic. 2. de Orat. 174.

Verba profundere uentis. Lucret. lib. 4. 188.

Vires animi & ingenij profundere: pro, Omnes neruos intendere, & omnem ingenij uim applicare. Cicero ad Attic. lib. 1. 13. 5.

Vitam profundere. Cic. 1. Offic. 118.

Vocem profundere. Cic. 2. Tusc. 95, Sed quia in profundenda uoce omne corpus intenditur, uenitq; plaga uehementior.

Voces profudit pectore. Catul. Argon. epig. 59. 42.

Voluptates quum inclusae diutius & prima aetate compressae & constrictae fuerunt, subito sese nonnunquam profundunt atq; eijciunt uniuersae. Cic. pro Caelio, 59.

Profundere (καταναλίσκειν) Supra modum exponere, siue insumere. Terent. Adelph. 1. 2. 54,

— tibi si istuc placet,

Profundat, perdat, pereat, nihil ad me attinet. Cic. 5. Verr. 132, Ait, omnia pecunia effici posse: dare, profundere, opponere, si uelis uincere. Idem in Catil. 31, Patrimonia sua profuderunt, fortunas suas obligurierunt.

¶ Profusus, pen. prod. Participium (κατάχυτος) siue Nomen ex participio, Supra modum abundans. Plin. lib. 11. cap. 41. 1, Mulieri ante septimum mensem profusum lac, inutile.

Sin ea quae fructus cunque es, periere profusa. Lucretius lib. 3. 191.

Fletus super ora profusus. Ouid. 11. Metam. 132.

Lachrymis uultum lauere profusis. Ouid. 9. Metam. 137.

Profusus Nilus. Plin. lib. 5. cap. 9. 7.

Claustris profusi Caspiadae. Valer. 6. Argon. 21.

Profusus usq; ad. Varro 2. de re Rust. cap. 5. 7, Bonis clunibus, coda profusa usq; ad calces, &c. id est, protensa.

¶ Profusus (δαπανηρός, προϊέμενος) Supra modum sumptuosus, inquit

Digitized by Google

sus, inquit Festus. Cic. pro Murena, 69, Odit populus Rom. priuatam luxuriam, publicam magnificentiam diligit: non amat profusas epulas, sordes & inhumanitatē multo minus.
Profusa luxuries. Cic. pro Cælio, 34.
Sumptibus profusis uiuere. Cic. pro Quintio, 62.
Profusus homo. Cic. 3. Ver. 13, Pecuniosus, profusus, perditus.
Perditus ac profusus nepos. Cic. pro Quintio, 22.
Profusus sui. Sallust. in bello Cati. Alieni appetens, sui profusus, ardens in cupiditatibus.
Profusa hilaritas. Cic. 4. Tusc. 25.
Mens profusa. Stat. 3. Syl. 1. 19.
Ipsumq; genus iocandi non profusum neq; immoderatum, sed ingenuum & facetum. Cic. 1. Off. 145.
Profusus, Abiectus, iacens. Pacuuius, Profusus gemitu murmuro. Festus.
¶ *Profuse, penul. prod. Aduerbium* (κατακεχυμένως) *Liuius 10. ab Vrbe, 176, Hæc ipsa minitans obstitit profuse tendētibus suis in castra,*
Profundus] *Adiectiuum* (βαθὺς, βύθιος) *Dictum est quòd porrò, id est, longè habeat fundum.*
Acheron profundus. Vide Acheron.
Fornax profunda. Ouid. 2. Metam. 46.
Fretum profundum. Senec. Hippol. 12. 1.
Inane profundum. Lucret. lib. 1. 218.
Mare profundum & immensum. Cic. pro Plancio, 12.
Pontus profundus. Virg. 5. Aeneid. 123.
Sinus profundus. Senec. Troade, 6. 23.
Stagna profunda. Ouid. ad Liuiam, 48.
Tartara profunda. Senec. Hipp. 8. 18.
Valles profundæ. Stat. 10. Theb. 19.
Profundus, Altus. Virg. 1. Aeneid. 13,
—cælumq; profundum.
Sic apud Liuium, lib. 8. bel. Maced. 101, Profunda altitudo,
Cæli profundi latus. Valer. 7. Argon. 96.
Syluæ profundæ. Lucret. lib. 5. 9.
Profundus, sæpe per translationem capitur: ut, Profunda auaritia, Immensa & magna. Sallust. in Iugurtha.
Cædes profunda. Stat. 10. Theb. 167.
Cupido profunda imperij & diuitiarum. Sallust. in Iugurth.
Gula profunda. Suet. in Vitellio, cap. 7.
Libido profunda. Sallust. de Rep. ordinanda.
Mero profundo caluēre nubigenæ. Stat. 5. Theb. 53.
Nox profunda. Virg. 4. Aeneid. 6.
Os profundum, Exuberans. Horat. 4. Carm. ode 2. 2.
Tempestas profunda. Stat. 1. Achil. 10.
Venter profundus. Curtius lib. 10.
Summum & Profundum, contraria. Cic. 3. de Fin. 73.
Profundum (βύθος, βύθιον, βύσσα, βάραθρον) *Substantiuum, Mare.*
Pater Profundi, Neptunus. Valer. 2. Argon. 122.
Gelidum profundum. Ouid. epist. 17. 18.
Latum profundum. Senec. Herc. fur. 11. 12.
Penetrale profundum. Claud. 2. Paneg. 89.
Rubrum profundum, Mare Erythræum. Lucan. lib. 8. 168.
Sæuum profundum. Silius lib. 13. 97.
Summum profundum. Ouid. 2. Metam. 54.
In profundum abijcere. Cic. 6. Verr. 22.
Natura ueritatem in profundo abstrusit. Cic. 4. Acad. 62.
Iacere se in profundum. Vide Iacio.
Indomito profundo iactari. Ouid. 1. Trist. eleg. 10. 8.
Mergere multos profundo. Senec. Octau. 6. 11.
Progemmo] *progemmas* (βλαστέω) *progemmare, Gemmas trudere. De uinea dicitur. Colum. libro 4. capit. 27. 1, Si palmis incipientibus, progemmantibusq; fossorem immisris, magnam partem uindemiæ decusseris.*
Progener] *penul. corr. progeneri, m. g.* (πρόγαμβρος) *Progenerum dicit auus, neptis suæ uirum.*
Progener, Generi pater. Suetonius in Augusto, capit. 19, Luciliiq; Pauli progeneri sui, &c.
¶ *Progenero, progeneras, penul. corr.* (παιδοποιέω, παιδογονέω) *progenerare, Generationem ex se producere. Plin. lib. 11. cap. 16. 5, Fœtus quonammodo progenerārent, magna inter eruditos & subtilis fuit quæstio.*
Aquilæ non progenerāt columbam. Horat. 4. Carm. ode 4. 7.
¶ *Progeneratio, Verbale* (παιδοποιία) *Plinius lib. 8. cap. 43. 1, Opera sine dubio geruli mirifica, arando quoq; sed mularum maximè progeneratione. De asinis.*
¶ *Progenies, penul. cor. progeniei, pen. prod. fœ. gen.* (γέννα, γενεά) *Genus atq; familia. Cic. 9. Philip. 259, Reddita est ei tum à maioribus statua pro uita: quæ multos per annos progeniem eius honestaret. Idem de Vniuersit. 48.*
Certa progenies. Senec. Troade, 6. 11.
Dignißima cæli progenies. Stat. 2. Achil. 75.
Egregia progenies uirtute. Virg. 7. Aeneid. 52.
Ferrea progenies. Virg. 2. Georg. 69.
Impia progenies Tantali. Senec. Thyeste, 2. 4.
Progenies Phaethon haud inficienda parenti. Ouid. 2. Met. 7.
Magna progenies Iouis. Catul. in Carm. seculari, epigr. 32. 2.
Parua progenies. Virg. 1. Georg. 83. De coruis.
Prisca progenies. Claud. 1. in Ruff. 22.
Regia progenies. Ouid. 11. Metam. 151.
Vesana progenies. Claud. de bel. Gild. 67.
Viua progenies. Lucret. lib. 2. 125.
Vitiosiorem progeniem dare. Horat. 3. Carm. ode 6. 10.
Propius abesse ab ortu, & diuina progenie. Cic. 1. Tusc. 43.
Orbatus progenie. Cic. 1. Tusc. 133.
Terræ progenies. Vide Terra.
Progenies uitis. Colum. lib. 3. cap. 9. 6.
Progermino] *progerminas, penul. corr.* (καταβλαστέω) *progerminare, Vberrimum germen ex se producere dicitur surculus. Colum. libro 4. capit. 10. 1, Putandi autem duo sunt tempora: melius autem (ut ait Mago) uernū, antè quàm surculus progerminet.*
Progero] *progeris, penul. corr. progeßi, progestum* (ἐκκομίζω, προκομίζω) *progerere. Extrà gerere, efferre. Plinius lib. 11. capit. 18. 4, Quum defunctas progerunt, funerantiumq; more comitantur exequias. Colum. lib. 12. capit. 50. 7, Vrcei quibus oleum progeritur,*
Progerens, Participium. Plin. lib. 18. cap. ult. ad finem, Formicæ uel concursantes, aut oua progerentes.
Progigneon] *Vide* Propnigeon.
Progigno] *progignis, penul. prod. progenui, progenitum, pen. corr.* (γεννάω) *progignere, Notæ significationis. Cicer. 3. Off. 86, Sic hic qui illud lumen progenuit, ex filio est nominandus. Idem 1. de Diuinat. 208, Atq; ut in seminibus uis inest earum rerum quæ ex his progignuntur: sic in causis conditæ sunt res futuræ. Lucret. lib. 2. 110.*
Vt enim cæteri ex patribus, sic hic qui illud lumen progenuit, ex filio est nominandus. Cic. 3. Off. 86.
Fere te progenuēre. Ouid. epist. 78.
Terra parens illam progenuit. Virg. 4. Aeneid. 36.
¶ *Progenitor, penult. corr.* (προγεννήτωρ) *Auus. Ouidius 11. Metam. 64,*
Quid peperisse duos, & dis placuisse duobus,
Et forti genitore, & progenitore Tonante
Esse satam prodest?
Prognarè] *penult. prod. Aduerbium, id est, Aperte, authore Festo.*

¶ Prognariter, penul. corr. (γνωρίμως) aliud Aduerbiū, Audacter, strenuè. Plaut. Pœn. 16.30,

Ego scio hercle utrunq; uelle. D. age, indica prognariter.

Prognatus] pen. prod. Adiectiuum (γεγεννητὸς) Natus. Terent. Phorm. 1.2.65,

Bonam, bonis prognatam. Cic. 3. Tuscul. 44, Qualis enim tibi ille uidetur Tantalo prognatus, Polepe natus?

A se prognatus. Horat. 1. Serm. Satyr. 6.16,

Artes, quas doceat quiuis Eques atq; Senator
A se prognatos. hoc est liberos suos.

Ouo prognatus eodem. Horat. 2. Serm. Satyr. 1.6.

Pinus prognatæ uertice Peliaco. Catul. Argon. epigr. 59.

Prognati (γεννώμενα) Liberi. Plaut. Amph. 8.18,

Res parentes, patria & prognati, tutantur, seruantur.

Progne] πρόκνη, Pandionis Atheniensium regis filia fuit, quæ Tereo Thracum regi matrimonio iuncta est, ex qua filium Itym suscepit, quem patri postea comedendem dedit, propter Philomelam sororem ab eo uiolatam. Ouid. 6. Metam. 86, dicit eam fuisse uersam in hirundinem, Itym uerò in phasianam: quo in loco tota fabula describitur. Vide etiā in dictione TEREVS. Virg. 4. Georg.

Et manibus Progne pectus signata cruentis.

Prognosis] penult. prod. (πρόγνωσις) Præsentia prouidentia dicitur.

¶ Prognosticon, penul. corr. (προγνωστικὸν) Rei futuræ signum. A Græco uerbo προγινώσκω, quod facit in futuro προγνώσομαι, q. præscio, siue præcognosco significat. Vnde Hippocratis prognostica, quibus facilè ægrotorum salus mors'ue à medicis prædici solet. Cicer. 2. de Diuinat. 68, Ex eo quidem loco & prognostica nostra pronunciabas, & genera herbarum. Ibidem, lib. 1. 22, atq; his rerum præsensionibus prognostica tua referta sunt.

Si prognostica nostra uera sunt. Cic. Att. lib. 15. 329. 2.

Programma] programmatis, penul. corr. neut. gen. Scriptura in frontispicio. Inscriptio alicuius rei uænalis: tabula pendula publicè proposita ac suspensa, in qua edicta scribi consueuerunt, unde pro edicto aliquando ponitur.

Progredior] progrederis, penul. corr. progressus sum (προβαδίζω, πρόειμι, προάγω) progredi, pen. corr. Vltrà procedere. Plaut. Casin. 19.17,

Sed eccum progreditur cum corona & lampade
Meus socer. Cæsar 4. bel. Gal. 554, Quum illi aut ex arido, aut paululum in aquam progreßi, omnibus membris expediti, &c.

Regredi, & Progredi, opposita. Cic. 1. Off. 50.

Nihil progredi. Cic. pro Sestio, 64.

Progressus sum ad Inalpinos cum exercitu, Brutus Ciceroni, libro 1.14.1.

Pedetentim progredi. Lucret. lib. 5. 92.

Incessu tacito progredi. Virg. 12. Aeneid. 44.

Progredi magnis itineribus. Cæsar. 2. bel. Ciuil. 76.

Duos duntaxat pedes progredi. Cic. 3. de Orat. 100.

Tridui uiam progreßi, rursus reuerterunt. Cæsar 4. bel. Gal. 477.

Progredi obuiam. Liu. 7. ab Vrbe, 41.

Progredi longius, per translationem: pro, Sermonem extendere. Cic. 5. Verr. 122, Non dubito quin uobis satisfecerim Iudices, ueruntamen progrediar longius.

Vltrà progredi. Cic. 1. Tuscul. 28.

In adulationem progredi. Tacit. lib. 3.

Progredi aliquid. Liu. 1. bel. Maced. 2, Iam prouideo animo, uelut qui proximis litori uadis inducti mare pedibus ingrediuntur: quicquid progredior, in uastiorem me altitudinem ac uelut profundum inuehi.

Suis uiribus siue adminiculo progredi. Quint. lib. 2. cap. 6. 4.

Ad omnia progredi. Cic. de Arusp. resp. 52.

De aliquo progredi aliquò. Cic. 6. Verr. 36.

Ne digitum quidem progredi, Prouerbialis formula: pro, Ne minimum quidem. Cic. 4. Acad. 207, Non quæro ex his illa initia mathematicorum, quibus non conceßis, digitum progredi non poßint.

Vltra primas literas paulum aliquid progredi. Qu. li. 1. ca. 1. 7.

In uirtute procedere & progredi. Cic. 4. de Fin. 105.

In eum locum progredi, ut, &c. 3. Verr. 57.

Progressus eò: hoc est, Eò peruenit, uel decidit. Cic. Attico, lib. 10. 195. 6, Indulgentia uidelicet nostra deprauatus, eò progressus est, quò non audeo dicere. Et 3. Verr. 112.

Neq; eò deducam, aut progredi patiar, ut opera mea manum inter uos conseratis. Cic. Antequam iret in exil. 12.

Peruenit quoad fieri hominis amentia progredi potest. Cicero 11. Philip. 293.

Quamobrem id primùm uideamus, si placet, quatenus amor in amicitia progredi debeat. Cic. de Amic. 34.

Vix ultrà quò iam progrediatur habet. Ouidius 1. Fast. 40. de Amore.

Serpere longius atq; progredi dicitur calumnia. Cic. Anteq. 9.

Diuinatio coniectura nititur, ultra quam progredi non potest. Cic. 1. de Diuinat. 50.

Progreditur rationibus philosophia. Cic. 4. Acad. 53.

¶ Progrediens, προάγων, Participium, siue Nomen ex participio. Cicer. 3. Tusc. 92, Sensim enim & pedetentim progrediens extenuatur dolor.

Progrediente ætate: hoc est, in ipso ætatis cursu. Cicero 5. de Finibus, 106.

Progredi uia. Cic. 2. de Nat. deor. 115, Alij autem uim participem rationis atq; ordinis tanquam uia progredientem. De natura. Idem ibidem, 81.

Progrediens usus. Cic. 1. de Fin. 105.

¶ Progressus, Aliud Participium (προαγαγὼν) Cic. de Senect. 29, Nisi fortè adolescentes pueritiam paululum ætate progreßi, adolescentiam debeant requirere.

Viam multorum dierum progressus. Cic. 1. de Diuinat. 52.

Ex hac domo progressa ista mulier de ueneni celeritate dicere audebit? Cic. pro Cælio, 47.

¶ Progressus, huius progressus, (προχωρισμὸς) Processus, progreßio.

Audiui Cæsarem firmo progressu in castrum Truentinum uenisse. Cn. Magnus Domitio Proconsul. in Epist. famil. Ciceronis, lib. 8. 162. 2.

Progressus & regressus quinq; stellarum errantium constantes & rati. Cic. 2. de Nat. deor. 73.

Arcere à progressu, & à reditu refrænare. Cicer. 11. Phil. 291.

Antecessio & progressus. Cic. 1. Off. 19, Homo autem quoniam rationis est particeps, consequentia cernit, causas rerum uidet, earumq; progressus & quasi antecessiones non ignorat. id est, futuros exitus, & quò res progrediatur & tēdat.

Progressus ætatis. Cic. 5. Philip. 198.

Facere progressum in studijs: quod Plinius iunior Profectum facere dicit. 4. Tusc. 67.

Habere progressum in Stoicis, Idem. Cic. 1. de Nat. deor. 23.

¶ Progreßio, προκόδησις, Cicero 3. Off. 17, Quæ & ingenij bonitate multi assequuntur, & progreßione dicendi.

Progreßio ad uirtutem. Cic. 1. Acad. 31.

Origo & progreßio uirtutum. Cic. 4. de Fin. 29.

Progymnasius] progymnasij. Seneca epist. 84, Minimum exercitationi corporis datum. & hoc nomine ago gratias senectuti, non magno mihi constat: quum me moui, lassus

Digitized by Google

ui, lassus sum. Hic autem est exercitationis, etiam fortissimis, finis. Progymnastios meos quæris: unus mihi sufficit, Earinus, puer(ut scis)amabilis,sed mutabitur, iam aliquem teneriorem quæro: iam uix illum assequor currentem, & intra paucissimos dies non potero.

Progymnasmata] προγυμνάσματα, *Latinè dici possunt præexercitamenta, uel præexercitationes. ut Aphtonij opusculum,quod hoc nomine inscripsit.*

Proh] ὦ, Interiectio. Vide Pro. *Proh Iuppiter.* Virgilius 4. Aeneid.118.

Proh scelus. Virg.5.Aeneid.159.

Prohibeo] *prohibes, penul.cor.prohibui,prohibitum,pen. corr.*(κωλύω, ἀπείργω, διείργω, ἀποῤῥύκω, διαῤῥύκω, ἴσχω, καθείργω, ἀπέχω, σχίω) *prohibere*, Ex pro & habeo cõpositum, Vetare, seu impedire ne quid fiat aut incipiatur. Virg.1.Aeneid.109,

Quod genus hoc hominum: quæue hunc tam barbara morem Permittit patria?hospitio prohibemur arena.

Terent.Heaut.3.3.12,

Multa fert libido,ea prohibet facere tua præsentia.

Prohibere minaciter. Vide Minaciæ.

Prohiberi & impediri. Cic.4.Verr.111.

Coram aliquid facere prohiberi. Cic.Octau.4.

Prohibentur adire ad filios suos. Cic.7.Verr.91.

Lachrymæ doloróq; prohibent loqui. Ouid.9.Metam.66.

Prohibere peregrinos uti urbibus. Cic.3.Off.61.

Prohibere ne. Cic.1.Verr.18, *Daturus es huic crimini,quod & potuisti prohibere ne fieret,& debuisti.*

Prohibere quo minus. Colum.libro 2.cap.4.3, *Nihil prohibet quo minus mense Iulio ueruacta subigantur.*

Prohibere & uetare quin. Plaut.Curcul.2.33.

Accusatiuo & ablatiuo cũ præpositione. Cæsar 1.bel.Gal.42, *Cæsarem certiorem faciunt, sese depopulatis agris nõ facilè ab oppidis uim hostium prohibere.* Virg.1.Aeneid.107,

—prohibe infandos à nauibus ignes.

Prohiberi commeatu, aqua, &c. hoc est, Detineri quo minus aquam, commeatũ & alia necessaria habere possimus. Lentulus ad Senatum,lib.12.15.8.

Accessum prohibere. Vide Accedo.

Accessus prohibet refugitq; uiriles. Ouid.14.Metam.127.

Aditum prohibere. Vide Adeo,adis.

Prohibere operas aditu. Cic.ad Atticum,lib.4.72.4.

Agricultura prohiberi. Cæsar 4.bel.Gal.464.

Calamitate prohibere. Cic.pro lege.Manil.11.

Prohibere à conuitijs. Cæsar 1.bel.Ciuil.89.

Cibo prohiberi & tecto. Cic.5.Verr.49.

Detrimento aliquem prohibere. Author ad Heren.libro 2.50.

Dolorem dentium prohibet, Occurrit dentium dolori, Impedit ne oriatur, Arcet.Plin.lib.20.cap.7.1.

Domo prohibere. Terent.Phorm.2.3.78.

Exitu prohibere. Cic.ad Atticum,lib.9.187.2.

Fuga prohibere. Cic.ad Atticum.lib.9.184.3.

Aliquem ab iniuria prohibere. Salust.in Iugurtha.

Ab insula procul prædones prohibere, & intra insulam recipere,contraria. Cic.6.Verr.127.

Itinere prohibere. Cæsar 1.bel.Gal.35.

Ludo inani prohibere animos instabiles. Virgilius 4. Georg. 22.De apibus.

Motus & conatus alicuius prohibere. Cic.2.in Catil.45.

Nefas prohibere. Virg.5.Aeneid.40.

Periculo prohiberi. Cic.4.Verr.10.

A' periculo Remp.prohibere. Cic.pro lege Manil.12.

Potione prohibere per triduum. Colum.lib.6.cap.7.2.

Aliquem prouincia prohibere. Plancus Cic.lib.10.15.3.

A' pugna prohibere. Cæsar 4.bel.Gal.587.

Bacchum rixis prohibere. Horat.1.Carm.ode 27.1.

Sepultura aliquem prohibere. Author ad Heren.lib.4.183.

Seruitio prohibere. Liu.1.ab Vrbe,174.

Prohibere à se uim. Plaut.Capt.13.35.

Voce prohibere aliquem, Impedire ne quis loquatur. Cicerò pro Ligario,8.

Vrbe prohibere aliquem. Ouid.15.Metam.120.

Prohibere,datiuo & accusatiuo iunctum. Plautus Curc.14.7, *Obsecro parentesne meos mihi prohibeas?* Idẽ Mil.10.105.

¶ *Prohibessis,* (ἀπείρξῃς) pro Prohibueris, antiquè. Plautus Pseud.3.12, *—id te Iuppiter Prohibessit.* Cato capit.141.2, *Vti in morbo uisos,inuisosq;,uiduertatem, uastitudinemq;, calamitates, intemperiasq; prohibessis.* Sic Cic.3.de Legib.8.

¶ *Prohibens,penul.corr.* Participium (ἀπείργων) ut, *Lex naturæ recta imperans,prohibensq; contraria.* Cic.1.de Nat. deor.52.

Egredi deo prohibente. Tibul.lib.1.eleg.3.5.

Vento prohibente reuerti. Ouid.epist.26.

¶ *Prohibitus, penul. corr.* Participium. Cicero 5.Verr. *Equitem Romanum scitote biduum cibo tectoq; prohibitum.*

¶ *Prohibendus,* Aliud participium(κωλυτέος)ut, *Ira maxime prohibenda in puniendo.* Cic.1.Off.125.

¶ *Prohibitorius,* Adiectiuum:ut, *Auis prohibitoria,* apud Plinium lib.10.cap.14.

Edictum prohibitorium. Paulus in l.mutus & surdus.ff.de procur. *Quia hoc edictum prohibitorium est.*

Proijcio] *proijcis,penul.corr.Proieci,pen.prod.proiectum,* (ἀποῤῥίπτω, πρόϊεμαι, καταῤῥίπτω, προβάλλω) *proijcere,* Porrò iacere. Virg.6.Aeneid.167,

—proijce tela manu. Ouid.epist.20.33,

Proijcit ipse suas deducta fronte coronas.

Ante pedes proijcere aliquid. Virg.5.Aeneid.235.

Arma proijcere. Cæsar.3.bel.Ciuil.384.

Ampullas proijcere & sesquipedalia uerba. Horat. in Arte, 20. Id est, Irata uerba, inflata, grandia: emittere orationem tumidam. Adhuc enim ampullas uocamus quasi inflata uasa.

Animas proijcere. Virgil. 6. Aeneid. 88. quasi rem uilem, inquit Seruius.

Strato proiecerat artus. Valer.7.Argon.29.

Aurum proijcere. Horat.2.Serm. Satyr.3.20.

Diem proijcere, Oppetere. Stat.1.Theb.47,

Ille tamen superis æterna piacula soluit, Proiecitq; diem,nec iam amplius æthere nostro Vescitur. Ibidem,lib.2.132.

In exilium proijci. Cic. Antequam iret in exil.19.

Foras proijcere. Cic.in Catil.26, *Quæ quidem lætari mihi uidetur,quòd tantam pestem euomuerit,forasq; proiecerit.*

Fructus amoris proijcere, A' se reijcere. Catul.in Camerium, epigram.51.5.

Lachrymas proijcere, pro Effundere. Hirtius 4.bel. Alex.98.

Libertatem suam proijcere. Cic.pro C.Rabirio Post.20.

Se proijcere. Cicero ad Atticum, libro 9. 173.11, *Tuas nunc epistolas à primo lego. Hæ me paulum recreant: primæ monent & rogant, ne me proijciam.* Hoc est, despondeam animum.

Diogenes proijci se iussit inhumatum. Cicero 1. Tuscul.166. Hoc est,abijci.

Se ad pedes proijcere, Humilitatis signum. Cæs.1.bel. Gal.105. Cic.pro Sestio,20, *Vos inquam, pro meo capite ad pedes lenonis impurissimi proiecistis.*

Se ex naui proijcere. Cæsar 5.bel.Gal.559.

Digitized by Google

Se ex urbe proijcere, Subtrahere. Cic. 4. Philip.
Se in forum proijcere, Proripere. Liu. 2. ab Vrbe, 95.
Se in iudicium proijcere. Cic. pro Cælio, 13.
Se in muliebres fletus proijcere. Liu. 5. bel. Pun. 204.
Super amicum exanimem sese proijcere. Virg. 9. Aeneid. 89.
Proijcit se libido, ac proripit. Cic. 2. de Fin. 117.
Tectum proijcitur, pro Extenditur. Cic. in Topicis, 11.
Virtutem patriam proijcere. Cæsar 2. bel. Gal. 287.
¶ Proiectus, (ἀπερριμμένος, προβλὴς) Participium, siue Nomen ex participio. Colum lib. 12. cap. 22. Quia ignoretur ubi proiectum iaceat quod desideratur.
Cibum proiectum odorari. Horat. Epod. 6. 2.
Simonides ignotum quendam proiectum mortuum quũ uidisset, humauit. Cic. 1. de Diuinat. 100.
Ex naufragio ad saxa proiectus. Cic. 12. Philip. 132.
In puluere proiectus. Valer. 4. Argon. 54.
Sternitur & toto proiectus corpore terræ. Virgil. 12. Aen. 18.
Amor lucis proiectus. Silius lib. 10. 9.
Corpus proiectum. Lucret. lib. 3. 181.
Enses proiectos reddidit. Lucan. lib. 9. 6.
Pudore proiecto loquar tua facta. Ouid. 6. Metam. 109.
Proiectus puer, dicitur expositus. Plaut. Cistel. 3. 5,
Paruulam puellam proiectam ex angiportu sustuli.
Proiectus (προτεταμένος) Extensus. Cicero 1. de Orat. 122, Brachium procerius proiectum, quasi quoddam telum orationis.
In antro uiridi proiectus. Virg. eclog. 2. 15.
Exim proiectæ claro cum lumine Chelæ. Cic. in Arato, 37.
In æquor proiectus. Ouid. 2. de Ponto. eleg. 7. 12,
Proiecta insula. Cic. 6. Verr. 105; Quarum una est ea quam dixi, insula: quæ duobus portubus cincta, in utriusq; portus ostium aditumq; proiecta est.
Proiectæ humi uueæ: Colum. lib. de Arboribus, capit. 4. 1.
Vrbs proiecta in altum. Cic. 6. Verr. 18.
Proiecta audacia atq; eminens. Cic. pro Cluentio, 145, Sic, Proiecta cupiditas, apud eundem pro Domo sua, 88.
Proiectus ad audendum. Cic. 3. Verr. 1.
Ad libidinem gens proiectissima. Tacit. lib. 21. de Iudæis.
Proiectas ac proditas ad inconsultam atq; improuidam pugnã legiones, dixit Liuius.
Proiectum, pro Contempto & uili. Tacit. lib. 1, An ciues, quibus iam proiecta Senatus authoritas? Idem lib. 3.
Proiecta, Partes sunt domus prominentes, qualia sunt meniana & podia pensilia: unde aspectus est nobis in uicos & plateas. Budæus.
¶ Proiectus, huius proiectus (προβολὴ) ipsa proiectio. Plin. lib. 17. cap. 12. 4, Omnium quæ proiectu frontis ita diffunduntur, ut per ipsas non defluant imbres, stilla sæua est.
Corporis proiectus immanis. Lucret. lib. 3. 201.
¶ Proiectio, Verbale (τάσις) Cic. in Orat. 33, Brachij proiectio in contentionibus, contractio in remissis.
¶ Proiecto, proiectas (πταιζω) proiectare, Frequenter proijcere.
Proiectare aliquẽ probris, Iniurijs afficere. Plaut. Bacch. 11. 38.
¶ Proiectura, proiecturæ, penul. prod. (προβολὴ) Proiecturæ Vitruuio sunt prominentiæ, & uelut supercilia quædam parietum arcendis stillicidijs inuenta: fabri larmieros appellant & intabulamenta. Quanquam etiam proprio nomine Coronæ uocentur: siue structura, siue intestino opere constent. Vitruuius libro 2. cap. 8, Summis parietibus structura testacea sub tegula subijciatur altitudine circiter sesquipedali: habeatq; proiecturas coronarum. Ita uetari poterunt quæ solent in ijs fieri uitia. Budæus.
¶ Proiectitius, Adiectiuum. Qui proiectus nutritur. Plautus Cistel. 1. 8, Lemniq; natam despondit adolescentulo amore capto illius proiectitiæ.

Proin] Aduerbium (διὰ ταῦτα) Proterea, ideo, propter hoc. Terent. Eunuch. 1. 1. 11,
Proin tu, dum est tempus, etiam atque etiam cogita. Idem And. 2. 4. 5,
—orationem sperat inuenisse se,
Qua differat te: proin tu fac, apud te ut sies.
¶ Proinde, Aliud aduerbium (διὸ τοίνυν, διόπερ) Idem significans. Terent. And. 4. 2. 24,
—ne uacuum esse me nunc ad narrandum credas.
Proinde hinc uos amolimini. Liuius lib. 1, Satis scire origini Romanæ & deos affuisse, & non defuturam uirtutem: proinde ne grauarentur.
Proinde isti licet faciant quos uolent Consules. Cicero Attico, 2. 24. 4.
Proinde bono animo sis. Cic. Attico, lib. 1. 6. 6.
Proinde fac magnum animum habeas. Cic. Cassio, lib. 12. 6. 4.
Prinde, si sapis uide. Cic. 4. Verr. 49.
Proinde si qui sunt, qui, &c. Cic. 7. Verr. 143.
Et proinde diligenter ab utroque conseruata sunt. Lepidus Ciceroni, libro 11. 35. 6.
Proinde (ὁμοίως) pro aduerbio similitudinis aliquando ponitur, eademq; significationem habere uidetur cum Proinde. Terent. Phorm. 2. 3. 35,
Proinde expiscare quasi non nosses. Cic. pro Domo sua, 25, Proinde quasi isti aut de Cn. Pompeio aliter atque ego existimo, sentiant, &c. Colum. libro 11. cap. 52. 1, Itaq; nonnulli gustu explorare maturitatem tentauerunt, ut siue dulcis esset sapor uuæ, siue acidus, proinde æstimarent. Tacit. lib. 12, Decretaq; eorum proinde haberi iusserat, ac si magistratus Romani constituissent. De Augusto loquitur.
Prolabor] penul. prod. prolaberis, Pen. cor. prolapsus sum, (προλισθαίνω) prolabi, Vltra labi. Cic. 2. de Nat. deor. 168,
At Canis ad caudam serpens prolabitur Argo. Ex Poeta.
Prolapsus cecidit. Liu. 5. ab Vrbe, 101.
Prolabi in caput. Liuius 7. bel. Pun. 178. Vetus codex habet, Per caput.
Prolabi ex arbore. Plin. lib. 27. cap. 8. 12. Et apud Liuium, lib. 7. bel. Pun. 152, Prolabi ex equo.
Matris prolapsus ab aluo. Ouid. in Ibin, 45.
Prolabi timore. Cic. Pro Quintio, 51.
Prolabi longius. Cic. pro Cecinna, 73.
Prolabi in misericordiam. Liu. 10. bel. Pun. 54.
Prolabi cupiditate. Cic. ad Atticum, lib. 1. 12. 12.
¶ Prolapsus, Participium (προοχλεὶς, καταῤῥαχθεὶς, κατολισθήσας) ut,
Equus prolapsus. Proper. lib. 4. eleg. 1. 19.
Pergama prolapsa. Virg. 2. Aeneid. 111.
Prolapsa iuuentus refrænanda & coercenda: In malos mores deuoluta. Cic. 2. de Diuinat. 7.
Prolapsa huc libido, ut. Cic. pro Cælio, 37.
Verbum prolapsum ab aliqua cupiditate. Cic. pro Fonteio, 15.
¶ Prolapsio, Verb. (κατάπτωσις) Cic. pro Cælio, 32, Et interdũ multas uias adolescentiæ lubricas ostẽdit, quibus illa insistere aut ingredi sine casu aliquo aut prolapsiõe uix posset.
Prolatio] Vide Profero.
Prolato] prolatas, pen. prod. (ἀναβάλλω, πλατύνω) Prolatare, Ex Pro, & Latus adiectiuo compositum, Idem quod Dilatare, & aliquando differre in aliquod tempus, & protrahere. Cic. in Catil. 78, Id opprimi sustentando ac prolatando nullo pacto potest. Sic 1. bel. Pun. 16, Nihil prolatandum ratus.
Agros prolatare. Tacit. lib. 18.
Diem prolatare. Silius libro 3. 29. Salust. in Catilin. Cethegus semper

semper querebatur de ignauia sociorum: illos, dubitando, & dies prolatando, magnas opportunitates corrumpere.
Diem ex die prolatare. Tacit. lib. 5.
Vitam prolatare. Tacit. lib. 11.
¶ Prolatatus, penul. prod. Participium (ἀναβληθείς) ut, Bellum prolatatum. Tacit. lib. 13. Prolatatum inter Parthos Romanosq; de obtinenda Armenia bellum acriter sumitur.
¶ Prolatatio, prolatationis, Verb. (ἀναβολισμός) Tacit. li. 19, Sed omnē prolatationem ut inimicam uictoriæ suspectabāt.
Prolecto] prolectas (ἐπάγω) prolectare, Illectare significat. Cic. pro Flacco, 14, Egentes, & leues spe largitionis, & uiatico publico, priuata etiam benignitate prolectat.
¶ Prolectibile, Quod alliciendi incitandiq; uim habet. Sidon. ad Vectionem. Nemo ita naturæ firmæ est, ut prolectibilibus careat occultis.
Prolepsis] huius prolepsis (πρόληψις) dici potest Latinè præsumptio: Ex πρὸ ante, & λῆψις sumptio, siue acceptio: siue ἀπὸ τοῦ προλαμβάνειν, hoc est à præsumendo. Fitq; in oratione, quum id quod in aduersarij aut iudicis opinione esse aut fore arbitramur contrarium nobis, præoccupamus dicere, & ratione dissoluere. Cicer. 1. de Nat. deor. 62, Quæ est enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat sine doctrina anticipationem quandam deorum, quam appellat πρόληψιν Epicurus, id est, anteceptam animo rei quandam informationem? Sic, 2. de Diuinat. 163.
Proles] prolis, fœm. gen. (ἀπογόνη) Progenies. Colum. libro 7. de caprino pecore, Pascit autem, si est generosa proles, frequenter duos, nonnunquam trigeminos. Quint. lib. 8. capit. 3. Proles ducenda, tragicum.
Proles & Soboles, uerba à Cicerone non euitata, ut ipse testatur lib. 3. de Orat. 84.
Tuta diu uolucrum proles, tū deniq; cæsa est. Ouid. 1. Fast. 90.
Oliuæ proles. Virg. 2. Georg. 1.
Hominum futurorum proles. Cic. in Som. Scip. 14.
Fœlix urbs prole uirūm. Virg. 6. Aeneid. 157.
Achilles Thetidis proles. Vide Achilles.
Degener proles. Senec. Agamemn. 6. 15.
Duellica proles equorum. Lucret. lib. 2. 133. Alij legūt, Bellica.
Effera. Lucret. lib. 2. 122.
Fœda. Senec. Medea, 7. 17.
Fœlix. Claud. 2. de rapt. Pros. 75.
Ignara parentis. Ouid. 2. Metam. 110.
Incerta. Seneca Thyeste, 4. 31.
Inclyta. Seneca Medea, 7. 17.
Mascula proles rusticorum militum. Horat. 3. Carm. ode 6. 8.
Noua. Lucret. lib. 1. 5.
Posthuma. Virg. 6. Aeneid. 153.
Preclara. Valer. 2. Argon. 30.
Pulcherrima. Virg. 6. Aeneid. 130.
Scelerata. Ouid. 1. Metam. 26.
Virilis. Virg. 7. Aeneid. 10.
Ambiguam prolem agnoscere Virg. 3. Aeneid. 36.
Proles sine matre creata. Ouid. 2. Metam. 111.
Equitum, peditumq; prolem describunto. Cic. 3. de Leg. 10.
Geminam prolem dare. Virg. 1 Aeneid. 56.
Gemellam prolem eniti. Ouid. 9. Metam. 91.
Ferrea tum uerò proles exorta repentè est. Cicero 2. de Natura deorum, 237.
Procudere prolem. Lucret. lib. 5. 171.
Pulchra prole parentem facere. Virg. 1. Aeneid. 16.
Producere prolē teneram à nido in aera. Ouid. 8. Metam. 43.
Propagare prolem Lucret. lib. 2. 199.
Proletarius, Adiectiuum (θητικός, θητευτικός) à Prole dictum est. Proletarij dicti sunt qui in plebe Romana pauperrimi erant, & non amplius quàm mille & quingentos æris in censum deferebant, ut ait Nonius. Ennius Annalibus, Proletarij, ut publicitus, scutaq; ferriq; ornatus. Vide Gellium libro 16. capit. 10. Festus, Proletarium, capitecensum dictum ait, quòd his ciuitas constet, quasi proles progenie. ijdem & proletanei. Nonius Proletarij dicti sunt plebeij, qui nihil Reip. exhibeant, sed tantum prolem sufficiant.
Proletarius sermo. Plautus Milite, 10. 156. id est, uilis & plebeius.
¶ Proletarij, dicebantur homines inopes, & nullo censu in classes redacti. Hoc uerbum eleganter usurpauit Budæus, pro ijs qui nulla animi dote, nulla ingenij ac ciuilis prudentiæ facultate censentur, & commendabiles sunt.
Prolibo] prolibas, penul. prod. (προσπένδω) prolibare. Antè libare. Plin. lib. 35. cap. 12, In sacris quidem etiam inter has opes non myrrhinis crystallinisue, sed fictilibus prolibatur sympulis. Idem libro 28. cap. 4. 13, Alij è tribus puteis pari mensura aquas miscent, & prolibant nouo fictili.
Prolicio] prolicis, penul. corr. prolexi, prolectum (ἐφέλκω) prolicere, Inducere. Antiquum. Plaut. Curcul. 3. 2,

Eum amor cupidam huc me per tenebras prolicit.

Prolixus] Adiectiuum (μακρός, ἐκτατός, προθύμως) A laxum sit quasi porrò laxum, quod longum, laxumq; est. Terent. Heaut. 2. 3. 49,

Capillus passus, prolixus, circum caput
Reiectus negligenter. Varr. 1. de Re rust. capit. 9. 5;

Licet uidere fructuosas segetes ac restibiles, & arbores prolixas.
Barba prolixa. Virg. eclog 8. 7.
Comæ prolixæ. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 7.
Ictu prolixo prouolat. Lucretius libro 4. 251, Hoc est, uelocitate maxima.
Prolixus animus, Optimus: quòd quæ prolixa sunt, eò meliora, uel Prolixus animus, Liberalis. Cicero ad Atticum, libro 16. 343. 5, Quod quum ita sit, tamen interest nostra, Plancum hoc animo libenti prolixoq; facere. Vbi interpres, Prolixus, In causam propensus.
Natura prolixa & benefica. Cic. Attico, lib. 3. 8. 31.
Ariobarzanes non in Pompeium prolixior per ipsum, quàm per me in Brutum. Id est, propensior. Cicero Attico, libro 6. 114. 7.
Prolixus, Superfluus aliquando dicitur. Vnde Prolixa oratio, Prolixum iter, Prolixa uerba dicimus. Sipontinus.
¶ Prolixè, Aduerbium, Longè, lateq;. Terentius Adelph. 5. 8. 21,

—us est hæc quidem. D. age prolixè Mitio. Vbi Donatus, Aut age prolixè, id est, age benignè, ut si prolixè, benignè, secundum ueteres, aut, &c.

Prolixè aliquem accipere. Id est, largè & lautè. Terent. Eunuch. 5. 9. 52, Accipit hominem nemo melius prorsus, neq; prolixius.
Prolixè promittere. Largè, liberaliter. Cicero ad Cæsarem, libro 7. 5. 3.
Prolixè & cumulatè Cicer. pro L. Flacco, 69, Adductus huius pudore, & non amplissimis patrimonij copijs, id non solùm fecit, sed etiam prolixè, cumulateq; fecit.
Libenter, prolixè, & celeriter facere. Cicero ad Atticum libro 16. 341. 5.
Prolixè respondere. Cic. ad Att. lib. 7. 133. 2.
¶ Prolixitudo, penul. prod. prolixitudinis (μῆκος) Pacuuius Dulorestе, Oro mi ne flectas fandi prolixitudinem.
¶ Prolixo, prolixas, prolixare, Prolixum facere. Columella libro 4. capit. 24. ad finem, Magnopere monendus putator est, ut prolixet aciem ferramenti, & quantum possit; nouacu-

Digitized by Google

nouaculæ similem reddat.

Prologus] prologi, penult. corr. masc. gen. (πρόλογος) *Proloquium, siue præfatio, ubi aut poeta excusatur, aut fabula commendatur. Prologus etiam narranda proponit. Teren. in Prologo Phorm.15,*

Nullum inuenire prologum potuisset nouus
Quem diceret.

Prologus, aliquando ipsum hominem, prologum referentem significat. Terent. in Prologo Heaut.11,

Oratorem uoluit esse me, non prologum.

¶ Prologium, prologij (προλόγιον) Principium, Proloquium, Pacuuius,

Quid est? nam exanimasti me prologio tuo. Fest.

Prolongo] *prolongas* (μηκύνω) *prolongare, Longum facere. Plinius libro 13. capit. 3.1, Vestes prolongant tempus. Ex uetusto exemplari legitur, prorogant. Seneca lib.5. de Benefic. Vt prolongetur tibi dies mortis, nihil proficiet ad fœlicitatem.*

Proloquor] penul. corr. *proloqueris, proloquutus sum* (πρόφημι, προφέρω, ἀποφαίνομαι) *proloqui, Est quum quod in animo habemus, loquendo efferimus, ut ait Varro de Lingua Lat. Terent. And.1.5.21,*

Censen' ullum me uerbum potuisse proloqui? Idem Phorm.2.1.53,

—postquam ad iudices
Ventum est, non potuit cogitata proloqui. Cicero in Orat.82, Me autem siue peruagatissimus ille uersus, qui uetat artem pudere proloqui quam factites, dissimulare non sinit quin delectet.

Proloqui, Multum, siue plus loqui quàm par est. Plautus Epid. 10.28,

—nam, quid ego apud te proloqui parem? &c.

¶ Proloquium, proloquij (ἀξίωμα) *Sententia in qua nihil desideratur. Quod etiam pro exordio ponitur.*

Proloquium disiunctiuum, pro Disiuncto genere argumenti. Gellius libro 5. capit.11, Non ratum id neq; iustum, disiunctum esse ait, quoniam non necessum est alterum ex duobus, quæ disiunguntur, uerum esse: quod in proloquio disiunctiuo necessarium est.

Prolubium] *prolubij* (ἐπιθυμία) *Cupiditas & uoluptas. Gellius libro 16. cap.19, Feros & immanes nauitas prolubium tamen audiendi subit.*

Proluceo] *proluces, penult. prod. proluxi, proluxêre. Seneca De uita beata. capit.32, Sena per diem, sena per noctem signa prolucent.*

Proludo] *proludis, penul. prod. prolusi, prolusum, penul. prod.* (προαγωνίζομαι) *proludere, Est futurum certamen meditari & exercendarum uirium causa, confirmandiq; animi ueluti simulacrum quoddam certaminis inire. Virg. lib.3. Georg.47,*

Et tentat sese, atq; irasci in cornua discit,
Arboris obnixus trunco: uentosq; lacessit
Ictibus, & sparsa ad pugnam proludit arena.

Iurgia proludere. Iuuen. Satyr.5.2.

Proludere, inquit Budæus, est aliquid agere quod ad iustum certamen pertineat: quasiq; exordium legitimi, pleniq; certaminis auspicari. Cic.2. de Orat.177, Sed ut ipsis sententijs quibus proluserunt, uel pugnare possint.

In armis leuibus proludit. Ouid. ad Pisonem.18.

Dolor proludit per scelera. Seneca Medea.12.6.

¶ Prolusio, prolusionis, Verbale (προαγώνισμα) *Cicero 2. de Orat.177, Atque eiusmodi illa prolusio debet esse, non ut, &c.*

Prolusionis uocabulum ad causas translatum est. Sic Cicero diuinationem suam, prolusionē Verrinæ accusationis uocat, 1. Verr.25, Sin mecum in hac prolusione nihil fueris: quem te in ipsa pugna cum acerrimo aduersario fore putemus?

¶ Proludium, proludij (προαγών) *Id est, Præludium, & initium orandi causæ, sed per trāslationem. Gellius lib. 5. cap. 10, Sed maius mihi in ista uictoria proludium est, quum te non in causa tantùm, sed in argumento quoq; isto uinco.*

¶ Prolusorius, *Adiectiuum: ut, Prolusorium iudicium id est Præiudicialis causa. Vlpian. in l. si prolusorio iudicio. ff. de appellation.*

Prolugeo] *proluges, penul. prod. proluxi, proluctum* (ἐπιθρηνέω) *prolugere. Festus, Prolugere dicuntur, qui solito diutius lugent.*

Proluo] *proluis, prolui, prolutum, pen. prod.* (βρέχω) *proluere, Ex pro & Lauo compositum, Multum siue multo tēpore lauare. Persius in Prologo,1,*

Nec fonte labra prolui Caballino, Non enim omnino negat, sed negat multum labra lauisse, humilitatis causa. Colum. lib.2. capit.18.5, Quoniam impetus aquarum proluit terram, nudatisq; radicibus germina non patitur coalescere. Virg.1. Aeneid.149,

—& pleno se proluit auro.

Cruor saucia proluit pectora. Stat.8. Theb.139.

Præcordia melius prolueris leni mulso. Hor.2. Ser. Satyr.4.6.

Eridanus proluit syluas insano contorquens uortice. Virgilius 1. Georg.97.

¶ Prolutus, *penul. prod. Participium* (καταβρεγμένος) *ut,*

Multa prolutus uappa nauta, atque uiator. Horat.1. Serm. Satyr.5.4.

¶ Proluuies, *penul. corr. proluuiei, pen. prod. fœm. gen.* (ῥυπαρία) *Immunditiesf cuiuscunq; rei sordidæ. Virg.3. Aen.44,*

—fœdissima uentris
Proluuies. Id est, sordis effusio, inquit Seruius. Cicero ad Qu. fratrem, lib.3.23.1, Romæ, & maximè Appia, ad Martis, mira proluuies. Nonnulla exemplaria habent, Alluuies. Colum. lib.12. cap.38.1, Et ad alui proluuiem.

Larga proluuie lauere saxa. Lucret lib.5.90.

¶ Proluuium, proluuij, *Idem* (κατάκλυσμα) *Profusio & prodigalitas, quum quis more aquæ opes profundit. Terentius Adelph.5.9.28,*

Quod proluuium? quæ istæc subita est largitas?

Prolytæ] *à Tribuniano appellantur, qui quintum iam in annum iuri ciuili operam dederant sicut Lytæ, qui quatuor. Instinian. in Procemio Pandectarum iuris Ciuilis. Turnebus ut lytas interpretatur solutores, quasi qui iam tantos progressus habent in iure ut de eo respondere propè possint & quæstiones soluere: sic prolytæ illi sunt quos tanquam præsolutores dixeris, quòd etiam solutoribus, qui lytæ dicuntur, antecellant. Vulgus interpretum iuris lytas solutos uocat magno sanè flagitio.*

Promachus] *Macedo, & Nouellius Tricongius, raræ gloriæ inter bibacissimos fuerunt, ille enim quòd quatuor ingurgitasset cantharos uno actu, ab Alexandro corona donatus est: hic tres uini congios prandiolo uno ebibisse commomoratur. Promachum Macedonem triduo post uini furor enecauit. Alexander libro quinto, cap.22.12.*

Promagister] *scripturæ. Cicero Attic. libro 5. epist.15. in fine. Le commis ou substitut du, &c. Dicitur & pro magistro. Vide scriptura, pro Vectigali, &c. in* Scribo.

Promatertera] *teræ, penul. corr. Proauiæ meæ soror, Caius in l.2. ff. de gradib.*

Promellere] *uerbum antiquum, quod Litem promouere interpretatur. Festus.*

Promercalis] *& hoc promercale, pen. prod.* (ὤνιος) *Dicitur quod*

tur quod paterfamiliâs uenale habet extra ea quæ usui suo seruat, ut ait Budæus. Colum. lib. 1. capit. 8. 9, Neue negotietur sibi, pecuniamq; domini aut animalibus, aut rebus alijs promercalibus occupet. Suet. de claris Grammat. 23, Quũ & officinas promercalium uestium exerceret. Gellius libro 4. cap. 1, Ex ijs autem quæ promercalia & usuaria in locis hisdem essent, ea sola esse penoris putet, quæ sint usu annuo. Suet. in Cæsare, cap. 54, Aurum promercale uocat id, quod Cæsar uendidit superans sibi, reseruata tanta auri copia, quanta suo usui satis esset.

Promercium] promercij. Paulus in l. cætera. ff. de legat. 1, Sed & si quis ad opus Reip. faciendum legauit, puto ualere legatum. Nam & Papinianus libro undecimo Responsorum refert. Imperatorem nostrum & Diuum Seuerum constituiße, eos qui Reipublicæ ad opus promiserunt, poße quid detrahere ex ædibus suis urbanis atque rusticis, eóque ad id opus uti: quia hi quoque non promercij causa id haberent. Promercium, inquit Turnebus, à Paulo dicitur ea ratione, qua commercium. Illo autem uerbo continentur ea, quæ paterfamiliâs promercalia habet & uenalia, id est, quæ non suæ usioni & penori, ut consumet, seruat, sed ut pecunia mutet.

Promereo] promeres, penul. corr. promerui, promeritum, pen. corr. (προσάγομαι) promerere: & Promereor, promereris, promeritus sum, promereri, Deponẽs, Idem quod Mereri. Terent. Phorm. 3. 2. 31, Idem hoc tibi quod bene promeritus fueris, conduplicauerit. Cicero ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 45, Etenim si in promerendo ut tibi tanti honores haberentur, quanti haud scio an nemini, fuisti omnium diligentißimus. Terent. Adelph. 2. 1. 45,

Verùm enim quando bene promeruit, fiat: suum ius postulat.

Vota tua promeruere deos dextros marito. Stat. 5. Sylu. 1. 15.
Officium promerere. Cic. Antequàm iret in exil. 2.
Pœnam promerui. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 13.
Curæ testimonium promeruisse contentus. Quintil. libro 3. cap. 1. 16.
Promereri de aliquo. Plaut. Menæch. 24. 8.
Promereri malum. Plaut. Amph. 7. 14.
Reus leuius punitus quàm sit promeritus. Cicero 2. de Inuen. 184.
Promereri principem, pro Principatum. Plin. in Paneg. 107, Quisquis probatos Senatui uiros suscipit, hic maximè principem promeretur.
Promereri (συνποιεῖν) beneficium præstare, adiuuare, prodesse, Donato interprete. Virg. 4. Aeneid. 67,

—nunquam regina negabo
Promeritam. Terent. And. 2. 1. 33,
Ego Charinæ, neutiquam officium esse liberi puto,
Quum is nihil promereat, postulare id gratiæ apponi sibi. id est, nihil meretur, inquit Donatus: uel, ut idem ait, cum nihil præstet.

Promereri de aliquo, Conferre beneficium in aliquem. Plautus Capt. 16. 11.
Bene promereri de multis. Cic. 2. Off. 76.
Optimè de Repub. promereri. Cic. 3. Philip. 150.
Occasionem promerendi non amittere. Quint. Cicero de Petit. Consl. 12.
Diligentißimum esse in promerendo. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 45.
¶ Promerens, penul. corr. promerentis (συνποιῶν) Qui bene de aliquo meretur. Plaut. Asin. 4. 2, Promerẽti optimè hoccine pretij redditur?
¶ Promeritum, promeriti, penul. corr. (σύνποιία) Plaut. Persa, 15. 27, Cic. Post reditum ad Quirites, lib. 6, Quare hoc maius est in nos uestrum promeritum, quod non multitudini propinquorum, sed nobismetipsis reddidistis.

Prometheus] penul. prod. (προμηθεύς) trium sylabarum teste Ouidio libro 1. Metam. Iapeti filius ex Asia Nympha coniuge, post factos à se homines, dicitur auxilio Mineruæ cælum ascendisse, & adhibita facula ad rotam Solis, ignem furatus: quem hominibus indicauit. Ob quam causam irati dij, duo mala immiserunt terris, febres & morbos, sicut & Sappho & Hesiodus memorant. Quod tangit & Horatius, libro 1. Carm. ode 3. 6. Ipsum etiam Prometheum in monte Caucaso per Mercurium religauerunt ad saxum: & adhibita aquila est, quæ eius cor exederet. Hæc autem omnia non sine ratione finguntur. Nam Prometheus, uir prudẽtißimus fuit, dictus ἀπὸ τῆς προμηθείας, id est, à prouidentia. Hic primus Astrologiam Aßyrijs indicauit: quam, residens in monte altißimo Caucaso, nimia cura & solicitudine deprehenderat. Dicitur autem aquila cor eius exedere, quòd ἄχος, est solicitudo, qua ille affectus, siderum omnes deprehenderat motus. Et hoc quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis deus est, ad saxum dicitur esse religatus. Deprehendit præterea rationem fulminum, & hominibus indicauit: unde cælestem ignem dicitur esse furatus. Nam quadam arte ab eodem monstrata, supernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo bene usi sunt. Nam postea malo hominum usu in perniciem eorum uersus est: sicut in Liuio lectum de Tullo Hostilio, qui eo igne exustus est cum omnibus suis. Numa uerò Pompilius impunè eo usus est tantùm in sacris deorum. Hinc est quòd igne rapto, ab iratis numinibus morbi hominibus dicuntur immißi. Vide Seruium in illud Virg. 6. eclog. 9,

Caucaseasq; refert uolucres, furtumq; Promethei.

Scopuli Promethei. Seneca Hercule fur. 13. 14.
Callidus Prometheus. Horat. 2. Carm. ode 18. 7.
Diri Prometheos artes. Stat. 11. Theb. 94.
¶ Prometheus, penul. prod. (προμήθειος) Adiectiuum quatuor syllabarum: ut, Iugis Prometheis lecta herba. Propert. lib. 1. eleg. 11. 8.
¶ Promethides, penul. prod. Patronymicum, masc. gen. (προμηθίδης) Ouid. 1. Metam. 79,

Inde Promethides placidis Epimethida dictis
Mulcet. De Deucalione.

Promico] promicas, penul. corept. (προτείνω) promicare, Extendere, uel longè iacere. Næuius, Si quidem loqui uis, non perdocere, multa longè promicanda oratio est. Nonius.

Promilite] Vide Exconsule.

Promineo] promines, penul. corr. prominui (προβάλλω) prominere, Vltra aliquid eminere, inquit Sipontinus. Plin. lib. 11. cap. 37. 38, Simiæ dentes ut homini. Elephanto, intus ad mandendum quatuor, præterquam eos qui prominent. Horat. Epod. 5. 7.
Vulgus prominet excelsis tectis. Stat. 11. Theb. 83.
Prominere ante. Plin. lib. 8. cap. 32. 6, Aut enim paucos, aut nullos habent, nec in cornibus imis ramos, alioquin ante frontem prominere solitos iunioribus.
Prominere à cætera acie, pro Eminere ultra reliquam aciem. Liu. 2. bel. Pun. 196.
Collis prominet in Pontum. Ouid. 13. Metam. 167.
Prominere in memoriam ac posteritatem, pro Extendi. Liuius 8. bel. Pun. 234.
¶ Prominens, penul. corr. (προβάλλων) Participium, siue Nomen ex participio. Liu. 7. bel. Pun. 255, Gallos prominens collis tegebat. Mart. lib. 5. 4.

Digitized by Google

¶ Prominens, Nomen substantiuum (προβάλλον) ut, Littoris prominens. Tacit. lib. 1.

¶ Promontorium, (ἄκρα, ἀκρωτήριον) promontorij, Quasi præeminens mons dictum, significat montem in mari prominentem, aut aliquid simile. Plin. Promontoria aperiuntur mari, & rerum natura agitur in planum. Cicer. 6. Verr. 92, Ab eo oppido non longè, in promontorio fanum est Iunonis antiquum.

Promiscam] dicebant ueteres, pro Promiscuè. Festus.

Promiscuus] Adiectiuum (ἐπίκοινος, ἀδιάφορος) Mistum, confusum, incertum. Salustius, Diuina atq; humana habere promiscua, nihil pensi atq; moderati habere. Liu. 2. ab Vrbe, 130, Plusq; ibi sanguinis promiscua omnium generum cæde, quàm in ipsa dimicatione factum.

Connubia promiscua. Liu 4. ab Vrbe, 5, Quã enim aliam uim connubia promiscua habere, nisi ut ferarum propè ritu uulgentur concubitus plebis patrumq;?

Victus promiscuus. Plin. lib. 5. cap. 1. 15.

In promiscuo aliquid habere. Plin. lib. 33. cap. 1. 21.

In usum promiscuum uenire. Plin. lib. 9. cap. 35. 20.

Operam promiscuam dare, Mutuam operam tradere. Plautus Rud. 24. 138.

Promiscuum genus, apud Grammaticos, Genus epicœnum, & quasi incertum siue confusum. Quint. lib. 1. cap. 4. 18.

¶ Promiscuè, Aduerbium, Mistè, confusè, incertè. Plin. autumculus, lib. 11. cap. 37. 8, In capite cunctorum animalium homini plurimus pilus, iam quidem promiscuè maribus ac fœminis. Liu. ab Vrbe, lib. 3. 197, Placet pecudum, ferarumq; ritu promiscuè in concubitus ruere?

Promiscuè & Propriè, contraria. Cic. 2. de lege Agrar. 84, Tamē promiscuè toto, quàm propriè parua frui parte malletis

Promiscuè & communiter. Cic. pro Fonteio, 11, Vnum est enim & simplex aurium iudicium, & promiscuè & communiter stultis ac sapientibus ab natura datum.

Haurire promiscuè ex aliquo loco. Cic. 3. de Orat. 41.

Promitto] promittis, promisi, pen. prod. promissum (ὑπισχνέομαι, ὑφίστημι, ἐπαγγέλλομαι, ἐγγυάω, ἐγγυάομαι, γένομαι) promittere, Polliceri. Terent. Adelph. 5. 8. 18, Fac: promisi ego illis. Cicero, Iam enim totum quod tibi promiseram, præstiti.

Dij faxint ut faciat ea quæ promittit. Cic. Attico, lib. 16. 331. 5.

Vix uidebar quod promiseram, præstare posse. Cicero ad Brut. 18. 3.

Promittere ad cœnã: hoc est, Promittere se iturum ad cœnam. Plaut. Menæch. 17. 35.

Promittere foras ad cœnam. Plaut. Sticho, 10. 16.

Promittere ad fratrem: hoc est. Se iturum ad fratrem. Cicero 2. de Orat. 16.

De re aliqua promittere. Quint. lib. 3. cap. 9. 6, Nec esse utilis potest, nisi constiterit, quid debeat de probatiōe promittere.

Promittere prolixè de re aliqua. Cic. Cæsari, lib. 7. 5. 3.

Bene promittere. Ouid. 3. de Arte, 92.

Quæ autem inconstantia deorum, ut primis minentur extis, bene promittant secundis? Cic. 2. de Diuinat. 56.

Difficulter promittere. Seneca epist. 1, Aut timidè negauit, aut promisit, sed difficulter.

Timidè promittere. Ouid. 1. de Arte, 127.

Verè promittere. Catul. ad Lesbiam, epig. 104. 1.

Promittere & affirmare. Lentulus Ciceroni, lib. 12. 14. 15.

Promittere atq; confirmare. Cicero ad Sulpitium, lib. 13. 28. 6, Quod ita esse tibi promitto, atque confirmo. Idem Appio Pulch. lib 3. 10. 5.

Promittere ac spondere. Cic. pro Cœlio, 61, Promitto hoc uobis, & Reipub spondeo. Item Crassipedi, lib. 13. 10. 6.

Promitto, recipio, spondeo P. C. Cæsarem talem semper fore ciuem, &c. Cic. 5. Philip. 201.

Promittere, & in se recipere. Cic. ad Brutum, lib. 13. 118.

Damni infecti promittere. Cic. in Topicis, 10.

Auxilium promittere alicui. Ouid. 13. Metam. 66.

Auidi promittere bellum. Stat. 3. Theb. 78.

Promisi mea fide. Plaut. Menæch. 19. 6.

Promittere se facturum aliquid. Plaut. Asin. 16. 80.

Promitto fore. Plaut. Aulul. 7. 42.

Magna promittere. Silius lib. 8. 47.

Opem promittere. Ouid. 5. Fast. 50.

Torum promisit illi. Ouid. 7. Metam. 18.

Vana promittere. Ouid. epist. 15. 60.

Vadimonium promittere. Cic. 5. Verr. 30.

Promittere, Producere. Plin. lib. 16. capit. 26. 3, In maxima tamen admiratione pinus est. Habet fructum maturescentem, habet proximo anno ad maturitatem uenturum, ac deinde tertio, nec ulla arborum auidius se promittit: id est (ut ego quidem interpretor) porrò mittit profert se, & in fructum effert. Nisi fortè quis putet idem esse ac si diceret, fructum de se pollicetur: quippe in annum tertium promittit. Cæsar 8. bel. Gal. 36, Quo tutius altitudine esset, hoc audacius longiusq; tela promitteret.

Promittere barbam. Liu. 6. ab Vrbe, 73. Tacit. lib. 2, Donec crinem barbamq; promitteret.

¶ Promissus, Participium (ἐπαγγελθείς, ἐγγυηθείς) Cicero pro Quint. Rosc. 9, Quæ ex liberalitate huius promissa sit & ostentata.

Corpus mihi promissum. Ouid. epist. 19. 29.

Dies promissa aderat. Virg. 9. Aeneid. 22.

Dona promissa reddere. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 2.

Donum Ioui dicatum atq; promissum. Cic. 7. Verr. 144.

Fides promissa. Virg. 6. Aeneid. 70.

Fœdera promissa. Ouid. 2. Fast. 32.

Munus promissum. Ouid. 3. Fast. 73.

Nox promissa. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 10.

Soluere promissa præmia alicui. Ouid. 14. Metam. 165.

Salus promissa tibi est. Lucanus lib. 4. 48.

Promissa barba, Prolixa & dependens, siue longa. Virg. eclog. 8. 7. Plin. epist. 147. lib. 7. ad Suram, Mox apparebat idolum senex macie & squalore cōfectus, promissa barba, horrenti capillo. Festus, Promissum capillum dicunt longum. Itē, Barba promissa, uelut porrò missa. Liu. 2. ab Vrbe, 96.

Capillus promissus. Liu. lib. 4. Decad. 5.

Comæ promissæ. Liu. libro 8. bel. Maced. 4, Procera corpora, promissæ & rutilatæ comæ, uasta scuta, prælongi gladij. De Gallis.

Promisso uentre arietes. Colum. lib. 7. cap. 3. 3.

¶ Promissum, Substantiuum (ἐπάγγελμα) Quod pollicemur. Plinius libro 12. capit. 1. 3, Elico ex Heluetijs Romæ commoratus, olei ac uini promissa remeans secum tulit. Vetus codex habet, præmissa.

Promissum ac receptum interuertere. Cic. 2. Phil. 86.

Constantia promissi. Cic. ad Atticum, lib. 4. 86. 1.

Sponsor promissorum alicuius. Cicero Dolabellæ in Epistolis ad Atticum, lib. 15. 328. 5.

Dextra non tam in bellis & in prælijs, quàm in promissis & fide firmior. Cic. pro Deiotaro, 4.

Infida promissa. Valer. 2. Argon. 116.

Superba promissa Valer. 4. Argon. 130.

Vberius promissum Cic. 5. Tusc. 30.

Absoluere promissum. Vide Absoluo.

Admouere promissis spem recursus. Ouid. 11. Metam. 91.

Ditibus promissis commoueri. Silius lib. 3. 104.

Digitized by Google

Complere promissum. Vide Compleo.
*Conficere munus promissi.Cic.in Partit.*73.
*Consequi promissa.Cic.*1.*Tusc.*152.
*Dignum promissis dicere aliquid. Horat.*2.*Serm.Satyr.*3.1.
*Dare blanda promissa.Catul.Argon.*59.28.
*Efficere promissum & conuentum cuipiam.Cic.*1.*Off.*46.
*Exigere promissa.Cic.*3.*Off.*127.
*Expetere promissa.Cic.Bithynico,lib.*6.17.1.
*Exuere promissa.Tacit.lib.*13.
*Facere promissum alicui.Cic.*1.*Philip.*12.
*Ferre munera uberiora promissis.Ouid.*3.*Amor.eleg.*5.14.
*Firmare promissa.Ouid.*10.*Metam.*86.
*Flagitare promissum.Cic.Appio Pulchro,lib.*3.11.14.
*Implere promissum.Plin.epist.*12.*lib.*2.
Inducere aliquem promissis. Vide Induco.
*Inani promisso ludere aliquem.Ouid.*3.*Fast.*137.
*Manere promissis, & seruare fidem. Virg.*2. *Aeneid.* 32. Vide Maneo.
*Morari aliquem plura in promissis.Lucret.lib.*5.19.
Largis promissis onerare pectora alicuius. Silius lib. 17.116.
*Parere promissis,Facere quod promisisti.Ouid.*5.*Fast.*101.
Patrare promissa. Vide Patro.
*Pendere promissis.Cic.ad Quint.fratrem,lib.*1.22.4.
Perficere promissa. Vide Perficio.
*Reddere promissa.Virg.*5.*Aeneid.*78.
*Referre promissa.Ouid.*14.*Metam.*4.
*Repetere promissum.Cic.pro Plancio,*82.
*Satisfacere promisso.Cic.*7.*Verr.*108.
*Seruare promissa.Cic.*1.*Off.*47.
*Soluere promissa militibus.Cic.Cornificio.lib.*12.29.10.
*Stare promissis.Cic.*1.*Off.*48.
*Teneri uoto & promisso.Cic.Attico,lib.*12.241.10.
*Trahunt promissa puellas.Ouid.*1.*de Arte,*127.

¶ Promissio, Verbale, Idem (ἐγγύη, ἐπαγγελία, ὑπόσχεσις) Cicero 3.*de Orat.*114, *Promissio, deprecatio, obsecratio. Idem ad Atticum, libro* 153.6, *Cum literis, cum mandatis, cum promissione prouinciæ.*
*Scelerum promissio.Cic.*8.*Philip.*241.

Promnestria] *proxenestria est seu nuptiarum conciliatrix. Id enim munus per fœminas iam diu expediri solebat. Alciat.libro* 1. *dispunction.capit.*22. *Latinè Pronuba dicitur.* προμνήστρια.

Promo] *promis, prompsi, promptum* (ἐκφέρω, προβάλλω, προχειρίζομαι) *promere, Proferre, exponere, educere. Virgil.*2.*Aeneid.*52,
—— *illos patefactus ad auras*
Reddit equus, lætiq; cauo se robore promunt.
*Vina horna promere dolio.Horat.Epod.*2.16.
Nisi idcirco moleste pateris, quòd HS.ↀↀↀ *tu ex arca proferebas,* HS.CCCIↃↃↃ. *ex disciplina & artificio Roscius promebat.Cic.pro Roscio Comœdo,*17.
*Ex armario aurum promere.Cic.pro Cælio,*40.
*Pecuniam ex ærario promere.Cic.*5.*Verr.*169.
*Promere è sacrario.Plin.lib.*33.*cap.*1.19.
*Libros è bibliotheca promere.Cic.*3.*de Fin.*10.
*Promere de narthecio medicamenta.Cic.*2.*de Fin.*38.
*Spicula promit de pharetra.Ouid.*3.*de Arte,*103.
*Promere in usus.Colum.lib.*2.*cap.*10.13.
*Aestus promit Titan. Senec.Herc.Oetheo,*12.10.
*Diem promit & celat sol.Horat.in Carm.secul.*2.
*Gemitus de pectore promere.Mart.lib.*10.85.
*Voces promere.Cic.*1.*de Diuinat.*39.
*Promere, Eloqui.Plin. in Paneg.*112, *Iubes quæ sentimus promere in medium.Plaut.Asin.*3.11.
*In publicum aliquid promere.Quint.lib.*1.*cap.*1.17.
Promere à se. Vide A uel Ab.
*Animus eruditus qui semper aliquid promat quod alios delectet.Luceius Ciceroni,lib.*5.14.3.
*Aliquid ex scientia obscuriore promere & assumere. Cic.*1.*de Orator.*31.
*Loci sunt quasi sedes è quibus argumenta promuntur. Cicero in Top.*5.
Promere consilia, Aperire, palàm facere. Cicero ad Attic.libro 9.190.5.
*Obscura promere.Horat.*1.*Carm.ode* 34.3.
*Orationem de se promere.Tacit.lib.*18.

¶ Prompto, promptas (προχειρίζω) *promptare, Frequentatiuum.Plaut. Bacchid.* 8.62, *Quia malum si promptet, in dies faciat minus.Idem Pseud.*9.35.

¶ Promptus, (προχειριζόμενος) Part. siue Nomen ex participio.
Clausum, & Promptum, contraria. Salustius in bel.Cati. Aliud clausum in pectore, aliud in lingua promptum habere.

¶ Promptus, (πρόχειρος, πρόθυμος, ἕτοιμος) *Qui iam paratus est ad augendũ, & in quo nulla mora est, quasi iam productus: expeditus, alacer, ardens. Salustius, Natura ferox, uehemens, manu promptus erat, maximum bonum in celeritate putabat.*
*Paratus & promptus.Cic.*1.*Verr.*22.
*Promptus ingenio, Qui ingenium ad omnia paratum habet. Liu.*5.*ab Vrbe*, 9, *Is tum iam non promptus ingenio tantum sed usu etiam exercitatus, talem orationem habuit.*
*Promptus lingua.Liu.*2.*ab Vrbe,*199.
*Promptior manu.Liu.*2.*ab Vrbe,*245.
*Promptus seruitio, pro Ad seruitium.Tacit.lib.*1.
*Promptus ad. Liu.*1. *bel. Maced.*134, *Quòd promptiores ad subeundam omnem dimicationem uidebatur facturum, id metum pigritiamq; incussit.*
*Ad arma promptior.Ouid.*1.*Metam.*26.
Quirites prompti ad bella.Ouid 3.*Fast.*56.
*Promptus & non inexercitatus ad dicendum. Cicero de clar. Orat.*70.
*Ad discendum promptus.Quint.lib.*1.*cap.*1.2.
*Promptior ad pericula.Cic.*1.*Off.*117.
*Ad pugnam promptus.Cic.pro Milone,*40.
*Ad uim promptus.Cic.*2.*de lege Agrar.*81.
*Aditus ad honores capessendos prompti.Tacit.lib.*3.
*Te esse hilari animo & prompto ad iocandum, ualde me iuuat. Cic.Qu. fratri,lib.*2.15.1.
*Animum tuum promptum & alacrem perspexi ad defendendam Rempub.Cic.Appio,lib.*3.111.13.
*Prompta & parata in respondendo celeritas. Cicero de cla. Orat.*79.
*Promptissimus homo & experiens.Cic.*6.*Verr.*32.
*Ingenium promptum ad asperiora Druso erat.Tacit.lib.*1.
*Promptum in adulationes ingenium.Tacit.lib.*15.
*Lingua prompta ad sonos rigidos.Ouid.*4.*Fast.*62.
Manus promptas in fata alicuius continere. Ouidius 1.*de Ponto,eleg.*10.5.
Alacri & prompto ore ac uultu, huc atq; illuc intueri. Cicero 1.*de Orat.*91.
*Pectus promptum ad uulnera.Lucan.lib.*5.64.
*Rabies in ferrum promptissima.Lucan.lib.*7.49.
*Facilis & prompta responsio.Cic.*1.*de Orat.*122.
*Studia prompta.Tacit.lib.*2, *Prompta illi legionum studia.*
Promptus, per translationẽ, dicitur manifestus, & apertus, quũ res à secretiore loco educitur, ut parata nobis et ad manus sit
Prompta & aperta, quibus Occulta & recondita opponũtur.
Cic.1.de

Digitized by Google

Cic.1.de Fin.46, Altera occulta quaedam & quasi inuoluta aperiri, altera prompta & aperta iudicari. Idē 6. Ver. 37.
Eminentia & prompta. Cic.3.de Orat.119.
Loca prompta, Publica & in propatulo. Lucret.lib.6.255.]
Prompta & exposita fides. Cic. pro Cecinna, 57.
In promptu rem esse dicimus: id est, manifestam. Cic. 4. Acad. 20, A me enim ea quae in promptu erant, dicta sunt: à Lucullo autem reconditiora desidero. Ibidem, lib.1.6.
Sed haec quoq; in promptu fuerunt, nunc interiora uideamus. Cic.2.de Diuinat.185.
Hoc decorum non recondita quadam ratione cernitur, sed est in promptu. Cic.1.Off.134.
In promptu habere. Cic.3.Tusc.92.
Patere & in promptu esse omnibus. Cic.1.de Orat.13.
Quod omnibus patet, & aequè promptum est mihi & alijs. Cicero pro Murena, 25.
In promptu aliquid ponere, cui opponitur Contegere & abdere. Cicero 1.Off.176.
Cognita in promptu. Lucret.lib.2.174.
Promptum est. Quint.lib.9.cap.1, Neq; enim me mouent nomina illa, quae fingere utiq; Graecis promptissimum est. Id est, facillimum. Idem lib.10.cap.7, Promptum hoc, & in expedito positum, exercitatione sola continetur.
Non est promptum cognoscere unde, &c. Ouid.3. Metam 20.
Haud promptum, Non facile inuentu. Plin.lib.9.cap.35.8.
Promptus, cum genitiuo. Gel.lib.10.cap.22, Plato ueritatis homo amicissimus, eiusq; omnibus exhibendae promptissimus.
¶ Promptum, Substantiuum (πρόχειρον) Lucret.lib.6.164, Expiratq; foras in aperta promptaq; caeli.
¶ Promptissimè, Aduerbium (προθυμότατα) Confestim. Plin. epist. 82.c, Quare ego uerò Corelliae adero promptissimè: nec subire offensas recusabo.
¶ Promptuarius, Adiectiuum (ταμιεῖος) ut, Promptuaria cella, Ex qua aliquid depromitur. Plaut. Amphit. 4. 4, Inde cras è promptuaria cella depromar ad flagrum? Hìc pro carcere posuit.
¶ Promptuarium, promptuarij (ταμεῖον) Locus in quo res ad usum necessariae ita repositae sunt, ut statim promi ac proferri possint: ut ait Sipontinus. Cato cap.11.3, Armariū, promptuarium unum, scamna longa sex.
¶ Promus, promi, masc. gen. Cellarius. Plaut. Poen.10.5, Aedepol fecisti prodigum promum tibi. Colum.lib.12.capit.3. 7, Promis quoq; & cellarijs aliquid attendentibus aut metuentibus interuenire.
Per translationem dixit Plautus in Trin.4.35,
—ne admittam Culpam ego meo sum promus pectori.
Promonstra] Prodigia, inquit Festus.
Promontorium] Vide Promineo.
Promontorium Mineruae] Ἀθηναίων ἄκρον, est iuxta Surrentū, in quo olim Sirenes habitasse feruntur. In illius aūt extremo est Athenaeū, hoc est Mineruae sacellū, quod Vlysses aedificasse narratur. Huius meminit Ouid. 15. Met.142,
Inde legit Capreas, Promontoriumq; Mineruae.
Promoueo] promoues, pen.corr, promoui, promotum, pē. prod (προκόπτω, προάγω, μετοικίζω, ὀρνύω, προάγω, παραγγέλλω) promouere, Vltra mouere, prouehere. Terent. Eunuch.5. 2. 4, Moue uerò ocyus te nutrix. s. moneo. c. uideo, at nihil promoues. Cic. ad Qu. fratrem, lib.3.17.4, Assa in alterum apodyterij angulum promoui.
Promouere onera & portare. Colum.lib.11.cap.1.7.
Scalas, & machinamenta promouere. Tacit.lib.15.
Gradum promouere ab aliquo loco. Stat.12.Theb.109.
Promouere loco aliquid, est Deducere quòd non expedit. Horatius Epod.11.3.
Promouere aliquem. Cic. Att. lib.4.81.2, Inde à omniū, coenatus ut sim praesto Miloni: ibi igitur te uidebo & promouebo.
Promouere (ἐκτείνειν) Extendere. Plin. epist.173.lib.8.ad Gallum, Rursus omnes in eundem locum depulsae, quā steterūt, promouent terram: & modò hāc, modò illāc lacum reddunt, auferuntq;.
Aciem promouere. Vide Acies.
Cornua aciei utrinq; promouere. Quint.lib.2.cap.13.3.
Imperium promouere. Ouid.2.de Ponto, eleg.2.14.
¶ Promosse, pro Promouisse. Ouid.2.Amor.eleg.9.4,
Roma, nisi immensum uires promosset in orbem, &c.
Promouere, Prolongare, producere tēpus. Terē. And.4.2.28,
Eho tu impudens, non satis habes quòd tibi dieculam addo Quantum huic promoueo nuptias?
Promouere, Proficere. Terent. Hecyr.4.4.81,
Abibo hinc, praesens quando promoueo parum.
¶ Promotus, pē. prod. Participiū (προηγμένος) Vltra motus.
Classis promota attollit fluctus. Stat.1.Achil.89.
Promota & remota. Cic.3. de Finib.81, Sic in uita non ea quae primario loco sunt, sed ea quae secundum locum obtinent, προηγμένα, id est producta nominentur. Quae uel ita appellemus (id erit uerbum è uerbo) uel promota & remota, uel (ut dudum diximus) praeposita uel praecipua, & illa reiecta.
Promotus ad dignitates. Plin. epist.151.
¶ Promotio, promotionis, Verbale, Firmicus libro 3.capite 7, In palatijs regum, uel potentum uirorum domibus perseuerant & promotionibus aliquibus adornantur.
Promulco] agi nauis dicitur, quum scapha ducitur fune. Paulus.
Promulgo] promulgas, promulgare, Publicare, palàm pronunciare: quasi Prouulgare. Festus, Leges promulgari dicuntur, quum primum in uulgus eduntur. Cic. ad Qu. frat. lib.2.7.2, Cato legem promulgauit de imperio Lentuli abrogando. Sic 4. Verr.126.
De meo reditu octo Tribuni promulgarunt. Cic. pro Sest. 59, Tribuni qui promulgarent de salute mea, & ad uos saepe referrent. Cic. Post reditum in Senatu, 3.
Qui de Caesare monstra promulgarunt, quibus intercederet nemo. Cic. Qu. fratri, lib.2.10.6.
Quaestionem promulgare. Cic. in Vatinium, 20. Id est, ad populum ferre rogationem. Budaeus.
Rogationem promulgare. Quint.lib.2.cap.4.26.
¶ Promulgatus, penul. prod. Participium: ut, Praelia promulgata. Cic. pro Muraena, 28.
Re multos dies promulgata & cognita. Cic. pro Flacco, 12.
Promulgata, proposita, in aerario cognita, agunto. Cicero 3. de Legibus, 16.
¶ Promulgatio, Verbale. Cicer. ad Lentulum, lib.1.5.3, Subitò exorta est nefaria Catonis promulgatio.
Illae enim leges nulla promulgatione latae sunt, antequam scriptae. Cic.2.Phil.18.
promulgatio trinundinum. Cic.5.Phil.169.
Promulsis] promulsidis, foem, gen. (ὑποδόμιον) Potio ex mulso condita. Cic. Papyrio Paeto, libro 9.16.24, Neq; est quòd in promulside spei ponas aliquid, quam totam sustuli. Eidē, lib.9.20.20, Habuisses enim non hospitem, sed contubernalem. At quem uirum? non eum, quem tu es solitus promulside conficere. Integram famem ad ouum affero, itaq; usquè ad assum uitulinum opera perducitur.
¶ Promulsidaria, uasa dicuntur, quibus promulsis continetur. Pomponius, Legatis uasis, scutellas, & promulsidaria cōtineri. in titul. de auro & argento legat. in P.
Promuntoria] quum prominentes sint in mari rupes, unde per

Digitized by Google

& per u scribi hæc uox debet, ut ueriloquium demonstrat. non enim à monte, sed à prominendo deducitur: in Liuio tamen eminens & editissimum in Alpibus iugum promuntorium appellatur. Prægressus, inquit, signa Annibal in promuntorio quodam, unde longè ac latè prospectus erat, consistere iussis militibus Italiam ostentat. Vide Promontorium, in Promineo.

Promus] Vide Promo.

Promuscis] promuscidis, fœ. gen. (προβοσκίς) Manus siue proboscis elephantorum aliàs dicitur. Plin. lib. 8. capit. 7. 1, Promuscidem elephantorum facillimè amputari, Pyrrhi præliorum experimentis patuit. Vetus exemplar, proboscidem legit.

Promutuum] mutuum, mutua pecunia. Scæuola. l. 40. §. 3. de statulib. in P. quod neque à conductoribus prædiorum, neque à uillicis pensiones exegerit, & insuper etiam promutuum eis dederit.

Pronaus] pronai, penult. corr. masc. gen. uerti potest Protemplum, quasi ante templum. Vitruuius libr 3. capite. 1, Dipteros autem octastychos & pronao & postico. Id est, tât euson principal rencôtre que en son fons. Rursus cap. 3. Spicis perfectis & collocatis, columnæ sunt medianæ in pronao & postico ad perpendiculum medij centri collocandæ. Id est, tant au front comme auderriere. Budæus etiam pronaum uocat, quod uulgus Le paruis, Comme le barnis nostre dane de Paris.

Pronecto] pronectis, pronexi & pronexui, pronexum (κατατεχνάω) pronectere. Stat. 4. Syl. 3. 30,

Vidi quam seriem morantis æui

Pronectant tibi candidæ sorores. Hoc est, in longum tempus nectant.

Pronepos] penult. corr. pronepotis, penul. prod. masc. gen. (πρόεγγονος) Nepotis filius. Cic. 13. Phil. 3 54, Hæc si cogitas M. Lepide, M. Lepidi Pontificis Maximi fueris pronepos. Idem ad Atticum, lib. 16. 338. 4, Quintus tui pronepos scribit ad patris mei nepotem.

Iouis pronepos, Aiax. Ouid. 13. Metam. 29.

¶ Proneptis, huius proneptis (προεγγόνη) Neptis filia.

Pronœa] πρόνοια, Prouidentia. Budæus in notis ad Pand. Mentem enim mundi Stoici πρόνοιαν, id est prouidentiam appellauerunt, quem deum esse putabant, ut docet Cicero libro 2. de Natura deorum. Vnde Quintilianus de deo loquens, prouidentiam ferè dicit: ut primo libro: Oratione (inquit) nihil præstantius homini dedit prouidentia. Et alibi de Cicerone loquens, Dono quodam prouidentiæ genitus, in quo omnes suas uires eloquentia experiretur. Ex ea autem monte diuina, quæ & prouidentia dicitur, animos humanos defluxisse aiebant, quasiq; destillasse.

Pronomen] penul. prod. pronominis, neut. gen. (ἀντωνυμία) Pars est orationis Grammaticis, dicta quòd uice nominis ponatur. Vt enim quum nomen ponimus, explicamus personam: sic ponendo pronomen, tacito nomine ut quum dicimus, Hic legit, ille scribit. De hoc consule Priscianum, & alios grammaticos

Pronuba] pronubæ, penul. cor. (νυμφαγωγός, νυμφεύτρια) Pronubæ dicuntur quæ in obsequio nubêtis sunt, inquit Donatus, quæ nubentes domum mariti deducunt, ac comitantur. Pronuba dicitur, quæ nuptijs celebrandis præest, & ea ex parte uxoris: sicut auspex ex parte uiri. Inde pronuba Iuno dicitur. Virg. 4. Aeneid. 33.

Flamma pronuba. Claud. 1. de raptu Proserp. 27.

——teneram iam pronuba flamma pudorem

Sollicitat. Hoc est, ingenitus ardor quidam qui ætate maturas uirgines ad nuptias prouocat, aut certè cônubij têpus, quippe nouam nuptam faces præibant.

Pronubo] is, ere, Nuptijs præsum, Festus.

Pronuncio] pronuncias (ἐκφωνέω, ἐκφέρω) pronunciare, Est id quod uulgò memoriter recitare dicitur. Plinius auunculus libro 7. cap. 48. 6, Luccia mima centum annis in scena pronunciauit.

Perperam pronunciare. Vide Perperam.

Memoriter pronunciare multos uersus. Cic. 2. de Diuinat. 21.

Ad comicum morê aliquid pronunciare. Quint. lib. 1. cap. 8. 3.

Vno spiritu multos uersus pronunciare. Cicer. 1. de Orat. 137.

Pronunciare (inquit) Budæus uerbum est iuris in alio significatu, pro eo quod est Expressè & nominatim prædicere, præfariq; ex bona fide in rebus contrahendis. Vlpian. in l. prima, de ædilitio edicto, sæpe in ea significatione usus est. & in l. quòd si nolit, Qui mancipia uendunt, nationem cuiusq; in uentidione pronunciare debent. Hoc Græci ἐκφωνεῖν dicunt. Cic. 3. Off. 86, Is igitur Cato iudex ita pronunciauit, quū in uêdendo rem eā scisset, & nō pronunciasset, emptori damnū præstari oportere. Hoc etiam nuncupari dicitur.

Pronunciare, Nominare. Liuius 4. bel. Pun. 123, Postremo uicti consensu, & seditionem metuentes, pronunciant eos Pretores.

Pronuntiatum & statutum (inquit Vlpianus in l. pronunciatum. ff. de uerb. signific.) idem dici potest: promiscue enim & pronunciasse, & statuisse solemus eos dicere qui ius habent cognoscendi.

Pronunciare per præconem. Plin. de Viris illust. 51.

Pronunciare sententiam. Cic. 2. de Fin. 63.

Pronunciare de. Plinius epist. 15. lib. 3, Non temere iam nunc de uniuersitate pronuncio.

De se sententiam ferre, & iudiciū pronunciare. Cic. in Pis. 78.

Amplius pronunciare. Vide Amplius. Cic. 3. Verr. 17.

Pronunciare, Dicere. Plin. epist. 113. lib. 5. ad Macrum, Nec tamen adhuc possum pronunciare, utrum sit difficilius, capere aliquid, an scribere.

Seorsum de re aliqua pronunciare. Quint. lib. 7. cap. 3. 16.

Pronunciare, Iudicare. Quint. lib. 2, Sed ij qui sint, non cuiusuis est pronunciare. Hæc Budæus. Cic. pro Rosc. Amer. 76.

Pronunciare, Palàm & classico nunciare. Curtius lib. 4, Immìnensq; Dario, iter ad Euphratem pronunciauit.

Nomina uictorum pronunciare. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 31.

Pronunciare prælium in posterum diem, Indicere. Liuius 4. bel. Pun. 63.

De tribunali Prætor pronunciat, si quis, &c. Cic. 4. Verr. 65.

Pronunciare, Palàm promittere. Cic. pro Cluentio, 62, Suppressam esse ab eo pecuniam, quam pro reo pronunciasset: qui erant in concione non intelligebant. Hæc Budæus. Idem ad Atticum, lib. 1. 11. 22.

Pronunciare aduersus aliquem. Plin. lib. 17. cap. 9. 6.

¶ Pronunciatur, Impersonale. Plin. libro 7. cap. 4. 2, Patriam ab eo coronari pronunciatur.

¶ Pronunciatus, penul. prod. Participium (ἐκφωνηθείς) ut, Pronunciata sententia.

Versus pronunciatus syllaba una breuior aut longior. Cicero Partit. 31.

¶ Pronunciatum, pronunciati, penul. prod. Substantiuum (ἀξίωμα) Cicer. 1. Tusc. 23, Omne pronunciatum (sic enim mihi in præsentia ocurrit ut appellarem ἀξίωμα, utar pòst alio, si inuenero melius) Id ergo est pronunciatum quod est uerum aut falsum.

¶ Pronunciatus, huius pronunciatus, pen. prod. (ἐκφώνησις) Pro ipsa pronunciationē. Gellius libro 4. capite 17, Ratio in pronunciatu manet.

¶ Pronuba

Digitized by Google

¶ Pronunciatio, pronunciationis, Verbale (ἐκφώνησις, ἐκφορά) Est uocis, & uultus, & gestus moderatio cum uenustate, inquit author ad Herennium, libro 1.3. Idem de Fato, 39. Quod quum ita sit, quid est quod non omnis pronunciatio aut uera aut falsa sit?

Indecora uel uoce, uel gestu pronunciatio. Quintil. lib. 3. capit. 3. 2.

Quis enim cantus moderatæ orationis pronunciatione dulcior inueniri potest? Cic. 1. de Orat. 119.

Lex & pronunciatio. Cic. pro Cluentio, 43.

¶ Pronunciator, penul. prod. Verbale, masc. gen. (ἐκφωνητής) Cic. de claris Orat. 158, Thucydides enim rerum gestarum pronunciator syncerus & grandis etiam fuit.

Pronuper] penul. prod. Aduerbium (νεωστί) Quasi dicas ualde nuper. Plaut. Trinum. 8. 20,

—qua sponsione pronuper tu exactus es
Pro illo adolescente.

Pronurus] huius pronurus, penul. cor. pronurui, fœm. gen. (πρόνυος) Nepotis uxor. Ouid. epist. 16. 42,

Pronurus & magni Laomedontis ero.

Pronus] Adiectiuum (πρανής, κατωφερής, κατωπρηνής) In anteriorem partem flexus. Ouid. 1. Metam. 18,

Pronaq; quum spectent animalia cætera terram,
Os homini sublime dedit, &c.

Supinus & Pronus, contraria. Plinius lib. 7. cap. 17, Virorum cadauera supina fluitare, fœminarum prona: uelut pudori defunctarum parcente natura.

Pronus & Superus, contraria. Cic. 1. Tusc. 67.

Proni decurrere monte parabant. Silius lib. 7. 44.

Pronus ad Meridiem locus. Varr. 3. de Re rust. cap. 16. 29.

Pronus soli, & ad solem. Colum. lib. 2. cap. 9. Idem libro 3. cap. 2, Aquiloni prona.

Pronus in uentrem. Varr. 2. de Re rust. cap. 7. 11.

Pronus bibis aquam. Mart. lib. 1. 88.

Aurigæ pendent proni in uerbera. Virg. 5. Aeneid. 30.

Mittere aliquem pronum. Catul. ad Coloniam, epig. 17. 5. Id est, præcipitem dare.

In pronum iaculari. Vide Iaculor.

Pronus, Facilis. Plin. epist. 163, Quibus uideo à meo, tuoq; latere pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & non subitas imagines relicturus. Sallust. in Iugurtha.

Pronus, pro Vicino. Virg. 5. Aeneid. 43,

—uentisq; uocatis
Prona petit maria. Id est, litori uicina. Seruius.

Pronus, per translationem, Inclinatus ad uirtutes, uel ad uitia. Plinius in Paneg. 138, Nihil est tam pronum ad simultates, quàm æmulatio, in fœminis præsertim.

Pronior huic rei, pro In hanc rem, apud Suetonium in Nerone. cap. 40, Cui spei pronior, Britannia Armeniaq; amissa, ac rursus recepta, defunctum se fatalibus malis existimabat. Idem in Galba, cap. 12.

Honori alicuius pronior. Stat. 3. Sylu. 3. 31.

Proniores paci. Valer. lib. 7. cap. 3.

Pronus ad hæc, apud Sueton. in Vitellio, cap. 7. & in superioribus exemplis.

Ad omne nefas pronus. Lucan. lib. 6. 30.

Proniores ad iracundiam. Plin. lib. 22. cap. 24. 5.

Pronus ad fidem. Liu. 1. bel. Pun. 102. Id est, credibilis.

In aliquid pronior. Quint. lib. 2. cap. 8. 8.

In bellum pronus. Lucan. lib. 1. 60.

In obsequium plus æquo pronus. Horat. 1. epist. 19. 2.

Aer pronus. Ouid. 14. Metam. 165.

Aetas ad uitia maximè prona. Quint. lib. 1. cap. 2. 2.

Et pronus saturæ lac bibit agnus ouis. Ouid. 5. Fast. 99.

Atq; illum in præceps prono rapit alueus amne. Virgil. 1. Georg. 41.

Anni proni. Horat. in Arte, 13.

Aqua prona. Virg. 8. Aeneid. 110.

Aures pronas accommodare. Claud. de bel. Gildon. 86.

Auribus pronis aliquid accipere. Tacit. lib. 17.

Aures superbæ, & offensioni proniores. Tacit. lib. 4.

Crateres proni, Euersi. Stat. 5. Theb. 51.

Currus proni. Stat. 10. Theb. 73.

Decursu prono agitur malum. Catul. ad Ortalum, epig. 60. 5.

Dies prona. Stat. 2. Theb. 9.

Fides prona uenit. Ouid. 3. de Arte, 134.

Iuuentus Satyrorum prona in uenerem. Ouid. 1. Fast. 80.

Lapsus pronus. Claud. in Ruff. 1. 32.

Pronus lapsus fidei. Plin. lib. 5. cap. 1. 11.

Largitor pronus. Claud. 7. Paneg. 24.

Manu prona fundere falerna. Tibul. lib. 3. eleg. 6. 2.

Mens prona in ferrum. Lucan. lib. 1. 92.

Menses pronos uoluere. Horat. 4. Carm. ode 6. 8.

Motus corporis pronus, obliquus, supinus. Cic. 1. de Diu. 196.

Sententia prona. Valer. 8. Argon. 68.

Via prona. Ouid. 2. Metam. 14.

¶ Pronitas, penul. corr. (τὸ πρανές) Senec. in Præfat. declam. Nescio qua iniquitate & ad malum pronitate naturæ eloquentia se retrotulerit.

Prooeconomia] Prooeconomiæ (προοικονομία) Figura: de qua sic Seru. in illum uersum Virg. 1. Aeneid. 46,

—& Libyæ defixit lumina regnis. Pulchra prooeconomia, id est dispositio carminis. Vituperabile enim fuerat si ex abrupto trāsitū faceret. Seruius. Rursus Virg. 2. Aeneid. 60,

Diuerso interea miscentur mœnia luctu. Vbi Seruius, Hæc est prooeconomia. ait enim Aeneam non fuisse proditorem: sed propter longinquitatem domus & tarda bella cognouisse, & facilius euitasse discrimen.

Procœmium] procœmij (προοίμιον, φροίμιον) Latinè dicitur initium uel exordium, siue præfatio. Dictū procœmiū, quòd οἴμη cantus dicitur: componiturq; ex πρό, id est ante: & οἴμη, cantus, quasi ante cantum. Nam sicut citharœdi pauca illa quæ antequam legitimū carmen inchoent, emerendi fauoris gratia canunt, procœmium cognominauere: sic oratores ea quæ priusquam causam exordiantur, ad conciliandos iudicum animos præloquuntur, eadem appelatione signarūt. Sunt tamen qui Prohœmium appellatum uelint, quod Græci οἶμον, uiam nominant: quòd prohœmium ante rei ingressum ponatur, atq; ideo scribendum cum h putant. Cic. ad Atticum, lib. 16. 333. 22, De gloria librum ad te misi, & in eo procœmium id est quod in Academico tertio. id euenit ob eã rem, quòd habeo uolumē procœmiorum: ex eo eligere soleo, quum aliquod σύγγραμμα institui.

Libera procœmia. Quint. lib. 3. cap. 8. 6.

Vitiosum procœmium. Quint. lib. 4. cap. 1. 43.

Dicere procœmium. Quint. lib. 2. cap. 20. 8.

Longo & altè petito procœmio respōdere. Cic. pro Cluẽt. 44.

Scribere procœmium. Quint. lib. 3. cap. 9. 6.

In singulis libris utor procœmijs. Cic. Attico, lib. 4. 85. 3.

Procœmia philosophiæ. Cic. 1. Acad. 13.

Habes procœmium legis hoc. Cic. 2. de Legib. 28.

Affictum procœmium citharœdi. Cic. 2. de Orat. 177.

Rixæ procœmia. Iuuen. Satyr. 3. 28.

Procœmium mercenarium. Cic. 3. Verr. 77.

¶ Procœmior, procœmiaris (προοιμιάζω) Procœmiari, Exordiri. Plinius epist. 27. 4, Procœmiatur aptè, narrat apertè, pugnat acriter, colligit fortiter, ornat excelsè. Postremo docet, delectat, afficit.

Propæ-

Digitized by Google

Propædeumata] προπαιδεύματα, sunt ea documēta, quæ præsciscere nos oportet prius, quàm accedamus ad rerum grandiorum, arcanarumq; cognitionem. Bud. lib. 5. de Asse.

Propago] propaginis, fœm. gen. (ἀπογονή, πυθμήν, παραφυάς, ἀπώρρυξ, ἀπόρρωξ) Vitis uetula, & suppressa, ut ex una plures fiant: dicta quòd porrò pangatur, id est, longè figatur. Virg. 2. Georg. 6, — pressos propaginis arcus. Et prima producitur. Cic. de Senec. 48, Malleoli, plantæ, sarmenta, uites, traduces, propagines.

Vites melius respondent propagine. Virg. 2. Georg. 13.

Vitium propago. Horat. Epod. 2. 2.

Propago, Genus. Virg. 12. Aeneid. 166,

Si Romana potens Itala uirtute propago.

Author propaginis. Ouid. 3. Fast. 32.

Auidissima cædis propago. Ouid. 1. Metam. 26.

Blanda propago catulorum. Lucret. lib. 4. 202.

Clara propago. Lucret. lib. 1. 9.

Versuta propago, Autolycus. Ouid. 11. Metam. 63.

Propago, priore nunc corr. nunc prod. In utraq; enim significatione credendum est nunc produci, nunc corripi: nam in posteriore primam produxit Lucret. lib. 5. 170,

Vt propagando possit producere secla. Quāuis in priore significatu neminem sciam ex antiquis qui contraxerit. Sunt autem qui putant, Probi authoritatem secuti, in nominatiuo primam corripi, in ablatiuo produci.

¶Propages (inquit Nonius) est series & affixio continua, uel longè ducta. Pages enim compactio: unde Compages: & Propagare genus, id est, Longè mittere. Pacuuius, Saluete gemina mea propages sanguinis. Ennius,

Vnde florent fructus, uiteq; propaginem.

Propago librorum. Plin. lib. 7. cap. 14. 1, Qua de causa aliorū eius librorum propago, Liciniani sunt cognominati.

¶Propago, propagas, pen. prod. (καταπίθημι) propagare, Vitem uetulam supprimere, ut ex ea una plures fiant. Cato cap. 32, Vites propages in sulcos.

Propagare, per translationem, ponitur pro Extendere, & dilatare. Cicer. 7. Verr. 141, Quum ipse sui generis initium ac nominis ab se gigni & propagari uellet, hominum potentissimorum suscepit inimicitias.

Hæc monumentis annalium mandantur, posteritati propagantur. Cic. pro Sestio, 88.

Arbitria propagare, Paulus de arbitris, uocat quando arbiter pronuntiat ad alium arbitrum rem reijciendam. Budæus.

Ex quibus plura bona propagentur. Cic. in Topicis, 36.

Commeatum propagare, Producere & proferre. Sueton. in Caligul. cap. 29.

Animantum genus propagare. Lucret. lib. 1. 39.

Imperium in annum propagare. Liu. lib. 3. bel. Pun. 117. Legēdum ex uetusto codice, Prorogari.

Laudem propagare ad sempiternam memoriam. Cicero pro Domo sua, 68.

Prolem propagare. Lucret. lib. 2. 199.

Radices agere & propagari. Cic. 2. Offic. 61.

Religionem propagare. Cic. 2. de Diuinat. 221.

Secla propagare. Lucret. lib. 1. 4.

Stirpē propagare in propè quingentesimū annū. Cic. 1. Phil. 9.

Tempora propagare. Cic. in Catil. 32.

Vrbis terminos propagare. Tacit. lib. 12.

Vitam propagare. Cic. 1. de Inuent. 3, Nam fuit quondam tempus quum in agris homines passim bestiarum more uagabantur, & sibi uictu ferino uitam propagabant.

Procudere secla propagando. Lucret. lib. 5. 170.

¶Propagandus, Participium: ut, Soboles propaganda. Cicero pro Marcel. 14.

Religio propaganda quæ est iuncta cum cognatione naturæ. Cic. 2. de Diuinat. 221.

¶Propagatus, pen. prod. Aliud participiū: ut, Memoria Consulatus mei propagata. Cic. 4. in Catil. 70.

Verissimè memoriam propagata, fabulæ similia existimare. Cic. ad Octauium, 11.

¶Propagatio, Verbale (κατάθεσις) Colum. de Arboribus, cap. 7. 1, Propagationem genera tria sunt in usu maximè.

Vitium propagatio. Cic. de Senect. 49.

Finium imperij propagatio. Cic. de Prouinc. Consul. 23.

Vita in qua nihil insit nisi propagatio miserrimi temporis. Cic. Luceio, lib. 5. 15. 7, Quæ propagatio & soboles, origo est Rerumpub. Cic. 1. Offic. 80.

Propagatio nominis. Cic. 1. Tusc. 50.

¶Propagator, pen. prod. Aliud uerbale, m. gen. Cic. ad Atticū, lib. 8. 147. 4, Ille restituendi mei quàm retinendi studiosior, ille prouinciæ propagator, ille absentis in omnibus adiutor. De Pompeio.

Propala] propalæ, Est qui merces propalam uelut ante palum, uel de palo pendentes habet, & uenditi: quam uocem in propolam deprauauerunt, quum apud Græcos (quorum uocabulum uideri uolunt) hæc uox proxenetam significet, uenditionisq; conciliatorem, ut scribit Pollux. Plautus,

Panis & uinum à propala & de cupa. Sic enim legit Turnebus. Quin & ea uox integra hodieq; apud Varronē remanet, sic scribentem: Deniq; ipsæ exruminantes ad propalam uitam diu producunt: id est, apud propalam. Quo sanè Varronis in loco non dubitem ruminantes emendare refragantibus libris omnibus, in quibus exgrumantes legitur. Cocleas enim dicit apud propalam ruminando suo sibi succo, & exiguo cibo uitam diu producere. Apud Nonium deniq; Lucilius ipso syllabæ modulo satis indicat uocabulū Latinum esse, cuius uerba sunt.

Vt cum primitijs ficos propala recentes
Protulit, et pretio ingēti dat primitus paucos. Ex Turn.

Propalam] pen. corr. Aduerbium (ἀποπεφασμένως) Id est, clarè, apertè, & in propatulo. Cic. 1. de Orat. 78, Non explicata ueste, neq; proposito argento, neq; tabulis, & signis propalam collocatis. Liu. 4. bel. Maced. 135.

Ponere libellos propalam. Tacit. lib. 4.

Respondere propalam. Tacit. lib. 12.

¶Propala, propalas, pen. corr. propalare, probat Calepinus ex Columella lib. 13. cap. 7. Vbi nūc propagare legitur, hoc modo, Per quos uti quæque uirga postulauerit, propagetur.

Propatruus] propatrui, Maximus patruus frater proaui. Caius in l. 1. ff. de gradibus.

Propatulus] pen. corr. Adiectiuum (προφανής) Latè patens, atq; apertum, quasi porrò patulum. Cic. 6. Verr. 98, Ac tamen eo contentus non fuit, ante ædem Cereris in aperto ac propatulo locò signa duo sunt, Cereris unum, alterū Triptolemi, & pulcherrima, & perampla.

In propatulo, Aduerbialis formula, pro Palàm. Colum. lib. 12. in Procem. 2, Quum uictus & cultus humanus non uti feris in propatulo, ac syluestribus locis, sed domi sub tecto accurandus erat.

In propatulo habere aliquid. Salustius.

Prope] præpositio (ἄγχι, ἀγχοῦ, ἀγχόθι, ἐγγύς, σύνεγγυς) accusatiuo casui seruiens, significat Iuxta. Curtius, Quum prope id oppidum copias constituissent.

Vbi nō modo prope me, sed planè mecū habitares. Liu. 1. ab Vrbe, 106, Eò maiore cū gaudio, quo prope metū res fuerat.

Cubat is prope Cæsaris hortos. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 4.

Prope montes consistere. Liu. 1. ab Vrbe, 116.

Quum plebs prope ripam Anienis ad 111. milliariū consedisset.

Digitized by Google

ſet. Cic. de claris Orat. 26.
Prope ſeditionem uentum. Tacit. lib. 19.
Bellum prope à Sicilia. Cicer. 7. Verr. 5. Plin. lib. 15. cap. 18. 7, Tam prope à muris habemus hoſtem. Hoc eſt, muris noſtris tam propinquum.
Prope ab. Plin. lib. 4. cap. 4. 3, Nec ſunt uetuſtiora de illa re Latinæ linguæ prætexta: tam prope ab origine rerum ſumus. Hoc eſt, tam ſumus propinqui poſt rerum originem.
Prope ab domo detineri. Cic. 4. Verr. 5. Idem in Piſonem, 20, Prope à meis ædibus, &c. ſedebas.
Ab exule prope eſſe. Vide A uel Ab.
Prope ab inceſto. Quint. in Infami in matrem, 1.
¶ Propè (πλησίον, πλησία, πέλας) ſine caſu, Eſt aduerbiũ idẽ ſignificans. Terent. Adelph. 4. 1. 8,
Et illud rus nulla alia cauſa tam malè odi, niſi quia.
Propè eſt.
Propè adeſt, quum alieno more uiuendum eſt mihi. Sub. tempus. Terent. And. 1. 1. 125.
Propè adeſt ut. Plaut. Aulul. 8. 9.
Tu aduentare ac propè adeſſe iam debes. Cic. Att. lib. 4. 85. 19.
Propè aduentat. Plaut. Trucul. 8. 35.
Alterius gladium propè appoſitum è uagina eduxit. Cicero 2. de Inuent. 131.
Propè intueri, & Procul ſpectare, cõtraria. Cic. de Senec. 44.
Volebam propè alicubi eſſes. Cic. Varroni, lib. 9. 7. 1.
Propè eſt quando. Plaut. Menæch. 21. 19. Hoc eſt, appropinquat tempus.
Propè eſt ut omnes ſint. Senec. epiſt. 121. Id eſt parũ abeſt quin omnes ſint.
Propè, Quaſi ferè. Terent. Heaut. 1. 1. 46,
Eius filiam ille amare cœpit perditè
Propè iam ut pro uxore haberet.
Annos propè quinquaginta continuos. Cic. 2. Verr. 24.
Iam tu potes diſcedere liberatus moleſtia propè dicam nõ minore, quàm Quintius. Cic. pro Quintio 24.
Propè deſperatis rebus. Cic. Curio. lib. 7. 29. 2.
Propè diuinitus. Cicero 2. Verr. 1, Id non humano conſilio, ſed propè diuinitus datũ atq; oblatum uobis ſummo Reip. tempore uidetur.
Propè nouum genus dicendi. Cic. pro Archia, 2.
Propè ſingularis Ariſtoteles in philoſophia. Cic. 4. Acad. 239.
Sapientia præditus propè ſingulari. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 2.
Propè ſolus. Cic. 4. Verr. 114.
Funeratus propè ictu arboris. Horat. 3. Carm. ode 8. 2.
Propè eſt factum ut iniuſſu Prætoris ſignis conuulſis in aciem exirent. Liu. 5. bel. Pun. 112.
Iam propè erat ut ſiniſtrum cornu pelleretur Romanis, ni ſeptima legio ſucceſſiſſet. Liuius 10. bel. Maced. 129.
¶ Propior, & hoc propius, huius propioris, pen. prod. Comparatiuum (ἐγγύτερος) Terent. Heaut. 5. 2. 34,
Dum iſtis fuiſti ſolus, dum nulla alia delectatio,
Quæ propior eſſet te indulgebant. Cic. 1. Tuſcul. 190,
Veniunt inde ad propiora.
Funeri propior. Horat. 3. Carm. ode 15. 1.
Gradu ſanguinis propior. Ouid. epiſt. 3. 6.
Tibi propior me nemo eſt. Cic. pro Quintio, 65.
Propior uero. Liu. 3. bel. Pun. 49.
Quod propius uero eſt, per parentheſin. Liuius 4. ab Vrbe, 159, Capuamq; ab duce eorũ Capye, uel (quod propius uero eſt) à Campeſtri agro appellatam. Id eſt, magis ad ueritatem accedens.
Propius fidem eſt. Liu. 2. ab Vrbe, 178.
A' laude proprius eſſe. Vide A' uel Ab.
Propius nihil factum, quàm ut occideretur. Cic. ad Qu. fratrẽ, lib. 1. 2. 24. Hoc eſt, parum abfuit. Idem 7. Ver. 74.
Vocari ad propiora. Ouid. 6. Faſt. 17.
Cura propior deam angit. Ouid. 13. Metam. 117.
Exemplo tangi non propiore potes. Ouid. epiſt. 15. 66.
Fides ad fallendum propior. Tacit. lib. 18.
Mors propior uenit. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 9.
Omnia ſua ſibi propiora eſſe pericula quàm aliena. Cicer. pro Seſtio, 33.
Et dicendi ardore eram propior, & ætate coniunctior. Cicero de claris Orat. 176.
Nos autem alium portum propiorem huic ætati habebamus. Cic. Attico, lib. 14. 317. 2.
Res uirtuti propiores. Cic. 2. Offic. 30.
Aetas aliquem inſequitur propioribus ſpacijs. Virg. 9. Aen. 56.
¶ Propius, Comparatiuum aduerbium. (ἐγγυτέρω, ἐγγύτερον, πλησιέστερον, ἐγγυτέρω) quod barbaris dicitur Magis iuxta, uel De prpoe. Terent. Adelph. 3. 2. 11, Propius obſecro accedamus.
Propius urbem. Cicer. 6. Philip. 208, Dum ne propius urbem Romam c c. mil. admoueret.
Abeſſe propius ab ortu & diuina progenie. Cic. 1. Tuſc. 43.
Abeſſe propius mortem. Vide Abſum.
Accedere propius. Ouid. 2. Metam. 9.
Itineribus nocturnis propius aliquem accedere. Cicer. Attico, lib. 11. 221. 3.
Propius accedere. Cic. 4. de Fin. 41, Sed ut propius ad ea Cato accedam quæ à te dicta ſunt.
Accedere propius ad ſenſum alicuius. Cic. in Partit. 68.
Ad ſimilitudinem enim Deo propius accedebat humana uirtus, quàm figura. Cic. 1. de Nat. deor. 134.
Aſpicere res alicuius propius. Virg. 1. Aeneid. 107.
Stellæ aliæ propius à terris, aliæ remotius, ab eiſdem principijs, diſparibus temporibus eadem ſpacia conficiunt. Cic. 1. de Natur. deorum, 119.
Conſiſtere propius. Ouid. 3. de Arte, 93.
Cur caſtra longius aduerſariorum caſtris, & propius urbem mouentur? Cic. in epiſt. ad Octauium, 9.
Propius petas licebit, quod petis. Martial. lib. 1. 88.
Propius ab aliquo loco ſtare. Seneca epiſt. 121.
Quò propius nũc es, flãma propiore caleſco. Oui. epiſt. 17. 36.
Vt propius uentum eſt. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 9.
¶ Proximus. pen. cor. Superlatiuum (ἐγγύτατος) Terent. Eunuch. 2. 3. 40.
Proximæ fundo ædes. Terent. Heaut. 4. 4. 10.
Sedere proximum ad aliquem. Ouid. 1. de Arte, 28.
In proximum annum transferre. Cic. pro Milone, 18.
Mare diſsimile proximo ei continenti. Cic. 4. Acad. 289.
Cura proxima. Ouid. 2. de Arte, 150.
Primo & proximo die. Cic. 4. Tuſc. 105.
Proximis ſuperioribus diebus. Cic. Lentulo, lib. 19. 77.
Proximus huic labor eſt, placidam exorare puellam. Ouid. 1. de Arte, 8.
Proximis menſibus illum non uidi. Terent. Eunuch. 2. 3. 40. Id eſt, præteritis, inquit Donatus. Proxima enim nobis, aut præterita, aut præſentia ſunt.
Quid proxima, quid ſuperiore nocte egeris. Cic. 1. Philip. 1.
Hunc proximo ſeculo Themiſtocles inſecutus eſt. Cicero de claris Orat. 20.
In proximum Senatum differre. Vide In.
Proximus uicinus. Cic. Attic. lib. 2. 29. 2, C. Arrius proximus eſt uicinus, imò ille quidem iam contubernalis.
Proximus, ſuperior, primus in his tribus eſt obſeruatio digna ſcitu, de rebus ordine relatis ad tria tempora præterita, retro tamen numeranda. Cicer. pro Archia, 8, Eſt enim obſcurum

rum proximis Censoribus, hunc cum clarißimo imperatore L. Lucullo apud exercitum fuisse: superioribus, cum eodē Quæstore fuisse in Asia: primis Iulio & Crasso nullam popu li partem esse censam.
Optimus, proximus, tertius. Plin. lib. 12. cap. 13. 1, Asarum optimum in Ponto, proximum in Phrygia, tertium in Illyrico.
Proximus, sed longo interuallo proximus. Cicero de claris Oratoribus, 89.
Proximus, secundo loco positum. Cic. 2. de Inuent. 250, Summa neceßitudo honestatis, huic proxima incolumitatis, tertia et leuißima commoditatis.
Proximus ante aliquem. Cic. de Senect. 28.
Proximus à postremo. Cic. in Orat. 126.
Proximus ab eo. Quintil. lib. 3. cap. 10. circa finem.
Ab aliquo proximus. Quintil. lib. 3. cap. 8. 43.
Proxima ab Aegypto Capania est copia rosæ. Plin. lib. 13. cap. 3. 5, In ueteri codice non legitur, proxima.
Proximus à uino somnus. Plin. lib. 10. cap. 75. 3.
Proximus post. Cic. 1. Offic. 153, Qui præfectus classis proximus post Lysandrum fuit.
Socrates hanc uiam ad gloriam proximam, & quasi compendiariam dicebat esse, si quis, &c. Cic. 2. Offic. 60.
De proximo. Vide De.
Amore tibi proximus. Cic. ad Attic. lib. 1. 14. 2.
Eques dignitate Senatori proximus. Cic. pro Cluentio, 122.
Genere mihi proximus. Terent. Adelph. 4. 5. 17.
Proximum uino gustu semen. Plin. lib. 12. cap. 25. 3.
Interuallo longo proximus. Virg. 5. Aeneid. 64.
Titulis proximus. Ouid. 4. Fast. 9.
Vsu longo alicui proximus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 11.
Proximus optimis. Plaut. Trin. 8. 67.
Optimis proximum numerari. Cic. de claris Orat. 116.
Carmina proxima Phœbi uersibus. Virg. 7. eclog. 5.
Laudē Planco proximā consecutus es. Cic. Furnio, lib. 10. 25. 3.
Vero proximum. Horat. in Arte, 69.
Veritati proximum. Quintil. lib. 2. cap. 10. 2.
Habere aliquem proximum. Cic. Att. lib. 1. 1. 7.
Id habendum est Deo pxoximum, quod est optimum. Cicer. 2. de Leg. 65.
Qua cuiq; proximum erat. Liu. 10. bel. Pun. 22.
Inferioris ætatis proximus. Cic. de claris Orat. 121.
Seruorum proximi. Tacit. lib. 15. Serui proximi.
Proximus mihi sum. Terent. Andr. 4. 1. 12.
Intimus, proximus, familiarißimus quisq; sibi pertimuit. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 4. 1.
Proximus te sum, apud Plautum in Pœn. 17. 1. Cic. Attic. lib. 1. 9. 4, Proximus Pompeium sedebam.
¶Proximum, Substantiuum. Terent. Eunuch. 3. 5. 53, Eamus ad me: ibi proximum est ubi mutes. Hoc est, Nullus est propior locus, ubi poßis mutare uestem.
In proximo, Non procul hinc. Cic. Tironi, lib. 16. 121. 10.
Proximus, Maximè propitius aliquando dicitur. Martial.
Nec propior quem Phœbus amet.
Proximiorem, comparatiuū usurpat Senec. epist. 109, Ita tamē ut modum seruem, & quidem continentiæ proximiorem.
¶Proximè, penult. corr. (ἐγγυτάτω, ἄγχιστα) Superlatiuum Aduerbium.
Literæ quas à te proximè accepi. Cic. Lucceio, lib. 5. 15. 1.
Is quem proximè nominaui. Cic. 1. de Nat. deor. 54.
Eiq; proximè adiunctus Drusus fuit. Cic. de claris Orat. 56.
Habere exercitum quàm proximè hostem. Cic. Att. lib. 6. 116. 5.
Proximè ianuam, Romam, &c. Varro de Re rust. Villici proximè ianuam cellam esse oportet. Cic. Metello, lib. 5. 2. 12. Idem Attic. lib. 6. 116. 5, Tamen esse officium meum putaui, exercitum habere quàm proximè hostem.
Ego huic tuæ uirtuti proximè accedo. Cic. Bruto, lib. 11. 21. 7.
Proximè morem. Liu. 4. bel. Pun. 219.
Proximè à. Cic. 4. Acad. 33, Proximè à Lacyde solo retenta est: post autem, &c.
Proximè atq;. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 18. 4, Non possum ego non aut proximè atq; ille, aut etiam æquè laborare.
Proximè autem & secundum deos homines hominibus maximè utiles esse possunt. Cic. 2. Offic. 15.
Proximè accedere ad uerum. Cic. 4. Acad. 88.
Proximè, mox, tertiò. Plin. lib. 12. cap. 12. 3. In nostro orbe proximè laudatur Syriacum, mox Gallicū, tertio loco Creticū.
Proximè. Quintil. lib. 6, Et ut proximè utriusq; differentiam signem. Id est, ut quantum propè fieri potest, accedam ad utriusq; differentiam.
¶Proximitas, pen. corr. proximitatis (ἀγχιστεία) Primus cognationis gradus, ut nonnulli uolunt. Ouid. 2. de Arte, 133,
Et lateat uitium proximitate boni.
Meq; ream nimiæ proximitatis agi. Ouid. de Nuce, 12.
Damno est ipsa proximitas. Ouid. 10. Metam. 67.
Requirere proximitatē, aut primū hæredē. Oui. 13. Metam. 31.
¶Proximò, Aduerbium, proximè. Cic. ad Attic. lib. 4, Ab Qu. fratre accepi literas datas à litoribus Britanniæ proximò ad Calend. Octob.
¶Proximo, proximas, pen. corr. (ἀγχιστεύω) proximare, Proximum esse. Cic. 2. de Nat. deor. 165, Capiti autem equi proximat Aquarij dextra, totusq; deinceps Aquarius. Solinus cap. 70. non procul à fine, Tertia huic proximat eodem nomine. Idem cap. 65, Indo flumini proximantes, uersa ad Meridiem plaga ultra alios torrentur calore.
Propecto] propectis, propexui, uel propexi, uel propectiui, propexum (κατακτενίζω) propectere, In longum pectere,
¶Propexus, Nomen ex participio (κατάκτενος) ut, Propexa barba. Ouid. 1. Fast. 52.
Barba propexa in pectore. Virg. 10. Aeneid. 166.
Canities mento propexa. Stat. 2. Thebaid. 20.
Crinis propexus ac rutilatus. Tacit. lib. 20.
Propediem] Aduerbiū temporis (ἐν βραχεῖ, ὀλίγου χρόνου) Breui: quasi prope sit dies quando aliquid futurum sit. Terent. Heaut. 1. 1. 108,
— at porrò rectè spero illum tibi
Saluum affuturum esse hic confido propediem. Cic. 3. Offic. 166, Tum & præsens tecum propediem, ut spero, & diu aberis, præsens loquar. Idem 1. de Diuinat. 86.
Propedius] Marsorum dux fuit, ac princeps, illo Marsico bello quod cū Romanis gesserunt: sic dicto, quòd Marsi populi defectionis illius fuerint authores. Vide Strabon. lib. 5.
Propello] propellis, propuli, pen. corr. propulsum (ἀπωθέω, ὠθέω, ἀποκρούω, ἀπωσθέω) propellere, Longè pellere, procul amouere. Plin. lib. 9. cap. 6. 3. Dum saginam persequitur, in litus fluctibus propulsa, &c.
Propellere à castris. Liuius 7. ab Vrbe, 106.
Agmina uoce propellere. Silius lib. 7. 107.
Amnem cædibus propellere. Stat. 1. Thebaid. 10.
Classem propellere. Lucan. lib. 3. 1.
Hastam uicinam metæ propellere. Silius lib. 16. 114.
Impetum inimicorum propellere. Cic. Anteq. iret in exil. 1.
Inimicos propellere. Cæsar 5. bel. Gal. 167.
Iniurias hominum propellere. Colum. lib. 7. cap. 12. 2.
Anima propellit membra. Lucret. lib. 3. 33.
Pactione propellere. Salust. in Catilinam, Collegam suum Antonium pactione prouinciæ propulerat, ne contra Rempublicam dissentiret. Alij legunt, perpulerat.
Pecus pastum propellere. Liu. 5. bel. Pun. 40.

Digitized by Google

Orationem alicuius propellere remis. Translatiue sumpta à nauigantibus qui remis undas propellunt. Cic. 4. Tuscul. 16.
Periculum propellere Pop. Rom. Fugare. Cic. pro Fonteio, 3. Hoc est, à Rom. Populo.
Propellere, Vltra ducere. Colum. lib. 2. cap. 2. 23, Quum uentũ erit ad uersuram, in priorem partem iugum propellat.
¶Propellens (ἀπωθῶν) Participium. Lucret. lib. 4,
Atq; alium præ se propellens aera uoluit.
¶Propulsus. Participiũ (προωθείς) ut, Flumina propulsa cruore. Lucan. lib. 7. 160.
¶Propulsus, huius propulsus, Verbale (πρόωσις) Seneca 6. Natur. quæst. Ventum propulsu suo concitare.
¶Propulso, propulsas (διακρούω) propulsare, Frequentatiuum. Cic. 5. de finib. 42, Cœptaq; & ea quæ naturæ sentit apta appetere: & propulsare contraria.
Bellum mœnibus propulsare. Liu. 1. ab Vrbe, 9.
Frigus, famem, & similia propulsare. Cic. 4. de Finib. 113.
Hostem propulsare. Cæsar 1. bel. Gall. 214.
Propulsare ac propellere impetum inimicorum. Cic. Antequã iret in exilium, 1.
Iniurias propulsare. Cæsar. 6. bell. Gal. 61.
Periculum propulsare à capite. Cic. pro Cluentio, 114.
Periculum quod in omnes intenditur, propulsare. Cicero pro Roscio Amer. 5.
Sic ab ingressione fori populũ propulsari uideret. Cic. 5. Phil.
Suspicionem propulsare. Cic. 5. Verr. 119. (170.
Vindicationem propulsare. Cic. 2. de Inuent. 170.
¶Propulsatio, Verb. (διάκρουσις) Cic. pro Sylla. 1. Cum huius periculi propulsatione coniungam defensionem officij mei.
¶Propulsator, pen. prod. Aliud uerbale (διακρουστής) Valer. lib. 7. cap. 9, Authorem harum rerum beneuolentia, propulsatorem odio insecutus.

Propemodum] pen. corr. Aduerb. (ὀλίγου δεῖν, σχεδόν) Penè, quasi prope mensuram. Terent. Adelph. 1. 2. 51,
— nam ambos curare propemodum
Reposcere illum est, quem dedisti. Idem And. 3. 4. 7,
Propemodum habeo iam tibi fidem.
Verba componere & syllabas propemodum dinumerare. Cic. in Orat. 81.
Alteros propemodũ iã sumus experti. Ci. Torquato. lib. 6. 4. 5.
Vt propemodum iustioribus utamur illis, qui omnino auocent à philosophia, quàm ijs, &c. Cic. 1. de Finib. 5.

Propempticus] pen. corr. Adiectiuum. Vnde Propempticum carmen, quo prosequimur abeuntem & discedentem, προπέμπω, comitor, cùm pompa assequor, honoris gratia deduco. Statius lib. 3. Sylu. 2.

Propendeo] propendes, propendi, propensum, propendere, pen. prod. (ῥέπω, ἐπιρρέπω) In anteriorem partem pendere, sicut Dependere, retrouersum, siue in posteriorem partem. Cic. 5. Tusc. 13. Qui quum in alterã lancem animi bona imponat, in alteram corporis, & externa: tantum propendere illam boni lancem putet, ut terram & maria deprimat.
Propẽdere in aliquẽ inclinatione uoluntatis. Cic. 2. de Orat. 70.
Si multo maiore & grauiore ex parte bona propendent. Cic. 5. Tuscul. 125.
¶Propendens, propendentis, Participium (ῥέπων) Demissus. Colum. lib. 7. cap. 12. 4, Probatur quadratus potius quàm longus aut breuis, capite tam magno, ut corporis uideatur pars maxima, deiectis, aut propendentibus auribus. De cane uillatico.
¶Propendulus, pen. corr. Adiectiuum: ut, Propenduli crines, apud Apuleium lib. 1. Floridorum.
¶Propensus (κατάρροπος, ἐπιρρεπής) Aliud participium siue nomen ex participio: Vehementer inclinatus. Plautus Bacchid. 9. 23.
Sed antè quàm illa unquam meis opulentijs
Ramenta fiat grauior aut propensior,
Mori me malim.
Propensa munera, id est, multa & magna. Plaut. Truc. 1. 8.
Hortandus, cui sua sponte propẽsus opponitur. Cic. 5. de Finib. 10, Sed utrum hortandus nobis es, Luci, inquit, an etiam tua sponte propensus es?
Ad turpem causam propensior. Cic. Att. lib. 7. 144. 2.
Ad discendum propensus. Cic. 3. de Finib. 101.
Ad ignoscendum propensus. Cic. 2. de Inuent. 201.
Ad lenitatem propensus. Cic. pro Murena, 59.
At similitudinẽ ueritatis propensior. Cic. 3 de Nat. deor. 138.
Ad uoluptatem propensior. Cic. 1. Offic. 126, Quinetiã si quis est paulò ad uoluptates propensior. Idem de Amicit. 31.
In aliquid propensior. Quintil. lib. 4. cap. 1. 13.
In alteram partem propensus. Cic. ad Attic. lib. 8. 147. 7.
Animus propẽsus ad salutem alicuius. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 14.
Vt natura ad aliquem morbum procliuior: sic animus alius ad alia uitia propensior. Cic. 5. Tusc. 132.
Propenso animo aliquid facere. Liu. 7. bel. Maced. 225.
Propẽsior benignitas esse debebit in calamitosos. Ci. 2. Offi. 90.
Dei propensi ad uota. Ouid. 1. Fast. 145.
Disputatio ad ueritatem propensior. Cic. 1. de Diuin. 15.
Fauor propensus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 3.
Fauorẽ propensum petijt uoce sollicita. Ouid. 14. Metam. 142.
Propensior uoluntas in aliquem. Cic. 2. Offic. 101.
¶Propensè, Aduerb. (ἐπιρρεπῶς) Ex animo. Lentulus ad Senatum, lib. 12. 15. 13, Vt hanc concordiam & conspirationẽ omnium ordinum ad defendendam libertatem, propensè nõ crederent esse factam.
¶Propensio, Verbale (ἐπιρροπή) Animi inclinatio. Cic. 4. de Finib. 78, Qui nulla in re nisi in uirtute aut uitio propensionem, ne minimi quidem momenti ad summum bonũ adipiscendum esse diceret.

Propero] properas, pen. corr. (θύνω, ἐπείγω, κατεπείγω) properare. A Propè fit, & significat Festinare, celeriter ire. Nam qui in aliquẽ properat, id agit ut illi propinquior sit. Terent. Andr. 1. 5. 64,
— obstetricem accerso. P. propera.
Festinare & properare, quid differant. Vide Festino.
Maturare properare. Vide Maturus.
Pergere & properare Romam. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 6.
In campum properare. Cic. 1. de Orat. 81.
In Cyprum properare. Terent. Adelph. 2. 4. 14.
Atq; inde uentis, remisq; in patriam omni festinatione properaui. Cic. Cornificio, lib. 10. 25. 9.
Properare ad exitium. Brutus ad Attic. 16. 7.
Ad metam unam properare. Ouid. ad Liuiam, 72.
Sedem properamus ad unam. Ouid. 10. Metam. 7.
Propera ocyus. Plautus. Cistel. 8. 8. Et Cur. 7. 33, Properatisne ocyus?
Quò properas? Plaut. Asin. 12. 16.
Retractare & Properare, contraria. Cic. 1. Tusc. 119.
Properare, cum infinitiuo. Virg. 7. Aeneid. 12,
— quem regia coniux,
Adiungi generum miro properabat amore.
Properabat adire. Ouid. 4. Metam. 64.
Sed odio ductus rem properauit deducere in iudicium. Cicer. Attic. lib. 1. 11. 4.
Properare hominem inuenire. Terent. Phorm. 5. 6. 5.
Properare proficisci. Cæsar 2. bel. Ciuil. 186.
Properare propero domum. Plaut. Aulul. 7. 4.
Properare uenire ad aliquem. Cic. in Somnio Scip. 10.

Digitized by Google

Properare aliquid, pro Festinanter aliquid agere uel dicere. Virgil.1.Georg.52,
Multa forent, quæ mox cælo properanda sereno,
Maturare datur.
Deditionem properare. Tacit.lib.2.
Iter properare. Tacit.lib.1.
Laborem properare. Propert.lib.3.eleg.21.5.
Mortem properare. Tacit.lib.2.
Mortem properare per uulnera. Virgil.9.Aeneid.81.
Pecuniam indignè hæredi properare, pro Rapaciter colligere. Horat.3.Carm.ode 24.12.
¶Properantur, paßiuè. Plin.in Paneg.8, At quàm magnificus in publicum es? hinc porticus, hinc delubra occulta celeritate properantur.
Lanæ cui properabantur? id est, citò parabantur. Horat. Epod. 12. 5.
Amores teneri properentur. Ouid.3.Amor.eleg.1.14.
¶Properans, pen.corr.properantis. Particip. (ἐπείγων) Terent.Eunuch.2.2.60, Non temerè est, & properans uenit.
At ille properans festinansq;. Cic.9.Philip.260.
Ad alia properans. Cic.pro Cluentio,27.
Properantes hæc scripsimus. Cic. Attic.lib.4.73.2.
Properantes aquæ, Rapidè & concitatè fluentes. Plinius lib.5. cap. 9. 10.
Properãtis aquæ per amœnos ambitus agros. Horat.in Art.4.
Bellum properans. Lucan.lib.1.94.
Vix operi cunctæ dextra properante sorores Sufficiunt. Lucan.lib.3.4.
Falce operãti dolatus acervus stirpis. Propert.lib.4.eleg.4.2.
Gradum properantem siste. Senec. Herc.fur.9.32. (12.
Legere aliquid lingua properante. Ouid.3. de Ponto, eleg.5.2.
Oculus properans. Ouid.3.Trist.eleg.3.15.
Pede properante adire locum aliquẽ. Catul.de Berecyn.58.6.
Remis properantibus æquora impellere. Ouid.3.Metam.132.
¶Properandus, Participium (σπευστέος) Virgil. 1. Georgic. 52, Multa forent quæ mox cælo properanda sereno. Hoc est properanter agenda.
Fuga properanda. Valer.4.Argon.115.
Veneris non est properanda uoluptas. Ouid.2.de Arte,144.
¶Properatus, pen.prod. (ἐπειγόμενος) Aliud Particip. Ouid. 5.Metam.80, Vsq; adeo est properatus amor.
Accusatio properata. Tacit.lib.4.
Carmina properata. Ouid.3.de Ponto, eleg.4.12.
Fata properata retexere. Ouid.10.Metam.7.
Gloria rerum properata. Ouid.15.Metam.150.
Gressu properato mœnia repetere. Silius lib.3.33.
Mors properata. Ouid.3.Trist eleg.3.7.
Opus properatum breui tempore. Ouid.2.de Ponto, eleg.11.1.
Oscula congerimus properata sine ordine raptim. Ouid. epistol.17.23.
Stylus properatus. Quintil.lib.10.cap.3.
Tela agrestia ad subitum usum properata. Tacit.lib.2.
Voluptas properata. Ouid.1.Amor.eleg.4.10.
Vox properata. Ouid.3.Metam.60.
¶Properatio, Verbale (σπεῦσις) Cic.ad Tironem,lib.16. 27.1, Nam quæ parcius frater perscripserat, uerecundia uidelicet & properatione.
¶Properantia, properantiæ (κατέπειξις) Festinatio, Salustius in Iugurtha, Neq; ex tanta properantia tam facilè tractum bellum, socordia magis quàm dolo crederent.
¶Properatò, penult. prod. Aduerbium (ἐπειγομένως) Tacitus lib.13, Neq; nimis properatò Narcissus Claudij libertus ad mortem agitur.
Properatò opus est, pro Properare. Cic.pro Milone,37.

¶Properatim, penult.prod. (κατεπειγόντως) Aliud aduerb. Celeriter. Cæcilius, Properatim in tenebris istuc confectum est opus. Nonius.
¶Properiter, pen.corr. (σπουδαίως) Idem. Catullus,
Animalia miserula properiter abit. Nonius.
¶Properanter (κατεπειγομένως) Idem. Accius, Remisq; nixi properanter nauim in fugam uertunt. Lucret.5.66.
¶Properus, pen.corr. Adiect. (ταχὺς) Idem quod Celer, festinus. Festus, Properus antiquos dixisse pro celer, testimonio est qualitatis aduerbium, quod est properè.
Iræ properus. Tacit.lib.11.
Oblatæ occasionis propera. Tacit.lib.12.de Agrippina.
Pergit properus. Tacit.lib.5.
Cursus properus. Ouid.epist.16.54.
Gressus properi. Valer.4.Argon.36.
Pede propero sequuntur ducem. Catul.de Berecynth.58.7.
¶Properè, pen.corr. (ταχέως) Aduerb. Terent. Heaut.2.3.9,
— ubi dum tu Dromo illis obuiam
Properè: quid stas?
Subitò, Properè. Plaut. Amphit.17.10,
Vt subitò, ut properè, ut tonuit ualidè.
Properè celeriter. Plaut.Rud.30.35,
Eloquere properè celeriter.
Properè exequi præcepta alicuius. Virg.6.Aeneid.48.
Propertius] προπέρτιος, Elegiarum poeta ex Meuania oppido oriundus: quod in Vmbria est, ut ipse author copiosè testatur. Sunt qui scribant eius patrem Equestri dignitate ornatum, ac triumuir ali potestate fuisse. Illud omnino constat, hunc Propertium magna ex parte amißis bonis Romam se recepisse, quum patrem suum in tenera adhuc ætate amisisset: quod illis uersibus apparet,
Aspice me, cui parua domus fortuna relicta est:
Nullus & antiquo Marte triumphus aui. Ex Crinito.
Blandus Propertius. Ouid.2.Trist.93.
Tener Propertius. Ouid.3.de Arte,67.
Propes] propedis, Funis est, ut ait Isidorus, quo pes, id est, imum ueli tenditur: Profertq; Turpilij testimonium,
Reliquam uentus fert narem in mare secundus,
Si quis propedem misit in ueli sinistrum.
Propetrare] mandare quod perficiatur: nam impetrare est exorare: & perpetrare, perficere Paulus apud Festum.
Propexus] Vide Propecto.
Prophanus] Vide Profanus.
Propheta] prophetæ, uel prophetes, prophetæ, pen. prod. masc.gen. (προφήτης) Qui futura prædicit, à πρόφημι, prædico. Veteres, ut ait Festus, antistites fanorum, oraculorumq; interpretes, prophetas dicebant. Propheta in sacris literis appellatur Videns.
¶Prophetis, Prophetidis: & Prophetissa, prophetissæ (προφῆτις) Quæ futura prædicit.
¶Prophetia, prophetiæ, penult. prod. (προφητεία) Inspiratio uel reuelatio diuina, rerum euentus immutabili ueritate denuntians.
¶Propheto, prophetas (προφητεύω) prophetare, Prædicere.
Prophthasia] oppidum in Drape Indiæ regione, non procul à Persis. Strab.lib.22.
Propilo] propilas, propilare, Acuere. Vnde propilatum acuminatum, & quasi ad pilæ formam factum. Sipontinus.
Propingo] propingis, propingere. Lucret.lib.4,
Quæ penetrata queunt sensum propingere acerbum. Id est, impellere, regere, uersare, impingere.
Propino] propinas, pen.prod. (προπίνω) propinare, Propriè est prægustato leuiter uino poculũ alteri offerre. Quæ cõsuetudo inde initium habuit: quòd principes Græciæ solenni

Digitized by Google

solenni die, quem Philothesiam uocant, miscere aureis, atque argenteis poculis uina solebant, quæ è manu gestantium sumẽtes, ori parumper admouebant, deinde alteri quem uellent, offerebant, ingens hoc argumentum beneuolentiæ existimantes. Hoc uerò, προπίνειν, siue propinare, quod significat præbibere dicebatur. Hinc ergo factum est, ut προπίνειν, siue propinare, sit cibum potumq; extraordinarium uoluptatis gratia cum amicis sumere, & quod uulgo dicitur compotare: quod etiam coronati facere solebant, prægustantes, ut diximus, & sibi inuicem pocula præbentes. Quin etiam in absentium memoriam idem factitantes. Socrates apud Platonem; Hoc poculum Critiæ propino. Martial. lib. 5. 119. Si tristi domicœnio laboras,

Torani potes esurire mecum.
Non deerunt tibi, si soles προπίνειν,
Vides cappadocæ, graueq; porri. Hæc Sipontinus. Cic. 1.

Tuscul. 153, Quo sonitu reddito arridens, Propino, inquit hoc pulchro Critiæ, qui in eũ fuerat teterrimus. Græci enim in conuiuijs solent nominare, cui poculum tradituri sint. Martial. lib. 6. 44, Nemo propinabit Callidore tibi. Idem lib. 1. 64, Cœnat, propinat, poscit, negat, innuit.

Multa propinare. Ouid. 1. de Arte, 118.

Propinare, Porrigere simpliciter aliquando significat. Terent. Eunuch. 5. 9. 57, Hunc comedendum & deridendum nobis propino. Plin. lib. 20. cap. 10. 2.

Salutem propinare. Plaut. Stich. 8. 16.

Demosthenes eos qui patriam produnt, προπίνειν τοῖς ἐχθροῖς, hoc est propinare hostibus dicebat.

¶ Propinator, pen. pro. Verb. (προπότης) Ouid. 1. de Arte, 118, Inde propinator nimirum multa propinet.

¶ Propinatio, Aliud uerbale (πρόποσις, πρόπομα) Seneca epistol. 94, Quũ penes te palma fuerit, & propinationes tuas strati & uacuitates recusauerint, tamẽ à dolio uinceris. Gellius lib. 10. cap. 17, Est enim persona quæ hoc apud Laberiũ dicit, diuitis auari et parci, sumptum plurimum, ἀσωτεύοντι, & propinationem adolescentis filij deplorantis. Hic comessationem significare uidetur. Apud Senecam uerò libro 2. de Beneficijs, cap. 21, pro ipso actu porrigẽdi poculum, Ego ab eo beneficium accipiam, à quo propinationem accepturus non sim?

Propinquus] Adiectiuũ (πλήσιος, πλησίστιος, ὑπόγυος) Qui propè est. Terent. Heaut. 1. 1. 5, Quod ego in propinqua parte amicitiæ puto.

Clamor propinquus. Silius lib. 13. 30.

Exilium propinquius orare. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 11.

Mors propinqua. Cic. 1. de Diuinat. 114.

Motus, qui finitimi sunt & propinqui his. Cic. 2. de Orat. 99.

Prædium propinquum. Cic. pro Roscio Amer. 79.

Prouinciæ propinquæ & finitimæ. Cic. 11. Philip. 314.

Spes propinqui reditus. Cic. Attico, lib. 9. 188. 3.

Regio propinqua. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 7.

Signa propinqua. Ouid. 2. Fast. 38.

Spem alicuius rei propinquam facere. Liu. 8. bel. Pun. 132.

Verbis propinquis abuti. Cic. in Orat. 50.

Vespera propinqua. Tacit. lib. 15.

In propinquo sunt castra. Liu. 4. bel. Pun. 174.

In propinquo certamen erat. Vide In præpositionem.

Consanguinitate propinquus. Virg. 2. Aeneid. 18.

Propinquus (ἀγχίσπορος) Affinis. Cic. de Amic. 18, Itaq; ciues potiores sunt quàm peregrini, & propinqui quàm alieni.

Propinquus & necessarius. Cic. pro Muræna, 67.

Longinqui & Propinqui, contraria. Cic. pro Milone, 56.

Arctior uerò colligatio est societas propinquorum. Cicero 1. Offic. 79.

Chari propinqui. Horat. 1. Serm. Satyr. 11. 17.

Propinqui cognatiq; optimè cõuenientes. Cic. pro. Rosc. Am. 59.

Tutela abeat ad sanos propinquos. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 44.

¶ Propinquitas, pen. corr. propinquitatis, fœm. g. Coniunctio, uicinitas. Cicer. 3. Offic. 60, Nimis enim imminebat propter propinquitatem Aegina Pyræo. Liu. 8. bel. Maced. 119, Ipse (iam enim mediũ Autumni erat) locis gelidis propinquitate Tauri montis excedere properans, &c.

Propinquitas loci, & Lõginquitas, cõtraria. Cic. 1. de Inuect. 55.

Propinquitas (ἀγχιστεία) Affinitas. Cic. de Amic. 46, Vt bonos boni diligant, adsciscantq; sibi quasi propinquitate coniunctos atq; natura.

Propinquitas, & affinitas. Cæsar 2. bel. Gal. 244.

Municipium propinquitate penè finitimum. Cic. 3. Phil. 134.

Si pietate propinquitas colitur: qui affinem prodit, impius sit necesse est. Cic. pro Quintio, 13.

Qui est cum illo maximis uinculis & propinquitatis & affinitatis coniunctus. Cic. pro Plancio, 22.

¶ Propinquè, Aduerb. (πλησίως) Plaut. Truc. 11. 20, Atat eccam adest propinquè: credo audiuisse hæc me loqui.

¶ Propinquo, propinquas (πελάζω, πλησιάζω) propinquare, Vicinum & proximum fieri, aut propè accedere. Virgil. 2. Aeneid. 147.

—heu fuge nate, propinquant.

Foribus propinquare. Virg. 5. Aeneid. 127.

Scopulo propinquare. Virg. 5. Aeneid. 32.

Acies legionum propinquat. Vide Acies.

Supplicium propinquat. Stat. 5. Thebaid. 99.

Animis propinquare alicui. Stat. 10. Thebaid. 75.

Propior] Vide Prope.

Propitius] Adiect. (ἵλεως, ἵλαος) Placidum, fauens, à Prope, & Ito, itas, ut quidam aiunt: nam qui fauent, prope nos ire consueuerunt: ut ait Sipontinus. Vel dicitur propitius, prorsus pius: aut porrò, id est ualde pius, authore Nonio. Terent. Adelph. 1. 1. 6, Vbi si cesses, euenire ea satius est,

Quæ in te uxor dicit, & quæ in animo cogitat
Irata, quàm illa quæ parentes propitij.

Cic. 1. de Nat. deor. 171, Quid enim dicam, propitius sit? esse enim propitius potest nemini, quoniam, ut dicuis, omnis in imbecillitate est & gratia & charitas.

Iratus & Propitius, contraria. Cic. pro Cælio, 32, Huic homini ego fortaßè, & pauci deos propitios, pleriq; autem iratos putabunt. Idem 2. de Nat. deor. 218.

Dei propitij, sed lenti. Seneca Agamem. 6. 3.

Fortuna propitia, cui opponitur Infesta. Cicero in epist. ad Ottaut. 4.

¶ Propitio, propitias (ἱλάσκω, ἱλάω) propitiare: & Propitior, propitiaris, propitiari, Propitium reddere, placare. Plaut. Pœn. 110, Quò te agis? AD. egóne? in Veneris. AG. Quid eò tu? AD. ut Venerem propitiem.

Propitiare aliquid, pro Conciliare seu dare. Curtius lib. 4.

Propitiare solicitudinem animi. Plin. lib. 28. cap. 2. 14.

¶ Propitiabilis, & hoc propitiabile, penult. corr. (ἱλατός) Quod est ad propitiandum aptum. Vnde Propitiabilis hostia. Propitiabilis, Qui facilè flectitur. Vt propitiabile numẽ. Ennius Capeduncul. Huic est animus propitiabilis. Nonius.

¶ Propitiatorium, propitiatorij (ἱλαστήριον) Locus in quo placari solet Deus. Est & tabula quædam in Exodo, posita super arcam.

Propius] Vide Propè.

¶ Propius sobrino mihi est, consobrini mei filius, & consobrinæ meæ filia: & patris mei consobrinus & matris meæ consobrinus. Festus.

Proplastice] proplastices, Pen. cor. (προπλαστική) Ars est faciendi typos, id est formas, quibus, formandis figulinis operibus

Digitized by Google

ribus figuli utuntur. Vide Plinium lib.35.cap.12.6.

Proplastice, Ipsa forma, quam ad formanda alia opera adhibet. Plin. lib.35.cap. 12.6, Archesilai proplasticen pluris uaenire solitam constat artificibus ipsis, quàm aliorum opera. Castigata exemplaria habent, proplasmata, utiq; à Proplasma, proplasmatis.

Propnigeon] προπνίγειον, Os patens furni, præfurnium. Plin. epist. 41. lib.2. ad Gallum, Adiacet unctorium hypocauston, adiacet prognigeon balinei: mox duæ cellæ magis elegantes quàm sumptuosæ. Alij legunt, prognigeon.

Propoetides] pen.cor. (προποιτίδες) Filiæ Amathunthæ aspernatæ Venerem, triuijs uulgauere corpora, ob eiusdem deæ iram: quia uerò pudore induruerant, nouissimè in lapidem sunt transfiguratæ, ut inquit Lactantius. Ouid. quoq; lib.10. Metam.48. fabulam pulchrè describit,

Sunt tamen obscœnæ Venerem Propoetides ausæ, &c.

Propola] propolæ, pen prod.m.g. (προπώλης, μεταβολεύς) Negociator, qui merces præemit minoris, ut postea pluris uendat. πρὸ enim antè, πωλέω uendo. Plaut. Aulul.19.40, Propolæ, linteones, calceolarij. Cic. in Pison.53, Pistor domi nullus, nulla cella, panis & uinum à propola, atq; decupa. Vide Propala.

Propolis] huius propolis, pen. corr.f.g. (πρόπολις) Quasi suburbanum. Dicitur quod apes ante alueum faciunt, maximè æstate. Varro 3.de Re rust. cap.16.18. Plin.lib.11.cap.7.1, Ceræ initium plerunq; è mitiore gummi. Propolis crassioris iam materiæ additis floribus, nondum tamen cera, sed fauorum stabilimentum, quo omnes frigoris aut iniuriæ aditus obstruuntur, odore & ipsa etiamnum graui, ut qua pleriq; pro galbano utantur.

Propoma] pen.corr. propomatis, neut.gen. Propinatio: Apud medicos ueteres potio est mellita, ex uino & melle despumato, ita & in uini sextorios quatuor, unus mellis addetur, atq; sic mistura fiebat citra cocturam, quæ tamen sufficienti tempore insolabatur. Huiusmodi ferè est, qui uulgò syrupus nominatur. Palladius in Februario, capite 32, Vt propomata sponte nascantur. Cælius lib.7.cap.26, Sunt & propomata, uelut antecedentia pocula, ut sint bibendi procemia. Est apud Palladium caput libro tertio, quo pacto sponte nascantur propomata, id est uina condita, cuius est modi rosatum & uiolatum. Idem libro 21.cap.7, Procœmium cœnæ legimus apud Athenæum: quo nomine intelligi uidentur, quæ inferuntur primum. Ipsum id indicat ferè propoma quoq;.

Propono] proponis, pen.pro. proposui, propositũ, pen.cor. proponere (προτίθημι, προβάλλω, ἐνίσταμαι, ἐπιπροϊάλλω, ὑποτίθημι, προτείνω) Extra ponere, siue palàm ostendere dictum aut factum. Plin.lib.35.cap.10.18, Idem perfecta opera proponebat in pergula transeuntibus.

Quod dicturus sis, proponere. Cic. in Orat.76.

Digredi ab eo quod proposueris. Cic.2.de Orat.171.

Proponi oportet quid afferas, & id quare ita sit, ostendere. Cic. 2.de Orat.94.

Et quum huius uobis adolescentiam proposueritis, constituite uobis ante oculos huius etiam miseri senectutem. Cicero pro Cælio, 62.

Animo proponere. Liu.10.bel.Pun.142, Quũ tuas uires, tum uim fortunæ Martemq; belli communem propone animo.

Animo suo multa ferenda proponere. Ouid.2.de Arte,104.

Quæ alij tute præcipere soles, ea tute tibi subijce, atq; apud animum tuum propone. Seruius Ciceroni, lib.4.5.18.

Animis proponere. Liu.1.bell. Maced.157.

Argentum proponere. Cic.1.de Orat.78.

Auctionem proponere. Quint.lib.6.cap.4.

Bona ciuium sibi ad prædam proponere. Cic.4 Philip.158.

Causam belli gerendi sibi proponere. Cic 13. Philip.361.

Conditionem alicui proponere. Cæsar,8.bell.10.

Locus ubi edicta proponuntur. Cic. Att.lib.2.36.5.

Ediscendum proponere. Cic pro Muræna,22.

Exemplar sibi proponere. Cic.de Vniuers.5.

Exemplum propositum. Quintil.lib.10.cap.1.

In exemplum aliquid proponere. Quint.lib.7.cap.2.29.

Exercitationem aliquam sibi proponere. Cic.1.de Orator.74.

Proposueram illud mihi extremum. Cic.pro lege Manilia,10.

Finem sibi proponere. Cic.2.Tusc.5.

Quæcunq; mihi fortuna proponetur, subeatur. Cicero in Catilin.74.

Proponere edicto fraudem alicuius rei aut periculum. Cicero 3. Verr.75.

Hoc igitur tibi propone, amplitudinem animi, & quasi quandam exaggerationem quam altissimam animi, qui maximè eminet in contemnendis & despiciendis doloribus, unam esse omnium rem pulcherrimam. Cic.2.Tusc.107.

Honorem geminum pugnæ proponere. Virg.5. Aeneid.73.

Aliquem sibi ad imitandum proponere. Cic.2.de Orat.52.

Impunitatem proponere. Cic.2.de Finib.117.

Iudices proponere. Cic.4.23.

Legem in publicum proponere. Cic.2.de lege Agraria,28.

Legum leges uoce proponam. Idem 2.de Legib.29.

Libellos de aliquo in celeberrimis locis proponere. Cicero pro Quintio,28.

Magna sibi proponere. Cic.1. Offic.163.

Memoriã atq; imaginẽ alicuius sibi proponere. Cic.de Ami.85.

Mercedem alicui proponere. Cic. Qu.frat.lib.3.17.11.

Proposuit sua in illos merita. Cæsar 7.bell. Gall.281.

Minas proponere, Minari. Cic. Att.lib.2.34.2.

Mortem proponere. Cic.pro Plancio,79.

Mortem omnibus natura proposuit. Cic.4. Philip.160.

Mortem acerbam proponere. Cic.7. Verr.119.

Ante oculos proponere. Idem 1.de Nat.deor.157.

Ora alicuius oculis proponere. Cic.pro Sestio,13.

Ad uersus Ennij se exercere, aut Gracchi orationem sibi proponere. Cic.1.de Orat.75.

Periculum ante oculos proponere. Cic.pro Cluentio,7.

Pœnam proponere. Cic.2.de Finib.93.

Pœnam amori proponere. Catull. ad Iuuentium, epigr.94.3.

Præmium proponere. Cæsar 1.bel. Ciuil.64.

In publico epistolam proponere. Cic. Att.lib.8.153.3.

Sed mihi in causa facili atq; explicata perdifficilis iudices, & lubrica defensionis ratio proponitur. Cic.pro Plancio,3.

Propone tibi duos reges, idq; animo contemplare, quod oculis non potes. Cic.pro Deiotaro,28.

Rem in medio proponere. Cic.3. Verr.20.

Sententiam alicuius proponere. Plin.lib.18.cap.10.7.

Signum pugnæ proponere. Liu.7.bel.Pun.223.

Spem proponere. Cæs.3. bel. Ciuil. 199, Quibus quotidie melius succedere tempus, maioremq; spem maturitate frumentorum proponi uidebant. Cic.4. Verr.81.

Ad timorem aliquid alicui proponere. Cic. Cælio, lib.2.15.13.

Vænale aliquid proponere. Cic.4. Verr.55.

Voluntatem alicuius proponere alteri. Cæsar 1.bel. Ciuil.12.

Qui leges scribunt, utilitatem Reipub. sibi proponere debent. Cic.1.de Inuent.82.

Proponere, Promulgare. Sueton. in Caligula, cap.41, Tandem flagitante Pop.Rom. proposuit quidem legẽ, sed & minutissimis literis et angustissimo loco, ut ne cui describere liceret.

Propositum est mihi. Cic. de clar. Orat. 12, Laudare igitur eloquentiam, & quanta uis sit eius expromere, quantamq;

Digitized by Google

ijs qui sint eam consecuti, dignitatem afferat, neq; propositum nobis est hoc loco, neq; necessarium.

Omni huic sermoni propositum est, ut laborem meum perspicias. Cic. de claris Orat. 177.

Tametsi hoc minimè latet, quod ita promptum & propositum est, ut, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 70.

¶Propositus, pen. corr. Particip. (ὑποτιταμένος, ἔνοχος) Cic. ad Titium, lib. 5. 16. 3, *In animo habere debemus, homines nos ut esse meminerimus ea lege natos, ut omnibus telis fortunæ proposita sit uita nostra.* Id est, exposita.

Propositus, Expositus, explicatus & prolatus. Cic. 5. Verr. 81, *Sed est hic ordo quasi propositus & editus in altum, ut ab omnibus uentis inuidiæ circunflari posse uideatur.* Sic 1. de Orator. 78. Budæus.

Causa alicuius perditis ciuibus proposita ad inuidiam. Cic. pro Domo sua, 36.

Exemplum propositum ad imitandum. Cic. pro Muræna, 61.

Peruenire ad exitum sibi propositum. Cic. 12. Philip. 334.

Quidam propositis malorum & bonorum finibus, officium omne peruertunt. Cic. 1. Offic. 8.

Aut fuga turpis, aut gloriosa mors proposita. Cicero 2. de Finib. 156.

Gloriosa Scipioni proposita. Cic. 2. de Finib. 92.

Gratia, gratulatio proposita est omnis in impudenti mendacio. Cic. pro Flacco, 9.

Iniurijs ab aliquo propositis resistere. Cic. Lent. lib. 1. 14.

Iter propositum peragere. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 20.

Ex itinere proposito, & iam constituto reuerti. Cicero 1. de Diuinat. 51.

Laqueos legum & conditionum sibi propositos esse oportere putandum. Cic. pro Cluentio, 121.

Officium propositum. Propert. lib. 1. eleg. 19. 8.

Opus propositum perficere. Ouid. 1. de Remed. amor. 8.

Ordo propositus atq; editus in altum. Cic. 5. Verr. 81.

Neq; mihi in omni uita res tam erit ulla proposita, quàm ut quotidie uehementius te de me optimè meritum esse, lætere. Cic. Lentulo, lib. 19. 94.

Quem de suscepta causa propositaq; sententia nulla uis, nulli periculum posset depellere. Cic. pro Ligario, 16.

Serui, qui libertatis spem propositam non habent. Cic. pro C. Rab. perduellionis reo, 10.

Vita maximis præmijs proposita & penè addicta. Cicero pro Milone, 41.

¶Propositum, propositi, pen. cor. (προαίρεσις, πρόθεσις, ὑπόθεσις, βόλημα, πρότασις) Quod mente statutum est, & quæ intentio hominis dicitur. Plinius, *Hoc ei propositum erat, uel superare, uel cedere.*

Academiæ consuetudo contra propositum disputandi. Cicero de Fato, 6.

Tenax propositi, Ouid. 10. Metam. 81.

Reditus ad propositum. Cic. 3. de Orat 112.

Graue propositum. Iuuen. Satyr. 10. 33.

Aberro proposito, & à proposito: id est, longius digredior, & deflecto ab eo quò ire contendo. Cic. 1. Tusc. 128. Idem 5. de Finib. 142. Et pro Cecinna, 40.

Assequi propositum. Vide Assequor.

Auerti à proposito. Liu. 2. ab Vrbe, 37.

Conducit hoc proposito. Horat. in Arte, 40.

Declinare à proposito. Cic. in Orat. 76.

Deerrare à proposito. Vide Deerro.

Destituere popositum. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 3.

Nulla re deterreri à proposito potest. Brutus Ciceroni, 11. 4.

Egredi à proposito. Cic. de claris Orat. 41.

Lumina propositi facta ministra tui. Ouid. epist. 20. 23.

Fugare à proposito. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Maledictio nihil habet popositi præter contumeliam. Cicero pro Cælio, 4.

Manere in proposito. Vide Maneo.

Permanere in proposito. Cic. 1. Offic. 157.

Pertinet ad propositum. Quintil. lib. 9. cap. 1.

Premere propositum suum. Ouid. 2. Metam. 21.

Redire ad propositum suum. Cic. 1. Tusc. 37.

Reuerti ad propositum. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 14.

Proposito rapinæ aliquid facere. Plin. lib. 11. cap. 17. 6.

In proposito. Aphricanus in l. Stichus habet. ff. de peculio leg. *At in proposito, quia Stichus nil debeat, &c.*

Superare aliquem proposito. Quintil. lib. 2. cap. 5. 15.

¶Propositio, propositionis (πρόθεσις, πρότασις) Verbale Dicitur, inquit Author ad Herenn. lib. 2, per quam ostendimus summatim quid sit quod probare uolumus. Cic. 3. de Orat. 112, *Propositioq; quid sis dicturus, & ab eo quod est dictū, seiunctio, & reditus ad propositum.*

Cum animi ampla quadam & splendida propositione. Cic. 2 de Inuent. 242.

Confessa propositio. Quint. lib. 5. cap. 14. 11.

Dura propositio. Quintil. lib. 4. cap. 5. 4.

Nuda propositio. Quintil. lib. 4. cap. 4. 6.

Vitæ propositio & cogitatio. Cic. 3. Tusc. 68.

Propontis] *propontidis, pen. corr. fœ. g.* (προποντίς) Aequor patens & diffusum. Dicitur Propontis, quasi ante Pontum. Hæc angustijs Bosphori Thracij cū Euxino Ponto coniungitur. Nam Geographi primas angustias maris se coarctantis, Hellespontum uocant. Inde expatiatur æquor quæ laxitas, Propontis appellatur. Vbi iterum in arctum coit & stringitur, illæ angustiæ, Bosphorus Thracius nuncupatur. Vbi iterum effunditur Pontus Euxinus: qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur ostio Mæotidis paludis: idq; ostium Cimerius Bosphorus appellatur.

Vnde propontidis. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 9.

Læua propontidos: id est, sinistra pars. Ouid. 5. Fast. 52.

Longa Propontis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 24.

¶Propontiacus, pen. cor. Adiect. (προποντικός) Ouid. 1. Trist. eleg. 9. 6,

Hincq; Propontiacis hærentem Cyzicon oris.

Aqua Propontiaca. Propert. lib. 3. eleg. 22. 1.

Proporro] πόῤῥω, Vlterius præterea. Lucr. lib. 2. 195, *Et si bi proporro quæ sint primordia quærunt.* Idem lib. 3. 56.

Proportio] *proportionis, fœ. g.* (ἀναλογία) Est duarum rerum, quatenus ad quantitatem pertinet, inuicem facta comparatio. Cic. pro Flacco, 25, *Qui quum omnes Asiæ ciuitates proportione in prouincias descripsisse.* Idem 6. Ver. 41, *Vt hoc liceret suspicari, fuisse aliquando apud Siculos peræqua proportione cætera.* Sic de Vniuersitate, 17.

Propositio] Vide Propono.

Proprætor] *Proprætoris* (ἀντιστράτηγος) Qui cum authoritate Prætoria aliquò mittitur, non autem qui pro Prætore prouinciam tenet. Cic. de Prouinc. Consul. 12, *res in Sardinia cum mastrucatis latrunculis, à Proprætore una cohorte auxiliaria gesta.* Idem 2. de Diuinat. 116.

Proprius] Adiect. (ἴδιος, κύριος) Quod peculiare est uniuscuiusq;: à Prope fit. hoc enim maximè prope est, quod proprium est, Virgil. 7. Aeneid. 67,

Hunc mihi da proprium uirgo sata nocte laborem.

Terent. Phorm. 5. 5. 2,

Curaui propria ea ut potiretur.

Connubio iungam stabili, propriamq; dicabo. Virgil. 1. Aeneid. 16. Seruius, perpetuam interpretatur.

Vt quum ademerit nobis omnia quæ nostra erant propria, ne lucem

Digitized by Google

lucem quoq; hanc quæ cõmunis est, eripere cupiat. Cic. pro Rosc. Amer. 89.
Certum & proprium: ut, Rem aliquam suo certo ac proprio uocabulo nominare. Cic. pro Cecin. 37. Et 3. de Orat. 83. Ergo utemur uerbis quæ propria sunt, & certa quasi uocabula rerum, penè unà nata cum rebus ipsis.
Proprium & suum. Cic. 5. Tusc. 30.
Proprium & Commune, contraria. Cic. de Senect. 31.
Proprium & peculiare. Plin. lib. 7. cap. 25. 2.
Quod aũt meum erat propriũ, ut alarijs Trãspadanis uti negarem, id etiã populo se remisisse scribit. Cic. Cæl. lib. 2. 16. 15.
Præcipuum & proprium. Cic. de Prouinc. Consul. 1.
Amor proprius. Lucret. lib. 4. 230.
Aliunde assumpto uti bono, non propio nec suo. Cicero 2. de Oratore, 23.
Consilium propriũ auferre alicui. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 27.
Consuetudo communis uel tua solius & propria. Luceius Ciceroni lib. 5. 14. 7.
Crimen proprium. Cic. 3. Verr. 29.
Culpa mea propria. Cic. ad Terentiam, lib 14. 3. 2.
Animæ propria natura atq; uis est, moueri motu interiore & suo. Cic. de Somn. Scip. 32.
Excuti proprijs negotijs. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 4.
Certa & propria nota. Cic. 4. Acad. 68.
In propria pelle non quiescere. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 5.
Periculum proprium. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 4.
Prædia propria tradere alicui, In proprietatem alicuius. Cicero pro Rosc. Amer. 12.
Ritus proprius. Plin. lib. 10. cap. 58. 1.
Tempus agendi fuit mihi magis proprium quàm cæteris. Cic. pro Sylla, 6.
Translata & aliena uerba, quibus opponũtur Propria & sua. Cic. 3 de Orat. 87.
Vi propria nituntur. Virg. 2. Georg. 86.
Proprium est eius, per translationem: hoc est, Illi adscribitur. Cic. pro Rosc. Amer. 73.
Propria est ea præceptio Stoicorum. Cic. 1. Offic. 10.
Varietas est propria Fortunæ. Cic. 2. de Diuin. 163.
Proprium Oratorum, Proprium epistolæ: hoc est, Quod maximè conuenit, & obseruari debet ab Oratore, & in epistola. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 66, Illud quod epistolæ proprium, ut is ad quem scribitur, de his rebus quas ignorat, certior fiat. Idem 3. de Orat. 63. Et de clar. Orat. 41.
Animum iudicis impellere quocunq; res postulat, hoc est, unum Oratoris maximè proprium. Cic. de claris Orat. 180.
Artis maximè proprium est creare & gignere. Cic. 2. de Natura deor. 81.
Postremò quum hoc proprium sit animantiũ, ut aliquid appetant quod sit naturæ accõmodatũ. Cic. 1. de Nat deor. 144.
Proprius, cum genitiuo. Cic. 3. Philip. 144, Aut libertatem propriam Romani generis, & numinis recuperemus, aut mortem seruituti anteponamus.
Cum datiuo. Quintil. lib. 1, Propria est nobis mentis agitatio, atq; solertia, unde origo animi cælestis creditur.
Proprium, Perpetuum. Terent. And. 4. 3. 1,

Nihilne esse proprium cuiquam? dij uestram fidem! Vbi Donatus, Omne quod habemus, aut mutuum est, aut proprium. Ergo proprium, perpetuum. Virg. 6. Aeneid. 175,
—propria hæc si dona fuissent. Terent. Andr. 5. 5. 4.
Ego uitam deorum propterea sempiternã esse arbitror, Quòd uoluptates eorum propriæ sunt.

Perenne & proprium. Cic. Post red. in Senatu.
¶Propriascit, proprium fecerit. Festus.
¶Proprietas, pen. cor. proprietatis (ἰδιότης, ἰδίωμα) Quod alicuius rei propriũ est. Plin. lib. 13. cap. 1. 10, Huius proprietas, ut uentiletur in coquendo donec desinat olere. Cic. 1. Acad. 102, Singularum rerum singulas proprietates esse.
Proprietas terræ et cæli, pro Ingenio. Liu. lib. 8. bel. Maced. 72.
Habere proprietatem. Plin. lib. 13. cap. 22. 3.
Proprietas, pro Diffinitione. Cic. in Topic. 44, Proprietas sic in hominem ne solùm cadat, atq; etiam in beluas ægritudo.
¶Proprietarius, arij. Pomponius in l. diuus Hadrianus. ff de usu & habitat. Licet tam augustus est legatarius, cui domus usus legatus est, ut non possit occupare totius domus usum, tamen eis quæ uacabunt, proprietarius non utetur, quia licebit usuario & alijs temporibus tota domo uti.
¶Propriè, Aduerb. (ἰδίᾳ, ἰδίως, κυρίως) Cic. Pæto, lib. 9. 15. 4, Quod me amas, &c. est id quidem magnum, atq; haud scio an maximum: tibi commune cum multis: quòd tu ipse tam amandus es, &c. id est propriè tuum.
Promiscuè & Propriè, contraria. Cic. 2. pro lege Agraria, 84.
Propriè & Publicè, contraria. Cic. pro Sestio, 29.
Communis persona, & Propriè singulis attributa, contraria. Cic. 1. Offic. 50.
Propriè, & uerè honestum. Cic. de Offic.
Dicere propriè. Cic. 2. de Orat. 32, Quàm propriè de unoquoque dixit. Idem Philip. 2. 84, O' hominem nequam! quid enim aliud dicam? magis propriè nihil possum dicere.
Et propriè, pro Et maximè. Cic. 1. Offic. 57, A' peregrino enim recessit, & propriè in eo qui arma contrà ferret remansit.
¶Propritim, pen. prod. Aduerbium (ἰδίᾳ) Lucret. lib. 2. 194,

Quid genus humanum propritim de quibus auctum'st.

Id est, propriè. Nonius.
Propter] διὰ, ἕνεκα, ἕνεκα, præpositio, accusatiuo casui seruit, & significat Alicuius causa. Terent. Phorm. 2. 1. 46,

Qui sæpe propter inuidiam adimunt diuiti.

Qui propter acumen occultissima perspicis. Luceius Tullio, M. F. lib. 5. 14. 5.
Propter tuum in me amorem. Cic. Lentulo, lib. 1. 3. 2.
Indicere uentri bellũ propter aquã. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 2. eaq; suspicio propter eam causam fuit, quòd, &c. Cic. de claris Oratorib. 51.
Habemus hæc omnia: bonorum studium, propter nostram causam: uulgi ac multitudinis, propter magnificentiam munerum. Cic. Curioni, lib. 2. 5. 9.
Tironem propter humanitatem & modestiam malo saluum, quàm propter usum meum. Cic. Attic. lib. 7. 125. 2.
Propter reliquæ ætatis infamiam pœnas lege & iure persoluere. Cic. Antequam iret in exilium, 18.
Legibus non propter metum parêre. Cic. in Parad. 42.
Ex se & propter se expeti. Cic. 2. de Finib. 133.
Vnum illud dico, si propter partium studium potens erat Alphènus, potentissimus Neuius. Cic. pro Quintio, 12.
Nam nec castra propter anni tempus facere possum. Cn. Magnus Domitio in epist. ad Atticum, lib. 8. 163. 4.
Propter, pro Propè, iuxta, Aliquando aduerbium est sine casu. Terent. Adelph. 4. 2. 38, —postea

Est ad hanc manum sacellum: ibi angiportum propter est.

Cic. 6. Verr. 95.
Iungitur & accusatiuo sæpissime in eadem significatione. Terent. Adel. 2. 1. 15,

Nimium istoc abisti, hic propter hunc assiste.

Propter ædem Saturni. Tacit. lib. 2. Hoc est, propè.
Fluuius Eurotas qui propter Lacedæmonẽ fluit. Cic. 2. de Inuẽt.
Duo filij propter patrẽ cubantes. Cic. pro Rosc. Am. 39. (95.
In pratulo propter Platonis statuam consedimus. Cic. de claris Oratorib. 12.
Propter quod Paulus in l. qui in. ff. de adopt. Vxor mea illi

Digitized by Google

matris loco non est, nec enim agnoscitur ei: propter quod nec ei cognatus sit.

Propterea] Aduerbiũ (διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκεν, διότι) Ob eam causam. Terent. Hecyra, 4.4.88,

Amaræ mulieres sunt, non facile hæc ferunt:
Propterea hæc ira est.

Propterea quòd. Terent. And. 1.1.11,

—feci è seruo ut esses libertus mihi,
Propterea quòd seruiebas liberaliter. Cic. pro Quintio, 15.

Cum essem otiosus in Tusculano, propterea quòd discipulos obuiam miseram, ut, &c. Cic. Pæto, lib. 9.18.1.

Si notionem ueri & falsi, propterea quòd ea nõ possunt internosci, nullam habemus. Cic. 4. Acad. 65.

Propterea quia. Seruius Cic. lib. 4.5.2, Etsi genus hoc consolationis acerbum est propterea quia per quas, &c.

Propterea ut. Cic. pro Ligario, 5, Atq; hæc propterea de me dixi, ut mihi Tubero, quum de se eadem dicerem, ignosceret.

Protopsis] procidentia oculorum, ubi cum inflammatione moti, sede sua procidunt. Galen. in Medico.

Propudium] propudij (ἀναίσχυντος) A quo pudor & pudicitia procul sint, inquit Festus. Plautus Curcul. 4.35, Iam huic uoluptati hoc adinuentum odium est. P A. quid ais propudium? Budæus, Propudiũ rem pudendam significat. Plin. lib. 28. cap. 8.34, Hoc cinere poto propudia uirorum, eiusdem aspersu fœminarum libidines inhiberi. Propudium pro obscœnitate posuit pudenda.

¶Propudianus porcus dictus est, ut ait Capito Ateius qui in sacrificio gentis Claudiæ, uelut piamentũ & exolutio omnis contractæ religionis est. Festus.

¶Propudiosus, penult. prod. Adiect. (ἀναισχυντώδης) Idem. Plaut. Trucul. 6.16,

Quia tibi insuaso infecisti propudiosa pallulam. Gell. lib. 2. cap. 7, Sed enim si imperet uxorem ducere infamem, propudiosam, criminosam.

Propugno] propugnas (ὑπερμαχίζω) propugnare, Aduersus pugnantes pugnare, siue pugnando resistere. Plin. lib. 12. cap. 19.1, Casia circa paludes propugnante unguibus diro uespertilionum genere, aligerisq; serpentibus, his commentis augentes rerum pretia.

Propugnare commoda patriæ, pro Tueri & defendere aduersus hostium impetum. Cic. 1. de Inuent. 2, Vt non oppugnare commoda patriæ, uerùm propugnare possit. Vetus codex legit, pro his pugnare.

Propugnare pro. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 22, Testor me pro illorum fama, gloria, memoria, non secus ac pro patrijs fanis, atq; delubris propugnandum putare. Sic 1. Offic. 90, Propugnare pro æquitate.

Pro innocentibus propugnare, & Nocentes oppugnare, opposita. Cic Antequam iret in exil. 6.

Acerrimè ꝑpugnare pro salute alicuius. Cic. Bruto, lib. 11.16.4.

Armatus nugis propugnat. Horat. 1, epist. 19.4.

¶Propugnatio, Verbale fœm. (ὑπερασπισμός) Cic. ad Lentulum, lib. 1.7.7, Nam nostra propugnatio, ac defensio dignitatis tuæ propter magnitudinem beneficij tui fortasse plerisq; officij maiorem authoritatem habere uideatur. Et Licinio, lib. 5.8.3, Suscepiq; mihi perpetuam propugnationem pro omnibus ornamentis tuis.

¶Propugnator, pen. prod. (ὑπερασπιστής) Verbale masc. Cæsar 7. bel. Gall. 107, Nec ille prius est à propugnatoribus uacuus relictus locus.

Classis infirma propter dimissionem propugnatorum & remigum. Cic. 7. Verr. 69.

Propugnator & defensor. Cic. 6. Verr. 72.

Senatus propugnator. Cic. pro Milone, 12.

Acerrimus propugnator communis libertatis. Cicero ad Brutum, 11.1.

Defensor & quasi propugnator patrimonij sui. Cic. 1. de Orat.

Propugnator studiosissimus. Cic. 4. Verr. 8. (126.

¶Propugnaculum, propugnaculi, pen. corr (προβολή, ἐπιτείχισμα, ὄχυρωμα, προμαχὼν, ἔπαλξις) Locus munitus, unde uehementiur certari possit, & defendi procul. Virg. 4. Aen. 18,

—& propugnacula bello
Tuta parant. Cic. pro Ponteio, 3, Est in eadem prouincia Narbo Martius colonia nostrorum ciuium, specula Populi Romani, ac propugnaculum istis ipsis nationibus oppositum & obiectum.

Pontesq; & propugnacula iungunt. Virg. 9. Aeneid. 35.

Aequoris propugnacula. Stat. 3. Sylu. 3.21.

Classis pulcherrima Siciliæ propugnaculum, præsidium prouinciæ. Cic. 5. Verr. 161.

Propugnaculo esse alicui. Cic. 7. Verr. 71.

Propugnaculis imperij sociorum fortunas, non sua tecta defendere. Cic. pro lege Manilia, 22.

Propugnaculum contra hostium impetus. Cic. 5. Verr. 32.

Propugnaculum & præsidium. Cic. ad Terentiã, lib. 14.18.4.

Propugnaculum firmissimum. Liu. lib. 4. bel. Maced.

Lex Aelia & Fusia, propugnacula, muriq; tranquillitatis. Cic. in Pisonem, 6.

Propulso] Vide Propello.

Propylæum] propylæi (προπύλαιον) Latinè uestibulum uel porticus ante domum. Cic. lib. 2. Offic. 88, Phalereus Demetrius, qui Periclem principem Græciæ uituperat, quòd tantam pecuniam in præclara illa propylæa coniecerit. Plin. lib. 35. cap. 10.34, Protogenes quum Athenis celeberrimo loco Mineruæ delubro propylæon pingeret.

Proquæstor] Proquæstoris, masc. g. (ἀντιταμίας) Qui quæstoria authoritate accepta mittitur in aliquã regionem. Cic. Acad. 9, Nec uerò ineunte ætate solùm, sed & Proquæstor aliquot annos. Vetus codex hic, Quæstor legit.

Quum Alexandriæ Proquæstor essem. Cic. 4. Acad. 22.

Proquæstore] Vide Exconsule.

Proquiritata] Promulgata: uerbum. ll. 12. tab. Sidon. Apollinar. lib. 8. epistola ad Nammatium: Per ipsum ferè tempus, ut decemuiraliter loquar, lex de præscriptione tricennij fuerat proquiritata. Quiritare, fidem Populi Rom. implorare.

Prora] proræ (πρῷρα) Anterior pars nauis. Liu 4. bel. Pun. 156, Ferrea manus firmæ catenæ illigata, quum iniecta proræ esset, grauiq; libramento plumbi recelleret ad solum: suspensa prora, nauim in puppim statuebat. Ibidem, lib. 2.87.

In nauigio, latera, carinæ, prora, puppis. Cic. 3. de Orat. 99.

Aerata prora. Stat. 5. Thebaid. 67.

Rostrata. Plin. lib. 9. cap. 36.

Terris aduertere proram. Virg. 3. Georg. 24.

Contorsit leuas proram Palinurus ad undas. Virgil. 3. Aen. 113.

Detorquet proram ad undas. Virg. 5. Aeneid. 33.

Obtorquet proram in undas dextras. Stat. 5. Thebaid. 33.

Obuertunt pelago proras. Virg. 6. Aeneid. 1.

Illisa prora pependit. Virg. 5. Aeneid. 43.

Aeratæ steterant ad littora proræ. Virg. 9. Aeneid. 25.

Torquent proras ad littora. Virg. 3. Aeneid. 107.

Vertere proras à littore. Lucan. lib. 9.118.

Prora & puppis. Cic. lib. Epist. 16.24.2. scribens ad Tironem suum, parœmiam hanc refert his uerbis, Mihi prora & puppis (ut Græcorum prouerbium est) fuit à me tui dimittendi, ut rationes meas explicares. Prora itaq; & puppi summã consilij nostri significamus, propterea quòd à prora & puppi, tanquam à capite & calce pendeat tota nauis. Erasm.

¶Proreta, proretæ, pen. prod. (πρῳρεύς, πρῳράτης) custos & guber-

& gubernator in prora nauis. Plaut. Rud. 23.74,
Si tu proreta isti naui es, ego gubernator ero.

¶Proreus, duarum syllabarum uox, proprium nautæ apud Ouid. 3. Metam. Dicitur autem πρωρεὺς Græcis, qui & proreta. id est, proræ gubernator, ut dictum est.

Prorepo] prorepis, pen. prod. prorepsi, proreptum (ἐξέρπυζω) prorepere, Vltra repere. Colum. lib. 3. cap. 5, Vt mota æqualiter humus, nouelli seminis radicibus, quamcunq; in partem prorepserint, molliter cedat.

Quum prorepserunt primis animalia terris. Horatius 1. Serm. Satyr. 3. 20.

Prorepere è cauis. Plin. lib. 8. cap. 39. 1.

Prorepere in luxuriem dicuntur radices uitium, Prorependo luxuriari & diuagari. Colum. lib. 5. cap. 5. 11.

Prorepentes oculi uitium. Colum. lib. 11. cap. 2. 28.

Proreta & Proreus] disyllabum. Vide Prora.

Proripio] proripis, pen. corr. proripui, proreptum (ἐκθέω, ἐξορμάω, ἀναθορῶ) proripere, Latenter & furtim rapere: ut, Proripere sese domo. Liu. 9. bell. Pun. 44. Virgilius eclog. 3. 4,

Et quum clamarem, quò nunc se proripit ille?
Tityre coge pecus: tu post carecta latebas.

Vsquam proripere. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 8.

Proripere se repentè, uel subitò. Cic. de Arusp. resp. 1. Cæsar 1. bel. Ciuil. 303.

Sese porta foras uniuersi proripiunt. Cæsar. 2. bel. Ciuil. 46.

Solio se proripit alto. Valer. 5. Argon. 54.

Proripere sese ab uestibulo templi. Liu. 8. ab Vrbe, 24.

Proripere se ex curia. Liu. ab Vrbe, 70. & lib. 8. 152.

Proripere se in publicum. Liu. 8. ab Vrbe, 141.

Proripere se in cœtus. Plin. lib. 8. cap. 46. 2.

Proripere aliquem, Rapere. Cic. 7. Verr. 126.

Cateruas proripere in cædem. Horat. 1. Carm. ode 8. 3.

Proripiet se libido ac proijciet occultatione poposita. Cic. 2. de Finib. 117. Vide Proijcio.

Prorito] proritas, pen. prod. (παροξύνω) proritare. Prouocare. Colum. lib. 10. 12,

Vt Pelusiaci proritet pocula zythi. Plin. lib. 26. cap. 8. 43, Anagallis cærulea procedentia sedis retro agit: ediuersò rubens proritat. Id est, extimulat & acuit. Colum. lib. 2. cap. 10. 13, Lini semen, nisi magnus est eius in ea regione quam colis prouentus, & pretium proritat, serendum non est. Id est, allicit & inuitat.

Prorogo] prorogas, pen. corr. (παρατείνω, ἀναβάλλομαι) prorogare, Protrahere, prolongare. Cicero Appio, libro 3. 10. 11, Illud pugna & enitere, ne quid nobis temporis prorogetur.

Per singulos annos aliquid prorogare. Quintil. lib. 1. cap. 1. 13.

Aetatem prorogare. Plin. lib. 15. cap. 13. 2.

Aeuum prorogare. Horat. in Carm. secul. 14. Et in Arte, 70.

Bellum prorogare. Cic. 12. Philipp. 328.

Dies paucos propter inopiam ad soluendum, alicui prorogare. Cic. 2. Philip. 82.

Impetrant à Senatu ut dies sibi prorogaretur. Cic. 3. Verr. 69.

Prorogat æternam feritas tibi punica famã. Claud. 7. Paneg. 32.

Horam prorogare rectè uiuendi. Horat. 1. epist. 2. 9.

Imperium prorogare, Noua rogatione in longiora tempora proferre. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 7. Idem ad Atticum, lib. 5. 89. 1. Ne pateretur quantum esset in ipso, prorogari nobis prouincias.

Moras prorogare. Plin. lib. 16. cap. 22. 2.

Numerum annorum prouincijs prorogauit. Cic. 2. Philip. 105.

Rogo atq; oro ne patiare quicquã mihi ad hanc prouincialem molestiam temporis prorogari. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 9.

¶Prorogatio, Verbale (ἀναβολὴ, ὑπερημερία) Cic. ad Att. lib. 13. 291. 3, Ego uerò utar prorogatione diei. Liu. 4. bel. Maced. 20, Tum L. Valerius prorogatione ab se promulgata, ita disseruit, &c.

Prorogatio legis, Dilatio promulgãdæ legis. Cic. pro Mur. 45.

Prorsi] limites. Vide Prorsus.

Prorsus] uel Prorsum, Aduerbium (πάνυγε, πάνυ, μὲν οὖν, τὸ πάνυ) Quasi porrò uersus, inquit Festus: significat Omnino. Terent. Eunuch. 2. 3. 14,

Ego nescio hercule neq; unde eam, neq; quorsum eam,
Ita prorsus oblitus sum mei. Cic. 2. de Orat. 35, Verbum prorsus nullum intelligo.

De summa agi prorsus uehementer & seuerè uolo. Cic. Attic. lib. 16. 339. 3.

Satis affatim prorsus. Cic. Attico, lib. 16. 331. 3.

Prorsus iocundè. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 15.

Prorsus omnino omnia obsequor. Terent. Adel. 5. 9. 33.

Nam penitus prorsum latet hæc natura, subestq;. Luc. lib. 3. 55.

Prorsus, cum negatione, pro Nullo modo. Terent. Hecyr. 4. 4. 51, Enimuero prorsus iam tacere non queo. Idem, And. 2. 6. 4, Nihilne? hem. D. nihil prorsus. Item, Adelph. 4. 1. 4.

Nullo modo prorsus assentior. Cic. de Natur. deor.

Prorsus, pro eo quod Generaliter uulgò dicitur. Cic. ad Marcel. lib. 4. 10. 2, Venies enim, mihi crede, expectatus: neq; solum nobis, id est tuis, sed prorsus omnibus.

Prorsum, Recta ad locum aliquem. Plaut. Milit. 16. 56,

—ego adeò, ut tu scias,
Prorsum Athenas protinus abibo tecum. Idem Persa, 17. 5,
Simulato quasi eas prorsum in nauem.

Rursum prorsum. Terent. Hecyr. 3. 1. 35,

Trepidari sentio, cursari rursum prorsum. Vbi Donatus, Rursum propriè Retro, prorsum Antè significat, & est prouerbiale, ut dicimus Sursum deorsum, intrò foras, hac illac, & similia.

Prorsum, Certè, rectè, uerè, inquit Donatus. Terent. Adelph. 5. 3. 58, Eo pacto prorsum illic alligaris filium. Cic. ad Atticũ, lib. 13. 293. 1, Prorsus ex his libris non uidetur esse dubium, quin, &c.

¶Prorsus, nomẽ, Rectũ significat. Inde Prorsi limites dicuntur in agrũ mensuris, qui ad orientem directi sunt: ut ait Festus.

Prorumpo] prorumpis, prorupi, penult. prod. proruptum, (ἐκρήγνυμι) prorumpere, Valde rumpere, uel cum impetu ferri. Virg. 1. Georg. 20,

Rursus in obliquum uerso prorumpit aratro. Cæsar 5. bel. Gall. 60, Nouo genere pugnæ perterritis nostris per medios audacissimè proruperunt. Virg. 10. Aen. 76,

Hæc ait, & medius densos prorumpit in hostes.

In aciem prorumpere. Vide Acies.

Prorumpet pestis qua poterit. Cic. pro Muræna, 77.

Vox prorumpit in auras. Silius lib. 3. 142.

Eò prorumpit hominum cupiditas, & scelus, & audacia, ut nõ modò clam, uerùm etiam hic in foro cædes futuræ sint. Cic. pro Roscio Amerino, 7.

Prorumpere, Actiuum, Vltra emittere, euomere: unde Proruptum mare, Effusum fluensq;, inquit Seruius. Virg. 1. Aeneid. 50. Et 3. Aeneid. 154,

—horrificis iuxta tonat Aetna ruinis,
Interdumq; atram prorumpit ad æthera nubẽ. Seruius accipit pro euomit, asserens nouam hanc esse loquutionem. Nõ enim dicimus, Ego prorumpo hanc rem. Terent. in Eun.
Iámne erumpere licet hoc mihi gaudium.

Prorumpit fons ab una parte: hoc est, magno impetu profluit & oritur. Cæsar 8. bel. Gal. 142.

¶Proruptus (καταρραχθεὶς) Participium, siue Nomen ex participio:

Digitized by Google

ticipio:ut, Proruptus murus, Prorupta audacia, Temeraria. Cic. pro Roscio Amer. 41, Nisi prorupta audacia, nisi tanta temeritas, ut non procul abhorreat ab insania.

Aditus proruptus. Vide Adeo, adis.

Proruptæ munitiones, Violenter à militibus superatæ. Cæsar. 3. bel. Gall. non procul à fine.

Mare proruptum. Virg. 1. Aeneid. 50.

Proruo] proruis, prorui, prorutum, penult. corr. (καταῤῥήγνυμι, καταῤῥάσσω) proruere, Proijcere, facere ut aliquid cadat. Liu. Mare fluminibus inuexit, montes lapsu ingēti proruit. Idem 6. bel. Pun. 70, Albam, unde ipsi oriundi erant, à fundamentis proruerunt: ne stirpis, ne memoria originum suarum extaret. Colum. lib. 12. cap. 43. 10, Tum uinaceorum pes bene prælo expressus, proruitur.

In caput proruit. Valer. 7. Argon. 121.

Proruere se foras, Prorumpere. Terent. Eunuch. 3. 5. 51.

Aciem hostilem proruere. Vide Acies.

¶ Prorutus, pen. cor. Particip. (καταῤῥαχθείς) Liu. 4. ab Vrbe, 124, Dictator proruto uallo, iam in castra prælium intulerat. Ex uetusto codice legendum, prorupto.

Gramina prorupta. Stat. 4. Thebaid. 264.

Prosa] dea, de qua Gell. lib. 16. cap. 16. ex Varrone, Quando, inquit, contra naturam, fortè conuersi in pedes pueri, brachijs plerunq; diductis retinere solent, ægrius tunc mulieres enituntur. Huius periculi deprecandi gratia, aræ statutæ sunt Romæ duabus Carmentibus: quarum altera Postuerta nominata est, Prosa altera, à recti peruersiq; partus & potestate & nomine.

Prosa] prosæ (πεζὸς λόγος) dicitur oratio soluta, quasi prosusa. Gell. lib. 10. cap. 18, Extat nunc quoq; Theodori tragœdia, quæ inscribitur Mausolus: in qua eum magis, quàm in prosa placuisse Higinus refert. Quintil. lib. 1. cap. 10, Sed in prosa quoq; quædam iam recepta immutatio.

Prosa oratione prioribus subnectentur exordijs. Colum. libro 10. in Præfat.

¶ Prosaicus, pen. cor. Adiect. (πεζικός) Plin. lib. 7. cap. 56. 15, Prosaicam orationem condere Pherecydes Syrius instituit. Idem lib. 5. cap. 29. 8, Cadmus primus prosaicam orationem condere instituit. Alij codices habent, prosam.

Prosapia] prosapiæ (ἐκγονή, ἀπογονή) Generis longitudo, siue progenies antiqua. Dicta à Prosupero, prosuperas, quod est Superabundo, quòd prosuperent, hoc est supersint & superabundent liberi. Cato, Veteres prosapiæ. Plaut. Curcul. 8. 23, De cœlitum prosapia te esse arbitror. Idem Merc. 12. 49. Cic. de Vniuers. 56, Deinceps Iouem atq; Iunonem reliquos fratres inter se, agnatosq; usurpare atq; appellare solemus, & eorum, ut utamur ueteri uerbo, prosapiam. Quintil. lib. 1. cap. 11, testatur prosapia esse uerbum inusitatum. & lib. 8. cap. 3. Festus, Prosapia, progenies: id est porrò sparsis, & quasi iactis liberis: quia insipare, significat iacere & disijcere.

Proscenium] proscenij (προσκήνιον) Locus ante scenam porrectus, ubi pulpitum excitatum erat, quò actores fabularum prodirent, ita ut scena altior esse pulpito: pulpitum autem altius orchestra, quæ ipsa locus erat saltantium. Hæc Budæus. Plaut. Amphit. 3. 91,

Etiam histriones Nannico in proscenio hic
Iouem inuocarunt. Liu. 10. bel. Maced. 202, Theatrum ut proscenium ad Apollinis ædem, Iouis in Capitolium, &c.

Ineunt proscenia ludi. Virg. 2. Georg. 77.

Proscindo] proscindis, proscidi, pen. cor. proscissum, proscindere, Valde, seu ultra, uel subtus scindere. Vnde dicimus Proscindere terrā, quum primum eam aramus. Var. de Re rust. lib. 1. cap. 29. Colum. lib. 2. cap. 2. 17, Antiquissimi ferè omnes formam huius operis conscripsere, quam uelut scita legemq; in proscindendis agris sequantur agricolæ.

Aequor rostro carina proscindit. Catul. Argon. 59. 3.

Campum ferro proscindere. Ouid. 7. Metam. 24.

Litus aratro proscindere. Ouid. epist. 16. 28.

Quercum ferro proscindere. Lucan. lib. 3. 87.

Terram aratris proscindere. Lucret. lib. 5. 42.

Iuuencis ualidis terram proscindere. Virg. 2. Georg. 48.

Proscindere aliquem, per translationem, pro Infamare, contumelijs lacessere & lacerare. Sueton. in August. cap. 13. Hunc fœdissimo conuitio coràm prosciderunt. Plinius libro 36. cap. 6. 4.

Summotū aliquē patria proscindere. Ouid. 4. de Pont. eleg. 16.

¶ Proscissus, Participium: ut, Proscissa terra.

Aequor proscissum. Virg. 1. Georg. 20. Id est, terra quam iam arauerat. Seruius.

Armi proscissi natant palearibus. Stat. 3. Thebaid. 67.

Pectus proscissum uulnere. Stat. 10. Thebaid. 87.

¶ Proscissum, Substantiuum, pro Terra proscissa. Colum. lib. 2. cap. 2. 21, Bubulcum autem per proscissum ingredi oportet.

¶ Proscissio, Verbale. Colum. lib. 6. cap. 26, Néue adhuc tenera colla dura proscissione terræ contundant.

Proscribo] proscribis, pen. prod. proscripsi, proscriptum, (προγράφω, ἀπογράφομαι) proscribere, Aliquid per scripturam uenale proponere & publicare. Nam proscribi domus dicuntur, quando apposita inscriptione, uenales uel locandæ significantur. Cic. 3. Offic. 85, Itaq; Calphurnius quū demollitus esset, cognossetq; Claudium ædes postea proscripsisse, &c. Idem 3. Offic. 71, Ille quod non placebat, proscripsit: tu quod placebat, emisti.

Racilius tabulam proscripsit, se familiam Catonianam uenditurum. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 10. 6.

Aedes proscribere. Cic. 3. Offic. 89.

Proscribere se auctionem facturum. Cic. pro Quintio, 8.

Proscribere uenale. Curius ad Ciceronem, lib. 7. 20. 1.

Itaq; sese scripturum agebat, ut uenationem etiam quæ postridie ludos Apollinares futura est, proscriberent. Cic. Att. lib. 16. 333. 8.

Proscribere aliquem, Damnare, relegare. Cic. pro Domo sua, 35, Hanc uos igitur Pontif. iudicio atq; authoritate uestra Tribunoplebis potestatē dabitis, ut proscribere posit quos uelit? Quæro enim, quid sit aliud proscribere, Velitis iubeatis, ut M. Tullius in ciuitate ne sit, bonaq; eius ut mea sint: ita enim fecit, etsi alijs uerbis tulit. Vlpian. in l. sed etsi pupillus. ff. de institoria actione, Proscribere palàm, sic accipimus claris literis, ut de plano rectè legi posint, ante tabernam scilicet, uel ante eum locum in quo negotiatio exercetur, nec in loco remoto, sed in euidenti.

Quum proscriberentur homines, atq; ex omni regione caperentur ij, qui aduersarij fuisse putabantur. Cicero pro Rosc. Amer. 19.

¶ Proscriptus, Participium (προγεγραμμένος) ut, Ager proscriptus. Cic. Att. lib. 16. 341. 2.

Iste locare incipit nō proscripta neq; edicta die. Cic. 3. Ver. 99.

Horti quam in diem proscripti sint, uelim ad me scribas. Cic. Attico, lib. 12. 260. 1.

Possessiones uenales ac proscriptas hac lege uideo. Cic. 3. de lege Agraria, 10.

Proscriptus, Relegatus. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 6, Quinta de proscriptorum filijs.

Lex Cornelia proscriptum iuuare uetat. Cic. 3. Verr. 86.

Rex proscriptus. Horat. 1. Serm. Satyr. 7. 1.

¶ Proscriptio, proscriptionis, Verb. (προγραφή, ἀπογραφή) Damnatio. Cic. pro Cluentio, 97, Ne subscriptio Censoria

non

Digitized by Google

non minus calamitatis ciuibus quàm illa acerbißima proscriptio poßit afferre.
Capitis proscriptio. Cic. de Prouinc. Consul. 37.
Non nominatim, sed generatim proscriptio est informata. Cic. Attico, lib. 11. 214. 2.
Facere proscriptiones prædiorum. Cic. pro Flacco, 57.
Quum de capite ciuis & de bonis proscriptio ferretur. Cicero pro Sestio, 54.
Cauete per deos immortales, ne noua & multò crudelior per uos proscriptio instaurata esse uideatur. Cicer. pro Roscio, Amerin. 91.
Quum caput meæ proscriptionis recitaretur. Cicer. Post reditum in Senatu, 3.
¶ Proscriptor, Aliud uerbale (προγραφεύς) Plin. lib. 7. cap. 12. 7, Adeoq; tempestiuam admirationem intulit, ut ille proscriptor animus, mero & contumelia furens, non aliud in censu maius, & in fortuna sua duceret.
¶ Proscripturio, proscripturis, penult. corrept. proscripturiui, proscripturitum, proscripturire, Desideratiuum uerbum, Cic. Att. lib. 9. 191. 12, Sed mediusfidius turpe nobis puto esse de fuga cogitare. Hoc turpe Cn. noster biennio antè cogitauit, ita sullaturit animus eius, & proscripturit iandiu. Sullaturire, est cupere Sullam, siue Syllam imitari. Proscripturire, proscriptiones ciuium meditari ac moliri: id quod fecerat L. Sylla, qui & Sulla dicitur: cuius exemplum Cæsar imitari conabatur.
Proseco] prosecas, pen. corr. prosecui, prosectum, prosecare, Secare. Plaut. Pœnul. 6. 8,

—— uetuiq; exta prosecarier. Liu. 5. ab Vrbe, 98, Qui eius hostiæ exta prosecuisset.

¶ Prosecta, dicta sunt ab antiquis uiscera, quæ in sacrificijs prosecuissent. Lucan. lib. 6. 142,

—— si pectora plena
Sæpe dedi, & laui calido prosecta cerebro.

Nonius, Prosecta, exta quæ aris dantur ex fibris pecudum dissecta: sunt generis neutri. Licinius Macer, Ornithogonia,

— uulgari tosta uapore
Cum uirgis prosecta ferunt.

Fœmininum. Lucilius lib. 14,

Cœnam inquit nullam, neq; diuo prosectam ullam.

Imponere prosecta aris calentibus. Ouid 12. Metam. 31.
Proseda] prosedæ, pen. cor. (πόρνη) Meretrix dicitur, authore Festo, quòd ante stabula sedeat. Plaut. Pœn. 4. 44,

— an ibi uis inter istas uersarier
Prosedas pistorum amicas, reliquias alicarias?

Prosedamum] prosedami, pen. corr. Vitium est arietibus et hircis circa coitum proueniens ex nimio labore. Huic morbo rustici medentur genere satyrij, quod trategonon appellant, quum in cibum porrigitur. Plin. lib. 26. cap. 10. 5, Et à Sarmatis equis ob aßiduum laborem pigrioribus in coitu, quod uitium prosedamum uocant.
Proselenus] προσέληνος, penult. prod. Arcadum epitheton est, qui se πρὸ τῆς σελήνης, id est, ante Lunam fuisse gloriabantur. Stat. 4. Thebaid.

Arcades huic ueteres astris Lunaq; priores,
Agmina fida datis.

Proselytus] proselyti (προσήλυτος) Aduena, nouus, peregrinus: à uerbo Græco προσηλύθω, quod est aduenio. Proselyti Hæbreis, qui ex Ethnicis, legibus Mosis & ceremonijs initiati Iudaismum profitebantur non illi quidem gente, sed adoptione Iudæi. Lucas in rebus gestis Apostolorum: Iudæi quoq; & Proselyti.
Prosemino] proseminas, pen. corr. (κατασπείρω) proseminare, Disseminare. Cic. 3. de Orat. 35, Nam quum essent plures orti ferè à Socrate, quòd ex illius uarijs & diuersis, & in omnem partem diffusis disputationibus aliud apprehenderit, proseminatæ sunt quasi familiæ dissentientes inter se, & multum disiunctæ & dispares.
Prosequor] penult. corr. prosequeris, prosequutus sum (κατακολουθέω, ἀπέρχομαι) prosequi, Vltrà, siue pòst sequi. Cæsar bell. Gall. lib. 5. 192, Longius prosequi ueritus, quòd syluæ paludesq; intercedebant.
Prosequi usq; ad locum aliquem. Cic. 6. Verr. 69.
Prosequi decedentem domum. Liu. 2. ab Vrbe, 134
Prosequi, & domum reducere. Martial. lib. 11. 25.
Cum equis aliquem prosequi. Cic. Quint. fratri, lib. 2. 15. 2.
Dictis prosequi aliquem. Virg. 6. Aeneid. 180.
Prosequi cum donis. Liu. 9. bel. Maced. 224.
Lachrymis aliquem prosequi. Cic. pro Plancio, 60, Is me in discessu meo non lachrymis solùm suis, sed animo, corpore, copijs prosequutus est.
Abeuntia uela prosequi oculis. Ouid. epist. 5. 11.
Odore prosequitur. Plinius lib. 11. cap. 17. 3. Alij legunt, persequitur.
Visu prosequimur illos. Stat. 5. Thebaid. 97.
Ventus prosequitur euntes à tergo. Virg. 3. Aeneid. 26.
Exequias alicuius prosequi. Ouid. 1. Trist. eleg. 6. 3.
Prosequi funus, uel exequias funeris alicuius. Cic. pro Cluentio, 159. Liu. 8. bel. Maced. 241.
Ab ultimo repetere, & longe prosequi. Author ad Heren. 1. 15.
Altius prosequi. Vide Altus.
Latius, quæ cuiusq; affectus natura sit, prosequamur. Quintil. lib. 5. cap 8. 3.
Et id non prosequar longius quàm mea fides postulabit. Cicer. pro Roscio Amerino, 51.
Ne hæc difficiliora esse ad prosequendum uideantur. Cicero 3. de Orat. 104.
Ne plures prosequar. Cic. 1. Tusc. 45, Quid, totum propè cælum, ne plures prosequar, nonne humano genere completũ est? id est, Vt alios taceam.
Prosequi usq; ad extremum. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 11.
Prosequi atq; imitari antiquitatem. Vide Imitor.
Prosequi aliquem, Est etiam cum affectu animi sequi: ut, Prosequor te amore: id est, amo. Prosequor te odio: Odio habeo. Prosequor te laude, honore, contumelijs, & huiuscemodi.
Prosequuntur cibos uoluptate carentes blandioribus alloquijs medici. Plin. epist. 8. e.
Amore prosequi profectionem alicuius. Cicero Trebon. libro 15. 21. 13.
Prosequi aliquem beneficijs. Cic. 5. Verr. 78.
Opportunitatem uerò mortis illius beneuolentia potius quàm misericordia prosequamur. Cic. de clar. Orat. 3.
Mirabilis eum omnium beneuolentia prosequuta est. Cic. Cassio, lib. 15. 15. 7.
Dicto improbum factum alicuius prosequi. Colum. lib. 8. cap. 16. 3. id est, improbo facto dictum non minus improbum adijcere.
Vt eum boni existimatio usq; ad rogum prosequatur. Cicero pro Quintio, 66.
Fletibus natos, lætitia defunctos prosequuntur. Quint. lib. 5. cap. 11. 29. De quibusdam nationibus.
Prosequitur eos honos amicorum. Cic. de Amic. 22.
Impudentia prosequi. Cic. Silio, lib. 13. 63. 2.
Lachrymis prosequi mortuos. Liu. 5. bel. Pun. 152.
Prosequi lamentis, lachrymisq; aliquos tanquam extinctos. Liuius 5. bel. Pun. 152.
Laudibus prosequi. Colum. lib. 12. cap. 3. 9, Horum erat officium, eos qui legibus parerent, laudibus prosequi.

Digitized by Google

Laudes alicuius ad cantum prosequi. Cic. 2. de Legib. 98.
Laureatis gesta prosequi. Tacit. in uita Agricolæ.
Libello prosequi memoriam alicuius. Plin. epist. 10. lib. 3. id est, honestis scriptis memorare.
Memoria prosequi aliquid. Quint. lib. 10. cap. 7.
Alicuius uirtutem grata memoria prosequi. Cicero 14. Philipp. 404.
Memoria immortalitatis prosequi aliquorum gloriam dicuntur literæ: hoc est, scripta aliquorum laudes complectentia. Cic. 2. Philip. 53.
Mentionem alicuius cum honore summo prosequi. Plinius epistol. 159. b.
Nomen alicuius prosequi animis clarissimis. Cic. 3. Philip. 153.
Officijs omnibus aliquem prosequi. Cic. Marcello, lib. 15. 10. 5.
Qui paternam amicitiam nullis ipsi officijs prosequuti sunt. Bithynicus Ciceroni, 6. 16. 1.
Facta alicuius prosequi suo officio. Ouid. 4. Fast. 146.
Liberaliter aliquem prosequi oratione. Cæs. 2. bel. Gal. 248.
Ordinem rerum prosequi. Cic. in Partit. 8.
Memoriam alicuius plausu & clamore prosequi. Cic. 10. Philipp. 274.
Ac rursus præmio prosequuntur eos qui strenuè atq; industriè se gesserunt. Colum. lib. 8. cap. 14.
Prosequare reliquias aui. Cic. de Senect. 17. Alia exemplaria habent, persequare.
Spes prosequitur nos: quasi persequitur. Cicero ad Attic. lib. 3. 47. 3, Quid enim est quod me retineat, præsertim si spes ea non est, quæ nos proficiscentes prosequebatur? id est, quam habebamus.
Stylo prosequi rationem munificentiæ. Plin. epist. 8. c.
Prosequi aliquem uerbis honorificis. Cic. 2. Tusc. 103.
Prosequi aliquem uerbis, Conuicijs obiurgare, uel insectari. Cicero 2. in Catil. 25.
Verbis uehementioribus aliquem prosequi. Cic. 4. Verr. 51.
Versu prosequi pascua. Virgil. 3. Georg. 68. hoc est, describere carmine.
Voto & suffragio prosequi aliquem. Plin. epist. 307.
Proserpo] proserpis, proserpsi, proserptum (ἑρπύζω) proserpere, proprium draconum siue serpentium est, dum nullis pedibus innixi per terram deuoluuntur. Plautus Asin. 12. 105,

Fac proserpentem bestiam duplicem ut habeam linguã.

Idem Pœnulo, 16. 71.
Proserpit herba. Plin. Hæc herba, nisi sata sit, mirè proserpit.
Proserpina] pen. corr. (περσεφόνη, βριμώ, περσέφασσα, περσεφόνεια, φερσεφόνη) Luna, Iouis ex Cerere filia. Ouidius lib. 4. Fast. 119,

At neq; Persephone digna est prædone marito.

A' proserpendo dictam Proserpinam Augustinus lib. 7. de Ciuitate Dei, significareq; fœcunditatem scribit: quæ quum aliquando non esset, dicta fuit rapta ad inferos, & tunc cessarunt instrumenta ruralia. Qua redeunte, instituta sunt solennia Athenas. Serpere enim uidetur ueluti serpens, dum modò in dextram, modò in sinistrã mouetur: propter quod & omniuaga dicitur. Dicta est Libera, Diana, Lucina, Triuia, Hecate, & Noctiluca. Huius raptum describit Cicer. 6. Verr. 95. Cuius fabulam sic scribit Seruius, Ceres, inquit, quum raptam à Plutone Proserpinam filiam diu quæsisset: tandem aliquando eam esse apud inferos comperit: pro quare quum Iouis implorasset auxilium, ille respondit posse eã reuerti, si nihil apud inferos gustauisset. Illa autem iam punici mali in Elysio grana gustauerat: quam rem Ascalaphus Stygis filius prodidit. Vnde Proserpina ad superos remeare non potuit. Hinc ait Lucanus lib. 6. 148,

Eloquar immenso terræ sub pondere quæ te
Detineant Ennæa dapes.

Sanè Ceres à Ioue postea meruisse dicitur, ut Proserpina sex esset cum matre mensibus: sex cum marito. quod ideo fingitur, quia Proserpina ipsa est quæ & Luna, quæ toto anno sex mensibus crescit, sex deficit, scilicet per singulos menses quindenis diebus: ut crescens apud superos, deficiens apud inferos esse uideatur. Hæc Seruius apud Virgil. lib. 1. Georg.

Quamuis Elysios miretur Græcia campos:
Nec repetita sequi curet Proserpina matrem.

Regna Proserpinæ, Inferi. Horat. Epod. 17. 1.
Casta Proserpina. Horat. 2. Carm. ode 13. 5.
Imperiosa Proserpina. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 23.
Pulchra Proserpina. Virg. 6. Aeneid. 29.
Sæua Proserpina. Horat. 1. Carm. ode 28. 4.
Siculæ regna Proserpinæ. Senec. Herc. fur. 7. 6.
Proserpinaca] herba est notissima & uulgaris, eximij aduersus scorpiones remedij. Plinius lib. 27. cap. 12. & libro 26. cap. 4.
Prosero] proseris, penult. corr. Proserere, Proferre, producere. Lucan. libro 4,

—non proserit ullam
Flaue Ceres segetem.

Proseuche] προσευχή, obsecratio, uel oratio quæ ad Deum funditur, dicta quòd attentione opus habeat: προσέχω, attendo, uel intendo, uel adhibeo. Iuuenalis Satyr. 3. 29. proseucham Latina declinatione uidetur posuisse pro eo loco, ubi precibus & obsecrationibus mendici à transeuntibus stipem mendicabant, uel uictitabant. ait enim,

Ede ubi consistas, in qua te quæro proseucha.

Nam in ingressibus pontium mendici tuguria habebant, unde à prætereuntibus mendicarent stipem. Vide Turnebum, in hunc Iuuenalis locum.
Prosferari] Impetrari: Nonius, Verbũ antiquum. Lucil. lib. 26, Nec minimo & prosferatur pax, quòd Cassandram signo deripuit.
Prosiceæ] Vide Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 12.
Prosicium] prosicij, Quod prosectum proijcitur, inquit Festus.
Prosilio] prosilis, pen. corrept. prosilui, prosiliui, & prosilij, prosultum (ἐκπηδάω, προθορέω) prosilire, ultrà seu foras uel antè salire, prorumpere. Terent. Eunuch. 5. 8. 6,

Hunc ego nunquam uideram: & iam hic quidnám properans prosilit.

Repentè prosilire. Cic. pro Cælio, 49.
Temerè prosilire. Cic. pro Cælio, 51.
Prosilire à sede. Liuius lib. 2.
Prosilire ad certamen. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 25.
Prosilire ex tabernaculo. Liu. 8. bel. Pun. 74.
In campos prosilit. Stat. 10. Thebaid. 49.
In apertos campos hostes prosiliunt. Ouid. 2. Fast. 46.
In freta prosilit attonito pede. Valer. 8. Argon. 5.
In concionem prosilire. Liuius 5. ab Vrbe, 4.
In altitudinem prosilire, dicuntur frutices: pro, Exurgere & erumpere. Colum. lib. 7. cap. 6. 1.
Stratis prosiluit. Valer. lib. 6. Argon. 62.
Toris altis prosilit. Valer. lib. 6. Argon. 91.
Acies prosiliunt. Lucan. lib. 2. 16.

—ipsæ tua signa reuellent,
Prosilientq; acies.

Et lib. 7. 16.
Prosiliunt lachrymæ. Martial. lib. 1. 117,

Amissum non flet, quum sola est Gellia, patrem:
Siquis adest, iussæ prosiliunt lachrymæ.

Natura uaga prosiliet frænis remotis. Hor. 2. Serm. Satyr. 7. 15.

Scintillam

Digitized by Google

Scintillam subitò prosiliuisse ferunt. Ouid. 4. Fast. 160.
Prosilijt inde spuma pinguis. Plin. lib. 12. cap. 14. 6.
Prosimurium] aut Postmurium, Pontificale pomœrium, ubi Pontifices auspicabantur. dictum autem pomœrium, quasi piomurum. id est, proximum muro. Paulus apud Festum.
Prosita] Proposita. Paulus apud Festum.
Prosocer] pen. cor. prosoceri, masc. gen. (ἀντιπενθερός) Plin. epist. 110. c. lib. 5, Eram cum prosocero meo, eram cum amica uxoris, eram cum amicis diu desideratis, circumibam agellos. Ouid. epist. 3. 15,

Curq; senex Nereus prosocer esse uelit.

Prosocrus] huius prosocrus, penult. corr. f. g. Modest. l. 4. ff. de gradibus, Prosocrus mihi uxoris meæ auia est: ego illius sum progener.
Prosodia] prosodiæ, pen. cor. (προσῳδία) Latinè accentus dicitur: Estq; lex, siue regula ad eleuandam deprimendamúe syllabam uniuscuiusq; particulæ orationis accommodata: alio nomine apud Græcos τόνος dicta. Fit autem prosodia, à πρὸς Græca præpositione, quæ significat ad: & ᾠδὴ cãtus. Gellius lib. 13. cap. 6, Quas Græci προσῳδίας dicunt, eas ueteres docti tum notas uocum, tum moderamenta, tum accentiunculas, tum uoculationes appellabant.
Prosonomasia] προσονομασία, annunciatio: quæ fit aliqua uocum similitudine, & uerborum quadam affinitate: ut, Quis locus, aut lacus: Ex aratore orator: Deligere oportet, quem uelis diligere: Amentium aut amantium. Amor amaror.
Prosopis] προσωπὶς, & Prosopeion (προσωπεῖον) apud Aristophanem in Danaidibus idem est quod Larua & laruula, adscripta instrumentis muliebribus à Polluce libro 10. capite 28.
Prosopites] Aegypti præfectura. Plin. lib. 5. cap. 9.
Prosopopitis] Prosopopitidis (προσωποπίτις) Insula est in Delta Nili, nouem schœnorum ambitu, urbem habens Atarbechim, ex qua naues proficiscuntur ad tollenda tota Aegypto boum, aliorumúe pecorum ossa, quæ religiosè apud Aegyptios sepeliuntur. Herod. lib. 2. Alij Prosopis legunt.
Prosopon] πρόσωπον, Insula non longè à Carthagine: cuius incolæ Prosopij dicuntur, uel Prosopitæ. Stephanus.
Prosopopœia] προσωποποιΐα, ad uerbum, dicitur personæ fictio: hoc est: figura personam inducens. Componitur enim ex πρόσωπον, quod personam significat: & ποιέω, facio uel fingo. Figura est, quum persona aliqua fingitur: ut quum inanimatum loquitur ad animatum, uel è conuerso. Horatius Epod. 17. 6,

Quid amplius uisꝰ ô mare & terra, & ardeo. Quint. His præcipuè locis utiles sunt prosopopœiæ, id est, fictæ alienarum personarum orationes. Idem lib. 6. cap. 2, Illa adhuc audaciora, & maiorum, ut Cicero existimat, laterum, fictiones personarum quæ prosopopœiæ dicuntur: mirè namq; tum uariant orationem, tum excitant. His etiam aduersariorum cogitationes uelut secum loquentium, protrahimus: quæ tamen ita demum à fide non abhorrent, si ea locutos finxerimus, quæ cogitasse eos non sit absurdum. Et nostros cum alijs sermones, & aliorum inter se credibiliter inducimus, & suadendo, obiurgando, querendo, laudando, miserando, personas idoneas damus. Quin deducere deos in hoc genere dicendi, & inferos excitare, concessum est. Vrbes etiam, populiq;, uoces accipiunt. Ac sunt quidam qui has demum prosopopœias dicant, in quibus & corpora & uerba fingimus: sermones hominum assimulatos, dicere dialogos malunt.

Prospecto, prospectas, & Prospectus] Vide Prospicio.
Prospeculor] pen. cor. prospeculari, procul speculari. Liu. Decad. 1. lib. 3. l. Siccium prospeculatum ad locum castris capiendum mittunt.
Prosper] prospera, prosperum, pen. corr. (σύμμετρος, ὄριος) Qui dat prosperitatem, & spem nostram implet. Vnde Prosperos deos dicimus: Prospera sidera, loca, fines, actiones, successus.
Acies prospera. Tacit. lib. 20.
Exitus prosper. Cic. ad Atticum, lib. 9. 175. 2.
Fama prospera. Tacit. lib. 17.
Fatum prosperius. Ouid. 3. Fast. 123.
Vti prospero flatu fortunæ. Cic. 2. Offic. 26.
Prospera fortuna. Horat. 4. Carm. ode 14. 8.
Prospera sic maneat uobis fortuna, nec unquam, &c. Ouidius 3. Trist. eleg. 5. 16.
Prospera & aduersa fortuna. Cic. 3. de Nat. deor. 129.
Fortuna prospera, æquabilis, perpetuaq;. Cicero Post reditum ad Quirites, 1.
Ino prospera populo adest. Ouid. 6. Fast. 109.
Frugum prospera Luna. Horat. 4. Carm. ode 6. 8. id est, inquit Acron, rore nocturno nutriens. Luna enim (ut inquit Mancinellus) nocturno temperamento maturandis frugibus moderatur.
Lux prospera. Ouid. 1. Fast. 15.
Sors prospera. Catull. Argon. 59. 48.
Successus prosperos dare: hoc est, Fœlicem exitum. Liuius 1. ab Vrbe, 8.
Tempora prospera. Claud. 7. Paneg. 124.
Frui terra prosperiore. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 6.
Verba prospera. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 8.
Prosper, Sæpe etiam pro eo qui prosperitatem recipit, hoc est, qui spe sua potitus est, accipitur. Hinc Sueton. in Claudian. Cæsare, cap. 45, Cæsarem scribit fuisse prospera ualetudine: id est, fœlici.
¶ Prosperitas, pen. corr. prosperitatis, fœm. gener. (συμμετρία) Fœlicitas, & ad uotum successus. Cic. 2. de Finib. 32, Vt Aristoteles, qui uirtutis usum cum uitæ perfectæ prosperitate coniunxit.
Improborum igitur prosperitates secundæq; res redarguunt, ut Diogenes dicebat, uim omnem deorum ac potestatem. Cicer. 3. de Nat. deor. 128.
Commoditatem, prosperitatemq; uitæ à dijs habemus, uirtutem deo acceptam nemo refert. Cic. 3. de Nat. deor. 125.
¶ Prosperè, pen. corr. Aduerbium (συμμέτρως) Quasi pro spe, inquit Nonius. Cic. 2. de Nat. deor. 248, Magna dij curant, parua negligunt, magnis autem uiris prosperè semper omnes res. Sub. eueniunt.
Euenire prosperè. Cic. Appio, lib. 3. 12. 4.
Fortuna prosperè functus. Cic. de claris Orat. 131.
¶ Prospero, prosperas, pen. corr. (σύμμετρον ποιῶ) prosperare, Prosperum facere. Plautus Persa. 7.

—nunc & amico meo
Prosperabo, & genio meo multa bona faciam. Liu. 8. ab Vrbe, 46, Dij Manes uos precor, ueneror, ueniam peto, feroq;, uti pop. Rom. Quiritium uim uictoriamq; prosperetis.

Consilia Reipub. prosperare. Tacit. lib. 3.
Prospergo] prospergis, prospersi, prospersum (ἐπιῤῥαίνω) prospergere, Aspergere. Tacit. lib. 15, Vnde hausta aqua, templum & simulacrum deæ prospersum est.
Prospicio] prospicis, pen. corr. prospexi, prospectum (προνοέω, προμηθέω, προορᾴω, ἐπικύπτω, διακύπτω) prospicere, Longè uidere, quasi porrò specere: pro Videre, aliquando accipitur. Terent. Phorm. 5. 1. 8,

Certo ædepol (nisi me animus fallit, aut parum oculi prospiciunt, Meæ nutricem gnatæ uideo.

Prospicit à tergo. Ouid. 6. Fast. 41.

Digitized by Google

Ab rupe prospicere. Virg. 3. Aeneid. 130.
Ad agentem ex turba prospexit. Quint. lib. 6. cap. 1. 36.
Ex specula prospicere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 3.
Prospicere ex loco aliquo in alium. Cæsar 2. bel. Ciuil. 16.
Prospicere per umbram. Virg. 2. Aeneid. 47.
Sed tamen munere seruili obtulit se ad ferramenta prospicienda. Cic. pro Sylla, 41.
Prospicere oculis. Plaut. Amphit. 17. 7.
Prospicere, Antè, siue à lōgè uidere: hoc est, prouidere & præcauere. Terent. Adelph. 3. 3. 34,

Istuc est sapere, non quod ante pedes modò est,
Videre: sed etiam illa quæ futura sunt, prospicere.

Prospiciens in annum fructus. Varro 1. de re Rust. cap. 23. 2.
Prospicere in posterum. Cic. pro Murena, 54. Semper in hac ciuitate nimis magnis accusatorum opibus, & populus uniuersus, & sapientes, ac multum in posterum prospicientes iudices restiterunt.
Longè in posterum futura prospicere. Cic. Cælio, lib. 2. 7. 4.
In dextrum prospicere. Quint. lib. 1. cap. 1. 24.
Prospicere animo, Considerare. Cicero pro Quintio, 19, Et tu C. Aquili iam antè animo prospicere possis, quibus de rebus auditurus sis.
Longè animo prospicere. Cic. pro Cluentio, 35.
Prospicere mente & cogitatione. Cic. 1. Verr. 22.
Coniectura aliquid prospicere. Cic. pro Domo sua, 9.
Prospicere multo antè. Cic. ad Brutum, 10. 6.
Longè prospicere futuros casus. Cic. de Amicit. 38.
Insidias prospicere. Cic. 2. Verr. 31.
Propè infinitum mihi laborem prospicio. Quintilianus in Procem. lib. 4. 6.
Prospicere senectutem: pro, Esse propinquum senectuti. Seneca epistol. 33.
Prospicere sibi, alicui, saluti suæ: hoc est, Sibi cauere. Terentius Adelph. 4. 2. 51,

Ctesipho autem in amore est totus: ego iam prospiciam mihi. Idem Eunucho, 4. 6. 24,

Malo ego nos prospicere, quàm hunc ulcisci accepta iniuria. Sub. nobis. Cicero 3. Verr. 112, Hoc modo iste sibi, & saluti suæ prospicere didicit.

Multum prospexeris si, &c. Cic. Trebatio, lib. 7. 21. 3.
Prospicere bonum alicui. Liu. lib. 5. ab Vrbe, 211.
Alicui malo prospicere. Cic. de Arusp. resp. 53.
Consulere filijs, ac prospicere. Cic. 3. Verr. 108.
Patriæ prospicere. Cic. 4. in Catil. 75.
Rationibus alicuius quibuscunq; rebus prospicere & consulere. Cic. Appio, lib. 3. 2. 4.
Nisi prospectum interea aliquid nobis est, desertæ uiuimus. Terent. Heaut. 2. 4. 11.
¶ Prospecturus, pen. prod. Participium (προοψόμενος) Claud. 7. Paneg. 48,

Mandatricem operum prospecturamq; labori.

¶ Prospectus, huius prospectus, masc. gen. (προόρασις, πρόοψις) Plaut. Milite, 10. 15,

Sterilis hinc prospectus usq; ad ultimā plateā probè est.

Adimere prospectum. Liu. 10. ab Vrbe, 158.
Capere prospectum, Considerando prospicere. Liuius 1. ab Vrbe, 76.
Corrumpere prospectum alicui. Silius lib. 5. 8.
Prospectum oculis eripere. Virg. 8. Aeneid. 51.
Prospectum impedire, Quod uulgò dicitur Visum auferre. Cæsar 4. bel. Gal. 309.
Petebat prospectum ex summa arce. Catul. Argon. 59. 48.
Petere prospectum pelago. Virg. 1. Aeneid. 37.
In prospectum populi producere. Cic. 5. Verr. 85.
Maris prospectum. Cic. Attico, lib. 12. 237. 1.
Arborum prospectus. Plin. lib. 12. cap. 6. ad finem.
O' præclarum prospectum! Puteolos uidemus, at familiarem nostrum Auianum fortasse in porticu Neptuni ambulantem non uidemus. Cic. 4. Acad. 142.
Porticus in palatio pulcherrimo prospectu. Cicero pro Domo sua, 80.
¶ Prospecto, prospectas (προκύπτω, προσόπτομαι) prospectare, Frequentatiuum. Liuius 4. bel. Punic. 96, Pars in ædium uestibulis stat, pars ex tectis fenestrisq; prospectant. Virgil. 7. Aeneid. 163,

Turbaq; miratur matrum, & prospectat euntem.

Nauis omnibus qui eam aspexerant, prospectare iam exitiū, atq; explorare fugam domini uidebatur. Cic. 7. Verr. 36.
¶ Prospectans, Particip. (τηλεσκοπῶν) Catul. Argon. 59. 50,

Quæ tum prospectans cedentem mœsta carinam, &c.

Astra prospectantia. Stat. 5. Sylu. 1. 25.
¶ Prospices, prospice. Festus.
¶ Prospicienter, Aduerbium (προορατικῶς) Circunspectè. Gellius lib. 2. cap. 29, Res salubriter ac prospicienter animaduersas in mentes, animosq; hominum cum audiendi quadam illecebra induxit.
¶ Prospicientia, Cura, prouidentia.
¶ Prospicuus (περιφανὴς) pro Conspicuo aut uisendo. Senec. epist. 111, Hinc prospicuos puerorū cultu atq; forma greges.
¶ Prospica, & despica, Intenta & contempla: Næuius, Ac sibi prospica ac despica. Potest ergo prospicus ac despicus dici. Nonius.
Prospiro] as, are, penult. prod. Spiritum longè lateq; diffundo. Cato, Nam uenæ eorum ubi sufflatæ sunt ex cibo, nō possunt prospirare in toto corpore.
Prostasis] siue prostasia (προστασία) Præfectura uel præsidentia, Latinè dicitur. Est item prostasia, quum quis pro altero liti se opponit, & eius defensionem suscipit, euentumq; præstat. Budæus in Commentar.
Prostates] προστάτης, modò præsidem adiutoremue in bello, aut uicarium, aut defensorem significat. in lib. posterioribus C. de muneribus patrimon.
Prosterno] prosternis, prostraui, prostratum, penult. prod. (καταστρωννύω, ἐδαφίζω) prosternere, Antè sternere, uincere, profligare: quod fit, quum hostes in acie sternuntur. Terent. Adelph. 3. 2. 21,

Cæteros ruerem, agerem, raperem, tunderem, prosternerem. Liu. 8. ab Vrbe, 56.

Humi aliquem prosternere. Ouid. 5. Metam. 40.
Telo prostrauit uirum. Valer. 3. Argon. 37.
Prosternunt acies, proteruut armatos. Plin. lib. 8. cap. 9. 1.
Corpus prosternere. Silius lib. 17. 86.
Corpus prosternere leoni. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 7.
Prosternere corpora humi. Liu. 9. ab Vrbe, 28.
Flores prosternere. Stat. 5. Syl. 1. 52.
Hostes prosternere, fundere, occidere. Cic. 14. Philipp. 402.
Hostem ferro prosternere. Silius lib. 7. 80.
Legio prosternitur latis aruis. Valer. lib. 6. Argon. 102.
Oppida prosternere fragore. Silius lib. 3. 43.
Nutantiq; ruens prostrauit uertice syluas Garganus. Silius lib. 8. 125.
Syluam pondere aliquo prosternere. Ouid. 8. Metam. 157.
Prosternere in terram uineas. Colum. lib. 11. cap. 3. 17.
Viribus suis prosterni. Quint. lib. 2. cap. 12. 2.
Prosternere, interdum datiuum habet cum accusatiuo. Suet. in Iulio, cap. 2, Non sine suspicione prostratæ regi pudicitiæ.
Perfregit ac prostrauit omnia cupiditate ac furore. Cicer. pro Cluentio, 11.
Prosterni materiem & campum gloriæ alicuius: pro, Explicari & complanari. Plin. in Paneg. 50.

Præcipi-

Digitized by Google

Præcipitantem igitur impellamus, & perditum prosternamus. Cicero pro Cluentio, 55.
Opes regni prosternere. Silius lib. 17. 30.
Prosternere atq; obterere obtrectationes maleuolorum. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 9. 3.
Ille se ad meos pedes prostrauit lacrymans. Cic. 2. Philipp. 62.
Abijcere se atq; prosternere: pro, Parui æstimare, & sese demittere. Cic. in Parad. 16.
¶ Prostratus, pen. prod. Participium (καταβιβλημένος) ut, Humi prostratus. Lucret. lib. 4. 241.
Iacére prostratum. Cic. 2. in Catil. 25. Vide Iaceo.
Ense adacto prostratus. Silius lib. 17. 98.
Mole prostratus. Ouid. 1. Trist. eleg. 7. 4.
Morte prostratus. Lucret. lib. 6. 241.
Siti prostratus. Lucret. lib. 6. 254.
Afflicta & prostrata Respub. Cic. in epistol. ad Octauium, 7.
Prostratæ religiones, Dirutæ, euersæ. Cic. 2. de Legib. 69.
Virtus afflicta & prostrata. Cic. 2. de Orat. 117.
Prostituo] prostituis, prostitui, pen. corr. prostitutum, penult. prod. (προάγω, προαγωγεύω, ὀπύομαι) prostituere, Antè, siue publicè statuere, Meretriciæ arti sese dedere. Vnde prostituere pudicitiam dicimus, Sui corporis potestatem facere. Sueton. in Nerone, cap. 29, Suam pudicitiam usq; adeò prostituit, ut contaminatis, &c.
Toto corpore sese prostituere, Catull. epig. 105. 2.
Faciem suam lucro prostituere. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 9.
Voces prostituere ingrato foro. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 2.
¶ Prostitutus, pen. prod. Participium (προαχθείς) Plin. lib. 30. cap. 2. 2, Vtinamq; inferos potius & quoscunq; de suspicionibus suis deos consuluisset Nero, quàm lupanaribus atque prostitutis mandâsset inquisitiones eas.
¶ Prostibulum, prostibuli, pen. corr. (πορνεῖον, ἐργαστήριον) Ipsum scortum aliquando dicitur. Plaut. Aulul. 9. 6,

Bellam, & pudicum uerò prostibulum populi.

Prostibulum, Lupanar aliquando significat.
¶ Prostibula, prostibulæ, pen. corr. (πόρνη) Meretrix. Festus, Alicariæ meretrices appellabantur in campis solitæ ante pistrina alicariorum uersari, quæstus gratia: sicut hæ quæ ante stabula sedebant, dicebantur prostibulæ. Plautus Persa, 23. 58,

—— nam hercle si absq; me
Fores & meo præsidio, hic faceret te prostibulam propediem.

Prosto] prostas, prostiti, prostitum, pen. cor. (προΐσταμαι) prostare. A' longè stare. Plaut. Curcul.

Hæ saltem in occultis locis prostant, uos in foro ipso,

Anguli prostantes. Lucretius lib. 2. 87. hoc est, Prominentes, extantes.
Prostare (καθέζεσθαι) pro, Precio stare, seu uiuere, siue prostitui. Iuuenalis Satyra 1. 5,

Quid referam, quanta siccum iecur ardeat ira,
Quum populum gregibus comitū premat hic spoliator
Pupilli prostantis?

Precio prostare. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10. 4. Quintilianus in Milite Mariano, 1, Iuberet prostare gladio cinctum. hoc est, Prostitui ad uenerem patiendam.
Ingenio alicuius prostare. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 2.
Prostomis] Vide Pastomis.
Prosubigo] prosubigis, pen. cor. prosubegi, pen. prod. prosubactum (ὑπορύττω) prosubigere, Vehementer suffodere. Virg. 3. Georg. 52,

Ipse ruit, dentesq; Sabellicus exacuit sus:
Et pede prosubigit terram: fricat arbore costas. Vbi

Seruius, Prosubigit, fodit, & pedibus impellit alternis: quod pugnaturi sues facere consueuerunt ad acquirendū robur.
Fulmina Cyclops prosubigit. Valer. 4. Argon. 58.
Prosum] prodes, profui (ὠφελέω, λυσιτελέω, συμφέρω, συντελέω, χρησιμεύω) prodesse, Vtilitati esse, quasi pro aliquo esse. Terent. Eunuch. 5. 5. 23,

—— neq; illi prosis, & tu pereas. Idem Hecyr. 3. 5. 13,
Quicquid est id quod reliquit, profuit. Vbi Donatus,

Profuit, pro nobis fuit, ac per hoc nostrum est: potest enim ipse profuisse, potest res eius. Cic. 7. Verr. 130, Nobile & illustre apud omnes nomen tuæ ciuitatis profuisset.
Sin à me est alienior, nihil tibi literæ meæ proderunt. Cicero Caninio, lib. 2. 16. 15.
Metuo ne artificium tuum tibi parum prosit. Cicero Trebatio, libro 7. 13. 4.
Aere multum profuit ei Bithynia. Catul. de Varro, epig. 10. 2.
Aequè prodest pauperibus, locupletibus æquè. Horatius 1. epistol. 1. 5.
Constantia multum prodest in amore. Propert. li. 2. eleg. 27. 6.
In commune prodesse. Quint. lib. 6. cap. 1. 6.
Prodesse ad concordiam. Liu. 2. ab Vrbe, 6.
Prodest contra. Plin. lib. 37. cap. 10. 2, Putant eam contra araneorum & scorpionum ictus prodesse. Sic lib. 23. cap. 1.
Prosumia] prosumiæ (πλοῖς γένος) Genus nauigij speculatorium paruum. Plaut. Amph.

De nocte ad portam sum prouectus prosumia. Cæcilius Meretrice,
Qui pro gubernatore se gerens, propè euertit prosumiam. Festus. Meminit Gell. lib. 10. cap. 25.

Prosumnus] index inferorum, de quo sic scribit Arnobius lib. 5. aduersus gentes, Quum (inquit) inter homines esset adhuc Nysius & Semeleius Liber, nosse inferos expetiuit; & sub Tartari sedibus quidnam rerum ageretur, inquirere. Sed cupiditas hæc eius nonnullis difficultatibus impediebatur, quòd quà iret, ac pergeret, inscitia itineris, nesciebat: Prosumnus quidam exoritur, ignominiosus amator dei, atq; in nefarias libidines satis pronus, qui se ianuam Ditis, atq; Acherusios aditus polliceretur indicaturum, si sibi legeret morem deus, atq; uxorias uoluptates pateretur ex se capi. Deus facilis, iurat potestatis futurum, ac uoluntatis se eius: sed quum primum ab inferis compos uoti atq; expeditionis rediisset. Viam comiter Prosumnus edisserit, atq; in limine ipso prostituit inferorum. Cætera referre pudet. Arnobius. Lilius Syntagmate 7. Histor. deorum.
Prosuperare] Superabundare, apud Sipontinum.
Prosymna] πρόσυμνα, nomen ciuitatis est, in qua Iuno colitur: cuius situm uide apud Strabonem lib. 8.
Celsa Prosymna. Stat. 1. Theb. 77.
Protagoras] pen. corr. (πρωταγόρας) Abderites, domi Democriti auditor fuit, natus Menandro patre Thracum locupletissimo, qui Xerxem aduersus Græcos proficiscentem, domo, muneribusq; excepit: ob quam liberalitatem, Magi qui cum eo erant, facta à rege potestate, eius filium Protagoram tunc adolescentem sua disciplina erudierunt. Nam iniussu regis eam communicare non licet: quòd de dijs haud bene sentiant, dubitareq; se dicant eos esse. Illis quoq; clàm sacrificant, ne clara religionis professione illis seruire, aut per illos aliquid posse uideantur. Ex hac igitur consuetudine & ritu Protagoras ab Atheniensibus condemnatus: ut autem placet nonnullis, tantùm accusatus, sponte exulauit. Quumq; sparsas toto orbe triremes Atheniensium uideret, paruo se nauigio credens, insulas lustrauit, ubi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpisse. Igitur Plato quum uideret eum arte rhetorica intumescentem, uerbaq; ex poetica plus iusto ostentantem, eius ideam longo sermone expressit.

Digitized by Google

Hæc ex Philostrato. De eodem secus scribit Gell. lib. 5. cap. 3. Protagoras alius fuit astrologus, in quem Euphorio Epicedium scripsit. Alius item Stoicus, Diogeni Laertio.

¶ Protagorius, & Protagoricus, pen. corr. Possessiua: ut, Protagorium responsum. Gellius lib. 5. cap. 11.

Protarchus] πρώταρχος, Epicureus philosophus, Demetrij præceptor, qui Lacon appellatus est. Hic Bargylianus patria fuit, ut refert Strabo lib. 14.

Protasis] huius protasis, pen. corr. (πρότασις) dicitur Propositio. Donatus in Prologo Terentij, Protasis, primus actus est, initiumq; dramatis.

Proteas] Bibendi certamine clarus: hunc in conuiuio Alexander poculo bicongio prouocauit. Quumq; Alexander bibisset: Proteas rege multum laudato, qui egregiè tantum calicem exorbuerat, & ipse quoq; ea fide atq; integritate bibit, ut ab omnibus plausu exciperetur. Mox Proteas eodem poculo, quum regem prouocasset, bibissetq;, Alexander generosè conatus iterum calicem eundem ducere, quum partẽ iam traxisset, resupinata in lecti puluinar ceruice, poculum manibus emisit: quo ex certamine in ualetudinem incidit, à qua tandem extinctus est. Ephippius. Budæus 5. de Asse non Proteam, sed Medum dixit. Plutarchus in libello de Tuenda bona ualetudine.

Protego] protegis, pen. cor. protexi, protectum (σκιάζω, περιβαίνω, προαμύνω, ὑπερασπίζω) protegere, Tegendo tueri. Plin. lib. 12. cap. 1. 6, Arbor se uastis protegens ramis. De platano arbore.

Protegere ab hyeme. Plin. lib. 19. cap. 8. 20. Idem lib. 10. cap. 33. 5, Cameraq; ab imbri aut fronde protegere densa.

Ego iacentẽ & spoliatũ defendo & protego. Cic. pro Sylla, 37.

Qui uicit, uictos protegit ille manu. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 11.

Armis protegere aliquem. Ouid. 8. Metam. 79.

Ora equi saucia protegere. Propert. lib. 4. eleg. 1. 19.

Protegere, per trãslationem, Tegere. Quint. Declam. 8, Capiet licet crudelißimus senex parricidij immanitatem metu maiore protegere, &c.

¶ Protectus, σκιπασθείς, Participium, siue Nomen ex participio. Ouid. 12. Metam. 55,

— dextraq; à parte Charaxi
Tempora perfregit fuluo protecta capillo. hoc est, tecta.

Protectus humeros capillis. Ouid. 2. Metam. 128. hoc est, humeros habens tectos capillis.

Sapientia protectior omni ratione. Cic. 13. Philip. 346.

Protecta & Proiecta, Partes sunt domus prominentes: qualia sunt Meniana & podia pensilia: unde aspectus est nobis in uicos & plateas. Protecta, à protegendo dicta sunt. Est enim Protegere, Tectum proijcere. Cicero in Topicis, 11, Quoniam Publius Scæuola id solum ambitus ædium esse dixit, quantum parietis communis tegendi causa tectum proijceretur: ex quo tecto in eius qui protexisset, aqua deflueret: ius tibi uideri. & reliqua. Budæus.

¶ Protectum, protecti, Substantiuum. Vlpian. in l. quemadmodum. ff. ad leg. Aquil. Si protectum meum, quod supra domũ tuam & nullo iure habebam, recidisses, posse me tecum damni iniuria agere, Proculus scribit.

Protelo] protelas, penult. prod. (ἀναβάλλομαι, ἀπελαύνω) protelare, Protrahere, præuenire, exagitare, inquit Donatus. A πρό, & ἐλαύνειν, dictum est, quod est antè & trahere. Alij ab aßiduo telorum iactu existimant dici. Hæc Donatus. Terentius Phorm. 1. 4. 37,

Nec te iratus suis sæuis dictis protelet. Alij legunt, sæuidicis dictis. Plaut. Merc. 2. 12,

Vicini scortũ instimulat, protelat uirũ. Fest. Protelare, lõgè propellere, ex Græco uidelicet τηλόθι, q. significat Lõgè.

Protelare (inquit Nonius) Percutere, perturbare. Sisenna Hist. lib. 3, Romanos impetu suo ptelãt, prolectos persequuntur.

Protelare (inquit idem Nonius alio loco) est Excludere. Turpilius Lemnijs, Propter peccatũ pauxillũ indignißimè patria protelatũ esse sæuitia patris. Sisenna Histor. lib. 4, Duæ cohortes de subsidio procedunt, atq; equites protelant.

¶ Protelum, proteli, Tenor pugnandi, continua certatio. Lucret. lib. 2. 107,

Vndiq; protelo plagarum continuato. Donatus.

Protendo] protendis, protendi, protensum & protentum (προτείνω, ἐκμηρύω) protendere, Vltrà tendere, porrigere. Plin. lib. 11. cap. 43. 2, Inter digitos medius lõgißimè protẽditur. Idem lib. 9. cap. 32, In eodem genere cochleæ, aquatiles terrestresq;, exeremtes se domicilio, binaq; ceu cornua protendentes contrahentesq;, &c.

Aciem protendere in æstus pelagi. Catul. Argon. epig. 59. 26.

Brachia alterna protendere. Virg. 5. Aeneid. 76.

Dextram precantem protendere. Virg. 12. Aeneid. 186.

Famam alicuius protendere. Claud. 1. Paneg. 8.

Iuga protendit Cithræon. Seneca Theb. 1. 3.

Lachrymas protendere. Claud. 2. in Eutropium, 119.

Nanti protendere manum. Ouid. ad Pisonem, 51.

Protendere, Proferre, Differre. Cic. ad Furn. lib. 10. 26. 8, Contia tamen, quũ ex his pendes, quantũ facere poßumus, quod multis de causis Reipublicæ arbitramur cõducere, in Ianuariũ mẽsem protendimus. Vetus codex habet, protrudimus.

¶ Protendens, Participium (προτείνων) ut,

Brachia protendens. Catul. epig. 61. 2.

¶ Protentus, Aliud particip. (προτεταμένος) Silius lib. 16.

Temo protentus in octo pedes. Virg. lib. 1. Georg. 35.

Hastæ protentæ. Tacit. lib. 14.

Tela protenta. Ouid. 8. Metam. 69.

Protenus] pen. cor. (τῆλε) Aduerbium, quasi porrò tenus, et longè à finibus, interprete Seruio. Virg. eclog. 1. 3,

— en ipse capellas
Protenus æger ago. Per e scribi debere, testatur Caper grammaticus. Sipont. hoc loco per i, pro Valde interpretatur. Vide Protinus.

Protermino] proterminas, pen. cor. (παρεκτείνω) proterminare, Propagare, fines promouere. A termino promouẽdo ductũ uerbũ. Apul. lib. 9, Fines usq; et usq; proterminaueris.

Protero] proteris, pen. corr. protriui, protritum, pen. prod. (κατατρίβω, καταπατέω) proterere, Vehementer terere, & quasi pedibus conculcare. Plin. lib. 8. cap. 9. 1, Prosternunt acies, proterunt armatos. De elephantis. Cæsar 8. bel. Gall. 70, Partim in fuga proteruntur, partim intercipiuntur.

Agmina curru proterere. Virg. 12. Aeneid. 66.

Pedibus arua proterit. Claud. 1. de raptu Proserp. 26.

Vlmus labens proterit uuas. Stat. 8. Theb. 110.

Aestas proterit Ver. Horat. 4. Carm. ode 7. 2.

Vmbram inanem proterere. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 5.

Proterere aliquem & conculcare. Cic. pro Flacco. 43.

Proteri & conculcari. Author ad Herenn. lib. 4. 237.

¶ Protritus, pen. product. Particip. (κατατριβείς) ut, Protrita acies. Vide Acies.

Protritum & corruptum frumentum. Liu. 4. bel. Maced. 99.

¶ Protrimentum, protrimenti. Apuleius lib. 8, Asini aurei, ad finem, Accuratius in protrimentis sapidißimè decoctis. Protrimenta, inquit Beroaldus, dicuntur edulia minutim trita concisaq;, qualia hodieq; in pulmentarijs plurima concinnantur ex carnibus frustillatim sectis. A tritura dicta protrimenta, quasi à proterendo.

Proterreo] proterres, proterrui, proterritũ, pen. cor. (καταπλήσσω) proterrere, A longè terrere. Plaut. Trin. 10. 75,

Mea

Digitized by Google

Mea opera hinc proterritum te, meaq; auaritia autument. Terent.Heaut.3.1.37,

Proterruisti hinc me.

Aduerso equo aliquem proterrere. Virg.12.Aen.59.

Proteruus] Adiectiuum (προπετής, ἀτάσθαλος) Qui dum alius obuius est, proterit: quod faciunt tauri in appetitu coitus fœminarum in quas calent. Superbus. Plautus Bacchid.14.1,

Petulans, proteruo, iracundo animo, indomito, incogitato. Terent.Heaut.3.3.16,

Ne ineptus, ne proteruus uidear. Cic.1. de Finib. lib.1. 92, Alij audaces, proterui, ijdem intemperantes & ignaui.

Si uidua liberè, proterua petulanter, diues effusè, libidinosa meretricio more uiueret: adulterum ego putarem, si quis hanc paulo liberius salutasset? Cic.pro Cælio,30.

Africus proteruus. Hor.Epod.16.5.

Proteruum dictum aut factum. Cic.2.de Finib.78.

Damnaret nati facta proterua pater. Ouid.epist.6.17.

Frons proterua, Impudens. Hor.2.Carm.ode 5.4.

Iuuenes proterui. Hor.1.Carm.ode 25.1.

Lingua proterua. Ouid.in Ibin,105.

Manus proteruæ. Ouid.12.Metam.47.

Noctis proteruæ lusus. Stat.9.Theb.123.

Oculi proterui. Ouid.epist.16.16.

Ora proterua canum. Ouid.14. Metam.13.

Rixa proterua. Hor.3.Carm.ode 14.6.

Sales proterui. Stat.1.Sylu.6.2.

Stella proterua Canis Icarij. Ouid.2.Amor.eleg.16.1.

Turba proterua. Ouid.epist.5.27.

Venti proterui. Hor.1.Carm.ode 26.1.

Verba proterua dicere in aliquem. Ouid.5.Trist.eleg.7.6.

¶ Proteruè, Aduerbium (προπετῶς) Immoderatè, & superbè. Terent.Heaut.4.4.1,

Satis pol proteruè me Syri promissa huc induxerunt. Idem Hecyr.3.5.53,

Ecce autem tu quoq; proteruè iracundus es.

Facere & dicere aliquid æquo proteruius. Ouidius 1.de Arte, 121.

Multa miser timeo, quia feci multa proteruè. Ouidius 1.Amorum, eleg.4.9.

¶ Proteruitas, pen.corr. proteruitatis, f.g. (προπέτεια) Superbia, petulantia. Terent.Heaut.4.6.10,

Quàm penè tua me perdidit proteruitas. Cicero pro Cælio, 21, De corruptelis, de adulterijs, de proteruitate, de sumptibus, immensa oratio est.

Grata proteruitas. Hor.1.Carm.ode 19.2.

¶ Proteruia, proteruiæ, Idem (ἀτασθαλία) Lucretius,

Capripedes agitat quum læta proteruia Panas.

Proteruiam facere. Erat hoc religiosum in nonnullis hostijs apud ueteres, nequid ex sacris epulis relinqueretur, aut siquid reliquum esset, id igni absumeretur: quemadmodum Moyses tradit de agno paschali. Porrò id genus sacrificij, Romani proteruiam appellant. Vnde celebratur illud Catonis festiuiter dictum in Albidium quendam, qui patrimonium uniuersum luxu absumpserat, unis exceptis ædibus, quæ incendio conflagrarunt: Proteruiam, inquit, fecit: propterea quòd ea quæ comesse non potuerit, quasi combusisset. Author Macrobius lib. Saturn.2. Erasmus.

¶ Proteruio, proteruis (ἀκολασταίνω) proteruire, Petulanter agere.

Protesilaus] pen prod. (Πρωτεσίλαος) unus è Græcorum ducibus, qui ad Troiam profecti sunt: quum primus ex nauibus in litus prosiliret, ab Hectore est interfectus. Fuit ex Phylace Thessaliæ oppido, inde Phylacides dictus. Eius uxor Laodamia, quum interitum resciisset, in solatium mœroris optauit ut mortui umbram uideret. Quod quum impetrasset, in illius amplexibus expirauit. Propert.lib.1.eleg.18.2,

Illic Phylacides, &c.

¶ Protesilaeus, penult prod. Adiectiuum (πρωτεσιλάειος) ut, Protesilaea domus. Catul.epigr.63.15.

Proteus] duarum syllabarum uox (πρωτεύς) filius Oceani & Tethyos, marinus deus, pastor Phocarum: & uates, sed nisi coactus, nulla dans responsa. Virgilius 4.Georgic.79. Fuit autem rex Aegypti, temporibus Priami regis Troiani. Quum Aegyptus rege careret, ait Diodorus lib.2, ex dignioribus quidam in regem assumptus est, quem Aegyptij Cetea, Græci Proteum appellant, qui Italici belli tempore extitit. Hunc artiũ peritum fuisse tradunt, & in uarias se formas uertere solitum, ut nunc animal, quandoq; arbor, aut ignis, aut quid aliud uideretur. Vide Virg.4.Georg.89. Consuetudo autem regibus Aegyptijs, causam huiusmodi trãsmutationes fingẽdi præbuit. Nam Aegyptijs mos erat regibus, aut leonis, aut tauri, aut draconis, priorem partem in capite ferre insignia principatus, quandoq; uerò arborem, aliquando ignem, quandoq; redolentia supra caput unguenta. Hæc tum ad decorem spectant, atq; ornatum: tum stuporem, ac superstitionẽ quandã aspicientibus inijciebant, &c. Proteum aliquando in Carpatho insula regnasse, Pallene urbe Thessaliæ relicta, ad quam tamen reuersus est postea, Seruius author est, enarrans carmen illud Virgilij 4. Georgicorum, 78,

Est in Carpathio Neptuni gurgite uates
Cæruleus Proteus, &c.

Senex Proteus. Ouid.11.Metam.45.

Mutabilior Proteo, In uafrum & uersipellem competit: aut in eos qui facilè uertunt sententiam. Hor.1.epist.1.18,

Quo teneam uultus mutantem Protea nodo? Idem 2. Serm.Satyr.3.15,

Effugiet tamen hæc sceleratus uincula Proteus.

Protea uocat tergiuersantem, & quem Græci uocant δυσφώρατον, id est, deprehensu difficilem.

Prothesis] penultima correpta, fœm.gener. (πρόθεσις) Latinè dicitur Præpositum, siue præpositio. Figura est Grammaticis propria, quoties litera quædam uel syllaba apponitur ad principium dictionis: ut gnate, pro nate: tetulit, pro tulit. Ex Donato.

Prothymata] προθύματα, sunt quæ ante sacrificium fieri consueuere, ut est uaporatio thuris: aut id genus primitiæ quæcunq; ut siligo, uel etiam placentulæ quæ ante sacrificium offeruntur.

Prothymia] prothymiæ (προθυμία) Promptitudo, alacritas Latinè dicitur. Plaut. Sticho,10.35,

Vides benignitates hominum perire & prothymias. Ibidem,12.8,

— proh dij immortales, quot ego
Voluptates fero, quot risiones, quot iocos, quot suauia, saltationes,
Blanditias, prothymias.

Prothyrum] prothyri, penultima producta (πρόθυρον) Vestibulum domus, ita de priuatis ædibus dictum, ut propylæum de uestibulo urbis, uel templi regiæ. Author Vitruuius.

Protinus] pen.corrept. Aduerbium (αὐτίκα) id est, statim, quasi porrò tenus. Virg.4.Aen.40,

Protinus ad regem cursum detorquet Hiarbam. Cicero 1. de Diuin.89, Præcepisseq; ut pergeret protinus: quid retrò atq; à tergo fieret, ne laboraret.

Protinus quàm. Plinius lib.15.cap.17.7, In cinere lixiuio tin-

gunt protinus quàm detraxêre uitibus.

Rogo te ut Romam protinus pergas. Cicero Quint. fratri, libro 1. 3. 6.

Protinus, Simul, siue etiam. Virg. 6. Aen. 7,

— quin protinus omnem
Perlegerent oculis. Quint. in Agro redempto, Traxerat ex firmitate mentis magnum protinus & in membra constantiam. Etenim quod statim fit, quasi simul fit. Sic Valla.

Protinus, Deinceps, exinde, ut ait Seruius. Virgilius 4. Georgicorum, 1,

Protinus aerij mellis cœlestia dona Exequar.

Protinus etiam id significat, quod uulgò Directè & immediatè dicunt (ἀμέσως) Vlpianus, Etenim parui refert protinus libertus patrono cogatur dare, an per interpositam fideiussoris uel rei personam. Budæus.

Protinus, Statim à principio. Vlpianus in l. sed etsi. ad S.C. Macedon. Videri pecuniam à donatore profectam protinus ad creditorem, & fieri nummos accipientis. Celsus, libro 3. capite 3, Aliquæ febres protinus à calore incipiunt. Budæus.

Principium est oratio perspicuè & protinus perficiens auditorem attentum. Cic. 1. de Inuent. 30.

Protinus, Iugiter, continuè. Virg. 10. Aen. 68,

— traiecto missa lacerto
Protinus hasta fugit, seruatq; cruenta tenorem. Plin. lib. 5. cap. 9. 7, Originem in monte inferioris Mauritaniæ, non procul Oceano habet, lacu protinus stagnante, quem uocat Nilidem. Virg. 7. Aen. 121.

Protinus, Longè porrò. Virg. 7. Aen. 103,

— cornuq; recuruo
Tartaream intendit uocem, qua protinus omne
Contremuit nemus.

Quando autem huic aduerbio additur negatio, significat non ideo: quemadmodum fit in Continuò & Statim. Quintilianus, libro 10. capite 1, Non autem ut quicque præcipuè necessarium est, sic ad efficiendum oratorem maximi protinus erit momenti.

Protinus continuò. Plaut. Pseud. 8. 17,

Pòst ad oppidum hoc uetus continuò mecum exercitum
Protinus abducam.

Protinus, Vno, eodemq; tempore. Virg. 8. Aen. 33,

Protinus Arcadiæ gelidos inuisere fines. Seruius.

Protinus, cum accusatiuo. Suet. in Octauio Augusto, cap. 38, Liberis Senatorum, quò celerius Reipub. assuescerent, protinus uirilem togam, latumclauum inducere, & curiæ interesse permisit. id est, continuò post sumptam uirilem togam. Nisi quis fortè referri putet ad infinitum inducere.

¶ Protinam, Aduerbium (εὐθὺς) Idem apud ueteres significabat. Plaut. Casin. 25. 12,

Etsi malum merui, hîc dabo protinam, & fugiam. Et apud Terentium in Phorm. 4. 13,

Atq; hinc me conijcerem protinus in pedes. Vbi Donatus, Protinam fuit: & sic Nigidius legit.

Protocollum] protocolli (πρωτόκολλον) Quasi prima concinnatio. Est enim propriè protocollum, quod breuiter & succinctè notatur à tabellione, ut extendi deinde, atq; absolui possit. κόλλα Græcè gluten, siue colla dicitur. Ex Hermolao.

Protogenes] pen. corr. (πρωτογένης) Pictor nobilissimus, cui patria fuit Caunus, gens Rhodijs subiecta. Palmam habet tabularum eius Ialysus, qui est Romæ, dicatus in templo Pacis: quem quum pingeret, traditur madidis lupinis uixisse, quoniam simul famem sustinerent, & sitim, ne sensus nimia dulcedine obstrueret. Huic picturæ quater colorem induxit subsidio iniuriæ & uetustatis, ut decedente superiore, inferior succederet. Hæc Plinius, & alia multa de Protogene, libro 35. capite 10. Fab. libro 12. capite 10. & Gellius. Vide Ialysus.

Protogenes] protogenis, m. g. (πρωτογενής) Significat aliquem primi generis, siue à quo genus incipit: ut ostendit Dionysius in principio historiarum: & à poetis sumitur pro eo qui se talem confingit. Iuuenalis Satyr. 3. 12,

Non est Romano cuiquam locus hîc ubi regnat
Protogenes aliquis. Vbi interpres, Protogenes, id est, pictor, qualis Protogenes.

Protogenia] πρωτογένεια, nomē filiæ Deucalionis & Pyrrhæ. Aristarchus in 10. lib. Odysseæ. Fuit prætereà hoc nomine una ex filiabus Erichthei Atheniensium regis, quæ se pro patriæ salute iugulandas præbuerunt.

Protogonos] πρωτόγονος, Primogenitus: quo nomine ab Orpheo dictus est Deus, quòd ante ipsum nihil sit genitum, sed ab ipso sint cuncta creata.

Protollo] protollis, prosustuli, prosublatum (προτείνω) protollere, Vltrà tollere. Plaut. Pseud. 13. 71,

Manum si protollet, & pariter proferto manum.

Protollere (ἀναβάλλεσθαι) Differre, prolongare. Plaut. Casina, 16. 43,

Neq; uiri uitam sinet in crastinum protolli. Gellius libro 3. cap. 16, Neq; ultra decimum mensem fœtura mulierum protolli potest.

Protologia] protologiæ (πρωτολογία) Prima locutio, antiloquium.

Protomysta] πρωτομύστης, Mystarum princeps. Mystæ autem sacerdotes appellantur, qui mysteria & ecclesiæ secreta regunt, & administrant.

Protono] protonas, pen. correp. (προβροντάω) protonare, Antè tonare. Valer. 4. Argon. 41,

Deuolat inde furens, nec qua uia, curuè profecti,
Nec genus antè rogat: sed tali protonat ira,
Incipit ô iuuenes, &c.

Protoplastes] protoplastæ, mascul. gener. (πρωτοπλάστης) Qui primò fingit. & Protoplastus, Primò formatus. Vnde & Adam protoplastus dictus est.

Protospatarius] rij, rio: Protospatarij, orum, Officiarij, ac iustitiæ reddendæ præfecti, apud Constantinopolim. Hermenopul. lib. 1. Epist. Luitprandus lib. 3. de reb. per Europam gest. cap. 7.

Protostasia] æ, Protostasiæ munus, in l. 8. C. de munerib. patr. l. 3. de filijsfam. & quemad. pro his par. tenean. lib. 10. C. l. 1. & toto tit. de Protostasia, in C. Theodos.

Prototocos] πρωτοτόκος, Quæ primùm peperit: quod nomen ipsi Heuæ proprium est.

Prototomus] prototomi, penult. corr. masc. gen. (πρωτότομος) Primæ sectionis.

Primus caulis qui succiditur, uel cyma brassicæ, à prima sectione, prototomus appellatus est, quæ Vere fit: estq; ipsorum caulium delicatior, tenuiorq; cauliculus. Columella, libro 10. 35,

Sed iam prototomos tempus decidere caules. Martialis lib. 10. 48,

Et faba fabrorum, prototomiq; rudes. Idem. lib. 14. 106,
Prototomis pudet heu, seruio coliculis.

Prototypus] huius prototypi, pen. cor. (πρωτότυπος) Primum exemplar: archetypus aliàs dicitur.

Protraho] protrahis, pen. corr. protraxi, protractum (προέλκω) protrahere, Palàm trahere. Liu. 8. bel. Pun. 157, Nudi in medium protrahebantur, & simul omnis apparatus sup-

Digitized by Google

supplicij expromebatur. Cic. 6. Verr. 20, Hinc in conuiuium Sextum Cominium protrahi iussit.
Omnia protrahere in lucem. Lucret. lib. 4. 239.
Caput alicunde protrahere. Propert. lib. 3. eleg. 18. 6.
Latitantes protrahere indicio. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 15.
In medio aliquem protrahere, Statuere coram omnibus. Virg. 2. Aeneid. 25.
Ad operas mercenarias protrahi. Cic. 1. Philipp. 16.
Protrahere ad indicium. Liu. 3. bel. Maced. 45.
Verum protrahere alicunde, Elicere. Lucret. lib. 1. 83.
Protrahere, Augere. Valer. lib. 1. cap. 5. de Caio Cassio, Vt rapacissimi uictoris insolentiam dicti tumore protraheret.
Protrahere (ἀναβάλλεσθαι) Differre, prolongare. Terentius Andr. 2. 1. 15,

Credo impetrabo, ut aliquot saltem nuptijs protrahat dies. Hoc loco Donatus legit, prodat.

Protrahere & differre. Sueton. in Nerone, cap. 32.
Mors lenta protrahatur longa fame. Senec. Herc. fur. 6. 17.
¶ Protractus, Participium (ἑλκυσθείς) ut, Ad arma protractus. Silius lib. 16. 17.
Protrepticus] προτρεπτικόν, Instructiuus & exhortatiuus. Symmachus in epistol. Indulge stylo, Aliquidq; didascalicũ seu protrepticũ scribe. Ausonius, Libellum instar protreptici luseram. Capitolinus ait, librum cui titulus est Hortẽsius, scriptum esse à Cicerone, ad exemplar protreptici.
Protrimentum, Protritus] Vide Protero.
Protropij] populi, alio nomine Abellinates, in Apulia non procul à Beneuento. Plin. lib. 3. cap. 11.
Protropum] protropi, pen. corr. (πρότροπον) Genus potus. Plin. lib. 14. cap. 9. 5, Sed inter hæc genera potũ ponere debeo & protropum. ita appellatur à quibusdam mustum sponte defluens ante quàm calcentur uuæ. Idem, libro 30. capite 6. 6.
Protropum uinum, dicitur à Colum. lib. 12. cap. 41, mustum lixiuium Latinè, siue lixinum, teste Budæo.
Protrudo] protrudis, pen. prod. protrusi, protrusum, pen. prod. (προωθέω) protrudere, Porrò, siue ultrà trudere. Cic. de Fato, 63. Vt igitur, inquit, qui protrusit cylindrũ, dedit ei principium motionis, uolubilitatem non dedit: sic, &c.
Paulatim moles protruditur atq; mouetur. Lucret. lib. 4. 180.
Protrudere opus, apud Vitruuium. Vide Orthostrata.
Proturbo] proturbas (ἀπαράσσω) proturbare, Porrò, siue ultrà, & à se, aut extrà turbare, repellere. Liuius 5. ab Vrbe, 209, Iamq; & alij congregati telis, missilibusq; saxis. proturbare hostes, ruinaq; tota prolapsa, acies in præceps deferri. Plinius lib. 11. capite 19. 3, Apes pigras & ignauas proturbant.
Proturbare aliquem. Tacit. lib. 11.
Hostem eminus missilibus proturbare. Virg. 10. Aen. 161.
Hinc cominus atq; hinc proturbare. Virg. 9. Aen. 89.
A' solio proturbare aliquem. Valer. 1. Argon. 120.
Proturbare extra tecta. Colum. lib. 9. cap. 15. 2.
Protus] πρῶτος, illustris cuiusdam Phocensis nomen, qui à Gallis benignè exceptus, Massiliam non procul à Rhodani ostio condidit. Plutarch. in Solone.
Protutor] nisi distinctè malis legere, est qui aut se ingerit in tutelam, aut pro ipsomet tutore occupato, tuetur. l. 1. §. 1. de eo qui protutor. l. ultima. de tutel. & rat. distrahen. l. 3. §. pen. de contra. indic. tutel. & multis alijs locis. in P. Hinc Protutelæ actio, quæ in Protutorem datur, l. 4. de testam. tutel. l. pen. de tut. & rat. distr. in P.
Protypum] protypi, pen. corr. (πρότυπον) Quod in typi uicem formatum est. Plin. lib. 35. cap. 12. 3, Primusq; personas tegularum extremis imbricibus imposuit, quæ inter initia protypa uocauit: postea idem ectypa fecit. Vide Cælium.
Proueho] prouehis, pen. corr. prouexi, prouectum (προάγω, ἐπιδίδωμι) prouehere, Producere. Plaut. Rud. 20. 25,

Quia pol prouexi, auehere non quiui miser. Liu. 2. bel. Pun. 88, Itaq; ad Honescam classe prouecti, exscensu è nauibus in terram facto, quum urbem ui cepissent, &c. Cicero 7. Verr. 69, Postea quam paulum prouecta classis est, & Pachynum quinto die deniq; appulsa est.

Vltrà prouehi. Virg. 3. Aen. 96.
Vlterius prouehere. Propert. lib. 2. eleg. 16. 4.
Ratem prouehere per freta. Valer. 4. Argon. 84.
Prouehimur pelago uicina Ceraunia iuxta. Virg. 5. Aen. 102.
Atq; etiam homines agrestes inani spe ad aquas usq; Puteolanas prouehuntur. Cic. 8. Philip. 240.
Prouehi equo. Liu. 3. bel. Pun. 216.
Prouehere mulis. Plin. lib. 21. cap. 13. 1.
Prouehi amore, per translationem. Cicero ad Brutum, 15. 3. id est, rapi.
Longius in amicitia prouecti. Vide Longus.
Eò usq; corruptionis prouectus est. Tacit. lib. 2.
Vnde & quousq; iam prouecta sit orandi facultas. Quintil. lib. 2. cap. 16. 11.
Prouehi longius in scribendo uel orando, Procedere. Cic. 3. de Finib. 111. Vide Longus.
Paulo longius oratio mea prouecta est. Cicero pro Roscio Comœd. 18.
Vitam in altum prouehere. Lucret. lib. 5. 288.
In maius prouehere. Hor. 3. Carm. ode 4. 14.
Prouehi in maledicta. Liu. 5. bel. Maced. 185.
Prouehere uitam suam in periculum. Cic. pro Milone, 41.
Prouehi ad optatos exitus. Cic. 2. Offic. 26.
Paulatimq; per altercationem ad continuas & infestas orationes prouecti sunt. Tacit. lib. 20.
Prouectu prudentia usq; ad extremum. Cic. de Senect. 25.
Prouexit orationem meam uestra benignitas. Cicero pro Domo sua, 26.
Prouexit me hæc spes. Liu. 2. ab Vrbe, 220.
Prouehere aliquem ad dignitatem. Plin. epist. 230.
Prouehere studiosos. Plin. epist. 165. 4, Vir est optimus, & inter præcipua seculi ornamenta numerandus: colit studia, studiosos amat, fouet, prouehit.
Sulpitium longius quàm noluit, popularis aura prouexit. Cic. de Arusp. respon. 40.
Vltrà, quàm homini datum est, prouehi. Quintilianus in Procem. lib. 6. 9.
Ecquò te tua uirtus prouexisset? Cic. 13. Philipp. 362.
¶ Prouehens, pen. corr. Participium (προάγων) Liu. 10. bel. Maced. 58, Illo etiam (prauo forsitan) gaudio prouehente, quòd, &c.
¶ Prouectus, Aliud participium (προαχθείς) siue Nomen ex participio. Cicero de Senectute, 50, Ignoscetis autem: nam studio rusticarum rerum prouectus sum, & senectus est natura loquacior.
Prouectus & delapsus in flumen. Cicero 1. de Diuin. 103.
Prouectus ætate, uel Prouecta ætate homo. Cic. de Senectut. 9,

Quanquam eum colere cœpi, non admodum grandem natu, sed tamen iam ætate prouectum.

Aetate prouecta mortua est. Cic. 1. Tusc. 151.
Longius prouectus ætate. Cic. de clar. Orat. 66.
Nox erat prouecta. Tacit. lib. 13.
Senectus prouecta. Tacit. lib. 1.
Prouenio] prouenis, penultima correpta, proueni, penultima producta. prouentum (πορίζομαι) prouenire, Porrò uenire. Plaut. Pseud. 7. 156,

—nam

Digitized by Google

—nam qui in scenam prouenit
Nouo modo aliquid nouum inuentum afferre addecet.

Prouenire (ἐπιδιδόναι) Crescere, fructificare. Plautus Trucul.ent.10.37,
Quum tu rectè prouenisti, quumq; es aucta
Liberis, gratulor.

Studia hilaritate proueniunt. Plinius epistol.172. id est, contingunt.

Prouenire (φύεσθαι) Produci, nasci. Plin.lib.9.cap.105, Neque aliud ibi animal prouenit.

Carmina proueniunt animo deducta sereno. Ouidius 1.Trist. eleg.1.8.

Proueniebant oratores noui, stulti, &c. Cicero de Senect.18. Ex Næuio.

Prouenire, Contingere. Plaut. Menæch.20.60,
—nimis prouentum est nequiter. id est, pessimè res cadit. Cicero 1.de Finibus, 73, Nec quid prouenturum sit prouident.

Annus fœcundior prouenit. Ouid.4.Fast.135.

Proueniant medij sic mihi sæpe dies. Ouid.1.Amor.eleg.5.5.

¶ Prouentus, prouenta, prouentum, Participium. Macrob.lib. 7.Saturn.cap.12.ad finem, Ideo ex aspiratione oris prouenta suauitas excluditur.

¶ Prouentus, huius prouentus, masc.gener. (πρόβασις, πρόσοδος) Reditus non tantum bonarum, sed etiam malarum rerum. Plautus,
Calamitatum & miseriarum tot prouentus.

Prouentus dapsilis. Vide Daps.

Onerare sulcos prouentu. Virg.3.Georg.104.

Poetarum prouentus. Plin.epist.13.4.

Triferus prouentus. Plin.lib.15.cap.18.4.

Prouentus lactis. Plin.lib.20.cap.12.5.

Prouentus, pro Successu. Cæsar lib.2.bel.Ciuil. Multum ad hãc rem adiuuat adolescentia, magnitudo animi, superioris temporis prouentus, fiducia rei bene gerendæ.

Prouerbium] prouerbij (παροιμία) Dicitur quasi commune omnium uerbum: est enim sententia quæ in ore omnium uersatur.

Prouerbij loco. Cic.13.Philip.365, Illud tamen uerum, quod in hoc Planco prouerbij loco dici solet, perire eum non posse, nisi ei crura fracta essent.

Opportunè aptata prouerbia. Quint.lib.6.cap.3.67.

Cessit in prouerbium. Vide Cedo.

Contrarium uetustate prouerbium. Vide Contero.

In prouerbio est. Cic.4.Acad.105.

Quod est Græcis hominibus in prouerbio. Cic.3.Verr.36.

Tangunt eum prouerbia. Ouid.5.Fast.98.

Tritum sermone prouerbium. Cic.1.Offic.49.

Venit in consuetudinem prouerbij. Cic.2.Offic.79.

Prouerbiũ uertere in ludicrum prouerbij. Vide Ludicrum.

In communi prouerbio uersari. Cic.3.Verr.85.

Veteri prouerbio. Cic.de Senectut.7, Pares enim cum paribus, ueteri prouerbio facillimè congregantur.

Prouersus] Varro de ling.Latin.libro 6, Apud Plautum, ut transuersus, non prouersus cedit, quasi cancer solet. Dicitur ab eo, qui in id quod est uersus: & ideo qui exit in uestibulum, quod est ante domum, prodire & procedere dicitur. Quod quum leno non faceret, sed secundum parietẽ transuersus iret, dixit: Vt trãsuersus cedit, quasi cancer: non prouersus, ut homo. Hæc Varro.

Prouideo] prouides, penultima correpta, prouidi, prouisum, penult.prod. (προνοέω, προμηθέομαι) prouidere, Antè uel à longè & futurum aliquid uidere, antequam sit factum. Cic.2.de Diuinat.23, Medicus morbum ingrauescentem ratione prouidet, insidias imperator, tempestates gubernator & tamen ipsi sæpe falluntur, qui nihil sine certa ratione opinantur. Idem 1.Tusc.103, Quod & præterita teneat, & futura prouideat.

Est boni Consulis non solùm uidere quid agatur, uerumetiam prouidere quid futurum sit. Cic.pro Muræna,4.

Prouidere in posterum. Cic.3.de Legibus,63.

Prouidere exitus. Cic.ad Torquatum, lib.6.4.2.

Prouidere animo. Cæsar 7.bel.Gal.122, Plusq; animo prouidere & præsentire existimabatur, quòd, &c.

Coniectura aliquid prouidere. Cic.Att.lib.1.1.1.

Antè occupatur animus ab iracundia, quàm prouidere ratio potuit, ne occuparetur. Cic.Qu.frat.lib.1.58.

Celeritas in conficiendo, consilium in prouidendo. Cic.pro lege Man.20.

Prouidere (φυλάττειν) Cauere. Terent.And.1.3.3,
Quæ si non astu prouidentur, me, aut herum pessundabunt. Idem Heaut.1.1.64,
—putauit me ætate & beneuolentia
Plus scire & prouidere, quàm seipsum sibi.

Prouidere & præcauere. Cic.pro Plancio,43.

In posterum quàm longissimè prouidere. Cic.7.Philip.229.

Quum uidetur præcaueri potuisse, si prouisum esset. Cicero 3. Tuscul.89.

Actum est de te, nisi prouides. Cic.Peto, lib.9.18.8.

Prouidere ne. Cic.1.Tusc.122. Sed, ne accidat, prouidebo.

Quicquid prouideri potest, prouide, ne, &c. Cicero Attic.libro 5.98.1.

Omnibus rebus cura & prouide, ne, &c. Cicero Attic.libro 11.211.4.

Iam socij ne spoliarentur, fide ac officijs prouiderunt. Cicero 7. Verr.99.

Prouidere animo saluti alicuius. Cic.in Catil.50.

Prouidere sibi ex iniuria alterius. Cic.3.Verr.60.

Prouidere consilio. Planc.ad Cic.lib.10.4.6, Quantum uiribus eniti, consilio prouidere, authoritate mouere potuero.

Cætera, quæ consilio prouidere poterunt, cauebuntur. Cic.Att. lib.10.207.3.

Consulere omnibus, mederi incommodis hominum, prouidere saluti. Cic.Qu.frat.lib.1.1.46.

Ex aliorum euentibus, rationibus suis prouidere. Author ad Herenn.lib.4.154.

Prouidere alicui contra aliquem. Cic.pro Cælio,16.

Huic loco, per deos immortales, Iudices, consulite & prouidete. Cic.2.Verr.27.

Publicè prouidere. Cic. Antequàm iret in exilium,5. id est, communi salute consulere.

Magnopere prouidendum. Vide Magnus.

Sanè multum in eo Reipublic. prouisum est. Cicero Attico, libro 7.133.3.

A' me ita præcautum & prouisum est. Cicero Attico, libro 2.16.1.

Prouidere rebus necessarijs, Res necessarias comparare. Cic.

Prouidere rei frumentariæ. Cæsar 5.bel.Gal.31.

Prouidere rem frumentariam. Cæsar 6.bel.Gall.36.

Prouidere in hyemes pabulum. Plin.lib.8.cap.38.3.

Prouidere authorem industrium. Colum.lib.6.cap.27.

Prouisum hoc legibus: id est, cautum. Plin.epist.9.lib.3.b.

Prouisum à dijs immortalibus. Cic.2.de Nat.deor.201.

Prouisum est rationibus multis ne noceri possit Verri. Cicer.2. Verr.17. Terent.Phorm.5.2.14,
Prouisum est ne in præsentia hæc hinc abeat.

¶ Prouisus, prouisa, prouisum, pen.product. (προεωραμένος) Colum.lib.9.cap.8.

Frugis

Digitized by Google

Frugis prouisæ copia in annum. Hor.1.epist.19.23.
Verbaq; prouisam rem non inuita sequentur. Horatius, in Arte,63.
Explorata & prouisa ratio. Cic.3.Verr.10.
Cui uiuendi uia considerata atque prouisa est. Cicero in Parad. 42.
Prouisa fiunt leuiora. Cic.3.Tusc.57.
¶ Prouisus, penultima producta, prouisus, prouisui, Verbale (προόρασις) Tacit.lib.18, Dispositu prouisuq; ciuilium rerum peritus.
¶ Prouisio, Verbale (πρόνοια) Cic.3.Tusculan.53, Tamen quoniam multum potest prouisio animi & præparatio ad minuendum dolorē, sint semper omnia homini humana meditata. Idem in Orat.110, Vitiosum genus, & longa animi prouisione fugiendum.
Cautio & prouisio. Cic.de Amic.67.
Posteri temporis prouisio. Cic.in Partit.37.
Vitium longa animi prouisione fugiendum. Cic.in Orat.110.
¶ Prouisor, pen. prod. prouisoris (προνοητής) Aliud uerbale. Horat.in Arte,34,
Vtilium tardus prouisor, prodigus æris. De iuuene.
¶ Prouiso, prouisis, penul.prod. prouisi, prouisum (πρὸς τὸ ὁρᾶν ἔρχομαι) prouisere, Duo significat, inquit Donatus: Procedere, & uidere. Terent.Eunuch.3.1.4,
——hoc prouiso, ut ubi tempus siet,
Deducam. Idem Adelph.5.6.1.
Prouisi Præteritum. Hor.lib.1.epist.ad Mecœnatem,
— deniq; quòd non
Prouisisset eum. Mendosè in nonnullis libris legitur, præuidisset: ut docet Lambinus, & uerè.
¶ Prouidens, pen.corr. (προμηθής) prouidentior, prouidentissimus, Prudens, qui præuidet futura, & cauet. Plin.epist. 82.c, Quod dum recordor, intelligo mihi laborandum, nequa parte uidear hanc de me fiduciam prouidentissimi uiri destituisse. Cic.Cecinnæ, lib.6.6.21, Homo ualde est acutus & multum prouidens.
Prouidentius ad. Cic.Appio Pulchro, libro 3.1.2, Id enim mihi & ad breuitatem est aptius, & ad reliquas res prouidentius.
¶ Prouidenter, προνοητικῶς, prouidentius, prouidentissimè. Cic.3.de Nat.deor.137, Quæ de prouidentia deorum ab illis sanctissimè & prouidentissimè constituta est.
¶ Prouidentia, prouidentiæ (πρόνοια, προμήθεια, πρόγνωσις, προνοητικόν) Prudentia prouidendi futura. Cic. Id enim sapientis est, prouidere: ex quo sapientia appellata est prouidentia. Idem 2 de Inuent.240, Prouidentia est, per quam futurum aliquid uidetur, antè quàm factum sit.
Prouidentia, pro Deo. Quint.de Cicerone, lib.10.cap.1, Dono quodam prouidentiæ genitus, in quo totas uires suas eloquētia experiretur.
Materiæ rerum ex qua & in qua omnia sint, fictrix & moderatrix diuina prouidentia. Cic.3.de Nat.deor.133.
Mundus diuina prouidentia constitutus. Cic.de Vniuers.12.
Prouidentia, quæ πρόνοια Græcè dicitur, hæc potissimùm prouidet, & in his maximè est occupata, primùm, ut, &c. Cic. 2.de Nat.deor.83.
Deorum prouidentia mundum administrari. Cic.1.de Diuinatione,191.
Regatúrne prouidentia mundus. Quint.lib.5.cap.7.
Prouidentia, Passiuè. Pomponius in l. Quintus Mutius. in fine. ff. de annuis leg. & fideic. Et magis enim est, ut prouidentia filiorum suorum hoc fecisse uideatur.
¶ Prouidus, pen.corr. Adiectiuum (προνοητικός) Diligens, solers. Plinius iunior, Sed dispice ne sit parum prouidum, sperare ex aliis, quod tu ipse non præstes.
Cautus & prouidus. Cic.pro Rosc.Amer.69.
Prouidus & solers. Cic.2.de Natur.193.
Astu prouidus. Stat.6.Theb.154.
Rerum uestrarum prouidus. Tacit.lib.4.
Multorum prouidus. Hor.1.epist. 2.4.de Vlysse.
Actor prouidus. Stat.10.Theb.65.
Augur prouidus. Ouid.12.Metam.4.
Auspex prouidus. Hor.3.Carm.ode 27.2.
Cura prouida. Ouid.2.Fast 12.
Homo animal prouidum, sagax, &c. Cic.1.de Legib.32.
Labor prouidus. Silius lib.7.13.
Mens prouida. Hor.3.Carm.ode 5.3.
Mens prouida rerum futurarum. Cicero 2. de Diuinatione, 176.
Consultrix & prouida natura. Cicero 2. de Natura deorum,82.
Orator prudens & prouidus. Cic.in Partit.9.
Virtus prouida. Claud.1.in Eutropium,81.
¶ Prouidè, pen.corr. Aduerb. (προνοητικῶς) Diligenter. Plin. lib.10.cap.33.5, Iam publicum quidem omnium est, tabulata ramorum sustinendo nido prouidè eligere.
Prouincia] prouinciæ (ἐπαρχία) Dici uidetur, quòd procul uincatur. Propriè enim prouinciæ dictæ sunt regiones longè ab Italia bello acquisitæ, quòd eas Romanus populus prouicerit, id est, antè uicerit, inquit Festus. Prima omnium prouincia Sicilia est appellata, sicut docet Cic. 4. Verr. Et prouinciarum aliæ erant Consulares, aliæ Prætoriæ. Redigere autem regiones in prouinciæ formam, nihil aliud est, quàm Regionem subiicere imperio Romano, & ad eam gubernandā mittere præfectum. Cic.4.Verr.2, Primùm quòd omnium nationum exterarum princeps Sicilia se ad amicitiam fidemq; pop.Rom. applicuit, id quod ornamentum imperij est, prouincia est appellata. Ouid.1.Fast.118,
Redditaq; est omnis populo prouincia nostro.
Mari cincta prouincia. Vide Cingo.
Prouincia, pro Onere. Quoniam enim præfecti ad prouincias gubernandas cum officio mitti solebant, factum est etiam ut ipsi magistratus, & omne onus nobis impositum, prouincia appelletur. Terent.Phorm.1.2.22,
— ô Geta prouinciam
Cepisti duram. Idem Heaut.3.2.5,
Idcirco huic nostro tradita est prouincia.
Animorum prouinciæ prudens. Tacit.in uita Agricolæ.
Annuæ prouinciæ. Cic.de Prouincijs Consul.14.
Aquaria prouincia. Vide Aqua.
Illustris prouincia. Vide Illustris.
Infesta prouincia. Vide Infestus.
Legataria prouincia. Vide Lego, legas.
Libera à prædonibus prouincia. Vide Liber, liberi.
Locuples ac referta prouincia. Vide Locuples, in Locus.
Pacatissima prouincia. Vide Pacatus.
Accedere in prouinciam. Vide Accedo.
Quum aliquantum ex prouincia, atq; ex imperio laudis accesserit. Cic.Lent.lib.1.7.30.
Accipere prouinciam. Vide Accipio.
Adiungere prouincias ad imperium.. Vide Adiungo.
Administrare prouinciam. Vide Administro.
Capere prouinciam. Vide Capio.
Communicare prouinciam. Vide Communico.
Deponere prouinciam. Cic.in Pison.3.
Deposcere sibi prouinciam. Cic.pro Sylla,39.
Describere in prouincias. Cic.pro Flacco,25.
Dare prouinciam uel negocium alicui. Cic.6.Verr.45.

Digitized by Google

Ducere prouincias. Tacit. lib. 3.
Habere prouinciam authoritate Senatus, & sorte. Cicero in Pison. 39.
Obtinere prouinciam. Cic. pro Flacco.
Perdomare prouinciam aliquam. Vide Perdomo.
Petere ambitiosissimè prouinciam. Quintilianus libro 6. capite 3. 47.
Præesse alicui prouinciæ. Cic. pro Fonteio, 2.
Referebatur de prouincijs Quæstorum, & de ordinandis Prætoribus. Cic. Qu. frat. lib. 2. 7. 2.
Suscipere prouinciam. Cic. pro Cælio, 50.
¶ Prouinciatim, penultima producta, Aduerbium (κατ' ἐπαρχίας) Per prouincias. Suetonius in Augusto, capite 49, Ex militaribus copijs legiones & auxilia prouinciatim distribuit.
¶ Prouincialis, & hoc prouinciale, penultima producta (ἐπαρχιώτης) Prouinciales dicti sunt qui ex prouincijs sunt, siue, ut ait Vlpian. de uerb. signific. qui in prouincijs domicilium habent.
Prouincialium nomine omnes præter Italos appellabantur. Vnde Colum. lib. 5. cap. 4, tradit uinearum prouincialium culturam, quam alibi de Italicarum cultura scribat. Plinius iunior lib. 8. epist. Italicus es, an prouincialis?
Hospitia prouincialia. Cic. 4. in Catil. 94.
Molestia prouincialis. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 9.
Negocia prouincialia. Cic. ad Att. lib. 2. 16. 19.
Ornamenta prouincialia. Cic. Post reditum in Senatu, 31.
Scientia prouincialis, quæ de prouinciarum administratione est. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 30.
Solitudo prouincialis. Mart. lib. 12. 1.
Viri prouinciales. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 1. 21.
Prouisio, Prouiso, Prouisus] Vide Prouideo.
Prouiuo] prouiuis, pen. prod. prouixi, prouictum (περιβιόω) prouiuere, Vltrà & amplius uiuere. Tacit. lib. 5, Nondum is dolor exoleuerat, quum de Agrippina auditum: quā interfecto Seiano spe sustentatam prouixisse reor.
Prouocabulum] prouocabuli, neut. gen. Varr. lib. 7. de lingua Latina, Appellandi partes sunt quatuor: è queis dicta à quibusdam prouocabula, quæ sunt, ut quisq; uocabula, ut scutum, &c.
Prouoco] prouocas, pen. correp. (παρακαλέω, προκαλέω, παρακαλοῦμαι) prouocare, propriè significat A longè uocare. Plaut. Pseud. 9. 45,

> Herus si domi est tuus, quin prouocas?

Idem Bacchid. 4. 40,

> Prouocatur pædagogus, Eho senex minimi precij, &c.

Prouocare, In certamen aliquod uocare, siue ludendi, siue ledendi gratia. Terent. Eunuch. 3. 1. 53,

> —Pamphilam
> Cantatum prouocemus. Idem Adelph. 5. 4. 24,
> Quando eò prouocat.

Cicero, Tuis literis amantissimis sum prouocatus.
Respondere prouocare. Cic. Cornif. lib. 12. 20. 2.
Hostem clamore prouocat. Sil. lib. 17. 106.
Prouocare ad certamen. Liu. 4. bel. Pun. 34.
Prouocare ad pugnam. Cic. 4. Tusc. 75.
Prouocare in aleam. Plaut. Curcul. 7. 76.
Prouocare minimo. Sub. digito. Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 3. Solemus enim dicere, nos tantum digito ualere, quantum alius brachio. Budæus.
Auras cursibus prouocare. Virg. 3. Georg. 39.
Prouocare uirtute. Plin. epist. 7. lib. 2.
Respondere in amore ijs à quibus prouocère. Cic. Brut. 1. 2.
Prouocare, Irritare: ut, Prouocare iniurijs, hoc est, Lacessere. Cic. 2. Philip. 63, Hæc tu quum per me acta meminisses, nisi illis, quos uidemus, gladijs confideres, maledictis me prouocare ausus esses?
Bellum prouocare dicit Plin. in Paneg. 28.
Prouocare, Vincere. Quint. lib. 10, Elegia quoq; Græcos prouocamus. Plin. lib. 33. in Procem. 5, Accessit ars picturæ, & aurum argentumq; cælando carius fecimus. Didicit homo naturam prouocare. Lucan. lib. 9,

> —qui nuda fusus arena
> Excubat, atq; omni fortunam prouocat hora.

Prouocare, Profugere, & fermè idem est quod Appellare: nisi quòd prouocare maius est. Et propriè ad maiores, potentiorés, quorum ope atque gratia indigemus, pertinet prouocatio.
Prouocare ad. Cicero, Quum alter ad Senatum prouocasset, alter uerò appellasset Tribunos. Idem, 3. de Leg. 40, Iudicia, ut esset populi potestas ad quam prouocaretur.
Ad populum prouocare. Cic. 1. Philip. 15.
Appellare & prouocare. Liu. 8. ab Vrbe, 167, Tribunos plebis appello, & prouoco ad populum.
Prouocare iudicium ad populum. Valer. lib. 8. cap. 1.
Prouocare in integrum. Brutus Ciceroni, 16. 15, de Cæsare uerò quod fieri potuit ac debuit, transactum est: neq; iam prouocari in integrum potest. hoc est, Integrum iam non est illi ut prouocare possit iure.
Prouocare aduersus creationem. Papinianus in l. tutores qui. §. tutor. ff. de administrat. & peric. tut.
¶ Prouocatus, pen. prod. Participium (προκεκλημένος, πρόκλητος) Cic. 1. de Fin. 13, Quanquam à teipso id quidem facio prouocatus gratissimo mihi libro, &c.
Qui mecum sæpissimè non solùm à me prouocatus, sed etiā sua sponte de te communicare solet. Cic. Lent. lib. 1. 7. 8.
Prouocatus cum Gallo depugnauit. Cic. 2. de Fin. 116.
Prouocatus beneficio. Cic. 1. Offic. 72.
¶ Prouocatio, Verbale, fœm. gen. (πρόκλησις, παρακάλεσις) ut, Prouocatione certare. Liu. 1. ab Vrbe, 110.
Ex prouocatione interfecit eum. Plin. lib. 37. cap. 1. 6.
Prouocatio, Appellatio. Cic. 4. Acad. 26, Commemorant reliquos qui leges populares de prouocationibus tulerunt.
Quid turpius quàm Senator sine prouocatione. Cicero 3. de Legibus, 26.
Prouocatio patrona illa ciuitatis, ac uindex libertatis pop. Rō. dari sine nobilium dissensione non potuit. Cic. 2. de Or. 108.
Dare alicui prouocationem. Cic. 1. Philip. 17.
Dare pœnam sine prouocatione. Cic. 2. de lege Agr. 44.
¶ Prouocator, pen. prod. prouocatoris, Verbale masc. (προκλητής) Cicer. pro Sestio, 117, Quum uerò ne de uænalibus quidem homines electos, sed ex ergastulis emptos, nominibus gladiatorijs ornârit, et sortito alios Samnites, alios prouocatores fecerit, &c.
¶ Prouocatorius, Adiectiuum (προκλητικός) ut, Prouocatoria dona militaria: id est, quæ meruit prouocatus: quod humanius est quàm prouocasse. Gel. lib. 2. cap. 11.
Prouolo] prouolas, penult. corr. (προσπέτομαι) prouolare, Procul uolare, aduolare. Plin. lib. 11. cap. 10. 1, Tunc uniuersæ prouolant, si dies mitis futurus est. De apibus.
Prouolat in medium. Ouid. 5. Fast. 89.
Prouolare, per translationem posuit. Liu. 2. ab Vrbe, 203, Sic in primum infensis hastis prouolant duo Fabij, totamq; mouerunt secum aciem. id est, procurrunt.
Prouolare ad. Liuius 1. ab Vrbe, 51, Ipse ad primores Romulus prouolat.
Prouolare in locum & uicem alterius. Liu. 3. ab Vrbe, 78.
Prouoluo] prouoluis, prouolui, prouolutum, pen product. (προκυ-

Digitized by Google

(προκυλινδέω) prouoluere, Porrò uoluere. Terentius And. 4.5.38,

——iam ego hunc in mediam uiam
Prouoluam. Lucret. lib. 2. 95,
Prouolui simul ut possint, & lædere sensus.

Subter iuga & loca prouoluere aliquem. Virg. 12. Aen. 167.

Prouoluere se ad genua, ad pedes alicuius. Liu. 4. bel. Maced. 49. Idem 6. ab Vrbe, 12.

Genibusq; eius prouolutus Mithridates, &c. Tacit. lib. 12.

Prouomo] prouomis, prouomere (ἐξεμέω) ex Pro, & Vomo, Valde uomo. Lucret. lib. 6,

Hic ubi se in terras demisit, dissoluitq;:
Turbinis immanem uim prouomit, atque procellæ. De prestere.

Prouorsum] fulgur appellatur, quod ignoratur noctu, an interdiu sit factum. Itaque Ioui fulguri & Summano fit: quòd diurna Iouis, nocturna Summani fulgura habentur. Festus.

Prout] Aduerbium (ὥσπερ) id est Sicut, uel ut: aut quod uulgò dicunt, Secundum quod. Plaut. Bacchid. 20.5,

Non Pelides tormento fuit, prout ego herum expugnabo meum. Subaudi, Sic, in priore membro: ut sit sensus, Non sic Pelides tormento fuit, prout (id est, Vt) ego expugnabo herum meum. Horat. 2. Serm. Satyr. 6.14,

——uernasq; procaces
Pasco libatis dapibus prout cuiq; libido est. hoc est, ut cuiq; libidò est. Ex quo apparet, eum metri causa Prout dixisse, pro Vt. Quintil. lib. 4. cap. 1, Prout asperi, leues, iucundi, &c. Cic. ad Attic. libro 11. 214. 8, Tuas literas, prout res postulat, expecto.

Prout Thermitani hominis facultates ferebāt. Cic. 4. Verr. 58.

Prout haberi liberet, si anno superiore Quæstor fuisset. Cicero 1. Philip. 197.

Perinde, prout. Quint. lib. 9. cap. 4, Perinde asperiores erunt, prout oris hiatu simili aut diuerso pronunciabuntur.

Prout, ita Plinius lib. 28. cap. 2.7, Ac prout quæque accepta sunt, ita ualere.

Prox] bona uox, uelut quidam putant, significare uidetur: ut ait Labeo de iure Pontificio, libro 11. Festus.

Proxeneta] proxenetæ, pen. prod. m. g. (προξενητής) Proxenetæ (inquit Budæus) sunt conciliatores & interuentores, quasiq; conglutinatores hominum inter se stipulantium & spondentium, aut quemuis cōtractum, conuentumq; ineuntium. Martialis lib. 10.3,

Quæ sulphurato nolit empta ramento
Vatiniorum proxeneta fractorum.

Proxenetria] Pronuba, nuptiarum conciliatrix. Alciat. libro 1, Dispunct. cap. 22.

Proxeneticum] merces, quæ pro opera, proxenetis datur: quæ & licito iure peti potest. Vlpian. l. 1. & 2. de proxenet.

Proxenia] προξενία, Munus erat in oppidis Græciæ quoddam recipiendorum hospitio senatorum, legatorum, magistratuum: & qui eos recipiebant, qui hospitio publico cum ciuitate erant coniuncti, πρόξενοι dicebantur. Hoc munus significat Cicero, quum scribit, Ostendit munus illud suum non esse: se, quum suæ partes essent hospitium recipiendorum, tum ipsos tantum Prætores & Consules, non legatorum asseclas recipere solere. Turnebus.

Proximi] sacrorum scriniorum sunt, qui seruant scrinia, & libellos principis. Budæus.

Proximus] Vide Prope.

Prudens] prudentis, om. gen. (φρόνιμος, φρενήρης, συνετός, ἐπιμηθής, ἐπίφρων, ἐχέφρων, περίφρων, σὔβουλος) Quasi prouidens: interdum sapiens, aut sciens dicitur. Vnde Iurisprudentes uocantur, qui ius sciunt. Prudens, inquit Donatus, qui intelligentia sua aliquid cognoscit, prudens per se. Plaut. Capt. 2.45,

Plus insciens quis fecit, quàm prudens boni.

Omitto prudens: id est, Sciens, & de industria. Plinius lib. 10. cap. 29.3.

Prudens, pro Sciens, cum infinitiuo. Plin. lib. 8. cap. 3.1, de uitulo marino, Euomit fel suum ad multa medicamenta utile: item coagulum ad comitiales morbos, ob ea se peti prudēs.

Prudens & sciens. Terent. Eunuch. 1.1.27,

——& prudens, sciens,
Viuus, uidensq; pereo. Cic. in quādam epist. Vt in fabulis Amphiaraus, sic ego prudens & sciens ad pestem ante oculos positam sum profectus.

Prudens & sciens ad interitum ruebam. Cic. pro Marcel. 8.

Ad consilia prudens. Cic. pro Fonteio, 28.

Gnarus & prudens impendentium malorum. Cic. pro Sestio, 2. Vetus codex habet, Ignarus & imprudens.

Prudens ingenio. Cic. pro Cluentio, 86, Quis P. Octauio Balbo ingenio prudentior? iure peritior?

Prudens in. Cic. de Amic. 5, L. Acilius quia prudens esse in iure Ciuili putabatur.

Prudens administrandi. Cic. 5. de Fin. 104.

Destituor prudens artis, ab arte mea. Ouid. epist. 5.30.

Gens adulandi prudentissima. Iuuen. Satyr. 3.9.

Moderandi prudens. Tacit. lib. 3.

Iuris mouendi prudens. Claud. 2. in Eutropium, 70.

Prudens agricolationis uir. Colum. lib. 2. cap. 2.12.

Prudens locorum. Liu. 4. bel. Maced. 109.

Animus prudens rerum. Horat. 4. Carm. ode 9.7.

Sententia prudens animi. Ouid. epist. 20.28.

Ciuitas Atheniensium prudentissima. Quintil. lib. 5. cap. 11.29.

¶ Prudentia, prudentiæ (φρόνησις, ἐπιφροσύνη, εὐβουλία, προμήθεια) Cic. 1. de Leg. 90, Quæ uirtus ex prouidendo est appellata prudentia. Idem 2. de Inuent. 140, Prudentia est rerum bonarum & malarum & utrarumq; scientia. Idem 5. de Fin. 119, Prudentia in delectu bonorum & malorū. Subcernitur. Idem 3. de Natur. deor. 49, Prudentiā Deo tribuemus, quæ constat ex scientia rerum bonarum & malarum; & nec bonarum nec malarum, cui mali nihil est, nec esse potest.

Prudentia, quam Græci φρόνησιν dicunt, est rerum expetendarum fugiendarumue scientia. Cic. 1. Offic. 214.

Vt medicina ualetudinis, sic uiuendi ars est prudentia. Cicerò 5. de Finib. 28.

Temeritas est florentis ætatis, prudentia senectutis. Cicero de Senectute, 19.

Prudentia in iudicando. Cic. 10. Philipp. 277.

Prudentia iuris Ciuilis. Cic. 1. de Orat. 81.

Altissima prudentia. Quint. lib. 2. cap. 13.10.

Communis prudentia. Cic. 5. de Fin. 124.

Domestica & ciuilis prudentia. Cic. in Partit. 40.

Aut rerum fato prudentia maior. Virg. 1. Georg. 84.

Velox prudentia. Pers. Satyr. 4.1.

Vulgaris prudentia. Cicer. 2. de Orat. 72, Perspicua sunt hæc quidem, & in uulgari prudentia sita.

Acuere prudentiam. Vide Acuo.

Adhibere prudentiam. Vide Adhibeo.

Malitia imitatur prudentiam. Cic. in Partit. 43.

Adeon' ego non perspexeram prudentiam literarum tuarum? Cic. Attico, lib. 6. 120. 4.

Impertire prudentiā suam ad salutē alicuius. Vide Impertio.

Adde quòd est illis operum prudentia maior. Ouid. 2. de Arte, 135.

Digitized by Google

Hoc sentire, prudentiæ est: facere fortitudinis. Cic. pro Sest. 75.
Pro tua prudentia. Cn. Magnus Domitio, in Epist. ad Atticum, lib. 8. 163. 2.

¶ Prudenter, Aduerbiũ (φρονίμως, φρονίμως, νουνεχῶς) Sapienter, prouidè. Cic. 5. de Fin. 25, Facit igitur L. noster prudenter, qui audire de summo bono potißimùm uelit.

Aliquid in causa prudenter intexere. Cic. 2. de Orat. 37.
Multa prudenter prouisa. Cic. de Amicit. 6.

Pruina] pruinæ, pen. prod. (πάχνη) Ex rore gelido nascitur: à Perurendo dicta, quod fruges & uirgulta perurat. Budæus, Pruina est quæ lapsa persidet & gelat: nec fit, nisi immoto aere & sereno. Hoc genere alternis propè annis in Gallia uites, arbores, & frumenta interdũ præcocia uitiantur. Etenim pruina à perurendo dicta est, quasi perurina: urit enim germina, quũ sole liquefacta est, ut sæpe uidimus. Aristoteles in libro de Mundo, Gelu, inquit, est aqua cõferta, à serenitate cæli concreta: pruina uerò, ros concretus. Gelu igitur est glacies: pruina, est quod gelu uulgò dicitur. Cicer. 1. de Nat. deor. 37, Quòd pars earũ appulsu solis exarserit, pars obriguerit niue, pruináue lõginquo solis abscessu.

Acris pruina. Lucret. lib. 3. 4.
Algentes pruinæ. Stat. 3. Theb. 94.
Cana pruina. Virg. 2. Georg. 76.
Canens pruina. Silius lib. 3. 108.
Candentes pruinæ. Claud. de nupt. Honorij, 11.
Gelidæ pruinæ. Virg. 2. Georg. 53.
Matutina pruina. Propert. lib. 2. eleg. 10. 9.
Rorata pruina. Ouid. 3. Fast. 72.
Tristes pruinæ. Valer. 2. Argon. 36.
Vitrea pruina. Ouid. epist. 10. 2.
Corpora circumfusa pruinis. Virg. 3. Georg. 74. De bobus.
Obrigere pruina. Cic. in Som. Scip. 22.
Pruinas ac niues perferre. Cic. 2. in Catil. 43.

¶ Pruinosus, pen. prod. Adiectiuum (παχνώδης) Pruinæ obnoxius. Colum. lib. 3. cap. 20. 1, Seu frigidus et pruinosus, quod non est patiens uredinis.

Longa pruinosa frigora nocte pati. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 5.
Herbæ pruinosæ. Ouid. 4. Metam. 17.
Olympus pruinosus. Claud. 2. de raptu Pros. 52.
Tenebræ pruinosæ. Ouid. 5. Metam. 89.

Pruna] prunæ (ἄνθραξ, ἀνθρακιά) A' carbone ita distinguitur, quòd illa quandiu ardet, pruna dicitur: carbo, quum extincta fuerit. Virgilius in Moreto,

Et cinis obductæ celabat lumina prunæ. Pruna dicta à perurendo. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 8,

Prætextam, & latum clauum, prunæq; batillum.

Subijciunt ueribus prunas, & uiscera torrent. Virgil. 5. Aeneid. 21.

Prunus] pruni, f. g. (κοκκυμηλέα) Arbor pruna producens. Prunum, fructus. Colum. lib. 2. cap. 2. 16, Multa sunt quæ & dulcem terram, & frumentis habilem significent, ut iuncus, ut calamus, ut gramen & trifolium, ebulum, rubi, pruni syluestres.

Globus prunorum. Stat. 4. Sylu. 9. 6.
Spinifrentes pruna. Virg. 4. Georg. 29.
Corna lapidosa rubescũt prunis, Insita scilicet. Virg. 2. Geor. 7
Asinina pruna. Vide Asinus.
Autumnalia pruna. Propert. lib. 4. eleg. 2. 3.
Cerea pruna. Vide Cera.
De prunis Damascenis, est epigramma Mart. lib. 13. 29,

Pruna peregrinæ carie rugosa senectæ
Sume: solent duri soluere uentris onus.

Onychina pruna. Vide Onychinus, in Onyx.

¶ Prunetum, Locus prunis consitus. Calepinus.

Prurio] pruris, pruriui, pruritum, pen. prod. (κνήθομαι, κνησείω) prurire, Libidine scalpẽdi ardere. Plaut. Bacch. 23. 72,

Te amabo, & te amplexabor. N. caput prurit. Idem Pœnulo, An dentes pruriunt

In pugnam prurire. Mart. lib. 5. 103.
Versus pruriunt. Mart. lib. 1. 120,

Lex hæc carminibus data est iocosis,
Ne poßint, nisi pruriunt, iuuare. Cat. ad Aurelium, epigram. 17. 2.

¶ Pruritus, huius pruritus, pen. prod. m. g. (κνησμὸς) Est excursus humoris spirabilis inclusi contra naturã. Plin. lib. 9. cap. 45. 2, Contactos pisces, attritúq; petræ scalpentes pruritum inuadit. Ibidem, cap. 45. 1, Vix pruritu mordax.

¶ Prurigo, pen. prod. pruriginis, f. g. Idem (κνησμὸς) Colum. lib. 7. cap. 5. 6, Nam subest aspera cutis, & uelut quædam prurigo. Nigræ radices ita in aqua coctæ pruriginem tollunt. Vetus codex habet, porriginem.

¶ Pruriginosus, pen. prod. Adiectiuum. Paul. in l. 3. D. de ædilit. edict.

Prusa] προῦσα, Oppidum est Bithyniæ, Phrygibus & Mysis finitimum, à Prusia rege, qui cum Cyro bellum gessit, ad radices Olympi montis conditum. Strab. lib. 12. Plin. libro 5. cap. 32, ab Annibale id conditum esse putat. Hinc Prusenses populi, Prusam inhabitantes.

¶ Prusa Vetusta sedes regum Bithyniæ fuit. Vrbs est, quæ nunc Bursia dicitur.

Prusias] προυσίας, Vrbs Bithyniæ, olim Cius dicta, à Prusia rege condita, cognomento Zela, ad Arganthonium montẽ. Strabo lib. 12. Plin. lib. 2. cap. 32.

Prusias] προυσίας, de quo multa Liuius, Bithyniæ rex, qui Annibalem huc concedentem suscepit, post Antiochum superatum, & Phrygiæ Hellespontiæ seditionem, aduersum Attalicos ex composito factam.

Prymnesium] prymnesij (πρυμνήσιον) funis nauticus. Apud Festum Pompeium palus, ad quem funis nauticus religatur, quem alij tonsillam nominant.

Prytaneum] penul. prod. (πρυτανεῖον) Locus erat Athenis in arce dignißimus, ubi iudices & magistratus habere consilium solebant. In Prytaneo item alebantur publicè qui bene meriti erant de Rep. qui honos habebatur maximus. Cicero 1. de Orat. 119, Et ut ei uictus quotidianus in Prytaneo publicè præberetur. Sic dictum, quasi πυρῶ ταμιεῖον, tritici promptuarium, uelut horreum publicum. Dionysius Prytanea uocat curias, in quibus sacra fiebãt ab ijs, qui maximam in urbe habent potestatem. Prytanis, magistratus, præfectus, administrator, ut Consulatus: quem publici consilij principem appellabãt. A' uerbo πρυτανεύω, quod est guberno, & magistratum exerceo. Liu. 5. Decade, libr. 1. 71, Cyzici in Prytaneum: id est, penetrale urbis, ubi publicè quibus is honos datus est, uescuntur, uasa aurea mensæ unius posuit.

P S

Psalis] ψαλίς, & Psalidion (ψαλίδιον) Forfex, quam Pollux lib. 7. cap. 22, & iterum, lib. 10. cap. 28, ponit inter instrumenta muliebria.

Psalma] ψάλμα, quod psallitur. Diapsalma (διάψαλμα) silentium, & quies quædam inter psallendum interposita. Nam ut sympsalma dicitur uocum copulatio in cantando, ita diapsalma disiunctio, ubi quædam requies distinctæ continuationis ostenditur.

¶ Psalmus (ψαλμὸς) Canticum: à ψάλλω, canto, quòd ad Psalterium cantaretur.

¶ Psalmodia, psalmodiæ, penul. corr. (ψαλμῳδία) Cantus mistus: quum aliquis canit ad musicum instrumentum.

¶ Psaltes,

¶ Psaltes, psaltis, m. g. (ψάλτης) Latinè cantor dicitur.

¶ Psaltrius, Idem. Cic. de Arusp. resp. 40, P. Clodius à crocota, à mitra, à muliebribus soleis purpureisq; fasciolis, à strophio, à psaltrio, à flagitio, à stupro est factus repentè popularis.

¶ Psaltria, psaltriæ (ψάλτρια) Cantatrix. Terent. Adelph. 3.3.34,

Isthæc iam penes nos psaltria est? Cic. 3. Tuscul. 79. Et pro Sestio, 101, Qui in cœtū mulierū ꝑ psaltria adducitur.

¶ Psallocitharistæ, ψαλλοκιθαρισταί, apud Trāquillum in Domitiano, cap. 4, Certabat etiam & prosa oratione Græcè Latineq; , ac præter citharœdos corocitharistæ quoque & psallocitharistæ.

¶ Psallo, psallis, psalli (ψάλλω) psallere, Canere, cantare. Gellius lib. 19. cap. 9, Qui canerent uoce, & qui psallerent. id est, citharam pulsarent, inquit Budæus. Horat. 2. epist. 1. 7,

—— pingimus atq;
Psallimus & luctamur Achiuis doctius unctis.

Doctus psallere. Horat. 4. Carm. ode 13. 2.

Psalteriū] psalterij (ψαλτήριον) Græca dictio, Hebraicè Nablon dicitur, Genus organi musici, dulcius & amœnius sonans quàm cithara, cuius similitudinem quidem habet, ipsa tamen non est.

¶ Psalteria, psalteriorum (ψαλτήρια) Quintil. lib. 1. cap. 10. 24, Nec psalteria & spadicas, etiam uirginibus probis recusanda, sed cognitionem rationis, &c. De Musica.

Psamate] pen. corr. (Ψαμάθη) fons apud Thebas. Valer. 1. Argon. 74,

Qui tenet undisonam Psamaten. Ponitur etiam pro urbe & monte. Fuit & Psamate, Crotopi Argiuorū regis filia, ex qua compressa Apollo Linum filium sustulit, quē inter sentes à matre occultatū canes dilacerarūt: ut latè prosequitur Stat. 1. Theb. Alia Psamate Nympha fuit, Nerei filia & Phori mater: de qua Ouid. 11. Metam. 79,

Cæruleam Peleus Psamaten, ut finiat iram Orat. &c.

¶ Psammathus, untis, & Psammathuntius, siue Psammathusius. Stephanus.

Psammenitus] Herodoto libro 3, Ammasis filius, & Aegyptiorum rex, qui à Cambyse uictus, epoto sanguine taurino expirauit.

Psammetichus] Ψαμμήτιχος, rex Aegypti, cuius tempore, teste Herodoto lib. 2. ducenta & octo millia Aegyptiorum ad Aethiopes transiere.

Psaphis] Oropiorum ciuitas in confinio Atticæ & Bœotiæ. Hic situm erat Amphiarai oraculum quoddam uenerabile, ubi Amphiaraum fugitantem (ut Sophocles ait) scissa Thebana tellus hausit, ipsis cū armis curruq; quadriiugo. Strabo lib. 9.

Psaphon] Libyorum deus. Is Psaphon quum despectissimus esset, & ultimæ notæ, uocales aues edocuit hæc uerba eloqui: Magnus deus Psaphon. Quibus dimissis in lucos, audita uoce apud rudes populos, est pro deo habitus. Alexander Alexandrinus lib. 6. cap. 4.

Psaronius] Lapidis genus, quem Thebaicum et Pyrrhopœcilon appellari dicit Plin. lib. 36. cap. 22.

Pseboa] Lacus ingens in Aegypto supra Meroen, qui insulā (ut Strabo lib. 17. scribit) habet satis amplam & habitatā.

Psecas] dis (ψεκάς) Gutta, siue stilla dici potest. Apul. lib. De mundo, ex Aristotele, Psecadas interpretatur stillicidia. Micæ quoq; auri inter arenas lucētes, Psecades dicūtur. Quinetiam ancillæ, quæ delicatarū matronarū capillos medicamēto fuco conspergūt, à Græcis hoc nomine appellatæ sunt.

Psegma] psegmatis, pen. cor. n. gen. (ψῆγμα) Idem ferè quod flos æris. Plin. lib. 34. cap. 13. 5, In ærarijs officinis & psegma fit, iam liquato ære atq; percocto, additis etiamnū carbonibus, paulatimq; accensis, ac repentè uehementiori flatu exponitur æris palea quædam. Ex ueteri codice legendum, smegma.

Psegma quoq; pro ramento auri usurpatur: ut apud Herodotum in Thalia, Indi, inquit, ut sunt multitudine multo numerosissima omnium quos nouimus hominum, ita tributū cōferebant aliorum comparatione maximum: trecenta scilicet & sexaginta psegmatis talenta, id est, aurei ramenti. Ramentum auri arena est aurea, ob id alio nomine ab eodem authore chrysitis dicta. Chrysammos etiam ad uerbum aurea arena dicitur lib. XI. codicis Iustiniani. Aurum autem ramentitium, inquit ille, inuenitur esse talentum Euboicorum quatuor millium sexcentorum & octoginta, si ita ratio ineatur ut psegma terdecies tanto argenti rependatur. Strabo lib. 3, Ac ne aurum quidem solum effoditur, sed etiā trahitur. Deferunt enim aurum amnes et torrentes auream arenā: quæ etiā multis in locis aquarum indigis reperitur: sed in his nō apparet: in ijs aūt locis quæ fluminibus alluuntur, auri psegma, id est, scobs aurea resplendescit. Budæus.

Psellion] ψέλλιον, Armilla, ornamentum manuum, apud Xenophontem lib. 2. ἀναβάσεως, & apud Plutarchum in Cimone, recensentem spolia Persica. Traditq; Athenæus, hæc ex margaritis quandoque fieri solita. Porrò nota est historia Brenni Gallorū regis, qui quū depopulatus Asiā, Ephesum aduentasset, plebeiam puellam adamauit, quæ ei & concubitum, & Ephesi proditionem pollicita est, si mundum sibi muliebrem & psellia traderet. quod annuit Brennus, & orauit milites, ut in auarissimæ puellæ gremium, aurum quod gestabant, immitterent: quo ea obruta perijt, ut scripsit Clitophon lib. 2. rerum Gallicarum, & ex eius authoritate Plutarchi in Parallelis, cap. 30. Psellion autem inter ornamenta carpi, hoc est, iuncturarum manuum ponit Pollux lib. 5. cap. 16. Hinc Pselliophori, id est armillati, Herodoto dicuntur. lib. 2.

Psephisma] psephismatis, pen. cor. n. gen. (ψήφισμα) dictio Græca, quæ decretum significat. Cicero pro Flacco, 11, Sic sunt expressa ista præclara quæ recitantur psephismata, nō sententijs nec authoritatibus declarata. Ibidem 58, Possem recitare psephismata Smyrneorum, quæ fecerunt in Castritium mortuum.

Pseudos] ψεῦδος, Latinè dicitur falsus: ut Pseudolus, falsus seruus. Pseudologus, falsidicus. Pseudopropheta, falsus propheta: & multa alia id genus.

¶ Pseudancusa, pen. prod. (ψευδάγχουσα) quasi falsò anchusa dicta: de qua Plin. lib. 22. cap. 20. 2.

¶ Pseudobunion, ψευδοβούνιον, herba, quæ, ut Plinius lib. 24. cap. 16. 10. ait, napi folia habet, fruticans palmi altitudine. Laudatissima in Creta.

¶ Pseudocato, pen. cor. pseudocatonis (ψευδοκάτων) Cic. ad Atticum, lib. 1. 9. 10.

¶ Pseudocorasium (ψευδοκοράσιον) Litus magnum inter Corycum & Seleuciam Isauricam, tria stadia longum, & in Lunæ similitudinem curuatum. Stephan.

¶ Pseudodamasippus. Cicero ad Gallum, lib. 7. 24, Si enim Damasippus in sententia non manebit, aliquem pseudodamasippum uel cum iactura reperiemus.

¶ Pseudodecimianus, Pyri genus, quasi falsus Decimianus. Plinius lib. 15. cap. 15.

¶ Pseudodictamnum (ψευδοδίκταμνον) falsum dictamnum, genus herbæ, quæ in Creta similis pulegio nascitur. Plin. libro 26. cap. 9.

¶ Pseudenedrus, pen. corr. Iul. Firmic. lib. 3. cap. 8, Mercurius pseudenedros sæpius fecit. Cælius lib. 11. cap. 7, Insidiatores fictos

fictos Firmicus pseudenedros nuncupat. Nam & apud Xenophontem, pseudenedram legimus pro fictis insidijs.

¶ Pseudographiæ (ψευδογραφίαι) Quintil. lib. 1. cap. 10. 30. Fit hoc & in numeris per quasdam, quas pseudographias uocant, quibus pueri ludere solebamus.

¶ Pseudomenos, pen. corr. (ψευδόμενος) Cic. 2. de Diuin. 17. Quomodo autem mentientem, quem ψευδόμενον uocant, dissoluas? Sic 4. Acad. 264.

¶ Pseudomelanthium, quasi falsum melanthium, apud Dioscoridem in Matthiolo lib. 3. cap. 78, herba est, quæ sponte sua nascitur inter segetes: flores habet cæruleos: erigitur ad spicarum altitudinem culmis hirsutè nodatis.

¶ Pseudonardos, herba nardum falsò referens. Plin. libro 12. cap. 12.

¶ Pseudopenias, promontorium est, in quo est sita Berenice, iuxta lacum Tritoniadem, in quo insula est, quæ Veneris templum habuit. Strabo lib. 17.

¶ Pseudophilippus, Cic. 2. de lege Agrar. 88.

¶ Pseudophilosophia, falsa sapientia, quæ non ueritate, id est, Dei uerbo nititur, sed humana & fallaci ratione, qualis est Gentilium philosophia. Budæus.

¶ Pseudoporticus, falsa porticus. Nam in ædificijs partes, quæ fiunt ad imitationem, nec integrum, nec principalem: sed precarium, aut temporarium usum præbēt, quæ quasi alienum opus mentientia, hoc nomine insigniri solent: ut Pseudothyrum, & Pseudoancæ, similiaq; his complura apud Vitruuium.

¶ Pseudopylæ, insulæ iuxta portum Isidis apud Troglodytas. Plin. lib. 6. cap. 29.

¶ Pseudothyrum, pseudothyri, pen. prod. (ψευδόθυρον) Falsum ostium. unde pro postico sumitur. Cic. in Verrem, Ea quemadmodum ad istum postea pseudothyrum reuertatur, tabulis uobis, & testibus Iudices planum faciam.

¶ Pseudourbana ædificia, dicuntur à Vitruuio ædificia rustica, urbana elegantia extructa. Budæus.

Psile] Insula circa Ephesum. Plin. lib. 5. cap. 31.

Psilothrum] psilothri, pen prod. (ψίλωθρον) Plin. lib. 23. cap. 1. 10, Vitis alba est quam Græci ampeloleucen, alij ophiostaphylon, alij melothron, alij psilothrum. Huius sarmenta longis & exilibus internodijs geniculata scandunt. Folia pampinosa, ad magnitudinem hederæ diuiduntur, ut uitium. Radix alba, grandis, raphano similis initio: ex ea caules asparagi similitudine exeunt. Et paulo pòst, Semen in uua raris acinis dependet, succo rubenti, postea croci. Et paulo pòst, Vitia cutis in facie, uarosq; & lentigines & sugillata emendat & cicatrices.

Psilothrum, Vnguentum depilatorium, quo mulieres utebantur: à ψιλόω nudo. Martialis lib. 6. 93,

Psilothro nitet, aut acida latet oblita creta. Idē lib. 3. 32.

Psimmythium] psimmythij (ψιμμύθιον) Plin. lib. 34. cap. 18. 9, Psimmythium quoq;, hoc est cerusam plumbariæ dāt officinæ. Laudatissimum in Rhodo. Fit autem ramētis plumbi tenuissimis super uas aceti asperrimi impositis, atque ita distillantibus, &c.

Psimythus, ψίμυθος, Idem. De hac uide Vitruu. lib. 7. cap. 12. & Dioscor. lib. 5. cap. 94.

Psitta] ψίττα, piscis plani genus, quē nos passerem uocamus, ut uertit Theodorus ex Aristotele de Natura animalium. Plinius lib. 9 cap. 16.

Psittacus] psittaci, pen. corr. m. g. (ψιττάκη, ἀνθρωπόγλωττον) Auis Indica, uocem humanam miro naturæ artificio effingens. Martial. lib. 14. 76,

Psittacus à uobis aliorum nomina discam:
Hoc didici per me dicere, Cæsar aue. Plin. lib. 10. cap. 42. 1, Super omnia humanas uoces reddunt psittaci quidem etiam sermocinantes. India autē hanc mittit, psittacem uocāt, uiridem toto corpore, torque tantùm miniato in ceruice distinctam. Imperatores salutat, & quæ accipit uerba pronunciat. In uino præcipuè lasciua. Capiti eius duritia eadem quæ rostro, &c. Vide ibidem. Persius in Prologo, 2,

Quis expediuit psittaco suum χαῖρε,
Picasq; docuit nostra uerba conari?

Imitator solers humanæ linguæ psittacus. Stat. 2. Sylu. 4. 2.

Dux uolucrum psittacus. Stat. 2. Sylu. 4. 1.

¶ Psittacinus, pen. prod. Adiect. Scribon. Largus, Collyrium Psittacinum à colore ita dictum.

Psophis] dis (ψωφίς) Arcadiæ ciuitas, à Psophide Lycaonis filio, aut, ut alij malunt, à Psophide Erycis Sicula filia condita. Ouidius lib. 5. Metamorphoseos,

Vsque sub Orchomenon, & Psophida, Cyllenenq;. In insula quoq; Venetorum Zacyntho arx ipsa uocabatur Psophis: & aliæ multis locis. Hermol. in Plin. Est & alterum eiusdem nominis oppidum in Arcadia. Itē tertiū in Achaia.

Psora] psoræ (ψώρα) Cutis asperitas, & squamositas quædam: uidetur alia à scabie, quem Plinius libro 20. cap. 1. dicat, Arida cum resina impetiginem & scabiem, quam psoram & lichenas uocant, sanat.

Psora, fit à ψῶ scalpo. Nam qui psora laborāt, ulcera siue pustulas supra modum cōtingere, palpare, & scalpere cupiūt.

¶ Psoricus, pen. corr. Adiectiuum. Celsus lib. 6. cap. 6. ubi docet ad oculos scabros collyria.

Psychomantium] psychomantij, pen. prod. (ψυχομαντεῖον) Locus uaticinij, ubi fiebat maniū euocatio. Cic. 1. Tuscul. 187, Ait enim Termaneum quendam Elysium, quum grauiter filij mortem mœreret, uenisse in psychomantium, quærentem quæ fuisset tantæ calamitatis causa, &c. Idem 1. de Diuin. 214, Neque eos qui quæstus causa ariolentur, nec psychomantia quidem quibus Appius amicus tuus uti solebat, agnoscere.

Psychotrophum] ψυχότροφον, herba duorum cubitorum altitudine, angulosum habere caulem, à radice spargens folia ferè lapathi, ferrata, semine purpureo: in Italia Serratula dicitur, in Gallia uerò Vertonica. Plinius lib. 25. cap. 8. Psychotrophon inde dictum, quòd locis potissimùm gaudeat alciosis.

¶ Psychotrophi item pisces quidam appellātur, quòd umbrosos sectentur recessus, ac humido frigidoq; delectentur elemento.

Psychrologus] ψυχρόλογος, pen. corr. Psychrologi, Qui frigida loquitur, et absurda, nec plausu excipiēda, qui boni nihil profert. Cuiusmodi sermo rectè Psychrologia uocatur.

Psychrolutes] psychrolutæ: uel Psychroluta, lutæ, penult. prod. (ψυχρολούτης) Qui frigida lauatur. Veteres enim frigida tantùm utebantur: calida uerò balnea ualetudinarijs destruiebant. Seneca epist. 54, Memor artificij mei ueteris, frigidæ cultor, mitto in mare, quomodo Psychrolutam decet, gausapatus. Idem epist. 84, Ille tantus psychrolutes, quī calendis Ianuarijs in Euripum saltabat, qui anno nouo auspicabar in uirginem desilire, &c.

Psydracion] ψυδράκιον, genus pustularum durarum & subalbidarum acutarumq;, caput præcipuè infestantium. Paul. Aegineta.

Psydrax] cis (ψύδραξ) Morbus, ulcus in capite: de quo Galen. lib. 2. de Composit. pharm. cap. 9.

Psygnum] Portus ingens est ad radices Elephantis montis, apud Cynocephalos Strabo lib. 16.

Psylli] ψύλλοι, populi sunt Libyæ in Africa, à Psyllo rege dicti: quibus, ut scribit Plinius lib. 7. cap. 2. uirus exitiale serpentibus

Digitized by Google

pentibus ingenitum fuit, ut cuius odore eas sopirent. Mos uerò illis fuit, liberos genitos protinus obijcien di sæuißimis earum: eoq; genere pudicitiã coniugũ experiendi, non profugientibus adulterino sanguine natos serpentibus. Hactenus Plinius. Meminit & Herodotus lib. 4. Silius item de Atyro Psyllo, lib. 1. 13. Lucanus lib. 9. 179. Gellius etiam lib. 16. cap. 11. Crinitus lib. 1. cap. 3. et Solinus. Plutarchus in Catone, scribit Catonem per deserta Libyæ iter facientem secum Psyllos duxisse, qui morsibus serpentum mederentur, ore trahentes uenenum, & ipsos serpentes cantibus mitigantes. Vide Celsum lib. 5. cap. 27. de curationibus communibus aduersus omnes morsus serpentium.

Marmaridæ Psylli. Lucan. lib. 9. 179.

Psyllion] ψύλλιον, radice tenui, superuacua, sarmẽtosum, fabæ granis in cacuminibus, folijs canino capiti nõ dißimilibus; semine autem duplici: unde & nomen. hoc in baccis: ipsa berba in uineis inuenitur, &c. Plin. lib. 25. cap. 11. 6. Vulgus nostrum berbam publicarem uocat.

Psyllis] Fluuius in Bosphoro põti Euxinij. Plin. lib. 6. cap. 1.

Psyllium] ψύλλιον, Ptolemæo libro 5. cap. 1. urbs Bythyniæ: uulgò Picello.

Psithia] uua (ψυθία) Virg. 2. Georg. 19,

Et passo psythia utilior. Ibidem, lib. 4. 54. Colum. lib. 3. cap. 2. 14, Nam quæ Græculæ uites sunt, ut mareoticæ, thasiæ, psythiæ, sophortiæ, sicut babent probabilem gustũ, ita nostris regionibus, & raritate uuarum, & acinorum exiguitate minus fluunt. Macrobius quoq; in enumeratione generum uuarum meminit lib. 3. Saturn. cap. 19, Numantana, precia, prannia, psythia, pilliolata, &c.

Psythium, passum. Plin. lib. 14. cap. 9. 1, Psythium & melampsythiũ paßi genera sunt, suũ saporem, non uini, referentia.

P　　T

Ptarmica] Exiguus frutex est, surculos babens paruos, multos & rotundos, abrotono non dißimiles, & circa eos folia oleæ similia, longa, multa, & in cacumine capitulum, ut Anthemidis, paruum, rotundum, quod acri suo odore sternutationem excitat: unde & nomen accepit, Dioriscorides lib. 2. cap. 156.

Pte] πτέ, syllabica adiectio ablatiuis aliquando iungi solita: ut Meapte, tuapte, suapte, nostrapte, uestrapte. ut, Meapte culpa. Curtius, Sabinus suopte ingenio mitis.

Pteleon] πτέλεον, Ioniæ oppidum iuxta Erythras, & Mimantem montem. Plin. lib. 5. cap. 29. Est & aliud eiusdem nominis oppidum in ora Bœotiæ. Plin. lib. 4. cap. 7.

Ptera] pteræ, siue, ut Vitruuius lib. 3. cap. 2. appellat, pteromata, in templis muri duo sunt, ut ait Strabo lib. 17. de templo Heliopolitano, ad altitudinem ipsorum templorum, utrinq; surgentes: ita dicti, quod alarum specie quasi protegant. Ex Hermolao.

Pteris] Herba, prima species est filicis herbæ nobilis: quã Plinius describit, eiusdemq; uires monstrat, lib. 27. cap. 9.

Pterna] πτέρνα, Pars inferior naualis mali: circa mediam ferè, trahelos: summa pars, carchesium nominatur.

Pternica] Caulis est herbæ quæ uocatur cactos: de qua Plinius lib. 21. cap. 16.

Pteron] Aedificij moles maior solitis. Plin. lib. 36. cap. 13; Maiore autem in parte transitus est per tenebras: aliæq; rursus extra murum labyrinthi ædificiorũ moles, pteron appellant. Et lib. eodẽ, cap. 5, Namq; supra pteron pyramis, etc.

Pterophoros] πτεροφόρος, Est regio apud Riphæos montes: sic dicta ab aßidua niue, quæ ibi pennarum similitudine continuò decidit. Plin. libro 4. cap. 13. Pterophori item dicti sunt cursores Pegasarij: quòd peregrè proficiscentes; surrectas in capite pinnas gestare solebant. Dionysius:

Pteroti] Duo Neronis calices ex uitro. Plin. lib. 36. cap. 26, Sed quid refert, Neronis principatu reperta uitri arte, quæ modicos calices duos, quos appellabant pteros, HS. sex milibus uenderet.

Pterygium] pterygij (πτερύγιον) In oculis uocatur membranula quædam neruosa, quæ oriens ab angulo, uel à narium uel temporum parte ad coronam usq;, interim & pupillam operit. Plin. lib. 34. cap. 10. 5, Cadmiæ effectus, siccare, sanare, sistere fluxiones, pterygia, sordes oculorũ purgare, scabriciem extenuare. Ex Hermolao.

Pterygium in digitis apud Paulum Aeginetam est, quum caro excrescit, partem illam contegens, quæ in ungue, pterygion (inquit) appellatur: quod uitium ex paronychia ferè nascitur. At Celsus lib. 7. dicit esse pterygium, quum recedit ab ungue caruncula, non sine magno dolore. Hæc Hermolaus. Videtur enim diminutiuum esse ab πτερὸν, id est ab ala, quã tunc uidetur efficere caro ab ungulis discedens. Plin. lib. 23. cap. 1. 14, illinitur eadem cum fico & pterygijs digitorum. Idem lib. 31. cap. 9. 2.

Ptisana] ptisanæ, pen. corr. (πτισάνη) Plin. lib. 18. cap. 7. 24, Ptisanæ ex bordeo usus ualidißimus, saluberrimusq; tantopere probatur. Vnum laudibus eius uolumen dicauit Hippocrates, clarißimus medicinæ scientiæ. Ptisanæ bonitas præcipua Vticẽsi. In Aegypto uerò ea est, quæ fit ex bordeo, cui sunt bini anguli. In Bætica & Africa genus, ex quo fiat, bordei, glabrum appellat Turannius. Idem lib. 22. cap. 25. 15, Ptisanæ, quæ ex bordeo fit, laudes uno uolumine condidit Hippocrates, quæ nunc omnes in aliam transeunt. Contrà quanto innocentior est alica? Hippocrates tantùm sorbitionis gratia laudauit, quoniam lubrica ex facili hauriretur, quoniam sitim arceret, quoniam in aluo non intumesceret, quoniam facilè redderetur, & assuetis hic solus cibus in febri, bis die posset dari: tantum remotus ab istis qui medicinam fame exercent.

Ptisanam medici hodie quum absolutè proferunt, bordeaceam intelligunt: fit enim & triticea ptisana ex tritico uel farina triticea, aqua elota: de qua Galenus lib. 1. Alimentorum.

¶Ptisanarium, πτισανεῖον, oryzæ uocauit Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 31, oryzam coctam uel ptisanam aut sorbitionem ex oryza,

Quid cessas? agedum sume hoc ptisanarium oryzæ.

Ptochia] πτωχεία, Domus alẽdis pauperibus destinata: idem quod Ptochodochium. l. ulti. C. de sacrosanct. Eccles.

Ptochotrophia] pen. prod. (πτωχοτροφεῖα) Diuersoria, siue domus, in quibus mendici nutriũtur, πτωχὸν enim Græci mendicum dicunt, & τρέφω nutrio. Iustinianus lib. 1. C. multis in legibus, maximè sub tit. de Episcopis & clericis. & de sacrosanct. Eccles.

Ptoembari] Africæ populi, qui nullum regem præter canem habent. Eum illi studiosè ac mirificè obseruãt, ex illius motu & nutu imperia, & quæ sint placita, augurantes. Alexander Alexandrinus lib. 6. cap. 2.

Ptoemphanæ] Populi in Africa, qui canem pro rege babent, motu eius imperia augurantes, sicut & Ptoembari. Plin. lib. 6. cap. 30.

Ptolemæum] (quidam scribunt Ptolemæium) Nomen est gymnasij apud Athenas. Cic. in ipso statim initio lib. 5. de Finibus, Quum audissem Antiochum Brute, ut solebam, cũ M. Pisone in eo gymnasio, quod Ptolemæum uocatur, &c. Pausan. in Att. In gymnasio, quod à foro non procul abest, & à conditore Ptolemæum appellatur, statuæ Mercuriales lapideæ uisuntur, spectatu dignæ. Adest & Ptolemæi ænea statua.

Ptolemæus] πτολεμαῖος, Nomen proprium Lagi gregarij

Digitized by Google

militis filij, qui maximæ authoritatis fuit apud Alexādrum Macedonem. Post cuius mortem, Aegypto & Africa, & magna Arabiæ parte potitus, regnauit annis quadraginta. A quo deinceps Aegyptij reges, Ptolemæi appellati sunt. Hic frequentißimè apud amicos & cœnabat, & dormiebat. Quòd si aliquando cœnam præberet, rebus illorum utebatur. Accersebat enim scyphos, strata, ac mensas. Ipse præter necessaria poßidebat nihil: quum alios locupletes facere, regale magis esse dicebat, quàm locupletari. Et est nomē à Græco deductum. Græci quippe πτολεμίζειν, & πτολεμεῖν, pugnare dicunt. Sic igitur à πτολεμῶ Ptolemæus dicitur: sicut ab τιμάω, quod est honoro, Timæus. Hic duos filios habuit, Ptolemæum Philadelphum, & Ptolemæum Ceraunum. Philadelphus in regno patri successit, uir doctißimus, Stratonis discipulus, qui bibliothecam illam celeberrimam fecit, quæ usq; ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum durauit. Regnauit annis triginta octo: cui successit Ptolemæus cognomento Euergetes, quod Latinè dici beneficus potest. Hic uigintisex annis regno potitus, moritur: cui successit Ptolemæus Philopater, decem & septem annis regnans. Post eum Ptolemæus Epiphanes, qui annis uigintiquatuor regnauit. Tum Ptolemæus Philomater, qui trigintaquinq;. Deinde Ptolemæus Euergetes uigintinouem. Postea Ptolemæus Phiton, qui & Soter, decem & septem annis regnās. Postremò Ptolemæus Dionysius, qui caput Magno Pompeio abscidi fecit. Fuerunt & alij hoc nomine, ut Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui suis diuitijs Romanum locupletauit ærariū. Item astrologus, natione Aegyptius, quē Traiani & Hadriani temporibus floruisse constat.

Manes Ptolemæorum. Lucan. lib. 8. 136.

¶ Ptolemæus, pen. prod. (πτολεμαῖος) Adiectiuum quinque syllabarum. Propert. lib. 2. eleg. 1. 6,

Et Ptolemææ littora capta Phari.

¶ Ptolemais, pen. prod. huius Ptolemaidis, pen. corr. Patronymicum, fœm. gen. (πτολεμαΐς) Lucan. lib. 10. 14,

Miscuit incestam ducibus Ptolemaida nostris. De Cleopatra.

Ptolemais] πτολεμαΐς, Oppidum in margine Rubri maris, ad primos elephantorum uenatus, à Ptolemæo Philadelpho conditum est in regione Troglodytarum. Author Plinius lib. 2. cap. 73.

Ptolemais, Ptolemaidis uel Ptolemaidos, & Ptolemaida, Ptolemaidæ, pen. corr. nomen quinq; urbium, quarum una est in Aegypto, de qua Hieronymus ad Eustochium, Per arenas Syriæ peruenit ad Coum, quæ nunc Ptolemais dicitur. Altera est in Aethiopia. Tertia in Phœnicia. Quarta Nili fluminis. Quinta in Cyrenaica prouincia Africæ.

Ptolemæus] Fluuius in Troglodytico sinu. Plin. li. 6. ca. 29, Eæ uiæ omnes Arsinoen ducunt, conditam sororis nomine in sinu Charandra, à Ptolemæo Philadelpho: qui primus Troglodyticen excußit, & amnem, qui Arsinoen præfluit, Ptolemæum appellauit.

Ptous] Mons triuertex in Græcia. Homerus in Catalogo nauium,

Olim tricipitem Ptoi cauernam tenuit. Strabo lib. 9, Ptous autem mons cāpo Tenerico lacuiq; Copaidi ad Acræphium incumbit. Erat autem Thebanorum mons simul & oraculum.

Ptyades] Aspidum genus quoddam, quod sputum homini lethale in oculos expuit. Plin. lib. 28. cap. 6, Verùm ex his quæ referre fas sit, impubium puerorum cōtra saliuas aspidum, quas ptyades uocant, quoniam uenena in oculos hominum expuant: contra oculorum albugines, obscuritates, cicatrices, argema, palpebras, & cum erui farina contra adustiones, contra aurium pura, uermiculosq;, si decoquatur ad dimidias partes, cum porro capitato nouo fictili.

Ptynge] πτύγξ, Auis rapax, quæ chalcis aliquibus dicitur. Aristot. de historia animi. lib. 9. cap. 12. Quidam Ptynx.

Ptysis] Sputum. unde & Ptysici, qui nimio humore repleti, semper sputum mittunt.

P V

Pub.] Vide Publicus.

Pubes] pubis, fœm. gen. (ἥβη, αὐτίκας, ἴουλος, πρόωνος) Propriè lanugo, quæ maribus decimoquarto anno fœminis duodecimo circa pudenda oriri incipit. Quod quia maturitatis est signum, factum est, ut mas pubes siue puber uocaretur, quamprimùm ad generandum aptus est, & fœmina similiter ad concipiendum. Salustius, Puberes omnes interfici iubet. Cic. 1. Off. 180, Nostro quidem more cum parentibus puberes filij, cum soceris generi non lauantur. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 23, Neminem esse dico, ex ijs omnibus, qui illo die Romæ fuerint (quem tu diem in iudicium uocas) pubesq; tum fuerit, quin arma ceperit.

Pater filium puberem habens. Cic. 2. de Orat. 124.

Puber ætas. Liu. 1. ab Vrbe, 9.

Pubera folia: id est, adulta. Virg. 12. Aeneid. 83. Seruius. Sic in lib. 4. Pubentes herbæ. Et est reciproca inter herbas & homines trans'atio. nam & pubertatem herbarum, & florem iuuentutis uocamus.

Pubes, pro Parte pudēda aliquādo accipitur. Virg. 3. Aen. 86.

Prima hominis facies, & pulchro corpore uirgo

Pube tenus. Inde os pubis medici uocāt illud, super quo pubes crescit circa pudenda.

Pubes, Iuuenum multitudo. Virg. 1. Aeneid. 81,

Haud aliter puppes in tuæ, pubesq; tuorum. Cicero pro Milone, 45, Cui Senatus totam Remp. omnē Italiæ pubem, cuncta pop. Rom. arma commiserat.

Agrestis. Virg. 1. Georg. 69.
Armata. Valer. 7. Argon. 16.
Captiua. Horat. 3. Carm. ode 5. 4.
Delecta. Stat. 4. Theb. 23.
Effræna. Stat 5. Sylu. 2. 14.
Electa. Claud de bel. Gild. 84.
Fortißima. Lucan. lib. 2. 95. Valer. 8. Argon. 83.
Generosa. Stat. 5. Silu. 3. 30.
Indomita. Virg. 3. Georg. 35.
Nautica. Silius lib. 6. 71.
Numerosa. Valer. 5. Argon. 8.
Rustica. Tibullus lib. 1. eleg. 1. 5.
Sobria pubes. Silius lib. 11. 21.

¶ Pubens, pubentis (ἡβῶν, ἐνήλικος) ut, Pubentes herbæ, per translationem. Virg. 4. Aeneid. 103. Vbi Seruius, Pubentes, quia aliæ siccæ, aliæ uiridiores leguntur. Idem 3. Georg. 26. Pubentesq; secant herbas. Vbi Seruius, Pubentes, adultas, macriores, quibus robur acquiritur. Quidam legunt, Florentes. Claud. 5 Paneg. 29,

Sunt mihi pubentes atro de semine fratres.

Genæ pubentes. Virg. 12. Aeneid. 45.
Herbæ pubentes. Virg. 4. Aeneid. 103.
Rosæ pubentes. Stat. 3. Sylu. 3. 26.

¶ Pubeo, pubes, pubere. Vlpianus in l. Carbonianum. §. planè si mater. ff. de Carbon. edicto. Si duo impuberes patiantur status controuersiam, & alter eorum pubuerit, expectari alterius quoq; pubertas debet.

¶ Pubesco, pubescis (ἡβάω, ἡβάω, ἡβάσκω, γενειάω, χνοάζω) pubescere, Lanuginem emittere. Cic. 1. Offic. 164, Namque Herculem Prodicium dicunt, ut est apud Xenophontem, quum primùm pubesceret.

Iuuentus pubescens. Silius lib. 16. 136.

Digitized by Google

Pubeſcunt malæ. Valer. 7. Argon. 69.
Ora pubeſcentia. Stat. 3. Syl. 3. 3.
Aetas pubeſcit. Silius lib. 3. 18.
Pubeſcere, de ſtirpibus dictum, pro Adoleſcere, & maturitatem aſſequi. Virg. 2. Georg. 78,
Hinc omnis largo pubeſcit uinea fœtu. id eſt, exuberat. Cic. 2. de Natur. deor. 58. Quum is efficiat ut omnia floreant, & in ſuo queq; genere pubeſcant. De ſole.
Vites pampinis pubeſcunt. Cic. 1. Tuſc. 108.
Virgulta pubeſcunt fœtu. Claud. de raptu Proſerp. 16.
Prata pubeſcunt flore. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12. 2.
¶Pubertas, pubertatis, pen. prod. (ἥβη, ἀντιπαιδία) Aetas in maribus, qui eſt annus XIIII. in fœminis, XII.
Pubertas plena XVIII annis eſt. Modeſtinus, de adoptionibus, l. arrogato.
Pubertas, Eſt emiſſio ipſa pubis, à qua anni pubertatis dicti ſunt. Colum. lib. 4, At citra naturæ quandam pubertatem. Cic. 2. de Natur. deor. 122, Vt ſiquis dentes & pubertatem natura dicat exiſtere.
Vuæ pubertas. Plin. lib. 23. in Prooem. lib. 7.
Publicius] cliuus appellatur, quem duo fratres, L. M. Publicij Malleoli Aediles Curules pecuarijs condemnatis ex pecunia quam ceperant, manierunt, ut in Auentinum uehiculo Velia, ueniri poßit. Feſtus. Sic enim emendandum Feſtum puto.
Publicus] penult. corr. Adiectiuum (δημόσιος, κοινός) Quod non eſt priuatum alicuius, ſed populo cõmune. Hinc Reſpublica, res populi. Plaut. Rud. 14. 14,
Iſtic ubi uis, condormiſce: nemo prohibet, publicum eſt. Idem Trinum. 4. 135,
Hoc ita ſi fiat, publico fiat bono. Vlpianus, de tabulis exhibendis, l. prætor ait, Publici loci appellatio quemadmodum accipiatur, Labeo definit, ut & ad areas, & ad inſulas, et ad agros, et ad uias publicas, itineraq; publica pertineat.
Conuiuari de publico. Vide Conuiuor.
Publicum, commune, ſingulare. Cic. 1. de Inuent. 57.
Publica priuatis ſecernere. Horat. de Arte, 80.
Iam publicum quidem omnium eſt tabulata, &c. hoc eſt, omnibus commune. Plin. lib. 10. cap. 33. 5.
Aes publicum. Tacit. lib. 12.
Aſſertor publicus. Ouid. 1. de Remed. amor. 15.
Antea cauſam publicam nullam dixi. Cic. pro Roſc. Amer. 35.
Commoda publica. Horat. 2. epiſt. 1. 1.
Publicum conſilium, dictus eſt Senatus. Cic. 1. de Orat. 109.
Cura publica iuuenum. Horat. 2. Carm. ode 8. 2.
Cuſtodia publica. Tacit. lib. 3.
Pauor publicus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 12.
Fides publica. Saluſtius. Vide Fides.
Furor publicus. Claud. 2. Paneg. 61.
Litora omnia publica eſſe. Cic. in Topicis, 16.
Loca publica urbis. Cic. 2. de lege Agrar. 46.
Luctus pubicus. Ouid. ad Liuiam, 14.
Ludus publicus urbis. Horat. 4. Carm. ode 2. 9.
Lux publica immenſum mundi. Ouid. 2. Metam. 7.
Munera publica. Ouid. 6. Metam. 71.
Maieſtas publica. Claud. 1. in Eutrop. 84.
Pecunia publica. Cic. 6. Verr. 122.
Sacra publica, Quæ pro populo fiebant.
Sidera publica. Ouid. epiſt. 17. 31.
Spes publica. Ouid ad Liuiam, 73.
Sumptus publicus. Horat. 2. Carm. ode 15. 4.
Vectigalia publica, Ex quibus uectigal fiſcus capit: quale eſt uectigal portus, uel uenalium rerum, item ſalinarũ, & metallorum, & piſcariũ. Vlpianus de uerb. ſign. l. inter publica.
Verba publica, Quibus utuntur omnes, tam uulgus quàm etiã docti. Ouid. 3. de Arte, 95.
Via publica, Quæ in ſolo populi eſt, cuius ſolum publicum eſt, ſiue quà iter populo eſt.
Vias publicas, partim Prætorias, partim Conſulares Romani appellauerunt. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3. 16.
Nemo quenquam ire prohibet publica uia. Eraſmus, Prouerbij ſpeciem habet illud Plautinum ex Curculione. Quo ſignificant, rerum communium æqualem omnibus uſum eſſe: neq; cuiquam uertendum uitio, quod ius publicum concedit.
Vſus publicus. Horat. 2. epiſt. 1. 19.
Vtilitates publicæ. Tacit. lib. 1.
Publicum omnium eſt, Omnibus eſt commune. Plinius lib. 10. cap. 33. 5.
Publicum eſt, quod ciuitas uniuerſa, aliqua de cauſa frequentat. Cic. 1. de Inuent. 57.
Conſulere in publicum. Vide Conſulo.
Publicum, pro Conſpectu publico. Liu. 9. ab Vrbe, 34, de Caudina pace loquens, Vt poſtero atq; inſequentibus diebus nemo eorum forum aut publicum aſpicere uellet. Budæus.
In publico. Vide In.
Abſtinere publico. Vide Abſtineo.
Carere publico, Non prodire in publicum. Cicero, Cæterum proximis Cenſoribus adeò omnibus notis ignominijsq; cõſectos eſſe, ut non foro ſolùm omni, deinde uita, ſed propè luce ac publico caruerint. Iiſdem uerbis utitur Liuius 2. belli Punici, 263.
Egredi in publicum. Tacit. lib. 20.
Per publicum uectus. Suet. in Nerone, cap. 9.
Proponere literas in publico. Cic. Attico, lib. 7. 155. 5.
Prouidere in publicum. Suet. in Nerone, cap. 51.
In publicum redigere bona. Vide In Præpoſitionem.
Non audere eſſe in publico. Cic. 7. Verr. 73.
Verſari in publico. Tacit. lib. 15.
Publicum, aliquando ſignificat uectigal: unde & Publicani dicti ſunt. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 49, Hic te ita uerſari, ut & publicanis ſatis facias, præſertim publicis malè redemptis, & ſocios perire non ſinas, diuinæ cuiuſdam uirtutis eſſe uidetur. id eſt, tuæ. Tranquillus in Caligula, cap. 40, Additumq; ad caput legis, ut tenerentur publico, et quæ meretricium & quæ lenocinium feciſſent. Vlpianus etiam alicubi uſus eſt. Budæus.
¶Publico, publicas, pen. cor. (δημοσιῶ, δημοσιόω, διαγορεύω, ἐκδίδωμι) publicare, Omnibus palàm facere, manifeſtare. Iuſtinus, Non contentus uoluptatum ſuarum conſciẽtia, niſi etiã matrimonij reticẽda publicaret. Plin. lib. 33. cap. 3. 3.
Publicare, Præconi publico ſubijcere, publicum facere. Cic. 2. de Inuent. 194, Lex eſt apud Rhodios, ut ſiqua roſtrata in portu nauis deprehenſa ſit, publicetur. Quum magna in alto tempeſtas eſſet, uis uentorum inuitis nautis, Rhodiorum in portũ nauim coegit, Quæſtor nauim populi uocat. Nauis dominus negat publicari oportere. Idem 2. de Fin. 38, Secutus eſt qui in cauſa impia, uictoria etiam fœdiore, non ſingulorũ ciuiũ bona publicaret, ſed uniuerſas prouincias, regioneſq; uno calamitatis genere comprehenderet.
Publicare hominem, Populo communẽ facere: cui opponitur, Reuocare in ſeruitutem. Suet. in Claud. Cæſare, cap. 25.
Agros publicare. Cic. 1. de lege Agrar. 6.
Bona publicare. Cic. 4. in Catil. 80.
Priuata publicare, Publica liberare. Cicero 2. de lege Agraria, 60.
Librum publicare, Edere in publicum. Plin. epiſt. 27. lib. 4.
Fortunam ſuam publicare, pro Paßim communicare. Senec. 1. de Clementia.

Se publicare. Suet. in Nerone, cap. 21. id est, copiam sui publicè facere, & publicè cantare.
Publicat uulgò corpus suum meretrix. Plaut. Bacchid. 19. 22.
Publicare crimen, interdum non pro Diuulgare, aut palàm facere: sed pro Deriuare in totam ciuitatem, uel totam ciuitatem eius insimulare. Liu. 4. bel. Maced. 124, Scriptum erat, Aristonē priuatim ad neminē, publicè ad seniores (ita Senatum uocabant) mandata habuisse. Publicato crimine, minus intenta de paucis quæstio erat.
¶Publicatio, Verbale (δήμευσις) Cic. in Catil. 82, Adiungit etiam publicationem bonorum. Idem 4. de Finib. 38.
Proponere publicationem bonorum. Cic. pro Plancio, 79.
¶Publicanus, publicani, pen. prod. (τελώνης, τελῶναι) Publicanos appellarunt maiores nostri eos, qui uectigalia, & alios pop. Rom. reditus exigendos certo constituto precio redimebant. Horum ordinem & numero amplissimum, & personarum dignitate potentissimum fuisse constat. Cic. pro Plancio, 19, Flos enim Equitum Romanorum, ornamentum ciuitatis, firmamentum Reipub. publicanorum ordine continetur. Vlpianus de publicanis & uectigalibus. l. 1, Publicani sunt qui publico fruuntur. nam inde nomen habent, siue fisco uectigal pendant, uel tributum consequantur: & omnes qui aliquid à fisco conducūt, rectè uocatur publicani.
Familiæ maximæ publicanorum. Cic. pro lege Manil. 10.
Aspernari nomen publicani. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 50.
Cato publicanos tertiū iam mensem uexat. Cic. Att. lib. 1. 13. 9.
Mulier publicana. Cic. 5. Verr. 67.
¶Publicola, quasi cultor & obseruator populi (Δημοκηδὸς) Hoc cognomine dictus est Publius Valerius, qui in locum Tarquinij Collatini cōsul à populo suffect⁹ est. Plutarchus.
¶Publicè, pen. corr. Aduerbium (δημοσίᾳ, πανδήμει) Vulgò, palàm. Terent. Adelph. 3. 3. 89,

Haud citò mali quid ortum ex hoc sit publicè. id est, nunquam obfuturus Reipub.

Publicè custos, Publicè præesse. Terent. Eun. 2. 2. 59. Cicer. 6. Verr. 16, Qui naui istius ædificandæ publicè præfuit.
Socij publicè. Cic. 5. de Fin. 116, Serpit sensim foras cognationibus primùm, tum affinitatibus, deinde amicitijs, post uicinitatibus cū ciuibus, & ijs qui publicè socij atq; amici sunt, deinde totius complexu gentis humanæ.
Dicere publicè. Cic. 5. Verr. 68.
Dare causam publicè. Cic. 5. Verr. 146.
Dati ei sumptus publicè. Plinius de Viris illustr. 40. id est, ex ærario.
Locantur publicè cibaria anseribus. Cic. pro Rosc. Amer. 33.
Possidere bona publicè. Vide Possideo.
Maximam publicè putant esse laudem, quàm latissimè à suis finibus uacare agros. Cæsar 4. bel. Gel. 471.
Redimere publicè. Cic. 7. Verr. 71.
Scribere publicè. Cic. Attico, lib. 16. 336. 9, Publicè tamen scripsi, si uti uellet ijs Valerius, aut mihi nomina mitteret.
Publicè & priuatim oneri esse. Cic. 3. Verr. 11, Neq; meus aduentus labori aut sumptui neq; publicè, neq; priuatim fuit. id est, neq; meis amicis, neq; prouinciæ, aut urbi.
Valere publicè. Tacit. lib. 12, Publicè ualebant.
Venire publicè, Palàm. Cic. 1. Verr. 2.
Venire publicè, & Priuatim, contraria. Cic. 4. Verr. 7.
¶Publicitùs, pen. corr. Aduerbium (δημοσίως) Idem quod publicè. Terent. Phorm. 5. 8. 85,

Nónne hoc publicitùs scelus hinc deportarier
In solas terras? Vbi Donatus, Publicitùs, publica cura consilio. Gel lib. 6. cap. 14. Plaut. Amphitr. 4. 8,

Hospitio publicitùs accipiar. id est, carcere publico.

¶Publicus, Adiectiuum (πάνδημος) ut,
Iter publicum. Ouid. 5. Fast. 59.
Aediles publicij. Ouid. 5. Fast. 58.
¶Publipor, pen. corr. publiporis, pen. corr. (πούβλιε παῖς) Publij puer siue seruus. Vide Marcipor.
Publius] & Laberius (πόπλιος καὶ λαβέριος) poetæ mimorū, Iulij Cæsaris familiares ambo, sed Publius acceptior. Nam Laberij maledicentia, simul & arrogantia, Cæsar magnopere offendebatur. Is Publius genere Syrus fuit, conditione seruus: puer enim & forma & ingenio à Domitio manumitti & erudiri meruit. Romam uenit ad ludos Cæsaris, ubi mimos suos egit, magno ipsius populi applausu. Authores Gellius & Macrobius. Plin. lib. 8. cap. 51. 5.
Publius item prænomen eius qui populo gratus fuit.
Pucinum] pen. prod. (πούκινον) Ptolemæo lib. 3. cap. 1, Oppidum est Histriæ in mediterraneis.
Pucinum uinū (πούκινος οἶνος) ab oppido Pucino in quo nascitur. Plin. libro 14. cap. 6. 1, de uinis generosis, Iulia, inquit, Augusta LXXXII annos uitæ Pucino retulit acceptos, non alio usa. Gignitur in sinu Adriatici maris, non procul à Timauo fonte, saxeo colle, maritimo afflatu paucas coquente amphoras. Nec aliud aptius medicamentis iudicatur. Hoc esse crediderim, quod Græci celebrātes miris laudibus pyctanon appellauerunt ex Adriatico sinu.
Pudeo] pudes, pudui, puditum, pen. corr. (αἰδέομαι, αἰσχύνομαι, ἐρυθριάω) pudere. Ferè semper in tertijs tantùm personis legitur. Plautus Casina, 3. 3,

Ita nunc pudeo, atque ita nunc paueo, atq; ita in ridiculo sumus ambo. Donatus, Pudere, est in his quæ turpiter fiunt: pigere, in his quæ cum malo, damnoq;.

Cum accusatiuo. Lucan. lib. 8 96,

——semper metuit, quem sæua pudebunt. Terent. Adelph. 4. 7. 36, Non te hæc pudent?

Impersonale sæpius legitur, ut dictum est: Aliquando cum infinitiuo, & subauditur accusatiuus Me uel Te: interdū etiam effertur. Terent. Heaut. 5. 4. 18, ——pudet

Dicere hac præsente uerbum turpe.

Non me hoc iam dicere pudebit. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 42.
Cum accusatiuo. Terent. Adelph. 1. 2. 4,

— quem neque pudet
Quicquam, neq; metuit quenquam.

Quem non pudet, hūc pœna dignum puto. Cic. 1. de Orat. 60.
Me autem quid pudeat? qui, &c. Cic. pro Archia, 9.
Me pudet quòd, uel quia. Plautus Capt. 5. 9. Idē Pseud. 5. 46.
Cum genitiuo. Terent. Heaut. 2. 3. 19,

Cuius nunc pudet me & miseret, qui harum mores cantabat mihi. Cic. 2. Verr. 22,

Quos libidinis infamiæq; suæ neq; pudeat, neq; tædeat.
Crasse pudet me tui. Cic. in Pisonem, 45.
Cuius eos non pudet miror. Cic. 10. Philip. 285.
Non te huiuscemodi criminis, maximè eius pudet? Cicero 7. Verr. 106.
Pudet incœpti. Stat. 3. Theb. 5.
Pudet tanti mali. Horat. Epod. 11. 2.
Patris mei meūm factūm pudet: pro Meorum factorum. Cicero in Oratore, 86.
Sceleris pudet. Horat. 1. Carm. ode 35. 7.
Piget, minus quàm Pudet. Cic. pro Domo suâ, 23, Me non solùm piget stultitiæ meæ, sed etiam pudet.
Puditum esset. Cicer. pro L. Flacco, 41, Nónne esset puditum, si hanc causam agerem seuerè, &c.
Non enim pudendo, sed non faciendo id quod non decet, impudentiæ nomen effugere debemus. Cic. 1. de Orat. 60.
Induci ad pudendum. Cic. de claris Orat. 97.
Puditurum esset. Plin. lib. 36. cap. 15. 9.

¶Pudens,

Digitized by Google

¶Pudens, αἰδήμων, Participium, siue nomen ex participio. Cic.5.Verr.136, Metelli est filius in prouincia: nō puer, sed adolescens bonus ac pudens.
Petulans, & Pudens, contraria. Ouid.1.de Arte,154.
Pudens animus. Terent.Heaut.1.1.68.
Hominem pudentem & officiosum cognosces, & dignum qui à te diligatur. Cic.ad Sulpitium, lib.13.22.6.
Risus pudens & liberalis. Author ad Herennium, lib.3.116.
Nihil apparet in eo ingenuum, nihil moderatum, nihil pudens, nihil pudicum. Cic.3.Philip.144.
Pudentißimus. Cic.pro Cluentio,61, Homines totius ignari negocij, qui Oppianicum nunquam uidissent, utrum optimū, & hominem pudentißimum pecunia oppressum arbitrarentur? Vetus codex habet, prudentißimum.
Pudentißimus atq; optimus uir. Cic.pro Flacco,38.
Pudentißima lectißimaq; fœmina. Cic.3.Verr.67.
¶Pudenter, Aduerbium (αἰδημόνως) Cum uerecundia, uel uerecundè: cui contrarium, Impudenter. Cic.pro Quintio, 21, Quem nunc interficere nefariè cupis, eum tum pudenter appellare nolebas?
Appellare aliquem pudenter. Cic.pro Plancio,21.
Rogare aliquem parum pudenter. Cic.Gallo, lib.7.28.2.
Sumere pudenter aliquid. Horat.1.epist.18.9.
Licentia sumpta pudenter. Horat.de Arte,11.
Viuere pudenter. Cic.in Vatinium,4.
¶Pudendus, Adiectiuum (αἰδοῖος, αἰσχυντός) Plin.lib.17. cap.12.6, Illam inscitiam pudendam esse conueniet.
Amor pudendus. Ouid.epist.5.9.
Causa pudenda tua est. Ouid.epist.5.20.
Lucra pudenda. Ouid.3.de Arte,89.
Luxus pudendi. Tacit.lib.3.
Strages pudenda. Claud.de bello Getico.32.
Vita pudenda. Ouid.2 de Ponto, eleg.2.22.
Vulnera pudenda. Virg.11.Aeneid. & lib.12.134.
Vt iam pudendum sit, honestiora esse legionum decreta quàm Senatus. Cic.5.Philip.166.
Dictu pudenda. Quintil.lib.1.cap.2.7.
Multa pudenda pati. Ouid.2.Trist.101.
¶Pudibundus (αἰσχυντηρός) Aliud adiectiuum, Idem quod Pudens. Plin.lib.10.cap.20.1, Idē cauda annuis uicibus amissa cum folijs arborum, donec renascatur iterum cum flore, pudibundus ac mœrens quærit latebram. De pauonibus. Colum lib.10.34.
Amplexus pudibundi. Claud.3.de rapt.Proserp.56.
Dies pudibunda exoritur, Purpurea. Stat.5.Thebaid.50. Descriptio Auroræ.
Matrona pudibunda. Horat.de Arte,48.
Ora pudibunda. Ouid.2.Fast.164.
Pars pudibūda nostri, Genitalia mēbra. Ouid.3.Am.ele.6.14.
¶Pudesio, pen.prod. pudesis, pen.indiff. (αἰσχύνομαι) pudefieri, à Pudefacio fit. Gell.lib.15.cap.17, Traditas sibi tibias quum ad os adhibuisset, inflassetq;, pudefactus oris deformitate abiecit, infregitq;. De Alcibiade.
¶Pudicus, pen.prod. Adiectiuum (σώφρων, σεμνός, πότνιος) Notæ significationis: ut, Pudicum ingenium Pamphili, apud Terentium in Hecyra,1.2.77.
Pudicus à. Vide A'.
Amicitia pudica. Stat.2.Sylu.2.29.
Animus pudicus. Ouid.epist.7.1.
Aures pudicæ. Senec.Hippol 8.3.
Coniuges pudici. Horat.4.Carm.ode 9.5.
Crines pudici. Ouid.3.de Ponto, eleg.3.11.
Fidem pudicam sollicitare donis. Ouid.7.Metam.147.
Fraus pudica. Ouid.3.de Ponto, eleg.1.21.
Frons pudica. Claud.8.Paneg.24.
Iuuenis pudicus. Senec. Hipp.12.9.
Miles pudicus. Cic.in epist.ad Octauium,16.
Mores pudici. Ouid.3.Trist.eleg.7.3.
Mulier pudica Horat.Epod.2.8.
Nupta pudica. Ouid.2.Fast.159.
Preces pudicæ. Ouid.epist.1.17.
Thalamos uiolare pudicos. Ouid.1.Amor.eleg.8.4.
Vota pudica. Ouid.epist.9.7.
¶Pudicior, Comparatiuum. Ouid.in Ibin,71,
Nec tibi contingat matrona pudicior illa, &c.
¶Pudicè, pen.prod. Aduerbium (σωφρόνως) ut,
Actum pudicè omne æuum. Ouid.ad Liuiam,9.
¶Pudicius, Aduerbium comparandi (σωφρονιστέρως) Plin.lib. 4.epist.78, Vbi enim iucūdius morarētur, quàm in patria: aut pudicius continerentur, quàm sub oculis parentū, &c.
¶Pudicitia, pudicitiæ (τὸ σῶφρον, σωφροσύνη) Plin.lib.17.cap. 25.4, A' quo tempore Pudicitiam subuersam Piso grauis author tradidit.
Lis est cum forma magna pudicitiæ. Ouid.epist.15.58.
Impenetrabilis Agrippinæ pudicitia. Tacit.lib.4.
Inuiolata pudicitia. Ouid.ad Liuiam,9,
— nulla reparabilis arte
Læsa pudicitia est: deperit illa semel. Ouid.epist.5.21.
Obstinata pudicitia. Vide Obstino.
Attentatur pudicitia. Vide Attento.
Colere pudicitiam. Vide Colo.
Eripere pudicitiam alicui. Cic.pro Milone,6.
Imminuere pudicitiam uirginis. Vide Imminuo.
Non parcere suæ nec alienæ pudicitiæ. Cic.pro C.Rabirio perduellionis reo,5.
Parcat iuuētus pudicitiæ suæ, ne spoliet alienā. Cic.pro Cæl.33.
Pudicitia, religiosa munditia, ac puritas. Virg.2.Georg.105, Casta pudicitiam seruat domus.
Pudicitiam] pro dea coluerunt Romani. Festus, Plebeiæ Pudicitiæ sacellum in uico longo est. Liuius lib.10.
¶Pudor, pudoris, pen.prod. (αἰδώς, αἰσχύνη) Dicitur ob aliquā rem sordidā timor, ut ait Sipontinus. Cic.pro Cluentio, 9, Deinde ita flagrare cœpit amentia, sic inflāmata ferri libidine, ut eā nō pudor, non pudicitia, non pietas reuocaret.
Insigne pudoris. Ouid.1.de Arte,7.
Pudoris significatio. Cic.2.de Orat.97.
Plena pudoris libertas. Ouid.ad Pisonem.22.
Moderator cupiditatis pudor. Cic.2.de Finib.179.
Paupertatis pudor & fuga. Horat.1.epist.19.5.
Famæ pudor. Cic.de Prouinc.Consul.11.
Pudor patris, Reuerentia. Terent.And.1.5.25.
Pudor etiam, pro Scelere, & probro, uel dedecore sumitur, quia sunt pudoris causa. Ouid.epist.11.16,
Irruit & nostrum uulgat clamore pudorem.
Aeger pudor. Valer.7.Argon.103.
Afflictus pudor. Stat.11.Thebaid.33.
Castus pudor. Ouid.1.de Arte,20.
Dirus pudor. Senec.Herc.Oetæo,9.10.
Famosus pudor. Ouid.3.Amor.eleg.5.18.
Fœdus pudor. Ouid.3.de Arte,50.
Infans pudor. Horat.1.Serm.Satyr.6.13.
Ingenuus pudor. Iuuen.Satyr.11.16.
Miser pudor. Ouid.epist.9.4.
Profugus pudor. Ouid.epist.4.31.
Proiectus pudor. Ouid.6.Metam.109.
Pulcher pudor. Claud.5.Paneg.19.
Rigidus pudor. Claud.8.Paneg.49.
Sanctus pudor. Tibul.lib.1.eleg.3.17.

Digitized by Google

Tener pudor. Ouid. epist. 2.29.
Timidus pudor. Ouid. 1. Amor eleg. 5.2.
Turpis pudor. Ouid. 11. Metam. 37.
Verecundus pudor. Ouid. 2. de Arte, 115.
Virginei pudoris flos intemeratus. Ouid. 14. Metam. 132.
Nominibus adest pudor: id est. Nomina sunt turpia. Ouidius 2. Trist. 7.
Ingens pudor æstuat in imo corde. Virg. 11. Aeneid. 174.
Afferre pudorem. Ouid. 3. Trist. eleg 6.7.
Affici pudore. Vide Afficio.
Auferre pudorem uirgini. Ouid. 6. Metam. 124.
Cessit pudor. Ouid. 10. Metam. 49.
Non unquã reuocabilis pudor ab ore cessit. Valer. 7. Arg. 93.
Coactus pudore. Vide Cogo.
Colere pudorem. Vide Colo.
Confusa pudore. Ouid. epist. 20.23.
Rubor pudorem consequitur. Cic. 4. Tusc. 36.
Consulere pudori. Vide Consulo.
Custodire pudorem. Quintil. lib. 1. cap. 2.4.
Decet ora pudor. Ouid. 5. Amor. eleg. 8.7.
Defendere pudorem pudicitiamq;. Cic. de Arusp. resp. 7.
Tristi pudore deiecta oculos. Valer. 2. Argon. 94.
Vultus deiecti pudore. Seneca Troade, 12.17.
Depositus pudor. Horat. 1. epist. 9.3.
Explicare pudorem. Quintil. lib. 6. cap. 3.69.
Extinctus pudor. Virg. 4. Aeneid. 64.
Tristia cũ magno dãna pudore tuli. Ouid. 3. Amor. eleg. 6.15.
Formare pudorem. Quintil. lib. 1. cap. 2.4.
Fugit ab ore pudor. Ouid. 2. Trist. 6.
Fugiens ex urbe pudor. Iuuen. Satyr. 11.6.
Habere pudorem. Stat. 10. Thebaid. 113.
Imponere plagiario pudorem. Vide Impono.
Tum pudor incendit uires, & conscia uirtus. Virg. 5. Aen. 91.
Incutere pudorem alicui. Horat. 1. epist. 19.17.
Intrat pudorem aliquem. Tacit. lib. 1.
Temperies iusta miscet pudorẽ. Claud. de nupt. Honorij, 54.
Miscendus est amori pudor. Ouid. epist. 4.2.
Mordet pudor. Quintil. lib. 6. cap. 4.9.
Notat ora pudor. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.16.
Digna pudore obijcere alicui. Ouid. 13. Metam. 62.
Obsequi pudori. Vide Obsequor.
Pudor, qui ornat ætatem. Cic. pro Roscio Amer. 88.
Quantum illius ætatis patiebatur pudor. Cic. 2. de Orat. 3.
Pulsus pudor. Ouid. 6. Metam. 75.
Pensare pudorem nece. Ouid. epist. 2.29.
Perijt pudor. Vide Pereo.
Ponere pudorem. Stat. 10. Thebaid. 13.
Postposito pudore referre aliquid. Ouid. 3. Amor. eleg. 1.5.
Rapere pudorem puellæ. Ouid. 1. Metam. 121.
Refugere pudore à dicendo. Cic. 2. de Orat. 6.
Relictus pudor. Stat. 3. Thebaid. 55.
Reprimere cupiditatẽ pudore. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 7.
Sollicitare tenerum pudorem. Claud. 1. de raptu Proserp. 27.
Soluere pudorem. Virgil. 4. Aeneid. 11.
Pudori esse rẽs dicitur, quæ uerecundari nos cogit, quia dedecus aliquod afferat. Liu. 4. bel. Maced. Amicitiam Romanos Antiochum petere: sed quæ impetrata, gloriæ sibi, non pudori sit. Gloriam hîc pudori opponit.
Pudor est mihi dicere. Ouid. 1. de Remed. Amor. 73.
Pudor est ulteriora loqui. Ouid. 5. Fast. 106.
Pudor est referre promissa precesq;, &c. Ouid. 14. Metam. 4.
Tegere pudorem. Lucan. lib. 2.72.
Tenet ora pudor. Ouid. 9. Metam. 104.
Fines transire pudoris. Ouid. epist. 16.14.

Vexare pudorem. Lucret. lib. 3.17.
Victus amore pudor. Ouid. 3. Amor. eleg. 9.6.
Malus pudor te urget. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.8.
Puer] pueri, pen. cor. masc. gen. (παῖς, παῖς) Paulus de uerb. signif. puer. Pueri appellatio tres significationes habet: unã, quum omnes seruos, pueros appellaremus: alteram, quum puerum contrario nomine puellæ diceremus: tertiam, quã ætatem puerilem demonstraremus. Virg. 1. Aeneid. 55.

At puer Ascanius.

Improuida ætas puerorum. Lucret. lib. 1.192.
Centum artium puer. Horat. 4. Carm. ode 1.3. hoc est, multarum artium. Acron.
Puer duri oris & audax. Ouid. 5. Metam. 91.
Adulti pueri. Quintil. lib. 2. cap. 2.2.
Aeternus puer. Ouid. 14. Metam. 4. De Baccho.
Cæsar puer. Cic. Bruto. 3.1.
Casti pueri. Horat. in Carm. secul. 1.
Consuetus puer. Vide Consuesco.
Dulcis puer. Catul. de Acme, epigr. 42.3.
Egregius puer. Stat. 3.4.20.
Ferox puer. Claud. de nupt. Honorij, 22.
Feruidus puer, Amor. Horat. 1. Carm. ode 30.1.
Formosus puer. Virg. 2. eclog. 4.
Gracilis puer. Horat. 1. Carm. ode 5.1.
Improbus puer. Virg. 8. eclog. 10.
Infantium puerorum incunabula. Cic. pro Rosc. Amer. 91.
Ingenuus puer. Horat. 3. Carm. ode 24.11.
Integri pueri, Incorrupti, casti. Catul. in Carm. secul. 32.1.
Lasciui pueri. Horat. 1. Serm. Satyr. 3.27.
Magnanimus puer. Pers. Satyr. 6.3.
Magni pueri, Diuites, ex magna familia nati. Horat. 1. Serm. Satyr. 6.15.
Meritorius puer. Vide Mereo.
Molles pueri. Horat. Epod. 11.1.
Nescij fari pueri. Horat. 4. Carm. ode 6.4.
Orti pueri magnis è Centurionibus. Horat. 1. Serm. Satyr. 6.15.
Parui pueri. Horat. 1. epist. 7.4.
Præstantes pueri. Claud. 2. de raptu Proserp. 27.
Pulcher puer. Horat. 1. epist. 19.15.
Regij pueri, apud Macedonas uocabantur principũ liberi, ad ministerium regis electi. Liu. 5. Decad. lib. 5.23.
Robustus acri militia puer. Horat. 3. Carm. ode 2.1.
Teneri pueri. Cels. lib. 2. cap. 1.
Teres puer. Horat. Epod. 11.6. Vide Teres.
Trux puer, Achilles. Senec. Troade, 9.4.
Creandis pueris beata uxor. Horat. 2. epist. 2.9.
Deerrat à patre puer. Vide Deerro.
Florent urbes pueris. Lucret. 1.51.
Inclamatus à puero. Vide Inclamo.
Periclitari pueros & experiri. Vide Periclitor.
Vagit puer. Ouid. 10. Metam. 102.
A' puero, et A' pueris, A' puero paruulo, & A' puero pusillo. Vide A' præpositionem.
Vt primùm ex pueris excessit Archias. Cic. pro Archia, 2.
Puer seruus. Terent. And. 2.2.31.

Certa res est, etiam puerũ inde abiens conueni Chremis.

Eo die pueri tui mihi à te literas reddiderunt, & alij pueri post diem tertium eius diei literas alias attulerunt. Cic. Attico, lib. 3.47.1.
¶ Puerus, pueri, pen. cor. (παιδίον) etiam declinatur antiquè. Plaut. Merc.

Tu puere abi hinc intrò ocyus.

¶ Puera, pueræ, pen. corr. (παιδίσκη, κοράσιον) id est, Puella. Varro, Properate uiuere pueræ, quas sinit ætatula ludere & ama-

& amare, & Veneris tenere leges. Nonius.

¶ Puerpera, puerperæ, pen. cor. (λεχὼ) Mulier quæ recens peperit. Terent. Adelph. 5.7.23,

—multo rectius est,
Quàm illam puerperam nunc duci huc per uiam
Aegrotam. Plin. lib. 7. cap. 4.2.

¶ Puerperus, pen. corr. Adiectiuum (λεχώϊος) ut, Verba puerpera. Ouid. 10. Metamor. 102.

¶ Puerperium, puerperij (λοχεία) Tempus quo puerpera ex dolore partus recumbit, uel etiam tempus ipsum quo parit mulier. Plin. lib. 28. cap. 8.26, Lingua adalligata, pericula puerperij tolli. Sic Colum. lib. 3. cap. 21.2.

Cubare puerperio. Vide Cubo.

Puerperium, Proles ipsa. Gell. lib. 10. cap. 2, Diuo Augusto imperante, ancillam Cæsaris Augusti in agro Laurente peperisse quinque pueros dicunt, eosque pauculos dies uixisse: matrem quoque eorum nõ multo post, quàm peperit, mortuam: monumentumque ei factum iussu Augusti in uia Laurentina, inque eo scriptum esse constat numerum puerperij eius. Plin. lib. 18. cap. 29.3, Vt in lacte puerperium necat. Idem lib. 7. cap. 11.1, Vno abortu duodecim puerperia egesta.

Cruda puerperia. Stat. 4. Thebaid. 56.

¶ Puerulus, pueruli, pen. cor. masc. gen. (παιδάριον) Diminutiuum à puerus. Cic. in Topic. 9, Adiungitur enim ut secundum seruorum, secundum exulum, secundum puerulorum tabulas possessio uideatur ex edicto dari.

¶ Puerilis, & hoc puerile, pen. prod. (παιδικὸς, παιδαριώδης) Quod est pueri, uel quod puerorum proprium esse solet. Terent. Phorm. 5.8.56,

Quid uos, malum, ergo me sic ludificamini,
Inepti uestra puerili sententia?

Acta puerilia. Stat. 5. Thebaid. 101.
Aetas puerilis. Cic. pro Archia, 2.
Agmen puerile. Virg. Aeneid. 110.
Anni pueriles. Ouid. 2. Metam. 11.
Blanditiæ pueriles. Ouid. 6. Metam. 125.
Carmina puerilia Fauni. Stat. 1. Achilleidos, 48.
Consilium puerile. Cic. ad Atticum, lib. 14. 319.3.
Decus puerile. Claud. 7 Paneg. 33. Stat. 3. Syl. 4.7.
Delectatio puerilis. Cic. 1. de Finib. 108.
Facies puerilis. Ouid. 7. Metam. 65.
Flos Puerilis. Claud. 1. in Eutropium, 69.
Imago puerilis Propert lib. 2 eleg. 23.3.
Infirmitas puerilis. Quintil. lib. 2. cap. 3.5.
Regnum puerile. Liu. 1. ab Vrbe, 11.
Specie puerili dicitur usus. Cic. 2. de Diuin. 75.
Puerile est, inconsultum & uanum. Cic. 3. de Finib. 30.

¶ Puerilitas, pen. cor. puerilitatis, fœm. gen. (τὸ παιδαριῶδες) Actus puerilis. Seneca epist. 4, Adhuc non pueritia in nobis, sed quod grauius est puerilitas remanet: & hoc quidem peius est, quòd authoritatem habemus senum, uitia puerorum: nec puerorum tantum, sed infantium.

Puerilitas, Pueritia. Varro de Liberis educandis, Velim meher cules, inquit, ipse usu magno puerilitatis formulam audire.

¶ Pueriliter, pen. cor. Aduerbium (παιδαριωδῶς) More puerorum. Cicer. 1. de Finibus, 29, Quæ quum res tota ficta sit pueriliter, tum ne efficit quod uult.

Pueriliter blandiri. Liu. 1. bel. Pun. 3.
Pueriliter facere. Cic. 4. Acad. 65.
Pueriliter consectari aliquid. Cic. 4. Acad. 99.

¶ Pueritia, pueritiæ (παίδων ἡλικία) Aetas puerilis. Cicero 3. Verr. 32, Si in pueritia non his artibus & disciplinis institutus eras.

A' pueritia legimus & discimus. Cic. 2. Tusc. 49. Vide A'.

Qui me à pueritia sua semper obseruauit. Ci. Licinio, li. 5. 8.13.
Ornamentum pueritiæ. Cic. 3. Verr. 108.
Extrema pueritiæ. Cic. pro lege Manilia, 19.
Adolescit pueritia. Tacit. lib. 12.

Pueritia, Puritas. Varro, Ea erat matronæ simplicitas & pueritia & honestas.

¶ Puellus, puelli, Diminutiuum à Puer (παιδάριον) Lucilius, Cumque hic tam formosus tibi ac te dignus puellus.

¶ Puella, puellæ (κοράσιον) Diminutiuum à puera. Cic. Attico, lib. 1.3.6, De tutela legitima, in qua dicitur esse puella, nihil usucapi potest. Virgil. 1. Georg. 1,

Ferte simul, Faunique pedem, Dryadesque puellæ.

Idoneus puellis. Horat. 3. Carm. ode 26.1.
Turba puellarum si mea uerba colit. Propert. lib. 1. eleg. 2.2.
Verba puellarũ folijs leuiora caducis. Ouid. 2. Amor. eleg. 16.9.
Bella. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.2.
Blanda. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.7.
Candida. Horat. Epod. 11.6.
Casta. Ouid. 2. Metam. 143.
Compta longas comas. Ouid. 1. Amor. eleg. 1.5.
Delicatior hœdo. Catull. ad Coloniam, epigr. 17.3.
Diues. Horat. 4. Carm. ode 11.5.
Sũt tamẽ & doctæ rarissima turba puellæ. Ouid. 2. de Art. 57.
Flaua puella. Iuuenal. Satyr. 6.36.
Formosa puella. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.13.
Aut non formosa est, aut non bene culta puella. Ouid. 3. Amor. eleg. 6.1.
Infans. Horat. 2. epist. 1.20.
Ingenua. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.7.
Innupta. Virg. 2. Aeneid. 48.
Lacteola. Catul. in Camerium, epigr. 51.4.
Lasciua. Virg. eclog. 13.
Sapiens. Ouid. 10. Metam. 124.
Scelerata. Ouid. 1. de Remed. amor. 60.
Tenera. Ouid. 14. epist. 18.
Vaga. Propert. lib. 1. eleg. 5.2.
Verecunda. Ouid. 1. Amor. eleg. 1.2.
Flore uiridissimo puella. Catul. ad Coloniam, epigr. 17.4.
Duræ puellæ blandiri precibus. Ouid. 2. de Arte, 106.
Candida me capiet, capiet me flaua puella. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.8.
Placidam exorare puellam. Ouid. 1. de Arte, 8.
Experta uirum puella. Horat. 3. Carm. ode 14.3.
Hoc aditu uidi tetricæ data uerba puellæ. Ouid. 1. de Arte, 145.
Nonne satis fuerat timidæ inclamasse puellæ? Ouidius primo Amorum, eleg. 7.9.
Laborantes utero puellæ, Prægnantes. Horat. 3. Carm. ode 22.1.
Misereri dignæ puellæ. Ouid. epist. 5.31.
Nata puella magno patre. Horat. 1. Serm. Satyr. 2.15.

¶ Puellula, pen. cor. (κόριον, κοράσιον) Alterum diminutiuum. Catul. in Epithal. Iul. 56.12,

Floridam ipse puellulam
Matris è gremio suæ Dedis.

Socij puellularum. Catul. in Mamurram, epigr. 53.2.

¶ Puellaris, et hoc puellare, pen. prod. (κορασιώδης, κοριώδης) Quod puellarum proprium est, uel quod puellarum est. Quintil. in Procem. lib. 6.5, de uxore defuncta, Tum ætate ea puellari, præsertim meæ comparata. Apud Plinium lib. 10. cap. 55.1, Puellare augurium.

Aetas puellaris. Quintil. in Procem. lib. 6.5.
Animi puellares. Ouid. 4. Fast. 87.
Anni puellares. Claud. de laudibus Serenæ, 22.28.
Furor puellaris. Seneca Medea, 12.7.

¶ Puellariter, pen. corr. Aduerb. (κοριωδῶς) Plin. epist. 163, Dum se prægnantem puellariter nescit, ac per hoc, &c.

¶ Puellasco,

Digitized by Google

¶Puellasco, puellascis (θηλύνομαι) puellascere, Effœminari. Pacuuius,

Puellascunt lasciuia adulescentes.

Puellascere, Reflorere, & quasi ad puellarem ætatem redire. Varro Lais, Quòd non solùm innubæ fiunt communes sed etiam ueteres puellascunt.

¶Puellatorius, a, um, Quod est puellarum, aut simile huic rei, quam faciunt puellæ. Tibiæ puellatoriæ, quæ sonum puellarem mittunt, id est clariorem. Alexander Alexandr. libro 4. cap. 2.

¶Puellitari uerbum, ut multa alia, Laberius finxit, de ijs agens qui cum uetulis rem habent: quorum naturam eugium canum uocauit. Quæ nam mens, inquit, quæ deliritas uos sup politores facit cum cano eugio puellitari?

Pugil] pugilis, com. gen. (πύκτης, πύγμαχος, ἀγωνιστής) à Pugna dicitur, ut ait Donatus: uel à Pugno: Qui uel quæ pugnandi artem nouit. Terent. Eunuch. 2.3.23,

Siqua habitior paulo, pugilem esse aiunt. Cicero de claris Oratoribus, 131, Pugiles inexercitati etiam si pugnos & plagas Olympiorum cupidi ferre possunt, solem tamen sæpe ferre non possunt.

Pugiles etiam quum feriunt aduersarium, in iactandis cæstibus ingemiscunt. Cic. 2. Tuscul. 96.

Inexercitati pugiles. Cic. de claris Orat. 131.

¶Pugilatio, Denominatiuum (πυγμαχία) Pugilum exercitatio. Cic. 2. de Legib. 61, Iam ludi publici quoniam sunt cauea circoq; diuisi, sint corporum certationes cursu, & pugilatione, luctatione, curriculisq; equorum.

¶Pugilatus, pen prod. huius pugilatus, pugilatui, m. gen. (πυγμή) Pugilum ludus. Plaut. Capt. 13.24,

Hic homo pugilatum incipit. Idem Bacch. 8.24,

Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pugilatu, pila,

Saliendo se exercebant magis, quàm scorto, aut sauijs.

¶Pugilicè, pen. correp. Aduerbium (πυκτικῶς) Firmiter, ualenter, quemadmodum pugiles solent. Plautus Epid. 2.18,

Quid, herilis noster filius ualet? T. pugilicè, atq; athleticè.

Pugillaris, Pugillus] Vide Pugnus.

Pugio] pugionis, masc. gen. (ἐγχειρίδιον) Genus teli: à Pugno dictus, quòd facile prehenditur, uel quòd eo præsentius pugnetur. Festus, Pugio dictus est, quòd eo punctim pugnatur. Nonius, Pugio, est gladius breuis. Salust. Histor. lib. 3, At Opius postquam orans nihil proficiebat, & timidè ueste tectum pugionem expedire conatus, à Cotta, Vulscioq; impeditur. Martial. lib. 14.33.

A pugione. Vide A uel Ab, præpositiones.

Stillans pugio. Cic. 2. Philip. 50.

Exolutum à latere pugionem, uelut ius necis, uitæq; ciuiū, reddebat. Tacit. lib. 19. De Cæcilio Simplici.

Pugionem plumbeum uocat Cicero inualidum argumentum, lib. 4. de Finib. 79, O plumbeum pugionem.

¶Pugiunculus, pugiunculi, pen. corr. (μαχαίδιον) Diminutiuum. Cicero Hispaniensem pugiunculum Cn. Pisonem appellat. Idem in Orat. 131.

Pugna] pugnæ (μάχη, μῶλος, δηϊς, ἀϋτή, ὑσμίνη, χάρμη, φύλοπις) Lucta uel prælium. à Pugno dicta est. Veteres enim, inquit Donatus, ante usum ferri & armorum, pugnis & calcibus & morsibus, corporumq; luctatione certabant.

Arena sparsa ad pugnam. Virg. 3. Georg. 9.

Amor pugnæ. Horat. 4. Carm. ode 4.3.

Certamen pugnæ. Ouid. 12. Metam. 36.

Euentus pugnæ. Virg. 8. Aeneid. 4.

Incerti exitus pugnarum, Marsq; communis. Cic. pro Milone.

Facies pugnæ. Tacit. lib. 18.

Fortuna pugnæ anceps. Virg. 4. Aeneid. 121.

Ardens. Virgil. 3. Georg. 10.

Auida. Silius lib. 12.143.

Cæca. Valer. 5. Argon. 133.

Clara. Vide Clarus.

Decertatoria. Quintil. lib. 6. cap. 4.5.

Dura. Valer. 6. Argon. 60.

Equestris Silius. lib. 13.46.

Forensis. Quintil. lib. 5. cap. 12.12.

Fortuita. Quintil. lib. 6. cap. 5.8.

Impeditior. Vide Impedio.

Inermis. Stat. 6. Thebaid. 50.

Ingens. Virg. 2. Aeneid. 88.

Iniqua. Vide Iniquus.

Lenta. Vide Lentus.

Magna pugna bis uicti. Virg. 12. Aeneid. 7.

Magna Lacedæmoniorum in Leuctris. Cic. 2. de Diuin. 80.

Nobilis. Vide Nobilis. Senec. Herc. fur. 9.29.

Obnixa. Valer. 6. Argon. 72.

Optata. Silius lib. 16.17.

Pedestris. Virgil. 11. Aeneid. 142.

Pedestres naualesq; pugnæ. Vide Pedestris in Pes.

Sæua. Valer. 4. Argon. 30.

Simplicior contra tabulas. Quint. lib. 5. cap. 7.1.

Tristis. Virgil. 11. Aeneid. 118.

Miseras abrumpere pugnas. Valerius 3. Argon. 50.

Absistere pugna. Vide Absisto.

Accingere se pugnæ. Virg. 11. Aeneid. 142.

Aequare pugnas. Virg. 5. Aeneid. 83.

Aequatæ pugnæ. Silius lib. 4.79.

Viriles pugnas capere. Stat. 1. Sylu. 6.11.

Capessere pugnam manu. Tacit. libro 12. Vide Capesso, in Capio.

Ciere pugnam. Tacit. lib. 20, Suis quisq; locis pugnā ciebant.

Committere pugnā. Cic. 3. in Catil. 52, Tum interuentu Pontini atq; Flacci pugna quæ erat commissa, sedatur.

Committere pugnas sanguine. Stat. 6. Thebaid. 29.

Committere pugnam cæstu. Virg. 5. Aeneid. 14.

Iniqua pugna congredi. Virgil. 10. Aeneid. 178.

Conserere pugnam. Vide Consero.

Conseritur pugna. Valer. 6. Argon. 71.

Conspirare pugnam. Vide Conspiro.

Cooriri in pugnam. Vide Coorior.

Crudescit pugna. Vide Crudus.

Forti decernere pugna. Valer. 4. Argon. 39.

Insanas deposcere pugnas. Stat. 10. Thebaid. 183.

Deposcite pugnam uotis. Lucan. lib. 2.106.

Pugnam dare. Terentius.

Edere pugnas. Lucret. lib. 2.24.

Ereptus pugnæ Annibal. Silius lib. 17.77.

Excedere cunctos pugnā. Virg. 5. Aeneid. 76.

Exire ad pugnam. Virg. 4. Georg. 14.

Expediā, & primæ reuocabo exordia pugnæ. Virg. 7. Aen. 8.

Extracta in posterum pugna. Tacit. lib. 4.

Facere pugnam. Tacit. lib. 3.

Gerere pugnas innumeras. Claud. 3. Paneg. 29.

Imponere finem pugnæ. Virg. 5. Aeneid. 93.

Indipisci pugnam. Vide Indipiscor.

Inducere in pugnam equites. Vide Induco.

Indulgere pugnæ. Stat. 11. Thebaid. 9.

Inire pugnam & prælium. Vide Ineo, inis.

Inire pugnam forensium certaminū. Quint. lib. 5. cap. 12.17.

Instaurare pugnam. Vide Instauro.

Lacessere pugnam. Lucan. lib. 3.110.

Lacessere ad pugnam. Vide Lacesso.

Digitized by Google

Arma mouent pugnam. Ouid. 3. Fast. 79.
Obire pugnas lituo & hasta. Virg. 6. Aeneid. 34.
Parare membra pugnæ. Ouid. 9. Metam. 7.
Pauere pugnam. Lucan. lib. 7. 21.
Perpetrare pugnam. Liu. lib. 4. Decad. 5.
Præbere pectora pugnæ. Ouid. 10. Metam. 140.
Ruere in pugnam magno feruore. Silius lib. 15. 91.
Subducere aliquem pugnæ. Vig. 10. Aeneid. 10.
Pugna est de paupere regno. Stat. 1. Thebaid. 30.
Quanta pugna est doctissimorũ hominũ. Cic. 2. de Diuin. 157.
Sumere pugnam. Silius lib. 8. 61.
Aspera pugna surgit. Virgil. 11. Aeneid. 127.
Venire ad pugnam. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 12.
Venit res ad pugnam. Cic. 7. Verr. 23.
Venire in pugnas. Silius lib. 15. 128.
Pugna uocet. Virgil. 12. Aeneid. 25.
Versare pugnam in pectore. Lucan. lib. 7. 155.

¶Pugno, pugnas (μάχομαι, μάρναμαι, πολεμίζω, δορύσσω, κυρηκάω, διαπληκτίζομαι) pugnare, Pugnam committere. De quacunque re dicitur, de qua controuersia est. Plaut. Amphit. 4. 45.

Nam quũ pugnabãt illi maximè, ego fugiebã maximè.

Pugnare amori. Virgil. 4. Aeneid. 8,

——placitóne etiam pugnabis amori? Ac si diceret: Contempsisti eos qui displicebant: nunquid etiam placito amori repugnabis? Et est Græcum, Pugno tibi. Nam nos, Pugno tecum, dicimus. Seruius. Alij legunt, placido.

Acriter pugnare. Quint. lib. 2. cap. 20. 8.
Bene pugnare. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 11.
Cautè pugnare. Ouid. epist. 13. 36.
Pugnare pugnam. Plaut. Pseud. 7. 110.
Pugnare prælia. Horat. 4. Carm. ode 9. 4.
Acie directa pugnare. Quintil. lib. 2. cap. 13. 3.
Manu pugnare. Ouid. 13. Metam. 2.
Odijs pugnare. Stat. 3. Thebaid. 48.
Pugnare pugnis. Horat. 1, Serm. Satyr. 3. 20.
Viribus cum aliquo pugnare. Cic. ad Messenium, lib. 5. 21. 7.
Aduersus latrones canẽ pro domino pugnare accepimus. Plin. lib. 8. cap. 40.
Contra aliquem pugnare. Plin. lib. 8. cap. 7. 5.
Contra naturam pugnare. Quintil. lib. 2. cap. 8. 6.
Pugnare cum. Cic. Att. lib. 7. 126. 2, Nisi fortè hæc illi tum arma dedimus, ut nunc cum bene parato pugnemus.
Cum senectute pugnare: id est, aduersus senectutem. Plinius epist. 1. lib. 3.
De possessione hominis pugnare. Gel. lib. 12. cap. 15. Terent. in prolog. Hecyr. 41,

Tumultuantur, clamant, pugnant de loco.

Ex æquo pugnare. Cic. 2. de Natur. deor. 8.
Ex causa pari pugnat uterque. Ouid. 5. Fast. 141.
E muris pugnare. Plin. lib. 32. cap. 1. 2.
In aliquem pugnare. Contra aliquem. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 8.
In hostem pugnare. Liu. 8. ab Vrbe, 28.
In frontem & latera pugnare. Tacit. in uita Agricolæ.
Inter se cornibus pugnant. Vide Inter.
Pugnare pro aliquo. Cicer. pro Quintio, 60, Omnesque pro P. Quintio pugnent: id est, defendant P. Quintium.
Pro causa iniqua pugnare. Ouid. epist. 19. 34.
Pro commodo patriæ pugnare: cui opponitur, Patriæ commoda oppugnare. Cic. 1. de Inuent. 2.
Cum eorum uita mirabiliter pugnat oratio. Cic. 2. Tusc. 17. id est, contraria est oratio uitæ illorum.
Contra pugnare. Lucret. lib. 2. 57,

——tamen est in pectore nostro

Quiddam, quod contrà pugnare, obstareque possit.

Pugnare inter se. Quintil. lib. 3. capite 10. id est, contraria esse.
Sententia mea pugnat secum. Horat. 1. epist. 1. 20.
Pugnare aliquid: pro, Contendere de re aliqua. Cicer. 1. de Nat. deorum, 100.
Hic pugnes licet, non repugnabo. Cic. 4. Acad. 104.
Pugnant Stoici cum Peripateticis. Cic. 2. de Finib. 109.
Non magnopere pugnare: pro, Non ualde laborare. Cic. de Natura deorum.
Pugnare, pro Conari. Ouid. 1. de Remed. amor. 25,

Pugnat in aduersas ire natator aquas.

Illud pugna, & enitere. Cic. Appio, lib. 3. 10. 11.
Pugnaueris, id est, magnam rem feceris, inquit Donatus. Terentius Adelph. 5. 5. 57.

——& istam psaltriam
Vnà illuc mecum hinc abstrahbam. M. pugnaueris.

¶Pugnatur, impersonale. Cæsar 4. bel. 4. 412, Quum ab hora ferè quarta usque ad solis occasum pugnaretur.
Gladijs pugnatur acutis. Ouid. 3. de Arte, 117.
Quum malè pugnatum apud Caudium esset. Cic. 3. Offic. 147.
Libido praua pugnandi. Silius lib. 7. 43.
Superare pugnando. Ouid. 9. Metam. 6.
Vinci pugnando. Ouid. 1. de Arte, 134.
Arte pugnandum est. Quintil. lib. 2. cap. 17. 18.
Hoc pugnatur: pro, Hoc contenditur. Cic. pro Rosc. Amer.

¶Pugnans, pugnantis (μαχόμενος) Particip. siue Nomen ex participio. ut, Domare pugnantem. Ouid. 13. Metam. 35.
Vincetur fœmina pugnans. Ouid. 2. Fast. 160.
Cum frigore pugnans. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 6.
Anima pugnans. Stat. 3. Sylu. 5. 22.

Et dare anhelanti pugnantibus humida linguis
Oscula. Tibullus lib. 1. eleg. 8. 8.

Pugnantes sententiæ: hoc est, inter se contrariæ. Plin. epist. 167. lib. 8. ad Aristonem.
Pugnantia & contraria studia. Cic. 1. de Finib. 89.
Venti pugnantes contra. Lucret. lib. 6. 20.
Loqui pugnantia. Cic. 1. Tusc. 21.

¶Pugnatus, pen. prod. (μεμαχεσμένος) Participiũ. Sallustius, Quæ negocia multo magis quàm prælium malè pugnatum à suis, regem terrebant.
Bella pugnata. Horat. 3. Carm. ode 19. 1. Et 1. epist. 17. 5.

Si quis bella tibi terra pugnata, marique Dicat.

Bella pugnata in ordine. Virg. 8. Aeneid. 126.
Pugnata summa contentione pugna. Cic. pro Muræn. 32.

¶Pugnax, pugnacis, pen. prod. om. g. (μάχιμος) Bellicosus. Plin. lib. 22. cap. 21. 15. Perdices & gallinaceos pugnatiores fieri putant, in cibum eorum additis.
In uitijs pugnax. Cælius Ciceroni, lib. 8. 13. 2.
Pugnax contra. Cic. in Pisonem, 55, Græcus facilis & ualde uenustus, nimis pugnax cõtra Senatorẽ pop. Rom. esse noluit.
Arma pugnantia. Ouid. 2. Fast. 110.
Centurio pugnax & lacertosus. Cic. 8. Philip. 251.
Vehemens & pugnax exordium dicendi. Cic. 3. de Orat. 173.
Fera pugnax. Ouid. 5. Fast. 75.
Hostes pugnaces. Propert. lib. 3. eleg. 9. 5.
Ignis aquæ pugnax. Ouidius 1. Metamorph. 87. hoc est, aquæ repugnans.
Mustum pugnax. Plin. lib. 14. cap. 20. 3.
Pugnatior oratio. Cic. de claris Orat. 62.
Pugnax oratio & contentiosa dicitur à Plinio lib. 2. epist. 19. id est, quæ est in genere iudiciali, & in qua opus est contrà aduersarium uocem intendere.
Quid ferri duritia pugnacius? Plin. lib. 36. cap. 16. 1.

Pugnacitas] pen. cor. pugnacitatis (τὸ μάχιμον) Pugnandi

Digitized by Google

di ult. Plin. lib. 10. cap. 33. 8, Perdices capiuntur quoq; pugnacitate eiusdem libidinis. Quintil. lib. 4. cap. 3. 2.

¶ Pugnaciter, penult. corrept. Aduerbium (μαχίμως) Pertinaciter, instanter. Cic. 4. Acad. 18, Sed nescio quomodo plerique errare malunt, eamq; sententiam quam adamauerunt, pugnacißimè defendere, quàm sine pertinacia quid constantißimè dicatur, exquirere. Quint. lib. 9. cap. 4, Vbicunq; acriter erit, & instanter, pugnaciterq; dicendũ, membratim cæsimq; dicemus.

¶ Pugnator. pen. prod. pugnatoris, Verbale (μαχήμων) Liuius 4. belli Punici, 65, Deinde occupata dextra tenendo caput, fortißimus quisq; pugnator esse desierat.

Pugnator gallus gallinaceus. Plin. lib. 30. cap. 15. 8.

¶ Pugnaculum, pugnaculi, pen. corr. (προμαχών) Locus unde pugnatur. Plaut. Milit. 6. 63. Antiqua dictio.

Pugnus] pugni, masc. g. (ὄφαξ, κόνδυλος) à Punctione, id est, percußiõe dicitur, authore Festo. Donatus in Adelphis, An pugnus à pugna sit dictus, an ab illo pugna. Cic. in Orat. 61, Nam quum compresserat, digitos, pugnumq; fecerat, dialecticam aiebat eiusmodi esse. Hîc clarißimè docet Cicero, quid sit pugnus.

Pleni pugni sanguine. Iuuenal. Satyr. 15. 6.

Cædere pugnis. Vide Cædo.

Cæsus pugnis. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 14.

Conscindere aliquem pugnis & calcibus. Cic. 5. Verr. 46.

Contendere, uel certare pugnis. Cic. in Parad. 27. Idem 5. Tuscul. 11.

Contundere aliquem pugnis. Vide Contundo.

Facere pugnum, & pugnum arctè uehementerq; comprimere. Cic. 4. Acad. 260.

Pugnos & plagas ferre. Cic. de claris Orat. 131.

Fœdans pectora pugnis. Virgil. 11. Aeneid. 18.

Impingere pugnum. Vide Impingo.

Incursare aliquem pugnis. Vide Incurso, in Incurro.

Ingerere pugnos in uentrem alicuius. Vide Ingero.

Obserere pugnos. Vide Obsero.

Obtusus pugnis. Vide Obtundo.

Onerare pugnis. Vide Onero, in Onus.

Is mihi dum resto, iuuenili guttura pugno Rupit. Ouid. 3. Metamorph. 126.

Victus pugno. Horat. 3. Carm. ode 12. 2.

¶ Pugillus, pugilli, m. g. (δράκιον) Diminutiuum à Pugnus.

¶ Pugillaris, & hoc pugillare, pen. prod. Adiect. (δρακιαῖος) Quod pugillum siue pugnum implere potest, Quantum pugnus potest continere. Iuuen. Satyr. 11. 16,

Nec pupillares defert in balnea raucus
Testiculos, nec uellendas iam præbuit alas.

¶ Pugillaris, pen. prod. masc. g. uel hoc pugillare, siue pugillar (πινακίδιον) Substant. Pugillares, tabellæ cereæ, uel alterius materiæ, in quibus stylo scribimus: dictæ quòd pugno comprehendantur. uel à pungendo, quòd stylo in his pungendo scribatur. Plin. epist. 179 d, Quin ergo pugillares sumis, & aliquid ex his, uel istud ipsum quod cœperas, scribis? Apuleius, Dolebam mehercle, quòd pugillares & stylum non habebam, qui tam bellam fabellam pernotarem. Catul. de Acme, epigr. 39. 3,

Et negat mihi uestra redditurum
Pugillaria, si pati potestis.

Ausonius Sectione 3. in notarium,

Bipatens pugillar expedi. Plin. lib. 13. cap. 11. 3, Pugillarium enim usum fuisse etiã ante Troiana tempora, inuenimus apud Homerum.

¶ Pugillatorius, Adiectiuum (δρακτικός) Quod pugno percutitur. Plaut. Rud. 18. 14.

— extemplò hercle ego te follem pugillatorium
Faciam, & pendentem incursabo pugnis periurißime.

Follis pugillatorius, Pilæ genus, quod ex pelle fit, spirituq; inflatur, grossior cæteris: pugno redditur, nõ palma. Sipontinus.

Pulcher] pulchra, pulchrum (καλὸς, εὐειδής, εὔμορφος, ὡραῖος, περικαλλής) Antiqui pulchrum dixere, Quod non est deforme, sed formosum & decorum. Vnde pulchritudo. Cic. 1. Offic. 201, O' puerum pulchrum Pericle. Idem pro Muræna, Ne pulchrum se, ac beatum putaret.

Pulcher à Pollendo dicitur, quòd polleat forma. Non igitur aspiratione scribẽda dictio erat, nisi usus uicisset, qui uix expugnari potest.

Nimis pulcher. Vide Nimis.

Visus pulcher. Stat. 5. Sylu. 2. 5.

Pulchrior, pulcherrimus, Comparatiuum & superlatiuum. Virgilius 9. Aeneid. 37,

— quo pulchrior alter
Non fuit Aeneadûm.

Vua quid potest esse tum fructu lætius, tum aspectu pulchrius? Cic. de Senectute, 49.

Iuuenum pulcherrimum. Ouid. 4. Metam. 11.

Pulcherrimus poetarum. Gell. lib. 19. cap. 8. id est, optimus & peritißimus.

Scilicet & rerum facta est pulcherrima Roma. Virgilius 3. Georg. 107.

Pulcher, Fortis. Virg. 7. Aeneid. 132.

— satus Hercule pulchro
Pulcher Auentinus.

Cohors pulchra. Claud. 2. de rap. Proserp. 13.

Color pulcher. Lucret. 4. 220.

Consilia pulcherrima. Virg. 5. Aeneid. 146.

Cura pulcherrima dolori meo nata. Propert. lib. 2. eleg. 26. 1.

Dies pulchra. Horat. 1. Carm. ode 36. 2.

Diuitiæ pulchræ. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 20.

Dos pulchra. Plaut. Epid. 4. 14.

Facinus pulchrum. Plut. Menæch. 4. 21.

Genæ pulchræ. Horat. 4. Carm. ode 13. 2.

Gens pulcherrima. Silius lib. 13. 94.

Ignis pulchrior. Horat. Epod. 14. 3,

Vreris ipse miser: quòd si non pulchrior ignis
Accendit obsessam Ilion, gaude sorte tua. id est, inquit

Porphyrio, Si non fuit Helena speciosior, Terentia scilicet amica tua, iucunda hæc miseria est. Amor, ignis solet dici.

Liber pulcher. Plin. epist. 151. b.

Libertas pulchra. Virgil. 6. Aeneid. 165.

Materia pulchra. Plin. epist. 190. a, Occiso Domitiano statui mecum ac deliberaui esse magnam pulchramq; materiam insectandi nocentes.

Mors pulchra. Virg. 4. Georg. 44, id est, gloriosa. Seruius.

Nympha pulcherrima forma. Virg. 1. Aeneid. 15.

Origo pulchra. Virg. 1. Aeneid. 58.

Panis pulcherrimus. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 18.

Pectore pulchro uirgo. Virg. 3. Aeneid. 86.

Pœmata pulchra. Horat. in Arte, 21.

Postes pulchri. Plaut. Mostel. 10. 35.

Prædia pulchra & fructuosa. Cic. pro Rosc. Amer. 24.

Proles pulchra. Virg. 1. Aeneid. 16. Idem, 6. 130.

Puer pulcher. Horat. 1. epist. 19. 19.

Pulchritudo pulchra. Plaut. Milit. 13. 13.

Sol pulcher. Horat. 4. Carm. ode 2. 10.

Tecta pulchra. Horat. 3. Carm. ode 10. 3.

Tunicæ pulchræ. Horat. 1. epist. 19. 7.

Virgo pulcherrima Deianira. Ouid. 9. Metam. 2.

Vrbs pulchra. Virg. 4. Aeneid. 53.

¶ Pulchrè,

Digitized by Google

¶Pulchrè, Aduerbiũ (ὡραίως) Decorè: ut, Pulchrè ædificare. Plautus Merc. 2.2.61,

Si tu uera dicis, & pulchrè ædificatas arbitror.

Pulchrè, Sapienter, interprete Donato. Terentius Eunucho, 2.3.84,

Dixti pulchrè: nunquam uidi melius cõsilium dari. Ibidem, 3.1.26,

Pulchrè mehercle dictum, & sapienter. Cic. 2. de Finib. 101.

Pulchrè, Valde, fortiter, nimis, inquit Donatus. Terentius Eunucho, 4.5.2,

Ac dum accubabam, quàm uidebar mihi esse pulchrè sobrius? Cato cap. 74, Aquæ paulatim addito, subigitóque pulchrè.

Pulchrè locare operam, Bene. Plautus Amphit. 4.124,

Optumè optumo optumam operam das, datam pulchrè locas. Idem Trinum. 4.74,

Aedepol mandatum pulchrè, & curatum probè.

Pulchrè notus. Plin. lib. 21. cap. 26. 1.

Pulchrè possum. Cic. ad Att. lib. 13. 277. 4.

Pulchrè est. Cicer. 1. de Natur. deor. 157, Propone ante oculos Deum nihil aliud in omni æternitate, nisi mihi pulchrè est, & ego beatus sum, cogitantem.

Tibi pulchrè est. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 4.

Est pulchrè tibi cum tuo parente. Catul. epigr. 20. 1.

Pulchrè ualet Charinus, & tamen pallet. Martial. lib. 1. 73.

Degere æuum pulchrè. Lucret. lib. 5. 35.

Pulcherrimè factum. Cic. 3. Verr. 34.

¶Pulchellus, Diminutiuum. Cic. Attico, lib. 1. 11. 17, Redeo ad altercationem: surgit pulchellus puer. Idem ad Gallum, lib. 7. 24. 6, At pulchellæ sunt, noui optimè, & sæpe uidi. Sic 2. de Orat. 146.

¶Pulchritudo, pen. prod. pulchritudinis, fœm. gẽ. (κάλλος, εὐμορφία, ὥρα, καλλονή, ἀγλαϊσμός) Species, uenustas, decor, elegantia. Cic. 1. Offic. 139, Pulchritudo corporis apta compositione membrorum mouet oculos, & delectat hoc ipso, quòd inter se omnes partes quodam lepôre consentiunt.

Oris pulchritudo. Cic. 3. Offic. 13.

Excellens muliebris formæ pulchritudo. Cic. 1. de Inuent. 122.

Eximia pulchritudine fœmina. Cic. 1. de Diuin. 92.

Species & pulchritudo. Cic. 3. de Orat. 41, Si illam præclaram & eximiam speciem Oratoris perfecti & pulchritudinem adamastis. Idem in Pisonẽ, 83, Habet hoc uirtus, ut uiros fortes species eius & pulchritudo etiã in hoste posita delectet.

Splendor & pulchritudo uirtutis. Cic. 2. Offic. 53.

Venustas et pulchritudo corporis secerni non potest à ualetudine. Cic 1. Offic. 181.

Pulchritudinis duo genera sunt: quorum in altero uenustas est, in altero dignitas: uenustatem muliebrem dicere debemus: dignitatem uirilem. Cic. 1. Offic. 181.

Pulchritudo rei nos trahit uel ea consectandi quæ propter infirmitatem, &c. Colum. lib. 3. cap. 20. 4.

Illuminare pulchritudinem rerum. Quintil. lib. 2. cap. 16. 6.

Prosequi honore uerborum pulchritudinem. Quintil. lib. 3. c. 7. 8.

Pulchritudo, cum gerundio. Plin. epist. 19. lib. 3. ad Caluisium, Solicitat primum ipsa pulchritudo iungendi. id est, decorum aspectus agrorũ perpetuorum: Iungendi, agrum agro.

¶Pulchritas, tis, Pulchritudo. Nonius. Cæcilius, Dij boni quid illud est pulchritatis.

Pulegium] huius pulegij (γλήχων, βλήχων) Herba hortensis, uulgò nota. Plin. lib. 20. cap. 14. 7, Magna societas cum menta ad recreandos defectos animo pulegio, cum surculis suis in ampullas uitreas aceti utrisq; deiectis. Qua de causa dignior è pulegio corona uertigini, quàm è rosis, cubiculis nostris pronunciata est.

Pulegium, pro Suauitate sermonis. Cic. ad Tironem, lib. 16. 23. 4, Cras expecto leptam: etenim ad cuius rutam pulegio mihi tui sermonis utendum est.

¶Puleium, puleij, sine g. pro eodem dicitur (βληχώνιον) Colum. lib. 12. cap. 7. 1, Silentem florem uitis albæ & asparagi, &c. & puleij, & neptæ, &c. Mart. lib. 12. 28,

Quadrima nigri nec corona puleij. Cic. 2. de Diuinat. 49, Nam & musculorum iecuscula bruma dicuntur augeri, & puleium aridum florescere brumali ipso die.

Pulex] pulicis, pen. cor. masc. gen. (ψύλλα) Animal notũ: sic dictum, quòd ex puluere generetur. Plin. lib. 30. cap. 10. 4, Aliud est cuculo miraculum, quo quis loco primò audiat alitem illam, si dexter pes circunscribatur, ac uestigium id effodiatur, non gigni pulices ubicunq; spargatur. Varro 2. de Re rust. cap. 9. 12.

¶Pulicosus pen. prod. Adiect. (ψυλλώδης) Pulicibus plenũ. Colum. lib. 7. cap. 13. 1, Pulicosæ cani remedia sunt: sume cyminum tritũ pari pondere cum ueratro, aquaq; mistum & illitum, seu cucumeris anguinei succum. Vel si hæc non sunt, uetus amurca per totum corpus infusa.

Pulla] terra tenera. Plin. lib. 17. cap. 5.

Pullariæ] arum. Insula in Illyrico. Plin. lib. 3. cap. ultimo, Clare ante ostia Timaui calidorum fontiũ, cum æstu maris crescentiũ: iuxta Istrorũ agrum, Cissa, Pullariæ, & Absyrtides.

Pullariam] Plautus dixit manum dextram. Paulus.

Pullarius, Pullaster] Vide Pullus substantiuum.

Pullatus] Vide Pullus adiectiuum.

Pullesco, Pulliscenus, Pullities] Vide Pullus substantiuum.

Pullulasco, Pullulo] Vide Pullus substantiuum.

Pullus] pulli, masculini gener. (παιδάριον) Quidam per syncopam à puellus dici uolunt. Significat nouellum, id est paruum puerum & paruum filium, aut etiam fœtum, pro quo pulleiaceum Augustus dicere solebat, ut ait Tranquillus capite 87.

Antiqui (inquit Festus) puerum quem quis amabat, pullum eius dicebant. Inde pullus Iouis dicebatur Q. Fabius, cui Eburno cognomen erat, propter candorem, quòd eius naris fulmine icta erat.

Pullos (πώλους) dicimus paruos fœtus quorumcunque animalium: ut, Pullus hirundinis, Pullus asini, Pulli ranarũ. Quin etiam arborum atque plantarum pullos dicimus. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 63,

Absentis ranæ pullis uituli pede pressis.

Pullos aquilæ uocat Plin. lib. 10. cap. 3. & cap. 7. Coccycis, lib. 10. cap. 9. Cornicis, ibidem cap. 12. Hirundinis, ibidem cap. 33. & 60. Columbæ, cap. 34. & cap. 58. Anseris, cap. 59.

Equæ pullus. Lucret. lib. 3. 153.

Generosi pecoris pullus. Virgil. 3. Georg. 15.

Animales pulli. Lucret. lib. 2. 186.

Asininus pullus. Vide Asinus.

Columbinus pullus. Cic. Pæto, lib. 9. 18. 6.

Equinus pullus. Quintil. lib. 8. cap. 2.

De pullis gallinaceis est epigramma apud Martial. lib. 13. 45.

Infantes auium pulli. Plin. lib. 10. cap. 33. 1. Vide Infantes.

Miluinus pullus. Vide Miluus.

Nothi pulli. Vide Nothus.

Viles pulli. Iuuenal. Satyr. 13. 15.

Cauea liberati pulli. Cic. 2. de Nat. deor. 11.

Pullus onagri. Plin. lib. 8. cap. 44. 4.

Pulli apum. Colum. lib. 9. cap. 3.

Pulli arborum (μοσχία) Plin. lib. 17. cap. 10. 7, Nullis uerò tales

les pulli proueniunt, nisi quarum radices amore solis atq; imbris in summa tellure spaciantur. Cato cap.51, Ab arbore, abs terra pulli qui nascentur, eos in terram deprimito.

¶ Pullulo, pullulas, pen.corr (παραφύω) pullulare, Quasi pullulos emittere. Nam pullulare dicimus arbores, quum à radice nouæ plantæ surgunt. Plin.lib.17.cap.10.7, Natura et plantaria demonstrauit, multarum radicibus pullulante sobole densa, & pariente matre quos enecet.

Sylua pullulat ab radice. Virgil.2.Georg.4.

¶ Pullulasco, pullulascis (βλαστάω) pullulascere, pullulantem fieri. Colum.lib.4.cap.21.4, Et ita ex nouello palmite uitis pullulascit. Legitur & pullescit.

¶ Pullesco, pullescis (μοσχεύω) pullescere, Idem quod Pullulascere. Colum.lib.4.cap.21.4, Quicquid est suprà uetusti brachij, amputatur, et ita ex nouello palmite uitis pullescit. Legitur & pullulascit.

¶ Pullaster, uel Pullastra (ὀρνίθιον) significat gallum siue gallinam adolescentes. Sic à M.Varrone lib.3. de Re rust. cap. 9.7. pullastræ dicuntur iuuencæ gallinæ.

¶ Pullicenus, pulliceni, pen.prod.m.g. (πωλάριον, νεοττός) Diminutiuum à Pullus. Lampridius de Alexandro Seuero, Et ne earum pastus grauaret annonam, seruos habuit uectigales, qui eos ex ouis & pullicenis & pipionibus alerent.

¶ Pullinus, pen.prod. Adiect. (πωλικός) Quod est pulli. Vnde Pullini dẽtes, quos primùm equi iaciunt. Plin. lib.8.44.2, Quæ non prius quàm dentes quos pullinos appellant, iaciat, conceperit, sterilis intelligitur. De mula.

¶ Pullarius, pullarij (πωλοκόμος) Qui pullorũ curã habet.

Pullarius, Qui è pastu pullorum captat auspicia. Cic. ad Plancum, lib.10.12.8, Recitatis literis oblata religio Cornuto est, pullariorum admonitu, non satis diligenter eum auspicijs operam dedisse. Idẽ de Diuin.110, Attulit in cauea pullos, is qui ex eo nominatur pullarius.

¶ Pullatio, pullationis (πωλοτοκία) Fœtura pullorum. Colum.lib.8. cap.5.6. Pleriq; tamen etiam ab æstiuo solstitio non putant bonam pullationem.

¶ Pullities, pullitiei, fœ.gen. (νεοσσοί) Ipsa pullatio, uel pulli ipsi. Colum.lib.9.cap.11, Itaq; quum primo Vere in eo nasse nata est pullities, nouus rex eliditur. De apibus. Et lib.8. cap.14.11, Et eapropter etiam tenerrima pullities sæpe x l. diebus redditur optima. De anseribus.

Pullus] Adiectiuum (φαιὸς) Quod est natiui coloris, id est, non plenè obscurum, Leucopœo contrarium: quòd pulli ouiũ ferè eo colore nascuntur. Virg.3.Georg.78,

—ne maculis infuscet uellera pullis. Id est, nigris, inquit Seruius. Tibul.lib.1.eleg.2.13,

Cóncidit ad magicos hostia pulla deos.

Sunt qui dicũt colorem, Hispanicum, siue Bæticum dici. A quo Pullati, etiam Bæticati dicũtur. Martial.lib.1.91,

Et Bæticatus atq; leucopæatus. Cuius rei rationem adferũt, quòd natiuus color in Hispania subnigrior est, ideoq; minus uilis. Sipont. Vide Bæticus, in Bætica.

Agna pulla. Horat.1.Serm.Satyr.8.6.

Aqua pulla. Tibul.lib.2.eleg.5.7.

Ficus pulla. Horat.Epod.16.10.

Myrtus pulla. Horat.1.Carm.ode.25.4.

Pulli oleris radix: hoc est, olusatri. Colum.lib.10.13.

Putre solum & pullum. Colum.lib. 2.cap.10.14.

Pulla terra. Colum.in Præfat.lib.1, In alijs regionibus nigra terra, quam terram pullã uocant. Sic lib.2.cap.2.15. Plin. lib. 17.cap.4.2, Nec pulla, qualem habet Campania, ubique optima uitib. Cato cap.34, Ager rubricosus, & terra pulla.

Vestis pulla, Fusca, atra, qua quis in luctu induitur. Cic. in Vatinium, 24, Quis in funere familiari cœnauit cũ toga pulla? Idem 6. Verr.49, In hac officina maiorem partem diei cum tunica pulla sedere solebat & pallio.

¶ Pullatus, pen. prod. Adiect. (μελανείμων) Pulla ueste indutus, hoc est, Lugubrem habitum ferens, uel ex parentum morte, uel alia quauis ratione. Idem & atratus dicitur: qui mos à Lydis cœptus est. Cic. in Vatinium, Quis unquã cœnauit atratus? Et Paulo pòst, Quũ ipse epuli dominus. Q. Arrius albatus esset.

Pullata turba. Quintil.lib.6.cap.4.5.

Circulus pullatus, pro Imperitorum turba. Quintil. lib.2. capite 12.6.

Pullatus, pro Vili persona, siue rudi & imperita. Suetonius in Augusto, cap.44, Militẽ secreuit à populo, multis ex plebe proprios ordines assignauit, prætextatis cuneum suum & proximum pædagogis, sanxitq; ne quis pullatorum media cauea sederet.

¶ Pulligo, pen.prod. pulliginis, fœ.ge. (φαιότης) Idem quod Pullus color. Plin. lib.8. cap. 48. 1, de lanarum generibus, Hispania nigri ueileris præcipuas habet: Polentia iuxta Alpes cani: Asia rutili, quas Erythræas uocãt: item Bætica: Canusium fului: Tarentum & suæ pulliginis.

Pulmentum] pulmenti (ὄψον) Ipsa puls, uel aliud cibariũ ad modum pultis factum. Apuleius, Ius porcorum, pullorum, piscium, & ius pulmẽtorum largissimas epulas. Plaut. Aulul.9.37,

Pulmentum pridem ei eripuit miluius.

Cœnes ut pariter pulmenta laboribus empta. Horat. 1. epist. 19.10.

Minuere in singula pulmenta muliũ. Horat.2.Serm.Satyr.2.7.

¶ Pulmentaris, & hoc pulmentare, pen. prod. (ὀψωνικὸς) Quod pertinet ad pulmentum. Plin. lib.18.cap.12.2, Præualens pulmentari cibo.

¶ Pulmentarium, pulmentarij (προσφάγιον, ὄψον) Dicitur quod inter cibos sumitur, in similitudinem pultis factũ, hoc est, quod pulmenti uicem præbet. Iuuen. Satyr.7.19,

—ueniet qui pulmentaria condit. Plin.lib.18.cap.8.3, Pulte autem, non pane, uixisse longo tempore Romanos, manifestum: quoniam inde et pulmentaria hodieq; dicũtur.

Vncta pulmentaria. Persius Satyr.3.11.

Pulmo] pulmonis, masc.g. (πνεύμων) Notæ significationis. Plin.lib.11.cap.37.58, Sub corde pulmo est, spirandiq; officina, attrahens ac reddens animam, idcirco spongiosus, ac fistulis inanibus cauus.

Pulmo diuiditur in similitudinem ungulæ bouis: atq; eius quidem partes, fibræ uocantur: sicut in omnibus uisceribus: unde etiam pulmones plurali numero pro tota pulmonis substantia. Plaut. Curcul.5.22,

—lien necat, renes dolent,

Pulmones distrahuntur, cruciatur iecur. Cic.2. Tusc.31,

Lateri inhærens morsu lacerat uiscera,

Vrgensq; grauiter pulmonum haurit spiritus. Ex Poeta.

In pulmonibus inest raritas quædam, & assimilis spongiæ mollitudo, ad hauriendum spiritum aptissima, qui tum se contrahunt aspirantes, tum spiritu dilatant, ut frequenter ducatur cibus animalis, quo maximè aluntur animantes. Cicero 2.de Natur. deor.205.

Hæ tamen imagines loqui uolunt: quod fieri nec sine lingua, nec sinu palato, nec sine faucium, laterumue & pulmonum ui & figura potest. Cic.1.Tusc.58.

Anheli pulmonis fibra. Lucan.lib.1.124.

Mollis pulmo. Ouid.1.de Ponto, eleg 4.4.

Sanguineus pulmo. Seneca Oedipo, 4.16.

Tumidi iecur pulmonis arentes fibras Distendit. Seneca Hercule Oetæo, 9.19.

Ignis edax errat imis pulmonibus. Ouid. 9. Metam. 41.
Rumpere pulmonem uentis. Persius Satyr. 3. 3.
Pulmo prius uenisset, quàm tu mihi aduenisti. Antiquum prouerbium in tardos. Plaut. Epid. 13. 21.
Ex pulmone nascitur tabes, quam Graeci phthisin uocant: tunc enim pulmo tabescit, atque adeò totum corpus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 4,

Cernis ut è molli sanguis pulmone remissus,
Ad Stygias certo limite ducat aquas.

¶ Pulmunculus, pulmunculi, pen. corr. mas. ge. Diminutiuum, Paruus pulmo, uel aliquid paruo pulmoni simile. Solinus cap. 62, Sunt enim illis reciprocis quibusdam pulmunculis uestigia carnulenta. De Camelis.

¶ Pulmonarius, Adiectiuũ (περιπνευμονικός) Quod laborat pulmonis morbo: ut, Ouis pulmonaria, apud Columellam lib. 7. cap. 5. 12.

¶ Pulmonea, Poma quaedam pulmonis instar tumentia. Plinius lib. 15. cap. 14, Stolidè tument pulmonea. Perottus ea esse existimat, quae Itali sua lingua Centum solida appellant.

¶ Pulmones pisces, ad instar pulmonis. Plin. lib. 18. cap. 35, Pulmones marini in pelago, plurium dierum hyemem portendunt. Et libro 32. cap. 10, Pulmonis marini cinis adalligatus, egregiè profluuia purgat.

Pulpa] pulpae, Pars in arboribus, & fruticibus, carne, neruo, Venis & filamentis constans, qui musculus in humanis, atque adeò aliorum animalium corporibus dicitur. Plin. lib. 16. cap. 38. 3, In quarundam arborum carnibus pulpae uenaeq; sunt. Discrimen earũ facile. Venae latiores (uel, ut quidam legunt, laetiores: uel potius, altiores) candidioresq;, pulpae fissilibus insunt. Ideo fit, ut aure ad caput trabis quamlibet praelongae admota, ictus ab altero capite uel graphij sentiatur, penetrante rectis meatibus sono. De succis arborum loquitur, & natura materiarum.
In pulpam, & In orbem arboris secari, differunt. Plin. lib. 16. Caetera mensariũ genera fissis arborib. circinantur in pulpã: alioqui fragilis esset uena in orbem arboris caesa. Budaeus.
Pulpa, inquit Donatus, caro ea quae manducatur, eo quòd pulsetur & conscindatur. Persius Satyr. 2. 7,

Quid iuuat hoc, templis nostros immittere mores,
Et bona dijs ex hac scelerata ducere pulpa?

Et pulpam dubio de petasone uoras. Martial. lib. 3. 35.

¶ Pulpamentum, pulpamenti, à pulpa dictum est, & accipitur pro cibo lautiore. Terent. Eunuc. 3. 1. 36,

——tute
Lepus es, & pulpamentum quaeris.

Cic. 5. Tusc. 130, Mihi amictui est Scythicum tegmen, calceamentum solorum callum, cubile terra, pulpamentum fames: lacte, caseo, carne uescor.

Pulpitum] pulpiti, pen. corr. (ἀνάβαθρον, ὀκριβαντεῖον, ὀκρίβας, θυμέλη, λογεῖον) Locus ante scenam editior, in quo omnis comoedia recitabatur. Plin. epist. 90. lib. 4, Inde ista ludibria, scena & pulpito digna. Iuuen. Satyr. 6. 8,

Longa per angustos figamus pulpita uicos.

Rubra pulpita. Ouid. 1. de Arte, 21.
An genus hoc scripti faciunt sua pulpita tutum? Ouid. 2. Trist. 103.
Pulpita solennes non eluere crocos. Propert. lib. 4. eleg. 1. 4.
Pulpitum, pro suggestu, id est, pro quocunque loco edito, unde sermo habeatur ad populũ. Sueton. de claris Grammat. 4, Remoto pulpito declamare solitum.

Puls] pultis, foem. gen. (πολτός) Victus antiquissimus ex farina, aqua, melle seu caseo, ouo decocto factus. Plin. lib. 18. cap. 8, Pulte aũt, nõ pane, longo tempore uixisse Romanos, manifestũ: quoniam inde & pulmentaria hodieq; dicuntur. Et hodie sacra prisca atque natalium pulte fritilla conficiuntur: uideturq; tam puls ignota Graeciae fuisse, quàm Italiae polenta.
Puls potissimùm dabatur pullis in auspicijs, quia ex ea necesse erat aliquid decidere, quod tripudium faceret, id est terripauium. Pauire enim, ferire est. Bonum enim augurium esse putabant, si pulli, per quos auspicabatur, comedissent, praesertim si eis edentibus aliquid ab ore decidisset. Si autem omnino non edissent, arbitrabantur periculum imminere. Haec Festus. Cic. 2. de Diuinat. 111, Nunc uerò inclusa in cauea, & fame enecta, si in offam pultis inuadit, & si aliquid ex ore cecidit, hoc tu auspicium, aut hoc modo Romulum auspicari solitum putas?
Foenisecae pultes. Persius Satyra 6. 4.

¶ Pulticula, pulticulae, pen. cor. diminutiuũ (πολτάριον) Plin. lib. 26. cap. 8. 15. Columel. lib. 8. cap. 11, Nec minus quolibet frumento cocta pulticula.

¶ Pultarius, pultarij (ψυκτήριον) Vas in quo puls decoquebatur. Cornelius Celsus lib. 2. cap. 11, Si caetera defecerint, caliculus aut pultarius oris compreßioris ei rei commodè aptatur. Plin. lib. 7. cap. 53. 6, Aedita coena calidam potionem in pultario poposcit.

¶ Pultificus, pen. corr. Adiectiuum. Auson. in Monosyllabis,

Mox adoratq; adoris de polline pultificum fac.

¶ Pultiphagus, opifex (πολτοφάγος) Qui pultem uorat, apud Plautum legitur in Mostel. 10. 43. Nomen ioco fictum: per poeticam licentiam ex Latino & Graeco deductum.

¶ Pultiphagonides, Plaut. Poenul. Latinè Plautus patruus pultiphagonides. id est, Romanus, ut Turnebus explicat. Nam olim non pane, sed pulte uiuebant Itali: atq;, ut ait Plinius, uidetur olim tam puls ignota Graeciae, quàm polenta Italiae.

Pulso, Pulsula, Pulsus, Pulto] Vide Pello.

Puluinar] pen. prod. puluinaris, pen. prod. n. g. (προσκεφάλαιον) Est quod capiti dormituri supponimus. Iuuen. Satyr. 6. 14,

Foeda lupanaris tulit ad puluinar odorem.

Incolumis coniunx sua puluinaria seruat. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 2. 14.
Geniale puluinar. Catul. Argon. 59. 10.
Puluinar, Lectus qui in templis sterni consueuit, numini dicatus. Cic. pro Domo sua, 105, Aram & aediculam & puluinar sub saxo sacro dedicauit. Idem 4. Tuscul. 7, Nec uerò illud non eruditorum temporum argumentum est, quòd & deorũ puluinarib. et epulis magistratuũ fides praecinũt.
Puluinar, simulachrum, fastigium, flamen. Cic. 2. Philip. 106.
Alta puluinaria. Ouid. 14. Metam. 166.
Puluinar, abusiuè pro Templo ponitur. Inde apud Liuium legitur, Ad omnia puluinaria sacrificatũ fuisse. Cicero in Catil. 67, Quoniam ad omnia puluinaria supplicatio decreta est. Puluinaria dicebantur aut lecticae diuorum, aut tabularia in quibus stabant numina, ut eminentiora uiderentur. Acron.

¶ Puluinarium, puluinarij, idem quod Puluinar, id est lectus qui in templis sterni cõsueuerat. Liu. bell. Pun. 246, Et coruum in aedem Iunonis deuolasse, atque in ipso puluinario consedisse.

¶ Puluinus, puluini, pen. prod. masc. gen. seu puluillus, à pluma quasi pluminus, quòd plumis pullorum fiat. Est autem quasi lectulus quidam exiguus lana, uel tomẽto, uel pluma, aut alio genere huiusmodi plenus, quo utimur in sedendo. Plaut. Trucul. 19. 11,

Opus est puluinis, cunis, incunabulis. Cic. 1. de Orat. 15, Tum Crassum, imò uerò commodius etiam puluinosq; poposcisse, & omnes in ijs sedibus, quae erant sub platano, consedisse dicebat.

Digitized by Google

Equestris puluinus. Iuuen. Satyr. 3.16.

Puluinus, pro Lectulo quandoque accipitur. Cic. 7. Verr. 22, Nam (ut mos fuit Bithiniæ regibus) lectica octophoro ferebatur, in qua puluinus erat perlucidus, Melitēsi rosa farctus. Apul. Quatuor eunuchi confestim puluinis compluribus, uento tumentibus, pluma delicata terrestrem nobis cubitum perstruunt.

Puluini, Areolæ terra elata inter duos sulcos in hortis, quæ porcæ à porrigendo, in agris appellantur. Habet enim ueluti puluinorum, in quibus sedemus, similitudinē: propter quod & torus à quibusdam dicitur. Plin. lib. 19. cap. 4.11, Areis distingui, easq; resupinis puluinorum toris, ambire singulas tramitum sulcis, qua detur accessus homini scatebrisq; decursus. Colum. lib. 11. cap. 3.16.

Puluinum, pro loco, ubi homines sub dio in hortis, deliciarum causa iacent, usurpare uidetur Plin. epist. 101. d. lib. 5, Ante porticum, xystus concisus in plurimas species, districtusq; buxo: demissus inde, pronusq; puluinus, cui bestiarum effigies inuicem aduersus buxus inscripsit.

Puluinus, Arena durior, quæ in modum saxi lapidescit. Vitruuius lib. 5. cap. 12. Tunc ab ipsa terra sine crepidine puluinus firmißimè struatur.

Puluinus, Machina qua naues in portum subducuntur.

¶ Puluinatus, penult. prod. Adiect. Quod est ad similitudinem puluini, molle ac conuexum. Plin. Lanuginoso ac puluinato calyce. Et lib. 17. cap. 22.1, Cliuosa loca altiores poscunt scrobes, præterea puluinatis à deuexitate labris.

¶ Puluinulus, penult. corr. Diminutiuum. Colum. de Arboribus, cap. 10. 4, Sed quæcunq; in cliuis erunt positæ, ita ablaqueandæ sunt, ut à superiore parte secundum codicem lacusculi fiant, ab inferiore autem puluinuli altiores excitentur.

¶ Puluillus, aliud diminutiuum: ut, Serici puluilli, Serico panno obducti. Horat. Epod. 8.4.

Puluis] pulueris, penultima correpta, communis generis (κονιορτὸς, κονισαλος) Notæ significationis. Propertius lib. 2. eleg. 21.2,

Sit mihi præcipuè puluis Hetrusca dolor.

Idem lib. 2. eleg. 147,

Et duo sint uersus, qui nunc iacet arida puluis, &c.

Plin. lib. 35. cap. 13.1, Quis enim satis miretur peßimā eius partem, ideoq; puluerē appellatum in Puteolanis collibus, opponi maris fluctibus, &c.

Nebula pulueris. Lucret. lib. 5.52.
Aestiuus puluis. Claud. 4. Paneg. 43.
Altus puluis. Virg. 4. Georg. 20.
Ater puluis. Horat. 2. Serm. Satyr. 8.11.
Cæcus puluis. Virg. 12. Aeneid. 89.
Canus puluis. Claud. 1. de raptu Proserp. 38.
Coctus puluis, Calx. Stat. 4. Sylu. 3.11.
Crassus puluis. Stat. 6. Theb. 164.
Crudus puluis. Persius Satyr. 2.7.
Exiguus puluis. Virg. 4. Georg. 18.
Feralis puluis. Stat. 6. Theb. 7.
Fractus puluis. Stat. 6. Theb. 128.
Hyberno lætißima puluere farra. Virg. 1. Georg. 21.
Immundus. Virg. 10. Aeneid. 169.
Inanis. Ouid. 5. Fast. 131.
Indecoro puluere sordibus. Horat. 2. Carm. ode 1.5.
Leuis puluis. Catul. de coma Berenicis, 61.17.
Littoreus puluis. Stat. 6. Theb. 63.
Niger puluis. Virg. 9. Aeneid. 7.
Obscurus puluis. Stat. 2. Sylu. 2.7.
Siccus puluis. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.10.
Sordidus puluis. Ouid. 3. Amor. eleg. 3.9.
Turbidus puluis. Virg. 11. Aeneid. 176.
Commoto puluere nubes. Silius lib. 4.19.
Turbine collectus puluis. Horat. 1. Serm. Satyr. 4.6.
Crines collinere puluere. Horat. 1. Carm. ode 15.4.
Excutere puluerem. Ouid. 1. de Arte, 30.
Canitiem terra, atq; infuso puluere fœdans. Catull. Argonaut. 54.45.
Glomerato puluere undans nubes. Silius lib. 13.32.
Haustus puluis. Ouid. 14. Metam. 28.
Mouere puluerem. Quint. lib. 5. cap. 10.58.
Lumina obruere haustu pulueris. Stat. 5. Sylu. 3.45.
Roribus, & scißi respersus puluere campi. Stat. 8. Theb. 2.
Puluis & umbra sumus. Horat. 4. Carm. ode 7.3.

Puluis, pro Loco certaminis, Cic. 3. de Legibus, Doctrinam ex umbraculis eruditorum, ocioq; non modò in solem atq; puluerem, sed in ipsum discrimen aciemq; perduxit. Idem 1. de Orat. 74, Educenda inde dictio est ex hac domestica exercitatione & umbratili medium in agmen, in puluerem, in clamorem, in castra, atq; aciem forensem. Virg. 7. Aeneid. 33.

Eruditus puluis. Cic. 2. de Nat. deor. 68.

In suo puluere currere: id est, in sua materia scribere. Ouidius Fastorum.

Citra puluerem Græci dicunt contingere, quo quis facilè, citraq; negocium potitur: translatu uel ab aphe, id est, à pulueris contactu, quo se spargebat, in palæstrico certamine congressurus: uel certè à puluere, quo non indecorè sordidari scripsit Horatius eos qui certant Olympia, quiue bellum gerunt. Plin. lib. 35. cap. 11.18, Alcimachus Dioxippum qui pancratio Olympiæ citra pulueris iactum (quod uocant ἀκονιτὶ) uicit. Gel. lib. 5, Ouandi, inquit, causa est, quū deditione repentè facta, sine puluere, ut dici solet, incruentaq; uictoria obuenit. Horat. 1. epist. 1.10,

Cui sit conditio dulcis, sine puluere palmæ?

Puluer apud antiquos dicebatur: unde genitiuus pulueris Verùm in usu tantùm est puluis in recto, pulueris in obliquis.

¶ Puluis, huius puluis in genitiuo (κόνις) apud Catullum in Epithal. Iuliæ, 56 42,

Ille puluis Erithræi
Siderumq; micantium
Subducat numerum prius.

¶ Puluisculus, puluisculi, pen. corr. mascul. gener. (κονιορτάδιον) uel Puluisculum, neutro genere, Diminutiua: generaliter de omni puluere dicuntur. Apuleius in Apologia de Magia,

Misi, ut petisti, munditias dentium,
Nitellas oris, ex Arabicis frugibus
Tenuem, candificum, nobilem puluisculum,
Complanatorem tumidulæ gingiuulæ,
Conuerritorem pridianæ reliquiæ,
Ne qua uisatur tetra labes sordium,
Restrictis fortè si labellis riseris.

Cum puluisculo dicimus, quoties omnia sic tolluntur, ut nihil sit reliqui, ne puluis quidem. Plaut. Trucul. 2.16,

Quo citius rem ab eo auferat cum puluisculo,

¶ Puluereus, Adiectiuum (κονισάλιος) Plenum pulueribus. Plin. lib. 18. cap. 11.7, Gratia terræ eius puluerea summa.

Aequor puluereū, pro Circo ubi pugnatur. Stat. 11. Theb. 81.
Circus puluereus. Stat. 6. Theb. 99.
Crinis puluereus. Stat. 6. Theb. 2.
Farina puluerea. Ouid. de Medicamine faciei, 13.
Nubes puluerea. Virg. 8. Aeneid. 119.
Palla puluerea. Ouid. 7. Metam. 141.
Solum puluereum. Ouid. 7. Metam. 23.

Digitized by Google

Turbo puluereus. Claud. de bel. Getico, 92.

¶ Puluerulentus, Aliud adiectiuum (κονιορτώδης) Idem. Martial. lib. 7. 31,

Non harpasta uagus puluerulenta rapis. Varro 3. de Re rust. cap. 16. 15, Minus ualetium signa, si sunt pilosæ & horridæ, ut puluerulentæ, nisi opificij eas urgeat tempus.

Aestas puluerulenta. Virg. 1. Georg. 14.

Agmina puluerulenta cerui glomerant fuga. Virg. 4. Aen. 31.

Iter puluerulentum. Quintil. lib. 5. cap. 10. 58.

Præmia militiæ puluerulenta sequi. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 1.

Terga puluerulenta. Virg. 12. Aeneid. 93.

Via puluerulenta & æstuosa. Ouidius de Nuce, 18. Cic. Attico, lib. 5. 101. 1.

¶ Puluero, pulueras, pen. corr. (κονιορτόω, κονίω) puluerare, Resoluere in puluerē. Colum. lib. 11. cap. 2. 45, Hoc eodem tempore prius quàm uineæ puluerentur, &c.

¶ Pulueratio, Verbale (κονιόρτωσις) Genus culturæ, ut ait Seruius in secundum Georgicorum, quo imminutæ glebæ uitibus applicantur. Colum. lib. 11. cap. 2. 45, Sed frigidioribus regionibus puluerationem faciunt, quam uocāt rustici occationem, quum omnis gleba in uineis refringitur, & resoluitur in puluerem.

Pumex] pumicis, pen. corr. masc. gen. (κίσηρις) Lapis cauernosus, ad corpora læuiganda laudatissimus, in mari crescēs. Plin. lib. 36. cap. 21. 5, Sed & ij pumices, qui sunt in usu corporum læuigandorum fœminis, iam quidem & uiris, atque, ut ait Catullus, libris, laudatissimi sunt in Melo, Scyro, Aeolijs insulis. Probatio in candore, & in minimo pondere, & ut quammaximè spongiosi, aridiq; sint, ac teri faciles, nec arenosi in fricando. Vis eorum in medicina, extenuare, siccare. Plaut. Aulul. 9. 18,

Pumex non æquè est aridus, atque hic est senex. Martial. lib. 1. 188.

Cauus pumex. Virg. 4. Georg. 9.

Exesus pumex. Ouid. 4. Fast. 99.

Latebrosus pumex. Virg. 5. Aeneid. 43.

Mordax pumex. Ouid. 1. de Arte, 102.

Multicauus pumex. Ouid. 8. Metam. 113.

Niueo de pumice fontes. Claud. 2. de raptu Proserp. 21.

Viuus pumex. Ouid. 3. Metam. 32.

Aequata pumice omnia. Catul. ad Varum, epig. 19. 2.

Nec fragili geminæ poliantur pumice frontes. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 2.

Leuis pumice, pro Molli & effœminato. Iuuenal. Satyr. 9. 10.

Quòd neq; sim cedro flauus, nec pumice leuis. Ouidius 3. Trist. eleg. 1. 3.

A' pumice aquā quærere. Plaut. Persa, 2. 42. Erasmus, pro eo quod est, Frustra ab alio petere, cuius ipse à quo petas, maximè sit indigus. Nihil enim pumice lapide siccius, nihil siticulosius. Perinde ac si quis ab indoctissimo doceri postulet, ab inconsultissimo consilium expectet, ab egeno munus, ab inope præsidium: deniq; ab auaro ac tenaci pecuniam. Est autem pumex, lapis cauernosus, quo solent poliri codices, naturæ adeò siccæ, ut si in urceum bullientem immiseris, feruorem extinguat, non solùm ad tempus, sed in totum. Nec aliud in causa putat esse Theophrastus, nisi quòd uehementissima siccitate spumam totam ad se trahere nitatur.

Pumex, fœminino genere etiam reperitur. Catull. ad Cornelium, epigr. 1. 1,

Cui dono lepidum nouum libellum
Arida modò pumice expolitum Corneli?

¶ Pumicosus, pen. prod. Adiectiuum (κισηρώδης) Quod pumicis uel naturam uel similitudinem habet. hoc est, rarum & cauernosum. Plin. lib. 17. cap. 5. 3, Pumicosa terra. Idem lib. 32. cap. 8. 1, Quartum pumicosius, spōgiæq; putri simile, penè purpureum.

¶ Pumiceus, Aliud adiect. Idem, (κισήρινος) Plautus Pseud. 3. 73.

—pumiceos oculos habeo, non queò
Lachrumam exorare. Martial. lib. 1. 63,
Et quæ pumiceis fontibus antra calent.

Antra pumicea. Stat. lib. 3. Sylu. 1. 29.

Sedes pumiceæ. Silius lib. 7. 85.

¶ Pumico, pumicas, pen. corr. (κισηρίζω) pumicare, Pumice polire, læuigare. Tibul. lib. 3. eleg. 1. 2,

Pumicet, & canas tondeat antè comas.

¶ Pumicatus, a, um, Pumice politus. Plin. epist. 35, Qui titulus à uita hominis compti semper & pumicati nō abhorrebat.

Pumilio] pumilionis (νάνος) Qui nanus aliàs dicitur. Colum. lib. 8. cap. 2. 11, Pumiliones aues, nisi quem humilitas earum delectat, nec propter fœcunditatem, nec propter alium reditum nimium probo. Plin. lib. 10. cap. 56, de gallinis, Est & pumilionum genus non sterile in his, quod non in alio genere alitum, sed quibus certa fœcunditas rara, & incubatio ouis noxia. De pumilione est epigramma apud Martialem, lib. 14. 218.

¶ Pumilo, pen. corr. pumilonis (ἀνθρωπίσκος) legitur apud Statium pro Pumilione, lib. 1. Sylu. 6. 12,

Hic audax subit ordo pumilonum, &c. Producit hic primam, quum alibi contrahat.

¶ Pumilus, pumili, penult. correpț. (ἀνθρωπάριον) ab eodem Statio, pro Pumilione usurpatur, lib. 1. Sylu. 6. 12,

Casuræq; uagis grues rapinis.
Mirantur pumilos ferociores. Contrahitq; primam, quū alibi producat.

¶ Pumilius, pumilij, Idem (ἀνθρωπίδιον) Suetonius in Augusto, capite 83, Nam pumilios, & distortos, & omnes generis eiusdem, ut ludibria naturæ, maliq; ominis abhorrebat.

Punctus] masculini generis (στιγμή, σίγμα, κέντρον, σημεῖον) & Punctum neutro genere frequentius. Tradunt Geometræ, punctum esse corpus indiuiduum, in quo neque longitudo, neque latitudo, neque altitudo deprehenditur, & ob incomprehensibilem breuitatem sui, in partes diuidi non posse: quod protractum lineam efficit, id est, corpus unius dimensionis. Plinius libro 2. cap. 68. 4, Non aliud est terra in uniuerso, quàm mundi punctus. A' punctis, Vide A' uel Ab.

Punctum temporis. Cic. 3. Verr. 72, Quum iste punctum temporis nullum uacuum peccato præterire passus sit. Item, pro P. Sestio, 45, Illo inquam ipso die: die dico: imò hora, atq; etiam puncto temporis eodem, mihi, Reipub. pernicies, Gabinio & Pisoni prouincia rogata est. Terentius Phorm. 1. 4. 6,

—tum temporis punctum mihi Ad hanc rem est.

Donatus, Punctum, angustissimum spacium. Lucretius libro 4. 34,

Temporis in puncto, rerum simulacra feruntur.

Omnibus minimis temporum punctis. Cicero 1. de Natura deorum, 91.

Eodem puncto temporis quo, &c. Cic. pro Domo sua, 88.

Hunc diem, hoc punctum temporis quo loquor, defende si potes. Cic. 2. Philipp. 108.

Ciuium Romanorum uno puncto cædes. Cic. pro Flacco, 47.

Attende enim paulisper, cogitationeq; sobrij hominis ad punctum temporis suscipe. Cic. 2. Philip. 51.

Leges uno uersiculo Senatus puncto temporis sublatæ. Cicero 2. de Legibus, 23.

Digitized by Google

Diei punctum. Lucret. lib. 4. 41,

— hæc puncto cernuntur lapsa diei

Per totum cæli spacium diffundere sese.

Horæ puncto. Hor. 2. epist. 2. 20.

In punctum. Vide In.

Punctum, Suffragium, & fauor: quoniam ueteres suffragia non scribebant, sed puncto notabant. Vnde Expuncti dicebantur uiles, eiecti, sine fauore priuati. Hor. in Arte, 10,

Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci. id est, Solus suffragia iudicium tulit, qui & utile & dulce scripsit. Nam qui iucunda modò scribunt, ijs duntaxat placent, qui uoluptatem appetunt: contrà qui utilia, ab ijs tantùm probantur quibus utilitas quæritur. At qui uoluptatem cum utilitate coniunxit, is omnium suffragio laudabitur. Idem libro 2. epistol. 2. 20,

Discedo Alcæus puncto illius: ille meo quis?

Quis nisi Callimachus? Idem in epigrammate Choliambico, quod refertur à Porphyrione:

Ciconiarum Rufus iste conditor

Hic est duobus elegantior Plancis.

Suffragiorum puncta non tulit septem. Cic. 2. Tusculan. 105, Quæ flamma est, per quam non concurrerint hi qui hæc olim punctis singulis colligebant? Agit autem de magistratibus, qui singulorum ciuium suffragijs mandabantur. Hæc ex Erasmo. Idem Cic. pro Muræna, 65, Tamen admonitus re ipsa, recordor quantum hæ quæstiones in Senatu habitæ punctorum nobis detraxerint. id est, suffragiorum in comitijs.

Argumentorum puncta occulere. Cic. 2. de Orat. 95.

Punctus etiam uerbale à pungo. Vide paulo pòst.

¶ Punctim, Aduerbium, per punctiones, inflictionesq; gladij, siue pungendo. Liu. 2. bell. Pun. 192, Hispano punctim magis quàm cæsim assueto petere hostem.

¶ Pungo, pungis, pupugi, penult. correp. Punctum (στίζω, νύττω, στιγματίζω) pungere, Non solùm de ferro, sed etiam de quacunq; aliare dicitur. Varro, Admota aspis quum pupugerit, si non occidat, sciat ex psyllorum esse stirpe. Cic. 3. Tusculan. 139, Si ignominia pupugit, si quid tenebrarum offudit exilium. Idem pro Roscio Amerino, 4, Hunc sibi ex animo scrupulum, qui se dies noctesq; stimulat ac pungit, ut euellatis, postulat. Idem 4. de Finibus, 12, Pungunt quasi aculeis, &c.

Gladius qui per se pungere non potest. Cic. pro Sestio, 18.

Leuiter pungit eos animi dolor. Vide Leuis.

Suspiria pungere. Propert. lib. 3. eleg. 8. 6.

Primùm epistola illa ita me pupugit, ut somnum mihi ademerit. Cic. Att. lib. 2. 31. 1.

¶ Pungens, Participium (νύττων) Plin. lib. 16. cap. 24. 3, Pungentia folia pino, &c. Idem lib. 8. cap. 57. 1.

¶ Punctus, Aliud Participium (στιχθείς) ut, Vulnus punctum acu. Cic. pro Milone, 49.

¶ Punctura, puncturæ, penultima product. Firmic. libro 8. capite 21, Duodecima pars Geminorum si in horoscopo fuerit inuenta Marte præsente, uiri punctura teli morientur, mulieres uerò in partu deficient.

¶ Punctio, Verbale (στίξις) Plinius libro 25. cap. 13. 7, Bibitur & contra serpentes, & ante sectiones punctionesq;, ne sentiantur.

¶ Punctum, puncti, neutri generis (νύγμα) Idem Plinius libro 8. capite 50. 2, Oculos suffusos capra iunci puncto sanguine exonerat, caper rubi.

¶ Punctus, huius punctus (νύξις) Plin. lib. 29. cap. 6. 22, Mustelæ etiam oculis punctu erutis, aiunt uisum reuerti.

¶ Punctiuncula, pen. corr. Diminutiuum (νυγμάτιον) Seneca 3. de Ira, Magis ignosco ei qui uulnus inimici, quàm qui punctiunculam concupiscit.

Punicus] pen. corr. Adiect. (λιβυκός, φοινικικός) Quasi Pœnicus, à Pœnus, qui à Phœnicia, detracta aspiratione, deducitur. Virg. 1. Aen. 69,

Punica regna uides.

Bellum Punicum. Cic. 3. Tusc. 86.

Gloria Punica, Gloria Pœnorum. Virg. 4. Aen. 10.

Punica sub lento cortice grana rubent. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 15. 2.

Humus Punica. Ouid. epist. 7. 28.

Mala Punica. Mart. lib. 1. 127.

Poma Punica. Ouid. 4. Fast. 122.

Prælia Punica. Iuuenal. Satyr. 14. 16.

Regna Punica. Virg. 11. Aeneid. 69.

Sagum Punicum. Hor. Epod. 9. 6.

Tempora Punica. Lucan. lib. 2. 10,

O' miseræ sortis, quòd non in Punica nati

Tempora, Cannarum fuimus, Trebiæq; iuuentus.

Punica fides, Pœnorum perfidia in prouerbium abijt: quòd ea gens peculiariter periurij, uanitatisq; notata sit: quemadmodum abundè testatur Liuius bel. Pun. 1. 5, Has tantas uiri uirtutes ingentia uitia æquabant: inhumana crudelitas, perfidia plus quàm Punica, nihil ueri, nihil sancti, nullus deûm metus, nullum iusiurandum, nulla religio. Salustius in Iugurtha, Comperio Bochum magis Punica fide, quàm ob ea quæ prædicabat, simul Romanos & Numidam spe pacis detinuisse. Plaut. Pœn. 2. 112,

Et is omnes linguas scit, sed dissimulat sciens,

Se scire, Pœnus planè est, quid uerbis opu'st? Erasmus.

¶ Puniceus, Aliud Adiectiuum, Idem (φοινικοῦς) Ouidius in Ibin, 57, A' duce Puniceo pertulit ipse feras.

Punicus color, siue Puniceus, Qui est coloris rubentis, qui Græcè Phœnicos dicitur. Virg. 2. Aen. 16,

Puniceis inuecta rotis. Nam exuberantissimum colorem, teste Gel. lib. 3. cap. 9, significat. Plaut. Rud. 23. 60,

Fiet tibi puniceum corium, postea atrum denuò. Et paulo ante, Puniceus color. Plin. lib. 24. cap. 13. 3.

Aqua punicea Getico sanguine. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 4.

Colore puniceo matura arbuta. Lucret. lib. 5. 188.

Punicea depexa coma, sed lactea crure est. Colum. lib. 10. 19.

Crocus puniceus. Ouid. 5. Fast. 64.

Cruor puniceus. Ouid. 13 Metam. 188.

Pennæ puniceæ. Virg. 3. Georg. 75.

Pomum Puniceum. Ouid. 5. Metam. 108.

Color flore rosæ puniceæ prior. Hor. 4. Carm. ode 10. 1.

Roseta punicea. Virg. eclog. 5. 4.

Sanguis puniceus. Stat. 1. Achilleid. 62.

¶ Punicanus, pen. prod. (φοινίκιος) Similiter adiectiuum: ut, Punicani lecti, ex Phœnicia, uel qualibus Carthaginenses uti solebant. Cic. pro Muræna, 69, Atq; ille homo eruditissimus ac Stoicus strauit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos, & exposuit uasa Samia.

Punicanæ fenestræ. Varr. 3. de re Rust. cap. 7. 4.

Punio] punis, puniui, punitum, penult. prod. (κολάζω, τιμάω, ἀποτίνω, ἀποτιμάω, τιμωρέω, μετέρχομαι) punire, Castigare, supplicio afficere. Cic. 1. Offic. 125, Prohibenda autem est maximè ira in puniendo.

Punire maleficium, peccatum. Cicer. pro Cecinna, 5. & 2. de Inuentione, 170.

Punire capite. Plin. epist. 167. 1.

Punire supplicio. Cic. pro Domo sua, 60, Tu supplicio puniendum putasti.

¶ Punior, τίνω, ἀποτίνω, Deponens. Cicero pro Milone, 25, Tu

Digitized by Google

Tu me iratum Sexte putas tibi, cuius tu inimicißimum mulꝰ tò crudelius etiam punitus es, quàm erat humanitatis meæ postularet. Quintil. lib. 9. cap. 3, Fiunt & in uerbis, inquit, figuræ: ut, Fabricatum est gladium: &, Inimicos punitus est: quod mirum minus est, quòd in natura uerborum est, & quæ facimus, patiendi modo sæpe dicere: ut, Arbitror, Suspicor: & contrà faciendi quæ patimur: ut, Vapulo, Ideoq; frequens permutatio est.

Punior, Paßiuum. Ouid. 9. Metam. 150,

Quòd uidet hæc lucē, quòd non ego punior ipsa, &c.

¶ Puniendus, Participium (κολαστέος) ut, Facinus puniendum. Cic. pro Milone, 13.

Senatus meam domum à magistratibus defendendam, à iudicibus puniendam putauit. Cic. de Arusp. respon. 14.

Iracundia est cupiditas puniendi doloris. Cicer. 1. de Orat. 111.

¶ Punitio, Verbale (κόλασμα)

¶ Punitor, penul. prod. Verbale, masc. gen. (κολαστής) Cic. pro Milone, 26, At ualuit odium, fecit iratus, fecit inimicus, fuit ultor iniuriæ, punitor doloris sui.

Pupa] pupæ (κοράσιον) Puella. Ausonius,

Barba que Latias uincis alumna pupas. Martial. libro 4. 2,

Pupam se dicit Gellia, quum sit anus.

Pupa, A' similitudine, paruula puellaris imago dicitur. Varro in Orig. Itaq; breui tempore magna pars in desiderium puparum & sigillorum ueniebat. Moris autem fuit ueterum puellarum, paruula quædam puellaria simulacra ex linteo insuere: deinde tomento infarcire, tum uestibus amicire. Hæc uirgines pueritiam ingressæ Veneri tanquam uirginitatis suæ insignia condonabant, ut sanctum futurum matrimonium cederet. Persius. Satyr. 2. 7,

Dicite Pontifices in sacris quid facit aurum?
Nempe hoc quod Veneri donatæ à uirgine pupæ.

¶ Pupillus, & Pupilla, Diminutiua sunt à Pupa, & significat paruum puerum uel puellam. Horat lib. 2. Satyr. 3,

Pupam, aut pupillam appellet, fortiq; marito
Destinet uxorem. Sic restituit hunc locum Lambinus: quum antea legeretur, Rufam aut pusillam: contra legem carminis. Prima enim syllaba nominis pusillam, breuis est. Vide plura apud eundem.

Pupilla] pupillæ (κόρη γλήνη) Foramen unius ex tunicis quæ in oculis sunt, quam rhagoidē Græci uocant, per quod foramen transfunditur spiritus uisorius in res externas. Plin. lib. 28. cap. 6. 7, Augurium ex homine ipso est non timendi mortem in ægritudine, quandiu oculorum pupillæ imaginem reddãt. Idem lib. 7. cap. 2. 8, Notabilius esse quòd pupillas binas in oculis singulis habeant. Cic. 2. de Natur. deorum, 213. Vetus exemplar habet, Pupula.

Pupilla] Tribus Romana. Alexander Alexandrinus lib. 2. cap. 17, Papyria quoq;, Pupinia & Pupilla ex suis progenitoribus uocatur.

¶ Pupula, pupulæ, pen. corr. Idem (κόρη) Lucret. lib. 3. 83,

Vt lacerato oculo circum si pupula mansit
Incolumis, stat cernendi uiuata potestas.

Cicero 2. de Natura deorum, 214, Palpebræ quæ sunt tegmenta oculorum, mollißimæ tactu, ne læderent aciem, aptißimè factæ, & ad claudendas pupulas, nequid incideret, & ad aperiendas.

Paruula sic totum peruisit pupula cælum. Manilius lib. 4.

Pupillo] pupillas, pupillare, Verbum fictitium à uoce pauonis. Author Philomelæ, 6,

Pupillat pauo, trinsat hirundo uaga.

Pupillus] pupilli, & hæc Pupilla, pupillæ (ὀρφανός) à pupus deriuatur, pro impube, qui desijt esse in patris potestate, uel morte, uel emancipatione, ut ait Pōponius, De uerb. signif. l. pupillus. Plin. epist. 176. b, Modò designatus ædilis, recens maritus, recens pater, intactum honorem, orbam matrem, uiduam uxorem, filiam pupillam ignaram aui, ignaramq; patris reliquit. Cic. in Topic. 23, Non quemadmodum quod mulieri debeas, rectè ipsi mulieri sine tutore soluas, ita quod aut pupillæ aut pupillo debeas, rectè posꝭsis eodem modo soluere. Horat. 1. epist. 1. 5.

Pupillum fraudare qui in tutelam peruenit. Cic. pro Roscio Comœdo, 9.

Infans pupilla. Cic. 3. Verr. 109, Iste infanti pupillæ fortunas patrias ademit.

¶ Pupillaris, & hoc pupillare, penult. product. (ὀρφανικός) Quod ad pupillum pertinet. Liu. 4. bel. Pun. 81, Pecuniæ quoq; pupillares primò, deinde uiduarum cœptæ conferri. Plin. lib. 7. cap. 18. 1.

Pupinia] Festus Pompeius lib. 14, Pupinia tribus, ab agro Pupinio prope Tybur. Vide Tribus. Tradunt autem rerum scriptores, Tybur ciuitatem esse, sextodecimo lapide ab urbe Roma distantem, uocariq; hodie Tyuoli. Liuius Decad. 3. lib. 6, Infra Thusculum dextrorsus Gabios descendit. Inde in Pupiniam exercitu demisso, octo millia paßuum à Roma posuit castra. De Annibale ad urbem ducente exercitum loquitur. Columel. lib. 1. cap. 4, In uniuersum tamen quasi testificandum, atque sæpius prædicandū habeo, quod primo iam Punico bello dux inclytißimus M. Attilius Regulus dixisse memoratur, fundum, sicuti ne fœcundißimi quidem soli, quum sit insalubris, ita nec effœti, si uel saluberrimus sit, parandum. quod Attilius ætatis suæ agricolis, maiore cum authoritate suadebat, peritus usu. Nam Pupiniæ, pestilentis simul & exilis agri cultorem fuisse eum loquuntur historiæ. Valerius Maximus lib. 4. cap. 4, Attilius Regulus primi belli Punici gloria, cladesq; maxima, quum in Africa insolentißimæ Carthaginis opes crebris uictorijs contunderet, ac prorogatū sibi ob bene gestas res in proximum annum imperium cognouisset: Consulibus scripsit, uillicum in agello quem septem iugerum in Pupinia habebat, mortuum esse: occasionemq; nactum mercenarium, amoto inde rustico instrumento discessisse: ideoq; petere, ut sibi successor mitteretur, ne deserto agro non esset unde uxor ac liberi sui alerentur. Varro de Re rustica lib. 2. cap. 9, Itaque in ijs, ut in Pupinia, neque arbores prolixas, neque uites feraces, neq; stramenta uidere crassa poßis. Cicero quoque secunda in Rullum oratione docet, Pupiniam esse agrum ad Vrbem, eundemq; macrum & sterilem. Agros uerò, inquit, Vaticanum & Pupiniam, cum suis optimis atque uberibus campis conferendos scilicet putabunt. De Campanis loquitur.

Puppis] huius puppis, f. g. (πρύμνα, ἄφλαστον, ἀντίπρωρον, κατάπρύμνιον) Posterior pars nauis. Liuius 2. bel. Pun. 88, Naues omnes quæ non aut perfregerant proras litore illisæ, aut carinas fixerant uadis, religatas puppibus in altum extraxēre.

Sedere in puppi. Cic. de Senect. 16.

A' puppi religatus: id est, ad puppim. Vide A' præpositionem.

Puppis, pro Tota naui, apud poetas. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 3. 1,

Dum mea puppis erat ualida fundata carina.

Virgil. 10. Aeneid. 58.

Interea Aeneas socios de puppibus altis
Pontibus exponit.

Id prosa ratio non recipit, teste Quintiliano libro 8. capite 6.

Digitized by Google

Adunca puppis. Ouid.3.Metam.132.
Aerata. Ouid. 8. Metam.21.
Aerea. Virg.5. Aeneid.40.
Alta. Virgil.5. Aeneid.3.
Carulea. Virg.6. Aeneid.82.
Celeris. Ouid.epist.18.36.
Celsa. Virgil.1. Aeneid.38.
Cita. Horat. Epod.9.4.
Concaua. Ouid.1.de Arte,81.
Curua. Virgil.6. Aeneid.1.
Emerita puppis. Stat.2. Syl.2.29,
—nec unquam
Emeritam in nostras puppem demitte procellas.
Fractæ puppes. Valer.6. Argon.83.
Incesta puppis. Stat.2. Achilleid.73.
Inflexa puppis. Vide Inflecto.
Laboratæ puppes arte. Ouid.epist.18.37.
Laertia puppis. Stat.2. Achill.1.
Naufraga puppis. Ouid.epist.2.4.
Patulæ puppes. Virg.3. Georg.73.
Pictæ puppes. Horat.1. Carm.ode 14.3.
Pronæ puppes. Claud.4. Paneg.100.
Recurua puppis. Ouid.8. Metam.29.
Trunca puppis. Iuuen. Satyr.12.8.
Turritæ puppes. Virgil.8. Aeneid.139.
Iussus inexpertâ Colchos aduertere puppim. Ouid.epist.12.5.
Applicare puppim littori. Senec. Herc. fur.9.31.
Auferor ut rapida concita puppis aqua. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.2.
Consertis puppibus coit agmen. Lucan.lib.5.142.
Dirigit huc puppim fluctus. Lucan.lib.5.118.
Euertit puppim fluctus. Lucan.lib.5.130.
In littora exire fessis puppibus. Ouid.6. Metam.104.
Ignaua puppe facere iter. Ouid.epist.20.16.
Clamq; per immensas puppe feruntur aquas. Ouid.3.de Ponto, eleg.2.19.
Iamq; per Aegeos ibat Laertia fluctus Puppis. Stat.2. Achil.1.
Hostiliumq; nauium portu latent.
Puppes sinistrorsum citæ. Horat. Epod.9.4.
Summersas obrue puppes. Virgil.1. Aeneid.15.
Laceras puppes refici. Ouid.epist.2.9.
Et Scythicum profuga scindere puppe fretum. Ouid.5. Trist. eleg.3.4.
Non puppis umbras furua trãsuexit meas. Senec. Herc. Oetæo, 16.5. Intelligit nigram cymbam Charontis.
Puppis metaphoricôs usus est Plaut.in Epid.2.70,
Heccine ubi scribit senex, istæc puppis pereũda est probè?
Puppis, pro loco honoratissimo in Repub. Cicero ad Papyriũ Pætum, lib.9.15.9, Sedebamus enim in puppi, et clauum tenebamus: nunc autem uix est in sentina locus. id est, Rempub. ciuitatis principes tenebamus. Idem ad Cornificiũ, lib. 12.251.12.
Puppius] πούππιος, Poeta Tragœdiographus (inquit Acron apud Horatium) ita affectus spectantium mouit, ut eos flere cõpelleret. Inde huius poemata, lachrymosa uocauit Horatius.1.epist.1.14,
Vt propius spectes lachrymosa poemata Puppi.
Pupula] Vide Pupilla.
Pupulum] πούπουλον, Vrbs est in latere Meridionalis Sardiniæ. Ptolemæus lib.3.cap.3.
Pupus] pupi, m.g. (βρέφιον) Paruulus tenerior. Varro,
Mammam lactantis sugentem pascere pupum.
¶Pupulus, pupuli, pen.corr. Diminutiuũ (βρεφύλλιον) Catul. ad Catonem, epigr.52.1,

Deprehendi modò pupulum puellæ Trusantem.
Purgo] purgas (καθαίρω, καθαρεύω, κατακρίζω, λιτρόω, κατριαίνω, διασμήχω, διακαθαρίζω, ῥοιβδέω, ἁγνίζω) purgare, Mundare, quasi purum agere. Colum. de Arboribus, cap.8. 4, Itaq; cauatum foramẽ quum purgauimus, undiq; ad rasos circulos inserimus.
Purgare à. Cato cap.65, Si inquinata erit, lauito, à folijs & stercore purgato.
Vomitione canis purgare aluos ibes Aegyptiæ curant. Cicero 2.de Nat.deor.189.
Agros & agrestes purgare. Tibul.lib.2.eleg.1.4.
Nec dubitem longis purgare ligonibus arua. Ouidius primo de Ponto, eleg.9.12.
Aqua proiecta corpus purgare. Ouid.in Ibin,91.
Immissi cum falcibus multi purgarunt & aperuerunt locum. Cicero 5. Tuscul.93.
Omnia purgat edax ignis. Ouid.4. Fast.158.
Purgare pisces. Terent. Adelph.3.3.22.
Vngues cultello purgare. Horat.1.epist.7.10.
Purgare cum genitiuo. Horat.2. Serm. Satyr.3.6,
—noui, Et morbi miror purgatum te illius.
Purgare se apud aliquem, uel alicui, de re aliqua. id est, se excusare. Terent. Eunuc.3.1.44,
Sed heus tu, purgõn' ego me de istac, Thaidi,
Quòd eam me amare suspicatur?
Cic.ad Att.lib.10.208.6, De altero ei me purgaui.
Se alicui de aliquo purgare. Cicero Cornificio, lib. 12.25.7,
Quòd te mihi de Sempronio purgas, accipio excusationẽ.
Si quis tibi se purgare uolet, quòd suspectum esse arbitretur. Q. Cicero de Petit. Consul.24.
Ab aliquo cui te purges, ueniam petere. Cic.in Orat.135.
Arguere & purgare, contraria. Cic.pro Rosc. Amer.71.
Crimen purgare, Eluere, uel diluere. Cic.pro Cluentio,1.
Fastidium purgare, Curare, & ei remedium adhibere. Plinius lib.8.cap.27.5.
Fidem purgare letho. Claud.de bello Getico,119.
Pectora purgauit dictis. Lucret.lib.6.5.
Nefas purgare ferro. Silius lib.11.40.
¶Purgans, Particip. (καθαίρων) Ouid.4.de Ponto, eleg.3.11,
I, bibe dixissem purgantes pectora succos.
¶Purgatus, pen.prod. Aliud participiũ (κατακεκαθαρμένος), ut Aether purgatus nitet discussis nubibus. Silius lib.12.128.
Est mihi purgatã crebrò qui personet aurẽ. Horat.1.epist.1.2.
Si parum uobis essem sine defensione, purgatus. Cic.14. Philipp.396.
¶Purgatio, Verbale (καθαρμὸς, καθαρισμὸς, κάθαρσις) Plin. Suffimentum cædis hostium & purgatio.
Purgatio pro curationibus quæ medicamentis fiunt. Cic.ad Tironẽ, lib.16.12.1, Ego uerò cupio te ad me uenire, sed uideõ timeo, grauissimè ægrotasti: inedia, & purgationibus, & ui ipsius morbi consumptus es.
Aesculapius primus alui purgationẽ inuenit. Cicero 3. de Nat. deor.78.
Purgationes fœminarum, pro Menstruis. Plinius lib.20.cap. 4.1.
Purgatio (ἀπολογία) Excusatio. Terent. Heaut.4.1.12,
Nescio quid peccati portet hæc purgatio. Cicero 4. Verrina,119.
Purgatio est quum factum conceditur, culpa remouetur. Cic.1. de Inuent.22.
¶Purgator, purgatoris, penult prod. Aliud. uerbale. Firmicus lib.8.cap.20, Secũda pars Tauri, si in horoscopo fuerit inuenta, stercorũ faciet baiulos, latrinarũ cloacarũq; purgatores.

¶Purga-

¶ Purgamen, pen. prod. purgaminis siue purgamentum, purgamenti (ἐκκάθαρμα) Sordes quæ ex re aliqua immunda & lurida tergitur & repurgatur. Colum. lib. 1. cap. 6, Sterquilinia quoq; duo sint: unum, quod noua purgamenta recipiat, & in annum conseruet. Liu. 1. ab Vrbe, 244, Cloacamq; maximam receptaculum omnium purgamentorum urbis, sub terram agendam.

Latius etiã patet significatio. Senec. epist. 75, Non aliter quàm fimus sterilis ac palustris bona semina necat, ac deinde purgamenta pro frugibus cient. id est, herbas inutiles, & quæ sint proijciendæ, uel res nihili.

¶ Purgabilis, & hoc purgabile, penult. corr. (εὐκάθαρτος) Quod facilè purgatur. Plin. libro 15. cap. 23. 2, Rotundior quæ balanitis uocatur, purgabilis maximè, & sponte prosiliens.

Purifico, Puritas] Vide Purus.

Purpura] purpuræ, pen. corr. (πορφύρα, ἁλουργόν, φοινικίς) Piscis ex concharum genere, annos septenos uiuens. Congregatur uerno tempore, mutuoq; attritu lentorẽ quendam ueluti ceræ emittit. Sed nobilem illum succum ad tingendas uestes in medijs faucibus habet: reliquo corpore ferè sterilis. Cum uita succum emittit, & ideo uiuas capere oportet. Hinc purpureus color dicitur, qui nigricantis rosæ splendore sublucet, cæterorum omnium gratißimus, & tingendis uestibus maximè expetitus. Hæc ferè ex Plinio, lib. 9. cap. 36. ubi plura leges.

Purpura, ut Vitruuius lib. 7. cap. 13, pro solis propinquitate colorẽ habet. Et puniceum quidem procreat Africa, id est, quasi uiolaceum colorem: Tyros autem, rubrum.

Purpura antiquitùs erat insigne Romanorum magistratuum: quod Martialis affirmat, quum ait,

Diuisit nostras purpura uestra togas. Bayfius.

Ardens purpura. Iuuen. Satyr. 11. 16.
Coæ purpuræ. Horat. 4. Carm. ode 13. 3.
Ignea purpura. Valer. 1. Argon. 86.
Laconicæ purpuræ. Horat. 2. Carm. ode 18. 2.
Melibœa purpura. Lucret. lib. 2. 101.
Oebalis purpura. Stat. 1. Sylu. 2. 31.
Picta purpura. Virg. 7. Aeneid. 51.
Tyria purpura. Cic. pro Flacco, 55.
Violacea purpura. Plinius, Nepos Cornelius qui diui Augusti principatu obijt, Me (inquit) iuuene, uiolacea purpura uigebat, cuius libra denarijs centum uænibat. Id est, decem aureis solatis. Hæc Bayfius: apud quem plura legito de purpuræ precio & usu.
Vsq; ad talos demissa purpura. Cic. pro Cluentio, 85.
Illius è roseo flammatur purpura uultu. Stat. 1. Achill. 60.
Fulgere purpura. Cic. 2. in Catil. 28, Qui nitet unguentis, qui fulgent purpura.
Numeros cum numeris tanquam purpuram misceri. Cicero in Orator. 114.
Purpura, pro Magistratibus. Martialis,

Purpura te fœlix, te colit omnis honos. Plin. lib. 10. cap. 21. 3, Romana purpura. id est, Romani magistratus.

Regum purpura. Virg. 2. Georg. 99.
Iamq; noui præeunt fasces, noua purpura fulget. Ouidius 1. Fast. 17.
Per hoc mane purpuræ decus precor. Horat. Epod. 5. 2.

¶ Purpureus, Adiect. (πορφύρεος, πορφυροειδής, ἁλουργής, ἁλουργός) Quod purpuræ colorem refert. Plin. lib. 10. cap. 32. 1, Tantùm purpureis & candidis, admistus pennis. Purpureũ autem colorem ab Hercule primùm inuentũ, pulchrè docet Bayfius in libello De re uestiaria, ex Iulio Polluce.

Purpureus, Pulcher. Virg. 1. Georg. 82,

Et pro purpureo pœnas dat Sylla capillo.

Aer purpureus. Ouid. 6. Metamorph. 10.
Amictus purpureus. Virg. 3. Aeneid. 81.
Anima purpurea. Virg. 9. Aeneid. 70. Vide Anima.
Aurora purpurea. Ouid. 3. Metamor. 37.
Color purpureus, est niger rubore quodam admisto. Quandoque dicitur cæruleus, quando de mari uel flumine dicitur. Virg. 4. Georg. 75,

In mare purpureum uiolentior influit amnis. Cicero 4. Acad. 188.

Purpureus quondam color ossa reliquit. Virgilius 11. Aeneidos, 164.
Colore purpureo casiæ. Plin. lib. 12. cap. 19. 10.
Coma purpurea. Tibul. lib 1. eleg. 4. 13.
Cultus purpurei. Stat. 6. Thebaid. 16.
Purpureum rapido qui uehit axe diem. Ouid. 3. Fast. 104.
Ensis purpureus. Pers. Satyr. 3. 5.
Flores purpurei. Virg. 4. Georg. 9.
Flore purpureo asarum. Plin. lib. 12. cap. 13. 1.
Genæ purpureæ. Ouid. 1. Amorum, eleg. 4. 5.
Ignis purpureus. Stat. 1. Achill. 33,

—niueo natat ignis in ore
Purpureus, fuluoq; nitet coma gratior auro.

Labella purpurea. Ouid. 1. Amorum, eleg. 13. 5.
Lætaq; purpurea luce refulsit humus. Ouid. 6. Fast. 51.
Lumen purpureum. Virg. 1. Aeneid. 120.
Plenaq; purpureo subrubet uua mero. Ouid. 2. de Arte, 64.
Nã modò purpureo uires capit Eurus ab Ortu. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 6.
Os purpureum. Horat. 3. Carm. ode 3. 3.
Pallium purpureum. Cic. 7. Verr. 76.
Panis purpureus. Plaut. Menæch. 20. 19.
Pudor purpureus. Ouid. 1. Amorum, eleg. 3. 3.
Inter pyra generosissima recenset purpurea Columel. libro 5. cap. 10. 12. Item, pruna purpurea, lib. 12. cap. 10. 3.
Rubor purpureus. Senec. Hipp. 4. 4.
Sanguis purpureus Homero cur dictus. Plin. lib. 9. cap. 38.
Torus purpureus. Ouid. Epist. 5. 17.
Ver purpureum. Virg. 9. eclog. 7.
Vestes purpureæ. Virg. 6. Aeneid. 45.
Vestes purpureæ dictæ sunt Tyriæ, à loco ubi purpura fit. Plinius lib. 11.
Vestitus purpureus. Cic. 2. de Diuinat. 55.
Vuæ purpureæ. Ouid. 13. Metam. 174.
Purpureus Lunæ sanguine uultus erat. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 3.
Purpureus, pro purpurato. Horat. 1. Carm. ode. 35. 3.

Et purpurei metuunt tyranni.

Reges purpurei. Claud. de raptu Proserp. lib. 2. 60.

¶ Purpuro, purpuras, pen. corr. (πορφυρίζω) purpurare, Purpuræ colorem habere, siue reddere. Colum. lib. 10. 10,

Tum quæ pallet humi, quæ frondens purpurat auro,
Ponatur uiola, & nimium rosa plena pudoris.

¶ Purpurasco, purpurascis (πορφυρίζομαι) purpurascere, Purpureum fieri. Cic. in Acad. Quid mare, nónne cæruleũ: aut eius unda, quum est pulsa remis, purpurascit?

¶ Purpuratus, pen. prod. Adiect. (πορφυροειδώς) Quod est purpura ornatum, Vnde Purpurati, dicuntur ij qui apud principes dignitate antecellũt. Cic. 1. Tuscul. 164, Istis quæso, inquit ista horribilia minitare purpuratis tuis. Liuius 10. bel. Pun. 196, Sopratrum ex purpuratis & propinquis regis esse.

¶ Purpurarius, Aliud adiectiuũ (ἁλουργικός) Quod ad purpuram pertinet: ut, Officina purpuraria, in qua purpura fit. Plin. lib. 35. cap. 6. 16.

Digitized by Google

¶ Purpurarij, orum, Purpuræ diuenditores, l. negociantes. de excusat. munerum. lib. 10. Cod.

¶ Purpurificium, apud Strabonis interpretem, ex Græco uerbo confictum, est locus in quo purpura conficitur, uel paratur. Strabo lib. 17. Post Syrtim est lacus, nomine Zuchis, cccc. ferè stadiorum, habens ingressum arctum, ad quē urbs est eodem nomine: ea Purpurificium, & uarias piscium condituras habet.

Purpurissum] purpurissi (ἀνθρώπινον) Genus coloris factitij, quo utuntur pictores, fitq; è creta argentaria, & cum purpuris pariter tingitur, bibitq; eum colorem celerius quàm lanæ. Plin. lib. 35. cap. 6. 14. Plaut. Mostel. 4. 103.

Tum tu igitur cedo purpurissum. s. non do: scita es tu quidem,

Noua pictura interpolare uis opus lepidissimum.

¶ Purpurissum, qui buccas inficiebant suas meretriculæ, rubricam dixit Plautus Latinè. Nam quum scripsisset,

Istas buccas tam bellè purpurissatas habes: subiecit non multo pòst,

Buccas rubricae, era omne corpus intinxit tibi. Turneb.

¶ Purpurisso, purpurissas (ἀνθρωπιλόω) purpurissare, Purpurisso inficere. Plaut. Trucul. 6. 34.

— Quiaq; istas buccas tam bellè purpurissatas habes.

Purpurisso enim utebantur mulieres ad labra & genas tingendas, quemadmodum hodie plerunque apud Italos fieri uidemus.

Purpurariæ] Insulæ in Aethiopico mari, non procul à Fortunatis insulis. Plin. lib. 6. cap. 30.

Purrhicharij] qui dicantur in l. aut damnum. de pœnis: Vide in dictione Pyrrhicha.

Purus] Adiectiuum (καθαρὸς, καθάριος, ἀκήρατος, ἁγνός, ἀγνήτης) Mundus, sine sorde.

Ad cibum purus. Vide in præpositione Ad.

Purus ab. Liu. 1. ab Vrbe cond. Et extrinsecus puri aliquid ab humano pateret cultu. id est, uacui. Intelligit de pomœrijs.

Nulla in hac urbe domus ab hac religionis suspicione tam uacua atq; pura est. Cic. de Arusp. resp. 8.

Purus & liquidus. Cic. pro Cecin. 57.

Purus & insons. Hor. 1. Serm. Satyr. 6. 14.

Purus & religiosus. Cic. de Arusp. respon. 49.

Sceleris purus. Horat. 1. Carm. ode 22. 1.

Aer purus. Lucret. lib. 4. 62.

Aer purus ac tenuis, cui opponitur Crassus, & concretus. Cic. 2. de Nat. deor. 60.

Amnis purus. Horat. 2. epist. 2. 24.

Electro purior amnis. Virg. 3. Georg. 105.

Animus omni admistione corporis liberatus, purus, & integer esse cœpit. Cic. de Senect. 73.

Castus animus & purus. Cic. 1. de Diuin. 198.

Aqua pura. Hor. 3. Carm. ode 16. 6.

Argentum purum. Cic. 6. Verr. 43.

Argenti uascula puri. Iuuenal. Satyr. 9. 15. Et Satyr. 10. 2.

Aurum purum, inquit Festus, in sacris dicitur, quod in usu spurco non fuerit. aliàs Purum aurum, quod expurgatum, excoctumq; est.

Campus purus ac patens. Liu. 4. bel. Pun. 62.

Charta pura, Vlpiano, In qua nihil scriptum est. Budæus.

Et purum est uitio tibi, quum tumidum est cor? Horatius 2. Serm. Satyr. 2. 3. 43.

Dies pura. Claud. 2. de raptu Proserp. 1.

Domus hac nec purior ulla est. Hor. 2. Serm. Satyr. 9. 10.

Duellum purum & pium. Liu. 1. ab Vrbe, 144.

Fides pura. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 2.

Genæ puræ. Senec. Hippol. 5. 12.

Hasta pura, id est, Sine ferro: præmium fuit apud antiquos eorū qui prælio uicissent. author Seruius. Virg. 6. Aen. 152.

Ille uides pura iuuenis qui nititur hasta.

Historia pura & illustris. Cic. de clar. Orat. 142.

Hostia pura. Plin. lib. 8. cap. 51. 2.

Humus subacta atq; pura. Cic. de Senect. 56.

Iudicium purum postulare. Cic. 2. de Inuent. 164.

Libertas pura. Claud. 2. Paneg. 33.

Locum purum Vlpianus esse definit, qui nec sanctus, nec sacer nec religiosus est: de religiosis & sumptibus funerum. l. locum.

Luna pura. Hor. 2. Carm. ode 5. 4.

Lux pura. Virg. 2. Aen. 118.

Mella purissima. Virg. 4. Georg. 33.

Pura atq; integra mens. Cic. pro Milone, 45.

Nox pura. Virg. 9. eclog. 8.

Oratio pura. Terent. in Prologo Heaut. 46. id est, quæ facilè assensum auditorum ineat.

Orbis purus. Ouid. 1. Amorum, eleg. 8. 2.

Quum uoluit, puro fulget in orbe dies.

Pectus purum. Hor. 1. epist. 2. 14.

Concha salis puri. Hor. 1. Serm. Satyr. 3. 3.

Sol purus. Hor. 3. Carm. ode 29. 9.

Synceritas pura. Plin. lib. 15. cap. 6. 2.

Thus purum. Plin. lib. 12. cap. 14. 7.

Toga pura. Plin. lib. 8. cap. 48. 5.

Vasa pura, sine emblemate, cælatura, aut incrustatione. Paulus in l. si in rem. de rei uendicatione. Quanuis & in uasis occurrat difficultas, pura, aut cælata sint dici oporteat.

Non satis est puris uersum perscribere uerbis. Horatius 1. Sermon. Satyr. 4. 11.

Vesper purus. Hor. 3. Carm. ode 19. 6.

Vestis pura. Virg. 12. Aen. 34.

Vestimēta pura, à ueteribus dicebantur, quæ sacerdotes ad sacrificia sumebant: id est, non obsita, non fucata, non maculam habentia. Festus.

Vinum purum. Ouid. 7. Metam. 121.

Vir purus, pudens. Cic. pro Rosc. Comœdo, 10.

Vnda pura. Virg. 7. Aen. 46.

¶ Purè, Aduerbium (καθαρῶς) Plin. Aul. 8. 3.

Vascula intus purè, propera, atq; elue.

Quietè, purè, & eleganter acta ætas. Cic. de Senect. 12.

Apparet tibi purè res. Hor. 1. Serm. Satyr. 2. 20.

Lauari purè. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 5.

Loqui purè & emendatè. Cic. de Opt. gen. Orat. 143.

Loqui Latinè & purè. Cic. 1. de Orat. 70.

Purè & castè deos uenerari. Cic. 1. de Nat. deor. 5.

¶ Puriter, pen. corr. (καθαρίως) Aliud aduerbium, Idem Cato capite 23. 1. Succum puriter omnium dierum pariter in dolia diuidito. Idem cap. 90.

¶ Puritas, pen. corr. puritatis, f. g. (καθαρότης) Munditia.

¶ Purifico, purificas, pen. corr. (καθαροποιῶ) purificare, Purum facere. Suet. in Octauio Augusto, cap. 94. Pauloq; post egressum, illamq; expergefactam, quasi à concubitu mariti purificasse se, & statim in corpore eius extitisse maculam depicti draconis. Plin. lib. 10. cap. 41. Villaribus gallinis & religio inest. Inhorrescunt edito ouo, excutiuntq; sese, & circumactæ purificant, ac festuca aliqua sese & oua lustrāt. Idem lib. 8. cap. 1. 2.

¶ Purificatio, Verbale (καθαρισμὸς) Plin. lib. 15. cap. 30. 10. Eadem purificationibus adhibetur. Sic Martialis, libro 8. 1. Vide Lustrum

Pus]

Digitized by Google

Pus] puris,n.g.(πύον) Sanies est, & quicunque humor in putredinem uersus. Plin. Ad puris & sanguinis excreationes. Idem lib.23.cap.4.2, Vtiliter etiam auribus instillatur cum melle,uel si pus effluat.

Pus à sanie distinguit Celsus his uerbis, lib.5.cap.26, Sanguis omnibus notus est: sanies tenuior hoc, uariè crassa, & glutinosa, & colorata. Pus crassissimum, albidissimumque, glutinosius & sanguine & sanie. Exit autem sanguis ex uulnere recenti, aut iam senescente. Sanies est inter utrunque tempus. Pus ex ulcere iam ad sanitatem spectante.

Maturum opus. Celsus lib.5.cap.18.

Effunditur pus. Celsus lib.2.cap.8.

Exit pus ex iecinore. Celsus lib.2.cap.8.

Exempto pure, si leuis plaga est. Cels. lib.6.cap.12.

Exprimere pus. Idem lib.5.cap.28. De furunculo.

Extussire pus. Celsus lib.2.cap.8.

Fertur pus ex uomica. Cels. lib.2.cap.8.

Maturare pus. Celsus lib.5.cap.18.

Mouere pus dicitur emplastrum. Celsus, Aliud emplastrum eodem nomine puri mouendo est. Hoc est, ualet ad excitandum & extrahendum pus. Idem lib.5.cap.3, Concoquunt & mouent pus.

Mouendo puri accommodatum. Vide Accommodo.

Ortum pus. Celsus lib.5.cap.19.

¶ Purulentus, Adiectiuum (πυώδης) Pure plenum. Plinius libro 20.13.13, Multi uerò & contra purulentas excreationes siccæ drachmas duas, sulphuris unam & dimidiam iumi censent. Ibidem, cap.2.2.

¶ Purulentè, Aduerbium (πυωδῶς) Plin. lib.23. in Procem. 8, Cicatricibus marcidis, ossibus purulentè limosis plurimũ confert. De ompbacio.

¶ Purulentia, æ, est ipsa puris tumiditas, aut plenitudo, uel uulnus pure plenum.

Pusa] pro Puella, apud antiquos accipiebatur. Festus.

Pusca] Vide Posca.

Pusillanimis] & hoc pusillanime, pen.corr. (μικρόψυχος) Quod est pusilli animi: cui contrarium, Magnanimus.

Pusillus] τυτθὸς, μικρὸς, Diminutiuum à Pusio, pusionis, antiquo uocabulo, id est, Paruulus: ut, Pusillus homo. Martialis lib.1.29,

Bellus homo, & magnus uis idem Cotta uideri:
Sed qui bellus homo est Cotta, pusillus homo est.

Animus pusillus. Hor.1.Serm.Satyr.4.4.

Illud est pusilli animi. Cic. Caninio, lib.2.16.16.

Caput oppidò pusillum. Catull. de quodam & Caluo, epigrammate, 50.2.

Et firmis causa pusilla nocet. Ouid.2.de Remedio amor.67.

Epistola pusilla. Cic. ad Brutum, 14.3, Videlicet quum illam pusillam epistolam tuam ad me dabas, nondum erat tibi id notum. Idem ad Att.lib.16.112.2.

Homines pusilli. Iuuen. Satyr.15.7.

Libelli pusilli & contempti. Cic.4.Verr.134. (35.4.

Mœchi pusilli & semitarij. Catull. ad Contubernales, epigram.

Habuimus in Tusculano quasi pusillam Romam: tanta erat in his locis multitudo. Cic. Att.lib.8.9.2.

Testis pusillus processit. Cic.2.de Orat.135.

Villula ualde pusilla. Cic. Att.lib.12.145.1.

Vxor pusilla. Hor.2.Serm.Satyr.3.43.

Pusillum laxamenti, Paululum relaxationis. Trebonius ad Cic. lib.12.168.

Pusillum intelligere. Plin.epist.278.

Pusio] pusionis, mascul.gener, (παιδίον) Paruus puer. Veteres enim pusum & pusam, pro puero & puella usurpabant. Cicero pro Cælio, 28, Qui propter nescio quam credo timiditatem, & nocturnos quosdam inanes metus tecum semper, pusio cum maiore sorore cubitauit. Sic.1.Tusc.89. Iuuen. Satyr.6.4,

Nónne putas melius quod tecum pusio dormit?
Pusio qui noctu non litigat.

Pusio] & Secundilla, prodigiosi corporis homines, apud Plinium lib.7.cap.16.

Pustula] pustulæ, penultima correpta (φλυκτὶς, φλύκταινα) Tuberculum in summitate cutis nascens. Martialis, libro 14.169,

Feruida ne trito tibi pollice pustula surgat. Quidam legunt. Plin.lib.26.cap.8.22, Est enim tam feruentis naturæ, ut per se extrà corpori impositum, pustulas ignium modo faciat, & pro caustico in usu sit.

Pustulæ sunt apud Celsum lib.5, id genus morbi, quod uariolas & rubeolas uocant, morbus in ætate puerili maximè eueniens, ut inquit ille, rarò in medio corpore, sæpe in eminentibus partibus. Budæus.

Rupta pustula. Tibul.lib.2.eleg.3.2,

Nec quererer quòd sol graciles exureret artus,
Læderet & teneras pustula rupta manus.

Pustulæ liuentes. Plin.lib.20, cap.6.1.

Lucentes pustulæ. Mart.lib.11.92.

¶ Pustulatus, penultima product. Adiectiuum (φλυκταινώδης) Pustulis plenus.

Pustulatum argentum, pro purgatissimo & excoctissimo posuit Tranquillus, cuiusmodi aurum obryzum à Græcis appellatur τὸ πολλάκις ἑψηθέν: hoc est, multipliciter excoctum. Tranquilli uerba sunt in Nerone, cap.44, Exegitque ingenti fastidio & acerbitate nummum asperum, argentum pustulatum, aurum obryzum, ut plerique omnem collationem palam recusarent. Mart.lib.7.85,

Sed causam scio, nulla euenit à me
Argenti tibi libra postulati.

¶ Pustulosus, penult prod. Adiectiuum, Idem. ut, Locus pustulosus. Celsus libro 5.capite 26, De ulceribus quæ extrinsecus, &c.

Pusula] pusulæ, pen.corr. (φλυκτὶς) Est tumefactio illa leuis, quæ in coquendo pane solet assurgere.

Pusula, Morbi genus, qui alio nomine dicitur Sacer ignis. Columl.lib.7.cap.5.13, Est etiam insanabilis sacer ignis, quam pusulam uocant pastores. Ea nisi compescitur inter primam pecudem quæ tali malo correpta est, uniuersum gregem contagione prosternit.

¶ Pusulatum argentum, ab attributo Pusulatus, pusulata, pusulatum, idem quod Pustulatum, id est, pusula probatũ, quam & copellam barbari dicunt. Alfenus l.31, locati, in P. Veluti quum argentum pusulatum fabro daretur, ut uasa fierent, ut aurum, ut annuli.

¶ Pusulosus, penultima product. Adiectiuum (φλυκταινώδης) Qui eo morbo laborat: ut, Pecus pusulosa. Columella, libro 7.cap.5.14.

Pusus] pusi, Puer à ueteribus dicebatur, sicut & Pusio, & Pupus: ut etiam docet Isidorus in uoce Pupus. Quin & ex epigrammate quodam Pomponij, quod extat apud Varr. lib.6.de ling.Latina,

Pusum pro puero accipi, facilè est intelligere:
Nam uerè pusus tu, tua amica senex'st. Lucret.libro 4,
Pusi sæpe lacum propter, se, ac dolia curta
Somno deuincti credunt extollere uestem, &c.

Puta, Putamen, Putatio, Putator] Vide Puto.

Puteal] neut. gen. (βῆμα) Prætoris tribunal uel subsellium dicitur. Hor.1.epist.20.2,

— forum putealque Libonis

Digitized by Google

Mandabo siccis. Cic.1. de Diuin. 61, Cotem autem illam & nouaculam defossam in comitio, supraque impositum puteal accepimus. Hor. 2. Serm. Satyr. 6.7.

¶ Putealis. Vide Puteus.

Puteo] putes, putui (κατασῄπω, βρωμάομαι) putere, Foetere, & mali odoris esse. Producit primam syllabam. Horatius 2. Serm. Satyr. 2.9,

Putet aper, rhombusque recens. Quintil. lib. 6. cap. 4, Aliquando desinet putere.

Diurno mero putere. Horat. 1. epist. 20.3.

¶ Putidus, pen. corr. Adiectiuum (δυσώδης, ἀηδής) Quod est mali odoris. Plaut. Bacchid. 18,23,

Tanti est, quanti est fungus putidus. Cic. in Pisonem, 14, Ego istius pecudis ac putidæ carnis consilio scilicet, aut præsidio niti uolebam?

Plus putida. Catul. ad Ponam, epigr. 17 a.

Cerebrum putidius. Hor. 2. Serm. Satyr. 3.15.

Putidum (inquit Nonius) non solùm ab odore fœtido & graui, quod naribus præbetur, sed etiam quod auribus triste, insuaue, austerum, rancidum, putidum dici posse authoritas uetustatis admisit. Cicero, Putidas ac pœminosas aures. Putidam orationem dicimus per metaphoram, quæ auribus austera, insuauis, & (ut ita dicam) rancida. Cicero in Orator. 15, Quonam igitur modo audiretur Mysus aut Phryx Athenis, quum etiam Demosthenes exagitetur ut putidus?

Non dices hodie quorsum hæc tam putida tendunt Furcifer? Horat. 2. Serm. Satyr. 7.5.

Mœcha putida. Catul. de Acme, epigr. 39.4.

Putidum Ciceroni, in quo nimia diligentia reprehendi possit, 1. Officior. 186, Literæ neque expressæ, neque oppressæ, ne aut obscurum esset, aut putidum. Idem ad Atticum, libro 1.9.1.

¶ Putidum, Putre Varr. περὶ μονίππου, Inde putidas uuas acinis electis & comestis extendit in lectis quondam. Cæcil. Andria, Conducit nauem putidam. Nonius.

¶ Putidè, penultima correpta, Aduerbium (ἀηδῶς) Insuauiter, austerè, rancidè. Cicero 3. de Orat. 23, Nolo exprimi literas putidius, nolo obscurari negligentius. Sic de claris Orator. 156.

¶ Putidulus, pen. corr. (ὑπόσαπρος) Adiectiuum diminutiuum. Mart. lib. 4.20,

Ferre ne hanc possis, possis Coline nec illam:
Altera ridicula est, altera putidula.

¶ Putidiusculus, pen. corr. Aliud diminutiuum. Cic. ad Cæsare, libro 7.5.10, Sumus enim putidiusculi, quàm per te uix licet: uerùm, ut uideo, licebit. Nonnulli hoc loco legunt, pudentiusculi: & fortasse rectius.

¶ Putor, putoris (δυσωδία, βδελυγμός) à Puteo, putes, Foetor. Cato cap. 157, Postea bis in die contrita imponito, ea omnem putorem adimet.

Cœpit putor ob imbres intempestiuos. Lucret. lib. 2.186.

Detegere putorem. Stat. 4. Sylu. 3.18.

Tellus humida putorem nacta est ex imbribus. Lucretius, libro 2.175.

Puteoli] orum (ποτίολοι) Stephano, Vulgò Puzzuoli, Oppidum maritimum Campaniæ, octauo lapide à Neapoli distans, non procul ab Auerno lacu, à Samijs conditum, teste Eusebio: sub idem ferè tempus, quo Tarquinij Roma sunt exacti. Dicti Puteoli, siue à copia puteorum aquis calidis scatētium: siue à pudore, hoc est, graueolentia aquæ sulphuratæ. Olim etiam, quòd iustissimè regeretur, Dicœarchia dicebatur. Paulus apud Festum. Hinc,

¶ Puteolanus, penultima producta (ποτιολανός) Possessiuum Cicero Thermo, lib. 13.57.1, Cluuius Puteolanus ualde me obseruat.

Aquæ puteolanæ. Cic. 8. Philip. 140.

Puteus] putei, m.g. (φρέαρ) Notæ significationis. Plin. lib. 2. cap. 97.8, Aestus idem triduo in mense consistit, septima, octaua, nonaque luna. Gadibus, qui est delubro Herculis proximus, fons inclusus ad putei modum: aliàs simul cum Oceano augetur, minuiturque: aliàs uerò utrunque contrarijs temporibus. Virg. 3. Georg. 66,

Ad puteos, aut alta greges ad stagna iubeto
Currentem ilignis potare canalibus undam.

Capaces putei. Ouid. 7. Metam. 116.

Iugis puteus. Vide Iugis, in Iugum.

Patens puteus. Hor. 2. epist. 27.

Perennis puteus iugis aquæ. Hor. 1. epist. 15.4.

Abijcere se in puteos. Cic. de Prouinc. Conf. 5.

Haurire aquam de puteo. Cic. 2. de Diuin. 46.

Puteus, à Putore dicitur, authore Varrone lib. 4. de Lingua Latina, quòd putidus sit odoribus, sæpe ex sulphure & alumine: & putearios sæpe necat. Vlpianus quoque in l. Iulianus, in fine. ff. de act. empt. & uend. Aedibus distractis uel legatis, ea esse ædium solemus dicere, quæ quasi pars ædium, uel propter ædes habentur, utputa putea. Quo loco legitur & puteralia. Pomponius in lege quæ sequitur, Item, quo puteum cooperitur.

Puteum, n.g. dixit Varro, De miris secundo de statuis, aquis, ubi sunt lacus, & stagna, & putea, & maria. Nonius.

¶ Puteanus, penultima producta, Adiectiuum (φρεατιαῖος) Quod ex puteo est. Vnde Aquam puteanam dicimus. Plin. lib. 14. cap. 9.3.

¶ Putealis, & hoc puteale, pen. prod. (φρεάτιος) Eiusdem significationis. Ouid. in Ibin, 79,

Vt quos dux Pœnus mersit putealibus undis. Colum. lib. 9. cap. 5.5, Præterfluens unda uel putealis.

Lymphæ puteales. Lucret. lib. 6.236.

¶ Puteárius, puteárij (φρεατορύκτης) Qui puteos fodit. Plin. lib. 31. cap. 3.18, Depressis puteis sulphurata uel aluminosa occurrentia, putearios necant.

¶ Puticuli, sunt appellati à puteis, quòd ibi cadauera in puteis obruerentur: uel ab eo quòd in his corpora putrescerent. Romæ ultra Exquilias fuit locus publicus, dictus Puticuli, quoniam illic erat commune sepulchrum miseræ plebi. Author Varro de lingua Latina, libro 4. Puticuli, inquit Pompon. Festus, sunt appellati, quòd uetustissimum genus sepulturæ, ut puteus fuerit: uel dicti pulticuli, quia ibi cadauera putrescerent.

Putidus] Vide Puteo, putes.

Putitus] pro stulto dixit Plaut. Paulus apud Festum.

Puto] putas (κλαδεύω, κλαδάω) putare, Falsa & superflua & infructifera ex quacunque re à ueris & fertilibus resecare & purgare. Hinc putari arbores & uites dicuntur. Columella, libro 2, Neque arent, neque uitem aut arborem putent. Idem, libro 6, Quinetiam compluribus annis interpositis oliuetum putandum est.

Vitem putando fingit. Virg. 2. Georg. 82.

Putare (νομίζω, δοκέω, οἴομαι, ἡγέομαι, ἔλπομαι) Cogitare, considerare. Terent. Eunuch. 4.2.4, — dum hæc puto,
Præterij imprudens uillam.

Multa putans, sortemque animo miseratus iniquam. Virgilius 6. Aeneidos, 67.

Multaque dura suo tristi cum corde putabant. Virgilius 8. Aeneidos, 105.

Puto

Digitized by Google

Puto ut. Cælius Ciceroni, lib. 8. 2. 4, Puto ut suum gaudium gau deremus.

Putare, Aestimare, iudicare. Terent. Eunuch. 4. 7. 43,

Nolunt ubi uelis: ubi nolis, cupiunt ultrò. THR. bene putas. Idem Andr. 1. 1. 114,

Rectè putas.

O pater, an'ne aliquas ad cælum hinc ire putandum est Sublimes animas? Virg. 6. Aeneid. 144.

In quo primum illud debes putare, comitijs studium esse populi, non iudicium. Cic. pro Plancio, 8.

Præterea quamuis solidæ res esse putentur. Lucret. lib. 1. 71.

Noli putare me, &c. Cic. Att. lib. 11. 6.

Nunquam putassem. Cic. 4. Acad. 103.

Putare aliquo in numero, Aliquo in precio uel numero habere. Cic. pro lege Manil. 26. Simile est Terentij in Heaut. putare uicinitatem in propinqua parte amicitiæ: pro, Aestimando ponere.

Neminem præ se putare. Cic. pro Rosc. Amer. 80.

Putare pro certo. Cic. ad Attic. lib. 9. 188. 9.

Putare pro nihilo, Nihili æstimare aut facere. Cic. 13. Philippic. 359, Neq; eos solùm præsentes, sed multò magis nos, à quibus illi erant missi, spreuit, & pro nihilo putauit.

Magni putare. Quint. lib. 6. cap. 2, Alius imaginem mariti pro rea proferre magni putauit.

Magni putare honores. Cic. pro Planc. 9.

Noli spernere, nec putare parui. Catul. epigr. 20. 5.

Tanti putare. Plinius libro 8. capite 3. 3, Circumuentiq; à uenantibus primos constituunt quibus sunt minimi, ne tanti prælium putetur.

Quid, quod amat, tantiq; putat connubia nostra Vt pereat? Ouid. 10. Metam. 123.

Putemus rem ipsam. Terent. Adelph. 5. 3. 10,

——mitto maledicta omnia,

Rem ipsam putemus. Vbi Donatus, Putemus, Tractemus, purgemus. Idem Phorm. 4. 5. 6,

Nam si altera illa magis instabit, forsitan nos reijciat.

G. Rem ipsam putasti. Vbi Donatus, Putasti, pro Dispu-tasti modò.

Bestia damnationem pro Prætura putat. Cic. 11. Philipp. 297. id est, damnationem putat esse Præturam.

Putare cum aliquo argumentis. Plaut. Amph. 7. 34.

Putare rationem cum aliquo: pro, Subducere rationem. Plautus Aulul. 19. 55. Cato, cap. 5. 3, Rationem cum domino crebrò putet. Sic cap. 2. 3. Et Cic. ad Atticum, lib. 4. 80. 1, Putare rationes cum publicanis.

Rationem secum putare: pro Cogitare, considerare. Plautus Casin. 13. 26.

Puta, Imperatiuum, loco Aduerbij ponitur quandoq;, pro Scilicet, uel Verbi gratia. Pomponius in l. si quis. §. item si. ff. de hered. instit. Si ille, puta, Consul factus fuerit: tunc, &c. De hoc ita Priscianus lib. 15. de Aduerbijs, A igitur terminantia uel primitiua sunt, ut Ita, quod solum A correptam habuit: quamuis quidam Puta quoq; aduerbium esse accipiat, ideoq; Persium id corripuisse: ut,

Hoc puta non iustum est, illud malè, rectius illud.

Vt puta, eodem modo dicitur. Vlp. in l. Iulianus. §. ult. ff. de act. empt. & uendi. Aedibus distractis uel legatis, ea esse ædium solemus dicere, quæ quasi pars ædium, uel propter ædes habentur, ut puta putea.

Putatur prudens, Reputatur & æstimatur. Cic. de Amicitia, 5. Legitur &, putabatur.

¶ Putator, pen. prod. putatoris (κλαδευτὴρ) Arborum purgator, inquit Donatus. Plinius lib. 27. cap. 8. 12, Curatum ea scio, omnibus ferè ossibus confractis, prolapsum ex arbore alta putatorem circundata uniuerso corpori. Martialis libro 5. 114, Seras putator horridus refert uuas.

Vitis putator. Ouid. 13. Metam. 130.

Pendulus putator. Vide Pendeo.

¶ Putatorius, Adiectiuum: ut, Falces putatoriæ. Vlpianus in l. Instrumenta. ff. de instruc. & instr. leg.

¶ Putatio, Verbale fœm. (κλάδευσις) Quæ uulgò in arboribus emundatio, in uitibus resectio dicitur. Cic. 1. de Orator. 129, Vt quid sit semetis ac messis, quid arborū putatio ac uitium, quo tempore anni, aut quomodo ea fiant, omnino nesciat. Colum. lib. 1. in Præfat. 23.

Putatio, pro Aestimatione. Paulus in l. eum qui. §. ult. ff. de iniur. & famos. lib. Nec transferri personæ putatio ex persona filiorum ad eas potest.

¶ Putamen, pen. prod. putaminis, n. gen. (λέπυρον, κέλυφος) Rei alicuius purgamentum: nam quicquid ex aliqua re proijcitur, id putamen appellatur. Plaut. Capt. 11. 123,

Nucleū amisi, reliqt pignori putamina. Vide Nucleus.

Putamen iuglandis. Cic. 5. Tusc. 83,

Instituitq; ut candentibus iuglandium putaminibus barbam sibi & capillum adurerent.

Putamina ouorum. Plin. lib. 7. cap. 2. 18.

Testudinum putamina secare in laminas. Plin.

Putor] putoris. Vide Puteo.

Puteo, Putresco, Putrefactus, Putricauus, Putridus] Vide post Putris.

Putris] & hoc putre (σαπρὸς) Quod est corruptum ac resolutum. Virg. 8. Aen. 117,

Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum.

Idem 1. Georg. 9,

— & Zephyro putris se gleba resoluit.

Putris & in uacuo texetur aranea lecto. Propertius libro 3. eleg. 6. 7.

Arenæ putres. Stat. 4. Sylu. 3. 26.

Bos putris. Ouid. 1. Fast. 76.

Chartæ putres. Stat. 4. Sylu. 3. 29.

Cineres putres. Stat. 6. Theb. 47.

Coma putris. Martialis lib. 1. 559.

Corpus putre. Lucret. lib. 3. 155.

Hæc tibi dictabam post fanum putre Vacunæ. Horatius 1. epistol. 10. 10.

Fungi putres. Virg. 1. Georg. 79.

Rosus tineis liber, & situ putris. Stat. 4. Sylu. 9. 2.

Lapis putris. Plin. epist. 256, Siue lapis ipse gracilis & putris.

Mammæ putres. Hor. Epod. 8. 2.

Putris & in uacua requiescit nauis arena. Propertius libro 2. eleg. 26. 2.

Oculi putres, Fluxi & humidi. Hor. 1. Carm. ode 36. 4.

Sanies putris. Stat. 12. Theb. 114.

Saxa putria. Claud. 2. in Eutrop. 56.

Solum putre. Virg. 2. Georg. 41.

Spinis putribus atq; deciduis. Plin. auunculus lib. 8. cap. 37.

Sulci putres. Virg. 1. Georg. 43.

Tabo putri liquentia corpora. Sil. lib. 13. 99.

Tellus putris. Stat. 6. Theb. 102.

¶ Putricauus, putricaua, putricauum, Cariæ exesus & excauatus. Lucret. lib. 2,

—— quæ quum ita sint tandem, ut mortalia constent, Mollia, lenta, fragosa, putricaua, corpore raro, &c.

¶ Putridus, penult. corr. Adiectiuum (σαπρώδης) Corruptus. Cic. in Pisonem, 1, Non enim nos color iste seruilis, non pilosæ genæ, non dentes putridi deceperunt.

Antra putrida. Claud. 1. de raptu Proserp. 36.

Membra putrida. Lucan. lib. 2. 29.

Digitized by Google

Pectora putrida.Catull.Argon.59.70.

¶ Putredo,penultima producta,putredinis(σαπρία,πυεδών) Corruptio,resolutio.

Estur,ut occulta uitiata putredine nauis. Ouidius 1. de Ponto, eleg.1.14.

¶ Putreo, putres, putrui (σαπήδω) putrere, Marcere, & in pus resolutum esse,uel putridum.Pacuuius Teucro,

Quanquam annis & ætate hoc corpus putret. Ex Nonio.

Non alia,quàm quia Byzantia putruit orca.Horat.2.Sermon. Satyr.4.14.

¶ Putresco,putrescis (σήπομαι,κατασήπομαι) putrescere,Putridum fieri.Colum.lib.2,Vt herbarum culmis cæterisq; rebus immista putrescant.Cic.5.de Fin.68,Animum illi pecudi datum pro sale ne putresceret.

Cur Aiax heros ab Achille secundus Putrescit. Horatius 2. Serm.Satyr.3.39.

Vestis putrescit in Arca.Hor.2.Serm.Satyr.3.24.

¶ Putrefacio,putrefacis,penultima correpta putrefeci, penultima producta,putrefactum (σήπω,κατασήπω) putrefacere,Corrumpere,resoluere,putre aliquid facere.Plautus Mostel.3.31,

Perpluunt tigna,putrefacitq; operam fabri. Columella,libro 3.capite 12. 2, Quum se promunt uites, modico tempore euocant humorem terræ iusto maiorem, qui putrefacit deposita semina.

¶ Putrefactus, Participium (κατασαπείς) Ouidius 15. Metamorph.68,

Sunt qui quum clauso putrefacta est spina sepulchro,&c.
Mutari credunt humanas angue medullas.

Et tamen hæc quum sint quasi putrefacta per imbres. Lucretius lib.2.189.

¶ Putror,putroris,penultima producta (σηπεδών) Idem quod Putredo.Lucret.lib.2,

Quippe uidere licet uiuos existere uermes
Stercore de tetro,putrorem quum sibi nacta est.
Intempestiuis ex imbribus humida tellus. Sic enim legendum est,non ut in uulgatis,putorem. Lambinus.

Putus] Adiectiuum (καθαρός) Purus. Vnde putum argentum,id est,purgatum.Iuuenal.Satyr.10.2,

Pauca licet portes argenti uascula puti. Sic Satyr. 9. 15.Alij legunt,Puri.Inuenitur apud Gellium lib.6. capite 5, Alphenum iurisconsultum,Seruij Sulpitij discipulum lib.30. scriptum reliquisse in fœdere, quod inter Pomanum populum & Carthaginienses factum est,cautum fuisse,ut Carthaginienses quotannis populo Romano darent certum pondus argenti puri puti.Vbi purum putum Gellius intelligi uoluit expuratum,excoctumq;,atq; aliena omni materia carens, omnibusq; ex eo uitijs detractis emaculatum & candefactum: quo uerbo antiquos uti solitos esse ait. Propterea Plautus in Pseud 15.32,ridiculè ita inquit,

— eho Polymachæroplacides.

Purus putus est ipsus:noui. Quasi diceret, Ipse est omnino,& nullus alius prorsus: uerus, non adulterinus est: translatione ab argento tracta,quum merum prorsus & omni parte uerum est.Verba sunt lenonis,in epistola symbolonis militis agnoscentis. Idem alibi in eadem,Purus putus sycophanta est.hoc est,merus sycophanta, in quo nihil probitas inest,ex omni uitio concretus,qualis delator & calumniator esse debet.Festus, Putum antiqui pro puro dicebant. Vnde Putum aurum,putatum dici solet, id est,expurgatum. Meminit & Nonius.Budæus.

Orationes putissimæ.Cic.Attico,lib.2.24. 2, Vt sciat hic Hierosolymarius traductor ad plebem, quàm bonam meis putissimis orationibus gratiam retulerit.

P Y

Pyanepsion] πυανέψιων,Mensis nomen apud Athenienses, nostro Octobri respondens,si Theodoro credimus:quo celebrabantur Pyanepsia festa Apollini sacra: coquebantur autem fabæ,aliaq; legumina,quæ mensi nomen fecerunt.

Pycnocomon] penul.correpta (πυκνόκομον) Nomen herbæ,quam Plinius lib.26.cap.8. 14. describit.Sed hodie incognita est.

Pycnostylum] πυκνόστυλον, Aedificium deambulationis aptum,cinctum columnis densioribus, modicoq; interuallo à se inuicem distantibus.

Pycnotica] πυκνωτικά, Pharmaca à medicis appellantur, quæ uim habent condensandi: quibus opponuntur Manotica,quæ rarefaciendi habent potestatem.

Pyctatium] pyctatij (λεύκωμα) Apud Lampridium in Alexandri uita, dicitur album, hoc est, tabella dealbata,in qua nomina iudicum selectorum describebantur.sic enim inquit, Deniq; quum inter militares aliquid ageretur, multorū dicebat nomina:de promouendis etiam sibi annotabat,& perlegebat pyctatia,sic faciebat diebus etiam pariter annotatis, & quis & qualis esset in ciuitate promotus.Budæus,Album uulgò matricula dicitur, ut album Decurionum, & similia. A' quibusdam matrix:à quibusdam recentiorum pyctatium: à Græcis leucoma,quasi album. In l. actuarij. de erogatione mil.ann.libro 12.pyctatia pro breuibus commentariolis accipiuntur : quæ eodem in titulo , in l. excellentia, breues uocantur.

Pyctes] pyctis:siue Pycta,pyctæ (πύκτης) Pugil dicitur.Lamprid.in Heliog. Gladiatores ante conuiuium pugnantes sibi & pyctas frequenter exhibuit. Columella, libro 8. capite 2. 4,Gallinaceum in certaminibus gallorum pugnacem,pyctem uocat. Plinius, libro 7.capite 47, Euthymus picta semper Olympiæ uictor.

Pyctomacharius] Idem quod Pyctes,uel pugil Firmic.lib. 8,Hunc locum si Mars respexerit,stadiodromos facit:si Luna cum Marte,pyctomacharios.

Pyga] pygæ,Cauda uirilis,membrum uirile.Horat.lib.3. Sermon.Satyr.2,ad finem,

Ne nummi pereant, aut pyga, aut deniq; fama. De ijs loquitur,qui in adulterio deprehendebantur.

Pygargus] pygargi,masc.gen.(πύγαργος) Caprea quædam syluestris,non dissimilis damis.Plin.lib.8.cap.53.2, Sunt & damæ & pygargi, & strepsicerotes, multaq; alia haud dissimilia.Iuuenal.Satyr.11.34,

—— apud quem
Sumine cum magno lepus atq; aper,atq; pygargus,
Et Scythicæ uolucres.

Pygargos pro quodam aquilarum genere accipit Plinius libro 10.capite 3.1,Secundi generis(inquit) pygargus, in oppidis mansitat,& in campis,albicante cauda.

Pygella] Oppidum in Epheso,quod Dianæ Munychiæ templum habet,Agamemnonis opus, à parte quadam gentium illius habitatum.nam quidam Pygalij nominati, iam calamitatibus defatigati,ibi remanserunt: unde locus nomen ab illis accepit.Postea portus est nomine Panormus.Strab.lib.14.

Pygmæi] πυγμαῖοι, Populi sunt ad extremos fines Indiæ. De quibus Plinius lib. 7. cap. 2.18,sic scribit,Super Astomos extrema in parte montium spithamæi Pygmæi narrantur,ternas spithamas longitudine, hoc est,ternos dodrantes non excedentes,salubri cælo,semperq; uernante, montibus ab Aquilone oppositis: quos à gruibus infestari Homerus quoq; prodidit. Fama est, insidentes arietū caprarūq; dorsis,armatos sagittis,Veris tempore,uniuerso agmine ad mare des-

re descendere, & oua pullosq; earum alitum consumere: ternis eam expeditionem mensibus confici, aliter futuris gregibus non resisti. Casas eorum luto pennisq; & ouorum putaminibus construi. Aristoteles in cauernis uiuere Pygmæos tradit. Cætera de his ut reliqui. Hactenus Plinius. In Thracia quoq; Pygmæorum gentem fuisse, idem Plinius scribit lib. 4. cap. 11, quod secutus uidetur Iuuen. Satyr. 13. 17,

Ad subitas Thracum uolucres, nubemq; sonoram
Pygmæus paruis currit bellator in armis.
Mox impar hosti, raptusq; per aera curuis
Vnguibus à sæua fertur grue. si uideas hoc
Gentibus in nostris, risu quatiere: sed illic
Quanquam eadem assiduè spectentur prælia, ridet
Nemo, ubi tota cohors pede non est altior uno.

¶ Pygmæus, Adiectiuum (πυγμαῖος) ut,
Sanguis Pygmæus. Ouid. 6. Fast. 36,

Nec quæ Pygmæo sanguine gaudet auis. id est, grus.

Virgo Pygmæa. Iuuen. Satyr. 6. 51.

Pygmalion] Vide Pigmalion.

Pyla] pylæ (πύλαι) Latinè dicitur porta. Vnde Thermopylæ in angustijs Thessaliæ dictæ sunt. Cicero ad Atticum, libro 5. 108. 4. Itaque confestim iter in Ciliciam feci per Tauri pylas.

Pylades] pen. corr. (πυλάδης) Strophij filius, Agamemnonis amicissimi: nec ipse eius filij Orestis minor amicus, quem nunquam deseruit. Ouid. lib. 2. de Ponto, eleg. 6. 5,

Non ita uixerunt Strophio atq; Agamemnone nati.

De Pyladis & Orestis amicitia, scripsit Cicero libro 2. de Finibus.

Pylæa] πυλαία, conuentus Amphictyonum ad Thermopylas, ad quem quotannis è singulis ciuitatibus singuli mittebantur, quos uocabant Pytagoras.

Pylæmenes] πυλαιμένης, Dux Paphlagonum, qui in bello Troiano Priamo suppetias ferens à Menelao est interfectus.

Pylæus] fuit inclyti nominis dux apud Græcos, quem & Pylæo monti nomen communicasse, Strabo libro 13. refert.

Pylagoras] Nomen eius qui legatione ad Pylæam fungebatur pro Græcorum ciuitatibus. Pilæa synodus apud Thermopylas quotānis celebrabatur. de ea uide Strabonem, libro 9.

¶ Pylæa synodus Græcorum nationum apud Delphos intra & extra Isthmum, in medio Græciæ uniuersæ, aut potius in medio uniuersæ terræ: de cuius ritu, splendore, & natura uniuersa, uide Strabonem, lib. 9.

Pylena] Vrbs est in Aetolia, quam posterioribus seculis Proschium uocauêre: sita est in superioribus Aetoliæ locis, authore Strabone lib. 10.

Scopulosa Pylene. Stat. 4. Thebaid. 21.

Pylorus] πυλωρός, Intestinum, de quo Galen. lib. 6. de Anatom. administrat. Ianitor est uentriculi, qui ad dextram prope iecur situm habet. Galen. de Venar. arteriarumq; dissect. Per pylorum primæ concoctionis excrementa in aluum emittuntur, mox in secessum.

Pylos] πύλος, Achaiæ iuxta Thessaliam uetusta ciuitas in agro Messenio, quem Coryphasium Græci nominauerunt: à Sparta, stadia circiter quadraginta sita, ut Thucydides lib. 4. scribit: Nestore alumno, qui Pylius inde cognominatus est, celebris. Ouid. lib. 1. de Ponto, eleg. 5. 2,

Crede mihi, Pylio Nestore maior ero.

De Pylo, multa Strab. lib. 18.

Nestoria Pylos. Senec. Herc. furen. 7. 8.

¶ Pylius, Adiectiuum (πύλιος) ut,
Agri Pylij. Ouid. 2. Metam. 138.
Pylius, Idem quod Nestorius: ut,
Senecta Pylia. Sylius lib. 15. 90,

Ille foro auditus quum dulcia solueret ora,
Aequabat Pyliæ Neleia uerba senectæ.

Aequarint Pylios quum tua fata dies. Ouid. 5. Trist. eleg. 6. 13.
Vide Strabonem lib. 8. & Melam lib. 2. cap. 3.

Pyr] pyros, Græcè πῦρ, Latinè dicitur ignis: à quo multa per compositionem fiunt.

Pyra] pyræ (πυρά) Lignorum congeries. Virgilius 11. Aeneidos, 41,

Innumeras struxêre pyras. In his cremare corpora antiqui consuerunt.

Accensa pyra. Ouid. in Ibin, 8.
Atra pyra. Silius lib. 8. 11.
Paruaq; in extructas munera ferre pyras. Ouid. 2. Fast. 107.
Erigere pyram. Virg. 4. Aen. 99.
Struere ingentem pyram. Virg. 6. Aen. 43.

Pyracmon] πυράκμων, inter Cyclopes numeratur. Virgil. 8. Aen. 85,

Ferrum exercebant uasto Cyclopes in antro,
Brontesq;, Steropesq;, & nudus membra Pyracmon

Securifer Pyracmon. Ouid. 12. Metam. 92.

Pyralis] huius pyralis, pen. prod. fœm. gen. (πυραλίς) pennatum animalculum, magnitudine muscæ, igne proueniens: unde & nomen ei à quibusdam pyraustæ datum est. Quandiu est in igne uiuit: quum euasit longiore paulum uolatu, tunc emoritur. Ex Plin. lib. 11. cap. 36.

Pyrama] ut legit Sipontinus, uel potius Phyrama, Lachrymæ genus, ex Metopio arbore stillans, pingue et resinosum. Plin. lib. 12. cap. 28.

Pyramis] est Figura solida quæ planis continetur, ab uno plano ad unum punctum collecta. Eucl. 2. Element.

¶ Pyramis, penult. corr. pyramidis, fœm. gen. (πυραμίς) Moles maxima quadrata, ita constructa, ut è lato in acutum tendat in formam flammæ, quæ latior surgens, in acutum desinit: quales Romæ adhuc extant duæ, iam uetustate fatiscentes. Dicta pyramis, quòd flammæ similitudinem habeat. Vel à lapide pyropœcilo, qui & Thebaicus, ex quo ædificabantur, ab ignea quadam uarietate. πῦρ enim, ignis dicitur: ποικίλος, uarius.

Pyramidem nostri metam uocant, quòd termini eorum qui à metiendo, id est, mensurando metæ dicuntur, forma pyramidum ædificari solent: atque ea figura, pyramidalis uocatur.

¶ Pyramides, erant in Aegypto structuræ ex quadratis lapidibus admirandæ, fastigiatæ ultra omnem excelsitatem quæ manu fieri posset, ut scribit Solinus. Et sub eis sepulti reges. Vide Plinium lib. 36. cap. 5. 20. & cap. 12. 1. Plures in Aegypto passim extiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis, quarum Pomponius Mela meminit, quæ orbem impleuêre fama, conspicuæ undiq; adnauigantibus, sitæ in parte Africæ, monte saxeo sterilíq; inter Memphim oppidum & Delta. Lucan. lib. 9. 21,

Nam mihi pyramidum tumulis euulsus Amasis.

Forma pyramidis. Cic. 1. de Nat. deor. 35.
Saxa pyramidum. Stat. 5. Sylu. 3. 10.
Nam neq; pyramidum sumptus ad sidera ducti. Propert. libro 3. eleg. 2. 4.

¶ Pyramidatus, penult. prod. Adiectiuum (πυραμιδωτός, πυραμοειδής) In formam pyramidis factum. Cicero 1. de Natura deorum, 89, Esse corpuscula quædam læuia, alia asperaq;

aspera, rotunda alia, partim autem angulata, & quædam pyramidata, curuata quædam & quasi adunca. Vetustiora exemplaria omittunt hæc uerba, Et quædam pyramidata.

Pyramus] pen. corr. (πύραμος) fuit adolescens Memphiticus, qui apud Pyramides amore Thysbes amatæ seipsum interemit, ut pulcherrimè narrauit Ouid. lib. 4. Metam. Est & Pyramus, Ciliciæ fluuius, teste Pomponio Mela lib. 1. de quo & Cydno digna sunt lectu in Arriano & Curtio. De hoc quoq; extat illud oraculum,

Tunc erit undisonus latè quum Pyramus olim
Littora perfundens, Cyprum labetur in almam.

Pyrander] πύρανδρος, Quæstor fuit Atheniensis: qui quum tempore belli frumentum parcè suppeditaret, à populo saxis est obrutus.

Pyranthus] πύρανθος, Oppidum siue uicus Cretæ, non procul à Gortyne. Stephan.

Pyraster] Pyrus syluestris, cuius pyra incredibiliter adstringunt. Vide Dioscoridem lib. 1. cap. 132.

Pyrasus] Ciuitas fuit munitißima, quæ & portum habuit munitionis eiusdem. Strabo lib. 9.

Pyrasus] πύρασος, Viri Troiani nomen, ab Aiace in bello Troiano interfecti, ut placet Hom. lib. 12. Iliad. Pyrasus item Stephano urbs est Phthiotidis, ita dicta à fertilitate tritici, quod πυρὸν Græci appellant.

Pyrausta] pyraustæ (πυραύστης) Animal in igne uiuēs. Vide Pyralis.

Pyrausta, apud Aristotelem, lib. 8. de Hist. animal. cap. 27, uermiculus est, quem & cleron uocat, aranei specie, nocens fauis.

Pyreicus] πυρεϊκος, Egregius sculptor in paruis imagunculis fuit. Vnde sic cecinit Propert. lib. 3. eleg. 9. 3,

Pyreicus parua uindicat arte locum. Vide Plinium, lib. 35. cap. 10. 43.

Pyren] Gemma ab oliuæ nucleo sic dicta. huic aliquando inesse piscium spinæ uidentur. Plin. lib. 37. cap. 11.

Pyrene] penultima, producta (πυρήνη) Acrocorinthi fons haud affluentes aquas habens, cæterùm perspicuas ad imum, potuq; suauißimas, Straboni. De eo scribit Persius in Prologo, 1,

Heliconidesq; pallidamq; Pyrenen, &c. Plautus Aulul.
Interbibere sola si uino scateat, Corinthiensem fontem
Pyrenea potest. Stat. lib. 1. Sylu. 4. 6.

Pyrene, Nomen puellæ, Bebrycis filiæ, in Pyrenæo monte ab Hercule compressæ, atq; à feris laniatæ, & ibi sepultæ.

Pyrene & Pyrenæus (πυρήνη καὶ πυρηναῖος) dicitur, & numero multitudinis Pyrenæi montes, qui Gallias Hispaniasq; disterminant, promontorijs in duo diuersa maria proiectis. Plin. lib. 3. cap. 3. Silius lib. 3. 85. Idem lib. 17. 130. Strabo lib. 3, Pyrenes (inquit) latus in Hispania uergens consitum est uarijs arborib. materiæ multitudine, & quæ semper uirens germinet: alterum autem Galliam spectans, nudum omnino. Nomen accepit à fulminum ictu. Silius à Pyrene Bebrycis filia dici fabulosè tradit lib. 3. 85. Diodorus lib. 6, ubi de Pyrene, Ferunt (inquit) priscis temporis igne à pastoribus iniecto, montanas omnes regiones fuisse combustas: qua ex re montes aiunt cognominatos Pyrenæos.

Populi Pyrenes. Silius lib. 1. 38.

Montis Pyrenæi frondosa cacumina. Silius lib. 3. 84.

¶ Pyrenides (πυρηνίδες) undæ. Senec. Medea, 10. 2.

Pyrenes] pē. prod. sunt cerasorum ossa, seu baccarum, ut apud Aristot. lib. 2. Meteororum, in fine.

Pyreneus] trium syllabarum, penult. prod. (πυρηνεύς) rex Thraciæ, qui Daulida Phocidis urbem occupauit: ubi cùm quodam die pluuioso Musas ad Parnasum euntes uidisset, in domum suam subirē, donec pluuia cessaret, inuitauit. Quū uerò iam imber cessaret, Museq; discedere uellent, Pyreneus clausis foribus, illis uim inferre parabat. At Musæ in aues cōuersæ euolauerunt: quas quum persequi uellet, ex arce se dās præcipitem, caput terræ illisit, sicq; expirauit. Author Ouid. lib. 5. Metam. 58.

Pyrethi] sunt quidam magi in Cappadocia, qui non cultro, sed stipite mactant. ab his Pyretheia, quæ sunt septa quædam ingentia, in quorum medio ara est: in ea Pyrethi & & cinerem multum & ignem inextinguibilem seruant. Strabo lib. 15.

Pyrethrum] pyrethri, pen. corr. (πύρεθρον) Herba medicinalis, quam uulgò nunc draconem uocant, linguam adurens & mordicans. Eius folia in acetarijs probantur: radice utuntur pigmentarij. Plin. lib. 28. cap. 9. 26.

Flaua pyrethra. Ouid. 2. de Arte, 84.

Pyrethri radicem, quæ tantùm hodie nobis in usu est, pharmacopolæ uulgò uocant Pedem Alexandri, teste Ruellio.

Pyretus] pen. corr. (πυρετός) Febris ab incendio appellata, quemadmodum apud nos febris à feruore.

Pyrgi] Pyrgorum (πύργοι) Oppidum est Hetruriæ, authore Plinio lib. 3. cap. 5.

Veteres Pyrgi. Virg. 10. Aeneid. 36. Vbi Seruius, Hoc castellum nobilißimum fuit ex eo tempore, quo Tusci pyraticam exercuerunt. nam illic metropolis fuit.

Pyrgoteles] pen. corr. (πυργοτέλης) gemmarum sculptor artificiosißimus, à quo tantùm Alexander Magnus se in gemmis sculpi passus est, edictoq; alios uetuit. Vide Plinium libro 37. cap. 1. Rursum lib. 7. cap. 37.

Pyrgus] pyrgi, mascul. gen. (πύργος) Turris Latinè dicitur, quòd fulgureis ignibus feriri turres consueuerunt.

Pyrgus, Non est tabula lusoria, seu alueus, ut quidam putant: sed uasculum, in turriculæ figuram confirmatum, ex quo tali in alueum conijciebantur: ne si manu iacerentur, fraus à lusoribus admitteretur. Itaque turriculam appellat Martialis Latino nomine, quod Græco πύργος ferè æqualiter respondet,

Quærit compositos manus improba mittere talos,
Si per me misit, nil nisi uota facit. Horatius 2. Sermon. Satyra 7. 4,
— qui pro te tolleret, atq;
Mitteret in pyrgum talos. Turricula aliàs dicitur, & occa, & fritillus.

Pyrgus, Militaris ordo, quadringentos uiros continens: & turma equestris.

Pyriastes] πυριάστης, Lac coactum, sine coagulo tamen, quale est quod edito partu mulgeri potest. Galen. de Alimentorum facultatibus, lib. 3. cap. 16.

Pyrites] penultima product. (πυρίτης) Lapis, sic dictus quòd plurimus illi ignis sit: unde hunc nos igniarium uocamus. Quidam etiam uiuum uocant, qui clauo, uel altero percussus lapide, scintillas edit.

Pyrites, Lapis molaris, quòd in eo quoq; ignis conspiciatur.

Pyrites, Alius est lapis, æris similitudine, in Cypro reperiri solitus, & circa Acarnaniam: cuius usus in medicina non paruus est. Plinius libro 36. capite 19. 1, Pyritarum etiamnum aliqui genus unum faciunt, plurimum habens ignis, quos uiuos appellamus, & ponderosißimi sunt. Hi exploratoribus castrorum maximè necessarij, qui clauo, uel altero lapide percußi, scintillas edunt: quæ excepta sulphuratis, aut fungis aridis uel folio, dicto celerius ignem trahunt.

Pyro-

Digitized by Google

Pyrocorax] pen. corr. (πυῤῥοκόραξ) Auis luteo rostro, nigra, præcipuo sapore. Nomen habet à calore rostri igneo. Latinè ignitus coruus dicitur. Plin. lib. 10. cap. 48. 2.

Pyrodes] pen. prod. (πυρώδης) Lapis, qui & pyrites dicitur. Fuit & Cilicis filius hoc nomine, qui primus ex silice excussisse ignem dicitur, quemadmodum asseruisse in ferula Prometheum. Author Plinius lib. 7. cap. 56.

Pyrois] Vide Pyrous.

Pyromantia] penult. acuta (πυρομαντεία) Genus diuinationis, quæ fit per ignem. Vide in dictione Magia.

Pyros achnen] Frutex Thymelæa, de qua abundè Plin. lib. 13. cap. 21, Et in quo (inquit) nascitur granum Gnidiū, quod aliqui linum uocant. Fruticem uerò Thymelæam, alij Chamelæam, alij Pyros achnen, alij Cneſtron, alij Cneoron. Est similis oleastro, folijs angustioribus, gummosis, si mordeantur, Myrti magnitudine, semine, colore, & specie farris, ad medicinæ tantùm usum.

Pyropus] pyropi, pen. prod. (πύρωπος) Genus carbunculi, nonnullis placet. Ouid. 2. Metam. 1,

Clara micante auro, flammasq; imitante pyropo.

Inducto pyropo fulgebat parma. Propert. lib. 4. eleg. 11. 5.

Pluma rubra claro pyropo. Lucan. lib. 2. 161.

¶ Pyropus, Genus est metalli. Isidorus pyropum esse ait metalli genus, ex dimidia parte auri, & dupla argenti. Plin. lib. 36. cap. 8, Aes in uncias duas additis auri scrupulis senis, prætenui pyropi bractea ignescit.

Pyrous] πυρόεις, Nomen unius ex equis Solis, quasi ardens. nam quatuor esse perhibentur: Pyrous scilicet, Aethon, Phlegon, Eous. Colum. lib. 10. 17,

——nec Syrius ardor
Sic micat, aut rutilus Pyrous, aut ore corusco, &c.

¶ Pyrois, Pyroentis (πυρόεις) ut Simois Simoentis. Idem. Ouid. 2. Metam. 31. πυρόεις, Græcè, Igneus, plenus igne.

¶ Pyrois, Pyroentis, Martis stella, ab igneo colore. Cic. lib. 2. de Natur. deor. Stellæ Iouis proximum inferiorem orbē tenet πυρόεις, quæ Stella Martis appellatur. Porrò igneum esse Martem testatur his uerbis Plinius lib. 2. 8, Tertium sidus Martis, quod quidam Herculis uocant, ignei, ardentis à Solis uicinitate. Et cap. 18, Suus quidem cuiq; color est, Saturno candidus, Ioui clarus, Marti igneus.

Pyrpile] es (πυρπίλη) maris Aegei insula, Cycladum omniū clarissima, quæ notiore nomine Delos appellatur: Pyrpile dicta, eo quòd ibi primùm ignis repertus existimetur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Pyrrha] πύῤῥα, quæ cum Deucalione marito poetis dicitur humanum genus reparasse, ut latissimè scribit Ouid. 1. Metam. Iuuen. Satyr. 19. Vide Thessalia.

Seculum graue Pyrrhæ. Horat. 1. Carm. ode 2. 2.

Pyrrha, Cariæ ciuitas, iuxta Myrtoum pelagus: & insula circa Mæotin, quam Pontus abstulit. Author Plinius lib. 1. cap. 92. qui eiusdem nominis plures ciuitates enumerat.

Pyrrheum nemus. Plin. lib. 16. cap. 10.

Pyrrhicha] pyrrhichæ: siue Pyrrhiche, pyrrhiches, penult. corr. (πυῤῥίχη) Saltatio Græcanica, quam primus in Creta Pyrrhus instituit. Strabo docet pyrrhicham repertam fuisse à Pyrrhicho, pro iuuenibus ad disciplinam militarem exercendis. Suet. in Cæsare, cap. 39, Pyrrhicham saltauerūt Asiæ Bithyniæq; principum liberi. Plato, Pyrrhicha est, quæ motiones corporis imitatur, ictus iactusq; declinantis & uitabundi, omnifariamq; cedentis, in altum etiam subsilientis, & sese succiduo poplite demittentis: rursusq; contrarios his motus pyrrhicha imitatur, eos scilicet qui in habitus corporis actuosos feruntur: quales eius sunt qui sagittarum missilium'q; iaculationes effingere motu corporis, plagarumq; & petitionum multiplicium imitamenta assequi implereq; contendit. Plinius tamen lib. 7. cap. 56. 16, uidetur pyrrhichen ab enoplia distinguere, his uerbis: Saltationem armatam Curetes docuêre: pyrrhichen Pyrrhus. Sueton. in Nerone, cap. 12, Exhibuit & pyrrhichas quasdam è numero epheborum. Budæus.

¶ Pyrrhicharius, pyrrhicharij (πυῤῥιχιστής) Saltator pyrrhichæ. Legitur & more antiquo, purrhicharij.

¶ Pyrrhiachus, pen. corr. Adiectiuum (πυλαϊκὸς) Liu. 1. bell. Maced. 128, Quum legibus cautum esset, ne de pace, belloue, nisi in panætolico, & pyrrhiacho concilio ageretur. Vetus exemplar habet, Pylaico.

¶ Pyrrhichius (πυῤῥίχιος) genus pedis constans è duabus breuibus, ut Deus. Sic dictus ἀπὸ τῆς πυῤῥίχης, saltationis genere: uel ἀπὸ τοῦ πυῤῥίχου, Curetum deo: de quo meminit Pausanias lib. 3.

Pyrrhidæ] Molossorum reges, à Pyrrho dicti. Alexand. Alexandrinus lib. 1. cap. 2, Quinetiam à Neoptolemo Achillis filio, qui Pyrrhus dictus est, reges Molossorum Pyrrhidæ, quum ea loca tenuissent & Ponti, Mithridatis nomina sumpsere.

Pyrrho] πύῤῥων, Nomen proprium philosophi, à quo philosophi Pyrrhonij dicti, quos græco cognomento σκεπτικοὺς, id est consideratores appellant. Nihil enim decernunt, sed in quærendo semper considerandoq; sunt. Ac ne uidere quidem planè quicquam, neq; audire se putant. Aiuntq; ueritatem incomprehensibilem uideri. Iidem ἀποῤῥητικοὶ, id est ambigentes dicuntur, quoniam nihil affirmant, & de omnibus ambigunt. Hic patria Eliensis fuit, primò pictor, deinde Anaxarchi discipulus. Vixit annis fermè nonaginta.

Pyrrhocorax] Auis, rostrum habens luteum, in Alpibus frequens. Plin. lib. 10. cap. 48.

Pyrrhopœcilus] πυῤῥοποίκιλος, Marmoris genus, quod & à Syene Thebaidis urbe, circa quam effodiebatur, Syeniticum dicebatur, siue lapis Syenites. Plin. lib. 36. cap. 8.

Pyrrhus] πύῤῥος, rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus, Trogo authore lib. 17. Quum propter odium patris Aeacidæ, qui ab Epirotis fuerat interfectus, ad necem & ipse posceretur, furtim subtractus, in Illyrios defertur, traditusq; Beroæ Glauciæ, regis uxori nutriendus fuit. Quumq; natus annos undecim esset, reuocatus à suis, tanta uirtute creuit, ut quum (sicut Cæcilius scribit) imperium orbis agitaret, & Romanos potentes uideret, Apollinē de bello consuluerit. ille ambiguè respōdit,

Aio te Aeacida Romanos uincere posse. Hoc ad se dictū putans, auxilio Tarentinis contra Romanos uenit. Pyrrhi res gestas in Italia, conscripsit Zeno historicus ille, qui etiam Epitomen Romanarum & Carthaginiensium rerum composuit, teste Diogene. Vide & Plutarchū in Pyrrho. Pyrrhus alius (inquit Seruius) à capillorū qualitate uocitatus est, antè Neoptolemus dictus, Achillis & Deidamiæ filius, Pelei et Thetidis nepos ex patre: ex matre uerò Lycomedis regis Syriæ insulæ. Hactenus Seruius. Horat. 3. Carm. ode 6. 7.

Achilleides Pyrrhus. Ouid. epist. 8. 1.

Ferox Pyrrhus. Lucan. lib. 1. 16.

Immanis Pyrrhus. Iuuenal. Satyr. 14. 17.

Pyrrhus ab Achille & ab Hercule oriundus. Vide Oriundus, in Orior.

Pyrus] pyri, fœm. gen. (ἄπιος) Arbor nota.

Edura pyrus. Virg. 4. Georg. 29.

Inserere pyros. Virg. 1. eclog. 15.

Flos pyri. Virg. 2. Georg. 15.

¶ Pyrum, pyri (ἄπιον) Fructus: dictum, quòd flammæ similitudinem reddat, è lato in acutum tendens: ut ait Sipontinus.

Digitized by Google

De pyris uide multa apud Plinium lib.15.cap.15.
Autumnalia pyra. Vide Autumnus.
Cucurbitina pyra. Vide Cucurbita.
Decumana pyra. Vide Decumanus, in Decem.
Libralia pyra. Plin. lib.15.cap.11.ad finem.
Mammosa pyra. Vide Mamma.
Onychina pyra. Vide Onychinus, in Onyx.
Ordeacea pyra. Vide Ordeum.
Insitiua decerpens pyra. Horat. Epod.2.4.
Vesci pyris. Horat.1.epist.7.3.
Ad pyrum. Vide in præpositione Ad.

Pysianactia] pugna. Alexander Alexandrinus lib.3.cap.23, Athenis uerò porticus Pœcile, & altaria uaria, ubi Mercurius æneus erat, celebratissimæ picturæ uarietate, miris laudibus feruntur, ubi pugna Marathonia depicta, & alia Pysianactia, & Pœcile in Elide, quam Echum uocabant.

Pythagoras] pen.corr. (πυθαγόρας) Samius philosophus, patre Demaratho locuplete ac negociatore, in Aegyptum primò, mox Babyloniam, discendi cursus siderũ gratia profectus est. Inde regressus, in Cretam ac Lacedæmonem peruenit, ut Lycurgi & Minois inclytas ea tempestate leges agnosceret. Deinde in Italiam transmittens, Crotone consedit: ubi populos assuetos luxuriæ, authoritate ac doctrina, ad frugalem cultum reuocauit. Pythagoras itaq; quum multos annos Crotone egisset, Metapontum migrauit, ibiq; decessit. Cuius tanta fuit admiratio, ut eius ex domo templum facerent, eumq; pro deo colerent. Hæc ex Trogi lib.20.

Dictus est autem Pythagoras, quòd non minus uera Pythio Apolline loqueretur. Ouid.15.Metam. 13,

Mente deos adijt, & quæ natura negauit
Visibus humanis, oculis ea pectoris hausit.

Hic in Italia in ea parte quæ Magna Græcia dicta est, maximam iuuenum multitudinem philosophiam docuit, ubi uice numinis cultus est. Ex quibus Archita Tarentinus, Alcmeon Crotoniata, Hippasis Metapontinus, Philolaus Crotoniata, maximè floruerunt, qui dicti sunt Pythagorei. Et Italica Philosophia, quæ à Pythagora defluxit. Venit autem in Italiam, Tarquinio Superbo regnum obtinente.

Pythagoras quum in Geometria noui quiddam inuenisset, Musis bouem immolasse dicitur. Cic.3.de Nat.deor. 127.

Renati Pythagoræ arcana. Horat. Epod.15.5. Pythagoras enim dicebat, animas post mortem transire in aliena corpora: seq; in bello Troiano fuisse Euphorbum Panthoi filium, qui interfectus à Menelao, iterum reuixit factus Pythagoras. Hic antè & in Homerum dicitur renatus, postea in pauonẽ, postremò in Ennium poetam. Acron in Horatium, 1. Carm. ode 28. Vide Laertium.

Faba Pythagoræ cognata. Horat.2.Serm.Satyr.6.13. Pythagoras enim non solùm ab omnibus animalibus, sed etiam à faba abstinuit, quòd uiridis in pyxide ærea seruata uertitur in sanguinem. Vnde fertur maluisse in latrones incidere, quàm per fabæ segetem transire, quum aliunde refugium non haberet. Fabam quoq; animal esse dicebat, quòd cocta sanguinis humorẽ ex se emitteret. Hæc Acron. Alij tamen alias afferunt rationes, cur Pythagoras ab esu fabarum abstineret.

¶ Pythagoræi (πυθαγόρειοι) Qui sectam Pithagoræ sequũtur. Quint. lib.1.cap.12.11, Non contentus disciplinis quas præstare poterant Athenæ, non Pythagoræorũ, ad quos in Italiã nauigauerat, Aegypti quoq; sacerdotes adijt. De Platone.

Referta quondam Italia Pythagoræorũ fuit. Cic.2.de Orat.84.

¶ Pythagoræus, pen.prod. (πυθαγόρειος) Adiectiuum. Horat. 2.epist.1.11, Pythagoræa somnia. Cic. de Senect.70, Audiebam Pythagoram, Pythagoræosq; incolas penè nostros, qui essent Itali philosophi quondam nominati, &c.

¶ Pythagorici, pen.corr. (πυθαγορικὸς) Cicer. 1. de Diuinat. 110, Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur, ne faba uescerentur.

Pythangeli] Locus in Aegypto, quem illi Elephantorum uenationem appellant. Strabo lib.16.

Pytheas] pen.corr. (πυθέας) Rhetor Atheniensis, Demosthenis æqualis, supra modum arrogans: qui quum alieni æris causa in carcerem coniectus esset, fractis uinculis ad Macedones transfugit. Scripsit conciones aliquot & orationes in genere iudiciali. Malè audiuit nomine furti. quare quum in Demosthenem cauillans ei obiecisset, orationes lucernam olere: Noui (inquit ille) tibi inuisos esse, qui noctu lucernam habent. Alius Pytheas cælator, Plin. lib.33.cap.12.

Pythermus] πύθερμος, Princeps fuit eius legationis, quam Iones Aeolesq; ad petendum auxilium aduersus Cyrum ad Lacedæmonios miserunt: qui quum Spartam appulisset, purpurea ueste indutus in Spartiatarum conuentum processit. Hortatusq; est Lacedæmonios ad auxilium Ionibus ferendum. Herodot.

Pytheus] Vide Pitheus.

Pythis] eximius quidam sculptor & pictor, quem tamen à Timagora Chalcidense, apud Delphos in picturæ certamine, superatum narrat Plin. lib.35.cap.9. Idem Plin. lib.36. cap.5, In summo (inquit) est quadriga marmorea, quam fecit Pythis.

¶ Pythia, Pythiorum (πύθια) Ludi Apollinares, qui in Apollinis honorem sunt instituti, ob cædem pythonis serpentis nocentissimi: aut, ut Strabo lib.9. scripsit, hominis sceleratissimi, cognomento Draconis. Ouid.1.Metam.90,

Instituit sacros celebri certamine ludos
Pythia perdomitæ serpentis nomine dictos.

Cantare Pythia Horat. de Arte, 84.

Pythius] πύθιος, Cognomen Apollinis, à pythone dracone, quem ipse in prima infantia sagittis interfecit, Iunonis nutu immissum, ut fingunt poetæ. Alij ἀπὸ τοῦ πυνθάνομαι, quod est interrogare & consultare. Cicer. pro Fonteio, 17, Galli Delphos usq; ad Apollinem Pythium profecti sunt. Horat. 1.Carm.ode 16.2,

——non adytis quatit
Mentem sacerdotum incola Pythius.

Inde uaticinantes Phœbades, Pythiæ cognominantur, ut scribit Strabo libro nono. Cicero 1. de Diuinat. 135, Nam terræ uis Pythiam Delphis incitabat, naturæ Sibyllam. Alij ab πύθειν, putrescere, quod nunquam sine ui caloris efficitur. Lucretius lib.5.23,

——fundere fata
Sanctius, & multo certa ratione magis, quàm
Pythia, quæ tripode à Phœbi, lauroq; profatur.

Vates Pythia. Iuuen. Satyr.13.20.

¶ Pythius, Adiectiuum (πύθιος) ut, Regna Pythia dei intonsi. Propert. lib.3.eleg.13.11. id est, Apollinis.

Python] πύθων, Serpens: à πύθω, quod putredinem significat, quoniam ex putredine terræ post diluuium Deucalionis natus sit. Et est tã masculini quàm fœminini generis. Claud. 7.Paneg.107,

Cæruleus tali prostratus Apolline python.

Tibul. lib.2. eleg.3.7,

— Vbi Delphica python.

Maximus python. Ouid.1.Metam.89.

¶ Pythonissa (πυθόνισσα) Mulier spiritu Pythonico correpta, quam etiam Tibullus Pythona appellat, Delphica, inquiens, Python: tanquam Pythonis uocabulum duobus generibus commune sit.

Pythonoscome] πυθωνοκώμη. Locus est in Asia, quo primo ad-

mo aduentus sui tempore conueniunt ciconiæ, & eam, quæ ultima aduenit, laniant uniuersæ. Plin.lib.10.cap.23.

Pythopolis] πυθόπολις, ciuitas est in Mysia. Plin.lib.5.cap.32, Est & ciuitas Cariæ, à Pythe illo diuite Pythopolis dicta: qui & Xerxem conuiuio excepit, & militibus eius senos Daricos aureos in singula capita distribuit. Stephanus.

Pytisma] pytismatis, penult.corr.neut.gen.(πύτισμα) Lenis sputi irroratio: à πυτίζω, quod est sputo leni & crebro irroro. Iuuenal.Satyr.11.18,

Qui Lacædemonium pytismate lubricat orbem. id est, qui lubricat annulum sputo. Alij legunt, pedemate: non, pytismate. Pedema autem genus saltationis esse dicunt Laconicæ, in qua pedes in orbem ad nates torquebantur: de qua Lucianus in libello περὶ ὀρχήσεως. Priorem Calepini lectionem non improbarim, propter lubricat uerbum. Quidam scribunt pitysmate, per ypsilon in secunda, à πτύειν, spuere. Vide Politianum Miscellaneorum cap.38.

Pyulcos] πυουλκός, Chirurgicum instrumentum, puri eximẽdo accommodum: ita dictum, quasi τὸ πύον ἕλκων. Galen.libro 5.Methodic.

Pyxacanthum] πυξάκανθον, Frutex est spinosus, cubitalibus ramis, folijs buxi: unde & quasi Buxea acanthus dicitur. Plin.lib.12.cap.7.

Pyxirates] Euphrates fluuius uersus scaturigines suas, dictus est. Plin.lib.5.cap.34.

Pyxis] pyxidis, pen.corr.fœm.gen.(πύξις) Græcum nomen. ἀπὸ τοῦ πύξος, quod Latinè buxum significat. Vasculum est exiguum, quod uulgus Italorum non ineptè à buxo, buxulum nuncupat, quoniam primò ex eo ligno fieri cœpit. Nã ut docet Quint.lib.8.cap.6, de Abusione figura, Pyxides cuiuscunq; materiæ, quarũ usus uarijs rebus est accõmodatus. Plin.lib.18.cap.11.9, Primori inest pyxis ferrea. Apuleius de Asino, li.3, Arcula quadã reclusa pyxides plusculas inde depromit. Cic.pro Cælio, 48, Eodem Licinium esse uenturum, atq; ijs ueneni pyxidem traditurum. Mart.lib.9.40,

Et lateas centum condita pyxidibus.

Cornea pyxis. Vide Cornu.

¶Pyxidicula, pyxidiculæ, pen.corr.(πυξίδιον) Diminutiuum, in qua aromata continentur. Celsus lib.6.cap.6, de Cleonis collyrio, Alia exemplaria habent, pyxidula.

¶Pyxidatus, penult.prod. Adiectiuum (πυξιδωτὸς) Quod ad effigiem pyxidis in commissura formatum est. Plin.lib.31.cap.6.1, Cæterùm à fonte duci fictilibus tubis utilißimũ est, craßitudine binûm digitorum, commissuris pyxidatis, ita ut superior intret, calce uiua ex oleo læuigatis.

Pyxites] Fluuius in Themiscyrena ad Trapezuntam. Plinius lib.6.cap.4.

Q

Q LITERAM (κοῦ) ueteres ignorabant: unde Locuntur, scribebant, nõ Loquuntur, ut testantur uetustißimi codices. Item Oblicum. Nonnulli quia Q nõ literam, sed notã esse putabant, duas in se literas continentem, C & V, Qis, Qæret, et Qid, scribere instituerunt absq; V, ut Velius Longus ait: quòd alij Cuis, Cuæret, Cuid, scribere malebant. Vide Pierij annotationes in Virgilium, ubi scribit ueteres asseuerasse Q, C & V præ se ferre. post enim C, uocalem V adplicitam esse parte illa, quæ ad instar grauis accentus premitur, adcuruata: altera uerò quæ acuti accentus in morem surrigebatur, subter lineam deiecta, uel ex librariorum commoditate, uel ne præcedentibus literis esset impedimento. Quint.lib.12.cap.10, Duras & illas syllabas facit, quæ ad coniungendas demum subiectas sibi uocales est utilis, aliàs superuacua: ut equos ac equũ scribimus, quum ipsæ etiam uocales duæ efficiant sonum, qualis apud Græcos nullus est, ideoq; scribi illorum literis non potest. Idem lib.1.cap.6, Et lz, quæ & ipsa quorundam nominum nota est: & Q, cuius similis effectus speciesq;, nisi quòd paulum à nostris obliquatur. Quasi diceret, inter lz A & Qua, hoc seruandum est discrimen, ut lz A recto sono, Qua paulum obliquata proferatur. Sanè qui rectè proferunt, hãc (ut ita dicam) obliquationẽ seruant in Q literæ prolatione.

Q. Quintus, uel Quintius. Q. uel Qu. Quartus. Q. uel Quint. Quintilius. Quæs. Quæstor. Quæß. Quæstores. Qam. uel Quemadmodum. Q.B.F. Quare bene factũ. Quære bonum factum. Q.B.M.V. Quæ bene mecũ uixit. Q.E.R.E.IV.DA. Quanti ea res erit, iudicium dabo, formula est prætoria. Q.F. Quinti filius. Q.L. Quinti libertus, uel liberti. Q.L.F. Quinti Lucij filius. Q.M. Quintus Mutius uel Quomodo. Q.N.A.N.N. Quando neq; ais, neq; negas. Q.R.F.E.V. Quod rectè factũ esse uidebitur. Q.S.S.S. Quæ suprà scripta sunt. Q.D.E.R.F.P.D.E.R I.C. Quid de ea re fieri placeret, de ea re ita censuerunt. Notæ quibus Senatusconsulta designabantur Probus.

Qua] cuius, cui (τὶς) nominatiuo non utimur, nisi in compositione: ut aliqua, siqua.

Quam ad rem. Plaut. Epid.

Quam ad rem istuc refert?

Quam rem agis? Terent. Heaut.5.1.69.

Qua causa. Plaut. Menæh.11.25.

Qua de causa. Cic.1.Academ.46, Qua de causa definitiones rerum probabant.

Qua gratia? id est, quamobrem. Terent. Eunuch.1.2.79,

Ego excludor, ille recipitur: qua gratia,
Nisi illum plus amas quàm me?

Qua ratione. Terent. Phorm.2.1.68,

Qua ratione inopem potius ducebat domum?
G. Non ratio, uerùm argentum deerat.

Qua de re, pro Quam ob rem. Cic. Qua de re iudices uobis magnopere prouidendum est. Terent. Andr.1.2.13,

—quid ais? D. qua de re? S. rogas?
Meum gnatum rumor est amare. Vbi Donatus, Negantis uim habet hæc interrogatio, Qua de re. Plus est enim, qua de re, quàm nihil.

Qua de re, aliter pro, De qua re. Varro de re Rust. Emptor stipulatur illas oues, qua de re agitur, sanas rectè esse. Cicer. in primo Rhet. Firmatur similitudine eius rei qua de re agitur ad eam rem qua de re iudicatum est.

Qua pro re argentum promisit hic tibi? Plaut. Rud.31.22.

Qua impudentia est? Vt est impudens: uel, Quæ est eius impudentia? Cic. pro Rosc. Comœd.26.

Qua, pro Qua ratione. Virgil.1 Aeneid.139,

Qua facere id poßis, nostram nunc accipe mentem.

Prædico delectus, qua poßit habiturum. Cicero 6. Philippic.207.

Quà] Aduerbium loci. Per quem locum. Author Priap.

Dic mihi quà sit iter.

Perge modò, & quà te ducit uia dirige gressum. Virgilius 1. Aeneid.81.

Omnes introitus, quà adiri poterat in eum fundum. Cicero pro Cecinna, 15.

Ipse in

Digitized by Google

Ipse in templum nescio quà per cuniculum ascendit. Cic. 3. Philippic. 137.

Licet illi uagari quà uelit. Cic. 1. de Orat. 36.

Quà digitum proferat non habet. Cic. pro Cecin. 52.

Quà proximum. Tacitus lib. 15. Quà proximum, & commeatibus non egenum, regionem Comagenam, &c. petiuit. Idem lib. 19, Vt quà cuiq; proximum, omissa præda, prælio occurrerent.

Quà uisus erat. Salust. in Iugurth. Postremò omnia, quà uisus erat, constrata telis, armis, cadaueribus, & interea humus infecta sanguine.

Eà quà, inter se relata. Liu. lib. 6. Decad. 1, Et Volsci quà modò simulato metu, eà in ueram fugam effusi. Sic locus ille emendandus est, ut ait Rhenanus in Castigationibus in libro 19. Taciti.

Quà aut quò. Cic. Attic. lib. 7. 131. 2, Sin discedit, quò, aut quà, aut quid nobis agendum sit, nescio.

Quà, aliquando significat Tum, siue partim. Plaut. Trinum. 14. 36, — neque
Istis quicquam lege sanctum est, leges mori seruiunt, mores autem Rapere properant, quà sacrum, quà publicum. id est, partim, uel iuxtà potius, aut tum sacrum, tum prophanum, inquit Budæus. Cic. ad Attic. lib. 2. 34. 4, Nam gladiatorij quà dominus, quà aduocati, sibilis conscissi. id est, dominus iuxtà ac aduocati. Liu. lib. 9. ab Vrbe, 11.

Topiarium laudaui, ita omnia conuestiuit hedera, quà basim uillæ, quà inter columnia ambulationis. Cicero Quinto fratri, lib. 3. 17. 9.

Quà itineris, quà de Bruto, modus est dicendi: pro quo ineptè dicitur, Ea parte qua itineris, uel de Bruto mentio fit. Cicero Att. At quàm honesta, quàm expedita tua consilia, quàm euigilata tuis cogitationibus, quà itineris, quà nauigationis, quà congressus sermonisq; cum Cæsare. Eidem, lib. 15. 329. 7, Intelligo te distentissimum esse, quà de Buthrotijs, quà de Bruto. id est, partim ob Bruti ludos, partim ob Buthrotios ciues, inquit Budæus.

Quà, pro Quatenus. Paulus iureconsf. Sed nec ille qui filium alienum possidet, tantum habet, quanti eum patri uendere potest. Sed in præsentia, non quà filius alicuius, sed quà homo æstimatur. Budæus.

Quacunq;] Ablatiuus à Quacunq;. Liu. 1. ab Vrbe, 10, Is Ascanius, ubicunq;, & quacunq; matre genitus (certè natum Aenea constat) abundante, &c. Quasi dicat, tametsi incertum ubi, & qua matre sit genitus, tamen, &c.

Separatur nonnunquam apud poetas per Tmesim. Lucretius libro 6. 18,
Quid faciant, & qua de causa cunq; ferantur.

¶ Quacunq;, Aduerbium, pro Per quancunq; partem. Cicer. 3. Verr. 30, Quacunque iter facit, eiusmodi fuit, non ut Legatus populi Romani, sed ut quædam calamitas peruadere uideretur. Idem Attico, lib. 14. 314. 9, Quacunq; nos commouimus.

Quadantenus] pen. corr. Aduerbium (μέχρι τινός) Vsque ad quandam partem, aliquantulum. Plin. lib. 29. cap. 10. 9, Tria autem genera eius, latum, & alterum longius, quadantenus rubens.

Quadi] κουάδοι, Dioni, Bohemorum olim gens, sicut & Marcomani. Hieronymus, Sarmatæ, Quadi, Vandali, & innumerabiles aliæ gentes equorum & uulpiũ carnibus delectãtur.

Quadra] quadræ (πίναξ, πινάκιον) Mensarium instrumentum ex stanno uel argento, super quod dapes scinduntur, siue apponuntur scissæ: quòd quadrata forma fieri soleat: ueluti rotunda repositoria, orbes dicimus. Fitq; aliquando etiam ex pane. Virg. 7. Aeneid. 23,
— patulis nec parcere quadris. Iuuenal. Satyr. 5. 1,
Vt bona summa putes, aliena uiuere quadra. Horatius 1. epist. 18. 10.

Quadram, Panis fragmentum siue frustum esse, nonnulli dicũt: quia olim apud Romanos quadrati panes dicerentur. Martialis lib. 6. 75,
Quum mittis turdumq; mihi, quadramq; placentæ,
Siue femur leporis, siue quid his simile. Sic apud eundem lib. 12. 28, Quadra casei Tolosatis.

Quadragenarius] Adiectiuum (τεσσαρακοντούτης) Qui natus est quadraginta annos.

¶ Quadrageni, penult. product. (τεσσαράκοντα) Aliud adiect. Idem significat quod quadraginta. Colum. lib. 5. cap. 2. 4, Centies uicies duceni quadrageni fiunt uigintiocto millia & octingenti.

Quadragena millia. Cic. 3. Verr. 105. Idem ad Atticum, lib. 4. 87. 2, Vt ambo HS quadragena Coss. darent, si essent ipsi Coss. facti.

Quadrageni pedes in terga. Plin. lib. 17. cap. 23. 4.

Quadragenis diebus latent. Plin. lib. 8. cap. 36. 1.

Quadrageni, absolutè aliquando ponitur. Suet. de claris Gram. 23, Nec sufficeret sumptibus, quãquã ex schola quadragena annua caperet. Subaudi, millia nummũm, aut aliquid tale.

¶ Quadragesimus, pen. corr. (τεσσαρακοστός) Aliud item adiectiuũ. Plin. lib. 14. cap. 20. 7, Cocti parte quadragesima. Idẽ lib. 2. cap. 8. 7, Quadragesimasecunda Olympiade.

Quadragesima, absolutè dicitur, pro quarta parte. Suet. in Caligula, cap. 40, Quadragesima summæ, de qua litigaretur, exigebatur. Subaudi, pars. Idem in Vespasiano, cap. 1, Publicanum quadragesimæ in Asia egit.

¶ Quadragies, Aduerbium (τεσσαρακοντάκις) Plin. de Viris illust. cap. 47, Ipse quadragies quater accusatus gloriosè absolutus. Liu. 8. bel. Mac. 244. Cic. pro Flacc. Sestertiũm ter & quadragies.

¶ Quadraginta, indeclinabile (τεσσαράκοντα) Plinius lib. 2. cap. 8. 9.

Annos natus magis quadraginta. Vide Magis aduerbium.

Iugera quadraginta arui. Catull. in Mentulam, epigr. 110. 1.

Quadrangulus] penult. corr. Adiectiuum (τετράγωνος) Quod quatuor angulos habet. Plin. lib. 13. cap. 22. 1, Intus granum quadrangula figura.

Quadrans] quadrantis, masc. gen. (τεταρτημόριον) Genus nummi, quòd sit quarta pars assis. Quadrans erat (authore Plinio) nummulus, qui & triuncis uel triunx uocatus est à tribus uncijs. Vt enim sestertius quarta pars est denarij, ita quadrans quarta pars assis. Iuuenal. Satyr. 7. 1,
Nam si Peieria quadrans tibi nullus in area
Ostendatur. Hæc Budæus. Liu. 3. ab Vrbe, 79, In Consulis domum plebes quadrãtes ut funere ampliore efferretur, iactasse fertur. Martial. lib. 3. 7,
Centum miselli iam ualete quadrantes, &c.

Quadrantem soluisse uidetur ingredientes balneum. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 28,
— dum quadrante lauatum
Rex ibis. Iuuenal. Satyr. 6. 45,
Cædere Syluano porcum, quadrante lauari.

Minus locuples uno quadrante. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 19.

Quadrans operæ. Col. lib. 2. ca. 4. 7. id est, quarta pars operæ.

Quadrans pedis. Gel. lib. 3. cap. 10.

Quadrans, genus ponderis. Plin. lib. 27. Et lib. 28, Ad tussim ueterem recens decoquitur quadrantis pondere, in uini sextarijs tribus.

¶ Quadrantalis, & hoc quadrantale, pen. prod. Plin. lib. 13. cap. 15. 2, Quatuor pedũ & semipedis per medium ambitũ, crassitu-

crassitudine quadrantali. id est, pedis quartæ partis.

¶Quadrantarius, Adiectiuum (τετραρτημοριαῖος) Cic. pro M. Cælio, 49, Nisi fortè mulier potens, quadrantaria illa permutatione familiaris facta erat balneatori. Per contemptum dictum: id est, quæ accepto quadrante, à balneatore familiaris facta est, more meretricum. Sic Cæcilius Clytemnestram quadrantariam dixisse uidetur; apud Quintilianum libro 8. cap. 6.

¶Quadrantal, quadrantalis, pen. prod. neut. gen. (ἀμφορεύς) Festus, Quadrantal uocabant antiqui amphoram, quod uas pedis quadrati octo & quadraginta sextarios capit. Plautus Curcul. 3. 14,

Sitit hæc anus. PA. quantillũ sitit? PH. modica est, capit Quadrantal. Plin. lib. 14. cap. 2, Nequis uinum Græcum, Aminæumq; octonis aßibus æris singula quadrantalia uenderet. Varro 1. de re Rust. cap. 57. 1, Quidam ipsum triticum conspergunt, quum addat circiter in M. modium quadrantal amurcæ. Budæus satis multis uerbis docet, se nihil aliud potuisse colligere ex uerbis authorum, quid significaret quadrantal, quàm amphoram.

Quadrantal, Figura est quæ omni ex parte quadrata sit, quales sunt cubi & tesseræ, quibus in alueolo luditur: in quacunq; enim partem incubuerint, immotam habent stabilitatem.

Quadrarius] Adiectiuum (τετραγωνιαῖος) ut, Vas quadrarium: hoc est, ex quadrato lapide factum, ut contractius sit. Cato cap. 18. 1, Torculariũ si ædificare uoles, quadrarijs uasis uti contractiora fient, ad hũc modum uasa componito.

Quadratus] Vide Quadrum.

Quadratus] pen. prod. Apostolorum discipulus, Præsul Athenienßis, unà cum Philippi filiabus, prophetico spiritu clarus perhibetur. Christianos magnis ea tempestate terroribus dispersos, sua prudentia redintegrauit. Ex Hieronymo & Eusebio.

Quadridens] pen. cor. om. gen. (τετρόδους) Quod quatuor habet dentes. Cato cap. 10. 3, Rutra quinq;, rastros quadridentes duos. Et cap. 11. 4, Rutra quatuor, rastros quadridentes duos.

Quadriennium] quadriennij (τετραετία) Spacium quatuor annorum. Cic. 5. Verr. 37, Nam quum quadriennio pòst in Siciliam uenissem, sic mihi affecta uisa est, &c. Plinius libro 8. cap. 50. 1.

¶ Quadriennis, & hoc quadrienne. Florus lib. 2. cap. 6, Post primum Punicum bellum uix quadriennis requies.

Quadrifariam] Aduerbium (τετραχχῶς) Quadripartito, in quatuor partes. Varro, Et ea quæ ad mortales pertineant, quadrifariam dispertierim. Liu. 4. ab Vrbe, 96, Quadrifariam diuiso exercitu.

¶Quadrifariter, pen. corr. Idem Paulus in l. Iurisconsultus. D. de gradib. & affinib. Pronepos quadrifariter intelligitur. Paulò pòst, Pronepos quoq; & Proneptis quadrifariter intelliguntur. hoc est, quatuor modis, quadrupliciter.

Quadrifidus] penultima correpta. Adiectiuum (τετραχιδής) Quod in quatuor partes findi potest, aut fissum est. Virg. 2. Georg. 5,

Quadrifidasq; sudes, & acuto robore uallos. hoc est, ita robustæ, ut in quatuor partes diuidi poßint. Colum. lib. 4. cap. 33. 4.

Trabs quadrifida. Valer. 1. Argon. 133.

Labor quadrifidus. Claud. 5. Paneg. 53.

Quadriforis] & hoc quadrifore, pen. corr. (τετράθυρος) Quod quatuor fores siue foramina habet. Plin. lib. 11. cap. 21. 3, Vespæ nidos Vere faciunt ferè quadrifores.

Quadriforme] Quod habet formas quatuor (τετράμορφον)

Quadriga] quadrigæ, pen. prod. (τέθριππον) A' quatuor equis quibus iungebatur, appellata est. Gell. lib. 19. cap. 8, Quadrigas Cæsar etiam si currus unus, equorum quatuor iunctorum agmen unum sit, pluratiuo semper numero dicendas putat.

Apta quadrigis equa. Horat. 1. Carm. ode 16. 7.

Nec enim in quadrigis eum secundum numerauerim, aut tertium, qui uix è carceribus exierit. Cic. de claris Orat. 89.

Mineruam quadrigarum inuentricem ferunt. Cic. 3. de Natur. deorum, 81.

Qui si desultorius in quadrigarum curriculum incurrere. Cic. pro Muræna, 52.

Aliquando quadrigarum nomine intelliguntur etiam equi, qui quadrigas agunt. Colum. lib. 3. cap. 9. 5, Vnde sacrorum certaminum studiosi pernicißimarum quadrigarum semina diligenti obseruatione custodiunt, & spem futurarum uictoriarum concipiunt propagata sobole generosi armenti.

Curru quadrigarum uehi. Cic. 2. de Diuinat. 213.

Citæ quadrigæ. Virg. 8. Aeneid. 129.

Insanæ quadrigæ. Claud. 7. Paneg. 13.

Niueæ quadrigæ. Claud. de bello Get. 26.

Pernicißimæ quadrigæ. Vide Pernix.

Pomeridianæ quadrigæ. Cic. in Orat. 89.

Rosæ quadrigæ. Virg. 6. Aeneid 107.

Quadrigis albis indipisci. Plaut. Asin. 7. 13,

Nam si huic occasioni tempus se subterduxerit,
Nunquam pol indipiscet quadrigis albis postea Quadrigæ albæ, erant equi Veneris, qui albi erant, & citi.

Sed in te intuens Brute doleo, cuius in adolescentiam, per medias laudes quasi quadrigis uehentem, transuersa incurrit misera fortuna Reipub. Cic. de claris Orat. 185.

Poeticæ quadrigæ. Cic. Qu. frat. lib. 2. 160. 3.

¶Quadrigula, pen. corr. Diminutiuũ (τεθρίππιον) Cic. de Fato, 9, Aut Philippus hasce in capulo quadrigulas uitare monebatur? Plin. lib. 34. cap. 8. 33.

¶Quadrijugus, pen. corr. Adiectiuum (τετράζυγος) ut, Quadrijugi, siue quadrijuges equi, quaterni ad unum iugum alligati. Virg. 10. Aeneid. 115,

——— quin ecce Nyphæi
Quadrijuges in equos, aduersaq; pectora tendit.

Certamen quadrijugum. Stat. 6. Thebaid. 74.

Currus quadrijugi. Virg. 3. Georg. 4. & 12. Aeneid. 33. Plinius in Paneg. 35, Iam hoc ipsum, quòd ingressus es, quàm mirum, lætumq;: nam priores inuehi & importari solebant: non dico quadrijugo curru, & albentibus equis, sed humeris hominum.

Quadrijuges ipsi equi dicuntur, quadrigis iuncti. Ouidius 2. Metamorph. 34,

— tritumq; relinquunt
Quadrijuges spacium: nec quo prius ordine currunt.

Niuei quadrijuges. Stat. 12. Thebaid. 107.

¶Quadrigarius, quadrigarij (τεθριππελάτης) Qui in Circensibus quadrigas agitabat, inquit Asconius. Varro 2. de re Rust. cap. 7. 12, Itaq; peritus belli alios eligit, atq; alit, & docet aliter quadrigarius, ac desultor.

Quadrigarius, Adiectiuè dixit Suetonius in Caligula, cap. 19, Quadrigario habitu, curriculoq; bijugi.

¶Quadrigatus, pen. prod. Adiectiuũ (τεθριππωτός) Plin. lib. 33. cap. 3. 7, Nota argenti fuère bigæ atq; quadrigæ, & inde bigati, quadrigatiq; dicti. Liu. 2. bel. Pun. 215.

Quadrigeminus] pen. corr. Adiectiuum (τετραπλοῦς) ut, Quadrigemina cornicula. Plin. lib. 8. cap. 23, Cerastis corpore eminere cornicula sæpe quadrigemina: quorum motu reliquo corpore occultato sollicitent ad se aues.

Quadrili-

Digitized by Google

Quadrilibris] et hoc quadrilibe, pen. prod. (τετράλιτρος) Quod est pondo quatuor librarum. Plaut. Aulul. 31. 2,

Quadrilibrem aulam auro onustam habeo: quis me est diutior?

Quadrimanus] Adiectiuum, pen. corr. Qui quatuor habet manus, qua forma Virgilio dicitur Centimanus Briareus, Iulius Obsequens lib. de Prodigijs, C. Lælio, L. Domitio Coss. puella biceps, quadripes, quadrimana, gemina fœminea natura, mortua nata. Hos idem author alibi quadrumanes uocat, inflexione tertia. T. Gracco, inquit, M. Iuuentio Coss. pueri quadrupedes & quadrumanes nati.

Quadrimus] penultima product. Adiectiuum (τετραετής) Quod habet quatuor annos. Liu. 7. bel. Pun. 201, Frusinone infantem natum esse quadrimo parem. Plin. lib. 8. cap. 44. 1, Ad tales partus equis neq; quadrimis minores, neq; decennibus maiores legunt. Cicer. ad Tironem, lib. 16. epistol. de quadrimo Catone.

Merum quadrimum. Horat. 1. Carm. ode 9. 2.

Quadrimulus, pen. corr. Diminutiuum. Plaut. Capt. 18. 4. Idem Pœnul. 2. 85,

Altera quinquennis, altera autem quadrimula
Cum nutrice unà periêre.

¶ Quadrimatus, huius quadrimatus, penult. prod. (τετραετία) Aetas quatuor annorum. Plin. lib. 19. cap. 11. 1, Sed ex his quæ sunt fortissima, nullum extra quadrimatum utile est. Idem lib. 8. cap. 45. 1.

Quadrimatum agere. Colum. lib. 7. cap. 9. 2.

Quadrigenarius] Adiectiuum: ut Quadrigenariæ cohortes, quadraginta uiros continentes. Liu. 7. ab Vrbe, 28.

Quadringenti] quadringentæ, quadringenta (τετρακόσιοι) Numerale, quater centum significans. Plin. lib. 8. cap. 17. 5, Pompeius Magnus quadringentas decem misit, diuus Augustus quadringentas uiginti. Cic. in Pisonem, 7, Centum propè annos legem Heliam & Fusiam tenueramus: quadringentos iudicium rationemq; Censoriam.

Tali quadringenti iacti. Cic. 2. de Diuinat. 71.

¶ Quadringenties, Aduerbium (τετρακοσιάκις) Cic. 4. Verr. 17, H-S quadringenties accepisse te arguo contra leges. Idem pro Rab. Posth. 13.

¶ Quadringentesimus, pen. cor. (τετρακοσιοστός) Adiectiuũ. Plin. lib. 8. cap. 6. 1, Anno urbis quadringentesimo septuagesimo secundo.

Quadringenus] pen. prod. &, ut nonnulli legunt, quadrigenus, uel quadricenus. Liu. 8. ab Vrbe, 60, Vectigal quoq; eis Campanus populus iussus pendere in singulos quotannus (fuêre autem mille & sexcenti) denarios nummos quadringenos quinquagenos. Varr. 2. de re Rust. cap. 8. 3, Vbi tricenis ac quadrigenis millibus H-S admissarij aliquot uenierunt.

Quadrinus] penult. prod. (τετραδικός) Adiectiuum, pro Quatuor, quemadmodum trinus. Plin. lib. 11. cap. 36. 2, Mutationes, & in alias figuras transitus, trinis aut quadrinis diebus. Idem lib. 7. cap. 50. 4, Quadrini circuitus febrem nunquam bruma, nunquam hybernis mensibus incipere. Plinius lib. 7. cap. 50. 5.

Quadripartitus] pen. prod. Adiectiuum (τετραμερής) In quatuor partes diuisum. Plin. lib. 15. cap. 22. 3, Nucleorũq; illis quadripartita distinctio. Cic. 3. Ver. 23, Quare hæc eadẽ erit quadripartita distributio totius accusationis meæ. Sic 3. de Nat. deor. 8. Legitur & quadripertitus, per e secundam uocalem.

¶ Quadripartitio, quadripartitionis, Verbale, fœm. gen. Varr. de Ling. Lat. lib. 4, Quadripartitio magis sic apparebit. Et lib. 6, Et siquid excidit ex hac quadripartitione, &c.

Quadriplicatus] Adiectiuum, legitur apud Varronem libro 8. de Ling. Latin. quanquam nonnulli quadripartitam malint.

Quadriremis] huius quadriremis, penult. prod. fœm. gen. (τετρήρης) Nauis quatuor remorum ordines habens. Liu. 4. bel. Pun. 149, Præmissa quadriremis, quum intrasset fauces portus, capitur. Cic. 7. Verr. 68, Egreditur Centuripina quadriremi Cleomenes è portu.

Quadriuium] quadriuij (τετροδος) Locus publicus, quò quatuor uiæ concurrunt. Iuuenal. Sat. 1. 7,

Nónne libet medio ceras implere capaces.

Quadriuio. Catull. ad Cœlium, 54. 1.

Quadro] quadras. Vide Quadrum.

Quadrum] quadri (τετράγωνον) Quod rectas atq; æquales lineas quatuor, & quatuor rectos angulos habet. Colum. libro 8. cap. 3, Perticæ dolantur in quadrum.

In quadrum sententias redigere: hoc est, æqualiter fundere, & suo numero seruato æqualiter disponere. forma enim quadrata, inquit Quintilianus, nulla est ex parte neq; longior, neq; breuior. Cic. in Orat. 120, Quin redigerent omnes ferè in quadrum numerumq; sententias.

¶ Quadro, quadras (τετραγωνίζω) quadrare, In quadrum redigere. Horat. 1. epist. 6. 7,

—— & quæ pars quadret aceruum. Colum. lib. 11. capite 2, Abies atque populus singulis operis ad unguem quadrantur.

Quadrare, per translationem, pro Consentire, & ex omni parte conuenire ponitur. Tractum à lapidibus quadris, qui omnium laterum æquali proportione inter se optimè conueniunt ac consentiunt. Virg. 2. Georg. 56,

Arboribus positis secto uia limite quadret. Cicero 3. de Oratore, 96, Et tamen eam coniunctionem, sicuti uersum, numerosè cadere & quadrare & perfici uolumus.

Quoniam tibi quadrat, omnia in illis fuisse paria. Cicero de claris Orat. 21.

Quadrare ad multa. Cic. ad Atticum, lib. 4. 87. 5.

Quadrare in. Cicero pro Cælio, 56, Nisi omnia quæ cum turpitudine aliqua dicerentur, in istam quadrare aptè uiderentur.

Summa rationum quadrans dicitur, in qua nihil excurrit, & in qua nulla sunt reliqua: id est, quum æqualis est summa accepti & expensi. Cic. 3. Verr. 65, Expensa Chrysogono seruo sestert. sexcenta millia, accepta pupillo Malleolo retulit. Quomodo ex decies sestert. sexcenta sint facta, quomodo sexcenta eodem modo quadrarint, ut illa de Cnei Carbonis pecunia reliqua sester. sexcenta facta sint, &c. uos æstimabitis. Budæus.

¶ Quadratus, penult. prod. (τετραγωνιδής) Participium, siue Nomen. hoc est, quatuor angulos habens. Liu. 6. ab Vrbe, 21, Capitolium quoq; saxo quadrato substructum est. Plin. epist. 254.

Quadratum agmen. Cic. 2. Philip. 105.

Quadratis angulis palmus. Plin. lib. 17. cap. 11. 5.

Imago quadrata. Lucret. lib. 4. 48.

In quadratum pedem serantur. Colum. lib. 2. cap. 10. 16.

Turres quadratæ. Lucret. lib. 4. 70.

Triangula & quadrata. Cicero 2. de Diuinat. 134, Quum autem in eam ipsam partem orbis uenerint, in qua sit ortus eius qui nascatur, aut in eam quæ coniunctam aliquid habeat, aut consentiens, ea triangula illi & quadrata nominent. De stellis.

Quadratũ & Rotundũ. Cic. 2. de Fin. 63. Horat. 1. epistol. 1. 20,

—— mutat quadrata rotundis.

Dimensio quadrati. Cic. 5. Tusc. 89.

Digitized by Google

Forma quadrati. Cic. 1. de Nat. deor. 35.
Efficere quadratum paribus oris. Quint. lib. 1. cap. 10. 31.
Quadrati boues, grandibus membris, Formati, & bene membrati, quòd uulgò dicunt. Colum. lib. 6. cap. 1. 2.
Quadrata compositio. Quintil. lib. 2. cap. 5, Quæ leuis & quadrata, sed uirilis tamen compositio. id est, æqualiter fusa: forma enim quadrata, nulla est ex parte neq; longior, neq; breuior. Idem lib. 9. cap. 4, Id quod ex illis conficior, aut seuerum, aut luxuriosum, aut quadratum, aut solutum erit.

Quadrata] Romæ locus in palatio ante templum Apollinis dicitur, ubi reposita sunt, quæ solent boni ominis gratia in urbe condenda adhiberi, quia saxo munitus est initio in speciem quadratam. Eius loci Ennius meminit, cum ait,

Et quis extiterat Romæ regnare quadratæ. Festus.

¶ Quadratarij, τετραγωνιστὴς, dicũtur marmorarij, qui marmora ad amussim quadrant. Sidonius lib. 3, Quod factum siue ab industria, seu per iniuriam, mihi magis quàm quadratario liuidus lector adscribet.

¶ Quadratim, Aduerbium qualitatis, à Quadra, aut Quadro. Flauius Sosipater lib. 2. Institutionum.

Quadrupes] pen. corr. quadrupedis, pen. corr. (τετράπους, τετραβάμων) Aliquando substantiuũ, aliquando adiectiuũ: Quod habet quatuor pedes. Terent. Andr. 5. 2. 24,

—tu tamen
Cura ad seruandum uinctum, atq; audin' quadrupedem constringito.

Per translationem dixit Terentius. Plinius lib. 10. cap. 33. 4, Vt nulla quadrupes possit accedere. Colum. lib. 11. cap. 2, Nec minus maiora quadrupedia charactere signari debent.
Nihil inter te atq; inter quadrupedẽ interest. Cic. in Parad. 16.
Vectio quadrupedum. Cic. 2. de Nat. deor. 26.
Animosos quadrupedes regere. Ouid. 2. Metam. 17.
Distentæ quadrupedes uiridi pabulo. Quintil. lib. 2. cap. 10. 4.
Infans quadrupes. Ouid. 15. Metam. 45.
Vasta quadrupes. Cic. 2. de Nat. deor. 170.

¶ Quadrupedans, pen. corr. quadrupedantis (τετραποδίζων) Quod quatuor pedibus graditur, ut equi, & eiusmodi, Plautus Capt. 13. 45,

Tum piscatores, qui præbent populo pisces fœtidos,
Qui aduehuntur quadrupedanti, crucianti canterio.

Virg. 11. Aen. 123, —perfractaq; quadrupedantum
Pectora, pectoribus rumpunt. Plin. lib. 8. cap. 45. 6, Thessalorum gentis inuentum est, equo iuxtà quadrupedante cornu intorta ceruice tauros necare.
Quadrupedans, Adiectiuum (τετραποδίζων) ut, Sonitus quadrupedans. Virg. 8. Aeneid. 120,

Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum.

¶ Quadrupedatim, Aduerbium qualitatis, à nomine Quadrupes. ut, Viuere quadrupedatim, ambulare quadrupedatim. Flauius Sosipater lib. 2. Institut. Es terminata nomina, uidentur ex se duobus modis aduerbia figurare: ut quadrupes, quadrupedatim: miles, militariter.

Quadruplator] pen. prod. quadruplatoris (συκοφάντης, φιλεγκλήμων) Asconius, Quadruplatores, delatores erant criminum publicorum, in qua partem de proscriptorum bonis, quos detulerant, consequebantur. Cic. 1. Verr. 37, Putant fore, uti si paulatim hæc consuetudo serpere ac prodire cœperit, per homines honestissimos, uirosq; fortissimos, non imperitos adolescentulos, aut illiusmodi quadruplatores, leges iudiciaq; administrentur. In eundẽ, act. 4, Petit Næuius Turpio quidam istius excursor & emissarius, homo omnium ex illo conuentu quadruplatorum deterrimus. Liu. 3. ab Vrbe, 310, Populum Rom. quadruplatoris, & interceptoris litis alienæ personam laturum?

Quadruplator, ut breuiter describam, capitalis est. Author ad Herennium libro 2. 77.
Quadruplatores beneficiorum uocat Seneca, qui exiguis magna uenantur, 7. de Benef. Malè istis improbis & importunis beneficiorum suorum quadruplatoribus eueniat, qui admonitionem tam bellam inter amicos sustulerunt.

¶ Quadruplor, pen. corr. quadruplaris (σχίνω, συκοφαντέω) quadruplari, Quadruplatura exercere. Plaut. Pers. 3. 9,

Neq; quadruplari, me uolo: neq; enim decet
Sine meo periculo abire aliena ereptum bona.

Quadruplari apud Iurecõsultos id dicitur, quod in quadruplũ damnatur. Vlpian. in l. itẽ si cũ. §. 1. ff. de eo quod metus, &c. Siquis non restituat, in quadruplum in eum iudiciũ pollicetur. Quadruplabitur aũt omne quodcunq; restitui oportuit.

Quadruplex] pen. corr. quadruplicis, pen. corr. om. gen. (τετραπλόος) quod quatuor est modorũ, specierum, uel ordinum. Plin. lib. 12. cap. 11. 1, Alia arbor floret, albæ uiolæ specie, sed magnitudine quadruplici. Liu. 10. bell. Pun. 38, Onerariarum quadruplicem ordinem pro muro aduersus hostem opposuit.
Stellæ quadruplices. Cic. in Arato, 11.

¶ Quadruplico, quadruplicas, pen. cor. (τετραπλασιάζω) quadruplicare. Plaut. Stich. 7. 4,

—qui me in mercimonijs
Iuuit, lucrisq; quadruplicauit rem meam.

¶ Quadruplicatio, Verbale Vlpian. in l. 2. ff. de exceptionibus, Et contra replicationem duplicatio, & contra duplicationem solet dari triplicatio, & contra triplicationem rursus quadruplicatio.

¶ Quadruplicatò, pen. prod. Aduerbium (τετραπλασιαστῶς) Plin. lib. 14. cap. 4. 7, Emptis quadruplicatò uineis. Idem libro 2. cap. 17. 6.

Quadruplus] pen. corr. Adiectiuum (τετραπλάσιος) Plautus Truc. 16. 48,

Post id ego in te manum iniiciam quadruplus uenefica.

Vbi interpretes, Quadruplus, id est, inueniemus quatuor in te irrumpentes.
Quadruplum aliquid attribuere: hoc est, quater id quod dicitur. Plin. lib. 7. cap. 48. 1, Cornici nouem nostras attribuit ætates, quadruplum eius ceruis, id triplicatum coruis.
Quadruplum, Pœna furis. Quintil. lib. 7. cap. 5, Quum duo fures pecuniam abstulerunt, separatim quadruplum quisq;, an duplum debeat. Cato de Re rust. in Præfatione, Furem dupli condemnari, fœneratorem quadrupli.
Dare iudicium in quadruplum. Cic. 5. Verr. 27.

¶ Quadruplò, Aduerbium. Plin. lib. 11. cap. 37. 71, Pulmo quadruplo maior bubulo. De elephantis.

Quadrupus] quadrupedis (τετράπους) Adultera & meretrix olim uocata est. Plaut. in Truculento,

Quadrupus, uenefica, suppostrix puerum.

Quadrurbs] Ciuitas quæ ex quatuor urbibus in unam coaluit, uelut, Athenæ. Festus, Quadrurbem Athenas Attius appellauit, quòd scilicet ex quatuor urbibus, in unam domicilia contulerunt, Braurone, Eleusine, Pireæo, & Sunio.

Quadurcum] Nobile emporium Quadurcorum in Aquitania Galliæ parte tertia. Hodie Cahors patria poetæ Gallici Clementis Maroti. Plin. lib. 4. cap. 19, Rursus Narbonensi prouinciæ cõtermini Rutheni, Quadurci, Antobroges, Tarneq; amne discreti à Tolosanis Petrogori. Sunt qui Cadurcum scribunt.

Quæ] τίς, Pronomen fœmininum à Quis. Interrogatiuè aliquando pronunciatur. Cicero in Verrem, Quæ (malum) est ista tua audacia, atq; amentia? Idem in Philipp. Quæ tua facilitas, & huiusmodi, & per parenthesim posita: pro, Qua

tu es facilitate, humanitate, &c. præditus. Plin. epist. 97, Sed (quæ facilitas tua) hoc magis dabis ueniam, quòd se non mereri fatentur. Cic. ad Atticum, lib. 6.110.2, Spero enim (quæ tua prudentia & temperantia est) hercule, ut iubet me Acastus, confido te iam ut uolumus ualere.

Quæ tua est humanitas, in principio sententiæ: hoc est, Pro tua humanitate. Brutus ad Ciceronem, 4.4, Quæ tua est humanitas æquo animo te moueri patieris.

Quæ tua potestas. Cic. Antonio, in epist. ad Attic. lib. 14.311.4, Quare quoniam hoc à me sic petis, ut (quæ tua potestas est) ea neges te, me inuito usurum, &c.

Quæ mea mens in suscipienda causa fuit, fides in agenda: eadem uestra in iudicanda sit. Cic. 7. Verr. 148.

Quæ, neutrum plurale à nominatiuo singulari Quod. Virgil. eclog. 3.14,

O quoties, & quæ nobis Galatea locuta est.

Inter Quæ relatiuū & infinitum. Audiui quæ dixisti: hic Quæ relatiuum est, & subauditur pronomen Ea: ut sit sensus, Audiui ea quæ dixisti. Audiui quæ dixeris: Quæ hoc loco infinitum nomen est, nec petit quicquā subaudiri: est enim quasi tu dicas, Audiui quasi tu dixeris: hoc est, qualia sint ea quæ tu dixisti. Cic. ad Lentulum, lib. 1.6.1, Quæ gerantur, accipies ex Pollione. hoc est, Intelliges ex Pollione qualia gerantur: id est, qualia sint ea quæ geruntur.

¶ Quæcunq;, ἅτινα, ὅσα, ἅτινα, Quædam. Vide Quicunq;, Quidam.

¶ Quælibet in quemuis opprobria fingere (ἅττινα) Horat. 1. epist. 16.1.

¶ Quæq;, πάντα, Lucret. lib. 1.34,

At nunc seminibus, quia certis quæq; creantur.

Quæro] quæris, quæsiui, quæsitū, pen. prod. & per syncopam quæstum (ζητέω, δίζημαι, μαίομαι, μεθίεω, μεταλλάω) quæritur nisi quod præstò non sit. Terent. Eunuch. 2.3.3.

Vbi quærā? ubi inuestigem? quem perconter? quam insistam uiam? Idem Adelph. 3.4.15,

Te quærebam ipsum, salue Demea. Sic Martialis lib. 5. 45, Quærere aliquem omnibus conclauibus.

Per compita quærere aliquem. Iuuen. Satyr. 9.12.

Auditum quærere per auia. Virg. 9. Aen. 12.

Quæritur argentum. Horat. 1. epist. 2.9.

Argentum quærere in fœnus, uel mutuo. Plaut. Asin. 9.23. Idem Persa, 2.5.

Causam quærere quamobrem. Terent. Eunuch. 5.6.30.

Coniugium quærere. Iuuenal. Satyr. 11.3.

Consilium quærere. Terent. Andr. 4.2.19.

Diuerticula quærere. Cic. 5. de Fin. 129.

Excusationem quærere. Cic. ad Attic. lib. 12.247.1.

Exitum quærere. Cic. 3. Verr. 2.

Et melius nulla quæritur arte fauor. Ouid. 2. de Pōto, eleg. 9.8.

Fidem quærere promisso, In re promissa fidem aliquam & ueritatem expetere. Plin. lib. 27. cap. 9.5.

Finem quærere amori. Ouid. 1. de Remed. amor. 29.

Fugam quærere. Cæsar 8. bell. Gall. 83.

Quærere fugam ex aliquo loco. Cic. ad Attic. lib. 7.135.8.

Fugam morbi quærere. Horat. 1. epist. 6.6.

Gloriam quærere. Cic. 1. Offic. 57. id est, captare.

Gratiam quærere alicui ad uulgum, dicitur res aliqua. Liu. 6. ab Vrbe, 136, Eaq; ipsa affinitas haud spreta gratiam Fabio ad uulgum quæsierat. id est, comparauerat apud uulgum.

Identidem quærere. Vide Idem.

Immoralitatem quærere ipsa morte. Cic. 2. Tusc. 30.

Inimicitias quærere. Plaut. Menæch. 15.1.

Inuidiam ex re aliqua alicui quærere, Conflare. Quintil. lib. 6. cap. 1.14.

In aliquem inuidiam quærere. Cic. pro Rabirio Posth. 29.

Latebram quærere periurio. Cic. 3. Offic. 144.

Laudem quærere. Terent. Heaut. 2.3.74.

Liberos quærere. Plaut. Capt. 13.120,

Liberorum quærendorum causa ei credo uxor data est. Gellius lib. 4. cap. 3.

Locum iniuriæ quærere. Liu. 5. ab Vrbe, 43.

Locum insidijs quærere. Liu. 5. bel. Maced. 11.

Locum gratiæ apud aliquem quærere. Liu. 5. bel. Pun. 89.

Locum seditionis quærere. Liu. 3. ab Vrbe, 189.

Materiam quærere amori. Ouid. 1. de Arte, 10.

In medium quærere, In commune, siue in communi uictum sibi quærere. Tūc enim omnia erat cōmunia. Virg. 1. Georg. 26.

Moras quærere. Ouid. 11. Metam. 93.

Moram quærere supplicio. Cic. 7. Verr. 129.

Quærere, Velle, contendere. Plin. lib. 8. cap. 53.2, Potissimum è monte aliquo in alium transilire quærentes.

Quærere aliquem, pro Quæstionem habere de aliquo, uel torquere ipsum. Liu. 3. bel. Maced. In præsentia placuit comprehendi eos qui simul fuissent, quæstionemq; de his haberi, dum quæruntur, &c.

Quærere aliquem ad necem. Cic. pro Sestio, 46.

Nouas quærere. Propert. lib. 1. eleg. 12.3.

Numen & auxiliū per sacras quærere sortes. Ouid. 1. Met. 75.

Occasionem quærere. Cæsar 2. bel. Ciuil. 82.

Odium alicuius quærere. Ouid. 13. Metam. 162.

Quāmue malis aliam quærere coner opem. Ouidius 5. Trist. eleg. 8.9.

Opes & amicitias quærere. Horat. de Arte, 34.

Periculum uoce quærere. Ouid. 2. Metam. 113.

Quo modo aliquid fiat quærere. Terent. Heaut. 5.4.16,

Quæris id quod habes, parentes: quod habes nō quæris, patri Quomodo obsequare.

Animus quærit rationem. Lucret. lib. 2.208.

Regnum quæritur armis. Lucan. lib. 1.71.

Remedium quærere ab aliquo. Cic. 2. Tusc. 79, Cogamurq; confiteri, non esse ab eo doloris remedia quærenda, qui dolorē malorum omnium maximum esse dixerit.

Remedium ad rem aliquam quærere. Cic. pro Cluentio, 19.

Quærere aliquid in medio. Plin. lib. 25. cap. 13.2.

Requiem quærit sibi. Horat. 1. epist. 7.16.

Risus quærere sibi. Horat. 1. epist. 7.16.

Salutem alicui malo quærere. Adelph. 3.2.2.

Seria quæramus amoto ludo. Horat. 1. Serm. Satyr. 1.6.

Sermonem quærere. Terent. Eunuch. 3.3.10 id est, occasionem colloquendi.

Sitim quærere, Prouocare. Cic. 5. Philipp. 177. Sic dicitur ut Sermonem quærere. Budæus.

Somnum quærere re aliqua, Conciliare, inducere. Plin. lib 12. cap. 17.8, Odore strobi arboris somnum ægris quærunt.

Venenum quærere alicui. Cic. pro Cluentio, 98.

Quærebatq; uiam, qua se genitrice relicta Exereret. Ouid. 10. Metam. 100.

Ardua sollicitis uictoria quæritur armis. Ouid. 14. Met. 90.

Voluptatem quærere. Cic. 1. de Finib. 50.

Quærere ad unū exemplum & regulam, Omnes sub uno exemplo comprehendere. Cic. in Sallustium, 2.

Quærere, Est etiam id quod nunc dicimus, Informationem facere, & Legibus uendicare. Cicero, Decernebat enim ut ueteribus legibus tantummodo extra ordinē quæreretur. Idem, Tulit enim de cæde quæ in Appia uia facta esset, in qua Publius Clodius occisus fuit. Quid ergo tulit? nempe ut quæreretur. Quid porrò quærendum est? factúmne sit? at constat. A quo? at patet. Hæc Budæus.

Quærere

Digitized by Google

Quærere in aliquem. Cic. pro Cluentio, 118.
Maiores nostri in dominum de seruis quæri noluerunt. Cic. pro Milon. 44.
Quærere de. Cic. 2. Verr. 14, Quum prætores designati sortirentur, & M. Metello obtigisset ut is de pecunijs repetundis quæreret.
De morte alicuius quærere. Cic. pro Rosc. Amer. 71.
Quærere rem, Est agitare causam criminis, ut Prætor quum iudicium cogit. Cicer. in Verrem, illo die rem quæsiturus non esset, quum repentè iuberetur dicere.
Quærere rem tormentis, & per tormenta. Cic. pro Cluentio, 140. Suetonius in Tiberio, Acta res in Senatu: & quia ambigebatur, per tormenta quæsita est.
Nam quum more maiorum de seruis in dominum, ne tormentis quidem quæri, &c. Cic. pro Deiotaro, 2.
Quærere (πυνθάνομαι) Percontari, sciscitari, petere, interrogare. Plaut. Amph. 3.127,
Atq; ut ne, qui essem, familiares quærerent. Terent. Andr. 1.1.63, —item alio die
Quærebam: comperiebam nihil ad Pamphilum
Quicquam attinere.
Quæro abs te. Cic. pro Sexto Roscio, 44.
Quærere horas ab aliquo. Plin. lib. 7. cap. 53.3.
Circa aliquem quidpiam quærere. Quintil. lib. 7. cap. 1.38.
Quærere de. Cic. 4. Acad. 136, Quæsiuit de Zenone fortasse quid futurum esset. Liu. 4. ab Vrbe, 171, Quæro de te, &c. hoc est, abs te.
Quærere de re aliqua. Cæs. 2. bel. Gal. 285, Neruiorum de natura moribusq; Cæsar quum quæreret, sic reperiebat.
Quæro ex te. Cic. in Vatinium, 25. Terent. Heaut. 4.1.5,
Nescio, nisi ut ex ipsa quæras, unde hunc habuerit.
Ex re quæritur, ueneficium fuerit, an cruditas. Quintilian. libro 7. cap. 3.11.
Quærere secreto ab aliquo. Cæsar. 1. bel. Gall. 69.
Eruditius aliquid quærere. Quintil. lib. 1. cap. 5.23.
Subtiliter aliquid quærere. Quintil. lib. 7, cap. 2.42.
Verum quærere. Horat. 2. epist. 2.9.
Si uerum quæris. Cic. Cassio, lib. 12.8.2.
Quæro quid sit, cur, &c. 1. de Orat. 4.
Et ea res, si quæris, magno ei honori fuit. Cic. 3. Offi. 106.
Quærat aliquis quæ sint mentiti ueteres magi. Plinius libro 30. cap. 2.4.
Forsitan quæratis qui iste terror sit, & quæ tanta formido, quæ tot ac tales uiros impediat, quo minus, &c. Cicero pro Roscio Amer. 3.
Quæret fortasse quispiam, displiceátne mihi legum præsidio à capite periculum propulsare. Cic. pro Cluentio, 114.
Quid quæris amplius? Cic. pro Roscio Amer. 86.
Quærere, nonnunquam significat comparare, siue acquirere. Terent. Adelph. 5.4.15,
Contriui in quærendo uitam atque ætatem meam. Idem Heaut. 1.1.87,
Laborans, quærens, parcens, illi seruiens. Ibidem, 3.1.38,
Post illa cœpit uictũ uulgò quærere. Cic. pro Quintio. 7,
Nec mirum si is qui uocem uænalem habuerat, ea quæ uoce quæsiuerat, magno sibi quæstui fore putabat.
Quærere rem honestè mercaturis faciendis. Cic. in Parad. 58.
Quærere multo labore. Cic. 2. de Fin. 176.
Quærere, Petere. Plaut. Aulul. 5.17,
Quid si quispiam ignem quæret?
Non quæro ex his illa initia mathematicorũ. Cic. 4. Acad. 207.
Quærere, Disputare, consulere, uel discutere. Cic. Pæto, lib. 9. 26. 7, Ille baro te putabat quæsiturum, num unum cælum esset, an innumerabilia.

Quærere de. Cic. de Orat. In quibus sæpe non de facto, sed de iure atq; æquitate quæritur.
Quæritur inter medicos, cuius generis aquæ sint utilissimæ. Plinius lib. 31. cap. 3.1.
Finis quærendi. Horat. 1. Serm. Satyr. 1.19.
Procumbit quærendo iuuencum, bucula. Virg. eclog. 9.18.
¶ Quærens, Participium (ζητῶν) Ouid. 6. Metam. 117,
Verbaq; quærenti satis indignantia lingua Defuerant.
Mihi percunctanti, aut aliquid quærenti nunquam defuisti. Cic. 1. de Orat. 49.
¶ Quærendus (ζητητέος) Seneca Hercul. Oetæo, 3.8,
Quoties genitor quærendus eras? Lucret. lib. 3,
—hoc tamen est, ut
Quærendum uideatur, & in discrimen agendum.
¶ Quæsitus, pen. prod. (ζητηθείς) Nomen ex participio: ut, Artes quæsitæ. Virg. 3. Georg. 110.
Labore dulci quæsita dicta. Lucan. lib. 2.146.
Gloria quæsita est multis. Ouid. de Ponto, eleg. 7.10.
Odium quæsitum mihi. Ouid. 2. Trist. 18.
Salus quæsita fuga. Ouid. 14. Metam. 48.
Adulatio quæsitior fuit. Tacit. lib. 3. hoc est, exquisitior.
Quæsitissimus, pro exquisitissimo. Tacit. lib. 2, Excepêre Græci quæsitissimis honoribus.
¶ Quæsitum, pen. prod. pro Re parta. Ouid. 7. Metam. 134,
—parcum genus est, patiensq; laborum,
Quæsitiq; tenax. Cic. in Parad. 58, Cui quæsito autem opus sit, quis unquam hunc uoce dixerit diuitem?
Quæsitum, Idem quod postulatum. Ouid. 4. Metam. 159,
Accipe quæsiti causam.
¶ Quæsitus, huius quæsitus, pen. prod. m. g. Verbale. Plin. lib. 51. cap. 9. 6, Nilus incertis ortus fontibus, it per deserta & ardentia: & immenso longitudinis spacio ambulans, famaq; tantum inermi quæsitu cognitus sine bellis, quæ cæteras omnes terras inuenêre, originem, &c.
¶ Quærito, quæritas, pen. cor. (ἐπιζητέω) quæritare, Frequentatiuum, Instanter quærere. Terent. Adelph. 3.3.6,
—si me senserit
Eum quæritare, nunquam dicet carnufex. Catull. in Camerium, epigram. 51.5,
Et multis languoribus peresus
Essem, te mihi amice quæritando.
Quæritare, propriè de ijs dicitur, qui quotidie in quærendo, uix uictum inueniunt, ut ait Donatus. Terent. And. 1.1.48,
Lana ac tela uictum quæritans. Plaut.
Qui inops & sordidus quæritando alit familiam.
¶ Quæsito, quæsitas (ἐπιζητέομαι) quæsitare, Aliud frequentatiuum. Plin. lib. 21. cap. 3.1, Semper tamen authoritas uel ludicro quæsitatum fuit. Vetus codex habet, quæsitarũ: sub. coronarũ, ut sit Nomen participiale. Loquitur aũt de coronis.
¶ Quæstio, quæstionis, Verbale (ζήτησις, ζήτημα, πρόβλημα) à Quæstum supino. Plaut. Cistel. 7.50,
—iube domi opperirier,
Ne quæstioni mihi sit, quid eum uelim. id est, ne cogar eum quærere. Idem Capt. 6.3,
Pol tibi ne quæstioni essemus, cautum intelligo.
Quæstio, est aliquando dubitatio & disceptatio. Cic. 2. de Fin. 38, In his primis naturalibus uoluptas insit, necne magna quæstio est. Plin. lib. 7. cap. 28.1, Fortitudo in quo maximè extiterit, immensæ quæstionis est. Cic. 4. Acad. 51, Quæstio autem est appetitio cognitionis: quæstionisq; finis, inuentio.
Disceptatio & quæstio. Cic. 3. de Orat. 71.
Quæstio de. Cic. 4. Acad. 206, De sapiente loquamur, de quo (ut sæpe iam dixi) omnis hæc quæstio est.
Asperitas quæstionum. Quintil. lib. 4. cap. 1.17.

Digitized by Google

Frigus quæstionũ & argumentorum. Quintil.lib.2.cap.12.4.
Vinculum quæstionis. Quintil.lib.2.cap.23.
Immensa quæstio. Vide Immensus.
Infinitæ quæstiones. Vide Infinitus.
Legitimæ quæstiones. Quintil.lib.3.cap.6.51.
Lusoria quæstio. Vide Ludus.
Naturales quæstiones. Quintil.lib.1.cap.4.4.
Perdifficilis & obscura quæstio est de natura deorum. Cic.1.de Nat.deor.1.
Adiuuare quæstionem. Quintil.lib.4.cap.4.4.
Afferre quæstionem. Vide Affero.
Conscribere fictam quæstionem. Vide Conscribo.
Diuidũt nostri totam istam de dijs immortalibus quæstionem in partes quatuor: primùm docent esse deos: deinde quales sint: tum mundum ab his administrari: postremò consulere eos rebus humanis. Cic.2.de Nat.deor.4.
Existit autem hoc loco quæstio subdifficilis, nunquando, &c. Cic.de Amic.59.
Habere aliquid in magna quæstione. Plin.lib.10.cap.7.
Esse in quæstione. Plin.lib.10.cap.22.2, Nec sine causa in quæstione est, quis sonus tantum bonum inuenerit.
Quæstio tenet eum, qui in ius uocatus est. Papinian. in.l.iudicatæ.ff.de except.rei iudicatæ, Nam & quũ alterum ex cohæredibus inofficiosi quæstio tenuit, aut etiam duobus separatim agentibus alter obtinuit, libertates competere placuit.
Habere aliquid quæstionis dicitur res, quum dubia est & incerta. Cic. in Orat.37, Sed id nec dubium est: & siquid habet quæstionis, hoc tamen, &c.
Habere quæstionem de aliqua re. Cic.5.de Fin.29.
Indicare quæstionem. Quintil.4.cap.4.4.
Ratiocinatiua atq; collectiua quæstio orietur. Quintil.lib.7.capite 2.42.
Persoluere quæstionem. Vide Persoluo.
Variare quæstiones. Quintil.lib.3.cap.10.3.
Versari in quæstione dicitur res, dum de ea disceptatur & dubitatur. Cic.pro Sylla, Quæ res in quæstione uersetur.
Quæstionem intelligere debemus & tormenta, & corporis dolorem ad eruendam ueritatem, inquit Vlpianus, de iniurijs & famosis libellis, l.iniuriarum. Idem de S.C. Silaniano, l.1, Quæstionem, inquit, sic accipimus, non in tormenta tantùm, sed omnem inquisitionem, & defensionem mortis.
Facti in eculeo quæstio est, iuris in iudicio. Cic.pro Mil.42.
Abripere ad quæstionem. Vide Abripio.
Quæstioni decipere seruos. Plaut. Mostel.15.43.
Habere quæstionem de uiri morte. Cic.pro Cluent.139.
Mortis paternæ habere quæstionem de seruis paternis filio non licet. Cic.pro Rosc.Amer.47.
Habere quæstionẽ in caput alterius de furto. Cic. p Cluent.145.
Polliceri in quæstionem seruos. Cic.pro Rosc.Amer.46.
Postulare quæstionem eius est, qui iniuriam sibi factam queritur, aut alteri, quam uindicare ad eum pertineat. Liu. 2.ab Vrbe cond. Ab urbe Senatus tumultuosè uocatus, tumultuosius consulitur, quæstionem postulantibus ijs qui pulsati fuerant, &c. Hæc Budæus. Cic pro Rosc. Amer.46, Aliquoties duos seruos paternos in quæstionem ab aduersarijs Sext.Roscius postulauit.
Quæstio & tormentum. Cic.pro Sylla, 58.
Quæstio & animaduersio. Cic.2.de Leg.59.
Quæstio etiam dicitur, quam uulgò Informationem dicunt.
Auri Tholosani quæstio. Cic.3.de Nat.deor.106.
Potentissimæ quæstiones. Quintil.lib.4.cap.1.16.
Quæstionem adhibere. Cic.1.de Diuinat.96.
Constituere quæstionem. Vide Constituo.
Constituitur quæstio de furto. Cic.pro Cluentio, 143.

Decernere quæstionem. Vide Decerno.
Exercere quæstionem inter sicarios. Cic.2.de Fin.85.
Aspera & uehemẽs quæstio exoritur de iure belli. Quintil.lib.5.cap.10.79.
Facere quæstiones iuris. Quintil.lib.5.cap.10.30.
Ferre quæstionem de iure, non de facto. Cic.pro Milon.23.
Habere quæstionem. Quintil.lib.5.cap.4.2.
Hoc falsum est: habita enim quæstio est. Cic.de Orat.93.
Inferenda est alia quæstio. Quintil.lib.6.cap.4.15.
Instituere quæstionem. Quintil.lib.7.cap.2.10.
¶ Quæstiuncula, pen.corr. Diminutiuum (ζητημάτιον) Parua interrogatio uel dubitatio. Cicero 1.de Orat.51, Quid mihi nunc uos, inquit Crassus, tanquam alicui Græculo ocioso & loquaci, & fortasse docto atq; erudito quæstiunculã, de qua meo arbitratu loquar, ponitis?
Minutæ quæstiunculæ. Vide Minuo.
¶ Quæsitio, quæsitionis, fœ.g. à supino quæsitũ (ζήτησις) Idem quod quæstio. Plaut. Casin.12.16,
Caue in quæsitione mihi sis. Antiquè.
¶ Quæstor, quæstoris, masc.g. (ἀργυρολόγος, φορολόγος, χρηματιστής, ταμίας, ταμιοῦχος) Qui comitandæ rei militari primùm creatus fuit. eum nunc thesaurariũ bellicum uocamus. Cum Imperatoribus enim populi Romani mittebãtur Quæstores, id est, cum Consulibus & Prætoribus ad administrandam rem pecuniariã & prædã, ac manubias in rationes publicas referendas: ut uidere est apud Liuium multis locis. Cic. 1. Verr.33, Sic enim à maioribus nostris accepimus, Prætorẽ Quæstori suo, parentis loco esse oportere: nullam neq; grauiorem, neq; iustiorem causam necessitudinis posse reperiri, quàm coniunctionem sortis, quàm prouinciæ, quàm officij, quàm publicam muneris societatẽ. Asconius in Diuinationẽ, Hæc erat, inquit, prima Senatoris administratio, Quæstorẽ fieri, & in prouincia curam gerere publicæ pecuniæ, in usus diuersos erogandæ. Inde Cicero in Prætura urbana: siue Verr.3, Ne diutius teneam, inquit, pecunia attributa numerata est: profectus est Quæstor in prouinciam: uenit in Galliam expectatus ad exercitũ Consularẽ cum pecunia. Hi autẽ Quæstores, lictores, & uestẽ & insignia quæstoria habebãt. quod Cicero ostendit his uerbis, Nam simulac me Dyrrhachiũ attigisse audiuit Plãcius, statim ad me, lictorib. dimissis, insignibus abiectis, ueste mutata profectus est. Ex Budæo.
Sortiri alicui prouinciæ Quæstores. Cic.pro Muræna, 6.
Quæstores urbani, ærarium curabant: eiusq; pecunias expensas & acceptas referre in tabulas publicas consueuerant. Valerius lib.2.cap.3, de Lege triumphi loquens, Cæterùm ne tam præclara lex cupiditate laureæ obliteraretur, legis alterius adiutorio fulta est, quã L. Marius & M. Cato Trib.pleb.tulerunt. Pœnam enim Imperatoribus minatur, qui aut hostiũ occisorum in prælio, aut amissorum ciuiũ falsum numerum literis Senatui ausi essent referre. Iubetq; eos, quum primùm urbẽ intrassent, apud Quæstores urbanos iurare de utroq; numero uere ab ijs Senatui esse scriptũ. Hi autem Quæstores signa ex ærario promebant exeuntibus ad bellum Consulibus, aut alijs Imperatoribus. Author Liuius lib.7. Budæus.
Quæstores ærarios hodie uocare possumus, quos multarũ receptores uocãt. Tacitus lib.13, Censuit Piso designatus Consul, ne multã à tribus dictam Quæstores ærarij in publicas tabulas ante quatuor menses referrent, medio temporis contradicere liceret, de quo eo Consules statuerent. Budæus.
Quæstor, Idem etiam significat quod Quæsitor. uide Quæsitor. Cic. 4. in Catil.82, Iam hoc nemini dubium est, qui reò custodiam, Quæstori gratulationem, indici præmium decreuit: quid de tota re & causa iudicãrit. Quibus uerbis Quæstorem coniurationis sese uocat, ob decretã sibi Consuli à Se-

Digitized by Google

natu quæstione m. Vetus tamen codex legit, quæsitori.

¶ Quæsitor, pen. prod. quæsitoris, masc. g. (ζητητής) Is dicitur qui quæstionem habet: hoc est, qui inquirendum curat de crimine, de eoq; iudiciū exercendum. Hic quæsitor sedebat pro Tribunali, Iudices aūt in subsellijs, omniaq; ferme in potestate habebat. Cicero in Bruto, Itaq; intelligens dicendi existimator, &c. uidet oscitantem iudicem loquentem cum altero, nonnunquam circulantē, mittentem ad horas, Quæsitorem ut dimittat rogantem. Quæsitorem uocat Prætorem, in cuius erat potestate soluere consilium quum libuerat, & dare ueniam abeundi, coactis iudicibus: quod interdum iudices tædio affecti postulabant, horā non expectantes. Idem in Vatiniū, 26. Quæro ex te Vatini, num quis in hac ciuitate post urbem conditam Tribunos plebis appellârit, ne causam diceret: num quis reus in tribunal sui quæsitoris ascēderit, eumq; ui deturbârit, subsellia dißipârit, urnas deleuerit? Ad hanc autem similitudinem (inquit Asconius) Virgilius Minoem iudicem apud inferos, tanquam Prætor sit rerum capitalium, Quæsitorem appellat. Dat ei sortitionē, ubi urnā nominat. dat ei electionem iudicum, quum dicit,

Conciliumq; uocat. dat cognitionem facinorum, quum dicit, Vitasq; & crimina discit. Verba Virgilij hæc sunt, 6. Aeneid. 87,

Nec uerò hæ sine sorte datæ, sine iudice sedes:
Quæsitor Minos urnam mouet, ille silentum
Conciliumq; uocat, uitasq; & crimina discit.

Per syncopam etiam Quæstor dicitur. Hæc Budæus. Cic. pro Fonteio, 10. Quid mihi opus est sapiente iudice? quid æquo quæsitore? quid oratore non stulto? Idem ad Qu. fratrem, lib. 3. 19. 4, Grauis & firmus quæsitor.

Edere quæsitorem. Cic. pro Plancio, 34.

Tormenta gubernat dolor, moderatur natura cuiusq;, regit quæsitor, &c. Cic. pro Sylla, 58.

¶ Quæstorium, quæstorij (ταμιευτικόν) In castris, Quæstoris tabernaculum erat. Liu. lib. 10, Itaq; captum quæstorium, Quæstorq; ibi Pansa occisus. Cic. pro Plancio, 80, Thessalonicam me in quæstoriumq; perduxit.

¶ Quæstorius, Adiectiuum (ταμιευτικός) Quod ad Quæstorem pertinet. Cic. ad Caninium, lib. 2. 16. 12, Quod ego officio quæstorio te adductum, &c. Idem 3. Verr. 38, Legatus quæstorius.

Persona quæstoria. Cic. pro Plancio, 81.

¶ Quæstorius quæstorij, masc. g. (ταμιευτικός) Qui Quæstor fuit: ut, Vir quæstorius. Cic. 13. Philipp. 368.

Sicinius quæstorius mortuus est. Cic. de claris Orat. 142.

¶ Quæstura, quæsturæ, pen. prod. Quæstoris dignitas, sicut à Prætore prætura. Cic. Acilio, lib. 13. 39. 2, Cuius cū patre magna mihi fuit amicitia, iam inde à quæstura mea Siciliensi.

Sed quæstura utriusq; propemodum pari momento sortis fuit. Cic. pro L. Murena, 16.

Consedit nomen in quæstura. Vide Consideo.

Consignata literis quæstura. Vide Consigno.

¶ Quæstus, huius quæstus, uel quæsti, antiquè (χρηματισμός, κέρδος) Datiuum & ablatiuum plurales facit quæstibus per i, teste Valla: significatq; lucrū ex nūmis. Cic. 5. Ver. 87, Tantum de quæstu ac lucro dicam unius agri & unius anni.

Rem aliquam gerere sui quæstus aut commodi causa. Cic. pro Rosc. Amer. 165.

Consequi quæstum. Vide Consequor.

Pecuniam in quæstu relinquere. Cic. in Pisonem, 68.

Quæstus, pro Actione ipsa atq; artificio lucrandæ pecuniæ, teste Valla lib. 3. Cic. 1. Offic. 208, Iam de artificijs & quæstibus, qui liberales habendi, qui sordidi sint, hæc ferè accepimus. Terent. Eunuch. 2. 2. 22,

—imperaui egomet mihi
Omnia assentari: is quæstus nunc est multo uberrimus.

Quintilianus, Nam ut lingua primùm esse cœpit in quæstu, institutumq; eloquentiæ bonis malè uti. Quæstu dixit, quasi acquisitione.

Carcerarius quæstus. Vide Carcer.

Illiberales & sordidi quæstus mercenariorum omnium. Cic. 1. Offic. 208.

Iudiciarius quæstus. Vide Iudico.

Opimi quæstus. Plin. lib. 10. cap. 51.

Abducere à meretricio quæstu. Vide Abduco.

Callere ad quæstum. Vide Calleo.

Colere quæstum. Vide Colo.

Magnos & uberes quæstus sibi constituere. Cic. 4. Verr. 20.

Conterere quæstum. Vide Contero.

Duci quæstum & lucro emendi. Cic. 5. Tusc. 13.

Facere quæstum in aliqua re. Cic. Cassio, lib. 15. 14. 1.

Furtis quæstum facere. Cic. 7. Verr. 110.

Maximos quæstus & prædas facere. Cic. 5. Verr. 99.

Habere Remp. quæstui, turpe. Cic. 2. Offic. 114.

Instituere sibi quæstum. Vide Instituo.

Seruire quæstui. Celsus lib. 3. cap. 4.

¶ Quæstuosus, pen. prod. Adiectiuū (χρηματοποιόν) Idem quod Lucrosus. ut, Quæstuosus homo, qui quæstus & lucri auidior, undiq; lucella quæritat, ut ait Valla. Cic. 4. Verr. 32, Quàm illa res calamitosa Heraclio, quæstuosa Verri, turpis Syracusanis, miseranda omnibus uidebatur?

Venio iam sumptuosos, relinquo istum quæstuosum. Cicero in Parad. 62.

Quæstuosus & Sumptuosus ager, contraria. Cato cap. 1. 3.

Damnum quæstuosum. Cic. ad Attic. lib. 14. 305. 4.

Edictum quæstuosißimum & uberrimum. Cic. 5. Verr. 28.

Insula quæstuosa margaritis: hoc est, ex cuius margaritis magnus fit quæstus. Plin. lib. 6. cap. 25. 1.

Mercatura quæstuosa. Cic. 5. de Fin. 156.

Ratio quæstuosißima pascendi. Colum. lib. 6. in Præfat. 3.

Scientiam quæstuosam habere. Cic. 2. Philipp. 35.

Quæstuosus cum genitiuo. Cic. 2. Philip. 55, Cuius domus quæstuosißima est falsorum commentariorū. id est, abundans, unde maximum quæstum faciat Antonius. Nam mortuo Cæsare commentaria eius, Antonij domum translata sunt, in quibus decreta perscripta erāt. Hinc Antonius quodcūq; ipsius animo collibuisset, faciebat: alijs magistratus dabat, alijs immunitates: & hæc omnia faciebat, quasi à Cæsare ante decreta, & in commentaria relata.

Quæstuosus, cum ablatiuo. Curtius lib. 4, Nasamones sunt gens Syrtica, nauigiorum spolijs quæstuosa: quippe obsident littora, & æstu destituta nauigia notis sibi uadis occupant.

¶ Quæsticulus, quæsticuli, pen. cor. (κερδύφιον) Diminutiuū, significat paruum lucrum. Cic. 2. de Diuinat. 51, Aut fissum iecoris cum lucello meo, aut mens quæsticulus cum cælo, terra, rerumq; natura?

¶ Quæstuarius, Adiectiuum (κερδῷος) Seneca lib. de Benef. 6, Quum ex adultera in quæstuariam uersa, ius omnis licentiæ sub ignoto adultero peteret.

Quæso] Δέομαι, primam personam indicatiui, & Quæsumus, pen. corr. pluralem tantum habet: cætera exoleuerunt. Quidam quæsimus, per tertiam uocalem in secunda syllaba scribi uolunt, quod tertiæ esset cōiugationis, si integrum reperiretur, ut Legimus. Terent. Eunuch. 3. 2. 13,

Quæso hercle ut liceat, pace quod fiat tua. Idem Andr. 1. 2. 33,

Vbi illis facilius passus sim, quàm in hac me deludier.
D. Bona uerba quæso. Cic. 1. de Legib. 8, Quamobrem

Digitized by Google

aggredere quæsumus, & sume ad hanc res tempus.
Quæso quid hoc est? Cic. Attico, lib. 7.130.1.
Quid est, quæso Metelle, iudicium corrumpere, si hoc non est? Cic. 2. Verr. 17.
Quæso quid sit mihi faciendum. Cic. Attic. lib. 11.223.1.
Fac quæso, qui ego sum, esse te. Cic. Gallo, lib. 7.24.2.
Reficite nos quæso Iudices, p deos immortales. Cic. 6. Verr. 94.
Quæso deos. Terent. Andr. 3.2.7,

Deos quæso ut sit superstes: quandoquidem ipse est ingenio bono.

Deos quæsumus consilia tua Reip. salutaria sint. Brutus Ciceroni, lib. 11.3.9.
A' te maximopere peto & quæso. Cic. Appio, lib. 3.2.3.
Quæso à uobis. Cic. pro Archia poeta, 2, Quæso à uobis, ut in hac causa mihi detis hanc ueniam, accommodatam huic reo, uobis, quemadmodum spero, non molestam.
De te quæso etiam atq; etiam uide. Hirtius Ciceroni, in epist. ad Attic. lib. 15.325.6.
¶ Quæso, quæsis, quæsi, quæsum (καταλίομαι) antiquè declinabatur: uel, secundum Probum, quæsiui, quæsitum. Lucret. lib. 5.247, præsenti usus est,

Non diuûm pacem uotis adit & prece quæsit
Ventorum pauidus paces.

Sallust. lib. 1. Hist. Curionem quæsiuit uti adolescentior, & à populi suffragijs integer ætati concederet.

Quæsticulus, Quæstio, Quæstor, Quæstuosus, Quæstura, Quæstus] Vide Quæro.

Qualibet] siue qualubet, pen. corr. Aduerb. Vbicunq; libet, undecunq;. Plaut. Most. 10.22,

Qualibet perambula ædes oppidò tanquam tuas.

Quintil. lib. 5. cap. 13, Si uel maxima flumina in riuos deducantur, qualibet transitum præbent.
Quid uis, qualubet esse notus optas? Catull. epig. 38.2.
Qualis] & hoc quale (οἷος, ποῖος, ὁποῖος, ποιόσιν, πηλίκος, ποδαπὸς) Relatiuum, alicuius rei naturam declarans: ut, Qualis pater, talis filius. Cicero de Amicitia, 6, Nec sicut uulgus, sed ut eruditi solent appellare, sapientem, qualem in reliqua Græcia neminem.
Qualis, interrogatiuè aliquando ponitur. Plaut. Trin. 15.3,

Qualine amico mea commendaui bona? Cic. 4. Acad. 83.

Qualis, infinitè. Cic. pro Fonteio, 18, Quamobrem quali fide, qua pietate existimatis esse eos, qui, &c.
Ac primum quãta innocentia debent esse imperatores, quanta deinde omnibus in rebus tẽperantia, quanta fide, quanta facilitate, quãta ingenio, quãta humanitate: quæ breuiter qualia sint, in Cn. Pompeio cõsideremus. Cic. pro lege Manil. 25.
Nulla gens est, quæ non etiam si ignoret qualem habere deum deceat, tamen habendum censeat. Cic. 1. de Legib. 36.
Nihil interest ad beatè uiuendum, quali utaris uictu. Cic. 2. de Finibus, 144.
Qualis corpore. Cic. 1. de Nat. deor. 88, Concedo esse deos: doce me igitur unde sint, ubi sint, quales sint corpore, animo, uita.
Qualis & quantus. Cic. 3. Tusc. 94, Nam de ipsius rei natura qualis & quanta sit, quæritur.
Quid, quale, quantum. Cic. 1. Tusc. 94, Si quid sit hoc, non uides, at quale sit, uides: si ne, quidem, at quantum id sit, profectò uides.
Qualis oratoris & quanti hominis in dicendo putas esse scribere historiam. Cic. 2. de Orat 28.
Quale, ter repetitum. Cic. 2. de Diuin. 200, Ad aperta & clara ueniamus, quale est de illo interfecto à caupone Megaris: quale de Simonide, &c. quale etiam de, &c.
Tale quale. Virg. 5. eclog. 9,

Tale tuum carmen nobis diuine poeta,
Quale sopor fessis in gramine.

Vt non tales quales antè habitæ sint, habeantur. Cicero de Inuent. 151.
Præbe te talem hoc tempore, qualem te iam antea præbuisti. Cic. pro Rosc. Amer. 8.
Nullus pilus omnibus rebus talis, qualis sit pilus alius. Cic. 4. Academ. 150.
Vidi quosdam in te tales, quales tu, &c. Cic. Lent. lib. 1.9.93.
Siquis id ageret, ut qualis haberi uult, talis esset. Cicero 2. Offic. 60.
Qualis, pro Qualiter, comparationibus faciendis apta particula. Virg. 4. Georg. 102,

Qualis populea mœrens philomela sub umbra,
Amissos queritur fœtus, &c. Ouid. 3. Metam. 137,
—falcata nouissima cauda est,
Qualia dimidiæ sinuantur cornua Lunæ.

¶ Qualiscunq;, ὁποιοστισῦν. Cic. in Pisonem, 21, Quum tamen ille, qualiscunq; est, qui est te ab uno te improbitate uictus Gabinius, colligit ipse se uix. Idem 1. Tusc. 129, Totumq; hoc leue est, qualecunq; est.
Sed homines beneuolos qualescunq; sunt, graue est insequi contumelia. Cic. Attico, lib. 14.312.6.
Qualescunq; summi ciuitatis uiri sunt, talis & ciuitas. Cic. 3. de Legibus, 46.
Quæ qualiacunq; in me sunt (me enim ipsum non pœnitet quanta sint) sed apparent in orationibus. Cic. in Orat. 171.
Scripta qualiacunq;. Ouid. 1. Trist. eleg. 1.10.
Carmina nostra qualiacunq;. Ouid. 5. Trist. eleg. 12.5.
Qualis enim cunq; est. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13.2.
Quale tamen cunq; est. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.2.
¶ Qualisqualis, pen. prod. Idem quod qualiscunq;. Iurisconf. in l. rescriptum. de distract. pignor. Quia ex contractu, qualiquali obligatione à debitore interposita.
¶ Qualislibet, pen. corr. (ὁποῖος βούλει, ὁποιοσδηποτοῦν) Cic. 2. de Nat. deor. 135, Si innumerabiles unius & uiginti formæ literarum, uel aureæ, uel qualeslibet, aliquò conijciantur. Legitur & separatis dictionibus, quales libet.
¶ Qualitas, pen. corr. qualitatis (ποιότης) Est secundum quam quales dicimur: ut albedo, nigredo, aduocatio, procuratio, legatio, paternitas, filiatio, qualitates sunt: quod secundũ eas, albos, nigros, aduocatos, procuratores, legatos, patres, filios esse dicimus. Hæc Sipontinus. Cic. 1. Acad. 37, Qualitates igitur appellaui, quas ποιότητας Græci uocant. Ibidem, 36, Sed quod ex utroq; (id est ex materia & ui) id iam corpus, & quasi qualitatem quandam nominabant. Et 2. de Nat. deor. 135. Rursum 1. Acad. 41, Et quum ita moueatur illa uis, quã qualitatem esse dicimus, & quum sic ultrò citroq; uersetur, & materiam ipsam totam penitùs commutari putant, & illa effici, quæ appellant qualia.
Qualitatum aliæ principes, aliæ ex ijs ortæ. Cic. 1. Acad. 39.
Cæli qualitas. Quintil. lib. 5. cap. 9.10.
Qualitatem litoris nostri contemplemur, si uitemus scopulos, an probemus. Colum. lib. 8. cap. 17.7.
Qualitas materiæ excipientis. Plin. lib. 2. cap. 80.1.
¶ Qualiter, pen. corr. Aduerb. Plin. lib. 8. cap. 48.3, Antiquis enim torus è stramento erat, qualiter nunc etiam in castris gausape.
Qualitercunq;, Aliud aduerbium, significat Vtcunq;. Colum. lib. 11. cap. 3.27, Potest etiam citra hanc operam fieri crispum, qualitercunq; satum. Idem lib. 2. cap. 10.
¶ Qualiterqualiter, pro Qualitercunq;. Vlpian. in l. quo enim in fine. D. rem ratam haberi, Nam qualiterqualiter quis eundem actum retractat, qui à procuratore actus est, committi stipulationem oportet.

Digitized by Google

Qualus] quali, m. gen. (κάλαθος) Genus uasis uiminei, per quod uinum guttatim defluit quum calcatur uua, reliqua uerò materia exire prohibetur. Virg. 2. Georg. 49,
— tu spisso uimine qualos,
Colúq; prelorum fumosis diripe tectis. Plin. lib. 17. cap. 10. 4, Alij in qualo pedibus in profluente deculcant, &c.
Qualus, In quo gallinæ oua edunt, apud Columellam lib. 8. cap. 3. 4. Idem lib. 9. cap. 15. 10, Saligneus qualus, uel tenui uiminei rarius contextus saccus inuersæ metæ similis, qualis est quo uinum liquatur, obscuro loco suspenditur.
Qualum, neutro genere etiam legitur. Cato cap. 11. 4, Corbulas amerinas uiginti, quala sataria septem, alueos quadraginta. Colum. libro 7. cap. 3. 7, Sint quala mundatißima, nequa earum ualetudo. Quidam hîc legunt, caula. Sed fortè legendum, Sint quàm mundißima, &c. Loquitur enim de stabulis ouium.
Vindemiatorij quali. Vlpian. in l. instrumento. ff. de instruc. uel instr. leg.
Qualus, Cistula in qua mulieres reponebant pensa. Horat. 4. Carm. ode 12. 2,
Tibi qualum Cytheræ puer ales.
Qualus, apud Apuleium accipitur pro canistro in quo panis seruatur.
Qualus, Vas quo cæmentarij siue calcarij utuntur ad portandũ calcem uel gypsum. Vlpian. in l. sed & siquid inædificauerit. in principio. ff. de usufructu, Nam si librarium rus mittat, & qualũ & calcẽ portare cogat. id est, calcẽ in qualo.
¶ Quasillus, quasilli: & Quasillum, quasilli (καλαθίσκος) Diminut. à Qualus. Festus, Calathos Græci, nos dicimus quasillos. Cic. in Philipp. An non inter quasilla pendet aurum? Tibul. lib. 4. eleg. 10. 1,
Sit tibi cura togæ potior, pressumq; quasillum.
Quasillus, Calathus, uas ipsis lanificijs aptum. Propert. libro 4. eleg. 7. 9, Et graviora rependit iniquis pensa quasillis.
Quàm] ὅσον, Coniunctio, notæ significationis, cui eleganter in oratione præponitur Tã particula. Terẽt. Eunuch. 4. 4. 51, Parmenonis tã scio esse hanc technam, quàm me uiuere. Cic. 2. Ver. 3, Quòd si quàm audax est ad conandum, tam esset obscurus in agendo, &c.
Nihil mihi nunc scito tam deesse, quàm hominem cum, quicum omnia communicem. Cic. Attico, lib. 1. 13. 1.
Quàm (ἤ) eleganter connectit duos comparatiuos. Quintil. libro 3. cap. 1, Sitq; salubrior studijs, quàm dulcior. Liu. de Fabio Maximo, Non timeo Iudices ne odio inimicitiarum mearũ inflammatus, libentius hæc in illum euomere uidear, quàm uerius.
Comparatiuo positiuum iunxit Colum. lib. ultimo, Idcirco reddit timidiorem, quàm uirilem pluribus.
Comparatiuo uerbum. Cic. ad Marcellum, lib. 1. 5. 8. 3, Maiora erga salutem, dignitatemq; meam studia, quàm erant à muliere postulanda.
Quàm, pro Quantum, positiuo iungitur. Cicero, Videte quàm ualde militiæ suæ confidat. Terent. And. 1. 1. 109,
Reiecit se in eum flens quàm familiariter.
Quàm, pro Quantum, positum est post negationem in priore oratione. Tam, nõ necessariò sequitur. Liuius 5. bel. Maced. Homo, non quàm isti sunt, gloriosus.
Quàm, cum uerbis Possum, Queo, Valeo, et alijs. Terẽt. Heaut. 3. 1. 7, Haud faciam: nam quàm potero adiutabo senem. Plaut. Menæch. 2 4. 4, Tam consimilis est, quàm potest.
Quàm, pro Quantum, quibusdam interpositis uerbis, cuiusmodi sunt, Possum, Valeo, & synonymis, tum superlatiuis, tum positiuis additur. Superlatiuis. Salust. in Iugurt. Quàm maximas potest copias armat. Cæsar in Cõment. Re frumentaria quàm celerrimè potuit, comparata. Positiuis. Cic. 2. Philip. 63, Sed reliquum cursum uitæ, quàm quidem possum celeriter, perstringam. Vetus codex legit, quem quidem.
Conuiuium ad multam noctem, quàm maximè possumus, uario sermone producimus. Cic. de Senect. 43.
Aues nidos construunt, eosq; quàm possunt mollißimè substernunt. Cic. 2. de Nat. deor. 195.
Quàm, Optantis cum affectu particula, & frequentius cum uerbis Volo aut Cupio iungitur. Terent. Adelph.
Quàm uellem etiã noctu amicis operã mos esset dari. Vbi Donatus, Quàm uellem, præcipuè dicimus in his quæ non uidemus fieri. Cic. 3. de Finib. 15, Quàm uellem, inquit, ut te ad Stoicos inclinauisses.
Quàm, pro Quantum, interrogatiuum. Terent. Eunuch. 2. 2. 44, Quàm hoc munus gratum Thaidi arbitrare esse?
O rem difficilem, planeq; perditam? quàm nihil prætermittis in consilio dando? quàm nihil tamen, quod tibi ipsi placeat, explicas? Terent. And. 1. 1. 100,
Quàm timeo quorsum euadas?
— ô mihi tum quàm molliter ossa quiescant. Virgil. 10. eclog. 7.
Quàm, cum indicatiuo. Cic. in Ver. Incredibile est autem, quàm multa & quàm præclara fuerunt.
Quàm, cum Volo, pro eo quod uulgo dicitur, Tantum quantũ. Terent. Hecyr. 4. 4. 12,
Dum ne reducam, turbent porrò quàm uelint. Cic. pro Cælio, 50, Quàm uelit sit potens.
Quàm, pro Quanto, comparatiuo datur: quod raró usu uenit. Virg. 7. Aeneid. 158,
Tam magis illa fremens, & tristibus effera flammis,
Quàm magis effuso crudescũt sanguine pugnæ. Quintil. lib. 1, Quàm in his quoq; libris erunt omnia compositiora, & quàm nos poterimus elaborata. Plaut. Pœn. 4. 126,
Quàm magis aspecto, tam magis est nimbata.
Quàm, cum superlatiuo. Cato, Quàm acerbißima olea erit, & oleum facies, tam oleum optimum erit. Salust. in Iugurtha, Itaq; quàm quisq; pessimè fecit, tam maximè tutus est.
Quàm, tam, superlatiuo. Terent. Heaut. 5. 2. 44,
— nanq; adolescens quàm minima in spe situs erit,
Tum maximè patris pacem in leges conficiet suas. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 6, Tã fœlix esses, quàm formosißima, uellẽ.
Quàm, pro Valde, elegantißimè superlatiuo datur, & aliquando positiuo. Superlatiuo. Terent. And. 5. 1. 16,
Quibus id maximè utile est, illum esse quàm deterrimũ. Idem Heaut. 2. 3. 127,
Eademq; ut esset apud te ob hoc quàm gratißima. Cic. de amic. 42, Alienis nimis implicari, molestum esse: commodißimum esse, quàm laxißimas habere habenas amicitiæ. Idem 2. de Natur. deor. 3, Geram tibi morẽ, & agam quàm breuißimè potero.
Quàm proximè hostem, & ad hostem. Cic. 10. Philip. 287, Operamq; det, ut cum suis copijs quàm proximè Italiam sit. Liu. 1. ab Vrbe, 93, Is ducit exercitum quàm proximè ad hostem potest. Cic. Attic. lib. 6. 116. 5, Officium meum putaui, exercitum habere quàm proximè hostem.
Quàm maturrimè. Tacit. lib. 15, Vt templum Diuo quàm maturrimè publica pecunia poneretur.
Quàm maturrimum. Tacit. lib. 12, Amplecti Britannicum, robur ætatis quàm maturrimum precari.
Positiuo: ut, Quàm longè, Quàm multa, Quàm celeriter. Terent. Eunuch. 2. 3. 43,
Continuò accurrit ad me quàm longè quidem. Cic. 3. de Nat. deor. 74, Soles ipsi quàm multi à theologis proferuntur? Idem 3. Tusc. 140, Atqui stirpes sunt ægritudinis quàm multæ,

Digitized by Google

multæ, quàm amaræ. Et Attico, lib. 7.14.3.3, Suam in Senatu operã, authoritatemq; quàm magni æstimat. Et alibi, Scribit ad me quàm honorificè de restitutiõe Sexti Clodij. Quintil. lib. 12. cap. ultimo, Quàm multa, imò penè omnia tradidit Varro. Virgil. 2. eclog. 4.

Quàm diues pecoris niuei, quàm lactis abundans. Liu. 6. bel. Pun. 72, Quàm forti animo, &c.

Quàm facilè accipiter columbã cõsequitur. Virg. 11. Aen. 145.

Liberis dare operã, quàm honestè dicitur. Cic. Peto, li. 9.22.9.

Suos ualde quàm paucos habet. Brut. Ciceroni, 11.13.7.

Quinto die quàm: id est, postquam: & sic de alijs. Colum. lib. 8. cap. 8, Quanto die quàm sustuleris, condire oportebit. Idem lib. 12. cap. 38, Post nonum diem quàm id factum est. Plin. lib. 8. cap. 41.

Tabellarij uenerunt post diem XL & sextum, quàm à nobis discesserant. Cic. Tironi, lib. 16.21.1.

Postero die quàm illa erãt acta, Catulus uenit. Cic. 2. de Orat. 7.

Triduo proximo quàm. Plin. libro 8. cap. 42.11, Terram attingere ore triduo proximo quàm sit genitus, negant posse.

Ego autem nõ commemini, antè quàm natus sum, me miserum. Cic. 1. Tuscul. 21.

Seculis multis antè gymnasia inuenta sunt, quàm in ijs philosophi garrire cœperunt. Cic. 2. de Orat. 12.

Numa sapientiam constituendæ ciuitatis duobus propè seculis antè cognouit, quàm, &c. Cic. 2. de Orat. 84.

Tandiu, quàm. Plin. epist. 16. lib. 3, Si tandiu, tantaq; concordia uixerit tecum, quàm ego cum Peto, uolo. Cicero de claris Orat. 3, Vixitq; tandiu, quàm licuit in ciuitate bene beateq; uiuere.

Quàm longa. Virg. 4. Aeneid. 39,

Nunc hyemem inter se luxu, quàm longa fouere. Seruius, id est, inquantum longa est hyems. Fecit talem & 8. Aeneid. 17. figuram: ut,

Tybris ea fluuium, quàm longa est, nocte tumentem
Lenijt.

Quàm, geminatum. Terent. Phorm. 2.3.61,

Potius quàm lites secter, aut quàm te audiam.

Te igitur imitabor, quàm multa, quàm paucis. Cicero Bruto, lib. 11.24.1.

Quàm, pro Plus quàm. Colum. lib. 1. cap. 8, Ferramenta duplicia quàm numerus seruorum exigit refecta & reposita custodiat. Budæus.

Nihil libentius quàm. Cic. pro Cluentio, 122, Quod si fieri posse existimasset, &c. nihil fecisset libentius, quàm omnẽ illam acerbitatem proscriptionis suæ, &c.

Non mehercule quicquam libentius facio, quàm scribo ad te. Caßius Ciceroni, lib. 15.19.1.

Quàm pro. Curtius lib. 5, Ne aurium quidem usus supererat, syluas quatiente uento, qui concutientibus ramis maiorem quàm pro flatu sonum edebat.

Quàm quantum. Cic. 3. de Orat. 9, Vt maius quiddã de L. Crasso, quàm quantum à nobis exprimetur, suspicentur.

Sexies tantũ, quàm quantũ satũ sit, ablatũ esse. Cic. 5. Verr. 83.

Hic maiorem pecuniam Pretori pollicetur, quàm quantam tu dedisti. Cic. 4. Verr. 49.

Quàm quoad. Cicer. pro Domo sua, 106, Id sperasti Rempub. diutius, quàm quoad mecum expulsa careret his mœnibus esse laturam?

Quàm quòd. Cic. ad Atticum, lib. 11.215.5, Sed ex omnibus, nihil magis tamen desideratur, quàm quòd in Africam non ierim. Quàm quòd sub. id. ut sit: Nihil magis desideratur, quàm id, quòd scilicet non ierim in Africam.

Quàm quomodo. Cic. 3. de Orat. 103, Quòd si quis erit qui ductus opinione uulgi aut Antoniũ ieiuniorẽ, aut Crassũ pleniorẽ fuisse putet, quàm quomodo à nobis uterq; inductus est.

Multa preclara in eo uiro cognoui, sed nihil est admirabilius quàm quomodo ille mortẽ M. filij tulit. Cic. de Senect. 11.

Quàm ut. Cic. 3. de Orat. 13. Hoc est altius, quàm ut nos humi strati suspicere poßimus.

Plerunq; dolor uehementior, quàm ut causa sit cur feratur. Cic. 5. Tuscul. 165.

Quàm ut, pro Aliter quàm ut. Sueton. in Galba, cap. 8, In secessu plurimum uixit, nec ad gestandum quidem unquam iter ingressus, quàm ut secum uehiculo proximo decies HS. in in auro efferret.

Contrà facis, quàm pollicitus es. Cic. 2. de Legibus 20.

Factum est enim culpa, contrà quàm tu mecum egeras. Cic. Qu. fratri, lib. 1.1.4.

Socrus generi contrà quàm fas erat amore capta. Cicero pro Cluentio, 9.

Diuersum quàm. Quintil. lib. 1. cap. 8.2, Pransus quoq; & potus, diuersum ualent quàm indicant.

Multiplex quàm. Liuius, Quicquid hinc aut illinc communis Mars belli aufert, multiplex quàm pro numero damnũ est.

Nulla æquè quàm prædictæ salsuræ pabula. Col. lib. 8. cap. 17, Quo quàm minimè multi ex illis de istius nefario scelere audire possent. Cic. 3. Ver. 5.2.

Quàm facetè, Quàm uenustè, Arridentis particula. Plaut. Asin. 11.35, Vt aßimulabat Sauriam me esse, quàm facetè. Terent. Eunuch. 3.2.4, — quàm uenustè?

Quod dedit principium aduenìens.

Quàm citò. Terent. Eunuch. 1.2.98,

Labascit uictus uno uerbo quàm citò.

Quàm dudum, Aduerbium interrogandi. Plaut. Asin. 9.43.

— hem optimè: quàm dudum tu aduenisti? Terent. Eunuch. 4.4.30, — uenit Chærea.

PH. Fraterne? DO. ita. PH. quãdo? DO. hodie. PH. quàm dudum? DO. modò. Nonnulli Quamdudum iungunt, penult. prod.

Quàm extemplò, sic dicitur, ut Quàm mox, apud Plautum,

Nunc dicito quàm extemplò hoc erit factum.

Quamlibet, pen. cor. pro Quantũlibet. Plin. lib. 36. cap. 22.4. Faciliore multo natura, finditur in quãlibet tenues crustas.

Quamlibet parum. Quintil. lib. 1. cap. 1.13.

Quàm mox, Interrogatiuum cum uenustate. Plaut. Asin. 9.43.

Quàm mox mihi operam das? Idem Bacchid. 17.6,

— quid fit? quàm mox nauigo
In Ephesum, ut aurum repetam? Terent. Eunuch. 4.7.18.
Quàm mox irruimus?

Quàm mox, aliquando non interrogat, & significat Quàm citò, uel statim. Terent. Adelph. 5.6.1,

Hera ego hinc ad hos prouisam, quàm mox uirginem
Accersant. Cic. pro Rosc. Comœd. 1, Expecto quàm mox Chærea hac oratione utatur.

Quamobrem] τίνος, ἕνεκα, παρ᾽ ὅ, ἤ, Vnica dictio, quibusdam etiam tres, quam ob rem: Interrogantis particula, & rationem alicuius rei petentis. Terent. Andr. 5.2.21,

— sublimem hunc intrò rape, quantum potes.

DR. Quem? S. Dauom. D. quamobrem? Cic. 1. de Finib. 24, Quamobrem tandem, inquit, non satisfacit?

Quamobrem, interdum non interrogat, atq; idem significat quod Quapropter, uel quã ob causam. Terent. Andr. 2.3.8,

— dictum ac factum, inuenerit
Aliquam causam quamobrem eijciat oppidò. Cic. Appio Pulchro, lib. 3.10.1, Multaq; mihi ueniebant in mentẽ quãobrem istum laborem tibi etiam honori putarem fore. Idem pro Cecinna, 69, Deinde nihil rationis affert quamobrem, si libertas adimi nullo modo poßit, ciuitas poßit.

Quamobrem

Digitized by Google

Quamobrem ut maxima de re æquo animo deliberanti, ita mihi des consilium uelim. Cic. Attico, lib. 8.147.11.
Verum illud est quamobrem hæc commemorarim, quòd existimare uos uolo, &c. Cic. 6. Verr. 119.
Quamobrem quoniam mihi nullum scribendi argumentum relictum est, utar, &c. Cic. Curioni, lib. 2.3.4.
Quamobrem quanquam in uno prælio omnis fortuna Reip. disceptat, &c. tamen ipsa fama, &c. Cic. Planco, lib. 101.
Quas ob res. Cic. 3. Philip. 150. Lucretius lib. 1.32,

Quas ob res ubi uiderimus nil posse creari
De nihilo, &c.

Quàm penè tua me perdidit proteruitas. hoc est, quàm parum abfuit quin, &c. Terent. Heaut. 4.6.10.
Quàm plures, A' nonnullis negatur esse Latinum: alijs contrà, probantibus id ex locis sequentibus: quod an sit æquum, docti uiderint. Plaut. Stich. 4.44,

Sed curiosi sunt hic quàm plures mali. Idem Casin.
Quàm plura sunt mihi quæ uelim. Gellius lib. 1. cap. 7, Videbatur quàm pluribus. Cæsar lib. 1. de bello Ciuili, 190, Hæ permanserunt aquæ dies quàm plures. Cicer. lib. 5. Tuscul. Abacosq; quàm plures ornauit argento, auroq;.

Quamplurimo uendere. Cic. 5. Verr. 35.
Quamplurimus. Cato de Re rust. Quamplurimam brasficã ederit, tam citissimum sanus fiet. Illiterati dicunt, Quanto plus, aut quanto magis ederis, ex brasfica, tanto citius sanus fies.
Quàm pridem, Quanto tempore antè, Interrogantis particula. Terent. Eunuch. 3.3.11,

Vbi friget, huc euasit, quàm pridem pater
Mihi & mater mortui essent. dico, iamdiu. Cic. pro Qu. Rosc. 4, Illud uerò quod ad rem uehementer pertinet, quæro, quàm pridem hoc nomen, Fanni, in aduersaria retulisti?

Nonnulli iungunt Quampridem, pen. prod.
¶ Quamprimum, pen. prod. una dictio, Valde citò. Terent. Adelph. 2.4.18,

— obsecro hercle hominem istum impurissimum
Quãprimum absoluito te. Cic. Cælio, lib. 3.18.5, Gratissimũ mihi feceris, si ad me in Ciliciam quamprimum ueneris.

Perferre literas ad aliquem quamprimum. Cicero Curioni, libro 2.5.2.
Quandiu] Aduerbium temporis (ὅσον χρόνον, εἰς ὅσον, ἕως, ἄχρις ἄν, ἄχρις οὗ, μέχρι πόσου) Quanto tempore. Cicer. 7. Ver. 88, Homo quandiu uixit, domui suæ, non solum post mortem tota Sicilia clarus & nobilis.
Tandiu, quandiu. Cic. Attic. lib. 9.172.3, Ego tandiu requiesco, quandiu ad te scribo.
Quandiu, interrogatiuè. Cicer. in Somnio Scip. 23, Ipsi autem qui de uobis loquuntur, quandiu loquentur? Vetus exemplar, Quàm loquentur diu? Idem pro Rosc. Amer. 54, Hæc tu Eruci tot & tanta si nactus esses in reo, quandiu diceres? quo te modo iactares?
Quando] Aduerbium temporis (ὅτε, πότε, ὁπότε, ἡνίκα, πηνίκα) significat Quo tempore: & acuitur in prima.
Vtinam tunc essem natus, quando Romani, &c. non essem passus, &c. Cic. 2. Offic. 111.
Interrogatiuè aliquando ponitur. Terent. Heaut. 2.2.9,

Iam aderunt. CLIN. quando istuc erit? Cicer. in Pisonem, 39, Quando hoc bellum aut hic ordo, aut populus susceperat?

Infinitè aliquando. Cic. ad Varronem, lib. 9.1.1, Ex his literis quas Atticus à te missas mihi legit, quid ageres, & ubi esses, cognoui quando autem te uisuri essemus, nihil sanè ex eisdẽ literis potui suspicari.
Quando, pro Siquidem, uel Quoniam positum, coniunctio est causalis, habetq; accentum in ultima. Virgil. 1. Aeneid. 54,

— quando hæc te cura remordet. Terẽt. Adelph. 5.3.16,
Quando ego tuum non curo, ne cura meũ. Idem Eunuch. 1.2.116, Meus fac sis postremò animus, quando ego sum tuus. Liu. 4. bell. Maced. 135, Bene uertat, inquit, obsideamus Lacedæmonem, quando ita placet. Cicer. Planco, lib. 10. 12.15, Quam quando complexus es & tenes.

Quando gentium: id est, Quando, absolutè, ea forma qua Vbi locorum, & Nusquam gentium. Plaut. Amph. 15.60,

— quis te misit Furcifer? S. qui me rogat. A. quando gentium? S. dudum.

Quandocunq;] Aduerb. (ὁποτεοῦν) Id est, Quocunq; tempore. Colum. lib. 2. cap. 10.13, Quandocunq; in usus prompserimus, integram lentem reperiemus. Plin. lib. 29. cap. 1. 14, Quandocunq; ista gens suas literas dabit, omnia corrumpet. De Græcis.
Quandoq;] Aduerbium temporis (ἐνίοτε) Aliquo tempore. Horat. in Arte, 73.

— quandoq; bonus dormitat Homerus. Cic. Leptæ, lib. 6.19.5, Ego me Asturæ diutius arbitror commoraturum, quoad ille quandoq; ueniat.

Quandoquidem] pen. corr. (ὅτε, ὁπηνίκα, ἐπειδήπερ) Coniunctio causalis, pro Siquidem, uel Quoniam. Terent. Hecyra, 3.5.42,

Illiq; exopto, ut reliquam uitam exigat
Cum eo uiro, me qui sit fortunatior:
Quandoquidem illam à me distrahit necessitas. Idem Heaut. 5.5.20. Cic. 4. Verr. 6, Vrbes ac sedes suas relinquerent, quandoquidem iam antè istius iniurijs exagitati reliquissent.

Quandoquidem tu istos oratores, inquit, tantopere laudas, uellem, &c. Cic. de claris Orat. 84.
Quandoquidem honestum ipsa uirtus est. Cic. 5. de Finib. 118.
Dicite, quandoquidem in molli consedimus herba. Virgilius 4. eclog. 11.
Quandoquidem, Quia. Terent. And. 3.2.7,

Deos quæso, ut sit superstes: quandoquidem ipse est ingenio bono. Cic. 2. Philipp. 100, Quandoquidem hæ quondam arationes Campani & Leontini in populi Rom. patrimonio glandiferæ & fructuosæ ferebantur.

Quanquam] καίτοι, καίπερ, Coniunctio causalis, idem significans quod Tametsi. Virg. 2. Aeneid. 3,

Quanquam animus meminisse horret. Terent. Adelph. 2.1.51, Id quoque possum ferre, si modò reddat, quanquã iniurium est.

Quanquam, particulam aliquando subsequitur alia particula Tamen: & eleganter. Terent. Heaut. 1.1.1,

Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum est,
Inde adeò quòd agrum in proximo hic mercatus es, &c.
Tamen uel uirtus tua, &c. Cic. in Partit. 70, Quanquam uterq;, tamen, &c. Et 1. Offic. 13, Ea quanquam pertinent ad finẽ bonorũ, tamen id minus apparet. Virg. 2. Aeneid. 107.

Quanquam, ueruntamen. Terent. Eunuch. 1.2.92,

Quanquam illam cupio abducere, atq; hac re arbitror
Id fieri posse maximè, ueruntamen
Potius quàm te inimicum habeam, faciam ut iusseris.

Quanquam, cum interrogatione, & sine interrogatione, uenustatem quandam habet corrigentis seipsum. Cic. 2. de Orat. 107, Quamobrem hoc uos doceo, Sulpiti, &c. quanquam te quidem quid hoc doceam? qui, &c. Idem 3. de Natura deorum, 55, Quanquam quem potissimùm Herculem colamus, scire sanè uelim.
In integro res nobis erit, quanquam qui cum loquor? &c. Cic. Cassio, lib. 15.16.7.
Quanquam, subiunctiuo additum. Cic. 2. de Orat. 1. Quanquam ita se

Digitized by Google

ita se rem habere arbitrarentur. Idem 1. de Orat. 11, Quanquam uis oratoris, professioq; ipsa bene dicendi hoc suscipere ac polliceri uideatur. Alij legunt, uidetur.

Quantus] quanta, quantũ (ὅσος, πόσος, ἡλίκος) Modò relatiuum, modò indefinitum, modò interrogatiuum est: refertur q; ad numerum & pondus & mensuram, inquit Sipontinus. Terent. Heaut. 2.3.9,

Væ misero mihi, quãta de spe decidi. Idẽ Eunuch. 5.4.3,

Quantam, & quàm ueram laudem capiet. Cic. pro Sylla, 57, Quantas audacias, quàm incredibiles furores. Et 1. Tusc. 136, Is propagatione uitæ, quot, quantas, quàm incredibiles hausit calamitates?

Quanta pecunia. Cic. pro Sestio, 18, Ab eo prouincias acciperent quas ipsi uellent: exercitum & pecuniam quantam uellent. Idem pro Cluentio, 70, Quum ipsa pecunia, quæ Stakeno data est, numero ac summa sua, non modò quanta fuerit, sed etiam ad quam rem data fuerit, ostendat.

Quanti interest. Aphricanus in. l. qui usumfructum. §. ultimo. ff. de usufructu, & quemadmodum, Quanti legatarij intersit moram factam non esse.

Quanti & quàm multi mortales. Sallust. ad Cæsarem, de Rep. ordinanda.

Quantis animis ierit in Quintium Lucullus. Sallust. in oratione Marci Trib. pleb. ad plebem.

Quantus homo in dicendo. Cic. 3. de Orat. 28, Qualis oratoris & quanti hominis in dicendo putas esse historiam scribere?

Parit oua quanta anseres. Plin. lib. 8. cap. 25. à. De crocodilo.

Quanta potest maxima. Suetonius in Nerone, cap. 7. Cicer. de Amicit. 64, Nisi quod tanta est inter eos, quanta maxima potest esse, morum studiorumq; distantia.

Heus heus, quanta hæc mea paupertas est, tamen
Adhuc curaui unum hoc quidem, ut mihi esset fides. Terentius Phorm. 5.8.10.

Quanta mea sapientia. Plaut. Stich. 3.62.

Tantus & quantus. Cicer. ad Atticum, lib. 7.121.4, Vide mihi uideor tantam dimicationem, &c. quanta nunquam fuit. Idem ad Brutum, 3.3, Nam tantæ multitudinis, quantam capit urbs nostra, concursus est ad me factus.

Quantum Tam. Liu. 9. ab Vrbe, Profectò Qu. Fabij trans Ciminiam syluam quantum Romæ terrorem fecerat, tam lætam famam in Samnium ad hostes tulerat.

Quanti, genitiuus, uerbis precij solet addi. Terentius Eunuch. 5.6.14, Emit? peri hercle. quanti? P. uiginti minis. Idem Adelph. 5.9.20,

Ob eam rem? D. ob eam. postremò à me argentũ, quanti est, sumito. id est, quanto precio ualet, inquit Donatus. Cic. 4. Acad. 215, Quanti libertas ista æstimanda est, non mihi necesse esse quod tibi est?

Pluris Senatus æstimasset quàm quanti esset annona. Cicero 5. Verr. 165.

Quanti conductum erit aut locatum. Cato cap. 144.2.

Sed quanti quanti: bene emitur quod necesse est. Cicero Attico, libro 12.243.4.

Quanti est negocij? ironicè: pro, Minimi est negocij. Plaut. Trucul. 11.29.

Quanti est sapere. Terent. Eunuch. 4.7.21.

Quanti est ad famam. Cic. pro Muræna, 36.

Quanti fuerit. Plaut. Capt. 4.42,

Ego postquam gnatus tuus potitus est hostium
Expertus quanti fuerit, nunc desidero.

Quanti penderes illum, nunquam ostendisti. Terentius Heaut. 1.1.103.

Quanti sit homo. Cic. Qu. frat. lib. 1.2.23, Noli spectare quanti homo sit: parui enim precij est qui iam nihil sit.

Quanti faciam, quanti sim apud: pro, Quanto in precio & æstimatione. Cic. Cælio, lib. 2.15.15, An dubitas, quũ scias quanti cùm illum, tum uerò Tulliam meam faciam? Idem Trebatio, lib. 7.20.1, Vide quanti apud me sis.

Quanti ueheret, interrogaui. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Quanti dimiserit. Cic. 7. Ver. 88, In qua docet, quot à ciuitate sua nautas acceperit, quot, & quanti quenq; dimiserit. id est, quanta pecunia accepta.

¶ Quantum, Aduerbium temporis uel quantitatis.

Quantum, tantum. Quintil. in Procem. lib. 4.4, Vt quantum nobis expectationis adiecit, tantum ingenij aspiret.

Et quantum uertice ad auras Aetherias, tantũ, &c. Virgil. 4. Aeneid. 89.

Quantum animis erroris inest? Ouid. 2. Fast. 158.

Quantũ peditum. Tacit. lib. 20. Idem in uita Agricolæ, Quantum enim transisse militum, si sese Britanni numerent?

Quantum, subintellecto Tantum. Terent. Phorm. 1.2.3,

— accipe, hem
Lectũ est, cõueniet numerus quãtũ debui. Et And. 3.2.4.
Quod iussi ei dare bibere, & quantum imperaui, Date.

Quantum ad porticus. Plin. epist. 216, Quantum ad porticus, nihil interim occurrit quod uideatur istinc esse repetendum. hoc est, Quod autem attinet ad porticus.

Quantum attinet ad antiquos nostros, ante, &c. Varro 1. de Re rust. cap. 10.2.

Quantum est adhibere hominem amicum, ubi quid geras? Plau. Pers. 16.46. hoc est, Quàm confert & præstat.

Quantum, Quàm multum. Plaut. Amph. 4.200,

Nescio quãtum tu familiaris sis, nisi actutum hinc abis, &c.

Quantum assequi potui. Cic. pro Cluentio, 39.

Quantum hunc audiui facere uerborum. Plaut. Mil. 9.13.

Quantum coniectura auguramur. Cic. ad Attic. lib. 2.24.2.

Quantum ego opinione auguror. Cic. pro Muræna, 59.

Quantum existimare possum. Cicero pro Roscio Amerino, 21.

Quantum ego intelligere possum. Terent. Heaut. 5.2.31. Cicer. Appio, lib. 3.8.1, Etsi, quantum ex literis tuis intelligere potui, uidebam te hanc epistolam, quum ad urbem esses, esse lecturum.

Quantum illa ætas capit. Quintil. lib. 2. cap. 4.13.

Quantum ex ipsa re coniecturam facio. Terent. Heaut. 2.3.25.

Quantum è uultu eius intelligo. Cic. 3. de Legib. 54.

Quantum intelligo. Terent. And. 4.5.17. Ibidem, 1.3.2,

Enimuerò Daue, nihil loci est segnitiæ, neq; socordiæ,
Quantum intellexi modò senis sententiam de nuptijs.

Quantum ego sentio. Cic. 4. Acad. 253.

Quantum suspicor. Terent. Eunuch. 1.2.62.

Quantum ex tuto poterat. Liuius 6. bel. Pun. 190, Dasius Annibali amicus, Blattius, quantum ex tuto poterat, rem Romanam fouebat.

Quantum proximè coniectura potest. Liuius 5. bel. Pun. 126, Simul altitudinem muri, quantum proximè coniectura poterat, permensus.

Quantum ego illum uidi, nonnihil timeo misera. Terẽt. Eun. 4. 1.1. id est, Quantum intelligere potui ex illius gestibus.

Quantum in me erit. Cicero ad Qu. fratrem, lib. 1.1.54, Neque te patiar (quantum in me erit) cum exceptione laudari. Idẽ pro Archia, 1, Huic profectò ipsi, quantum est situm in nobis, & opem & salutem ferre debemus. id est, Quantum per nos fieri potest. Sæpius tamẽ per eclipsin dicimus, Quãtum in me est.

Quantum importunitatis habent. uelut per parenthesin dictum. Sallustius in Iugurtha, Nam & illos, quantum importunitatis habent, parum est impune malè fecisse, nisi deinde faciundi licentia eripiatur.

Quantum,

Digitized by Google

Quantum, pro sicut. Suet. in Vesp. cap. 4, Id de imperatore Romano, quantum euentu postea prædictum patuit, Iudæi ad se trahentes rebellarunt.

Quantum potest: id est, Celerrimè, ut ait Donatus. Terentius Eunucho, 5.1.20,
Comprehendi iube quantum potest. Idem Phorm. 5.8.3,
Quantum potest, nunc conueniendus Phormio est,
Priusquam, &c.

Quantum potero. Plautus Aul. 5.41. Terent. Phorm. 4.3.69,
Quantum potes me certiorem inquit face. Cic. 2. de Finib. 65, Quantum enim potero minuam contentiones.

Quantum maximum potuit. Plin. epist. 65.b, Dedit enim mihi quantum maximum potuit, daturus amplius si potuisset.

Quantum plurimum. Colum. lib. 12. cap. 21, Exploratum habeat quantum plurimum salsæ aquæ uinum quod fecerit, sine offensa gustus pati possit.

Quantum queo. Terent. Eunuch. 5.2.5.
— ubi uidi ego me in pedes, quantum queo,
In angiportũ quoddam desertum. Deest in hoc loquendi genere, citò aut ualociter: ut sit, Quantũ citò queo. Sic declarandum. Quantum possum, & quantum potes. Terent. And. 5.2.20, Sublimem hunc intrò rape, quantum potes. id est, Quàm citò poteris: quasi dicat, celerrimè. Ibidem, 3.3.46.

¶ Quantò, Aduerbiũ (ὅσῳ) comparatiuo iungitur, eiq; respõdet Tanto. Terent. Heaut. 3.1.15,
— & quanto diutius Abest, magis cupio tanto, & magis desidero. Idem Eunuch. 5.9.23,
Perij, quanto minus spei est, tanto magis amo.

Quanto magis. Virg. 4. Georg. 83,
Sed quanto ille magis formas se uertet in omnes,
Tanto, &c.

Quanto, absq; particula Tanto. Terent. Eunuch. 4.5.4,
— uah quanto nunc formosior
Videre mihi, quàm dudum? Ibidem, 3.3.1,
Profectò quanto magis magisq; cogito,
Nimirum dabit hæc Thais mihi magnum malum. Cic. 1. Acad. 16, Quanto magis philosophi delectabunt, si ut illi Aeschylum, &c.

Quanto plus delectationis habiturus est, quàm ex illis ineruditis uoluptatibus. Quintil. lib. 1. cap. 12.13.

¶ Quantopere, pen. corr. Aduerbium (ἐν ὅσῳ) pro, Quàm ualde. Cic. 3. Tuscul. 10, Quanquã de uniuersa philosophia quantopere expetenda esset & colenda, satis, ut arbitror, dictum est in Hortensio.

Neq; enim tantopere desiderabam, &c. quantopere delector, &c. Cic. 1. de Orat. 79.

Dici enim non potest quantopere gaudeant. Cicero Attico, libro 14.304.3.

¶ Quantusquantus, Adiectiuum (ὁποσοσοῦν) id est, Quantuscunq;. Terent. Adelph. 3.3.40,
Tu quantusquantus, nihil nisi sapientia es. hoc est, Totus sapientia es.

¶ Quantuscunq;, Aliud Adiectiuum, Idem (ὁπηλικοσοῦν) Id est, Quàm magnus est, uel tantus quantus est. Cicero pro Corn. Balbo, 45, Quæ neq; inuidiosa est, & quantacunq; est, eiusmodi est, ut conseruata magis, quàm corrupta esse uideatur. Idem 2. de Orat. 67, Atq; ego is qui sum, quantuscunq; sum.

¶ Quantumcunq;, Aduerbium (ὁποσονοῦν) Tantum quantum. Cicer. 3. de Finib. 54, Nec rursus in malis, quantumcunq; eo addideris, in suo genere manebit. Ibidẽ, lib. 1.17, Quantumcunq; possim.

¶ Quantuslibet, pen. corr. Idẽ: uel significat Vnum quantum tibi capere licet, non omne: ut, Quantumlibet spacium, non omnẽ quantitatem spacij, sed unam quam tibi capere libet. Plin. libro 20. cap. 6.11, Suppurationes quantaslibet sanat, fractæ incoctum fabæ, atq; ita in cibo sumptum. Idem lib. 8. cap. 16.10.

Seruius erat quidam quantolibet ordine dignus. Ouidius 6. Fast. 134.

¶ Quantusuis, Adiectiuũ (ὁπόσος βούλῃ) Idem Liu. 6. bel. Pun. 221, Tum sitam super portum satis amplum quantæuis classi. De Carthagine.

Sed tamen esto iam quantouis oris honore. Lucret. lib. 4.236.

¶ Quantiuis, precij homo. Donatus, Ad magnitudinem refertur. Quantiuis, non ad paruitatẽ precij. Plaut. Persa, 16.73.
Nomen atque omen quantiuis est precij. Terent. Andr. 5.2.15.
Quum faciem uideas, uidetur esse quantiuis precij.

¶ Quantumuis, Aduerbium (ὁπόσον βούλῃ) Plaut. Mil. 5.98,
Quantumuis prolationum, dum modò nunc prima uia
Inducamus, uera ut esse credat quæ mentibimur,

Quantumuis rusticus. Horat. 2. epist. 2.8.

¶ Quantulus, pen. corr. Diminutiuũ à Quantus. Cic. 4. Acad. 145, Quantulus nobis uidetur? De sole. Idem 2. de Legib. 76. Id autem quantulum est?

Misit coniectori quantulum uisum est de argento. Cic. 2. de Diuinat. 199.

Etenim quantulum interest, utrum in Masiici radices, an in Italiam alióue deducamini? Cic. 2. de lege Agrar. 68.

Vt ne plus nos assequamur, quàm quantulum tu in dicendo assecutus es. Cic. 1. de Orat. 66.

¶ Quantulum, pen. corr. Aduerbium. Cic. 5. Verr. 3, Nos qui iã & quid facere, & quãtulum iudicare possemus, ostendimus. Ibidem 1.31. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.25.
Quantulum enim summæ curtabit quisq; dierum.

¶ Quantuluscunq;, Adiectiuũ diminutiuum à Quantuscunq;, significat Quamminimum, uel Quàm parum tibi uidebitur. Colum. lib. 2. cap. 11.6, Nam si nox incesit, quantulocunq; humore, prius quàm obruatur, corrumpitur. Cic. ad Attic. lib. 6.120.3, Procura, quantulacunq; est, Precianam hereditatem. Idem 1. de Orat. 65, Sed de hac mea quantulacunq; est facultate, quæritis. Martialis lib. 11.15.
Nam terra est illi quantulacunq; grauis.

Pars ego sum census quantulacunq; tui. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 15.3.

Inq; tuo iaceas quantulacunq; toro. Ouid. 3. de Arte, 53.

¶ Quantulumcunq; uidebitur. Cic. 4. Ver. 132.

Quantulumcunq; dicere. Cic. in Orat. 57.

Quantulum id cunq; est. Cic. 2. de Orat. 54.

Quantuluslibet, pen. cor. Vlpianus in l. 4. §. ultimo. D. de ædilit. edict. Non deniq; febriculam quantumlibet ad causam huius edicti pertinere.

¶ Quantillus, Adiectiuum, diminutiuum à Quantulus. Plautus Capt. 4.90,
Quantillum argenti mihi apud trapezitam siet. Idem Pseud. 20.87,
Quantillo argenti te conduxit Pseudolus?

¶ Quantillum, Aduerbium. Plaut. Curcul. 3.13,
Sitit hæc anus. PA. quantillum sitit? PH. modica est, capit Quadrantal.

¶ Quantitas, pen. corr. quantitatis (ποσότης, πηλικότης) Id quo quantum quid esse dicitur, aut iudicatur. Plin. lib. 17. cap. 24.4, Laborant & fame & cruditate, quam fiunt humoris quantitate.

Quanuis] εἰ καὶ, Coniunctio aduersatiua. Cic. Attico, libro 12.252.4, Quanuis prudens ad cogitandum sis, sicut es: tamen nisi magnæ curæ tibi esset, ut ego cõsequerer id quod magnopere

Digitized by Google

magnopere uellem,&c. Quintil. lib. 9. cap. 4, Quãuis enim iuncta sit, tamen soluta uideri debet oratio.
Etsi quanuis non fueris suasor & impulsor profectionis meæ, approbator certè fuisti. Cic. Attic. lib. 16. 334. 3.
Quanuis licet. Cic. 3. de Legibus, 35, At duo Gracchi fuerunt: & præter eos, quanuis enumeres multos licet, quum deni creantur, nullos in omnia memoria reperies, &c.
Quãuis ille fœlix sit, sicut est, tamẽ, &c. Cic. pro Rosc. Ame. 13.
Quanuis, pro Quantumuis. Cic. ad Cælium, lib. 1. 15. 6, Quanuis paruis Italiæ latebris contentus essem. Idem pro Rosc. Amer. 26, Quasi uerò mihi difficile sit, quanuis multos nominatim proferre.
Quanuis increpitent socij. Virg. 3. Aeneid. 91.
Quanuis callidè facere. Cic. 4. Verr. 93, Inuestigare, adire, appellare, corrumpere, quiduis facere in eiusmodi rebus, quanuis callidè, quanuis audacter, quanuis impudenter.
Quapropter] διὰ τί, Aduerbium interrogandi, responsionem quærens cur quid ita factum sit. Terent. And. 1. 1. 136,
— magis id adeò, mihi ut incommode,
Quàm ut obsequatur gnato. SO. quapropter? SI. rogas? Idem Heaut. 1. 2. 14,
— caue faxis, non est opus pater. OH. Quapropter? CL. quia, &c.
Sed quid est quapropter nobis malum minitemini? Plautus Bacchidibus.
Quapropter (τίνος ἕνεκα) Infinitè positũ. Plaut. Pseud. 7. 83,
— animum aduorte nunc iam.
Quapropter expertam amoris gnati te habuerim.
Quapropter (ἀνθ' ὅτου) Quamobrem. Terent. Adelp. 3. 2. 44,
— non est utile hanc illi dari:
Quapropter quoquo pacto celato est opus. Cicero 4. Verr. 126, Quapropter nihil est quod metuas nequid mecum fingam.
Quaqua] Aduerbium (ὁπωσπερ ἄν) Plautus Epid. 14. 9,
Quaqua tangit, omne amburit. hoc est, quancunq; partem attingit.
Quaqua uersus, uel quaqua uersum. Idem, Per quencunq; locũ. Cæsar in Comment. Legatos quaqua uersum dimittere.
Quaq; uersus. Cic. 9. Philip. 267, Circumq; eam statuam locum gladiatoribus, ludisq; liberos, posterosq; eius, quaq; uersus pedes quinq; habere. Legitur &, quaqua.
¶ Quaquam, Aduerbium per locum. Lucret. lib. 1,
Si nullum foret: haud usquam sita corpora possent
Esse neq; omnino quaquam diuersa meare Id est, neque omnino per ullam regionem, siue hanc, siue illam meare. Alij codices habent, quoquam: sed sic legit Lambinus, ex fide manuscriptorum.
Quare] τίνος ἕνεκα, Aduerbium interrogandi, notam significationem habens. Terent. And. 5. 4. 6,
— itáne huc paratum aduenis. CH. quare? S. rogas? Cic. 1. de Orat. 36, Nanq; illud quare Scæuola negasti?
Quare. Infinitè positum. Cicero pro lege Manilia, 34, Quare quum & bellum necessarium sit, ut negligi non posit. Cn. Magnus ad Domitiũ, in epist. ad Atticum, lib. 8. 162. 2, Miror quid causæ fuerit quare consilium mutaris. Cicer. pro Rosc. Amer. 23.
Quare, in principio orationis, pro Quamobrẽ. Cic. pro Quintio, 6, Quare quòd socium tibi eum uelles adiungere, nihil erat. Idem Seruilio, lib. 13. 72. 3, Quare sic tibi eum commendo, ut, &c.
Quare agite ô tectis iuuenes succedite nostris. Virg. 1. Aen. 127
Quare, pro Vt. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 21. 1, Omnia feci quare Lepido coniuncto ad Remp. defendendam minore solicitudine uestra perditis resisterem.

Quariates] populi sunt in Gallia Narbonensi: alio nomine Cauaræ, à cauo, opinor, Alpium dicti, quorum metropolis est Auenio, hinc Valentinum, nunc inferi Delphinates appellantur. Eos uti antea diximus, Strabo Quaros appellauit. Plinij uerò locus si accuratius inspiciatur, Calepium mẽdacio arguet: nã Plinius Cauarus à Quariatibus separauit, eos ad Antipolim referens, Cauarus supra Druentiam collocans. Vide Plin. lib. 3. cap. 4.
Quarta] solenne uerbum in ciuili iure, quo illa uariarũ hæreditatum portio designatur, quæ uarijs ex causis, uarijs quoq; personis constituto iure debentur.
Quarta Agnatorum,
Quarta Arrogati,
Quarta curiæ,
Quarta hæredis ex lege Falcidia,
Quarta Trebelliana,
Quarta filiarum ex bonis rei maiestatis,
Quarta fiscalis,
Quarta liberorum, quæ in Trientem, aut Quadrantem, pro numero liberorum, commutata est.
Quarta matris, aut auiæ Curiatium,
Quarta posthumi,
Quarta fidei commissarij,
Quarta parentum præmortuis liberis, quas ex Pandectarum libris, Ciuilis iuris candidati habent petere, ne nos in messem alienam (tametsi Enciclopædiam cudimus) misissem falcem pronuncient. Collegit et Hotomanus lib. singulari, de Verb. quæ ad ius pertinent significatione,
¶ Quartus, τέταρτος, Adiectiuum numerale, proximum à tertio significans. Liu. 4. bel. Pun. 208, Eosq; ubi quartæ uigiliæ signum cecinisset, ad eum locum scalas iussit ferre.
Quartus pater, pro Abauo. Virg. 10. Aeneid. 124,
Pilumnusq; illi quartus pater.
Hora quarta. Virg. 3. Georg. 66.
¶ Quartum, Aduerb. (τέταρτον) pro Quarto. ut, Quartum Consul. Liu. 3. ab Vrbe, 282, T. Quintio quartum Consule.
¶ Quartò, Similiter aduerbium, Quartò Consul, & Quartum Consul, inter se differunt. nam Quartò, locum designat tempus, & ter antè factum. Sipontinus, ex Gellio lib. 10. cap. 1.
¶ Quartusdecimus, pen. corr. (τεσσαρεσκαιδέκατος) Adiectiuum: ut, Quartadecima luna. Plin. lib. 2. cap. 59. 2.
Quartadecimani, τεσσαρεσκαιδεκατᾶοι, paulum dubitauerãt. Tacit. lib. 1. hoc est, quartædecimæ legionis milites.
¶ Quartanus, pen. prod. (τεταρταῖος) Aliud adiectiuũ, ut Quartana febris, quæ quarto quoq; die nouam accessionem habet, & ingrauescit ac sæuit. Cic ad Tironem, lib. 16. 10. 1, Sed quũ in quartanã conuersa uis est morbis (sic enim scribit Curtius) spero te diligentia adhibita etiam firmiorem fore. Idem Attico, lib. 8. 150. 3, Modò enim audiui quartanam à te discessisse. Et 3. de Natur. deor. 33, Vide, quæso, si omnis motus, omniaq; quæ certis temporibus ordinem suum conseruant, diuina dicimus, ne tertianas quidem febres & quartanas diuinas esse dicendum sit: quarum reuersione & motu quid potest esse constantius?
Febri quartana liberari. Plin. lib. 7. cap. 50. 2.
Quartanas excutere: hoc est, sanare, uel iugulare, quod quidã dicunt. Plin. lib. 20. cap. 6. 10.
Frigida quartana. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 58.
Quartani, Quartæ legionis milites. Tacit. lib. 20, Dein mutati in pœnitentiam primani, quartaniq;, & duodeuicesimani Voculam sequuntur.
¶ Quartarius, quartarij Quartarium apud Catonem sic congij quartam partem significare existimo, ut tertiarium tertiam, & sextarium sextam: Amurcæ (inquit ille cap. 95.) in uas

in uas æneum indito congios duos: postea igne leui coquito: rudicula agitato crebrò, usq; adeò dum fiat tam crassum quã mel. Postea sumito bituminis tertiarium, & sulphuris quartarium: conterito in mortario per se utrunq;. Colum. libro 12. cap. 5. 1, In sextarios duodequinquaginta fermenti librã fici aridæ ponda quadrantem, salis sextariũ: hæc subterito, & subtritã cum quartario mellis aceto diluito. Quartariũ autem dicimus, non quartam partem alicuius maioris mensuræ, sed uas quod quatuor mensuras caperet: sic tertiarium, quod tres. Hæc Budæus. Liu. 5. ab Vrbe, 210, Cui uniuersi se libras farris, & quartarios uini ad ædes eius, quæ in arce erant, contulerunt.

¶ Quartarius mulio mercenarius dicitur eo, quia quartam partem quæstus capiebat. Festus: Quartarios appellabant antiqui muliones mercenarios, quòd quartam partem quæstus capiebant. Lucilius. Porrò homines nequam malus, ut quartarius cippos colligere omnes.

Quasi] ὡς, ὡσαπερ, ὡσεί, οἱονεί, μονονουχί, Aduerbium similitudinis, significat Ita ut. Plaut. Stich. 9. 33,

Fuit olim, quasi ego sum, senex, & ei filiæ duæ erant,
Quasi nunc meæ sunt: eæ erant duobus nuptæ fratribus,
Quasi nunc sunt meæ uobis. Cic. 4. Verr. 135, Repentè aspicimus lituras eiusmodi, quasi quædam uulnera tabularum recentia. Idem 4. Academ. 75, Sed prius potestis totius eorum rationis quasi fundamenta cognoscere. Terentius Adelph. 4. 7. 21,

Ita uita est hominum quum ludas tesseris. Vbi Donatus, Rectum erat, si diceret, Ita uita est hominum quemadmodum tesseris ludere, aut quemadmodum ludus est tesserarum.

Quasi, simulationem dicit. Terent. And. 3. 2. 19,

Quid credis? quasi non tibi renunciata sint hæc sic fore. Idem Adelph. 3. 1. 3,

Iam nunc times, quasi nunquam adfueris, nunquam tute pepereris? Cic. 2. de Fin. 11, Quasi me pudeat, inquit, istorũ, aut non possim quemadmodum ea dicantur ostendere. Idem 7. Verrin. 101, Quasi ego excitare filium eius ab inferis possem.

Quasi tu dicas me te uelle argento circunducere. id est, Verba tua eò tendunt, ut dicas, &c. Plaut. Pseud. 9. 41.

Quasi uerò. Terent. Eun. 4. 4. 18,

Tace obsecro: quasi uerò paulum intersiet. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 7. 5, Non poteram (credo) ante hyemem: sic enim scribis: quasi uerò ad cognoscendum ego ad illos, non illi ad me uenire debuerint. Idem 3. Verr. 24.

Quasi uti. Plaut. Merc. 3. 90,

Qui olim à puero paruulo mihi pædagogus fuerat, quasi uti mihi foret custos.

Quasi, pro Penè uel ferè. Cic. 4. Acad. 145, Quantulus nobis uidetur? mihi quidem quasi pedalis. De sole loquitur. Terent. Heaut.

Quasi talenta ad quindecim coegi. Cic. 4. Acad. 75.

Quasi, Ita. Cicer. pro Quintio, 5, Qui quasi sua res, aut honos agatur, ita diligenter Sex. Næuij studio & cupiditati morem gerunt.

Quasillus] Vide Quallus.

Quasso, quassu, Quatefacio] Vide Quatio.

Quatenus] pen. corr. Aduerbium (ὅσον, καθ' ὅσον, ἐφ' ὅσον) significat Quantum, siue ad quem finem. Cic. de Amicit. 34, Quamobrem id primum uideamus, si placet, quatenus amor in amicitia progredi debeat. Idem 1. Tusc. 173, Magna culpa Pelopis, qui non erudierit filium, nec docuerit quatenus esset quodq; curandum. Et 2. de Orat. 143, Itaq; soli qui memoria uigent, sciunt quid & quatenus, & quomodò dicturi sunt. Idem ad Lentulum, lib. 1. 2. 4, Postulatum est ut Bibuli sententia diuideretur: quatenus de religione dicebat Bibulo assensum est. Liuius ab Vrbe condita, Italiæ, nisi quatenus uallum castrorum cingit, nihil relinqueretis Pœno.

Quatenus, pro Quoniam, uel Quandoquidem. Plin. epist. 51. lib. 3. ad Caninium Rufum, Et quatenus nobis denegatur diu uiuere, relinquamus aliquid quo nos uixisse testemur. Suet. in Claud. Cæsare, cap. 26, Confirmauitq; pro concione apud Prætorianos, quatenus sibi matrimonia malè cederet, permansurũ se in cælibatu. Quintilianus lib. 6. cap. 3, Propria tamen uis nominis, & exprimenda natura est, quatenus appellatione ipsa non satis significari uidetur. Festus, Quatenus significat Qua fine: ut Hactenus, Hac fine. At Quatinus, Quoniam. Sed antiqui quatenos dicebant: ut Scipio Africanus in ea oratione quam scribit postquam ex Africa rediit, Vt negocium natum erat quatenos castra nostra ita munita erant, ut posses partem exercitus abducere. Ex his Festi uerbis, uidetur Quatinus pro quoniam, per i, tertiam uocalem scribendum: & ita obseruari uideo à doctis. Valla, de Quandoquidem pro Quoniam loquens, Eiusdem significati est quatinus, apud seculum duntaxat Quintiliani. Nam Cicero dixit Quatenus, solummodo pro Inquantum: sicut Eatenus, pro Intantum. Seculum autem Quintiliani, à Liuio, Virgilio, Horatio exordior: quorum ultimus 2. Sermonum, Satyr. 4. 12, sic ait,

Quatinus ima petit uoluens aliena uitellus. Quo modo hic scripserit Valla, non est certum, quum pro uolutate chalcographi scribatur locus iste, sicut & alij multi.

Quater, Quaternus, Quaternarius, Quaternio, Quaterdeni] Vide Quatuor.

Quatinus] pen. corr. Coniunctio (ὅτι) significat Quoniam, uel Quia, ut ait Festus. Iuuenalis Satyr. 12. 11,

Quatinus hic non sunt nec uenales elephanti. Vide Quatenus, pro Quoniam.

Quatinus, pro Vt. Macrobius lib. 2. Saturnal. cap. 5, Non semel præceperat ei pater, temperato tamen inter indulgentiam grauitatemq; sermone, quatinus moderaretur pro fusos cultus, perspicuosq; comitatus.

Quatio] quatis, quassi, quassum, quatere (ἰνόω, σαλάω, σαλεύω, σείω, σεύω, κλονέω, κρούω, τινάσσω, τυφλίζω) Mouere, cum uiolentia concutere. Liuius, Carthaginis mœnia nũc quatit ariete. Plin. epist. 147. b, Manibus catenas gerebat quatiebatq;. Virg. 9. Aen. 121,

Aut rastris terram domat, aut quatit oppida bello. Plin. lib. 26. cap. 4. 2, Non satius fuit Aemylianum Scipionẽ Carthaginis portas herba patefacere, quàm machinis claustra per tot annos quatere?

Quatere aliquem foras. Terent. Eunuch. 2. 3. 66.
Quati ægritudine quasi tempestate. Cic. 3. Tusc. 20.
Alas quatere magnis clangoribus. Virg. 3. Aeneid. 46.
Vastos quatit æger anhelitus artus. Virg. 5. Aeneid. 87.
Faces quatiunt splendidas comas. Catull. in Epithal. 56. 16.
Cymbala quatere. Virg. 4. Georg. 13,

Tinnitusq; cie, & matris quate cymbala circum.

Cursu quatere armenta. Virg. 3. Georg. 27.
Fundamenta quatere. Virg. 2. Aeneid. 122,

Neptunus muros, magnoq; emota tridenti
Fundamenta quatit, totamq; à sedibus urbem Eruit.

Certam quatit improbus hastam. Virg. 11. Aeneid. 154.
Nudos quatit ille lacertos. Ouid. 2. de Arte, 18.
Horror frigidus membra quatit. Virg. 3. Aeneid. 6.
Aridaq; ora quatit. Virg. 5. Aeneid. 40.
Gemitu quatit pectora. Valer. 5. Argon. 62.
Pennas quatere. Ouid. 4. Metam. 136.

Digitized by Google

Risu quatere aliquem. Horat. 2. epist. 2. 17.
Tedam quatere manu. Catull. in Epithal. Iuliæ, 56. 3.
Terrore quatere populos. Senec. Herc. Oetæo, 17. 3.
Tonitrua quatiuntur cærula cæli. Lucret. lib. 6. 20.

¶ Quatiens, Participium (σαλεύων) ut,
Tullaq; & æratam quatiens Tarpeia securim. Virgil. 11. Aeneidos, 132.

¶ Quassus, σεισθείς, Nomen ex participio, Ruptum. Plautus Curcul. 8. 26.
Argutatio quassa lecti. Catull. ad Flauium, 6. 2
Membra quassa. Ouid. in Ibin, 4.
Rates quassæ Horat. 4. Carm. ode 8. 7.
Vox quassa. Curtius lib. 7.

¶ Quassus, huius quassus, Verbale (τιναγμός) Cic. 2. Tusc. 87, Nam attrectatu & quassu sæuum amplificatis dolorem. Ex Pacuuio.

¶ Quatefacio, quatefacis, pen. corr. quatefeci, pen. prod. quatefactum (τινάσσω) quatefacere, Concutere & expellere. Cic. ad Brutum, 10. 6, Perrexi tamen, Romamq; perueni, nulloq; præsidio quatefeci Antonium.

¶ Quasso, quassas (διασαλεύω) quassare, Frequentatiuum, Sæpe quatere. Plaut. Merc. 12. 15,
Tristis incedit, pectus ardet, hæreo: quassat caput. Idem Epid. 9. 51,
Sed hic quis est, quem huc aduenientem conspicor,
Suam qui undantem chlamydem quassando facit. Idem Bacch. 5. 70,
Subducunt lembum capitibus quassantibus.
Caput quassare. Valer. 1. Argon. 106.
Tussis frequens quassauit me. Catull. ad Fundum, 41. 3.
Quassare, Rumpere. Virg. 1. Aeneid. 112,
Quassatam uentis liceat subducere classem. Idem 4. Aeneid. 12,
Quassatæq; rates, & non tractabile cælum. Plin. epistol. 170. b, Quassata atq; etiam decussa monumenta.

¶ Quassans, quassantis, Participiū (διασαλεύων) Lucr. lib. 4,
——cum Pan
Pinea semiferi capitis uelamina quassans, &c.

¶ Quassatus, pen. prod. Participium (διασαλευθείς) Plin. lib. 18. cap. 26. 6, Antelucanis ferramenta acuere, manubria aptare, dolia quassata sarcire. Legitur & quassa.
Homo quassatus tempora Lyæo. Silius lib. 7. 41.
Domus quassata. Ouid. 2. Trist. 17.
Rates quassatæ. Virg. 4. Aeneid. 11.
Vasa quassata. Lucret. lib. 3. 89.
Quassata Resp. Afflicta, oppressa. Cic. pro Marcello, 14.
Quassanda est (διασειστέον) ista Pelias hasta manu. Ouid. 1. de Arte, 140.

¶ Quassabilis, & hoc quassabile, pen. correpi. Quod quassari potest. Lucan. lib. 6,
Sed munimen habet nullo quassabile ferro.
Quassabundus. Macrob. lib. 5. Saturnal. cap. 21, Herculem fictores ueteres non sine causa cum poculo fecerunt, & nonnunquam quassabundum & ebrium. Quassabundum, id est, ex uino uacillantem, & uelut casibundum.

Quatriduum, Quatriduo] Vide Quatuor.

Quatrio] τέτρωρον, quo uerbo Latino Isidorus utitur, pars est in talo, quam pronam uocant. Galenus in libello de Ossibus, cap. 24, Talus (inquit) ab imis tibiæ suræq; processibus comprehenditur. Eius pars, quam Quatrionem uocant, sursum uergit.

Quatuor] uel quatuor (τέσσαρα, τέσσαρες) Nomen numerale indeclinabile.
Bis quatuor aræ. Virg. 5. eclog. 13.

¶ Quatuordecim, penult. corr. (δεκατέσσαρα) ex Quatuor & Decem compositum. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 32. 4, Herennium Gallum histrionem summo udorum die, anulo aureo donatum in quatuordecim sessum deduxit. Tot enim fecerat ordines equestris loci. Plinius libro 8. cap 36. 3, Præter quatuordecim dies. Sic libro 2. cap. 14. 1, Intra quatuordecim partes solis, semper occultam esse. De luna.

Quatuordecies] Aduerbium (τεσσαρεσκαιδεκάκις) Apud Plin. lib. 3. cap. 7. 1, Quatuordecies centena.

¶ Quatuoruiri, pen. cor. (οἱ τέσσαρες) ut Triumuiri. Cicer. in quadam epist. & in l. 2. de origine iuris.

¶ Quatuoruiratus, pen. prod. (τῶν τεσσάρων ἀρχή) Ipsa quatuor uirorum dignitas. Asinius ad Cicer. lib. 10. 32. 4, Quatuoruiratum sibi prorogauit.

¶ Quater (τετράκις) Aduerbium numerale. Plautus Pseud. 5. 110,
Vtrum uis, uel quater quinis minis. Col. lib. 5. cap. 2. 13.
Quater, pro Sæpius. Virg. 2. Aeneid. 46,
——quater ipso in limine portæ
Substitit, atq; utero sonitum quater arma dedere.
O' terq; quaterq; beati. Virgil. 1. Aeneidos, 20. Tibull. libro 3 ele. 3. 6,
O' mihi fœlicem terq; quaterq; diem.
Quater decies Quater & quadragies, &c. Cic. 3. Verr. 70, Huic HS quater decies P. Tadio numerata Athenis testibus planum faciam. Plin. lib. 7. cap. 27, Sit proprium Catonis quater & quadragies causam dixisse.

¶ Quaterni, Adiectiuum (τέσσαρες) id est, Quater in numero: ut, Quaterni denarij. Cicer. pro Fonteio, 8. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 18,
Sæpe tribus lectis uideas cœnare quaternos.
Quaternis diebus latent: id est, quatuor. Plin. lib. 8. cap. 36. 1.
Quaternûm iugerum balenæ, pristes ducenûm cubitorum. Plinius lib. 9. cap. 3. 1.
Quaternorum pedum latitudine. Plin. lib. 8. cap. 45. 1.
Quaternûm pedum spacia. Colum. lib. 5. cap. 5. 2.
Gens illi triplex, populi sub gente quaterni. Virg. 10. Aen. 41.

¶ Quaternarius, τετραδικός, Aliud adiect. Numerus qui quater est. Plin lib. 28. cap. 6. 7, Numerum quoq; quaternariũ Demetrius condito uolumine prodidit, & quare quaternĩ cyathi, sextarijue non essent.
Quaternarij scrobes. Colum. lib. 11. cap. 2. 20, Eorum (scilicet scrobium) quaternarij, hoc est quoquo uersus pedum quatuor, si est commodum terrenum, x IIII. ab uno fiunt. Vide Scrobes.

¶ Quaternio, quaternionis, m. g. (τετράδιον) Quatuor chartarum, siue alterius cuiuscunq; rei compositio ex quatuor. ut, Quatuor quaterniones militum.

¶ Quaterdeni, pen. prod. (τετράκις δέκα) Similiter adiect. ut, Quaterdeni gradus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 10.
Anni quaterdeni, Quadraginta. Ouid. 7. Metam. 59.

¶ Quatriduum, quatridui (τετραημερία) Spacium quatuor dierum. Cic. 6. Verr. 6, Non ablata ex urbibus sociorum quatridui causa per simulationem ædilitatis.
Quatriduum per uastas solitudines absumptum est. Curtius libro 4.
Quatriduum fuit. Liu. 3. ab Vrbe, 11, Sic finem iustitio, quod quatriduum fuit: reditus Quintij Consulis in urbem fecit.
Quatridui nauigatio. Plin. lib. 6. cap. 22. 6.
Quatridui iter. Lentulus Senatui, lib. 12. 15. 28.
Quatriduo (τετραημερίᾳ) ut, Quatriduo ante. Cicero ad Brutum, 3. 2, Triduo uerò aut quatriduo ante hanc rem pulcherrimam.

Quatrio.

Digitized by Google

Quatriduo quo. Cic. pro Rosc. Amer. 63. Mors Sex. Roscij quatriduo quo is occisus est, Chrysogono nunciatur. Ibidem, 11. Quatriduo quo hæc gesta sunt.

Quaxare] Ranæ dicuntur, quum uocem emittunt. Sunt qui non Quaxare, sed Quoaxare: alij, Coaxare scribant. Festus.

QV

Que] absq; diphthongo (τὲ) Coniunctio enclitica, & adiectio syllabica, quæ non nisi in compositione reperitur: & modò copulatiua est, ut Virg. 1. Aeneid. 1,

Arma uirumq; cano. Et eclog. 10. 4,

Perq; niues alium, perq; horrida castra secuta est.

Causatiua, pro Quoniam. Cicero 1. Offic. 34, Non nobis solùm nati sumus: ortusq; nostri partem patria uendicat, partem amici.

Expletiua, quando ornatus tantùm causa ponitur. Propertius lib. 3. eleg. 1. 6,

Deiphobumq;, Helenumq; & Polydamantas in armis.

Que, pro Id est. Plautus,

Rudis est, nesciúq; quid expediat.

Que, Explanationem quandam præcedentium infert. Virg. 1. Aeneid. 7,

— manet alta mente repostum

Iudicium Paridis, spretæq; iniuria formæ. Quasi nempe iniuria spretæ formæ: uel, id est iniuria spretæ formæ. Grammatici epexegesim uocant.

Que coniunctio, duo membra coniungens. Cicer. Curioni, lib. 2. Sed tibi & gratulor: &, ut sempiterni laudi sit iste Tribunatus, exopto: teq; hortor, ut omnia gubernes & moderere prudentia tua.

Que, pro Etiam. Apul. Idq; ei seriò colloquenti non crederem. id est, Etiam seriò loquenti.

Que, sæpe repetitum legitur apud Ciceronem, 2. de Nat. deor. 221, Ex quo uidelicet quid, ex quibusq; rebus efficiatur: idq; ratione concludimus: singulasq; res definimus, circunscriptæq; complectimur.

Queis (οἷς) Datiuus uel ablatiuus à Quis. Cato cap. 11. 2. Colà queis florem demant tria. Virg. 1. Aeneid. 20,

Queis ante ora patrum Troiæ sub mœnibus altis

Contigit oppetere. Vbi Seruius, Ab eo quod est à Qui, in bus mittit: ab eo quod est à Quo, in is mittit. Sed à tertia declinatione in usu sunt datiuus & ablatiuus plurales. Valerius Probus (inquit Pierius) Queis iambũ esse dicit. passimq; datiuo & ablatiuo casu pro iambo accipi debere: atq; ita aliquot habent marmora.

Quemadmodum] pen. cor. (ὥσπερ, καθάπερ, ὃν τρόπον) Aduerbium similitudinis. Compositum ex Quem, & Ad, & Modum: quæ tres particulæ in unum iunctæ, idem significant quod, Ad quem modum: uel, Ad eum modum quem, &c. Cicer. de Amicit. 15, Pergratum mihi feceris, spero item Scæuolæ, si quemadmodum soles de cæteris rebus, quum ex te quæruntur, sic de amicitia disputâris quid sentias. Ibidem, 51, Vt quemadmodum in se quisque, sic in amicum sit animatus.

Quemadmodum, aliquando interrogatiuè ponitur, pro Quo pacto. Plaut. Pers. 2. 37,

— tu tibi me facere potis es

Sempiternum. S. quemadmodum? T. ut des mihi nummos sexcentos. Cicer. 7. Verr. 54, Quemadmodum est asseruatus?

Aliquando Nam interponitur, & dicitur Quemnám admodum Plaut. Bacchid. 4. 13,

Qui scire possum? C. nullus plus. P. Quemnám admodũ?

Quemadmodum, positum ubi usitatius poni consueuit Vt. Cicero ad Terentiam, lib. 14. 2. 4, Nam ad me P. Valerius homo officiosissimus scripsit, id quod maximo cum fletu legi, quemadmodum à Vesta ad tabulam Valeriam ducta esses. Idem 4. Acad. 49, Excogitat inquam quemadmodum mense illo legitimo comitia haberentur.

Quemadmodum spero, Quemadmodum dicere audiui, per parenthesim dicta. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 2. 10, Nos in Senatu (quemadmodum spero) dignitatem nostram, ut potest in tanta hominum perfidia & iniquitate, retinebimus. Idem 5. Verr. 129, Pepercit homini amico, & (quemadmodũ ipsum dicere audiui) necessario.

Queo] quis, quiui, quitum (δύναμαι, σχύω, ἰχύω) quire, Posse. Terent. Andr. 4. 1. 30,

Nec te quiuit hodie cogere, illã ut duceres. Dictũ Queo, quasi Qui eo. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 1. 10, Non queo reliqua scribere, tanta uis lachrymarum est. Horatius 2. Sermon. Satyr. 7. 19,

— liber sum, dic age, non quis. id est, nequis, non potes. Vide Non.

Antiqui, Nequeunt, pro Non eunt, dicebant.

Quæ tuis careat sacris,

Non queat dare præsides

Terra finibus. Catull. epigr. 56. 15.

Quit. Lucretius lib. 3. 130,

Mobilitate mali non quit sentire dolorem.

Quisse. Lucret. lib. 5. 286,

Dispertisse, neq; in fructum conuertere quisse.

Queor. Lucret. lib. 1. 22,

Dum ueniant aliæ, ac suppleri summa queatur.

¶ Quitus, Adiectiuum (δεδυνημένος) à Queor. Terentius in Hecyr. 4. 1. 58,

Nam quum compressa est gnata, forma in tenebris nosci non quita est. Sed antiquè, ut ait Donatus. Gell. lib. 20. cap. 1, Sæuitia ista pœnæ contemni non quita est.

¶ Quentiam, pro Potentiam, ueteres aliquando scripsere. Sipontinus.

Quercerus, Quercetum, Quercicus] Vide Quercus.

Quercus] huius quercus (δρῦς) ablatiuo plurali quercubus, Arbor nota. Cic. 1. de Legib. 3, Quercus glandifera. Festus, Quercus dicitur, quòd id genus arboris graue sit, ac durum: tum etiam in ingentem euadat amplitudinem.

Sicubi magna Iouis antiquo robore quercus

Ingentes tendat ramos. Virg. 3. Georg. 67.

Aeria. Virg. 3. Aeneid. 127.

Annosa. Virg. 4. Aeneid. 88.

Auritæ quercus. Vide Auritus, in Auris.

Decidua. Ouid. 8. Metam. 153.

Dura. Virg. eclog. 4. 7.

Fatidica quercus. Seneca Herc. Oetheo, 11. 11.

Geminæ quercus consurgant. Vide Consurgo.

Glandifera quercus. Ouid. 12. Metam. 66.

Ingens quercus. Virg. 11. Aeneid. 1.

Rigidæ quercus motant cacumina. Virg. 6. eclog. 6.

Sacra. Virgil. 7. eclog. 3.

Sublimis. Lucan. lib. 1. 28.

Torta quercu redimitus tempora. Virgil. 1. Georg. 70.

¶ Quernus, Adiectiuum (δρύϊνος) Quod est ex quercu. Virgilius 1. Georg. 61,

Sed tamen & quernas glandes. Plin. lib. 3. cap. 5. 5, Querno folio assimilata.

Corona querna. Ouid. 1. Fast. 123.

Stipes quernus. Ouid. 4. Fast. 67.

Vimen quernum. Virg. 11. Aeneid. 13.

¶ Querneus, pen. corr. (δρύϊνος) Aliud item adiectiuum, Idem.

Digitized by Google

Colum. lib. 6. cap. 3. 7. Probatur maximè ulmea frons, pòst fraxinea, & ab hac populnea: ultima sunt ilignea, & quernea, & laurea. Idem libro 9. cap. 1. 5, Querneæ glandis & iligneæ. Sic Cato cap. 5. 5.

¶ Querceus, Aliud similiter adiectiuum (δρύινος) Idem. Seruius, Querceam coronam accipiebant qui in bello ciuem seruassent.

¶ Quercicus, penult. corrept. (δρύινος) Similiter adiectiuum, Idem. Sueton. in Caligula, capite 19, Primo die phalerato equo insignisq; quercica corona & cetra & gladio, aureaq; chlamyde.

¶ Querculanus, penult. product. Adiectiuum. Plinius lib. 16. cap. 10. 1, Vbi lucus fageus fuit, porta querculana. Legitur & querquetulana.

¶ Quercetum, querceti: uel, Querquetū, querqueti, pen. prod. (δρυμών) Locus ubi cōsitæ sunt quercus. Varr. 1. de Re rust. cap. 16. 6, Si enim ad limitem quercetum habet, non possis rectè secundum eam syluam serere oleam.

Querceta Gargani laborant. Horat. 2. Carm. ode 9. 2.

¶ Quercerus, Adiectiuum, uel Querquerus, penult. corr. (κέρκυρος) Quod est frigidum cum tremore: à Græco κέρκυρα: ut, Febris quercera. Lucilius,

Iactat me ut febris quercera. Et alibi,

Querquera consequitur febris, capitisq; dolores. Plaut. Is mihi erat bilis querqueratus. Hæc Festus. Gellius lib. ult. cap. 1, An tu fortè morbum appellari hic putas ægrotationem cum febri rabida & quercera? Quercerам enim grauem & magnam quidam putant dici.

Querela] Vide Queror.

Quernus] Vide Quercus.

Queror] quereris, pen. corr. questus sum (μέμφομαι) queri, à Quæ & Res, inquit Sipontinus, componitur, & significat Lamentari: nam lamentando, quæ res sit, quæ nos angat, explicamus. Ideo autem sine diphthongo scribitur, & corripit primam, ut à quæror differat, quod est passiuum huius uerbi quæro. Absolutè aliquando ponitur. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 25, Quid multa? questus est grauiter. Cæsar 8. bel. Gall. 12, Bituriges ad eum legatos mittunt, auxilium petitū contra Carnutes, quos intulisse bellum sibi querebantur.

Aues queruntur in syluis. Horat. Epod. 2. 6.

Bubo uisa sæpe queri ferali carmine. Virg. 4. Aeneid. 93.

Ore queri. Horat. Epod. 5. 3.

Carmine queri. Ouid. 4. de Ponto eleg. 14. 1.

Dulce queruntur aues. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 1.

Queror, cum accusatiuo. Cic. de Amic. lib. 62, Quorum plerique aut queruntur semper aliquid, aut etiam exprobrant. Cæsar 1. bel. Gall. Abditi in tabernaculis, aut suum fatum querebantur, aut cum familiaribus suis commune periculum miserabantur. Cic. ad Atticum, lib. 5 95. 1, Romæ acceperam literas, Milonem meum queri per literas iniuriam meam. Significat Expostulare.

Ibat ut Oceano quereretur facta mariti. Ouid. 5. Fast. 47.

Queri cū aliquo, uel secum. Cic. 4. Acad. 144, Neq; tam quereretur cum deo quòd parum longè, quàm quòd falsum uideret. Idem ad Atticum, lib. 6. 114. 13, Mirificè conturbatum uidi puerum, lachrymans mecum est questus. Eidem lib. 10. 194. 3, Facilè patior quod scribit, secum Tullium & Seruium questos esse, &c.

Queror de. Sallustius, Sæpe de luxuria, de auaritia nostrorum ciuium questus est. Cæsar 4. bell. Gall. 489, Licere, si uelint, in Vbiorum finibus considere: quorum sint legati apud se, & de Sueuorum iniurijs querantur.

Queri alicui multa de. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 22, Multa de mea sententia questus est Cæsari. Vetus exemplar habet, Cæsar. Idem 3. Verr. 111, Is mihi etiā queritur, quòd à nobis IX Solis diebus prima actio sui iudicij transacta sit.

Queri super re aliqua. Horat. epist. 2. 5.

Queri apud, quòd. Plin. de Viris illust. 15, Quo cognito, apud populum questus, quòd de se tale aliquid timuissent.

Querebatur se, tum quum illa uidere cœpisset, extingui. Cicero 3. Tusc. 117.

¶ Querens, Participium (μεμφόμενος) ut,

Multa querens. Virg. 4. Georg. 63.

Fidibus querens. Horat. 2. Carm. ode 13. 5.

¶ Questus, Aliud participiū (μεμψάμενος) Ouid. ad Liu. 34,

Oraq; nequicquam per modò questa fluunt.

Esse deos Erebi crudeles questus, in altam Se recipit Rodopen. Ouid. 10. Metam. 16.

¶ Questus, huius questus, masc. gen. (μέμψις) Ablatiuo pluralis questubus, uel (ut quidam uolunt) questibus. Virgil. 4. Aeneid. 111,

Tantos illa suo rumpebat pectore questus. Idem 4. Georg. 103,

—— & mœstis latè loca questibus implet. Cicer. 2. de Finibus, 151, Quòd eiulatu, questu, gemitu, &c. Ex poeta. Et pro Quintio, 63, Qui deniq; questus, qui mœror dignus inueniri, &c.

Acerbus questus. Valer. 5. Argon. 125.

Auiles questus. Ouid. 9. Metam. 56.

Creber questus. Tacit. lib. 3.

Fictus questus. Catul. epig. 57. 8.

Flebilis questus. Claud. 1. in Ruffinum, 26.

Mœsti questus. Silius lib. 13. 52.

Secreti questus. Tacit. lib. 3.

Questibus absumptis tristem iam soluere nodum Cœperat. Stat. 11. Thebaid. 129.

Vanis questubus iras agere. Senec. Thyeste, 3. 1.

Flebiles questus ciere. Senec. Thebaid. 2. 14.

Edere questus. Ouid. 4. Metam. 118.

Effundere questus pectore. Virg. 5. Aeneid. 156.

Effundi in questus, lachrymas, uota. Tacit. lib. 1.

Tristes questus exaudire. Senec. Octauia, 1. 3.

Sic dura suos patientia questus Exonerat. Lucan. lib. 9. 177.

Inanes questus fundere. Claud. 2. de raptu Proserp. 50.

Implere cælum questibus. Virg 9. Aeneid. 97.

Et mœstis latè loca questibus implet. Virg. 4. Georg. 103.

Opprimere questus. Senec. Troade, 6. 22.

Parcere questibus. Senec. Herc. Oetheo, 16. 6.

Rumpere questus pectore. Virg. 4. Aeneid. 111.

Inexpleto questu rumpere pectora. Stat. lib. 3. Syl. 3. 2.

Satiari questu. Claud. 1. in Ruffinum, 40.

Sedare questus. Senec Herc. Oetheo, 14. 16.

Seponere questus. Senec. Hippol. 4. 10.

Tunc questus tenuêre suos. Lucan. lib. 2. 4.

Et tacitos muto uoluunt in pectore questus. Lucan. lib. 1. 51.

¶ Queritor, pen. corr. queritaris (μεμφιβολέω) queritari, Frequentatiuum. Tacit. lib. 16. in fine, Igitur flentes, queritantesq; qui aderant, facessere properè iubet Thrasea. Liuius lib. 9. de bel. Maced. Ne uox queritantis audiretur. Fortasse pro quiritantis. Apud Tacitum quiritantes omnino legi debet. Budæus.

¶ Querela, querelæ, pen. prod. (μεμψιμοιρία, μομφή) Querimonia. Cic. de Senect. 6, Sæpe enim interfui querelis meorū æqualium. Idem ad Brutum, lib. 11. 12. 6, Sed tamen prouidendum sit, ne qua iusta querela esse possit.

Plena querelarum epistola. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 24. 1.

Querela temporum. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. 2.

Querela cum. Cic. pro Deiotaro, Quanquam cui sunt inaudita cum

Digitized by Google

te cum Deiotaro querelæ tuæ?
Rustica iudicio nostra querela tuo. Ouid. epist. 16. 3.
In querelis mens. Vide In præpositionem.
Chordarumq; sonos fieri, dulceisq; querelas. Lucret. lib. 4. 118, Et lib. 5. 278,
Inde minutatim dulceis didicêre querelas.
Falsa enim est querela, &c. Quintil. lib. 1. cap. 1. 1.
Fœmineæ querelæ Stat. 10. Thebaid. 113.
Grauissima querela. Cic. pro Marcello, 12.
Inertes querelæ. Vide Iners.
Infestæ querelæ. Lucret. lib. 6. 4.
Inueterata querela. Vide Inuetero.
Nam nisi iusta tua est, iusta querela mea est. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 5.
Mœstæ querelæ. Ouid. 3. Metam. 48.
Molles querelæ. Horat. 2. Carm. ode 9. 4.
Supplices querelæ. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 15.
Abruptæ querelæ. Vide Abrumpo.
Abscindere querelas. Vide Abscindo.
Adhibere querelas. Vide Adhibeo.
Assurgere haud iustis querelis. Virg. 10. Aeneid. 19.
Audire miseras querelas. Ouid. 2. Metam. 69.
Et ueterem in limo ranæ cecinêre querelam. Virg. 1. Georg. 76.
Compescere querelas. Lucret. lib. 3. 194.
Complere querelis nemus. Lucret. lib. 2. 72.
Querelæ quas illi deplorare solebant. Cic. de Senect.
Effundunt iustas in numina sæua querelas. Lucan. lib. 2. 9.
Expleta est annis ista querela tuis. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 2.
Multas expromam mente querelas. Catul. Argon. epig. 59. 45.
Figere querelas intra se. Iuuenal. Satyr. 9. 10.
Habere querelam dicitur res aliqua. Cic. ad Trebonium, lib. 10. 28. 1, *Vt uestrum illud diuinum in Rempublicam beneficiũ nonnullam habeat querelam.*
Iacere querelas ore. Vide Iacio.
Incendere querelis. Virg. 4. Aeneid. 72.
Et non ingratis incessit turba querelis. Lucan. lib. 5. 137.
Geminis incusat fata querelis. Stat. 1. Achill. 88.
Inserere querelas suas. Vide Insero.
Interponere querelas. Vide Interpono.
Veteres querelas mitto. Stat. 12. Thebaid. 60.
Parere querelas. Senec. Medea, 2. 40.
Proferre querelas extremis medullis. Catull. Argon. 59. 39.
Tandem ut uox mœstas potuit proferre querelas. Lucanus libro 5. 153.
Rabidis querelis pulsare iniustos. Stat. 5. Sylu. 2. 5.
Et nostri memorem sepulchro Scalpe querelam. Horatius 3. Carm. ode 11. 10.
Sistere querelas. Ouid. 7. Metam. 145.
Eorum enim est hæc querela qui sibi chari sunt. Cicero 5. de Finibus, 50.
Querela est de. Cic. pro Sestio, 54. *His de tot, tantisq; iniurijs in socios &c. Consulum querela esse debuit.*
Liquidam tollunt lugubri uoce querelam. Lucret. lib. 4. 111.
Tolle querelas. Horat. 1. epist. 12. 1.
Querela apud Iureconsultos, peculiari significatione, eã quasi actionem denotat, qua liberi aduersum parentum suorum iudicia inofficiosa, & uiceuersa parẽtes insana liberorum testamenta, naturalem portionem id est, trientem, aut semissem & postulant & obtinent. Toto titulo de inofficioso testamẽto in Pandect. ciuil. lib. & lib. 3. C. Iustinia.
¶ Querimonia, querimoniæ (μεμψιμοιρία) Querela, lamentatio. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 5. 6, *Eo metu iniecto repentè magna querimonia omnium discessimus.*
Versibus impariter iunctis querimonia primum,

Post etiam inclusa est uoti sententia compos. Horatius in Arte, 16.
Cum querimonia. Vide Cum præpositionem.
Quotidiana querimonia populi. Cic. 1. Verr. 5.
Malis querimonijs diuulsus. Horat. 1. Carm. ode 13. 4.
Querimonias ultrò citroq; iactare. Vide Iacto, in Iacio.
Querimoniam habere de re aliqua. Cic. 7. Verr. 58.
¶ Querulus, pen. corr. Adiectiuum (μεμψίμοιρος, ἐγκληματικός) *Qui conqueritur, siue qui querelis plenus est.* Martial. lib. 2. 26,
Quod querulum spirat, quod acerbum Næuia tussit. Idem lib. 4. 44,
Missa nec à querulo mappa cliente fuit.
Caput querulum. Senec. Thyeste, 8. 22.
Et nunquam queruli causa doloris abest. Ouidius 3. Trist. eleg. 8. 7.
Sub uerbum querulas impulit aura fores. Ouid. 3. Fast. 129.
Murmure querulo referens questus. Senec. Herc. Oetheo, 3. 7.
Sono querulo referre aliquid. Propert. lib. 3. eleg. 6. 4.
Vlulatus queruli. Ouid. epist. 5. 15.
Querulus, Canorus aliquando dicitur à poetis. Virgilius lib. 3. Georg. 66,
Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ. Seruius. Horat. 3. Carm. ode 7. 6,
Sub cantu quærulæ despice tibi. Sic apud Columellã lib. 10. 2, *Querula rana.*
Chordæ querulæ. Ouid. 5. Metam. 68.
Addita da querulo uolucrum medicamina nido. Ouid. de Medic. faciei, 16.
¶ Queribundus, Aliud adiectiuum (μεμπτικός) Lamentabilis. Cic. pro Sylla, 22, *De supplicio P. Lentuli, de carcere, magna & querebunda uoce dicebat.*
Senectus queribunda. Silius lib. 13. 118.
Querquedula] *querquedulæ, pen. corr. Auis semper in aquis natans.* Varr. 3. de re Rust. cap. 3. 2, *Altera species eorũ quæ non sunt contenta terra solùm, sed etiam aquam requirunt, ut sunt anseres, querquedulæ, anates. Vulgus nostrum corruptè cercedulam uocat.*
Querquerni] *Hispaniæ citerioris sunt populi.* Plin. lib. 3. capit. 3, *Simili modo Bracarũ, XXIIII ciuitates CCLXXV. M. capitum, ex quibus præter ipsos Bracaros Vibali, Celerini, Galleci, Aequesilici, Querquerni citra fastidium nominentur.*
Querquerus] *querquera, querquerum, aliàs Quercerus.* Vide Quercus.
Querquetularia] *porta Romæ fuit, ita dicta à Querceto, quòd intra muros iuxta se habebat.* Festus. Plinius libro 3. cap. 5. *Querquetulanos memorat.* Vide in dictione Querquetularia.
Querquetulanæ] *dicebantur Nymphæ, querqueto uirescẽti præsidentes.* Paulus. Festus autem sic, *Querquetulanæ uitæ putantur significari Nymphæ, præsidentes querqueto uirescenti: quod genus syluæ indicant fuisse intra portam, quæ ab eo dicta sit Querquetularia. Sed fœminas antiqui, quas sagas dicimus, uiras appellabant: unde adhuc permanent uirgines & uiragines.*
Querquetulani] *populi sunt in prima regione Italiæ, inter Pollustinos & Sicanos* Plin. lib. 3. cap. 5.
Querquetulanus] *collis, qui postea Cælius à Cælio Hetrusco, à querceto quoq; appellabatur.* Alexander Alexandrinus lib. 6. cap. 11.
Querulus] Vide Queror.

QVI

Qui] *cuius, cui* (ὅς) *Pronomen relatiuum.* Plaut. Truc. 11. 2,

Qui amat, nequit quin nihili sit. Terent. Heaut. 4.3.6,
Audistin' obsecro? s. quidni, qui usq; unà affuerim?

Qui interrogatiuum, pro Quis. Terent. Phorm. 5.8.18,
Nam qui erit rumor populi, inquit, si id feceris? Liu. lib. 3. ab Vrbe condita, Qui finis discordiarum? Cic. Qui deus appellandus est? Idem pro Domo sua, 22, Qui tantus fuit labor? quæ simultas?

Qui, pro Nempe qui, utpote qui: id est, quia. Cic. Attic. lib. 5. 96.1, Actio maluimus iter facere pedibus, qui incommodissimè nauigassemus. Virg. 1. Aeneid. 79,
Quisquis es, haud credo inuisus cælestibus, auras
Vitales carpis, Tyriam qui adueneris urbem. Cic. Act. 5, Pueri autem Sisennæ credo qui audiuissent quæ in istum testimonia essent dicta, de isto nusquam oculos deijcere, ab argento digitum non discedere. id est, credo quia audiuerant.

Qui, Ques, antiqui dixerunt numero plurali: unde declinatum remanet datiuo casu Quibus. nam Qui, adbuc etiam quis facit, ut isti istis, illi illis. Hæc Festus. Seruius in illud Virgilij, 1. Aeneid. 20,
Quis ante ora patrum. Cato (inquit) in Originibus ait, Si ques sunt populi. Et declinauit Ques, quium: sicut Puppes, puppium.

Qui, pro Qualis. Cicer. 1. de Diuinat. 93, Xenophon Socraticus qui uir & quantus? Sic in Orat. 104, Et è poeticisne numeris, an ex alio genere quodam. & si è poeticis: quis eorum sit, aut qui. Terent. Adelph. 3.7.5,
Nescis qui uir siet. Budæus.

Fac quæso qui ego sum, esse te. Cic. Gallio, lib. 7.24.2.

Talem igitur te esse oportet, qui primum te disiungas, &c. Cic. Planco, lib. 10.6.6.

Siqui, qui pauci sunt. Cic. Lentulo, lib. 1.1.3, Regis causa, siqui sunt qui uelint, qui pauci sunt, omnes rem ad Pompeium deferri uolunt.

Nisi qui (ut scis) Parthicus casus accesserit. Cicero Attico, libro 7.144.4.

Quibus ipsis, siue Quibus in ipsis. Quint. lib. 1, Nec tamen ij quibus discere ipsis non contigit, minorem curam docendi liberos habeant. Cic. de Senect. 4, Quibus enim nihil opis est in ipsis ad bene beateq; uiuendum, eis omnis grauis est ætas. Idem de Amic. 67, Digni autem sunt amicitia, quibus in ipsis inest causa cur diligantur.

Quem te appellem? Cic. 13. Philip. 360, O' Spartace: quem enim te potius appellem, cuius propter, &c. Ibidem, 12. 38.

Qui, relatiuum ab antecedente discrepans. Gellius lib. 1. cap. 14, Memoratis multis magnisq; rebus, quæ bene ac beneuolè post redditam pacem Samnitibus fecisset, &c.

Qui, pro Vt. Cic. ad Sulpitium, lib. 4.3.2. Me quidem etsi nemini concedo, qui maiorem ex pernicie & peste Reip. molestiam traxerit: tamen multa iam consolantur. Idem ad Cæliū, libro 2.15.3.

¶ Qui, aduerbium, pro Quemadmodū, uel quomodo, uenustè ponitur. Terent. Andr. 2.1.36,
Facite, fingite, inuenite, efficite qui detur tibi. Cic. 4. Acad. 49, Qui poterit esse sapientia? Idem pro Cecinna, 5. Qui igitur conuenit, quæ causa fuerit, &c.

Qui uocare? Plaut. Amphit. 4.228. Et apud Terentium Adelph. 5.6.3.

Qui, Quamobrem. Terent. Andr. 5.4.52,
Dauo istuc dedam iam negocij. s. non potest.
P. Qui? s. quia habet aliud magis ex sese. Donatus.

Qui, Vnde, uel quomodo. Terent. Hecyra, 4.1.39,
——nónne ea dissimulare nos
Magis humanum est, quàm dare operam, id scire qui nos oderit? Idem Andr. 3.2.21,
Nam qui istæc tibi incidit suspectio? Idem Hecyr. 2.3.6. Hæc Donatus. Cic. 2. de Finib. 19, Deinde qui fit ut ego nesciam, sciant omnes quicunq; Epicurei esse uoluerunt?

Quî, Vtinam. Terentius Phorm. 1.2.72,
— est parasitus quidam Phormio,
Homo confidens: quî illum di omnes perduint.
D. quid is fecit? G. hoc consilium quod dicam dedit. Vbi Donatus, Qui illum? Qui, utinam est: ut Lucilius lib. 2. Sat.
Quî te Momentane malum iam cætera perdat. Aut, qui hoc consilium quod dicam, dedit. Item, Qui aut expletiuum est, aut pronomen, quo incipiens Phormionem describere, oborruit consideratione eius, & in hanc uocem, quasi confusus erupit. Hoc autem certum genus est parenthesεος.

Qui, pro Vt. Terent. in Prologo Andriæ, 6,
Nam in prologis scribundis operam abutitur:
Non qui argumentum narret, sed qui maleuoli
Veteris Poetæ maledictis respondeat. Donatus.

Quî, Quare, cur. Terent. Adelph. 5.3.14,
Cur emis amicam Mitio? num quî minus
Mihi idem ius æquum est esse, quàm mecum est tibi? Vbi Donatus, Aut Num, aut Quî abundat. Et est ordo, Quî minus æquum est esse idem ius mihi, &c. Quî ergo, quare, uel cur significat. Hactenus Donatus. Cic. lib. 5. Tusc. 153, Quî enim beatior Epicurus quòd in patria uiuebat, quam Metbrodorus quòd Athenis? Hic non ineptè posset capi pro quomodo. Idem ad Attic. lib. 16.339.10, Quî minus autem ego istic rectè esse possim quàm est Marcellus?

Qui, Quomodo, qua re, qua ratione. Terent. Adelph. 4.5.75,
Si frater aut sodalis esset, quî magis morem gereret? Cic. Quî fieri poterat? Donatus.

¶ Quidum, Quare igitur? Plaut. Amph. 14.11,
Prodigū te fuisse oportet olim in adolescentia. A. quidū?
M. Quia senecta ætate à me mendicas malum. Terentius Eunuch. 2.2.42,
At nunquid aliud? P. quidum? G. quia tristis es.

Quia] ὅτι, Coniunctio causalis. Terent. Heaut. 3.1.3. 100,
An eò fit quia in re nostra, aut gaudio
Sumus præpediti nimio, aut ægritudine?
Sed quia natura mutari non potest, idcirco ueræ amicitiæ sempiternæ sunt. Cic. de Amic. 32.

Quia, bis repetitum sequēte subiunctiuo, uel indicatiuo. Quint. lib. 12. cap. 11, Non quia prodesse unquā satis sit, sed quia decet hoc quoq; prospicere, ne quid peius quàm fecerit, faciat.

Quia, pro Quòd, subiunctiuo. Cic. 1. de Finib. 50, Neq; porrò quisquam est, qui dolorem ipsum quia dolor sit, amet.

Quia & quòd. Quint. lib. 1. cap. 4, Danda est tamen omnibus aliqua remissio, non solùm quia nulla res est, quæ perferre possit continuum laborem, sed quòd studium, discendi uoluntate quæ cogi non potest, constat.

Quia, eo. Salustius in Catil. Sed quia multis & magnis tempestatibus uos cognoui fortes, fidosq; mihi, eo animus ausus est maximum atq; pulcherrimum facinus incipere.

Quippe quia. Terent. Heaut. 3.2.27,
——quippe quia
Magnarum sæpe id remedium ægritudinum est.

Quia enim. Plautus Amph. 8.32,
Quî tibi istuc in mentem uenit? s. quia enim serò aduenimus. Et Casin. 9.32,
Quid tu id curas? CH. quia enim metuo ne in aqua summa natet.

¶ Quianā, pen. cor. Interrogatiuum, pro Quare, uel cur, ut annotat Festus. Plaut. Trucul. 4.33. Virg. 5. Aeneid. 3,

Heu quia

Digitized by Google

Heu quianam tanti cinxerunt ethera nymbi? Idem 10. Aeneid.2,

Celicolæ magni quianam sententia uobis
Versa retrò? Legitur & quænam.

¶ Quiane, Significat certè, reuera. Virg.4. Aen.108,

—— quiane auxilio iuuat ante leuatos,
Et bene apud memores ueteris stat gratia facti?

Quicquam] cuiusquam (τι) id est, Aliquid. Terentius Andr.5.2.22,

Si quicquam mentitum inuenies, occidito. Cic. 4. Acad.12, Nec quicquam aliud uidendum est nobis, quos populus Romanus hoc in gradu collocauit, &c. Liuius 6. bel. Punic. 77, Quas neq; quid facerent, neq; quid dicerent, quicquam unquam pensi fuisset.

Quicq;] uel quidq; (ὅτι ὅν) Quint.lib.3.cap.11, Nō ut quicq; primum dicendum, ita primum cogitandum est. Cic. 3. de Nat.deor. 82, Vestri autem non modò hæc non refellunt, uerumetiam confirmant, interpretando quorsum quicq; pertineat. Ad Herennium, lib.1.15.

Primum quicq; uideamus. Cic.3. de Nat.deor.9.

Quicquid] ὅτι ἄν, Substantiuum, infinitè capitur, nunquā refert. Cic. pro Rosc. Amer.73, Quicquid maleficij, sceleris, cædis erit, proprium id Rosciorum esse debebit. Terentius Heaut.1.1.32,

Ne lachruma: atq; istuc quicquid est, fac me ut sciam.

Quintil.lib.1, capite De orthographia, Frigidiora his alia: ut quicquid quartam haberet, ne interrogare bis uideremur. Et quotidie, non cotidie: ut sit, quot diebus. Verùm hæc iam inter ipsas ineptias euanuerunt.

Quicquid delirant reges, plectuntur Achiui. Horatius 1. epistol.2.3.

Quicquid est, pro Quicquid sit, uel quicquid eueniat. Plautus Curc.15.16,

Quicquid est, ipse tibi ibit potius. Idem Truc.5.40,
Sed fores, quicquid est futurum, feriam. Cicero 1. Verr. 20, Aut enim id mihi satis est, quod est de me opinionis quicquid est.

Quicquid id est, timeo Danaos & dona ferenteis. Virgil.2. Aeneidos,10.

Quicquid sapit. Plaut. Pœn.18.28,

Nunc hinc sapit, hinc sentit: quicquid sapit, meo amore sapit.

Quicquid pauxillulum. Plaut. Trucul.19.47,

— da tu mihi de tuis delitijs summis
Quicquid pauxillulum.

Quicum] μεθ' οὗ, pro Cum quo. Qui enim ablatiuus est. Terent.Heaut.1.2.4,

Quicum loquitur filius? Idem Eunuch.4.6.21,
Imò hoc cogitato, quicum res tibi est, peregrinus est. Cic. Seruio Sulpit.lib.41.5, Nemo est omnium, quicum potius mihi, quàm tecum, communicandum putem.

Quicunque] quæcunq;, quodcunq; (ὅστις, ὅσ@) Cicero 2. de lege Agraria, 55, Vt quibuscunque rebus possem, illius absentis dignitatem uobiscum unà tuerer. Quintilianus lib. 19. capite 4, Ex ijs quæ suprà posui, apparet molossum quoq; clausulæ conuenire, dum habeat ex quocunq; pede ante se breuem.

Quicunq; is est, ei me profiteor inimicum. Asinius Ciceroni, lib.14.31.9.

Quicunq; geminatum. Cic.1. de Orat.27, Quicquid erit quacunq; ex arte, quocunq; de genere, &c.

Quicunq; interpositis dictionibus ut, Qui testamentum tradet tibi cunq; legendum. Hor.2. Serm. Satyr.5.11.

Quem criminosis cunq; uoles modum. Pones iambis. Horatius 1. Carmin. ode 16.1.

Quæ me cunq; uocant terræ. Virg.1. Aen.23.

Quodcunq; militum contrahere poteritis, contrahatis. Cic. ad Atticum, lib.8.161.5.

Quodcunq; hoc regni. Virg.1. Aen.17.

Omnia quæcunq;. Cic.2. de Orat.25, Non omnia quæcunq; loquimur, mihi uidentur ad artem & ad præcepta esse reuocanda. Idem 3. de leg. Agrar.3.

Quicunq; pro Qualiscunq;. Cicero de Oratore, Quicunq; in dicendo sumus. Plin.lib.31.cap.9.8, Sed quicunq; sal aceruis additur. id est, omnis generis, siue natiuus, siue factitius. Hæc Bud. Cic. pro Rab. Posth.13, Quæcunq; mens illa fuit, Gabinij fuit. Idem 1. de Orat.58, Illam ipsam quancūq; assequi potuerit in dicendo mediocritatem. Ibidem, Illa ipsa facultate, quamcunq; habet, &c.

Quid] τι, Nomen substantiuum, interrogat, aut infinitè capitur, nunquam refert. Terent.Andr.3.4.21,

Quid causæ est, quin hinc in pistrinum rectà proficiscar uia? Cic.5. Tusc.47, Quid est causæ, quin si Zenonis rationi consentaneum sit, &c.

Quid facerent miseri? aut quid recusarent? Cic.5. Verr.67.

Quid te futurum? pro, Quid de te. Cic.4. Verr.110, Vtrum tibi Siculos publicè, priuatimq; amicos, an inimicos existimari uis? si inimicos, quid te futurum est? Idem pro Plancio, 5.

Quid ætatis. Plaut. Merc.6.19,

Quid ego tibi ætatis uideor? id est, cuius ætatis, siue quot annos natus tibi uideor?

Quid animi. Plaut. Merc.7.108, —— quid scio

Quid sit ei animi, uenirène eam uelit, an non uelit?

Quid captiuorum ducunt secum? Plaut. Epid. 5.47.

Quid sui consilij sit, ostendit. Cæsar 1. bel. Gal.85.

Quid hominis, Cuiusmodi, aut cuius formæ ac naturæ homo. Terent. Heaut.4.8.7,

Quæso, quid tu hominis es? Idem Eunuch.3.4.8,
Quid hominis? qui hic ornatus est. Cic. 4. Verr. 93, Exponam uobis breuiter quid hominis sit.

Quid gentium. Plin.lib.17.cap.24.2, Infestantur & arbores morbis: quid enim gentium caret his malis? hoc est, quæ natio, quæ gens, qui populi? Vetus autem codex habet, Quid enim gentium caret, &c.

Quid gaudij? hoc est, Quid sibi uult gaudium istud? Terentius Andr.5.5.7.

Quid mulieris. Terent. Hecyr.4.4.21,

— sed quid mulieris
Vxorem habes? aut quibus moratam moribus?

Quid militum aut nautarum per triennium dederunt? Cic. 6. Verr.132. hoc est, quos, uel quot.

Quid rei huius sit, sciā. Plaut. Aulul.30.72. id est, quid de hac re futurum sit.

Quid hoc rei est? pro, Quæ res, uel quidnam est? Liuius 1. ab Vrbe, 210.

Quis tu homo es? quid tibi uis? quid cum illa rei tibi est? Terentius Eunuch.4.7.34.

Quid sententiæ. Terent. Phorm.2.4.4,

Quid de hac re dicat, quidue sit sententiæ. hoc est, quid de hac re sentiat.

Quid signi. Plaut. Amphit.4.267.

Quid uerbi. Plaut. Pseud. 9.16. Terent. Phorm.2.2.29,

—— cœna dubia apponitur?
s. Quid istuc uerbi est? hoc est, Quid sibi uolunt hæc uerba.

Quid uiri. plautus Pœn.14.34, — apage,

Nescio quid uiri sis.

Digitized by Google

Quid, pro Aliquid. Terent. Hecyr. 54.24,
Dic mihi harum rerum nunquid dixti iam patri? Idem Andr. 1.1.14.
Si tibi quid feci, aut facio, quod placet Simo.
Quid rerum portant. Terent. Heaut. 2.3.6.
Quid rerum gerere: pro, Quod negocium, uel quam rem. Plautus Aulul. 4.15.
Ad quid. Vide Ad.
Quid? admiratiuè dictum à respondente quid factum sit. Terentius Andr. 1.1.61,
— eho quid Pamphilus? quid? symbolum
Dedit, cœnauit.
Quid, Ob quid, propter quid. Terent. Andr. 1.4.7,
Sed quidnam Pamphilum exanimatum uideo? uereor quid fiet. Idem Adelph. 3.3.50.
Quid, pro Quamobrem. Virg. 1. Aen. 150,
Quid tantum Oceano properent se tingere soles.
Quid fit, quòd, &c. Cic. 2. Verr. 24, Quid fit quòd P. Septimio Senatore damnato Q. Hortensio Prætore de pecunijs repetundis.
Quid ego nesciam factum. Terent. Heaut. 3.2.18,
Scin' esse factum ut dico? C. quid ego nesciam? id est, cur ego nesciam? uel, Quid, id est, quam rem. quasi dicat, De qua re mihi loqueris, quam me scire oportuerit.
Quid est quod. Terent. Eunuch. 3.5.11,
Quid est quod lætus sis? quid tibi uis? Cic. 4. Verr. 34, Quid est quod tu alios accuses? id est, Quid est in causa, quid est quamobrem, uel propter quod.
Quid est cur. Cic. 1. de Fin. 53. Hanc ego quum teneam sententiam, quid est cur uerear ne ad eam non possim accommodare Torquatos nostros?
Quid est quamobrem quisquam nostrûm Censorias subscriptiones omnes fixas & in perpetuum ratas putet esse oportere? Cic. pro Cluent. 105.
Quid, quid? Emphasis. Terent. Eunuch. 3.2.51,
— quid, quid aliud uolui dicere? Donatus, pro, quid aliud? Ibidem, 5.3.1,
Quid, quid uenire in mentem nunc possit mihi,
Quidnam?
Quid, quid præterea, quid aliud. Cicero pro Cecinna, 18, Quid? testes quid aiunt? P. Vetilius propinquus Ebutij, se Ebutio cum armatis seruis uenisse aduocatum. Quid præterea? fuisse complures armatos. Quid aliud? minatum esse Ebutium Cecinnæ.
Quid? senem quoad expectatis uestrum? Terent. Phorm. 1.2.97. Donatus, Animaduerte, Quid secundum morem quotidianum tum dici, quum fit transitus à mentione alterius rei ad alteram. Idem Phorm. 5.3.28,
— age fiat: quid, illa filia
Amici nostri, quid futurum est? In hoc genere loquendi accipitur Quid, quasi pro Autem: ut fit sensus, Senem autem uestrum quoad expectatis? Et, Illa autem amici nostri filia, quid futurum est? Cic. in Partit. 2, Quid orationis, quot sunt partes? hoc est, Orationis autem quot sunt partes?
Quid, Contemnendi aduerbium, siue interiectio, uel potius ironicè ac iocosè dictum. Cic. ad Marium, lib. 7.1.7, Nosti enim reliquos ludos. quid? ne id quidem leporis habuerunt quod solent mediocres ludi.
Quid? tu me hoc mandasse existimas, ut, &c. Cicero Cælio, libro 2.7.1.
Quid est si non hoc contumelia est? Terent. Andr. 1.5.2. Cic. 2. Verr. 17, Quid est quæso Metelle iudicium corrumpere, si hoc non est? Ibidem, 5.5.9.
Quid pater, uiuitne? hoc est, Quid de patre? Plaut. Capt. 6.31. Et paulo pòst, 32,
Quid diuitiæ, suntne optumæ?
Quid, qui pecuniæ cupiditate, qui uoluptatum libidine feruntur, quorumque ita perturbantur animi, ut non multum absint ab insania, quod insipientibus contingit, omnibus his nullane est adhibenda curatio? Cic. 3. Tusc. 7.
Quid ergo, siue igitur est? Cicero pro Roscio Amerino, 21, De hisce omnibus rebus me dicere oportere intelligo. Quid igitur est? non eodem modo de omnibus. Ibidem, 32, Vident omnes qua de causa huic inimicus uenias: sciunt huiusce pecunia te adductum esse. Quid ergo est? &c.
Quid amplius uultis? Cic. pro Rosc. Amer. 19, Patrem meum, quum proscriptus non esset, iugulastis: occisum in proscriptorum numerum retulistis; me domo mea per uim expulistis, patrimonium meum possidetis. Quid uultis amplius?
Quid mecum est tibi, aut tecum? Plaut. Curcul. 15.10. Cic. pro Cluentio, 137, Quid huic cum Habito? nihil. Idem pro Quintio, 32, Quid mihi, inquit, cum ista sanctimonia & summa diligentia?
Quid Antonio cum, &c. Cic. 10. Philip. 276, Cum Illyrico uerò, & cum Vatinij legionibus quid erat Antonio? id est, quid ad eum pertinebant? Budæus.
Quid, quòd. Modus dicendi quū quis interrogatur. uerbi gratia, Quid, quòd me etiam occidere uult? Cic. 4. Acad. 168, Quid, quòd eadē illa ars quasi Penelope telam texēs, tollit ad extremum superiora: utrum ea uestra, aut nostra culpa est? Ibidem, 4.51, Quid, quòd si ista uera sunt, ratio, omnis tollitur?
Quid, quòd sæpius repetitum. Cic. 1. de Nat. deor. 149, Quid, quòd eiusdem hominis in meum aliæ, aliæ in tuum? Quid. quòd earum rerum quæ nunquam omnino fuerant, &c.
Quid, quum ipse Antiochus dissentit quibusdam in rebus, ab his quos amat Stoicis, nónne indicat non posse illa probanda esse sapienti? Cic. 4. Acad. 240.
Quid illi fiet? Quid illi faciam? Quid illi factum est? Vetusta locutio, pro eo quod quidam admirantes, uel accepta aliqua calamitate, aut iactura, dicunt, Quid de illo fiet? quid de illo faciam? quid de illo factum est? Plaut. Merc.
Sed quid nunc illi fiet? Idem Most.
Quid mihi fiet tertio, qui solus facio facinora immortalia? Cic. ad Terentiam, lib. 14.1.10, Et si nos premet eadem fortuna, quid puero fiet? Idem 2. de lege Agrar. 73, Quid pecunia fiet? Idem 4. Acad. 191, Quid fiet artibus? quibus? hisne, &c.
Quid faceret? Cic. 3. Offic. 78, Stomachari Cannius: sed quid faceret? nondum, &c.
Quid faceret aliud? Cic. de Orat. Valerius quotidie cantabat, erat enim scenicus: quid faceret aliud?
Quid sciam? Terent. Andr. 4.5.52,
Eho inepta, nescis quid sit actum? M. quid sciam? Nisi legendum est, Qui sciam: id est, Quomodo, aut unde sciam? aut uidetur esse quid sciam, ut illud suprà, Quid ego nesciam factum?
Quid si, Venusta locutio, pro eo quod quis dicat, Quid futurū est, si uel, rectúmne fuerit, si: uel, quid dicas, aut cēses, si. Plautus Asin. 12.138,
Quid si optâro? L B. eueniet. Terentius Phorm. 14.35,
Satin' sic est? G. non. A. quid si sic? G. propemodum. A. quid si sic? G. sat est. Idem Eunuch. 5.2.36,
Quid si hoc quispiam uoluit deus?
Quid tibi uidetur: adeón' ad eum? Terent. Andr. 2.1.17. Plaut. Most. 11.1,
Quid tibi uisum est hoc mercimonij?

Digitized by Google

Quid uis tibi? aut quid quæris? Terent. Heaut. 1.1.9.
Quid eò? pro, Ad quid? Plautus Pseud. 5.98. Terentius Hecyr. 5.3.11,
— properè curre ad Pamphilum.
P. Quid eò? D. dic me orare ut ueniat.
Quid uerbis opus est? Reticentiæ forma: pro eo quod quis dicat, Quid cupis præterea? quid multa? Plaut. Amphit. 4.291. Terent. Phorm. 1.2.25,
Cœpi aduersari primò: quid uerbis opus est?
Seni fidelis dum sum, scapulas perdidi.
Quid multa? Cicero 3. Officiorum, 77, Grauatè ille primò, quid multa? impetrat. Idem Attico, libro 1.8.7, Quid multa? uereor, &c.
Quid multa uerba? Plautus Pœnul. 6.36. Et apud Terentiũ Eunuch. 3.5.20,
—— primam dices scio, si uideris.
Quid multa uerba? amare cœpi.
Quid multis moror? Terent. Andr. 1.1.87,
Quid dicam? Cic. 2. de Nat. deor. 239, Quid multitudinẽ, suauitatemq́; piscium dicam? Festinantis sunt uerba, & exaggerantis. Budæus.
Quid ita? Vna pars orationis, inquit Donatus, pro Quamobrem. Plaut. Epid. 2.10. Terent. Andr. 2.1.14,
Si id facis, hodie postremùm me uides. P. quid ita? C. hei mihi, Vereor dicere.
Quid ita? quia, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 20, Estné hoc illi dicto atq; facto Fimbriæ nõ simillimũ? Accusatis Sext. Rosciũ. Quid ita? quia de manibus uestris effugit, quia se occidi passus non est. Terent. Eunuch. 4.4.58,
Thais iam aderit. PY. quid ita? D. quia quum inde abeo, &c.
Quid ita non? Terent. Phorm. 4.1.2.
Quid ita tantum? Terent. Eunuch. 5.5.17, — quæ audacia Tantum facinus audet? P. quid ita tantum?
Quid tibi huc? Plaut. Bacchid. 26. Terent. Heaut. 3.2.7,
—— C. Syre. S. hem. C. Quid tu istic? &c.
Quid mea refert? Terent. Phorm. 4.5.11,
Quid tua (malum) id refert?
Quid nostra? pro, Quid nobis confert? quid nos iuuat? Brutus ad Atticum, in Epist. ad Brutum, 178.
Quid interest, utrum Prætor imperet, uiq; cogat aliquem de suis bonis omnibus decedere? an huiusmodi iudicium det, &c. Cic. 4. Verr. 29.
Quid postea? Cic. pro Murena, 22.
Quid tum inde? Cic. pro Murena, 22.
Quid tum? Terent. Heaut. 3.41,
— huic drachmarum hæc argenti mille dederat mutuũ.
C. Quid tum? S. ea mortua est. Cic. 5. Tusc. 15, At multantur bonis exules. Quid tum? Parúmne multa de toleranda paupertate dicuntur?
Quid tum si fuscus Amynthas? Virg. eclog. 10.8.
Quid tum postea? Plaut. Asin. 7.68. Terent. Adelph. 4.5.15,
Neq; enim diu huc commigrarunt. A E. quid tum postea?
M. Virgo est cum patre. Idem Hecyr. 4.1.37,
— quid tum postea, Si modestè ac rarò hoc fecit? Vbi Donatus, Idiotismus, quo contemnimus crimina leuiora.
Quid deinde? Terent. Dicam. quid deinde? hoc est, quid postea? subaudi, dicam.
Quid, pro In quo. Cic. de Amic. 30, Quid enim Africanus indigens mei minimè hercle. Quintil. Quid tibi tantum malũ feci? quid offendi?
Quid istic? Aduerbium est ægrè concedentis, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 2.3.96,
Quid istic? si certum est facere, facias: uerùm ne pòst conferas Culpam in me.
Quid nunc agimus? Consilium quærentis est, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 4.7.41.
Quid quæris? Ornatè dictum: pro, Quid uis præterea? Quid plura? Quid uis dicam? Cic. Attic. lib. 1.9.10, Quid quæris? nunc ut ad priuata redeam? Eidem, lib. 10.195.16, Quid quæris? atq; iubebat. Est enim suspicio illa domestici mali et sermonis Lurtiani. Hor. lib. 1. epist. 10.2.
Quid censes eos esse facturos, qui omnino uirtutem à bonorum fine segregauerunt, Epicurum, Hieronymum, &c. Cic. 4. de Fin. 81.
Quid cum illis agas, qui neq; ius, neq; bonum atq; æquum sciunt? Terent. Heaut. 4.1.29. Cic. pro Cecinna, 22, Quid huic tu homini facias?
Quid facias? ut homo est, ita morem geras. Terentius Adelph. 3.3.76.
Quid aliud nisi. Cicero 1. Tusculanar. 117, Nam quid aliud agimus, quum, &c. quum à negocio omni seuocamus animum? quid, inquam, tum agimus, nisi animum ad seipsum aduocamus?
Quid dicam, uel Quid loquar: pro, Mitto, et Non dico, Prætereo. uenusta loquendi forma, quum aliquid nos tacere simulamus, quod tamen exprimimus. Cic. 2. de Natur. deor. 193, Quid dicam quantus amor sit bestiarum in educandis custodiendisq́; in quæ procreauerunt? Idem 2. de Nat. deor. 191, Quid loquar quanta ratio in bestijs appareat?
Quid, aliquando in oratione uacat. Cic. ad Seruium, lib. 4.1.10, Trebatio mandaui, ut si quid tu eum uelles ad me mittere, ne recusaret. Idẽ Quint. Philippo, lib. 14.7.4, Nisi quid existimas in ea re uiolari existimationem tuam. Budæus.
Quid, pro Quid fecit. Cic. Patruus, inquit, meus cum Saturnino fuit. Quid pater? quicum? quid uicini, propinqui, &c.
Quid funus? quod funus? quid est factum? id est, Quid est quod accidit? Varro.
Quid enim? Cic. 2. de Fin. 147, Quid enim? summus dolor plures dies manere non potest? Vide ne etiam menses. Vt γὰρ apud Græcos interrogationi congruit. Budæus.
Quid enim aliud quàm admonendi essetis, ut morem traditum à maioribus seruaretis? Liuius.
Quid enim censes? si L. Mummius uideret, &c. utrum putaret, &c. Cic. in Parad. 48, Quid enim, ad amicósne confugiam? Cic. Luceio, lib. 5.15.3.
Quidam] quædam, quoddam uel quiddam, cuiusdã (εἷς τις, ποιός τις, δεῖνα) Personam certam dicit, & singulare potius signum est, quàm particulare. Terentius Eunuch. 3.2.30,
Neq; pugnas narrat, neq; cicatrices suas
Ostentat, neq; tibi obstat, quod quidam facit.
Quidam ex aduocatis, homo & honoribus populi ornatus, & summa uirtute præditus dixit. Cic. pro Cluent. 142.
Quidam de collegis. Cic. Bruto, lib. 11.21.9.
Certus quidam. Cic. 1. de Orat. 90, Quæ si iudicarentur certis quibusdam uerbis, non nouis nuptijs fieri cum superiore diuortium. Idem 3. de Orat. 25.
Cuiusdam modi. Cic. 4. de Fin. 42, Sumus igitur homines: ex animo constamus & corpore: quæ sunt cuiusdam modi. id est, non cuiuslibet. Ibidem, lib. 5.63.
Magni cuiusdam hominis & persapientis uidetur. Qu. Cic. de Prouinc. Consul. 36. Idem 2. de Orat. 164, Crassi quidem responsum excellentis cuiusdam est ingenij, ac singularis.
Quiddam diuinum, quiddam portenti simile: pro, Nescio quid uel quiduis. Cic. 1. Acad. 43, Vt in his quiddam diuinum esse diceret.

Digitized by Google

diceret.Idem 3.de Legib.33.Ego enim fateor in ista ipsa potestate inesse quiddam mali. Et 2.de Ora.164, Cui quiddam portenti simile esse uisum est. Alia exemplaria legunt, Cuiquidam.Ibidem, 3.40.

Quidem] Aduerbium affirmandi (μὲν, γοῦν, γέτοι) id est, Certè. Duobus autem tribusue modis in oratione accipi solet. Vno, ad distinguendas res.ut, Ego quidem scribo, tu uerò legis, ille autem dormit. In quo modo his duabus tantùm dictionibus iungitur Verò, & Autem. Altero, quasi per acceptionem eius quod affirmes. Quintil. in Infami, Torquebis quidem filium, sed fatebitur mater. Cic.3. Offic.50, Atqui hoc loco philosophi quidam, minimè mali illi quidem, sed non satis acuti, &c. Et sequuntur istæ dictiones, uerùm, ueruntamen, sed tamen, at, attamen, cæterùm. Idem Bruto, 15.12, Suspicor illud tibi minus probari, quod ab tuis familiaribus, optimis illis quidem uiris, sed in Repub. rudibus non probatur. Idem 2.Philip.76. Vide Vallam lib.2.cap.23. Tertio modo, Quũ nulla sequitur ex prædictis coniunctionibus, ut apud Ciceronẽ de Amic.8, Aut enim nemo (quod quidem magis credo) aut si quisquam, ille sapiens fuit.

Tu quidem, ut Ille quidem: sequente semper aduersatiua coniunctione. Cic. pro Plancio, 43, Fortius tu quidem quàm nonnulli defuncti honoribus, sed apertius quàm, &c.

Non tu quidem, sed. Cicero 2.Philipp.105, Collegam quidem de cælo detraxisti: effecistiq; non tu quidem etiam nunc, ut sit similis tui: sed certè ut dissimilis esset sui. Idem pro Murena, 59.

Vos quidem. Cic. Attico, lib.8.153.4, Num igitur peccamus? minimè uos quidem, sed tamen signa conturbantur, quibus uoluntas à simulatione distingui posset.

Ille quidem. Cic. de clar. Orator.59, Qu. Mutius enucleatè ille quidem, & politè, ut solebat, dixit, nequaquam autem ea ut atq; copia, quã genus illud causæ postulabat. Idẽ 2.in Catil. 32, Essent illi quidem desperandi: sed tamen essent ferendi.

Id quidem ago, & tacitus Lycida mecum ipse uoluto. Virgilius eclog.9.7.

Et quidem, ut illa quidem. Cic. Attic. lib.10.203.1, Quæ de fratre meo scribis, sunt ea quidem parum firma, sed habent nihil ὕπουλον. Alij legunt, equidem.

Minus quidem illa seuerè, quàm decuit, non tamen omnino dissolutè. Cic.6.Philip.204.

Nunc quidem. Cic.1.Verr.10, Hanc habent arcem socij, minus munitam aliquando nunc quidem quàm antea: ueruntamen si qua reliqua illis spes est, ea tota posita in lege est.

Iungitur etiam dictione Ne, sed interiecta semper una dictione: & hoc, quum aliquid uehementer negare cupientes, id quod minus quoq; est, negamus. Vt cupientes negare nos aliquem Romæ pulsasse, nos Romæ fuisse negemus: Tu'ne illum Romæ pulsasti? Ne fui quidem Romæ. Interdum una tantùm pars negatur, & altera negata intelligitur: ut in exemplo prædicto. Interdum utra exprimuntur: ut, Non solùm homines non times, sed ne deum quidem.

Ne, uel nec quidem. Cic. Planco, lib.10.2.3, Quapropter in priuatis rebus, nullum neq; officium, neq; studium meum desiderabis: ne in publicis quidem, si quid erit in quo me interesse necesse sit, unquam deero, ne cum periculo quidem meo dignitati tuæ.

Et quidem, uel Ac quidem: pro, Atq; etiam. Cic. de clar. Orat. 63, Nobis uerò, inquit Atticus, & uehementer quidem. Sub. placet. Idem Attico, libro 2.34.2, Tantum doleo, ac mirificè quidem.

Et quidem: pro, Et certè. Cic. de Diuin.139, Post solstitium Canicula exoritur, & quidem aliquot diebus.

Quidem certè. Cic. ad Lentulum, libro 1.9.45, Illud quidem certè nostrum consilium iure laudandum est. Et ad Qu. fra. lib.2, Aliud hoc tempore de Repub. nihil loquebantur: agebatur quidem certè nihil. Et pro Quintio, 2, Qui ut summa haberem cætera, temporis quidem certè uix satis habui.

Quidem hercle certò, uel certè. Terent. Phorm.1.3.12,

Nam tua quidem hercle certò uita hæc expetenda, optandaq; est. Idem Andr.2.2.10,

Mea quidem hercle certè in dubio est uita.

Quidem profectò. Cic. ad Atticum, libro 6.116.1, Nunc quidem profectò Romæ es. Et lib.10.195.14, Hoc quidem est uerum profectò.

Quidnam] Interrogatiuum (τί μήν) Terentius Phormio.1.4.6,

Quidnam ille commotus uenit? Idem Eunuch.5.8. Cic. 3.Tusc.95, Quidnam dici potest quamobrem, &c.

Quidnam, sine interrogatione: pro, Quid. Terentius Eunuch.5.4.1,

Reuiso quidnam Chærea hic rerum gerat. Cic. Attico, lib.14.318.6.

Quidni] πῶς δ', πῶς γὰρ δ', τί μήν, Confirmandi aduerbium, Cur non? Terent. Eunuch.1.3.36,

Patris cognatum atq; æqualem Archidemidem

Nostin'? P. quidni? Cicero 1.Offic.112, Laudat Africanum Panætius, quòd fuerit abstinens. quidni laudet? sed in illo alia maiora.

Quid ego ni negem, qui egomet sciam? pro, Quidni ego negẽ. Plaut. Amph.4.280.

Quidpiam] cuiuspiam (τί) Aliquantulum. Terentius Andr.2.6.7,

Num illi molestæ quidpiam hæ sunt nuptiæ? Quidam scribunt, Quippiam.

Quidq;] cuiusq; (ἓν ἕκαστον) Columell. lib.12. cap.7, Tum quidq; uase conditur. Cic.6.Verr.31, Ede mihi scriptũ quid argenti in prouincia Sicilia pararis, unde quidq; aut quanti emeris. Quint. lib.1. cap.2.

Qui in sua quidq; arte optimè faciant. Vide Quicq;.

Quidquid] Vide Quicquid.

Quiduis] Vide Quiuis.

Quidum] Vide Qui.

Quies] quietis, pen. prod. Substantiuum, fœ.g. (ἡσυχία, ἠρεμία, ἀτρεμία, λῆξις, παυσωλή, σχολή) Cessatio à quocunq; opere: unde etiam pro somno sumitur.

Potest facere genitiuum quietis, & quiei quintæ declinationis. Vnde & requies, requiem & requietem accusatiuum facit.

In quiete, & secundum quietem. Cic.1.de Diuin.78, Quæ ei secundum quietem uisa sunt. Ibidem, 94, Ei uisum in quiete egregia facie iuuenem, &c. Silius lib.13.12,

—— medios inter somnos, altamq; quietem.

Cura quietis. Ouid.3.Metam.88.

Quies, Requies, tranquillitas, laxamentum, ocium, uocatio, cessatio, remissio, finis.

Quies & tranquillitas. Cic.1.de Orat.3, Qui locus quietis & tranquillitatis plenissimus fore uidebatur. Idem pro Deiotaro, 27.

Mors, laborum aut miseriarum quies. Cic.4.in Catil.79.

Nec eum labor ad quietem reuocauit. Cic. pro lege Manil.28.

Quies & remissio. Cicero pro Cælio, 31, Quem non quies, non remissio, non æqualium studia, non ludi, non conuiuia delectarent.

Animi quies. Ouid.4.de Ponto, eleg.9.19.

Omnibus una quies operum. Virg.4.Georg.37.

Sub his facta quies. Cels. lib.4.cap.11.

Veniat quies. Celsus lib.6.cap.6, Noctu uerò quo commodior

quies

Digitized by Google

quies ueniat, non alienum est, superimponere candidi panis interiorem partem ex uino subactam.
Quies doctrinarum, Quieta literarum uacatio. Plin.lib.18. cap.28.14.
Quies, Pax. Plinius libro 15. capite 30.5, Ipsa laurus pacifera, ut quam pretendi etiam inter armatos hostes quietis sit indicium.
Quies, Tranquillitas, serenitas aeris uel clementia. Virgilius 2. Georg.69,
Si non tanta quies iret frigusq; caloremq;
Inter, & exciperet cæli indulgentia terras.
Quies, Ocium. Virg.9.Aen.36,
Aut pugnam, aut aliquid iandudum inuadere magnum
Mens agitat mihi: nec placida contenta quiete est. Seruius.
Vobis parta quies, nullum maris æquor arandum. Virgil. 3. Aeneid.99.
Portus æterna placidus quiete. Senec. Agam.7.1.
Quies & Vigilia, opponuntur. Quintil.lib.7.cap.3, Refert enim, conuiuium præcesserit an tristitia, labor an ocium, uigilia an quies.
Aduersa quies. Silius lib.15.152.
Amica quies. Vide Amicus.
Blanda quies. Stat. 2.28.
Dura quies, Mors. Virg.10.Aen.149.
Fremebunda quies. Stat. 5.Theb.49.
Grata quies. Hor.1.epist.18.2.
Impacata quies. Claud.1.in Ruffinum,15.
Imperiosa quies. Claud.8.Paneg.48.
Infesta miseris quies. Lucret.lib.5.197.
Insidiosa quies. Stat.1.Sylu.4.12.
Mira quies pelagi. Stat.2.Sylu.2.6.
Modica quies. Vide Modicus.
Nocturna quies. Senec. Hippol.2.4.
Obscura quies. Senec. Hippol.11.1.
Opaca quies. Stat.10.Theb.18.
Præsaga quies. Stat.10.Theb.64.
Secura quies, & nescia fallere uita. Virg.2.Georg.93.
Segnis quies. Silius lib.3.34.
Summa quies. Lucret.lib.2.63.
Tranquilla quies. Lucan.lib.1.52.
Tremefacta quies. Stat.1.Achilleid.50.
Et nunquam turbata quies. Stat.3.Sylu.5.18.
Vesana quies. Lucan.lib.7.155.
Quietes, Cubilia. Lucret.lib.1.82,
Nanq; canes ut montiuagæ persæpe ferai,
Naribus inueniunt intectas fronde quietes.
Abrupta quies. Vide Abrumpo.
Capere quietem. Vide Capio.
Procubuit, seramq; dedit per membra quietem. Virgilius 8. Aeneidos,6.
Cura non dat quietem membris. Virg.10.Aeneid.43.
Dare parua tempora quieti. Ouid.3.Amor.eleg.5.2.
Datur hora quieti. Virg.5.Aeneid.169.
Imus ad quietem integri: cui, Onusti cibo, opponitur. Cicero 1. de Diuin.105.
Excutitur terrore quies. Ouid.4.Fast.184.
Expellere quietem. Silius lib.15.108.
Fugit pigra quies, inersq; somnus. Stat.lib.1.Sylu.6.19.
Impetrare studijs quietem. Quint.in Procem.lib.1.1.
Placidam quietem per membra irrigat. Virg.1.Aen.140.
Irrorat quietem oculis somnus. Silius lib.10.72.
Vix primos inopina quies laxauerat artus. Virgilius 5. Aeneidos,17.2.
Placida laxarant membra quiete. Virg.5.Aen.197. & 9.48.
Dulci quiete membra leuare. Ouid.1.de Remed.amor.42.
Mandare corpus quieti. Lucret.lib.4.171.
Mitigare febrem quiete & abstinentia. Quint.li.2.cap.17.7.
Pati quietem. Claud.2.in Ruffin.2.
Ac uelut in somnis oculos ubi languida pressit Nocte quies. Virg.12.Aen.182.
Dulcis & alta quies pressit iacentem. Virg.6.Aen.105.
Reddere se quieti. Seneca Hippol.4.3.
Retineri quiete. Quint.lib.1.cap.3.5.
Rupta quies populis. Lucan.lib.1.48.
Vma quies sequitur. Ouid.2.Fast.61.
Sopitus quiete. Lucret.lib.3.111.
E molli quiete suscitare. Catul.epigr.75.1.
Tradere se quieti, Quiescere. Cic.1.de Diuin.108.
Turbare quietem alicuius. Propert.lib.1.eleg.3.4.
¶ Quietes, in plurali. Salust. Namq; animus impurus dijs hominibusq; infestus, neq; uigilijs, neq; quietibus sedari poterat. Cic.1.Offic.145, loco uti illo quidem licet, sed sicut somno & quietibus cæteris.
Quies] Dea apud Romanos, cui fanum extra urbem uia Lauicana sacratum fuit. Alexander lib. 2.cap.4. Et lib.4. cap.16, Neniæ quoq; sacellum, quòd cantu querulo funeribus præesset, pari exemplo ab urbe semotum, extra portam Viminalem statuerant: sicut fanum Quietis uia Lauicana, & Rediculi extra portam Capenam, quod secundo Punico bello constructum fuisse constat. Item, Collina, inquit, porta eo dicta, quòd anfractus multiplices circum haberet, & partim edita, partim decliua essent loca ad eam: extra eam Veneris Erycinæ, & Quietis templa fuêre, & iuxtà campus Sceleratus: in quo incesti damnatas, uiuas defodere Vestales Romani assueuerant.
Quietalis] & quietale, à Quiete dea Romanorum, de qua etiam diximus, & scribunt Augustinus lib. 4.de Ciuitate Dei, & T.Lilius lib.4.
Orcus Quietalis. Liuius Syntag.1.
Quietalus] ab Antiquis dicebatur Orcus. Festus.
¶ Quiesco, quiescis, quieui, quietum, pen.prod. (ἠρεμέω, ἀτρεμέω, ἡσυχάζω, παύομαι, σχολάζω) quiescere, In ocio esse, uacare è labore, cura, officio, negocio: unde etiã pro Dormire sumitur. Cic.pro Ros. Amer.39, Propterea quòd qui tantũ facinus commiserunt, non modò sine cura quiescere, sed ne spirare quidem sine metu possunt. Idem 6.Verr.27, Eò quũ uenio, Prætor quiescebat. Virg.10.eclog.7,
—— ô mihi tum quàm molliter ossa quiescant, &c.
Infœlix, tota quicunq; quiescere nocte Sustinet. Ouid.2.Amorum,eleg.9.8.
Bene placideq; quiescas. Tib.lib.2.eleg.4.10.
Pulueris exigui iactu compressa quiescent. Virg.4.Georg.18. De certaminibus apum.
Placidaq; ibi demum morte quieuit. Virg.9.Aeneid.90.
Sedibus ut saltem placidis in morte quiescam. Virgilius 5. Aeneidos,75.
Conticuit tandem, factoq; hic fine quieuit. Virgilius 4. Aeneidos,144.
Quiescere dicitur, qui non est insolens & inquietus. Terent.in Prologo Andr.22,
Dehinc ut quiescant porrò moneo, & desinant
Maledicere. Liu.10.bel.Pun.61.
Quiescere, Abstinere, & supersedere. Cic.pro Plancio,74, An si unquam in me uitæ cupiditas fuisset, ego mense Decembri mei Consulatus omniũ parricidarum tela commouissem, quæ si uiginti quiessem dies, in aliorum iugulum Consulum recidissent. Gellius lib 2.cap.28, Statuere atq; edicere quiescebant. id est, abstinebant, & supersedebant.

Quie-

Quiescas, uel quiesce: hoc est, Sine, uel desine. Terentius Andr.3.4.19,

—— corrigere mihi gnatum porrò enitere.

D. Faciam hercle sedulo. S. potes nunc dum animus irritatus est. D. Quiescas. Cicer.3.Verr.25, Iste Rabonium quiescere iubet, & simul ei nonnullam spem societatis ostendit.

Quiesce tu, cuius pater cubito se emungere solebat. Author ad Heren.lib.4.239.

Quiescere per aliquem. Cic. Plancio, lib.10.1.1, Nunquam per M. Antonium quietus fui. quasi dicat, Semper aduersatus est mihi, & persecutus est me.

Alta quierunt Aequora. Virg.7.Aen.2.

Aequora saeua quierant. Virg.4.Aen.105.

Arma quierunt. Silius lib.7.51.

Bella quierunt. Ouid. ad Pisonem, 6.

Postquam collapsi cineres, & flamma quieuit. Virgilius 6.Aeneidos, 46.8.

Mens & corpus sopita quiescunt. Lucret.lib.3.188.

Pascitur in uiuis liuor, post fata quiescit. Ouid.1.Amor.eleg.15.

Opus quieuit tuis humeris. Ouid.2.de Ponto, eleg.9.12.

Potentia in hoc solo genere quiescit. Cic. pro Cecinna, 52.

Voces hominum quiescebant. Ouid.1.Trist.eleg.3.6.

Quiescas caetera: Actiuum. Plaut. Milit.12.53,

—— potin' ut hominem

Mihi des? quiescas caetera. quasi dicat, Ne de caeteris sis solicitus, sine ea. Idem,

Quiesce istam rem: ego certè uidero.

Quiesce hunc tumultum qui est ante ostium. Plaut. Most.

Quiescere, Permittere, sinere. Cic. ad Attic.lib.7.128.8, Aut si per Trib. pleb. non patiatur, tamen quiescat rem adduci ad interregnum.

Quiesci, Impersonale. Terent. Andr.4.2.8,

Quibus quidem quàm facilè poterat quiesci, si hic quiesset.

¶ Quietus, pen. prod. (ἥσυχος, ἡσύχιος, ἠρέμης, ἔκηλος, σύνκηλος, ἀτάραχος) Participium, siue Nomen ex participio. Plaut. Amph.4.17.

Quietus esto, inquam: ego curabo, nequid uerborum duint. Vbi Donatus, Quietus, securus, ab eo quod praecedit, id quod sequitur. Terent. Phorm.4.5.1.

Quietus esto de. Plaut. Curc.10.6,

Meminero: de istoc quietus esto.

Quietum aliquem reddere, Efficere ut quietè & securè uiuat. Terent. Eunuch.2.2.46.

Aequor quietius. Hor. Epod.10.3.

Aer quietus. Virg.5.Aen.44.

Amnes quietos irritat diluuies. Hor.1.Carm.ode 29.9.

Animus quietus. Virg.1.Aen.62,

—— in primis regina quietum

Accipit in Teucros animum, mentemque benignam.

Solutus & quietus animus. Cic. pro Rosc. Comoed.25.

Quieto animo uiuere. Cic.2.Tusc.3.

Annus quietus. Liu.2.ab Vrbe, 79, Bellum indictum, tacitè induciae quietum animum tenuêre.

Caelestium dies quieti. Cic.2.de Leg.86.

Latus ense quieto Securum. Stat.1.Sylu.1.9.

Exilium quietius oro. Ouid.2.Trist.115.

Gentes agitare quietas. Virg.10.Aen.15.

Homo quietissimus. Cic.6.Verr.36.

Inane quietum. Lucret.lib.2.48.

Mente quieta consistere. Cic.2.de Diuin.221.

Nox quieta. Val.6.Argon.32.

Officio quieto fungi. Ouid.5.Trist.eleg.13.4.

Ossa quieta precor tuta requiescite in urna. Ouidius 3.Amorum, eleg.83.14.

Pax quieta. Senec. Thyest.7.5.

Regnum quietum. Hor.1.Carm ode 12.7.

Quieta Respublica, & Turbata, contraria. Cic.2.in Catil.39.

Sedes quietae. Virg.1.Aen.42.

Sermo quietus & remissus. Cic. de Senect.25.

Somni quieti. Senec. Herc. furent.10.3.

Traducere uitam quietam & ociosam. Cic. de Senect.74.

Vrbs quieta, & immunis belli. Virg.12.Aen.112.

Quietissimus, quietissima, quietissimum, Superlatiuum, Valde quietus. Plin.lib.10.epist.229, ad Troianum, Ad quam spē alioqui quietissimum hortatur natalium splendor, &c. De amico loquitur, cui praeturam petebat.

¶ Quieturus, penultima producta, Participium (ἡσυχάσων) Cic.2.de Orat.127, Videmur enim quieturi fuisse, nisi essemus lacessiti.

¶ Quietè, pen. prod. Aduerbium (ἥσυχος, ἠρέμα, ἀτρέμας) Cic. de Senect.12, Quietè, & purè, & eleganter actae aetatis placida ac lenis senectus.

Quietissimè se recipere. Caesar 3.bel. Ciuil.187.

¶ Quiescentia, quiescentiae, Idem quod Quies. Firmic. libro 1. capite 3.

Quilibet] pen. corr. (ὅστις, ὁστισοῦν, ὅστις βούλει) cuiuslibet, Vnus quem tibi capere libet. Hor.1.Serm.Satyr.2.26,

Ilia & Aegeria est, do nomen quodlibet illi. id est, quodcunque placet, non tamen omne nomen esse potest. Sueton. in Tiberio, Non cessauit efflagitare aliquem cuiuslibet ordinis custodem factis atque dictis suis. Iustinian. de hered. instit. Cuilibet cōditioni obtemperare satis est. Cic.4.Acad. 238, Ad uos nunc refero quem sequar: modò nequis illud tā ineruditum absurdumque respondeat, quēlibet modo aliquē.

Indutus quilibet. Hor.1.epist.28.6.

Garrire quidlibet. Hor.1.Serm.Satyr.9.3.

Arti cuilibet idoneus. Hor.2.epist.2.2.

Quibuslibet temporib. egregius Senatus. Liu.2.ab Vrbe, 215.

Quodlibet modo. Plin.lib.11.cap.54.2.

Quidlibet, pro Vili & obscuro, aut etiam imperito. Plin.lib. 7.cap.28.4, Bis ab Annibale captus: neque enim cum quolibet hoste res fuit.

Peritus & Quilibet, ueluti contraria. Cicer.2.de Diuin.109, Apud maiores adhibebatur peritus, nunc quilibet.

Quimatus] huius quimatus, pen. prod. (πενταετία) ut, Bimatus, & Trimatus: hoc est, tempus uel spacium quinque annorum. Plin.lib.8.cap.45.3, Vita foeminis XV. annis longissima, maribus XX: robur in quimatu. De bobus.

Quin] ὅπως, οὐ, ὅτι μὴ, μὴ οὐκ, Aduerbium, uaria significat, uariusque est eius usus, ut docet Donatus in Terentium.

Quin, Quòd non. Terent. Adelph.5.4.2,

Nunquam ita quisquam bene subducta ratione ad uitā fuit, Quin res, aetas, usus semper aliquid adportet noui.

Quin, pro Quòd. Cic. Non dubito quin eo sis animo, quo ego essem si quid tu me rogares. Terent. Andr.1.2.1,

Non dubium est quin uxorem nolit filius.

Non dubitare quin. Cic. pro Domo sua, 54, Non quòd dubitaret quin ab isto nihil legibus, nihil religionibus, nihil iure esset actum. Idem ad Atticum, lib.5.98.5, Non enim dubitabat Zeno, quin ab Areopagitis inuito Memmio impetrari non posset.

Nihil, uel parum abest quin. Cicero ad Atticum, libro 11. 223.5, Prorsus nihil abest quin sim miserrimus. Idem in Orator.138, Abesse non potest quin eiusdem hominis sit, probos improbare qui improbos probet. Idem ad Atticum, lib.9.180.10.

Facere non possum quin cotidie ad te mittam. Cic. ad Atticum, lib.12.

Digitized by Google

lib.12.245.2. Idem pro Quin, dixit Vt Non: ut ad Attic libro 8.166.1, Vt ad te nihil dem literarum, facere non possum.

Non possum quin exclamē. Cic.2.de Orat.22. Ibidem, 36, De musicis rebus non poterit, quin dicat hoc onere suscepto, recusare.

Non esset quin hoc se audisse liquidò diceret. Cic. 5.Ver.116. Cecinna Ciceroni, lib.6.7.3, Nemo nostrûm est quin uota uictoriæ suæ fecerit.

Nullum intermisi diem quin, &c. Cic.ad Attic.lib.7.135.1.

Vt ne quis à me dies intermittatur, quin dem ad te literas. Cic. ad Attic.lib.8.160.2.

Nego ullam gemmam aut margaritam fuisse, &c. quin quæsierit, inspexerit, abstulerit. Cic.6.Ver.2.

Dies ferè nullus est quin hic Satyrus domum meam uentitet. Cic.ad Atticum, lib.1.17.

Causæ nihil esset, quin secus iudicaret. Cic.pro Quintio, 17.

Quin, admiratiuè. Teren. Adelph.2.3.9,

—festiuum caput,
Quin omnia sibi pòst putârit esse præ meo commodo?

Legendum est qui, sine liquida.

Quin, Certè, profectò, Amphit.8.71,

—at pol quin certa res
Hanc est obiurgare. Idem Men.9.68,
Hercle quin tu rectè dicis.

Quin, Corripiendi uel imperandi uim habet. Teren.Phor.3.2.1. Idem Andr.2.6.18,

Quidnam est? D. puerile est. S. quid est? D. nihil. S. quin dic quid est.

Quin age, si quid habes. Virg.eclo3.3.11. Et 4.Georg.65.

Quin, Cur non, interrogatiuè sumitur. Terent.Phor.1.4.33,

Quid conterimus operam frustra? quin abeam? Cic. in Som.9,
Quin tu aspicias ad te uenientē Paulum patrem? Ibidem, 10,
Quid moror in terris? quin huc ad uos uenire propero? Idē Trebatio, lib.7.8.4, Quin tu urges occasionem istam? Et pro Rabirio perduel. reo, 12, Quin continetis uocem indicem stultitiæ uestræ? Item Attico, lib.4.86.2, Quin tu huc aduolas, & inuisis illius nostræ reipub.germanæ.

Quin potius pacem æternā, pactosq; hymenæos Exercemus. Virg.4.Aeneid.20.

Quin ergo, quod iuuat, quod charum æstimant, id semper faciant, ament, potent. Sallust. in Iugurth.

Quin, etiam. Terent.Heaut.3.3.21,

Syre, pudet me. S. credo: neq; id iniuria:
Quin mihi molestum est.

Quin, Imò. Terent.Heaut.4.3.23,

Quid dicā? quam causam afferā? S. quin nolo mentiare:
Apertè ita ut res sese habet, narrato. Idem Eunuc.5.2.64, —non pol credo Chærea,
Nisi si commissum non erit. C. quin Pythias
Tu me seruato. Idem Heaut.4.4.15.

Quin, Quin imò. Terent.Adelph.4.2.5,

Syre. S. quid ais? C. me quærit? S. uerum. C. perij. S. quin
Tu animo bono es. Virg.1.Aen.57,
—quin aspera Iuno,
Quæ mare nunc, terrasq; metu, cælumq; fatigat,
Consilia in melius referet. Plaut.Capt.19.20,
Quin potius illud adnota, quæ putaueris corrigēda. Plini. epist.57.b.

Quin, Quamobrem. Plaut.Epid.10.19,

—hic non est locus:
Quin tu aliū quæras, cui centones farcias. Terē. And.1.1.18,
Quin tu uno uerbo dic, quid est, quod me uelis.

Quin, Quare non, uel ut non. Terent.Adelph.2.2,39,

Nunquid uis quin abeam? Plaut.Cistel.2.108,
Nunquid me uis mater intrò quin eam? Donatus.

Quin, Qui non, quæ non. Terent.Hecyr.2.1.43,

Et merito adeò: nam uestrarū nulla est, quin gnatū uelit
Ducere uxorem. Quintil.lib.7.cap.2, Quis tam imperitus, quis tam procul à literis, quin sic incipiat? Cic.7.Ver.46, Hic mihi etiam audebit mentionem facere Mamertinæ laudationis: in qua quàm multa sint uulnera, quis est uestrûm Iudices quin intelligat. Ibidem, 57.

Quin, Quin etiam, insuper, præter id. Plaut.Aul.9.33,

Famem hercle utendam si roges, nunquam dabit:
Quin ipsi pridem tonsor unges dempserat,
Collegit, omnia abstulit præsegmina.

Quin, Quominus. Terent.Eunuch.5.2.3,

Apud Antiphonem uterq;, mater & pater
Quasi dedita opera domi erant, ut nullo modo
Introire possem, quin uiderent me. Idem Hecyr.1.2.52.

Cic. Non idcirco causas Isocrates non defendit, quin id utile esse & honestum existimaret.

Quin taces? Correptio est silentium præcipientis, & timorem alicui adimentis: id est, Esto securus: nam tacere, securi est. Terent.And.2.3.25.

Quina dena] uulgò quindena. l. qui quadraginta. §. qui ducenta ad legem Falcid. in Pandectis.

Quinarius] Adiectiuū (πεμπάς) dicitur quod quinq; complectitur. Plin.lib.31 cap.6.2, Fistulas denûm pedum longitudinis esse, legitimum est. Et si quinariæ erunt, sexagena pondo pendère. Vide Octonarius in Octo.

Quinarius argenteus, quinq; libris æris, id est aßibus quinque ualebat, hoc est denarij dimidium. Budæus.

Quinctia] gens Patritia Romæ fuit, duabus familijs nobilis; Quarum altera Capitolinorum, altera Flaminiorum cognomine utebantur. De his multa historici.

Quincunx] quincuncis (πεντάς) Substantiuum, m. gen. Quinque unciæ. Vncia remota de quincunce. Hor. de Art. 66.

In quincuncem (εἰς πεντάδα γώνιον) arbores dispositæ cur dicātur, facile ex Quintil. intelligimus, apud quem hæc uerba, lib.8.cap.3. leguntur, Nullúsne ergo etiam fructiferis adhibendus decor? quis negat? nam & in ordinem certaq; interualla redigam eas arbores. Quid enim illo quincunce speciosius, qui in quancunque partem spectaueris, rectus est? Sed protinus in id quoq; prodest, ut terræ succum æqualiter trahant. Cic. de Senec. 55, Quum admiraretur Lysander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum subactam, atque puram, & suauitatem odorum qui afflarentur è floribus, tum eum dixisse, mirari se non modò diligentiam, sed etiam solertiam eius. Colum. lib. 3.cap.15.1, Hæc in quincuncem uinearū metatio expeditissima ratione conficitur. Fortasse autem antiqui sic quincūcem appellauerūt exactam plantarū metationem: ut decussem, exactam spacij diuisionem. Hactenus Budæus. Cæsar 7. bel. Gall. 291, Ante hos obliquis ordinibus in quincuncē dispositis scrobes trium in altitudinem pedum fodiebantur. Varro 1.de Re rust.cap.7.1, In quincuncem prope sint ordines atque interualla modica. Bayfius, Arborum ordines dicuntur in quincuncem digesti, quando secundi ordinis arbores paribus interuallis sic disponuntur, ut figuram quincuncialem seruare ad inuicem uideantur. Vide Glareanum in Commentarios Cæsaris.

Quincunx, mensuræ genus paulum supra dimidiam heminam continens. Mart.lib.1.111,

Hesterna tibi nocte dixeramus.

Quincunces puto post decem peractos. hoc est, post epotos. Idem lib. 2. 2,

Te conuiua leget misto quincunce, &c.

Quincunces usuræ sunt, quoties ex centum nummis (ut exempli gratia sit) quinq; nummos usuræ nomine percipimus. Sic Semisses usuræ, trientes, besses, & huiusmodi.

Modesto quincunce nutrire nummos. Persius Satyr. 5. 15. Vide Vsura, in Vtor.

¶ Quincuncialis, & hoc quincunciale, pen. prod. ut, Quincuncialis herba: quæ minor est semipede, & septenûm fermè digitorum. Plin. lib. 27. cap. 11. 5, Inter omnes herbas lithospermo nihil est mirabilius: aliqui ægonychon uocant, alij diospyron: alij heracleos: herba quincuncialis ferè, folijs duplo maioribus quàm rutæ. Et paulò post, Iacere eam, atq; humi serpere authores tradunt. Budæus.

Quincuncialis ordinum ratio. Plin. lib. 17. cap. 11. 3.

Quincupeda] Mensura quædam quinque pedum, qua fabri tignarij in demetiendis parietibus uti solent. Huius formam & usum depingit. Martial. lib. 14.

Quincuplex] pen. corr. quincuplicis, pen. corr. om. g. (πεντάπλοος) ut Duplex dicitur Mart. lib. 14. 4. Cæde iuuencorum domini calet area fœlix,

Quincuplici cæra quum datur altus honor. Quincuplices ceras uocat tabellas in quibus res amatoriæ scribebantur. Ab eodem triplices dicuntur. Sipontinus.

Quinda] munitio est Macedonum, non procul ab Anchiale & Tarso Ciliciæ urbibus, quas belluam illum Sardanapalum uno die condidisse autumant. Strabo lib. 4, Vltra Anchialam est munitio nomine Quinda, in qua olim Macedones, thesauros seruabant. Vide Alexandr. Alexandrinum libro 2. cap. 2.

Quindecim] pen. corr. (δεκαπέντε) Numerale nomē indeclinabile. Plaut. Pseud. 5. 111,

Et iam quindecim habeo mnas.

Virorum quindecim preces. Horat. in Carm. seculari, 14.

¶ Quindecies, Aduerb. (δεκαπεντάκις) Quindecim uicibus. Cic. 4. Verr. 43, At illa H S D. millia hæreditaria, accessit ipsius antiqua H S quindecies pecunia. Mart. lib. 7. 9,

Dicere quindecies poteram, quid pertinet ad te?

¶ Quindecimuir, εἷς τῶν πεντεκαίδεκα, Nomen magistratus apud Romanos. Plin. lib. 7. cap. 43. 5, Q. Metellus in ea oratione quam habuit supremis laudibus patris sui L. Metelli, Pontificis, bis Consulis, Dictatoris, Magistri equitum, Quindecimuiri agris dandis, &c. Idem lib. 28. cap. 2. 3, Cuius sacri precationem, qua solet præire Quindecimuirûm collegij magister, siquis legat, profectò uim carminum fateatur.

Quindeni] pen. prod. (πεντεκαίδεκα) Adiectiuum. Idem significat quod quindecim. Liu. 5. bel. Maced. 157, Quindena iugera agri data in singulos pedites sunt, &c. Quidā legunt, quinadena.

Quinetiam] ἔτι δὲ, ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, καὶ, Coniunctio copulatiua, qua nectimus quæ coniuncta significare uolumus. Cic. de Amicit. 53, Quonam enim modo quisquam amicus esse poterit, cui se putabit inimicum esse posse? quinetiam necesse erit cupere & optare, ut quam sæpißimè peccet amicus. Ibidem, 73, Quinetiam siquis asperitate ea est & immanitate naturæ, congressus ut hominum fugiat atq; oderit.

Quinetiam cæli regionem in cortice signant. Virgilius 2. Georg. 54.

Quinetiam insuper scelus postquam ludificatus est uirginem,

Vestem omnem miserè discidit. Terent. Eunu. 4. 3. 3.

Quingenti] quingentæ, quingēta (πεντακόσιοι) ut, Quingenti milites: hoc est, quinquies centum. Cic. ad Attic. lib. 16. 335. 1, Nec mirum, quingentos denarios dat. Eidem, lib. 4. 71. 8, Tusculanam uillam quingentis millibus, Formianum H S ducentis quinquaginta millibus.

Quingentis empto drachmis deprenderis. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 9.

Hinc quoq; quingentos in se Mezentius armat. Virgilius 10. Aeneid. 41.

¶ Quingētesimus, pen. corr. Adiectiuū (πεντακοσιοστός) Plin. lib. 15. cap. 1. 1, Anno urbis quingentesimo quinto.

¶ Quingenties, Aduerbium (πεντακοσιάκις) Cic. 4. Verr. 65, Ob eam rem H S quingenties Veneri Erycinæ de Sthenij bonis exacturum. Plin. lib. 6. cap. 23. 11.

¶ Quingeni, quingenæ, quingena, pen. prod. (πεντακόσιοι) Idem quod quingenti. Cic. ad Attic. lib. 4. 84. 7, Apud eum H S quingenta deposuerunt, ut qui à Catone damnatus esset, id perderet. Colum. lib. 5. cap. 2. 9, Horum pars dimidia quingeni.

Quingeni, pro Singulis quingenti. Suet. in Cæsare, cap. 38, Populo præter frumenti denos modios, ac totidem olei libras, trecentos quoq; nummos quos pollicitus olim erat, uiritim diuisit: & hoc amplius, centenos pro mora. Annuam etiam habitationem Romæ usq; ad bina millia nummûm, in Italia non ultra quingenos sestertios remisit.

¶ Quingenarius, Adiect. (πεντακοσιαῖος) Plin. lib. 33. cap. 11. 8, Dispensator Hispaniæ Citerioris quingenariam lancem habuit, cui fabricandæ officina prius exædificata fuerat: id est, pondo quingentarum librarum.

Quinimò] pen. prod. (ἀλλὰ δὲ, ἢ μὲν οὖν) Coniunctio, pro Imò uerò, uel Imò etiam. Plaut. Cistell. 5. 39,

Itaq; Ops opulenta illius auia. M. quinimò mater quidē.

Plin epist. 74. f, Præualuit sententia Cepionis, quinimò consurgenti ei ad censendum, acclamatum est: quod solet residentibus. Cicero ad Attic. lib. 2. 8. 5, Eius aūt Collega & in me perhonorificus, & partium studiosus ac defensor bonarum. quinimò leuiter inter se dißident: sed uereor ne hoc quod infectum est, serpat longius. Vetus codex legit, quin nunc leuiter.

Quinquaginta] indeclinabile (πεντήκοντα)

¶ Quinquagies, Aduerbiū (πεντηκοντάκις) Col. lib. 5. cap. 2. 9. Has duas summas in se multiplicato, quinquagies centeni fiunt quinq; millia. Plin. lib. 7. cap. 25. 1, Idem signis collatis quinquagies dimicauit.

Quinquagies bis centena, quindecim, &c. Plinius lib. 2. cap. 108. 2.

Quinquagies centena millia. Plin. lib. 2. cap. 108. 3.

¶ Quinquagenus, pen. prod. Adiectiuum (πεντήκοντα) Idem quod quinquaginta. Plin. lib. 8. cap. 36. 3, Viuunt quinquagenis annis, quidā & centenis. Et lib. 15. cap. 24. 3, Iuba author est quinquagenûm cubitorū altitudine in Arabia esse eas. Cic. 5. Verr. 57, In singulos H S quinquagenis millibus damnari maluistis?

¶ Quinquagesies, Aduerbium. Plaut. Menæch. 24. 100,

Vix credo tota auctione capi & quinquagesies. id est, quinquaginta francos. Alij legendum putant, quinquagies.

¶ Quinquagenarius, Adiectiuum (πεντηκονταδικός) Quod quinquaginta continet. Cato cap. 13. 2, Vrnam quinquagenariam unam, sextarium olearium unum. Sic cap. 10. 2.

Quinquagenarius grex. hoc est, quinquaginta capitum. Varr. 2. de Re rust. cap. 10. 9, Quinquagenaria cohors, quæ quinquaginta militibus constat. Curtius lib. 5.

¶ Quinquagesimus, pen. corr. Aliud adiectiuū (πεντηκοστός.)

Quinquagesimas exigere, ea forma qua & Decumas exigere dicitur. Cic. 5. Verr. 95.

Quin-

Digitized by Google

Quinquagesima liba, pro religione quadam apud ueteres offerebantur. Martial. lib. 10. 24,

Natales mihi Martiæ calendæ,
Lux formosior omnibus calendis,
Qua mittunt mihi munus & puellæ.
Quinquagesima liba, septimamq;
Vestris addimus hanc uocis acerram.

Quinquagesimo uno raptus anno. Plin. lib. 8. cap. 2.

Quinquatria] Quinquatriorū, neut. gen. (παναθήναια) Ab eo quod Quinquatre in singulari, sicut Bacchanale & Vulcanale. Festa erant quæ quinq; diebus Palladi fiebant: ita appellata, quoniam quinq; diebus post idus celebrabantur. nā dies post idus, ater erat. Inde Quinquatria, quasi quinq; ab atro die. Primo die fiebant sacrificia, tribus sequentibus gladiatores in theatro certabant: quinto die erat lustratio. Vide Ouidium lib. 3. Fast. 162. Sunt qui dicant hunc diem munusculorum quoque esse, quo tempore matronæ inter se inuicem munera mißitabant, et cœnas seruis apponebāt, ut uiri Saturnalibus. Plaut. Milite, 10. 97,

——das quod dem Quinquatribus,
Percantatrici, collectrici, ariolæ, atq; aruspicæ. Iuuen. Satyr. 10. 12.

Festa Quinquatria. Horat. 2. epist. 2. 40.

¶ Quinquatria, Quinquatriorū, Quinquatrib. & Quinquatrijs, tam tertiæ quàm secundæ declinationis, sicut cætera festorū nomina. Diomedes uerò Quinquatræ in prima declinatione protulit. Cic. ad Cornificiū, lib. 12. 25. 1, Quinquatribus frequenti Senatu causam tuā egi non inuita Minerua.

¶ Quinquatrus, etiam dicitur, sicut Triatrus, Sexatrus, Septimatrus, Decimatrus. Iungiturq; hæc particula Atrus, nihil significās, supplementi causa. Varro lib. 1. de ling. Lat. Quinquatrum diem unum festum dicit, sic appellatum, quòd erat post diem quintum idus Martij, &c.

Dies uocata quinquatrus. Ouid. 6. Fast. 139.

¶ Quinquatrus, huius Quinquatrus, pen. prod. pro ipsis Quinquatrijs, antiquè. Cic. ad Attic. lib. 9. 181, Fuit enim pridie Quinquatrus egregia tempestas, qua ego illum usum puto. Idem Celio, lib. 2. 11. 1, Ita tumultuosæ cōciones, ita molestæ quinquatrus afferebantur. Plin. lib. 18. cap. 24. 9.

Minores Quinquatrus. Ouid. 6. Fast. 131. Hæc erāt mēse Iunio.

Quinq;] πέντε, nomen numerale.

Quinq; ter implebat ulnas, Quindecim. Ouid. 8. Metam. 151.

¶ Quinquefolium, πεντάφυλλον, herba, à numero foliorum nomen habens, unde etiam Græcis pentaphyllon dicitur. Plin. lib. 25. cap. 6. 2, Folijs per interualla quinquefolij, aut cānabis, per ambitū incisis quinquepartitò. Ibidem, cap. 9. 7, Quinquefolium nulli ignotum est, quum etiam fraga gignendo cōmendetur. Græci uocant pentapetes, siue chamæzelon, siue pentaphyllon. Quū effoditur, rubram habet radicem. Hæc inarescens nigrescit, et angulosa fit. Nomen à numero foliorū habet: & ipsa herba incipit & desinit cū uite.

¶ Quinquelibralis, et hoc quinquelibrale, pen. prod. (πεντάλιτρος) Pondò quinq; librarū. Colum. lib. 3. cap. 15. 4, Dispositis lapidibus paucis, qui singuli nō excedant quinquelibrale pondus.

¶ Quinquemestris, & hoc quinquemestre (πεντάμηνιαῖος) Quinque menses natū. Var. 2. de Re rust. cap. 7. 9, Quinquemestribus pullis factis, quum redacti sunt in stabulum, obijciendum, &c. Plin. lib. 8. cap. 48. 7, Castrari agnos nisi quinquemestres, præmaturum existimant.

¶ Quinquennis, & hoc quinquēne (πενταετής) Quinq; annos natus. Plaut. Pœn. 2. 85,

——duæ fuêre filiæ,
Altera quinquennis, altera autem quadrimula. Colum. lib. 7. cap. 6. 3, Caper quinquennis parum idoneus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 1,

In Scythia nobis quinquennis Olympias acta est.

Quinquennes oleas est, & syluestria corna. Horatius 2. Serm. Satyr. 2. 12.

Vinum quinquenne. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 10.

¶ Quinquennalis, et hoc quinquēnale, pen. prod. (πεντετηρικός) Quod fit singulis quinq; annis. Cic. 3. de Orat. 69, Ex quibus Heleus Hippias, quū Olympiam uenisset, maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus est, &c.

Quinquennales ludi. Plin. lib. 4. cap. 5. 7.

Quinquennalis magistratus, qui quinq; annis continuis geritur. Liuius 4. ab Vrbe, 101.

Tempus quinquennale. Varr. de Ling. Lat. lib. 5.

¶ Quinquennalia, quinquennaliorum, Ludi qui quinto quoq; anno fiebant. Liuius 1. bel. Maced. Vouit in eadē uerba Cos. præeunte Max. Pontifice: quibus ante quinquennalia, uota suscipi solita erant: præterquam quòd tanta pecunia, quantam tum, quum solueretur, Senatus censuisset.

¶ Quinquennium, quinquennij (πενταετία) Spaciū quinque annorū. Cic. 3. de Leg. 10, Bini sunto, magistratū quinquennium habento. De Censoribus. Idem 5. Ver. 182.

Duo quinquennia, Decem anni. Ouid. 12. Metam. 117.

In quinquennio. Vide In.

¶ Quinquepartitus, pen. prod. Adiectiuum (πενταμερής) Quod in quinque partes diuisum est. Cic. 1. de Inuent. 75, Quinquepartitam igitur hoc pacto putant esse argumentationem. Legitur etiam, quinquepertitam.

¶ Quinquepartitò, pen. prod. Aduerbiū (πενταμερῶς) Plin. lib. 25. cap. 6. 3, Folijs per interualla quinquefolij, aut cannabis, per ambitum incisis quinquepartitò, nigris & ipsis, plumosisq;.

¶ Quinque pedum usucapio, apud Ciceronē quid sit, lib. 1. de Legibus ipsemet rectè explicat. Ex hac (inquit) non rerū, sed uerborū discordia controuersia nata est de finibus, in qua (quoniam usucapionem, XII. tab. intra quinque pedes esse noluerunt) depasci ueterem possessionem Academiæ ab hoc acuto homine nō sinemus, nec Manilia lege singuli, sed ex his, tres arbitri fines regemus. Eum locum sic, & rectè explicat Hotomanus: Vt in controuersia uicinorū de finibus, termini requiruntur, quibus repertis, quinq; quaquauersus pedes definiuntur, qui quamuis longo tempore ab alterutro possessi sint, finibus tamen dirimendis reseruantur: sic controuersia de finibus bonorū & malorum quæ philosophos exercet, termini Academicæ disciplinæ à Socrate positi, peruestigandi sunt, & Antiochi arrogantia illius gloriam depascentis regenda & coercenda est. Lex autem Manilia unicum adigi arbitrū uolebat finibus agrorum regundis: sed quum tres tum essent, facetè intulit, Nec Manilia lege singuli, sed ex his tres arbitri fines regemus. Aggenus Vrbicus: De fine enim lex Manilia quinq; aut sex pedū latitudinem præscribit, quoniam hanc latitudinem uel iter ad culturas accedens occupat, uel circūactus aratri quod usucapi non potest.

¶ Quinqueprimi, penult. prod. (πεντάπρωτοι) qui Græcè; & cap. 2. de primi cerijs eorū qui in sacro palatio militant, dicuntur Pentaproti. Cicero Verr. 5, Magistratus et Quinqueprimi accitu istius euocantur.

¶ Quinqueremis, huius quinqueremis, pen. prod. (πεντήρης) Nauis quinq; remorum ordines habēs. Liu. 5. Decad. lib. 1. 30, D C equites & decem quinqueremes naues, si deducere ex naualibus uellet. Cic. 1. de Or. 85. Sic 6. Verr. 92, Certos homines in quinqueremi misisse, qui eos dentes reportarent.

Digitized by Google

¶ Quinquertium (πένταθλον) exercitium, quod quinq; certamina complectitur, uidelicet luctam, pugillatum, cursum, saltum & pancratium. Festus. Budæus in l. athletas. de his qui notantur infamia.

¶ Quinquessis, numus apud Romanos. Antonius Augustinus ad Festum, Quinquessis (inquit) quinarius, siue uictoriatus dictus est, quòd initio quinq; assibus æstimaretur, postea octo ualuit, eiusq; nota erat uictoria. Plinius.

¶ Quinqueuir, pen. corr. Quinqueuiri (εἷς τῶν πέντε) dicitur ut Triumuir. Cic. 4. Acad. 247. Nescio an' ne Quinqueuirum quidem quenquam, nisi sapientẽ. Idẽ 2. pro lege Agrar. 31, Toties legibus Agrarijs curatores constituti sunt Triumuiri, Quinqueuiri, Decemuiri.

Scriba ex Quinqueuiro coruum deludet hiantem. Horatius 2. Serm. Satyr. 5. 12.

¶ Quinqueuiratus, huius quinqueuiratus, pen. prod. (ἀρχὴ τῶν πέντε) Officium uel magistratus Quinqueuirorum. Cic. ad Attic. lib. 9. 171. 3, Repudiari se totum magis etiam quàm olim in Quinqueuiratu putabit. Vetus codex legit, xx uiratu. Idem de Prouincijs Consul. 33, Me ille ut Quinqueuiratum acciperem, rogauit.

¶ Quinquies, Aduerbium (πεντάκις) Quinq; uicibus. Cic. 5. Verr. 193, Reperietis quinquies tanto Iudices, amplius istum, quàm quantum ei in cellam sumere licitum sit, ciuitatibus imperasse. Idem 11. Philip. 297, At hic me defendente quinquies absolutus est.

Quinquies millies. Plin. lib. 2. cap. 23. 1.

¶ Quinquiplico, quinquiplicas, pen. corr. quinquiplicare. ut, Quinquiplicare magistratus, apud Tacitum lib. 2. pro, in annum quintum prorogare.

¶ Quini, Adiectiuum (πέντε) Cic. 5. Verr. 94, Nam quum à multis quaterna, etiam quina exigerẽtur, &c. Ibidẽ 148, In medimna singula uideo ex literis publicis tibi H S quinos denos dedisse. Plaut. Pseud. 5. 110,

Quater quinis minis.

Quina milia peditum. Liu. 8. ab Vrbe, 42.

Quini deni. Curtius lib. 8, Menses in quinos denos descripserunt dies. De sapientibus Indorum.

Quini uiceni nummi. Liu. 2. bel. Pun. 222.

Quinas hic capiti mercedes exigit. Horatius 1. Serm. Satyr. 2. 3.

Quintanus & Quintana porta] Vide Quintus.

Quintij] Populi sunt in Armenia ad Medorum montes. Strabo lib. 11, Has autem montium radices ad summum usque à mari incipiendo. Albanorum & Armeniorum nonnulli, quadam ex parte habitant, partem uerò maximam Gelæ, Docusini et Amardi, & Quintij: alias Quitij, & Anariacæ.

Quintiliani] dicti sunt iuuenes, qui per ludum & lasciuiã currentes Lupercalia celebrabant. Alexander Alexandrinus lib. 4. cap. 12. Sunt qui putent Romulum & Remum, quum Fauno sacra facerent, clamore pastorum excitos, quorum oues abactæ erant, in latrones præda onustos incurrisse nudos, prædamq; detraxisse: qua postquam potiti sunt, sacra instituisse, ut nudi iuuenes, incincti pellibus per ludum & lasciuiam currerent: ex quibus alij Faniani, nonnulli Quintiliani dicti.

Quintilianus] pen. prod. (κοιντιλιανός) rhetor, ortus in Hispania, in ciuitate Calaguritana, ut Eusebio placet. Ipse Quintilianus Hispanos prouinciales suos uocat. Eum dicunt Romam cum Galba uenisse, breuiq; tempore postea in familiaritatem Domitiani principis uenientem eius nepotes erudisse. Id quod ipse testatur in Procemio lib. 4. Ludum Romæ aperuit, primusq; è fisco salarium tulit. Laurentius Valla eum in præceptis Ciceroni præferebat, styloq; eius & doctrinæ magnopere adhærebat. Meminit huius Martialis lib. 2. 90,

Quintiliane uagæ moderator summe iuuentæ,
Gloria Romanæ Quintiliane togæ.

Plinius quoq; eius discipulus lib. 2. epist. 14, ad Maximum, Ita certè ex Quintiliano præceptore meo audisse memini. Sic lib. 6. epist. 6, ad Fundanum. Idem libro 6. epist. 3. à fine, testatur se quinquaginta millia nummûm dedisse dono nupturæ Quintiliani filiæ.

Quintilis] huius Quintilis, pen. prod. (κυιντιλιος) Quintilis mensis ideo dictus est, quòd quintus in ordine esset: sed postea in honorem Iulij Cæsaris Dictatoris, M. Antonio M. filio Consule legem ferente, Iulius appellatus est, inquit Sueton. Cicero Attic. lib. 14. 304. 5, Volo mense Quintili in Græciam.

Quintilius] ut scribit Eusebius, Cremonensis fuit, Virgilij olim & Horatij familiaris, qui obijt ante Virgilij obitum annis sex. Huius meminit Horatius cùm alibi, tum 1. Carm. ode 24. ubi ipsius mortem deplorat.

¶ Quintilius, Dictator Romæ ueneficis matronis puniendis creatus est. Alexander Alexandrinus lib. 1. cap. 6, Post quẽ quum Romæ de ueneficijs quærerent, & aliquot matronæ damnatæ forent, eaq; res prodigij haberetur loco: ut mẽtes alienatæ, sui compotes fierent, simili memoria ex annalibus repetita, claui figẽdi causa dictator creatus Cneus Quintilius fuit: qui fixo item clauo, quum eo piaculo ciuium mentes sui compotes fecisset, discordesq; animos conciliasset, dictatura se abdicauit.

¶ Quintipor Seruile nomen, frequens apud antiquos erat, à prænomine domini ductum, ut Marcipor, Gripor. quantuis sint, qui à numero natorum ex ancilla quinto loco dictum putent. Festus.

Quintus] quinta, quintum (πέμπτος) Adiectiuũ à quinq;. Liu. 1. bel. Maced. 23, Non quinto inde mense, quemadmodum ab Sagunto Annibal, sed quinto inde die quàm ab Corintho soluerit naues, in Italiam perueniet.

¶ Quintæ Calendæ, & quinto Calendas, pro eodem apud Iurisconsultos usurpatum ubiq; comperimus. Et quidni? nam qui dies Nonæ aut Idus non sunt in mense. Calendæ sunt, illisq; diebus calari populus solebat. Fenestella.

¶ Quintidecagunum, Figura est æquilatera & æquiangula, composita ex 15 angulis, & lateribus æqualibus. Euclides 4. Element. Theor. 16, In dato circulo, quintidecagunum & æquilaterum & æquiangulum describere.

¶ Quintusdecimus, dies πεντεκαιδεκάτη ἡμέρα, Plin. lib. 9. cap. 51. 6.

¶ Quintùm, Aduerbium: ut, Quintùm Consul, tempus designat, & quater antè factum. Liu. 7. bel. Pun. 13, Declarati Cõsules Qu. Fabius Maximus quintùm, Qu. Flauius Flaccus IIII. Idem 6. ab Vrbe, 183, Vt M. Furius Dictator quintùm diceretur.

¶ Quintanus, pen. prod. Adiectiuum (πεμπταῖος) Plin. lib. 17. cap. 22. 2, Semper uerò quintanis semitis: i. hoc est, ut quinto quoq; palo singulæ iugo paginæ includantur. De limitatione uinearum loquitur.

¶ Quintana febris, apud Galenum sæpe.

¶ Quintana porta, & statio militum, quum legiones in castra fuerant dispositæ. Alexander Alexandrinus lib. 1. cap. 22, Quarta post prætorium Quintana dicitur, quippe per eã commeatus in castra conuehi, & rerum utensilium copia uenalis exponi: inde etiã merces ad usum militaris multitudinis, quæq; bello usui forent, importari et exportari solita. Suet. in Neron. cap. 26. & Liu. 5. Decad. 2.

¶ Quin-

Digitized by Google

¶ Quintani, Quintae cohortis aut legionis milites. Tacit. lib. 20, Aduentu quintanorum, quintadecimanorumq; auctae legiones.

¶ Quintarium limitem ita nominauit Hygenus. Quintū quenque quintarium uolunt. Porrò inter quintum & quintariū interest aliquid. Quintus est, qui quinto loco numeratur: quintarius, qui quinque centurias cludit. hunc uolunt esse quintum, qui est sextus. nam & legumlatoribus, quemadmodum perlatum est, sic cauerūt, ut à D M. quintus quisque spacio itineris ampliaretur. Erat sanè interpretatio legis huius ambigua, nisi eorum formae sextum quenq; limitem latiorem haberent, significatione qua & minores. Tractemus nunc diligentius quid dixerint, à D M. quintū quenque latiorem decumano. quum decumanus erat positus, positi sunt deinde quinq; limites, quorum nouissimus factus est latior: his quum decumanus accesśit, sex fiunt. eandē obseruationem in reliqua limitum parte esse uoluerunt, quemadmodum à D M. quinq; limites ducebantur, quorū esset summus latior: sic & ab eo quintario, quum spacium definitum erat, quinq; adiectis limitibus, summo, latitudinem suam seruari placuit.

Quintus] κοίντος, & Quintius, cognomina antiquis magno in usu. Vnde quintia prata trans Tyberim, à Quinto Cincinnato.

¶ Quintus à principio is dictus est, qui loco natus esset quinto: ut Sextus, qui Sexto: Septimus, qui septimo: Octauius, qui octauo: Nonius, qui nono: Decimus, qui decimo. Quod et in foeminis est seruatum, ut Claudia quinta: Postea tamen Quintus coepit esse praenomen eius etiam quandoq; qui secundo, uel tertio, atq; adeò primò loco natus esset: ut in Metellis, Catulis, & alijs licet reperire.

¶ Quintij, orum: nobilis apud Romanos familia, à Quintio illo consule, qui Pietati aedem, ubi Marcelli postea theatrum fuit, consecrauit. Plin. lib. 7. cap. 36, Pietatis (inquit) exempla infinita quidem toto orbe extitēre, sed Romae unum, cui comparari cuncta non queant. Humilis in plebe, & ideo ignobilis puerpera supplicij causa carcere inclusa matre, quum impetrasset aditū, à ianitore semper excussa ne quid inferret cibi, deprehensa est uberibus suis alens eam. Quo miraculo, matris salus donata pietati est, ambaeq; perpetuis alimentis, & locus ille eidem consecratus deae, C. Quintio, M. Acilio Coss. Idem lib. 33. cap. 1, ait Quintiorum familiam aurum plurimum contempsisse.

Quinus] Vide Quinq;.

Quippe] Rationis redditiuae aduerbium, nempe quo rationem eius quod praecesśit, reddimus. Teren. Heaut. 2. 4. 9,

Nam expedit bonas esse uobis, nos quibuscunq; est res, non sinunt:

Quippe forma impulsi nostra nos amatores colunt. Cic. 2. de Finib. 31, Sol Democrito magnus uidetur, quippe homini erudito, in geometriaq; perfecto.

Dixisti quippe, iam fixum et statutum est. Cic. pro Mur. 57.

Mouet me quippe lumen curiae. Cic. pro Milone, 25.

Quippe, pro Certè. Plaut. Aulul. 5. 3. Cic. pro Cecinna, 40, Rectè igitur diceres te restituisse? quippe. quid enim facilius est quàm probari ijs qui Latinè sciant, &c.

Quippe quum. Cic. 2. Off. 47, Harum igitur duarum ad fidem faciendam iusticia plus pollet: quippe quum ea sine prudentia satis habeat authoritatis. Plin. lib. 7. cap. 51. 2.

Quippe etenim. Lucret. lib. 2. 158,

Quippe etenim multo proclivius exorientur
Candida de pullo, &c.

Quippe etiam festis quaedam exercere diebus. Virgilius 1. Georg. 54.

Quippe qui, Vt qui, nempe qui, uel nempe quum. Colum. lib. 12, de Cappari, Quippe quae res etiam in desertis agris citra rustici operam conualescit. Plaut. Amph. 8. 112,

An & id tu scis? A L. quippe quae ex te audiui, ut urbem maximam Expugnauisses.

Cicero pro Rosc. Amer. 31, Conuiuia cum patre non inibat, quippe qui ne in oppidum quidem nisi perrarò ueniret. Idē 2. de Fin. 10.

Quippe quia. Terent. Heaut. 3. 2. 27,

Ego uerò laudo. S. rectè sanè. C. quippe quia
Magnarum saepe id remedium aegritudinum est.

Quippe quòd. Cicero Lentulo, lib. 1. 9. 22, Vbi de mea sentētia questus est Caesar: quippe quòd etiam Rauēnae Crassum antè uidisset. Legitur &, quippe qui.

Quippe quoniā. Plin. lib. 26. cap. 10. 7, Insanabilis non est credendus: quippe quoniam & sponte desinit, & in pluribus cura. De podagrae morbo.

Quippe ubi fas uersum atq; nefas tot bella per orbem,
Tam multae scelerum facies. Virg. 1. Georg. 101.

¶ Quippini, τί γάρ, Cur non, antiquè Plaut. Menaeh. 20. 45,

Ad me face ut efferatur. S. itan' censes? M E D. quippini. Ibidem, 24. 51.

Quir] Vide Quirites.

Quirianus] na, num: ex Quirijs Italiae populis confictum à Catone attributū. Plin. lib. 15. cap. 14, Cato adijcit Quiriana poma, & quae tradit in dolijs condi, Scantiana.

Quirina tribus] Vide Tribus.

Quirinus] pen. prod. (κυρῖνος) inquit Seruius, Romulus dictus est, uel quòd hasta utebatur, quae Sabinorum lingua curis dicitur: hasta enim, id est curis, telum longum est: unde et securis, quasi semicuris. Vel quòd Graecè κοίρανος, rex dicitur. Constat autem Graecos fuisse Romanos, uel propter generis nobilitatem. Mars enim quum saeuit, Gradiuus dicitur: quum tranquillus, Quirinus. Denique in Vrbe duo eius templa sunt: unum Quirini intra Vrbem, quasi custodis & tranquilli: aliud in Appia uia, extra Vrbem, prope portam, quasi bellatoris, uel Gradiui. Haec Seruius, enarrans illud Virgilij 1. Aeneid. 66,

Cana fides, & Vesta, Remo cum fratre Quirinus
Iura dabunt, &c. Vide Ouidium lib. 2. Fast. 96.

Genitor urbis Quirinus. Ouid. 15. Metam. 173.

Victor Quirinus. Virg. 3. Georg. 6.

Armifer Quirinus. Silius lib. 16. 16.

Iliacus Quirinus. Silius lib. 13. 53.

Magnus Quirinus. Ouid. 4. Fast. 163.

Quirinus Martigena. Ouid. 1. Fast. 40.

Trabeatus Quirinus. Ouid. 14. Metam. 166.

Collis Quirini. Ouid. 4. Fast. 75.

¶ Quirinalis & hoc Quirinale, pen. prod. (κυρινάλιος) Quirinalis collis dictus est Romae, quòd in eo Quirini templum erat: siue quòd in eū cōmigrauerint Sabini à Curib. uenientes. Quirinalis porta etiam Romae dicta, quòd ea in collem Quirinalem iretur: uel quòd proximè eam esset Quirini sacellum.

Iugum Quirinale. Ouid. 6. Fast. 44.

Lituus Quirinalis, Qualem Quirinus habuit. Virg. 7. Aeneid. 38.

¶ Quirinalia, dies quo Quirino fiebant sacra mense Februario. Idem stultorum feriae appellantur (antè, quàm in eum commigrarent ferè Sabini à Curibus uenientes, post foedus inter Romulum & Tatium) quòd quidam suorum fornacalium sacrorum ignari, eo potisśimum die rem diuinam faciunt. Festus.

¶ Quirinalia, Quirinaliorum (κυρινάλια) Cic. ad Quint. frat. lib.

Digitized by Google

lib.2.ep.5, Comitialibus diebus, qui Quirinalia sequuntur, Appius, &c.

¶ Quirites, pen. prod. Romani dicuntur, à Quirino, id est, Romulo, urbis Romæ cōditore: uel à Curibus, Sabinorū urbe. Author Seruius, enarrans illud Virgilij, 7. Aeneid. 142,

— postquam in partem data Roma Sabinis,
Vnà ingēs Amiterna cohors, priscique Quirites. Cic. pro Cecinna, 70, Qui enim potest iure Quiritum liber esse is, qui in numero Quiritum non est?

Bellicosi Quirites. Horat. 3. Carm. ode 3.12.

Mobiles Quirites. Horat. 1. Carm. ode 1.2.

Et quanquam hoc nomen Quirites, quidam tantum pluraliter declinari uelint, apud poetas tamen reperimus Quiritem, à Quiris Quiritis, uel Quirites Quiritis, uel hic & hæc Quiritis. In genitiuo plurali Quiritium, & Quiritum per syncopam. Persius Satyr. 5.8,

— heu steriles ueri quibus una Quiritem
Vertigo facit. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.6.

Quiritia] Iuno, mensalis dicta est apud Romanos. De ea sic Alexander lib. Genial. dierum, 1. cap. 17, Rursusque singulas Curias (Romanus populus in tres tribus, Tiliensem, Ramnensem, & Lucerem distributus, quinque & triginta postea superauit) in decurias, præfectos illarum Decuriones dixisse, ut in sua quisque Curia sacra facerent, suamque aram haberent: ubi Iuno Mensalis, quæ Quiritia dicta est, colebatur: feriasque obseruarent: ac ex raptarum nominibus, decurijs nomina fuisse multi asseuerant.

¶ Quiritium, quiritij, Fossæ dicuntur, quibus Ancus Martius circumdedit urbem, quam secundū Ostium Tiberis posuit, ex quo etiam Ostiam. Et quia populi opera eas fossas fecerat, appellauit Quiritum. Paulus autem genitiuo plurali fossas Quiritium dixit. Festus.

¶ Quiritium ius, erat ius Quiritibus, non etiam peregrinis, inter solos Quirites commune, uelut Mancipatio, Vsucapio, Cessio in iure, Iusta hæreditas, Emptio ex præda sub corona. Emptio in bonis, sectioneue alicuius. Varro lib. 2. de Re rustica, & Vlpian. in fragment.

¶ Quirito, quiritas, pen. prod. (χετλιάζω, διαμαρτύρομαι) quiritare: & Quiritor, quiritaris, quiritari, Clamare, Romanos commouere, & Quiritum auxilium inuocare. Var. Quiritare, Quirites ciere. Nonius, Quiritare, est clamare: tractum ab ijs qui Quirites inuocant. Lucil. lib. 12. Satyr.
Concursus ueluti aurarius, clareque quiritās. Budæus, Quiritari, deos hominesque implorare. Liu. 9. bel. Maced. 31, Occulebat uim, quòd præ ululatibus, tympanorumque & cymbalorum strepitu nulla uox quiritantium inter stupra & cædes exaudiri poterat. Asinius Pollio ad Ciceronem, libro 10.32.8, Quum quidem pransus nudis pedibus, tunica soluta, manibus ad tergum reiectis inambularet, & illi misero quiritanti, C.R. natus sum: responderet, Abi nunc, fidem populi implora.

Quiritari, Exclamare. Quintil. lib. 3. cap. 8.41, Si modò est sanus, non quiritet, sed quàm maximè potest, ciuili & humano ingressu mereri, assensum deliberantis uelit.

Quiritari, Conqueri. Plin. lib. 9.9. cap. 17.7, Quæ reputatio aufert transuersum animum ad contemplationem eorū qui in conquestione luxus coquos emi singulos pluris, quàm equos quiritabant.

¶ Quiritatio, Verbale. Liu. 3. bel Maced. 42. Fuga comitum & quiritatio facta, & tumultus tota urbe discurrentium sectus cum luminibus.

¶ Quiritatus, huius quiritatus, pen. prod. Clamor urbanorū, Iubilatus rusticorū: ut ostēdit Valla ex authoritate Varrōis.

Quiritatus infantiū. Plin. epist. 106. d. lib. 5, Audires ululatus fœminarum, infantium quiritatus, clamores uirorum.

Quirritare] Vocem edere uerris. Author Philomelæ, 11.
Quirritat uerres, pardus rudit, oncat asellus.

Quis] cuius (τίς, ποῖος) Interrogatiuè aut infinitè ponitur, nunquam relatiuè. Terent. Andr. 5.3.1,
Quis me uult perij, pater est. Virg. 10. eclog. 6,
Et quis erit modus, inquit? amor non talia curat.

Quis clarior in Græcia Themistocle? quis potētior? qui quum, &c. Cic. de Amic. 40.

Quis, fœminino genere, pro Quæ. Plautus Epid. 12.4. Idem Aulul.
Dic mihi si audes, quis ea est quam uis ducere uxorem?

Quo facto, id est, qua re facta. Vlpian. in l. pro hærede. §. Papinianus. ff. de acquir. uel omit. hæred. Qui hæreditatem repudiauit: quo facto statuliber filio nominatim pecuniam dare missus, &c.

Infinitè, apud Plinium iuniorem, Tum mihi nescio quis in aurem insusurrauit.

Quis omnium. Sallust. in Iugurtha, At contrà, quis est omnium his moribus, qui non diuitijs & sumptibus, &c.

Quis, de duobus etiam dictum. Liu. 9. bel. Maced. non ita procul à fine, de Perseo & Demetrio Philippi filijs loquens, Et Philippus (inquit) ipse uix sui arbitrij fore quem hæredē regni relinqueret credens, sibi quoque grauiorem esse quàm uellet, minorem filium censebat.

Quis, & uter. Quintil. lib. 7 cap. 5, Ex duobus uter dignior, ex pluribus quis dignissimus.

Quis, pro Qualis. Terent. Andr. 4.2.19,
Quis uideor? c. miser æquè atque ego. Cic. ad Curionem, lib. 2, Cui scribam uideo. hoc est, Video qualis sit is ad quē scribo. In hoc loco datiuus Cui, non à Qui, sed à Quis declinatur. Terent. Andr.
Ego quid narres, nescio.

Quis ego sum, aut quæ in me est facultas? Cic. de Amic. 16.

Queis, pro Quibus, in datiuo uel ablatiuo. Horat. 1. Serm. Satyr. 1.16,
Queis humana sibi doluit natura negatis. Plin. lib. 12. cap. 1.2, Mille præterea sunt usus earum, sine queis uita degi non possit. De arboribus. Virg. 1. Aeneid. 20,
Queis ante ora patrum Troiæ sub mœnibus altis
Contigit oppetere.

Queiscum, pro Cum quibus. Plaut. Capt. 186,
Aut anates, aut coturnices dantur, queiscum lusitent.

E queis, pro Ex quibus. Colum. lib. 1. cap. 1.6, Athenæ uerò scriptorum frequentiam pepererunt, è queis probatissimi authores Chæreas, Aristandros, &c.

In queis, pro in quibus. Gell. lib. 3. cap. 11, Alij Homerum quàm Hesiodū natu maiorem fuisse scripserunt. in queis Philochorus & Xenophanes: alij minorē, in queis L. Accius poeta.

Quem ad finem sese effrænata iactabit audacia? Cic. 1. in Catil. 1. id est, Quousque.

Quis quisquam. Plaut. Aulul. 27.3,
Quis me Athenis nunc magis quisquam est homo, cui dij sint propitij?

Quisnam] τίς δήποτε, Interrogatiuum est. Terent. Andr. 5.6.1,
Quisnam homo est? P. ego sum. D. ô Pamphile. Cic. 6. Verr. 71, Quisnam igitur per deos immortales tuebitur P. Scipionis memoriam mortui: quis monumenta atque indicia uirtutis, si tu ea relinquis ac deseris?

Quisnam igitur liber? Horat. Serm. Satyr. 7.17.

Infinitum aliquando. Plin. lib. 11. cap. 37.14, Delphini quonam modo audiant, mirum. Gellius lib. 9. cap. 2, Tum Herodes interrogat quisnam esset.

Quispiam]

Digitized by Google

Quispiam] cuiuspiam (τινὸς) Aliquis. Cicero 1. Off. 47, *Vt si constitueris te cuipiam aduocatum in rem præsentem esse uenturum.* Idem 3. de Nat. deor. 124, *Nec si uredo aut grando quidpiam nocuit, id Ioui animaduertendum fuit.*

Absoluere quempiam alteri. Vide Absoluo.

Abrogare quempiam. Vide Abrogo.

Quispiam, pro Quidam. Gellius lib. 2. cap. 21, *Tum quispiam ex iis qui eodem in numero Græcas res eruditi erant.*

Quisputas] penult. corr. Idem significat quod Quisnam.

Quisquam] cuiusquam, Aliquem, siue unum quemlibet significat.

Negatiuè, interrogatiuè, & subiunctiuè ponitur.

Negatiuè. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 4, *Nam cùm in sermone quotidiano, tum in senatu palàm sic egit causam tuã, ut neq; eloquentia maiore quisquam, nec grauitate, nec studio, nec contentione agere potuerit.* id est, ut nemo agere potuerit maiore eloquentia, nec grauitate.

Non ferè quisquam. Vide Non.

Interrogat ferè semper, et cum indignatione. Cic. Verr. 3. 100, *Quid enim quisquam ad meã pecuniam me inuito aspirat?* Idem pro lege Manilia, 31, *Et quisquam dubitabit quid uirtute profecturus sit, qui tantum authoritate præfecerit?* Virgilius 2. Aeneid. 11,

— *& quisquam numen Iunonis adoret?*

Subiunctiuè. Terent. in Prolog. Eunuc.

Si quisquam est qui placere se studeat bonis
Quàm plurimis. Cic. Attico, *Quòd si non modò tu, sed quisquam alius fuisset.*

Quisquam, pro Quiuis. Cicero ad Terentiam, lib. 14. 7. 4, *Nisi uos fortiores cognossem, quàm quenquam uirum.* pro, Quemuis uirum.

Quisquam, pro collectiuo positum, Plaut.

Neq; nostrûm quisquam sensimus quum peperit.

Quisquam, fœmininè. Terent. Eunuch. 2. 3. 82,

Quandoquidem illarum neq; quisquam te nouit, neque scit quis sies. Ibidem, 4. 4. 11.

Quisquam gentium. Terent. Hecyr. 3. 1. 13,

— *an quisquam gentium est æquè miser?* Ex emendato exemplari legendum, *An quisquam usquam gentium.*

Quisquam unus. Liu. 2. ab Vrbe, 42, *Nec quisquam unus malis artibus postea tam popularis esset, quàm tum bene imperando, uniuersus Senatus fuit.* Ibidem, *Quia nondũ in quẽquam unum sæuiebatur.*

Quisquã omnium. Cic. 4. Verr. 82, *An hoc dubitabit quisquã omniũ, quin is uenalem in Sicilia iurisdictionem habuerit?*

Quisq;] cuiusq; (πᾶς τις) Vniuersale pronomen. Vnico uerbo contentum est. Virg. 6. Aeneid. 149,

Quisq; suos patimur manes. Cic. 2. de Nat. deor. 82, *Cæteræ naturæ suis seminibus quæq; gignũtur.* Idem in Sallust. 10, *Elogium Appij Claudij & L. Pisonis integerrimorum uirorum, quo usus est quisq; eorum, pro lege, &c.*

Quisq; homo. Plaut. Merc. 24. 51.

Cuiq; cuiq;. Cic. 3. Philipp. 141, *Diuina uerò opportunitas ut quæ cuiq; apta esset, ea cuiq; obueniret. De prouincijs.*

Quid quenq; cuiq; præstare oporteret. Cic. 3. Off. 93.

Ego quid ad te tuorum quisq; necessariorum scribat, nescio. Cicero Lentulo, lib. 1. 9. 106.

Quisq;, superlatiuis, uel his quæ horum similem habent naturam, iungitur: quales sunt ex numeralibus nomina ordinalia, cũ suo interrogatiuo uel infinito Quotus: uel positiuis his, quæ superlatiua publico usu non recipiunt: uel duobus pronominibus sui & suus: uel obliquis relatiui substantiæ ferè iunctum inuenias. Hæc ex Valla.

Superlatiuis, ut doctissimus quisq;. Aliquando in diuerso casu à superlatiuo, ut maximo quisq; animo. Cic. 1. Acad. 19, *Certè enim recentissima quæq; sunt correcta & emendata maximè.* Idem 1. Tusc. 120, *Sed nescio quo modo doctissimus quisq; contemnit.*

Ordinalibus. Plaut. Pseud. 15. 17,

Nam in foro uix decumusquisq; est qui ipsius sese nouerit. Idem Merc. 3. 66,

Neq; nisi quinto quoq; anno posse tum uisere urbem.

Cum Quotus. Quotus quisq;, id est, Nullus uel rarus. Cic. 2. Tusc. 17, *Quotus enim quisq; philosophorum inuenitur, qui ita sit moratus?* Idẽ 2. de Diuin. 77. *Quota enim quæq; res euenit prædicta ab istis?*

Superlatiuis carentibus, Strenuus quisq;, Singularis quisque, Principalis quisq;.

Cum Sui & Suus. Terent. in Prolog. Adelph. 21,

Quorum opera in bello, in ocio, in negocio,
Suo quisq; tempore usus est, sine superbia. Cic. 5. de Fin. 43, *Sua cuiusq; animantis natura est.* Et paulo pòst, *Et sua cuiq; propria, & ad id apta, quod cuiusq; natura desiderat. Pictores & poetæ suum quisq; opus à uulgo considerari uult.* Cic. 1. Offic. 205.

Ex quo quia suum cuiusq; fit eorum quæ natura fuerunt cõmunia, quod cuiq; obtigit, id quisq; teneat. Cic. 1. Off. 33.

Obliquis relatiui substantiæ. Quintil. *Cui quodque loco sit aptissimum.*

Raro absolutis alijs, uel comparatiuis. Suet. in Othone, cap. 2, *Ferebatur & uagari noctibus solitus, atq; in ualidum quẽq; obuiorum uel potulentum corripere, ac distento sago impositum in sublime iactare.* Quintil. lib. 2. cap. 3, *Erit etiam eo obscurior, quo quisq; deterior.*

Pro se quisq;. Cic. 3. Verr. 47, *Pro se quisq;, ut in quoq; erat authoritatis plurimum, ad populum loquebatur.* Idem 1. de lege Agrar. 16, *Huic pro se quisq; nostrûm mederi, atque hoc omnes sanare uelle debemus.*

Quoq; ablatiuus, priore lõga. Cic. 4. Verr. 67, *Quinto quoq; anno Sicilia tota cẽsetur.* Idem pro Rabirio Posthumo. 21, *Modò uobis inspectantibus in iudicio Gabinij tertio quoq; uerbo excitabantur.*

Quid quoq; loco quadret. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Quæq;, pro Vnaquæq;. Cic. de Senect. 14, *Earum, si placet, causarum quantum quæq; ualeat, quantumq; ista sit, unaquæq; uideamus.*

Quisq;, de duobus. Caius in l. si seruus. §. si inter ff. de uerbor. obligat. *Quia posit contingere, ut tam stipulator quàm promissor, ante aliquod tempus suo quisq; dispensatori notum fecerit.* Quintil. lib. 7. cap. 5.

Quisq;, cum comparatiuo. Quintilian. lib. 9. cap. 4, *Sed quo quoq; pedes sunt tẽporibus pleniores longisq; syllabis magis stabiles, hoc grauiorem faciunt orationem, breues celerem ac mobilem.*

Quisquiliæ] quisquiliarũ, pluraliter tãtùm (φρύγανα) Purgamenta terrarum, & quicquid ex arboribus minutis surculorum, filiorumq; & florũ cadit, uelut quicquid cadit, inquit Festus. Ob id Cæcilius quisquilias uolantes dicit.

Quisquilias, homines nihili uocat. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 12. Idẽ pro Sestio, 81, *Omitto iam Numerium, Serranum, Aelium, quisquilias seditionis Clodianæ.*

Quisquilium] quisquilij (κόκκος ἀγνόδενδρον) uocant exiguum fruticem ilicis producentem coccum: quod granum est ad tingendas uestes gratissimum. Plin. lib. 14. cap. 8. 2, *Omnes tamen has eius dotes ilex solo prouocat cocco. Granum hoc, primoq; ceu scapus fruticis paruæ aquifoliæ ilicis: quisquilium uocant, pensionem alteram tributi pauperibus Hispaniæ donat.* Vetus codex legit, cusculium.

Digitized by Google

Hinc natum esse putatur, ut uestis coccina, literis per imperitiam interceptis squallata uulgò hodie dicatur, pro quisquiliata uel cusculata.

Quisquis] cuiuscuius (ὅστις) significat Quicunq;. Duo uerba petit, quia per relatiuū declaratur. Plaut. Pseud. 20.34,

Quisquis es adolescens, operam fac compendi quærere. Liu. 5. Decad. lib. 1.29, Nam & , ne stirpem domi relinquerent, liberos suos quibusquibus in eam conditionem ut manumitterentur, mancipio dabant, &c.

Quisquis est ille, si modò est aliquis. Cic. de clar. Orat. 138.

Quisquis, pro Quisq;. Cic. 1. Off. 70, Colendum autem esse ita quenq; maximè, ut quisquis his uirtutibus erit ornatus. Ex uetusto codice legitur, Vt quisq; maximè uirtutibus his lenioribus erit ornatus.

Quiuis] quæuis, quoduis uel quiduis, cuiusuis (ὃς βούλει) Vnus è multis, sed indifferenter hic uel ille. Terentius Adelph. 2.3.1,

Abs quiuis homine, quum est opus, beneficium accipere gaudeas. hoc est, ab hoc siue ab illo, indifferenter. Cic. pro Quint. 16, Vtrumq; quiuis intelligere potuisset.

Non quiuis unus è populo. Cic. de clar. Orat. 178.

Quæsuis temporibus anni matura est & tempestiua: pro, Quibusuis. Cato cap. 17. Legitur & , quiduis.

¶ Quiduis, potius quàm. Cic. pro Cluentio, 76, Vis illa fuit, & ut sæpe iam dixi, ruina quædam atq; tempestas, & quiduis potius quàm iudicium, aut disceptatio, aut quæstio.

Quiduis perpeti malle, quàm. Cic. 5. Verr. 37.

Quoduis. Cic. de Opt. gen. Orat. Poematum suûm quoduis est diuersum à cæteris.

Vt lutulentus sus cum quouis uolutari. Cic. in Salustium, 1.

QVO

Quò] ποῖ, Aduerbium interrogandi ad locum. Virgilius 1. Aeneidos, 75,

Quóue tenetis iter? Cic. ad Torquatum, lib. 6.2.8, Tu uelim scribas ad me quid agas, & ubi futurus sis, ut aut quò scribam, aut quò ueniam, scire possim.

Quò abis? Donatus. Sic Virgil. 10. Aeneid. 130,

Quò fugitis Aeneas? Ibidem, 74,

Quò fugitis socij? Sic enim loquitur, qui uult ostendere conditionem locorum, in qua peruerso modo alius petatur, alius linquatur. Terent. Hecyr. 35.45,

—— quò abis? mane,

Mane inquam: quò abis?

Quò te agis? Donatus, Admonitio discedentis. nam à quo discedere desideramus, admonemus eum quò uadat, aut quò eat. Terent. Andr. 4.2.25,

Proinde hinc uos amolimini: nam mihi impedimento estis. P. Ego hanc uisam. D. quid tu? quò hinc te agis?

Quò non? Terent. Adelph. 4.6.4,

Perreptaui usq; omne oppidum, ad portam, ad lacum:

Quò non? id est, Non est locus ullus quem non adierim.

Quò, pro Vnde. Terent. Adelph. 2.1.36, Illuc quæso redi quò cœpisti Aeschine. Vbi Donatus, Figuratè: rectum enim erat, unde cœpisti. Nisi fortè, Quo pronomen est, modò accipiendum, ut sit A' quo.

Quò gentium fugiam? Plaut. Rud. 19.43.

Quo] διότι, Coniunctio uaria significat.

Quo, Quare, inquit Donatus. Terent. Andr. 2.5.18,

—forma bona Memini uidere: quo æquior sum Pamphilo, Si se illam in somnis, quàm illum amplecti maluit.

Quo ut. Cic. 2. de Oratore, 5, Quo etiam feci libentius, ut eum sermonem quem illi quondam inter se de his rebus habuissent, mandarem literis.

Quo, Quòd, quoniam, ex quo, aut quare. Terent. Eun. 1.2.16,

Non pol quo quenquam plus amem, aut plus diligam

Eo feci. Cic. 6. Verr. 56, Nam rex id celatum uoluerat, nō quo quicquam metueret aut suspicaretur, sed ut ne multi, &c. Cic. 1. Off. 40, Quo magis cauendum est nequid in eo genere peccetur.

Non quo libenter malè audiam, &c. sed quia, &c. Cicero 2. de Orator. 168.

Quo minus mirum est, si audientium intentio languescat. Plin. epist. 19. lib. 2. Cic. pro Quintio, 2, Nam quo minus ingenio possum, subsidio mihi diligentiam comparaui.

Interpellent me, quo minus honoratus sim, dum me interpellēt quo minus Respublica à me commodè administrari possit. Cicero Bruto, lib. 11.10.3.

Quo minus familiaris sum, hoc sum ad inuestigandum curiosior. Cic. Figulo, lib. 4.13.15.

Quo minus, interrogatiuum. Cic. 1. de Fin. 89, Neq; enim ciuitas in seditione potest esse beata, nec in discordia dominorū domus: animus à se ipse dissidens, secumq; discordans, gustare partem ullam liquidæ uoluptatis & liberæ potest?

Quo, pro Vt. Plin. iunior, Neq; enim id feci, quo tibi molestus essem. Terent. Heaut. 3.2.31.

Eo, quo. Cic. pro Quintio, 3, Non eo dico C. Aquili, quo mihi ueniat in dubium tua fides & constantia, aut quo, &c.

Quo, eo. Cic. pro Quintio, 2, Quæ quo plura sunt C. Aquili, eo te & hos qui tibi in consilio adsunt, meliori mente nostra uerba audire oportebit. Quint. lib. 3. cap. 7.9, Quo minores opes fuerūt, eo maiorē benefactis gloriā parit. De Fortuna.

Quo, hoc. Quintil. lib. 2. cap. 2.4, Nam quo sæpius monuerit, hoc rarius castigabit. De officijs præceptoris.

Quo plus prodest, hoc præstantior. Cic. 4. Acad. 4.

Quo maximè, ita maximè. Cic. 4. Ver. 17, Quo quisq; te maximè cognatione, affinitate, necessitudine aliqua attingebat, ita maximè manus tua putabatur.

Quò, Ad quid, in quem usum. Horat. 1. epist. 5.3,

Quò mihi fortuna, si non conceditur uti?

Quò tibi tantum opus fuerit, id quæro. Cic. 4. Verr. 153.

Martis uerò signum quo mihi pacis authori? Cicero Gallo, libro 7.24.7.

Quà autem & quò, nihil scimus. Cic. Attic. lib. 8.147.9.

Quoad] ἕως ὅ, μέχρι ὅ: id est, Quandiu, ut ait Donatus. Terent. Phorm. 1.2.98,

Senem quoad expectatis uestrum? Cic. de Amic. Ego autē à patre ita eram deductus ad Scæuolam, sumpta uirili toga, ut quoad possem, & liceret, à senis latere nunquam discederem. Idem 1. Off. 3. Vlpian. in l. 1. §. 1. ff. de peric. & com. rei uend. Sed si uenditor se periculo subiecit, in id tempus periculum sustinebit, quoad se subiecit.

Quoad, Quousq;. Cæsar 5. bel. Gall. 66, Neq; finem insequendi fecerunt, quoad subsidio confisi equites, præcipites hostes egerunt.

Videte nunc quoad fecerit iter apertius quàm antea. Cicer. 1. de lege Agrar. 2.

Ego me ducem in ciuili bello, quoad de pace ageretur, nolui esse. Cic. Attic. lib. 7.144.2.

Quoad uixit. Suetonius de claris Gram. 20.

Quoad tibi æquū & rectū uidebitur. Cic. Bruto, lib. 13.15.3.

Eatenus quoad. Vlpian. in l. 1. ff. de peric. & com rei uēd. Quòd si non designauit tempus, eatenus periculum sustinere debet, quoad degustetur uinum.

Nihil differt ita loqui, Quoad uiuam: & , Quoad moriar. hæc enim quamuis cōtraria esse uideantur, idē tamen significant: quoniā duo tempora, quū inter se opposita sunt, atq; ita cohærentia ut alterius finis cum alterius initio misceatur, non refert utrum per extremitatem prioris, an per initium sequentis

sequentis locus ipse confinis demonstretur. Sipontinum.

Quoad, Quantitatē rerū aliquando denotat. Cic. de lege Agr. 6, Audite uos qui amplissimo populi, Senatusq; iudicio exercitus habuistis, & bella gessistis, quoad quenq; peruenit, peruenerit ex præda, ex manubijs, ex auro coronario. id est, quantum.

Quoad, pro Quantum, ferè cum uerbo Possum.

Quoad potuit restitit. Cic. de Senect. 10.

Quoad longissimè potest mens mea respicere spacium præteriti temporis. Cic. pro Archia, 1.

Nec interest (quoad feras bestias & uolucres) utrum in suo quisq; fundo capiat, an in alieno. id est, quātū ad feras bestias. Caius in l. 3. ff. de acquir. rerum domimo.

Quoad, pro Interim dum. Quint. lib. 10. cap. 3, Nisi fortè mem branarum usum usus infirmior exiget: quæ ut iuuant aciē, ita crebra relatione, quoad intinguuntur calami, morantur manum, & mentis impetum frangunt.

Quoad munus officij exequi & tueri possis. Cicero de Senect. 65.

Quoad per me licitum est: pro, Quantum potui & licuit. Cic. 5. Verr. 61, Deniq; domi tuæ piratæ, à quo tempore capti sunt, quoad per me licitum est, fuerunt.

Quoad potest. Cic. ad Attic. lib. 5. 100. 4. Vetus exemplar habet, siquid potest. Idē 7. Verr. 138, Tulit hæc ciuitas quoad potuit, quoad necesse fuit, regiam istam uestram dominationem in iudicijs, & in omni Repub. tulit.

Quoad eius fieri potest: hic Eius parelcon est. Author ad Herennium, lib. 1. 2. Cic. ad Attic. lib. 11. 220. 6, Tu tamen uelim ne intermittas, quoad eius facere poteris, scribere ad me. Cato cap. 32, Sursum uorsum, quoad eius facere poteris, facito uti dicas.

Quoad eius potest. Liu. 9. bel. Maced.

Quoad usq;. Actius,

Nihil te impedio, quoad usque rem peragas. Suet. in Iulio, cap. 14.

Quoad, seiunxit Gellius lib. 1. cap. 15, Vlyssem Homerus uirum sapienti facundia præditum, uocem mittere ait non ex ore, sed ex pectore, quo scilicet non ad sonum magis, habitumq; uocis, quàm ex sententiarum penitus conceptarum altitudine pertineret.

Quocirca] τοιγάρτοι, Coniunctio rationalis: id est, Quamobrē, Itaq;. Cic. de Senect. 37, Quod quo magis intelligi posset, fingere animo aliquem iubebat tanta incitatum uoluptate corporis, quanta percipi posset maxima, nemini censebat fore dubium, quin tamdiu dum ita gauderet, nihil agitare mente, nihil ratione, nihil cogitatione consequi posset: quocirca nihil esse tam detestabile, tamq; pestiferum, quàm uoluptatem.

Quocirca bene apud maiores nostros Senatus decreuit, &c. Cic. 1. de Diuin. 151.

Quocum] μεθ' ὧ, ablatiuus à Quicū. Cic. 1. de Legib. 81, Ergo assentiris Antiocho familiari meo: magistro enim nō audeo dicere, quocum uixi.

Quocunq;] ᾧτινι, ablatiuus à Quicunq;. Plin. lib. 27. cap. 12. 94 Quocunq; hæc modo se habeant, uis earum est spissare, ac refrigerare.

Sed quocunq; tempore mihi potestas tui præsentis fuerit. Cic. Lent. lib. 9. 93.

¶ Quocunq;, Aduerb. (πανταχόσε) Plin. lib. 15. cap. 27. 8, Numerosis nominibus & nouis quocunq; incedit insignis. Vetus exemplar legit. Quacunq;.

Eleganter interponitur dictio, inter quo & cunq;, per eam figuram quæ Tmesis dicitur. Cic. Tusc. 22, Vt enim hi rifeci, sic nunc rationem, quo ea me cunq; ducet, sequar.

Quod] cuius, Adiectiuū (τί, ποῖον) ut, Quod pomum. Interrogatiuum, & relatiuum est. Plaut.

Quod facinus ausi tantum? Idem,

Nec mihi, quod facinus conscirem, inueni.

Quod, aliquādo appellatiui uicē obtinet, id est, rē multis communem significat. Cic. Attico, Ego ad P. Lupum & C. Coponium Pretores misit, ut se uobis coniungerent, & militum quod haberent, ad uos deducerent.

Quod biremium. Tacit. lib. 21, Complet & quod biremium, quæq; simplici ordine agebantur.

Quod castrorum. Tacit. lib. 1, Et quod proximè castrorum simcerum erat.

Quod floris, quod roboris in iuuentute erat, amiserant. Liu. lib. 7. bel. Maced.

Quod militum. Tacit. lib. 13, Et à Flauio Sabino præfecto urbis quod erat in urbe militum, sacramento Vitellij adactum.

Quod, relatiuū, aliquando dissentit à suo antecedente. Cic. Omnes tenues atq; humiles, quæ maxima in populo multitudo est, sibi præsidium paratum putant. Sallust. in Catilinā, Est locus in carcere, quod Tullianum appellatur.

Quod, Absolutum, pro Quæ res. Terent. Eun. 3. 1. 55,

Par pari referto, quod eam mordeat.

Quod, Propter quod, uel itaq;. Terent. Hecyr. 2. 3. 3,

Nam (ita me ament di) quod me decusat nunc uir, sum extra noxiam. Vbi Donatus, Deest In eo: ut sit, In eo quod me accusat nunc uir, sum extra noxiam. An Quod, propter quod? Hactenus Donatus. Videtur hoc loco, Quod coniunctio esse: pro, Quantum pertinet ad. Idem Andr. 1. 5. 54,

Quod ego per hanc te dexteram oro, & genium tuum.

Quod. Propter quod, aliter. Plaut. Epid.

Animum aduorte: ut quod ego ad te uenio, intelligas. id est, Vt intelligas propter quod ad te uenio.

Quod, pro Quare. ut, Quod te oro. qui modus est Latini sermonis: quo utebantur, quum aliquid timentes narrabant, ac deinde ne quid tale eueniret, obsecrabant: & perinde est quasi, Quare te oro. Terent. Hecyr. 3. 2. 3,

Male metuo ne Philumenæ magis morbus aggrauescat.

Quod te Aesculapi, & te Salus, nequid huius sit, oro. Horat. 1. epist. 17. 18,

Quod te per genium, dextramq;, deosq; penates

Obsecro & obtestor, uitæ me redde priori. Quidā uolunt hic, Quod esse coniunctionem.

Quod, pro Quæ plurali, inquit Donatus. Terent. Eunu. 2. 1. 19,

Et quod nunc tute tecum iratus cogitas,

Egone illam, quæ illam, quæ me?

Quod attinet ad. Terent. Adelph. 3. 1. 9,

Quando uitium oblatum est uirgini, quod ad illum attinet potissimum. Cic. pro Rosc. Amerin. 54, Qui omnes (quod ad me attinet) uellem uiuerent.

Quod, Aliquando tantùm accipitur pro quadam continuatione, siue connexione, quoties Vtinam adiunctum habet. Cic. Terent. lib. 14. 4. 1, Quum autem scribo ad uos, aut uestra lego, conficior lachrymis, sic ut ferre non possim: quod utinam minus uitæ cupidi fuissemus, certè nihil, aut non multum in uita mali uidissemus. Terent. Phorm. 1. 3. 5,

Quasi atq; utinam, uel utinam autem fuissem.

Quod, In quo. Terent. Andr. 4. 4. 17,

—sed siquid sit Manebo.

Quod mea opera opus sit uobis, aut tu plus uides, quàm ego,

Quod, pro Qui, authore Donato. Terent. Eunuc. 2. 1. 5.

Ego quoq; unà pereo, quod mihi est charius. id est, Qui mihi charior sum. Et apud Plaut. Asin. 13, 12,

Alienum

Digitized by Google

Alienum hominem intromittat neminem,

Quod illa autem amicum aut patronum nominet. Plinius lib.18.cap.ult.15,de tempestatum præsagijs,Nube grauida candicante,quod uocant tempestatem albam, grando immmebit.

Quod absq; molestia fiat,Quod commodè facere poßis, Pace quod fiat tua,&c.Modi sunt loquendi, honoris præfatiunculam quandam & humanitatis signum denotantes.Cic.Sulpitio,lib.13.24.3,Atq; eum,quod absq; molestia fiat, si qua in re opus ei fuerit,iuueris.Idem Terentiæ,lib.14.5.5, Tu uelim,quod commodo ualetudinis tuæ fiat,quàm longißimè poteris,obuiam nobis properes.Et Attico,lib.14.314.4, Et ipse,quod commodo tuo fiat,cum eo colloquere.

Quod bene uertat,Modus bene precandi.Liu.1.ab Vrbe,120. ibidem,72,Tum interrex, concione aduocata, Quod bonum,faustum,fœlixq; sit,inquit,Quirites,regem create.

Quod inter nos liceat dicere.Cic.ad Att.lib.2.19.1, Serapionis librum ad me misisti,ex quo quidem ego (quod inter nos liceat dicere) millesimam partem uix intelligo. Vulgus dicit, Quod ego nolim alij dicere uel dici.

Non nouisti me? P.quod quidem ueniat in mētem.hoc est quod meminerim.Plaut.Epid.13.32. Plin.lib.12.cap.14.4,Nec tamen ab ullo (quod equidem sciam) Latino arborum earū tradita est facies.

Quod satis est:pro,Quantum satis est.Horat.2.Serm.Sat.7.1,
—amicum Mancipiū domino,et frugi,quod sit satis.

Sum quod ille:id est,Talis sum, qualis ille:sum illi similis. Horat.2.Serm.Sat.7.8,
Tu cum sis quod ego,& fortaßis nequior,ultrò
Insectere?

Quod,pro Quicquid.Cic.pro Domo sua,86, Ornamentorum quod superfluit in fanis & communibus locis, tota è Græcia,&c.sanè frugaliter domum suam deportauit. Budæus.

Quod nunquam ferè.Cic pro Milone,20.Nullis Græcis comitibus,ut solebat:sine uxore,quod nunquam ferè.

Quod ad quos. Cicer.ad Att.lib.11.221.5,Siquid erit quod ad quos scribendum meo nomine putes.uelim,ut soles facias.

Quod quum ita est,ex edicto bona possessa non sunt. Cic. pro Quint.44.

Quod superest, Modus est loquendi:quod etiam dicitur,Quod reliquum est,quod restat:hoc est,cæterum. Virg.2.Georg. 70.Idem 11.Aeneid.3,
Maxima res effecta uiri,timor omnis abesto:
Quod superest,hæc sunt spolia,& de rege superbo
Primitiæ.Seruius.Id est,de reliquo:& est absoluta elocutio. Cic.ad Attic. lib.9.191.6,Quod superest,scribe quæso quàm accuratißimè.

Quod contrà:pro,Econtrariò uerò.Cic.de Amic.76, Peccasse enim se non anguntur,obiurgari molestè ferunt: quod cōtrà oportebat,delicto dolere,obiurgatione gaudere. Budæus.

Quod idem:pro,Id quod.Cic.de Arusp.respons.11, Quod idem in iudicio capitis durum atq; iniquum est.Idem 3. Philipp. 141,Quod idē fecit L.Philippus,uir auo,patre, maioribusq; suis dignißimus.Budæus.

Quod idem:pro,Quod ipsum,quod etiam,id quod.Cic.pro Domo sua,56,Quotiescunq; de me consultum est,toties eam, nullam esse iudicauit. Quod idem tu Lentule uidisti in ea lege, quam de me tulisti.Et 2.de Nat.deor.77,Quod idem faciunt stellæ superiores.Budæus.

Quod unum.Cic.ad Att.lib.14.318.6,Nunc autem uidemur habituri ducem:quod unum muncipia,boniq; desiderant.

Quod,pro καθότι,uel καθόσον,siue quatenus, aliquando quantum.Terent.Phorm.1.2.81, —omnia hæc
Confingam,quod erit mihi bonum atq; commodum. Idem Adelph.4.5.9,
Prodidisti & te,& illam miseram,& gnatum,quod quidem in te fuit.pro,Quantum in te situm fuit. Quintil. lib. 1. cap.de Orthographia,Ego,quod cōsuetudo obtinuerit, scribendū quicq; iudico,quo modo sonat.pro Quoad, uel Quatenus.Alij legunt,Nisi quod.

Quod,Cur,quamobrem.Virg.3.eclog.10,
Si ad uitulam spectes,nihil est quod pocula laudes.Cicer. ad Terentiam,lib.14.12.2,In uiam quòd te des hoc tempore,nihil est.Idem pro Rosc.Amerino,1,Credo ego uos mirari,quid sit quòd quum is,&c. ego potißimum surrexerim.

Quod,pro Vt,inquit Donatus.Terent.Phorm.5.9.63,
Vin' primum hodie facere quod ego gaudeam Nausistrata. Et quod tuo uiro oculi doleant? Cicero 10. Philipp. 270,Cur nunquam tam frequens Senatus fuit, quod unus aliquis tuam sententiam secutus sit? Vetus tamen codex legit,Vt unus.

Quòd] Coniunctio (ὅτι) Quia significat,& indicatiuo aliquando,frequentius tamen subiunctiuo iungitur. Indicatiuo.Cicero Attic.lib.1.2.2,Quòd ad me scribis de Hermathena,per mihi gratum est,& ornamentum Academiæ proprium meæ:quòd & Hermes commune omnium, & Minerua singulare est eius gymnasij.Idem,Vtinam illum diem uideā, quum tibi agam gratias,quòd me uiuere coegisti.Subiunctiuo.Cic.Attic.Et accersam,sed prohibebo, quòd intelligam multo magis interesse tua,te agere quod agendum esset hoc tempore,quàm mea,te adesse comitijs.Idem,Mihi quòd defendissem,leuiter succensuit.Plin.lib.8.cap.16.6.

Quòd,Sed,uerùm,at:quo modo ferè cum Si uel Nisi iungitur. Terent.Phorm.1.3.19,
Quòd ni fuissem incogitans.Virg.1.Georg.31,
Quòd nisi & aßiduis terram insectabere rastris.Terent. Andr.3.4.25,
Quòd si quiessem,nihil euenisset mali.Cic. pro Muræna, 3.Quòd si è portu soluentibus,ij qui iam in portum ex alto inuebuntur,præcipere summo studio solent.hoc est,si uerò.

Quòd quum,pro Sed quum.Cic.pro Cælio,62.Idem 3. de Fin. 11,Quòd quum accidisset ut alterum nec opinatò uideremus, surrexit statim.Budæus.

Quòd quia,pro Sed quia,uerùm quando.Cic.1.de Finib. 103, Quòd quia nullo modo sine amicitia firmam & perpetuam iucunditatem uitæ tenere poßumus.Budæus.

Quòd quoniam.In præfatione secundi Rhetoricorum, Quòd quoniam nobis uoluntas accidit ut artem dicendi perscriberemus.Vbi principium est sententiæ:pro,Quando uerò nobis:uel,Quum uerò nobis.Budæus.

Quòd,pro ὅτι ut.Scio quòd scribis,uel scribas.Plin.epist.5.lib. 3,Quòd lectitas,mihi pergratum est.

Quòd,aliquando præcedentis uerbi significationem determinat.Plin.ad Seruianum,Gaudeo & gratulor,quòd Fusco Salinatori filiam tuam destinasti.Cic.in Salust. Credo quòd nō omnes tui similes incolumes in hac urbe uixissent.Plin.epist. 92,Tertius hic dies est quòd audiui.

Quòd,pro Quantum ad illud.Terent.Eunuch.4.7.15,
Sanè quòd tibi nunc uir uideatur esse,hic nebulo magnus est.Idem Adelph.5.9.29,
Vt id ostenderem,quòd te isti facilem & festiuum putant, id non fieri ex uera uita.

Quodammodò] pen.corr.(τρόπον τινά) Aduerbium, id significans quod barbarè dicitur Aliqualiter,& aliàs Latinè Aliquo pacto.Cic.de Amic.27, Quippe quum propter uirtutem & probitatem eos etiam quos nunquam uidimus, quodammodo diligamus.Idem ad Sulpitium,lib.13.27.7, Literas ad te à M.Lepido Consule,non quæ te aliquid iuberent,sed

Digitized by Google

rent, sed quodammodo quasi commendatitias sumpsimus.
Quasi quodammodo. Cic. 1. de Orat. 131.
Quodcunque] cuiuscunque (ὅτι) à Quicunque. Virgilius 2. Aeneid. 16,
Cuncta equidem tibi rex, fuerit quodcunque, fatebor. Cic. 3. de Legib. 9, Quodcunque Senatus decreuerit, agunto.
Quodcunque, Aliquando nomen appellatiuum est: ut, Quodcunque militum: pro, Quoscunque milites. Cicero Attico, lib. 8.161.5, Vos hortor, ut quodcunque militum cōtrahere potueritis, contrahatis. Idem Rufo, lib. 5.19.4, Quodcunque cepissem consilij. Colum. lib. 1. cap. 5, Quodcunque rubiginis aut spurcitiae resedit, siccare.
Quodpiam] τι, à Quispiam. ut, Quodpiam oppidum, pro Quoddam, apud Ciceronem in Verrem.
Aliquod quodpiam membrum. Cic. 3. Tusc. 32.
Quoi] pro cui. Cic. de Leg. Quoi auro dentes uincti essent.
Quoius] pro cuius. Cic. de Leg. Ad finem bonorum quo referuntur, & quoius adipiscendi causa sunt facienda omnia.
Quominus] pen. corr. (μὴ οὐ, μὴ οὐχὶ, μὴ οὐχὶ) id est, Vt non. Terent. And. 42.17,
Si poterit fieri ut ne pater per me stitisse credat,
Quominus hae fierent nuptiae, uolo. Cic. 1. de Orat. 36, Nullis ut terminis circumscribat ius suum, quominus liceat uagari quò uelit.
Nihil desideramus quo minus Epirum ipsam possidere uideamur. Cic. Attic. lib. 2.19.4.
Illud non perficies quominus tua causa uelim. Cicero Lent. libro 1.7.18.
Abstinere quominus. Vide Abstineo.
Aduersari quominus. Vide Aduersor.
Quomodo] pen. corr. (πῇ, πῶς, ὅπως, τίνι, τρόπῳ) Aduerbium: id est, Qua ratione, quidam uolūt esse ablatiui casus, & separatim legendum.
Interrogatiuè aliquando ponitur. Plaut. Aulul. 4.8,
Quomodo tibi res se habet? Cic. 5. Verr. 58, Etiámne si plus edidisset, quàm quantum natum esset? etiam. Quomodo? Magistratus ex ipsius edicto exigere debebant.
Quomodo, Quare. Plaut. Stich. 4.94,
Illa quidem nullum sacrificabit. G. quomodo?
Quid igitur me uolt?
Admiratiuè aliquando. Cic. de Amic. 8, Quomodo (ut alia omittam) mortem filij tulit?
Infinitè ut plurimum. Terent. Heaut. 5.3.2,
Idque adeò miror, quomodo tam ineptum quicquam potuerit tibi
Venire in mentem, mi uir. Cato cap. 2, Vbi cognouit, quomodo fundus cultus fiet.
Locutus sum cum Cincio quomodo se res habet. Cic. ad Qu. frat. lib. 2.6.1.
Si Respub. tibi narrare posset quomodo sese haberet, non facilius, &c. Cic. Appio, lib. 3.3.1.
Ita me fecistis Consulem, quomodo pauci in hac ciuitate facti sunt. Cic. 3. de lege Agrar. 19.
Vt enim quaeras omnia, quomodo Graeci ineptū appellent, nō reperies. Cic. 2. de Orat. 11.
Quomodo, pro Quoquomodo. Cic. 2. de Orat. 76, Verùm hoc (ut dixi) nihil ad me. Illud ad me, ac multo etiā magis ad nos Cotta noster & Sulpiti, quomodo nūc se istorū artes habēt, pertimescēda est multitudo causarū: est enim infinita.
Quomodo potuissem, te conuenissem, si, &c. Cicero Rufo, libro 5.20.1.
Quomodo, pro Vt. Cic. ad Atticum, lib. 13.261.5, Nam quomodo nunc est, pedem ubi ponat in suo, non habet. Eidem, lib. 10.197.13, Cuius quidem mirifica uirtus: quomodo illa fert publicam cladem, quomodo domesticas tricas. De Terentia, ipsius Ciceronis uxore. Budaeus.
¶ Quomodocunque (ὁποσοῦν) pro, Quoquo pacto. Cic. ad Terentiam, lib. 14.14.3, Quomodocunque nunc res habet, modò ut haec nobis loca tenere liceat. Vetus exemplar habet, quomodo quidem. Idem lib. 5, de Fin. 52, Quomodocunque dicitur, intelligi tamen quicquid dicatur potest.
¶ Quomodonam (πῶς) Cic. ad Qu. frat. lib. 2.16.14, Quomodonam mi frater de nostris uersibus Caesar?
Quónam] ποῖ δή, Aduerb. ad locum. Plaut. Trin. 14.69.
— eamus intrò, sequere. S. quò tu te agis? C. quónā nisi Domū? Cic. Att. lib. 8.147.7, Etiā si nūc sequor, quónā?
Quónam (ποίῳ τῷ) ablatiuus à Quinam: iungitur ablatiuo Modo, estque tanquam una dictio uice aduerbij posita. Cic. 2. de Finib. 10, Quónam, inquit, modo? quia, &c.
Infinitè. Cic. 4. de Fin. 113, Admirantes quaeramus ab utroque quónam modo uitam agere possimus.
Quondam] πάλαι, πάρος, Aduerbium temporis. Praeteritum tempus aliquando notat, pro Olim uel Aliquando. Cic. Fuit ista quondam in hac Rep. uirtus. Idem ad Caelium, lib. 2.15.5, Nosti enim non modò stomachi mei, cuius tu similem quondam habebas. Liu. 1. ab Vrbe, 209, Omnia onera quae communia quondam fuerint, inclinasse in primores ciuitatis.
Consuetudo mea qua quondam solitus sum uti. Cicero 1. de Orat. 67.
Aliquando futurum. Virg.
— quondam tua dicere facta Tempus erit.
Praesens nonnunquam. Virg. 2. Aeneid. 74,
Quondam etiam uictis redit in praecordia uirtus.
Quondam, Semper. Virg. 3. Georg. 19,
Vt quondam in stipulis magnus sine uiribus ignis. Seruius in 2. Aeneid. 63.
Quoniam] ὅτι, ὅτιή, ἐπεὶ, ἐπειδή, Coniunctio causalis. Terent. Andr. 1.5.15,
— ea quoniam nemini obtrudi potest,
Itur ad me. Idem Eunuch. 2.2.6,
Quid istuc ornati est inquam? quoniam miser quod habui, perdidi.
Quamobrem quoniam mihi nullum scribendi argumentum relictum est, utar ea clausula, &c. Cic. Curioni, lib. 2.3.5. Sic 3. Philip. 144, Quapropter quoniam res in discrimen adducta est, utrum ille poenas Reipub. luat, &c.
Quoniam, aliquando significat Postquam, authoribus Festo et Donato. Plaut. Asin. 12.21,
Quid nunc, quoniā ambo, ut est lubitum, nos delusistis, datisne argentum? Teren. And. 2.1.6,
Quaeso aedepol Charine, quoniam id fieri quod uis, non potest, uelis id quod possis.
Quoniam & Idcirco, ueluti relatiua sunt. Propert. lib. 2,
An quoniam agrestem detraxit ab ore figuram
Iuppiter, idcirco facta superba dea es?
Quoniam quidem suscepi, non deest. pro, Quandoquidē. Cic. pro Sext. Rosc. 18. Idem ad Atticum, lib. 2.16.4, Quoniam quidem ea quae nos scribimus, &c. te etiam delectant.
Quoniam quidem, secundo loco. Colum. lib. 5. cap. 5.15. Nos autem praecipimus easdē uirgas, quum à matre fuerint praecisae, sicubi de mortuis uitibus ordines uacent, aut si nouellā quis uineam instituere uelit, pro uiuiradice ponere: quoniam quidem partes sarmentorum, quae fuerant obrutae, satis multas habent radices, quae depositae scrobibus confestim comprehendant.
Quanquam quoniam, &c. idem Roscius, &c. Cicero 1. de Oratore, 132.

Quoniam,

Digitized by Google

Quoniam, pro Quod, uel quia. Plin. lib. 23. cap. 1. 26, Quo certè uocabulo satis consilij dedêre prisci, quoniam & in materijs cariem sumus erodit.

Quopiam] Aduerbium ad locum. Terent. Eunuch. 3. 2. 9,

Iturâne Thais quopiam es?

Quoquam] Aduerbium ad locum. Cato cap. 72, Boues ne pedes subterent, prius quàm in uiam quoquam agas. Cic. 4. Verr. 37, O Verrea præclara, quoquam si accessisti, quo nō attuleris tecum istum diem?

Quoque] ἔτι, εἰ ἔτι, Coniunctio, pro Etiam, similiter. Terent. Eunuch. 2. 2. 20,

Quicquid dicunt, laudo: id rursum si negent, laudo id quoque. Idem Andr. 4. 4. 13,

—— ego quoque hinc ab dextera

Venire me assimulabo. Cic. pro Rabirio Posth. 21, Si per eū reductus insidiosè redissem, me scilicet maximè, sed proximè illum quoque fefellissem.

Quoque enim. Liu. 16. bel. Pun. 1, P. Sempronius (ei quoque enim Proconsuli imperium in annū prorogabatur) P. Licinio succederet.

Quoque etiam. Terent. Hecyr. 5. 1. 35,

Nam non sunt solæ arbitratæ hæ: ego quoque etiam credidi. Et paulo antè 7.

Quoque certè. Curtius lib. 8, Puero quoque certè postea ex ea utcunque genito, Alexandro fuit nomen.

Quoque cum particula &. Plin. 8. cap. 16. 15, Sunt uerò & fortuita eorum quoque clementiæ exempla. De leonibus.

Quoque, in fine sententiæ, uenustatem habet in oratione. Quint. lib. 8. cap. 6, Nam fit longa & inexpedita: ut in quæstionibus eam iudices similem agmini totidem lixas habenti, quot milites quoque. Idem lib. 9. cap. 4, Perdidisset gratiam simplicis atque inaffectati coloris, perdidisset fidem quoque.

Quoquò] πανταχοῖ, Aduerbium ad locum, In quancunque partem. Cic. 2. de Diuin. 36, Ita quoquò sese uerterint Stoici, iaceat necesse est omnis eorum solertia.

Quoquò gentium. Plaut. Merc. 22. 17,

Mensque mihi illam quærere, quoquò hinc abducta est gentium.

¶ Quoquo (ὁπηοσοῦν) ablatiuus: id est, Quocunque. Cic. ad Att. lib. 9. 171. 5, Confido igitur aduentum nostrum illi quoquò tempore fuerit, ut scribis, ἀσφαλέστερον fore.

Quoquo consilio, fecit certè suo. Cicero pro Rabirio perd. reo, 13.

Hic ager quoquo precio coemptus sit, tamen ingenti pecunia uobis inducetur. Cic. 2. de lege Agr. 71.

¶ Quoquomodo. Plaut. Menæch. 17. 67, — quid nocui

Tibi, aut adeò isti, quæ mihi molesta est quoquomodo? id est, Omnibus modis, omnino. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 23, Tu quoquomodo, quoniam Ephesi est, hominum inuestiges uelim: summaque diligentia uel tecum deducas.

Fuit aliquis casus quem tulimus, quoquomodo ferendus fuit. Cic. 6. Philipp. 217.

Quoquomodo ea res huic quidem cecidit. Cic. ad Attic. lib. 8. 147. 10. Et 7. Verr. 30, Tu quum esses Prætor renunciatus quoquomodo. id est, Quomodocunque, siue utcunque.

Quoquomodo de me meritus est. Cic. pro Milone, 71.

Quoquomodo, tamen. Cic. 4. Verr. 50, Quoquomodo se in ea quæstione præbebat, tamen in consilio habebat homines honestos è conuentu Syracusano. Idem 7. Verr. 70.

¶ Quoquopactò. Terent. Adelph. 3. 2. 44,

Quapropter, quoquopactò celato est opus. Idem Eunuch. 5. 9. 53,

Mirum, ni illoc homine quoquopactò opus est.

¶ Quoquouersum, siue Quoquouersus (πάντη) Aduerbium ad locum: id est, Versus quemcunque locum. Cæsar in Comment. Eius imperio classem quoquouersum dimittunt. Idem 2. bel. Ciuil. 28, Patebat hæc quoquouersus pedes xxx. Colum. lib. 2. cap. 5. 1.

Quorsum] Aduerbium ad locum, Versus quem locum cum interrogatione, & sine interregatione aliquando ponitur. Terent. Eunuch. 2. 3. 13,

Ego nescio hercle neque unde eam, neque quorsum eam.

Quorsum, Ad quam rem. Terent. Eunuch. 1. 2. 75,

At ego nesciebam quorsum tu ires? hoc est, Quid tuis uerbis uelles? quò tenderes? Idem Andr. 1. 1. 100,

Quàm timeo quorsum euadas? id est, Ad quem finem perueniat oratio tua. Ibidem, 1. 5. 29,

Misera timeo, hoc incertum quorsum accidat. id est, Vereor ne illud incertum, quod dixit Pamphilus, malè uertat nobis, & in nostram perniciem conuertatur. Cic. pro Roscio Comœd. 25, Quorsum recidat responsum tuum, non magnopere laboro.

Quorsum istuc? Quod uulgò dicitur, Ad quod propositum? Terent. Adelph. 1. 2. 20. Idem Andr. 2. 2. 24,

Quorsumnam istuc? D. ego me continuò ad Chremem. Cic. de Amic. 39, Quorsum hæc? quia sine socijs nemo quicquam tale conatur. Idem Post reditum ad Quirites, 3, Quorsum igitur hæc disputatio? quorsum? ut intelligere possitis, neminem, &c.

Verebar quorsum id casurum esset. Cicero Attico, lib. 3. 66. 1. Terent. And. 1. 1. 4,

—— & heri semper lenitas

Verebar quorsum euaderet.

Vnde mihi lapidem? quorsum est opus. Horat. 2. Sermon. Satyra 7. 24.

Quorsum hæc tandem? hoc est, Ad quid tandem hæc dicis? Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 5.

Quorsum tandem, aut cur ista quæris? Cic. 1. de Legib. 5.

¶ Quorsus, Idem. Cic. de clar. Orat. 162, Quorsus inquā istuc? non enim intelligo. Idem Att. 2. 36. 1, Nunc repentè tanto in odio est omnibus, ut quorsus eruptura sit, horreamus.

Quot] πόσοι, ὁπόσοι, Nomen numerale. Plaut. Stich. 4. 59,

Quot adeò cœnæ, quas defleui, mortuæ?

Quot potiones mulsi? quot autem prandia? Admiratiuè dictum. Et apud Terentium in Hecyra,

Quot commodas res attuli? quod autem ademi curas?

Tot, quot. Terent. Phorm. 2. 4. 14,

— uerùm ita est;

Quot homines, tot sententiæ. Hæc eadem uerba habet Cic. lib. 1. de Fin. 24.

Quot homines, tot causæ. Cic. 2. de Orat. 76.

Quot, quantæ, quàm incredibiles calamitates. Cic. 1. Tusc. 36.

Quot sunt? S. totidem quot ego & tu sumus. Plaut. Rud. 14. 6. Cic. in Orat. 30, Quot orationum genera, &c. totidem orationis sunt.

Quot modis. Terent. Andr. 1. 5. 12, — quot modis

Contemptus, spretus: facta, transacta omnia.

Quot annos natæ? H. septendecim. Plaut. Cist. 10. 99. Idem Menæch. 24. 57,

Quot eras annos natus quum te pater à patria auehit? MEN. Septuennis.

Quot mensibus, pro Quolibet mense, siue singulis mensibus: quemadmodum Quotannis, pro Singulis annis. Vlp. in l. cū ij. §. si cui non. ff. de transactionibus, Si tamen ita sine prætore transegerit, ut inuicem eorum nummum quotannis uel quot mensibus acciperet, &c. Vide Vallam lib. 6. cap. 6.

¶ Quotannis, ὅσοι ἐνιαυτοί, Singulis annis. Plaut. Epid. 5.

Quid istæ quæ quotannis nomina inueniunt noua? Cicero

4. Verr.

Digitized by Google

4.Verr.91, Quòd omnes Siculi ex censu quotannis tributa conferunt? Sic 2.de Finib.162.Colum.lib.5.cap.9.10, Omnis deinde soboles quae ex uno stirpe nata est, quotannis extirpanda est.

Quotennis] ποσετής; id est, Quot annorū.habet enim antecedentia nomina numeralia, uel composita ex numeralibus & anno: ut anniculus, biennis, triennis.ut, Tu es biennis, quotennis ille.Haec Calepinus: sed sine teste.

Quotenus] pen.prod.(ποσάκις)Relatiuum diuisiuum, significat Vsque ad quem numerum. Ad bini, terni, quaterni refertur.Sic docet Priscianus.Cic.ad Atticum,lib.12.250.1, Is, opinor, ita partes fecit in ripa nescio quotenorum iugerum, ut certa precia constitueret, quae mihi nota non sunt. Alij tamen dicunt, nihil aliud significare quàm Quot.

Quotidie] Aduerbium (σημερον) Singulis diebus. Terent. Heaut.3.1.14,

Nam mihi quidem quotidie augescit magis
De filio, aegritudo.

Cic.3. Verr.92, Quò maximarum rerum frequentissimae quotidie aduocationes fiunt. Quintil.lib.1.cap. De ortographia, Frigidiora his alia: ut quicquid c quartam haberet, ne interrogare bis uideremur. Et quotidie, non cotidie: ut sit, quot diebus. Verùm haec iam inter ipsas ineptias euanuerunt.

Quotidie, uel potius in singulos dies, breuiores ad te literas misto.Cic.Attic.lib.5.94.1.

¶Quotidianus, penul. prod. Adiectiuum (καθημερινός) Quod quotidie fit.Cic.2.de Diuinat.91, Quia sunt haec quotidiana, angues non item.

Quotidianum magis quàm usitatum. Brutus Ciceroni, 16.1, Audire aliquid de te, non solùm usitatum, sed etiam quotidianum est.

Coenam quotidianam alicui apponere. Plin. lib.9.cap.35.17.

Culpa quotidiana. Catul.ad Mallium,63.28.

Cura quotidiana. Terent.Phorm.1.3.8.

Epistolae quotidianae odiosae.Cic.Attico,lib.8.166.1.

Febris quotidiana. Terent.Hecyr.3.2.22.

Formae quotidianae, id est, Vulgares & usitatae. Terentius, Eunuch.2.3.6,

O faciē pulchram: deleo oēs dehinc ex animo mulieres
Taedet harum quotidianarum formarum.

Vbi Donatus, Quotidianarum, hoc est Leuium & usitatarū. Est quippe contrarium, Noua figura oris.

Opera quotidiana & peruagata. Cic.3.de Orat.104.

Querimonia quotidiana. Cic.1. Verr.5.& 3.92.

Res quotidiana. Plin.lib.8.cap.5.6.

Sermo quotidianus, Qui quotidie habetur.Cic.ad Lent.lib.1.1.4.Idem 3. Verr.92, Nam quid ego de quotidiano sermone querimoniaq; pop.Rom.loquar? Quintil.lib.2.cap.4.7.

Sermo quotidianus & familiaris.Cicer.pro Cecin.38, Sermo hercle & familiaris & quotidianus non cohaerebit, si uerba inter nos aucupabimur.

Sumptus quotidiani.Terent.Heaut.4.5.7.

Verba quotidiana.Cic. ad Papyrium,lib.9.21.3. id est, In quibus quotidiano sermone utimur.

Victus quotidianus.Cic.pro Rosc.Amer.46.

Vitae quotidianae expressa imago.Cic.pro Rosc.Amer.27.

Vita quotidiana, assidua, & urbana.Cic.in Pisonem,51.

¶Quotidianò, pro quotidie.Plin.lib.11.cap.37.29, Palpebrae in genis homini utrinq;. Mulieribus uerò etiā infectae quotidianò. Tāta est decoris affectatio, ut tingantur oculi quoq;.

Quoties] ὁσάκις, ποσάκις, ποσάκις, Aduerbium numerale, hoc est, Quot uicibus. Terent.Hecyr.1.1.3,

Vel hic Pamphilus iurabat quoties Bacchidi,
Quàm sanctè.

Cic. 4. Verr.102, Verùm quoties, & quot nominibus à Syracusanis statuas auferes?

Quoties mihi certorum hominum potestas erit. Cicero Lentulo,lib.1.7.3.

Apud ueteres, quotiens per N scriptum fuisse, testatur Pierius his uerbis, In omnibus codicibus antiquis quos euoluerim, Quotiens per ns scriptum obseruaui. Quibus astipulatur Caper Grammaticus, ubi dicit, Sine N scribēda sunt millies, centies, decies. Totiens & quotiens quum scribuntur, per N scribenda sunt. In cuius sententiam Victorinus etiam descendit, dum ait, Aduerbia uerò cum N scribenda sunt, Totiens, Quotiens.

Quoties iam, quoties iam tibi extorta est sica ista de manibus. Cic.1.in Catil.11.

Quotiescunq;, ὁσακισοῦν. Cic.pro Cluentio,39, Quotiescunque dico, toties mihi uideor in iudicium uenire. Idem 3.Tuscul.142, Caetera, quotiescunq; uoletis, & hoc loco & alijs parata nobis erunt.

Quotquot] ὅσοιδὴ, compositum à Quot: Catull. de Acme, epigram.39.2,

Adeste hendecasyllabi, quot estis,
Omnes undique, quotquot estis omnes.

Quotquot erūt dies, Singulis diebus. Horat.2.Carm.ode 1.41.

Si duae leges, si plures, aut quotquot erūt.Cic.2.de Inuen.229.

Quotuplus] pen. corr. (ποσαπλάσιος) Ad mensuram uel ad pondus refertur: ut, Meus ager reddit decuplum quotuplum non reddit tuus.

Quotuplex] ποσαπλοῦς, Quot iugerum.

Quotus] quota, quotum (πόστος, ὁπόστος, ποσαπλός)Relatiuum ordinale, quo significatur cuius numeri, siue in quo numero aut ordine. ut, Sū primus in ciuitate, quotus es in tua.

Quotus, simpliciter interrogat, & numerum petit.Cic.5.Verr.189, Quotus erit iste denarius, qui non sit deferendus? Horat.2.Serm.Satyr.6.9.

Hora quota est?

At fuit fama, quotus quisq; istam potest effugere in tam maledica ciuitate? Cic.pro Caelio,29.

Quotus, sine interrogatione. Horat.2.epist.1.7,

Scire uelim chartis precium quotus arroget annus.

Mart.lib.14.217,

Dic quotus es, quanti cupias coenare. Plaut.Pseud.1.5.7,
Quotas aedes dixerit, id ego admodum incertò scio.

Nequādo perturbatione ordinis impediamur, quo secius quoto quoq; loco libebit, possimus. Author ad Heren. li.3.124.

Quota pars, id est, Minima pars. Ouid.1. de Ponto, eleg.10.5,

Qui quota terroris pars solet esse mei? Idem ad Corinā, lib.2.Amorum, eleg.12.2,
Ex tot in Atridis pars quota laudis erat? Mart. lib.1.28,
Caesaris haec nostri pars est quota?

quasi diceret, Minima.

¶Quotuscunq;, ὁποστοσοῦν. Tibul.lib.2.eleg.7.11,

Mouerit è cunctis pars quotacunq; deos.

¶Quotusquisq;, Nomē numerale, per interrogationem profertur: ut, Quotusquisque est qui teneat artem numerorum? quasi dicat, Nullus aut rarus. Cic.5.de Fin.53, Quis est enim aut quotusquisque, cui mors quum appropinquet,

Non refugiat timido sanguis, atq; exalbescat metu?

Ex poeta. Idem 3. de Diuin.77, Quota enim quaeque res euenit praedicta ab istis?

Quoto cuiq; lorica est? quis equum habet? Curtius lib.9.

Quouis] Aduerbium ad locum.

Quouis gentium. Terent.Heaut.5.1.55,

Imò abeat potius multo quouis gentium,
Quàm hic per flagitium ad inopiam redigat patrem.

¶Quouiscunq;, loco potes hunc finire libellum. Martialis libro 14.1.

Quousque] (ἕως, ἐν' ἄν, μέχρι τίνος) id est, Quãdiu, uel usque ad quod tempus: & ponitur interrogatiuè. Plautus Asin. 3. 29,

Nam quousque? L. usque ad mortem uolo. Cic. pro Cn. Plancio, 61, Atq; etiam clamitas Laterensis, Quousque ista dicis? Nihil in Cyprio profecisti. Idem 1. de Natur. deor. 155, Quousque ludis?

Quousque tandem, primo loco positum, & quasi ex abrupto prolatum. Cic. 1. in Catilinam, 1, Quousque tandem abutere Catilina patientia nostra? Quandiu, &c.

Quousque, cui respondet Quoad Cic. ad Attic. lib. 15. 329. 19, Quousque inquies? quoad erit integrum.

Quum] ὅταν, uel Quũ, uel Quom, scribebant ueteres, quando aduerbium temporis erat. Victorinus in orthographiæ præceptis admonet sic esset scribendum, quum est aduerbium temporis. Eius hæc sunt uerba, Cum autem, si fuerit aduerbium temporis, per Q & V, siue unum, siue duo scribatis: ut Quum primum, & Quum facerem. Hactenus Victorinus. Scripserunt ueteres & Quom, per O ante M. Plaut. Amph.

Grauidam ego illam reliqui quom abeo. Terent. in Prolog. Andriæ, 1,

Poeta quom primum animum ad scribendum appulit. Cic. de Amic. 1, Quom sæpe multa, tum memini, &c. sub. narraret. Quintil. lib. 1. cap. De orthographia, illa quoque seruata est à multis differentia: ut Ad, quum esset præpositio, D literam: quum autem coniunctio, T acciperet. Item Cum, si tempus significaret, per Quom: si comitem, per Cum: si uerò causam, per Q. ac duas sequentes uu, scriberetur.

Quum, pro Quo, authore Donato. Terent. And. 1. 1. 125,

Propè adest, quum alieno more uiuendum est mihi.

Quris] uel Qurima, lingua Sabinorum hasta dicebatur, unde & Quirinum, & Quirites, & Quirinalia dixêre. Scribebant uerò per C. quoniam Q litera Hetruscis in usu, sicut Romanis non erat. Cato in Originibus: Quirinalis (inquit) collis à Iunone Sabinorum dea, quam illi Curitim, id est hastatam Iunonem uocant, &c.

¶ Quris celibaris. Arnobius lib. 11. aduersus Gentes, Quum in matrimonia conuenitis, toga sternitis lectulos, & maritorum Genios aduocatis, nubentium crinem cælibari hasta mulcetis, puellarum togulas fortunam defertis ad uirginalem. Festus, Cælibari hasta caput nubentis comebatur, quæ in corpore gladiatoris stetisset abieti, occisiq;, ut quemadmodum illa coniuncta fuerit cum corpore gladiatoris, sic ipsa cum uiro sit, &c. Lilius 3. Syntagm.

R

R LITERA consonans initio Romanis, mediis in dictionibus incognita, cuius uice, s literam posuerunt. nã maiosibus, meliosibus, Lasibus, fesijs, Valesijs, Fusijs: pro maioribus, melioribus, Laribus, ferijs, Valerijs, Furijs, scripsêrũt. Pomponius in libro singulari Enchiridij, relatus in l. 2. §. idem Appius. de origine iur. lib. 1. Pandect. Ciuiliũ. Idem Appius Claudius, qui uidetur ab hoc processisse, R literã inuenit, ut pro Valesij, Valerij essent: & pro Fusijs, Furijs. Vide Festum, & Fabium lib. 4. Oratoriarum institutionum.

R litera in compositione, consequente L liquida, in alterum L itidem permutatur: ut in perluceo, pelluceo: perlucidus, pellucidus. Vlpianus l. 19. §. gemmæ autem. de auro & argento legat. Gemmæ autem, inquit, pellucidæ sunt materiæ. In Pandectis Florentinis, perlucidæ legitur.

R litera canina à Persio dicitur, quòd cum rictu pronuncietur. fragorem enim stridoremq; concitat, hærente lingua dentibus, spiritu copiosiore, sonitu uerò stridulo: itaq; ei L opponitur, quòd tam leniat uerbum, quàm R exasperat.

R uel Ro. Roma. R. C. Romana ciuitas. R. D. Regis domus. R. F. E. D. Rectè factum esse dicetur. R. F. E. V. Rectè factum esse uidebitur. R. FERRARIN. Rerum Ferrariensium. R. G. C. Rei gerundæ causa. R. O. F. Regis filius. R. L. P. Rectè legi posit. R. N. L. O N. PX. Retrò non longè pedes decem. R. P. Respublica, uel Romani Principes. R. P. C. uel R. P. C. Reipublicæ constitutor: uel Retrò pedes centum. R. R. Rerum Romanorum. Ruderibus recolligendis. Reiectis rudibus, aliàs ruderibus. R. R. R. F. F. F. Regum Romæ ruet, ferro, fame, flamma. R. R. L. G. Rerum Regiensium. R. S. P. Res sua publica. R. V E. Res Veronensis.

R. R. Actuum solemnis nota apud maiores nostros, quæ Rationes relatas significabant. Festus, R. R. duobus in compluribus orationibus (quum de actis disseritur) etiam perscribi solet: id est Rationum relatarum: quod ijs tabulis docentur indices, quæ publicè data atque accepta sint.

Rabbath] ῥαββάθ, Metropolis erat filiorum Ammon, quæ postea à Ptolemæo Philadelpho, qui Arabiam tenuit, cum Iudæa, Philadelphia nominata est.

Rabienus] antea Labienus, mutato suo nomine, q. omnes passim laceraret. Cælius lib. 11. cap. 13, In Labieno tãta, & tã impromiscua memoratur libertas, ut libertatis nomen excederet: & quia passim omnes lacerabat, Rabienus uocabatur. In hunc primùm excogitata est noua pœna: effectum enim est per inimicos, ut omnes eius libri comburerentur. Quæ res inusitata fuit, & prorsus mira, supplicium de studijs sumi. Eam contumeliam Labienus non tulit, nec superstes (ut inquit Seneca) ingenio suo esse uoluit: sed in monumenta maiorum suorum se ferri iussit, atque ita includi: ueritus (credo) ne ignis, qui nomini subiectus erat, sibi quoque negaretur: nec tantùm finiuit ipse se, sed sepeliuit. Cassius Seuerus Labieni amicissimus, quum ex Senatusconsulto libri eius comburerentur: Nunc (inquit) me uiuum uri oportet, qui illos edidici.

Rabies] rabiei, f. g. (λύσσα) & Rabia, rabiæ, apud antiquos, Morbus canum, quum ueluti furore quodam acti, huc atq; illuc rapiuntur, nec ullum quietis locum inueniunt.

Alij rabiem quasi rauiem dici putant, à raucitate uocis, quam rabiosi habent similem latratui canis. Plinius libro 29. cap. 5. 2, Multo tamen utilissimè iecur eius qui in rabie momorderit, datur.

Canum rabies. Ouid. 14. Metam. 14.

Rabies, transfertur & ad homines. Cicero in Salust. 9, Quòd ista inusitata rabie petulanter in uxorem meam impetisti. Idem 3. Tuscul. 107, Hecubam autem putant propter animi acerbitatem quandam & rabiem, fingi in canem esse conuersam.

Edendi rabies ex longo collecta fatigat. Virg. 9. Aeneid. 13.

Rabies, Furor. Horat. in Arte, 16,

Archilochum proprio rabies armauit Iambo. Quoniã qui Iambicis utebantur, furore quodam correpti primùm uiderentur: uel quòd propitij sint Iambi furoribus explicandis:

Digitized by Google

candis: unde tragœdijs primùm in usu fuerunt.
Scelerum rabies. Lucan. lib. 5.53.
Noti, siue Austri rabies. Horat. 1. Carm. ode 3.3.
Ciuica rabies: id est, ciuium. Horat. 3. Carm. ode 24.14.
Horrenda rabies. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.65.
Horrenda rabies ferarum. Silius lib. 16.21.
Improba uentris rabies. Virg. 2. Aeneid. 72.
Innata rabies. Claud. 1. in Ruffinum, 10.
Promptissima in ferrum rabies. Lucan. lib. 7.49.
Remissa rabies. Stat. 11. Thebaid. 6.
Saeua rabies uentorum. Ouid. 5. Metam. 2.
Addere rabiem in fines Italûm. Silius lib. 1.14.
Dolor rabiem collegerat. Ouid. 9. Metam. 45.
Colligit os rabiem. Ouid. 1. Metam. 48.
Dissimulare rabiem & minas. Stat. 2. Achil. 7.
Cæli rabiem comprimere. Virg. 5. Aeneid. 161.
Effundit cunctam rabiem, irarumq; procellas. Silius lib. 11.4.
Ventorum rabies exasperat fretum. Ouid. 5. Metam. 2.
Inflammatur rabie equi. Vide Inflammo.
Leniat & rabiem canis, & momenta leonis. Horatius 1. epistol. 10.4.
Parare rabiem alicui. Horat. 1. Carm. ode 15.3.
Placata cruore rabies. Stat. 10. Thebaid. 57.
Fracta quieuit rabies. Claud. de bello Getico, 87.
Indomitam properat rabiem sedare. Horat. Epod. 12.2.
Sedare rabiem. Silius 13.69.
Irarum rabiem seruat frons. Silius lib. 13.148.
Sparget intentam rabiem draconis. Senec. Herc. Oet. 12.4.
Stimulatus ut furenti rabie uagus animus. Catul. de Berec. 58.1.
Corda tument rabie fera. Virg. 6. Aeneid. 10.
Hinc canibus blandis rabies uenit. Virg. 3. Georg. 100.
Iocus in rabiem apertam uertitur. Horat. 2. epist. 1.30.

¶ Rabiosus, pen. prod. Adiectiuum (λυσσώδης) Rabie correptus. Plaut. Capt. 11.16,

Hic homo rabiosus habitus est in Aulide.

Canis rabiosa. Horat. 2. epist. 2.15.
Fortitudo rabiosa. Cic. 4. Tuscul. 77.
Iurgia rabiosa fori clamosi. Senec. Herc. furen. 3.3.
Signi rabiosi tempora, Dies caniculares. Horat. 1. Serm. Satyr. 6.16.

¶ Rabiosulus, pen. corr. (ὑπολυσσώδης) Adiectiuum diminutiuum. Cic. ad Trebat. lib. 7.16.1, Primas illas rabiosulas sat fatuas dedisti. Intelligit literas asperas & mordaces.

¶ Rabiosè, pen. prod. Aduerbium (λυσσωδῶς) Cic. 4. Tuscul. 75, Atq; hi collocuti, inter se prius quàm manum consererent, leniter & quietè, nihil ne in ipsa quidē pugna iracundè, rabiosèue fecerunt. De Aiace & Hectore.

¶ Rabidus, pen. corr. Adiectiuum (λυσσόληπτος, λυσσόμενος) Qui rabiem habent. Plin. lib. 29. cap. 5.1, In canis rabidi morsu tuetur à pauore aquæ, capitis canini cinis illitus uulneri. Idem lib. 8. cap. 9.1, Domantur autem elephanti rabidi fame & uerberibus.

Rabidum & incitatum agere aliquem. Catul. de Berecynthia, epigram. 58.19.
Animi rabidi furor. Catul. de Berecynthia, epigram. 58.8.
Aspectu rabido circunspectare. Author ad Heren. lib. 2.29.
Canes rabidi. Ouid. 3. Amor eleg. 11.5.
Certamen rabidum. Silius lib. 16.82.
Corpus rabidum. Cic. in Arato, 13.
Ver toto spirans rabido de corpore flammam.
Dens rabidus, Rabie plenus. Martial. lib. 1.18.
Dolor rabidus. Stat. 6. Thebaid. 17.
Fames rabida. Virg. 6. Aeneid. 85.
Ferarum rabidarum more. Stat. 8. Thebaid. 15.
Flatus rabidi. Stat. 2. Sylu. 2.24.
Ingenium rabidum. Claud. 1. in Ruffinum, 22.
Ira rabida. Ouid. 7. Metam. 83.
Miles rabidus. Silius lib. 13.51.
Mores rabidos compescere. Ouid. 3. de Arte, 100.
Murmur rabidum. Valer. 4. Argon. 48.
Os rabidum. Virg. 6. Aeneid. 16.
Tigres rabidæ. Virg. 2. Georg. 30.
Voces rabidæ. Claud. 1. in Ruffinum, 9.

¶ Rabidè, pen. corr. Aduerbium. Cic. 5. Tuscul. 24, Quid uerò illum quem libidinibus inflammatū & furentem uidemus, omnia rabidè appetentem cum inexplebili cupiditate, &c.

¶ Rabire, λυττᾶν, Verbum dictū à rabie, Nimia ira & quasi rabie agi. Varro, Quid est quod blateras? quid rabis? quid uis? Cæcilius Hypobolymæo,

Ast rabie rabire se ait. Ex Nonio. Alij tertiæ coniugationis esse uolunt.

Rabilus] Arabiæ rex, qui Antigonum Macedonem in uico, cui nomen postea Motho, interfecit. Stephanus in dictione Motho.

Rabirius] ῥαβίριος, Eques Romanus, perduellionis, id est, læsæ maiestatis accusatus à T. Labieno Tribuno plebis, q. Saturninum uirum sceleratum & hostem patriæ in tumultu occiderit, defensus à Cicerone. cuius extat Oratio, quæ inscribitur pro A. Rabirio perduellionis reo.

Rabirius, poeta quidam temporibus Ouidij, ut ipse Ouidius testatur 4. de Ponto, eleg. 16.1,

Quum foret & Marsus, magniq; Rabirius oris. Magni oris uocat, id est, magniloquum.

Rabo] rabonis, fœm. gen. (ῥάβων) pro Arrabone, concisum apud Plaut. Trucul. 14.13, —sequere

Intrò me amabò mea uoluptas. S. tene hoc tibi, rabonem habeto, (cam

Vt mecū hac nocte sies. A. peri, rabonem quam esse di-

Hanc beluā? quin tu arrabonē dicis? S. ita facio lucri,

Vt Prænestinis conia est ciconia.

Rabula] rabulæ, pen. corr. m. g. (τόμαργος, δικολόγος) à rabie, ut quidam uolunt: & à Raui, id est, raucitate dicitur: ut is sit rabula, qui in negocijs agendis acer est & rabiosus quiq; in multis intentus est negocijs, paratusq; ad radendum quid, auferendumq;. Hæc Festus. Vnde et pro aduocato & causarum patrono accipi solet. Vel dicitur à radendis auribus. nam ut à fando fabula, à nando nabula, à stando stabula, à pascendo pabula: ita à radendo rabula. Nec alia ratione rabulas in foro dictos puto, quàm quòd radant, id est, offendant aures: &, ut ait Quintilianus, nimia uerbositate feriant. Quintil. lib. 12. cap. 9, Super omnia, perit illa, quæ plurimum oratori & authoritatis et fidei affert, modestia, si à uiro bono in rabulam latratoremq; conuertitur. Cic. in Orat. 27, Non enim declamatorē aliquē de ludo, aut rabulam de foro, sed doctissimū et perfectissimū quærimus. Idem 1. de Orat. 100, Non enim causidicum nescio quem neque proclamatorem aut rabulam, hoc sermone nostro conquirimus, &c.

¶ Rabula, inquit Nonius, à rabie dictus est, quem nunc aduocatum, uel causarum patronum dicimus.

¶ Rabula sanè probabilis P. Antistius. Cic. in Bruto.

Rabulæ, Litigiosi. Nonius, ex Varr. περὶ ἐγκωμίων: Ille ales gallus, qui suscitabat Atticarum musarum scriptores, an hic quia gregem rabularum?

Rabulanus] Vide Radulanus, in Rado.

Racemus] racemi, pen. prod. m. g. (βότρυς) Pars botryonis, siue potius ipse botryon, qui & botrys Græcis, & nostris botrus, hoc est, integer uuæ racemus. est enim illa testa uua-

Digitized by Google

rum, plurima grana continens. Virgil. 2. Georg. 21,

Non ego te mensis & dijs accepta secundis
Transierim Rhodia, & tumidis bumaste racemis.

Extentis racemis tumet uua. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 8.
Fulgentes sole racemi. Silius lib. 7. 42.
Prima mihi uariat liuentibus uua racemis. Propert. libro 4. eleg. 2. 3.
Liuidi racemi. Horat. 2. Carm. ode 5. 3.
Passi racemi. Virg. 4. Georg. 54.
Turpes racemos fert uua. Virg. 2. Georg. 12.
Varijs racemis uua Ouid. 3. Metam. 97.
Racemus non solùm de uite, sed etiam de alijs plantis dicitur. Plin. lib. 16. 3, de hedera, Alijs densus acinus, & grandior, racemis in orbem circumactis.

¶Racemifer, pen. corr. Adiectiuum (βοτρυοφόρος) ut,
Vuæ racemiferæ. Ouid. 3. Metam. 134.
Bacchus racemifer. Ouid. 15. Metam. 83.
Capilli racemiferi. Ouid. 6. 97,

Bacche racemiferos edera redimite capillos.

¶Racemosus, pen. prod. (βοτρυώδης) Similiter adiectiuum, Racemis plenum. Plin. Hederæ modo racemosa est.

¶Racematus, pen. prod. Aliud adiectiuum (βοτρυωτός) Quod racemos habet. Plin. lib. 18. ca. 7. 5, de panico, Paruis racemato paniculis.

¶Racemarius, racemarij (βοτρυοφόρος) Malleolus ex quo pampini pullulant uel steriles, uel certè minus feraces. Colum. lib. 3. cap. 18. 4, Nec dubium quin gemmæ cacumini proximæ quæ sunt infœcundæ, in eo relinquantur, ex quibus pampini pullulant uel steriles, uel certè minus feraces, quos rustici uocant racemarios.

¶Racematio, racemationis (βοτρυολογία) Diminutiuum, Racemorum uindemia, ut quando à uindemiatoribus racemi rari prætereuntur: sicut in messibus peractis, quod superest, spicilegium dicitur.

Racha] ῥακά, Interiectio & uox incondita, irati animi commotionem significans. Quidam sine aspiratione scribunt, & dicunt Chaldaicam esse uocem, quæ hominem nequam & nullius frugi significet.

Racilius] Tribunus pleb. qui de Claudianis facinoribus est questus in Senatu, ut scribit Cicero in epist. ad Qu. fratrē.

Radagasus] Gotthorum rex, qui floruit Arcadij & Honorij Cæsarum temporibus. Dicitur habuisse sub signis supra ducenta bellatorum millia. Paulus Diaconus.

Radamanthus] Vide Rhadamanthus.

Radiatio, Radiatus] Vide Radius.

Radicitùs, Radico, Radicula] Vide Radix.

Radius] radij, masc. gen. (ἀκτίν, ἀκτίς) Splendor à sole micans. Varro, O summe sol, qui totam hanc mundi compagem, tuis radijs illustras. Cic. 5. de Fin. 125, Ita enim paruæ & exiguæ sunt istæ accessiones bonorum, ut quemadmodum stellæ in radio solis, sic istæ in uirtutum splendore ne cernantur quidem.

Solis radij. Lucr. lib. 1. 30.

Non radij solis, neq; lucida tela diei.

Lumen radiorum. Lucret. lib. 2. 24.
Verbera radiorum. Lucret. lib. 5. 222.
Vires radiorum. Ouid. 4. Metam. 50.
Ardentes radij. Lucret. lib. 6. 173.
Coruscis radijs insigne iubar. Ouid. 1. Metam. 155.
Micantes radij. Ouid. 2. Metam. 8.
Tabifici radij. Lucret. lib. 6. 146.
Nubes ardent radijs & auro: id est, inquit Seruius, radijs aureis. Virg. 7. Aeneid. 29.
Calere radijs. Ouid. 2. Metam. 35.
Erumpunt radij. Virg. 1. Georg. 89.
Frigora excludunt radios. Stat. 1. Sylu. 2. 31.
Ingruentes solis radios sentit luna. Vide Ingruo.
Nubes interrumpunt radios lucis. Lucret. lib. 5. 58.
Titan retexit orbem radijs. Virg. 4. Aeneid. 24.
Mare rubescebat radijs. Virg. 7. Aeneid. 5.
Matutinis radijs subdita iuga. Ouid. 1. Metam. 13.
Acutis radijs uallatus sol. Ouid. epist. 4. 32.

Radius, Fulgor oculorum. Plinius, Cuius ex oculis radij noctè micantes cernuntur. Gell. lib. 5. cap. 16, Stoici causas esse uidendi dicunt radiorum ex oculis, in ea quæ uideri queunt emissionem, aerisq; simul intentionem.

Radius, Virga qua Geometriæ lineas indicant. Virgilius 3. ecloga 9,

Descripsit radio totum qui gentibus orbem. Inuenta autem est hæc ars, tempore quo Nilus plus æquo crescens, confudit terminos possessionum. Ad quos innouandos adhibiti sunt philosophi, qui lineis diuiserunt agros. Seruius.

Describere radio cæli meatus. Virg. 6. Aeneid. 170.
A' puluere & radio aliquem excitare. Cic. 5. Tusc. 91.
Radius ferreus. Plin. lib. 10. cap. 42. 2.

Radius (κερκίς, πηνίον) Textoris instrumentum, quo telæ annectuntur. Virg. 9. Aeneid. 96.
Excussi manibus radij, reuolutaq; pensa. Ouid. 6. Metam. 27.
Acutus radius. Vide Acuo.
Attriti manu radij. Claud. 3. de raptu Proser. 33.

Radij (κνῆμαι) quoq; oratorum dicuntur: ut, apud Virgilium 1. Georg. 89,

Hinc radios triuêre rotis. Plin. lib. 16. cap. 40. 6. Sed lignum non aliò penè quàm ad radios rotarum utile. Virgil. 6. Aeneid. 124,

Saxum ingens uoluunt alij, radijsq; rotarum
Districti pendent. Ouid. 2. Metam. 22, de curru Solis,
Aureus axis erat, temo aureus, aurea summæ
Curuatura rotæ, radiorum argenteus ordo.

Radius, Instrumētum quo raduntur mensuræ: aliàs hostorium dicitur. Plautus,

Di deæq; omnes tantam nobis lætitiam, tot gaudia sine radio cumulent.

Radij. Oliuæ oblongæ. Virg. 2. Georg. 18,

Nec pingues unam in faciem nascuntur oliuæ
Orchites, & radij, & amara pausia bacca. Colum. libro 5. cap. 8. 3, Orchis quoque & radius melius ad escam quàm in liquorem stringitur.

Radius est pastinacæ pisci pro telo. Plin. lib. 9. cap. 42. 3.

¶Radiolus, pen. corr. Diminutiuum, Parua olea oblonga. Colum. libro 12. 47. 1, Albam pauseam, uel orchitem, uel radiolum, uel regiam dum contundens primùm quanque, ne decoloretur, in frigidam muriam demerge.

¶Radio, radias, radiare, Radios emittere, fulgere, & conspicuum esse. Colum. lib. 10. 27,

Nec tam nubifugo Borea Latonia Phœbe
Purpureo radiat uultu. Martial. lib. 8. 45,
Vera minus flauo radiant electra metallo. Ouidius 2. Metam. 1,
Argenti bifores radiabant lumine ualuæ.

Nec rudis infestis miles radiabat in armis. Propert. libro 4. eleg. 1. 6.
Ocelli radiant ut sidus. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 2.

¶Radior, radiaris (ἀκτινοβολοῦμαι) Ouid. 4. de Pōto, eleg. 4. 21,

Scuta sed & galeæ gemmis radientur, & auro.

¶Radians, Participium (ἀκτινοβολῶν) Virg. 6. Aeneid. 124,

Arma sub aduersa posuit radiantia quercu.

Aquarius radians. Cic. in Arato, 20.

Astra

Digitized by Google

Astra radiantia. Ouid. 9. Metam. 55.
Aurum radians. Ouid. 4. Metam. 128.
Galeæ radiantis nitor ab auro. Ouid. 13. Metam. 21.
Lumina radiantia solis. Ouid. 2. Trist. 65.
Lunæ radiantis imago. Virg. 8. Aeneid. 5.
Sidera radiantia. Ouid. 7. Metam. 66.
Templa radiantia multo auro. Ouid. 3. de Arte, 91.
Toga radiante decorus. Claud. 4. Paneg. 75.
¶Radiatus, pen. prod. Participium (ἀκτιβολούμενος) ut,
Radiatus sol. Cic. 4. Acad. 228.
Radiatus stellæ modo. Plin. lib. 27. cap. 5. 4.
Orbis flammeus radiatus. Cic. 1. de Diuin. 81.
Radiata rota. Varro 3. de Re rust. cap. 5. 13.
Splendor radiatus. Silius lib. 7. 29.
Radiatū caput principis uocat Plinius, quod in deos referebatur: qualiter pinguntur hodie diuorū imagines. Sic enim ait in suo Panegyrico, 85, Horum unum si præstitisset alius, illi iamdudum radiatum caput, & media inter deos sedes auro staret, aut ebore.
¶Radiatio, ἀκτιβόλησις, Verbale. Plin. lib. 36. cap. 5. 21, Et Hecate Ephesi in templo Dianæ post ædem, in cuius contemplationem admonent æditui parcere oculis, tanta marmoris radiatio est.
¶Radiosus, pen. prod. Adiectiuum (ἀκτινώδης) Quod multos emittit radios. Plaut. Stich. 6. 41,

Postquam me misisti ad portum, cum lucu simul
Commodùm radiosus esse sol superabat ex mari.

Radix] radicis, pen. prod. f. g. (ῥίζα, ῥίζωμα) Dicta est, quòd sæpe effossa parumper terra raditur, ut arbor melius fruticescat. Cic. 5. de Fin. 57, Videamus ea quæ terra gignit, corticibus & radicibus ualidè seruari.
Ocelli radicis. Vide Ocellus, in Oculus.
Vltima radix linguæ. Ouid. 6. Metam. 112.
Radices montis (κνημὸς, πυθμὴν, ὑπώρεια) pro Inferiori parte. Cæsar 1. bel. Ciuil. 162, Ab infimis radicibus montis, intermissis circiter passibus quadringentis castra facere constituit. Plin. lib. 9. cap. 18. 2, Duo lacus Italiæ in radicibus Alpium.
Imæ radices montis. Vide Imus.
In radice Palatij: id est, in ima parte Palatij. Cic. An. eq. iret in exil. 15.
Altæ radices. Quintil. lib. 1. cap. 1. 21.
Arborea radix. Ouid. 8. Metam. 76.
Bibulæ radicis fibræ. Ouid. 14. Metam. 127.
Bulbosa radix. Vide Bulbus.
Carnosa radix. Vide Caro.
Cauernosa radix. Vide Cauerna.
Lata radice arbor. Vide Latus, adiectiuum.
Latens radix in locis asperis. Horat. Epod. 5. 15.
Lenta radix. Ouid. 11. Metam. 16.
Limosa radix. Vide Limus.
Nocens radix. Ouid. 14. Metam. 12.
Nudis radicibus arbores. Vide Nudus.
Oleagina radix. Vide Oleaginus, in Olea.
Oleaginea radix. Vide Oleagineus, in Olea.
Reuulsa radix. Claud. 2. in Entrop. 6.
Vtilis radix medendi. Ouid. epist. 5. 30.
Vulsæ radices. Virg. 3. Aeneid. 130.
Abeunt sursum radices: pro, Sursum tendunt. Vide Abeo.
Affigere radicem terræ. Virg. 1. Georg. 64.
Agere radices. Cic. 2. Offic. 61, Vera gloria radices agit, atque etiam propagatur.
Capere radices. Vide Capio.
Conterere radicem in puluerem. Vide Contero.
Descendit radice arbor. Plin. lib. 16. cap. 31. 2, Esculus quantum corpore eminet, tantum radice descendit.
Descendunt radices. Plin. lib. 16. cap. 31. 3.
Defixum radicibus. Cic. 4. Philip. 161, Virtus est una altissimis defixa radicibus, quæ nunquam ulla ui labefactari potest.
Eruta radicibus pinus. Virg. 5. Aeneid. 90.
Fibras radicum euellere. Cic. 3. Tuscul. 22.
Imis ab radicibus expulsa seges. Virg. 1. Geor. 64.
Figere radices. Ouid. 2. Metam. 117.
Malum habiturum fundamentum & radices altiores. Brutus ad Atticum, in epist. ad Brutum, 17. 4.
Inflectere radices in nodum. Vide Inflecto.
Mittere radicem. Vide Mitto.
Niti radicibus. Cic. pro Cæcilio, 10, Nisi tot uitiorum tanta immanitas quibusdā facilitatis et patiētiæ radicibus niteretur.
Niti altis radicibus. Quintil. lib. 1. cap. 1. 21.
Pullulat ab radice sylua. Virg. 2. Georg. 4.
Ruptis radicibus uellitur arbor solo. Virg. 3. Aeneid. 6.
¶Radicula, radiculæ, pen. corr. (ῥίζιον) Diminutiuum. Plinius lib. 20. cap. 9. 3, Laseris radicula. Cicer. 2. de Diuinat. 201, Tum secundum quietem uisus ei dicitur draco, is quem mater Olympias alebat, radiculam ore ferre.
Radicula, Herba. Plin. lib. 19. cap. 23, At quæ uocatur radicula, lauandis demum lanis succum habet: mirū quantū conferens candori mollitiæq;. Et paulo pòst, Struthion Græci uocant, floret æstate, grata aspectu, uerùm sine odore, spinosa, & caule lanuginoso: semen ei nullū, radix magna, quæ conciditur ad quem dictum est usum. Hactenus Plinius. Hanc à Latinis lanariam herbam appellari Dioscorides contendit. Quinetiam radiculæ nomen ad raphanum trāsfertur, quā radicem uocat Dioscorides.
¶Radicor, radicaris, pen. prod. (ῥιζόομαι, ῥιζοβολέω) radicari.
Radicem facere, seu capere, uel emittere. Plin. lib. 18. cap. 7. 3, Frumenta multis radicantur fibris.
Radicare in fruticem. Plin. lib. 13. cap. 4. 8.
Radicare in rectum. Plin. lib. 19. cap. 6. 2.
¶Radicesco, radicescis, radicescere. Senec. epist. 87, Deinde liberalius seruanda uitis, ut etiam ex corpore radicescat.
¶Radicatus, pen. prod. (ἐρριζωμένος) Participium. Colum. de Arboribus, cap. 20. 3, Arbores & radicata semina Autumno serito.
¶Radicosus, pen. prod. Adiectiuum (ῥιζώδης) Quod multas radices habet. Plin. lib. 16. cap. 34. 6. Omnium ederarum generi radicosa brachia.
¶Radicitùs, pen. corr. Aduerbium (ῥιζόθεν) A' radice, uel usq; ad radicem. Cato cap. 50, Herbasq; malas omnes radicitùs effodito. Plin. lib. 21. ca. 11. 2, Eruitur post Aequinoctiū uernum radicitùs.
Nonacrias atq; ille tulit radicitùs altas Fagos. Catull. Argonaut. 59. 58.
Huic fluctus uiuo radicitùs abstulit ungues. Propertius lib. 3. eleg. 7. 11.
Radicitùs, per translationem ponitur pro Omnino. Plautus Mostel. 15. 61,

Nam omnia malefacta uestra reperi radicitùs:
Non radicitùs quidem hercle, uerùm etiam eradicitùs.

Cic. 2 de Fin. 47, An potest cupiditas finiri? tollenda est atque extrahenda radicitùs.
Excutere opinionem radicitùs. Cic. 2. Tuscul. 181.
Radix Idæa] Nomen peculiare herbæ cuiusdam, quæ in Ida enascitur, eadem folia quæ ruscus habet: adhærent ijs ueluti exigui capreoli, è quibus flos. Dioscorides lib. 4. cap. 40. ἰδαία ῥίζα.
Rado] radis, rasi, rasum (ξέω, ξύω, ἐπιξέω, ἐπιξύω, ψάω, περιψάω,

Digitized by Google

ξύω, ξυρέω) radere, Complanare, incidere, extirpare, mundare. Colum. lib. 8, Si tamen nequid radatur.
Tigna læuia radere. Lucret. lib. 5. 256.
Radere caput & genas. Suet. in Caligula, cap. 5, Regulos quosdam barbam posuisse, & uxorum capita rasisse, ad indicium maximi luctus. hoc est, radenda curasse. Plin. libro 11. cap. 37. 3. Cic. 2. de Legib. 93, Mulieres genas ne radunto. Alij legunt, carpito Plin. lib. 7. cap. 59, Primus omnium radi quotidie instituit Africanus.
Radere guttur. Iuuenal. Satyr. 6. 11.
Radit coruus terram. Plaut. Aul. 23. 2.
Arenas radere. Propert. lib. 3. eleg. 3. 5.
Arua radit imbribus Eurus. Horat. Epod. 16. 12.
Radit iter liquidum, celeres neque commouet alas. Virgil. 5. Aeneid. 44.
Proxima circeæ raduntur littora terræ. Virg. 7. Aeneid. 3.
Saxa raduntur impresso uomere. Silius lib. 8. 78.
Aures radere. Quintil. lib. 3. cap. 1. 3, Quorum ne ieiuna atque arida traditio auerteret animos, & aures præsertim tã delicatas raderet, uerebamur. hoc est, læderet, offenderet, fatigaret.
Nomen Pisonis radendum fastis censuit. Tacit. lib. 3. De Aurelio Cotta.
¶Radens, Participium (ξέων) Lucret. lib. 6. 24,
—— quam de latere ire
Diuerso motu radentes corporis tractũ De nubibus.
Arua radens adhæret humo serpens. Stat. 5. Thebaid. 106.
Flumina radentia ripas. Lucret. lib. 5. 52.
¶Rasus, Aliud participium (ξυρασμένος) Plaut. Pseud. 2. 13,
Is risu & uentre raso uigilabit sedulò.
Tabellæ rasæ. Ouid. 1. de Arte, 88.
Tum læues calamos, et rasæ hastilia uirgæ. Virg. 2. Georg. 72.
Terra rasa squamis serpentis. Ouid. 2. Metam. 15.
Liber rasus lima. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 4.
Litera rasa in extremo margine. Ouid. 1. Amor. eleg. 11. 5.
¶Rasito, rasitas, pen. cor. (ξυρίω) rasitare, Frequentatiuũ, Sæpe radere. Gellius lib. 3. cap. 4, Comperimus autem cæteros quoq; in eisdem temporibus nobiles uiros barbam in eiusmodi ætate rasitauisse.
¶Rasor, rasoris, masc. gen. (ξυράντης) Qui radit. Et per translationem fidicines, qui uidentur chordas ictu radere.
¶Rasura, rasuræ, pen. prod. (ξυσμός) Colum. lib. 4. cap. 29. 7, Calamus autem non amplius tribus digitis debet alleuari æqualiter ex ea parte qua raditur, ut sit læuis: eaq; rasura ita deducitur, ut, &c.
¶Rasilis, & hoc rasile, pen. corr. (ξυστός) Quasi rasum, nihil extantis aut redundantis plenitudinis habens, inquit Valla lib. 1. Plin. lib. 17. cap. 23. 7, Nuper repertum, draconem serere iuxta arborẽ: ita appellamus palmitẽ emeritum, pluribusq; induratũ annis. Hunc præcisum quàm maxima amplitudine tribus partibus longitudinis deraso cortice quatenus obruatur, unde & rasilem uocant, deprimere sulco, reliqua parte ad arborem erecta, ocyssimum in uite.
Rasilis huic summam mordebat fibula uestem. Ouid. 8. Metam 64.
Foris rasilis. Catul. in Epithal. 56. 34.
Hasta rasilis. Silius lib. 4. 36.
Rasile, Quasi rasibile. Virg. 2. Georg. 90,
— & torno rasibile buxum. Valla lib. 1.
¶Radula, radulæ, pen. corr. (ξύστρον) Instrumentum ferreum, quo doliorum ueterum pix liquata primùm uel in sole, uel lampade ardenti educitur, ut deinde iterum picentur ad futuram uindemiam: à radendo dictum. Colum. lib. 12. cap. 18. 4, Nam ea quæ demersa sunt, ferreis lampadibus ardentibus calefiunt: & quum picem in fundum distillauit, sublata lampade rutabulo ligneo & ferrea curuata radula ducitur quod distillauit, aut quod in lateribus hæsit.
¶Radulanus, pen. prod. Adiectiuũ (ξυστικός) Radulana pix, dicta quæ radula educitur è dolijs. Plin. lib. 14. cap. 14. 2,
Radulana pice ac resina condire musta.
Ragades.] pen. corr. fœm. gen. & ragadia (ῥαγάδες) Fissuræ sunt & rimæ, inter sedis uitia annumeratæ, quas Plinius scissuras uocat. Celsus aut fissa. Hoc ipsum et in labris, & in uulua fœminea accidit. ῥαγάδας Græci uocant.
Raia] raiæ (βατὶς, βάτος, βάτραχος) Genus piscis plani & cartilaginei Plin. lib. 9. cap. 42. 3, Simili modo squatina & rhombus abditi pinnas exteras mouent specie uermiculorum, itemq; quæ uocatur raia. Hermolaus dicit Græcè uocari, à rubi similitudine, qui batos Græcis dicitur, quoniam in tergo hamos habeat aculeatos, quos etiã habet pastinaca, sed præterea radium in cauda perniciosissimum & uenenosissimũ. Est & alia maior raia, quæ Latinis læuiraia, Græcis liobatos dicitur, quòd uncos non habeat: mucosa etiam hæc appellatur quibusdam.
Ralla] rallæ, Genus uestis, à raritate. Nam rarum, diminutiuum facit rallum, authore Nonio. Plaut. Epid. 5. 46,
Quid istæ, quæ quotannis nomina inueniunt noua?
Tunicam rallam, tunicam spissam, &c.
Rallum] ralli (ξύστρα) Ferramentum est, quo raditur uomer, & inhærente terra liberatur atq; purgatur. Nomen habet à radendo. Plin. lib. 18. cap. 19, Purget uomerẽ subinde stimulus cuspidatus rallo. In editis legitur, rulla: sed corruptè. Posset & melius ralla legi: quũ præsertim reperiam in antiqui critici lexico, rallam esse ξυστήρα: quod & interpretationem nostram confirmat. Turnebus.
Ramale] Vide Ramus.
Ramentum] ramenti (ξύσμα, ῥίνημα) Tenuis cuiusq; rei particula: à radendo, quasi rasura. Vnde Ramenta auri, Ramenta argenti, lignorum, & cæterarũ rerũ dicimus, quæ ex sectione earum rerũ decidunt: sed et Ramenta fluminum dicũtur, minutulæ arenæ partes. Plin. lib. 33. cap. 4. 1, Apud nos tribus modis fluminum ramentis aurum inuenitur, nec ullum absolutius est cursu ipso, tritũq; perpolitum. Plautus Bacchid. 15. 31,
Patri omne cum ramento reddidi. Subaudi, aurum. Colum. lib. 4. cap. 29. 13, Quippe non scobem, sed ramenta facit. De terebra Gallica. Vide Plegma.
¶Ramenta, ramentæ, fœminini gen. Plaut. Bacchid. 9,
Verùm quàm ulla unquam de mea pecunia
Ramenta fiat plumea propensior,
Malim, &c. Ex Nonio.
Ramex] ramicis, pen corr. masc. gen. (κήλη) Genus herniæ. Ramices has species sub se continent, Porocelam: quæ est, quum ex abscessu aliquo circa scrotum materia subduruit. Sarcocelam, quum in ipso scroto cõcreuit caro. Cirsocelam, quum uenæ intumuerunt, tunicis testium integris, uel in ipso scroto, uel quum bubonocela dicitur in inguine. Hæc Hermolaus in Glossematis. Plin. lib. 20. cap. 13. 15, Testium uerò epiphoris cum ramis laureæ teneris, adeò peculiari in uisceribus his effectu, ut syluestri ruta, cum axungia ueteri illitos ramices sanari prodant. Plaut. Merc. 4. 27,
Tua causa rupi ramices, iamdudum sputo sanguinem.
De ramice uide Celsum lib. 7. cap. 22.
¶Ramicosus, pen. prod. Adiectiuum (κηλητής) Qui ramice laborat. Plin. lib. 30. cap. 15. 2, Ramicosis cochlearum cinis cum thure ex oui albi succo illitus per dies xxx medetur.
Ramises] Rex quidam Aegypti in Solis urbe, quo regnante Iliũ à Græcis captũ, & solo adæquatũ est. Plin. lib. 36. cap. 8.

Digitized by Google

Ramises quadraginta cubitorū columnas ex alabastrite fecit.
Ramnetes] pen. prod. Tertia pars fuere populi Romani, temporibus Romuli: de quibus plura uide in dictione Luceres. Propert. lib. 4. eleg. 1. 7. Alij Rhamnetes scribunt.
¶Ramnenses, ῥαμνῆσοι, Iidem qui & Ramnetes. Liu. lib. 1. ab Vrbe, 63, Eodem tempore & centuriæ tres equitum conscriptæ sunt, Ramnenses, ab Romulo, ab Tito Tatio Titienses appellati.
Ramus] rami, m. gen. (κλαδίον, κλάδος, πτόρθος, κλών, ἴλος, ἰχθύς, ὄσχος) Est id in arbore (inquit Theophrastus) quod à caudice fissum, multiplexq; spargitur: unde ramos nonnulli nodos appellauêre, suntq; ueluti quædam ipsarum arborum brachia. Vnde Virg. 2. Georg. 60,

Tum fortes latè ramos, & brachia tendens. Cic. 3. de Orat. 98, Quid in arboribus, in quibus non truncus, nō rami, non folia, &c.
Insignis ramis oliuæ. Virg. 6. Aeneid. 162,
Vmbra ingens ramorum. Virg. 2. Georg. 98.
Alti rami. Lucret. lib. 2. 141.
Aureus ramus. Ouid. 7. Metam. 56. Vide Aurum.
Bifurcus. Ouid. 12. Metam. 89.
Cæcus. Vide Cæcus.
Fortis. Virg. 2. Georg. 60.
Fragilis. Virg. 8. eclog. 8.
Frondens. Virg. 7. Aeneid. 27.
Ingens. Virg. 3. Georg. 67.
Laureus. Vide Laurus.
Lentus. Virg. 4. Georg. 112.
Longus. Ouid. 2. Metam. 71.
Mutilatus. Ouid. de Nuce, 8.
Nudi rami, Sine frondibus. Lucan. lib. 1. 28.
Pandi rami pondere Autumni. Ouid. 14. Metam. 132.
Patuli rami. Vide Patulus.

Iucundior quàm lecta de pinguissimis
Oliua ramis arborem. Horat. Epod. 2. 11.

Teneri rami. Ouid. 2. Metam. 72.
Virides rami. Ouid. 12. Metam. 5.
Teneros ramos abrumpit manibus. Ouid. 2. Metam. 72.
Ramus ramum adoptat. Vide Adopto.
Inutilesq; falce ramos amputans. Horat. Epod. 2. 7.
Vites apprehendunt ramos. Quintil. lib. 1. cap. 2. 18.
Fluentes ramos compescere. Virg. 2. Georg. 74.
Iam fragiles poteram à terra contingere ramos. Virgilius 8. eclog. 8.
Decisis ramis quercus. Virg. 11. Aeneid. 1.
Defringere ramum arboris. Cic. pro Cecin. 45.
Denudat folijs ramos & cortice truncos. Cic. in Arato, 14.
Corpus sub ramis arboris deponere. Virg. 7. Aeneid. 22.
Rami latè diffunduntur. Cæsar 6. bel. Gall. 94.
Ramis arborem diffundit Deus. Colum. lib. 3. cap. 10, Truncum deinde superposuit uelut quandam staturam corporis et habitus: mox ramis diffudit quasi brachijs.
Direpti rami arbore. Ouid. 11. Metam. 6.
Neq; in uacuum poterunt se extendere rami. Virg. 2. Geor. 58.
Figere ramos humo. Ouid. 2. Fast. 130.
Flectitur obsequio curuatus ab arbore ramus. Ouidius 2. de Arte, 36.
Summi rami frondescunt. Lucret. lib. 1. 217.
Non ulla ramos sylua pomiferos habet. Senec. Herc. fur. 9. 17.
Dum rami pondere nutant. Ouid. 2. de Arte, 53.
Nunc auis in ramo tecta laremq; parat. Ouid. 3. Fast. 49.
Percussi uentis rami. Senec. Hippol. 3. 41.
Fugiente pomo nudus stetit ramus. Senec. Thyeste, 2. 23.
Turgescit in arbore ramus. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 3.

Ramus montis. Plin. lib. 6. cap. 27. 9, Sub monte Cambalido, qui est Caucasi ramus.
Ramus in radice arborum dicitur, quod in herbarum radicibus capillamentum. Colum. lib. 5. cap. 10, Quum ad scrobis solum radix peruenit, duritia humi coercita recuruatur, et ex summo duūm ramorum ambas radices emittit. De nuce.
Amputare ramos miseriarum. Vide Amputo.
¶Ramulus, pen. corr. Diminutiuum (κλαδίσκος) Colum. lib. 5. cap. 5. 10, Nam in brachiatis plerunq; fit ut aut crure, aut cornibus boum, ramuli uitium defringantur. Cic. 1. de Diuinat. 200.
Floridi ramuli. Catull. epigram. 56. 5.
Nitidissimus ramulus. Vide Niteo.
¶Ramusculus, pen. cor. (κλωνάριον) Aliud diminutiuum. Plin. lib. 20. cap. 23. 8, Et uiridi ferula ramusculus, utilis est ad omnia ea uitia.
¶Ramosus, pen. prod. (κλαδώδης) Adiectiuum, Ramos habens multos. Plin. lib. 13. cap. 5. 2, Nam quæ durū, acutum, spinosum habet, oxycedros uocatur, ramosa et nodis infesta.
Arbor ramosa. Lucret. lib. 5. 221.
Ceruix ramosa colubri. Ouid. 9. Metam. 15. De Hydra Lernæa.
Cornua ramosa cerui. Virg. 7. eclog. 6.
Syluani domus ramosa. Propert. lib. 4. eleg. 4. 1.
Garrula ramosa prospexit ab ilice perdix. Ouid. 8. Metam. 48
Stipes ramosus. Ouid. 3. Fast. 151.
¶Ramulosus, pen. prod. (κλωναριώδης) Adiectiuum à Ramulus. Plin. lib. 16. cap. 24. 4, Ramulosa folia ulmo & cytiso.
¶Ramale, ramalis, pen. prod. neut. gen. (κλαδάριον) Ramus inutilis ex arbore decisus. Ouid. 8. Metam. 130,

Multifidasq; faces, ramaliaq; arida tecto. Pers. Sat. 1. 10,
Vt ramale uetus uegrandi subere coctum.

Veteris ramalia fagi. Pers. Satyr. 5. 6.
¶Rameus, Adiectiuum (κλάδινος) Quòd ex ramo est. Virgil. lib. 4. Georg. 61. —— & ramea costis
Subijciunt fragmenta, thymum, casiasq; recentes.
Rana] ranæ (βάτραχος) Animal palustre notissimum: quum tamen etiam in rubis & mari inueniantur ranæ, quæ Græcis βάτραχοι appellantur. Ranarum aliæ sunt terrestres, licet in aquis dulcibus degunt: aliæ marinæ. Ex terrestribus quædam in uepribus tantùm uiuunt, et rubetæ appellantur, authore Plin. lib. 32. cap. 5. Aliæ inter arundines, fruticesq; uersantur. Est & rana arborem scandens, & ex ea uociferans, ob id à calamis calamita. Plin. lib. 10. cap. 29. 4, Quū Theophrastus tradat inuectitias esse in Cyrenaica uocales ranas. Cic. 2. de Natur. deor. 186, Ranæ marinæ dicuntur obruere sese arena solere.
Et ueterē in limo ranæ cecinêre querelam. Virg. 1. Georg. 76.
Loquaces. Virg. 3. Georg. 87.
Palustres. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 3.
Turpes. Horat. Epod. 5. 4.
Virides. Ouid. 15. Metam. 76.
Rana, Morbus bobus peculiaris. Colum. lib. 6. cap. 8. 1, Solent etiam fastidia cibo afferre uitiosa incrementa linguæ, quas ranas uocant ueterinarij.
¶Ranunculus, ranūculi, pen. cor. Diminutiuum (βατράχιον.)
Ranunculos per iocum uocat Cicero Vlubrenses, qui sibi oblo querentur, eo quòd clamarent tanquam ranæ: quæ præsertim instante uespere, totas paludes coaxationibus implent: ad Trebatium, lib. 7. 18. 8, Nam Vlubris honoris mei causa uim maximam ranunculorum se commôsse constabat.
¶Ranunculus, herba. Plin. lib. 25. cap. 13. 25, Ranunculum uocamus, quem Græci batrachion. Genera eius quatuor: Vnū pinguioribus quàm coriandri folijs, & ad latitudinem maluæ accedentibus, colore liuido, caule albo, gracili, & radice

Digitized by Google

dice alba. Nascitur in limitibus humidis & opacis. Alterum foliosius, pluribus foliorum incisuris, altis caulibus. Tertium minimum est, graui odore, flore aureo. Quartũ simile huic, flore luteo: Omnibus uis caustica, si cruda folia imponãtur, pustulasq; ut ignis faciunt.

Ranceo] ces, sicut & Ranco, cas. de quo uerbo suo ordine dicitur. Budæus posteriore libro Philologiæ, Rancere fictitia uoce tũc dicuntur (de ceruis loquitur) Rancentes autem ololygines (sic enim tum uocantur) diluculo uenator secundo uento exaudiens: decumanumq; esse rancore dijudicans, aut aliàs memorabili magnitudine, eò decurias canum admouet, indagatore numellato uenatus auspicatum praeunte, ut ferè aliàs solet.

¶Rancens (σηπόμενος) Participium à uerbo Ranceo, quod non est in usu: aut Nomen ex Participio, Idẽ quod Rancidus. Lucretius lib.3,

Vnde cadauera rancenti iam uiscere uermes Expirãt?

id est, Vnde cadauera è uiscere rancenti uermes eduntur. Lambinus.

Ranco] rancas, Verbum fictitium, à uoce tigridum. Author Philomelæ, 10,

Tigrides indomitæ rancant, rugiuntq; leones.

¶Rancor, rancoris, m.g. (σηπεδών) Putor quidam, aut odoris grauitas, quæ ex uetustate & putredine ac corruptione nascitur. Palladius lib.1.cap.20, Receptacula olei semper sint munda, ne nouos sapores ueteri rancore infecta corrũpant.

¶Rancidus, pen.corr. Adiectiuum (σαπρός) Quod est rancore putidum. Horatius lib. 2. Serm. Satyr.2.18,

Rancidum aprum antiqui laudabant, &c.

Rancidus, pro Insuaui aliquando ponitur.

Rancidus aspectus. Plin.lib.22.cap.22.25.

¶Rancidè, pen.corr. Aduerbiũ (σαπρῶς) Gellius lib.18.cap.8, In collocandis uerbis immodicè faciunt & rancidè.

¶Rancidulus, pen.corr. (ὑποσαπρός) Adiectiuum diminutiuũ. Iuuenal. Satyr.11.14,

-non tamen his illa unquam opsonia fiunt Rancidula.

Martial.lib.7.33,

Qui sic rancidulo loquatur ore.

Rapa] Vide Rapum.

Rapacitas, Rapaciter, Rapax] Vide Rapio.

Raphaeles] Iurisconsulti duo celebrantur: alter Fulgosius, Commensis alter, quorum uterq; Patauij ius ciuile professus est circiter annum 1420.

Raphana] Nobilis ciuitas in Decapoli, regione Syriæ. Plin. lib.5.cap.18, Plurimi tamen Damascum & Optoton riguas amne Chrysorroa, fertilem Philadelphiam, Raphanam, omnia in Arabiam recedentia, &c.

Raphanus] huius raphani, pen.cor.m.g. (ῥάφανος) Genus radicis notæ. Plin.lib.19.cap.5.12, Cortice & cartilagine cõstant raphani: multisq; eorum cortex crassior etiã quàm quibusdam arborum. Amaritudo plurima illi est, & pro crassitudine corticis. Cætera quoq; aliquãdo lignosa. Et uis mira colligendi spiritum, laxandiq; ructum. Ob id cibus illiberalis: utiq; si proximè olus mandatur: si uerò cum oliuis drupis, rarior ructus fit, minusq; fœtidus. Catull. Ad Aurelium, 15.4.

Percurrent raphaniq;, mugilesq;.

Aliud raphani genus agreste, de quo Plin.lib.20.cap.4.2, Est & satiui usus in Italia, & armoraciam uocant satiuã. Satiui uerò decocti mane poti ad ternos cyathos, comminuunt, & eijciunt calculos.

¶Rhaphaninus, pen.cor. Adiectiuum (ῥαφάνινος) ut, Raphaphaninum oleum. Plin.lib.23.cap.4.16.

¶Raphanides Thasiæ, apud Cælium, lib.9.cap.12.

¶Raphanitis, huius raphanitis, pen prod.f.g. (ῥαφανῖτις) Genus ireos herbæ. Plin.lib.21.cap. 7.6, de iri, Illirica quoq; duorum generum est, Raphanitis à similitudine, quæ et melior: & rhizotomos subrufa. Optima, quæ sternutamenta tactu mouet. Caulem habet cubitalem & rectum. Floret diuersi coloris specie, sicut arquus cælestis: unde & nomen.

Raphia] Locus in Arabia post Gazam, ubi Ptolemæus quartus cũ Antiocho Magno prælium commisit. Strabo lib.16.

Rapicium] Vide Rapicia, in Rapum.

Rapio] rapis, rapui, raptũ (ἐξαρπάζομαι, ἁρπάζω, βιάζομαι) rapere, Per uim, aut cũ festinantia, siue cum furore trahere, euellere, auferre. Terent. And.5.2.20,

Sublimẽ hũc intrò rape quantũ potes. Virg.1.Geor.41,

Atq; illum in præceps prono rapit alueus amni. Terent. Adelph.3.2.21,

Ceteros ruerem, agerẽ, raperem, tunderem, prosternerẽ.

Campum rapit acrior sonipes. Stat.5.Thebaid.1.

Venti rapuêre carinas. Lucanus lib.3.10.

Ad cognitionem rerum rapere. Cic.1.de Diuinat.181.

De complexu parentum ad mortem rapere. Cic. 7.Ver.108.

In crucem rapere. Cic.7.Ver.131.

Cupiditate, auiditate, & similibus rapi. Cic.3. Verr. 44, Iste qui unà cupiditate raperetur, totum illius postulatum, causamq; neglexit. Idem 2.Offic.54.

Cupiditate cæca prædæ ac rapinarum rapi. Cicero in Pisonem, 45.

Equi rapiunt currum per auia. Ouid.2.Metam.41.

Aliquem ad suam disciplinam rapere, Attrahere & impellere ad disciplinæ suæ cognitionem. Cic.4.Acad.204.

In errorem rapi. Cic.2.de Leg.70.

Fatis rapi. Ouid.2.de Ponto, eleg.2.7.

In fomite flammam rapere. Virg.1.Aeneid.36.

Flammæ rogales rapuêre te. Ouid.3.Amor.eleg.8.9.

Fortuna rapit iuuenes. Ouid.ad Liuiam, 75.

Aliquem in fraudem rapere. Cic.2. de Inuent.146.

Fugam rapere. Valer.5.Argon.55.

Ornnʼ, quæ hominem huc & illuc rapit. Cic.1. Offic.142.

Rapit huc, rapit impetus illuc. Stat.12.Thebaid.159.

Rapi ad id quod bonum uidetur. Cic.4.Tuscul.20.

Inops mentis rapitur. Ouid.4.Fast.92.

Imperium rapere. Tacitus lib.19.

Aliquem in inuidiam rapere, Inuisum esse. Cic.4. Acad. 127,

Sed quũ rapior in inuidiã, licète per uos nescire quod nescio?

Inuitum rapere aliquem. Ouid.7.Metam.143.

Aliquẽ in ius rapere, quod & trahere, et uocare dicitur. Plaut. Pœnul.19.56. Idem Asin.9.32,

Nã uidi hunc ipsum adducere, & rapere in ius Exærabũ.

Quum rapies in iura malis ridentem alienis. Horat.2. Serm. Satyr.3.15.

Rapiunt sibi quisque laborem. Silius lib.13.38.

Limis rapere. Sub.oculis. Horat.2.Serm.Satyr.5.11,

Sic tamen ut limis rapias, quid prima secundo

Cera uelit uersu. id est, obliquis oculis raptim legas.

De luce rapi. Statius 8.Thebaid.21.

Rapit me in mœrorem stultitia mea. Plaut. Cist.2.52.

Ad mortem rapi. Cicero 1.in Catil.20, Nónne hunc in uincula duci, non ad mortem rapi, non summo supplicio mactari imperabis?

Nauem aliquam ad Italiam rapere. Cic. pro lege Manilia, 13.

Ocellos alicuius rapere. Ouid.2.Amor.elg.19.4.

Oculis in fraudem rapi. Cic.de Arusp.resp.36.

In odium aliquem rapere. Author ad Heren.lib.1.7.

Oscula rapere. Tibul.lib.1.eleg.4.11.

In partesq; rapit uarias. Virg.4.Aeneid.57.

In peio-

Digitized by Google

In peiorem partem rapere. Terent. in Prologo Adelph. 3. Vbi Donatus, id est Vitio dare, uituperare.
Tractus rapitur pauore equi. Silius lib. 4. 52.
I, pedes quò te rapiunt, & auræ. Horat. 3. Carm. ode 11. 10.
Rapere ad pœnam. Cic. pro Flacco, 4.
Præcipitem rapere aliquem. Ouid. 3. Metam. 139.
Atq; illum in præceps prono rapit alueus amne. Virgilius 1. Georg. 41.
Rapere aliquem ad Prætorem. Plaut. Aul. 30. 30.
Alicunde se rapere ocyus. Horat. 2. Serm. Sat. 7. 24.
Rapere se aliquò. Ouid. in Fragmento, 6. de uacca.
Rapere se ad. Cic. 13. Philip. 356, Inde se quo furore, quo ardore, ad urbem, id est, ad cædem optimi cuiusq; rapiebat?
Rapere ad se. Cic. 2. de Natur. deor. 192, Quum autem in locis semen insedit, rapit omnem ferè cibum ad sese, eoq; septum fingit animal. Idem 1. Offic. 16.
Ad se conuertere & rapere. Cic. 2. Offic. 53.
Sensu & coniectura rapi. Cic. de Arusp. resp. 50.
Virgines ad stuprum rapere. Liu. 6. bel. Pun. 70.
In sublime rapere. Plin. lib. 35. cap. 10. 41.
Ad supplicium rapi, quod & Trahi dicitur. Cic. 3. Verr. 4.
Ad tortorem rapi. Cic. 5. Tuscul. 20.
Viam rapere aliquò. Silius lib. 8. 36.
Virginem rapere, Est ei uim inferre, & uiolare. Plinius lib. 15. cap. 29. 1, Propter raptas uirgines.
Vis rapuit, rapietq; gentes. Horat. 2. Carm. ode 13. 4.
Prælia rapuerunt urbes. Claud. 2. in Eutropium, 114.
Vultus alicuius rapere. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 6.
Rapere, pro Raptim ac festinanter ducere. Plin. in Paneg. 25, Per hoc omne spacium quum legiones duceres, uel potius (tanta uelocitas erat) raperes: non uehiculum unquam, non equum respexisti.
¶Rapsere, antiquũ uerbum, pro Rapere. Cic. 2. de Legib. 36, Sacrum sacróue commendatũ qui clepserit rapseritq;, parricida esto.
Spes rapiendi & prædãdi occæcat animos. Cic. 4. Philip. 158.
¶Rapiens, Participium (ἁρπάζων) Horat. 3. Carm. ode 3. 11, Omne sacrum rapiente dextra.
Flamma rapiente cursum ocyor. Senec. Hippol. 6. 1.
Ventus rapiens incendia. Lucan. lib. 3. 101.
¶Rapiendus, Aliud particip. (ἁρπαστέος) ut, Pignora rapienda manu. Ouid. 6. Fast. 90.
Ad arces rapiendas tendit. Lucan. lib. 6. 2.
¶Raptus, Similiter participium (ἁρπασθείς) ut, Raptus à dijs Ganymedes. Cic. 1. Tuscul. 100.
Sublime raptus. Tacit. lib. 20.
Amore cæco raptus furit. Ouid. 2. Fast. 153.
Auribus raptis populata tempora. Virg 6. Aeneid. 100.
Fortuna rapta ex oculis. Liu. 8. bel. Pun. 33.
Lingua rapta. Ouid. 6. Metam. 127.
Nuptiæ raptæ. Cic. 3. Tuscul. 44.
Occasio rapta. Liu. 7. bel. Pun. 102.
Aut raptas ad littora uertere prædas. Virg. 1. Aeneid. 107.
Tecta rapta. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 4.
Virginitas rapta. Ouid. 8. Metam. 172, de filia Erisichthonis.
¶Raptum, Substantiuum (ἁρπασθέν) Res rapta, Liuius 7. ab Vrbe, 114, Quos rapto uiuere necessitas cogeret. Martialis libro 7. 46.
Potiri rapto. Virgil. 4. Aeneid. 44.
Viuere de rapto. Ouid. 5. Trist. eleg. 11. 4.
Viuitur ex rapto. Ouid. 1. Metam. 30.
¶Raptus, huius raptus (ἁρπαγμός) Cic. 6. Verr. 95, Locus ut ipse raptum illum uirginis quẽ iam à pueris accepimus, declarare uideatur. Idem 4. Tusc. 116, Quis aut de Ganymedis raptu dubitat quid poetæ uelint? Claud. 2. de raptu Proserp. 3,

It Venus, & raptus metitur corde futuros.

¶Raptura, rapturæ, pen. prod. Idem (ἁρπαγή) Plin. libro 11. cap. 24. 5, Quum uerò raptura incidit, quàm uigilans & paratus ad cursum? Castigatum exemplar habet, captura. hoc est, præda. De araneo.
¶Raptor, raptoris, Verbale (ἁρπακτής) Plaut. Epid. 5. 112,

—raptor hostium
Gloriosus. Idem Trin. 5. 23,

Raptores panis & peni. Colum. lib. 7. cap. 12. 8, Quum & lupi repellere insidias & raptorem ferum consequi fugientem, prædamq; excutere atque auferre debeat. Virg. 2. Aeneid. 71.
Audax raptor. Horat. 3. Carm. ode 20. 1.
¶Rapo, raponis, m. g. (ἁρπακτής) Idẽ quod raptor. Põponius, Ne uos conturbent auri argentiq; rapones. Vide Nonium.
¶Rapturus, pen. prod. Particip. (ἁρπάσων) Lucan. lib. 3. 20,

—namq; ignibus atris
Creditur ut captæ rapturus mœnia Romæ.

¶Rapto, raptas (διαρπάζω) raptare, Frequenter rapere. Virgil. 1. Aeneid. 98,

Ter circum Iliacos raptauerat Hectora muros. Cicero pro Sestio, 128, Fortunæ uexatæ, dissipati liberi, raptata coniux.

In crimina raptare aliquem. Propert. lib. 3. eleg. 11. 6.
Captus raptatur manu. Statius 9. Thebaid. 33.
Quadrijugo curru raptari. Cic. 1. Tuscul. 168.
Equorum arbitrio raptatur. Ouid. 2. Metam. 47.
Per uim raptari. Ouid. 12. Metam. 45.
Raptatus, pen. prod. Particip. (διαρπασθείς) ut, Bigis raptatus. Virg. 2. Aeneid. 55.
¶Rapax, rapacis, pen. prod. om. g. (ἁρπακτικός) Auidus, & rapinis semper intentus. Plaut. Pers. 12. 6,

Procax, rapax, trahax. Suetonius, Inopia rapax, metu sæuus. Sallust. in Cic. 3, Rapacissimæ manus. Col. lib. 8. cap. 17. 7, Rapax lupus.

Olim furunculus, nunc rapax. Cic. in Pisonem, 52.
Falces rapaces. Lucret. lib. 3. 130.
Fata rapacia. Seneca Hercule Oetæo, 2. 1.
Fluuij rapaces. Virg. 3. Georg. 29.
Ignis rapax. Ouid. 8. Metam. 169.
Mors rapax. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 13.
Torrens rapax. Seneca Thebaid. 1. 15.
Ventus rapax. Valerius 4. Argon. 121.
Vndis rapacibus committere se. Ouid. 8. Metam. 111.
Idemq; Thalle turbida rapacior procella. Catull. ad Thallum, epig. 22. 1.
Rapax uirtutis ingenium. Senec. epist. 96.
Nihil est enim appetentius similium sui, nihil rapacius quàm natura. Cic. de Amic. 46.
¶Rapacitas, pen. cor. rapacitatis, fœ. ge. (τὸ ἁρπακτικόν) Columm. lib. 1. 7. 4, Nisi si maxima uel negligentia serui uel rapacitas interuenit. Martial. lib. 12. 49,

Diræ filius est rapacitatis.

Quis in rapacitate auaritior? Cic. pro Cælio, 9. De Catilina.
¶Rapidus, pen. cor. Adiectiuum (ὁρμητικός) Id est, uelox: Ab eorum, qui rapiunt, celeritate. Plin. lib. 16. cap. 39. 5, Tantum tempestiuitas etiam in rapida celeritate pollet.
Corripiunt, rapidiq; rotanti turbine portant. Lucret. lib. 59.
Aequor rapidum. Valer. 4. Argonaut. 54.
Aestus rapidus. Virg. eclog. 2. 2.
Alæ rapidæ. Claudianus 3. de raptu Proserp. 51.

Amnis

Amnis rapidus. Virg. 6. Aeneid. 110.
Et rapidos tranant amnes. Lucret. lib. 1. 3.
Arma rapida. Silius lib. 5. 20.
Arua rapida uelocius. Ouidius 3. Metam. 42.
Bella rapida. Claudianus 1. Paneg. 36.
Canes rapidi. Lucretius lib. 5. 179.
Clamores rapidi. Statius 5. Thebaid. 20.
Currus rapidus. Virg. 12. Aeneid. 96.
Cursus rapidus. Virg. 5. Aeneid. 59.
Decursus rapidus. Virg. 12. Aeneid. 105.
Equi rapidi. Ouid. epist. 9. 6.
Feræ rapidæ. Ouid. epist. 11. 23.
Flamen rapidum. Virg. 4. Aeneid. 48.
Flamma rapida. Ouidius 2. Metam. 25.
Flumen rapidum. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 49.
Gurges rapidus. Cic. 2. de Natur. deor. 153.
Ignis rapidus. Virg. 4. Georg. 53.
Iræ rapidæ. Statius 3. Thebaid. 19.
Lapsus rapidi fluminum. Horat. 1. Carm. ode 12. 2.
Leones rapidi. Horatius de Arte, 80.
Lupa rapida. Ouid. 3. de Arte, 2.
Mare rapidum. Tibullus lib. 1. eleg. 2. 9.
Oratio rapida, Concitata. Cic. 2. de Fin. 5, Quum enim feratur quasi torrens oratio, quamuis multa cuiusqmodi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehendas, nusquam orationem rapidam coerceas.
Passus rapidi. Virgilius 7. Aeneid. 32.
Rotis rapidis insistere. Virg. 3. Georg. 23.
Sol rapidus. Virg. 1. Georg. 85.
Torrens rapidus. Virg. 2. Aeneid. 60.
Turbo rapidus. Lucretius lib. 1. 55.
Venti rapidi. Virg. 6. Aeneid. 15.
Volucris rapidissima. Ouid. 2. Metam. 144.
Vortex rapidus. Virgilius 1. Aeneid. 25.
¶Rapidè, pen. corr. Aduerbium (ὁρμητικῶς) Cic. 2. de Legibus, 11, Rapideq; dilapsus citò in unum confluit. De Fibreno fluuio.
Ferri rapidè. Cic. in Orat. 71.
¶Rapiditas, pen. corr. rapiditatis (τὸ ὁρμητικόν) Cæsar 1. bel. Ciu. 132, Tum etiam rapiditate fluminis ad transeundum impedirentur. Idem 4. bel. Gall. 522.
¶Raptim, Aduerbium (ἁρπαγάδην) Velociter, citò, quasi rapto tempore, non accepto. Plin. lib. 17. cap. 14. 1, Semine raptim auium fame deuorato. Liu. 3. ab Vrbe, 90, Fabius omissis omnibus, prædam ex castris raptim Antium conuehit. Cic. ad Atticum, lib. 1. 15. 6, Et raptim in eam sententiam pedarij cucurrerũt. Cæsar 1. bel. Ciuil. 16, His de caussis aguntur omnia raptim atq; turbatè. Lucret. lib. 3. 204,

—& plani raptim petit æquora campi.

Iste se raptim domum suam conijcit. Author ad Herenn. libro 4. 233.
Imperia raptim mutata. Silius lib. 7. 5.
Raptim scribere. Cic. ad Attic. lib. 2. 24. 1.
¶Raptio, huius raptionis (ἅρπαξις) Verbale, Ad personã refertur. Terent. Adelph. 3. 3. 2,

Dispersi, Ctesiphonem audiui filium unà fuisse in raptione cum Aeschino.

¶Rapina, rapinæ, pen. prod. (ἅρπαγμα) Ad rem refertur. Cic. 1. Verr. 2, Quas res luxuries in flagitijs, crudelitas in supplicijs, auaritia in rapinis, superbia in contumelijs efficere potuisset. Cæsar 1. bel. Gall. 60, Satis habebat in præsentia hostem rapinis populationibusq; prohibere.
Spes prædæ ac rapinarum. Cassius Ciceroni, lib. 12. 12. 8.
Auida rapina. Ouid. 1. Trist. eleg. 10. 7.
Ingens rapina. Stat. 10. Thebaid. 164.
Inuidiosa rapina. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 11.
Rapina, Pro loco ubi rapum seritur. Vide Rapum.
¶Rapinator, oris: antiquum, pro raptor usurpatum (ἁρπακτής) Nonius ex Lucilio lib. 2,

Homo impudicus impunè est rapinator.

Rapsa] Oppidum, in Pentapoli seu Cyrenaica regione, apud Plinium lib. 5. cap. 5.
Rapum] rapi (γογγύλη) Radicis escariæ genus. Plin. libro 18. cap. 13. 4, Genera eorum Græci duo prima fecêre, masculinum fœmininumq;, et ea serendi modo ex eodem semine. Densiore enim satu masculescere, item in terra difficili. Semen præstantius, quo subtilius. Species uerò omniũ tres. Aut enim in latitudinē fundi, aut in rotunditatem globari. Tertiã speciem syluestrem appellauêre, in longitudinem radice procurrente, raphani similitudine, & folio anguloso scabroq;, succo acri: qui circa messem exceptus oculos purgat, medetur caligini, admisto lacte mulierum. Martial. libro 13. 16,

Hæc tibi brumali gaudentia frigore rapa
Quo damus, in cælo Romulus esse solet.

Varro de Re rust. lib. 1. cap. 11, Nam ex semine brassicæ sato nasci aiunt rapa: & contrà ex raporum, brassicam. Colum. lib. 2. cap. 10. 18, Rapa campis in locis humidis lætantur.
Rapum Seneca dixit, quod in capite radicis hæret, nempe fibras quibus arboris radix inuoluitur: epist. 87, Magnarũ, inquit, arborum truncos circuncisis ramis & ad unum redactis pedum cum rapo suo transtulit, amputatis radicibus, relicto tantùm capite ipso, ex quo illæ pependerant.
¶Rapa, rapæ, Idem (γογγύλη) Colum. lib. 11. cap. ultimo, Napus & rapæ duas sationes habent, & eandem culturã quam Raphanus. Paulo pòst, Rapæ semina Hyginus putat post trituram iacentibus adhuc in area paleis inspergi debere.
Lutosa rapa. Vide Lutum.
¶Rapulum, rapuli, pen. corr. Diminutiuum (γογγύλιον) Horat. 2. Serm. Satyr. 8,

In primis Lucanus aper leni fuit Austro
Captus, ut aiebat cœnæ pater, acria circum Rapula.

¶Rapunculus, rapunculi, pen. corr. m. g. (γογγυλίδιον) Aliud diminutiuum, Radicula, quæ comeditur in acetarijs.
¶Rapicia, rapiciorum, siue Rapacia, rapaciorum, Raporum frondes, quas homines decoctis in cibum sumunt. Plin. lib. 18. cap. 13, Quadrupedes & fronde eorum gaudent: & homini non minor rapiciorũ suis horis gratia, quàm cymarũ, &c. Cato cap. 35, Rapinam & coles rapicij unde fiant, & raphanum in loco stercorato bene, aut in loco crasso serito.
¶Rapina, rapinæ, Vbi seminatur rapum. Colum. lib. 11. cap. 2. 53, Nam & napinæ, itemq; rapinæ siccaneis locis per hos dies fiunt. Sic Cato cap. 35.
Rarus] Adiectiuum (χραιὸς, ἀραιὸς, μανός) Propriè dicitur quod non est densum: ut, Rari capilli. Virg. 4. Aeneid. 26,

Retia rara, plagæ, & lato uenabula ferro.

Rarum, Quod non ubiq; reperitur: unde etiã pro præstanti sumitur. Cic. de Amic. 67, Rarum genus (& quidem omnia præclara rara) nec quicquam difficilius quàm reperire, quod sit omni ex parte in suo genere perfectum. Plinius in Paneg. 102, Sed in principe rarum ac propè insolitum est, ut se putet obligatum. Virg. 4. Georg. 26,

Hîc rarum tamen in dumis olus.

Rarum & Vulgare, contraria. Cic. in Topicis, 36.
Solitarium & rarum. Cic. 1. de Inuent. 96.
Rarus in potu, Qui rarò potat. Plin. lib. 8. cap. 16. 5.
Rarum dictu, esse aliquid cui prosit negligentia. Plin. lib. 18. cap. 16. 1. Sic lib. 9. cap. 17. 2, Rarum inuentu.

Rarum

Digitized by Google

Rarū est enim ut se quisq; uereatur. Quint. lib. 10. cap. ultimo.
Iuuenum rarißimus. Stat. 4. Sylu. 8. 7.
Facie rarus. Ouid. 14. Metam. 67. de Nympha canente,
Rara quidē facie, sed rarior arte canendi. Locutio propter ablatiuum annotanda.
Acies rarior. Tacit. lib. 19.
Aer rarus. Lucretius lib. 2. 22.
Animalia rara. Virgilius eclog. 6. 8.
Audentia rara. Tacitus de Germanis, Rara & priuata cuiusq; audentia apud Cattos in consensum uertit.
Coniux rarißima. Statius 5. Sylu. 1. 3.
Cribrum rarum. Ouidius 12. Metam. 88.
Fides rara. Horat. 1. Carm. ode 35. 4.
Frutices rari apparent in uertice. Ouid. epist. 10. 5.
Gratia fratrum rara est. Ouid. 1. Metam. 30.
Lachryma rara. Horat. 4. Carm. ode 1. 7.
Lanugo rara. Plin. lib. 8. cap. 37. 3.
Raras tuas quidem, sed suaues accipio literas. Cicero Celio, libro 2. 12. 1.
Locus rarus & angustus. Cic. in Somnio Scip. 21.
Racemi rari. Virg. eclog. 5. 2.
Retia rara. Virg. 4. Aeneid. 26.
Salus rara. Plin. lib. 7. cap. 4. 2.
Tectis raris habitata mapalia. Virg. 3. Georg. 68.
Textum tenue atque rarum. Quintil. lib. 9. cap. 4. Neq; illud in Lysia dicendi textum tenue atque rarum leuioribus numeris corrumpendum erat.
Turba rarißima. Ouid. 2. de Arte, 57.
Sunt tamen & doctæ rarißima turba puellæ.
Vmbra rara. Virg. eclog. 7. 11.
Vocibus raris hisco. Virg. 3. Aeneid. 63.
¶Rarè, rarius, rarißimè, Aduerbium (μανῶς) Non densè neq; spißè. Colum. lib. 2. cap. 9. 4. Nam nisi rarè conseritur, uanam & minutam spicam facit. Plin. lib. 17. cap. 27. 6. Ceteræ rarius tondentur, hoc est, infrequentius.
Rarius facere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 2.
¶Rarò, Aliud aduerbium (σπανίως, ὀλιγάκις) Insolenter, non sæpe, minus sæpe. Cic. pro Rosc. Amer. 22. In hoc tanto, tam atroci, tam singulari maleficio, quod ita rarò extitit, ut si quando auditum sit, portenti ac prodigij simile numeretur. Horatius 3. Carm. ode 2. 7.
Insolenter & rarò. Cic. 1. de Inuent. 59.
¶Raritas, pen. corr. raritatis, f. g. (σπανίς, μανότης) Plin. libro 2. cap. 18. 2. Namq; modò multitudo conferta inest circa dimidios orbes lunæ, placida nocte leniter illustrāte eas: modò raritas. Hic confertam multitudinem opposuit raritati.
Mirabilis raritate. Vide Mirabilis in Miror.
Raritas arborum. Plin. lib. 14. cap. 27. 1. Cicadæ non nascuntur in raritate arborum. id est, ubi raræ sunt arbores, & non densè consitæ.
Raritas in pulmonibus, Laxitas, mollities spongiosa. Cic. 2. de Natur. deor. 205.
¶Raritudo, penul. prod. raritudinis (ἀραιότης) Idem quod raritas. Colum. de Arboribus, cap. 3. 6. Et mediocri raritudine optima est uitibus terra.
¶Rarenter, Aduerbium (σπανίως) Idem quod rarò. Gellius libro 12. cap. 25. A rarus non dicitur rarè, sed alij raro dicunt, alij rarenter. Cato cap. 103. Dato rarenter bibere.
¶Raro, raras (ἀραιόω) rarare, Rarum facere. Cuius composita sunt, derraro, & interraro, quod est in medio rarum facio: quo Columella lib. 4. utitur.
¶Rarefacio, rarefacis, pen. cor. (ἀραιοποιῶ) rarefacere, Idem. Colum. lib. 3. cap. 9. 2. Hoc autem facilè contingit, si prius rarefeceris eas partes quas supra ramum secaturus es, fœno aut stramentis texeris. Ex uetusto codice legendum, si prius uarā feceris, et eam partē quā, &c. Lucret. lib. 6. 175.
Et rarefecit calido miscente uapore.
¶Rarefio, penul. prod. (ἀραιοποιοῦμαι) Rarus fio. Lucret. libro 1. 131.
Nil prodesset enim calidum densarier ignem,
Nec rarefieri, si partes ignis, &c.
¶Rarefactus (ἀραιωθεὶς) Participium. Lucret. lib. 2. ad finem.
Iure igitur pereunt, cum rarefacta fluendo sunt, &c.
¶Rarefactum (ἀραιωθὲν) Lucret. lib. 3. 90.
——conquassatum ex aliqua re, Ac rarefactum.
¶Raresco, rarescis (ἀραιοῦμαι) rarescere, Significat rarū fieri, siue deficere. Colum. lib. 3. cap. 16. 3. Negligentia cultorum magna pars deperit, ac interim seminum cetera quæ uirēt, rarescunt. Idem libro 5. cap. 6. Vetustate rarescit. Virgil. 3. Aeneid. 82.
Ast ubi digressum Siculæ te admouerit oræ
Ventus, & angusti rarescēt claustra Pelori. Vbi Seruius, Rarescent ideo, quia uenientibus de Ionio propter curuaturam littorum clausæ uidentur angustiæ, quæ paulatim propinquantibus aperiri uidentur.
Colles paulatim rarescunt. Tacitus de Germanis.
Miles rarescit. Silius lib. 17. 86.
Rarescit multo laxatus uulnere miles,
Atque aperit patulas prostrato corpore latè
Inter tela uias.
Nubila rarescunt pluuijs. Stat. 1. Sylu. 2. 38.
Sonitus rarescit arenæ. Propert. lib. 3. eleg. 15. 7.
Tenebræ profundæ rarescunt. Stat. 11. Thebaid. 15.
Phocis & Aoniæ iaculis rarescitis umbræ. Stat. 1. Achil. 85.
Vmbræ rarescentes. Stat. 1. Thebaid. 68.
Lanæ rarescunt. Plin. lib. 11. cap. 39. 35.
Rarescere dicitur, quod fit subtilius et minus densum. Ouid. 15. Metam. 15. ——resolutaq; tellus
In liquidas rarescit aquas.
¶Raripilus, penult. corr. Adiectiuum (ψιλὸς) Quod habet raros pilos. Colum. in Præfat. lib. 1. 22. Et idipsum aliter curatur mutilum, & raripilum: aliter cornutum, & setosum, quale est in Sicilia.
Rasilis, Rasito] Vide Rado.
Rasis] ῥητίνη, ut ait Colum. lib. 12. cap. 20. 5. genus est crudæ picis: eaq; quanto est uetustior, tanto melior habetur. nam longo tempore durior facta, quum est contusa, in puluerem redigitur, & his medicaminibus admiscetur.
Rasis] Nobilis & antiquus medicus, notus ex scripturis, à medicis sæpißimè alijs allegatus, refertur à Celio Rhodig. lib. 3 cap. 17. Illud item obseruatione dignum, ossa in homine comperiri numero exactißimo, & in summa, ut dicitur, summarum ducenta quadragintaocto: sicuti in digitos misere diligentia præsigni Hippocrates, Galenus, Rasis, Auicenna & Auerrois quoque.
Rastrum] rastri, quod in plurali hi rastri, & hæc rastra dicimus: Instrumentum rusticum ad glebas confringendas: dictum, quòd terrā radat, & fodiendo cōculcet. Teren. Heaut. 1. 1. 36. ——istos rastros interea tamen
Depone, ne labora. Ibidem, 5. 1. 58.
Menedeme, mihi illæc uerò ad rastros res redit. Colum. lib. 2. cap. 10. 29. Subactum solum pluribus iterationibus aratri uel rastri, largoq; stercore satiatum postulant.
Arua obnoxia rastris. Virg. 2. Georg. 88.
Intacta rastro tellus. Ouid. 1. Metam. 21.
Graues rastri. Ouid. 11. Metam. 8.
Quadridens rastrum. Cato cap. 10. 3.
Tenaces rastri. Virg. 2. Georg. 85.

Vulnera

Digitized by Google

Vulnera rastrorum fert tellus. Ouid.2.Metam.58.
Frangere glebas rastris. Virgil.1.Georg.19.
Aßiduis terram insectabere rastris. Virg.1.Georg.31.
Humus patitur rastros. Virg.eclog.4.9.
Rimari terram rastris. Virg.3.Georg.107.
¶Rastellum, Diminutiuum. Varro 1. de Re rustica, cap. 49, Tum de pratis, inquit, stipulā rastellis eradi, atq; addere fœnisiciæ cumulum: Colum lib.2.cap.13.5, Medica obruitur non aratro, sed ligneis rastellis.
Rastellis & stabularij utuntur, ysdemq; terram effodiūt. Suet. in Nerone, Tubaq; signo dato primus rastello humum effodit, & corbulæ congestam humeris extulit.
Rasura, Rasus] Vide Rado.
Ratariæ] Genus quoddam nauium: de quibus meminit Gellius lib.10.cap.25.
Ratiarius] Vide Ratis,
Ratiastum] Authore Ptolemeo lib.2.cap.7, Lemouicum urbs, uulgò Limoges.
Ratifico] Vide Ratus participium, in Reor.
Ratio] rationis, f.g. (λόγος, λογισμός) à supino Ratum, Est illa uis animi, qua à cæteris animalibus homo distinguitur, ipsq; præpollet atq; imperat. Cic.1.Offic. Duplex est enim uis animorum atq; naturæ. Vna pars in appetitu posita est, quæ est ὁρμὴ Græcè, quæ hominem huc & illuc rapit. Altera in ratione, quæ docet & explanat quid faciendum fugiendúmq;. Ita fit ut ratio præsit, appetitus uerò obtemperet. Idem 3. de Natur.deor. 97, Sic haud scio an melius fuerit humano generi motum istum celerem cogitationis, acumen, solertiam quam rationem uocamus, quoniam pestifera sint multis, admodum paucis salutaria, non dari omnino, quàm tam munificè, & tam largè dari.
Ratio quasi quædam lux, lumenq; uitæ. Cic.4.Acad.51.
Ratio cœpit. Lucret.lib.3.3,

Nam simul ac ratio tua cœpit uociferari
Naturam rerum, &c.

Omni ratione ualetior amor patriæ. Ouid.1.de Pōto, eleg.4.6
Homines rationis egentes. Ouid.15.Metam.31.
Expers rationis, & Vtens ratione, contraria. Cic.in Topic.36.
Particeps rationis, quod Rationale dicimus. Cic.1.Offic.19.
Abstrusa ratio. Vide Abstrudo.
Auens ratio. Lucret.lib.3.53.
Naturalis ratio. Lucret.lib.6.153.
Omnia peruersa præpostera sunt ratione. Lucret.lib.4.168.
Sagax ratio. Lucret.lib.1.26.
Scruposa ratio. Lucret.lib.4.107.
Abstrahere à ratione. Vide Abstraho.
Carere ratione. Seneca Troade, 10.9.
Bona ratio confligit cum perdita. Cic.2. in Catilinam, 44.
Vsum rationis demere alicui. Ouid.3.de Ponto, eleg.6.10.
Animi ratione exoluere aliquid. Lucret.lib.2.77.
Expuere ex animo rationem. Lucret.lib.2.208.
Inire impia elementa rationis. Lucret.lib.1.17.
Labi à uera ratione. Lucret.lib.2.36.
Obtendere rationem turpitudini. Vide Obtendo.
Orta ratio ab sensu falso an ualeat. Lucret.lib.4.99.
Tentat enim dubiā mentē rationis egestas. Lucret.lib.5.244.
Somnia, quæ uitæ rationes uertere poßint. Lucret.lib.1.21.
Vincere furorem ratione. Ouid.7.Metam.2.
Ratio, pro Respectu et cura. Cic. Planco, lib.10.2.4, Peto à te, ut mei rationem habere uelis, & salutis & dignitatis meæ. Sic 2.Offic.93, Habenda autem est ratio rei familiaris. Vide Habeo rationem.
Ratio prior: id est, potior respectus. Quintilianus lib.1, Et morum quidem in his haud dubiè prior ratio est, rectè tamen etiam loquatur. hoc est, in his morum potius, quàm sermonis habenda est ratio.
Domesticæ rationes. Quintil.lib.1.cap.12.6.
Rationes expunctæ & subscriptæ. Vide Expungo.
Familiares rationes. Tacitus lib.5.
Ventosa ratio uani fauoris. Claudianus de bel. Getico, 23.
Lunaris ratio. Vide Lunaris in Luna.
Rationem commodi ducere. Cic.ad Trebatium, lib.7.17.4.
Habere rationem officij in socios. Cic.4.Verr.109.
Rationem habere cum aliquo. Lucret.lib.1.26,

Quapropter bene cum superis de rebus habenda
Est ratio.

Habenda authoritatis ratio. Quintil.lib.6.cap.1.26.
Habere rationem sui. Cic.7. Verr.31.
Ratio sua habeatur: pro, Sui. Liuius 4. ab Vrbe. Fortè legendum, sui.
Rationem habere cum terra, musis. Vide Habeo.
Omnes quibuscū ratio mihi aut est, aut fuit. Cic.pro Quint.50.
Populari ratione alicui se anteponere. Cic.pro Domo sua, 69.
Quæ ratio tibi cum illo intercedit. Vide Intercedo.
Laborioßißima uitæ ratio. Cic.pro lege Manilia, 50.
Varia & commutabilis uitæ ratio. Cic.pro Milone, 51.
Ratio, Causa. Cic. ad Catonem, lib.15.4.13, Quum autem ad Cybistra propter rationem belli quinq; dies essent moratus. Cæsar 8.bell.Gall.22, Quantum hybernorum opportunitas, belliq; ratio postulabat.
Non est ratio. Cic.2. Verr.16, Minari deniq; diuisoribus ratio non erat propterea, quòd, &c.
Nulla est ratio, amittere eiusmodi occasionē. Cic.pro Cecin.11.
Rationis est. Colum.lib.3.cap.5.2. Tenuißimo solo uitiarium facere minimè rationis est, quoniam, &c.
Ratio parua. Terent. Heaut.3.5.27,

Nū parua causa aut parua ratio est? tradit' sum mulieri.

Potens ratio. Iuuen.Satyr.14.4.
Operta ratio, Obscura, difficilis. Ouid.3.Fast.153.
Sordidißima & inquinatißima ratio. Vide Inquino.
Quid habuit argumēti aut rationis rei, quamobrem, &c. Cic. 4.Verr.79.
Ratio, Modus, uia & forma, mos, consuetudo. Salustius, At ego uobis (inquit) si modò uultis esse uiri, rationem ostendam, qua tanta ista fugiatis. Cic. ad Attic.lib.6.111.4, Tantummodo dissimilitudo meæ rationis offendit hominem. id est uiæ, quam sequor in administranda prouincia.
Ratio dicendi. Cic.in Partit.1.
Assumpta tamen à dialecticis argumentandi ratione. Quintil. lib.2.cap.4.29.
Artificialis ratio. Quintil.lib.6.cap.4.4.
Fusa latius ratio. Quintil.lib.3.cap.6.59.
Insolita ratio dicendi. Vide Insolitus.
Alia ratione. Cic. pro Quintio, 11, Negat se alia ratiōe facturū.
Multis rationibus promissum. Cic.2.Verr.17.
Nulla ratione. Vide Nullus.
Pari ratione. Lucret.lib.6.181.
Vitalis ratio. Plin.lib.11.cap.4.2.
In rationem eandem. Vide in præpositione In.
Duæ epistolæ in eandem rationem scriptæ. Cic.Attic.lib.1.7.1.
Ad rationem: id est, comparatione. Cic. de claris Orat.24, Et Græciæ quidē oratorū partus, atq; fontes uides ad nostrorū annalium rationem ueteres, ad ipsorum sanè recētes. Et mox infrà, Ad nostrorum temporum rationem uetus. Budæus.
Ratio, interdum Consilium, & propositum significat. Cic. 4. Verr.7, Vt ego istum accusarem, à quo mea lōgißimè ratio, uoluntasq; abhorrebat. Et ad Trebatium, lib.7.17.6, Posteaquam mea mutata ratio est.

Digitized by Google

Ratio & consilium. Cic.2.Ver.21, Tua ratio est ut secundum binos ludos mihi respondere incipias: mea, ut ante primos ludos comperendinem. ita fiet ut tua ista ratio existimetur astuta: meum hoc consilium necessarium.

Mea est sic ratio, & sic animum induco meum. Terentius Adelph.1.1.43.

Vestram nequeo mirari satis rationem. Terent. Adel. 3.3.21. Cic.10.Philip.282, Quæ (malum) est ista ratio, semper optimis caussis, ueteranorum nomen opponere?

Adduci rationibus. Vide Adduco.

Adhibere rationem. Vide Adhibeo.

Afferre rationem. Vide Affero.

Admittere rationem. Iuuenal. Satyra, 1.3.

Afferre rationem quamobrem, &c. Cic. pro Cecin. 69.

Agitare rationes. Vide Agito, in Ago.

Augere rem bonis & honestis rationibus. Cicero pro Rabir. Posthumo, 23.

Capere rationem oculis. Vide Oculus.

Cognoscere rationem facti. Quint. lib.4.cap.2.15.

Colligere rationem & rationes. Vide Colligo.

Confligere ratione. Vide Confligo.

Consulere rationibus. Vide Consulo.

Dicere rationem. Plaut. Trucul. 4.54.

Coramq; contra istam rationem meam dicam. Cicero Curioni, (libro 2.2.4.

Dictat ratio. Vide Dico, dicis.

Nimis ratione bona, nimiumq; aptè tu multa uides. Plaut. Milit.10.121.

Dictare rationem. Plaut. Amph. 8.36.

Disputare rationibus conquisitis. Vide Conquiro.

Dare rationem. Quintil. lib. 4. cap. 2. 55, Alias caussas, aliam atq; aliam rationem dabo.

Dare rationem suarum fabricarum. Plaut. Milite, 10.176.

Certa ratio remedij dabatur. Lucret. lib.6.247.

Duci aliqua ratione. Lucret. lib.4.120.

Exacta ratio. Horatius 2. Serm. Satyra 4.8.

Exponere rationem suam alicui. Lucret. lib.1.193.

Ad rationem antiquæ religionis exquirere facta alicuius. Cicero.6.Ver.9.

Facere ratione. Vide Facio.

Facere aliquid certum ratione. Terent. Eunuch. 1.1.17.

Mala ratione facere rem. Horat.2.Serm. Satyr.6.2.

Celeri ratione fieri. Lucret. lib.3.37.

Vt uideant, qua quidq; geratur cum ratione. Lucret. lib.2.34.

Rationes iacent. Vide Iaceo.

Improba nauigij ratio tum cæca iacebat. Lucret. lib.5.201.

Incumbere toto animo & studio omni in aliquem rationem. Cicero Qu. frat. lib.1.1.40.

Inire rationem, Inuenire modum. Terentius Heauton. 4.2.7. Vide Ineo, inis.

Inire rationem de, quomodo, ut, utrum, &c. Vide Ineo, inis.

Ratione aliquid inire. Terent. Phorm. 2.2.30.

Instituere rationem operis. Vide Instituo.

Certa ratione insanire. Horat.2.Serm. Satyr.3.54.

Inuenire rationem cur. Vide Inuenio.

Vaga et mutabili ratione labuntur sidera. Cic. de Vniuers.46.

Limat ratio. Quintil. lib.2.cap.4.6.

Pendent rationes ex coniecturis. Vide Pendeo.

Et sapere, & doctis rationem reddere dictis. Lucret. lib.2.197.

Perfacilè exemplo rationem reddere possis. Lucret. lib. 2.153.

Repetere altius rationem. Quintil. lib.6.cap.2.2.

Scrutari aliquid ratione. Quintil. lib.5.cap.10.16.

Certa quadam ratione non seruat. Cic. Caninio, lib.2.16.4.

Ratione bene subducta esse ad uitam. Terent. Adel. 5.4.1. Donatus, Bene disposita, bene computata. Ducere enim, est digitis computare: sed ducere, est apud alium & palàm subducere, apud seipsum & semet.

Subijcere & supponere rationem. Cic.2.de Inuent.173.

Timere aut cupere aliquid ratione. Iuuenal. Sat.10.1.

Tractare rem aliquã ratione modoq;. Horat.2. Ser. Sat.3.54.

Videre rationem opinionis suæ. Quintil. lib.2.cap.15.22.

Ratio, Supputatio aliquando dicitur, uel calculus, siue expensa. Plaut. Aulul.

Supputatur ratio cum argentario. Plin. lib. 12. capit. 14.2, Schœnus pater Eratosthenis ratione, stadia XL. Colum. lib.1.cap.3.7, Ne maiorum agrum quàm ratio calculorum patiatur, emere uelit. Idem lib.3.cap.3.10, Atq; is calculus quem posuimus, Græcini rationem continet.

Castrensis ratio. Vide Castrum.

Longæ rationes. Horatius de Arte, 66.

Numaria ratio. Vide Numus.

Sumptuariæ rationes. Cic. Attic. lib.13.295.1.

Accipere rationem. Vide Accipio.

Accipere rationes à colono. Cic. pro Cecin.68.

Non comparet ratio argenti. Vide Compareo.

Componere rationes. Tacit. lib. 5.

Computare rationem. Colum. lib.5.cap.1.

Conferre rationem. Vide Confero.

Conficere rationem, ut Tabulas conficere. Cic.7.Verr.116.

Conficere rationes in ordinem. Vide Conficio.

Confingere rationes. Vide Confingo.

Ratio constat. Vide Consto.

Pergami non multum auri ratio constat. Cic. pro Flacco, 54.

Conuenit inter eos ratio accepti & expẽsi. Vide Conuenio.

Exponere facti sui rationem alicui. Cic. de Arusp. resp.2.

Habeo rationem quid à pop. Rom. acceperim. Cic.7.Ver.29.

Inducere pecuniam in rationem. Vide Induco.

Inferre rationibus. Suet. in Cæsare. Vide Infero.

Inferre rationes falsas. Cic. pro Flacco, 15.

Facti sui rationem alicui probare. Cic. pro Murena, 2.

Putare rationes cum aliquo. Cic. Attic. lib.4.80.1.

Reddere rationem. Vide Reddo.

Reddere rationem de factis aliorum. Cic.4.Ver.20.

Semper ita uiuamus, ut rationem nobis reddendam arbitremur. Cic.4.Ver.19.

Referre rationes. Cic.3.Ver.24.

Rationes ad ærarium & Quæstores & imperatores exercituum ex prouincijs decedentes referre dicebantur, pro eo quod nunc Computum reddere dicunt. Cic. in Pisonem, 48, Rationem ad ærarium retuli continuo Cæsar, sicut lex tua iubebat: neq; alia ulla in re legi tuæ parili. Quas rationes si cognôris, intelliges nemini plus quàm mihi, literas profuisse. Budæus.

Rationem uitæ & magistratus gesti reposcere uocat Cicero 1. Ver.15. item Edere et exponere, quod in magistratu quisq; gesserit: quod nunc Iurisperiti, nullo antiqui iuris exemplo, syndicari dicunt. Budæus.

Rationibus referre, est Inter recepta computare. Tranquillus in Vespasiano, & Vlpianus in l. de administ. rer. ad ciuit. pertin. Budæus.

Ad ueritatem rationem reuocare. Cic.3.Off.112.

Rationes Galliæ procurare. Plin. lib.7.ca.16.9, In filio Cornelij Taciti equitis Rõ. Belgicæ Galliæ rationes procurantis.

Ratio, pro eo quod recentiores Quãtitatem dicunt. Cato de Re rustica, Ad uillam quum uenies, uideto, uasa, torcula, & dolia multáne sient. ubi non erunt, scito pro ratione fructuum esse. id est, secundum quantitatem.

Pro ratione pecuniæ liberius est Brutus tractatus, quàm Pompeius. Cic. Attico, lib.6.11.47.

Digitized by Google

Ad rationem loci & temporis. Plin. epist. 62.4.

¶ Ratiuncula, penul. corr. Diminutiuum. Cic. 2. Tusc. 51, Concludunt ratiunculis Stoici, cur non sit malum: quasi de uerbo, non de re laboretur. Sic 4. Tusc. 64.

Suggerere ratiunculas. Cic. 3 de Nat. deor. 107.

Ratiuncula, Supputatio. Plautus Capt. 4. 89, Terentius Phorm. 1.1.2. —erat ei de ratiuncula
Iampridem apud me reliquum pauxillulum.
Nummorum: id ut conficerem: confeci, affero.

¶ Rationalis, & hoc rationale, penul. prod. (λογικὸς) siue Rationabilis, & hoc rationabile, penul. corr. Idem significant, Quod ratione utitur. Quintilianus libro 6. cap. 4, Falsa est finitio, si dicas, Equus est animal rationale. Nam equus est animal, sed irrationabile.

Causa rationalis. Author ad Heren. lib. 2. 41.

Rationalis quæstio, quæ in re, non in scripto uersatur. Quintil. lib. 3. cap. 5.

Rationales & procuratores Cæsaris ijdem erant, ut ait Lampridius in Alexando, teste Budæo.

¶ Rationabilis, penul. corr. Adiectiuũ. Vlpi. in. l. 2. §. ei quoque. ff. de iudicijs. Et hæc sententia uera & rationabilis est.

¶ Rationarius, Adiectiuũ (λογιστικὸς) ut, Rationarius codex, In quo rationes rerum gestarũ cõtinentur. Suet. in Augusto, cap. 28, Rursus tædio diuturnæ ualetudinis, magistratibus ac Senatu domum accitis, rationarium imperij tradidit.

Rationarius, substantiuum, Qui rationarium conficit, uel qui rationibus præest. Marcellinus, Quidam ex mercatore opulento rationarius apparitor.

¶ Rationator, penult. prod. rationatoris. Vlpianus in. l. procuratoris. ff. de tribut. action. Sed etsi duas tabernas eiusdem negociationis exercuit, & ego fui tabernæ (uerbi gratia) quam ad Bucinum habuit, rationator: alius eius, quam trans Tyberim æquissimum puto, &c.

¶ Ratiocinor, pen. cor. ratiocinaris (ἀναλογίζομαι, συλλογίζομαι) ratiocinari, Ratione colligere & deprehendere, uel etiam computare quod dicitur. Cic. 1. Tusc. 8, At nos metiendi ratiocinãdiq; utilitate, huius artis terminauimus modum.

Cuius illi conatus, ut ille ratiocinabatur, nec si cuperent, reprimere possent. Cic. pro Milone, 24.

De pecunia ratiocinari. Cic. 2. de Inuent. 208.

¶ Ratiocinator, penul. prod. raciocinatoris, m. g. (λογιστὴς) Calculator. Cicero ad Attic. libro 1. 7. 6, Libertum ego habeo, sanè nequam hominem, hilarem dico ratiocinatorem, & clinentem tuum.

Ratiocinatores officiorum. Cic. 1. Off. 86.

¶ Ratiocinatio, Verbale (συλλογισμὸς) Cicero 2. de Inuent. 133, Ratiocinatio autem, est diligens & considerata faciendi aliquid, aut non faciendi excogitatio, &c.

¶ Ratiocinatiuum, penul. prod. Adiectiuum (συλλογιστικὸς) Quod ad ratiocinationem pertinet. ut, Ratiocinatiuum genus orationis. Cic. 1. de Inuent. 25.

Ratiocinatiua atq; collectiua quæstio oritur. Quint. libro 7. cap. 2.

Et ratiocinatiuus status, id est syllogismus. Quintil. lib. 3. capit. 6. 32.

¶ Ratiocinium, Ipse ratiocinandi actus. Colum. lib. 5. cap. 1. 8, Hæc non aliena, nec procul à ratiocinio, quod tradituri sumus breuiter præfari oportuit.

Ratis] huius ratis. f. g. uel Rates, ratis, secundum Probũ (σχεδία) Nauigium temerè factũ & inconditũ, ut trabes cõnexæ, & sine fabrica compactæ, quæ nauigij uicem præbent.

Ratis & nauis. Cic. 7. Verr. 4, Quum aut nauibus aut ratibus conarentur accedere.

Stirpea ratis. Plaut. Aulul. 21. 9.

Ratis, abusiuè usurpatur pro naue. Virg. 1. Aeneid. 10,
Disiecitq; rates. Cic. ad Attic. lib. 9. 184. 1, Circunuallatum esse Pompeium, ratibus etiam exitus portus teneri.

Tanquam ratis in mari immenso nostra uehitur oratio. Cicero 1. Tusc. 116.

Ratis dicta nauis longa propter remos: quòd hi, quum per aquam sublati sub dextra & sinistra, duas partes efficere uidentur ratis: unde hoc translatum illic ubi plures mali aut asseres. Varro de Lingua Latina, lib. 6.

Rates duplices. Cæsar 1. bel. Ciuil. 100.

Cauæ rates. Ouid. epist. 17. 2.

Celsa ratis. Valerius 5. Argon. 2.

Ceratæ rates. Ouid. epist. 5. 9.

Excelsæ rates. Silius lib. 17. 126.

Fractarum ratium subita ruina. Lucan. lib. 2. 115.

Frugiferæ rates. Claud. de bello Gildonico, 12.

Insana ratis. Valer. 1. Argon. 122.

Intrepida ratis. Seneca Oedipo, 11. 2.

Laceræ ratis naufraga membra. Ouid. 1. de Arte, 83.

Laceræ ratis fracta membra. Ouid. in Ibin, 56.

Opitergina ratis. Quintil. lib. 3. cap. 8. 16.

Pronæ rates. Ouid. 14. Metam. 110.

Quassatæ rates. Virg. 4. Aeneid. 11.

Turbata ratis. Claudianus 7. Paneg. 13.

Veliuolæ rates. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 9.

Victrices rates. Claud. de nuptij s Honorij & Mariæ, 36.

Armare rates. Virg. 10. Aeneid. 33.

Committere ratem uento. Ouid. 3. Fast. 116.

Fragilem ratem committere pelago. Horat. 1. Carm. ode 3. 3.

Credita est uento ratis. Seneca Agamem. 6. 11.

Nondum credenda periclis ratis. Stat. 4. Syl. 4. 20.

Dedere fluctibus ratem. Seneca Agamem. 3. 8.

Flectere ratem. Ouid. epist. 10. 8.

Frænare ratem. Senec. Medea, 1. 1.

Auster implicuit rates. Stat. 11. Thebaid. 104.

Aura impulerat ratem. Ouid. 15. Metam. 140.

Mergere ratem in ima. Ouid. 11. Metam. 112.

Mersa ratis. Iuuen. Satyr. 14. 30.

Nauigare ratibus. Vide Nauigo, in Nauis.

Carinas ponere ratibus. Virg. 2. Georg. 89.

Prouecta ratis fertur in altum. Senec. Octauia, 6. 9.

Læta recurrit ratis. Valer. 1. Argon. 35.

Quassas rates reficere. Horat. 1. Carm. ode 1. 4.

Regere ratem in undis nocturnis. Virg. 5. Aeneid. 174.

Dubiam ratem regere. Ouid. 1. de Arte, 112.

Mare repletum euersis ratibus. Senec. Agamem. 13. 11.

Submersis ratibus saturata Charybdis. Ouidius 2. Amor. eleg. 16. 5.

Soluere ratem. Ouid. epist. 21. 43.

Subigere ratem conto. Virg. 6. Aeneid. 61.

Temperare ratem. Ouid. 13. Metam. 64.

Altum tenuêre rates. Virg. 3. Aeneid. 39.

Tentare Thetim ratibus. Virg. eclog. 4. 7.

Transnare rates uidit. Stat. 1. Achil. 91.

Parua rate uectus. Ouid. 1. Metam. 65.

Celeri rate uectus. Catull. de Berecynthia, 58. 1.

Vexare rates. Virg. eclog. 6. 16.

¶ Ratiarius, ratiarij, masc. gẽ. (σχεδιαγὸς) dicitur, ut Nauicularius, nõ opifex, sed negociator. Paulus de pignorat. act. Qui ratiario crediderat, quum ad diem pecunia non solueretur, ratem in flumine sua authoritate detinuit: postea q; flumen creuit, & ratem abstulit. Budæus.

¶ Ratitus, ta, tum: attributum ex rate uerbo confictum.

¶ Ratitus quadrans. Paulus apud Festum, Ratitum quadrantem di-

tem dictum putant, quòd in eo, & triente, ratis fuerit effigies, ut nauis in Asse.

Ratous] *Fluuius in Ionia Asiæ regione, in Austrum fluitans, donec in sinum Ionium influat. Strabo libro 7.*

Ratumenna] *Auriga fuit, qui quum in ludis Circensibus excussus fuisset, equi eius cum corona & palma in Capitolium peruenerunt, sedemq; ter lustrarunt. Ex quo factum est, ut porta per quam intrauerant, Ratumenna diceretur.*

¶ *Ratumenna porta, à nomine eius appellata est; qui ludicro certamine quadrigis uictor Etrusci generis iuuenis Veijs, consternatis equis excussus Romæ periit: qui equi feruntur non ante constitisse, quàm peruenirent in Capitolium, conspectumq; fictilium quadrigarum molem, quæ erant in fastigio Iouis templi, quas faciendas locauerant Romani Veienti cuidam artis figulinæ prudenti, quæ bello sunt reciperatæ, quia in fornace adeò, creuerant, ut eximi nequirent. Idq; prodigium portendere uidebatur, in qua ciuitate eæ fuissent, omnium eam futuram potentissimam. Festus.*

Ratus] *Vide* Reor.

Raua] *uox, Rauca & parum liquida, proximè canum latratum sonans. unde etiam Causidicus pugnaciter loquens, tabula appellatur.*

¶ *Raua frumenta, nimium sicca, torrida & arida, appellata esse scribit Festus: ex eo, ut suspicatur Turnebus, quòd quemadmodum rauci ab ariditate uocis & gutturis appellantur, ab eadem nominatæ sunt spicarum aristæ, & frumenta raua: nisi quis in Festo stramenta legat, eodem sensu: quanquam alterum magis illi probetur.*

Rauca] *raucæ, Vermis est. Plinius libro 17. capit. 18, Olea, ubi quercus effossa sit, malè ponitur: quoniam uermes qui raucæ uocantur, in radice quercus nascuntur & transeunt. Vlpian. in l. ex conducto. D. locati & conducti, Si raucis, aut herbis segetes corrupta sint. Alciatus tamen 7. Parerg. cap. 5. legendum putat apud Vlpianum, erucis.*

Raucus] *Adiectiuum* (βραγχώδης) *Qui nimio clamore uel ob aliam causam, uocem habet compressam & impeditam. Virgil. 11. Aeneid. 92,*

Dant sonitum rauci per saxa silentia cygni. Raucos cygnos uocat, non quidem canoros, sed alarum concussione inter uolandum, raucum per aera sonum efficientes, qualis est tubarum. Talis enim auditur cygnorum uolantium sonus, qualis tubarum clangor.

Raucus, *pro Fesso & defatigato: ut, Rauca fama. Cic. ad Var. lib. 9. 2. 11, Te uerò nolo, nisi ipse rumor iam raucus erit factus, ad Baias uenire. id est, nisi quum ipse rumor iam defecerit. Budæus.*

Sonare raucum quiddam. Ouid. 3. de Arte, 58.
Aeris rauci canor. Virg. 4. Georg. 15.
Aquis raucis feruet mare. Ouid. epist. 17. 6.
Aquilo raucus. Martial. lib. 1. 46.
Bombus raucus. Lucretius lib. 4. 111.
Bubones rauci. Ouid. 1. Amor. eleg. 12. 4.
Chartæ raucæ. id est, libelli forenses. Martial. lib. 8. 6t.
Cicadis raucis resonant arbusta. Virg. eclog. 2. 3.
Concentus rauci. Stat. 6. Thebaid. 46.
Cornices raucæ. Lucret. lib. 6. 151.
Cornua rauca sonant. Claud. 2. in Ruffinum, 12.
Fragor raucus. Claud. 2. in Eutropium, 33.
Fremitus raucus. Valer. 2. Argon. 62.
Garrulitas rauca. Ouid. 5. Metam. 130.
Guttur raucum. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 5.
Littus raucum. Statius 5. Thebaid. 59.
Mugitus raucos edere. Ouid. 14. Metam. 82.
Murmur raucum. Virg. 1. Georg. 22.
Ora rauca. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 11.
Orator raucus. Cic. 1. de Oratore, 135.
Palumbes raucæ. Virg. eclog. 1. 12.
Pectus raucum. Seneca Agamem. 7. 20.
Postes rauci. Propertius lib. 4. eleg. 9. 5.
Querela longa raucus. Propert. lib. 1. eleg. 15. 8.
Riui rauci. Claud. 5. Paneg. 44.
Sono rauco dedêre mugitum. Ouid. 1. Fast. 112.
Stridor raucus. Ouid. 8. Metam. 58.
Tympana rauca. Ouid. in Ibin, 92.
Vallis rauca sonat. Statius. 4. Thebaid. 160.
Vnda rauca. Ouid. 11. Metam. 157.
Vox rauca. Ouid. 6. Metam. 76.

¶ *Raucisonus, penul. corr. Adiectiuum* (βραγχόφωνος) *Lucret. libro 2. 125,*

Concaua raucisonoq; minantur cornua cantu. Catul. Argon. 59. 53,

Multi raucisonis efflabant cornua bombis.

¶ *Raucitas, penul. cor. raucitatis* (βράγχος) *Vocis obtusitas. Plin. lib. 11. cap. 51. 4, Elephas per nares tubarum raucitati similem elidit sonum. Sic lib. 22. capit. 23. 9, In tussi, uua, stillis ueteri suffusione, hydropicis, raucitatibus.*

¶ *Raucio, raucis, rausi, rausum, raucire, Raucum esse.*

Rauceo] *rauces, raucui* (βραγχάω) *raucere, Idem. A quo Raucesco, raucescis.*

Raudus] *uel Rodus* (ἀκατέργαστον) *significat (inquit Festus) rem rudem & imperfectam. nam saxum quoque raudum appellant poetæ. Aes raudem ueteribus dictum. Vnde in uenditionibus mancupi, scriptum erat, Rauduscu lo libram ferito.*

¶ *Rodus, modò est adiectiuum, ut suprà: modò substantiuum, ut & rudus in architectura: & quum molem, glebam, massam significat. ut, Hinc rapere manibus rodus saxeum grando & graue. Et apud Lucilium,*

Plumbi pauxillum rodus, linîq; mataxam. Hic rodus est pondus.

¶ *Rauduscu lum, penul. corr. Diminutiuum. Cicero Attic. libro 4. epist. 8, Nam de rauduscu lo quod scribis, &c. id est, modico illi ære. Raudum enim pro ære apud ueteres. Cicero hîc usurpat pro minimo sumptu. Eidem, lib. 14, Nec me breuicule me rauduscu lum mouet. id est, pecunia.*

Rauduscula] ῥαυδίσκυλα, *Porta Romæ appellata est, à Raudo, id est ære, quòd ærata sit. Vide Val. Max. loco mox citato.*

¶ *Rauduscu lanus, penult. prod. Adiectiuum. Vnde Rauduscu lana porta Romæ. Val. Maxim. libro 5. capit. 6, Genucio Cippo Prætori paludato portam egredienti, noui & inauditi generis prodigium incidit. Namque in capite eius subitò uelut cornua emerserunt, responsumq; est, eum regem fore, si in urbem reuertisset. quod ne accideret, uoluntarium ac perpetuum sibimet indixit exilium. Cuius testandæ rei gratia, capitis effigies ærea portæ qua excesserat, inclusa est: dictaq; Rauduscu lana, quòd olim rauda æra dicebantur.*

Rauenna] ῥάβεννα, *Vrbs in octaua regione Italiæ. Sabinorum oppidum, in ora litoris Adriatici, olim tota ligneis compacta ædificijs, aquis diffusa, pontibusq; ac lembis peragrata. à Thessalis condita perhibetur. Alij post excisam Troiam, alij post confusa hominum labia in Babylone, constructam fabulantur. Et quum à mari fiunt inundationes, non mediocrem accipit partem cœni palustris. De hac Silius libro 8. Hanc urbem uetustam esse, res ab Ostrogotis gestæ*

Digitized by Google

gestæ commemorant, qui eam regiam posuêre. Liuius author est, ab Augusto muris cinctam fuisse: quos Valentinianus imperator postea ampliauit, eiusq; archiepiscopo duodecim ciuitatum episcopos subiecit. Arimini, Cæsenæ, Fori Liuij, Fori Cornelij, Fauentiæ, Briucij, Bononiæ, Mutinæ, Rhegij, Parmæ & Placentiæ: quæ ciuitates deinceps sub Exarchatu fuêre. Et Alaricus subinde eam magnificauit. sic Theodoricus, qui in ea octo & triginta annis regni sedem habuit.

¶ Rauennas, huius Rauennatis, penul. prod. om. gẽ. (ῥαβεννάτης) Rauennæ incola, aut ad Rauennam pertinens. Martialis lib. 3. 51,

Meliusq; ranæ garriant Rauennates.

Rauis] huius rauis, fœm. gen. (βραγχισμὸς) Raucedo uocatur, quæ fit aut nimia siccitate propter clamorem, aut nimio humore ad uocis locum fluente, ex quibus uox homini plerunq; negatur. Plaut. Aulul. 10. 10.

Huccine detrusisti me ad senem parcissimum,
Vbi siquid poscamus, ad rauim poscamus prius
Quàm quicquã detur? id est, Improbè, sæpius, clamosè, adeò ut uox etiam toties uociferanti raucescat, inquit Erasmus. Idem Cistel.

Expurgabo hercle omnia ad raucam rauim.

¶ Rauus, ἀμβλὺς, μελανόπυῤῥος, Adiectiuum, ueteres dixerunt Obtusum. Vnde Raua uox, Obtusa, & parum sonora: Rauus color, Obtusus, id est mistus niger cum fuluo, color inter flauũ & cæsium. Cic. 4. Acad. 189, Quia nobismet ipsis modò cæruleum uidebatur, mane rauum. Legitur hic in nostris exemplaribus Flauum. Varro 2. de Re rust. cap. 9. 3, Facie debent esse formosi, magnitudine ampla, oculis nigricantibus, aut rauis. Quidam legunt, Glaucis. Ibidem, cap. 2. 3, Cornibus pronis ad rostrum, rauis oculis.

Lupa raua. Horat. 3. Carm. ode 27. 1.

¶ Rauidus, penul. cor. (μελανόπυῤῥος) Aliud adiectiuum, ut Rauidi oculi, Nigro & fuluo misti, qui color est inter flauum & cæsium. Colum. lib. 8. cap. 2. 7.

¶ Rauilius, a, um. Rauiliæ mulieres à rauis oculis dictæ, quemadmodum à cæsijs, cæsullæ. Festus.

¶ Rauiscellus, Similiter adiectiuum à Rauo. Plaut.

Quis inquit hæc mulier & ille rauiscellus qui uenit? Legitur & rauistellus.

Rauraci] ῥαυρακοὶ, Galliæ Belgicæ populi, ut scribit Cæsar. in Comment, & Plin. lib. 4 capit. 17. Plinio Raurici dicuntur, lib. 2. cap. 9. quos nunc Basilienses esse coniectura est.

R E

Re] ἀνὰ, Præpositio, à Retrò per apocopen facta uidetur. Vnde Respicio, retrò aspicio: Reuertor, retrouertor & non nisi composita reperitur.

Re cum Rursum. Plin. lib. 8. cap. 22. 1, Homines in lupos uerti, rursumq; restitui sibi. Ibidem, cap. 32. 3, Quum propè uentum est, rursus fugæ præsidia repetentes.

Re cum Iterum. Plinius lib. 2. epist. 14, Iterum clamor. Iterum reticuit.

Re, ablatiuus à res. Vide suo loco. Cic. pro Milone. 9, Cum diceret Senatum non quod sentiret, sed quod ego uellem, re decernere. id est, exitu. Vetus codex non habet Re.

Rea] uel Rhea, alijs nominibus Ops, Deũ mater, Cybile, Magna mater, Dea Phrygia, Vesta, Idæa, Dindymene, Pylena Pesinuntia, Enthea, alijsq; compluribus nominibus uocitata, reuera (ut author est Orpheus in hymnis.) Protogenis cuiusdam filia. Hanc fabulantur Cæli & Terræ filiam, Saturni uxorem, denique terram esse. Cui quantum religiosè olim sacra Galli facerent, authores sunt Festus, Arnobius, Augustinus, & plerique alij uiri sapientissimi. Huius Semiuiri, id est execti sacerdotes, se castrabant furentes: quæ res nobis uitio uertitur à Solino. Rhea Syluia, filia Numitoris, Vestæ sacerdos, Romulum & Remum (si dijs placet) de deo Marte, aut potius furtiuo quopiam adolescente, & concepit & peperit. Vide Lilium 4. Syntagmate Historiæ deorum: & Liuium lib. 1.

Readopto] Vide Redadopto.

Reædificare] ἀνοικοδομεῖν, Rursum uel denuò ædificare.

Reædificare meritum, pro Resarcire. Cic. ad Attic. lib. 6. 112. 4, Cæsarem in merito reædificando diligentiorem fore.

Reapse] τῷ ὄντι, significat Reipsa. Pacuuius,

Si non est ingratum reapse quod feci. Plaut. Rud. 5. 2.

Cic. 1. de Diuin. 138, Formæ quæ reapse nullæ sunt, speciem autem offerunt. Idem 5. de Fin. 47.

Reate] huius Reatis, pen. prod. n. g. (ῥεάτιον) oppidum Sabinorum, Italiæ umbilicus. unde Reatini populi. Plin. lib. 3. capit. 12. Varro 2. de Re rust. cap. 6. 1, Ego, inquit, de asinis potissimùm dicam qui sum Reatinus, ubi optimi & maximi fiunt. Silius lib. 8. 82,

—magnæq; Reate dicatum Cælicolûm matri.

Reatini] à Reate oppido quartæ regionis Italicæ, inter Nomentanos & Trebulanos. Plin. lib. 3. cap. 12.

Reatus] pen. prod. huius reatus, reatui, m. g. (ἐνόχων, κατάστασις) Status & conditio reorum, hoc est habitus demissus, pannosus, squalidus, & misericordiæ aucupator, Vnde reorum sordes, sordidatiq; rei dicebantur. Modestinus D. de pœnis, Si diutino tempore aliquis in reatu fuerit, aliquatenus pœna eius subleuanda erit. id est, In eum mitius animaduertendum qui diu sordidatus fuerit. id quod euenire solet, aut iudicum consilio, in diem longiorem iudicium reijcientium: aut pro re nata, si qua de causa planè non liquebat, reus sæpius ampliatus est. Pars enim pœnæ uisa est, longa temporis intercapedo in conspicua calamitate & miseranda. Paulus D. de bonis damnat. l. cum ratio, Fraudis autem causa adoptio facta uidetur, etiam si non reatu, sed in desperatione rerum per conscientiam metu imminentis accusatoris quis adoptet. Hodie in reatu sunt, qui uel carcere detenti, squalore, & illuuie conficiuntur: aut qui honoris causa, custodiæ suæ, aut apparitorum commissi, aut uadimonio, aut uadibus obstricti sunt: aut expromissoribus. Iustinus lib. 4. Histor. Reuocato igitur ad reatum Alcibiade, duo prælia secunda Niceas & Lamachus faciunt. Ad reatum, inquit id est, ad causam dicendam. Budæus.

Errore autem miro hæc opinio inter Iurisperitos, aliosq; inualuit, ut reatus pro crimine exaudiatur. Budæus. Quintil. lib. 8. capit. 3. Messala primus reatum, munerarium Augustus primus dixerunt. Martial. lib. 2. 24.

Si det iniqua tibi tristem fortuna reatum,
Squallidus hærebo, pallidiorq; reo. Quint. Decl. 15.

Rebar] Vide Reor, reris.

Rebello] rebellas (ἀφίσταμαι, ἀθυμιάζω) rebellare, ex Re & Bello, bellas, compositũ, significat Repugnare, & quasi bellando aut certando contrà uenire & contendere. Cæsar 8. bel. Gal. 154, Si tali ratiõe diuersis in locis plures rebellare cœpissent. Liu. ab Vrbe, lib. 8. 76, Quia cum Latinis rebellare noluissent. Ouid. 13. Metam. 125. Lucanus lib. 3. 74,

—nisi qui uinci potuêre rebellant.

Rebellare uulnera, seu alia uitia dicũtur, quãdo semel curata repullulãt. Plin. lib. 25. ca. 13. 27, Credũtq; ea rursus sata rebellare quæ curauerit uitia: quo scelere & plantagine utũtur.

Rebellat humor. Plin. lib. 13. cap. 12. 6, Minus sorbet polita charta, magis splendet. Rebellat sæpe humor incuriosè datus, primoq; malleo deprehenditur, aut etiam odore, quum fuerit indiligentior.

Digitized by Google

¶ Rebellatio, Valer. libro 7. cap. 3, Quum crebris rebellationibus meruissent ut eorum urbem funditus Romani euertere uellent, &c. Ibidem, cap. 4.

¶ Rebellator, & rebellatrix, pen. prod. (ἀρνητής) Qui uel quæ rebellat. Liu. 10. bel. Maced. 144, Dictu quàm re facilius sit, prouinciam ingenio ferocem rebellatricem confecisse. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 10, Teq; rebellatrix, &c.

¶ Rebellis, & hoc rebelle (ἀποστατικός) Adiect. ut, Flammæ rebelles. Stat. 1. Thebaid. 7.

¶ Rebellio, rebellionis (ἀρνησμός) Cæsar 3. bel. Gal. 189, Rebellio facta post obsidionem.

Cœptare rebellionem. Tacit. lib. 3.

¶ Rebellium, rebellij, Idem (ἀπόστασις) Liu. 5. Decad. lib. 2. 76, Qui deditis contra ius & fas bellum intulisset, & pacatos ad rebellium incitasset.

Rebito] rebitas, pen. cor. (ἄνειμι) rebitare, à Re, & Ito, frequentatiuo uerbi Eo is, compositum, Reuerti significat, & redire. Interpositum est autem b, tantùm euphoniæ causa. Plaut. Capt. 7. 20,

Ac si non rebitas huc, ut uiginti minas Dem pro te. Ibidem, 12. 89,

At unum hoc te quæso, si huc rebitet & Philocrate, &c. Antiquum.

Reblata] Vide Antiochia.

Reboo] reboas (ἀναβοάω) reboare, ex Re, & Boare. Virg. 3. Georg. 45,

—reboant syluæq; & magnus Olympus. id est, resonant, remugiunt. Est autẽ Græcum uerbum. Nam apud Latinos nullũ uerbũ est quod ante o finalẽ, habeat o, excepto inchoo: quod tamen maiores aliter scribebant, aspirationem interponentes duabus uocalibus, & dicebant incoho (Seruius.

Laqueata citharis reboant. Lucretius lib. 2. 6.

Syluæ reboant. Virg. 3. Georg. 45.

Tympana reboant. Catullus de Berecynth. 58. 5.

Reboare, cum accusatiuo. Silius lib. 3. 89. de Hercule,

—mœsto clamore ciebat
Pyrenen: scopuliq; omnes, ac lustra ferarum
Pyrenen reboant.

Recalcitro] recalcitras, pen. cor. (ἀντιλακτίζω) recalcitrare, Idem quod Calcitro. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 4,

—nisi dextero tempore Flacci
Verba per attentam non ibunt Cæsaris aurem:
Cui malè si palpère, recalcitrat undiq; tutus.

Recalco] recalcas (παλιμπατέω) recalcare, Rursum calcare. Colum. libro 2. cap. 2. 15, Si uelis scrobibus egestam humum recondere, & recalcare, quum aliquo quasi fermento abundauerit.

Recaleo] recales, p. nul. cor. recalui. (ἀναθέρομαι) recalere, Idem quod simplex Caleo. Virg. 12. Aeneid. 7,

—uix urbe tuemur.
Spes Italas, recalent nostro Tyberina fluenta Sanguine.

¶ Recalesco, recalescis, recalescere (ἀναθερμαίνομαι) Rursus calescere. Cicero 2. de Nat. deor. 59, Quod nostris quoque corporibus contingit, quum motu atq; exercitatione recalescunt. Ouid. 2. de Remed. amor. 47,

Quid iuuat admonitu tepidam recalescere mentem?

¶ Recalfacio, recalfacis, penul. cor. recalfeci, penul. prod. recalfactum (ἀναθερμαίνω) recalfacere, Rursus calidum facere. Ouid. 8. Metam. 89,

—calidumq; prioris
Cæde recalfecit consorti sanguine telum.

¶ Recalfio, penul. prod. recalfis, recalfieri, penul. corr. Scribonius Largus capite ult. Rursus recalfiunt, & colantur per linteum.

Recaluaster] recaluastri (ἀναφαλαντίας) Qui fronte caluus est, non toto corpore: quasi recaluatulus, quod est diminutiuum. Valla lib. 1. cap. 5.

¶ Recaluus, Adiectiuum, idem (ἀναφαλαντίας) Plaut. Rud. 9. 12, —equem
Recaluom ac silonem senem statutum, uentriosum, &c.

Recandeo] recandes, recandui (ἀναπυρόομαι) recandere, Idem quod Candeo. Ouid. 4. Metam. 106,

Seq; super Pontum nullo tardata timore
Mittit, onusq; suum: percussa recanduit unda. id est, Candida & alba facta est propter spumam, quàm concitatum mare emittere solet.

Ira recanduit. Ouid. 3. Metam. 142.

Recandescere, pro Vehementer incalescere. Ouid. 1. Metã. 88,

Ego ubi diluuio tellus lutulenta recenti
Solibus æthereis altoq; recanduit æstu.

¶ Recandens, recandentis (ἀναπυρούμενος) Valde candens significat. Plin. lib. 37. ca. 9. 17, Sed esse aliquas scabris lateribus & angulis inæqualibus dicunt, in sole aperto proiectas, radios in se recandentes discurrere. Vetus exemplar legit, candentes.

Recano] recanis, pen. corr. recinui, recentum (ἀναφονέω) recanere, Iterum canere. Plin. lib. 10. cap. 33. 6, Adeoq; uincit libido etiam fœtus charitatem, ut illa furtim & in occulto incubans, quum sensit fœminam aucupis accedentem ad marem, recanat, reuocetq;. De perdice.

¶ Recanto, recantas (παλινῳδέω) recantare, Est rem incantatam alio carmine liberare. Plinius lib. 28. cap. 2. 10, Non pauci etiam serpentes ipsos recantari credunt.

Recantare, Iterum cantare. Martial. lib. 2. 85,

Nusquam Græcula quod recantat Echo. hoc est, cantanti uel loquenti respondet.

¶ Recantatus, pen. prod. Participium (παλινῳδημένος) Horat. 1. Carm. ode 16. 6,

——nunc ego mitibus
Mutare quæro tristia, dum mihi Fias recantatis amica
Opprobrijs, animumq; reddas. Recantatis, id est, meliore carmine deletis. Recantantur autem opprobia, quum mutato carmine laudibus corriguntur, ait Acron. Porphyrio uerò, Recantari probra dicuntur, quum contraria probris carmina fiunt in eum cui malè dixerimus.

Curæ recantatæ. Ouid. 1. de Remed. amor. 52.

Recasurus] Vide Recido.

Recauta] uno uerbo, apochæ species, in Nouel. de transitu militum, in qua Iustinianus ostendit de recauta de more facta παρὰ τῶν ὀπτιόνων τοῖς ὑποτελέσιν ὑπὲρ τῶν παρ' αὐτῶν δαπανωμένων. Brisonius lib. 16. De uerborum quæ ad ius pertinent, significatione.

Recedo] recedis. penul. prod. recessi, recessum (ἀπίημι, ἀφίστημι, ἀνάγω, ἰγώω, ὀχνέω, ἀπέρχομαι, νοσφίζομαι, ὑπείκω) recedere, Quasi retrò cedere. Plinius lib. 3. capite 23, Recedens à mari M passuum.

Recedere ab aliquo procul. Plaut. Capt. 11. 20.

Accedere ad aliquem, & Recedere ab aliquo, contraria. Cicero pro Plancio, 12.

Ab hoste recedere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 30.

Ex acie recedere. Vide Acies.

Longius recedere. Virg. 4. Georg. 39.

Recedere illuc. Plaut. Rud. 19. 7,

Iube dum recedere istos ambo illuc modò.

Domus recessit. Virg. 2. Aeneid. 60,

Et magis atq; magis (quanquam secreta parentis
Anchisæ domus, arboribusq; obtecta recessit) id est, Inquit Seruius, à frequentia se remouit. & est speciosa translatio;

Digitized by Google

latio, quoties rei mobilis ad immobilem, uel econtrà transfertur officium.
Flammæ recedunt. Virg. 2. Aeneid. 127.
Turpiter uicta Venus sæpe recessit. Ouid. 1. de Remed. 40.
Recedere ab armis, pro Cessare, & desistere. Cicero pro Rosc. Amor. 75.
A causa alicuius paululum recedere. Cic. Post redit. in Senat. 5.
Recedere à conditione, à persona, à statu, Est quod immutare conditionem, personam, statum dicimus.
Recedere ab usitata consuetudine. Cic. pro Quintio, 45.
Sic ut mater amas sic nunquam corde recedit
Nata tuo. Stat. 3. Sylu. 5. 11.
Recedere à lege. Cic. 4. Verr. 30.
Procul à natura recedere. Quintil. lib. 2. cap. 10. 9.
Recedere ab oculis, Mori. Plin. epist. 15. 6, Viuit enim, uiuetq; semper atq; etiam latius in memoria hominum & sermone uersabitur, postquam ab oculis recessit.
Recedere ab officio, Non facere officium. Cic. 3. Off. 24.
Nullo dolore cogi ut ab officio recedatur. Ad Heren. 2. 96.
Animus à uera longè ratione recedit. Lucret. lib. 2. 46.
Recedere à sententijs alicuius: pro, Illas taxare. Cicero Attico, libro 12. 234. 2.
Recessit dictio à significatione Cic. 1. Off. 57, Hostis enim apud maiores nostros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus, &c. quanquam id nomen durius iam effecit uetustas: à peregrino enim recessit, & propriè in eo qui arma contrà ferret, remansit.
De statu dignitatis recedere. Cic. Attic. lib. 1. 15. 3.
A uita recedere, Mori. Cic. 4. Tusc. 61.
Vita recessit patrio corpore: id est, mortuus est pater. Plautus (Merc. 3. 73.
A uitio recedere. Plin. epist. 182.
Recedere, pro Reuerti, Sallustius in Iugurtha, Albinus Aulo fratre in castris Proprætore relicto, Romam recessit.
In ocia tuta recedere. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 6.
Dilapsus calor, atq; in uentos uita recessit. Virg. 4. Aen. 141.
Recedo, pro Discedo. Cic. Attic. lib. 2. 28. 3, Tu si literis ad Sycionios habes, aduola in Formianum, unde nos pridie Non. Maij recedere cogitamus.
In auras tenues recedere. Virg. 2. Aeneid. 159.
De medio recedere. Cic. pro Rosc. Amer. 66. (119.
Quid furis, aut quonam nostri tibi cura recessit? Virg. 2. Aeneid.
Ille, ut opes fractæ Teucrũ, & fortuna recessit. Virg. 3. Aen. 11.
Recedere, pro Diminui. Plin. epist. 6. lib. 3, Recessit uenter.
Rarescunt tenebræ, tantum de luce recessit. Stat. 11. Theb. 15.
Recedere pro Disiungi. Celsus lib. 8. cap. 7, Sed in alijs quidem ossibus ex toto sæpe fragmentum à fragmento recedit: maxillæ uerò semper ossa etiam uexata aliqua parte cohærent.
Membra cæsa recesserunt à cute. Ouid. 6. Fast. 142,
Antè recessisset caput hoc ceruice cruenta,
Quàm tu, &c. Ouid. epist. 15. 31.
Illa etiam siquando in tergum pulsa recessit. Virg. 11. Aen. 131.
Recedere, Remotum esse. Curtius lib. 4, Maritimam tamen orã & pleraq; longius etiam à mari recedentia rex eius insulæ Strato possidebat.
¶ Recedens, penul. prod. Participium (ἀφιστάμενος) ut, Anni uenientes & recedentes. Horat. de Arte, 36.
Rursus recedens hospes. Valer. 7. Argon. 24.
¶ Recessurus, pen. prod. (ἀποστησόμενος) aliud Participium. Ouid. in Ibin, 48.
¶ Recessus, huius recessus (ἀποχώρησις, ἀπόστασις) Cicero 2. de Nat. deor. 48, Bestijs autem sensum & motum dedit, & cum quodam appetitu accessum ad res salutares, à pestiferis recessum.
Tacitus recessus. Stat. 1. Sylu. 2. 55.
Accessus & Recessus lunæ, contraria. Cic. 3. de Orat. 98. Idẽ 2. de Diuinat. 50, Quid de fretis aut de marinis æstibus plura dicã? quorum accessus & recessus, Lunæ motu gubernatur.
Recessus in oculo, pro Cauitate siue profunditate quam uocãt. Plin. lib. 8. cap. 33. 2, Oculi in recessu cano, tenui discrimine, prægrandes, & corpori concolores.
Recessus collium. Mart. lib. 1. 170,
Lati collibus eminent recessus.
Solitudo & recessus. Cic. Attic. lib. 12. 244. 6.
In recessu, & Fronte, contraria. Quintil. lib. 1.
Angulosi recessus. Vide Angulus.
Apricus recessus. Vide Apricus.
Longis recessibus ingens spelunca. Ouid. 1. Fast. 111.
Magni recessus & amœni. Curtius lib. 7.
Marmoreo superi sedêre recessu. Ouid. 1. Metam. 36.
Seducti recessus. Ouid. 13. Metam. 191.
Tenebroso recessu carceris obtecta. Claud. 3. de rapt. Pros. 17.
Oris recessus. Quintil. lib. 1. cap. 5. 20, Quum uox quasi in recessu oris auditur.
Latebræ & recessus in animis hominum. Cic. pro Marcel. 13. Plin. epist. 3. lib. 3, Vita hominum altos recessus, magnasq; latebras habet. id est, reconditissima arcana. Budæus.
Vmbra aliqua aut recessus. Cic. 3. de Orat. 56, Sed habeat tamẽ illa in dicendo admiratio ac summa laus, umbram aliquam aut recessum, quo magis id quod erit illuminatum, extare atq; eminere uideatur.
¶ Recessim, Aduerbium (ἀναχωρητικῶς) Retrò cedẽdo. Plaut. Amph. 17. 60,
Ego cunas recessim rursum prorsum trahere Idem Casin. 10. 7.
Recello] recellis, recellui (ἀνακλίνω) recellere, Reducere, & ut ait Festus, reclinare. Apuleius libro 10, de Asino, Illa enim quoties ei parens nares recellebam accedens, toties nisu rabido & spinam prehendens ad eam appliciore nexu inhærebat. Liu. 4. bel. Pun. 156. Ferrea manus quum iniecta proræ esset, grauiq; libramento plumbi recelleret ad solum: suspensa prora nauim in puppim statuebat. id est, deprimeret, inquit Budæus.
Recens] recentis, om. g. (νεαρός, πρόσφατος, καινός) Nouum quod nuper accidit. Terent. Adel. 3. 2. 14,
Vt iram hanc in eos euomam omnem, dum ægritudo hæc est recens.
Recens, nouus. Cic. Bruto lib. 11. 21. 4, Quocirca Segulium negligamus, q̃ res nouas quærit: nõ quo ueterẽ comederit (nulla enim habuit) sed hanc ipsam recentem nouam deuorauit.
Recens, & Inueteratus, contraria. Cic. de Senect. 66.
Recens, & Lassus, contraria. Curtius lib. 3, Timere ne nõ uirtute hostiũ, sed lassitudine sua uincerẽtur. Persas recentes inde successuros, si luxus stare potuissent. Hinc dicuntur equi recentes, Ouidio 2. Metã. 13 ut paulo pòst uidebis adnotatum.
Pullus à partu recens. Varro 2. de Re rust. cap. 8. 2.
Dido recens à uulnere. Virg. 6. Aeneid. 90.
Recens ab. Cic. 3. de Nat. deor. 15, Et quos Homerus qui recens ab illorum ætate fuit, sepultos dicit Lacedæmone.
Recens è prouincia. Cic. 2. Verr. 4, Quum è prouincia recens esset, inuidiaq; & infamia non recenti, sed uetere ac diuturna flagraret.
Recentior, recentissimus. Cic. 2. de Fin. 131, Horum recentiorum nunquam dictum ab ipso ullo quod sciam.
Alius alio recentior est in dolore. Author ad Heren. lib. 2. 42.
Recentiores ex authoribus. Plin. lib. 12. cap. 17. 3.
Recens à dijs, qui nuper à dijs profectus est. Senec. epist. 19, Nõ tamen negauerim fuisse alti spiritus uiros, &c. ut ita dicam, à dijs recentes.

Anima

Animæ recentes. Ouid. 8. Metam. 98.
Cædes recens. Virg. 2. Aeneid. 144.
Locus tepidus recenti cæde. Virg. 9. Aeneid. 92.
Candore recenti sol irrigat cælum. Lucret. lib. 5. 57.
Causa recens accessit ad iras. Ouid. 3. Metam. 15.
Crimen recens. Ouid. epist. 9. 11.
Cura recens. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 7.
Dolor recens. Quintil. lib. 6. cap. 2. 22.
Equi recentes, Non lassi, uel à lassitudine recreati. Ouidius 2. Metam. 12.
Exemplum recens. Claud. 2. in Eutropium, 110.
Factum recens. Ouid. 1. Metam. 34.
Fama recens. Plin. lib. 10. cap. 43. 4.
Flores recentes carpere. Horat. 3. Carm. ode 27. 9.
Fluuios recentes, pro Aqua statim hausta, dixit Virgilius lib. 3. Georg. 61. Seruius.
Folio uelata recenti. Ouid. 3. Fast. 29.
Homines recentes, Nuper nati. Horat. 1. Carm. ode 10. 1.
Laudes recentes. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 18.
Lectus recens: hoc est, delectus recens. Tacit. lib. 20.
Literæ recentissimæ. Cic. ad Attic. lib. 6. 111. 1.
Malum recens. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 12.
Maritus recens. Plin. epist. 176. b. Plautus Nouum dixit.
Memoria recentiore. Cic. 2. de Nat. deor. 8, Et recentiore memoria ijdem Tyndaridæ Perseo uictum nunciauerunt. id est haud ita multo antè.
Metu recenti trepidat mens. Horat. 2. Carm. ode. 19. 1.
Negocio recenti. Cic. 3. Verr. 71.
Pede recenti recurrere. Plaut. Trin. 14. 8.
Incolere recentia prata riuis. Virg. 6. Aeneid. 135.
Re recenti id est, eo tempore quo res contigit: quod etiam E re nata dicitur. Cic. 7. Ver. 60, An recēti re Syracusis apud nostos, inspectāte Sicilia penè tota, securi ferire? Curtius lib. 7.
Rore recenti gemmantes herbæ. Lucret. lib. 2. 64.
Seditio recens. Ouid. 12. Metam. 13.
Recens hominum sermo, & Vetustas annalium, contraria. Cic. pro Muræna, 14.
Tempore recenti illo tu omnia, &c. Cic. ad Brutum.
Vestigia recentia. Cic. 5. Ver. 67.
Vires recentes. Ouid 4. Trist. eleg. 5. 13.
Vmbræ recētes, Quarum corpora nuper erant mortua. Ouid. 10. Metam. 10. de Orpheo.
¶ Recens (προσφάτως) Aduerbium est aliquando, idem quod Recenter significans. Virg. 3. Georg. 32,
Sole recens orto. Plin. lib. 18. cap. 22. 3, Quām recentissimè stercorato solo.
Recens cōdita Roma: hoc est, nuper. Suet. in Tiberio Cæs. ca. 1.
Recentes Roma uenerunt. Cic. Attic. lib. 16. 334. 1.
Recens natus, apud Plautum in Cist. 3. 17.
Recens diues. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 2.
¶ Recenter, νεωστί, Aduerb. cuius nullum exemplum reperi.
¶ Recentor, recentaris (νεοχμοῦμαι) recentari, Renouari, et denuò recens fieri. Matius,
Iamiam albicascit Phœbus, & recentatur,
Commune lumen hominibus & uoluptas. Nonius.
Recenseo] recenses, recensui, recensum (καταλέγομαι, ἀπαριθμέω, ἐξετάζω) recensere, Recognoscere, summam totius populi colligere. Liuius, Inter hæc recenset exercitum, militem instruit. Idem 1. ab Vrbe, 65.
Captiuos recensere. Liu. 6. bel. Pun. 252.
Numerum recensere. Virg. 4. Georg. 88.
Numerum porcorum recensere. Colum. lib. 7. cap. 9. 8.
Vellera ad numerum pecoris recensere. Col. lib. 12. cap. 3. 8.
Recensere, Narrare. Cic. Attic. lib. 16. 331. 3, Ob ius enim recenses multa, quæ uellem. Vetus exemplar legit, Ob ius enim recessis multa. Alij, Ouius enim recenset multa.
Facta fortia recensere. Ouid. epist. 9. 22.
Dinumera fastos, nec parua exempla recense. Stat. 4. Syl. 1. 5.
¶ Recensus, καταλεχθείς, Participium à Recenseo, recenses, secundæ coniugationis. Suet. in Vesp. capit. 9, Amplissimos ordines, & exhaustos cæde uaria, & contaminatos ueteri negligentia purgauit, suppleuitq; recenso Senatu & equite, submotis indignissimis, & honestissimo quoq; Italicorum ac prouincialium allecto.
¶ Recensus (ἀπαρίθμησις) huius recensus, Ipse recensendi actus, ac recognitio. Suet. in Cæsare Dictatore, cap. 41, Recensum populi, nec more, nec loco solito, sed uicatim per dominos insularum egit.
¶ Recensio, recensionis (κατάλογος) Idem. Cicero pro Milone, 55, Eum qui ædem Nympharum incendit, ut memoriā publicæ recensionis tabulis publicis impressam extingueret. Suet. in Iulio Cæsare, cap. 41, Ne qui noui cœtus recensionis causa moueri quandoq; possent.
¶ Recensitio, Idem. Vlpian. in l. 3. §. si quis noxali. D. ad exhibend. Recensitione seruorum facta. Sic habent Pandectæ Florentinæ, & Haloander.
¶ Recensitus, penul. prod. (ἀπαριθμηθείς) Participium, à Recensio, recensis, quartæ coniugationis uerbo antiquo, ut docet Georgius Valla. Idem quod Recensus, siue recognitus. Suet. in Iul. Cæs. cap. 41, Instituit quotānis in demortuorum locum ex his qui recensiti non essent, subsortitio à Prætore fieret. Claud. in Eutropium, lib. 2,
Prisca recensitis euoluite secula fastis.
Recepto] Vide Recipio.
Recessim] Aduerbium. Vide Recedo.
Rechedipna] Erant uestes peregrinæ, quibus in gymnasijs utebantur. Iuuenal. Satyr. 3. 7,
Rusticus ille tuus sumit rechedipna Quirine. Quo in loco uolunt docti legendum esse, trachedipna.
Recido] recidis, recidi, penul. corr. recasum, penul. prod. (ἀναπίπτω, περιίημι) Recidere, ex Re & Cado compositū, Retrò siue iterum cadere. Iungitur præpositionibus Ad uel In. Cicero 2. de Nat. deor. 96, Quia & recidant omnia in terras, & oriantur è terris.
Recido, c geminato, productionis gratia interdum dixerunt poetæ. Lucret. lib. 1. 172,
At neq; reccidere ad nihilum res posse. Idem lib. 5. 572.
Propert. lib. 4. eleg. 9. 4,
Reccidit inq; suos mēsa supina pedes. Legitur &, Decidit.
Reccidere in caput. Curtius lib. 9.
Incassum recidit omnis impensa. Colum. lib. 4. cap. 3. 4.
Eò recidit, Quorsum recidat. Liu. 4. ab Vrbe, 7, Ne id Iupiter Opt. Max. fineret, regiæ maiestatis imperium eò recidere. Cic. pro Rosc. Comœd. 25, Et quorsum recidat responsum tuum, non magnopere laboro.
Recidit ad paucas familias attenuata bellis ciuitas. Plinius libro 5. cap. 2. 1.
In fortunam recidere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 18.
Tela in iugulum Consulum recidissent. Cic. pro Plancio, 74.
Ad luctum reciderunt ex lætitia. Cic. pro Sylla, 69.
Ad ludibrium recidit. Curtius lib. 9.
Hoc in memoriam recidit. Cic. 13. Philip. 357.
In grauiorem morbum recidere. Liuius 4. bel. Pun. 130.
Ad nihilum recidere. Cic. 7. Philip. 234.
Ramulus adductus ut remissus esset, in oculū suum recidit. Cic. 1. de Diuin. 200.
Ad paucos recidit ars musica. Terent. in Prolog. Hecyr. 47.
In te recident hæ contumeliæ, Plaut. Menæch. 11, 53. Liuius 6. bel. Ma-

Digitized by Google

bel. Maced. 118, Aetolorum praua consilia, atq; in ipsorum caput semper recidentia accusauit.
In tenebras recidere. Cic. ad Brutum, 19.11.
Recidunt febres: id est, redeunt. Plin. lib. 28. cap. 16.10.
¶ Recasurus, pen. prod. Particip. (περιπέσων) Cic. ad Attic. lib. 4.85.18, Id ego puto, ut multa eiusdem, ad nihil recasurum.
¶ Recidiuus, pen. prod. (ὑπότροπος, ὑπόστροφος, ὑποστροφώδης) Adiectiuum, Quod post casum renascitur. Virg. 4. Aeneid. 69,

Et recidiua manu posuissem Pergama uictis. id est, quæ reciderunt. quasi Didoni se purgans Aeneas, Si mihi, inquit, licuisset, ruinas Troiæ protinus instaurassem: non tot, tantisq; laboribus ac periculis condere nouam quæsissem. Seruius, Recidiua, post casum restituta interpretatur. Idem libro 7. Aeneid. 165.

Recidiuæ febres. Plin. lib. 30. cap. 11.10.
Recido] recidis, recidi, recisum, pen. prod. (ἀποτέμνω) recidere, ex Re & Cædo compositum, Incidere. Vnde Recisos ramos dicimus. Cato cap. 2. 3, Viam publicam munire, uepres recidi. Martial. lib. 1.115,

Quàm primum longas Phœbe recide comas.

Barbam recidere falce. Ouid. 13. Metam. 165.
Vulnus ense recidendum est. Ouid. 1. Metam. 30.
Ornamenta ambitiosa recidere. Horat. de Arte, 91.
Culpa reciditur supplicio. Horat. 3. Carm. ode 24.7.
¶ Recisus, penul. prod. Participium (ἀποτετμημένος) Plinius lib. 16. cap. 34.4, Itaque quum trunco inaruit recisa, etiam lætius fruticat.
Ab omni parte recisum. Ouid. 3. Fast. 76.
Caput recisum est. Ouid. 9. Metam. 15.
Recisæ columnæ. Horat. 2. Carm. ode 18.1.
Fustes recisi. Horat. 3. Carm. ode 6.9.
Vultus à ceruice recisus. Lucan. lib. 2.23.
Nationes partim recisæ, partim repressæ. Cicero de Prouin. Consul. 25.
Coloni ense recisi, Interfecti. Lucan. lib. 2.39.
Vitia recisa à stirpe. Claud. 1. in Ruffinum, 12.
¶ Recisurus, penul. prod. Participium (ἀποτεμούμενος) Horat. 1. Serm. Satyr. 3.25.

—quum dicas esse pares res
Furta latrocinijs, & magnis parua mineris
Flace recisurum simili te.

¶ Recisio, Verbale (ἀπότμησις) Plinius lib. 21. cap. 4.7, Omnis autem recisione atq; ustione proficit.
¶ Recisamentum, recisamenti (ἀπότμημα) Paruum frustum & quasi ramentum ex re aliqua recisum. Plin. libro 33. cap. 11.5, Ocyssimè uerò coronarium æruginem contrahit recisamentis in acetum additis. De ære.
Recingo] recingis, recinxi, recinctum (ἀναζωννύω) recingere, Idem quod Discingere, quemadmodum Reuincio, & multa alia, significationem habent suis simplicibus contrariam. Plinius lib. 17. cap. 28.6, Priuatim autem contra erucas ambiri arbores singulas à muliere incitati mensis nudis pedibus recincta. Sub. multi iubent. hoc est, discincta, & uestem recinctam habente, ut menses fluant super humo. Ouid. 4. Metam. 102,

—sumptumq; recingitur anguem. id est, iterum deponit anguem, quem se antea uelut cingulo præcinxerat. Ibidem, lib. 5.119.

¶ Recinctus, Participium (ἀναζωσμένος) ut, Vestis recincta. Virgilius 4. Aeneid. 104.
Tunica recincta. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.2.
Castaq; fallaci zona recincta manu. Ouid. epist. 2.24.
Recinium] recinij, siue Recinus, Vestis antiquissima quadrata, ut ait Varro, cuius mediam partem retrò incidebant: unde Reciniati mimi. Seruius in primum Commēt. Aeneid. Recinus dicitur, ab eo quòd post tergum reijcitur.
Recino] recinis, penul. corr. recinui, recentum (ἀναφωνέω) recinere, Rursus canere. Cicero de clar. Orat. 88, Illud est maius, quod in uocibus nostrorum oratorum, recinit quiddam & resonat urbanius. Horat. 1. epist. 1.11,

hæc recinunt iuuenes dictata, senesq;.

Nomen alicuius recinere. Horat. 1. Carm. ode 12.1.
Parræ recinentis omen. Horat. 3. Carm. ode 27.1.
Recipio] recipis, penul. corr. recepi, penul. prod. receptum (ἀναδέχομαι, ἀποδέχομαι, ἐκδέχομαι, προσίεμαι, ὑποδέχομαι, ἀπέχω, ἐπαναχειρέω) recipere, ex Re & Capio, Rursum capere significat. Liu. lib. 9, Recipiant arma quæ per pactionē tradiderunt. Plin. de Viris illust. 61, Apud Contrebiam oppidum cohortes loco pulsas redire, & locum recipere iussit.
Frænum recipit equus. Horat. 1. epist. 10.8.
Anhelitum recipere. Plaut. Epid. 5.22.
Animam recipere. Quintil. in Procem. lib. 6.11. Animam recipere, auramq; communem haurire amplius potui?
Animum recipere. Terent. Adelp. 3.2.26.
Animum uultumq; recipere. Ouid. 4. Fast. 123.
Recipere animum uel animos à uel ex pauore. Liu. 2. ab Vrbe, 222. Idem 1. bel. Pun. 21.
Mentem recipere. Virg. 11. Aeneid. 180.
Ossa receperunt frigus. Ouid. 11. Metam. 84.
Recipere urbem aliquam, Recuperare. Cic. de Senect. 10, Tarentum uerò qua uigilantia, quo consilio recepit?
Res amissas recipere. Liu. 3. ab Vrbe, 267.
Pœnas ab aliquo recipere. Virg. 4. Aeneid. 131,

Vlta uirum, pœnas inimico à fratre recepi. Bene recepi, inquit Seru. quasi debitas.

Recipere se in aliquem locum, pro Conferre se, & proficisci. Cicero Attico, lib. 1.15.1, Me Romam recepissem. Terent. Phorm. 2.4.22,

Percunctatum ibo ad portum quoad se recipiat.

Recipere se ad aliquem fuga. Cæsar 1. bell. Gall. 42.
Recipe te ad me. Plaut. Persa, 2.48.
Recipere se ad cœnam ad aliquem, Ire ad cœnam. Plautus Capt. 13.62.
Ad diem se recipere. Cic. 3. Off. 59.
Recipe te ad dominum domum. Plaut. Trinum. 14.1.
Domum se recipere. Plaut. Capt. Terent. Phorm. 5.4.7,

Neq; me domum nunc reciperē, ni mihi esset spes ostensa.

Recipio tempore me domo. Cic. Atic. lib. 11.214.4.
Gressum recipere ad limina. Virg. 11. Aeneid. 6.
Ex loco aliquo se recipere. Plaut. Aul. 28.10. Cic. 6. Verr. 19,

Et quum ex hisce se locis reciperent, eodem deferrentur.

Ex opere se recipere. Plaut. Menæb. 18.7.
In portum se recipere. Cic. 5. de Fin. 26.
In montem sese recipere. Cæsar 1. bel. Gall. 99.
Sub murum se recipere. Cæsar 2. bel. Ciuil. 55.
Se recipere ab undis. Virg. 4. Georg. 8.
Ab Actio quum Samum insulam in hyberna se recepisset. Sueton. in Augusto Cæsare, cap. 17.
Ad frugem se recipere. Cic. pro Cælio, 20.
Ad ingenium suum se recipere. Plaut. Asin. 6.7.
Recipere se: pro, Ad se redire, & animum ac uires resumere, Cic. in Somnio, 16.
Recipere se in principem. Plin. in Paneg. 128.
Recipere, Capere uel accipere: ut, Recipere in custodiam. Plaut. Rud. 17.30,

—in custodiam nos ut tuam

Recipias

Digitized by Google

Recipiat & tutere. Et apud Plin. in Paneg. 152, Recipere in tutelam.
Recipere epistolas. Cic. Ad Attic. lib. 12. 152. 3.
Recipere sinu. Cic. de Vniuers. 58.
Recipere in se omnia. Cic. 4. Acad. 212.
Recipere in aures, Audire. Plaut. Cistel. 5. 34.
Recipere animis consilia alicuius. Liu. 2. bel. Pun. 163.
Austeritatem recipere dicuntur uina. Plin. lib. 14. cap. 2. 4, Vina primò dulcia austeritatem annis recipiunt, & rubra fiũt. In uetusto exemplari legitur, accipiunt.
Casum recipere res aliqua dicitur. Cæs. 3. bel. Ciuil. 203, Quæ res tamen fortaße aliquem reciperet casum, ne imperatorias sibi partes sumpsisse uideretur.
Non recipit cunctationem hæc res. Liu. 9. bel. Pun. 123.
Recipere domum custodiendum. Liu. 9. bel. Maced. 203.
Detrimentum recipere. Cæsar. 3. bel. Ciuil. 34.
Recipere ignem dicitur lignum, & similia. Plinius lib. 14. capit. 20. 8, Fex uini siccata recipit ignes, ac sine alimento per se flagrat.
Incrementum recipere. Colum. lib. 5. cap. 6. 10.
Sonum recipiunt aures. Cic. 2. de Nat. deor. 211.
Recipere aliquem, Admittere, accipere, honoris uel beneficij aut humanitatis causa suscipere. Cic. 3. Off. 6. 3.
Recipere hospites. Cic. 3. Verr. 44.
Recipere hospitẽ in domum. Cic. 1. Off. 194, Sic in domo clari hominis, in quam & hospites multi recipiendi sunt, & admittenda hominum cuiusq; generis multitudo.
Recipere aliquem mensa, lare, tecto, &c. Liu. 6. bel. Pun. 132. Cicero 4. Verr. 17. Idem pro Cluentio, 136, Quem propter animi importunitatem nemo recipere tecto, nemo adire, &c.
Recipere adytis suis. Colum. lib. 1. in præf. 25.
Recipere ciuitate. Cic. pro Corn. Balbo, 25.
Recipere in sedem, & Recipere dorso dicitur equus hominem. Plin. lib. 8. capit. 42. 1, Neminem hic alium quàm Alexandrum, regio instratus ornatu recepit in sedem, alios passim reijciens. De equo Alexandri. Idem libro 8. capite 42. 2, Nec Cæsaris Dictatoris quenquam alium recepisse dorso, equus traditur.
Hospitio recipere aliquem. Ouid. 5. Metam. 132.
Nec recipi portis, aut duci in mœnia poßint. Virg. 2. Aen. 38.
Tectis ac sedibus suis aliquem recipere. Cic. 2. de lege Agr. 89.
Vrbe uirum uidi, tectoq; animoq; recepi. Ouid. epist. 6. 11.
Aliquem animo & thalamo recipere. Ouid. 2. de Arte, 82.
Ad sese aliquem recipere. Virg. 2. Aeneid. 105.
In eandem nauem recipere. Cic. 3. de Nat. deor. 129.
In secundam aciem recipere aliquem. Vide Acies.
In ornithona recipere aliquem. Vide Ornithon.
In amicitiam recipere. Cic. Attico, lib. 2. 35. 1.
In cælum recipi. Ouid. 2. Metam. 106.
In deditionem recipere. Cæsar 3. bel. Gall. 437.
Recipi ad deos. Liu. 4. ab Vrbe, 70.
Aliquem in familiaritatem recipere. Cic. 2. Philip. 85.
Ciuitatem in fidem recipere. Plin. lib. 7. cap. 26. 3. Cæsar 2. bel. Gall. 284, Cæsar honoris Diuitiaci causa atq; Heduorum, sese eam in fidem recepturum, & conseruaturum dixit. Ibidem, lib. 8. 98. Cic. 1. Off. 54, Vt ij qui ciuitates aut nationes deuictas bello in fidem recepissent, earum patroni essent more maiorum.
In fidem suam recipere aliquem. Cic. Seruilio, lib. 13. 70. 6.
In fidem & neceßitudinem recipere. Cic. Sulpitio, lib. 13. 20. 5.
In gratiam recipere. Cic. pro Rab. Posthumo, 12.
Ignorantiam alicuius recipere: id est, excusationem admittere. Vlp. in l. si fideiussor. §. 1. ff. mandati uel contrà.

Recepta est cognitio: id est, admissa est actio causæ. Plinius epist. 108.
Recipere aliquem domum ad se hospitio. Cæsar lib. 2. bel. Ciuil.
Recipere seruum (inquit Vlpianus, de seruo corrupto, l. 1.) est abscondendi causa seruo refugium præstare, uel in suo agro, uel in alieno loco ædificioue.
Recipere, Excipere ad usum suum, & reseruare: quod fit, quum quis uenditis cæteris, sibi quippiam reseruat. Plaut. Trin. 4. 116,

—ubi nunc adolescens habet? c. posticulum
Hoc recepit quum ædes uendidit.

Nonius, Recipere, est exceptum facere. Budæus, Recipere antiquum uerbum iuris. Gellius libro 17. capit. 6, Quando mulier, inquit, dotem marito dabat, tum quæ ex suis bonis retinebat, neq; ad uirum transmittebat, ea recipere dicebatur: sicuti nunc quoq; in uenditionibus quæ excipiuntur, neq; ueneunt. Recepticius ergo seruus mulieris est proprius, quẽ cum pecunia reliqua mulier receperat, neque dixerat doti, sed retinuerat.
Recipere, In tutum reducere, liberare. Virg. 6. Aeneid. 23,

—medioq; ex hoste recepi.

In tutum recipi. Liuius 2. ab Vrbe, 82.
Aliquem in periculo recipere. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 9. 2.
Nomen absentis recipere. Cic. 4. Ver. 71, Et hac actione quàm uoletis multi dicent, & qui ex isto ipso audierint uiri primarij nostri ordinis, & alij qui interfuerint quum absentis nomen reciperetur. id est, inter reos reciperetur, inquit Budæus. Valer. lib. 3. cap. 7, de M. Antonio, Lex Memia eorũ, qui Reip. causa abessent, recipi nomina uetabat.
Recipere corpore telum. Virg. 9. Aeneid. 70. hoc est, educere, inquit Seruius. ut,

——hastamq; receptat
Oßibus hærentem.

Cic. pro Rosc. Amer. 20, Aiunt hominem (ut erat furiosus) respondisse, quòd non totum telum corpore recepisset.
Recipere, Facienda suscipere, & cum obligatione promittere. Cic. Crasso, lib. 5. 8. 13, Quæ tibi promitto ac recipio, sanctißimè esse obseruaturum. Terent. Phorm. 5. 8. 9,

An uerebamini ne non id facerem, quod recepissem semel?

Recipere ad se, In suam fidem & periculum accipere. Plaut. Milit. 5. 74. Terent. Heaut. 5. 5. 12,

—ad me recipio, Faciet.

Recipere in se. Cic. ad Brut. lib. 13. 11. 8, Sed tamen separatim promitto, in meq; recipio, fore eũ tibi & uoluptati & usui.
Tibi spondeo, in meq; recipio. Cic. Sulpitio, lib. 13. 18. 6.
Recipere causam capitis. Cicero post Reditum ad Quirites, 8. id est, defendendam suscipere. Idem 4. Verr. 1, Recipi enim causam Siciliæ.
De aliquo fidem recipere. Cic. Attic. lib. 2. 37. 2.
Recipere mandatum. Cic. pro Rosc. Amer. 66.
Receptum officium persoluere. Cic. 7. Ver. 143.
Recipere onus aliquod. Cic. in Orat. 19.
Recipere, Promittere. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7. 13, Sed tamen ego filio dixeram, librum tibi legeret & auferret: aut ea conditione daret, si reciperes te correcturum. Cæsar 3. belli Ciuilis, 66.
Thermus omnia se facturum recepit. Cicero ad Atticum, libro 5. 100. 3.
Recipere alicui. Cic. ad Atticum, lib. 5. 95. 3, Vt ego ei coràm dixeram, mihiq; ille receperat. Idẽ ad Memmium, lib. 13. 3. 2, Velim ita tractes, ut mihi coràm recepisti.
Inter recipere, & suscipere. Recipimus partem, Suscipimus totum, ut ait Asconius in Diuinationem. Cicero, Ego in hoc iudicio mihi Siculorum causam receptam, populi Romani susceptam

ſceptam eſſe arbitror. Idem 2. de Orat. 57, In quo eſt illa quidem magna offenſio, uel negligentiæ ſuſceptis rebus, uel per fidiæ receptis.

Recipere & Reſpuere, contraria. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Recipere, Approbare. Quintil lib. 8, de Metonymia loquens, Ex eo quod continetur, uſus recepit bene moratas urbes, & poculum epotum, ſeculum fœlix. Budæus.

Cognoſcere & recipere. Cic. 1. Tuſc. 5, Serò igitur à noſtris poetæ uel cogniti, uel recepti.

Recipi in cibum, uel in menſas, dicitur herba, uel auis, quum recipitur pro cibo. Plin. lib. 22. cap. 22. 18, Scolymon quoq; in cibos recipit Oriens. Et lib. 10. cap. 26. 1, Africæ nouiſſimæ ſunt peregrinarum auium in menſas receptæ propter ingratum uirus.

Recipere in mores, Obſeruatione quadam, non legibus confirmare. Quintil. lib. 5. cap. 10. 10.

Receptum eſt, Imperſonale: pro, Approbatū eſt, ut ait Budæus. Plinius lib. 28. cap. 2. 13, Quin & abſentes tinnitu aurium præſentire ſermones de ſe, receptum eſt. Quintil. libro 1. cap. 3. 8.

Ratione falſa receptum eſt. Lucret. lib. 1. 77.

¶ Receptus, Participium (προσδεδεγμένος) Recepti in ciuitatem dicuntur, qui cum ſuffragio ciues ſunt effecti: ut apud Liuium ſæpe legitur. Et Receptus mos eſt, quem ſponte ciuitas alienum aſciuit.

Ex facili nulloq; urgente receptus. Lucan. lib. 4. 10.

Cælo receptus. Quintil. lib. 3. cap. 7. 4.

Sede cæleſti receptus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 11.

Amans receptus tota nocte. Propert. lib. 2. eleg. 15. 6.

E.. ſis receptus pectore. Senec. Thyeſt. 8 24.

—fruges q; receptas
Et torrere parant flammis, & frangere ſaxo. id eſt, liberatas. Seruius, ut, Medioq; ex hoſte recepi. Virg. 1. Aen. 37.

Perſuaſio publicè recepta. Quintil. lib. 3. cap. 7. 16.

Preces receptæ. Stat. 4. Sylu. 1. 2.

Somnus receptus parte oculorum. Ouid. 1. Metam. 138.

Verba aure recepta. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 3.

¶ Receptum, ἀναδεχθέν, Subſtantiuū. Cic. 2. Philip. 86, Promiſſum & receptum interuertit, ad ſeq; tranſtulit.

Promiſſo ac recepto ſuo ſatiſfacere. Cic. 7. Ver. 108.

¶ Receptus, huius receptus (ἐκδοχή) Liu. 8. ab Vrbe, 96, Breuitate ipſa loci, faciliq; receptu in tam propinqua caſtra, haud ægrè militem à multa cæde eſt tutatus.

Receptui canere, Eſt tuba è prælio exercitum remouere (ἀνακαλεῖν) Cic. 12. Philip. 324, Quis enim reuocante & receptui canente Senatu properet dimicare? Vide Cano.

Per tranſlationem, pro Diſcedere & abire. Plin. epiſt. 45. d. Cic. 3. Tuſc. 59, Vetat igitur ratio tueri moleſtias, abſtrahit ab acerbis cogitationibus hebetem aciem ad miſerias contemplandas: à quibus quum cecinit receptui, impellit rurſum & incitat ad conſpiciendas, totaq; mente contrectandas uarias uoluptates.

Receptui ſignum dare. Liu. 2. ab Vrbe, 265.

Receptui ſignum, aut reuocationem à bello audire. Cicero 13. Philip. 354.

Receptus pertinacis ſententiæ, apud Liuium lib. 4. pro Reſipiſcentia à ſententia pertinaci. Alia conſtructione, lib. 8. bell. Punici, Receptus à malis conſilijs.

Receptus (καταφυγή) Locus in quo ſe tutò recipit exercitus, & ſine periculo hoſte expectare poteſt. Virg. 11. Aen. 106,
Planities ignota iacet, tutiq; receptus.

Habere aliquem receptum. Plancus Ciceroni, lib. 10. 11. 5.

Amittere receptum. Cic. Attic. lib. 8. 163. 4.

¶ Receptio, Verbale fœm. g. (ἐκδοχή) Plaut. Aſin. 16. 70,
Quid tibi huc receptio ad te eſt meum uirum? id eſt, Quare recipis ad te uirum meum?

¶ Reciperatio eſt, ut ait Gallus Aelius, quum inter populum, & reges, nationeſq; & ciuitates peregrinas lex conuenit, quomodo per reciperatores reddantur res reciperenturq;, reſq; priuatas inter ſe perſequantur. Feſtus.

¶ Reciperationem Turnebus eſſe dicit, quum inter populos lex conuenit, quomodo res repetantur recuperenturq;, σύμβολα, ſi credimus Suidæ, appellat Demoſthenes 7. Philipp. quæ pacta conuenta ſunt ciuitatum inter ſe, quibus intra ciuibus ultrò, citroq; redduntur. Hæc ille.

¶ Receptor, Aliud uerbale (ὑποδεκτης) Qui latrones, eorumq; ſurrepta recipit, occultatq;. Cic. pro Milone, 37, Suſſinuiſſet hoc crimen primum ipſe ille latronum occultator & receptor locus, dum neque multa ſolitudo indicaſſet, neque cæca nox oſtendiſſet Milonem. Metius iuriſconſ. tit. De receptoribus, Peſſimum, inquit, genus eſt receptorum, ſine quibus latere nemo diu poteſt.

¶ Receptrix, Verbale fœm. (ὑποδέκτρια) Cic. 6. Ver. 14, Tua inquam, tua Meſſana, tuorum adiutrix ſcelerum, libidinum teſtis, prædarum ac furtorum receptrix. Ibidem lib. 7. 125.

¶ Receptitius, Adiectiuum (ἐξαίρετος) Quod reſeruatur. Vide Recipere, pro Excipere ad uſum ſuum.

¶ Recepto, receptas (ὑποδέχομαι) receptare, Frequentatiuū. Terent. Heaut. 5. 2. 15,
Ibi tuæ ſtultitiæ ſemper erit præſidium Clitipho.
Victus, ueſtitus, quò in tectum te receptas. Idem Hecyr. 5. 1. 17,
Meum receptas filium ad te Pamphilum. Liuius 5. ab Vrbe, 36,

Animam receptare. Lucret. lib. 3. 102.

Sinu ſuo cuncta recepta natura. Lucan. lib. 7. 165.

¶ Receptator, penult. prod. receptatoris, Verbale. Qui fures, eorumq; furta domi ſuæ receptat, ſeu recipit & occultat. Vulgus Recelatorem uocat. Vlpian. ff. de incend. ruin. naufrag. &c. Non tantum autem qui rapuit, uerùm is quoque qui recepit, ex cauſis ſuprà ſcriptis tenetur: quia receptatores non minus delinquunt, quàm aggreſſores.

¶ Receptaculum, receptaculi, penul. corr. (ὑποδοχή, δοχεῖον, ἐνδοχεῖον, ὁρμητήριον) Confugium. Cic. 7. Verr. 48, Illud tibi oppidum receptaculum prædæ. Cæſ. 7. bel. Gal. 52.

Receptaculum omnium purgamentorum urbis. Liuius 1. ab Vrbe, 244.

Niſi illud & rei frumentariæ ſubſidium, & receptaculum claſſibus noſtris pateret. Cic. 4. Ver. 3.

Receptaculum animi corpus. Cic. 1. Tuſc. 82.

Mors æternum nihil ſentienti receptaculum. Cic. 5. Tuſc. 165.

Reciprocus] pen. cor. Adiect. (παλινδρομος, ἀντιστροφος) Dicitur quod eò redit unde prodijt. Spiritus reciprocatur, quum rurſum reſorbetur. Et unda à littore excuſſa, rurſus littus alluens, reciprocari dicitur. Et horæ reciprocantur, quum expleto legitimo curſu, rurſum ad priſtinum ordinē redeunt. Haud aliter pronomina reciproca ad id unde prodierant, reuocantur. Hæc Eraſmus. Varro de Ling. Lat. lib. 3. à recipiendo deriuat reciprocum: qui eſſe aſſerit, id quod alimde profectum, redit eò unde profectum eſt.

Motus reciproci. Senec. Herc. fur. 12. 32.

Reciprocus amnis, Refluus. Plin. lib. 9. cap. 57. 2. Idem lib. 5. cap. 4. 4. Tertius ſinus diuiditur in geminos, duarum Syrtium uadoſo ac reciproco mari diros.

Tethys reciproca. Silius lib. 3. 13.

¶ Reciproco, reciprocas, pen. corr. (ἀντιστρέφω, παλινδρομέω) reciprocare, Repetere, reflectere, remittere, retrogredi. Liu.

di Liu.1.bel.Pun.230, Quũ iã spiritũ intercluderet, nec reciprocare animã fineret, auersi à uento paruper consedêre. Cic.1.de Diuin.16, Siquidem ista sic reciprocantur, ut si diuinatio sit, dij sint: & si dij sint, sit diuinatio. Idem 3.de Nat. deor.31, Quid Chalcidico Euripo in motu identidem reciprocando putas fieri posse constantius? Liu.8.bell. Pun. 160, Quinqueremem satis credens deprehensam rapido in freto in aduersum æstum reciprocari non posse.

Reciprocare cœpit mare, magno tractu aquis in suum fretum recurrentibus, reddebatq; terras paulo antè profundo salo mersas. Curt.lib.9.

Reciprocare manu tellum. Gellius lib.9.cap.50.2.

¶ Reciprocatio, Verbale (ἀντιστροφή) Retrogressio. Plinius lib.8.cap.52, Quum circumactum angustiæ non caperent, nec reciprocationem longitudo in exilitate cæca. Idem lib. 9.capit.8.10, Obseruata æstus reciprocatione. Idem lib.11. cap.24.4, Longitudo fili à culmine, ac rursus à terra per illud ipsum uelox reciprocatio.

Recisamentũ, Recisio, Recisus] Vide Recido, pẽ.prod.

Recito] recitas, penul.cor. (λέγω, ἀπαγγέλλω, ἀναγινώσκω) recitare, ex Re & Cito, citas, compositum, Scripturam clara uoce, ut alij audiant, intelligantq;, legere. Plaut. Pseud.3. 47. Cicero 4. Ver.14. Quid ego nunc hic Sext. Pompeij Chlori testimonium recitem?

Recitare identidem. Vide Idem.

Carmen recitare. Ouid.3.de Ponto, eleg.5.8.

Edictum recitare. Cic.pro Quintio,16.

Literas recitare in senatu. Cic.ad Plancum, lib.10.12.2.

Scripta recitant in medio foro. Horat.1.Serm Satyr.4.15.

Recitare de uel ex. Cicero pro Cluentio,106, Cui loco respondere posse uix uideor, quod elogium recitasti de testamento Cn.Egnatij patris. Idem 5.Verr.10, Da quæso scribæ, recitet ex codice.

De tabulis publicis recitare. Cic.pro Flacco.31.

Recitatus hæres testamẽto, Factus, pronunciatus, scriptus. Cic. pro Cecinna,40. Plin.lib.7.cap.52.4, Apertoq; testamento recitatum hæredem minorem funeri instituisse.

Recitare Senatum, aut Senatorem. Cic.pro Domo sua,66, Patrem tuum, &c. L.Philippus Censor auunculum suum prœterijt in recitando Senatu. Ibidem.

Recitare, Memoriter enunciare. Quint.Declamat.6, At ista legem recitat. De muliere cæca. Cels.lib.3.cap.18, Quinetiam recitare, siqua meminerunt, cogendi sunt. De phreneticis.

¶ Recitatio, Verbale (ἀνάγνωσις) Cic.pro Cluen.115, Crassus tum ita Brutum ultus est, ut illũ recitationis suæ pœniteret.

Literarum recitatio. Cic.pro Domo sua,18.

¶ Recitator, penul.prod. (ἀναγνώστης) Aliud uerbale mas. Cic. 2.de Inuen.122, Neq; enim uos scripti sui recitatores, sed uoluntatis interpretes fore putauit. Idem pro Cluentio,111, Tres & ipse excitauit recitatores cum singulis libellis.

Acerbus recitator. Horat.de Arte,96.

Reclamo] reclamas, penul.prod. (ἀντιλέγω, ἀνθίστημι, ἀναβοάω) reclamare, Clamore aduersari, non acquiescere, repugnare, refragari. Cicero 6.Ver.36, Reclamat Sicilia tota, propter cælati argenti cupiditatem, reos fieri rerum capitalium. Ibidem, 67, Res agitur in Senatu, uehementer ab omnibus reclamatur.

Ager canenti domino reclamat, Respondet ad uocem. Statius 4.Syl.5.4.

Feruet iter gemitu, & plangoribus arua reclamant. Statius 3. Thebaid.24.

Aequora scopulis illisa reclamant. Virg.2.Georg.53.

Theatra tota reclamant. Cicer.3.de Orat.108, At in his si paulum modò offensum est, ut aut contractione breuius fieret, aut productione longius, theatra tota reclamant.

Reclamo tibi pro reo: id est, Reprobo cum clamore quæ in reũ dicis. Plin.epist.3.lib.9.

Reclamari, Passiuum, pro Obijci. Quintil.lib.12.capit.1, Nunc de ijs dicendum, quæ mihi quasi conspiratione quadam uulgi reclamari uidentur.

Ab uniuerso Senatu reclamatum est. Cic.pro Domo sua,8.

¶ Reclamatio, Verbale (ἀναβόησις) Cicer.4.Philip.155, Præclara & luculenta reclamatione uestra factum pulcherrimum Martialium comprobauistis.

¶ Reclamito, reclamitas, pen.corr. (ἀναβοάομαι) reclamitare, Frequentatiuũ. Cic.pro Rosc.Amer.38, Magna est enim uis humanitatis, multum ualet communio sanguinis, reclamitat istiusmodi suspicionibus ipsa natura.

Reclino] reclinas, pen.prod. (ἀνακλίνω, κατακλίνω) reclinare, Ad aliquid flexum esse, incuruari & reflecti. Cic.in Arato,45,

At Cepheus caput atq; humeros, palmasq; reclinat. Plin. lib.29.capit.3.2, Candido ouorum in oculis & pili reclinantur ammoniaco trito admistoq;.

Reclino, neutrum est apud Senecam in Consolatione ad Maniam, In quem onus imperij reclinaret.

¶ Reclinatus, penul. prod. Participium (ἀνακλινθείς) Horat. 2.Carm.ode 3.2,

Seu te in remoto gramine per dies
Festos reclinatum bearis,
Interiore nota Falerni.

Recliuis] & hoc recliue, penul.prod. (ἀνάντης) Idem quod Accliuis, propendens, prominens. Martial.lib.9.95,

Sic in gramine floreo recliuis,
Quà gemmantibus hinc & inde riuis
Curua calculus excitatur unda.

Cubili recliuis. Stat.1.Sylu.2.33.

Pectus recliue. Seneca Herc.Oetæo,13.8.

Recliuis in sinu iuuenis. Ouid.10. Met.111. De Venere in sinu Adonidis recumbente.

Recliuis, & nescio similis. Tacit.lib.13.

Recludo] recludis, penul.prod. reclusi, reclusum, pen.prod. (ἀνοίγω) recludere, Aperire. Plaut. Capt.15.10,

Cellas refregit omnes intus, reclusitq; armarium. Virg. 8.Aeneid.49,

Infernas reseret sedes, & regna recludat Pallida.

Artus recludere. Silius lib.1.25.

Cælum luce æstiua recludere. Virg.4.Georg.11.

Ensem recludere. Virg.4. Aeneid.129.

Iugulum recludere, Aperire. Ouid.7.Metam.58.

Occulta recludere, Prodere. Stat.1.Achil.101.

Operta recludere. Horat.1.epist.5.4.

Ora fontana recludere, Fonti dare cursum. Ouid.1.Fast.53.

Portas recludere. Propert.lib.3.eleg.19.5.

Tellus recluditur dente unco. Virg.2.Georg.85.

Tellure recludere thesauros. Virg.1.Aeneid.73.

¶ Recludens, Participium (ἀνοίγων) ut, Virtus recludens cælum. Horat.3.Carm.ode 2.5.

¶ Reclusus, penul. prod. Participium (ἀνεωγμένος) Apertus, ut, Fores reclusæ. Ouid.7.Metam.131.

Domo reclusa uigilare. Horat.2.epist.1.21.

Recogito] recogitas, penul.cor. (ἐνθυμέομαι, ἀναλογίζομαι) recogitare, Iterum atq; iterum cogitare. Plaut. Capt.2.51. Cic. Qu. frat.lib.2.6.2, Sic tu mihi uideris in Sardinia de forma Minutiana & nominibus Pompeianis in ocio recogitasse. Colum.lib.1.in Præfat.12, Quæ quum animaduertam sæpe mecum retractans ac recogitans, quàm turpi consensu deserta exoluerit disciplina ruris.

Reco-

Digitized by Google

tũ,pen. corr.(ἀναγνωρίζω,ἀναγινώσκω)recognoſcere,Aeſtimare ſignificat,& cõſiderare,tractareq́;,inquit Budæus: in memoriam reuocare,uel etiam agnoſcere.Cic.ad Atticũ, lib.8.158.1, Tuas literas libenter legi:recognoui enim tuam priſtinam uirtutem etiam in ſalute communi. Item 4. Verr. 12, Quũ iſtius in Quæſtura fugã & furtum recognoſcere.

Aliquem penitus recognoſcere.Cic.pro Deiotaro,2.

Amorem alicuius erga ſe in literis recognoſcere. Caßius Ciceroni,lib.12.12.1.

Dona recognoſcere.Virg.8.Aeneid.145.

Plura recognoſcere.Ouid.4.Faſt.84.

Sacra recognoſces annalibus eruta priſcis.Ouid.1.Faſt.2.

Vetera recognoſcere.Cic.in Salluſt.1.

Recognoſcere ex.Cic.3.Ver.22.Quæ qualis fuerit, aut meminiſtis,aut ex eo quem ſui ſimillimum produxit,recognoſcere poteſtis.

Reminiſcendo recognoſcere.Cic.1.Tuſc.90.

Recognoſcere cum aliquo.Cic.in Catil.5.

Recognoſci ab omnibus,Cognoſci,uel Iterum cognoſci.Cicero 7.Ver.58.

Recognoſcere, Opus compoſitum emendandi aut limandi, aut reprehendendi cauſa reuidere,inquit Sipontinus. Cic. 3.de Legib.53,Quamobrem quoniam non recognoſcimus nunc leges R.P.ſed aut repetimus ereptas, aut nouas ſcribimus.Idem 4.Ver.137, Hæc omnia ſumma cura & diligentia recognita & collata,& ab hominibus honeſtißimis obſignata ſunt. Et in Vatinium,3,Nõ recitandi cauſa legiſſe, ſed recognoſcendi.

Decretum recognoſcere,Retractandi, uel emendandi cauſa cognoſcere & uidere.Cic.pro Cornelio Balbo,8.

Explorare & recognoſcere. Colũ.lib. 1.capit.8, Panis, potionisq́; bonitatem guſtu ſuo exploret:ueſtem,manicas, pedũq́; tegmina recognoſcat. id eſt,recenſeat.

Recognoſcere equitum turmas,pro Recenſere. Suet.in Octau. Auguſt.cap.37.Idẽ in Calig.cap.16, Equites Romanos ſeuerè curioſeq́;,nec ſine moderatione recognouit,palàm adẽpto equo quibus aut probri aliquid, aut ignominæ ineſſet.

¶ Recognitio,ἀνάγνωσις,ἀναγνώρισις, Verbale.Plinius libro 11.capit. 30, Et quoniam ex diuerſo conueniunt altera alterius ignara, certi dies ad recognitionem mutuam nundinis dantur.De formicis.

Recognitio eorum quæ in familia ſunt.Col.lib.11.cap.1.19.

Recognitio ſcelerum ſuorum.Cic.6.Ver.99, Qui tãdem iſtius animus eſt nunc in recognitione ſcelerum ſuorum,quũ ego ipſe in commemoratione eorum non ſolùm commouear, uerumetiam corpore perhorreſcam?

Recolligo] recolligis, pen.cor. recollegi,pen.prod.recollectum (ἀναλέγομαι)recolligere, In unum colligere. Colum. lib.8.capit.5,Confeſtim circumire oportebit cubilia,ut quæ mota ſunt oua,recolligantur.Plin.epiſt.190.lib.9,ad Quadratum,Poſtea actionem meam utunq; potui, recollegi,addidi multa.

Sparſos ignes recolligit.Lucan.lib.1.32.

Annos primos recolligere.Ouid.7.Metam.44.

Recolligere animum alicuius, qui eſt in alterum offenſior (ἐξιλάσκειν) Cic. Attic. lib.1.3.5,Quòd ſcribis etiam ſi cuius animus in te eſſet offenſior,à me recolligi oportere:quid dicas,neq; id neglexi, ſed eſt miro quodam modo affectus, id eſt,Corrigi,reuocari ab ira,inquit interpres.

Recolligere ſe dicitur æger (ἀναλαμβάνειν)Plin.lib.20.cap. 5.5, Heraclides contra argentum uiuum dedit, & Veneri ſubinde offenſanti,ægriſq́; ſe recolligentibus.

Recolligere ſe à longa ualetudine,Reſumere & recipere uires. Plin.lib.23.cap.7.7.

Recolligere uires longa ægritudine.Plin.lib.24.cap.6.6.

Deſertum agrum rurſus colere. Liu.libro 7. bel. Pun. Omnes in urbes,in agros ſuos reductos,arare, ſerere, deſertam recoli terram.

Recolo] recolas, penul.prod. recolare, Iterum colare. Scribon.Largus,Poſtea recolare per linteum duplex.

Recolo] recolis, penul. corr.recolui,recultum(ἀνακαινίζω) recolere,Rurſum colere.Tacit. lib.3, Quod tũ exemplo Lepidus,quanquam pecuniæ modicus, auitum decus recoluit. hoc eſt,reſtituit, renouauit.Idem lib. 17, Et recens ab exilio reuerſos nobileis adoleſcentulos auitis ac paternis ſacerdotijs in ſolatium recoluit.hoc eſt, rurſus coluit, decorauit,honorauit.

Recolere (ἀναλογίζεσθαι,ἀναμιμνήσκεσθαι) Repetere,meditari,& mente tractare.Diomedes, Supereſt ut ſingula recolendo,memoria tenus mandẽtur,ne fruſtra cũ tempore euaneſcant.Cic.pro Archia,10,Quantum alij tribuunt tempeſtiuis conuiuijs,quantum deniq; aleæ,quantum pilæ:tantum egomet mihi ad hæc ſtudia recolenda ſumpſero. Idem 13. Philip. 381, Quæ ſi tecum ipſe recolis, æquiore animo, & maiore conſolatione moriere.

Studio recolere.Virg.6.Aeneid.136.

Intermiſſa recolere.Liuius 9.bel. Maced. 89. Vectigalia regni nõ fructibus tantùm agrorum,portorijsq́; maritimis auxit, ſed metalla etiam & cætera intermiſſa recoluit, & noua multis locis inſtituit.

Artes inter ſe recolere,Exercere.Cicero 1.de Orat.2,Neq; uerò nobis cupientibus atq; optantibus fructus ocij datus eſt ad eas artes quibus à pueris dediti fuimus, celebrandas, interq; nos recolendas.

Ingenia recolere.Plin. lib. 129.b, Vt enim terræ uarijs mutatisq́; ſeminibus,ita ingenia noſtra nunc hac nunc illac meditatione recoluntur.id eſt,Poliuntur,renouantur.

¶ Recultus, Participium (ἀνεγεωργηθείς) ut,Humus reculta. Ouid. 6.Met.130.

Recomminiſcor] recomminiſceris,penul.corr.(ἀναλέγομαι)recomminiſci,Reducere in memoriam. Plaut.Trin.13. 67,Literis recomminiſcar.

Recompono] recomponis,pen.prod.recomponere,Iterum componere & colligere. Vlpian.in l.argumento.§.margarita, Sed & ſi in hoc ſint ſoluti, ut recomponantur, ornamentorum loco ſunt. De lapillis & margaritis.

¶ Recompoſitus, penul.cor.Participium(ἀνασυνθετος) Idem quod Rurſus compoſitus.Ouid.1.Amorum,eleg.7.14.

Pone recompoſitas in ſtatione comas.

Reconcilio] reconcilias (καταλλάσσω, ἀποκαταλλάσσω, ἐπαγγέλλομαι, ἀναγκάζομαι) reconciliare, In gratiam reſtituere.Liu. 5.bel. Maced.69, Non monuit modò talis oratio regem:ſed etiam reconciliauit Annibali.Cicero Attic.lib.6. 118.1.Cicero Quin.filius piè ſanè,me quidem certè multum hortante, ſed currentem animum patris ſui; ſorori tuæ reconciliauit.

Alienare & Reconciliare,contraria.Cic.de Prouinc.Conſ.17.

Exiſtimationem reconciliare,pro eo quod eſt Recuperare. Cicero 2.Verr.2.

Animos populi ſibi reconciliare.Liu.1.ab Vrbe,114.

Veterem gratiam reconciliare.Cic.Attic.lib.1.7.1.

Gratiam cum aliquo reconciliare.Curt.lib.10.

Reconciliare filium domum:hoc eſt, Tantum efficere ut reducatur filius domum.Plaut.Capt.2.33.

In gratiam reconciliari.Cic.pro Domo ſua,99.

Reducit, reconciliat, reſtituit in gratiam. Cicero de Prouinc. Conſul.18.

Recognoſco] recognoſcis,recognoui,penul.prod.recogni-

In liber-

In libertatem reconciliare. Plaut. Capt. 11. 46.

Conciliantur noui. Reconciliantur antiqui, inquit Festus.

¶ Reconciliatus, pen. prod. Participium (κατηλλαχθείς) Cic. Lentulo, lib. 1. 2. 3, Videbatur enim reconciliata nobis uoluntas Senatus esse.

Fructus libertatis reconciliatus. Cic. Anteq. iret in exil. 1.

Reconciliata & Nunquam imminuta gratia, contraria. Cicer. Qu. Metello, li. 5. 2. 13, Quod scribis de reconciliata nostra gratia, non intelligo cur reconciliatam esse dicas, quae nunquam imminuta est.

¶ Reconciliatio, καταλλαγή, ἀνάκτησις, Verbale. Cic. pro Cluentio, 81, Irridebatur haec illius reconciliatio, & persona uiri boni suscepta.

Reconciliatio gratiae, uel concordiae. Cic. in Catil. 69. Idem ad Attic. lib. 9. 179. 2.

Gratiarum reconciliationes. Cic. Post reditum ad Quirit. 10.

¶ Reconciliator, pen. prod. (καταλλακτής, ἱλασμός) Verbale. Liu. 5. bel. Maced. 172, Phaneas reconciliatore pacis & disceptatore de ijs, quae in controuersia cum pop. Rom. essent, utendum potius Antiocho censebat, quàm duce belli.

Reconcinno] reconcinnas (ἐπισκευάζω, ἀκέομαι) reconcinnare, Denuò uel rursum reconcinnare, hoc est, expolire. Plaut. Menaech. 9. 67,

—— ad phrygionem ut referam,
Vt reconcinnetur.

Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 10. 4, Tribus locis aedifico: reliqua reconcinno. Var. 3. de re Rust. cap. 16. 30, Hoc faciendum secundum aluos, ut reconcinnatae ad suum quaeq; opus & domicilium redeant.

Recondo] recondis, recondidi, reconditum, pen. cor. (ἀποτίθεμαι) recondere, Reponere, contegere. Cic. 2. de Natura deorum, 155,

Hoc caput hic paulum sese subitoq; recondit. Ex Arato.

Plinius lib. 7. cap. 53. 8, Flammae ui è rogo eiectus, recondi propter ardorem non potuisset.

Caput strato recondere. Ouid. 11. Metam. 130.

Recondere gladium in uaginam. Cic. 2. de Inuent. 131.

Gladium lateri recondere. Ouid. 12. Metam. 97.

Nummos aurumq; recondere. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 22.

Oculos erigere, & recondere, opposita. Ouidius 4. Metamorphos. 30.

Opes recondere. Ouid. 1. de Arte, 126.

In aliquem locum se recondere. Quint. lib. 10. cap. 3.

Interius recondere uenerem. Virg. 3. Georg. 28.

Mens aliqua sic recondit, è quibus memoria oritur. Cicero 4. Acad. 59.

Multi praeterea, quos fama obscura recondit. Virgilius 5. Aeneidos.

¶ Reconditus, pen. corr. (ἀπόθετος, ἀποκείμενος) Particip. siue Nomen ex participio. Plin. lib. 10. cap. 33. 7, Merops uocatur genitores suos reconditos pascens.

Clausum & reconditum. Cic. 6. Verr. 27, Statuerunt se nihil tã clausum, neq; tam reconditum posse habere, quod non istius cupiditati apertissimum promptissimumq; esset.

Quod celari oportebat, habebant sepositum & reconditum. Cic. 6. Verr. 19.

Aegyptus recondita. Cic. pro lege Agra. 49, Quid Alexãdria, cunctaq; Aegyptus? ut occultè latet? ut recondita est?

Angulus reconditus ac derelictus. Cic. 5. Verr. 168.

Studia quae reconditis in artibus uersantur. Cicero 1. de Oratoribus, 5.

Pro me reconditum Caecubum Hor. 3. Carm ode 28. 1.

Literae reconditae. Cicer. ad Trebonium, lib 15. 21. 12. Idem de claris Orat. 144, Erant in eo plurimae literae, nec eae uulgares, sed interiores quaedam & reconditae.

Mores reconditi. Cic. 1. de Legib. 39.

Natura recondita. Cicer. pro Quintio, 40, Vixit enim semper incultè atq; horridè: natura tristi ac recondita fuit: non ad solarium, non in campo, non in conuiuijs uersatus est.

Saltus recondidi. Catul. epigr. 32. 3.

Reconditiora. Cicero 4. Academ. 20, A' me enim ea quae in promptu erant, dicta sunt: à Lucullo autem reconditiora desidero. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 20. 10, Ad has literas statim mihi rescribe: tuorumq; aliquem mitte, si quid reconditum magis erit.

Reconduco] reconducis, penult. prod. reconducere, Iterum conducere. Vlp. in Litem quaeritur. §. qui impleto. ff. locati & conducti, Qui impleto tempore conductionis remansit in conductione, non solùm reconduxisse uidebitur, sed etiam pignora uidentur durare obligato.

Reconflor] reconflaris (ἀναχωνεύομαι) reconflari, Rursus conflari. Lucret. lib. 4. 187,

Vnde reconflari sensus per membra repentè, Possit:

hoc est, resuscitari.

Recoquo] recoquis, pen. corr. recoxi, recoctum (ἀνεψάω) recoquere, Iterum coquere. Mart. lib. 11. 46,

Altera non deerunt tenui uersata fauilla,
Et Velabrensi massa recocta foco.

Recoquere, per translationem, Rursus polire & formare, tanquam ea quae iterum coquuntur, ut meliora fiant. Quintil. lib. 12. cap. 6, de Cicerone, Quum iam clarum meruisset inter patronos, qui tunc erant, nomen, in Asiam nauigauitq; seq; & alijs, sine dubio eloquentiae ac sapientiae magistris, sed praecipuè tamen Apollonio Miloni, quem Romae quoq; audierat, reformandum ac uelut recoquendum dedit. Cic. de Senect. 75, Quò quidem me proficiscentem haud sanè quis facilè retraxerit, néue tanquam Peliam recoxerit.

Spicula recoxit. Lucan lib. 7. 30.

¶ Recoctus, Particip. (ἀνεψηθείς, ἔμπυρος) ut, Passum recoctum. Stat. 4. Sylu. 9. 8.

Senex recoctus. Catul. epigr. 50. 2.

Scriba recoctus. Hor. 2. Serm. Satyr. 5. 12.

Recocti dicuntur scribae, qui saepius pro Consulibus ad prouincias missi, exercitatiores facti sunt ex ipsa frequentia & ipso usu. Acron. Lambinus aliter: quem uide in hunc locum.

Recordor] recordaris, recordatus sum (μνημονεύω, ἀναμιμνήσκομαι, ἐννοέω, ὑπολαμβάνω) recordari, Rursus in cor reuocare, uel iterum rem cordi dare: hoc est, in mentem reuocare, reminisci. Cicero 1. Tusculanar. 90, Ex quo effici uult Socrates, ut discere nihil aliud sit, quàm recordari. Hor. 2 epist. 2. 29,

Quocirca mecum loquor haec, tacitusq; recordor.

Inde recordati Teucros à sanguine Teucri Ducere principium. Ouid. 13. Metam. 153.

Recordor huius rei. Cic. pro Plancio, 56.

Recordor hanc rem. Plaut. Menaech. 21. 5. Cic. de Senect. 12, Vt pedestres naualesq; pugnas, ut bella à se gesta, triumphosq; recordentur. Idem 2. pro lege Agra. 73, Est operaeprecium, diligentiam maiorum recordari.

Si ritè audita recordor. Virg. 3. Aen. 22.

Benefacta priora recordari. Catul. epigr. 71. 1.

Recordari cum animo suo uitam alicuius. Cicero pro Cluentio, 55.

Recordari de. Cic. pro Planc. 84, Quoniam istis uestris lachrymis de illis recordor, quas, &c. Idem 1. Tusc 21, Tu si meliore memoria es, uelim scire, ecquid de te recordere.

Recordatur quantũ. Cicer. pro Muraen. 65. Idem Verr. 6. 114, Hinc colligere potestis, si recordari uolueritis, quanta reli-

gione fuerit eadem specie atq; forma signum illud, &c.
Vt recordor, per parenthesin. Cic. Att. lib. 13. 264. 2.
Recordanda & cogitanda. Cic. pro Sylla.
¶ Recordans, Participium (ἀναμιμνησκόμενος) Cicero Attico, libro 4. 86. 1, O' nauigationem amandam, quam mehercule ego ualde timebam, recordans superioris tuæ transmissionis.
¶ Recordatio, Verbale (ἀνάμνησις, ὑπόμνημα) Reminiscentia. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 6. 2, Facilè secundo loco me consolatur recordatio meorum temporum.
Conscientia bene actæ uitæ, multorumq; beneficiorum recordatio iucundissima est. Cic. de Senect. 9.
Vltimi temporis recordatione & proximi memoria. Cic. de Prouinc. Consul. 36.
Acerba sanè recordatio ueterem animi curam molestiamq; renouauit. Cic. 3. de Orat. 1.
Assidua recordatio. Vide Assiduus.
Doloris præteriti secura recordatio. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 16.
Veteris memoriæ non satis explicata recordatio. Cic. 1. de Oratore, 31.
¶ Recordo, recordas, recordaui, ab antiquis usurpatum. Quadrigar. Annal. lib. 5, Is ubi Darium cognouit, & patriæ (alij patriæ) eum recordauit. Ex Nonio.
Recorrigo] recorrigis, pen. cor. recorrigere. Senec. epist. 51. Si modò antè incipimus formare animum nostrum & recorrigere, quàm indurescat prauitas eius.
Recrastino] recrastinas, pen corr. (ἀναβάλλομαι) recrastinare, idem quod Procrastinare, & in diem crastinum differre. Colum. lib. 2. cap. 21. 1, Propter quæ recrastinari non debet, sed æqualiter flauentibus iam satis antequam ex toto grana indurescant, quum rubicundum colorem traxerunt, messis facienda est. Plinius libro 17. capite 14. 13, Recrastinare minimè utile.
Recrementum] Vide Recresco.
Recreo] recreas (ἀνακουφίζω, ἀναζωπυρῶ) recreare, Iterum creare. Cic. 2. de Nat. deor. 15, Atqui & nostrorum augurum, & Hetruscorum, & aruspicum disciplinam P. Scipione, C. Figulo coss. res ipsa probauit, quos quū T. Gracchus cos. iterum recrearet, primus rogatorum, ut eos retulit, ibidem est repentè mortuus.
Recreare (ἐπισκευάζειν) per translationem, pro Instaurare, & quasi nouum facere. Plinius, Sic enim defecta longis ægritudinibus corpora recreantur. hoc est, restaurantur & reficiuntur. Idem libro 12. cap. 1. 2, Ex arboribus recreans membra olei liquor, uiresq; potus uini.
Recreari & confirmari. Cic. 7. Verr. 140.
Recreari & restitui. Cic. pro Rosc. Amer. 82, Tum uerò in isto bello non recreatus, neq; restitutus, sed subactus, oppressusq; populus Rom. est.
Recreor eius nomine. Cic. in Som. Scip. 2, Cuius ego nomine ipse recreor.
Afflictos bonorum animos recreare. Cic. Att. lib. 1. 11. 13.
Arbor, æstiua recreatur aura. Hor. 1. Carm. ode 22. 4.
Vento leni recreare humerum. Hor. 3. Carm. ode 20. 3.
Amicorum literis recreari. Cic. ad Tironem, lib. 16. 6. 1.
Recreari & sustentari literis. Cic. ad Att. lib. 4. 79. 4.
Conspectus uester reficit & recreat mentem meam. Cicero pro Plancio, 1.
Recreatus è morbo. Cic. post reditum ad Quirites, 3.
Aliquem fugientem excipere, diffidentem confirmare, afflictū erigere, perditum recreare. Cic. pro lege Manilia, 15.
Afflictam & perditam prouinciam erigere & recreare. Cic. 5. Verr. 182.
Colligere & recreare se. Cic. 1. Tusc. 92.
Ex magno timore se recreare. Cic. 3. in Catil. 53.
Recreare carnes, Rursus creare. lib. 34. cap. 15. 5.
Recreatur ueritas debilitata. Cic. pro Quintio, 2.
Vitam recreare Lucret. lib. 6. 1.
Recreare uocem. Cic. ad Attic. lib. 2. 38. 1.
Dirutæ ac penè desertæ urbes per aliquem recreatæ. Cic. Q. frat. lib. 1. 1. 36.
Ex uulnere recreatus. Cic. 2. de Inuent. 236.
¶ Recreatio, Verbale. Plin. lib. 22. cap. 23. 7, Ab ægritudine recreationi efficax in cibo.
Recrepo] recrepas, penult. corr. recrepare. Catul. 58. 6, Leue tympanum remugit, caua cymbala recrepant. id est, crepitum reddunt.
Recresco] recrescis, recreui, pen. prod. (ἀναφύομαι) recrescere, Rursum crescere. Plinius lib. 11. cap. 37. 82, Cartilago rupta non solidescit. Nec præcisa ossa recrescunt. Liuius 6. belli Pun. 219, Vos modò milites fauete nomini Scipionum, soboli imperatorum uestrorum, uelut accisis recrescenti stirpibus.
Terra aucta recrescit. Lucret. lib. 5. 53.
Luna quater latuit, toto quater orbe recreuit. Ouidius epistol. 2. 1.
¶ Recrementum, recrementi (σκωρία) Idipsum quod recreuit: hoc est, ueluti purgamentum & retrimentum alicuius rei. Plinius lib. 18. cap. 16. 2, Farrago ex recrementis farris prædensa seritur. Celsus lib. 5, Vlcera illinenda sunt aut plūbi recremento, aut cerussa. id est, scoria.
Recrudesco] recrudescis, recrudui (ὠμοτοῦμαι) recrudescere, Renouari. Tractum à uulneribus, quæ agitatione nimia, uel malè purgata, interdum peiora & crudeliora, id est, cruda & noua fiunt. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 6. 9, Nunc autem hoc tam graui uulnere, etiam illa quæ consanuisse uidebantur, recrudescunt.
Recrudescere dicitur morbus qui denuò repetit. Curtius libro 7, non procul ab initio, Recruduit soporatus dolor. hoc est, sopitus.
Nefas recrudescit. Senec. Theb. 1. 47.
Recrudescit seditio. Liu. 6. ab Vrbe, 79.
Recruduit pugna. Liu. 10. ab Vrbe, 90.
Rectà, Rectè, Rectio, Rector, Rectus] Vide Rego.
Recubo] recubas, pen. corr. recubui, recubitum, penultima correpta (ἀνάκειμαι) recubare, Quiescere, iacēre. Virgil. eclog. 1. 1,

Tityre, tu patulæ recubans sub tegmine fagi. Cic. 1. de Diuin. 101, Eum primùm perterritum somnio surrexisse: deinde quū se collegisset, idq; uisum pro nihilo habendum esse duxisset, recubuisse. hoc est, rursus cubuisse.

Sub qua nunc recubas arbore, uirga fuit. Ouid. de Arte, 69.
Toro Tyrio recubare. Tibul. lib. 2. eleg. 2. 16.
Recubare & considere. Colum. lib. 7. cap. 3. 24.
¶ Recubans, pen. corr. Particip. (ἀνακείμενος) Cic. 3. de Orat. 36, Sed in hortulis quiescet suis, ubi uult, ubi etiam recubās molliter & delicatè nos auocat à Rostris, &c.
Solo recubans. Virg. 3. Aen. 79.
Recudo] recudis, recudi, recusum, pen. prod. (ἀνακολάπτω) recudere, Denuò cudere. Varro, Vt hi solent qui uetera metalla recudunt.
Recula] Vide Res.
Recumbo] recumbis, recubui, recubitum, pen. cor. (ἀνακλίνομαι) recumbere, Sedere ad mensam. Plin epist. 87. b. lib 4, Cœnabat Nerua cum paucis, Veiento proximus, atq; etiam in sinu recumbebat. Mart. lib. 2. 19,

Debet Aricino conuiua recumbere cliuo,
Quem tua fœlicem Zoile cœna facit.

Digitized by Google

Recumbere,pro Recubare,& iacere. Plin.lib.17.cap.22.12, Adeò non recumbat in eo,nec delicatè se spargat. Cicero 2. de Orat.158,Vt M.Lepidus quum cæteris in campo exercentibus in herba ipsa recubuisset, Vellem hoc esse, inquit, laborare.

Humo recumbere. Ouid.epist.14.20.

Ceruix collapsa in humeros recumbit. Virg.9.Aen.87.

Ipsa sibi est oneri ceruix,humeroq; recumbit. Ouid. 10.Metamorph.39.

Onus recumbit in partes proclinatas.Ouid.2.Trist.17.

Recumbunt iugera.Mart.lib.1.170.

¶ Recubitus,huius recubitus,pen.corr.(ἀνάπτωσις) Plin.lib. 24.cap.13.5,Itemq; baculum ex ea factum,in quoduis animal emissum,etiã si citrà ceciderit defectu mittentis,ipsum per sese recubitu propius adlabi.

Recupero] recuperas,pen.corr.(ἀνακτάομαι,ἀνακομίζομαι,ἀναλαμβάνω,ἀναιρέομαι,ὑφαιρέομαι) recuperare, à Recipio deriuatur,ut ait Sipontinus: & significat Rem amissam rursus acquirere.Cæsar 3.bell.Ciuil.356,Quo confecto,ille suam dignitatem,& nos nostram libertatem recuperabimus. Cic.4.Verr.60,Victoriam recuperare. Liu.1. ab Vrbe,197.Recuperare imperium.

Consumpta replere, & erepta recuperare. Cicero pro Murena, 47.

Iudicio suum recuperare.Cic.5.Verr.58.

Gloriam recuperare.Tacit.lib.19.

Veterem belli gloriam recuperare.Cæsar 7.bel.Gall.5.

Ius suum recuperare.Cic.ad Att.lib.15.327.5.

Aliquem honestatis suæ partẽ recuperare.Cic.pro Cluent.94.

Libertatem recuperare.Corn.Tacit.lib.2.

Somnum interruptum recuperare.Suet.in August.cap.78.

Vires recuperare. Tacit. lib. 19, Et recuperatis cibo somnoq; uiribus,confectum algore,&c.

Recuperare aliquem per. Cic. ad Qu.frat.lib.1.2. 24.Idem ad Sulpitium,lib.13,Ego si hominem per te recuperâro, summo me beneficio affectum arbitrabor.

Recuperare se,&c.Cic.ad Terentiam,lib.14.1.7, Quem ego diem si uidero, & si in uestrum complexũ uenero, ac si & uos & me ipsum recuperâro.

Respub.se adhuc tantummodo ulta est, nondum recuperauit. Cic.2.Philip.109.

¶ Recuperatio,Verbale (ἀνάκτησις,ἀνακομιδή) Cic.10.Philip.284,Ita præclara est recuperatio libertatis, ut ne mors quidem sit in repetenda libertate fugienda.Festus, Recuperatio est,ut ait Gallus Aelius,quum inter populum & regem,nationesq; & ciuitates peregrinas lex conuenit, quo modo per recuperationem reddantur res,recuperenturq;, res priuatas inter se persequantur.

¶ Recuperator,pen.product.recuperatoris,Dicebatur ille cui Prætor iurisdictionem mandabat priuatarum causarũ, qui Delegati iudices postea appellari cœpti sunt à recentiorib. ut ait Bud.Plaut.Bacchid.5.36,

Postquam quidem Prætor recuperatores dedit. Quintilianus, Etenim recuperatoris non ea sola uis est, quæ ad corpus nostrum, uitamq; peruenit, sed etiam multo maior ea quæ periculo mortis iniecto,formidine animum perterritum,loco,spe & statu certo dimouet. Plaut. Rud.29.2,

Quis me est mortalium miserior, qui uiuat alter hodie, Quem modo damnauit ad recuperatores Pseusidippus.

Recuperator à Iudice distinguitur, propriè loqui uolentibus. Cic.5.Verr.12,De conuentu nullum unquam iudicem, neq; recuperatorem dedit.Idem pro Cecinna,45.

¶ Recuperatorius, Adiectiuum, Quod ad recuperatorẽ pertinet.Cic.2.de Inuent.165,Non enim oportet in recuperatorio iudicio eius maleficij,de quo inter sicarios quæritur, præiudicium fieri.

Recupio] recupis,pen.corr.recupiui,recupitum,penultima producta (ὑποβρέω) recuperare,Valde cupere. Plautus Capt.13.87,

Qum ita faciam, ut recupias facere sumptum, etsi ego uetem.

Recuro] recuras, pen.prod. (ἀνακομίζω) recurare,Diligenter curare.Plin.lib.13.cap.12.2,Quæ non esset ita recurata,in suo mansit amphitheatrica.

Ocymo se recurare.Catul.epigr.41.3.

Recurro] recurris, recurri, recursum (ἀνατρέχω,ἀποτρέχω,παλινδρομέω) recurrere,Rursum currere. Terent. Adelph.4.1.10,

Nunc ubi me illic non uidebit,iam huc recurret, sat scio. Cic.ad Terent.lib.14.3.8,Desippo quoq; ita imperaui, statim ut recurreret.

Recurrere cursum ad aliquem.Plaut.Cist.7.51.

Recurrere ad.Cic.ad Att.lib.2. 26. 2, Quare quanquam iam teipsum expecto,tamen isti puero quem ad me statim iussi recurrere,da ponderosam aliquam epistolam.

Recurrere in arcem.Liu.4.ab Vrbe,237. Cic.ad Atticum, lib. 13.295.3,Equidem Cal.in Tusculanum recurram.

Recurrere eodem.Colum.lib.8.cap.14.5.

Recurrere in contrarium dicuntur argumenta,quæ retrorsum aut reciprocè ualent.Quint.lib.5.cap.9.

Ad eam rationem recurrunt.Quint.lib.1.cap.6.9.

In contrarium recurrere. Quint.lib.5.cap.9.4.

Aqua uersa recurret ad fontem.Ouid.epist.5.6.

Et metuit,nequa uersa recurrat hyems.Ouid.2.Fast.171.

Luna recurrit.Tibul.lib.2.eleg.4.4.

Ad initia recurrere Luna dicitur,quum renouatur. Cic.2.de Nat.deor.72,Lunæ species mutatur tum crescendo,tum defectionibus ad initia recurrendo.

Opus incœptum sæpe recurrit.Ouid.3.de Arte,72.

¶ Recurrens, ἀνατρέχων, Participium: ut, Sol recurrens. Virg.8.Aeneid.20.

Anni recurrentes.Hor.2.epist.1.30.

¶ Recursus,huius recursus (ἀναδρομή) Plin. lib. 16.cap.25. 3,Natales pomorum recursus annuos uersicolori nuncio promittunt.Liu.6.bel.Pun.224,Vt subeunti sæpe ad mœnia urbis recursus pateret.

Cursus & recursus aduersis spacijs inire.Virg.5.Aen.117.

Celeres recursus spondere.Ouid.6.Metam.90.

Insperati recursus.Claud.1.in Ruffin.67.

Dant fata recursum. Ouid.epist.6.12.

Recursus facilis ad bonam ualetudinem. Cels.lib.4.cap.4.

¶ Recurso, recursas (ἀνατρέχομαι) recursare Frequentatiuum.Plaut.Mostel.8.56,

Quid ego recursem? aut operam sumam, aut conteram? Virg.4.Aen.1,

—multusq; recursat Gentis honos.

Huc & huc recursare.Senec.Medea,6.7.

Cura sub noctem recursat. Virg. 1.Aen.134.

Cura dies noctesq; recursans.Stat.1.Theb.63.

Recuruus] Adiectiuum (ἀνακαμπύλος) Idem quod curuus:nisi ipsa præpositio aliquid augeat. Colum. lib. 3.cap. 18.2,Quicquid recuruum, & sursum uersus spectans, demersum est, quum tempestiuum eximitur, in modum hami repugnat obluctanti fossori.Idem lib.9.cap.33. 2, Ad plausum apertis,ad buccinam recuruis.

Aera recurua,Hami.Ouid.1.de Remed. amor.42.

Cornu recurruum. Ouid.3. Amor.eleg.12.4.

Hasta recurua.Ouid.2.Fast.142.

Digitized by Google

Pedes recurui. Ouid.2.Fast.51.
Puppis recurua. Ouid.8.Metam.29.
Rostrum recuruum. Claud.2.in Eutrop.46.
Tectum recuruum. Ouid.epist.10.15.

¶ Recuruo, recuruas, recuruare (ἀνακαμπυλιάζω) Columel. lib.5.cap.10.9, *Quum ad scrobis solum radix peruenit, duritia humi coercita recuruatur, & ex summo duûm ramorum ambas radices emittit.* De arboribus pomiferis.
Horrentesq; situ gladios in sæua recuruant Vulnera. Statius 3.Theb.117.
Aquas recuruare in caput. Ouid.1.Amor.eleg.8.2.

¶ Recuruatus, pen. prod. Participium (ἀνακαμπυλιασθεὶς) *Quod recuruum factum est.* Colum.lib.3.cap.18.1, *Pretorto capite & recuruato semen.* Cels.lib.5.
Vndis recuruatis ludit Mæander. Ouid.2.Metam.30.

Recuso] recusas, pen. prod. (ἀναίνομαι, ἀμηχανέω, ἀναδύομαι) recusare, Renuere. Plin. de Viris illust.44, *Imperatoris nomen à militibus, & à Senatu triumphũ recusauit oblatum.* Tractum ab his qui ad causam actitandam asciti onus reijciunt. Cic.4.Ver.4, *Quando id quod imperaretur, recusauit?* Virg.1.Georg.11,

Et quid quæq; ferat regio, & quid quæq; recuset.

Vires recusant ferre rem illam. Hor.2.epist.1.53.
Cedo equidem, nec nate tibi comes ire recuso. Virgilius 6. Aeneid.141.
Longè recusare. Virg.5.Aen.82.
Deprecari & recusare. Cic.7.Verr.119.
Amicitiam alicuius recusare. Cæs.1.bel.Gal.190.
Arma recusare. Virg.5.Aen.84.
Iussa recusare. Virg.5.Aen.150.
Munus recusare legationis. Cæsar 1.bel.Ciuil.132.
Periculum recusare. Cæsar 7.bell.Gall.70.
Sortem recusare. Cæsar 8.bel.Gal.4.
Verbera recusare. Tibul.lib.1.eleg.6.8.
Recusabant animo uetera omnia. Tacit.lib.18.
Leones uincla recusantes. Virg.7.Aen.4.
Filius uxorem grandi cum dote recusat. Horatius 1. Sermon. Satyr.4.10.
Recusari de. Cic.2.Verr.4, *Sin absoluitur, desinemus nos de iudicijs transferendis recusare.* Cæsar 1.bel.Gal.198.
Non recuso quin: pro, Non abnuo, non inficias eo. Cic.ad Att. lib.2.16.7, *Neq; recusas quin non modò, si opus sit, sed etiã si uelim, accurras.* Cæsar 4.bel.Gal.485.
Non possumus quin alij à nobis dissentiant, recusare. Cicero 4. Academic.14.
Non recuso quominus. Cic.1.de Fin.12, *Nec uerò, ut noster Lucilius, recusabo quominus omnes mea legant.*
Recusare, pro Reijcere iudicẽ. Cic. pro Flac.75, *Populũ Rom. disceptatorem non modò non recuso, sed etiam deposco.*
Recusare, pro Accusationem depellere. Cic. de clar. Orat.45, *Tum igitur Galba recusans sese.* Budæus.
Recusatur, Passiuum Liu.1.ab Vrbe,97, *Cum Trigeminis agũt reges, ut pro sua quisq; patria dimicent ferro: ibi imperium fore, unde uictoria fuerit: nihil recusatur: tempus & locus conuenit.*

¶ Recusans, penult. prod. Participium (ἀναινόμενος) Cic.4. Verr.90, *Itaq; fit omnibus recusantibus & implorantibus.*
Rogatus & recusans hoc feci. Cic.in Orat.19.

¶ Recusatio, Verbale (ἀνάνευσις) Cæsar 3. bell. Ciuil. 384, *Quod ubi sine recusatione fecerunt, &c.* Idem 2. de Orat. 15, *Nam hæc ipsa recusatio disputationis, disputatio quædã fuit mihi quidem periucunda.*
Recusatio, pro Defensione. Cic.2.de Legib.67, *Pœna uerò uiolatæ religionis, iustam recusationem non habet.* Idem 2. de Inuent.130, *Aliud accusatio aut recusatio conficere debet.* Idem 2. de Oratore,198, *Adimere, inquit, omnem recusationem Crasso uolui.*

Recussus] Particip. (ἀνασεισθεὶς) Virg.2.Aen.11,

—— *uteroq; recusso Insonuêre cauæ gemitumq; dedêre cauernæ.* Recusso, pro concusso, inquit Seruius, præpositio pro præpositione.

Aequor recussum. Valer.6.Argon.24.

¶ Recussus, huius recussus. Plin. lib.8.cap.53.2, *In hæc se librant, ut tormento aliquo rotati in petras, potissimum è monte aliquo in alium transilire quærentes, atq; recussu pernicius quò libuerit exultant.* De ibicibus.

Recutitus] pen. prod. Adiectiuum (λειπόδερμος, περίτμητος) Curtatus, & cui resecta est cutis glandem tegens. Quo nomine dicti sunt Iudæi, à uerendorum cute summa recisa. Mart.lib.7.29,

Nec recutitorum fugis inguina Iudæorum:
Nec te Sarmatico transit Alanus equo.

Recutitus, Ruptus & exulceratus. Mart.lib.9.69,

Nec ruptæ recutita colla mulæ. id est, Noua pelle restituta.

Reda] vide Rheda.

Redabsoluo] redabsoluis, redabsolui, redabsolutum, pen. prod. (ἀπολύω) redabsoluere, Idem quod Absoluere, uel soluere. Plaut. Curc.8.83,

Sequere hac, te redabsoluam qua aduenisti gratia. Componitur ex Re, & Absoluo, d litera interposita.

Redadopto] redadoptas, redadoptare, Iterũ siue denuò adoptare. Modestinus in l.si pater filium.ff.de adopt. *Sed nec is in patris potestatem (inquit Iurisconsultus) reuertitur, quem auus retinuerat, filio dato in adoptionem, quem denuò redadoptauit.* Nam etsi in uulgaribus legitur, Readoptauit: in Pandectis tamen Florentinis legitur, Redadoptauit: ac rectius.

Redambulo] redambulas, pen. corr. (ἀναστρέφω) redambulare, Reuerti. Plaut. Capt.13.131,

Cura quàm optimè potes. B R. *bene ambula, & redãbula.*

Redamo] redamas, pen. corr. (ἀντιφιλῶ) redamare, In amore respondere, Contrà, uel similiter, siue me amantem amare. Cic. de Amicitia,45, *Quid enim tam absurdum, quàm delectari multis inanibus rebus: ut honore, ut gloria, ut ædificio, ut uestitu, cultuq; corporis: animo autem uirtute prædito, eo qui uel amare, uel (ut ita dicam) redamare possit, nõ admodum delectari?*

Redandruo] redandruas, redandruare, Antiquum, dicitur in Saliorum exultationibus, quũ præsul ampiruauit, quod est motus edidit, ei referũtur inuicem ijdem motus. Nonius.
Redandruare, Redire. Lucilius libro 9. Satyr.

—— *ut uulgus redandruet inde.* Pacuuius Chryse,
Græcos nihil mediocriter redandruare.

Redardesco] redardescis (ἀναπυρόομαι) redardescere, Iterum ardescere, recandescere. Ouid. 2.de Remed.amor.68,

Sic nisi uitaris quicquid reuocabit amorem,
Flamma redardescet, quæ modò nulla fuit.

Redarguo] redarguis, redargui, redargutum, pen. product. (διελέγχω) redarguere, Accusare cum reprehensione. Cic.2. Tusc.8, *Philosophia nascatur Latinis quidem literis ex his temporibus, eamq; nos adiuuemus, nosq; ipsos redargui refelliq; patiamur.* Idem 3.de Nat.deor.128, *Improborum igitur prosperitates, secundæq; res redarguunt, ut Diogenes dicebat, uim omnem deorum, ac potestatem.*
Poterat autem impunè, quis enim redargueret? Cicero 2. de Finibus,89.
Redargue me si mentior. Cic. pro Cluentio,49.

Incon-

Digitized by Google

Inconstantiam alicuius redarguere. Cic. pro Domo sua, 17.
Verba alicuius redarguere armis. Virg. 11. Aeneid. 138.
Redarguere, partem refutationis facit. Quint. lib. 6. cap. 4, Refutatio, inquit, non sit in negando, redarguendo, defendendo, eleuando.

Redauspico] redauspicas, pen. corr. (ἀπάρχομαι) redauspicare: & Redauspicor, redauspicaris, redauspicari: Incipere significat, & denuò auspicium sumere uel auspicari. Plaut. Capt. 12. 109,

Exauspicaui ex uinculis, nunc intelligo
Redauspicandum hunc esse in catenas denuò. id est, Cœpi ego illum è catenis eximere, nunc quoque uolo ut rursus in catenas redeat.

Reddo] reddis, reddidi, redditum, pen. correp. (ἀποδίδωμι, ἀνταποδίδωμι, ἀντιποδίδωμι, ἀμείβω, ἐκτίνω, ἰατίω, ἀποτίνω) reddere, Propriè est ablatum uel acceptum restituere. Terent. Adelph. 2. 4. 16,

—— reddetur, ne time.
SA. At ut omne reddat. S. omne reddet.

Mutari aliquid ab aliquo, & ei uicissim reddere aliquid aliud. Cic. de Fato, 5.
Reddere, pro Dare. Celsus iurisconf. De uerb. signif. l. uerbum, Reddendi (inquit) uerbum, quanquam significationem habet retrodandi, recipit tamen & per se dandi significationem.
Reddere, Facere: ut, Reddo te certiorem, & Tu me reddidisti probum uirum.
Reddere, Reponere. Plaut. Most. 3. 20,

—— tempestas uenit,
Confringit tegulas, imbricesque: ibi dominus indiligens.

Reddere alias ne nolit. Vide Nonium.
Reddere, pro Referre, siue recensere. Plin. in Præf. 11, Tria non amplius, ut opinor, absolutè quæ traduntur inscripta, ille fecit, quæ suis locis reddam.
Perge Pomponi de Cæsare, & redde quæ restant. Cic. de claris Orat. 139.
Aliquem sibi ipsi reddere. Cic. Post redit. in Senatu, Quid denique nosmetipsos nobis reddidistis.
Aliquē reddere, pro Referre, æquare, repræsentare. Plin. epist. 139. c, Tantæ fœminæ matrem rursus uideor amittere, quã hæc ut reddit ac refert nobis, sic, &c.
Clodius omnes Catilinas reddidit. Cic. Att. lib. 4. 72. 5.
Vt charitas liberorum, amiciores Reipub. parentes redderet. Cic. Bruto, 12. 3.
Anhelitum reddere, ac pernices recipere, Respirare. Plin. lib. 9. cap. 7. 1.
Animam reddere, Respirare. Cic. 2. de Nat. deor. 203, Excipitur animã, eam quæ ducta sit spiritu, eandemque à pulmonibus respiret, ac reddat. Plin. lib. 11. cap. 37. 58, Sub corde pulmo est, spirandique officina, attrahens ac reddens animã.
Animam reddere, Mori, expirare. ut, Animas dulces reddunt ad præsepia. Virg. 3. Georg. 99.
Et prius hanc animam uacuas reddemus in auras. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 11. 2.
Animam tandem post fera tristem uulnera reddidit. Tacit. li. 4.
Animum reddere. Terent. Andr. 2. 1. 25,

—— reddidisti animum.

Reddere suis authoribus. Celsus lib. 2. cap. 14.
Truncam reddere arborem. Colum. lib. 2.
Reddere, Egerere. Plin. lib. 10. cap. 47. 1, Inter aquaticas mergi soliti sunt deuorare quæ cætera reddunt.
Flores reddit arbor. Plin. lib. 16. cap. 26. 2.
Iusta reddere funeri. Plin. lib. 10. cap. 2. 2.
Nomen reddere. Plin. lib. 7. cap. 21.

Partum reddere, Parere. Vide Partus, in Pario.
Semen reddit arbor. Plin. lib. 16. cap. 26. 2.
Animum reddere, pro Reconciliari alicui, intelligi uidetur debere apud Horatium 1. Carm. ode 16. 6,

—— dum mihi
Fias recantatis amica
Opprobrijs, animumque reddas. hoc est, spem mihi redintegrandi amoris facias. Acron. Ibidem, ode 19. 1.

Finitis animum reddere amoribus id est, redire ad amores, animumque eò conuertere. Acron, Iam desertis & alienis ab animo, denuò ijsdem incitari.
Beneficium reddere, Referre. Plautus Persa, 22. 13. Terentius Phorm. 2. 2. 22,

Pro maleficio si beneficium summum nolunt reddere.

Quint. lib. 7. cap. 5, In paupere gratior liberalitas, quàm in diuite: dante beneficium, quàm reddente. Cic. 1. Offic. 73, Nam quum duo genera liberalitatis sint, unum dandi beneficij, alterum reddendi.
Causas reddere. Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 24,

—— sapiens uitatu, quidque petitu
Sit melius, causas reddet tibi.

Clamorem reddere. Liu. 5. ab Vrbe, 172.
Colorem reddere uini. Plin. lib. 27. cap. 12. 21.
Colori reddere. Plin. lib. 20. cap. 11. 3, Si foueantur semine decocto, sugillata reddit colori.
Commotum reddere. Terent. Andr. 5. 2. 23. Vbi Donatus, Commotum, citum, celerem.
Conciliatum reddere animum alicuius. Cicero ad Atticum, lib. 14. 311. 4.
Se conuiuio reddere. Liu. 3. bel. Pun. 39.
Crepitum reddere. Plin. lib. 27. cap. 12. 6. hoc est, pedere.
Data reddere nolunt. Ouid. 1. de Arte, 87.
Delibutum gaudio reddere. Vide Delibutus.
Depositum reddere. Cic. 1. Offic. 45.
Dictata reddere magistro. Hor. 1. Epist. 19. 3.
Dictum ac factum reddere. Terent. Heaut. 4. 5. 12.
Dubia omnia reddere. Cic. 4. Acad. 149.
Eloquentiam alicuius eloquentiorem reddere. Quint. lib. 1. capite 1. 5, Et Lælij filia reddidisse in eloquendo paternã eloquentiam eloquentiorem dicitur. id est, dicitur ita retulisse paternam eloquentiam, ut etiam elegantius patre loqueretur.
Epistolam reddere. Cic. Att. lib. 1. 15. 1.
Epulis reddere sese. Sil. lib. 11. 74.
Excrementa reddere. Plin. lib. 9. cap. 43. 3.
Exemplum ac effigiem uirtutis alicuius reddere, Repræsentare. Liu. 6. bel. Pun. 219.
Exequias reddere, Soluere. Ouid. ad Liuiam, 44.
Exercitatum te reddam. Vide Exercitor.
Quas hominum reddunt facies, qualesque colores? Lucretius libro 6, 163.
Farinam reddere dicuntur quæ moluntur. Plin. lib. 18. cap. 9. 2.
Ferociorem & impotentiorem aliquem reddere. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 9.
Ferro reddere uitam. Cic. 7. Verr. 71. id est, Reliquum uitæ pugnando finire.
Fimum reddere, pro Cacare. Plin. lib. 8. cap. 15. 3.
Brachia reddunt gestus. Ouid. 6. Metam. 62.
Gratiam reddere. Colum. lib. 4. cap. 3. 5, Experto mihi crede Syluine, bene positam uineam, bonique generis, & bono cultore, nunquam non cum magno fœnore gratiam reddidisse.
Vxores grauidas reddere. Lucret. lib. 4. 249.
Suum cuique honorem & gradum reddere. Cicero pro Roscio Amerino, 81.

Digitized by Google

Humorem reddere, pro Meiere. Plin. lib. 11. cap. 26. 3.
Imaginem reddere. Plinius libro 11. cap. 24, Adeoq; ijs absoluta uis speculi, ut tam parua pupilla totam imaginem reddat hominis.
Redditis ueris imaginibus. Plin. lib. 35. cap. 74.
Impendium reddere usq; ad assem. Vide Ad assem.
Impetratum reddere aliquid alicui: id est, impetrare. Plautus Epid. 2, 46.
Incerta omnia reddere. Cic. 4. Acad. 197.
Infectum reddere. Hor. 3. Carm. ode 29.
Arte multa insignem reddere aliquem. Virg. 5. Aen. 141.
Iura reddere. Ouid. 1. Fast. 51.
Iura reddere foro. Stat. 1. Sylu. 4. 10.
Ius uel iudicium reddere populo. Terent. Phorm. 2. 3. 57. Plin. de Viris illust. 72. Cæsar 7. bel. Gal. 302, Pro quibus meritis ciuitatem eius immunem esse iusserat, iura, legesq; reddiderat. Vide Iudicium, & Ius.
Labori se reddere. Claud. 8. Paneg. 28.
Latinè reddere, Vertere. Cic. 1. de Orat. 73.
Literas reddere. Cic. ad Brutum, 2. 1, Scripta, & obsignata iam epistola, literæ mihi redditæ sunt à te.
Lucem reddere. Hor. 4. Carm. ode 5. 1.
Ludos reddere. Vide Ludus.
Meliorem aliquem reddere. Cic. Att. lib. 2. 13. 16.
Merces reddita mihi. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 8.
O' fortunata mors, quæ naturæ debita, pro patria est potissimum reddita. Cic. 14. Philip. 405.
Motus genitales reddere. Lucret. lib. 2. 46.
Nitorem reddere. Plin. lib. 28. cap. 8. 21.
Nomen reddere. Plin. lib. 7. cap. 21. 1.
Reddere aliquem nomine, Habere idem nomen. Virgilius 6. Aeneid. 154.
Odorem reddere, pro Odorem emittere, siue spirare. Plin. lib. 36. cap 23. 4.
Onera ciborum reddere. Vide Onus.
Operam reddere. Plaut. Epid. 2. 22, —te uolo
Percontari, operam da, opera reddetur tibi. Idem Asin. 3. 32.
Operas reddere. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12. 4, Tu Musis nostris para ut operas reddas. id est, absoluas pensum.
Ociosum aliquem reddere. Cic. Pæto, lib. 9. 25. 7.
Paria reddere in utranq; partē. Cic. 3. de Finib. 20, Qui omnia sic exæquauerunt, ut in utranq; partem ita paria redderēt, nulla selectione uterentur eius, uirtutem ipsam sustulerunt. Hîc Cicero exponit quid sit paria reddere, quum ait omnia exæquauerunt.
Perfectum reddere aliquid, Perficere. Plaut. Asin. 3. 110.
Pœnas reddere. Vide Pœna.
Pœnæ reddere aliquem. Plin. epist. 275, Reddendumq; pœnæ, quam fractis uinculis euasit.
Pondo reddere. Plin. lib. 18. cap. 7. 18, Modio tritici panis pondo triginta reddit.
Promissa reddere alicui. Virg. 5. Aen. 78.
Quies nulla reddita est corporibus. Lucret. lib. 2. 20.
Quieti se reddere. Senec. Hippol. 4. 3.
Rationem reddere. Plaut. Aulul. 4. 6,
Tibi ego rationem reddam stimulorum seges?
Ratio reddunda est. Lucret. lib. 5. 14.
Rationem reddere acti, uel suæ uitæ. Cic. 3. de Fin. 88. Idem 1. Verr. 15, Nihil est enim quod minus ferendum sit, quàm rationem ab altero uitæ reposcere eum qui non possit suæ reddere.
Sententiæ suæ rationem reddere. Cic. 1. Tusc. 60.
Rationem reddere cur. Cic. 4. Acad. 189.
Rationem reddere quare. Quint. lib. 7. cap. 2.
Nec responsa potest consultus reddere uates. Virgilius 3. Georgicorum, 99.
Rursus reddere. Hor. 1. Serm. Satyr. 3. 15.
Sanguinem reddidit. Plin. epist. 114. b.
Saporem reddere. Plin. lib. 19. cap. 12. 4.
Segniorem reddere ad respondendum, &c. Cicero 1. de Finibus, 53.
Sepulchro corpus reddere. Virg. 2. Aen. 109.
Omnem locum, quò adis, exilij simillimum reddis. Cic. pro Domo sua, 56.
Solatia reddita confusæ menti. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 1.
Sonum reddere, pro Facere & excitare. Plin. lib. 11. cap. 51. 2.
Sonitum reddere. Cic. 1. Tusc. 153.
Sonitum plangoris reddere. Ouid. 3. Metam. 100. De Echo.
Spiritum reddere alicui. Liu. 8. bel. Pun. 179, Vt aut (si ita uideatur) reddant spiritum P. Scipioni ab eodem illo acceptū: aut seruati bis uni debitam uitam pro eo in perpetuum deuoueant. id est, pro Scipione fundant, quibus ut ne funderetur, defendit Scipio.
Reddita est ei tum à maioribus statua pro uita. Cicero 9. Philipp. 259.
Stridorem reddit ianua. Ouid. 11. Metam. 121.
Titulum reddere meritis. Ouid. 13. Metam. 75.
Transactum reddere aliquid, Transigere. Plaut. Capt. 6. 95.
Vacuum se reddere alicui. Cic. ad Att. lib. 12. 257. 4. Sub. ab omni solicitudine.
Reddere uerbum pro uerbo. Hoc intelligitur interpretando, id est, Vertendo de una lingua in aliam. Cicero de Opt. gen. Orat. 148.
Vicem reddere meritis. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 5.
Vim alicuius herbæ reddere, Saporis uires referre gustu. Plin. libro 21. cap. 18. 7.
Vitæ me redde priori. Hor. 1. epist. 7. 19.
Vitam reddere pro aliquo. Ouid. 10. Metam. 41,
Atq; utinam pro te uitam, tecumq; liceret Reddere.
Vitam reddere pro Republica. Cicero pro Cn. Plancio, 73. id est, mori.
Vocem humanam reddit psittacus. Plin. lib. 10. cap. 42. 1.
Audire, & reddere uoces, Humaniter loqui, inquit Seruius. Virg. 1. Aen. 83.
Vota reddere. Cic. 3. de Legib. 37, Cautè uota reddundo. Curtius lib. 3, Vota deinde pro salute suscepta per ludum atque ocium reddens.
Vrinam reddere. Plin. lib. 8. cap. 42. 13.
Reddere, interdum est id quod ab aliquo acceperis ac didiceris, uel recitare, uel cantare. Hor. 4. Carm. ode 6. & epist. ad Lollium 2. lib. 1.
Reddere aliquid sine scripto, Recitare. Cicero de claris Oratoribus, 167.
Reddere aliquem inter philosophos, Referre, & connumerare. Quint. lib. 10. cap. 1.
Reddit ager: id est, fructum affert. Varro 3. de re Rustic. cap. 3. Vt LX. eo anno reddiderit ea pars uillæ bis tantum, quantū tuus fundus reddit. Terent. Phorm. 4. 3. 73,
Fructum quem Lemni uxoris reddunt prædia.
¶ Redditus, pen. corr. Participium: ut, Redditæ literæ, cuius generis infinita exempla reperies.
¶ Redditurus, penult. prod. (ἀποδώσων) Aliud participium. Catul. de Acme, 39. 3,
Et negat mihi uestra redditurum
Pugillaria, si pati potestis.
¶ Redditio, Verbale (ἀπόδοσις) Quint. lib. 8. cap. 3, Redditio illa rem utranq; comparat.

Redem-

Digitized by Google

Redemptio, Redemptor, Redemptura] Vide Redimo.

Redeo] redis, rediui, & frequentius redij, reditum, pen. corr. (ἐπανήκω, ἐπανέρχομαι, ἀνοστέω, ἀνακομίζω, ἐπανίημι) redire, Retroire, siue reuerti. Terent. Andr. 1.1.110,

Redeo inde iratus atq; ægrè ferens. Virg. 9. eclog. 4,

Tityre, dum redeo (breuis est uia) pasce capellas.

Redire actutum. Plaut. Pseud. 7.149.

Redire rursum. Terent. Eunuch. 4.2.6.

Redire retrorsum. Plin. lib. 9. cap. 31.3.

Inde domum redeunt sub prima crepuscula mœsti. Ouidius 5. Fast. 91.

Non unquam grauis ære domum mihi dextra redibat. Virgil. ecloga 1.7.

Maturè redire. Horat. 1. epist. 7.20.

Tardius redire. Ouid. 10. Metam. 134.

Redire à foro. Plaut. Aulul. 8.6.

Redire è suburbano. Plin. lib. 8. cap. 40.3.

Redire ad. Plaut. Amphit. 8.30,

Redire ad nauim melius est. Terent. Heaut. 2.3.37,

Ad lanam redit.

Ilíq; reditq; uiam toties. Virg. 6. Aen. 25.

Rediit uictor seu uictus. Cic. ad Atticum, lib. 10.302.5.

Redire pedibus. Cic. 3. Verr. Plaut. Menæch. 2.47, Nunc in Epidanum pedibus redeundum est mihi.

Pedibus inuitis redit. Propert. lib. 2. eleg. 26.4.

Quid si redeo ad illos qui aiunt, Quid si nunc cælum ruat? Terent. Heaut. 4.3.41.

Atq; (ut ad me redeam) meministis, Qu. Maximo fratre Scipionis, &c. Cic. de Amic. 79. id est, Vt redeam ad propositum.

Sed redeamus illuc, unde diuertimus. Cicero ad Cornificium, libro 12.25.10.

Illuc quæso redi quo cœpisti. Terent. Adelph. 2.1.36.

Illuc, unde abij, redeo. Horat. 1. Serm. Satyr. 1.22.

Redire in amicitiam alicuius. Liu. 5. bel. Pun. 90.

Redeunt amores uel cum odio depositi. Plin. lib. 24. cap. 17.11.

Redit mihi animus. Terent. Hecyra, 3.2.12.

Animi redière uiris. Valer. 3. Argon. 94.

Redit animo hæc res: id est, In memoriam redit. Plinius epistol. 176. b.

Ad animum alicuius redire. Quint. lib. 7. cap. 2.36.

Aut redit à nobis Aurora, diemq; reducit. Virg. 1. Georg. 50.

Calor Vere redit ossibus. Virg. 3. Georg. 55.

Carbasa redierunt aduerso uento. Ouid. epist. 15.20.

Ad cibos uiribus conseruandis idoneos redeunt. Quintilianus libro 2. cap. 10.5.

Redit color. Plinius libro 13. capite 25.5, Restinctis colore suo redeunte.

Color redit in ora. Ouid. 3. de Arte, 145.

In concordiam redire. Plaut. Amph. 11.7.

In conspectum redire. Cic. 7. Verr. 113.

In deditionem redire. Liu. 8. bel. Pun. 62. Sueton. in Claud. Cæsar. cap. 25.

In familiam redire. Quint. lib. 3. cap. 6.68, In adoptionem dato redire in familiam liceat.

In fidem alicuius redire. Liu. 5. bel. Pun. 1.

Gramina iam redeunt campis. Horat. 4. Carm. ode 7.1.

In gratiam cum aliquo redire. Cic. ad Lentulum, lib. 1.9.81, Vt cum Crasso redirem in gratiam. Terent. Phorm. 5.9.40,

Redeat sanè in gratiam, iam supplicij satis est mihi.

In gratiam redire cum libris. Cic. ad Varronem, lib. 9.1.3, Scito enim me postea quam in urbem uenerim, rediisse cum ueteribus amicis, id est, cum libris nostris in gratiam.

Redit ad te hæreditas. Terent. Hecyr. 1.2.97. Idē Adelp. 2.2.28,

Iámne enumerasti quod ad te rediturum putes?

Ad ineptias redire. Cic. 2. Tusc. 51.

Ad ingenium redire. Terent. Adelph. 1.1.45.

Redit agricolis labor actus in orbem. Virg. 2. Georg. 81.

In memoriam redire, Reminisci. Terent. Phorm. 5.3.19,

Non temerè dico, redi mecum in memoriam. id est, memineris ut ego. Cic. de Senect. 19, His enim ipsis legendis redeo in memoriam mortuorum.

Menti singula redeunt: id est, Reminiscor singula. Valerius 8. Argonaut. 42.

Mens rediit. Ouid. 14. Metam. 101.

In metum redire. Plin. epist. 164.

In mores patrios redire. Liu. 9. bel. Pun. 9.

Redit mos. Liu. 2. ab Vrbe, 184.

Ad nilum redeunt res funditùs omnes. Lucret. lib. 2.152.

Nihil ad me redit ex his. Cic. 2. de Finib. 125. id est, Nullum ex his percipio commodum.

Redire in ordines, dicuntur milites. Liu. 5. bel. Maced. 16, Obstabant duces, hastilibus cadentes terga trepidantium, & redire in ordines cogentes.

Vt ad pauca redeam, Vt in pauca conferam. Terentius Phormio. 4.3.43.

Vt ad pauca redeam, ac mittam illius ineptias. hoc est, ut breuibus agam. Idem Hecyra, 1.2.60.

Ad præcedentia redire. Cic. de Amic. 82.

Ad propositum redire. Cic. 1. Tusc. 37.

Ad pugnam redire. Virg. 5. Aeneid. 91.

Rabies eadem redit. Lucret. lib. 4.225.

Ad rationem redire. Quint. lib. 6. cap. 1.22.

Ad rem redire. Terent. 2.3.78,

Syre uerum hic dicit: mitte, ad rem redi. Cic. 1. de Finib. 100, Sed ad rem redeamus, de omnibus dici necesse est.

Sed ut ad rem redeam, legionem Martiam & quartam negant, qui illas norunt, ulla conditione ad te posse perduci. Cic. ad Brutum, lib. 11.14.3.

Rediit res in eum locum. Terent. Adelph. 2.4.9,

Sed hoc mihi dolet, nos penè serò scisse, & penè in eum locum Redisse, ut si omnes cuperent, nihil tibi possent auxiliarier. Idem Heaut. 2.3.118.

Adeò res rediit. Terent. Phorm. 1.2.5,

Præsertim ut nunc sunt mores: adeò res rediit,

Siquis quid reddit, magna habenda est gratia. Vbi Donatus, Figuratè, pro, Ita ut loqueris, adeò res rediit, dixit. Et propriè res rediisse dicitur, quum aliquid peius expectatione contigit.

Rediit mihi res ad restim, siue ad rastros, Prouerbium, de re desperata. Terent. Phorm. 4.4.5. Idem Heaut. 5.1.58.

In saporem redire. Plin. lib. 11. cap. 42.3, Caseos redire in musteum saporem, aceto & thymo maceratos, certum est. hoc est: recipere easdem saporis uires quas mustum, uel musteū. id est, recentem & nouum.

Sæpe in magistrum scelera redière sua. Senec. Thyeste, 4.28.

Ad se redire, Animum recipere, animam colligere. Cic. ad Atticum, lib. 7.123.12. Terent. Andr. 3.5.16,

Sed paululum sine ad me ut redeam. Idem Adelph. 5.3.8,

Tandem reprime iracundiam, atq; ad te redi.

Ad se redeunt discussis terroribus. Lucret. lib. 4.202.

Ad se, & ad mores suos redire, Pristinos mores resumere. Cicero 1. Verr. 31.

Febres redeunt. Plin. lib. 28. cap. 16.10. Vide Febris.

Primordia redeunt in antiquas sedes. Lucret. lib. 6.175.

Redire in rectam semitam, siue in uiam. Plaut. Casina, 11.33.

Digitized by Google

Terent.And.1.2.19.Cic.12.Philip.322, Quòd si est erratū P.C.spe falsa atq; fallaci, redeamus in uiam: optimus est portus pœnitenti, mutatio consilij.

Ad summum res redit. Lucret.lib.3.186.

In ueram rediit speciem, solitumq; nitorem. Ouid.4.Met.47. De Apolline, qui in fœminam mutatus fuerat.

In antiquum statum redire. Liu.3.ab Vrbe,36.

Redit ad te summa imperij. Cæsar 1.bell. Ciuil.13.

Tumultus redeunt in corda. Claud.de bel.Get.43.

Ad suum uestitum redire. Cicero pro Sestio, 25, Quum subitò edicunt duo Coss. ut ad suum uestitum Senatores redirent. id est, deposita luctus ueste, Senatoriam suam acciperent.

Redire uiam, & Inire uiam, apud Iurisconsultos. Cic. pro Muræna, 23, Prætor interea, ne pulchrum se ac beatum putaret, atq; ipse aliquid sua sponte loqueretur, ei quoq; carmen cōpositum est, cùm cæteris rebus absurdum, tum uerò nullo usui, utrisq; superstitibus præsentibus, istam uiā dico, Inite uiā. Prestò aderat sapiens ille, qui inire uiam doceret, Redite uiā: eodem duce redibant.

Vires redicere mihi. Valer.4.Argon.135.

Quondam etiam uictis redit in præcordia uirtus. Virgilius 2. Aeneid.74.

Vultus ardore remisso rediit. Stat.8.Thebaid.104.

Redire, Prouenire. unde fit Reditus, pen.corr. Prouentus. Plin. lib.14.cap.4.7. Varro 1.de re Rust.cap.44. Vt ex eodem semine aliubi cum decimo redeat, alibi cum quintodecimo: ut in Hetruria, & locis aliquot in Italia. In Sybaritano dicūt etiam cum centesimo redire solitum.

Reditur, penult.prod. Impersonale. Liuius 3.ab Vrbe, 22, Romam reditum est, iustitium remissum est. Cicero 3.de Legibus, 27, Sed iam si placet, de prouincijs discedatur, in urbemq; redeatur.

¶Rediens, redeuntis, Particip. (ἐπανιὼν) ut, Anus rediens. Horat.3.Carm.ode 8.2.

Lunæ redeuntis cornua. Ouid.10.Metam.95.

¶Rediturus, pen.prod. Aliud Particip. (ἐπανήξων) Cic. Att. libro 13.267.3, Ad quos dies rediturus sim, ad te scribam. Ouidius 4.de Ponto, eleg.5.9,

Fluminaq; in fontes cursu reditura supino.

Dies non reditura. Propert.lib.2.eleg.16.5.

Vela reditura tenebat Eurus. Ouid.7.Metam.135.

¶Reditus, pen.cor.m.g. substantiuum (ἐπάνοδος, ἀνακομιδή, κάθοδος) Reuersio. Cic.de Amic. 12, Idem dicebat semper animos hominum esse diuinos, iisq;, quum è corporibus excessissent, reditum ad cælum patere.

Aditus & Reditus, opponuntur. Cic. pro Cluent.94.

Itus & Reditus, opponuntur. Cic. Att.lib.15.324.3.

Profectio & Reditus, contraria. Cic.de clar.Orat.120.

Ad meum reditum. Vide Ad præpositionem.

Dulces reditus abscindere. Horat.Epod.16.7. id est, impedire quo minus reuertamur.

Aperire reditum. Vide Aperio.

Arcere reditu. Vide Arceo.

Cessare ex reditu. Vide Cesso.

Conficere reditum. Vide Conficio.

Excusare reditus. Ouid.epist.23.13.

Ferre reditum, Redire. Catull.de Coma Berenicis, 61.7,

Si reditum retulisset is.

Ferre reditum in nemora. Catull.de Berecynth.58.16.

Morari reditus. Horat.3.Carm.ode 5.11.

Parare reditum sibi. Horat.1.epist.2.5.

Patent reditus populo. Ouid.1.Fast.56.

Perimere reditum. Vide Perimo.

Maturum reditum pollicitus. Horat.4.Carm.ode 5.1.

Inanes reditus sibi promittere. Ouid.11.Metam.116.

Referre reditum. Catull.de Berecynth.58.10,

Animo æstuante rursus reditum ad uada retulit. Alij legunt, detulit.

Ad reditum reseruare. Vide Ad.

Rupêre reditum Parcæ. Horat.Epod.14.3.

Non erit emisso reditus tibi. Horat.1.epist.21.1.

Solis anfractus, reditusq;. Cic.de Somnio Scip.7.

Reditus in gratiam. Cicer.ad Appium Pulchrum, lib.3.50.31, Quid illa tandem popularia reditus illustris in gratiam, in quo ne per imprudentiam quidem errari potest sine suspicione perfidiæ.

Gratiæ reditus ei patet. Cic.de Arusp.resp.49.

Reditus, Prouentus, eo quòd singulis annis redeat. Ouid.2.de Ponto, eleg.3.4,

At reditus iam quisq; suos amat, & sibi quid sit
Vtile sollicitis computat articulis. Plin.lib.17, cap.1.8.

¶Reditio, reditionis, Verbale. Cic.3.Ver.10. Cæs.1.bell.Gall. 19, Vt domum reditionis spe sublata, paratiores ad omnia pericula subeunda essent.

¶Redito, reditas, pen.cor. (ἐπανοστέω) reditare. Frequent. Statim, siue continuò redire. Plaut.Capt.7.20,

Ac si non reditas huc, &c. Exemplaria quæ legimus, reeitas hoc loco legunt.

Redhibeo] redhibes, pen.corr. redhibui, redhibitum, penult. corr. redhibere: ex Re & Habeo compositum, d interposita, causa melioris soni. Est (inquit Vlpian.de ædilitio edicto, l.redhibere) facere ut rursus habeat uenditor quod habuerat: quia id reddendo fiebat, idcirco redhibitio est appellata, quasi redditio. Festus, Redhiberi dicitur id quod redditū est, improbatumq;. Plaut. Merc.7.77,

Quid si igitur reddatur illi unde empta est? D. minimè gentium. C. Dixit se redhibere, si non placeat. De uenditore loquitur. id est, precium restituere, re reddita scilicet. Idem Menæh.

Saluum tibi, ut mihi dedisti, redhibeo marsupium. id est, restituo, reddo. Vlp. in l. Pomponius. de acqui. uel amit. poss. Præterea quæritur, si quis hominum uenditori redhibuerit; an accessione uti possit uenditio ex persona eius. Cic. 3. Off. 123, In mancipio uendendo dicendáne uitia, non ea quæ nisi dixeris, redhibeatur mancipium?

¶Redhibitio, Verbale. Quint.lib.8.cap.3, An non pudeat certam creditam pecuniam periodis postulare, aut circa stillicidia affici, aut in mancipij redhibitione sudare? hoc est, in agendo tanta uti uehementia, ut sudorem emittas. Est autem redhibitio, actionis nomen, quæ & redhibitoria actio uocatur. Ea uerò actio contra eum intentatur, qui quid corrupti uitio commutauerit siue uendiderit, ut cogatur & restituere precium, & retrò quod tradiderat accipere: hoc est enim redhibere, ut ex titulo De ædilitio edicto colligi potest. Hæc interpres.

¶Redhibitorius, a, um, Adiect. ut, Redhibitoria actio, & Redhibitoria exceptio. Pompon. in l. si tamen. D. de ædil. edict. & Papinianus ibidem in l. actioni redhibitoriæ.

¶Redhibitorium iudicium. Caius in l. si quid uenditor. ff. de ædilit. ædict. & alibi sæpius eodem titulo.

Redhostio] redhostis, redhostire, Antiquum, Reddere. Accius, Amphit. Cedo ecquid hic redhostit ram, quum mi assem obbiet facilius. Sic enim legit Iunius medicus apud Nonium: & rectius, ut opinor, quàm hactenus est excusum.

Rediculus] Deus extra portam Capenam à Romanis tum excogitatus, quando Hannibal dimissa urbis obsidione, ex illo loco castra mouit, quibusdam præstigijs perterritus. Alexand.

Digitized by Google

lexan. Alexandrinus libro Genialium dierum, 2. cap. 4, Næniæ quoq; sacellum, quod cantu querulo funeribus præesset, pari exemplo ab urbe semotum, extra portam Viminalem statuerunt: sicut phanum Quiritis uia Lauicana & Rediculi extra portam Capenam, quod secundo Punico bello constructum fuisse constat. Quum enim Hannibal urbem oppugnaturus, inter Anienem & mœnia Romana castrametatus foret, quod nulla bene gerendæ rei occasione data, & spe urbis potiundæ abscissa, fatum urbis & propitij dij, illius mentem ab oppugnanda urbe auertissent, & inde parum feliciter redijsset. Rediculo deo phanum ibi constructum ferut: dictumq; est Rediculi, quod uisis infecto negocio redierit.

Redigo] redigis, pen. cor. redegi, pen. prod. redactū (περιάγω, περιτρέπω, καθιστῶ, περιάγω, ἐξαγωγίζω) redigere, ex Re & Ago compositum, a in i conuersa, & d interposita: Est ui quadam uel industria ducere ad aliquid, uel aliquò: & semper accusatiuum postulat cum præpositione, multisq; accommodatur actibus, & in utranq; partem sumi solet.

Redigere bona alicuius: Accumulare, in unum reducere. Cic. 4. Verr. 32, Syracusani, qui præfuerant his Heraclij bonis uerbo redigendis, redispertiendis, reddebant eorum negociorū rationem in Senatu. Idem Cic. 1. Verr. 31, Deinde bona uendit, pecuniam redigit.

Redigere penes aliquam copiam frumenti. Cic. 5. Verr. 146.

Pecuniam ex bonis patrijs in prædæ dissipatione redigere. Cicero 13. Philipp. 150.

Quæstum totum ad se redigere. Cic. de Arusp. resp. 39.

Redactus eò, & in id loci redactus: hoc est, eò deueni, ac perductus sum. Terent. Eun. 4. 4. 23,

Eò redigis me, ut quid egerim, egomet nesciam. Idem Phorm. 5. 8. 86.

Redigere ad æqualitatem. Plinius lib. 30. cap. 13. 2, Carnesq; excrescentes, ad æqualitatem redigit.

In ærarium redigere uenditum sub hasta. Liu. 4. ab Vrbe, 232.

Ad assem redigere. Plin. lib. 18. cap. 3. 6.

In concordiam redigere. Plaut. Amph. 5. 13.

In deditionem imperij redigere, Cogere ut se dedant. Cicero 4. Philipp. 161.

In ditionem suam redigere. Cic. pro Corn. Balbo, 18, Quos Gaditanis adiutoribus armis subegimus, atq; in ditionem nostram redegimus.

In gratiam redigere aliquos. Terent. Phorm. 5. 8. 73.

Sub imperium Romanum redigere. Cæsar 5. bell. Gall. 113.

Ad interitum redigere. Lucret. lib. 5. 175.

Ad uanum & irritum uictoriam redigere. Irritam uictoriam facere. Liu. 6. bel. Punici, 188.

In iura sua redigere. Ouid. 3. Fast. 13.

Ad sex libros redigere. Varro 1. de re Rust. cap. 1. 9.

Ad ultimam maciem redigere. Col. lib. 4. cap. 3. 4.

In antiqua mala redigere. Liu. 3. ab Vrbe, 40.

In memoriam redigere: id est, reducere. Terent. Phorm. 2. 3. 36. Cic. 2. Philip. 41, Qui autem tibi uenit in mentem, redigere in memoriam nostram, te domi Publij Lentuli esse educatū?

Ad miseriam redigere aliquem. Plautus Amphit. 14. 25. Terentius Heauton. 5. 1. 56,

Quàm hic per flagitium ad inopiam redigat patrem.

Ad necessitatem redigere. Quint. lib. 8. cap. 6.

Ad nihilum redigi. Lucret. lib. 1. 162.

Ad numerum duorum redigi. Ouid. 6. Metam. 40.

Ad onus minimum redigere. Ouid. 14. Metam. 30.

In ordinem redigere. Vide Ordo.

In ordinem aliquem authorem redigere, aliam omnino eximere numero. Quint. lib. 1. cap. 4. 3.

Ad paucos redigere. Cic. pro Marcello, 6.

Ad uel in peregrinitatem redigere. Sueton. in Claudio, cap. 16. Vlpianus de in ius uocando, Sed si per pœnam deportationis ad peregrinitatem redactus sit patronus, putat Pomponius eum amisisse honorem. Vide Peregrinus.

In potestatem, uel in seruitium redigere, Sibi subditum & seruum facere. Plaut. Aulul. 6. 42,

Nihil moror quæ in seruitutem sumptibus redigunt uiros. Cic. 3. Off. 104, Si se Consulem fecissent, breui tempore, aut uiuum aut mortuum Iugurtham se in potestatem pop. Rom. redacturum.

In prouinciam redigere. Cæsar 1. bel. Gal. 198.

Rem ad pristinam belli rationem redigere. Cæsar 1. belli Ciuilis, 283.

In seruitutem redigere. Vide Redigere in potestatem.

In speciem redigere. Plinius libro 14. capite 4. 14, Durantq; adhuc uina ducentis ferè annis, iam in speciem redacta mellis asperi.

In tranquillum redigere. Liu. 3. ab Vrbe, 169.

In turbam sordidissimam redigere. Senec. de Benefic. libro 3, capite 15.

In unum redigere. Cic. 5. Philip. 172, Quibus rebus tanta pecunia una in domo coaceruata est, ut si hoc genus in unum redigatur, non sit pecunia pop. Rom. defutura.

Redigere, pro Agere, siue ducere. Liu. 6. bel. Pun. 63, Hi supra XXX. comprehensi, & cum transfugis nouis multati uirgis, manibusq; præcisis Capuam rediguntur.

In urbem redigere, Reducere. Plin. de Viris illust. 23.

Hostem in castra redigere, Vi agere. Liu. 1. bel. Pun. 34.

Rem ex difficillima facilem redigere: id est, facilem reddere. Cæsar 2. bel. Gallici.

Redactus] redactus, redactui, quartæ inflectionis substantiuum. id est, pecunia ex frugibus uenditis redacta. Scæuola, l. 58. §. 1. ff. de usufructu, Sempronio do lego ex redactu fructuum oleris & porrinæ, partem sextam. sic enim in Pandectis Florent. & manuscriptis codicibus legitur, non reditu.

Redimio] redimis, pen. corr. redimiui, redimitum, pen. prod. (ἀναπλέκω, ταινιόω) redimire, ex Re & Emio, d interposita compositum, & e in i mutata: significat Ornare, coronare, circundare. Claud. de raptu Proserpinæ, libro 2. 20,

Hic lauro redimita comas, & cādida uultu, &c. Ibid. 70,
Pieriam tenui frontem redimita corona
Contentus, famæ nec dare uela suæ. Cic. Tusc. 73, Incēdet odores, & sertis redimiri iubebis & rosa. Idem in Somnio, 21, Cernis autem terram eandem, quasi quibusdam redimitam & circundatam cingulis.

Coronis redimire caput. Lucret. lib. 5. 281.

Intonsas comas uiridi redimita corona. Sil. lib. 16. 105.

Iam mea uotiua puppis redimita corona. Ouidius 3. Amor. eleg. 10. 6.

Crinem redimire corymbis. Stat. 1. Syl. 5. 4.

Frons redimita corymbis. Tibull. lib. 1. eleg. 17. 9.

Ausus es hirsutos mitra redimire capillos. Ouid. epist. 9. 13.

Frondibus redimita capillos. Ouid. 1. Fast. 142.

Loca redimita syluis. Catull. de Berecynthia, 58. 1.

Vittis, & sacra redimitus tempora lauro. Virg. 3. Aen. 17.

¶ Redimiculum, redimiculi pen. cor. (ταινία, κεκρύφαλος) Ornamentum capitis mulierum, & uittarum teniæ pendentes à posteriore parte mitræ. Iuuen. Sat. 2. 9,

—— accipient te
Paulatim, qui longa domi redimicula sumunt
Frontibus, & toto posuēre monilia collo. Cic. 5. Ver. 64, Hæc ciuitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines. Virg. 9. Aeneid. 123,

Et tunic

Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ.
Aurea redimicula demere collo. Ouid. 4. Fast. 27.
Redimicula longa. Iuuen. Satyr. 2. 9.
Auferre collo redimicula. Ouid. epist. 9. 15.
Aure leues baccæ redimicula pectore pendent. Ouidius 10. Metamorph. 53.
¶ Redimitus, huius redimitus, pen. prod. Solinus cap. 46, Plurimis crines intonsi, mitrata capita, redimitu pari.
Redimo] redimis, pen. cor. redemi, pen. prod. redemptum (λυτρόω, ἀπολυτρόω, ἐξωνέομαι, ἐξαγοράζω) redimere, ex Re et Emo, d interposita, euphoniæ causa, compositum: pro simplici accipitur. Plaut. Menæh. 15. 6,
Ego tibi redimam bis tanto pluris pallam.
Paululo redimere. Vide Paululum.
Domum redimere. Cic. 13. Philip. 350, Eamq; non minoris, quàm emit Antonius, redimet: redimet inquam Cn. Pompeij domum filius.
Hostias redimere. Cic. 2. de Inuent. 183.
Redimere sibi amicos. Cicero 5. Verr. 128. Cæsar 1. bell. Gall. 196, Quorum omnium gratiam atq; amicitiam eius morte redimere posset.
Pacem redimere re aliqua. Cæsar 1. bel. Gall. 149. Cic. ad Quin. frat. lib. 1. 1. 51, Aequo animo parte aliqua suorum fructuum pacem sibi sempiternam redimat, atq; ocium.
Voluntates militum largitione redimere. Cæsar 1. bel. Ciuil. 153.
Redimere precio sepeliendi potestatem. Cic. 7. Ver. 93.
Auro redimere ius sepulchri. Ouid. 13. Metam. 95.
Qui ab hostibus capti sunt, uel alicui pœnæ obnoxij, soluto precio rediмuntur. Item, qui iniustè uexantur si per solutionem pecuniæ liberati fuerint, redemisse uexationem dicuntur. Terent. Eunucho, 1. 1. 29,
Quid agas, nisi ut te redimas captum quàm queas
Minimo: si nequeas paululo, at quanti queas. Curtius, Sed medici quoq; grauiores morbos asperis remedijs curant: & gubernator si naufragium timet, iactura quicquid seruari potest, redimit.
Redimere captos. Cic. 2. Offic. 80.
Vt corpus redimas, ferrum patieris & ignes. Ouid. 1. de Remedio amoris, 46.
Redimere præteritam culpam. Cic. ad Senat. lib. 10. 8. 2, Ille præteritam culpam redimere dicitur, qui aliquo egregio facto compensat.
Acerbitatem à Repub. suis priuatis & domesticis incommodis redimere. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 13.
Redimere precio uirgarum metum. Cic. 7. Ver. 91.
Vt sua per nostram redimat periuria pœnam. Ouidius 3. Amor. eleg. 3. 5.
Morte mortem redimere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 21.
Redimere dicitur, qui precio accepto aliquid faciendum suscipit, quod & Conducere dicimus. Cic. 3. Verr. 100, Si pupillo opus redimi, mihi præda de manib. eripitur. Ibid. 21, Etenim qua stultitia fuissem, siquam diem qui istum eripiendum rede merunt, in cautione uiderunt, &c. Redemerunt (inquit) id est, qui susceperunt procurationem corrumpendorum iudicum, & conduxerunt corrumpendum iudicium Budæus.
Conducere & Redimere, pro eodem. Vlpianus, Quare etsi lanam conduxerit usuarius expediendam, poterit etiam per usuarias ancillas opus perficere. Idemq; si uestimenta texenda redemerit, uel insulam uel nauem fabricandam: poterit ad hoc operis uti usuarius.
Redimere uectigalia. Cic. 5. Verr. 67.
Redimere opus faciendum. Cic. 5. Verr. 13.
¶ Redimendus, Particip. (λυτρωτέος) Ouid. epist. 3. 8,
Si tibi ab Atrida precio redimenda fuissem.

¶ Redemptus, Aliud particip. (λυτρωθείς) Virg. 9. Aen. 43,
Sit qui me raptum pugna, precióue redemptum
Mandet humo.
Mercede capitis redemptus. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 13.
¶ Redemptio, redemptionis, Verbale (λύτρωσις, ἀνάῤῥυσις) Cic. 2. Verr. 11, Vt primum è prouincia rediit, est redemptio huius iudicij facta grandi pecunia.
Temeritas redemptionis. Cic. de Prouinc. Cons. 9.
Redemptio, Quod pro liberatione datur. Plin. de Viris illust. 55, His facilè uictis, inter captiuas uxor regis Ortiagontis Centurioni cuidam in custodiam data, à quo ui stuprata de iniuria tacuit. Et pòst, Impetrata redemptione, marito adulterum Centurionem, interficiendum tradidit.
¶ Redemptor, redemptoris (λυτρωτής) Vectigalium emptor.
Festinat calidus mulis, gerulisq; redemptor. Horatius 1. epistol. 2. 15.
Redemptor, Qui certo precio conducit uniuersum aliquod opus faciendum. Cic. 2. de Diuin. 70, Et redemptor qui columnam illam de Cotta & de Torquato conduxerat faciendã, non inertia aut inopia tardior fuit, sed à dijs immortalibus ad istam rem reseruatus est. Idem ad Qu. frat. lib. 2. 8. 3, Redemptori tuo dimidium pecuniæ curaui.
Redemptores (inquit Festus) propriè atq; antiqua consuetudine dicebantur, qui quum ad faciendum aut præbendum con duxerant, effecerantq;, tum demum pecunias accipiebant. Nam antiquitùs emere pro accipere ponebatur. At ij nunc dicuntur redemptores, qui quid conduxêre præbendum, utendumq;.
Redemptor pontis portorium ab eo exigebat. Labeo in l. cum in plures. §. uehiculum. ff. locati & cond.
Redemptor syluæ, Qui conduxit operas ad syluam custodiendam: uulgò syluanus dicitur. Alphenus in lege. ff. locati & cond.
¶ Redemptor litium, seu causarum, quis dicatur, pulchrè explicat Alexandrinus Alexand. lib. 4. cap. 16, Redemptor causarum is dicitur, qui lites quotidianas pecunia mercari, illasq; pactionibus muneribusq; pellicere conaretur, haud secus quæ qui domos ædificiumq; faciendum, utendũue conducit: qui etiam quadruplator, & interceptor alienæ litis dictus est: quos homines tanquam inciuiles, & malarum artium artifices, Iureconsulti iure incessêre.
¶ Redempto, redemptas, redemptare, Frequent. A quo,
¶ Redemptito, redemptitas, pen. cor. (λυτρόομαι) redemptitare. Plaut. Redemptitauêre ad unum captos. Cato apud Festum, Lege, facta benefactis non redemptitauêre.
¶ Redemptura, redempturæ, pen. prod. Quæ fit per mancipes. Liuius lib. 3. bel. Pun. Exhortandos qui redempturis auxissent patrimonia, ut Reip. ex qua creuissent, ad tempus commodarent. Vlpianus in l. quicunque. §. 1. ff. de institoria actione, Labeo quoque scribit, Siquis ijs pecunijs fœnerandis, agris colendis, mercaturis, redempturisq; faciendis præposuerit, &c.
Redinteger] redintegra, redintegrum, pen. cor. ex Re & Integer compositum, Rursus integrum & renouatum significat. Liu. 8. ab Vrbe, 161, Tunc Papyrius redintegra ira spoliari Magistrum equitum, ac uirgas & secures expediri iussit. Vetus exemplar habet, redintegrata.
¶ Redintegro, redintegras, penultima correpta, redintegrare, Rursus inchoare, instaurare, siue innouare & integrum facere. Plinius in Paneg. 104, Hominisne istud ingenium est, hominis potestas, renouare gaudia, redintegrare, lætitiam, nullamq; requiem gratulationis dare? Componitur à Re, & Integro, integras, d interposita, euphoniæ causa.

Acies

Digitized by Google

Acies redintegrata. Vide Acies.
Animum redintegrare, Instaurare, resumere. Cæsar 2. bell. Gall. 322.
Bellum redintegrare, Redintegrare prælium. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 9. 3. Liu. 1. ab Vrbe, 53.
Iram redintegrare. Vide Redinteger.
Memoriam redintegrare. Liu. 3. ab Vrbe, 235.
Pacem redintegrare. Liu. 2. ab Vrbe, 62.
Redintegrari seditionem. Tacit. lib. 1, Horum aduentu redintegratur seditio.
Spem uictoriæ redintegrare. Cæsar 7. bell. Gal. 104.
Vires redintegrare. Cæsar 3. bel. Gall. 453.
Redintegro, aliud quàm Renouo. Autbor ad Herennium, libro 2. 85, Vt renouetur, non redintegretur oratio.
¶ Redintegratio, Verbale, Renouatio. Terent. And. 3. 3. 24,

Amantium iræ, amoris redintegratio est. Cic. Antè quàm iret in exilium, 5, Nam quid ego improborum facta renouem oratione, ut redintegratione illius coniurationis animos uulnerem uestros?

Redinunt] pro Redeunt, scripserunt ueteres. Festus.
Redipiscor] redipisceris, pen. corr. redeptus sum (ἀνακτῶμαι) redipisci, Assequi. Plaut. Trinum. 14. 15,

——inter eósne homines condalium te
Redipisci postulas, quorũ eorum unus surripuit currẽti,
Cursori solum?

Reditio, Reditus] Vide Redeo.
Rediuia] rediuiæ (παρωνυχία) Morbus est, quum cutis extra ungues se soluit: quia rediuire, soluere est, inquit Festus. Plin. lib. 29. cap. 2. 1, Lana succida rediuias sanat ex aqua frigida. Peritiores dicunt, Reduuia, per quintam uocalem.
Reduuiam curare Cic. pro Rosc. Amer. 76, Intelligo me ante tempus Iudices hæc scrutari, & propemodum errare, qui quum capiti Sext. Roscij mederi debeam, reduuiam curem. hoc est, Qui res maximi momenti & præcipuas negligam, secundarias, & infimis partibus minoris æstimandas consector. Plin. lib. 28. cap. 4. 8.
Reduuiæ escarum. Solin. cap. 45, Trochilos auis est paruula. Ea dum reduuias escarum affectat, os belluæ huiusce paulatim scalpit, & sensim scalpurigine blandiente aditum sibi in usq; fauces facit, &c. Reduuias escarum uocat reliquias ciborum, inter crocodili dentes hærentium. Has dormiente crocodilo appetit trochilus, inde uictum sibi parans, ut scribit etiam Plin. lib. 8. cap. 25.
Rediuius] rediuij (κρότων) Vermiculus, seu animalculum quoddam, quod infixo semper sanguini capite uiuit, cui uni ex omnibus, cibi exitus non est, sed usq; adeò intumescit satietate, ut ipso alimento moriatur. Hoc Græci κρότωνα uocãt, Latini rediuium, à rediuiendo, id est soluendo, quòd carnem animalium suctu resoluat. Colum lib. 6. cap. 2. 4, Ventri quoq; & sub femina manum subijcere conuenit, ne ad eiusmodi tactum postmodum pauescant, & ut rediuij, qui plerunque feminibus inhærent, eximantur. Alia exemplaria habent, ricini. Vide Plinium libro 11. cap. 34. Ricinus aliàs dicitur.
Rediuiuus] pen. prod. Adiect. (ἐπισκευαστὸς, παλίμφυτος) Quod ex uetusto renouatur. Iuuen. Satyr. 6. 37,

Prodiga non sentit pereuntem fœmina censum,
Ac uelut exhausta rediuiuus pullulet arca,
Nummus, & è pleno semper tollatur aceruo,
Non unquam reputat quanti sibi gaudia constent. Cic. 3.

Ver. 104, Virum existimatis minus operis esse, unam columnam efficere ab integro nouam, nullo lapide rediuiuo, an quatuor illas reponere? Et paulo pòst, Rediuiua sibi habeto. Quasi quicquam rediuiui ex opere illo tolleretur: ac non totum opus ex rediuiuis constitueretur.
Bella rediuiua. Sil. lib. 10. 52.
Gens rediuiua. Silius lib. 1. 22.
Redoleo] redoles, pen. corr. redolui uel redoleui, redolitum uel redoletum (μυρίζω, ἀπόζω) redolere, Multum olere. Virgil. 4. Georg. 34,

Feruet opus, redolentq; thymo fragrantia mella.

Antiquitatem redolet, per translationem. Cic. de clar. Orator. 41, Sed nescio quomodo huius quem constat eloquentia præstitisse, exiliores orationes sunt, & redolentes magis antiquitatem, quàm aut Lælij, aut Scipionis, aut etiam ipsius Catonis.
Nihil igitur illa uicinitas redolet? Cic. pro Cælio, 37.
Fœtorem redolet. Columell. lib. 12. cap. 18. 2.
Sermonem eius redolet. Cic. pro Sestio, 18.
Situm redolet. Plin. lib. 12. cap. 12. 1.
Solitudinem redolere. Plin. lib. 12. cap. 17. 5.
Vinum redolere. Cic. 2. Philipp 74.
Virus redolere. Plin. lib. 12. cap. 12. 2.
¶ Redolens, pen. corr. Participium (μυρίζων) ut,
Mella redolentia thymi flore. Ouid. 15. Metam. 16.
Mala redolentia. Ouid. 8. Metam. 136.
Redones] Galliæ populi. Vide Rhedones.
Redono] redonas, pen. prod. (ἀνταλλάσσομαι) redonare, Reddere. Horat. 2. Carm. ode 7. 1,

Quis te redonauit Quiritem
Dijs patrijs, Italóq; cælo?

Inuisum nepotem Marti redonabo. Horat. 3. Carm. ode 3. 7.
Redordior] redordiris, pen. prod. redorsus sum (ἀνυφαίνω) redordiri, Retexere: Quod orsum est & textum, filatim explicare, & dissoluere. Quod bombyces ordiuntur, nos redordimur: deinde rursum teximus, & pannum conficimus. Plin. lib. 9. cap. 17. 5, Vnde geminus fœminis nostris labor, redordiendi fila, rursumq; texendi. Et lib. 11. cap. 22. 2, Prima eas redordiri, rursusq; texere inuenit.
Redormio] redormis, redormiui, redormitum (ἀνακοιμῶμαι) redormire, pen. prod. Rursum dormire. Plin. epist. 213. b, Paulum redormio: dein ambulo, mox orationem Græcam Latinamúe clarè & intentè, non tam uocis causa quàm stomachi lego.
¶ Redormitio, redormitionis, Verbale (ἀνακοίμησις) Plinius libro 10. cap. 73. 3, In redormitione uana esse uisa, propè conuenit.
Redostio] redostis, redostiui, redostitum (ἀντιχαρίζομαι) redostire pen. prod. antiquum, Gratiam referre. Næuius in Lupo, Vei ueniens regem salutat, iube Albanum millium comitem, senem, sapientem contrà redostis menulus. Et Accius in Amphitryone,

Cedò ecquid te redostitum, quum meassem obiectet familius? Hæc Festus.

Redostit, Redijt, inquit Nonius Accius in Amphitryone,

Quid hic redostit uiam?

Reduco] reducis, pen. prod. reduxi, reductũ (ἀνάγω, ἐπανάγω, κατάγω) reducere, Retroducere, retrahere. Sueton. in Caligula, cap. 27, Equitem Romanũ obiectum feris quum se innocentem proclamasset, reduxit: abscissáq; lingua rursus induxit. Liu. 8. bel. Pun. 24, Scotusam copias reduxit.
E conuiuio reducere. Cic. 7. Verr. 73.
Domum reducere aliquem. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 2. 10. 2.
Reducere ad. Cic. 1. Acad. 3, Satis eum longo interuallo ad suam uillam reduximus.
Vesper ubi è pastu uitulos ad tecta reducit. Virg 4. Georg. 87.
In uiam reducere. Plaut. Pseud. 10. 2.

Dum

Dum mox frondosa reducitur æstas. Virg.3.Georg.60.
Amicitiam errantem reducere. Plin. in Paneg.140.
Amorem scelerum reduxit. Lucan.lib.4.49.
Animum alicuius ad misericordiam reducere. Terentius Andr.3.3.28.
Ad colorem reducere. Plin.lib.27.cap.12.7, Caustica ui exulcerat cicatrices, & ad colorem reducit.
Ad uitæ concilium reducere. Senec.de Benefic.lib.3.cap.9.
In pristinam concordiam distractos reducere. Balbus Ciceroni, in Epist. ad Atticum, lib.8.168.1.
Aura reducit diem. Virg.1.Georg.50.
Ad diuitias reducere & reuocare. Plaut. Cistel.7.18.
Variè & multipliciter ad etymum uerba reducere. Quintil. lib.1.cap.6.26.
Exemplum reducere, libertatem, morem. Plin.epist.94.lib.4. Idem in Paneg.130, Hæc nempe intentio tua, ut libertatem reuoces ac reducas. Idem epist.190.
Exules reducere. Cicero 7.Verr.10, Vincti soluantur, exules reducantur.
Febrim reducere. Horat.2.Serm.Satyr.3.59.
In gratiam reducere. Terent.Andr.5.4.46,
Iamdudum reduxit me ipsa in gratiam.
In gratiam cum aliquo reduci. Cic.pro Rab.Posthumo, 12.
Aurora reducit lucem, inuecta croceis rotis. Ouidius 3. Metamorph.30.
Fortuna iterum reduxit luctus. Claud.2.in Eutropium, 111.
Ad maciem reducere obesum corpus. Plin.lib.24.cap.8.3.
In memoriam reducere, quod & Reuocare dicitur. Cicero 1. de Inuent.110.
A' morte aliquem reducere. Virg.4.Aeneid.75.
Passus reducere, Retrocedere. Valer.5.Argon.75.
Ad planum reducere cicatrices. Plin.lib.20.cap.9.13.
Collectasq; fugat nubes, solemq; reducit. Virg.1.Aeneid.30.
Somnum reducere. Horat.3.Carm.ode 1.5.
Spem mentibus anxijs reducere. Horat.3.Carm.ode 21.4.
Ad salutem reducere aliquem medicina. Cicero Post reditum ad Quirites, 12.
Reducere se undiq;, pro Contrahere. Senec.epist.14.
Reducere liberalitatem dicit Senec.de Benefic.1. pro Contrahere, uel in angustum redigere.
Reducere, Liberare, & sine periculo recipere. Apuleius, Meq; oppido in arcem reduco.
Reducere, Reconciliare. Virg.2.Aeneid.36,
— numenq; reducant. Seruius.
Reducere, Attenuare, uel refrenare, cõtrahere, in angustum redigere. Senec.de Benefic.libro 1.cap.14, Nemo hæc ita interpretetur, tanquam reducam libertatem, & frenis arctioribus reprimam.
Redduco, duplici d, propter carmen, apud Lucret.lib.4.201,
Et crebras redducunt naribus auras.
¶Reducens, Participium (ἐπανάγων) ut, Sinum nitidum reducens. Catull.in Camerium, epigr.51.3.
¶Reductus, Aliud participium (ἐπαναχθείς) ut, Reductus in gratiam. Cic.pro Cluentio, 81.
Possum excitare multos reductos testes liberalitatis tuæ. Cicer. pro Rabir.Posthumo, 19.
Reductus de exilio. Cic.ad Attic.lib.9.187.3.
Producta & reducta. Cicero 5. de Finibus, 155, Hæc igitur quum ego tot nominibus à Stoicis appellata, partim nouis & commentitijs, ut ista, producta: partim idem significantibus, &c.
Virtus est medium uitiorum utrinq; reductum. id est, remotum. Horat.1.epist.19.2.
Reductus sinus, Replicabilis. Virg.1.Aeneid.18. Seruius.

Vallis reducta. Virg.6.Aeneid.141. hoc est, secreta. Acron.
Reductus & Eminens, opposita. Quintil.lib.11.cap.3, Vt qui singulis pinxerant coloribus, alia tamen reductiora, alia eminentiora fecerunt.
¶Reductio, Verbale (ἀναγωγή) Cic.ad Lētulū, li.1.7.12, Quoniam Senatusconsultum nullum extat, quo reductio regis Alexandrini tibi adempta sit.
¶Reductor (κατάγωγος) Aliud uerbale mascul. Liuius 2. ab Vrbe, 144, Reductori plebis Romanæ in urbem, sumptus funeri defuit.
¶Redux, reducis, pen.corr.om.gen. (κατάγομος) Qui à periculis in tutum, ab exilio siue captiuitate reducitur in patriam. Cic.pro Milone, 78, Quid me reducem esse uoluistis? an ut spectante me expellerentur hi, per quos essem restitutus? Virg.1.Aeneid.79,
Nanq; tibi reduces socios, classemq; relatam Nuncio.
Reducem facere. Terent.Hecyra, 5.4.11,
Egóne qui ab Orco mortuum me reducem in lucem feceris? Idem Heaut.2.4,
Ergo mea Antiphila tu nunc sola reducem me in patriam facis.
Gratari aliquem reducem. Virg.5.Aeneid.8.
Carina redux. Ouid.epist.6.1.
Reduces, pro Redeuntibus, simpliciter. Plin.lib.8.cap.5.3, Initur autem biennio, quinis (ut ferunt) cuiusq; anni diebus, nec amplius: sexto, perfunduntur amne, non antè reduces ad agmen.
Reduces choreæ. Martial.lib.10.70.
Redulcero] redulceras, pen.corr. (ἀνελκόω) redulcerare, Ab ulcere fit. ut, Cutis redulceratur, hoc est, Rursus ulcerosa fit: uel etiam Plaga redulceratur, hoc est Redintegratur. Colum. libro 7. capite 5.7, Tepefactumq; medicamentum linitur scabræ parti, quæ prius aspera testa uel pumice defricata redulceratur. Nempe ut facilius medicamentum penetret.
Reduncus] Adiectiuum (ἀνακαμπής) contrarium est Adunco. Plin.lib.11.cap.37.5, Alijs adunca, alijs reduncа.
Rostrum reduncum. Ouid.12. Metam.113.
Redundo] redundas (κυμαίνω, πλεονάζω, πλεονεκτέω, περισσεύω) redundare, pen.prod. ex Re & Vnda compositū, significat Superabundare. Cic.3.Verr.70, Hinc illæ extraordinariæ pecuniæ, quas nullo duce, tamen aliqua ex particula inuestigamus, redundarunt.
Si lacus Albanus redundasset, isq; in mare fluxisset, Romam perituram. Cic.2.de Diuinat.104.
Gutture fac pleno, sumpta redundet aqua. Ouidius 2. de Remed.28.
Redundat pituita. Cic.4.Tuscul.34.
Redundare sanguine. Cic.pro lege Manil.21.
Hesterna cœna redundare. Plin. in Paneg.107, Non alij marcidi somno, hesternaq; cœna redundantes, comitiorum suorū nuncios opperiebantur?
Omnibus ornamentis redundare. Cic.ad Appium, lib.3.10.15.
Eloquio redundare. Claud.5.Paneg.30.
Vno digito redundare. Cicer.1.de Nat.deor.137, Tuus autem deus non digito uno redundat, sed capite, collo, ceruicibus, lateribus, aluo, tergo, poplitibus, manibus, pedibus, feminibus, cruribus. id est, plus habet, & superuacaneum, ut ipse Cicero ibidem dicit.
Non complere uerbis quod proposueris, & Redundare, contraria. Cic.in Partit.11.
Nihil prætermittatur, cui opponitur Nihil redundet. Cicero in Orator.63.
Deesse & Redundare, contraria. Cic.3.de Orat.10.

Sera re-

Digitized by Google

Sera redundauit ueteris uindicta libelli. Ouid.2.Trist.109.

Oratio redundat.Cic.5.de Finib.24.

Redundat ex. Cic.5.Verr. 85, Quibus quod tum aut remissum aut relictum sit, id fuisse tantum, quantum ex eo, quo istius auaritia contenta fuit, redundârit.

Redundare de.Cic.5.Ver.931, Necesse est quod redundaret de uestro frumentario quæstu, ad illum potißimum, per quem agebatis, defluxisse.

Vitia redundant ad amicos.Cic.de Amicit.65.

Ex necessitate redūdabit onus legatorum ad hæredem. Vlpian. in l.si seruus plurium sit.§.si quis ante.ff.de legat.1.

Damni periculum ad te non redundat. Imp. Alexand.l. & si sciſſes.C.de adminiſt.tut.

Redundat ad.Cicer.pro Ligario,5, Quòd laudem adolescentis propinqui etiam existimo ad meum aliquem fructum redundare. id est, Referri & pertinere. Budæus.

Redundat in. Plautus, Hoc facinus in tuum redundabit caput. Cicero in Catil.21, Certè uerendum mihi non erat, nequid, hoc parricida ciuium interfecto, inuidiæ mihi in posteritatem redundaret.

In annum redundare.Cic.pro Muræna,77.

In genus authoris miseri fortuna redundat. Ouidius 3. Trist. eleg.1.15.

Si scelus est, in me commißi pœna redundet. Ouid.6.Fast.91.

¶Redundans, πλεονάζων, Participium, siue Nomen ex participio: ut, Redundans hamo. Cic.de Fato,11, Inter locorum naturas quantum intersit uidemus, alios esse salubres, alios pestilentes: in alijs pituitosos, & quasi redundantes: in alijs excitatos & aridos.

Is redundantes nos & superfluentes iuuenili quadam dicendi impunitate & licentia repreßit. Cicero de claris Oratoribus,175.

¶Redundatus, pen.prod. (πλεονασθεὶς) Aliud particip. Ouid. 6.Fast.81, Amne redundatis fossa madebat aquis. Idem 3. Trist.eleg.10.11.

¶Redundatio, Verbale (περιουσία) Plin. lib.11. cap. 37.25, Certè nulli sine redundatione eius, eruitur oculus. Idem lib. 7. cap.6.1, Fastidiū in cibis, redūdatio stomachi indices sunt hominis inchoati. id est, nausea, uel quæ fluctuatio dicitur.

¶Redundantia, redundantiæ (πλεονασμὸς) quam Superfluitatem appellamus. Cic.in Orat.58, Ipsa enim illa pro Roscio iuuenilis redundantia, multa habet attenuata, quædam etiam paulo hilariora.

¶Redundanter, Aduerbium. Plinius iunior lib.1.ad Cornelium Tacitum epist. 20, Vt illud immodicè & redundanter, ita hoc ieiunè & infirmè.

Reduuiæ] Vide Rediuia.

Refectio, Refectus] Vide Reficio.

Refello] refellis, refelli (ἀνασκευάζω, ἀποσκευάζομαι, προανακρούω, ὑποκρούω) refellere, ex Re & Fallere. Quod dictum est, arguendo falsum ostendere, inquit Donatus. Terentius Phorm. 1.2.82,

> Quum tu horum nihil refelles, uincam scilicet. id est, quum factum non negabis. Donatus, Refelles; refutabis, redargues. Cic.lib.2.Tusc.9, Et refellere sine pertinacia, & refelli sine iracundia parati sumus. Virg.4.Aeneid.76,
>
> —neq; te teneo, neq; dicta refello.

Fortunam refellere. Stat.2.Sylu.2.26.

Sensus non possunt refelli. Lucret.lib.4.98.

Refello & Approbo, contraria. Quintil. lib.7.cap.4.

Ex re ipsa refellere. Quintil.lib.5.cap.13.3.

Refellere aliquem, Alicuius sententiā oppugnare. Cic.4.Acad. 31, Socrates autem de se ipse detrahens in disputatione plus tribuebat eis quos uolebat refellere.

Ita enim uiuunt quidam, ut eorum uita refellatur oratio. Cic.2. de Finibus,130.

Refellere dicta alicuius. Cic.4.de Finib.128.

Mendacium alicuius refellere et coarguere. Cic.pro Ligario,9.

Opprobria non possunt refelli. Ouid.1.Metam.153.

Refellere testimonia, & testes, & tabulas, dicebant ueteres. Cicero pro Flacco, 17, Nam aut oratio testium refelli solet, aut uita lædi. Tranquillus in Augusto, cap.56, Testem se in iudicijs & interrogari & refelli æquißimo animo patiebatur. Dicitur & Eleuare, apud Quintilianum. Budæus.

Refercio] refercis, refersi, refertum (ἐμπιπλῶ) refercire, ex Re et Farcio, significat Implere. Cic.de Senect.52, Semper enim boni, aßiduiq; domini referta cella uinaria, olearia, & penaria est, uillaq; tota locuples est.

Complere & refercire. Cic.pro Sestio,65.

Refersêrunt omnia libris. Cic.2.Tuscul.9. Et pro Corn. Balbo, Quòd eis rebus urbem Italiamq; refersêrunt.

Refercire in. Cic.1.de Orat.77, Sed hoc nobis illa Scæuola & perfice, ut Crassus hæc quæ coarctauit, & peranguste refersit in oratione sua, dilatet nobis atq; explicet.

Superstitione uitam hominū refercire. Cic.2.de Nat.deor.90.

Refercire hominum aures sermonibus. Cicero pro Rab. Posthumo,25.

¶Refertus, ἐμβεβυσμένος, Participium, siue Nomen ex participio.ut, Refertæ suauitate literæ: hoc est, omni officio plenæ. Cic.ad Qu.fratrem, lib.2.16.1. Accepi tuas literas datas Placentiæ. Deinde alteras postridie datas Blandenouæ, cum Cæsaris literis refertis omni officio, diligentia, suauitate.

Plenus ac refertus. Cic.1.Acad.25.

Locuples ac refertus. Cic.5.Verr.39.

Refertum ærarium. Cic.5.Verr.176.

Domus referta, Plena, diues. Senec. Medea,17.11.

Locuples & referta domus. Cic.1.de Orat.78.

Refertißimus, quod & Confertißimus dicitur. Cic.ad Qu.fratrem, lib.1.1.62, Quare quoniam eiusmodi theatrum totius Asiæ uirtutibus est datum, celebritate refertißimum, magnitudine amplißimum, &c.

Genitiuo aliquando iungitur. Gellius, Is librum multæ uariæq; historiæ refertū composuit. Cic.pro Fonteio,1, Referta Gallia negociatorum est, plena ciuium Romanorum. Idem ad Atticum, lib.8.145.4, Etsi propediem uideo bonorum, id est, lautorum & locupletum urbem refertam fore.

Mare refertum prædonum. Cic.pro Rab.Posthumo,12.

Ablatiuo frequentius. Cic.3. Verr.97, Domus erat meretricio Conuentu, sed Prætoria turba referta. Et 7.51, Referta piratarum præda nauis.

Puppis referta diuitijs. Claud.4.Paneg.27.

Referina] Faba. Vide Refrina.

Referio] referis, pen.corr. (ἀντιτυπέω) referire, Repercutere. Terent.Adelph.4.2.29,

> —quia miserum mulierem, & me seruolum
> Qui referire non audebam, uicit, hui perfortiter.

Phœbus referitur imagine speculi opposita. Ouid.4.Met.70.

Refero] pen.corr.refers, retuli, pen.corr.relatum.pen.prod. & metri causa rettuli, relatum (ἀναφέρω, ἀνάγω, ἀνακομίζω, ἐπαναφέρω) referre, Reportare, quasi retrò ferre. Quintil. Ad patrem arma non retulit. Tacitus, Quum ex agris segetes domum referrent.

Humeris suis pecunias alicui referre. Cic. Attic.lib.6.113.8.

Sub tectum referre. Colum.lib.11.cap.3.42.

Pateram referre, pro Restituere. Cic.1.de Diuin.96.

Ad aliquem referre, In consultationem illius ponere, ut ait Valla lib.3. Plaut. Curcul.6.4,

> Tute ipse, siquid somniasti, ad me referes. Cic.1. de Diuin.

Digitized by Google

61. Ex eo euenit, ut & Tarquinius augure Attio Nauio uteretur, & populus de suis rebus ad eum referret.

Ad Senatum de re aliqua Consules referre, & ij quibus Senatũ cogere licebat, dicebantur, quum rem in Senatu agitandam decernendamq́; proponebant, rogantes Senatorum sententias. Cic. 2. in Catil. 45, Reliquis autem de rebus constituendis, maturandis, agendis, iam ad Senatum referemus, quem uocari uidetis. Virg. 3. Aeneid. 12,

Delectos populi ad proceres, primumq́; parentem
Monstra deûm refero. Et ne dubitares de sensu sermonis, more suo aperuit, subiungens,
— & quæ sit sententia posco. Cic. in Pisonem, 22, An tum eratis Consules, quum quacunq; de re uerbum facere cœperatis, referre ad Senatum, cunctus ordo reclamabat? ostendebatq́; nihil esse uos acturos, nisi prius de me retulissetis? Ex Budæo.

Rem omnem ad Patres Conscriptos retuli. Cic. 2. in Catil. 34.

De rebus obscuris & incertis ad Apollinem, censeo referendũ. Cic. 1. de Diuinat. 199.

Consulere se, & ad se referre. Cic. pro Quintio, 30.

Ad aliquid referre. Quintil. lib. 3. cap. 11. 18, Theodori scholia (ut dixi) omnia refert ad capita.

Ad seipsum aliquid referre, id est, Perpendere, & quasi de suo facto, alienum metiri. Cic. pro Deiotaro, 3.

Referre acceptum alicui, est fateri se ab eo accepisse, idq́; in codicem accepti referre: deniq; est quasi debitorem se profiteri. Significat etiam interdum fateri, sibi pecuniam à se creditam, à debitore esse solutam. Cic. pro Cecinna. Per tralationẽ autem dicimus, Acceptum referre alicui bonum uel malum, & tam rei, quàm personæ: pro eo quod est, ingenuè fateri ac prædicare, sibi illius opera ac beneficio id boni euenisse, uel mali. Exempla paßim reperies. Vide Accipio.

Acceptam referre (ἀνατιθέναι) salutem suam beneuolentiæ alicuius: pro, Fateri accepisse. Cic. ad Atticum, lib. 11. 209. 3, Te etiam atq; etiam oro, ut me totum tuendum suscipias: ut si ij salui erũt, quibuscum sum, unà cum ijs poßim incolumis esse, salutemq́; meam beneuolentiæ tuæ acceptam referre.

Acceptum refero uersibus esse nocens. Ouid. 2. Trist. 2.

In acceptum referre. Cic. 3. Verr. 106, Posteaquam reus factus est, primò negabat opus in acceptum referre posse. Referre in acceptum, inquit Budæus, est scribere opus esse præbitum & probatum, quod Prætoris munus erat in sartis tectis.

In acta referri. Iuuenal. Satyr. 2. 14.

In ærarios referre. Vide Aerarius adiectiuum, in Aes, æris.

In album referre. Liu. 1. ab Vrbe, 139. Vide Albus.

Aliquem ore referre: id est, Ore similem esse. Virg. 4. Aen. 66.

Animum referre ad rem aliquam. Cicer. pro Rosc. Amer. 27,
Age nunc, refer animum sis ad ueritatem, & considera.

Sed licet à paruis animum ad maiora referre. Ouidius 3. de Arte amandi, 99.

Animum ad mala sua referre. Ouid. 2. de Remedio amor. 33.

Animum & oculos ad aliquẽ referre. Cic. pro Rosc. Amer. 27.

Aenean animo noxq́; diesq; refert. Ouid. epist. 7. 5.

In apertum referre opus. Cic. in Parad. 6.

Ad arbitrium alicuius referre. Cic. 5. Tuscul. 1. 17.

Ad uos nunc refero quem sequar. Cic. 4. Acad. 238.

Aspectum referre in curiam. Cic. de Prouincijs Consul. 31.

In censum aliquid referre. Liu. 9. bel. Maced. 182. Vide Census, in Censeo.

In codicem referre. Cic. pro Sylla, 33.

Colorem paternum referre. Colum. lib. 7. cap. 2. 5.

In commentarium referre. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123. 10.

Ad conscientiam referre omnia. Plin. epist. 22. 6.

Consilia referre aliquò. Cic. 1. de Finib. 19.

Consilia in melius referre. Virgil. 1. Aeneid. 57.

Consuetudinem repetere atq; referre. Cic. 1. Verr. 37, Neque enim magis animos hominum nocentium res unquam ulla commouit, quàm hæc maiorum consuetudo longo interuallo repetita atq; relata. id est, in usum restituta, quæ desita & antiquata fuisset.

Referre ad aliquem omnes curas, & in eum consumere. id est, Illum solùm curare, de eo solo solicitum esse. Cicer. ad Brutum, 18. 1.

Dexteram ad osculum referre. Plin. lib. 28. cap. 2. 15.

In deterius referre. Tacit. lib. 13.

In deos cælum & terram refert Heraclides. Cicero 2. de Natura deorum, 50.

Diem referre dicitur sol. Virg. 1. Georg. 92,
At si quum referetq́; diem, condetq́; relatum.

Ensem uaginæ referre. Silius lib. 7. 103.

Eodem referri, Reportari. Cic. 1. Tuscul. 194.

Epistolam referre. Cic. ad Atticum, lib. 4. 80. 3.

Expensum referre. Vide Expensum in Expendo.

Facta referre quæ mandata sunt. Plaut. Capt. 7. 86.

Figuras proauorum referre. Lucret. lib. 4. 245.

Ad finem aliquem referre omnia. Cic. 4. Acad. 233.

Fructum diligentiæ referre alicui. Cic. 3. Verr. 13, Quum in eo uestra mihi dignitas fructum diligentiæ referret, id sum assecutus ut, &c. id est, Reciperem à uestra dignitate fructum ob diligentiam meam.

Gradum referre, quod & Pedem referre dicitur. Liu. ab Vrbe, lib. 1. 60, Et quum uelut inter pugnæ fugæq; consilium trepidante equitatu pedes quoq; referret gradum, plenis repentè portis effusi hostes.

Rettulit ille gradus. Ouid. 2. Fast. 101.

Gratiam referre: Est facto. ut si tu à me subleuatus aut pecunia aut patrocinio, aut manu, aliòue subsidio, uicißim me aliquo modo subleuaueris: gratias retulisti, reddidisti q; ut ait Valla lib. 5. Liu. 7. bel. Maced. 149, Satiatus tandem complexu filij, Renuntiate, inquit, gratias regi me agere: referre gratiam aliam nunc non posse, quàm ut suadeam non antè in aciem descendat, quàm in castra me redijsse audierit. Cic. in Salustium. Non enim me sperasti mutuam tibi gratiam relaturum, ut uicißim tuos compellarem. Referre gratiam hoc loco, etiam uerbo dicitur. Cic. 2. Offic. 101, Nimirum enim inops ille si bonus est uir, etiam si referre gratiam non potest, habere certè potest. Terent. Eunuch. 2. 3. 93,
Nunc referam gratiam: atque eas itidem fallam, ut ab illis fallimur. Seipsum exponit Terent. Vbi Donatus. Referam gratiam, non eas, inquit, lacessam: sed quod iustum est, uicem reddam.

Gratia referenda est emeritis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 13.

Gratia referatur factis. Ouid. 5. Trist. eleg. 5. 10.

Gratiam referre in aliquo. Vide In præpositionem.

Gratiam plenius referre. Quintil. lib. 2. cap. 16. 11.

Referre gratiã in maius: pro, Maiorẽ gratiã. Senec. de Benef. 3.

Bonam, uel præclaram gratiam referre. Cic. ad Atticum, lib. 2. 24. 2. Idem in Catil. 20.

Gratias referre, idem. Plaut. Amphit. 4. 28.

Referre introrsus liberalitatem: pro, Coarctare, uel in arctum cogere. Senec. 1. de Benefic.

Honorem officij referre. Ouid. 2. Metam. 57.

Reijcere iudices, & Referre, contraria. Cic. pro Plancio, 33.

In selectos iudices referre. Cic. pro Cluentio, 96.

Laudem referre familiæ alicuius, Desitam, & antiquatam in dignitatem restituere, siue reuocare. Cic. pro Flacco, 1.

In libellum referre. Cic. 1. Philip. 14.

In literas publicas referri. Cic. 6. Verr. 118.

Digitized by Google

Mandata referre ad aliquem. Cæsar 3. bel. Ciuil. 220.
Mandata referre alicui. Virg. 7. Aeneid. 54.
Manubias referre. Cic. 2. pro lege Agrar. 64.
Manum ad poplitem referre. Plin. lib. 28. cap. 4. 5.
Referre in melius: id est, conuertere. Virg. 11. Aeneid. 85.
Ad memoriam uetustatis referre omnia. Cic. 7. Verr. 67, Atq; hæc omnia ad memoriam uetustatis, non ad contumeliam ciuitatis referri uolo. id est, Accipiantur in eam partem ut dicta sint, quo uetustas reducatur in memoriam, non ut ciuitati quicquam exprobretur.
Morem referre, Reuocare, & quasi rursus ferre. Virgil. 5. Aeneid. 120.

Hunc morem, hos cursus, atq; hæc certamina primus
Ascanius, longam muris quum cingeret Albam, Retulit.

Mores patris referre: id est, exprimere, & imitari. Plin. epist. 111. 6, Amisit enim filiam, quæ non minus mores eius, quàm os uultumq; referebat: totumq; patrem mira similitudine exscripserat.
Inter n. fastos referre diem. Plin. de Viris illust. 14.
In Nouocomenses retulit: id est, adscripsit. Cicer. ad Atticum, libro 13. 36. 1.
Referre numerum. Numerare. Virgil. eclog. 6. 17.
In numeros referre. Plin. epist. lib. 52. b, Neq; enim adhuc nomẽ in numeros relatũ est. id est, Tuũ nomen nondum relatũ est in ordinem Tribunorum: erat enim integrum, alium subrogare. Cic. de clar. Orat. 71, Referre in oratorũ numerum.
In numerum deorum referre: id est, adscribere. Suet.
Omnia referre ad unum: id est, In unum omnia conferre. Cicer. Si ad unum omnia referenda sunt, dignißimũ esse Pompeiũ. De re intelligitur, non de oratione. Valla lib. 3. cap. 38.
Referre oculos ad aliquem, uel ad terram. Cic. pro Quintio, 27, Quum autem ad te C. Aquili oculos animumq; retuli. Idem in Somnio Scipionis, 20, Hæc ego admirans, referebã tamen oculos ad terram identidem.
Ora & oculos in aliquem referre. Virg. 12. Aeneid. 132.
Opem referre. Cic. 1. de Diuinat. 118,

Ciues referte opem, & restinguite. Ex porta. Idem 3. de Legibus, 63. Quibus sæpe referre opem poßit. id est, auxilio esse.

Os referre in se. Ouid. 2. Metam. 61.
Retulit ora ad iuuenem, Aspexit iuuenem. Valer. 7. Argon. 16.
Par referre. Terent. Adelph. 1. 1. 48. Donatus, Par referre, id est, benefacere.
Pedem referre, Quod ineptè dicitur, Retrahere se. Virgil. 10. Aeneid. 159,

Ille pedem referens, & inutilis, inq; ligatus Cedebat. Cæsar 1. bel. Ciuil. 171, Pedem ferre, & loco excedere, non turpe existimarent. Liu. 3. ab Vrbe, 96, Inde signum obseruare iußit, ut pariter & socij rem inciperent, referrentq; pedem, si receptui cecinisset.

Iamq; pedem referens casus euaserat omnes. Virgil. 4. Georgic. 97.
Quàm mollißimè pedem referre. Quintil. lib. 6. cap. 4. 15.
Retulit ad me pedem. Plaut. Epid. 10. 3.
Referunt me pedes in locum aliquem. Cicer. ad Atticum, libro 15. 329. 2.
Primas referre ad aliquem. Cic. 1. de Nat. deor. 23, Ad quem tũ Epicurei primas ex nostris hominibus referebant. Vetus exemplar habet, deferebant.
Quæstum maiorem referre. Colum. lib. 1. cap. 3. 9.
Rationes referre, pro eo quod uulgò, Computatum reddere dicunt. Cæs. 2. bel. Ciuil. 85, Relatis ad eum publicis rationibus cum fide, quod penes eum est pecuniæ, tradit. Cicer. 3. Verr. 26, Vt hoc pacto rationem referre liceret, eo Sylla nus repente factus est.
Rationes referre ad ærarium, Vide Aerarium in Aes, æris.
Referre rationibus, & in rationes, Est rationibus adscribere: hoc est, Impensam uel receptam facere, ut uulgus loquitur, Tranquillus in Vespasiano, cap. 22, Dicitur &, Referre in ratione, ut Referre in publicas literas: quod Iuuenalis Referre in acta dixit. Budæus.
Referunt hæc ad rem. Plaut. Persa, 18. 44. id est, pertinent.
Repulsum referre, quod et Ferre repulsam, simpliciter dicitur, & Pati repulsam, hoc est Repelli, reijci. Cic. 1. 193.
Responsum referre, quod & reddere dicitur: siue quod responsum est, referre & recensere. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 9, Deiotarus etiam mihi narrauit, se ad eum legatos misisse de re Bruti: eos sibi responsum retulisse, illum non habere. Cæsar 1. bel. Gal. 140, His responsis ad Cæsarem relatis, iterũ ad eum Cæsar legatos cum his mandatis mittit.
In, uel inter reos referre, opponitur ei quod dicitur Ex reis eximere. Cic. 2. Philip. 70, Absentem credo in reos relatum rẽ indicta causa iudicatam.
Absentem aliquem referre in reos. Cic. 7. Verr. 85.
Salutem alicui referre, pro Resalutare. Cicero ad Atticum, libro 16. 333. 7.
In peius ruere, ac retrò sublapsa referri. Virg. 1. Georg. 40.
Saporem salis referre. Virgil. 3. Georg. 80.
Se referre: pro, Redire domum. Virg. 4. Georg. 36.
Domum se referre, Redire. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 23.
Romam iterum se referre. Cic. pro Flacco, 39.
Ab æstu se referre. Ouid. 14. Metam. 11.
Se in gregẽ suũ ueterẽ referre. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 19.
Se ad ordinem referre. Cic. 4. Acad. 121, Iam enim referam me ad ordinem. id est, Ordine omnia agam ut cœperam.
Se ad studia referre, ad philosophiam. Cic. 1. Tuscul. 1. Idem 2. Offic. 5, Existimaui honestißime posse deponi, si me ad philosophiam retulissem. id est, recepissem.
Senium parentis referre. Colum. lib. 7. cap. 3. 14. hoc est, imitari, reddere.
Similitudinem referre. Plin. lib. 22. cap. 8. 1.
Sanum eundem referre in cadendo. Cic. in Orat. 21.
Spem referre. Cic. pro Rosc. Amer. 65, Pro re certa spem falsam domum retulerunt. hoc est, reportarunt.
In spem sibi aliquid referre. Plaut. Epid. 8. 3.
Referre ad unam summam. Cic. 4. de Finib. 65, Introduci enim uirtus nullo modo potest, nisi omnia quæ leget, quæq; reijciet, unam referantur ad summã. id est, conferantur in unũ.
In tabulas, siue tabellas referre. Cicer. 7. Verr. 80. Idem pro Flac. 15.
In tectum referre. Varro 3. de Re rust. cap. 6. 3, Præterea oua emit, ac supponit gallinis: ex quibus ex his excussos pullos refert in id tectum in quo pauones habet.
Retulit me uentus ad uel in Italiam. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. 9. Et ad Brutum, 15. 8.
Vicem referre, Rependere. Ouid. 1. de Arte, 75.
Victoriam referre. Liu. 4. ab Vrbe, 77.
Theatrum Asiæ ita resonans, ut usq; Romam significationes, uocesq; referatur. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 63.
Referre omnia ad uoluptatem, uel ad uentrem, & similia, Est omnia propter uoluptatem facere, uidelicet ut quis aliquando poßit uoluptate frui: id est, summam fœlicitatem in ea re constituere. Cic. de Amicitia, 30.
Referre, Reddere. Virg. lib. 8. Aeneid. 112,

O' mihi præteritos referat si Iuppiter annos
Qualis eram. Plaut. Curcul. Ni argentum referas.

Referre, Narrare, indicare. Virg. 2. Aeneid. 110,

—referes ergo hæc, & nuncius ibis

Digitized by Google

Pelidæ genitori. Cicer. Bruto, At illa retulit, quæ finitiq; quidnam mihi uideretur.
Ordine referre. Ouid. 9. Metam. 1.
Horresco referens. Virg. 2. Aeneid. 41.
Acta memoranda referre. Ouid. 13. Metam. 202.
Dicta referre. Ouid. 1. Metam. 132.
Facta referre. Horat. 2. epist. 1. 27.
Palàm facta referre. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 2.
Magna facta referre. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 18.
Pauca referre. Virg. 4. Aeneid. 67.
Pugnas referre, Recensere. Ouid. 12. Metam. 32.
In ordine referre uersus. Virg. 7. eclog. 4.
Vera referre. Ouid. 3. Metam. 132.
Tum senior tales referebat pectore uoces. Virg. 5. Aeneid. 82.
Referre uoce. Virg. 1. Aeneid. 20. Seruius, Pleonasmos est.
Ad aures alicuius referre aliquid. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 23. Virgil. 3. eclog. 15,

O' quoties, & quæ nobis Galatea locuta est
Partem aliquam uenti diuûm referatis ad aures. Id est, utinam referatis.

Refertur, pro Narratur. Plin. lib. 7. cap. 41, Vna fœminarum in omni æuo Lampido Lacedæmonia refertur.
Referre, pro Respondere. Cic. pro Cecinna, 61, Ego enim tibi refero, si non sum ex eo loco deiectus, &c. id est, respondeo. Idem pro Quintio, 24, Quid autem à nobis refertur?
Referre, Reuocare. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 14, Quare si quis existimat nos, quum ista præcipimus, benignitatis fines introrsus referre, & illi minus laxum limitem aperire.
¶ Refert, prima prod. Impersonale (διαφέρει) Vtile est, significat, & genitiuo iungitur. Salustius in Iugurtha, Faciendum aliquid quod illorum magis, quàm sua retulisse uideretur.
Cum genitiuis precij frequentißimè construitur, Magni, parui. Cicero P. Seruilio, libro 13. 69. 4, Vt habeamus aliquam Rempub. cuius cõsilijs magni referebat te interesse. Terent. Phorm. 4. 3. 41, —parui retulit

Non suscepisse: inuenta est quæ dotem petat. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 29, Parui refert abs te ipso ius dici æqualiter & diligenter, nisi, &c.

Permagni referre eadem primordia sæpe. Lucret. lib. 1. 186.
Cum ablatiuis his, Mea, tua, sua, nostra, uestra. Plaut. Curcul. 8. 26, —nam quid id refert mea,

An aula quassa cum cinere effossus fiet? hoc est, Non magnopere laboro. Et Amphit. 8. 108, Tua istuc refert si cura ueris. hoc est, Tuo fit commodo. Terent. Phorm. 4. 5. 11,
Quid tua, malim, id refert?

Nihil mea refert utrum tu, &c. Cic. in Pisonem, 30.
Nõ adscripsi id quod tua nihil referebat. Cic. Rufo, lib. 5. 20. 18.
Aliquando his aduerbijs iungitur, Multum, plus, plurimum, parũ, paulum, pauxillum, nihil, aliquid, & similibus. Martial. lib. 9. 104, Multum, crede mihi, refert, à fonte bibatur,

Quæ fluit, an pigro quæ stupet unda lacu. Quintil. lib. 9. cap. 4, Plurimum refert compositionis, quæ quibus anteponas. Cic. 5. de Finib. 155, Tantũ refert quàm magna dicã.

Refert, cum infinitiuo. Cic. de claris Orat. 57, Neq; enim refert uidere quid dicendum sit, nisi, &c. Terent. And. 3. 2. 16,

Interminatus sum ne faceres? num ueritus? quid retulit?
Vbi Donatus, Retulit, profuit, uel interfuit.

Magnopere. Cic. pro Cælio, 45, At quibus seruis? refert enim magnopere idipsum.
Refert (προσήκει) Ad rem pertinet. Plin. libro 14. cap. 6. 10, Quibus exemplis, nisi fallor, manifestũ est, patriam, solumq; referre, non uuam. id est, id uini præstantiam maximè pertinet, eligere solum & regionem. Idem lib. 16. cap. 30. 3, de arboribus cædendis, Infinitum refert lunaris ratio, nec nisi à uicesima in tricesimam cædi nolunt. Hæc Budæus. Varro 1. de Re rust. cap. 8. 1, Refert inquam quod genus uineæ sit, quòd sunt multæ species eius.
Plurimum referre. Plin. lib. 21. cap. 11. 8, Diximus & terram referre plurimum.
Refert in ea ne. Cicer. 2. de Diuin. 148, Fac in puero referre ex qua affectione cædi primum spiritum duxerit.
Aues pascantur, nécne, quid refert? Cic. 2. de Diuin. 110.
Non multum refert, an uillatici corporibus graues, & parum ueloces sint. Colum. lib. 8. de canibus loquens.
Nihil refert. Plaut. Rud.

Quomodo habeas, nihil id refert, iure, ánne iniuria?

Sed refert quomodo adhibeatur. Cic. 3. Tuscul. 134.
Nec terræ tãtum natura circa has refert. Plin. lib. 16. cap. 33. 4, id est, Ad rem non tantum pertinet.
Adeóne est fundata leuiter fides, ut ubi sim, quàm qui sim, magis referat? Liu. lib. 2.
Refert, necesse est. Salustius, Quare uanum quidem hoc consiliũ est, si periculũ ex illis timuit, si in tanto omniũ metu solus nõ timet, eo magis refert me mihi atq; nobis timere. Virg. lib. 2. Georg. 21, —neq; enim numero comprendere refert.
¶ Relatum, relatu, pen. prod. Supinum à Refero. Plin. lib. 32, cap. 11. 12, Præter hæc purgamenta aliqua relatu indigna, et algis potius annumeranda, quàm animalibus.
Digna relatu. Ouid. 4. Metam. 159.
Fœdum relatu. Ouid. 9. Metam. 34.
Horrenda relatu res. Ouid. 15. Metam. 60.
¶ Relatus, pen. prod. Participium (ἀναφερόμενος) Cic. 2. de Natur. deor. 217, Sed duros, & quasi corneolos habent introitus, multisq; cũm flexibus, quòd his naturis relatus amplificatur sonus. De auribus.
Causa relata mea est. Ouid. 3. Fast. 96.
¶ Relatus, relatus, relatui, Verbale. Tacit. lib. 17, Neq; enim relatu uirtutum in comparatione Othonis opus est.
¶ Relatio, Aliud uerbale (ἀναφορά, ἐπαναφορά) Cic. in Pisonem, 10, Nam relatio illa salutaris & diligens fuerat Consulis animaduersio quidem & iudicium, Senatus. Vetustum exemplar legit, delatio. Idem 3. de Orator. 115. Plin. epistol. 190. b. Et relationem quidem de eo Cæsar ad Senatum non remisit. Hîc propositionem criminis & rei apud Senatum (significat.
Meritorum relatio. Quintil. lib. 4. cap. 1. 9.
Gratiæ relatio. Senec. lib. 5. de Benefic. cap. 11.
¶ Relator, pen. prod. Verbale mascul. (μηνύτης) Balbus ad Ciceronem, in epist. ad Attic. lib. 8. 168. 3, Incipiam sperare, etiam consilio Senatus authore te, illo relatore, Pompeium & Cæsarem coniungi posse.
¶ Referẽdarij apud ueteres Imperatores dicebantur, per quos ipsi facilius singulorum desideria perdiscebant, teste Cassiodoro, qui lib. 6. epistolarum, quibus uerbis hæc dignitas solebat concedi, indicat. Horum funguntur ministerio, qui hodie in aulis Principum Cancellarij appellantur. Nominat autẽ eos ipse Iustinianus spectabiles, qui mox suum post illustres obtinebant locum. Vide Nou. de Referend. sacri palatij. Alciatus lib. 3. Dispunct. & Iureconsulti in l. eos. C. de excusationibus munerum. lib. 10. C. Codeus hanc uocem ad barbaros relegauit.
¶ Referor. Festus, Referri diem prodictam, id est anteferri, religiosum est, ut ait Veranius in eo, qui est auspiciorum de comitijs: idq; exemplo cõprobat L. Iulij, & P. Licinij Censorũ, qui id fecerunt, sine ullo decreto augurum, & ob id lustrũ parum fœlix fuerit.
Refibulo] refibulas, pen. cor. refibulare (ἀποπορπᾶν) Fibulam tollere, uel soluere. Martial. lib. 9. 28,

Refibulauit turgidum faber penem. Vide Infibulo.

Referueo]

Digitized by Google

Referueo] referues, referbui (ἀναζέω) referuere, Valde feruere. Plin. lib. 16. cap. 11. 4, Item terebinthinam in sartagine referuenti.
Referuens crimen. Cic. pro Rosc. Comœdo, 9.
Referuere, aliquando contrariũ significat. Cic. de claris Orat. 175, Nam & contentio nimia uocis reciderat, & quasi referbuerat oratio. hoc est, refrixerat.
¶Referuesco, referuescis (ἀναζέω) referuescere. Idem quod feruescere. Cic. 1. de Diuin. 84, Ex his Mercurium ex patera quam dextera manu teneret, sanguinem uisum esse fundere: qui quum terram attigisset, referuescere uideretur, sic ut tota domus sanguine redundaret.
Reficio] reficis, pen. cor. refeci, pen. prod. refectũ (ἐπισκευάζω, ἀνανεόω, ἀναλαμβάνω) reficere, Instaurare, renouare, quod corruptũ erat, in statum pristinum instaurare. Verbo itẽ reficiendi tegere, substruere, sarcire, ædificare, et aduehere, apportareq́; ea quæ ad eandem rem opus sunt, continentur. Hæc Vlpianus, de riuis, l. 1. Cic. 1. de Diuin. 8, Quin etiam memoria nostra templum Iunonis Sospitæ, L. Iulius, qui cum P. Rutilio Consul fuit, de Senatus sententia refecit. Cæs. 4. bel. Gal. 572, Omnia deerant, quæ ad reficiendas naues usui sunt.
Aedes reficere quæ uitium fecerunt. Cic. in Topic. 8.
Reficere breui repetitione rerum iudicum memoriam: pro, Recolligere. Quintil. in Proœm. lib. 4.
Rates quassas reficere. Horat. 1. Carm. ode 1. 4.
Puppes laceras refeci. Ouid. epist. 2. 9.
Templa ædesq́; labantes reficere. Horat. 3. Carm. ode 6. 1.
Reficere testamentum. Vlpian. in l. idemq́; erit. ff. de militari testamento.
Reficere aliquid ex pecunia alicuius. Cic. 3. Verr. 106.
Reficitur ei tantum ex suis possessionibus. Cic. 5. Verr. 99. Idem in Parad. 57, Hoc proposito nũquam eris diues, antè quàm tibi ex tuis possessionibus tantum reficiatur, ut eo tueri sex legiones & magna equitum ac peditum auxilia possis. id est, redeat.
Reficere Tribunos, & alios magistratus: pro Recreare, et iterum creare. Cicer. de Amic. Papirius legem ferebat de Tribunis reficiendis. Liu. 2. ab Vrbe, Plebs Volernem Tribunũ (reficit.
Salutem communem reficere. Cic. pro Sestio, 11.
Reficere tribum. Cic. pro Plancio, 35. Neq́; hoc liberis nostris interdicendum est, ne obseruent tribules suos, ne deligant, ne reficere necessarijs suis suam tribum possint.
Reficere, Recreare, delectare, & animum oblectare. Plin. Quũ reficiendi animi gratia id fecisset. Idem in Paneg. 129, Adhæc tam aßiduas in Tribunali, ut labore refici ac reparari uideretur. Cic. ad Gallum, lib. 7. 27. 7, Ego hic cogito commorari, quoad me reficiam: nam & uires & corpus amisi. Hîc pro Restaurare sumitur, & uires recipere.
Refectus sum cum tua lego. Plin. epist. 68.
Consilium Cn. Pompeij me recreat, et reficit. Cic. pro Milone, 1.
Reficere exercitum ex labore & inopia, Cibo & potu reparare, atque etiam quiete, ne labore uictus deficiat. Cæsar 7. bel. Gal. 128.
Aurora reficit teneras herbas. Ouid. 3. Fast. 143.
Reficere se ab imbecillitate. Plin. lib. 26. cap. 11. 4, Reficientibus se ab imbecillitate utilißima.
Reficere se ex caloribus, Post multos calores defessas uires & animum recipere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 1.
Reficere se ad audiendum. Cic. 6. Verr. 94.
Reficere uires cibo, Reparare. Liu. 7. bel. Maced. 98.
Vultum reficere. Cic. Attico, lib. 12. 241. 3.
Refici dicitur qui conualescit. Plin. epist. 164, Quanquam uereor ne post gratulationem quoq́; in metum redeas; atq́; ita gaudeas periculo liberatam, ut simul quòd periclitata sit, perhorrescas: iam hilaris, iãsibi, iam mihi reddita, incipit refici, transmissumq́; discrimen conualescendo remetiri.
Arte Aemonia refectus Thelephus, Sanatus. Stat. 1. Syl. 4. 23.
Opibus curisq́; amici refectus. Horat. 2. epist. 2. 28.
Furijs refecti ardebant. Virg. 3. Georg. 103. Quia languentia corpora in uires quodammodo excitat furor, & facit ea in exitium conualescere. Seruius.
¶Refectus, Participiũ (ἐπισκευασθείς) Cic. Atti. lib. 16. 333. 2, Sed tamen idem σύνταγμα misi ad te retractius, & quidẽ ἀρχέτυπον ipsum crebris locis inculcatum et refectũ. Ouid. 4. Fast. 122.
¶Refectus, huius refectus (ἀνάληψις) Ipsa refectio. Plin. lib. 18. cap. 7. 24, Panem ex hordeo antiquis usitatũ uita damnauit, quadrupedumq́; tradidit refectibus.
¶Refectio, Verbale (ἐπισκευή) Ipse reficiendi & restaurandi actus. Colum. lib. 12. cap. 3. 8, Cæteraq́; si refectionem desiderant, fabris concinnanda tradantur.
Quies & refectio. Quintil. lib. 10. cap. 4, Tempora ab ipsa rerum natura ad quietem, refectionemq́; nobis data, in acerrimum laborem conuertimus.
Refectioni ualere. Cels. lib. 3. cap. 15.
Dicitur etiam ciborum refectio. Celsus lib. 4. cap. 6, Si in refectione quoq́; manserit tußis, intermittere oportebit uno die.
¶Refector, refectoris, Verbale, m. g. (ἐπισκευαστής) Sueton. in Vespasiano Cæs. cap. 18, Item coloßi refectorem insigni congiario magnaq́; mercede donauit.
¶Reficio, reficis (ἀναγνωρίζω) antiquum, apud Plautum legitur in Trucul. 18. 23, Nam reficere si uelim, non est locus.
Refigo] refigis, pen. prod. refixi, refixum (καταπήγνυμι) refigere, Rursus, siue ualde figere. Colum. lib. 4, Nam siue prope truncum defigitur palus, pedali tamen spacio refigendus est. Virg. lib. 4. Georg. 41, (Seruius.
— aulasq́; & cerea regna refigunt. id est, figunt, inquit
Refigere (ἀποκαθηλόω) Aliquando contrariũ significat: nempe, Quod fixum est educere. Inde Refigere tabulas, et leges id est, Rescindere. Cic. 12. Philip. 327. Ibidem, 13. 345, Acta Antonij rescidistis, leges refixisti per uim. Leges enim in tabulis æneis incisæ erant. Horat. 1. Carm. ode 28. 3,

— quamuis clypeo Troiana refixo
Tẽpora testatus. Pythagoras enim in templo clypeũ fixũ muro columnæ, detraxit, dicens se illũ illic fixisse olim, cùm anima sua habitaret in Euphorbo, tempore belli Troiani.

Aera refigere. Cic. Caßio, lib. 12. 1. 7. Horat. 1. epist. 19. 12,
Sub duce qui templis Parthorum signa refixit.
Leges figere & refigere. Virg. 6. Aeneid. 125.
Sidera refixa cælo. Virg. 5. Aeneid. 106.
Reflagito] reflagitas, pen. corr. (ἀνααιτίζω) reflagitare, Iterum flagitare. Catul. de Acme, epigram. 39. 3,
Persequamur eam, & reflagitemus.
Reflecto] reflectis, reflexi, reflexum (ἀνακάμπτω) reflectere, Retrò flectere. Plin. lib. 11. cap. 50. 1, Canum degeneres caudam sub aluum reflectunt.
Aciẽ reflectere. Senec. Herc. furẽte, 8. 3. Aciẽ oculorũ intelligit.
Caput leniter reflectens. Catul. de Acme, epigram. 42. 2.
Colla mollia reflectunt. Virg. 11. Aeneid. 125.
Oculos reflectere. Ouid. 7. Metam. 69.
Pedem reflexit inde. Catul. Argonaut. epigram. 59. 23.
Visus reflectere. Valer. 5. Argon. 91.
Auis reflectitur in longos ungues. Ouid. 5. Metam. 110. De ascalapho in bubonem uerso.
Reflectere, per translationem, pro Reuocare.
Reuocare & reflectere animũ ad aliquid. Cicer. pro Sylla, 34.
Reprimere atq́; reflectere. Terent. Adelph. 3. 2. 9.

Digitized by Google

Incitare & Reflectere, contraria. Cic. 1. de Orat. 28.
Animum reflexi. Virg. 2. Aeneid. 149.
¶Reflexus, Participiũ (ἀνάκαμψις) ut, Ceruix reflexa. Stat. 1. Achil. 77.
Telum reflexum rotabat obliquo marte. Silius lib. 16. 11.
Reflexum & Rectum, contraria. Plin. lib. 11. cap. 37. 38.
Reflo] reflas (ἀντιπνέω) reflare, Retrò, uel contrà spirare, Cic. 2. Offic. 26, Nam & quum prospero flatu eius utimur, ad exitus peruehimur optatos: & quum reflauit, affligimur. Idem ad Atticum, lib. 6. 118. 2, Inde quàm primùm Athenas, etsi Etesiæ ualde reflârint.
¶Reflor, passiuum. Lucret. lib. 4. 190,
Interiorem etiam partem spirantibus aer
Verberat hic idem quum ducitur, atq; reflatur.
¶Reflatus, huius reflatus, pen. prod. masc. gen. (ἀντίπνοια) Plin. lib. 9. cap. 6, Quorum unum mergi uidimus reflatu beluæ expletum unda. Cic. ad Atticum, lib. 12. 232. 4, Hic rumor est T. Marcum perijsse naufragio, Asinium delatum uiuum in manus militũ: L naues delatas in Vticã reflatu hoc.
Refloreo] reflores, pen. prod. reflorui (ἀναθάλλω) reflorere, siue Refloresco, reflorescis, reflorescere, Rursum florere. Plin. lib. 18. cap. 16. 6, Secatur incipiens florere, & quoties refloruit, &c. Idem lib. 19. cap. 8. 29, Cuius natura in carnarijs reflorescens sæpius dicta est.
Iuuenta reflorescente ibat ouans. Silius lib. 15. 146.
Refluo] refluis, refluxi, refluxum (παλιρρέω) refluere, Rursum fluere. Plin. lib. 2. cap. 87. 2, Nec unquam eodem tempore quo pridie refluit. Virg. 9. Aeneid. 7.
Vndis refluentibus stridet mare. Virg. 4. Georg. 53.
¶Refluus, Adiectiuum (παλίρροθος) ut, Refluũ mare, Quod refluit. Plin. lib. 2. cap. 97. 9.
Gurges refluus. Stat. 5. Sylu. 1. 19.
Refocillo] refocillas (ἀναπνέω, ἀνακομίζομαι, ἀναψύχω) refocillare, Idem quod focillare, Recreare, reparare, instaurare. Plin. epist. 58. b, Ipse paucis diebus ægrè refocillatus, nõ sine ultionis solatio decessit, ita uiuus uindicatus, ut occisi solent. Verbum ex Focillo, quod calefacio significat, compositum: quod ex focillo, diminutiuo huius nominis, focus deriuatur.
Lugentem efficacibus remedijs refocillare. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 9.
Refodio] refodis, penult. prod. refodi, pen. prod. refossum (ἀνασκάπτω, ἀνορύσσω) refodere, Contrariam habet significationem suo primitiuo: significat enim Extra terram educere, fodiendo eruere. Plin. lib. 15. cap. 18. 5, Quæ mitiore cælo refossæ cum arbore, atq; in lucem remissæ, nouos soles recipiunt. Idem lib. 2. cap. 63. 7, Si ulli essent inferi, iam profectò illos auaritiæ atque luxuriæ cuniculi refodissent. Colum. lib. 4. cap. 32, Sed illud de integro refodi debet.
Reformido] reformidas, pen. prod (ὑποπτεύω) reformidare, Idem quod simplex formidare, siue ualde formidare, Cic. 3. de Finibus, 11, Quippe qui ne reprehensionem quidem uulgi inanem reformidans, in ipsa curia soleret legere sæpe. De Catone. Idem pro Cecinnã, 61, Istum locum fugis & reformidas.
Amicitiæ crimen reformidare. Cic. pro Cælio, 10.
Frõdes reformidãt ferrũ. Virg. 2. Georg. 74. Quintil. li. 2. cap. 4.
Humus reformidat uulnus. Ouid. 1. Fast. 133.
Lumina reformidãt insuetũ solẽ. Ouid. 3. de Põto, eleg. 4. 10.
Membra saucia reformidãt tactũ. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 3.
Mens reformidat tempus illud. Ouid. 3. Trist. eleg. 6. 6.
¶Reformidatio, Verbale (ὑπόπτευσις) Cic. in Partit. 7, In suasione autem aut spem, aut reformidationem deliberantis.
Reformo] reformas (ἀναπλάττω, ἀνατυπόομαι) reformare, in priorem uel meliorẽ formam redigere. Plin. in Paneg. 85, Vt ostendam quàm longa cõsuetudine corruptos deprauatosq; mores principatus parens noster reformet & corrigat. Ouid. 11. Metam. 51.
Reformare, & uelut recoquere. Quintil. lib. 12. cap. 6, de Cicerone, Qui postquam egit pro Sestio, tamen Apollonio Moloni, quem Romæ quoq; audierat, Rhodi rursus reformandum ac uelut recoquendum se dedit. Legitur &, rursus formandum.
Reformare ad exemplum. Senec. epist. 94. Deinde iubetur imitari proposita, & ad illa reformare chirographum.
Reformare, hoc est Constituere denuò. Hermogenes iurisc. De publicanis & uectigalibus, l. uectigalia, Vectigalia sine imperatorum præcepto, neq; præsidi, neq; curatori, neq; curiæ constituere, neq; præcedentia reformare, & his uel addere uel diminuere licet. Budæus.
¶Reformator, pen. prod. reformatoris, Verbale (ἀναπλάστης) Plin. epist. 165. lib. 8, ad Minicianum, Ipsarum deniq; literarum iam senescentium reductor ac reformator.
Refoueo] refoues, pen. corr. refoui, refotum, penult. prod. (ἀναθάλπω) refouere, Rursum fouere, siue nutrire. Colum. lib. 2. cap. 1, Licet enim maiorem fructum percipere, si frequenti, & tẽpestiua & modica stercoratione terra refoueatur.
Complexibus refouet artus. Lucan. lib. 8. 14.
Corpus refouentq; fouentq;. Ouid. 8. Metam. 108.
Membra refouere quiete. Silius lib. 3. 129.
Inungere ac refouere oculos. Plin. lib. 8. cap. 27. 3. Quod uulgus dicit fomentare.
Absumptas uites refouere stercore. Colum. lib. 2. cap. 14. 3.
Vires dat refouetq; deus. Stat. 6. Thebaid. 105.
Refouere, per translationem. Plin. in Paneg. 117, Siquid usquã stirpis antiquæ, siquid residuæ claritatis, hoc amplexatur, & refouet, & in usum Reipub. promit. Ibidem, 29, Quàm speciosum est enim quòd disciplinam castrorum lapsam extinctamq; refouisti, depulso prioris seculi malo, inertia & contumacia.
Ignes tepidos refouerat. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 3.
Refractarius] Vide Refringo.
Refræno] refrænas, pen. prod. (ἀναχαιτίζω, ἀνασχέω) refrænare, à Fræno deductum uerbum, significat Valde frænare, cohibere, coercere: ut, Refrænare libidines. Cic. in Parad. 40. Et pro lege Agraria, 59, O' libidinem refrænandam.
Refrænare atq; coercere omnium opibus iuuentutẽ prolapsam. Cic. 2. de Diuinat. 7.
Licentiam indomitam refrænare. Horat. 3. Carm. ode 24. 6.
Voluptas refrænat morsus: id est, mitigat. Lucret. lib. 4. 219.
A' gloria refrænare, cui Incitare opponitur. Cic. pro Cælio, 60.
A' reditu refrænare. Cic. 11. Philip. 291, A' progressu arcuit, à reditu refrænauit.
Illa refrænat aquas, obliquaq; flumina sistit. De Medea. Ouid. epist. 6. 18.
¶Refrænatus, pen. prod. (ἀναχαιτισθείς) Participium: ut, Religione refrænatus. Lucret. lib. 5. 23.
¶Refrænatio, Verbale. Senec. 3. de Ira, Necessaria est ista doloris refrænatio, utiq; hoc sortitis uitæ genus, & ad regiam mensam adhibitis.
Refragor] pen. prod. refragaris (ἀντιφέρομαι, ἀντιψηφίζω) refragari, Resistere, repugnare. Plin. epist. 63. b, Proinde hoc te non moueat, si cætera non refragantur, quæ uelim quàm diligentissimè examines. Plin. lib. 19. cap. 8. 4, Quidam Eunuchion, quoniam hæc maximè refragetur ueneri.
Refragari, Repugnare, sed propriè uerbis. Cicer. 11. Philipp. 304, Etsi quis potest refragari non modò non petenti, uerumetiam recusanti?

Digitized by Google

Refragatur illi ingenium. Quintil. lib. 10. cap. 6.
Refragare, Subfragari. Sisenna, lib. 22, Multi populi, plurimæ cõctonis Dictaturã omnibus animis & studijs refragauêre. id est, suffragati sunt. Author est Nonius.
Refrico] refricas, pen. corr. (ἀνατρίβω) refricare, Rursum, uel ualde fricare. Cato cap. 87, Id in linteum nouũ indito, exprimito cremorem in patinam nouam, aut in mortarium: id omne ita facito, & refricato denuò.
Refricare (ἀνανεοῦν) Renouare. Tractum à uulneribus, quæ plerunq; fricando renouantur. Cic. ad Sestium, lib. 5.17.9, Sin autem omnia quæ sentio perscripserim, ne refricem meis literis desiderium ac dolorem tuum. Idem 3. de lege Agrar. 103, Refricare obductam Reipub. cicatricem.
Nec hæc quæ refricant, hic me magis angunt. Cic. Attico, libro 12.257.7.
Refricare uulnera. Cic. Attico, lib. 5.103.3.
Animum memoria refricat cinis patriæ. Cic. pro Sylla, 13.
Refricare, neutrum. Cic. ad Atticum, lib. 10.208.2, Crebrò refricat lippitudo, non illa quidem perodiosa, sed tamen quæ impediat scriptionem meam.
Refrigeo] refriges, pen. prod. refrixi, sine supino (ἀναψύχομαι) refrigere: uel potius refrigesco, refrigescis, refrigescere, Frigidum fieri. Cato cap. 105, Vbi iam nimum refrixerit, in dolium quadragenarium infundito. Colum. lib. 2. cap. 2.23, Et boues inhibeat, ut colla eorum refrigescant, quæ celeriter conflagrant, nisi assiduè refrigerentur: & ex eo tumor, ac deinde ulcera inuadunt. Idem lib. 12. cap. 12.
Refrixit cor. Ouid. 12. Metam. 85.
Refrigescit res per translationem. Cic. Qu. fratri, lib. 3.24.6, Sed tota res & timetur & refrigescit. Idem ad Dolabellam, lib. 9.10.7, Ego cætera qui animo æquo fero, unum uereor ne hasta Cæsaris refrixerit.
Refrixerit res, pro Refrigescit: ut ait Donatus. Terent. Adelph. 2.2.24,
Nihil est, refrixerit res. id est, Tacent de hac re, nulla amplius mẽtio fit. Cic. Qu. fratri, lib. 2.10.6, Nam quod de Pompeio Caninius agit, sanè quàm refrixit.
Non refrixit amor. Plin. epist. 94. a. lib. 6, Mansit hic postea, nec refrixit iudicio, sed inualuit.
¶Refrigero, refrigeras, pen. corr. (ἀναψύχω, καταψύχω) refrigerare, Frigus inducere, rem calidam frigidam facere. Cic. de Senect. 53, Vbi enim potest illa ætas, aut æquè calescere, uel apricatione melius, uel igni, aut uicißim umbris aquisue refrigerari salubrius?
Refrigerare æstum. Plin. lib. 20. cap. 7.5.
Refrigerare piscinas. Varro de Re rust. cap. 17.9.
Refrigerare thermas. Martial. lib. 5.82.
Refrigerare & extinguere calorem. Cic. 2. de Nat. deor. 34.
Refrigerare & Incendere, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 177.
Frigus refrigerat aliquem. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10.1.
Membra refrigerat unda. Ouid. 13. Metam. 191.
Refrigerato iam leuißimo sermone hominum prouincialium. Cic. Appio Pul. lib. 3.8.1.
Defessa ac refrigerata accusatio. Cic. 2. Verr. 20.
Refrigerare testem, Ad frigus redigere. id est, Attonitum reddere, & perturbare, & penè explodere. Quintil. De testibus interrogandis, lib. 5. cap. 7.18, Testis, inquit, breui interlocutione patroni refutandus est, aut aliquo, si continget, urbanè dicto refrigerandus. Budæus.
¶Refrigeratus, pen. prod. Participium (ἀναψυχθείς) Plin. lib. 12. cap. 15.1, Myrrha melior radice refrigerata.
Refrigeratus, Refocillatus. Suetonius in Claud. Cæs. cap. 41, Et quum primùm frequenti auditorio commisisset, ægrè perlegit, refrigeratus sæpe à semetipso.
Ardens & Refrigeratus, contraria. Cic. 1. de Nat. deor. 37.
Amor inuentionis refrigeratur. Quintil. Tryphoni, 2.
¶Refrigeratio, Verbale (ἀνάψυξις, ψυγμός) Plin. lib. 34. cap. 13.2, Addicitur & in emplastra, quibus lenis quæritur refrigeratio & siccatio. Colum. lib. 11. cap. 1.14, Qui quum sit unà profectus, umbras arborum, fonticulorumq; amœnitatẽ, uel auræ refrigerationem captauit. Cic. de Senect. 43, Et refrigeratio æstate, & uicißim aut sol, aut ignis hybernus.
¶Refrigerator, & refrigeratrix, pen. prod. (ἀναψυκτής) Verbalia. Plin. lib. 19. cap. 8.4, Est quidem natura omnibus refrigeratrix.
¶Refrigeratorius, Adiectiuum (ἀναψυκτικός) ut, Vis refrigeratoria. Plin. lib. 22. cap. 22.22.
Refrina] Faba dicitur, ut ait Cincius quoq;, quæ ad sacrificiũ referri solet domum ex segete, causa auspicij, quasi reuocent fruges, ut domum datantes teuirtito ad rem diuinam faciendam. Aelius dubitat, an ea sit quæ prolata in segetẽ, domum referatur: an quæ refringatur, quod est teratur: sed opinionẽ Cincij adiuuat, quòd in sacrificijs publicis quum puls fabata dijs datur, nominatur refrina. Hæc Festus. Plin. lib. 18. cap. 12.2, Namq; fabam utiq; è frugibus referre mos est auspicij causa, quæ ideo refrina appellatur.
Refringo] refringis, refringi, pen. prod. refractum (ἀνακλάω, ἀποθραύω) refringere, Rumpendo aperire. Plautus Capt. 15.10,
Cellas refregit omnes intus. Plin. epist. 34. a, Enotuerunt quidam tui uersus & inuito te claustra tua refregerunt. Sic Cæsar 2. bell. Gall. 348, Refringere portas.
Refringere carcerem. Liu. 4. bell. Maced. 169.
Aditus refringere. Valer. 1. Argon. 120.
Domos refringere. Valer. 8. Argon. 65.
Discordia refregit hostes. Horat. 1. Serm. Satyr. 4.13.
Syluas refringens pectore. Stat. 4. Thebaid. 28.
Refringit uirgulta pede uago. Catul. de Berecynth. 8.18.
Refringere & hebetare unguiũ mucronẽ. Plin. lib. 8. cap. 15.3.
Refringere uim fortunæ, per translationem. Liuius 5. ab Vrbe, 166.
Claustra nobilitatis refringere. Cic. pro Muræna, 15.
Gloriam alicuius refringere. Cic. pro Milone, 4.
Opes alicuius refringere. Propert. lib. 3. eleg. 3.9.
Refringere angustißimo gyro ingeniorum impetus. Plinius epist. 205.
Radius solis refringitur. Plin. lib. 2. cap. 59.1.
¶Refractus, Participium (ἀνακεκλασμένος) ut, Aquilo refractus. Stat. 4. Syluo. 5.2.
Refractis pudoris claustris. Plin. epist. 38. b.
¶Refractarius, Adiect. (αὐθάδης) à Refringo, quasi repercutiens tactum, & reluctans: Significat contumacem, & nimis in sua sententia tenacem, authore Senec. epist. 74. Errant si qui existimant, philosophiæ fideliter deditos contumaces esse ac refractarios, & contemptores magistratuum.
¶Refractariolus, pen. corr. Adiectiuum diminutiuum. Cic. Attico, lib. 2.16.5, Fuit enim mihi commodum, quòd in eis orationibus quæ Philippicæ nominantur, enituerat ciuis ille tuus Demosthenes, & quòd se ab hoc refractariolo iudiciali dicendi genere abiunxerat, ut σεμνότερός τις & πολιτικώτερ@ uideretur curare, ut meæ quoq; essent orationes, quæ Consulares nominarentur.
Refugio] refugis, pen. corr. refugi, penult. prod. refugitum (ἀποδιδράσκω, ἀποφεύγω, καταφεύγω) refugere, Retrò fugere. Plin. lib. 9, Venantes refugere (nempe pisces ipsos) in suas cauernas. Gellius, Postea quum prælio uictus in ultima regione refugisset.
Trepidusq; repentè refugit. Virg. 2. Aeneid. 76.

Ad urbem refugere. Liu. 3 bel. Pun. 218.
Ad aliquem refugere. Cic. pro Deiotaro, 22.
A mari refugere. Colum. lib. 1. cap. 5. 4.
Refugere ex. Cic. 7. Verr. 79, Qui ex illo numero reliqui Syracusas classe amissa refugerant.
In secundam aciem refugere. Vide Acies.
Refugit Romam. Liu. 5. ab Vrbe, 175.
A pestiferis & nocentibus refugere. Cic. 2. de Nat. deor. 179.
Refugere à consuetudine. Cic. ad Atticum, lib. 1. 1. 9.
Ad planctus refugit. Stat. 5. Sylu. 1. 6.
Refugiunt memoriam nostram ista: id est, Non meminimus istorum. Colum. lib. 12. cap. 50. 7.
Refugere, Deuitare, ualde fugere. Colum. lib. 3, Idq; adeò plurimi dubitant, ut multi refugiant & reformident talem positionem ruris.
Procul hæc fortuna refugit. Ouid. ad Pisonem, 26.
Mors ipsa refugit uirum. Lucan. lib. 2. 15.
Animus refugit, eaq; reformidat dicere, quæ, &c. Cicero 14. Philipp. 399.
Refugere inuidiam muneris, Munus recusare propter maleuolam inuidorum calumniam. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 16.
Iurgia uicina refugit. Horat. 2. epist. 2. 55.
Periculũ refugere ac deprecari. Asinius Ciceroni, lib. 10. 31. 9.
Refugere tela. Cic. pro Cecinna, 16.
Omnem Venerem refugerat Orpheus. Ouid. 10. Metam. 16.
Refugere, Recusare. Cic. pro Rosc. Comœdo, 26, Quem ego si ferrem iudicem, refugere non deberet. Cic. 7. Verr. 32.
Refugere ab admonendo. Cic. Attico, lib. 12. 141. 9.
Refugere à dicendo. Cic. 2. de Orat. 6.
¶Refugiens, Participium (καταφεύγων) Plin. de Viris illustribus, Qua re audita Seruius, dum ad Curiam properat, iussu Tarquinij gradib. deiectus, & domũ refugiẽs, interfectus est.
¶Refuga, refugæ, pen. corr. com. gen. (φυγάς) Qui aliorũ dominium refugit. Vlpianus in l. aut damnum, de pœnis, Quiq; refugæ ex opere metalli in metallũ damnantur. Marcellus de re militari, in l. milites agrũ, Quia custodiæ refuga, non desertor militiæ est.
Vmbra refuga. Valer. 4. Argon. 9.
¶Refugus, ἀποφεύγων, Tacit. lib. 13, Quibus iusserat, ut instantibus cominus resisterent, refugos non sequerentur. hoc est, refugientes.
¶Refugus, Adiectiuum, Quod est recliue aut reiectum. Sidonius, Capitis apex rotundus, in patulũ à planitie frontis uerticem cæsaries refuga crispatur.
Mare refugum. Stat. 12. Thebaid. 127.
Capilli refugi à fronte: hoc est, reflexi, & uelut refugientes, quales sunt crispi Maurorum capilli. Lucan. lib. 10. 27.
Refugus dicitur is, qui periculo effugit. Tacit. lib. 19, Quidam in castra refugi, omnia formidine implebant. Item, qui se fuga subducit. Ouid. epist. 17. 37,

Spemq; suo refugi fluminis ore sequi. Sic Plin. in Paneg. uocat Nilum, amnem refugum.

¶Refugium, refugij (ἀποφυγή) Locus ad quem refugimus. Cic. 2. Offic. 37, Regum, populorum, nationum portus erat, & refugium Senatus. Sueton. in Tiberio, Ne refugium in tali fraude cuiquam esset. Vlpianus in l. si cuius rei. §. sed si ediũ. ff. de usufructu, & quemad. quis utat. fruatur.
Refulgeo] refulges, refulsi, refulsum (ἀπολάμπω) refulgere, Valde fulgere. Plin. lib. 11. cap. 28. 3, Nunc pennarum biatu refulgentes.
Clara in luce refulsit. Virg. 1. Aeneid. 119.
Rosea ceruice refulsit. Virg. 1. Aeneid. 82.
Hamus refulsit luce purpurea. Ouid. 6. Fast. 51.
Refulgens ab Occasu Lucifer. Plin. lib. 2. cap. 8. 7.

Longè refulget nubes. Virg. 8. Aeneid. 125.
Sol refulget in liquida aqua. Ouid. 2. de Arte, 145.
Refulget radijs aduersa. Virg. lib. 9. Aeneid. 27.
Refulgere suspectu. Plin. lib. 9. cap. 38. 4, Color sanguinis concreti, nigricans aspectu, idemq; suspectu refulgens.
Vmbris refulgere. Plin. lib. 37. cap. 5. 8.
Fama splendida refulget. Propert. lib. 3. eleg. 20. 2.
Refundo] refundis, refudi, refusum, pen. prod. (ἀναχέω) refundere, Idem quod fundere. Plin. lib. 2. cap. 101, Glaciem refundat, cunctaq; humifico spiritu laxet. De luna. Refundat, id est, regelet, resoluat, liquefaciat. Cic. 2. de Nat. deor. 176, Quibus altæ, renouatæq; stellæ, atq; omnis æther refundunt eadem, & rursum trahunt indidem. Refundunt, hoc est, remittunt, reijciunt, rursus fundunt, regerunt.
Vrna refudit aquas. Propert. lib. 2. eleg. 27. 10.
Aequor refundit in æquor. Ouid. 11. Metam. 98.
Vnda refunditur. Stat. 9. Thebaid. 93.
Refundere alicui sanguinem & bona, pro Reddere, Linius.
¶Refusus, pen. prod. Participium (ἀναχυθείς) ut, Refusum mare, Redundans. Plin. lib. 36. cap. 26. 1.
Oceanus refusus. Virg. 7. Aeneid. 45. Vide Oceanus.
Ponto sonat unda refuso. Virg. 2. Georg. 33. hoc est, retrò fuso, & molibus oppositis repulso.
Stagna refusa uadis. Virg. 1. Aeneid. 26. id est, effusa.
Valles refusæ. Silius lib. 17. 13.
¶Refusè, pen. prod. refusius, refusißimè, Aduerbium (ἀναχυμένως) Redundanter. Colum. lib. 4. cap. 1. 3, Nam semper in plano refusius egesta humus tumidior est, quàm gradus soli crudi.
Refuto] refutas, pen. prod. (ἀνασκευάζω, ἀπομάχομαι, ἀνασκευάζομαι) refutare, à Futo, frequentatiuo uerbi Fuo, fuis. Futare, inquit Festus, arguere est: unde cõfutare & refutare, id est, redarguere, siue non ita esse ostendere, reprehendere. Cic. in Vatinium testem, Nemo enim horum te ita refutandũ ut grauem aduersarium: aut ita rogandum ut religiosum testem arbitrabatur.
Manifesta refutant id. Lucret. lib. 2. 174.
Res uerò refutat id. Lucret. lib. 2. 50.
Testes refutare. Cic. pro Fonteio, 1, Plus ego in hac causa laboris & operæ consumo in poscendis testibus, quàm cæteri defensores in refutandis.
Testibus refutare. Cic. 2. de Orat. 2, Quos tum ut pueri, refutare domesticis testibus, patre, & C. Aculeone propinquo nostro & L. Cicerone patruo solebamus.
Refutare & re & uerbis. Cic. pro lege Manilia, 36.
Refutare bello. Cic. de Prouinc. Consul. 25.
Refutare ac reijcere. Cic. 2. Tuscul. 95.
Oratione feroci refutando plebem. Liu. 2. ab Vrbe, 229.
Conatum alicuius refutare, Reprimere aut uerbis, aut etiam facto. Cic. de Arusp. resp. 6.
Aspernari & refutare, Complecti & augere, contraria. Cic. pro Rab. Posth. 27.
¶Refutatus, huius refutatus, pen. pro. (ἀνασκευή) Verbale: ut,
Ancipiti refutatu conuincere falsum. Lucret. lib. 3. 106.
¶Refutatio, Verbale (ἀνασκευή) Cic. in Topicis, 49, Refutatio autẽ accusationis, in qua est depulsio criminis, quæ Græcè στάσις dicitur, Latinè appelletur status, in quo primum insistit quasi ad repugnandum congressa defensio.
Firma refutatio. Quintil. lib. 5. cap. 10. 40.
¶Refutatorius, a, um. Refutatoriæ preces, l. 1. C. de relat. l. 18. C. de appell. & Refutatorij libelli, l. 37. §. 1. C. eodem tit. l. 8. eodem in C. Theod. Iudex à quo prouocatum erat, opinionis suæ exemplum litigatoribus dare debebat, & acta edere. Quòd si cui minus plena, uel contraria uiderentur,

Digitized by Google

rentur, is refutatorias preces offerebat, quæ simul mittebantur. l.18. C. de appell. Symmach. lib.1. Epist. 31, Cuius meritum perennitas uestra lectis gestis ac refutatorijs cohærentibus æstimabit.

REG.] Regio. REI. M. Rei militaris. RET. P. XX. Retrò pedum uiginti.

Regaliolus] regalioli, pen. corr. masc. gen. (ἰκτερὸς) Auis, quem Plin. lib. 10. scribit appellari regem auium in Italia, propter dissidia & bella quæ sunt inter eam & aquilam. Alij putant galgulum, quæ auis Græcè dicitur Icteros, à colore. Suet. in Iulio Cæsare, cap. 81, Pridie autem easdem Idus, auem regaliolum cum laureo ramulo Pompeianæ curiæ se inferentem, uolucres uarij generis proximo nemore prosecutæ ibidem discerpserunt.

Regalis] & hoc regale. Vide Rego.

Regelo] regelas, pen. corr. regelare: Contrarium est suo simplici, Gelu resoluere. Colum. lib.1. cap.5.7. Idem lib.2. cap. 16, Alter quod assiduis humoribus rigens hoc adhibito regelatur. Idem lib.10.8,

Post ubi Rypheæ torpentia frigora brumæ
Candidus aprica Zephyrus regelauerit aura.

Regenero] regeneras (ἀναγεννάω) regenerare, Iterum siue rursum generare. Plin. lib.12. cap.1.8, Patani satæ regenerauêre uitium. Idem lib. 7. cap.11.2, Signa quædam, næuosque & cicatrices etiam regenerari.

Regenerare auum, Similem auo gigni. Plin. lib.7. cap.12.2, Indubitatum exemplum est Nycæi nobilis Pyctæ Byzantij geniti, qui adulterio Aethiopis nata matre, nil à cæteris colore differente, ipse auum generauit Aethiopem. hoc est, Niger natus est, qualis fuerat auus, quum tamen alba esset mater.

Regenero, Idem etiã significat, quod Repræsento, seu naturam & mores refero. Plinius lib.14. cap. 22.7, Nec alio magis Drusus Cæsar regenerasse patrem Tiberium ferebatur.

Regermino] regerminas, pen. corr. (ἀναβλαστάνω) regerminare, Iterum germinare. Plin. lib.16. cap.33.3, Et in Aenaria succisa regerminat.

¶Regerminatio, Verbale (ἀναβλάστησις) Plin. lib.17. cap.20. 5, regerminatione cædua, uel salice letior.

Regero] regeris, pen. corr. regessi, regestum (ἀντιβάλλω) regerere, Retrò portare, reducere, reijcere. Plin. lib.2. cap.9. 5, In coitu quidem non cerni, quoniam haustum omnem lucis auersa illò regerat, unde acceperit. De luna. Colum. lib.2. cap.10. 10, Deinde quum ad adulteram partem areæ peruenerint, in acervum culmos regerant.

Contagia regerere. Plin. lib.28 cap.4.3.

Crimen alicui regerere: id est, in aliquem reijcere. Seneca Hippol.5.27.

Inuidiam regerere in aliquem. Quintil. lib.11. cap.1.

Alicui regerere alterum, pro Obijcere, uel opponere. Cassius ad Ciceronem lib.15.19.2.

Regerere (ἀναμετρεῖν) In librum referre quæ audiendo excepimus. Quintil. lib.3. cap.8, Sunt enim uelut res regestæ in hos commentarios, quas adolescens deduxerat schola. Budæus de rhetoricis Ciceronis.

¶Regestus, Participium: ut,

Tellus regesta. Ouid. 11. Metam. 38.

¶Regestum, regesti, Latinè dici potest, quod uulgò registrum uocamus, teste Budæo.

Regestum, siue Regesta terra, Est terra ex sulco egesta, ut ait Budæus. Colum. lib.3. cap.13.7, Quum à superiore parte in inferiorem detrahitur humus, uix iustum pastinationi præbet regestum. Idem lib. 11. cap.3.8.

Regia, regiæ] Vide Rego.

Regiesco] Cresco. Festus & apud eum Paulus: Regiescit, apud Plautum, significat crescit. Sed quum glires, inquit Turnebus, indidem nomen habere in fragmento significare uideatur, reglescit esse scribendũ affirmo, pro regliscit, à glisco.

Regifugium] Festus dies apud Romanos, 5. cal. April. quo die fugisse Tarquinios, Historia antiquitatis testis meminit. Lilius Sytagm. 17. Historiæ deorum.

Regigno] regignis (ἀναγεννάω) regignere, Iterum gignere. Hinc passiuum Regignor, apud Lucretium lib.5.49,

—quapropter maxima mundi
Quum uideam membra, ac partes consumpta regigni.

Regilla] regillæ (βασιλική) Vestis quæ & basilica, & trabea dicitur, quoniam ea reges uterentur, auro & purpura intexta. Plaut. Epid. 5.40,

An regillã induculam, an mendiculã? Meminit Nonius.

Regillianus] Imperator Romanus fuit, miro fortunæ ludibrio ad tantæ dignitatis fastigium euectus. Nam quum fortè milites aliquot apud ipsum cœnarent, exortaq; esset quæstio, unde Regilliani nomen deductũ foret, quibusdam ad Regillũ lacum alijs alio originẽ eius referentibus, Grammatista, qui fortè aderat, deflectere hoc nomen à rege exorsus est: Regi, Regillanus. qua uoce ueluti omine quodam excepta, succlamatum est protinus à militibus: Merito itaq; rex eris. Quum itaq; postridie in publicum prodijsset, ab uniuersis Imperator est consalutatus.

Regillus (ῥήγιλλος) lacus est in Algidæ syluæ ingressu, ad quem Aulus Posthumius dictator prosperè aduersus Tarquinium Superbum patria eiectum, & Latinos bellum inferentes pugnauit. Liuius lib.2. ab Vrbe.

Regillis] tunicis albis, & reticulis linteis, utrisq; rectis sursumuersum à stantibus pridie nuptiarum uirgines indutæ cubitum ibant ominis causa, ut etiam in togis uirilibus dandis obseruari solet. Festus.

Regimen, Regina, Regio] Vide Rego.

Regindalium] Ludus, uel potius ea sors: qua ducta rex creatur. Vide Cælium Rhodiginũ, & Lilium Geraldum, 13. Syntagmate Histor. deorum.

Regis-uila] Vrbs exigua in extrema Italia, nõ procul ab Ostia. Strabo lib. 5, A' Cosis Ostiam nauigantibus exiguæ occurrunt urbes, Trauiscũ, Pyrgi, Haluium, Frigenia, ad Trauiscos CCC. sunt stadijs. inter hæc locus est, quẽ Regis-uilam uocant.

Registrum] Legitur apud Flauiũ Vobiscum in Probo, Vsus, inquit, etiam ex registris scribarum porticus porphyreticæ.

Regium Lepidi] ῥήγιον λεπίδιον, Galliæ Cisalpinæ oppidum, à quo Regienses. Author Plin. lib. 3. cap. 15. Est & Rhegium aliud, cum aspiratione, promontorium Siciliæ. Vide suo loco.

Reglutino] reglutinas, pen. corr. (ἀποκολλάω) reglutinare, contrarium suo simplici Glutinare. Catull. ad Thallum, 22,

Quæ nunc tuis ab unguibus reglutina & remitte.

¶Reglutinosus, pen. prod. Adiectiuum (κολλώδης) Valde glutinosum, significat. Plin. lib.11. cap.15. Sequens probatio ut sit odoratum ex dulci acre, reglutinosum, perlucidum. Vetus exemplar habet, glutinosum.

Regno, Regnum] Vide Rego.

Rego] regis, rexi, rectum (ἰθύνω, εὐθύνω, ἡγεμονεύω, διαχειρίζω, πολιτεύω, ποιμαίνω) regere, Gubernare: quasi rem populi agere. Virg. 4. eclog. 4,

Pacatumq; reget patrijs uirtutibus orbem.

Regere & moderari. Cic. in Somnio, 29, Siquidem deus est qui uiget, qui sentit, qui meminit, qui prouidet, qui tam regit & moderatur, & mouet id corpus cui præpositus est, quàm hunc mundum princeps ille Deus.

Lapis regis arua certis finibus. Tibull. lib.1. eleg.3.9.

Animum

Digitized by Google

Animum regere. Horat. 1. epist. 2. 13.
Animos dictis regere. Virg. 1. Aeneid. 32.
Bella regere. Silius lib. 7. 9.
Consilio rem aliquam regere. Terent. Eunuch. 1. 1. 13.
Cursus regere. Virg. 6. Aeneid. 70.
Disciplina regere aliquem. Cic. ad Atticum, lib. 10. 196. 5.
Lunaq; nocturnos alta regebat equos. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 6.
Fines regere. Cic. 2. de Legib. 84. Idem pro Murena, 19, Ille exercitatus est in propagandis finibus, tu in regendis.
Fines regi dicuntur (inquit Boethius lib. 2. Top.) quando agri propositis terminis finiuntur. Nam Regere, antiquae legis XII. Tab. significatione, est Suis finibus terminatum habere & Statuere. Iustinian. lib. 4. tit. de officio iud. §. ult. Si finium regundorum actum fuerit, &c.
Habenas regere. Ouid. 1. Fastorum, 5.
Imperium regere. Virg. 1. Aeneid. 69.
Res imperio regere. Lucret. lib. 5. 227.
Italiam imperijs grauidam regere. Virg. 4. Aeneid. 46.
Ingenium alicuius regere. Plaut. Bacchid. 8. 90.
Iter rexit lino Theseus. Propert. lib. 2. eleg. 15. 1.
Mentem suam regere. Ouid. ad Pisonem, 12.
Mores regere suo exemplo. Ouid. 15. Metam. 167.
Versare suam naturam & regere ad tempus, Cic. pro Caelio, 9.
Opes regere. Ouid. 14. Metam. 155.
Ora equi regere. Ouid. 8. Metam. 8.
Imperio populos regere. Virg. 6. Aeneid. 171.

—O, qui res hominumq; deûmq;
Aeternis regis imperijs. Virg. 1. Aeneid. 47.

Ratem regere arte. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 23.
Rates gubernacula regunt: hoc est, dirigunt. Plinius libro 12. capit. 19. 2.
Remo reguntur rates. Ouid. 1. de Arte, 1.
Rempublicam regere. Cic. 1. Offic. 130.
Semetipsum regere. Cic. Plancio, lib. 4. 14. 3.
Senatum consilijs regere. Quintil. lib. 2. cap. 16. 11.
Vrbes regere in longa pace. Virg. 7. Aeneid. 10.
Vrbes consilijs regere. Quintil. in Procem. lib. 1. 8.
¶Regendus, Participium (ἰθυντέος) Senec. Octau. 8. 2, Regenda magis est feruida adolescentia.
Iuuenem suscipere regendum. Cic. ad Atticum, lib. 10. 196. 2.
¶Regito, regitas, pen. cor. (ἰθύνομαι) regitare, Frequentatiuũ. Varro 1. de Re rust. cap. 57. 3, Granaria in agro quidã sublimia faciunt, ut in Hispania citeriore, & in Apulia: ita ut nõ solùm à lateribus per fenestras, sed etiam subtus à solo uentus regitare poßit. Vetus exemplar habet, regelare.
¶Rectus, Participium (ἰθυνθείς.)
Rectus ad ingenium bonum. Plaut. Bacchid. 8. 8.
¶Rectus, rectior, rectißimus, Nomen ex participio (ὀρθός, εὐθύς, ἰθύς, εὐθύς, εὐθύωρος, ἰθύβολος.)
Rectus, Qui stat & rectus est.
Rectus, Qui nullam in partem inflectitur: cuius contrarium est Obliquus. Plin. lib. 12. cap. 19. 3, Recto cursu.
Acies recta oculorum. Vide Acies.
Coena recta. Vide Coena.
Recta coma, id est, pressa: Crispae opponitur. Senec. epist. 96.
Ius rectae coenae habere: id est, buccam ad curiã, inquit Budaeus. Vide Sportula.
Conscientia recta. Cic. ad Atticum, lib. 13. 277. 2, In omni uita sua quemq; à recta conscientia transuersum unguem non oportet discedere.
Consilium rectũ & tutum capere. Terent. Heaut. 2. 3. 86. Idem Andr. 2. 1. 11,

Quum ualemus, recta consilia aegrotis damus.

Ipse ego te ripis & recto flumine dicam. Virg. 8. Aeneid. 12.

Indoles recta: id est, non deprauata. Senec. Hippol. 20. 4.
Ingenia recta. Senec. Hippol. 21. 4.
Lux recta aut obliqua. Lucret. lib. 2. 160.
More recto seruat munia uitae. Horat. 2. epist. 2. 27.
Ore recto uoces emittere foras. Lucret. lib. 4. 112.
Platea recta, Via recta. Terent. Adelph. 4. 2. 44. Idem Phormione, 2. 1. 80,

—eo
Recta uia quidem illuc. Cic. 1. in Catil. 17, Recta perge in exilium.

Truncus rectus. Ouid. 2. Metam. 165.
Tunica recta dicebatur, quae ita contexta erat, ut uelut rigens staret. Vel quae astantibus ab imo in altum texebatur. Hac tyrones, & nouae nuptae induebantur. Hanc parentes liberis suis conficiendam curabant, ominis causa. Ex Festo.
Via recta rem narrare, Narrare rem ut est, nihil mentiri. Terent. Heaut. 4. 3. 28,

—immò ut recta uia rem narret ordine.

Via recta animi. Propert. lib. 3. eleg. 5. 2.
Rationem rectae honestaeq; uitae (ut quidam putauerunt) ad philosophos relegandam non concesserim. Quintil. in Procemio, libro 1. 8.
Longa trabe rectior. Ouid. 3. Metam. 16.
Rectißimus in dicendo. Cic. 2. de Orat. 163.
Rectus, cum genitiuo: ut, Rectus iudicij animus. Seneca de Vita beata.
¶Rectangulus, a, um, quod habet lineas in rectum productas, itaq; coeuntes, ut nulla sit quae magis promineat quàm altera ὀρθογώνιος.
¶Rectum, substantiuũ, neut. gen. ut, Curuo dignoscere rectum. Horatius 2. epist. 2. 9. hoc est, quid sit uitium, quid uirtus. Porphyrio.
Non agere iter in rectum. Ouid. 2. Metam. 144. id est, Non recta pergere.
Rectum est. Cic. Attico, lib. 6. 120. 5, Saufeium sine meis literis ad te uenire uix rectum erat.
Videre rectum. Horat. 2. epist. 1. 13.
Rectum in oratione, & Prauum, contraria. Cicero 2. Acad. 28, Tertia de disserendo, & quid uerum, & quid falsum, quid rectum in oratione, prauumue, quid consentiens, quid repugnet iudicando.
Amor recti. Stat. 5. Syl. 3. 50.
Conscia mens recti. Virg. 1. Aeneid. 122.
Capessere recta. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 2.
Colere rectum. Ouid. 1. Metam. 19.
Defendere rectum. Vide Defendo.
Preponere rectum utilibus. Claud. 2. Paneg. 21.
Animi rectum seruare. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 40.
Quidue ad amicitias, usus, rectũmue trahat nos. Horatius 2. Serm. Satyr. 6. 15.
¶Rectà, Aduerbium (ἰθύ, εὐθύ) Terent. Eunuch. 1. 2. 7,

Cur non rectà introibas? Cic. 5. de Finib. 165, Sed tempus est, si uidetur, & rectà quidem ad me. Idem 7. Verr. 125, Si rectà iter esse Romam, Verri se prestò aduenienti futurũ. & ad Atticum, lib. 4. 74. 4, Tu de uia rectà in hortos.

E naui rectà ad me uenit. Cic. Attico, lib. 6. 119. 1.
¶Rectè, Aduerbium (ὀρθῶς, καλῶς, ἀνεπόστως) id est, Bene. Cic. 4. Acad. 174, Rectè cõclusit, teneo: sin uitiosè, minam Diogenes reddet.
Rectè augurarius de me, bene enim tibi cognitus sum. Cic. Att. lib. 9. 189. 2.
Rectè, an secus, nihil ad nos. Cic. in Pisonem, 54.
Rectè, non obliquè. Cic. 1. de Finib. 30, Siue aliae declinabunt, aliae suo nutu rectè ferentur.
Rectè & Obliquè, opposita. Cic. 1. de Finib. 30.

Rectè,

Digitized by Google

Rectè, in responsione. Terent. Hecyr. 3.2.20,
Quid tu igitur lachrymas? aut quid es tam tristis? PA. rectè mater. Vbi Donatus, Rectè mater: sic dicimus, quũ sine iniuria interrogantis aliquid reticemus.
Rectè, pro Nihil, authore Donato. Terent. Eunuch. 2.3.49,
Dum hæc dicit, abijt hora, rogo nunquid uelit:
Rectè inquit: abeo.
Rectè, pro Sic est, etiam. Terent. Adelph. 3.3.79,
Tu rus hinc abis? D. rectè.
Rectè facitis, Gratiarum actio est, interprete Donato. Terent. Eunucho, 5.9.54,
Mirum ni illoc homine quoquo pacto opus est. C. Idem arbitror.
— G. Rectè facitis.
Rectè párere: id est, nõ monstrum párere, inquit Donatus. Terent. Hecyra, 4.1.17,
— præsertim quum & rectè, & tempore suo pepererit.
Rectè, pro iustè. Terent. Andr. 5.4.53, — uinctus est.
P. Pater, non rectè uinctus est. Et Andr. 4.5.27,
Rectè ego semper fugi has nuptias.
Læta rectè, & Vitio læta, contraria. Cic. de Arusp. resp. 45.
Rectè abuti. Quintil. lib. 6. cap. 10.5, Potest uideri hoc nomine rectè abusus.
Tabernaculum rectè captum. Cic. 2. de Diuin. 114.
Rectè, Responsio ad Quid fit? Terent. Adelph. 5.5.3,
Quis homo? ô Syre noster, salue: quid fit? quid agitur?
S. rectè. D. optimè est.
Rectè, Tutò. Cic. ad Terentiam, lib. 14.14.1, Si ille Romam modestè uenturus, rectè in præsentia domi esse potestis.
Non rectè dicere alicui, pro Maledicere. Plaut. Pseud. 19.23.
Rectè dicis. Terent. Adelph. 4.3.18,
Et rectè, & uerum dicis. Plaut. Capt. 17.7,
Rectè & uera loquere: sed neq; tu uerè neq; rectè adhuc
Fecisti unquam.
Rectè admones. Cic. 6. Verr. 5.
Rectè dare literas. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 3. id est, Quibus tutò & citra periculum dare possim literas.
Rectè dare fundum. Cic. Attico, lib. 13. 298. 2.
Rectè esse alicui, pro rectè ualere. Cic. ad Atticũ, De Attica pergratũ mihi fecisti, quòd curasti antè scirem ei rectè esse, quàm non bellè fuisse. Idem de claris Orat. 185. Quæ si rectè esset. id est, Si omnia bene commodè cederent. Budæus.
Rectè esse alicubi: pro, Sine reprehensione manere. Cic. ad Atticum, lib. 16. 339. 10.
Apud matrem rectè est. Cic. Attico, lib. 1. 4. 3.
Est rectè, pro Satis est. Terent. Heaut. 2.1.16,
Tum quod dem ei, rectè est: nam nihil esse mihi, religio est dicere.
Facere alicui rectè. Plaut. Aulul. 10.12.
Factum rectè, & peccatum. Cic. 1. Acad. 53.
Ferre molestias rectè: id est, patienter. Terent. Eunuch. 1.1.33.
Meministi rectè. Plaut. Pseud. 20.49. Terent. Heaut. 5.2.43,
— sat rectè hoc mihi
In mentem uenit.
Ministrare rectè. Horat. 2. Serm. Satyr. 8.14.
Olere rectè, Bene olere. Plaut. Mostel. 4.116.
Oneratus rectè. Plaut. Bacchid. 5.114,
Ille est oneratus rectè, & plus iusto secum uehit.
Otia ponere rectè. Horat. 2. Serm. Satyr. 7.23.
Sperare rectè. Cic. ad Atticum, lib. 13. 274. 2.
Valere rectè. Plaut. Bacchid. 4.14,
Quia si illa inuenta est quam amat, uiuit, rectè ualet.
Viuere rectè. Horat. 1. epist. 6.6.
Epicurus circuitione quadam deos tollens, rectè non dubitat diuinationem tollere. Cic. 2. de Diuin. 59. hoc est, apertè, non dissimulanter, nec per circuitionem.
Rectius, Comparatiuum aduerb. Rectius cœnauerimus. Plaut. Merc. 16.62,
Eadem licebit mox cœnare rectius.
Rectius rem meminisse. Plaut. Epid. 11.26.
Rectius rem tenere. Plaut. Amphit. 3.110.
Rectius ualere. Plaut. Trinum. 4.9.
Perspicere rectius. Lucret. lib. 1.32.
¶ Rectio Verbale (ἰθυνσις) Cic. 5. de Finib. 18, Quum autem tertia pars bene uiuendi præcepta quæreret, ea quoq; est ab ijsdem nõ solùm ad priuatæ uitæ rationem, sed etiam ad Rerumpub. rectionem relata. Sic lib. 4.100.
¶ Rector, & Rectrix (ὁ ἰθυντήρ, ἰθυνὸς, ἡ ἰθυντρίς, ἰθύνουσα) Qui uel quæ regit. Cic. 2. de Nat. deor. 131, Intelligere inesse aliquem non solùm habitatorem in hac cælesti ac diuina domo, sed etiam rectorem & moderatorem, & tanquam architectum tanti operis, tantiq; muneris. Colum. lib. 3. cap. 10.8, Videmus hominibus inspiratam uelut aurigam, rectricemq; membrorum animam. Plin. lib. 37. cap. 13.3. Italia rectrix parensq; mundi altera.
Maiestas rectoris. Silius lib. 15.82.
Iuppiter diuûm maximus rector. Virg. 8. Aeneid. 115.
Iuuenum rectores. Virg. 9. Aeneid. 35.
Olympi rector. Ouid. 9. Metam. 101.
Pelagi rector. Ouid. 1. Metam. 67.
Centum populorum rector. Ouid. 7. Metam. 97.
Regum rector maximus. Senec. Troade, 10.24.
Superûm rector. Ouid. 1. Metam. 234.
¶ Regimen, pen. corr. regiminis (ἰθυνσις) Ipsa rectio. Liu. 3. ab Vrbe, 137, Regimen totius magistratus penes Appium erat, fauore plebis. Plin. lib. 7. cap. 16. 3, Vocis, sermonisq; regimen primores tenent dentes.
In quo consilium uitæ regimenq; locatum est. Lucret. lib. 3.19.
Cruentum regimen manu tractare, Regere in tyrãnide Stat. 11. Thebaid. 132.
Lentum regimen. Senec. Agamemn. 6.8.
¶ Regimentum, regimenti, Idem quod Regimen. Arcad. in l. 1. §. 1. de. offic. Pręf. pręt. Regimentis Reipub. ad imperatores perpetuò translatis, &c.
¶ Regula, regulæ, pen. corr. (κανών) Norma qua lineæ diriguntur, quasi mensuram regens. Colum. lib. 3. cap. 13. 10, Nam duas regulas eius latitudinis qua pastinator sulcum facturus est, in speciem Græcæ literæ X decussauimus: atq; ita mediæ parti, qua regulæ committuntur, antiquam illam ciconiam infiximus.
Regula & Norma quid differant. Vide Norma.
Regula philosophiæ. Cic. 4. Acad. 56.
Habere regulam qua uera & falsa iudicentur. Cicero de claris Orat. 78.
Mediocritatis regula optima. Cic. 2. Offic. 86.
Norma, regula, & præscriptio naturæ. Cic. 4. Acad. 254. Plinius iunior lib. 9. ad Lupercum, Sed Demosthenes ipse ille norma oratoris & regula.
Omnium una regula est, quam cupio tibi esse notissimam, &c. Cic. 3. Offic. 107.
Exemplum & regula. Cic. in Sallust. 2.
Aberrare à regula & præscriptione uitæ. Vide Aberro.
Ad regulam loqui. Quint. lib. 9. cap. 4, Neq; enim loquuti sunt ad hanc regulam & diligentiam primi homines.
Dirigere ad regulã. Cicero de Opt. gen. Orat. 153. Idem 1. de Finib. 97, Seruata illa, quæ quasi delapsa de cælo est ad cognitionem omnium, regula, ad quam omnia iudicia rerum dirigentur.

Regula

Digitized by Google

Regula peccatis quæ pœnas irroget æquas. Horatius 1. Serm. Satyr. 3. 24.

Regula, Baculus quo aliquid rectum tenetur. Colum. lib. 6. cap. 19. 2. Ibidem, cap. 62. 1, Deinde prius quàm ferrū admoueas, duabus angustis ligneis regulis (ueluti forcipibus) apprehendere testium neruos, &c.

Prima regula in fabrica. Lucret. lib. 4. 105.

Regula, Instrumentum, eundem usum præbens in factura olei quem fiscus. Vide Fiscus loco suo. Colum. lib. 12. cap. 50. 9, Aut regulis, si consuetudo erit regionis, aut certè nouis fiscis sampsæ exprimi. Ibidem, cap. 52. 1.

¶Regularis, pen. prod. Adiectiuum (κανονικὸς) Quod secundum regulam est, uel quod in regulam trahi potest.

Regulare æs, quod obsequitur malleis, & quasi in utranq; partem regi potest, quòd etiam ab alijs ductile appellatur. Plin. lib. 34. cap. 8. 43, In Cypro coronarium æs & regulare est, utrunq; ductile.

¶Regulariter, pen. corr. Aduerb. Vlpian: in l. quòd si seruus, §. 2. ff. de in rem uerso, Et regulariter dicimus totius de in rem uerso esse actionem. Idem in l. regulariter definiendum est. de petit. hæred.

¶Rex, regis (βασιλεὺς, ἄναξ, αἰσυμνητὴς, κοσμήτωρ, ποιμὴν λαῶν) Qui regnum possidet & regit. Cic. 2. Offic. 58, Mihi quidem non apud Medos solùm, ut ait Herodotus, sed etiam apud maiores nostros iustitiæ fruendæ causa uidentur olim bene morati reges constituti. Idem 3. de Finib. 113, Rectius enim appellabitur rex quàm Tarquinius, qui nec se, nec suos regere potuit. Terent. Phorm.

Regem me esse oportuit.

Triumphi regum. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 7.

Cælicolûm rex. Virg. 3. Aeneid. 4.

Deorum rex. Horat. 4. Carm. ode 4. 1.

Pater diuûm, & rex hominum, Iuppiter. Virg. 1. Aeneid. 14. Et lib. 10. 1.

Rex fluuiorum, Eridanus. Virg. 1. Georg. 96.

Magnus rex Olympi. Virg. 5. Aeneid. 107.

Ingentis nominis rex. Vide Ingens.

Rex regum. Horat. 1. epist. 1. 22.

Aequæuus rex. Virg. 2. Aeneid. 113.

Fortissimus gentis Sidoniæ rex. Silius lib. 8. 42.

Indomitus rex. Lucan. lib. 2. 116.

Infernus rex. Virg. 6. Aeneid. 22.

Magni reges. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 9.

Minantes reges. Horat. 2. Carm. ode 12. 3.

Nemorensis rex. Vide Nemus.

Purpureus rex. Ouid. 7. Metam. 21.

Semidei reges. Stat. 2. Achilleid. 73.

Superbus rex. Virg. 11. Aeneid. 3. Lucret. lib. 5. 246.

Timendi reges. Horat. 3. Carm. ode 1. 1.

Tremendus rex. Virg. 4. Georg. 94.

Pauperies abacta epulis regum. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 9.

Colere reges, non regna. Senec. Herc. Oetæo, 5. 7.

Constituere regem populis. Vide Constituo.

Atauis editus regibus. Horat. 1. Carm. ode 1. 1.

Reges expugnāt, capiuntur, prælia miscēt. Lucret. lib. 4. 204.

Imminent duo reges toti Asiæ. Vide Immineo.

Imponere regem alicui regioni. Vide Impono.

Inducere regem in regnum. Vide Induco.

Interceptus mortalitate rex. Vide Intercipio.

Imperia regum pati. Seneca Herc. furen. 6. 13.

Pati famulum & regem: id est, infimam & summam conditionem. Senec. Herc. Oetæo, 3. 12.

Instaurati animi regis succurrere tectis. Virg. 2. Aen. 91.

Regibus hic mos est, ubi equos mercantur, opertos

Inspiciunt. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 18.

Hinc populum latè regem, belloq; superbum
Venturum excidio Libyæ. Virg. 1. Aen. 5.

Rex, pro Rectore. Horat. 1. Carm. ode 36. 2, —memor Actæ nū alio rege pueritiæ. id est, moderatore ac magistro.

Rex (ait Donatus) aliàs regnatorem, aliàs dominum, alias diuitem significat. Sed nunc rationem habet nominis ad aliquid dicti, ad significandum parasitum. Vt enim parasitus regis est, & libertus patroni: sic econtrariò rex parasiti est, & patronus liberti. Hæc ille, in illud Terentij in Phorm. 2. 2. 24,

Imò enim nemo satis pro merito gratiam regi refert. Colum. in Præfat. lib. 1. 7.

Rex, Potentior: & is quem nobis ueluti in patronum eligimus quem sequamur. Mart. lib. 2. 18,

Qui rex est, regem Maxime non habeat.

Rex, Diues. Horat. 2. Carm. ode 14. 3, —siue reges
Siue inopes erimus coloni.

Reges ærarij, Qui præsunt ærario. Cic. 2. de lege Agrar. 29.

Rex sacrorum. Cic. de Arusp. resp. 10, L. Claudius rex sacrorū. Plin. lib. 11. cap. 37. 56.

¶Regina, reginæ, penult. prod. (βασιλὶς, βασίλισσα, βασίλεια, ἄνασσα, ἡγεμονὶς, αἰσυμνῆτις) Regis uxor. Cic. ad Attic. lib. 14. 305. 2, Reginæ fuga mihi non molesta.

Teq; particeps connubij, socia regni, regina Iuno. Cicero Antequam iret in exilium, 15.

Regina deûm, Iuno. Virg. 1. Aen. 3.

Regina, Domina. Plaut. Trucul. 10. 51,

Sed reginæ domi suæ fuêre ambæ.

Pecunia regina. Horat. 1. epist. 6. 8.

Omnium regina rerum oratio. Cic. 2. de Orat. 101.

Siderum regina bicornis Luna. Horat. in Carm. secul. 7.

Regina, Quæ prouinciæ alicui præest, & eam regit: quemadmodū Dido apud Carthaginienses, & Cleopatra in Ponto.

Reginæ, Diuites, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 1. 2. 88,

— eunuchum porrò dixti uelle te,
Quia solæ utuntur his reginæ: repperi.

¶Regulus, reguli, pen. corr. m. g. (βασιλίσκος) Diminutiuum, quasi paruus rex, non quòd paruæ staturæ, sed quòd alicuius urbis aut oppidi dominus sit: qui generali uocabulo dominus aut princeps dicitur. Quamuis proporiè reguli sint filij aut nepotes regum. Plin. lib. 18. cap. 3. 12, Vt quum regulis Africæ bibliothecas donaret. Liu. 1. bel. Pun. 6.

Regulus, Auis minima, à quibusdam regaliolus dictus: alio nomine trochilus, ut Plin. lib. 10. cap. 74. docet. Et ab Aristotele πρέσβυς, quasi rex & præses auium dicitur.

Regulus, Serpentis genus est, quem Græci basiliscum dicunt.

¶Regius, Adiectiuum (βασιλικὸς) Quod est regis: siue quod rege dignum est. Cic. 3. Offic. 49, Erat autem regius pastor. De Gyge.

Bellum regium. Cic. pro lege Manilia, 35.

Ales regia, Aquila. Ouid. 4. Metam. 75.

Acceptus apparatu regio. Cic. de Somn. Scipionis, 3.

Chartæ regiæ. Catul. ad Varum, 19. 2.

Conditio regia. Cic. ad Att. lib. 12. 238. 3.

Coniux regia. Virg. 2. Aen. 157.

Consuetudo regia. Cic. 5. Verr. 64.

Dona regia. Virg. 1. Aeneid. 141.

Honos regius. Virg. 7. Aen. 163.

Regium imperium pati. Senec. Medea, 4. 3.

Insigne regium. Tacit. lib. 5.

Iuuenis regius. Ouid. 2. Fast. 155.

Moles regia. Horat. 2. Carm. ode 15. 1.

Morbus regius, qui & arquatus. Plin. lib. 22. cap. 24. 8, Varro regium cognominatum morbum arquatum tradit, quoniam mulso

inulso curetur. Horatius in Arte, 42,

Aut mala quem scabies, aut morbus regius urget. Aliàs aurigo dicitur hic morbus. Celsus lib. 3. cap. 24, Aequè notus est morbus, quem interdum arquatum, interdum regiū nominant.

Interfecto enim rege, regios omnes nutus tuemur. Cic. Cassio, libro 12. 1. 4.

Olea regia. Col. lib. 5. cap. 8. 2.

Ornatus regius. Cic. 1. Tusc. 189.

Parens regia. Ouid. 13. Metam. 97.

Potestas regia. Cic. 1. Philip. 2.

Principatus regius. Cic. 3. de Fin. 80.

Progenies regia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 1.

Puer regius. Virg. 1. Aen. 134.

Pyra regia, apud Columellam libro 5, cap. 10. 12. Et libro 12. cap. 10. 3.

Sanguis regius. Horat. 3. Carm. ode 27. 13.

Virgo regia. Ouid. 2. Metam. 174.

Vrbs regia. Plin. lib. 12. cap. 1. 4.

Ciuitatem regiam Aegyptios inuenisse, popularē Atticos scribit Plin. lib. 7. cap. 56.

¶Regia, regiæ (βασίλειον) Domicilium & aula regis. Cic. 3. de Fin. 80, Vt enim inquit, nemo dicit in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem.

Regia Solis erat sublimibus alta columnis. Ouidius 2. Metamorph. 1,

Iampridem nobis cæli te regia Cæsar

Inuidet. Virg. 1. Georg. 101.

Aurea regia cæli. Virg. 7. Aen. 42.

Celsa regia Priami. Ouid. epist. 1. 7.

Opulenta regia. Catull. Argon. epigr. 59. 9.

Hic fuit antiqui regia parua Numæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 6.

Festaq; confusa resonabat regia turba. Ouid. 12. Metam. 43.

Contingere regiam affinitate. Vide Contingo.

¶Regiè, Aduerbium (βασιλικῶς) Vt decet regem, uel ut solet rex. Cic. 1. in Catil. 22, Si in hunc animaduertissem, crudeliter & regiè factum esse dicerent. Correctius exemplar habet, Non egregiè factum.

Regiè statuere. Cic. 5. Verr. 95, Nunc ut hoc tempore ea quæ regiè seu potius tyrannicè statuit in aratores Apronius, prætermittam.

Politum regiè ædificium. Varr. 1. de Re rust. cap. 2. 9.

¶Regificus, pen. cor. Adiectiuum (βασιλικὸς) ut,

Paratus regificus. Valer. 2. Argon. 131.

¶Regificè, pen. cor. Aduerb. (βασιλικῶς) Cic. 3. Tusc. 77,

Vidi ego te, astante ope Barbarica
Tectis cælatis, laqueatis,
Auro, ebore, instructam regificè, Ex poeta.

Regificè extructis celebrant conuiuia mensis. Sil. lib. 11. 55.

¶Regalis, & hoc regale, pen. prod. (βασιλικὸς) Ad excellentiam & eminentiam pertinet, & significat Dignum rege. Cic. de Senect. 54, Nihil ei tam regale uideri, quàm studium agri colendi. Idem 1. de Diuinat. 148.

Animus regalis. Liu. 7. bell. Pun.

Arma regalia. Propert. lib. 4. eleg. 4. 5.

Armentum regale. Ouid. 2. Metam. 169.

Atria regalia. Ouid. 5. Metam. 1.

Aula regalis. Senec. Troade, 8. 8. Claud. 1. in Ruffinum, 23.

Carmen regale. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 2.

Cultus regales. Horat. 4. Carm. ode 9. 3.

Diuitiæ regales. Horat. 1. epist. 12. 2.

Domus regalis. Ouid. 1. Metam. 35.

Epulæ regales Ouid. 6. Metam. 98.

Gaza regali splendida domus. Catull. Argon. epig. 59. 10.

Genus ciuitatis regale. Cic. 3. de Legib. 23.

Imago regalis Iouis. Ouid. 6. Metam. 15.

Impendia regalia. Plin. lib. 36. cap. 15. 10.

Luxus regalis. Virg. 1. Aen. 129.

Mensæ regales. Virg. 1. Aen. 139.

Nomen regale. Cic. pro lege Manilia, 17.

A' Senatu regali nomine dignus existimatus Deiotarus. Cic. de Arusp. resp. 26.

Ornatus regalis. Cic. 2. de Finib. 110.

Potestas regalis. Cic. de Arusp. resp. 50.

Sceptrum regale. Ouid. 5. Metam. 85.

Et dedimus tragicis scriptum regale cothurnis. Ouidius 2, Trist. 110.

Sententia regalis. Cic. 1. Offic. 61.

Solium regale. Liu. 1. ab Vrbe, 205, Dij te penates patrijq;, & patris imago, & domus regia, & in domo regale solium, et nomen Tarquiniū creat, uocatq; regē. Ouid. 6. Fast. 71.

Tecta regalia. Ouid. 6. Metam. 123.

Virgo regalis. Oid. 1. de Arte, 140.

¶Regalia, orum, dicta sunt, quæ multum fœlicitatis & fortunæ pollicentur. Alexandrinus Alexander lib. 5. cap. 25.

¶Regalia exta appellantur, quæ potentibus insperatum honorem pollicentur: priuatis & humilioribus hæreditates, filiofamiliæ dominationem. Festus.

¶Regaliter, pen. cor. Aduerb. (βασιλικῶς) Idem quod Regiè. Ouid. 2. Metam. 80,

——precibus minas regaliter addit.

¶Regio, regionis, f. g. (χώρα, κλίμα, θέμα, παραιτόνιον) Dicta à Rego, quòd prius quàm prouinciæ fierēt, regiones sub regibus erant, atq; ab his regebantur.

Regio & ora. Cic. pro Sestio, 55, Quæ regio, oráue terrarum erat latior, in qua non, &c. Idem pro lege Manilia, 37.

Certa regio loci. Lucret. lib. 2. 53.

Terræ regio. Cic. 1. de Natura deorum, 36, Atqui terræ maximas regiones inhabitabiles atque incultas uidemus. id est, fines & terminos.

Aprica regio. Vide Apricus.

Agrorū regiones. Iustinian. lib. 4. tit. 17. de officio iud. §. ult. Quòd si de una re, ueluti de fundo: si quidem iste fundus commodè regionibus diuisionem recipiat, partes eius singulis adiudicare debet.

Deserta siti regio. Virg. 4. Aen. 9.

Montosa regio. Vide Montosus in Mons.

Ignota regio. Ouid. 2. Metam. 41.

Cultu uacantes regiones. Vide Colo.

Apprehendere regionem. Vide Apprehendo.

Attingere regionem. Vide Attingo.

Defendere regiones suas & fines. Cic. in Orat. 79.

Obire pedibus regiones. Vide Obeo.

Peragrare mente regiones. Vide Peragro.

Euryale infœlix qua te regione reliqui? Virg. 9. Aen. 79.

Regiones cæli quatuor, Ortus, Occasus, Meridies, Septentrio. Ortus & Occasus, mobilia ac uaria sunt: Meridies & Septentrio perpetuo statu permanent. oritur quippe sol non itidem semper, sed aut æquinoctialis oriens dicitur, aut solstitialis, aut brumalis. Idem non in eundem semper occidit locum: sed occasus eius similiter fit aut æquinoctialis, aut brumalis. Ab his quatuor regionibus, quatuor uenti flare dicuntur, qui sunt Eurus, Auster, Fauonius, Aquilo. Cic. 2. de Nat. deor. 72, Sed etiam regio, quæ tum est Aquilonaris, tum Australis. De regione Lunæ.

Lituo Romulus regiones direxit, tum quum urbem condidit. Cic. 1. de Diuinat. 58.

Ara locata sub media cæli regione. Cic. in Arato, 22.

Digitized by Google

Australis regio. Vide Auster.
Vespertina regio. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 6.
Arctis regionibus exire. Lucret. lib. 6. 25.
Regio, inquit Budæus, uulgò quartariū dicitur, apud Ciceronem pro Plancio, 18. quin etiā tractum uocat, Totus ille tractus celeberrimus Venefranus, Alifranus: tota denique nostra illa aspera & montuosa & fidelis & simplex & fautrix suorum regio, &c.
Viarum regio nota. Virg. 2. Aeneid. 148.
Recta regione uiæ declinare. Lucret. lib. 2. 50.
Regiones, Maiores urbis partes appellari postea cœptæ, à similitudine earū regionū, in quas orbis diuiditur. Quatuor autem fuerunt antiquitùs urbis Romæ regiones, è quibus prima regio, Suburrana: secunda, Exquilina: tertia, Colina: quarta, Palatina.
Natura & regio prouinciæ: hoc est, natura partis & regionis eius prouinciæ quam incolis, uel cui præfeceris. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 20.
Regiones umeæ, Fines & limites. Cic. 2. de Nat. deor. 13.
Regionibus officij sese continere. Cic. 2. de lege Agrar.
Modicæ regiones orationis. Cic. 2. de Orat. 37.
Regionibus circunscriptum uitæ spacium: id est, finibus & terminis, ut ait Budæus. Cic. pro Archia, 21.
Regiones & fines eloquentiæ. Cic. in Orat. 79.
Regio, pro Orbita & linea. Cic. 7. Verr. 183, De omnibus nobis si quis tantulum de recta regione deflexerit. Ibidem, 142, Hæc eadem est nostræ rationis regio & uia, horum nos hominum sectam atque instituta persequimur. Inde E' regione idem pro Rectis lineis accipit Budæus.
¶ E' regione, tanquam aduerbium ponitur in oratione, pro In conspectu, quasi rectis lineis. Vide E' præpositionem. Cæsar 7. bel. Gall. 140, Quum uterque utrique esset exercitui in conspectu, fereque è regione castris castra ponere. Cic. 4. Acad. 219, Nonne etiam dicitis esse è regione nobis è contraria parte terræ, qui aduersis uestigijs stent contra uestigia, quos Antipodas uocatis?
¶ Regionatim, pen. prod. Aduerb. (κατὰ χώρας) Per singulas urbis regiones. Suet. in Cæs. cap. 39, Ludos etiam regionatim urbe tota, & quidem pro omnia linguarum histriones. Liu. 10. bel. Maced. 204.
¶ Regnū, regni (βασιλεία) Regio quæ à rege possidetur. Cic. ad Cassium, lib. 12. 1. 4, Nam adhuc quidem actum est, non regno, sed rege liberati uidemur.
Regum regionibus continetur. Cic. 1. de lege Agrar. 45.
Regnum etiam dici potest, quicquid à quoquam possidetur. Cic. 1. de Orat. 22, Nisi hic in tuo regno essemus, non tulissem. id est, in Tusculano.
Regnum, pro Dominatu, siue dominatione. Plaut. Pseud. 3. 13.
Sub Veneris regno uapulo, non sub Iouis.
Aut dominatus, aut regnum. Cic. de Arusp. resp. 50.
Regnum ac ditio. Cic. 6. Verr. 53.
Custos regni peruigil canis. Senec. Herc. fur. 9. 39.
Euersor regnorum Priami Achilles. Virg. 12. Aeneid. 109.
Fructus regni feritas. Sil. lib. 1. 30.
Nouitas regni. Virg. 1. Aeneid. 114.
Adusta regna, Zona torrida. Senec. Herc. fur. 4. 7.
Alterna. Stat. 1. Thebaid. 1.
Barbara. Horat. 2. epist. 1. 51.
Cælestia. Ouid. 1. Metam. 31.
Continua. Vide Contineo.
Dissona regna. Linguis diuersis utentia. Valer. 5. Argon. 122.
Famosa. Lucan. lib. 7. 56.
Furentia regna. Sil. lib. 3. 99.
Huberrima regna. Virg. 3. Aeneid. 22.
Humida regna. Virg. 4. Georg. 73. Intelligit regna Cyrenes Nymphæ sub aquis.
Ignobile regnum. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 2.
Inamabile regnum Plutonis. Ouid. 14. Metam. 118.
Inamœna regna Plutonis. Ouid. 10. Metam. 3.
Inferna regna. Seneca Herc. fur. 11.
Infœlix regnum Erebi. Stat. 8. Thebaid. 5.
Inhospita regna. Ouid. 11. Metam. 57.
Iniusta regna. Valer. 2. Argon. 122.
Inuia uiuis regna. Virg. 6. Aeneid. 31. Orcum intelligit.
Lacum regnum. Claud. 2. Paneg. 41.
Lamentabile regnum. Virg. 2. Aeneid. 1.
Lata regna. Virg. 4. Aeneid. 40. Ouid. epist. 2. 23.
Liberale regnum, Munificum. Vide Liber adiectiuum.
Magni regni potentia. Ouid. 6. Metam. 31.
Nobile regnum. Ouid. epist. 16. 27.
Opulenta regna. Seneca Thebaid. 1. 11.
Pallida regna Ditis. Lucan. lib. 1. 91.
Piceum regnum Ditis. Claud. 3. de raptu Proserp. 18.
Potentia regna. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 5.
Stabile regnum. Seneca Herc. fur. 6. 2.
Tristia regna, Inferorum regna. Horat. 3. Carm. ode 4. 10.
Trux regnum. Seneca Herc. fur. 9. 22.
Vasti regni silentia. Ouid. 10. Metam. 6.
Viduata regna lumine, Orcus. Silius lib. 3. 122.
Vndosa regna, Naiadum. Sil. lib. 5. 5.
Abuti regno et licentia ad omnia. Vide Abutor.
Affectare regnum. Ouid. 1. Metam. 31.
Appetere regnum. Cic. pro Milone, 53, Incidere in suspicionem regni appetendi. Idem de Senect. 51. C. Ser. Abala Sp. Melium regnum appetentem & occupare uolentem interemit.
Capessere regna. Virg. 8. Aeneid. 102.
Concutere regna Iouis. Senec. Medea, 10. 8.
Vultis et his mecū pariter cōsidere regnis? Virg. 1. Aeneid. 116.
Contribuere in regna. Vide Contribuo.
Decernere regnum. Vide Decerno.
Deducere aliquem ex regno. Vide Deduco.
Deferre regnum alicui. Cic. 2. Philip. 90.
Superis regnis Iouem detrudere: id est, Cælo. Virgilius 6. Aeneid. 121.
Diuiditur ferro regnum. Lucan. lib. 1. 22.
Dare & Adimere regna, contraria. Cic. pro Milone, 54.
Dominari regno capaci. Senec. Herc. fur. 9. 9.
Exercere regnum. Plin. lib. 10. cap. 21. 1.
Fœdant mea regna suis ruinis. Sil. lib. 15. 106.
Indeserta regna pectore gerere. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 11.
Regna superba gerere. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 16.
Habere regna, Regnare. Virg. 1. Aeneid. 70.
Gnosius hæc Rhadamantus habet durissima regna. Virgilius 6. Aeneid. 114.
Impendere regnum. Ouid. 6. Metam. 93.
Inducere regem in regnum. Vide Induco.
Instituere regnum. Vide Instituo.
Insurgere regnis alicuius. Ouid. 9. Metam. 90.
Intercipere regnum. Vide Intercipio.
Inuadere regnum aliquod. Ouid. 3. Fast. 111.
Locare aliquem in parte regni. Virg. 4. Aeneid. 75.
Occupare regnum. Cic. 5. Philipp. 175.
Optare locum regno. Vide Opto.
Permittere regnum alicui. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 25.
Permittere regnum alicui in aliquos. Horat. 4. Carm. ode 4. 1.
Pollutum regnum sanguine. Sil. lib. 1. 5.
Possidere regna. Senec. Herc. fur. 9. 3.
Prodere regna alicuius. Ouid. 7. Metam. 8.

Pulsata

Digitized by Google

Pulsata gemino mari regna Pelopis. Senec. Herc. fur. 13.6.
Pulsi regnis. Virg. 7. Aen. 44.
Regere regnum. Ouid. 11. Metam. 55.
Resurgunt regna. Virg. 1. Aen. 42.
Sancire regnum. Tacit. lib. 21.
Sortiri regna uini talis. Horat. 1. Carm. ode 4. 4. Hoc, inquit Acron, ad magisteriorum conuiuia pertinet. Vide Talus pro lado, in Talus.
Sub regno esse. Cic. Att. lib. 7. 127. 4.
Tenere regna. Lucret. lib. 5. 227.
Iniusta regna tenere. Ouid. 5. Metam. 56.
Torpent regna. Virg. 1. Georg. 25.
Ad auxilium trahere septem regna. Senec. Thebaid. 12.
Viget regnum consilijs. Virg. 2. Aen. 18.
Regnũ, in quo quis eminet, ut in eo regnare uideatur. Cic. Att. lib. 1. 1. 3. Aquilium non arbitrabamur, qui denegat & iurauit morbum, & illud suum regnum iudiciale opposuit. Idem 2. Verr. 22, Hæc dominatio, regnumq; iudiciorum. Item ad Atticum, lib. 14. 314. 1, Post in Cumana & Puteolana regna renauigare.

¶Regno, regnas (βασιλεύω, ἀνάσσω, κρατέω) regnare, Regnum possidere & administrare. Priscian. Rex solum quod à regendo nascitur, peperit ex se aliud uerbum quod est Regno. Cic. Senatui, lib. 15. 2. 19, Illum cohortatus sum, ut in uita sua conseruanda primùm regnare disceret: à quibus perspexisset sibi insidias paratas, in eo uteretur iure regio. Ibidem pro lege Manil. 4, Sed ab illo tempore annum iam tertium & uicesimum regnat, & ita regnat, &c.
Si iudicas, cognosce: si regnas, iube. Senec. Medea, 4. 4.
Meditatus est regnare. Vide Meditor.
Impotenter regnare. Vide Impotens.
Latius regnare. Horat. 2. Carm. ode 2. 2.
In ocio regnare. Senec. Herc. furen. 7. 1.
Cælo regnare. Horat. 3. Carm. ode 5. 1.
Mundo uacuo regnare. Senec. Herc. furen. 1. 14.
Regnare alicui oppido. Cic. in Ver. Timarchidem in Sicilia omnibus oppidis per triennium scitote regnasse.
Per urbes Graias regnare. Virg. 3. Aen. 59.
Regnare in turmis equitum. Cic. Bruto, lib. 11. 16. 7.
Ardor edendi regnat per fauces & uiscera. Ouidius 8. Metam. 168.
Ebrietas geminata libidine regnat. Ouid. 12. Metam. 45.
In hoc uno regnat oratio. Cic. in Orat. 70.
Regnare, pro, In authoritate esse. Cic. ad Gallum, lib. 7. 25. 1,
Olim quum regnare existimabamur.
Regnatur, pen. prod. Impersonale. Virg. 1. Aen. 56,

Hic iam tercentum totos regnabitur annos
Gente sub Hectorea. Sil. lib. 3. 120,
Hinc Cytherea tuis longo regnabitur æuo.

Regnatum est. Liu. 1. ab urbe, 69.
Regnor, regnaris, Paßiuum: ut,
Gentes regnantur. Tacit. lib. 17. Idem de Germanis, Trans Lygios Gothones regnãtur, paulo iam addictius, quàm cæteræ Germanorũ gentes, nondum tamen supra libertatẽ. Regnata fœminis gens. Plin. libro 6. cap. 20. 6, Ab ijs gens Pandæ sola Iadorum regnata fœminis, id est, quibus imperauerunt fœminæ.
Terra regnata Philippo. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 3.
Cupido dira regnandi. Virg. 1. Georg. 7.
Accipere Albam regnandam. Virg. 6. Aen. 154.

¶Regnatus, pen. prod. Particip. (βασιλευθεὶς) Horat. 2. Carm. ode 6. 3,

—& regnata petam Laconi
Rura Phalanto.

¶Regnator, pen. prod. Verbale (βασιλεύτης) Qui regnat. Plautus,

Regnator deûm architectus omnibus Iuppiter. Virg. 4. Aeneid. 54.

Agrestium populorum regnator. Horat. 3. Carm. ode 30. 3.
Olympi superi regnator. Virg. 2. Aen. 156.
Regnator agelli, pro Possessore. Mart. lib. 10. 61.

¶Regnatrix, pen. prod. (βασιλεύτειρα) Verbale, f. g. ut, Domus regnatrix. Tacit. lib. 1.

Regredior] regrederis, pen. cor. regressus sum (ἀναχωρῶ, ἀναχωρέω) regredi, pen. cor. Retrò gradi, reuerti. Plautus Aulul. 4. 7,

Illuc regredere ab ostio. Cic. ad Att. lib. 8. 163. 4, Quamobrem nolito commoueri si audieris me regredi, si forte Cæsar ad me ueniet.

Regredi, & Progredi, contraria. Cic. 1. Offic. 50, Cum utrisque separatim locutum, ne cupidè quid agerent, nec appeterent, atq; ut regredi quàm progredi mallent. Idem 3. Verr. 76.
Ad formandos animos, statuendasq; uitæ leges regreßi, partem quidẽ potiorem (si diuidi posset) retinuerunt. Quintilianus in Procem. lib. 1. 11.
In memoriam regredi. Plaut. Capt. 19. 26.

¶Regredo, regredis, regredere, legitur apud antiquos, pro Reuocare. Ennius Achille,

Quò nunc incerta re, atque inorata, gradum regredere conare? Vide Nonium.

¶Regressus, huius regressus (ἀναχωρισμὸς, ἀναχώρησις) Liuius 4. bel. Pun. 122, Neque locus pœnitendi, aut regressus ira relictus esset. Tacitus libro 1, Et Drusus non expectato legatorum regressu, quia præsentia satis considerat, in urbem rediit.
Progressus & Regressus contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 73.

¶Regreßio, regreßionis, Verbale (ἀναχώρησις) Cic. 1. Philip. Exponam uobis breuiter consilium profectionis, & regreßionis meæ.

Regula, Regulus] Vide Rego.
Regulus Attilius, de quo Gell. lib. 6. cap. 4. sic scribit, Eundẽ Regulum Tubero in historijs redijsse Carthaginem, nouisq; exemplorum modis excruciatum à Pœnis dicit. In atras (inquit) & profundas tenebras eum claudebant, ac diu pòst, ubi erat uisus sol ardentißimus, repentè educebant, & aduersus ictus solis oppositum continebant, atq; intendere in cælum oculos cogebant. Palpebras quoque eius, ne conniuere posset, sursum ac deorsum diductas insuebãt. Tuditanus autem, somno diu prohibitum, atq; ita uita priuatũ refert. Idq; ubi Romæ cognitũ est, nobilißimos Pœnorũ captiuos, liberis Reguli à Senatu deditos, & ab ijs in armario muricib. præfixo destitutos, eadẽq; insomnia cruciatos interijsse. Hactenus Tubero apud Gellium. Cic. in Pisonem, 33, M. Regulus, quem Carthaginẽses resectis palpebris, illigatum in machina, uigilando necauerunt. De rebus ab eo gestis uide Plin. de Viris illust. & Valerium Maximum lib. 4. cap. 4.
Mens prouida Reguli. Horat. 3. Carm. ode 5. 3.
Regusto] regustas (ἀναγεύομαι) regustare, Iterum gustare. Cic. ad Att. lib. 4. 86. 2, Nam Vestorio dandi sunt dies, & ille Latinus ἀττικισμὸς ex interuallo regustandus. Eidem lib. 13. 272. 1, Sed crebrò regusto tuas literas: in his acquiesco, tamẽ expecto nouas. id est, Crebrò tuas literas in manus sumo: ijs legendis acquiesco, quia scribis te de Attica ægrotãte bene sperare.
Laudationem alicuius regustare: id est, rationem scriptam de laude. Cic. Att. lib. 13. 296. 1.
Rehalo] rehalas, rehalare (ἀάζω, ἀΐσθω) ex Re & Halo, Iterum halo, & spiro, Lucret. lib. 6.

Reijcio] reijcis, penult. corr. reieci, penult. prod. reiectum (ἀποτίθεμαι, ἀναβάλλω, ἀνατίθεμαι, ἀνάγω, ἀπορρίπτω, ἀναρρίπτειν, ἀποπέμπομαι) reijcere, Retrò iacere. Virgil. 11. Aeneid. 124,

Reijciunt parmas, & equos ad mœnia uertunt. Cæsar 1. bel. Gal. 200, Suisq; imperauit nequod omnino telum in hostem reijcerent. hoc est, uicissim iacerent, retorquerent.

E' gremio reijcere aliquid. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 14.

Amictum reiecit ex humeris. Virg. 5. Aeneid. 84.

Lictores togulis acceptis sagula reiecerunt. Cic. in Pisonē. 45.

Vestem de corpore reijcere. Ouid. 9. Metam. 7.

Reijcere ex humeris uestem. Ouid. 2. Metam. 115.

Reiectis ad tergum manibus. Pollio ad Cic. lib. 10. 32. 7.

Reijcere se in aliquem. Terent. Andr. 1. 1. 109.

Hostem ab aliquo loco reijcere. Cic. Cælio, lib. 2. 9. 6.

Vt domus eorum fores extrà aperirentur, & ianua in publicū reijceretur. Plin. lib. 36. cap. 15. 12.

Reijci à uento ad, uel in Macedoniam. Cic. ad Att. lib. 16. 334. 1. Eidem, lib. 3. 48. 3.

Reijcere, Repellere. Virg. eclog. 3. 19,

Tityre, pascentes à flumine reijce capellas.

Reijcere, Refutare, abijcere, & pro uili habere. Terent. Phor. 4. 5. 5,

Nam si altera illa magis instabit, forsitan nos reijciat. Idē in Prologo Phorm. 19,

Ille ad famem hunc ab studio studuit reijcere.

Spernere & reijcere. Cic. 1. de Fin. 7.

Aliquid à se reijcere & aspernari. Cic. pro Rosc. Amer. 91.

Refutetur ac reijciat clamor. Cic. 2. Tusc. 95.

Deligere bona, & Reijcere, contraria. Cic. 2. de Leg. 90.

Reijcere iudices (ἀπολέγειν, ἀπωθεῖν) Aliquando pro eligere & accipere iudices. Cic. 5. Verr. 22, Quid prætor? iubet Recuperatores reijcere Decurias? scribamus quas Decurias de cohorte mea reijcies, inquit: Reiecti enim, electi dicūtur, inquit Asconius. Alibi pro iniquum dicere, & alium subsortiri cupere, ut ibidem, 79, Sic habuisti statutum cum animo ac deliberatum, omnes qui habitarent in Sicilia, aut qui Siciliā te Pretore attigissent, iudices reijcere. Hoc ipse in eadem iniquum eiurare appellat. Cur autem utranq; significationem habeat, ex loco eiusdem orationis, 119. intelligi poterit, Apronio permittis ut quos uelit de cohorte sumat Recuperatores. Indignū, uni potius ex iniquis sumendi, quàm utriq; ex æquis reijciendi fieri potestatem. Qui enim reijcit, is quasi electos sumit. Budæus. Vide Subsortitio.

Reijcere, pro Remittere & differre. Cic. ad Plancum, lib. 10. 16. 4, Tu quanquam consilio non eges, uel abundas potius, tamē hoc animo esse debes, ut nihil huc reijcias: neue in rebus tam subitis, tamq; angustis à Senatu consilium petendū putes. Idem Q. fr. lib. 2. 5. 6, Habes acta unius diei: reliqua, ut arbitror, in mensem Ianua. reijcientur.

In mensem Quintilem reiecti sumus. Cic. Attic. lib. 1. 2. 1.

Reijcere aliquem ad librum, Remittere. Cicero ad Atticum, libro 9. 185. 9.

Reijcere causam ad Senatum, pro Referre ad Senatum: quod uulgus dicit Remittere. Cic. ad Att. lib. 2. 31. 7. Liu. 3. ab Vrbe, 58, Summam pecuniæ quantam æquum esset promitti ueniebat in dubium, id ad Senatum reijcitur. Idē 9. bel. Maced. 27, De ea re consulationem integram Senatus ad nouos magistratus reiecit.

Reijcere sanguinem. Plin. lib. 8. epistol. 1, ad Septitium, Encolpius quidam lector ille seria nostra, ille deliciæ, exasperatis faucibus puluere sanguinem reiecit. Idem libro 5, Reddidit dixit.

Reijcere, pro Reponere seu reclinare. Curtius lib. 10, Velut omni uitæ debito deliberatus, fatigata membra reiecit.

¶ Reiectus, Particip. (ἀπωθείς) Cic. 2. Verr. 11, Vt primum è prouincia redijt, redemptio est huius iudicij facta grandi pecunia, mansit in conditione atq; pacto usq; ad eū finem, dum iudices reiecti sunt.

¶ Reiectus capillus circum caput: hoc est, proiectus. Terēt. Heaut. 2. 3. 50.

Capillus passus, prolixus, circum caput
Reiectus negligenter.

Os reiectum terræ quemadmodum obtegatur. Cicero 2. de Legibus, 86.

Minæ reiectæ retrorsum. Horat. 4. Carm. ode 8. 4.

Milo de rheda pœnula reiecta resiluit. Cic. pro Milone, 21.

Præda reiecta. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 14.

¶ Reiecturus, pen. prod. Aliud particip. (ἀπωθήσων) Ouid. 9. Metamorph. 103,

Ergo ego quæ fueram non reiectura petentem,
Ipsa petam?

¶ Reiectio, Verbale (ἀπόδοσις, ἀπώθησις, ἀποβολή) Ipse reijciendi actus.

Selectio & Reiectio, contraria. Cic. 3. de Fin. 32.

Reiectio ciuitatis. Cic. pro Corn. Balbo, 21.

Reiectio iudicum, cui Selectio contrarium est. Cic. 2. Verr. 11.

Reiectio sanguinis, pro Fluxu. Plin. lib. 25. cap. 13. 20.

Reiectio, Vomitus. Plinius, Et uernatio utilis erat, si postquam sorpta fuerat, statim reiectio sequatur.

¶ Reiectus, huius reiectus, m. g. (ἀναγωγή) Idem quod uomitio. Celsus, Et reiectus cibi non erit inutilis, si rarò fiat.

¶ Reiecto, reiectas, Frequent. (ἀντιηχέω) Lucret. lib. 2. 66.

— clamoreq; montes
Icti reiectant uoces ad sidera mundi.

¶ Reiectaneus, Adiect. (ἀποπροηγμένος) Reiectanea à philosophis dicuntur mala: ut morbus, dolor, &c. quòd ab omnibus reijciantur, uel reijci debeant. Cic. 4. de Fin. 116, Illa autem, morbum, egestatem, dolorem, non appello mala, sed si libet reiectanea.

¶ Reijculus, pen. corr. Aliud adiectiuum (ἀπόβλητος) Reijculæ oues, dicuntur quæ propter ætatem uel morbum reijciuntur. Varro 2. de Re rust. cap. 1. 24, Scire oportet in grege, quot reijculæ sint alienandæ. Ibidem, Reijculæ soboles. Cato cap. 2. 4, Vendat boues uetulos, armenta reijcula, oues reijculas, lanam, pelles.

Reiteratio] ἀνάληψις, Verbale à uerbo Reitero, reiteras, reiterare, de quo nullum exemplum reperi, repetitionē significat. Quint. lib. 11. cap. 2, Sola quæ exciderunt, retractantur, ut crebra reiteratione firmentur.

Relabor] pen. prod. relaberis, pen. corr. relapsus sum (κατολισθαίνω) relabi, Verbum deponens, Iterum labi significat. Ouid. epist. 21. 19,

Huc ades, inq; sinus formose relabere nostros.

In præcepta alicuius relabi. Horat. 1. epist. 1. 4.

Relabi flumina dicuntur, dum fluxum iterant. Horat. 1. Carm. ode 29. 3.

Relangueo] relangues, relangui (καταμαραίνω) relanguere: siue Relanguesco, relanguescis, relanguescere: Valde languere. Ouid. 6. Metam. 59,

Imposito fratri moribunda relanguit ore.

Relanguit. Cic. ad Attic. lib. 13. 290. 8, Quòd autem ille relanguisse se dicit, ego ei tuis literis lectis σπασμοὺς ἀπατῶσι significaui me non fore.

Relanguescit animus. Claud. lib. 1. Cæsar 2. bel. Gal. 286. Quòd his rebus languescere animos, eorumq; remitti uirtutem existimarent.

Relatio, Relator, Relatus] Vide Refero.

Relatio]

Digitized by Google

Relauo] relauas, pen. corr. relaui, relotum, pen. prod. relauare, Frequenter lauare. Lucret. lib. 6,

Denique si calidis etiam quum te relauaris,

Plenior efflueris solio feruentis aquai.

Relaxus] Adiect. (πολύχαυνος) Valde laxum & solutū significat. Colum. lib. 11. cap. 3. 38, Relaxa humo plenioris crassitudinis fiat radix.

¶Relaxo, relaxas (ἀραιόω, χαυνόω) relaxare, laxū facere, aperire, liberare, dissoluere. Cicero de Senect. 73, Ex quo intelligitur quales futuri sint, quum se planè corporis uinculis relaxauerint.

Vincla tunicarum relaxat. Ouid. 2. Fast. 65.

Agmina deturbat gladio, campumq; relaxat. Sil. lib. 7. 144.

Densa relaxare, & laxa densare. Virg. 1. Georg. 84.

Ora fontibus relaxare. Ouid. 1. Metam. 57.

Pelagus relaxans fontes Oceani. Sil. lib. 3. 11.

Calor relaxat cæca spiramenta. Virg. 1. Georg. 18.

Aluū astringere, et Relaxare, cōtraria. Cic. 2. de Nat. deo. 204.

Relaxare & Astringere, contraria. Cic. ad Att. lib. 10. 196. 2,

Pater enim nimis indulgens, quicquid ego astrinxi, relaxat.

Dat interualla & relaxat dolor. Cic. 2. de Finib. 151.

Relaxantur insani. Cic. 4. Acad. 96.

Relaxare animum, & Relaxari animis, Recreari. Cic. 1. Offic. 172, Atq; etiam quum relaxare animos, & dare se iucūditati uolent. Idem 2. Philip. 58, Veruntamen homines quamuis in turbidis rebus sint, tamē si modò homines sunt, interdum animis relaxantur. Sic de claris Orat. 10, Relaxa modò paulum animum: aut sanè, si potes, libera.

Mentem relaxare. Senec. Hyppol. 4. 18.

Relaxatus somno animus: hoc est, Resolutus sopore. Cicero 2. de Diuinat. 150.

Relaxare se occupatione. Cicero Att. lib. 16. 340. 1, Cum sorore ages attentius, si te occupatione istā relaxaris. id est, remiseris occupationem istam: planè te illa exolueris, et omnino reliqueris.

A' nimia necessitate aliquid faciēdi se relaxare. Cic. in Or. 102.

¶Relaxatio, Verbale (ἀραίωσις) Cic. ad Gallum, lib. 7. 27. 4. Idem 2. de Orat. 13, Verum ocij fructus est, non contentio animi, sed relaxatio.

Relego] relegas, pen. prod. (ἀποπέμπω, ἀποδιοπομπέομαι) relegare, Separare, semouere. Virg. 3. Georg. 43,

Atq; ideo tauros procul atq; in sola relegant Pascua.

Cic. 3. Offic. 152, Criminabatur etiam quòd Titum filium, qui postea est Torquatus appellatus, ab hominibus relegasset, & ruri habitare iussisset. Cæsar 5. bel. Gall. 117, Ne reiecti & longè relegati ab cæteris, aut ferro, aut fame interirent.

Relegare alicui causas alicuius rei: id est, prætexere illū esse in causa. Tibull. lib. 4. eleg. 6. 1,

Illa quidem ornandi causas tibi diua relegat. id est, assignat causam sui ornatus, quòd te colere uoluerit.

Relegare, remittere. Plin. lib. 7. cap. 1. 3, Nec tamen ego in plerisque eorum obstringam fidem meam, potiusq; ad authores relegabo, qui dubijs reddentur omnibus.

Relegare (ὑπερορίζω) In exiliū mittere. Plin. epist. 35. b, Assenserunt Consules designati, Martianū in quinquenniū relegāt. Cic. ad Attic. lib. 2. 26. 1, Narro tibi, planè relegatus mihi uideor postquam in Formiano sum. Ouid. 2. Trist. 40,

Vnde pretor supplex ut nos in tuta releges.

In cōcione aliquem relegare. Cic. pro Sest. 22, L. Lamiam, qui, &c. in concione relegauit: edixitq; ut ab Vrbe abesset millia passuum ducenta.

Verba alicuius relegare. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 2.

Relegari in exilium. Liu. 5. bel. Pun. 30.

¶Relegatus, penul. prod. Participium (ἀποπεμφθείς, ὑπερωρισμένος) ut,

Ambitio relegata. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 17. hoc est semota.

Relegatus, in exilium missus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 8,

——sed me iam Care niuali

Sexta relegatū bruma, sub axe uidet. Idē 5. Trist. eleg. 12. 5.

Nō sæua terris gens relegata ultimis. Cic. 2. Tusc. 33. Ex poeta.

¶Relegatio, relegationis, Verbale (ὑπερορισμός) Est exterminatio, quum quis exire fines patriæ iubetur: quod Cicero Sedibus expellere interpretatur. Liu. 3. ab Vrbe, 46, Exilio et relegatione ciuium ulciscentes Tribunos.

Relegatio ac supplicium. Cic. pro Roscio Amer. 24.

Relegatio atq; amandatio. Cic. pro Roscio Amer. 25.

Ieiuna & bella relegatio. Cic. ad Att. lib. 2. 22. 4. Emendatiores codices legunt, ieiuna tabellarij legatio, &c.

Relegationem semper exilio minorē facit Ouidius: ut 2. Trist.

Quippe relegatus, non exul dicor in illo.

Relego] relegis, pen. cor. relegi. pen. prod. relectū (ἀναγινώσκω) relegere, Rursus legere. Cic. 2. de Nat. deor. 104, Qui autē omnia quæ ad cultum deorū pertinerent diligenter pertractarent, et tanquam relegerent, sunt dicti religiosi ex relegendo, ut elegantes ex eligendo.

Scripta relegere, et Scripta relecta. Ouid. 2. de Rem. Amor. 65.

Pecuniam Idibus relegere, Recolligere. Horat. Epod. 2. 14,

Iamiam futurus rusticus

Omnem relegit idibus pecuniam,

Quærit calendis ponere. Tanquam enim eum, inquit Acron, pro fœnoris lucro iam receptæ pecuniæ pœniteret, ita recollectam Idibus, Calendis properat commodare.

Iter relegere, Redigere per eandem uiam. Stat. 1. Achil. 5.

Littora errata retrorsum relegens. Virg. 3. Aen. 139.

Sæpe relegendo feci plura. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 3.

Relentesco] relentescis, relentescere, iterū lentescere. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 16,

Neue relentescat sæpe repulsus amor.

Releuo] releuas, pen. corr. (ἀνακουφίζω) releuare, Rursum leuare.

E' terra corpus releuare. Ouid. 9. Metam. 64.

Humeros paternos releuare. Ouid. 4. Fast. 34.

Per translationem ad multa alia transfertur. ut,

Aestus releuare. Ouid. 3. de Arte, 139.

Aliquē releuare, Excusare, et quasi noxæ eximere. Cic. Att. lib. 3. 50. 4, Hæc eo scripsi ut potius releuares me, quod facis, quàm aut castigatione, aut obiurgatione dignum putares.

Animum releuare alicui: hoc est, suscitare & erigere. Terent. Adelph. 4. 3. 11.

Casus alicuius releuare. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 9.

Casum communem releuare. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 4. 4. Vetus exemplar legit, A' se leuare potest, &c.

Famem copia nulla releuat. Ouid. 11. Metam. 26.

Releuare labores, Minuere. Plin. in Paneg. 31.

Laborem longum requie releuare. Ouid. 15. Metam. 4.

Et releuant multo pectora sicca mero. Ouid. 3. Fast. 61.

Cibi satietas atq; fastidium releuatur. Cic. 1. de Inuent. 37.

Sitim releuare. Ouid. 6. Metam. 71.

Releuari molestijs, Liberari. Cic. 2. de Diuinat. 10, Vt animus molestijs potissimum releuaretur. Vetus codex habet, Vt & animus molestijs hac potissimum re leuaretur. Idē in Catil. 23, Videbimur fortasse ad breue quoddam tempus cura & metu esse releuati.

Dolore releuari. Ouid. 9. Metam. 136.

Non est in medico semper releuetur ut æger. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 4.

Releuare aliquem satisdatione. Modestinus in l. si procuratorē. ff. de procurat.

Digitized by Google

Releuari in aliquo. Vlpian. in l. & post rem. ff. de transact. Etsi transactio non perimit rem iudicatam, tamen in eo quod datum est, releuari rem iudicatam oportet.

¶ Releuari, pro exornari. Vlpian. in l. 4. in princ. ff. de censibus, Illam enim æquitatem debet admittere censitor, ut officio eius congruat, releuari eum qui & in publicas tabulas delato modo frui certis ex causis non potuit. quare, & si agri portio chasmate perierit, debebit per censitorem releuari.

¶ Releuari, in sensu illo uulgari, qui est, In integrum restitui. Modestinus in l. etiam. §. 1. ff. de minoribus, Ex causa curationis condemnata pupilla, aduersus unum caput sententiæ restitui uolebat: quia uidebatur in cæteris litis speciebus releuata fuisse.

¶ Releuatus, pen. prod. Particip. (ἀνακουφισθείς) ut,

Mens releuata cura. Ouid. 1. Trist. eleg. 10. 3.

Relicinus] pen. prod. Antiquum uocabulum, Significat in occiput refugiente capillamento recrispũ. Nomen (ut quidã putant) à Recello deductum, quod significat Retraho, reuibro, reclino, & cæsim reduco. Et quoniam ad cranium capillitium retorquetur, inde relicinus, ueluti recellinus crinis appellatus, euphoniæ causa. Apuleius lib. 1. Florid. Laudauit sese quòd erat & coma relicinus, & barba squalidus, & pectore hirsutus. Et relicina frons dicitur, ut idem paulo pòst, Et tabulis & toreumatis idem uigor acerrimi bellatoris, idem ingenium maximi bellatoris, eadem forma uiridis iuuentæ, eadem gratia relicinæ frontis cerneretur. Idẽ etiam frontem relicinam in Alexandro magno fuisse laudat, quæ scilicet lata, aperta, spectabilis, & à capillorum tegmento libera uiseretur. Alij deduci putant à participio Relictus, ut sit frons relicina, capillitio denudata, & uelut relicta.

Relictus] Vide Relinquo.

Religio] religionis, f. g. (θρησκεία, εὐσέβεια, ἁγιστεία) Est, ut ait Cic. 2. de Inuent. 241. quæ superioris cuiusdã naturæ (quam diuinam uocant) curam ceremoniamq; affert.

Religio quid à superstitione differat. Cic. 2. de Nat. deor. 103, Non enim philosophi tantum, uerumetiam maiores nostri superstitionem à religione separauerunt. Nã qui totos dies precabantur & immolabant, ut sibi sui liberi superstites essent, superstitiosi sunt appellati: quod nomen patuit postea latius. Qui autem omnia quæ ad cultum deorum pertinerent, diligenter pertractarent, & tanquã relegerent: sunt dicti religiosi ex relegando, ut eligentes ex eligendo, tanquã à deligendo diligentes, ex intelligendo intelligentes. His enim in uerbis omnibus inest uis legendi eadem quæ in religioso. Ita factum est in superstitioso & religioso: alterum uitij nomen, alterum laudis. Ibidẽ, lib. 1. 161, de atheis loquens, Horum enim sententiæ (inquit) non modò superstitionem tollunt, in qua inest timor inanis deorum, sed etiã religionem: quæ deorum cultu pio continetur. Cuius dicti meminit Augustinus lib. 4. de Ciuitate cap. 30. Idẽ ibidem, lib. 6. cap. 9, Quale autem illud est, quod Varro religiosum à superstitioso ea distinctione discernit, ut à superstitioso dicat timeri deos: à religioso autem tantum uereri, ut parentes: non ut hostes timeri?

Pietas, sanctitas, religio, quæ omnia purè & castè deorum numini tribuenda sunt. Cic. 2. de Nat. deor. 5.

Religio est iustitia erga deos. Cic. in Partit. 41.

Superstitio imitatur religionem. Cic. in Partit. 43.

Diuũm religio: id est, religio erga deos. Lucret. lib. 6. 257.

Cælestes religiones. Tacit. lib. 1.

Prisca religione sacer recessus. Ouid. 10. Metam. 138.

Aetheris alti religio. Virg. 2. Aeneid. 37.

Nondum diuinæ religionis, non humani officij ratio colebatur. Cicero 1. de Inuent. 3.

Labefacta cadit religio. Claud. 1. in Rufinum, 3.

Colere religionem. Cic. pro Plancio, 65.

Summa religione, ceremoniaq; conficere sacra Cereris. Cic. pro Cornelio Balbo, 44.

Omnium religione consecrata. Vide Consecro.

Eripere religionem è domo Pontificis. Cic. pro Domo sua, 80.

Expiare solennes religiones supplicio alicuius. Cicero pro Mil. 54.

Manere in religione. Virg. 3. Aeneid. 82.

Suscipere cultum deorum, & puram religionem. Cicero 2. de Legibus, 90.

Gentes pro suis religionibus bella suscipiunt. Cic. pro Font. 17.

Antiqua sub religione tueri populum. Virg. 2. Aeneid. 38.

Venire in religionem res aliqua dicitur. Cic. 2. de Nat. deorum 15, Gracchus, quum comitia nihilominus peregisset, remq; illam in religionem populo uenisse sentiret, rem ad Senatum retulit.

Religio, est Latinè loquentibus, id quod uulgò Debitũ officij, hoc est, iustam muneris functionem appellant. Cic. 7. Verr. 29. Ibid. 5. 2, Nã qui sibi hoc sumpsit, ut corrigat mores aliorum, ac peccata reprehẽdat: quis huic ignoscat, si qua in re ipse ab religione officij declinarit? Budæus.

Religio. Plinius in epistolis lib. 4. ad Cornelium Tacitum, Si parentibus solis ius præceptoris conducendi relinquatur, ijsdemq; religio rectè iudicandi necessitate collationis addatur. id est, solicita & anxia cura probos præceptores idoneosq; deligendi liberis suis. Budæus.

Adhibere religionem. Vide Adhibeo.

Oratio nimia religione attenuata. Cic. de claris Orat. 155.

Religio, Conscientiæ scrupulus. Cic. de Arusp. resp. 9, Quæ tanta religio est, qua non in nostris dubitationibus, atq; in maximis superstitionib. unius Pub. Seruilij ac Marci Luculli responso ac uerbo liberemur? Hæc Budæus. Terent. Andr. 5. 4. 39,

At mihi unus scrupulus etiam restat, qui me malè habet. P. dignus es.

Cum tua religione, odio: nodum in scirpo quæris. Ibidem, 4. 4. 9.

Arcti nodi religionum. Lucret. lib. 4. 2.

Liber religione animus. Vide Liber adiectiuum.

Afferre religionem. Vide Affero.

Cepit quosdam religio. Vide Capio.

Constringi religione. Curtius lib. 6.

Religio iudicis, Integritas, uel anxia cura. Callistratus in l. Diuus Adrianus. ff. de re iudic. Cõspiratione aduersariorũ testibus pecunia corruptis, religionem iudicis circumuentam esse.

Religio est mihi. Plautus Curcul. 7. 71,

Vocat ad cœnam: religio fuit, denegare nolui. Budæus. Terent. Heaut. 2. 1. 16,

Tum quod dem ei, rectè est: nã nihil esse mihi, religio est dicere. Apud Suetonium in Augusto, cap. 6, Huic introire, nisi necessariò & castè, religio est. id est, nefas, non licet.

Religio mihi non est quo minus hoc faciam. Cic. 3. in Catil. 60.

Eximere religionem. Liu. lib. 4. id est, scrupulum, & uanum metum adimere. Budæus.

Exoluere religione. Vide Exoluo.

Habere religioni, pro Vereri, & auersari. Cic. 2. Off. 72, Nec tamen ut hoc fugiendum est, ita habendum est religioni, nocentem aliquando & nefarium defendere impiũq;. Budæus.

Impediri religione. Vide Impedio.

Incessit deinde religio. Tacit. lib. 3. Vide Incesso, in Incedo.

Incutere religionem. Vide Incutio.

Inducere religiones inexpiabiles in Rempub. id est, anxietates &

Digitized by Google

& formidines impendentes, quasiq; aduentantis iræ diuinæ. Cic.1.Philip.9.
Infixa animis religio. Vide Infigo.
Inijcere religionem alicuius rei. Vide Injicio.
Mederi religioni. Vide Medeor.
Obligare religione uel obstringere dicebant ueteres, pro eo quod dicimus, Conscientiæ metum incutere. Cic.2.Philipp. 88, Obstrinxisti Populum Romanum religione, augur auguri, Consul Consuli obnunciasti. id est, de cælo seruasse te dixisti, ne populus eo die comitia haberet, & uitium obuenisse dixisti (uerba sunt auguralia) ut comitia disturbares, & populum adalligares, & morareris hac obnunciatione. Verebantur enim Romani aliquid agere uetantibus auspicijs, ne malè cederet, si contra deorum monita ageret. Vide Obligo & Obstringo.
Offerre religionem. Vide Offero.
Graui sub religione oppressa uita. Lucret.lib.1.13.
Ciuitatem religione soluere. Cic.pro Cecinna,71.
Tangi religione. Liuius 1.ab Vrbe, 198.
Vertere in religionē. Liu.lib.6.bel.Pun.52, Et postero die eodem loco acies instructas eadem tempestas diremit. ubi recepissent se in castra, mira serenitas cum tranquillitate oriebatur. In religionem ea res apud Pœnos uersa est. id est, Pœni interpretati sunt id dijs non placere, ut pro urbe Roma capienda confligerent, uel ut urbs Roma armis oppugnaretur. Budæus.
Religio, quam uulgò Conscientiā rectā dicunt. Cic. pro Cecin. 20, Splendor Equestris ordinis, decus atq; ornamētum iudiciorum, exemplar antiquæ religionis. Budæus.
Religio, Fides. Cic.pro Flacco,7, de testibus, Itaque uidete quo uultu, qua confidentia dicant: tum intelligetis qua religione dicant. Budæus.
Testimoniorum religionem & fidem nunquam ista natio coluit. Cic.pro Flacco,7.
Religio, Metus, & solicitudo, inquit Seruius. Virgilius 8. Aeneid.70,

Iam tum religio pauidos terrebat agrestes Dira loci.

Refrenatus religione. Lucret.lib.5.23.
Numinum religiones introspicere. Tacit.lib.3.
¶ Religiosus, pen.prod. Adiectiuum (θρῆσκος, θεοσεβὴς, εὐλαβὴς, ἀλλαβὴς, σεβάσμιος) Vide Religio. Gellius ex Nigidio Figulo, Quocirca religiosus is appellabatur, qui nimia & superstitiosa religione sese alligauerat: eaq; res uitio assignabatur. Sed præter ista quæ Nigidius dicit, alio quodam diuerticulo significationis, religiosus pro casto atq; obseruanti, cohibentiq; sese certis legibus, finibusq;, dici cœptus. Simili aūt modo illa quoq; uocabula ab eadem profecta origine, diuersum significare uidētur, Religiosi dies, & Religiosa delubra. Religiosi enim dies dicuntur tristi omine infames, impeditiq;, in quibus & res diuinas facere, & rem quampiam nouā exordiri temperandū est: quos multitudo imperitorum prauè & perperam nefastos appellant. Itaq; M. Cicero in lib.epist.9.ad Atticum,173.3, Maiores, inquit, nostri funestiorem diem esse uoluerunt Alliensis pugnæ, quàm urbis captæ, quòd hoc malum ex illo. Itaq; alter religiosus etiam nunc dies, alter in uulgus ignotus. Idem tamen M.T. in Oratione de accusatore constituendo, religiosa delubra dicit, non ominosa nec tristia, sed maiestatis uenerationisq; plena. Massurius aūt Sabinus in commētarijs quos de indigenis composuit, Religiosum, inquit, est quod propter sanctitatem aliquam remotum ac sepositū à nobis est. Verbum à relinquendo dictum, tanquam ceremoniæ à carendo. Hactenus Gellius lib.4.cap.9.
Religiosus & Impius, contraria. Vide Impius.
Iustus, integer, religiosus, timidus, perferens iniuriarum. Cic. 2.de Orat.98.
Ita non religiosus, ut edat de patella. Cic.2.de Fin.38.
Atticorum aures teretes & religiosæ. Cic.in Orat.15.
Dedicatio est religiosa. Cic.pro Domo sua,95.
Religiosum delubrum. Vide paulo antè ex Gellio. Cic.6.Verr. 84, Herculis templum est apud Agrigentinos, non longè à foro, sanè sanctum apud illos & religiosum.
Religiosi dies. Vide paulo antè ex Gellio. Cic. ad Qu. frat. lib. 2.8.3, Dies erant duo, qui post Latinas habentur religiosi.
Facere aliquam domum religiosam. Cic.de Arusp.resp.29.
Limina religiosa deorum. Virg.2.Aeneid.74.
Res religiosissimæ, & Nefas, contraria. Cic.2. de Inuent. 222.
Religiosum est quod iurati legibus iudicauerunt. Cicero 1. de Inuent.64.
Religiosum est id facere: Vulgus dicit, Facienda est conscientia. Liuius 2.ab Vrbe,19.
Religiosum habere. Plin.lib.28.cap.4.3.
Religiosus, Fidelis. Cic.pro Cecinna,19, Huic ego testi gratias agam, quòd & in te misericordē se præbuit, & testimonio religiosum. Ita Budæus. Rursum Cic. lib.4.de Fin.99, Religiosissimus testis.
Religiosus, aliquando pro Superstitioso ponitur. Terentius Heaut.4.1.37,

— ut stultæ & miseræ omnes sumus Religiosæ.

¶ Religiosè, pen.prod. Aduerbium (θεοσεβῶς) id est, Solicitè & accuratè, inquit Budæus Colum.lib.3. cap. 10. 6, Nihil curiosè, nihil religiosè administrant.
Religiosissimè colere templum aliquod. Cic.2.de Inuent. 121.
Religiosè testimonium dicere, Fideliter. Cic.pro Cælio. 44.
Religiosè, pro Subtimidè & uerecundè. Cic.ad Sulpitium, lib. 13.18.6, Faciamq; id quod debent facere hi qui religiosè & sine ambitione commendant.
Religo] religas, pen.corr. (ἀναδέω) religare, Ligare significat, aut fortius ligare. Colum.lib.2, Diutiusq; perēnat quæ firmis truncorum & idoneis locis religata est.
Classem religauit ab aggere. Virg.7.Aeneid.22.
Funiculus à puppi religatus. Cic.2.de Inuent.236.
Ab humeris religatus funis. Plin.lib.9.46.
Religatus ad. Cic.1. Tuscul. 168, Trahit Hectorem ad currum religatum Achilles. Collum.lib.12.cap.44.2.
Religare in. Plin.lib.2. cap. 65.5, Religetur in mali cacumine.
Funem religare in querno stipite. Ouid.4.Fast.67.
Catena religari. Ouid. epist.10.18.
Classem religauit littore, Alligauit. Ouid.13.Metam.89.
Robora catenis religare. Lucan.lib.2.134.
Religare lineo funiculo. Colum.lib.7.cap.10.3.
Iussu ipsius quadrigis religatus, ac in diuersa distractus est. Plin.de Viris illust.4.
Religare religionibus bona alicuius, pro Consecrare alicui Deo. Cic.pro Domo sua,94, Vidimus hoc idem Cn. Lentulo Censori Tribunum plebis facere. nunquid igitur is bona Lentuli religionibus religauit? &c.
¶ Religatus, pen.prod. Participium (ἀναδεδεμένος) Horat. 4.Carm.ode 11.1,

— est hederæ uis
Multa, qua crines religata fulges.

Nodo religatus brachia. Tibul.lib.1.eleg.8.1.
Si prudentia extrinsecus religata pendeat. Cic.3. Tusc.65.
Somno religata agmina. Claud.4.Paneg.95.
¶ Religatio, religationis, Verbale (ἀνάδεσις) Cic. de Senect. 49, Et ipsa natura delectat, adminiculorū ordines, capitū coniugatio, religatio, propagatio uitium sarmentorumq;.
Relino] relinis, pen.cor. releui & relini, pen.prod. relitum;

Digitized by Google

pen.corr.(ἀποχόω) relinere, Quod obturatum erat aperire. Terent. Heaut. 3.1.51,

Releui dolia omnia, omnes serias. Plaut. Sticho, 14.83,

Nolo ego nos pro summo bibere: nulli relerimus postea. pro Releuerimus. id est, Nulli deinceps uinum deprompserimus. Cic. ad Attic. lib. 1. 8. 2, Quotus enim quisq; est qui epistolam paulo grauiorem ferre posit, nisi eam per lectionem relleuerit?

Si quando sedem angustam seruataq; mella

Thesauris relines. id est, repositionibus, inquit Seruius: at si diceret, apothecis. De apum aluearijs. Virgilius 4. Georg. 46.

Relinquo] relinquis, reliqui, penul. prod. relictum (λείπω, ἀπολείπω, ἀπολιμπάνω, λιμπάνω, καταλείπω, καταλιμπάνω, ἐγκαταλείπω, ἐγκαταλιμπάνω) relinquere, Notæ significationis. Plaut. Mostell. 4.45,

Reliquit, deseruitq; me. Cæsar 5. bel. Gal. 36, In littore molli atq; aperto deligatas ad anchoras relinquebat.

Relinquere ab se aliquem. Plaut. Trucul.

Prætereo ac relinquo. Cic. 5. Verr. 87.

Relinquere, Est aliquid pro suo alicui dimittere seu legare. Plaut. Aulul. 3.13.

Agri reliquit ei non magnum modum, &c. Terentius Phormion. 2.3.46,

At si talentum rem reliquisset decem, primus esses, &c.

Relinquere aliquem: pro, Nolle iuuare. Cicero ad Silium, libro 13.65.5.

Aculeos relinquere in animis auditorum. Vide Aculeus.

Aes alienum relinquere. Cic. pro Quint. 49, Propterea quod C. frater aliquantum æris alieni reliquerat. id est, Mortuus fuerat non persoluto ære alieno.

Sublimis, cupidusq; & amata relinquere pernix. Horatius in Arte, 34.

Amicitiam relinquere. Cic. 2. de Fin. 126.

Animam relinquam potius, quàm illas deseram. id est, Moriar potius, siue mori me malim. Terent. Adelph. 3.4.52.

Reliquit eam animus: pro, Deficit, siue concidit animo. Plautus M l. 20.37. Et in Menæch. 17.4, Reliquere uires.

Arraboni relinquere. Terent. Heaut. 3.3.42,

Ea relicta huic arraboni est pro illo argento. id est, in pignus.

Certatio relinquitur mihi cum aliquo. Cic. 2. de Fin. 73.

Comites in ualle reliquit. Ouid. 3. de Arte, 144.

In commentarijs relinquere. Plinius lib. 29. cap. 4.26. Sub. scriptum.

Curionem quondam concio reliquit. Cic. de clar. Orat. 100.

Confectum relinquere. Cic. ad Att. lib. 5.93.3.

Consolationem alicui relinquere. Cicero ad Trebonium, libro 15.21.2.

Consuetudinem relinquere. Cic. 1. Acad. 26.

Relinquere consultationi. Liuius lib. 5. bell. Pun. pro, Remittere ad consultationem.

Direptioni urbem relinquere. Cic. ad Sulpitium, lib. 4.1.8.

Dijs uotisq; relinquere. Ouid. 2. Metam. 38.

Dominos relinques, ut famuli solent. Catul. de Berecyn. 58.11.

Dubitationem relinquere apud aliquem. Cic. ad Treboniũ, lib. 15. 21.3, Nullam enim apud me reliquisti dubitationem, quantum me amaris.

In egestate relinquere. Cic. 3. Verr. 53.

Excusationem relinquere ad aliquem. Cicero ad Atticum, libro 9.173.7.

A febre quartana relinqui. Cic. Attico, lib. 8.150.3.

Gaudia relinquere. Ouid. epist. 16.41.

Heredem testamento relinquere. Cic. pro Quintio, 8.

Incertam relinquere aliquam, & uulnere mentis turbatam. Virg. 12. Aen. 32.

Incœpta fila relinquit. Ouid. 6. Matam. 7.

Infecta sacra relinquunt. Ouid. 6. Metam. 41.

Ita relinquitur, ut ea fortuita diuinari posint, quæ nulla nec arte, nec sapientia prouideri possunt. Cic. 2. de Diuin. 22.

Limen relinquere. Virg. 5. Aen. 64.

Locum admonitionibus relinquere. Cic. ad Lentulũ, lib. 1.1.4,

Sed planè nec precibus nostris, nec admonitionibus relinquit locum. id est, Nec se orari, nec se admoneri sinit: adeò præstat omnem diligentiam in tuo negocio.

Locum subtilitati nullum relinquere. Plin. lib. 35. cap. 10.17.

Locum uituperandi relinquere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2.8.1. id est, Dare ausam, &c.

Lucem relinquere. Virg. 4. Aen. 91.

Maturè relinquere aliquid. Hor. 2. epist. 1.20.

In medio relinquere. Cic. pro Cælio, 37, Hic ego iam rem definiam: mulierẽ nullam nominabo, tãtum in medio relinquã.

Memoriam alicuius rei relinquere. Cic. 2. Offic. 80.

Acrem sui memoriam relinquunt. Tacit. libro 15. De asperis facetijs.

Monimentum æternum audaciæ relinquere in sermone hominum. Cic. 3. Verr. 92.

Negocia longa relinquere. Hor. 3. Carm. ode 5.11.

De tanto patrimonio nihil relinquere. Cicero pro Roscio Amerino, 14.

Obsessionem relinquere alicuius oppidi. Pollio ad Ciceronem, lib. 10.33.12.

In opinione alicuius relinquere. Cic. 1. Verr. 9, Verùm non id mihi sumo Iudices, & hoc non modò in oratione mea non pono, sed ne in opinione cuiusquam relinquo, me omnibus patronis esse præpositum.

Incœptum dextra reliquit opus. Ouid. 2. de Arte, 16.

Pauor ossa reliquit. Virg. 3. Aeneid. 12.

Pilo meo satis amplum patrimoniũ in memoria nominis mei relinquam. Cic. ad Cælium, lib. 2.15.14.

Pecuniam in quæstu relinquere. Cic. pro lege Manilia, 26.

Præsidium relinquere castris. Cæs. 1. bel. Gal. 218.

Scriptum relinquere. Cic. de clar. Orat. 37. id est, Scribere.

Spem relinquere. Cic. 1. Tusc. 61, Quam (nisi quid dicis) prætermittamus, & hãc totam spem immortalitatis relinquamus. Sic Cæsar 1. bel. Gal. 220, Ne qua spes in fuga relinqueretur.

In spe aliorum relinquere. Cic. 1. Verr. 15.

Studium rei alicuius. Cic. 4. Academ. 15.

In suspenso relinquere. Plin. epist. 2 48.

Suspicionem alicui relinquere. Suet. in Cæsare, cap. 86.

Ardet abire fuga, dulcesq; relinquere terras. Virg. 4. Aen. 56.

Testamento relinquere aliquid alicui. Cic. 3. Offic. 125.

Verbum relinquere in ambiguo. Lucret. lib. 4.229.

Verba imperfecta reliquit. Ouid. epist. 13.3.

Vestigium amoris. Plin. lib. 36.5.12.

Vitam relinquere. Virg. 4. Georg. 110. Tacit. lib. 4, Relinquent de uitæ certum.

Vita reliquit eum. Lucret. lib. 5.13.

Mihi ne ut dubitem quidem relinquitur. Cic. 4. Acad. 215.

Relinquitur, pro Restat, siue reliquum est. Cic. ad Atticum, Relinquitur, ut si uincimur in Hispania, quiescamus.

Relinquendo. Ouid. 3. Trist 13.2,

Inq; relinquendo, quod idem fecere sodales,

Tu quoq; dixisses tristis in urbe uale.

¶ Relictus, Particip. (ἀπολειφθείς) Terent. Eunuch. 2.2.55,

—— ehò nunnam tu hic relictus custos,

Nequis fortè internũcius clàm à milite ad istam cursitet?

Omnibus

Omnibus relictis mihi frequentem operam dedistis. hoc est Præter alios, uel præ alijs omnibus. Plaut. Cist. 2. 5. Et apud Terent. in Eun. 1. 2. 86,

Relictis rebus omnibus, Quæsiui.

Relictus sum mihi. Plin. epist. 213, Ab his quæ auocant abductus, & liber, & mihi relictus, non oculos animo, sed animum oculis sequor.

Solus, inops, expes, letho pœnæq; relictus. Ouid. 14. Metamorph. 44.

At tu, oro, solare inopem, & succurre relictæ. Virgilius 9. Aeneid. 58.

Relictus ab omni honestate, Inhonestus. Cic. pro Rab. perduel. reo, 17, Nemo est inquam inuentus tam profligatus, tam perditus, tam ab omni non modò honestate, sed etiam simulatione honestatis relictus, qui se in Capitolio fuisse cum Saturnino fateretur.

Quid faciat? multum cæli post terga relictũ. Ouid. 2. Metam. 38. de Phaethonte.

Relictum æs alienum. Cic. pro Quintio. 8.

Dissimilemq; animum subijt, ætate relicta. Ouid. 7. Metam. 59. De Aesone sene, pristinæ iuuentuti restituto.

Relictum cuiq; arbitrium intelligendi. Plin. lib. 6. cap. 29. 14.

Cursus relictos iterare. Horat. 1. Carm. ode 34. 1.

Fides relicta. Ouid. 3. de Arte, 91.

Loci relicti. Horat. 2. Carm. ode 1. 8.

Siqua mei tamen est in te pia cura relicti. Ouidius 2. Amor. eleg. 16. 10.

Officijs omnibus relictis. Horat. 2. epist. 2. 14.

Postes à tergo relicti. Virg. 2. Aeneid. 91.

Insequitur Salius: spacio post deinde relicto Tertius Euryalus. Virg. 5. Aeneid. 65.

Inuidiã placare paras uirtute relicta. Horat. 2. Serm. Satyr. 33.

Vita tantummodo relicta est mihi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 10.

Repetere relicta. Horat. 1. epist. 7. 20.

¶ Relicta, loca sunt, quæ limites nõ acceperũt, ut ait Frontinus de limitibus. Cic. in Rul. Vt à maioribus nostris possessiones relictas disperdat & dissipet.

¶ Relictio, ἐγκατάλειψις, Verbale. Cic. 3. Verr. Quibus illam relictionem proditionemq; Consulis, &c. Idem ad Atticum lib. 16. 334. 7, Quòd effugissem duas maximas uituperationes. Vnam, quam itinere faciẽdo me intelligebã suscipere desperationis ac relictionis Reip. Aliqui legunt, religionis: sed ineptè.

¶ Reliquus, pen. corr. Adiectiuum (λοιπός, ὑπόλοιπος) Quod superest. Cæsar lib. 1. Comẽt. Demonstrant sibi præter agri solum nihil esse reliqui. Cic. Curio, lib. 7. 32. 2, Reliquũ est ut officijs certemus inter nos. Terent. Adelph. 3. 2. 48,

—hoc reliquũ est, Si inficias ibit, testis mecũ est annulus.

Perge reliqua. Vide Pergo.

Reliqui dies. Cic. pro P. Sestio.

Qualis in reliqua Græcia nemo. Cic. 2. de Amic. 6.

Erant mihi oppida complura etiam reliqua, quæ adire uellem. Cic. 4. Verr. 46.

Operam reliquam dare. Plaut. Trucul. 2. 13.

Spes reliqua. Terent. Eun. 2. 2. 9,

Itáne parasti te, ut spes nulla reliqua in te siet tibi? Cic. ad Brutum, lib. 11. 5. 6, Spẽ reliquã nullam uideo salutis.

Tempus reliquum. Cic. 3. Verr. 20, Menses mihi tres quum eripuissetis, ad agendum maximè appositos, reliquum omne tempus huius anni me uobis remissurum putastis.

In reliquum tempus sancit. Cic. 1. de lege Agr. 7.

Spe reliquæ tranquillitatis, luctus fingere: id est, futuræ. Cic. pro Sestio, 62.

Reliquum uitæ. Cic. 7. Verr. 71.

Reliqua uaticinationis breui cõfecta sunt. Cic. 1. de Diuin. 120.

Reliqui nihil fecit. Cic. 5. Verr. 95. id est, Omnia absumpsit.

Reliqui nihil est ei. Cic. 5. Verr. 171.

De reliquo uelim tibi persuadeas, &c. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 29. 14. Idem 1. de Orator. 50, Quoniam id quod difficillimum nobis uidebatur; ut omnino de his rebus Crasse loquerere, assecuti sumus: de reliquo iam nostra culpa fuerit, si te, nisi omnia quæ percunctati erimus, explicaris, dimiserimus.

Reliquum est, ut de me id scribam, quod te ex tuorum literis & spero, & malo cognoscere. Cic. in quadam epistola.

In reliquum. Quintil. lib. 4. cap. 5. Propositis enim probationibus, omnis in reliquum gratia nouitatis præcerpitur.

Præter te neminem habeo reliquum, in quo, &c. Cicero Pæto, libro 9. 15. 9.

Reliquos facere, pro Relinquere: ut missos facere. Cic. in Verr. Quos belli calamitas reliquos fecerat. Budæus.

¶ Reliqui, pluraliter. Cic. 4. Acad. 10, Sunt enim multi, qui omnino Græcas non amant literas, plures qui Philosophiam: reliqui qui etiam si hæc non improbent, tamen, &c.

¶ Reliqua, pluraliter (ἐλλείμματα) ut, Reliquorũ ratio: hoc est, debitorũ ab aliquo. Cic. ad Atticũ, lib. 16. 333. 5, Maximè autem me angit ratio reliquorũ meorum: quæ quanquã explicata sunt, tamen quòd et Dolabellæ nomen in ijs est, et attributione nomina ignota, conturbor. id est, Quanquam sint soluendo qui mihi debent, uel non sit controuersa persecutio. Idem ad eundem, lib. 16. 339. 8. Plaut. Cist. 4. 40,

Hunc quod reliquum restat, uolo persoluere.

Vt expugnatur nomẽ, ne quid debeant. Plin. epist. 24. lib. 9. ad Paulinum, Nam priore lustro, quanquam post magnas remissiones, reliqua creuerunt. Idẽ epist. 19. lib. 3. Reliqua colonorum minuit ad tempus. id est, debita contracta colonis. Budæus.

Reliqua contrahere. Plautus de administratione tutoris. l. L. Titius, Curator C. Seij tempore curæ fundum Cornelianum locauit Sempronio, qui Sempronius reliqua cõtraxit. Pro dec. Florent. & Haloander habent, traxit.

¶ Reliquatio, Verbale. Paulus in l. qui nominibus. ff. de administ. & peric. tut. Sed & si pupillus post pubertatem rationibus à tutore acceptis, reliquationem eius secutus usuras acceptauerit: priuilegium suum non amittit in bonis tutoris uenditis.

¶ Reliquor, pen. corr. reliquaris (λοιπάζομαι) reliquari, Deponens, Aes alienum ex reliquis rationum contrahere. Paulus de administratione tutorum, l. L. Titius, Paulus respondit, non ex eo quòd adultus eum qui prædia eius coluit, procuratorem habere noluit, debitum quod ex conditione reliquatus est, agnouisse eum uideri. Vlpianus de muneribus et honoribus, l. rescripto, Eos demum debitores Reip. accipere debemus, qui ex administratione Reip. reliquantur. Budæus.

¶ Reliquator, pen. prod. reliquatoris, Verbale (λοιπάς) Qui reliqua contraxit: Qui integrum non soluit, sed partẽ æris alieni seruat sibi. Scæuola de solutionib. & liberat. l. creditor, Valerius L. Titij seruus scripsit, Accepi à Mario Marino ex summa maiore tot aureos. Quæro, an hæc summa in proximum annum ei accepta ferri debeat, quum superioris anni sit reliquator? Budæus.

¶ Reliquiæ, reliquiarum, Pluraliter tantùm (λείψανα, κατάλειμμα) Tametsi singulariter apud Plaut. legatur in Milite, 3. 54,

At pedites tibi reliquia erant, si uiuerent. tamẽ frequentius idem etiam author plurali usus est: ut in Persa, 3. 22,

Nunc

Nunc huc intrò ibo, uisam hesternas reliquias
Qui euenerint. Idem Curcul. 8.18.

Nihil reliquiarum extat. Lucret. lib. 1.218.

Reddere omnes animæ reliquias. Lucret. lib. 3.134.

Cibi reliquiæ. Cic. 2. de Nat. deor. 207.

Cœnæ uel prandij reliquiæ. Cic. ad Cassium, lib. 12.4.1.

Coniurationis reliquiæ. Cic. in Parad. 34.

Exercitus reliquiæ. Liuius, Reliquias duorum exercituum cum cura colligerent.

Febrium reliquiæ. Celsus lib. 3. cap. 4.

Reliquias flagitiorum colligere. Cicero 4. Verrina 94. de Timarchide.

Reliquiæ huius generis. Terent. Adelph. 3.3.90.

Motus uitalis reliquiæ. Lucret. lib. 2.191.

Reliquias uitæ membris ex omnibus aufert. Lucret. lib. 6.166.
Lacerare reliquias uitæ alicuius & distrahere. Vide Lacer.

Reliquias persequi. Cic. de Senect. 17, de Carthaginis euersione loquens, Quam palmam utinam dij immortales Scipio tibi reseruent, & aui reliquias persequare. id est, superioris Africani præscriptum sequare, & peragas inceptum. Bud.

Reliquiæ, pro Cineribus. Modestinus in l. quidam. de cond. instit. Quidam testamento suo hæredem scripserat tali conditione, si reliquias eius in mare proijciat. Plinius ad Traianum, de reliquijs sepultorum transferendis epistolam scripsit. Budæus.

Legere reliquias, & legere ossa, apud Suetonium in Augusto. Item in Domitiano, capite 8, Monimentum, quod libertus eius è lapidibus templo Capitolini Iouis destinatis filio construxerat, diruit per milites: ossaq; & reliquias quæ inerant, mari mersit.

Receptæ reliquiæ ex ardente Troia. Virg. 7. Aeneid. 49.

Colere reliquias suorum. Virg. 7. Aeneid. 69.

Reloco] relocas, pen. corr. relocare, Rursus locare. Vlpian. in l. item quæritur. §. si lege. ff. locati & conducti, Si in lege operis locandi comprehensum esset, ut si ad diem effectum nō esset, alij relocare id liceret.

Reloquor] reloqueris, reloqui, Idem quod Eloqui. Var. lib. 5. de Ling. Latin. Hinc etiam amplius dicuntur eloqui ac reloqui in fanis Sabinis è cella dei, qui reloquuntur, &c.

Reluceo] reluces, pen. prod. reluxi (γἰλβω, ἐκλάμπω) relucere, Valde lucere. Virg. 2. Aeneid. 63.
— Sigæa igni freta lata relucent. Cic. 2. de Nat. deor. 154.
Huic non una modò caput ornans stella relucet. Et poeta. Liuius bel. Pun. lib. 2.75, Relucens flamma.

Dies reluxit cæco. Tacit. lib. 20.

Barba reluxit flammis. Virg. 12. Aeneid. 60.

Focus reluxit uiuo torre. Valer. 3. Argon. 23.

Vestis fulgore reluxit. Ouid. 11. Metam. 124.

Reluctor] reluctaris (ἀντιπαλαίω) reluctari, Repugnare, reniti siue obniti.

Dracones reluctantes. Horat. 4. Carm. ode 4.3.

Hostis reluctans. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.3.

Ore reluctanti it equus. Ouid. 3. Amor. eleg. 4.3.

¶ Reluctatus, pen. prod. Participium (ἀντιπαλαίσας) Claud. 1. de rapt. Pros. 9.
Penè reluctatis iterum pugnantia rebus
Rupissent elementa fidem.

Reluo] reluis, relui, reluere, Est, inquit Festus, resoluere, repignerare. Cæcil. in Carine,
Vt aurum & uestem, quod matris fuit,
Reluat, quod uiua ipsi opposuit pigneri. A Luo, luis, compositum, quod est Persoluo. Plautus, Repignorat, reluit, uendit. Vsus est Cicero in Sallustium, ut in optimo codice legit Turnebus: Vnde tu, inquit, qui modò ne paternam quidem domum reluere potueris, repentè tanquam somnio beatus hortos pretiosissimos, uillam in Tiburti C. Cæsaris, reliquasq; possessiones paraueris?

¶ Reluuia, reluuiæ, fœm. gen. à Reluendo dicitur, Grammaticis autoribus, quum se cutis reluit, quod est resoluit circa ungues. Vnde Turnebus, quam reduuiam dicunt, ipsa uocabuli origine adductus, contra fidem librorum omnium & famam, reluuiam libenter appellaret. Quod probabis, sequere.

Remacresco] remacrescis, remacrescere. Suet. in Domitiano, cap. 18, Postea caluitio quoq; deformis uentris obesitate, crurum gracilitate, quæ tamen ei longa ualetudine remacruerant.

Remaledico] remaledicis, pen. prod. remaledixi, remaledictum (ἀντικακολογέω) remaledicere, Maledictum maledicto retaliare. Sueton. in Vespasiano, capite 9, de iurgio quodam Senatoris Equitisq; Romani ita pronunciauit: Non oportere maledici Senatoribus: remaledici, ciuile fasq; esse.

Remancipo] remancipas, penult. correpţ. (ἀναχειρόω) remancipare, pro Mancipatam rem reddere, & iterum mancipare, hoc est redhibere. Boethius, Fiduciam, inquit, accepisse dicitur, cuicunq; res aliqua ea lege mancipatur, ut mancipanti aliquando remancipet.

Remancipatam Gallus Aelius esse ait, quæ mancipata sit ab eo cui in manum conuenerit. Festus.

Remando] remandis, remandi, remansum, remandere, pen. corr. (ἀναμασάομαι) Ruminare, rursus mandere. Plin. lib. 10. cap. 73.2, Pōtici mures simili modo remandunt. Quintilianus lib. 11. cap. 2, Deuoret initio tædium illud, & scripta, & lecta sæpius reuoluendi, & quasi eundem cibum remandendi.

Remaneo] remanes, penult. cor. remansi, remansum (ἐπιμένω, ὑπολείπομαι) Retrò manere, persistere. Cic. 1. Tuscul. 42, Expone igitur, nisi molestum est, primum si potes, animos remanere post mortem. Cæsar 3. bell. Ciuil. 320, Ab nonnullis ex ijs qui per causam ualetudinis remanserunt, cohortes esse Brundusij factas.

Recedere ab aliquo, & Remanere in aliquo, contraria. Cicer. 1. Offic. 57.

Cubito remanere presso. Horat. 1. Carm. ode 27.2.

Amicus remanens in duris rebus. Ouid. 1. Trist. eleg. 8.5.

Causa iniuriæ remanet. Cic. 1. Ver. 32.

Effigies remansit non cognoscenda. Ouid. 9. Metam. 53.

At manet in uita, cui mens animusq; remansit. Lucretius libro 3.82.

Incolumi remanent res corpore. Lucret. lib. 1.50.

Vestigia antiqui officij in illo remanent. Cicero pro Rosc. Amer. 16.

¶ Remansio, remansionis, Verbale (κατάμονή) Mansio. Cicer. pro Ligario, 3, Profectio certè animum tuum non debet offendere: non igitur remansio: multò minus.

¶ Remansor, oris, pro Emansore dixit Arrius in l. 4. §. 13. de re milit. Edicta faciebant, qui diu abfuisset, ut is inter remansores haberetur. Et l. 5. §. 6, Si remansor, aut negligens suorum, aut segnis, aut extra contubernium agens, non credetur ei.

Remano] remanas, pen. prod. (ἀναῤῥέω) remanare, Repetere, inquit Festus. Ennius lib. 5,
——deserunt riuos, camposq; remanant.

Remanare, Refluere. Lucret. lib. 5.54,
Percolatur enim uirus, retroq; remanat
Materies humoris. id est, retrocedit. Budæus.

Remant] Repetant. Ennius lib. 1,
— desunt

— desunt riuos, camposq; remant. Certè eo Verbo, eaq; significatiōe utimur Vocontini. Remere enim pignora, pro Repetere dicimus. Festus.

Remedium] remedij, à Medeor, mederis (ἀλεξιφάρμακον, ἀλκὴ, ἀλκώρα, ἀντιφάρμακον) Id quod medendi causa alicui morbo adhibetur. Terent. Heaut. 3.2.28,

— quippe quia
Magnarum sæpe id remedium ægritudinum est. Idem Andr. 3.1.10,

Quod remedium nūc huic malo inueniam? Cic. 3. Verr. 101, Quod est igitur remedium?

Ratio certa remedij. Lucret. lib. 6.247.
Acre remedium. Cic. pro Cluentio, 53.
Aspera remedia. Quintil. lib. 2. cap. 4.9.
Lene remedium. Liu. 2. ab Vrbe, 101.
Remedium et alleuamentum. Cic pro Sylla, 50.
Incommodorum remedia. Cic. Luceio lib. 5.12.13.
Remedium unum incommodis. Cic. 1. Verr. 5.
Remedium contra tonitrum, clauus ferreus sub stramine ouorum positus. Plin. lib. 10. cap. 54.2.
Efficax remedium. Cels. lib. 3. cap. 18.
Eximium remedium. Plin. lib. 27. cap. 12.20.
Singulare remedium. Plinius lib. 26. cap. 8. 30. Et libro 29. cap. 3.11.
Scatet remedijs urtica. Plin. lib. 22. cap. 13. Vide Scateo.
Tentare remedia. Celsus in Præfatione libri 1.
Adhibere remedium. Vide Adhibeo.
Cedere remedijs. Vide Cedo.
Comparare remedium ad frigorum magnitudinem. Cicero 7. Verr. 21.
Habere remedium, & uti remedio. Cicero 2. de Natura deorum, 189.
Inuenire remedium alicui rei. Cic. 13. Philipp. 363.
Lenire molli & leui manu remedia aspera. Quintilian. lib. 2. capite 4.9.
Pati remedium. Liuius 1. ab Vrbe, 6 in Præfat.
Quærere remedium. Liu. 2. ab Vrbe, 187. Cic. 5. Verr. 110. Nō inquam, perperère, ut homines iniuriæ tuæ remediū morte ac suspendio quærerent.
Quærere remedium ad aliquam rem. Cic. pro Cluentio, 19.
Reperire remedium. Cæsar 3. bel. Ciuil. 200.

¶ Remedio, remedias, remediare, Curare, sanare, Scribonius Largus, Constat inter plures, & crocodili testiculum ex aquæ cyathis tribus sumptum multos remediasse. Idem, illud non oportet ignorare, sanari. hoc uitium quum cognitum est, aliquibus: uiros facilius mulieribus remediari.

¶ Remediatus, penult. prod. Participiū. Scribonius Largus, Oportet tamen non indifferenter remediatos, in futurum uiuere. Paulò pòst, Antè quàm remediati erunt.

¶ Remediatio, remediationis, Verbale: Scribonius Largus, Quòd signum est remediationis.

¶ Remedialis, et hoc remediale, pen prod. Vindicianus ad Valentinianum imperatorem, Perunctus unguentus remedialibus. Macrob. lib. 7. Saturn. ad finem, Inest æri uis quædam remedialis & siccifica, quam dimittit in uulnere.

Remeligines] & remoræ, à morando dictæ sunt. Plautus in Casina,

Nam quid illæ nunc tam diu intus remorantur remeligines. Pranius in Prodito.

Remeligo à laribus missa sum. Lucilius,

Quæ nam uox ex te resonans, meo gradu remoram facit. Festus.

Remendo] remendas (ἀναξόω) remendare, pro Rursus mendam tollere, probat Calepinus ex Columella, lib. 3. cap. 17, Quidam flagellum totum sicut erat matri detractum, crediderunt sationi conuenire: idq; per gemmas quinas, uel etiam senas partiti complures tale oleaster, remendauerunt. quod ego minimè probo. Vbi legendum, taleolas terræ mandauerunt.

Remeo] remeas, pen. corr. (ἀνανοστέομαι) remeare, Retrò meare, redire, reuerti. Plaut. Asinar. 5.75,

Remeato audacter, mercedem si eris nactus. Martial. libro 1.99,

Gaudia non remeant, sed fugitiua uolant. Horat. 1. Serm. Satyr. 6.14.

Remeare ad. Liu. 9. ab Vrbe, 79. Virg. 2. Aeneid. 20,

Si patrios unquam remeassem uictor ad Argos.

Remeare ex. Varro 3. de Re rust. cap. 5.6, Idemq; faciunt, quæ ex Italia trans mare remeant.
Vrbem remeare. Virg. 11. Aeneid. 159.
Remeat aer. Cic. 2. de Nat. deor. 177.
Remeat pestifer calor. Plin. lib. 7. cap. 50.4.
Dies remeat. Tibul. lib. 1. eleg. 4.6.
Remeare in se, pro Replicari, siue reuolui. Seneca epist. 36, Obserua orbem rerum in se remeantium: uidebis in hoc mundo nihil extingui, sed uicibus descendere ac resurgere.
Remeant aquæ. Plin. lib. 6. cap. 27.4.

¶ Remeans, Participiū (ἀνανοστῶν) Tacit. lib. 1, Caium remeantem Armenia, & uulnere inualidū, mors fato propera, uel nouercæ Liuiæ dolus abstulit.

¶ Remeandi, remeando, remeandum, Gerundium, Lucretius lib. 4.

— aut quod penetrantibus illis
Exitus ex oculis liber datus, in remeando
Lædere ne possint, &c. id est, in redeundo.

¶ Remeatus, huius remeatus, pen. prod. Martianus in l. relegati, in fine ff. de pœnis, Et nemo potest commeatum remeatumue dare exuli, nisi Imperator ex aliqua causa.

Remetior] remetiris, pen. prod. remensus sum (ἀναμετρέω) remetiri, Rursum metiri. Aliquando etiam reddere. Plin. epist. 164, Iam mihi reddita incipit refici, transmissumq; discrimen conualescendo remetiri.
Astra seruata remetior. Virg. 5. Aeneid. 5.
Remetiri pelagus. Virg. 2. Aeneid. 37.
Remetiri, pro Recognoscere. Seneca 3. de Ira, Quum sublatum è conspectu lumen est, & conticuit uxor, moris iam mei conscia, totum diem mecum scrutor, facta ac dicta mea remetior.
Remetiri, pro Pensare uel remunerari. Quintilian. Declamat. 12, Frumentum pecunia remetiamur, libertatem nostram addicimus.

¶ Remensus, Participium. Martial. lib. 6.89,

Ille fide summa testæ sua uina remensus.

Remensum spacium. Lucret. lib. 2,

Finitu' est, retroq; pari ratione remensum 'st
Iter remensum. Stat. 3. Thebaid. 65.
Mari remenso ire. Virg. 3. Aeneid. 20.

Remex] Vide Remus.

Remigero] remigeras (ἀνακομίω) remigerare, Reuerti. Plaut. Pers. 18.3.

Crumenam hanc emere aut facere, ut remigeret domum.

Antiquè, pro Remigrare.

Remigium, Remigo] Vide Remus.

Remigro] remigras, pen. corr. (ἀναχωρέω) remigrare, Iterum migrare, reuerti. Cic. 1. Tusc. 193, In nostram domum remigremus. Idem 1. Acad. 19, Remigrare in domum ueterem è noua.
In locum remigrant. Lucret. lib. 2.194.

Roman

Romam tibi remigrandum est. Cic. Peto, lib. 9. 18. 7.

Atq; ei ne integrum quidem erat ut ad iusticiam remigraret. Cic. 5. Tusc. 88.

Remigrare, ad alia translatum. Plaut. Pœnulo, 2. 46,

Ad argumentum nunc uicissatim uolo remigrare. Idem Epidic. 11. 40,

Remigrat animus nunc demum mihi.

Reminiscor] reminisceris, pen. cor. (μέμνημαι, ἀναμέμνημαι, μνάομαι, ἐνθυμέομαι) reminisci, Recordari: quod fit, quum ea quæ mens tenuit, repetuntur, inquit Varro, quasi iterum rem in mentem reuocare. Iungitur aliquando genitiuo, aliquando etiam accusatiuo.

Genitiuo. Cic. ad Atticum, lib. 4. 71. 7, Reminiscebantur enim calendarum Ianuar.

Accusatiuo. Cic. Antequam iret in exilium, In nostro euentu aliorum reminiscentes casus.

Animo reminisci aliquem. Ouid. de Ponto, eleg. 9. 7,

Nam modò uos animo dulces reminiscor amici.

Actus miseros reminiscitur. Stat. 12. Thebaid. 79.

Tempus illud reminiscitur mœrens. Ouidius 5. Trist. eleg. 5. 7.

Reminisci & recordari aliquid. Cic. de Senect. 72.

Reminisci de re aliqua. Cic. pro Ligario, 22.

Reminiscendo recognoscere. Cic. 1. Tusc. 90.

Remisceo] remisces, remiscui (ἀναμίγνυμι) remiscere, Idem quod simplex Misceo. Hor. in Arte, 31,

Atq; ita mentitur, sic ueris falsa remiscet.

¶ Remistus, remista, remistum, Participium: ut, Venenum remistum. Seneca libro 2. de Tranquillitate uitæ, Venenum mihi dedit aliquis, sed uim suam remistam cibo perdidit.

Remitto] remittis, remisi, pen. prod. remissum (ἀνίημι, ὑφίημι, ἀναστέλλω, ἀναπέμπομαι, ἀποστέλλω, ἐνδίδωμι) remittere, Retrò mittere, ut ait Sipontinus. Plautus,

Munera accipit frequens, remittit nunquam.

Dona remittunt non leuiora datis. Ouid. 13. Metam. 152.

Remittere, primo loco: & Mittere, secundo. Cic. Tironi, lib. 16. 1. 2, Volebam ad te Marionem remittere, quem quum meliusculè tibi esset, ad me mitteres.

Ablatiuo precij aliquando iungitur. Curtius libro 4, Captiuos si placet reddi, honestius dono dabimus, quàm precio remittemus.

Remittere, Rursus mittere, reddere. Columella, libro 1. capite 6. Plinius libro 9. capite 18. 2, His aquam acceptam ore remittunt.

Remittere, Concedere, condonare, dimittere, ignoscere, datiuo construitur. Cic. 5. Ver. 188, Verùm hoc quoq; uobis remitto, negligite præterita si uultis.

Remitto & condono. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10. 5.

Remitto, pro Mitto, sino, concedo. Ouid. 11. Metam. 76,

Sed mora damnosa est, nec res dubitare remittit.

Remittere alicui aliquid, Concedere. Cic. 4. Acad. 190, Sed tibi aut concedendum est ita esse, quod minimè uis: aut memoriam mihi remittas oportet, & facilè esse ei locum, etiam si comprehensio, perceptioq; nulla sit. id est, Concedas mihi memoriam esse.

Vrgere, & nihil remittere. Cic. 4. de Fin. 124.

Remittere, Dimittere: cui contrarium est Erigere. Plinius libro 8. cap. 32. 3, Quum erexère aures, acerrimi auditus: quum remisère, surdi.

Remittere, Cessare. Terent. Andr. 5. 1. 8,

Nam si cogites, remittas iam me onerare iniurijs.

Remittere ædes quas emeris. Plaut. Most. 10. 11.

Remittere annum alicui. Plinius epistol. 136, Idem epistol. 155, Rursus ergo ijs qui soluerant, eius quod soluerant, decimam remisi.

Animum remittere, Delectare, inquit Nonius: cui contrarium est Intendere. Cic. in Hortensio, Quæro enim non quib. intendam animum rebus, sed quibus relaxem, ac remittam.

Remittere animum à. Liuius 9. bel. Maced. 89, Nunquam tamē remisit animum à colligendis in pace uiribus, quibus quandocunq; data fortuna esset, ad bellum uteretur. id est, Nunquam cessauit colligere uires, &c.

Remittere & contrahere animos. Cic. 2. de Legib. 61.

Ardorem pugnæ remittere. Liuius 5. bel. Macedon. 14. hoc est, Minuere.

Beneficium remittere. Cæsar 2. bel. Ciuil. 141.

Integramq; causam ad Senatum remittit. Tacit. lib. 3.

Contentionem remittere. Cæsar 2. bel. Ciuil. 56.

Culpam remittens. Valer. 3. Argon. 82. id est, Condonans.

Curam remittens. Stat. 4. Sylu. 6. 1.

Curam animi remittere. Ci. 6. Verr. 120.

De supplicio remittere. Cic. 7. Verr. 132. id est, Minuere supplicium.

De suo remittere. Cic. pro Rab. Posth. 1. 9.

De custodia remittere, Negligentiorem fieri. Colum. lib. 1. cap. 8. ad finem.

De uoluntate nihil remittere. Brutus Attico, in Epist. ad Brutum, 17. 10.

Debitum remittere. Cic. Attic. lib. 13. 281. 4.

Remittere ex. Plin. epistol. 194, Vis tu remittere aliquid ex rugis?

Ex uirtute pristina remittere aliquid. Cæsar 3. bel. Ciuil. 111.

Ex pecunia remittere. Cic. 5. Verr. 70.

Filia incœpta remisit. Ouid. 2. Fast. 151.

Fræna remittere equo, Laxare. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 24.

Frænos remittere dolori, per translationem. Plin. epist. 104. b. libro 5.

Remittere frontem, pro Indulgere uel minus seuerum esse. Plinius epist. 29.

Remittere saporem, pro Mitiorem reddere, uel temperare. Seneca de Prouident. Non mutant saporem maris, neq; remutunt quidem.

Remitti ex toto. Celsus lib. 3. cap. 12.

Furor ille se remisit. Ouid. epist. 4. 11.

Hebenas adducere, & Remittere, contraria. Cicero de Amicit. 42.

Horam remittere de suis legitimis horis, Prætermittere, præterire. Cic. 5. Verr. 16.

Hyems se remittit Vere. Tibul. lib. 3. eleg. 5. 1.

Remittere adolescentiæ alicuius, remittere lachrymis. Plinius epist. 198.

Imbres remiserunt. Liu. lib. 10. bel. Maced. hoc est, Cessarunt, uel minores fuerunt.

Inimicitias suas remittere Reip. Liu. 9. bel. Maced. 16.

Intercessionem remittere, Cessare ab intercessione. Liu. 8. bell. Maced. 240.

Iracundiam remittere. Cic. 8. Philip. 246.

Iras remittere. Virg. 4. Georg. 108.

Ius alicui remittere. Mart. lib. 1. 96.

Labores remittere, Cessare à laboribus, siue minus & parcius laborare. Mart. lib. 10. 82.

Legem remittere. Curtius lib. 6, Legem se supplicio coniunctis sonitum remittere edixit.

Librum remittere dicitur arbor, quando librum sua sponte relinquit. Colum. lib. 11. cap. 2. 18, Possuntq; si iam librum remittunt, inseri oleæ, uel emplastrari.

Mandata remittere. Cæsar 1. bel. Ciuil. 42, Illi deliberata respondent, scriptaq; ad eum mandata per eos remittunt.

Digitized by Google

Memoriam remittere. Cæs.6. bel. Gal.59, Quod ferè plerisq; accidit, ut præsidio literarum diligentiam in perdiscendo ac memoriam remittant. id est, Memoriam non curent, et negligant meminisse.

Multam remittere. Vide Multam dicere, in Dico.

Neruos remittere, & Intendere, contraria. Plinius libro 26. capite 10. 4.

Nomen remittere. Tacitus lib.20, Vim principis complecti, nomen remittere.

Numeros in cantu remittere. Cic.1.de Leg.16.

Nuntium remittere ad aliquem. Plaut. Capt.7.15.

Nuntium remittere uxori, Repudiare uxorem. Vide Nuntius. Cicero in Topicis, 6.

Officium alicui remittere, cui opponitur Exigere. Plin. epist. 143. id est, Condonare.

Opera remittere. Liu.10 bell Pun.11.

Opinionem remittere. Cic. pro Cluent.3. id est, Discere ab ea.

Pœnam remittere. Liu.10.bel. Maced.42.

Repudium remittere, Repudiare. Terent. Phorm.5.8.36.

Sonum uocis intendere & Remittere, contraria. Cicero in Orator.32.

Remittant spiritus, comprimant animos suos, sedent arrogantiam. Cic. pro Flacco, 42.

Nullus remittis tempus, neq; te respicis. id est, Non cessas. Terent. Heaut.11.18.

Aspera uerba remittere alicui. id est, Non acrius obiurgare aliquem. Ouid.3.de Ponto, eleg.6. 2.

Vincula sæua remittere. Ouid.2.de Arte, 59.

Voluntate remittere. Liu.5.bel. Maced.4.

Vultum remittere. Ouid.2.de Ponto, eleg.2.13.

Lege remissum, Concessum lege. Ouid.3.de Arte, 121.

Thyades membra remissæ. Senec. Oedipo, 5.8.

¶ Remittor, remitteris, Paßiuum, pro Interquiesco, occupationes intermitto, & animum remitto. Plin. iunior lib. 1. epist. 16, Erucio, Est ergo mecum per diem totum: eundem antequàm scriba, eundem quum scripsi, eundem etiam quum remittor, non tanquam eundem lego.

¶ Remissus (ἀνειμένος, ἀνετός) Particip. siue Nomen ex participio, Laxus, negligens.

Tristis & Remissus, contraria. Cic. pro Cælio, 9, Cum tristibus seuerè, cum remißis iucundè: cum senibus grauiter, cum iuuentute comiter: cum facinorosis audacter, cum libidinosis luxuriosè uiuere.

Remissus & Acris, contraria. Cic.3.de Fin.3.

Remißiorem esse, & summo iure contendere. Cic. ad Attic. libro 16.339.1.

In ulciscendo remißior. Cic. Post reditum ad Quirites, 19.

Remissus animo. Cæs.2.bel. Ciuil. 52.

Mente remissus. Claud.2. Paneg. 29.

Remißior æstimatio quàm annona. Cic.5. Verr.184.

Ambage remissa. Ouid. epist.7.30.

Remissus animus. Cic.2.de Diuinat.206, Hæc scilicet in imbecillo, remissoq; animo multa omnibus modis confusa & uariata uersantur.

Leni animo & remisso esse. Cic.2.de Orat.105.

Contentum & remissum corpus. Cic.2.Tusc. 94.

Digitos inter remissos cecidêre pocula. Propert. li.4.eleg.9.5.

Remißius dicendi genus. Cic. pro Sestio, 99.

Remißius frigus. Cæsar 5.bel. Gall.5.50.

Opus remissum, Humile, & non magnæ artis, aut magni laboris. Ouid.2.Trist.109.

Pectus remissum. Senec. Herc. furente, 4.

Ramus quum remissus esset, in oculum recidit. Cicero 1. de Diuinat.200.

Sanguis è pulmone remissus. Ouid.1.de Ponto, eleg.4. 4.

Remissa temporibus studia. Cic.1.Tusc.1.

Remissus, Solutus febri. Plin. iunior lib. 7. epist.1, Quinetiam quum perustus ardentißima febri, tãdem remissus unctusq;, acciperem à medico potionem, &c.

¶ Remißio, remißionis (σύλλυσις, ἄνεσις, πάρεσις, ἀποτολή) Verbale. Plin. epist.68, Ego tamen te uel magis in remißionibus miror. Sic apud Cic.4. in Catil.86, Remißio pœnæ.

Remißio, Relaxatio & dissolutio. Cic. Metello, lib.5.2.26, Si humanitas appellanda est in acerbißima iniuria remißio animi ac dissolutio.

Quies & remißio. Cic. pro Cælio, 31.

Danda tamen est omnibus aliqua remißio. Quintilianus libro 1. capite 3.5.

Non inutilis laborum remißio. Quint. lib.3. cap.8.20.

Remißio morbi senescentis. Cic. ad Gallum, lib.7.27.4.

Remißio animorum. Cic. ad Pætum, lib.9.24.9.

Remißio & moderatio uocis. Cic. de claris Orat.174.

Contentio uocis & Remißio, contraria. Cic.2.de Orat. 136.

Remißio & contractio superciliorum. Cic.1. Offic.203.

Remißio pensionis. Suetonius in Iulio.

Remißiones. Tacit. in uita Agricolæ, Iam uerò tempora curarum remißionumq; diuisa.

¶ Remißè, Aduerbium (ἀνειμένως) Leniter uel laxè. Salustius, Pauca timidè, remisseq; locutus absceßit.

Remißè, Lentè, & ueluti remisso, id est, laxato animo. Cic.3.de Orat.17. Quis unquam res præter hunc tragicas penè comicè, tristes remißè, seueras hilarè, forenses scenica propè uenustate tractârit.

Remißè disserere, & Neruosè, contraria. Cic.3.Off.144.

Remißius agere. Cic.1.de Finib.2,

Agere uersum leniter, remißè, non actuosè. Cic.3. de Orat. 57.

Remißè, leniter, urbanè agere cum aliquo: cui opponitur Grauiter, seuerè, priscè. Cic. pro Cælio, 24.

Remißè & Vehementer, contraria. Cic.6.Verr.67.

¶ Remissarius, Adiectiuum (ἀνετικός) ut, Remissarius uectis in sucula torcularis, qui frequenter remittitur: uel qui ad remißionem factus est. Cato cap.19.2, Vectes longißimos pedum decem & octo, secundos pedum sexdecim, tertios pedum quindecim, remissarios pedum duodecim.

Remoboth] Monachorum genus apud Aegyptios deterrimum. Rhodiginus lib. 10. Antiquarum lectionum, cap.4. Quia uerò Antonij anachoritæ facta mentio est, ambigentq; forsan multi, quæ sit cognominis eius ratio: sciendum, in Aegypto tria fuisse monachorum genera. Quidam Cœnobitæ dicebantur, uel eius gentis lingua Sauses. Alij Anachoritæ, qui deserta ferè incolebant: unde & nominis profluit ratio, ex Græcæ linguæ interpretamento. Tertios Remoboth appellant, deterrimos, neglectosq;: quibus mos est, ut bini terniue habitent simul, suoq; uiuant arbitrio, conquisita in mediũ conferentes. Verùm apud eos omnia affectata, laxæ manicæ, follicantes caligæ, uestis craßior, crebra suspiria, inquit Hieronymus.

Remolior] remoliris, penult. prod. (ἀποσείω) De suo loco pellere. Ouid.5. Metam.71,

Sæpe remoliri luctatur pondera terræ,
Oppidaq; & magnos deuoluere corpore montes, De Typhoeo hoc est, Excutere uel decutere & demoliri.

Arma remolitur. Silius lib.1.8.

¶ Remolitus, pen. prod. Participium: ut, Orbis remolitus. Seneca Herc. furen.6.34.

Remollio] remollis, remolliui, remollitum (ἀναμαλάττω) remollire, pen. prod. Valde, uel rursus mollire. Colum. lib.2. cap.12.7, Nihil itaq; amplius in iteratione, quàm remolliri

terra debet æqualiter.

Artus tactos remollit Salmacis. Ouid. 4. Metam. 58.

¶Remolitus, pen. prod. Participium (ἀναμαλαχθεὶς) Sueton. in Augusto, cap. 79, *Vultu erat uel in sermone, uel tacitus, adeò tranquillo serenoq;, ut quidam è primoribus Galliarũ confessus sit inter suos, eo inhibitum ac remollitum, quo minus ut destinârat, in transitu Alpium per simulationem colloquij propius admissus in præcipitium propelleret.*

¶Remollesco, remollescis (ἀναμαλάττομαι) remollescere, Molle fieri. Cæsar 4. bell. Gall. 471, *Vinum ad se importari non sinunt, quòd ea re ad laborem ferendum remollescere homines, atq; effœminari arbitrantur.*

Cera remollescit sole. Ouid. 10. Metam. 57.

Remollescere, per translationem, Mitem & placatum fieri. Ouid. 1. Metam. 77,

—precibus si numina iustis
Victa remollescunt, si flectitur ira deorum.

Remonium] Locus iuxta urbem, quem ad inauguranda tẽpla Remus cepit. Alexander lib. 6. Genialium dierũ, cap. 11.

Remora] à Remo, Romuli fratre, appellatio. Ennius apud Cicer. *Curabant urbem Romam Remorámne uocarent.* Sic in manuscriptis. Editi habent, *Romámne Remámne uocarent.* Turnebus priorem scriptura magis probat.

Remora] Vide Remoror.

Remorbescere] ἀνανοσεῖν, In morbum recidere, inquit Festus. Verbum antiquum.

Remordeo] remordes, remordi, remorsum (ἀντιδάκνω) remordere, Mordere eum à quo quis est morsus.

Remordere, cruciare, solicitare. Virg. 1. Aeneid.

——quando hæc te cura remordet.

Cura remordet me. Claud. de bello Getico.

Præteritisq; admissa malis peccata remordent. Lucret. lib. 1.

Animus conscius remordet. Lucret. lib. 4.

Remores] pen. corr. Aues in auspicio dicuntur, quæ acturum aliquid remorari compellunt. Festus.

Remoror] pen. corr. remoraris (ἀναβάλλω, ἐπέχω, ἀνέχω, παρέλκω) remorari, Retardare. à Remora pisce, ut ait Donatus. Terent. Andr. 4. 4. 18,

—ne quod uestrum remores commodum. Idem Eunucho, 2. 3. 10,

Vt illum di, deæq; senium perdant, qui me hodie remoratus est.

Ituros remorari. Ouid. 12. Metam. 44.

Verba puellæ me remorantur. Propert. lib. 1. eleg. 6. 1.

Remorari aliquem à re aliqua. Cic. 1. in Catil. 2.

Remorari gradum. Plaut. Persa, 3. 25.

Iter remorari. Ouid. 11. Metam. 47.

Spem alicuius remorari. Cic. ad Atticum, lib. 3. 54. 1.

Remorari, sine casu. Liuius 7. bel. Maced. 187, *In deteriore sua fortuna pacem faciet rex, quia serius facit, quàm facere potuit si nunc remoratus fuerit.* Vetus codex habet, moratus. Plaut. Casin. 19. 7,

Nam quid illæc nunc tam diu intus remoratur, quasi ob industriam?

Non diu remoratus es. Catul. in Epithal. Mallij, 56. 40.

¶Remoratus, pen. prod. Participium (ἀναβιβλημένος) ut, *Calamitas remorata longius serpit.* Cic. Anteq. iret in exil. 9.

¶Remorans, penult. corr. (ἀναβάλλων) Aliud participium. Ouid. 6. Fast. 155,

Et fugiunt freno non remorante dies.

¶Remora, remoræ, penult. corr. (παρέλκυσις) Retardatio dicitur. Lucil.

Quæ uox ex te resonans meo gradu remoram facit? Plautus Trinum. 3. 12,

Quæ in rebus multis obstant, odiosaq; sunt, remoramq; faciunt rei priuatæ & publicæ.

Remora (ἐχενηίς) Animal aquatile, admodum breue: à Remorando nomen trahens, quòd nauem cui adnixum sit, remoretur. Plinius libro 32. capite 1. 1, *Tamen omnia hæc pariterq; eodem impellentia unus ac paruus admodum pisciculus echeneis appellatus in se tenet. Ruant uenti licet, & sæuiant procellæ, imperat furori, uiresq; tantas compescit, & cogit stare nauigia: quod non uincula ulla, non anchoræ pondere irreuocabili iactæ.* Et paulo pòst, *E' nostris quidam Latinis remoram appellauêre eum.*

Remoueo] remoues, pen. corrept. remoui, remotum, penult. producta (ἀποκινέω, διακρίνω, ἀφίστημι, μετάγω) remouere, Amouere, abducere, auferre. Cic. ad Tironem, lib. 16. 11. 6, *Accepimus conditiones, sed ita ut remoueat præsidia ex his locis quæ occupauit.*

Remouere aliquem à legibus, Deijcere eum à spe legum ferendarum. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 10. 6.

Remouere aliquem à Rep. Cæsar 3. bel. Ciuil. 84.

Remouere ab oculis, & Occultare, Idem. Cic. 1. Off. 177.

Remouere de medio, Clàm auferre. Cic. pro Roscio Amerin. 14, *Multa palàm domum suam auferebat, plura clàm de medio remouebat.*

Ex urbe me remoui in montes. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 4.

A' uulgo & scena in secreta se remouere. Horatius 2. Sermon. Satyr. 1. 1. 5.

Causas desidiæ remouere. Ouid. 3. Trist. eleg. 7. 7.

A' se remouere inuidiam. Ouid. 12. Metam. 126.

Manus remouere ex oculis. Ouid. 9. Metam. 79.

Ministerio sceleris me remoui. Ouid. 3. Metam. 126.

Metum remouere. Liu. lib. 2. ab Vrbe, 9.

Moram remouere. Plaut. Stich. 5. 34.

Nubem animi remouit ipse dolor. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 3.

Oculos remouere, & se totum auertere. Cic. pro Corn. Balb. 7.

Operam suam remouere à populari cœtu. Cic. 4. Acad. 12.

Pudorem remouere. Ouid. 8. Metam. 32.

Se remouere ab aliquo, pro Alienare. Cicero ad Atticum, libro 4. 77. 5.

Remouere se à negocijs publicis, Extricare se. Cicero 1. Officiorum, 99.

Ab amicitia alicuius se remouere. Cic. de Amic. 66.

A' suspicione alicuius commodi se remouere. Cicero 2. de lege Agrar. 35.

Remouere se arte sua, Non eam exercere amplius. Cicero in Oratore, 3.

Cura remouens soporem. Ouid. 6. Metam. 99.

Suspicionem leuare, atq; ab se remouere. Cic. 5. Verr. 116.

Vim procul hinc remoue. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 6.

Remôsse, pro Remouisse. Lucret. lib. 3. 14,

—falso terrore coacti
Effugisse uolunt longè, longeq; remôsse.

A' uulgò remôrant se in secreta: id est, Remouerant, secesserãt. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 15. Syncope est. Silius lib. 11. 35,

—hi sunt qui iura dedêre
Terrore expulso, Sidicinaq; bella remôrunt.

¶Remotus, penult. product. (ἀποκινηθεὶς) Participium, siue Nomen ex participio, Qui longius abest. Cicero 7. Verrin. 66, *Remoto atque ablegato uiro, non liberius quàm antè, &c.*

Remotum procul. Cicero 5. Verr. 72, *Etiámne hæc tam parua ciuitas, tam procul à manibus tuis atq; à conspectu remota?*

Procul urbe remotus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 25.

Longa regione remotus. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 12.

Longè

Digitized by Google

Longè remotus homo ab ambitione. Vide Longus.
A' Culpa remotus, Qui caret culpa. Cic. pro Murena, 6.7.
A' cupiditate remotus. Cic. 3. Ver. 75, Hæc conscripsi x. Cal. accubans apud Vestorium, hominem remotum à dialecticis, in arithmeticis satis exercitatum. Cic. ad Att. libro 14.308.4.
Ab iniurijs remotissimus. Cic. 4. Verr. 115.
Remotus ab inani laude & sermonibus uulgi. Cicero Catoni, lib. 15.4.38.
Procul remotus ab oratoris officio. Cic. 1. de Inuent. 12.
A' pudore remotus longissimè. Cic. 2. de lege Agr. 42.
A' religione remotus. Cic. pro Fonteio, 10.
A' sensibus remotum. Lucret. lib. 5.30.
A' suspicione minimi errati remotissimus. Cicer. 6. Ver. 36.
Vitio ab omni remotus. Horat. de Arte, 78.
Ambage remota uerum abdidit. Ouid. 3. Fast. 68.
Antrum remotius. Ouid. 9. Fast. 25.
Dicit esse quæ secretò agere de Rep. uelit, arbitris remotis, &c. Liu. 2. ab Vrbe, 157.
Custos remotus. Horat. de Arte, 33.
Officia autem tollebantur delectu omni & discrimine remoto. Cic. 4. de Fin. 112.
Fœmina à uiris remotissima, Non dedita libidini. Colum. libro 12. cap. 1.2.
Ioco remoto tibi hæc amicissimo animo præcipio. Cic. ad Trebatium, lib. 7.11.6. Quod & Amoto ioco dicitur.
Locus arbitris remotus. Cic. 7. Verr. 64.
Postquam exempta fames epulis, mensæq; remotæ. Virgilius 1. Aeneidos, 44.
Nimbi remoti. Horat. 4. Carm. ode 4.2.
Pietas remota. Lucan. lib. 6.31.
A' memoria remota res. Cic. 1. de Inuent. 1.
Remota res à Lentulo. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 6.5.
Sermo à strepitu forensi remotissimus. Cicero in Orat. 17.
¶ Remotio, Verbale (ἀπολύνσις) Cicero 1. de Inuen. 22, Eius partes sunt quatuor, concessio, remotio criminis, relatio criminis, comparatio.
Criminis remotio, apud Cic. 3. de Inuent. 186, est, quum eius intentio facti, quod ab aduersario infertur, in alium, aut in aliud dimouetur.

Remugio] remugis, pen. prod. remugiui uel remugij, remugitum, penul. prod. (ἀντιγύγω, ἀναβρύχω) remugire, Resonare. Virg. 3. Georg. 9,

Et uox assensu nemorum ingeminata remugit.

Cælum remugit. Virg. 9. Aeneid. 101.
Mons totus circum remugit. Virg. 12. Aeneid. 186.
Nemus remugit uentis. Horat. 3. Carm. ode 10.2.
Nemus remugit bellatore. Stat. 12. Thebaid. 121.
Sinus Ionius remugiens Noto. Horat. Epod. 10.4.
Tympanum remugit. Catul. de Berecynth. epigr. 58.6.
Vox remugit assensu nemorum ingeminata. Virg. 3. Georg. 9.
Antro remugit Sibylla. Virg. 6. Aeneid. 20.
Ad mea uerba remugis. Ouid. 1. Metã. 132. Verba Inachi ad filiam mutatã in uaccã. hoc est, Mugitum reddis, nõ uerba.
Infantis ululatibus remugit. Stat. 12. Thebaid. 55.

Remulceo] remulces (ἀνακηλέω) remulcere. Virgilius 11. Aeneid. 163.
Corda stimulata remulcere. Stat. 8. Thebaid. 19.
Minas remulcere. Stat. 8. Thebaid. 19.
Remulcere pro Reflectere. Virg. 11. Aeneid.

—caudamq; remulcens
Subiecit pauitantem utero, &c.

Remulco] Ablatiuus est, quum scaphæ remis magna nauis trahitur, ait Festus. Cæsar. 3. bel. Ciuil. 155, Ad Oricum uenit, submersamq; nauim remulco, multisq; contendens funibus reduxit. Liu. 5. bel. Pun. 171, Itaq; Marcellus nocte nauim onerariam cum armatis remulco quadriremis, trahi ad Acradinam iussit. Plaut. Bacchid.

Interea è portu nostra nauis soluitur.
Vbi portu eximus, homines remulco sequi.

¶ Remulco, remulcas (ῥυμουλκέω) remulcare. Latinis minus in usu. Propriè est remigando è scapha grandiorem nauim trahere: quod aliquando nõ solum necessitatis gratia fit, sed ut nauis quietius agatur. Hinc remulcare aliquãdo dicimus, molli ac leni tractu ad progressum mulcere: ut ait Nonius. Sisenna lib. 2, Si qua celeriter solui poterat, in altum remulcando trahitur. Et à Remulcendo fit.

Remunculus] Nauigium piscatorium, inquit Nonius. Salust. Histor. libro 20, Primo in dicit fortè super (alij, per) noctem in remunculo piscantis. Meminit & Gell. libro 16. capit. 25.

Remunero] remuneras, pen. corr (ἀντιμισθόω, ἀντιχαρίζομαι) remunerare: & Remuneror, remuneraris, remunerari, Deponens, Retribuere, compensare, beneficium reddere, mutuam gratiam referre. hoc est, Munere aliquo, munus aliud compensare. Plinius epist. 165. Remuneranda est igitur probitas eorum, &c. Cicero Post reditum in Senatu, 26, Quibus autem officijs T. Annij beneficia remunerabor? Idem ad Attic. lib. 8.145.6, Tu si tibi eadem causa est, me remunerare sanè uelim.
Officio aliquem remunerare. Quint. Cic. de Petit. Consul. 25.
Remunerare præmio. Cæsar 1. bel. Gal. 196.
Remunerari aliquem munere. Cic. ad Varronem, lib. 9.8.3.
Supplicijs his te remunerabor. Catul. ad Caluum, epigr. 14.4.
Ad remunerandum nihil suppetit præter uoluntatem. Cicero L. Paulo, lib. 15.13.4.
¶ Remuneratio, remunerationis (ἀντιμισθία, ἀντίχαρις, ἀντιδωρεά, ἐπικαρπία) Verbale. Cic. de Amic. 46, Nihil est enim remuneratione beneuolentiæ, nihil uicissitudine studiorum officiorumq; iucundius. Idem 2. Offic. 101, A' quo enim expeditior & celerior remuneratio fore uidetur, in eum ferè est uoluntas nostra propensior.

Remuria] Remi occisi funesti dies. Alexandrinus Alexander libro 4. capit. 20, Etiam mense Maio, dies quibus Remuria celebrantur, ut occisi Remi umbra placaretur: & Nonis Iulij, quæ Caprotinæ dictæ sunt, qua die Romulus apparere desijt.

Remurinus] ager dictus, quia possessus est à Remo: & Remi habitatio, Remora. Sed & locus in summo Auentino, Remoria dicitur, ubi Remus de urbe condẽda fuerat auspicatus. Paulus apud Festum.

Remurmuro] remurmuras, penul. cor. (ἀντιμορμύρω) remurmurare, Contrà murmurare. Stat. 5. Sylu. 1.31,

Qualiter alta comam syluarum gloria pinus
Seu Iouis igne malo, seu iam radice soluta
Deficit, & nulli spoliata remurmurat aruæ.

Remus] ῥῶμος, ῥέμος, filius Martis & Iliæ, à fratre Romulo interemptus, ut scribit Liuius. Post cuius mortem, oborta pestilentia, consulto oraculo responsum est, placãdos esse manes fratris extincti: ob quam rem sella curulis cum sceptro & corona, & cæteris regni insignibus semper iuxta sancientem aliquid Romulum ponebatur, ut pariter imperare uideretur: unde est illud Virgilij, 1. Aeneid. 60,

—Remo cum fratre Quirinus
Iura dabunt. Hæc Seruius. Tibul. lib. 2. eleg. 5.5,
Romulus æternæ nondum firmauerat orbis
Mœnia, consorti non habitanda Remo.

Remus] remi, masc. gen. (κώπη, πλάτη, ἐλάτης, ἐρετμὸς ὑπηρέσιον) Instrumentum quo naues aguntur. Cic. 3. Ver. 57, Quam

57.Qui in multos esse oporteret,ex ipso quod erat factum sex remorum numero,conijciebant.
Remi breues.Iuuen.Satyr.15.13.
Lenti remi.Senec.Hippol.3.7.
Inflexus remus.Cic.4.Acad.39,Neq; uerò hoc loco expectandum est,dum de remo inflexo,aut de collo columbæ respondeam.id est,Cur in aqua inflexus uideatur.
Validi remi.Valer.2.Argon.63.
Adijcere uela remis.Ouid.2.de Remed.amor.eleg.79.
Admotum fretum remis.Ouid.6.Metam.103.
Aptare remos.Virg.5.Aeneid.151.
Verrimus & proni certātib.æquora remis.Virg.3.Aen.134.
Minutis remis confisa cymba.Propert.lib.1.eleg.11.2.
Ordine terno consurgunt remi.Virg.5.Aeneid.24.
Contorsit remum in hostem.Lucan.lib.3.134.
Conuulsum remis dehiscit æquor.Virg.5.Aeneid.29.
Ad remum dare aliquem.Vide in Præpositione Ad.
Ducere remos.Ouid.1.Metam.60.
Franguntur remi.Virg.1.Aeneid.22.
Impellere remos.Virg.4.Aeneid.119.
Nauim remis impellere:id est,Remigrare.Cic.4.Tusc.16.
Properantibus remis impellit æquora.Ouid.3.Metam.132.
Incumbere remis.Ouid.2.de Arte,147.
Validis incumbere remis.Virg.5.Aeneid.3.
Lentos incuruans gurgite remos.Catul.Argon.59.37.
Inhibere remos.Vide Inhibeo.
Grauibus ineunt certamina remis.Virg.5.Aeneid.23.
Alarum remis insistere.Ouid.5.Metam.112,

Posse super fluctus alarum insistere remis
Optastis.id est,Posse uolare.

Insurgere remis.Virg.3.Aeneid.42.
Intenta remis brachia.Virg.5.Aeneid.28.
Lentandus remus in unda.Virg.3.Aeneid.77.
Obsistunt remis freta.Ouid.epist.13.1.
Agili remo peragit freta.Ouid.epist.11.13.
In uerbere remorum perstant.Ouid.3.Metam.133.
Agmine remorum celeri petit maria.Virg.5.Aeneid.43.
Freta pulsata remis resonant.Senec.Octau.6.9.
Reducere remum ad pectora.Ouid.11.Metam.93.
Rates reguntur remo.Ouid.1.de Arte,1.
Solicitare freta remis.Virg.2.Georg.101.
Stringere remos.Virg.1.Aeneid.112.
Subducere remos.Ouid.11.Metam.98.
Torsit aquas remis.Ouid.5.Fast.129.
Verrunt uada remis.Virg.6.Aeneid.64.
Demissi remi uerrebant freta.Ouid.3.Amor.eleg.7.9.
Remis uentisq; leuam cuncta cohors petiuit.Virg.3.Aen.113.
Ventis remisq;,Idē quod Remis ac uelis,hoc est Citißimè,prouerbialis est locutio.Cic.ad Cornificium,lib.12.25.8,Atq; inde uentis remisq; in patriam omni festinatione properaui. Vetus codex legit,uentis remis.
A' remo ad tribunal.Vide A uel Ab præpositiones.
Corporis remos,pro brachijs natatis dixit Ouid.epist.17.44.
¶Remigo,remigas,pen.cor.(ἐρέττω,ἐρέσσομαι,ἐλαύω,κωπηλατέω)remigare, Remis nauigare.Cic.lib.4.Tuscul.15,Vtrū igitur mauis:statimne nos uela facere,an quasi è portu egredientes paululū remigare? Plin.lib.32.cap.1.3, Tenuit & nostra memoria Caij principis ab Astura Antium remigantis.Liu.6.ab Vrbe,18,Qui non remigasset Romam.
¶Remigatio,Verbale(εἰρεσία)Cic.ad Attic.lib.13.278.3,Inhibitio autem remigum motum habet,& uehementiorem quidem remigationis nauem conuertentis ad puppim.
¶Remex,remigis,pen.corr.m.g.(ἐρέτης,κωπηλάτης,πρόσκωπος,ὑπηρέτης)Qui remos agit,& remigandi ministerio mancipatus est.Plaut.Merc.14.5.

—sed coquos quasi in mari
Solitus est hortator remiges hortarier.

Cic.2.de Diuin.169,Quid,inquies,remex ille de classe Coponij,nónne ea prædixit quæ facta sunt? Cæs.3.bel.Gall.382,Naues interim longas ædificari in flumine Ligeri,quod influit in Oceanū,remiges ex prouincia institui,nautas,gubernatoresq; comparari iubet.
Ictus remigis.Ouid.3.Amor.eleg.5.1.
Officium remigis.Ouid.13.Metam.74.
Classis infirma propter dimißionem propugnatorum & remigum.Cic.7.Verr.169.
Opem remigis addere uelo.Ouid.1.de Arte,74.
Acri remige uelocem agit pristin.Virg.5.Aeneid.24.
Remige iter capere.Ouid.1.Trist.eleg.9.1.
Imperare remiges.Cic.2.de Orat.23.
Extructi remigis ordo quater surgens.Lucan.lib.3.106.
¶Remigium,remigij(ἐρετὸς)Ipsa remorum agitatio & remigatio.Virg.lib.1.Georg.41,

Non aliter,quàm qui aduerso uix flumine lembum
Remigijs subigit.

Vitiosum remigium.Horat.1.epist.6.13.
Aptæ remigio aquæ.Ouid.2.de Arte,26.
Nudum remigio latus nauis.Horat.1.Carm.ode 14.1.
Aptat remigio biremes.Virg.8.Aeneid.16.
Findere aquas remigio.Ouid.3.Fast.118.
Remigium,ad aues transfertur,quoniam alis ueluti remis quibusdam ad diffindendum aerem utuntur. Virg.1.Aen.61,

——uolat ille per aera magnum Remigio alarum.

Pennarum remigium.Lucret.lib.6.140.
Remigium,Remigum multitudo.Virg.3.Aeneid.95,

Remigium supplet,socios simul instruit armis.

Cic.5.Tusc.161,Quæ pugna,quæ acies,quod remigium,qui motus hominum,&c.
Remuto]remutas,pen.prod.remutare.Tacitus de Orator. Vidit namq; conditionem temporum & diuersitates authorum,formam quoq; oratione remutandam.
Ren]renis,m.g.(νεφρὸς)Renes sunt,qui lumbis summis coxis inhærent,ἀπὸ τοῦ ῥέειν,fluere,quòd riui spermatis ab his oriantur.Plaut.Curc.5.21,

Sed quid tibi est? c.lien necat,renes dolent,
Pulmones distrahuntur.

Humores qui ex renibus uesicaq; profunduntur. id est, Vrina. Cic.2.de Nat.deor.206.
Laborare è renibus.Cic.2.Tusc.101.
Tentantur renes morbo acuto.Horatius 2.Serm.Satyr.3.33.Idem 1.Epist.6.6.
Renes,pro lumbis ipsis,Nemeßianus in Cynegeticis,

Renibus ampla satis ualidis,diductaq; costas.

Vsus est & ea in significatione Ausonius.
Renanciscor]Deprehendo.Festus,Renanciscitur significat deprehendit.Vnde adhuc nos dicimus Nanciscitur,& Nactus,id est Adeptus.
Renarro]renarras(ἀναδιηγέομαι)renarrare,Idem quod Narrare.Virg.3.Aeneid.144,

Sic pater Aeneas intentis omnibus unus
Fata renarrabat diuûm,cursusq; docebat.

Facta renarrare.Ouid.5.Metam.127.Ibidem,6.64,

Vtq; fit,à facto propiore priora renarrant.

Renascor]renasceris,pen.corr.renatus sum(ἀναφύω)renasci,Iterum nasci.Plin.lib.11.cap.29.1,Deinde ad Canis ortum obire,& alias renasci. Ibidem,capite 37.41,Equus septimo anno dētes omnes habet & renatos & immutabiles. Liu.6.bel.Pun.220,Vt reuixisse,aut renatum sibi quisque

Digitized by Google

*Scipionem imperatorem dicat.Cic.1.Tusc.85,Nam princi-pium extinctum,nec ipsum ab alio renascetur,nec à se aliud creabit.*Ouid.15.Metam.55.

*Ardor occultus renascitur sub corde.*Stat.2.Achil.63.

*Renascitur malum.*Cic.ad Brutum,4.4.

¶Renascens,Participium(ἀναφύων)ut,*Renascens annus, pro Primo Vere.*Plin.lib.16.cap.25.2.

¶Renatus,pen.prod.(ἀναπεφυκώς)Aliud participium:ut,*Flu men rursus renatum nouo fonte.*Lucan.lib.3.53.

*Dies renatus.*Senec.Troade,1.2.

*Renatum bellum.*Cic.ad Brutum,13.3.

*Renata urbs.*Liu.6.ab Vrbe,2.

Renauigo] *renauigas,pen.corr.*(ἀναπλέω) *renauigare*, A' nauigatione redire. Cicer.ad Atticum,lib.14.314.1,*Pòst in Puteolana & Cumana regna renauigare.*Plin.lib.6.cap.23. 16,*Ex India renauigant mense Aegyptio Tybi incipiente.*

Renauo] *renauas,renauare:ut* Renauabo operam. In emendatioribus exemplaribus legitur,Renouabo. Cicero Attico libro 1.9.11.

Renideo] *renides,pen.prod.renidui*(γιλβω)*renidere*, Resplendere.Stat.10.Theb.130,

Emicat effigies,& sparsa orichalca renident. Horatius 2.Carm.ode 18.1,

Non ebur,neq; aureum

*Mea renidet in domo lacunar.*hoc est,*fulget.*Porphyrio.

Renidere, Os aperire ad subridendum: Catullus ad Egnatium,37.1,

Egnatius quod candidos habet denteis

Renidet usquequaq;,&c.

*Oratio renidet.*Quintil.lib.12.cap.10.

Renidens,pen.prod.Participium(γιλβων)Resplendens:ut,*Domus auro renidens.*Lucret.lib.2.9.

*Falsum uultu renidens.*Tacit.lib.4.

*Aere renidenti fluctuat tellus.*Virg.2.Georg.57.

*Lares renidentes.*Horat.Epod.2.13. hoc est, Splendentes,aut uultu,aut garrulitate.Acron.

*Os renidens.*Ouid.8.Metam.40.

¶Renidesco,*renidescis*(ἀναγίλβω)*renidescere*, Inchoatiuum. Lucan.lib.2.66,

Fulgur ibi ad cælum se tollit:totaq; circum Aere renidescit tellus.

Reniteo] *renites,pen.corr.renitui*(ἀποστίλβω)*renitere*, Valde nitere.Plin.lib.37.cap.6.8, *Arabicæ excellunt candore circuli prælucido atq; non gracili,neq; in recessu gemmæ aut in deiectu renitente,sed in ipsis umbonibus nitente, præterea substrato nigerrimi coloris.*

Renitor] *pen.prod.reniteris,penult.corr.renisus uel renixus sum*(ἀντερείδω)*reniti*, Contrà,uel aduersum niti. Liu.5.ab Vrbe,217,*Quum illi renitentes pactos dicerent sese, negat eam pactionem ratam esse.*Plin.lib.2.cap.82,1,*Postesq; alterno pulsu renitentes.*

¶Renixus,*huius renixus*,Verbale(ἀντέρεισις)Cels.lib.5.cap. 28, de fistulis, *At cartilago ubi subhæsit,ipsa sedes docet, peruentumq; esse ad eam ex renixu patet.*

Reno] *renas,renaui*(ἀνανήχομαι)*renare*,Iterum nare,aut natando redire.Ouid.ad Liuiam,87,

Nullaq; per Stygias umbra renauit aquas. Horatius Epod.16.5,

—simul imis saxa renarint Vadis leuata.

Renodo] *renodas,pen.prod.renodare*,In nodum cõstringere.Horat.Epod.11.6,

Aut teretis pueri longam renodantis comam. Valer.5. Argonaut.76,

Teq; renodatam pharetris,ac pace fruentem.

Renouo] *renouas,pen.corr.*(ἀνανεόω, ἀνακαινίζω, νεωτερίζω)*renouare*, Notæ significationis.

*Vetera renouare.*Cic.1.Acad.20.

*Ager renouatur aratro.*Ouid.5.Trist.eleg.13.5.

*Amores ueteres renouamus desiderio.*Catull.ad Caluum, 91.1.

Animum renouare. Cæsar,*At cohortes suis ex terrore firmatis,rursusq; renouatis animis, legionarios conuersis equitibus,&c.*

Animum à satietate,uel à fatigatione renouat. Quintil.lib.6. cap.3.1.De risu.

*Animum alicuius renouare,& reuocare ad.*Cic.2.de Orator. 109.Idem 2.de Inuẽt.155,*Animus aut renouatur ad ea quæ restant,aut omnibus iam dictis exuscitatur.*

*Annos renouauerat Titan.*Tibul.lib.4.ad Mecœnatem,1.23.

*Aratrum renouans terram.*Ouid.4.Trist.eleg.5.10.

*Aruum renouauerat taurus.*Ouid.15.Metam.25.

*Bellum renouare.*Cæsar 3.bell.Gall.359.

*Campus renouatur aratris.*Ouid.1.Amor.eleg.3.2.

*Casus omnes renouare.*Virg.2.Aeneid.150.

*Commendationem.*Cic.Trebatio,lib.7.18.3.

*Consilia belli.*Cæsar 8.bell.Gall.2.

*Desiderium.*Cic.Post reditum ad Quirites,6.

*Dictum renouare:pro,Iterum dicere.*Cic.2.pro lege Agr.37.

*Dolorem.*Virg.2.Aeneid.1.

Fœdus. Liu.8.ab Vrbe, 60.Sic lib.1.58,*Fœdus inter Romam Lauiniumq; urbes renouatum est.*

*Honores.*Cic.Quint.fratri,lib.2.14.2.

*Hospitium.*Cic.pro Deiotaro,5.

*Humum.*Mart.lib.2.74.

Institutum referre ac renouare. Cic.1. Verr.37.

*Legendo renouare.*Cic.1. Acad.17.

*Luctus renouabantur acerbi.*Tibul.lib.2.eleg.7.9.

*Memoriam.*Cic.pro Murana,14.

*Militiam.*Cic.7.Verr.27.

*Operam renouare.*Cic.Attico,lib.1.9.11.

*Nouis opibus se renouare.*Cic. pro Muran. 32.

*Orationem.*Cic.1.de Inuent.112.

*Prælium.*Cæsar 3.bel.Gal.4.34.

*Recordatione,uel commemorando rem aliquam renouare.*Cicer.1.de Finib.87.Idem pro Quintio,46.

Scelus pristinum in aliquem renouare & instaurare. Cicer. 2. Verrin.7.

*Societatem renouare.*Cic.Cornificio,lib.12.27.2.

*Studia renouare.*Cic.2.de Diuinat.10.

*Vulnera alicuius renouare.*Ouid.2.Trist.42.

Renouare à.Quintil.lib.6.cap.4, *A' satietate uel à fatigatione renouat.*hoc est,Recreat uel instaurat.

¶Renouatus,pen.prod.Particip.(ἀνανεωθείς) Quintil.lib.1. cap.3.6,*Itaq; & uirium plus afferunt ad discendum renouati ac recentes.*De pueris.

*Ager renouatus.*Ouid.1.Metam.23.

*Lucifer renouatus unda Oceani.*Silius lib.7.129.

Senecta renouata in florem redit. Ouid.7.Metam.43.

*Altæ & renouatæ stellæ.*Cic.2.de Nat.deor.176.

Templum Honoris à M. Marcello renouatum. Cicero 2. de Nat.deor.87.

Renouatiuum fulgur uocatur,quum ex aliquo fulgure functio fieri cœpit,si factum est simile fulgur, quod idem significet. Festus.

¶Renouatio(ἀνανέωσις,νεωτερισμός)Verbale. Cic. ad Attic. lib.6.111.11,*Confeceram ut soluerent centesimis sexennij ductis,cum renouatione singulorum annorum.* Idem de clar. Orat.135,*Vsurpatione & renouatione doctrinæ.*

*Renouatio timoris.*Cic.Bruto,lib.11.18.5.

Digitized by Google

¶Renouamen,pen.prod.renouaminis, Idem (ἀνανεωσμὸς) Ouid.8.Metam.148,

Forma semel mota est,& in hoc renouamine mansit.

¶Renouello,renouellas (ἐπανανεόω) renouellare, Rursus nouellum facere.Colum.de Arboribus,cap.6.1,Eiusmodi itaq; uinea si non aridos in corpore habet truncos, & flecti potest,factis sulcis optimè sternitur,atq; ita renouellatur.

Renumero] renumeras,pen.corr.(ἐπαναριθμέω) renumerare,Reddere quod antè nobis numeratum fuerat, ut aurū, dotem,&c.Terent.Hecyr.3.5.52,

Sin alio est animo,renumeret dotem huc,eat.

Renuntio] renuntias (ἀπαγγέλλω,ἀποτάττω, ἀποσημαίνω) renuntiare,Referre quid actum sit,aut uelit aliquis: quemadmodum nuntios referre dicimus,de his ad quæ missi sunt. Cic.5. Verr.113,Premebat tota prouincia,nemo id tibi renuntiabat?Idem pro Cluentio,114, Nam hoc persæpè dixisti, tibi sic renuntiari, me habere in animo causam hanc præsidio legis defendere.

Postea quam mihi renuntiatum est de obitu Tulliæ filiæ tuæ.Seruius Ciceroni,lib.4.5.1.

Renuntiare ad Senatum acta.Cic.5.Verr.62.

Renuntiare,Deferre arcanum,uel rem nouam narrare.Cic.pro Cluentio,114,Quisnam tibi hoc renuntiauit?quis tam improbus fuit?cui ego autem narraui?Budæus.

Vt nobis renuntiatur.Cic.pro Cluentio,131.

Renuntiare, Apertè nuntiare,significare.Terent.And.3.2.28,

Id ego iam nunc tibi renuntio here futurum,ut sis sciens,
Ne tu mihi hoc posterius dicas,Daui factum consilio, aut dolis.Cic.2.Verr.12,Renuntio,inquit,tibi,te hodiernis comitijs esse absolutum.

Renuntiare alicui de re aliqua.Plaut.Menæh.9.61.

Renuntiare ad patrem,dixit Plaut.Bacchid.2.49.

Renuntiare amicitiam,redemptionem,repudium, Denuntiare amicitiam discissam,testari se non esse redemptorem, & repudiare uxorem.Tacit.lib.2,Componit epistolas, quis amicitiam ei renuntiabat. Terent.Phorm.4.3.72,

— illis repudium renuntiet,
Hanc ducat.Cic.3.Verr.90,Itaq; renuntiat Rabonius illam decisionem tutoribus.accurrunt tamen ad tempus tutores;digitum tollit Iunius patruus. id est, Significat se esse redemptorem.

Renuntiare alicui hospitium,dicebatur is,quem contracti hospitij pœnitebat,ne hospitij ius uiolaret.Cic.4.Verr. 62,Itaq; iste uehemēter Sthenio infensus,hospitium ei renuntiat, domo eius emigrat.id est,Denuntiat sese nolle amplius hospitari in domo eius.Liu.5.bel. Pun.101, Societatem alicui renuntiare.Liu.lib.8.bel.Maced.

Renuntiare,pro nuntium remittere,& salutem ultimum dicere.Quintil.lib.10.cap.7.1,Mea quidem sententia, ciuilibus officijs renuntiabat.

Stoicis renuntiare.Cic.de Orat.118.

Vitæ renuntiare.Suet.in Sergio Galba,cap.11.

Renuntiatur Consul,Tribunus,aliusúe magistratus.id est, Declaratur factus Consul,Tribunus,&c.

Consulem renuntiare aliquem.Cic.2.de Orator.144.

Renuntiatur in tribus illis sacerdotibus.Cic.4.Verr.88,de sacerdotibus Iouis, Perfecerat iste imperio, ut pro suffragio Theomnastus familiaris suus in tribus illis renuntiaretur.

Renuntiare,aliter.Senec.1.de Clement.Renuntiari exemplo amici quos in consiliū rogauerat,imperauit.id est, indicauit mu a o consilio,nihil se eorum opera in præsens usurum.

Renuntiare deposito,est rerum depositarum curam & custodiam deponere.Vlpian.in l.si hominem.§.quoties.ff. depositi uel contrà.

Renuntiatus,Participium.Plin.in Paneg.Tuo iudicio consules facti,tua uoce renuntiati sumus.id est,Declarati.

¶Renuntiatio,Verbale(ἀπαγγελία,ἀπόταξις) Relatio. Cic.5. Verr.75,Cæsio renuntiat se dedisse:cognoscite renuntiationem ex literis.

Renuntiatio,Testimonij genus,quod rapporum uulgo dicunt: cuiusmodi ædere solent architecti & magistri uniuscuiusq; opificij,quum opus est: qui propterea publicè sacramento adiguntur.Budæus.

Suffragiorum renuntiatio.Cic.pro Plancio,11.

¶Renuntius,renuntij,masc.gen.(ἀνάγγελος) Qui aliquid iterum nuntiat.Plaut.Trinum.5.13,

Cantrices,cistellatrices,nuntij, renuntij.

Renuo] renuis,renui,renutum,pen.prod. (ἀναίνομαι, ἀρνανείνομαι, ἀπαγορεύω) renuere, Respuere, & quasi signo aliquo ostendere aliquid sibi displicere.Mart.lib.2.14.

Nullum conuiuium renuere.Cic.pro Cælio,20.

Fato renuente nouos furores.Silius lib.10.10.

Oculo renuente negaui.Ouid.epist.16. 18.

Quibus supercilijs renuentes,huic decem millium crimini?Cic. pro Rabirio Posthumo,22.

¶Renutus,huius renutus,pen.prod.m.g.(ἀνάνευσις) Plin.iunior lib.1.epist.7.a,Nam ego quoq; simili nutu ac renutu respondere uoto tuo possum. Nutu,id est,assensu, dum promitto non agere aduersus Gallum:Renutu,dum nolo adesse Gallo aduersus Beticos.

Renuto,renutas (ἀπαγορεύω) renutare, Negare,renuere, non uelle.Lucret.lib.3. & 4.

Reor] reris,ratus sum (νομίζω, δοκέω) reri, Existimare,opinari. Cicer.3. de Nat.deor.20,Rebantur enim fore,ut exercitus imperatorem equo incitato se in hostem immitentem persequeretur:id quod euenit.Salustius in Catil. Optimum factu ratus, in tali re fortunam belli tentare. Lucretius libro 1.31.

Illos in quibus eas uirtutes esse remur,à natura ipsa diligere cogimur.Cic.2.Off.45.

Quod minimè reris.Virg.6.Aeneid.20.

Ducebam animo,rebarq;.Virg.6.Aeneid.138.

Tum restitutas fratribus rebor meis Animas. Senec. Hercule furente,20.

¶ Ratus, rata, ratum (νομίσας) Participium, Significat idem quod Puto, imaginor. Priscianus, Reor quoq; ratus facit participium,ut puto,differentiæ causa:quia Ritus aliud significat: & Ratus pro Reatus, dicebant, quomodo Saucius pro Sauciatus, Lassus pro Lassatus. Plautus Amphytrione,

Victis hostibus quos nemo superari posse ratus est. Idem Asin.16.6.Festus, Ratus sum,significat putaui:sed aliquando pro firmo certoq; ponitur ratus.

Abundè ratus,pro Satis ratus.Tacit.lib.18.

Obsidionem flagitij ratus.Tacit.lib.3.

¶Ratum (κύριον) Firmum,constans,certum,fixum. Ter.Hecyr.

Ne quod egissem,esset ratum.

Certus & ratus.Cic.2.de Nat.deor.140.

Constans & ratum.Cic.2.de Nat.deor.73.

Ratum & immutabile.Cic.2.de Nat.deor.138.

Iussum,ratum atq; firmum.Cic.pro Cecinna,69.

Verum illud certum,comprehensum,perceptum,ratum,firmum, fixum fuisse uis Cic.4.Acad. 255.

Ratum & Irritum,contraria.Cic.de Prouinc.Consul.38.

Ruptum & Ratum,contraria.Cic.1.de Orat.84.

Dicta rata.Ouid.2.Fast.98.

Fides

Digitized by Google

Fides rata.Ouid.3.Trist.eleg.10.8.
Leges naturæ ratæ.Senec.Oedipo,12.6.
Opus ratum.Ouid.in Ibin,16,

Quæq; ratum triplici pollicenetis opus.

Ratum habere aliquid (δοκιμάζειν) Approbare,confirmare. Cicero pro Roscio Comœdo, 2, Quis hoc frater fratri, quis parens filio tribuit, ut quodcunque retulisset,id ratum haberet?

Iudicium habere ratum,& Rescindere iudicium,contraria.Cicero in Partit.69.

Ratum habere aliquid,pro Comperto & constituto. Cic.1.de Nat.deor.16,Id habent ratum, quod ab eo quem probant, iudicatum uident.De Pythagoreis.

Ratum facere augurium.Cic.1.de Diuin.143.

Ratum mihi est:hoc est,Probo uel approbo.Cic.ad Gallum, libro 7.24.3.

Rato tempore aliquid facere.Cic.2.de Diuin.28.

Pro rata,siue Pro rata parte,quod uulgus nostrũ Ad æquipollentiam,& etiam Pro rata dicit, Latinam uocem usurpans. Vlpianus in l.in his uerò de soluti. Si uerò summa usurarũ debitarũ non eadem sit, æqualiter ad utranq; causam proficit,non pro rata.Idem ibidem,Si quis ita cauerit debitori, in sortem & in usuras eius se accipere: utrum pro rata & sortis et usurarũ decedat.Cic.1.Tusc.150,Omnia ista perinde ut cuiq; data sunt pro rata parte à uita:longa aut breuia dicuntur.

Pro rata portione.Vide Ad portionem, in præpositione Ad.

Ratæ preces:id est,Exauditæ.Ouid.1.Fast.139.Budæus.

Ratissimus,a,um, Superlatiuum à Ratus. Festus, Ratissima quoq; ab ijs quæ rata dicimus : unde etiam rationes dictæ. Cato in Qu.Thermum,erga Rempublicam multa beneficia ratissima atq; gratissima.

¶ Ratifico,ratificas,pen.corr.(κυρόω) ratificare, Approbare,quod actũ est confirmare.Veteres Ratare,pro Ratificare dicebant:unde est Irritare, contrarium.Sipontinus.

Repagulum] repaguli,pen.corr.(μοχλὸς,βχλὸς)quod et Repáges dicitur,fœminino genere, Obex dici potest,ex Re & Pago compositum.Festus,Repagula sunt, ut Verrius ait, quæ patefaciendi gratia ita figuntur,ut ex contrario oppangantur.ut Cic.6.Verr.84,Postea conuulsis repagulis, effractisq; ualuis,demoliri signum,ac uectibus labefactare conantur.quæ poetæ interdum repáges appellant. Hactenus Festus.Plaut.Cistel.8.18,

Occludite ædes pessulis,repagulis.

Portæ repagula ceciderunt.Ouid.14.Metam.157.
Conuellere repagula.Vide Conuello.
Laxare repagula.Lucan.lib.1.60.
Perfringere repagula iuris.Vide Perfringo.
Pedibusq; repagula pulsant.Ouid.2. Metam.31.
Robusta repagula rapta de poste.Ouid.5.Metam.24.
Recludere iram repagulis.Cic.de Nat.deor.

Repagularij iudices,seu disceptatores,commissarij sunt, ad fores Curiæ ius dicentes.Et sententiæ eorum, uel interfata,seu interlocutiones,acta repagularia uocantur. Budæus in Forensibus.

Repandus] Adiectiuum(ἀνάνευτος)Quod est recuruum & sinuosum,quodq; retrorsum patet.Plin.lib. 14.cap.22. 3,Ad hæc pertinet pectorosa ceruicis repandæ ostentatio. Cic.1.de Natur.deor.111, Quam tu nunquam ne in somnis quidem uides,nisi cum pelle caprina,cum hasta,cum scutulo,cum calceolis repandis.Ouid.3.Metam.136.

¶ Repandirostrum.Cælius lib.7.cap.26,Sed & erectam ceruicem nõ tacuit.Repandus uerò nunc retrò patrem significat,nunc reflexum:unde Repandirostrum concinnauit Pacuuius,quanquam durè,Quintiliano teste.

Repango] repangis,repegi,& repanxi, repactum,repangere,Idem quod Pangere.Colum.lib.de Arboribus,cap.22. 2,In quo scrobe destinaueris nucem serere, terram minutã in modum semipedis ponito,ibiq; semen ferulæ repangito. Idem lib.5.cap.10.9.

Reparco] reparcis, reparsi, reparsum (ἀναφείδομαι) reparcere,Idem quod Parcere Plaut.Truc.8.19,

—— utinam à principio
Rei item parsissem meæ,ut nunc reparcis sauijs. Antiquum est.

Reparo] reparas, pen. correp. (ἀνακαινίζω,ἀναλαμβάνω, ἀναλέγω,ἐπισκευάζω,ἀνασκευάζω,ἀνίσμαι) reparare,Instaurare,& in statum pristinum redigere,quasi rursus parare.Plin.epist.291,Sed quæ sunt uetustate sublapsa, reparentur in melius.

Perdere & Reparare contraria.Cic.5.Verr.172.
Reparare quod amiseris.Plin.epist.94.b.lib.6.
Amissas res reparare.Hor.2. Serm.Satyr.5.1.
Exercitum reparare.Plaut.Capt.4.52.
Reparare bellum.Liu.10.bel.Pun.27.
Requies reparat uires.Ouid.epist.4.18.
Reparari labore,ac refici.Plin.in Paneg.130.

¶ Reparatus,Participium.ut,Vina Syra reparata merce.Horat.1.Carm.ode 31.Hoc est,ut interpretatur Duarenus lib. 1.anniuers.disput.uina, quæ sint empta nũmis ex uenditione Syræ mercis refectis.Iurisconsultis autem,Parare,pro emendi uerbo in usu est.Reparare igitur,pro parandi uerbo ab Horatio est usurpatum: quemadmodum & Redimere, pro eo quod est emere,ponere solemus.Lambinus.

¶ Reparator,pen.prod. Verbale (ἐπισκευαστής) Statius 4. Sylu.1.3,

Ipse etiam immensi reparator maximus æui
Attolit uultus,&c.

¶ Reparatio,Verbale (ἐπισκευή) Salustius in Iugurtha, Sed sanè fuerit regni reparatio,plebi sua iura restituere.

¶ Reparabilis,& hoc reparabile,penul.corr.(ἐπισκευαστός) Adiectiuũ:ut,Damnũ reparabile.Ouid.1.Am.r.eleg.14.11. Pudicitia nulla arte reparabilis.Ouid.epist.5.21.

Repastino] repastinas,pen.corr. (ἀνορύσσω) repastinare. Repastinari dicebant ueteres uineas quæ refodiebantur.Festus,Repastinari is ager dicitur,ut Verrius existimat, cuius natura mutatur fodiẽdo,quũ aut syluester excodicatur, aut lapis molitur frangẽdo,ut fiat pascui,uel pecoribus herba, uel hominibus satione.Cato in ea quam scribit de suis uirtutibus contra Thermum,Ego iam à principio in parsimonia atq; industria omnem adolescentiam meam abstinui agro colendo,saxis Sabinis silicibus repastinandis, atq; conserendis.Hactenus Festus.Colum.lib.4.cap.32.2, Quum deinde cultus consenuit,repastinandum est. Idem lib. 2.cap.15.6, Aestiuis deinde mensibus non aliter ac si repastines, totum sterquilinium rastris permisceri oportet. Plin.li.13.cap.13. 1,Cn.Terentium scribam agrum suum in Ianiculo repastinantem offendisse arcam.

¶ Repastinatio,Verbale.Cic.de Senect.49,Quid agri fossiones repastinationesq; proferam?

Repatrio] repatrias,repatriare,Redire. Solinus cap.46.ad finem,Hoc Arabiæ sat est, hinc ad Pelusium repatriemus. Idem cap.40,Assiduis deniq; exemplis patet eos peperisse, quum multi captiuorum aliquot leonibus obuijs intacti repatriauerint. hoc est,in patriam reuersi sint.

Repecto] repectis,repexi uel repexui,repexum(ἀνακτενίζω) repectere,Rursum pectere. Unde,

¶ Repexus,Participium (ἀνακτενισθεὶς) Claud. 5. Paneg.1,

Digitized by Google

Sparge diem meliore coma: crinemq; repexi
Blandius elato surgent temone iugales.

Coma repexa modò. Ouid. 3. de Arte, 31.

Repedo] repedas, pen. corr. (ἀναποδίζω) repedare, Pedem retrahere, recedere, inquit Festus, siue reuerti. Lucilius lib. 26, Rediisse ac repedasse, ut Roma uiret gladiatoribus. Idemq;, Sancto ego à Metello Romam repedabam munere. Cic. 3. de Legib. 15, Domum cum laude repedandum. Correctius exemplar legit, redeunto.

Repello] repellis, repuli, pen. corr. repulsum (ἀπωθέω, ἀναμάχομαι, ἀνατέλλω, ἀποκόπτω) repellere, Retrò pellere quod ingruit, reijcere, propellere siue propulsare. Plautus Bacch. 20. 43,
Conflixi, atq; hominem repuli. Cic. 6. Verr. 84, Qui primò quum obsistere ac defendere conarentur, malè mulctati clauis ac fustibus repelluntur.

Armis repellere, fugare, & auertere aliquem. Cicero pro Caecinna, 24.

Repellere à uel ab. Cic. post reditum in Senatu, 15, Tu meum generum propinquum tuum, tu affinem tuam, meam filiam superbißimis & crudelißimis uerbis à genibus tuis repulisti. Idem pro Domo sua, Homines audaces ab eius templi aditu atq; ascensu repulisti?

Bellum repellere. Cic. de Prouinc. Consul. 25.

Causam repellere. Cic. 3. de Fin. 3.

Vt seueritas adhibeatur, contumelia repellatur. Cicero 1. Offic. 91.

Dolorem à se repellere. Cic. 1. de Fin. 45.

Facinus repellere. Ouid. 15. Metam. 156.

Arte humili repulit famem. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 8.

Fraus concessa est repellere fraudem. Ouid. 3. de Arte, 98.

Ver repellit hyemem. Ouid. 10. Metam. 33.

Impetum aegrè repellere. Cic. de Prouinc. Consul. 5.

Validos cute reppulit ictus. Ouid. 3. Metam. 13.

Iugum seruitutis repellere à corpore suo. Cicer. Antequam iret in exilium, 1.

Nefas repulit ille. Ouid. 2. Fast. 28.

Preces alicuius repellere. Ouid. 14. Metam. 75.

Sanguinem repellere, pro Depellere uel extrahere. Plin. lib. 18. cap. 16. 7.

Seruitutem à ciuibus repellere. Cic. ad Brutum, 14. 5.

Tellurem hasta repellere. Ouid. 2. Metam. 158.

Verba fastidita repellere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 1. 4.

Vim ui repellere. Cic. pro Sestio, 31.

Vim repellere, & Inferre uim, contraria. Cicero pro Milone, 38.

Repellere ab impediendo & laedendo. Cicero 1. de Petit. Consulatus, 36.

Repellere & excludere. Cic. 1. de Orat. 24.

Quum te à Consulatu repuli. Cic. 1. in Catil. 19.

¶ Repulsus, Participium (ἀπωσθείς) ut,

Repulsus foribus, pro A foribus, apud Horat. 2. Sermon. Satyr. 7. 18.

A uera ratione repulsum. Lucret. lib. 6. 154.

Aera repulsa toties. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 5.

Aera repulsa sonant. Tibul. lib. 2. eleg. 8. 5. hoc est, Frequenter pulsata seu percussa.

Amor saepe repulsus. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 16.

Hostis repulsus. Ouid. 6. Fast. 79.

Noxa repulsa effugiat meis stabulis. Ouid. 4. Fast. 151.

Tellus repulsa est. Ouid. 6. Metam. 103.

Telum repulsum aere. Virg. 2. Aen. 109.

¶ Repulsus, huius repulsus (ἀπώθησις) ipse repellendi actus. Plin. lib. 34. cap. 8. 26, Ceruumq; unà ita uestigijs suspendit, ut linũ subter pedes trahatur alterno morsu digitis calceq; retinentibus solum, ita uertebrato dente utrisq; in partibus, ut à repulsu per uices resiliat. Idem lib. 11. cap. 37. 37, Vipera praegnans ueneno impresso, dentium repulsu uirus fundit in morsus.

Repulsus scopulorum. Cic. 1. de Diuin. 22.

Rauci repulsus umbonum. Claud. de bel. Gildon. 87.

Repulsus, pro Repercussu. Plinius libro 8. capite 43. 4, de asinis, Repulsu durioris materiae claudicatem illicò affert. Lucan. lib. 4. 22.

¶ Repulsa, repulsae, Reiectio ab honore uel magistratu. Dicimus autem Accipere repulsam, & Ferre repulsam. Cic. ad Attic. lib. 5. 107. 3, Quòd scribis, libenter repulsam tulisse eum qui cum sororis tuae filij patruo certaret, hoc magni amoris signum. Idem pro Plancio, 41, C. Marius duabus Aedilitatis acceptis repulsis septies Consul est factus.

Grauior mihi morte repulsa est. Ouid. epist. 19. 33.

Offensiones & repulsas quasi quandam ignominiam & infamiam timere. Cic. 1. Offic. 102.

Rara repulsa. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 2.

Sordida repulsa. Hor. 3. Carm. ode 2. 4.

Tristes repulsae. Claud. 4. Paneg. 73.

Turpis repulsa. Hor. 1. epist. 1. 9.

Afferre repulsam. Vide Affero.

Sine repulsa assequi magistratum. Cic. in Pisonem, 1.

Ferre repulsam. Cic. 2. de Orat. 155.

Ferre repulsam, & praeteriri. Cic. 11. Philip. 303.

Pati repulsam. Ouid. 2. Metam. 20.

Dolore repulsae crescit amor. Ouid. 3. Metam. 79.

¶ Repulso, repulsas (ἀπωθίζω) repulsare, Frequentatiuum: unde,

¶ Repulsans, Participium (ἀπωθίζων) Lucret. lib. 4. 117,
— ita colles collibus ipsis
Verba repulsantes iterabant dicta referri.

Rependo] rependis, rependi, rependsum (ἀμείβω, ἀμείβομαι, ἀντιπενθέω, ἀντισταθμίζω, ἀνταποδίδωμι) rependere, Retribuere, compensare. Virg. 1. Aen. 49,
— fatis contraria fata rependens. Plaut. Pseud. 4. 86,
Sine modò, rependam ego cuncta ob haec hercle una opera.

Rependere argento. Plin. lib. 12. cap. 25. 5, de opobalsamo, Alexandro Magno res ibi gerente, toto die aestiuo unam concham impleri iustum erat. Omni uerò foecunditate è maiori horto congios senos, minore singulos, cum duplo rependebatur argento.

Ingenio formae damna rependo meae. Ouid. epist. 21. 7.

Dona rependere alicui. Stat. 9. Thebaid. 132.

Gratia nulla rependatur facto. Ouid. 2. Metam. 139.

Poenas sceleribus rependere. Senec. Oedipo, 14. 7.

Praemia digna rependere. Stat. 9. Thebaid. 10.

Precium rependere pro officijs. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 5.

Vices rependere. Propert. lib. 4. eleg. 4. 12.

Vota alicui rependere pro re aliqua. Stat. 3. Sylu. 3. 31.

¶ Repensus (ἀντισταθμισθείς) Participium: ut, Repensum aurum pro capite alicuius, & Repensum auro caput. Idem. Cic. 2. de Orat. 150. Plin. lib. 3. cap. 3. 9, Quum Septimuleius C. Gracchi familiaris, auro repensum caput eius excisum ad Opimium tulerit.

¶ Repensurus, pen. prod. Aliud participium (ἀμείψων) ut, Magna repensurus. Silius lib. 17. 117.

¶ Repenso, repensas (ἀντισηκόω) repensare, Frequentatiuum. Colum. lib. 3. cap. 2. 9, Id tamen incommodum repensat uuarum multitudine.

Repens] priore correp. repentis (ἀφνίδιος, ἐξαίφνιδιος, ἐξαπιναῖος)

Digitized by Google

ἐξαπιναῖος) Subitus & repentinus. Tacitus lib. 5, Quid repens, aut uetustate obscurum?
Repens aduentus hostium, & Expectatus, contraria. Cicero 3. Tusculan. 88.
Bellum repens. Liuius lib. 10. ab Vrbe, Si quod repens bellum oriatur.
Causa repens. Tacit. lib. 15.
Clamor repens. Sil. lib. 3. 45.
Clamor repens per mœnia tollitur. Claud. de bel. Get. 93.
Cogitatio repens. Tacit. lib. 17.
Consternatio repens. Curtius lib. 10.
Cura repens. Cic. 3. Tusc. 52.
Defectio repens Lucanorum. Liu. 8. ab Vrbe, 142.
Discordia repens. Virg. 12. Aeneid. 63.
Repens fama allata. Liu. 6. ab Vrbe, 183.
Repentes lachrymas fuderunt simulacra. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 8.
Metus repens. Senec. Troade, 6. 4.
Perfidia repens. Tacit. lib. 20.
Ciuitatem eo tēpore repens religio inuaserat. Liu. 9. bel. Pun.
Sonus repens. Seneca Medea, 12. 19.
Terror repens. Liu. 1. bel. Pun. 108.
Tumultus repens. Liu. 1. ab Vrbe, 59.
Vox repens. Valer. 2. Argon. 19.
¶ Repentè, Aduerbium (ἄφνω, ἀφνιδίως, ἐξαίφνης, ἄφνω, ἀφνιδίως) Subitò, statim. Cicer. ad Dolabellam, lib. 9. 12. 1, Gratulor Baijs nostris, si quidem ut scribis, salubres repentè factæ sunt.
Sensim & Repentè, contraria. Cic. 1. Offic. 169, Magis decere censent sapientes, sensim dissuere, quàm repentè præcidere.
Repentè præter spem dixit. Cic. Sulpit. lib. 4. 4. 9.
Sed repentè, è uestigio ex homine, tanquam aliquo Circæo poculo factus est uerres. Cic. 1. Verr. 31.
Repentè tanquam somnio. Cic. in Salustium.
Modò egens, repentè diues. Cic. 2. Philip. 76.
Ruere omnia uisa repentè. Virg. 8. Aeneid. 105.
Lapsa repentè turris. Virg. 2. Aeneid. 93.
De repentè. Vide De præpositionem.
¶ Repentinus, pen. prod. Adiect. (αἰφνίδιος, ἐξαιφνίδιος, ἐξαπιναῖος) Res subita, & à nemine prouisa, seu de qua nemo cogitauerat. Terent. Andr. 5. 4. 36,

—— uix sum apud me, ita animus commotus est metu,
Spe, gaudio, mirando hoc tanto, tam repentino bono.

Expectatus & repentinus. Cic. 2. de Orat. 124.
Aquas repentinas eiaculatus est. Ouid. 1. Fast. 54.
Exoritur peculiare edictum repentinum. Cic. 5. Verr. 28.
Exitus repentinus & informis. Tacit. lib. 5.
Fragor repentinus. Claud. 5. Paneg. 42.
Homines repentini. Cic. de clar. Orat. 130.
Mala repentina. Cic. 3. Tusc. 93.
Mors repentina. Cic. 2. de Diuin. 113.
Motu repentino accidentia, & Quæ meditata inferuntur, contraria. Cic. 1. Offic. 40.
Nuncius repentinus. Cic. 7. Verr. 85.
Tumultus repentini. Ouid. 5. Metam. 1.
¶ Repentinò, penultima producta, Aduerb. (ἀφνιδίως) Plautus Pseud. 3. 37,

Repentè exortus sum, repentinò occidi. Cic. pro Quintio, 8, Moritur in Gallia Quintius, quum adesset Neuius, & repentinò.

Repercutio] repercutis, pen. corr. repercussi, repercussum (ἀντιτυπέω) repercutere, Percutientem ferire. Plin. epist. 95. b, An ut flumina, quæ in mari deferuntur, aduersantibus uentis, obuioq; æstu retorquentur: ita est aliquid, quod huius fontis excursum per momenta repercutiat?

Repercussus sol. Virg. 8. Aen. 5,

Sicut aquæ tremulum labris ut lumen ahenis
Sole repercusso, aut radiantis imagine Lunæ,
Omnia peruolitat latè loca.

Vbi Seruius, Repercusso, aut uacat Re, aut bene repercussum: quia primò aquam ferit, inde postea tendit ad tecta. Ouid. 2. Metam. 22,

—— positæq; ex ordine gemmæ
Clara repercusso reddebant lumina Phœbo.

Imaginis repercussæ umbra. Ouid. 3. Metam. 87.
Repercussæ clamoribus ualles. Liu. 1. bel. Pun. 122.
Repercutere aciem oculi, dicit Seneca lib. 21. epist. 1. pro Repercutiendo perstringere.
Repercutere alicuius dicta. Quint. lib. 6. cap. 3. 16, Aliena aut reprehendimus, aut refutamus, aut eleuamus, aut repercutimus, aut eludimus. id est, Refellimus.
Repercutere fascinationes, Discutere. Plin. lib. 28. cap. 4. 3.
¶ Repercussus, Participium (ἀντιπεπτωκὼς) Plinius libro 17. cap. 21. 2, Quum uerò concreti ademêre transitum, repercussa erumpit.
¶ Repercussus, huius repercussus, Verbale (ἀντιτυπία) Ipse repercutiendi actus. Plin. epist. 282, Nec in flumen, sed in ipsum mare emittere, repercussus maris seruabit, & reprimet quicquid è lacu ueniet.
Repercussus solis, quæ uulgò Reuerberatio dicitur. Plin. lib. 5. cap. 5. 5. Repercussus colorum. Plin. lib. 37. cap. 2. 9.
Repercussus uentorum. Plin. lib. 5. cap. 9. 11.
Reperio] reperis, pen. cor. reperi, uel poeticè, repperi, repertum (ἀνευρίσκω, ἀλφάνω) reperire, Est casu offendere non quæsitum aliquid. Plaut. Aul. 31. 10,

Reperi, L. quid reperisti? S. non quod pueri clamitant
In faba se reperisse.

Ouid. lib. 1. Metam. 132,

—— tu non inuenta reperta es.

Reperire, non est aliquando fortunæ. Terent. Phorm. 1. 4. 15,

Sed ubi Antiphonem reperiā? aut qua quærere insistā uia?

Reperiri dicitur aliquis, aut aliqua, quum palàm & comperta nobis est. Cic. pro Quintio, 33, Tamen in ista populatione & proscriptione bonorum, improbissimus reperiebare. Idem de claris Orat. 61.
Repertus es ingratus. Plaut. Persa, 13. 61. id est, Palam uisus & compertus es esse ingratus.
Aditum sibi reperire. Vide Aditus, in Adeo.
Auxilium alicui rei reperire. Cæsar 3. bel. Gal. 410.
Causam reperire, Inuenire rationem, quapropter aliquid fieri aut minus fieri debeat. Terentius Phorm. 2. 1. 4,

Quid mihi dicent? aut quam causam reperient? Idem Eunuch. 3. 3. 6,
Vbi ueni, causam ut ibi manerem, repperit.

Reperio causas, cur senectus misera esse uideatur. Cic. de Senect. 14.
Consilium reperire. Terent. Phorm. 1. 4. 1,

Nullus es Geta, nisi aliquod iam tibi consilium celere repereris.

Exitum reperire. Cic. 1. de Nat. deor. 148.
Gloriam armis reperire. Terent. Heaut. 1. 1. 60.
Malefacta uestra repperi radicitus. Plaut. Mostel. 15. 61.
Medicinam reperire alicui rei. Cic. 1. Verr. 39.
Negocium reperi in hac re. Plaut. Rud. 12. 25.
Aliquid noui reperire. Cic. 4. Acad. 32.
Occasionem reperire. Plaut. Pseud. 17. 9.
Periculum suum reperire. Ouid. 8. Metam. 67.
Rationes bellandi reperire. Cæsar 3. bel. Ciuil. 199.
Viam reperire. Cic. ad Att. lib. 2. 31. 5. Idem 5. Verr. 90.
Mihi non et iucunda ratio, & uia reperienda est, qua, &c. Virg. 5. Aeneid. 162.

Reperire

Digitized by Google

Reperire parentes. Terent. Andr. 4.6.11.
Hoc non secus reperies. Plaut. Capt. 11.94.
Non reperiebam quemadmodum posset iungi sententia duorum tam diuersa censentium. Plin. epist. 167. g. Cic. de claris Orat. 5, Quibus armis quemadmodum uterentur, non reperiebant.
Quid ad hæc repereris? soluamus inquis. Cicero ad Attic. libro 7.123.15.
Reperire quamobrem. Terent. Adelph. 4.3.1.
Reperibitur, penultima correpta, in futuro aliquando dixit Plautus in Epidico, 3. 48, Quid illa fiet fidicina igitur? aliqua res reperibitur.
Reperio eum uenisse Tarentum. Cic. de Senect. 38.
Non reperitur ullo uestigio. Cic. pro Cluentio, 81.
Reperitur de quodam. Plin. lib. 19. cap. 54.3, Scitum de quodam potore reperitur, Syracusis tandiu potare solitum, donec cooperta terra fœtum ederent oua.
Reperiam multos, uel potius innumerabiles, non tam, &c. Cic. 2. de Fin. 50.
Reperio, ex Re & Pario componitur: ut repertum sit, quasi repartum, & in lucem proditum.
Reperirier, pro Reperiri Lucret. lib. 4. 98,
Nam maiore fide debet reperirier illud, &c.
¶ Repertus, Participium: ut, Labore reperta carmina. Lucretius lib. 3. 86.
Diuina antiqua reperta. Lucret. lib. 5. 3.
Diuitijs repertis incumbere. Virg. 6. Aen. 122.
Obscura reperta Graiorum. Lucret. lib. 1. 28.
¶ Repertum, reperti (εὕρημα) Substantiuum, neut. gen. Lucretius lib. 1,
Carmina quinetiam diuini pectoris eius
Vociferantur, & exponunt præclara reperta. id est, inuenta, quæ ipse Empedocles (de quo hic fit mentio) primus adinuenit.
¶ Repertitius, Adiectiuum, Quod repertum est. Salustius in Cicero. 1, Repertitius, accitus, & paulo antè insitus huic urbi ciuis.
¶ Repertor, Verbale, Qui reperit. Ouid. 3. Fast. 153.
Doctrinarum repertores. Lucret. lib. 3. 211.
Legum repertores. Quint. lib. 2. cap. 16. 6.
Opis medicæ repertor Phœbus. Ouid. 1. de Remed. 16.
Mirandus repertor pœnæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 11.
Tormentorum repertor. Claud. 1. in Eutropium, 33.
Vitis repertor Bacchus. Ouid. 2. Fast. 66.
¶ Repertorium, quid sit, declarat Vlpian. de administratione & periculo tutorum, l. tutor, his uerbis, Tutor qui repertorium non fecit, quod uulgò Inuentarium appellatur, dolo fecisse uidetur: nisi fortè aliqua necessaria & iustissima causa allegari possit, cur id factum non sit.
Repeto] repetis, penult. corrept. repetiui uel repetij, repetitum, penultima producta (ἀπαιτέω, μεταιτέω, ἀναλαμβάνω) repetere, Propriè restituendum petere. Author ad Herennium, libro 2, Id quod argentario obtuleris expensum, à socio eius rectè repetere possis. Terentius Eunuch. 4.6.11,
Hanc tibi dono do, neq; repeto pro illa abs te quicquam precij. Cic. 6. Verr. 98, Repetere res suas.
Dare & repetere. Cic. 1. Tusc. 148, At ea quidem dedit usuram uitæ, tanquam pecuniæ nulla præstituta die. Quid est igitur quod querare, si repetit quum uult?
Beneficium repetere. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 15.
Bona sua repetere ac persequi lite atque iudicio. Cicero 5. Verr. 26.
Fructum repetere, Dictum de rebus ad animum pertinentibus. Cic. pro Archia, 1, Earum rerum omnium uel in primis hic A. Licinius fructum à me repetere propè suo iure debet. Hoc dixit Cicero post commemoratum ingenium suum, & dicendi exercitationem, & optimas artes. Est autem metaphora à uillico, à quo dominus uillæ rationem fructuum solet exigere.
Officij præmium & fructum repetere. Cicero Antequam iret in exilium, 2.
Gratiam pro beneficio repetere. Liu. 1. ab Vrbe, 207.
In seruitutem urbes repetere. Liu. 4. bel. Maced. 213.
Ius repetere. Cic. 1. Verr. 9.
Pœnas ab aliquo repetere. Cic. 7. Verr. 128.
Repetere, Reuocare. Plaut. Trucul. 17. 69,
Bene agis mecum, filium istinc tute melius est repetere. Terent. Andr. 1. 5. 14,
—— hem Repudiatus repetor.
Repetere, Sæpius petere. Cicero pro Plancio, 82, Quid me aspectas? quid mea promissa repetis? quid meam fidem imploras?
Repetere, Iterare. Colum. lib. 4. cap. 28. 1, Postea licet eandem pampinationem repetere. Liu. 5. ab Vrbe, 134.
Audita repetens. Ouid epist. 19. 38.
Sermonem de re aliqua repetere. Plin. lib. 33. cap. 1. 10.
Somnum repetere. Cic. Att. lib. 13. 290. 1.
Verba repetere. Ouid. epist. 19. 2.
Repetere per iudicem. Vlpianus l. 3. §. si liber. ff. de condict. caus. dat.
Repetere reum. Paulus in l. reum ff. de accusat. Quòd si libelli inscriptione legitimè ordinati non fuerint: rei nomen abolet ur: & ex integro repetendi reum potestas fiet. id est, Rursus accusandi.
Repetere (ἐπαναγαγεῖν) Reuerti: ut, Repetere castra. Liu. 1. bell. Maced. 76.
Domum repetere. Ouid. 3. Metam. 41.
Tauri repetunt præsepia. Virg. eclog. 7. 8.
Vrbem repetere. Virg. 2. Aen. 150.
Iter repetere. Ouid. 3. de Arte, 149.
Repetere in Africam. Liu. 5. bel. Pun. 158.
Repetere solita ministeria, Redire ad consuetum opus. Plinius epist. 200. c.
Opus propositum repetere. Ouid. 3. Metam. 31.
Relicta repetere, Redire ad intermissa negocia. Horatius 1. epist. 7. 20.
Studia repetere. Cic. de Fato, 7. Idem in Verrem, Comitijs factis eadem illa uetera consilia pecunia maiore repetuntur. id est, Renouantur. Budæus.
Repetere, Petere. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 8,
Nec uagus ignotis repetens compendia terris, &c.
Repetere, Est retrorsum petere: ut quum Altè repetitam orationem dicimus. Cic. 3. de Orat. 51, Quorsum igitur hæc spectat, inquit, tam longa, & tam altè repetita oratio? Altè repetita, pro A principijs rerum exorsa, dixit: quod ipsum interdum uitiosum est. Ibidem, Repetam, & non ab incunabulis nostræ ueteris puerilisq; doctrinæ quendam ordinem præceptorum. Budæus.
Repetita longius interrogatio, apud Quintilianum lib. 5. Vulgò dicimus, Longissimè rem quærere, uel longissimè uestigare. Hæc Budæus.
Altius repetere. Cic. pro Cluentio, 52, Repetam paulo altius Iudices, & omnia quæ in diuturna obscuritate latuerunt, sic aperiam, ut ea cernere oculis uideamini.
Altius omnis rei repetenda oratio est. Quint. lib. 6. cap. 2. 2.
Altè & à capite repetere. Cic. 1. de Legib. 26.
Ab origine prima repetēs expediā omnē famā. Vir. 4. Geo. 58.

Digitized by Google

Ab ultimis,uel Ab ultima antiquitate repetere.Cic.1.de Diuin. 3,Principio Assyrij, ut ab ultimis authoritatem repetam. Idem 1.de Fin.100.

Ab ultimo aliquid repetere.id est,Ab initio. Author ad Heren. libro 1.14.

Ex literarum monumentis res repetere.Cic.1.de Inuent.1.

Repetere longè principia.Cic.1.de Legib.41.

Altius ordiri,& memoriam repetere.Cic.6.Verr.94.

Memoriam alicuius temporis repetere.Cic.pro Deiot.13.

Res repetere supra annos duos.Liu.1.ab Vrbe,in Præfat.3.

Repetita consuetudo & institutum dicitur,hoc est, Longo interuallo relata:id est,ut clarius dicam,A` longißimis retrorsum temporibus petita.Cic.1.Verr.37,Neq; enim magis animos hominum nocentium res unquam ulla commouit, quàm hæc maiorum consuetudo, longo interuallo repetita atq; relata.Hæc Budæus.

Repetita die,Locutio à Iurisconsultis usurpata, pro eo quod Antidatam appellant. Vlpianus de fide instrumentorum, Repetita quidem die cautionem interponi non debuisse. id est,die retrorsus ementita. Vbi dies pro tempore intelligi debet,quum fœminino genere sit positum:ut in illa locutione,Annua,bima,trima die. Idem de damno infecto,Videamus si cautio ei offeratur postquam missus est in possessionem,an prius decedere debeat,quàm si ei caueatur,etiam de damno quod ei contigerit posteaquã missus est in possessionẽ:quod quidẽ magis probatur.repetita igitur die cauendũ erit.id est,referẽda retrorsus cautio, & in præteritũ. Huic opponitur,Prolata die,in titulo De edendo. Ex Budæo.

Repetere (ἀναμιμνήσκω) pro Recordari. Suetonius de claris Grammat.4.6,Me quidem adolescentulo, repeto quendã Principem nomine alternis diebus declamare, alternis disputare.Subauditur memoria.Plin.epist.5.lib.3,Repeto me correptum ab eo cur ambularem.

Repetere memoria.Cic.1.de Orat.1,Cogitanti mihi sæpenumerò,& memoria uetera repetenti,perbeati fuisse Quinte frater,illi uideri solent,qui,&c.Colum.lib.1.cap.1.19.

Inde usq; repetens. Cic.pro Archia,1, Nam quoad longißimè potest mens mea respicere spacium præteriti temporis,& pueritiæ memoriam recordari ultimam,inde usq; repetens hunc uideo,&c.

Repetere usq; à.Cic.1.de Orat.45,Quum repeteret usq; à Corace nescio quo,&c.

Repetere.Cic.4.Acad.26,Repetunt iam P.Valerium,qui exactis regibus primo anno consul fuit: cõmemorant reliquos, qui leges populares,&c.Repetunt & commemorant,uidetur eodem sensu dixisse.

¶ Repetendus (ἀπαιτητέος) Participium:ut, Terra nunquã repetenda.Ouid.12.Metam.201.

Vulnera repetenda.Sil.lib.6.64.

¶ Repetitus,pen.prod. (ἐπαναληφθεὶς) Aliud participium: ut,Repetita altè oratio.Cic.3.de Orat.51.

Per arma repetitus.Ouid.epist.15.69.

Clades repetita.Claud.de bel.Get.57.

Diuinatio est ab omni æternitate repetita. Cicero 1.de Diuinatione,50.

Exordia repetita.Silius lib.7.88.

Loci ex intima quæstionum naturalium subtilitate repetiti. Quint.lib.1.cap.4.4.

Repetita memoria.Cic.in Parad.34.

Repetita emptio dicitur retrorsum petita : ut si re uendita & precio soluto conueniat inter contrahentes, ut discedatur ab ea uenditione, & consistat secunda, & quasi alia non præcesserit.Certè ex quo res non est integra (quia precium solutum est) non potest consistere illa posterior uenditio,sed prior censetur repetita:& sic disceditur à secunda, & recurritur ad priorem.Pompon.in l.2.de resc.uend.

Repetita possessio per interdictum. Cic.pro Cecinna,7.

Repetito somno.Cic.ad Attic.lib.13.290.1.

Semicremoq; nouat repetitum stipite uulnus. Ouid. 10.Metamorphos.58.

¶ Repetitor,pen product.Verbale (ἀπαιτητής) ut,Ademptæ nuptæ repetitor.Ouid.epist.8.4.

¶ Repetentia,repetentiæ (ἀνάμνησις) Recordatio, & memoria.Lucret.lib.3,

Interrupta semel quum sit repetentia nostra. Sic legit Lambinus.Quidã uerò,repentia : sed prior magis placet.

¶ Repetitio,Aliud uerbale (ἀπαίτησις, ἐπαναφορὰ) Cic.3. de Orat.114,Et eiusdem uerbi crebra tum à primo repetitio,tum in extremum conuersio.

Repetitio apud rhetores quid. Author ad Herenn.lib.4.162, Repetitio est,quum continenter ab uno atq; eodem uerbo in rebus similibus & diuersis principia sumuntur.

¶ Repetundarum,repetundis, hos duos tantùm casus habet. Repetundarum,uel de repetundis pecunijs à prouincialibus accusatur is, qui præses prouinciæ alienas pecunias aut ui, aut dolio expilauit.Vnde Marcellus iurecons.lib.48.Digestorum, Lex Iulia repetundarum pertinet ad eas pecunias, quas quis in magistratu,potestate,curatione, legatione, uel alio officio,munere,ministeriòue acceperit.Sed postea latius patuit, ut hoc nomine omnia quibus diuitiæ constant, contineantur,ut uasa preciosa,uestes,frumentum, nauigia: ut etiam si quis populus alteri populo iniuriam fecerit,aut captiuorum,aut incendij,aut prædæ,qui iniuriã repeteret, diceretur agere repetundarum rerum. Ergo quum repetuntur quæ sunt ablata,tunc repetundarum rerũ agitur, uel de repetundis. Hæc ferè omnia ex Marcello,ad legem Iuliam repetundarum.Plin epist.35.b,Marium repetundarum pœnæ,quum iam passus esset,censuit relinquendum.Cic.2.Off. 111,Nondum centum & decem anni sunt, quum de pecunijs repetundis à L.Pisone lata est lex.Valla,Repetundarum,& de pecunijs repetundis, non habet alios casus:& dubitari potest,participiúmne sit,siue nomen,an gerundium.Verres accusatus est repetundarum, uel de pecunijs repetundis. Quum dico repetundarum, subintelligo pecuniarum: quo nomine pecuniæ,& omnia quibus diuitiæ constant, contineri dicimus.Et paulo pòst,Hoc autem siue participium,siue nomen,siue gerundium,à tertia coniugatione natum,mutauit e in u: uel ob hoc saltẽ,ut differret ab illo quod dicitur ad res repetendas. ut,Sunt missi legati ad res repetendas:quo significatur,aut principi aut populo erepta esse uel pecorum,uel hominum, uel locorum,aut terrarum, agrorumq; corpora.

Crimina repetundarum.Tacit.lib.4.

Ferre legem de pecunijs repetundis.Cic.6.Verr.50.

Insimulari repetundarum.Quint.lib.4.cap.2.11.

Postulare aliquem repetundis.Tacit.lib.4.

Ab aliquo rationem repetere de pecunijs repetundis. Cic.pro Cluentio,83.

Teneri lege pecuniarum repetundarum. Cicero pro Cluentio,117.

Repetitius] Vide Repetitius,in Repo.

Repignero] repigneras,pen.corr.(ἀντενεχυράζω) repignerare,Pignus recipere soluto precio. Vlp. tit. commodati,l. tunc uidendum,Non repigneras ut mihi reddas.

Repleo] reples,repleui,repletum, pen. prod. (ἀναπληρόω) replere,Implere.Plaut.Pœn.9.88,

Ibi te replebo usq; unguentorum è Zeugmatis.

Corpora replere tosta carne.Ouid.12.Metam.32,

Mors

Mors replerat delubra corporibus exanimis. Lucretius, libro 6.256.
Dolia replere. Propert. lib. 2. eleg. 1.14.
Exhaustas domos replere. Cic. de Prouin. Consf. 3.
Fossa repletur humo. Ouid. 4. Fast. 166.
Lacte repletur fœmina quæ peperit. Lucret. lib. 5.163.
Littora uoce replet. Ouid. 1. Metam. 68.
Locum replere humore. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4.4.
Gemitu nemora ac montes syluasq; replebat. Lucretius, libro 5.199.
Gemitu tectum omne replebat. Virg. 2. Aen. 136.
Fama replebat populos multiplici sermone. Virgilius 4. Aeneidos, 38.
¶ Repletus, penultima producta, Participium (ἀναπιπλάμενος) ut,
Repleta syluis insula. Plin. lib. 12. cap. 10.1.
Eruditione repletus. Suet. in Augusto, cap. 89.
Repletum altè. Cels. lib. 7. cap. 8.
Referto foro, repletisq; omnibus templis. Cicero pro lege Manil. 30.
Terrore trepido repletus. Lucret. lib. 5.9.
Cornu repletum pomis & flore. Ouid. 9 Metam. 18.
Pietate repletum genus. Lucret. lib. 2.234.
Mare repletum ratibus euersis. Seneca Agamem. 13.11.
Vox repleta. Stat. 2. Theb. 125.
Replico] replicas, pen. cor. (ἀναπτύσσω) replicare, Contrarium est sui simplicis Plico. Plautus,
Replica tricam, atq; extende.
Replicari in rugas, pro Plicari. Plin. lib. 17.14.8.
In se replicari. Seneca lib. de Benefic. 1, Chrysippi acumen tenue retunditur, & in se sæpe replicatur.
Replicatur ad. Cato cap. 4.2, Eos in terram demittito, replicatoq; ad uitis caput.
Replicata ceruix. Plin. lib. 34. cap. 8.30.
Replicatum intus. Plin. lib. 9. cap. 33.2.
Replicare, per translationem, pro Rursus explicare, dicere. Plin. Quum sæpius ille replicasset, tandem persuasit.
Replicare memoriam annalium uel temporum. Cic. pro Sylla, 80. Idem 3. de Legib. 46.
Replicans tempus, Explicans, proferens, ostendens, patefaciens: quod uulgus Replicans dicit. Cicero 1. de Diuinatione, 206.
Replicare, pro Inuertere. Plin. lib. 8. cap. 27.3, de angue membranam exuete, Exuit autem à capite primum, nec celerius quàm uno die ac nocte, replicans, ut extrà fiat membranæ quod fuerat intus.
¶ Replictus, Particip. ut, Tunicæ replictæ. Stat. 4. Sylu. 9.6. Vide Tunicæ bulborum, in Bulbus.
¶ Replicatio, replicationis, Verbale. Cicero 1. de Natura deorum, 48, Modò alium quendam mundo præficit, eiq; eas partes tribuit, ut replicatione quadam mundi motum regat.
Est & replicatio uerbum Iurisconsultis frequens, ad eas alligationes pertinens, quæ intentionem sustentant aduersum exceptionis iniquitatem. De qua tractatus est lib. 4. Institut. Iustiniani.
Replum] repli, n. gen. operimentum quoddam. Vitruu. Item replum, inquit, de impage dimidia & sexta parte. Et alio loco, Chelonij, inquit, replum, quod est operimentum. In quibus tamen locis peplum legi debere suspicatur Turnebus, ut tanquam ornamentum & uestimentum esse uideatur. Auget coniecturam, quòd hæc dictio uix apud alium Latinè loquentem reperiatur.
Replumbo] replumbas (ἀναμολυβδόω) replumbare, Dissoluere. Vlp. in l. cum autem. ff. de auro & argento leg Emblemata uasis & lapidibus inclusa replumbari posse significat. Senec. Natur. quæstio. lib. 4, Argentum replumbatur. De caloribus Aethiopiæ loquitur.
Repo] repis, repsi, reptum (ἕρπω) repere, Propriè dicitur de animalibus quæ pedibus & uentre gradiuntur, ut sunt uermes: quamuis & ea quæ paruos pedes habent, repere dicantur, ut sunt lacertæ, & similia. Plaut. Amph. 15.17,
Cum Veneris filia angues repsisse tellus Epirotica uidit.
Vulpecula per rimam repserat in cumeram. Horatius 1. epistol. 7.6.
In purpuris repere. Quint. lib. 1. cap. 2.6.
Per iter longum repsere. Lucanus lib. 3.92. Horat. 1. Sermon. Satyr. 5.5.
Repere genibus. Plin. lib. 8. cap. 7.3.
Repere etiam radices dicuntur. Colum. lib. 8, Spacium autem radicibus qua repant, lapides præbent.
Repit in altitudinem uinea. Colum. de Arboribus, cap. 16.1.
¶ Repens, repentis (ἕρπων) Participium; ut, Repens humi. Plin. lib. 16. cap. 34.7.
Animantis repentis itus. Lucret. lib. 3.79.
Sermones repentes per humum, id est, Humiles, siue styli humilioris. Hor. 2. epist. 1.51.
Repens, pro Celeri & subito. Vide Repens, paulò antè, alphabetico ordine.
¶ Reptitius, Adiectiuum (ἑρπυστικός) Salust. in Ciceronem, 1, Vbi M. Tullius leges, iudicia populi Romani defendit, atque in hoc ordine ita moderatur, quasi unus reliquus ex familia uiri clarissimi Scipionis Africani, ac non reptitius, accitus, ac paulo antè insitus huic urbi ciuis Reptitius, id est, qui uelut clanculum irrepsit in hanc urbem nouus homo. Sunt qui legant, repetitius: quàm rectè, ipsi uiderint.
¶ Repto, reptas (ἑρπύζω) reptare, Frequentatiuum, Sæpe, seu continuè repere.
Pecudes reptant in colli tondentes pabula. Tralatio est. Lucret. lib. 2.64.
Per uada reptabat pronus. Claud. 2. in Eutrop. 89.
Solo nostro reptasti. Stat. 1. Sylu. 3.53.
Reptare, per translationem, dicimus eum qui segniter & quasi testudineo passu incedit, quales sunt in hortis aut uineis spaciantur. Hor. 1. epist. 4.1,
An tacitum syluas inter reptare salubres. Plin. epist. ultima, lib. 1.
Sine cruribus & pennis reptare. Plin. lib. 11. cap. 29.1.
Reptare, cum accusatiuo. Tacit. lib. 4, Et adhuc reptabat Africa Tacfarinas.
Reptant caput. Plaut. Merc. 18.9.
Niue effossa reptans. Stat. 1. Achilleid. 96.
¶ Reptabundus, Adiectiuum. Senec. de Vita beata, Ex ingenti interuallo reptabundus sequar.
¶ Reptatus, penult. product. Participium (ἑρπυσθείς) ut,
Ager reptatus. Stat. 5. Thebaid. 117.
¶ Reptatus, huius reptatus, penultimâ producta (ἑρπυσμός) Plinius lib. 14. cap. 1.4, Aliæ improbo reptatu atria medio complentes.
¶ Reptilis, & hoc reptile, penultima corr. (ἑρπυστικός) Quicquid repit.
Repolio] repolis, penultima correpta, repoliui, repolitum, penult. product. repolire, Rursus polire. Colum. lib. 2. cap. 21.5, Sin protinus usui destinantur (nempe frumenta) nihil attinet repoliri: satisq; est in umbra refrigerari, & ita granario inferri.
Repono] reponis, pen. prod. reposui, repositum, pen. corr. (ἀποτίθημι, ἀποσπενδάζω, τιμωρέω, θησαυρίζω) reponere,

Digitized by Google

Rursus ponere. Virg. 3. Aeneid. 47,

—arisq; reponimus ignem, id est, Rursus adhibemus ignē, & sacrificamus. Liu. 1. ab Vrbe, 155, Rursus uelut ministerio diuinitus missa capiti aptè reponit.

Insigne regium quod ille de suo capite abiecerat, reposuit. Cic. pro Sestio. Grues in tergo praeuolantium capita reponunt. Cic. 2. de Nat. deor. 188.

In libris aliquam reponere pro alio. Cic. Attico, lib. 12. 256, 3.

Ligna largè reponere super foco. Horat. 1. Carm. ode 9.

Pocula reponere. Virg. 4. Georg. 76.

Vina reponite mensis. Virg. 7. Aeneid. 27.

Reponere, Aggerare. Virg. 3. Georg. 106.

—atque non Massica Bacchi

Munera, non illis epulae nocuêre repostae. id est, abundantes aut uariae, ut ait Seruius.

Reponere, Recondere, collocare. Virg. 1. Aeneid. 6.

—manet alta mente repostum

Iudicium Paridis, spretaeq; iniuria formae.

Condere ac reponere fructus. Cic. 2. de Nat. deor. 234.

Alimenta in hyemem reponere. Quintil. lib. 2. cap. 16. 9.

Tecto reponunt aceruum farris. Vir. 4. Aeneid. 81.

Seorsum reponere. Colum. lib. 9. cap. 15. 11.

Prouisa antè reponere. Virg. 1. Georg. 34.

Hyemi reponere aliquid, Reseruare in hyemem. Virgil. 3. Georgic. 81.

Reponere omnia in aliquo. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 14. 17.

Intelligere debes in te repositam esse Rempub. id est, in te situm, & ex te pendere, in te spem habere.

Nec uera uirtus quum semel excidit,

Curat reponi deterioribus. Horat. 3. Carm. ode 5. 6. id est, restitui.

Reponere, Reddere quod ablatum est. Cic. ad Atticum, lib. 13. 269. 3, Catullo & Lucullo alibi reponemus: ita tamē si tu hoc probas, deq; eo mihi rescribas uelim. Budeus.

Reponere alicui (ἀντιμβάλλειν) pro Vicissim obijcere, quasi replicare, recriminari. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 70.

Semper ego auditor tantùm? nunquámne reponam? Iuuen. Sat. 1. 1, Id est semper ero auditor, & nunquam scribam aut mea opera recitabo?

Reponere, Reuocare, reprimere, cohibere. Statius,

—quoties iam torta reponam

Fulmina, quàm rarus terris hic imperet ignis.

Animas letis sedibus reponere. Horat. 1. Carm. ode 10. 4.

Animum suum omniaq; sua in aliquem reponere. Valerius 5. Agonaut. 78.

Capillum reponere. Quintil. lib. 8. cap. 1.

Ceruicem reponere, pro Reprimere, contrahere. Quintilian. lib. 4. cap. 2.

Causam reponere in mansuetudine iudicum. Cic. pro Sylla, 69.

In causa eadem reponere aliquem. Cic. 10. Philip. 280.

Coenam reponere, Dare coenam ei qui prior dederat. Martial. lib. 2. 37.

Vllus si pudor est, repone coenam. Vel potius, Repone coenam: id est, Refer quae sustulisti è mensa.

In coronamenta reponere: pro, Inter herbas quibus coronae fiunt. Plin. lib. 22. cap. 21. 3.

In deos reponere aliquem: pro, Inter deos collocare. Cic. 1. de Nat. deorum, 56.

Donata reponere. Horat. 1. epist. 7. 8.

Fabulas & scripta sua reponere poetae dicuntur, quum secundò haec in scena apponūt, id est, quum rursus recitant. Solebant enim (ut Porphyrio meminit) qui ludis apud ueteres praeerant, scriptores quum primùm in scenam prodirent, benignè excipere: ut si fortè non rectè egissent, iterum ad scribendum audientium benignitate allicerentur: propterea inquit Horatius in Arte, 39,

Fabula quae posci uult, et spectata reponi. id est, primò & secundò in scena recitari. Ibidem, 25,

—honoratum si fortè reponis Achillem: hoc est, Si fabulā semel de Achille positā, rursus ponere in animo est.

Fiducia suam reponere in aliquo. Plinius epistol. 53. lib. 3. ad Minutianum.

In gradum reponi. Quintil. lib. 5. cap. 7. 8.

In gremio reponere aliquid. Liu. 6. bel. Pun. 79.

Reponere iniuriam, pro Rependere. Senec. de Ira, lib. 2.

Lachrymas reponere. Stat. 5. Syluar. 5. 105.

Loco suo reponere omnia. Cic. 3. Ver. 104.

In locum alicuius reponi. Brutus ad Ciceronem, 16. 7.

In medium quaesita reponunt. Virg. 4. Georg. 32.

Membra reponunt stratis. Virg. 4. Aeneid. 79.

Mentem reponere, Reddere animum. Valer. 7. Argon. 49.

In numero aliquem reponere. Cic. de Optimo genere Oratorum, 146, Tamen hunc in numero non repono. Sic 1. de Orat. 36, Reponere in numero eloquentium.

In numero deorum reponere. Cic. pro Sestio, 125.

In numerum fabularum reponere aliquid. Cic. 1. de Inuen. 56.

Nummos reponere, Reddere, restituere. Plaut. Persa, 2. 38.

Odium reponere. Tacit. in uita Agricolae.

Mens reponit onus. Catul. ad Sirmionem, 29. 2.

In ordinem aliquorum reponere. Colum. lib. 9. cap. 12. 2.

Remum reponere, Cessare à remigando. Plaut. Asin. 10. 16.

In sceptra reponere aliquem. Virg. 1. Aeneid. 52.

Sensibus imis reponere. Virg. eclog. 3. 11.

In silentio reponere rectè facta alterius. Plin. epist. 8. 6.

Spem suam in aliquo reponere. Liu. 1. ab Vrbe, 215. Et Cic. 5. Philip. 194, Magnam spem in eius uirtute, authoritate, foelicitate reponere, ocij, pacis, concordiae, libertatis.

Spem sui in seipso reponere. Cic. 5. Tusc. 52.

In optima spe repositus puer. Antonius Ciceroni, in epist. ad Atticum, lib. 14. 310. 2.

Spem unicam senectutis in aliquo reponere. Quintilian. in Procem. lib. 6. 3.

In suis aliquem reponere: pro, Inter amicos. Antonius Ciceroni, in epist. ad Atticum, lib. 10. 198. 3.

In thesauris reposita pecunia. Liu. 1. bel. Maced. 49.

In uetustatem reponere aliquid. Colum. lib. 12. cap. 44. 7. hoc est, Vt diu seruetur.

In uicem alicuius rei aliud reponere. Columella libro 4. capite 26. 2.

Vitae suae partem in uita alterius reponere. Cic. ad Qu. fratrē, lib. 1. 3. 3.

¶Repositus, pen. cor. (ἀποκείμενος) Participium. ut, Repositi & frigidi cibi. Quint. lib. 2. hoc est, Rursum appositi mēsae.

Tellure repôsti, Sepulti. Virg. 6. Aeneid. 131.

Epulae repôstae. Virg. 3. Georg. 106.

Terras tentare repostas. Virg. 3. Aeneid. 23 id est, Longè positas. Seruius.

¶Repositorium, repositorij, Id quod super antiquorum mensa reponebatur ad fercula collocāda, quae subinde unà cum ipso repositorio adferebantur & auferebantur. uel dictum fortassis, quòd super eo fercula & mensae reponerētur. Plin. lib. 28 cap. 2. 15, Bibente conuiua mensam uel repositoriū tolli inauspicatissimum iudicatur. Idem lib. 9. cap. 11.

Reporto] reportas (ἀνακομίζω) reportare, Notae significationis. Virg. 1. Georg. 55,

—aut atrae massam picis urbe reportat.

Reportare dorso uel collo. Colum. lib. 7. cap. 1. 4.

Reportare humeris suis exulem Italia. Sallust. in Catil.

Ad aures alicuius reportare aliquid, Nunciare. Virgilius 7. Aeneid.34.
Frigidißimè reportare. Quintil.lib.6.cap.1.30.
Beneuolentiam reportare de prouincia. Cicero ad Attic.lib.6. III.15. Vetus exemplar legit, deportassem.
Commodatum reportare. Cic.6.Verr.
Mutis hæc tristia dicta reportat. Virg.2. Aeneid.23.
Exercitum reportare Britannia. Cic.ad Attic.lib.4.85.18. Cæsar 5.bell. Gall.84, Duobus commeatibus exercitum reportare constituit.
Gaudia mente reportare. Stat.lib.1.Sylu.53.
Gloriam reportare ex Proconsulatu. Plin.epist.5.12.
Laudem ex hostibus reportare. Cic.3.de Legib.25.
Mandata reportare. Propert.lib.3.eleg.8.8.
Pedem reportat ex hoste. Virg.11. Aeneid.153.
Prædas ac manubias reportare ad Decemuiros. Cic. pro lege Agrar.64.
Victoriam reportare ab aliquo rege. Cic. pro lege Manilia.
Equis & curru reportatus. Cic. post reditum in Senatu,25.
Reposco] reposcis, repoposci, repositum, pen.corr. (ἀπαιτεῖν) reposcere, Ab aliquo petere quod nobis debet, uel quod à nobis accepit. Virg.7. Aeneid.122,
—Parthosq; reposcere signa. Terent. Heauton.2.52,
— nam ambos curare, propemodum
Reposcere illum est, quem dedisti.
Reposcere, duobus accusatiuis iungitur, ut apud Plautum in Circul.18.16,
Quam uirginem me reposcis? Cic.6. Verr.100, Se à suis ciuibus hæc habere mandata, ut ad Verrem adirent, & eum simulacrum Cereris & Victoriæ reposcerent.
Reposcere aliquid ab aliquo. Plaut.Truc.17.72. Cic. Post reditum in Senatu,8, Quorum alter à me Catilinam amatorem suum multis audientibus, alter Cethegum consobrinum reposcebat.
Datum auxilium reposcere. Liu.3.ab Vrbe,98.
Fœdus reposcit e flammis. Virg.12. Aeneid.115.
Clamore magno fratrem reposcit. Silius lib.17.93.
Pacta reposcere. Stat.11. Thebaid.114.
Pœnas reposcere. Virg.6. Aeneid.106.
Pœnas reposcere ab aliquo. Catul.ad Licinium,47.4.
Promissa sua reposci uidet. Virg.12. Aeneid.1.
Rationem reposcere. Cæsar 5.bel.Gal.116.
Rationem uitæ reposcere ab altero. Cic.5.Verr.1.
Vos rationem reposcitis, quid Achæi Lacedæmonijs bello uictis fecerimus? Liu.9.bel. Maced.153.
Vicem reposcere. Mart.lib.8.35.
Reposcere per iudicem. Callistratus in l.extat. ff. de eo quod metus causa, &c.
Reposcit causa, Exigit. Vlpian. in l.in eos. ff. ad legē Iul. maiest.
Reposco, pro Posco. Lucret.lib.6.185,
Quo magis attentas aures, animumq; reposco.
Ad pœnas reposcere aliquem. Virg.2. Aeneid.28.
Aliquem ad supplicium reposcere. Virg.8. Aeneid.100.
Propensiores ad benemerendum, quàm ad reposcendum. Cic. de Amicitia,31.
Repositorium] Vide Repono.
Repotia] repotiorū, plur.num. (ἐπαύλια) dicta sunt, quòd postridie nuptiarum apud nouum maritum fiunt, nempe cœna & compotationes, quia quasi reficitur potatio. Hoc Festus. Horatius 2. Serm. Satyr.3.12,
Cuius odorem olei nequeas perferre, licebit
Ille repotia, natales, aliosue dierum
Festos albatus celebret. Vbi Porphyrio, Repotia dicebatur dies post nuptias. Acron uerò, Repotia, inquit, dicuntur septimus dies, quo noua solet nupta redire ad parētes suos. Hic pro festis diebus. Vide Turnebum in hunc Horatij locū: qui eundem aliter explicat. Gellius lib.2. cap.24, Nuptijs autem & repotijs HS 6 millies esse.
¶ Repotatio. Varro de Ling. Lat.lib.5, Ab eadem lingua a Po-tu, unde Potio, unde Poculum, Potatio, repotatio, &c.
Repræsaliæ] Verbum quod ex tyrannide in ius ciuile irrepsit ut Coruata, quæ diurnæ operæ est. Prendere, est manu iniecta trahere, ducere. Hinc Reprehendere, quasi quod euaserat: ita uolente fato, recarpere. Hinc & Repræsaliæ dicitum à Barbaris uerbum, pro Remancipatione. Ne Barbaros de re omnino non Barbara, sed qua in usu frequenti, sic audiamus: Repræsaliæ sunt pignorationes hominum quæ concedi solent ob damna, uel iniurias, aduersus quoslibet habitatores loci, in quo fuerint commissa huiusmodi delicta. c.1.de iniurijs, lib.6. Nou. Ne persona, uel rei, uel aurī alterius, pro alio oppignerationes fiant: sed oppigneratione oblæso, eius quadruplum restituatur. Const.52. Nouis fœderibus inter potentißimum Gallorum principem & Allobrogum ducem Repræsaliæ funditus sublatæ sunt edicto, Anno 1598.
Repræsento] repræsentas (παριστάνω, ἐκτυπόω, παρίστημι) repræsentare, Velut præses aliquid ostendere, uel offerre oculis. Plin.epist.159.c, Astruitur his, quum Senatui, populoq; Romani liberalitatis gratior repræsentari nulla materia posset, quàm si, &c.
Repræsentare ab aliquo. Vide A uel Ab præpositiones.
Repræsentare aliquid animo, In memoriam reuocare. Curtius libro 3.
Faciem maris repræsentare. Columel.lib.8.cap.17. hoc est, Facere ut stagnum quàm proximè accedat ad similitudinem maris.
Imaginem sceleris repræsentare. hoc est, Tanquam præsens ostendere. Quintil.lib.6.cap.1.25.
Iram deorum repræsentare. Liu.8.ab Vrbe,24.
Libertatem ciuitatis morte sua repræsentare. Cicero 2. Philipp.122.
Memoriam repræsentare alicuius rei. Cic. pro Sestio.
Se repræsentare. Colum.lib.11.cap.1.23, Itaq; non ægrè consequetur, si semper se repræsentauerit. id est, Præsentem se ostenderit, inquit Budæus, neq; discesserit.
Spectaculum repræsentare: pro, Rursus exhibere. Suet. in Caligula, cap.58.
Tormenta repræsentare. Suetonius & in Claudio Cæsare, cap.34.
Virtutem & mores alicuius repræsentare. Horatius 1.epistol. 20.3.
Repræsentare, pro Accelerare: Propriè edere. Cic.ad Attic.lib. 16.332.4, Mihi quidem uidentur istorum animi incendi etiam ad repræsentandam improbitatem suam. Sic apud Quintilianum lib.10.cap.7, Innumerabiles incidunt subitæ necessitates, uel apud magistratus, uel repræsentatis iudicijs continuo agendi. Budæus.
Repræsentare precium rei emptæ, est Præsenti pecunia soluere, non autem ante diem soluere. Cic.ad Attic.lib.12.243.5, Reliquæ pecuniæ uel usuram Silio pendemus, dum à Faberio, uel ab aliquo qui Faberio debet, repræsentabimus. Hæc Budæus.
Diem repromissorum præsentare. id est, præstare promissum. Cic.ad Tironem, lib.16.14.4.
Legata repræsentare. Suet.in Caligula, cap.16.
Mercedem repræsentare. Suet. in Claudio Cæsare, cap.18. hoc est, Exhibere.
¶ Repræsentatio, Verbale (ὑποτύπωσις) Plin.lib.9.cap.6. 1, Hoc

Digitized by Google

i; Hoc scire orcus, infestam his beluam, & cuius imago nulla repraesentatione exprimi posit alia, quàm carnis immen se dentibus truculentae.

Repraesentatio, pro ipsa pecuniarum solutione. Cic. ad Att. lib. 12.247.4, Si enim Faberianum uenderem, explicare uel repraesentatione non dubitarem.

Concludere repraesentatione. Cic. Attic. lib. 13.184.4.

Reprehendo] reprehendis, reprehendi, reprehensum (ἀντιλαμβάνω, μέμφομαι, κωμῳδέω, μυμόω, μωμάομαι, ἐπιτιμάω) reprehendere, uel per syncopam reprendere, Retrahere, quasi retrò prehendere, & corripere. Plautus,

Reprehende hominē, adsequere. Proper. lib. 3. eleg. 19.2,
Quàm posit nostros quisquam reprehendere cursus.

Pergrauiter reprehendere. Vide Pergrauiter.

Reprehendere manu. Cic. 4. Acad. 251, Reuocat uirtus, uel potius reprehendit manu, pecudum illos motus esse dicit, hominem iungit Deo.

Reprehēdi fugitiui dicuntur, id est Retrahi è fuga. Curtius lib. 4, Reprehensosq; ex fuga Persas, pugnaturos, quia fugere non possent. Suet. in Caligula, cap. 45. Budaeus.

Verba elapsa reprendere. Ouid. epist. 11.11.

Reprehendere, Arguere, increpare. Terent. Adelph. 4.4.14,
Sensi illicò id illas suspicari, sed me reprehendi tamen,
Ne quid de fratre garrulae illi dicerem, ac fieret palàm. Cic. 4. Acad. 117, Nam si minimis rebus pertinacia reprehenditur, calumnia etiam coercetur.

Reprehendere & exagitare aliquem. Cic. in Orat. 14.

Discessum alicuius reprehendere & subaccusare. Cicero pro Plancio, 69.

Iustius reprehendi. Horat. 2. Serm. Sat. 4.18.

Studia aliena reprehendere. Horat. 1. epist. 19.8.

Factum alicuius reprehendere. Ouid. epist. 19.10.

In aliquo uitio reprehendi. Cic. in Partit. 71.

¶ Reprehensio, Verbale (ἐπιτίμησις) Cicero 1. de Finib. 41, Quamobrem disserētium inter se reprehensiones non sunt uituperandae.

Leuis reprehensio. Vide Leuis.

Non indigna laude reprehensio. Quintil. lib. 3. cap. 11.15.

A' reprehensione abesse. Vide Absum. Plancus Ciceroni, libro 10.23.1.

Capere reprehensionē. Quint. lib. 5. cap. 7.1, Si reprehensionē non capit ipsa persona, infamare signatores licet. De testib.

Fugere reprehensionem. Cic. Attic. lib. 10.194.2.

Incurrere in uarias reprehensiones. Vide Incurro. Cic. 1. de Finibus, 1.

Vereri reprehensionem doctorum atque prudentium. Cicero in Oratore, 1.

¶ Reprehensor, reprehensoris; Aliud uerbale (ἐπιτιμητής) Cic. 2. de Nat. deor. 30. Nam ut profluēs amnis, aut uix, aut nullo modo, conclusa autem aqua facilè corrumpitur: sic orationis flumine reprehensoris uitia diluuntur.

Delicti reprehensor. Ouid. epist. 16.44.

Reprehensor, pro emendatore & correctore. Cic. de Opt. gen. Orat. 150, Duo genera reprehensorum.

¶ Reprehenso, reprehensas (ἐπαναλαμβάνω) reprehensare, frequentatiuum. Liu. 2. ab Vrbe, 43, Reprehensans singulos, obsistens, obtestansq; deūm & hominum fidem, testabatur, nequicquam deserto praesidio eos fugere.

Reprimo] reprimis, penul. corr. repressi, repressum (ἀναστέλλω, καταστέλλω, ἐπιστομίζω) reprimere, Continere, cohibere. Terent. Adelph. 5.3.8,
Tandem reprime iracundiam, atq; ad te redi.
D. Repressi, redij: mitto maledicta omnia. Cic. 2. de Legib. 71, Reprimam iam me, nec insequar longius, eoq; mi nus, quo plus poenarum habeo quàm petiui.

Coercere & reprimere. Cic. 1. de Fin. 4.

Haec Reipub. pestis paulisper reprimi, non in perpetuum comprimi potest. Cic. in Catil. 22.

Bella nascentia repressit. Claud. de bello Getico, 81.

Conatus hominum reprimere. Cic. 4. Verr. 45.

Consuetudinem peccandi reprimere. Cic. 4. Ver. 37.

Cursum reprimere. Caesar. 3. bel. Ciuil. 362.

Dextram reprimere. Virg. 12. Aeneid. 188.

Ensem reprimere. Stati. 11. Thebaid. 62.

Famam, siue sermones reprimere. Cic. 11. Philipp. 307. Idem ad Appium, lib. 3.8.28.

Ferocitatem alicuius reprimere. Cic. 2. Off. 57.

Fletu reprimi ne quid scribamus. Cicero ad Att. lib. 11.223.4.

Fluuium redundantem reprimere. Cic. 2. de Diuin. 104.

Furorem exultantem reprimere. Cic. pro Sest. 82.

Gemitum uirtute reprimere. Ouid. 9. Metam. 33.

Impetum populi reprimere. Cic. 3. de Legib. 40.

Iram repressit pudore. Ouid. 1. Metam. 152.

Itinera reprimere. Cic. ad Attic. lib. 10.200.1.

Obiurgationem susceptam reprimere. Cicero ad Atticum, libro 4.86.7.

Repressi pedem retrò. Virg. 2. Aeneid. 76.

Continere se, & reprimere à supplicio. Cic. 7. Ver. 59.

¶ Repressus, Participium (κατεσταλμένος) Cicero pro lege Manil. 8, Tamen impetus hostium repressos esse intelligunt ac retardatos.

¶ Repressor, repressoris, Verbale (καταστάλτης) Cicero pro Sest. 127, Extinctorē domestici latrocinij, repressorē caedis quotidianae, defensorem templorum atq; tectorum, &c.

Reprobo] reprobas, pen. cor. (ἀθετέω, ἀθερίζω, ἀσυνθετέω, ἀποδοκιμάζω) reprobare, improbare, reijcere, Notae significationis. Cic. 4. Acad. 235, Qui quum Zenonis fuisset auditor, reprobauit ea quae ille uerbis, Nihil esse bonum, nisi uirtutem. Legendum existimo, Re probauit, disiunctim.

Asciscere & Reprobare, contraria. Cic. 1. de Fin. 33, Confirmat autem illud uel maximè, quòd ipsa natura, ut ait ille, asciscat & reprobet, id est uoluptatem & dolorem.

Repromitto] repromitis, repromisi, pen. prod. repromissum, repromittere, Spondere stipulanti. Plaut. Asin. 9.48,
Verùm istuc argentum tamen mihi si uis denumerare,
Repromittam istoc nomine solutam rem futurā. id est, Stipulatione à te facta me obstringam. Cic. de claris Orat. 9, Non me herculè, inquit, tibi repromittere istuc quidem ausus sim. Plin. de Viris illust. 2. b, Illa petijt, quod illi in sinistris manibus gerebant, uidelicet annulos, armillas: quibus dolosè repromissis, Sabinos in arcem perduxit. Ibidem, 12, Necem regis repromittens. Cic. pro Qu. Rosc. 22, Repromittis tu ab hinc triennium Roscio? quid? recita istam restipulationem clarius. Budaeus.

Repromittere differt à satisdare, inquit Budaeus, ut ex exemplo sequenti Pauli iureconsf. patet, de operis noui nunciatione, l. non solum, Si quum iure possem te prohibere, nunciauero tibi opus nouum, non aliàs aedificandi ius habebis, quàm si satis dederis. Quòd si nunciauero tibi ne quid contra leges in loco publico facias, repromittere debebis: quoniam de eo opere, alieno iure contendo, non meo: & tanquam alieni iuris petitor, repromissione contentus esse debeo.

Repromittere, pro simplici Promittere. Suet. in Claudio Caesare, cap. 20, Quum quidam priuato sumptu emissuros se repromitterent, si sibi siccati agri concederentur. Idem in Othone, cap. 4.

¶ Repromissio, repromissionis, Verbale. Cic. pro Rosc. Comoed. 32, Roscius, qui ex iuris peritorum cōsilio & authoritatē

Digitized by Google

ritate restipularetur à Fannio diligenter, ut quod is exegisset à Flauio, dimidiam partem sibi dissolueret, si quidem sine cautione & repromissione, nihilominus id Fannius societati, hoc est, Roscio debebat.

Reptabundus, Reptile, Repto] Vide Repo.

Repubesco] repubescis (ἀνηβάω) repubescere, Rursum pubescere, iuuenem fieri, reiuuenescere, quod uulgo dicitur. Col. lib. 2. cap. 1. 4, Non ergo est exiguarū causarū frugum terræ uetustas: si modò quum semel inuasit senectus, regressum non habet: nec reuirescere, nec repubescere potest.

Repudium] repudij (ἀποστάσιον, ἀποπομπή) propriè dicitur recusatio ea, qua uir uxorem à se reijcit ob rem aliquā pudendam. Quintil. lib. 7. cap. 5, Simpliciores illæ quæstiones iniusti repudij. Caius de diuortijs, l. diuortiū, In repudijs, id est, renunciationibus comprobata sunt hæc uerba, res tuas tibi habeto. item hæc, Tuas res tibi agito.

Repudium Verrius ait dictū, quod fit ob rem pudendā. Festus.

Repudium alicui remittere. Terent. Phorm. 5. 8. 35. Dicitur & Mittere repudium. Vide pòst in Repudio.

Repudium renunciare. Terent. Phorm. 4. 3. 72.

Repudio] repudias (ἀποπέμπω, ἀπολείπω, ἀπόλω, ἀφωσιόομαι) repudiare, Matrimonium dirimere, & quasi ob rem pudendam aliquam uxorem repellere. Sueton. in Cæsare, cap. 1, Neq; ut repudiaret illam, cōpelli à Dictatore Sylla ullo modo potuit.

Repudiat, etiam maritū uxor. Quintil. lib. 7. cap. 9, Sæpe secubanti amatorium dedit, repudiauit. Vlpian. de diuortijs, Iulianus lib. 8. Digestorum, quærit an furiosa repudium mittere, uel repudiari possit: & scribit furiosam repudiari posse.

Repudiare, Non accipere, recusare, respuere, aspernari. Terēt. And. 4. 4. 12,

Repudio consilium quod primum intenderam. Idem Adelph. 5. 4. 4,

Et quæ tibi putâris prima, in experiundo repudies. Terent. Andr. 1. 5. 15, —quot modis
Contemptus, spretus, facta, transacta omnia: hem
Repudiatus repetor.

Repudiare & Recipere, contraria. Vatinius ad Ciceronem, libro 5. 9. 1.

Repudiare & Assumere, contraria. Cic. in Orat. 121.

Beneficium repudiare. Cic. 2. de Fin. 12.

Conditionem repudiare æquissimam. Cic. pro Quintio, 26.

Gratiam alicuius repudiare. Cæsar. 1. bel. Gall. 162.

Iracundia omnibus in rebus repudianda est. Cic. 1. Off. 126.

Repudiare contumaciter morem patriū. Vide Contumax.

Obsecrationem alicuius repudiare & aspernari. Cicero pro Fonteio, 31.

Hoc non repudio. Cic. ad Atticum, lib. 2. 34. 8.

Voluntatem alicuius repudiare. Cic. 3. Verr. 68.

Repudiata alicuius authoritas, hoc est, neglecta & uiolata. Cicero 3. Verr. 109.

Funditùs repudiare aliquid. Cic. in Orat. 125.

Repudiatus, pro repulso in comitijs. Cicero pro Plancio, 40, Nunquam enim nobilitas, præsertim integra atq; innocens, pro Rom. supplex repudiata fuit.

¶ Repudiatio, Verbale (ἀποπομπή) Cic. ad Attic. lib. 12. 260. 3, Sed mihi simulatio pro repudiatione fuerit.

¶ Repudiosus, pen. prod. Adiectiuum. Plaut. Pers. 10. 56,
Verùm uideto, me ubi uoles nuptum dare,
Ne hæc fama faciat repudiosas. id est, Vt nemo uelit me habere in uxorem propter hanc famam.

Repuerasco] repuerascis (ἀνανηπιάζομαι) repuerascere, Quasi in puerilem ætatem reuerti, & in contemptum ferè semper sumitur. Plaut. Merc. 6. 25. De senibus ferè semper dicitur, quum desipere uitio ætatis incipiunt. Cic. de Senect. 76, Et si quis deus largiatur ut ex hac ætate repuerascam, & in cunis uagiam, ualde recusem. Vetus exemplar legit, Repueriscam. Idem 2. de Orat. 13, Quum is diceret socerū suū Læliū semper ferè cum Scipione solitū rusticari, eosq; incredibiliter repuerascere esse solitos, quum rus ex urbe, tanquam ex uinculis euolauissent.

Repugno] repugnas (ἀντιβαίνω, ἀντιμάχομαι, ἐναντιόομαι, ἀνθίστημι, ἀνταγωνίζομαι, ἀντιτείνω, ἀντιφέρομαι, ἀντιφιλονεικέω) repugnare, Resistere, contradicere, refragari, obsistere. Cic. de Amicitia, Cùm omnium rerū simulatio est uitiosa (tollit enim iudicium ue. i, idq; adulterat) tum amicitiæ repugnat maximè.

Non pugnare, sed repugnare. Cn. Magnus Domitio, in epist. ad Atticum, lib. 8. 16. 3. 3.

Oppugnare & repugnare alicui. Cic. Metello, lib. 5. 2. 28.

Dictis & factis repugnare & resistere crudelitati. Cic. pro Rabirio perduellionis reo, 10.

Repugnare & Concedere, cōtraria. Cic. ad Lentulū, lib. 1. 2. 6.

Nimium repugnare. Ouid. 1. de Arte, 26.

Repugnare alicui rei. Cic. 3. Tusc. 43, His autem perturbationibus, quas in uita hominum stultitia quasi quasdam furias immittit atq; incitat, omnibus uiribus atq; opibus repugnandum est.

Amori fœdo repugnare. Ouid. 10. Metam. 64.

Dictis repugnare. Ouid. 2. Metam. 21.

In una parte repugnare. Ouid. 15. Metam. 171.

Repugnant hæc inter se. Cic. 3. Tusc. 122.

Resistere & repugnare contra ueritatem. Cicero pro Roscio Comœd. 30.

Repugnare circa. Quint. in Proœ. lib. 8, Circa quæ si is qui instituitur, nō repugnârit, primū ad cætera habiturus est cursum.

¶ Repugnans, Participium (ἀντιμαχόμενος) Plin. lib. 8. cap. 16. 13, Ita ut deuinciatur non repugnans.

Aduersans & repugnans natura. Cic. 3. Off. 103.

Cede repugnanti. Ouid. 2. de Arte, 40.

¶ Repugnantia, repugnantiæ (ἐναντιότης) Cic. 2. Philip. 43, Sed qui tantarum rerum repugnantiam non uideas, nihil profectò sapis. Idem in Topicis, 26.

¶ Repugnax, repugnacis, pen. prod. (ἀντίμαχος) Qui obsistit & reluctatur. Cic. 1. de Orat. 47, Quibus dicere Carneades solebat, ingenium tuum Crasse uehemēter admirans, me sibi perfacilem in audiendo, te repugnacem in disputando esse uisum. Vetus exemplar legit, perpugnacem.

¶ Repugnanter, Aduerbium (ἐναντιωμένως) cui contrarium est Patienter. Cic. de Amic. 76, Vt igitur & monere, & moneri, proprium est ueræ amicitiæ: & alterum liberè facere, non asperè: alterum, patienter accipere, non repugnanter.

Repullulo] repullulas, pen. corr. (ἀναβλαστάνω) repullulare, Iterum pullulare. Plin. lib. 16. cap. 20. 8, Larix ustis radicibus non repullulat, picea repullulat.

Repullulare è radicibus. Plin. lib. 16. cap. 44. 7.

¶ Repullulasco, repullulascis (ἀναβλαστέω) repullulascere, Rursum pullulascere, & nouos pullos emittere: & de arboribus ac plantis ferè semper dicitur. Col. lib. 4. cap. 22. 4, Quoniam ferè plurimarum stirpiū natura sic se cōmodat, ut iuxta cicatricē nouellis frōdibus repullulascat. Ibidē, cap. 24. 4, Nā præstat ex uulnere sobolē repullulascentē uellere, quàm nodosam & scabram plagam relinquere.

Repulsa] Vide Repello.

Repumicare] uidetur à pumice deduci, ut sit quasi pumice expolire. Vnde,

¶ Repumicatio, Verbale, in arboribus dicitur, quando gemmæ hirsutæ

Digitized by Google

hirsutæ propter frigus, expoliuntur ipso Vere. Plin. lib. 17. cap. 26. 2, de remedijs arborum, item succo emisso quibusdam ueluti detractio sanguinis circũrasi corticis, uitiũ extenuatio, & domitura palmitum. Gemmas si frigus retorridas hirsutasq; fecerit, repumicatio, & quædam politura.

Repungo] repungis, repupugi, pen. corr. & repunxi, repunctum (ἀντινύσσω) repungere, Vicißim pungere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 75, Quoniamq; illi haberent suum Publium, darent mihi ipsi alium Publium, in quo poßem illorum animos mediocriter laceßitus leuiter repungere.

Repurgo] repurgas (ἀνακαθαίρω) repurgare, Idẽ quod purgare, uel diligẽter emundare. Plin. lib. 29. cap. 10. 1, Enecatur cyminum ab imo dorso, nisi repurgetur.

Humum repurgare. Ouid. de Nuce. 24.

Repurgare nomas. Plin. lib. 23. cap. 4. 3.

Cælum repurgatum. Ouid. 5. Metam. 59.

Repurgatus in sincerißimum nitorem. Senec. epist. 67.

¶ Repurgium, à repurgando, utuntur Iustinianus, C. de aquæ ductibus, & Ambrosius ad Theodosium, Non audisti Imperator, quia quum iußisset Iulianus reparari templũ Hierosolymis, diuino qui faciebant repurgium igne cremarunt.

Reputo] reputas, pen. cor. (λογίζομαι, ἀναλογίζομαι, ὑπολογίζω, προσλογίζω) reputare, Diligenter putare.

Reputare, per translationẽ, pro Multum ac diu cogitare, considerare, secum uoluere. Terent. Eunuch. 3. 5. 44,

Dum hæc mecum reputo, accersitur lauatũ interea uirgo.

Idem Andr. 2. 6. 11,

Etenim eam secum rem recta reputabit Via. Cicero ad Lent. lib. 1. 9. 17, Tamen non reputans quid ille uellet. Idem 2. de Nat. deor. 178, Hunc horum nihil unquam reputauisse certò scio.

Tecum ipse reputa furores Sidonios. Silius lib. 17. 71.

Non facile est reputare, utrum, &c. Cic. in Sallustium, 8.

Reputare, pro Imputare. Modestinus in l. nihil interest. §. si cũ filius. ff. de inofficioso testamẽto, Tamẽ est aliquid quòd testatoris uitio reputetur, ut meritò repellendus non sit.

Reputare, Computare, compensare. Vlpian. in l. 1. §. Præterea. ff. de contr. tut. actione, Item sumptus litis tutor reputabit, & uiatica, si ex officio necesse habuit aliquò exire uel proficisci.

¶ Reputatio, Verbale (ἀναλογισμός) Consideratio. Plin. lib. 10. cap. 37. 3. Gell. lib. 12. cap. 5, Per incremẽta ætatis exorta è seminibus suis ratio est, & utendi consilij reputatio, & honesti contemplatio.

¶ Reputatio, pro Computatione. Caius in l. item ex diuerso. D. familiæ erciscundæ, Si iudex aut reputationes inter eos fecerit, aut curauerit cautiones interponi, quibus inter eos communicẽtur commoda & incommoda. Marcellus in l. Titia. D. de solutionibus, Titia, quum propter dotem bona mariti poßideret, omnia pro domina egit: reditus exegit, & mouentia distraxit. quæro, an ea quæ ex re mariti percepit, in dotem ei reputari debeant? Marcellus respondit, reputationem eius quod proponeretur, non iniquam uideri.

Requies] requiei, uel requietis, requiem uel requietẽ, Ablatiuo requie uel requiete (ἀνάπαυλα, ἀνάπαυσις, κατάπαυσις, ῥαστώνη, ἄνεσις) Ipse quiescẽdi actus. Cic. de Senect. 48,

Vt meæ senectutis requietem, oblectamentumq; noscatis.

Labori requies hæc erat. Ouid. 7. Metam. 165.

Requietis interualla. Cic. 1. de Fin. 76.

In amicitia Scipionis, requies plena oblectationis mihi fuit. Cic. de Amicitia, 85.

Requies spaciumq;. Virg. 4. Aeneid. 87.

Tantum temporis, quantum ad animi & corporis requiẽ conceditur. Cic. pro Archia, 9.

Bellorum requies: id est, à bellis. Stat. 3. Thebaid. 59.

Doloris fieri requies. Ouid. 2. de Arte, 98.

Oblectatio animi, requies curarum. Cic. 2. Off. 7.

Medicina & requies curæ. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 24.

Laborum certa requies. Virg. 3. Aeneid. 79.

Laboris grata requies. Ouid. ad Liuiam, 62.

Mali nulla requies erat. Lucret. lib. 6. 237.

Pugnæ requiem sperabant. Virg. 12. Aeneid. 49.

Sera requies meæ senectæ. Virg. 9. Aeneid. 97.

Quod caret alterna requie, durabile non est. Ouid. epist. 4. 18.

Mœsta requies. Stat. 8. Thebaid. 32.

Tutior requies. Ouid. 8. Metam. 112.

Attulit pugna requiem multorum dierum. Ouidius 10. Metamorphos. 29.

Dare requiem ab opere. Colum. lib. 6. cap. 14.

Dare uoce requiem & modum. Ouid. 3. Metam. 124.

Habere requietem. Cic. Attico, lib. 1. 13. 2.

Negare requiem. Ouid. 10. Metam. 27.

Exiguamq; petit requiem. Ouid. 4. Metam. 126.

Poscunt requiem socij. Ouid. epist. 35.

Requietem quærere. Cic. 5. de Fin. 98.

Requiem ex occupationibus quærere. Luceius Ciceroni, libro 5. 14. 3.

¶ Requiesco, requiescis, requieui, requietum, penult. product. (ἀναπαύομαι, ῥαστωνεύω) requiescere, Dormire. Virg. 1. ecloga 16,

Hic tamen hac mecum poteris requiescere nocte.

Fronde super uiridi. Cic. pro Rosc. Amer. 60.

Lecto requiescere. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 9.

Humo requiescere. Ouid. 1. Metam. 112.

Somno molli requiescere. Catul. ad Mallium, 63. 1.

Noctes longas requiescere. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 5.

Requiescere, pro Conquiescere, uel quietem accipere, et trãquillè uiuere, sine ullo animi aut corporis impedimento.

Requiescere, & curam animi leuare. Cic. 6. Ver. 120.

A malis requiescere. Cic. 1. Tusc. 173.

A turba rerum requiescere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 6.

In sella requiescere. Cic. 1. de Diuin. 168.

In spe alicuius adolescẽtis requiescere. Cic. pro Cælio, 63. hoc est, Ex spe futuræ illius probitatis, quietem sibi polliceri.

In miserijs requiescere. Cic. Attic. lib. 8. 166. 2.

In sermone alicuius requiescere. Cic. 2. de Orat. 29.

In lectione poetarum requiescere. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Non requiescere consilio cuiusquam. Cic. Attico, lib. 1. 13. 4.

Arua requiescunt mutatis fœtibus. Virg. 1. Georg. 17.

Aures requiêrunt omnibus. Catul. de Ario, 79. 2.

Cum tot sideribus cælum requieuit in illo. Ouid. 4. Metamorphos. 133.

Pectora requiêrunt. Stat. 12. Thebaid. 103.

Requiescere, Quietum facere, siue retardare, cum accusatiuo, teste Seruio. Virg. eclog. 8. 1,

Et mutata suos requiêrunt flumina cursus.

¶ Requietus, pen. prod. Adiectiuum (ἀναπεπαυμένος) Qui requieuit. Sallust. Paululum requietis militibus.

Ager requietus. Ouid. 2. de Arte, 71. id est, Ager qui aliquãtulum requieuit.

Requietum aruum. Colum. lib. 2. cap. 9. 3.

Lac requietum. Colum. lib. 7. cap. 8. 1.

Requietior. Colum. lib. 2. cap. 1. 5, Neq; enim idcirco rudis & modò ex syluestri habitu in aruum transducta fœcundior haberi terra debet, quòd sit requietior & iunior.

Requiro] requiris, pen. prod. requisiui, requisitum, pen. prod. (ἐπανίσομαι, ἀναζητέω) requirere, Sæpius uel rursum quærere. Terent. Phorm. 2. 1. 79,

Abi Phædria, eum require, atq; adduce huc. Cic. 3. de Fin. 14, Tu autem quum ipse tantum librorũ habeas, quos hic tandem requiris?

Aliquem uocibus, uel sermone requirere. Plin. epist. 106. d. Virg. 1. Aeneid. 45,

Amissos longo socios sermone requirunt.

Oculis requirere aliquid. Curtius lib. 4.

Animo & oculis aliquem requirere. Ouid. 4. Metam. 26.

Requirere ab aliquo, Quærere ab aliquo, interrogare aliquẽ. Cic. Attic. lib. 12. 255. 2, Siquis requirit à te cur Romæ non sim: quia discessus est. Idem 1. Acad. 5, Illud autem mihi ante hoc tempus nunquam in mentem uenit à te requirere.

Requirere ex. Cic. pro Cælio, 53, Ex quibus requiram, quonã modo latuerint.

Requisiuit rex, quis supremum diem Athenis obiisset. Plinius lib. 7. cap. 29. 3.

Illud quoq; requisiui, qua ratione ex tot creditoribus nemo neque tum idem fecerit, neque nunc contradicat. Cicero pro Quintio, 59.

Studiosè requirere. Ouid. 1. de Arte, 29.

Causam requirere. Ouid. 13. Metam. 199.

Causas requirit inscius. Virg. 6. Aeneid. 42.

Domum alicuius requirere. Cic. 6. Verr. 7.

Requirere, Postulare, flagitare, deposcere. Cic. pro lege Manilia, 3, Quibus amissis, & pacis ornamenta, & subsidia belli requiretis. De uectigalibus.

Requirere & flagitare. Cic. 6. Verr. 70.

Requirere auxilium. Cic. 7. Verr. 135.

Diuitias requirere. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 9.

Requiri, pro Necessarium esse: & Requirere, pro Opus habere. Cic. 1. de Fin. 93, Virtutem autem nixam hoc honesto, nullam requirere uoluptatem, atq; ad beatè uiuendum seipsa esse contentam.

Requirere, pro Desiderare quod non adest. Cic. ad Cecinnam, lib. 6. 6. 1, Vereor ne literarum à me officium requiras. Nã suprà dixerat, Vereor ne desideres officium meum.

In aliquo maiorem prudentiam requirere. Cic. in Parad. 8.

Requirere, pro desiderio rei amissæ teneri uel præteritæ, uel absentis, uel eam poscere. Cic. de Senect. 29, Deniq; isto bono utare dum adsit: quum absit, ne requiras: nisi forte adolescentes, pueritiam: paulum ætate progressi, adolescentiam debeant requirere.

Post requisitum etiam, nisi eiusmodi esset uisum uerum, quale falsum. Cic. 4. Acad. 137.

Requisita naturæ, dixit Sallustius per periphrasin, ut notat Quintilianus lib. 8. cap. 6.

¶ Requirito, requiritas (ἀναζητοῦμαι) requiritare, Frequent. Plaut. Most. 14. 11,

Quid tu ociosus res nouas requiritas?

Res] rei, fœm. gen. (χρῆμα, πρᾶγος, πρᾶγμα) Generalem habet significationẽ. Nam, ut Caius inquit in l. j. D. de rerũ diuis. siue corporalia siue incorporalia cõprehendit. Corporales res sunt, quæ uerè tangi possunt, ut homo, uestis: incorporales sunt, quæ tangi non possunt, qualia sunt ista quæ in iure consistunt, sicut hæreditas, usufructus, obligationes.

Abdita rerum. Horat. in Arte, 10.

Caput & fons rerum. Horat. epist. 18. 9.

Causas rerum cognoscere. Virg. 2. Georg. 98.

Concordia rerum discors. Horat. 1. epist. 12. 4.

Creatrix rerum natura. Lucret. lib. 2. 223.

Desiderium rerum. Lucret. lib. 3. 185.

Tempus edax rerum. Ouid. 15. Metam. 47.

Fama rerum incredibilis. Virg. 3. Aeneid. 59.

Mole sub ingenti rerum fundamina ponit. Ouid. 15. Metã. 87.

Versus inopes rerum. Horat. in Arte, 65.

Inscitia rerum. Horat. 1. epist. 3. 7.

Maiestas rerum. Lucret. lib. 5. 2.

In rerum natura. Cic. 4. Acad. 148.

Nouatrix rerum natura. Ouid. 15. Metam. 51.

Opifex rerum. Ouid. 1. Metam. 17.

Animus rerum prudens. Horat. 4. Carm. ode 9. 7.

Prudentia rerum. Virg. 1. Georg. 84.

Sepulchrum commune rerum, terra. Lucret. lib. 5. 52.

Trepidus rerum. Virg. 12. Aeneid. 118.

Turbine rerum miserarum attonitus. Ouid. 7. Metam. 125.

Aqua rerum utilissima. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 18.

Absurda res. Vide Absurdus.

Acerba res. Lucret. lib. 4. 133.

Angustæ res, Exiguæ, non magni momenti. Virg. 3. Georg. 58.

Ad faciendam fidem res appositæ. Quintil. lib. 5. cap. 8. 1.

Arcana. Ouid. 4. Metam. 45.

Ardua. Vide Arduus.

Bona. Vide Bonus.

Certa. Vide Certus.

Communis. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 8.

Confessa. Vide Confiteor.

Contorta. Vide Contorqueo.

Corporea. Lucret. lib. 2. 38.

Credula res amor est. Ouid. epist. 6. 5.

Declamatoria res. Quintil. lib. 4. cap. 2. 90.

Diuina res. Cic. Attico, lib. 4. 85. 5.

Facilis res. Lucret. lib. 2. 205.

Furtiua res. Quintil. lib. 5. cap. 13. 39.

Relatu horrenda res. Ouid. 15. Metam. 60.

Non liberalis ad cognoscendum res. Vide Illiberalis.

Immoderata res est Cupido. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 7.

Implicata res controuersijs. Vide Implico.

Incognita res turba animos. Virg. 1. Aeneid. 104.

Infirma & nugatoria res ad probandum. Vide Infirmus.

Ingeniosa res est. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 13.

Inquisita & comperta res. Vide Inquiro.

Insolitam rem apportare auribus, Referre aliquid inauditum antea. Lucret. lib. 5. 21.

Inuidiosa res. Vide Inuideo.

Inuolutæ & occultæ res. Vide Inuoluo.

Ludicra res. Horat. 2. epist. 1. 37.

Manifestæ res. Vide Manifestus.

Manifestas contra res & ueras repugnare. Lucret. lib. 3. 71.

Manifestaria res est. Vide Manifestus.

Medicatissima res. Vide Medico, medicas.

Missiles. Vide Missilis, in Mitto.

Molesta & odiosa res. Quintil. lib. 5. cap. 13. 29.

Nec opinata. Vide Nec.

Negotiosa. Vide Negotium.

Nouæ res. Vide Nouus.

Res certè noua, & ante hunc diem inaudita. Vide Inaudio.

Nudæ atq; inornatæ res. Quintil. lib. 2. cap. 4. 3.

Otiosa res. Vide Otiosus, in Otium.

Res est non parua. Virg. 3. eclog. 11.

Pensitata res. Vide Penso.

Ridicula & iocosa res. Catul. ad Catonem, 83. 1.

Suaues res. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 19.

Testator res. Vide Testor.

Abducere à re aliqua ad aliam. Vide Abduco.

In rem aliquam abire. Vide Abeo.

Abrumpere ex re aliqua. Vide Abrumpo.

Abstinere rebus urbanis. Vide Abstineo.

Abesse res uidetur. Vide Absum.

Abundare

Digitized by Google

Abundare in re aliqua. Vide Abundo.
Accedere alicui res. Vide Accedo.
Accipere ab aliquo rem aliquam. Vide Accipio.
Accommodare in rem aliquam. Vide Accommodo.
Acquiescere alicui rei. Vide Acquiesco.
Addere nomina rebus. Ouid. 5. Metam. 105.
Agere res aliquas. Vide Ago.
Cedit illi res. Vide Cedo.
Cogitare rem aliam ex alia. Vide Cogito.
Conferre rem in pauca. Vide Confero.
Consolatur me hæc res. Vide Consolor.
Rei capitalis damnatus. Vide Damno.
Deducere rem aliquò. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 3.
Res eò deducta est. Vide Deduco.
Rem aliquam in diuersas partes deducere. Vide Deduco.
Exasperare rem uerbis. Quintil. lib. 4. cap. 2. 54.
Exponere rem uerbis. Lucret. lib. 1. 170.
Facere rem diuinam alicui deo. Cic. 3. de Nat. deor. 63.
Iactare rem sermonibus. Vide Iacto, in Iacio.
Imperitare rem æquam. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 38.
Increbuit res prouerbio. Vide Increbresco.
Chaos rebus inducere. Senec. Agamem. 6.
Honestis rebus animum intendere. Horat. 1. epist. 2. 8.
Magnis de rebus loqui. Lucret. lib. 4. 205.
Notare res nominibus nouis. Vide Nota.
Insigni aliqua & nota re notare quippiam. Vide Insignis.
Ordine rem pando. Virg. 3. Aeneid. 36.
Reddere rationem rei. Lucret. lib. 6. 184.
Rem ad manus reuocare. Vide Manus.
Apertas res secernere à dubijs. Lucret. lib. 4. 95.
Summa sequar fastigia rerum. Virg. 1. Aeneid. 70.
Tentare rem. Horat. 2. epist. 1. 52.
Res, Negocium, causa ipsa. Terent. Adelph. 5. 3. 10,

Rem ipsam putemus: dictum inter nos hoc fuit. Vbi Donatus, Res, causa litis. Terent. Hecyra, 3. 5. 18,

Omnem rem scio, ut sit gestu. Idem Heaut. 1. 1. 23,

Chreme, tantúmne est ab re tua ocij tibi,

Aliena ut cures, eaq; quæ ad te nihil attinēt? hoc est, Præter familiaria negocia tua, éstne tantum tibi ocij ut, &c.

Integra res. Vide Integer.
Paruula res. Vide Paruus.
In inuidia res est. Vide Inuideo.
Accingi ad rem aliquam. Vide Accingo.
Aut agitur res in scenis, aut acta refertur. Horat. in Arte, 37.
Agere rem quasi alienam. Quintil. lib. 6. cap. 2. 27.
Agitare res. Vide Agito.
Res tua agitur. Cic. 5. Verr. 95.
Attinet ad rem. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 6.
Tanti sceleris res nemini fuit credenda. Cic. pro Cælio, 41.
In rem præsentem ire. Vide In præpositionem.
Malè rem gerere. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 15.
In rebus gerendis acer. Vide Acer adiectiuum.
A' rebus gerendis abstrahere. Vide Abstraho.
Gerendis rebus minus apta. Ouid. 1. de Arte, 84.
In eam rem siquid habebo. Vide In præpositionem.
In re incipiunda. Vide In præpositionem.
Nihil interest ad rem. Vide Interest.
Nihil neq; ante rem, neq; præter rem locuti sumus. Author ad Herennium, lib. 4. 136.
Ministrare res timidè gelidéq;. Horat. in Arte, 35.
Monet res. Vide Moneo.
Mouentur res magnæ. Vide Moueo.
Natus rebus agendis. Horat. in Arte, 16.
Noui rem omnem. Vide Nosco.

Salua res est. Terent. Eunuch. 2. 2. 37.
Bellica res. Horat. 4. Carm. ode 3. 2.
Militaris res diuinitùs constituta. Vide Constituo.
Rei militaris scientia. Cic. pro lege Manilia, 19.
Rem militarem discere. Vide Miles.
Res naualis siue nautica. Cic. 7. Verr. 34. Vide Nauis.
Numaria res. Vide Numus.
Pastoria res. Vide Pastor.
Pecuniaria res. Vide Pecunia.
Res ipsa. Vide Ipse.
Res prolatæ, & Rerum probatio, significat tempus illud, cum homines feriarētur. Declarat maximè Plautus in Captiuis, Act. 1, ex persona parasiti,

Vbi res prolatæ sunt, quum rus homines eunt,

Simul prolatæ res sunt nostris dentibus, &c.

In re ipsa. Vide In præpositionem.
Ex re ipsa. Quintil. lib. 5. cap. 13, Accusator dat testem, patronus ex re ipsa refellit.
Ex re ipsa natus: id est, Temporalis. Quintil. lib. 4. cap. 5.
E' re nata: id est, Occasione, ut ait Donatus. Terēt. Adel. 3. 1. 8.
Consulere ex re. Tacit. lib. 1. hoc est, Prout occasio tulerit.
Pro re pauca loquor. Virg. 4. Aeneid. 68.
Pro re nata, Pro euentu rei & occasione. Cic. Attic. lib. 14. 304. 1, Antonij colloquium cum heroibus nostris pro re nata non incommodum.
Cum re præsenti deliberare. Vide Cum præpositionem.
Ob rem. Vide Ob præpositionem.
Ab re. Vide A' & Ab præpositiones.
Ab re: id est, Ab euentu. Liu. 1. ab Vrbe, 71, Id ab re (quod nūc quoq; tenet nomen) interregnum appellatum.
Res, Veritas. Terent. Adelph. 7. 12,

—si non re ipsa tibi istuc dolet,

Simulare certè est hominis. Item Hecyr. 5. 2. 7,

Hæc res hìc agitur, Pamphilo me facere ut redeat uxor,

Oportet. Vbi Donatus, Aut sic intelligendum est, quasi dicat, Hoc agebamus quum tu aduenires: aut cum asseueratione pronunciandum est, ut sit Res, ueritas: quasi dicat, Hæc non uerba sunt, sed res agitur.

Res ipsa atq; ueritas. Cic. pro Rosc. Amer. 25.
Res ipsa indicat. Vide Indico, indicas.
Res ipsa loquitur. Vide Loquor.
Verba ad rem cōferre. Terent. Eunuch. 4. 6. 4. Vbi Donatus, Verba ad rem contulit, hoc est, Agere quod dicebat, aggressus est. Idem Andr. 5. 1. 5.

Vt beneficium uerbis initum dudū nunc re comprobes.

Re iuuare. Terent. Heaut. 1. 1. 34,

—crede inquam mihi,

Aut consolando, aut consilio, aut re iuuero.

Dictu quàm re facilius. Liu. 1. bel. Maced.
Res, pro sumptu. Martianus in l. quum uir. ff. de doli ma. & met. except. Quū uir in area ab uxore sibi donata aliquid ædificasset, plerisq; placet, doli mali exceptione posita rem seruari posse.
Res, Vtilitas. Terent. Hecyr. 1. 2. 27.

Ita di deæq; faxint, si in rem est Bacchidis. Idem Phorm. 2. 4. 9,

Ego quæ in rem tuam sint, ea uelim facias.

In rem nostram est. Vide In.
In re mea est. Vide In.
Cogitatè rem suam tractare. Vide Cogito.
In rem suam aliquid conuertere. Cic. pro Rosc. Amer. 68.
E' re, Ex utilitate, utiliter. Papin. in l. donatiōes. in §. 1. ff. de donationib. Nec matrē offensam è re petitionē habere. hoc est, Matrē ex leui offensione eas res utiliter repetere non posse.

Digitized by Google

Res, aliquando relatiuum est, referens præcedentia. Terentius Phorm. 2. 1. 41,

Si est patrue, culpam ut Antipho in se admiserit,

Ex qua re minus rei foret, aut famæ temperans. Vbi Donatus, Res ad Culpam relatum.

Alicui rei esse. Terent. Adelph. 3. 3. 4.

Id misero restat mihi mali, si illum potest,

Qui alicui rei est, etiam eum ad nequitiam abducere. Vbi Donatus, Rectè: de hoc enim suprà dixit, 1. 2. 15.

——non fratrem uidet

Rei dare operam, ruri esse parcum ac sobrium?

Res est mihi cum illo. Terent. Phorm. 1. 3. 19. Cicero Sulpitio, lib. 13. 27. 7, Siqui difficiliores erunt, ut rem sine controuersia confici nolint, si eos, quando cum Senatore res est, Romam reieceris.

Habere rem cum aliquo: id est, Consuetudinem, amorem. Terentius Eunuch. 1. 2. 39.

Res, Hæreditas. Terent. Phorm. 2. 3. 46,

At si talentûm rem reliquisset decem. Donatus.

Res, Patrimonium. Terent. Adelph. 5. 3. 44,

— at enim metuas ne ab re sint tamen

Omissiores paulo. id est, Negligant curare rem domesticam. Idem Adelph. 5. 3. 23,

Tu illos duos olim pro re tollebas tua. Vbi Donatus, Pro re, Pro patrimonij tui qualitate.

Res, Pecunia, & etiam fortunæ bona. Terentius Eunuch. 1. 2. 51,

Eius frater aliquantum ad rem est auidior. Idem. Adelph. 5. 3. 48,

Solum unum hoc uitium affert senectus hominibus,

Attentiores sumus ad rem omnes, quàm sat est. Cic. 2. in Catil. 31, Res eos iampridem, fides deficere nuper cœpit.

Res & aurum. Lucret. lib. 5. 224.

Accisæ res. Vide Accîdo pen. prod.

Ampla res domi. Iuuenal. Satyr. 12. 1.

Arctis in rebus absit pudor. Valer. 5. Argon. 65.

Auita res & patria. Vide Auitus, in Auus.

Cibaria re copiosus. Vide Copia.

Contemptæ rei dominus splendidior. Horatius 3. Carmin. ode 16. 6.

Contracta res. Vide Contraho.

Curtæ nescio quid semper abest rei. Horatius 3. Carm. ode 24. 13.

Res familiaris ministra & famula corporis. Cic. 1. Tusc. 117.

Familiaris res mea. Cic. 2. de Orat. 54.

Frumentaria res. Cic. Attico, lib. 8. 145. 3. Tacit. lib. 15.

Modica res. Iuuenalis Satyr. 13. 15.

Mouentes res, pro Mobilibus. Vide Moueo.

Paruis rebus alta præstatur quies. Seneca Thyeste, 5. 14.

Paupera res, apud Plautum. Vide Pauper.

Res paupercula, modica & modesta. Vide Modus.

Pecuaria. Vide Pecuarius, in Pecus.

Præclara filius in re sublatus malè alitur. Horatius 2. Sermon. Satyr. 5. 10.

Rei salua & Perdita, contraria. Terent. Eunuch. 2. 2. 26.

Ampliare rem. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 7.

Amplificare rem familiarem. Vide Amplifico.

Augere rem, Locupletari. Cic. pro Rab. Posth. 2.

Comminuti re familiari. Vide Comminuo.

Conficere rem. Vide Conficio.

Confringere rem. Vide Confringo.

Corrumpere rem familiarem. Vide Corrumpo.

Curare rebus alienis suo uestimento & cibo. Plaut. Truc. 4. 25.

Facere rem, Lucrari. Terent. Adelph. 2. 2. 12,

Nunquam rem facies: abi, nescis inescare homines. Ex Donato.

Habere rem, Non inopem esse. Cic. 2. Off. 108.

Intercipere res alicuius. Ouid. 9. Metam. 25.

Copia rerum mersat membra. Lucret. lib. 5. 202.

Res ubi magna nitet domino sene. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 3.

Multæ tibi tum officient res. Horat. 1. Serm. Sat. 2. 20.

Res sanguine partæ. Ouid. 1. epist. 19.

Patriam rem perdere. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 23.

Quærere rem honestè mercaturis faciendis Cic. in Parad. 58.

Præclaram ingrata stringat malus ingluuie rem. Horatius 1. Serm. Satyr. 2. 2.

Vir haud magna cum re Cic. de Senect. 1.

Res, Status, conditio, ut, Res publica, Res priuata, Res familiaris, Res uxoria. Cicero, Id enim rebus nostris minimè cōducebat, id est, statui nostro. Virg. 6. Aeneid. 172.

Hic rem Romanam magno turbante tumultu,

Sistet equus. Vbi Seruius, Rem Romanam, Statū Reip.

Tueri armis res Italas. Horat. 2. epist. 1. 1.

Forensis res. Quintil. lib. 4. cap. 2. 90.

Reuocare se ad curam rei domesticæ, rei forensis, Reipublicæ. Cicer. pro Cælio, 33.

In re præsenti. Vide In præpositionem.

Res priuatæ: id est, Bona priuatorum. Cic. Attic. lib. 9. 175. 8.

Priuatæ ac domesticæ res. Quintil. lib. 2. cap. 21. 4.

Administrare rem familiarem. Vide Administro.

Obire rem priuatam uel publicam. Vide Obeo.

Ordinare publicas res. Horat. 2. Carm. ode 1. 2.

Conficere rem suam non minus strenuè quàm publicam. Cicero Post reditum in Senat. 8.

Inuisere res rusticas uel fructus causa, uel delectationis. Cicer. 1. de Orator. 129,

Res (ἀρχὴ) Imperium. Virg. 3. Aeneid. 1.

Postquam res Asiæ, Priamiq; euertere gentem

Immeritam uisum superis, ibidem, 11,

Res Agamemnonias, uictriciaq; arma secutus. Seruius.

Dissociabilis res. Tacitus in uita Agricolæ De principatu ac libertate.

Adepta rerum. Vide Adipiscor.

Domina rerum Roma. Ouid. 15. Metam. 90.

Caput rerum. Tacit. lib. 1.

Custos rerum Cæsar. Horat. 4. Carm. ode 15. 4.

Imperia rerum. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 15.

Origo rerum & molitio. Vide Origo.

Pulcherrima rerum Roma. Virg. 2. Georg. 107.

Potestas summa rerum. Virg. 10. Georg. 20.

Rem uel res gerere, pro Pugnare, apud Iurisconsultos, & alios. Liuius, Malletq; aduersus singulos separatim, quàm aduersus duos simul rem gerere. Plin. lib. 2. cap. 67. 3, In Arrabico sinu res gerente C. Cæsare, Augusti filio, signa nauium ex Hispaniensibus naufragijs feruntur agnita, id est, belligerante. Vide Gero.

Bene gestæ res. Virg. 9. Aeneid. 32.

Maxima res effecta. Virg 11. Aeneid. 3.

Res Romana, pro Acie. Liuius, Sed res Romana erat superior. Et sic sæpe. Budæus.

Naualis res. Tacitus lib. 15.

Rem bellicam administrare. Cic. 2. de Diuin. 116.

Euentus rerum. Lucan. lib. 5. 156.

Abscissa res erat. Vide Abscindo.

Tunc res immenso placuit statura labore. Lucan. lib. 3. 77.

Dare rem in casum. Tacit. lib 12.

Rem de manibus emittere. Vide Manus.

Digitized by Google

Rebus suis diffidere. Liu. 1. ab Vrbe. 7.
Fessi rerum. Virg. 1. Aeneid. 37.
Inclinationes rerum & temporum. Vide Inclino.
Forma rerum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 4.
Summæ rerum consulere. Ouid. 2. Metam. 60.
Aduersæ res. Vide Aduerto.
Afflictæ res. Virg. 1. Aeneid. 92.
Angustæ res. Horat. 2. Carm. ode 10. 5.
Dubijs rebus non deficere. Virg. 6. Aeneid. 40.
Dura res. Virg. 1. Aeneid. 113.
Duris urgês in rebus egestas. Virg. 1. Georg. 30.
Egenis in rebus. Virg. 6. Aeneid. 19.
Extremæ res. Tacit. lib. 17.
Fessis rebus ferre finem. Virg. 3. Aeneid. 29.
Fluxæ res. Silius lib. 7. 4.
Fractæ res. Virg. 4. Georg. 48.
Humanæ res. Virg. 10. Aeneid. 30.
Inclinata. Vide Inclino.
Infracta. Vide Infringo.
Iucundæ res. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 20.
Secundæ res. Virg. 9. Aeneid. 61.
Secundis rebus mersus. Vide Mergo.
Rem miseram, aduerbium dolentis. Cic. Attic. lib. 7. 143. 1.
O' rem lugubrem. Vide Lugeo.
Res, Modus. Plaut. Rud. 23. 86,

Iam reperi rem, quo pacto nec fur, nec socius fies.

Res (πεῖρα) Experientia. Terent. Adelph. 5. 4. 1,

Nunquã ita quisquã bene subducta ratione ad uitã fuit,
Quin res, ætas, usus semper aliquid apportet noui. Donat.

Re uera (ὄντως) Duæ dictiones sunt, aut unica, Reuera, uice aduerbij. Cic. pro Quintio, 4, Deinde habet aduersarium P. Quintius uerbo Sex. Næuium, re uera huiusce ætatis homines disertissimos. Idem pro Cluentio, 41, Verbo ille reus erat: re quidem uera, & periculo, & tota accusatione Oppianicus. Et pro Roscio Amer. 73, Qui recuset, eum profectò tametsi uerbo non audeat, tamen re ipsa de maleficio suo confiteri.

Nomine, & Reuera, contraria. Cic. 3. Verr. 7, Quòd istæ M. Marcelli, & P. Africani monimenta, quæ nomine illorum, reuera pop. Rom. & erant, & habebantur.

Verbo & simulatione, & Reuera, contraria. Cic. 5. Verr. 114.

Re uera pugnare: quod uulgus dicit, De facto. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 20.

¶ Respublica, reipublicæ, pen. corr. (πολιτεία) ex duobus integris composita dictio, quam nonnulli distinguunt: Res populi dicitur, & negotium publicum.

Sed necesse est, charitatem eam præstare, qua R. P. nomen uniuersæ ciuitatis est: pro qua mori, & cui nos totos dedere, & in qua nostra omnia ponere, & quasi consecrare debemus. Cic. 2. de Legib. 9.

Conuersiones Rerumpublicarum. Cic. 2. de Diuin. 10.
Aegra Resp. Vide Aeger.
Beata. Vide. Beatus.
Castrata. Vide Castro.
Commutabilis. Vide Commuto.
Constituta. Vide Constituo.
Nuda à magistratibus Resp. Vide Nudus.
Inclinata Resp. Vide Inclino.
Summa Resp. et municipalis. Cic. 3. de Legib. 53.
A' Repub. aliquem abducere. Vide Abduco.
Accedere ad Remp. Vide Accedo.
Accipere Rempub. Vide Accipio.
Accommodare se ad Remp. Vide Accommodo.

Adire ad Rempub. Vide Adeo.
Eo censu nullius ciuitatis Respub. potuit administrari. Cic. 4. Verrin. 96.
Aedificare Remp. Vide Aedifico.
Amplificare Remp. Vide Amplifico.
Arrodere Remp. Vide Arrodo.
Attingere Remp. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 64.
Capessere Remp. Vide Capesso, in Capio.
Cedere de Rep. Vide Cedo.
Celebrare Remp. Vide Celebro.
Censere è Rep. Tacit. lib. 3.
Conferre se ad Remp. Vide Confero.
Conflictare Rempub. Tacit. lib. 5.
Consultare Reipub. Vide Consulto.
Continere Remp. Vide Contineo.
Cruentare Remp. uulneribus. Vide Cruento.
Facere contra Rempub. Cic. Qu. frat. lib. 2. 5. 4.
Habere Remp. Cic. Bruto, 15, 15.
Labefactare & euertere Remp. Vide Labes.
Lugere Remp. Vide Lugeo.
Mederi Reipub. Vide Medeor.
Bene mereri de Rep. Cic. Planco, lib. 10. 5. 6.
Pendet Resp. è Bruto. Vide Pendeo.
Trahere Remp. funditùs. Tacitus lib. 3.

Resacro] resacras, pen. corr. Vide Resecro.

Resæuio] resæuis, resæuire, Iterum sæuire. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 21,

Quæq; quiescebat, ne mota resæuiat ira.

Resaluto] resalutas, pen. prod. (ἀντιπροσαγορεύω) resalutare, Salutantem salutare. Plaut. Pseud. 11. 19,

Dic utrum spémne an matrem resalutem Pseudole? Cic. 2. Philip. 104, Sed tum nimis inter omnes constabat, neminem esse resalutatum. Mart. lib. 4. 39,

Securus nullum resalutas, despicis omnes.

Resano] nas, pen. prod. resanare. Lactant. lib. 4. cap. 20, Ne adduceret eos in pœnitentiam, atq; resanaret,

Resarcio] resarcis, resarsi, resartum (ἀκέομαι) resarcire, Instaurare, & quasi nouam formam inducere. Sueton. in Claud. Cæs. cap. 6, Quod decretum abolitum est, excusante Tiberio imbecillitate eius, ac damnum liberalitate sua resarturum pollicente. Terentius Adelph. 1. 2. 41,

Fores effregit? restituentur: discidit
Vestem? resarcietur. Hæc eadem uerba habet Cicero pro Celio, 29.

Damna resarcire. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 15.
Quæstum resarcire. Colum. lib. 11. cap. 1. 24.

Resarrio] resarris, resarriui, resarritum (ἀνασκαλεύω) resarrire, pen. prod. Rursum sarrire. Plinius lib. 18. cap. 20. 3,

Quum hyeme prægelida captæ segetes essent, resecuerunt, resarrientes campos.

Rescindo] rescindis, rescidi, pen. corr. rescissum (ἀνασχίζω, ἀναρρήγνυμι) rescindere, Tollere, auferre, destruere. Cæsar 1. bel. Gall. 26, Pontem qui erat ad Geneuam, iubet rescindi. Virgil. 1. Georgic. 56,

Et coniuratos cælum rescindere fratres.

Locum aliquem rescindere. Cic. 2. de lege Agrar. 19.
Vias rescindere. Senec. Theb. 1. 46.

Rescindere, ad omnia quæ resecari & scindi possunt aut ferro, aut alio quouis instrumẽto, pertinet. Colũ. lib. 2. c. 1. 14. 1, Et quod falx reliquerit, prius quàm inarescat, uomis rescindat, atq; obruat: id enim cedit pro stercore. Virg. 3. Georg. 91,

Quàm si quis ferro potuit rescindere summum
Vlceris os: alitur uitium, uiuitq; tegendo. id est, Aperire.

Pectora ferro rescindere. Stat. 11. Thebaid. 102.

Digitized by Google

Terram rescindere, quod & Proscindere dictum est. Columel. lib. 2. cap. 2. 19.
Vitem rescindere. Colum. lib. 4. cap. 29. 5.
Rescindere, pro Abolere, siue abrogare accipitur, per translationem. Terent. Phorm. 2. 4. 16,

Mihi non uidetur quod sit factum legibus,
Rescindi posse.

Acta alicuius rescindere. Cic. 13. Philipp. 345.
Beneficium rescindere. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 13.
Concilia rescindere. Cic. 2. de Legib. 51, Quid enim maius est, si de iure quaerimus, quàm posse à summis imperijs & summis potestatibus comitiatum tollere, & concilia uel instituta dimittere, uel habita rescindere?
Crimina rescindere. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 13.
Damnationem rescindere. Cic. 4. Verr. 75.
Iniurias rescindere, & irritas facere. Cic. 4. Verr. 44.
Iudicia rescindere, siue rem iudicatam. Cic. pro Cluentio, 47. Et 7. Verr. 16. Item 4. Verr. 48.
Iudicium rescindere, & Ratum habere, contraria. Cicero in Partit. 47.
Iussa Iouis rescindere. Ouid. 2. Metam. 136.
Luctus rescindere. Ouid. 12. Metam. 110.
Pactiones rescindere. Cic. de Prouincijs Cons. 8.
Voluntatem mortui rescindere. Cic. 3. Verr. 78.
¶ Rescissus, Participium (ἀνῃρημένος) ut,
Palatum rescissum. Lucan. lib. 4. 67,

Rescissoq; nocent suspiria dura palato.

Gloria rescissa cunctis. Claud. de bel. Get. 129.
Fac mea rescisso pectora nuda sinu. Propert. lib. 3. eleg. 8. 2.
¶ Rescissorius, Adiect. ut, Actio rescissoria. Vlpian. in l. exemplo. ff. ex quibus caus. maior. &c.
¶ Rescißio, rescißionis, Verbale. Vlp. in l. sed etsi. D. ex quibus caus. maior. in integr. rest.
¶ Rescißio prioris decreti. Callistratus in l. pen. D. de decret. ab ordin. faciend.
¶ Rescißio, precisè pro Rescißio matrimonij, quum scilicet Praetor matrimonium in danda possessione pro nihilo ducens, tacitè illud rescindit, & quantum ad ius impetrandae possessionis pertinet, extinguit. Vlpian. l. 3. §. 5. D. de bonor. poss. contra tab. Si emancipatus filius uxore non ex uoluntate patris ducta, filium fuerit sortitus, dein nepos, patre iã mortuo, ad possessionem bonorum aui uelit uenire: admittendus est ad eam. Non enim per rescißionem is qui filius iustus est, efficietur non filius: quum rescißio quo magis, nõ quo minus adhibeatur.

Rescio] rescis, resciui, rescitum (μανθάνω) rescire, pen. prod. Factum aliquod occultius, aut inopinatum, insperatumq; cognoscere: uel potius rem postquam gesta est, scire, quam nesciebas quum gereretur. Sic enim interpretatur Valla, carpens Gelliũ, lib. 6. cap. 23. Plautus Menaeb. 15. 5. Terentius Adelph. 5. 3. 5,

Resciuit omnem rem. Idem Hecyra, 4. 1. 53. Cic. 3. Offic. 122, Quaerit etiam, si sapiens adulterinos nummos acceperit imprudens pro bonis, quum id rescierit, soluturúsne sit eos, si cui debeat, pro bonis? Caelius Ciceroni, lib. 8. 12. 5, Id postquam rescijt, excanduit.

Furtum rescire. Ouid. 2. Metam. 85.
¶ Rescisco, resciscis (γνωρίζω, ἐπιγινώσκω) resciscere. Terent. Hecyr. 5. 4. 27,

Omnia omnes ubi resciscunt, hi quos par fuerat resciscere, Sciunt.

Rescribo] rescribis, pen. prod. rescripsi, rescriptum (ἀντιγράφω, ἀντεπιστέλλω, ἀντιγράφω) rescribere, Rursus scribere, uel alterius scripto respondere. Ouid. 1. epist. 1. 1,

Nil mihi rescribas, attamen ipse ueni. Sueton. in Iulio Caesare, cap. 56, Existimatq; rescripturum, & correcturum fuisse.

Manu trepida rescribere. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 1.
Cui rei fugerat me rescribere. Cic. Att. lib. 5. 99. 3.
Alicui rescribere ad. Brutus ad Antonium, lib. 11. 2. 7, Rescribas nobis od omnia, rogamus.
Ad omnia quae quaeruntur rescribere. Cic. Lent. lib. 1. 9. 4.
Rescribere de aliquo. Cic. Att. lib. 2. 20. 4.
Epistolae alicuius rescribere. Cic. ad Att. lib. 7. 122. 11, Vni tuae disertißimae epistolae non rescripsi id est, Non respondi.
Rescribere, pro Econtrario scribere. Quint. lib. 10. cap. 5, Melius hoc quàm rescribere ueteribus orationibus.
Rescribere legionem ad equum, est eam quae peditũ erat, in numerum equitum transcribere. Caesar lib. 1. bel. Gal.
Argentum alicui rescribere. Terent. Phorm. 5. 8. 28,

Sed transi sodes ad forum, atq; illud mihi
Argentum rursum rescribi Phormio. Vbi Donatus, Rescribi, reddi, seu per mensae scripturam dari. Quoniam ad numerationem pecuniae antecedit scriptura, rescribere dicebant pro renumerare. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 16.
Dictantis quod tu nunquam rescribere poßis.

¶ Rescriptus, Participium. Cic. 4. Tusculan. ubi scribit cantus rescriptos fuisse sonis: id est, notatos & scriptos suis sonis: nec antiquis defuisse musicam. Vide Turnebum.
¶ Rescriptum, rescripti (ἀντιγραφόμενον) significare uidetur id genus epistolae, qua imperatores, aut summi Pontifices consulentibus eos respondent: cuiusmodi sunt quas decretales uocant. Vlpian. in l. 1. de appellationibus, Quaesitũ est, an aduersus rescriptum principis prouocari poßit: si fortè Praeses prouinciae, uel quis alius consuluerit, & ad considerationem eius fuerit rescriptum.
Immitte rescriptũ. Tacit. lib. 5, Immißi rescripto uenas resoluit.

Reseco] resecas, pen. corr. resecui, resectum (ἀνατέμνω) resecare, Rescindere, de aliquo excindere. Col. de Arboribus, cap. 6. 1. Veterem uineam, si in summo radices habebit, resecare nolito: alioqui etiam nouella uinea, quae ex resectione enata fuerit, uim inutilem habebit.

Alas resecare. Ouid. 2. de Remedio amor. 61.
Ferro resecare capillos. Ouid. 11. Metam. 37.
Linguam resecare. Cic. 2. de Diuin. 144.
Palpebras resecare. Cic. in Pison. 33.
Reseco spem longam spacio breui. Hor. 1. Carm. ode 11. 2.
Vngues resecare, apud Valerium.
Ad uiuum resecare. Vide Ad praepositionem. Columella libro 6. cap. 12. 2.
Resecare, per translationem. Cic. 4. Tusc. 70, Haec tamen ita disputant, ut resecanda esse fateantur: euelli penitùs dicant nec posse, nec opus esse. Idem 2. in Catil. 33, Quae sanari poterunt, quacunq; ratione sanabo: quae resecanda erunt, non patiar ad perniciem ciuitatis manare.
Libidinem resecare. Cicer. ad Attic. lib. 1. 13. 5. Sic 5. Verr. 179, Resecare audacias ac libidines.
¶ Resecandus, Participium (ἀνατμητέος) ut, Seges falce resecanda. Ouid. 1. epist. 11.
¶ Resectus, Aliud participium (ἀνατετμημένος) ut, Farra resecta. Ouid. 2. Fast. 104.
Barba resecta. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 12.
Lingua ense resecta. Ouid. in Ibin, 89.
Resecatior. Apuleius de deo Socratis, Sic enim fermè assolet apud prudentes uiros esse in operibus indicatio resecatior, in rebus subitarijs uenia prolexior.
¶ Resectio, Verbale (ἀνατομή) Vide paulo antè in primo exemplo, in uerbo Reseco.

¶ Resegmen,

Digitized by Google

¶ Resegmen, resegminis, n.g. (ἀπότμημα) Quod ex aliquo resecatur: ut, Resegmina unguium. Plin. lib. 28. cap. 1. 5.

¶ Resex, resecis, pen. corr. Custos dicitur in uitibus. Vide Custos. Dicitur & præsidiarius palmes & subsidiarius. Columel. lib. 3. cap. 10. 13. Nam confiteor pampinarios quoque quum è duro prorepserint, tẽpore anni sequentis acquirere fœcunditatem, & ideo in resecē submitti, ut progenerare possit. Verùm ex usu di partem comperimus, nõ tam ipsius resecis, quàm materiæ esse muneris. Pampinum resecem uocat Columella, qui resectus, recisusq; melius prouenit, fitq; fructuosior. Idem lib. 4. cap. 21, uocant custodem & præsidiarium. Dicitur & subsidiarius ibid. cap. 24.

Resecro] resecras, pen. corr. (παλιλλιταρεῖν) resecrare, Est autem easdem preces iterare, aut contraria facere. Plaut. Aulul. 27. 4,

—numero obsecro,

Fac mentionem cum auunculo mater mea,

Resecroq; mater quod dudũ obsecraueram. Idem Persa, 2. 49. Festus. Resecrare, soluere religione: utiq; quum reus populi comitiis orauerat per deos, ut eo periculo liberaretur, iubebat magistratus eum resecrari.

Reseda] pen. prod. Plin. lib. 27. cap. 12. 24. Circa Ariminũ nota est herba, quam resedam uocant. Discutit collectiones inflammationesq; omnes. Qui curant ea, addunt hæc uerba: Reseda morbos reseda, scisne scisne quis hic pullos egerit? radices nec caput, nec pedes habeant. Hæc ter dicunt, toties q; despuunt.

Resedo] resedas, pen. prod. (ἀναπαύω) resedare, Idem quod Sedo significat. Vide Reseda.

Resegmen] Vide Reseco.

Resemino] Resеminas, pen. corr. reseminare. Ouid. 15. Metam. 79,

Vna est quæ reparet, seq; ipsa reseminet ales.

Resequor] pen. cor. resequeris, resecutus sum (ἀνθυπολαμβάνω, ἐπακολουθέω) resequi, Sequi. Ouid. 8. Metam. 174,

Illa dei munus bene cedere sensit, & à se

Se quæri gaudens, his est resecuta rogantem. id est, Sic respondit interroganti. Ouid. 13. Metam. 161,

Nereis his contra resecuta Crateide natam est.

Resero] reseras, pen. corr. (ἀνοίγω) Reserare, Aperire. Cic. 2. Offic. 79, Quamobrem nec ita claudenda est res familiaris, ut eam benignitas aperire non possit: nec ita reseranda, ut pateat omnibus.

Claudere, & Reserare, contraria. Plin. lib. 10. cap. 21. 3.

Fores reserare. Ouid. 10. Metam. 77.

Mœnia reserare. Ouid. 8. Metam. 13.

Vrbem reserare, & pandere portas. Virg. 12. Aeneid. 117.

Reserare Italiam exteris gentibus. Cic. 7. Philip. 218.

Vt reseret pelagus, spargatq; per æquora bellum. Lucanus libro 2. 137.

Annum longum reserare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 5.

Oracula reserabo augustæ mentis. Ouid. 15. Metam. 29.

Secreta reserans. Valer. 2. Argon. 88.

¶ Reseratus, pen. prod. Partic. (ἀνεῳγμένος) ut, Ianua reserata patet. Ouid. 2. Fast. 92.

Carcere reserato patent postes. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 16.

Pectore reserato egerere dapes. Ouid. 6. Metam. 133.

Resero] reseris, pen. corr. reseui, pen. prod. resatũ, pen. corr. (ἀναφυτεύω) reserere, Rursus serere, seu rursus plantare. Plin. lib. 18. cap. 20. 3, Nam quum hyeme prægelida captæ segetes essent, reseuerunt, resarrientes campos mense Martio. Colum. lib. 3. cap. 11. 1, Nã de uineis quæ longo usu exoleuerant, inter omnes authores constituit pessima esse, si reserere uelimus.

Reseruo] reseruas (διαφυλάττω, διατηρέω) reseruare, Retrò seruare, uel in futurum seruare. Plin. epist. 221, Sed hoc uotum meum bonitati tuæ reseruatum est.

Vsum loquendi populo concessio, scientiam mihi reseruaui. Cicero Orat. 91.

Rem totam uobis integram reseruaui. Cic. Bruto, lib. 11. 21. 9.

Quæsita reseruare. Ouid. 7. Metam. 134.

Iudici reseruare. Cic. 7. Verr. 59.

Præsenti sermoni reseruentur cætera. Cic. Qu. frat. lib. 2. 9. 1.

Supplicia reseruare alicui. Stat. 8. Thebaid. 25.

Ad aliam rem reseruare aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 89.

Reseruabo in congressum nostrum. Cic. Attic. lib. 1. 15. 6.

Pœnas in diem reseruare. Cic. pro Cælio. 46.

Ad extremum reseruare. Cæsar 3. bell. Gall. 365.

Ad maiora reseruare se. Virg. 4. Aeneid. 74.

Ad meliora reseruare sese. Sil. lib. 10. 12.

Ad pœnam uel ad periculũ reseruare. Cic. 7. Verr. 94. Cæsar 1. bell. Ciuil. 5.

Quartam partem agri in pratum reseruare. Cic. 3. Verr. 29.

Ad spem aliquam reseruare. Cic. 3. Verr. 29.

Ad tempora dubia reseruare. Cic. pro Fonteio. 27.

In aliud tempus reseruare. Cic. 3. de Nat. deor. 24.

Reses] Vide Resideo.

Resex] Vide Reseco.

Resideo] resides, pen. corr. resedi, pen. prod. (ἀναπαύομαι, ἀπόκειμαι) residere, pen. prod. Quiescere, sedere sine motu ac firmum stare. Virg. 7. Aeneid. 6,

Quum uenti posuêre, omnisq; repentè resedit. Plaut.

Residere, deinde spaciari. Cic. pro Roscio Amerino. 36.

In rupe residere. Virg. 5. Aeneid. 36.

In solio residere. Ouid. 6. Fast. 123.

Aselli tergo residere. Ouid. 3. Fast. 150.

Humo residere. Ouid. 3. Fast. 3. Et 3. de Arte. 139.

Saxo resedit pastor. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 3.

Monte residere. Ouid. 5. Metam. 73.

Residere in clunes dicũtur quædã animalia. Plin. lib. 8. cap. 37. 2, Similiter resident in clunes, et binis pedibus gradiuntur.

Residet acies hoc campo. Vide Acies, pro exercitu.

Residere in odijs, pro Odio haberi. Plaut. Trucul. 2. 5.

In corpore mortui nullus residet sensus. Cic. 1. Tusc. 167.

Siquid residet in te amoris erga me. Cic. Antonio, lib. 5. 5. 8.

Residet in nutu authoritas. Cic. de Senect. 57.

Residet eius rei in te culpa. Brutus Cic. 16. 5.

Culpa in nobis resedit. Lucret. lib. 5. 286.

Residet culpa penes eum. Alphenus in l. si ex plagis. §. 2. ff. ad l. Aquiliam.

Residet apud eum pecunia publica: id est, In debitos usus ab eo non erogata. Martianus in l. 4. ff. ad legẽ Iuliam peculatus.

Residet periculum. Cic. in Catil. 23, Videbimur fortasse ad breue quoddam tempus cura & metu esse releuati: periculum autem residebit, & erit inclusum penitus in uenis, atque in uisceribus Reipub.

O misera uitæ ratio quæ tandiu resides in uoluptate! Cic. Antè quàm iret in exil. 19.

Residet spes in uirtute tua. Cic. ad Cassium, lib. 12. 3. 6.

Residet reliquis spes. Cic. Antè quàm iret in exilium, 5.

Res gestæ in quibus nulla potest residere inertiæ suspicio. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 42.

Resident iræ, Residet tumor. Liu. 2. ab Vrbe, 122. Cic. 3. Tusc. 46. id est, Quiescit.

Residet horum tectis ac sedibus bellũ. Cic. pro Domo sua, 49.

Resideamus, si placet. Cic. 3. de Fin. 14. hoc est, sedeamus.

Residere esuriales ferias. Plaut. Capt. 8. 8,

Ita uenter, gutturq; resident esuriales ferias. id est, Ociantur, aguntq; ferias esuritione plenissimas.

Resideor,

Digitized by Google

Resideor, Pasftum. Cic.2.de Legib.86, Nec uerò tam Denicales, quæ à nece appellatæ sunt, quia residentur mortui, quàm cæterorum cælestium quieti dies, Feriæ nominarentur: nisi maiores eos qui ex hac uita migrassent, in deorum numero esse uoluissent.

¶Residens, pen.corr. Partic. Post factum aliquod sedens, quiescens. Plin.lib.34.cap.14.3, Aristonides artifex quum exprimere uellet Athamantis furorem, Learchum filium præcipitare uolentis, & præcipitato illo residentis pœnitentiâ, &c. Alia exemplaria sic habent, Quũ exprimere uellet Athamantis furorem, Learcho filio præcipitato residentẽ, pœnitentiamq́; ferrum & æs miscuit: ut rubigine eius per nitorem æris relucente, exprimeretur uerecundiæ rubor.

Vertice residens. Sil.lib.7.74.

In uertice residens. Sil.lib.5.41.

¶Reses, residis, pen.cor.o.g. (ἀνενέργητος) Qui remanet ociosus à labore, seu opere quod exercere solebat. Liu.2.ab Vrbe,136, Timere patres residem in urbe plebem, incerti manere eam, an abire mallent.

Viros resides in arma mouere. Virg.6.Aen.163.

Reses aqua. Var.3 de re Rust.cap.17.7, Piscinas eius despiciebat, quòd æstuaria idonea non haberet, ac in residem aquam & locis pestilentibus habitarent pisces eius.

Curus resides soluere. Valer.8.Argon.44.

Reses animus, Piger. Virg.1.Aen.146,

Iampridem resides animos, desuetaq́; corda. Vbi Seruius, Resides, pigros, & ad amandum inertes.

¶Residuus, Adiect. Quod residet & superest, siue reliquum est. Liu.3.bel.Maced.109, Omnibus residuis pecuniis exactis, tributo priuatis remisso, &c. Plancus Ciceroni, lib.10. 11.10, Cupio me hercules, nullam residuam solicitudinẽ esse.

Quid relatum, quid residuum sit. Cic.2.de lege Agr.63.

Residua & uetus simultas. Liu.9.bel.Pun.188.

Residuus pœnæ homo, qui tantum in pœnam uiuit. Quintil. Declamat.91.

Residuus, pro Relictus. Suet.in Augusto, cap.73, Instrumenti eius & supellectilis parsimonia apparet etiam nunc residuis lectis, atq; mensis.

¶Residuus pœnæ homo, Qui tantùm in pœnam uiuit. Quint. in Gladiatore.

¶Residuum, residui. Substantiuum. Paulus in l. sacrilegi. ff. ad l. Iuliam peculat. Lex Iulia residuorum. Papin. ibidem, l. ult. Publica iudicia peculatus, & de residuis, & repetundarum. Martianus ibidem, l.4. lege Iulia de residuis tenetur is, apud quem ex locatione, emptione, alimentaria ratione, ex pecunia quam accepit, aliaúe qua causa pecunia publica resedit.

Resido] residis, pen.prod. resedi, pen. prod. (ἀνακαθίζομαι) residere, pen.corr. Motum significat. Plin. epist.87. lib.4. ad Sempronium, Nam Viennẽsium uitia inter ipsos residũt, nostra latè uagantur. Plin. auunculus lib.28.cap.9.16, Datur & phthisicis unciatim cum uini ueteris hemina decocta, donec tres unciæ è toto residant. id est, Supersint & remaneant, residuæ sint.

Si montes resedissent, amnes exaruissent. Cic.in Pisonem.64.

Retrò residere. Lucret.lib.2.57.

Residunt in clunes. Plin.lib.8.cap.37.2. De muribus ponticis.

Corda ex ira residunt. Virg.6.Aen.82.

Omnia quæ cõmouerat, pace et ocio resederũt. Cic.in Salust.6.

Resigno] resignas (ἀποσφραγίζω) resignare, Quod signatum erat, aperire, relaxare, patefacere: ut, Resignare literas. Plautus Trinum.

Iam si obsignatas non feret, dici non potest apud portitorem Eas res resignatas tibi, inspectasq́; esse. Cic.ad Atticum, lib.11.217.4, Quæ si putabis illi ipsi utile esse reddi, reddes: nil me lædet: nam quod resignatæ sunt, habet, opinor, eius signum Pomponia.

Testamenta resignare. Horat.1.epist.7.2.

Resignare (ἐπισφραγίζειν) Perfectè signare. Colum. lib. de Arboribus, cap.20.2, Prius quàm arbusculas transferas, rubrica resignato, ut hisdem quibus antè steterunt, constituas eas. Qui locus ex castigato exemplari sic legitur, Rubrica, uel alia qualibet re signato, ut iisdem uentis quibus antè steterunt, constituas eas.

Resignare, Claudere. Virg.4.Aen.49,

Dat somnos, adimitq́;, et lumina morte resignat.

Fata uenientia resignare. Ouid.6.Fast.107.

Resignare, pro Rescribere, dicebant antiqui, sicuti Subsignare, pro Subscribere: & Resignatum æs dicebatur militi, quum ob delictum iussu Tribuni militum, ne stipendium ei daretur, in tabulas rescribebatur. Festus.

Resignare, Reddere, ut aiunt Acron & Porphyrio: quod sit, quum in libris datorum & acceptorum, pecuniam quam acceptam signauimus, redditam demonstrauimus. Horat.3. Carm. ode 29.11,

——si celeres quatit

Pennas, resigno quæ dedit. De Fortuna. Idem 1.epist.7.7,

Hac ego si compellar imagine, cuncta resigno.

Resignare (ἀνατρέπω) pro Dissoluere, perimere, abrogare. Cic. pro Archia, 6, Nam quum Appij tabulæ negligentius asseruatæ dicerentur, Gabinij, quamdiu incolumis fuit, leuitas, post damnationem, calamitas, omnem tabularum fidem resignasset. Budæus.

Sic, Parem rationem resignare. Senec.lib.de Benef.6.

Periuria resignare. Sil.lib.17.86.

Resilio] resilis, penult. corrept. resilui, uel resilij, resultum (ἀναπηδάω) resilire, In contrarium agi, rebellare, inquit Sipontinus. Plin. Quandoq; resilit uulnus, & curare scalpello oportet. Lucret.lib.4.73,

Omnia quandoquidem cogit natura referri,

Ac resilire ab rebus ad æquos reddita flexus.

Grando resilit à culmine recti. Ouid.12.Metam.94.

In spacium breue resilire manus. Ouid.3.Metam.136. Resilire dixit, pro Retrahi, seu potius contrahi.

Resilire dicitur mamma, quãdo sterilescit: quasi retrò saliat, siue intrò lac ipsum, quod in mamma est. Plin.lib.11.cap.40.2, Detracto mamma alumno suo sterilescit ilicò, ac resilit.

Resilire, Non hærere, non conuenire. Cic.pro Rosc. Amer.48, Vbi scopulum offendis eiusmodi, ut non modò ab hoc crimen resilire uideas, uerùm omnem suspicionem in uosmetipsos recidere intelligas.

Resilire emptori dicitur uenditor, meliore conditione allata. Vlpian. in l. Sabinus. ff. de in diem addictione.

¶Resulto, resultas (ἀναπηδάω) resultare, Frequẽtatiuum. Sæpe resilire, inquit Festus.

Resultant colles. Virg.5.Aen.30.

Imago uocis resultat: id est, Echo. Virg.4.Georg.10.

Oranti uox & iuga longa resultant. Stat.2.Thebaid.143.

Resultant tecta uocibus. Plin.in Paneg.

Resultans sonus. Plin.lib.11.cap.19.1.

Resimus] pen.prod. (ἀνάσιμος) Adiect. ex Re & Simus cõpositũ, Qui sursum uersus reductas habet nares. Colum. lib. 6.cap.1.3, Naribus resimis, patulisq́;. Varro 2. de re Rustic. cap.9.3, Labris subnigris, aut rubicundis, neq; resimis superioribus, neq; pendulis subtus. Plin.lib.8.cap.25.7, Rostro resimo, cauda & dentibus aprorum aduncis, &c. Celsus lib. 8. Lamina ferrea est, ænea, firma: paulũ resima id est, Pãda.

Resina] resinæ, pen.prod. (ῥητίνη) Humor ex arboribus defluens,

fluens, in iisdemq; residens. Plin. lib. 16. cap. 10. 3, Plinius fert minimum resinæ, interdum & nucibus ipsis, &c. Plaut. Mercat. 4. 28,

Resinam ex melle Aegyptiam uorato, saluum facies.

Resina terebinthina. Colum. lib. 12. cap. 20. 5. Plin. lib. 23. cap. 1. 32, Resina cōdita, frigidis stomachis utilia existimātur. hoc est, quæ resina condita sint, ut uinū resinatū, & huiusmodi.

¶Resinaceus, Adiect. (ῥητινώδης) Quod resina refert. Plin. lib. 24. cap. 11. 11, Alterum sterile, alterum cui & caulis & semen resinaceum, quod cachrys uocatur.

¶Resinatus, (ῥητινωτός) Aliud adiect. Quod est resina illitum. Iuuen. Satyr. 8. 12,

—quid resinata iuuentus?

Resinatum uinum, Cui resina admista est. Plin. lib. 23. cap. 1. 32. Martialis lib. 3. 35,

Resinata bibis uina, Falerna fugis.

¶Resinosus, pen. prod. Adiectiuum (ῥητινώδης) Quod resina abundat. Plinius lib. 15. cap. 7. 7, Est enim pinguissima & resinosissima.

Resipio] resipis, pen. corr. resipiui, & resipui (σωφρονῶ) resipere, ex Re, & Sapio compositum, Idem quod Valde oleo, uel redoleo. Vnde dicimus, Resipit picem. Plin. lib. 14. cap. 1. 8, Iam inuenta uitis per se in uino picem resipiens.

¶Resipisco, resipiscis, resipui (ἀνανήφω, ἀναθεωρέω, ἐκνήφω, ἀναλαμβάνω) resipiscere, Est (ut ait Valla libro 5.) ad priorem mentis statum, uel ad meliorem mentem redire. Terent. Andr. 4. 2. 15,

Resipisco. P. non Apollinis magis uerum, atq; hoc responsum est. Idem Heaut. 4. 8. 3,

—Quum te intelligo.

Resipisce. Cic. pro Sestio, 69, An quòd, quū esset ablatus, primumq; resipuisset, non se referri iussit? Idem ad Atticum, libro 4. 74. 2, Vix aliquando te authore resipui. Liuius 6. bell. Maced. 92, Vt tunc saltem experti regiam uanitatem resipiscerent.

Resipiscunt ægroti, quasi respirantes à defectione uel animi deliquio. Suet. in Tiberio, cap. 73, Quum extractum sibi deficienti annulum mox resipiscens requisisset.

¶Resipiscentia, resipiscentiæ. Budæus in libro 2. De transitu Hell. Resipiscentiam aūt nemo nescius est (opinor) mœstam & ueluti scallentem recordationē esse, ob errorē admissum in uita instituenda, atq; in ratione comparanda ad functiones animæ commodas, naturæq; rationali consentaneas & congruentes.

Resisto] resistis, restiti, restitum, pen. corr. (ἀντέχω, ἀνθίστημι, προσμένω) resistere. Liu. 1. ab Vrbe, Restitēre Romani, tanquam cælesti uoce iussi.

Restitit ad nostras fessa labore fores. Ouid. 5. Fast. 47.

Ad fores thalami resistere. Ouid. 2. de Arte, 141.

Resistere in re aliqua. Cic. 4. de Finib. 82.

In uoce media resistere. Virg. 4. Aeneid. 16.

Nihil est iam unde nos reficiamus, aut ubi lapsi resistamus. Cic. pro Murena, 76.

Resistere, Permanere. Liu. 6. bell. Maced. Bebius restitit ad Pelinneum oppugnandum.

Resistere, Aduersari, repugnare. Cæsar 2. bell. Gall. 303, Quū diuersis locis legiones aliæ alia in parte hostibus resisterent. Cic. 5. Verr. 28.

Resistere & peruincere. Cic. Attico lib. 2. 16. 15.

Age, restitero Peripateticis. Cic. 4. Acad. 204.

Robur restitit amori. Lucan. lib. 2. 77.

Resistere armis. Cic. 2. Tusc. 58.

Malo resistere. Ouid. 1. Metam. 58.

Resistere alicui clamore hominum. Cic. 3. Verr. 112.

Arbor resistit uentis. Ouid. 2. de Arte, 131.

Serò resistimus ei, quem per annos decem aluimus contra nos. Cic. Att. lib. 7. 125. 4.

Resistere immobilem. Plin. lib. 12. cap. 9. 3.

Resistere contra. Colum. lib. 1. cap. 5, Præstructa ualenter resistunt contra ea quæ postmodum superposita incumbent.

Resistere & repugnare cōtra ueritatē. Cic. pro Rosc. Posth. 20.

Contumaciter resistere. Vide Contumax.

Fortiter resistere dolori. Cic. Sestio, lib. 5. 17. 7.

Obfirmatè resistere. Vide Obfirmo.

Paulisper resistere. Vide Paulisper in Parum.

Resistere dicitur uenenatis pabulis herba aliqua. Plin. lib. 8. cap. 27. 5, Ceruus herba cinare uenenatis pabulis resistit.

Resistens oratio. Quint. lib. 11. cap. 2, Inde interruptus actionis impetus, & resistens ac salebrosa oratio. hoc est, intersistens, nō perpetuo tenore fluens, sed interdū subsistens & hærens.

Species resistentes. Vide Adaro, adaras.

¶Resistetur, pen. corr. Impersonale. Cæsar 1. bel. Ciuil. 12, Omnibus his resistitur, omnibusq; oratio cos. Scipionis, Catonis, apponitur. Liu. 3. ab Vrbe, 51, Tamen legi resistebatur.

Resoluo] resoluis, resolui, resolutum, pen. prod. (ἀναλύω, διαχαλάω, καταλύω) resoluere, Quod ligatum erat dissoluere. Ouid. 1. Metam. 77.

Et uelate caput, cinctásq; resoluite uestes. Plinius maior, lib. 8. cap. 12. 1, Resoluunt illi nodos manu.

Vincere & Resoluere, contraria. Colum. lib. 11. cap. 1. 19.

Ab amplexu resolui. Ouid. epist. 22. 14.

Nexos artus resoluere. Virg. 4. Aen. 139.

Artus & animam resoluere. Virg. 4. Aeneid. 139.

Bella resoluere. Sil. lib. 8. 55.

Alicui clypeum resoluere. Ouid. epist. 13. 30.

Crines resoluere. Liu. 4. bel. Pun. 117.

Arida nec uinclis crura resolue tuis. Ouid. 3. de Arte, 55.

Curas resoluere. Virg. 1. Georg. 81.

Resoluitur emptio sub conditione, Ad nihilum redigitur. Vlp. in l. 2. ff. de in idem addictione.

Fauces resoluere in uerba, Aperire fauces ad loquendū. Ouid. 2. Metam. 57.

Fila resoluere. Ouid. 2. Metam. 151.

Fraudes resoluere. Sil. lib. 7. 31.

Gleba se resoluit Zephyro. Virg. 1. Georg. 9.

Humum resoluere, Mollire, subigere. Colum. lib. 2. cap. 2. 3. ibidem, 4, Neq; enim aliud est colere, quàm resoluere & fermentare terram.

Iugulum ferro resoluere. Ouid. 6. Metam. 129.

Iura sacra resoluere. Virg. 2. Aen. 32.

Ense latus resoluere. Ouid. ad Pisonem, 29.

Literas resoluere. Liu. 6. bell. Pun. 79.

Nebulæ uentis ac sole resoluuntur. Ouid. 14. Metam. 80.

Ora sono resoluere. Ouid. 13. Metam. 25.

Vesta fame, tibi nunc operata resoluimus ora. Ouid. 6. Fast. 50.

Tenebras resoluere. Virg. 8. Aen. 119.

Tristitia animi resoluere. Plin. lib. 24. cap. 6. 3.

Poplites summittuntur, nisiq; resoluunt. Luc. lib. 7. 4. 193.

Vittas capitis resoluere. Virg. 3. Aeneid. 74.

Vocem atq; ora resoluere. Virg. 3. Aen. 92.

Vulnera resoluere. Stat. 5. Sylu. 5. 17.

Vulnera resolui. Quint. lib. 6. cap. 2. 24.

Resoluere corruptam partem à uiua. Cels. lib. 5. cap. 28.

Resoluere in puluerem, Reducere. Colum. lib. 11. cap. 2. 45.

Resoluere in tabem margaritas. Plin. lib. 9. cap. 35. 17.

Resoluere & colligere. Quint. lib. 12. cap. 2.

Resoluere pro Numerare pecuniam creditoribus, aut aliis quibus promisimus. Plaut. Epid. 8. 16,

Nam leno omne argentum abstulit pro fidicina: ego resol ui. Cic. 14. Philip. 410, Senatum quae sit antea pollicitus legionibus, exercitibusq; nostris, ea summo studio Reip. recuperata resoluturum.

Resoluere & Componere, contraria. Senec. epist. 30.

Resoluere, Refellere. Quint. lib. 5. cap. 13, Resoluere ex parte diuersa dicta, difficile erit.

Resoluitur emptio sub cōditione, Ad nihilum redigitur. Vlpian. in l. 2. ff. de in idem addictione.

Resoluere, pro Absoluere piaculo & flagitio. Horat. 1. Carm. ode 28. 7.

—teq; piacula nulla resoluent. hoc est, Nullis bostijs expiaberis. Piacula enim dicebantur, quibus facinus expiabatur admissum. Acron.

Mollire & resoluere hominē: pro Effoeminare. Senec. epist. 36.

¶Resolutus, pen. prod. Particip. (αναλελυμένος) ut,

—comas resoluta puella. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 7.

Quiete resolutus. Ouid. 9. Metam. 95.

Amore resolutus, Liber ab amore. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 17.

Brachia resoluta somno. Ouid. 1. Fast. 75.

Corpore resoluto nec similis. Ouid. 7. Metam. 66.

Corpora fluxa & resoluta. Colum. lib. 1. cap. 1. 15.

Gaudia resoluta. Silius lib. 11. 61.

Ira resoluta frenis legum. Lucan. lib. 2. 30.

Dat gemitum patiens resoluto pondere moles. Sil. lib. 3. 130.

Tellus resoluta rarescit in aquas. Ouid. 15. Metam. 49.

Vincla resoluta. Silius lib. 3. 49.

Resono] resonas, pen. corr. (ἀνταβρέχω, ἠχέω, ἀρκεῖν, ἠχέω, ἰάχω, καναχέω, κοναβέω, ῥοχθέω, σμαραγέω, ὑπολήμω) resonare, Contra sonantem sonare. Virg. eclog. 1. 1.

Formosam resonare doces Amaryllida syluas.

Aether clamoribus resonat. Virg. 5. Aen. 46.

Aether resonat latratibus. Ouid. 5. Metam. 47.

Gloria uirenti resonat tanquam imago gloriae. Cic. 3. Tusc. 6.

Resonare, Sonum reddere. Cicero 1. Tusculan. 153, qui quum coniectus in carcerem, triginta iussu tyrannorum uenenum ut sitiens obbibisset, reliquum sic e poculo eiecit ut id resonaret. Quo sonitu reddito arridens, Propino, inquit, hoc, &c.

Cornua, quae ad neruos resonant in cantibus. Cic. 2. de Natur. deorum, 224.

Cantu assiduo resonare. Virg. 7. Aeneid. 3.

Ore superbo resonare. Silius lib. 3. 50.

Arbusta resonant cicadis. Virg. 2. eclog. 3.

Auia tum resonāt auibus uirgulta canoris. Virg. 2. Georg. 66.

Spectacula plausu resonant. Ouid. 10. Metam. 133.

Acutum resonant umbrae. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 9.

Triste resonant umbrae. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 9.

Recinere & resonare, per translationem. Cic. de claris Orat. 88, Illud est maius, quod in uocibus nostrorum oratorum recinit quiddam & resonat urbanius.

In fidibus testudine resonatur, aut cornu. Cicero 2. de Natura deorum, 217.

Resono, resonis, resonit, per tertiam coniugationem ab antiquis reperitur usurpatum. Acc. Aeneadis, aut Decio,

Clamore & gemitu templum resonit caelitum. Pacuuius,

Hymenaeum fremunt aequales, aura resonit crepitum musico. Nonius.

¶Resonans, pen. corr. Participium (ηχέων, ἠχέεις) ut, Saxa resonantia. Virg. 3. Aen. 87.

Carmina resonantia chordis Romanis. Ouid. ad Pisonem, 49.

Theatrum resonans. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1. 63.

Vnda resonante tunditur littus. Catull. ad Furium, 11. 1.

¶Resonabilis, & hoc Resonabile, pen. corr. Ouid. lib. 3. Metamorphoseos,

Vocalis nymphae, quae nec reticere loquenti,

Nec prior ipsa loqui didicit, resonabilis Echo. Verbum de uerbo expressit. Nam Echo dici potest resonantia. Resonabilis, id est, resonans.

¶Resonus, pen. corr. Adiectiuum (καναχὸς) ut,

Voces resonae. Ouid. 3. Metam. 100.

Ictus resoni. Valer. 1. Argon. 124.

Resorbeo] resorbes, resorbui, & resorpsi, resorptum (ἀναῤῥοφέω, ἀναζέω) resorbere, Rursum sorbere. Plin. lib. 4. epist. ult. An quae Oceano natura, fonti quoq; quaq; ille ratione aut impellitur, aut resorbetur, hac modicus hic humor, uicibus alternis supprimitur, uel egeritur?

Vomere & Resorbere, contraria. Ouid. epist. 12. 25,

Quaeq; uomit totidem fluctus, totidemq; resorbet.

Resorbere quae euominus. Plin. lib. 9. cap. 43.

Lachrymas resorbere. Stat. 5. Thebaid. 131.

Pontus saxa reuoluta resorbet. Virg. 11. Aen. 125.

Vocem resorbere. Plin. lib. 18. cap. 35. 20.

Resortior] resortiris (ἀνταλαγχάνω) à quo uerbū Resortus elicuerunt pragmatici, quo territorium aut iurisdictionē significāt. Budaeus in notis ad Pandectas adnotauit, Κληρωτὴν δίκην (inquit) Graecis dicitur, quasi sortiri iudiciū. Sorte enim cognoscendarū causarum diem capiebant, authore Seruio lib. 6. Aeneid. in illum locum Virgilij:

Nec uerò hae sine sorte datae, sine iudice sedes. cuius moris reliquias lingua uernacula retinet. resortiri enim in Curiam eos dicimus, qui curiam appellant: hoc est, quorum disceptationes in curia per prouocationem agitantur.

Respecto, & respectus] Vide Respicio.

Respergo] respergis, respersi, respersum (διαῤῥαίνω) respergere, Circum circa spargere. Colum. lib. 1, Deinde quū praedictum tectorium inaruit, rursus amurca respergitur. Cic. 7. Verr. 79, Quum Praetoris nequissimi inertissimiq; oculos praedonum remi respergerent.

Sanguine respergere dextram. Catull. Argon. 59. 46.

Mero respergere tergora. Colum. lib. 6. cap. 2. 5.

¶Respersus, Participiū (διαῤῥανθείς) ut, Respersae matris cruore uirgines. Liu. 4. bel. Punic. 120.

Iuuenis respersus caede fraterna. Catull. Argon. 59. 36.

Puluere respersus. Stat. 8. Thebaid. 2.

Manus respersae sanguine. Cic. pro Rosc. Amer. 41.

Mensa respersa cruore. Liu. 9. bell. Maced. 181.

Comae respersae sanguine. Ouid. 3. Fast. 91.

¶Respersus, huius respersus (διάῤῥανσις) Plin. lib. 10. cap. 3. 5, Haec causa est gregatim auibus natandi: quia plures simul nō infestantur, resperso pinnarum hostem obcaecantes.

¶Respersio, Verbale, idem (ἐπίῤῥανσις) Cicero 2. de Diuin. 71, Habes & respersionem pigmentorum, & rostrum suis, & alia permulta.

Respicio] respicis, pen. corr. respexi, respectum (ἀποβλέπω, ἀφοράω, ὑφοράω, ἀνανεύω, ἀποβλέπω) respicere, Retrò aspicere, siue flexis in terram oculis aspicere, ut ait Erasmus. Terent. Eunuch. 2. 3. 50,

—quum huc respicio ad Virginem. Cic. 1. de Diuin. 83, Tum ei ducem illum praecepisse ne respiceret.

Respicit Aeneas subitò. Virg. 6. Aeneid. 106.

Instantem tergo Cloanthum respicit. Virg. 5. Aen. 34.

Tellus respicitur. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 5.

Tam longè retrò respicere non possunt. Cic. 5. Tusc. 9.

A tergo respicere. Virg. 8. Aen. 140.

Respicere ad. Terentius Andr. 2. 5. 6,

Quasi de improuiso respice ad eum. Cic. 1. de Diuin, 121, Et noctu ad oppidum respicientes.

Ad aliquid respicere. Quint. lib. 2. cap. 12. 5. Et quum Latinis

studebimus

Digitized by Google

studebimus literis,non respiciamus ad Græcas.
Mala sua respicere,Considerare.Lucret.lib. 4.233.
Vitæ exemplar respicere.Horat.in Arte,64.
Respicere aliquem,pro Iuuare.Terent.Andr.5.6.11,
Age,me in tuis secundis rebus respice. Idem Adelph.5. 8.9.Cic.ad Cælium,lib.2.15.15, Vt respiciam generū meum adolescentem optimum,mihiq; charissimum.
Lucina respexit domum nullo ululata dolore. Stat.3. Theb.32.
Rempub.respicere.Cic.ad Brutum,14.3.
Respicit nos Deus:id est,Custodit,uel diligit. Terentius Phorm. 5.3.34.
Di nos respiciunt: gnatam inueni nuptam cum tuo filio. Cicero ad Atticum, libro 1.11. 11, Nisi quis nos Deus respexerit.
Pietas respicit labores humanos.Virg.5.Aeneid.138.
Cauere alicui,& respicere eum.Cic.5.Verr.20.
Respicere Cæsarem, Iuuare, fauere, uel obsequi. Cæsar. 1.bell. Ciuilis.
Se respicere pro Sui rationem habere.Plaut.Pseud.9.20.
Se respicere,Sibi prospicere,uel rebus suis consulere.Terentius Heaut.1.1.18,
Nullum remittis tempus,neq; te respicis. Ibid.5.1.46. Cic.2.de Fin.127, Ne tum quidem te respicies, & cogitabis sibi quenq; natum esse & suis uoluptatibus?
Aetatem suam respicere, Prospicere ætati suæ.Terentius Phormion.2.3.87.
Homo aptissimus ad iocandum, minimeq; respiciens patriam. Cic.2.de Nat.deor.65.
Summa imperij ad me respicit.id est,ad me spectat, ad me pertinet.Cæsar lib.3.bel.Ciuil.
Respicere,Retrorsum aspicere,& in præteritum. Cic.pro Archia,Nam quoad longissimè potest mens mea respicere spacium præteriti temporis & pueritiæ memoriam recordari.
¶Respiciens,Particip. (ἀποβλέπων)Ouid.1. Trist. eleg 3.12,
Respiciens oculis pignora chara meis.
¶Respiciendus, Aliud participium (ἀποβλεπτέος) Ouid.1.Amor.eleg.8.8,
Quantum quisq; ferat,respiciendus erit.
¶Respectus,huius respectus, m. g. (ἀφόρασις) Respectio ipsa, & oculorum coniectus.Plautus,
Et me respectu terruit.
Respectus, id quod respicitur. Cic.1.de Diuinat.120,Fugientibus miserabilem respectum incendiorum fore. id est,Horrendum spectaculum.
Respectus (λόγος) Ratio qua ad aliquid agendum mouemur. Mart.lib.11.43,
Sit pudor,& tandem ueri respectus & æqui.
Cic.ad Brutum, Meus quidem animus in acie est,ne respectū ullum quærit,nisi me utilitas ciuitatis forte conuerterit.
Respectum habere ad aliquem. Cic.5.Philipp.199,Itaq; quum respectum ad Senatum, & ad bonos non haberet. Liuius 2. ab Vrbe, 125, Sed factione, respectuq; rerum priuatarum quæ semper offecere, officientq; publicis consilijs,Appius uicit.
Abscindere rerum omnium respectum. Vide Abscindo.
Respectu mei.Ouid.1.Trist.eleg.3.20.
Respectu cupiūt hic tamē esse sui.Oui.4. de Ponto, eleg.9.20.
¶Respecto, respectas (ἀναπεπταίνω) respectare, Frequentatiuum.Terent.Adelph.2.1.3,
Quid respectas:nihil pericli est.Cic. pro Plancio,35, Ne par ab his munus in sua petitione respectent.
Lumine obliquo respectare aliquem.Stat.3.Thebaid.76.
Siqua pios respectant numina.Virg.1.Aen.122.
¶Respectans,Participium(ἀναπαπταίνων)Lucret.lib.6,
Funera respectans animam & mittebat ibidem,&c.
Respiro] respiras, pen. prod. (ἀναπνέω,ἀναψύχω,ἀμπνύομαι) respirare, Recipere anhelitum.Terent. Heaut.2.2.12,
—o Clitipho, Timeo C. respira.Plaut.Epid.5.21,
Mane,sine respirem quæso. P. imò acquiesce. E. animo male est,
Recipiam anhelitum. Cic.pro Rosc. Amerino,13,Qui tot tantisq; negocijs distentus sit,ut respirare liberè non possit. Sic 1. de Finib.83.
A re aliqua respirare.Quint.lib.1.cap.8.8,Quum poeticis uoluptatibus aures à forensi asperitate respirent.
A metu respirare.Cic.pro Cluentio,158.
Respirat ciuitas,quum in pristinum statum redit. Cic. Aulo Torquato,lib.6.2.4, Si armis aut conditione positis, aut defatigatione abiectis aut uictoria detractis,ciuitas respirauerit, & dignitate tua frui tibi,& fortuna uti licebit.
Respirare & reddere animam.Cic.2.de Nat.deor.293.
Respirâro,si te uidero.Cic.ad Att.lib.2.39.9.
Respiraui,liberatus sum.Cic.pro Milone,36.
Respirat cupiditas.Cic.pro Quintio,30.
Respiro,Efflo,aut emitto odorem aliquem.Stat.Sylu.2.16,
—inde malignum
Aera respirat pelago circunflua Nesis.
¶Respiratio, Verbale (ἀναπνοή) Cicero de Vniuersitate, 23, Neq; erant animæ circunfusa extrema mundi, ut respirationem requireret.
Respiratio aquarum,pro euaporatione quam uocant.Cic.2.de Nat.deor.40.
Mora et respiratio in oratiōe. Cic.in Orat.29,Distincta alios, & interpuncta interualla, moræ,respirationesq; delectant.
¶Respiratus,huius respiratus,pen.prod. (ἀνάπνευσις) Cic.2. de Nat.deor. 205, In pulmonibus autem inest raritas quædam,& assimilis spongijs mollitudo,ad hauriendum spiritū aptissima: qui tum se contrahunt aspirantes,tum in respiratu dilatant,ut frequenter ducatur cibus animalis, quo maximè aluntur animantes.
¶Respiramen,pen.prod. respiraminis,n.g. (ἀνάπνευμα) pro Halitu seu meatu spiritus. Ouid.2.Metam.166.
Vitalesq; uias,& respiramina clausit.Ibid.12.29.
Resplendeo] resplendes,resplendui (μαρμαίρω, γέλδω) resplendere, Idem quod Splendere. Cicero 2. de Finibus 41, Adsint etiam formosi pueri qui ministrent, resplendeat ijs uestis, argentum, uel Corinthium orichalcum, locus ipse, ædificium.
Respondeo] respondes, respondi, responsum (ἀποκρίνω, ἀποκρίνομαι, ἀποσημαίνω, ὑποκρίνομαι, ὑπολαμβάνω, ἀμείβομαι) respondere, Notæ significationis. Terent. Adelph.2. 1.26,Responde.
Nō canimus surdis, respondent omnia syluæ. Virg.10.eclog.2.
Responde quod rogo.Plaut.Pseud.15.12.
Acutè respondere. Vide Acuo.
Benignè respondere.Horat.1.epist.7.13.
Incautè respondere. Quintil.lib.5.cap.11.22.
Memoriter respondore. Vide Memor.
Pariter & æqualiter respondere. Vide Pariter.
Paratissimè respondere. Vide Paratus in Paro.
Propalàm aliquid respondere. Tacit.lib.12.
Pudicè respondere. Quintil.lib.5.cap.11.23.
Respondere uariè. Celsus lib.5.cap.18.
Venustè respondere. Quintil.lib.5.cap.7.21.
Corde sedato respondere. Virg.12.Aeneid.4.
Respondere ad. Cicero 7. Verr. 115, Quid ad hæc cogitas respondere.
Ad ea quæ quæsita sunt respondere. Cic.1.Philipp.1.

Digitized by Google

Ad uoluntatem alicuius respondere. Cæsar 4. bel. Gal. 482.
Ad rogatum respondere, siue ad interrogata. Cic. pro L. Flacco, 7. Liu. 3. ab Vrbe, 14. Cæsar 1. bel. Gall. 186, Ariouistus ad postulata Cæsaris pauca respondit.
Videat quid de illis respondeat, quos, &c. Cic. 3. Verr. 7.
Respondere aliquid in utranq; partem. Cic. 4. Acad. 187.
Respondit quòd. Cic. pro Rosc. Amer. 20, Aiunt hominem (ut erat furiosus) respondisse, quòd non totum telum corpore recepisset.
Respondere pro aliquo. Cic. de clar. Orat. 63, Vt etiã pro Bruto respondeam.
Respondere ius. Plin. epist. 101.
De iure respondere. Cic. de clar. Orat. 58.
Respondere criminibus. Mattius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 3.
Grauiter respondere contra inimici contumeliam. Cic. de Arusp. Resp. 15.
Maledictis respondere. Terent. in Prologo Andr. 7.
Ad nomina respondere: Quod uulgò in iure dicitur Comparere. Liu. lib. 7.
Non respondere citatum: Est, ut nunc loquuntur in iure, Deficere. Cic. in Verrem, act. 3. Budæus.
Ad tempus respondere, uel ad diem debitor dicitur, qui in mora non est. Cic. ad Atticum, lib. 16. 332. 3, Quanquam enim reliqua satis apta sunt ad soluendum, tamen fit sæpe ut ij qui debent, respondeant ad tempus.
Respondere, Conuenire, quadrare, consentire, & parem esse. Virg. 1. Aeneid. 118.
—dictis respondent cætera matris.
Dextra dextris respondent. Cic. de Vniuers. 62.
Vt omnia omnibus, paribus paria respondeant. Cic. 1. de Nat. deorum, 70.
Conuenire & respondere. Cic. 3. de Finib. 12.
Ad normam respondere. Plin. lib. 36. cap. 22. 14, Structuram ad normã & libellam & ad perpendiculũ respondere oportet. id est, Componere & quadrare. Vitruuius lib. 7. cap. 3.
Ad illud respondet. Varro, Quarta chorda ad septimã respondet. id est, Conuenit cum septima.
Respondet frumentum ad pondus & mensuram. Seneca de Breuitate uitæ.
Respondet ad spem euentus: hoc est, Secundum expectationem accidit. Liu. 8. bel. Pun. 28.
Inuidiæ respondere. Ouid. 2. de Remed. amor. 1.
Fama responsura suo labori. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 14.
Fructus non respondens labori. Ouid. 4. Fast. 129.
Laudibus respondere. Græcorum. Cic. 1. Tusc. 6. Brutus ad Ciceronem, 7. 3, Qui uestris paucorum respondeat laudibus. id est, Qui uestras æquet laudes.
Fauor non respondet meritis. Horat. 2. epist. 1. 2.
Tua uirtus opinioni hominum non respondet. Cicero Curioni, lib. 2. 4. 3.
Voto respondere. Plin. epist. 7, Nam ego quoq; simili nutu ac renutu respondere uoto tuo possum. id est, Facere quod desideras. Virg. Georg. 10.
Si bonitas tua responderit iudicio meo. Cicero Attico, libro 14. 310. 1.
Neq; quicquam tam obscœnum dicere, cui nõ ab initio pueritiæ omni genere facinoris ætas tua respondeat. Cic. in Sallust. 1.
Amore, uel in amore respondere alicui, Amantem redamare. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. 9. Idem ad Brutum, 1. 1.
In omnibus tuis rebus meis optatis fortuna respondit. Cic. Curio, lib. 2. 1. 5.
Par pari respondere. Plaut. Trucul. 19. 45. Vide Par.
Respondere patri, pro imitari mores patris, nec degenerare. Cic. 3. de Finib. 13. Budæus.

Nobilitati maiorum respondere. Quintil. lib. 3. cap. 7. 7.
Plenius & uberius respondere. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 17.
Respondere, Respicere, seu contrà positum esse. Virgilius 6. Aeneid. 5,
Contrà elata mari respondet Gnosia tellus Seruius.
Aedificare porticum quæ palatio respondeat. Cicero de Arusp. respon. 46.
Respondere, pro Profectum habere & nõ fallere consilium & propositum medici. Celsus lib. 2. cap. 10, Id quod si in cura quoq; aquæ, quæ inter cutẽ est, ita respondet: quanto magis necesse est in sanguine respondeat? Alibi Cedere uocat. Bud.
Responsum est, Impersonale. Cic. 1. de Finib. 3, Quanquam philosophiæ quidem uituperatoribus satis responsum est eo libro, quo à nobis philosophia defensa & collaudata est.
Responsu supinum, pro responsione siue responso. Cic. pro Cluentio, 132, Quàm leuia genere ipso, quàm falsa re, quàm breuia responsu.
¶ Respondens, Participium (ἀποκρινόμενος) ut, Tympana respondentia. Stat. 2. Achill. 36.
¶ Responso, responsas (ἀποκρίνομαι) responsare, Frequentatiuum. Plaut. Menæch. 14. 47,
Responsa aut loquere.
Responsare cupidinibus: id est, Resistere, repugnare, contradicere. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 7. Acron.
Gallina dura malum responsat palato: id est, Non sapit, nõ conuenit palato. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 4.
Fortunæ superbæ responsare. Horat. 1. epist. 1. 14.
¶ Responsito, responsitas, pen. corr. (ἀνταποκρίνομαι) responsitare, aliud frequentatiuum à Responso, responsas. Gell. lib. 13. cap. 19, Consulentibus de iure publicè responsitauit. Cic. 1. de Legib. 20, Egóne? summos fuisse in ciuitate nostra uiros, qui id interpretari populo, & responsitare soliti sint.
¶ Responsum, responsi (ἀπόκρισις, ἀπολόγημα) Ipsa responsio. Terent. in Prologo Phorm. 17,
Is sibi responsum hoc habeat. Idem in Prologo Eunu. 6,
—sciat Responsum, non dictum esse. Cic. Attico, lib. 7. 135. 9, Ex illius ad nostra responsis intelligentur.
Liberale responsum. Vide Liber adiectiuum.
Fida responsa. Virg. 2. Aeneid. 76.
Medium responsum. Vide Medius.
Torua responsa trucis Senatus. Silius lib. 11. 24.
Auferre responsum ab aliquo. Cic. 1. de Orat. 123.
Dare responsum. Cic. 6. Verr. 77.
Dare responsum petenti. Virg. 1. eclog. 9.
Elicere responsum. Quintil. lib. 5. cap. 7. 14.
Ferre responsum ab aliquo. Cic. 1. in Catil. 14.
Reddere responsum. Cic. pro Plancio.
Responsum, Oraculũ. Cic. 2. de Nat. deor. 14, Multa ex aruspicum responsis commemorare possum. Virg. 9. Aeneid. 27,
Si qua Phryges præ se iactant responsa deorum.
E responso. Tacit. lib. 13.
Perplexum responsum. Vide Perplexus.
Apollo animum delusit responso. Virgil. 6. Aeneid. 69.
Edere responsa. Tacit. lib. 2.
Diuûm responsis horrent regna Caspia. Virg. 6. Aeneid. 160.
Id dubijs responsa petunt. Virg. 6. Aeneid. 18.
Poscens responsa sacerdos. Silius lib. 1. 25.
Reddere responsa. Virg. 3. Georg. 99.
Responsa atq; decreta Iurisconsultorum Cic. pro Muræna, 27.
¶ Responsus, huius responsus, masc. gen. (ἀναλογία) Couenientia, consensusq;. Vitruuius lib. 1. cap. 2, Symmetria est ex ipsius operis membris conueniens consensus: ex partibusq; separatis, ad uniuersæ figuræ speciem, ratæ partis responsus. Idem lib. 3. cap. 1.

¶ Respon-

Digitized by Google

¶Responsio, Verbale (ἀπολογία, ἀνάκρισις) Cic. pro Cornel. Bal. 29, Accusatoris interpretatio indigna responsione. Et in Piso. 4.3, Responsione inimica.

¶Responsor, Aliud uerbale (ἐγγυητής) Fideiussor, qui pro aliquo spondet. Horat. 1. epist. 17.9,

Quo responsore, & quo causæ teste tenentur.

Respublica] Vide Res.

Respuo] respuis, respui, resputum, pen. prod. (ἀποπτύω) respuere, Repudiare, & quasi cum sputo per contemptum reijcere. Liu. 2. ab Vrbe, 177, Adeò propter suspicionem insitam regni, uelut abundarent omnia, munera eius in animis hominum respuebantur.

Aspernari & respuere aliquid. Cic. 3. de Orat. 55.

Respuere aliquid, & pro nihilo putare. Cic. pro. Cecinna, 41.

Respuunt aliquid aures, per translationẽ. Quint. lib. 11. cap. 1.

Respuit hoc sapientißimi cuiusq; fides. Plin. lib. 28. cap. 2.1. hoc est, Nemo sapiens id credit.

Respuere auribus hominem. Cic. in Pisonem, 36, Qui uos non oculis fugiat, auribus respuat, animo aspernetur?

Conditionem respuere. Cæsar 1. bel. Gall. 176.

Consolationem respuere. Cic. 3. Tusc. 134.

Curam respuere. Claud. 8. Paneg. 32.

Imperium respuere. Colum. lib. 6. cap. 2.8.

Interdictum respuere. Cic. ad Atticum, lib. 7. 144.1.

Munera parua respuere. Tibul. lib. 4. ad Messalam, 1.2.

Frenos cum sanguine respuit equus. Stat. 8. Thebaid. 109.

Respuit hoc ferri ictum. Plin. lib. 7. cap. 15.1. hoc est, Ferro non læditur. Lucret. lib. 3. 162.

Respuere secures dicitur lignum, quod securibus non potest findi. Plin. lib. 17. cap. 10.12.

Tela omnia respuit. Lucan. lib. 3. 97.

Tergus respuens uulnus: hoc est, Quod nullo uulnere affici aut offendi potest, præ duritie. Plin. lib. 8. cap. 21.3.

Humus respuet inuisum cadauer. Ouid. in Ibin, 34.

Respuere in aliquem tela, Spuendo reijcere. Seneca epist. 54.

Respuor] respueris, pen. corr. Paßiuum. Lucret. lib. 2. 78,

Præter lumen per cornua transit, at imber Respuitur.

¶Respuens (ἀποπτύων) Participium, siue Nomen ex participio. Gel. lib. 6. cap. 15, Communium uocum respuẽs minus, & fastidiens.

Restagno] restagnas (λιμνάζω, ἐπικλύζομαι) restagnare, Redundare, aquam non continere. Colum. lib. 2. cap. 17.3, Itaq; si palus in aliqua parte subsidens restagnat, sulcis deriuanda est: quippe aquarum abundantia atq; penuria graminibus æquè exitio est. Idem lib. 8. cap. 15.2, Ora lacus ne corrumpantur uiolentia restagnantis undæ, quæ semper interfluere debet, opere signino consternuntur.

Flumina restagnant alto uallo. Lucan. lib. 4. 18.

Lacus restagnans uasto gurgite. Silius lib. 5. 1.

Mare restagnans. Ouid. 11. Metam. 73.

Palus restagnat. Silius lib. 8. 76.

¶Restagnatio, Verbale (λιμνασμός) Plin. lib. 11. cap. 37.48, Ne restagnatio intempestiua alui obstrepat. Idem libro 6. cap. 28.5.

Restauro] restauras (ἐπισκευάζω) restaurare, Renouare, redintegrare. Iustinus lib. 21, Ita facta societate, & auxilijs Gallorum auctus bellum uelut ex integro restaurat. Tacit. lib. 3, At Pompeij theatrũ igne fortuito haustum Cæsar extructurum pollicitus est, eo quod nemo è familia restaurando sufficeret. Idem lib. 4, Et Segestani ædem Veneris montem apud Erycum uetustate delapsam restaurari postulauêre.

¶Restauratus, Participium: ut, Nauis restaurata. Vlpian. in l. quid tamen. §. in nauis. ff. quib. mod. ususfructus, &c.

¶Restauratio, Verbale. Iulianus in l. si maritus fundum. D. de fund. dotal. Si eundem fundum Titio reddiderit sine restauratione seruitutis.

Restibilis] et hoc restibile, pen. cor. Adiect. (παλιμβλαστής)

Restibilis ager. Festus, Restibilis ager fit, qui continuo biennio seritur farreo spico, id est, aristato: quod ne fiat, solent qui prædia locant, excipere. Varr. 1. de Re rust. cap. 44.2, Illud quoq; multum interest in rudi terra, an in ea seras, quæ quotannis obsita sit, quæ uocatur restibilis: an in ueruacto, quæ interdum requierit. Cato cap. 35, Hordeum, qui locus nouus erit, aut qui restibilis fieri poterit, serito.

Arbor restibilis. Plin. lib. 16. cap. 32.1, Est in exemplis, & sine tempestate, ullâue causa alia quàm prodigij, cecidisse multas, ac sua sponte resurrexisse. Factum boc pop. Rom. Quiritibus ostentum Cimbricis bellis Nuceriæ in luco Iunonis, ulmo postquam etiam cacumen amputatum erat, quoniã in aram ipsam procumbebat, restituta sponte, ita ut protinus floreret. A' quo deinde tempore maiestas pop. Roma. resurrexit, quæ antè uastata cladibus fuerat. Memoratur hoc idem factum & in Philippis, salice procidua atq; detruncata: & Stagiris in musæo populo alba. Omnia fausti ominis. Sed maximè mirum, Antandri platanus etiam circumdolatis lateribus restibilis sponte facta, uitæq; reddita, longitudine quindecim cubitorum, craßitudine quatuor ulnarum. Ex his Plinij uerbis apparet uocem hanc, Restibilis ductam esse à uerbo Restituo.

Fœcunditas restibilis. Plin. lib. 28. cap. 19.3.

Seges restibilis, Est quæ regerminat, quasi cuius fœcunditas in sequentem quoq; annum resistat. Varro 1. de Re rust. cap. 9.5, Contrà in agro pingui, ut in Hetruria, licet uidere fructuosas segetes, ac restibiles, & arbores prolixas. Idem lib. 2. cap. 7.9.

Vinea restibilis. Colum. lib. 3. cap. 11.

Vinetum restibile. Colum. lib. 3. cap. 18. id est, Quod singulis annis repastinatur.

Aruum restibile. Plin. lib. 18. cap. 17.14.

Craßitudo restibilis. Plin. lib. 18. cap. 17.14.

Restinguo] restinguis, restinxi, restinctum (ἀποσβέννυω) restinguere, Idem quod Extinguere. Plaut. Casina, 17.16,

Ignem restinguunt aqua. Liu. 1. ab Vrbe, 172, Quum quidam familiariũ aquam ad restinguendũ ferret, ab regina retentum, &c.

Ardere & Restinguere, contraria. Cic. 4. de Finib. 12.

Ignis in aquam coniectus continuò restinguitur & refrigeratur. Cic. pro Roscio Amerino, 9.

Fauillas ardentes restinxit lacte. Stat. 5. Sylu. 5.4.

Flammam restinguere. Horat. 1. Serm. Satyr. 5.13.

Flamma restinguitur. Lucret. lib. 4. 229.

Ignes restinguere fontibus. Virg. 2. Aeneid. 138.

Ignis uento restinguitur. Ouid. 2. de Remed. amor. 82.

Incendium restinguere. Cæsar 8. bel. Gal. 147.

Restinguere, per translationem. Cic. 1. de Finib. 69, Omnium cupiditatum ardore restincto.

Flammam restinguere. Cic. 7. Verr. 12.

Genus suum restinguere. Plaut. Trinum. 10.50.

Improbitatem restinguere. Cic. 3. Verr. 108.

Incendium ruina restinguere. Vide Ruina, in Ruo.

Iracũdias restinguere & cupiditates. Cic. 2. de Nat. deor. 22.2.

Sermones restinguere, siue rumores. Cic. Attico, lib. 12. 268.2.

Sitim restinguere. Cic. 2. de Finib. 14. Virg. eclog. 5.10,

—sitim restinguere riuo.

Studia restinguere. Cic. in Orat. 3.

Restinguere incensum, Sedare, lenire. Terent. Phorm. 5.8.82.

Verba alicuius restinguere. Terent. Eunuch. 1.1.24.

¶Restinctus, Participium (ἀποσβεσθείς) ut, Restinctum bellum. Cic. ad

Digitized by Google

Cic. ad Brutum, lib. 11.12.2, Ex tuis literis, & ex Graeceij oratione, non modò nõ restinctum bellum, sed etiam inflammatum uidetur.

Restincta est seditio, inuentum est temperamentum. Cicero 3. de Legibus, 35.

Vapor restinctus omnis. Virg. 5. Aeneid. 140.

¶ Restinctio, Verbale (ἀπόσβεσις) Cic. 2. de Finib. 15, Illa autem uoluptas ipsius restitutionis in motu est.

Restio] restis, restiui, restitum, restire, Est ad referendum, laborandum, colendúmue aptum esse. Colum. lib. 3. cap. 61, Nam & quae restire incipiunt, tempestiuè leguntur: & quae nondũ maturitatẽ cœperũt uuae, sine dispendio differuntur. Legitur in alijs exemplaribus, Et quae maturescere incipiũt.

Restipulor] pen. corr. restipularis (ἀντεπερωτάω) restipulari, Dicitur is qui cum eo certat, à quo sponsione est prouocatus. id est, Vicißim stipulari, & mutuam sponsionem exigere. Valerius lib. 2, Nec dubitauit restipulari. Cic. pro Rosc. Comœdo, 22, Tua uox est Fanni: quid tu auferri petis à Flauio, si Flauius nihil debet? quid hic porrò nunc restipulatur, quod iam pridem ipse exegit? quod uerò Flauius tibi daturus est? Budaeus, Restipulari, pro stipulari, siue uicißim stipulari, uel post rem actam stipulari.

¶ Restipulatio, restipulationis, Verbale (ἀντεπερώτησις) Cic. pro Roscio Comœdo, 22, Quid enim restipulatio clamat? Quod à Flauio abstulero, partem dimidiam. Inde Roscio me soluturum spondeo. Et paulo pòst, Quis est huius restipulationis scriptor, testis? arbiter quis?

Restis] huius restis, fœ. ge. (σχοῖνος, κάλως) in accusatiuo, restem uel restim, Funis. Plaut. Persa, 13.35, —restim tibi
Cape crassam, ac suspende te. Ibidem, 8.11,
Caedêre hodie tu restibus. Apuleius, Restim, qua grabatulus erat intextus, aggredior expedire. Plin. lib. 17. cap. 10. 4, Eaq; intrita restem circumlini.

Ad restim mihi quidem res redijt planißimè. Terent. Phorm. 4. 4.5, Hoc adagio summa rerum desperatio significatur. nam in hac solent quidam amentes ad laqueum confugere. Iuuenal. Satyr. 6.4,
Ferre potes dominam saluis tot restibus ullam? Erasmus.

Alliorum connexa capita, restes apud Plinium dicuntur, libro 20. cap. 6.

In saltatione restim ducere dicuntur chori puerorum puellarumq; manus conserti. Terent. Adelph. 4.3.34,
Tu inter eas restim ductans saltabis. Liu. lib. 17, Per manus reste data, uirgine sono uocis, pulsu pedum modulantes incesserunt.

¶ Resticulus, Diminutiuum. Vlpian. in l. si uerò. §. fin. ff. de ijs qui deiecerunt, Si amphora ex resticulo suspensa decidisset, & damnum dedisset. Aliàs legitur, Reticulo.

¶ Resticula, pen. corr. Diminutiuum (σχοινίον) Varro 1. de Re rust. cap. 41.4, Tum enim resticulas per ficus quas edimus, maturas perferunt, & eas quum inaruerint, complicant, ac quò uolunt, mittunt.

Restito] Vide Resto.

Restituo] restituis, restitui, restitutum, pen. prod. (ἀνίστημι, ἀποκαθίστημι, ἐπανορθόω, ἐπισκευάζω, ἐκτίνω) restituere, ex Re & Statuo, statuis, significat Reddere. Terent. Andr. 4. 1.57,
Restitue in quem me accepisti locum. Idem Heaut. 3.1.83,
Somnum hercle ego hac nocte oculis non uidi meis,
Dum id quaero, tibi quî filium restituerem. Caesar. 1. bel. Gall. 109, Ipsos, oppida, uicosq;, quos incenderant, restituere iußit.

Restituere ac reddere. Terent. Eunuch. 1.2.67.

Restituere aliquem, Venia prosequi. Curtius lib. 8.

Restituere ex toto. Cels. lib. 8. cap. 20.

Restitui in bona paterna. Papinianus in l. si uno. §. ult. ff. loc. & cond.

Restituere, in statum pristinum reducere. Terent. Andr. 3.5.13,
Tu rem impeditam & perditam restituas? Idem Adelph. 1.2.40,
Fores effregit? restituentur.

Eijcere aliquem, & Restituere, contraria. Cic. pro Milone, 27.

In antiquum statum restitui. Cic. 2. Verr. 8.

A' limine mortis restituere aliquem. Catul. ad Mallium, 63.1.

Restituuntur propriè uolentes, authore Donato, cupientesq; ut ciuis patriae. Caius de uerb. signif. l. plus est: Plus est, inquit, in restitutione quàm in exhibitione: nam exhibere, est praesentiam corporis praebere: Restituere uerò, est etiam possessorem facere, fructusq; reddere.

Restituere (ἐπισκευάζειν) Instaurare ac reficere. Cic. in Top. 8, Si aedes exesae corruerunt, uitiúmue fecerunt, quarum ususfructus legatus est, haeres restituere non debet. Plinius epist. 240.

Aciem restituere. Liu. 5. ab Vrbe, 85.

Animum alicui restituere. Liu. 5. bel. Pun. 99.

Calliditatẽ suamueterẽ restituere. Cic. pro Rosc. Amerino, 37.

Turbatas comas restituere. Ouid. 3. Fast. 4.

Damnatum restituere. Cic. ad Dolabellam, lib. 9.10.5.

In pristinam dignitatem restituere. Cic. pro Domo sua, 67. Sic, Restituere in antiquum statum. Cic. 2. Verr. 8.

Dies nulla potest igne extinctos restituere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6.8.

Fraudata restituere. Caesar 3. bel. Ciuil. 233, Quammaximas potuerunt pecunias mutuati, perinde ac suis satisfacere, & fraudata restituere uellent.

In gaudium restituere. Plaut. Merc. 22.44.

In gratiam restituere. Terent. Hecyra, 3.1.11,
Rem cognosces, iram expedies, rursum in gratiam restitues. Cicero de Prouincijs Consul. 18, Hic me meus in Rempub. animus pristinus ac perrennis cum C. Caesare reducit, reconciliat, restituit in gratiam.

In honorem Tribunitium restituere. Caesar 1. bel. Ciuil. 284.

Horam restituere. Cic. pro Quintio, 48, Dicendum necessariò est, restituendae horae ad arbitrium nostrum. Vetus codex legit, praestituendae. Vide Hora.

Imperium pop. Rom. restituere. Plin. lib. 7. cap. 26.4.

In integrum restituere, Integrum facere, ut prius, Instaurare, reparare. Cic. 7. Verr. 10, Hos solent exitus exitiales habere, ut damnati in integrum restituantur, uincti soluantur, exules reducantur. Terent. Phorm. 2.4.11,
—restitui in integrum, aequum est & bonum.

Ius restituere ereptum. Ouid. 1. Fast. 125.

In locum antiquum gratiae & honoris restituere. Caesar 1. bel. Gallici, 12.

In locum restituere unde quis decidit. Cic. Att. lib. 2.38.1.

Nomen suum alicui restituere. Caesar. 2. bel. Gal. 142.

Veteri patientiae aliquem restituere. Tacit. in uita Agricolae.

In possessionem restituere. Cic. pro Cecinna, 55.

Praelium siue pugnam restituere. Liu. 6. ab Vrbe, 36. Ibidem, lib. 4.165.

Rem restituere alicui. Cic. pro Rosc. Amerino, 67.

Reipublicae restitui. Cic. Lentulo, lib. 1.9.79, Quum se maximũ fructum cepisse dicerent ex libertate mea: meq; tum deniq; sibi uisum Reipub. qualis fuissem, restitutum. id est, Me fortẽ constantem esse in liberè loquendo pro Repub. defendenda, qualis scilicet fuissem ante exilium meum.

Sanitatem restituere, & sanitati. Plin. lib. 20. cap. 6.11. Ibid. 7.

Se restituere, ac reuiuiscere. Varro 3. de Re rust. cap. 16.26.

Restitui

Digitized by Google

Restitui sibi dicuntur uina, quæ mutata fuerunt. Plin. libro 14. cap. 18. 2, Vina in apothecis Canis ortu mutantur quædam, postea restituuntur sibi. Budæus.

Visum restituere. Plin. lib. 11. cap. 37. 25.

¶Restituiri, pro Restitutū iri. Iulian. lib. 23. D. de actio. empti.

¶Restituendus, Participiū (ἀποκαταστατέος) Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 8, Cæsaris imperio restituendus eris.

Lingua suppressa palato restituēda mero. Oui. 3. Trist. eleg. 3. 5.

¶Restitutio, Verbale (ἀποκατάστασις) Cic. ad Atticum, lib. 4. 70. 3. Profectò hac restitutione fortunæ meipse non satis dignum iudicabo.

Nemini est triumphus honorificentius, quàm mihi salus restitutioq; perscripta. Cic. in Pisonem, 27.

¶Restitutor, pen. prod. Aliud uerbale. Cic. pro Milone, 30, P. Lentulus ultor sceleris illius, propugnator Senatus, defensor uestræ uoluntatis, patronus illius publici consensus, restitutor salutis meæ.

¶Restitutorius, Adiectiuum. Caius in l. qui proprio. §. item. ff. de procurator. Item quæritur, si iudicium acceperit defensor, & actor in integrum restitutus sit: an cogendus sit restitutorium iudicium accipere.

Actio restitutoria. Vlpian. in l. quamuis pignori. §. Marcellus. ff. ad S. C. Velleianum.

Interdictum restitutorium. Vlpian. in l. stipulatio. ff. de nou. oper. nunciat.

Resto] restas, restiti, restitum, pen. corr. (ὑπολείπομαι) restare. Superesse, siue reliquum esse significat: & uel personaliter, uel impersonaliter sumi uidetur.

Personaliter. Cic. pro Quintio, 17, Illud etiam restiterat quod hesterno die fecerunt, ut te in ius adducerent. Idem 3. Offic. 12, Qui è diuisione tripertita duas partes absoluerit, huic necesse est restare tertiam. Idem ad Brutū, 15. 8, Longa sunt quæ restant.

De uiginti restabam solus. Ouid. 3. Metam. 136.

Duæ noctes restant de mense secundo. Ouid. 2. Fast. 172.

Restat reliquum. Terent. Hecyr. 4. 2. 11.

Restat ex. Cic. 2. de Inuent. 203, Quid etiam nobis ex eo genere restet, & quare restet, admonendum uidetur.

Reliqua pars est, & restat. Cic. pro Marcello, 16.

Hoc nunc restat. Terent. Heaut. 5. 5. 22, (35.

Restabat aliud nihil, nisi oculos pascere. Terent. Phorm. 1. 2.

Nihil restat præter. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 2, In Maniliano offendi Diphilum Diphilo tardiorem, sed tamen nihil ei restabat præter balnearia, & ambulationem, & auiarium.

Vnum etiam restat amico nostro ad omne dedecus, ut Domitio non subueniat. Cic. Attico, lib. 8. 151. 1.

Restat, Impersonaliter. Terentius Hecyr. 3. 1. 20,

Quod quū ita esse inuenero, quid restat nisi porrò, &c.

Cicero 2. de Diuin. 106, Restat etiam de Chaldæis: sed primùm auspicia uideamus.

Ire restat: id est, Via restat. Horat. 1. epist. 6. 6,

Ire tamen restat Numa quò peruenit, & Ancus.

Restat ut. Cic. 4. Acad. 11, Restat ut his respondeam qui sermonibus eiusmodi nolint personas tam graues alligari. Idē pro Quintio, 22.

Restat mihi: id est, Futurum est, manet me. Virg. 7. Aeneid. 55.

Hoc Latio restare canunt qui sanguine nostrum
Nomen in astra ferant.

Restare, Retrò stare, remanere, uel residere, ac immorari, uel remorari. Terent. Andr. 2. 6. 2,

Hic nunc me credit aliquam sibi fallaciam
Portare, & ea me hic restitisse gratia. Idem Eunuch. 2. 3. 11,
Vt illū di deæq; senium perdāt, qui me hodie remoratus est:
Meq; adeò qui restiterim. Cic. pro Ligario, 3, Tertium est tempus, quo post aduentum Vari in Africa restitit. Item 3. Offic. 149, Ita incolumis in patria Regulus restitisset. Sic pro Muræna, 72.

Ratio nulla est restandi. Lucret. lib. 1. 22.

Restare, Resistere. Terent. Heaut. 5. 3. 6,

In qua re nunc tam confidenter restas stulta? Cicer. 5. de Finibus, 129.

¶Restans, Participium (ἀπολειπόμενος) Silius lib. 10. 6,

Nunc in restantes mucronem comminus urget

Claustra restantia soluit. Silius lib. 7. 26.

Dona restantia flammis: id est, Quæ ex flammis reliqua fuerūt, & relicta incendio. Virg. 1. Aeneid. 137.

¶Restito, restitas, pen. corr. (ὑφίσταμαι) restitare, Frequentatiuum. Plaut. Capt. 9. 4,

— ita me miserum
Restitando, retinendoq; lassum reddiderunt. Terent. Eunuch. 4. 4. 1, Exi foras sceleste, at etiam restitas?
Fugitiue prodi.

Restringo] restringis, restrinxi, restrictum (κατατείνω, περιτείνω, περισφίγγω) restringere, Retrò stringere, siue Valde stringere. Plaut. Capt. 8. 26,

Saltem si non arriderent, dentes ut restringerent. Plin. epist. 105, Nam sumptus Candidatorum fœdos illos & infames, ambitus lege restrinxit.

Restrinxit Bellona faces. Stat. 21. Thebaid. 83.

Sed exortus restrinxit stellas. Lucret. lib. 2. 212.

Restringere ad, pro Astringere. Plin. epist. 8, Nam quū omnes homines ad custodiam pecuniæ natura restrinxerit.

Restringere, Soluere. Apuleius, Iumentum restrinxit, abireq; stabulo liberum siuit, quod stabularius inuentum mox domum reducit.

Restringere, Rursus stringere. Apuleius, Et duplici, ne solui facilè queat, restringit.

Restringit nauseam hæc herba: hoc est, Reprimit, coercet, facit ad uel contra nauseam. Plin. lib. 8. cap. 27. 3. Ex uetusto codice legendum, restinguit.

¶Restrictus (περιταθείς) Participium, siue Nomen ex participio.

Lacertis restrictis sensit lora. Horat. 3. Carm. ode 5. 7.

Membra catena restrictus. Catul. Argon. 59. 59.

Imperium restrictum. Tacit. lib. 15, Idq; pluribus probabatur, qui in tanta uitiorum dulcedine summum imperium non restrictum, nec perseuerum uolunt.

Restrictus, pro Auaro & parco, per translationem: quoniam qui auari sunt, pecuniam ita stringunt, ut nihil prodigant aut profundant. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 8. 32, Quū & naturâ semper ad largiendum ex alieno fuerim restrictior. Idem 2. Offic. 90.

Restrictus & tenax. Cic. pro Plancio, 44.

¶Restrictè, Aduerbium (περιταλμένως, φειδομένως) Parcè: cui opponitur Plenissimè. Plin. epist. 103. lib. 5, ad Capitonem, Quamuis illud plenissimè, hoc restrictissimè feceris. Cicero de Amicitia, 52. Ditior mihi & affluentior uidetur esse uera amicitia, nec obseruare restrictè, ne plus reddat quàm acceperit.

Restrictè præfinire. Cic. 2. de Legib. 73.

Parcè & restrictè. Cic. 2. de Finib. 70.

¶Restrictim, Aliud Aduerbium, Idem (κατεσταλμένως) Afranius, Ea quæ fermè sedere melius consultoribus, quàm restrictim cogitata, atq; omnibus rationibus.

¶Restrictissimè, Aliud item aduerbiū. Plin. Iunior lib. 5. epist. 103, Tum si laudaueris, parcus, si culpaueris, nimius fuisse dicaris, quamuis illud plenissimè, hoc restrictissimè feceris.

Resulto] resultas, resultare. Vide Resilio.

Digitized by Google

Resumo] *resumis, pen. prod. resumpsi, resumptum* (ἀναλαμβάνω) *resumere*, Iterum sumere. Plin. epist. 78. a, Vereor enim ne si hanc intentionem iam in finem laxauero, ægrè resumam. Idem lib. 2. epist. 18, Nam beneficio tuo in scholam redeo, & illam dulcißimam ætatem quasi resumo. Idem in Paneg. 132, Hic Consularibus curis exolutus, principales resumpsit.

Ponere & Resumere, opposita. Ouid. 9. Metam. 106,

Inq; uicem sumptas ponit, positasq; resumit.

Gemitus resumere. Stat. 6. Thebaid. 3.

Tela resumere. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 5.

Vires resumere. Ouid. 9. Metam. 12.

Resuo] *resuis, resui, resutum, pen. prod.* (ἀναῤῥάπτω) *resuere*, Iterum suere, Aliquando contrarium significat suo simplici: ut apud Suetonium de Augusto, cap. 94, Sumenti uirilem togam, tunica laticlaui resuta ex utraque parte, ad pedes decidit.

Resupino] *resupinas, pen. prod.* (ὑπτιάζω, ἀναβάλλω) *resupinare*, Inuertere, supinum aliquid deuoluere. Terentius Phorm. 5. 6. 23,

Ponè apprehendit pallio, resupinat: respicio: rogo
Quamobrem retineat me. Plin. lib. 24. cap. 17. 6, Hac admota, leones resupinari cũ hiatu laxo. Liu. 4. ab Vrbe, 83.

Valuas resupinare. Propert. lib. 4. eleg. 9. 5.

Resupinare collum. Plin. lib. 10. cap. 34.

Resupinare, Peruertere. Iuuen. Satyr. 3. 12,

— aulam resupinat amici.

Resupinare, A' proposito seu incœpto reuocare, differre, Accius, Quid agis? perturbas rem omnem, ac resupinas sorori. Nonius.

¶Resupinatus, *pen. prod.* Participium (ἀναβεβλημένος) Iuuen. Satyr. 8. 18, Et resupinati cessantia tympana Galli.

¶Resupinus, *pen. prod.* Adiectiuũ (ὕπτιος) Qui uentre in altum conuerso est, facie in cœlum uersa. Plin. lib. 7. cap. 2. 14, Eosdemq; sciopodas uocari, quòd in maiore æstu humi iacentes resupini, umbra se pedum protegant. Ouid. epist. 15. 52,

Et modò cantabam ueteres resupinus amores. Martial. lib. 9. 46, Quæq; tulit spectat resupino sydere uultu. Cic. de Diuin. 80.

Iacuit resupinus humo. Ouid. 4. Metam. 225.

Hæret curru resupinus inani. Virg. 1. Aeneid. 96.

Corpora resupina. Ouid. 2. Metam. 54.

Resupinus, pro molli & effœminato. Quintil. lib. 5. cap. 12, Quapropter eloquentiã licet hanc libidinosam resupina uoluptate auditoria probent, nullam esse existimabo quæ ne minimum quidem in se indicium masculini & incorrupti, ne dicam grauis & sancti uiri, ostendet.

Resupinus in ungues: hoc est, resupinus dũ est, ungues habens in cœlum conuersos. Mart. lib. 12. 74.

Resurgo] *resurgis, resurrexi, resurrectum* (ἐγείρομαι) *resurgere*, Rursum surgere.

Victa tamen uinces, euersaq; Troia resurgere. Ouid. 1. Fast. 6.

Resurgere dicitur herba, uel arbor, quæ iterum crescit. Plin. lib. 13. cap. 9. 4, Sed præcipua utilitas, quòd cæsa anno tertio resurgit. De spina Aegyptia. Vide Restibilis arbor in Restibilis. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 2.

Amor resurgens. Virg. 4. Aeneid. 107.

Resurrexit maiestas. Plin. lib. 16. cap. 32. 1.

Resurgunt res Romæ contra spẽ. Liu. 4. bel. Pun. 203.

Resuscito] *resuscitas, pen. corr.* (ἐγείρω) *resuscitare*. Iterum suscitare. Ouid. 8. Metam. 95,

— positamq; resuscitat iram.

Prior obligatio nouo pacto resuscitatur. Paulus in l. si unus ex. §. sed si pactum. ff. de pactis.

Retæ] *arbores antiquis dicebantur, quæ ex ripis fluminũ eminerent, aut in alueis eorum extarent. Appellatæ autem sunt hoc nomine à retibus, quod prætereuntes naues impedirent, & quasi irretirent. Inde Verbum*

¶Reto, *retas, retare*: ut, Retare flumina, pro Purgare. Hinc retandus, da, dũ: in Veteri edicto apud Gellium lib. 11. cap. 17.

Retalio] *as, are*: pro Talionem, siue par referre, apud Iureconsultos non rarò usurpatum. Talio (inquit interpres uerborum iuris Spiegelius) pœnæ genus est ex duodecim tabulis, quo damnum illatum simili damno pensabatur: ueluti si oculus eruatur ei, qui alteri oculum effoderit. Vnde Retaliare dicimus, quum per pari refertur.

Retardo] *retardas* (ἐπέχω, ἀναβάλλω) *retardare*, Remorari, retinere. Cic. de Senect. 53, Agro bene culto nil potest esse nec usu uberius, nec specie ornatius, ad quem fruendum nõ modò se non retardat, uerumetiam inuitat, atq; allectat senectus. Plin. epist. 123, Sed quid imprudens, quem reuocare conor, retardo? Cicer. Attico, lib. 1. 15. 8, Sed mihi, crede, simulatq; hoc nostrum legerunt, nescio quo pacto retardantur. Sic 2. de Nat. deor. 75.

In uia aliquem retardare. Cic. 10. Philipp. 276.

Flumina obiecta retardant equos. Virg. 3. Georg. 51.

Retinere ac retardare. Colum. lib. 2. cap. 2. 22.

Incitari & Retardari, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 148.

Retardare animum alicuius. Cic. 3. Verr. 11.

Celeritatem retardare. Cic. pro lege Manil. 15.

Impedire ac retardare impetum. Cic. pro lege Manil. 8.

Iter retardare. Ouid. 3. Trist. eleg. 9. 7.

Loquacitatem retardare. Cic. in Vatinium, 1.

Menses retardare mulierum. Plin. lib. 21. cap. 21. 5.

Sed uereor ne nunc mea te fortuna retardet. Ouidius 3. Trist. eleg. 7. 5.

¶Retardatus, *pen. prod.* Participium (ἀναβεβλημένος) Sueton. in Othone, cap. 8, Et primo egressu inundationibus Tyberis retardatus. Idem in Galba, cap. 20, In auxilium aduolauere, serius itinere deuio per ignorantiam locorum retardati.

Iuuenta retardata arte. Claud. 1. in Eutropium, 69.

¶Retardatio (ἐποχή, ἀναβολή) Verbale. Cic. 5. Philipp. 186, Vnde est adhuc bellum, nisi retardatione & mora?

Retaxo] *retaxas* (ἀντιψαλίω) *retaxare*. Sueton. in Vespasiano, cap. 13, Licinium Mutianum notæ impudicitiæ, sed meritorum fiducia minus sui reuerentem, nũquam nisi clàm & hactenus retaxare sustinuit, ut apud communem aliquem amicum querens, adderet clausulæ, Ego tamen uir sum. Retaxare, est eum à quo fueris taxatus, suorum uitiorum admouere, & uicißim reprehendere.

Rete] *retis, neut. gen.* (δίκτυον, πλέγμα, ἀμφίβληστρον) Quo pisces capiuntur. Plaut. Rud. 22. 7,

— neq; piscium ullam unciam pondo hodie
Cepi, nisi hoc quòd nunc fero in rete. Cic. 2. de Nat. deor. 184, Vt in araneolis, aliæ quasi rete texunt: ut si quid inhæserint conficiant: aliæ ex inopinato obseruant, &c.

Rete, à rapio, uel à raritate dicitur, ut ait Varro.

Retis iactus. Vide Iacio.

Fallentia retia. Ouid. 2. de Arte, 38.

Rara retia. Virg. 4. Aeneid. 26.

Exire retibus. Lucret. lib. 4. 231.

Retia dolum meditantur ceruis. Virg. eclog. 5. 12.

Ponere retia ceruis. Virg. 1. Georg. 62.

Seruare retia. Virg. 3. eclog. 15.

Tendere retia ceruis. Ouid. 1. de Arte, 9.

Distincta maculis retia tendere. Ouid. epist. 5. 4.

Retis, in masculino & fœminino genere quidam probant ex Plauto in Rud. 23. 5, Non uides me referre uuidum retem, sine

sine squammoso pecu? Vbi in nostris exemplaribus nunc legitur, uuidum rete, neutro genere. Varro 3. de Re rust. ca. 5. 12, Intra retem aues sunt omne genus, maximè cantrices: ut lusciniolæ, ac merulæ, quibus aqua ministratur per canaliculum, cibus obijcitur sub retem.

¶Retis, retiæ (καλέτη) antiquum, pro eodem, ut nonnullis placet. Plaut. Rud. 21. 9,

Iam nunc & operam ludos facit, & retiam.

Vt tempestas est nunc, legitur retia, neutro genere.

¶Reticulũ, reticuli, penult. correp. neut. gen. Diminutiuum. (πλεγμάτιον) Plin. lib. 31. cap. 6. 13, Item, demissæ reticulis in mari concauæ è cera pilæ, uel uasa inania obturata, dulcem intra se colligunt humorem.

Reticulum (κεκρύφαλος) Genus retis quod in orbem spargitur: unde aliquando capitur pro muliebri fascia, quæ capillos continet. Iuuen. Satyr. 2. 10, Reticulumq; comis auratum ingentibus implet.

Reticulum, Fascia quædam lanea, uel linea ad formam retis facta quam faciei admouemus ne agnoscamur, uel ut naribus suaues odores admoueamus. Cic. 7. Verr. 22, Ipse autem coronam habebat unam in capite, alteram in collo: reticulumq; ad nares sibi apponebat tenuissimo lino, minutis maculis, plenum rosæ.

Reticulum iunceum uel lineum. Colum. lib. 12. cap. 51. 2.

Reticulum, instrumentũ lusorium, quo pilam accipimus & remittimus. Ouid. 3. de Arte, 73,

Reticuloq; pilæ læues fundantur aperto.

Reticuli è neruis, pro Cancellis. Varr. 3. de Re rust. cap. 5. 11, Inter columnas exteriores, pro pariete reticuli è neruis sunt, ut perspici in syluam possit, et quæ ibi sunt, neq; auis ea trãsire.

Reticulum, Sacculus in modum retis, quo uiatores pecuniã & panem gestant. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 9,

Non tuus hoc capiet uenter plus quàm meus, ut si
Reticulum panis uenales inter, onusto
Fortè uehas humero, nihilo plus accipias, quàm, &c. ubi Acron, Reticulum, rete quo in urbe panis inter uenales seruos portari solet. Iuuen. Satyr. 12. 6.

¶Retiaculum, retiaculi, pen. corr. (καλέτιον) Antiquum diminutiuum à Retia, ut nonnullis placet. Plaut. Asin. 3. 87,

Iubeas una opera me piscari in aere.
Venari autem retiaculo apros in medio mari. Quidam legunt, iaculo.

¶Reticulus, pen. corr. masc. gen. (κεκρύφαλος) Plin. lib. 12. cap. 14. 7, At hercule Alexandriæ ubi thura interpollantur, nulla satis custodit diligentia officinas. Subligaria signantur opifici. Persona adijcitur capiti, densusue reticulus: nudi emittuntur.

¶Reticulatus, pen. prod. Adiectiuum (δικτυωτὸς) Quod factum est in modum retis. Plin. lib. 36. cap. 22. 14, Dictyotheton uocant reticulatam structuram, quam frequentissimè Romæ struunt, rimis opportunam.

Fenestræ reticulatæ, Reticulis obiectis munitæ. Varro 3. de Re rust. cap. 7. 3.

¶Retiarius, retiarij (δικτυοφόρος) Qui rete immittit. Nã cõpositi gladiatores per paria, diuersa nomina sortiebantur. Nam alter dicebatur retiarius, quòd rete iaceret: alter sequutor, perinde ac retiarium fugiens, uel fugam simulans, sequeretur. Quintil. lib. 6. cap. 3. 42, Et Pedo de Mirmillone, qui retiarium consequebatur, nec feriebat. Viuum, inquit, capere uult.

Contra retiarium ferula. Martialis in Præfatione libri secundi, Deniq; uideas an te delectet contra retiarium ferula. Id est, an id faciendum tibi putes quod nemo non damnet atq; exibilet. Domitius Calderinus interpres admonet subesse prouerbium, dici solitum in eos qui infirmo præsidio contra maximè instructum pugnarent. Quanquam idem paulo pòst aliò dilabitur, nempe huc, gladiatores olim si minus placuissent ferula cæsos eijci solere. Erasmus.

Retego] retegis, pen. cor. retexi, retectũ (ἀποκαλύπτω, ἀνακαλύπτω) retegre, Nudare, aperire. Virg. 1. Aeneid. 72,

—cæcũq; domus scelus omne retexit. Iuuen. Satyr. 6. 28,
Si tibi zelotypæ retegantur scrinia mœchæ.

Animi commenta retegere. Ouid. 13. Metam. 8.
Consilium retegere. Horat. 3. Carm. ode 21. 4.
Dies clara retexit damna Pharsalica. Lucan. lib. 7. 100.
Lucifer retegens diem. Ouid. 8. Metam. 1.
Insidias retegere. Claud. 2. Paneg. 43.
Orbem retexit Titan radijs. Virg. 4. Aeneid. 24.
Pectus retegere. Ouid. 13. Metam. 92.
Syluas ferro retegere. Stat. 3. Thebaid. 35.
Vultus retegit scisso uelamine. Lucan. lib. 8. 130.

¶Retectus, Participium (ἀνακεκαλυμμένος) ut,
Res luce retectæ. Virg. 9. Aeneid. 93.

Retendo] retendis, retendi, retensum uel retentum (ἀνίημι) retendere, Laxare, contrariam habet significationem suo simplici. Ouid. 2. Metam. 84,

Exuit hic humero pharetram, lentosq; retendit
Arcus. Ibidem, lib. 3. 34,
— Nympharum tradidit uni
Armigeræ iaculum, pharetramq; arcusq; retentos.

Retento] retentas (ἀναπειράω) retentare, Ex Tento compositum, iterum tentare. Ouid. 1. Metam. 159,

— timidè uerba intermissa retentat. Id est, iterum tentat proferre. Idem epist. 10. 3,
Nullus erat, referoq; manus, iterumq; retento.

Studium retentare. Intermissa studia repetere. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 11.
Viam lethi sine fine retentat. Ouid. 11. Metam. ad finem.
Preces retentatæ. Ouid. 14. Metam. 76.
Retento, Frequentatiuum à Retineo. Vide loco suo.

Retexo] retexis, retexui, retextum (ἀνυφαίνω, ἀναλύω) retexere. Quod textum erat, non textum reddere.

Telas intertextas retexere. Stat. 3. Sylu. 5. 6.
Tela retexta dolo nocturno. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 6.
Penelopes telam retexere. Vide Penelope.
Properata fata retexere. Ouid. 10. Metam. 7.

Retexere, Per translationem. Cic. 2. de Orat. 86, Et ad extremum, ipsi se compungunt suis acuminibus, & multa quærendo reperiunt non modò ea quæ iam non possint ipsi dissoluere, sed etiã quibus antè exorsa, uel potius detexta propè retexantur.

Idem ordo retexitur. Ouid. 15. Metam. 50.
Plenum orbem Luna quater retexit. Ouid. 7. Metam. 108.
Noxas retexere. Stat. 9. Thebaid. 30.

Retexere orationem, pro In contrariũ mutare, expolire emendare, uel potius rursus texere, & ordiri, quasi aliam telam. Cic. 2. Philipp. 52, Itaq; iam retexo orationem illam: scribã ad illos, ut si qui fortè, quod à te mihi obiectum est, quærent sit ne uerum. Id est, quod negabam cõfiteor. Idem ad Brutũ, libro 11. 14. 5, Noui timores retexunt superiora. Idem 5. de Finibus. 144.

Scriptorum quæq; retexens. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 1.

Seipsum retexere. Mattius ad Ciceronem, libro 1. 28. 13, An quod adolescens præstiti, quum etiam errare cum excusatione possem, id nunc ætate præcipitata commutem, ac me ipse retexam?

Retexere, pro Dissoluere, reuocare, irritũ facere. Cic. 4. Verr. 45, Omnia erant Metelli eiusmodi, ut totam suam Præturã retexere

Digitized by Google

retexere uideretur, Suprà dixerat, Vt omnes istius iniurias quas posset, retexeret. Budæus.

¶Retexi (ἀνελύθη) *resolui.* Lucret.lib.1,

Hæc neq; dissolui plagis extrinsecus icta
Possunt: nec porrò penitus penetrata retexi.

Retiarius, Reticulum, Reticulus, Retis] Vide Rete.

Reticeo] *retices, pen.corr. reticui* (ἀποσιωπάω, ἐχεμυθέω) *reticere, A' loquendo abstinere, & propriè de ijs dicitur quæ dolorem siue solicitudinem afferunt.* Terent.Heaut.1.1.33,

Ne lachrumæ: atq; istuc quicquid est, fac me ut sciam.
Ne retice. Cic.2. de Legib.67, *Quoniam mihi sermo est apud deos, nihil reticebo.*

Nihil nec temerè dicere, nec astutè reticere debeo. Cicero Qu. fratri, lib.1.2.4.

Non possum reticere. Catul.ad Mallium,63.9.

Patefacere & Reticere, contraria. Cic.ad Senatū,lib.14.2.15.

Negare & reticere. Cic.3.Verr.63.

Celare & reticere. Cic.3.Offic.73.

Reticere de. Cic.3.Verr.98, *Tamen de Chelidone reticuit, quoad potuit: aliò responsionem suam deriuauit.*

Dolores reticere. Propert.lib.1.eleg.10.3.

Multa reticenda lingua modesta. Ouid.epist.18.33.

Arteriæ reticendo acquiescunt. Author ad Herenniū, lib.3.113.

Crimina reticenda deorum. Stat.1.Thebaid.46.

¶Reticentia, *reticentiæ* (ἐχεμυθία, ἀποσιώπησις) *Est quum id non dicitur quod dici debuit, ut uitium ædium, uel rei uenalis.* Cic.3. Offic.84, *A' Iureconsultis etiam reticentiæ pœna constituta est.* Idem 3.de Orat.114. Plaut.Merc.22.52,

Dic, enecas me miserū tua reticētia. Cic.14.Philip.406.

Retina] *æ, Est in oculis pellicula pertenuis, quam araneam dicunt, quæ in duas diuiditur partes, anterior aranea nominatur: posterior retina.* Cælius Rhodiginus lib. lection.antiq. 16. cap. 1.

Retineo] *retines, pen.corr. retinui, retentum* (κατέχω, ἐφίστημι, ἐπέχω, ἀναλαμβάνω) *retinere,* Remorari, *quod & Detinere dicitur.* Terent.Phorm.1.3.23,

Cui de integro est potestas etiam consulendi quid uelis, Retinere, amare, amittere.

Aliquem retinere, Remorari. Cic.Attic.lib.13.27.2.2.

Euntem retinere. Ouid.epist.17.20.

Firmis uinclis retinere. Ouid.1.de Remed.amor.43.

Saucius arrepto piscis retinetur ab hamo. Ouid.1.de Arte,79.

Abalienare & Retinere, contraria. Vide Abalieno.

Retinere, Facere, *uel aliquem retrahere ne cadat.* Plaut.Curcul. 27.31, *— retine, retine me obsecro.*

PH. *Vide ut expalluit?* Terent.Heaut.2.4.23,
— ah retine me obsecro.

Retinere dicitur qui aduersum aliquem tenet, inquit Donatus. Terent.Adelph.1.1.33,

Pudore & liberalitate liberos
Retinere satius esse credo, quàm metu. Plin.epist.248,

Et in publicis officijs retinere damnatos, non satis honestum putabam.

Retinere, pro Tenere *etiam accipitur.* Cic.6.Verr.66, *Sagittæ ponebant ab humero, sinistra manu retinebat arcum.*

Retinere maiestatem, uel ius suum, pro Conseruare (διαφυλάττειν) Cicer. in Orat.55, *Ius omne retinendæ maiestatis, Rabirij causa continebatur: ergo in omni genere amplificationis exarsimus.* Idem de Senect.33, *Ita enim senectus honesta est, si se ipsa defendit, si ius suum retinet, si nemini mancipata est.*

Amicos retinere. Cic. pro Quintio,40, *Id egit ut amicos obseruantia, rem parsimonia retineret.*

Amore patriæ retineri. Ouid.1.Trist.eleg.3.10.

Animo studia retinere. Cic.1.Tusc.1, *Retuli me Brute te hortāte maximè ad ea studia, quæ retenta animo, remissa temporibus, longo interuallo intermissa reuocaui.*

Charitatem retinere in aliquem. Cic.de Amicit.61.

Aures retinent commissa. Horat.1.epist.19.14.

Custodijs retineri atq; seruari. Cic.5.Verr.49.

Natiuum retinent inuiolata decus. Ouid.de Nuce,11.

Dignitatem in Rep. retinere. Cic.ad Atticum,lib.1.8.4.

Existimationem retinere. Cic.pro Cluentio,115.

Fidem retinere in amicitia, Fidelem esse. Cic.de Amicitia,74.

In fide retinere animos sociorum. Liu.5.bel.Pun.227.

Gaudia retinere. Ouid.12.Metam.57.

Gemitus non retinere. Ouid.4.Fast.93.

Gratiam alicuius retinere. Cic.ad Qu.fratrem, lib.2.7.10. Idē ad Attic.lib.1.1.10, *Vides enim in quo cursu sumus, & quam omnes gratias non modò retinendas, uerumetiam acquirendas putemus.*

Grauitatem retinere. Cic.1.Offic.191.

Humanitatem retinere. Cic.3.Verr.44.

Inuidiam suā apud improbos retinere. Cic.Attico,lib.2.34.7.

Iudicem retinere aliquem. Cic.2.Verr.20.

Iudicium suum retinere. Cic.1.de Finibus,74. *Id est, in suo iudicio perseuerare.*

Ius retinere. Cæsar.1.belli Ciuil.17.

Iustitiam retinere. Cic.1.de Inuent.4.

Labores retinere. Ouid.13.Metam.173.

Lacrymas retinere. Ouid.1.Metam.130.

Manus retinere. Ouid.6.Metam.7.

Memoriam gratißimā alicuius rei retinere. Cic.3.de Legib.42.

Memoria retinere. Cicero pro Roscio Amerino,19, *Neq; plura tamen dici possunt quàm populus Roman. memoria retinet.*

Non facilè esuriens posita retinebere mensa. Ouidius 2. de Remed.amor.47.

Modum ludendi retinere. Cic.1.Offic.146.

Morbo retineri. Liu.4.bel.Maced.47.

Morem retinere. Cic.2.de Finib.3.

Nummos & similia retinere. Cic.5.Verr.145, *Quos de publico nummos acceperat, retinuit omnes?*

Officiū retinere, pro In officio manere. Cic.pro Cluentio,105, *Neq; enim hoc homine sanctior, neq; probior, neq; in omnibus officijs retinendis diligentior esse quisquam potest.*

In officio retinere. Cic.pro Roscio Amer.42.

Pacem retinere. Cic.ad Atticum,lib.8.59.8.

Pilam retinere. Cic.in Pisonem,54. Vide Pila.

In possessione retinere. Cicer.2. Offic.96, *Quam quidem ante hanc confusionem temporum in possessione sua principes retinuerunt.* Idem ad Atticum,lib.1.14.5.

Religiones deorū retinere. Cic.5.Verr.5. Ibidem,2.38, *Obseruant quemadmodum se unusquisq; uestrum gerat in retinenda religione conseruandisq; legibus.*

Se retinere. Cic.1.de Legib.77.

In sermone longo aliquem retinere, Occupare longo sermone & detinere. Cic.ad Atticum,lib.4.85.5.

Spem retinere. Tacit.lib.19.

Tempestatibus retineri. Cic.ad Atticum,lib.11.224.5.

Veritatem retinere. Cic.pro Quintio,50.

Virtute retineri in uita. Cic.3.de Finib.93.

Virtutem retinere. Caßius ad Ciceronem, lib.15.19.5, *Itaq; & Pansa qui ἡδονὴν sequitur, uirtutem retinet.*

Vitam retinere. Cic.5.Verr.68.

Vi aliquem retinere, aut metu. Cic.4.Verr.9.

Hæc utilitatem & gratiam retinent. Plin.epist.8.c.

¶Retinens, *penult. corr. retinentis* (κατέχων) Participium, *siue nomen ex participio.*

Dignitatis

Dignitatis retinens. Cic. ad Quint. fratrem. lib. 1. 2. 19. Gellius libro 10. cap. 20, Salustius quoq; proprietatum uerbis retinentißimus.
Vento retinente morari. Ouid. epist. 13. 1.
Membra retinentia aliquid animae. Ouid. 6. Metam. 129.
Modestiae retinens. Tacit. lib. 5.
¶Retinendus, Participium (κατικτέος) ut,
Cura retinendae puellae. Ouid. 2. de Arte, 59.
¶Retentus, Aliud Participium (κατοχυθείς) Hoc est, detentus, remoratus. Martial. lib. 1. 130,
Expectare iube, uelocius ibo retentus. Cic. 1. Verr. 16, Potamonem scribam & familiarem tuum retentum esse à Verre in prouincia, quàm tu decederes. Lucret. lib. 2. 246.
Equi frustra retenti, dominum trahunt per saxa. Ouid. 6. Fast. 149.
Lingua retenta metu. Ouid. epist. 11. 17.
Verba dolore retenta. Ouid. 10. Metam. 94.
Hoc retento, reliqua uoluntas authoritati aut gratiae traditur. Cic. 3. de Legib. 56.
¶Retentio, Verbale (ἐπίσχεσις) Cic. ad Atticum, lib. 13. 278. 3, Semperq; Carneades προβολὴν pugillis, & retentionem aurigae similem facit ἐποχήν. Idem 4. Acad. 139.
¶Retinentia, retinentiae, Tenacitas, & memoria. Nomen Lucretianum, & alijs quòd sciam, inusitatum: quod significat, inquit Lambinus, ἀνάμνησιν, siue μνήμην, id est, recordationem seu memoriam rerum praeteritarum: uel (ut quidam malunt) continuationem quandam partium, ex quibus constamus, permanentem. Lucret. lib. 3,
Nam si tantopere est animi mutata potestas,
Omnis ut actarum exciderit retinentia rerum, &c.
¶Retento, retentas (ἐπέχω) retentare, Frequentatiuū. Plaut. Asin. 12. 1, Cur me retentas? Cicero 1. de Diuin. 30,
Quae penitus sensus hominum uitasq; retentat. Ex Poeta. Lucan. lib. 4. 145, Ipse caua regni uires in ualle retētat. Hoc est, retinet exercitum. Seneca epist. 73, Diu res ista non retentauit memoriam meam.
Frena retentare. Ouid. 2. Amorum, eleg. 9. 6.
¶Retentare, Compositum à Tento, tentas. Vide suo loco.
¶Retinaculum, retinaculi, pen. corr. (ἔχμα, ὀχεύς) Quo aliquid retinetur. Virg. lib. 1. Georg. 53,
Atq; Amerina parant lentae retinacula uiti.
Vnca retinacula. Stat. 3. Sylu. 2. 7.
Ferro stricto ferit retinacula. Virg. 4. Aeneid. 116.
Puppis retinacula praerumpere. Ouid. 14. Metam. 109.
Soluere retinacula. Ouid. epist. 7. 11.
Retingo] retingis (ἀναβάπτω) retingere. Stat. 1. Syl. 4. 15,
Nec in otia pacis
Permissum laxare animos, ferrumq; retingi.
Retis] Vide Rete.
Retondeo] retondes, retondi, retonsum (κατακείρω) retondere, Omnino uel perfectè tondere. Plaut. Pseud. 4. 26,
At haec retōsa est, B. sine fiet, itidē quoq; uos estis plagis
Omnes. Plin. lib. 18. cap. 17. 11, Retōsarū uero etiā semel, omnino certum est, granum longius fieri, De segetibus.
Retono] retonis, pen. corr. (ἀναβροντάω) retonare, Contra tonare, resonare. Catul. de Berecynthia, 58. 17,
Face cūcta mugienti fremitu loca retonent. Verba Cybeles ad Furorem.
Retorqueo] retorques, retorsi, retortum (ἀντιστρέφω, ἀνακάμπτω) retorquere, Retro iacere, uel remittere. Cic. de Senect. 75, Quò quidem me proficiscentem haud sanè quis facilè retraxerit, nec tanquam pilam retorserit. Vetus codex legit, Neue tanquam Peliam recoxerit.
Retorquere aliquem, pro In alteram partem inuertere. Quintil. Declam. 16.
Ille dolore ferox, caput in sua terga retorsit. Ouid. 3. Met. 14.
Colla retorquere ferocis equi. Ouid. epist. 4. 16.
Cursus auersos retorsit. Virg. 12. Aeneid. 97.
Retorqueri sub terra. Plin. lib. 17. cap. 10. 13. Hoc est, reflecti.
Retorquere telam, Dissoluere, retexere. Plin. lib. 11. cap. 22. 2. Ex uetusto codice legendum, redordiri.
Retorquere sarmentum. Colum. lib. 4.
Oculos retorquere. Ouid. 10. Metam. [illegible]3.
Oculos ad urbem retorquere. Cic. in Catil. 26.
Animum retorquere ad praeterita. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 3.
¶Retortus, Participium (καμπύλος) ut, Retortae ceruices. Plin. in Paneg. 55, Cum delatorum supina ora, retortasq; ceruices agnoscebamus, & fruebamur.
Brachia tergo retorta. Horat. 3. Carm. ode 5. 5.
Manibus retortis trahi. Horat. 2. epist. 1. 39.
Retorridus] pen. corr. Adiectiuum (κατάξηρος) Quod intempestiuè, amißis uiribus, à sole retorretur. Colum. lib. de Arboribus, cap. 17. 3, Si in olea unus ramus aliquanto caeteris laetior est, nisi eum recideris, arbor tota fiet retorrida. Idem lib. 3. cap. 11. 5, Igitur si non retorrida & scabra, sed leuia & nitida, & prolixa, foecundaq; uiderimus, eam intelligimus esse terram surcularem.
Retorridum etiam dicitur quòd igne combustum est: ut Senec. uocat manum Scaeuolae retorridam, epist. 67.
Retorrida frons. Colum. lib. 2. cap. 2. 66.
¶Retorridè, Aduerbium (κατεξηραμμένως) Plin. lib. 17. cap. 5. 10, Terram amaram siue macram si quis probare uelit, demonstrant atrae herbae: frigidam autem, retorridè nata.
¶Retorresco, retorrescis (κατοξηραίνομαι) retorrescere, Retorridū fieri. Colum. lib. 3. cap. 3. 5, Deinde sata non ita enutriunt, ut antè cōualescant ac prosiliant, quàm retorrescant.
¶Retostus, participium (παλίνοπτος) Plin. lib. 13. cap. 4. 17, Marcescitq; non retostus furnis.
Retracto] Vide Retraho.
Retraho] retrahis, pen. corr. retraxi, retractum (ἀνέλκω, ἀνθέλκω, ἀνακωχεύω, λιποῦ, ὑφαιρέομαι) retrahere, Retrò trahere: siue rursus, uel in contrariam partem trahere. Cic. pro Caelio, 50, Licinium autem cum iam manum ad tradendum pyxidem porrexisset, retraxisse. Idem de Senect. 75, Quò quidem me proficiscentem haud sanè quis facilè retraxerit.
Non habeo certum quae te res hinc maximè retrahat. Lucret. Cicero lib. 5. 14. 2.
Retrahere ad se argentum. Terent. Heaut. 4. 2. 11.
Ab ictu se retrahere. Ouid. 3. Metam. 18.
Aliquem retrahere à studio. Terentius in prologo Phormionis, 2. Id est, reuocare. Sic, Retrahere aliquem à Republica. Cicero pro Sestio, 28.
Ex fuga retrahere. Plaut. Merc. 1. 8.
Retrahere se, ne. Cic. pro Caelio, 51, Qui minus enim Licinius comprehendi potuit, cum se retraxit, ne pyxidem traderet, quàm si non retraxisset?
Scipio Annibalem in Africam retraxit. Cic. 2. de Finibus, 92.
Aliquē retrahere in conditionem ministrorum. Plin. epist. 29.
Quò fata trahūt, retrahuntq; sequamur. Virg. 5. Aeneid. 142.
Nocturnae quietis imaginem ad spem haud dubiam retraxit. Tacit. lib. 16.
Retrahere se, Desistere à re aliqua. Catul. ad Alphenum, 28. 2. Horat. 19. 12.
Ac ne te retrahas, & inexcusabilis absis.
Retrahere uerba, pro Reducere & quasi resorbere: quum interuentu alicuius sermonem interrumpimus. Senec. epist. 3.
¶Retractus, Participium (ἀνελκυσθείς, ἀνελχθείς) Cicer. 6. Philipp. 211, Nescio quomodo se coniecit in urbem, atque ita

ita mœstus rediit, ut retractus, non reuersus uideretur.

Retractis ac resupinis capitibus. Colum. lib. 2. cap. 2. 19.

Retractus in tutum animus. Senec. de Benefic. 6.

Retractus, nomen, pro Remoto. Plin. epist. 17. lib. 2. ad Gallum, Huius à læua retractius paulo cubiculum est amplũ. Liu. 4. bel. Maced. 41, Hispanis retractatior à mari trium millium passuum in circuitu murus erat.

Retracti, fugitiui dicunt[illegible]um reprehenduntur, ut apud Ciceronem in Verrem, [illegible]quillus reprehensos dicit. Salust. Ceparius (namq; is paulò ante ex fuga retractus erat) Cn. Terentio traditur. Idem, Ad Catilinam proficiscentem ex itinere retractum esse aiebant. Budæus.

Retractus, pro abdito. Liu. lib. 6. bel. Maced. Thespiensium emporium est in intimo sinu Corinthiaco retractum.

¶Retracto, retractas (ἀνθέλκομαι) retractare, Rursus, uel retro trahere, Frequentatiuum à Retraho.

Retractáre (ἀναπιθέσθαι) Reuocare, Velut sub incudem reponere, repetere. Plin. epist. 126. lib. 7. ad Macrinum, Præceptũ est Seruiano, ut uacaret finitam causam retractanti, si quid noui afferret. Idem epist. 174. lib. 8. ad Arrianum.

Largitiones retractare, Reuocare, reprobare, Traianus ad Plinium, lib. 10.

Pedamenta retractare. Colum. lib. 4. cap. 26. 1, Tamen in his hæc eorumq; similia pedamenta post putationem retractanda sunt, partesq; eorum putres dedolandæ, &c. Quibus uerbis abunde declarat quid sit pedamenta retractare, nimirũ superioris anni pedamenta in manus resumere, rursum exacuere putrefactis partibus amputatis, inutilia reijcere, redolare, ut ita dicam. Gallis dicitur, Remanier, reparer.

Retractare aliquid, Rursum tractare, ut ait Festus: siue Refricare, & iterum commemorare (ἀναμεταχειρίζειν) Cic. ad Atticum, lib. 8. 153. 6, Sed hæc omittamus: augemus enim dolorem retractando. Plin. ad Septitium, lib. 1. epist. 16. Ex Budæo. Horat. 2. Carm. ode 1. 8,

> Sed ne relictis Musa procax iocis,
> Ceæ retractes munera næniæ.

Vulnera cruda retractare. Rursus uel frequenter contrectare. Ouid. 4. Trist. 4.

Neue retractando nondum coeuntia rumpe uulnera. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 9.

Retractare actiones: id est, repetere, & iterum tractare & rescribere, repolire, emendare. Plin. ad Capito. lib. 5. epist. 8. Egi magnas & graues causas, has destino retractare. Ibidem, Rescribere uocat. Budæus.

Dicta retractare. Virg. 12. Aeneid. 3.

Materiam eandem retractare. Quintil. lib. 2. cap. 4. 10.

Desueta uerba retractare. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 13.

Diligenter retractare. Cic. 2. de Nat. deor. 104.

Retractare ac recogitare secum. Colum. in Præfatione lib. 1. 11.

¶Retractans, Participium (ἀνθελκόμενος) siue Nomen ex participio.

Retractans iuuencus, & calcitrosus, Qui non potest facilè duci quò uolumus, & retractat ac renuit. Colum. lib. 2. cap. 2. 22, Alij legunt retractantem, per e, secundam uocalem.

¶Retractatus, pen. prod. (ἀναμεταχειρισθείς) Aliud participiũ, siue Nomen ex participio. Quintil. lib. 2. cap. 4, Quoties eadem materiam rursus à me retractatã, scribere de integro iuberem.

¶Retractatius opus, pro Emendatiori, & lituris pleno. Cicero ad Atticum, libro 16. 33. 2, Sed tamen idem σύνταγμα misi ad te retractatius, & quidem ἀρχέτυπον ipsum crebris locis inculcatum & refectum. Quasi dicat limatius & politius.

¶Retractatio, Verbale (ἀναμεταχείρισις) Actus ipse retractandi: hoc est, opinionem reuocandi. Cicero ad Attic. libro 13. 382. 12, Conficies igitur, & quidem sine ulla dubitatione aut retractatione. Idem 5. Tuscul. 119.

Retrectans] Vide superius Retractans.

Retribuo] retribuis, retribui, retributum, pen. prod. (ἀντιδίδωμι, ἀνταποδίδωμι, ἀντιποιῶ, ἀντιφθαμίζω, ἀμείβω) retribuere, Notæ significationis, Reddere. Cic. pro Quint. Rosc. Comœdo, 26, Nihil mihi detraham, cum illis exactæ ætatis seuerissime fructum, quem meruerunt, retribuam. Idẽ, Antequam iret in exilium, 1, Fidei conducit, in loco debitum retribuere. Liu. lib. 2. ab Vrbe, 177, Pecuniam acceptam retribui populo.

Rebus retribuere corpora. Lucret. lib. 5. 56.

Retrices] retricum, retricibus: riuuli nomen extra Vrbem, ex quo aqua irrigandorum pratorum ac hortorum gratia deriuabatur. Festus. Retricibus quum ait Cato in ea quam scripsit, quum edissertauit Fuluij nobilioris censuram, significat aquam eo nomine, quæ est supra Viam Ardeatinam, inter lapidem secundum, & tertiũ, qua irrigantur horti infra uiam Ardeatinam & Asinariam, usq; ad Latinam.

Retrimentum] retrimenti (ἀπόκριμα) à Retero, reteris: sicut Detrimentum à Detero. Varro lib. de Re rust. cap. 64, Amurca cum ex olea est expressa, qui est humor aquatilis, ac retrimentum conditum in uas fictile.

Retrimentum, Excrementum fæculentum, & stercus ipsum. Macrob. lib. 7, In uentre fit prima digestio, cuius fæx, retrimenta sunt, quæ per intestina inferiora officio trudente labuntur. Idem, Aridiora retrimenta in aluum conuenire refert, humidiora in uesicam retrahi, Intelligit stercora & urinam. Hæc, recrementa à Celso uocantur: Gellio item quum ait, Recrementa aridiora in aluum conueniunt.

Retro] Aduerbium (ὀπίσω, κατόπιν, πάλιν, ἀντίς, ἄψορρον) contrarium habet Ante. Terent. Heaut. 5. 1. 29,

> Est mihi ultimis cõclaue in ædibus quoddam retro.

Plin. libro 28. cap. 7, Contra lippitudines retro aures fricare prodest.

Retro ad Alpes uersus iter mihi incidit. Cæl. Ciceroni, lib. 9. 15.

Retro & à tergo. Cic. 1. de Diuin. 89.

Vocare retro aliquem. Virg. 4. Georg. 100.

Longè & retro. Cic. 5. Tuscul. 126, Vt omnia quæ sine ea sint, longè & retro ponenda censeat. Ibidem, 9, Quod tam longè retro respicere non possunt.

Abduxere retro longè capita ardua ab ictu. Virg. 5. Aen. 86.

Abscedere retro. Vide Abscedo.

Retro ambulare. Plin. lib. 7. cap. 45. 3.

Retrocedere, unica dictione, ut alijs placet, retrocedere. Liu. 8. ab Vrbe, 40, Si hastati profligare hostem non possent, pede presso eos retrocedentes in interualla ordinum principes recipiebant.

Cedens retro. Virg. 3. Aeneid. 100.

Retro commeare. Cic. 3. de Nat. deor. 4.

Retro currere, pro Reciprocum esse. Plin. Panegyr. 62.

Discedere retro. Lucret. lib. 4. 185.

Retro fluere amnes nostra uidit ætas. Plin. lib. 2. cap. 103. 11.

Ire retro. Horat. 3. Carm. ode 10. 2.

Properare retro. Ouid. epist. 5. 7.

Referri retro. Virg. 1. Georg. 40.

Ruere retro. Stat. 12. Thebaid. 4.

Retro, pro Ante, usurpauit Iulius Capitolinus in pertinace Stipendia, inquit, plurimis retro debita exoluit. Pacatus in Panegyrico Theodosii, Quum te semper ultra omnes retro principes laudari oportuerit. Quomodo uidetur etiã usus Plinius ad Traianum, lib. 10. epist. 4. à fine? Hic quoq;, ait, non mediocriter hæreo, ne cuiusquam retro habeatur ratio, dandumq;

Digitized by Google

dandumq; quod tunc quum uincerent, non debebatur.

¶ Retroago, retroagis, penultima correpta, retroegi, penult. product. retroactum (πεϱιάγω, ἀνακοδίζω) retroagere. Plinius libro 7. capite 44.4. Aut quos non honores cursusq; illa sua uiolentia fortuna retroegit, per mediam urbem Censore tractos?

Capillos retroagere. Quint. lib. 11. cap. 3.

Ordinem retoagere. Quint. lib. 12. cap. 2.

Expositionem retroagere. Quint. lib. 2. cap. 4. 11.

¶ Retroeo, retrois, retroiui (ἀναχάζω) retroire. Plin. lib. 2. cap. 16. 7, Retroire incipiunt stellæ. Ibidem, Et retroire cogit uapor repercussus.

¶ Retrofero, retrofers, retrotuli, retrolatum. Retroferre se, pro Retrocedere. Seneca in præfat. declama. Nescio qua iniquitate & ad malum pronitate naturæ eloquentia se retrotulerit.

¶ Retrogradior, retrograderis, penult. corr. retrogressus sum (ἀναχάζομαι) retrogradi, pen. corr. Idem Plin. lib. 2. capite 15. 3, Ab his retrograduntur ad solem, & occasu uespertino delitescunt. Idem lib. 8. cap. 15. 2, Ob id retrogradiatur in pascendo.

¶ Retrogradus, pen. corr. Adiectiuum (ἀνακοδίζων) ut, Retrogradus exortus. Plin. lib. 2. cap. 17. 7.

¶ Retrorsus, uel retrorsum (ὀπισθοφανῶς) Retro uersum. Plin. lib. 6. cap. 1. 52, Ab ea gente retrorsus ad Cyrum amnem produntur ducenta uiginti millia. Cic. 2. de Natura deorum, 120, Nam ex terra, aqua: ex aqua oritur aer: ex aere, æther: deinde retrorsum uicissim, ex æthere, aer, inde aqua: ex aqua, terra infima. Hor. 1. epist. 1. 15,

Omnia te aduersum spectantia, nullum retrorsum.

Retrorsum ualere dicuntur argumenta quæ reciproca sunt. Quintilianus libro 5. capite 9, Sed quædam retrorsum idem ualent, ut, Viuere hominem qui spirat, & spirare qui uiuit.

Reiectæ retrorsum Hannibalis minæ. Horatius 4. Carmin. ode 8. 4.

¶ Retrorsus, Adiectiuum (ὀπισθοφανής) Plinius lib. 26. capite 9. 2, Negat Apollo pestem posse crescere, quam nuda uirgo restinguat: atq; ita retrorsa manu ter dicat, totiesq; ambo despuant. Apuleius lib. 2, Deniq; sæpe retrorsa respiciens substitit. Id est, reflexa, obliquata.

Retrudo] retrudis, retrusi, retrusum, penultima producta (παλινωθέω) retrudere, Retro trudere. Plautus Epid 5. 61,

Cœpi rursum uorsum ad illas pauxillatim accidere,
Quasi retruderet hominum me uis inuitum.

Retrusum, atque abditum. Cicero 4. de Oratoribus, 44. Vide Abdo.

Retundo] retundis, retudi, pen. corr. retusum, pen. product. (ἀνακόπτω, ἀμβλύνω) retundere, Repercutere, cuspidem uel aciem alicuius rei usu nimio uel alio casu perstringere, atq; hebetare. Plin. lib. 16. cap. 40. 7, Argumentum afferunt quod citissime ascias retundat.

Ferrum retundare iugulis. Lucan lib. 6. 33.

Gladios retundere, per translationem. Cic 3. in Catil. 49, Idemq; gladios in Rempub. districtos retudimus, mucronesq; eorum à iugulis uestris reiecimus.

Mucronem styli retundere. Cic. pro Cluent 87.

Improbitatem alicuius retundere, Reprimere. Quintil. libro 6. cap. 4. 9.

Linguam & sermones quorundam retundere. Liu. 3. bel. Maced. 56. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 6. 2.

Tela coniurationis retundere Cic. pro Domo sua, 50.

In præsentia aliquem retundere. Cic. Att. lib. 16. 339. 4.

¶ Retusus, pen. prod. (ἀμβλωτής) Participium, siue Nomen ex participio. Colum. lib. 4, Quod euenit in retuso & crasso ferramento. Plin. lib. 37. cap. 13. 2.

Aurum retusum hebeti mucrone. Lucret. lib. 5. 236.

Ferrum retusum. Hor. 1. Carm. ode 35. 5.

Tela retusa. Ouid. 12. Metam. 101.

Retusum, siue retunsum cor. Plaut. Pseud. 17. 8.

Retusum ingenium: cui contrarium est Acutum. Cic. 1. de Diuinatione, 135.

Res retusæ. Silius lib. 16. 5.

Reualesco] reualescis, reualui (ῥαΐζω) reualescere, Ad sanitatem redire. Gellius lib. 16. capite 13, Quod in eorum finibus sub ipso oppido ex capitali morbo reualuisset. Ouid. epist. 20. 47,

Ne tamen ignores ope qua reualescere possis.

Reuanesco] reuanescis, reuanui (ἀναφανίζομαι) reuanescere, Iterum euanescere. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 6,

Quum bene pertæsum est, animiq; reuanuit ardor,
Nescio quo miseræ turbine mentis agor.

Reueho] reuehis, pen. corr. reuexi, reuectum, reuehere, Reducere. Plaut. Bacch. 1. 9, Vt ubi emeritum sibi sit, se reuehat domum. Plin. lib. 12. cap. 17. 9, Ex Syria reuehunt styracē. Liu. ab Vrbe, lib. 3. 300, Conficerent equos utrosq;, ne quis reueheretur inde ad prælium, aut integraret pugnam. Stat. 2. Thebaid. 147,

— figamq; superbis
Arma tholis, quæq; ipse meo quæsita reuexi Sanguine.

Domum aliquem reuehere. Hor. Epod. 13. 4.

Reuectus Consul in castra. Liu. 2. ab Vrbe, 205.

Reuectus est triumphali curru. Plin. lib. 7. cap. 26. 2.

Reuehi equo. Liu. 4. bel. Maced. 61.

Reuehere prædam. Liu 1. ab Vrbe, 160.

Manus reuehere, Reducere exercitum. Senec. Medea, 7. 5.

Reuehere famam Plin. epist. 177, b.

Reuehere pecuniam ex re uendita, pro Colligere. Liu. libro 5. bell. Maced.

Ad superiorem ætate reuehi, Incidere in sermone de superiore ætate. Cic. de clar. Orat. 119.

Reuelo] reuelas, pen. prod. (ἀποκαλύπτω) reuelare, Contrarium est suo simplici Velo, quod Tego significat. Vnde Reuelare, Detegere significat.

Os reuelatum. Ouid. 6. Fast. 124. Seruius.

Reuello] reuellis, reuelli & reuulsi, reuulsum (ἀποσπάω, ἀνασπάω) reuellere, Rursus uellere, id est, extirpare: frequentius tamen pro Auferre simpliciter & detrahere sumitur, ut in sequentibus exemplis. Colum. lib. 2. cap. 3. 1, Boues tum ab opere disiunxerit, substrictos confricet, manibusq; comprimat dorsum, & pellem reuellat, nec patiatur corpori adhærere. Cic. 6. Verr. 111, Gorgonis os pulcherrimum, cinctum anguibus, reuellit, atq; abstulit.

Effringere multorum fores, & claustra reuellere. Cic. 6. Verr. 46. Et apud Liuium, 5. ab Vrbe, 99, Reuellere claustra portarum.

Humum reuellit dente. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 3.

Reuellere tabulam in qua nomina ciuitate donatorum incisa sunt. Cic. ad Atilium, lib. 13. 37. 2.

Acies reuellunt signa. Lucan. lib. 7. 16.

Titulum chartæ de fronte reuellere. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 13. 1.

Reuellere tela de corpore Reipub. per translationem. Cic. in Pisonem. 20.

Reuellere uincula iudiciorum. Cic. pro Cecinna, 51.

Oscula reuellere. Stat. 3. Sylu. 2. 12.

Reuellere ex omni memoria. Cic. 13. Philipp. 364.

Digitized by Google

¶ Reuulsus (ἀποσπασθεὶς) Participium, siue Nomen ex participio: ut, Axis reuulsus temone. Ouid. 64.
Caput à ceruice reuulsum. Virg. 4. Georg. 105.
Sublato aditu, reuulsis gradibus. Cic. in Pisonem, 17.
Effracta & reuulsa ianua. Cic. pro Murena, 31.
Limen reuulsum tellure. Ouid. 12. Metam. 57.
Saxum è monte reuulsum. Ouid. 12. Metam. 69.
Reuulsæ, iacentesq; statuæ. Cic. 4. Verr. 113.
Reuulsa tabula. Cic. 4. Verr. 77.
¶ Reuulsio, Verbale (ἀπόσπασμα) Plin. lib. 13. capite 12. 5, Sed ratio deprehendit uitium unius schedæ reuulsione plures infestante paginas.

Reuendo] reuendis, reuendi, reuenditum, reuendere. Iterum uendere. Vlp. in l. Iulianus. ff. de bonis libertorum. Iulianus ait, si patronus libertatis causa imposita liberto reuendiderit, filium eius à bonorum possessione submoueri. Paulo post, Quoties pater eius donum, munus, operas liberto reuendiderit.

Reueneo] reuenis, penult. prod. reuenire. Iterum uenire, rursus uendi. Neratius in l. lege fundo uendito dicta. ff. de lege commissoria, sed si fundus reuenisset: Aristo existimabat, Venditori de his iudicium in emptorem dandum esse.

Reuenio] reuenis, pen. corr. reueni, penul. prod. reuentum, (ἐπανέρχομαι) reuenire, Reuerti. Plaut. Amph. 4. 34, Victis hostibus legiones reueniunt domum. Idem Capt. 7. 87, Et tua huc ornatu reueniam ex sententia. Cic. 1. de Orator. 85, Quum miles domum reuenisset, egissetq; lege in hæreditatem paternam. Idem ibidem, 89.
Reuenire ex aliquo loco. Tacit. lib. 2.
Reuenire in gratiam. Plaut. Sticho, 7. 8.

Reuera] Ablatiuus ex Re & Verum. Vide Res, rei.

Reuerbero] reuerberas, pen. corr. reuerberaui, reuerberatum, reuerberare. Senec. 2. de Clem. Omnē fortunæ impetum reuerberabit, & arte se franget.

Reuereor] revereris, pen. prod. reueritus sum, penult. corr. (αἰδέομαι, ἐντρέπομαι) revereri, Timere, uereri, & etiam honorare. Terent. Phorm. 2. 1. 3,

—— age, mitto imperium, non simultatem meam
Revererit? saltem non pudere? &c. Hec eadem refert Cic.

ad Att. lib. 2. 34. 1. Terent. Hecyra, 3. 1. 10,

Sed nūc aduentū tuum ambas, Pamphile, scio reuerituras.

Difficile est primum uirtutem reuereri, qui semper secunda fortuna sit usus. Author ad Herennium, lib. 4. 169.
Lectum reuerere parentis. Ouid. epist. 4. 26.
Reuereri & colere dignitate antecedentes. Cicero 2. de Inuentione, 170.
¶ Reuerens, pen. corr. reuerentior, reuerentissimus (αἰδήμων) Qui defert, siue dat honorem. Plin. epist. 103 libro 6. ad Restitutum, Nisi fortè aliud indicas tu: quanquam quis uno te reuerentior huius operis? quis benignior æstimator? Idem epist. 307, Probum, industrium, atque inter ista reuerentissimum mei.
Illa nulla est reuerentior deorum. Ouid. 1. Metam. 65.
¶ Reuerendus, Participium (αἰδοῖος, αἰδέσιμος) ut, Canities reuerenda. Claud. 3. de raptu Proserp. 3.
Nox reuerenda specie tenebrarum. Ouid. in Ibin, 15.
¶ Reuerentior, Comparatiuum. Plin. in Panegyr. Quis enim uel uno die reuerentior Senatus cādidatus, quàm tu, cum omni uita, tū illo ipso tempore, quo iudicas de candidatis?
¶ Reuerentia, reuerentiæ (ἐντροπή, αἰδώς, σέβας, σεβάσμιον) Honor quem tam uerbis, quàm factis alicui exhibemus. Cic. 1. Offic. 138, Adhibenda est igitur quædam reuerētia aduersus homines. Propert. lib. 3. eleg. 13. 3, Nulla est poscendi, nulla est reuerentia dandi.
Vultu placido decens reuerentia. Ouid. 5. Fast. 5.
Famæ reuerentia. Ouid. 9. Metam. 112.
Imperij reuerentia. Tacit. lib. 17.
Rei reuerentia. Colum. lib. 11. cap. 1, Nisi magnitudo rei peperit reuerentiam uel discendi, uel profitendi penè immensam scientiam. Hoc est, timorem.
Sacramenti reuerentia. Tacit. lib. 17.
Adsit reuerentia uero. Ouid. epist. 5. 3.
Adhibere reuerentiam. Vide Adhibeo.
Amittere reuerentiam. Vide Amitto.
Constat magistratibus reuerentia. Vide Consto.
Reuerentia debetur parentibus. Quintilianus lib. 11. cap. 1. Iuuenal. Satyr. 14. 5, Maxima debetur puero reuerentia, si quid Turpe paras.
Exuere reuerentiam imperij. Tacit. lib. 17.
Reuerentia personæ nobis obstat. Quint. lib. 9. cap. 2.
Præstare reuerentiam. Plin. epist. 8. lib. 3.
Libertas reuerentiam remisit. Stat. 1. Syluæ. 6. 9.
Rumpere sacramenti reuerentiam. Tacit. lib. 17.
¶ Reuerenter, Aduerbium (αἰδημόνως) Honorificè. Plinius epistol. 151. b, Idem quàm reuerenter, quam fideliter amicos colat, multorum supremis iudicijs, &c. Suetonius in Oct. Augusto, capite 93, Peregrinarum cæremoniarum, sicut ueteres ac præceptas reuerentissimè coluit, ita cæteras contemptui habuit.
¶ Reuerentius, Aduerbium (αἰδημονέστερον) Plin. Iun. lib. 8. Lego enim omnia, ut omnia emendem: quod contingere nō potest, electa recitantibus. At illud modestius, & fortasse reuerentius, Sed hoc simplicius & amantius.

Reuertor] reuerteris, penul. corr. reuersus sum (ἀναστρέφω, ἐπιστρέφω, ἀναχωρέω, ἀνακάμπτω, ἀνοστέομαι) reuerti, Notæ significationis. Terent. Heaut. 1. 1. 70, Domum reuertor mœstus. Cæs. 1. bel. Gal. 230, Sueui qui ad ripas Rheni uenerant, domum reuerti cœperunt.
Domum reuertens sera nocte. Virg. 4. Georg. 27.
Iterum reuerti. Virg. 6. Aen. 144.
Cum laude reuerti. Ouid. 13. Metam. 50.
Vnde cum honore discesseris, eòdem cum ignominia reuerti. Cic. pro Muren. 80.
Ad diem reuerti. Cæs. 6. bel. Gal. 119.
Ad pristinum actum reuerti. Plin. epist. 245.
Ad illum animum meum reuerti pristinum. Cicero Trebonio, lib. 10. 28. 3.
Ad causam reuerti. Cic. Verr. 71.
Ad propositum reuerti. Cic. 2. de Fin. 165.
In gratiam cum aliquo reuerti. Liu. 8. ab Vrbe, 380.
Ad uitam reuerti. Lucret. lib. 2. 193.
In ciuitatem reuerti. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 25.
Eò reuerti, unde egressus es. Quint. lib. 2. cap. 4. 10.
Reuerti, pro Venire, uel diuertere. Cic. de Fato, Sed Posidonium, sicut æquum est, cum bona gratia dimittamus: ad Chrysippi laqueos reuertamur. Quum nihil de Chrysippo antea dixisset.
¶ Reuerto, reuertis (μεταστρέφω) actiuè, sæpe apud Ciceronem legitur: sed non nisi in præterito, aut in temporibus à præterito formatis, ut ad Appi. lib. 3. 10. 9, Conscendens iam nauem, Ephesο Laodiceam reuertit. Idem 3. Offic. 59, Vas factus est alter sistendi eius: ut si ille non reuertisset, moriendum esset ipsi.
Reuerti aliquò. Cic. Attico, lib. 8. 147. 13, Ipse ne quò incideret reuerti Formias.
Legati Ameriam, re inorata, reuerterunt. Cicero pro Roscio Amer. 75.
Ad eum reuerti unde exorta est. Lucret. lib. 5. 232.

Aduersa

Digitized by Google

Aduersa reuertere. Cic. 2. Tusculan. 116, Itaq; dubitans, circunspectans, hæsitans, multa aduersa reuertens, tanquam ratis in mari immenso, nostra uehitur oratio. Hoc est, reuoluens & reputans apud se. Nisi fortè legendum putes, reuerens: id est, timens.

¶ Reuertendi (τοῦ ἀναστρέφειν) Ouid. epist. 1. 16,

Neue reuertendi liber abesse uelis.

¶ Reuersurus, penultima producta, Participium (ἀναστρέψων) Ouidius 1. de Arte, 69, Pœna reuersura est in caput ista tuum.

¶ Reuersio, Verbale (ἀναστροφή, ἀναχώρησις, ἐπαναστροφή) Cic. 1. Philip. 1, Exponam uobis breuiter consilium & profectionis & reuersionis meæ. Idem 2. de Finib. 163.

Reuersio & reditus nonnihil differre uidentur Cic. ad Attic. lib. 16. 334. 7, Dij immortales, quàm uidi ille reditu, uel potius mea reuersione mea lætatus, effudit illa omnia, quæ tacuerat, ut recordarer illud tuum, &c.

Reuersio & motus febrium. Cic. 3. de Nat. deor. 33.

Reuilesco] reuilescis, reuilescere, Vile fieri. Seneca de Tranquillitate uitæ. Sed nec uirtuti periculum est, ne admota reuilescat.

Reuilescunt pennæ auulsæ. Plin. lib. 11. cap. 28. 1.

Reuincio] reuincis, reuinxi, reuinctum (ἀναδεσμόω) reuincire, Retro uincire, Vel uehementer & arctè uincire. Virgil. 2. Aen. 12,

Ecce manus iuuenem interea post terga reuinctum. Cæsar 7. bel. Gall. lib. 86, Reuinciuntur retrorsus, & multo aggere uestiuntur.

Latus ense reuincit. Propert. lib. 3. eleg. 14. 3.

Mentem amore reuinciens. Catull. in Epithal. Iuliæ, 56. 7.

Reuinco] reuincis, reuici, pen. prod. reuictum (ἐλέγχω) reuincere, Conuincere & confutare. Cicer. pro Archia, 8, Quærere argumenta si qua potes: nunquam enim hic neq; suo, neq; amicorum iudicio reuincetur.

Reuincere crimen uerbis, aut rebus. Liu. 6. ab Vrbe, 103. Idem 10. bel. Maced. 69.

Reuinci in culpa. Gel. lib. 6. cap. 2.

Reuiresco] reuirescis, reuirui (ἀναθάλλω, ἀναθάλλω) reuirescere, Iterum uirescere. Colum. lib. 2. cap. 1. 4, Non est ergo exiguarum frugum causa terræ uetustas, si modò quã semel inuasit senectus, regressum non habet, nec reuirescere, nec repubescere potest.

Syluæ læsæ reuirescunt. Ouid. 2. Metam. 82.

Reuirescere, per translationem, pro Reuiuiscere & renouari ac renasci. Cic. de Prouincijs Consul. 28, Impositæ uerò res, & acerbæ, si erunt relictæ, quanquam sunt abscissæ, tamen efferent se aliquando, & ad renouandum bellum reuirescent. Idem ad Att. lib. 15. 323. 9, Ille enim nunquam reuiruisset, nos timor confirmare eius acta non coegisset.

Arte suum parili reuirescere posse parentem. Ouidius 7. Metamorphos. 61.

Pignore laudis reuirescens. Sil. lib. 2. 45.

Reuisito] reuisitas, penultima correpta (ἀνεπισκέπτω) reuisitare, Iterum uisitare. Plin. lib. 18. cap. 3. 5, Nundinis urbem reuisitabant.

Reuiso] reuisis, penultima producta, reuisi, reuisum (ἀνεπισκέπτομαι) reuisere, Redire ad uidendum. Terentius Eunuch. 5. 4. 1,

Reuiso quid'nam Chærea hic rerum gerat. Cic. Attic. lib. 1. 14. 14, Reuise nos aliquando. Eidem, lib. 12. 160. 1, Quare quum poteris, reuises nos.

Sæpius aliquem reuisere. Virg. 7. eclog. 14.

Agrum sæpe reuisere. Colum. lib. 1. cap. 4. 1.

Domos reuisere. Liu. 7. ab Vrbe, 188.

Ad aliquem reuisere. Gellius lib. 13. cap. 29.

Sedes suas reuisere. Virg. 1. Aen. 84.

Crebra reuisit ad stabulum mater uituli. Lucret. lib. 2. 73.

Furor reuisit, Redit. Lucret. lib. 4. 225.

Reuiuisco] reuiuiscis, reuixi (ἀναβιόω) reuiuiscere, Rursum uiuum fieri. Cic. 4. de Fin. 98, Quid si reuiuiscant Platonici illi & deinceps illi qui auditores eorum fuerunt, & tecum ita loquantur?

Is ubi galli cantum audiuit, auum suum reuixisse putat. Cicero in Pisonem, 53.

Reuiuiscere, per translationem, pro Renasci, & ad pristinum statum redire. Cic. Sulpitio, libro 4. 4. 10, Vt speciem aliquam uiderer uidere quasi reuiuiscentis Reip. Et 7. Philippic. 218, Senatum dolent ad authoritatis pristinæ spem reuiuiscere.

Reuiuiscere, respirare à metu cædis, emergere à fluctibus seruitutis. Cic. de Aruspic. resp. 4. 4.

Anima moribunda reuixit ab alloquijs. Ouidius 4. Trist. elegia 5. 1.

Aduentu nostro reuiuiscunt iustitia, abstinentia, clementia tui Ciceronis. Cic. Attico, lib. 5. 104. 3.

Ad uerba alicuius reuiuiscere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 2.

Reunctor] reunctoris, Minister & mediastinus eorum medicorum qui iatrolepticen, hoc est, reunctoriam medicinam docebant. Plinius libro 29. capite 1. 4, Prodicus Selymbriæ natus, discipulus eius instituens quam uocant iatrolepticen, reunctoribus quoq; medicorum, ac mediastinis uectigal inuenit.

Reuoco] reuocas, penult. corr. (ἀνακαλέω, ἀποκαλέω, ἀνακαλίζω, ἀναπέμπω) reuocare, Rursum uocare. Plautus Merc. 8. 8,

Mane mane obsecro Charine. C. qui me reuocat? Terent. Phorm. 5. 6. 8.

Num mirum aut nouum est reuocari, cursum cum institueris? Cicer. pro Quintio, 55, Reuocares eum quem in Galliam miseras?

Repetere & reuocare aliquem. Cic. pro Domo sua, 111.

Vnde tu me ex iure consertum uocasti, inde ibi ego te reuoco. Cic. pro Muræna, 23. Verba iuris.

Forum reuocare. Vlp. in l. si quis postea. ff. de iudicijs, In ea causa ius reuocandi forum non habebit.

Reuocare promissum, pro Negare quod promiseras. Senec. de Benefic. 4.

Reuocatur quæstio inter easdem personas, quũ eadem res quæ priore iudicio petita fuit, secundo petitur. Vlp. in l. 3 ff. de except. rei iud. Quoties inter easdem personas eadẽ quæstio reuocatur, uel alio genere iudicij.

Ad solicitudinem suam rerum administrationem reuocare, In se recipere. Scæuola in l. Meuia. §. 1. ff. de annuis legatis & fideicommis.

Reuocare, cum præpositione In. Seneca epistol. 51, Robora in rectum, quamuis flexa, reuocabis.

Reuocare cum præpositione Ad, ferè semper Referre significat. Cic. 5. Verr. 183, An me ad M. Antonij æstimationem frumenti, exactionemq; pecuniæ reuocaturus es? Hoc est, Dicésne me imitatum fuisse Antonium in exactione pecuniæ, & simile Antonio aliquid fecisse, quod ad æstimationem frumenti attinet?

Reprimere ac reuocare se à contagione uitiorum. Plinius epistol. 137.

Reuocare ex. Cic. pro Cecinna, 61, Et me ex hoc (ut ita dicam) campo æquitatis, ad istas uerborum angustias, & ad omnes literarum angustias reuocas.

Reuocare, Instaurare. Suet. in Claud. Cæs. cap. 22, Item, circa omnium

mnium ordinum statum, domi forisq́; aut correxit, aut exoleta reuocauit, aut etiam noua instituit.

Amor reuocatur admonitu. Ouid. 2. de Remedio amor. 67.

Animum ab ira reuocare. Ouid. 2. Trist. 111.

Ad arbitrium suum reuocare rem aliquam. Cicero ad Brutum, 4.2.

Ad coniecturam reuocare rem aliquam. Cicero pro Domo sua, 12.

A' consilio reuocare. Cic. ad Attic. lib. 3. 55. 7.

Reuocare negligentiam alicuius in crimen mandati. Cicero pro Roscio Amerino, 67, In minimis priuatisq́; rebus etiam negligentia in crimen mandati iudiciumq́; infamia reuocatur. Hoc est, crimine mandati prætermissi & infamiæ iudicij damnatur.

A' cupiditate reuocare. Cic. pro Cluentio, 9.

Ad curam reuocare aliquid. Plin. lib. 28. cap. 9. 20. Hoc est, cum cura & diligentia facere.

Ab incœpto, uel Ab instituto cursu reuocare. Cic. 4. Verr. 67. Idem pro lege Manil. 28.

Defunctos reuocare. Plin. lib. 2. cap. 7. 11.

In dubium reuocare. Cic. pro Cecinna, 55.

Lapsos ab errore reuocare. Quint. lib. 2. cap. 6. 2.

Euntem reuocare. Catul. ad libellum suum, 33. 2.

Ad exempla reuocare. Cic. 5. Verr. 170.

Ab exilio reuocare. Plin. lib. 7. cap. 30. 2.

Exordia reuocare pugnæ. Virg. 7. Aen. 8.

In priorem formam reuocare. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 21.

Gradum reuocare. Redire. Virg. 6. Aeneid. 26.

Ab inferis, à morte, à limine mortis reuocare. Cic. pro Milone, 60. Plin. lib. 7. cap. 44. 2. Idem lib. 53. cap. 6. 12.

Ingenium reuocatur ab armis. Ouid. 2. Amor. eleg. 18. 3.

Ex itinere reuocare. Cic. 2. de Diuin. 29.

Incœptos reuocare labores. Valer. 3. Argon. 125.

Libertatem reuocare ac reducere. Plin. in Paneg. 130.

In lucem aliquid reuocare. Plin. lib. 29. cap. 1. 3.

Et reuocat cupidas alea sæpe manus. Ouid. 1. de Arte, 91.

Ad manus rem reuocare. Cic. pro Cluentio, 107, Quum Trib. plebis populo concitato rem penè ad manus reuocauisset. Hoc est, ita commouisset populum, ut propter eam rem penè inter se digladiarentur.

Ad mediocritatem reuocare modum alicuius rei. Cicero 1. Officiorum, 196.

Ad memoriam alicuius rei animos aliquorum reuocare. Cic. pro Flacco, 47.

Mentem reuocare à. Cic. 1. Tusc. 59, Magni autem est ingenij reuocare mentem à sensibus, & cogitationem à consuetudine abducere.

Ad mœstitiam se reuocare. Cic. 3. Tusc. 108.

Morem reuocare. Cic. 2. de Finib. 3.

Oculos alicuius reuocare. Ouid. epist. 16. 47.

Ab opere reuocare. Cæsar 1. bell. Ciuil. 311, Cæsar ab opere legiones reuocat.

Opus cœptum reuocare. Ouid. epist. 22. 11.

Pecuniam reuocare & exigere ab aliquo. Plin. epist. 240. lib. 10. ad Traianum.

Pedem reuocare, Quod dictum est etiam de fluminibus. Virg. 9. Aeneid. 26.

Ad potentiam suam reuocare omnia. Cic. de Amic. 53.

Prætermissum reuocare. Plinius libro 18. capite 6. 12. Sic Cicero 4. Academic. 22, Philosophia ista nunc propè dimissa reuocatur.

Publicè aliquem reuocare. Quint. lib. 6. cap. 11. 7.

Ad rationem operum operarumq́; uillicum reuocare. Cato cap. 2. 2.

A' scelere reuocare. Cic. 2. de Legib. 27.

Ad scientiam reuocare omnia. Cicero 2. de Finibus, 71, Herillus autem ad scientiam omnia reuocans, unum quoddam bonum uidit.

Se reuocare, mutare sententiam. Cic. 4. Acad. 96, Dubitant, hæsitant, reuocant se interdum, hisq́; quæ uidentur imbecillium assentiuntur. Idem pro Domo sua, 108.

Studia intermissa reuocare. Cic. 1. Tusc. 1.

Ad pristina studia se reuocare. Cic. de clar. Orat. 6.

Testes reuocare, quod Recolere dicimus, apud Martianum in l. diuus, de custodia & exhibitione reorum. Budæus.

Victu uires reuocare. Virg. 1. Aen.

Ad uitam reuocare, Facere ut aliquis reuiuiscat. Cic. ad Att. lib. 7. 141. 2, Sed tamen M. Lepidum, L. Torquatum, C. Cassium Tribun. plebis Philotimi literæ ad uitam reuocarunt. Plin. 25. cap. 2. 11.

¶ Reuocatus, pen. prod. Particip. (ἀνακεκλημένος) ut, Millies reuocatus. Vide Mille.

Voce reuocatus de cursu Reip. Cic. Planco, lib. 10. 1. 1.

Dum iacet & lentè reuocatas ruminat herbas. Ouidius in Fræg. 4.

Seruare aliquem reuocatum à morte. Virg. 5. Aen. 96.

¶ Reuocatio, Verbale (ἀνάκλησις) Cicero 13. Philippic. 354, Receptui signum, aut reuocationem à bello audire non possumus.

Reuocatio ad contemplandas uoluptates. Cic. 3. Tusc. 58.

¶ Reuocamen, pen. prod. huius reuocaminis, n. g. (ἀνάκλησις) Idem quod Reuocatio. Ouid. 1. Fast. 112,

> Accipio reuocamen ait: uocemq́; sequutus
> Impia per syluas uictor ad antra uenit. Idem 2. Metamorph. 120,
> Talia dicenti tibi, ait, reuocamina coruus, &c.

¶ Reuocabilis, & hoc reuocabile, penult. corr. (ἀνακλητός) Qui potest reuocari. Ouid. ad Liuiam, 86.

Damnum reuocabile. Claud. 2. in Eutrop. 98.

Telum non reuocabile. Ouid. 6. Metam. 53.

Verum non reuocabile. Stat. 1. Thebaid. 58.

Reuolo] reuolas, pen. corr. (ἀναπέτομαι) reuolare, Retro, uel rursum uolare. Cic. lib. 2. de Natur. deor. 188, Eæq́; in tergo præuolantium colla et capita reponunt: quod quia ipse dux facere non potest, quia non habet ubi nitatur, reuolat, ut ipse quoq́; quiescat. De gruibus.

Cum medio celeres reuolant ex æquore mergi. Virgilius 1. Georgicorum, 73.

Reuoluo] reuoluis, reuolui, reuolutum, penultima producta (ἀνελίσσω, ἀνειλέω, ἐλίσσω, ἀνακυλίω, ἀναγράφω) reuoluere, Rursum uoluere. Cic. 2. de Natura deorum, 153. Colum. lib. 8. cap. 17. 1, Quoniam gelidum ab imo fluctum reuoluit in partem superiorem.

Reuoluere iter. Virg. 9. Aen. 79.

Reuolui ad, per translationem, pro Recidere, redire. Cic. 2. de Orat. 74, Contraq́; quæ pro reo dicentur, omnia necessariò à tempore atq; homine ad communes rerum & generis summas reuoluentur.

Reuolui ad sententiam alicuius. Cic. 4. Acad. 264.

Victoria ad irritum reuoluebatur. Tacit. lib. 19.

Reuolui in eandem uitam. Terent. Hecyra, 4. 4. 69,

> Nam in eandem uitam te reuolutum denuo
> Video esse. Vbi Donatus, Non rediisse, sed reuolutum esse, tanquam inuitum aut nescium, relinquit enim quandam ueniam, ut uelit esse correctior.

Reuolui in Tusculanum. Cic. ad Att. lib. 13. 282. 7.

Reuolui eò, uel eòdem. Cic. 4. Acad. 38. Et 1. Tusc. 20, Reuolueris eòdem. Hoc est, Idem dicis.

In aliqua

Digitized by Google

In aliqua reuolui:id est,in cogitationem aliquarum rerum recidere.Ouid.10. Metam.66,

—— quid in ista reuoluor? Id fit quum iam consilio stabilito,nescio quid noui consilij institutum interturbat.

Reuolui retro.Cels.lib.7.cap.26.

Reuoluitur ad emptorem infecti damni stipulatio. Paulus in l. damni.§.emptor prædij.ff.de damno infec.&c.

Reuoluere libros,ineptias,pro Voluendo tractare & legere, quod de libris propriè dicitur. Liuius 4. bell. Maced.23. Martil.lib.11.1.

Antiqua reuoluere. Sil.lib.8.10.

Reuoluere casus.Virg.10.Aen.13,

—— Xanthum & Simoenta
Redde oro miseris:iterumq; reuoluere casus
Da pater Iliacos Teucris.

Vbi Seruius, Si ad Troiam uis referre, sic dicit, Nobis redde Troiam per naufragia & pericula: id est,patiamur denuo quæ pertulimus: duntaxat nobis Troia reddatur.Si uerò ad Italiam uis referre,sic intellige, Redde nobis Italiam, & libenter repetimus ea quæ in Troia pertulimus.

Vulnus reuoluere.Stat.1.Sylu.2.20.

¶ Reuolutus,pen.prod. Partic. (ἀνελιγμένος, περιπλόμενος) Redactus. Liu.ab Vrbe,57.

Equo suffosso reuolutus.Virg.11.Aen.134.

Pensa reuoluta.Virg.9.Aen.96.

Secula reuoluta.Ouid.4.Fast.6.

Saxa æstu reuoluta Pontus resorbet.Virg.11.Aen.126.

Reuolutus.Virg.10.Aen.52,

— & interea reuoluta ruebat
Matura iam luce dies.

Reuoluta,aperta: sicut contrà inuolutum dicimus esse quod clausum est.Seruius.

¶ Reuolubilis,& hoc reuolubile,pen.corr.(ἀνυτὸς) Ouidius in Ibin,39,

Sisyphe cui tradas reuolubile pondus habebis.

Reuomo] reuomis,pen.cor.reuomui,reuomitum,pen.corr. (ἀνεμέω) reuomere,Idem quod Euomere. Plin.lib. 10. cap. 72.2,Dracones auibus deuoratis solidis, contentione plumas,& ossa reuomunt.

Scylla reuomit carinas.Ouid.13.Metam.158.

Ac miser fluitant reuomentes æquora nautæ.Sil.lib.10.66.

Reuomere,Sæpius uomere.Virg.5.Aen.37,

Et salsos rident reuomentem pectore fluctus. Seruius.

Reus] rei,masc.gener. (ἔνοχος, ὑπαίτιος, ὑπόδικος, ὑπεύθυνος) Quicunq; in litem adducitur, etiamsi nihil amiserit:id est,contra quem quispiam agit. Cic.2.de Orat.98, Reos autem appello non eos modò qui arguuntur, sed omnes quorum de re disceptatur. Plautus Truculen.17.59, Reus solutus causam dicit.

Reus à re dicitur, quòd rei alicui obnoxius sit, uel à re quam promisit.

Petitor & Reus,contraria.Cic.pro Rosc.Comœdo,24.

Nocens reus.Cic.1.Verr.28.

Sontes rei.Claud.7.Paneg.18.

Trepidi rei.Ouid.1.de Ponto,eleg.3.10.

Reus est maximis plurimisq; criminibus in iudicium uocatus. Cic.4.Verr.99.

Reos (inquit Nonius) non solùm crimini & culpæ obnoxios, sed etiam honesti uel uoti debitores promissi authoritas uoluit.Virg.5.Aen.45,

Constituam antè aras,uoti reus.

Reus etiam,interdum pro Expromissore accipitur. Vlpianus in l.1.§.exceptiones.ff.quarum rerum actio non datur,Exceptiones onerandæ libertatis causa, sicut & cæteras exceptiones fideiussori non esse denegandas sciendum est: nec ei quidem qui rogatu liberti reus factus est. Modestinus. Quum seruus pecuniam pro libertate pactus est,& ob eam rem reum dederit , quamuis seruus ab alio manumissus est, reus tamen obligabitur.Budæus.

Reus satisdandi ab Vlpiano dicitur,qui satisdato obligatus est: id est, fideiussore dato. Reus uerò satisaccipiendi , qui fideiussores accepit ob debitum. in l. qui hominem. §. quidam. de solutionibus,Dici potest quoties reus satisdandi , reo satisaccipiendi hæres extiterit,fideiussores liberari.

Promittendi reus,qui suo nomine,qui pro altero promittit.Stipulandi reus,qui stipulatur.

Ambitus reus.Cic.ad Att.lib.4.85.15.

Auaritiæ reus.Cic pro Flac.5.

Criminis alicuius reus.Ouid.epist.15.66.

Alienæ culpæ reus.Liu.4.bel.Pun.103.

Desidiæ reus.Mart.lib.10.70.

Facti reus,Qui factum aliquod commisit.Plaut. Cistel. 4.16.

Iniuriarum reus. Quint.lib.4.cap.2.71.

Læsæ maiestatis reus.Vide Lædo.

Peculatus reus.Quint.lib.5.cap.13.28.

Pugnorum reus.Mart.lib.10.87.

Sacrilegij reus est.Quint.lib.4.cap.2.6.

Reus tutandæ suæ stationis dicitur, qui stationem ea lege custodit,ut illi imputetur si quid aduersi acciderit. Liuius lib. 5.bel.Pun.

Reus uoti,inquit Macrobius, qui suscepto uoto numinibus se obligat.Virg.5.Aen.48,

Constituam antè aras uoti reus.

Reus de ui.Cic.ad Att.lib.2.39.7.

Agere reum.Vide Ago.

Reus agitur,qui accusatur.

Quum reus infœlix absens agor.Ouid.epist.19.19.

Agi ream falsi criminis.Ouid.de Remedio amor.78.

Agi ream laudis.Ouid.epist.14.24.

Spretarumq; agitur legum reus. Ouid.15.Metam.8.

Ampliati rei.Vide Amplio.

Arguere reum.Vide Arguo.

Citare reum.Vide Cito.

Non citatur reus audaciæ, uirtutis reus citatur.Cic.Antequam iret in exilium,3.

Coarguere reum testibus.Vide Coarguo.

Comperendinare reum.Vide Comperendino.

Considere in reum.Vide Consideo.

Deferre reum criminis.Quintilianus libro 11.capite 1.Hoc est accusare.

Reus testimonium denunciare poterit,& inquirere Plin.libro 6.epist.5.ad Vrsum, Addidit etiam petendum à Cõsulibus, ut referrent sub exemplo legis ambitus, de lege Repetundarum,an placeret in futurum ad eam legẽ adijci,ut sicut accusatoribus inquirendi,testibusq; denunciandi potestas ea lege esset,ita reis quoq; fieret.Ex Budæo.

Facere aliquem reum,pro Accusare,siue reum agere . Tacitus, lib. 1,Violatorem fœderis uestri Arminium, apud Varũ, qui tum exercitui præsidebat,reum feci.

Facere aliquem rei capitalis reum.Cic.4.Verr.65.

Facere aliquem reum de moribus. Quintilianus, libro 4.capite 2.22.

Reum fieri (inquit Asconius) est apud Prætorem legibus interrogari. Quum enim in ius uentum esset, dicebat apud Prætorem accusator reo,Aio te Siculos (uerbi gratia) spoliasse.Si tacuisset,lis ei æstimabatur ut uicto: si negasset, petebat à magistratu dies accusator inquirendorum criminũ, & instruebatur accusatio.

Reum fieri,est se expromissorem & alieni debiti debitorẽ con-

ſtituere. Vlpian. in l.1.§. except. ff. quarum rerum act. non dat. Quum enim propoſitum ſit Prætoris, in huiuſmodi obligationibus reo ſuccurrere: non ſeruaturus eſt propoſitum ſuum, niſi fideiuſſorem quoq; & eum, qui rogatu liberti reus factus fuerit, aduerſus patronum defenderit.

Rei pendentes. Vide Pendeo.

Reus peragitur, qui damnatur. Plin. Iunior, Dum ille peragitur reus, ſedimus. Iuriſconſ. Peregiſſe reum non aliàs quis uidetur, niſi condemnauerit. Vide Perago.

Poſtulare reum, pro Accuſare. Plin. Iunior, Reum poſtulauit, tanquam in cauſa præuaricaretur.

Referre in reos. Vide Refero.

Subdere reum. Tacit. lib.1.

Reuulſio, Reuulſus] Vide Reuello.

Rex] regis. Vide Rego.

R H

Rha] ῥᾶ, authore Ptolemæo lib.5. cap. 9, Sarmatiæ fluuius, in Europa: alio nomine Volga, Volba, à Tartaris Edel nuncupatus. Ab hoc nomen medicamento notabili (ut Ammianus Marcellin. lib.12. Hiſtoriarũ inquit) quod rheon, ῥῆον, ſeu Rha barbarum atq; Ponticum uocatur. Cornelius Celſus in antidoto Mithridatis, radicem Ponticam nominauit. Vide Ruellium lib.3. cap.2.

Rhaba] ῥάβα, Oppidum ad ſinum Ionium: à quo deducitur gentile Rhabæus. Steph.

Rhabarbarum] ῥῆον. Vide Rha.

Rhabathmoma] ῥαβάθμομα, tertia Palæſtinæ urbs, alio nomine Areopolis dicta. Author Steph.

Rhabbenus] ni, no: Rhabbi: magiſter. Haccas Rhabbenus Antoniũ inſtruxit quid nomen Ihoua יהוה ſignificaret Hebræis Lilius refert primo Syntag. hiſtoriæ Deorum.

Rhachis] portio eſt Sturionis, qua dorſum flectit. Eſt Murio piſcis apud nos notiſſimus, nempe Martio Aprilíq; menſibus, multus Rhodanum auerſo flumine ſecat: capitur plurimum inter Acelatem & Taraſconem: ſed & alibi. Cælius de eo ſcribit lib.12. cap.12.

Rhacinus] piſcis pulli coloris, à nemine eorum qui Halieutica ſcripſerunt, præterquàm ab Ouidio commemoratus: ob id fortaſſis quòd non alibi, quàm in ponto enaſcatur, Vbi ſupremis ſuis temporibus opus hoc Ouidius inchoauit. Plin. lib.32. cap. ultimo.

Rhacinuſq; pullus, inquit ex Ouidio Plin. lib.29. Rhacinus eſt ex conchatorum piſcium in mari degentium numero.

Rhacodes] dis, cutis in abſceſſibus. Cælius lib.3. cap.19, Eſt & in abſceſſibus cutis nuncupata Rhacodes, puris uirulentia inſigniter attenuata & τριβανῶς, id eſt, attritis linteis admodum aſſimilis. Lacernoſam autem Latinè appellant nonnulli, quia lacernæ inſtar rodatur.

Rhacoma] Herba (ῥάκωμα) Plin. lib.27. cap. 12. 21, Rhacoma affertur ex his quæ ſupra Pontum ſunt regionibus. Radix coſto nigro ſimilis, minor, & ruffior paulò, ſine odore, calefaciens guſtu & aſtringens. Ruellius putat eam eſſe quæ & Rha Ponticum dicitur.

Rhacoſis] ῥάκωσις, id eſt, detritio multa ſcroti extenſio eſt. Galen. in libro finitionum Medicæ artis.

Rhadamanthus] Iouis ex Europa filius, & rex Lyciæ, qui quòd ſeuerus fuerit, & iuſticiæ executor, fingitur à poetis apud inferos nocentum explorare culpas. De quo Virgilius 6. Aeneid. 114,

Gnoſius hæc Rhadamanthus habet duriſſima regna, &c.

¶ Rhadamantheum iudicium, prouerbio de incorruptè iudicantibus dictum. Rhadamanthus enim Manium iudex, neq; muneribus, neq; gratia flectitur quominus ſeuerè iudicet. Eraſmus in Chiliad. Rhadamantheum iuſiurandum, quod nullo numine conteſtato aut nominato fit; nefas enim eſt Deum iurando teſtem iſtis quiſquilijs aduocare. Eraſm. in Chiliadibus.

Rhadamiſtus] regis Iberiæ filius fuit, qui dum ſimularet cũ Mithridate rege Armeniæ fœdus inire, & ob id colligandi pollices forent, lorum ad terram callido aſtu decidere ſimulaſſe fertur, quo Mithridatis pedes uinculo inuaſit, ipſumq; cum uxore & liberis captiuum ſecum abduxit, atq; occidit. Alexand. lib.5. cap.3.

Rhadata] ῥάδατα, Oppidum Syenitarum in Aethiopia, in quo felis aurea pro Deo colebatur. Plin. lib.6. cap.29.

Rhadina] uirgo quædam, quæ Corinthio dedita tyranno, dicitur è Samo flante Zephyro nauigaſſe. Strabo lib. 8. Eſt & urbis nomẽ non procul à Corintho, de qua ſic idẽ author ſcripſit. Eſt & Rhadina in qua Steſichorus poema ſcripſiſſe uidetur, cuius initium eſt,

Age canora Muſa cantum incipe
Laudeſq; de filijs Samijs
Reſonanti amabiliter lyra. Hinc filios appellat.

Rhadina enim Corinthi dedita tyranno, dicitur è Samo flãte Zephyro nauigaſſe, non quidem ex Ionica Samo, &c.

Rhaga] ῥάγα, ſiue Rage: Mediæ Vrbs à Nicatore condita, et ab ipſo quidem Europus, à Perſis uerò Arſacia appellata. Strabo lib.11.

Rhagades] pen. cor. & rhagadia, n.g. (ῥαγάδια) uocantur ſciſſuræ quæ in ſede & pedibus proueniunt. Dictæ rhagades, à uerbo Græco ῥαγίζω, quod ſignificat abrumpo. Plin. lib.23. cap.4.10. Attrita ſanat & furfures, rhagadas, condylomata, articulos luxatos. Ibid. cap.3.6, Vſus eius cum aceto, aut uino uetere, aut mulſo, ut quæq; cauſa exigat in curatione oris, dentium, aurium, ulcerum manantium, genitalium, rhagadum. Ibid. cap.7.15, Arboris ipſius cinis ex melle ſedat rhagadia. Vide Celſum lib.6. cap.17.

Rhagas] ῥάγας, id eſt, ſciſſura, fiſſumue, diuiſio eſt labiis obtinens callo indurata. Galenus in libro finitionum Medicæ artis.

Rhagion] ῥάγιον, Aranei genus, de quo Plinius libro 29. cap.4.26.

Rhagis] regiuncula eſt Parthia affinis Hyrcaniæ & Perſicæ regionibus. Rhagis nomen impoſitum dicitur à terremotibus, qui ibi frequenter fiunt, à quibus multæ urbes (ut Poſidonius refert) & duo milia uicorum euerſa ſunt. Strabo libro 11.

Rhagoides] pen. prod. (ῥαγοειδής) Tunicula oculi inferior. Celſ. lib.7. cap.7, Oculus ſummas habet duas tunicas, ex quibus ſuperior à Græcis κερατοειδής uocatur. Ea qua parte alba eſt, ſatis craſſa, pupillæ loco extenuatur. Huic inferior adiuncta eſt, media parte, qua pupilla eſt, modico foramine cõcaua, circà tenuis, ulterioribus partibus ipſa quoq; plenior, quæ ῥαγοειδής à Græcis nominatur. Hæ duæ tunicæ quum interiora oculi cingant, rurſus ſub his coeunt, extenuatæq;, & in unũ coactæ, per foramẽ quod inter oſſa eſt, ad membranam cerebri perueniunt, eiq; inhæreſcunt. Sub his autem, qua parte pupilla eſt, locus uacuus eſt.

Rhagopodes] Chiropodes, qui morbo pedum laborant, quaſi rupturas in pedib. habẽtes. Cæl. Rhodi. lib.4. cap.12, Deniq; in pedibus quæ fiunt rupturæ uocãtur Chiræ, unde ita affecti Chiropodes nuncupati, uelut Rhagopodes.

Rhammei] populi in Nabatæa Arabiæ regione, quorum originẽ referunt quidam ad Rhadamanthum Minois fratrem. Plin. lib.6. cap.28.

Rhamnes] ῥαμνήσιοι. Hor. de Arte, 69,

Celſi prætereant auſtera poemata Rhamnes. Acron, Rhamnes, Luceres, Tatienſes, Romanæ tribus erant: uel ut uerius,

Digitized by Google

uerius, Equites. Hactenus ille.

Rhamnes *alij à Romulo appellatos: alij Rhamnes & Luceres uocabula esse Tusca uolunt, ut refert Varro libro 4. de Ling. Latin.*

Rhamnis] *Vrbs fuit in Eubœa, in qua Fortunæ templum habebatur maximum: hinc Rhamnensis, & Rhamnenses. Alexander Alexandrinus lib. 1. cap. 13.*

Rhamnus] *rhamni, m. g. (ῥάμνος) Genus sentium asperrimum aculeis, & flore gratissimum. Plinius libro 24. capite 3, Inter genera ruborum rhamnos appellatur à Græcis, candidior & fruticosior. Is floret, ramos spargens rectis aculeis, non ut cæteri aduncis, folijs maioribus. Vide Ruellium lib. 1. cap. 123.*

Rhamnus] *pagus in Attica, non procul à Marathone. Plin. lib. 4. cap. 7. & cap. 12.*

¶ *Rhamnusius, Possessiuum (ῥαμνούσιος) Quod est ex Rhamnunte. Terent. Andr. 5. 4. 27,*

Hoc certò scio, Rhamnusium se aiebat esse. Vnde

¶ *Rhamnusia (ῥαμνουσία) Indignationis dea, quam Græci νέμεσιν uocant. nam quum Narcissus formæ bonitate abuteretur superbius, rectè fingitur eiusmodi dea aduersus eũ, qui præsentibus bonis sit indignus. Ouid. 5. Trist. eleg. 9. 2,*

Exiget at dignas ultrix Rhamnusia pœnas. *Vide* Nemesis.

Virgo Rhamnusia, Fortuna. Catull. Argon. 58. 79.

¶ *Rhamnusis, pen. prod. Rhamnusidis, Patronymicum f. (ῥαμνουσίς) Ouid. 14. Metam. 139,*

—— *memoremq; time Rhamnusidis iram. Hoc est, Rhamnusiæ.*

Rhampsinitus] *Nomen proprium regis Aegypti, ut Herodotus lib. 2. Histor. refert.*

Rhanis] *dis, pen. corr. nomen Nymphæ unius Dianæ comitũ, cuius meminit Ouid. 3. Metamorphoseos,*

Excipiunt laticem Nyphæq; Hyalæq; Rhanisq;.

Rhaphæ] *ῥαφαί, suturæ in craneo, quæ serratæ inter se coalescunt, Rabdoiadas sunt qui appellent. Cælius lib. 13. lect. antiq. cap. 28. Dorion in libello de piscibus Rhaphidas aliud multò esse, quam ῥάφας, dicit: nam esse pisciculos, quos & Belonas uocant, author est.*

Rhaphael Volaterranus] *uir insignis doctrinæ & uirtutis, nostro æuo excelluit: de quo quoniam Alexander Alexandrinus eius coætaneus atq; familiaris ingenuè scribit lib. 6. cap. 7. non necesse est hasce paginas replere: sed cupidum studiosumq; lectorem ad Alexandrum remittere: quò eat bonis auibus.*

Rhaphane] *quæ & Apamia oppidum in Media. Plin. lib. 6. cap. 14, Reliqua Medorum oppida, Phausia, Agamzua, Apamia, Rhaphane cognominata.*

Rhaphanitis] *Iridis Illyricæ genus primum. Plin. lib. 21. cap. 7, Illyrica quoq; (de Iride loquitur) duorum generum est, Rhaphanitis à similitudine, quæ & melior: Rizotomos subrufa, optima, quæ contactu sternutamenta mouet. Illa herba caulem habet cubitalem, erectum. Floret diuersi coloris specie, sicut arcus cælestis, unde & nomen habet.*

Rhaphanosagria] *ῥαφανοσαγρία, Herba, quæ aliàs apios, siue ischas dicitur. Plin. lib. 26. cap. 8. 26.*

Rhaphea] *oppidum in Palæstina Idumææ, non procul à Rhinocolura. Plin. lib. 5. cap. 13.*

Rhaphia] *ῥαφία, Ptolemæo lib. 5. cap. 19. Vrbs Iudææ Palæstinæ prope Iordanem fluuium, à Iudæis Rama appellatur.*

Raphidę] *authore Dorione in libello de Piscib. pisces sunt, quos & Belonas uocant. Vide in dictione* Rhaphæ.

Rhaphius] *Animal. Plin. lib. 8. cap. 19. 1, Pompeij magni primum ludi ostenderunt chaum, quem Galli rhaphium uocabant, effigie lupi, pardorum maculis.*

Rhapsodi] *diuinorum interpretes dicuntur. Cælius Rhod. lib. 7. cap. 1, Constat nimirum diuino instinctum ab interpretibus, quos & Rhapsodos nũcupãt, alienã enarrari poesim.*

Rhauraris] *Obris, & Atax ex Cemmeno monte, per Galliã Narbonensem in ipsum mare deuoluuntur. Strabo lib. 4. Hæc quidem flumina è Pyrenæo monte inter Narbonem & Aphrodisium ex utraq; Narbonis parte, ac etiam ex Cemeno monte feruntur in mare, quo ex monte & Atax oritur & Obris, & Rhauraris: quem integriore lectione quidã uocant Araurarim, Gallicè, Eraud, orb, & Aude.*

Rhaxayli] *populi sunt extra Germaniæ fines, trans Albin ad Septentrionis oram. Strabo lib. 7, Verùm enimuero quid ultra Germaniam existat, & quid de alijs ex ordine positis, siue Bastarnas appellare oporteat, ut plures arbitrantur, siue alios intermedios, seu Iazygas, seu Rhaxaylos, seu quoslibet alios ex ijs qui pro tecto carnis utuntur, non facilè protulerim.*

Rhea] *ῥέα, Cæli & Terræ filia, quæ alio nomine Cybele dicitur. Rhea Syluia, filia Numitoris, Remi & Romuli mater, quæ & Ilia dicitur.*

Rhebanus] *Fluuius in faucibus Bosphori Thraciæ, ut scribit Orpheus in Argonaut.*

Rhebas] *ῥήβας, Plin. lib. 6. cap. 1, Ergo à faucibus Bosphori est amnis Rhebas, quem aliqui Rhœsum dixerunt. Valer. 4. Argonaut. 139,*

—— *nigrantia quin iam*
Littora, longinquiq; exirent flumina Rhebæ.

Rhecas] *Vnus ex ijs ducibus qui Laconas Heniochiam deduxerunt. Author Strabo lib. 11.*

Rheda] *rhedæ, Vocabulum Gallicum, ut ait Quint. lib. 2. cap. 5. 35. Est autem genus leuiculi currus, quo gestabantur nobiliores in uillas suas, cuiusmodi sunt hodie quos Itali Cochos uocant. Cic. Attic. lib. 5. 105. 1, Hanc epistolam dictaui sedens in rheda, quum in castra proficiscerer, à quibus aderam bidui. Eidem, lib. 6. 112. 5, Hic Vedius uenit mihi obuiã cum duobus essedis, & rheda equis iuncta, & lectica, & familia magna. Cæsar 1. bell. Gall. 220, Omnemq; aciem suam rhedis & carris circundederunt.*

Tollere aliquem rheda. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 9.

¶ *Rhedarius, rhedarij, Auriga, rectorq; ipsius rhedæ. Cic. pro Milone, 21, Statim complures cum telis in hunc faciunt de loco superiore impetum, aduersi rhedarium occidunt.*

¶ *Rhedarius, Adiect. ut: Rhedarius mulus, qui rhedã ducebat. Varro 3. de re Rust. cap. 17. 7.*

Rhedones] *Galliæ populi, in ducatu Britanniæ, de quibus Cæsar 7. bell. Gall. 300. Scribitur & sine aspiratione.*

Rhegium] *ῥήγιον, Oppidũ situm in margine Italiæ, cui Græci à fractura nomen dedere. Hic enim Sicilia auulsa abrupta q; est ab Italia, authore Plinio lib. 3. capite 8. Olim Rheginæ ciuitatis ingens fuit potentia, ob eamq; causam nomen ciuitati factum esse autumant, quasi regia urbs foret. Vnde & Strabo scribit quosdam existimasse à quodam rege dici potuisse: sicq; absq; aspiratione scribendum esset. Ouid. 14. Metamorph. 1,*

Liquerat & Zanclen, aduersaq; mœnia Rhegi.

¶ *Rhegini (ῥηγῖνοι) populi qui Rhegium incolunt.*

¶ *Rheginus, penultima product. Adiectiuum (ῥηγῖνος) Silius libro 13. 19,*

Dum Lybis haud lætus Rhegina ad littora tendit.

Est aliud Rhegium Cisalpinæ Galliæ oppidum, non longè à Parma & Mutina, à Lepido instauratum, quod & Rhegium Lepidi pro differentia alterius dicitur, à quo Rhegienses: sed melius dicitur Rhegium Longobardiæ.

Digitized by Google

Rhegma] ῥῆγμα, citra plagam, ut spasma in neruosis, Trauma τραῦμα, ex illato ictu in corpulentis. Cæl. lib. 3. cap. 11.

¶ **Rhegma**] lacus est post Anchialam, quòd antiqua naualia habet multa, haud procul à Tarso, qua parte spectat. Rhodios. Strabo lib. 14.

Rhemi] ῥῆμοι, Galliæ Belgicæ populi, ut scribit Cæsar in Cõmentarijs, & Plin. lib. 4. cap. 17. Vulgò Rhemenses.

Rhemnia lex] pœnam calumniatoribus irrogat: Calumniator enim cùm falsa intendat sciens crimina, innocentemq; laceret immeritum, ea lege coercetur: atq; utinam talio reuiuisceret. Vide Tit. in Pandectis ciuilibus ad Sen. consf. Turpil.

Rheneia] pen. prod. (ῥήνεια) exigua est insula Delo usq; adeò uicina, ut à Polycrate Samiorum Tyranno duæ hæ insulæ catenis aliquando fuerint connexæ. In hanc mortuos suos Delij inferebãt, eo quod in Delo nec parere licebat, nec mortuos sepelire, nec canem alere. Autor Thucydides lib. 1. & 3. belli Peloponesiaci. Vide Strabon. lib. 10. Hermolaus, Rhenen uocat.

Rheno] rhenonis, m. g. (ἀιφθέρα) Vestis pellicea, præcipuè ouina, ad usum humanũ redacta. Ab ouib. nomen habet, quas Græci ῥῆνας appellant. Licebit etiam pelles caprinas rhenones appellare. Plurimam enim his duobus pecorum generibus indifferenter tribuitur. Cæsar 6. bell. Gall. 79. scribit Germanos uti paruis rhenonum tegumentis.

Rhenus] ῥῆνος, Germaniæ fluuius celeberrimus, ab Alpibus defluens, Galliam à Germania separans. Cæsar lib. 4. bell. Gall. Rhenus oritur ex Lepontijs, qui Alpes incolunt: & lõgo spacio per fines Nantuatium, Heluetiorum, Sequanorũ, Mediomatricum, Tribotorum, Treuirorum citatus fertur: & ubi Oceano appropinquauit, in plures diffluit partes, multis ingentibusq; insulis effectis: quarum pars magna à feris barbarisq; nationibus incolitur: ex quibus sunt, qui piscibus, atque ouis auium uiuere existimantur: multisq; capitibus in Oceanum influit. Hactenus ille. Vide Tacitum Augustæ historiæ lib. 2.

Rhenus ueteribus Germanis dictus est à puritate, quòd unda sit limpidissima & pura. Nam Rein purum significat. Vel à fluendo, quod Rinnen Germanis dicitur. Hic in principio agri Batauorum iuxta Lobeccam arcem in tria exit cornua, seu ostia. Primum, quod ad Austrum labitur, Flandriam atq; Selandiam uersus, Cornelio Tacito Vahalis, Cæsari Vacalos, Plinio Helium, Marliano Vuallis, Conrado celti Balus, Germanis der Vual appellatur. In hoc Mosa fluuius defertur. Secundum ostium, quod medium est, nunc Lecca, der Lech dicitur. Tertium, Frisiam Occidentalem alluens, ad Septentrionemq; descendens, Issula, siue Isela, die Deysel Germanis uocatur. Plinius & Mela Fleuum dicunt. His itaq; tribus ostijs Rhenus in Germanicum euoluitur mare, totamq; inundat Geldriam, Holandiam, Selandiam, & Frisiam. Porrò quòd Ptolemæus & alij multi tria Rheni ostia faciunt, Virgilius et ueteres duo tantum, hinc accidit, quia tertium ostium, quod hodie Isela dicitur, antiquitus non fuit: sed Drusi aduersus Germanos bellantes iussu, fossa in mare ducta, factum est, ut munimentum aduersus Barbaros esset: Atq; ideo Ptolemæo tria sunt Rheni ostia, quæ ueteribus duo. Ex Andrea Althamero in Tacitum, & Glareano in Cæsarem.

Caput luteum Rheni. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 8.

Ripæ feraces Rheni. Lucan. lib. 92.

Bicornis Rhenus: propter duo cornua, seu ostia. Virgilius 9. Aeneid. 146.

Rhenus citatus. Vide Cito.

Gallicus Rhenus. Catull. ad Furium, 11. 3.

Minax. Claud. 1. Paneg. 44.

Rebellis Rhenus. Stat. 1. Sylu. 4. 18.

Spumans Rhenus uertice Arctoo. Lucan. lib. 1. 76.

Squallidus Rhenus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 22.

¶ Rheni, Rhenorum (ῥῆνοι) Rheni accolæ, Germani uidelicet & Galli dicti sunt à Persio, Satyr. 6. 5.

Flumen Rhenum. Horat. de Arte, 4.

¶ Rhenanus, pen. prod. Adiect. (ῥηνανός) Vnde Cisrhenanus, & Transrhenanus, qua dictione utitur Cæsar bell. Gall. lib. 4. Vbij autem qui uni ex transrhenanis, ad Cæsarem legatos miserunt, &c.

Est item Rhenus Italiæ fluuius apud Bononiam, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 16. Ouid. 2. Metam. 52,

Hesperios amnes Rhenum, Rhodanumq;, Padumq;.

Rheon] ῥῆον, apud Pharmacopolas Rha barbarum, Ponticũ: radix est nobilis, quam medicamentis insertam multis usibus applicant. Vide in dictione Rha.

Rhesus] ῥῆσος, Rex Thraciæ fuit (inquit Seruius) qui quum ad Troiæ uenisset auxilia, clausisq; iam portis tentoria locauissent in litore, Dolone prodente Troiano, qui missus fuerat speculator, à Diomede & Vlysse est interfectus, qui & ipsi speculatum uenerant, abductiq; sunt equi quibus pendebant fata Troiana. Hactenus Seruius apud Virgilium libro 1. Aeneid. 95,

Nec procul hinc Rhesi, &c.

Sithonij tentoria Rhesi. Ouid. 2. de Arte, 28.

Rhesus] fluuius in Zelia Asiæ regione. Strabo lib. 13, Circa Zeliam est Tarsius amnis, qui eadem uia uiginti locis transitur quemadmodum is de quo Poeta dixit:

Et septem Rhesi uada: qui à Nicomedia Niceam fertur.

Rheti] ῥαῖτοι, inter Alpinas gentes Plinio commemorantur, lib. 3. cap. 20. Hi duce Rheto, à Gallis pulsi, Alpes occupauerunt: & à nomine ducis Rheti condiderunt Rhetiam. Horat. 4. Carm. ode 4. 4.

Immanes Rheti. Horat. 4. Carm. ode 14. 3.

Saui Rheti. Claud. in Epithal. Palladij, 46. 18.

Rhetia] ῥαιτία, Regio Europæ est, quæ (ut lib. 2. cap. 12. Ptolemæus refert) ab Occasu limites habet montem Adulam, & fontes Danubij & Rheni: ab Ortu Lycium fluuium, qui in Danubium exit, & Rhetiam à Vindelicia diuidit: à Septentrione Danubiũ: à Meridie Alpib. terminatur supra Galliam cisalpinam. Post Rhetiam uersus Orientem sequitur Vindelicia, cui Noricum adhæret, Eno tantùm fluuio disiuncta. Quidam eum Bauariam appellant.

Rhetia antiquitus in primam, & secundam, Ripensem, & Mediterraneam fuit diuisa: & ab ipsa Germania Danubio flumine separata. Prima Rhetia, quæ & superior, complexa est Alpes. Sed & trans Rhenum: & Brigantinum lacum, quem Constantiensem uocant, uersus Occidentem & Rhodanum flumen suam habet portionem. Insuper bonam eius prouinciæ partem comprehendit, quam Athesinam ab Athesi amne uocant. In Velinam præterea uallem & Larium lacum excurrit: ubi Rheticum uinum in primis generosum profert quo summopere delectatus est Augustus Cæsar. Germani Velilyner & Passauner, Trammium & Vernaciolum uocant. Hi Rheti nunc uulgò Grisones, Graubunter, Engedini, Curienses, Athesini, Tyrolenses, &c. nuncupantur. Rhetia secunda siue inferior ab Lyco amne, qui primam à secunda disterminat, incipit: & ad Oenum amnem usq; porrigitur, qui Rhetiæ & Norici terminus est. Hæc comprehendit Vindeliciam. Boioarij ipsam hodie incolunt. Rhetia ripensis, ea est portio prouinciæ, quæ Danubij ripam attingit in qua sunt Vlma, Guntia, id est Guntzburgum, &c. Rhetia mediterranea est tractus qui interiacet, per quem Iler, Guntia, Camilachus, Mindula, Zasum, & Smuter fluuij labuntur. Rhetiam in prouinciæ formam redegit Augustus

Cæsar

Digitized by Google

Cæsar per Tiberium & Drusum, Velleio Paterculo, Suetonio, & Horatio testibus.

Vniuersa Rhetia nunc intra Germaniam connumeratur, ad quam olim non pertinebat, moribus, lingua & flumine Danubio discreta. Germanicum quoq; idioma recepit, præter Alpinæ Rhetiæ partem, quæ adhuc Romana lingua utitur. Sueui Alemanni nunc Rhetiam tenent. Andreas Althamerus in Corn. Tacitum.

¶Rheticus, pen. corr. Adiect. (ῥαιτικὸς) ut, Rheticæ uites, & Rheticum uinum, quod inter generosa Italiæ uina numeratur: quòd (ut Strabo lib. 4. scribit) in montanis Rhetorū radicibus nascitur, qui populi Veronam Comumq; usq; pertinerunt. Virg. 2. Georg. 20.

Arma Rhetica. Ouid. 2. Trist. 45.

Rheticæ Alpes, quæ Rhenum effundunt, latè porriguntur: & ab Curia Rhetiæ ciuitate, supra quam Occidentem uersus oriuntur, per Heluetios Tridentem usq; contra Orientem uagantur, uariaq; asciscunt nomina. Vbi incipiūt, Grisones, Graubunter, Engedini, & Heluetica montana, montes S. Bernardi, S. Gothardi, Sprilius, S. Nicolai: ubi desinunt Tridentinæ Alpes, das Triendisch gepirg nuncupantur. Incipiunt (inquit Alciatus in Tacitum) ab Adyla monte (Straboni corruptè legitur nunc Adula, nunc Aduela) id est inaccesso, uernacula simplicitas montem Brallium nuncupat in Volturena, seu ut imperiti, in ualle Telina: & in Venetiam protenduntur, donec Ocriæ subeant.

Rhetico] pen. cor. Rheticonis (ῥητικων) Mons apud Pomponium Melam, lib. 3, Est iugum illud Rhetiæ primæ, inter fines Curiensium & Vallesianorum, Heluetijs imminens: cuius adhærens uallis reliquias nominis uetusti seruat. Vulgò enim Bretigau, est Rhetorū ager, pagus, aut uallis pro Rheticone appellatur. Apparet Pomponium Bretigau ad Romanæ linguæ figuram in Rheticonem deflexisse. Andreas Althamerus in Tacitum.

Rhetor] rhetoris, pen. corr. accusatiuo rhetorem uel rhetora (ῥήτωρ) Qui artem oratoriam profitetur, & dicendi præcepta tradit. Cicero 3. de Finibus, 5, Item, ipsæ rhetorum artes, quæ sunt totæ forenses atque populares. Martialis libro 5. 57,

Omnes grammaticosq;, rhetorasq;

Deuites moneo. Plin. epistol. 3. lib. 3, Iam circunspiciendus rhetor Latinus, cuius scholæ seueritas, pudor in primis, castitas constet.

Rhetores, & qui dicendi præcepta tradunt. Cicero 1. de Orator. 42.

Græcè ab eloquendo ῥήτωρ, & Latinè eloquens dictus est. Cic. in Orator. 34.

Cicero noster dum ego adsum, non cessauit apud rhetorem. Cic. Quint. frat. lib. 3. 17. 20.

Eminentissimus rhetor. Quint. lib. 2. cap. 3. 1.

Magnus & nobilis rhetor. Vide Nobilis.

Congredi cum rhetore. Vide Congredior.

¶Rhetorice, rhetorices, pen. cor. uel Rhetorica, rhetoricæ (ῥητορικὴ) Quint. lib. 2. cap. 15, Huic eius substantiæ maximè conuenit finitio, rhetoricen esse bene dicendi scientiam. Cic. 2. de Finib. 28, Zenonis est, inquam, hoc Stoici, omnem uim loquendi, ut iam antè Aristoteles, in duas tributam esse partes dicere: rhetoricam palmæ, dialecticam pugno similem esse dicebat, quòd latius loquerentur rhetores, dialectici autem compressius.

Exercere rhetoricen apud Grammaticos. Quintilian. libro 2. capite 1. 3.

¶Rhetorica, rhetoricorum (ῥητορεία) Cic. de Fato, Rhetorica mihi nostra sat nota.

¶Rhetorici, rhetoricorum, mascul. gener. (ῥητορικοὶ) Libri de Rhetorica scripti. Quint. l. b. 3. cap. 1, Post quem tacere pro destitissimum foret, nisi & rhetoricos suos ipse adolescenti sibi elapsos diceret. De Cicerone. Idem numero quoq; singulari usus est lib. 3. cap. 5, Sicut ex Ciceronis quoq; rhetorico primo manifestum est.

¶Rhetoricus, pen. cor. Adiect. (ῥητορικὸς) Quod ad rhetorem siue rhetoricen pertinet. Cic. 2. de Orat. 6, Rhetoricis nunc quibusdam libris quos tu agrestes putas.

Ars rhetorica. Quint. lib. 2. cap. 17. 2.

More rhetorico loqui. Cic. 1. de Oratore, 66.

¶Rhetoricè, pen. corr. Aduerb. (ῥητορικῶς) Cic. de claris Oratorib. 21, Hanc enim mortem rhetoricè & tragicè ornare potuerunt. Idem 2. de Fin. 28, Rhetoricè igitur, inquam, nos mauis, quàm dialecticè disputare.

¶Rhetoricoteros, pen. cor. (ῥητορικώτερος) Magis rhetor. Cicer. 3. de Orat. 94, Quæ quum dixisset, in Albutium illudēs, ne à me quidem abstinuit, Crassum habeo generum, ne rhetoricotero' tu sis. Versus est fictus à Cicerone ad antiquum morem. Rhetoricotero' dixit, pro Rhetoricoteros. Veteres enim s finalem frequenter elidebant.

¶Rhetoricor, pen. corr. rhetoricaris (ῥητορίζω) rhetoricari, Rhetoricorum more loqui.

¶Rhetoricasti, Præteritum ab actiuo inusitato, pro Rhetoricatus es. Næuius Asinio, Age nunc, quando rhetoricasti, responde, quod te rogo. Nonius.

¶Rhetorisso, rhetorissas (ῥητορεύω) rhetorissare, Rhetoricè loqui, Pomp. Medico, Dolasti uxorem nunc, & propter me cupis concidere, & iam rhetorissas. Nonius.

Rhetus] ῥῆτος, unus Gigantibum apud Horatium 3. Carm. ode 4. 11.

Insanus Rhetus multo Iaccho. Valer. 1. Argon. 29.

Rhetus, Centaurus quidam Ixionis filius, de quo Lucanus libro 6. 78.

Teq; sub Oetheo torquentem uertice uulsas

Rhete ferox, quas uix Boreas inuerteret, ornos. Rhætus ab alijs scribitur.

Rheuma] rheumatis, pen. corr. neut. gen. (ῥεῦμα) Vnda, fluxus, catarrhus, fluentum impetus aquarum, tempestas, ἀπὸ τοῦ ῥέω, quod est fluo.

¶Rheumaticus, pen. corr. adiect. (ῥευματικὸς) Qui rheumate siue fluxione laborat. Plin. lib. 29. cap. 6. 33, Humanissimi eorum cinerem crematarum reseruandum ad hos usus in cornea pyxide censuere, aut tritas clysteribus infundendas orthopnoicis, aut rheumaticis.

¶Rheumatismus, rheumatismi, masculin. gen. (ῥευματισμὸς) Fluxio dicitur. Plinius libro 22. capite 18. 3, Radicem eius aliqui concisam seruari iubent funiculis pendentem, decoquuntq; in cibo contra fluxiones, quas Græci rheumatismos uocant.

Rheumatismus uentris. Plin. lib. 27. cap. 12. 7.

Rhexenor (ῥηξήνωρ) Nausithoi filius, & frater Alcinoi Phæacum regis, & pater Aretes, ab Apolline sagittæ ictu interfectus. Homer. lib. 7. Odyss.

Rhinion] rhinij, neut. gen. Dictū uidetur uoce Diminutiua, hoc est, à limula, quòd ad limæ similitudinem cicatrices & callos oculorum deterat. ῥίνη enim lima est. Celsus lib. 6. capite 6, de Rhinio collyrio. Collyrium uerò aptissimum est, quod Rhinion uocatur. Meminit & Galenus lib. 4. cap. 7. De compositione pharmacorum secundum locos.

Rhimotalces] Thracum rex, qui ab Antonio ad Augustum Octauiū transierat. Hic quū Cæsari Octauio petulātius, crebriusq; inter pocula societatē & coniūctū exprobraret, illud ab indigna-

Digitized by Google

ab indignato Augusto reportauit: Ἐγὼ (inquit) προδοσίαν φιλῶ, προδότας δ' οὐκ ἐπαινῶ, Amo proditionem, proditores uerò odi. Plutarchus. Vide Cælium Rhodiginum Lectionum antiquarum lib. 8. cap. 3.

Rhineç] sunt nigriores caricæ. Figues noires. Cæl. li. 16. c. 15.

Rhinnea] Insula Nomadum in mari Arabico. Plinius libro 6. cap. 28.

Rhinoceros] pen. cor. rhinocerotis, pen. prod. m. g. (ῥινόκερως) Animal. Plin. lib. 8, cap. 29, Iisdem ludis & rhinoceros unius in nare cornu, qualis sæpe uisus. Alter hic genitus hostis elephanto, cornu ad saxa limato præparat se pugnæ, in dimicatione aluum maximè petens, quam scit esse molliorem. Longitudo ei par, crura multo breuiora, color buxeus. Festus, Rhinocerotem quidam putant esse bouem Aegyptium. Pausanias affirmat rhinocerata duo habere cornua, alterum insigni magnitudine ex naribus extans, alterum quod supernè erumpit, exiguum quidem, sed ualidißimum. Vide Rhodig.

Rhinocerotis nasum habere dicimus, sagacem & prudentem uirum. Martial. lib. 1. 1. 32,

Maiores nusquam rhonchi, iuuenesq; senesq;,
Et pueri nasum rhinocerotis habent.

Rhinoceros, ponitur pro quodam uase oleum guttatim fundente lauantibus se in balineis. Martial. libro 14. 52, Guttus corneus loquitur,

Gestauit modò fronte me iuuencus,
Verum rhinocerota me putabis. Iuuen. Satyr. 7. 14.
—— exitus hic est
Tongilli magno cum rhinocerote lauari.
Qui solet.

Rhinoceros dicitur à ῥίν, ῥινὸς, quod nasum significat: & κέρας, cornu.

¶ Rhinoceros per translationem dicitur, qui dente eminente bronchus est. Lucilius,

Bronchus bouillanus dente aduersò eminulo, hic est rhinoceros. Quid sit aūt bronchus, uide suo loco.

Rhinoclisia] ῥινοκλισία, alterum callæ herbæ genus. Plin. lib. 27. cap 8, alterum genus eius, quidam Anchusam uocāt, alij Rhinoclisiā, folia lactucæ longiora, plumosa, radice rubra, quæ ignes sacros cùm flore polentæ sanat imposita.

Rhinocolura] siue ut Stephanus, Rhinocurara, legitur in Aegypto fuisse urbs, inde ita nuncupata, quòd incolæ forent mutilati nares, ut Stephanus idem interpretatur, & pluribus exposuit Diodorus. Colura nanq; & coluria dicūt, quæ caudam omnino non habent, aut mutilatam præcisamq; habent. Meminit ad Dardanum Hieronymus: sed Rhinocolura ab eo dicitur. Cælius Rhodig. lib. 3. cap. 30. Strabo lib. 16. Vide Senec. lib. 3. de Ira, cap. 20.

Rhinos] ῥινὸς, pellis: hinc ἀπερίῤῥινος, Andreas non contemptibilis author: si Salamādræ (inquit) sanguine, uel manum, uel omnino uestē infeceris, nocumēta ex igne haud prorsum sentiet. Cæl. Rhodiginus lib. 10. cap. 10, addit: Postremò, animal nec corio contegitur, nec præfulcitur squamma. Quin eo argumento Græcus poeta λεπτόδερον appellauit, quoniā pellem dicant rhinon.

Rinthon] Tragicus poeta, qui Iphigeniam descripsit. Cælius lib. 10. cap. 10, Mandya uerò Phænolæ similis habebatur, cuius meminit Iphigenia Rhinthon.

Rhioton] Vide Rhynton.

Riocharus] nomen fluuij in Colchide. Strabo lib. 10, In Colchidis autem finibus non procul à Dioscuriade Rhiocharus flumen labitur.

Rhion] ῥίον, Aetoliæ promontorium est. Plin. lib. 4. cap. 2, Promontorium Antirium, ubi ostium Corinthiaci sinus minus mille paßuum latitudine influentis, Aetolosq; dirimentis à Peloponneso. Promontorium quod contrà procedit, appellatur Rhion. Liuius quoq; libro 8. tertiæ Decadis huius Rhij meminit.

Rhiphæi] Vide Riphæi.

Rhipheus] a, um, Riphæi montes (ῥίπαια ὄρη) montes Septentrionales Scythiæ, quorum Cosmographi omnes meminerunt. Plinius lib. 4. cap. 12, Græci hoc nomen in secunda syllaba non aspirant, quòd ἀπὸ τῆς ῥιπῆς, hoc est à flatuum ui deductum putent, quòd ibi uehementißimè esse dicantur Boreæ flatus. Latini uerò tenuem π, mutant in φ, ad differentiam Rhipæorum montium, qui in Arcadia, teste Seruio collocantur. Vide Riphei.

Ripheula arma] oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 28, Rhiphearma Oppidum, quo uocabulo hordeum appellant.

Rhipheus] Vide Ripheus.

Rhitimna] ῥίτυμνα, Ptolemæo lib. 3. cap. 17. urbs Cretæ, hodie Rhetinum, uulgò Aretina.

Rhium] est promontorium in Archiuorum solum protensum longius (ut ait Strabo lib. 8.) in falcis figuram intus curuatum: unde & Drepanum, id est, falcem appellant. Iacet autem inter Patres & Aegium, Neptuni templum habens.

Rhizei] orum, populi Dardaniæ confines. Sunt in Acia populi, de quibus Strabo ita scripsit. Post Ardiæorum et Pleræorū oram maritimam Rhizeorum sinus est, & eorūdem Oppidum cum quibusdam castellis.

¶ Rhizicus, a, um: Rhizicus sinus, apud eundem lib. 7. Post sinum (inquit) &c.

Rhizias] ῥιζίας, succus est ex radice laserpitij profluens: nā qui è caulibus exprimitur, caulias appellatur. Plinius libro 19. capite 3.

Rhizicum] Lissus Oppidum est, & Acrolissus, & Epidamnus, quam Corcyræi condidēre, hoc tempore dicta Dyrrachium ab Cherroneso, &c.

Rhizes] animalia quædam in Aethiopia frequentia, forma tauris persimilia, uita uerò et magnitudine, pugnandi quoq; uiribus Elephantes referentia. Strabo lib. 17.

Rhizus] oppidum in magnesia iuxta Melibæam & Erymnem. Plin. lib. 4. cap. 9.

Rhoæ] ῥωαὶ, Sunt costæ tenuiores molliores q;. Cælius Rhodiginus lib. 4. cap. 4, Tenuiores mollioresq; costas Græci ῥωὰς uocant.

Rhoali] populi in Mesopotamiæ finibus. Plin. lib. 5. cap. 24, Qui cohærent Mesopotamiæ, Rhoali uocantur.

Rhoas] flumen in Themiscyrena, quod ex Caucaso defluit. Author Plin. lib. 6. cap. 4.

Rhoda] æ, Rhodiorum in Gallia Narbonensi metropolis: à quibus Rhodijs & Rhodanum dictum putant. Plin. lib. 3. cap. 14, Oppida de cætero rara, præiacentibus stagnis, Agatha quondam Maßiliensium & regio Volcarum Tectosagum: atq; ibi Rhoda Rhodiorum fuit: unde dictus multò Galliarum fertilißimus Rhodanus.

Rhodæi] orum. Strabo lib. 6. Cæterùm in mediterranea regione Rhodæi sunt & Lupiæ. Item: Huic obscruato ferente uento, Brundusinis propinquant portubus, & egreßi Rhodæos urbem Græcam pedestres ocyus aduentant. cuius oriundus Ennius poeta fuit.

Rhodanus] pen corr. (ῥοδανὸς) Fluuius Galliæ, à Rhoda, Rhodiorum oppido, ut ait Plin. lib. 3. Adeò magni cursus est, ut nix aduersa poßit nauigari aqua. Ferunt hunc amnem ex Alpibus oriri, quæ Italiam à Gallia diuidunt, non longè à fontibus Rheni & Danubij. Fertur per Lemanum lacum, & uersus Occidentem, per Galliam fluens, Ararim suscipit. Inde ad Meridiem conuersus, & Isaram Druentiamq; suscipiens,

Digitized by Google

piens, apud Heracleam, uno ostio, & paulo ulterius duob. alijs in mare Tyrrhenum irrumpit.

Gentes feræ Rhodani. Lucan. lib. 6. 29.

Celer Rhodanus. Tibull. lib. 1. eleg. 7. 3. Claud. 8. Paneg. 11.

Torrens Rhodanus. Claud. de mulabus Gallicis, 10. 1.

Velox Rhodanus. Claud. 2. in Ruffinum, 23.

Rhodia] a (ῥωδία) Nymphæ marinæ nomen, Oceani & Tethios filia, à roseo, ut uidetur, genarum colore impositum. Hesiod. in Theogonia. Est & uitis uuæq; genus è Rhodo Insula primum in Italiam aduectum. Virg. lib. 2. Georgic.

Non ego te mensis & dijs accepta secundis
Transierim Rhodia.

Rhodia radix] Herbæ nomen proprium, de qua sic Dioscorides lib. 4. cap. 41, Gignitur Rhodia radix in Macedonia, Costo similis, leuior, inæquabilis, quæ contrita rosas redolet. Valisima capitis doloribus, Si madefacta, fronti & temporibus cum rosacei momento imponatur.

Rhodigia Iacoba] mulier quædam Rhodigina, quæ malo genio correpta, à Cælio compatriota deprehensa est mẽdax in futurorum admonitionibus. Dæmoni malo nomen erat Cincinnatulus. Cælius lib. 8. cap. 18.

Rhodiginus Cælius] ex Rhodigio Insubriæ oppidulo, homo tantæ lectionis, scientiæ, sapientiæ, ut uerè eum anterioribus omnibus humanarũ literarũ scriptoribus palmã præripuisse liberè, uereq; pronunciem: nostris uixit temporibus quem tamen ex solis scriptis cognouimus. libros lectionum uariarum 30. bibliothecam diuinam, posteritati tradidit.

Rhodinus] pen. corr. (ῥόδινος) Adiect. à rhodos, quod Latinè rosam significat. Vnde Rhodinum oleum, quod rosaceum nostri nuncupauerunt.

Rhodites] ῥοδίτης, gemma à rosæ rubore nomen sortita. Plinius lib. ultimo cap. 11.

Rhododaphne] ῥοδοδάφνη, Frutex est, quem alio nomine uocant, Rhododendron, Florem habens similem rosæ, folium autem indeciduum, simile lauri folijs, unde Rhododaphne appellatur, nomine ex rosa & lauro composito: ῥόδον enim Græci appellant, quam nos rosam, & quam nos laurum dicimus, illi uocant Daphnim.

Rhododendros] ῥοδόδενδρος, quasi rosa arborescens dicta. Frutex est qui & Neriõ & Rhododaphne dicitur, à flore roseo, & folio laureo, eam esse ait Barbarus, quæ uulgò Sabina herba dicitur, officinis tamen Oleander appellatur. Plinius lib. 24. cap. 12, Rhododendros ne nomen quidem apud nos inuenit Latinum, rhododaphnen uocant aut neriũ. Mirum, folia eius quadrupedum uenenum esse: homini uerò contra serpentes præsidium, ruta addita, & è uino pota. Pecus etiam & capræ, si aquam biberint, in qua folia ea maduerint, mori dicuntur.

Rhodonia] ῥοδωνιά, locus ubi rosæ enascũtur, sicut Ionia locus in quo uiolæ excrescũt, quæ uocãtur ia, & Rhodinnia ola. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 10, Ionia si accentiunculũ in postrema recipiat apud Græcos, locũ signat, ubi uiolæ nascuntur, quæ dicũtur ia, quòd probat Libanius: sicut Rhodonia, ubi Rosæ. Sunt qui plantã ipsam eo nomine intelligant: quãquã est & ganeati genus condimenti Rhodonia, in Athenæi monumentis. Sed ῥοδωνία, inquit, λοπὰς nuncupatur quoq; id est ad rhoduntia: concinnabatur auium cerebellis, ac porcorum in rosa decoctis, numerosiore addito item garo, oleo, uino, pipere, ouorum luteis quæ is uocat τῶν ὠῶν τὰ χρυσᾶ.

Rhodope] oppidulum est Emporiensium, quod pleriq; à Rhodijs conditum fuisse tradunt. Strabo lib. 3. Plin. Rhodopes in Epiro commemorat, lib. 4. cap. 1.

Rhodope] penult. cor. (ῥοδόπη) Mons Thraciæ, à Rhodope Thracũ regina ibi sepulta: uel à Rhodope Strymonis amnis filia, ex qua Neptunus Athon gigantem genuit, qui & ipse monti nomen dedit, sed Ouidius ipsam Rhodopen conuersam tradidit, quòd deos aspernaretur. Virg. 8. eclog. 6,

—— duris in cotibus illum
Ismarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes.

Quaq; redit medium Rhodope porrecta sub axem. Virgil. 3. Georg. 71. Id est, inquit Seruius, Quà Rhodope mons Thraciæ protentus in Orientalem plagam, Gammaides in Septentrionalem reflectitur. Nam ideo ait, Redit sub Axem. Nã axis est Septentrio, qui Græcè ἄμαξα nominatur.

Glacialis Rhodope. Ouid. epist. 2. 23.

Thracia Rhodope. Senec. Hercul. Oethæo, 22. 5.

¶ Rhodopeius (ῥοδοπήϊος) Possessiuum: quinq; syllabarum: ut, Orpheus Rhodopeius: id est Thracius. Ouid. 10. Met. 10.

Rhodopis] ῥοδῶπις, Meretrix fuit quædam Thraciæ miræ pulchritudinis, quæ unà cum Aesopo captiua fuit. Illam Charaxes Mitylenæus frater Sapphus, maxima pecunia redemit, ut Herodotus scribit lib. 2. Cuius rei etiam meminit Sappho in epistola ad Phaonem apud Ouidium, 21. 13. Hanc eandem Plin. lib. 36. cap. 12. pyramidem laudatissimam construxisse scribit, ne quis opes regum miretur: ut maiore sit miraculo, eam tantas opes meretricio quæstu conquisisse: asseritq; unà cum Herodoto, illam Aesopi philosophi conseruam & contubernalem fuisse.

Rhodora] herba. Plin. lib. 24. cap. 19, Rhombotinum (inquit) arborem demonstrauimus inter arbusta. Iuxta hanc uiduam uite nascitur herba, quam Galli Rhodoram uocant: caulem habet Virgæ ficulneæ modo geniculatum, folia Vrticæ in medio exalbida, eadem procedẽte tempore tota rubentia, florem argenteum. Præcipua contra tumores, feruoresq; & collectiones, &c.

Rhodos] ῥόδος, Nomen urbis, ut ait Strabo, super Orientali promontorio sita, dicta quòd capulo rosæ illic inuento sit ædificata. Ea portubus olim & uijs & mœnibus & reliquis ornamentis tantopere cæteras superauit, ut nulla putaretur æqualis: legum præstantia & naualis rei peritia adeò ualuit, ut annis multis maris imperio potiretur, & piratarum latrocinia sustulerit. Quo etiã nomine dicta est insula, in qua ea urbs, est quã Plin. Lyciæ, & primam Cycladum scribit esse uenientibus ab Oriente. Hæc insula nongentorum ac uiginti stadiorum ambitu patet, inter Asiaticas insulas tertia. Nam Lesbus & Cyprus maiores habentur. Prius Ophiusa dicta est, deinde Siaclia, postea Telchin: eo quòd Telchines insulam incolerent, quos nonnulli maleficos, alij eximios artifices fuisse tradunt: qui æris & ferri fabricam inuenisse dicuntur. Sunt qui hanc insulam Carpathio mari assignant, ut ex Luciliano uersu intelligi licet,

Carpathiũ Rhodos in pelagus se inclinat apertum. Soli sacra est, qui puellæ nomine Rhodiæ amore captus, Rhodũ ab ea nominauit, ut Diodorus lib. 6. refert. Nã ut Solinus author est, nunquam ita cælum nubilũ est, ut in sole Rhodos nõ sit. Aurũ Rhodi pluisse ob fœlicitatem insulæ cecinit Pindarus, ubi studia liberalium artium & in primis oratoriæ facultatis floruerunt. In ea fuit admirandæ magnitudinis colossus. In ea etiam urbs opulentissima Lyndus, ex qua Cares statuarius, qui colossum extruxit Gymnasium habuit Asiatica eloquentia & mathematicis studijs clarissimum. Vide Vitruuiũ lib. 7. Dicta etiam est, Asteria, Aethræa, Trinacria, Corymbia, Pœessa, Atabyria ab rege. Plin. lib. 5. cap. 31.

Aspera Rhodos. Stat. 2. Sylu. 1. 18.

Nobilis Rhodus. Catull. de Phaselo, &c. 4. 2.

Phœbea Rhodos. Ouid. 7. Metam. 73.

¶ A Rhodus fiunt adiectiua Rhodius, & Rhodiensis, & Rhodiacus. Vuis Rhodia. Virg. 2. Georg. 21.

Rhoduntia]

Digitized by Google

Rhoduntia] est locus sanè munitus, apud Heracleam; non procul ab antiqua Thracide. Strabo lib. 9.

Rhodussæ] duæ Insulæ in Bosphoro ante propontidē & Hellespontum. Plin. lib. 5. cap. ult.

Rhœas] tertij generis papauer, quod nostri appellāt papauer erraticum. Plin. lib. 19. cap. 36.

Rhœas] ῥοιάς, dicitur, quum angulus oculi ex latente quadam causa secesserit, aut praua curatione sublatus fuerit, ut lachrymas continere non amplius possit: sed humorem dimittat. Galen. in lib. finitonum medicæ artis.

Rhæba] ῥαιβὰ, Galenus in libro de Causis morborum: Interpestiui autem, & vehementiores motus labefactant mēbra, ac in quam minimè sit oportunum partem circumagunt. Crura etenim ex ipsa innitentium corporū grauitate, aut ad exteriora, aut ad interiora uertuntur, ut magis ad hæc quàm ad illa primum tibiæ momentum declinet: quibus enim est rectior, quàm natura conueniat, blesa fit magis: quibus autem cauior, efficitur Rhæba. Voco autem blesum, quod ad exteriora conuertitur: Rhæbum autem, quòd in contrariam partem.

Rhæbus (ῥοῖβος) equus fuit Mezentij apud Virg. 10. Aeneid.

Rhæbe diu, res si qua diu mortalibus ullà est,
Viximus, &c.

Rhædias] fluuius Macedoniæ, qui in Axium influit. Plinius libro 4. cap. 10.

Rhœo] ῥοιὼ, Cælius lib. 7. cap. 5, Vino autem ueritas attribuitur: hinc Græce οἶνος καὶ ἀλήθεια λέγεται. superspōdij uerò id loco fuerit. Staphylum Dionysij filium, ῥοιὼ, id est, Rhoeo filiam suscepisse, quā n Apollo compressit: id ubi resciuit pater, coniectam in arcam demisit in mare.

Rhœtaces] fluuius in Armenia qui ex Caucaso monte in Arabonem influit: Arabo autem in mare Caspium intrat. Strabo lib. 11.

Rhœtus] ῥοῖτος, Marrubiorum rex in Italia, qui Anchemolo filio Casperiam superduxit nouercam: hanc priuignus stuprauit: quo cognito quum eum pater persequeretur, & ad pœnam uocaret, fugiens ille, se ad Turnum contulit. Hæc Seruius in illud Virgil. 10. Aen. 78,

Hinc Helenum petit, & Rhœti de gente uetusta
Anchemolum, thalamos ausum incestare nouercæ.

Rhœteum] pen. prod. (ῥοίτειον) Troiadis oppidum, ubi fuit Aiacis Asylum, inquit Seruius: sicut in Sigeo, Achillis. Inde, Litora Rhœtea, apud Virgilium 6. Aeneid. 101.

Quidam Rhœtum montem Troianum fuisse dicunt, in quo Aiax Telamonius postquam seipsum interfecit, sepultus fuit. Vnde Rhœteus & Rhœteius.

Capax Rhœteum. Ouid. 4. Fast. 56.

Ora Rhœteæ. Virg. 3. Aeneid. 22.

Profundum Rhœteum. Ouid. 11 Metam. 40.

Rhœti] populi sunt, quos Strabo lib. 4. & Vindelicos in ijs alpium partibus collocat, quæ ad Orientem & Austrum spectant, ut sint Heluetijs & Boijs finitimi. Hor. 4. Car. ode 4,

Videre Rhœti bella sub alpibus, &c.

Rhoites] ῥοίτης, Vinū ex malis punicis expressum, quæ Græci ῥοιὸς appellant. Dioscorides lib. 5. cap. 25.

Rholus] Vnus ex his Architectis qui Lemnium Labyrinthū ædificarunt. Plin. lib. 36 cap. 13.

Rhombis] maior & minor, nomina sunt locorum in Mæotide, de quibus ita Strabo lib. Geographiæ, 11, Nauigantibus secus terram, & ad octingenta stadia Tanaide progredienti, primum est is qui magnus Rhombites dicitur, ubi piscatio multa est & conditura aptæ: inde aliorum octingentorum stadiorum interuallo, est minor Rhombites, quòd promontorium non adeò piscibus abundat. Maiores Rhombitani insulas habent stationibus plenas, &c.

Rhombus] rhombi, m. g. (ῥόμβος) Græca uox est, significatq; figuram quadratam solidam, cuius latera omnia sunt æqualia, anguli uerò obliqui tettapleuros, id est, quatuor laterum. Hic si in terram iactetur, uoluitur ad similitudinem ferè cylindri. Vtebantur eo maleficæ mulieres ad deducendam lunam tortis filis confecto. Martial lib. 9. 31,

Quæ nunc Thessalico lunam deducere rhombo.

Rota straminea rhombi. Propert. lib. 3. eleg. 6. 6.

Torto rhombo concita licia. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 2.

Rhombus, Piscis genus. Iuuen. Satyr. 4. 4,

Incidit Hadriaci spatium admirabile rhombi
Ante domum Veneris. Martial. lib. 1. 81,
Quamuis lata gerat patella rhombum,
Rhombus latior est tamen patella. Sic Plinius libro 32, capite 9. 8. Et

Grandes rhombi. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 19.

Rhombus, Torques, siue machinula illa, quam uertendo mulieres tramam ad lanicium nent.

Rhomphæa] rhomphææ (ῥομφαία) Genus gladij. Valerius Flaccus lib. 6,

Aequaq; nec ferro breuior; nec rhomphæa ligno. Penultima corripitur à Flacco hoc loco, licet à Græcis scribatur cū diphthongo ῥομφαία. Liu. 1. ab Vrbe, Thracas quoq; Rhomphææ, ingentis & ipsæ longitudinis, inter adiectos undique ramos impediebant.

Rhonchus] rhonchi, m. g. (ῥόγχος) Stertentis sonus, nomen fictitium. Martial. lib. 1. 32,

Maiores nusquam rhonchi: iuuenesq; senesq;,
Et pueri nasum rhinocerotis habent. Idem lib. 3. 40.

¶Rhonchisso, rhonchissas (ῥογχάζειν) rhonchissare, Stertere. Plautus, Cyathissat dum cœnat: dum dormit, rhonchissat.

¶Ronchisonus, rhonchisoni, pen. corr. (ῥογχονηχὲς) Qui sonat rhonchos, & derisor est. Sidonius,

Nec nos rhonchisonos rhinocerote notat.

Rhopalos] herba, quàm alij Nymphæam, alij Heraclion nominant: Plin. lib. 25. cap. 8, Nimphæa nata traditur, Nympha, Zelotypia erga Herculem, mortua. Quare Heraclion uocāt aliqui, alij Rhopalon, à radice clauæ simili. Ideoq; eos, qui biberint eam, duodecim diebus coitu geniturāq; priuari. Laudatissimam in Orchomeno & Marathone. Boeti Madon uocant, qui & semen edunt. Nascitur in aquosis, folijs magnis, in summa aqua, & alijs ex radice prodeuntibus, flore Lilio simili, & quum defloruit, capiti papaueris in caule: secatur, Autumno, Radix nigra in sole siccatur, aduersaturq; aluinis.

Rhopographia] Virgultorum stirpiumq; descriptio, qualis ad ripas amnium esse solet, uel natura uel arte facta. Ripula.

Rhoptron] est quod nos in ianua circūm dicimus. Lysias: Ad sacrum Rhoptrum equum destinauit. Cælius lib. 8. cap. 13.

Rhosos] oppidum in Syria ad Casium montem, à quo Rhosiorum. Plin. lib. 5. cap. 22, Oppidum Rhosos à tergo portæ, quæ Syriæ appellantur, interuallo Rhosiorum montium & Tauri.

Rhosphodusa] alio nomine à Stephano Rhodussa dicta, Insula est maris pontici, paulum admodum à Mafra distans. Plin. lib. 4. cap. 13.

Rhossus] Ciuitas in sinu Issico, non procul ab Alexandria, Nicopoli, & Myriandro: Strabo lib. 4. & 16. Rhossus (inquit) inter ipsum, & Seleuciam posita.

Rhoxalani] populi in Scythia. Plin. lib. 4. cap. 12.

Rhoxana] ῥωξάνη, Oxyartis filia, & Vxor Alexandri Magni, quæ illi iā uita functo posthumum peperit, de qua multa tum apud Q. Curtium, Arrianum, tum apud Plutarchū in opusculo,

Digitized by Google

in opusculo, De Virt. & fortuna Alexand.

Rhoxotani] ῥοξανοὶ, populi septentrionales, inter Boristhenem & Tanaim amnes, cãpestria incolentes, Strabo. lib. 7.

Rhudiæ] arum, urbs in Apuleia, de qua scribit in hunc modum Alexandrinus Alexander lib. 1. Genial. dierum, cap. ultimo, Sed quia Tarenti mentio & Illeæ facta est, admoneor etiam Rhudiarum in Appulis sitæ urbis, quæ multi nominis, & famæ non minoris habitæ sunt. de hac Plin. libro 3. capite 11.

Rhus] ῥοῦς, Fruticis genus duplicem utilitatem habentis: ab antiquis enim ad condienda obsonia uæniebat, & concinnandis conficiendisq; pellibus utilis erat: unde frutex curiarius, & rhus sutorius appellatur. Plin. lib. 24. cap. 11. 7. Rhus, quæ erythros appellatur, frutex est, & huius fruticis semen uim habet astringendi, refrigerandiue.

Rhusceno] Rhuscenonis: amnis in Narbonensi Gallia è Pyrenæis montibus defluit. Est in eadem prouincia Vrbs eiusdem nominis, Rußilio nunc nominata. Strabo lib. 4, Elpyrene quidem Rhusceno & Ilibyrrhis amnes exeunt, è quibus uterque eiusdem nominis urbem habet. Iuxta Rhuscenorum lacus est, &c.

Rhyas] ῥυὰς, est angulorum carnis assumptio, ob quam causam effluit lachryma. Galenus in libro finitionum medicæ artis.

Rhymus] ῥύμος, Mysiæ fluuius iuxta Alasiam fluens, & per Mygdonium campum in Rhyndacum influens. Strabo libro 12.

Rhyndacus] ῥυνδακὸς, fluuius, teste Strabone lib. 12. ex Aranitide ortum habens, qui assumptis ex Abrettana Mysia cum alijs, tum etiam Mecesto, ab anchora Abasitica in Propontidem iuxta Besbicum insulam emittit.

Rhynitalcus] uir fuit Thracius, cuius exemplo, teste Plutarcho in uita Romuli, Cæsar sæpe dicere consueuerat amare quidem se proditionem, sed proditores magnopere abhorrere.

Rhynton] ῥίντων, Poeta comicus, patria Tarentinus, nugator uilißimus, in agendis præcipuè fabulis, ad quem alludunt tam Varro, quàm Columella, apud quos modò legitur Mython, modò Rhynton. Varro lib. 3. de Re rust. cap. 3. 6, Quis contrà nunc Rhynton non dicit sua nihil interesse utrum his piscibus stagnum habeat plenum, an ranis? Eadem uerba habet Columella, lib. 8. cap. 16. 4. Athenæus libro 3. λειπνοσοφιςῶν hunc Rhyntonem citat in comœdia Amphitryone. Cicero quoq; ad Atticum lib. 1. epist. ult. Nam ut ait Rhynton ut opinor, εἰ μὲν παρ' ὑλῶν φέρη, οἷς δ' ὑλῶν μία. Ad quem senariolum uice prouerbij iactatum putantur allusisse Varro & Columella.

Rhyparographus] rhyparographi, penult. corr. Sordidarum humiliumq; rerũ pictor. Plinius lib. 35. cap. 10. 45, Tonstrinas sutrinasq; pinxit, & asellos, & obsonia ac similia: ob hoc cognominatus Rhyparographus, in ijs consummata uoluptatis: quippe eæ pluris uæniere, quàm maximæ multorum.

Rhyphos] ῥύφος, puluis sordida, sordes, puluerulentum. Galen. libro 8. de Simplicium medicamentorum facultatibus, cap. 82.

Rhyssosis] ῥύσσωσις, morbus est oculorum, quem Latinè Rugationem appellamus. Cælius lib. 2. cap. 20.

Rhytius] Cretæ ciuitas, teste Homero lib. 2. Iliad.

Rhythmus] rhythmi, masc. g. (ῥυθμὸς) Latinè numerus dicitur. Quint. lib. 9. cap. 4, Sunt numeri rhythmi, qui neque finem habent certum, nec ullam in contextu uarietatem: sed qua cœperunt sublatione ac positione ad finem usq; decurrunt. Diomedes, Rhythmus est uersus imago modulata, seruans numerum syllabarum, positionem sæpe sublationemq; continens. Differt à metro: quia temporũ, syllabarum, generumq; congruentia in infinitum multiplicatur ac profluit.

Rhytium] genus uasis. Martial. libro 2. 35. ad Phœbum,

Quum sint crura tibi simulent quæ cornua lunæ,
In rhytio poteris Phœbe lauare pedes?

¶ Rhythmicus, pen. cor. (ῥυθμικὸς) ut, Musicus dicitur, qui numeros in cantu uel in prolatione aut sono obseruat. Cic. 3. de Orat. 105, Neque tamen hoc tanti laboris est, quanti uidetur; nec sunt hæc rhythmicorum ac Musicorum acerrima norma dirigenda.

R I

Rica] ricæ, Quadratum uestimentum fimbriatum, & purpureum, quo pro palliolo utebantur Flaminicæ. Alij dicunt quòd ex lana fiat succida alba, quod conficiunt uirgines ingenuæ patrimæ matrimæ ciues, & inficiatur cæruleo colore. Hæc Festus. Plautus Epid. 5. 49,

Supparum, aut subminiam, ricam, basilicũ, aut exoticũ.

Nonius, Rica est quod nunc sudarium dicimus.

Rica, genus ueli quo mulieres capita tegunt. Dictum à ritu, ut Varro author est, quòd à Romano ritu sacrificia fœminæ quum faciunt, capita tegunt.

¶ Ricula, Dimin. pro Sudario ponitur, apud Festum.

Ricinium] ricinij, neut. gen. palliolum est fœmineum breue. Author Nonius Marcellus. Varro de uita populi Romani, lib. 1, Et quò mulieres in aduersis rebus ac luctibus, quũ omnem uestitum delicatiorem ac luxuriosum posteà instituunt, ricinia sumunt. Cic. libro 2. de Legibus, Extenuato igitur sumptu tribus ricinijs, & uinculis purpuræ, & decem tibicinibus, tollit etiam lamentationem. Varro lib. 4. de lingua Latina, ricinium dictum putat, quòd eo uterentur duplici, ab eo quòd dimidiam partem retrorsum iaciebant, à reijciendo. Idem ταφῆ μενίππου: Nihilo magis dicere muliebre, quàm de muliebri ricinio palliolũ simplex. Ricæ, & Riculæ, inquit Festus, uocantur parua ricinia, ut palliola ad usum capitis facta. Quidam Ricinum scribunt. Vide Recinium.

¶ Riciniatus, pen. prod. Adiect. Ricinio indutus, Arnobius libro 6. aduersus gentes, Fronte Ianus ancipiti, riciniatus Iuppiter.

¶ Ricinus, na, num, apud Nonium: ut, Mitra ricina. Varro Prometh. libro 1, Aliæ mitram ricinam, aut mitram melitensem.

Ricinus] pen. prod. (κυνοραίστης) Genus uermis, canes acrius atq; boues infestans. Varro 2. de Re rust. cap. 9. 12, Quidam nucibus Græcis in aqua tritis perungunt aures, quòd muscæ & ricini & pulices soleant (si hoc unguine nõ sis usus) eas exulcerare. Plin. lib. 22. cap. 18. 3, Et ricinos canum necant. Col. lib. 6. cap. 2. 5.

Ricini quoq; ouium sunt. Cato de Re rust. cap. 103.

Ricinus (κίκι) Frutex grana ferens ricinis animalibus similia, unde nomen traxit. Græcis cici appellatur. Plin. lib. 15. cap. 7. 1, Proximum fit & è cici arbore in Aegypto copiosa: alij crotonem, alij trixin, alij sesamum syluestre appellant. Et paulo post, Nostri eam uocant ricinum à similitudine seminis. Vulgus nostrum hodie uocat Palmam Christi. Cuius semine & granis exprimitur oleum cibis fœdum, lucernis emplastrisq; utile, ricininum appellatum, inquit Dioscorides. Galenus Cicininum uocat. Cæterum ricinum Hetrusci phaselum Romanus appellant.

Ricinus, Aliter. Plinius lib. 23. cap. 7. 21, Mori germinatione prius quàm in folia exeant sinistra decerpi iubentur futura poma: ricinos Græci uocant. Hi terram si non attigere, sanguinem sistunt adalligati.

Digitized by Google

Ricto] rictas, rictare, Est leopardorum, quum uocem emittunt. Vide Minanio.

Rictus] Vide Ringo.

Rideo] rides, risi, risum (γιλάω, μειδάω, μειδιάω, μειδιάζω) ridere, Notæ significationis Gell. lib. 1. cap. 19, Rex, quasi anus ætate desiperet, risit. Cic. 5. Verr. 61, Ridere conuiuæ, cachinnari. Idem ad Gallum, lib. 7.26.2.

Fletu misto risit. Stat. 9. Thebaid. 16.3.

M. Crassus semel in uita risit, ex quo uocatus ἀγέλαστος. Cic. 5. de Finib. 157.

Rideo tibi. Plaut. Truc. 19.8.

Alicui ridere. Virg. 5. Aen. 72.

Ridere aliquem, pro Deridere. Terent. Adelph. 4.2.10. Cic. de Arusp. resp. 6, Quum riseritis impudentiam hominis, tum à me de tota concione audietis.

Risi niuem atrã, teq; hilari animo esse & prompto ad iocandum ualde me iuuat. Cic. Qu. fratri, lib. 2.15.1.

Ridet amatorem Lyda puella suum. Ouid. 2. Fast. 72.

Versus alicuius ridere. Horat. 1. Serm. Satyr. 6.11.

Ab omni conuentu rideri. Horat. 1. Serm. Satyr. 7.5.

Ridere de re aliqua. Cic. ad Attic. lib. 14.322.2.

Ridere in stomacho. Cic. ad Cælium, lib. 2.15.19.

Ridere risum. Cic. ad Gallum lib. 7.26.2.

Intempestiuè ridere. Quint. lib. 6. cap. 1.29.

Dulce Venus risit. Ouid. epist. 15.17.

Reddes dulce loqui, reddes ridere decorum. Horatius 1. epistol. 7.6.

Aequora Ponti tibi rident. Lucret. lib. 1.2.

Domus ridet argẽto, Splendet. Horat. 4. Car. ode 11.2. Acron.

Fortuna ridet uultu sereno. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.6.

Tempestas ridet. Lucret. lib. 5.280.

Deos ridet inultè. Ouid. 3. Amor. eleg. 3.4.

¶ Ridens, Participium (γιλῶν) ut, Arridere ridentibus. Horatius in Arte, 21.

Dulce ridens. Catull. ad Lesbiam, 48.1.

Vndæ ridentes. Lucret. lib. 5.201.

¶ Ridendus, Aliud partic. (γιλαστέος) Horat. 1. epist. 1.2,

Solue senescentem maturè sanus equum, ne
Peccet ad extremum ridendus.

¶ Ridibundus, Adiectiuum (γιλασῖνος) Abundè ridens. Plautus. Epid. 9.33,

Illam ridibundam atq; hilaram huc adduxit simul.

¶ Ridiculum, ridiculi, pen. corr. (γέλοιον) Sermo risum excitans. Terent. And. 3.1.16, Hui, tam citò? ridiculum. Idem Eunuch. 5.7.3,

Mihi solæ ridiculo fuit, quæ quid timeret, sciebam. Cic. 2. Ver. 12, Alijs illud indignum, alijs ridiculum uidebatur.

Sæpe etiam sententiosè ridicula dicuntur. Cic. 2. de Orat. 158.

Eludere ridiculum ridiculo. Quint. lib. 6. cap. 3.54.

Est ridiculum ad ea quæ habemus, nihil dicere, &c. Cic. pro Archia, 6.

Esse in ridiculo. Vide In.

Haberi in ridiculo. Vide In.

Iacere ridiculum, & Mittere. Vide Iacio & Mitto.

Iteratu ridiculum. Vide Iter.

Per ridiculum. Cic. 2. Offic. 180, Quum studiosè de absentibus detrahendi causa, aut per ridiculum, aut seuerè, maledicè, contumelioseq; dicitur.

¶ Ridiculus, pen. corr. Adiect. (γιλοῖος, καταγέλαστος) Qui alijs risui est, & de quo alij rident. Terent. Eunuch. 2.3,

At ego infœlix, neque ridiculus esse, neq; plagas pati Possum. Cic. Verr. 4.104, Hoc postulatum de statuis ridiculum esse uideatur ei, qui rem sententiamq; non perspiciat. Plau. Sticho, 4.68, locos ridiculos uẽdo, agite licemini.

¶ Ridiculissimus, antiquum. Plaut. Sticho, 6.58,

—— euge quando
Adbibero, alludiabo, tum sum ridiculissimus.

O' rem ridiculam? Catull. ad Catonem, 52.1.

Facie magis quàm facetijs ridiculus. Cic. Att. lib. 1.8.4.

Poema ridiculum. Horat. 2. epist. 1.48.

Multa Græcorum ridicula & salsa. Cic. 2. de Orat. 120.

¶ Ridicularius, Adiectiuum, antiquum (καταγέλως) Idẽ quod Ridiculum. Plaut. Trinum. 4.22,

Sed hoc animum aduorte, aufer ridicularia. Gell. lib. 4. cap. 20, Qui iurabat, cauillator quidem, & canicula, & nimis ridicularius fuit.

¶ Ridiculè, pen. cor. Aduerb. (γελοίως) Terent. Adel. 4.5.42,

—— hæc mi pater
Te dicere æquum fuit, & id defendere.
M. Ridiculè: aduersumne illum causam dicerem,
Cui ueneram aduocatus? Cic. 1. de Orat. 125, Non modò acutè, sed etiam ridiculè ac facetè.

¶ Risio, risionis. Verbale (μειδίασις) Plaut. Stich. 12.7,

—quot ego
Voluptates fero, quot risiones, quot iocos.

Videres incantata lacertis uincula cum risu, & ioco. Horat. 1. Serm. Satyr. 9.10.

¶ Risor (γελαστής) Aliud uerbale. Horat. in Arte, 46,

Verum ita risores, ita commendare dicaces
Conueniet Satyros.

¶ Risus, huius risus, m. gen. Idem (γέλως, μειδίασμα) Plaut. Milit. 80.14, Nequeo hercle quidem risu meo moderarier,

Risu blando fraudem prætexere. Claud. 1. in Ruffinum, 20.

Gratus risus. Horat. 1. Carm. ode 9.5.

Ineptus risus. Catull. in Egnatium, 37.4.

Lachrymosi risus. Stat. 6. Thebaid. 33.

Lentus risus. Horat. 2. Carm. ode 16.6.

Multus risus. Horat. 4. Carm. ode 13.6.

Obscœni risus. Ouid. 2. Trist. 82.

Soluto risu ludere. Virg. 2. Georg. 77.

Teneri risus pueri. Claud. 2. Paneg. 80.

Tremulus risus. Lucret. lib. 2.195.

Adimere risum. Vide Adimo.

Captare risum. Cic. 2. Tuscul. 25.

Mappa compescere risum. Horat. 2. Serm. Satyr. 8.13.

Risus non bene componitur ore mendaci. Tibul. lib. 3. ele. 7.1.

Conciliatur risus. Quintil. lib. 6. cap. 3.17.

Concitare risum. Cic. 2. de Oratore, 130.

Consequutus est risus. Cic. Metello, lib. 5.2.6, Visa est oratio non iniucunda, & mediocris quidam est risus consequutus. Idem ad Qu. frat. lib. 2.10.6, Magni risus consequebantur. Vide Consequor.

Consumere risum. Vide Consumo,

Continere risum. Vide Contineo.

Dare risus. Horat. 2. Serm. Satyr. 5.12.

Edere risum. Cic. ad Qu. frat. lib. 2.13.3.

Elicere risum alicui. Iuuen. Satyr. 7.22.

Risus est de. Cic. 2. Philip. 81, Qui risus hominum de te erat?

Excipere aliquid risu & osculo. Quint. lib. 1. cap. 2.7.

Excutere sibi risum. Horat. 1. Serm. Satyr. 4.7.

Risus factus est. Cic. 6. Verr. 23.

Vnde oriebantur risus, dulcesq; cachinni. Lucret. 5.282.

Quatere populum risu. Horat. 2. epist. 2.17.

Mereri risum. Quintil. lib. 6. cap. 1.34.

Mouere risum. Cic. ad Att. lib. 6.114.12, In quo tamen ille mihi risum magis quàm stomachum mouere solet. Vide Moueo. Horat. 1. epist. 3.4. (29.

Mouere risum facto aliquo, uel ipso uultu. Quint. lib. 6. cap. 1.

Soluentur

Digitized by Google

Soluentur risu tabulæ. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 18.
Tenere risum. Cic. de clar. Orat. 162.
Tollere risum. Horat. in Arte, 77.
Risus Sardonius: Ris d'hoste, apud nos, Ridere risu Sardonio in eos dictum, qui præferunt lætitiam, cùm intus angantur curis, quiq; blanditijs uelant odium, risus Sardonius dicitur, quòd in Sardinia Apiastro similis herba nascatur, cuius esus diducto ore uelut ridentes homines mortem oppetere cogit.
Risus, idoli nomen. Deum enim risuum multi olim populi, risu, gesticulatione, summaq; lætitia coluerunt. Lilius Syntag. 1. lib. Histor.
Ridica] ridicæ, pen. corr. (χάραξ) Pedamentum uinearum. Col. lib. 11. cap. 2. 7, Palos una opera cædere, & exputatos acuere centum numero potest: ridicas autem querneas siue oleagineas findere, & dedolatas utraq; parte exacuere numero sexaginta. Varro 1. de Re rust. cap. 8. 3, Vnum robustum quod optimum solet afferri in uineam è quercu ac iunipero, & uocatur ridica. Colum. lib. 4. cap. 12. 1, Hic annus nondum uehementem palum aut ridicam desiderat. Pedamentum uinearum, inquit Budæus, aut est fissile, ut ridica, quo hodie plurimum utimur: aut est teres, ut palus. Plin. lib. 17. cap. 22. 6, Pedamenta optima quæ diximus, aut ridicæ robore, oleaq;: aut si non sint, pali è iunipero, cupresso, laburno, sambuco.
Ridiculus] Vide Rideo.
Rienes] antiqui uocabãt Nefrundines, quia Græci eos νεφροὺς uocant: Plautus in Satyrione,

Malè tibi euenisse uideo.

Glaber erat tanquam rien. Festus.
Rigeo, Rigidus] Vide Rigor.
Rigiacum] authore Ptolemæo lib. 3. cap. 9. Attrebatum ciuitas: uulgò Arras.
Rigo] rigas (ἀρδύω, βρέχω, ποτίζω, ὀχετεύω, ὀχετηγέω) rigare, Madefacere, humorem aspergere. Plin. libro 12. cap. 11, Rigatur arbor gelidis fontibus.
Conspergere & rigare. Colum. lib. 5. cap. 6.
Iuppiter utilibus quoties rigat imbribus agros. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 2.
Arma cruore rigare. Virg. 6. Aen. 62.
Arua rigare. Horat. 3. Carm. ode 3. 10.
Lux solis rigat cælum. Lucret. lib. 4. 41.
Indigno teneras imbre rigante genas. Ouid. 1. de Arte, 107.
Hortus rigatur fonte. Ouid. 5. Fast. 42.
Ora rigantur aquis. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 6.
Ora rigauit fletibus. Ouid. 11. Metam. 84.
Lachrymis uultum & ora rigare. Virg. 9. Aeneid. 51.
Rore rigare. Cic. 1. de Diuinat. 38.
Rigant uenæ sanguinem uitalem membris. Plinius lib. 11. cap. 37. 53.
Ingenia omnium rigare. Author ad Herennium, lib. 4. 148.
¶Rigans, participium (βρέχων) ut, Nimbi rigantes. Lucret. libro 6,

Atque alijs aliæ nubes, nimbiq; rigantes.

¶Rigatio, Verbale (ἄρδευμα) Colum. lib. 11. cap. 3. 39, Sin autem sicco loco seri debuerint, quòd rigationem ministrari non expediat, mense Februar. sesquipedali altitudine sulci faciendi sunt.
¶Riguus, Adiect. (κατάρρυτος) Quod aquis irrigatur: cui opponitur Siccaneus. Col. lib. 2. cap. 17. 2. de prato loquens, Eius igitur, inquit, animaduertimus duo genera: quorum alterum est siccaneum, alterum riguum.
Amnes rigui. Virg. 2. Georg. 97.
Hortus riguus. Ouid. 8. Metam. 130.

Saltus rigui. Claud. 2. de raptu Proserp. 1.
¶Riguum, rigui, neut. gen. substantiuum, Rigatio, uel aquæ ipsæ rigantes. Plin. lib. 17. cap. 26, Rigua æstiuis uaporibus utilia, hyeme inimica, autumno uaria.
Rigor] rigoris, pen. prod. (ῥῖγος) Frigiditas uehemens. Plin. epist. 161. b, Rigor aquæ certauerit niuibus, nec color cedit. Plautus Pœnulo, 5. 46, Longum est rigorem maleficũ exornarier. Colum. libro 9. cap. 14, Quàm recentissimi rigoris aqua infusa.
Rigor neruorum. Celsus lib. 4, cap. 3.
Calor & Rigor, contraria. Plin. lib. 7. cap. 50. 4.
Horridus rigor. Valer. 3. Argon. 53.
Formosus rigor. Claud. de nuptijs Honorij, 65.
Rigor (σκληρότης) Durities. Virg. 2. Georg. 29,

Tum ferri rigor, atq; argutæ lamina serræ. Seruius.

Rigor naturæ. Plin. lib. 7. cap. 19. 1, Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quendam, toruitatemq; naturæ duram & inflexibilem, affectusq; humanos adimit. Idẽ lib. 9. ca. 3, Oratio habeat rectam quandam uelut faciem, quæ stupere immobili rigore non debeat.
Rigor stillicidij. Scæuola in l. Olymp. §. ult. ff. de seruit. urb. præd.
Rigoris iuris Modestinus in l. si expreßim. ff. de appell. Si expreßim sententia contra iuris rigorem data fuerit.
¶Rigoratus, penult. prod. Adiect. (σκληρωθείς) Plinius lib. 17. cap. 23. 12, Traduces Gallica cultura bimi utrinq; lateribus, si pes quadrageno distet spacio, quaterni si uiceno, inter se obuij miscentur, alligantúrq; unà conciliati, uirgultorum comitatu obiter rigorati qua deficiant. Hoc est, rigidiores & firmiores facti.
¶Rigidus, pen. corr. Aliud. adiect. (ῥίγιος, ἀτεγνής, σκληρός, αὐθέκαστος) Frigidum. Virg. 2. Georg. 64,

Tellurem Borea rigidam spirante moueri.

Nec poterit rigidas scindere remus aquas. Ouidius 3. Trist. eleg. 10. 10.
Manus rigida. Ouid. 14. Metam. 129.
Pruinæ rigidæ. Lucret. lib. 2. 105.
Rigidus, Durus, Erectus, Quod nõ nisi ex duritie accidit. Virgil. eclog. 6. 6,

— tum rigidas motare cacumina quercus.

Aesculus rigida. Horat. 3. Carm. ode. 10. 4.
Rigida caligo. Cic. 1. Tuscul. 57.
Capillis rigidis hirta canities. Ouid. 10. Metam. 84.
Cornu rigidum. Ouid. 9. Metam. 17.
Ibes aues rigidis cruribus. Cic. 1. de Natur. deor. 141.
Falces conflantur in rigidum ensem. Virg. 1. Georg. 102.
Ferro rigido fodit pectora. Ouid. 1. de Remed. amor. 4.
Mons rigidus. Ouid. 8. Metam. 161.
Mite nec in rigido pectore pone caput. Ouid. 1. Amor. ele. 4. 8.
Rostrum rigidum. Ouid. 5. Metam. 135.
Silex rigidus. Ouid. 10. Metam. 49.
Vngues rigidi. Ouid. 2. Amor eleg. 6. 1.
Rigidus leo, Durus, crudelis. Martial. lib. 10. 65.
Fores rigidæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 5.
Rigida innocentia. Liu. 9. bel. Maced. 170.
Ius est rigidum & ineuitabile. Ouid. ad Liuiam, 89.
Et patriæ rigida mente negauit opem. Ouid. epist. 3. 20.
Minæ rigidæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 10.
Mores rigidi. Ouid. 2. de Remedio amoris, 74.
Mors rigida. Lucret. lib. 6. 241.
Sententia rigida. Plin. epist. 74. f.
Canachi signa rigidiora esse quàm ut imitentur ueritatem. Cic. de claris Orat. 34. Signa intelligit statuas.
Pudor rigidus. Claud. 8. Paneg. 49.

Digitized by Google

Vultus rigidus. Ouid. epist. 4.15.
¶ Rigeo, riges, rigui (ῥίγω, ῥιγέω, ῥιγόω) rigere, Frigere. Plin. lib. 6. cap. 13. 2, Verùm Asiæ quoque magna portio apposita Septentrioni, iniuria syderis rigentis, uastas solitudines habet. Sic lib. 8. cap. 36. 2.
Rigent frigore partes mundi incultæ. Cic. 1. Tuscul. 107.
Rigere gelu. Liu 1. bell. Pun. 118, Homines intonsi & inculti, animalia, inanimaq; omnia rigentia gelu, cætera uisu quàm dictu fœdiora terrorem renouare. Martial. lib. 1. 165.
Frigore rigere. Lucret. lib. 3. 163.
Frigore perpetuo Sarmatis ora riget. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 7. 15.
Prata rigent. Horat. 4. Carm. ode 12. 1.
Lingua riget. Ouid. 1. de Arte, 104.
Rigere, Erectum esse: ut,
Comæ rigebant horrore. Ouid. 3. Metam. 20.
Capilli metu rigent. Ouid. 2. Fast. 20.
Ceruix horrida riget. Ouid. 8. Metam. 57.
Ianua riget duris fulta roboribus. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 6.
Rigere, Durum esse. Virg. 5. Aeneid. 81,
Terga boum, plumbo insuto, ferroq; rigebant.
¶ Rigens (ῥιγῶν) Participium: ut, Artus rigentes imbri uentoq; Stat. 1. Thebaid. 77.
Bruma rigens. Lucan. lib. 1. 4.
Caput prædurum ac rigens. Quint. lib. 11. cap. 3.
Corpus rigens, Nullo modo flexum. Quintil. lib. 1. cap. 13. 6. A summo ad imum rigens corpus. Alij legunt, A summis ad ima rigens opus. De Statuis & picturis.
Membra rigentia. Lucan lib. 2. 5.
Rigentes oculi, apud Plinium lib. 11. cap. 37. 20. qui non circumaguntur, ut ait Budæus.
Palla rigens signis & auro. Virgil. 1. Aeneid. 131.
Vestes auro & ostro rigentes. Virg. 11. Aeneid. 14.
Vngue rigente secui genas. Ouid. epist. 5. 15.
¶ Rigesco, rigescis (ῥιγῶμαι) rigescere, Frigescere.
Rigescere, Indurari. Virg. 3. Georg. 73.
Aeraq; dissiliunt uulgo, uestesq; rigescunt. Vbi Seruius, Rigescunt, Durantur, ut frangi potius, quàm scindi posse uideantur. Plinius lib. 17. cap. 22. 25, Vua quæ nascatur è duro rigescente.
Hubera sensit rigescere. Ouid. 9. Metam. 72.
Lachrymæ rigescunt sole. Ouid. 2. 73.
¶ Rigidor, pen. cor. rigidaris, rigidari, pen prod. Rigidū fieri. Senec. epist. 72, Flexuram non recipit: rigidari quidem, amplius intendi non potest.
Riguus] rigua, riguum. Vide Rigo.
Rima] rimæ (διαφυάς, κλεισμα) Fissura. Propriè rimæ dicuntur exiguæ distantiæ tabularum in iuncturis. Vnde tractum est ut omnes fissuræ, rimæ dicantur. Plinius libro 15. cap. 8. 1, Vt formicæ, rimæq; absint.
Hiantes rimæ. Lucan. lib. 1. 124.
Agere rimas. Ouid 2. Metam. 43. Vide Ago.
Naues fatiscunt rimis. Virg. 1. Aen. 25.
Plenus rimarum, dicitur qui nihil celat eorum quæ creduntur illi. Terent. Eunuch. 1. 2. 25,
Translatio sumpta à uase aquario fictili.
Rimam inuenire, In tergiuersatores dictum, qui nulla in causa tot fidei uinculis astringi possunt, quin aliquid inueniant quo elabantur: ut ait Erasmus. Plaut. Curcul. 10. 24,
Rogitationes plurimas propter, uos populus sciuit.
Quas uos rogatas rumpitis, aliquam reperitis rimam.
Rimas explere dicuntur oratores, per translationem, quū uerba inferciunt ut pleniorem orationem faciant. Cic. in Oratore, 136, Neq; infarciens uerba, quasi rimas expleat, nec minutos numeros sequens concidat, delumbetq; sententias.
¶ Rimula, rimulæ, pen. corr. Diminut. (κλεισμάτιον)
¶ Rimosus, pen. prod. Adiect. (κλεισμάδης, διέῤῥωγμένος) Quod est rimis plenū. Col lib. 1. cap. 5. 9, Quicquid ab inferiore mox apposueris, fissum erit rimosumq;.
Cymba rimosa Virg. 6. Aeneid. 83.
¶ Rimor, rimaris (ἐρευνάω, ὀρύσσω) rimari, & Rimo, rimas, secundum Priscianum, Diligenter quærere, scrutari, quasi rimulas quasq; perquirere. Tractum à suibus, qui glandes rimātur de rimis terrarū authore Seruio. Virg. 1. Geor. 77,
Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri. Id est, pascuntur in pratis, cibum per terræ rimas requirentes: inquit Seru. Cic. 1. de Diuin. 210, Sed tamē id quoq; rimatur quantum potest.
Diligentissimè rimari. Quint. lib. 5. cap. 13. 18.
Iuga rimari canibus. Claud. de bello Gildon. 72.
Partes apertas rimari. Virg. 11. Aeneid. 150.
Vultus alicuius rimari lumine acerbo. Stat. 11. Thebaid. 105.
Rimari, Scindere, et quasi in rimas agere. Virg. 3. Georg. 107,
Ergo ægrè rastris terram rimantur. Seruius.
Rimari, Expleri, pasci. Virg. 6. Aenid. 129.
—rimaturq; epulis, habitatq; sub alto Pectore. Seruius.
Ringo] ringis, rinxi, rictum (σαίρω) ringere: uel Ringor, ringeris, pen. corr. Deponens, Os torquere: quod canes faciunt latraturi, uel quum ex ira in rugas deducunt os.
Ringi, Irasci, & tacitum stomachari, ut ait Donatus, Terent. Phorm. 2. 2. 27,
—quum ille & cura & sumptu absumitur,
Dū tibi sit quod placeat, ille ringitur, tu rideas. Sidonius. Multum ringitur otiosa uirtus.
Ringi dicitur à narium tortura. nam ῥὶν naris dicitur: ut sit ringi, quasi narē agi, hoc est, narē torqueri, inquit Sipontinus.
¶ Rictus, huius rictus, m. g. (σέσηρος) Est oris distensio, qualis esse solet in ridentibus: à Græcis gelasinus dicta, inquit Budæus. Martial. lib. 3. 51,
Quum comparata rictibus tuis ora
Niliacus habeat crocodilus angusta.
Rictus etiam ponitur pro Minaci habitu oris. Cic. 6. Ver. 8. 4. Quintil. lib. 1. cap. 11. 5, Obseruandum erit ne labra distorqueantur, ne immodicus hiatus rictum distendat. Id est, os in ringentis modum formet. Budæus.
Caninus rictus. Iuuen. Satyr. 10. 28.
Crudi rictus. Seneca Agamemn. 9. 8.
Rictus ad aures dehiscens. Plin. lib. 8. cap. 21. 3.
Flexibiles rictus quadrupedis. Ouid. ad Pisonem, 11.
Fluidi rictus sanguine. Ouid. 14. Metam. 34.
Fulmineus rictus lupi. Ouid. 11. Metam. 74.
Immanes rictus. Claud. 7. Paneg. 50.
Lati rictus. Ouid. 3. Metam 135.
Letiferi rictus. Claud. 1. in Ruffinum, 53.
Modici rictus. Ouid. 3. de Arte, 57.
Niger rictus. Sil. lib. 13 113.
Oblitus spumis rictus. Ouid. 11. Metam. 74.
Patuli rictus. Ouid. 6. Metam. 76.
Pestiferi rictus. Ouid. 3. Metam. 15. De serpente Cadmeo.
Spumantes rictus. Ouid. 4. Metam. 20.
Tabido rictu mœsta iacens Fames. Senec. Herc. furen. 9. 15.
Contrahere rictum, eorum est qui mœsti aut meditabundi sunt. Budæus.
Risu diducere rictum, Ad hilaritatem impellere. Horat. 1. Ser. Satyr. 10. 2. Budæus.
Diducere rictum, Os aperire. Iuuenal. Satyr. 10. 23. Budæus.
Distendere rictum. Quint. lib. 1. cap. 11. 5.
Rictum alicuius in loquendo reddere. Plin. lib. 7. cap. 12. 5.

Digitized by Google

Nimbosoq; ruunt spumantia flumina rictu. Sil.lib.1.42.

Ripa] ripæ (ὄχθη) Extremitas terræ, aquæ uicina. Dicta quòd aquarum agitatione rumpatur. Et propriè est fluminu uel fontiū, sicut litus maris. Cæsar.6.bell.Gall.21, Erat inter Labienum atque hostem difficili transitu flumen, ripisq; præruptis. Sic lib.5.68.

Ripa & Litus, pro eodem accipi uidentur apud Columellam, lib.1.cap.5, Villa semper mare rectè conspicit, quum pulsatur, aut fluctu respergitur, unquam ex ripa, sed paulum summota à litore.

Ripa, de mari Pontico. Plin.lib.9.cap.15.6, Thynni dextra ripa intrant, leua exeunt.

Agger ripæ gramineus. Virg.7.Aeneid.22.

Anfractu riparum incuruus fluuius. Stat.4.Thebaid.11.

Margo riparum. Ouid.2.Fast.45.

Murus riparum. Plin.lib.16.cap.37.1. Hoc est, ripæ uicē murorum præbentes.

Vestitus uiridißimi riparum. Cic.2.de Natur.deor.142.

Abruptißimæ ripæ. Plinius iunior.

Algentes ripæ. Stat.1.Sylu.3 9.

Arentes. Virg.4.Georg.111.

Arundineæ. Stat.6.Thebaid.55.

Decliues. Ouid.5.Metam.118.

Fluuiales. Ouid.Epist.5.5.

Frondentes. Claud.4.Panegyr.39.

Gelidæ. Horat.2.Serm.Satyr.3.59.

Limosæ. Ouid.2. Amor.eleg.5.1.

Mæoniæ. Ouid.2.Metam.51.

Opacæ. Sil.lib.4.17.

Pendens ripa. Ouid.1.de Arte,125.

Peregrina. Ouid.2.Metam.68.

Tacens. Stat.4.Sylu.3.18.

Trementes ripæ uerbere. Horat.3.Carm.ode 27.5.

Virides ripæ. Ouid.2.Metam.75.

Viridißima gramine ripa. Virg.2.Georg.29.

Vmbrosa ripa. Horat.3.Carm.ode 1.5.

Eodem equo aduersam ascendit ripam. Cic.1.de Diuin.103.

Assuetæ ripis uolucres. Virg.7.Aeneid.7.

Taciturna ripa caret uentis uagis. Horat.3.Carm.ode 29.5.

Obliquis ripis cingere flumina. Ouid.1. Metam.8.

Fluuiū extra ripas diffluentem coercere. Cic.de clar.Orat.175.

Capacibus ripis effusus amnis. Ouid.3.Amor.eleg.5.4.

Habitare ripis. Virg.3.Georg.86.

In uiridi & opaca ripa inambulare. Cic.1.de Legib.22.

Intrare ripas fluminis. Virg.7.Aeneid.41.

Altis ripis labuntur aquæ. Horat.Epod.2.5.

Flumina radentia ripas rodunt. Lucret.lib.3.52.

Tyberis ripas stringens flumine pleno. Virg.8.Aeneid.13.

¶ Ripula, pen.corr. Diminutiuum (ὀχθίδιον) Cicero ad Atticum libro 15.329.2, Itaq; me referunt pedes in Tusculanum, tamen hæc τοπογραφία ripulæ uidetur habitura celerem satietatem.

¶ Riparius, Adiectiuum, Quod in ripis habitat: ut, Ripariæ hirundines. Plinius libro 30.cap.4.7, Ita in riparum cauis nidificantes.

¶ Riparenses, de quibus mentio fit. C. de re militari, l. de castris riparensibus erant milites, qui in imperij limitibus excubabant pro Republica aduersus Barbaros: puta in ripis Danubij, ad tuendas Panonias aduersus Sarmatas: & in ripis Euphratis, aduersus Parthos. Herodianus lib.6. Alciatus.

Ripa alta] ὄχθη ὑψηλή, Britanniæ locus, Ptolemæo authore lib.2.cap.3. Vulgò Roxemburg.

Ripepora] Ciuitas ex Cordubensi conuentu populo Romano fœdere coniuncta. Plin.lib.3.cap.1.

Riphæi] ῥιπαῖοι, montes Scythiæ, sic dicti à perpetuo uentorum flatu, ut Grāmaticis placet. Inde Eurus & Riphæus dictus Virgilio, 3.Georg.77,

Gens effræna uirūm Riphæo tunditur Euro.

Arces Riphææ. Virg.1.Georg.48.

Nix Riphæa. Stat.11.Thebaid.23.

Pruinæ Riphææ. Virg.4.Georg.114.

¶ Riphæi populi sunt Septentrionales, Riphæorum montium accolæ: quos Riphath filius Gomer instituit, & à se Riphæos nominauit, ut scribit Iosephus lib.1.

Ripheus] ῥιφεύς, dissyllabum, unus ex Centauris Ixionis & Nubis filius. Fuit & uir Troianus, de quo meminit Virg.2. Aeneid.86,

—cadit & Ripheus, iustißimus unus
Qui fuit in Teucris, & seruantißimus æqui.

Rira] æ, fluuius in Thracia, regione Astice non procul à Cherroneso, Plutarchi patria. Plin.lib.4.cap.11.

Risagallum] aliàs Regal, pharmaci quoddam genus pulaerulenti, quod & uirus est, & Aurificibus atque Chymistis usui esse solet ad metallorum faciliorem tractationem & fabricam. Vide Matthiolum apud Dioscoridē lib.6.cap.29.

Risardir] portus in Mauritania è regione Gaditani freti. Plin.lib.5.cap.1.

Riscus] risci, m.gen. (ῥίσκος) authore Donato, est cista pelle contecta. Nomen Phrygium. Seruius uerò ait fenestram esse paruam in pariete. Terent.Eunuch.4.6.16.

Abi tu, cistellam Pythia domo effer cum monumentis.
C. Viden' tu illum Thais? P. Vbi sita est. T. in risco.

Risinum] Liburniæ urbs Ptolemæo, libro 2.cap.17. Hodie Rhisinium.

Risus] huius risus, risui. Vide Rideo.

Ritus] huius ritus, m.g. (θεσμὸς, θεσμοθεσία) Festus, Ritus, mos est comprobatus in administrandis sacrificijs; siue, Ritus est mos uel consuetudo. Plautus Menæb.9.38,

Certè hæc mulier cantherino ritu astans somniat. Cic.2. de Leg.36, Ex patrijs ritibus optuma colunto.

Quadrupedum ritus. Lucret.lib.4.255.

Tempestatis ritu mobilia. Horat.2.Serm.Satyr.3.54.

Barbarici ritus. Lucan.lib.1.89.

Profani ritus. Tacit.lib.2.

Asciscere ritus. Vide Ascisco.

Ediscere ritus nouos. Ouid.2.Fast.109.

Exigere ritus humanos ad cælestia. Ouid.9.Metam.101.

Exuere ritus. Tacitus lib.2.

Indere ritus. Tacit.lib.21.

Magico ritu lustrari. Ouid.10.Metam.80.

Viuere latronum ritu. Cic.2.Philip.74.

¶ Rites, ritis, masc.g. Idem (θεσμός) Statius lib.11.Thebaid.57,

Hei mihi primitijs ararum, & rite nefasto Libatus.

¶ Rituales (θεσμοθετικοί) nominantur Hetruscorum libri, in quibus scriptum est, quo ritu urbes condantur: aræ, ædesq; sacrantur: curiæ, & tribus centuriæ distribuuntur: ut ait Festus. Cic.1. de Diuin.125, Quod Hetruscorum declarant & aruspicini & fulgurales & rituales libri, nostri etiam augurales.

¶ Ritè, Aduerb. (τεθειμένως, κατὰ θεσμόν) A Rito uerbo, secundum Priscianum, significat Rectè; quia nihil traditur ritibus, quod non rectum esse credatur. Vel, ut ait Varro, quia quod fit ritè, id ratum & rectum est. Festus, Ritè, bene significat, ac rectè. Cicero 2. de Finib. 62, Quam igitur pronunciabit sententiā ratio adhibita, primum diuinarum humanarumq; scientia, quæ potest appellari ritè sapientia.

Ritè coli. Ouid.13.Metam.138.

Deos ritè colere. Cic.1. de Diuinat.43.

Digitized by Google

Perpetrare ritè sacrificium. Liu.lib.4.Decad.5.

Testamentum ipso præsente conscribunt, testes ritè affuerunt. author ad Heren. lib.1.24.

Riualis] huius riualis, pen.prod.m.g. ablatiuo ab hoc riuale & riuali (ἀντεραστής, ἀντίζηλος) Qui eandem amat cum aliquo: quemadmodum procus qui eandem petit. Plautus Sticho, 7.30,

-est amica ambobus: riuales sumus. Teren.Eun.1.2.37,

Sed Parmenonem ante ostium Thaidis tristem uideo

Riualis seruum.

Amare nullo riuale. Ouid.1. Amor.eleg.8.19.

Sine riuale diligere dicuntur, qui stultè mirantur quod nemo alius concupiscat. Veluti simia catulos suos & miratur & amplectitur: & indocti poetæ suas nugas soli diligunt. Sumpta allegoria ab amantibus, quibus est amica deformis, & quam alius nemo uelit. Extat adagiū in Epistolis Ausonianis. Cic.ad Qu.fratrē lib.3.24.6, O dij quàm ineptus, quàm se ipse amans, sine riuali? Horat.in Arte poetica, 90;

Quin sine riuali, teq; & tua solus amares. Translatio sumpta uel à bestijs, quæ sitientes, quum ex eodem riuulo haustum petunt, prælium contra se inuicem concitant. Vel à re rustica. Nam riuales dicuntur ij, quorum agros riuus aliquis determinat, qui incertitudine & mutatione crebra cursus, lites sæpe inter eos suscitat. Vide pòst Riuus.

Riualis aries. Colum.lib.7.cap.3.4.

¶Riualitas, pen.corr. huius riualitatis, f.g. (ζηλοτυπία) Dicta est æmulatio illa inter amatores. Cic.4.Tuscul. 89, Obtrectare uerò alteri, aut illa uitiosa æmulatione, quæ riualitati similis est.

¶Riuinus, riuini, pen prod. (ζηλότυπος) Idem quod Riualis. Plaut.Asin.2.6, —cedit noctem filius

Riuinus, amens ob raptam mulierem.

Riuolta sicca] Nomen loci, in quo contra Venetos pugnarunt Galli nō procul ab Abdua Italiæ flumine. Cælius lib.5. cap.1, Haud ita multa interiecto tempore, discordi ab hisce belli primitijs exercitu Veneto, pars una Gallûm, Prandinum oppidum haud ita ab flumine dissitum inuadere cogitantem ducentis fermè ab fluuio passibus audacius adorta est inter Cassianum, Triuilium, & Riuoltam siccam, id loci nomen est, &c.

Riusiana] Ptolemæo lib.2.ca.11. Germaniæ urbs, uulgò Gengen.

Riuus] riui, m.g. (ῥύαξ) Locus depressus per longitudinem aquæ currentis. Festus, Riuus uulgò appellatur tenuis fluor aquæ, non specu, consilióue factus, uerùm naturali suo impetu. Sed & ij riui dicuntur qui manufacti sunt, siue super terra in fossa, siue super specu: cuius uocabuli origo ex Græco pendet. Cicero in Topicis 17, Tanquam riuorum à fonte deductio.

Aquæ puræ riuus. Horat.3.Carm.ode 16.6.

Ruris riui. Horat.1.epist.10.1.

Arens riuus, Siccus ferè. Virg.3.Aeneid.70.

Fluens riuus. Virg.8.eclog.21.

Garrulus. Ouid.2.Fast.64.

Lapidosus. Ouid.3.Fast.57.

Mobiles riui. Horat.1.Carm.ode 7.3.

Obliquus riuus. Horat.2.Carm.ode 3.3.

Proni riui. Horat.lib.1.Carm.ode 29.3.

Rauci riui. Claud.5.Paneg.44.

Saliens riuus dulcis aquæ. Virg.5.eclog.10.

Agit aquas riuus. Ouid.1.Fast.81.

Claudere riuos. Virg.3.eclog.23.

Deducere riuos. Vide Deduco.

Tenuis fugiens per gramina riuus. Virg.4.Georg.4.

Potis riuis intyba gaudent. Virg.4.Georg.24.

Gelidos riuos inficere sanguine. Horat.3.Carm.ode 13.2.

Riuus cum murmure labens. Ouid.2. Metam.45.

Celeres riuos morari. Horat.3.Carm.ode 11.3.

Aqua trepidat cum murmure per pronum riuum. Horatius 1. epistol.10.5.

Riuus sanguinis. Plin.lib.11.cap.37.84.

Sanguinis riuos uomens. Virg.11.Aeneid.134.

Vberes riui lactis. Horat.2.Carm.ode 19.2.

Lachrymarum riuus. Ouid.9.Metam.32.

Argenti riuus & auri. Lucret.lib.5.203.

Fortunæ riuus. Horat.1.epist.12.2.

Flumina facere è riuo: Prouerbij figurā habet, ut illud, Ex musca elephantum: id est, è re minima rem maximam. Ouid.2. de Ponto, eleg.5.5.

¶Riuulus, pen.corr. Diminut. (ῥυάκιον) Cic.1.Acad.12, Vt ea à fontibus potius hauriant, quàm riuulos consectētur. Idem pro Cælio, 14, Nam si ipse orietur & nascetur ex sese, fortasse ut soleo, commouebor: siue autem ut riuulus accersitus & ductus ab ipso capite accusationis uestræ, lætabor.

¶Riuales (ῥυάκιοι) Qui in riuis habitant. Colum. lib. 8. cap. 15.5, Datur cammarus, & riualis alecula, uel siqua sunt incrementi parui fluuiorum animalia.

¶Riuatim, pen.prod. Aduerbium. Macrob.lib.7. Saturn.cap. 12, Quæ igitur ratio facit, ut riuatim aquæ de Ponto fluāt, quum foris influentes aquas Pontus accipiat?

Rixa] rixæ (ἔρις, ἐρίθεια) Nomen fictitium, à ringendo, quod est proprium canum quando irritantur. Festus, Rictus, rixæ, rixosè, ringitur, dici uidentur, quia in diuersum rumpantur, contrariaq; sint recto. Cic.in Verrem, Ecce autem noua turba atq; rixa. hoc est, Contentio & pugna.

Calidæ rixæ. Horat.3.Carm.ode 27.14.

Dulcis rixa Propert.lib.3.eleg.8.1.

Nocturna rixa. Ouid.3.de Arte, 15.

Vecors rixa. Catull.ad Rauidum, 38.

Committere rixam. Vide Committo.

Committere se rixæ. Ouid.ad Pisonem, 40.

Concitus ad rixam. Vide Concio.

Excitare rixam. Catull.ad Rauidam, 38.1.

Inserere rixas. Tibull. lib.1.eleg.1.15.

Rixa est cum eo magna. Cic.ad Pætum, lib.9.22.1.

Rixa sedata. Liu.2.ab Vrbe, 122.

¶Rixator, pen.prod. rixatoris, Verbale. Firmic. lib.5. cap.8, Homines erunt mali, litigiosi, rixatores, contentiosi.

¶Rixosus, pen.prod. Adiect. (ἐριστικὸς, δύσερις) Contentiosus.

Rixosæ aues, Pugnaces, & ad ineūda inter sese certamina procliues: cuiusmodi erāt Græcorum alites, inquit Columella. eorum enim studium erat, ferocissimum quenq; alitem certaminibus & pugnæ præparare. Colum.lib.8.cap.2.4.

¶Rixo, rixas, rixare, Antiqui pro Rixor sunt usi, Varr. Amorum iudicio, Ille uiros hortari, ut rixarent, præclari philosophi. Idem Serrano, Dormit altiùs, nimirum uigilant, clamant, calent, rixant. Idem de rerum Natur.lib.1, Ne familiæ rixent cum uicinis.

¶Rixor, rixaris (ἐρίζω, ἐριδαίνω) rixari, Iurgijs agere, contendere. Horat.in epistola ad Lollium, lib.1.19.3,

Alter rixatur de lana sæpe caprina,

Propugnat nugis armatus. Prouerbium est in eos, qui de re nihili disceptant: quod à quopiam euentu natum appareret, contentiosè decertantibus duobus, utrum lanam haberet caper, an setas. Aut alioqui de uillis caprinis dimicantibus, re uidelicet inutili, minimiq; momenti: cuiusmodi iocus fertur & de asini lana. Loquitur autem Horatius de morosis in amicitia, qui quantumlibet friuola de causa litem cum amico suscipiunt.

Rixato-

Digitized by Google

Rixantur inter se. Plin. lib. 16. cap. 2. 1.
Rixari cum aliquo de amica. Cic. 1. de Orat. 133.
Rixatur herbæ aridæ. Var. 1. de Re rust. cap. 47, Aridæ factæ herbæ rixantur, ac celerius rumpuntur, quam sequuntur.
¶ Rixans, Participium (ὀρίζων) Lucretius lib. 6,
Rixantes potius, quàm corpora desererentur.
Rizonicus] ῥιζωνικὸς κόλπος, Sinus Liburniæ Ptolemæo, hodie Catharum.

R O

Robigo] pen prod. (ῥωβίγω) Dea, quam Romani putabant robiginem siue rubiginem auertere. Ouid. 4. Fast. 183,
Flamen & antiquum lucum Robiginis ibat. Erat & Robigus deus, cui robigalia sacra VII. calen. Maij fiebant: quoniam tunc ferè segetes robigo occupat, ut ait Plinius. Vide Varonem 1. de Re rust. cap. 1. 4.
¶ Robigalia, Dies festus septimo calendas Maias, quo Robigo deo suo, quem putabant rubiginem auertere, Romani sacrificabant. Festus.
Robigo] robiginis (ἐρυσίβη) Morbus segetum, qui culmis frumentorum innascitur ex nimio humore, ut ait Var. Hoc uitio, spicæ marcidæ fiunt, & in puluerem fœtidum cõfriatiles. Virg. 1. Georg. 30,
Mox & frumentis labor additus, ut mala culmos
Esset rubigo. Seruius uerò dicit, rubiginem genus esse uitij quo culmi pereunt, sed abusiuè robigo dicitur: nã propriè rubigo dici debet. Vide Rubigo.
Robor, uel Robur] roboris, pen. corr. n. g. (πρῖνον, ἀδρὶς) Species quercus durissimæ. Plin. lib. 16. cap. 2. 1, Roborum uastitas intacta æuis & congenita mundo. Cic. 2. de Diuin. 126, Itaq; perfracto saxo sortes erupisse in robore insculptis priscarum literarum notis. Et paulo pòst, Quis robur illud cæcidit, dolauit, inscripsit?
Acutum robur. Vide Acuo.
Ambesa flammis robora. Virg. 5. Aeneid. 151.
Cauum robur. Virg. 2. Aen. 52. Sic uocat equum Durateum.
Robora congesta. Virg. 3. Georg. 76.
Fissile robur cuneis scinditur. Virg. 6. Aeneid. 37.
Graue robur aratri. Virg. 1. Georg. 33.
Indurata flammis robora. Stat. 4. Thebaid. 13.
Infabricata robora. Virg. 4. Aeneid. 80.
Innata rupibus robora. Ouid. epist. 78. (nodem.
Magnũ robur. Senec. Herc. furen. 9. 27. Clauã intelligit tri-
Nodoso robore fregit illi tempora. Ouid. 12. Metam. 70.
Solidum robur. Virg. 2. Georg. 13.
Mouere conuulsa robora terra. Ouid. 7. Metam. 41.
Succidere robur. Ouid. 8. Metam. 152.
Robur quoq; in carcere is dicitur locus, quò præcipitatur maleficorum genus, quòd antea arcis robusteis includebantur. Hæc Festus. Plautus Curcul. 15. 14,
——at ego uos ambo in robusto carcere
Vt pereatis. Erat enim genus supplicij, quod idem Plaut. Pœn. 17. 33, codicem rubustum uocat. Liu. 8. bell. Maced. in fine, Vt in carcere inter fures nocturnos uir clarissimus Scipio includatur, & in robore & tenebris expiret. Quidam legunt, rubore.
Robur (τὸ ἀνδρεῖον μένος) per translationem, pro animi fortitudine, qua quis durat aduersus pericula. Cic. pro Fonteio, 14, Equites Rom. quos nos uidimus, &c. habuerunt tãtum animi, tantum roboris, ut, &c. Idem 2. de Orat. 187, Aliæ quæ in ingenij aliqua facultate, aut animi magnitudine & robore. Idẽ Torquato, lib. 6. 1. 9, Quantũ in cuiusq; animo roboris est atq; neruorum.
Animis inest robur. Lucanus lib. 5. 4.
Incredibili quodam robore animi homo. Cic. pro Milone, 77.
Robur (ἰσχύς) Corporis firmitas, quæ aduersus omnes difficultates firmiter obnititur. Cic. pro Rosc. Amerino, 88, Fori iudicijq; ratione Messala, ut uidetis Iudices, suscepit: qui iam satis ætatis ac roboris haberet, ipse pro Sext. Roscio diceret. Idem 10. Philip. 280, Alter uirtutis robore firmior, quàm ætatis, cum istis ipsis ueteranis ad D. Brutum liberandum profectus est.
Robur, Omnium rerum firmitas, duritiáq;. Col. lib. 2, Quod protinus exile natum sit, nunquam robur accipere manifestum est. Vnde Seruius dicit, Omne quod forte est, robur uocamus. Virg. 7. Aen. 122, —æternáq; ferri Robora.
Firmamentum & robur. Cic. pro lege Manilia, 5.
Robur & soboles miliũ interijt. Pollio Ciceroni, lib. 11. 33. 3.
Robur ætatis. Cic. pro Celio, 58.
Firmius ætatis robur. Quintil. lib. 1. cap. 8. 5.
Quàm maturrimum ætatis robur. Tacit. lib. 12.
Adultum robur. Vide Adultus, in Adoleo.
Arboris robur. Ouid. 3. Metam. 19.
Expers roboris herba. Ouid. 5. Metam. 41.
Antiquo robore quercus. Virg. 3. Georg. 67.
Non expugnabile robur. Stat. 6. Thebaid. 21.
Illibatum robur hominis. Vide Illibatus.
Rude robur. Valer. 3. Argonaut. 138.
Virili robore aucta proles. Stat. 4. Sylu. 8. 5.
Accessit robur ætati. Vide Accedo.
Assumere robora. Ouid. 15. Metam. 85.
Capere robur. Vide Capio.
Collectum robur uiresq; receptæ. Virg. 3. Georg. 47.
Mentiri inani sagina uerum robur. Quintil. lib. 2. cap. 15. 17.
Inuictum ponebat pectore robur. Sil. lib. 11. 32.
Vires solidæ suo stant robore. Virg. 2. Aeneid. 128.
Subest robur illi ætati. Celsus lib. 2. cap. 10.
Sumere robur corporibus. Liu. 1. ab Vrbe, 17.
Tenere firmitatem & robur in uirtute. Cic. 5. de Finib. 22.
Firmamentum ac robur totius accusationis. Cic. pro Mur. 53.
Prosequi honore uerborum robur. Quintil. lib. 3. cap. 7. 8.
¶ Roboreus, Adiect. (πρινώδης, δρύινος) Quod est ex materia roboris. Colum. lib. 6. cap. 19. 1, Est autẽ talis machinæ forma, roboreis axibus compingitur solum.
Pons roboreus. Ouid. 5. Fast. 124.
¶ Roburneus, Aliud adiectiuũ, Quod ex robore nascitur. ut, Fruges roburneæ, pro Glande. Colum. lib. 9. cap. 1. 5.
¶ Robusteus, Denominatiuũ à Robur. ut, Robustea materies, Quæ ex robore facta erat, ut esset durior. Varro 1. de Re rust. cap. 38. 2.
¶ Robust⁹, Similiter adiect. (ῥωμαλέος, ἐρρωμένος, εὔτονος, ἰσχυρός) Quod est multi roboris. Col. li. 2, Neq; dubiũ est, ex robusto semine posse fieri non robustum. Robustus codex, apud Plautum in Pœn. 17. 33. Et Robustus carcer, apud eundem in Curcul. 15. 4. hoc est, ex robore arbore. Vide paulo antè Robur quoq; in carcere.
Satelles robustus, et ualẽs, & audax. Cic. 2. pro lege Agrar. 83.
Puer robustus acri militia. Horat. 5. Carm. ode 2. 1.
Robustus ad incursum. Plin. lib. 11. cap. 37. 5.
Robustus in clamando atq; exercitatus. Cic. 1. Verr. 26.
Aetate robustus. Cic. 5. Philip. 195.
Robustus exercitatione. Cic. 2. in Catil. 40.
Robusta res uetustate. Cic. 1. de Diuin. 65.
Aetas robustior. Claud. 7. Paneg. 75.
Animus robustus. Cic. 1. Offic. 97.
Collum robustum. Catullus Argon. 59. 67.
Improbitas robustior. Cic. 2. Philip. 74.
Robustius malum. Cic. 5. Philip. 186.
Plaustra robusta. Horat. 2. epist. 2. 15.

Digitized by Google

Viribus robustis adoleuit ætas. Lucret. lib. 3. 92.

¶ Roboro, roboras, pen. corr. (τονόω, ἰσχυρίζω, κατισχύω, στομόω) roborare, Robur addere, firmare. Plin. lib. 10. cap. 33. 1, Hirundines nidos luto construunt, stramento roborant.

Roboratur uox. Plin. lib. 11. cap. 51. 5.

Roborare grauitatem constantia. Cic. 1. Offic. 158.

Roborat se eloquentia. Cicero in Oratore, 24, Sed quod educata eiusmodi nutrimentis eloquentia est, ipsa se postea colorat & roborat, non alienum fuit de oratoris quasi incunabulis dicere.

Roborarium] roborarij, n. gen. (χαράκωμα) Roboraria, inquit Gellius, antiquis significabant ea, quæ nunc uiuaria uulgus uocat. Sic autē erāt appellata, à tabulis roboreis, quibus septa uisebantur: quod genus septorum se adhuc plerisque locis in Italia uidisse scribit. Vsus est hoc uocabulo Scipio in oratione contra Cl. Asellicum quinta: ut idem Gellius author est lib. 2. cap. 20.

Robus] robi. m. g. (ἐρυθρός) Apud ueteres dicebatur rubeus, & bouem robum idcirco rustici uocabant. Vnde & materia quæ plurimas huius coloris uenas habet, dicta est robus: & homines ualentes, ac boni coloris, robusti. Ex Festo.

Robus, Genus frumenti. Col. lib. 2. cap. 6. 1, Tritici genera complurima cognouimus. Verùm ex his maximè serendum est, quod robus dicitur, quoniā & pondere, & nitore præstet.

Robustens, Robustus] Vide Robor.

Rodo] rodis, rosi, rosum, rodere, Propriè murium est, qui dentibus ferè semper aliquid demoliuntur. Cic. 2. de Diuin. 87, Quasi uerò quicquam intersit mures diem & noctem aliquid rodentes, scuta an cribra corroserint.

Pollicem rodens. Horat. Epod. 5. 10.

Vngues rodere. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 15.

Flumina rodunt ripas. Lucret. lib. 5. 52.

Ferrum roditur scabra rubigine. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 15.

Dentē dente rodere dicitur, qui carpit eū qui neq; lædi queat, neq; sentiat: aut qui mordet pari mordacitate præditū quēpiam. Martil. lib. 13. 2, in obtrectatorem quendam,

—quid dentem dente iuuabit
Rodere carne opus est si satur esse uelis.

Rodere aliquem, per translationē: pro, Obtrectare alicui. Cic. pro Corn. Balbo, 47, More hominum inuident, in conuiuijs rodunt, in circulis icirco uellicant.

Amicum absentem rodere. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 17.

¶ Rodor, uoce passiua. Lucret. lib. 5,

Præterea, pro parte sua quodcunque aliud auget,
Roditur, &c. Tralatio est.

Ferrum roditur scabra rubigine. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1.

¶ Rosio, rosionis, Verbale. Plin. lib. 20. cap. 14. 8, Stomachi autem ex aqua item rosiones sistit, & uomitiones cum aceto & polenta. Ibid. cap. 21. 6, Succus decoctæ neruis prodest, & uesicæ, & intestinorum rosionibus.

Rodus] Vide Raudus.

Rœcus] Plastes Samius, quem in Samo primum omnium Plasticen inuenisse refert Plin. lib. 35. cap. 11.

Roffredus] Iurisconsultus Beneuentanus, ius Ciuile publicè Bononiæ, dein Aretij professus est, circiter annum 1200.

Rogatianus] Nobilis Senator, de quo audi sapiētissimi Cælij Rhodigini admonitum. Succurrit (inquit Cælius libro 7. cap. 11) exemplum frugalitatis nobile, Senatoris Rogatiani, cuius idem meminit Porphyrius. Is ergo sapientiæ studio egregiè intentus, nihil habebat antiquius, quàm ut quātum ratio pateretur, animum ab uitæ cogitationibus seuocaret: quamobrem nec bonorum curam omnino ducebat, quin & seruos à se reiecit, nec ullos unquam honores admisit. Nam proditurus quandoq; Prætor, iam lictoribus illi apparentibus, nulla prorsus dignitatis habita ratione, nec prodire quidem sustinuit. Imò & propria domo relicta, apud amicos diuertebat, contentus semel interdiu dedisse operam cibo. Quæ uiuendi ratio tam incuriosa, tamq; sui negligens, illuc demum profecit: ut cùm podagra infestaretur priùs, mox tanquam in multos annos impetratis inducijs, aut diffiso die, ita cōualesceret, ut manuum pedumq; munere non uteretur secus, ac quilibet maximè uigentium: qua quidem re factum est, ut uerè, sinceriterq; philosophantis insigne esset, ac haberetur exemplar. Hæc Cælius.

Rogo] rogas (δέομαι, καταδέομαι, λιτανεύω, ἀξιόω, γουνάζομαι) rogare, Notæ significationis. Gell. lib. 13. cap. 20, Crepidarium, inquit, cultellum rogauit à crepidario sutore. Accusatiuo iungitur rei quam rogamus.

Rogare auxilium, Petere precibus. Cæsar 1. bell. Gall. 40, Legatos ad Cæsarem mittunt rogatum auxilium.

Finem rogant erroris. Ouid. 14. Metam. 97.

Opem rogauit summissa uoce. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 9.

Meo iure te hoc beneficium rogo. Antonius Ciceroni, in Epist. ad Attic. lib. 14. 310. 4.

Rogare aquam de proximo. Plaut. Rud. 10. 71.

Rogare aliquem de. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 8, Et simul Taurum, quem tibi audio promisisse, qui nunc Romæ erat, de aqua per fundum eius ducenda rogabo.

Rogare ad & in. Plin. epist. 9. 4, Ille me ad signādum testamentum, ille in aduocationem, ille in consilium rogauit.

Rogare ab amico. Plaut. Trinum. Cic. ad Atticū, lib. 9. 180. 9, Quod maius imperium à minore rogare non sit ius.

Rogare aliquem mutuam pecuniam. Celsus in l. si me. ff. si certum petatur.

Rogare sacramento, &c. Additur interdum nomen potestatis: ut, Rogare Consulis sacramento: pro eo quod est, iure consulari. Ita Cæsar in principio lib. 6. bell. Gall. Quos ex cisalpina Gallia consulis sacramento rogauisset, ad signa conuenire, & ad se proficisci iuberet.

Comitia consulibus rogandis habere, alio modo quàm usus est Cic. Liu. 8. bel. Maced. 180, Comitia consulibus rogandis fuerunt ad XII. calendas Mart. Creati consules M. Aemylius Lepidus, C. Flaminius. id est, creandis.

Rogare & orare ne illos supplices aspernarer, quos me incolumi nemini supplices esse oporteret. Cic. 1. Verr. 2. Idem ad Seruilium, lib. 13. 67. 3, Te oro atq; rogo, ut eum & in reliquijs ueteris negociationis colligendis iuues.

Ac te illud primùm rogabo, ne quid, &c. Cicero Memmio, libro 13. 1. 3.

Rogare ut. Terent. Heaut. 2. 3. 64,

Vbi dicimus redisse te, & rogare uti.
Veniret ad te mulier, &c. Cic. 5. Verr. 57.

Rogare magno studio. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 19.

Supplice uoce rogare. Ouid 6. Metam. 7.

Concinnè rogare. Vide Concinnè in Concinnus.

Impudenter rogare, & impudentissimè postulare. Vide Impudens.

Leuiter rogare. Seneca de Benefic. lib. 1. cap. 1.

Miserabiliter rogare. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 14.

Nominatim rogare. Vide Nominatim in Nomen.

Suppliciter rogare deos. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 9.

Precariò aliquem rogare. Cic. 7. Verr. 48.

Occidere aliquem rogando. Horat. Epod. 14. 1. id est, molestum esse alicui, & instare semper rogando.

Molestum uerbum est, Rogo. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 2, Molestum uerbum est, onerosum, & demisso uultu dicendum, Rogo.

Omitte rogare. Vide Omitto.

Digitized by Google

Rogare, Vtendum accipere. Cic. 6. Verr. 11, Profectò hinc natum est, Malo emere, quàm rogare. Idem in eundem, 4.59. circa finem.
Rogare utendum. Cato cap. 5.2.
Rogare inspicienda uasa: id est, Commodato petere, ut tantum inspicere liceat. Cic. 6. Verr. Budæus.
Mutuum aliquem rogare. Vide Mutuum.
Rogare (ἐρωτᾷν) Interrogare. Plaut. Amphit. 8.74,
Alcumena unum rogare te uolo. A L. quiduis roga.
Terentius Adelph. 4.1.11,
Rogabit me ubi fuerim. Idem Andr. 1.1.97.
Rogaui, peruenissentne Agrigentum: dixit peruenisse, quemadmodum reuertissent. Cic. 6. Verr. 23.
Rogare de. Plaut. Persa, 16.90,
Iam de istoc rogare omitte: non uides nolle eam loqui? Cic. ad Gallum, lib. 7.24.2.
De aliquo aliquid rogare. Cic. in Vatinium, 8.
Roget quis, Modus est loquendi, & ueluti quædam dilutio eorum quæ obijci possent: pro quo multi ineptè dicunt, Si aliquis me interrogaret, peteret, diceret: Teret. Eunuch. 3.3.5,
Roget quis, quid tibi cum illa?
Rogare legem. Gellius lib. 1, Lex deinde Licinia rogata est. Cicero 2. Philip. Ego leges perniciosas rogaui. Hinc legis rogatio dicitur: quoniam rogare populum magistratus solebant, an id placeret quod statuerant. Rogare populum, est agere cum populo. In qua re hæc erant uerba solennia, Velitisne iubeatisne Quirites, ut hoc uel illud fiat? Idem 2. de legib. 39, Et siquæ fortè à me hodie rogabuntur, quæ nō sint in nostra Repub. nec fuerint, tamen erāt ferè in more maiorum, qui tum ut lex ualebat. De legibus.
In perpetuum rogari. Quintil. lib. 2. cap. 4.29.
Rogare sacramento militem. Liu. 5. bel. Maced. 8. Ibidem, lib. 2.114, Cum quinq; legatis profectus, obuios in agris sacramento rogatos, arma capere & sequi cogebat.
Rogare aliquem sententiam. Cic. Attico, lib. 1.11.15. Quintil. lib. 6. cap. 3.67, Post acceptam hæreditatem primus sententiam rogabatur, cuius hæreditas est.
¶ Rogans, Participium (Αἰτῶν) ut Veniam dare roganti. Ouid. 6. Metamorph. 7.
Facilis rogantibus. Ouid. 2. Amor. eleg. 3.1.
Partes rogantis agere. Ouid. 6. Fast. 14.
Persequi rogantem. Vide Persequor.
Verba rogantia. Ouid. epist. 19.7.
Voce rogante flectitur iratus deus. Ouid. 1. de Arte, 89.
¶ Rogādus, Aliud particip. (Αἰτητέος) Ouid. 3. Trist. eleg. 8.4,
Tunc quoq; sollicita mente rogandus erit.
Comitia Consulibus rogandis habere. Cic. 1. de Diuin. 62.
¶ Rogatus, pen prod. (ἐρωτηθείς) Aliud item participium: ut, Rogatus sententiam in Consulatu. Plin. lib. 7. cap. 48.4.
Rogati creditores. Cic. 3. Verr. 5. Emendatiora exemplaria legunt, Togati.
Gaudent esse rogatæ puellæ. Ouid. 1. de Arte, 70.
Vocibus rogatis flecti. Ouid. 11. Metam. 80.
¶ Rogatus, huius rogatus, pen. prod. (ἀξίωσις) Cic. 1. de Nat. deor. 23, Nam quū ferijs Latinis ad eum ipsius rogatu accersituq; uenissem, offendi eum sedentem in exhedra.
Ad aliquem ipsius rogatu uenire. Cic. 1. de Nat. deor. 23.
Rogatu meo impetrauit. Cic. Attilio, lib. 13.37.1.
Ad rogatum alicui non respondere. Cic. pro Flacco, 7.
¶ Rogatio, rogationis, Verbale (Αἴτησις, Αἴτημα, λιτανεία) Interrogatio. Rogationis etiam nomine continetur lex, plebiscitum, & priuilegium. Suet. in Cæsare, Reditum in ciuitatum rogatione Plotia confecit. id est, lege à Plotio lata. Festus, Rogatio ea dicitur, quum populus cōsulitur de uno, pluribúsue hominibus, quod non ad omnes pertineat: & de una, pluribúsue rebus, de quibus non omnibus sanciatur. Nam quod in omnes homines resúe populus sciuit, lex appellatur. Itaq; Gallus Aelius ait, Inter legem & rogationem hoc interest, Rogatio est genus legis: quæ lex non continuò est, ea rogatio est: non potest non esse lex, si modò iustis comitijs rogata est. Cic. 4. de Finib. 125, Et eâdem imbecillitate & constantia L. Tubulum fuisse, qua illum cuius condemnatus est rogatione P. Scæuolam.
Rogatio, & huic finitima percontatio. Cic. 3. de Orat. 113.
Rogatio iudicis. Cic. 3. Offic. 58.
Rogationes & plebiscita. Quintil. lib. 2. cap. 14.
Accipere rogationem: id est, Legem accipere. Cic. ad Atticum, lib. 1.9. Vide Accipio.
Ferre rogationem ad populum. Cæsar 3. bel. Ciuil. 3.
Perferre rogationem per uim, Est legem perferre. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2.6.4.
Promulgatur ab eodem rogatio de mea pernicie. Cicero pro Sest. 19.
Alicuius rogatione aliquē diligere. Cic. Qu. fratri, lib. 3.17.14.
Rogatio, etiā pro supplicatione aut prece. Valer. lib. 6. cap. 4, Nam quū amici cuiusdam iniustæ rogationi resisteret, &c.
Rogatiuncula] penult. corr. (Αἰτημάτιον) Diminutiuum. Cic. pro Domo sua, 41, Te meam domum consecrasse, te monimentum fecisse, in meis ædibus te signū dedicasse, eaq; te ex una rogatiuncula fecisse.
¶ Rogator, pen. prod. Aliud uerbale (αἰτητής) ut, Rogator comitiorum, qui postulat comitia ut fiant. Cic. 1. de Diuin. 62, Qui recentibus comitijs in Senatum introducti negauerunt iustum comitiorum rogatorem fuisse.
¶ Rogator, Postulator & mendicus, qui eleemosynam postulat. Plaut.
Vt rogator ostiatim petam panem? Cic. ad Atticum, libro 16.342.3,
Quanquam hæc epistola non suasoris est, sed rogatoris.
¶ Rogatorius (ἐπερωτητής) Tabellio, qui rogat quod quisque stipulatur, hoc est promittit. Sipontinus.
¶ Rogito, rogitas, penul. corr. (ἀξιῶμαι) rogitare, Frequentatiuum, Sæpe rogare.
Rogitare, Precari. Plin. Patrem adit, rogitat ut sui misereatur. Terent. Eunuch. 2.2.35, ——sed ego cesso.
Ad Thaidē hāc deducere, & rogitare ad cœnā ut ueniat.
Rogitare, Sciscitari. Terent. Andr. 1.1.57,
——rogitabam, heus puer,
Dic sodes, quis heri Chrysidē habuit? Idē Adelph. 1.2.2,
—rogitas me, ubi nobis Aeschinus
Siet, quid tristis ego sim? Plaut. Aulul. 13.3,
Venio ad macellum, rogito pisces, indicant caros.
Rogitare super aliquo, De aliquo interrogare. Virgilius 1. Aeneid. 151.
¶ Rogitatio, rogitationis, Verbale (νομοθεσία) Lex plebiscitum. Plaut. Curcul. 10.24,
Rogationes plurimas propter uos populus sciuit.
Rogus] rogi, m. g. (πυρά) Strues lignorum ad cremanda cadauera. Dictus, quòd in eo dij Manes rogentur. Plaut. Menæch. 4.42,
Age sanè igitur quando æquum oras, quàm mox incendo rogum. Cic. 3. de Finib. 115, Nam si beatus unquā fuisset, beatam uitam usque ad illum à Cyro extructum rogum protulisset.
Auidi rogi. Ouid. 1. de Remed. amor. 8.
Flagrans rogus. Senec. Hercul. furente, 1.21.
Laceri rogi. Seneca Octauia, 6.7,
—lacerosq; seni

Violen-

Digitized by Google

Violenta rogos nata negauit. Sed legendam potius, lacero'q; seni.
Ploratus rogus. Ouid.4.Fast.172.
Tepidi rogi. Ouid. epist.6.18.
Tristis rogus. Lucan.lib.8.150.
Accendere rogum. Lucan.lib.9.12.
Ascendere in rogum ardentem. Cic.1.de Diuin.86.
Consumptus rogis. Ouid. epist.7.38.
Plebeio rogo dare corpus. Ouid. in Ibin,31.
Extruere rogum. Lucan.lib.6.155.
Imponere aliquem in rogum. Cic.1.Tuscul.133.
Impositi rogis iuuenes. Virg.4.Georg.96.
Ad rogum usq; prosequi. Cic. pro Quintio,66.
¶Rogalis, pen.prod. Adiectiuum (ὁ τῆς πυρᾶς) ut, Ignis rogalis. Stat.1.Thebaid.23.
Flammæ rogales. Ouid.3. Amor.eleg.8.9.

Roma] ῥώμη, Orbis aliquando caput dicta, & amplissimi imperij iure in hunc usque diem fœlix. Cuius situm atq; habitum quo tempore cœpta est condi, obseruauerūt antiqui: è quorū numero fuit Lucius Tarutius Mathematicus, Chaldaicis literis eruditus, quemadmodum Cic.lib. 2. de Diuinat. scriptum reliquit. Hæc paruum ab initio oppidū fuit, à iuuentute Latina Valentia appellatum. Quod quū Euander ad ea loca ueniens extendisset, seruata prius impositi nominis significatione, Romam nuncupauit. Siquidem Græci ῥώμην robur appellant. Alij uolunt, Troia capta quosdam ex Achiuis in ea loca ubi nunc Roma est, deuenisse per Tyberim. Deinde suadente nobilissima captiuarum, cui Romæ nomen erat, incensis nauibus, posuisse sedes, & structo oppido Romen ab ea uocasse. Alij Romam à Romulo dictam uolunt. Romulus uerò à Romula arbore, id est, ficu, sub qua Romulus & Remus pueri inuenti sunt cum lupa præbente infantibus rumen, id est, mammam. Vel à ruminando, quòd æstate sub ea pecudes ruminabant. Sunt etiā qui Romulum & Remum à robore, ἀπὸ τῆς ῥώμης appellatos uolunt. Multa de Roma ex uarijs authoribus, sed antiquis, uide apud Sextum Pompeium Festum, suo ordine.
Roma in montibus posita, & conuallibus cœnaculis sublata atq; suspensa. Cic.2.de lege Agraria,93.
Vrbs Roma. Horat.3.Carm.ode 5.3.
Altæ Romæ mœnia. Virg.1. Aeneid.3.
Beata Roma. Horat.3.Carm.ode 29.3.
Bellatrix Roma. Ouid.2.Trist.64.
Dardania Roma. Ouid.15.Metam.87.
Domina Roma, Dominans. Horat.4.Carm.ode 14.9. Sic Virgil. de Romanis ait, Populum latè regem.
Ferox Roma. Horat.3.Carm.ode 3.9.
Martia Roma. Ouid. ad Liuiam,49.
Potens Roma. Horat.2.epist.1.13.
Princeps urbium Roma. Horat.4. Carm. ode 3.3.
Rerum pulcherrima Roma. Virgil. 2. Georg.107.
Regia Roma. Horat.1.epist.7.9.
Romæ ambitum uariè prodiderunt authores. Plin.lib.3.cap.5. 29, Mœnia eius collegêre ambitu, Imperatoribus Censoribusq; Vespasianis, anno conditæ à DCCCXXVIII. passuum XIII.M.CC. Fla. autē Vopiscus tradit, Aureliū imperatorē ambitū urbis ad triginta millia passuū ampliasse.
¶Romæa, Parilia dici cœperunt, Fortunæ templo ab Adriano in urbe restituto. Vide in dictione Parilia. Cælius Rhodiginus lib.5.cap.4.
¶Romana, propria appellatione dicta est ea porta in urbe Roma, quam Romulus infimo cliuo Victoriæ instituit. Appellata autem Romana à Sabinis præcipuè, quòd ea proximus aditus erat Romam. Festus. Romanā portam uulgus appellat, ubi ex epistylio defluit aqua. Qui locus ab antiquis appellari solitus est Statuæ Cinciæ, quòd in eo fuit sepulchrum eius familiæ.
¶Romanus, pen. prod. Adiect. (ῥωμαῖος) qui è Roma est uel Romam inhabitat.
Domini rerum Romani. Virg.1. Aeneid.58.
Achilles Romanus. Vide Achilles.
Acer Romanus. Virg.3. Georg.70.
Arces Romanæ. Virg.2. Georg.35.
Gens Romana. Virg.1. Aeneid.8.
Linguæ Romanæ facundia. Ouid.1.de Ponto, eleg.3.1.
Ore Romano profluit Græcia: id est, Homo Romanus Græcè loquitur. Ouid. ad Pisonem,18.
Populus Romanus. Horat.1.epist.1.14.
Potentia Romana. Ouid.15. Metam.176.
Pubes Romana. Horat 4. Carm. ode 4.10.
Sermo Romanus. Quintil.lib.2.cap.14.1.
Tellus Romana. Virg.4. Aeneid.55.
Vrbis Romanæ conditor. Ouid. 14. Metam.170.
¶Romanicus, pen.cor. Aliud adiect. (ῥωμαϊκὸς) Cato cap.135. 1, Aratra in terrā ualidam Romanica bona erunt, in terram pullam Cāpanica, iuga Romanica optima erunt. Sic Romanicum oleum, apud eundem, cap.153. in lege oleæ pendētis.
¶Romanensis (ῥωμανησιος) Qui alibi ortus est, sed Romæ uersatur. Vnde Cato in libro de Re rust. ca. ult. Salē Romanensem appellat, nō Romæ factū, sed qui Romæ uēdebatur.

Romandues] ῥομανδούις, Ptolemæo lib.2.cap.9, Populi sub Rhotomago. Hodie Veromandi, Vermandois.

Romanula] porta, teste Varrone lib.4.de lingua Latina, in Palatino monte fuit, gradus habens in naualia ad Volupiæ sacellum.
¶Romilia lex cauit, ne alij præter patres et magistratus, sacra inirent: postea plebi quoq; aditus ad sacra fuit. Nam rogationibus tribunitijs primùm Sextio Licinia sancitum est, ut Decemuiri sacrorū, nō ut antea omnes patricij, sed ex parte dimidia de plebe crearentur. Deinde secuta est Ogulina, ut quū quatuor pontifices essent, placeretq; sacerdotum numerum augeri, quatuor præterea pontifices, quinq; augures, de plebe omnes allegerentur, ut omnino octo pontificum, nouem augurum numerus fieret. Ex Manutio.

Romphæa] romphæa, Genus teli est, quo Thraces in bellis plurimùm utebantur, illisq; erat ferè peculiare. Hoc autem uocabulum usurpasse Ennium libro Annalium 14, testis est Gell. noct. Atticar. lib.10.cap.25.

Romphus] i,o, Pedamenti uitium genus. Alexander Alexandrinus lib.2.cap.10, Quod autem natiuum ex arboribus in arbores traductis uitibus, nonnulli traduces, quidam romphos, pleriq; arbusta dixêre, quas in transpadana Italia ex Cornu, Populo, Tilia, Acere, Orno, Carpino, & Quercu frequenter arbustari tradunt.

Romula] Arbor dicebatur, sub qua Remus & Romulus pueri inuenti sunt.
¶Romulensis, Colonia Romanorum in Celtica Hispalensium. Plin.lib.3.cap.1, Et à læua Hispalis, colonia cognomine Romulensis.

Romulus] ῥωμύλος, Martis & Iliæ filius, frater Remi, primus rex Romanorum. Cuius & Remi fratris historiam sic scribit Seruius, Amulius (inquit) & Numitor fratres fuerunt. Amulius fratrem imperio pepulit, & filium eius necauit: filiā uerò eius Iliā, Vestæ sacerdotem fecit, ut spem sobolis auferret, à qua se puniri posse cognouerat. Hanc, ut multi dicunt, Mars cōpressit, unde sunt nati Remus & Romus: quos cū matre Amulius præcipitari iussit in Tyberim: tum, ut quidā dicunt, Iliam sibi Anien fluuius fecit uxorē: ut alij,

Digitized by Google

inter quos Horatius, Tyberis: unde ait 1. Carm. ode 2.4, Iliæ dum se, &c. Vide ibi Acronem, Pueri verò expositi sunt ad ripam uicinam. hos Faustulus reperit pastor, cuius uxor erat nuper meretrix, Acca Laurentia, quæ susceptos aluit pueros. Hi postea auum suum Numitorem, occiso Amulio, in regna reuocauerunt. quibus dum cum eo angustum Albæ uideretur imperium, recesserunt, & captatis augurijs urbem condiderunt. Sed Remus prior sex uultures uidit, Romus postea duodecim: quæ res postea bellum creauit, in quo extinctus est Remus: & à Romi nomine Romani appellati. Vt autem pro Romo, Romulus diceretur, blandimenti gratia factum est, quod gaudet diminutione. Quod autem à lupa dicuntur nutriti, fabulosum figmentum est, ad celandam authorum Romani generis turpitudinem nec incongruè factum est: nam & meretrices lupas uocamus: unde & lupanaria. Et cõstat hoc animal in tutela esse Martis. Hactenus Seruius, enarrans illud Virgilij lib. 1. Aeneid. 56,

—donec regina sacerdos
Marte grauis geminam partu dabit Ilia prolem. Vide Tarchetum.

Romulus, Martis filius, educatusq; à lupa dicitur. Quintilianus lib. 3. cap. 7. 4.
Romulus post excessum suum dixit Proculo Iulio, se Deum esse, & Quirinum uocari, templumq; sibi dedicari in eo loco iussit. Cic. 1. de Legib. 5.
Mauortius Romulus. Virg. 6. Aeneid. 156.
Romilia tribus. Cic. 2. de lege Agraria, 78. Dicitur & Romulia. Vide Tribus.
¶ Romuleus, pen. corr. (ῥωμύλιος) Possessiuum: ut, Colles Romulei. Ouid. 14. Metam. 169.
Culmo Romuleo sedens. Virg. 8. Aeneid. 131.
Ense Romuleo cadit Amulius: id est, Ense Romuli. Ouid. 3. Fast. (14.
Muri Romulei. Silius lib. 7. 98.
Vrbs Romulea. Ouid. 15. Metam. 125.
¶ Romulus, Adiectiuum, pro Romuleus: ut, Tellus Romula. Virg. 6. Aeneid. 176.
Gens Romula. Horat. in Carm. secul. 10.
¶ Romulidæ, pen. corr. (ῥωμυλίδαι) Dicti sunt Romani à Romulo: Persius Satyr. 1. 4,

—ecce inter pocula quærunt
Romulidæ saturi quid dia poemata narrent. Fuit et alius Romulus Grammaticus, qui sublatis multis Græcis induxit Latina. Hic centesimum excessit annũ, interius mulso, foris oleo perunctus.

Ronchus] Vide Rhonchus.
Roro, roras] Vide Ros.
Ros] roris, m. gen. (δρόσος, πρώξ, ψεκάς, ἕρση, ἐέρση) Humor qui sereno tempore è cælo fluit, serena nocte, non gelu, neque ardoribus, neq; uentis existentibus. Aristoteles li. 1. Meteororũ, scribit rorem fieri ex uaporatione modica, atque in hoc differre à pluuia, quæ largo uapore progeneretur. Apuleius lib. de Mundo, Ros nocturnus humor, quem serenitatis tenuitas spargit. A' Græcis dicitur ὁ δρόσος.
Amarus ros. Virg. 4. Georg. 87.
Gelidus. Virg. 2. Georg. 41. Cic. 1. de Diuin. 14.
Leuis ros. Virg. 6. Aeneid. 46.
Liquidus ros, Aqua fontana. Ouid. 3. Metam. 33.
Marinus ros. Horat. 3. Carm. ode 23. 4.
Purus ros Castaliæ. Horat. 3. Carm. ode 4. 11.
Tepidus. Ouid. 10. Metam. 71.
Vitreus. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 12.
Vitalis. Cic. 2. de Diuin. 38.
Recente rore herbæ canent. Ouid. 3. Fast. 176.
Sanguineis stillauit roribus arbor. Lucan. lib. 7. 710.
Quum ros in tenera pecori gratissimus herba est. Virgilius 8. ecloga, 3.
Lacrymarum rore madidæ coronæ. Ouid. 14. Metam. 142.
¶ Roralis, pen. prod. Adiectiuum. Ouid. 4. Fast. 147,

Virgaq; rorales laurea misit aquas. id est, ad irrigandũ.

¶ Rorifer, pen. corr. Adiectiuum (δροσοφόρος) ut, Aura rorifera. Senec. Hippol. 1. 3.
Biga Lunæ rorifera. Stat. 1. Thebaid. 68.
Vmbris roriferis terram nox obruit. Lucret. lib. 6. 174.
¶ Rorulentus, Adiectiuum (δροσώδης, πολύδροσος) Plenum rore. Columel. lib. 5, Cauendum ne aut Septentrionalibus uentis, aut rorulentæ, sed siccæ serantur uites. Idem lib. 12. cap. 38. 5, Ne rorulentæ baccæ legantur cauendum.
¶ Roscidus, pen. corr. (δροσερὸς, ἑρσήεις, ἐερσήεις) Aliud adiectiuum, Quod est rore perfusum: unde Nox roscida, dicitur quæ rore humecta est. Plin. lib. 18. cap. 28. 3. Et libro 3. cap. 12. 4, Roscidis collibus.
Antra roscida. Ouid. 2. Fast. 67.
Aurora roscida. Ouid. ad Liuiam, 57.
Gramina roscida. Claud. 2. de raptu Proserp. 21.
Iris roscida. Virg. 4. Aeneid. 140.
Mala roscida, Quæ matutino rore humecta sunt. Virg. eclog. 8. 8. Plin. lib. 11. cap. 11. 1, Itaq; tum prima Aurora folia arborum melle roscida inueniuntur.
Mella roscida. Virg. 4. eclog. 7.
Poma roscida. Propert. lib. 2. eleg. 19. 8.
Pruina roscida folijs excussa. Ouid. 5. Fast. 43.
Tellus roscida. Senec. Hippol. 1. 9.
¶ Rorarij (ῥωράριοι) milites, qui armatura leui prælium primi committebant: quod ut ante pluuias cælum rorari solet, sic illi ante grauem armaturam qui prodibant, rorarij appellabantur, qui & ferentarij. Hæc ex Festo. Liu. 8. ab Vrbe, 39, Primum uexillum triarios ducebat, ueteranum militem spectatæ uirtutis: secundum rorarios, minoris roboris ætate factisq;. Idem, Nam & rorarij procurrebant inter antepillanos.
Rorarium uinum, Quod rorarijs dabatur.
¶ Roro, roras (δροσίζω, ῥαίνω, ῥαντίζω, ψεκάζω) rorare, Humorem instar roris paulatim destillare. Virg. 8. Aeneid. 29,

Et sparsi rorabant sanguine uepres. Colum. lib. 11. cap. 2. 34. IIII. Id. iun. Delphinus uespere exoritur, Fauonius interdũ rorat. In uetusto exemplari, absolutè legitur, Fauonius, interdũ rorat. Plin. lib. 17. cap. 10. 14, Periculum tantum eo die est, si rorauerit quantulumcunq; imbrem.

Vndique dant saltus, multaq; aspergine rorant. Ouidius 3. Metamorphos. 137.
Oculi rorantur lacrymis. Ouid. epist. 21. 20. id est, Rigantur.
Rorare aliquem cruore. Silius lib. 10. 53,

Quum uidet in scopulo rorantem saxa cruore,
Toruoq; obtutu labentem in Tartara Paulum.

Rorat, Absolutè: quomodo dicimus, Pluit, ningit, tonat. Colum. lib. 11. cap. 2. Idibus Octobris, & sequenti biduo interdum tempestas, nonnunquam rorat.
¶ Rorans, Participium (δροσίζων, ῥαντίζων) ut Lacrymis rorantes ora genæq;. Lucret. lib. 3. 96.
Rorantia fontibus antra. Ouid. 3. Metam. 36.
Astra rorantia. Virg. 3. Aeneid. 114.
Capilli rorantes. Ouid. 4. Fast. 28.
Lacrymis rorantibus spargunt ora. Lucret. lib. 2. 195.
Pocula rorantia. Cic. de Senect. 43.
¶ Roratus, pen. prod. (ῥαντισθεὶς) Participium, aut Nomen ex participio: ut, Rorata pruina. Ouid. 3. Fast. 72.
Roratæ rosæ. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 8.
¶ Roratio (ῥαντισμὸς) quam Theophrastus Rhoada quasi defluxum

Digitized by Google

fluxum appellat, morbus est uitium, quem uulgò Colaturam uocamus. Plin.lib.17.cap.24.10, Syderationis genus est in uitibus deflorescentibus roratio. Aut quũ acini priusquam crescant, decoquuntur in callum. Theophrastus lib. 4, de plantis, Roratio, inquit, fit quum uitis deflorescens irrorat. Fit autem id genus affectionis, quum acini defluũt: & qui remanent, paruuli sunt. Propter hoc uitium Floralia ab antiquis instituta sunt. Plinius libro 18.cap.29.5, Floralia quarto calend. Maij instituerunt, anno urbis quingentesimo sextodecimo, ex oraculis Sibyllæ: ut omnia bene deflorescerent.

¶Roresco, rorescis (δροσίζομαι) rorescere, Rore aspergi. Plinius lib. 18. cap.33. 8, Aquilonem prænunciat terra siccescens repente, Austrum humescens rore occulto.

Rosa] rosæ (ῥόδον) Flos è spina nascens, cui ῥόδος Græcis nomen est. Plin.lib.21.cap.4.1, Rosa nascitur spina ucrius quàm frutice, in rubo quoq; proueniens, illic etiam iucundi odoris, quamuis angusti, &c. Cic.7.Verr.22, Sed quum rosam uiderat, tunc incipere Ver arbitrabatur.

Flos rosarum. Horat.3.Carm.ode 29.1.

Atria plena rosarum. Ouid.2.Metam.24.

Albentes rosæ. Ouid.3.de Arte,37.

Amœnæ rosæ. Horat.2.Carm.ode 3.3.

Arentes rosæ. Virg.4.Georg.54.

Confusa rubore rosa. Vide Confundo.

Nimium rosa plena pudoris, Nimium rubra. Colum.lib.10.

Punicea rosa. Horat.4.Carm.ode 10.1.

Sera rosa. Horat.1.Carm.ode 38.1.

Carpere rosam. Virg.4.Georg.27.

Et tenui primam deligere ungue rosam. Ouid.epist.4.6.

An tu me in uiola putas aut in rosa dicere? Cic.5. Tuscul.103.

Quale rosæ fulgent inter sua lilia mistæ. Ouidius 2.Amor.eleg.5.8.

Sertis redimiri & rosa. Cic.3.Tuscul.73.

Spargere rosas. Horat. 3.Carm.ode 19.5.

Puluinus perlucidus melitensi rosa fartus. Cic.7.Verr.22.

Rosam suam uocat amicam amator quidam apud Plautum in Asin.12.74. blandiendi gratia.

Rosa, pro Oleo rosaceo. Celsus lib.8.cap.3, Neq; alienum est instillare paulum rosæ, uel lactis, quo magis lubrico circũagatur. Ibidẽ, cap.4, Quòd si membrana per inflammationem intumuerit, infundenda erit rosa tepida.

¶Roseus, Adiectiuum (ῥόδινος) Quod est coloris rosæ. Plinius, Asini à coitu spuma collecta roseo panno, & inclusa argento, uenerem stimulat. Idem lib.14.cap.1.6, Hic purpureo lucent colore, illic fulgent roseo.

Ceruix rosea. Virg.1.Aeneid.82.

Conualles roseæ. Claud.3.de raptu Proserp.17.

Dea rosea, Aurora. Ouid.de Arte,17.

Face rosea sol infert lumina cœlo. Lucret.lib.5.195.

Genæ roseæ. Virg.12.Aeneid.122.

Labella rosacea. Catul.de Berecynth.58.15.

Os roseum. Virg.2.Aeneid.119.

Rubor roseus. Ouid.3.Amor.eleg.3.1.

¶Rosaceus, Aliud adiectiuum (ῥοδόεις) Quod ex rosa factum est: unde Rosaceum oleum, quod ex rosis expressum est, quod Græci rhodinon uocant. Plin.lib.20.cap.3.4.

Rosacea corona. Plin.lib.21.cap.3.3.

¶Rosarium, rosarij (ῥοδών) Copiam fruticum significat, uno loco rosas gignentium: uel locum in quo sunt huiusmodi frutices. Plin.lib.21.cap.11.9, Rosaria à fauonio fossa oportet esse, iterumq; solstitio. Colum.lib.11.2.21, Rosarium serotinum, perfossum & cultum habere iam tempus est.

Amœna rosaria. Ouid.5.Trist.eleg.2.5.

¶Rosetum, roseti, penult.prod. (ῥοδωνιά) Locus rosis consitus. Virgilius eclog. 5.4,

Puniceis humilis quantum saliunca rosetis.

Rosea] ῥοσία, Authore Festo campus in agro Reatino appellatur, quia in eo arua rore humida semper feruntur. Varro lib.1.de Re rust.cap.7.ad finem, Cæsar Vopiscus Aedilitius, causam quum ageret apud Censores, campos Roseæ, Italiæ dixit esse sumen, in quo relicta pertica postridie non appareret propter herbam.

Roscidus] Vide Ros.

Roscius] Otho (ῥώσκιος, ὄθων) Tribunus plebis legem tulit, ut Equitibus Romanis in theatro XIIII gradus proximi assignarentur, qui censum CCCC. HS. haberent. Author Liuius. De hoc Cicero pro Murena.

Lex Roscia. Horat.1.epist.13.

Roscius Gallus Comœdus, Ciceronis præceptor in pronunciationis & gestus exercitatione, eò præstantiæ uenit, ut quum de perfecto in arte aliqua loquimur, in suo genere Roscius à nobis dicatur: teste Cicerone lib.1. de Orat. Hic à Cicerone defensus est, quum à Fannio quodam ob pecuniariam rationem in iudicium adductus esset.

¶Roscij appellabantur, in omnibus perfecti artibus, quòd Roscius quidam perfectus unus in arte suo, id est, comœdia iudicatus sit. Festus.

Doctus Roscius. Horat.2.epist.17.

Roscius Amerinus etiam in causa parricidij defensus à Cicerone, patrem habuit hominem locupletem, quem quidã clàm interfecerunt: filius per occasionem discordiæ cuiusdam, quæ inter eos interuenerat, paternæ cædis author accusatur. Præda ad quendam Syllæ satellitem L. Cornelium Chrysogonum redibat, accusatore Erucio quodã. quam causam egit primam publicam Cicero annos natus XXIII. ut est author Corn.Nepos. De qua causa ipse in Bruto.

Roseus] Vide Rosa.

Rosio] Vide Rodo.

Rosmarinum] rosmarini, pen.prod. uel Rosmarinus, m.g. (λιβανωτίς) Frutex. Plin.lib.19.cap.12.4, Libanotis, locis putridis & macris ac roscidis seritur semine. Radicem habet olusatri, nihil à thure differentem. Vsus eius post annum stomacho saluberrimus. Quidam eam nomine alio rosmarinum appellant. Idem lib.17.cap.13.4. Et Columel. libro 9.cap.4.2.

Rosmaris] λιβανωτίς, Arboris nomen. Ouid.3.de Arte,137,

— tegit arbutus herbam,

Rosmaris, & laurus, nigraq; myrtus olent.

Rostellum] Vide Rostrum.

Rostrum] rostri (ῥύγχος, ῥάμφος, λόστρον) Quo aues cibum capiunt. Nec solùm de auibus, sed etiam de reliquis animalibus, & de ipso homine interdum dicitur. Plinius, Et mugilis rostrum. Plautus Menæb.3.13,

Apud mensam plenam homini rostrum deliges. Cic.1. de Natur. deor.141, Procero corneoq; rostro aues.

Acumen rostri. Vide Acumen in Acuo.

Acies rostri. Plin. lib.11.cap.37.51.

Rostrum, de hippotamo. Plin. lib. 8.cap. 25, Rostro resimo, cauda & dentibus aprorum, &c.

Caprarum. Varro 2.de Re rust.cap.3.2, Duo enim genera earum, sub rostra duas ut mammulas pensiles habeant.

Canum. Plin.lib.8 cap. 40. 6, Vestigia & odorem captantes, prodentesq; rostro cubilia.

Ceruorum. Plin.lib.8.cap.32.1.

Delphinorum. Plin.lib.9.cap.8.1.

Draconum, piscium. Plin.lib.9.cap.27.

Suum. Colum.lib.7.cap.9, Rostris breuibus & resupinis.

Sus ro-

Digitized by Google

Sus rostro si humi, A literam impressierit, num propterea, &c. Cic. 1. de Diuinat. 47.
Testudinum piscium. Plin. lib. 9. cap. 10. 3.
Tragelaphorum. Plin. lib. 8. cap. 33. 1, Eminet rostrum ut in paruo sit haud dissimile suillo.
Acutum rostrum. Vide Acutus, in Acuo.
Aptum rapinæ rostrum. Ouid. 6. Fast. 27.
Corneum rostrum. Vide Corneus, in Cornu.
Ipsa sibi plaudat crepitante ciconia rostro. Ouid. 6. Met. 20.
Obuncum rostrum uulturis. Virg. 6. Aeneid. 119.
Punica rostra. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 5,
Tincta gerens rubro punica rostra croco.
Reduncum rostrum. Ouid. 12. Metam. 113.
Rigidum rostrum. Ouid. 6. Metam. 135.
Cibum terrestrem rostris facilè contingere. Cicero 2. de Natur. deor. 181.
Exacuere spicula rostris. Virg. 4. Georg. 15.
Oráque meum sensu pando occalescere rostro. Ouidius 14. Metamorphos. 57.
Prominet immodicum pro longa cuspide rostrum. Ouidius 6. Metamorphos. 135.
Hoc quasi rostro finditur Fibrenus. Cicer. 2. de Legib. 10, Sed uentum in Insulam est. Hac uerò nihil est amœnius. ut enim hoc quasi rostro finditur Fibrenus, & diuisus æqualiter in duas partes latera hæc alluit.
A similitudine autem rostri auium, aut aliorum animalium dicta est pars illa nauis exporrecta atque acuta è prora, à quo naues ipsæ, rostratæ dicuntur. Cæsar 3. bel. Gall. 405, Rostro enim noceri non posse cognouerant.
Nauium rostra. Plin. lib. 16. cap. 4. 2.
Aequata rostra. Virg. 5. Aeneid. 47.
Erepta rostra carinis. Virg. 7. Aeneid. 38.
Aequor dibiscit conuulsum remis & stridentibus rostris. Virgil. 5. Aeneid. 29.
Rostra, ἔμβατα (authore Liuio lib. 8. ab Vrbe, 77.) dictum est templum seu forum ante curiam Hostiliam, in quo erat pulpitum ornatum ex rostris nauium Antiatium, ex quo loco concionari solebant. Vnde sæpe legimus pro Rostris, id est, in rostris: in eo enim loco rostra ab hostibus capta & fixa erant. Cic. 3. Offic. 105, Conscripserunt communiter edictũ cum pœna atque iudicio, constituuntque ut omnes simul in Rostra post meridiem descenderent.
Ascendere in Rostra. Vide Ascendo.
Conuocare ad Rostra. Vide Conuoco.
Deducere de Rostris. Vide Deduco.
Quum Vectius perorasset, descendissetque de Rostris. Cicero in Vatinium, 20.
In Rostris statuam alicui statuere. Cic. Bruto, 15. 13.
¶Rostratus, pen. prod. Adiectiuum (ῥυγχωτὸς) ut, Rostrata nauis. Cic. 2. de Inuent. 194. Vide Nauis.
Rostratus impetus. Qui fit ipso rostro. Plin. lib. 10. cap. 23. 5.
Rostrata corona. Plin. lib. 16. cap. 4. 1.
Tempora rostrata. Virg. 8. Aeneid. 137,
—cui belli insigne superbum,
Tempora nauali fulgent rostrata carina. Sextus Pompeius Pompeij filius in Sicilia piraticam exercuit, contra quem primò cum Agrippa pugnauit Augustus. Postea Agrippæ cura data est: qui eum deleuit. ob quod Augustus ei rostratam dedit coronam, quia uicerat nauali certamine. Seruius.
¶Rostro, rostras (ῥυγχόω) rostrare. Plin. lib. 18. cap. 19. 4, In collibus transuerso tantùm monte aratur: sed modò in superiora, modò in inferiora rostrante uomere. id est, Rostrum impingente, ut ait Budæus.
¶Rostellum, rostelli, Diminutiuum (ῥαμφίδιον) Paruum rostrum. Plinius lib. 30. cap. 11. 5, Muris rostellum, auriculasque summas roseo panno, ipsumque dimittunt. Columel. libro 8. cap. 5. 11, Die uicesimo animaduertat an pulli rostellis oua percuderint.
Rota] rotæ (τροχὸς, κύκλος) A rotunditate, seu à ruendo: ruit enim facilè in suos orbes. Plaut. Capt. 7. 9,
—pro rota me uti licet:
Vel ego huc, uel illuc uortar, quò imperabitis. Plinius lib. 16. cap. 40. 6. Sed lignum non aliò penè quàm ad radios rotarum utile.
Curuaturæ summæ rotæ. Ouid. 2. Metam. 22.
Orbis rotarum. Plin. lib. 8. cap. 16. 11. Vide Orbis.
Radiatarum rotarum radij. Ouid. 2. Metam. 64.
Strepitus rotarum. Horat. 1. epist. 18. 2.
Vestigia rotæ. Ouid. 2. Metam. 27.
Acris rota. Persius Satyra 3. 3.
Currens rota. Horat. 3. Carm. ode 10. 20.
Effusæ rotæ, Currentes. Propert. lib. 4. eleg. 8. 4.
Errantes rotæ. Statius 1. Thebaid. 44.
Volucres rotæ. Claud. 3. de raptu Proserp. 87.
Feruidis rotis euitata meta. Horat. 1. Carm. ode 1. 1.
Inducere rotam. Vide Induco.
Hæc erit admissa meta terenda rota. Ouid. 1. de Arte, 8.
Rota Fortunæ. Cic. in Pisonem, 16.
In rotam beata uita non ascendit. Cic. 5. Tusc. 37. id est genus quoddam tormenti apud Græcos, quo distento corpore homines torquebantur: sicque definiebant, τροχὸς, ἐστὶ βασανιστικὸν ὄργανον, διατεῖνον τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων. Huius supplicij crebra est mentio apud Iosephum in Maccabæis: Meminit & Aristophanes: sed & Plutarchus quoque in Nicia.
Rotæ, Genus caprarum. Varro 2. de re Rust. cap. 1, Etiam nũc in locis multis genera pecudum ferarum sunt aliquot, ut in Phrygia ex ouibus, ubi greges uidentur complures: ut in Samothrace, caprarum, quas Latinè rotas appellant.
Rota, Piscis Plinio lib. 32. cap. 11. 2.
¶Rotula, rotulæ, penult. corrept. Diminut. (τροχίσκος, τροχίδιον) Plaut. Pers. 12. 36,
—iam à foro argentarij
Abeunt, quàm in cursu rotula circũuortitur. Plin. lib. 18. cap. 18. 5, Galliæ uerò duas addiderunt rotulas.
¶Roto, rotas (κυκλόω, γυρόω) rotare, In modum rotæ uersare, uertere, circumagere. Colum. lib. 8. cap. 11. 7, Signa sunt extimulatæ libidinis, quum semetipsum ueluti mirantem caudæ gemmantibus pinnis, protegit: idque quum facit, rotare dicitur. De pauone. Martial. lib. 1. 11.
More fundæ rotare aliquem. Ouid. 4. Metam. 104.
Aper rotat canes. Ouid. 2. de Arte, 75.
Caput ense rotare. Lucan. lib. 8. 131.
Venti rotant flammas cauis fornacibus. Lucret. lib. 6. 41.
Syluas rotare. Stat. 4. Sylu. 3. 16.
Telum immane rotat. Stat. 9. Thebaid. 161.
Circum & infrà rotare. Statius 1. Achill. 12.
¶Rotans, Participium (κυκλόων) Horat. 4. Carm. ode 11. 3.
Turbine rotanti portant res uenti. Lucret. lib. 1. 59.
¶Rotatus, pen. prod. Aliud Participium (κυκλωθεὶς) ut, Ceruix rotata. Ouid. ad Pisonem, 11.
Sermo rotatus. Iuuen. Satyr. 6. 45.
Rothomagus] ῥοθόμαγος, Ptolemæo authore lib. 2. cap. 8, Galliæ ciuitas ad Sequanam. Vulgò Rouan.
Rotunda] Proprium nomen templi eius, quod Numa Pompilium Vestæ sacrârat. Festus: Rotundam ædem Vestæ Numa Pompilius rex Roman. consecrasse uidetur, quòd eandem esse terram, qua uita hominis sustentaretur, crediderit, eámque pilæ fora

Digitized by Google

pilæ formas efficeret sui simili templo Dea coleretur.

Rotundus] Adiectiuum (στρογγύλος, περιφερὴς, περιφόρικος, ἑλικοειδὴς, κυκλόεις, κυκλοτερὴς, κίκυλος, εὐτρόχαλος) Dicitur quasi collectum, & per omnem circuitum leue, sine offensione asperi anguli. Plinius lib. 10. cap. 52. 3, Aquatilium oua rotunda. Ibidem, Oua exeunt à rotundissima sui parte dum pariuntur.

Dictum rotundum à retundendo: quòd omnis undiq; retusa & ueluti deformata sit asperitas. Habet enim quod rotundum est, unicam superficiem, in qua nec principium notari potest, nec finis. Rotundum etiam à radendo dici potest, quòd circùm rasum atq; expolitum sit.

Forma rotunda ullam negat esse pulchriorem Plato. Cic. 1. de Nat. deor. 35.

Baccæ rotundiores. Horat. Epod. 8. 3.

Lances rotundæ. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 9.

Globosæ & rotundæ stellæ. Cic. de Somnio Scipionis, 12.

Quadratum & Rotundum, contraria. Cic. 2. de Finib. 63.

Verborum apta, & quasi rotunda constructio. Cicero de claris Orator. 148.

Rotundus orator, per translationem. Cic in Orat. 23, Thucydides autem præfractior, nec satis, ut ita dicam, rotundus. id est, Elegans & compositus: uel rotundam non habens sententiarum & clausularum elegantiam, qua integra clausula integram sententiam comprehendit.

Ore rotundo loqui. Horat. in Arte, 66. id est, inquit Parrhasius, Perfecto, pleno, uel sine offensione & asperitate in se reuoluente.

Clausulæ rotundæ Quintil. lib. 8, Rotundas clausulas intelligit, intra quas sententiæ clauduntur, cum sequentibus non hærentes. Budæus.

Distributio rotunda. Quintil. lib. 3. cap. 4, Celeri magis ac rotunda usi distributione, quàm uera.

Volubilis & rotundus deus. Cic. 2. de Nat. deor. 65.

Rotundus ambitus. Cic. de Vniuersit. 34.

Rotundum cælum. Cic. 3. de Oratore, 98.

¶ Rotundior, & rotundissimus. Cic. de Vniuersit. 22, Idq; ita tornauit, ut nihil effici possit rotundius. Colum. lib. 8. cap. 5. 8, Rotundissima oua.

¶ Rotunditas, pen. corr. rotunditatis (τὸ κυκλοτερὲς) Plin. lib. 9. cap. 30. 8, Cornibus quæ sunt propria rotunditate præpilata, ad latera porrectis. Ibidem, capite 36. 5, Rotunditas oris. Idem libro 16. capite 23. 1, Folia in iuuenta circinatæ sunt rotunditatis.

¶ Rotundo, rotundas, rotundare, Rotundum facere. Cic. de Vniuersit. 44, Quumq; similem uniuersi naturæ efficere uellet, ad uolubilitatem rotundauit. Vitru. lib. 10. cap. 11, Id ad circinum rotundatur.

Rotundare caput, Rotundum habere, uel producere. Plin. lib. 20. cap. 18. 6.

Rotundare, pro Implere, & perficere. Horat. 1. epist. 6. 7.

> Mille talenta rotundentur, totidem altera, porrò
> Tertia succedant.

¶ Rotundatio, rotundationis, Verbale fœm. gen. Vitruuius lib. 10. cap. 11, Sic & in rotundatione & in longitudine æqualia spacia fient.

¶ Rotundè, Aduerbium (στρογγύλως) Cic. 5. de Finib. 12, Ista ipsa quæ tu breuiter Regem, dictatorem, diuitem, solum esse sapientem, à te quidem aptè ac rotundè: quippe habes enim à Rhetoribus. id est, Concinnè, & collectè, ut ait Nonius, ut ait Budæus, eleganter, & compositè siue explicatè.

Roxana] Darij filia, & Alexandri concubina: quæ quũ prægnans esset, à sorore Satyra in puteum demersa est, quòd eã præcipuis honoribus Macedones cumularent. Author Plutarchus in Alexandro.

Roxicum] ῥωξικὸν, Corsicæ insulæ ciuitas. Ptolemæo libro 3. cap. 2. Vulgò Rogela.

R R

Rr] geminatum (inquit Festus) in compluribus orationibus, quum de actis disseritur, quæ etiam perscribi solent, id est, rationum relatarum: quòd iis tabulis docentur iudices, quæ publicè data atq; accepta sint.

R V

Rubea] uimina. Vide Rubi.

Rubeas] Promontorium est in Ponto. Plin. lib. 4. cap. 13, Philemon Morimarusam à Cimbris uocari, hoc est, mortuum mare, usque ad promontorium Rubeas: ultrà deinde Cronium.

Rubedo, Rubefacio] Vide Rubeus.

Rubella] rubellæ, Rubellæ uites, & Rubellæ uineæ appellatæ sunt, quarum materia rubra sit. Plin. lib. 14. cap. 2. 3, Proxima dignitas Nomentanis rubente materia, quapropter quidam rubellas appellauêre uineas.

¶ Rubellianus, pen. prod. Adiectiuum: ut, Rubellianæ uites. Columel. lib. 3. cap. 2. 8, Sed earum quoq; feracior est minor, cuius & folium parcius scinditur, & materia non ita rubet, ut amineis: à quo colore rubellianæ nuncupantur.

¶ Rubellus, Aliud adiectiuum (ὑπέρυθρος) diminutiuum à Ruber, rubra, rubrum: ut Rubellum uinum, Vinum subrubens. Martial. lib. 1. 99,

> Et Veientani bibitur fæx crassa rubelli.

¶ Rubellio (ἐρυθρῖνος) Piscis Plinio lib. 32. cap. 10. 23.

Rubens, Ruber] Vide Rubeus.

Rubensis] & Rubense. Rubensis lacus in Narbonensi prouincia, quem præterlabitur Atax. Plin. lib. 3. cap. 4, Flumen Atax è Pyrenæo Rubense permeans lacum.

Rubeta] rubetæ, penult. prod. (φρῦνος) Plin. lib. 8. cap. 31. 1, Ranæ quoq; rubetæ, quarum & in terra & in humore uita, plurimis refertæ medicaminibus. Idem lib. 32. cap. 5. 7, Sunt quæ in uepribus tantùm uiuunt, ob id rubetarum nomine, ut diximus, quas Græci phrynos uocant, grandissimæ cunctarum, geminis ueluti cornibus, plenæ ueneficiorum. Mira de his certatim tradunt authores. Iuuen. Satyr. 1. 8,

> —— quæ molle calenum
> Porrectura uiro miscet sitiente rubetam.

Rana rubeta. Plinius, Auxiliantur contra ranam rubetam. Propertius lib. 3. eleg. 7. 6.

Rubeus] ἐρυθρὸς, Adiect. Rubeus & rufus generalia nomina sunt, ad omnia quæ quomodolibet rubent. Etenim sanguineus, roseus, aureus, ostrinus, fuluus, flauus, rubidus, phœniceus, rutilus, luteus, spadicus, rubei seu rufi coloris sunt, aut acuentes eum quasi incendentes, aut cum colore uiridi miscentes, aut nigro infuscantes, aut uirenti sensim albo illuminantes. Hactenus Sipontinus ex Gellio lib. 2. capite 26. Apud quem pro rubeo, rubor nunc legitur. Negant enim quidam Latinam esse dictionem, rubeum. Inter quos sic Hermolaus in Plinium, lib. 9. cap. 38. 2, Rubens color nigricante deterior. Non rubeus. Præterissem (inquit idem) hoc ut leue, nisi in omnibus codicibus inoleuisset: uulgoq; imperiti barbariem suam in eo uerbo tueri laborarent. Hactenus Hermolaus. Colum. lib. 6. cap. 1. 3, Colore rubeo, uel fusco. Vbi alij tamen legunt, rubro. nam in eodem capite legitur Vmbris uastos & albos, eademq; rubros. Gellius loco suprà citato, Rufus enim color & ruber, nihil à uocabulo rubei differunt. Firmic. libro 4. capite 12, Rubeis capillis, oculis sanguinolentis.

Rubeus (βάτινος) ponitur aliquando pro Spineus: à rubo, qui et uitilium usu commendatur à Plinio: uel à Rubis, oppido Campaniæ, ut putat Seruius in illum uersum, 1. Georgic. 54.

Nunc

Digitized by Google

Nunc facilis Rubea texatur fiscina uirga.

¶Rubeo, rubes, rubui (ἀπερυθριάω, ἐρυθραίνομαι, ἐρυθριάω) rubere, Rubrum esse. Gellius lib. 2. cap. 26, Sed quum aliter rubeat ignis, aliter sanguis, aliter ostrum, aliter crocus. Virgil. 2. Georg. 86,

Sanguineisq; inculta rubent auiaria baccis. Cic. ad Atticum, lib. 15.323.10, Rubeo, mihi crede: sed iam scripseram, delere nolui. Idem 4. Verr. 136, Haerere homo, aduersari, rubere.

Facies rubet igne sacri ueneni. Stat. 9. Thebaid. 150.

Ante nouis rubeant, quàm prata coloribus. Virgilius 4. Georg. 62.

Terra rubet sanguine. Ouid. 2. Fast. 43.

¶Rubens, Particip. (ἀπερυθριῶν) ut, Dulce rubens. Statius 4. Thebaid. 55.

Rubens color. Plin. lib. 9. cap. 36.2.

Suaue rubens hiacynthus. Virg. 3. eclog. 15.

Ferrum rubens igne. Ouid. 12. Metam. 60.

Nupta rubens dulci probitate. Stat. 1. Sylu. 2.3.

Zona semper sole corusco rubens. Virg. 1. Georg. 47.

Vina rubentia. Ouid. 5. Fast. 102.

¶Rubesco, rubescis (ἐρυθριάω) rubescere, Rubrum fieri. Plin. lib. 9. cap. 35.5, Miror ipso tantùm eas caelo gaudere, sole rubescere, coloremq; perdere ut corpus humanum.

Tam pater ut terras, mundumq; rubescere uidit. Ouidius 2. Metamorphos. 23.

Mare radijs rubescit. Virg. 7. Aeneid. 6.

Aurora rubescebat. Virg. 3. Aeneid. 105.

¶Rubefacio, rubefacis, penult. corr. rubefeci, penult. prod. rubefactum (ἐρυθαίνω, ἐρυθραίνω) rubefacere, Ruborem afferre. Silius lib. 16.28,

Vixq; Atlantiadum rubefecerat ora sororum.

¶Rubefactus, Participium (ἐρυθρανθείς) Ouidius 13. Metamorphos. 79.

Expulit ipse cruor, rubefactaq; sanguine tellus.

¶Rubedo, pen. prod. rubedinis, pen. corr. foem. gen. Firmic. lib. 2. cap. 12, Leo significat colorem croceum, atq; ad rupedinē declamantem.

¶Ruber, Adiectiuum (ἐρυθρός, φοινικοῦς, κόκκινος, ἐρυθραῖος) Idem quod rubens, sed magis Latinum est ruber. Martialis lib. 1.51,

Plenaq; de rubro ponere mella cado. Author ad Herennium, lib. 4.230, Hunc dico rubrum, breuem, incuruum, canum, subcrispum, caesium.

Ruber crine. Martial. lib. 12.56.

Aequor rubrum. Virg. 3. Georg. 72.

Aurora rubra. Propertius lib. 3. eleg. 13.4.

Deus ruber hortorum. 1. Fast. 83.

Flamma rubra. Ouid. 11. Metam. 74.

Humor ruber occupat os. Lucret. lib. 4.212.

Mare Rubrum. Plin. lib. 6. cap. 23. ad finem, Irrumpit deinde & in hac parte geminum mare in terras, quod Rubrum dixēre nostri. Graecia Erythraeum, à rege Erythra, aut (ut alij) solis repercussu talem reddi colorem existimantes: alij ab arena terraq;: alij tali aquae ipsius natura. Cicero 1. de Natur. deor. 134.

Sanguis ruber. Horat. 3. Carm. ode 13.2.

Rubrior, Comparatiuus. Plin. lib. 10. cap. 63.10, Colorem ilicò mutant rubriore pilo.

¶Rubrus, rubra, rubrum, Idem quod Ruber. Solinus cap. 53, Colores duo sunt, quos fingere non ualet, rubrus & candidus: caeteros facilè mentitur. De chamaeleonte.

¶Rubor, ruboris, m. gen. (ἐρύθημα, ἔρευθος, φοινιγμός) Color rubens, qui & Rubedo dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37.31, In melis maximè ostenditur rubor. Idem lib. 2. cap. 18.1, Ardentior in ruborem.

Igneus rubor. Lucan. lib. 5.43.

Mistus candore rubor. Vide Misceo.

Tyrij rubores, Purpura. Virg. 3. Georg. 62.

Virgineus rubor, prae pudore. Virg. 1. Georg. 86.

Acuere ruborem. Vide Acuo.

Confessus secreta rubor. Claud. de nupt. Honorij & Mariae, 2.

Pudorem rubor consequitur. Cic. 4. Tusc. 40.

Dilutus rubor, Debilis & uelut aquam permista parum intensus atq; ardens. Plin. lib. 22.25.

Eiectus rubor attrita de fronte. Iuuenal. Satyr. 13.26.

Incanduit ore rubor. Claud. de nupt. Honor. & Mariae, 2.

Subitus rubor notauit ora. Ouid. 6. Metam. 10.

Praestet ingenuitatem & ruborem suum, uerborum turpitudine, & rerum obscoenitate uitanda. Cic. 2. de Orat. 134.

Pectora traxerunt tenuem percussa ruborem. Ouidius 3. Metamorphos. 97.

¶Rubicundus, Adiectiuum (ἐρυθήεις, ἐρυθρός). Rubore plenus, siue abundè rubens. In quo alternitatis causa, ut ait Priscianus, C loco B ponitur: ne sit absonum, si rubibundus, dicatur. Terent. Hecyra, 3.4.26,

Magnus, rubicundus, crispus, crassus, caesius. Varr. 2. de re Rust. cap. 8.5, Hinnus qui appellatur, ex equo & asina, minor est, quàm mulus corpore, plerunq; rubicundior. Martial. lib. 14.119.

Cornua rubicunda. Horat. 1. epist. 17.2.

Coniux rubicunda Vmbri martii. Ouid. 3. de Arte, 61.

¶Rubicundulus, penult. corrept. Adiectiuum diminutiuum. Iuuenal. Satyr. 6.43,

——tandem illa uenit rubicundula, totum

Oenophorum sitiens,

¶Rubidus, pen. cor. Adiectiuum (ἐρυθρόχρως) Quod est colore ruso, atrore multo mistum. Plaut. Sticho, 4.77,

Rubiginosam strigilem, ampullamq; rubidam.

Rubidus panis, Scaber, atq; asper. Vnde à scabritie, panis, saepè dò coctus, rubidus uocatur: qui & à nautarum usu, nauticus appellatur. Plautus,

Exiguam buccellam rubidi panis. Festus, Rubidus apud Plautum panis uocatur parum coctus.

Rubidae dicuntur etiam scorteae ampullae & rugosae. Festus.

Rubi] ῥοῦβοι, tantùm pluraliter, oppidum Campaniae, à ruborum frequentia, seu à colore ruboris. Horatius 1. Sermon. Satyra, 5.19.

Rubea uimina, pro fiscellis quae inde adferebantur. Virgilius 1. (Georg. 54.

Nunc facilis Rubea texatur fiscina uirga.

Rubia] rubiae (ἐρυθρόδανον, ἐρευθεδανον) herba. Plin. lib. 24. cap. 11.8, Erythrodanus, quam aliqui ereuthrodanum uocant, nos rubiam, qua tinguntur lanae, pellesq; perficiuntur: in medicina urinam ciet. Vulgus pharmacopolarum rubram maiorem, & rubram tinctorum uocant.

Rubicon] pen. corr. huius Rubiconis, pen. prod. (ῥουβίκων) fluuius Galliam citeriorem à reliqua disterminans Italia: cuius multa mentio est apud Plutarchum in uita Pompeij & Caesaris. Sueton in Caesare, capit. 31, Consecutusq; cohortes ad Rubiconem flumen, qui prouinciae eius finis erat, paullum constitit.

Vndae Rubiconis. Lucan. lib. 7.51.

Amoeni Rubiconis incola. Claud. ad Gennadium, 431.

Paruus Rubicon. Lucan. lib. 1.37.

Puniceus Rubicon. Lucan. lib. 1.43.

Rubicundus, Rubidus] Vide Rubeus.

Rubigo] pen. prod. rubiginis, f. g. (ἰὸς) In metallis situ quodam contrahitur, arida & rubra, metalli paulatim absumens, qualem in ferro uidemus. Dicta à colore: nam ueteres robrum, rubrū dicebant. Plin. lib. 17. cap. 4. 4, Ferroq; omnis rubiginem obducit. Idem lib. 34. cap. 9. 2, Rubigo æris.
Adoranda rubigo. Iuuen. Satyr. 13. 15.
Nigra rubiginis morsu scabri enses. Lucan. lib. 1. 50.
Putris rubigo. Stat. 3. Theb. 117.
Salsa. Virg. 2. Georg. 44.
Squallida rubigo. Catull. Argonaut. 59. 9.
Detersa rubigo. Silius lib. 4. 3.
Exesa inueniet scabra rubigine tela. Virgil. 1. Georg. 100.
Dentium rubigo. Ouid. 2. Metam. 156.
Rubigo, idem quod Robigo significat, estq; uitium in segetibus. Vide Robigo. Plin. lib. 18. cap. 17. 10, Rubigo quidem maxima segetum pestis lauri ramis in aruo defixis, transit in earum folia ex aruis. Rubigo uel ærugo in segetibus, inquit Budæus, est quam nyllam nostrates agricolæ uocant. Spicæ enim marcidæ fiunt hoc uitio, & in puluerem fœtidum confriatiles.
Sterilem rubiginem non sentiet seges. Horatius 3. Carmin. ode 23. 2.
Rubigo, Dea. Vide Robigo.
A rubigine Rubigalia dicta, id est, festi dies, amoliendæ rubigini instituti ab antiquis. Plin. lib. 17. cap. 29. 4, Rubigalia Numa constituit, quæ nunc aguntur ad septimum cal. Maij: quoniam tunc ferè segetes rubigo occupat. Budæus.
¶Rubiginosus, pen. prod: Adiectiuum (ἰώδης) Plenum rubigine. Plaut. Sticho, 4. 77,
Rubiginosam strigilem. Apud Martialem lib. 5. 29, Rubiginosi dentes.
¶Rubigino, rubiginas, pen. corr. (ἰόομαι) rubiginare, Rubiginem contrahere. Apuleius lib. 3. Floridorum, Profectò ut gladius usu splendescit, situ rubiginatur: ita uox in uagina silentij condita, diutino torpore hebetatur.
Rubor] Vide Rubeus.
Rubrianum] Senatusconsf. Traiani temporibus factum est, Rubrio Gallo & Cælio Pisone Consulibus: cuius sententia exponitur in l. 26. l. 28. l. 33. §. 1. de fideicommissar. libertatibus. l. 3. ff. de legit. tutoribus.
Rubrica] rubricæ, pen. prod. (μίλτος) Terra rubentis coloris, & minio proxima. Colum. lib. de Arboribus, cap. 17. ad finem, Omnes arbusculas prius quàm transferas, rubrica notare conuenit: ut quum serentur, easdem cæli partes aspiciant, quas etiam in seminario conspexerant. Plin lib. 35. capite 6. 5, Ex reliquis rubricæ generibus fabris utilissima Aegyptia & Africana: quoniam maximè sorbentur. Picturis autem apta nascitur & in ferrarijs metallis.
Rubrica terra, Quæ subrubens est, & rubris arenulis conspersa. Columella lib. 2. cap. 10. 3.
Rubrica notabantur tituli & capita librorum. Pers. Sat. 5. 9,
Excepto si quid Masuri rubrica notauit. Horatius 2. Sermon. Satyr. 7. 20,
Prælia rubrica picta aut carbone.
Delibutus rubrica. Author ad Herennium, lib. 3. 132.
¶Rubriceta, rubricetæ, penult. prod. (αὐλαρίνελος) Color quo mulieres ad emendandum faciei ruborem utuntur. Plautus Trucul. 6. 37,
Buccas rubriceta omne corpus intinxit tibi, pessumæ estis. Purpurissum etiam dicitur. unde idem Plaut. Buccas purpurissatas uocat, rubriceta intinctas.
¶Rubricosus, pen. prod. Adiectiuum (μιλτώδης) ut, Terra rubricosa: hoc est, rubra, & rubrica ueluti consperſa, aut rubris arenulis: ut differat ab alijs, hoc est pulla, &c. Plin. lib. 18. cap. 17. 13, In solo autem rubricoso lupinum. Colum lib. 4. cap. 33. 1, Spissum solum & rubricosum reformidat.
¶Rubricatus (ῥυβρίκατα) Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Hispaniæ Taraconensis fluuius: uulgò Lobregat.
Rubus] rubi, masc. uel fœm. gen. (βάτος) Sentis genus. Colum. libro 11. capite 3, de sepibus hortorum, Ea semina sint uastissimarum spinarum, maximeq; rubi & paliuri, & eius quam Græci uocant κυνόβατον, nos sentem canis appellamus. Horum autem ruborum semina quàm maturissima eligi oportet. Ibidem in fœm. gen. Alternis ordinibus ferulas, alternis rubos in hortis consitas habere. Et Gellius libro 19. capite 12, Videt fortè uicinum rubos latè atque altè obortas excidentem.
Acuta rubus. Vide Acutus, in Acuo.
Asper rubus. Virg. 4. eclog. 18.
Duri rubi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 1.
Horrentes rubi. Virg. 3. Georg. 63.
Mordax rubus. Ouid. de Medicamine faciei, 1.
Punicei rubi. Propert. lib. 3. eleg. 13. 6.
¶Rubetum, rubeti, pen. prod. (βατών) Locus in quo rubi sunt.
Dura rubeta. Ouid. 1. Metam. 22.
Ructus] huius ructus, m. g. (ἐρυγή) Cibi & potus in stomacho malè concocti uentosa per os efflatio. Celsus lib. 4. cap. 5. ad finem, Sed si coacuit intus cibus, aut computruit (quorum utrumlibet ructus ostendit) eijciendus est. Plin. lib. 20. cap. 18. 1, Anethum quoq; ructus mouet, & tormina sedat. Cic. Peto, lib. 9. 22. 16, Stoici crepitus aiunt æquè liberos ac ructus esse oportere.
Crebri ructus, cruditatis indicium. Colum. lib. 6. cap. 6. 1.
Ructu grauis herba: hoc est, grauem odorem ipso ructu ori referens, quale est allium. Plin. lib. 24. cap. 15. 6.
¶Ructo, ructas (ἐρυγγάνω, ἐρεύγομαι) ructare, Ructus emittere. Plaut. Pseud. 23. 13.
¶Pergin' ructare in os mihi? Cic. ad Cornificium, libro 12. 25. 9, Quem ego ructantem & nauseantem, conieci in Cæsaris Octauiani plagas. Iuuenal. Satyr. 3. 11,
—— laudare paratus,
Si bene ructauit, si rectum minxit amicus.
Cui ructare turpe esset, is uomuit. Cic. 2. Philipp. 74.
Confer sudantes, ructantes, refertos epulis tanquam opimos boues. Cic. 5. Tuscul. 140.
¶Ructor, ructaris (ἐρυγγάνομαι) ructari, Deponens, idem significat.
Ructari aues. Varr. 3. de re Rust. cap. 2. 2.
Versus ructari. Horat. in Arte, 42.
¶Ructatus, pen. prod. Participium (ἐρευχθείς) ut, Ructati cruores. Silius lib. 15. 85,
Permiscetq; mero ructatos ore cruores.
¶Ructator (ἐρευκτήρ) & Ructatrix, pen. prod. Verbalia. Ructatrix herba, quæ ructus inducit. Martial. lib. 10. 48,
Nec deest ructatrix menta, nec herba salax.
¶Ructito, ructitas, pen. corr. (ἀνερεύγομαι) ructitare, Frequētatiuum. Colum. lib. 6. cap. 6. 2, de boue ægrotante sic inquit, Gemitus exprimit, locoq; stare non patitur, sæpe decūbere & ructitare cœpit, caudamq; crebrius agere. Locus corruptus est: legi autem debet, Sæpe decumbere, & agitare caput, caudamq;, &c.
¶Ructuosus, pen. prod. Adiectiuum (ἐρευγματώδης) ut, Spiritus ructuosi. Quintil. lib. 4. cap. 2. 87.
Rudens] rudentis. Vide Rudo.
Rudero, Rudetum] Vide Rudus.
Rudiæ] Rudiarum (ῥυδίαι) uetus Apuliæ oppidum, Ennij patria. Pomponius Mela lib. 2. Post Barium (inquit) Egnatia, & Ennio ciue nobiles Rudiæ. Hodie non extant.

Digitized by Google

Rudiarius] Vide Rudis *substantiuum.*

Rudimentum] Vide Rudis *adiectiuum.*

Rudis] *huius rudis, fœm. gen.* (ναρθήξ) Virga *impolita dicitur.* Cato *de re* Rust. cap. 104, *Hæc rude misceto ter in die, dies quinq; continuas.*

Rudibus solitos pugnare gladiatores, testis est Lampridius, *qui ait* Commodum *in arena rudibus inter cubiculares gladiatores depugnasse.*

Rudem accipere, pro Dimitti *à munere:* Rude *donare, pro* Dimittere, *crebriter apud idoneos authores obuia sunt.* Inde *ducta metaphora, quòd antiquitùs gladiatores, quibus permissum erat à gladiatorio munere cessare, rude donati dicebantur.* Ea *cessatio dabatur uirga quam rudem appellabãt: unde hoc modo dimißi, rudiarij uocabantur.* Proinde *quicunq; à munere quouis in ocium restituuntur uel ob ætatem, uel ob imbecillitatem, rudem accepisse dicuntur.* Cic. 2. Philipp. 82, *Tam bonus gladiator rudem tam citò accepisti?*

Donatus rude. Horat. 1. epist. 1. 1. Idem Iuuenalis,

Ergo sibi dabit ipse rudem, si nostra mouebunt Cõsilia.

Ad rudem compellere. Cicero *ad* Octauium, 15. *id est,* Certare *facere.*

Rudem meruit. Mart. lib. 5. 93.

¶*Rudicula, rudiculæ, pen. corr.* Diminutiuum (ναρθήκιον) *Parua uirga impolita, ad multa utilis, potißimùm autem ad mouenda & agitanda ea quæ super igne decoquuntur: uulgus nostrum spatulam uocat.* Cato cap. 9. *de re* Rust. 9, Conuoluulus *in uinea ne fiet, amurcam igni leni coquito, rudicula agitato crebrò, usqueadeò dum fiat tam crassa quàm mel.* Plin. lib. 20, *Non est opus in hoc usu lanas rudiculis esse curatas.* Colum. lib. 12. cap. 46. 3.

¶*Rudiarius, rudiarij, masc. gen.* (ἄφετος) *Rudiarij dicti sunt, qui impetrarunt mißionem artis gladiatoriæ, donati rude.* Suet. in Tiberio, cap. 7, *Rudiarijs quoq; quibusdam reuocatis authoramento centum millium.*

Rudiarius, Qui *saga rudia & noua polit, ut ait* Hermolaus *ex* Festo.

Rudiarius, Qui *ruderarium cribrum facit, & rudiora lineamina.*

Rudis] *& hoc rude, Adiectiuum* (ἀμαθὴς, ἀδαὴς, σκαιὸς, αὐτόσκαιος, ἄγναφος) *Imperitus, indoctus, inscius, ignarus: à* Rudere *deriuatur.* Cicero *pro* Flacco, 12, Quum *in theatro homines imperiti, homines rerum omnium rudes, ignariq; consederant.*

Ad bella rudis. Liu. 4. bell. Pun. 217.

Ad mala iampridem non sumus ulla rudes. Ouid. 3. *de* Ponto, eleg. 7. 4.

Ad seditiones rudis. Liu. 8. bel. Pun. 132.

Rudis in. Cic. 1. *de* Orat. 21, Quem *tu adolescentulus perpulisti, ignarum legum, hæsitantem in maiorum institutis, rudem in iure ciuili.* Et 1. *de* Orat. 17, Quid *esse potest in otio aut iucundius, aut magis proprium humanitatis, quàm sermo facetus, ac nulla in re rudis?*

Orator nulla in re tyro ac rudis, nec peregrinus atq; hospes esse debet. Cic. 1. *de* Orator. 110.

Rudes, & omnium ignari. Quintil. lib. 1. cap. 8. 3.

Rudes artium homines. Liu. 1. ab Vrbe, 28.

Bonarum artium rudis. Tacit. lib. 1.

Belli rudis, Inexpertus armorum. Horat. 2. epist. 2. 10.

Coniugij rudis iuuenca. Ouid. 4. Fast. 68.

Rudis exemplorum. Cicer. *pro* Cornel. Balbo, 37, Dicat *se non imperitum fœderis, non rudem exemplorum, non ignarum belli fuisse.*

Rudes Græcarum literarum. Cic. 1. Offic. 3.

Operum rudes iuuenci. Ouid. 1. Fast. 17.

Rudis prouinciæ & tyro. Cic. 4. Verr. 12.

Rerum rudis. Valer. 1. Argon. 155.

Rerum omnium rudis. Cic. 1. Tuscul. 90.

Rei militaris rudis. Cic. 4. Acad. 4.

Dicendi rudis. Tacit. lib. 1.

Rudis tractandi militares animos. Curtius lib. 4. *hoc est,* Imperitus.

Rudis, ad animum transfertur: rudesq; illi dicuntur, qui adhuc animum non expoliuêre disciplinis & doctrina, rerũq; usu. Plin. lib. 2. cap. 7. 9, *Sedere cœpit sentẽtia hæc, pariterq; & eruditum uulgus, & rude in eam cursu uadit.* Festus, *Hominem imperfectum rudem dicimus.*

Anni rudes. Claud. 6. Paneg. 17.

Capilli rudes, Non compti. Senec. Hipp. 3. 10.

Carmen rude. Ouid. 1. Trist. eleg. 6. 5.

Rudem me discipulum atq; integrũ accipe. Cic. 3. *de* Nat. deor. 9. Vide Accipio.

Hebes ac rudis Epicurus. Cic. 2. *de* Diuin. 154.

Forma ingenij admodum impolita & planè rudis. Cicero *de* clar. Orat. 163.

Genus hominum rude, hebes & impolitum. Cicero 2. *de* Orator. 73.

Ingenium rude. Horat. *de* Arte, 83.

Lanæ rudes. Ouid. Epist. 1. 16.

Materia rudis. Lucan. lib. 2. 2.

Moles rudis indigestaq;. Ouid. 1. Metam. 2.

Pectus rude. Ouid. epist. 4. 8.

Populi rudes. Ouid. 1. Fast. 8.

Puer rudis ignoto amore tactus. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 2.

Simplicitas rudis. Ouid. 3. *de* Arte, 23.

Vetustas rudis. Ouid. 1. Fast. 27.

Vulgus rude. Ouid. 2. Fast. 59.

Rudis, pro Rustico. Iuuenal. Satyr. 11. 10,

Tunc rudis, & Graias mirari nescius artes. Budæus.

¶*Ruditas, pen. corr. ruditatis, fœm. gen.* (ἀμαθία, σκαιότης) *Imperitia, & obtusitas ingenij.*

¶*Rudimentum, rudimenti* (προπαιδεία, προπαίδευμα) *Principium siue prima disciplina quæ rudibus datur: quod & tyrocinium appellatur.*

Clara rudimenta primæ militiæ. Stat. 5. Sylu. 2. 2.

Dicendi rudimenta. Quintil. lib. 2. cap. 1. 6.

Rudimentum lucis, pro Initio *uitæ, apud* Plinium *libro* 7. *in* Procemio, 3.

Rudimentum ponere, Incipere. Cic. *in* Salustium, 1.

Rudimenta tyrocinij deponere sub aliquo, Idem significat. Iustinus libro 9.

Rudimentum puerilis regni. Liu. 1. ab Vrbe, 11.

Rudimenta & incunabula uirtutis. Cic. *in* Salustium.

Incrementa & rudimenta. Curtius lib. 5.

Turpe rudimentum. Ouid. epist. 5. 20.

Rudo] *rudis, rudi* (ὀγκάομαι) *rudere, Propriè ad asinos pertinet: nam rudere asini dicuntur, quum uocem emittunt.* Persius Satyr. 3. 1,

Findor, ut Arcadiæ pecuaria rudere credas.

¶*Rudo, rudes, per secundam coniugarunt antiqui.* Lucilius,

Hæc inquam rudet ex rostris, atq; hinnilitabat. Meminit Varro lib. 6. *de* Ling. Lat.

Sono intempestiuo rudit asellus. Ouid. 6. Fast. 69.

Vt rudit à scabra turpis asella mola. Ouid. 3. *de* Arte, 58.

Rudere, abusiuè & de leonibus, & de hominibus dicitur. Virgil. 7. Aeneid. 4,

—*sera sub nocte rudentum.* Idem 8. Aeneid. 50,

Inclusumq; cauo saxo, atq; insueta rudentem. id est, Clamantem: *& abusiuè dictum est.* Seruius.

Digitized by Google

¶Rudens, Participium (ὀγκώμενος) ut, Prora rudens. Virgil. 3. Aeneid. 113,

—— primusq; rudentem
Contorsit leuas proram Palinurus ad undas.

Asellus rudens. Ouid. 1. Fast. 87.

Leones rudentes. Virg. 7. Aeneid. 4.

Rudens (βύκτης, πεῖσμα, κάλως, πρότονος) Substantiuum, tam masculinum, quàm foemininum, Funis nauticus: quòd quum uento agitatur, ueluti rudere audiatur. Virg. 1. Aeneid. 19,

Insequitur clamorq; uirûm, stridorq; rudentum. Plautus Rud. 23. 1,

Heus mane. G. quid maneam? T. dum hanc tibi rudentē, quam trahis, complico. Cic. 5. Tuscul. 57, Non sanè optabilis est quidem, inquit rudentibus apta fortuna.

Aptare remos & rudentes. Virg. 5. Aeneid. 151.

Excutere rudentes. Virg. 3. Aeneid. 137.

Explicare rudentem. Cic. 1. de Diuinat. 246, de fato loquens, Sed est quasi rudentis explicatio.

Iactare rudentes. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 15.

Immittere rudentes. Vide Immitto.

Laxare excussos rudentes. Virg. 3. Aeneid. 54.

Innumeros rudētes porrexit puppis utrinq;. Stat. 5. Sylu. 1. 49.

Intorti rudentes sustollunt uela. Catul. Argon. 59. 47.

Duros tractare rudentes. Iuuenal. Satyr. 6. 11.

¶Rudentisibilus, Dictio composita, qua usi sunt antiqui, & in primis Pacuuius: ut author est Varro libro 4. de Lingua Latin.

Rudus] ruderis, pen. corr. neut. gen. quod & raudus dicitur (ῥέπιον, χάλιξ) propriè significat rem rudem, asperam & imperfectam. Ideo hominem imperfectum, rudem nominamus. Et rudis, impolita uirga: de quibus suis locis. Dicitur autem nouum rudus, & uetus rudus: sed diuersa significatione. Liu. 6. bel. Pun. 55, Aeris aceruì, quum rudera milites religione inducti iacerent, post profectionem Annibalis magni inuenti.

Nouum rudus, est materia pauimenti, hoc est saxa recens contusa, seu testæ confractæ cum calce, ad pauimentum faciendum. Vitruuius lib. 7. cap. 1, Deinde ruderi nouo tertia pars testæ tusæ admisceatur, calcisq; duæ partes ad quinq; mortarij mistionibus præstent responsum. Plin. lib. 36. cap. 25. 3.

Vetus rudus, est materia pauimentorum & dirutorum ædificiorum, quæ lapidibus & testis confractis, calceq; arena commista constat. Plinius, Complanatæ ueteri rudere erant uiæ.

Rudus rediuiuum. Vitruuius lib. 7. cap. 1, Rudus si nouum erit, ad tres partes una calcis misceatur. Si rediuiuū fuerit, quinque ad duûm mistiones habeant responsum.

¶Rudero, ruderas, pen. corr. ruderare, Rudus inducere. Vitruuius lib. 7. cap. 1, Tunc insuper statuminetur, ne minore saxo, quàm quod possit manum implere, statuminationibus inductis ruderetur.

¶Ruderatio, ruderationis, Verbale foem. gen. Vitruuius lib. 7. cap. 1, Primumq; incipiam de ruderatione, quæ principia tenet expolitionum.

¶Ruderatus, pen. prod. Adiectiuum, Ruderatus ager, Qui ueterum ædificiorum materia scatet. Plin. lib. 21. cap. 4. 6.

¶Rudetum, rudeti, penult. prod. Locus plenus ruderibus: siue terra, quæ prius rudis fuerat & inculta, tum autem arata. Cato cap. 38, Lentim in rudeto & rubricoso loco, qui herbosus non fiet, serito. Idem cap. 37, Ager rubricosus, & terra pulla, materina, rudeta, arenosa. Vetus exemplar habet rudecto, rudecta.

¶Ruderarium, cribrum, uilius & furfurarium Apuleius dixit.

¶Ruduscululum non modò pro ære infecto uulgus usurpat, sed etiam pro signato. ut cum dicitur in mancipando: Ruduscululo libram ferito. id est, Asse libram tangito. Festus.

Ruellius] inclyti nominis Physicus ac medicus, qui suæ uirtutis reliquias posteritati libris de natura stirpium editis, reliquit.

Rufæ] arum, Oppidum Campaniæ, cuius meminit Macrobius lib. 7,

Quiq; Rufas Batulumq; tenent, &c.

Rufinus] Vir Consularis à Fabritio Censore damnatus, quòd decem pondo argenti apud eum inuēta essent. Rufinus alter unà cum Stilicone & Gildone relictus à Theodosio seniore imperij administrator pro tutela Arcadij & Honorij filiorum Gildo in Africa, Stilicon in Occidente, Rufinus uerò in Oriente, omnes sanè cupiditate regni incensi in suos principes arma conuerterunt: ex quo diuersis modis oppressi periere. Extant in hunc Rufinum Claudiani poetæ inuectiuæ. Vide Volaterranum.

Rufrimacerię] plur. num. Oppidum Campaniæ. Cato cap. 22. 3, Venduntur ad Rufrimacerias numis centum octoginta, temperantur numis triginta: tātidem Pompeijs emuntur. Idem cap. 135, Est & Pompeij, oppidum Campaniæ.

Rufus] Adiectiuum (πυῤῥὸς) Color non plenè ruber. Martial. lib. 14. 129,

Roma magis fuscis uestitur: Gallia rufis. Terentius Phorm. 1. 2. 1,

Si quis me quæret rufus. Idem Heaut. 5. 5. 17,
Rufam ne illam uirginem, &c.

Quidam scribunt duplici ff, ruffus. Sed hi uehementer falluntur: ut palàm facit Martial. epigram. 51. lib. 8. ubi apertè, docet, uocatiuum Rufe, constare tantùm literis quatuor. Vide Septunx, pro septem uini cyathis.

Agna rufa. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 43.

Color rufus. Plin. lib. 12. cap. 12. 2.

Gingiua rufa. Catul. in Egnatium, 37. 5.

Vela lutea & rufa. Lucret. lib. 4. 15,

Et uulgo faciunt id lutea, rufaq; uela.

¶Rufior, Comparatiuus (πυῤῥότερος) Plin. lib. 16. cap. 14. 1, Nanq; & materies maris dura, rufiorq;, ac nodosa.

¶Rufulus, pen. corr. Diminutiuum (ὑπόπυῤῥος) Plaut. Asin. 8. 20. Idem Amphit. 16. 63,

Vt primùm coiuit cicatrix rufula.

Rufuli appellati sunt Tribuni militum, non à populo, sed à Consule facti, quòd de eorum iure Rutilius Rufus legem tulerit: hi postea mutatione unius literæ, Rutuli sunt appellati. Festus.

¶Rufo, rufas (πυῤῥοποιέω) rufare, Rufum facere. Plin. lib. 15. cap. 22. 2. Rufatur capillus primùm prodeuntibus nucleis. Et lib. 23. cap. 2. 7, Tunc addito lentiscino oleo illita una nocte rufat capillum.

¶Rufeo, rufes: à quo Rufesco, rufescis (πυῤῥοποιοῦμαι) rufescere, Rufum fieri. Plinius libro 10. capite 29. 4, Grues senectute nigrescunt, Merula ex nigra rufescit. Idem libro 25. cap. 4. 9.

Rufus] Purpurio (ῥοῦφος) Legatus Romanorum in concilio Aetolorum: apud Liuium lib. 32.

¶Rufus, Centurio sub Scipione Africano, cuius & res gestas, & belli apparatum descripsit. Author Appianus.

¶ Virginius Rufus orator egregius, interfectus à Nerone: de quo Tacitus, Virginium, inquit, Rufum claritudo nominis extulit. Et paulò inferius, Nam Virginius Rufus studia iuuenum eloquentia, Musonius præceptis sapientiæ fouebat.

¶Rufus

Digitized by Google

¶ Rufus poeta Bononiensis, cuius meminit Martial. lib. 6,
Funde tuo lachrymas orbata Bononia Rufo,
Et resonat tota planctus in Aemylia.

¶ Rufus Medicus, sub Traiano principe multa conscripsit, quorum nihil ad nos peruenit: sæpe tamen ab alijs testis citatur.

¶ Rufus Corinthius, sophista, quanquam diuitijs, & generis nobilitate pollebat, plus tamen ad eius laudem dicendi gloria, linguæq; gratia contulit. Author Philostratus.

Ruga] rugæ (ῥυτὶς, πτύχυ) In hominibus præ senectute accidit. Cicero de Senectute, 58, Non cani, non rugæ repentè authoritatem arripere possunt, sed honestè acta superior ætas, &c.

Aniles rugæ. Ouid. 14. Metam. 20.
Cauæ rugæ. Ouid. 7. Metam. 59.
Deformes rugæ. Claud. 2. in Eutrop. 14.
Senilis ruga. Ouid. 5. Fast. 12.
Densissima ruga cogitur in frontem. Iuuenal. Satyr. 13. 23.
Desipere aliquē rugis & supercilio. Cic. Post reditum in Senatu, 14.
Senectus frontem exarat rugis. Hor. Epod. 8. 1.
Excutere rugas. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 9.
Inducit rugas senectus. Tibul. lib. 2. eleg. 2. 4.
Laxantur corpora rugis. Ouid. 3. de Arte, 15.
Portare rugas. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 9.
Trahere rugam. Iuuenal. Satyr. 14. 33.
Capitis niues & rugæ te turpant. Hor. 4. Carm. ode 13. 3.
Iam uenient rugæ quæ tibi corpus arent. Ouidius 2. de Arte, 24.

Ruga, non solùm in corporibus dici solet, sed etiam in uestibus. Plinius lib. 35. cap. 8. 5, Præter quæ in ueste & rugas & sinus inuenit.

Ruga, in arboribus. Plin. lib. 12. cap. 7. 4, Deest tota illa maturitas, ideoq; & rugarum, colorisq; similitudo.

¶ Rugosus, pen. prod. Adiect. (ῥυτιδώδης, πτυχώδης) Rugis plenum. Plin. lib. 12. cap. 13. 2, Amomum laudatur quammaximè punici mali folijs simile, nec rugosis.

Acina rugosa. Colum. lib. 13. cap. 43. 5.
Cortex rugosus. Plin. lib. 16. cap. 31. 1.
Facies rugosior uua passa. Claud. 1. in Eutrop. 23.
Frons rugosa. Martial. lib. 3. 51.
Genæ rugosæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 23.
Palmæ rugosæ. Ouid. 8. Metam. 136.
Senecta rugosa ora pallent. Tibul. lib. 3. eleg. 5. 5.

Rugare dicitur uestis, quum multos sinus facit, Plaut. in Casina, Vide palliolum ut rugat.

Rugata testa, apud Plinium lib. 9. cap. 33. 1.

Rugio] rugis, rugiui uel rugij, rugitum, pen. prod. (βρυχάομαι) Rugire dicitur leo, quum uocem emittit. Author Philomelæ, 10,
Trigides indomitæ raucant, rugiuntq; leones.

¶ Rugitus, huius rugitus, pen. prod. m. g (βρυχηθμός.)

Rugusci] Alpini populi, inter eos quos maximus ille Cæsar Iulius sub iugum Romanorum misit. Plinius, libro 3. capite 20.

Ruidus] siue ruuidus, penultima correpta, Adiectiuum (ἄξεστος) Plinius libro 18. capite 10. 7, Maior pars Italiæ ruido utitur pilo. Hermolaus, Præferratum pilum in molendo propterea uocatur Plinio, ut à pilo ruido (sic enim uocat ipse) distinguatur: ad molas uidelicet quas aqua uersat, utili: nec tam, quòd sine ferro est, id nomen habet, quàm quòd asperum, impolitumq;. Nam & Ruuidus panis Plauto (ut ait Festus) eum significat, qui parum coctus, rugosusq; sit: quanquam rubidus ferè scribitur.

Ruina] Vide Ruo.

Rulla] rullæ, Instrumentum ferreum, stimulo rusticorum additum, ad uomerem detergendum. Plin. li. 18. cap. 19. 5, Purget uomerem subinde stimulus cuspidatus rulla. Diminutiuum à runa, quod est teli genus, ut ait Festus. Ennius, Runata recedit. Habet autem hoc telum latiorem cuspidem.

Rullus] ῥοῦλλος, teste Plin. lib. 8. cap. 51, solidum aprum Romanorum primus in epulis apposuit, qui Ciceronis Consulatu legem Agrariam promulgauit.

Ruma] rumæ (θήλη) Idem quod Rumen: A' ueteribus dicebatur mamma. Vide Rumis.

Ruma, Gutturis pars eminens. Seruius, Rumatio dicta est à ruma eminente gutturis parte, per quam demissus cibus à certis reuocatur animalibus.

¶ Rumo, rumas (ἀναμασάομαι) rumare, Idem quod ruminare dicebatur apud ueteres. Est etiā rumare, lactare, quasi mammam in rumen immittere.

Rumbotinus] Vide Rumpotinus.

Rumen] ruminis, pen. corr. neut. gen. Eminens sub mento gutturis pars, qua cibus in aluum demittitur. Festus, Rumen est pars colli qua esca deuoratur: unde & Rumare dicebatur, quod nunc Ruminare.

Rumen, Mamma dicitur (μαστός) Plinius libro 15. capite 19. 9, Magisq; ob memoriam eius quæ nutrix fuit Romuli ac Remi conditoris appellata: quoniam sub ea inuenta est lupa infantibus præbens rumen (ita uocabant mammam) miraculo ex ære iuxtà dicato, tanquam in comitium sponte transisset.

Rumen, Nonius docet esse locum in uentre, quo sumitur cibus, & unde redditur. Pomponius Prostibulo, Ego rumorē paruifacio, dum sit rumen qui impleam.

¶ Rumino, ruminas, pen. corr. (μηρυκίζω, ἀναμηρυκίζω) ruminare: & Ruminor, ruminaris, ruminari, Est reuomere, ac rursus consumere, quasi cibum ad rumen reuocare, iterumq; conficere. Colum. lib. 6, Propter quæ bos neq; ruminat, neq; lingua se detergit.

Herbas ruminare. Ouid. in Fragment. 4.

Ruminari, per translationem, In memoriam reuocare. Varro Tanaquile, Non modò absens quicquam de te æquius cogitabit, sed etiam ruminabitur humanitatem tuam. Liuius Aegistho, Nemo hæc uostr ruminabitur mulieri. Alij legūt, uostræ ruminetur. Nonius.

¶ Ruminatio, Verbale (μηρυκισμός) Plin. lib. 11. cap. 37. 70, Quibus neq; dentes utrinq;, nec ruminatio. Idem lib. 17. capite 22. 22, Si saucias recenti medicina mordeat quædam hyemis ruminatio. id est, Frigoris reiteratio ducta metaphora à cibi repetitione & reuocatione.

Ruminatio, Ipsa in memoriam reuocatio. Cic. ad Atticum, lib. 2. 27. 3, Quanto magis uidi ex tuis literis, quàm ex illius sermone, quid ageretur de ruminatione quotidiana, de cogitatione Publij, &c.

¶ Ruminalis, ficus (ῥουμινάλιος, ἐρινεός) Sub qua Lupa Romulo & Remo dicitur mammam præbuisse, ut ait Festus: quæ & Romula uocitata est. Ouid. 2. Fastor. 8,
Arbor erat, remanent uestigia, quæq; uocatur
Romula nunc ficus, Rumina ficus erat. Siue quòd sub ea pecudes æstatis tempore frigora captantes, herbas ruminare consueuerunt.

Ruminales hostiæ, eorum animalium quæ ruminant. Plin. lib. 8. cap. 51. 2.

Rumex] rumicis, pen. corr. masc. gen. (λάπαθον) Lapathi syluestris genus. Plin. lib. 19. cap. 12, Solum uerò ex omnibus lapathum syluestre melius, hoc in satiuis rumex uocatur, nasciturq; fortissimum.

Digitized by Google

Rumex, Genus teli, simile spari Gallici, ut ait Festus. Lucilius,
Tum spara, tum rumices portantur, stragula porro.

Rumia] ῥυμία, dicta est dea, quae rumis, id est, mammis, hoc est, pueris lactentibus praesidebat. Huius meminit Augustinus libro 4. de Ciuitate Dei. Varro 2. de re Rust. cap. 11. 4, Non negarim inquam ideo apud diuae Rumiae sacellum à pastoribus satam ficum. Ibi enim solent sacrificare lacte pro uino, & pro lactentibus.

Rumifero, Rumigero] Vide Rumor.

Rumigestri] Telorum genus quoddam fuit apud antiquos: de quibus meminit Gel. lib. 10. cap. 25.

Rumigo] as, are, apud Apuleium lib. 4, de Asino aureo: Iam ferè tertium palàm rumigabam. id est, ut interpretor, ruminabam.

Rumina] ruminae, Dea eadem quae paulò antè Rumia dicta est Varro. Cato, uel de liberis educandis: Hisce nauibus lacte fit, non uino, Cuminae propter cunas, Ruminae propter ruinam, id est, prisco uocabulo, mammam, à quo subrumi etiam nunc dicuntur agni. Ex Nonio.

Rumino, Ruminor] Vide Rumen.

Rumis] huius rumis (θηλὴ) Idem quod Ruma, id est, mamma: sed propriè animalium. Varro lib. 2. de Agricultura, cap. 11. 4, Mammae enim rumis, siue rumae, ut antè dicebant, à rumi: & inde dicuntur Subrumi agni lactentes, à lacte. Sic ibidem, cap. 1. 20.

Rumon] praeceps in Tyberi locus. Alex. Alexand. lib. 5. cap. 26, Praeterq; aram Consi, quae in circo fuit, ab accessu hominum semota, etiam ara Ditis & Proserpinae in loco abdito in Martio campo ad Tarentum colebatur: locum denominatum, quòd ibi Tyberis ripas tereret, qui Rumon propterea dictus, & Serra, ad quã ratus erat accessus hominũ.

Rumor] rumoris, masc. gẽ. (θρόος, θρύλλος, φήμη, θρύλλημα) Sermo in populo sine certo authore (in bonum uel in malum) de re recenti dispersus. Cic. 5. Ver. 81, Multa sunt imposita huic ordini munera, multi labores, multa pericula, non solùm legum ac iudiciorum, sed etiam rumorum ac temporum.

Multitudinis rumor. Cic. 2. de Fin. 80.

Rumor de. Cic. ad Cassium, lib. 12. 9. 2, Nihil perfertur ad nos praeter rumores de oppresso Dolabella, satis illos quidem constantes, sed adhuc sine authore.

Ex sermone rumor. Cic. pro lege Manilia, 17.

Aura rumoris. Cic. pro Muraena.

Aduersus. Vide Aduerto.

Amarus. Virg. 4. Aen. 41.

Atrox. Tacit. lib. 17.

Celebris. Vide Celebris.

Clemens. Vide Clemens.

Constans. Vide Consto.

Fallax. Claud. 2. Paneg. 80.

Iniquus. Ouid. 4. Fast. 62.

Magnus. Vide Magnus.

Miserabilis. Claud. de bel. Get. 40.

Nuncius rumor. Cic. ad Cassium, lib. 12. 10. 3, Nos de Dolabella quotidie quae uolumus, audiuimus: sed adhuc sine capite, sine authore rumore nuncio.

Secundo rumore: hoc est, grato. Tacit. lib. 3.

Sinister rumor. Lucan. lib. 8. 11.

Tristis & Iucundus rumor, contraria. Cic. ad Cassium, lib. 15. 17. 5, Rumores tristiores, sed ἀδέσποτοι. Idem Qu. fratri, libro 3. 24. 5, Rumor Dictatoris iniucundus bonis.

Vagus rumor. Tacit. lib. 19. Ouid. 11. Metam. 134.

Validus rumor. Tacit. lib. 4.

Afferre rumores. Vide Affero.

Affingere rumoribus. Vide Affingo.

Afflauit rumor. Cic. Att. lib. 16. 333. 12.

Rumor ait. Mart. lib. 3. 38.
Rumor ait linguae te tamen esse malae.

Aucupari inanem rumorem. Vide Aucupor.

Calent rumores. Vide Caleo.

Colligere rumorem. Vide Colligo.

Diditur hic subitò Troiana p agmina rumor. Virg. 7. Aen. 29.

Differre rumorem. Tranquillus in Octauio Augusto.

Dissipatis rumoribus improbissimis. Cic. 14. Philip. 391.

Quae uos ad caelum effertis rumore secundo. Hor. 1. epist. 10. 2.

Facti rumor it per oppida. Ouid. 6. Metam. 30.

Excipere rumores. Cic. pro Deiotaro, 17.

Rumore malo flagrare. Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 26.

Incedit rumor. Tacit. lib. 1. hoc est, subit.

Increbrescit rumor. Vide Increbresco.

Inflat animos rumor. Vide Inflo.

Intelligere rumore. Plaut. Casin. 2. 10,
Nos, postquam populi rumore intelleximus,
Studiose expetere uos Plautinas fabulas.

Frigidus à rostris manat per compita rumor. Horatius 2. Sermon. Satyr. 6. 11.

Narrat rumor. Vide Narro.

Ortus rumor. Vide Orior.

Perferret multa etiam ipse rumor. Cic. Caelio, lib. 2. 7. 3.

Perstrepit rumor in aula. Stat. 2. Achil. 16.

Pertulit hoc idem nobis Germanicè rumor. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 1. 8.

Peruaserat rumor, ipso tempore flagrantis urbis, &c. Tacit. libro 15,

Pugnare rumoribus cum aliquo. Cic. 1. de Nat. deor. 18,
Rumoribus, inquit, mecum pugnas Balbe, ego autem à te rationes requiro.

Senescunt rumores. Tacit. libro 2. hoc est, Vanescunt, & consumuntur.

Varios rumores serere. Virg. 2. Aen. 46.

Subdere rumorem T. acit. lib. 19.

Claro apud uulgum rumore erat. Tacit. lib. 15. De Pisone.

Rumor in ambiguo est. Ouid. 3. Metam. 50.

Rumor est, uel erat. Terent. Andr. 1. 2. 14,
Meum gnatum rumor est amare. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 8. 14.

Surrexit rumor. Tacit. lib. 18,
Mistaq; cum ueris passim commenta uagantur.

Millia rumorem. Ouid. 12. Metam. 11.

Rumor uenit datũ iri gladiatores. Terent. in Hecyrae Prol. 39,

Rumor, pro Fauore. Virg. 8. Aen. 18,
Ergo iter inceptum peragunt rumore secundo.

¶ Rumusculus, pen. corr. Diminutiuum (θρυλλίδιον) Cic. pro Cluentio, 84, Tum etiam illi quinq; qui imperitorum hominum rumusculos aucupati, tum illum absoluerunt, iam suam clementiam laudari magnopere nolebant. Idem ad Attic. lib. 2. 20. 2.

¶ Rumifero, rumiferas, pen. corr. (θρυλλέω) rumiferare, Rumorem ferre, antiquè. Plaut. Amph. 8. 44,
Quamq; adeò ciues Thebani uerò rumiferant probam.

¶ Rumigero, rumigeras, pen. corr. (διαθρυλλέω) rumigerare, Idem: sed obsoletum.

¶ Rumito. Festus, Rumitant, rumigerantur. Naeuius, Simul alius aliunde rumitant inter se.

Rumpo] rumpis, rupi, ruptum (ῥηγνύω, ῥήσσω) rumpere, Frangere. Virg. lib. 10. Aen. 47,
Rupimus inuitae tua uincula. Hor. 2. Serm. Sat. 7, Rũpere catenas. Ci. 7. Ver. 63, Quid si aufugisset, si uincula rupisset?

Rumpere, Defatigare. Plant. Merc. 4. 39,

Opera

Digitized by Google

Operi licet experiri, qui me rupi currendo tua Causa. Terent. Hecyr. 3.4.21,
—— ut me ambulando rumperet?
Rumpere, Disijcere. Virg. 8. eclog. 15,
Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis.
Rupisse uidetur qui corrupit. Vlp. ut bonorum raptorum, l. praetor. Alphenus in l. qui insulam. locati, Qui mulas ad certum pondus oneris locarat, quum maiore onere conductor eas rupisset. Vlpianus de Iniurijs, Offerēdus est seruus praesidi qui eum flagris rumpat. Budaeus.
Vt aliquando ista quae sunt inflata rumpantur. Cic. in Vatin. 7.
Aditus rumpere. Vide Adeo, adis.
Eiaculatur aquas, atq; ictibus aera rumpit. Ouidius 4. Metamorphos. 25.
Amnes fontibus rumpuntur. Virg. 3. Georg. 86.
Et tantos rumpi non speret amores. Virg. 4. Aen. 59.
Pariterq; sinum, pariterq; capillos rupit. Ouidius 10. Metamorphos. 144.
Fulmen emicuit, & rupit diem. Lucan. lib. 1. 31.
Edicta rumpere. Hor. 3. Carm. ode 15. 5.
Fidem rumpere. Liu. 9. ab Vrbe, 214.
Foedus rumpere. Liu. 3. ab Vrbe, 107. Virg. 12. Aen. 117.
Foedera negligere, uiolare, rumpere. Cic. pro Corn. Balbo, 9.
Fraena pudoris rumpere. Propert. lib. 3. eleg. 19. 1.
Funem ab littore rumpere, & fugere. Virg. 3. Aen. 128.
Guttura cultro rumpere. Ouid. 15. Metam. 93.
Horrea rumpunt immensae messes. Virg. 1. Georg. 4.
Imperium rumpere. Tacit. lib. 13.
Iter rumpere ad littora Ponti Adriaci. Silius lib. 1. 11.
Iter coeptum rumpere. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 18.
Ius rumpere. Liu. 4. ab Vrbe, 75.
Moras rumpere: hoc est, Festinare, quasi morā frangere, in mora non esse. Virg. 3. Georg. 9. Martial. lib. 2. 63,
Eia age, rumpe moras, quo te spectabimus usq;?
Graecia coniurata rumpere nuptias. Hor. 1. Carm. ode 15. 2.
Patientiam rumpere. Vide Patientia, in Patior.
Pectora rumpere ense. Virg. 9. Aen. 87.
Praecordia ferro rumpere. Ouid. 6. Metam. 51.
Questus pectore rumpere. Virg. 4. Aen. 111.
Reuerentiam sacramenti rumpere. Tacit. lib. 17.
Silentium rumpere. Mart. lib. 9. 72. Virg. 10. Aen. 33,
— quid me alta silentia cogis
Rumpere, & obductum uerbis uulgare dolorem?
Sermone silentia rupit. Ouid. 1. Metam. 42.
Somnos rumpere. Lucan. lib. 3. 5.
Telum rupit terga nouena boum clypei. Ouidius 12. Metamorphos. 20.
Testamentum rumpere. Cic. 1. de Orat. 124.
Tunicas rumpere. Virg. 2. Georg. 15.
Vestes rumpere. Ouid. 6. Metam. 27.
Vincula rumpere. Virg. 2. Aen. 27.
Vocem rumpere. Virg. 2. Aen. 26,
Composito rumpit uocem, & me destinat arae. Seruius, hoc est, erumpit in uocem. Et dictum est per contrariū. Nam si Silentium rumpere, est loqui. Vocem rumpere, est tacere. Sed aliqua interdum simpliciter, interdum per contrarium intelliguntur. Idem 3. Aen. 50,
—— rupitq; hanc pectore uocem. hoc est, Cum indignatione loquitur, ut ait Seruius.
Inuidia rumpi. Virg. 7. eclog. 6.
Rumpi malis, & Non moueri, contraria. Cicero Quint. fratri, lib. 3. 24. 9.
Rumpo, id est, Rumpi facio. Plin. lib. 30. cap. 4. 3, de bupresti, Deuoratamq; tacto felle ita bouem inflammat, ut rumpat. Martial. libro 10. 79.
¶ Rumpor, rumperis, Paßiuum. Hor. 1. Serm. Satyr. 3, *Vrgeris turba circum testante: miserq; Rumperis, &c.*
¶ Ruptus, Participium: ut, Rupta pacis fides. Liuius 4. belli Pun. 131.
Aggeres rupti. Virg. 2. Aen. 100.
Comis ruptis exulare. Ouid. epist. 21. 23.
Rupi, quam ruptā sum mihi questa fidem. Ouid. epist. 23. 20.
Vicinae ruptis inter se legibus urbes Arma ferunt. Virgil. 2. Georg. 102.
Montes rupti. Lucan. lib. 3. 13.
Postula rupta laedit teneras manus. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 2.
Quies populis rupta. Lucan. lib. 1. 49.
Testamentum ruptum, & Ratum, contraria. Cicero 1. de Orator. 84.
Ruptaq; singultu uerba loquentis erant. Ouid. 2. de Reme. 41.
Vincla rupta. Virg. 8. Aen. 131.
Rupti. Plinius libro 20. capite 6, Conuulsis & ruptis, cum sale & oleo.
¶ Ruptor, ruptoris, Verbale. Liuius 4. ab Vrbe, 83, Hiccine est, inquit, ruptor foederis humani, uiolatorq; Gentium iuris?
¶ Ruptio, ruptionis, aliud Verbale. Vlp. in l. si seruus. §. rupisse. D. ad legē Aquiliam, Aquilia enim eas ruptiones quae damna dant, persequitur.
Rumpi, rumporum, qui & traduces dicuntur. Varro 1. de re Rust. cap. 8. 4, Quartum pedamentum est natiuum eius generis, ubi ex arboribus in arbores traductis uitibus uineafit: quos traduces, quidam rumpos appellant.
Rumpotinum] rumpotini, pen. prod. (ῥυμπότινον) Columel. lib. 5. cap. 7. 1, Est & alterum genus arbusti Gallici, quod uocatur rumpotinum: id est, desiderat arborem humilem, nec frondosam. Vide sequentia.
¶ Rumpotinetum, pen. prod. (ῥυμποτινών) Locus arboribus rumpotinis consitus. Colum. lib. 5. capite 7, Nam ferè ita constitutum rumpotinetum animaduerti, ut ad octo pedes locis siccis & cliuosis, ad duodecim locis planis & uliginosis tabulata disponantur. plerunq; autem ea arbor in tres ramos diuiditur, quibus singulis ab utraq; parte complura brachia summittuntur, tum omnes penè uirgae, ne umbrent eo tempore quo uitis putatur, abraduntur. Arboribus rumpotinis si frumentum non inseritur, in utranq; partem uiginti pedum spacia interueniunt.
¶ Rumpotinus (ὄψαργος) uocatur & alio nomine populus arbor Italiae Padum transgreßis, cuius, &c. Plin. lib. 14. capite 1. 4. Alij tamen legunt, Rumbotinus.
Rumusculus] Vide Rumor.
Runa] Genus teli significat. Ennius: Runata recedit. id est, pilata. Paulus.
Runca] runcae, pro Runcina ueteres usurpauerunt, teste Festo.
Runcaliae] arum, Locus est campestris ad Padum, haud longè à Placentia. Otho Frising. cap. 11. lib. 2. Rerum Aenoarb. fit mentio in libris Feudorum, de cap. Conrad. in princip. Hodie Romandiolam uocant.
Runcina] runcinae, pen. prod. (ῥυκάνη) Runcinae (ut ait Hermolaus) sunt maiores serrae, quibus fabri materiarij secant arborum moles, subiectis canterijs. Plin. lib. 16. cap. 42. 3, Ad incitatos runcinarum raptus.
¶ Runcina, praeterquam quod significat serram maiorem, signat & planulam, qua leuigandis lignis lignarij fabri utuntur. Gallicè appellamus un Cheuallet, une planne. Cael. lib. 8. cap. 4. Lectionum antiquarum.
Rūcina] Dea frumēto praeesse ab antiquis idololatris credita est

Digitized by Google

est. Lilius Syntagmate 1. Histor. Deorum, Runcina Dea (inquit) tum placabatur, quum frumenta runcanda essent, id est, à terra auferenda. Augustinus & Varro de Ling. Lat.

Runcino] runcinas, runcinare. Varro de Ling. Lat. lib. 5, ad finem, Runcinare, à runcina: cuius origo Græca, ῥύγχος. Verbum est antiquum.

Runco] runcas (βοτανίζω) runcare, Eruere, euellere noxias herbas. Cornutus, Runcari propriè segetes uel herba dicuntur. Plin. lib. 18. cap. 21. 1, Siliginem, far, triticum, semẽ hordeum occato, sarrito, runcato quibus dictum erit diebus. Apud Catonem, cap. 2. 3, Runcare spinas.

¶ Runcatio, runcationis, Verbale (βοτανισμὸς) Euulsio ipsa. Plin. lib. 18. cap. 21. 1, Runcatio, quum seges in articulo est, euulsis inutilibus herbis, frugum radicem uindicat, segetẽq; discernit à cæspite. Colum. lib. 2. cap. 9. 16.

¶ Runcator, pen. prod. (βοτανιστὴς) Aliud uerbale. Columell. li. 11. cap. 3. 15, Quæq; præteriero, intelligi oportebit nullam operam postulare runcationis.

Ruo] ruis, rui, rutum (ἐρείπω, καταφέρομαι, κατακρημνίζομαι, ὀρούω) ruere, Concidere. Virg. 2. Aen. 58,

— ruit alto à culmine Troia. Terent. Eunuch. 4. 3. 41,

Quid si nunc cælum ruat?

Ruere illa non possunt, ut hæc non eodem labefactata motu concidant. Cic. pro lege Manilia, 22.

Et subito casu, quæ ualuère, ruunt. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 3. 8.

Ruit cælum imbribus. Mart. lib. 3. 58.

Ruit dies, pro Oritur. Virg. 10. Aen. 52.

Ira ruit resoluta frænis legum. Lucan. lib. 2. 30.

Nox ruit. Virg. 6. Aen. 108.

Sol ruit interea, & montes umbrantur opaci. Virg. 3. Aen. 102.

Venti ruunt qua data porta. Virg. 1. Aen. 18.

Ruant uenti liceat, & sæuiãt procellæ, imperat furori, uiresq; tantas compescit. Plin. lib. 32. cap. 1. 1.

Ruit Ver, Præcipitatur, declinat, in finem uergit. Virgilius 1. Georgic. 63,

— uel quum ruit imbriferum Ver.

Ruere, Effundi. Virg. 6. Aen. 9,

Vnde ruunt totidem uoces responsa Sibyllæ.

Amnes de montibus ruunt. Virg. 4. Aen. 33.

Flumina ruunt per apertos campos. Ouid. 1. Metam. 58.

Impetus unde ruit. Ouid. 11. Metam. 107.

Ruere, Festinanter ire, seu in præceps ferri, & impetum de improuiso facere in aliquem. Virg. 10. Aen. 163,

Quò moriture ruis? maioraq; uiribus audes? Terentius Heaut. 2. 3. 128,

Vide sis nequid imprudens ruas. Cic. ad Atticum, libro 7. 138. 2, de Cæsare, At illum ruere nunciant, & iam iamq; adesse.

Ruere ad Vrbem infesto agmine. Liu. 3. ab Vrbe, 9.

Quà impetus agit, sine lege ruere. Ouid. 2. Metam. 41.

Portis mane ruunt. Virg. 4. Georg. 37.

Ruere portis. Liu. 7. bel. Pun. 223.

In agendo ruere, & sæpe peccare. Cic. pro Domo sua, 109.

In media arma ruere. Virg. 2. Aen. 71.

Curru in bella ruere. Virg. 7. Aen. 157.

In facinus ruere. Senec. Octauia, 17. 14.

Per omne fasq; nefasq; ruere. Lucan. lib. 5. 63.

In media fata ruere. Liu. 8. ab Vrbe, 120.

In ferrum ruere. Virg. 2. Georg. 101.

In fugam ruere. Liu. 6. bel. Pun. 206.

In furias & ignem ruere. Virg. 3. Georg. 49.

Ad interitum ruere. Cic. pro Marcello, 8.

Per medios ruit. Virg. 4. Aen. 136.

Gens humana ruit per uetitum nefas. Hor. 1. Carm. ode 3. 6.

In perniciem suam ruere. Liu. 7. bel. Maced. 175.

Auidi in prælium ruunt. Liu. 7. ab Vrbe, 63.

In rixam ruere. Quint. lib. 2. cap. 12. 2.

In uulnera ac tela ruere. Liu. 6. bel. Pun. 231.

Ruere, Decipi. Cic. 3. Offic. 71, Si hoc non est emptorem pati ruere, & per errorem alterum inducere.

Ruere, Euertere, diruere, complanare: accusatiuo iunctum. Virgilius 1. Georg. 21,

Quid dicam, iacto qui semine cominus arua
Insequitur, cumulosq; ruit malè pinguis arenæ? Seruius.

Ruit nubem ad cælum. Virg. 2. Georg. 63, id est, Egerit, emittit, & ruere facit. nam modò Ruit, agentis est. Seruius.

Ruere, impellere. Terent. Adelph. 3. 2. 21,

Ceteros ruerẽ, agerẽ, raperem, tunderem, prosternerem.

Ruere, Eruere, leuare. Virg. 11. Aeneid. 43,

— & confusa ruebant Ossa focis.

Ruere herbas & limum, Eruere. Plin. lib. 12. cap. 37. 33.

¶ Ruens, Partic. (ἐρείπων) Virg. 4. Aen. 80,

Nec sæuus ignis nec tremendo
Iuppiter ipse ruens tumultu. Hor. 1. Carm. ode 16. 3.

Fulcire ruentem. Sil. lib. 11. 47.

Ira ruens. Propert. lib. 3. eleg. 15. 9.

Acerius ruens. Hor. 2. epist. 1. 10.

Imperium ruens. Lucan. lib. 5. 41.

¶ Ruiturus, pen. prod. Participium (ἐρείψων) ut, Pons ruiturus. Lucan. lib. 2. 100.

¶ Ruina, ruinæ, pen. prod. (ἐρείπιον, ἐρείπωσις, πτῶσις, πτῶμα, κατάπτωμα) Propriè casum significat alicuius rei quæ concidit. Cic. 2. de Diuinat. 59, Eos enim ipsos iocandi causa inducit Epicurus perlucidos & perflabiles, & habitantes tanquam inter duos lucos, sic inter duos mundos propter metum ruinarum. De dijs loquitur.

Cæli ruina. Virg. 1. Aen. 27,

Fluctibus oppressos Troas, cæliq; ruina. id est, Tonitribus, quorum sonus similis est ruinis. Seruius.

Non leui ruina disiecta tecta. Hor. 2. Carm. ode 19. 3.

Patriæ ruina. Ouid. 8. Metam. 100.

Fortunarum ruinæ. Cic. 1. in Catil. 10.

Illa fuit mentis prima ruina meæ. Ouid. epist. 12. 7.

Neronis ruina: id est, Mors. Plin. lib. 17. cap. 25. 5.

Auida ruina. Stat. 8. Theb. 27.

Graues ruinæ. Hor. 2. Serm. Satyr. 8. 11.

Impendens ruina. Ouid. ad Liuiam, 73.

Innocens ruina. Vide Innocens.

Perlucens ruina. Iuuenal. Satyr. 11. 2.

Probrosæ ruinæ. Hor. Carm. ode 5. 8.

Putres ruinæ. Lucret. lib. 2. 229.

Tristes ruinæ. Virg. 1. Aen. 49.

Properante ruina cadunt summa. Lucan. lib. 5. 150.

Collabi ruina. Vide Collabor.

Loca conuulsa ruina. Virg. 3. Aen. 83.

Dedit ruinam domus. Virg. 2. Aen. 62.

Sonitu ingenti ruinam dare. Virg. 11. Aen. 123.

Facere ruinam, Ruere. Hor. 2. Serm. Satyr. 8. 11.

Fit quasi paulatim nobis per membra ruina. Lucretius, libro 4. 190.

Magna ruina impendet. Cic. Att. lib. 11. 230. 5.

Incident ruinæ capitibus nostris. Vide Incido.

Cuncta labent quassata ruina. Seneca Thyeste, 9. 9.

Opprimi ruina. Vide Opprimo.

Perire ruina. Lucan. lib. 5. 128.

Restinguere incendium ruina. Catilina apud Salust. in Catil.

Generis lapsi sarcire ruinas. Virg. 4. Georg. 50.

Digitized by Google

Subdere caput ruinæ, Periculo se exponere. Curtius. lib. 5.
Horrificis tonat Aetna ruinis. Virg. 3. Aen. 115.
¶ Ruinosus, penul. product. Adiectiuum (ὀρειπιώδης) Quod ruinam minatur. Cicero 3. Offic. 70, Malè materiatæ, ruinosæ. Subaudi, ædes.

Rupes] rupis, f. g. (ῥὼξ, ἀπόῤῥωξ, ἀποῤῥογὰς, ἀκρότομος) Est prærupta pars terræ, uel scopuli, aut saxi prægrandis propter altitudinem ac procliuitatem inaccessa, quòd uelu- ti abrupta sit, à rumpendo dicta. Fluminum quoq; altiores atq; inaccessæ ripæ, rupes dicuntur. Cæsar 2. bel. Gal. 333, Quod quum ex omnibus in circuitu partibus altißimas rupes, despectusq; haberet, una ex parte leniter acclinis aditus in altitudinem non amplius ducentorum pedum relinquebatur.
Rupes, propriè de montibus dicuntur. Virg. 10. eclog. 2,
Pinnifer illum etiam sola sub rupe iacentem Mænalus.
Acuta. Seneca Agam. 6.36.
Aerea. Virg. 4. Georg. 112.
Alta. Virg. 1. eclog. 12.
Ardua. Ouid. 5. Fast. 59.
Caua. Vide Cauus.
Cauata. Virg. 1. Aen. 63.
Excesa. Lucan. lib. 3.46.
Frigida. Propert. lib. 1. eleg. 17.6.
Frondosæ. Sil. lib. 7.95.
Maxima. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.12.
Nubifera. Valer. 4. Argon. 120.
Præcelsa. Virg. 3. Aen. 129.
Scopulosa. Lucan. lib. 2.125.
Vastæ rupes. Virg. 1. Aen. 34.
Vndisonæ rupes. Stat. 1. Achil. 40.
Excindere rupes. Stat. 3. Sylu. 1.25.
¶ Rupicapra, rupicapræ, pen. corr. (αἶξ ἄγριος) Capra syluestris, quasi rupium capra. Plinius lib. 11. cap. 37.4, Rupicapris in dorsum adunca cornua, damis in aduersum. Idem libro 8. cap. 53.2,

Rupitio] rupitis: Rupitias in XII. tabul. significat damnum dederis. Festus.

Ruptor, Ruptio, Ruptus] Vide Rumpo.

Rur] Rura, uel rursus.

Rurestris, Ruricola, Ruro, ruras] Vide Rus.

Rursus] & Rursum (αὖ, ἀναλιν, ἄψοῤῥον, αὖθις, εἰς αὖθις) Aduerbia, significant Retrò. Terent. Hecyr. 3.1.35,
—tace, Trepidari sentio, cursari rursum prorsum.
Donatus, Rursum propriè Retrò, Prorsum Antè significat: & est prouerbiale, ut dicimus, Sursum deorsum, Intrò foras, Hac illac, & similia.
Rursus, Econtrariò, ut uult Donatus. Terent. Eunuc. 4.4.45,
Heus tu negato rursum. id est, Contrarium superioribus dicito. Ibid. 2.2.20,
Quicquid dicũt, laudo: id rursum si negãt, laudo id quoq;.
Rursus, Denuò. Terent. Eunuch. 1.1.16,
—inimicitiæ, induciæ,
Bellum, pax rursum. Cicer. pro Murena, 13, Facis ut rursus plebs in Auentinum seuocanda esse uideatur. Virg. 2. Aen. 131,
Rursus in arma feror.
Rursus denuò, simul coniuncta. Plaut. Pœn. 2.79,
Reuertor rursus denuò Carthaginem.

Rus] ruris, n. g. (ἀγρὸς) Locus extra urbem, ubi agri sunt & uillæ. Dictum quòd in iis agri quotannis rursus iidem fiant, id est, colantur, ut ex iis rursus capiatur fructus. Terentius Eunuch. 1.2.107, Rus ibo.
Solatia ruris aues. Ouid. 1. Fast. 88.
Amatores ruris. Hor. 1. epist. 10.1.
Amœnum rus. Cic. pro Rosc. Amer. 70.
Aprica rura. Hor. 3. Carm. ode 18.1.
Aspera dumis rura. Virg. 4. Aen. 106.
Cretosa rura Cymoli. Ouid. 7. Metam. 93.
Deuia rura. Ouid. 1. Metam. 136.
Diuini gloria ruris. Virg. 1. Georg. 34.
Ferax rus. Ouid. 1. Metam. 140.
Florea rura. Virg. 1. Aen. 87.
Fluuialia rura. Sil. lib. 13.17.
Frigida rura. Virg. 3. Georg. 65.
Gaudentia rura. Stat. 3. Sylu. 1.16.
Inambitiosa rura. Ouid. 11. Metam. 154.
Innocui ruris labor. Seneca Herc. furen. 11.8.
Merum rus. Vide Merus.
Obsita pomis rura. Ouid. 13. Metam. 156.
Opaci ruris umbræ. Virg. 1. Georg. 32.
Opulenta rura. Seneca Troade, 11.3.
Parua rura. Hor. 2. Carm. ode 16.8.
Pascua rura. Lucret. lib. 5.251.
Saturum rus. Persius Satyr. 1.8.
Sobria rura, In quibus non nascitur uinum. Stat. 4. Sylu. 2.8.
Sordida rura. Virg. 2. eclog. 6.
Suburbana rura. Hor. 1. epist. 7.17.
Abducere rus. Vide Abduco.
Auellere rus ab aliquo. Vide Auello.
Carpere rura. Vide Carpo.
Rus ex urbe, tanquam ex uinculis euolare. Cic. 2. de Orat. 13.
Habitare ruri. Cic. 3. Offic. 152.
Inducere in rura oues & armenta. Vide Induco.
Mittere aliquem rus. Quint. lib. 2. cap. 8.4.
Morans rure. Mart. lib. 4.45.
Nutrit rura Ceres, almaq; Faustitas. Hor. 4. Carm. ode 5.4.
Pascuntur omni rure. Colum. lib. 8. cap. 10.
Peragrare rura. Vide Peragro.
Redire, uel uenire rure. Plaut. Capt. 3.18. Et Trucul. 14.18. Et apud Terent. Eunuch. 5.5.25.
Scindere rura bubus. Senec. Troade, 11.3.
Est ruri. Cicero pro Cluentio, 112. Fortè euenit ut in Priuernate essemus.
Rure esse autumant. Plaut. Merc. 19.18.
Tendit rus. Quint. lib. 11. cap. 2.
¶ Rus, per tralationem, pro sermone inconcinno, inuenusto, illepido, inornatò, & rusticitatis pleno. Catul. in Annales Volusii, Pleni ruris, & inficetiarum annales Volusii, cacata charta. Hor. lib. 2. epist. 1,
—sed in longum tamen æuum.
Manserunt, hodieq; manent uestigia ruris. Lambinus.
¶ Ruri & rure, aduerbialiter, ut peregrè & peregri, docet Fla. Sosipater. Festus. Ruri esse, non rure, dicendum testis est Terentius in Phorm. quum ait,
Ruri se continebat, ibi agrum de nostro patre, &c.

Rurina] Dea agrorum apud antiquos. Vide in dictione Rusina.
¶ Ruro, ruras (ἀγροικίζω) rurare: & Ruror, painting ruraris, rurari, Deponens, Ruri agere. Plaut. Capt. 3.13,
Dum ruri rurant homines. Varro, Dum in agro studiosius ruror.
¶ Ruraris, & hoc rurale, penultima producta. Quod ad rus pertinet. Macrobius lib. 5. Saturn. cap. 2, Virgilius Theocritum sibi fecit pastoralis opis authorẽ, ruralis Hesiodũ. Cæsar Cõment. bel. Gal. li. 3, Falces præacutæ, insertæ, affixæq; lõguriis, nõ absimili forma ruraliũ falciũ. Sic enim legit Robortelius, nõ muraliũq;: idq; ex trib. uetustis codicib. Firmic. lib. 8,

li.8.cap.11, In uirginis parte decima oritur spica. Quicunq; sub hoc sidere natus fuerit, erit rura lib. officijs semp applicatus, & ad agrorum cultum patientia laboris adiunctus.

¶ Rurestris, & hoc rurestre (ἐπαγρος) Quod est ruris, uel eorum proprium qui ruri degunt: antiquum. Apuleius, Rurestri uocabulo uulgus indoctum rosas aureas appellat.

Ruricola] ruricolæ, penultima correpta, om. gener. (ἀγροικος) Qui colit rus. Colum. lib. 10.33, Hæc ne ruricolæ paterentur monstra.

Boues ruricolæ. Ouid. 5. Metam. 96.

Aratrum ruricola. Ouid. 4. Trist. eleg. 5.7.

¶ Rusticus, pen. corr. Subst. (ἀγροδίαιτος, ἄγροικος) Idem: ut, Acer Rusticus. Virg. 2. Georg. 82. Plaut. Merc. 15.17,

Vrbani fiunt rustici.

Rusticus dicitur qui moribus & uita incultus est, quasi semibarbarus. Virg. eclog. 2.12,

Rusticus es Corydon.

Sermo urbanorum, & Rusticorum, contraria. Cicero in Orator. 45.

¶ Rusticus, pen. corr. Adiect. (ἀγρεῖος, χωρικός) Quod ruris uel rustici est. Cic. pro Quint. 7, Erat ei pecuniaria res ampla & rustica, sanè bene culta & fructuosa.

Aratra rustica. Ouid. 2. de Arte, 37.

Coniux rustica. Ouid. epist. 1.16.

Conuicia rustica. Ouid. 14. Metam. 104.

Corda rustica. Propert. lib. 4. eleg. 1.3.

Dona rustica. Ouid. 2. de Arte, 53.

Homines rustici & agrestes. Cic. 10. Philip. 285.

Manus indoctæ ac rusticæ. Quint. lib. 2. cap. 11.9.

Mores rustici. Cic. pro Roscio Amer. 45.

Populus rusticus. Ouid. 3. Fast. 157.

Prouerbium rusticum. Liu. 3. bel. Pun. 218.

Querela rustica. Ouid. epist. 16.3.

Res rusticas uel fructus causa, uel delectationis inuisere. Cicero 1. de Orat. 129.

Sylua rustica & agrestis. Cic. pro Roscio Amer. 45.

Vita rustica & agrestis. Cic. pro Rosc. Amer. 45.

¶ Rusticè, pen. corr. Aduerb. (ἀγροίκως) ut solet rusticus, hoc est, imperitè. Cic. 3. de Orat. 26, Ex quo sic locutum esse eius patrem iudico, sic maiores, non asperè, ut ille quem dixi, nõ uastè, non rusticè, non hiulcè, sed pressè & æqualiter, & leniter. Idem 3. Offic. 51, Vrgent sanè rusticè.

¶ Rusticius, Aduerbium, comparatiuum. Horatius 1. Sermon. Satyra 3.7,

—— rideri possit eo quòd

Rusticius tonso toga defluit. id est, Nimis rusticè & negligenter, ut ab imperito tonsore.

¶ Rusticitas, pen. corr. rusticitatis (ἀγροικία, ἀγροικότης, ἀγροικία) contraria est Vrbanitati. Mart. lib. 7.57,

Quære aliquem Curios semper, Fabiosq; loquentem,

Hirsutum & dura rusticitate trucem. Plinius libro 35. cap. 4.8, Post eum M. Agrippa, uir rusticitati quàm delitijs propior.

Vrbanitati contraria est Rusticitas. Quintilianus, libro 6. capite 3.11.

Vultus pudentes sine rusticitate. Ouid. epist. 19.12.

Rusticitas, Timida quætiam & indecens uerecundia. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.9,

Et si rusticitas non uetat, ipsa rogat.

Excutienda est rusticitas. Ouid. epist. 16.38.

¶ Rusticulus, penultima correpta, Adiectiuum, diminutiuum (ὑπαγροικος) Qui utcunq; moribus rusticis est præditus. Cic. pro Sestio, 70, Sensit rusticulus non incautus, &c. Martial. lib. 10.19,

Nec doctum satis, & parum seuerum,

Sed non rusticulum nimis libellum

Facundo mea Plinio Thalia I, perfer, &c.

¶ Rusticula, uel Rusticula auis, Auis perdici similis, nisi quòd rostrum longius habet: de qua Mart. lib. 13.76.

¶ Rusticanus, pen. prod. Adiect. (ἀγροτερος) Idem quod Rusticus. Cic. 7. Verr. 28.

Homines rusticani ex municipijs. Cic. 3. Verr. 90.

Rusticana parsimonia. Cic. pro Quintio, 62.

Verbum rusticanum. Cic. 3. de Orat. 24.

Vita rusticana. Cic. pro Roscio Amer. 29.

¶ Rusticarius, Aliud adiectiuum (ἀγροτικός) Quod ad rusticum pertinet. Cato cap. 11.4, Falces syluaticas quinq;, arborarias tres, rusticarias decem. Vetus exemplar habet, ruscarias. Varro 1. de re Rust. cap. 22.4, Rusticariæ falces. Et hic, ruscariæ legitur.

¶ Rusticor, pen. corr. rusticaris (χωρίζω, ἀγροικίζω) rusticari. Cic. ad Tironem, libro 16. 23. 2, Liceat modò rusticari. Idem pro Archia, 12, Pernoctant nobiscum, peregrinantur, rusticantur.

¶ Rusticatio, Verbale (χωριασμός) Colum. lib. 11. cap. 1.3, Et hoc undecimum præceptum rusticationis memoriæ tradidi. Cic. de Amicit. 85, Neq; solùm militia, sed etiam peregrinationes, rusticationesq; communes.

¶ Russus, a, um. Cic. de Diuin. Galli gallinacei, ut ait Ennius, fauent faucibus russis, cantu plausuq; premunt alas.

¶ Rusticatim, penult. prod. (ἀγροίκως) Aduerbium, pro Rusticè. Pomponius Aleonibus, At ego rusticatim tangam, urbanatim nescio.

¶ Rusticatus, tus, Rusticatio. Cic. ad Attic. In rusticatu garrire & scribere.

Rustica] Vinalia, festus dies apud Romanos fuit, de quo ita scribit Alex. lib. 6. Genialiũ dierũ, cap. 8, Præter quæ fuerunt Rustica uinalia, quòd Veneri ædes tunc dicata foret, eiusq; tutelæ olitores addicerẽtur: quib. dieb. erãt feriati quæ dies tẽpestatibus leniẽdis solẽnis habebatur, qua nouum uinum in urbem ferre, et in cellis uinarijs condere assueuerãt.

¶ Rustica Vinalia quartodecimo cal. Septemb. celebrabantur: quo die primũ uinũ in urbẽ deferebãt. Paulus. Hic dies Ioui sacratus erat, quia Latini bellũ gerentes aduersus Mezentiũ, omnis uini libatione ei Deo dedicauerũt. Eodẽ aũt die Veneri templa sunt consecreta, alterum ad Circũ maximum, alterũ in luco Libitinẽsi, quia in ipsius Deæ tutela sunt horti.

Ruscino] nonis, Oppidum in extremis Galliæ finibus, non procul à Pyreneis montibus: cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 4. Vulgus Ruscilionem hodie appellat.

Rusconiæ] arum, Colonia Augusti in Tingitana prouincia. Plin. lib. 5. cap. 2.

Ruscum] rusci, siue ruscus (μυρσίνη ἀγρία) Virgultum unde uites ligantur, authore Seruio. Virg. 2. Georg. 83,

—— necnon aspera rusci

Vimina per syluam. Ex eo enim rusco magis uimina fiebant, ex quo nunc scopæ fiunt. folia autem habet myrto similia, sed acutiora & rigidiora: unde myrtus syluestris, et chamæ myrsine, & oxymyrsine uocatur.

Horridior rusco. Virg. 7. eclog. 9.

Rusco etiam sepes muniebantur antiquis. Colum. lib. 10.36.

Ruscurium] Populi Rom. oppidum in Tingitana prouincia, à Claudio ciuitate honoratum. Plin. lib. 5. cap. 2.

Rusellana] Colonia in Hetruria. Plin. lib. 3. cap. 5, Intus coloniæ, Falisca Argis orta, ut author est Cato: quæ cognominatur Hetruscorũ, Lucus Feroniæ, Rusellana, Semẽsis, Sutrina.

Rusicade] es, Oppidum in Numidia. Plin. lib. 5. cap. 3. Mela Rusicadam nominat. Nunc Astora dicitur.

Rusina]

Digitized by Google

Rusina] Dea fuit, cui rura committebant antiqui, ut ait Diuus Augustinus. Eam quidam Rurinam uocitarunt. Lilius Syntagmate primo Histor. Deor.

Ruspina] Oppidum in Africa, proprio nomine dicta non procul ab Adrumeto. Plin. lib. 5. cap. 4.

Ruspor] ruspatis (ἐξιχνεύω) ruspari, Saepe seu diligenter scrutari. Accius Meleagro, Vagent ruspanter syluas. Hae Nonius. Festus, Ruspari esse crebrò quaerere, hoc uersu indicatur,

Et ego ibo ut latebras ruspans rimer amaxtimas.

Russatus, & Russeus] Vide Russus.

Russus] & Russeus, colorum nomina ad rufum inclinantes, dilucidiùs tamen rubentes. Vnde in factionibus aurigantium Russati dicebantur, qui hoc colore erant exornati. Thylesius in libello de Coloribus.

¶ Russeam faciem pro colore russeo, dixit Cato, qui è uiridi rutilus est, aut flauus. Sic enim scribit, Coronas aureas russea facie, galbeas lineas, pelles, redimicula. Quidam scribunt, Ruscea. Turnebus.

Russa uela, Lucret. lib. 4.

Russatus] ta, tum: Russata uestis. Alexand. Alexandrinus libro 1. capit. 20, Sed tamen legionariorũ & arma grauiora, & disciplina fuit seuerior: auxiliariorum uerò minor, nec tam exactae diligentiae: quibus in praelium euntibus praeter saga togasq; & rectam tunicam, album aut rubrum paludamentum, quo socios ab hostibus internoscerent, publicè dabatur: Afris uerò, Caunis, Numidis Lacedaemonijs & Messagetis in bellum profecturis, Russatas, uel puniceas ferre uestes, moris erat: ut eo argumento, uulnera & sanguinis effusus, non innotescerent, confidentiusq; & sine pauore dimicarent: id quod apud Persas in usu fuit. Idem Alexand. lib. 9. cap. 22.

Rustariae] falces, apud Varonem sunt, quibus ruri secantur rubi, qui per agros serpunt. Turnebus author est, conijciens ex eo quod legitur apud Festum, Rustum ex rubus.

Ruta] rutorum apud Iurisconsf. quasi eruta dicuntur, ut arena, creta, & similia.

Ruta caesa dicuntur (ut ait Festus) quae uenditor possessionis sui usus gratia concidit, ruendaq; contraxit. Vlpian. in l. fundi §. si ruta caesa. de actionibus empt. & uendit. Si ruta caesa excipiantur in uẽditione, ea placuit esse Ruta, quae eruta sunt, ut arena, creta, & similia: Caesa ea esse, ut arbores caesas, & carbones, & his similia. Mutius, l. in rutis. de uerb. signif. In rutis, & caesis, ea quae sunt terra, non tenentur, queq; opere structili, tectorióue non continentur.

Ne in rutis quidem & caesis. Haud dubiè prouerbiali figura dictum est à Cicerone, 2. de Oratore, 125. pro eo quod est, Nulla in parte: Sed dicet te, quum aedes uenderes, ne in rutis quidem & caesis, solum tibi paternum recepisse. Est hoc loco recipere, idem quod excipere. Meminit & in Topicis de rutis & caesis, 53. & in Partitionibus, 59. Et quum significamus inclementius tolli omnia, neq; quicquam fieri reliqui, uenustè dicimus, Ne rutis quidem ac caesis receptis, ut Iureconsultorum more loquar. Ex Erasmo.

Ruta] rutae (πήγανον) Herba: dicta à Ruendo, quòd una ex omnibus herbis, propter multiplices eius usus maximè eruatur. Peculiaris illi authoritas propter uenena, quibus remedium exhibet praesentaneum. Vide Plinium libro 20. capite 13.7.

Acuentes lumina rutae. Ouid. 2. de Remed. amor. 81.

¶ Rutatus, penul. prod. (πηγανωτός) Aliud adiectiuum, Ex ruta factum. Plinius, Inuenio mustum rutatum populo datum, hoc est, In quo macerata est ruta, siue ruta medicatum. Plinius lib. 19. cap. 8. 26.

Rutati lacerti, Ruta inuoluti. Mart. lib. 10. 48.

Rutabri] dicti sunt olim rastri, quòd eradant terram, atque eruant: teste Varrone lib. 4. de ling. Lat.

Rutabulum] rutabuli, penul. cor. Instrumentum quo utuntur rustici in proruendo igne, panis c. quendi gratia. Festus. Cato cap. 11. 4. Et Colum. lib. 12. cap. 18. 4.

Rutela] Tarantulã Galli appellamus, maximè Massilitaniam apud eos saepe Phalangium uidimus, Tarante: animal est non absimile ei quam laramusiam uulgò dicimus. Caelius Rhodiginus libro 7. capite 16, Phalangium uerò ex araneorum decuria, solers recentiorum perpensio dici ab Arabibus Rutelam animaduertit, collatis quae cum Galeno prodit Auicenna, uulgò autem Tarantulam: cuius exitiale uirus stuporem laesis inducat, genuum labefactionem, demumq; uniuersi corporis tremorem, qui in prouerbium usque profecerit. Illud grauius multò, qua quis affectione morsus tempore distrahatur, eandem uel ad extrema seruare perpetem. Sic qui, uti assolet per mentis hallucinationem, Regem se aut Deum ementiatur, imaginario malo perdurante, regiae claritatis aut diuinae excellentiae opinionem exuere nunquam. Haec Caelius.

Rutheni] penul. prod. (ῥουτανοί) Galliae Aquitanicae populi, Narbonensi prouinciae contermini, & Cadurcis uicini. Author. Plin. lib. 4. cap. 19. Vulgò Rhodes.

Rutilius Geminus] ῥουτίλιος γέμινος, libros Pontificales fecit: de quo Cic. in Bruto, 58.

P. Rutilius, primus legem pugnandi militibus tradidit. De quo Valerius lib. 2. cap. 1, Hic actus in exilium à partibus Syllanis, & à Sylla deinde redeundi potestate facta, respondit illud quod à Seneca in sexto libro de Beneficijs ponitur, Malo ut patria mei exilij erubescat, quàm reditu moereat. Vide Valerium lib. 6. cap. 4.

M. Rutilius Censorinus, teste Valerio De moderatione libro 4. cap. 1, iterum Censor creatus, in concione populum corripuit, quòd eam potestatem bis sibi detulisset: cuius maiores, quia nimis magna uideretur, tempus coarctandum iudicassent.

Rutilius Lupus, rhetor: cuius meminit Quintilianus.

Rutilius, Romanus quidam nobilis: à quo familia Rutiliorum. Festus, Rutilum, rufum significat: cuius coloris studiosae etiam antiquae mulieres fuère, unde traxère cognomina Rutiliae, ut indicat frequentur Afranius.

Rutilo] rutilas, penul. corr. (πυῤῥάζω) rutilare, Splendere. Vnde dicimus, Aurum rutilare. Plin. libro 16. cap. 11. 2, Item colore rutilante.

Arma rutilant. Virg. 8. Aeneid. 106.

Arua rutilantia. Stat. 11. Thebaid. 103.

Rutilare, Actiuum: pro, Rutilum facere. Plinius lib. 18. cap. 12. 8, Gallorum hoc inuentum rutilandis capillis ex seuo & cinere.

Comae promissae, & rutilatae. Liu. lib. 8. belli Maced. 4.

Crinis propexus, ac rutilatus. Tacit. lib. 20.

¶ Rutilesco, rutilescis (πυῤῥαίνομαι) rutilescere, Rutilum fieri. Plinius lib. 8. cap. 55. 1, In alpibus candidi lepores, quibus hybernis mensibus pro cibatu niuem credunt esse: certè liquescente ea rutilescunt annis omnibus.

¶ Rutilus, Adiectiuum (πυῤῥάκης, πυρρόεις) Quod habet aliquid ruboris cum nigro admistum, ut conspicuum & lucidum uideatur. Plaut. Rud. 30. 14,

Nam hoc quidem pol è rubigine, non è ferro fabrefactum est:

Ita quanto magis extergeo, rutilum, atque tenuius fit.

Plinius lib. 8. cap. 18. 4.

Capilli rutili. Ouid. 2. Metam. 64.
Cruor rutilus. Ouid. 5. Metam. 117.
Flamma. Ouid. 3. Fast. 57.
Squamæ rutilæ. Virg. 4. Georg. 19.
Mars rutilus & horribilis terris. Cicero in Som. Scip. 15. De sidere.

¶ Rutilatus, Adiectiuum Rutilo colore infectus. Tacit. lib. 20. Liu. 8. bell. Maced. 70, Promissæ & rutilatæ coronæ.

Rutrum] rutri (λιατιρειπεῖον, σκάφη) Instrumentum quo quid eruitur à Ruendo. nam sicut Aratum, aratrum, sit Rutum, ruitrum facit. Festus. Rutrum tenentis iuuenis effigies in Capitolio Ephebi fuit, more Græcorum arenam eruentis, exercitationis gratia: quod signum deportauit ex Bithynia Romam Pompeius Bithynicus. Cato cap. 11. 4, Oportet habere uillicum palas sex, rutra quatuor, rastros quadridentes duos. Plin. lib. 36. cap. 23. 4, Experimentum marmorati est in subigendo, donec rutro non cohæreat.

¶ Rutellum, rutelli, Diminutiuum (κατερειπεάδιον, σκαφίον) Lucilius, Frumẽtarius est, modium hic secum, atq; rutellum unà adfert.

Rutuba] penul. cor. (ῥύτουβα) fluuius Liguriæ ex Apœnino fluens: cuius meminit Plin. cap. 5. lib. 3.
Cauus Rutuba. Lucan. lib. 2. 58.

Rutubam] τύρβην, ueteres turbationem appellabant. Varro Sexagesima, Ergo tum Romæ parcè, pureq; pudentis uiuere in patriam: nunc sumus in rutuba. Nonius.

Rutuli] penul. corr. Antiquissimi Italiæ populi, qui Latium tenuerunt: teste Plin. lib. 3. cap. 5.

¶ Rutulus, penul. corr. Adiectiuum: ut,
Hostes rutuli. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 5.
Colles Rutuli. Virg. 7. Aeneid. 160.
Castra Rutula. Tibull. lib. 1. eleg. 6. 2.

Rutulus] penul. prod. Viri proprium.
Magnanimus Rutulus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4.

Rutupiæ] ῥυτούπιαι, Britanniæ insulæ portus, apud Ptolemæum lib. 2. cap. 3. Vulgò Sanduuich.

¶ Rutupinus, penult. product. (ῥυτουπινὸς) Adiectiuum. Lucanus libro 6. 14,

Aut uaga quum Thetys, Rutupinaq; littora feruent,
Vnda Caledonios fallit turbata Britannos.

Ruzatus] Augusti colonia in Tingitania. Plinius libro 5. cap. 2.

S

S Litera semiuocalis, quæ tantam habet cum H aspiratione cognationem, ut ueteres eam loco ipsius H aspirationis posuerint, in huiusmodi uocibus & alijs, ἅλς, sal: ἕξ, sex: ἑπτά, septem: ἑ, se.

S literam in fine dictionis ueteres elidebant, subsequente consonante. Quintil. libro 9. capit. 4, De compositione, Cæterum consonantes quoque, eæq; præcipuè quæ sunt asperiores, in commissura uerborum rixantur, & S ultima, cum X proxima, quarum tristior, etiã si binæ collidantur, stridor est: ut Ars studiorum. Quæ fuit causa & Seruio (ut dixi) subtrahendæ S literæ, quoties ultima esset, aliaq; consonante susciperetur. Quod reprehendit Lauranius: Messala defendit. Nam neque Lucilium putant uti eadem ultima, quum dicit, Serenu' fuit: &, Dignu' loco. Quinetiam Cicero in Oratore plures antiquorum tradit sic loquutos. Hactenus Quintilianus. Cicero in Orat. 91. Quinetiam, quod iam subrusticum uidetur, olim autem politius, eorum uerborum, quorum eædem erant postremæ duæ literæ, quæ sunt in Optumus, postremam literam detrahebant, nisi uocalis sequebatur. Ita non erat ea offensio in uersibus, quam nunc fugiunt poetæ noui. Ita enim loquebamur, Qui est omnibu' princeps. non, omnibus princeps, & Vita illa dignu' locoq; non, dignus.

Ciceronis temporibus, paulumq; infrà (ut inquit Quintilianus lib. 1. cap. 7.) ferè quoties S litera media uocalium longarũ, uel subiecta longis esset, geminabatur: ut Caussa, Cassus, diuissiones: quo modo & ipsum, & Virgiliũ quoq; scripsisse, manus eorum docent. Atq; paululum superiores etiam illud quod nos gemina S, dicimus Iussi, una dixerunt.

Huic literæ magna cum T cognatio est, & cum R, ut idem Quint. testatur lib. 1. cap. 4. nam & T in S, & rursus S in T transit: similiterq; de R. dicit enim, Nam ut Valesij & Fusij in Valerios, Furiosq; uenerunt: ita arbos, labos, uapos, etiam & clamos, ac Lises, ætatis fuerunt. Et hæc ipsa S litera ab his nominibus exclusa, in quibusdam ipsa alteri successit: nam Mertare, atq; Pultare dicebant.

S A

Saba] σαβὰι, Ciuitas regia Aethiopiæ, inquit Iosephus, quam postea Cambyses à sororis suæ nomine, Meroen denominauit. Hanc Nilus circundans, inexpugnabilem reddebat. Dicta Saba, ἀπὸ τοῦ σέβειν, quod est reuereri: quia thus mittit, quo in sacrificijs utuntur: & ideo thuriferam uocat Ptolem. Sunt qui dicant, Saba Arabum lingua mysterium significari. Hieronymus uerò conuersionem sonare autumat. Vide Plin. lib. 12. cap. 14. 1.

Saba quidem ciuitas est regalis Aethiopiæ, ut scribit Hieronymus in libro de locis Hebraicis: sed tunc scribitur Saba per literam Samech. Esaiæ 43, Dedi propitiationem tuam Aegyptum, Aethyopiam, & Saba pro te. sortiturq; nomen à Saba filio Chus: Genesis 10. Nam aliud uocabulum Saba scribitur per Sin literam, & significat Arabiam, à suo authore Saba filio Regma, ut Genesis 10. Et ab eo dicuntur Sabæi non Aethiopici, ut suprà, sed Arabici. de quibus Strabo libro 16, postquam de Nabathæis multa loquutus est. Vnde quando inuenitur per Sin literam scriptum, transfertur Arabia. ut Psalmo 62, Dabitur ei de auro Arabiæ. Et paulo superius, Reges Arabum & Saba dona adducent. Vbi utraque uocabula in eodem uersiculo reperies. Solent itaque in hoc uocabulo facilè decipi, qui negligenter intuentur orthographiam. Saba igitur per Sin, Arabia est thurifera, ad mare Rubrum, odorifera, & diues, ac Beatæ cognomine inclyta. Per Samech autem, Aethiopica. Vnde facile est intelligere, reginam Saba quæ ad audiendum Salomonem accesserat, 3 Regum 10, non fuisse Aethiopissam, sed Fœlicis Arabiæ reginam.

Saba, appellatur, quod significare Græci mysterium dicunt. Plin. lib. 12. cap. 14. 1.

Sabæi] σαβαῖοι, Arabiæ Fœlicis populi, quorum metropolis est Saba, quam Strabo lib. 16, Meriabã uocat: His proxima est (inquit) fœlicissima Sabæorum terra, quæ maxima natio est. Apud hos thus & myrrha, & cinnamomum nascitur, in ora etiam balsamum, & alia quædam herba ualde odorata, quanquam eius odor citò deperit. Habent præterea palmas odoratas, & calamum. Serpentes quoque palmares, colore puniceo, usq; ad ilia assilientes, quorum morsus incurabilis est. Homines propter maximam fructuum copiam ociosi segnesq; uiuunt. In radicibus arborum cubant: & ex eis incidunt, quæ proximè suscipientes protinus alter alteri consequenti tradunt, usq; in Syriam atq; Mesopotamiam. Ab odoribus autem stupefacti, bituminis suffitu, & hirci

Digitized by Google

& hirci barbus suporem tollunt. Meriaba, Sabæorum urbs, in monte iacet arboribus pleno. Sub rege sunt, qui iudiciorum ac cæterarum rerum potestatem habet. Hæc & plura ibidem Strabo. Virg.1.Georg.12,

India mittit ebur, molles sua thura Sabæi.

Dociles Sabæi. Claud.7. Paneg.69.

Leues Sabæi. Claud.1.in Eutrop.65.

Thuriferi Sabæi. Valer.6.Argon.28.

¶ Sabæus, Adiectiuum (σαβαῖος) ut Thus Sabæum, quod in Saba regione inuenitur, uel quod apud Sabæos crescit. Virgil.1.Aeneid.84.

Flores Sabæi. Stat.5.Sylu.1.43.

Myrrha Sabæa. Seneca Herc.Oetæo,4.

Sabacus] Aethiopum rex, qui Anisim Aegypti regem fugauit, & illius regnum quinquaginta annis obtinuit: teste Herodoto, lib.2.

Sabaoth] σαβαώθ, num.plur. & gen.fœ. interpretatur militiarum uel exercituum. unde Dominus sabaoth.

Sabata] pen.prod. (σάβατα) Ptolemæo lib.3.cap.1. Sabatiū Plinius lib.3.cap.4. Sabatia Pomponio lib.2. maritima ciuitas Liguriæ. Vulgò Sauona: alijs Saona.

¶ Sabatius adiectiuum (σαβάτιος) ut, Stagna Sabatia. Silius lib.8.98.

Sabate] σαβάτη, Lacus est. Vnde fit Sabatinus, adiectiuum. Columella libro 8.capit.16.2, Inde Velinus, inde etiam Sabatinus, & item Volsiniensis, & Ciminus, lupos, aurataśq; procreauerunt.

Sabath] Nomen proprium, à quo Sabatheni nominantur, qui à Græcis Histabari dicuntur: ut Iosephus ait.

Sabathra] σαβάθρα, Ptolemæo libro 4. cap.3. urbs paruæ Syrtis: Plinio Sabrata dicta, uulgò Raxaniabes.

Sabazius] Iupiter, Bacchus siue Dionysius dicitur, ab σαβάζειν, quod barbari, præsertim Phryges; σαβάζειν, uocant. Author Suidas. Est autem σαβάζειν, bacchari, tripudiare, & more furentium saltare. Valer. Max. libro 1. capit. 4. de Cornelio Hispalo, Idem, qui Sabazij Iouis cultu sublato mores Romanos inficere conati sunt, domos suas repetere coegit. Eundem uerò esse & Dionysium, cùm alij, tum Amphitheus in secundo libro Heracleæ. Mnaseas uerò Patareus Sabazium ait filium esse Dionysij. Vide Cælium lib.7.cap.15.

Sabbathum] sabbathi, pen. cor. (σάββατον) Vox Hebraica, inflexione Latina declinata, significans quietem, cessationem ab opere. Est autē septimus dies, quo requieuit Deus ab operibus suis. Plin.lib.31.cap.2.1.9, In Iudæa riuus sabbathis omnibus siccatur. Sueton. in Augusto Cæsare, ca.76. Ne Iudæus quidem mi Tiberi, tam diligenter sabbathis ieiunium seruat, quàm ego hodie seruaui. Verba sunt Augusti. Idem in Tiberio Cæsare, cap.32, Diogenes Grammaticus disputare sabbathis Rhodi solitus, uenientem, &c.

Festa sabbatha obseruare. Iuuen. Sat.6.16.

Peregrina sabbatha. Ouid.1.de Remed.amor.44.

¶ Sabbatharius, sabbatharij, Qui sabbathum colit & obseruat, quod faciunt nunc Iudæi. Vnde & Sabbatharij à Martiale dicuntur, libro 4.4.

Sabbathina tribus] Vide Tribus.

Sabe] Syrorum lingua, Mensis Februarius dicitur.

Sabellus, Sabellicus] Vide Sabinus.

Sabidius] σαβίδιος, Vir Romanus, gulæ deditus, plus uorabat quàm posset concoquere: quocirca ita fœtebat eius anima, ut nemo posset cum eo loqui: quem Mart. hoc epigrammate insectatur, lib.1.117,

Non amo te Sabidi, nec possum dicere quare:
Hoc tantùm possum dicere, non amo te. Idem lib.3.17.

Sabim] σαβιμ, Arabes Deum appellant, & illi decimas mensura, non pondere persoluunt.

Sabina] penul. prod. (βράθυ) Plinius libro 24.capit.11.13, Herba sabina brathy appellata à Græcis, duorum generum est. Altera tamaricæ similis folio est, altera cupresso. Colum. libro 6.cap.4.2, Alij sabinam herbam, rutamq; cum mero diluunt.

Sabinam] Illyrij appellabant telum uenabuli simile. Ennius, Illyrij restant sicis sabinisq; fodentes.

Sabini] penul.prod. (σαβῖνοι) antiquissimi Italiæ populi sunt & indigenæ atq; aborigines. Ab ijs Picentes, Samnitesq; in colonias defluxere. Sabinorum agrū Tyberis alluit, quemadmodum Vmbriam, Latiumq;. Quippe inter Vmbros ac Latinos sunt Sabini, extenduntur q; usq; ad Nomentum oppidum, & à religione & deorum cultu, hoc est ἀπὸ τοῦ σέβειν, dicti sunt Sabini, quasi Sebini. Author Plinius libro 3. cap.12. Quanquam Silius à Sabo, gentis authore, Sabinos dici putat, lib.8.

Ardui Sabini. Horat.3.Carm.ode 4.5.

Bacifero Sabino nutrita gens. Sil.lib.3.121.

Incultæ Sabinæ. Ouid.1.Amor.eleg.8.8.

Rigidi Sabini. Horat.2.epist.1.5.

Tetricæ Sabinæ. Ouid.3.Amor.eleg.7.13.

Veteres Sabinæ. Iuuen.Satyr.10.30.

¶ Sabinus, pen.prod. Adiectiuum (σαβῖνος)

Ager Sabinus. Horat.2.Serm.Satyr.7.24.

Gens Sabina. Ouid.15.Metam.1.

Herba Sabina. Propert.lib.4.eleg.3.12.

Vile Sabinum. Horat.1.Carm.ode 20.1. Subaudi, uinum.

¶ Sabellus, σαβελλος, Aliud adiectiuum: & Sabellicus, pen. corr. Iuuen. Satyr.3.17,

Fictilibus cœnare pudet, quod turpe negauit.
Translatus subitò ad Marsos, mensamq; Sabellam.

Carmina Sabella. Horat.Epod.17.6.

Iaculator Sabellus. Sil.lib.4.45.

Ligonibus Sabellis uersare glebas. Horat.3.Carm.ode 6.8.

Pubes Sabella. Virg.2.Georg.34.

Sus Sabellicus. Virg.3.Georg.51.

Sabinus] Declamator tempore Senecæ, lepido uir ingenio: cuius meminit Seneca in declamationibus. Sabinus, Vespasiani frater, interfectus à Vitellio, qui Vespasiano res contra Iudæos gerente, post Othonis mortem, Capitolium cum æde Iouis occupauerat. Sabinus, sophista, sub Adriano principe scripsit Isagogem ad materias & hypotheses, Declamationum libros quatuor, præterea in Thucydidem enarrationem. Suidas. Sabinus Massurius, scripsit Fastorum & memorabilium rerum libros. Sabinus Syrus memorandæ fortitudinis, qui tempore Titi, primus Ierosolymæ muros ascendit: author Iosephus libro 7.capit.1. Sabinus Tyro, qui scripsit κηπουρικῶν, id est, de Hortensibus: ut scribit Plinius libro 19.cap.10.

Sabis] Fluuius. Vide Samarobrinæ.

Sabiusa] σαβιοῦσα, Porta dicebatur, quæ rectà in Sabinos ducebat.

Sabota] Vrbs Arabiæ in monte excelso, à quo octo mansionibus differt regio eorum thurifera. Author Camers, Solini interpres.

Sabriana] Ptolemæo libro 2.cap.3, æstuarium Britannici maris.

Sabrinam] fluuium Cornelius Tacitus scribit lib.12. Vulgò Seuerne.

Sabulum] sabuli, pen.corr. & Sabulo sabulonis (ἄμματος) Arena tenuior & minutior. Plin. lib.17.cap.4.3, Inuicem sabulum album in Ticinensi, multisq; in locis nigrū, itemq; rubrum, etiam pingui terræ permistum, infœcundum est.

Digitized by Google

Colum.lib.4.cap.33.1,de castanea,Pullam terram & resolutam desiderat, sabulonem humidum uel refractum tophū non respuit. Varro 1.de Re rust.cap.9.2.

¶ Sabulosus,pen.prod. Adiectiuum(ἀμματώδης) Plenum sabulo.Colum.lib.2.cap.9.15, Nec in sabuloso solo, sed in arena quoq; proueniunt modo humido cælo. uel riguo solo.Plin. lib.13.cap. 4.2,Palma gignitur leui,sabulosaq; terra. Apud Colum.lib.6.cap.23.1,Stabula sabulosa.

¶ Sabuletum, sabuleti,pen. prod. (ἀμματών) Locus qui sabulo abundat.Plinius libro 27. capit.8.8,Crocodilium nascitur in sabuletis.

Sabura] Saburæ,pen.cor.Nomen uiri propriū, qui secundū post regem obtinuit locum apud Numidas. Lucan.lib. 4.

Mittitur exigua qui prælia prima lacessat,
Eliciatq; manu,Numidis à rege secundus,
Vt sibi commissi simulator Sabura belli.

Saburra] saburræ, Arena crassior & uilior, qua naues onerari usq; ad certam mensuram, quo stabiliores sint, consueuerunt. Plin.lib.10.cap.23.2, Certum est, Pontum transuolaturas, primum omnium angustias petere, inter duo promontoria Criumetopum, & Carambin: mox saburra stabiliri. De gruibus. Liu.7.bell.Maced.59.Se in animo habuisse tota classe Ephesum petere, & onerarias ducere multa saburra grauatas, atq; eas in faucibus portus supprimere. Virgilius 4.Georg.39.

¶ Saburro, saburras, saburrare, siue suburrare (ἑρματίζω) Satagere in sabulo, ac mersare. Plin.lib. 18.cap.35.18, Echini affigentes sese, aut arena saburrātes, tempestatis signa sunt. Solin. cap. 15, Grues uolaturæ arenas deuorant, sublatisq; lapillis ad moderatam grauitatem saburrantur.

¶ Saburratus,pē.pro.Partic. (ὁ ἑρματισθείς) Saburra oneratus: & per translationē, Plenus, oppletus. Plaut. Cistell.3.2,

——quæ ubi saburratæ sumus,
Largiloquæ extemplò sumus.

Sabus] Vide Sabini.

Salyllus] Gellæ urbis Siciliæ tyrannus, post, à seipso interfectum Cleandrum. Author Herodotus lib.6.

Saca] Vide Amianus & Ananitis.

Sacæ] σάκαι, sunt Scythiæ populi, quos Herodotus tradit uocari à Persis omnes Scythas: item Plin.lib.7.cap.17.

Sacamaza] σακάμαζα, Ptolemæo capit.3. lib. 4. uicus est Syrtis magnæ, uulgò Zedicho.

Sacarum] σακῶν, Regio est (ut Ptolemæus lib.6.capit.13. ait) in Asia ultra mare Caspium, Sogdianis conterminæ in qua nec urbes nec uicos esse testatur: sed incolæ eius regionis nemora & specus habitant, sagittandi arte peritissimi. Qui olim Bactrianam prouinciam occupauēre, & optimā Armeniæ regionem adepti sunt, ut lib.11. Strabo refert, atq; usq; ad Cappadocas processerunt. Sed quum ex spolijs festa celebrarent Persarum Imperatores eos noctu adorti, funditùs deleuēre. Hos quidam Saccazanos uocant.

Saccatus] Vide Saccus.

Saccharum] sacchari, uel etiam Sacchar (σάκχαρον) Plin. lib.12.cap.8.1, Saccharon & Arabia fert, sed laudatius India. Est autem mel in arundinibus collectum, gummium modo candidum, dentibus fragile. Amplissimum, nucis auellanæ magnitudine, ad medicinæ tantùm usum.

Sacciperiū] sacciperij (σακκοπήρα, τὸ βαλάντιον) ex Sacco & Pera dictio composita. Plaut.Rud.13.64,

Quod plenum argenti fuit in sacciperio.

Saccus] sacci (σάκκος, σακίον) Notæ significationis. Horatius 1.Serm.Satyr.1.14.

—congestis undiq; saccis Indormis inhians. Idem 2. Serm.Satyr.3.30, —mensam poni iubet, atq;

Effundi saccos nummorum. Colu.lib.12.cap.17, Postea in iunceis fiscellis, uel sparteis saccis percolant. Cic.3.Verr. 67, Quum iste ciuitatibus frumentum, coria, cilicia, saccos imperaret, neque ea sumeret: pro his rebus pecuniam exigeret.

Saccis uina castrare. Vide Castro.

Saccus uinarius. Plin.lib.24.cap.1.3.

Saccus niuarius loquitur apud Martialem lib.14.104.

¶ Sacculus, penul.cor. Dimin. (μάρσιππος, θύλαξ, πήρα, βαλάντιον) Cicero de Fin.40, Cui nihil dum sit, ius & sacculos abstulerit. Vetus codex leget, sarculos. Mart.lib.5.40,

Excussi loculosq; sacculumq;.

Plenus sacculus est aranearum. Catul.ad Fabullum,13.2.

¶ Saccaria, saccariæ (σακκεμπορία) Saccorum mercatura. Apule.lib.1.de Asino, Saccariam faciens merebam.

¶ Saccarius, σακκοφόρος, Baiulus, uel gerulus, qui saccis gestandis uictitat. Paul. in l.qui fundum. de cōtrahend. empti. Cæterùm secundum uerba nō esse exceptum quod ex stipula nasceretur, non magis, quàm si quid ex eo quod ex sacco saccarij cecidisset, aut auibus ex ore cecidisset, natum esset. Budæus.

Saccaria nauis. Quin.lib.8.cap.2. Vide Celium lib.25.ca.20.

¶ Saccularius, saccularij. Vlpianus de extraord. criminibus l. saccularij, Saccularij; qui uetitas artes exercentes, in sacculos partem subducunt, partem subtrahunt.

¶ Saccatus, pen.prod. Adiectiuum Plin.lib.20.cap.19.3. Idem lib.29.cap.6.25. Saccatumq; lineis saccis, & in fictili nouo repositus loco frigido, minus putrescit addito melle. De adipe apium præparando.

Sacellum] Vide Sacer adiectiuum.

Sacer] sacra, sacrum (ἱερὸς, ἁγνὸς) Venerabilis, cōsecratus. Virg.8.Aeneid.119.

—sustulit os sacrum cælo. Plaut.Menæb.20.38,
At ego te sacram coronam surripuisse Ioui scio. Plinius epist.177.4, Reuerere gloriam ueterem, & hanc ipsam senectutem, quæ in homine uenerabilis, in urbibus sacra est.

Profanis sacra confundere. Claud.7.Paneg.48.

Miscere sacra profanis. Horat.1.epist.17.11. Vide Misceo.

Aedes sacra. Cic.Bruto, lib.13.12.2.

Amor sacer. Valer.3. Argon.74.

Ara sacræ. Virg.3.Georg.32.

Aruum sacrum Martis. Ouid.7.Metam.20.

Chorus sacer. Ouid.2.Fast.32.

Effigies sacræ diuūm. Virg.3.Aeneid.50.

Fontes sacri. Virg.1.eclog.11.

Horror sacer. Claud.4.Paneg.7.

Ignibus sacris imponit libamina. Virg.6.Aeneid.50.

Iura sacerrima lecti. Ouid.epist.9.32.

Locus sacer, & Locus profanus, contraria. Cic.1.de Inuen.35.

Lucus latè sacer. Virg.5.Aeneid.153.

Medicamen sacrum. Ouid.2.Metam.13.

Mens sacra. Ouid.6.Fast.1.

Signa sacra & religiosa. Cic.3.de Legib.45.

Voce sacra profatur Tellus. Ouid.2.Metam.56.

Vulgus sacram. Claud.2.de raptu Proserpinæ,15.

Sacra eorum deorum insula. Cic.3.Verr.33.

Dies sacer Dianæ. Horat.2.Carm.ode 12.4.

Sacer, cum genitiuo. Plin.lib.8.cap.21.4, Feram nomine axin, humili pelle, pluribus candidioribusq; maculis, sacram Liberi patris.

Sacer, cum datiuo. Plin.lib.16.cap.5, Ciuica iligna primò fuit, postea magis placuit ex esculo Ioui sacra. Ibid. capit. 33.1. Diti sacra cupressus.

Sacrum est ritu. Plin.lib.11.cap.37.26.

Digitized by Google

Sacer. Budæus, Antiqui sacros homines uocabant quasi execrandos & detestandos. Vnde Sacra fames Virgilio 3. Aen. 12. & Sacer atq; intestabilis Horatio, 2. Serm. Satyr. 3. 36. è XII. Tabulis sumptum uocabulum: quod more Gallorum Seruius translationem esse ait. Nam quum Massilienses peste laborarent, unus se ex gentibus offerre solebat annum integrum alendum publicis cibis & purioribus, postea uerbenis, uestibusq; sacris ornatus circunducebatur per urbem cum execrationibus: precabantur enim ut in eum omnia mala ciuitatis incumberent & inciderent: sicq; proijciebatur. Plaut. Bacchid. 17. 13,

Mén' criminatus est? optumè est: ego sum malus, Egò sum sacer, scelestus. Vide Macrob. lib. 3. Saturn. Festus, Sacer homo est, quem populus iudicauit ob maleficium. Neq; fas est immolari: sed qui occidit, parricidij non damnatur. Nam lege Tribunitia prima cauetur, Siquis eum qui plebiscito sacer sit, occiderit, parricida ne sit. Inde sacratæ leges dictæ, ut ipse alibi author est, quibus sanctum iubetur esse alicui deorum quicquid aduersus eas fecerit, sicut familia pecuniaq;. Hactenus Budæus.

Sacer ignis, Morbus: cuius multa sunt genera, quæ apud Plin. libro 25. cap. 11. habentur. Colum. lib. 7. cap. 5. 13. Est etiam insanabilis sacer ignis, quam pusulam uocant pastores. ea nisi compescitur intra primam pecudem, quæ tali modo correpta est, uniuersum gregem contagione prosternit: sic quidem quòd nec medicamentorum, nec ferri remedia patitur. nam penè ad omnem tactum excandescit. Vide Ignis. Lucret. libro 6. 235.

Ignis sacer edit contactos artus. Virg. 3. Georg. 113.

Sacer morbus, appellatur comitialis. Vide Comitium.

¶ Sacer mons (ἱερὸν ὄρος) Locus ad tertium milliarium suprà Anienem, quem plebs Romana post reges exactos, dũ à potentiorib. premeretur, occupauit. Author Cic. in Bruto, 26.

¶ Sacra uia (ἱερὰ ὁδὸς) Locus in urbe Roma, ubi Romulus & Tatius fœdus fecerunt: cuius meminit Cic. in Oratione pro Plancio, 14. Hac triumphantes in Capitolium ibant. Tendebat autem à regia usq; in arcem. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 1,

Ibam fortè uia Sacra sicut meus est mos. Hanc idem author Sacrum cliuum nuncupauit.

¶ Sacrum, promōtorium (ἱερὸν ἀκρωτήριον) Lusitaniæ locus, teste Ptolemæo libro 3. capite 2. Caput sancti Vincentij hodie dicitur, ubi Cuneus ager.

¶ Sacrum, (ἱερὸν) Nomen substantiuum, Dicitur omne quod nomine deorum habetur. Vnde Virgilius quoties sacrum nominat, additionem ferè deorum facit: ut 3. Aeneid. 4,

Sacra Dionææ matri, diuisq; ferebam. Idem 4. Aeneid. 128,

Sacra Ioui Stygio, quæ ritè incepta paraui,

Perficere est animus. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 16, Sacrà celeritas est, uel quum sacrificia dijs offeruntur, uel quũ dies diuinis epulationibus celebratur: uel quum ludi in honorem aguntur deorum, uel quum feriæ obseruantur.

Nequid de sacrorũ religione mutetur. Cic. pro Domo sua, 29.

Vates sacrorum. Ouid. 11. Metam, 14.

Legationis sacra. Tacit. lib. 1.

Mensæ sacra. Tacit. lib. 13.

Accersita sacra. Vide Accerso.

Anniuersaria sacra. Cic. Attic. lib. 1. 13. 6.

Annua sacra. Virg. 1. Georg. 67.

Arcana sacra. Ouid. 10. Metam. 87.

Fera sacra. Ouid. 13. Metam. 91.

Funebria sacra. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 7.

Horrida sacra. Sil. lib. 3. 28.

Iugalia sacra. Ouid. 7. Metam. 142.

Municipalia sacra. Vide Munus.

Mystica sacra. Ouid. epist. 2. 9.

Nefanda sacra. Ouid. 10. Metam. 46.

Nouendiale sacrum. Vide Nouem.

Nuptialia sacra. Quint. lib. 1. cap. 7. 14.

Peregrina sacra. Vide Peregrinus.

Piaculare sacrum facere: hoc est, Sacrificium pro expiatione sceleris. Liu. lib. 9. bel. Pun. 106.

Sacra priuata perpetua manento. Cic. 2. de Legib. 37.

Pura sacra. Ouid. 2. Metam. 142.

Sancta sacra generis. Seneca Herc. furente, 13. 22.

Socialia sacra, Coniugium. Ouid. epist. 20. 31.

Solenne, & necessarium sacrum. Tacit. lib. 9.

Solenne sacrum lustri Troici. Senec. Troade, 8. 9.

Stata sacra, dicuntur quæ stato & certo tempore singulis annis recurrunt, diuersa ab illis quæ Indicta uocantur: quæ nimirum uel in alia tempora reijci possunt, uel etiam omitti penitus. Ouid. 1. Fast. 132.

Veneranda sacra Sil. lib. 7. 76.

Fastis sacris accedere. Stat. 1. Achil. 74.

Alligari sacris. Vide Alligo.

Astringere se sacris. Vide Astringo.

Canere sacra. Virg. 2. Aeneid. 48.

Conficere sacra. Vide Conficio.

Facere sacra. Cic. de Aruspic. resp. 30.

Frequentare sacra. Ouid. 3. Metam. 147.

Initiari sacris. Quint. lib. 1. cap. 2. 15.

Instaurabat sacrum dijs loci. Tacit. lib. 18. hoc est, adornabat.

Iurare per commune sacrum doloris. Stat. 10. Thebaid. 79.

Obire sacra. Vide Obeo.

Parare sacra. Ouid. 12. Metam. 3.

Peragere sacra de more. Ouid. 6. Fast. 126.

Peregisse mihi uideor sacra tradentium artes. Quintilianus libro 5. cap. 14. 21.

Sacrum, dicitur templum (ἱερὸν) Paulus iureconsf. ff. ad leg. Iuliam peculatus. l. sacrilegi capite puniantur. Sunt autem sacrilegi, qui publica sacra compilârint. At qui priuata sacra, uel ædiculas incustoditas tentauerint, amplius quàm fures, minus quàm sacrilegi, merentur.

Sacrum, sacróue commendatum qui clepserit rapseritq;, parricida esto. Cic. 2. de Legib. 36.

Sacrum, Magicum quoddam ad compescendas detrahentium linguas. Ouid. lib. 2. Fastorum,

Ecce anus in medijs residens annosa puellis,
Sacra facit tacitè, nec tamen ipsa tacet.

Magica sacra. Virg. 8. eclog. 14.

Inter sacrum & saxum stare, prouerbialis locutio: pro, In periculo esse. Plaut. Capt. 11. 85,

Nunc ego inter sacrum, saxumq; sto: nec quid faciam, scio. Apuleius in Asino aureo, lib. 11. Plurimum ergo duritia paupertatis intercedente, quod ait uetus prouerbium, Inter sacrum & saxum positus cruciabar. Explicat hic Apuleius allegoriam adagij, uidelicet alludens ad sacerdotium, cui erat initiandus: & paupertatem saxo duriorem, per quam non suppetebant sumptus. Sumptum apparet ex priscis fœderis feriendi ceremonijs, in quibus Fecialis porcum saxo feriebat, hæc interim pronuncians, Qui prior populus fœdus rumpet, Iupiter ita eum feriat, quemadmodum ego porcum hoc lapide ferio. Sed undecunq; fluxit adagium, satis liquet dici solitum in eos, qui perplexi, ad extremum periculum rediguntur. Ex Erasmo.

¶ Sacellum, sacelli (ἱερὸν μικρὸν, τὸ ναΐδιον) Diminutiuum à Sacrum, Significat locum paruum deo consecratum cum ara. Trebatius iureconsf. scribit, Sacellum, compositum uer-

Digitized by Google

bum, quasi sacra cella. Cic. 2. pro lege Agraria, 46, Sunt enim loca publica urbis, sunt sacella, quæ post restitutam Tribunitiam potestatem nemo attigit: quæ maiores in urbe partim periculi perfugia esse uoluerūt. Idem 1. de Diuinat. 167, Quum uellet sororis suæ filiam in matrimonium collocare, exisse in quoddam sacellum ominis capiendi causa, quod fieri more ueterū solebat. Plin. lib. 6. cap. 29. 23, Delubrum Ammonis est ibi religiosum, & toto tractu sacella. Propert. lib. 4. eleg. 3. 12,

Flore sacella tego. Virg. eclog. 3. 2.

Ponere modicum sacellum Ioui. Tacit. lib. 19.

¶ Sacro, sacras (ἱερόω) sacrare, Deo dicare, & sacrum facere. Cicero 1. de Diuinat. 45,

Quod patriæ uocis studijs, nobisq; sacrasti. Ex poeta.

Aras sacrare. Virg. 5. Aeneid. 10.

Carmina sacrarunt auum tuum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 14.

Conditionem parentum sacrare. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 11.

Honorem sacrare. Virg. 12. Aen. 28.

Nomen sacrare. Martial. lib. 1. 185.

Templum sacrare deo. Plin. lib. 8. cap. 16. 18.

Vota sacrare dijs, quod & consecrare dicimus. Virgil. 8. Aeneid. 61.

Sacrare fœdus, pro Sancire. Liu. lib. 8. bell. Maced.

Sacrare, deuouere, & detestabile decernere, & ita morti addicere, ut impunè occidi & uiolari posit. Liu. 2. ab Vrbe, 35. Ante omnes de prouocatione aduersus magistratus ad populum, sacrādoq; cum bonis capite eius qui regni occupandi consilia inisset, gratæ in uulgus leges fuēre. Ibidem, lib. 5. 117, Eum prædam Vegentanam publicando, sacrandoq; ad nihilum redegisse, absentes ferociter increpant.

¶ Sacror, sacraris (ἱερόομαι) Passiuum. ut, In aris sacrarit. Ouidius primo. Fast. 7.

¶ Sacratus, pen. prod. (ἱερωθείς, ἱερατικός, ἱνθέως) Particip. siue Nomen ex participio.

Caput sacratum. Virg. 3. Aeneid. 75.

Tempora sacrata mea sunt uelata corona. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 12.

Dona ducum sacrata. Lucan. lib. 1. 28.

Fas mihi Graiorum sacrata resoluere iura. Virg. 2. Aen. 32.

Sacratæ leges, quibus sanctum iubetur esse alicui deorum quicquid aduersus eas fecerit, sicut familia, pecuniaq;. Liu. 2. ab Vrbe, 238, Præcipuus pauor Tribunus inuaserat, quàm nihil auxilij sacratæ leges haberent, morte Collegæ monitos. Cic. pro Domo sua, 34.

Numen nullum sacratius. Sil. lib. 8 cap. 45.

Opus alicui sacratum. Ouid. 2. Trist. 110.

Sede sacrata recondere. Virg. 1. Aen. 138.

Sacratior, & hoc sacratius. Plin. lib. 16. cap. 44. 13,

Nihil habent Druidæ (ita suos appellant magos) uisco & arbore in qua gignatur sacratius.

Sacratissimum numen. Plin. lib. 33. cap. 4. 16.

¶ Sacrarium (ἱεροφυλακεῖον, ἄδυτον) Locus sacer in tēplo, in quo sacra reponuntur. Vnde à Cicerone Sacrarium Bonæ deæ nominatur. Vlpian. l. sacra. de diuisione rerū, Sacer locus, est locus consecratus. Sacrarium, in quo sacra reponuntur. Liu. 7. ab Vrbe, 90, Cære sacrarium pop. Rom. diuersorium sacerdotū, ac receptaculum Romanorum sacrorum, intactum, inuiolatumq; crimine belli, hospitio Vestalium, cultisq; dijs darent. Propert. lib. 3. eleg. 24. 4,

Mens bona (si qua dea es) tua me in sacraria dono.

Diri sacraria Ditis. Virg. 12. Aen. 40.

Probro uetito temerat sacraria. Ouid. 10. Metam. 138.

Sacrarium, pro sacello, locoq; sacrato sumpsit Suetonius, de Augusto loquens, cap. 5, Natus est (inquit) Augustus ad capita bubula, ubi nunc sacrarium habetur, aliquanto postquam excessit constitutum. Cic. 6. Ver. 3. Ibidem, 88, Sacrarium Cereris est apud Catinenses, eâdem religione qua Romæ, qua in cæteris locis.

Sacrariū, pro Larario in ædibus priuatis. Cic. ad Memmiū, lib. 13. 2. 1, Caio Auiano Euādro, qui habitat in tuo sacrario, & ipso multū utor, et patrono eius M. Aemylio familiarissimè.

Testor mentis sacraria, Iouis iusiurandum. Stat. 3. Theb. 49.

Scelerum sacrarium. Cic. 2. in Catilin. 34.

¶ Sacres porci (ἀγνοὶ χοῖροι) Varro 2. de Re rust. cap. 1. 21. Ferè ad quatuor menses à mamma nō disiunguntur agni, hœdi tres, porci duo, è quis, quoniā puri sunt ad sacrificiū, ut immolētur, olim appellati sacres: quos appellat Plaut. quū ait,

Quanti sunt porci sacres?

Ibidem, cap. 4. 15. Porci qui à partu decimo die habētur puri, ab eo appellantur ab antiquis sacres, quòd tum ad sacrificium idonei dicuntur primum. Plaut. Menæch. 8. 16. Et in Rud. 26. 4.

¶ Sacramentum sacramenti (ὅρκος) Quod iurisiurandi sacratione interposita geritur, ut ait Festus.

Sacramentum militare. Veget. de Re militari, lib. 2. Milites iurare solent, & ideo militiæ sacramenta dicuntur. Iurant autem se omnia strenuè facturos, quæ præceperit Imperator, nunquam deserturos militiā pro Romana Rep. Plin. epist. 246. lib. 10. ad Traianum.

Longum sacramentum. Tacit. lib. 17.

Solenne sacramentum. Tacit. lib. 17.

Accedere sacramentum alicuius. Vide Accedo.

Adigere sacramento alicuius. Vide Adigo.

Contendere sacramento. Cic. Volumnio, lib. 7. 33. 5, Nisi cætera, quæ sunt à me in secundo libro de Oratore per Antonij personam disputata de ridiculis, ἔντεχνα & arguta apparebunt, ut sacramento contendas mea non esse.

Iusto sacramento contendere. Cic. 1. de Orat. 22, Agerent enim tecum lege primū Pythagorei omnes atq; Democritici, cæteriq; in suo genere Physici, uindicarentq; ornati in dicendo & graues, quibuscum tibi iusto sacramento contendere non liceret. Iusto sacramento cum Pythagoreis & Democriticis cōtendere oratori nō licere dixit Scæuola, propter præstantiam ingenij eorum hominū, qui fundatores authoresq; fuerunt magni nominis sectarū, quibuscum sacramento & uindicatione contendendo de Physicæ speculationis explicationisq; professione, nullus sanè orator litem uincere posset: uel propter tanti nominis præiudicium, uel quia impudētiæ daretur, siquis illis uiris doctrinarum possessione non cederet, qui nomina sua professione earum rerum usq; adeò illustrarunt. Hæc Budæus.

Dicere sacramento. Vide Dico, dicis.

Dicere sacramentum. Tacit. lib. 20, Instantibus Tribunis dixit sacramentum. Vide Dico, dicis.

Perfidum sacramentum dicere. Horat. 2. Carm. ode 17. 2.

Exuere sacramentum. Tacit. lib. 19.

Imbutus sacramento. Tacit. lib. 17.

Obligare sacramento. Vide Obligo.

Renouare sacramentum in nomen alicuius. Tacit. lib. 1.

Rogare aliquē sacramento. Quint. lib. 12. cap. 2 Sed hæc inter ipsos, qui uelut sacramento rogati, uel etiā superstitione constricti, nefas ducunt à suscepta semel persuasione discedere. id est, Iureiurando adacti & iurati. Budæus.

Teneri sacramento. Suet. in Cæsare, cap. 42.

Sacramenta, Milites, à Iuuenali dicuntur. Satyr. 16, isto uersu:

Præmia nunc alia, atq; alia emolumenta notemus

Sacramentorum. hoc est, militum iuratorum, & sacramento rogatorum,

Sacramen-

Digitized by Google

Sacramentum, ex Varronis uerbis intelligi potest lib. 2. de Lingua Latina, Qui petebat (inquit) & qui inficiabatur, de alijs rebus uterq; quingenos æris apud Pontificē deponebāt: de alijs item rebus certū alium legitimū numerū assiū. Qui iudicio uicerat, suum sacramentum auferebat: uicti, ad ærarium ridebant, ut Budæus exponit, uictus ea pecunia quam deposuerat, multabatur in pœnam iniustæ litigationis, quæ ærario cedebat. Sacramentum igitur, à sacro dictum est. Vide Vindiciæ, in Vindex. Cic. pro Cecinna, 70, Quum Aretinæ mulieris libertatem defenderem, & Cotta Decemuiris religionem iniecisset, non posse sacramentum nostrum iustum iudicari, quod Aretinus adempta ciuitas esset, &c.

¶ Sacrosanctum (ἱερὸν, καὶ ἐναγές) quod iureiurando interposito est institutum: si quis id uiolasset morte pœnas pēderet: ut ait Budæus. Cic. pro Cornel. Balbo, 25, Quid fuit in rogatione eā quæ de Pōpeio à Gellio & à Lētulo coss. lata est, in qua aliquid sacrosanctum uideretur?

Sacrosanctum nihil esse potest, nisi quod per populū plebémue sancitum est. Cic. pro Cornelio Balbo, 28.

Sacrosanctus Trib. pleb. dicebatur, quē uiolari nefas erat: qui sine capitali piaculo attingi uiolenter non poterat. Plin. lib. 7. cap. 44. 2. Quum resistendi sacroq; sanctum repellendi ius non esset, uirtutis sua opera & censura periturus &c. Liu. lib. 9. ab Vrbe condita, 40. Tum posthumius, Interea dedite, inquit, profanos nos, quos salua religione potestis, deditis deinde & istos sacrosanctos, quum magistratu abierint. Ideo principes Romanos legimus Tribunitiam potestatem assumere sibi solitos: ut angustiores se & sacrosanctos facerent: id quod in numismatis quoque eorū extat. Tranq. in Aug. cap. 27. Tribunitiam potestatem perpetuam recepit. De hac potestate multa Cic. lib. 3. de Legib.

Sacrosanctæ possessiones. Cic. 2. in Catil. 38, Ergo in uastatione omnium tuas possessiones sacrosanctas futuras putas? hoc est, Intactas, & ab omni iniuria tutas.

Sacrosancta potestas: hoc est, Tribunitia. Liuius libro 9. bel. Punic. 105.

¶ Sacrosanctior, Cōparatiuū. Valer. Max. lib. 5. cap. 3. in Phocionē, Honore aræ decoratos cineres sacrosanctiores colis.

¶ Sacricolæ, penul. cor. (ἱεροποιοὶ) Tacitus lib. 19, Domitianus prima irruptione apud æditum occultatus, solertia liberti lineo amictu turbæ sacricolarum immistus, ignoratus apud Cornelium Primum paternum clientem, iuxta Velabrum delituit. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 19, Velut ad sacricolarum sagarumq; carmina & deuotiones fugientem.

¶ Sacrifico, sacrificas, penul. cor. (ἱεροῦν, ἱερουργέω, ῥέζω, θύω, καλλιερέω, τελισκάζω, ὁλοκαυτόω, ἁγιστεύω) sacrificare, Sacrum facere. Plaut. Mostel. 4. 83,

Aedepol summo Ioui si uiuo argento sacrificassem. Idem Capt. 6. 40.

Deæ forti sacrificare. Ouid. 3. Fast. 170.

Suem sacrificare. Ouid. 4. Fast. 83.

Sacrificare, Veniam petere. Plaut. Pœn. 6. 41,

Si hercle istuc unquam factum est, tum me Iuppiter
Faciat, ut semper sacruficem, neq; unquam litem.

Sacrificare alicui deo ad diem certum. Plin. lib. 3. cap. 5. 29.

Orco sacrificare. Plaut. Epid. 4. 10. Vide Orcus.

¶ Sacrificatio, Verbale (ἱέρωσις) Cic. 2. de Nat. deor. 98, Itaq; in ea dea, quòd est rerum custos intimarum, omnis & precatio & sacrificatio externa est.

¶ Sacrificalis, penul. prod. Adiectiuum (θυματικὸς) ut,

Apparatus sacrificalis. Tacit. lib. 2.

¶ Sacrificus, pen. corr. Adiect. (ἱερουργικὸς) ut, Sacrificæ tibiæ, quibus utebantur in sacrificijs. Plin. lib. 16. cap. 36. 13, Nunc sacrificæ Tuscorum è buxo tibiæ.

Aræ sacrificæ. Valer. 8 Argon. 49.

Dies sacrifici. Ouid. 13. Metam. 120.

Preces sacrificæ. Senec. Medea, 2. 7.

Ritus sacrifici. Ouid. 15. Metam. 97.

Vestis sacrifica. Sil. lib. 3. 6.

¶ Sacrificus, (ἱερουργὸς) Substant. Qui sacra facit.

Ancus sacrificus. Ouid. 6. Fast. 161.

¶ Sacrificulus, penul. cor. (ἱερομνήμων) Rex sacrorum. Gell. lib. 10. cap. 15. Liu. 6. bel. Pun. 280, Vulgo ergo pontifices, augures, sacrificuli reges creentur: cuilibet apicem Dialem, dummodo homo sit, imponamus. Sueton. in Domitiano, capite 1, Ardente templo, apud æditum clàm pernoctauit: ac manè Isiaci celatus habitu, interq; sacrificulos uanæ superstitionis, &c.

Sacrificulus uates. Liu. 5. bel. Maced. 186.

¶ Sacrificium, sacrificij (θῦμα, θυσία, θυηλή, ἱερουργία, ἁγιστεία) Sacrum, seu res diuina. Liu. 1. ab Vrbe, 120, Sacrificium lustrale in diem posterum parat.

Sacrificium facere. Cicero de claris Orat. 27, Quum M. Pomilius sacrificium publicum cum læna faceret, quòd erat flamen Carmentalis. Idem ad Brutum, 15. 11.

Anniuersaria sacrificia. Cic. 6. Ver. 114.

Penetrale sacrificium. Vide Penetralis, in Penetro.

Penetrare sacrificium. Liu. lib. 4. Decad. 5.

¶ Sacrifer, penul. corr. Adiect. (ἱεροφόρος) Qui fert sacra: ut,

Rates sacriferæ, Quæ sacra uehunt. Ouid. 4. Fast. 51.

¶ Sacrilegus, penul. cor. Adiect. (ἱερόσυλος) Qui sacra, aut de sacro legit, id est furatur. Terent. Adelph. 2. 4. 1,

Vbi est ille sacrilegus. Plin. lib. 24. cap. 17. 7.

Sacrilegus & hostis sacrorum. Cic. 3. Verr. 5.

Sacrilegum interpretatur Cic. qui aliquid è sacro abstulerit. Cic. 2. de Legib. 65, Sacrilego pœna est, neq; ei soli qui sacrum abstulerit, sed etiam ei qui sacro commendatum, quod & nunc multis fit in fanis.

Græcos uocat Cicero sacrilegos, 5. Verr. 56.

Hæc ibi si non sunt, minor extat sacrilegus. Iuuen. Sat. 13. 15.

Artes sacrilegæ meretricum. Ouid. 1. de Arte, 88.

Sacrilegum bellum & impium. Cic. 7. Verr. 148.

Sacrilegi furores. Mart. lib. 9. 89.

Ignes sacrilegos admouere templis. Tibull. lib. 3. eleg. 5. 3.

Lingua sacrilega. Ouid. 1. de Remed. amor. 74.

Manus sacrilega Horat. 2. Carm. ode 13. Cicer. 12. Philip. 338.

¶ Sacrilegiū, sacrilegij (ἱεροσυλία) Ipsum sacrarū rerū furtū.

In sodalitium sacrilegij alicuius abire. Cic. in Sallust. 9.

Admittere sacrilegium. Quint. lib. 4. cap. 2. 6.

Committere sacrilegium. Quint. lib. 7. cap. 3. 15.

Facere sacrilegium. Quint. lib. 5. cap. 10. 61.

Reum esse sacrilegij. Quint. lib. 4. cap. 3. 6.

¶ Sacerdos, sacerdotis, pen. prod. c. g. (ἱερεύς, θύτης, ἀρητήρ, ὀργιωτήρ, ἱεροφάντης) Qui deo dicatus est ad sacrificia facienda. à Sacris dictus. Apud Romanos uaria erāt sacerdotum genera, Flamines, Diales, Martiales, Quirinales, Salij, Pontifices minores, Pontifices maximi, Reges sacrorum, Sacrificuli, & Galli qui Cybeles sacra faciebant. Cic. 4. Acad. 217, Sed quum sacerdotes deorum uacationem habeant, quanto est æquius habere ipsos deos?

Purus Musarum, Phœbiq; sacerdos. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 5.

Musarum sacerdos, Poëta, uates. Horat. 3. Carm. ode 1. 1.

Casti sacerdotes. Virg. 6. Aeneid. 133.

Doctus sacerdos. Claud. 4. Paneg. 66.

Religiosus libertatis sacerdos. Cic. pro Domo sua, 86.

Sacerdos stuprorum. Cic. pro Sestio, 31, Cum sororis adultero, cum stuprorum sacerdote, cum uenefico.

Maximum sacerdotem creare. Cic. 4. Verr. 89.

Digitized by Google

Furiata ſacerdos.Stat.2.Thebaid.5.
Magna ſacerdos.Virg.6.Aeneid.109.
Longæua ſacerdos.Virg.6.Aeneid.65.
Sacra Cereris per Græcas ſemper curata ſunt ſacerdotes.Cic. pro Cornelio Balbo,44.
¶ Sacerdotiſſa,Flaminica(ἱέρεια)Gellius libro 10.cap.15.Eædem fermè ceremoniæ ſunt, quas Flaminicas ſacerdotiſſas Dialis ſeorſum aiunt obſeruitare. Idem tamen libro 13. cap. 10,ſacerdotes fœminas dicit.
¶ Sacerdotium,ſacerdotij (ἱερατεία, ἱεράτευμα) Sacerdotis dignitas.Liu.10.bel.Pun.118.Idem lib.9,Gens Potitia,cuius ad aram Herculis,familiare ſacerdotium erat.
Auctus ſacerdotijs & honoribus.Vide Augeo.
Inire ſacerdotium.Cic.pro Domo ſua,104.
Populus per religionem ſacerdotia mandare non poterat.Cic. de lege Agrar.32.
Sacerdotio præditus.Cic.pro Domo ſua, 104, Quum Licinia uirgo Veſtalis ſummo loco nata, ſanctiſſimo ſacerdotio prædita.
In ſacerdotium uenire.Cic.pro Domo ſua,30.
¶ Sacerdotalis, & hoc ſacerdotale, pen.prod.(ἱεροφαντικὸς) Quod ad ſacerdotem pertinet.Liu.5.ab Vrbe,183, Virgines,ſacraq; in paluſtrum impoſuit,& Cære quò iter ſacerdotalibus erat,peruexit.
Sacoma]penul.prod.(σάκωμα)ſacomatis,Eſt æquipondiũ, hoc eſt, quod in libra apponitur ad æquilibrium faciendum. Vitruuius lib.9.cap.3,de Archimede, Quum auream coronam uotiuam dijs immortalibus in quodam fano conſtituiſſet ponendam, immani precio locauit faciendam, & aurum ad ſacoma appendit redemptori. Is ad tempus opus manufactum ſubtiliter regi approbauit,& ad ſacoma pondus coronæ uiſus eſt præſtitiſſe.Budæus.
Sacramentum] Vide Sacer.
Sacrani] pen.prod. (σακρανοί)Populi ſunt,quorum origo ſic Seruio narratur in illud Virgilij 17.Aeneid.160,
Et ſacranæ acies,& picti ſcuta Labici. Dicunt quendam Corybantem ueniſſe ad Italiam, & tenuiſſe loca, quæ nunc urbi uicina ſunt.Et ex eo populos ducẽtes originem, Sacranos appellatos. Nam ſacrati ſunt Matri deûm Corybantes. Alij Sacranas acies Ardeorum uolunt, qui aliquando quum peſtilentia laborarent, Ver ſacrum uouerunt, unde Sacrani dicti ſunt.Hactenus Seruius.
Sacratus, Sacrifico, Sacrilegus, Sacro, Sacrum] Vide Sacer.
Sadducæi] σαδδουκαῖοι, dicuntur qui Sadducæum quendam magiſtrum legis ſequentes,neq; reſurrectionem credebant,neq; angelos,neq; ſpiritus eſſe.
Sadyattes] fuit Ardyos filij Gygis filius,qui poſt patrem regnauit in Lydia. Vide de hoc Herodotum lib.1. Hiſtoriarũ.
Sæculum] Vide Seculum.
Sępe] πολλάκι,πολλάκις, Aduerbium ſæpius,ſæpiſſimè, id eſt,Frequenter.Recipit diphthongum,ut differat à ſepe ablatiuo nominis ſepes.Terent.Heaut.4.1.53,
Non licet hominem eſſe ſæpe ita ut uult,ſi res non ſinit.
Sæpe & multum hoc mecum cogitaui, bonine, an mali plus, &c. Cic.1.de Inuentio. 1.Idem pro Quintio, 2, M. Iunius, &c.in hac multum & ſæpe uerſatus.
Sæpe ac diu.Cic.pro Quintio,64.
Semel,atq; iterum,ac ſæpius.Cic.pro Fonteio,14.
Sæpe,& ſæpius.Cæſar Ciceroni, in Epiſt.ad Att.lib. 9.174.1, Etſi hoc & feci ſæpe,& ſæpius mihi facturus uideor.
Quod etſi ſæpe dictum eſt,dicendum tamen eſt ſæpius. Cicero 3.Off.90.
Iterum & ſæpius te rogo.Cic.Culleolo,lib.13.43.4.
Nimium ſæpe.Cicero 2.de Fin.68, Interdum, uel potius nimiũ ſæpe. Vide Nimis.
Non ſæpe.Cic.Lentulo,lib.1.7.8.
¶ Sæpenumero,pen.cor. (θαμινὰ, πολλάκις) Idem quod Sæpe:eſt enim compoſita dictio ex Sæpe & Numero. Cicero filius ad Tironem,libro 16.21.7,Sum totos dies cum eo,noctisq; ſæpenumero partem. Cic. de Senect. 4, Sæpenumero mirari ſoleo,&c.
Sæpinum] σαίπινον,Ptolemeo libro 3.cap. 1. urbs Samnitum.Hodie Sepinum.
Sætabis] σαιταβὶς, fluuius apud Ptolemæum libro 2.capite 6. Auguſta Valeria alio nomine dicta: Sectanis olim, nunc Xatiua.
Sæuus] Adiectiuum (ἀπηνής, νηλεής,νηλιος,δεινὸς,χαλεπὸς)Durus,crudelis.Virg.lib.5.Aeneid.54,
Quum ſæuo è ſcopulo multa uix arte reuulſus. Terent. Adel.5.4.12,
Ego ille agreſtis,ſæuus,triſtis,parcus,truculentus,tenax.
Sæuus,inimicus.Virg.lib.1.Aeneid.2,
—ſæuæ memorem Iunonis ob iram.
Sæuus,Fortis.Virg.lib.1.Aeneid.12,
Sæuus ubi Aeacidæ telo iacet Hector.
Manibus ſæuum eſſe.Tibul.lib.1.eleg.10.13.
Sæuus,Iratus.Virg.1.Aeneid.93,
—& ſæuum ambobus Achillem.
Sæuus,Magnus.Virg.21.Aeneid.22.
——maternis ſæuus in armis.
Sæuus,Potens.Virg.lib.1.Aeneid.29,
Non illi imperium pelagi,ſæuumq; tridentem,
Sed mihi ſorte datum. Ex Nonio hæc omnia.
Adulationes ſæuæ.Tacit.lib.4.
Amor ſæuus.Virg.8.eleg.10.
Amore ſæuo ſaucia Medea.Cic.pro Cælio,13.
Armis ſæuis cominus certare.Virg.12.Aeneid.78.
Belluæ ſæuæ.Horat.1.Carm.ode 12.5.
Belli ſæui certamina.Lucret.lib.1.97.
Cædes ſæua.Ouid.1.Metam.16.
Catenæ ſæuæ.Horat.3.Carm.ode 11.9.
Dolor ſæuus.Sil.lib.3.47.
Dolores ſæui animo exciderant. Virg.1.Aen.6.
Facies ſæua ac deformis.Tacit.lib.19.
Faces ſæuæ.Virg.4.Aeneid.113.
Feræ ſæuæ.Ouid.7.Metam.78.
Gelu ſæuum.Valer.1.Argon.104.
Gens ſæua.Cic.2.Tuſc.33.
Horror ſæuus.Virg.2.Aeneid.112.
Hyems ſæua.Valer.7.Argon.11.
Iocus ſæuus.Horat.1.Carm.ode 33.3.
Ira ſæua.Ouid.1.Metam.92.
Lea ſæua.Ouid.4.Metam.21.
Militia ſæua.Horat.1.epiſt.19.11.
Neceſſitas ſæua.Horat.1.Carm.ode 35.4.
Paupertas ſæua.Horat.1.Carm.ode 12.9.
Rabies uentorum ſæua.Ouid.5.Metam.2.
Scopulo è ſæuo reuulſus.Virg.5.Aeneid.54.
Tempeſtates ſæuæ.Tacit.in uita Agricolæ.
Turbines ſæui.Cic.3.de Orat.86.
Venenum ſæuum.Virg.12.Aeneid.172.
Ventus ſæuus.Cic.ad Att.lib.5.99.1.
Verbera ſæua.Virg.3.Georg.51.
Verba ſæua.Horat.Epod.12.3.
Vox ſæua.Cic.2.de Diuin.172.
Iuuencis indomitis ſæuior.Ouid.13.Metam.171.
Peſtis nulla ſæuior.Virg.3.Aeneid.43.

Digitized by Google

Centaurorum sæuorū sæuißimus Eurytus. Ouid. 12. Meta. 44. Sæuißimus & uiolentißimus in suos, quàm qui unquam. Liuius 4. bel. Maced. 124.
Iuno sæuißima. Virg. 2. Aeneid. 123.
Iura sæuißima matris ferre. Val. er. 3. Argon. 10.
Sæuiter, penul. corr. Aduerbium (ἀπλῶς) Plaut. Pseud. 23. 4,
Magis cogito sæuiter blanditérne alloquar.
Nimium sæuiter. Vide Nimis.
¶ Sæuitia, sæuitiæ, (ἀπλῶεια, χαλεπότης) Crudelitas. Tibullus lib. 1. eleg. 6. 1, Quid tibi sæuitiæ mecum est?
Clementia & Sæuitia, contraria. Cic. 3. in Partit. 7.
Intestabilis sæuitia, sed obtectis libidinibus. Tacit. lib. 5.
Intolerabilis sæuitia. Vide Intolerabilis.
Nefandæ sæuitiæ mos, parcere morti pereuntis. id est, Crudele est hominē ita cruciare, ut non statim moriatur, sed efficere ut elangueat, quo sint cruciatus grauiores. Lucan. lib. 2. 36.
Adhibere sæuitiam in aliquem. Vide Adhibeo.
Afflictat sæuitia. Tacit. lib. 13.
Demere aliquid sæuitiæ. Catull. ad Iuuentium, 91. 2.
Da breue sæuitiæ spacium, pelagiq; tuæq;. Ouid. 7. epist. 15.
Gliscit sæuitia. Tacit. lib. 5.
Relinquere sæuitiam. Ouid. 6. Metam. 138.
Trahere aliquid ad sæuitiam. Tacit. lib. 3.
¶ Sæuitas, penult. corrept. sæuitatis, idem quod Sæuitia. Firmicus libro 5. capit. 5. Semper ad arma parati, unde alios sua fortitudine aut sæuitate deterreant.
¶ Sæuio, sæuis, sæuiui & sæuij, sæuitum, pen. prod. (μαίνομαι, ἐξοιστρέομαι, χαλεπαίνομαι) sæuire, Crudeliter in aliquem agere. Liu. 3. ab Vrbe, 188, Sæuite in tergum, & in ceruices nostras, pudicitia saltem in tuto sit.
Grauiter sæuire. Virg. 4. Georg. 52.
Flagellis sæuire. Iuuen. Satyr. 10. 18.
Rabie fameq; sæuit. Ouid. 11. Metam. 70.
In aues omnes sæuit accipiter. Ouid. 11. Metam. 70.
Amor resurgens sæuit. Virg. 4. Aeneid. 107.
Bellum sæuit in pectore. Sil. lib. 1. 16.
Quo fortuna magis sæuit, magis ipse resistis. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 11.
Dolor sæuit in erepto amore. Propert. lib. 2. eleg. 9. 8.
Ira sæuit in illum. Ouid. 14. Metam. 39.
Latratus canum sæuit in auras. Virg. 5. Aeneid. 52.
Saga] sagæ (φαρμακίς) Mulier prudens, uersuta, quæ multa scire uult. inquit Cic. lib. 1. de Diuin. 114. Item perita sacrorū, & diuina. Acron, Saga dicta est incantatrix & malefica, quòd satis agat: & ea est quæ carminibus & herbis mala hominibus dicebatur uel accersere, uel pellere. Horat. 1. Carm. ode 27. 5,
Quæ saga, quis te soluere Thessalis
Magus uenenis, quis poterit deus? Colū. lib. 15. cap. 1. 20.
Rapacis sagæ præcepta. Tibull. lib. 1. eleg. 24. 2.
Thessala saga. Propert. lib. 3. eleg. 24. 2.
Saga, sagæ, Genus uestis. Cato cap. 59, Quoties cuiq; tunicam aut sagam dabis, prius ueterē accipito: unde centones fiant. Sagum tamen usitatius.
Sagæ, idem qui Sacæ antea dicti. Author Pompo. Mela libro 3.
Sagapenum] sagapeni, penult. prod. (σαγάπηνον) Succus est herbæ ferulaceæ, quæ in Media nascitur. Optimum est translucens, fuluo forinsecus colore & intus albo, nesciò quid inter laser & galbanum redolens, gustu acri. Author Dioscorides lib. 3. Officinæ interpolato uocabulo Sarapinū appellant. Sagapeni meminit Plin. lib. 20. capit. 18. & alibi.
Sagaria, Sagarius] Vide Sagum.
Sagarus] pen. cor. siue Sagaris (σάγαρις) fluuius Phrygiæ, teste Herodoto lib. 3. Liuius autem in septimo de bello Macedonico fluuiū esse dixit Gallogræciæ, qui per Phrygiam defluens, & ad Berecynthum peringens, in Propontidem tandem influit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 10,
Huc Lycus, huc Sagaris, Peniusq; Hypanisq; Bratesq;
Influit, & crebro uortice tortus Halys.
Sagatus] Vide Sagum.
Sagax] sagacis, pen. prod. om. gen. (ἀγχίνους) Acutus, solers. Festus, Sagaces appellantur, multi ac solertis acuminis. Cic. ad Atticū, lib. 6. 114. 2, Quæstorem nemo dignum putat: etenim est leuis, libidinosus, sagax. Martial. lib. 12. 88,
Excogitauit homo sagax & astutus. Cic. 2. de Fin. 75, Homines enim, etsi multis alijs, tamen hoc uno à bestijs plurimum differunt, quòd rationem habeant natura datam, mentemq; & acrem & uigentem, celerrimeq; multa simul agitantem, & ut ita dicam, sagacem, quæ & causas rerum, & consequutiones uideat.
Sagax ad pericula. Plancus ad Cic. lib. 10. 23. 9. Cicero in Catil. 14, Quem tu uidelicet & ad custodiendum te diligentißimum, & ad suspicandum sagacißimum, & ad uindicandū fortißimum fore putasti.
Palatum sagax in gustu Plin. lib. 8. cap. 37. 1. de muribus.
Oculorum acies sagax. Vide Acies.
Animus sagax. Lucret. lib. 1. 82.
Curæ sagaces. Horat. 4. Carm. ode 4. 15.
Cura sagaci aliquid uidere. Cic. 1. de Diuin. 44.
Mens sagax. Lucret. lib. 1. 208.
Ratione sagaci uidendum est. Lucret. lib. 1. 26.
Sagacißimus rerum naturæ, Peritißimus. Col. lib. 1. cap. 1. 29.
Naris sagax. Lucan. lib. 7. 168.
Nasum sagax, apud Plautum in Curcul. 3. 16.
Sagaces canes dicuntur (authore Festo) qui ferarum cubilia præsentiunt. Vide Sagio.
Catulo sagaci sectari leporem. Ouid. 1. de Remed. amor. 41.
Aper sagacior canibus. Ouid. 11. Metam. 120.
¶ Sagacitas, pen. corr. sagacitatis, f. g. (ἀγχίνοια, εὐαισθησία) Calliditas. Cic. 6. Verr. 25, Tuam tantam fuisse sagacitatem: ut eas per illum ipsum inspiceres, ubi erant depositæ, &c.
Narium sagacitas. Cic. 2. de Nat. deor. 237.
Sagacitas etiam sensuum corporis. Senec. epist. 96.
¶ Sagaciter, pen. cor. Aduerb. (ἀγχινόως) Perspectè, prudenter, callidè. Cicer. 1. de Orat. 113, Acuto homine nobis opus est, & natura usuq; callido, qui sagaciter peruestiget, quid sui ciues, &c. Colum lib. 7. cap. 12. 7, Satisq; pulchrè funguntur officio, si & aduenientum sagaciter adoriuntur, & latratu conterrent.
Odorari sagacius. Horat. Epod. 12. 1. Cic. Att. lib. 6. 115. 3.
Sagacißimè odorari. Cic. 2. de Oratore, 100.
Sagena] sagenæ. pen. prod. (σαγήνη) Genus retis piscatorij: σαγήνην Græci, Latini uerriculum appellant. Manlius lib. 5, Excipitur uasta circumuallata sagena.
Sagina] saginæ, penul. prod. (λιπανσις, σίτισις) Cibus quo quis pinguis efficitur. Iuuen. Satyr. 5. 7, —genialis agatur iste dies, propera stomachum laxare saginis. Plaut. Milit. 11. 30.
Postules sagina eijcere cellaria. Plin. lib. 9. cap. 59.
Immunda sagina. Propert. lib. 4. eleg. 8. 5.
Sagina dicendi, Vbertas. Quint. lib. 10. cap. 5. Cic. pro Flacco, 13, Qui multitudinem illam non authoritate, sed sagina tenebat. De Mithridate.
Inanis sagina. Quint. lib. 2. cap. 15. 18.
Sagina, Pinguedo superuacua, arte, non natura adducta, per totum corpus dispersa. Iustinus lib. 20, Sublatis deinde æmulis, in segnitiem lapsus, saginam corporis ex nimia luxuria, oculorumq; ualetudinem contraxit. Plaut. Mostel. 2. 62,
—bibite, pergræcamini Este ac ferite uobis saginam.

Digitized by Google

Conijcere ſe in ſaginam. Vide Conijcio.

¶ Sagino, ſaginas, pen. prod. (λιπαίνω, σιτίζω) ſaginare, Pingue facere Colum. lib. 6. cap. 38. 3, Ea herba uiridis, nec tarde tamen arida, fœni uice ſaginat iumenta. Ibid. capit. 27, Ordeo ſaginandus equus.

Saginare exquiſitis epulis. Plin. lib. 9. cap. 35. 16.

Saginari ſanguine ciuium. Cic. pro Seſtio, 67.

Saginare plebem populares ſuos ut iugularentur. Liuius 6. ab Vrbe, 75.

¶ Saginatus, pen. prod. Participium (ἀπαλοτρεφὴς, σιτιστὸς) ut, Porcus ſaginatus. Propert. lib. 4. eleg. 1. 5.

¶ Saginatio, Verbale (σίτισις) Plinius libro 8. cap. 51. 3, Pingueſcunt ſexaginta diebus, ſed magis tridui inedia ſaginationem orſa.

¶ Sagimen, ſagiminis, Calepinus probat ex Colum. lib. 6. cap. 38, Ne nimio ſagimine ſtrangulentur pecora. Vti nunc legimus, Ne nimio ſanguine ſtranguletur pecus.

¶ Saginarium, ſaginarij (σιτευτήριον) Locus ubi ſaginantur altilia. Varro lib. 3. de Re ruſt. capit. 10. 6, Ad ſaginandum eligunt pullos circiter ſeſquimenſe qui ſunt natu, eos includunt in ſaginario, ibiq; polentam & pollinem aqua madefacta dant cibum, ita ut perinde ſaturent.

¶ Saginarius, Adiectiuum Quod ſaginatum eſt. Vnde à Seruio Mulus ſaginarius. Bos ſaginarius.

Sagio] ſagis, ſagiui, ſagitum, penul. prod. (προαισθάνομαι, καλῶς ἀφραίνομαι) ſagire, Acutè ſentire. Cic. libro de Diuin. 114, Sagire enim, ſentire acutè eſt: ex quo ſagæ anus, quia multa ſcire uolunt & ſagaces dicti canes. Is igitur qui antè ſagit, quàm oblata res eſt, dicitur præſagire: id eſt, futura antè ſentire.

Sagitta] ſagittæ (ἰὸς, βέλος, ὀιστὸς, βέλεμνον) Iaculi genus quod arcu emittitur: dicta ſagitta, quòd ſatis longè agatur, uel à ſatis & ictus: ad longum enim ſpacium profert ictum ſuum, uel quod ſagax ſit ictus eius.

Aculeus ſagittæ. Vide Aculeus.

Acuta ſagitta. Vide Acuo.

Miſsiles. Horat. 3. Carm. ode 6. 4.

Hamatæ. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 13.

Pennigeræ. Sil. lib. 8. 76.

Infeſtæ. Iuuenalis Satyr. 15. 8.

Sceleratæ. Ouid. 1. de Arte, 40.

Leues. Virg. 5. Aeneid. 14.

Volueris ſagitta. Sil. lib. 7. 130.

Acuere ſagittas. Vide Acuo.

Aptare neruo ſagittas. Virg. 10. Aeneid. 27.

Armatus ſagittis, ac face. Quint. lib. 3. cap. 4. 20.

Aſperare ſagittas oſsibus. Tacit. De Germanis.

Configere ſagittis. Vide Configo.

Celeres ſagittas corripere. Virg. 1. Aeneid. 36.

Depromere ſagittam pharetra. Virg. 11. Aeneid. 172.

Neruo ſtridente ſagitta per cælum diuerberat auras. Virgilius. 5. Aeneid. 101.

In aliquem ire ſagittis. Stat. 3. Sylu. 5. 1.

Primus ſagittas Phœbi imbuit draco. id eſt, tinxit cruore ſuo; Seneca Herc. furen. 6:24.

Non ſecus ac neruo per nubem impulſa ſagitta. Virgilius 12. Aeneid. 172.

Infigere ſagittarum uenabula prætereuntibus. Vide Infigo.

Sagittæ pendebant ab humero. Cic. 6. Verr. 66.

Promere celeres ſagittas. Horat. 3. Carm. ode 20. 2.

Volans ſagitta. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 11.

Nudis ſagittis uti ad bella. Ouid. 1. de Remed. amor. 5.

Sagittam, inquit Colum. libro 3. cap. 17. ruſtici uocant nouiſsimam partem ſurculi: ſiue quia longius receſsit à matre, & quaſi emicuit atq; proſiluit: ſeu quia cacumine attenuatæ prædicti teli ſpeciem gerit. Ibidem, lib. 3. capit. 10. 19. Plin. lib. 27. cap. 21. 4.

Sagitta, Signum cæleſte. Plinius lib. 18. cap. 16. 4, Pridie nonas Ianuarij Cæſari Delphinus matutino exoritur, & poſtero die Fidicula, quæ Aegyptio Sagitta ueſperri occidit.

Sagitta, Herba. Plinius lib. 21. cap. 17. 7, Item piſtanam dicit à Græcis, uocari, quam inter uluas ſagittam appellamus.

¶ Sagittarius, Adiectiuum (βελεμνικὸς) Quod ad ſagittam pertinet, ſiue idoneum eſt ut ex eo fiant ſagittæ. Plin. lib. 16. cap. 36. 8, Suum genus ſagittario calamo.

¶ Sagittarius (τοξότης) Subſtant. Qui ſagittas emittit, præſertim eas quæ in bello ex maioribus illis tormentis eiaculabantur longius: quanquã etiam ſagittarios, artis ſagittandi peritos appellari poſſumus, quos uulgus archieros uocat. Cic. ad Att. lib. 5. 108. 7, Magna tormentorum copia, multis ſagittarijs, magno labore, apparatu, multis ſaucijs noſtris, incolumi exercitu negocium cõfecimus. Idem pro Seſt. 116.

Sagittarius, numiſma erat Perſicum, à notæ genere ita nuncupatum. Quod genus nummi iidem erãt qui Darici quoq; dicuntur, authore Plutarcho in Apophthegmatis. Ex quo celebre manauit Ageſilai dictum, ſe ex Aſia pulſum triginta milibus ſagittariorum, quum Perſarum rex ea nummorum ſumma corruptis per Timocratem Athenienſibus, effeciſſet ut is de prouincia decederet.

Sagittarius, Signum cæleſte. Plin. lib. 17. cap. 24. 1, Quum ſit Luna in Leone, Scorpione, Sagittario. Idem lib. 18. cap. 26. 4. uocat Sagittam.

¶ Sagittifer, pen. cor. Adiectiuum (ὀιστοφόρος) Qui fert ſagittas: ut, Geloni ſagittiferi. Virg. 8. Aeneid. 145.

Pecus ſagittifera. Claud. de hiſtrice, 37.

Pharetræ ſagittiferæ. Stat. 1. Achilleid. 85.

¶ Sagittipotens, penul. cor. (βελολιγράτωρ) Cicero in Arato, 8, Menſe Sagittipotens ſolis quum ſuſtinet orbem.

Sagma] ſagmæ: uel Sagma, ſagmatis, n. g. (σάγμα) Stella, quam uulgus baſtum uocat, ſuper quo componuntur ſarcinæ: uel inſtratum, quo mollior fiat ſeſsio. Sed & pro Sarcina quandoq; ponitur. Ex Cælio lib. 11. cap. 47.

Sagmen] ſagminis, pen. cor. n g. (ἱεροβοτάνη, περιστερεὼν) quaſi ſegmen, Herba uulgaris ubiq; ſine ſemine creſcens. Feſtus, Sagmina uocantur uerbenæ, id eſt herbæ puræ, quia ex loco ſancto ſecabantur à Conſule, Prætoréue, legatis proficiſcentibus ad fœdus faciendum, bellumq; indicendum. Vel à ſanciendo, id eſt confirmando. Næuius, Ius ſacratum Iouis iurandum ſagmine. Liu. 1. ab Vrbe, 98, Iubes'ne me rex cũ Patrepatrato populi Albani fœdus ferire? Iubente rege, Sagmina, inquit, te rex poſco. Rex ait, Pura tollito. Fecialis ex arce graminis herbam puram attulit: ita poſtea regem interrogauit: Rex, facis'ne me tu regiũ nuncium populiq; Romani Quiritiũ? uaſa, comitesq; meos? Rex reſpondit, Quod ſine fraude mea, populiq; Romani Quiritium fiat, facio. Hactenus Liuius. Plin. lib. 22. cap. 2. 3, Quoniam non aliunde ſagmina in remedijs publicis fuêre, & in ſacris, legationibusq; uerbenæ. Certè utroq; nomine idem ſignificatur: hoc eſt, gramen ex arce cum ſua terra euulſum.

Sagra] σάγρα, Fluuius eſt in ora magnæ Græciæ in Italia. Author Plin. cap. 10. de Locris, & Italiæ fronte lib. 3. Huius meminit & Cic. lib. 2. de Nat. deo. 9. Ibidem, 3. 17, De Sagra Græcorum eſt uulgare prouerbium, qui quæ affirmant certiora eſſe dicunt, quàm ea quæ apud Sagram.

Sagum] huius ſagi (σάγανον) Veſtis index belli, ut toga pacis, quam tamen Conſulares non geſtabant: id quod oſtendit Cicer. 8. Philip. 254, Equidem patres Conſcripti, quanquam hoc honore uſi togati eſſe ſolent, quum eſt in ſagis ciuitas:

situs: statui tamen à uobis, cæterisq; ciuibus in tanta atrocitate temporis, tantaq; perturbatione Reipub. non differre uestitu. Non ita nos gerimus hoc bello Consulares, ut æquo animo popul. Roman. usurus sit nostri honoris insignia. Budæus.

Ad saga ire, & redire ad togas. Cic. 14. Philip. 387.

Lugubre sagum mutare Punico. Horat. Epod. 9. 6.

Sagum autem militare ac bellicum gestamen fuisse, cùm ex Nonio, tum ex Tranquilli uerbis in Augusto, capit. 26 intelligimus, Consulatum (inquit) uicesimo ætatis anno inuasit: admotis hostiliter ad urbem legionibus missisq; qui sibi nomine exercitus deposcerent. Quum quidem cunctante Senatu, Cornelius Centurio princeps legationis, reiecto sagulo, ostendens gladij capulum, non dubitasset in Curia dicere, Hic faciet, se non feceritis uos. Capitolinus in Mar. philosopho, Per Brundusium ueniens in Italiam, togam & ipse sumpsit, & milites togatos esse iussit, nec unquam fuerunt sagati sub eo milites. Hæc Budæus. Cicero 7. Verr. 74, Tum iste excitatus exit, audit rem omnem ex Timarchide, sagum sumit.

Sagum, est etiam uestis stragulæ genus, non dissimilis cilicio. Sueton. in Othone, capit. 2. Ferebatur & uagari noctibus solitus, & inualidum quemq; obuiorum uel potulentum corripere, ac distento sago impositum in sublime iactare. id est, sago excutere sursum uersus. Hæc Budæus. Cicero Trebatio, lib. 7. 10. 4, Valde metuo ne frigeas in hybernis: quamobrē camino luculento utendum censeo. Idem Mutio & Manilio placebat, præsertim qui sagis non abundares: quanquam uos nunc istic satis calere audio. Colum lib. 1. cap. 8. 6, Quæ cuncta prohibentur pellibus manicatis, centonibus confectis, uel sagis cucullis.

¶ Sagulum, penult. corr. Diminutiuum (χιτώνιον, πιγειδωχανίδιον) Virgilius 8. Aeneid. 132,

Virgatis lucent sagulis. Cic. in Pisonem, 43, Togulæ lictoribus ad portam præstò fuerunt: quibus illi acceptis, sagula reiecerunt, & cateruam imperatori suo nouam præbuerunt.

Fulgentis saguli bonor. Sil. lib. 17. 107.

Sagulum gregale. Liu. 7. ab Vrbe, 165.

Sagulum Hispanum, apud Liuium lib. 7. bel. Pun. 116.

Sagulo militari coopertus. Liu. 1. bel. Pun. 14.

¶ Sagatus penul. prod. (σαγανωτὸς) Adiectiuum. Qui sago indutus est. Mart. lib. 6. 11.

Vis te purpureum Marce sagatum amem?

Deinde cras sagati prodeamus. Cic. 14. Philip. 386.

Sagati etiamnum erant ad bella exeuntes, ut paludati Consules, & reliqui exercituum duces, qui Imperatores etiam uocabantur. Budæus.

Galli sagati, bracbatiq;. Cic. pro Fonteio, 10.

¶ Sagulatus, pen. prod. Adiect. (ἐφεστριδωτὸς) Sagulo indutus. Sueton. in Vitellio, cap. 11, Vrbem deniq; ad classicū introijt paludatus, ferroq; succinctus, inter signa atq; uexilla, sagulatis comitibus, ac detectis commilitonum armis.

¶ Sagarius, sagarij (σαγανοπώλης) Qui saga uendit.

¶ Sagaria, sagariæ (σαγανοπωλία) Exercitium uendēdi saga: sicut ab argento, argentaria. Vlpianus de Tributaria actione, Duas negociationes exercebat puer, sagariam & linteariam.

Saguntia] σαγουντία, Ptolemæo libro 2. capit. 4. & Plinius libro 3. Hispaniæ urbs. Eidem etiam Sarguntia dicta, capite 1. 15.

Saguntus] uel Saguntum (σάγυντος) Hispaniæ ciuitas ultra Iberum fluuium à Zacynthijs condita. Strabo lib. 3, Saguntus occurrit à Zacynthijs condita, quam Annibal contra pop. Rom. fœdera dirimens, belli Punici secundi suscitauit incendium. Huius urbis situm eleganter describit libro 1. Silius. Meminit cladis lib. 1. tertiæ Decadis Liuius.

Saij] sunt populi, qui Thracia relicta, in Sanum insulam nauigarunt, eam'que coluerunt. Strabo libro 10, Sunt qui à Saijs priscis Thraciæ cultoribus, & qui continenti finitimam habitant, Samum appellatam esse dicuntur: seu illi sint, qui Sapæi aut Sinti uocabantur, quos'que poeta Sintias nuncupat: aut alij. Saiorum quidem meminit Archilochus,

Quispiam Saiorum clypeo mactarat,
Quem ad Thamum sine probro non sponte reliquit.

Sais] Præfectura in Asia, authore Plin. lib. 5. cap. 9.

Sais] Ciuitas est in Aegypto, paulo infra Osiridis asylum. distat à Naucrate fluuio schœnisis duobus. Strabo lib. 17.

Saltani] Populi in Asia, de quibus sic scribit Alexander Alexandrinus libro 3. capit. 2. Genial. dierū. Sicut Saitanis reges qui imperitarunt, intra septa templi sepelire assuetum erat: hoc sepulturæ genus optimum pietatis ultimum officium æstimantes.

Sal] Ammoniacus, terræ salsugo est in Libyæ arenis, crescente Luna efferuescens, alumini scissili non dissimilis, glebis oblongis, uenisq; in longitudinem rectis. ἀμμωνιακὸν Dioscoridi. Inuenitur potissimum in tractu Cyrenaico iuxta Iouis Ammonis templum, unde & nomen accepit. Qui Salem ammoniarum Metopij arboris lacrymam sunt interpretati, in errorem sanè quàm puerilem inciderunt: lacrymam ammoniaram à Sale ammoniaco non distinguentes, cùm tamen sint res diuersissimæ: ut latius in dictione Ammoniacum uidere possis.

Sal] salis, m. & n. gen. (ἅλς) Quo in condiendis cibis utimur. Dictio græca, ἡ ἅλς, metathesi literaurm. Cato, Ex sale quē apud Caithinenses fit. Sallust. in Iugurtha, Neq; salem, neq; alia gulæ irritamenta.

Modius salis. Cic. de Amic. 60.

Concha salis puri. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 3.

Animam pro sale datam sui ait Chrysippus. Cicero 2. de Nat. deor. 238.

Sal torridum. Col. lib. 7. cap. 5.

Fusile sal. Col. lib. 6. cap. 33.

Flos salis. Plin. lib. 38. cap. 10. 20.

Flumina salis. Plin. 31. cap. 7. 3, Sed & summa fluminum densantur in salem, amne reliquo ueluti sub gelu fluente, ut apud Caspias portas, quæ salis flumina appellantur.

Grumus salis. Plin. lib. 33. ca. 4. 18, Torretur et cū salis grumo.

Montes salis natiui. Plin. lib. 32. cap. 7. 4, Sunt & montes nati ui salis, ut in Indis Oromenus, in quo lapidicinarum modo cæditur renascens: maiusq; regum uectigal ex eo est, quàm ex auro atq; margaritis.

Aspergere salem carnibus, & sale carnes. Vide Aspergo.

Obruere sale. Vide Obruo.

Sales, pro Condimento ipso. Colum. lib. 7. cap. 8, Aspergitur tritis salibus.

Sal, interdum est uitium in gemmis. Plinius lib. 37. capit. 2. 10: De murrbinis.

Sal (σοφία) pro Sapientia. Terent. Eunuch. 3. 1. 10,

Labore alieno magnam partem gloriam,
Verbis sæpe in se transmouet, qui habet salem
Qui in te est. Vbi Donatus, Sal neutraliter, condimentum: masculinum, pro sapientia.

Sal (τωμυλία, σίλλοι) Vrbanitas, iocus, & dicta ad risum uel delectationem composita, tam singulari quàm plurali numero. Catul. de Quintia, 81. 1,

Nulla in tā magno est corpore mica salis. Hoc est, Nihil uenu-

Digitized by Google

hil uenustum, & sapienter dictum. Quintilianus lib. 6. cap. 4, exponit, nihil in corpore eius esse ridiculum. Plin. lib. 31. cap. 7. 14, Ergò hercule uita humanior sine sale nequit degere, adeoq; necessarium elementum est, ut transierit intellectus ad uoluptates animi quoque. Nam ita sales appellantur, omnisq; uitæ lepos & summa hilaritas, laborumq; requies non alio magis uocabulo constat. Mart. lib. 3. 20,

Lepôre tinctos Attico sales narrat.

Salis enim satis est, sannionum parum. Cic. Pæto, lib. 9. 16. 26.

Sal dicendi & facetiæ. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 11.

Librorum sales. Propertius lib. 3. eleg. 21. 6.

Sal humanitatis. Cic. ad Att. lib. 1. 8. 1.

Sal & lepor, uel facetiæ. Cic. 5. Tusc. 78, C. Cæsaris in quo mihi uidetur fuisse specimen humanitatis, salis, suauitatis, lepôris. Idem 1. Offic. 186, Sale uerò & facetijs Cæsar Catuli patris frater uicit omnes.

Sal & uenustas. Cic. 1. de Finib. 14.

Aspersi sales. Claud. 2. Paneg. 3.

Amari sales. Vide Amarus.

Sal facetus. Plin. lib. 3. 6. cap. 63.

Proterui sales. Satyr. 1. Syl. 6. 2,

Et ridens iocus, & sales proterui.

Nati sales intra pomœria. Iuuen. Satyr. 9. 2.

Versiculi habent salem ac lepôrem. Catul. ad Aurelium, 16. 2.

Vrbani sales. Cic. Pæto, lib. 9. 15. 9.

Sal, aliquando mare dicitur, quia salsum est, & ex cuius aqua sal elicitur. Virg. 1. Aeneid. 8,

—& spumas salis ære ruebant.

Mene salis placidi uultum, fluctusq; quietos Ignorare putes? Virg. 10. Aeneid. 170.

Rapidum sal. Catul. de Berecynth. 58. 4.

Tremuli salis aduersæ undæ. Catul. Argon. 59. 26.

Vesco sale saxa peresa. Lucret. lib. 1. 67.

Sale, in nominatiuo etiam dicitur, authore Prisciano. Ennius libro 4. Annal. Cæruleum spumat sale cõferta rate pulsum. id est, Mare.

¶ Salarius, salarij (ἁλοπώλης) Qui sal uel salsamenta uendit. Mart. lib. 1. 126,

Quod uiles pueri salariorum.

¶ Salarius, Adiectiuum (τοῦ ἁλός) Quod ad sal pertinet. Liu. 9. bell. Pun. 185, Vectigal etiam nouum ex salaria annona statuerunt. Plin. lib. 31. cap. 7. 14, Sicut apparet ex nomine Salariæ uiæ, quoniam illa sal in Sabinos portari consuêrat. Varro 3. de Re rust. cap. 2. 11.

¶ Salaria uia Romæ est appellata, quia per eam Sabini sal à mari deferebant. Paulus & Sipontinus.

¶ Annona salaria. Liu. 6. bell. Punic. Vectigal etiam nouum ex salaria annona statuerunt.

¶ Salitor, oris, Qui salis tributum colligit. Cicero ad Attic. libro 4, Confecta Britannia, obsidibus acceptis, multa præda, imperata tamen pecunia data salitoribus Britanniæ. Vbi interpres, Salitoribus, præfectis, quos Iurisconsulti Murilegulos appellant, qui salum scrutarentur, margaritasq; Britannicas.

¶ Salarium (μισθὸς) Subst. dicitur stipendium, seu merces, quam quis pro seruitio meritus est. Plin. lib. 31. capit. 7. 14, Sal honoribus etiam militiæq; interponitur, salarijs inde dictis, magna apud antiquos authoritate. Tacit. in uita Agricolæ, Salarium tamen Proconsulari solium offerri, & quibusdam à seipso concessum, Agricolæ non dedit.

¶ Salsus, Adiectiuum (ἁλικὸς, ἁλυκὸς, ἁλμυρὸς, ἁλμυρώδης) Quod salis saporem habet, siue quod sale densatum est. Plaut. Rud. 14. 31,

Itaque aluum prodisperauit nobis salsis poculis.

Aequora salsa. Horat. Epod. 16. 7.

Fluctus salsos pectore reuomere. Virg. 5. Aeneid. 37.

Lacrymæ salsæ. Lucret. lib. 1. 188.

Rubigo salsa. Virg. 2. Georg. 44.

Saporis salsi humor. Lucret. lib. 4. 45.

Sudor salsus. Virg. 2. Aeneid. 35.

Salsum, in consuetudine, pro ridiculo tantùm accipimus, inquit Quintil. lib. 6. capit. 4. Cic. ad Papyrium, lib. 9. 15. 4, Accedunt non Attici, sed salsiores quàm illi Atticorum, Romani ueteres atq; urbani sales.

Dictum salsum. Quintil. lib. 6. cap. 3. 4.

¶ Salsè, Aduerbium (ἁλμυρῶς) Cic. 2. de Oratore, 152, Valde hæc ridentur, & hercule omnia quæ à prudentibus, quasi per dissimulationem non intelligendi, subabsurdè salseq; dicuntur. id est, Acutè, & quasi cum quadam reprehensione.

Dicere salsè. Quintil. lib. 6. cap. 3. 70.

¶ Salsamentum, (τάριχος, βάμμα, ὀξύγαρον) Quod sale conditur ad usum diuturnum, ut pisces, & cætera id genus. Terent. Adelph. 3. 3. 26,

Salsamenta hæc Stephanio Fac macerentur pulchrè.

Varro 3. de Re rust. cap. 17. 6, Præterea salsamenta in eas piscinas emptitia conijciebat. Sic Cicero 2. de Diuinat. 175, De uino aut salsamento putes loqui quæ euanescunt uetustate.

¶ Salsamentarius (ταριχοπωλικὸς) Quod ad salsamenta pertinet. Plin. lib. 32. cap. 8, Quin & testis cadi salsamentarij tusis cum axungia uetere, mirum in modum prodest. Colum. lib. 2. cap. 10. 12, In uasis olearijs, salsamentarijsq;. Plinius lib. 28. capit. 9. 17, Parotidas admista farina salsamentariæ testæ. Sub. sanat.

¶ Salsamentarius, Substant. (ταριχοπώλης) Qui salsamenta uel facit, uel uendit. Author ad Herennium, lib. 4. 239, Vt si salsamentarij filio dicas: Quiesce tu, cuius pater cubito se emungere solebat.

¶ Salsura, salsuræ, penul. prod. (ταρίχευμα) Idem quod salsamentum. Colum. lib. 8. cap. 17. 12, Nulla tamen æquè quàm prædictæ salsuræ pabulum, commodè dantur, quoniam odorata sunt. Idem frequenter lib. 12. cap. 53.

¶ Salsedo, pē. prod. salsedinis, f. g. (ἁλυκότης) Ipse salis sapor.

¶ Salina, salinæ, pen. prod. (ἁλυκίς) Locus ubi fit sal. Cicer. ad Atticum, lib. 5. 99. 3, De strue salinarum planè rogo. Idem pro lege Manil. 10, Quum publicani familias maximas, quas in salinis habent, quas in agris, quas in portubus atq; custodijs magno periculo se habere arbitrentur. Liuius 1. ab Vrbe, 150.

Salinæ ab ora, remotissimæ. Cic. 3. de Nat. deor. 198.

Salinæ pro salibus & iocis, ex ambiguo. Cicero libro Epist. 7, Quibus in literis omnia mihi periucunda fuerunt, præter illud, quòd parum diligenter possessio salinarum mearum à te procuratore defenditur.

¶ Salinum, salini, penul. product. (ἁλοδοχεῖον) Vasculum in quo sal reponitur, tum ad mensæ usum, tum ad sacrificia paratum. In eo enim cum sale dijs primitiæ offerebantur. Persius Satyr. 3. 3,

—purum & sine labe salinum. Liu. 6. bel. Pun. 183,

Vt salinum patellamq; deorum causa habere possint.

Exiguum salinum. Stat. 1. Sylu. 5. 26.

Regustatum salinum digito terebrare. Persius Satyr. 5. 14.

Salinum ponitur pro quocunque uase fictili mensæ pauperis. Horat. 2. Carm. ode 16. 3,

Viuitur paruo bene, cui paternum
Splendet in mensa tenui salinum.

¶ Salillum, salilli, Diminutiuum. Plaut. Trinum. 8. 70,

—uerum nos homunculi

Digitized by Google

Salillum animæ.

Purior salillo. Catull. ad Furium, 20. 4.

¶ Sallio, sallis, sallivi, sallitum, penult. product. (ἁλίζω) sallire, Sale condire. Sisenna, Sic meam paludem multi piscium salliendorum causa à nauibus semionustis commeant. Ex Prisciano libro 10.

¶ Sallitus, pen. prod. Participiū (ἁλισθεὶς) Corn. Seuerus, Ad quem salliti pomiliones adferebantur.

Salio, cum simplici l (ἁλίζω) pro eodem accipitur. Ouidius 4. Fast. 82,

Farra deæ, micæq; licet salientis honorem.

Detis, & in ueteres thurea grana focos. Micam salientem pro sale accipit. Columel. lib. 12. cap. 53. 1, Cocto sale, nec nimium minuto, sed suspensa mola infracto diligenter salito. Celsus lib. 2. cap. 18, Item pisces omnes qui salem non patiuntur, solidiúe saliuntur.

¶ Sallo, sallis, salli, salsum (ἁλίζω) sallere, Idē. Lucil. li. 4. Satyr.

Sallere murænas, mercē in frigidaria ferre. Salust. in tertio Histor. Parte consumpta, reliqua cadauerum ad diuturnitatem usos sallerent. Hæc ex Prisciano lib. 10.

¶ Salsilago, penult. prod. salsilaginis, fœm. gen. uel Salsugo, salsuginis (ἅλμη, ἁλμυρὶς) Liquor quidam salis. Plin. lib. 31. cap. 7. 18, Præter hoc etiamnum appellatur in salinis salsugo, ab alijs salsilago, tota liquida, marina aqua salsior, ui distans. Idem lib. 18. cap. 12, Ciceris natura est gigni cum salsilagine, ideo solum urit.

¶ Salsitudo, pen. prod. salsitudinis (ἁλυκότης) Humor saporem salis referens. Plin. lib. 20. cap. 14. 9, Salsitudines corporis, si cum uino tradatur, minuit.

¶ Salitura, saliture, penult. prod. (ταρίχευσις) Condimentum cum sale factum. Colum. lib. 12. cap. 21. 3, Fœnum græcum quum est aridum factum, molitur, & ex eo molito post salituram musti cochlear cumulatum.

Salinator] pen. prod. masc. gen. salinatoris. Liu. Decad. 3. lib. 9. sub finē, de M. Liuio, et C. Claudio censoribus loquens, Vectigal etiam nouum ex salaria annona statuerunt, sextāte sal & Romæ, et per totā Italiam erat. Romæ precio eodem, pluris in foris & conciliabulis, & alio alibi precio præbendum locauerunt. Id uectigal cōmentum alterum ex Censoribus satis credebant, populo iratū: quòd iniquo iudicio quondam damnatus esset. & in precio salis maximè oneratas tribus, quarum opera damnatus erat, credebāt. Inde Salinatori Liuio inditum cognomen. Hæc Liuius. Porrò hic M. Liuius Salinator dicebatur: de quo Cic. in Bruto, 36, Ludi iuuētutis quos Salinator Senensi uouerat. Quo in loco πρόληψις est. nam quum ludos uouit, nondum Salinator dicebatur: ut ex uerbis Liuij apparet, scribentis eum, quum Censor esset, id est, annis tribus postquam Consul ludos uouerat, Salinatorem appellatum fuisse. Sic Tarquinius lib. 1. de Legibus dicitur, qui nondum Tarquinius appellabatur. Prælium autē Senense describit Liuius Decad. 3. lib. 7. nō ita procul à fine.

Sala] σάλα, oppidū & fluuius Mauritaniæ. Author est Plin. lib. 5. cap. 1. Est item Sala, oppidum magnæ Phrygiæ, Pannoniæ superioris atq; Armeniæ. Ptolemæo lib. 4. cap. 1. Est & Franciæ orientalis fluuius.

Salabastræ] Gētes sunt circa Indū, authore Plin. li. 6. ca. 20.

Salabria] quæ & Sarabrea Ciuitas est Cappadociæ, Ptolemæo lib. 5. cap. 6.

Salacia] σαλακία, dea aquæ, à salo ciendo appellata. Vnde & à poetis sumitur pro aqua. Pacuuius, Hinc Salaciæ saeuitiam fugimus.

Oceanus & Salacia, cæli satu, terræq; conceptu generati. Cicero de Vniuers. 50.

Salacia] Vrbs imperatoria, ad Tagum Lusitaniæ fluuium. Plin. libro 4. cap. 22.

Salacoma] pen. prod. (σαλάκωμα) salacomatis, neut. gen. Cic. Attic. lib. 14. epist. 2. Altera epistola de Madaro scripta: apud quē nullum salacoma. id est, Apud quē nulla mea fuit inanis iactantia, tanquā interitu Cæsaris recuperata Repub.

Salacon] σαλάκων, uir fuit, qui quum pauper esset, se diuitē simulabat: ut author est Suidas. Huius meminit Cicero Galbo, lib. 7. 25. 6.

Salacon, uel Salaco, fuit Autolyci pater, molliculus, & delicijs diffluens: desamatusq; propterea. Hinc fit substantiuū nomē Salaconia, quo deliciæ molliores significantur. Est deductum nomen à uerbo σαλακωνίζειν, quod nos ceuere dicimus. Hesychio & Suidæ is dicitur Salacon, qui totidem ferè literis ἀλάζων uocatur: id est, superbus, arrogans, gloriosus, iactabundus, insolens, præferox.

¶ Salaconia, pen. prod (σαλακωνεία) Græca uox à Latinis usurpata, iactantiam significans cum uanitate & superbia cōiunctam. Quidam & mollitiem interpretantur. Hinc Salaco, salaconis, & plurali salacones, dicuntur homines iactabundi: qui quum Iro pauperiores sint, Crœsos tamen quosdā se esse simulant: cumq; Sardanapalo sint effœminatiores, fortitudinis tamen opinionem captant. Cicero M. Fabio Gallo, Cognôsti meam causam, & istius Salaconis iniquitatem. Suidas hāc significationē fluxisse existimat à Salacone quodam eiusmodi, quales iam depinximus moribus prædito.

Salæ] Populi Themiscyrenæ regionis, apud Plin. lib. 6. ca. 4.

Salamandra] Salamandræ. Plin. lib. 10. cap. 67, Sicut salamandra, animal lacerti figura, stellatum, nunquam nisi magnis imbribus proueniens, & serenitate deficiens. Huic tantus rigor, ut ignem tactum extinguat, non alio modo quàm glacies. Eiusdem sanie, quæ lactea ore uomitur, quacunque parte corporis humani cōtacta, toti defluunt pili: idq; quod contactum est, colorem in uitiliginem mutat. Aristoteles de natura animalium, scribit esse animal in igne uiuens.

Salamantica] Ptolemæo lib. 2. cap. 5. oppidum est in Orientali tractū Lusitaniæ in Hispania Verroniū: uulgo Salamāca.

Salambo] salambonis: Salambonem Babylonij Venerem dicunt. Lampridius in Heliogabalo: Salambonē (inquit) omni planctu Syriaci cultus de iactatione exhibuit.

Salambriæ] σαλαμβρίαι, Ciuitas est Cappadociæ, in Garsaurotæ præfectura, Ptolemæo lib. 5. cap. 6.

Salaminus] unus ex ijs dijs, qui Idæi appellātur. Lilius lib. Historiæ deorum, Syntag. 1. Sunt qui Idæos quatuor tantùm numerent: Salaminū, Damnancum, Herculem, & Acmonē, Hos Rheæ Deûm matris ministros, id est, dactyles dixerunt.

Salamis] uel Salamin, pen. corr. huius Salaminis, pen. prod. siue Salamina (σαλαμὶς) insula in mari Euboico, contra Athenas sita, in qua urbs est eiusdem nominis, ubi Telamon Aiacis & Teucri pater regnauit. Sed quum reuerteretur Teucer à bello Troiano, nec inimicos Aiacis ultus fuisset, expulsus à patre, in Cyprum nauigauit: ibiq; urbem aliam condidit, nomine Salaminam. Inde Iouis Salaminij cognomen, Teucro authore, qui ad Salaminem huic deo insigne & magnificum templum extruxit, ut author est Tacitus lib. 3. Cic. 1. Offic. 106, Citeturq; Salamis clarissimæ testis uictoriæ.

¶ Salamina. Cic. 1. Tusc. 177, Antè enim Salaminā ipsam Neptunus obruet, quàm, &c.

¶ Salaminus, pen. prod. Adiect. (σαλαμινὸς) Cic. 1. Tusc. 177, Salaminum trophæum. Et pro Archia, 14, Homerum Dolophonij ciuem esse dicunt suum, Chij suum uendicant, Salaminij repetunt: Smyrnæi uerò suum esse confirmant.

¶ Salaminius, possessiuum, (σαλαμίνιος) Ex Salamine urbe: unde Solon Salaminius dicitur.

¶ Salaminiacus, pen. cor. (σαλαμινιακὸς) Aliud adiectiuū: ut, Mare

Digitized by Google

Mare Salaminiacũ.id est, Mare Salaminis insulæ. Luc. li. 5.22

Salanga] σαλάγγη, Mons altissimus mari imminens, inter Britanniam (quã hodie Anglaterrã, siue terræ angulum ironicè Galli appellauimus) et Hyberniã à Salanga Barculani primi habitatoris Hiberniæ Filio dictus. Hodie mõs D. Dominici appellatur, à Monasterio ibi p D. Dominicũ extructo.

Salaphitanũ] Vrbs Africæ prouinciæ, apud Plin. li. 5. ca. 4.

Salapia] Vrbs fuit in Brundusio agro. Alexãder Alexandrinus lib. Genialiũ dierũ, 1. cap. ult. Est item urbs Apuliæ Dauniorũ, meretricio Hãnibalis amore nobilitata. Plin. li. 3. ca. 11

Salapusius] à Sale & Pusius compositum nomen. Pusius enim, siue pusus, & pusio, apud Latinos dicitur puer. Quo nomine dictus est Caluus, Catulli familiaris, tanquã puer ob staturam puerilem, plenius salis & oratoriæ mordacitatis.

Salaria] uia. Vide Sal.

Salaria] regio Italiæ, suis castaneis Romæ nobilitata, qua & Salarianas appellarunt. Plin. lib. 15. cap. 23, Pura & plana est ex eis & Salariana.

Salarium] Vide Sal.

Salas] Fluuius Germaniæ, inter quem & Rhenũ, quũ Drusus Germanicus belligeraret, domitis hostibus uictor oppetijt. Strabo lib. 7.

Salassij] σαλάσσιοι, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. nunc Salustiani, Le Marquisat de Salusses. Regio seu Marcha est nobilissima inter Alpium iuga, auro abundans, quæq; olim Ebredunum Pedylorum metropolim attingebat. ea Salassos habitatores habuit: de quibus multa Strabo lib. 4.

Salaucer] Colchorũ rex ditissimus, ob peritiã auri inueniendi. De eo sic Plin. lib. 33. cap. 3, Iã regnauerat in Colchis Salauces & Esubopes, qui terram uirginẽ nactus, plurimũ argenti auriq; eruisse dicitur in Samnorum gente, & alioquin ueteribus aureis inclito regno. Sed & illius aureæ cameræ, & argenteæ trabes narrantur, & columnæ, atq; parastatæ, uicto Sesostre Aegypti rege tam superbo, ut prodatur annis quibusq; sorte reges singulos è subiectis iungere ad currum solitus, sicq; triumphare.

Salax] salacis, pen. prod. om. gen. (ἀφροδισιαστικός) Libidine pruriens. Colum. lib. 7. cap. 9. 1, Maximeq; quod ad rem pertinet, quàm salacissimos oportet esse mares, qui & anniculа ætate commodè progenerant.

Aquæ salaces. id est, Scaturientes, quasi è terra prosilientes.

Artes salax. Ouid. 4. Fast. 156.

Salaces cibi, Venerem concitantes: ut Erucæ salaces. Ouid. 2. de Remedio amor. 81.

Herba salax. Ouid. 2. de Arte, 85.

Taberna salax. Catull. ad contubernales, 35. 1.

¶ Salacitas, pen. corr. salacitatis (τὸ ἀφροδισιασμόν) Plin. lib. 10. cap. 36. 1, Passeri minimum uitæ, cui salacitas par.

Saldæ] colonia (σάλδαι κολώνια) Mauritaniæ Cæsariensis urbs Ptolemæo authore lib. 4. cap. 2. hodie Alger, uel Algeria: Barbarossæ regnum.

Salduba] Vrbs Hispaniæ apud Melam, lib. 2. Nunc uulgò dicitur Vbeda, teste Oliuario.

Sale] Stagnum est Mæoniæ, eodem in loco in quo olim Sypilũ, totius regionis caput, terræ hiatu desedit. Plin. li. 5. ca. 29.

Salebræ] pen. corr. salebrarum (ἐνεργήματα) à saltu dictæ, ut ait Nonius. Sunt loca inæqualia & aspera, quæ quasi sine saltu præteriri non possunt Martial. lib. 11. 84,

Carmina nulla probas, molli quæ limite currunt,
Sed quæ per salebras, altoq; saxa cadunt. Hic per translationem. Propert. lib. 3. eleg. 16. 3.
Luna ministrat iter, demonstrant astra salebras. Horat. 1. epist. 18. 11, Qui queritur salebras & acerbum frigus. Cic. 2. de Finibus, 52, Hic si diffinire & diuidere didicisset, si loquendi uim, si deniq; consuetudinem uerborum teneret, nunquam in tantas salebras incidisset. id est, in tantas asperitates, & incultas orationis formulas.

Salebra, in singulari. Valer. Max. lib. 6, Tristitiæ salebra. Apul. lib. 1. Metam. Verborũ salebra. Cic. 5. de Finib. 144, Quod uestri non item, tria genera bonorum, proclinius currit oratio, uenit ad extremum, hæret in salebra.

¶ Salebrosus, pen. prod. Adiect. (ἐνεργηματώδης) Quod multas habet salebras, quodq; est asperum. Virgilius,

— non tam salebrosus ut antè. Martial. lib. 11. 3,
Lectores tetrici salebrosam ediscere Sanctram. Per translationẽ. Quintil. lib. 11. cap. 2, Inde interruptus actionis impetus, & resistens ac salebrosa oratio.

Salebrosa & exiliens oratio. Seneca epist. 101.

Salentia] σαλεντία, Vrbs Messapiorum: à qua,

¶ Salentinus, pen. prod. (σαλεντινός) nomen gentile, Stephano. Ouid. 15. Metam. 11,

Præterea & Sybarium, Salentinumq; Neæthum.

Cohortes Salentinæ. Silius lib. 8. 114.

Salentini] σαλεντινοί, Populi dicti, quòd in salo amicitiam fecerint Idomeneus & Locrenses. Hos, Strabo scripsit esse Cretenses.

Regio Salentinorum, Quæ nunc (ut quidã uolunt) terra Idrunti, siue terra de Bari uocatur, in Italia sita est, & Apuliæ finitima. De quibus Virg. lib. 3. Aeneid. 80,

Et Salentinos obsedit milite campos. In ea est Iapygium promontoriũ, quod et Salentinum dicitur. Sale dicitur Pompo. Melæ, lib. 21. Salustius, Omnis Italia coacta in angustias scinditur in duo promontoria, Pachynum & Salentinum.

Salentini campi, peninsulæ forma intra Tarentinum & Adriatici fauces propansi, Isthmo se iuxta Brundusium & Rudias contrahente, non amplius CCCX. stadijs lato, quod ex Ptolemæi tabula discitur. A' salo autem, id est, mari, dictos autumat Festus Pompeius.

¶ Salentinum, pen. prod. (σαλεντίον) Ptolemæo promontoriũ est extremũ totius Italiæ, quo illa quam longissimè in mare excurrit, quod alio nomine Acran Iapygian Græci expellant. Plin. lib. 3. cap. 11. Sale dicitur à Pomponio Mela lib. 2. cap. 1. Primus (inquit) Tarentinus dicitur inter promontoria Salen & Lacinium, in eoq; sunt Tarentus, Metapontũ, Heraclea, Croto, Turium.

Salernum] σάλερνον, Picentinorũ oppidum in Italia. Plin. lib. 3. cap. 5. 34, A' Surrento ad Silarũ amnem XXX. M. pass. ager Picentinus fuit, Tuscorũ tẽplum Iunonis Argiuæ sub Iasone condito insignis. Intus oppidũ Salerni, Picentia. Volaterranus dicit, Salernum fuisse ab Romanis cõtra Picentes & Lucanos munitũ, ob initã cum Annibale societatem.

Pugnax Salernus. Silius lib. 8. 11.

Sales] Vide Sal.

Saletes] Vna ex Iouis filiabus, quam Nilo ortam Mineruã, Aegyptij fabulãtur. Alex. Alexan. Genialiũ dierũ, li. 6. ca. 4.

Salgama] pen. corr. (σάλγαμα) appellabantur à priscis, quæcunq; conditanea ad uictum in uasis seruabantur, interdum sicca, sæpe cum liquamine & iure: utputa mala, pyra, fici, uuæ, rapæ. Colum. lib. 10. 12,

Tempore non alio uili quoq; salgama merce
Capparis, & tristes mulæ, ferulæq; minaces Plantantur. Idem. lib. 12. cap. 4. 3, Post præceptum, locum & uasa idonea salgamis præparari iubent, locum esse debere auersum à sole, quàm frigidissimum & siccissimũ, ne situ penora mucorem contrahant. In codice Imperatorio, lib. 12, legimus salgami nomine contineri culcitram, lignum, oleum.

¶ Salgamarius, salgamarij (σαλγαμοπώλης) Colum. lib. 12. cap. 44, Libros tres edidit, quos inscripsit nominibus coci, &

Digitized by Google

ci, & cetarij & salgamarij.

Salganeus] Persarum dux à Metabate non procul ab Euripo interfectus. Suspicabatur Metabates præ malitia classem eò fraude illum coniecisse, et angustum in mare minimè peruium induxisse. At ubi intellexisset, falsum se, Barbarus ille pœnitentia ductus, ipsum classis ductorē indigna cæde peremptum cernens, honore sepulturæ decorauit. Strabo lib. 9.

Salganeus] Locus in Aulide ad Euripum fluuium: de quo sic Strabo lib. 9, Propè quidem locus est sublimis, cognomēto Salganeus, ab Salganeo cognomentum assequutus, ibi sepulto. Is homo fuit Bœotius origine, qui sese nauigantibus è Malea hoc mare Persis ducem præbuit. Ipsum uerò classis præfectus Metabates, priusquam Euripum attingeret, occidit, & occisum in eo loco sepeliuit.

Sali] per simplex i, auiculæ sunt, quas Aristoteles αἰγίθοι, et αἰγίθοι appellat, fœcūditatis magnæ, ut Perdices, Gallinæq; Plin. lib. 10. cap. 52, Plurima oua pariūt Struthiocameli, Gallinæ, Perdices, Sali.

Salia] σαλία, fluuius est Hispaniæ ad oram Britannici maris, à quo Saleniacolæ dicti: quos Selinos Ptolemæum lib. 2. cap. 6. nominasse existimat Hermolaus.

Saliares, cœnæ (σαλιακοὶ δεῖπνοι) authore Festo, Magnæ & copiosæ cœnæ dicebantur, & opiparæ: quales solebant facere Salij sacerdotes Martis. Vide Salij.

Salica lex. Vide Salij Germaniæ populi.

Salicastrum] salicastri (ἀγριάμπελος) Plin. lib. 23. cap. 1. 10, Est labruscæ similis, sed in salictis nascens: ideo distinguitur nomine, quum eosdē usus habeat, & salicastrū uocatur.

Salicetum, Salictum, Saligneus] Vide Salix.

Salici] Populi sunt in Cordubensi conuentu. Plin. lib. 3. cap. 1, Cōuentus uerò Cordubensis circa flumē ipsum Oßigi, quod cognominatur Laconicū, Illiturgi, quod Forumiulium, Ipasturgi, quod Triumphale. Et paulo post, Mox Ripepora fœderatorum, Salici.

Salientes] Vide Salio.

Salij] σάλιοι, Sacerdotes Martis, sic dicti, quòd in portandis ancilibus saltare eos mos esset. Liu. 1. ab Vrbe, 82, Numa itē Salios duodecim Marti Gradiuo legit, tunicæq; pictæ insigne dedit, & super tunicā æneū pectori tegumen, cœlestiaq; arma (quæ ancilia appellantur) ferre, ac per urbem ire canentes carmina cū tripudijs solenniq; saltatu iußit. Sic 4. ab Vrbe, 235. Et Plin. lib. 21. ca. 3. 5. Cic. 3. de Orat. 109, Vt epūlarū solenniū fides ac tibiæ, Saliorumq; uersus indicāt. Ouid. 3. Fast. Iam dederint Salijs à saltu nomina dicta.

Exultantes Salij. Virg. 8. Aeneid. 133.

Curia Saliorum. Cic. 1. de Diuin. 58.

Iidem uocantur Salisubsuli, à Catullo, 17. ad Coloniam, 2.

Dapes saliares. Horat. 1. Carm. ode 37. 1.

Carmen saliare Numæ. Horat. 2. epist. 1. 18.

Epulati sumus saliarem in modum. Cic. Attic. lib. 5. epist. 9. hoc est, Copiosè admodū, quales erant cœnæ Saliorū sacerdotū.

¶ Salius, Adiectiuum: ut, Salius mos. Horat. 1. Carm. odo 36,

Neu morem in Salium sit requies pedum. id est, Neu cessemus Saliorū more saltare. Erant autem Salij Martis Gradiui sacerdotes, à Numa Pompilio instituti, qui certis anni tēporibus, carmina cantabant, cum tripudijs & saltibus solennibus: de quib. qui plura scire uolet, legat Dionys. Halicarn. lib. 2. Ex Lambino.

Saliæ] uirgines Cincius salias uirgines esse ait conductitias, quæ ad salios adhibebātur cū apicibus paludatæ, quas Aelius Stilo scripsit sacrificium facere in regia cum Pontifice paludatas, cum apicibus in modum saliorum. Festus. Ego Salias, illis non absimiles existimo, quas Salijs Prouincialibus Aquarum Sextiarum (quæ urbs in Prouincia est Maßiliensium) ciues Sacramentario die, per uicos salire, rident.

Salij] σάλιοι, Germaniæ populi, qui & Franci dicuntur, eius regionis incolæ quæ uulgò Franconia uocatur. Sidonius, Salius pede, falce Gelonus. Ammianus Marcellinus lib. 17. de Constantio scribens, Quibus, inquit, paratis, petit primos omnium Francos, eos uidelicet quos consuetudo Salios appellauit. Andreas Althamerus in Tacitum, suspicatur ita fuisse nuncupatos ab Sala fluuio. Francia enim illa Orientalis irrigatur fluminib. Mœno, Radiantia, Aeslo, Sala, Sinna, & Tubero. Hi Gallis expulsis, eorū sedes occuparunt, Franciamq; de suo nomine appellarunt. Ab his Salijs putat Alciatus legem Salicam nomen duxisse, quasi dicas Francicam.

Salinæ] arum: Vrbs Siciliæ iuxta Lilybæum, palmis abundans. Sunt & aliæ non paucæ eiusdem nominis urbes, à salsis fontibus nomen sortitæ: inter quas minimè conuenit præteriri, quæ apud Sequanos uisuntur, & structuræ genere et salis prouentu adeò admirandæ, ut non immeritò octauum sibi locum inter orbis miracula poßint uendicare. Vulgò à nobis dicuntur Salins, non procul à Claudiano monte.

Salinæ, & Salinum] Vide Sal.

Salio] salis, salui, uel salij, uel salui diuisis syllabis, saltum (πηδάω, ἅλλομαι) salire. Virg. 2. Georg. 77,

Mollibus in pratis unctos saliere per utres. Quidam legūt, saluere. Plin. lib. 16. ca. 38. 1, Saliūt aliquæ aues, ut passeres.

Ad strepitum tibicinæ salire. Horat. 1. epist. 14. 5.

Saliendo se exercere. Plaut. Bacchid. 8. 25.

Salire de muro. Liu. 5. bel. Pun. 130.

Salire è terra. Lucret. lib. 1. 38. id est, Prodire, emitti.

Grando salit in tectis. Virg. 1. Georg. 90.

Arbusta saliunt è terra. Lucret. lib. 1. 38.

Salit mihi cor. per translationem. Plaut. Cistel. 7. 9.

Salire dicuntur animalia ratione carentia, quando mares ineunt fœminas: nam saliendo ascendunt. Ouid. 2. de Arte, 97.

Læta salitur ouis, tauro quoq; læta iuuenca est.

Salire matrem, de equo dictū. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 7. 8.

Salire in aqua. Varr. 3. de Re rust. cap. 10. 2.

¶ Saliens, Participium (ἁλλόμενος) ut,

Aqua saliens pro Currente. Plin. epist. 41.

Grandine saliente graues ceciderunt nimbi. Ouid. 14. Metamorph. 109.

Riuo saliente sitim restinguere. Virg. 5. eclog. 10.

Vena saliens sanguine. Virg. 3. Georg. 92.

Salientes Latinis dicūtur capita fistularum, atq; etiam ipsæ tubulorum, fistularumq; scaturigines, quæ & siphunculi dicuntur, & sipunculi, ab aquæ expreßione, tanquam ex siphone saliētis. Hos Græci κρουνοὺς dicunt. Vitruuius lib. 8. cap. 3, Hæc maximè considerantur Athenis: ibi enim ex eiusmodi locis fontibus, & in Asty, & ad portum Pyræum, ducti sunt salientes, è quibus bibit nemo, sed lauationibus & reliquis rebus utuntur, bibunt autem ex puteis. Ibidem, cap. 7. Budæus. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 5, Equidem hoc quod melius intelligo, affirmo, mirifica suauitate te uillam habiturum piscina & salientibus additis palæstra, & sylua uiridicata.

¶ Salto, saltas (ὀρχέομαι) saltare frequentatiuum, Tripudiare. Cic. in Catil. 42, Hi pueri tam lepidi, ac delicati, non solùm amare & amari, neq; cantare & saltare, sed etiam sicas uibrare, & spargere uenena didicerunt. Vetus exemplar legit, psallere. Idem 3. Offic. 99, At si dares hanc uim M. Crasso, & digitorum percußione hæres poßet scriptus esse, qui reuera non esset hæres, in foro mihi crede saltaret.

Nemo ferè saltat sobrius. Cic. pro Muræna, 11.

Nudus in conuiuio saltaret. Cic. in Pisonem, 16.

Laudes alicuius saltare: pro, Saltationibus immiscere, ut ait Budæus. Plin. in Paneg. 69, Ita cantari & saltari commentarios,

Digitized by Google

rios, dixit Tacitus de Orator.
In oratione saltare. Cic. in Orat. 132.
Carmina saltantur theatro. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 5.
Saltata poemata populo. Ouid. 2. Trist. 104.
¶ Saltito, saltitas, pen. corr. Frequentatiuum à salto. Macrob. lib. 3. cap. 14, Sed quid loquor de histrionibus, quū Appius Claudius uir triūphalis, qui Salius adusq; senectutē fuit, pro gloria obtinuerit, quòd inter collegas optimè saltitabat.
¶ Saltatio, Verbale (ὄρχησις, ὄρχημα) Cic. pro Murena, 11, Intempestiui conuiuij amœni loci, multarum deliciarum comes est extrema saltatio. Idem 3. de Finib. 38.
Cordax saltatio. Vide Cor.
Saltationi Tityus nomen. Cic. de claris Orat. 149, Quos Sex. Tytius consequutus, homo loquax sanè & satis acutus, sed tam solutus & mollis in gestu, ut saltatio quędam nasceretur, cui saltationi Tityus nomen esset.
Armatam saltationem Curetes docuère: Pyrrichen Pyrrhus. Plin. lib. 7. cap. 56. 16.
¶ Saltator, pen. prod. Verbale, masc. gen. (ὀρχηστής) Cic. pro Murena, 11. Idem 1. Offic. 210, Adde huc, si placet, unguentarios, saltatores, totumq; ludum talarium.
Facere aliquem saltatorem. Quintil. lib. 1. cap. 12. 10.
Motus certus datus saltatori. Cic. 3. de Finib. 37.
¶ Saltatorius, Adiectiuum (ὀρχηστικός) Quod ad saltationem pertinet: ut, Ludus saltatorius, in quo saltare docetur. Macrobius lib. 3. Cic. in Pisonem, 16, Quumq; ipse nudus in conuiuio saltaret, in quo ne tum quidem quum illum suum saltatorium uersaret orbem, Fortunæ rotam pertimescebat.
¶ Saltatrix, penult. prod. saltatricis, pen. prod. Verbale, fœm. (ὀρχήστρια) Cicero in Pisonem, 13, Tu ex tenebricosa popina Consul extractus, cū illa saltatrice tonsa, Senatum. Reip. occasum atq; interitum lugere uetuisti.
¶ Saltatricula, saltatriculæ, pen. corr. (ὀρχηστρίδιον) Diminutiuum à Saltatrix. Gellius lib. 1. cap. 5, Dionysiamq; eum notissimæ saltatriculæ nomine appellaret.
¶ Saltatus, huius saltatus, pen. prod. (ὀρχησμός) Ipsa saltatio. Liu. 1. ab Vrbe, 83, Per urbem ire canentes carmina cum tripudijs solenniq; saltatu iussit.
¶ Saltura, salturæ, pen. prod. Antiquum (ὀρχηθμός) Idē quod Saltatio. Plaut. Curcul. 5. 27,

Nunc dum saltura sat bona est, si id feceris,
Venire poteris intestinis uilius.

¶ Saltus, huius saltus, m. g. (ἅλμα, ὀρχηστύς, πήδημα) Qualis est ceruorum & leporum. Virg. de Turno, lib. 9. ad finem,

Tum demum saltu præceps, sese omnibus armis
In fluuium dedit.

Superbus saltus. Virg. 12. Aeneid. 66.
Facilis saltus. Claud. de bel. Getico, 36.
Agrestis saltus. Ouid. 14. Metam. 104.
Rapidus saltus. Stat. 1. Achilleid. 36.
Volucer saltus. Stat. 6. Thebaid. 114.
Dare saltum. Ouid. 1. Fastorum. 101. id est, Salire.
Fera saltu fertur super uenabula. Virg. 9. Aeneid. 110.
Insilire saltu. Vide Insilio.
Viam superare saltu. Virg. 3. Georg. 28.
Vti excursione & saltu. Cic. de Senect. 18.
Saltus, Sylua. Vide suo ordine.
¶ Saltuaris, & hoc saltuare, pen. prod. (πηδηματικός) Plin. lib. 2. cap. 95, Sunt & in Nymphæo paruæ insulæ, saltuares dictæ, quoniam in symphoniæ cantu ad ictus modulantium pedum mouentur.
¶ Saltuatim, pen. prod. Aduerbium (πηδηματικῶς) hoc est, Per saltus. Gellius lib. 9. cap. 4, Atq; item esse alia apud ultimas Orientis terras miracula: homines qui monomeri appellantur, singulis cruribus saltuatim currentes, uiuacissimæ pernicitatis.
Saltuatim scribere: hoc est, Non scribere rem aliquam suo ordine, sed ut sese offert: id est, digredi. Sisenna lib. 1. Hist. Nos una ætate in Asia & Græcia gesta literis idcirco continentia mandauimus, ne uellicatim aut saltuatim scribendo, lectorū animos impediremus.
Saliocanus] σαλιοκανός, portus Galliæ, urbs apud Ptolemæum lib. 2. cap. 8. Vulgò S. Paulus.
Salici] pen. prod. populi Alpini, Boijs Heluetijsq; finitimi, quos Cato Tauricæ gentis esse arbitratur. Salisorum tellus aurifodinas habet, diuq; olim potētes fuerunt. Sed Augustus eos deuictos omnes sub corona uendidit. Strabo lib. 5. Græcè scribitur per κ, σαλλύοι.
Salisubsulus] Mars, dictus à saliendo subsaltandoq;. Nonius ex Pacuuio.
Saliua] saliuæ, uel Saliuum, salíui, pen. prod. (πτύελον, σίαλος, σίαλον) Sputum: quod ferè salis saporem habeat. Vel à saliendo, quòd in ore saliat & crescat. Plin. lib. 28. cap. 4. 5, Quidam uerò aggrauanti ictus ante conatum simili modo saliua in manu ingesta.
Iungere saliuas oris. Lucret. lib. 4. 223.
Ieiuna saliua. Plin. lib. 28. cap. 4. 3.
Spurca saliua lupæ commistæ. Catul. ad Iuuentium, 94. 2.
Tenuis saliua turdorum. Pers. Satyr. 3. 6.
Saliua lacrymationū, Humor lacrymarū. Plin. lib. 11. ca. 37. 22.
Saliua siderum. Plin. lib. 11. cap. 12. 1, Siue est cœli sudor, siue quędam siderum saliua.
Saliua uino innocētissima. Plin. lib. 23. ca. 1. 27, Sua cuiq; uino saliua innocētissima, sua cuiq; ætas gratissima, hoc est media.
¶ Saliuosus, pen. prod. Adiect. (σιαλώδης) Quod saliuæ saporem habet. Plin. lib. 16. cap. 38. 1, Humor ulmis saliuosus.
¶ Saliuo, saliuas, pen. prod. (σιαλόω) saliuare, Saliuam facere, siue emittere. Plin. lib. 9. cap. 36. 1, Congregantur Verno tēpore purpuræ, mutuoq; attritu lentorē cuiusdā ceræ saliuāt.
Saliuare, etiam est quod Saluiare quoq; dicitur. Quid autem sit Saluiatum, & Saluiare, uide suo loco. Colum. lib. 6. cap. 5. 2, Tunc panacis & eryngij radices fœniculi seminibus miscendæ, et cum defruti ac moliti tritici farina, candentiq; aqua cōspergendæ, eoq; medicamine saliuandum ægrotū pecus. Ibidem, cap. 37, de asino admissario, Et defecto uiridi pabulo, & largo ordeo firmandus, nonnunquā etiam saliuandus erit.
¶ Saliuarius, Adiectiuum (σιαλικός) Plin. lib. 9. cap. 51. 3, Quæ durioris testæ sunt, ut murices, purpuræ, saliuario lentore proueniunt. id est, Viscositate saliuæ.
Saliunca] saliuncæ (νάρδος, κελτική) ut putat Ruellius, lib. 2. cap. 7, Herba statim è terra exiliens. Plin. lib. 21. cap. 7. 7, Saliunca foliosa quidem est, sed breuis, & quæ necti nō possit. Radici numerosæ cohæret: herba uerius quàm flos, densa ueluti manu pressa, breuiterq; cæspes sui generis. Pannonia hanc gignit, & Norici, Alpiumq; aprica.
Humilis saliunca. Virg. 5. eclog. 4.
Saliuncanus] Portis, maritimum Galliæ Celticæ oppidū, ea in parte, qua Britanniam insulam spectat. Author Ptolemæus lib. 2. cap. 8.
Salius] salij: authore Polemone nomen proprium Arcadi cuiusdam, qui ab Aenea ex Arcadia in Italiā transuectus, iuuenes Italicos ἐνόπλιον saltationem docuerit. Pompeius Festus Salios à saliendo dictos esse, quanuis dubitari non debeat: tamen Polemon ait, Arcadē quendam fuisse nomine Salium, quem Aeneas à Mantinea in Italiam deduxerit, qui iuuenes Italicos, ἐνόπλιον saltationē docuerit. At Critolaus Saonem ex Samothrace cum Aenea Deos penates, qui Laniniū transtulerit, saliare genus saltādi instituisse, à quo appellatos esse salios:

Digitized by Google

salios: quibus per omnes dies ubicunq; manent, quia amplæ ponũtur cœnæ, si quæ aliæ magnæ sunt, saliares appellãtur.

Salix] salicis, pen. corr. f. g. (ἰτέα) Arbor, à saliendo dicta: uel quòd sata, uel casu terræ impacta salit ac surgit. Vide Plinium lib. 16. cap. 37. Virg. 10. eclog. 6,

Mecum inter salices lenta sub uite iaceret.

Amnicolæ salices. Ouid. 10. Metam. 20.
Amaræ salices. Virg. 1. eclog. 16.
Curua salix. Ouid. 5. Metam. 119.
Fœcundæ salices uiminibus. Virg. 2. Georg. 90.
Glaucæ salices. Virg. 4. Georg. 37.
Lenta salix. Virg. 3. eclog. 17.
Teneræ salices. Lucret. lib. 2. 73.

¶ Salignus. Adiectiuum (ἰτεϊνός) Quod ex salice factũ est. Colum. lib. 7. cap. 1. 1, Quippe uel folijs, spinisq;, uel perticis salignis alitur.

Crates umbonum salignæ. Virg. 7. Aeneid. 127.
Falx saligna. Virg. 4. Georg. 22.
Fores salignæ. Stat. 4. Thebaid. 33.
Fustis salignus. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 5.
Lectus salignus. Ouid. 8. Metam. 133.

¶ Saligneus, Aliud adiectiuũ, Idem (ἰτεϊνός) Colum. lib. 7. cap. 10. 2, Deinde ab ictu uirgæ oportet tumentẽ uenam ferro rescindi, detractoq; sanguine colligari saligneo libro, uel etiã ulmeo. Idẽ lib. 11. cap. 3. 27. Et lib. 6. ca. 2. 3, Saligñea claua.

¶ Salicetum, saliceti, pen. prod. & per syncopen, Salictum, salicti (ἰτεών) Locus salicibus consitus. Varro, Idoneus locus eligendus ubi faciat salictum.

Flos salicti. Virg. 1. eclog. 11.
Amœna salicta. Cic. 1. de Diuinat. 73.
Canentia salicta fronde glauca. Virg. 2. Georg. 3.
Densis salictis obsessa palus. Ouid. 11. Metam. 73.
Humile salictum. Iuuenal. Satyr. 11. 7.
Incultum salictum. Virg. 2. Georg. 83.
Vdum salictum. Horat. 2. Carm. ode 5. 2.

¶ Salictarius, Adiectiuum, Qui salictum curat, & ex eo materiam salignam uiti pedandæ iugandæq; parat. Meminit Cato de Re rust. ubi de uinea instituenda loquitur.

Sallio, Sallo] Vide Sal.

Salustius Crispus] σαλούστιος κρίσπος, C. Salustij nepos. Tacitus lib. 3. Crispum Equestri ortum loco, C. Salustius rerum Romanarum florentißimus author, sororis nepotem in nomen adsciuit. Vide Crispus. Quintil. lib. 2. cap. 5. 13.

Salustiana breuitas. Quintil. lib. 4. cap. 2. 33.

Salmacis] salmacidis, Nympha Cæli et Terræ filia, fertur causa fontis Halicarnaſ. aquæ appellandæ fuisse Salmacidis, quã qui bibisset, uitio impudicitiæ mollesceret, ob eam rem, quòd eius aditus angustatus parietibus, occasionem largitur iuuenibus petulantibus antecedentium (aliàs accedentium) puerorum puellarumq; uiolandarum, quia non patet refugium. Ennius, Sal macidas spolia siue sudore & sanguine. Ita enim legendus est ille senarius, nõ Salmacida. Festus. Itaq; M. Cicero lib. 1. de Officio, cap. 21. Intelligendum est, &c. sic restituendus est: Et si quid eiusmodi: Salmacidas spolia siue sanguine & sudore.

Salmacis] pen. corr. (σαλμάκις) Fons in Caria, iuxta Halicarnasum. Dictus Venereus ab amœnitate incolarum, ubi paulatim homines illecti, omnem feritatẽ deposuerunt. Strabo lib. 14, Salmacis fons, nescio quamobrem calumniatus, tanquam emolliens eos qui inde bibant. Hominũ enim mollities uidetur ab aere, uel ab aqua causam trahere: quum ea minimè sint causa mollitiei, sed diuitiæ, & uictus incontinentia. Spolia quoq; sine labore parta, Salmacia dicuntur. Et Salmacia Baias dixit Macer. Ouid. 4. Metam. 58,

Vnde sit infamis, quare malè fortibus undis
Salmacis eneruet, tactosq; remolliat artus, Discite.

Vide ibi fabulam.

Vndæ obscœnæ Salmacis. Ouid. 15. Metam. 54.

¶ Salmacis, pen. corr. Adiectiuum (σαλμακίς) ut, Salmacides aquæ. Plin. lib. 31. cap. 3. 6, Nam nitrosas atq; salmacidas, in desertis Rubrum mare petentes, addita polenta, utiles intra duas horas faciunt.

Salmani] Gentes sunt in Arabia. Author Plin. lib. 6. cap. 26.

Salmantica] σαλμάντικα, Ptolemæo lib. 2. cap. 5. Alio nomine Salmanca, Hispaniæ Lusitaniæ urbs.

Salmidessus] Regio Ponti sinistra, quam cœno increuisse, Strabo lib. 1. author est. Vide eundem lib. 7.

Salmo] salmonis, m. g. Genus piscis. Plin. lib. 9. cap. 18. 1, In Aquitania salmo fluuiatilis marinis omnib. profertur. Quibusdam tamen sulmo rectius placet dici.

Salmone] Vna ex octo urbibus Pisanæ regionis, in qua olim Salmoneum imperasse author est Strabo lib. 8.

Salmoneus] Rex Pisanorum, qui celebres fuerunt in Asia populi. Vide in ditione Salmone.

Salmoneus] pen. prod. trysyllabum (σαλμονεύς) Aeoli filius non regis uentorum, sed cuiusdam apud Elidem, ubi regnauit: qui fabricato põte æreo, super eum agitabat currus, ad imitanda tonitrua: & in quem iaculatus esset faciem, eum iubebat occidi. Hic postea uerum expertus est fulmen. Hactenus Seruius, enarrans locum Virgilij 6. Aeneid. 117,

Vidi & crudeles dantem Salmonea pœnas, &c.

¶ Salmonis, pen. pro. huius Salmonidis, Patronymicũ, fœm. ge. Nympha Salmonis, Tyro Salmoneos filia. Valer. 5. Argon. 96. Ex hac & Cretheo natus est Aeson Iasonis pater.

Salmoxis] Dæmon quidam Thracum. Herodot. lib. 4.

Salnitrum] ut uulgò nunc dicitur, factitium est, & ad tormenta ignium mißilia repertũ, uetoribus autem fuisse uidetur incognitum ἀλόνιτρον: corrupta tamen dicto est. nam legitur apud Plinium: Sal & nitrum sulphuri concoctum in lapidem uertitur, Vide in dictione Nitrum.

Salo] salonis, Fluuius est apud Celtiberos, non procul à Bilbili oppido, optima ferri temperatura nobilis. Mart. lib. 10,

Auriferumq; Sitiam patriumq; Salonem.

¶ Salo] Dalmatarum emporium, quod Cæsar uastauit, incendio. Strabo lib. 7, De hinc Dalmatarum littus, & eorum emporium Salo. Ea gens annos complures aduersus Romanos bella geßit. Castella ad quinquaginta habuerunt dignitate præstantia. In his & oppida quædam Salo, Priamo, Niuia, atq; Sinotium & rerum & uetustum: quæ Cæsar Augustus uastarit incendio.

Solobriasæ] Populi sunt circa Indũ, apud Plin. lib. 6. ca. 20.

Salome] es, soror eius Herodis, qui data Antonio pecunia regnum Iudæorum inuaserat, quo tempore Iesus Christus de Maria uirgine natus fuit. Strabo lib. 16, Cæsar & Herodis filios, & sororem Salomen, & Berenicen eius filiam, honore prosecutus est.

Salomon] pen. corr. (σαλομών) Nomẽ regis Hierusalem, & pacificus interpretatur. Pacem enim habuit cum omnibus regibus, sapientißimus iudicatus. Templũ Deo pulcherrimũ extruxit, ut in literis Sacris habetur. Ab Hebræis Selomo scribitur, à Græcis uero Solomon.

¶ Salomonius, Possesiuum (σαλομώνιος) ut, Templum Salomonium, apud Lactantium.

Salon] Regio est Bithyniæ, pascendis bobus idonea. Vnde etiam Salonensis caseus dicitur. Strabo lib. 12.

Salona littorea] Oppidum in prouincia, medio itinere inter Auenionem Cauarum & Phorensium Maßiliam, nobilitatum Craucea lapidea. Craucea est planities, quæ cũ quin-

Digitized by Google

quaginta milliaria per circuitum habeat, non poßis tamē digito terram tangere, quin te saxum impediat: tantus est lapidū (quos ex Herculis pugna relictos fabulantur) in ea planitiæ numerus. Sunt & apud Salonam Marij monumēta, & Cæsaris: nempe callata uia, murus Marius, Augusti lapides, & mißilia multa paßim inueniuntur. Gallicè, Salon de crau.

Salonæ] pen. prod. Salonarum (σαλῶναι) urbs Dalmatiæ, capta olim ab Asinio Pollione. Horat. 2. Carm. ode 1.3.

¶ Salonius, Adiectiuū (σαλώνιος) ut, Quercus Saloniæ. Claud. 6. Paneg. 26.

¶ Saloninus, pen. prod. (σαλονῖνος) Seruius in 4. eclog. Asinius Pollio, inquit, ductor Germanici exercitus, quum post captas Salonas Dalmatiæ ciuitatem, primò meruisset laureā, post etiam Consulatum adeptus fuisset, eodem anno suscepit filium: quem à capta ciuitate, Salonium uocauit: cui nūc Virgilius Genethliacon dicit, quem constat natum risisse statim: quod parentibus omen est infœlicitatis. nam ipsum puerum inter ipsa primordia perijsse manifestum est.

Salonensis] Vide Salon.

Saloniani] Catones, Catonis Censorij genus apud Romanos celebre, ex Salonio cliente Catonis: cuius ille filiā uxorē duxit, atq; genuit anno suæ ætatis LXXX. Plin. li. 7. ca. 14.

Salpa] salpæ (σάλπη) Genus piscis circa Ebusum, obscœnus alibi, & qui coqui non poßit, nisi uerberatus, ut ait Plin. lib. 9. cap. 18. 1. Ibidem, cap. 51, Salpæ Autumno gignuntur.

Salpiæ] σαλαπίαι, Ptolemæo lib. 3 cap. 1, Apulorum urbs in Ionio pelago: Salapia Plinio.

Salpina] Palus in Apulia iuxta Salpiam ciuitatem, meretricio amore Hannibalis inclytam. Lucanus. lib. 5,

Quos recipit salpina palus. Sunt qui non Salpiam, sed Salapiam scribant: de quo suo loco scripsimus.

Salsa] parilla, aut, ut nonnulli uoluerunt, Sparta parilla, Ebulo similis herba: de qua post Dioscoridem scribit Matthiolus lib. 11. cap. 111.

Salsamētum, Salsè, Salsilago, Salsitudo, Salsura] Vide Sal.

Salsicortex] salsicorticis, à nonnullis appellatur arbor ex genera glandiferarum, quam Græci ἁλίφλοιον nominant. Est autē hæc arbor cortice atq; caudice craßißimo, & plerunq; cauato, fungosoq;. Sola corde caret, etiam quum uiuit putrescens. fulmine frequenter icitur, etiamsi altitudine non excellat: ideo ad sacrificia uti nefas erat apud Aeoles. Eadem ferè sterilis est, & siquando glandem tulerit, ea adeò est amara, ut præter sues, à nullo attingatur animali: ac ne ab ijs quidē, quum aliud pabulum poßunt nancisci.

Salsos] Amnis in Cassandro Indiæ: Plin. lib. 6. cap. 25.

Salsusæ] pen. prod. (σάλσουσαι) fons Narbonensis Galliæ iuxta Ruscinonem, non dulcibus, sed salsioribus, quàm marinæ sint, aquis defluens. Pomponius Mela lib. 2. Vulgò Saulses: ubi est arx munitißima regum Hispaniæ ditionis.

Saltator, & Saltatrix, Saltatricula] Vide Salio, salis, Salto, saltas.

Saltem] καν γοῦν, ἄγουν, ἀλλ' ἀμὴν, ἀλλ' ἢν, τὸ ἐλάττιον, τοὐλάχιστον, Coniunctio, per defectionem dicitur, quasi. Si aliter non potest. Seruius, Saltem, Vel hoc. Est autem sermo tractus à captiuis, qui quū tenerentur ab hostibus, dicebant sublatis manibus, Salutem concede. Inde per synæresim, hic natus est sermo, ut in contemptu rerum multarum petituri aliquid, Saltem dicamus. Donatus, Desperatis: rebus, solam petentes salutem, hoc uerbo utimur. Vide Gellium lib. 12. cap. 14. Terent. Andr. 3.2.14, — itáne tandem idoneus

Tibi uideor, quem tam apertè fallere incipias dolis?

Saltem accuratè, ut metui uidear. Idem Phorm. 2.1.3. Cic. ad Atticum, lib. 8.160.5, Quare nunc saltem ad illos calculos reuertamur. Eidem, lib. 9.173, 12, Eripe mihi hunc dolorem, aut minue saltem.

Atque aliquo si non bono, ac saltem certo statu ciuitatis hæc inter nos studia exercere poßemus. Cic. Varroni, lib. 9.8.6.

Vix saltem. Quintilianus lib. 6. cap. 5. Illud uix saltem præcipiendum uidetur.

Saltiæ] Populi sunt iuxta Pontum Euxinum, postea Phthirophagi à tenuitate uictus appellati.

Saltito, Salto] Vide Salio.

Saltuares] Insulæ in Nymphæo sitæ sunt, ita dictæ, quòd ad ictus saltantium mouentur. Plin. lib. 2. cap. 95,

Sunt & in Nymphæo paruæ insulæ, Saltuares dictæ, quoniā in symphoniæ cantu, ad ictus modulantium pedū mouētur.

Saltus] huius saltus, masc. gen. uel Saltus, salti (νάπη, νάπος. ὀργάς, κνημός) Densior sylua & inuia, quòd ibi arbores saliant, in quo pasci & æstiuare pecudes solent: ut ait Valla lib. 4. Sunt qui dicant saltus esse loca arboribus expedita, quia facilè in his saltetur. Virg. lib. 3. Georg. 28,

Saltibus in uacuis pascant, & plena secundum.

Flumina. Plautus Casina, 23.20,

Vbi illum saltum uideo obseptum, rogo ut alterum sinat adire. Saltum Caius Aelius lib. 2. Significationum, quæ ad ius Ciuile pertinent, ita definit, Saltus est ubi syluæ et pastiones sunt, quarum causa casæ quoq;. Si qua particula in eo saltu pastorum aut custodum causa aratur, ea res non perimit nomen saltui: non magis quàm fundi qui est in agro culto, et eius causa habet ædificium, siqua particula in eo habet syluam. Festus. Cæsar 1. bel. Ciuil. 145, Celeriterq; Pyrenæos saltus occupari iubet.

Nemorum saltus. Virg. 5. eclog. 12.

Apti saltus uenantibus. Ouid. epist. 5.4.

Floriferi saltus. Lucret. lib. 3.3.

Innoxius saltus. Vide Innoxius.

Inuij saltus. Vide Inuius.

Profundi. Virg. 2. Georg. 79.

Vmbriferi saltus. Iuuenal. Satyr. 10.20.

Cingere saltus indagine. Virg. 4. Aeneid. 24.

Magnos canibus circundare saltus. Virg. 1. Georg. 28.

Depascere saltus. Ouid. 5. Fast. 57.

De saltu agroq; communi detrudi. Cic. pro Quintio, 14.

Occupare saltus Vide Occupo.

Virides saltus peragrare. Lucret. lib. 2.72.

Sepire saltum plagis. Lucret. lib. 5.251.

¶ Saltuarius, saltuarij (ἀρχυοφύλαξ) Syluarum seu saltus custos. Pomponius de usu & habit. lib. 7. l. si ita, Dominus proprietatis, etiam inuito usufructuario, uel usuario, fundū uel ædes per saltuarium uel insularium custodire poterit.

¶ Saltuensis, qui saltus à publico redimit, conducitur. Diocletianus & Maximianus Principes, Cura peruigili obseruare debebit sublimitas tua, ne coloni, uel saltuenses, ultrò etiā se offerentes, ad militiā suscipiantur armatam, aut cogantur inuiti. Per saltus pascunt pecora, sunt enim herbosi saltus: quas si cultore destituas, deserta syluæue fient: itaq; eos haud esse aduocandos ab opere principes constituunt. Ex agris quippe sitia: ex saltibus carnes accipimus. Antonianus. Vide l. 1. de fugit. colon. lib. 11. C. & l. 13. qui militar. non poßunt. l. 13. de fundis patrimonial. eodem lib.

¶ Saltuosus, penult. prod. Adiectiuum (ναπώδης) Locus saltibus plenus. Liuius 7. bel. Pun. 68, Aperta erat regio sine ullis ad insidias latebris: itaque in loca saltuosa cedere inde cœpit.

Saluber, Salueo] Vide Salus.

Saluia] saluiæ (ἐλελίσφακον) Herba: dicta, quòd diuersos sanet morbos. Plin. lib. 22. cap. 25.27, Nostri qui nunc sunt herbarij

Digitized by Google

berbarij, elelisphacon Græcè, Latinè saluiam uocant, mentæ similem, canam, odoratam: partus emortuos ea opposita extrahunt. item uermes aurium ulcerumq́;. Idem libro 26. cap.6.2.

¶ Saluiatum, saluiati, pen. prod. Genus potionis, quo ueterinarij & mulomedici utuntur in ægrotantium animalium curatione. Græcè ... uocant, à saluia, quam ueteres pro succo accipere consuêrunt. Quidam tamen uolunt saluiatum, à saluiæ succo deduci. Colum. lib.6.cap.10, Recens tußis optimè saluiato farinæ ordeaceæ discutitur. Plin. lib.27.cap.11.7, Ex hac in tres modios saluiati additur.

¶ Saluio, saluias, saluiare, Saluiatum in potum dare: uel, ut alij uolunt, saluiati more demittere. Colum. lib.6.cap.24.4, Vel tenero olere cōmisto, torrido, mollitoq́; milio, & per unam noctem lacte macerato saluiatur.

Salum] sali (ἁλς) Mare dicitur, à sapore salis. Vel à uerbo Græco σαλεύω, quod significat mouere, fluctuare. Virg.1. Aeneid.109,

Perq́; undas superante salo. Cic. 3. Tusc. 114, Nec tam ærumnoso nauigassem salo.

Spumante salo fit sonitus. Virg.2. Aeneid. 42.

Salus] salutis, pen. prod. f. g. (σωτηρία, ...) Incolumitas. Plaut. Capt.10.3,

Hic ille est dies, quum nulla uitæ salus sperabilis est mecū. Terent. Adelph. 4.1.3,

—utinam quidem
(Quod cum salute eius fiat) ita se defatigā it uelim,
Vt, &c. hoc est, sine malo aliquo. Ibidem, 2.2.

Salus, contrarium habet Exitium. Cic. pro Rosc. Amerino, 88.
Rerum salus. Lucan. lib.2.45.
Salus Reipub. Cic.5. Verr.179.
Salus omnis in socijs. Plin. lib.9.cap.46.2.
Cum salute. Vide Cum præpositionem.
Helenus dubius salutis. Ouid.15. Metam.88.
Incertus sum salutis meæ. Ouid.3. Trist. eleg.3.2.
Socius salutis. Virg.5. Aeneid.35.
Via prima salutis. Virg.6. Aeneid.20.
Absumpta salus. Vide Absumo.
Afflicta salus. Vide Affligo.
Dulcis salus. Ouid.5. Trist. eleg.8.1.
Infesta alicui sua salus. Vide Infestus.
Afferre salutem. Cic.3. de Leg.52.
Amittere salutem. Vide Amitto.
Confidere de salute. Vide Confido.
Consistit salus. Vide Consisto.
Consulere saluti. Cic. ad Atticum, lib.1.34.2. Vide Consulo.
Consulere de salute alterius. Vide Consulo.
Continetur salus publica incolumitate. Vide Contineo.
Debere salutem suam alicui. Ouid.4. de Ponto, eleg.15.1.
Deserere salutem. Cic. Lentulo, lib.1.7.27.
Desperare salutem. Ouid.3. de Ponto, eleg.7.5.
Dare salutem. Cicero 1. de Orato.17, Dare salutem, liberare periculis.
Aeterna salute donatus. Lucret. lib.5.244.
Ferre opem & salutem indigentibus. Cic.2. de Finibus 187. Et pro Archia, 1.
Fulcire salutem. Lucret. lib.3.26.
Salutem iácere in reliqua. Vide Iacio.
Impetrare precibus salutem. Vide Impetro.
Incumbere ad salutem Reipub. Vide Incumbo.
Inuisa est mihi ipsa quoq́; salus. Ouid.4. de Ponto. eleg.14.1.
Iuncta salus nostra est. Ouid. epist.19.46,

O' socij, quà, prima inquit fortuna salutis
Monstrat iter. Virg.2. Aeneid.78.

Periclitanda salus. Vide Periclitor.
Nostra salus posita est in te uno. Ouid.3. Metam.130.
Stabili salute potiri, Firma esse ualetudine. Ouid. epist.19.35.
Fuga salus quæsita. Ouid.14. Metam.48.
Reducere ad salutem. Cic. Post reditum ad Quirites, 12.
Saluti esse alicui. Cic. ad Atticum, lib.183.4.
Superest salus. Quintil. lib.3.cap.8.
Ad perniciem uocari, & Ad salutem, contraria. Cicero 2. de Orat.10.
Qui medicis suis non ad salutem, sed ad necem utitur. Cic. de Arusp. resp.32.
Salutem dicere alicui, Salutare, salutem precari. Plautus Capt. 7.29,

Omnium primum salutem dicito matri & patri. Cicero salutem dicit Appio Pulchro, Idem 5. Tusc.130, Anacharsis Hannoni salutem Sub. dicit. Sic ad Atticum, lib.4.87.5, Dionysio plurimam salutem.

Accipere salutem. Vide Accipio.
Ascribere salutem alicui. Cicero ad Atticum, libro 6.112.1. Vide Ascribo.
Salutem dicere foro & curiæ. Cic. ad Voluminū, lib.7.34.4,

Quas si ut uolumus exceperimus, ego uerò multam salutem & foro dicam, & curiæ: uiuamq́; tecum, & cum cōmunibus nostris amatoribus. hoc est, Iubebo ualere curiam, nihil mihi amplius cum curia erit commune,

Dicere multam salutem. Vide Multus.
Dic à me illi salutem. Vide A' uel Ab.
Dare salutem alicui. Ouid. epist.4.1.
Impertire salutem alicui, & Impertire aliquem salute. Vide Impertio.
Mittere salutem alicui. Ouid. epist.15.1.
Mittere salutem, & Referre salutem: pro Salutare, & Resalutare. Cic. ad Atticum, lib.16.333.7.
Nuntiare salutem. Vide Nuntio.
Salus, Remedium. Virg. 2. Aeneid. 71,

Vna salus uictis, nullam sperare salutem.

Suprema salus in aliquo. Virg.12. Aeneid.131.
Salus, Dea ab idololatris credita est. Terentius Adelph. 4.7.43,

—ipsa si cupiat Salus,
Seruare prorsus non potest hanc familiam.

Alma salus. Stat.10. Thebaid.121.

¶ Saluber, hæc salubris, & hoc salubre: uel, hic & hæc salubris, et hoc salubre, pen. prod. (ὑγιεινὸς, σωτηριώδης) Quod præbet sanitatem, ut ait Valla. Vnde aer, cibus, locus, salubres dicuntur. Colum. lib.1.cap.2.2, Salubri cælo.

Annus salubris, & Pestilens, contraria. Cic.1. de Diuin.211.
Aquæ salubres. Horat. in Carmine secul.7.
Adoptio salubris pupillo. Vlpian. in l. nec ei §. & primum ff. de adoptionibus.
Aura salubris. Ouid.3. de Arte, 138.
Flumius saluber. Virg.1. Georg.55.
Herbis salubribus sanare curas. Tibul. lib.2. eleg.3.3.
Lympha salubris. Propert. lib.3. eleg.22.6.
Maluæ salubres corpori. Horat. Epod.2.12.
Huic rei salubris. Plin. lib.8.cap.27.2.
Consilium salubre. Cic. ad Atticum, lib.8.160.5.
Factum salubre. Ouid.1. de Remed. amor.64.
Liber studijs salubrior, quàm dulcior. Quintil. lib.3.cap.1.4.
Dicere sententiam Reipublicæ saluberrimam. Cicero pro Domo sua, 13.
Verba salubria. Ouid.6. Fast.151.
Quidquid salsum aut salubre in oratione, id proprium Atticorum est. Cic. in Orato.45.

Digitized by Google

Salubris, pro Sano, aliquando accipitur. Liu. 3. ab Vrbe, 31, Grauiore tempore anni iam circumacto, defuncta morbis corpora salubriora esse cœpêre. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 12.1, Gratulor Baijs nostris, si quidem, ut scribis, salubres repentè factæ sunt.

¶ Salubritas, penul. corr. salubritatis (ὑγιότης, τὸ ὑγιὲς) Sanitas. Plin. lib. 37. cap. 13.3, Iam situ ac salubritate cæli atq; temperie, accessu cunctarum gentium facili, &c. Cato cap. 157.1, De braßica Pythagorea, quid in ea boni sit, salubritatisq;. Cæsar 8. bell. Gall. 148.

Vrbis uel alicuius loci salubritas. Cic. 2. de lege Agrar. 93.

Afferre salubritatem. Vide Affero.

Dictionis salubritas, per translationem. Cicero de claris Orato. 25, Ita peregrinata tota Asia est, ut se externis obtineret moribus: omnemq; illam salubritatem Atticæ dictionis, quasi sanitatem perderet, ac loqui penè dedisceret. Vide Succus orationis, in Succus.

¶ Salubriter, pen. corr. Aduerbium (ὑγιεινῶς) Liu. 3. ab Vrbe, 263, Et trahi bellum salubriter, & maturè perfici potest. Plin. lib. 27. cap. 3.1, Sed maiores, oculorum quoq; medicamentis aconitum misceri saluberrimè promulgauêre.

Refrigerari salubrius. Cic. de Senect. 53.

¶ Salutaris, & hoc salutare, pen. prod. (σωτήριος, σωτηριώδης) Idem quod Saluber: hoc est, sanitatem præbens, uel ad sanitatem præbendam idoneum. Cic. ad Octauium, 1, Nulla enim remedia quæ uulneribus adhibentur, tam faciunt dolorem, quàm quæ sunt salutaria.

Cultura agrorum generi uniuerso salutaris. Cic. de Senect. 52.

Salutaris ad ortus puerorum. Cic. 1. de Diuinat. 143.

Accessus ad res salutares, A' pestiferis recessus, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 48.

Ciuis beneficus & salutaris. Cic. pro Milone, 15.

Salutares literæ, Quæ consolationem afferunt. Cic. ad Atticum, lib. 9. 175.2. Idem 2. de Nat. deor. 41, Salutaris calor. Et 3. de Finib. 101, Salutaris Iupiter.

Salutaris litera dicitur A. Vide A' præpositionem.

Salutaris digitus, Qui pollici est proximus, qui & index dicitur. Sueton. de August. Cæsare, cap. 80.

Salutaris seueritas uincit inanem speciem clementiæ. Cic. Bruto, 3. 4.

¶ Salutare, Substantiuum. Plin. lib. 12. cap. 3.1, In præsentia externas prosequemur, à salutari maximè orsi. Sed rectius adiectiuè exposueris: à salutari, subaudi arbore. Subdit enim mentionem Aßyriæ mali, quæ uenenis medetur.

¶ Salutarius, Comparatiuum. Cic. Famil. 2. epist. 14, Nihil magnificentius, nihil præclarius actum unquam, nihil Reipub. salutarius.

¶ Salutariter, penult corr. Aduerbium (σωτηρίως) Cic. de claris Orat. 5, Tum arma sunt ea sumpta, quibus illi ipsi qui didicerant, eis uti gloriosè, quemadmodum salutariter uterentur, non reperiebant. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 24. 4.

¶ Saluto, salutas, penult. prod. (ἀσπάζομαι, προσαγορεύω, προσαντύνω) salutare, Salutem dicere, uisitare, colloqui: quod non accedentibus solùm, sed abeuntibus quoq; attribuitur. Terent. Eunuch. 2. 2. 28,

Salutant, ad cœnam uocant, aduentū gratulantur. Idem Adelph. 3. 3. 92,

Opperiar hominem hic, ut salutem, & colloquar. id est, uisitem. Virg. 3. Aeneid. 105,

Italiam læto socij clamore salutant. Cic. ad Atticum, Domus te tota nostra salutat. Idem de Vniuers. 3, Venissetq; eodem Mitylenis me salutandi & uisendi causa.

Salutare benignè, comiter appellare unumquemq;. Cic. 13. Philipp. 345.

Agros salutare. Ouid. 3. Metam. 5. Idem 15. Metam. 138,

Assuetas domos, habitataq; templa salutat.

Vade liber, uerbisq; meis loca grata saluta. Ouidius 1. Trist. eleg. 1. 3.

Salutare, Salutē precari. Plin. lib. 28. cap. 2. 123, Cur sternutamentis salutemur? hoc est, Quum sternutamus.

Salutare, Seruare. Plin. lib. 17. cap. 22. 10, Sequenti anno palmites salutentur pro uiribus matris singuli aut gemini. Salutentur, dixit: pro Seruentur incolumes, nec recensentur.

Salutare, pro eo quod Vale dicere uulgò dicitur. Plautus Mil. 20. 29,

Etiam nunc saluto te familiaris, priusquam eo.

Conserui, Conserueq; omnes bene ualete & uiuite. Stat. lib. 4. Theb.

Stant tamen, & nota puppim de rupe salutant.

Salutare deum, Venerari. Terent. Phorm. 2. 1. 81. Cic. pro Sext. Roscio, 33, Quòd si luce quoq; canes latrent, quum deos salutatum aliqui uenerint, opinor iis crura suffringantur.

Salutare deum precibus. Martial. lib. 12. 74.

Deum læto clamore salutare. Ouid. 15. Metam. 146.

Salutari, paßiuum. Cic. de Senect. 58, Salutari, appeti, decedi, &c. Horat. de Arte, 18,

Descriptas seruare uices, operumq; colores
Cur ego, si nequeo, ignoroq;, poeta salutor?

Visne salutari sicut Seianus? Iuuenal. Satyr. 10. 9.

Esse salutatum te uult mea litera primum. Ouidius 2. de Ponto eleg. 7. 1.

¶ Salutatio, Verbale (ἀσπασμός, προσηγορία) Cic. in Pisonem, 76. Quis enim te aditu, quis ullo honore, quis deniq; communi salutatione dignum putet?

Dare se salutationi. Cic. Curioni, lib. 29. 3.

Tempus consumere salutationibus. Vide Consumo.

Facere salutationem. Liu. 1. ab Vrbe, 5.

¶ Salutator, pen. prod. Verbale (προσαγορευτής) Qui. Cic. de Petitione Consulatus, 23. Ibidem, 24, Deductorum officium, quod maius est quàm salutatorum.

¶ Salutatorius, Adiectiuum (προσαγορευτικός) Plinius libro 15. cap. 11. 2, Omnia iam & uirorum salutatorijs cubilibus inclusa.

¶ Salutatorium, salutatorij. Senec. libro 2. de Tranquill. uitæ, Itaq; illi quoque quisquis erit, qui salutatorium publicum exerceat, donabit. id est, Qui suam operam locare in salutando solitus sit.

¶ Salutifer, pen. corr. salutifera, salutiferum, pen. corr. (οὔλιος, σωτήριος) Ferens salutem. Martial. lib. 5. 1.

Puer salutifer orbi. Ouid. 2. Metam. 129. De Aesculapio.

Venit urbi salutifer. Ouid. 15. Metam. 149.

Opem salutiferam dare. Ouid. epist. 20. 35.

Sorte salutifera succurrere rebus miseris. Ouid. 15. Meta. 127.

¶ Salutiger, pen. corr. salutigeri, pen. corr. m. g. siue Salutigerulus, penult. corr. (σωτηρίαν φέρων) Qui salutem nunciat. Plaut. Aulul. 19. 29,

—æquum est
Salutigerulos pueros, uehicula, qui uehat.

Pueros salutigerulos uocat, seruos qui iussæ dominæ hunc illum salutant, suntq; nuncij & renuncij.

¶ Salue (χαῖρε) uerbum defectiuum: sic coniugatur, Imperatiuo ad secundam personam, salue. Pluraliter, saluete. Futuro, salueto. Pluraliter, saluetote. Infinitiuo, saluere. Terent. Phorm. 2. 1. 56,

Here salue, saluum te aduenisse gaudeo.

D. Ob bone custos salue. Horat. lib. 1. epist. 10. 1,

Vrbis amatorem Fuscum saluere iubemus
Ruris amatores.

Multum

Digitized by Google

Multum salue. Vide Multus.

Salue cura deûm. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 9.

Salue festa dies. Ouid. 1. Trist. 18.

Salue sancte parens. Virg. 5. Aeneid. 16.

¶ Saluè, Aduerbium, à Saluus. Vide, Satin' saluè? in Satis.

¶ Salue & Vale. Salue dicimus in salutatione matutina: Vale, quum discedimus. Sueton. in Galba, Vt liberti seruiq; bis die frequentes adessent: ac mane saluere, uespere ualere sibi singuli dicerent. Vtrunq; Virgilius posuit, quum scripsit,

Salue æternum mihi maxime Palla,
Aeternumq; uale. Turnebus.

¶ Salueo, dixit Plaut. pro, Saluus & sanus sum: in Truculento, 6. 4,

Salue. S. satis est mihi tuæ salutis, nihil moror, nõ salueo.

Saluebis, in futuro, dixit Cic. ad Atticum, libro 6. 113. 18, Valebis igitur, & ualere Pyliam & Cæciliam nostram iubebis literis, & saluebis à meo Cicerone. id est, Cicero meus te salutat.

Iubeo saluerè. Cic. ad Atticum, lib. 4. 84. 10, Dionysium uelim saluere iubeas.

¶ Saluus, Adiectiuum (σόος, σῶος, σῶς) Id est, Sanus. Terentius Phorm. 2. 1. 56,

Saluum te aduenisse gaudeo. Idem Andr. 4. 6. 7,
O' Mysis salue. M. saluus sis Crito. Vbi Donatus, Saluus sis, asseueratio salutantis est, non quasi responsio.

Sum saluus, si hæc uera sunt: hoc est, Tutus, sine periculo. Terentius Andr. 5. 6. 9.

Res est salua, Bene se habet. Terent. Eunuch. 2. 2. 37.

Saluus & incolumis. Cic. 2. de Inuent. 246.

Te saluum uenisse in Epirum uehementer gaudeo. Cic. ad Att. lib. 5. 109. 1.

Capite saluo. Cic. pro Cecinna, 15, Cecinnæ placuit & amicis, quoad uideretur saluo capite fieri posse, experiri.

Satin' saluæ? Vide Satis.

Saluus, & inanimata transfertur. Plaut. Merc. 4. 60,

Quid alia armamenta. A. salua & sana sunt. hoc est, Integra. Terent. Eunuch. 2. 2. 27,

Quibus re salua & perdita profueram. hoc est, dum diuites erant.

Proscriptionem illam saluis auspicijs rogatam esse dicebãt. Cic. de Prouinc. Consul. 37.

Clypeus saluus. Cic. 2. de Finib. 155.

Salua epistola. Cic. ad Gallum, lib. 7. 26. 1.

Salua fide aliquid facere. Cic. 3. Offic. 58.

Salua gratia. Quint. lib. 11. cap. 3, Quum aliquid detrahere salua gratia uelis, concedas alia omnia.

Gratia quod uestro salua pudore queat. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 2. 14.

Saluo iure amicitiæ. Cic. ad P. Sulpitium, lib. 13. 78. 1.

Salua lege. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 6. 18. Idem ad Lentulum, lib. 1. 2. 11, Nequid agi cum populo aut saluis auspicijs, aut saluis legibus, aut deniq; sine ui posit, &c.

Salua magnitudine tua domine, descendas oportet ad meas curas, quum ius mihi dederis referendi ad te. Plin. epist. 248.

Officio saluo aliquid facere. Cic. pro Rosc. Amerino, 2.

Corpora missa neci salua pietate fatemur. Ouidius 15. Metamorph. 22.

Sana ac salua Respublica. Cic. Cornificio, lib. 12. 23. 6.

Reuerentia salua, &c. Martial. lib. 1. 29.

Virginitas salua. Ouid. epist. 15. 32.

¶ Saluo, saluas (σώζω) saluare, Saluum & incolumem reddere. Quintil. lib. 12. cap. 10, Quod si non eueniret, omnes pares essent, & idem omnes deceret. At loquuntur, & saluant Personarum discrimen, ita quo quisq; plus efficit dicendo, hoc magis secundum naturæ eloquentiam dicit. In castigatis exemplaribus legitur, seruant. Cic. 2. de Nat. deor. 14, Itaq; maximæ Reipub. partes in ijs bellis quibus Reipub. salus continetur, nullis auspicijs administrantur, nulla perennia saluantur. Hoc uerbum apud ueteres, doctissimorum iudicio non inuenitur: ideoq; hi duo loci suspecti sunt, cum & in meliore sensu legi posit, seruant & seruantur. Quintil. Decl. 5, Perdiderunt pulchritudinem sanctitatemq; naturæ, qui putant illis parentibus iura succurrere, quibus apud liberos saluandi est de mutua charitate reuerentia. Castigatiores codices habent, salua est, &c.

¶ Saluator, pen. prod. (σωτήρ) Verbale: de quo nullum exemplum legi apud idoneos Latinæ linguæ autores. Seruator enim Latinè magis dicitur. Cic. 4. Verr. 109, negat extare Latinum nomen quod respondeat Græco uocabulo σωτήρ. Vide dictionem Soter.

Salyes] Salyum (σάλυες) Straboni & Ptolemæo populi sunt Narbonensis Galliæ, Liguribus finitimi. Plinius tamen Salyos uocat, Liguriæ eos adscribens: Ligurum celeberrimi ultra Alpes Salyri.

Salyes] sunt populi, qui Salonam atq; uicinos agros inhabitant. Salona castellum est prouinciæ eius nostræ, quæ Massiliam & Sertias Aquas, principes ciuitates habet. Strabo lib. 4, A' Massilia itaq; initio, capto, & ducto per medium agrũ inter Alpes & Rhodanũ, cursu usq; ad Diuentiam amnem, per stadia quingenta Salyes incolunt.

Samacia] σαμάκια, Ornamenta quædam muliebria, ex Polluce lib. 5. cap. 16.

Samæna] Est nauigium dicrotum, hoc est bireme, rotundũ, concauum, ac in uentris similitudinem formatum, ut mare percurrere, & celeriter conuerti posit. Alij Samænam numisma intelligunt. Cælius lib. 7. cap. 31.

Samanei] sunt Gymnosophistæ apud Indos, quos Porphyrio solis pomis, oryzis, aut farina uiuere (adeò continentes sunt) asserit. Eos rex ueneratur ut deos, quòd illorũ precibus omnia à Deo impetrare se credat. Vitam hanc fastidiunt: itaq; emori student, beatos tum demum se futuros opinati. Cælius Rhodig. lib. 13. cap. 25.

Samara] Promontoriũ in Oceano orientali, ubi deficit Caucasus. Est & Samara, semen ulmi. Vide Samera.

Samarabriæ] Gentes circa Indum, authore Plinius libro 6, cap. 20.

Samaria] σαμαρεία, Iudææ Palæstinæ regio est, ut scribit Plinius lib. 5. cap. 13. Est autem ciuitas regalis in Israel, à qua tota regio decem Tribuum est Samaria. Postea Sebaste dicta, ab Augusti nomine. Dicitur quoq; Sichar, & Sichem, & Sichima: ea est Palæstinæ inter Iudæam & Galilæam sita. Hinc Samaritani & Samaritæ, penult. prod. dicti sunt, qui Samariam habitant.

Samarobrini] pen. prod. (σαμαροβρῖνα) Fuerunt populi in Gallia inter Belgas, ubi Cæsar Galborum concilium induxit. Hanc Cameracensem esse urbem nonnulli autumant, quam Scaldis fluuius interfluit. Constantior tamen opinio urbem esse putat Nouioduno uicinam, quam uulgò Sancti Quintini dicunt: hanc enim præterfluit Samara fluuius. Horum ciuitas dicitur Samarobrina Cæsari & Ptolemæo lib. 2. cap. 9.

Samarum] ri, ro, & plurali numero Samara, rorum: est ulmi semen. Plin. lib. 16. cap. 17, Arimiæ non ferunt Samara: ita uocatur ulmi semen.

Sambicus] Sambici (σάμβικος) famosi sacrilegi nomẽ: q cũ Dianæ τῆς ἐκτενοῦς, fanũ aliquoties expilasset, tãdẽ deprehensus annũ perpetuum in quæstione tormentisq; habitus, miserrimo mortis genere excarnificatus, sacrilegij pœnas luit.

Hinc

Digitized by Google

Hinc factus est locus prouerbio, ut Sambico grauiora pati dicamus, quem significare uolumus exquisitissimo tormenti genere excruciari. Vide Cælium lib. 18. cap. 3.

Sambracatæ] Insulæ & oppidi nomen in Chaldæorum Arabia: apud Plin. commemoratur lib. 6. cap. 28.

Sambruceni] Populi sunt circa Indum, teste Plin. libro 6. cap. 20.

Sambuca] sambucæ, pen. prod. (σαμβύκη) authore Festo, organi & instrumenti musici genus. Sambuca, inquit Porphyrius in Ptolemæi armonica, triangulum instrumentum est, quod ex inæqualibus longitudine, sicut & crassitudine, neruis efficitur.

Sambucam citius caloni aptaueris alto. Pers. Satyr. 5. 10.

Sambuca, eodem Festo authore, machina qua urbs expugnatur, similiter uocatur. nam ut in organo chordæ, sic in machina intenduntur funes.

¶ Sambucina, sambucinæ, pen. corr. (σαμβυκίστρια) Quæ sambuca canit. Plaut. Sticho, 6. 57,

—fidicinas, tibicinas,
Sambucinas aduexit secum forma eximia. Quædã exemplaria, sambucas legunt.

¶ Sambucistria, sambucistriæ (σαμβυκίστρια) apud Festum, idem quod Sambucina. Liuius 9 bel. Maced. 23, Tunc psaltriæ, sambucistriæq;, & conuiualia ludionum oblectamenta addita epulis.

Sambucus] sambuci, pen. prod. fœ. gen. (ἀκτή) Arbor. Vide Plinium lib. 24. cap. 8. 7.

¶ Sambuceus, Adiectiuum (ἀκτινός) Quod ex sambuco est. Plinius de Viris illust. 10, Iuuenibus regijs Delphos euntibus, ridiculi gratia comes adscitus, baculo sambuceo aurum inclusum deo donum tulit.

Sambucea arbor. Plin. lib. 29. cap. 4. 1.

Sambulos] Mons in Perside, Herculi sacer. Alexander Alexandrinus lib. Genialium dierum, cap. 14.

Sambyce] Est musicum instrumentum, quo primò usam Sibyllam produnt aliqui: à Sambyce quodam inuẽta, unde & nomen. est uerò organum id, oxypththongon, quo tetrachordo Parthi sint usi, ac Troglodytæ. Cælius lib. 9. cap. 4.

Same] σάμη, Insula non longè ab Ithaca. Ouid. Item oppidũ eiusdem insulæ, à Romanis dirutum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Samera] samere, pen. corr. (πτελέας, σπέρμα) Colum. lib. 5. cap. 6. 1, Atineam ulmum Tremellius Scrofa non ferre sameram (quod est semen eius arboris) falsò est opinatus. Plinius lib. 16. cap. 17, Atineæ, inquit, non ferunt samaram: ita uocatur ulmi semen: omnesq; radicum plantis proueniunt: reliquæ semine.

Samicum] littus, ubi sacellum est Neptuni, maxima ueneratione cultum, in Asia situm est. Strabo lib. 8.

Samio, Samius] Vide Samos.

Sammonium] Promontoriũ est in littore Peloponnesiaco, apud Plin. lib. 4. cap. 12.

Samnites] penult. prod. (σαμνῖται) Populi in Samnio, quod nunc Aprucium uocamus, regio Italiæ inter Picenum, Campaniam, & Apuliã. Vrbes in ea sunt Adria, Aquila, Amiternũ, Sulmo, Ortona, Arpinum, Arquinium, Athina, Beneuentũ, Corfinium. uel Samnites dicti sunt à Samnio colle, in quo è Sabinis uenientes consederunt, & eiusdem nominis oppidũ ædificauerunt. Quidam etiam Samnites per duplex n scribunt. Hi quondam apud Caudinas furculas Romanum exercitum profligauerũt, quos postea L. Papyrius sub iugum misit. De Samnitibus multa Strabo, lib. 5.

¶ Samnites (inquit Festus) ab hastis appellati sunt, quas Græci σαυνία appellant: has enim ferre assueti erant. siue à colle Samnio: aliàs Samo, ubi ex Sabinis aduentantes consederant. Curio ad focum sedenti magnum auri pondus Samnites quum attulissent, repudiati sunt. Cic. de Senect. 51.

¶ Samnites, Gladiatorum genus quoddam fuit. Ductum autem est nomen à Samnitibus illis, qui diu ancipiti Marte cum Romanis bella gesserunt: ut testatur Liuius sub fine lib. 9. Et Romani quidem ad honorẽ Deûm insignibus armis hostium usi sunt: Campani ab superbia, & odio Samnitium, gladiatores, quod spectaculum inter epulas erat, eo ornatu armarunt, Samnitiumq; nomine appellarunt.

Samon] Insula in Ionico, apud Plin. lib. 5. cap. 31.

Samonium] Cretæ insulæ promontorium Rhodo auersum, sicut contrario littore Cyrenas uersus, κριοῦ μέτωπον promi net. Pomponius Mela lib. 2.

Samornion] Vrbs Epheso, apud Plin. lib. 5. cap. 29.

Samos] σάμος, est nomen duarum insularum: quarum altera est in mari Icario, modica, & Iunoni dicatissima, quòd in ea nata fuerit & educata, & Ioui nupta. Vnde Virgil. 1. Aeneid. 4,

Posthabita coluisse Samo. Scribit Varro, Samon prius Partheniam nominatam, ubi antiquissimum fuit templum, & simulacrum in habitu nubentis figuratum: & sacra eius anniuersaria nuptiarum ritu celebrabantur. A' qua & Iuno Samia dicta est. In ea Pythagoras quoq; philosophus ortum habuit, nec non & una ex Sibyllis, quæ exinde Samia dicta est quam ferunt de Christo prædixisse. Fiebant etiam in ea uasa fictilia egregiè ex creta fabricata, quæ Samia uocabantur. Ferunt hanc insulam Thraciæ adiacere, quæ postea ex cõmistis Thraciæ populis Samothracia appellabatur. Virg. 7. Aeneid. 42,

Threiciamq; Samum quæ nunc Samothracia fertur. Altera uerò est Samos insula, à Plinio collocata prope Ithacam, apud Dulichium: de qua uidetur Suetonius intelligere, quum non multum distet ab Epiro, ubi de Augusto ait cap. 17, Ab Actio quum Samum insulam in hyberna se recepisset. Same uerò (ut ait Seruius) ciuitas Thraciæ est in Cephalea. Apud Strabonem tamẽ legimus Samum & Samen: Samum urbem esse, Samen uerò insulam. Sunt qui scribant Samothraciam insulam esse, quæ prius Dardania uocabatur, à Dardano, qui Palladium Mineruæ secum ferens, eò cõfugisse traditur. Pòst Samijs insidia bello eiectis, quum eò se in Thraciam ex Asia reciperent, inditum nomen, ut pro Dardania, Samothracia uocaretur.

Iuno Sami colebatur. Cic. 6. Verr. 63.

Concinna Samos. Horat. 1. epist. 11. 1.

¶ Samius, Adiectiuum, (σάμιος) Quod è Samo insula est: ut, Testæ Samiæ. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 11.

Vasa Samia. Plaut. Capt. 6. 41. Cic. pro Muræna, 69.

¶ Samium, σάμιον, Testa, inquit Nonius. Lucilius Satyr. libro 14,

Et nõ pauper uti samio, certoq; catino. Cic. 6. de Repub. 1, Oratio extat Lælij, quam omnes habemus in manibus, quàm sympina Pontificum dijs immortalibus grata sint samieq; (ut is scribit) capedines. Author ad Heren. lib. 4. 233, Nos samijs delectabimur.

¶ Samium, Acutũ, teste Nonio. unde & Samiare, dicimus acuere: quò in Samo hoc genus artis polleat. Lucil. Satyr. lib. 8,

Hanc ubi uult malè habere, ulcisci pro scelere eius,
Testam sumit homo Samiam, sibiq; illicò telo
Præcidit caulem, testesq; unà amputat ambo.

¶ Samiolus, pen. corr. Adiect. diminutiuum (σαμίδιον) Plaut. Sticho, 14. 12, —batiocis
Bibunt nos nostro samiolo poterio, tamen uiuimus.

¶ Samio, samias, samiare, Veteres pro Acuere ponebant, & quasi samiæ testæ acumen inducere: authore Nonio. Vide paulò

Digitized by Google

paulo antè, Samnium Acutum, &c.

¶ Samiatus, samiata, samiatum. Vopiscus, Ferramenta samiata. Nonius acuta & mucronata explicat: & rectè. quod ex eo credo, quia Samia creta polita & nitida acuerentur. Vim enim in ea detergendi esse nouerunt omnes: igitur & detergendo ferramēta acuit. unde ducta Nonij interpretatio, quæ mihi ualde probatur. Nam & samiator in uetere lexico ἀκονητὴς exponitur, & in antiqua inscriptione, Samiarijs dory phorion legitur. Ex Turnebo.

Samosata] σαμόσατα, urbs Asiæ ad Euphraten, authore Strabone lib. 14, Samosata Luciano alumno nobilis.

Samothracia] Gemma nigri coloris, ab insula Samothracia nomen sortita, quia in illa inuenitur. Plin. lib. 37. cap. 10, Samothracia insula, eiusdem nominis gemmam dat nigram, ac sine pondere, similem ligno.

¶ Samothracia, siue Samothrace (σαμοθράκη) Stephano σαμοθρᾴκη, insula est maris Aegei, Thraciæ adiacens ea in parte, qua Hebrus in mare influit. Olim Dardania dicta, à Dardano quodam Troiano, qui Palladium secum ferens eò traditur confugisse. Gentilia sunt, Samothra, & Samothracius. Virgil. 3. Aeneidos,

Treiciamq; Samum, quæ nunc Samothracia fertur, &c.

Sampsiceramus] Bassi Cæcilij filius fuit, qui iuxta Apamiā & Arethusam regnauit: Phylarchæ quoq; genti Emissinæ præfuit. Strab. lib. 16.

Sampsiceramus, id est, Pompeius, à regulo quodā in Syria Sampsiceramo deuicto: ut est apud Strabonem.

Sampsuchum] sampsuchi, pen. prod. siue sampsychus (σάμψυχον) Herba quæ & amacarus dicitur. Plin. lib. 21. cap. 22. 1, Sampsuchum siue amaracum in Cypro laudatissimum & odoratissimū. Scribitur & sansucum. Vide Amaracus. Colum. lib. 10,

Nataq; iam ueniant hilari sampsucha Canopo.

¶ Sampsuchinus, pen. corr. Adiectiuum (σαμψύχινος) ut, Sampsuchinum oleum. Plin. lib. 21. cap. 22.

Samsa] samsæ, siue sampsa, siue sansa, dicitur oliuæ ossiculum. Colum. lib. 12. cap. 49. 1, Et quum est in samsam redacta, tunc sal coctus, tritusq; manu permiscetur cum cæteris uiridis condimentis. Idem lib. 12. cap. 50. 9, Et aut regulis, si consuetudo erit regionis, aut certè nouis fiscinis sampsæ exprimi.

Samula] ob diuturnam uitam (uixit enim centum decem annis) ab Asconio Pediano primum, deinde à Plinio libro 7. cap. 48, nobilitata mulier.

Sanabilis, Sanatio] Vide Sano.

Sanates] pen. prod. dicti sunt qui supra, infraq; Romam habitauerunt: quod nomen ijs fuit, qui quum defecissent à Romanis, breui pòst redière in amicitiā, quasi pòst sanata mente. Itaq; XII. cautum est, ut idem iuris esset Sanatibus quod fortibus, id est bonis, & qui nunquam defecerant à populo Romano. Festus.

Sanaus] Phrygiæ oppidum, Apoloniæ metropolis: teste Strabone lib. 12. Ptolemæus Vanida appellat.

Sanazarius] Libertus Accij Synceri, apud Alexandrū Alexandrinum in lib. Genialium dierum, 2. cap. 1.

Sanchuniathon] Berytius, uir inter antiquissimos numeratus: quem uel ante tempora Troiana floruisse, prodiderūt Porphyrius Tyrius philosophus, in quarto eorū quos aduersus Christianos, libros euomuit: & Eusebius Pamphil. lib. 1. præpar. Euang. Eam theologiam Philon Byblius, non ille Hebræus, in Græcam linguam transtulit. Lilius Syntag. 1. Historia deorum.

Sancio] sancis, sanciui, sancitum, pen. prod. uel sanxi, sanctū (κυρόω, κυρόω, ἐπικυρόω) sancire. Cic. de Amicitia, 38. Hæc igitur prima lex in amicitia sanciatur, ut neq; rogemus res turpes, nec faciamus rogati. Virg. 12. Aeneid. 40,

—qui fœdera fulmine sancit. Vbi Seruius, Sancit, confirmat, sancta esse facit: quia quū fiunt fœdera, si coruscatio fuerit, confirmantur. Vel certè quia apud maiores aræ non incendebantur, sed ignem diuinum precibus eliciebant. Sancire aūt propriè est sanctum aliquid, id est, consecratum facere, fuso sanguine hostiæ & dictum sanctum, quasi sanguine consecratum. Hactenus Seruius. Cic. 1. de Leg. 28, Populariter interdum loqui necesse erit & eam legē, quæ scripto sanciat quod uult aut iubendo, aut uetando, ut uulgus appellare.

Cauere & sancire. Cic. 2. de Finib. 161, Sanxerunt ne quis emeret mancipium, nisi in demortui locum. Id est, Vetuerunt & interdixerunt. Cic. 6. Verr. 8.

Sancire de. Cic. 4. Verr. 85, In quib. multa sanxit de ætate hominum.

De Iouis sententia sancitæ leges. Cic. 2. Tusc. 59.

Sancire aliquem Augurem. Cic. 13. Philipp. 351.

Ceremonias sancire. Cic. 1. Tusc. 44.

Cæsar digna scelere hominum perditorum sancit. Cic. 4. in Catilinam, 80.

Carmina sancire alicui. Stat. 3. Sylu. 3. 43.

Dictis connubia sancire. Claud. in Epithal. 26.

Dolore suo sancire militaris imperij disciplinam. Cicero 1. de Finib. 55.

Sancire dubia. Cic. 3. de lege Agrar. 9. Id est, possessiones dubij iuris confirmare legis authoritate.

Edicto sancire ne. Cic. pro Flacco. 52, Quod Athenis execrationibus publicis sanctū est. Cic. 3. Offic. 71. Id est, De quo lege cautum est si quid admitteretur huiusmodi, &c. Budæus.

Exilium sancire. Tacit. lib. 1.

Fidem sancire. Stat. 6. Thebaid. 31.

Fidem dextra sancire. Liu. 8. bell. Pun. 183.

Fide sancire. Liu. 5. bell. Punic. 40, Congressi cum Annibale, rursus fide sanxerunt, liberos Tarentinos, leges, suaq; omnia habituros.

Fœdera sancire fulmine. Virg. 12. Aeneid. 40. de Ioue.

Fœdus capite uel sanguine alterius cum aliquo sancire. Liu. 5. bel. Pun. 89. Ibidem, lib. 3. 34.

Iusiurandum & Iureiurando sancire. Liu. 1. ab Vrbe, 99, Pater patratus ad iusiurandum patrandum, id est, sanciendum, fit. Idem 9. bel. Maced. 166, Nec Achæos religione obstringerent, irrita ea quæ iureiurando sanxissent, faciendi.

Leges sancire. Cic. 2. Tuscul. 59, Cretum quidem leges, quas siue Iupiter, siue Minos sanxit de Iouis quidem sententia, ut poetæ ferunt.

Leges de ambitu sancire. Cic. pro Plancio, 35.

Legem sancire in aliquem. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 14.

Orbem purgatū sanxerat Hercules. Propert. lib. 4. eleg. 10. 15.

Pacem uictoria sancit mundo. Claud. de bel. Getico, 115.

Pœnas sancire malorum. Stat. 3. Thebaid. 49.

Pœnas sancire aliquid. Cic. pro Plancio, 35. Et ad Atticum, lib. 10. 192. 3, Ego uerò Solonis popularis tui, ut puto, etiam mei, legem negligam, qui capite sanxit, si quis in seditione nō alterius partis fuisset. Id est, multauit, uindicauit, puniuit.

Præcepta sancire. Quintil. lib. 2. cap. 13. 4.

Regnum ab Antonio Herodi datum uictor Augustus sanxit. Tacit. lib. 21.

Societatem sancire. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 4.

Sancitum est lege. Cic. 2. de Leg. 96. Id quoq; ne fieret, lege sancitum est.

Erranti uiam non monstrare, quod Athenis execrationibus publicis sancitum est. Cic. 3. Offic. 71.

Commun iure Gentium sancitum. Cic. de Arusp. resp. 28.

¶ Sanctus (κυρωθείς) Participium usurpat Liu. lib. 10. ab Vrbe, De pro-

De prouocatione legem diligentius sanctam.

¶Sanctus, (ἅγιος, ὅσιος) Adiectiuum, Decretum, & inuiolabile significat. Martianus de diuisione rerum, ait sanctum propriè dici, quod ab iniuria hominum defensum atq; munitum est. Tractũ à sagminibus herbis, quas legati Pop. Rom. ferre solebant, ne quis eos uiolaret. Iuuen. Satyr. 14.7,

—& sanctam filius omni
Aspiciat sine labe domum, uitioq; carentem.

Vlpianus de uerb. significat. scribit sanctum esse, quod nec sacrum, nec profanum est, sed sanctione aliqua firmatum: ut sanctæ leges, hoc est sanctione quadam subnixæ. Alij dicunt sanctum esse religiosum, sacrum, & incorruptũ. Virg. 12. Aeneid. 39,

Sancta ad uos anima, atq; istius inscia culpæ
Descendam.

Id est, incorrupta. Idem lib. 11.32.

—tuq; ô sanctissima coniunx
Fœlix morte tua.

Id est, castissima. Vnde sanctus uir, dicitur integer moribus.

Sanctus & innocens. Liu. 2. bel. Maced. 117.

Nihil iam sanctum atq; syncerũ in ciuitate. Cic. pro Quintio, 3.

Aetate grandis natu, natura sanctus & religiosus homo. Cicero pro Roscio Comœdo, 26.

Sanctum, augustum, & religiosum. Cic. de Arusp. resp. 10.

Aerarium sanctius. Cic. 6. Verr. 123. Vide Aes, eris.

Amicitiæ sanctum nomẽ & uenerabile. Ouid. 1. Trist. eleg. 7.3.

Amor sanctus. Cic. 3. de Finib. 104.

Animal sanctius. Ouid. 1. Metam. 16.

Aula sanctior. Martialis lib. 5.6. Vide Aula.

Consilium sanctissimum grauissimumq;. Cic. in Catil. 6.

Concilium sanctum patrum. Horat. 4. Carm. ode 5.1.

Di sancti. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.9.

Fides induciarum sancta. Liu. 8. ab Vrbe, 187.

Fidem sanctam uiolare. Catul. de Lesbia, 71.1.

Flumen sanctum. Virg. 8. Aeneid. 15.

Fons sanctus. Cic. 5. Tusc. 52, Ex hoc igitur Platonis quasi quodam sancto, augustoq; fonte nostra omnis manabit oratio.

Ius sanctum atq; integrum. Cic. pro Rosc. Amerino, 64.

Leges sanctæ. Horat. 2. Serm. Satyr. 1.17.

Memoria sancta. Tacit. lib. 10.

Numina sancta Palladis. Virg. 3. Aeneid. 109.

Officium sanctum & solenne. Cic. pro Quintio, 13.

Ornatus sanctus. Quintil. lib. 8. cap. 3, Hic ornatus uirilis, fortis & sanctus sit: nec effœminatam leuitatem, nec fuco eminentem colorem amet.

Præmia uirtutis sancta & casta esse oportet. Cic. 2. de Leg. 207.

Pietas sancta. Senec. Octauia, 4.13.

Sententia sancta. Lucret. lib. 3.75.

Firmissima & sanctissima testimonia. Cicero pro Rosc. Comœdo, 26.

Vates sanctissima. Virg. 6. Aeneid. 13.

Vir sanctissimus. Plancus ad Cic. lib. 10.21.6. Plin. epist. 9. lib. 2, Nam pater eius Erucius clarus uir, sanctus, antiquus, disertus. Ad mores perfectissimos, uitæq; integritatem refertur hîc Sanctus.

Sanctum: id est, silendum. Liu. lib. 3. bell. Pun. Et siquid unquã arcani sanctiue in curia fuerit.

¶Sanctè, Aduerbiũ (ὁσίως) Augustè. Cic. pro Fonteio, 18, Cum his uos testibus uestram religionẽ coniungetis? ab his quicquam sanctè aut moderatè dictum putabitis?

Piè sanctèq; deum colere. Cic. 1. de Nat. deor. 77.

Augustè sanctèq; consecrare aliquem. Cic. 2. de Nat. deor. 89.

Sanctè; Firmiter. Terent. Hecyra, 2.2.26, Sanctè adiurat.

Non posse apud uos Pamphilo se absente perdurare. Cic. ad Licinium, lib. 5.8.13, Meq; ea quæ tibi promitto ac recipio, sanctissimè esse obseruaturum, diligentissimeq; esse facturum.

Idem ad Sulpitium, lib. 13. 20.1, Quam ego necessitudinem sanctè colendam puto.

Id mihi est sanctius & antiquius. Cic. Attico, lib. 12.241.18.

¶Sanctor, Verbale (κυρωτὴς) Qui aliquid sancit. Tacitus lib. 3, Sed præcipuus Seruius Tullius sanctor legum fuit.

¶Sanctio, sanctionis (κύρωσις) Lex cũ terrore pœnæ. Cic. pro Cornelio Balbo, 15, Primum enim sacrosanctum nihil esse potest, nisi quod populus, plebsue sanxisset. Deinde sanctiones sacrandæ sunt, aut genere ipso, aut obtestatione & consecratione legis aut pœnæ, quum caput eius qui contrà facit, consecratur. Idem 6. Verr. 131, nisi uehementius homini minatus essem, nisi legum sanctionem, pœnamq; recitassem, tabularũ mihi potestas facta non esset.

Fœderis sanctio. Cic. pro Corn. Balbo, 29.

¶Sanctitas, pen. corr. sanctitatis (ὁσία, ἁγιότης, ὁσιότης) Est (ut ait Cic. 1. de Nat. deor. 160) scientia colendorum deorum. Idem Post reditum in Senatu, 31, Mecum libertas, mecum etiam frugum ubertas, mecum deorum & hominũ sanctitates omnes & religiones affuerũt. Sic pro Cælio, Si matrem familiâs, secus quàm matronarum sanctitas postulat, nominamus. Item 3. Philipp. 134, Quod in iuuentute habemus illustrius exemplum ueteris sanctitatis?

Constituere sanctitatem in aliquo. Vide Constituo.

¶Sanctimonia, sanctimoniæ (ἁγιασμὸς) Idem. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 22, Quæ mihi uidentur ex hominum uita ad deorum religionem & sanctimoniam demigrasse. Idem pro Quintio, 32, Quid mihi inquit, cum ista summa sanctimonia ac diligentia.

Habere domum clausam pudori & sanctimoniæ. Cicero pro Quintio, 63.

Nuptiarum sanctimonia. Author ad Herennium, lib. 4.199.

¶Sanctimoniades appellant Imperatores uirgines Deo deuotas, dicatas & consecratas. rubr. de rapt. uirg. & l. unic. ad finem. lib. 9. C. tit. 13. Vt hæc tantummodò lex (inquit Princeps) in hoc capite pro omnibus sufficiat, quam de sanctimonialibus & uirginibus & uiduis locum habere sancimus.

¶Sanctitudo, pen. prod. (ἁγίασις) Idem, sed antiquius. Accius Tereo, Alia hîc sanctitudo est, aliud & nomen & numen Iouis. Idem Phœnissis, Delubra cæli tu maris sanctitudines. Cic. lib. 4. de Rep. 18, Eosdem terminos hominum curæ, atq; uitæ, sic pontificio iure sanctitudo sepulturæ. Nonius.

¶Sanctuarium, sanctuarij (ἁγιαστήριον) Sacer locus, templum, sacrarium.

Sanctuariũ, siue sanctuaria Mithridatis appellauit Plinius quæ alio loco arcana, lib. 23. cap. 8.7, In sanctuarijs Mithridatis maximi regis deuicti, Cn. Pompeius inuenit in peculiari cõmentario ipsius manu compositionem antidoti.

Sanctuarium non solum locum sacrum, aut sacrosanctum significat: sed etiam tabulas aut librum in quo sancta referuntur, rescribuntur, subnotantur. Hinc Sanctuarium principis dixit Siculus Flaccus, pro libris atq; commentarijs, in quos agrorum formæ referebantur: aut, quod magis est, locum ipsum & tabularium in quo huiusmodi libri repositi adseruabantur, significare notauimus. Sic Flac. in libro de Conditionibus agrorum. Quod si quis contradicat, Sanctuarium Cæsaris respici solet. Omnium enim agrorum & diuisorum, & adsignatorum formas, sed & diuisionem commentarius & principatus in sanctuario habet. Qualescunq; enim formæ fuerint, si ambigatur de eorum fide, ad sanctuarium principis reuertendum erit.

Sancus] unus ex ijs Dijs, quos in 16. cælorum ordinibus Martianus his uerbis enumerat: Ex duodecima (inquit) Sancus tantummodò aduocatur. Refert Syntagmate 1. lib. Histor. deor. Lilius Geraldus.

Digitized by Google

Sandalides] penult.cor. (σανδαλίδες) Palmæ genus, à similitudine sandalij dictum. Plinius libro 13. cap. 4. de palmit. Quarta, inquit, authoritas, sandalidum, à similitudine appellatarum.

Sandalion] Insula in mari Ionico, authore Plinio, lib. 5. capite 31.

Sandaliotis] σανδαλιῶτις, Sardinia insula denominata est ab effigie sandalij, hoc est, soleæ, quam nonnulli Ichnusa uocant, à similitudine uestigij, quod Græcè ἴχνος dicitur.

Sandalium] sandalij (σανδάλιον, βλαύτα) Calceamenti genus. Græci σανδάλιον, calceum uocant. Terentius Eunuch. 5.8.4,

Vtinam tibi commitigari uideam sandalio caput.

Sandalium, Farris Gallici genus. Plin lib.18. cap.7.13, Galliæ quoque suum genus farris dedere: quod illi Brance uocant, apud nos sandalium nitidissimi grani.

¶Sandaligerulus, pen.corr. Adiectiuũ (σανδαλιοφόρος) Qui sandalio utitur. Plautus Trinum. 5.2.2.

¶Sandalarius, σανδαλάριος, Apollo dictus est à uico, cuius meminit Gellius libro 17, In sandalario forte apud librarios fuimus.

Sandanus] Vir fuit quidam Lydo, qui frustra Crœso suadere conatus est, ne bellum Persis inferret. Herodotus lib. 1, & 2. Sardanis à quibusdam appellatur.

Sandapila] sandapilæ. pen.corr. (φορετρον) genus feretri, unde Sandapilarij. Mart. lib. 2.80. Idem lib. 8.75,

Permutatur onus, stipataq; tollitur altè
Grandis in angusta sarcina sandapila.

Fabri sandapilarum. Iuuenalis Satyr. 8.18.

¶Sandapilarij erant uespillones, aut ex eorũ grege, quos uulturios seu codonophoros, id est tintinabula gestātes, siue anteambulones, ferales præcones, appellarūt. Budæus in notis ad Pandect.

Sandaracha] Herbæ nomen apibus gratissimæ, quam alio nomine Cerinthum appellant. Plin. lib. 11. cap. 7.

Sandaracha] sandarachæ (σανδαράχη) Festus, Sandaracam scribit & Sandaracinus. Plinus libro 34. cap. 18.11, Sandarachæ quoq; propemodum dicta natura est. Inuenitur autem & in aurarijs, & in argẽtarijs metallis, melior quo magis russa, quoq; magis uirus redolens, ac pura, friabilisq;. Valet purgare, sistere, excalefacere, perfodere. Idem lib. 35. cap. 6, Color esse debet flammeus. Vitruuius architecturæ lib. 7, Cerussa uerò quum in fornace coquitur, mutato colore ad ignem incendij sandaracha fit. Id autem incendio facto ex casu didicerūt homines: & ea meliorem usum præstat, quàm quæ de metallis per se nata foditur. Hinc conijcere licet duplicem esse sandaracham, metallicā & fictitiā.

¶Sandarachinus, Adiectiuũ (σανδαράχινος) Color sandarachinus. Næuius, Merula sandarachino ore. Festus.

¶Sandarachatus, pen.prod. Aliud adiectiuum (σανδαραχωτός) Cui sandaracha admista est. Plinius libro 35. capite 15.4, Item lendes tollit in palpebris æris, aceto sandaracato admisto.

Sandaracurgium] mons est concauus in Ponto, de quo sic scribit Strabo lib. 12, Sandaracurgium mons est concauus, propter metallorum effossionem: huic operatores maximis cuniculis subeunt. Solebant olim publicè operari, & fossorib. utebantur seruis, et aliquo maleficio redēptis. Nam præter operandi laborem, qui maximus est, dicūt aërem ex metallis lethiferum esse atq; intolerabilem, propter odoris grauitatem è glebis prodeuntem. Vnde corpora citò ibi mori, sæpe metallorū effoßionē deficere, propter operariorum incommoditatē, qui cum plures sint quàm ducenti, continuè & morbis & labe absumuntur. Hæc ille.

Sandastros] σανδαστρος, Gemma quæ & sandaser & sandaserion falsò nominatur, de qua Plin. lib. 37. cap. 7.9.

Sandix] sandicis, pen.prod. masc.gen. (σάνδυξ) Herba est delicatæ olfacturæ, breui caule, & in alijs fœniculo similis. Virg. 4. eclog. 10,

Sponte sua sandix pascentes uestiet agnos. Quem locum tamē quidam interpretantur pro colore, inter quos est Virgilius Marcellus.

Sandix, Genus coloris, authore Plinio, libro 35. cap. 6, Sandaracha (inquit) si torreatur, æqua parte rubricæ admista, sandicem facit.

Amictus sandicis. Propert. lib. 2. eleg. 26.9.

Sandobanes] fluuius est Albaniæ, qui in Caspium mare erumpit. Strabo lib. 11.

Sandracora] locus Cappadociæ. Strabo lib. 14.

Sanè] ἦ, ὄντι, Aduerbium, quandoq; (inquit Valla) affirmatiuè ponitur, pro Certè: ut, Ita sanè. Cic. ad Lentulum, lib. 1.9.23, Sanè molestè Pompeium id ferre constabat.

Sanè, pro quidem. Cic. in Verrem, sanè homini præter opinionem improuiso incidit.

Herennius tribulis tuus sanè homo nequam. Cicero Attico, libro 1.14.7.

Sanè, Permißiua particula, quando aliquid aduersario tribuimus: ut, Sit, sanè, ut uis. Cicero, Quid enim habet commodi, quid nō potius laboris? sed habeat sanè. Quintilianus, Tulerit sanè filius noster meritò pœnas, dederit spiritū supplicio. Hoc est, Esto tulerit, fac tulerit.

Sanè, pro Valde aliquando ponitur: quando qui sani sunt, ijdem & ualidi, ut ait Donatus. Cic. de Senect. 4, Rem haud sanè Scipio & Læli, difficilem. Liuius.

Non sanè, pro Non admodum. Cic. 3. Tusc. 38, Mediocritatem uel perturbationum uel morborum mihi nō sanè probant. Id est, Non ualde eos probo. Idem 2. de Finib. 72, Post enim Chrysippum non sanè est disputatum. Budæus.

Sanè bene, pro Bene quidem. Cic pro Quintio, 7, Erat ei pecuaria res ampla, & rustica, sanè bene culta & fructuosa.

Sanè autem uellem obsequi uoluntati tuæ. Cicero Appio, libro 3.5.13.

Et sanè, Affirmatiuum est. Quintil. lib. 1. cap. 2, Et sanè concipiat quiuis uel declamantis habitum, uel orantis uocem, incessum, pronuntiatione, illum deniq; animi & corporis motum, nonne, &c.

Sanè quàm. Brutus ad Ciceronem, libro 11.13.8, Sanè quàm sum gauisus.

Nam quod de Pomponio Caninius, sanè quàm refrixit. Cicero Qu. fratri, lib. 2.10.6.

Sanè quidem, Permittentis. Terent. And. 1.2.24,

Nempe ergo apertè uis, quæ restant, me loqui? D. sanè quidem. Cic. 2. de Legib. 14. Sanè quidem hercle, & est ista rectè dicendi ratio.

Sanè quòd tibi nunc uir uideatur esse, hic nebulo magnus est, Ne metuas. Terent. Eunuch. 4.7.15.

Ne sit sanè. Cic. 4. Academ. 148.

Non sanè Cicero in Partit. 9, Sempérne igitur ordinem collocandi, quem uolumus, tenere possumus? C. P. Non sanè.

Sanè si placet. Cic. in Partit. 2, Si ego te uicißim eisdem de rebus Latinè interrogem? C. P. Sanè si placet.

Sanè tamen, In principio sententiæ. Quintil. in Mathematico, Sanè tamen claritas patriæ priuatos uicerit metus.

PH. Sanè quia uerò hæ mihi patent semper fores. Ironicon est.

Sanè quia uerò. Terent. Eunuch. 1.2.9,

——Quid taces?

Sanè, in principio sententiæ. Cic. 2. de Nat. deor. 64, Sanè restat, ut

stus, ut qualis eorum natura sit, consideremus. Budaeus. Vetus exemplar non habet, sanè.

Sanè, pro Satis. *Cic. Sopater, cum hoc illi improuisum accidisset, commotus est sanè. Sic apud eundem saepe. Budaeus.*

Sanè, Multum. *Terent. Andr. 1.4.2.*

Sanè pol. ista temulenta est mulier et temeraria. Donatus.

Non ita sanè uetus. *Cic. de clar. Orat. 20.*

Rectè sanè. *Terent. Adelph. 4.2.48,*

Vbi potetis uos. D. rectè sanè. Vbi Donatus, Rectè sanè, hic ironia est, non approbatio.

Sanesco] *Vide* Sanus.

Sanga] *σάγγα. Plinio lib. 4. cap. 20. fluuius Cantabrorum in Hispania citeriori. Est etiam serui nomen. Terent. in Eunucho.*

Sangaris] *pen. corr. (σαγγάριος) fluuius Gallograeciae, qui per Phrygiā defluens, tandem in Propontidē influit, ut scribit Seruius. Alio nomine dicitur Coralius: uulgò Zegari.*

¶ Sangarius, *puer, Ganymedes. Stat. 3. Sylu. 4.9.*

Sangarium] *Fluuius est Lycaoniae, apud Pliniū lib. 5. cap. ultimo. Oritur in Phrygia. Idem author lib. 6. cap. 1.*

Sangarius] *Amnis Phrygiae, secus quam erāt antiqua Phrygum domicilia, ut Midae, & prius Gordij. Strabo lib. 12.*

Sangenon] *Gemma ex Opalorum genere. Plin. lib. 37. cap. 6, Sunt & qui priuatum genus eius faciunt, Sangenonq; ab Indis uocari dicunt. Traduntur uerò nasci & in Aegypto & in Arabia, & uilissimi in Ponto. Itē in Gallatia ac Tharso & Cypro.*

Sanguis] *Masc. ge. (αἷμα) quod & sanguen, neut. gen. dixerunt ueteres: unde sanguinis facit in genitiuo, pen. corr. Humor est in uenis contentus. Cic. 3. de Oratore, 121,*

Quae nemo est tam firmo ingenio, & tanta confidentia,
Quin refugiat timido sanguine, atq; exalbescat metu.

Ex poeta. Lucret. lib. 1. 171, —atq; minutus
Visceribus uiscus gigni, sanguenq; creari.

Amor sanguinis asper. *Silius lib. 1. 30.*

Dulcedine sanguinis asper lupus. *Ouid. 11. Metam. 81.*

Detractio sanguinis, & Sanguinis missio, *Celso lib. 2. cap. 8. Quintil. lib. 2. cap. 10. 4.*

Sanguis aerarij, *per translationem: pro Substantia quae in aerario continetur. Cic. 5. Verr. 70, Quae quum de pop. Rom. uictu, de uectigalium neruis, de sanguine detraxisset aerarij, Tertiae mimae condonauit.*

Plenus sanguinis homo, Sanguinis effusionē appetens, sanguine coinquinatus. *Plaut. Bacchid. 2.45.*

Ater sanguis. *Vide* Ater *adiectiuum.*

Captiuus sanguis. *Vide* Captiuus, *in* Capio.

Conglobatus sanguis. *Vide* Conglobo.

Crassus sanguis. *Vide* Crassus.

Corruptus sanguis. *Claud. 2. in Eutropium, 4.*

Fluens sanguis per nares. *Plin. lib. 26. cap. 13. 4.*

Generosus sanguis. *Ouid. 13. Metam. 92.*

Iuuenilis sanguis. *Ouid. 7. Metam. 67.*

Integer sanguis. *Vide* Integer.

Largus sanguis. *Claudianus 8. Paneg. 61.*

Niger sanguis. *Ouid. 12. Metam. 66.*

Rapidus sanguis. *Claud. 6. Paneg. 20.*

Rutilus sanguis. *Lucan. lib. 1. 122.*

Tetri sanguinis profluuium. *Lucret. lib. 6. 243.*

Venalis sanguis. *Valer. 6. Argon. 112.*

Vitiosus sanguis, & Verus, *opponuntur. Cicero de claris Orator. 155.*

Vitiosus sanguis. *Cels. lib. 2. cap. 10, Nam si is crassus & niger est, uitiosus est (sub. sanguis) ideoq; utiliter effunditur.*

Rigens sanguis astringit sicca uulnera. *Lucan. lib. 4. 60.*

Claudere sanguinem. *Vide* Claudo.

Pingui sanguine concreti crines. *Valer. 3. Argon. 58.*

Concutitur sanguis. *Lucret. lib. 3. 51.*

Detractus sanguis uenis. *Lucret. lib. 3. 90.*

Sanguis per uenas in omne corpus diffunditur. *Cic. 2. de Natura deorum, 208.*

Poenas dare sanguine. *Virg. 2. Aeneid. 74.*

Dandus inuidiae est sanguis, *nihil ne ego quidem moror quominus Decemuiratu abeam. Liuius.*

Alternum dare sanguinem, *dicuntur qui se inuicem uulnerant. Senec. Thyeste, 4.1,*

Quis uos exagitat furor,
Alternum dare sanguinem,
Et sceptrum scelere aggredi?

Duratur sanguis: *hoc est, Concrescit. Quintil. Declamat. 2.*

Egestus sanguis per immensos fletus. *Ouid. 10. Metam. 28.*

Emicat sanguis. *Lucret. lib. 4. 212.*

Corruptus sanguis expletis naribus ibat. *Lucret. lib. 6. 242.*

Ne iudicio iniquo exorbeatur sanguis tuus. *Cic. 1. de Ora. 114.*

Flumen sanguinis expirans de pectore. *Lucret. lib. 2. 72.*

Fuso per uenas sanguine extinguitur. *Tacit. lib. 20. De caede Calphurnij Galeriani.*

Facere sanguinem. *Liu. 2. ab Vrbe, 130.*

Feruescit sanguis. *Persius Satyr. 3. 12.*

Fundere sanguinem de rege: *hoc est, Ob regē. Curtius lib. 10.*

Gelidus sanguis hebet tardante senecta. *Virg. 5. Aeneid. 80.*

Inficere aequor sanguine. *Horat. 3. Carm. ode 6.7.*

Inficere riuos rubro sanguine. *Horat. 3. Carm. ode 13.2.*

Luere quippiam sanguine. *Vide* Luo.

Madens uestis sanguine. *Vide* Madeo.

Multo sanguine manat cicatrix. *Senec. Troade, 3.11.*

Lethifero sanguine miscetur orbis. *Ouid. 1. Fast. 25.*

Mittere sanguinem. *Vide* Mitto.

Missus sanguis è corpore. *Lucret. lib. 2. 39.*

Mittere sanguinem *dicuntur oratores, quum aduersariorū argumenta ita soluunt, ut causa ipsa stare non possit. Vnde Quintil. lib. 8. cap. 6, Illa agendis causis iam detrita, Pedem conferre, & Iugulum petere, & Sanguinem mittere, inde sunt: nec tamen offendunt.*

Mittere sanguinem in brachijs. *Cels. lib. 2. cap. 10.*

Ex brachio sanguinem mittere. *Cels. lib. 2. cap. 10. id est, Venā secare in brachio.*

Frigidus obstiterit circū praecordia sanguis. *Virg. 2. Geor. 97.*

Perfusus sanguine. *Quintil. lib. 6. cap. 1. 24.*

Calido sanguine persolues poenas mihi. *Virg. 9. Aeneid. 85.*

Poenas cum sanguine poscere. *Virg. 2. Aeneid. 15.*

Redditus sanguis per os. *Plin. lib. 26. cap. 13. 3.*

Occupare & cohibere sanguinem. *Cels. lib. 8. cap. 4.*

Sanguis reliquit corpus. *Ouid. 3. Metam. 8.*

Saliens uena sanguine. *Virg. 3. Georg. 92.*

Ferrum satiare sanguine. *Ouid. 5. Fast. 115.*

Sitire sanguinem. *Seneca Troade, 10.20.*

Spumans sanguine Tybris. *Virg. 6. Aeneid. 18.*

Scelerato ex sanguine sumit poenam. *Virg. 12. Aeneid. 199.*

In corpus uocatus sanguis. *Ouid. 2. Metam. 47.*

Globos sanguinis uomens. *Ouid. 12. Metam. 48.*

Riuos sanguinis uomens. *Virg. 11. Aeneid. 134.*

Sanguis, *pro Vigore & ui. Cic. ad Atticum, lib. 4. 85. 13, Amissimus, mi Pomponi, omnem succum & sanguinem, sed etiā colorem & speciem pristinam ciuitatis: nulla est Resp. quae delectet, in qua acquiescam.*

Sanguis, *Progenies. Virg. 1. Aeneid. 5,*

—Troiano à sanguine duci Audierat.

Autor sanguinis. *Virg. 7. Aeneid. 10.*

Degener

Digitized by Google

Degener sanguinis. Stat. 9. Tebaid. 124.
Claro sanguine genitus. Senec. Octauia, 4. 6.
Obscuri sanguinis deformes ortus. Stat. 5. Sylu. 3. 24.
Alto à sanguine genus. Virg. 4. Aeneid. 46.
Hortemur fari quo sanguine cretus. Virg. 2. Aeneid. 15.
Sanguis regius. Horat. 3. Carm. ode 27. 13.
Aureus sanguis, Proles aurea sub Saturno. Stat. 3. Theb. 112.
Paternus & maternus sanguis. Cic. pro Rosc. Amerino, 40.
Cognatio sanguinis Transalpini. Cic. Post red. in Senatu, 13.
Chari sanguinis uincula, Consanguinitas. Propertius libro 1. elegia 14. 4.
Gradu sanguinis propior. Ouid. epist. 3. 6.
Nomina sanguinis, Nomina affinitatis uel consanguinitatis: ut pater, frater, soror, &c. Ouidius 9. Metam. 94. de Byblide quæ fratrem amabat,

Iam dominum appellat, iam nomina sanguinis odit,
Byblida iam mauult, quàm se uocet ille sororem.

Cognatus sanguis. Virg. 12. Aeneid. 6.
Consors sanguis. Ouid. 8. Metam. 80.

——calidumq; prioris
Cæde recalfecit consorti sanguine telum. id est, Occidit etiam fratrem eius.

Attingere aliquem sanguine. Vide Attingo.
Cohærere sanguine alicui: pro, Affinē esse. Quint. lib. 8. cap. 3.
Coniungi sanguine alicui, Idem. Cic. 2. de Inuent. 170.
¶ Sanguineus, Adiectiuum, (αἱματικός) Ad corpus aliquando refertur, & Plenum sanguine significat. Aliquando ad animū, pro crudeli, cruentoq;. Apuleius, Immani ab sanguinea uoce perterruit.
Oculorum acies sanguinea. Vide Acies.
Bellum sanguineum. Stat. 5. Thebaid. 1.
Cædes sanguinea. Ouid. 13. Metam. 17.
Caput sanguineum. Ouid. 3. Trist. eleg. 9. 6.
Color sanguineus. Plin. lib. 14. cap. 3. 2.
Guttæ sanguineæ. Ouid. 2. Metam. 72.
Imber sanguineus. Cic. 2. de Diuinatione, 89.
Mora sanguinea. Virg. 6. eclog. 5.
Pulmo sanguineus. Plin. lib. 11. cap. 37. 75.
Rixæ sanguineæ. Horat. 1. Carm. ode 27. 1.
Virga sanguinea, cuius cortex ad sanguinis similitudinem rubet. Plin. lib. 24. cap. 10. 1.
¶ Sanguiculus, sanguiculi, pen. corr. (αἱμάτιον) Sanguis hœdi siue suis, in cibum formatus. Plin. lib. 28. cap. 14. 7, Vtuntur ad utrunq; uitium & coagulo hœdi in uino myrtite, magnitudine fabæ poto: & sanguine eiusdem in cibum formato, quem sanguiculum uocant.
¶ Sanguinolentus, Adiectiuum (αἱματώδης) Plenus sanguinis, & sanguine cōspersus. Varro de uita pop. Rom. Magistratus grauatim seditionibus sanguinolētis urbē perturbauere. Author ad Heren. lib. 4. 211, Sanguinolenta palma.
Color sanguinolentus. Ouid. 1. Amor. eleg. 12. 3.
Litera sanguinolenta. Quæ exitio fit alicui. Ouid. in Ibin, 1.
Pectora sanguinolenta. Ouid. epist. 3. 10.
¶ Sanguilentus, aliud Adiectiuū, à genitiuo sanguis, Idem. Scribon. Largus, Etiamsi sanguilentam urinam faciant. Idem, Oculi sanguilenti conspiciuntur. Semperque ita usurpat hic author.
¶ Sanguinarius, Aliud adiectiuum (φιλαίματος) Sæuus, crudelis. Cic. Itaq; graue illam ac sanguinariā uocem audiuimus. Sic sanguinarius homo, Qui gaudet humano sanguine.
Iuuentus sanguinaria. Cic. Attico, lib. 2. 22. 4.
Nuncius sæuus, sanguinarius. Plin. lib. 19. cap. 4. 1.
Sententia sanguinaria. Plin. epist. 87. b, De huius nequitia, sanguinarijsq; sententijs in commune omnes super cœnam loquebantur: id est, ijs quos morti adiudicauerat.
Herba sanguinaria dicta est, cuius succus infusus naribus, supprimit sanguinem. Colum. lib. 7. cap. 5. 15, Est etiam grauis pernicies herbæ sanguinariæ, quam si pasta est ouis, toto uentre distenditur, contrahiturq;, & spumam quandam tenuem tetri odoris expuit.
¶ Sanguinalis, & hoc sanguinale, pen. prod. (πολύγονον) ut, sanguinalis herba, eadem quæ Sanguinaria. Colum. lib. 6. capite 12.
¶ Sanguino, sanguinas, pen. corr. (αἱμοῤῥέω) sanguinare, Sanguine manare. Quintil. in Declamat. 10, Tum repetitis sanguinauere planctibus iam conualescentes lacerti. Ibidem, non procul à fine, Quando non liuidum pectus & sanguinantes uidit lacertos?
Eloquentia lucrosa & sanguinans. Tacit. in Dialogo de Oratoribus. Plin. lib. 30. cap. 9. 3, Si pedes sanguinent.
¶ Sanguisuga, sanguisugæ, pen. prod. (βδέλλα) Vermis in aqua degens, & hirudo dicitur. Plin. lib. 32. cap. 7. 9, Idem præstare sanguisugarū cinis ex aceto illitus putatur. Idem libro 8. cap. 10. 3.
Sangus] Deus Sabinorum: ex quo & Sangi dicti sunt. Sanagi sacellum urbis regione septima statuit. P. Vict. Cælius lib. 2. capite 3.
Sanicula] Herba, quam nos ozeille ou aigrette appellamus, à Matthiolo describitur in Dioscoridis lib. 4. cap. 9.
Sanies] saniei, fœm. gen. (βρότος, ἰχώρ) Celsus libro 5, Sanguis omnibus notus est. Sanies est tenuior hoc, uariè crassa, & glutinosa, & colorata. Pus crassissimum albissimumq;, glutinosius et sanguine et sanie. Exit autem sanguis ex uulnere recenti, aut iam sanescente: sanies est inter utrunque tempus. Pus ex ulcere iam ad sanitatem spectante. Virgilius 8. Aeneid. 96,

——& sanie, taboq; fluētes. Cic. in Pisonem, 34, Saxa spargens tabo, sanie, sanguine atro.

Putris sanies. Stat. 12. Thebaid. 114.
Sanguis eiectat saniem per ora. Lucan. lib. 3. 131.
Emittere saniem coniecto ferro. Ouid. 7. Metam. 68.
Eructare saniem. Virg. 3. Aeneid. 27.
Tabificam expirant saniem. Silius lib. 6. 56.
Serpentium sanies. Senec. Medea, 9. 13.
Vomunt saniem serpentes. Ouid. 4. Metam. 99.
Sanies pro infectura. Plin. lib. 9. cap. 38. 2, Rursusq; mergitur carminata, donec omnem ebibat saniem.
Oleæ sanies amara, pro Fæce. Plin. lib. 15. cap. 3. 1.
¶ Saniosus, pen. prod. Adiectiuum (ἰχωρώδης) Sanie & impuro sanguine conspersus. Plin. lib. 7. cap. 15. 4, Ergo quum grauidis fluxit, inualidi, aut non uitales partus eduntur, aut saniosi, ut author est Nigidius.
Sanitas, sanitatis] Vide Sanus.
Sanna] sannæ (χλεύη, χλευασία) Solutus derisus dicitur, à narium sonitu. Iuuen. Satyr. 6. 31,

I nunc, & dubita qua sorbeat aera sanna Tullia.

Postica sanna. Persius Satyr. 1. 7.
¶ Sannas, apud Cratinum, Fatuum indicat: unde et Sanna uerbum, Latinè frequens, defluxit, etiamsi à nariū sonitu Grammatici opinentur ductum. Cæl. Rhodig.
Sannali] Populi sunt immani auricularū patularū prolixitate totum corpus tegentes: de quibus, ut suspicor, prodigiosa illa fabula ficta est, quia toto corpore pelliti & braccati erant, ut cùm hinc inde penderet pelliū prægrādes alæ, aures uiderētur. Pomponius Mela, Et Sannalos, quib. magnæ aures, & ad ambiendum corpus omne patulæ, nudis alioquin pro ueste sunt. Vulgò Satmalos legitur: sed ex uetere libro sic Turnebus restituit.

Sannaus] Lacus, de quo Plin. lib. 2. cap. 103, Lacus Sannaus in Asia circumnascente absynthio inficitur.

Sannio] sannionis (χλευαστής) Qui soluto risu, & contortis corporis totius partibus immoderatam quandam alios deridendi formam effingit, & aliorum mores inepto quodam gestu per contemptũ exprimit, ut stultus propemodũ uideatur, ac ridiculus. Cic. lib. 2. de Orat. 139, Quid enim potest esse tam ridiculum, quàm sannio est? sed ore, uultu, imitandis moribus, uoce denique; corpore ridetur ipso. Idem ad Papyrium, lib. 9. 16. 26, Salis enim satis est, sanniorum parum.

¶ Sanniones, dicuntur à sannijs, qui sunt in dictis fatui, & in motibus, et in scenis, quos μωροὺς uocãt Græci, inquit Nonius.

Sannyrion] cognomine Canabus, poeta quidam fuit, quem cõmemorat Cæl. Rhodig. lib. 8. Lect. antiq. cap. ultimo.

Sano, sanas] Vide Sanus.

Sanqualis] huius sanqualis, pen. corr. f. g. Plin. lib. 10. cap. 7, Sanqualem autem atq; immussulum, augures Romani in magna quæstione habent: Immussulũ aliqui uulturis pullũ arbitrantur esse, & sanqualem oßifragæ. Massurius sanqualem oßifragam dicit esse: Immussulum autem pullum aquilæ prius quàm albicet cauda.

Sansucus] sansuci, pen. prod. fœ. gen. (σάμψυχον) Herba, amaracus aliàs dicitur, & sampsucus, & samsucus. Plin. lib. 13. cap. 1. 8, Optimum hoc in Cypro & Mitylenis, ubi plurima samsucus. Vide Sampsucus.

¶ Sansucinus, siue Sampsucinus, pen. corr. Adiectiuum (σαμψύχινος) Quod factum est ex sansuco: ut, Sansucinum oleum. Plin. lib. 13. cap. 1.

Santalum] pen. corr. (σαύταλον) quod uulgus nostrũ sandalum uocat: Græcis recentioribus, inquit Ruellius, lignum est quod India mittit. Huius tria genera apud pharmacopolas, candidum, rubrũ, luteum: quibus simul cõmistis, fit compositio uulgaris, quæ tria sandali appellatur, uel triumsandalorum, ad roborandum uentriculum, & cardiacos affectus. Quinetiam nullæ non ferè medicorum potiones hodie his santalis imbuuntur, ut gratiam à sumentibus ineant, & aliquid iucundi saporis habeant. Ex Ruellij commentarijs.

Santerna] santernæ (χρυσόκολλα) Plinius lib. 33. cap. 5. 6, Chrysocollam & aurifices sibi uendicant agglutinando auro, & inde omnes appellatã similiter utentes dicunt. Temperatur autem ea Cypria ærugine, & pueri impubis urina, addito nitro. Teritur Cyprio ære in Cyprijs mortarijs: santernam uocant nostri. Idem lib. 34. cap. 12. 1.

Santones] & Santoni, siue Xantones, pen. corr. & Xantonici (σαύτωνες) populi Galliæ, non longè à Tolosatium finibus: quæ ciuitas est in prouincia, ut Cæsar comment. lib. 1. 36. scribit. Lucan. lib. 1. 85,

— gaudetq; amoto Santonus hoste. Iuuen. Satyr. 8. 16,

Tempora Santonico uelas: adoperta cucullo. Martial. lib. 14. 133. Vulgò Xaintonge. Alijs Santonges: & oppidũ ipsum Saintes.

Oceani littora Santonici. Tibull. lib. 1. eleg. 7. 2.

¶ Santonica, herba (σαντωνικὸν) quam absynthium Santonicum uocat Plin. lib. 27. cap. 7. 2. à Galliæ ciuitate nomen accepit, estq; absynthij genus illud quod nobis in uulgari usu est. Colum. lib. 6. cap. 25, Potest etiam cum arida fico et eruo conteri herba santonica, & formata in offam, sicut salíuatum demitti.

¶ Santonum portus (σαντώνων λιμὴν) Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Galliæ urbs. Vulgò La Rochelle.

Santonum promontorium in Gallia, Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Vulgò Balaye. σαντώνων ἄκρον.

Sanus] Adiect. (ὑγιὴς, ὑγιεινὸς, σῶφρων, ὑγιηρὸς) Integer & incorruptus, bene habẽs. Cic. pro Sestio, 119, Non est ea medicina, quum sanæ parti corporis scalpellum adhibetur. Idem pro Sestio, 84, Qui integri sunt, & sani.

Medicamento sanum fieri. Cic. 3. Offic. 124.

Sanum facere aliquem. Cic. 2. Philipp. 101.

Fieri sanum ex morbo. Cato cap. 157. 8.

Nec quisquã ex illo uulnere sanus abit. Proper. lib. 2. eleg. 13. 3.

Sanus, ad animum translatum. Terent. Eunuch. 3. 5. 8,

Quid mihi quæram: sanus sim, an' ne insaniam? Idem Heaut. 4. 3. 29,

Satin' sanus es, aut sobrius? Sic Cicero 2. de Diuin. 141, Sanus homo.

Pro sano aliquid facere. Cæsar 5. bel. Gall. 29.

Homo sanus, cui opponitur Furiosus. Cic. 4. Acad. 154.

Malè sanus: id est, Insaniens. Cic. Attic. lib. 9. 188. 7.

Mentis sanus. Plaut. Trinum. 8. 43.

Mens bene sana. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 9.

Homo sanæ mentis. Cic. 2. de Nat. deor. 63.

Mentis sanæ uix compos. Ouid. 8. Metam. 8.

Mente sana scribere. Cic. Attic. lib. 9. 175. 4.

Sana ac salua Respub. Cic. Cornificio, lib. 12. 23. 6.

Sanior. Horat. Serm. Satyr. 3. 49,

— qui sanior, ac si

Illud idem in rapidum flumen, iaceretue cloacam.

Saniores oratores. Cic. de claris Orat. 25.

¶ Sanè, Aduerbium (ὑγιηρῶς.)

¶ Sanius, Aduerbium comparandi. Horat. 2. Carm. ode 7.

¶ Saniter, Aduerbium priscum, authore Nonio. Afran. Megalensibus,

Adesto, assentio te non amare me, at adorare saniter.

Sanitas] dea, cuius tessara seu symbolum ab Alexandro illo magno tribunis datum legitur, ut eorum uestibus insueretur. Lilius Syntag. 1. Historiæ Deorum.

Sanitas] pen. corr. sanitatis (ὑγεία, σωφροσύνη, ῥῶσις, ῥώμη) Quintilianus lib. 5. cap. 10, Si robur corporibus bonum est minus sanitas.

Petere sanitatem ægri. Quintil. lib. 2. cap. 17. 15.

Sanitas, pro Bono statu mentis, & animo quieto ac tranquillo. Cic. ad Cassium, lib. 12. 10. 2, Quibus tamen ad sanitatem redeunti ante cal. Septemb. potestas facta est.

Animi sanitas. Cic. 3. Tusc. 16, Ita fit ut sapientia, sanitas sit animi: insipientia autem, quasi insanitas quædam, quæ est insania eademq; dementia.

Insulsitatem & insolentiam tanquam insaniam quandam orationis odit, sanitatem autem et integritatem quasi religionẽ & uerecundiam oratoris probat. Cic. de clar. Orat. 15. 6.

Eloquentia omnem illam salubritatem Atticæ dictionis quasi sanitatem perdidit. Cic. de clar. Orat. 25.

Qui incorrupta sanitate sunt. Cic. de Opt. gen. Orat. 145.

Suum quenq; scelus de sanitate ac mente deturbat. Cicero in Pison. 136.

Reddere sanitatem ueram. Celsus lib. 8. cap. 2.

Reddita sanitas. Cels. lib. 5. cap. 20.

Alienus à sanitate. Cic. pro Sylla, 62.

¶ Sano, sanas (ὑγιόω, ἰάομαι, ἀλθαίνω) sanare, Sanum facere. Cic. 4. Tusc. 132, Citiusq; repentinus oculorum tumor sanatur, quàm diuturna lippitudo depellitur.

Corpora uix ferro quædam sanantur. Ouid. 2. de Remed. 27.

Medicina sanat dolores. Propert. lib. 2. eleg. 1. 12.

Carmine & herbis sanare. Ouid. 10. Metam. 80.

Vulnera sanare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 5.

Sanare uulnera Reipub. per trãslationẽ. Cic. 4. de Finib. 108.

Quos quidem ego, si ullo modo fieri possit, nõ tam ulcisci studeo, quàm sanare, & ipsos placare Reip. Cic. 2. in Catil. 37.

Sanare

Digitized by Google

Sanare animos & mentes consolatione. Cæsar 8. bell. Gall. 133. Idem 1. bel. Ciuil. 139.

Curas sanare. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 3.

Eleuare dolorem, minus quàm sanare. Cic. Titio, lib. 5. 16. 3, *Quæ leuare dolorem tuum posset, si minus sanare potuisset.*

Vina sanabunt malum. Propert. lib. 3. eleg. 17. 2.

Natiuum malum sanare. Cic. pro Domo sua, 9.

Aegram & libentem Rempub. sanare & confirmare. Cicero pro Milone.

Remedijs sanare. Cic. 7. Ver. 94, *Auaritiæ uulnera crudelitatis remedijs posse sanare.*

¶Sanatio, Verbale (ἴασις) Cic. 3. Tusc. 9. Idem 4. 53, *Eorum igitur malorum in una uirtute posita sanatio est.* Ibid. 96, *Hæc est propria & certa sanatio, si doceas, &c.*

¶Sanabilis, & hoc sanabile, pen. cor. (ἰάσιμος) Quod facilè sanatur. Cic. 4. Tusc. 131, *Qui aūt natura dicūtur iracūdi, aut misericordes, aut inuidi, aut tale quid, ij sunt eiusmodi constituti, quasi mala ualetudine animi, sanabiles tamen.*

Genus uulneris sanabile. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 12.

Vulnus sanabile. Ouid. 1. de Remed. amor. 21.

¶Sanesco, sanescis (ὑγιάζω) sanescere, Sanum fieri. Colum. lib. 8. cap. 7. 4, *Sed uulnera facta igne, dum sanescunt, defricare bubula urina conuenit.* Plin. lib. 17. cap. 23. 16, *Diu enim dolent talia quoq; ulcera, & difficilè sanescunt.*

Saocōdarius] Castor, qui regiam habuit ad amnem Sangarium Phrygiæ: uti author est Strabo lib. 12.

Saos] Mons Abderitarum, apud Plinium lib. 4. cap. 12, *Attollitur mōte Saoce decem M. pass. portuosissima omnium.*

Sapa] sapæ (ἕψημα, σίραιον) à Sapiditate dicitur, & est uinum coctum ad tertias. De quo Plin. lib. 23. cap. 2. 3, *Vino Cognata res sapa est, musto decocto, donec tertia pars supersit. Ex albo hoc melius.* Idem lib. 9. cap. 56. 1, de cocbleis, *Quin & saginam earum commentatus est sapa & farre, alijsq; generibus.* Var. 3. de Re rust. cap. 14. 4.

Purpurea sapa. Ouid. 4. 4. Fast. 157.

Sapæi] Populi sunt in Thracia. Plin. lib. 4. cap. 11, *Inter Eletos, Diobesos, Carbylesos, inde Brysas, Saparos.*

Saperda] saperdæ (κόλιας) Quasi sapiens & elegans. Varro Modio, *Omnes uidemur nobis esse belli, saperdæ, festiui, quum simus canopi.* Nonius.

Saperda, Genus conchæ mali saporis, & nonnunquā pro sterquilinio ponitur. Persius Satyr. 5. 14,

Et quid agam rogitas? an saperdam aduebo Ponto.

Sarpedion] altera Phryne. Cælius Rhodiginus lib. 14. cap. 15. *Scribit Apollodorus Phrynes fuisse duas: quarum alteram Clausigelota cognominarunt, Sarpedion alteram.*

Saphar] Vrbs regia Arabum, apud Plinium libro 6. capite 23.

Sapidus, Sapiens, Sapientia] Vide Sapio.

Sapinus] Gemma ex genere Iaspidum. Plin. lib. 37. cap. 9, *Dilutior ex eodem sapinos uocatur.*

Sapinus] sapini, pen. prod. f. g. (ἐλάτη) Plin. lib. 16. cap. 39. 8, *Abietis quæ pars à terra fuit, enodis est: hæc qua diximus ratione fluuiata decorticatur, atque ita sapinus uocatur: superior pars nodosa duriorq; fusterna. Et in ipsis autem arboribus robustiores Aquiloniæ partes. Et in totum deteriores ex humidis opacisq; spissiores ex apricis, & diuturnæ. Ideo Romæ infernas abies supernati præfertur.*

¶Sapineus, Adiect. (ἐλάτινος) Colum. lib. 12. cap. 5. 2, *Alij nucibus sapineis ardentibus idem efficiunt.*

Sapio] sapis, sapiui, uel sapij, sapitum, pen. prod. uel sapui, sapitum, pen. cor. (χυμίζω) sapere, Propriè pertinet ad sensum gustus: diciturq; res ipsa sapere, quæ aliquem habet saporem. Iuuen. Satyr. 11. 9,

Qui meminit calidæ sapiat quid uulua popinæ.

Iucundissimè sapit. Colum. lib. 7. cap. 8. 2.

Mare sapit. Plin. lib. 14. cap. 7. 1.

Palatus sapit. Ci. 2. de Fin. 42. hoc est, de saporib. rectè iudicat.

Sapere (φρονεῖν, σωφρονεῖν) ad animum transfertur: pro Sapiētem esse, seu rectam sententiam uel opinionem habere. Terent. Adelph. 3. 3. 32,

Istuc est sapere, non quod ante pedes modò est
Videre, sed etiam illa quæ futura sunt
Prospicere. Ibidem, 5. 3. 41,
—udeo eos sapere, intelligere, in loco
Vereri, inter se amare. Cic. ad Terēt. lib. 14. 1. 3, *Nā quid ego de Cicerone dicam? qui quum primum sapere cœpit, acerbissimos dolores miseriasq; percepit.* Martial. lib. 9. 6.

Sapit pectus illi. Plaut. Trucul. 15. 14.

Rem suam sapit. Plaut. Pseud. 7. 81,

Desiste, rectè ego meam rem sapio. hoc est, Scio quid mihi agendum sit.

Sapere sibi semitam. Cic. 1. de Diuin. 216. Ex poeta.

Sapiunt malè miseri. Plaut. Merc. 18. 8.

Sapere pleno pectore. Plaut. Epid. 5. 98.

Sapitis plus, uel satis. Plaut. Epid. 5. 78. Idem Trinum. 10. 10.

Sapere recta. Cic. ad Attic. 14. 303. 2.

Sapere ad. Plaut. Persa, 4. 27,

Sapis multum ad genium. hoc est, Nosti probè curare cuticulam, & indulgere genio.

Sapere in. Plaut. Truc. 18. 1,

Blittea et lutea est meretrix, nisi quæ sapit in uino ad rem (suam.

Intelligere & sapere. Cic. 2. Offic. 69.

Aliquid sapere. Cic. Curio, lib. 7. 29. 3.

Nihil sapere. Cic. 2. de Diuin. 122. Idem in Verrem, *Hic planè nihil sapit.*

Per se sapere. Horat. in Arte, 74.

¶Sapiēs, sapientis (σοφὸς, ἔννοος, δεξιὸς, δαίμων, ψήφινος, σώφρων) Qui sapit. Cicero 1. Offic. 26, *Vt enim quisque maximè perspicit quid in quaq; uerissimum sit, quiq; & acutissimè, & celerrimè potest uidere & explicare rationem, is prudentissimus & sapientissimus ritè haberi solet.* Idem pro Cluentio, 68, *Sapientissimū esse dicunt eum, cui quod opus sit, ipsi ueniat in mentem: proximè accedere illum, qui alterius bene inuentis obtemperet.*

Misera mors sapienti non potest accidere. Cicero 4. in Catilinam, 75.

Sapiens ad. Cic. 10. Philip. 281, *Quis aut sapientior ad coniecturam rerum futurarum?*

Ad normam alicuius sapiens. Vide Norma.

Operis sapiens. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 27.

Facere sapientem. Quint. lib. 1. cap. 10. 4.

Formare sapientem. Quint. lib. 1. cap. 10. 3.

Iudicatus sapiens. Vide Iudico.

Aetas sera & sapientior. Ouid. 1. de Arte, 13.

Consilium sapiens. Ouid. 13. Metam. 87.

Excusatio sapiens. Cic. Att. lib. 6. 160. 2.

Mores sapientes. Plaut. Rud. 27. 25.

Nutrices sapientes. Quint. lib. 1. cap. 1. 3.

Populus sapiens. Horat. 2. epist. 1. 4.

Puella sapiens. Ouid. 10. Metam. 124.

Vir bonus & sapiens. Horat. 1. epist. 7. 5.

Sapientior, & hoc sapientius. Tacit. lib. 3, *Cæteri ad sapientiora conuertere.*

¶Sapientia, sapiētiæ (σοφία) Est (ut ait Cic. 4. Tuscul. 90) rerum diuinarum & humanarum scientia, cognitióque, quæ cuiusq; rei causa sit. Idem 2. Offic. 6.

Ita sit mater omnium bonarum rerum sapiētia: à quouis amore, Græco

Digitized by Google

re, Graeco uerbo Philosophia nomen inuenit. Cicero 1. de Legib. 87.
Sapientia, hominis custos & procuratrix. Cic. 4. de Fin. 27.
Sapientia, moderatrix omnium rerum. Cic. 1. de Inuent. 8.
Princepsq; omnium uirtutum est illa sapientia, quam σοφίαν Graeci uocant. Cic. 1. Offic. 214.
Doctores sapientiae, pro Philosophis. Tacit. lib. 14.
Praecepta sapientiae. Quint. lib. 1. cap. 4. 4.
Professores sapientiae. Quintilianus in Prooem. libro 1. 12. de Philosophis.
Sapientia custodiendae ciuitatis. Cic. 2. de Orat. 84.
Studia sapientiae. Tacit. lib. 14.
Coelestis sapientia. Horat. 1. epist. 3. 6.
Compositissima sapientia. Vide Compono.
Consummata sapientia. Vide Consummo.
Erudita sapientia. Cic. 13. Philip. 346.
Fracta sapientia cadet. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 3.
Inops dicendi sapientia. Vide Inops.
Insaniens sapientia Epicureorum. Horat. 1. Carm. ode 34. 1.
Par sapientia. Vide Par.
Peruersa sapientia Tuberonis. Cic. pro Murena, 69.
Compilare sapientiam alicuius. Vide Compilo.
Perdere sapientiam. Vide Perdo.
¶ Sapientipotens, pen. corr. (σοφοκράτωρ) Cic. 2. de Diuin. 174. Postremò quanquam semper fuit, ut apud Ennium est, stolidum genus Aeacidarum, bellipotentes sunt magis quàm sapienti potentes: tamen hanc amphiboliam uersus intelligere potuisset.
¶ Sapienter, Aduerb. (σοφῶς) Plaut. Menaech. 22. 2.
Vitam sapienter instituere. Terent. Andr. 1. 1. 40.
Fallaciter, & Sapienter, contraria. Cic. pro Domo sua, 61, Quia ius à maioribus nostris, qui non fictè & fallaciter populares, sed uerè & sapienter fuerunt, ita comparatum est, &c.
Agendum sapienter. Ouid. 13. Metam. 76.
Amare sapienter. Ouid. epist. 20. 12.
Facere sapienter. Cic. pro Rosc. Amer. 42. Et 7. Verr. 128.
Sapienter & fortiter aliquid facere. Cic. Lent. lib. 1. 7. 16.
Monere sapienter. Cic. 3. de Fin. 114.
Vti ratione sapienter. Quintil. lib. 2. cap. 5. 10.
Sapientius, Comparatiuum. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 2, Nemo est qui tibi suadere sapientius possit teipso.
¶ Sapor, saporis, à Sapio (χυλός, χυμός) Qualitas illa quae lingua siue gustatu deprehenditur. Interdum etiam ipse sensus quo aliquid sapimus, & gustu quale sit dignoscimus. Plin. lib. 15. cap. 27. 1, Interim quae sunt communia & pomis omnibusq; succis saporum genera, XIII. reperiuntur: dulcis, suauis, pinguis, amarus, austerus, acer, acutus, acerbus, acidus, salsus, &c. Cic. 3. de Fin. 53. Vt enim mel, etsi dulcissimum est, suo tamē proprio genere saporis, non comparatione cum alijs dulce esse sentitur.
Acumen saporis. Vide Acumen, in Acuo.
Asper in ore sapor. Virg. 4. Georg. 56.
Sapor oris. Plin. lib. 30. cap. 4. 1.
Acidulo sapore iucunda pira. Plin. lib. 15. cap. 15. 2. & lib. 2. cap. 100, Sapor maris asper.
Asperrimus sapor. Vide Asper.
Calidus ac uinosus sapor. Vide Calidus, in Calor.
Cerealis sapor. Vide Cerealis, in Ceres.
Cibarius sapor. Vide Cibus.
Dulcis sapor. Horat. 3. Carm. ode. 1. 4.
Durus sapor. Virg. 4. Georg. 21.
Ferruginei saporis aqua. Plin. lib. 31. cap. 2. 10. Vide Ferrum.
Horridus sapor. Plin. lib. 3. cap. 13. 1.
Foedus sapor. Lucret. lib. 2. 81.
Ingrati saporis caseus. Vide Ingratus.
Infirmi saporis uinum. Vide Infirmus.
Inimitabilis sapor. Quint. lib. 1. cap. 10. 8.
Iucundus sapor. Vide Iucundus.
Medicatus sapor. Vide Medico.
Mulseus sapor. Vide Mulsum.
Salsi saporis humor. Lucret. lib. 6. 186.
Tardus sapor. Virg. 2. Georg. 26.
Tristis sapor. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 10.
Adiudicare saporem. Vide Adiudico.
Capi aliquo sapore. Cic. pro Caelio, 32.
Tetro sapore conspurcare omnia. Lucret. lib. 6. 5.
Domare saporem durum. Virg. 4. Georg. 21.
Imbuere sapore. Quint. lib. 1. cap. 1. 4.
Infuscare saporem. Vide Infusco.
Nosse saporem. Vide Nosco.
Perficere saporem. Quint. lib. 1. cap. 10. 8.
Redolere saporem. Quint. lib. 6. cap. 3. 75.
Sapor, per translationem, pro Iucunditate sermonis. Cicero de claris Orat. 89, Granius obruebat nescio quo sapore uernaculo. Budaeus.
¶ Sapidus, penult. corr. adiectiuum (ἔγχυμος) Quod gratū habet saporem.
Sapires] penult. prod. (σάπειρες) Stephano populi in Ponti mediterraneis. qui & Sabires, σάβειρες dicuntur. Orpheus in Argonauticis. Sapiri à quibusdam appellantur.
Sapis] Fluuij Italiae in Flaminia prope Cesenam urbem. Plin. lib. 3. cap. 15. Est & Sapis Galliae Cisalpinae fluuius, Senogalliam urbem subterlabens, iuxta quā & Isaurus fluit. Lucanus lib. 2.
Sapium] Piscis genus. Plin. lib. 16. cap. 12, Inter haec genera proprium quidam fecēre sapium, quoniam ex cognatione earum seritur, qualis dicta est in nucleis.
Sapo] saponis, m. g. (σμῆγμα, σμῆγμα) Plin. lib. 28. cap. 12. 7, Prodest & sapo: Gallorum hoc inuentum rutilandis capillis, ex seuo & cinere. Optimus fagino & carpino duobus modis, spissus ac liquidus: uterq; apud Germanos maiore in usu uiris quàm foeminis.
Sapor] Vide Sapio.
Sapphirus] sapphiri, pen. prod. f. g. (σάπφειρος) Lapis preciosus. Plin. lib. 37. cap. 2. 3, Inest aliquando & aureus puluis, nō qualis in sapphirinis. Sapphirus enim & aureis punctis collucet. Caeruleae & sapphiri, raròq; cum purpura. Optimae apud Medos, nusquam tamen perlucidae. Praeterea inutiles scalpturae interuenientibus crystallinis centris.
¶ Sapphirinus, pen. corr. Adiect. (σαπφείρινος) ut, Lapis sapphirinus. Plin. lib. 37. cap. 2. 3.
¶ Sapphiratus, ta, tum (σαπφειρωτός) Sapphiris intertextis uariegatus. Sidonius: Ac si sub uersicoloribus figuris uernans herbida crusta sapphiratos.
Sappho] per pante ph. (Σαπφώ) nomē mulieris uatis. Vnde Sapphici uersus appellati. Ferunt autem nonnulli fuisse duas hoc nomine, quarū una Eresia, quae & antiquior Lyrica: qua tēpestate Alceus claruit, Terpsicorus, & Pittacus, tempore Tarquinij Prisci. Ea plectrum prima inuenit. Scripsit Lyricos modulos, Epigrammata, Elegidia, Iambos, & Monades. Altera Mithylenaea, longè iunior, cuius pulcherrimum opus ad amicum Phaonē extat. Scripsit & alia multa apud Graecos, ut meritò nona inter Lyricos poetas annumeretur. Antipater autem Sidonius sic de ea scribit, Mnemosinen matrē Musarum cepit stupor, quando audiuit dulcisonam uocem Sapphus, Nunquid decimā Musam habent mortales? Et Horat. 2. Carm. ode 13, 5.

Digitized by Google

Mascula Sappho. Horat. 1. epist. 20. 6.
Lesbia Sappho. Ouid. 2. Trist. 73.
¶ Sapphicus, penult. corr. Adiect. (σαπφικός) ut, Carmen Sapphicum,
Musa Sapphica. Catull. ad libellum, 33. 4.
Saprum] sapri, Genus potionis. Plin. lib. 28. cap. 9. 9, Sapron uocant, qui cum sale & sorbis siccis è uino tritus potuq; medetur cœliacis.
¶ Saprophagus, saprophagi, pen. corr. (σαπροφάγος) Qui saprum deuorat. Martialis lib. 3. 35,

Nescio quod stomachi uitium secretius esse
Suspicor: ut quid enim Bætice saprophagis?

Sapsa] à ueteribus dictum est pro ipsa, uel seipsa, Ennius.

Quæ res sapsam loco sese ostendat.

Saraballum] Vestis erat Parthorum fluxior. Hieronymus in Danielem.
Sarabara] Vestis erat medica fluxa alij interpretantur crurum operimenta & indumenta. Eius mentio apud Sestimiū Florentem: Monuit Turnebus.
Saraca] Ptolemæo lib. 6. cap. 2. oppidum in mediterraneis Mediæ. Est & eidem libro 5. cap. 10. Sarace ciuitas in Colchide.
Sarangæ] Populi sunt Caucasi iuga incolentes, apud Plin. lib. 6. cap. 16.
Sarapani] Populi sunt Colchidis, de quibus sic scribit Strabo: Nauigatur autem usq; ad Sarapanos, quæ munitio urbis habitatores recipere posset. Strabo lib. 10.
Saraparæ] Populi sunt circa Caucasum, non procul ab Hyrcano. Plin. lib. 6. cap. 16.
Sarapoda] homo latos pedes habens, qualem Alcæus Pittacum fuisse refert: à Naturæ quippe deformitate multi cognomina sua traxerunt. Alexander Alexandrinus lib. Genialium dier. 2. cap. 11.
Sarasa] Vrbs insignis Parthorum, quos antiqui Carduchos appellabant. Strabo lib. 16.
Sarastes] Vide Sarrastes.
Sarbonis] dis: Lacus in Aegypto extrema, apud Strabonem lib. 1.
Sarcarius] Fluuius est Phrygiæ, authore Hesiodo in Theogonia.
Sarcasmos] σαρκασμός, Latinè dicitur iocus cum amaritudine: ut apud Virg. 2. Aeneid. 110,

—referes ergo hæc, & nuncius ibis
Pelidæ genitori: illi mea tristia facta,
Degeneremq; Neoptolemum narrare memento.

Sarcina] sarcinæ. Vide Sarcio.
Sarcio] sarcis, sarsi, sartum (ἐπισκευάζω, καταρτάω, ἀκέομαι) sarcire, Integrum facere, inquit Festus. Propriè est uestes consuere. Transfertur tamen etiam ad alia. Plin. lib. 11. cap. 10. 4, Apes ruentes ceras fulciunt, pilarum, intergerinis à solo fornicatis, ne desit aditus ad sarciendum. Cato, Vimina matura: salices per tempus legantur, uti sit unde corbulæ fiant, & ueteres sarciantur.
Deinde impudentia prosequor, sed idem sarciam. Cicero Silio, lib. 16. 62. 2.
Damna sarcire, Reparare. Col. lib. 9. cap. 15.
Detrimentum sarcire, Restaurare. Cæsar 1. bell. Ciuil. 175.
Infamiam sarcire. Cæsar 3. bel. Ciuil. 262.
Ruinas sarcire generis lapsi. Virg. 4. Georg. 50.
Vsuram longi temporis, magnitudine officiorū sarcire. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 1. 4.
¶ Sartus, Participium (ἐπισκευασθεὶς) ut,
Malè sarta gratia nequicquam coit. Horat. 1. epist. 3. 7.
¶ Sartor, sartoris, m. g. (ἀκέστης) Qui uestes facit, uel resarcit. Vide Sartor, in Sarrio.
¶ Sartè, Aduerb. (ὁλοκλήρως) Integrè: authore Festo.
¶ Sartura, sarturæ, penult. prod. Refectio, instauratio. Columella lib. 4. cap. 26, Iugo si non erit opus noua sartura, recentia uincula inserantur. Dicitur et sartura, pro sarritura. Vide in Sarrio.
¶ Sartatecta, ἐπισκευή, κατασκευή, uocabantur, authore Festo, opera publica quæ locabantur ut integra præstarētur. Sartatecta exigendi cura ad Censores spectabat, interdum etiam ad Aediles, rarò ad Prætores, nec nisi quum Senatus decreuerat. Cic. 3. Verr. 93, Quum L. Octauius, Cæsar Aurelius Consules, ædes sacras locauissent, neq; potuissent omnia sartatecta exigere, neq; ipsi, neq; ij Prætores quib. erat negocium datum, C. sacerdos & M. Cæsius: factum est Senatusconsultum, quibus de sartistectis cognitum & indicatum non esset, uti C. Verres, P. Cælius Prætores cognoscerent, & iudicarent. Idem paulo pòst, Quæsiuit quis ædem Castoris sartamtectā deberet tradere. Et rursus, Monumentum illa amplitudine, illo opere quamuis sartum tectum, integrumq; esset: tamen aliquid inuentarū in quo moliri prædariq; posset, arbitrabatur. Ex cuius orationis lectione, facilè intelligimus quomodo sartatecta locari solerent, exigiq;. Hæc Budæus. Liu. 4. Decade, lib. 2. 10, Censorem moribus regendis creatum, cui sartatecta exigere sacris publicis & loca tuenda more maiorum traditum esset.
Dicitur interdum cum coniunctione, sarta tectaq;, & sartum & tectum, quum plena est locutio, ut inquit Asconius: quomodo Cicero sæpe usus est. Budæus.
Sartum tectum habere aliquid, Est integrum & corruptū seruare. Budæus.
Vtuntur & hac locutione antiqui metaphoricōs. Cicero Ante quàm iret in exilium, 8, Si igitur aliquo tempore his hominibus consuluistis, quorum animus est religionis pietate defunctus, debetis mihi quoque prospicere, qui numini deorum consecratum sartum tectum ab omni periculo conseruaui, & uos ut tutam tranquillamq; fortunam traheretis, mea perfeci uigilantia. Quo tamen in loco non periculo, ut in omnibus exemplaribus legitur, sed piaculo lego: hoc sensu, ut Cicero significet, se animum suum integrum intactumq; ab omni piaculo conseruasse: id est, indigno facinore & graui aliqua pœna expiando, ac nihil in sese scelestum admisisse. Idem ad Aristum, lib. 13. 51. 4, Hoc mihi da atq; largire, ut M. Curium sartum & tectum, ut aiunt, ab omni incommodo, detrimēto, molestia syncerum integrūq; conserues. Plautus Trinum. 6. 36, ioculari metaphora usus est,

Sarta tecta tua præcepta pater usq; habui mea modestia.

hoc est, Omnibus numeris obedientiæ tibi parui: unguem latum aut digitum transuersum à tuis præceptis non discessi. Budæus.
¶ Sarcina, sarcinæ, pen. corr. (φορτίον, σκευοφόρον, φάκελος) à Sarcio deriuatur, ut ait Sipontinus: & propriè utensilium est, & eorum quæ ad cultum, ad ornatum, & ad reliquum usum pertinent, ueluti fascis, quem quis in itinere faciendo comportare possit. Plaut. Mostel. 6. 82,

Vnde aduenienti sarcinam imponam feni. Cæsar 2. bel. Gall. 292.

Fida sarcina. Propert. lib. 4. eleg. 3. 10.
Magna sarcina. Ouid. epist. 3. 14.
Colligere sarcinas dicuntur milites, quū castra mouere uolunt: & qui in aliā domū immigrāt, sarcinas suas cōponere solēt.
Constringere sarcinam. Vide Constringo.
Sarcinas etiam uocamus res nostras domi cistis capsisq; compositas. Quint. Iacent relictæ sine hærede sarcinæ. Hæc ex Valla lib. 4. cap. 49.

Digitized by Google

Sarcinas, sarcinatis, neutro genere dixit Plaut. Mostel. 9.74,
Quid sarcinatis ecqua est, si umbram non habes?

¶ Sarcinula, pen. corr. Diminutiuum (ἀποσκευάδιον) Iuuenal. Satyr. 3.17.

Aptæ sarcinulæ, & expeditæ. Catul. ad Veranium, 25.1.

Colligere sarcinulas. Iuuen. Satyr. 6.15.

¶ Sarcinatus, penult. prod. Aliud adiectiuum (σκευοφορῶν) Sarcinis onustus. Plaut. Pœnulo, 16.19,
Viden' homines sarcinatos consequi?

¶ Sarcinarius, Aliud adiect. (σκευοφορικός) Quod ad sarcinas pertinet. Cæsar 1. bel. Ciuil. 310, Illi & inopia pabuli adducti, & quo essent ad id expeditiores, omnia sarcinaria iumenta interfici iubent.

¶ Sarcinator, pen. prod. sarcinatoris, m.g. (σκευαστήρ) Sartor, qui resarcit ac reparat. Lucilius,
Sarcinatorem esse summum, suere centonem optimè.
Paulus de furtis. in l. fullo, Fullo uel sarcinator qui polienda & sarcienda uestimenta accepit, ex contrectatione eorum furtum facit.

¶ Sarcinatrix, pen. prod. sarcinatricis (σκευάστρια) Quæ uestes suit & reficit. Caius in l. & ancillarum. de peculio, Et ancillarum nomine, & filiarumfamilias in peculio actio datur: maximè si qua sarcinatrix, aut textrix erit, aut aliquod artificium uulgare exerceat.

¶ Sarcimen, sarciminis, Sutura (ῥαφή) Apuleius, Tunc tenui sarcimine summas oras eius adæquauimus, & iuncturæ rimam setæ densitate sepsimus.

Sarcito] in duodecim, Seruius Sulpitius ait significare, damnum soluito, præstato. Festus.

Sarcion] σάρκιον, Est ueluti carnosa quædam gemmarum uena, uitiumq; Carchedonijs, Smaragdis admodum peculiare. Plin. lib. ult. cap. 5.

Sarcites] Gemma, quæ bubulas carnes repræsentat. Plin. lib. 37. cap. 10.

Sarcocolla] σαρκοκόλλα, Lachryma arboris in Perside nascêtis, inquit Dioscorides. dicta ab effectu, quē præstat, & ui potestateq; sua: nempe à uulneribus glutinandis, hoc est, carnibus quas Græci σάρκας uocant. κόλλαν enim illi glutinū uocant. Plin. lib. 24. cap. 14.6, Sunt qui & sarcocollam spinæ lachrymā putent, pollini thuris similem, cum quadā acrimonia dulcē. Idem lib. 13. cap. 11.1, Fit & ex sarcocolla (ita uocatur arbor) gummi utilissimū pictoribus ac medicis, simile pollini thuris. Vides quemadmodum Plinius & arborem ipsam & gummi, eodem nomine appellet.

Sarcophagus] sarcophagi, pen. corr. m.g. (σαρκοφάγος) Sepulchrum: authore Nonio.

Sarcophagus, Lapis. Plinius lib. 2. cap. 96.1, At circa Asson Troadis lapis nascitur, quo consumuntur omnia corpora sarcophagus uocatur.

Contentus sarcophago. Iuuen. Satyr. 10.18.

Sarculum] sarculi, pen. corr. n.g. & interdum sarculus, m.g. (σκαλίς) à Sarriendo dicitur, Instrumentum est rusticum, quo segetes purgantur. Cato de re Rust. cap. 10, Sarcula octo, palas quatuor. Plaut. Trucul. 6.21. Cic. 2. de Finib. 40, Cui nihil dum sit, ius & sarculos abstulerit.

Cessant sarcula. Ouid. 1. Fast. 140.

Dispersa per agros sarcula. Ouid. 11. Metam. 8.

Arare sarculis. Plin. lib. 18. cap. 19.5.

Agros findere sarculo patrio. Hor. 1. Carm. ode 1.3.

¶ Sarculo, sarculas, pen. corr. (σκάλλω, σκαλίζω) sarculare, Sarculo abscindere. Colum. lib. 5, Primò plantæ sarculari debent, ita ut simplex stylus altitudinem maximè scrobis excedit.

¶ Sarculatio, Verbale (σκάλασις) Idem quod Sarritio. Plin. lib. 18. cap. 21.1, Sarculatio induratam hyberno rigore soli tristitiam laxat temporibus uernis. Videtur legendum temporibus.

Sarda] sardæ (σάρδιος) Genus gemmæ. Plin. lib. 37. cap. 7. 12, Omnia autem hæc genera, scalpturæ contumaciter resistunt, partemq; ceræ in signo tenent. E diuersò ad hæc sarda utilissima, quæ nomen cum sardonyche communicauit. Ipsa gemma uulgaris, & primùm Sardibus reperta.

¶ Sarda, Piscis ex genere pelamidum. Plin. lib. 32. cap. ult.

Sardabala] Fluuius Tingitaniæ prouinciæ. Plinius libro 5. capite 2.

Sardachates] Gemma Achates, à Sardinia nomine accepto, quòd ibi inueniatur à cæteris degenerans. Plin. lib. 37. capite 10.

Sardanapalus] pen. prod. (σαρδανάπαλος) Vltimus Assyriorum rex: de quo Iustinus lib. 1, Fuit hic omnis generis luxuriæ deditus: nec erubuit inter scortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes lasciuia anteire. Quāobrem indignati Assyrij tali fœminæ parêre, duce Arbace desciscentes, bellum Sardanapalo intulerūt. Qui uictus, in regiā se recepit, & extructa pyra, se atq; diuitias in incendium misit. Hic fuit à Nino trigesimus rex, ut ait Diodorus lib. 3. Biblioth. Et moriens condidit hoc epitaphium,
Ede, bibe, lude, post mortem nulla uoluptas. Cic. 5. Tusc. 143. Iuuen. Satyr. 3.37,
—& potiores
Herculis ærumnas credat, sæuosq; labores,
Et uenere, & cœnis, & plumis Sardanapali.

Sardemisos] Tauri montis promontorium est, quod inter Lyciam & Pamphyliam in nostrum mare imminet. Plinius lib. 5. cap. 27.

Sardessus] Vrbs Lyciæ, quæ à Lyrnesso non multum distabat. Ab ea urbe dictus est Sardessius Iupiter, quòd in ea urbe sanctissimè coleretur σαρδήσσιος ζεύς. Author Stephanus.

Sardi] σαρδῷοι, σαρδιανοὶ ὄντοι, indigenæ, qui in Sardinia nati sunt.

Sardi uenales. In eo libello cui titulus est De uiris illustribus, quem alij Plinio, nonnulli Suetonio tribuunt, utriusq; reclamante stylo huiusmodi quoddam adagium refertur, Sardi uenales: de negocio infinitæ prolixitatis, atq; inexplicabili. Idq; hinc esse ortum tradunt, quòd Tiberius Sempronius Gracchus, quum' altero Consulatu Sardiniā domuisset, tantum ex ea captiuorum adduxit, ut longa uenditione res in prouerbium abierit. Plutarchus in problematis Romanorum, aliam affert causam, nimirum olim inoleuisse morem apud Romanos solennem, ut qui ludos ederet in Capitolio, Sardos uenales pronunciarent, prodiretq; puer quispiam, per ludibrium monili cinctus, quam bullam uocāt. Eum morem hinc ortum putat, quòd Veientes Hetruscorum populi multum temporis cum Romulo bellum gessissent, quòd horam urbem postremam Romulus expugnasset. Vsus est hoc adagio Tullius ad Gallum, lib. 7.25.5, Habes, inquit, Sardos uenales, alium alio nequiorem. Sentit Cicero de cōtemptis & improbis, & ni fallor, patria quoq; Sardis. Nam ita scribit paulo ante hunc locum, Id ego in lucris pono, non ferre hominem pestilentiorem patria sua. Erasmus.

Sardia] σαρδία, inter ornamenta muliebria recensentur à Pollione lib. 7. cap. 22. ad finem.

Sardiei] Populi inferioris Germaniæ, ad Pannonias gentes. Strabo libro 17, Sunt & Sardiei (inquit) ad meridiem procedenti, quorum ab initio Adriæ sinu regio montana ad Rhizonium sinum progrediens, agrumq; Sardieorum inter mare gentesq; Pānonias cadit. Sardieos propria prouincia inter Illyricanos statuunt.

Sardi-

Digitized by Google

Sardicensis] & Sardicense: attributum à Sardica. Sardicensis synodus (inquit Spiegl.) non à Sardibus, sed Sardica Illyrij ciuitate dicta: de qua post Epiphanium lib. 2. tomo 2. uide & Vadianum, Illyria, Histor. tripart. lib. 4. cap. 21. Theodor. lib. 2. cap. 4.

Sardinia] σαρδὼ, insula maris Mediterranei. Sallustius, Sardinia, in Afro mari facie humani uestigij in Occidentem quàm in Orientem latior prominet. A' Sardo Herculis filio dicta, ut lib. 12. Silius, & Solinus scribunt. De ea Plin. lib. 3. cap. 7. Eadem & Ichnusa & Sandaliotis, à forma humani uestigij dicta. Claud. de bello Gildonico, 102. Multa in ea insignia sunt, at nihil magis quàm quæ adagio locum præbuit herba Sardoa: cuius ex uaria opinione scriptorum meminit Erasmus Roterodamus in Prouerbijs. Sardiniā Ptolemæus multo longiorem facit, quàm sit lata. nam Eoum litus CLXXVIII. mil. pas. longitudinis habet, maxima latitudine CXXII. mil. pas. existente. Eadem propè & Pomponij Melæ sententia est. Nā angustius spectare eam in Ortū, quàm Occasum ait, litoribus uidelicet medio contractis: in uniuersum autem ubiq; spaciosiorem esse, quàm Corsica sit, etiam tractu quo latissima est. De Sardinia Pausanias & Cælius Rhodiginus lib. 12. cap. 16.

Opima Sardinia. Horat. 1. Carm. ode 31. 1.

A' Sardinia, Sardus, Sardous, pen. prod. & Sardiniensis, adiectiua sunt.

Regna Sardoa. Ouid. 4. Fast. 58.

Sardinienses qui Sardiniam incolunt, ut ibi negocientur.

Sardinia, Piscis genus ad condimenta & salituras utilis, apud Italos plurimus. Colum. lib. 8. cap. 17. Tabētes, haleculas, & salibus exesam chalcidem, putremq; sardiniam.

Sardis] σαρδεις, tantùm pluraliter, urbs Lydiæ magna, ad latus Tmoli montis maximè celebris, ut testis est Herodotus lib. 1. & Plin. lib. 5. Eadem fuit olim regia Crœsi Lydorum regis, ut latè ostendit Herodotus, & Horat. 1. epist. 11. 1,

Quid cōcinna Samos, quid Crœsi regia Sardis? Terminat autem nominatiuum & accusatiuum in is productam, quomodo Tralis, & Syrtis.

Magnæ Sardes. Ouid. 11. Metam. 28,

Vade, ait, ad magnis uicinum Sardibus amnem. Intelligit Pactolum.

¶ Sardianus, a, um, Adiectiuum. Sardiani balani à Græcis dictæ sunt castaneæ, quòd circa Sardis primùm fuerint inuentæ. Plin. lib. 15. cap. 23.

Sardo] as, are, antiquum uerbum, quo Næuius usus est. Paulus: Sardare, intelligere. Næuius,

Quod bruti nec satis sardare queunt.

Sardoa] lex est, Senescentes iam parentes fustibus lethaliter à filijs cædi, ac mox contumulari. Cæl. Rhodig. lib. 19. lect. Antiq. cap. 26.

¶ Sardoa, sardoæ, pen. prod. Herba, selino similis, id est, apio: eam Pausanias nasci in ambitu fontium ait, ac eam mortem cum risus specie afferre. Inde Homerum ac posteros, Sardoniū risum nuncupasse. Vide **Sardonius risus**. Dioscorides Sardoniam uocat.

Sardonici] σαρδόνια ὄρη, mōtes Liburniæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Vulgo Maranai.

Sardonius risus (σαρδόνιος γέλως) Prouerbium de risu ficto aut amarulento, aut insano deniq;. Sensus & origo prouerbij uariè traditur authoribus. Zenodotus in collectaneis suis Aeschylū citat, qui huiusmodi fermè tradiderit in opere de parœmijs: Gentem esse quandam Carthaginensiū coloniam, quæ Sardonem regionem inhabitet: ei morē esse, senes septuagesimum prætergressos annum Saturno sacrificare, ridentes interim, ac mutuò sese complexantes. Nam turpe ducebant, in funere aut eiulatum edere, aut lachrymas profundere. Hinc adsimulatum risum, Sardoniū uocari cœptum. Timæus apud eundem Zenodotum ait, Sardonijs consuetudinem fuisse, ut filij parentes iam grandiores iuxta fossam aut præcipitiū, in quo sepeliendi forent, collocarent: atq; inde fustibus cædentes, in eam darent præcipites. At illi interim pereuntes ridebant, existimātes eam mortem fœlicem atq; egregiam, quòd liberorum impietate interirent. Sunt qui dicunt in Sardorum insula herbam nasci quandam, cui sardoæ cognomen sit, apiastro similem: eam sapore quidem esse dulcem, uerùm gustatam, ora hominum in rictus dolore contrahere, ut ueluti ridentes emoriantur. Hoc sensisse uidetur Solinus, cūq; hoc Seruius grāmaticus, enarrans hunc ex Virgiliana Thyrside locum, eclog. 7. 9,

Imò ego Sardois uidear tibi amarior herbis. M. Tullius lib. 7. 26. 2. ad Fabium Gallum, Videris, inquit, mihi uereri, ne si istum habuerimus, rideamus γέλωτα σαρδόνιον. Significans futurum, ut si Cæsar rerum potiretur, multis arridere atq; applaudere cogerentur, quæ magnopere displicerent. Plura de origine prouerbij apud Erasmū in Chiliadibus, unde hæc desumpta sunt.

Sinus Sardonij. Claud. de bell. Getico, 94.

Sardonyx] pen. corr. sardonychis, pen. corr. tā masc. quàm fœm. gen. (σαρδόνυξ) Lapis preciosus. Componitur ex Sarda, quæ lapis fuit in Sardinia primùm compertus, coloris rubei: & Onyx gemma, cui est candor subcandidus, unguis humani similitudine, quasi utriusq; colorem obtineat. Iuuenal. Satyr. 6. 38.

In manibus densi radiant testudine tota
Sardoniches. Persius Satyr. 1. 2,
Et natalitia tandem cum sardoniche albus. Plinius 37. cap. 7. 11, E diuerso ad hæc sarda utilissima, quæ nomen cū Sardoniche communicauit.

¶ Sardonychus, sardonychi, pen. corr. Idem (σαρδόνυχος) Iuuenal. Satyr. 13. 14,

Arguit ipsorum quos litera gemmaq; princeps
Sardonychus, loculis quæ custoditur eburnis.

¶ Sardonychatus, pen. prod. (σαρδονυχωτὸς) Sardonyche ornatus. Martial. lib. 2. 29,

Cuius & hinc lucet sardonychata manus.

Sardous] pen. prod. (σαρδῷος) Adiect. à Sardinia. Ouid. 4. Fast. 58,

—Sardoaq; regna sinistris
Respicit remis. Vide **Sardinia**.

Sardus] σαρδὸς, Herculis filius, qui adhuc puer ab Iolao eorum furori subtractus, quos Hercules uiuens lacessierat, cum fratribus aliquot in Sardiniam insulam peruenit, eāq; quæ antea Sandaliotis, seu Ichnusa uocabatur, à nomine suo Sardiniam creditur appellasse.

Sarepta] σαρέπτα, Vrbs Sidoniorum, ubi diuinus uates Elias esurientem uiduam miraculo pauisse scribitur in Sacris literis. Hinc,

¶ Sareptanus, Possessiuum (σαρεπτανὸς) Sidonius,

Vina mihi non sunt Gazetica, Chia, Falerna,
Quæq; Sareptano palmite missa bibas.

Sargacæ] penult. correp. Populi iuxta Mæotidem, quorum oppida Murmetion, Panticapæum, Theodosia, Hermisium. Pomponius eos Satarchas appellat, cap. 1. lib. 2. de Scythia Europea. de quibus suo loco.

Sarpagises] Tomyris filius, à Cyro Persarum rege captus, dum manicas & brachiorum uincula eximi sibi impetrasset, seipsum interfecit. Herodotus.

Sargaurasanæ] Regio Cappadociæ apud Plinium libro 6. capite 3.

Sargus]

Digitized by Google

Sargus] sargi, m. g. (σαργος) Piscis genus (inquit Festus) qui in Aegyptio mari ferè nascitur. Lucilius in Satyr.

Quem praeclarus elops, quem Aegypto sargus mouebit.

Plin. lib. 9. cap. 51. 4. Ibidem, cap. 17. 5, Lutarium semper comitatur sargus nomine alius piscis: & coenum fodiente eo, excitatum deuorat pabulum.

Sari] σαρι, neutrius generis: genus fruticis, proueniēs in aqua, radice dura intortaq́;, ferrarijs officinis utile: de quo Plinius lib. 13. cap. 23, Fruticosi est generis & Sari, circa Nilum nascens duorum cubitorum altitudine, policari craßitudine, coma papyri, similiq́; manditur modo, radice ferrarijs officinis, praecipua, carbonis usu propter duritiam.

Sarissa] sarissae (σάρισα) Hastae Macedonicae genus, authore Festo. Liu. 9. ab Vrbe, 102, Arma, clypeus, sarisseq́; illis: Romano scutum maius corpori tegumentum. Idem 7. bell. Maced. 173, Ibi simul perturbati ordines, & impeditus intercursu suorum usus praelongarum hastarum (sarissas Macedones uocant) intulêre signa Romanae legiones.

Macedonia sarissa. Ouid. 12. Metam. 94. Lucan. lib. 8. 58,

Primi Pellaeae arcu fregêre sarissas. Idem lib. 10. 10.

¶ Sarissophorus, Alexander lib. 6. Genial. dierum, cap. 13, Sequutis inde tempestatibus, Graecorum duces diuersas turmas legionesq́; descripsere: inter quas Macedonum robur sarissophorus magni aestimatur, quo uelut firmißimo munimento in posterum usi sunt.

Sarmantus] Romanus eques, scurrilitate notißimus sub Augusto Caesare: alio nomine Sarmentus. de quo suo ordine.

Sarmatae] pen. corr. (σαρμάται) populi Scythiae sunt, qui à Graecis Sauromatae dicuntur, ab oculis lacertarum. σαῦρος enim, lacerta est: ὄμμα, oculus. Regio, Sarmatia dicitur. Sūt autem duae Sarmatiae, secundum Ptolemaeū, quarum una est in Europa, quae (ut libro tertio scribit) à Septentrione Oceano terminatur, ab Occasu parte Germaniae, à Meridie Lazigibus Metanastis. In ea est Olbia, quam nunc Rußiam & Tartariam esse crediderunt. Altera Sarmatia est in Asia, ut idem lib. 5. refert, quae à Septentrione terra incognita terminatur, ab Occasu Sarmatia Europae, & Tanai fluuio. In ea sunt Caucasij montes. Nomina diuersa habent Sarmatae: habitant montes & saltus, utuntur plaustris pro domibus, pascunturq́; lacte equino: unde quidā eos uocant ἱππημολγούς, hoc est, equarum mulsores: alij γαλακτοφάγους, hoc est, lacte uescentes. Sunt etiam quidam interitus habitantes, qui sanguinem equinum lacte mistum potant, quos uocant Gelonos. Virg. 3. Georg. 93. Item, Sarmatae alij sunt, qui crudā farina equino sanguine mista, è cruris uenis aluntur. Alij etiam qui pro uictimis homines immolant. Alij bellorum & caedis amatores, quibus bellantibus mos est cruorem eius quem primum interemerint, ex ipsius uulneribus bibere: & ut quisq; plures interemerit, ita apud eos eximius habetur. Sunt etiam in Scythiae extremis Sarmatae, qui carne equina uescūtur: alij, qui humanae carnis alimento uitā ducūt: propter quod uocātur Antropophagi, ἀπὸ τοῦ φαγεῖν τοὺς ἀνθρώπους, hoc est, ab hominibus edendis. Iidē ab usu plaustrorum Hamaxobitae Pomponio, Hamaxobij Ptolemaeo uocantur. Hi, ut author est Mela lib. 2. auri & argenti maximarū pestium ignari, uice rerum cōmercia exercent: atq; ob saeuae hyemis admodum aßiduè demersis in humum sedibus, specus aut suffossa habitāt, totum braccati corpus, & nisi qua uident etiam ora uestiti. Horum meminerunt Plin. lib. 4. cap. 12. & Strab. lib. 11. Sarmatae nunc Poloni uocātur Oliuarius in Melam.

Discors Sarmata. Claud. 7. Paneg. 97.

Frigidus Sarmata. Senec. Herc. Oetaeo, 2. 11.

Intonsi Sarmatae. Senec. Herc. furen. 7. 4.

Refugi Sarmatae. Stat. 4. Sylu. 7. 11.

Vagus Sarmata. Seneca Hippol. 1. 12.

¶ Sarmaticus, pen. corr. Adiect. (σαρματικὸς) ut,

Iuga Sarmatica. Ouid. 1. Trist. eleg. 7. 8.

Belli Sarmatici ieiunia. Lucan. lib. 3. 57.

Braccae Sarmaticae. Valerius 5. Argon. 85.

Hyemes Sarmaticae. Statius 5. Sylu. 1. 26.

¶ Sarmaticè, pen. corr. Aduerb. (σαρματικῶς) Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 13,

Iam didici Graecè, Sarmaticeq́; loqui.

¶ Sarmatis, pen. corr. huius Sarmatidis (σαρματις) Patronymicum foem. pro adiectiuo. Ouidius,

Terreat haud manes Sarmatis umbra meos.

Tellus Sarmatis. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 17.

Sarmentum] sarmēti (φρύγανον, φρυγανισμος, κληματίς) Sarmenta, Virgulae uitium superuacue abscissae. Varro de re Rust. lib. 1. cap. 31. 2, Iuncidum enim sarmentum propter infirmitatem sterile, neq; ex se potest eijcere uitem, quàm minorem uocant flagellum, maiorem etiam, unde uuae nascuntur, palmam.

Deuecta sarmenta cremare. Virg. 2. Georg. 82.

Ligna & sarmenta circundare, ignem subijcere coeperunt. Cic. 3. Verr. 48.

Sarmentum pro Palmite. Colum. lib. 3. cap. 16, Nec tamen eam uitem feracem dixerim, cuius singulae uuae in singulis sarmentis conspiciuntur: sed si per unumquenq; pampinum maior uuarum numerus dependet. Idem lib. 3. cap. 10. Et libro 4. cap. 6.

Amputatio sarmentorum, & immißio, contraria. Cicero de Senectute, 49.

In uitibus noua sarmenta cultura excitantur. Cicero 8. de Oratorib. 49.

Syluescere sarmentis dicitur uitis. Cic. de Senect. 48.

Sarmenta, Lignosi illi ramusculi, quibus stipatim affiguntur uuarum acini. Plin. lib. 23. cap. 1. 3, Sarmenta earum in quib. acini fuêre, astringendi uim habent, efficaciora ex ollis.

¶ Sarmentitius, Adiect. (φρυγανῖος) Quod est ex materia sarmentorum. Colum. lib. 6. cap. 26. 3, Verùm uulnera eius sarmentitio cinere cum argenti spuma linienda sunt.

¶ Sarmentosus, pen. prod. Aliud adiect. (φρυγανώδης) Quod plurimum habet sarmenti. Plin. lib. 25. cap. 11. 6, Psyllion alij cynoides, alij crystallion, alij sicelion, alij cynomyian appellant, radice tenui, superuacua, sarmentosum.

Sarmentus] σάρμεντος, Nomen uiri proprium, qui scurrilitate claruit: cuius meminit Hor. 1. Serm. Satyr. 5. 11,

— nunc mihi paucis

Sarmenti scurrae pugnam, Meßiq́; Cicerri,

Musa uelim memores.

Sarnus] σάρνος, Campaniae fluuius, ex Sarno eiusdem nominis monte ortum ducens, iuxta oppidum in Sarni radicibus situm: primoq́; magno cum murmure defluit, mox in paludes amplas definit, quae graues incolis nebulas toto anno emittunt: deinde coactus rupibus Vesuuium montem radit, & inde paruo contentus cursu, in Tyrrhenum mare influit. Lucan. lib. 2. 85.

Mitis Sarni opes. Sil. lib. 8. 107.

Pompeianus Sarnus. Stat. 1. Syl. 53.

Saron] Deus marinus, qui arti nauticae praeesse existimabatur, à quo datum est mari nomen. Lilius Syntag. 5. Histor. deorum.

Saronicus] pen. correp. (σαρωνικὸς) Portus in Achaia, ad Isthmum Corinthiacū. Ptolemaeus sinum facit Saronicum. Plinius quoq; lib. 4. cap. 5, Sinus (inquit) Saronicus olim querno

querno nemore redimitus, unde nomen, ita Graecia antiqua appellante quercum. Multi à Sarone deo marino. Nam Saronem fuisse regem, qui illic Atlepiae marinae regioni imperarit, in Corinthiacis scribit Pausanias.

Sarophages] Gentes Indiae sunt, accolae Indi fluminis: authore Plin. lib. 6. cap. 20.

Sarpta] ἀμπελ☉, τμηθεῖσα, Vinea putata, id est, pura facta. Festus. Unde & uirgulae abscissae, sarmenta dicuntur.

¶ Sarpo, sarpis, sarpere, Idem quod putare, apud Priscianum: unde uineta sarpta. Hinc nos hodie falcem uinitoriam, sarpam uocamus. Sed fortasse tamen uerius sit, sarpant abbarpe deduci, & sibilum (ut plerunque) in densum spiritum exasperari: atq; adeò falcem lignatoriam sic uocamus, propterea quòd cedit & putat arbusculas. Turnebus.

Sarpedon] pen. prod. (σαρπηδών) teste Homero lib. Iliad. 16, Iouis filius ex Laodamia Bellerophontis filia. Herodotus uerò in Polyhymnia scribit eum fuisse Iouis filium ex Europa, ac Minois fratrem. Hic quum aliquando rex esset Lyciae, & in armis strenuus, Troianis contra Graecos fauit: & multa bellando strenuitatis documenta demonstrans, à Patroclo tandem interfectus est: ut idem Homerus scribit.

Sarpedon iouis progenies. Virg. 10. Aeneid. 95.

Ingens Sarpedon. Virg. 1. Aeneid. 21.

Lycius Sarpedon. Ouid 13. Metam. 51.

Est & Sarpedon, Ciliciae promontoriū finis aliquando regni Sarpedonis, & quod Ciliciam à Pamphilia distinguit. Pomponius Mela lib. 1. in descriptione Ciliciae.

Sarra] σάῤῥα Nomen ciuitatis, quasi postea Tyrus dicta est, teste Gellio lib. 14. cap. 6. à qua Sarranum Ostrum est nominatum. Sed id quoq; à pisce quodam accepit, qui illic abundat, & Sar illa lingua uocatur, ex cuius sanguine sericum in purpuram tingebatur.

¶ Sarranus, pen. prod. Adiect. (σαῤῥανός) Quod ex Sarra est. Unde Sarranae uestes. Tyriae dictae sunt, quae & ostrinae & purpureae. Virg. 2. Georg. 102,

—Sarrano dormiat ostro. Iuuen. Sarrana aulea. Colum. lib. 9. cap. 4. 4, Sarrana uiola.

Numina Sarrana. Sil. lib. 8. 10.

Gens Sarrana. Sil. lib. 1. 15.

Sarraca] σάῤῥακα, duarum urbium nomen: quarum una est in Media, altera in foelici Arabia. Ptolem. lib. 6. cap. 2. & 8.

Sarraceni] pen. prod. (σαῤῥακηνοί) Populi post Nabathaeos Arabiae populos: ut author est Stephanus.

Sarracum] sarraci, pen. prod. Quo ligna & lapides uehi consueuerunt. Iuuen. Satyr. 2. 25,

—longa coruscat,
Sarraco ueniente, abies. Idem Satyr. 5. 3.
Frigida circumagunt pigri sarraca Bootae. Quintil. lib. 8. cap. 3. An quum dicit in Pisonem Cicero, Quum tibi tota cognatio in sarraco aduehatur: incidisse uidetur in sordidum nomen?

Sarrastes] σαῤῥάσται, Populi Campaniae, Sarno amni uicini, à quo & nomen accepisse putantur. Virg. 7. Aeneidos.

Sarrio] sarris, sarriui, sarritum (σκάλλω, σκαλίζω, σκαλεύω) sarrire, pen. prod. Sarculis fodere, purgare: quod fit quum segetes leuiter scalpendo, & rastris à noxijs herbis purgamus. Plaut. Capt. 12. 5,

Nam semper occant prius quàm sarriunt rustici. Varr. 1. de Re rust. cap. 29. 1, Prata purgari, salicta seri, segetes sarriri.

Sarrire sarmenta. Cato cap. 37. 3.

Sarrire saxum. Martialis lib. 3. 91.

¶ Sartor, sartoris (σκαλευτής) ut ait Nonius, non solùm à sarciendo, sed etiam à sarriendo deducitur: & tā eum qui sarcit, quàm eum qui sarrit, significat: hoc est, sarritorē. Plaut. Capt. 12. 3,

Sator, satorq; scelerum, & messor maximè? Et paulo pòst,
Nam occatorem prius debebas dicere.

¶ Sartura, sarturae, pen. prod. (σκαλισμός) Idem quod Sarritura. Plin. lib. 18. cap. 27. 4, Ab Aequinoctio sartura nocere & uineae & segeti existimatur. Colum. libro 4. capite 26.

¶ Sarritor, pen. prod. sarritoris, m. g. (σκαλιστής) Qui sarrit. Colum. lib. 2. cap. 13. 1, Tritici modij quatuor uel quinq; bubulcorum operas occupant quatuor, occatoris unā, sarritoris duas primùm, & unam quum iterum sarriuntur.

¶ Sarritura, sarriturae, pen. prod. (σκάλισις) Colum. lib. 11. cap. 2. 20, Sarritura quoq; frumentorum iteratur egregiè, modios tres una opera rectè sarrit.

¶ Sarritio, sarritionis, Verbale, Idem (σκάλευσις) Varro de Re rust. lib. 2. cap. 12, Peracta sementi, sequens cura est sarritionis. Colum. lib. 2. cap. 9. 16, Frequentem tamen exigunt sarritionem.

Sarsenna] pater & filius, nobilissimi scriptores, quos Plinius commemorat damnasse arbustorum rationem ad uites subleuandas, lib. 17. cap. 23.

Sarsina] pen. corr. (σάρσινα) Plinio lib. 3. cap. 14, oppidū in Vmbria, ex qua Plaut. poeta comicus ortus est. Sil. li. 8. 92,

—his Sarsina diues Lactis, &c.

Sarsura] à Sarciendo dicitur, ut usura pro usu. cursura apud Plautum pro cursu, curatura apud Terentium pro curatione. Varro ubi de Gallinis, Axim, ego quae requiro sarsurae assurae membra de palumbis, de gallinis, dic sodes Merula. Quorum uerborum sensum uide in dictione Assura in uerbo Asso.

Sartatecta] Vide Sarcio.

Sartago] pen. prod. sartaginis, f. g. (τήγανον) Patella in qua caro frigitur. A' σάρξ, quae caro est, nomen assumpsit. Plin. libro 16. cap. 11. 4, Item terebinthinam in sartagine referuenti.

Sartago loquendi. Persius Satyr. 1. 8.

Sartor] Vide Sartio & Sarrio.

Sarus] Fluuius Cappadociae. apud Plin. lib. 6. cap. 3.

Sas] σάς, Verrius putat significare Eas, teste Ennio, qui dicat libro primo,

Virgines nam sibi quisq; domi Romanus habet sas: quis Suas magis uidetur significare. Sicuti eiusdem libro quarto fatendum est Eam significari, quum ait, Nec quisquā philosophiam. quam doctrinam Latina lingua non habet, sapientiaq; perhibetur, in somnis uidit, prius quàm suam dicere coepit. Festus.

Sason] σάσων, Insula est inter Epirum & Brundusium, ut author est Strabo lib. 6. Sil. lib. 7. 97,

Adriaci fugite infaustas Sasonis arenas.

Sassumini] Populi sunt in Aquitanica Gallia, apud Plinium lib. 4. cap. 19.

Sasuri] Gentes sunt in India, authore Plin. lib. 6. cap. 19.

Sat] ἅλις, Aduerb. à Satis, significat abundè. Virgilius 10. eclog. 10,

Haec sat erit diuae uestrum cecinisse poetam.

Sat bonum te facit. Cic. pro Roscio Amer. 54.

Sat commodè. Terent. And. 3. 1. 17.

Sat diu uixit. Plaut. Capt. 13. 23. Cic. ad Attic. lib. 15. 323. 4,
Modò & libenter fuerit, & sat diu.

Sat est. Terent. Andr. 1. 1. 143,
—sat est, Curabo. Cic. de Senect. 44, Quantum sat est.

Sat est osculi. Plaut. Sticho, 3. 34. Sat litium, apud eundē legitur

Digitized by Google

tur in Rudente,14.25.Cic.2.de Fin.108,Testium sat est.
Sat fecit officium.Terent.4.5.12.
Sat habere.Terent.And.4.2.22,
Sat habeo. Idem Eunuch.3.2.32,
Vbi tempus tibi erit,sat habet,si tum recipitur.
Sat scio.Terent Adelph.3.3.6,
Persuasit ille impurus,sat scio. Ibidem,4.1.10.
Satagitæ] Populi in Asia Scythica, apud Herodotum libro 4.
Satago] satagis, pen.cor.sategi,pen prod. (πραγματεύομαι, πολυπραγμονέω, διαπονοῦμαι) satagere, Anxium esse, anxiè distorqueri difficultate alicuius rei conficiendæ.Terent. Heauton.2.1.13,
Nam hic Clinia,etsi is suarum rerum satagit.
Satagere,Diligentem esse,seu festinare.Plaut.Asin.9.34,
Nunc satagit,adducit domũ etiam ultro,& scribit nimos.
Satagere de.Gell.lib.9.cap.11, Consulibus de ui ac multitudine hostium satagentibus.hoc est,solicitis.
Agere & satagere.Quint.lib.6.cap.4,Afer uenuste Manlium Suram multum in agendo discursantem, salientem, manus iactantem,togam deijcientem & imponentem,non agere dixit,sed satagere.
Satanas] σατανᾶς, Hebraicum uerbum à שטן, quod aduersari, hostemq; esse significat. Quo nomine appellatus est diabolus,quod bonorum aduersarius sit:nam διάβολος calumniantem,impostoremq; significat. Quicquid enim animæ ad Deum tendenti resistit & aduersatur, & quicquid paci est contrarium, hoc uerbo Satanas rectè exprimitur: sicut legitur in Regum libris, Quia suscitauit Deus Salomoni Satanam,aduersus eum qui erat pacificus. Et,Filij Saruiæ cur efficimini mihi hodie Satan? Ex Iobi historia apparet,malum genium eo uerbo,uel ut propria notatione designari.Item in Euangelio Matthæi,Ductus est Iesus Christus Dei spiritu in desertum, ut ibidem à Satana tentaretur.Sed cum idem Christus Iesus D.Petrum fatalia impedire uolentem,redarguendo Satanam appellauit, figuratè locutus est. Dæmones enim scelerati,quosq; ad bonos exercendos Deus plerunq; commouet atq; excitat, propriè pessimi sunt, mortales eorum ductu.
¶ Satanas præter notam calumniantis significationem, terræ malleũ apud Hieremiã cap.50.denotat. Cælius lib.2.cap.9.
Satarchæ] σατάρχαι, Populi sunt Septentrionales ad paludem Mæotim uergentes, ut scribit Pomponius Mela libro 2. Hi bellicosissimi sunt. De quibus Valerius Flaccus lib. 6. Argonaut.29,
Iaxmathæ,Toriniq;,& flaui crine Satarchæ.
Satarnei] Gentes sunt circa Mæotim.Plin.lib.6.cap.7.
Sataros] Notiore nomine Patara,urbs in Lycia, apud Plinium lib.5.cap.27.
Sataspes] Vir Achæmenius fuit, Theaspis filius, qui cum Zopyri filiam uiolasset, & ob eam rem à Xerxe cruci destinatus esset,intercessione matris, quæ Darij erat soror, impetrauit ut in exilium ageretur, donec Africam uniuersam lustrasset. Cum'que iam aliquot menses aliquã in peregrinatione consumpsisset, nauigationis tædio adductus, ad Persidem redijt, regiq; retulit, sese reliquum itineris conficere non potuisse, quod naues à Magnetibus retinerentur: quod Xerxi fabulosum uideretur, hominem, ut antea destinarat, cruci affixit. Herodot.lib.4.
Satelles] satellitis, pen.cor.m.g. (δορυφόρος, λογχήτης, σωματοφύλαξ) Miles mercede conductus, ut ab imperatoris latere non discedat. Plin. lib.12.cap.14.12, Sed præter hos & custodes satellitesq;,et ostiarij, & ministri populantur. Liu.2.ab Vrbe,54,Comprehensum regij satellites retraxissent,ad tribunal regis.Ouid.5.Fast.108,
Ille deæ custos,ille satelles erat.
Administri & satellites alicuius.Cic.pro Quintio,54.
Vides tamẽ tyrãni satellites in imperijs.Cic.Att.lib.14.303.2.
Per medios ire satellites.Horat.3.Carm.ode 16.2.
Rigidus satelles.Horat.1.epist.14.
C.Mãlius audaciæ satelles atq; administer tuæ.Cic.1.in Cat.4.
Satelles Iouis, Aquila. Cicero 2.Tuscul.42.Ex poeta.Sim.de Diuin.171.
Ministri ac satellites cupiditatum aliarum.Cic.5.Verr.ad...
Satellites uoluptatum,uirtutes.Cic.2.de Fin.63.
¶ Satellitium,ij (δορυφόρημα, τὸ δορυφορεῖν) Luciano Collectiuum nomen est, ipsos significans satellites, tuendi corporis causa adhibitos: quemadmodum Seruitiũ accipitur pro ipsis seruis, Sodalitium pro ipsis sodalibus.
Satellius] Quadratus (ut ait Seneca) fuit quidam studiorũ diuitum arrosor, & quod sequitur arrisor, et quod duobus his annexum est, derisor.
Satin'] Vide Satis.
Satio] satias, satiaui, satiatum (ἐμπίμπλημι, κορέω, ἐμφορέω, χορτάζω) satiare, à Sat deducendum, significatq; Saturare. seu explere, & habere quod satis sit. Pertinet ad omnes sensus, & frequenter ad animum.
Ad corpus. Colum. lib.8. cap.9, Satiatq; sensim diebus singulis uicenos & centenos turtures.
Ad animũ.Cic.de Senect.48, Satiari delectatione nõ possum, ut meæ senectutis requietem, oblectamentumq; noscatis.
Legendo non posse satiari.Cic.3.de Fin.11.
Nunquam expletur nec satiatur cupiditatis sitis. Cicero in Parad.7.
Fretum non satiatur aquis.Ouid.8.Metam.169.
Numerus satiat.Cic.in Orat 24.
Animum non posse satiare in lacerando alicuius corpore. Cic. 2.Philipp.294.
Cor satiare.Ouid.9.Metam 36.
Cupiditatem satiare.Plin.lib.34.cap.8.31.
Desideria naturæ satiare.Cic.2.de Fin.44.
Iram satiare.Ouid.3.Trist.eleg.8.4.
Lumina satiauit longo uisu.Stat.Sylua.4.6.7.
Oculos satiemus amore.Propert.lib.2.eleg 16.5.
Explere cupiditates, satiare odium.Cic.in Partit.52.
Pectora sua satiare luctu alterius.Ouid.6.Metam.57.
Satiare uidetur à Plinio positum,pro Abundare, lib.5.cap.9. Propterea obseruatum est, prout in Mauritania niues imbrésue satiauerint, ita Nilum increscere.
¶ Satiatus,pen.prod.Particip.(κεκορεσμένος, διακορὴς, διάκορος) siue Nomen ex participio: ut, Aeui & decoris satiatus. Sil.lib 16.121.
Longo ludo satiatus.Horat.1.Carm.ode 2.8.
Somno satiatus.Liu.2.ab Vrbe,273.
Supplicijs satiatus.Liu.8.ab Vrbe,103.
Ira nondum satiata sedibus.Lucan.lib.7.163.
Libido mentis satiata.Catul.Argon.59.30.
Senecta uita longa satiata.Senec.Herc.fur.10.5.
¶ Satiabilis, & satiabile, qui facilè satiari potest (κορεστός) cuius contrarium est insatiabilis, ἀκόρεστος. Sallustius, Auaritia insatiabilis est, neque copia neque inopia minuitur.
¶ Satietas,pen.cor.satietatis (κόρος, πλησμονή) Odium, fastidium.Cic.7.Verr.79, Posteaquam è portu piratæ non metu aliquo affecti, sed satietate exierant.
Cibi satietas & fastidiũ, aut subamara aliqua re releuatur, aut dulci mitigatur.Cic.1.de Inuent.37.
Omnibus in rebus similitudo est satietatis mater. Cicero 1. de Inuent.89.

Digitized by Google

Satietas uitæ.Plin.lib.4.cap.12.47.
Satietas hominum.Terent.Eunuch.3.1.14.
Satietas nostri, & Desiderium, contraria. Cicero Attico, libro 2.20.1.
Satietas & Auiditas,contraria.Plin.lib.12.cap.17.7.
Citra satietatem.Vide Citra præpositionem.
Hæc res multum affert hominibus satietatis ac fastidij. Cic.pro Murena,18.
Abire in satietatem.Plin.lib.8.cap.16.6.
Capere satietatem.Vide Capio.
Satietas uoluptatibus non deest.Plin.lib.5.cap.1.6.
Naturam explere satietate uiuendi.Cic.pro Marcello,16.
Omnium rerum satietas, uitæ facit satietatem. Cicero de Senectute,68.
Ferre satietatem ex copia.Quint.lib.5.cap.14.24, Et odium ex quadam seruitute,& ex copia satietatem,& ex amplitudine fastidium tulerit.
Tenet me alicuius rei satietas. Salust.in Iugurtha.
Ad satietatem trucidare.Liu.4.bel.Pun.174.
¶ Saties,satiei,f.g.Idem (πλήσμιον) Nec finis satiesúe. Silius libro 4.22.
Satie necari.Plin.lib.8.cap.51.5.
¶ Satias,satiatis,pen.prod.f.g.(πλησμονή) pro Satietas, aliquando ponitur. Terent.Eunuch.5.6.3,
Vbi satias cœpit fieri, commuto locum. Idem Hecyra,4.2.18,
— Satias me iam tenet
Studiorum istorum.Lucret.lib.5.8,
Nil,ut opinor,id ad satiatem.
Fessus satiate uidendi.Lucret.lib.2.207.
Facta satias. Salustius, Frumentiq; ex inopia graui satias facta.
Satias eum cepit amoris in uxore.Liu.10.bel.Pun.11.
Cibi satias.Lucret.lib.5.279.
Satio] sationis.Vide Sero,seris.
Satis] Aduerb.(ἅλις, ἱκανῶς, ἄλλως, ἀγαπητῶς, ἀποχρώντως) & per apocopen Sat:significat Abundè, quantum opus est.Plaut.Menæch.20.49,
Accerse homines qui illum ad me deferant. s. quot sunt satis?
Satis ad.Cic.5.Verr.148,Sed ab ijs quos repudias, exigis tantum pecuniæ,quantum ad eum numerum frumenti satis sit, quem ciuitati imperas.
Mihi autem ad uincendum satis est, fuisse procuratorem qui cum experiri posset quales is, &c. Cicero pro Quintio, 46.
Satis audacter.Plaut.Amphit.8.207.
Satis bene.Plaut.Pænulo,4.63.
Satis certè,uel certò scio.Terentius Adelph.2.3.3.Idem Heauton.1.1.19,
Hæc non uoluptati esse,satis certò scio.
Satis credo.Terent.Eunuch.5.9.21,
Gaudeo. C.satis credo,nihil est Thaide tua dignius.
Satis cum periculo.Terent.Andr.1.1.104.
Satis iam delusum censeo:nunc rem,ut est,eloquamur. Plautus Asin.12.141.
Satis diu hoc iam saxum uoluo.Terent.Eunuch.5.9.55.
Satis est.Hor.1.epist.2.10,
Quod satis est cui contingit,nihil amplius optet.Terent. Eunuch.4.7.40,
—— hic furti se alligat.
CH.Satis hoc tibi est. Cic.de Amic. 81, Satis erat respondere magnas,ingentes inquit.
Quod satis est sapio mihi.Persius Satyr.3.8.

Responsa non dabantur fida satis.Virg.2.Aen.76.
Satis fortis homo,& satis planè frugi.Cic.5.Verr.55.
Satis habeo.Plaut.Capt.7.86.Terent.Adelph.3.2.15,
Satis mihi id habeam supplicij, dum illos ulciscar modò.
Salust.In Iugurtha,Satis habeatis animam retinere.
Imbrem satis largum cælo demittere. Virg.1.Georg.5.
Satis magna pecunia.Cic.1.Offic.37.
Satis mirari.Terent.Eunuch.3.4.9,
Quid illud mali est?nequeo satis mirari.
Satis multa.Brut.ad Cic.lib.11.10.4, Satis me multa scripsisse, quæ literis commendari possint, arbitror. Idem 4. Academic.263.
Nec satis, extremas Coriti penetrauit ad urbes. Virgilius 9. Aeneid.2.
Non est satis,nisi præsens confirmassem, ne id quidem satis est. Cic.5.Verr.107.
Non satis.Cic.1.de Nat.deor.98, Sed quum agellus eum non satis aleret, ut opinor,ludi magister fuit.
Non satis id cur alia percipi posse dicas, alia non posse.Cicero 4.Acad.184.
Non est satis æstimare parens melior homini, an tristior nouerca fuerit.Plinius libro 7.in Præfat.2.hoc est, Non satis æstimari possit.
Non enim satis intelligebam:per parenthesin positum. Cic.4. Academ.114,Me quoq; iocánsne,an ita sentiens (non enim satis intelligebam) cœpit hortari,ut sententia desisterem.
Et ne satis habeas semel circuire.Cato cap.1.1.
Satis pernosti qualis sim.Terent.Adelph.3.2.23.
Satis prospicere oculis,Satis cernere,satis uidere.Plaut.Amph. 17.7.Terent.Adelph.3.3.85,
—— estne hic Hegio
Tribulis noster? si satis cerno,is hercle est.
Plus quàm satis opus est,doleo.Cic.7.Verr.95.
Satis præceptum.Plaut.Pœn.8.17.
Satis rectè mones.Plaut.Persa,16.53.
Satis sæpe iam & uirtutem militum & fortunam tentatam.Salust.in Iugurth.
Satis sanus.Curtius lib.4.
Satis,satis.Terent.Heauton.3.3.30,
Non possum,satis iam,satis pater durus fui.
Satis scire.Liu.1.ab Vrbe,89.
Satis tempore. Cicero 4. Verr.89, Satis putabat se ad comitia tempore uenturum, si pridie uenisset. hoc est, Satis tempestiuè.
Quum hominem nomino,satis mihi uideor dicere.Cicero pro Quintio,22.
Quare de hoc satis.Cic.Attic.lib.6.120.2.
Satis,cum genitiuo:Satis causæ.Terent. Andr.1.1.111,
Nec satis ad obiurgandum causæ. Plaut.Bacch.2.50,
Satis historiarum est?Idem Truculen.6.4,
Satis est mihi tuæ salutis,nihil moror.Terent.Phorm.
Satis iam uerborum est.
Orationis satis est.Vide Oratio, in Oro.
Satis temporis ad dicendum.Cic.4.Verr.1.
Satis superq; (διαρκούντως, κάρτα) Virg.2.Aen.129,
— satis una superq;
Vidimus excidia. Cic.2.de Natur.deor.3, Nam contrà Epicurum satis superq; dictum est.Hor.Epod.1.7,
Satis superq; me benignitas tua Ditauit.
Satin',pro Satis'ne.Terent.Eunuch.5.2.12,
—satin' id tibi placet? C. Non. Idem Andr.4.5.10.
Satin' sanus es,qui me id rogites?
Satin' saluæ? Modus loquēdi apud ueteres,quū ubi quid turbati erat,interrogabant an satis saluæ res essent.Terent. Eunuc.

Hem quid fit? quid trepidas? satin' salue? Liuius ab Vrbe cond.256.e

¶ Satisaccipio, satisaccipis, pen. corr. satisaccepi, satisacceptũ (ἱκανῶς λαμβάνω, συγγράφομαι, κατεγγυάω) satisaccipere. Dictum est eodem modo, quo satisfacere. Nam quia id quo quis contentus erat, ei præstabat, satisfieri dictũ est: ita quia tales quibus cõtentus quis futurus esset, sic dabantur, ut uerbis obligarentur, satisaccipi dictum est. Hæc Sipontinus. Plaut. Sticho, 9.4. Cic. pro Rosc. Comœdo, 23, Qua de causa Flauius, quum de tota lite faceret pactionem, neq; satisacciperet à Roscio, neq; iudicio absolueretur à Fannio. Idem pro Quintio, 24, Si ueretur ut res iudicio facto parata sit, iudicatũ solui satisaccipiat. Vetus codex legit separatim, Satis accipio. Cato capite 2.4, Quæ satisaccipienda sient, satisaccipiantur.

Satisaccipere, contrarium habet Satisdare.

¶ Satisacceptio, satisacceptionis, Verbale (ἱκανοληψία) Satisacceptionem, appellat Pomponius de uerbor. obligat. stipulationem, quæ ita obligat promissorem, ut expromissores quoq; ab eo accipiantur. id est, qui idem promittunt.

¶ Satisdo, satisdas, satisdedi, satisdatum (ἱκανῶς δίδωμι) satisdare, pen. corr. Significat fideiubere, promittere per uadẽ, siue fidem suam pignari dare, & reipsa certum facere. Sipontinus, Vt satisfacere dicimur ei cuius desiderium implemus: ita satisdare aduersario nostro, cum pro eo quod à nobis petit, ita cauemus, ut eum hoc nomine securum faciamus, datis fideiussoribus. Cicer pro Quint. 15, Iste postulat ut procurator iudicatũ solui satisdaret: negat Alphenus æquum esse procuratorem satisdare, quòd reus satisdare nõ deberet, si ipse adesset. Sic ad Atticum, lib. 1.5.1, Satisdari amplius à se non peti. Cato cap. 146.2, Rectè hæc dari, fieriq;, satisq; dari domino, aut cui iusserit, promittito, satisq; dato arbitratu domini.

Iudicatum solui satisdare. Cic. 4. Verr. 42, Amici, si quis quid peteret iudicio, secum agi passuros, iudicatum solui satisdaturos esse dicebant.

Satisdare, genitiuo iunctum. Cic. 3. Verr. 104, Qui redemerit, satisdet damni infecti. Scilicet, nomine.

¶ Satisdatio, satisdationis, Verbale (ἱκανοδοσία) Cic. libro 5. 88.1, De satisdando uerò te rogo, quoad eris Romæ tu, ut satisdes: & sunt aliquot satisdationes secundum mancipium in his & Memmianorum prædiorum uel Atilianorum. Plinius lib. 34. cap. 7.6.

¶ Satisdatum, satisdati pen. corr. (ἱκανοδοθέν) Cic. Att. lib. 16.339.3, Sed & illi turpe arbitror, eo nomine, quod satisdato debeat, procuratores eius non dissoluere. Eidem ibidem, 333.22. Pomponius in l. & magis ff. de solut. Potius enim eo nomine exoluisse uideor, quod satisdato, quam quod sine satisdatione debeo.

¶ Satisfacio, satisfacis, pen. corr satisfeci, pen. prod. (πληροφορέω, ἱκανῶς ποιέω) satisfactũ, satisfacere, Tantum facere quantum satis sit irato ad uindictam, inquit Asconius. Datiuo iungitur. Plaut. Amph. 10.8,

—quin ego illum aut deseram,
Aut satisfaciat mihi.

Cic. ad Att. lib. 7.141.4, Cui nos ualde satisfacere multi ad me scripserunt.

Satisfacere quibus debemus. Cic. ad Att. lib. 11.224.6.

Satisfacere suis: pro, Dissoluere æs alienum. Cæsar 3. bel. Ciuil. 223.

Satisfacere de uisceribus suis: pro, Suis uisceribus æs alienum dissoluere. hoc est, Sua ipsius pecunia. Cic. ad Qu. fratr. lib. 1.3.11, Sentio quid sceleris admiserim, quum de uisceribus tuis & filij tui satisfacturus sis quibus debes, ego acceptam ex ærario pecuniam tuo nomine frustra dissipârim.

Satisfacere alicui in pecunia. Cælius ad Ciceronem, lib. 8.12.6

De re aliqua plenè & statim satisfacere. Quintilianus lib. 4 cap. 5.14.

Satisfacere, pro Purgare. Cic. 2. Philip. 64, Acceperam enim iam antè Cæsaris literas, ut mihi satisfieri paterer à te. id est, Vt acciperem tuam excusationem & purgationem. Inde Satisfactio, pro purgatione & excusatione.

Satisfacere cumulatè alicui. Cicero ad Qu. frat. lib. 2.8.2. Idem in Topicis, 53.

Satisfacere alicui de re aliqua. Cæsar 5. bel. Gall. 5, Seseq; paratos esse demonstrant, omnibus rationibus de iniurijs satisfacere.

Amicitiæ satisfacere. Cic. Planco, lib. 10.1.7.

Causæ & officio suis satisfacere. Cic. 1. Verr. 25.

Deo piè & castè satisfacere. Cic. ad Terent. lib. 14.7.2.

Disputationi alicui satisfacere. Cic. 1. de Legib. 53.

Existimationi hominum satisfacere. Cic. 5. Verr. 114.

Immortalitati laudum alicuius satisfacere. Cic. ad Cæsarem, lib. 13.17.8. id est, Laudes reddere immortales.

Mandatis alicuius satisfacere. Cic. ad Att. lib. 6. 111. 6. Vetustũ exemplar hìc habet, Vt mandatis facerem.

Naturæ & legibus satisfacere. Cic. pro Cluent. 21. id est, Mori.

Officio erga aliquẽ in re aliqua satisfacere: pro, Fungi officio. Cic. ad Qu. frat. lib. 2.6.4, In ea re nos & officio erga Lentulum mirificè, & uoluntati Pompeij præclarè satisfecimus.

Vt omnium opinioni satisfiat. Cic. pro Rabir. Posth. 28.

Satisfactum est promisso nostro ac recepto. Cic. 7. Verr. 108.

Publicè satisfacere: hoc est, Publico nomine. Cic. 3. Verr. 55.

Suspicioni alicuius satisfacere. Cic. pro Rab. Posth. 28.

Vitæ satisfacere. Cic. Planco, lib. 10.1.3.

Voluntati uoluntate satisfacere. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 35.

Histriones in dissimillimis personis satisfaciunt. Cicero in Orator. 59.

¶ Satisfieri, pen. correp. (πληροφορεῖσθαι) Ouid. 2. de Remed. amor. 61.

Quanquam à te quidem cumulatè satisfit & mihi, & omnib. Cic. Acilio, lib. 13.33.2.

Vide quomodo satisfiat ei, cui scis me satisfieri uelle. Cicer. Terent. lib. 14.6.1.

¶ Satisfactio, Verbale (πληροφορία, πληροφόρημα) Purgatio, excusatio. Cic. ad Trebatium, lib. 7.13.3, Hìc tu me etiã insimulas, nec satisfactionem meam accipis. Idem ad Attic. lib. 4.75.5.

¶ Satispræsto, satispræstas (ἱκανῶς παρέχω) satispræstare, Idem quod satisdare.

Satior] & hoc Satius, huius satioris, pen. prod. Melior. Plin. lib. 17. cap. 5, Erit igitur hæc optima & operi satior. De terra tenera.

¶ Satius (κρεῖττον) Comparatiuum aduerbium à Satis, & significat Melius, quasi ultra id quod opus est. Terentius Heauton. 3.1.66,

—& tibi perdere
Talentum hoc pacto satius est, quàm illo minam.

Virgil. eclog. 2.3,

Nónne fuit satius tristes Amaryllidis iras,
Atq; superba pati fastidia?

Cic. ad Att. lib. 7.121.6, Video cum altero uinci satius esse, quàm cum altero uincere.

Non igitur satius esset, dicet aliquis, ab initio, præsertim quum scribas, ad optimum & electissimum uerbum deuenire? Est quum non est satius, si, &c. Author ad Heren. lib. 4.187.

Multo satius est. Lucret. lib. 5.227.

Nimio satius. Vide Nimis.

Sator, Satiuus] Vide Sero, seris.

Satræ] Populi Græcorũ in litorib. Thraciæ. Herodot. lib. 7.

Digitized by Google

Satrapes] uel Satrapa, satrapæ, pen. corr. m. g. (σατράπης) Dictio Persica, quæ apud nos præfectum significat. Terent. Heaut. 3.1.43,

—satrapes si siet
Amator, nunquam sufferre eius sumptus queat.

¶ Satrapia, satrapiæ, pen. prod. (σατραπεία) Regio, & præfectura. Plin. lib. 6. cap. 20.9, Etenim pleriq; ab occidente non Indo amne determinant, sed adijciunt quatuor atrapias, Gedrosos, Arachotas, Arios, Paropamissadas. Dicitur & Satrapea, pen. prod. Curtius lib. 5, Mazeum transfugam satrapea Babyloniæ donat. Idem lib. 6.

Satricum] clara Latij ciuitas, apud Plin. lib. 3. cap. 5.

Satullo] satullas, & Satullus. Vide Satur.

Satum] sati, Genus mensuræ Palæstinæ, quæ capit sesquimodium, siue, ut nos lingua nostra dicimus sesquiboeotium.

Satur] satura, saturũ, pen. corr. Adiect. (κοριώδης, ἔμπλεως) Quod est cibo plenum. Terent. Hecyr. 5.2.3,

Sed quum tu satura atq; ebria eris, puer ut satur sit facito. Cic. 1. de Diuin. 131, Præclara uerò auspicia, si esurientibus pullis res geri poterit, saturis nihil geritur.

Altilium satur. Hor. 1. epist. 7.7. hoc est, saturatus altilibus.
Satur omnium rerum. Terent. Adelph. 5.1.3.
Fricando satur. Plaut. Pœn. 4.16.
Capellæ saturæ. Virg. eclog. 10. 16.
Conuiua satur. Hor. 1. Serm. Satyr. 1.24.
Cor saturum. Catullus ad Iuuentium, 45.1.
Satur, Fœcundus & abundans. Persius Satyr. 1.8,

—nec rus saturum laudare. Virg. 2. Georg. 40,
Saltus, & saturi petito longinqua Tarenti. Vbi Seruius, Saturi, aut fœcũdi: aut quod iuxta oppidum Saturum. Tarentum enim & Saturũ uicinæ sunt Calabriæ ciuitates.

Præsepia satura. Virg. 3. Georg. 43.
Coloni saturi. Tibul. lib. 2. eleg. 1.5.
Satur color, Plenus, uehemens, & quem uulgus nostrum oneratum uocat. Plin lib. 37. cap. 10.30, Ion apud Indos uiolacea est, sed rarò saturo colore lucet.
Vellera fucata saturo colore. Virg. 4. Georg. 67.
Saturior lactis agnus. Colum. lib. 7. cap. 4.3.

¶ Saturio, saturionis, m. g. (διακορής) Idem quod Satur. Plautus Persa, 4.23,

Nam esurio uenio, non aduenio saturio.

¶ Saturias, penultima correpta, saturitatis, f. g. (πλησμονή) Plaut. 13.96,

Proin tu deum hunc saturitate tranquillum facias tibi. Plin. lib. 9. cap. 39, Sic gignitur laudatus ille pallor saturitate fraudata.

Saturitas, pro Fœcunditate. Cic. de Senect. 52, Neq; solum officio, quod hominum generi uniuerso cultura agrorum est salutaris, sed etiam delectatione quam dixi, & saturitate copiaq; rerum omnium, quæ ad uictum hominum & cultum tum etiam deorum pertinent.

Saturitas, pro Excrementis uentris. Plin. lib. 10. cap. 33.2, Notabili munditia egerũt excrementa pullorum, adultioresq; circumagi docent, & foris saturitatem emittere.

¶ Saturo, saturas, pen. corr. (ἐλάω, κορέω, χορτάζω) saturare; Explere. Ad omnes sensus pertinet, propriè tamen ad gustum. Cic. 2. Philip. 72, Versatus in bello est, saturauit se sanguine dißimillimorum sui ciuium. Nonius, Expleri & saturari hanc habent differentiam: Expleri, est tantummodo plenum esse: Saturari, supra modum. Cic. lib. 6. de Repub. 8, Quæ quia expleri, nec saturari ullo modo possunt. Virg. 10. eclog. 6,

Nec cythiso saturantur apes, nec fronde capellæ:

Nuper nati mammas appetunt, earumq; ubertate saturantur. Cic. 2. de Nat. deor. 193.
Famem epulis saturare. Claud. de Phœnice, 3.3.
Placare & saturare. Cic. pro Domo sua, 35, Expleui animos inuidorum, placaui odia improborum, saturaui etiam perfidiam, scelus proditorum.
Odium saturare. Cic. pro Flacco, 74.
Saturnus appellatus quòd se saturat annis. Cicero 2. de Natura deorum, 92.
Stercore saturare terram. Colum. lib. 2. cap. 9.14.

¶ Saturatus, pen. prod. (διάκορος, χορτασθείς) Partic. ut, Iuno saturata. Virg. 5. Aen. 122,

Multa mouens, necdum antiquum saturata dolorem. Synecdoche.

Expletus & saturatus. Cic. 5. Verr. 83.
Cæde armenti saturati leones. Ouid. 10. Metamorph. 108.
Homines saturati honoribus. Cic. pro Plancio, 16.
Mens saturata bonarum cogitationum epulis. Cicero 1. de Diuinatione, 108.
Lumina saturata cara figura. Catul. Argon. 59. 44.
Saturatæ uestes murice: id est, tinctæ. Mart. lib. 8. 42.
Saturatior, Comparatiuum: ut, Saturatior color. Plinius libro 21. capite 8.2.

¶ Satullo, satullas (χορτάζω) satullare, idem quod saturare. Varro, Neq; in puluere mythico coquam carnes, quibus satullem corpora, & famem uentris. Nonius.

¶ Satullus, Adiectiuum, idem quod Satur. Varro libro 2. de re Rustica, cap. 2, Vt agni satulli fiant lacte. Sed fortè diminutiuum est Satur.

Satureia] satureiæ (θύμβρα) Herba fragrantis odoris; quæ & cunila dicitur, & origanum heracleoticum: à Saturo dicta, quòd nullum ferè condimentum sine eã fiebat, propter quod saturitatem inducere uidebatur. Colum. lib. 10, Et satureia thymi referens tymbræq; saporem. Plin. li. 19. cap. 8.33, Thymbram uerò quæ sit cunila. Hæc apud nos habet uocabulum & aliud, satureia dicta in condimentario genere. Seritur mense Februario, origano æmula.

Saturæ] Palus, quæ & Pontina, iuxta Circeios fuit uigintitrium olim urbium locus: ut est Mutiani sententia apud Pliniũ, libro 3. capite 5. Hæc ad uiam usq; Appiam pertingebat, ubi & nauibus traijciebatur inter Appij forum & Auxurem. Virg. lib. 7. Aeneid.

—queis Iuppiter Auxurus aruis
Præsidet; & uiridi gaudens Feronia luco, Quã Saturæ facit altã palus, gelidusq; per imas Quærit iter ualles, atq; in mare conditur Vfens.

Saturchei] Populi sunt circa Mæotim, apud Plinium lib. 6. capite 7.

Saturio] σατυρίων, Decurio cubiculariorum Domitiani. A quo,

Saturij modi. Mart. lib. 4.34. in Afrum,
Saturiosq; modos, Partheniosq; sonas.

Saturniana] colonia (σατουρνιανὰ κολώνια) Tuscorum urbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie Saturnia.

Saturnia] σατουρνία, Nomen regionis, & nomen oppidi. Virg. 8. Aen. 70,

Ianiculum huic, illi fuerat Saturnia nomen.

Aeditiora etiam loca (ut Diodorus scribit) Saturnia dici consueuerunt.

¶ Saturnia, Italia: & mons, qui nunc est Capitolinus, Saturnius appellabatur, quòd in tutela Saturni esse existimatur. Saturnij quoq; dicebantur, qui castrum in imo cliuo capitolino incolebant, ubi ara dicata ei deo ante bellum Troianum

Digitized by Google

uidetur, quia apud eam supplicant apertis capitibus. Nam Italici authore Aenea uelant capita, quòd is cum rem diuinam faceret in litore Laurentis agri Veneri matri, ne ab Vlysse cognitus interrumperit sacrificium, caput adoperuit, atq; ita conspectum hostis euitauit. Saturno, dies festus celebratur mense Decembri, quòd eo aedis est dedicata, & is culturae agrorum praesidere uidetur, quo etiam falx est ei insigne. Versus quoq; antiquißimi, quibus Faustus fata cecinisse hominibus uidetur, Saturnij appellantur, quibus & à Naeuio bellum Punicum scriptum est, & multis alijs plura composita sunt. Qui Deus in Saliaribus Saturnus nominatur, uidelicet à Sationibus. Festus.

Saturninus] Volusius urbis praefectus, à Plin. lib. 11. capite 38, commemoratur quotannis sanguinem per os misisse, tametsi nonagesimum excesserit annum.

¶ Saturninus tribunus plebis fuit seditiosus, qui cùm perniciosis legibus rempublicam perturbaret, sumptis ex Senatusconsulto armis in Capitolio occisus est à Sceua quodam, Qu. Crotonis seruo, cui idcirco libertas praemij loco data est. Fuerunt multis pòst annis, qui à Caio Rabirio occisum dicerent, quo nomine ille à T. Labieno in iudicium uocatus, & perduellionis reus factus, à Cicerone defensus est pulcherrima illa oratione, quae pro Caio Rabirio Posthumo perduellionis reo, inscribitur.

¶ Saturniani, haeretici fuerunt à Saturnino quodam nominati, qui mundum solos angelos septem inscio Deo fecisse dicebant. Irenaeus lib. 1. cap. 23.

Saturnus] κρόνος, Caeli filius, authore Cicerone libro 2. de Natur. deor. Vetus (inquit) haec opinio Graeciam opplenit, scilicet exectum Caelum à filio Saturno, uinctum autem Saturnũ ipsum à filio Ioue. Physica ratio nõ inelegãs inclusa est in impias fabulas. Caelestem enim altißimam aetheream q; naturã, id est, ignem, quae per sese omnia gigneret, uocare uoluerunt ea parte corporis, quae coniunctione alterius egeret ad procreandum. Saturnum autẽ eum esse uoluerũt, qui cursum & conuersionem spaciorum, ac temporum cõtineret, qui deus Graecè id ipsum nomẽ habet. κρόνος enim dicitur, qui est idem χρόνος, id est, spacium temporis. Saturnus aũt est appellatus, quòd saturetur annis. Ex se enim natos comesse fingitur solitus: quia consumit aetas temporum spacia, annisq; praeteritis insaturabiliter expletur. Vinctus aũt à Ioue, ne immoderatos cursus haberet, atq; ut eum siderum uinclis alligaret. Hactenus Cicero. Vide & Macrobium Saturnaliorum li. 1. cap. 40. 41. 42. Alij philosophi interpretãtur Saturnũ Cronon, ueluti à satietate intellectus, eo quòd Graecè satietas κόρος: intellectus uerò siue mens, νοῦς dicitur: ut sit nomen cõpositum Saturnus, ex prima parte Latina, & posteriore Graeca, ipsa satietas mentis. Sunt qui Saturnum à satu deducant, quoniam peritiam ruris, & satorum omnium primus edocuisse fertur. Quidã à uerbo quod Graeci dicunt σάθων, quo uirilia significantur, quòd patris pudenda abscidisse, atq; in mare proiecisse dicitur: unde Venerem procreatam fuerunt, quae à spuma, unde coaluit, Aphrodites nomen accepit.

Deus curuus Saturni id est falx. Virg. 2. Georg. 82. Seruius.

Saturnus regnis à Ioue pulsus erat. Ouid. 3. Fast. 160.

Aureus Saturnus. Virg. 2. Georg. 108. Quia sub Saturno fuit aetas aurea.

Grauis Saturnus. Persius Satyr. 5. 5.

Impius Saturnus. Hor. 2. Carm. ode 17. 5.

Senex Saturnus. Virg. 7. Aen. 36.

Saturni stella, Phaenon Graecè, x x x ferè annis cursum suum conficit. Cic. 2. de Nat. deor. 75.

Stella Saturni frigida. Virg. 1. Georg. 68.

Sydus graue Saturni. Propert. lib. 4. eleg. 1. 17.

Stella quae Saturnia nominatur. Cic. de Som. Scip. 15.

¶ Saturnius, Adiect. (σατύρνιος, κρόνιος) ut,

Arma Saturnia. Virg. 1. Aen. 115.

Coniux Saturnia. Sil. lib. 10. 68.

Iuno Saturnia. Virg. 3. Aen. 76.

Regna Saturnia. Virg. 4. eclog. 2.

Tellus Saturnia frugum parens. Virg. 2. Georg. 35.

Versus quoq; quos olim Fauni uatesq; canebãt, Saturnios antiqui nominabant, ut ait Varro.

¶ Saturnalia, Saturnaliorũ (κρόνια) Festa septem seu quinq; dierũ, mense Decembri, Saturno dicata: erantq; dies illi pleni laetitiae, in quibus Romani synthesin uestem sumebant. Dies quoq; quibus munera ultrò citroq; mitti remittiq; solebant, Saturnalitia dicebãtur. Sueton. in Augusto, cap. 75, Saturnalibus, & si quando aliàs libuisset, modò munera diuidebat, uestem & aurum et argentum: modò nummos omnis notae. Cic. ad Att. lib. 5. 108. 1, Saturnalibus mane, &c. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 1.

Hilara Saturnalia. Cic. Att. lib. 5. 108. 7.

¶ Saturnalitius, Adiectiuum (κρόνιος) Quod ad Saturnalia pertinet. Mart. lib. 5. 20,

Saturnalitiae ligulam misisse selibrae. Ibidem, 31,

—potiusq; uidetur Saturnalitias perdere Varro nuces.

Saturo] saturas. Vide Satur.

Saturum] σάτυρον, Vrbs Calabriae fuit, non longè à Tarento. Vnde,

¶ Satureianus, Possessiuum (σατυρειανὸς) Horatius 1. Sermon. Satyr. 6. 12,

Me Satureiano uectari rure caballo. Quidam etiam Satyrum scribunt. Vnde & nonnulli agrum in quo Tarentum conditum est, Satyram uocari affirmant.

Satus] Vide Sero.

Satyra] satyrae, pen. corr. (σατύρα) Quasi satura dici uidetur, ob carminis uarietatem, seu propter copiam rerum, quae ibi tractantur. Est enim satyra, carmen maledicum, & ad carpenda hominum uitia compositum: quale scripserunt Lucilius, Horatius, Iuuenalis, Persius. Accepit et id carminis hunc titulum, quòd personis, factisq; satiatum abundare uideatur. Quidam à satyra lance, quae referta multis uarijsq; primitijs, in sacrificijs dijs offerebatur. Alij à lege Satyra dictam existimant, quae uno rogatu multa simul comprobat. De qua lege Salust. in Iugurth. Varro à quodam farciminis genere, quo multis rebus refercieбatur, dictam satyrã esse scribit. Vnde in 2. lib. Plautinarũ quaestionum habebetur, Satyra est uua passa et polẽta, & nuclei pinei ex musto consperſi. Donatus in Terentium, Deinde aliud genus fabulae, id est, satyra, sumpsit exordium, quae à Satyris, quos illotos semper ac petulantes esse legimus, uocitata est. Potest etiam dici, satyram ideo uocatam, quòd in antiqua satyra introducebantur Satyrorum personae, aut si quae erant ridiculae similes Satyris. Duo quippe satyrarum genera fuisse constat. Alterum antiquius, quod sola carminum uarietate constabat: alterum recentius, apertam hominum reprehensionem continens, & acrem uitiorum obiurgationẽ.

Liuens satyra. Stat. 1. Sylu. 3. 21.

¶ Satyrus, pen. correp. Adiect. (σάτυρος) Quod ad satyram pertinet: uel Satyrus, Qui satyram scribit.

¶ Satyricus, pen. corr. (σατυρικὸς) Aliud adiect. Idem.

¶ Satyricè, Aduerb. (σατυρικῶς) Acriter, cum conuicio.

Satyri] σάτυροι, Animalia sunt in ultimis Libyae gentibus, quae nihil hominis praeter effigiem habeãt. Satyri autem dicti esse creduntur Grammaticis, quòd in libidinem semper sint proni, à uirili mẽbro, quod Graeci σάθων dicũt. Veteres huius-

Digitized by Google

huiusmodi monstra pro semideis, siue pro syluestribus dijs coluerunt, quemadmodum Faunos, Syluanosq́: Faunos ac Satyros, nemorum deos esse dicentes, Panas agrorum, Syluanos syluarum: confunduntur tamen hæc omnia à poetis. Ouid. 1. Metam. 39,

Sunt mihi semidei, sunt rustica numina Fauni, &c. Vide Melam lib. 3. in descriptione Aethiopiæ. Cic. 6. Verr. 118, Satyrus qui apud Tarentinos in æde Vestæ est.

Iuuentus Satyrorum in uenerem prona. Ouid. 1. Fast. 80.

Scriptor Satyrorum. Hor. in Arte, 48.

Agrestes Satyri. Hor. in Arte, 45.

Capripedes Satyri. Hor. 2. Carm. ode 19. 1.

Lasciuus Satyrus. Silius lib. 3. 21.

Leues Satyri. Ouid. 1. de Arte, 109.

Proterui Satyri. Hor. in Arte, 48.

Saltantes Satyros imitari. Virg. 5. eclog. 15.

Satyrorum insulæ, Ptolemæo lib. 7. cap. 2. tres sunt adiacentes Indiæ. Qui has inhabitant, caudas habere dicuntur, quales Satyrorum pingunt.

¶ Satyrides, insulæ, in quibus inhabitat Satyri. Lubet ad hunc locum ea adscribere, quæ Pausanias in Atticis narrat, se à quodam Euphemo Care de satyris accepisse. Dicebat igitur Euphemus (inquit Pausanias) cùm in Italiam nauigaret se ui uentorum & tempestate abreptum, à recto cursu longè admodum aberrasse, atq; in mare peregrinum, & inauditum, in quo deniq; nauigari non solet, delatum esse. In eo mari insulas esse multas desertas atq; incultas, in quibus habitarent tamen homines feri & agrestes, & ruffi: quibus caudæ non multo caudis equinis minores, ad coxas usque propenderent: insulas autem illas appellari Satyridas. Hæc Pausanias.

Satyrismus] apud Hippocratem est tuberculum prælongum, cuius uisuntur modi sub ipsas Satyrorum aures. Cæl. Rhod. lib. 14. cap. 8.

¶ Satyriasis, uel Satyrismus (σατυρίασις, σατυρισμὸς) pulsus testium, & uelut singultus quidam inguinis, sequens inflammatam quandam paßionem seminalis receptaculi, cum intentione, & tentigine. Quòd si non cessauerit pulsus ille, solent seminaria uasa intendi, uel spasmus nasci. Satyrismus (inquit Galen. lib. 2. Methodi) est uirilis membri præter naturam arrectio. σατυριᾶν, enim Græcis arrigere est: & rei Venereæ pruritu extimulari. Idem & priapismus dicitur, ab obscæno hortorum custode, ducto nomine, qui ueretro prægrandi sculpi solet, & erecto.

Satyria] satyriæ (κόραξ) Auis, aliàs coruus. Florus, Quum singulari certamine Manlius aureum torquem barbaro inter spolia detraxit. Inde Torquati. Iterum Pontino agro quum in simili pugna L. Valerius insidente galeæ satyria alite adiutus, retulit spolia.

Satyria apud Latinos cibarium confusaneum dicitur, ueluti cibus ex uarijs rebus compositus.

Satyrion] f. g. (σατύριον) Herba. Plin. lib. 26. cap. 10. 2, Concitatricē uim habet satyrion. Duo eius genera: una longiorib. folijs quàm oleæ, caule quatuor digitorū, flore purpureo, radice gemina, ad formam hominis testium, alternis annis intumescente ac residente. Altera satyrion, orchis cognominatur, & fœmina esse creditur: distinguitur internodijs, & ramosiore frutice, radice fascinis utili. Nascitur ferè iuxta mare. Rura, inquit Ruellius lib. 3. cap. 65. uocant testiculum sacerdotis.

Satyrus] insignis quidam architectus, quem commemorat Plinius lib. 36. cap. 9. A' Satyro (inquit) architecto aliqui deuectum tradunt rate.

Saucio] saucias (τραυματίζω, κατατραυματίζω) sauciare, Vulnerare. Plaut. Bacchid. 1. 30,

Animum fodicant, bona distimulant facta, & famam sauciant. Idem Rud. 18. 51,

Quid causæ est quin uirgis te usq; ad saturitatem sauciē? Cic. 3. Verr. 47, Serui nonnulli uulnerantur, ipse Rubrius in turba sauciantur. Idem de Fato, 55.

Per latus alicuius sauciari. Cic. in Vatinium, 10, Omniaq; mea tela sic in te conijcientur, ut nemo per tuum latus (quod soles dicere) saucietur.

Ferro sauciare. Colum. lib. 4. cap. 24. 15, Si neq; is reperiatur, saucianda ferro est, atq; exulceranda uitis in ea parte qua pampinum studemus elicere.

Vites sauciare. Colum. lib. 4. cap. 4. 2. Vide Orbis.

Genas sauciat ungue. Ouid. 3. de Arte, 141.

¶ Sauciatus, pen. prod. Partic. (τραυματίας) Colum. lib. 11. capite 1. 16, Siue quis (quod plerunq; accidit) sauciatus in opere noxam ceperit, adhibeat fomenta.

¶ Sauciatio, Verbale (τρῶσις) Cic. pro Cecin. 32, Et sauciatio quæretur, quum fugam esse constabit?

¶ Saucius (τρωθείς, τραυματισθείς) Adiect. quod nascitur à participio Sauciatus: quo modo lassus à lassatus, & lacerus uel lacer, à laceratus. Saucius, Vulneratus. Sipontinus dicit à secando deriuari, quasi secus. Vnde & Saucio, saucias. Virgil. 2. Aen. 45,

Quales mugitus, fugit quum saucius aras Taurus. Cic. pro Cecin. 30, Nemo, inquit, occisus est, neq; saucius.

Leuiter saucius. Vide Leuis.

Vulnera graui saucius. Virg. 12. Aen. 1.

Pectus saucia Bellona. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 10.

Saucius sæuo amore. Cic. pro Cælio, 13.

Saucius, de labore etiam dicitur. Apuleius lib. 2. de Asino, cum genitiuo iunxit, Mihi uerò fatigationis hesternæ etiam nunc saucio da ueniam.

Animus saucius. Cic. ad Att. lib. 1. 12. 2.

Brachia direpta saucia fecit acu. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 4.

Gladiator confectus & saucius. Cic. 2. in Catil. 43.

Mens saucia amore. Lucret. lib. 4. 211.

Saucia diuiduis clarescunt nubila sulcis. Claud. 5. Paneg. 21.

Terra saucia uomeribus. Ouid. 1. Metam. 21.

Trabs securi saucia. Ouid. 10. Metam. 75.

Sauera] Vicus est Licaoniæ, qui posteà in urbem magnam euadens, metropolim regionis obtinuit. Strab. lib. 12.

Saufeius] prænomine Apius, Romanus quidam: qui cùm à balineo reuersus mulsum bibisset, ouumq́; sorberet, morte repentina absorptus, à Plin. lib. 7. cap. 53. commemoratur.

Sauillum] apud Catonem de re Rustica, genus placentæ quoddam est, à suauitate nomē habens. Nostrum enim suauium, appellare solemus nostras delicias. Sauij uerò diminutiuum est sauillum, ut & sauidum. Hæc Turnebus.

Sauior, Sauium] Vide Suauium.

Sauo] sauonis, fluuius est in finibus Campaniæ. Plinius libro 3. capite 5.

Sauona] pen. prod. Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Sabbatium Plinio: Sabbatia Pomponio, urbs Liguriæ notißima: hodie Genuensium ditionis. Vulgò Sauone.

Saura] σαῦρα, Lacerta, quæ in macerijs & in sepibus delitescit. Est & piscis nomen, quem & Latini Lacertam nominant.

Saurites] sauritæ (σαυρίτης) gemmæ species, quæ in uentre uiridis lacertæ traditur inueniri. Plin. lib. 37. cap. 10.

Sauroctonon] Signum quod Praxiteles mira arte fabricasse dicitur: Plinius libro 34. capite 8. Fecit & puberem subrepenti lacertæ cominus sagitta insidiantem, quem Sauroctonon uocant.

Digitized by Google

Sauromatæ] pen.corr. (σαυρομάται) Iidem dicuntur qui & Sarmatæ. Vide Sarmatæ. Ouid.3.Trist.eleg.3.1.
Truces Sauromatæ. Iuuen.Satyr.15.13.
Auidi Sauromatæ. Stat.3.Thebaid.71.
Saurus] Nobilis statuarius, cuius opera commemorat Plin. lib.36.cap.5.
Saus] σάος: Ptolemæo fluuius est apud Carnos ortum habēs, & circa Liburniæ montes, non procul à Paurono oppido: hodie Albam Græcam uocant, in Danubium prolabens.
¶ Saus fluuius, qui ex Alpibus defluit in Germaniam, mox Illyricum: labitur per mediam Segestem, Pannoniam, & Tauriscos. Strabo lib.4.
Saxoforatum] teste Volaterrano, oppidum in Piceni atq; Vmbriæ finibus situm: alio nomine Sentinum dictum.
Saxones] pen.corr. (σάξονες) Ptolemæo lib.3.cap.11. Germaniæ populi, non longè à Cimbris, in Oceani Septentrionalis litoribus & paludibus inuijs.
Domitus Saxo. Claud.1.in Eutrop.79.
Saxum] saxi (πέτρα, πέτρος, λίθος) Maius, asperius, duriusq; quàm lapis. Cic.de Fato, 9, Quid mirū igitur, ex spelunca saxum in crura eius incidisse?
Saxum, aliquando pro Lapide accipitur.
Saxum silex. Liu.1.ab Vrbe, 100.
Robur saxi. Lucret.lib.1.180.
Radices ualidæ saxi. Lucret.lib.2.21.
Adamantina saxa. Vide Adamas.
Antiqua saxa, Ingentia. Virg.12.Aen.180.
Arentia. Ouid.13.Metam.150.
Auulsa saxis. Virg.2.Aen.122.
Cruda. Valer.2.Argon.108.
Circunlita musco saxa. Hor.1.epist.10.2.
Dura. Virg.3.Georg.46.
Frigida Stat.10.Thebaid.11.
Graue. Ouid.13.Metam.6.
Ingens. Virg.6.Aen.124.
Intemerata gradu, Inaccessa. Sil.lib.3.101.
Liquefacta saxa. Virg.3.Aeneid.116.
Liquefacta saxa uoluit Aetna. Virg.1.Geor.95.
Lucida saxa. Stat.3.Sylu.3.40.
Missilia saxa. Vide Missile, in Mitto.
Obliqua saxa. Ouid.8.Metam.111.
Obluctantia saxa. Stat.3.Sylu.1.5.
Tot congesta manu præruptis oppida saxis. Virgilius 2.Georgicorum, 32.
Putria saxa. Claud.1.in Eutropium, 56.
Rigidum saxum. Ouid.4.Metam.104.
Rubrum saxum quadratum. Vitruu. libro 2.capite 8. Vide Orthostatæ.
Scruposa saxa. Lucan.lib.5.135.
Surda saxa. Ouid.3.Amor.eleg.6.12.
Tumuli saxum uenerabile. Lucan.lib.168.
Viuum saxum. Virg.1.Aen.35.
Asperari saxo, & mucronem ardescere iussit. Tacit.lib.15.
Dura tamen molli saxa cauantur aqua. Ouid.1.de Arte, 96.
Orbes saxorum circundant uallo. Lucan.lib.2.91.
Grandia saxa conijcere. Virg.4.Georg.6.
Defendere saxis. Virg.10.Aen.26.
Quiq; facis docta mollia saxa manu. Ouid.3.Fast.167.
Corpora ad saxum frangere. Virg.3.Aen.125.
Ingerere saxa. Vide Ingero.
Intorquere saxum. Sil.lib.7.125.
Perrumpere saxa. Hor.3.Carm.ode 16.2.
Guttæ pertundunt saxa. Lucret.lib.4.259.
Peti saxis. Ouid.de Nuce, 1.
Reuulsum saxum è monte. Ouid.12.Metam.69.
Auulsa saxa mœnibus rotare. Stat.10.Thebaid.110.
Signare carmine saxum, Insculpere epitaphium. Ouidius 2. Metamorphos.66.
Templa Dei saxo uenerabar structa uetusto. Virgilius 3. Aeneidos, 17.
Subigere saxum, Rotare. Sil.lib.13.123.
Iamq; faces & saxa uolant. Virg.1.Aen.31.
Infesto pondere saxa Voluere. Virg.9.Aen.103.
Saxum uoluere. Terent.Eunuch.5.9.55,

Satis diu iam hoc saxum uoluo. Donatus admonet prouerbium fuisse, dictum in eos qui inextricabili sudore affligerentur: tractumq; putat à notißima Sisyphi fabula, saxi apud inferos sursum ac deorsum uoluentis. Vnde Virgil.6. Aeneid.26,

Saxum ingens uoluunt alij.

Saxum, pro Scopulo. Virg.1.Aeneid.

Tres Notus abreptas in saxa latentia torquet. Ibidem.
Perq; undas superante salo, perq; inuia saxa Dispulit.

Ardua saxis insula. Virg.3.Aen.55.
Acuta saxa. Hor.3.Carm.ode 27.13.
Asperum saxum. Cic.in Pisonem, 34.
Aspera saxa. Ouid.6.Metam.16.
Cæca saxa. Virg.5.Aen 23.
Anxur impositum saxis latè candentibus. Horatius 1. Sermon. Satyr.5.6.
Caua saxa. Virg.3.Aen.114.
Dolosa saxa, Sub undis latentia. Seneca Troade, 9.9.
Fera. Valer.4.Argon.115.
Gelida. Lucret.lib.3.183.
Immania. Vide Immanis.
Inuia. Virg.1.Aen.109.
Latebrosa saxa. Ouid.epist.4.21.
Leuia saxa. Virg.1.Georg.22.
Naufraga saxa. Stat.5.Theb.83.
Peresa. Lucret.lib.1.67.
Præcipitia. Ouid.in Ibin, 99.
Rauca. Virg.4.Aen.17.
Resonantia. Virg.3.Aen.87.
Rigentia saxa. Seneca Herc.Oetæo, 2.7.
Vndisonum saxum. Valer.4.Argon.9.
Infœlix saxis in procurrentibus hæsit. Virg.5.Aen.42.
Illidere saxis. Vide Illido.
Saxum, pro Monte. Virg.2.Aen.

—— stupet inscius alto
Accipiens sonitum saxi de uertice pastor. Seruius.

Mitis in apricis coquitur uindemia saxis. Virgilius 2. Georgicorum, 105.
Concaua saxa. Virg.5.Aen.136.
Hirta dumis saxa. Stat.3.Sylu.1.3.
Immobilis saxum Capitolij. Virg.9.Aen.90.
Nubilosa saxa. Lucan.lib.6.18.
Ducere saxa ac syluas. Quint.lib.1.cap.10.8.
¶ Saxulum, saxuli, pen.corr. Diminutiuum (πετρίδιον) Cic.1.de Orat.96, Vt Ithacam illam in asperrimis saxulis, tanquam nidulum affixam, &c.
¶ Saxetum, saxeti, penultima producta (τραχών) Locus saxosus & petricosus. Cic. pro lege Agrar. 69, Quod solum tam exile & macrum est, quod aratro perstringi non posset? aut quod tam asperum saxetum, in quo agricolarum cultus non elaboret?
¶ Saxeus, Adiect. (πετραῖος) Quod est è saxo. Plin.lib.12.cap. 1.6, Sa-

Digitized by Google

1.6, Saxea intus crepidinis corona muscosos complexa.
Dissepta saxea domorum. Lucret. lib. 6.191.
Effigies saxea. Catul. Argon. 59.12.
Imber saxeus ingruit. Sil. lib. 13.37.
Moles saxea. Ouid. 12. Metam. 57.
Pons saxeus. Lucan. lib. 4.3.
Strata saxea detrita uulgi pedibus. Lucret. lib. 1.65.
Tecta saxea. Ouid. epist. 10.26.
Vmbra saxea. Virg. 3. Georg. 29.

¶ Saxosus, pen. product. Adiect. (πετρώδης, πετρώδης) Quod abundat saxis. Plin. libro 5. cap. 24.2, Mox ubi perfregit Euphratem, ultra quoq; saxosum & uiolentum. Colum. lib. 5. cap. 10.6, Loca aprica, calculosa, glareosa, interdum & saxosa amat.
Flumina saxosa. Virg. 5. eclog. 17.
Frutex saxosus, In saxis crescens, uel saxosis locis. Plinius libro 15. cap. 7.1.
Incendia saxosa. Sil. lib. 13.114.
Montes saxosi. Virg. 2. Georg. 23.
Viam saxosam terere. Propert. lib. 4. eleg. 5.4.
Hypanis sonans saxosum. Virg. 4. Georg. 74.

¶ Saxetanus, pen. prod. (πετρικός) Aliud adiect. Quod inter saxa habitat. Martial. lib. 7.77,

Quum saxetani ponatur cauda lacerti.

¶ Saxatilis, & hoc saxatile, pen. corr. (πετραῖος) Quod saxa incolit: ut, Pisces saxatiles. Col. lib. 8. cap. 16.7, Rursus optimè saxosum mare nominis sui pisces nutrit, qui scilicet quòd in petris stabulētur, saxatiles dicti sunt, ut merulæ, turdiq;, nec minus melanuri. Sic Plin. lib. 9. cap. 15.8.
Saxatiles aues, Quæ saxa incolunt. Varro 3. de re Rust. cap. 7.1, Vnum agreste, ut alij dicunt saxatile, quod habetur in turribus ac columinibus uillæ, à quo appellatæ columbæ.
Saxatilis piscatus, Qui inter saxa fit. Plaut. Rud. 8.10.

¶ Saxificus, pen. corrept. Adiect. (πετροποιός) ut, Os saxificum: id est, Vultus temerè aspicientes in saxa uertens. Senec. Herc. furen. 11.2.
Vultus saxificus. Ouid. 5. Metam. 44.

Saxifragum] & Saxifraga, pen. cor. uel Saxifragia, herba, cuius permulti uariam sententiam habent: alij enim eam esse putant bipinnellæ similem, folio tantùm minore ac magis serrato & minimè piloso, quam uulgus paruam acum pastoris uocat. Græci empetron. alij genus alterum adianti esse putant: de quo Plin. lib. 2. cap. 21.13. Calculos è corpore mirè pellit, frangitq; utiq; nigrum. Qua de causa potius quàm quòd in saxis nasceretur, & à nostris saxifragum appellatum crediderim.
Saxifragæ undæ. Cic. 3 de Orat. 91.

S C

Scabalis] alio nomine præsidium Iulium: municipium ciuium Romanorum, & Colonia in Oceano Lusitaniæ: à qua Scalabitanus conuentus legitur apud Plinium libro 4. capite 22.

Scabellum] Vide Scamnum.

Scaber] τραχύς, τραχώδης, Adiectiuum: à Scabie deducitur, & asperum significat: quòd scabies asperitatem inducat ipsi cuti. Virg. 1. Georg. 99,

Exesa inuenies scabra rubigine pila. Hinc ungues & dentes dicuntur scabri, qui sordidi sunt, etiam si non sint asperi tactu: ut ait Valla in Raudensem. Celsus lib. 6. cap. ultimo, ad finem, At ubi scabri ungues sunt, circumaperiri debent qua corpus contingunt.
Intonsus & scaber. Horat. 1. epist. 7.18.
Scabro aspectu res, pro Re quæ aspectu scabra apparet. Plin. lib. 12. cap. 25.3.
Scabrum corticem myrrhæ quidam dixêre. Plinius libro 12. capite 15.2.
Dentes scabri rubigine. Ouid. 8. Metam. 162.
Et scabros nigræ morsu rubiginis enses. Lucan. lib. 1.50.
Molæ scabræ. Ouid. 6. Fast. 63.
Pectus scabrum. Cic. 3. Tuscul. 46.
Pecus scabrum, pro Scabioso. Cato cap. 96, Si hæc sic feceris, non scabræ fient, & lanæ plus, & meliorem habebunt. Colum. lib. 7. cap. 4. ad finem.
Rubigo scabra. Virg. 1. Georg. 99.
Digiti pingues, & scaber unguis. Ouid. 3. de Arte, 56.

¶ Scabrè, Aduerbium (τραχέως) Asperè. Varro Manio, Derelinquetur, ac periret, squalè, scabreq; illuuie & uastitudine.

¶ Scabratus, pen. prod. Adiectiuum (τετραχυσμένος) Columel. lib. 4. cap. 24.20, Quo plerunq; fit, ut quod præcidi debeat, perfringatur, & sic uitis laniata scabrataq; putrescat humoribus, nec plagæ consanentur.

¶ Scabritia, scabritie (τραχύτης) Asperitas. Vnde Plinius unguium scabritiam dixit. Idem lib. 20. cap. 7.3, Communia autem sponte nascentibus, candor, caulis interdum cubitali longitudine, & ipso & folijs scabritia.
Scabritia genarum. Plin. lib. 23. in Proœm. 8.
Scabritias cutis in facie emendat oleum raphaninum. Plinius libro 23. cap. 4.16.
Vnguium scabritias expolit. Plin. lib. 14. cap. 4.4.
Arteria scabritias sanat ex passo. Plin. lib. 17. cap. 12.23.
Oculorum scabritias ac prurigines emendare. Plinius libro 28. capite 7.1.
Faucium scabritie. Plin. lib. 29. cap. 3.4.

¶ Scabrities, scabritiei, Idem (τραχύτης) Colum. lib. 7. cap. 5.7, Potest etiam scabritiem tollere succus uiridis cicutæ. Plinius lib. 31. cap. 9.4.

¶ Scabredo, nis, idem quod Scabrities: hoc est, asperitas & inæqualitas, τραχύτης, quo uerbo Hieronymus est usus in Diui Hilarionis uita.

¶ Scabrum, Substantiuum, neut. gen. Idem (τὸ τραχύ) Plin. lib. 37. cap. 2.14, Infestantur plurimis uitijs, scabro, ferrugine, maculosa nube, &c. De crystallis.

¶ Scabrosus, pen. prod. Adiectiuum (τραχώδης) Idem quod Scaber. Plin. lib. 20. cap. 21.10, Hippolapathi radices priuatim ungues scabrosos detrahunt.

Scabies] scabiei, fœm. gen. (ψώρα, ψωρίασις) à Scabo, uel à corporis asperitate dicta est: quæ, ut Celsus scribit lib. 5. cap. 28. est durior cutis rubicunda, ex qua pustulæ oriuntur, quædam humidiores, quædam sicciores. Exit ex quibusdam sanies, fitq; ex his continuata exulceratio pruriens. Plin. libro 20. cap. 17.3.
Vetusta scabie leuis canis. Iuuen. Satyr. 8.4.
Totus grex unius porci scabie cadit. Iuuen. Satyr. 2.8.
Ferre scabiem. Virg. 3. Georg. 60.
Turpis oues tentat scabies. Virg. 3. Georg. 89.
Mala scabies urget illum. Horat. de Arte, 92.
Dulcedo & scabies uoluptatis. Cic. 1. de Legib. 70.

¶ Scabiosus, penult. prod. Adiectiuum (ψωραλέος) Qui scabie laborat. Plinius libro 29. capite 2.7, Vtile tale existimantes erosis, & duris genis, angulis scabiosis & lacrymantibus. Persius Satyr. 2.2,

— namq; est scabiosus, & acri
Bile tumet.

¶ Scabo, scabis, scabi (κνάω, κνήθω) scabere, Scalpere, quasi unguibus fodere. Plin. lib. 8. cap. 27.3, Si uerò squamæ obtorpuēre, spinis iuniperi se scabit. Ibidem, cap. 25.3, Mox dentes, & intus fauces quoq; ad hanc scabendi dulcedinē quàm maximè inhiantes.

Digitized by Google

Caput scabere. Horat.1.Serm.Satyr.10.15.

Scabile] Vide Scamnum.

Scabinus] & Scabini, norum: Consules ciuitatum, seu rectores: Gallicè Echeuins appellamus. Insulanus, Nihil uetat (inquit) omnino, quin iudices uulgò Scabinos, aut eiusmodi homines uocemus iuratos: quo nomine etiam scimus in plerisq; orbis terrarum partibus à plebe recenseri. Profert exemplum à Ciceronis lib. de Inuentione primo, Religiosum est, quod iurati legibus adiudicauerunt. Extat quoq; uerbum hoc in Pontificio iure, cap.1.§.1.de immunitate Ecclesiæ. libro 6. Decretal. & capite 2. de alienat. iudic. mutan. caus. fact.

Scadira] Vna ex Sporadibus insulis in sinu Pegasico. Plin. lib.4.cap.12, Sed Cycladim & Sporadum extimam, Gerontiam, Scadiram, &c.

Scea] σκαιὰ, Porta Troiana, in qua sepulchrum fuit Laomedontis, ut Homer. lib. 3. Iliados scribit. Virg. 2. Aeneid. 123,

— hic Iuno Sceas sæuissima portas
Prima tenet. Silius lib.13.15.

Scænicülæ] Meretriculæ quædam: sic dictæ, teste Varrone ab scæno nugario unguento. Vide lib. 6. de Ling. Latin.

Scæua] scæuæ (σκαιὰ) Latinè dicitur Sinistra.

Scæuæ, Qui sinistra manu pro dextera utuntur: quos Vlpianus l. qui clauum. de Aedilitio edicto, ait non esse morbosos aut uitiosos, præterquam si imbecillitate dexteræ ualidius sinistra utuntur: sed hos non scæuas, sed mancos dici.

¶ Scæuus, Adiectiuum (σκαιὸς) Festus, Scæua res dicitur mala, quasi sinistra. σκαιὸν enim Græcè, sinistrum dicitur: uulgus scæuam & malam rem uocat. Varro de Lingua Latina, lib. 3. Dicta ab Scæua, id est, sinistra: quòd quæ sinistra sunt, bona auspicia existimãtur. Gellius lib.12.cap.14, Scæuus profectò & cæcus animi forem.

Scæuola] penult. corr. (σκαιόλας) Dictus est Mutius nobilis uir Romanus, qui debilitata dextra, sinistra usus est. Liu. 2. ab Vrbe, 57. Vide Mutius.

Scæus] a, um, Thrax, aut Troianus: Strabo lib. 13. Multa enim apud Troes & Thraces eisdem nominibus appellantur: ut Schæi Thraces quidam, & Scæuus amnis, & Scæuus murus, & Scææ Troianæ portæ.

Scala] scalæ: uel Scalæ, scalarum (κλῖμαξ, κρόσσαι, ῥωγὰς, κατῆλιψ) à Scandendo, quòd ijs altiora scandamus. nam propriè scalæ sunt, quæ ex pluribus gradibus constant. Plautus Rud.1.5.10,

Rogare scalas ut darem utendas sibi.

Lapsu scalarum exanimatus. Vide Labor, laberis.

Applicare scalas. Vide Applico.

Ascendere scalis muros. Virg. 9. Aeneid. 102.

Conijcere se sub scalas tabernæ librariæ. Cic. 2. Philipp. 44.

Hærent parietibus scalæ. Virg. 2. Aeneid. 89.

Induere scalas. Ouid. 13. Metamorph. 130. Qui scalas ferunt, uidentur eas induere, quum collo per interstitia scalæ transmisso, ferunt.

Scalam, à scalis distinguunt quidam, hoc pacto, ut scala sit quæ ex teretibus lignis, aut funibus, aliaue materia simili huc atq; illuc transferri posset. Caius iurecons. in l. si pignori. ff. de furt. Vel scalam sciens accommodauerit ad ascendendum. Scalæ uerò, latiores habent gradus, & immobiles permanent. Plin. lib.14.cap.1.1, Etiam nunc scalis tectum Ephesiæ Dianæ scanditur. Confunditur tamen sæpe hæc differentia. Salust. in Iugurtha, Deinde ubi una atq; altera scalæ comminutæ sunt: qui supersteterant, afflicti sunt: Cæsar 7. bell. Gall. 328. Cicer. pro Milone, 31, Quum se ille fugiens in scalarum tenebris abdidisset. Sic Colum. lib.12.cap.50.7.

Scalabiscus] σκαλάβισκος, Ptolemæo lib.2.cap. 5. Lusitaniæ ciuitas, antea Iulium præsidium, siue Turris Iulia: hodie Trosilum, uulgò Trugillo.

Scalde] σκάλδις, fluuius Galliæ Belgicæ, ex Cæsaris commentarijs notißimus. Plin. lib. 4.cap.17, Scalde ad Sequanam Belgica. Ab eo ad Garumnam Celtica, eademq; Lugdunensis. Inde ad Pyrenæi montis excursum Aquitania, Aremorica antè dicta. Hactenus Plin. Alijs uocatur Scaldis. Tornacũ & Cameracum urbes alluit. In Mosam influit.

Scali] sunt pisces plani, qui supinè uescuntur. Plinius libro 9. capite 24.

Scalmus] scalmi (σκαλμὸς) Lignum teres, cui nautæ remos loro quodam alligant, ad nauigandum, ut firmius nauigent: siue, ut alij uolunt, lignum crenatum ac fenestratum, in apsidem capiens remum, ut facilius ac solidius impellatur. Cicer. 3. Offic. 78, Venit ipse maturè: scalmum nullum uidet. Idem de claris Orat. 102, At uerò ut contrà Crassus ab adolescente delicato, qui in litore ambulans, scalmum reperisset, ob eamq; rem ædificare nauem concupiuisset, exorsus est: similiter Scæuolam ex uno scalmo captionis centumuirale iudicium hæreditatis effecisse.

Nauicula duorum scalmorum. Cic. 1. de Orat. 85.

Scalpo] scalpis, scalpsi, scalptum (ξέω, κνήθω, ἀποξέω, ἀποξύω, ἐπιξέω, ἐπιξύω) scalpere, Fodere, & unguibus pruritum auferre: scalpunt enim homines unguibus, & gallinæ pedibus. Plin. lib. 9, Attrituq; petræ scalpentes pisces, pruritus inuadit. Horat. 3. Carm. ode 11.10,

— i secundo
Omine, & nostri memorem sepulchro
Scalpe querelam.

Caput scalpere uno digito. Iuuenal. Satyr. 9. 14.

Terram scalpere unguibus. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 6.

Scalpere morsu. Colum. lib. 7. cap. 5. 5.

Scalpere gemmam (γλύφω) aut aliquid aliud dicimus, autore Diomede: non sculpere. Cicero 2. de Natur. deor. 224, Itaque ad pingendum, fingendum, ad scalpendum, ad neruorum eliciendos sonos ac tibiarum apta manus est admotione digitorum.

Scalptus è saxo. Cic. 4. Acad. 180, Nõ enim est è saxo scalptus, aut è robore dolatus: habet corpus, habet animum, mouetur mente. Vetus codex legit, sculptus.

Infabrè scalptum, aut fusum durius. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 5.

¶ Scalptor, scalptoris, m.g. (γλύπτης) Qui scalpit. Plin. lib. 37. cap. 4. 6, Expetuntur à scalptoribus, ferroq; includuntur, nullam non duritiem ex facili cauantes. Plin. iunior epist. 10. lib. 3, Sed tamen ut scalptorem, ut pictorem, qui filij uestri imaginem faceret, admoneretis, &c.

¶ Scalptura, scalpturæ, pen. prod. (γλυφὴ) Plin. lib. 37. cap. 7. 12, Omnia autem hæc genera scalpturæ contumaciter resistunt, partemq; ceræ in signo tenent.

¶ Scalpturo, scalpturas, penul. prod. (γλυφόω) scalpturare. Plin. lib. 36. cap. 25. 2. Pauimenta credo primùm facta, quæ nunc reuocamus barbarica, &c. Romæ scalpturarum in Iouis Capitolini æde primum factum est post tertium Punicum bellum initum. hoc est (ut ego quidem interpretor) uarijs scalpturis elegantius factum.

¶ Scalpurio, scalpuris, penult. corrept. scalpuriui, scalpuritum, scalpurire, Idem quod Scalpere: quod propriè est galli gallinacei quum terram frequentibus ictibus percutit. Plautus Aulul. 4. 8,

Vbi erat hæc defossa, occœpit ibi scalpurire ungulis
Circumcirca.

¶ Scalper, scalpri (ἐγκοπεὺς) Quo quid exciditur. Celsus libro 8.

Digitized by Google

bro 8.cap.3,Tunc excisorius scalper ab altero foramine ad alterum malleolo adactus,id quod inter utrunq; medium est, excidit.Ibidem,cap.4,Ab eoq; scalper duabus lineis ad rimam agendus.Vnde apud eundem scalpellus pro ferramento uenisecæ identidem accipitur:lib.2.cap.9.

¶Scalprum,scalpri (κολαπτήρ) Ferrum quo præparatur corium,& quo raditur.

Scalpro utuntur diversi artifices.Cato de re Rust.Ficos & oleas altero modo.Quod genus aut ficum,aut oleam esse uoles,inde librum scalpro eximito.Columel.lib.4.cap.25.1, Quæ pars uinitoriæ falcis à flexu procurrit,scalprum: quæ deinde adunca est,rostrum appellatur.

Scalprum librarium.Sueton.in Vitellio,cap.2, Scalpro librario uenas sibi incidit.

Scalprum sutorium.Horat.2.Serm.Satyr.3.22.

Scalprum fabrile uocat Liuius,quo magistri elephantos interimebant,lib.7.bel.Pun.258.

Scalprum inter instrumenta chirurgica numerat Cornelius Celsus,inquiens lib.8,Tum demum ad manum scalprumq; ueniendum est.Scalper ab eodem dicitur.Vide paulò antè.

¶Scalpurigo,pen.prod.scalpuriginis,fœm.gen. Solinus cap. 45,Os belluæ huiusce paulatim scalpit,& sensim scalpurigine blandiente aditum sibi in usq; fauces facit.

¶Scalpratus,pen.prod.Adiect. (κολαπτηροειδής) Ferramentum scalpratum dixit Colum.libro 9.capite 15.7.ad similitudinem scalpri formatum,quo ait opus esse ad castrandos apum alueos.

¶Scalpellus,scalpelli,m.g.uel Scalpellum,scalpelli, Diminutiuum (σμίλη,φλεβότομον) Cic.pro Pub.Sestio, 119, Non ea est medicina,quum sanæ parti corporis scalpellum adhibetur,atq; integræ.Celsus lib.7.cap.7,Non nimium adducto ungue,scalpellus adhibendus est.Ibidem,cap.19, Sed primò rectus scalpellus quàm leuissima manu teneri debet,donec scrotum ipsum diducat.Colum.lib.5.cap.11,Medium truncũ acuto scalpello permodicè findito.

Reserare linguam scalpello.Cic.2.de Diuinat.144.

Scalpellus,Ferramentum quo chirurgi uenas incidunt.Cels.lib. 2.cap.10,At si timidè scalpellus demittitur,summam cutem lacerat:neq; uenam incidit.

Scamander] σκάμανδρος,Fluuius Troiæ ex Ida monte descendens,quem Hesiodus θεῖον σκάμανδρον,id est,diuinum Scamandrum appellauit.

Parui Scamandri frigida flumina.Horat.Epod.133.

Scamandria] σκαμάνδρια,urbs parua,à portu Iliensi parum remota.Plin.lib.4.cap.30.

Scamandrus] σκαμάνδρος,Hectoris & Andromaches filius,quod nomen ei pater Hector imposuerat, teste Homer. lib.5.Iliados:sed cæteri Astyanacta uocare maluerunt,quòd solus illius pater urbem tutaretur.

Scambus] scambi (σκαμβός) Qui crura deprauata habet, curuaq;.Sueton.in Othone,Fuisse,inquit,traditur & modicæ staturæ,& malè pedatus scambusq;.In editis,caluus legitur.sed cùm caluitium nec ad corporis habitum pertineat, nec officiat in rebus gerendis:quis meritò hunc locum ambiguæ fidei esse non credat?Turnebus in manuscriptis modò campus,modò cambus,reperisse se quodam loco scribit: quo fit,ut legendum censeat scambus,sicut reposuimus. Nec mirum esse debet,hanc uocem usurpasse Suetonium: cùm & tanta scribendi libertate usus fit,& hanc appareat uocẽ Latinis usitatam fuisse.Sic enim apud Nonium legitur,Strabones sunt,quos Scambos nunc dicimus:uidelicet à deprauata oculorum acie.

Scammonia] scammoniæ:uel Scammonea:uel Scammonium,scammonii (σκαμμώνιον) Herba in transmarinis regionibus,præsertimq; Asia & Colophonio agro crescens, cuius succus ualet ad medicinas: quanquam quidam scammoniam,fœmin.gener.pro herba:scammonium autem neutro,prò succo radicis ponunt. Plinius libro 24.capite 15. 9, Sed Græci clematidas & alias habent,unam quam aliqui echitem uocant, alij laginem, nonnulli tenuem scammoniam: & pedales,foliosos, non dißimiles scammoniæ ramos habet, nisi quòd nigriora, minoraq; sunt folia. Cicero 1. de Diuinat.27. Quid scammoneæ radix ad purgandum, quid aristolochia ad morsus serpentum poßit. Sic libro 2.68.

Scamnum] scamni (ὑποβάθρα, βάθρον) Quod lecto ueluti gradus apponitur, ut per id in lectum facilius ascendatur. Varro scribit scamnum esse, quo duplici gradu in lectum altiorem conscendebant:scabellum, quo simplici scansione in lectum non altum scandebant.Ouid.1.de Arte,33,

Et caua sub tenerum scamna dedisse pedem.

Scamnum aliter. Plinius libro 18.capite 19.5,Scamna inter duos sulcos cruda ne relinquantur,glebæ ne exultent. Columell.libro 2.capite 2.21,Sed ita necubi crudum solum & immotum relinquat,quod agricolæ scamnum uocant. Idem lib.4.cap.13.1.

Scamnum, pro Subsellis sæpe ponitur, quoniam in his sedere consueuimus.Ouid.lib.6.Fast.61,

Ante focos olim scamnis considere longis Mos erat.

Scamna etiam in arboribus dicuntur rami,& brachia per qua uites ascendunt.Plin.lib.12.cap.1.7, Aliud exemplum Caij principis in Veliterno rure mirati platani unius tabulata, laxisq; ramorum trabibus scamna patula.

Scamnum regni. Cic.1.de Diuin.178,Auspicio regni stabilita scamna,solumq;.

¶Scamillum, Diminutiuum, Paruum scamnum. Vt enim à mamma,mamilla diminuitur:sic à scamnum,scamillum, authore Prisciano:qui & illud affert, Verùm infirma scamillorum obice fultæ fores.Alij scabellorum,legere malunt. Vsus est hac uoce & Vitruuius,cùm scribit, Adiectionem per scamillos impares : id est, per paruula scamna. Hæc Turnebus.

¶Scabellum,huius scabelli,Diminutiuum (σκίμπους, σφέλας, ὑπόβαθρον,ὑποπόδιον) Cicer.pro Cælio,51,Mimi ergo est etiam exitus,non fabulæ:in quo quum clausula non inuenitur,fugit aliquis è manibus,deinde scabella concrepant,aulæum tollitur.

¶Scabile, scabilis, penult. product. neut.gener. Idem. Cato capite 10.4,Scamnum in cubiculo unum,scabilia tria, sellas quatuor.

Scamos] Oppidum in Arabia.Plin.lib.6.cap.29.

Scandalium] Nomen (opinor) insulæ apud Strabonem, quam Pomponius Mela lib.2.cap.7.Scandille nominat. Sita est in mari mediterraneo,apud quam est Con ciuitas Coum.Vide Strabonem lib.14.

Scandalum] li,lo (σκάνδαλον, πρόσκομμα) Græca uox est, quam nos offendiculum, uel ruinam,uel impactionem possumus dicere.Verbum adeò frequens apud sacrarum literarum scriptores,ut in nostrum quoque idioma transitum fecerit. Offensum enim Scandale,offensorem Scandalizeur, actionem. Scandalizer, dicamus. Eius duo sunt genera:Scandalum datum,Scandalum acceptum. Datum, est cùm antea inculpatæ uitæ homo, in scelera prolabitur, eo utique iudicio,ut probus nihilominus uideri uelit: cùm tamen sit nequißimus facto, siue oratione. Acceptum dicitur, cùm uiri boni, nihil contra uirtutem aut dicentes, aut fa-

Digitized by Google

aut facientes, uita sua integritate offensioni sunt nefarijs, aut aliàs imperitis, hypocritis'ue: quæ res nihil bonos uiros mouere debet, uti sæpe Iesus Christus edocuit.

¶ Scandalizo, *scandalizas* (σκανδαλίζω) *scandalizare*, Offendere: *actiuum*.

Scandia] *est insula Hybernicæ Britanniæ, apud Plinium libro* 4.*cap*.16. Pomponio *Melæ libro* 3.*cap*.6. Codanonia: Vulgò Selandia: alijs Zelandia.

¶ *Scandianus, Adiectiuum: ut Scandiana mala. Columel. libro* 5.*cap*.10, *Præterea malorum genera exquirenda, maximè Scandiana, matiana, orbiculata.*

Scandinauia] *Insula maris Pontici, Incomperta* (*inquit Plinius libro* 4. *capit*. 13.) *magnitudinis: eam ille Codano Cimbrorum sumi asignat.*

Scandix] *scandicis, penul. prod. f. g.* (σκάνδιξ) *Herba quæ inter olera syluestria à Græcis ponitur. Plin. lib*.21.*cap*.15. 4. & *lib*.22.*cap*.22.24.

Scando] *scandis, scandi, scansum* (βαίνω, ἀναβαίνω) *scandere, In altum ingredi. Cic. de Senect*.16, *Vt si qui gubernatorem in nauigando nihil agere dicant, quum alij malos scandant, alij per foros cursent.*

In aduersum scandere. Vide Aduerto.

In subrectum scandere, felium modo. Plin. lib.10.*cap*.18.1.

In aggerem scandere. Liu.3.*ab Vrbe*,286.

In arces Tarpeias scandere. Ouid.2.*de Ponto, eleg*.1.12.

Scandenda est torui publica cymba Canis. Propert. libro 3. *eleg*.18.5.

Equum scandere. Virg.2.*Aeneid*.81.

Montem scandere. Catul. epigr.100.1.

Muros scandere. Virg.2.*Aeneid*.48.

Gradus ætatis paulatim scandere. Lucret. lib.2.224.

Super titulos maiorum suorum scandere. Ouid. ad Pisonem,7.

¶ *Scandor, scanderis, pen. corr. scandi, Paßiuum. Plin. lib*.14. *capit*.1.1, *Etiam nunc scalis tectum Ephesiæ Dianæ scanditur uite una Cypria. Sic, lib*.2.*cap*.16.7, *Quæ quũ ita sint, manifestum erit ab exortu matutino latitudines scandi.*

¶ *Scansilis*, & *hoc scansile, penul. corr.* (ἀνάβατος) *Per quod facilè ascenditur. Plinius lib*.17.*cap*.11.9, *Ficumq; sic etiam scansilem fieri.*

Scansilis annorum lex, Per quam ad ætatem ueluti quibusdam annorum gradibus ascendimus. Plin. lib.7.*cap*.49.2.

Scandula] *scandulæ, penul. corr.* (σχίδαξ) *Scandulæ, paruæ tabellæ, hoc est in paruas laminas scissæ, quibus tecta teguntur. Plinius libro* 16.*capit*.10, *Scandulæ è robore aptißimæ mox è glandiferis alijs, fagoq;: facillimæ ex omnibus quæ resinam ferunt: sed minimè durant, præter quàm è pinu. Scandula contectam fuisse Romam usque ad bellum Pyrrhi, annis quadringentis* LXX. *Cornelius Nepos author est. Columel. libro* 8. *capite* 3.5, *Ab coborte forinsecus prædictis fenestellis scandulæ similiter iniungantur, quibus irrepant aues ad requiem nocturnam. De gallinarijs. Cæsar* 8. *bel. Gall*.147.

Scandularius, Faber est lignarius, qui scandulas tegendis domibus aptas fabricat. Scandularios iure immunitatis gaudere, testatur Aurelius Arcadius libro singulari de muneribus ciuilibus. Quibusdam (inquit) aliquam uacationem munerum grauior conditio tribuit, ut sunt mensores, carpentarij, scandularij, gladiatores, aquilices, &c. *Vltimo responso, de iure immunitatis. libro* 50. *P. tit. sexto, Quod ideo receptum fuisse putem, quia, ut Cornelius Nepos author est, scandulis Roma contecta fuit, usque ad bellum Pyrrhi, annis uidelicet* CCCCLXX.

Scandulaca] *scandulacæ: à Scandendo: Genus herbæ frugibus inimicum, quòd eas uelut hedera implicando necat, ait Festus. Nos conuolulum appellamus.*

Scantare] *Scantaris: oppidum Zamarenorum apud Nabatæos Plin. lib*.6.*cap*.28.

Scantiæ] *aquæ, apud Plin. lib*.2.*cap*.107. *ignem euomunt.*

¶ *Scantiana poma, à Scantio inuentore dicta, quæ Cato tradit in dolijs optimè condi, referente Plinio lib*.15.*cap*.14.

¶ *Scantiana uua à Varrone dicta est, quæ alio nomine Amminea maior appellatur: ut refert idem Plin. lib*.14.*cap*.4.

Scapane] *Ligonem indicat, quem* & *Scaphium uocant: communius etiam tzapon, inquit Theocriti interpres. Cælius lib*.9.*cap*.22.

Scapha] *scaphæ* (σκάφη) *Nauicula ex ligno cauata: à σκάπτω, fodio, cauo. Vnde* & σκάφη, *à multis fissura, dum, liter traducitur, quæ nauim maiorem sequitur. Et paruæ ad piscandum naues, scaphæ dicuntur. Liu*. 5 *bel. Pun*.14, *Quũ mersissent eas in alto, exceptis in præparatas scaphas nautis, multiplices fuisse merces ementiebantur. Cicer*.2.*de Inuent*.233, *In scapham confugeret.*

Biremis scapha. Horat.3.*Carm. ode* 29.13.

Conscendere in scapham. Author ad Herenn. lib.1.20.

¶ *Scaphitæ, sunt qui scaphis nauigant. Cælius libro* 8.*capit*.3. *Sic* & *Scapharij dicuntur.*

Scaphalos] *dicitur* (ἀντλητὴρ) *id est, Haustor. Cælius libro* 8.*cap*.3.

Scaphia] *inquit Martianus, ipsa sunt ex ære rotunda, quæ horarum ductus styli, seu gnomonis proceritate discriminant. Cælius lib. Lect. antiq*.8.*cap*.3.

Scaphides] *Vasa sunt in quibus melicerides, id est, faui collocantur. Cælius lib*.8.*cap*.3.

Scaphisterium] *Columellæ purgandis seminibus aptum instrumentum. Cælius lib*.8.*cap*.3.

Scaphium] *scaphij* (σκάφιον) *Vas, quod sordium* & *uentris purgandi causa fit. Vlpianus in l. Q. Mutius. D. de aur. arg.* &c. *Scaphia habita uentris causa, non puto argento legato contineri. Apud Iulium Pollucem, matula est in quam meiunt fœminæ.*

Scaphium, Vas potorium. Plaut. Sticho,14.11.

—*quibus diuitiæ domi sunt, scaphio, cantaris, batiocis Bibunt. Idem Persa*,4.43. *Cicer*.6.*Verr*.33, *A pupillo Heio, cui Marcellus tutor est, à quo pecuniam grandem eripueras, scaphia cum emblematis Lilybæi utrum empta esse dicis, an confiteris erepta? Sic Martialis lib*.11.12.

Scaphium (σκαφεῖον) *instrumentum rusticum, ἀπὸ τοῦ σκάπτω, hoc est fodio. Iuuen. Satyr*.6.27,

Et ride scaphium positis quum sumitur armis. Bayfius. Ligonem intelligit Erasmus.

Scaphus] *est aurium meatus tortuosus. Cælius Rhodiginus lib*.3.*cap*.29, *Quærat hîc fortè quispiam, cur meatus ille aurium (Scaphum uocant) anfractum sit tortuoso.*

Scapos] *Insula est maris mediterranei nostri, non procul à Cherroneso. Plin. lib*.4.*cap*.12.

Scaptensula] *scaptensulæ, pen. corr. Locus est in quo metallum effoditur. Et dictionem hanc quidem è Græca* & *Latina compositã esse reor, à σκάπτω nimirum, quod est fodio,* & *insula: quo nomine apud Latinos non tãtum in mari sitæ regiones appellantur, uerumetiam quæcunq; loca sola,* & *ab alijs seiuncta. Lucret. lib*. 6.163. *Festus locum esse dicit in Macedonia: à σκάπτω, fodio. Alij Scaptesula scribũt:* & *nolunt dici quasi σκαπτὴ ὕλη, id est, fossilis materia: mutatamq; aspirationis notam in s, scapte hula, scaptesula: ut in ὕς sus, ὑπὲρ super*, &c.

Scaptia] σκαπτία, *Plinius libro* 3.*cap*.5. *Oppidum in Latio, à quo Scaptia tribus uocitata est*. Vide Tribus.

Pubes Scaptia. Silius lib.8.79.

Scapula]

Digitized by Google

Scapula] *scapulæ, pen. corr.* (ὦμος, ὠμοπλάτης) Humerus. à Scadendo, ut quidam uolunt: quia mobilis ueluti mollibus iugulis à ceruice demittitur. Plaut. Trin. 4. 2,

Ne subitò metus exoriatur scapulis, stultitiam abde. Varro 2. de re Rust. cap. 7. 4, Lumbis deorsum uersum pressis, scapulis latis, spina maximè duplici.

Tutari scapulas. Claud. 1. in Eutropium, 16.

Radiantibus scapulis gestati enses. Claud. 2. Paneg. 20.

¶ Scapularis, & hoc scapulare, pen. prod (ὠμιαῖος.)

Scapulares, Serui dicti sunt, quia scapulis cæduntur. Scapularis uestis, Quæ tantùm scapulas tegit.

¶ Scapilium (μετάφρενον) Veteres pro tergo usurparunt, & aliquando pro ipsa scapula. Vnde & spacium quod inter scapulas quasi uallicula, interscapilium dicitur.

Scapus] *scapi, masc. gen.* (στῦλος) Columnæ stylus, & uelut uirga. Columnæ partes, inquit Budæus, sunt, scapus quasi columnæ corpus: supra scapum, capitulum: infrà scapum, spira, quæ basis sæpe appellari solet: infraq; spiram, stylobates. Hactenus ille ex Vitruuio. Vitruu. libro 3. capite 3, In summis columnarum scapis. Ibidem, Vnus scapus. Sic alibi frequenter.

Scapus (καυλός) Ruellius lib. 1. cap. 2, Radix, est id quo alimentum allicitur, & terræ cohæret. Caulis uerò, in quod idem defertur nutrimentum, simplexq; supra terram assurgit. Is si in styli modum sursum prorepat, aut in altum feratur, scapus Latinis nominari consueuit, ducta à columnaribus scapis similitudine. Varro de re Rust. libro 1. capite 31, Quibus quum sursum serpit, ad sapum lupini. Plinius libro 18. capite 10. 5, Inuentus est iam & scapus unus centum fabis onustus. Iis cōstat classicis authoribus, scapum pro caule frequenter usurpatum. Idem quoq; quod in uirgulæ modum, uel teli rectitudinem consurgat, thyrsi nomen sibi uendicauit. Hactenus Ruellius.

Scapus asphodeli. Colum. lib. 9. cap. 4. 3.

Scapus loti. Plin. lib. 13. cap. 18. 1.

Scapus ferulæ Plin. lib. 22. 4.

Scapus albuci. Plin. lib. 21. cap. 17. 7.

Scapi candelabrorum. Plin. lib. 34. cap. 3. 1.

Scapos quidam interpretantur siliquas leguminum: citantes Plinianum illud lib. 18. cap. 10. 5, Inuentus est iam & scapus unus centum fabis onustus. Sed hi uehementer falluntur. Nō enim dicit Plinius, inuentam siliquam quæ centum fabas contineret, sed scapum seu caulem fabaceum, in quo tam multæ erant siliquæ, & in ijs siliquis tam multæ fabæ, ut centenarium explerent numerum.

Scapus cardinalis. Rectum illud & paulo crassius lignum in ualuis, quo fores ipsæ sustinentur & reguntur præcipuè, & cuius capitibus seu ambabus extremitatibus in superiori & inferiori cardine insertis, ualuæ ipsæ uoluuntur aut aperiendæ aut claudendæ. Vitruuius lib. 4. cap. 6, Fores ita compingantur, uti scapi cardinales sint ex altitudine luminis totius duodecima parte. Inter duos scapos tympana ex duodecim partibus, &c.

Scapus, in chartarum ratione, pro Plagularum congerie. Plin. lib. 13. cap. 12. 3, Premitur deinde prelis, & siccantur sole plagulæ, atq; inter se iunguntur, proximarum semper bonitatis diminutione ad deterrimas. Nunquā plures scapo quàm uicenæ. Id putatur esse quod uulgò manum papyri uocamus, aut ramam potius.

Scapus trutinæ. Vide Agina.

Scapus, Instrumentum textorium, cuius pulsu tela coarctatur & condensatur. Lucret. lib. 5. 272,

Nec ratione alia possunt tam læuia gigni
Insubula, ac fusi, radij, scapiq; sonantes. Ex Lambino in Lucretium.

Scapus, ut aliqui putant, Dicitur in quo semina quarundā herbarum dependent, ut in papauere. In papauere enim & similibus, scapus: in arundinibus, in glandulis, in auellanis, panicula appellatur. Vide Cælium lib. 12. cap. 14.

Scapi, In quibus uuarum grana sunt. Varro de re Rust. libro 1. cap. 54, Quæ calcatæ uuæ erunt, earum scapi cum folliculis subijciendi sub prelum, ut siquid reliqui habeant musti, exprimatur in eundem lacum. Vetus exemplar habet, scopi. Meminit Cælius lib. 12. cap. 14. Vide Scopus. (cap. 24.

Scarabantia] Iulia, oppidum Boiorum in Norico. Plin. lib. 3.

Scarabeus] *scarabei, m. g.* (κάνθαρος) Animal paruum uolatile. Plin. lib. 11. cap. 28. 1, Quibusdam pennarum tutelæ crusta superuenit, ut scarabeis: quorum tenuior fragiliorq; penna, his negatus aculeus. Sed in quodam genere eorum grandi cornua prælonga, bisulcis dentata forcipibus, in cacumine quum libuit ad morsum coeuntibus, infantium remedijs etiam ex ceruice suspenduntur. Lucanos uocat hos Nigidius. Aliud rursus eorum genus, qui è fimo ingentes pilas auersis pedibus uolutant: paruosq; in ijs contra rigorem hyemis uermiculos fœtus sui nidulantur. Volitant alij magno cum murmure ac mugitu. Alij focos & prata crebris foraminibus excauant, nocturno stridore uocales. Lucent ignium modo noctu, laterum & clunium colore lampyrides, nunc pennarum hiatu refulgentes, nunc uerò compressis obumbratæ, non ante matura pabula, aut post desecta conspicuæ.

Scardona] Σκαρδῶνα, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Liburniæ urbs: hodie Scardo.

Scardona] Amnis Liburniam à Dalmatia segregans. Plin. lib. 3. cap. 22. Ab ea fit attributum Scardonitanus, scardonitana, scardonitanum, quo utitur Plin. eo lib. cap. 21, Conuentum Scardonitanum petunt Iapides, inquit ille.

Scarifico] *scarificas, pen. corr.* (ἐπιξέω, ἐπιχαράσσω, ἀποξέω) scarificare, Scalpello aperire, quo aliquid facilius exeat: ut ait Sipontinus. Plin. lib. 22. cap. 23. 5, Pedum clauos circum scarificatos ferro mistum ceræ extrahit. Legitur & circumscarificatos, unica dictione Idem lib. 32. cap. 7. 12, Dentium dolores sedantur ossibus draconis marini, scarificatis gingiuis. Idem, Viri interempti dente gingiuas in dolore scarificari Apollonius efficacissimum scripsit. Cato cap. 52, Quem radicem capere uoles scarificato, traijcitoq;.

Scarificare etiam dolorem aliquando dicimus, hoc est, Scarificando dolorem expellere, ut ait Sipont. Plin. li. 28. ca. 11. 18.

¶ Scarificatio, Verbale, apertio facta tenui uulnere, ut sanguis facilius exeat. Colum. Post scarificationem ferro factam. Idem lib. 6. cap. 12. 1.

¶ Scarifio, scarifis, scarifieri. Scribonius Largus 262, Malagma ad liuorum dolorem, qui antè leniter scarifiant.

Scariola] Herba est Seridi similis: de qua apud Dioscoridem Matthiolus lib. 2. cap. 125. ex Serapionis sententia.

Scariphismos] Oratio philosophorum, tanquam umbra et ænigma: author Aristophan. Cælius Rhodig. lib. 11. cap. 6.

Scarites] *scaritæ* (σκαρίτης) gemma est, quæ Scari piscis colorem refert: ut ait Plin. lib. 37. cap. 11.

Scarphea] siue Scarphia, pen. prod. (σκάρφεια) insula Helladi adiacēs in mari Aegeo, non procul ab Attica: de qua Plin. lib. 4. cap. 12. Est & Scarphia, urbs Locrorum Epicnimidiorum, decem stadijs distans à mari. Strabo lib. 9. à Stephano Phocidi falsò adsignata.

Scarphia] ciuitas in Græcia, quam Demetrius Calatianus terræmotu euersam fuisse prodidit, ab imisq; fundamentis humi esse deiectam, septingentis ac mille non minus corporibus oppressis. Strabo lib. 1.

Digitized by Google

Scarthon] Fluuius Asiæ, ex Pholoe in Heliensem agrum uiginti locis fertur. Strabo lib. 13.

Scarus] σκάρος, Piscis. Plin. lib. 32. cap. 2. 1, Mihi uidentur mira & quæ Ouidius prodidit piscium ingenia, in eo uolumine quod Halieuticon inscribitur. Scarum inclusum nassis nõ fronte erumpere, nec infestis uiminibus caput inserere: sed aduersum caudæ ictibus crebris laxare fores, atq; ita retrorsum erumpere. Quem luctatum eius si forte alius scarus extrinsecus uideat, apprehensa mordicus cauda adiuuare nixus erumpentis. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 5.

— pinguem uitijs, albumq;, nec ostrea,

Nec scarus, aut poterit peregrina iuuare lagois. Idem Epod. 2. 10. De scaro uide Athenæum lib. 7. & 8. & Oppian. lib. 1. ἁλιευτ.

Schasteria] schasteriæ (σχαστηρία) Pars quædam nauis, ubi interquiescente remigatione reponebantur remi. Plautus,

Quin pol si, reposui remum sola ego in schasteria. Sic restituit Turnebus ex Hesychio: quum ante casteria, quod Latinum non est, legeretur. Machinarum etiam authores & automatum, schasterias uocant, quæ tensa laxant, & remittunt sui laxatione, principiumq; motus afferunt.

Scatebra] Fluuius in Casinate, frigidus, abundantior æstate. In eo, ut in Arcadiæ stymphali enascuntur aquatiles musculi. Plin. lib. 2. cap 103.

Scateo] scates, scatu (βρύω, βράζω, ἀτμίζω) scatere, Ebullire, & ita plenum esse ut exiliat quod continetur. Ablatiuo iungitur. Cic. 1. Tusc. 108,

Fontes scatere, herbis prata conuestirier. Ex poeta. Colum. libro 6. capite 16. 2, Solent etiam neglecta ulcera scatere uermibus.

Pontus scatens belluis. Horat. 3. Carm. ode 27. 6. hoc est, Repletus, pullulans, fremens, ebulliens. Acron.

Scatet amore tuus animus. Plaut. Persa, 5. 9. Plin. lib. 7. cap. 2. 11, Miraculis scatet.

Scatet urtica plurimis remedijs. Plin. lib. 22. cap. 13. 1.

Scateo, cum genitiuo. Gellius lib. 1. cap. 17, Irarumq; & molestiarum muliebrium per diem, perq; noctem scatebat.

Terra scatet ferarum. Lucret. lib. 5. 8.

¶ Scato, scatis, scatere, per tertiam, penult. corr. Idem quod Scatio. Lucretius lib 5,

— ita ad satiatem terra ferarum

Nunc etiam scatit, & trepido terrore repleta'st. Et paulo post,

Largifluum fontem scatere, atq; erumpere

Flumen, &c.

¶ Scatebra, scatebræ, pen. corr. (βρασμός) Ebullitio aquæ surgentis. Virg. 1. Georg. 22,

— scatebrisq; arentia temperat arua. Vbi Seruius, Scatebris, Ebullitionibus, quæ fiunt quum aqua in aliquas rimas defluxerit.

Fontium scatebræ. Plin. lib. 5. cap. 1. 5.

¶ Scaturigo, pen. prod. scaturiginis, fœm. gen. Idem Colum. lib. 3. cap. 13. 7, Nam præstat non conserere, quàm in summa terra suspendere: nisi tamen si scaturigo palustris obuia (sicut in agro Rauennate) plusquam sesquipedem prohibeat infodere. Plin. lib. 31. cap. 3. 16, In nigra scaturigines non ferè sunt perennes.

¶ Scaturiginosus, pen. prod. Adiectiuum. Colum. lib. 6. cap. 8. 4, Creta ex toto repudianda est, magis etiam scaturiginosa, & in qua semper uligo consistit.

¶ Scaturex. Varr. Est modus matulæ, &c. Ismenias hic Thebogenes fluit scaturex. Ex Nonio.

Scaturio] scaturis, pen. prod. scaturiui (βλύω, βλύζω, φλύζω, ἀναβλύζω) scaturire, Idem quod Scatere: quod est non solum aquarum, sed herbarum, & cæterorum sua sponte ubertim nascentium. Colum. lib. 3. cap. 1. 7. Modicè tamen roscidum solum, quod fontibus non in summo, non in profundo terræ scaturiat, sed ut uicinum radicibus humorem subministret.

¶ Scaturire aliquid. Cælius ad Ciceronem lib. 8. Famil. epist. 4. de Curione, Totus, ut nunc est, hoc scaturit: id est, Vndique bonum uirum olet, & Cæsaris aduersarium sapit. Alij legũt, hoc statu erit: alij, hic scaturit.

Scatinia] lex, qua præposteræ Veneris usus coercebatur: ita à Scatinio latore dicta. Iuuenal. Satyra 2,

Quòd si uexantur leges ac iura citati,

Ante omnes debet Scatinia.

Scaurus] scauri (σκαῦρος) Qui talos pedum tumentes ac porrectos habet. Horat. lib. 1. Serm. Satyr. 3. 10,

— hunc uarum distortis cruribus illum

Balbutit scaurum prauis fultum malè talis. Acron, Scauri sunt qui extantes talos habent. Alij dicunt scauros esse, qui habent talos inuersos. Plin. lib. 11. cap. 45. 6, Vola homini tantùm, exceptis quibusdam. Nanq; & hinc cognomina inuenta Planci, Plauti, Scauri, Pansæ.

Scaurus] σκαῦρος, cuius pater quamuis Patritius carbonariam ob paupertatem exercuit: idem primò dubitauit, honores peteret, an argentariam faceret. Sed eloquentiæ studiosus, ex ea gloriam peperit. Consul Ligures & Gantiscos domuit, atq; triumphauit. Censor uiam Aemyliam strauit, pontem Aemylium fecit: utriq; nomine ab se imposito. Aemylius enim Scaurus uocabatur. Plinius in naturali historia dicit eũ principem fuisse ciuitatis, & Marianarum rapinarum socium. Frontinus uerò in 4. scribit, Scaurus filium suum, quod in saltu Tridentino hosti loco cesserat, in conspectum suum uenire uetuit: adolescens uerecundiæ ignominia pressus, mortem sibi consciuit. Salust. in bello Iugurthino, Scaurus homo nobilis, impiger, factiosus, audax, sed uitia sua callidè occultans. Scaurus alter, superioris filius, de cuius Aedilitate lege Plinium lib. 34. cap. 7, Scaurus Aurelius, legatus, à Cimbris fuso exercitu captus est: & quum ad consilium ab his euocatus eos deterreret, ne Alpes transirent Italiam petituri eo quòd diceret, Romanos uinci minimè posse, à Bolo, rege, feroci iuuene occisus est. Liu. lib. LXVII. Vide Epitomen Liuij.

Scazon] scazonis, masculini generis (σκάζων) Quoddam genus Iambici uersus delumbe & claudum, quod & choliambum appellant. habet enim in fine pro iambo spondeũ. Differt autem à perfecto senario Iambico, quòd hic in sexta sede spondeus esse debet, tum in quinta semper iambus: nam quum scandantur iugati bi pedes in choliambo, tertius pes iugatus, semper esse debet epitritus primus, id est, prima breuis ante tres longas. Cauendum igitur ne in quinta sede ponatur spondeus, aut alij, quos integer senarius Iambicus in ea suscipit. Hanc legem accuratè seruauit Persius bis uersibus claudis, in Præfat. 1,

Nec fonte labra prolui Caballino,

Nec in bicipiti somniasse Parnasso, &c. Ecce in quinta sede semper est iambus, & in sexta spondeus, uel pro spondeo trochæus. Dicitur autem scazon à Græcis, quia claudicat, nam sextus pes in hoc metro maior est, quàm sextus qui in senario perfecto. σκάζω enim, est claudico: unde σκάζων, σκάζοντος, participium, id est, claudicans. Eadem ratione χωλίαμβον dicunt. χωλὸς enim Græcè, Latinè claudus: unde choliambus componitur, quasi claudiambus. Huius carminis inuentor fuisse dicitur Hipponax.

Sceaceriges] Fluuius Cercetarum in Colcide, ex Caucasi iugis defluens. Plin. lib. 6. cap. 5.

Scelatiti] Populi sunt in Aphricæ regiõe Mauritania. Plin. (lib. 5. cap. 1.

Digitized by Google

¶Scelta, σκιλείς, Inter genera calceamentorũ posita à Polluce lib.7.cap.22. ubi scribit nonnullos existimare, easdem esse cum autopodijs, de quibus suprà. Has autem Gualtherus uertit ocreas.

Scelithria] Sunt parui tripodes. Cælius Rhodiginus lib.8. Lect.antiq.cap.15.

Scelotyrbe] scelotyrbes (σκελοτύρβη) Morbi genus, quo cõpages in genibus resoluuntur. Plinius lib.25.cap.3, In Germania trans Rhenum castris à Germanico Cæsare promotis maritimo tractu, fons erat aquæ dulcis, qua pota intra biennium dentes deciderent, compagesq; in genibus soluerentur: Stomachacen medici uocant, & Scelotyrben. Hoc mali genere Aelij Galli exercitum laborasse ex Arabicorũ fructuum esu, author est Strabo lib.15. Fit etiam mali huius mentio in medicis definitionibus, Galeno attributis.

Scelus] sceleris, penul.corr. n.g. (μύσος, μύσος, ἀνόμημα, ἀλίσγημα, κακοῦργημα) Flagitium, facinus. Plautus Sticho,3.24.

Aduorsari sine dedecore & scelere summo haud possumus. Virg.9.eclog.2,

Heu cadit in quenquam tantum scelus?

Pygmaliõ, scelere ante alios immanior oẽs. Virg.1.Aeneid.71.
Ministri sceleribus. Tacit.lib.5.
Artifex scelerum. Senec.Troade,8.3.
Conatus scelerum. Stat.5.Sylu.2.18.
Ferox scelerum. Tacit.lib.4.
Hortator scelerum. Virg.6.Aeneid.106.
Imago sceleris. Quintil.lib.6.cap.1.25.
Instinctor sceleris. Tacit.lib.17.
Ara Iouis hospitis lugubris sceleris. Ouid.10.Metam.45.
Molimen sceleris. Ouid.6.Metam.95.
Socij scelerum atq; ministri. Lucret.lib.3.13.
Clandestinum scelus. Vide Clandestinus in Clàm.
Crudele scelus. Virg.2.Aeneid.25.
Detestabile scelus. Cic.de Amicitia,27.
Exitiale scelus Lacenæ. Virg.6.Aeneid.103.
Grauißimum scelus. Quintil.lib.4.cap.3.5.
Importunum scelus. Vide Importunus.
Impunita scelera. Vide Impunitus.
Infandum scelus. Senec.Agamemn.13.7.
Infestum scelus & immane. Cic.pro Cluentio,149.
Ingens scelus. Senec.Octauia,3.7.
Inuisum scelus. Senec.Herc.furen.1.20.
Nefandum scelus. Lucan.lib.4.47.
Nefarium scelus. Cic.Lentulo,lib.1.9.3.
Seuum scelus. Lucan.lib.7.159.
Abesse ab aliquo scelere. Vide Absum. Ouid.3.Fast.62.
Abuti scelere. Vide Abutor.
Abuti scelere & perfidia ad alicuius exitium. Vide Abutor.
Sceleris precium maius accepi scelus. Senec.Thebaid.1.54.
Addere scelus in scelus. Vide Addo.
Admittere scelus. Horat.2.Serm.Satyr.3.43.
Aggredi scelus. Ouid.2.Amor.eleg.2.13.
Anhelare scelus. Vide Anhelo.
Aperire scelus. Vide Aperio.
Arcere scelus. Seneca Thyeste,1.19.
Astringi scelere. Cic.pro Sestio,94. Vide Astringo.
Coarguere sceleris. Vide Coarguo.
Committere scelus. Quintil.lib.3.cap.6.65.
Concipere scelus. Vide Concipio.
Conari scelus. Quintil.lib.5.cap.3.24.
Conuictus scelere. Senec.Oedipo,12.1.
Coopertus sceleribus. Vide Cooperio.
Cruentari scelere. Vide Cruentus.

Cumulare scelus scelere. Vide Cumulo.
Damnare aliquem sceleris. Ouid.1.de Remedio amor.1.
Defungi scelere aliquo. Senec.Thebaid.2.4.
Edere scelus in aliquem. Cic.pro Sestio,49.
Parati sceleris supplicium exercent curæ. Stat.3.Thebaid.1.
Expendere scelus. Virg.2.Aeneid.46.
Facere scelus. Cicero pro Rosc.Amer.15, Intelligitur iudices id quod iam antè dixi, imprudente L. Sylla scelera hæc & flagitia fieri.
Facere palàm aliquod scelus. Quintil.lib.5.cap.10.14.
Inflammari scelere & furore. Vide Inflammo.
Loquuntur mera scelera. Vide Merus.
Obligare aliquem scelere. Vide Obligo.
Pendere eos pœnas immani pro scelere oẽs. Lucret.lib.5.24.
Perficere scelus. Cic.pro Cluentio,153.
Amne iubet mergi geminos, scelus unda refugit. Ouidius 3.Fastorum,11.
Monimenta scelerum relinquere. Ouid.1.Amor.eleg.7.7.
Pœnas sceleribus pares rependere. Senec.Oedipo,14.7.
Resistere sceleri. Ouid.10.Metam.65.
Soluere breues pœnas magnis sceleribus. Senec.Oedipo,12.5.
Suscipere scelus aliquod. Cic.11.Philipp.190.
Suspectare scelus alicuius. Tacit.lib.1.
Tegendis sceleribus obscurum. Tacit.lib.5.
Scelere uelandum scelus. Senec.Hippol.5.27.
Vlcisci scelera. Senec.Thyeste,3.5.
Scelus, pro Scelerato aliquando ponitur. Terent.Andr.5.2.3,

—scelus

Quem hic laudat? Vbi Donatus, Non est hic solœcismus: ad sensum enim, non ad uerba respexit.

Scelestus] Adiectiuũ (ἀνόσιος, ἀθέμιτος, ἀθέμιτος, ἀλιτήριος, ἐμπνοος) Qui scelus committit. Plaut.Mostell.8.1.

Scelestiorem ego annum locando fœnori,

Nunquam ullum uidi, quàm hic mihi annus obtigit. Idem Mil.10.138.

Et minus audacter scelesta facerent facta. Et paulo antè,136,

At qui improbi & scelesti, ijs adimerent animam citò.

Quò quò scelesti ruitis? Horat.Epod.7.1.
Ciuis scelestus. Cic.in Salustium,4.
Cœna scelesta. Plaut.Rud.13.24.
Facinus scelestum ac nefarium. Cic.pro Rosc.Amerino,21.
Manus scelestas euitare. Senec.Agamem.11.1.
Pectus scelestum. Senec.Oedipo,12.3.
Plebs scelesta. Horat.2.Carm.ode 4.4.
Res scelesta, atrox, nefaria. Cic.pro Rosc.Amerino,38.
Seruitus scelesta. Plaut.Curcul.2.40.

Scelestè] Aduerbium (ἀνοσίως) Cicero ad Atticum, libro 6. in.18, Illud de gestu histrionis tu scelestè suspicaris, ego ἀφιλῶς scripsi.

Scelestè atque impiè. Liu.4.bel.Pun.113.

¶Scelerosus, pen.prod. Adiect. (κατάρατος) Propriè dicitur, ut ait Donatus, author sceleris. Terent.Eunuch.4.3.1,

Vbi ego illum scelerosum misera atq; impium inueniam?

Facta scelerosa atq; impia. Lucret.lib.1.17.

Scelero] sceleras, pen.corr. (μιαίνω) scelerare, Polluere, Virg.3.Aeneid.9,

Parce pias scelerare manus. Seruius.

Dextram sanguine scelerare. Stat.9.Thebaid.134.
Sanguine uiuo fauces scelerare. Stat.8.Thebaid.149.
Animum scelerare. Silius lib.16.122.

¶Sceleratus, pen.prod. (ἐναγής, ἐπάρατος, ἀσυμπαθής, μιαρός, μιάστωρ) Adiectiuum, dicitur, authore Donato, in quo scelus sit constitutum, sed commissum. Significat etiam scelestum

Digitized by Google

lestum & nefarium. Cicero ad Atticum, lib. 9. 188. 7, Ego autem illum malè sanum semper putaui, nunc etiam impurum & sceleratum puto.

Facto pius & sceleratus eodem. Ouid. 3. Metamor. 1.

Sceleratus, ad inanimata etiam transfertur. Virgilius 2. Georg. 52.

—at sceleratum exquirere frigus,

Difficile est. hoc est, Nocens, omnia exurens. Seruius. Plaut. Pseud. 13. 28,

Teritur sinapis scelerata cum illis.

Amor habendi sceleratus. Ouid. 1. Metam. 27.

Arma scelerata deuouere. Ouid. 5. Metam. 21.

Audacia scelerata. Plin. lib. 7. cap. 44. 5.

Campus sceleratus, Romae appellatus est, proximè portā Collinam, in quem uirgines Vestales, quae incestum fecerant, defodiebantur. Et Sceleratus uicus Romae, in quo quū Tarquinius Superbus interficiendum curasset Seruium regem socerū suum, corpus eius iacens filia carpento superuecta est, properans in possessionem domus paternae. Haec omnia scelerata dicta sunt, hoc est polluta.

Gens scelerata. Virg. 9. Aeneid. 28.

Hasta scelerata. Cic. 2. Offic. 40.

Ignes scelerati. Ouid. 6. Fast. 88.

Mens stulta, non scelerata nobis fuit. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 20.

Miles sceleratus. Lucan. lib. 3. 26.

Praelia scelerata. Lucan. lib. 2. 51.

Puellae sceleratae facta. Ouid. 1. de Remed. amor. 60.

Sanguis sceleratus. Ouid. 5. Fast. 115.

Terra scelerata. Virg. 3. Aeneid. 12.

Vicus sceleratus. Vide paulo antè, Campus sceleratus.

Vox inhumana & scelerata. Cic. 3. de Finib. 99.

Alio sceleratior. Ouid. 11. Metam. 157.

¶ Sceleratè, pen. prod. Aduerbium (μιαρῶς) Cic. pro Sestio, 119, Omnes est insidias sceleratissimè machinatus. Et Q. fratri, lib. 1. 3. 3, Quare peccaui, sceleratèq; feci.

In aliquos loqui sceleratè. Cic. Anteq. iret in exilium, 9.

Bellum sceleratè susceptum. Cic. 1. in Catil. 19.

Scena] siue sacena, dolabra est pontificalis. Liuius in Lydio, corruit quasi ictus scena, haud multo secus.

Scena] scenae (σκηνὴ, ἐσμένη) Inumbratio, ἀπὸ τῆς σκιᾶς, Apud antiquos enim theatralis scena parietem non habuit, sed de frondibus umbracula quaerebant, ut docet Seruius. Inumbrationis igitur causa comperta fuit scena, ubi primum carmina incondita decantabantur. Quare & à nonnullis tabernaculum ac papilio traductum fuit. Postea tabulata coeperunt cōponere in modum parietis. Vnde hodie cōsuetudo permāsit, ut componātur pegmata à ludorum theatralium editoribus. Sed quum in urbem deducta fuit scena, redactū est nomen ad eam partem theatri, quae ab uno eius cornu ad aliud ducebatur. Constat autem scenam theatri frontem, binis pluribusúe contignationibus constructam, in quibus histriones recitabant, mimiq;, mirmilones, & caeteri ludij, uarios ludos ac gesticulationes edebant. In scena autem quum hemycicli formā haberet, gradus sediliaq; fuēre: de quibus primarij magistratus, honoratiores q; spectarent: eorumq; sedilia pars intima orchestra est dicta. Placidus grammaticus scribit esse camerā hinc inde compositā, quae in umbrae locum in theatro erat, in quo ludi actitabātur. Item scenā dici arborum in se cubātium, quasi concamerată densationē, ut subter positos tegere posit. Itē scenā uocari cōpositionē alicuius carminis, quae digna sit agi in theatro, exclamationibus tragicis. Scena sic definitur à Labeone, de his qui notantur infamia. l. quod ait, Quae sit ludorum faciendorum causa quolibet loco ubi quis consistat, moueaturq;, spectaculum sui praebiturus, posita in publico, priuatoue, uel in uico: quo tamen loco passim homines spectaculi causa admittat. Hactenus Labeo. Haec autem uersatilis erat, aut ductilis. Versatilis, quae subitò tota quibusdā machinis uertebatur, & aliā picturae faciem ostendebat. Ductilis, quae tractis tabulis hac atq; illac, interiorem picturae speciem denudabat. Virgil. 3. Georg. 5,

Vel scena ut uersis discedat frontibus.

Idem 1. Aeneid. 87,

—immanesq; columnas,

Rupibus excidunt scenis decora alta futuris.

Scenae spectacula amantur. Ouid. 3. de Arte, 71.

Scena sine arte. Ouid. 1. de Arte, 22.

Sceleribus scena refert. Cic. 3. de Nat. deor. 95.

Struere scenam. Tacit. lib. 14.

Idq; tum in uita, tum in scena intelligi potest ex iis fratribus qui in Adelphis sunt. Cic. de Senect. 60.

Orestes agitatus scenis. Virg. 4. Aeneid. 94.

Agere gestum in scena. Cic. 2. de Orat. 129.

Stare in scena. Horat. 2. epist. 1. 42.

In scenam producere, & Reducere in scenam. Plinius lib. 7. cap. 48. 6.

Dignus qui spectetur in scena. Cic. pro Quintio, 52.

Scena totius rei haec est: pro eo quod est, Haec est totius rei actio: metaphora è fabularum actione. Caelius ad Ciceronē, lib. 8. 11. 10.

In scena, in concione, in qua rebus fictis et adumbratis loci plurimum est. Cic. de Amicitia, 79.

Discutiendae tamen oratione huiusmodi scenae. Quintil. lib. 6. cap. 1. 36.

Seruire scenae, M. Tullius dixit: pro eo quod est, Seruire tempori, & rebus praesentibus sese accommodare. Translata ab histrionibus fabularum metaphora, qui non suopte ingenio agunt, sed hoc unum spectāt, ut quouis modo populi oculis placeant, alioqui explodendi exibilandiq;. Sic enim scribit ad Brutum, 9. 2, Tibi nunc populo & scenae, ut dicitur, seruiendum est. Erasmus.

Scena minore, pro Minore apparatu & ostentatione, usus est Suetonius, teste Budaeo.

Scena, Inumbratio montis, syluae aut alicuius rei similis. Virg. 1. Aeneid. 34,

—tum syluis scena coruscis

Desuper, horrentiq; atrum nemus imminet umbra.

¶ Scenalis, pen. prod. Adiectiuum (σκηνάλιος) ut, Species scenalis patrum. Lucret. lib. 4. 16.

¶ Scenicus, pen. corr. Aliud adiect. (σκηνικὸς) Quod ad scenam pertinet, uel in scena agit. Cic. pro Plancio, 25, Quod dicitur Atinae factum à iuuene, uetere, quodam in scenicos iure, maximeq; oppidano. Idem 1. Offic. 159.

Actores scenici. Quintil. lib. 6. cap. 1. 21.

Adulteria scenica. Ouid. 2. Trist. 103.

Artifices scenici. Cic. pro Archia poeta, 7.

Decor scenicus. Quintil. lib. 2. cap. 10. 9.

Dicacitas scenica. Quintil. lib. 6. cap. 3. 20.

Ostentatio scenica. Quintil. lib. 2. cap. 10. 5.

Plebs scenica. Stat. 1. Syl. 6. 15.

Venustas scenica. Cic. 3. de Orat. 17. Quis unquam res praeter hunc tragicas penè comicè, tristes remissè, seueras hilarè, forenses scenica propè uenustate tractauit?

¶ Scenicè, pen. corr. Aduerbium (σκηνικῶς) ut, Facere aliquid scenicè. Quintil. lib. 6. cap. 1. 29.

¶ Scenofactorius, Adiect. (σκηνοποιητικὸς) Ars scenofactoris, Qua fiunt umbracula & tabernacula, quacunq; re fiant, ut aulaeis uel pellibus.

¶ Scenope-

Digitized by Google

¶ Scenopegia, Scenopegiorum, n.g. pluralis numeri (σκηνοπήγια) Festa tabernaculorum, in quibus Iudæi faciebant tabernacula ad similitudinem tabernaculorum, in quibus habitauerant quum ex Aegypto peregrinarentur in eremo. Ab σκῆνος, & πήγνυμι.

Sceneos] Indeclinatum nomen loci cuiusdam in Asiæ limitibus, non procul ab insula Sadano, quæ est maris Troglodytici, apud Plinium lib.6.cap.29.

Scenitæ] pen. prod. Populi sunt Arabiæ Fœlicis, authore Plinio lib.6.cap.28. uagi, et à tabernaculis cognominati, quæ cilicijs metantur ubi libuit. De his & Solinus his uerbis, Scenitæ carnibus suillis abstinent. Sanè hoc animalis genus, si inuectum illò fuerit, moritur ilicò. Sunt item populi in Arabia deserta. Plin. lib.5.cap.11.

Scenographia] dicitur quasi scenæ imaginaria excitatio: quod ex præfatione libri septimi Vitruuij intelligi potest. Budæus in notis ad Pandectas.

Scenoma] scenomatis (σκήνωμα) Tabernaculum, tentoriũ, siue habitaculum: à uerbo σκηνόω, quod est castrametari, siue tabernacula figere.

Scepsis] σκῆψις, Plinio lib.5.cap.30, Vrbs Aeolidis. Ex hac fuit Metrodorus, quem Scepsium cognominamus.

Sceptica] scepticæ, pen. corr. (σκεπτική) Philosophorum quorundam secta: sic dicta, quòd semper quærat, & nunquam inueniat. Hæc Diogenes Laertius in Pyrrhonis uita. Idem paulo pòst, Sceptici sectarum omnium dogmata euertere præstabant, nihil ipsi dogmatis afferentes, cæterorum tantum enuncianda dogmata atq; enarranda proponentes, nihil definiẽdo. Gellius lib.11.cap.5, Quos Pyrrhonios philosophos uocamus, ij Græco cognomento σκεπτικοὶ appellantur. Id fermè significat, quasi quæsitores et consideratores. Vide ibidem multo plura.

Sceptrũ] sceptri (σκῆπτρον, σκηπάνιον) Virga est qua reges maiestatis gratia utuntur. Propriè autem sceptrum Iouis erat, ab eo ad reges & principes et magistratus trãslatum. Hinc ad fœdera facienda semper adhiberi sceptrũ consueuit, quando ueteres in hoc Iouis simulachrũ adhibere solebant cum sceptro. Quod quũ difficile esset aliquãdo, præsertim quando fœdera cum remotißimis fiebant, inuentũ est ut sceptrum quasi imaginem Iouis tenentes fœdus percuterent. Cic. pro Sestio, 48, Sedens cum purpura & sceptro & insignibus illis regijs. De rege Ptolomæo.

Grauitas sceptri. Ouid.3.Metam.179.

Exitiale sceptrum tyrannis. Stat.1.Thebaid.7.

Gemmantia sceptra. Ouid.3.Metam.53.

Regale sceptrum. Ouid.3.Amor.eleg.1.3.

Sublime sceptrum Iouis. Claud.3.Paneg.42.

Superba sceptra. Lucret.lib.5.229.

Accipere sceptra alicunde. Virg.7.Aeneid.35.

Sceptra loci, rerũmque capit moderamen. Ouidius 6.Metam.136.

Eburno sceptro innixus. Ouid.1.Metam.36.

Potiri sceptris. Virg.9.Aeneid.54.

Perenni sceptro potiri, & regem esse. Ouidius 15.Metamor.117.

Reponere aliquem in sceptra, Regno restituere. Virgilius 1.Aeneid.53.

Tenere sceptra. Virgil.1.Aeneid.13.

Transferre sceptrum aliò. Stat.11.Thebaid.130.

¶ Sceptrifer, pen. corr. Adiectiuum (σκηπτροφόρος) ut, Manus sceptrifera. Ouid.6.Fast.96.

¶ Sceptuchus (σκηπτοῦχος) Latinè sceptrũ tenens. Tacit. libro 5, Contrà Pharasmanes adiungere Albanos, accipere Sarmatas, quorum sceptuchi utrinque donis acceptis more gentico diuersa induere.

Sceptratus] Philippeus, genus numismatis aurei apud Gallos à Cælio commemoratur lib.10.cap.2.

Sceria] Insula est ex aduerso Thesprotiæ, quæ alijs nominibus Phæacia, & Corcyra dicitur, Alcinoi hortis celeberrima. olim etiam Drepane appellata. Plinius libro 4. capite 12.

Scheda] schedæ (σχέδη, σχέδος) Tabella siue pagella philyracea, hoc est tiliacea: qua pro chartis priscos usi solitos, Eusthatius & Aelianus asseuerant. Hodiéque Græcorum uulgus schedas uocat tabulas eas, quibus supputatores numeris scribendis utuntur, ut mox litu spongiæ leuiter aboleri poßint.

Scheda, Folium chartæ, siue papyri nondum compactæ & ligatæ, quod & philyram Græco uocabolo nuncupamus. Plinius libro 13.cap.12, Sed ratio deprehendit uitium, unius schedæ reuulsione. Cic. Attico, lib.1.15.9, Nunc, si amas me, si te à me amari scis, enitere per amicos, clientes, hospites, liberos denique ac seruos tuos, ut scheda ne qua depereat: nam & Græcis his libris quos suspicor, & Latinis quos scio illum reliquisse, mihi uehementer opus est. Vetus codex legit schida.

Schedæ, pro Libris monumentisq; literarum. Mart. lib.4.46, Nec summa potes in scheda teneri.

Excutere omnes schedas. Quint. lib.1.cap.8.13.

¶ Schedula, schedulæ, pen. corr. Diminutiuum (σχεδάριον) Cicero ad Caßium, lib.15.16.1, Hæc te tertia iam epistola antè oppreßit, quàm tu schedulam aut literam. Vetustum exemplar legit, schidam.

Schedia] schediæ (σχεδία) Ratis est Latinè, id est, nauigium temerè factum, & inconditum, ut trabes connexæ, et sine fabrica compactæ, quæ nauigij uicè præbent: authore Festo.

Schedia, ponitur aliquando pro Ponte, seu loco fluminis quoquo modo iuncto, authore Suida. Herodotus certè pontẽ quo Darius Bosphorum iunxit, schediam uocat. Pons tumultuarius.

¶ Schedicus, ca, cum (σχέδιος) extemporarius, subitarius, tumultuarius, inelaboratus. qua uoce usus est Apuleius in opusculo de Dæmonio Socratis, In ipso (inquit) Schedico & incondito experimini, an idem sim repentinus, qui præparatus. Græci in eadem significatione dicunt σχέδιον, cum repentinum quiddam ac subitarium significare uolunt, neque magna cura elaboratum. unde σχεδιάζειν dicunt, pro eo quod est celeriter, & extempore aliquid conficere: & σχεδίαν, pro subitario maris genere, quam ratem Latini appellant: siue etiam pro ponte tumultuario, quales aut ex funibus, aut trabibus dissolutis, aut connexis nauiculis extempore solent confici.

¶ Schedion, dicitur à Græcis extemporaneum, id est, quicquid inelaboratum, quicquid temerè factum est, nec satis confectum. Budæus.

¶ Schedia, schediorum (σχεδιάσματα) Incondita & extemporanea carmina dicuntur, quæ nostri syluis appellãt. Et Græci σχεδιάζειν usurpant, pro eo quod est Ex tempore dicere.

Schedius] Phocensium princeps fuit, cui & honorificũ sepulchrum ædificarũt in Daphno antiqua sua urbe, ac diruta Huic sepulchro nomen est Schedicum. Strabo lib.9.

Schema] schematis, pen. corr. n.g. (σχῆμα) Forma Latinè dicitur, figura, siue cultus, ornatusúe.

Schema, inquit Quint. lib.9.cap.1, propriè dicitur, quod est à simplici ac in promptu posito dicẽdi modo, poeticè uel oratoriè mutatũ. Cic. de claris Orat.150, Erant aũt et uerborũ et sẽtẽtiarũ illa lumina quæ uocant Græci σχήματα, quib. tanquã insignibus in ornatu distinguebatur omnis oratio.

Digitized by Google

Ornamenta uerborum, sententiarumq́; quæ appellantur σχήματα. Cic. in Topic. 17.
Non iniucunda schemata. Quintil. lib. 4. cap. 5. 4.
¶ Schema, schemæ, pro Ornatu & habitu. Plautus Amphit. 3. 117,

Nunc ne hunc ornatum uos meum admiremini,
Quòd ego huc processi sic cum seruili schema. In antiquiorib. codicibus, scema absq; aspiratiõe scriptum uisitur.

¶ Schema, schemæ, Forma quædam cõcubitus & complexus. Sueton. in Tiberio, Exemplar impetratæ schemæ, &c. Quibus uerbis significatur forma ea concubitus & complexus, quam à portentosis illis & extremæ libidinis hominibus impetrârat imperator, qui biantibus & auidißimis oculis talem impuritatem spectabat. Ex Turnebo.

Schenitæ] Populi sunt, qui Parthiæ montana incolunt. Strabo lib. 11.

Scheria] Homero, alijs Corcyra insula est, ex aduerso Thesprotiæ, à Buthroto duodecim paß. M. distans author Plin. lib. 4. cap. 12.

Schesis] σχέσις uox Græca est, habitudinem significans, uel affectionem. Accipitur autem pro figura non absimili anthypophoræ, qua aduersariorum affectũ quemlibet fingimus, cui mox respõdeamus. Exemplũ uide apud Rufinianũ.

Schetlius] dicitur is, qui petitionibus adiuuat quidem, uerùm mox, præstet nihil: sed eo item nomine intelliguntur natura infestiuiores frigidioresq́;, & qui dicuntur αὐθέκαστοι. Verùm & qui multa perpessus est, dici Schetlios ualet: quiq́; nimio plus satagit, nec inhiberi potest, uideturq́; ὀρμητικὸς, id est, concitatus & præferuidus, extrà quàm oporteat. Cælius Rhod. lib. 11. cap. 7.

Schidia] σχίδια, sunt fragmenta quæ fabri materiarij ex ligno deijciunt. Ex Cæl. lib. 14. cap. 13. Vitru. lib. 2. cap. 1, Interuallaq́; quæ relinquuntur propter craßitudinem materiæ, schidijs & luto obstruunt.

Schinalus] Piscis, notiore nomine Spondylus. Cælius Rhodig. lib. 4. cap. 2.

Schinis] σχῖνις. Pausanias in Corinthiacis, In Isthmi initio locus est, ubi Schinis latro apprehensas piceas in terrã flectebat, & quos pugna uicisset, hos alligatos sinebat in aerẽ efferri: quocirca quum utraq; arbor alligatum ad se traheret, uinculiq́; nodus in neutrã laxaretur partem, sed utrinq; pariter conuelleret, eueniebat ut qui alligatus esset, laceraretur. Eodem pacto ipsum quoq; Schinim Theseus dilaniauit, uiamq́;, quæ ex Trœzene Athenas ducit, latronibus infestam, tutam reddidit.

Schinos] σχῖνος, Arbor est eadem cum lentisco masticẽ exulans, ex cuius ligno cuspides fiunt, purgandis dentibus accommodæ. Vnde σχινοτρῶγες à Græcis dicti sunt homines delicatiores, qui ut dentibus candorem concilient, perpetuò lentiscum arrodunt.

Schinussa] Insula est Asiatici maris, authore Plinio libro 4. cap. 12.

Schisma] σχίσμα, Latinè scissura, à Græco σχίζω, quod est scindo: hinc diuisionem in Religione Schisma dicimus, cùm uarij uaria de eius partibus sentiunt, integris manentibus principijs. Hinc Schismatici dicti, qui in Ecclesia diuersum à uulgo & sentiunt & statuunt.

Schistum] schisti (σχιστὸν) Genus lactis. Plin. lib. 28. cap. 9. 3, Medici speciem unã addidêre lactis generibus, quod schiston appellauêre.

Schista oua. Plin. lib. 29. cap. 3. 7, Fiunt & tota lutea, quæ uocant schista, quum triduo incubata tolluntur.

Schistus] siue schistos (σχιστὸς) Lapis est crocei coloris, in tenuißimas bracteas fißilis: unde & nomen habet, ἀπὸ τοῦ σχίζεσθαι κατ' ἐξοχήν. Multi enim præterea sunt lapides fißiles, quos hoc nomine non dignamur. Effoditur in quibusdã Hispaniæ locis circa Iberũ fluuium, morsus omnino expers: unde & ophthalmicis medicamentis inprimis idoneus est. Hodie Seplasiarij eius loco utuntur creta alba.

Schœneus] σχοινεὺς, qui & Iasius, rex Arcadiæ fuit, filius Abantis & Atalantæ pater. Hinc,

¶ Shœneius, Adiectiuum (σχοινήϊος) ut, Virgo Schœneia, Atalanta. Ouid. 2. Trist. 80.

¶ Schœneis, Patronymicum fœ. (σχοινηὶς) Ouid. epist. 15. 53,
Vt tulit Hippomenes Schœneida, præmia cursus.

Schœnicolæ] Varroni in illo uersu Actij,
Diobolares, schœnicolæ, miraculæ: Meretrices dicũtur, quæ schœno unguentario (sic enim in Varrone legendum existimo) nonnullam odoris gratiam accerserent, quas & schœno delibutas ipsemet Plautus dixit. Turnebus.

Schœnos] siue Schœnum (σχοῖνος) Latinè dicitur Funis & iuncus. Plaut. Rud. 8. 5,
Hi schœni enim atq; hæ arundines sunt nobis quæstu & cultu. Cato cap. 105, Schœnum & calamum in pila contundito, quod fiet sextarium unum. Columel. lib. 12. cap. 20. 2.

Schœnismos] σχοινισμὸς, Mensura quædam terræ est, & tortucæ genus, quod fit per funes.

Schœnoplocos] σχοινοπλόκος, Qui funes torquet, quem Latini Restionem appellant.

¶ Schœnus Mensura est Aegyptiaca, sexaginta stadia capiẽs, authore Herodoto: licet Plin. lib. 5. & 12. quadraginta stadia dicat, id est, quinq; millia: nisi sit error notarũ. Budæus.

¶ Schœnobates, pen. corr. (σχοινοβάτης) Qui per funes ludendo graditur: ὁ σχοῖνος funis, & βαίνω ascendo, quasi funambulus. Iuuenal. Satyr. 3. 8.
Augur, schœnobates, medicus, magus omnia nouit.

¶ Schœnobaticus, penul. corr. Adiectiuum (σχοινοβατικὸς) Quod ad schœnobatem pertinet. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 11, Ego, qui scirem Q. Pompeium Baulis schœnobaticã facere, & usq; eò, ut ego misererer eius esuriei. Vbi interpres, Schœnobaticã facere artẽ, id est, qui scirẽ eũ propter paupertatem factum schœnobatem, id est, funambulum. Vetus autem codex habet, embæneticam. Vide suo loco.

Schœnos] Vrbs Asiæ infra Thebas. Plin. lib. 4. cap. 7.

Shœnus] Portus in Græcia, in ora Megarensium. Plin. lib. 4. cap. 7, Schœnus sinus maris Indici. Plin. lib. 5. cap. 28.

Schœnus] schœni, schœno (σχοῖνος) Fluuius est Bœotiæ, per eiusdem nominis oppidum Labenum quinquaginta stadijs à Thebis. Strabo lib. 9. Puto eundem esse, cum eo quem Schœnuntem Plin. lib. 4. cap. 7. appellat.

Schœnus] Schœnuntis (σχοινοῦς) Flumen Athenis proximum (ut ait Strabo) à iuncis dictum: proindeq́; iuncarios in Hispania campos Schœnuntas uocat. Sed & in Arcadia Schœnuntis fit mentio, ab amne quem Schœnicam appellant.

Schœnus. Plinius lib. 4. cap. 7. Portus est & oppidum Atticæ regionis.

Schola] scholæ, (σχολὴ) Literarum ludũ significat: à uerbo Græco σχολάζω, quod est uaco: quia cæteris rebus omißis, uacare liberalibus studijs pueri debent. Plin. epist. 144, C. Lætor etiã, quòd domus aliquãdo C. Caßij huius, qui Caßianæ scholæ princeps et parẽs fuit, seruiet domino nõ minori. Cic. in Orat. 91, E philosophorũ scholis tales ferè euadũt.
Cœtus scholarum. Quintil. lib. 2. cap. 9. 2.
Consuetudo scholarum. Quintil. lib. 4. cap. 2. 21.
Exercitationes scholarum. Quintil. lib. 3. cap. 8. 92.
Frequentia scholarum. Quintil. lib. 1. cap. 2. 1.
Philosophorum scholæ. Quintil. in Procem. lib. 1. 13.

Digitized by Google

Magnæ scholæ. Quintil. lib. 1. cap. 2. 13.
Audire hominem de schola. Cic. 2. de Orat. 16.
Definire in schola. Cic. 5. Tuscul. 153.
Eligere scholas. Quintil. lib. 1. cap. 2. 13.
Explicare scholam, Præcepta doctrinæ exponere. Cic. 2. de Finibus, 101.
Fugere scholas. Quintil. lib. 1. cap. 2. 13.
Institutæ seuerè scholæ. Quintil. lib. 2. cap. 2. 6.
Homo politus è schola. Cic. in Pisonem, 47.
Vitare scholas. Quintil. lib. 1. cap. 2. 13.

Erat & in balneis schola, apud Vitruuium, pars labri siue alueí, à præstolando, ut quidam arbitrantur, dicta: ut occupato ab his qui priores uenissent, labro, in schola cæteri circunspectantes rectè stare possent. Erat & in porticibus, authore Plinio, Alexandrũ (inquit) et Philippũ cũ Minerua qui sunt in schola, in Octauiæ porticib. et Philippi. Alijs magis placet, scholam apud Vitruuiũ esse porticũ in circuitu labri, siue solij aut aluei, id est, fossæ lapideæ balneorũ.

Scholæ, pro Disputationibus & controuersiis quæ in scholis inter doctorem & discipulos ociosè agitari solẽt, accipitur apud Ciceronem libro 1. Tuscul. 13, Ponere iubebam de quo quis audire uellet, & id aut sedens, aut ambulans disputabam. Itaq; dierum quinq; scholas (ut Græci appellant) in totidem libros contuli. Ibidem, libro 3. 137, Separatim autem certæ scholæ sunt, de exilio, de interitu patriæ, &c.

Epicuri schola. Cic. 2. de Finib. 108.

Regestæ scholæ in commentarios. Quintil. lib. 3. cap. 6. 43, Sunt enim uelut regestæ in hos commentarios, quas adolescens deduxerat, scholæ. De Ciceronis rhetoricis. Alij sic legunt, Sunt enim uelut res regesta in hos cõmentarios, quas adolescens deduxerat scholâ.

Vertere se ad alteram scholam. Cic. in Pisonem, 47.

Pomeridianis scholis Aristoteles præcipere artem oratoriam cœpit. Quintil. lib. 3. cap. 1. 10.

¶Schola, non solùm est eorum collegium, qui bonarum literarum studia persequuntur: sed, ut diximus, militum. Scholas porrò militum undecim fuisse, Iustinianus in l. ult. C. de loc. & conduct. significat. In qua lege non, opinionibus, uti hactenus lectum est: sed, optionibus, est legendum. Et in l. 7. C. de aquæductib. ubi, calculis, scriptum est: quum esse debeat, scholis. Scholæ illæ tametsi ex Vegetio colligi possunt, nonnullas tamen earum formas referre lubet. Est igitur

Schola Equitum, Peditum, Scutariorũ, Clibanariorũ, Agentium in rebus, Domesticorũ, Silentiariorum, Palatinorum, Societatis sacrarum largitionũ, Schola gentilium. Vide Brissonium in eo libro, quem de uerborum quæ ad ius pertinent significatione edidit, lib. 17.

¶Scholaris, nouatũ à nouitijs iurisperitis uerbum, eum significat qui scholas cuiuscunq; ordinis assiduè frequẽtat. Vtitur Fridericus Imperator in sua l. habita. quæ subijcitur tit. Ne Filius pro patre. lib. 4. C. tit. 13. Omnib. (inquit) qui causa studiorum peregrinantur scholaribus, & maximè diuinarum atq; sacrarum legum professoribus, &c.

¶Sholares, militantes sunt in sacro palatio. Nam et scholæ militum sunt, Vegetio, Seuero, Sulpitio, in uita Martini. Alciatus in tit. de priuilegijs scholar. lib. 12. C.

¶Scholaster, uel Scholiarchus, rectè dicitur, qui in collegijs sacerdotum, Scholasticus barbarè uocatur. Erasm. in opusculo de Pronunciatione. Spieg.

¶Scholicus, penult. corr. Adiectiuum. Gel. lib. 4. cap. 1, Ostentabat quispiam Grammaticæ rei doctior, scholica quædam nugalia, de generibus & casibus uocabulorũ disserens. Nisi malis, scholica, substantiuum esse.

¶Scholasticus, pen. cor. (σχολαστικὸς, σχολάστης) Adiectiuũ, Quod ad scholã pertinet. Vnde Scholastica disciplina, & Scholastici discipuli, qui discendi causa scholas frequentãt. Plin. epist. ultima libri 1, Scholasticis porrò dominis, ut hic est, sufficit abundè tantum soli. Quintil. lib. 7. cap. 2, Quædam in scholasticis ponũtur ad cõiungendã modo rei seriẽ.

Controuersiæ scholasticæ. Quint. lib. 4. cap. 2. 66. & 69.

Scholasticus pro Declamatore, solùm in fictis causis et ociosis uersato, non in ueris litib. Plinius epist. 3. lib. 2, Scholasticus tantùm est, quo genere hominũ nihil aut simplicius, aut sincerius, aut melius. non enim qui in foro uerisq; litibus terimur multum malitiæ, quamuis nolentes, addiscimus. Schola & auditorium & ficta causa, rei inermis, innoxia est, nec minus fœlix, senibus præsertim.

Scholium] scholij (σχόλιον) Interpretatio breuior, breue scriptum. Cic. Attico, lib. 16. 333. 4, Velim σχόλιον aliquod elimes ad me, oportuisse te istuc facere. Itáne mi Attice defensione eget meum factum, præsertim apud te, qui id mirabiliter approbasti? ego uerò istum ἀπολογισμὸν συντάξομαι, sed ad eorũ aliquẽ, quibus inuitis et dissuadentib. profectus sum. Et si quid iam opus est σχολίῳ, si perseuerassem, opus fuisset. Eidem, lib. 13. 290. 5, Hic autem iam languescit, & ait tibi illum iure iratum: sed utar tuo consilio. σχόλια enim tibi uideo placere.

Schiatus] Insulæ nomẽ in sinu Pegasico. Plin. lib. 4. cap. 12.

Schiagraphia] σκιαγραφία, prima illa & rudis picturæ delineatio, quæ & Ichnographia dicitur: quum scilicet futuri operis lineamenta carbone, creta cum rubrica ducuntur.

Schiamachia] σκιαμαχία, est Vmbratilis pugna: ut Gellius transtulit. ad quam Iuuenalis alludens dixit,

Ad pugnam qui rhetorica descendit ab umbra. Satyr. 7. 18.

Vmbratilis autem pugna propterea dicebatur, quia huiusmodi pugnæ simulachra sub tecto fieri solita erant: non ut uera pugna, in sole et puluere. Ea est umbratilis armorũ meditatio seu exercitatio, quæ uulgò scrimia uocatur.

Sciapodes] siue sciopodes (σκιάποδες, ἢ σκιόποδες) Populi sunt Troglodítis finitimi, ut ex Ctesiæ sententia tradit Plin. lib. 7. cap. 2. Qui & Monosceli à singulis cruribus sunt appellati, miræ pernicitatis ad saltum. Sciapodes inde dicti, quòd in maiore æstu humi iacentes resupini, umbra pedum se protegant. Augustinus in lib. de Ciuitate Dei.

Sciatheras] æ, siue Sciotheron (σκιαθήρας ἢ σκιόθηρον) Instrumentum gnomonicum, quo umbras indagamus. Hoc Architecti in metandis urbibus utebantur, octoq; cæli regiones exactè colligentes, uentorum uim molestam urbibus oppositi platearum angiportumq; angulis frangebant, aut amoliebantur: aurasq; corporibus salubres platearum directionibus admittebant. Vitruuius libro 1. cap. 6. A' Græcis autẽ σκιαθήρας uocatur: quòd θήρα imaginẽ significet.

Sciatericon] σκιατηρικὸν, horologium apud Plinium dicitur lib. 2. cap. 76. id est, umbræ indagatorium. Est autem solarium, quo hodie utimur ad horas æquales æquinoctialesq; colligendas: antiqui autem ad inæquales et tẽporales. Alij, sciotericon, legunt apud Plinium.

Sciathos] pen. corr. (σκίαθος) Insula est ad Artemisium, teste Herodoto in Polymnia. Valerius 2. Argon. 2,

Iam sciathos subsedit aquis.

Sciboes] Telorũ genus antiquis, ut refert Gel. lib. 10. ca. 25.

Sciena] æ, Pisces ex illorũ genere, qui lapidẽ in capite habere perhibentur. Plin. lib. 9. cap. 16.

Sciens, Scienter, Scientia] Vide Scio.

Scilicet] pen. cor. (δηλαδὴ, δηλονότι) Confirmandi aduerbiũ, Idem quod Scire licet, uel certè: sed per amaritudinẽ quandam cũ derisu permistã, ut ait Valla lib. 2. Virg. 4. Aen. 76,

Scilicet is superis labor est. Terent. Andr. 1. 2. 14,

Meũ gnatũ rumor est amare. D. id populus curat scilicet.

hoc est, ueluti per sensum cõtrariũ, nimirum, Id populus nõ magnopere curat. Ita existimatio, populo non maximè esse curæ, filius tuus amet, nécne. Cic. pro Milone, 56, Scilicetq; latronẽ ac sicariũ abiecti homines & perditi describebãt. Et 4. Academ. 171, Quid enim faceret huic cõclusioni, Si lucet, lucet: lucet aũt, lucet igitur? Credere scilicet. Ouid. 2. Metã. 95, Scilicet hoc etiam restabat adultera, dixit,

Vt fœcunda fores, &c.

Id populus curat scilicet. Cic. Attico, lib. 13. 288. 5.

Scilicet, Interrogatiuum. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 9, Scilicet tibi grauiorem dolorem patrui tui mors attulit, quàm C. Gracchi fratris?

Quis? tu ipse scilicet laudator & factorũ & scriptorum meorum. Cic. Attico, lib. 7. 121. 8.

Quid ad hæc Neuius? ridet scilicet nostram amentiam. Cicero pro Quintio, 32.

Scilicet, nonnunquam sine amaritudine dicitur, & irrisione: & aduerbium affirmandi est, pro Certè. Terent. Andr. 5. 4. 48. Idem Eunucho, 5. 9. 10,

—fratris igitur Thais tota est? c. scilicet. Cic. Attico, lib. 4. 75. 2, Si taceo oppressus & captus, quo dolore esse debeo? quo sum scilicet. Terent. Heaut. 4. 5. 44,

—neq; tu scilicet

Eò nunc confugies, Quid mea?

De Lentulo scilicet sic fero ut debeo. Cic. Attico, lib. 4. 75. 1.

Peto igitur à te, tanto scilicet studio, quãto intelligis debere me petere pro homine tam mihi necessario & tam familiari. Cic. Sulpitio, lib. 13. 27. 3.

Suspenso animo expecto primum te scilicet, deinde Marionem. Cic. Tironi, lib. 16. 3. 2.

Scilicet id agitur, utrũ hac petitione, an proxima Prætor fias. Cic. ad C. Furnium, lib. 10. 26. 6.

Scilicet si ista Iupiter significaret, tam multa frustra fulmina emitteret. Cic. 2. de Diuinat. 65.

Scilicet (δῆτα) pro Id est, uel nempe, siue nimirum, ponitur. Terent. Heaut. 5. 1. 19,

—nam ubi desponsam nunciasti filio,

Continuò iniecisse uerba tibi Dromonem, scilicet,

Sponsæ uestẽ, aurum, ancillas, opus esse argẽtũ ut dares.

Cic. 2. in Catil. 39, Quibus hoc præcipiendum uidetur, unũ scilicet & idem quod cæteris omnibus, ut desperent se id quod conãtur consequi posse. Idẽ ad Qu. fratrẽ, lib. 2. 15. 6.

Quid tu in eo potes? nihil scilicet. Cic. Attic. lib. 11. 215. 4.

Pro Scilicet, aliquando Nimirum posuit Cicero: ut pro Rosc. Amerino, Opinor enim esse in lege, quam ad diem proscriptiones, uenditionesq; fiant: nimirum ad calend. Iunias. Aliquando, Videlicet: ut pro Cluen. 118, Qui eorum, quorum? uidelicet qui suprà scripti sunt. Nõnunquam eleganter ipse Cicero subticet ipsum Scilicet: ut pro Muræna, 60, Quem non pœnitebat facere idem quod tu, habere eruditissimum hominem, cuius oratione asperior nõ est factus. hoc est, Habere scilicet hominem.

Et scilicet. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 2. 18, Et Flauij causa, & scilicet Pompeij omnia facies.

Scilla] σκίλλα, siue, ut Varro appellat, Squilla, Hippocrates uerò etiam scella, & terra & mari crescẽs herba. Radix tamen sit, an bulbus, an cyma, siue fructus, à Theophrasto dubitatur. Plin. lib. 21. cap. 17. 4, Notabilis & scillæ crociq; natura, quòd quum omnes herbæ folium primum emittant, moxq; in caulem rotundentur, in ijs caulis prior intelligitur, quàm folium. Et in croco flos quidẽ impellitur caule, in scilla uerò caulis exit, deinde flos ex eo emergit. Idem lib. 19. cap. 5. 25, Nobilissima est scilla, quanquam medicamini nata, acetoq; exacuẽdo. Nec ulli amplitudo maior, sicut nec uis asperior. Duo genera medica: Masculum albis folijs, fœmina nigris: & tertium genus est cibis gratũ: epimenidium uocatur, angustius folio, ac minus aspero. Seminis plurimũ omnibus. Colum. lib. 5. cap. 10. 11, Atsi iam arborem satam habueris, scillam secundum radicem arboris serito.

¶ Scillinus, pen. corr. Adiectiuum (σκιλλινὸς) Quod ex scilla factum est. Plin. lib. 23. cap. 2. 1, Acetum scillinum inueteratum magis probatur: prodest super ea quæ diximus acescentibus cibis: gustatum enim discutit pœnam eam, &c.

¶ Scilliticus, pen. corr. Aliud adiect. Idem (σκιλλιτικὸς) Acetum scilliticum. Colum. lib. 12. cap. 34.

¶ Scillites, scillitæ, pen. prod. masc. gen. (σκιλλίτης) figuratè neutro iungitur: & est uinum factitium ex scilla, uel etiam oleum. Colum. lib. 12. cap. 33. 1, Vinum scilliten ad coquendum, & ad corpus reficiendum: itemq; ad ueterem tussim, & ad stomachum hoc modo condire oportet.

Acetum scillites, hoc est, in quo scillarum bulbi ad medicamentum infusi sunt. Plin. lib. 32. cap. 10. 21, Vrtica marina trita ex aceto scillite, &c.

Scillis] quidã Sicyonius proditur apud Græcos omnium ea tempestate maximus urinator, qui ex Aphetis Artemisium usq;, octoginta ferè stadia natatu breui spacio peregit. Alexand. Alexandr. lib. 2. cap. 21.

Scincos] ui: aut Scincus, scinci, per secundam: Animal Niliacum. Plin. lib. 8. cap. 25, similis Crocodilo, sed minor etiam Ichneumone, est in Nilo Scincos natus contra uenena præcipuus antidotis: item ad inflammandam uirorum Venerẽ.

Scindo] scindis, scidi, scissum (σχίζω, διασχίζω, τμήσσω, ἐκρηγνύω, διαιμάω, κεραΐζω, ἐρείκω) Notæ significationis. Cic. ad Rufum, lib. 5. 20. 30, Hanc epistolam cur non scindi uelim, causa nulla est.

Cuneis robur fissile scinditur. Virg. 6. Aeneid. 37.

Nec poterit rigidas scindere remus aquas. Ouid. 3. Trist. eleg. (10. 10.

Capillos scindere. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 11.

Comam scindere. Cic. 2. Tusc. 105.

Verbera scindentia corpus lacerum. Silius lib. 1. 35.

Crines scindere. Virg. 12. Aeneid. 174.

Dolorem suum scindere, Aperire, & commemorando patefacere. Cic. ad Atticum, lib. 2. 55. 2.

Pluuios scindere natatu. Claud. 7. Paneg. 70.

Fretum scindens Glaucus. Ouid. 13. Metam. 191.

Humum scindere uomere. Ouid. epist. 12. 19.

Latus scindere flagello. Ouid. in Ibin, 37.

Mare scindere nauigijs. Ouid. 2. de Arte, 137.

Nebulas scindere, Ire per nebulas. Ouid. 2. Metam. 32.

Necessitudines scindere. Plin. in Paneg. 60.

Penulam scindere. Hodie uulgò tritissimum est, pro eo quod est, Impensius retinere hospitẽ, atq; inuitare prolixius: quod qui faciunt, manu in penulam iniecta, quasi ui conantur remorari. Id adagium ex antiquitate fluxit, ut alia complura. Cic. ad Atticum, lib. 13. 288. 2, de Varrone loquens, Venit enim ad me, & quidem id temporis, ut retinendus esset: sed ego ita egi, ut non scinderem penulam. Memini enim tuum, & multi erant, nosq; imparati. Quid refert? Paulò post C. Capito cum T. Carrinate. Horum ego uix attigi penulam, tamen remanserunt.

Sententiam scindere. Cic. ad Atticum, lib. 13. 277. 3.

Sententia discors scinditur uario motu. Stat. 12. Thebaid. 34.

Solum scindere. Virg. 2. Georg. 80.

Scidit deinde se studium. Quintil. in Procem. lib. 1. 10.

Mare tellurem scindit. Lucan. lib. 3. 22.

Terram scindere uomere. Ouid. 2. de Arte, 135.

Verba fletu scinduntur. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 31.

Viam scindere. Virg. 10. Aeneid. 153.

Vnda

Digitized by Google

Vnda scindit se in sinus reductos. Virg. 4. Georg. 84.

Scinditur incertum studia in cõtraria uulgus: id est, diuiditur, & in diuersas sententias ueluti partes quasdam it. Virgilius 2. Aeneid. 8.

Scindidi, Præteritum antiquum apud Plautum Pseud. 13. 42,

Nam ego cicilendrum quando in patina scindidi.

¶ Scissus, Participium (σχισθείς) Liu. 3. ab Vrbe, 248, Testis productus qui septies & uicies enumeratis stipendijs, octies extra ordinem donatus, donaq; ea gerens in conspectu populi, scissa ueste, tergum laceratum uirgis ostendit.

Scissus comam, per Synecdochen. Virg. 9. Aeneid. 96.

Alumen scissum. Colum. lib. 6. cap. 13. 1.

Capilli scissi. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 11.

Tunica scissa. Ouid. epist. 11. 12.

Vestis scissa. Virg. 12. Aeneid. 112.

Viscera scissa. Ouid. in Ibin, 57.

¶ Scissus, huius scissus (χισμός) pro ipsa scissura. Varro, Scissu materiæ fatigatus, quiescebat lectulo.

¶ Scissilis, & hoc scissile, pen. corr (σχιστός) Quod scindi potest, uel quod scissum est: ut, Scissile alumẽ, apud Celsum lib. 9. cap. 11. Vbi quinquies hac dictione usus est.

¶ Scissura, scissuræ, pen. prod. (σχισμή) Plin. lib. 11. cap. 28. 4. Pennæ insectis omnibus sine scissura.

Scissura Nili. Plin. lib. 5. cap. 9. 6.

Scingomagus] Vicus est trans nostros Alpes, à quo Italia incipit. Strabo lib. 4.

Scintilla] scintillæ (σπινθήρ) propriè est quæ è silice, quum is cæditur, exilire solet. Ouid. lib. 4. Fast. 160,

Pars quoq; quum saxis pastores saxa feribant,

Scintillam subitò prosiluisse ferunt. Cic. Antè quàm iret in exilium, 9, Et quoniam animaduertistis illam conspirationem conflatam ita esse restinctam, ut nulla scintilla compareat incendij, uos quoq; Tribunitiam sedate temeritatẽ. Cic. 4. Academ. 112.

Scintillis plurimis carbo. Plin. lib. 16. cap. 66.

Agere scintillas. Lucret. lib. 2. 135.

Excudere silicis scintillam. Virgil. 1. Aeneid. 36.

Prosiluit Scintilla. Ouid. 4. Fast. 160.

Scintilla belli, pro Reliquijs. Cic. ad Plancum, lib. 10. 14. 3.

¶ Scintillula, pen. corr. Diminutiuum (σπινθήριον) Cic. 5. de Finib. 78, Non sine causa eas quas dixi in pueris uirtutum quasi scintillulas uidemus, è quibus accendi philosophi ratio debet.

¶ Scintillo, scintillas (σπινθηρίζω) scintillare, Splendere, micare, & ueluti scintillas quasdam emittere. Plaut. Menæch. 17. 69,

Vt oculi scintillãt uide. Plin. lib. 20. cap. 1. 3, Hoc enim ueri experimentum est, si admotum prius quàm extinguat, scintillare sursum ac deorsum cogat.

Cristæ scintillant. Silius lib. 7. 120.

Oleum scintillat cum ardente testa. Virg. 1. Georg. 79.

¶ Scintillatio, Verbale (σπινθηρισμός) Plinius lib. 20. cap. 9. 2, Prodesse tradit capitis doloribus, oculorum caligini, scintillationibusq;, uel stomacho, præcordijs crudam ex aceto, &c.

Scio] scis, sciui, scitum, scire (εἰδέω, δαέω, οἶδα, ἐπίσταμαι, ἰσορέω, ἐπίσταμαι) Notæ significationis. Terẽt. Andr. 1. 1. 68,

Scias posse habere iam ipsum suæ uitæ modum. Ibidem 3. 2. 25,

Non sciunt ipsi uiam, domum qua redeant?

Scire de argento ut factum sit: pro, Quid factum sit de argẽto. Plaut. Asin. 12. 154.

Scire de aliquo: pro, Referre ab aliquo. Cic. pro Sylla, 9, De quo aliquid scire ipse atq; existimare potuisset. Ibidem, 29.

Scio ex. Plaut. Curcul. 6. 7,

Nam quod scio, omne ex hoc scio. Terẽt. Heaut. 3. 1. 2.

Scire utrum. Cassius Ciceroni, lib. 15. 19. 8, Velim scire utrum ista solicitudo animo, an soluto leges.

Ordine rem scire. Vide Ordo.

Scire certũ de cognitione uirginis. Terent. Eunuch. 5. 3. 12. Cic. 1. de Orat. 113, Nihil certum sciri, nihil planè cognosci & percipi posse.

Scire pro certo. Liu. 5. bel. Pun. 49.

Certè & certò scire. Vide Certus.

Incertò scio. Vide Incertus.

Nihil scio. Vide Nihil.

Haud scio. Cic. 2. de Orator. 40, Magnum est quoddam opus, atq; haud sciam an de humanis operibus longè maximum. Vide Haud.

Quod sciam. Cic. ad Atticum, lib. 16. 331. 5, Sed non ueneras, quod sciam. Vide Quod.

Volo te scire illud, &c. Cic. ad Atticum, lib. 2. 38. 1.

Tenere & scire. Cic. pro Murena, 19.

Scit oẽs linguas: hoc est, Nouit, siue callet. Plaut. Pœn. 2. 112.

Scire fidibus, Vetusta eclipsis, inquit Donatus. Terentius Eunuch. 1. 2. 53.

Scire Latinè uel Græcè. Cic. de claris Orat. 72. Idem 2. de Finib. 24, Quum Græcè ut uideor, luculenter sciam.

Scito, scitote, pen. prod. Cic. 6. Verr. 68, Apud Segestanos repertum esse Iudices scitote neminem neq; liberum, neq; seruum, neq; ciuem, neq; peregrinum, qui illud signum auderet attingere.

Sciri, Passiuum. Cic. 2. de Orat. 17, Ars enim earum rerum est quæ sciuntur: oratoris autem omnis actio opinionibus, non scientia continetur.

Sciri potest de aliquo. Cic. Attico, lib. 12. 242. 7.

Scibo, in futuro facit, & sciam. Terent. Heaut. 5. 2. 43,

— aut Scibis cuius sis. Idem Phorm. 5. 1. 38,

Nemo ex me scibit. Idem Eunucho, 4. 4. 59.

Magis scibo. Vide Magis.

Scibitur, pen. corr. Impersonaliter. Plaut. Capt. 13. 16,

— quod quum scibitur,

Per urbem irridebor.

Sciebatur inter eum. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Scin', pro Scis ne. Terent. Eunuch. 4. 7. 30,

Scin' tu ut tibi res sese habeat?

¶ Sciens, scientis (ἐπιστήμων, γνωμονικός) Participium, siue Nomen ex participio: cui contrarium est Nesciens. Terentius Andr. 3. 2. 28,

Id ego iam nunc tibi renuncio here futurum, ut sis sciẽs. Idem Adelph. 4. 5. 78,

Ne fortè imprudens faciam quod nolit, sciens cauebo. Vbi Donatus, Sciens per alios. Sic Phorm. 2. 1. 7,

Verum scientem, tacitum, causam tradere aduersarijs, etiamne id lex coegit? Item, Heaut. 4. 8. 33,

Nam te sciente faciam quicquid egero. Ibidem, 5. 5. 6,

Sciens non faciam. hoc est, Data opera, de industria, si resciuero. Cic. 7. Verr. 20, Certè nihil sciens prætermisi. idẽ 4. Acad. 262, Deinde ita teneri, si sciens falleret, quod in scientia multa uersaretur in uita.

Nullum à me sciente facinus occultatur. Cic. pro Sylla, 65.

Prudentem & scientem se demittere. Cælius Cic. lib. 8. 16. 10.

Sciens ludificari & calumniari. Cic. pro Rosc. Amerino, 33.

Contra fœdera scientem & inscientem facere. Cic. pro Corn. Balbo, 9.

Scientibus omnibus. Cic. 6. Verr. 32.

Sciens, cum genitiuo. Varro 3. de Re rust. cap. 3. 1. Primùm inquit dominum scientem esse oportet eorum animaliũ, quæ in uilla, circumue eam ali possunt. Sic Gellius lib. 18. cap. 5.

Digitized by Google

Sciens Latinæ linguæ. Et apud Quintilianum lib.9.cap.3.
Sciens citharæ. Horat.3.Carm.ode 9.2.
Fieri scientem consilij alicuius. Senec. Thyeste,3.30.
Sciens pugnæ. Horat.1.Carm.ode 15.5.

¶ Scientior (ἐπιστημονέστερος) & scientissimus. Cic. pro lege Manil. 19, Quis igitur hoc homine scientior unquã aut fuit, aut esse debuit? Idem 1.de Orat. 108, Regendæ Reip. scientissimus. Colum. lib.11.cap.3, Sit oportet idem scientissimus, robustissimusq;.

Venefica scientior. Hor. Epod.5.16.

¶ Scientia, scientiæ (ἐπιστήμη, ἰδμοσύνη, δαημοσύνη, ἐπιστημοσύνη, γνῶσις) Qua aliquid scitur. ut,

Coniurationis scientia. Tacit. lib.16.
Futurorum malorum ignoratio utilior est quàm scientia. Cic.1. de Diuin.35.
Scientia, Alicuius rei cognitio. Cicer.1. de Nat.deor.160, Sanctitas autem est scientia colendorum deorum. Idem 1.Offic. 214, Prudentia est rerum expetendarum, fugiendarumq; scientia. Idem 1.Academ. 53, Et si ità erat comprehensum, ut conuelli ratione non posset, scientiam: sin aliter, inscientiam nominabat.
Citra scientiam. Vide Citra præpositionem.
Hominibus nihil est iucundius suauitate scientiæ. Cicero 3.de Orator.32.
Cognitio & scientia. Cic.1.Offic. 28. Idem 5.de Finibus,87, Tantus est innatus in nobis cognitionis amor & scientiæ, ut nemo dubitare possit, &c.
Disciplina & scientia. Cic.1.de Diuin.150.
Iuris Ciuilis scientia: cui opponitur, Ignoratio iuris. Cicer.1.de Legibus,26.
Machinalis scientia. Vide Machina.
Rei militaris scientia. Cic. pro lege Manilia,19.
Officiorum ciuilium scientia. Quint. lib.2.cap.15.24.
Bene dicendi scientia. Quint. lib.2.cap.15.24.
Rectè loquendi scientia. Quint. lib.1.cap.4.1.
Scientia de. Cic. pro Sylla,29, Cuius scientiam de omnibus constat fuisse, eius ignoratio de aliquo, purgatio debet uideri.
Efficax scientia. Horat. Epod.17.1.
Muta scientia. Quint. lib. 5.cap.10.85.
Triuialis scientia. Quint. lib.1.cap.4.20.
Afferre scientiam. Vide Affero.
Comprehendere aliquid scientia. Cic. Domitio, lib.6.12.6.
Consequi omnium magnarum rerum atq; artium scientiam. Cicero 1.de Orat.11.
Dare scientiam artium. Cic.2.de Diuin.184.
Efficit scientiam ut. Cic.1.de Diuin.4, Chaldæi diuturna obseruatione siderum sciẽtiam putantur effecisse, ut prædici posse quid cuiq; euenturum, & quo quisq; fato natus esset.
Exercere scientiam. Quint. lib.1.cap.4.6, Sed exercere altissimam quoq; eruditionem ac scientiam possit.
Habere scientiam magnarum artium. Cic. Mario, lib.7.3.13. Et de Diuin.196, Si dij ea nobis obijciunt, quorum neq; scientiam, neq; explanationem habemus.
Habere sciẽtiã in re aliqua. Ci.2.Philip.35, Quo me teste cõuinces? an chirographo, in quo habes scientiam quæstuosam?
Profiteri scientiam. Cic.2.de Orat.20.
Reseruare sibi scientiam. Cic. in Orat.91.
Certam sumere scientiam rei. Author ad Heren. lib.4.215.
Tenere medicinæ scientiam. Seruius Ciceroni, lib.4.5.17.
Auguratus tentare scientiam. Cic.1.de Diuin.60.

¶ Scienter (ἐπιστημονικῶς) scientius, scientissimè, Aduerbium, Cum scientia doctrina. Plin. in Paneg. 109, Explanauitq; uerba, quibus caput suum, domum suam, si scienter fefellisset, deorum iræ consecraret.

Cum aliquibus moderatè & scienter uti. Cic.2.Offic.25.
Scienter, Scitè, disertè, peritè. Cic. de claris Orator. Vt enim ex neruorum sono in fidibus quàm scienter ij pulsi sunt, intelligi solet. Suet. in Tito, cap. 3, Sed ne musicæ quidem rudis, ut qui cantaret & psalleret iucundè scienterq;.
Peritè & scienter. Cic. de claris Orat.101, Quæ quidem omnia cùm peritè & scienter, tum ita breuiter & pressè & satis ornatè & pereleganter diceret.
Animaduertere & interpretari aliquid scienter. Cicero 1. de Diuinat.151.

¶ Scientius, scientissimè. Cic. in Orat.101, Nam neminem in eo genere scientius uersatum Isocrate confitendum est. Cic. 1. de Diuinat.151, Hetruria autem cælo tacta scientissimè animaduertit. Idem 4. de Finib. 36, Perge porrò: sequentur enim quæ tu scientissimè complexus es.

¶ Scitus, Adiectiuum (σοφὸς, εὐφυὴς) Sciens & argutum. Terent. Eunuch.1.2.23,

Scitum hercle hominem, hic homines prorsus ex stultis insanos facit.

Interrogationes scitæ. Quint. lib.5.cap.7.20.
Vadorum scitus. Ouid. 9. Metam.22. Hoc est, peritus.
Scitum est, Argutum, elegans, & prudenter factum. Terentius Heaut.1.2.36, —hoc

Scitum est, periculum ex alijs facere tibi quod ex usu siet. Idem Phorm.5.4.2,

Quàm scitum est, eiusmodi parare animo cupiditates,
Quas, quum res aduersæ sient, paulo mederi possis? Plautus Trinum.11.25,

Scitum, ut ego opinor, consilium inueni. Cic.3.de Oratore,126, Scitum est enim causam conferre in tempus, eum, &c. Idem in Oratore, Scitum est enim quod Carneades noster dicere solebat. Idem 2.de Diuin. 72, Vetus autem illud Catonis admodum scitum est. Idem pro Plancio,29, Ego autem si quid est quod mihi scitum esse uideatur, & homine ingenuo dignum atq; docto, non aspernor.

Scitus, placens, elegans. Plaut. Merc.16.15,

Satis scitum filium mulieris. Terent. Andr.3.2.6,
Perecastor scitus puer natus est Pamphilo.

Scitum, sciti, Substantiuum, pro Iussu. Vide post Scisco, quod sequitur.

¶ Scitè, Aduerbium (εὐφυῶς) Doctè, artificiosè, uenustè. Terentius Heaut.4.5.16,

At si scias quàm scitè in mentem uenerit. Cic. ad Brut. libro 11.16.3, Satis scitè & commodè tempus ad te cœpit adeundi. Idem 4. Verr.60, Capella quædam, ea quidem mirè, ut etiam nos qui rudes harum rerum sumus, intelligere possumus, scitè facta & uenustè.

Scitè scitus. Plaut. Casina,12.8,

Eho nimirum scitè scitus es.

Scitè & literatè perscriptæ literæ. Cic. in Pisonem,48.

¶ Scitulus, penultima correpta, Adiectiuum diminutiuum Plaut. Rud.14.7,

Qui sunt facie? s. scitula. Ibidem,21.3,
Atq; ambas forma scitula atq; ætatula.

¶ Sciturus, pen. prod. (εἰδήσων) Particip. Lucan. lib.6.34,

—sequuntur Scituri iuuenes.

¶ Scisco, sciscis, scitum (εἴδω) sciscere, Idem significat quod Scire, uel rescire. Plaut. Amphit.17.17,

Accurro ut sciscam quod uelit.

Sciscere (κυροῦν, νομοθετεῖν) Sancire, edicere. Plautus Curcul.10.24.

Rogitationes plurimas propter uos populus sciuit. Cic. pro Flac.12, Quæ sisceret plebs, aut quæ populus iuberet summota concione, distributis partibus, &c. Idem de pro-

uincijs

Digitized by Google

uincijs Consul.29, Simul ostendit etiam se sciscere legẽ, quã esse legem neget. Idem 2. de Legib.21, Quid quòd multa perniciosè, multa pestiferè sciscuntur in populis, quæ non magis legis nomen attingunt, quàm si latores aliquas consessu suo sanxerunt? Sic pro Plancio, 29, Plancus primus legem sciuit de publicanis. Silius lib.7.110,

—nunc munera Martis
Aequent imperio, & solem concedere nocti Sciscant.

¶ Scitor scitaris (πεύθομαι) scitari, Interrogare, seu inuestigare, quæ occulta magis ac secretiora sunt. Virg.2. Aen.23,

Suspensi, Eurypilum scitatum oracula Phœbi
Mittimus. Ouid.10. Metam.71,
—scitatur ab ipsa
Nominibus dictis, cuius uelit esse mariti.

Scitari libet ex ipso quodcunq; refers. Horat.1. epist.7.12.

Scitari causam uiæ. Ouid.2. Metam.103.

Nomen scitari. Ouid.2. Metam.149.

¶ Sciscitor, pen.corr. sciscitaris (πεύθομαι, πυνθάνομαι) sciscitari, deponens, Idem quod Scitari. Cic. in Orator.29, Quod quidem ego Brute ex tuis literis sentiebam, non te id sciscitari, qualem ego in inueniendo & in collocando summum esse oratorem uellem: sed id mihi quærere uidebare, quod genus ipsius orationis optimum iudicarem. Terentius Eunucho, 3.4.10,

Nisi quicquid est, procul hinc libet prius quid sit sciscitari. Cic.1. de Nat.deor.26, Epicuri ex Velleio sciscitabar sententiam.

Sciscitari aliquem. Sueton. in Domitiano, cap.15.

¶ Sciscito, sciscitas, pen.corr. (πεύθω) sciscitare, Actiuũ protulit Plaut. in Merc.7.46,

Imò mane: paucula etiam sciscitare prius uolo.

¶ Scitamentum, scitamenti (κοσμιότης) Gellius lib.18.cap.8, Cæteraq; huiusmodi scitamenta. id est, Scitè & argutulè, ut ipsis uidentur excogitata orationis ornamenta.

¶ Scitum, sciti (δόγμα, ψήφισμα) Iussum, decretum, sancitũ. Liu.10. ab Vrbe, 106, Et L. Volumnio ex Senatusconsulto & scito plebis prorogatum in annum imperium est. Cicero pro Cornelio Balbo, 8, Potuit magis fundus populus Gaditanus fieri, &c. si tum fit fundus, quum scita ac iussa nostra sua sententia comprobat, quàm quum hospitium fecit? Senec. epist.96, Præterea nulla ars contemplatiua sine decretis suis est, quæ Græci uocant dogmata: nobis uel decreta licet appellare, uel scita, uel placita.

Scitum facere. Cic. de Opt.gen. Orat.151.

¶ Scius, scia, scium. Macrob. lib.6. cap.ult. Lucilius uir apprimè linguæ Latinæ scius. Apud Gellium tamen lib. 18. cap. 5. legitur, Linguæ Latinæ sciens.

¶ Scius & Conscius hoc differunt, quòd Scius, secum: Cõscius, cum alio scius est: licet conscium indifferenter positum legerimus. Nonius.

¶ Sciolus, penult. corr. id est, Semidoctus, literis leuiter tinctus, qui quum in musarum ædem uix à limine inspexit, nihil tamen non audet, falsaq; eruditiõis opinione intumescit.

¶ Sciomantia (σκιομαντία) Diuinatio, quæ fit per umbram.

Scione] Plin. lib. 4. cap.19. Oppidum Macedoniæ in sinu Thermaico.

Sciopodes] Vide Sciapodes.

Scioetericon] horologium. Vide Sciatheras.

Scipio Cornelius] σκιπίων κορνήλιος, à quo Scipiorum gẽs patricia initium habuit, teste Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat, quem scipionem grammatici appellant. Hinc illi nomen Scipionis inditum. P. Corn. Scipio, cum quo primùm imperatore Annibal signa in Italia contulit. Is quum multas esset in Hispania uictorias consecutus, resq; gessisset memoratu dignas, demum in quodam prælio aduersus hostes inito, dum se offert ubi plurimum periculi erat, subitò occiditur. Liuius.

Scipio Africanus, huius filius, cuius uitam ac res gestas C. Opius & L. Reginius literis mandauẽre. Is puer certis diei horis secretum templi petere solebat, putabaturq; apud uulgus cum Ioue loqui: annum agens decimumseptimum, à patre in castra ductus est principio bel. Punic. 2. Constatq; iã tunc in cõgressu Annibalis primò circunuentum ab hostibus, ac saucium patrẽ liberasse: ut sunt authores Liuius & Plutarchus.

Scipio Aemylianus, qui & Africanus minor, ab Africani maioris filio adoptatus (filius erat enim Pauli Aemylij) Numantiam euertit, in qua expeditione militem corruptum in disciplinam pristinam eiectis scortis restituit. Factus etiam Consul ante ætatem, ac Carthaginem missus, eam penitùs sustulit: idq; de sententia Catonis in Senatu, qui præmaturas ac recentes ostentans ficus, ait, Ex Patres Conscripti Carthagine nuper allatæ sunt, tam prope domum hostem habemus.

Truculentus Scipio. Silius lib.17.98.

Scipio Nasica, Scipionis, qui unà cum fratre in Hispania cecidit, filius, à Senatu uir optimus iudicatus, Matrem deûm tunc primùm aduectam, apudq; uirum optimum ex oraculo diuertendam hospitio excepit. Quum aduersus auspicia Consulem se à Graccho nominatum comperisset, magistratu se abdicauit. Censor statuas, quas sibi Consul quisque in foro per ambitionem habebat, sustulit. Consul Delminium, Dalmatiæ urbem superauit. Imperatoris nomen à militibus, & à Senatu oblatum triumphum recusauit. Eloquentia primus, iurisconsultissimus, ingenio sapientissimus fuit: unde uulgò Corculum dictus. Ex Cæcilio. Liuius uerò alia plura. Scipio item, qui Serapio cognominabatur, propter similitudinem suarij cuiusdam negociatoris. Ob id erat in Tribunatu plebeis admodum gratus, dignusq; Africanorum familia. Nec erat in bonis funeris impensa. Asses ergo contulit populus, ac funus elocauit: quaq; præferebatur, flores è prospectu omni sparsit. Hactenus Plinius lib. 21. cap. 3. Scipio Africani filius, ponitur inter eos apud Valerium qui à parentibus claris degenerauerunt: inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto describitur. Plutarchus in Africano, nihil sanè de eo se compertum habere dicit, nisi eum Præturam gessisse: & in ea consequenda, à Circeio patris scriba adiutum fuisse. Scipio, Pompeij Magni socer, post bellum Pharsalicum inter Pompeianos bellum refouentes in Africam se recepit cum exercitu & Catone, Iuba etiam rege adscito. Qui primò fœliciter aduersus Cæsarianos pugnans, uictus tandem cum exercitu occubuit. Scipionẽ cognomento Salutionem, è Corneliorũ familia, alioquin uirum despectissimum, inter præliandum in Africa, perinde ac exercitus ducem Cæsar præposuit: quòd cognosceret aduersarios uetusto quodam confidere uaticinio, ut semper in Africa, uincere fatale Scipionum generi foret. Plutarchus in Cæsare.

¶ Scipiadæ, pen.corr. (σκηπιάδαι) Patronymicum, pro Scipionibus. Virgil.2. Georg.34,

Scipiadas duros bello.

Fortis Scipiada. Horat.2. Serm. Satyr.1.4.

Gentis Scipiadæ fulmina. Silius lib.7.22.

Scipio] scipionis, masc.g. (σκίπων) Baculus dicebatur antiquis: unde Scipionum familia appellata. Liuius 5. ab Vrbe, 187, M. Papyrius unus ex his dicitur Gallo barbam suam (ut tũ omnibus promissa erat) permulcenti, scipione eburneo in caput incusso, iram mouisse. Idem 10. bel. Pun.70.

Ibi

ibi Masinissam primum regem appellatum, eximijsq; ornatum laudibus, aurea corona, aurea patera, sella curuli, & scipione eburneo, toga picta, & palmata tunica donat.

Scipio, in uineis, quo ipsa uua ueluti baculo sustinetur: scapum Varro, nostri caudam appellant, alij pedem uuæ. Columella lib. 12. cap. 43, Tum uinaceorum pes bene prælo expressus proruitur, & modicè separatis scipionibus, resolutaq; intrita folliculorum in dolio substernitur. Idem de Arboribus, cap. 8, Quum scipionis amplitudinem acini habuerint, radice tenus uitem præcidito.

Scira] σκίρα, celebritas fuit peculio Atheniensium, in qua umbracula & scenæ fiebant, quæ eo nomine dicerentur, ferè ut similis esset Scenopegiæ Hebræorum. Lilius Syntag. 17. Histor. Deorum.

Scira & Scirophorion] Vide Sciras.

Sciras] Aegina quondam dicta est: unde & Minerua Sciras appellatur: & locus alter Atticæ Scira, & mensis Scirophorion. Strabo lib. 9.

Sciressa] Mons in Achaia notissimus: de quo Plinius libro 4. capite 5.

Sciroma] pen. prod. sciromatis, pen. corr. neu. gen. Duritia. Est & affectio hepatis, curari nesciens. Plin. lib. 25. cap. 8. 3. Hæc cum cera sciromata discutit.

Sciron] huius Scironis, penult. producta (σκίρρων) latro fuit, cuius ossa quum in mare cecidissent, in scopulos conuersa feruntur, quæ adhuc Scironia saxa uocantur. Ouidius 7. Metamorphos. 89,

> Tutus ad Alcathoen Lelegeia mœnia limes
> Composito Scirone patet, &c.

Filius fuit Canethi & Heniocles. Pythei locum in Megara habitauit, quem dixerũt Petras Scironides. uiatores spoliatos præcipites agebat. Alij tradunt, hospitibus ieiunare coactis, panem pedibus offerre consueuisse: & apprehendentes, calcibus in mare de præcipitio deturbare. Megarenses scribunt uirum bonum fuisse: & eius filiam Endeidem Aeaco Iouis filio nupsisse: & ex his natos esse Peleum & Telamonem: ut Plutarchus author est. Scironem Theseus interemit. Huius meminit Ouidius 4. epistol. 14. Quum fuerit lectus Sciron, toruusq; Procustes. Prop. lib. 3. eleg. 16. 3,

> Nec tamen est quisquam sacros qui lædat amantes,
> Scironis media sit licet ille uia.

¶ Scironia saxa (σκειρωνίδες πέτραι) scopuli sunt non longè ab Athenis, de quibus Strabo lib. 9, Post Crommyonam igitur Scironides Atticis finibus imminent petræ, iuxta mare transitum non relinquentes. Super eas autem uia est in Atticam atq; Megara ab isthmo ducens. Adeò autem magis ac magis uia petris propinquat, ut in multis eius partibus præcipitium uiatori minetur: tam excelsus & transitu periculosus mons incumbit. Hoc in loco Scironis res in monte gestæ, latronumq; & flectentes ad terram arbores pinus, fabulis memorantur, quas Theseus obtruncauit. Ab hisce locis extremis flantem, procellasq; cientem sæuum Caurum produũt, Athenienses Scironem appellant. Hic paulo ab Argeste deflexus esse dicitur, qui & Olympius uocatur, & à nonnullis Hellespontius. Claud. de bel. Get. 38,

> — uallata maris Scironia ripis.

Scirpus] scirpi, mascul. gen. (σχοῖνος) est, ut ait Donatus, sine nodo, & leuis iunci species, palustris res. Festus, Scirpum est id quod in palustribus locis nascitur, leue & procerum, unde tegetes fiunt. Hic neutro genere declinat Festus. Scribitur nonnullis absq; c post s primam literam. Erasm. in Prouerb. Vide Nodus.

Nodum in scirpo quærere.

Scirpi (γρῖφοι) apud Gellium, dicuntur captiunculæ, argutiæq; uel ænigmata. Sic enim ait lib. 12. cap. 6, Quæ dicũt ænigmata, hoc genus quidam ex nostris ueteribus scirpos appellarunt. Petrus tamen Crinitus & Cælius legunt scrupos. Qui scirpos legunt apud Gellium, suam sententiam sic tuentur. Scirpis usos fuisse antiquos in uineis ligandis author est Varro lib. 1. de lingua Latina. Vnde Scirpare, pro Ligare usurparunt. Quæ autem ligantur, ea nodo non careat. Nodum autẽ pro difficultate, sentẽtiæq; obscuritate capi, nemo dubitat. Vnde est illud Horatij in Arte,

> Nec deus intersit, nisi dignus uindice nodus
> Inciderit.

Qui uerò scrupos legendum putant, hac nituntur ratione. Scrupus propriè lapillus est breuis, qui pressus solicitudinem creat. unde Scrupus, pro molestia & animi angore usurpatur. Porrò ænigmatum interpretatio mentẽ uiri studiosi nihilo reddit minus molestam, quàm scrupulus in calceo, aut uia scrupulosa pedem offendit. Mosellanus putat scirpos dici ænigmata, per antiphrasim. Aliàs enim propriè scirpus herbam quandam iunceam omnino enodem significat. unde prouerbium extulit Terentius, Nodũ in scirpo quæris: id est, Scrupulos in re manifesta inuestigas. Apud Gellium uerò sermones maximè nodosi & inuoluti, scirpi uocantur. Hæc ille. Scyrpus à nonnullis per y psilon scribitur.

¶ Scirpeus, Adiect. (σχοίνινος) Ex scirpo factũ. Plaut. Aulul. 21. 9, Quasi pueri qui nare discunt, scirpea inducitur ratis.

Scirpea dolia: id est, Cassa.

Imago scirpea. Ouid. 5. Fast. 132.

Scirpea dicitur, quæ uirgis scirpatur, hoc est, colligãdo implicatur, in qua stercus, aliúdue simile uehitur iumentis. Ouid. 6. Fast. 163,

> — in plaustro scirpea lata fuit. Cato cap. 10. 2. Crates stercorarias uimine contextas appellat scirpeas. Et cap. 11. 4.

¶ Scirpicula, scirpiculæ, pen. cor. (δρεπανίς) Falx, qua in scirpandis, hoc est, ligandis uineis utuntur, ut amputanda superflua ligamentorum. Varro 1. de re Rust. cap. 22. 3, Falces dicuntur uineaticæ opus esse sex, scirpiculæ quinq;. Cato cap. 11. 3.

¶ Scirpiculum, scirpiculi (σχοίνινον σκευάριον) Canistrum quod scirpis aut uiminibus confectum est: à scirpando dicitur. Apud Colum. lib. 10. 29,

> — cano iam uimine textum
> Scirpiculum ferrugineis cumulate hyacinthis.

Alij scribunt, syrpiculum.

¶ Scirpiculus, pen. corr. paruus scirpus. Varro 2. de re Rust. cap. 2. 8, Cum inter hæc bina loca, ut iugum cõtinet scirpiculos, sic colles publicè distantes pastiones, &c.

Scirrhus] σκίρρος, Tumor induratus cum nullo aut modico dolore, originem trahens ab atra bile, aut à pituita. Galenus lib. 14. Method. Vide Plinium lib. 7. cap. 15.

Scirtari] Populi Liburniæ, apud Plin. lib. 3. cap. 22.

Sciscitor, Scisco, Scitor, Scitum] Vide Scio.

Scissile] Vide Scindo.

Sciurus] pen. prod. m. g. (σκίουρος) Animal paruum: sic dictũ ἀπὸ τῆς σκιᾶς, καὶ τῆς οὐρᾶς, id est, ab umbra caudæ. Nã quoties sub dio, atq; non sub tecto est, cauda illi pro tecto est atq; umbra. Plin. lib. 8. cap. 38. 2, Præuident tẽpestatẽ & sciuri: obturatisq; qua spiraturus est uentus cauernis, ex alia parte aperiunt fores: de cætero ipsis uillosior cauda pro tegmento est. Martial. lib. 5. 38, Inamabilis sciurus.

Sclopus] sclopi, m. g. (ψόφος) Sonus qui ex inflatione buccarum erumpit. Persius Satyr. 5,

> Nec sclopo tumidas intendis rumpere buccas.

Alijs stlopus dicitur, per t.

Scnipes] qui & ipse (σκνίπες ἴπες) Vermiculi sunt culicib. similes:

Digitized by Google

similes: uitium oculos erodentes. quos rustici ampelitide terra enecabant. Galenus lib. 9. Simplicium.

Scobs] scobis, f.g. secundum Priscianum: uel hic scobis, secundum Phocam (πρίσμα, ῥίνημα) Est id quod ab aliqua materia minutissimum decidit, dum uel ferra seruatur, uel terebra perforatur: nec nõ ex attritione laterum scobs habetur, qua frequenter ad metalla & pauimẽta tergenda seduli ministri utuntur. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 16,

Vilibus in scopis, in mappis, in scobe quantus
Consistit sumptus? &c. Plin. lib. 34. cap. 18. 5, Alij elimatam scobem in fictili crudo coquunt in caminis, donec percoquatur figlinum. Colum. lib. 7. cap. 10, Nauseantibus quoq; salutaris habetur eburnea scobis sale fricto, &c. Sic lib. 12. cap. 43, Abiegna scobe.

Centrosa scobs. Vide Centrum.

Semodium scobis. Iuuen. Satyr. 14. 7.

Scobem facit terebra. Col. lib. 4. cap. 29. 11.

¶ Scobina, scobinæ, pen. prod. (ῥίνη) A' scobs, inquit Varro, lima dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. 51, Postea arteria & stomachus denticulatus callo, in modum rubi ad conficiendos cibos, decrescentibus crenis quicquid appropinquat uentri. Nouissima asperitas, ut scobina fabri.

Scodra] σκόδρα, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. urbs Liburniæ: hodie Scutaram uocant, sub Venetorum dominio.

Scolecæ] arum. Cælius lib. 19. cap. 1, Scolecas autem uermes interpretamur, quorum species aliquot sunt. nã qui sunt in uirentibus lignis, ac humectis, uocantur ἶπες: qui in aridis, Tripes: uitium, dicuntur Ipes: leguminum, Troges: uestium, σῆτες: sicuti chartis qui adnascuntur, appellantur Tilphæ.

Scolecia] scoleciæ (σκωληκία) Plin. lib. 34. cap. 12. 1, Est & alterum genus æruginis, quam uocant scoleciam, in Cyprio ære: hoc trito, alumine & sale, aut nitro pari pondere cum aceto albo quàm acerrimo, &c. Teritur autem donec uiride fiat, contrahatq; se in uermiculorum speciem: unde & nomen. Hactenus Plinius. σκώληξ Græcè, uermis Latinè dicitur.

Scolecium] scolecij (σκωλήκιον) Plin. lib. 24. cap. 4. 1, Coccum autem ilicis, uulneribus ex aceto recentibus imponitur. Epiphoris ex aqua & oculis suffusis sanguine instillatur. Est autem genus ex eo in Attica ferè, & Asia nascens, celerrimè in uermiculum se mutans: quod ideo scolecion uocant, improbantq;.

Scolium] uel Scolius, mons in Pylo Arcadiæ, uel Thessaliæ. disputant enim de finibus Strabo & Sceptius. Strabo libro 8.

Scolopax] σκολόπαξ, auis rostro oblongo, in parietibus nostris frequens: Beccatiam appellamus. Noctu capitur retibus, dum rostro exugit terram. Quidam Gallinaginem appellant.

Scolopendra] scolopendræ (σκωλόπενδρα) Piscis. Plin. lib. 9. cap. 43, Scolopendræ terrestribus similes, quas centipedes uocãt, hamo deuorato omnia interanea euomũt, donec hamum egerant, deinde resorbent.

Scolopendrion] ἄσπληνον, est herba, quam totus officinarum chorus, herbariorumq;, Ceteracum uocant, uel ceterac, sine caule, sine flore, sine semine, pediculo nigro, &c. Ruellius lib. 3. cap. 67.

Scolopomachærion] est cultellus pali imagine, inter chirurgica organa à Galeno numeratus. Cælius Rhodig. lib. 19. Lection. antiq. cap. 1.

Scolos] Vrbs in Asia est, iuxta Thebas. notat Plinius libro 4. cap. 7.

Scolum] Bœotiæ ciuitas: apud quam præstantes fieri panes consuetos scribit Cælius lib. 9. cap. 16.

Scolus] σκῶλος, Straboni lib. 9. pagus est in ora Asopia sub Cytherone, sedes iniucunda atq; aspera Andeq; natum est prouerbium, Ad Scolon neq; ipse uades, neq; alteri comes ibis. Ex eo quoq; loco deductum Pentheum discerptum fuisse, memoriæ proditur.

Scolymos] pen. corr. (σκόλυμος) Herba quæ & strobylus, quòd echinum habeat nuci pineæ similem: & cinara, quòd cineribus gaudet, appellatur. Theodorus carduum uertit. Est enim reuera carduus satiuus, quem uulgus articocallum uocat. Plinius libro 22. cap. 22. 18, Scolymon quoq; in cibos recipit Oriens, & alio nomine limanion appellat. Frutex est nunquam cubitali altior, cristisq; foliorum ac radice nigra, sed dulci. Vide Cinara. Nec me fugit (inquit Ruellius libro 3. cap. 14.) Aeginetam Paulum Aetiumq; scolimon à cinara diremisse: hanc officere stomacho, illum prodesse monstrantes. Nec inuenio Græcis aliud haberi discriminis, quàm quòd scolymos ferus est & syluester, cinara uerò domita cultu ruditate mitior & altilis.

Scombroaria] Herculis insula est, ad Carthaginem spectans: quam à Scombrorum multitudine, qui inibi capiuntur, eo nomine appellatam, Strabo lib. 3. notat.

Scombrus] scombri, m.g. uel scomber (σκόμβρος) Genus piscis marini. Plin. libro 9. cap. 15. 5, Cum thinnis hæ & pelamides in Pontum ad dulciora pabula intrant gregatim cum suis queq; ducibus, & primi omnium scombri, quibus est in aquis sulphureus color, extrà qui cæteris. Plaut. Capt. 13. 82. Plin. lib. 32. cap. 11. 9, Laudatissimi, scomber, salpa, sparus, &c. Sic Martial. lib. 13. 40.

Scomma] scommatis, penult. corrept. n.g. (σκῶμμα) Latinè dicitur cauillum. Est (ut ait Macrobius lib. 7. Saturnal. cap. 3.) morsus figuratus, quia sæpe fraude uel urbanitatè tegitur, ut aliud sonet, aliud intelligas. nec tamen semper ad amaritudinem pergit: sed nonnunquam in quos iacitur, & dulce est τὸ σκῶμμα.

Scopæ] scoparum, f.g. (σάρωθρον, κόρημα, παρθρὸν) pluralis numeri, Instrumenta quibus pauimenta uerruntur. Plautus Sticho, 6. 23,

Munditias uolo fieri hîc: ferte huc scopas, simulq; harundinem, Vt operam omnem aranearum perdam. Scopæ, quasi scobæ dicuntur, quòd his purgamenta ueluti scobem educimus.

Viles scopæ. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 16.

Scopas dissolutas, homines nihili nulliusq; prorsum consilij Cicero uocat, ad Atticum, lib. 7. 132. 7, L. Cæsarem uidi Minturnis ad VIII. calend. Febr. manè, cum absurdissimis mandatis, non hominem, sed scopas solutas, ut id ipsum mihi ille uideatur irridendi causa fecisse. Idem in Oratore, 139, agens contra eos qui numeros orationis contemnunt, Scopas dissoluere dixit: pro eo quod est, Rem prorsus inutilem efficere. Nam scopæ colligatæ, & speciem uidentur habere qualemcunq;, & ad uerrendum pauimentum sunt accommodatæ: porrò si dissolueris, nihil inutilius, nihil inelegantius.

Scopa regia, Herba. Plin. lib. 25. cap. 5. 7, De achilleo herba, quæ & millefolia appellatur, etiamnũ aliam similem huic, sed candidioribus folijs & pinguioribus, tenuioribus cauliculis, in uineis nascentem. Aliam uerò binũm cubitorum, ràmulis exilibus, triangulis, folio filicis, pediculo longo, betæ semine, omnes uulneribus præcipuas. Nostri eam quæ est làtissimo folio, scopas regias uocant. Ruellius dicit eã esse quã uulgus herbam carpentariorum appellat, quòd materiarij fabri sæpiculè hac utantur ad glutinanda uulnera.

Scopæ, dicuntur uirgæ & putamina, quasiq; frondamẽta uirgultorum

Digitized by Google

gultorum uel herbarum & fruticū: ut Scopa manuales chamameli, quas medici uulgò manipulos uocant. Plinius libro 24. capite 15. 2. Cato de re Rust. capite 152, Facito scopas uirgeas ulmeas aridas, in asserculo alligato, duabus latera dolijs intrinsecus usq; bene perfricato, ne fæx in lateribus adhærescat.

¶ Scopulæ, scopulæ, penult. correpr. Diminutiuum (σκαφίτριον) Columel. libro 12. cap. 18. 4, Deinde peniculo detergitur, & feruentißima pice infusa, nouo alio rutabulo & scopula picatur. Idem libro 12. cap. 38, Scopulis aridæ myrti seria suffriatur.

¶ Scoparius, scoparij (σαρωθὴρ) Minister, cuius ministerium est ut deuerrat pauimenta sordentia. Vlpian. tit. de fundo instructo, Si uilla cultior sit, accedunt instrumento fundi atrienses & scoparij.

Scopas] σκόπας, statuarius eminentißimus, qui Mausoleum celauit. Plin. lib. 35. cap. 5. Horat. 4. Carm. ode 8. 2,

Quas aut Parrhasius protulit, aut Scopas,
Hic saxo, liquidis ille coloribus.

¶ Scopo, as, are: Scopare, inquit Celius Rhodig. lib. 10. cap. 5; In fustium uirgarumq; per comminaculos admonitione usurpat simplex uulgus: quo tamen scientißimus ac eloquentißimus utitur Hieronymus, quū in Esaiæ tralatione ita scribit: Scopabo Babylonem in scopa terens, dicit Dominus exercituum. Dignum uerò scitu est: scopam, seu uerius scopas, uti Fabio placet, dici à Græcis κόρημα, ἀπὸ τοῦ κορέω, quod scopare, ornareq; nobis indicat. Vnde illud apud Aristophanem elegantißimum, μὴ κόρει τὴν ἑλλάδα. Ne scopes Græciam. id est, Ne in desolationem redigas.

Scopelos] Insulæ nomen, quæ est ante Troada Ascaniæ, apud Plin. lib. 5. cap. 31.

Scopes] σκῶπες, Aues sunt nocturnæ, ex genere noctuarum, eædem cum his, quos bubones Latini appellant. Dictæ scopes, quasi σκαιὰν ὄπα ἔχοντες: sunt enim raucæ, & minimè canoræ. Vide Plin. lib. 10. cap. 49.

Scopius] Mons in Macedonia, apud Plin. lib. 4. cap. 10.

Scoptula operta] ὠμοπλάται, quæ medicis dicantur, docet Celsus his uerbis, lib. 8. cap. 1, A ceruice duo lata ossa utrinq; ad scapulas tendunt: nostri scoptula operta, ὠμοπλάτας Græci nominant. Ea in summis uerticibus sinuata, ab his triangula, paulatimq; latescentia ad spinam tendunt: & quo latiora quaq; parte sunt, hoc hebetiora. Hactenus Celsus. Latos humeros quidam uocant, alij ossa humeraria.

Scopus] scopi, m. g. (σκοπὸς) Locus in quem emittendo tela dirigimus: à Græco σκοπέω, quod est considero, cōtemplor, speculor. Suetonius de Domitiano, cap. 19, Nonnunquam in pueri procul stantis, præbentisq; pro scopulo dispensam dextræ manus palmam, sagittas tanta arte direxit, ut omnes per interualla digitorum innocuè inuaderent. Vegetius libro 2. refert, quòd sagittarij, funditoresúe ponere solebant pro scopo, hoc est signo, scopas, id est fruticum, uel straminum fasces. Macrobius propositum uocat, quod Græci σκοπὸν nominant.

Scopus, metaphoricè pro eo, quò mens & propositum nostrū dirigitur. Cicero ad Atticum, libro 8. 155. 4. Eidem, libro 15. 330. 7, σκοπὸς hic est enim huic nostro, nihil præbere. Idem 12. Philipp. 324, quid sit scopus, declarat his uerbis, Quum omnes actiones horum mensium, omnes sententiæ meæ peruenerint ad eum exitum qui mihi fuit propositus.

Scopus uuæ. Ruell. lib. 1. cap. 2, Vua, scopo & frequentibus acinis compacta. Scopus, ramosum id quo dependent acini. Quibusdam etiam propriè racemus existimatur, etsi plerunq; cum uua confundatur. Varro 1. de re Rust. cap. 54, Quæ calcata uua erunt, earum scopi cum folliculis subijcient di sub prælum: ut siquid reliqui habeant musti, exprimatur in eundem lacum. Acini constant folliculo, uinaceis, musto. Meminit & Cælius lib. 12. cap. 14.

¶ Scopulus, penult. corr. Diminutiuum (σκόπελος, σκοπιά) Saxum est eminens, ut ait Seruius: à speculando ita uocatus. σκοπεῖν, enim speculari est. Plin. lib. 12. cap. 14. 1, Saba regio à dextra maris, scopulis inaccessa. Cæsar 3. bell. Gall. 402, Et eadem de causa minus commodè scopulis continebantur. Virg. 1. Aeneid. 10,

—scopuloq; infixit acuto.

Vertex scopulorum. Catull. Argonaut. 59. 49.
Altus. Virg. 5. Aeneid. 44.
Exesi. Senec. Herc. furen. 2. 6.
Frequentes. Iuuenal. Satyr. 13. 26.
Immanis. Ouid. 14. Metam. 37.
Piscosi. Virg. 4. Aeneid. 51.
Sæuus. Virg. 5. Aeneid. 54.
Sonantes. Virg. 1. Aeneid. 41.
Turriti. Virg. 3. Aeneid. 108.
Vomentes æquor scopuli. Lucan. lib. 6. 5.
Accedere ad scopulos. Vide Accedo.
Appellere ad scopulos. Vide Appello.
Conscendere scopulum. Virg. 1. Aeneid. 37.
Ter scopuli clamorem inter caua saxa dedêre. Virgilius 3. Aeneidos, 114.

Ad scopulum ire, pro Perire, & in nihilum redigi: metaphora est à nauibus sumpta, quæ quum ad scopulos impingūt, dissolui solent, atq; summergi. Lucret. lib. 2. 234.
Præcipitem excutere aliquem scopulo. Virg. 12. Aeneid. 107.
Immanes scopulos extruere. Claud. 7. Paneg. 21.
Gemini scopuli minantur in cælum. Virg. 1. Aeneid. 34. id est, eminent. Seruius.
Minaci scopulo pendere. Virg. 8. Aeneid. 134.
Scopulus, pro scopo. Vide exemplum Suetonij in Scopus.
Scopulus, per translationem. Cic. pro Rosc. Amer. 48, Restare tibi uidebatur seruorum nomen, quò quasi in portum reiectus à cæteris suspicionibus confugere posses: ubi scopulum offendis eiusmodi, ut non modò ab hoc crimen resilire uideas, uerùm omnem suspicionem in uosmetipsos recidere intelligas.

Ad eosdem scopulos nauem appellere. Cic. pro Rabirio perduell. reo, 19, Nec tuas unquam rationes ad eos scopulos appulisses, ad quos Sexti Titij afflictam nauem, & in quibus C. Deciani naufragium fortunarum uideres.

Gestare scopulos in corde, dicitur is qui nulla mouetur misericordia. Ouid. 7. Metam. 7.

¶ Scopulosus, penult. prod. Adiectiuum (σκοπελώδης) Scopulis plenum. Plin. lib. 6. cap. 18. 1, Deiectumq; per scopulosa & abrupta, ubi primum mollis planities cōtingat, in quodam lacu hospitari.

Colles scopulosi. Silius lib. 7. 55.
Limes scopulosus. Stat. 1. Thebaid. 67.
Rupes scopulosa. Lucan. lib. 2. 124.
Scopulosus locus & difficilis. Cic. 1. Ver. 20. Idem 3. de Orat. 40, Oratores autem in inferum hoc Tuscum & Barbarum, scopulosum, atq; infestum laberentur, in quo etiam ipse Vlysses errasset.

¶ Scopelismus, scopelismi (σκοπελισμὸς) Vlpianus in L. saccularij. ff. de extraordinar. crimin. Sunt quædam, quæ more prouinciarum coercitionem solent admittere: utputa in prouincia Arabia σκοπελισμὸν crimen appellant, cuius rei admissum tale est. Pleriq; inimicorum solēt in prædium inimici σκοπελίζειν, id est lapides ponere, indicio futuros, quòd si quis eū agrū coluisset, malo letho periturus esset insidijs

Digitized by Google

insidijs eorum qui σκοπέλους posuissent: quæ res tantum terrorem habet, ut nemo ad eum agrum accedere audeat, crudelitatem timens eorum qui σκοπελισμὸν fecerūt. Hanc rem præsides exequi solent grauiter, usq; ad pœnam capitis: quia & ipsa res mortem comminatur.

Scopelon] Græci nominant locū eminentē, hoc est speculam.

Scordalus] scordali, uelut scorodalus: id est, homo alliatus, fœdus, impurus, & sordidus illuuie squaloreq;. Seneca in epistolis, Tullius, inqt, Cimber & nimius erat in uino, & scordalus. Hoc uerbum etiam extat in Petronio, Ego autem, inquit, nactus occasionem uindictæ, Eumolpum excludo, redditaq; scordalo uice, sine æmulo scilicet & cella utor, & nocte. Vt tamen uerū fatear, scardalus in Petronio scribitur, ut existimo, perperam. Est & hodie Græcis scordalus morbus in oculis equorū, in angulo crescente caruncula. Ex Turnebo.

Scordiscus] Ephippiū. Hinc Scordiscarius, apud Hieronymū, qui talia strata uel coactilia facit, & tegumēta. Turneb.

Scordisci] Populi Pannoniam incolentes, in montis Claudij fronte, quo monte diuiduntur à Tauristis, σκορδίσκοι. Plin. lib. 4. cap. 25.

Scordium] dij (σκόρδιον) herba est apud Dioscoridem, tam in montosis, quàm in palustribus locis nascens, folijs Trissaginis, maioribus tamen, & in ambitu non usqueadeò diuisis, caule quadrangulo, flore subrubro. Dictum scordion, ἀπὸ τοῦ σκορόδου, hoc est, ab allio, cuius odorem refert, & acrimoniam. Galen. lib. 8. Simplic. facultat.

Scordona] Insula Dalmatiæ adiacens, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Vulgò Malconseglio.

Scordotis] Herba magnitudine cubitali, caule quadrangulo, ramosa, quernæ similitudine folijs lanuginosis, amari gustus: reperitur in campis pinguibus. Ea à quibusdam appellatur Scordion. Vide Plin. lib. 25. cap. 6.

Scoria] scoriæ (σκωρία) Metallorum purgatio, quasi fæx, sicut spuma, quæ ex feruescente materia tollitur. Plin. lib. 33. cap. 4. 4, Quæ è catino iactatur spurcitia, in omni metallo uocatur scoria.

Scoria æris. Plin. lib. 34. cap. 11.

Scoria argenti. Plin. lib. 33. cap. 6.

Scoria plumbi. Plin. lib. 34. cap. 18.

Scorodon] σκόροδον, herba notissima, Allium Latini appellant. Est & Syluestris allij genus, quod Græca appellatione, ὀφιοσκόροδον, quasi allium anguinum uocitatur.

Scorodoprasum] σκοροδόπρασον, magnitudine porrū equàs herba. Participat sapore alliū & porri: unde sibi uires promiscuas ex utroq; uendicauit, effectus allij & porri præbens: inefficacius tamē. Coctū, porri modo dulcescit, & in olerū uicem transit. Discord. lib. 2. cap. 147. apud Matthiolū.

Scorpæna] Genus piscis apud Plin. lib. 32. cap. ult. Meminit eius & Ambrosius: Scorpœna (inquiens) quoq; castitatē immaculati connubij generi suo seruat, non percutit, sed reficit.

Scorpio] scorpionis, m. g. (σκορπίος) Animal uenenosum, cauda feriens. Plin. lib. 11. cap. 25. 1, Semper cauda in ictu est, nulloq; momento meditari cessat, nequando desit occasioni. Vide plura in eodem capite. Scorpius dicitur, sicut & scorpio. Vide etiam Cels. lib. 5. cap. 27.

Metuendus acumine caudæ Scorpius. Ouid. 4. Fast. 33.

¶ Scorpius, siue Scorpio, Signū cæleste. Colum. Sol ingreditur Scorpium XIIII. calend. Nouemb. Plin. lib. 17. cap. 24. 1, Quum sit Luna in Leone, Scorpione, Sagittario.

Ardens Scorpius. Virg. 1. Georg. 8.

Curuans brachia Scorpius. Ouid. 2. Metam. 17.

Formidolosus Scorpius. Horat. 2. Carm. ode 17. 4.

Scorpio, Militare instrumentum, quòd paruis ac subtilibus spiculis inferat mortem: siue quòd scorpionis similitudinem habeat, quum arcus hinc atq; hinc chelarum similitudine prorsus ferant spiculum caudæ. Sunt qui arcubalistam appellant. Quidam etiam accipiunt scorpium pro genere instrumenti torquendi, ut sunt rubi aculeati, uel flagellum uirgarum, ut scutica habens in summitate glandes plumbeas. Plin. lib. 7. cap. 56. 11, Et in tormentis scorpionem Cretas inuenisse dicunt. Cæsar 7. bel. Gall. 106, Scorpione ab latere dextro traiectus concidit. Sic Liu. 6. bel. Pun. 29.

Scorpio, Piscis Plinio lib. 32. cap. 11. 9.

Scorpius (σκορπιοειδὴς) Herba est, semē habens ad similitudinē caudæ scorpionis, quæ ualet aduersus animal sui nominis. Plin. lib. 22. cap. 15.

¶ Scorpionius, Adiect. lib. 20. cap. 1. 5, Aliqui etiam ab eo scorpionū cucumim uocāt, efficacissimū contra scorpionū ictus.

Scorpites] σκορπίτης, gemma est scorpionis colore. Plin. lib. 37. cap. 11.

Scorpiuron] pen. prod. (σκορπίουρος) Herba eadem quæ & scorpius suprà descripta. Plin. lib. 22. cap. 21. 9.

Scortum] scorti (πόρνη, πόρνος, ἑταιρὶς, καταπύγων) Propriè corium est animalium, præsertim eorum quæ crassiorē pellem habent, ac duriorem.

Scortum (inquit Festus) pellis testium arietinorum.

Scortum, dicitur etiam meretrix. Plaut. Asin. 16. 17,

Is apud scortum corruptelæ & liberis Lustris studet.

Cic. 2. in Catil. 32, Quod si in uino & alea comessationes solum & scorta quærerent, essent illi quidem desperandi, sed tamen essent ferendi. Festus. Scorta appellantur meretrices, quia ut pelliculæ subigantur.

Deuium scortum. Horat. 2. Carm. ode 11. 5.

Pressum quasillo scortum. Tibull. lib. 4. eleg. 10. 1.

Honestum officium scorto postponere. Horat. 1. epist. 19. 7.

¶ Scortillū, Dimin. (ἑταιρίδιον) Catull. de Varro & sua amica, 10. 1 Scortillum mihi quum repentè uisum est

Non sanè illepidum, nec inuenustum.

¶ Scorteus (σκύτινος) Adiect. dicitur omne id quod ex pellibus factum est, ut ait Festus. Martial. lib. 14. 135,

Ingrediare uiam cælo licet usq; sereno,

Ad subita nusquam scortea desit aquas. Sub. penula. Ouidius 1. Fast. 126.

¶ Scortor, scortaris (ἑταιρέω, πορνεύω, παλλακεύομαι) scortari, Meretricari. Terent. Heaut. 1. 2. 32,

Scortari crebrò nolunt, nolunt crebrò conuiuarier. Idē Adelph. 1. 2. 21,

Non est flagitiū (mihi crede) adulescentulum Scortari.

¶ Scortator, pen. prod. Verbale (πορνευτής) Meretricum sectator. Cic. 2. in Catil. 43, O bellū magnopere pertimescendum, quum hanc sit habiturus Catilina scortatorum cohortem Pretoriam. Horat. Serm. Satyr. 5. 16.

Scoti] σκότοι, ἀλβιώνιοι, Britanniæ populi, quondā Anthropophagi. Hieronymus contra Iouinianum, lib. 2, Quid loquar de cæteris nationibus, quum ipse adulescentulus in Gallia uiderim Scotos gentem Britannicam, humanis uesci carnibus: & quum per syluas, porcorū greges & armentorum, pecudumq; reperiant, pastorum nates, & fœminarum papillas solere abscindere, & has solas ciborum delicias arbitrari? Hæc ille. Cui diuus Chrysostomus in sermone Pentecostes, studio pietatis suscribit, Ante hoc (inquit) quoties in Britannia humanis uescebantur carnibus? Nunc ieiunijs reficiūt animam. Lingua omnibus sibila. Ideo Strabo lib. 4. Britannos balbutientes uocat, quos ipse Romæ uiderit.

Scotia] Scotiæ (σκοτία) Verbum est Græcum, architecturæ propriū, quod Hesychius triglyphum dicit significare. Vsus est Vitruuius, cùm scribit Scotiam à Græcis trochilon appellari. Vide Turnebum.

Digitized by Google

Scotina] σκότινα, Locus est apud Lacedæmonios, densis quercubus umbrosus, in quo Iupiter colebatur, cognomento Scotinas: ut est author Pausanias lib. 10.

Scotinus] Heraclitus Ephesius, uir nobilis & memoratu dignus: de quo uide Strabonem lib. 14.

Scotoma] pen. prod. scotomatis, n.g. (σκότωμα) Hermolaus, Scotomata siue scotodiniæ ex frigidis & lentis humoribus in cerebrum deuocatis oriuntur: ita ut sic affecti occasione parua succidant. Vertigines eas appellant nostri, quoniam ob oculos eorũ uorticosa quædam & rotilia circumagi uideantur.

¶ Scotomaticus, pen. corr. Scribonius Largus, Item sanat, quibus subitis tenebris obscurantur oculi cum uertigine: scotomaticos hos Græci uocant.

Scotussa] σκότουσα, oppidum est in confinio Macedoniæ, ad Nessum amnem locum habens, quẽ κυνὸς κέφαλ☉, hoc est, Canis capita appellant: in quo Romani & Aetoli T. Quintio duce, Philippum Demetrij filium, Macedoniæ regem ingenti prælio superarunt. Author Strabo lib. 9.

¶ Scotussæi, Populi liberi in Macedonia, apud Plinium lib. 4. cap. 10.

Scracia] scraciæ, æquè despicienda ac contemnenda ut screa sputaq́;: sic uocata, quasi screatia. Versus Actij extat apud Varronem,

Scratiæ, scrupedæ, strictabillæ, tantulæ. Videtur Varro scraciam explicare siccam. Nam in eo uidetur legendũ, scracia siccam significat, uel exiccam significat. Nam cum siccæ sunt & arentes fauces, magno & difficili strepitu & roncho uelut troclea screatum trahimus. Turnebus.

Scraptæ] dicebantur nugatoriæ, ac dispiciendæ mulieres, ut ait Verrius, ab ijs quæ screa idem appellabãt, id est, quæ quis excreare solet, quatenus id faciendo se purgaret. Titinius in Prilla: Rectius mecastor piculetæ, Posthume lectum hodie stratum uidi scraptiæ mulieris. Festus.

Screo] screas (χρέμπτομαι) screare, Cum conatu quodam de pectore sputum eijcere. Plaut. Curcul. 3. 20,

Vini pollens lepidus Liber, qui screanti tibi
Siccæ, semisomnæ potionem affert, atq; it
Sedatum te.

Plin. lib. 23. cap. 1. 16, Eadem in iumento, hominéq; phlegma aut sanguinẽ qui screatur, talos circumligata sanet. De radice asparagi. Vetus exemplar scriptum legit, qui se ad talos deiecerit.

¶ Screatus, huius screatus, pen. prod. m.g. (χρέμψις) Terentius Heaut. 2. 3. 132,

Gemitus, screatus, tussis, &c.

¶ Screator, pen. prod. screatoris (χρεμπτήρ) Qui screat. Plaut. Milit. 10. 52,

Screator sum itidem minimè succidus.

¶ Screabilis, & hoc screabile, pen. corr. (χρεμπτὸς) Quod screari potest. Vnde compositũ Execrabilis. Vide Excreo.

Scriba] Vide Scribo.

Scribligo] scribliginis, f.g. (σολοικισμὸς) A uetustioribus Latinis dicebatur solœcismus, à tortuosæ orationis prauitate ac uersura. Scribendum potius, Stribligo. Vide suo loco, ex Gellio, lib. 5. cap. 20.

Scriblita] scriblitæ, pen. prod. Genus cibi appellatũ est, quòd in circuitu ad restis modum torqueretur. Hoc solum differens à placenta, quòd sine melle coquebatur, & feruentissima edi solebat. Cato cap. 78. Martial. lib. 3. 17,

Circunlata diu mensis scriblita secundis
Vrebat nimio sæua calore manus.

Plaut. Pœn. 2. 43.

Scribo] scribis, scripsi, scriptum (γράφω) scribere, Notæ significationis. Plaut. Asin. 13. 19,

Adde, ut scribas uide planè & probè. Idem Pseud. 7. 132.
Quasi in libro quum scribuntur literæ calamo.

Corticibus scribere. Propert. lib. 1. eleg. 17. 5.

Scribere sua manu, non autem Propria manu: nusquam enim apud bonos authores reperitur. Cic. Attico, lib. 5. 101. 16. 16. Antequã aliquo loco consedero, neq; longas à me, neq; semper mea manu literas expectabis. Ibidem, lib. 7. 122. 3, Accepi aliam alia iucundiorem, quæ quidem erat tua manu. Idem 3. in Catil. 55, Legimus, erat scriptum ipsius manu. Liu. de bel. Pun. Fœdera Amilcaris scripta manu. Idem de bel. Maced. Polisenidas sua manu scripsit.

Ad aliquẽ scribere, quemadmodum. Cic. ad Terent. lib. 14. 2. 4.

Ad aliquem scribere de rebus, &c. Cic. 4. Acad. 18 3.

Ad aliquem de re aliqua in aliam sententiam scribere. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 28.

Literas ex sermone alterius scribere. Plancus ad Ciceronem, libro 10. 4. 1.

Pluribus scribere. Sub. uerbis. Cic. ad Cælium, lib. 2 12. 6.

Notis scribere, Est celeriter excipere. Quintil. lib. 11. cap. 2. de memoria. Vide Nota.

Bene ac uelociter scribere. Quint. lib. 1. cap. 2. 21.

Commodè scribere. Vide Commodus.

Ab singulari amore scribere. Vide A uel Ab præpositiones.

Officiosè scribere. Vide Officiosus, in Officium.

Alicui salutem scribere. Plaut. Bacchid. 15. 81.

Scribere seruo libertatem, est ei libertatem, testamento relinquere. Vlpian. l. si seruum. ff. de acquir. uel omittenda hæred.

Scribere, propriè est eorum qui aliquid condunt, uel aliquod opus faciunt: quod & Conscribere dicitur. Terent. in Prol. Eunuch. 36. Qui magis licet currentes seruos scribere, &c. Cic. Cornificio, lib. 12. 7. 3. Sed proximè scripsit de optimo genere dicendi. Idem Lent. lib. 1. 9. 97, Scripsi etiam uersibus treis libros de temporibus meis.

Concinnè scribere. Vide Concinnus.

Accuratè scribere, & cogitatè. Vide Cogito.

Licenter scribere. Horat. de Arte, 54.

Luculentè scribere. Vide Luculentus.

Mendosè scribere. Vide Menda.

Separatim de re aliqua scribere. Quint. in Procem. lib. 4. 6.

De integro scribere, Quint. 2. cap. 4. 10, Expertus sum prodesse, quoties eãdem materiam rursus à me retractatam scribere de integro iuberem.

De Græcis Latinè scribere. Cic. 1. de Fin. 13.

De hac re in utranq; partẽ & dicta sunt, & scripta multa. Cic. 4. Acad. 193.

Aliquem ad historiæ fidem scribere. Cicero ad Quint. fratrem, libro 1. 1. 33.

Carmina secessum scribẽtis, & ocia quærũt. Ouid. 1. Trist. eleg. (1. 8.

Libellum scribere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 4.

Orationes scribere. Cic. de claris Orat. 23.

Poemata scribere. Horat. 2. epist. 2. 14.

Versus scribere. Cic. 5. Verr. 65.

Amor scribendi te rapit. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 2.

Laborem scribendi ferrei. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 3.

Nulla uoluptas scribendi est mihi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 6.

Leges scribere, quod & Condere, & dicere & Facere dicitur. Cic. pro Rosc. Amer. 42, Eius porrò ciuitatis sapientissimũ Solonem dicunt fuisse eum qui leges, quibus hodie quoq; utuntur, scripserit.

Legem de stupris scribere, &c. Cic. 2. de Legib. 17.

Aliquem hæredem scribere, Statuere, facere. Martial. lib. 10. 96. Quintilianus lib. 3. cap. 6. 69, Hæredi scripto opponitur lex abdicatus. Idem declamat. 1, Neq; grauissimum patrem supremã sua iuueni iactasse crediderim, ut hæredem filiam scriberet.

Aliquem

Digitized by Google

Aliquem testamento scribere. Hirtius lib. 4. bel. Alexan. 136.
Dicam alicui scribere. Vide Dica. Cic. 4. Verr. 25.
Nummos alicui scribere, Per mensæ scripturam dare: ut ait Budæus. Plaut. Asina. 9.30.
Supplementum scribere legionibus. Cic. ad Appium, lib. 3.3.2.
In animo scribere. Terent. Andr. 1.5.48.
In aqua scribere. Catull. de muliere sua, 65.
Scriptum est. Cic. 1. de Diuin. 199.
Scribere, Pingere. Plinius de Nicomacho pictore, lib. 35. cap. 10, 41, Scripsit & Apollinem & Dianam, deumq; Martem in leone sedentem. Vnde & Picturam legere dicimus. Virg. 6. Aeneid.

—quin protinus omnia
Perlegerēt oculis. Vetus exemplar Plinij habet, pinxit.

Scriptum reliquit. Cic. 1. de Diuinat. 66.
Scriptum uideo. Cic. 4. Acad. 233, Cuius, ut scriptum uideo, princeps Xenophanes.
Diligentissimè scripta. Quint. in Procem. lib. 1.2.
¶ Scriptus, Particip. (γεγραμμένος) ut, Notæ scriptæ. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.18.
Absumere igne scriptos libellos. Ouid. 5. Trist. eleg. 13.13.
Diem scriptum proferre, Diem prædefinitum. Seneca Hercul. furent. 3.8.
¶ Scriptum, scripti, (γεγραμμένον, σύγγραμμα) dicitur id quod de re aliqua scribitur.
Veterum scriptorum Musæ. Catull. ad Mallium, 63.2.
Copia magna scriptorum. Catull. ad Mallium, 63.7.
Antiquissima scripta. Horat. 2. epist. 1.6.
Electissima scripta poetæ pessimi. Catul. in annales Volusij, 34.
Nefaria scripta. Catull. ad Fundum, 41.4.
Optima scripta Græcorum. Horat. 2. epist. 1.6.
Regale scriptum Tragicis cothurnis. Ouid. 2. Trist. 111.
Scripto sese abdicare. Piso apud Gellium.
Si non accipiet scriptū, illectumq; remittet. Ouid. 1. de Arte, 94.
Adire aliquem scripto. Tacit. lib. 5.
Damnare scriptis. Quint. lib. 3. cap. 6.47.
Debueram scripto certior esse tuo. Ouid. epist. 6.1.
Dicere de scripto. Vide DE præpositionem.
Ab quoties dubijs scriptis exarsit amator. Ouid. 3. de Arte, 98.
Scriptum facere: pro, Scribendo uictum lucrari: apud Gellium lib. 6. cap. 9.
Mandare scriptis. Vide Mando.
Peccare scripto. Quint. lib. 3. cap. 5.5.
Recitare scripta. Horat. 1. Serm. Satyr. 4.15.
Scriptum aliquid relinquere. Quint. lib. 6. cap. 1.5.
Sequi scripta oculis. Quint. lib. 2. cap. 5.3.
Tradere aliquid scripto. Quint. lib. 1. cap. 5.12.
¶ Scriptus, huius scriptus (γραφὴ) Idem. Gellius libro. 6. capite 9, de Cn. Flauio, Dicitur tabulas posuisse, scriptu sese abdicasse.
¶ Scriptito, scriptitas, pen. corr. (συχνογραφέω) scriptitare, Frequentatiuum à Scripto, scriptas frequentatiuo, quod in usu non est. Cicero ad Atticum, lib. 7.131.6, Et hæc, & si quid aliud, ad me scribas, uel potius scriptites. Idem de Oratore, 73, Neq; ea quisquam, nisi diu multumq; scriptitârit, etiamsi uehementissimè se in his subitis dictionibus exercuerit, consequetur.
¶ Scriptio, Verbale (συγγραφὴ, σημείωσις) Varro, Auarus fœnerator spe lucri rem scriptione duplicârat. Cic. Dolabellæ, lib. 9.12.2, Oratiunculam pro Deiotaro, quam requirebas, habebam mecum, quod non putâram: itaq; etiam tibi misi. quam uelim sic legas, ut rem tenuem & inopem, nec scriptione magnopere dignam.
Scriptio, Epigramma, siue id quod scribitur, ut sit memorabile.

Cic. pro Archia poeta, Quàm multas nobis imagines, uerum etiam ad imitandum fortissimorum uirorum expressas scriptiones & Græci & Latini reliquerunt.
¶ Scriba, scribæ, m. g. (γραμματεύς) Qui literas uel gesta, uel tabellas, & alia quæcunq; scribit nomine regis uel alterius. Festus, Scribas proprio nomine antiqui & librarios & poetas uocabant. At nunc dicuntur scribæ quidē librarij, qui rationes publicas scribunt in tabulis. Itaq; quum Liuius Andronicus bello Punico secundo scripsisset carmē, quod à uirginibus est cantatū, quia prosperius res pop. Rom. geri cœpta est, publicè attributa est, & in Auentino ædes Mineruæ, in qua liceret scribis histrionibusq; cōsistere, ac dona ponere in honorē Liuij, quia ijs etiā & scribebat fabulas, & agebat. Hactenus Festus. Liu. lib. 1. ab Vrbe, de Cn. Mutio loquens, Ibi quum militibus stipendia fortè darentur, & scriba cū rege sedens pari ferè ornatu multa ageret, Et paulo pòst, Scribā pro rege obtruncat. Cic. Rufo, lib. 6.20.2, Ad ea quæ scripsisti, cōmodius equidem possem de singulis ad te rebus scribere, si M. Tullius scriba meus adesset. Idem 5. Verr. 157.
Scriba, Qui libros à nobis editos scribit.
Insanus scriba. Horat. 1. Serm. Satyr. 5.7.
Recoctus scriba. Horat. 2. Serm. Satyr. 5.12.
Scriba ærarius. Vide Aes, æris.
¶ Scribatus, pen. prod. Scribæ munus & officiū. Imp. Philipp. in l. si ad scribatum. C. de appellationibus.
¶ Scriptor, scriptoris (συγγραφεύς) Qui scribit, siue texit epistolam, orationē, librum, opúsue aliquod. Liu. lib. 1. ab Vrbe, in Procem. 2, Etsi in tanta scriptorū turba, mea fama in obscuro sit. Donatus in Prologo Terentij, indifferenter, inquit, omnis qui aliquid scripsisset, scriptor à ueteribus dicebatur. Martial. lib. 3.20,

An quæ Neroni falsus astruit scriptor? Cicero ad Atticū, lib. 7.135.5, Qui quum scriptor luculentus esset, tantas res, atq; eas quæ in omnium manus uenturæ essent, Sesto nostro scribendas dederit. Idem 1. de Oratore, 76, Omnium bonarum artium scriptores ac doctores & legendi & peruolutandi. Et in Oratore, 15, Vetustissimus ille scriptor & politissimus Lysias. Idem de claris Orator. 17, Scriptor subtilis atq; elegans.

Carminum scriptores. Quintil. lib. 1. cap. 5.8.
Belli Troiani scriptor, Homerus. Horat. 1. epist. 2.1.
Artium scriptores. Quint. lib. 2. cap. 13.1.
Scriptor assiduus. Vide Assiduus.
Delirus inersq; scriptor. Horat. 2. epist. 2.26.
Nobilium scriptorum auditor. Horat. 1. epist. 20.8.
Scriptor, A' manu seruus. Cic. 1. de Oratore, 67, Neq; precibus unquam, nec insidiando, nec speculando assequi potui, &c. ex eius scriptore & lectore Diphilo suspicari liceret.
Scriptor legum, pro Legumlatore. Cic. ad Brutum, 15.4.
¶ Scriptorius, Adiect. (γραφικὸς) Quod aptum est ut ex eo scribatur: sed quod ad scriptorem pertinet. ut, Attramentum scriptorium. Celsus lib. 6. cap. 4.
Calamus scriptorius. Celsus lib. 5. de fistulis.
¶ Scriptura, scripturæ, pen. prod. (γραφὴ) Id quod scribimus.
Scriptura, compositio libri. Author ad Herenn. lib. 3, Non sum nescius quantū susceperim negocij, qui motus corporis exprimere uerbis, & imitari scriptura conatus sum uoces. Scriptura, id est, scribendo. Idem lib. 4, Reliquum scripturæ consumetur in exemplis, id est, eius quod scribendum est. Terent. in Prologo Adelph. 1,

Postquam poeta sensit scripturam suam
Ab iniquis obseruari, &c.

Continens scriptura. Vide Contineo.
Diuturna actorum scriptura. Tacit. lib. 3.

Persequi scriptura. Vide Persequor.

Scriptura, Stylus quo quis utitur in scribendo. Cic. ad Trebonium, libro 15.21.8, Quum uerò ea quæ scriptura persecutus es, sine summo amore cogitare non potueris. Cecinna ad Ciceronem, libro 6.7.5, Genus autem hoc scripturæ non modò liberum, sed incitatum atq; latum esse debere quis ignorat?

Leuis scriptura. Vide Leuis.

Scriptura, pro Vectigali quod percipitur è pascuis: uel ipsa ratio eorum, qui præsunt huiusmodi uectigalib. Et tam ij, quàm qui portus aut portoria curabant, uectigalia describentes, aut colligentes: magistri scripturæ & portus dicebantur. Plaut. Trucul. 4.40,

Nam aduersum legem à me ob meam scripturam pecudem accipi,

Pleriq. A. idem quod tu facis, faciunt rem malè gerentes: ubi non

Est scriptura, unde dent, incensam publicanos. Cic. ad Att. lib. 11.218.1, Publius Terentius meus necessarius operas in portu, & scriptura Asiæ pro magistro dedit. Idē 4. Verr. 123, In scriptura Siciliæ pro magistro est quidam L. Carpinatius. Ibidem, Portum autem, & scripturas eadem societas habebat. Asconius, Mancipes sunt publicanorum principes Romani homines, qui quæstus sui causa, decumas redimunt, qui portoria aut pascua publica: quorum ratio scriptura dicitur. Ex Budæo.

Magister scripturæ, qui uectigalia scribebat. Cic. Att. Magister scripturæ & portus quidam Lucius Carpinatius. Idem 5. Verr. 142. Vide Magister.

¶ Scripturarius, scripturarij, idem quod magister scripturæ. Scripturarij dicebantur à Nonio & Festo, ij qui mancipum rationes faciebāt: quales hodie sunt quos clericos & cōmissarios uocant octouanorum & uicesimanorum. Ex Budæo.

Scripturarius ager dicitur, in quo ut pecora pascantur certum æs est, quod publicanus scribendo conficit rationem cum pastore. Festus.

Scribonius] σκρεβώνιος, Aphrodiseus, Orbilij seruus atq; discipulus, mox à Scribonia Libonis filia, quæ prius Augusti uxor fuerat, redemptus & manumissus. Huius meminit Tranquillus.

Scrinium] scrinij (σκρινίον, κιβώτιον) à Secernendo. Dicitur locus in quo seruantur preciosa ac secreta. Plin. maior lib. 7. cap. 25.3, Captis apud Pharsaliam Pompeij Magni scrinijs epistolarum. Ibidem, cap. 29.1, Inter spolia Darij Persarum regis unguentorum scrinio capto, quod erat auro, gemmisq; ac margaritis preciosum. Horat. 2. epist. 1.23,

—& prius orto
Sole, uigil calamum, & chartas, & scrinia posco.

Librariorum scrinia. Catull. ad Caluum, 14.4.

Clausa scrinia. Proper. lib. 3. eleg. 6.3.

Compilare scrinia alicuius. Horat. 1. Serm. Satyr. 1.24.

Retegere scrinia. Iuuen. Satyr. 6.28.

Scriptito, Scriptura] Vide Scribo.

Scriptulum, Scriptum, Scripulum] Vide Scrupus.

Scripula] Vitis genus. Plinius lib. 14. cap. 3, Item scripula passo acino.

Scrobs] scrobis, generis tam masculini quàm fœminini, secundum Priscianum: Seruio tamen masculini potius (ὄρυγμα) Sunt autem scrobes, fossiones, ut putei uel foueæ intra terrā manufactæ ad uineas uel arbores conserendas, uel ad metalla, & quæcunq; alia fodienda. Colum. lib. 4. cap. 1, Nimium me profundos censuisse fieri scrobes. Ibidem, Contenti bipedanea scrobe. Ibidem, Melius consurgunt altioribus demissæ scrobibus: nam bipedaneæ etiam prouincialibus agricolis uix approbari possunt. Idem lib. 4. cap. 15, Ex alto scrobe submersa perducitur ad uacantem palum. Plin. lib. 9. cap. 51.8, Mus marinus in terra scrobe effossa, parit oua, & rursus obruit terra.

Repletæ scrobes. Virg. 2. Georg. 47.

Subactæ scrobes. Virg. 2. Georg. 10.

Inuertere scrobes oleis. Vide Inuerto.

Scrobis etiam in nominatiuo dicitur. Colum. libro 5. cap. 6, Sed arboris maritandæ causa scrobis uiniradici fieri debet latus pedum duorum. Ibidem, cap. 10, Sed scrobis clibano similis fiat.

¶ Scrobiculus, scrobiculi, pen. cor. m. g. Diminut. (ὀρυγμάτιον) Plin. lib. 21. cap. 5.5, Atq; ita in scrobiculis seruntur, heminis fæcis circunfusis. Colum. lib. 4. cap. 15.2, Et id quod à matre abscissum recens erit, confestim altè circunfoditur, & scrobiculo facto ad imum solum præciditur.

Scrofa] scrofæ (χοίρα) Quæ multos peperit porcos: tamen etiam pro porca ipsa peculiariter sumitur. Varro 2. de Re rust. cap. 4, Scrofa in sua queq; hara, suos alat oportet porcos. Plaut. Capt. 13.40,

Horum si cuiusquā scrofam in publico conspexero, &c.

Colum. lib. 7. cap. 9.2, Scrofæ probantur longissimi status, & ut sint reliquis membris similes descriptis uerribus.

Candida scrofa. Iuuen. Satyr. 12.8.

¶ Scrofipascus, scrofipasci, m. g. (χοιροβοσκός) Qui pascit scrofas. Plaut. Capt. 13.38,

Tum pistores scrofipasci qui alunt furfure sues.

Scrofa] σκρόφας, Tremellius ponitur in lib. 2. cap. Varronis de Re rust. ubi de auo suo, Auus, inquit, meus primum appellatus est Scrofa: qui Quæstor quum esset Licinio Neruæ Pretori, in Macedonia prouincia relictus, qui præesset exercitui, dum Pretor rediret: hostes arbitrati occasionem se habere uictoriæ, impressionem facere cœperunt in castra. Auus quum hortaretur milites ut caperent arma, atq; exirent contrà: dixit celeriter se illos, ut scrofa porcos, disiecturum. id quod fecit. Nam eo prælio hostes ita fudit atq; fugauit, ut eo Nerua Pretor, Imperator sit appellatus: & auus cognomen inuenerit, ut diceretur Scrofa. Itaq; proauus, & superiores de Tremellijs, nemo appellatus Scrofa. Nec minus septimus sum deinceps Prætorius in gente nostra. Hactenus Varro.

Scrofula] scrofulæ, pen. corr. (χοιράδες) Quid morbi sit: Vide Struma.

Scrofulas dici à scrofa sue, palàm est: quoniā eas Græci ab eiusmodi bruto χοιράδας appellarunt. Solenne est Francorum regibus, eas sola manuum attrectatione fideliter curare.

Scrotum] scroti (ὄσχεον) Pellis quæ testiculos continet. Vide Celsum lib. 7. cap. 19. & cap. 20. ubi frequenter hanc uocem usurpat. Bursam testicularem nominant.

Scrupeda] scrupedæ, à scauro pede, quasi scauripedæ: scaurus autem exponitur στρεβλόπους & σκαμβὸς καὶ ἀ... à ueteri Critico. Horatius quoq;,

Balbutit scaurum prauis fultum malè talis. Accius apud Varronem,

Scratiæ scrupedæ, strictabilæ, tantulæ. Turnebus.

Scrupus] scrupi, m. g. (ψῆφος, λιθίδιον) Lapillus breuis, qui pressus solicitudinem creat. Festus, Scrupi dicuntur aspera saxa, & difficilia attrectatu.

Scruporum lusus, apud Quintilianum lib. 11. cap. 2. Cic. 1. de Orat. 109, Pila bene, & duodecim scrupis ludere. Huius ludi meminit Ouid. 3. de Arte, 75. ubi inquit,

Est genus in totidem, &c.

Scrupus (αἴνιγμα) Aenigma significat apud Gell. lib. 12. cap. 6. Vide Scirpi apud Gellium, in dictione Scirpus.

¶ Scruposus,

Digitized by Google

¶Scruposus, pen. prod. (λιθώδης) Plenum scrupis. Lucan. lib. 5.135,
Scruposisq; angustis uacant ubi littora saxis
Imposuit terrae.
Ratio scruposa. Lucret. lib. 4.107.
¶Scrupeus, Adiect. (λιθαινὸς) Lapillosus. Virg. 6. Aen. 48,
Spelunca alta fuit, uastoq; immanis hiatu
Scrupea tuta lacu nigro.
¶Scrupulus, scrupuli, pen. corr. m.g. Diminut. (ψῆφις, κόλις) Propriè lapillus breuis & asper, qui in calceo latens, plerunq; nos laedit: nam pressus pede, solicitudinem creat.
Scrupulus (δισχέρασμα) pro Solicitudine, dubitatione & difficultate aliquando ponitur. Vnde iniicere scrupulum, & Eximere scrupulo aliquem dicimus. Terent. Phor. 5.9.30,
Ea morte obijt, è medio abijt: qui fit in re hac scrupulus?
Sine scrupulo. Colum. lib. 5. cap. 11.
Odiosus scrupulus. Vide Odiosus, in Odium.
Aculei & scrupuli. Cic. ad Att. lib. 1.13.3.
Euellere & eximere scrupulum. Cic. pro Rosc. Amer. 4. Idem Attico, lib. 5.100.4, Exime quaeso quoad potes, de illo domestico, scrupulum, quem non ignoras.
Iniicere scrupulum. Terent. Phorm. 5.8.61. Idem Adelph. 2.2.20, —timet,
Inieci scrupulum homini.
Iniicere scrupulum & dubitationem. Cic. pro Cluent. 60.
Scrupulus unus restat. Terent. Andr. 5.4.38.
Scrupulus, siue Scrupulum, scrupuli, Nomen ponderis, Latinè obolus dicitur, & sex siliquis conficiebatur, & ex tribus scrupulis drachma. Denarium nostrum ualet. Valer. Max. libro 4. De paupertate, Eadem gens nullum ante scrupulum auri habuit. Cic. ad Att. lib. 4.86.4, Etiam illud iam cognitum est, neq; argenti scrupulum esse ullum in illa insula, neq; ullam spem praedae, nisi ex mancipijs. Ex Budaeo. Martialis libro 4.44,
Ego nec argenti sex scrupula Sextiliane, &c.
Scripulus etiam scribitur à nonnullis. Ouidius de Medicamine faciei, 18.
Scrupulus, etiam mensura est in metiendis terris. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 10.2, Ab hoc principio mensores nonnunquam dicunt in subcisiuum esse unciam agri aut sextantem, aut quid aliud, quum ad iugerum peruenerunt, id habet scrupula ducenta octogintaocto. Colum. lib. 5. cap. 1.8, Igitur, ut diximus, iugerum habet quadratorũ pedum uiginti octo millia, & octingentos, qui pedes efficiunt scrupula ducenta octogintaocto. Vt autem à minima parte, id est ab dimidio scrupulo incipiam, pars quingentesima septuagesimasexta pedes efficit quinquaginta, id est iugeri dimidium scrupulum: pars ducentesima octogesimaoctaua, pedes centum hoc est scrupulum: pars centesima quadragesimaquarta, pedes CCLX hoc est scrupula duo.
¶Scrupulosus, pen. prod. Adiect. (λιθώδης) Plenum scrupulis. Plaut. Capt. 4.82,
Nam meus scrupulosam uictus commeat uiam. Sic Scrupulosae cotes apud Ciceronem, 4. Tusc. 50. Et apud Plin. lib. 16. cap. 23.3, Caeterae suum pabulo gignuntur, scrupulosae corticis. De castaneis.
Scrupulosus, Solicitus et anxius. Plin. epist. 49.b, Miraris quòd tot uolumina, multaq; in his tam scrupulosa homo occupatus absoluerit. De Plinio auunculo.
Scrupulosissima saltatio. Colum. in Praefat. lib. 1.4. id est, Quae anxiè & cum cura & studio exercetur.
Scrupulosa disputatio. Quint. lib. 9. cap. 1.
Ventorum paulo scrupulosior obseruatio. Plinius libro 18. cap. 33.1.

¶Scrupulosè, pen. prod. Aduerb. (ὑπερβαχγεβῶς) Colum. lib. 9. cap. 8.3, At quae dono uel aucupio contingunt, minus scrupulosè probantur. id est, Minus anxiè. Plin. lib. 8. cap. 14.2.
Minutius & scrupulosius scrutantur omnia. Quintilianus lib. 5. cap. 14.22.
¶Scrupulositas, pen. corr. scrupulositatis (ὑπερβαχγεβεια) Anxietas, difficultas. Col. lib. 11. cap. 1.28, In hac autem ruris disciplina non desideratur eiusmodi scrupulositas.
¶Scrupularis, & hoc scrupulare, pen. prod. Quod ad scrupulum nummum pertinet. Plin. lib. 33. cap. 8.4, His coticulis periti, quum è uena ut lima rapuerint experimentum, protinus dicunt quantum auri sit in ea, quantum argenti uel aeris, scrupulari differentia.
¶Scrupulatim, pen. prod. Aduerbium, per scrupula. Plin. lib. 22. cap. 24.11, Scrupulatim quidem colligere ac miscere uires non coniecturae humanae opus, sed impudentiae est.
Scruta] scrutorũ, plur. num. (παλαιώματα) Attritae usu uestes, dimidiatae strigiles, & iumentorum soleae, refixi claui, idq; genus alia, quae uilissimi proxenetae uenalia habent: quos antiqui scrutarios appellabant. Caelius libro antiquitatum 10. cap. 56, Verbo Scruta, ueteramenta omnifaria significari puto: quae cum usu iam detrita sint, precio item deminuta censentur. Horat. 1. epist. 7.13,
Vilia uendentem tunicato scruta popello. Ex qua origine factum, ut scrutaria dicantur uilissima quaeq;. Lucilius apud Gellium, Noctium Atticarum lib. 3.
Quidni? & scruta quidem ut uendat, scrutarius laudat
Praefractam strigilem, soleam improbus dimidiatã. Sidonius item Apollinaris uocabulum in Centurias allegisse uidetur, Nunc, inquit, friuola quaedam, nunc ludo apta uirgineo scruta donabat. Quo in loco sunt qui imagunculas pueriles operis dulciarij scruta posse accipi, augurentur. Ad haec quae de scrutorũ significantia pronuntiauimus, planè allusit Apuleius fabulae Graecanicae libro 4, Enimuerò uos bonae frugi latrones inter furta parua atq; seruilia timidiculae per balneas & aniles cellulas reptantes, scrutariam facitis. Haec Caelius. Quidam scribũt scutra per r ante postremã uocalem a.
Scruto] scrutas: uel Scrutor, scutaris (ἐρευνάω, διερευνάω, ἐρευνάομαι, διζήω, μεταλλάω) scrutari, Inquirere. Plaut. Aulul. 24.23. Idem Amphit. 14.30,
Scrutabor: ebo dic mihi, quis uideor?
Ignem gladio scrutari. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.55.
Scrutari uestigia domini sui dicitur canis. Plin. lib. 8. cap. 40.6.
Orbem scrutari. Plin. lib. 5. cap. 1.8.
Fretum scrutari. Lucan. lib. 3.134.
Ferro scrutantes abdita terrae. Lucret. lib. 6.163.
Scrutari tabellarios. Pollio ad Ciceronem, lib. 10.31.2.
Excutere & scrutari. Cic. pro Rosc. Amerin. 59, Non excutio te, siquid fortè ferri habuisti: non scrutor, nihil ad me arbitror pertinere. Idem ad Qu. fra. lib. 1.1.16.
Arcanum alicuius scrutari. Horat. 1. epist. 19.8.
Mentes deũm scrutantur in extis. Ouid. 15. Metam. 28.
¶Scrutatio, Verbale. Seneca de Vita beata, Ita dico si tutò & securus scrutationem populo praebuerit. id est, Permiserit sua scrutanda.
¶Scrutator, pen. prod. Verbale (διζητὴς) ut, Pallidus scrutator auri. Lucan. lib. 4.61.
Profundi scrutatores. Stat. 3. Sylu. 1.17,
Quodq; legit mersus pelagi scrutator Eoi. id est, Vrinator scrutans uniones in mari Indico.
¶Scrutinium, scrutinij (διζήτησις, ἔρευνα) Inuestigatio. Apuleius lib. 9, Postremum magistratibus placuit, obstinatè denegantem scrutinio detegere.
Sculna] Antiquum uerbum, dictum quasi sequulna: quem qui

qui elegantius loquuntur, Sequestrem appellant. Vtrunque uocabulum à sequendo factum est: quod eius, qui electus sit, utraque pars fidem sequatur. Hæc Gellius: apud quem uide plura lib.20.cap.10.

Sculpo] sculpis, sculpsi, sculptum, (γλύφω, γλάπτω) sculpere, Cædendo imaginem aliquem effingere. Plinius libro 36. capite 4.1, Marmore sculpendo primi omnium inclaruerunt Dipœnus & Scyllis, geniti in Creta insula. Alij legunt, scalpendo.

Ebur sculpsit mira arte. Ouid.10.Metam.50.

Scalpto, non Sculpo dici debere, author est Diomedes. Vide in dictione Scalpo.

¶Sculptus, Participium (γεγλυμμένος) ut, Animalia sculpta. Lucan.lib.3.45.

¶Sculptor, sculptoris, m.g. (γλυφεύς) Qui sculpit. Plin.lib.36. cap.5.1, Iam fuerāt in Chio insula Malas sculptor, dein filius eius Micciades, &c. Idem lib. 20. cap.13. 9, Sculptores & pictores utuntur. Alij legunt, scalptores.

¶Sculptura, sculpturæ (γλυφή) Est quæ auro, argento, ære, ferro, ligno, ebore, marmore, uitro, gēmis opera nostra efficit. Plin. lib.16.cap.40.9, Habent in sculpturis facilitatem. Sic lib.35.cap.12.6.

¶Sculptilis, & hoc sculptile, pen.corr. Adiect. (γλυπτὸς) ut, Opus sculptile. Ouid.4.de Ponto, eleg.9.6.

Sculponea] sculponeæ, Calceus ex lana confectus. Plautus Casina, 11.59, —qui quæso potius quàm sculponeas,
Quibus batuatur tibi os?

Neuius, Sculponeis batuenda sunt latera. Cato capite 59. scribit sculponeas bonas alternis annis dari oportere familiæ rusticanæ. Nomen Turnebo habere uidentur à sculpo, uel scolpo. Nihil enim differt: cùm u & o propter soni uicinitatem sæpe alternis commutentur. Scolpus autē fictitio uerbo sonum significat, qualem ipsum nomen repræsentat. Fulgentius tamen sculponeas explicat cestos esse plumbo ligatos.

¶Sculponeatus, pen. prod. Adiect. Sculponeis indutus. Varro, Aspicio sculponeatam, bigas sequi cornutas.

Scurgum] σκοῦργον, Germaniæ urbs, Ptolemæo authore lib. 2.cap.11. Vulgò Schmeben.

Scurra] scurræ, m.gen. (βωμολόχος) Qui risum ab audientibus captat, non habita uerecundiæ ratione aut dignitatis. Plaut. Trinum. 4.122. Cic. ad Papyrium Pætum, lib.9.20. 1, Me autem à te, ut scurram uelitem, malis oratum esse, non molestè tuli. Idem pro Quintio, 32, Memini, uetus est, de scurra multo facilius diuitem, quàm patremfamiliâs fieri posse. Item, Quoniam frequentißimè usus est iocis, & nocentißimos sæpe hoc dicendi genere tutatus est, scurra ab inimicis suis est dictus. Et 5. Verr. 124, Albam habebo iudicem, eum hominem, qui se ipse scurram improbißimum existimari uult, qui à scurris potius semper gladiator, quàm scurra appellatus sit:

Fugitiuus scurra. Iuuen. Satyr.13.12.

Non parum facetus scurra. Vide Non, aduerbium.

Infidus scurra. Horat.1.epist.19.1.

Vagus scurra. Horat.1.epist.16.1.

Scurra dictus est, ut quidam uolunt, à sequendo, quòd id genus hominum, sequi soleat opulentiores, aliquid promerendi causa.

¶Scurrilitas, pen.corr. scurrilitatis (βωμολοχία) Vitium urbanitati oppositum, Turpis & procax dicacitas.

¶Scurrilis, & hoc scurrile, pen.prod. (βωμολοχικὸς) Ridiculū cum turpitudine. Cic.2.de Oratore, 132, Ne aut scurrilis iocus sit, aut mimicus.

Dicacitas scurrilis & scenica. Quint.lib.6.cap.3.20.

Scurrilis strepitus. Author Philomelæ, 7.

Scurriles lusus, pro Leuibus & nugatorijs, sine turpitudine, posuit Valerius lib.8.cap.8.

¶Scurriliter, penult. corr. Aduerb. (βωμολοχικῶς) Procaciter. Plin. epist. 90, Quid hunc putamus domi facere, qui in tanta re, tam serio tempore, tam scurriliter ludat?

¶Scurror, scurraris (βωμολοχέω) scurrari, Scurram agere. Horat.1.epist.18.4,
Scurror ego ipse mihi populo tu.

¶Scurrans, scurrantis (βωμολοχῶν) Scurriliter agens. Horat. 1.epist.19.1,
Scurrantis speciem præbere professus amicum. hoc est, Turpiter adulantis. Porphyrio.

Sutale] Vide Scutum.

Scutella] Vide Scutum.

Scutica] scuticæ, penul. corr. (σκυτάλη) Flagellum ex pelle. Martial. lib.10.62,
Scuticaque loris horridis Scythæ pellis,
Qua uapulauit Marsyas Celenæus.

Habenis scuticæ tremefactus. Ouid. epist.9.17.

Rubere scutica. Iuuenalis Satyr.6.48.

Dignus scutica. Horat.1. Serm. Satyr.3.24.

Scutilum] tenue, & macrum, & in quo tantùm exilis pellicula cernitur. Paulus apud Festum.

Scutra] scutræ, Vasis genus. Plaut. in Persa, Act.1. Scen.3,
Commisce mulsum, struthea, coluthea que appara,
Bene & in scutris concaleat, & calamum inijce. In quē locum tradit Camerarius, à scutris dici forma diminutiua scutulas ut à culcitra dicitur culcitula. Certè à mitra sic fit mitella à capra capella.

Scutriscum] scutrisci (ἀγγεῖον γένος) Vasis genus apud Catonem, cap.11.2. à scrutra uerbo Græco deriuatum.

Scutum] scuti (ἀσπὶς, σάκος, θυρεὸς, θυρεός, ὅπλον, βῶς) Clypeus. Dictum ἀπὸ τοῦ σκύτος, id est à pelle: quòd non sine pellibus fiat, inquit Festus. Plin. lib.35. cap.3.2, Scutis enim qualibus apud Troiam pugnatum est, continebantur imagigines. Cæsar 5. bel. Gal.165, Quo percusso & exanimato, hunc scutis protegunt hostes, & in illum uniuersi tela conijciunt. Cic.2. Tusc.93, Ignauus miles ac timidus simulac uiderit hostem, abiecto scuto fugiat quantum poßit.

Scutum quid à Clypeo differat: Vide in Clypeus.

¶Scutus, Masculino genere dixit Turpil. Demiurgo, Quia nō minus res hominem, quàm scutus tegit. Ex Nonio.

Scutorum impulsus. Vide Impello.

Fulgentia scuta. Virg.8. Aen.133.

Longa scuta. Virg.8. Aen.133

Scuta auro cælare. Vide Cælo.

Incumbere in scuta, Vide Incumbo.

Reclinare scuta. Virg.12. Aen.26.

Reijcere scutum: id est, post tergum. Cic. 2. de Orat.

Scuto uitare periculum. Cæsar 2. bel. Ciuil.152.

¶Scutale, n.g. Corium, cuius loris consutis habena facta erat: sic appellatum, quòd ex eo genere corij scuta conficerentur. Nam, ut apud Polybium est, exterior scuti facies corio uitulino obducta erat. Liuius, Sed triplex scutale crebris suturis duratum. Ex Turnebo.

¶Scutarus, scutarij (ἀσπιδοποιός) Qui scutorum curam habet, uel qui scuta facit. Plaut. Epid.2.35,
Id modò uidendum, ut materies suppetat scutarijs.

¶Scutarius, Adiect. (ἀσπιδικός) Quod ad scuta pertinet. Vegetius lib. 2, In Romana militia habebant fabricas scutarias & locarias, quibus armorum genera formabantur.

¶Scutatus, pen. prod. (ἀσπιδιώτης) Aliud adiectiuum, Scuto tectus & munitus. Cicero 2. Philipp. 105, Agmine quadrato cū gladijs sequuntur scutati milites, siccas portari uidemus,

Digitized by Google

demus. Liu. 8. bell. Pun. 6. Virg. 9. Aen. 27.

¶ Scutiger, Scutigerulus: Scutum gestans. Scutigerulum Plautus pro armigero usurpat, nempe pro eo seruo, qui scutum domini gerit.

¶ Scutulum, scutuli, pen. corr. Diminut. (ἀσπίδιον) Cic. 1. de Natur. deor. 111, Cum pelle caprina, cum hasta, cum scutulo, cum calceolis repandis.

Scutulis uestes diuidere, Gallia instituit. Plin. lib. 8. cap. 48. 6.

¶ Scutula, scutulæ, pen. cor. (ἀγγεῖα κοῖλα γένος) Vasis genus concauum. Mart. lib. 8. 65,

Bessalem ad scutulam sexto peruenimus anno. Idem libro 11. 32,

Sic implet gabatas, paropsidasq;,
Et leues scutulas, cauasq; lances.

¶ Scutula, Forma rotunda, quales aranea contexit. Sipontinus.

¶ Scutulæ, in pauimentis uocantur frusta marmoris rotunda: à scuti uidelicet forma. Vide Vitruuium lib. 7. cap. 1. & Palladium lib. 1. cap. 9.

¶ Scutula, Serpentis genus in Africa. Sipontinus.

¶ Scutula, Particula quædã ballistæ apud Vitruuium. sic enim scribit, Describatur, inquit, Scutula, quæ Græcè περίτρητος appellatur. Hæc scutula, authore Turnebo, est in summo & imo capitulo, dextra & sinistra: atq; inde nomen habet Græcum, quòd multis locis pertusa & perterebrata est. Itaq; & perinfirma est, sed laminis ferreis, & regulis & clauis confixa continetur, firmaturq;. In ea est foramen quo tendũtur toni, id est, nerui, qui brachia balistarum continent. Insunt & foramina, quibus induntur cardines. Hæc Turnebus.

Scutula in arboribus empastratis. Plin. lib. 17. cap. 16. 1, Ergo amputatis omnibus ramis, ne succum auocent, nitidißima in parte, quaq; præcipua cernatur hilaritas, exempta scutula (ita ne descendat ultro ferrum) cortici, imprimuur ex alia cortex par cum sui germinis mamma.

Scutula, Hasta teres, qua lima tunduntur. Quaproter & exigua bastula in qua Lacedæmonij membranam inuoluentes, literas scribebant, scutula uocabatur. Sipontinus. Rectius tamẽ dicitur, Scytala.

¶ Scutella, scutellæ, Diminut. (παροψίδιον) Genus uasis concaui, rotundi, quo minutal ex carne uel oleribus in mensam exhibebatur. Cic. 3. Tusc. 79, Eripiamus huic ægritudinem. Quomodo? collocemus in culcitra plumea, psaltriam adducamus, bedychrum incendamus, demus scutellam dulciculæ potionis, aliquid prouideamus & cibi. Vide Scutra.

¶ Scutulatus, penult. prod. Adiectiuum (παροψιδωτός) Forma rotunda factum, quale aranea texit. Plinius libro 11. cap. 24. 3, Quanta arte cælat pedicas scutulato rete grassantes, &c.

Scutulata uestis, à scutula quando uasis genus est, quæ habet quosdam orbes uel circulos, quasi scutulis distincta. Nam sicut diuersos colores picturæ Babylonij, plurimis uerò licijs Alexandrini texere, quæ polymita appellant: ita Galli scutulis uestes diuidere, quæ scutula dixerunt, instituêre. Plin. lib. 8. cap. 48. 1, Istriæ, Liburniæq; pilo propior quàm lanæ pexis aliena uestibus, & quam sola ars scutulato textu cõmendat in Lusitania. Iuuen. Satyr. 2. 10,

Cærulea indutus scutulata, aut galbana rasa.

Scutulatus color, apud Palladium in mense Martio, cap. 13, Colores (inquit) hi præcipui, Albineus, russeus, murteus, ceruinus, galbus, scutulatus, albus, guttatus, candidißimus, niger, pressus. De coloribus equorum loquitur. Est autẽ scutulatus equus, qui nunc uulgò pomulatus dicitur.

Scyathos] Insula est cũ oppido in Aegæo mari, prope Thraciam: ut scribit Pomponius Mela lib. 2. uulgò Scyatho, alijs Serro.

Scybalon] scybali, pen. corr. Quisquiliæ, rudus. Vindicianus ad Valentianum Imperatorem, Progressum à balneo potaui, ne quid causationis in corpusculo eius maneret, quo uesica scybalis uel lapidib. per uicina loca meãtib. premeretur.

Scidissa] Mons asperrimus, & Moschicis montibus coniunctus, qui ultra Colchidem sunt, cuius summa ab Heptacometis obtinentur & Paryadra, qui usq; in Armeniam protenditur, à locis Sidenæ Themiscyræ proximis, & orietale pontū efficit. Strabo lib. 12.

Scydra] Oppidum. Macedoniæ in ora Heraclea. Plin. libro 4. cap. 10.

Scylacæum] Vide Scyletium.

Scylacium] σκυλάκιον, Brutiorum ciuitas, authore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Scyletium hodie. Vulgò Schilaxo.

Scylax] σκύλαξ, Catulus Latinè dicitur. Est præterea Scylax apud Suidam, nomen insignis mathematici, qui ad Polibij historiam scribit antigraphen.

Scyletium] σκυλήτιον, Straboni lib. 6. Atheniensium colonia, eorum qui Mnesthei comites fuere, hoc tempore Scylatiũ uocatur: Virgilio uerò 3. Aeneid. 111. Scylacæum,

Caulonisq; arces, & naufragum Scylacæum. Valerius Argon. 8, Spumosumq; legunt fracta Scylacæũ ab unda.

Scylla] σκύλλα, Herba. Vide Scilla.

Scylla, Auis. Plin. lib. 37. cap. 10. 17.

Scylla, Piscis. Plin. lib. 32. cap. 11. 9.

Scylla] σκύλλα Saxũ in mari, periculosum mare faciẽs nautis.

Scyllæ duæ fueruut. Vna, Nisi Megarensium regis filia fuit: contra quos dum deuictis iam Atheniensibus pugnaret Minos, propter filij Androgei interitum, quem Athenienses & Megarenses dolo necauerant, amatus est à Scylla Nisi filia. quæ ut hosti posset placere, comã purpuream parenti abscissam ei obtulit: quam Nisus ita habuerat consecratam, ut tandiu regno potiretur, quandiu illam habuisset intactam. Postea & Scylla à Minoe contempta, dolore in auem cirin, quæ & alauda dicitur, conuersa est: & Nisus extinctus, deorum cõmiseratione in halyæti auis mutatus est formam. Virgilius 1. Georg. 81,

Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo. Vide fabulam apud Ouidiũ 8. Metam. Altera fuit Scylla Phorci filia, quæ uersa fertur in saxum, cui nomen est Scylla, in mari periculosum. Vide Ouidium 14. Metam.

Euitata Charybdi incidere in Scyllam: hoc est, Vitato grauiori malo, in alterum diuersum incidere. Seruius indicat. Scyllam Phorci & Chreteidos Nymphæ filiam. Hanc quum amaret Glaucus, Circe quæ illius amore tenebatur, quòd eum in Scillam propensiorem esse uideret, fontem in quo Nympha lauare consueuerat, magicis uenenis infecit. In quem quum illa descendisset, pubetenus in uarias mutata est formas. Horrens itaq; suam deformitatem, sese in mare præcipitem dedit, ac fabulæ præbuit argumentum. Hanc postea Glaucus deam marinam fecit: quæ classem Vlyßis & socios euertisse narratur. Virg. 6. eclog. 15,

Quid loquar? aut Scyllam Nisi, &c.

De rei ueritate diuersa est scriptorum opinio. Salustius putat esse saxũ in mari prominens, quod procul uisentibus mulierem formã imitetur, in quod illisi fluctus, quoniam & luporum eiulatum, & canum latratũ uidentur imitari, finxerunt illam à pube huiusmodi feris succinctam esse. De Charybde uerò narrant poetarum fabulæ, hanc fœminam fuisse uoracißimam, quæ quòd Herculis boues rapuisset, à Ioue fulmine icta, in mare præcipitata est, & in huiusmodi uersa est monstrum, quod adhuc pristinam seruat naturam. Absorbet enim uniuersa: quæq; absorbuerit, ea circa Tauromitanum egerit litus, ut Salustius est author. Vnde tanquam

Digitized by Google

prouerbio scortum uorax, & auiditatis nunquam satiata, Charybdim appellat Horat.1.Carm.ode 27.4,

— ah miser.
Quanta laboras in Charybdi,
Digne puer meliore flamma. Seruius ait, Scyllam in Italia esse, Charybdim in Sicilia. Virg.lib.3.Aen.84, transitum hunc inter duo pericula angustum eleganter describit,

Hæc loca ui quondam uasta conuulsa ruina, &c.

Plura in Erasmi Chiliad. Cic.7.Verr.114, Non enim Charybdim tam infestam, neq; Scyllam nautis, quàm istũ in eodem freto fuisse arbitror.

Cerulea Scylla. Virg.5.Aeneid.25.

Informis Scylla. Virg.3.Aen.87.

Rapax Scylla. Ouid.7.Metam.13.

Vorax Scylla. Catull. Argon.59.31.

Propertius ex ambabus unam fecit. lib.4.eleg.4.8, quum ait;

Quid mirum in patrios Scyllam sæuisse capillos,
Candidaq; in sæuos inguina uersa canes? Lucret. lib.5.179, Aut rapidis canibus succinctas semimarinis
Corporibus Scyllas.

Biformes Scyllæ. Virg.6.Aeneid.57.

¶ Scylleus, Adiect. (σκυλλαῖος) ut, Monstra Scyllea. Statius 5.Sylu.3.57.

Rabies Scyllæa. Virg.1.Aen.41.

Littora Scyllæa. Ouid.15.Metam.141.

Vndis Scylleis clauditur Italia. Lucan.lib.2.87.

Scyllæum] σκύλλαιον, Promontorium in Peloponneso, ut Plinius, Straboq; lib.6.testatur, sed sunt Argolico iuxta Hermionem, quò Scylla Nisi filia fluctibus eiecta creditur. Est et oppidum Brutiorum in Italia, ut est author Pomponius Mela, libro 2.

Scyllias] σκυλλίας, Herodoto libro 8. uir quidem Scionæus, omnium ea tempestate hominum optimus urinator, qui etiã in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniam Persis seruauit, multa & sibi lucratus est: hunc Pausanias Scyllin uocat. de quo inquit, Scyllas Scyoneus homo cum Cyane filia classis Persicæ, qua Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras natando urinandoq; præcidit ad Pelium montem & Sepiada Magnesiæ: idq; signum in Apollinis templo positum ab Amphyctionibus, quod erat commune Græciæ cõcilium, à Nerone principe Romam translatum.

Scyllis] Plinius lib.35.cap.11. Androbius pinxit, Scyllin ancoras Persicæ classis præcidentem. Et lib.36.cap.4. Marmore scalpendo primi omnium inclaruerunt Dipœnus & Scyllis geniti in Creta insula.

Scyllus] Scylluntis (σκιλλοῦς) oppidum Achaiæ, ut Strabo scribit, quo Xenophon à Lacedæmonijs donatus est.

Scylurus] pen. prod. (σκίλουρος) nomen uiri propriũ, qui, ut Plutarchus author est, quum relictis maribus filijs octoginta, diem esset obiturus, hastilium fascem cuiq; obtendens, ut illum cõfringerent, iubebat. Id autem singulis se posse negantibus, ipse sigillatim educta hastilia omnia facilè confregit. Ita docens illos, ubi unà esse perseuerarent, firmos ac potentes fore: imbecillos autem, si separarentur ac dissiderent.

Scylurus] Cherronesi rex, à quo multa castella condita fuisse commemorantur à Strabone lib.7.

Scymnus] inter eos qui cælare argentum egregiè nouerant, commemoratur à Plinio lib.34.cap.8.

Scymnus] scymni (σκύμνος) significat leonis catulum, ut aliarum ferarum scylacia, Iulio Polluce authore. Lucret.lib.5.208, At catuli pantherarum, scymniq; leonum.

Scyphius] equus Neptuni. Lilius Historiæ Deorum Syntag.5.ex Probo. Campi sunt in Thessalia Petræi, in quibus locus Petra nomine percussus tridente, Neptuni equum, qui Scyphius uocatus est, edidit.

Scyphus] scyphi, m.g. (σκύφος) Vasis potorij genus, quo ueteres usi sunt in conuiuijs. Cic.6.Verr.20, Hinc illa Verrea nata sunt, hinc in cõuiuium Sextum Comimium protrahi iussit, in quem scyphum de manu iacere conatus est. Plinius lib.33.cap.11.8, L. uerò Crassus orator duos scyphos Mentoris artificis manu cælatos sestertijs centum habuit. Baysius, Scyphum quem sciphum nonnulli scribunt, Græci σκύφον dicunt, & σκύπφον, ut docet Athenæus in undecimo, Vasculum est potorium. Plutarchus tamen in Antonio, statim in ipso principio, scyphum posuisse uidetur pro eo uase, quod uulgò bassin dicimus. Martialis quoq; scyphos aurum uocat uasa potoria, quæ & Archetypa dicuntur ab eodem. Hæc ille.

Cælatus scyphus. Vide Cælo.

Capaciores adfer huc puer scyphos. Horat. Epod.9.7.

Faginus scyphus. Tibul. lib.1.eleg.10.2.

Nati in usum lætitiæ scyphi. Horat.1.Carm.ode 27.1.

Sacer scyphus. Valer.2.Argon.55. Virg.8.Aen.56.

Scyreticum] metallum. Plin.lib.31.cap.2, In Scyretico metallo arbores quæcunque flumine alluuntur, saxa fiunt cum ramis.

Scyri] Populi sunt in Arabia, Indorum lingua loquẽtes, apud Plinium lib.6.cap.23.

Scyritæ] σκυρῖται, gentes sunt inter Nomadas Indos, quæ natium loco habent foramina tantùm. Plin.lib.7.cap.2.

Scyron] pro gypso positum inueniri notat Cælius Rhodig. lib.14. Lect. antiq. cap.13. unde & Scyra terra, pro alba dicitur quandoque. Est & Scyro insulæ nomen. Idem Cælius lib.17.cap.9.

Scyros] priore prod. (σκῦρος) Insula est contra Magnesiã, in mari Aegæo, una ex Cycladibus, Lycomedis regis patria: in qua est urbs eiusdem nominis. Patet hæc insula, Plinio teste, longitudine XXV.M. passuum, ex qua lapidem integrum fluctuare tradunt, eundem comminutum mergi. Dicta est autem Scyros: quia σκῦρος dicatur salebra & asperitas, ut ait Eustathius.

Scopulosa Scyros. Stat.2.Achill.4.

In hac Achilles sub puellari habitu adoleuit: atq; eius regis filiam Deidamiam uitiauit, quæ ab insula & ipsa Scyrias est appellata. Ouid.1.de Arte.

¶ Scyriades (σκυριάδες) mulieres ex Scyro insula. Stat.2.Achill.30,

Nec minus egressæ thalamis & Scyriades ibant
Ostentare choros.

¶ Scyrius, Possessiuum (σκύριος) Ouid.epist.8.23,

Ignara tetigi Scyria membra manu. Propert.lib.2.eleg.10.4; Scyria nec uiduo Deidamia uiro.

Pubes Scyria, A' Scyro insula. Virg.2.Aen.96.

¶ Scyricus (σκυρικός) Aliud possessiuum. Vnde Scyricum, genus coloris cærulei. Plin.lib.33.cap.7.8.

Scyrpus] σκύρπος, Vide Scirpus. Colum.lib.7.cap.9.6, Nanq; & id fecisse maximè per æstatem profuit, & dulces eruisse radiculas aquatilis syluæ tanquam scyrpi, nuciq;, & degeneris harundinis.

Scytala] scytalæ: uel Scytale, scytales, penult.corr.fœm.gen. (σκυτάλη) Mus araneus Latinè dicitur. Plinius lib.32.cap.5.10, Eadem uis contra uenenatorum omnium morsus, priuatim scytalem & angues.

Scytale, Genus serpentis, Solinus cap.40, Scytale tanta præfulget tergi uarietate, ut notarum gratia uidentes retardet: & quoniam reptando pigrior est, quos assequi nequit miraculo sui capiat stupentes. In hoc tamen squamarum nitore hyemales exuuias prima ponit. Lucan.lib.9.144.

Scytale

Digitized by Google

Scytale Laconica (σκυτάλη λακωνική) Genus erat furtiuarum literarum, quibus utebantur Lacones. Rationem & modum pulchrè describit Gell. lib. 17. cap. 9. Cur autem Scytala dicta sit, uide Scutula.

Scytalides] sunt articuli, qui subsunt digitis pedis. Celius Rhodiginus lib. 4. Lect. antiq. cap. 3.

Scythas] æ (σκύθας) nomen filij Herculis, à quo & Scythæ dicti sunt: licet nõnulli dictos putent ἀπὸ τοῦ σκυθρωπάζειν, quod irasci significat: sunt enim Scythæ iracundiores. Notat Cælius Rhodiginus lib. 18. Lect. antiq. cap. 24.

Scythes] σκύθης, Plinius lib. 7. cap. 56. Iouis fuit filius, qui primus arcus sagittarumq; usum reperisse dicitur.

Scythia] σκυθία, Regio Septentrionalis, à Scytha Herculis filio, ut ait Herodotus, ita dicta. Hæc diuiditur à Tanai fluuio: & pars una remanet in Europa, altera in Asiam protenditur. Scythia Europæ terminatur ad Thraciam: in ea solum est aurum producens (ut Pomponius refert) inhabitabile tamen propter gryphos aurum custodientes. In ea regione sunt Arimaspi homines, quibus singuli oculi esse dicuntur. Ibi Borysthenes, qui gentem sui nominis alluit inter Scythiæ amnes amœnissimus. Scythia uerò Asiatica à Iustino li. 2. describitur, Scythia in Orientem porrecta, includitur ab uno latere Ponto, & ab altero montibus Riphæis, à tergo Asia & Tanai flumine. Multum in longitudinem & latitudinem patet. Hominibus inter se fines nulli: neq; enim agrum exercent, nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armẽta & pecora semper pascentibus, & per incultas solitudines errare solitis. Vxores liberosq; secum in plaustris uehunt, quibus, corijs, imbrium hyemisq; causa tectis, pro domibus utuntur. Iusticia gentis ingenijs culta, nõ legibus. Nullum scelus apud eos furto grauius: quippe sine tecto & munimẽto pecora & armenta habentibus, quid saluum esset, si furari liceret? Aurum & argentum perinde aspernantur, ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle uescuntur. Lanæ ijs usus ac uestium ignotus. Et quanquam continuis frigoribus urantur, pellibus tamen ferinis aut murinis uestiuntur. Scythæ ab alieno imperio aut intacti, aut inuicti manserunt. Darium regẽ Persarum turpi à Scythia submouêre fuga. Cyrum cum omni exercitu trucidarũt. Alexandri Magni ducem Zopyrona cum copijs uniuersis deleuerunt. Romanorum audiuêre, non sensêre arma. Gens & laboribus & bellis aspera. Vires corporum immensæ. Hi hodie Tartari appellantur.

Paludes Scythiæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 11.

Niuosa Scythia. Ouid. epist. 12. 6.

¶Scythæ (σκύθαι) populi Scythiam incolentes: qui bipartiti sunt. Alteri Europei, Asiatici.

Superbi Scythæ. Horatius in Carm. seculari, 11.

Campestres Scythæ. Horat. 3. Carm. ode 24. 2.

Vagi Scythæ. Seneca Troade, 1. 3.

¶Scythicus, pen. corr. Possessiuum (σκυθικὸς) Apuleius, Plerique eorum Scythicis moribus uiuebant. Et apud Ciceronem 5. Tusc. 130, Scythicum tegmen.

Aura Scythica. Ouid. 5. Trist. eleg. 7. 4.

Montes Scythici. Ouid. 15. Metam. 57.

Orbis Scythicus. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 11.

Pontus Scythicus. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 10.

¶Scythes, Scythæ (σκύθης) Qui ex Scythia est. ut Anacharsis Scythes, apud Ciceronem, 5. Tusc. 129.

Gelidus Scythes. Horat. 4. Carm. ode 5. 5.

Profugus. Horat. 4. Carm. ode 14. 9. id est, Aut sub Aquilone interius cõstitutus, qui nunquã in eodẽ loco maneat. Acron.

¶Scythis, Patronymicum f. (σκυθὶς) Ouid. 15. Metam. 73.

Exercere artes Scythides memorantur easdem.

¶Scythissare apud Scythas, prouerbij figura, erat intemperatim bibere. Alexand. Alexand. Genial. dier. lib. 5. cap. 22.

Scythicæ] σκυθικαί, Calceamẽti genus apud Aicæum & Stephanum authore Celio Rhodigmo lib. 18. cap. 24.

Scythice] es: herba, quæ cum ex Scytharum solertia cognita sit, ab illis proprium nomen accepit. Plin. lib. 25. cap. 8, Scythia primum eam, quæ Scythice uocatur, circa Bœotiam nascens, prædulcis. Idem lib. 26. cap. 5, Peucedani succus pectoris doloribus, & acorũ subuenit, & ideo antidotis miscetur, itẽ daucum: itẽ Scythica herba. Vide cap. 1. lib. 27. eiusdẽ.

Scython] onis (σκύθων) Nomen proprium uiri, nescio cuius, quem poetæ fabulantur pro suo arbitrio modò in fœminam sese cõmutasse, modò rursus in uirilem formam rediisse. Ouid. lib. 4. Metam.

Quid loquar, ut quondam naturæ iure nouato
Ambiguus fuerit modò uir, modò fœmina Scython?

Scythopolis] Vrbs est in Decapolitana Syriæ regione, nomen habens à Scythis in eam deductis: quum antea à Liberi patris nutrice ibi sepulta, Nysa diceretur. Plin. lib. 5. cap. 18. σκυθόπολις: Scytopolis, non aspiratũ uerbũ, Lõge oppidũ est, ut ex Polyhistoris sentẽtiã tradit Stephanus: σκυτόπολις.

Scythotauri] σκυθόταυροι, Populi Scythiæ Tauricæ regionis iuga incolentes, qui ut Solinus refert, pro hostijs aduenas cædere cõsueuerunt. Meminit horũ et Plinius lib. 4. cap. 12.

Scyrinum] uinum, cuius (cum ex herba fieret) obliterata ratio est. Plinius lib. 14. cap. 16.

S   E

Se] ἑ, Pronomen accusatiui casus, à sui. Vide Sui.

Se, Præpositio, semper composita inuenitur: fit, ut quibusdam placet, à semis, quòd separationem facit: siue à secus. Modò uim separatiuam habet, ut Separo, seduco: modò abnegatiuam, ut Securus.

Se, particula, interdum ualet dimidium: ut in Selibra, Semodio, Semuncia.

Sebaste] σεβαστή, Vrbs Iudææ, antè Samaria dicta, quam Herodes in honorem Augusti, Sebastam appellauit. Author Strab. lib. 16. Meminit huius Plin. lib. 5. cap. 13.

¶Sebasteni, Sebastenorum: sunt Samaritani, à Sebasta, id est, Augusta ciuitate Iudææ extremæ. Eorum Meminit iurisconsultus Scæuola in tit. de annuis legatis, in P.

Sebastia] σεβαστία, oppidum in Colopena Cappadociæ regione: de qua Plinius lib. 6. cap. 3.

Sebastopolis] pen. corr. (σεβαστόπολις) Ponti Cappadociæ urbs, Ptolemæo lib. 5. cap. 6. Vulgò S. Gregorius.

Sebennitus] σεβέννυτος, Stephano urbs in Aegypto, ubi et palus & amnis sunt cognomines. Vnde præfectura quoq; Sebennytica σεβεννύτης νόμος, & Sebennyticũ Nili ostium, σεβεννυτικὸν στόμα, uocari cõstat: quod in duo alia diuiditur, scilicet in Saiticum & Mendesium. Herodotus lib. 2.

Sebethos] pen. prod. (σέβηθος) Fons apud Neapolim, cum in aqua uicatim decurrens, omnes ferè usus Neapolitanis præstat. Stat. 1. Syl. 2. 53.

— & pulchra tumeat Sebethos alumna. Huius & Virgilius & Columella meminerunt: quod quidem nomen sine r litera proculdubio scribendum est (etsi sciam esse qui Sebethrus per r legant) testis est, ut alia omittam, tabella marmorea uetustissima Neapoli in murorũ fundamẽtis reperta, quæ habet, P. Meuius Eutychus Aediculã Restituit Sebetho.

¶Sebethis pen. prod. Sebethidis, pen. cor. f. g. (σεβηθὶς) Virg. 7. Aeneid. 147.

Nec tu carminibus nostris indictus abibis
Oebale, quẽ generasse Telon Sebethide Nympha Fertur.

Sebinus] pen. prod. (σέβινος) Lacus quẽ facit fluuius Lolius apud Sarnicum, uallis Calepinæ oppidũ. Hodie uulgus ipsum lacum, Isei appellat. Plin. lib. 3. cap. 19.

Sebrita]

Digitized by Google

Sebritæ] arum (σεβρῖται) populi Aegypti, Nili insulam incolentes, non procul à Meroe. Sebritæ dicti, quasi aduenæ: eo quòd Psammethicum regem fugientes, in Aethiopiam cõmigrârint. Strabo lib.17.

Sebum] sebi (στέαρ) Vide Seuum. Vnde sebo, sebas, sebare. Colum.lib.2.cap.22.2, Perijs autem ritus maiorum etiam illa permittit, far pinsere, faces incidere, candelas sebare. Vbi legitur & seuare.

Secale] pen.prod.neut.gen. Frugis genus, quod, inquit Ruellius, Galli detrita una litera seclam uocant. Plin.lib.18.cap.16.1, Id autem quod secale atq; farrago appellatur, occari tantùm desiderat: Secale Taurini sub Alpibus Asiam uocant, deterrimum, & tantùm ad arcendam famem utile: fœcunda, sed gracili stipula, nigritia triste, sed pondere præcipuum. Admiscetur huic far, ut mitiget amaritudinem eius: & tamen sic quoque ingratissimum uentri est. Nascitur qualicunque solo, cum centesimo grano, ipsumq; pro lætamine est.

Secamentum, Secarius] Vide Seco, secas.

Secedo] secedis, pen.prod. secessi, secessum (ἀναχωρέω, ἀποχωρέω, παραχωρέω, γίνομαι) secedere, Seorsum ire, uel Seorsum uenire, Retrocedere.

Trabes pondere commoto secessere. Stat.12.Thebaid.88.

A lusu secedere. Propert.lib.1.eleg.10.2.

A corpore sensus secedent. Catull. Argon.59.38.

Secedere de uia. Plaut.Curcul.7.2.

Secede huc. Plaut.Capt.6.25.

Secedere, & secernere se à bonis. Cic.1.in Catil.23.

Secedere in. Liu.7.belli Pun.99, Relicto Asdrubale, secedenti in imminentes castris eius tumulos, &c.

In hortos uacuos secedere. Ouid.4 Trist.eleg.7.6.

Ad stylum secedere. Quintil.lib.1.cap.12.9.

Secedere, uerbum iudiciale aut senatorium. Senec. epist.116, Antequam incipio secedere, & in aliam partem considere. Translatũ à discessionibus, quæ fiebant in Senatusconsultis.

¶ Secessio, Verbale (παραχώρησις, μεταχώρησις) Cic.pro Murena,46, Etenim te inquirere uidebant tristem ipsum: mœstos amicos, obseruationes, testificationes, seductiones testiũ, secessionem subscriptorum animaduertebant. Budæus Secessionem ... crimine ... esse dicit. Id enim est in bello secessio, quod defectionem uocamus. Cicero pro Ligario, Secessionem tu illam existimauisti Cæsar initiò, non bellum. Tacit.lib.16, Secessionem iam id, & partes, etsi idem multi audeant, bellum esse dictabat. Liu.4.bel.Pun.

¶ Secessus, huius secessus (ἀναχώρησις, ἀφεδρών) Significat modò discessum, modò sinum secretiorum. Virg.2.Aen.33,

Est in secessu longo locus.

Secessus auium. Plin.lib.10.cap.29.1.

Secessus, Locus à turba & tumultu separatus. Plin.epist.13.lib.2, ille meus in urbe, ille in secessu contubernalis, id est, in uilla. Et epist.15.lib.3, Petis ut libellos tuos in secessu legam.

Secerno] secernis, secreui, secretũ, pen.prod. (κρίνω, ἐκκρίνω) secernere, Diuidere, separare. Cic.de Amic.78, Secerni autem blandus amicus à uero, & internosci tam potest adhibita diligentia, quàm omnia fucata & simulata à sinceris atq; ueris. Sic, 4.de Finib.116, Itaq; illa nõ dico me expetere, sed legere: nec optare, sed sumere: contraria autem non fugere, sed quasi secernere. Varro 2. de Re rust.cap.2.10, Arietes quibus sis usurus ad fœturam, bimestri tempore antè secernendum, & largius pabulo explendum.

Populo secernere aliquem. Horat.1.Carm.ode 1.7.

E grege secernere. Liu.5.bell.Maced.43.

Dicendi facultatem à maiore, ac magis expetenda uitæ laude secernunt. Quint.lib.2.cap.15.2.

Iniquum secernere iusto. Horat.1.Serm.Satyr.3.23.

Nucleos secernere. Cato cap.10.4, Pilum seminarium unũ, qui nucleos secernat. hoc est, Quo nucleos à putaminibus separet. de fabis enim loquitur.

Publica priuatis secernere. Horat.de Arte,80.

Res apertas à dubijs secernere. Lucret.lib.4.95.

Voluptatem à bono secernere. Cic.2.de Finib.44.

Est ratio secernundi, seorsumq; uiuendi. Lucret.lib.2.96.

Secernere, pro Seligere. Horat.Epod.16.13,

Iuppiter illa piæ secreuit littora genti.

¶ Secretus, pen.prod. (ἐκκεκριμένος, κρυφιος) Particip. siue Nomen ex participio, Separatus. Cic.2.de Natur.deor.79, Habent igitur suam sphæram stellæ errantes ab ætherea coniunctione secretam & liberam.

Secretus à uoluptate. Cic.2.de Finib.175.

Seiunctum & secretum ab inani. Lucret.lib.1.88.

Secretum, & extra uulgarem usum positum. Quintil.lib.9.cap.3.

Nec singulatim possunt secreta uideri. Lucret.lib.4.18.

Consultant secretæ. Id est, Seorsum. Plaut.Bacchid.23.32.

Domi secretus animum aduersus suprema firmabat. Tacitus.

Stridere secreta diuisos aure susurros. Horat.2.Serm.Satyr.8.86.

Colloquium secretum. Plin.de Viris illust.28.

Cubilia secreta. Ouid.1.Fast.86.

Domus secreta. Virg.2.Aeneid.66.

Iter secretum. Horat.1.epist.22.

Locus secretus & Celebris, contraria. Cic.2.de Legibus, Loco publico priuatóne, celebri an secreto, alienæ ciuitate an tua, in castris an foro dicat, interest plurimum.

Loca secreta petere. Horat.de Arte,60.

Secretissimæ pabulationes, lõgissimè remotæ. Colum.lib.9.cap.4.1.

Studia secreta. Quint.lib.2.cap.18.3.

Quæstum secreti. Tacit.lib.3.

Secretum, pen.prod. pro Secessu. Plin.epist.1.lib.3, Quàm pulchrum illud, quàm dulce secretum, quantum ibi antiquitatis.

Venire in secreta. Ouid.13.Metam.113.

Facere secretum. Quint.lib.10.cap.3.

Stylus secreto gaudet. Quint.lib.10.cap.7.

Secretum (ἀπόρρητον) pro Re secreta, & separata, quam nulli cõmunicauimus, eamq; apud nos tacitã seruamus. Quintil.lib.11.cap.1, Profert enim mores plerunq; oratio, & animi secreta detegit. Ouid.2.Metam.112,

Et legem dederat sua ne secreta uiderent.

Mentis secreta ore confuso exerit. Senec.Herc.Oetæo,4.5.

Est mihi libertas tecum secreta loquendi. Ouid.9.Metam.119.

Occulere secretum. Senec.Hippol.7.6.

¶ Secretio, Verbale (ἀπόκρισις) Cic.1.Tusc.112, Est enim interitus quasi discessus & secretio, ac diremptus earum partium, quæ ante interitum iunctione aliqua tenebantur.

¶ Secretò, penult prod. (ἰδίᾳ, κατ' ἰδίαν) Aduerb. Sine arbitris. Cic. Attic. lib.7.128.3. Vna Formias uenimus, & ab hora octaua ad Vesperum secretò collocuti sumus. Idẽ Gallo, lib.7.26.3, Secretò hoc audi, tecum habeto, ne Apellæ quidem liberto tuo dixeris. Item 6. Verr.89, Ex his quæritur secretò in curia quid esset actum.

Loqui cum aliquo secretò. Horat.1.Serm.Satyr.9.14.

Secretò narrare. Cælius ad Ciceronem, lib.8.1.10, Inter paucos quos tu nosti, palàm secretò narrantur.

Secretò rogare. Plin.epist.1.lib.3.

Secretò occidere filium. Quint.lib.9.cap.2.

Secretò ab alijs coquere consilia. Liu.3.ab Vrbe,147.

¶ Secretius, Separatius (ἰδιαίτερον) Colum.lib.11.cap.2.19, His diebus commodè instruuntur horti, de quibus suo loco dicam secretius.

¶ Secretarium, rij, rio. Aula in qua iudices conueniunt, & ius redditur,

Digitized by Google

redditur, ferè eo sensu quo auditorium, id est, audiendarum litium locus, in l. lectis. si certum petat. in P. lib. 12. tit. 1. Secretarij sæpe habetur mentio in C. Theod. Hinc deduci putem uerbum Secretarius, quo in summis consessibus pro Scriba in Gallijs, non illepidè abutimur: quia in Secretario decreta excipiat, uulgò non communicanda.

Secespita] secespitæ, pen. corr. Culter ferreus oblongus, manubrio eburneo, rotundo, solido, iuncto ad capulum argento auroq; fixo clauis æneis, ære Cyprio, quo Flamines & Flamminicæ uirgines Pontificesq; ad Sacrificia utebantur: à secando dicta. Sueton. in Tib. Nam & inter Pontifices sacrificanti simul pro secespita plumbeum cultrum subijciendum curauit. Festus. Secespitā alij securim, alij dolabram æneam, alij cultellum putant.

Secessio, Secessus] Vide Secedo.

Secium] Libum est, quod secespita secabatur. Festus.

Secius] Aduerb. (ἧττον) Perottus putat è Secus comparatiuū esse, & aliquādo pro secus, id est, Propè poni. Festus à Serò.

Nihilo secius. Vide Nihilum.

Secius, Minus. Apuleius, Nec eo secius approbabitur tibi nunc etiam firmitas animi mei. Virg. 2. Georg. 56.

Interea toto non secius aere ningit. Virg. 3. Georg. 74.

Secius, Tardius. Accius, Si fortè paulo, quàm ueniam secius. Festus citans ista Accij uerba, à Serò dicit deriuari, indicans simul geminam esse lectionem hoc loco, Serius.

Secludo] secludis, seclusi, seclusum, pen. prod. (ἐκκλείω) secludere, Seorsum claudere. Cic. 1. Tusc. 114, Nam qui se humanis uitijs cōtaminassent, & se totos libidinibus dedissent, &c. id est, clausum. Propert. lib. 1. eleg. 19. 6,

Ille sub extrema pendens secluditur ala.

Aliquam inter similes puellas secludere. Stat. 1. Achil. 72.

Nemus seclusum in ualle reducta. Virg. 6. Aen. 141.

A communi luce seclusum. Cic. 6. Verr. 19.

Secludere, Excludere. Virg. 1. Aen. 114,

Soluite corde metum Teucri, secludite curas.

Vitam corpore secludere. Plaut.

Quid magis in rem est meam, quàm corpore uitam secludam? id est, Quàm ut me occidam?

¶ Seclusus, a, um, Seclusa sacra à priscis dicebantur, quæ Græci μυστήρια appellant, ab eo quòd separata ac rursum clausa à nobis propter sanctitatem aliquam esse debeant. Id genus sacra Plinius appellat opertanea, quod in operto occulta sint, ne oculis profanorum obuia polluantur.

¶ Seclusorium, seclusorij (ἐκκλειστήριον) In quo aliquid secluditur. Varro 3. de Re rust. cap. 5. 4, Quum opus sunt ex hoc auiario ut sumātur idoneæ, excludūtur in minusculum auiarium, quod est coniunctum cum maiore ostio & lumine illustriore, quod seclusorium appellant.

Seco] secas, secui, sectum (τέμνω, σχίζω, κείρω, διακόπτω, διατέμνω) secare, Excidere. Colum. lib. 2. Quum seueris autē herbam medicam, sæpius eam rigato. Cicero, Id totum secuit in duas partes.

In frusta secare. Virg. 1. Aen. 43.

Infinitè secare. Virg. 1. Aen. 43.

Infinitè secare atq; diuidere. Vide Infinitus.

Capillos secare. Martial. lib. 5. 49. Cic. 2. Tusc. 61, Secare uarices alicui.

Dispositam congeriem Deus secuit. Ouid. 1. Metam. 7.

Hirsuti uepres secant corpora. Virg. 3. Georg. 99.

Crinem secare. Virg. 4. Aen. 141.

Culta pinguia secare. Virg. 8. Aen. 13.

Herbas secare. Virg. 3. Georg. 26.

Marmora secanda. Horat. 2. Carm. ode 19. 4.

Membra alicuius secare, Execrare aliquem. Ouid. in Ibin, 55.

Pabulum secare. Cæsar 7. bell. Gall. 49.

Glacies secat teneras plantas. Virg. 10. eclog. 10.

Terga secare uerbere intorto. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 5.

Viam secare. Virg. 6. Aeneid. 180, Illo uiam secat ad naues. id est, tenet, ut ait Seruius.

Aequora ultima secare fuga. Virg. 5. Aen. 44.

Aethera pennis secare. Virg. 1. Georg. 82.

Campos salis ære secare, Secare mare nauibus æratis. Virg. 10. Aeneid. 43.

Ventos secare. Virg. 4. Aeneid 52.

Spem secare. Virg. 10. Aeneid. 22,

Quæcunq; est fortuna hodie, quam quisque secat spem.

Vbi Seruius, Secat, sequitur, tenet, habet: ut, ille uiam secat ad naues. Vnde & Sectas dicimus, habitus animorum, & instituta philosophica circa disciplinam.

Magnæ lites secantur bono uiro iudice. Horat. 1. epist. 17. 9.

Exors secandi cos. Horat. de Arte, 62.

¶ Sectus, Particip. (πεπρισμένος) Cicer. 2. Tusc. 91, At uerò C. Marius rusticanus uir, sed planè uir, quum secaretur, ut suprà dixi, principiò uetuit se alligari, nec quisquam ante Marium solutus dicitur esse sectus.

Annus sectus. Stat. 8. Thebaid. 13.

Capilli secti. Ouid. 3. Metam. 102.

Compita secta in multas uias. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 4.

Corpus sectum. Horat. 4. Carm. ode 5. 13.

Scrupulosè in partes secta diuisio. Quint. lib. 4. cap. 5. 5.

Herbæ sectæ. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 14.

Arboribus positis secto uia limite quadret. Virg. 2. Georg. 56.

Pellis secta. Ouid. 2. Fast. 7.

Vnguis sectus. Horat. 1. epist. 1. 21.

¶ Secaturus, pen. prod. (τμήξων) pro Secturus. Colum. lib. 5. cap. 9, Supra quam ramum secaturus es.

¶ Secamentum, secamenti (πρίσμα) Quod secando diuiditur. Plin. lib. 16. cap. 10. 5, Piceæ ad fissiles scandulas cupasq; & pauca alia secamenta.

¶ Secarius, Adiect. (πρισματικός) In quo secamenta uel segmenta ponuntur. Cato cap. 11. 3, Villicum habere oportet, sportas secarias tres, molas asinarias tres, trusatiles unas. Vetus exemplar habet, secarias.

¶ Sectio, sectionis (τόμος, τομή) Verbale, Concisio dicitur. Plinius libro 25. capite 7, Bibitur & contra serpentes, & ante sectiones, punctionesq;, ne sentiantur.

In infinitum sectio. Quint. lib. 1. cap. 10. 36.

Sectio, Media uel aliqua pars bonorum, siue omnia quibus quis multatur. Cic. 2. Philip. 75, Expectātibus omnibus quisnam esset tam impius, tam demens, tam dijs hominibusq; hostis, qui ad illud scelus sectionis auderet accedere, inuentus est nemo præter Antonium, præsertim quum tot essent circa hastam illam qui alia omnia auderent. Cic. 1. de Inuent. 95, Hoc commodè reprehenditur, si dici possit ex hostibus equus esse captus, cuius prædæ sectione uenierit.

Sectio, bona ipsa confiscata quæ uocant. Tacitus, Reliquias sectionum Neronianarum nondum in fiscum conuersas reuocatis ab exilio concessit. Cæsar 2. bell. Gall. 348, Postridie eius diei refractis portis quum iam defenderet nemo, atq; intromissis militibus nostris, sectionem eius oppidi uniuersam Cæsar uendidit. id est, Bona oppidi uendidit sub hasta.

¶ Sector, sectoris, m. gen. (τομεύς, πρίστης) Asconius, Sectores dicti sunt, qui spem lucri sui secuti bona condemnatorum semel auctionabantur, proq; his pecunias pensitabant singulis, ac in posterum pro compendio suo singula quæque pecunia populo uēdituri. Vnde à Cicerone 2. Philipp. 75, Antonius sector Pompeij appellatur, quoniam in subhastatione bona Cn. Pompeij redemerat. Idem pro Rosc. Amer. 49,

Nescimus

Digitized by Google

Nescimus per ista tempora eosdem ferè sectores fuisse collorum & bonorum? Valla lib. 1. cap. 2, Sector significat eum accusatorem qui ex damnatione accusati dimidium bonorum expectat illius, aut certè aliquam partem. Plautus Trinum. 13. 18, —mira sunt,

Ni illic homo est, aut dormitator, aut sector zonatus. Budæus dicit propriè eos appellari posse sectores, qui delationibus faciendis confiscationes à principibus impetrant, ut homines interdum insontes fortunis omnibus euertant. Cic. pro Rosc. Amer. 49, Nónne cogitas te à sectoribus huc adductum esse? Et 2. Philipp. 58, Et eius uiri nomine me insectari audies, cuius me amicum, te sectorem esse fateare? Sic 3. Verr. 41.

Populus sui fauoris sector. Lucan. lib. 1. 36.

¶Sectrix, Verbale. Plin. lib. 36. cap. 15. 16, Vnde enim illi uitricus Sylla, & Metella mater, proscriptionum sectrix?

¶Sectura, secturæ, penult. prod. (τμῆσις) Plinius libro 17. cap. 17. 3, Vt sectura inferior ponatur semper. Idem libro 37. capite 8. 5.

Secturæ ærariæ. Cæsar 3. bell. Gall. Illi aliàs eruptione tentata, aliàs cuniculis ad aggerem uineasq; actis, cuius rei longè peritissimi sunt Aquitani, propterea quòd multis locis apud eos ærariæ secturæ sunt. Videtur pro fodinis accipere.

¶Sectilis, & hoc sectile, pen. corr. (τμητὸς) Quod sectum est, aut excidi potest: uel potius quod in nostros usus secari solet: ut Sectile porrum, id est, sectum, & sua sponte concisum, ut ait Valla lib. 1. Iuuen. Satyr. 3. 29. Plinius libro 16. cap. 39. 7, Medulla sectilis.

Ebur sectile. Ouid. de medicamine faciei, 2.

Sectiles laminæ, Sectæ. Plin. lib. 16. cap. 43. 1. Suet. in Cæsare, sectilia uocat pauimenta, quæ modicis sectionum interuallis distincta sunt.

Sectilis, pro Sectibilis, quod facilè secari potest. Plin. libro 16. cap. 43. 2, Durabilia ac sectilia, quæ modicè humida. Ibid. 5, Dat & alnus tuber sectile, sicut cedrus acerq;.

¶Sectiuus, pen. prod. Adiect. Idem: ut, Sectiuum porrum, quòd folia eius sæpius secantur, ut profundius crescat. Colum. lib. 11. cap. 3. 24. Apud Martialem titulus est porri sectiui, libro 13. 18. Plin. lib. 19. cap. 10, Sectiui duo genera.

¶Segmen, segminis, pen. corr. n. g. à secando, quasi secamen dictū, c in g mutato. Plin. lib. 13. cap. 12. 3, Seminibus utrinq; amputatis. Gell. lib. 10. cap. 15, Vnguium Dialis & capilli segmina subter arborem fœlicem terra operiuntur.

¶Segmentum, segmenti, Idem (τμῆμα, ἀποτομὴ) Plin. lib. 36. cap. 6. 9, Crassior arena laxioribus segmentis terit, & plus erodit marmoris.

Segmēta, etiā incisuræ & uirgulæ sectæ ex gēmis & unionibus.

Segmenta (κλίματα) dicuntur partes, &, ut ita dicam, membra mundi, in quæ uniuersa terra digeritur. Plin. lib. 6. cap. 33. 7, Plura sunt autem hæc segmenta mundi, quæ nostri circulos appellauère, Græci parallelos. Idem, Quod superest terrarum, tribus aßignatur segmentis.

Segmētum, Ornamentum colli, quod monile uocatur: sic dictū, quòd ex segmentis fieri consueuit, id est, ex bracteolis argenteis, aureis'ue. Valer. Max. lib. 5. ca. 2, In Curiolani mētione, Senatus matronarum ordinem benignißimis decretis adornauit. Sanxit nanq;, &c. Permisit quoq; his purpurea ueste, & aureis uti segmentis. Iuuen. Satyr. 2. 13,

Segmenta & longos habitus, et flammea sumit. Sunt tamē qui ibi segmenta interpretentur fasciolas, quæ in ordine uestis extrema parte assutæ, iunctæq; ornamento sint indumentis muliebribus, uel quibus noua nupta amicitur, ut ait Probus. Alij accipiunt pro margaritis & murenulis, hoc est torquibus. Ouid. 3. de Arte, 34. Quid de ueste loquar? non iam segmenta requiro.

¶Segmentatus, pen. prod. Adiect. Segmentatæ uestes, dicuntur purpureæ, bracteolis argenteis, aureisq; depictæ. Plautus,

Quàm pulchrè segmentatam uestem. Mart. lib. 6. 74.

Segmentatum, Quicquid ex tenuißimis segmentis uermiculatim compositum est, etiam si segmenta lignea sunt. Iuuen. Satyr. 6. 9, Et segmentatis dormisset paruula cunis. id est, uermiculato emblemate pictis, uel præsegminibus, id est tenuißimis ligneis ramentis, ac uersicoloribus depictis.

Secors] secordis. Vide Socors.

¶Secordia, secordiæ (ἀργωνεία) Componitur ex Si, quod est sine, & Corde, ut ait Festus. Secordiam (inquit idem) quidam pro Ignauia posuerunt. Cato pro stultitia posuit. Plaut. Pœn. 4. 95, Nimia nos Secordia hodie tenuit. Vide Socordia, in Socors.

Cæca ac sopita secordia. Quint. lib. 1. cap. 2. 5.

Secretarium, Secreto, Secretus] Vide Secerno.

Sectarius, Secta, Sectator] Vide Sequor.

Sectilis] Vide Seco, secas.

Sectio, Sector, Sectoris, Sectus] Vide Seco, secas.

Sector, sectaris] Vide Sequor.

Secubo] secubas, pen. cor. secubui, secubitū, pen. corr. (ἀπαυλιοῦν) seculare, Separatim siue seorsum cubare. Propert. lib. 2. eleg. 26. 1, Miles depositis annosus secubat armis. Liu. 9. bell. Maced. 35, Per iocum adolescens uetat eam mirari, si per aliquot noctes secubuisset. Suet. in Tib. Cæsare, cap. 7, Cum Iulia primò concorditer & amore mutuo uixit: mox dissedit, & aliquanto grauius, ut etiam perpetuò secubaret.

In uacuo toro secubare. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 7.

A papillis alicuius secubare. Catul. in Epith. Iuliæ, 21.

¶Secubitus, huius secubitus, pen. corr. (ἀποκοίτησις) ut, Puellæ secubitus. Catul. Argon. 59. 76.

Tristes secubitus ferre. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 9.

Secula] seculæ, pen. corr. (δρεπάνιον) Falx à Secando dicta, ut ait Varro de Lingua Latina, lib. 4. Hac utūtur qui in pratis herbas secant.

Seculum] seculi, pen. corr. siue Seclum (αἰὼν) Spaciū centum annorum, inquit Festus. Vnde Carmen seculare Horatij, in quo scribuntur sacrificia, quæ centesimo quoq; anno fiebant. Liu. lib. 1. ab Vrbe condita, scribit Pompilium ante Pythagorā ducentis fermè annis fuisse. Vnde Cic. 2. de Orat. 84, Ex quo etiam quidam Numā Pompilium regem nostrū fuisse Pythagoræū ferūt, qui annis permultis antè fuit quàm ipse Pythagoras: quo etiam maior uir habendus est, quum illam sapientiam constituendæ ciuitatis, duobus propè seculis antè cognouit, quàm eam Græci natam esse senserunt.

Seculum. Spacium XXX. annorum nonnulli dici putant. Seruius in illud Virgilij 8. Aeneid.

Sed mihi fera gelu, sedisq; effœta senectus.

Seculum, à Sequēdo: eo quòd sequatur se, atq; in se reuoluatur. Varro à sene deriuat, quòd longißimum spacium senescendorum hominum, id putauerunt.

Seculum, mille annos habere putant alij. Plaut. Milite, 14. 86,

Quin mille annorum perpetuò uiuūt ab seculo ad seculum.

Tot annis & seculis. Cic. 5. Verr. 16, Verres tot annis atq; adeò seculis inuentus est, qui hæc non commutârit, sed euerterit.

Tot seculis, uel secula. Cic. 6. Verr. 109. Idem 4. Acad. 30.

Multis seclis, siue seculis. Cic. de claris Orat. 37.

In multa secula: id est, diu & in multos annos. Cicero Bruto, libro 11. 14. 5.

Seculis multis antè gymnasia inuenta sunt, quàm in his philosophi garrire cœperunt. Cic. 2. de Orat. 12.

Aliquos secula, uel seculis. Cic. 6. Verr. 64. Idem de Vniuers. 23

Quum aliquot secula in Italia uiguisset.

Digitized by Google

Magnus ab integro seclorum nascitur ordo. Virg. 4. eclog. 2.
Postera secla. Lucret. lib. 3. 197.
Priora secla scriptorum. Lucret. lib. 3. 126.
Serere arbores quae alteri seculo prosint. Cic. de Senect. 22.
Sempiternis seculorum aetatibus non immutari. Cic. 2. de Natura deorum, 75.
Vitae uestrae tot secula aguntur. Ouid. 3. Metam. 44.
Proinde licet quotuis uiuēdo condere secla. Lucret. lib. 3. 221.
Senectus effoeta seclis. Virg. 8. Aeneid. 102.
Animantum secla breui spacio mutantur. Lucret. lib. 2. 16.
Propagare multa secla Reip. Cic. 2. in Catil. 32.
Secla, & posteri. Martial lib. 10. 19.
Seculum, pro Tempore saepe usurpatur: ut seculum sterile effoetum. Plin. epist. 112. b. Cic. in Parad. 64, Etiam ipse fortasse in huius seculi errore uersor. Idem 9. Philip. 265, Huius seculi insolentia.
Aereum seculum. Vide Æs aeris.
Aspera tum positis mitescent secula bellis. Virg. 1. Aeneid. 59.
Aurea secula. Vide Aurum.
Foecunda culpae secula. Horat. 3. Carm. ode. 6. 4.
Impia secula. Virg. 1. Georg. 94.
Rude seculum. Quintil. lib. 2. cap. 5. 15.
Seculum, siue potius seclum, saepius Lucret. usurpat pro genere. ut, Serpentia secla, lib. 6. 154.
Bucera secla. Lucret. lib. 5. 173. Vide Bucerus, in dictione Bos.
Desperēt homines, saperent fera secla ferarū. Lucret. li. 3. 151.
Insipiens seclum & infacetum. Catul. in amicam. Form. 40. 2.
Et muliebre oritur patrio de semine seclū. Lucret. li. 4. 247.
Et genus humanū parit omnia secla ferarū. Lucret. lib. 2. 198.
Vt propagando possit procudere secla. Lucret. lib. 5. 170.
Efficis ut cupidè generatim secla propagent. Lucret. lib. 1. 5.
Multaq; uiuendo uitalia uincere secla. Lucret. lib. 1. 41.
¶ Secularis & hoc seculare, penult. prod. Quod centesimo quoq; anno instauratur: ut, Ludi seculares apud Romanos. Plin. lib. 7. cap. 48. 7.

Secum] μεθ' ἑαυτοῦ, Dictio composita ex ablatiuo Se, pronominis Sui: & praepositione Cum. quasi dicas, Cum se. Cic. Attic. lib. 8. 166. 5.
Carinis aliquid secum aduehere. Virg. 2. Aeneid. 36.
Habeat secum. Virg. 4. Aeneid. 6.

Secundus] Adiect. (Δεύτερος, Δεύτατος) Quod sequitur primum: & tam numerum, quàm ordinem denotat. Plaut. Poenul. 4. 108, —primùm salua sis

Prima, & secunda in secundo.

Secundus de tribus. Cic. in Orat. 28.
Secundus alicui re quapiam. Virg. 11. Aeneid.
Nulli uirtute secundus. Silius lib. 7. 11.
Forma nulli secunda. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 5.
Secundus à rege. Hirtius 4. bell. Alexand. 274.
Secundus ad. Cic. 3. de Finib. 80, Nemo dicit in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, sed eos qui in aliquo honore sunt: quorum ordo proximè accedit, ut secundus sit ad regium principatum.
Secundus, pro Pari. Horat. 1. Carm. ode. 12. 4,

Vnde nil maius generatur ipso,
Nec uiget quicquam simile, aut secundum.
Proximos illi tamen occupauit
Pallas honores.

Secundis admurmurationibus Senatus illum accusaui. id est, Senatu submissis uerbis assentiente. Cic. Quint. fratri, libro 2. 5. 5.
Actiones secundae. Quintil. lib. 4. cap. 1. 3.
Amni secundo pars caetera defluit. Virg. 8. Aeneid. 110.
Amni secundo missus defluit aries. Virg. 3. Georg. 90. Defluit, cum aqua scilicet. Seruius.
Amor summè secundus. Lucret. lib. 4. 230.
Secundis auibus, Bona fortuna & foelicitate. Liuius 6. ab Vrbe, 56.
Secunda aura, Grata, aspirans, prospera. Plin. lib. 8. cap. 32.
Secundis auribus aliquid accipere, Beneuolis, clementibus. Liu. Omniáne semper quae magistratus ille dicet, secundis auribus: quae ad nostrûm aliquo dicentur, aduersis accipietis?
Auspicia secunda. Horat. 4. Carm. ode 14. 4.
Secundae autoritatis homo. Plin. lib. 35. cap. 6. 4.
Clamor secundus. Virg. 5. Aeneid. 99.
Flectit equos, curruq; uolans dat lora secundo. Virgil. 1. Aen. 33. id est, inquit Seruius, Obsequenti Troianis. Et tractus est sermo à sequentibus seruis, id est, pedisequis secundis. Vnde & secundā fortunam dicimus: quod secundùm nos est, id est, prope nos.
Cursus secundos dare. Virg. 3. Aeneid. 92.
Di faciles, & in amore secundi. Ouid. epist. 17. 1.
Existimatio secunda, hoc est, fama prospera. Sueton. in Claudio Caesare, cap. 7.
Exitus secundi. Horat. 4. Carm. ode 14. 4.
Fama secunda, Foelix, prospera. Liu. 7. bel. Pun. 59.
Flumen secundum. Tacit. lib. 21.
Flumine secundo remis augetur cursus euntis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 6.
Fortuna secunda. Cic. 3. Verr. 26, Si nullam religionem sors habebit, nullam societatem coniunctio secundae dubiaeq; fortunae nullam autoritatem mores atq; instituta maiorum.
Aduersa fortuna, & Secunda, contraria. Virgil. 9. Aeneid. 57.
Haeres secundus. Vide Haeres.
Laboribus secundis creuit Romana pubes. Horatius 4. Carm. ode 4. 9.
Loco secundo. Cic. pro Caecin. 17, Maximè fuit optandum Caecinnae recuperatores, ut controuersiae nihil haberet: secundo loco, ut ne cū tam improbo homine: tertio, ut cum tam stulto haberet.
Secundus in dicendo locus. Cic. Attico, lib. 2. 8. 4.
Mare secundum. Tacit. lib. 20.
Mensa secunda. Vide Mensa. Cic. Attic. lib. 14. 304. 3, Haec ad te scripsi, apposita secunda mensa. Idem Tironi, lib. 16. 21. 16. Virg. 2. Georg. 21.

Non ego te dijs, & mensis accepta secundis
Transierim Rhodia.

Notae secundae uites, hoc est, Bonitatis praestantiae. Columel. lib. 3. cap. 2. 11.
Numinibus secundis euenire. Tacit. lib. 15, Vt ipse prouidum potius, & secundis numinibus euenire.
Omine secundo ire. Horat. 3. Carm. ode 11. 10.
Oratio secunda, Grata, plausibilis. Sallust. in Iugurth.
Panis secundus, Idem quod Secundarius. Horat. 2. epist. 1. 25,

—uiuit siliquis, & pane secundo.

Partes tractare secundas, Tragoediae scilicet. Horat. 1. epist. 19. 3.
Partium esse secundarum. Cic. 1. Verr. 26. Vide Pars.
Plausuq; uolat, fremituq; secundo. Virg. 5. Aeneid. 68.
Populo secundo aliquid facere, Fauente, non repugnante. Cic. 2. Tuscul. 6.
Praelium secundum. Tacit. lib. 20, Secundum praelium fecit.
Res secundae, Prosperae, ex animo succedentes. Dictae (ut ait Festus) non à numero, sed quia ut uelimus sequantur. Cicero de Amicitia, 22, Nam & secundas res splendidiores facit amicitia, & aduersas partiens, communicansq; leuiores.

Digitized by Google

uiores. Terent. Andr. 5.6.11,

Age, me in tuis secundis rebus respice.

Horat. 1. epist. 10.6,

Quem res plus nimio delectauere secundæ.

Secundæ res de. Terent. Heaut. 2.2.1,

Si mihi secūdæ res de amore meo essent, iamdudū scio
Venissent.

Rumor secundus. Horat. 1. epist. 10.2.

Secundas agere, pro Assentiri alicui. Senec. de Ira, 3, Optimum iudicauit quicquid dixisset sequi, & secundas agere.

Ergo iter inceptum celerant rumore secundo. Virgil. 8. Aeneid. 18.

Tempestas secunda. Tacit. in uita Agricolæ.

Tempora secunda. Horat. 4. Carm. ode 9.8.

Ventus secundus, Prosper, gratus. Plaut. Merc. 22.34,

Hic uentus nunc secundus est, cape modò uorsoriam.

Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 13, Quid si etiam Cæsarem, cuius nunc uenti ualde sunt secundi, reddo meliorem? Hîc per translationem. Idem 3. de Natur. deor. 119, Isq; quum secundissimo uento cursum teneret, ridens, Videtis'ne, inquit, amici quàm bona à dijs immortalibus nauigatio sacrilegis detur?

Vela intendere uentis secundis. Virg. 3. Aeneid. 137.

Secunda iræ uerba, pro Apta & congruentia. Liuius ab Vrbe, lib. 2.15?.

Secunda uoluntate hominum, &c. Dicitur & Secunda in aliquem uoluntas. Cæsar 2. bell. Ciuil. Tanta ac tam secunda in Cæsarem uoluntas prouinciæ reperiebatur.

Vires secundæ. Virg. 2. Aeneid. 124.

Voluntate secunda hominum. Cassius ad Ciceronem, libro 15.19.2.

Secundior, Comparat. Suet. in Iulio, cap. 2, Reliqua militia secundiore fama fuit. id est, fœliciore, & magis prospera seu meliore.

¶ Secundùm (κατὰ, μετὰ, ἐγγὺς) Præpositio accusatiuo casui seruiens, pro iuxta siue prope. nam quod secundo loco positum est, prope est. Seruius Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4.12.5, Duo uulnera accepisse, unū in stomacho, alterum in capite secundum aurem. Plaut. Rud. 4.61,

—quid illuc est Scepario
Hominum secundum littus?

Cic. ad Atticum, lib. 8.163.1, Etsi secundum mare ad me ire cœpisset, confestim in Samnium ad me uenturum.

Secundum, Post. Plaut. Capt. 5.49,

Nam secundum patrem tu es pater proximus.

Cic. 2. Offic. 15, Proximè autem & secundum deos, homines hominibus maximè utiles esse possunt. Liu. 8. bell. Pun. 47. Cic. 3. Verr. 73. Appellat hæredem L. Annium, qui erat institutus secundum filiam.

Secundum hunc diem, Cras. Cic. 1. de Orat. 138, Hoc facilius nobis expones ea, quæ abs te de officijs, præceptisq; oratoris quæsita sunt: sed opinor secundum hunc diem: Satis enim multa à nobis hodie dicta sunt.

Secundum fratrem illis plurimum tribuebat. Cic. 4. Acad. 25.

Secundum ea quæro, seruaris'ne in eo fidem. id est, Postea, uel præter hæc. Cic. in Vatinium, 11.

Secundum & Ante, contraria. Cic. 2. Verr. 21, Tua ratio est, ut secundum binos ludos mihi respondere incipias: mea, ut ante primos ludos comperendinem.

Secundum te nihil est mihi amicius solitudine. Cicero Attico, libro 2.241.5.

Secundum, Pro. ut, Secundum te litem do. id est, Pro te. Secundum me iudica: Pro me. Sueton. in Claud. Cæsare, cap. 15, Absentibus secundum præsentes dabat. Cic. 4. Verr. 28, Vtatur instituto suo, ne cogat ante horam decimam de absente secundum præsentem iudicare. Vlpianus, Et post edictū secundū præsentem iudicabitur ac si præsens esset.

Secundum causam multa disputare. Cic. Attic. lib. 4.71.5.

Secundum se decreuit. Cic. Attic. lib. 4.71.4.

Secundum Buthrotios iudicauit. Cic. Attic. lib. 12.343.3.

Secundum, In. Cic. 1. de Diuin. 87, Quumq; solidam inuenisset, statuissetq; tollere: ei secundum quietem uisam esse Iunonem: prædicere ne id faceret.

Secundum quod possibile est. Paulus in l. 1. ff. de fundo dotal.

Secundum, alio modo. Terent. Eunuch. 5.9 60,

—postquam eis mores ostendi tuos,
& collaudaui secundum facta & uirtutes tuas,
Impetraui.

Liu. 10. bell. Pun. 147, Dij testis sunt: qui & illius belli exitum secundum ius fasq; dederunt.

Secundum arbitrium tuum: pro, Ad arbitrium tuum. Cic. 7. Verr. 129.

Iudicare secundum aliquem. Cic. pro Roscio Comœdo, 2.

Secundum, Super. Sallustius in Iugurth. Secundum ea uti deliberetis.

Secundum Platonem: id est, Iuxta Platonis sententiam.

¶ Secundò, Aduerbium (Δεύτερον) Secundò Consul. &, Secundò eum noueram: id est, bis. Cicero, Semel hominem allocutus fueram: an secundò mihi redeundum esset, ignorabam.

¶ Secundæ, secundarū, tantùm pluraliter (ὑστέρα) Membrana illa qua partus obuolutus utero prodit, quæ & secundina uocatur. Dictæ secundæ, quòd nascentem infantem sequantur. Plin. lib. 20. cap. 9. 10, Brassicæ succus contra ardorem febrium & stomachi uitia, utilissimè imponitur, & ad secundas. Idem lib. 20. cap. 13. 12, Fœminarum etiam purgationes, secundasq;, etiam emortuos partus, ut Hippocrati uidetur, ex uino dulci nigro pota.

¶ Secundarius, Adiectiuum (Δευτέριος) Quasi secundi ordinis. ut, Panis secundarius. Suet. in Augusto, cap. 76. Plin. libro 18. cap. 9. 1, Præterea floris semodium, & cibarij, quod secundarium uocāt, sextarios quatuor, furfuris sextarios quatuor. Sic Secundarium minium, apud eundem lib. 33. cap. 7. 8.

Secundarius, Secundæ classis. Cic. de claris Orat. 131, Quod idem faciebat Q. Arrius, qui fuit M. Crassi quasi secundarius. id est, secūdæ, & à Crasso proximæ classis. Budæus.

Secundarium, pro Proximum, uel Secundum. Cic. 2. de Inuent. 137, In hoc autem loco, caput illud erit accusatori, si demonstrare poterit, alij nemini causam fuisse faciendi: secundarium, si tantam, aut tam idoneam nemini.

¶ Secundarius (Δευτεραγωνιστής) Actor secundarum partium. Cicero metaphoricè usus est in Bruto, Quod idem faciebat, inquit Q. Arrius, qui fuit M. Crassi quasi secundarius. Alij interpretantur, secundæ classis. Sunt qui legant, secundarum: subaudiuntq;, partiū. Alij, secundanus: nec desunt qui secundator legendum putent.

¶ Secundanus, penult. prod. Adiect. (Δευτερανός) Plin. lib. 3. cap. 4. 5, In mediterraneo colonia Arelate sextanorum, Bliteræ septimanorum, Arausio secundanorum. hoc est, secundæ legionis uel cohortis militum. Liuius 4. bell. Maced. 176, Dum repetunt enixè signum, priores secundani se porta eiecere.

Secundani milites. Liu. 4. bell. Maced. 63.

¶ Secundo, secundas (ἐπουριάζω) secundare, pen. prod. Prosperum reddere. Propert. lib. 3. eleg. 21.3,

Iam liquidum nautis aura secundat iter.

Virg. 7. Aeneid. 52, —di nostra incœpta secundent.

Aura

Digitized by Google

Aura blanda secundat aquas. Ouid. epist. 13. 28.
Visus secundare, & omen leuare. Virg. 3. Aeneid. 8.
Deus secundet uotum nostrum. Senec. Herc. fur. 9. 6.
Secundare, in melius conuertere, uel obsequi, ut ait Donatus. Terent. Adelph. 5. 9. 37,

Hæc reprehendere & corrigere me, & secundare in loco.

Quædam exemplaria hoc loco legunt, Obsecundare.
¶ Secundans, Participium (εὐπνριάζων) ut, Vento secundante. Tacit. lib. 2. Ex Philostrato.
Secundus] Philosophus fuit Atheniensis, quem aliqui Epithyrum uocant, quòd Architecti filius fuerit, multæ quidem doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis æmulusq; Herodis Attici: qui illud Hesiodi eleganti mutatione in eum cauillatus est,

Figulus æqualem exagitat, tu Rhetora tecton.

Nihilominus tamen senem postea mortuum & epicedio & lachrymis honorârit. Ex Philostrato. ¶ Secundus alter Tridentinus, uir sanctus, Agilulphi regis Longobardorum tempore, scripsit breuiter Longobardorum historiam. Author Paulus Foroiuliensis. ¶ Fuit etiam hoc illustris Veronensis familiæ cognomen, ex qua fuit Plinius Secundus, Naturalis historiæ scriptor.
Securidaca] Herba est ciceris folijs pusilla, folliculos habens corniculorum modo aduncos, & in his semen rufum, securiculæ ancipitis figura: à quo argumento & nomen inuenit, πελήκινος. Nascitur in hordeo & tritico, quæ & amplexu suo nos rarò enecat. Alio nomine hedysarum dicitur. Apud Gallos uaria sortitur nomina: alijs fabam lupinam, alijs erbum, alijs granum appellantibus.
¶ Securidaca, Nomen est in Latinis scriptoribus non rarum, Turnebus tamen istam nominis formam nō agnoscit, cùm præsertim Græcè πελεκῖνος à securi uocetur, & à securitate nomen oriri non poßit. Ex eo fit, ut contra fidem omnium librorum securiclatam scribi debere contendat, id est, securiculatam, à securicula. Hæc ille.
Securis] huius, securis, pen. prod. fœm. gen. (πέλεκυς, πέλεκυς, λάβρυς) Instrumentum ad secanda ligna, quasi semiquiris, ut ait Seruius. Sabini enim quirim hastam appellabant. Virg. 11. Aeneid. 132,

—eratam quatiens Tarpeia securim.

Cic. 3. Verr. 4, Agunt eum præcipitem pœnæ ciuium Romanorum, quos partim securi percußit, partim in uinculis necauit.
Acies securium. Vide Acies.
Anceps securis. Ouid. 8. Metam. 80.
Curuæ secures. Virg. 7. Aeneid. 37.
Ex adamante facta securis. Ouid. 3. Fast. 161.
Hebetes secures. Iuuen. Satyr. 8. 14.
Impacta securis cædit rotas bigarum. Iuuen. Satyr. 10. 6.
Laurigeræ secures. Claud. 7. Paneg. 3.
Pacificæ secures. Lucan. lib. 7. 13.
Sæua secures. Virg. 6. Aeneid. 164.
Valida securis. Virg. 11. Aeneid. 140.
Cædere securi. Virg. 3. Georg. 73.
Rara securis eò fertur. id est, Eò rarò uenitur cædendorum lignorum gratia. Horat. 1. Serm. Satyr. 7. 6.
Securi ceruices subijcere. Cic. in Pisonem. 66.
Infligere securim, uel inijcere, dicuntur qui uehementer lædunt, ac uulnerant. Cic. pro Muræna, 46, Sed tamen Serui, quam te securim putas iniecisse petitioni tuæ, quum tu populum Rom. in eum metum adduxisti ut pertimesceret; &c. Atq; inibi paulò superius, quod hìc securim dixit, uelut exponens appellat plagam: Atq; ex omnibus illa plaga est iniecta petitioni tuæ, non tacente me maxima. Item pro Plancio, 37, Grauiorem potuerunt Reip. infligere securim. Idem ad Qu. fratrem, lib. 2. 13. 1, Tenediorum igitur libertas, securi Tenedia præcisa est. Et Demosthenes Phocionem appellare solet suorum argumentorum securim. Omnia tela in patriam intenta, dixit Cic. de Prouincijs Consul. 18. Erasmus.
¶ Securicula, securiculæ, pen. corr. (πελέκιον) Diminutiuū. Plin. lib. 18. cap. 19. 3, Securiculam instituam pendere, qua intercidantur radices.
¶ Securicla, securiclæ, ligneum retinaculum, quod etiam suscus, subscusq; dicitur, quo duo ligna tenacißime inter se uinciuntur. Vnde securiclati cardines, apud Vitruuium lib. 10. Nostri, (ut arbitror) hirundinum caudas appellant. Budæus.
¶ Securicula (πελεκῖνος) In fabrica ballistæ apud Vitruuium, ea est, quæ inclusa & insita, operitur theloni pulvino. Turnebus.
¶ Securifer, penult. corr. Adiect. (πελεκυφόρος) Qui fert securim: ut, Pyragmon securifer. Ouid. 12. Metam. 92.
¶ Securiger, pen. corr. (πελεκυφόρος) Aliud adiectiuū. Idem. Cateruæ securigeræ. Valer. 5. Argon. 28.
Dextra securigera. Silius lib. 16. 10.
Puellæ securigeræ. Ouid. epist. 4. 24.
Securus] pen. prod. Adiect. (ἀσφαλὴς, ἀδεὴς, ἀκίνδυνος, ἀμέριμνος, ἀμέριμνος, ἄφροντις) Qui sine cura est, quasi seorsum à cura. Plin. epist. 14. libro 3, Vides quot periculis, quot contumelijs, quot ludibrijs simus obnoxij: nec est quod quisquā poßit esse securus, quia sit remissus ac mitis.
Securus à metu somnus. Plin. lib. 28. cap. 9. 25.
Securus ab afflatu. Plin. lib. 12. cap. 1. 7. id est, Nullum afflatum timens sibi.
Securus de bello. Liu. 6. bell. Maced. 156.
Reddere securum. Plancus Ciceroni, lib. 10. 24. 18.
Aether terris securior. Ouid. 1. Metam. 31.
Aeuum securum agere. Lucret. lib. 5. 17.
Animi securi homo. Cic. Attico, lib. 12. 260. 6.
Damnum securum. Mart. lib. 1. 78.
Puella non sinit tibi ire securos dies. Tibullus lib. 1. eleg. 4. 6.
Domus securæ ac patentes. Plin. in Paneg. 106.
Mollia securæ peragebant ocia gentes. Ouid. 1. Metam. 21.
Ocia secura agere. Virg. 3. Georg. 76.
Somnos securos rumpere. Lucan. lib. 3. 5.
Testamentum securum, Firmum, & de quo nihil est dubitandum. Plin. in Paneg. 68.
Virtus secura. Lucan. lib. 2. 58.
Securus, Dissolutus, sine ulla cura: quem supinum Iurisconsulti uocare solent, id est, socordem, & desidem. Genitiuo iungitur. Quintil. de Tautologia loquens, lib. 8, Hæc enim quanquam non magnopere summis autoribus uitata, interim uitium uideri potest, in quod sæpe etiam incidit Cicero; securus tam paruæ obseruationis. id est, negligens & contemptor. Lucanus lib. 1. 43, de leone loquens,

Per ferrum tanti securus uulneris exit.

Amorum securus. Virg. 10. Aeneid. 65.
Loca casuum secura. Tacit. lib. 17, Non modò iacentia, & plana urbis loca, sed secura huiusmodi casuum impleuit.
Coniugij secura. Valer. 8. Argon. 42.
Decoris securus. Tacit. lib. 19.
Famæ securus. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 10.
Virtus secura fortunæ. Claud. 8. Paneg. 1.
Futuri secura. Ouid. 6. Metam. 28.
Odij securus. Tacit. in uita Agricolæ.
Pœnæ securus. Horat. 2. epist. 2. 4.

Digitized by Google

Potentiæ securus. Tacit. lib. 3.
Sui securus. Lucan. lib. 2. 49.
Veniæ securus. Lucan. lib. 8. 154.
¶ Securitas, pen. corr. securitatis, fœ. gen. (ἀσφάλεια, ἄδεια, ἀμεριμνία, εὐθυμία, ἀφροντιστία) Curæ & anxietati opponitur: estque animi recta placidaque constitutio, malorum impendentium cura uacans. Plin. lib. 9. cap. 47, Certissima est securitas, uidisse planos pisces: quia nunquam sunt, ubi maleficæ bestiæ. Cic. lib. 5. de Finib. 35, Democriti autem securitas, quæ est animi tanquam tranquillitas, quã appellant εὐθυμίαν. Idem lib. 5. Tuscul. 59, Qui autem illam maximè optatam & expeditam securitatem (securitatem autem nunc appello uacuitatem ægritudinis, in qua uita beata posita est) habere quisquam potest, cui aut adsit, aut adesse possit multitudo malorum?
Infelix securitas. Quintil. in Procem. lib. 6. 14.
Inhumana securitas. Tacit. lib. 19.
Compositus in securitatem. Tacit. lib. 3.
Parere securitatem. Quintil. lib. 2. cap. 2. 4.
Præstare securitatem. Cato ad Cic. lib. 15. 5. 6, Vale, & nos dilige: & instituto itinere securitatem, diligentiamque socij & Reipub. præsta.
Vt tranquillitas animi adsit, & securitas. Cic. 1. Offic. 99.
Secus] neutri generis nomen (inquit Fla. Sosipater libro 1. Institutionum) unde & Sallustius uirile secus dixit, hoc est, uirilis sexus, quod per omnes casus integra forma declinatur. Fit secus & aduerbium, quod significat aliter: ut mox declarabitur.
¶ Secus, ἐγγὺς, Præpositio, accusatiuo iungitur, significat Propè. ut, Secus decursus aquarum seruntur salices.
¶ Secus, ἄλλως, Aduerbium, significat Aliter: præsertim quando Non, uel Haud, comites habet. Plaut. Epid. 5. 91,

Vbi erit empta, ut aliquò ex urbe amoueas: nisi quid tua secus
Sententia est.

Cic. in Pison. 54, Rectè an secus, nihil ad nos. Idem de clar. Orat. 162, Nemo dicet secus.
Secus quàm. Plaut. Casin. 2. 45. Et Aulul. 16. 21,

Quid diximus tibi secus quàm uelles?

Cic. Attic. lib. 6. 113. 3, Mihi autem erit maximè curæ, nequid fiat secus quàm uolumus, quamque oportet.
Secus ac. Cic. pro Murena, 9, Non secus ac si meus frater esses. Et 2. de Orat. 14, Non dixi secus ac sentiebã. Virg. 3. Aeneid. 48, Haud secus ac iussi faciunt.
Secus atque. Cic. 3. de Orat. 65, Sed paulò secus à me atque ab illo partita ac distributa. Idem 2. de Nat. deor. 33.
Longè secus. Vide Longus.
Multò secus. Vide Multus.
Non secus ac. Vide Non.
Vndique secus. Solinus cap. 64, Arcent sanè afflatum noxium colles, quæ salubri apricitate undique secus obiecti, prohibent auras pestilentes.
Secusses] Populi sunt in Alpibus, ut notat Plinius libro 3. capite 20.
Sed] Particula, d, determinanda litera est sedum enim antiqui pro Sed ponebant: demptaque nouissima parte, alteram tamen immutare non uoluerunt. Charisius lib. 1.
¶ Sed (ἀλλὰ, ἀτὰρ, αὐτὰρ) Coniunctio, aliquando transitum significat ad mentionem alterius rei, inquit Donatus. Terent. Phorm. 1. 4. 39,

Sed quis hic est senex, quem uideo in ultima platea?

Sed contrariæ sententiæ significationem habens. Terent. Andr. 3. 1. 4,

Fidelem haud fermè mulieri inuenias uirum.

Et paulo post,

Sed hic Pamphilus. S. quid dicit? M. firmauit fidem.

Ibidem, 3. 2. 45,

—haud scio an quæ dixit, sint uera omnia,
Sed paruipendo. Donatus. Virg. eclog. 9. 7.

Sed, incœptiuum, pro Atque. Terent. Andr. 2. 1. 12,

Tu si hic sis, aliter sentias. B. age age, ut lubet. C. sed Pamphilum
Video. Donatus.

Sed mane, Quasi incipientis, demonstrantisque aliquid noui se inuenisse. Terent. Andr. 4. 1. 59.

— at iam hoc opus est.
D. Hem. sed mane: concrepuit à Glycerio ostium. Donatus.

Sed quid hoc? Non interrogantis, sed mirantis, & non intelligentis est, inquit Donatus. Terent. Andr. 4. 4. 2,

Sed uideon' ego Philotion? Sic solet (inquit Donatus) dubitari aduenientibus ipsis, quos post multum temporis interuallum uident. Terent. Hecyr. 1. 2. 6.
Sed autem, quid si hanc hinc abstulerit quispiam
Sacram urnam Veneris? Plaut. Rud. 12. 14.

Sed contrà. Cic. 1. Acad. 51, Zeno igitur nullo modo is erat, qui ut Theophrastus, neruos uirtutis inciderit, sed contrà qui, &c.
Sed de perceptione hactenus. Cic. 4. Acad. 70.
Sed dissoluerit sanè. Cic. 4. Acad. 134, Idem mihi quidem non uidetur: sed dissoluerit sanè, certè tam multa non collegisset, quæ nos fallerent probabilitate magna. Idem pro Ligario, 22, Sed ierit ad bellum, dissenserit non à te solum, uerùm etiam à fratribus.
Sed enim, pro Certè. Plaut. Curcul. 4. 20,

Sed enim nequeo durare quin herum accusem meum.

Cicero ad Atticum, libro 6. 111. 20, Sed enim οἰκονομία si perturbatior est, tibi assignato. Gell. lib. 1. cap. 11. Cic. pro Cælio, 48.
Sed & nostrorum gloriam percenseamus. Plin. lib. 7. cap. 30. 4. Videtur ibi significare Quinetiam.
Sed in confirmatione superiorum positum. Cic. 5. Verr. 55, Sunt homines Siculi non contemnendi, si per nostros magistratus liceat, sed homines & satis fortes, & satis planè frugi ac sobrij.
Non, sed. Cic. Attic. lib. 1. 13. 5, Non odio adductus alicuius, sed animo corrigendæ & sanandæ ciuitatis.
Sed non, sed. Cic. 4. Acad. 120, Sed non de me, ut dixi, sed de sapiente quæritur. Idem 2. de Orat. 165.
Sed uellem non solùm, &c. sed etiam, &c. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 52. Vide Non.
Non modò, sed ne. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 8, Non modò huius libertatis, mansuetudinisque non sunt, sed ne Romuli quidẽ, aut Numæ Põpilij, sed Tarquinij. Vide Non.
Sed siue est ars, siue artis quædam similitudo, non est quidem ea negligenda, uerùm intelligendum, &c. Cic. 1. de Oratore, 54.
Sed uerò. Cic. 7. Verr. 11, O' præclarum imperatorem, nec iam cum M. Aquilio fortissimo uiro, sed uerò cum Paulis, Scipionibus, Marijs conferendum.
Sed enimuerò quum detestabilis altera res & proxima parricidio sit, quid ad deliberationem dubij superesse. Liu. Decad. 5. lib. 5. 75.
Sed nunc uerò. Curtius lib. 3, Rex, inquit, semper quidem spiritus meus ex te pependit: sed nunc uerò arbitror sacro & uenerabili ore trahitur. Verba sunt Philippi medici ad Alexandrum.
Sed, pro Verumetiam. Cic. 1. de Natu. deor. 127, Tuus autem deus

deus non digito uno redundat, sed capite, collo, ceruicibus, poplitibus, manibus.

Sed, in obiectione ponitur, & in antipophora. Cic. 12. Philip. 337, sed effugi insidias, perrupi Apenninum: nempe in Antonij congressum, colloquiumq; ueniendum est. id est, Verum esto ut effugerim, uel effugiam, &c. Budæus.

Sed, pro Sed etiam. Cic. pro Milone, 46, Obliti estis iudices recenti illo nuncio necis Clodianæ, non modò inimicorum Milonis sermones & opiniones, sed nonnullorum imperitorum. Idem in Pisonem, 51. Et sic ferè ubiq;. Budæus.

Sed is. Cic. 5. Verr. 169, in quo etiam erat aliquis quæstus, sed is honestus atq; concessus.

Sedatè, Sedatio, Sedatus] Vide Sedo, sedas.

Sedeo] sedes, sedi, sessum (ἧμαι, κάθημαι, ἕζομαι, καθέζομαι, καθίζω, ἑδρεύω, ἑδράζομαι, θωκέω, ἐνθακεύω, ἐφεδρεύω, ἱζάνω, ἐφιζάνω) sedere: componitur ex Se, & Eo, quasi seorsum eo. nam seorsum ire uidemur, & quasi à cæteris separari, dum sedemus. Quidam à Do fieri existimant: quòd qui sedet, seorsum dare se uidetur. Plautus,

Si non, ubi sedeas, locus est: at est ubi ambules.

Virg. 10. eclog. 16,

Dum sedet, & gracili fiscellam texit hibisco.

Sedere ad. Liu. 2. bell. Pun. Id horreum fuit præsidium Pœnis sedentibus ad Trebiam.

Ad aliquem sedere. Ouid. 1. de Arte, 28.

Ad latus alicuius sedere. Cic. 7. Verr. 84.

Ad gubernacula Reip. sedere. Cic. pro Rosc. Ameri. 30.

Sedere apud. Plaut. Amph. 7. 41,

Ordine omne ut quicquid actum est, dum apud hostes sedimus,
Edissertauit.

Iudicem in aliquem sedere. Cic. pro Rabirio Posthumo, 7.

In subsellijs, sella, rheda sedere. Plaut. Pœnulo, 2. 5. Cic. ad Attic. lib. 4. 79. 4. Idem pro Milone, 40.

In proximo Senatui sedere. Plin. lib. 16. cap. 4. 6.

In equo sedere, pro Equitare. Cic. 7. Verr. 22.

In ouis sedere, pro Incubare. Plin. lib. 9. cap. 51. 6.

Equo, uel carpento sedere. Martia. lib. 5. 39,

Vno credis equo posse sedere duos?

Liu. 1. ab Vrbe, 154, Ibi ei carpento sedenti cum uxore, aquila suspensis demissa leniter alis pileum aufert. Subaudiatur præpositio, In.

Post aliquem sedere, A tergo alicuius sedere. Horat. 3. Carm. ode 1. 8.

Sedere super. Quintil. lib. 2. cap. 4. 14. Plin. lib. 35. cap. 4. 9, Nemeam sedentem supra leonem, palmigeram ipsam, &c.

Altis sedibus sedere. Ouid. 6. Metam. 15.

Gremio tuo sedi. Ouid. epist. 8. 19.

Humo sedere. Ouid. 4. Metam. 53.

Sella curuli sedere. Liu. 9. bell. Pun. 185.

Vestibulo sedet custodia. Virg. 6. Aeneid. 115.

Sedens auribus uox. Quintil. lib. 11. cap. 3, Vox clara, pura, secans aera, auribus sedens. Ouid. epist. 14. 5,

Nondum Tyndaridis nomen mihi sederat aure.

id est, Nondum audiueram.

Nomen in ore sedet. Stat. 12. Thebaid. 23.

Animo sedet fixum, immotumq;, Sic statui. Virg. 4. Aeneid. 3.

In ingenio alicuius sedere, Hærere in memoria alicui. Ouidius epist. 2. 16.

Sedere iudicium dicitur, pro Constare, uel firmum esse. Senec. epist. 46.

Sedent niues. Plin. lib. 17. cap. 2. 4.

Flumina sederunt uiso Iouis nutu. Stat. 9. Thebaid. 103.

Sedet morbus. Martial. lib. 1. 85,

Adeone penitus sedit hic tibi morbus,
Vt sæpe in aurem Cinna Cæsarem laudes.

Sedere uehiculo uel equo. Cels. lib. 4. cap. 19.

Vestis sedere dicitur, quæ apta est. Quintil. lib. 11. ca. ult. Nam & ita sedet melius toga, & continetur.

Sedet imperium. Plin. in Paneg. Quum abundè expertus esset quàm bene humeris tuis sederet imperium.

Sedere, de auibus dicitur, in loco altiore esse, ut, Passer sedet in tecto. Virg. 2. Aeneid. 173,

Nocte sedens, serum canit importuna per umbras.

Sedere, aliquando ignauiam cessationemq; denotat. Virg. 12. Aeneid. 3, —sedeant, spectentq; Latini.

Terent. Adelph. 4. 5. 38. Cic. ad Tiron. lib. 16. 2. 2, His uentis istinc nauigatur, qui si esset, nos Corcyræ nō sederemus.

Totos dies sedere in uilla. Cic. ad Attic. lib. 12. 257. 4.

Continenter sedere. Catul. ad Contubernales, 35. 2.

Sedere, pro Placere, datiuo construitur. Virg. 5. Aeneid. 84,

Idq; pio sedet Aeneæ, probat autor Acestes.

Idem 2. Aeneid. 132, Et sedet hoc animo.

Plin. lib. 2. cap. 7. 9, Sedere cœpit sententia hæc, pariterq; & eruditum uulgus, & rude in eam cursu uadit.

Sedere, Considerare. Virg. 1. Aeneid. 12,

—celsa sedet Aeolus arce.

id est, curat: Seruius. Idem 9. Aeneid. 2,

—Turnus sacrata ualle sedebat.

Vbi Seruius, Sedebat, ut Asper dicit, erat: quæ clausula antiqua est, & de usu remota. Secundum Plautum, Sedere, est Consilium capere, qui inducit seruum dicentem,

Sine iuxta aram sedeam, & dabo meliora consilia.

Sed secundum augures, est augurium captare: nam post designatas cæli partes, à sedentibus captantur auguria: quod & suprà ipse ostendit latenter: inducens Picum solum sedentem, ut, —paruaq; sedebat Succinctus trabea.

Aut erat, aut consilia capiebat, aut augurabatur.

Ars sedendi, Cunctatio. Silius lib. 8. 3, De Fabio qui cunctando dicitur rem restituisse.

Partes quascunq; flectimus sedendo. Ouid 2. Metam. 165.

Sessum deducere in. Asinius Pollio ad Cic. libro 10. 32. 4, Herennium Gallum histrionem summo ludorum die annulo aureo donatum in quatuordecim sessum deduxit.

¶ Sedeor, sederis, pen. prod. Paßiuum. Vide Equarius, Substantiuum, in Equus.

¶ Sedens, Participium. Apud Martial. lib. 10. 48, Sedens lactuca legitur, quæ & seßilis etiam dicitur. Cic. de Amic. 2.

Prope limina tecti sedens ianitor. Ouid. 1. Fasto. 28.

Aduersus sedens. Catul. ad Lesbiam, 48. 1.

¶ Sessurus, pen. prod. Participium (ἐδρευσόμενος) Horat. de Arte, 32.

Si plausoris eges aulæa manentis, & usq;
Sessuri donec cantor, Vos plaudite, dicat.

¶ Sedes, sedis, fœmin. gene. In qua sedemus (ἕδρα, καθέδρα, ἕδρασμα, θρόνος, θρᾶνος, θῶκος, καταγωγή) Plin. in Paneg. 85, Horum unum si præstitisset alius, illi iamdudum radiatum caput et media inter deos sedes auro staret, aut ebore.

Solidæ sedes. Ouid. 2. Metam. 301.

Patria sede sedens. Virg. 7. Aeneid. 39.

Latere in secreta sede. Virg. 2. Aeneid. 114.

Exiguam sedem pariture terra negauit. Ouid. 6. Metam. 38.

Locare in sede sacra. Virg. 2. Aeneid. 105.

Sedes, Habitaculum ac domicilium. Cæsar, Crescente enim populi multitudine, mutare sedes statuerunt. Cic. 1. Tuscul. 30, Alij in cerebro dixerunt animi esse sedem & locum.

Aetheræ sedes. Ouid. 15. Metam. 90.

Augusta sedes. Vide Augustus.

Digitized by Google

Beatæ ſedes. Virg. 6. Aeneid. 128.
Celſa ſedes. Perſius Saty. 1. 2.
Dulcis ſedes. Stat. 1. Sylu. 1. 8.
Horrida ſedes. Horat. 1. Carm. ode 34. 5.
Imæ ſedes Erebi. Virg. 4. Georg. 95.
Infauſta ſedes. Senec. Thyeſte, 1. 1.
Inferna ſedes. Ouid. 3. Metam. 101.
Infida inſtabiliſq; ſedes. Vide Infidus.
Lætæ ſedes. Horat. 1. Carm. ode 11. 4.
Maligna ſedes. Stat. 4. Sylu. 3. 9.
Moribunda ſedes Piſauri. Catull. ad Iuuentium, 76. 1.
Nemoralis ſedes. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 12.
Optatæ ſedes. Virg. 6. Aeneid. 41.
Patria ſedes. Virg. 2. Aeneid. 127.
Peregrina ac ſordida ſedes. Lucan. lib. 5. 24.
Sedes procidua. Plin. lib. 21. cap. 20.
Quietæ ſedes. Virg. 1. Aeneid. 42.
Sanctæ ſedes deûm. Lucret. lib. 5. 30.
Sedes ſtabilis & domicilium certum. Cic. pro Marcello, 17.
Superæ ſedes, Cælum. Ouid. 3. Faſt. 65.
Syderea ſedes. Virg. 10. Aeneid. 1.
Tenebroſa ſedes. Ouid. 5. Metam. 72.
Verendæ ſedes. Lucan. lib. 5. 25.
Capere ſedem. Vide Capio.
Commouere ſedibus. Vide Commoueo.
Conſidere in ſedibus. Cic. 1. de Orat. 15.
Conuellere ex ſuis ſedibus. Vide Conuello.
Deſerere ſedem. Virg. 3. Aeneid. 38.
Deſtituere ſedem. Claud. de bell. Getico, 102.
Figere ſedem alicubi. Iuuenal. Saty. 3. 1.
Exuere aliquem ſedibus. Tacit. lib. 13.
Incolere ſedem aliquam. Cic. Antequam iret in exilium, 15.
Lucidas inire ſedes. Horat. 3. Carm. ode 3. 7.
Labefactare animam ſedibus. Lucret. lib. 5. 160.
Mutare ſedem. Vide Muto, mutas.
Ponere ſedes. Virg. 3. Aeneid. 18.
Præbere ſedem & domicilium. Cic. de Prouinc. Conſul. 25.
Reponere in ſedem ſuam oſſa. Celſ. lib. 8. cap. 10.
Reuiſere ſuas ſedes. Virg. 1. Aeneid. 84.
Succedere ſedibus alicuius. Virg. 4. Aeneid. 2.
Tenere ſedem Iouis Optimi Max. pro Vincere, ſiue captam obtinere. Tacit. lib. 19.
Transferet regnum à ſede Lauini. Virg. 1. Aeneid. 55.
Sedes, per translationem, pro Statu. Cic. 2 de Lege Agrar. 94. Coloni Capuæ in domicilio ſuperbiæ atq; in ſedibus luxuriæ collocati. Idem pro Archia, 6, At domicilium Romæ non habuit is, qui tot annis ante ciuitatem datam, ſedem omnium rerum & fortunarum ſuarum Romæ collocauit.
Celſiſſima ſedes honoris. Vide Celſus.
Habere ſedem. Quintil. lib. 6. cap. 1. 38.
Sedes, Sepulchrum. Virg. 6. Aeneid. 75,
Sedibus ut ſaltem placidis in morte quieſcam.
Sedes, aliquando pro natibus, & tota ea parte corporis accipitur, ſuper qua ſedentes innitimur. Plin. lib. 24. cap. 7. 6, Lacryma ſedis uitijs prodeſt, nequid ſiccari, excalfieriue opus ſit.
¶ Sedecula, ſedeculæ, pen. corr. Diminutiuum (ἑδράνιον) Parua ſedes. Cic. ad Attic. lib. 4. 78. 4, Sic literis ſuſtentor & recreor, maloq; in illa tua ſedecula, quam habes ſub imagine Ariſtotelis, ſedere, quàm in iſtorum ſella curuli. Valla mauult, ſedicula, per tertiam uocalem.
¶ Sediculum. Sedile. Paulus.
¶ Sedile, ſedilis, penultima product1, neut. gene. (ἑδρανον) Super quod ſedemus. Plin. epiſt. 101. n. libro 5, Sunt locis pluribus diſpoſita ſedilia è marmore.
Sedile auium. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. 12.
Sedilia uiuo ſaxo. Virg. 1. Aeneid. 35.
De uiuo ſaxo facta ſedilia. Ouid. 5. Metam. 64.
Spiſſa ſedilia. Horat. de Arte, 42.
Vitrea ſedilia. Virg. 4. Georg. 70.
Fuſi per dura ſedilia nautæ. Virg. 5. Aeneid. 168.
Membra ſedili releuare. Ouid. 8. Metam. 129.
Complere ſedilia. Claud. 1. in Eutropium, 94.
¶ Sedularium, Lectica, ſeu ſella: inquit cum Spiegelio Nebriſſenſis. At rectius Antonius Auguſtinus, ut homo eſt prudentiſſimi acutiſſimiq; ingenij: Sunt autem (inquit ille libro 2. Emendat. capite 4.) Sedularia, quæ in rhedā ſedenti ſubijciebantur. Paulus in l. rhedæ. de ſupellectile legata. libro 33. P. titul. 10, Rhedæ, & Sedularia, ſupellectili adnumerari ſolent. Malè repoſuerant Sellularia, & ſeliquaſtra.
¶ Sedularia, Sedilia uidentur eſſe, eaq; multa, ut & cathedraria, cathedræ: ſicut roſaria, roſæ, cibaria, cibi: ſuntq; ſedularia, tanquam ſedillaria. Turnebus.
¶ Sedum, ab ſedendo, inquit Varro lib. 4. de Ling. Lat. Idem quod ſedes.
¶ Sedentarius, Adiectiuum (ἑδραῖος) Quod ſedendo fit. unde Sedentarium laborē dicimus, qui ſedendo peragitur. Apuleius, Vt etiam fatigationem ſedentariam inceſſus uegetatione diſcuterem. Plin. in Paneg. 127, Cæteri quidem defixi & attoniti ipſam illam mutam ac ſedentariam aſſentiendi neceſſitatem, quo cum dolore animi, quo cum totius corporis horrore perpetiebantur?
Sedentaria opera, Quæ ſedendo fit. Columella libro 12. capite 13. 6.
¶ Sedentarij, (ἑδραῖοι) Qui ſedendo opus faciunt. Plaut. Aulul. 15. 41,
—calceolarij, Sedentarij, ſutores.
¶ Seſsio, ſeſsionis, Verbale (ἕδρευσις) Cic. 2. de Orat. 12, Nam tandem aut locus hic non idoneus uidetur, in quo porticus hæc ipſa ubi inambulamus, & palæſtra, & tot locis ſeſsiones, gymnaſiorum & Græcarum diſputationum memoriam quodammodo commouent? Idem 1. de Nat. deor. 131, Accubatio, inclinatio, ſeſsio. Sic 1. Offic. 170, Status, inceſſus, ſeſsio, accubatio.
¶ Seſſor, Aliud uerbale (ἑδρευτής) Horat. 2. epiſt. 2. 26,
In uacuo lætus ſeſſor, plauſorq; theatro.
¶ Seſsito, ſeſsitas, pen. corr. (καθίζομαι) ſeſsitare, Frequentatiuum. Cic. de claris Orat. 29, Eius autem Cethegum medullam fuiſſe uult, ut quam deam in Periclis labris ſcripſit Eupolis ſeſsitauiſſe, huius hic medullam noſtrum oratorem fuiſſe dixerit. id eſt, Sæpius ſediſſe.
¶ Seſsibulum, ſeſsibuli, pen. corr. (ἑδραστήριον) Super quod ſedemus & quieſcimus. Plaut. Pœnulo, 4. 46,
Qui tibi oleant ſtabulū, ſtatum, ſellā & ſeſsibulū merū.
¶ Seſsilis, & hoc ſeſsile, penul. corr. (ἑδραῖος) Quod ſedet, uel ſedere uidetur. Plin. libro 15. cap. 3, de pyris, Incerta nominum cauſa eſt barbaricis uenereiſq;, quæ colorata dicunt & regijſq;, quæ minimo pediculo ſeſsilia: patritijs, uoconijs, uiridibus, oblongiſq;.
Tergum ſeſsile, in quo quis poſsit ſedere. Ouid. 12. Metam. 81, De Cyllaro Centauro dixit. Paſsiuè accipitur.
Seſsilis lactuca, quæ & ſedens dicitur: hoc eſt, Quæ ita humi proiecta eſt, ut ſedere uideatur, neq; ſurſum uecta eſſe, aut in ſublime aſcendere. Martial. lib. 5. 104.
Sedigitus] pen. corr. (σεδίγιτος) Dictus eſt Volcatius illuſtris poeta, à ſex digitis. Plin. libro 11. cap. 43. 1, Digiti quibuſdam in manibus ſeni: C. Horatij ex patritia gente filias

duas

Digitized by Google

duas ob id Sedigitas appellatas accepi: Volcatiũ, Sedigitũ illustrem in poetica.

Sedimentum] *Vide* Sido.

Seditio] *seditionis* (στάσις, διάστασις, ἀκαταστασία) *Tumultus, dissensio. à Se, id est, seorsum, & Itio, itionis, quod ab Eo, is, deriuatum est. Cic. lib. 6. de Rep. 7, declarat seditionis proprietatem à dissensione ciuium dictã esse, quòd seorsum eunt alij in aliũ. Est enim propriè, quũ populo discordante itur ad manus: qualẽ describit Virg. 1. Aeneid. 31,*

Ac ueluti magno in populo quum sæpe coorta est
Seditio, sæuitq; animis ignobile uulgus:
Iamq; faces & saxa uolant, furor arma ministrat.

Seditionẽ facit lien, dixit Plaut. Merc. 4. 14. Dicitur autẽ seditio in exercitu, in classe, in campo, & ubicunq; est multitudo hominum.

Incursio seditionis. Vide Incurro.

Adulta seditio. Vide Adoleo.

Clamosa. Claud. de bel. Getico, 94.

Recens. Ouid. 12. Metam. 12.

Turbida seditio. Ouid. 9. Metam. 88.

Abstinere seditionibus. Vide Abstineo.

Afferre seditiones. Vide Affero.

Agitare seditiones. Vide Agito, *in* Ago.

Colere seditiones. Vide Colo.

Commota seditio. Cic. Attico, lib. 2. 16. 15.

Comprimere seditionem. Tacit. lib. 1.

Concire seditionem. Vide Concieo.

Concitare seditionem & discordiam. Cic. pro Murena, 75.

Conferre seditionem. Vide Confero.

Conflare seditionem. Vide Conflo.

Deflagrante paulatim seditione. Tacit. lib. 18.

Facere seditionem. Pollio Ciceroni, lib. 10. 32. 11. Idem ad Brutum, 2. 3.

Incedere seditio dicitur, pro Subire. Tacit. libro 1, Quum Pannonicas legiones seditio incessit. Sed fortè ab Incesso uenit, non ab Incedo.

Inducere seditionem in ciuitatem. Vide Induco.

Inducere seditionem. Tacit. lib. 2.

Oritur seditio. Cæsar 7. bell. Gall. 117.

Redintegratur seditio. Tacit. lib. 1.

Seditio militum sedata ab Appio. Cic. Attico, lib. 5. 101. 2.

Prope seditionem uentum. Tacit. lib. 19.

Iuxta seditionem uentum. Tacit. lib. 5.

Maris seditio. Stat. 9, Thebaid. 28.

¶ *Seditiosus, pen. prod.* (στασιώδης, στασιαστής) *Qui seditionem amat. Cic. 3. Verr. 26, Malus ciuis, improbus Consul, seditiosus homo Cn. Carbo fuit. Idem 3. de Legib. 63, Initis seditiosis Tribunis plebis.*

Seditiosa uita, & tumultuosa. Cic. 1. de Inuent. 6.

¶ *Seditiosè, pen. prod. Aduerbium* (στασιωδῶς) *Contentiosè. Cic. pro Cluentio, 1, Altera autem quæ procul à iudicio remota est, quæ concionibus seditiosè concitatis accommodatior est, quàm trãquillis, moderatisq; iudicijs. Idem ad Atticum, lib. 2. 36. 7, Multa quum seditiosissimè diceret, uocem exprimere non potuit.*

Sedo] *sedas* (παύω, καταπαύω, καταστέλλω, κατασβεννύω, κοιμίζω, ἐρητύω, κατηρεμέω) *sedare, pen. prod. Mitigare, placare, lenire, extinguere. Varijs nominibus iungitur.*

Animum sedare. Sallustius, Namq; animus impurus, dijs hominibusq; infestus, neq; uigilijs, neq; quietibus sedari potuit: ita conscientia mentem excitatam uexabat.

Arrogantiam. Cic. pro Flacco, 42, Remittant spiritus, comprimant animos suos, sedent arrogantiam.

Bellum. Cic. 2. in Catil. 46.

Controuersiam. Cic. 1. de Legib. 81.

Discordias. Cic. 1. Philipp. 1.

Flãma per incẽsas citius sedetur aristas. Proper. li. 3. eleg. 19. 1.

Fletus. Propert. lib. 2. eleg. 17. 7.

Ieiunia carne. Ouid. 15. Metam. 17.

Incendia. Ouid. 1. de Remed. amor. 24.

Infamiam. Cic. 2. Verr. 1.

Iram. Plaut. Merc. 24. 1.

Lassitudinem. Plaut. Bacch. 1. 75.

Lites. Cic. 5. Verr. 113.

Mentes commotas. Plin. lib. 20. cap. 13. 3.

Metum sedat dies. Senec. Thyeste, 8. 11.

Miserias. Plaut. Pœnulo, 18. 92.

Motus animi. Cic. 3. Tuscul. 30.

Pauorem. Liu. 1. ab. Vrbe, 65.

Questus. Senec. Herc. Oetæo, 14. 16.

Sitim. Lucret. lib. 4. 171.

Tempestatem. Cic. 3. Verr. 32.

Tumultum. Cæsar 3. bell. Ciuil. 70.

Vulnera, Cohibere dolorem. Stat. 2. Sylu. 1. 42.

Incendere & Sedare, Contraria. Cic. 3. de Legib. 34.

¶ *Sedatus, pen. prod.* (ἠρεμαῖος, πεπαυμένος) *Participium, siue Nomen ex participio.*

Amnes sedati. Virg. 9. Aeneid. 6.

Animo sedatiore scribere. Cic. Attico, lib. 8. 147. 14.

Corde sedato respondere. Virg. 12. Aeneid. 4.

Curæ sedatæ. Stat. 12. Thebaid. 103.

Homo sedatus, Minimè præceps, bene moderatus. Horatius 1. epist. 19. 19.

Oderunt hilarem tristes, tristemq; iocosi,
Sedatum celeres. id est, Præcipites oderunt sedatum.

Orator sedatus in numeris. Cic. in Oratore, 101, Est enim ut in transferendis, faciendisq; uerbis tranquillior, sic in ipsis numeris sedatior.

Pectus sedatum. Silius lib. 11. 52.

Tempore sedatiore. Cic. pro Cluentio, 83.

Venti sedati. Ouid. 15. Metam. 70.

¶ *Sedatè, pen. prod.* (ἠρεμαίως) *Aduerbium, Constanter. Cic. 2. Tuscul. 80, Non constanter & sedatè feres? Sic in Oratore, 50, Cuius oratio cùm sedatè placideq; loquitur.*

¶ *Sedatio, Verbale* (ἠρέμησις) *Cic. 1. de Finib. 99, Sic è physicis fortitudo sumitur contra mortis timorem, & constantia contra metum religionis, & sedatio animi omnium rerum occultarum ignoratione sublata.*

Afferre sedationem. Cic. 3. Tuscul. 110.

Perturbationum sedatio. Cic. 1. Offic. 132.

Seduco] *seducis, pen. prod. seduxi, seductum* (ἀπάγω, ἐξιστάω, παρασύρω, παραπείθω, πλανάω) *seducere, Propriè seorsum seducere ab alijs, quasi de rebus aliquib. loquuturus. Terent. Hecyr. 1. 2. 69, Pòst Pamphilus me solã seduxit foras. Ibidem, 4. 1. 7, Vxor ubi me ad filiam ire sensit, seduxit foras. Cic. Attico, lib. 5. 110. 14, Quum hæc disseruissem, seducit me Scaptius.*

Manu blanda seduxit eum. Ouid. 2. Metam. 139.

Castra seducere. Ouid. 13. Metam. 124.

Quippe ubi non liceat uacuos seducere ocellos. Propert. lib. 1. eleg. 9. 6.

Mors seducit artus anima. Virg. 4. Aeneid. 77.

Seducere, ad animũ transtulit. Cic. 1. Tuscul. 117, Quum à negocio omni seuocamus animum, quid, inquam, tũ agimus, nisi animum ad seipsum aduocamus, secum esse cogimus, maximeq; corpore seducimus? Legitur alibi, abducimus.

Seducere, in malam partem, per translationẽ significat Decipere. Cic. ad Atticum, lib. 10. 206. 5, Me uerò adiuuarent

Digitized by Google

ijs in angustijs seductum. In nonnullis codicibus abest, seductum. Terent. Andr. 4.1.20,

—etiam nunc me seducere istis dictis postulas.

¶ Seductus, Participium (ἀπαχθεὶς) Seorsum ductus. Liu. 10. bell. Pun. 19, Singulos deinde separatim, Lælium ac Masinissam, seductos obtestatur, ut quantum nox prouidentiæ adimat, tantũ diligenti expleant cura. Sic Sueton. in Claudio Cæsare, cap. 37.

Recessus seducti. Ouid. 13. Metam. 191.

Terræ seductæ ex æthere. Ouid. 4. Metam. 125.

Seductus, pro distincto seu discreto. Senec. epist. 118, Si proprium habent quiddam & à corporibus seductum.

¶ Seductio, Verbale (ἀπαγωγὴ) Cic. pro Muræna, 46, Mœstos amicos, obseruationes, testificationes, seductiones testium, successionem subscriptorum animaduertebant.

¶ Seductus, huius seductus, Verbale, pro Secessu. Senec. de Tranquil. uitæ, Sic hominum, quorum maximæ in seductu actiones sunt, &c.

Seduculum] li, quasi sudaculum: Genus est flagelli, quòd uapulantes sudare faciat, dictum. Festus.

Sedularium] Vide Sedeo.

Sedulus] pen. corr. Adiect. (ἀλεγεινὸς, ἐπιμελὴς, σπουδαῖος) Donato & Nonio testibus, dicitur qui ex animo et sine dolo, instanterq; intẽtus est alicui rei, ut sit quasi assiduus: quia negligentes dolosi dicuntur. Cic. de clar. Orat. 91. Eloquentes enim uidebare, non sedulos uelle conquirere.

Anus sedula. Tibul. lib. 1. eleg. 3.17.

Turba sedula. Ouid. 1. de Remed. Amor. 37.

¶ Sedulitas, pen. corr. sedulitatis (σπουδὴ, περιεργία) Instans & fidele officium, & diligentia, assiduitas, Cic. pro Cecinna, 10, Quis igitur? Ille quem suprà deformaui, uolũtarius amicus mulieris, non necessitudine aliqua, sed ficto officio, simulataq; sedulitate coniunctus, magis opportuna opera nonnunquam, quàm aliquando fideli. Idem ad Atticũ, lib. 11. 217.1, Quæ si non essent sedulitate effectæ, & beneuolentia tua, liceret mihi abire in solitudines aliquas.

Multæ sedulitatis anus. Ouid. 3. Fast. 134.

Apta sedulitas. Ouid 10. Metam. 82.

Blanda sedulitas. Ouid. 2. de Arte, 69.

Officiosa sedulitas. Horat. 2. epist. 7.2.

Senilis sedulitas. Silius lib. 7.38.

Placere sedulitate. Ouid. 1. de Arte, 77.

¶ Sedulè, pen. corr. (ἀπερίεργως) Aduerbium, Idem quod Sedulò. Colum. lib. 9. cap. 9.1, Semper quidem custos sedulè circumire debet aluearia.

¶ Sedulò, pen. corr. (ἀτεχνῶς) Aduerbium, Ex animo & sine dolo, instanter, inquit Donatus. Plaut. Aulul. 5.35.

Nam nunc, quum celo sedulò, omnes ne sciant,
Omnes uidentur scire. Terent. Phorm. 2.4.13.
Ego sedulò hunc dixisse credo. id est, Simpliciter, inquit Donatus. Idem Hecyr. 4.2.2,
Etsi ea dissimulas sedulò. Idem Eunuch. 2.3.70,
Obsecro hercle Parmeno fac ut potiar.
P. faciam sedulò, ac Dabo operam, adiuuabo.
Plaut. Menæch. 21.12,
Propterea heri imperium exequor, bene & sedulò
seruio. Cic. 3. de Finib. 24. Sedulò inquã faciam, sed fortuna fortis.

Sedum] sedi (ἀείζωον) Herba quæ & semperuiuũ dicitur, à semper sedendo. Plin. lib. 18. cap. 17.9, Democritus succo herbæ quæ appellatur aizoon, in tegulis nascẽs, tabulisúe, Latinè uerò sedum aut digitellum, medicata seri iubet omnia semina. Colum. lib. 2. cap. 9.8, Id ne fiat, remedio est mistus succus herbæ, quam rustici sedum appellant.

Seduni] Populi in Alpibus, quos commemorat Plinius libro 3. cap. 20.

Seges] segetis, pen. corr. fœ. gen. (λήιον) Propriè fruges eorum seminum ex quibus conficitur panis, nondũ demessa, ut ait Valla lib. 4. Plin. lib. 18. cap. 17.9, Si in articulum seges ire cœperit, runcare remedium est, ne herbæ uincant. Et paulò pòst, Luxuria segetum castigatur dente pecoris, in herba duntaxat.

Luxuries segetum. Virg. 1. Georg. 23.

Rapinæ prærnaturæ segetum. Lucan. lib. 7.20.

Aegra seges negabat uictum. Virg. 3. Aeneid. 29.

Altæ segetes. Virg. 3. Georg, 40.

Arida seges. Ouid. 2. Metam. 43.

Cana seges. Ouid. 10. Metam, 130.

Dura seges. Tibul. lib. 2. eleg. 3.13.

Immatura seges. Silius lib. 15.105.

Feraces segetes. Horat. 1. Carm. ode 31.1.

Grauida seges. Virg. 1. Georg. 64.

Fertilior seges est alienis semper in agris. Ouid. 1. de Arte, 70.

Intacta seges. Virg. 7. Aeneid. 162.

Lætæ segetes. Vide Lætus.

Opportuna pecori seges. Virg. 4. Georg. 26.

Picturata seges. Claud. de Histrice, 37.3.

Teneræ segetes. Ouid. 4. Fast. 186.

Cingenda est altis sepibus ista seges. Ouid. 3. de Arte 112.

Lætas facere segetes. Virg. 1. Georg. 1.

Validas segetes mora facit. Ouid. 1. de Remed. amor. 17.

Iste feret segetes, iste serendus ager. Ouid. 2. de Arte, 134.

Adulta leni fluctuat Zephyro seges. Senec. Herc. fur. 9.17.

Indui segetibus dicitur terra. Vide Induo.

Intereunt segetes. Virg. 1. Georg. 31.

Metere segetem. Silius lib. 16.123.

Herbæ obducunt segetem. Virg. 2. Georg. 83.

Occare segetes. Horat. 2 epist. 2 33.

Pectinare segetem. Vide Pectino, in Pecten.

Prætendere sepem segeti. Virg. 1. Georg. 54.

Proculcare crescentes segetes. Ouid. 8. Metam. 58.

Resecanda falce seges. Ouid. epist. 1.11.

Senescit seges nimio imbre. Stat. 5. Sylu. 1.30.

Sternuntur segetes. Ouid. 1. Metam. 55.

Matura seges surgit. Senec. Thyeste, 5.16.

Hic segetes ueniunt, illic fœlicius uuæ. Virg. 1. Georg. 11.

Vrit campum seges lini. Virg. 1. Georg. 16.

Seges, De leguminibus. Colum. lib. 2. cap. 14, Quod prædictorum leguminum segetibus fatiscit.

Seges (ἄρωτος, εἰργασμένη) accipitur nonnunquam pro ipsa humo, ad accipienda semina subacta. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 29.1, Seges dicitur, quod aratũ, satum est: Aruũ, quod aratum, nec satum est. Festus, Seges dicitur ea pars agri, quæ arata & consita est. Virg. 1. Georg. 10,

illa seges demum uotis respondet auari
Agricolæ, bis quæ solem, bis frigora sensit.

Plin. lib. 18. Segetes quæ interquieuêre, fundunt rosam odoratiorem satiua: adeò terra non cessat parêre.

Seges stimulorum, apud Plaut. in Aulul. 4.6.

Ferrea seges telorum. Virg. 3. Aeneid. 10.

Ferrea seges strictis horret mucronibus. Virg. 12. Aeneid. 133.

Virûm seges. Virg. 2. Georg. 29.

Seminibus iactis segetes adolesse uirorum. Ouid. epist. 6.3.

Clypeata seges uirorum. Ouid. 2. Metam. 22.

Seges ac materia gloriæ. Cic. pro Milone, 27.

Segesta] σεγέστα, Deæ nomen. Plin. lib. 18. cap. 2.3, Seiam à serendo, Segestam à segetibus appellabant: quarum simulacra in Circo uidemus. Macrobius 1. Saturn. cap. 16. Segetiam

Digitized by Google

nem uocat. D. August. Ciuit. diuin. lib. 4, Sata, inquit, frumenta quādiu sub terra essent, præpositā uoluerūt habere deam Seiā: quū uerò iam essent super terrā, & segetē facerent, deam Segetiā. Frumentis uerò collectis atq; conditis, ut tutò seruaretur, deam Tutilinam præposuerunt.

Segesta] Segestæ (σέγεστα) Est oppidum peruetus (inquit Cic. 6. Verr. 63.) in Sicilia, quod ab Aenea fugiēte à Troia atq; Italiam ueniente, conditum est.

¶ Segestanus, pen. prod. Adiectiuum (σεγεστανός) Qui Segestam incolit. Cic. 6. Verr. 63. Segestani non solum perpetua societate, &c.

¶ Segestensis, Aliud adiect. Cic. Verr. 5, Multo etiam impudētius in decumis Segestensium uersatus est.

Segestre] segestris, neu. gen. Quo aliquid inuoluitur. Varr. de Ling. Lat. lib. 4, Quo lecticam inuoluebant, quòd ferè stramenta erant è segete, segestria appellabant, ut etiā nūc in castris. Festus Pompeius lib. 4. δέρρις Græci appellant pelles nauticas, quas nos uocamus segrestria. Nonius Marcellus, Lecticā quo inuoluebant, segestria appellabāt. Plin. lib. 13. cap. 12. De chartarū generib. Nam emporetica inutilis scribenda, inuolucris chartarum segestriumq; usum præbet, & ideo à mercatoribus cognominata.

Segetia] Vide Segesta dea.

Segmen, Segmentarius, Segmentatus, Segmentum] Vide Seco.

Segnis] & hoc segne (ἀργός, νωθής, ῥᾴθυμος, νωθρός) Quasi seorsum à recto nitens, G interposita, causa euphoniæ. Cōponitur enim à Se, & Nitor, niteris. Vel dicitur segnis, quasi sine igne. Vnde segnis dicitur tardus & ignauus: cuius contrarium Ardens, qui festinans, & acuto ingenio est. Virg. lib. 3. Aeneid. 103.

Haud segnis strato surgit Palinurus, & omnes
Explorat uentos. Cic. ad Attic. lib. 8. 157. 4. Ego sicui adhuc uideor segnior fuisse, dum ne tibi uidear, nō laboro.

Ad credendum segnis. Liu. 4. bell. Pun. 59.
Ad imperandum segnior. Cic. pro Fonteio, 6. id est, tardior.
Segnis & iacens. Quintil. lib. 1. cap. 3. 2.
Acta segnia. Ouid. 12. Metam. 100.
Animus segnis. Plin. lib. 11. cap. 52. 3.
Anni segnes. Ouid. ad Liuiam, 90.
Campus segnis situ durescit. Virg. 1. Georg. 5.
Segnior est cultus terræ. Cic. 2. de Legib. 73.
Dextra non segnis dare uulnera: hoc est, ad uulnera inferēda. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 4.
Discordia non segnior. Liu. 2. ab Vrbe, 183.
Epistola non segnis. Stat. 4. Sylu. 4. 1.
Exitus segnis. Stat. 5. Sylu. 3. 52.
Indoles segnis. Tacit. lib. 12.
Iter lucis non segne. Valer. 1. Argon. 158.
Mens segnis ad lætitiam. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 10.
Mora segnis. Liu. 5. bel. Pun. 42.
Moras segnes rumpere. Virg. 3. Georg. 9.
Mors segnis. Liu. 10. bell. Maced. 14.
Ocium segne. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 9.
Pes segnis. Horat. 3. Carm. ode 12. 2.
Pugna segnior. Liu. 3. ab Vrbe, 266.
Sopor segnis. Lucan. lib. 5. 138.
Segnis, cum genitiuo. Tacit. lib. 16, Inquietus animo, & occasionum haud segnis.
Segnis, Infœcundus & inutilis. Virg. 1. Georg. 31.

—segnisq; horret in aruis Carduus. Seruius.

¶ Segnities, segnitiei: uel Segnitia, segnitiæ (νωθεία, νωθρότης, ῥᾳθυμία) Tarditas ac negligentia ad agendum, inquit Donatus: quòd, ut ait Festus, sit sine nitendo quid utile & honestum. Plaut. Trinum. 11. 48.

In huiusmodi negocio diē sermone terere, segnities mera est. Terent. Andr. 1. 3. 1, Enimuerò Daue nihil loci est segnitiæ, neq; socordiæ. Cicer. 1. de Finib. 8, Rudem enim esse omnino in nostris poetis, aut inertissimæ segnitiæ est, aut fastidij delicatissimi.

Segnities & inertia. Cic. 1. de Orat. 91.
Sera segnities. Virg. 2. Aeneid. 75.
Immunda segnities. Vide Immundus.
Segnities, Infœcunditas. Plin. Hinc negligentia cultorum, hinc agrorum segnities. id est, sterilitas. Sipontinus.

¶ Segnipes, pen. corr. segnipedis, pen. corr. (νωθρόπους) Qui tardè incedit. Iuuen. Satyr. 8. 7.

—Tritoq; trahunt epirhedia collo
Segnipedes. De equis hîc loquitur.

¶ Segniter, pen. corr. Aduerbium (νωθρῶς) Liu. 2. ab Vrbe, 253, Segniter, ociosè, negligēter, cōtumaciter omnia agere, nec pudor, nec metus coercebat. Plin. lib. 14. cap. 22. 11, Nec segniter uita in eo elaborauit. Virg. 9. Aeneid. 89.
Positi artus segniter. Stat. 1. Sylu. 4. 22.
Ire non segnius sagitta Scythica. Ouid. 10. Metam. 117.
Nihilo segnius. Vide Nihilum.

Segobrida] σεγόβριδα, Oppidum Hispaniæ citerioris, Celtiberiæ totius caput: circa quod Sertorius et Metellus prælium commisēre. Strabo lib. 3.

Segor] σηγώρ, Fuit quinta ciuitas post Sodomam & Soboim, quæ (ut Sacræ testantur literæ) ad preces Loth seruata est. Moses in Genesi.

Segoregij] Populi, de quibus sic Alexander Alexandrinus lib. 1. cap. 24, Segoregiorum uetus erat mos, ut paratis instructisq; mensis, inter epulas uirgo introducatur: & cui ex conuiuis aquam dederat, eum sibi uirum delegisse uidebatur.

Segrego] segregas, penult. corr. (ἀφορίζω, ἐκκρίνω) segregare, Ab aliorum numero, uel societate & grege separare, quasi seorsum à grege ponere. Plaut. Milite, 18. 17. Terent. Andr. 1. 5. 56.

Te obtestor, ne abs te hanc segreges, neu deseras.

Segregare è senatu aliquem. Plaut. Mostel. 15. 9.
Ab agmine semet segregare. Stat. 12. Thebaid. 37.
Seiungi & segregari. Lucret lib. 1. 92.
Segregare ab se culpam uel suspiciones. Plaut. Trin. 4. 33.
A numero ciuium segregare. Cic. pro Archia, 2, Quod si mihi à uobis tribui, concediq; sentiam, perficiam profectò, ut hunc A. Licinium non modò non segregandum, quum sit ciuis, à numero ciuium, uerùm etiam, si nō esset, putetis asciscendum fuisse.
Virtutem segregare à summo bono. Cic. 3. de Finib. 47.
Pugnam segregare. Liu. 1. ab Vrbe, 104.
Sermonem segregare. Plaut. Milite, 10. 60. Idem Pœnulo, 4. 127, Segrega sermonem, tædet. hoc est, Tace.
Seq; gregari, pro Segregariq;, apud Lucret. lib. 1. 92,

Dissidioq; potis est seiungi, seq; gregari.

¶ Segrex, segregis, pen. corr. om. gene. ut, Segrex uita: id est, Solitaria. Seneca de Benefic. lib. 4.

Segullum] segulli. Plin. lib. 33. cap. 4. 1, Aurum qui quærunt, ante omnia segullum tollunt, ita uocatur indicium, alueus ubi, id est, arenæq; lauantur, atq; ex eo quod resedit, coniectura capitur: ut inueniatur aliquando in summa tellure protinus rara fœlicitate.

Segusium] σεγύσιον, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Segusianorum urbs in Græcis Alpibus. Vulgò Sion.

Seia] dea (σεία θεός) Vide Segesta dea.

Seianus] pen. prod. (σειανός) Nomen uiri propriū, de quo multa

Digitized by Google

multa. Sueto. in Tiberio, cap. 48. 61. 62. Iuuen. Sat. 10. 7,
—Seianus ducitur unco Spectandus.

Seir] σηίρ, Mõs in terra Edom, in quo habitauit Esau, in regione Gabalena: quæ ex eo, quod Esau pilosus esset, & hispidus, Seir, id est, pilosi nomen accepit.

Seiugi] siue seiuges, pen. corr. (ἑξιπποι) dicuntur equi seni ad unum currum iuncti. Apuleius in Floridis, Vni cui omnes prouinciæ quadriiuges & seiuges currus ubi gentium ponere gratulantur. Plin. lib. 34. cap. 5. 2, Serum hoc, & in his non nisi à diuo Augusto seiuges, sicut & elephanti. Liu. 8. bel. Maced. 145.

Seiugo] seiugas, pen. cor. seiugare (διαζεύγνυμι) Idẽ quod Seiungere. Cic. 1. de Diuin. 122, Humani autẽ animi eam partem, quæ sensum, quæ motũ, quæ appetitũ habeat, non esse ab actione corporis seiugatam.

Seiungo] seiungis, seiunxi, seiunctũ (διαχωρίζω) seiungere Seorsum iungere, siue seorsum ponere & separare. Cicer. Lentu. lib. 1. 9. 3, Tibi autem multo notior atq; illustrior meus in te animus esset, si hoc tẽpore omni quo seiuncti fuimus, & unà, & Romæ fuissemus.

Dissidio perniciali seiungi. Lucret. lib. 1. 92.

Seiungendus ab Antonio. Cic. Attico, lib. 15, 326. 10.

Ab honestate seiungi. Cic. 1. Acad. 10.

A' spe pariendarum uoluptatum seiungi non potest. Cicer. 1. de Finib. 101.

¶ Seiunctus Participium (διεζευγμένος) Propert. lib. 2. eleg. 17. 5.

Dolor seiunctus corpore. Lucret. lib. 2. 4.

Seiunctum & secretum à corpore. Lucret. lib. 1. 88.

Semota, & seiuncta à rebus nostris. Lucret. lib. 2. 130.

¶ Seiunctio, Verbale (διάζευξις) Cic. 3. de Orat. 112, Propositoq; quid sis dicturus, & ab eo quod est dictum seiunctio, & reditus ad propositum, & iteratio, & rationis apta conclusio.

Seius] σεῖος. Viri nomen: à quo Seianus equus. Gell. lib. 3. cap. 9. Caius Bassus in commentarijs suis, item Iulius Modestus in XI. Quæstionum confusarum, historiã de equo Seiano tradunt, dignam memoria atq; admiratione. Cn. Seiũ quempiam scribũt fuisse, eumq; habuisse equum natũ Argis, in terra Græcia: de quo fama constans esset, tanquã de genere equorum progenitus foret, qui Diomedis Thracis fuissent, quos Hercules Diomede occiso è Thracia Argos perduxisset. Eum equum fuisse dicũt magnitudine inusitata, ceruice ardua, colore phœniceo, flaua, & comãti iuba, omnibusq; alijs equorũ laudib. quoq; lõge præstitisse: sed eundem equũ tali fuisse fato, siue fortuna ferũt, ut quisquis haberet eũ, possideretq;, is cum omni domo, familia, fortunisq; omnibus suis ad internecionẽ deperiret. Itaq; primũ illũ Cn. Seiũ dominũ eius à M. Antonio, qui postea Triũuir Reip. cõstituendæ fuit, capitis dãnatum miserãdo supplicio affectũ esse. Eodem tẽpore Corn. Dolabellã Cos. in Syriã proficiscẽtem, fama istius equi adductũ, Argos diuertisse, cupidineq; habendi eius exarsisse, emisseq; eũ H—S. centũ millib. Sed ipsum quoq; Dolabellã in Syria bello ciuili obsessum, atq; interfectum esse. Mox eundẽ equum qui Dolabellæ fuerat, C. Cassiũ qui Dolabellã obsederat, abduxisse. Quem Cassium postea satis notum est, uictis partib. fusoq; exercitu suo, miserã mortẽ oppetisse. Deinde Antonium post interitum. Cassij parta uictoria, equũ illum nobilem Cassij reliquisse: & quum eo potitus esset, ipsum quoq; postea uictum atq; desertum detestabili exitio interisse. Hinc prouerbium de hominibus calamitosis ortum, diciq; solitum, Ille homo habet equum Seianum.

Selache] appellantur apud Græcos, omnes pisces plani: quod nomen eis Aristoteles imposuit.

Selago] pen. prod. selaginis. Herba Plinio lib. 24. ca. 11. 15.

Selecti dij] apud Romanos uocabantur præcipui & summates: qui habebant ampliorẽ potestatem, quiq; celebriores, et in maiori haberẽtur cultu ac ueneratione. A' D. Augustino ex Varrone uiginti numerãtur, duodecim uidelicet mares: Ianus, Iupiter, Saturnus, Genius, Mercurius, Apollo, Mars, Vulcanus, Neptunus, Sol, Ortus, Liber pater: fœminæ octo, Tellus, Ceres, Iuno, Luna, Diana, Minerua, Venus, Vesta. Certè Selecti alij erant à Consentib. August. lib. 4. de Ciuit. Dei. Lilius Geraldus Syntag. 1. lib. Historiæ deorum.

Selectio, Selectus] Vide Seligo.

Selenites] σεληνίτης, Gemma in Arabia nascens, ex candido translucens melleo fulgore, imaginem Lunæ continẽs, reddensq; in dies singulos, crescentis minuentisq; numero. Plin. lib. 37. cap. 10.

Selenitium] Hederæ genus, cuius est minor acinus, sparsior racemus, Plin. lib. 16. cap. 34.

Selenuntiæ] Aquæ in Aetna salsæ ad Himeram, Aegestanæ potabiles. Strabo lib. 16.

Seleucia] pen. prod. (σελεύκεια) Prima Syriæ ciuitas, ut ait Strabo lib. 11. & 14. & 15. iuxta quam Orontes affluit amnis. Hanc alij à Nicanore, alij à Nicatore conditã ferũt. Strabo, Seleuciã (inquit) ad Tigrim amnem, iuxta Babylonem, tercentis ferè stadijs, Seleucus Nicator exædificauit. Ptolemæus tres Seleucias fecit, Pieriam, ad Euphraten, ad Belum. Scribit Plin. lib. 11. Seleuciam plerunq; Mesopotamiam dictam fuisse.

¶ Seleucianus, pen. prod. Adiect. Cic. Attic. lib. 4. epist. ult. Perspice æquitatem animi mei, & ludum, & contemptionem Seleucianæ prouinciæ. hoc est, nobilis prouinciæ Ciliciæ, quam Seleucus urbibus auxit. Vide, inquit, me nihil laborare, ut Proconsul in Ciliciam mittar.

Seleucides] Aues uocãtur, quarũ aduentum ab Ioue precibus impetrant, Cassij montis incolæ, fruges eorum locustis uastantibus. Nec unde ueniant, quóue abeant, compertum, nunquam conspectis, nisi cum præsidio earum indigetur. Plin. lib. 10. cap. 27.

Seleucides] Calceamentum muliebre, apud Pollucem lib. 7. cap. 22.

Seleucus] σέλευκος, unus fuit ex principibus Alexandri, qui post Alexandri mortem primus in Syria regnauit. De quo Appianus, clarissimus historicus Græcus, in Syrico.

Selibra] selibræ, pen. prod. (ἡμιλίτρον) Dimidia libra. Plin. lib. 14. ca. 16. 7, Malobathri selibris in musti congios duos additis. Liu. lib. 5. ab Vrbe, 210, Selibra farris. Gell. lib. 7. cap. 18, Darent argenti pondo libram scilicet & selibram. Fit autẽ selibra, à Semi Libra, per syncopen. Mart. li. 1. 152.
Et thuris, piperisq; tres selibræ.

Selicastra] Sedilia antiqui generis appellantur, d litera in l conuersa: ut etiam in sella factum est, & subsellio, & solio, quæ non minus à sedendo dicta sunt. Festus. Paulus in L. 4. D. de supellect. legata, Instrumenti significatione rhedæ & selicastra in supellectili adnumerari solent. Ita legit Haloander. Antonius uerò Augustinus sedularia, id est, quæ in rheda sedenti subijciuntur.

Seligo] seligis, pen. corr. selegi, pen. prod. selectum (ἐκλέγω) seligere. Seorsum colligere, secernere. Cic. in Orat. 55. Quæ exẽpla selegissẽ, nisi uel nota esse arbitrarer, uel posse eligere, qui quærerẽt. Idem in Orat. 27, Nec uerò utetur imprudenter hac copia, sed omnia expendet & seliget. Et 3. de Finib. 36, Sed hoc quasi ultimum, quale nos summum in uita bonum dicimus: illud autem ut feriat, quasi seligẽdum,

Digitized by Google

dum, non expetendum. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 10.

¶ Selectus, Participium: ut, Selectæ, breuesq; sententiæ. Cic. 1. de Nat. deor. 116.

Corpora selecta. Ouid. 5. Fast. 15.

Selecti iudices, Equites dicti sunt. Cic. pro Cluent. 96, Deinde Prætores tantùm urbani, qui iurati debent optimũ quẽq; in selectos iudices referre. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 25.

Vnum ex iudicibus selectis obijciebat. id est, ex Equestri ordine. Cic. 4. Verr. 22. Cæterarum rerum selecti iudices ex ciuium Romanorũ conuentu proponi solent. id est, Equitibus qui illuc conueniunt. Ibidẽ, 5. 117. Hic tu Medicum & Aruspicẽ & Præconem tuũ recuperatores dabis? aut etiã illum ipsum quẽ tu in cohorte tua Caßianũ iudicẽ habebas, siqua res maior esset, Papyrium Potamonẽ, hominem seuerũ ex ueteri illa Equestri disciplina? Quæ uerba per ironiã dicta sunt. Selecti iudices, sunt præcipui. Vnde dij selecti & præcipui, de quibus suprà, apud Augist. lib. 4. de Ciuit. Dei, cap. 1. 2. 3. & 4. Hæc Budæus. Plin. lib. 33. cap. 2. 1, Decuriæ quoq; ipsæ pluribus discretæ nominibus fuêre, Tribunorũ æris, & Selectorũ, & Iudicũ: præter hos etiamnũ Nongenti uocabãtur ex omnibus selecti, ad custodiendas cistas suffragiorũ in comitijs. Et diuisus hic quoq; ordo erat, superba usurpatione nominũ, quũ alius se Nongentum, alius Selectum, alius Tribunum appellaret.

¶ Selectio, Verbale, (ἀπόκρισις) Cic. 2. de Finib. 71, Dum enim in una uirtute sic omnia esse uoluerunt, ut eam rerum selectione expoliarent: nec ei quicquam aut unde oriretur, darent, aut ubi niteretur. Idem 3. de Legibus 33, Selectio uitiorum.

Selinas] uel Selinois: braßicæ genus Crispum. Plin. lib. 20. cap. 9, In tres species diuisere eam (de Braßica loquitur) Græci antiquißimi. Crispã, quã Selinada uocauerunt, à similitudine apij foliorũ, stomacho utilem, aluũ modicè mollientem. Vide cap. 157. de Re rustica.

Selinis] pen. prod. (σελῖνις) ut inquit Seruius, ciuitas iuxta Lilybæum, abundans palmis, quibus uescuntur, & apio. Virg. 3. Aeneid. 142,

Teq; datis linquo uentis palmosa Selinis,
Et uada dura lego saxis Lilybeia cæcis.

Selinon] σελῖνον, à Græcis appellatur herba notißima, quam Latini Apium nominant. Inde fiunt composita, Petroselinon, Hipposelinon, & Elioselinon. Vide Dioscoridem Matthioli.

Selinus] pen. prod. (σελινοῦς) Duorum fluuiorum nomẽ in Asia, qui in mare influẽtes Dianæ Ephesiæ templũ utrinq; complectuntur. Plin. lib. 5. cap. 29. Est & Selinus alius in Ægeorũ agro, qui est in Achaia propriè dicta. Itẽ alius in Elide. Rursus alius in Sicilia, iuxta Megara & Hyblã montem: quorum omnium meminit Strabo lib. 8.

Selinus] selinuntis, Oppidum est Siciliæ, palmis abundans (σελινοῦς) Hinc Selinusius, selinusia, selinusiũ, σελινούσιος, attributũ: ut, Terra Selinusia, quæ à Galeno lib. 9. simpliciũ Medic. inter medicamenta ophthalmica ponitur.

Selinusius] Est lacus post Caystri ostia ex pelago refusus. Strabo lib. 14.

Sella] sellæ (θρόνος, δίφρος, φορεῖον) Quasi seda à Sedendo: Plaut. Curc. 7. 32, Vide ut expalluit, datin' isti sellã ubi aßidat citò? Cic. 1. de Diuin. 160, Vt in eius sella requiesceret. Cato ca. 10. 4, Scabilia tria, sellas quatuor, solia duo, &c.

Erat apud Romanos magistratuũ Aedilis & Prætoris sedes, qua per urbem ius dicentes comportabantur. Græci autẽ θρόνον dicunt sellam. Cic. 3. Verr. 84, Quod uos oblitos esse non arbitror, quæ multitudo, qui ordo ad Pisonis sellam isto Prætore solitus sit cõuenire. In eundẽ, 5. 111. Iam antea in sella sedens Prætor, quum prouinciam Siciliã obtineret.

Aurea sella. Propert. lib. 4. eleg. 11. 6.

Curulis sella. Quintil. lib. 6. cap. 3. 17.

Gestatoria sella. Vide Gestatorius, in Gero.

¶ Sellaria, Substantiuum, Sellariæ (ἑδράρια) loca in quibus sedes disponi solebãt. Plin. lib. 34. ca. 8. 34, Violentia Neronis in urbem cõuecta, & in sellarijs domus aureæ disposita. Sueton. in Tiberio, cap. 43, Secessu uerò Caprensi etiã sellariam excogitauit, sedem arcanarum libidinum.

¶ Sellariolus, pen. corr. (ἑδραῖκος) Adiectiuum diminutiuũ; Martial. lib. 5. 122, In sellariolis uagus popinis.

Selicastrum] selicastri. Vide Selicastra, suo loco.

Sellisternium] sellisternij. Vide Sola, inquit Festus, in Solum, soli.

¶ Sellularius, Adiectiuum (ἑδραῖος) sellularij opifices, qui sedendo opus faciunt, quos Liu. lib. 8. ab Vrbe, 100, scribit militiæ minimè aptos.

Sellæ] Oppidum est Epiri, cuius incolæ Sellani dicũtur. Lucanus lib. 3.

Selleen] Regio est proxima Pylo, in finibus Arcadiæ. Strabo lib. 8.

Selymbria] σηλυμβρία, Ciuitas est Thraciæ ad Propontidem, propinqua Bizantio. Herodot. lib. 6.

Semassius] a, um, Semaßij Christiani. Vide in dictione Sarmentitius: & Celium Rhod. lib. 10. Lection. antiq. ca. 9.

Sembella] sembellæ (ἡμιλίτρον) Quod sit libellæ dimidium, inquit Varro de Ling. Lat. lib. 4. Idem quod semis aßis.

Semel] Aduerbium (ἅπαξ, ἐφάπαξ) Quasi unà, nõ diuisim, uel uno (ut ita dicam) tempore, nam quod semel fit, nullã recipit diuisionem. Plaut. Capt. 12. 99,

Satis sum semel deceptus. Terent. Heauth. 1. 2. 34,
—ubi animus semel se cupiditate deuinxit mala,
Necesse est Clitipho consilia consequi consimilia.

Cic. 7. Verr. 63, Verũ hoc erat, si ille semel uerus archipirata securi percussus esset, pecuniam illam non haberes.

Semel anno. Plin. li. 12. ca. 14. 6, Thus meti semel anno solebat.

Semel atq; iterum. Cic. pro Cluentio, 37.

Semel iterum. Liu. 1. ab Vrbe, 78, Semel T. Manilio Consule, post Punicum primum perfectum bellum: iterum, quod nostræ ætati dij dederunt ut uideremus.

Semel ac uicies. Plin. lib. 7. cap. 48. 5, Idem sella curuli semel ac uicies sedit, quoties nemo alius.

Semel unquam. Plin. lib. 2. cap. 35, Dein quum in cœlum se reciperet, lampadem factã, semel unquã proditur, Cn. Octauio, C. Scribonio Coß.

Semel, inquit Asconius, uicinum est ad Penè nunquam. Cic. 2. Verr. 4, Semel ait se in uita pertimuisse, tum quũ primùm à me reus factus sit. Quasi dicat, ferè nunquam. Simile est, quòd semel in uita risisse Crassum scribit Lucilius.

Semel, Omnino & prorsus, ita ut iterum obtineri non necesse sit. Cic. pro Deiotaro, 5, Cùm facilè exorari Cæsar, tum semel exorari soles. Budæus.

Semel, Irreuocabiliter. Quintil. lib. 1. cap. 3, Nec semel de hoc decretũ erat: tricesimus dies reddebat uicto certaminis potestatem. Ouid. de Virginitate loquens, epist. 5. 11,

—deperit illa semel. Budæus.

Semel à condito æuo. Plin. lib. 7. ca. 34. Ibidem, cap. 35. Pudicißima fœmina semel matronarũ sentẽtia iudicata est, Sulpitia Paterculi filia. Hîc particula Semel, affirmãtis uenustatem habet: ut quod uerißimũ esse asseuerare uolumus, id semel tantùm dixisse sufficiat.

Semel, Ad summã, uel in summa. Valla de Ad summã loquẽs, Quintilianus in sensu priore solet uti tali genere dicendi, per ad-

per aduerbium semel, lib. 9. cap. ultimo. Deniq; ut semel finiam, sic ferè componendum, quomodo pronunciandum erit. Et alibi lib. 11. cap. 1. Et ut semel omnia complectar, id est, ut in summa dicam. Cuius rei causa est ipsum illud Semel, quod significat Vna uice pro omnibus, ita ut postea non oporteat quid addi. Quod enim semel tantùm fit, id non habet regressum, ut iterum fiat. Virg. 11. Aeneid. 84,

—qui nequid tale uideret,
Procubuit moriens, & humum semel ore momordit.

Ouid. epist. 5. 11, —nulla reparabilis arte
Laesa pudicitia est, deperit illa semel. Lucan. li. 9. 116,
—dixitq; semel nascentibus autor
Quicquid scire licet. Semel, inquit, ut nullum postea uerbum addat. Hactenus Valla lib. 6.

Semele] pen. corr. (σεμέλη) filia Cadmi regis Thebarum, ex qua Iupiter Bacchum genuit: teste Horatio 1. Carm. ode 19. 1. Thebana Semele.

Proles Semeles Bacchus. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 9.

¶ Semeleius, Adiectiuum (σεμελήιος) ut, Thyoneus Semeleius. Horat 1. Carm. ode 17. 5.

Proles Semeleia. Ouid. 5. Metam. 66. hoc est, Bacchus.

Semen] seminis, pen. corr. n. g. (σπέρμα, γόνος, γονή, θορός,) à Sero, seris, Notae significationis. Colum. lib. 1. cap. 7. 5. Et caetera pecora malè pascunt, nec industriae terram uertũt, longeq; plus imputant seminis iacti, quàm quod seuerint.

Perceptum semen. Ouid. 11. Metam. 29.

Pinguia semina. Horat. Epod. 16. 12.

Vitiata semina. Ouid. 5. Metam. 96.

Abire in semen, Plin. lib. 21. cap. 11. 5.

Exire in semen, Plin. 19. cap. 6. 14.

Committere semina sulcis. Virg. 1. Georg 45.

Permisto semine constant omnia. Lucret. lib. 2. 118.

Differere semina in areas. Colum. lib. 11. cap. 2.

Data semina rudi humo. Ouid. 6. Metam. 130.

Eruere rostro semina. Ouid. 15. Metam. 23.

Iactare semen. Vide Iacio.

Ingerere semen solo. Vide Ingero.

Mandare semina terrae. Vide Mando, mandas.

Mittere rude semen in ignotam humũ. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 1.

Reddere semen. Plin. lib. cap. 26. 2. Vide Reddo.

Semina mollit humus ualido praetincta ueneno.

Ouid. 7. Metam. 25. De dentib. serpentis, quos Cadmus seminauerat.

Obrue uersata Cerealia terra. Ouid. 1. de Remed. 35.

Spargere semina per arua. Ouid. epist. 12. 9.

Frustra spargere semina. Quintil. lib. 2. cap. 9. 2.

Prima Ceres docuit turgescere semen in agris. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 3.

Semina, dicũtur etiã de uirgultis & surculis. Virg. 2. Geor. 71,

Seminibus positis superest deducere terram
Saepius. Ibidem 2. 3,
Pars autem posito surgunt de semine: ut altae
Castaneae. Colum. lib. 3. de Arboribus, cap. 2. Si cum pluribus uindemijs eundem tenorem seruauerint, ex eiusmodi uiribus lecta semina, multum bonumq; praebebunt. Ibidem. cap. 1. 3, Semina appellat surculos depactos, qui quum radices egerunt, in uineam transferuntur. Idem libro 5. cap. 10, Arbores & semina cum radicibus Autumno serito.

Oleagineum semen. Vide Oleagineus, in Olea.

Ordinaria semina. Vide Ordinarius, in Ordo.

Deponere semina. Colum. Quum semina depones, dextra sinistraq; usq; in imum scrobem sarmẽtorum brachij crassitudinis demittito.

Flammae abstrusa semina in uenis silicis. Virg. 6. Aeneid. 2.

Semina limus habet uirides generantia ranas. Ouid. 15. Metamorphos. 74.

Semen, per translationem, significat autorem alicuius rei, & eum à quo quid ortum est. Cic. 2. Philpp. 69, Vt igitur in seminibus causa est arborum & stirpium, sic huius luctuosissimi belli semen tu fuisti.

Semen urbanitatis. Cic. ad Attic. lib. 7. 32. 4. Idem 5. de Finibus 30, Quorum similia sunt prima in animis, quasi uirtutum igniculi & semina.

Nequitiae semina languidiora. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 2.

Probationum semina spargere. Quintil. 4. cap. 2. 39.

Semẽ alicuius, pro genere. Sueton. in Caligula, ca. 25, Nec ullo firmiore indicio sui seminis esse credebat, quàm feritatis.

Conceptus semine. Ouid. 10. Metam. 66.

Aetherium semen. Virg. 7. Aeneid. 57.

Caelesti semine omnes sumus oriundi. Lucret. lib. 2. 198.

Dissona partu semina. Claud. 2. in Eutropium, 9.

Diuinum semen. Ouid. 1. Metam. 16.

Generoso semine implere uterum. Ouid. 9. Metam. 57.

Impia semina ferre utero. Ouid. 10. Metam. 93.

Inclyta semina. Silius lib. 13. 7.

Mortale semen. Ouid. 3. Metam. 21.

Virile semen. Lucret. lib. 4. 243.

Veterino semine partum genus. Lucret. lib. 5. 173.

Semen etiam apud Latinos est genus quoddam frumẽti, quod à Graecis ζεὰ dicitur. Plin.

¶ Seminium, seminij (σπόρος) Idem quod Semen. Columell. lib. 2. Nonnunquam superfusa aqua latentibus seminijs Varro 2. de Re rust. cap. 6. 1, Ego, inquit, de asinis potissimùm dicam, quòd sum Reatinus, ubi optimi & maximi fiunt: è quo seminio ego hîc procreaui pullos. Plaut. Amphit. 15. 15,

—sanguineo
Repentè hostes peperit seminio.

Triste seminium. Lucret. lib. 3. 149.

Seminium, Seminis lucrum. Plaut. Rud. Venundantur merces non hoc suo seminio. Idem Milite, 14. 67.

¶ Seminarium, seminarij (φυτευτήριον) Locus subactus, in quo semina aut uitium, aut arborum panguntur: ut quũ ad certam quantitatem excreuerint, in uinetum uel arbustũ, uel pomarium transferantur. Columell. lib. de Arboribus, cap. 1. 3. Qui uineam uel arbustum constituere uolet, seminaria prius facere debebit: sic enim sciet cuius generis uitem positurus sit. Idem lib. 5. cap. 6. 1, Operam dabit, ne emortuis arboribus rarescat, ac primam quanq; senio aut tempestate afflictam summoueat, & inuicem nouellam sobolem substituat. Id autem facilè consequi poterit, si ulmorum seminarium paratum habuerit. Varro 3. de Re rust. cap. 16. 11, Quidam thymum contundunt in pila, & diluunt in aqua tepida: ea conspergunt omnia seminaria consita apium causa. Idem lib. 1. cap. 29. 1. In primo interuallo inter Fauonium & Aequinoctium uernum haec fieri oportet, Seminaria omne genus ut serantur, putari in primis, circùm uites ablaqueari, &c. Cato cap. 46, Seminarium ad hunc modum facito: Locum quàm optimum & opertissimum, & stercorosissimum poteris, & quàm simillimũ genus terrae ea, ubi semina positurus eris, & uti ne nimis longè semina ex seminario ferantur, eum locum bipalio uortito, delapidato, circumq; sepito bene, & in ordine serito, in sesquipedẽ quoquo uersum taleã demittito, opprimitoq; pede: si parũ deprimere poteris, malleo aut mateola adigito: digitũ supra terrã facito semina emineãt: fimoq; bubulo summã taleã oblinito, signumq; apud taleã apponito,

Digitized by Google

apponito, crebroq; sarrito, Si uoles citò semina crescant, ad eundem modum alia semina serito.

Seminarium, per translationem, in malum, pro Origine, & eo à quo omne malum depēdet, ueluti à quodam malè consito seminario pessimi fructus. Cic. 2. in Catilin. 42. Qui nisi exeunt, nisi pereunt, etiamsi Catilina perierit, scitote hoc in Rep. seminarium Catilinarium futurum.

Fons & seminariū triumphorū, In bonū. Cic. in Pisonem, 77.

Principium & seminarium Reipub. Cic. 1. Offic. 80.

¶ Seminarius, Adiectiuum. Florus lib. 2. cap. 6. Bellatricem illam uiris armisq; nobilem Hispaniam, illam seminariam hostilis exercitus, illam Hannibalis eruditricem.

¶ Sementis, huius sementis, fœ. ge. (σπορά,) Ipsa satio, seu seminatio, sed præcipuè frugum & leguminum. Plin. lib. 18. capite 14. 9, Sunt qui properent, atque ita pronuncient, festinatam sementem sæpe decipere serotinam semper. Colu. lib. 13, Quibus magna sementis præparatur. Cæs. 1. bel. Gal. 11, Sementes quàm maximas facere, ut in itinere copia frumenti suppeteret.

Vos date perpetuos teneris sem̄etib. auctus. Ouid. 1. Fast. 136.

Proscriptionis facere sementem. Cic. ad Attic. lib. 9. 176. 1.

Sementis, Seminandi tempus. Columel. lib. 2. cap. 9. 2, Prima sementis rarius serere permittit: nouissima spissius postulat. id est, Primum tempus sationis.

Sementis, pro segete. Gell. lib. 2. cap. 29, In sementes fortè consederat ac tempestiuiores.

Sementis, Semen ipsum iam terræ mandatum. Colum. lib. 2. ca. 8. 4, Nam quod sicco loco ingestum, & inoccatum est, perinde ac si repositum in horreo non corrumpitur: at ubi uenit imber, multorum dierum sementis uno die surgit.

Sementim, in accusatiuo apud antiquos. Colum. lib. 2. cap. 10. 12. Cato sæpe 27, Sementim facito ita.

Malorum facere sementim. Cic. 3. de Nat. deor. 107.

Sementi, in ablatiuo. Col. lib. 2. cap. 9. 12. Media fermè sementi, &c. Cic. ibidem, cap. 10. 11. Et cap. 12, Peracta sementi.

¶ Seminalis, et hoc seminale, pen. prod. (σπερματικὸς) Quod ad sementem faciendam pertinet. Colum. lib. 11. cap. 2, Viciæ pabularis modios septem uel octo, uice seminalis modios quinque uel sex.

¶ Sementinus, pen. prod. (σπερμεντινὸς, κατασπειρόμενος) Adiect. ut, Sementina pyra, uel seminū multitudine, uel quod usque ad sementis tempus durent. dicta. Cato cap. 7. 2.

Dies sementina: Festum fuit antiquis celebratum, postquam terræ mādassent semina agricolæ. Ouid. 1. Fast. 132.

Sementinæ feriæ, fuerant institutæ, quasi ex ijs fruges grādescere possint. Festus.

¶ Sementicus, pen. cor. adiect. (σπόριμος) Quod seminari potest. Plin. lib. 18. cap. 7. 3, Sementica autem triticum, hordeum, fabam, napum, rapam appellant.

¶ Sementiuus, sementiua, sementiuum: Quod seminatur, ut sementiua frumenta, sementiuum triticum, hordeum, fabe napus, rapa. Plin. lib. 18. cap. 7.

¶ Sementiuæ feriæ. Varro de Re rust. lib. 1. ca. 2, in ipso statim initio, Sementiuis ferijs in ædem telluris uenerā. Paulò pòst, Num feriæ sementiuæ ociosos uos huc adduxerūt? Sic enim habent plerique codices: non sementinæ, nec sementinis.

¶ Semento, sementas (σπερματίζω) sementare, Semē producere. Plin. lib. 18. cap. 28. 2, Est enim in primis inutile nasci herbas sementaturas.

¶ Sementesco, sementescis, sementescere, semen producere. Venit à graine, Grainer. Vtitur semel & iterum Ruellius li. 2. cap. 82.

¶ Semino, seminas, pen. cor. (σπείρω, φυτεύω) seminare. Semen in terram proijcere. Colum. lib. 2. cap. 9. 12, Seminari debet hordeū post Aequinoctiū. Seminatur aūt hordeum, et seminatur ager, sicut aspergitur humor, & aspergitur humore uestis. Idem lib. 2. cap. 4, Neq; in lira, sed sub sulco talis ager seminandus est. Et lib. 2. cap. 8, Ne seminarentur agri. Virg. 6. Aeneid. 42, quod non sua seminat arbos.

Seminare mare, quod generare dicimus. Colum. lib. 6. cap. 24. 3, de tauris.

Seminatus puer. Plaut. Amphit. 5. 20.

¶ Seminatio (σπορά) Verbale. Varro 2. de Re rust. cap. 6. 2, Ad seminationem onagrus idoneus, quòd è fero fit mansuetus facilè, & è mansueto ferus nunquam.

¶ Seminator, pen. prod. Aliud uerbale (σπορεὺς) Cic. 2. de Natu. deor. 122, Omnium aūt rerum quæ natura administrantur, seminator & sator, & parens, ut ita dicam, atq; educator & altor est mundus, omniaq; sicut membra & partes suas nutricatur & continet.

Seminator omnium malorum: apud Cic. li. 3. de Nat. deor. 90.

¶ Seminosus, pen. prod. Adiectiuum. ut, Cucurbitæ seminosæ, seminibus abundantes. Author eius Iambici, cuius inter Priap. initium est Quid hoc negotij est.

Nec seminosas ad cucurbitas quenquam,
Ad ocimúue cucumerésue humi fusos
Venire credo, sessilesúe lactucas.

Semestris] & hoc semestre (ἑξάμηνος, ἑξαμηνιαῖος) Quod est ex sex mensium: ut, Semestris Cōsulatus. Plin. epist. 69. Plin. maior. lib. 10. cap. 25. 1, Temporum magna differentia auribus: perennes, ut columbæ: semestres, ut hirundines: trimestres, ut turdi & turtures: & quæ quum fœtum eduxère, abeunt, ut galguli, upupæ.

Semestrem uitam excedere. Plin. lib. 8. cap. 39. 2.

Semestris Dictatura. Liu. 4. ab Vrbe, 176.

Semestris Censura. Liu. 4. ab Vrbe, 102.

Semestre regnum. Cicero ad Attic. lib. 10. 197. 10.

Semesus] pen. prod. Adiectiuum (ἡμίβρωτος) Semicomestū. Eadem enim forma dicitur, qua ambesum & comesum Sueton. in Tiberio, cap. 34, Solennibus ipse cœnis pridiana sæpe ac semesa obsonia apposuit. Virg. 8. Aeneid. 60.

Ossa super recubans antro semesa cruento.

Frustra lardi semesa. Horat. 2. serm. Sat. 6. 17.

Membra semesa. Silius lib. 6. 48.

Præda semesa. Virg. 3. Aeneid. 49.

Pisces semesi. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 26.

Semet] ἑαυτὸν, pronomē accusatiui, uel ablatiui casus, à suimet genitiuo. Suet. de clar. Grāmat. Ab semet nominatus. Plin. de Vir. illust. 70. Mox à Sylla Bergami oppressus, corrupto exercitu desertus, semet occidit. Liu. 2. ab Vrbe. 53.

Semhammemphoras] apud Rhabbenum, id est, nomen expositū, de Dei optimi maximiq; nomine. Moses Aegyptius in libro More: Omnia (inquit) nomina creatoris & opificis, in libris omnibus inuenta, ab effectibus deriuata sunt, præter unum illud Iehoua, seu Iehuhe, quod est nomen peculiare Creatori altissimo: & propterea uocatur Sembāmemphoras, id est, nomen expositum.

Semianimis] ἡμίθυμος, & cætera à semis, siue semi composita, Vide Semis.

Semigro] semigras, pen. corr. (ἀποικέω) semigrare, Idem quod Migro: ut, Semigrare ab aliquo. Cic. pro Cælio, 12, Reprehendistis, à patre quod semigrārit: quod quidem iam in hac ætate minimè reprehendendum est: qui quū ex Reipub. causa iam esset mihi quidem molestū, sibi tamen gloriosam uictoriā consecutus, et per ætatē magistratus petere posset: nō modò permittēte patre, sed etiā suadente ab eo semigrauit.

Seminariū, Seminiū, Semino] Vide Semē.

Semiramis] penul. corr. huius Semiramis & Semiramidis (Σεμίραμις) unde accusatiuū Semiramin uel Semiramidem facit

facit. Fuit nomen Assyriorũ reginæ, Nini regis uxoris, quæ mortuo uiro res præclaras gessit. De hac prudentissima, & uiri nomine digna fœmina, lib. 3. Diodorus, Iustinus, Orosius, Eusebius, Augustinus, Iosephus, Philostratus, scripserunt & alij. Ea mulierum omnium, quarum ex historia ad nos perlata notitia est, lõgè celeberrima: quãq; cum Syro præcipuè Alexãder admiratus fertur, quòd in illa & magnitudo quædã animi, & rerum claritas plurima emicuisset: quũ sibi iam magno natu monumẽtum, in quo persuncta humanis recõderetur, strueret, inscriptionem eiusmodi exculpendam curasse dicitur: quicunq; ex regibus pecuniæ inopiam senserit, conditorio recluso sumat inde quicquid uisum fuerit. Id quum legisset Darius, ut qui auri foret auidior, sepulchrum iussit recludi: sed in eo pecuniam quidem inuenit nullam, in eas aũt incidit literas: Ni malus uir fores, & pecuniæ prorsum inexplebilis, non utiq; mortuorum loculos moueres: exprobratione lepida in sacrã auri famem, ut eminentissimi autores tradidère. Hæc Cælius Rhodig. lib. 23. cap. 5. ex Plutarchi Apophthegmatis. Verum eadem impudica & mollis fuisse traditur, utpote quæ filij concubitum expetierit, & equũ usq; ad coitũ adamasse dicatur. Semiramis, lingua Syriaca, auem significat. Nanq; ab auibus adhuc infans nutrita dicitur. Vide Decreto. Scribit Valer. Maximus lib. 9. cap. 3. dum die quodã circa cultũ corporis occupata esset, & nuntiaretur ei Babylonẽ defecisse, soluta adhuc altera parte crinium, protinus ad eam expugnandã cucurrit: nec prius decorem capillorum in ordinẽ, quàm tantam urbem in suam potestatem redegit. Iuuenal. Saty. 2. 11,

Quod nec in Assyrio pharetrata Semyramis orbe.

Propert. lib. 3. eclog. 11. 5.

¶ Semiramius, Adiect. (σεμιράμιος) Claud. 5. Paneg. 33,

Nostra Semiramiæ timeant insignia turres.

Sanguine Semiramio cretus. Ouid. 5. Metam. 17.

Semis] uel potius Semi, indeclinabile (ἥμισυ) Dimidium significat, & melius desinit in semi, quo extra compositionẽ rarò utuntur: Semiuiuus à Græco deducitur ἡμι, & s habet pro aspiratione Græca. Festus.

¶ Semianimis, & hoc semianime, penult. corr. & interdũ Semianimus, semianima, semianimum, (ἡμίθνητος, ἡμιθανής) Quasi exanimatus. Plin. de Viris illust. 39. Ipse cum trecentis pugnans cecidit, & postea ab Attilio semianimis inuentus & sanatus, magno postea terrori hostibus fuit. Liu. ab Vrbe, lib. 1. Vbi tollentes corpus semianime uirginis. Sic 8. bel. Pun. Quum turbam fœminarum, puerorumq; imbellẽ, inermem ciues sui cæderẽt, & in succensum rogum semianima pleraq; iniicerent corpora, &c.

Media procubuit domo semianimis. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 19.
Artus semianimes. Ouid. 14. Metam. 42.
Clamor semianimis. Stat. 8. Thebaid. 120.
Equi semianimes uoluuntur. Virgil. 11. Aeneid. 127.
Attollere terra semianimem heram. Lucan. lib. 8. 14.
Semianimus, antiquè. Cic. 1. de Diuinat. 172,

—unguibus anguem
Semianimum, & uaria grauiter ceruice micantem,

Ex Ennio. De aquila.

Corpore semianimo languida membra. Lucret. lib. 6. 255.

¶ Semiapertus, Adiect. (ἡμιανέῳκτος) Liu. 6. bel. Pun. 202, Paucos ex multis trepida fuga incendentes, semiapertis portarum foribus in urbem compulit.

¶ Semiassus, adiectiuum (ἡμίοπτος) Cic. 1. Tuscul. 170, (ta Heu reliquias semiassi regis denudatis ossibus. Ex poe-

¶ Semibos, pen. corr. semibouis (ἡμίβους) Ouid. 4. Trist. eleg. Centimanumq; Gygen, semibouemq; uirum. (6. 4.

¶ Semicaper, pen. corr. semicapri. Ouid. 5. Fast. 21,

Semicaper coloris succinctis Faune Lupercis,

Deus semicaper. Ouid. 4. Fast. 152.
Pan semicaper. Ouid. 14. Metam. 103.

¶ Semicinctium, semicinctij (ἡμιζώνιον) Succinctorium, quòd medium hominem cingat, id est, uestiat: est enim genus uestis breuissimæ, uentrem tantùm contegens. Martial. li. 14. 158. de semicinctio est epigramma.

¶ Semicirculus, pen. corr. (ἡμικύκλος) Medius circulus. Colum. lib. 5. cap. 2, 1. Cic. de Finibus 100, Quumq; non habeant ex doctrina oblectationes, circulos aliquos, & semicirculos consectari.

¶ Semicircularis, pen. prod. Adiect. (ἡμικύκλιος) Quod habet mediam circuli formam. Colum. libro 5. cap. 2. 11, Semicircularis agri forma.

¶ Semicoctus, Adiectiuum (ἡμίεφθος) Plin. lib. 18. cap. 11. 13, Ex tritico candidissima atq; grandissima eligunt grana, & semicocta in ollis. Colum. lib. 8. cap. 5. 1, Semicoctum ordinem. Et apud Plin. lib. 22. cap. 25. 24, Semicocta aqua.

¶ Semicorporalis, & hoc semicorporale, pen. prod. Firmic. li. 2. cap. 12. Semicorporeus, semicorporea, semicorporeum. Firmicus lib. 2. cap. 12, Cancer signum est in cœlo fœmininum, mobile, semicorporeũ, irrationale. Rursus ibid. Libra signum est in cœlo masculinum, semicorporeũ, rationale.

¶ Semicremus, pen. cor. Adiect. Ouid. 2. Metam. 58.

Semicremoq; nouat repetitum stipite uulnus. id est, quod dimidia ex parte excrematum erat.

¶ Semicrematus, pen. prod. Adiect. (ἡμίφλεκτος) ut, Membra semicremata. Ouid. in Ibin, 127. Et Martial. lib. 11. 55.

Thuraq; de medio semicremata rogo.

¶ Semicrudus, pen. prod. Adiect. (ἡμίωμος) Colum. lib. 6. cap. 26, Si iam tali uitio laborant, lupini semicrudi conteruntur, & offæ saluiati more faucibus ingeruntur. Statius 5. Sylu. 9. 9.

¶ Semicubitalis, & hoc semicubitale. penult. prod. Liu. lib. 2. Decad. 5, ut palmæ spiculum hastili semicubitali infixum.

¶ Simideus, adiectiuum (ἡμίθεος) ut, Canes semidei. Lucan. lib. 8. 164.

Nos in templa tuam Romana accepimus Isin,
Semideosq; canes.

Annubim intelligit. Genus semideũ. Ouid. in Ibin, 17. Deos Indigetes significare putatur poeta.

Reges semidei. Stat. 2. Achil. 73.

¶ Semidoctus, Adiectiuum (ἡμιμαθής) Cic. 2. de Orat. 95, Hæc ut & properans, & apud doctos, & semidoctos ipse percurro, ut aliquando ad illa maiora ueniamus. Plautus Asinaria, 5. 74.

¶ Semiermis, hoc semierme (ἡμίοπλος) Partim tãtùm armatus. Liu. 5. bel. Pun. 109, Haud dubia res est, quippe inter Annibalem ducem & centurionẽ, exercitusq;, alterum uincendo ueteranũ, alterum nouum totum & magna ex parte etiam tumultuarium & semiermem. Ibid. lib. 2. 207, Binis in castris quum multitudo semiermis sine ducib, esset, &c. Dicitur & semermis ut Decad. 3. lib. 10, ex agrestiũ semermi turba. (Tacit. lib. 15.

¶ Semifactus, Adiectiuum (ἡμίπρακτος) ut, Opera semifacta.

¶ Semifer, pen. corr. Adiectiuum (ἡμίθηρος) Ouid. 2. Metam. 129, Semifer interea diuinæ stirpis alumno

Lætus erat. De Chirone Cẽtauro. Plin. lib. 8. ca. 57. 3, Semiferũ & ipsum animal, cui uiuaria in dolijs idẽ qui apris in- (stituit.
Caput semiferum panis. Lucret. lib. 4. 119.
Corpus semiferum. Valer. 6. Argon. 11. Cic. 2. de Nat. deor
Fremitus uirorum semiferi. Valer. 6. Argon. 47.
Lupi semiferi. Valer. 1. Argon. 93.
Pectus semiferum. Virg. 10. Aeneid. 43.

Species

Digitized by Google

Species hominum semiferæ. Lucret. lib. 2.141.

¶ Semiformis, & hoc semiforme (ἡμίμορφος) Colum lib. 4. cap. 25.2, Cui superposita semiformis lunæ species, securis. Idem lib. 8. cap. 5.10, Pulliq; semiformes interimuntur, antè quàm totis partibus suis consumentur.

¶ Semifultus, Adiect. (ἡμιστήρικτος) Mart. lib. 5.14,
Subsellioq; semifultus extremo, &c.

¶ Semigermanus, pen. prod. Adiect. (ἡμιγερμανός) Liu. 1. bel. Pun 140, Vtiq; quum quæ ad Appenninum ferat obsepta gentibus semigermanis fuissent.

¶ Semigræcus, Adiect. (ἡμιέλλην) Varro 2. de Re rust. cap. 1.2, Vt semigræcis pastoribus dicam Græcè.

¶ Semigrauis, pen. corr. Adiect. (ἡμιβαρὺς) Liu. 5. bel. Pun. 129, Quia magna pars in turribus epulati, aut sopiti uino erant, aut semigraues potabant.

¶ Semihomo, pen. cor. semihominis (ἡμίανδρος) Colum lib. 10.2. Quamuis semihominis uesano gramine fœta
Mandragoræ pariat flores, mœstamq; cicutam.

Semihomo Cacus. Virg. 8. Aeneid. 36.

Nasamones semihomines. Sil. lib. 11.36.

¶ Semihora, semihoræ, pen. prod. (ἡμιώριον) Cic. pro Rabirio perduellionis reo, 3, Nunc quoniam Tite Labiene diligentiæ meæ, temporis angustijs obstitisti, meq; ex comparato & constituto spacio defensionis, in semihoræ curriculum coëgisti, parebitur, & quod iniquissimū est accusatoris conditioni, & quod miserrimum inimici potestati.

¶ Semijugerum, semijugeri, pen. corr. (ἡμίπλεθρον) Colum. lib. 5. cap. 1.6, At Galli candetum appellant in areis urbanis, spacium cētum pedum, in agrestibus autem pedum CL. quod aratores cadetum nominãt: semijugerum quoq; arepennē uocant. Idem lib. 4. ca. 18.1, Vel in semijugera omnibus modis dirimatur.

¶ Semilacer, pen. cor. Adiect. (ἡμίσπαστος) Ouid. 7. Metam. 69, Semilacerq; toro tentat consurgere.

¶ Semiliber, penult. prod. (ἡμιελεύθερος) Cicer. ad Attic. libro 13. 286.2, Obsecro abijciamus ista, & semiliberi saltem simus.

¶ Semilixa, semilixæ, m. g. (ἡμισκευοφόρος) Liu. 8. bel. Pun. 148. Sed illi primum non Annium Vmbrum semilixam, nominis etiam abominãdi ducem, sed Decium Iubellium. Tribunum militum secuti sunt.

¶ Semimadidus, pen. cor. Adiect. (ἡμίβροχος) Colum. lib. 2. cap. 4. 4. Ne lutosus ager tractetur, neue exiguis nimbis semimadidus.

¶ Semimarinus, pen. prod. Adiect. (ἡμιάλιος) Lucre. lib. 5. 179. Aut rapidis canibus succinctas semimarinis
Corporibus Scyllas. Tanquam canes, Scyllam circumlatrantes: sint partim pisces, partim terrena animalia.

¶ Semimas, pen. cor. semimaris, pen. cor. m. g. (ἡμιάρρην) Castratus, euiratus. Varro 3. de Re rust. cap. 9.2, Capi semimares, quòd sunt castrati. Liu. 1. bel. Maced. 47, Ante omnia abominati semimares, iussiq; in mare extemplò deportari. Ouis semimas. Ouid. 1. Fast. 118.

Semimares, dicuntur etiam androgyni. Ouid. 7. Metam. 77. de Hermaphrodito.

¶ Semimithra, semimithræ, quæ uox reperitur apud Iurisconsultum, tanquam dimidium mithræ est.

Est enim minor quædam mithra, ut semicinctum, antè explicauimus. Quæ enim similis & geminæ formæ sunt, ex proportione parem explicationem desiderant, Turnebus.

¶ Semimortuus, Adiect. (ἡμιθανὴς) ut, Membra semimortua. Catul. ad Licinium, 47. 3.

¶ Seminanis, & hoc seminane, pen. prod. pro Seminiãnis. Plinius libro 2. cap. 18. 3, itaq; in quadrato solis diuidua est, in triquetro seminani ambitur orbe, impletur autem in aduerso. De luna.

¶ Seminecis, seminecì, seminecem, seminece, pen. cor. (ἡμιθνὴς) Semimortui, parum adhuc uiuentis post acceptū uulnus. Liu. bel. Pun. 15, Tandem postquam ij qui circa regem seminecem restantem, deinde pilo terræ affixum pugnabant, obruti telis occubuerunt. ibid. lib. 3. 66.

Artus semineces. Ouid. 1. Metam. 46.

Oculi semineces. Ouid. ad Liuiam, 79.

¶ Seminudus, pen. prod. Adiect. (ἡμίγυμνος) Liu. 9. ab Vrbe, 26, Primi Consules propè seminudi sub iugum missi, tum ut quisque gradu proximus erat, ita ignominiæ obiectus. Idem 1. bell. Maced. 139.

¶ Semipaganus. pen. prod. Adiect. (ἡμικωμήτης) Persius in Prolog. 2. —ipse semipaganus.
Ad sacra uatum carmen affero nostrum.

Vide Paganus in Pagus.

¶ Semipater, pen. cor. semipatris. pen. cor. (ἡμίπατρος) Ouid. 6. Fast. 43,
Quærebam nonas Sancto Fidióne referrem,
An tibi semipater. tunc mihi Sanctus ait, &c.

¶ Semipes, pen. cor. semipedis, pen. cor. m. g. (ἡμίπους) Colum. lib. 3. cap. 19, Paulò minor dodrante, longior utiq; semipede. Plinius libro 12. cap. 19. 9, Varro 3. de re Rust. cap. 8. 1, Infimum ordinem oportet abesse à terra non minus tres pedes, inter reliquos dodrantes, à summo ad camaram ad semipedem.

¶ Semipedalis, & hoc semipedale, pen. prod. (ἡμιποδιαῖος) Quod medij pedis longitudinem habet. Plin. libro 13. cap. 4. 9. Semipedales ramorum relinquentes truncos. Idem libro 36. cap. 25. 5.

¶ Semiplacentinus, pen. prod. Adiect. (ἡμιπλακεντῖνος) Cicero in Pisonem, 9, Quum esses interrogatus quid sentires de Consulatu meo, grauis author, Calatinus credo aliquis, aut Africanus, aut Maximus, & non Censonius semiplacentinus Calutius, respondes, altero ad frontem, &c.

¶ Semiplenus, pen, prod. Adiect. (ἡμιπλεως) Liu. 5. bel. Pun. 172, Qui improuiso adorti semiplenas stationes, & adapertas fores portæ. Cic. 7. Verr. 11, Semiplenæ naues. Et apud Colum. lib. 5. cap. 5. 4, Semiplenæ scrobes.

¶ Semiputatus, pen. prod. Adiect. (ἡμικλάδευτος) ut,
Vitis semiputata. Virg. 2. eclog. 14.

¶ Semiquinarius, Adiect. (πενθημιμερὴς) Semiquinaria diuisio est, quū in scandendo quinq; pedes per dimidium diuiduntur, ita ut post duos pedes, ultima dictionis supersit, ut Armaui, rúmqueca, no. Semiseptenaria autem diuisio, quum post tres primos pedes syllaba similiter relinquitur dictionem terminans: ut Armaui, rúmqueca, no Tro, iæ.

¶ Semirasus, pen. prod. Adiect. (ἡμίξυρτος) ut
Vstor semirasus. Catul. de Rufa & Rufulo, 55. 1.

¶ Semireductus, Adiect. (ἡμιαναχθεὶς) Ouid. 2. de Arte, 123.
Protegitur læua semireducta manu. id est, Semicōtracta.

¶ Semirefectus, Adiect. (ἡμιαναπεπλασμένος) ut, Classis semirefecta. Ouid. epist. 7. 35.

¶ Semirutus, pen. cor. Adiect. (ἡμιβαλὴς) Quasi semidirutus. Liuius. 2. bell. Maced. 66, Purgato loco qui strage semiruti muri cumulatus erat. Et libro 8. bel. Pun. 244, Semiruta castella.

Semiruta ac spoliata patria, Ferè deleta. Liu. 6. bell. Pun. 165.

Tecta semiruta. Lucan. lib. 1. 5.

Vultus semiruti. Stat. 1. Syl. 3. 21.

¶ Semisenex, pen. corr. uel semiseneus, antiquè (ἡμιγέρων) Plaut. Milit. 10. 54,
O' lepidum semisenem, næ si quas memorat, uirtutes habet.

Quædam exemplaria, semisenem, legunt.

¶ Semisepultus, Adiectiuum (ἡμιθαφὴς) ut, Ossa semisepulta. Ouid. epist. 1. 11.

¶ Semisonus, Adiect. Ferè adhuc dormiens, neq; uixdum experrectus satis. Plaut. Curcul. 3. 21.

Vini pollens lepidus Liber: qui screanti tibi
Siccæ, semisomnæ potionem affert. Cic. ad Marium, lib. 7. 14, Quum illi interea qui te istic reliquerunt, spectarent communes mimos semisomni. Liu. 10. bell. Maced. 66, E conuiuio & comessatione propè semisomnus raptus sum ad causam parricidij dicendã. Tacit. lib. 1. Sine uulnere milites, qui semisomnos, inermes, aut palantes ceciderant.

¶ Semisomnis, & hoc semisomne, Idem. Cic. 7. Verr. 75, Confirmant ipsi se, quum is etiam tum semisomnis stuperet, arma capiunt. Liu. 7. bel. Maced. 8. 5, Sparsos per negligentiam & semisomnes propè adorti sunt.

¶ Semisonarius, Qui crotalia sonitat, quæ ueluti medij tintinnabuli formam gerit. Plaut. Aulul. 15. 44,

—Sarcinatores petunt,
Scropharij astant, semisonarij. Sunt qui legunt, semizonarij.

¶ Semisopitus, pen. prod. Adiect. (ἡμικοίμητος) Liu. 5. bell. Pun. 218, Pars semisopitos hostes cædunt. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 4, Purpureo iacuit semisopita toro.

¶ Semispathium, semispathij (ἡμισπαθίον) Breuior ensis, quasi dimidiata spata.

¶ Semisupinus, pen. prod. Adiectiuum (ἡμιύπτιος) Martialis libro 6. 35,

Ampullis potas semisupinus aquam. Ouidius 3. de Arte, 157. Quum iacet in dextrum semisupina latus.

¶ Semitritus. pen. prod. Adiect. (ἡμιτριβὴς) Colum l b. 1. cap. 6. 16, Huic autem nubilarium applicari debet, maximeq; in Italia propter inconstantiam cœli, quò collocata semitrita frumenta protegantur, si subitaneus imber incesserit.

¶ Semiuietus, pen. prod. Adiect. Mollis, ferè consumptus. Colum. lib. 12. cap. 16. 3 Alij folijs uitigeneis, nonnulli platani nis semiuietas uuas cõtegunt, & ita in amphoras recõdunt.

¶ Semiuir pen cor. semiuiri, pen. cor. (ἡμιάνηρ) Ouid. epist. 9. 29, Semiuir occubuit ui, Lerniferoq; ueneno Nessus.

Semiuir, pro effœminato. Liu. 3. bel. Maced. 43, Errare ut ait homines, qui tam atrocem cædem pertinere ad illos semiuiros crederent. Virgil. 4. Aen. 43,

Et nunc ille Paris cum semiuiro comitatu. Ouid. 4. Metam. 78, Quisquis in hos fontes uir uenerit, exeat inde Semiuir, & tactis subitò mollescat in undis.

Chorus semiuir. Sil. lib. 17. De sacerdotibus Cybelles.

¶ Semiuiuus pen. prod. Adiect. (ἡμιζωὸς) Cic. in Pisone, 24. Qui non admurmuratione, sed uoce & clamore abiecti hominis & semiuiui, &c. Idem 3. Verr. 30.

Semiuiua uox. Cic. pro Sestio, 109.

¶ Semuncia, semunciæ (ἡμιουγκία) pro Semiuncia. Persius Satyra 5. 13,

—Sed nullo thure litabis,
Hereat in stultis breuis ut semuncia recti. Cic. pro Cecinna. 12, Facit hæredẽ ex deunce & semũcia Cecinnam. Colum. lib. 5. cap. 10, Pars uicesima quarta, pedes mille ducentos, hoc est semuncia, in qua sunt scrupula duodecim,

¶ Semuncialis, & hoc semunciale, pen. prod. (ἡμιουγκιαῖος) Quod ad semunciam pertinet. Plin. lib. 33. cap. 3. 7. Mox lege Papyriana semunciales asses facti.

¶ Semunciarius, Adiect. Idem (ἡμιουγκιάζιος) Liu. 7. ab Vrbe, 122, Semunciarium tantùm ex unciario fœnus factum.

¶ Semiustus, Adiectiuum. Liuius Decad. 3, lib. 2, Se populare incendium priore Cõsulatu semiustum effugisse.

¶ Semiustulãdus, Adiect. (ἡμιοπτητέος) Suet. in Tyberio Cæsare cap. 75, Corpus ut moueri à Miseno cœpit, conclamantibus plerisq; Atellam potius deferendum, & amphitheatro semiustulandum, Romam per milites deportatum est, crematumq; publico funere..

¶ Semiustulatus, pen. prod. Adiect. (ἡμίοπτος) Idem quod Semiustus. Cic. pro Milone, 25, Tu. P. Clodij cruentum cadauer eiecisti domo, tu in publicum eiecisti, tu spoliatum imaginibus, exequijs, põpa, laudatione, infelicißimis lignis semiustulatum, nocturnis canibus dilaniandum reliquisti.

¶ Semustus, Adiect. (ἡμίκαυτος) pro Semiustus: ut,

Pax semusta. Ouid. 4 Fast. 33.

Corpus semustum fulmine. Virg. 5. Aen. 116.

Membra semusta. Lucan. lib. 9. 1.

Robora semusta. Lucan. lib. 8. 146.

Semissis] huius semißis, m. g. (ἡμισυ) Idem quod Semis. Cic. Att. lib. 15. 330. 5, Sed sicubi inciderit, de Tulliano semisse Maxianam adhibebis, ut scribis.

Semißis, Monetæ pars. Lampridius de Alexãdro principe Romano loquens. Vectigalia (inquit) publica in id contraxit, ut qui decem aureos sub Heliogabalo præstiterant, tertiam partem aurei præstarent, hoc est, tricesimã partem. Tuncq; primùm semisses aureorum formati sunt: tunc etiam quum ad tertiã partem aurei uectigal decidisset, tremisses: dicente Alexandro, etiã quartarios futuros, quòd minus nõ posset, quos quidẽ iam formatos in moneta detinuit, expectans ut si uectigal contrahere potuisset, & eos ederet. Sed quũ non potuisset, per publicas necessitates, conflare eos iussit, & tremisses tãtùm, solidosq; formari. Formas binarias, ternarias, quaternarias, & denarias etiam, atq; amplius, usq; ad quinquagenarias quoq; & centenarias, quas Heliogabalus inuenerat, resolui præcepit, neq; in usu cuiusquam uersari. atq; ex eo ijs materiæ nomen inditum est, quum diceret plus largiendi hãc esse imperatori causam, si quum multos solidos minores dare posset, dans decem uel amplius, una forma triginta & quinquaginta, & centum dare cogeretur. Ex his uerbis Lampridij, quæ uulgò corruptißimè leguntur, facilè intelligimus, solidos primùm dictos esse aureos nũmos, certi cuiusdam, suiq; ponderis quasi integros. Erant dimidiati aurei, & tertiarij, à tertia parte dicti, qui semisses tremissesq; dicebantur, quemadmodum binarij, ternarij, quaternarijq; & deinceps sic dicti sunt, qui binos aureos & ternos, & quaternos, denosq; penderent. Sic intelligendi tremisses, in l. iubemus de erogatione milit. an non lib. XII. C. Trientales autem Latinè dici possent. Hæc Budæus. Cic. pro P. Sest. 46, Sed ab uno gladiatore innumerabilia alia noua conscriberẽtur: ut remißis semißibus & trientibus, quinta propè pars uectigalium tolleretur.

¶ Semißis, Adiectiuum: ut, Homo semißis, dicitur homo utilis, & quasi semihomo: sicut semissem, semiassem dicimus. Vatinius Ciceroni lib. 5. 10. 4, Simius, non semißis homo, cõtra arma non tulit, & eum bello cepi.

Vsura dicitur semißis, quoties de centum nummis fenus nummus usuræ nomine percipitur. Capitolinus in Alexandro, Trientarium fœnus ait eum ut æquißimum & leuissimum exercuisse ad usum Reip. Hæc Budæus Plin. lib. 14. cap. 4. 11, Ex his tamen usura multiplicata semissibus.

¶ Semissalis, & hoc semissale, Adiectiuum, pen. prod. Modestinus in l. Septitia. D. de pollicitat. Septitia certamẽ patriæ suæ pollicendo, sub hac conditione pollicita esse, uti sors apud eam remaneret, & ipsa usuras semissales ad præmia certantium exolueret.

¶ Semissarius, a, um, Semissarius cohæres, apud Florentinum in l.

Digitized by Google

in l. Legatum 116. de legat. lib. 1. Pandect. lib. 30. A' cohærede uerò semissario (inquit Florentinus) duobus extraneis concurrentibus non amplius tertia parte

¶ Semitogium, gij, Breuis & quasi dimidia toga: à quo semitogatus, ἡμιτίβεννος.

¶ Semiuocalis, quòd proximè ad uocalem literam sono accedat. Earum semiuocalium meminit Plutarch. in Symposiacis, quarum numero sex sunt: ut ex Grāmaticorum regulis, cognitum est.

¶ Semizonarius, qui semizonia, siue semicinctia cōficit. Plaut. Aulul.

Strophiarij astant, semizonarij, &c.

Semita] semitæ, pen. cor. (τρίβος, ἀτραπός) Quasi semijter arcta uia, siue dimidia uia. Plaut. Casina, 3. 31,

Post id locorum, quando ad uillam ueneris,
Dabitur tibi amphora una, & una semita.

Fons unus. Cæsar. 7. bell. Gall. 27.
Ferri semitis. Quint. lib. 5. cap. 14. 24.
Velox semita Lunæ. Claud. 2. Paneg. 88.
Semita pro Via. Cic. in Verr. act. 4. 40, Attendite, iam intelligetis, hanc pecuniam qua uia modò uisa est exire ab isto, eádem semita reuertisse.
Rara per occultos ducebat semita calles. Virg. 9. Aen. 77.
Spumea subsequitur fugientis semita claui. Valer. 2. Argo. 86.
Viæ fallentis semita. Horat. 1. epist. 19. 21.
In semitam rectam deorū reuerti, metaphoricè dicitur à Plauto, Casin. 10. 33.

Nunc pol ego deorum in rectam redij semitam.

Semitæ sunt in urbe, qui limites etiam dicuntur. Inde,

¶ Semitalis, & hoc semitale, pen. prod. ut, Semitales dij, semitarum præsides. Author eius Iambici quod est inter obscœna carmina cuius titulus est. De Sabino,

Neque ulla uota semitalibus Deis
Sibi esse facta.

¶ Semitarius, dictus, Qui semitas percurrit. Catull. ad Contubernales, 35. 4,

Omnes pusilli & semitarij mœchi.

Semitarios mœchos uocat, qui uulgaria scorta & in semitis prostituta sectantur.

¶ Semitatim, Aduerbium, Per semitas. Titinnius. Ita semitatim effugi, & effugi patrem.

¶ Semito, semitas, pen. cor. semitare, Eo modo dictū quo Limitare. Plin. lib. 17. cap. 22. 2, Vineas limitari decumano XVIII. pedum latitudinis ad contrarios uehiculorū transitus, alijsq; transuersis limitibus denum pedum distingui per media iugera. Aut si maior modus sit, totidem pedum cardine quot decumano limitari. Semper uerò quintanis semitari, hoc est, ut quinto quoq; palo singulæ iugo, paginæ includantur.

Semiuiuus, Semiustus] & cætera à Semis composita: Vide in Semis.

Semneserteus] Rex fuit Aegypti, quo regnante Pythagoras nauigauit in Aegyptum: Vide Plinium lib. 36. cap. 9. qui de eo in hunc modum adnotat. Is autē obeliscus, quem Diuus Augustus in circo magno statuit, excisus est à rege Semneserteo: quo regnante Pythagoras in Aegypto fuit, centum uigintiquinque pedum & dodrantis, præter basim eiusdem lapidis. Is uerò qui est in campo Martio, nouem pedibus minor, à Sesostride. Inscripti ambo rerum naturæ interpretationem Aegyptiorum opera Philosophiæ continent.

Semnion] Herba à maiestate sic dicta, Pauonis picturis similis odore eximio, Hanc à Persarum regibus comedi, aut bibi contra omnia corporum incommoda, instabilitatemq;

mentis commemorant. Theombrotium à Plin. lib. 24. cap. 17. appellatur.

Semodius] semodij (ἡμιμόδιος) Quasi semimodius. Iuue. Satyr. 14. 7, — & tamen uno

Semodio scobis hæc emundat seruulus unus.

Colum. lib. 2. cap. 11. 10. Martialis libro 7. 52,

Semodiusq; fabæ cum uimine picenarum.

Plin. lib. 18. cap. 9. 1, Præterea floris semodium,

Semones] inquit Fulgentius, dici uoluerunt deos, quos nec cœli dignos adscriberēt ob meriti paupertatem, sicut sunt Priapus, Hippona, Vertunus, nec terrenos eos deputare uellent pro gratiæ remuneratione, sicut Varro in Mystagog. ait,

Sermoneq; inferius derelicto
Deum pennato attollam orationis eloquio. Hæc ille.

Semoueo] semoues, pen. corr. semoui, semotum, pen. prod. (ἀποκινέω) semouere, Seorsum mouere. Plaut. Asin. 5. 74.

Culpa tua isthæc, quæ discipulum semidoctum abs te semoues. Terent. in Andr. 1. 5. 50;

Semouere & segregare. Cic. de Arusp. resp. 23.
A' contemplatu mali semoueo me. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 14.
Semouere à disciplina. Cic. 1. Acad. 47.
Semouenda est igitur uoluptas, non solum ut recta sequamini, sed etiam ut loqui deceat frugaliter. Cic. 2. de Fin. 45.

¶ Semotus, pen. prod. Partic. (ἀποκινηθείς) ut, A' curis semotus. Lucret lib. 1. 9.

Semper] Aduerb. temporis (ἀεί, αἰεί, ἐσαεί, διαπαντός) Terent. Andr. 4. 5. 27,

Rectè ego semper fugi has nuptias. Cic. 1. Tuscul. 62, Quod semper mouetur, id æternum est. Idem 1. Offic. 45.

¶ Semperflorens, Adiectiuum: ut, Semperflorens Homerus. Lucret. lib. 1.

Vnde sibi exortum semperflorentis Homeri
Commemorat speciem.

¶ Semperlenitas, unica dictio, authore Donato. Terentius Andr. 1. 2. 4,

Mirabar hoc si sic abiret: & heri semperlenitas
Verebar quorsum euaderet.

¶ Sempiternus (ἀΐδιος) Adiect. quasi perpetuus, & quod semper durat. Plaut. Merc. 7. 2,

Homo me miserior nullus est æquè opinor, neq; aduorsa cui plura sint sempiterna. Terent Andr. 5. 5. 3. Cic. 2. Acad. 42. Ratio perfecta & sempiterna. Sic ibid. 4. 211.

Gloriæ sempiternæ per aliquem commendari. Cicero Luc. lib. 5. 12. 22.
Potentia sempiterna. Tacit. lib. 3.

¶ Sempiternè, Aduerbium antiquum, pro semper. Pacuuius Medo.
populoq; ut Medum sempiternè sospitent.

¶ Sempiternò, Aduerb. Solinus capite 53, At iuxta Ilium Memnonis stat sepulchrū, ad quod sempiternò ex Aethiopia cateruatim aues aduolant, quas Ilienses Memnonias uocant. Idem cap. 48, Tenacibus folijs sempiternò inumbrantur.

Semperuiuum] semperuiui. pen. prod. (ἀείζωον) Herba. Plin. lib. 25. cap. 13. 16. Aizoi duo genera: Maius in fictilibus uasculis seritur. Et paulò pòst, Alterum minusculum quod erithales uocant, alij tritales, quia ter floreat, alij chrysothales aliqui isoetes: sed aizoum utrunq;, quoniam uireat semper, aliqui semperuiuum. Maius cubiti altitudinem excedit, crassitudine plus quàm pollicari. Vulgus nostrum Iouis barbam uocat.

Sempronius] σεμπρώνιος, Senator Romanus: de quo Pom

ponius de origine iuris.l.necessarium, sic ait, Sempronius quem Pop. Rom. σόφον appellauit: nec quisquam ante eum hoc nomine cognominatus est. Fuerunt autem plures Sempronij: de quibus multa apud Liuium.

Sempronij præclara gesserunt: quorum seriē legito apud Volaterranum, lib.19.

¶ Sempronia horrea, qui locus dicitur, in eo fuerūt lege Gracchi, ad custodiam frumenti Publici Festus.

Semurium] Campus erat Romæ propinquus, in quo, ut reor, templum erat Apollinis. Cic. in Antonium, Quis est iste ordo? multi fuerunt multis in legionibus per tot annos: his quoq; diuisit semuriū. Macrobius de Acca Laurentia, Post excessum suum pop. Romano agros Thuracē, Samuriū, Lincerium, & Solnoicum reliquisse scribit. Hinc,

¶ Semurinus, Adiectiuum: ut, Semurini campi. Martial.

Campis diues Apollo semurinis. Sipontinus & Domitius aliter legunt, ut uidere est, sed perperam, ut doctissimè Turnebus adnotauit.

Sena] Herba, dissoluendo aluo utilissima: quam egregiè depictam, uiribusq; illustratam tradit Matthiolus in Dioscoridis lib.3.cap.70. Is uidendus: ne prolixiores, & pro Grāmaticis medici uideri esse uelimus.

Sena] Britannici maris insula, Osisinicis aduersa littoribus, Gallici numinis insigne oraculum capiens, cuius antistites perpetua nobiles uirginitate Gallicænas edidêre nomen, ingenij potestate, ac magici carminis ui in mari procellas dicūtur mirè cōcitare, sed et in quæ collibuerit animalia identidem sese afformare: quin & medicam prorsus manum respuentia, diuinitus persanare: futurorum item sibi uēdicare sententiam, ac destinatò ad eas profectis stupenda subinde præcinere, Cælius Rhodig. lib. Lect. antiq. 12. cap. 33. Quæ ille suppresso nomine, ex Pomp. Mela De situ orbis lib.3. cap.6. de uerbo ad uerbū expressa extulit. Præceptor uerò meus Adrianus Turnebus, in notis ad Plutarchum De oraculorū defectu, nō Gallicænas, aut, ut apud Pomponiū Galicænas, legi debere statuit: sed, Galli Senas aut Zenas, distinctis uerbis.

Sena] σαῖνα, urbs Hetruriæ, octingentis stadijs à Roma distans. Profertur etiam numero multitudinis Senæ, Senarū, de qua Plin. lib.3. cap.5. Est & insula in mari Britannico, Pomponio Melæ.

Senaculū] huius senaculi, pen. cor. (βουλευτήριον) Vbi Senatores consultādi gratia consistebant. Valerius lib.2. cap. 1. de mira cōstantia legatorum Romanorum, scribit Senatū apud Senaculū habitare cōsueuisse, ut quū à curia uocaretur, præstò adesset. Festus, Senaculum, locus Senatorum.

Senarius] Vide Sex.

Senator] pen prod. huius senatoris. m.g. (βουλευτὴς, συνέδρος) Vlpian. de senatoribus l. nuptæ. dici senatores dicit, qui à Patricijs & Consularibus usq; ad omnes illustres uiros descendunt: quia hi soli in senatu dicere sententiam possunt. Apellatiq; sunt ab ætate prouecta, quòd tales in principio in senatū electi fuêre. Festus, Senatores à senectute dici satis constat, quos initio Romulus elegit centum: quorum consilio Remp. administraret. Itaq; etiam Patres appellati sunt, & nunc quum senatores adesse iubentur, quibusq; in senatu sententiam dicere licet: quia hi post lustrum conditū ex iunioribus magistratum cœpêre. & in senatu sententiā dicunt, & non uocantur senatores antequam in senioribus sunt censi. Cic. 3. de Legibus, 58, Senatori tria iussa sunt, Vt adsit. nam grauitatem res habet, quum frequēs ordo est. Vt loco dicat: id est, rogatus. Vt modo: ne sit infinitus.

Pascebatq; suas ipse senator oues. Ouid. 1. Fast. 41.

¶ Senatorius, Adiect. possessiuū (βουλευτικός) Cic. 3. Verr. 3, Socios, leges, Remp. senatorio consilio maximè posse defendi. Vetus exemplar legit, senatoris consilio.

Aetas senatoria. Tacit. lib.5.

Literæ senatoriæ. Cic. 2. Offic. 5.

Munera senatoria. Cic. 1. Tusc. 1.

Ordo senatorius. Cic. pro Cluentio, 83.

Potentia senatoria. Cic. ad Attic. lib. 2. 24. 3.

¶ Senatus, huius senatus, & senati, pen. prod. (σύγκλητος, βουλή, γερουσία, βουλευτήριον) tam locum in quē senatores conueniūt, quàm ipsos senatores significat. Cic. de Arusp. resp. 54, Senatus princeps salutis, mentisq; publicæ. Idem Sulpitio, lib. 4. 1. 4, Atq; ipse ad te antea scripsisse, te frustra in senatum, siue potius in conuentum senatorum esse uenturū. Et 3. de Legib. 41, Nā ita se res habet, senatus dominus publici consilij, &c. Item 1. in Catil. 1, Hic tamen uiuit: uiuit? imò in senatum uenit publici consilij particeps.

Senatus frequens diuinus fuit in supplicatione Gabinio deneganda. Cic. Quint. frat. lib. 2. 9. 2.

Sanctus senatus. Virg. 1. Aen. 86.

Floreat, & claro cingatur Roma senatu. Claud. 5. Paneg. 4.

Cogere senatum, Consules & senatores in consilium conuocare. Cic. Metello lib. 5. 2. 10. Et 3. de Fin. 11, Quippe qui ne reprehensionem quidem uulgi reformidans, in ipsa curia soleret legere, dum senatus cogeretur. De Catone.

Conuocare, uel uocare senatum, Idem. Cic. Plancio, lib. 10. 12. 7. Idem Trebonio, lib 10. 28. 3.

Cooptare senatum: pro, Senatum constituere. Cic. 4. Ver. 84.

Discedit senatus, quum senatores à Prætore missi facti, domū abeunt. Cic. Tum in ipsum discessum senatus incidisse credo meas literas.

Dare senatum alicui, Senatum cogere, super deliberatione rei ad aliquem spectantis. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 15. 2.

Frequentem senatum efficere, pro cogere. Cælius ad Ciceronē, libro 8. 5. 7.

Expulsus senatus. Lucan. lib. 5. 54.

Extinguere senatum, Senatus authoritatē & dignitatem deprimere, uel Senatus authoritatem tollere. Cicero 3. Offic. 3.

Haberi senatum, pro Senatū cogi. Cic. Lentulo, lib. 1. 4. 3, Senatus haberi ante calend. Feb. per legem Puppiam, id quod scis, non potest. Idem ad Quint. frat. lib. 2. 6. 4.

Legere senatum. Vide Lego, legis.

Lectus senatus. Ouid. 1. de Arte, 93.

In senatum legere, pro Senatorem facere. Cic. Valerio lib. 13. 54, Hoc autem tempore eum Cæsar in senatum legit: quem ordinem ille ista possessione amissa tueri uix potest.

Mitti uel dimitti senatus dicitur, quando datur facultas senatoribus abeundi domum: quod à prætore apud Romanos fiebat his uerbis: Nihil uos moramur Patres conscripti. ad Quint. frat lib. 2. 5. 1, Sed fecit humaniter Licinius, quòd ad me, misso senatu, uesperi uenit. Idem de Amicit. 11, Quū senatu dimisso domum reductus ad uesperam est à Patribus Conscriptis.

Mouere senatu, & ex senatu reijcere. Plin. de Viris illust. L. Flaminium Consularem senatu mouit. Cic. pro Domo sua, 94. Vide Moueo.

Omni Senatu, Omni Senatorum coitione. Quoties congregantur Senatores. Plin. lib. 15. cap. 18. 6.

Regere consilijs senatum Quint. lib. 2. cap. 16. 11.

Reuocare ad uirtutem pristinam senatum iam languentem & defessum Cic. Trebonio, lib. 10. 28. 4.

Esse senatum, pro Conuocari. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 2. 10, Eo die senatus erat futurus. Idem Cornificio. lib. 12. 25. 1.

In senatum uenire, pro Senatorem fieri. Cic. pro L. Flacco, 33, Senatum

Senatum consilij in cor convocare. Plaut. Amphit. 8. 176. Idem Epid. 3. 56.

Iam senatum convocabo in corde consiliarium. hoc est, Consulam apud me quid agendum sit.

Senatusconsultum] senatusconsulti (δόγμα, διάταγμα τῆς συγκλήτου)id est, Senatus sententia: quod fiebat aut per rogationem, quum rogabatur unusquisq; sententiam quam uerbis efferebat. Aut per discessionem, quando pleriq; idem sentientes, in unam partē pedibus ibant: sicut testatur Gell. lib. 3. cap. 18. & lib. 14 ca. 7. Flavius Vopiscus de Aureliano, Deinde alijs manum porrigentibus, alijs pedibus in sententiam euntibus, plerisq; uerbo consentientibus, conditum est senatusconsultum. Cic. 1. de Diuin. 106. Vt audiuisses in monumento Marij de tuo reditu magnificentissimum illud senatusconsultum esse factum. Cæsar. 1. bell. Gallic. 184.

Senatusconsultum fuit uetus, ne liceret Africanas in Italia aduehere. Plin. lib. 8 cap. 17. 5.

Magnificentissimum senatusconsultum. Vide Magnus.

Senatusconsultum facere cōtra aliquem. Cic. de Arusp. resp. 7.

Senatusconsultum facere de. Cic. 3. Philip. 140, Effugere festinans, senatusconsultum de supplicatione per discessionem fecit, quum id factum esset antea nunquam.

¶ Senatus decretum à consulto Aelius Gallus sic distinguit, ut id dicat particulam quandam esse senatusconsulti: ut cum prouincia alicui decernitur, quod tamen ipsum senatusconsulti est. Festus

¶ Senatus, mulierum senatus, apud Cælium Rhodig. lib. 13. cap. 33. dicitur.

Senecæ] σενέκαι, duo fuerunt: M. Anneus Seneca, Senecæ philosophi pater, patria Cordubensis & equestris ordinis, ac eruditissimus fuit, ut cui declamationes quæ filij dicuntur esse, nonnulli tribuant M. Annæus Seneca ex Elbia Albina tres liberos suscepit: L. Anneum Senecam philosophum: Iunium Anneum Gallionē: & L. Anneum Melam Lucani patrem. Duo in primis memorantur Senecæ, Philosophus, & Poeta tragicus: quod Sidonius testatur. Senecā putat Cassiodorus inde dici, quoniam cui primo cognomentū id impositum fuit, canus sit natus: sicuti de Numa Pompilio legitur.

Et docti Senecæ ter numeranda domus. Martialis lib. 1. 148.

Facundi Senecæ potens amicus. Martial. lib. 7. 44.

Duosq; Senecas unicumq; Lucanum
Facunda loquitur Corduba. Mart. lib. 1. 57.

Senecio] senecionis (ἠριγέρων) Plin. lib. 25. cap. 13. 21, Erigeron nostris uocatur senecio. Et paulò pòst, Herba est trixaginis specie & mollitia, cauliculis subrubicūdis, nascitur & in tegulis & in muris. Nomē hoc Græci dederunt, quia Vere canescit Caput eius numerosa diuiditur lanugine (qualis est spinæ) inter diuisuras exeunte.

Senecio] Vir in Betica natus, & ibi quæstor: cuius meminit Tacitus & Plinius epist 5.

Senecta, Senectus, Senesco] Vide Senex.

Senex] senis c.g. (γέρων, γεραιός, πρέσβυς, πρεσβύτης) secundum Priscianum. Varro de Lingua Latina, Et tua amica senex. Cicero pro Celio, 29, Huic tristi ac decrepito seni responderet Cælius. Et pro Sestio, Imbecillus senex. Idem de Senect 29, Nec enim unquam sum assensus illi ueteri, laudatoq; prouerbio, quod monet maturè fieri senē, si diu uelis esse senex.

Genitiuus est senis, uel senicis, antiquè. Plaut. Cistel. 10. 12, Negociosi senicis soletis esse.

Senex ingenio Plaut. Milite, 10. 37.

Senex memoria, Antiqua. Cic. pro P. Sestio, 16, Et quia ualet apud nos clarorum hominū senex de Reip. meritorū memoria, etiam mortuorum. Correctiora exemplaria non legunt dictionem, Senex: sed eius loco habent, Bene.

Anheli. Virg. 2. Georg. 27.

Annosus. Ouid. 1. de Arte, 3.

Asperi. Quint lib. 3. cap. 8. 35.

Delirus. Horat. 2. Serm. Sat. 5. 15.

Grandæuus. Lucan. lib. 3. 104.

Inualidus. Virg. 12. Aen. 26.

Iustus. Ouid. 1. epist. 6.

Longæuus. Virg. 5. Aen. 143.

Maturus. Horat. in Arte, 24.

Miserabilis. Quint lib. 4. cap. 1. 29.

Odiosus. Ouid. 2. de Remed. 15.

Parcus. Horat. 2. Carm. ode 8. 5.

Priscus. Ouid. 10. Metam. 128.

Sanctus. Claud. 21. Paneg. 16.

Siccus. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 57.

Verendus. Claud. 2. Paneg. 87.

Vetus. Tibull. lib. 3. eleg. 8. 10.

Ceruus senex. Lucret. lib. 3. 123.

Dies senex. Plaut. Sticho, 11. 6.

Turpe senex miles, turpe senilis amor. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 1.

¶ Senior, comparatiuū, Valde senem significat. Ouid. 12. Metam. 37.

Tum senior, quamuis obstet mihi longa uetustas.

Quintil. lib. 3. cap. 1. de Isocrate.

Anni seniores. Ouid. 15. Metam. 94.

In senioribus est. Vide In.

Senior, m. g. tametsi in obliquis commune trium generum uidetur: ut, Senioris ætatis, Senioris æui.

Seniores, pro Senatu: quoniam ex prouectioris ætatis hominibus fieret. Liu. 4. bell. Maced. 224, Scriptum erat: Aristonem priuatim ad neminem, publicè ad Seniores (ita Senatum uocabant) mandata habuisse.

¶ Senecta, senectæ (γεροντική, ἡλικία) Tempus Senectutis, Senilis ætas. Virg. lib. 6. Aen. 23,

—uires ultra sorteq; senectæ. Plin. lib. 16. cap. 27. 3, Est etiamnū ætatis differentia. Amygdala enim & pyrus in senecta fertilissimæ, ut glandiferæ, & quoddam genus ficorum.

Pondera amara senectæ. Ouid. 9. Metam. 48.

Annosa senecta. Ouid. 7. Metam. 88.

Curua. Ouid. 2. de Arte, 134.

Extrema. Catull. Argon. 59. 44.

Frigens. Sil. lib. 5. 114.

Infirma. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 7.

Longæ Senectæ extrema tempora. Ouid. 6. Metam. 135.

Nestorea senecta. Stat. 1. Sylu. 3. 22.

Occiduæ senectæ decliue iter. Ouid. 15. Metam. 46.

Orba senecta luminibus. Plin. lib. 9. cap. 22. Vide Orbus.

Rugosa senecta. Tibull. lib. 3. eleg. 5. 5.

Sacra senecta. Iuuen. Satyr. 13. 6.

Tarda senecta Ouidius 3. Trist eleg. 7. 5. Senec. Herc. furen. 9. 4.

Tardante senecta gelidus sanguis. Virg. 5. Aen. 79.

Lenior, & melior sis accedente senecta. Horat. 2. epist. 2. 43.

Longa senecta confectus. Ouid. 6. Metam. 8.

Finire senectam morbis. Lucan lib. 5. 57.

Inopem senectam trahere. Ouid. 7. Metam. 1.

Discite uenturam iam nunc sentire senectam. Propert. lib. 4. elegia 12. 19.

Venturæ memores iam nūc estote senectæ. Ouid. 3. de Arte, 12.

Grauis senecta. Ouid. 7. Metam. 60.

In senecta. Vide In præpositionem.

Senecta, ablatiuus, pro in senecta. Plin. lib. 17. cap. 18, Naturā fecisse

fecisse consuetudinem, & senecta caruisse potu.
Senecta dies, Vide Dies.
Senecta, Sexta hominum ætas. Aetas enim prima quibusdã incipit ab infantia usq; ad septimum annum, quæ quidem ætas nomẽ accepit à nõ fando, quia homo in eo nõ fatur: uel si fatur, imperfectus est eius sermo. Secũda, pueritia cuius pars est pubertas, ut ad. XIIII. annum. Tertia, adolescentia, Quarta, iuuenta Quinta, uirilis ætas. Sexta, senectus cuius pars est ætas decrepita.
Senecta, Serpentiũ uernatio, siue corium illud quod uerno tempore exuunt. Plin lib. 20. cap. 23. 2. Fœniculum nobilitauere serpentes gustatu, ut diximus senectam exuendo, oculorumq; aciem succo eius reficiendo. Idem lib. 2. 8. cap. 11. 11, Alij cum senecta serpentium & aceto includunt lanas, antè aqua calida colutas.
¶ Senectus, senectutis, pen. prod. f. g. (γῆρας, ἐγγήραμα) Idem Teren. Phorm. 4. 1. 6, Senectus ipsa est morbus. Cic. in Topicis, 16, Senectus est occasus uitæ.
Alba senectus. Horat. 1. epist. 21. 4.
Cana. Ouid. epist 14. 22.
Cariosa. Ouid. 1. Amor. eleg. 12. 6.
Cruda ac uiridis. Tacit. in uita Agricolæ,
Deserta. Seneca. Herc. fur. 13. 23.
Effœta seclis. Virg. 8. Aen. 102.
Exanguis. Lucan. lib. 1. 70.
Exhausta. Stat. Syl. 3. 32.
Infesta. Vide Infestus.
Longa. Horat. 2. Carm. ode 16. 6.
Longa & ceruina. Iuuen. Satyr. 14. 25.
Loquax. Vide Loquor.
Placida. Horat. in Carm. sec. 9.
Prouecta. Tacit. lib. 1:
Queribunda. Sil. lib. 13. 118.
Sera. Senec. Herc. furen. 11. 7.
Tarda Horat. 2. Serm Satyr. 2. 18.
Tranquilla. Horat. 2. Serm. Satyr. 12.
Tristis. Virg. 3. Georg. 14.
Turpis. Virg. 3. Georg. 20.
Viuax. Senec. Herc. fur. 11. 27.
Vrgens & aduentans senectus. Cic de Senect. 2.
Adipisci senectutem. Cic. de Senect. 4. Quo in genere in primis est senectus, quamut adipiscantur, omnis optant, eandem accusant adepti.
Iners senectus adiuuat baculo gradum. Senec. Herc. fur. 9. 16.
Homo confectus senectute. Cic. 5. de Fin. 55.
Turpem senectutem degere Horat. 1. Carm. ode 31. 4.
Desipere senectute. Cic. Lent. lib. 1. 9. 65.
Vetus senectus rugis frontem exarat Horat, Epod. 8. 1.
Senectus habet authoritatem. Cic. in Orat. 96.
Obrepit non intellecta senectus. Iuuen. Satyr. 9. 13.
Aegra senectus tremulo uenit gradu. Ouid. 14. Metam. 29.
Ad summam senectutem uiuere. Cicero de claris Orator. 93. Et 8. Philipp. 254, Quum esset summa senectute & perdita ualetudine,
Senectus orationis, Maturitas, grauitas. Cic. de claris Orat. 4, Quumq; oratio iam nostra canesceret, haberetq; suam quandam maturitatem, & quasi senectutem.
Plena literatæ senectutis oratio Cic. de claris Orat. 114.
Senectus, Pellis quam uerno tempore serpentes exuũt, quæ & uernatio dicitur. Vnde Senectutẽ exuere dicuntur. Plin lib. 8. cap. 30. Idem lib. 29. cap. 5. 5, Membrana siue senectus anguium, uernatione exuta, cum cancro masculo trita.
Senectus, Adiect. Lucret lib. 3. 155,
Quidue foras sibi uult mẽbris exire senectis? Alij legunt, senectus.
Senecta ætas. Plaut. Aulul. 7. 75. Idem Trinum. 4. 4,
Hic ille est, senecta ætate, qui factus est puer. Lucret. lib. 5. 7, Post ubi equum ualidæ uires ætate senecta, Membraq; deficiunt, &c.
Senectum corpus. Salust. lib. 4. Histo.
¶ Senium, senij. Idem (πρέσβειον) Dicimus enim Hominem confectum senio, pro sene.
Deforme senium. Senect. Hippolyto, 7. 18.
Mens senio fluxa. Tacit. lib. 5.
Senium, dicitur Tædium, & odium, ut ait Nonius: dictũ à senectute, quòd senes omnibus odio sint, & tædio. Turpilius, Quia odio ac senio mihi nuptiæ sunt. Neuius senium sonticum appellat, quasi nocens: quia senectus, naturalis morbus est, ut inquit Aristoteles.
Torpescere senio rerum. Sil. lib. 16. 3.
Componere senium patria terra. Stat. 3. Sylu. 5. 3.
Senium ad conuitium retulit. Terent. in Eunuch. 2. 3. 10. pro improbo & moroso sene,
Vt illum dij, deæq; senium perdant, qui me hodie remoratus est. Lucilius.
At quidem te senium, atq; insulse sophista.
Senium, pro Tristitia & squalore. Cic. pro Milone, 15, Luget Senatus, mœret Equester ordo, tota ciuitas cõfecta senio est, squalent municipia, afflictantur coloniæ.
Senium lunæ, pro decursu. Plin. lib. 7. cap. 48. 3.
¶ Senica, significat senex, teste Nonio Pompon. Præcon. poster. Sed me exercet senica nequam, neq; illo quid faciam scio? Obsoletum.
¶ Seneo, senes, senui (γηράω) senere, Senem fieri. Catull. de Phaselo, 4. 6, Quiete recondita senet.
¶ Senesco, senescis (γηράσκω, καταγηράσκω, παρηβάω, παρακμάζω) senescere, Senem fieri. Plin. lib. 7. cap. 42, Fœminas gigni celerius, quàm mares, sicut celerius senescere.
Tẽpora labuntur, tacitisq; senescimus annis. Ouid. 6. Fast. 155.
Aeuo & macie senescere. Lucret. lib. 1. 66.
Fama senescere dicitur quis, quãdo declinat ab existimatione & authoritate. Liu. 7. bell. Pun. 121. Idem 9. bel. Pun. 21, Annibalem ipsum iam & fama senescere, & uiribus.
Amor senescet. Ouid. 3. de Arte, 118.
Senescens in salem caseus. Plin. lib. 11. cap. 42. 3.
Ciuitas otio senescit, Torpescit otio. Liu. 1. ab Vrbe, 88.
Consilia senescũt, quũ nimia diuturnitate & mora uana fiunt. Liu. 5. bel. Maced. 40, Ne cunctando senescerent consilia.
Equus senescens. Horat. 1. epist. 1. 2.
Fama senescens. Tacit. lib. 18.
Forma, nisi admittas, nullo exercente senescit. Ouid. 1. Amorum, eleg. 8. 11.
Humus lassa senescit. Ouid. 1, de Ponto, eleg. 5. 3.
Hyems senescit, Declinat. Cic. 2. de Nat. deor. 72.
Laus senescit, Deprimitur. Cic. 2. de Orat. 5.
Literæ senescunt. Plin. epist. 165. 4.
Luna senescens, cui Crescens opponitur. Varro 1. de Re rust. capite 37. 1.
Crescere sentimus, pariterq; senescere mentẽ. Lucret. lib. 3. 91.
Morbus senescit, Remittitur, relaxatur. Cic. ad Gallũ, li. 7. cap. 7. 4, Sed uisa est mihi uel loci mutatio, uel animi etiã relaxatio, uel ipsa fortasse iam senescentis morbi remissio profuisse.
Pugna senescit. Liu. 5. ab Vrbe, 100.
Rumores senescere. Tacit. lib. 2.
Seges alta imbre nimio senescit. Stat. 5. Syl. 1. 30.
Virtus paulatim euicta senescit. Sil. 3. 117.
Vitia senescunt, maturescunt uirtutes. Liu. 3. ab. Vrbe, 54.
¶ Senilis, & hoc senile, pen. prod. (γεροντικός, γεραιός, πρεσβυτικός.) Quod ad senem pertinet: ut, Senilis statua. Cicero 4. Verr. 50.

Annus senilis. Claud. 5. Paneg. 3. 31.
Annis senilibus fessus. Ouid. 7. Metam 33.
Corpus senile. Plin. lib. 34. cap. 18. 9.
Declamatio senilis. Cic. 1. Tusc. 12.
Genæ seniles. Ouid. 8. Metam. 42.
Guttur senile. Horat. Epod. 3. 1.
Hyems senilis tremulo uenit horrida passu. Ouid. 15. metaph.
Iudicio senili adolescens. Cic. pro Sestio, 97. (43
Prudentia senilis: Cic. 3. de Diuin. 75.
Ruga senilis, Ouid. 3. Trist. eleg. 7. 8.
¶ Seniliter, pen cor. Aduerb. (γεροντικῶς) ut, Tremere seniliter. Quintil. lib. 1. cap. 11. 1.
Seni, senæ, sena] Vide Sex.
Senia] oppidum est Illyrici apud Plin. lib. 3. cap. 21
Senio] senionis, m. g. In talis sex puncta continet. Nam à senario numero dici uidetur. Vnde & eius iactus perutilis erat. Interdum etiam damnosus, sicut & canis. nam qui iecerat canē, aut senionem, ille denarios singulos conferebat in medium, ut est apud Suetonium in Augusto, cap. 71.
Martialis libro 13. 1,

Non mea magnanimo depugnat tessera talo,
Senio nec nostrum cum cane quassat ebur. Persius Satyr. 3. 5, Iure etenim id summū, quid dexter senio ferret,
Scire erat in uoto. Vide Canis.

Senium] Vide Senex.
Sennaar] Campus Babylonis, in quo turris extructa est. Inde egressus Assur ædificauit Niniuen.
Senogallia] σενογαλλία, Italiæ urbs, quam Plinius & Ptolemæus infra Aconam Ariminum uersus statuunt. Pomponius Mela lib. 2, Senogallia maritima ad Aterni fluminis ostia. Senogallia autē est dicta à Senonibus Gallis, qui eam condiderunt. De hac Sil. lib. 8. 8. 9,
Senones] pen. cor. (σένονες) Populi Galliæ Lugdunēsis, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 18. finitimi Belgis, qui olim urbem Romam incenderunt, & Capitolium obsederunt. Hos Furius Camillus agressus adeò cecidit, ut incendiorum uestigia Gallici sanguinis inundatione deleret. Scribit Verrius ideo Senones appellatos, quia noui uenerunt ex Transalpina Gallia, quasi cænonas, litera immutata: καινὸς enim Græcè, Latinè nouus dicitur. Sil. lib. 4. 32,

—sociata examina densant
In fandi Senones.

Motus Senonum. Lucan. lib. 1. 51.
Et Senonū furias Latiæ sensēre cohortes. Stat. 5. Sylu. 3. 4.
Sensibile, Sensim, Sensus] Vide Sentio.
Senta] Fauna, (σέντα, φαῦνα) filia fuit Pici regis, & coniunx Fauni fratris sui, teste Lactantio. Hanc Varro scripsit tantæ pudicitiæ fuisse, ut nemo illam dum uixit præter suū uirum mas uiderit, nec nomē eius audierit. Propter quod in operto mulieres illi sacrificabant, & Bonā deā nominabāt.
Sententia, Sententiosus] Vide Sentio.
Sentica] σεντικὰ, Hispaniæ urbs Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Vugò Simancas.
Sentina] sentinæ, pen prod. (ἄντλον, ἀντλία) Pars nauis inferior: in quam quicquid instillat aquarum defluit, corrumpteq; malè olēt. A sentio, sentis, quòd eius fœtor sentiatur: nam odorem fœdum emittit. Iuuen. Satyr. 6. 10,

Si iubeat coniunx, durum est conscendere nauim:
Tunc sentina grauis, tunc summus uertitur aer.

Conflictari sentinæ uitijs. Cæsar 3. bel. Ciuil. 111.
Sentina, per translationem, Receptaculum sceleratorum hominum, uel ipsi scelerati homines. Cic. 2. in Catilinam. 29, O fortunam Rempub. si quidem hanc sentinam huius urbis eiecerit, uno me hercle Catilina exhausto, releuata mihi & recreata Resp. uidetur. Idem pro lege Agr. 72, Hoc enim uerbo est usus, quasi de aliqua sentina, ac non de optimorū ciuium genere loqueretur.
Sentina, pro, Loco infimo in Repub. Cic. ad Papiriū Pætum, lib. 9. 15. 19, Sedebamus enim in puppi, & clauum tenebamus: nunc autem uix est in sentina locus.
¶ Sentino, sentinas, sentinare, Satagere: dictū à sentina nauis, quā quis ut aqua liberet, euacuare contendit. Cælius in Aethrione, Cum Mercurio capit consilium postquam sentinat satis. Est itaq; sentinare, periculum subtilitate euitare. Festus.
Sentinum] Pen prod. (σεντῖνον) Italiæ oppidum in finibus Vmbriæ & Piceni, à quo Sētinates pen. prod. Populi dicti, quorū meminit Plin lib. 3. cap. 14.
Sentinus] Deus apud D. Augustinū lib. 7. de Ciuitate Dei, à ueterib. cultus, quòd sensus à Puerperio largiri crederetur. Videndus Lilius Syntagmate Histor. Deorum.
Sentio] sentis, sensi, sensum (αἰσθάνομαι) sentire. Sēsu percipere, ad corpus pertinet. Plaut. Cur. 3. 74, Sentio sonitum. Lucret. li. 1. 60,

Quin porrò uarios rerū sentimus odores:
Nec tamen ad nares uenientes cernimus unquam.

Famem sentire. Liu. lib. 5. bell. Pun. 66, Sic, Sentire situm aut uitium, pro Contrahere. Budæus.
Labor non sentitur sedulitate. Ouid. 4. Fast. 87.
Medicinam sentire, pro Melius habere post medicinam: apud Celsum. Sic Plin. lib. 29 cap. 5. 3, Vermiculo qui lytta uocatur, exempto infantibus catulis, nec rabidi fiunt, nec fastidiū sentiunt. Budæus.
Ianua sensit clauem. Tibul lib. 2. eleg. 4. 7.
Fluuij sensere alnos cauatas. Virg. 1. Georg. 28.
Lætitiam toto pectore sentire. Ouid. 10. Metam. 88.
Sentit cariem ea res. Plin. lib. 12. cap. 7. 2. Hoc est, efficitur cariosa. Idem lib. 11. cap. 42. 3, Vt uetustatem non sentiret. Id est, non senesceret.
Teredinē sentire dicitur herba, caro, aut res alia. Vide Teredo
Sentire, intelligere. Terent. And. 1. 2. 25,

Si sensero hodie quicquam in his te nuptijs
Fallaciæ conari. Idem Adelph. 3. 3. 8,
—si me senserit
Eū quæritare nūquā dicet carnufex. Cic. ad Lent. lib. 1. 5. 2, Te uidere & sentire eandē fidē esse hominū in tua dignitate, quā ego in mea salute sum expertus, ex tuis literis intellexi. Ouid. 4. Metam. 109,
Sensit adulterium Phœbeius, utq; latentem, &c.

Villicus sentit tedominum. Horat. 2. epist. 2. 33.
Sentire, Iudicare, opinari. Cic. de Amic. 16, Sed hoc primū sentio, nisi in bonis, amicitiam esse non posse.
Rectè sentire. Quint lib. 2. cap. 15. 25.
Sentire de. Cic. de Amic. 24, Hactenus mihi uideor de amicitia quod sentirem, potuisse dicere. Idem 1. Offic. 207.
Omnes ad unum sentiunt de. Cic. de Amicitia, 72, De amicitia omnes ad unum idem sentiunt. Hoc est, idem omnes sentiunt & iudicant.
Ab aliquo sentire. Plaut. Rud.

Omnia ego facilè patior, dum hic hinc à me sentiat.

Sentio pro te. Gell. lib. 5. cap. 10.
Cum aliquo sentire. Terent. And. 2. 1. 26,

Sponsam hic tuam amat. P. næ iste haud mecum sentit.

Cic. 1. de Inuent. 9, Nam neq; cū ijs sentimus, qui ciuilē scientiam eloquentia non putant indigere.
Sentire grauiter de aliquo, Est ei malè cupere & optare. Cæsar, Quid enim irati grauius de nobis sentire possent, quàm ut eos prodatis, qui se nobis omnia debere iudicant: & in

corum

Digitized by Google

eorum potestatem ueniatis, qui se per uos perijsse putant? Sic dicitur ut, Grauiter de aliquo iudicare & statuere, quo ipse utitur Budæus.

Malè sentire de aliquo. Quint. lib. 2. cap. 2. 8.

Sentire, Scire. Plaut. Trinum. 10. 14

—scio ego &

Sentio ipse quid agam, neq; à me officium migrat.

Ibid. 9. 14. Terent. Eunu. 1. 1. 21, — sine modo

Mori me malim: sentiet qui uir siem.

Maturè sentire. Vide Maturus.

Animo sentire. Cicero. 1. de Finib. 84, Nam corpore nihil nisi præsens, & quod adest sentire possumus: animo autem & præterita & futura.

¶ Sensurus, pen. prod. Partic. (αἰσθησόμενος) Ouid. 13. Metã. 58, Est animus certè uestros sensurus honores.

¶ Sentisco, sentiscis (αἰσθάνομαι) sentiscere, Meditatiuum. Lucret. lib. 3. 80, (4. 119,

Quã primordia sentiscant cõcussa animai. Idem lib.

Et genus agricolũm latè sentiscere, quum Pan

Vnco sæpe labro calamos percurrit hiantes.

¶ Sensus, huius sensus, m. g. (αἴσθησις, αἴσθημα) Quo sentimus. Vnde dicimus quinq; esse sensus, tactum, gustũ, uisum, odoratũ, auditũ. Plin. lib. 10. cap. 69, Ex sensibus ante cætera homini tactus, deinde gustus: reliquis superatur à multis. Aquilæ clarius cernũt, uultures sagacius odorantur, liquidius audiunt talpæ obrutæ terra, tam denso atq; surdo naturæ elemento. Cic. 2. de Nat deor. 218, Gustatus præclarè septus est: ore enim continetur, ad usum aptè, & ad incolumitatis custodiam: omnisq; sensus hominum multò antecellit sensibus bestiarum.

Cassa sensu simulachra. Lucret. lib. 4. 26.

Manus mi istra sensus. Ouid. epist. 17. 5.

Sensus humanitatis. Cic. 3. Verr. 31, Non dubito quin, tametsi nullus in te sensus humanitatis, nulla ratio unquã fuit religionis, nunc tamen in metu periculoq; tuo, tuorum tibi scelerum ueniat in mentem.

Accensi sensus, Incitati. Lucret. lib 2. 189.

Acerrimus sensus, Vide cer adiect.

Communis sensus. Lucret. lib. 186.

Integer sensus. Vide integer.

Nitidi sensus. Claud. 8. Paneg. 39.

Timor abstulit mihi omnem sensum. Ouid. 14. Metam. 36.

Accendere sensus. Vide Accendo.

Accipere sensum. Quint. lib. 6. cap. 1. 20, Non enim audire iudex uidetur aliena mala deflentes, sed sensum ac uocem auribus accipere miserorum.

Affici sensu doloris. Cic. 7. Verr. 95.

Corpus affluit sensu. Lucret. lib. 3. 140.

Amittere sensum humanitatis, Vide Amitto.

Auertere sensus infandos non sani pectoris. Seneca. Hercul. furente, 11. 16.

Auertere sanos sensus alicuius magicis. Virg. 8. eclog. 14. Seruius, Auertere, à sanitate mutare. Aut auertere ait, pro conuertere, ut sit mutata præpositio.

Capere sensus, Imbui sensu. Lucret. lib. 2. 201.

Pectore cesserunt sensus. Lucan. lib. 5. 152.

Deducere sensum membris. Lucret. lib. 3. 108.

Deperdere uitalem sensum membratim. Lucret. lib. 3. 107.

Iucundo sensu fruatur mens. Lucret. lib. 2. 4.

Sensus & consiliũ fugiunt cũ re. Ouid. 4. de Ponto, ele. 12. 10.

Haurire sensibus. Claud. 8. Paneg 39.

Sensus inest formicis. Plin. lib. 7. cap. 15. 3.

Intendere sensus ad res percipiendas, Vide Intendo.

Labefactuntur sensus. Lucret. lib. 4. 89.

Lædere sensus. Lucret. lib. 2. 95.

Obstruere sensus. Vide Obstruo.

Orbare sensibus. Cic. 4. Acad. 132. Vide Orbo.

Pellere sensum, Mouere. Lucret. lib. 4. 107.

Præbere sensum & materiã malis. Oui. 4. de Pont. eleg. 16. 10.

Reconflatur sensus. Lucret. lib. 4. 188.

Reducere sensum, Redire ad se. Claud. 8. in Eutrop. 104.

Vitalem reddere sensum. Lucret. lib. 2. 178.

Titillare sensus. Lucret. lib. 2. 178.

Vti sensibus. Lucret. lib. 3. 155.

Sensus, Mentis conceptus, quod sensu comprehẽditur. Cic. lib. 1. Acad. 53, Quod aũt erat sensu comprehensum, id ipsum sensum appellabat, Quint lib. 8. cap. 5. 1, Sententiã ueteres quod animo sensissent uocauerũt. Id quũ est apud oratores frequentissimũ, tum etiam in usu quotidiano quasdam reliquias habet. Nam & iuraturi ex animi nostri sententia, & gratulantes ex sententia dicimus, Non rarò tamen & sic loquuti sunt, ut sensa sua dicerent: nam sensus corporis uidebantur. Sed cõsuetudo iam tenuit, ut mente concepta, sensus uocaremus: lumina aũt, præcipueq; in clausulis posita, sententias. Plin. Nihil enim tam ridiculũ, quàm uerborũ sonitus inanis sine sensu ac sciẽtia. Ter. Adel. 4. 1. 17,

Quin tu otiosus es: ego illius sensum pulchrè calleo, id est, Quid ille sentiat.

Arcanus sensus. Vide Arcanus.

Sensus cõmunis. Quint. lib. 1. cap. 1, Sensum ipsum qui communis dicitur, ubi discet, quum se à congressu, qui non hominibus solùm, sed multis quoq; animalibus naturalis est, segregarit? Vbi interpres, Communis sensus accipitur pro rerum peritia ex multorum hominum congressu comparata, non pro sensu communi, qui in interiore cerebri uentriculo à physicis collocatur.

Carere communi sensu. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 14,

Permodestus sensus. Tacitus libro 1.

Vnus sensus bonorum omnium. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 41,

Vulgatissimi sensus. Quint. lib. 2. cap. 4. 22.

Ad meum sensum. Vide Ad præpositionem.

Abstrahere à sensu mentis. Vide Abstracto.

Sensum oculis & animo accipere. Cic. 5. Ver. 37.

Conuertere se ad sensum alterius. Vide Conuerto.

Varios sensus expromit animus. Lucret. lib. 2. 1. 78,

Fateri alicui suos sensus. Ouid. epist. 20. 41.

Gerere sensus abditos. Vide Abditus, in Abdo.

Iudico de meo sensu. Vide Iudico.

A' falso sensu orta oratio. Lucret. lib. 2. 99.

Ostendere sensum suum. Plaut. Mostel. 15. 22.

Remota à sensibus nostris natura deũm. Lucret. lib. 5. 30,

Suffugere sensum res dicitur, quam sensu percipere non possumus. Lucret. lib. 4. 72.

¶ Sensum, sensi (νόημα) Cic. 1. de Orator. 17, Hoc enim uno præstamus uel maximè feris, quod colloquimur inter nos, & quòd exprimere dicẽdo sensa possumus. Ibidem lib. 3. 31, Sensa mentis & consilia sic uerbis explicat. Vide paulò antè, Sensus, Mentis conceptus, ex Quint. lib. 8. cap. 5. 1,

¶ Sensiculus, sensiculi, pen. cor. (νοημάτιον) Diminut. à Sensus. Quint. lib. 8. cap. 5, Inde minuti, corruptiq; sensiculi, & extra rem petiti.

¶ Sensim, Aduerbium (ἠρέμα) Paulatim, Quia ea maximè sensum faciunt, quæ morantur, quasi cum meditatione & sensu. Plin. in Paneg. 36. Gratius tamen quod sensim & placidè, & quantum respectantium turba pateretur, indiceres.

Sensim & Repentè, contraria. Cic. 1. Offic. 179.

Sensim postulare, & Passim, ueluti contraria. Liu. 2. ab Vrbe, 197.

Digitized by Google

Sensim & moderatè arrepere. Cic. 5. Verr. 135.
Sensim & modicè crescere. Plin lib. 5 cap. 9. 13.
Sensim ad montes succedit. Liu. 1. ab. Vrbe, 117.
Sensim progredi. Cic. 5. de Finib. 42.
¶ Sensatus, pen prod. adiectiuum. Firmicus lib. 3. cap. 10. Sensatos quidem & intelligentem & quorum dicta & rationes ab omnibus comprobãtur. Idem lib. 5. cap. 12 Mars homines faciet sensatos, callidos, astutos.
¶ Sensibilis, & hoc sensibile, pen corr. (αἰσθητὸς) dicitur tam quod sentit, quàm quod sentitur. Vnde insensibilis, apud Gel. lib. 17. cap. 10.
¶ Sensilis, & hoc sensile. pen. cor. (αἰσθητὸς) Idem quod Sensibile, quod sensui subiectum est. Lucret. lib. 2. 178,

Ex insensibilibus ne credas sensile gigni.

¶ Sensificus, pen. cor. Adiect. (αἰσθηματοποιὸς) Quod sensus causam præstat. Macrobius, Spiramentũ sensificum ad sua quæq; loca naturali lege ducentes.
¶ Sensifer, pen cor. (αἰσθηματοφόρος) Aliud adiectiuum. Lucret. lib. 3 115.

—ideo conclusa mouebunt
Sensiferos motus. Ibidem, 189,
Longè ab sensiferis primordia motibus errant.

¶ Sententia, sententiæ (γνώμη, διάνοια, δόγμα, ἀπόφασις, βούλημα) Id est, quod animus sentit, quod & credulitas & opinio uocari solet. Dicitur etiam sententia, ipsum iudiciũ.
Hæc mea sententia. Plaut. Pseud. 5. 144, Hæc mea sententia est, ut hinc porrò quid agas, consulas. Cic. 3. Offic. 159. Cũ his uelis equisq; (ut dicitur) si honestatem tueri ac retinere sententia est, decertandum est.
Mea sententia, Opinio, iudicium. Vide Meus. Terent. Phorm. 2. 2. 21,

Alere nolunt hominem edacem, & sapiunt, mea quidem sententia.

Cic. pro Rosc. Amer. 53. postremò iudices, id quod ad rẽ mea sententia maximè pertinet, utrũ inimicus potius, an filius?
Sententia mea de. Terent. Adel. 3. 5. 5,

—sin aliter de, hac re est eius sententia. Idem Andr. 1. 3.

Testis mearum centimanus Gyges Sententiarum. Horatius 3 Carm. ode 4. 14.
Discors sententia. Stat. 12. Thebaid. 35.
Diuina futuri sententia. Horat. in Arte, 45.
Dubia est sententia nobis. Ouid. 3. de Ponto eleg. 4. 18.
Exquisita sententia. Tacit. lib. 12.
Hominum sententia fallax Ouid. 5. Fast. 39,

—non hæc sententia tantum
Fida, sed & fœlix quum sit, facit esse fidelem.

Ouid. 13. Meta. 64.
Leui sententia puer. Vide Leuis.
Libera sententia Quint. lib. 2. cap. 8. 4.
At Capys, & quorum melior sententia menti. Virg. 2. Aen. 7.
Molles sententiæ. Vide Mollis.
Muliebris sententia. Vide Mulier.
Nulla sit hac potior sententia. Horat. Epod. 16. 4.
Populares sententiæ. Quint. lib. 5. cap. 13. 34.
Præcipites uel obscuræ sententiæ. Quint. lib. 5. cap. 2. 3.
Sancta sententia. Lucret. lib. 3. 75.
Velox sententia. Ouid. ad Pisonem, 20.
Nec mea iam mutata loco sententia cedit. Virg. 9. Aen. 45.
Animo sententia constat. Virg. 5. Aen. 150.
Decedere sententia. Tacit. lib. 14.
Ex sententia alicuius dicere. Cic. 3. de Legib. 61.
Dissidet & uariat sententia. Ouid. 5. Metam. 130.
Illigari sententiam uerbis. Vide Illigo.
Inclinat sententia. Vide Inclino.

Post etiam inclusa est uoti sententia compos. Horat. in Arte, 15.
Inspicere sententiam alicuius. Plaut Mil. 4. 50.
Intelligere sententiam alicuius. Vide Intelligo.
Loqui in eandem sententiam. Vide Loquor,
Manere in sententia. Vide Maneo.
Manent in sententia philosophorum. Vide Maneo.
Mouere aliquem sententia. Vide Moueo.
Mutare sententiam. Vide Muto, mutas.
Nata est sententia. Vide Nascor.
Ostendere sententiam suam. Vide Ostendo.
Ostendere sententiam suam per alium. Terent. Heaut. 2. 1. 7.
Pensata sententia, Examinata. Sil. lib. 1. 45.
Peragere sententiam suam alicui. Vide Perago.
Perseuerare in sententia. Vide Perseuero.
Perstare in sententia. Vide Persto.
Ponere suam sententiam. Quint. lib. 3. cap. 1. 16, Non tamen post tot ac tantos scriptores pigebit meam quibusdam locis posuisse sententiam.
Positus in sententijs, De quo uariæ sunt hominum se[illegible]. Plaut. Epid. 10. 81.
Rogatus sententiam. Salust. At M. Porcius Cato rogatus sententiam, eiusmodi orationem habuit.
Rogantur sententiæ de re aliqua. Quint. lib. 3. cap. 8. 13.
Scire sententiam alicuius. Plaut. Cistel. 5. 32. Teren. Phorm. 5. 9. 54. Imò ut iam scias meam sententiam.
Sic stat sententia. Ouid. 1. Metam. 49.
In ea sum sententia, pro Ita sentio. Cic. 3. de Leg. 49, Nam ego in ista sum sententia, qua te fuisse semper scio. Idem 2. de Fin. 4.
Esse in eadem sententia. Vide In præpositionem.
Sententiæ alicuius esse. Liu. 1. ab Vrbe, 174.
Sic sententia est. Plaut. Trin 10. 89. Id est, Ita statui in animo.
Hæc sententia est mihi cordi. Sil. lib. 16. 130.
Nate dea, quæ nunc animo sententia surgit? Virg. 1. Aen. 118.
Vertite sententia. Virg. 1. Aen. 49.
Cælicolæ magni, quia nam sententia uobis Versa retro? Virg. 10. Aeneid. 12.
Variant sententiæ. Vide Varius.
Ex sententia nauigare. Cic. 4. Acad. 179.
Sententia aliquando dicitur Iudicatum, hoc est, quum ex lege, ex æquo & bono sententia dicitur: ut, Iudex in causa mea sententiam dixit. id est, sanciuit quod ius uellet. Vnde dicere sententiam (inquit Paulus, ff. de arbitris) æstimatur is qui ea mẽte id pronuntiat, ut secundũ hoc discedere eos, qui litigant, à tota controuersia uelit. Quint. lib. 5 cap. 13. Apud iudices quidem secundùm leges dicturos sententiam, de confessis præcipere ridiculum est.
Candida sententia. Ouid. 15. Metam. 10.
Contrariam sententiam accipere, Causam iudicij perdere. Papinian. in l. iudicat. ff. de except. rei iud.
Dicere sententiã. Quint. lib. 1. cap. 10. 2.
Ferre sententiam de re aliqua. Quint. lib. 3. cap. 66.
Tristis sententia lata est. Ouid. 15. Metam. 9.
Inclinabant eò sententiæ. Vide Inclino.
Perrogare sententias. Tacit. lib. 20.
Omnibus sententijs pro Omni consensu, omnibus sentientibus & deliberantibus. Cic. ad Cassium, libro. 12. 10. 1. Idem ad Qu. frat. lib. 2. 8. 1, Omnibus sententijs absolutus est.
Ornare aliquem sententijs. Vide Orno.
Ornatissima sententia. Vide Ornatus, in Orno.
Seruare sententiam suam dicitur iudex, quum id agit ut insolidum, non partim ea obseruetur. Papin. in l. iudicat. in prin. ff. de excep. rei iud. Nec in seruitute uidetur peti post rem pro libertate iudicatam, nondum ex causa fidei cõmissi manu-

Digitized by Google

manumissus: sed prætoris oportet in ea re sententiam seruari, quam pro parte uicti præstare non potest.

Verborum sententia. Lucret. lib. 4. 114.

Curris sententia. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 2.

Sententia, Lumen orationis dicitur, quod in clausulis breuiter collectum est,: ut,

Obsequium amicos, ueritas odium parit.

Vide paulo antè, Sensus, Mentis conceptus. Author ad Herennium, lib. 4. 169, Sententia est oratio sumpta de uita, quæ aut quid sit, aut quid esse oporteat in uita, breuiter ostendit, hoc modo: Difficile est primũ uirtutẽ reuereri, qui semper secũda fortuna sit usus. Inde dictæ sunt sententiæ, quòd similes sunt consilijs & decretis. Quint. lib. 8. cap. 5.

Grandes sententiæ. Quint. lib. 2. cap. 11. 3,

Otiosæ sententiæ, Vide Otiosus, in Otium.

Dictare sententiam, Quint. lib. 2. cap. 15. 5,

Ducere sententias ex quæstionibus. Quint. lib. 4. cap. 1. 17,

Petere sententias. Quint. lib. 2. cap. 12. 5.

Refertæ sententia stomachum fatigatum. Quintilianus lib. 4. cap. 3. 85.

¶ Sententiola, sententiolæ, pen. cor. Diminut. (γνωμίδιον) Cic. 3. Philip. 138, At in rebus tristissimis quantos excitat risus sententiolas: edicti cuiusdam memoriæ mandaui, quas uidetur ille peracutas putare. Quint. lib. 5. cap. 13. 30.

¶ Sententiosus, pen. prod. Adiect. (γνωμολογικὸς, ἀποφθεγματικὸς) Quod sententijs abundat, & dictis quibusdam breuiter collectis. Cic. de claris Orat. 181, Genera aũt Asiaticæ dictionis duo sunt. Vnum sententiosum & argutũ, sententijs nõ tam grauib. & seueris, quã cõcinnis & uenustis.

¶ Sententiosè, pen. prod. Aduerb. (γνωμολογικῶς) Cic. 2. de Orat. 158, Sæpe etiam sententiosè ridicula dicuntur. Idem in Orat. 139. Res aũt se sic habet (ut breuissimè dicã quod sentio) compositè & aptè, sine sententijs dicere, insania est: sententiosè aũt sine uerborũ & ordine & modo, infantia.

Sentis] huius sentis, masculini generis (ἄκανθα) teste Phoca, Spina, quòd à tangentibus quamprimũ sentiatur. Plaut. Casina, 17. 1,

Vide fur, ut sentis sub signum ducas. c. qui uerò sentes?
o. Quia quod tetigere, illico rapiũt: si eas ereptum, illico scindunt. Idem Capt. 4. 95.
Asper meus uictus sanè est. E. sentésne esitas?

Aspræ sentes. Virg. 2. Aeneid. 76.

Hamati sentes. Ouid. 2. Metam. 160.

Incultisq; rubens pendebit sentibus uua.. Virg. 4. eclog. 6.

Sentes notant crura. Ouid. 1. Metam. 103.

Sentis masculino genere legitur apud Col. lib. 6. cap. 3. Liberãtur arua sentibus, qui æstiuo tempore per Caniculæ ortum recisi plerunq; intereunt radicitus.

Sentis canis, Maior ille rubus in agris crescens, & numerosa atque crassiora mora ferens. Col. lib. 11. cap. 3. 3, Modum altitudinis & latitudinis eorum abundè est esse bipedaneum, sed eos uacuos perhyemare patiemur, præparatis seminib. quibus obserantur: ea sunt uastissimarum spinarum, maximeq; rubi, & paliuri, & eius quam Græci uocant κυνόσβατον, nos sentem canis appellamus.

¶ Senticosus, pen. prod. Adiect. (ἀκανθώδης) Sentibus plenum, Spinosum & asperum. Lucilius,

Quàm, senticosa uerba pertorquet.

¶ Senticetum, senticeti, pen. prod. (ἀκανθών) Locus in quo sentes sunt. Plautus Capt. 13. 91,

Non enim es in senticeto, eo non sentis.

¶ Sentus, Adiect. (φρικώδης) Horridus, inquit Donatus: quasi spinosus. Terent. Eunuch. 2. 2. 5,

Video sentũ, squallidũ, ægrũ, pannis, annisq; obsitum.

Loca senta situ, Virg. 6. Aen. 93.

Seorsum] Aduerb. (χωρὶς, ἰδίᾳ, ἀπάνευθε, ἀμφὶς, χωρὶς) Separatim. Plaut. Epod. 9. 22, In ædiculam seorsum istæc eat iube. Liu. 2. bel. pun. 216. In castra hostes acceperunt: tradiditq; in custodiã omnes sunt, sed seorsum ciues, socijq;. Seorsum, ab altero aliquid parare. Cælius ad Cic. lib. 8. 9. 7.

¶ Seorsum, nominatim. Terent. Adel. 5. 9. 14, Omnibus gratiã habeo, & seorsum tibi præterea Demea.

¶ Seorsum, à te sentio. Diuersam habeo à te opinionẽ. Plautus Capt. 12. 52.

¶ Seorsus, (κατ' ἰδίαν) Idem quod Seorsum, antiquè Plautus Rud. 30. 27, Præterea centum mnæ philippicæ in paceolo seorsus.

Separ] huius separis, pen. cor. Adiect. Dispar, diuersus. Solinus cap. 12, Varro opinatur duo in Bœotia esse flumina, natura licet separari, miraculo tamen non discrepante.

Separo] separas, pen. cor. (χωρίζω, διαχωρίζω, ἀποκρίνω) separare, Diuidere, Distrahere, A' Se & Paro compositũ. Plin. li. 13. ca. 17. 4. Mox separãt lauãdo, & siccata tradũt.

A' domina separari. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 12.

Separare uera à falsis. Cic. 4. Acad. 255.

Separatum quiddam est extra assumptionem approbatio. Cic. 1. de Inuent. 79.

¶ Separatus, pẽ. prod. Particip. (χωρισθεὶς) Cic. 4. Tusc. 51, Virtus ipsa per se sua sponte separata etiam utilitate laudabilis. Idem ad Att. lib. 14. 314. 8, Ista uerò tu quæ contexis, aliud quoddam separatum uolumen expectant.

Iuga separata. Horat. 2. Carmin. ode. 19. 4.

¶ Separatio, Verbale (χωρισμὸς) Ipse separandi actus.

¶ Separabilis, & hoc separabile, pen. cor. (χωριστὸς) Quod separari potest. Cic. 1. Tusc. 35, Nec separabilem à corpore esse De animã.

¶ Separatè, (κεχωρισμένως) separatius & separatissimè, Aduerbiũ. Cic. 2. de Inuen. 234, Quædã separatius ad finem, quò referri omnem orationem oportet, adiungentur.

¶ Separatim, pen. prod. Aduerb. (χωρὶς) Idem Cæsar 7. bel. Gall. 145, At Vercingetorix, castris pro oppido in monte positis, mediocribus circum se interuallis separatim singularum ciuitatum copias collocauerat.

Coniunctim & Separatim, contraria. Cic. 3. de Fin. 68. Legitur & coniunctim.

Separatim de probitate alicuius dicere, pro Peculiariter: cui opponitur Cõmuniter. Cic. ad Brutum, li. 13. 11. 7. Ibidem, epist. 12. 1, Alia epistola communiter tibi commendaui legatos Arpinatium, ut potui diligentissimè, ac separatim Qu. Fufidium, quo cum mihi omnes necessitudines sunt, diligentius commendo.

Separatim à. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. 14, Nihil accidet ei separatim à reliquis ciuibus.

Sepelio] sepelis, pen. cor. sepeliui, sepultum (θάπτω, ἐνθάπτω, ἐνταφιάζω, ταρχύω, τυμβεύω) sepelire, Humo iniecta cõtegere, in sepulchrum inferre, tumulo mandare mortuũ. Cic. 2. de Legib. 90. Hominẽ mortuum inquit lex in XII. Tab. in urbe ne sepelito, neue urito. Et paulò pòst, Non qui uratur sepeliri, sed qui humetur. Plinius libro 7. cap. 54. Sepultus intelligitur quoquo modo conditus: humatus uerò, humo tectus.

Sepelire dolorem, per translationem, pro Deponere, tegere. Cic. 2. Tuscul. 56.

Illic si qua meũ sepelissent fata dolorẽ. Propert. li. 1. ele. 16. 4.

Cuncta tuus sepeliuit amor. Propert. lib. 3. eleg. 15. 2.

Sepelire somnum. Plaut. Mostel. 16. 1.

Sepelire se uino & epulis. Seneca. epist. 12.

¶ Sepultus, Particip. (ἐνταφεὶς) Cic. in Pisonẽ, 7, Hæc sunt ô carni-

Digitized by Google

ô carnifex, in gremio sepulta Consulatus tui.
Templis & auro sepultus. Lucan. lib. 8. 169.
Custos sepultus. Virg. 6. Aeneid. 85.
Somno sepultus, Sopitus, dormiens. Lucret. lib. 1. 27.
Inuadunt urbem somno, uinoq; sepultam. Virgilius 2. Aeneid. 53. & 3. 126.
Et stupeant multo corda sepulta mero. Ouidius 2. de Remed. amorum, 82.
Assiduo mero lingua sepulta. Propert. lib. 3. eleg. 11. 12.
Sepultus sum, pro Perij. Terent. Phorm. 5. 8. 50,

Lemni habuit aliam. C. nullus sum. P. ex qua filiam
Suscepit, & eam clàm educat. C. sepultus sum. Vbi Donatus, ἄϋξησις, plus est enim quàm nullus sum.

Sepultum, ac sublatum bellum. Cic. pro lege Manil. 21, Quod bellum expectatione Pompeij attenuatum atq; imminutum est, aduentu sublatum ac sepultum.
Tecum unà tota est nostra sepulta domus. Catul. ad Ortalum, 63. 5.
Fama sepulta. Ouid. epist. 7. 18.
Inertia sepulta. Horat. 4. Carm. ode 9. 6.
Vrbs sepulta. Tacit. lib. 19. Excisa.
¶ Sepultura, sepulturæ, pen. prod. (ταφὴ, ἐντάφιον, ἐνταφιασμὸς) Aliquando sepulchrum significat. Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 12. 9, Ab Atheniensibus locum sepulturæ intra urbem ut darent, impetrare non potui.
Insepulta sepultura. Vide Insepultus.
Sepultura, Sepeliendi actus. Cic. 1. Tusc. 164, Cuius hoc dicto admoneor, ut aliquid etiam de humatione & sepultura dicendum existimem.
Mos sepulturæ. Lucret. lib. 6. 257.
Afficere sepultura. Vide Afficio.
Fata sepulturæ. Propert. lib. 2. eleg. 29. 6.
¶ Sepulchrum, sepulchri (τάφος, τύμβος, σῆμα, ἠρίον, θήκη) Locus in quo corpus, ossáq; demortuorum corporum reconduntur. Dictum est quasi seorsum à pulchro, ut ait Seruius, propter recordationem doloris. Vel dicitur à Semis: quia pulchrum superficie, intus ossibus plenum est. Vel, ut ait Donatus, quòd sine re pulchra sit. Aut quòd ibi sine pulsu sint, id est mortui. Aut à separando, quòd illic animæ à uiuis separentur. Rectius tamen uidebitur si Sepulchrum dicatur à sepeliendo, ut simulachrum & lauacrum à simulando & lauando.
Clausum sepulchrum. Ouid. 15. Metam. 78.
Commune sepulchrum rerum Terra. Lucret. lib. 5. 52.
Inane sepulchrum. Ouid. 6. Metam. 114.
Asterni sepulchro. Vide Asterno.
Condere corpus sepulchro. Ouid. 8. Metam. 47.
Animam sepulchro condere. Virg. 3. Aeneid. 14.
Donare cinerem sepulchro. Stat. 3. Sylu. 3. 43.
Grandiaq; effossis mirabitur ossa sepulchris. Virgilius 1. Georg. 100.
Excire animas sepulchris. Vide Excio.
Latere post magna sepulchra. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 8.
Reddere corpus sepulchro. Virg. 2. Aeneid. 109.
Neue merere, meo subscribi causa sepulchro. Ouidius 9. Metamorph. 113.
Sepulchri appellatione, omnis sepulturæ locus continetur, ut ait Vlpianus De sepulchro uiolato, l. prætor ait. Idem de religiosis & sumpt. fun. l. locum, Sepulchrum est ubi corpus ossáue hominis condita sunt. Cicer. 9 Philipp. 68, Vtiq; locum sepulchro in campo Esquilino C. Pansa Consul, seu quo alio in loco uidetur, pedes triginta quaq; uersus designet, quò Seruius Sulpitius inferatur. Quod sepulchrum ipsius, liberorum, posterorumq; eius sit, uti quod optimo iure sepulchrum publicè datum est. Idem de Senect. 19, Nec sepulchra legens uereor (quod aiunt) ne perdam memoriam.
Hoc miseræ plebi stabat commune sepulchrum. Horatius 1. Serm. Satyr. 8. 2.
¶ Sepulchralis, & hoc sepulchrale, penult. prod. (ἐντάφιος) Quod ad sepulchrum pertinet: ut, Ceremoniæ sepulchrales quæ pertinent ad impensam, structuramq; sepulchrorum.
Aræ sepulchrales. Ouid. 8. Metam. 97.
Fax sepulchralis. Ouid. epist. 12. 24.
¶ Sepulchretum, pen. prod. Catull. de Rufa & Rufulo, 55. 1.

Vxor Meneni, sæpe quam in sepulchretis
Vidistis ipso carpere è rogo cœnam.

¶ Sepelibilis, & hoc sepelibile, pen. corr. (ἐνταφιαστὸς) Quod sepeliri debet, aut est sepultum. Plaut. Cistel. 2. 52,

— facito ut facias stultitiam sepelibilem.

Sepes] sepis, priore longa: uel Seps, sepis, f. g. (φραγμὸς, φραγμὸς, ἀρόφραγμος) Quæ obiecta inter agrorum diuisiones uel ipsis hortis introitum prohibet. Cic. 1. de Nat. deor. 163, Prætereo Samothraciam eaq; quæ Lemni nocturno aditu occulta coluntur syluestribus sepibus densa. Columel. libro 10. 3.

Talis humus uel parietibus uel sepibus hirtis
Claudatur, neu sit pecori, neu peruia furi. Vir. 8. eclog. 6.

Opaca sepes. Vide Opacus.
Sinistra sepes. Ouid. 2. Fast. 101.
Texendæ sepes. Virg. 2. Georg. 75.
Prætendere sepem segeti. Virg. 1. Georg. 54.
¶ Sepio, sepis, sepiui, sepitum, pen. prod. uel sepsi, septum (φράττω, φραγνύω, περιοικοδομέω) sepire dictū à sepibus, quæ obiecta iter cludunt, inquit Nonius. Cic. 2. de Natura deorum, 213, Quæ primum oculos membranis tenuissimis uestiuit & sepsit.
Circundare & sepire. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 28, Vallo & fossa circundedi: sex castellis, castrisq; maximis sepsi.
Acribus nanque custodijs domum & uias sepserat Liuia. Tacitus libro 1.
Abitus sepire. Vide Abitus, in Abeo.
At Venus obscuro gradientes aere sepsit. Virg. 1. Aeneid. 83. Intelligit Aeneam & Achaten.
Sepire se difficultate abrogationis dicitur lex. Cic. ad Atticum, libro 3. 65. 4.
¶ Septus, Particip. (περιφραγμένος) Stat. 1. Sylu. 1. 7.
A gentibus belligeris septus. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 3.
Septa ab armatis pubes. Liu. 1. ab Vrbe, 124.
Aggere septus. Silius lib. 16. 1.
Armis septus. Virg. 1. Aeneid. 102.
Charitate septus. Plin. in Paneg. 79.
Comitatu septus. Cicero in Parad. 18, Non deniq; animus ipse, qui tot uirtutum præsidio, tantoq; comitatu uirtutis septus. In quibusdam exemplaribus desiderantur hæc uerba, Virtutis septus.
Fraude locorum septi. Silius lib. 7. 56.
Nebula septus. Virg. 1. Aeneid. 89.
Opibus septus & munitus contra conscientiam. Cicero 1. de Finibus, 79.
Præsidijs philosophiæ septus. Cic. ad Tironem, lib. 10. 23. 3.
Loca septa. Lucret. lib. 6. 18.
¶ Septum, septi, Substant. (φράγμα) Septa autem generali uocabulo dicuntur omnia loca munita, & quodam sepimento uallata. Inde stabula, ouilia, bubilia, caprilia, & id genus reliqua, septa nuncupantur. Vnde & septa aliquando pro ouilibus ponuntur. Virg. 1. eclog. 7,

Quamuis multa meis exiret uictima septis.

Domorum septa. Lucret. lib. 1. 102.

Digitized by Google

In Martio campo loca inclusa tabulatis, in quibus stans Popul. Rom. suffragia ferre consueuerat, septa dici meruerũt ad similitudinem ouilium: de quibus Mart. lib. 9. 60,

In septis Mamurra diu, multumq; uagatus,
Hic ubi Roma suas aurea uexat opes.

dere populum septis. Ouid. 1. Fast. 11.

Varro de re Rustica uocat septa omnia quæ habent inclusa animalia quæ pascuntur. 1. de re Rust. cap. 11, Intra septa uillæ habeat aquam. Apud eundem inscriptio est De fundo & septis, lib. 1. de re Rust. cap. 14.

Septum, Sepes, & Sepimentum, idem significare declarat his uerbis Varro lib. 1. de re Rust. cap. 14. 1, Nunc de septis, quæ tutandi causa fundi, aut partis fiant, uideamus. Earum tutelarum genera IIII. unum naturale, alterum agreste, tertium militare, quartum fabrile. Horum unumquodq; species habet plures. Primum naturale sepimentum, quod obseri solet uirgultis, &c. Secunda sepes est ex agresti ligno, &c.

Septa, pro Obicibus & claustris quibus utimur ad impetus fluuiorum coercendos, accipiunt Iurisconsulti. Vlpianus de riuis l. prima, Septa sunt quæ ad incile opponuntur, aquæ deriuandæ compellẽdæue ex flumine causa, siue ea lignea sunt, siue lapidea, siue ex alia qualibet materia ad continendam, transmittendamq; aquam excogitata.

¶ Sepimentum, sepmenti (φράγμα, φραγμός) Id dicitur, quo aliquid sepitur. Varro 1. de re Rust. cap. 14. 1, Primum naturale sepimentum quod obseri solet uirgultis, aut spinis, quod habet radices uiuæ sepis. Cic. 1. de Leg. 92, Atq; hæc omnia quasi sepimento aliquo uallabit, disserendi ratione ueri & falsi, iudicandi scientia.

¶ Septuosè, aduerbium: à Sepio, id est obscurè (ἀσαφῶς) Liuius Antiopa, Ita septuosè dictio abs te datur, quod consequutam sapiens ægrè contulit.

Sepia] sepiæ (σηπία) Genus piscis atrum cruorem per aquam spargens, dum se persecutum uidet, atq; ita piscatoribus iter ueluti sepit & occludit. Persius Satyr. 3. 2,

Nigra quòd infusa uanescat sepia lympha. Plin. lib. 9. cap. 29. 1, Sepiarum generis mares uarij & nigriores, constantiæq; maioris. Percussæ tridente fœminæ auxiliantur: at fœmina icto mare fugit. Ambo autem ubi sensere se apprehendi, effuso atramento, quod pro sanguine his est, infuscata aqua absconduntur. Cic. 2. de Nat. deor. 190.

¶ Sepiola, sepiolæ, penult. corr. Diminutiuum (σηπίδιον) Plautus Casina, 11. 57,

Emitto sepiolas lepidas, lolliguncülas Ordeias.

Sepiacus] a, um: Ripa Sepiaca: Strabo extremo lib. 9, Tamẽ ipsam ripã Sepiacã tragœdiarũ scriptores uulgarũt, posteaq; collaudarunt, cùm ibi Persarum classis interierit, & in nihilum omnino redacta fuerit. Ripa quidem saxosa est: inter illam uerò uicumq; Castanæum, sub Pelio locatam litus iacet, in quo classis ipsa Xerxis, cum staret in anchoris, ingenti flãte Euro, perijt.

Sepias] adis (σηπιάς) Magnesiæ promontorium est, Herodot. lib. 6. & Plin. lib. 4. cap. 9.

Sepinates] uel potius Sæpinates (σαιπινᾶται) populi sunt inter Samnites, in quarta regione Italiæ à Plinio collocati. Horum oppidum Sæpinũ cõmemoratur à Ptolem. lib. 3. cap. 1.

Sepio] Vide Sepes.

Seplasia] σηπλασία, Fuit forum Capuæ, in quo unguentarij negotiabantur, cuius delicijs fractam fuisse Punicam ferociã testatur Valerius Max. lib. 9. Cic. 2. de lege Agr. 92, Iam uerò qui metus erat tunicatorũ illorũ? & in Albana, & Seplasia, &c. Hinc Seplasiarius, pro unguẽtario & effœminato. Lampridius in Heliogabalo, Finxit se ut cupedinariũ, ut seplasiarium, ut popinariũ. Plin. lib. 34. cap. 11. 3, Nũc quoties incidere in libellos, componere ex his uolentes aliqua, hoc est impendio miserorum experiri commentaria, credunt Seplasiæ, ea omnibus quidem fraudibus corrumpenti, factaq; iampridem emplastra & collyria mercantur, tabesq; mercium. Idem lib. 16. cap. 10. 4, Et inde fraus Seplasiæ.

¶ Seplasium, neut. gen. Varr.

Doti dato insulam Chium, agrum Cæcubum,
Seplasia Capuæ, macellum Romuli. Nonius.

Sepono] seponis, pen. prod. seposui, sepositum, pen. cor. (ἀποτίθημι) seponere, Seorsum ponere.

Seponere & occultare. Cic. ad Att. lib. 11. 230. 3.

Seponere à. Cic. 2. de Orat. 12, Græci seposuerunt à cæteris dictionibus eam partem dicendi, quæ, &c.

Seponere ad. Cicer. ad Attic. lib. 15. 328. 7, Quodq; ex istis fructuosis rebus receptum est, id ego ad illud fanum sepositum putabam.

Seponere extra. Liu. 6. ab Vrbe, 151, Seponendum extra certamen alterum Consulatum ad quem plebi sit aditus.

Seponere pecuniam in ædificationem. Liu. 1. ab Vrbe, 230.

Diuitiæ sepositæ. Stat. 2. Sylu. 2. 31.

Seponere sibi tempus ad rem aliquam. Cic. in Orat. 79.

Onus tutum coniugij seponere. Lucan. lib. 5. 145.

Scimus inurbanum lepido seponere dicto. Lucan. lib. 5. 145.

Sepositum ac reconditum. Cic. 6. Verr. 19. Idem 2. de Diuinat. 167, Quamobrem Sibyllam quidem sepositam & conditam habeamus.

Fontis sepositi aquam quærere. Propert. lib. 1. eleg. 19. 5.

¶ Sepositus, pro Remoto, Qui in longinquis habitat finibus. Martial. lib. 2. 3,

Quæ tam seposita est, quæ gens tam barbara, Cæsar,
Ex qua spectator non sit in urbe tua?

Seps] sepis f. g. Vide Sepes.

Seps] m. g. (σήψ) Paruus serpens, ex cuius ictu membra percussa putrescunt: ab σήπω putrefacio. nam quicquid momorderit, resoluitur in putredinem. Lucan. lib. 9. 145,

Ossaq; dissoluens cum corpore tabificus seps.

Septa] septorum. Vide Sepio, in Seps.

Septem] Numerale nomen, indeclinabile. Græci ἑπτὰ dicũt, Latini spiritu aspero in s, mutato, & uocali ultima in em, septem dicunt.

Obloquitur numeris septem discrimina uocum. Virgilius 6. Aeneidos, 130. Septem aquæ, Locus.

¶ Septangulus dicitur quod septem angulos habet. ἑπτάγωνος.

¶ September, Septembris, m. g. (μαιμακτηριών) Mensis dictus est, quòd sit septimus in ordine. Aliquando sumitur adiectiuè: ut,

Horæ Septembres. Hor. 1. epist. 17. 4.

Septemfluus, Adiect. (ἑπτάρροος) ut,

Flumina septemflua Nili. Ouid. 15. Metam. 151.

¶ Septemgeminus, pen. corr. (ἑπταπλοῦς) Aliud adiect. ut,

Nilus septemgeminus. Catul. ad Furium, 11. 2. Virgilius 6. Aeneidos, 160.

¶ Septempedalis, & hoc septempedale, pen. prod. (ἑπτάπεδος) Quod est longum septem pedes. Plaut. Curc. 8. 76,

— ibi nunc statuam uult dare auream
Solidam faciundam ex auro Philippeo, quæ fiet
Septempedalis.

¶ Septemplex, septemplicis, pen. corr. adiect. (ἑπταπλοῦς) ut,

Clypeus septemplex. Virg. 12. Aen. 185.

Ister septemplex. Ouid. 2. Trist. 38.

Nilus septemplex. Ouid. 15. Metam. 38.

¶ Septemstadiũ, secessus est in Alexandria, auth. Strab. lib. 17.

¶ Septemuir (εἷς τῶν ἑπτὰ) ea forma dictum qua Triumuir.

Nomen

Nomen magistratus apud Romanos. Cic. ad Attic. lib. 15. 329.10, Caius Antonius noluit ne fieri septemuir? Idem 5. Philipp. 178, Iudicandumq; nullos Septemuiros fuisse.

¶ Semptemuiralis, & hoc septemuirale, pen. prod. (τῶν ἑπτὰ) Quod ad Septemuiros pertinet. Liuius 4. bel. Pun. 203, Vt proditio pro septemuirali iudicio esset, semperq; aliud sentiret, infidus socius, uanus hostis, &c.

¶ Septemuiratus, huius Septemuiratus, pen. prod. mascul. gen. (ἑπταρχία) Ipsa Septemuirorũ dignitas. Cic. 2. Philip. 98, Eundem in Septemuiratu nónne destituisti? interuenit enim. Plinius epistol. 230.

¶ Septenarius, Adiect. (ἑπταδικός) Idem quod Septimus: ut, Septenarius numerus.

Septenarius uersus, Qui constat septem pedibus. Cicero 1. Tusculan. 171.

Septenaria synthesis. Martial. lib. 1.152, Septenaria synthesis uasorum dicitur, quæ septies mutari poterant pro uario mensæ ornatu.

¶ Septendecim, pen. cor. (ἑπτακαίδεκα) Hoc est, decem & septem, indeclinabile. Cic. 7. Verr. 96. Idem 2. pro lege Agrar. 31, Per tribus septendecim.

¶ Septennis, & hoc septenne: uel Septuennis, & hoc septuenne (ἑπτέτης) Quod est septem annorum. Plaut. Bacch. 8.36,

At nunc prius quàm est septuennis, Idem Menæh. 2.22,

Postquam iam pueri septuennes sunt, &c.

¶ Septentrio, septentrionis (ἄρκτος) Septentriones sunt septẽ stellæ, ex quibus quasi iuncti triones figurantur. Scribit Varro, triones rusticorum uocabulo boues uocari, quasi teriones, hoc est arandæ terræ ac colendæ idonei. Vel ideò magis hæ septem stellæ triones appellatæ sunt, quoniã ita sitæ sunt, ut ternæ quæq; stellæ proximæ inter se trigona, id est triquetram figuram constituant, quam recentiores uocant triangulum. Ex septem siquidem stellis duæ pariles uno in loco uidentur, quæ pro bobus accipiuntur: reliquæ figuræ plaustri figuram designant. Itaq; & proximum huius sidus, bubulcus, id est bootes appellatur, qui more bubulci currum sequitur. Hoc sydus à figura, quia simile plaustro uidetur, antiqui Græcorum ἅμαξαν, id est plaustrum dixerunt: nostri à bobus iunctis, Septentriones appellarunt. Ab his etiam uentus spirat, qui Austro obiectus est, & Latinè Septentrio, & Septentrionalis uentus, & Septentrionarius: Græcè uerò, quòd ab Arcto flat, Aparctias appellatur. Plautus Amph. 4.119,

Nam neq; se Septentriones quoquam in cælo commouẽt.

Cæs. 7. bel. Gall. 335, Erat à Septentrionibus collis. Cic. 2. de Nat. deor. 71, Inflectens autem Sol cursum tum ad Septentriones, tum ad Meridiem, æstates & hyemes efficit.

Talis Hyperboreo Septem subiecta trioni Tenasmos. Virgil. 3. Georg. 77.

Septentrio, Polus Septentrionalis. Plin. lib. 6. cap. 22.3, Syderũ in nauigando nulla obseruatio. Septentrio non cernitur.

Septentriones uenti (ἀπαρκτίας) Cic. ad Attic. lib. 9.173.9.

¶ Septentrionalis, pen. prod. Adiect. (ἀρκτικός) ut, Septentrionalis uentus, à Septentrione flans. Plin. lib. 9. cap. 17.5.

¶ Septentrionarius, uentus qui à Septentrione flat, Latinis dicitur, quem Græci (ἀπαρκτίαν) uocant. De hoc Gellius libro 2. cap. 22.

¶ Septenus, pen. prod. (ἑπτά) Aliud adiectiuum, Idem quod Septem. Cic. in Somnio Scipionis, 7, Quum ætas tua septenos octies Solis anfractus reditusq; conuerterit. Idem 4. Verr. 85. Sic Plin. lib. 7. cap. 25.1. epistolæ septenæ.

Fistula dispar cannis septenis. Ouid. 2. Metam. 137.

Corpora septena. Virg. 6. Aeneid. 5.

Noctes septenæ. Propert. lib. 2. eleg. 17.5.

Portæ septenæ. Stat. 3. Thebaid. 9.

Anguis traxit septena uolumina. Virg. 5. Aeneid. 17.

¶ Septies, Aduerb. (ἑπτάκις) Plin. lib. 16. cap. 40.12, Septies restituto templo. Cic. 2. Philip. 94, Vbi est septies millies sestertiũm, quod in tabulis quæ sunt ad Opis, patebat.

¶ Septifariam, Aliud aduerb. ut, Multifariam. Satra de Verborum antiquitate, In quod uolumen unum nos lectitauimus, & postea inuenimus septifariam diuisum. Nonius.

¶ Septimus, pen. cor. Adiect. (ἕβδομος) Plin. lib. 7. cap. 52.3, Vt tamen in septimum & quinquagesimum atq; centesimũ uitæ duraret annum. Plaut. Pseud. 9.3.

—ædes esse septimas A porta.

¶ Septimùm, Aduerb. (ἕβδομον) Cic. 3. de Natur. deorum, 116, Cur enim Marius tam fœliciter septimùm Consul domi suæ senex est mortuus?

¶ Septingenarius, Adiect. (ἑπτακοσιαπλοῦς) ut, Septingenarius grex, Varro de re Rust. cap. 10.9. In quibus septingentæ sunt oues.

¶ Septingenti, septingentæ, septingenta (ἑπτακόσιοι) Pluraliter tantùm. Plin. lib. 35. cap. 2.7, Et M. Varro benignissimo inuento insertis uoluminum suorum fœcundati, nominibus tã tùm septingentorum illustrium. Liu. 3. bell. Pun. 93.

¶ Septingentesimus, pen. cor. Adiect. (ἑπτακοσιοστός) Liu. 1. ab Vrbe, in Proœmio, 3, Res est præterea & immensi operis, ut quæ supra septingentesimum annum repetatur.

¶ Septuaginta (ἑβδομήκοντα) Cic. 5. Verr. 101, Vnus ager Agyrinensis centum septuaginta aratoribus inanior quum sit, uos coniecturam totius prouinciæ non facietis?

¶ Septuagenus, pen. prod. Adiect. (ἑβδομήκοντα) Plin. lib. 26. cap. 10.6, Septuageno coitu durare libidinem contractu herbæ cuiusdam, &c. Hoc est, septuagesimo. Col. lib. 5. cap. 2.10, Hoc in se multiplicato, septuagies septuageni fiunt quatuor millia & nongenti.

¶ Septuagies, Aduerb. (ἑβδομηκοντάκις) Vide proximũ præcedens exemplum.

Septiana] mala: aut uerius Sextiana, à quodam Sextio libertino, eorum primo insitore, insigni rotunditate prædita. Columella lib. 5. cap. 10.

Septicollis] ἑπτάβουνος, urbs Roma, quòd septem colles habeat, Palatinum, Quirinalem, Auentinum, Cælium, Viminalem, Exquilium, & Ianicularem.

Septicus] pen. corr. (σηπτικός) Adiect. à uerbo Græco σήπω, putrefacio. Vnde σηπτὰ, medicamenta quæ uim habent erodendi, putrefaciendi. Plin. lib. 28. cap. 9.12, Quin & sanguis equorum septicam uim habet. Idem lib. 34. cap. 18.11, Summa eius dos septica.

Septimiana] porta, nouitia denominatione in urbe dicta fuisse, prohibetur. Alexand. Alexandrinus lib. Genial. dierum, 4. capite 1.

Septunx] septuncis, m. g. (ἑπτούγκιον) Nomen dictum à septẽ & uncia: estq; pondus septem unciarum. Interdum etiam mensura iugeri, hoc est partis mediæ & unius duodecimæ ipsius iugeri. Col. lib. 5. cap. 1.11, Pars dimidia & una duodecima, pedes sexdecim millia & octingentos, hoc est septunx, in quo sunt scrupula CLXVIII. Liu. 5. ab Vrbe, 110, Triumuiriq; ad id creati terna iugera & septunces uiritim diuiserant. Liu. 3. bel. Pun. 92.

¶ Septunx, pro Septem uini cyathis. Solebant enim ueteres quando se paulò liberalius inuitabant, tot uini cyathos ebibere, quot erant literæ in suorum amicorum amicarúmue nominibus, singulosq; cyathos appellabant uncias. Martial. lib. 8.51,

Det numerum cyathis Instantis littera Rufi.

Author enim tanti muneris ille mihi.

Digitized by Google

Si Theletusa uenit, promissaq; gaudia portat:
Seruabor domine Ruffe triente tuo.
Si dubia est: septunce trahar, si fallit amantem,
Vt iugulem curas, nomen utrunq; bibam.

¶ Septuncialis, pen. prod. Adiect. (ἑπταγκιαῖος) ut, Septuncialis satio, quando media & ultima pars sementis seritur. Col. lib. 2. cap. 10. Media sementi pars seri, & pars ultima debet, quæ septuncialis satio dicitur.

Septimius] σεπτίμιος, uir Romanus, cuius amores describit Catullus. A' quo

¶ Septimillus, Diminutiuum. Catull. de Acme, 43. 3.
Sic, inquit, mea uita Septimille,
Huic uni domino usq; seruiamus.

Septimontium] Septimontij Varro lib. 5. de Ling. Latin. Dies, inquit, Septimontium nominatus ab his septem montibus, in queis sita urbs est: feriæ non populi, sed montanorum. Hoc etiam testatur Festus lib. 17. authorem citans Antistium Labeonem. Septimontium, ait Lilius in Historia deorum, muneri nũcupatum, quum septimus collis esset urbi additus: in cuius celebritate in locis septem sacrum factum fuisse, testis est Varro, Palatio, Suburra, Velia, Fagurali, Cælio, Oppio, & Cespio. quo die per urbem uehiculis uehi criminosum habitum fuit. Plutarchus in Problemate Roman. Quid est quod Septimontio uehiculis iunctis uti cauebant, & nunc etiam, etiam qui uetera non contemnunt, cauent? Septimontium uerò diem festum agunt Romani, quòd quum septimus collis urbi attributus est, septicollis Roma facta est. An, ut quidam Latini accipiunt, quòd urbs nondum suis partibus penitus coniuncta erat? An, hoc quidem ad Dionysium non est? Magna uerò re effecta, constituta ciuitate, quòd urbem iam augeri, & quasi ulterius progredi desijsse existimarent, cùm seipsos, tum uerò iumenta quibus fuerant usi, quiete affecerunt, & communis festi otio frui uoluerunt? An, quòd cùm omnes dies festos ciuium præsentia ornari, ac celebrari semper uoluerunt, tum illum præcipuè, qui propter ciuitatis habitationem ageretur? Quapropter ne urbem, cuius dies festus ageretur, relinquerent, eo die uehiculis uti permissum non est.

¶ Septimontialis, & hoc Septimontiale, pen. prod. Adiectiuũ. Columel lib. 2. cap. 10. de fabis loquens, Media sementi seri, & pars ultima debet, quæ septimontialis satio dicitur. Suetonius in Domitiano, cap. 4. Septimontiali sacrorum quidem die, senatui, equitiq; panarijs, plebeis sportellis cum obsonio distributis. Initium uescendi primus fecit: &c. Hoc est, Domitianus die urbis festo, qui Septimontialis uocatur, epulum Largißimum inter spectacula dedit: in quo ordini senatorio, & equestri panaria distributa sunt cum obsonio, sicut plebeijs sportellæ. In eo autem epulo ipse princeps primus fecit initium uescendi.

Septimuleius] C. Gracchi interfector, tametsi antea familiaris. Is auro repensum caput Gracchi ad Opimium tulit, plũboq; in os addito parricidio Rempublicam etiam circumscripsit. Plin. lib. 33. cap. 3.

Septuosè] Vide Sepes.

Sepulchrum, Sepultura] Vide Sepelio.

Sepum] sepi (στέαρ) quod & seuum dicitur. Fit ex adipe ruminantium, authore Nonio. Vide Seuum.

¶ Sepatius, Adiect. (στεατινὸς) Quod ex sepo est: ut, Candelæ sepatiæ. Aulul. Gell. Tota domus completur tedis, lucernis, cereis sepatijs, & cæteris nocturni luminis instrumẽtis. Quidam legunt Sebum, & Sebo, sebas.

Sequana] pen. corr. (σηκουάνα) Fluuius Belgarum in Gallia: iuxta quem habitantes, Sequanici dicti sunt: & Sequani, hodie Burgundiæ ducatum incolentes, Heluetijs, Heduis, ac Lingonibus finitimi. Lucan. lib. 1. 85,
Optima gens flexis in gyrum Sequana frenis. Martialis,
Hanc tibi Sequanicæ, pinguem textricis alumnam.

De Sequanis Cæsar in Commentarijs, & Plin. lib. 4. cap. 17.

¶ Sequanicus, sequanica, sequanicum. Martial.
Hanc tibi sequanicæ, pinguem textricis alumnam.

¶ Sequanus, pen. corr. Adiectiuum. Plinius libro 14. capite 1. sub finem, Aruerno, Sequanoq; & Heluico generibus non pridem illustrata.

Sequax, Sequela] Vide Sequor.

Sequester] hæc sequestris, & hoc sequestre: uel, hic & hæc Sequestris, & hoc sequestre: & Sequester, sequestra, sequestrum (μεσέγγυος, προσαγωγεύς) Dicitur (inquit Modestinus de Verb. signific.) apud quem plures eãdem rem, de qua controuersia est, deposuerunt. Dictus à sequendo, ut docet Gellius lib. 20. cap. 10. quòd eius qui electus sit, utraq; pars fidem sequatur. Plaut. Rud. 23. 64, Tu istunc hodie non feres, nisi das sequestrum aut arbitrum, cuius hæc res arbitratu fiat. Idem Merc. 15. 36,
Imò sic sequestro mihi data est.

Pace sequestra, dixit Virgilius lib. 11. Aeneid. 27. inducias intelligens, quòd sit media inter bellum præteritum & futurum. Seruius.

Pacis sequester. Silius lib. 6. 70.

Sequestrem uocat Asconius, apud quem pecunia deponitur: Bis dæus corrumpendorum tribuum conductorem. Cic. 4. Verr. 75, Qui tabulas tenet? qui scribit? qui monet? qui proximus est? is est Caius Clodius, qui in Sicilia sequester istius, interpres, confector negotiorum, propè Collega Timarchidi, numerabatur. Idem pro M. Cælio, 11, Quod haud scio an de ambitu, & de criminibus istis sodalium ac sequestrium, quoniam huc incidi, similiter respondendum putem. Idem pro Cluentio, 28, Quo sequestre in illo iudice corrumpendo dicebatur esse usus. Et 2. Verr. 23.

Rem perficiendam suscipere, & inde lucrum facere, ut redemptores solent: hoc genus Cicero sequestres (teste Budæo) appellare solet, ut in prima in Verrem actione.

Sequester, apud Quintilianum, pro eo qui à litigatore doctus, docet patronum, lib. 12. cap. 8, Quo modo autem sequester ille & media litium manus, & quidam interpres impendit æquo animo laborem in alienas actiones, quum dicturus ipse non sit?

¶ Sequestrarius, Adiectiuum: ut, Actio sequestraria, Pomponius in l. si in Asia. §. cum sequestro. ff. deposit. uel contrà.

¶ Sequestratio, est rei de qua agitur controuersia, uel separatio, uel compositio, uel possessionis interdictio. Est autem duplex. Quædam est uoluntaria, quando partium consensu deponitur res litigiosa. Et hæc semper potest fieri ante iudicium, uel pendente iudicio. l. 1. in principio. ff. depositi. l. si soluturus. ff. de solutionibus. Quædam uerò est contentiosa, seu ut nonnulli uocant, necessaria sequestratio, quæ per iudicem decernitur causa cognita, etiam inuitis utrisque litigatoribus, & altero eorum patente. Vide tit. C. de prohibit. sequestrat.

¶ Sequestrum, sequestri, sequestro, Substantiuum, neut. gener. Plautus libro 3. ad Edictum, propriè (inquit) in sequestro est depositum, quod à pluribus insolidum certa conditione custodiendum reddendumq; traditur l. 6. depos. uel contrà. lib. 16. P. tit. 3.

¶ Sequestrò, Aduerbium (ἐπὶ μεσεγγύῳ) Cato, Per deum immortalem nolite nos sequestrò ponere. Nonius.

Sequior]

Digitized by Google

Sequior] & hoc Sequius. Vlpian. in l. cum hi. §. sed & personarum. ff. de transact. Sed & personarum contemplatio habenda est, hoc est, cuius uitæ sint hi quibus alimenta relicta sunt: utrum frugi uitæ, & qui aliàs sufficere sibi poßint: an sequioris, qui de alimentis pendeant.

¶ Sequius, pro deterius. Tranquillus, Multorum Claudiorum egregia merita, multa etiam sequius admissa in Rempublicam extant. Excußi secus habent, sed hac uoce Varro etiam apud Nonium utitur, Non modò absens quicquam sequius de te cogitat, sed etiam ruminabitur humanitatem. Nam sequitur pro deterior dici, non est perinde infrequens, quòd à sequendo reor deduci: deteriora enim sequi, meliora præcedere solent. Sed & nihilo deterius quod insolentius uideri poterat, pro nihilo secius apud Ascanium legi petebat, inquit, nihilo deterius consulatum, Turnebus.

¶ Sequius (ἄλλως) pro Secius aduerbio. Liu. 2. ab Vrbe, 157. Inuitus, inquit, quod sequius sit, de meis ciuibus loquor: non tamen admissum quicquam ab ijs criminatum uenio, sed cautum ne admittant.

Sequor] sequeris, sequutus sum (ἕπομαι, ἀκολουθέω, ὀπηδέω, ὁμαρτέω, δίημι, σπόμαι, ἀφέπομαι, ἐπίσπομαι) sequi. A, Seco, secas, deriuatur, ut uult Sipontinus. Terentius Andr. 1.1.101,

—funus interim
Procedit, sequimur, ad sepulchrum uenimus. Varro 1. de re Rust. cap. 47, Nam aridæ factæ rixantur, ac celerius rumpuntur, quàm sequuntur.

Sequi & assequi. Cic. 1. Offic. 155, Neq; enim attinet repugnare naturæ, nec quicquam sequi quod assequi non queas.

A tergo sequi. Virg. 1. Aeneid. 38.

Amicitiam alicuius sequi. Cic. 7. Verr. 96.

Amicum sequi, Facere quod amico placet, obtẽperare illi. Cic. de Amicitia, 40. Plaut. Merc. 18.5.

Quicquid complacitum, id sequuntur.

Authoritatem alicuius sequi. Cicero 2. de Finibus, 65. Vide Authoritas.

Cibum sequitur somnus. Lucret. lib. 4. 193.

Compendia temporis sequi. Colum. lib. 9. cap. 4.5.

Cogitationes lætus euentus sequitur. Plin. epist. 23.1.

Consuetudinem sequi, Facere secundum consuetudinem. Plin. epistol. 30. a.

Disciplinam philosophorum sequi. Cic. 4. Acad. 174.

Discordia uadit, hanc Bellona sequitur. Virg. 8. Aeneid. 141.

Ex fuga aliquem sequi. Cæsar 3. bell. Ciuil. 404, Quicunque ex fuga Pompeium sequerentur, atq; in insulam uenissent, oppido ac portu recepti erant. Id est, Quicunq; fugerent, & sequerentur Pompeium.

Famam sequi. Horat. in Arte, 25.

Fames sequuta est. Plin. lib. 7. cap. 3. 1.

Feras sequi. Ouid. 2. Metam. 100.

Fidem alicuius sequi. Cæsar 5. bel. Gall. 74, Ex qua Mandubratius adolescens Cæsaris fidem sequutus, ad eum in continentem Galliam uenerat.

Fidem populi Romani sequi, Populo Romano fidem seruare, non discedere à fide: Cæsar 4. bell. Gall. 541. Cicero 2. de Diuinatione, 118.

Fortunam suam sequi. Liu. 2. bel. Pun. 119.

Gratiam Cæsaris. Cæsar 1. belli Ciuil. 2.

Interuallo magno sequi aliquem. Cæsar 1. bell. Gall. 90.

Iudicium alterius sequi. Cic. ad Brutũ, 8.1, Optimus enim quisq; uir, & ciuis maximè sequitur tuum iudicium, tibiq; omnes fortes uiri nauare operam & studium uolunt.

Sequi librum lapsum. Plin. epist. 25. b.

Sequi lites. Terent. Adelph. 2.2.40.

Magistrum sequi. Plin. epist. 110. b.

Matrimonium diuitis sequi. Plin. epist. 171. c.

Cedamus Phœbo, & moniti meliora sequamur. Virgilius 3. Aeneid. 38.

Militiam sequi. Cic. pro Murena, 16, Seruius hic nobiscum hãc urbanam militiam respondendi, scribendi, cauendi, plenam solicitudinis ac stomachi sequutus est.

Naturam ducem sequi, Facere quemadmodum natura aliquem inclinat. Cic. 1. Offic. 34. Idẽ 1. de Legib. 85, Sed certè ita res se habent, ut ex natura uiuere, summum bonum sit: id est, uita modica & apta uirtute perfrui, aut naturam sequi, aut eius quasi lege uiuere. Id est, nihil quantum in ipso est prætermittere, quo minus ea quæ natura postulet, consequatur.

Sequitur neceßitas militandi. Liu. 3. ab Vrbe, 290.

Officium sequi. Cic. 2. de Finib. 95.

Opportunitatem sequi. Cic. 1. Offic. 53.

Ordinem uitæ sequi. Plin. lib. 12. in Proœmio, 3.

Otiosè sequi. Vide Otiosus, in Otium.

Pedibus aliquid sequi. Liu. 4. bel. Maced. 35.

Sequitur pœna damnatum. Cæsar 1. bel. Gall. 16.

Ponè sequi. Claud. 2. Paneg. 91.

Promissa sequi. Liu. 4. bel. Pun. 91.

Quæstum & sumptum sequi. Cic. pro Quintio, 63.

Ratione sequi uoluptatem. Cic. 1. de Finib. 50.

Sectam alicuius sequi. Liu. 9. bel. Pun. 135.

Sententiam alicuius sequi. Cæsar 1. bel. Ciuil. 7, Inuiti & coacti Scipionis sententiam sequuntur. Cic. 2. de Finib. 90.

Sponte sequi. Quintil. lib. 5. cap. 10. 88.

Studia sequi dispari. Cic. de Amic. 64.

Vtilitates sequi Cic. de Amicitia, 83.

Verbum aliquod sequi. Cic. pro Cecinna, 36, Nónne, si uerbum sequi uolumus, hoc intelligamus necesse est, eum detrudi cui manus afferantur?

Vestigijs sequi aliquem. Liu. 9. ab Vrbe, 245.

Voce aliquem sequi. Virg. 9. Aeneid. 4.

Sequitur, absolutè, pro Hinc est. Cicer. 4. Academ. 139, Illud certe opinatione & perceptione sublata sequitur, omnium assensionum retentio.

Sequitur ut. Cic. 2. de Finib. 42, Nec enim sequitur, ut cui cor sapiat, ei non sapiat palatus. Idem de Fato, 14. Ibidem, Nec si omne enuntiatum uerum aut falsum est, sequitur ilicò esse causas immutabiles & æternas.

¶ Sequutus, pen. prod. Participium. Plin. lib. 13. cap. 22. ad finem, Nero Cæsar claritatem ei dedit initio imperij, nocturnis grassationibus conuerberatam faciem illinens sibi cum thure ceraq;, & sequuto die contra famam cutem synceram circunferens.

¶ Sequutor, pen. prod. Verbale (ὀπαδός) Iuuen. Satyr. 8. 21,

Ergo ignominiam grauiorem pertulit omni
Vulnere cum Gracchi iussus pugnare sequutor.

¶ Sector, sectaris (αἰρετίω, αἰρετίζω) sectari, Frequentatiuum. Sectari dicitur, qui aliquem sequitur frequẽter, ut eum poßit uel uidere uel alloqui. Cic. 6. Verr. 130, Qui illic eiusmodi est, ut eum pueri sectentur, ut omnes, quum loqui cœperit, irrideant. Idem in eundem, 4. 122, Is Prætorem circum omnia fora sectaretur. Et pro Murena, 64. Sectari aliquem totos dies.

Aliquem pennis sectari. Ouid. 2. de Arte, 12.

Fœcundi leporis sapiens sectabitur armos. Horatius 2. Serm. Satyr. 4. 9.

Læua sectantem nerui deficiunt. Horat. in Arte, 6.

Digitized by Google

Aratrum sectari. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 2,

Sectari belluas, apros, ceruos, Venando consectari & persequi, inuestigare, perquirere, sequi. Plaut. Milite,

Respondit se sectari simiam. Terent. in Prologo Phor. 6,
— adolescentulum
Ceruam uidere fugere, & sectari canes. Virg. 3. eclog. 15,
Si, dum tu sectaris apros, ego retia seruo.

Sectari leporem. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 2.

Sectari aliquem, continenter sequi, ut fit quum quempiam in sermonibus, in sententijs, in disciplinis & cæteris factis sedulò, perpetuoq; sequimur ac imitamur. Terentius Eunucho, 2. 2. 31.

¶ Sectator, pen. prod. sectatoris, Verbale (ἀκόλουθος, αἱρετιστής) Qui ut aliquid condiscat, frequenter aliquem consequitur. Cic. pro Muræna, 64, Quid opus est, inquit, sectatoribus? Plin. lib. 18. cap. 28. 14, Hoc postea Sestius è Romanis sapientiæ sectatoribus Athenis fecit eadem ratione. Gellius lib. 2. cap. 2.

¶ Secta, sectæ (αἵρεσις) à Sector, sectaris: uel à Sectus. Græcè hæresis dicitur, unde Secta Philosophorum, familiæ & disciplinæ, apud Ciceronem 1. de Oratore, 21, Est autem secta, disciplina, certa quædam disciplinæ formula factio, studiū, ratio uitæ.

Secta & lex in proscindendis agris. Colum. lib. 6.

Secta & ratio uitæ. Cic. pro Celio, 31.

Asperrima secta. Quintil. lib. 1. cap. 10. 14.

Immota Catonis secta. Lucan. lib. 2. 77.

Seuerissima secta. Quintil. lib. 1. cap. 10. 14.

Exequi sectam alicuius. Catull. de Berecynthia, 58. 3.

Viam & sectam quandam sequi. Cic. 2. de Nat. deor. 82.

Secta & instituta aliquorum persequi. Cic. 7. Verr. 142.

Sequi sectam aliquorum. Cic. de claris Orat. 62.

¶ Sectarius, Adiect. ut, Veruex sectarius, qui gregem agnorum præcedens ducit. Plaut. Capt. 13. 51,

Qui Petroni nomen indunt uerueci sectario. Cato cap. 150, Menses decem ab coactore releget porcos sectarios.

¶ Sectacula, sectaculæ, pen. corr. (αἱρεσίδιον) Diminutiuum à Secta, Quasi sequela quædam & propagatio. Apuleius, Occipiunt suscitari qualis ei maritus. & unde natalium sectacula proueniret. Fortasse scribendum sectatula.

¶ Sequela, sequelæ, penultima producta (ἀκολουθία) Ipse sequendi actus.

¶ Sequax, sequacis, pen. prod. om. gen. (ἀκολουθητικός) Quod aliquid sequitur. Plin. in Panegyr. 73, Flexibiles quancunq; in partem ducimur à principe, atq; ut ita dicam, sequaces sumus. Plin. maior lib. 11. cap. 37. 6.

Capreæ sequaces. Virg. 2. Georg. 75.

Curæ sequaces. Lucret. lib. 2. 10.

Mores sequaces. Lucret. lib. 3. 64.

Oculi sequaces. Stat. 3. Thebaid. 100.

Telum sequax. Silius lib. 15. 142.

Sequax, Quod se spargendo dilatat. Persius in Prologo, 2,
— quorum imagines lambunt
Hederæ sequaces. Virg. 8. Aeneid. 87,
—— sonitumq; metumq;
Miscebant operi, flammisq; sequacibus iras. Hoc est, persequutricibus. Seruius.

Sequax bitumen, Lentum, & quod attactum digitos sequitur, picis uel uisci more. Plin. lib. 7. cap. 15. 2.

Sequaces lanæ. Martial. lib. 13. 57.

Sequax materia, pro Inhærente. Plin. lib. 11. cap. 2. 1.

Vndæ sequaces. Virg. 5. Aeneid. 39.

¶ Sequacior comparatiuum. Plin. lib. 36. cap. 26, Nec est alia nunc materia sequacior.

¶ Sequaciter, pen. corr. Aduerb. Arnob. lib. 2. aduersus gentes, concludere acutissimè, Syllogismos, ordinare sequaciter inductiones suas. Rursus lib. eodem, Non enim si negemus muscas, scarabeos, & cimices omnipotentis esse opus regis: sequaciter postulandum à nobis est, ut quis ea fecerit, dicamus.

Ser (σὴρ) uermiculus apud Seres, qui Sericū procreat. Bays. de re uestiar. cap. 5.

Sera] seræ (κλεῖθρον) Instrumentum quo clauduntur ostia. Iuuenalis, Pone seram, cohibe, sed quis custodiet ipsos? A' serare, id est, aperire deriuatur, authore Varrone lib. 3. de Lingua Latina. Festus, Asserere manum, est admouere, quòd ea quoque quæ in terram dimittuntur seri dicuntur: unde etiā seræ appellantur, quia foribus admotæ opponuntur, defixæ postibus, quemadmodum ea quæ terræ inseruntur.

Dura sera. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 2.

Rigidæ seræ. Ouid. 1. Fast. 25.

Excutere seram postē. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 5.

Seranus] penult. product. (σερανός) Romani uiri cognomen: dictus Quint. Atilius cincinnatus Seranus: cui quum suum agrum & araret & sereret, Dictatura ei à Populo Romano delata est. Vnde à serendo Seranus appellatus est. Vide Serranus.

Seraphim] uox est Hebraica, pluralis numeri, idem significans quòd igniti, candentes, à uerbo שרף saraph, succendo, uro, exuro, comburo. Numeri 21, Misit Dominus in populum hanc causam, hasseraphim, id est ignitos serpentes. Significat & certum ordinem angelorum cælestis hierarchiæ: estq; generis tam masculini quàm neutri. Isaiæ, 6, Seraphim stabant subter illud. ibidem, Et uolauit ad me unus de Seraphim. Diuus Hieronymus ad Furiam: Hæc sunt duo Seraphim ter glorificantia trinitatem.

Serapias] ὄρχις, σεραπιάς, Herba quæ & orchis dicitur, quòd (inquit Dioscorides) eius radix inter pauca sit utilis. Aetius & Paulus Aegineta triorchin appellant, à tribus testiculis in radice dependentibus. Plin. lib. 26. cap. 10. 2.

Serapinum] Vide Sagapenum.

Serapion] σεραπίων, Aelianus dictus, orator Alexandrinus, scripsit ad Adrianum principem panegyricum: orationes in genere deliberatiuo, apud Alexandrinos: item utrum Plato iure remouerit Homerum à sua Republica: præterea artem rhetoricam. Author Suidas. Serapion epictor cognominatus Rhyparographus, author Plinius libro 35. capite 10. Serapion, Præsul Antiochenus sub Commodo principe: cuius meminit Hieronymus. Serapion alter, Christianus, qui ob elegantiam ingenij Scholasticus meruit cognominari, charus Antonio monacho: scripsit contra Manichæos egregium uolumen, & quædam alia: laudatus etiam ob fidei constantiam sub Constantino principe, ut idem Hieronymus author est.

Serapis] uel Seraphis, penult. prod. (σεράπις) Serpens, deus apud Aegyptios, qui apud Græcos Pluto, quem colunt qui Nilum inhabitant. Martial. lib. 9. 30,

Heu quæ lingua silet? non illam mille catastæ
Vincebant, nec quæ turba Serapin amat. Mart. Capella ausus est corripere penult. lib. 2,
Te Serapim Nilus, Memphis ueneratur Osirim. Plin. lib. 37. cap. 5. 13, Apion cognominatus Plistonices, paulò antè scriptum reliquit, esse etiam nūc in Labyrintho Aegypti colossum Serapin è smaragdo nouem cubitorum. Vide Osiris. Huius meminit Cic. lib. 3. de Natur. deor. & multis Cæl. Rhodigin. lib. 2. cap. 13. Antiquarum lectionum.

Serbonis] σερβωνίς, Palus est, iuxta quam est mons Casius, teste Herodoto lib. 2.

Digitized by Google

Seren] *Ciuitas Arabum, non procul à Troglodytis. Plin. lib. 6. cap. 29.*

Serena] *pen. prod.* (σερῆνα) *ex Hispania oriunda, uxor fuit Stilicanis, socrus Honorij Imperatoris, qui Mariam filiam ipsius, uxorem duxit. Huius Serenæ laudes eleganti carmine celebrauit Claudianus.*

Docta Serena Claud. de concha, 19.

Sydera serena. Claud. de nuptijs Honorij, 51.

Serenus] *pen. prod* (εὔδιος, αἴθριος) *Adiectiuum, significat Tranquillum, sine nubibus, sine imbre, quòd id maximè tempus sationi aptum sit. Plaut. Merc. 22. 35,*

Hic Fauonius serenus est, hic Auster imbricus. Hic siccum significare potest, quòd sereno cælo, sicca sit maximè tempestas.

Aestas serena. Virg. 6. Aeneid. 142.
Cælum serenum. Mart. lib. 1. 170.
Color serenus, Lucidus. Plin. lib. 9. cap. 35. 4.
Hyemes serenæ. Virg. 1. Georg. 20.
Lumen serenum. Lucret. lib. 2. 30.
Lux serena. Virg. 5. Aeneid. 21.
Lux serena & tranquilla ex turbido die. Liu. 1. ab Vrbe, 65.
Nubes serenæ, Siccæ. Virg. 1. Georg. 93. Nonius.
Sydera serena. Lucret. lib. 4. 43.
Tempestas serena. Tranquillus in Tito Vespasiano, cap. 10.
Venti sereni. Ouid. 1. Fast. 136.
Ver serenum. Virg. 1. Georg. 68.
Animus serenus. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 8.
Doctrina serena. Lucret. lib. 2. 2.
Frons tranquilla & serena, pro Læta. Cicero 3. Tusculan. 56. Martial. lib. 7. 11.
Vultus plenus grauitate serena. Ouid. ad Pisonem, 20.
Ore sereno annuere. Mart. lib. 2. 24.
Pectora facta serena. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 8.
Vultu sereno fortis. Horat. 1. Carm. ode 37. 6.

¶ *Serenissimus, a, um: plenissimus, ut ita dicam, tranquillitate: non credulus, affabilis, lætus. Serenissimo principi supplicare dixit Iustinianus in l. Imperialis beneuolentiæ. §. similis uero. de nuptijs lib. 5. C.*

¶ *Serenum, Substantiuum* (εὔδιον) *Virg. 1. Georg. 79,*

Nec minus ex imbri soles, & aperta serena
Prospicere. Vide Aperio.

Sereno, ablatiuus, pro Sereno tempore, cui Nubilo opponitur. Plin. lib. 11. cap. 24. 6, Aranei sereno non texunt, nubilo texunt. Liu. 1. bel. Maced. 46.

¶ *Sereno, serenas, pen. prod.* (αἰθριάω) *serenare, Serenum reddere, & clarum. Virg. 1. Aeneid. 53,*

Olli subridens hominum sator, atque deorum,
Vultu quo cælum, tempestatesque serenat. Plin. lib. 2. ca. 6. 2. de Sole, Atque etiam nubila humani animi serenat.

Domum serenare largo igne. Stat. 1. Achil. 25.
Afflatibus uiuis ora serenat. Stat. 2. Thebaid. 12.
Spem serenare fronte. Virg. 4. Aeneid. 96,
Consilium uultu tegit, ac spem fronte serenat.
Tristia fronte serenare. Silius lib. 11. 11.
Vitam serenare. Lucret. lib. 2. 218.

¶ *Serenatus* (ἠθριωμένος) *Phœbus. Silius lib. 5. 36.*

¶ *Serenitas, pen. correp. serenitatis* (αἰθρία, εὐδία, ἀκαιθρία) *Tranquillitas, claritas. Plinius libro 10. capite 67, Salamandra serenitate deficiens.*

Serenitas, & Perturbatio cæli, contraria. Cic. 2. de Diuinatione, 141.

Serenitas & traquillitas. Liu. 6. bel Pun. 52.

Seres] σῆρες, *Scythiæ Asiaticæ populi, à quibus nobilis illa lana ex arboribus, ex qua fit sericum, aduehi dicitur. Hi ex Virgilio, Plinio, Strabone, Solino notissimi sunt. De quibus Marcellinus libro suæ historiæ, 23, Agunt (inquit) ipsi quietus Seres, armorum semper & præliorum expertes: utque hominibus sedatis & placidis est otium uoluptabile: nulli finitimorum molesti, cæli apud eos iucunda salubrisque temperies: aeris facies munda, leuiumque uentorum cõmodissimus flatus, & abundè syluæ sublucidæ, à quibus arborum fœtus aquarum aspergininibus crebris uelut quædam uellera mollientes, ex lanugine & liquore mistam subtilitatem tenerrimam pectunt: nentesque subtegmina, conficiunt sericum ad usus ante hac nobilium, nunc etiam infimorum sine ulla discretione proficiens: ipsi præter alios frugalissimi, pacatioris uitæ cultores, uitant reliquorum mortalium cœtus: quumque ad coemenda fila, uel quædam alia, transeunt flumen aduenæ, nulla sermonum uice, propositarum rerũ pretia solis oculis æstimantur: & (ita sunt abstinentes) apud se tradentes genita, nihil ipsi comparant aduentitium. Hæc Ammianus Marcellinus. Cæterùm ut plurali numero Seres dicitur, ita singulari Ser, huius Seris, Virg. 2. Georg. 25. Lucanus lib. 1. 4,*

Sub iuga iam Seres, iam Barbarus isset Araxes. Sidonius Apollinaris,

Assyrius gemmas, Ser uellera, thura Sabæus. Ex Hermolao.

Ad Seras aliquid petere. Vide Ad.
Colorati Seres. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 8.
Nobiles uellere Seres. Senec Thyeste, 49.

¶ *Sericus, pen. corr.* (σηρικός) *Adiectiuum ab eo quòd Seres uocantur. Serica enim est gens Parthis uicina sagittandi arte famosa, à qua & Sericum uocatur, ut ait Acron. Horat. 1. Carm. ode 29. 9.*

Doctus sagittas tendere Sericas Arcu paterno. Hoc est Parthicas. Porphyrio.

Hostis Sericus. Propert. lib. 4. eleg. 3. 2.
Carpenta Serica. Propert. lib. 4. eleg. 8. 5.

Seresco] *serescis* (ὀρρόομαι) *serescere, quasi Serenescere, significat Siccum fieri, siccari: quòd serenitas sicca sit. Lucretius lib. 1. 61,*

Denique fluctifrago suspensæ in littore uestes
Vuescunt, eædem candenti sole serescunt. Nonius.

Serescere, In serum abire. Plin. lib. 11. cap. 41. 3, Omne lac igne spissatur, frigore serescit.

Sergestus] *Aeneæ nauta apud Virgilium 4. Aeneidos, 58. Et lib. 5. 25,*

Sergestusque, domus tenet à quo Sergia nomen.

Sergia] *Romana tribus legitur apud Alexand. lib. 1. Genialium dierum cap. 17.*

Seria] σερία, *Hispaniæ urbs apud Ptolemæum lib. 2. cap. 4. Plinio Fama Iulia dicta.*

Seria] *seriæ* (οἰνοχημα) *Vas uinarium oblongum. Liu. lib. 4. bel. Pun. 46. Terent. Heaut. 3. 1. 51,*

——sodes uide
Releui dolia omnia, omnes serias. Persius Satyr. 2. 1. Colum. lib. 12. cap. 18. 3, Dolia quoque & seriæ, cæteraque uasa ante quadragesimum uindemiæ diem picanda sunt.

Seriæ olearia. Varro 3. de re Rust. cap. 2. 7.

¶ *Seriola, seriolæ, pen. corr. Diminut.* (οἰνοχημάτιον) *Persius Satyr. 4. 3, Seriolæ ueteris metuens deradere limum.*

Sericum] *pen. corr.* (σηρικόν) *Id dici potest quod à Seribus fiebat, & depectebatur ex arboribus ad uestimentorum nobilitatem, ut refert Plin. lib. 6. cap. 17. Vnde Virg. 2. Georg. 25, Velleraque ut folijs depectant tenuia Seres. Vulgus autem nostrum Sericum accipit pro eo texturæ opere, quod ex bombycum lanificio depecti solet.*

Digitized by Google

Serica uarijs textilibus. Propert. lib. 1. eleg. 13. 5.

¶ Sericus, Adiectiuum (σηρικός) Quod confectum est ex serico: ut, Vestis serica. Plin. lib. 21. cap. 3. 6.

Pallia serica. Stat. 3. Sylu. 4. 18.

Puluilli serici. Horat. Epod. 8. 3.

¶ Sericatus, pen. prod. Aliud adiectiuum, Serica ueste indutus. Sueton. de Caligula, cap. 52, Armillatus in publicum processit, aliquando sericatus & cycladatus.

¶ Sericarius, sericarij, Textor sericorum. Iulius Firmicus libro 8, Matheseos, refert sericarium textorem nasci, qui habuerit horoscopum in 28. parte Arietis.

¶ Sericobaptæ, Id est, serici tincti. βάπτω enim significat tingo. Inde Vaptæ apud Iuuenalem dicti quod faciē fuco illinerēt, μέταξα Græcis, nobis sericum dicitur: cuius tinctores Baphij, παρὰ βάπτειν, quod est tingere. Hinc Baptosericum pallium. Alciatus in l. Baluca. de metal. lib. 11. Cod.

Series] penultima correpta, seriei, penultima producta, f. g. (εἱρμός) Ordo & quasi quædam rerum continuata progressio: à serendo, id est, ordinando dicta. Quint. Quod non nisi in contextu orationis, serieq; contingit. Valerius Max. Quis compos mentis domesticæ peregrinæq; historiæ seriem fœlici superiorum stylo conditam, uel attentiore cura, uel præstantiore facundia traditurum se sperauerit? Plinius lib. 7. cap. 16. 4.

Ordo & series causarum. Cicer. 1. de Diuinat. 204. Idem 1. de Nat. deor. 15, Est enim admirabilis quædam continuatio seriesq; rerum, ut alia ex alia annexa, & omnes inter se aptæ, colligatæq; uideantur.

Series & connexio. Cic. in Partit. 76.

Series nectens. Cic. 4. Academ. 43, Cætera series, deinde sequitur maiora nectens, ut hæc quæ quasi expletam rerum comprehensionem amplectuntur, Si homo est, animal est, mortale rationis particeps. Idem 1. de Legib. 77.

Atra series tuæ uitæ. Ouid. in Ibin, 13.

Immensa series laborum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 4.

Inexplicabilis series. Quint. lib. 5. cap. 14. 25.

Innumerabilis annorum series. Horat. 3. Carm. ode 30. 1.

Longissima series rerum. Virg. 130.

Longè porrecta uiarum series. Stat. 3. Sylu. 3. 21.

Euoluere seriem fati. Ouid. 15. Metam. 31,

Vidi quam seriem morantis æui
Pronectant tibi candidæ sorores. Stat. 4. Sylu. 3. 29.

Serilla] ἱστικὰ πλοῖα (inquit Festus) Verrius appellari putat nauigia Istrica, ac Liburnica, quæ lino ac sparto condensantur: à conserendo & contexendo dicta: quia dicat Pacuuius in Nuptijs,

Nec ulla subscus cohibet compagem aluei,
Sed suta lino & sparteis serillibus. Quum περιφραστικῶς & ficto uocabulo usus sit, pro funiculis, qui sparto conseruntur.

Serio] Aduerbium. Vide Serius adiectiuum.

Seriphos] pen. prod. (σέριφος) Insula una ex Sporadibus, in Aegæo mari: quam notiorem fecerunt ranæ, cognomento Seriphiæ, quæ illic non coaxant, orto inde adagio, Rana Seriphia, in mutos aut taciturnos. Plura Erasmus in Chiliadibus. Plin. lib. 8. cap. 58, Mutæ, inquit, etiam num sunt ranæ in Seripho insula.

Humilis Seriphos. Stat. 1. Achil. 41.

Parua Seriphos. Iuuenal. Satyr. 6. 57.

Plana Seriphos. Ouid. 7. Metam. 93.

¶ Seriphius, Adiectiuum (σερίφιος) ut in illo Themistoclis, Neq; enim uel tu, si Atheniensis esses, clarus extitisses: aut ego, si Seriphius essem, ignobilis.

Seriphum] seriphi, pen. prod. (σέριφον) Genus absynthij, quod & Seriphium, & marinum dicitur. Plinius libro 27. cap. 7. 10.

Seris] huius seris, f. g. (σέρις) Genus cichorii. Vocant autem Latini intybam, siue intybum. Vulgus nostrum endiuiam. Varro 3. de re Rust. cap. 10. 4, Anseres pascunt in humidis locis, ubi pabulum serunt quod aliquem fructum ferat: seruntq; his herbam quæ uocatur seris, quòd ea aqua tacta etiam quum est arida, fit uiridis.

Serius] σέριος, Fluuius Cisalpinæ Galliæ, per Bergomatem agrum in Aduam fluens, à quo Vallis Seriana in eodē agro populosa artificiosaq; nominata est.

Serius] Adiectiuum (σπουδαῖος) Quod cum assertione, & nō per iocum dicitur. Accius, Vos nugas asseritis, nos seria loquimur. Nonius, Serium, triste, & quasi sine risu, uel sine ridiculo. Plaut. Pœnulo, 6. 50. Terent. Eunuch. 3. 3. 7, Ait rē diuinam fecisse, & rem seriam uelle agere mecum. Plin. in Paneg. 136, Simul cogito, quū sint ista ludus, & auocamentum huius: illæ seriæ, & intentæ, & à quibus se in tale otiū recipit, uoluptates.

¶ Seria, Substantiuè (σπουδαῖα) Ouidius 5. Fast. 69. Hoat. 1. Serm. Satyr. 1. 6,

—sed amoto quæramus seria ludo.

Verba seria. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 4.

Serium & Iocosum, contraria. Cic. 1. Offic. 145, Quum grauibus serijsq; rebus satisfecerimus. Ibidem, 187, Ac uideat in primis quibus de rebus loquatur: si serijs, seueritatem adhibeat: si iocosis leporem. Quint. lib. 6. cap. 4, Dictorum urbanorum alia seria, alia iocosa, alia media.

Ioca, seriaq;, Quoties omnia nostra cum aliquo communicamus, cum eo ioca seriaq; conferre dicimur. Cic. 2. de Finib. 135, At quicū ioca & seria, ut dicitur, quicum arcana, quicū occulta omnia? Tecum optime, deinde etiam cum mediocri amico. Erasmus.

Dictu seria. Horat. de Arte, 22.

Laxare seria. Persius Satyr. 5. 5.

Posthabui tamen illorum mea seria ludo. Virg. 7. eclog. 4.

Vertere seria ludo. Horat. de Arte, 46.

¶ Seriò, Aduerbium (σπουδαίως) Sine ioco. Plautus Amphit. 11. 9, An id ioco dixisti? equidem seriò ac uerò ratus. Terent. Eunuch. 3. 3. 22, Misit porrò orare ut uenirent seriò. Cic. ad Atticum, libro 5. 103. 3, Inde ad Taurum cogitabam, ut cum Mophragine signis collatis, si possem, seriò decernerem. Vetus exemplar sic habet, Si possem, de seruo tuo decidere. Plin. lib. 9. cap. 35. 13.

Seriò rem agere. Liu. 4. ab Vrbe, 109.

Sermo] sermonis, masc. gen. (λόγος, φάσις) Loquela, à compositis & contextis uerbis. Seruius, Sermo est consertio orationis, & confabulatio duorum uel plurium, Cic. de Senect. 25, Sed tamen decorus est sermo senis, quietus, & remissus. Plaut. Milit. 10. 105.

Tractare aliquid Græco sermone uel Attico. Cic. 1. de Finib. 1.

Sermo & colloquutio. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 13.

Sermo de. Cic. de Arusp. respon. 30, De Alexandrinis uideo esse sermonem, quem ego non refuto. Idem in Somnio Scip.

Sermonem cum. Cic. in Vatinium, 1, Cum Albinouano sermonem non modò de Sestio accusando, sed nulla unquam de re fuisse, paulò antè imprudens indicasti.

Sermo mihi cum literis. Cic. ad Att. lib. 12. 241. 5.

In sermone. Trebonius Ciceroni, lib. 12. 16. 5, Quum mihi in sermone iniecisset, se uelle Asiam uisere. Vide Inijcio.

Eccum tibi lupum in sermone: hoc est, de quo loquebamur, adest. Plaut. Sticho, 9. 71.

In sermonibus. Plaut. Trinum. 4. 47. Cic. Attico, lib. 1. 11. 20, Vsq; eo ut nostri isti comessatores coniurationis barbatuli iuue-

Digitized by Google

iuuenes illum in sermonibus Cn. Ciceronem appellent.
Hac uice sermonum roseis Aurora quadrigis, &c. Virgilius 6. Aeneid. 107.
Sermonis caput & pes, pro Principio & fine. Plautus Asin. 12. 129.
Doctus sermonis utriusq; linguae. Hor. 3. Carm. ode 8. 1.
Homines sermonis. Horat. de Arte, 14.
Insolentia sermonis. Vide Insolens.
Littera sermonis fida ministra mei. Ouid. 3. Trist. eleg. 7. 1.
Accuratus sermo. Vide Accuratus, in Accuro.
Amari sermonis homo. Horat. 1. Satyr. 7. 2.
Auersus sermo. Quintil. lib. 4. cap. 1. 44, Sermonem à persona iudicis auersum, qui ἀποστροφὴ dicitur, quidam in totum à procemio submouent.
Breuis sermo. Vide Breuis.
Comis sermo. Tacit. lib. 15.
Communis sermo. Quint. lib. 2. cap. 10. 9.
Compositi sermones ad coarguendos qui contrà disputant, à Graecis ἐλεγκτικοὶ uocantur. Quint. lib. 2. cap. 15. 18.
Ad praecipiendum compositi sermones, qui δογματικοὶ appellantur. Quint. lib. 2. cap. 15. 18.
Concinnus sermo utraq; lingua. Hor. 1. Serm. Satyr. 10. 5.
Credibilis sermo. Ouid. 1. de Arte, 94.
Curatus sermo. Vide Curo.
Doctissimus sermo. Quint. lib. 1. cap. 1. 5.
Expressior sermo. Quint. lib. 1. cap. 1. 27.
Fideles sermones, Quibus fides haberi debet. Catull. Argon. 59. 29.
Fortuiti sermones. Tacit. lib. 4.
Graecus sermo. Quint. lib. 1. cap. 1. 9.
Inceptus sermo. Virg. 6. Aeneid. 94.
Iniqui sermones. Vide Iniquus.
Intentior sermo. Vide Intentus, in Intendo.
Intimus sermo. Vide Intimus, in Intra.
Iocosus sermo. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 3.
Latialis sermo. Vide Latialis, in Latium.
Latinus sermo. Quint. lib. 1. cap. 1. 9.
Latus ornatusq; sermo. Quint. lib. 5. cap. 14. 26, Argumenta sermone puro, & dilucido, & distincto, caeterùm minimè lato, ornatoq; putant esse dicenda.
Longinquus sermo. Vide Longinquus, in Longus.
Longus sermo. Vide Longus.
Medius ambiguusq; sermo. Vide Medius.
Obscoeni sermones. Hor. 2. epist. 1. 26.
Otiosi sermones. Quint. lib. 1. cap. 12. 13.
Patrius sermo. Lucret. lib. 3. 53.
Pedestris sermo, Humilis, non magniloquus. Horatius de Arte, 20.
Perpetuus sermo. Lucret. lib. 4. 110.
Politi sermonis mella. Claud. 8. Paneg 50.
Promptus sermo. Iuuenal. Satyr. 3. 8.
Purus, dilucidus, & distinctus sermo. Quintilianus libro 5. capite 14. 26.
Purus & nihil se supra modum extollens sermo. Quintil. lib. 1. cap. 9. 2.
Quotidianus & in quecunq; etiam indoctorum cadens sermo. Quint. lib. 4. cap 2. 28.
Rectus & secundum naturam enunciatus sermo. Quint. lib. 2 cap. 5. 7.
Romanus sermo. Quint. lib. 2. cap. 14. 1.
Tristis sermo. Hor. 1. Serm. Satyr. 10. 3.
Truncus sermo. Stat. 12. Thebaid. 96.
Vetus sermo. Quint. lib. 4. cap. 6. 28.
Vitiosus sermo. Quint. lib. 1. cap. 1. 3.
Vulgati sermones. Quint. lib. 3. cap. 6. 49.
Abrumpere sermonem. Virg. 4. Aen. 78. Vide Abrumpo.
Abstinere sermonem de re aliqua. Vide Abstineo.
Abuti aliquo sermone pro mandatis. Vide Abutor.
Accipere sermonem ab ipsa rerum natura. Quintilianus lib. 3. cap. 2. 1.
Dignum sermone aliquid agere. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 1.
Arripere sermonem. Vide Arripio.
Auertere se à sermone. Vide Auerto.
Blaterare sermone. Vide Blatero.
Captare sermonem. Ouidius 3. Metamorphos. 56. Vide Capto, in Capio.
Cohaeret sermo. Vide Cohaereo.
Commeant sermones. Tacit. lib. 2.
Conferre sermonem cum aliquo. Cicero 1. Officiorum, 189. Vide Confero.
Conficere sermonem. Vide Conficio.
Confundere sermones in unum. Vide Confundo.
Copulare sermonem cum aliquo. Vide Copulo.
Crebrescit sermo. Virg. 12. Aeneid. 45.
Sed neque declament medio sermone diserti. Ouidius 2. de Arte, 102.
Dies deficiens sermoni. Ouid. 5. Trist. eleg. 14. 6.
Delabi in aliquem sermonem. Cic. 1. de Orat. 48.
Detinuit sermone diem. Ouid. 1. Metam. 137.
Differre sermonibus, Dissipare, diuulgare. Liuius 4. bell. Macedon. 4.
Dispersus sine ullo certo authore sermo. Quintilianus, libro 5 capite 1.
Dissipatus sermo. Cic. pro Flacco, 10.
Diuulgare sermonibus rem aliquam. Vide Diuulgo.
Sermo datus per ciuitatem, Diffusus, disseminatus. Liuius 2. ab Vrbe, 2.
Dare sermonem alicui, pro Dare causam obloquendi. Cic. ad Varronem, lib. 9. 3. 2, Dabimus sermonem ijs, qui nesciunt, nobis quocunq; in loco simus, eundem cultum, eundem uictum esse. Budaeus.
Dare aliquem testem sermoni. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 5.
Excitare sermonem. Caelius Ciceroni, lib. 8. 10. 4.
Facere sermonem. Vide Facio.
Ferre sermonibus. Liu. lib. 4. ab Vrbe, 25.
Vario superi sermone fremebant. Ouid. 9. Metam. 84.
Habere sermonem. Cic. de Senectute, 27, Cyrus quidem apud Xenophontem eo sermone quem habuit moriens. Idem de Amicit. 3.
Primus annus habuit de hac reprehensione plurimum sermonis. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 60.
Habere sermonem per biduum. Quint. in Procem. lib. 1. 7.
Habere multum sermonem de aliquo. Vide Multus.
Iacere sermones. Tacitus, libro 4, Patiaris iacere fortuitos primum sermones.
Iactis sermonibus irae intumuere. Stat. 1. Thebaid. 83.
Imbuere aures alicuius honestis sermonibus. Tacit. lib. 20.
Imitatus sermones hominis turdus. Vide Imitor.
Incidere nobis uarij sermones. Catul. de Varro, 10. 2.
Incidit sermo, &c. Vide Incido. pen. corr.
Incidere in sermonem aliquem fortuitò. Cicero 1. de Oratoribus, 55.
Incidere sermonem Vide Incido. pen. prod.
Increbuit sermo. Vide Increbresco.
Inferre sermonem delicatum in, &c. Vide Infero.
Inferre sermonem de re aliqua. Vide Infero.
Insinuare se familiariter in sermonē aliquem. Vide Insinuo.
Instigari sermonibus alicuius. Vide Instigo.

Digitized by Google

Instituere sermonem cum aliquo. Cic. 2. de Orat. 163.
Intercipere medium sermonem. Vide Intercipio.
Labare sermone. Vide Labo, labas.
Lacessere sermones. Vide Lacesso.
Legere sermonem alterius. Vide Lego, legis.
Mittere aliquem in fabulas & sermones. Quint. Declam. 15.
Moritur sermo. Vide Morior.
Moueri sermonibus alicuius. Vide Moueo.
Sermo ab ijs oritur. Vide Orior.
Oritur sermo de re aliqua. Hor. 2. Serm. Satyr. 6. 15.
Percrebuit omnium sermone. Vide Percrebresco.
Perferre sermonem alicuius ad aliquem. Cic. Lent. lib. 1. 9. 80.
Perferuntur sermones. Vide Perfero.
Perhibet se uel nobis nolentibus Latinus sermo. Quintil. lib. 1. cap. 1. 9.
Peruagatus sermo. Cic. pro Milone, 24.
Largo sermone aliquid probare. Lucret. lib. 5. 32.
Medio uiri sermone profari. Silius lib. 6. 59.
Referre sermones aliquorum. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 29.
Relinquere uerba imperfecta sermonis. Ouidius 1. Trist. eleg. 3. 14.
Hæc tum multiplici populos sermone replebat. Virgilius 4. Aeneid. 38.
Amissos longo socios sermone requirunt. Virg. 1. Aeneid. 45.
Rumpere sermone silentia. Ouid. 2. Metam. 42.
Scribere contra aliquem scito sermone & Attico. Cicero 1. de Natur. deor. 128.
Serere sermones. Vide Sero, seris.
Multa inter sese uario sermone serebant. Virg. 6. Aen. 32.
In sermone omnium esse. Cic. 10. Philip. 179, Erat enim in desiderio ciuitatis, in ore, atq; in sermone omnium.
Sermo est omnibus. Plaut. Pseud. 7. 4.
Sermo est mihi apud deos. Cic. 2. de Legib. 67.
Plurimus ei de honesto ac bono sermo sit. Quintilianus libro 2. cap. 2. 3.
Multi sermonis sunt ista. Cic. ad Att. lib. 7. 124. 16.
Sermo est eum reginam amare, &c. Plin. lib. 35. cap. 11. 19.
Multus est sermo me iudicium iam de causa publica fecisse. Cic. ad Attic. lib. 7. 141. 3.
Suscipere sermonem. Quint. lib. 2. cap. 15. 19.
Benigno sermone extendere noctem. Hor. 1. epist. 5. 3.
Vario sermone noctem trahere. Virg. 1. Aeneid. 151.
Venire in sermonem hominum. Cic. 6. Verr. 11.
Verberatæ aures sermonibus. Tacit. in uita Agricolæ.
Versari in peruagato sermone ciuitatis. Cic. pro Milone, 24. An uero iudices, uos soli ignoratis? uos hospites in hac urbe uersamini, uestræ peregrinantur aures, neq; in hoc peruagato ciuitatis sermone uersantur?
Vtendumq; planè sermone, ut numo, cui publica forma est. Quint. lib. 1. cap. 6. 2.
¶ Sermunculus, sermunculi, penultim. corrept. Diminutiuum (λογίδιον) Plin. epist. 103. b, Vt sermũculis etiam, fabellisq; ducantur. Cic. pro Deiot. 23, Nónne intelligis Cæsar, ex urbanis maleuolorum sermunculis, hæc ab istis esse collecta? Idem ad Atticum, lib. 13. 268. 2, Sermunculum enim omnẽ aut restrinxerit, aut sedarit.
¶ Sermonor, sermonaris. Gellius libro 17. capite 2, Sermonari rusticus uidetur, sed rectius: sermocinari crebrius est, sed corruptius. Hæc ille.
¶ Sermocinor, pen. corr. sermocinaris (καθομιλέω) sermocinari, Loqui, Colloqui. Plin. lib. 10. cap. 42. 1, Super omnia humanas uoces reddunt, psittaci quidem etiam sermocinantes. Cic. 2. de Inuent. 160, Et quibus in rebus homines in cõsuetudine scribendi aut sermocinandi eo uerbo uti soleant, considerabitur. Idem 3. Verr. 97, Respondit illa, ut meretrix, non inhumanè: libenter ait se esse facturam, & se cum isto diligenter sermocinaturam: reuerti iubet.
¶ Sermocinatio, onis, uerbale. Quint. lib. 9. cap. 2, Sermones hominum assimulatos dicere διαλόγους malunt, quàm quod Latinorum quidam dixerunt sermocinationem.
¶ Sermocinatrix, pen. prod. sermocinatricis, fœm. gen. Verbale (καθομιλητις) Quintil. lib. 3. cap. 4, Quam sanè permittamus dicere sermocinatricem.
Sernyla] Ciuitas in Sithonia Macedoniæ. Herodot lib. 7.
Sero] seris, seui, satum (σπείρω, φυτεύω) serere, Seminare & plantare significat. Plinius libro 12. capite 3. 2, Qualiter omnia transitura longius, seri arctissimè, transferriq; meminisse conuenit. Cic. 1. Tuscul. 49, Serit arbores quæ alteri seculo prosint.
Et dubitant homines serere, atque impendere curam. Virgil. 2. Georg. 87.
Densa serere. Virg. 2. Georg. 55.
Fruges serere. Tacit. lib. 14.
Campis ordea serere. Virg. 1. Georg. 42.
Serere manu. Cæsar 3. bel. Ciuil. 175.
Vitem serere. Colum. lib. 3. cap. 20.
Pisces serere. Plin. lib. 9. cap. 17. 5.
Serere, per translationem. Liuius 1. bell. Macedon. 20, Incusauerat bella ex bellis seri, ne pace unquam frui plebs posset.
Bella sermonibus serere. Liu. 4. ab Vrbe, 25, Si hæc impediet aliquis, serite sermonibus, & multiplicate fama bella. Alia exemplaria habent, Ferte.
Certamina serere. Liu. 7. bel. Pun. 69, Annibal turmatim per equites, peditumq; iaculatores leuia certamina serens, casum uniuersæ pugnæ non necessarium ducebat.
Certamina serere cum aliquibus, Mouere lites & dissensiones. Liu. 2. ab Vrbe, 3.
Colloquia cum aliquo serere, Colloqui. Liuius, Quæ licentia Cretensium esset rogitantes serendi colloquia cum hoste. Id est, uerba faciendi. Sic 4. bel. Maced. 222.
Crimina serere in Senatum. Liu. 4. bel. Pun. 108.
Erycina serens in pectore curas. Catul. Argon. 59. 15.
Discordias serere. Liu. 3. ab Vrbe, 168.
Fabulam serere. Liu. 7. ab Vrbe, 7.
Lites serere. Plaut. Pœn. 8. 10.
Mentionem alicuius rei serere ad uulgus. Liu. 3. ab Vrbe, 178.
Negocium serere. Plaut. Mostel. 15. 50.
Prælium serere. Tacit. lib. 21.
Rumores uarios serere. Virg. 12. Aen. 46.
Sermones serere, Colloqui. Plaut. Curcul. 4. 38, Quod quidem mihi pollutus uirgis seruos sermonem serat? Hoc est, quid dicet? Plin. epist. 187.
Serere occultis sermonibus aliquid. Liu. 7. ab Vrbe, 189.
Vulnera serere. Lucret. lib. 5. 259.
¶ Seritur, pen. corr. Impersonale. Plaut. Epid. 5. 81,
Mihi istic nec seritur, nec metitur: nisi ea quæ uis, nolo.
Vide Meto, metis.
¶ Serendus, Participium (φυτευτέος) ut, Arua serenda. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 2.
¶ Satus, Aliud participium (πεφυτευμένος) Plin. lib. 12. cap. 1. 8, Satæ platani regenerauere uitium.
Frumenta sata. Virg. 3. Georg. 36.
Messes satæ. Virg. 8. eclog. 20.
Satus, Genitus. Virg. 2. Aen. 108,
At non ille, satum quo te mentiris Achilles. Liu. 8. bel. Maced. 255.
Satus Anchisa. Virg. 7. Aen. 49.

Digitized by Google

Genitore Lucifero satus. Ouid. 11. Metam. 55.
Satus & creatus. Cic. 1. Tuscul. 193.
Animi sati & quasi sparsi. Cic. de Vniuers. 61.
Aetas aurea sata est prima. Ouid. 1. Metam. 19.
Sata, Substantiuum, pro Segetibus. Quintilianus, libro 8. in Procemio,

Et uelut læto gramine, sata strangulant. Virgilius 1. Georgicorum, 2,

Quiq; satis largum cælo demittitis imbrem.

Dare stragem satis, & ruinas arboribus. Virg. 12. Aen. 91.
Læta sata torrens sternit. Virg. 2. Aen. 62.
Vrere sata. Virg. 4. Georg. 66.
Animos tollent sata. Virg. 2. Georg. 70.
¶ Satus, huius satus, masc. gen. (σπορά) Plin. lib. 17. cap. 17. 3, Quapropter de talearum satu nunc dicendum est. Id est, plantatione. Cic. de Senect. 47, Quid ego uitium ortus, satus, incrementa commemorem?
Conceptus, & satus pecudum. Cic. 1. de Diuin. 153.
Genitalis satus. Lucret. lib. 4. 248.
Cæli satus, & terræ conceptus. Cic. de Vniuersit. 56.
Humanus satus. Cic. 2. de Diuin. 103.
Hercules Iouis satu editus. Cic. 1. Offic. 165.
A primo satu. Cic. 5. de Finib. 116.
Satus accipere. Cic. 2. Tuscul. 20.
Vitalis satus. Plin. lib. 13. cap. 4. 8.
Primus satus. Cic. 5. de Finib. 116.
¶ Satio, Verbale (σπορά) idem quod Satus. Cic. de Vniuersit. 52, Post autem eam sationem, dijs, ut ita dicam, iunioribus permisit, ut corpora mortalia effingerent. Cic. 5. Verr. 36, Ne si tempus sationis præterijsset, granum in prouincia Sicilia nullum haberemus.
Specimen sationis. Lucret. lib. 5. 273.
Optima uinetis satio est quum, &c. Virg. 2. Georg. 64.
Perpetua atq; æquabilis satio. Vide Perpetuus.
Iugera sationum suarum profiteri. Cic. 5. Verr. 30.
¶ Sator, satoris (σπορεύς) Qui serit, aut plantat. Varro 1. de re Rust. cap. 45. 2, Idq; id esse docent syluestria, ad quæ sator non accessit. Columel. lib. 3. cap. 15. 3, Satoris officium est primum, &c.
Sator cælestium, Creator, genitor. Cic. 2. Tuscul. 36.
Sator mundi, Ianus. Martial. lib. 10. 28.
Omnium rerum sator & seminator mundus. Cicero 2. de Natura deorum, 122.
Hominum sator atq; deorum. Virg. 1. Aeneid. 53.
Diuûm sator, Iuppiter. Propert. lib. 4. eleg. 2. 11.
Sator litis, per translationem, Qui litem dissеminat & creat, uel litis causa est. Liu. 1. bel. Pun. 22.
¶ Satorius, Adiectiuum (σπορευτικός) Quod ad satorem pertinet: ut, Trimodiæ satoriæ. Vide Trimodia.
¶ Satiuus, penultima producta (ἥμερος) Aliud adiectiuum. Quod seritur, siue plantatur & excolitur: cui contrarium est Agrestis. Plinius libro 15. cap. 7. 4, Eadem ratio & in satiua myrto.
Satiuum tempus, Sationi aptum. Plin. lib. 19. cap. 8. 8.
Sero] seris, serui, diuisis syllabis, sertū (πλέκω) serere, Admouere. Vnde Asserere manum, ueteres dicebant comprehendere, quum eam reprehendebant in libertatem.
Serere, Texere, ordinare: quoniam ea quæ ordinantur, annectuntur inuicem atq; cohærent.
¶ Sertus, Participium (πλεκτός) ut, Serti flores, Sertæ coronæ. Lucan. lib. 10. 33.
¶ Sertum, serti (στέφανος) Serta dicuntur coronæ: à Sertis, id est, digestis inuicem floribus frondibusq;, ex quibus ab initio fieri coronæ solebant. Plaut. Asin. 13. 58,

Tum sic coronas, serta, unguenta iusserit
Ancillam ferre Veneri. Virg. eclog. 6. 4,
Serta procul tantum capiti delapsa iacebant. Cic. 3.

Tusc. 73, Incendes odores, & sertis redimiri iubebis, & rosa. Martial. lib. 6. 80,

Textilibus sertis omne rubebat iter.

Flauentia serta. Claud. 3. de raptu Proserp. 26.
Florida. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 3.
Genialia. Ouid. 13. Metam. 197.
Recentia. Virg. 1. Aen. 85.
Spicea. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 8.
Stellantia serta. Claudian. de nupt. Honorij & Mariæ, 55.
Varijs sertis florentia limina. Virg. 4. Aen. 41.
Myrtea gerit serta. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 14.
Odoratis sertis innectunt tempora. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 1.
Intendere locum sertis. Vide Intendo.
Legere serta. Virg. 10. eclog. 9.
Laurea serta ponere in coma. Ouid. 2. Trist. 35.
Texere serta. Seneca Medea, 10. 7.
Adsuit & sertis tempora uinctus Hymen. Ouid. epist. 6. 9.
Serò] Aduerbium, Serotinus. Vide Serus.
Seropta] σαρέπτα, Ciuitas Phœniciæ, apud quā nascebatur uinū laudatißimū. Vnde Seroptanū uinum. Sidonius,

Queq; Seroptano palmite missa bibas.

Serpens] serpentis. Vide Serpo.
Serperastrum] neut. gen. Instrumentū quod geniculis puerorum ambulare discentium alligabatur, ne uari fierent, aut compernes. Varr. lib. 8. de Ling. Lat. Non sequitur ut stultè faciāt, qui pueris in geniculis alligent serperastra, ut eorum deprauata corrigant crura, &c.
Serperastri. Cic. Attic. lib. 7. epist. 3, De serperastris cohortis meæ nihil est quod doleas. Serperastros interpretatur Turneb. homines auarißimos & sordidißimos, quales erant prætorum, & proconsulum comites, uelut omnia radentes, aßimiles rastris per humum serpentibus & radentibus. Iocoseq; sic appellatur, ad illa interim illudens serperastra, quæ geniculis infantium adminicula iuuandi gressus causa alligata adhibebantur, ne compernes fierent. Paulus Manutius explicat, homines qui nihil sublime cogitent, sed humi serpāt, pecuniæ, qua nihil sordidius, addicti. Suspicatur tamen legi posse Cerberastris, quasi cerberi imitatoribus, famelicis uidelicet hominibus, & ad pecuniam, tanquam Cerberus ad offam latrantibus.
Serpo] serpis, serpsi, serptum (ἕρπω, ἑρπύζω) serpere, Repere, paulatim decurrere & progredi. Plin. lib. 9. cap. 13. 2, Pinnis quibus in mari utuntur, humi quoq; uice pedum serpunt. Cic. 5. de Fin. 75, Serpere anguiculos.
Vipera serpit humo Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 21. (153.
Serpit draco subter superaq; reuoluēs sese. Cic. 2. de Nat. deor.
Serpere per humum dicitur herba. Plin. lib. 21. cap. 16. 6.
Ad humum serpere. Ouid. 15. Metam. 138.
Ad alios etiam hæc res serpit: id est spectat. Vlp. in l. si quis pecuniam. §. quanquam ff. si quis omissa causa.
Serpere homo etiam dicitur, per translationem, quando paulatim prouehitur siue procedit in re aliqua. Cic. 2. de Amicitia, 39, Serpit enim deinde res, quæ procliuius ad perniciē, quum semel cœpit, labitur.
Hedera serpit. Virg. 8. eclog. 3.
Humi serpere. Hor. de Arte, 6.
Serpere in immensum. Cic. 3. de Nat. deor. 71.
Serpit enim nescio quo modo per omnium uitam amicitia. Cic. de Amicit. 72.
Ardor. Cic. 2. Tusc. 37.
Argumentum. Cic. 1. de Nat. deor. 135, Etenim si semel Vellei suscipi

Digitized by Google

suscipimus genus hoc argumenti, attende quo serpat.

Consuetudo. Cicer. 1. Verr. 37, Putant fore, uti si paulatim hæc consuetudo serpere ac prodire cœperit, &c.

Dira per incautum serpant contagia uulgus. Virgilius 3. Georgicorum, 94.

Cura altius serpit. Plin. lib. 14. cap. 11. Id est, augetur.

Flamma. Liu. 10. bel. Pun. 23, Ignibusq; in proxima tecta coniectis, effusa flamma primò ueluti sparsa pluribus locis reluxit: dein per continua serpens, uno repentè omnia incendio hausit.

Flammæ tacitæ serpunt in uiscera. Ouid. 1. de Remed. amor. 21.

Iniuria. Cic. 4. Verr. 37.

Lacrymæ serpunt per uulnera. Stat. 11. Thebaid. 122.

Lues. Martial. lib. 1. 74,

Indignas premeret pestis quum tabida fauces,
Inq; ipsos uultus serperet atra lues.

Malum. Cic. 5. Verr. 153. Idem 4. in Catil. 78, Latius opinione disseminatum est hoc malum: manauit non solùm per Italiã, uerumetiam transcendit Alpes, & obscurè serpens multas iam prouincias occupauit.

Murmur serpit per agmina. Virg. 12. Aen. 48.

Rumor. Cic. pro Muræna, 42.

Simulatio. Cicero ad Atticum, libro 14. 313. 2, Sustulisse mihi uidetur simulationem desiderij, adhuc quæ serpebat in dies, & inueterata, uerebar ne periculosa nostris tyrannoctonis esset.

Vlcera serpentia, Græci herpetes uocant. Plinius libro 34. capite 15. 5.

Vlcus serpit altè atq; latè. Cels. lib. 6. cap. 18.

Serpere latius, uel longius. Liu. 8. bel. Pun. 83. Cic. ad Atticum, lib. 1. 8. 5.

¶ Serpens, serpentis, Participium (ἕρπον) Quod longius ac latius serpit & diuagatur. Cic. de Senectute, 48, Quam serpentem multiplici lapsu & erratico, ferro amputans coercet ars agricolarum, nec syluescat sarmentis. De uite.

Secla serpentia ferarum. Lucret. lib. 6. 154.

¶ Serpens, serpentis (ὄφις) Nomen tam mascul. quàm fœm. Generale nomen est ad omnia quæ serpunt citra usum pedum. Plinius lib. 8. cap. 14. 1, Nota est in Punicis bellis ad flumen Bagradam à regulo imperatore, balistis tormentis, ut oppidum aliquod expugnata serpens CXX. pedum longitudinis. Idem lib. 8. cap. 23. 2, Nec pedibus pauendas tantum serpentes, sed & missili uolare tormento.

Lapsus serpentum. Vide Labor, laberis.

Ignei serpentium oculi. Seneca Hercle furente, 4. 3.

Pares serpentum spiræ. Virg. 12. Aen. 170.

Immani corpore serpens. Lucret. lib. 5. 7.

Ille malum uirus serpentibus addidit atris. Virgilius 1. Georgicorum, 26.

Attollens minas serpens. Vide Attollo.

Cæruleus serpens. Ouid. 3. Metam. 8.

Dira. Ouid. 2. Metam. 131.

Lubrica. Lucret. lib. 4. 12.

Minax uibrante lingua. Lucret. lib. 3. 234.

Pigra. Ouid. 2. Amor. eleg. 13. 3.

Timens. Claud. 6. Paneg. 28.

¶ Serpentiger, pen. corr. Adiectiuum (ὀφιοῦχος) Ouidius 4. Trist. eleg. 6. 4,

Sphyngaq; & Harpyias serpentigerosq; Gigantes.

¶ Serpentigena, penul. corr. (ὀφιογενής) Ex serpentibus nati. Ouid. 7. Metam. 43,

Vos serpentigenis in se fera bella dedistis.

Serpula] à uerbo serpo, serpens à Festo dicitur. Messala, Serpula serpserit, & serpens inrepserit. Paulus.

Serpyllus] serpylli, masc. gener. uel Serpyllum, serpylli (ἕρπυλλον) Herba paruorum foliorum. Plin lib. 20. cap. 22. 9, Serpyllum à serpendo putant dictum. Quod in syluestri euenit, in petris maximè. Satiuum non serpit, sed ad palmi altitudinem increscit. Pinguius uoluntarium, & candidioribus folijs, & ramis aduersus serpentes efficax, maximè cenchrin. Varro 1. de re Rust. cap. 3. 5, A' Fauonio usq; ad Arctum exortum rectè serpyllum. Virg. 2. eclog. 3,

Allia, serpyllumq; herbas contundit olentes.

Olentia serpylla. Virgil. 4. Georg. 6, Quidam per I Latinum scribi malunt.

Serra] serræ (πρίων) Instrumentum dentatum, quod ligna & lapides secantur. Colum. lib. 5, Vno ictu arborem præcidi: si minus, serra desecari. Martialis,

Et pingues tunicas serra secare potest. Colum. de Arboribus, cap. 9. 2, Vitem serra præcidito, & plagam leuato. Taleas recidito.

Vsum serræ repperit Talus. Ouid. 8. Metam. 50.

Serra, Instrumentum ligneum, quo trahentibus bobus homines torquebantur.

Serra, Genus piscis marini, apud Plinium lib. 32. cap. 11. 3.

Serra, Tyberini fluuij cognomen. Seruius in illud 8. Aeneidos, 13,

—— ego sum pleno quem flumine cernis
Stringentem ripas, & pinguia culta secantem.
Cæruleus Tybris, cælo gratißimus amnis. Stringentem (inquit) radentem, imminuentem. Nam hoc est, Tyberini fluminis proprium, adeò ut ab antiquis Rumon dictus sit, quasi ripas ruminans & exedens. In Sacris etiam Serra dicebatur. Vnde ait nunc,

—— & pinguia culta secantem. In aliqua etiam urbis parte Terentum dicitur, eo quòd ripas terat. Hactenus Seruius.

¶ Serrula, serrulæ, penult. corr. Diminutiuum (πριόνιον) Columel. de Arboribus, cap. 6. 3, Et si fieri potest, iuxta aliquẽ nodum serrula desecato. Cicero pro Cluentio, 143, Quidam ex amicis Saßiæ recordatus est, se nuper in auctione quadã uidisse in rebus minutis aduncam ex omni parte dentium, & tortuosam uenire serrulam, qua illud potuisse ita circũsecari uideretur.

¶ Serro, serras (πρίω) serrare, Per medium secare. Silius libro 6. 37,

Auro serrauit ramos Iunonius anguis.

¶ Serratus, penult. prod. Participium (πεπρισμένος) Quod serra sectum est.

¶ Serratus (πριονωτὸς) Ad modum serræ factus. Plin. lib. 11. capite 37. 33, Dentium tria genera, Serrati, aut continui, aut exerti. Serrati pectinatim coeuntes, ne contrario occursu atterantur, ut serpentibus, piscibus, canibus: cõtinui, ut homini, equo: Exerti, ut apro, hippotamo, elephanti.

Serrati numi, ab impressa serræ nota appellati. Tacit. de Moribus Germanorum, Pecuniam probant ueterem, & diu notam, serratos, bigatosq;. Quẽ sanè locum Rhenatus in castigationibus in Tacitum ex Plinij lib. 33. cap. 3. hunc in modum explicat, Nota argenti, inquit, fuere bigæ atq; quadrigæ, & deinde bigati, quadrigatiq; dicti. Porrò argenti bigati ex Gallis Boijs, item ex Liguribus Romam allati sæpe fit mentio Liuio. Nec aliter apparet serratos ab impressa serræ nota appellatos.

Serranus] penultima prod. Qui Attilius Seranus fuit. Virgil. 6. Aen. 69,

—— paruoq; potentem
Fabritium, uel te sulco Serrane serentem? Sub. tacitum relinquat? Vide Seranus, post Sero, seris.

Serrata]

Digitized by Google

Serrata] *serratæ, pen.prod.* (χαμαίδρυς) *Herba à serrata foliorum textura sic dicta. Plinius lib.24.cap.15.1,Chamedrys herba est quæ Latinè trissago dicitur.*

Serratula] *serratulæ,pen.corr.* (κέστρον) *Herba.Plin.libro 25.cap.8.5, Vetones in Hispania eam quæ betonica dicitur in Gallia,in Italia autem serratula,à Græcis cestron,aut psychotrophon,ante cunctas laudatißima.*

Serrheum] *Serrhium.pen.prod.* (σέῤῥειον)*mons Thraciæ, cuius meminit Plin.lib.4.cap.11.Meminit & Stephanus.*

Serrhi] σέῤῥοι,*populi sunt Colchidi uicini inter Cercetas & Cephalotomos siti, quorum meminit Plin.lib.6.cap.5.*

Sertorius] σερτώριος,*è Nursia oriundus, partium Marianarum fuit unà cũ Cinna, moderatius tamen se geßit quàm alij. Sylla redeunte è bello Mithridatico,urbeq; potito,ipse quoq; in Hispaniam aufugit: ubi breui tempore ob uirtutem,sibi gratiam earum gentium conciliauit:traditurq; per eum Hispanos disciplinam rei militaris Romanam didicisse, ac fortiores deinde fuisse. Dux Lusitanorum delectus, paruis copijs multas urbes subegit. Sed & quatuor Romanorum duces contra se missos uarijs cladibus afflixit. Primum Cottam nauali prælio superauit.Phidiam Hispaniæ Prætorem cum duobus millibus ciuium Romanorum interfecit. Domitium Proconsulem contriuit. Postremò Toranium à Metello missum cum toto exercitu deleuit. Deniq; à Perpenno socio suo belli & eiusdem factionis per proditionem in cœna interfectus est. Ex Plutarcho.Lucan.lib.2.102,*

Quiq; feros mouit Sertorius exul Iberos.

Sertula] *Campana* (μελίλωτον) *Herba quæ meliloton aliàs dicitur.Plin.lib.21.cap. 9.3.*

Sertum] *serti.Vide Sero,serui,trisyllabum.*

Seruia] *seruiæ* (στέφανος) *Sertum quod ex floribus fiebat. Plin.lib.21.ca.2.2, Tenuioribus utebãtur antiqui strophia appellantes, unde nata strophiola. Quin & uocabulum ipsum tardè communicatum est,inter sacra tantum & bellicos honores coronis suum nomen uindicantibus. Quum uerò è floribus fierent serta, à serendo seruiæ appellabãtur: quod apud Græcos quoque non adeò antiquitus placuit.*

Seruiliorum] *gens notißima ex Volaterrano lib.19.*

Seruilis,Seruiliter, Seruio, Seruitium,Seruitudo, Seruitus] *Vide Seruus,in* Seruo,*seruas.*

Seruius] σέρβιος,*Cognomen apud Romanos fuit.*

Seruius Tullius præcipuus sanctor legum fuit. Tacit.lib.3.

Seruilius] *Lacus appellatur ab eo qui eum faciendum curauerat in principio Iugari uici continens Basilicæ Iuliæ,in quo loco fuit effigies Hydræ posita à M.Agrippa. Festus.*

Seruianus,a,um: à nomine Seruius,ut pleraq; alia à suis deriuatur Seruiana actio.§.item Seruiana. de actionibus lib.4. Institutionum ciuilium.l.ult.de Saluiano interd.in P.

Serum] *seri.Vide Serus adiectiuum.*

Seruo] *seruas*(σώζω,τηρέω,φυλάττω,περιέχω)*seruare, Liberare.Plaut.Epid.8.43,*

Me quidem certò seruauit consilijs suis.Cic.ad Atticum, lib.1.7.8, P.Clodium Appij filium credo te audisse cum ueste muliebri deprehensum domi C.Cæsaris, quum pro populo fieret, eumq; per manus seruulæ seruatum & eductũ.

Ope nostra seruare aliquem.Ouid.7.Metam.8.

Inuitum qui seruat: idem facit occidenti. Horat.in Arte,94.

Hœdos pascentes seruare.Virg.eclog.3.5.

Seruare,Diligenter ac superstitiosè obseruare.Terent. Heaut.

Dic me hic oppido esse inuitam, atq; seruari. Virgil.1. Georg.67,

Hoc metuens,& cæli menses & sydera serua. Idem 6. Aeneid.68,

Qui Libyco nuper cursu dum sydera seruat,

Exciderat puppi.

Seruare,custodire,tueri. Terent.Eunuch.5.9.19,

Serua obsecro hæc nobis bona.

Amicitiam seruare,apud Ciceronem de Amicitia,25. Plautus. Rud.10.51, *——etiam qui it lauatum*

In balneas, ibi quum sedulò sua ut uestimenta seruat,

Tamen surripiuntur. Cic.ad Terentiam,lib.14.2.5.

Hei mihi, quòd dominam,nec uir,nec fœmina seruas. Ouid.2. Amorum,elegia 3.1.

Ad reditũ,uel ad alia tempora seruare. Cic. Attico, lib.8.146. 4.Idem 2.Offic.111.

Retinere & seruare amicos. Horat.1.Serm.Satyr.1.18.

Amorem nati seruare. Virg.2.Aeneid.158.

Animi rectum seruare. Horat.2.Serm.Satyr.3.4.

Concentum seruare. Cic.4.de Finib.121.

Hectoris Andromache Pyrrhin' connubia seruas? Virgilius 3. Aeneid.64.

Consuetudinem. Colum.lib.11.cap.3.51, *Seruantq; adhuc antiquorum consuetudinem religiosiores agricolæ.*

Consuetudinem re aliqua facienda. Vatinius ad Ciceronem,libro 5.9.1.

Qui consulta patrum, qui leges, iuraq; seruat. Horatius 1. epist.17.9.

Cursum eundem constantißimè seruare. Cic.1.Tusc.106.

Seruare de cælo, Est nunciare aut pluisse aut innotuisse: ideo diremptum esse auspicium, & contra auspicia esse factum. Cic. pro Domo sua,31. Et ad Atticum, lib.2.31.4, *Bibulus de cælo tum seruasset,nécne,sibi quærendum non fuisse.* Eidem,lib.4.72.7.Ex Budæo.

Sed tum seruare illud poetas quod deceat dicimus, quũ id quod quaq; persona dignũ est,& fit & dicitur. Cic.1. Offic.136.

Eò me seruaui. Cic. ad Attic.lib.5.105.1, *Paucis diebus habebam certos homines quibus darẽ literas:itaq; eò me seruaui.*

Fidem seruare,Præstare promissum. Plaut. Mostel.14.29. Terent.And.1.5.45,

——neq; amor,neque pudor

Commoueat neq; commoneat,ut seruem fidem?

Fidem seruare,& manere promißis. Virg. 2. Aeneid.32.

Fidem seruare in eo quod dixeris. Terent. Hecyra,3.3.42. Cicero in Vatinium,11.

Fidem seruare de re aliqua. Cæsar 6.bell.Gall.132.

Fidem ueritatis seruare. Quintil.lib.3.cap.8.35.

Fœdera seruare. Ouid.2.Fast.33.

Gloriam. Plaut. Rud.13.40,

Qui semper seruas gloriam aritudinis.

Institutum seruare. Cæs.3.bel.Ciuil.349.Cic.4.Acad.6, *In eodem tanta prudentia fuit in constituendis temperandisq; ciuitatibus, tanta æquitas,ut hodie stet Asia Luculli institutis seruandis,& quasi uestigijs persequendis.*

Omnia integra principi seruare. Plin.epist.126.c.

Intus serua. Vide Intus.

Iura induciarum seruare. Cæsar 1.bel.Ciuil.324.

Limen seruare. Virg.6.Aeneid.81.

Modum: hoc est, mensuram tenere & obseruare. Columel. libro 8.cap.5.5.

Traditũ ab antiquis morẽ seruare. Horat.1.Serm.Saty.4.24.

Muros tuto aggere seruare. Virg. 9. Aeneid.9.

Quo semel est imbuta recens,seruabit odorem

Testa diu. Horat.1. epist.2.14.

Officium aduersus inimicum. Cic.1.Offic.51.

Ordinem. Liu.6.bell.Pun.261.

Intrepido uultu otia seruare. Silius lib.11.46. *De Decio loquitur, qui quum Annibalem intra mœnia suscipi audiret,non solùm non fugiebat, sed otiosè in foro ambulabat.*

Digitized by Google

Pecudes seruare uallibus. Ouid.1.de Arte,6.

Promissum. Plaut. Amph.19.1. Cic.1. Offic.47.

Pudicitiam. Virg.2.Georg.105.

Si dum tu sectaris apros, ego retia seruo? Virg.eclog.3.15.

Temperamentum. Plin.lib.15.cap.3.3, Qui medium temperamentum in hoc seruant, perticis decutiunt.

Descriptas uices seruare, & operũ labores. Horat. in Arte,18.

In uetustatem seruare uinum. Cato cap.114. Colum.libro 12. cap.28.3.

Vulnus æternum seruare sub pectore. Virg.1. Aeneid.8.

Seruare suum, pro Recuperare. Iulianus, Si mandato meo x. Titio credideris: si cũ Titio egeris, ego nõ liberabor. Sed in id duntaxat tibi obligatus ero, quòd à Titio seruare non potueris. Modest. Si fideiussores in id accepti sunt, quòd à tutore seruari non posset, & post impletam legitimam ætatem tam ab ipso quàm ab hæredibus eius solidum seruari potuerit. Cicero ad Rufum, lib.5.20.15, Sed ego putaui esse uiri boni, quum populus suum seruaret, consulere fortunis tot uel amicorum uel ciuium. Idem ad Qu. fratrem, libro 3.17.6, Caluus aiebat aqua dempta, & eius aquæ iure constituto, & seruitute illi fundo imposita, tamen nos precium seruare posse, si uendere uellemus. Budæus.

Seruaueris, pro Vide ne feceris. Plaut. Amphit 4.159,

Quid, si ego illũ tractim tangã, ut dormiat? s. seruaueris.

Seruare, Inhabitare, possidere. Virg.4. Georg.77,

Centũ quæ syluas, centum quæ flumina seruãt. Nonius.

Seruare, Tenere. Virg.7. Aeneid.36,

—curuam seruans sub imagine falcem.

Cura seruandi dominam penes Bagoum. Ouidius 2. Amorum, eleg.2.1.

Dare seruandam aliquam alicui. Ouid.1. Metam.126.

¶ Seruans (τηρῶν) Participium: siue Nomen ex participio, ut, Lumina longè seruantia. Stat.3.Sylu.2.16.

Aequi seruantissimus. Virg.2.Aeneid.86.

¶ Seruatus, pen.prod. (σεσωσμένος) Aliud participium: ut, Centum clauibus seruatus. Horat.2.Carm.ode.14.5.

Seruatos ciues indicat huius ope. Ouid 3. Trist.eleg.1.10.

Seruatusq; tuos iuuenis, seruauerat annos. Ouid.8. Metamor. 92, De ramo qui quandiu duraturus erat, tandiu etiam uicturus Meleager.

Amores ad finem seruati. Ouid.11. Metam.151.

Odium seruatum perenni studio. Silius lib.1.4.

Vitam seruatam dote aliqua rependere. Ouid.5. Metam.3.

¶ Seruator, penult.prod. seruatoris (σωτὴρ) Qui seruat & liberat. Liu.4.bel. Maced.188, Quorum agmen imperator secutus, persequentibus cunctis, seruatorem, liberatoremq; acclamantibus, salutatis dimissisq; eis, eadem qua uenerat uia, Elatiã rediit. Senec. Nec seruatoris illum loco numerabo, sed fœneratoris, cui sciam reddendum quod accepi.

Palutis alicuius seruator. Ouid.4.de Ponto, eleg.15.9.

¶ Seruatrix, pen.prod. seruatricis, fœm.gen. Verbale (σώτειρα) Terent. Hecyra,5.4.15.

O' Bacchis, ô mea Bacchis, seruatrix mea. Cic.5.de Finib.45.

¶ Seruabilis, pen.corr. Adiectiuum (σώσιμος) Res quæ potest seruari. Ouid.4. Trist.eleg.5.5,

Et tutare caput nulli seruabile. Plin. lib.14.cap 3.4, Duracina sine ullis uasis in uite seruabilis.

¶ Seruus, serui (δοῦλος, θεράπων, λάτρις, οἰκεύς, οἰκέτης) Notæ significationis. Plaut. Pseud. 9.25. Cic. 5. Verr.77, Quum uerò hoc nemini persuadere possis, te tam amentem fuisse, ut Apronium & Turpionem seruos homines, tuo liberorumq; tuorum periculo diuites fieri uelles.

Seruum, à Seruo, seruas dictum, dicit Perottus: quia in bello seruabantur, sed uiui seruabantur. Est autem seruus, qui dominio alieno contra naturam, iuris constitutione subiicitur.

Ad limina seruus. Vide Limen.

Fallax seruus. Ouid.1. Amor.eleg.15.4.

Infidus seruus. Vide Infidus.

Lautiores serui. Vide Lautus.

Mali serui lingua pars pessima. Iuuen. Satyr.9.12.

Seruus uicarius, Qui subest ordinario.

Seruus mediastinus, qui medius est inter ordinarium & uicarium.

Ordinarius seruus. Vide Ordinarius, in Ordo.

Seruus ordinarius, Qui præest aliis. Iustin. lib.2.tit. de legatis. §. qui ancillas.

Peculiaris seruus. Vide Peculiaris, in Peculium.

Peculiosus seruus. Vide Peculiosus, in Peculium.

Perfidi serui. Horat. Epod.9.2.

Manumittere seruum, Vide Manumitto, in Manus.

Mercari seruum. Horat.1.epist.6.10.

Seruus libidinum. Plin.epist.175.

¶ Serua, seruæ, fœm. Ancilla. Vlpian. in l.doli.§.1.ff. de seruo corr. Si seruus seruaue fecisse dicetur, &c.

¶ Seruus, Adiectiuum (δουλεύων) ut, Serua prædia, quæ alicui obstricta sunt. Cic.3.pro lege Agraria,106. Optimo enim iure ea sunt profectò prædia, quæ optima conditione sunt: libera meliore iure sunt quàm serua. Hic liberum seruo opposuit. Lucan.lib.6.31,

O' famuli turpes, seruum pecus.

Aqua serua. Ouid.1. Amorum, eleg. 6.6.

Manus serua. Ouid.6. Fastorum,112.

Pecus seruum uitiis. Ouid.1 de Remedio amoris,11.

¶ Seruulus, seruuli, pen.corr. Diminutiuum (δουλάριον) Terent. And.1.1.56,

—obseruabam mane illorum seruulos

Venientes aut abeuntes. Cic.3. Offic.119, Quærit, si in mari iactura facienda sit, equine preciosi potius iacturam faciat, an seruuli uilis. Idem 4. de Finibus,123.

Infœlix seruulus. Iuuen. Satyr.3.25.

¶ Seruula, seruulæ, pen.corr. Diminut.fœm. (θεραπαινίδιον) Cic. ad Atticum, lib.1.7.8, Eumq; per manus seruulæ seruatum & eductum.

¶ Seruilis, & hoc seruile, pen.prod. (δοῦλος, δουλικὸς, ἀνδραποδώδης, ὑπηρετικὸς) Quod ad seruum pertinet. Cic. 2. de Legib.95, Quæ seruilis unctura tollitur, omnisq; circumpotatio. Horat 2. Carm. ode 7.23.

Animi seruiles altè tumescunt. Claud.1. in Eutropium,36.

Bellum seruile. Cic. pro lege Manilia,20.

Capita seruilia. Liu.7.bel.Pun.94.

Color seruilis. Cic. in Pisonem,1.

Horror seruilis præcordia cõcutit. Claud. de bello Getico,75.

Indoles seruilis. Liu.1.ab Vrbe,20.

Iugum seruile. Cic.1.Philipp.4.

Officia seruilia facere. Propert.lib.4 eleg.10.10.

Supplicio seruili animaduertere. Liu.4.bel.Pun.62.

Vernilitas seruilis. Quintil.lib.1.cap.11.1.

¶ Seruiliter, pen.corr. Aduerbium (δουλικῶς) Seruorum more. Cic.2. Tuscul.94, Sed hoc quidem in dolore maximè est prouidendum, ne quid abiectè, ne quid timidè, ne quid ignauè, ne quid seruiliter muliebriterue faciamus.

¶ Seruitus, pen.cor. seruitutis, pen.prod. (δουλεία, λάτρεια, λατρεία) Ipsa seruiendi uel seruorum conditio. Cic.2.Philipp.109, Pax est tranquilla libertas: seruitus postremum malorum omnium, non modò bello, sed morte etiam repellendum. Idem 10.Philipp.283, Omnis est misera seruitus.

Digitized by Google

Vinculum seruitutis. Tacit.lib.13.
Clemens. Vide Clemens.
Iusta. Vide Iustus.
Intolerantior. Tacit.lib.3.
Muliebris. Liu.4.bel.Maced.4.
Persica seruitus. Senec. de Benefic.lib.2.cap.2.
Abducere in seruitutem. Vide Abduco.
Abstrahere in seruitutem. Vide Abstraho.
Addicere in seruitutem. Vide Addico.
Adducere ad uel in seruitutem. Vide Adduco.
Asserere in seruitutem urbes. Vide Assero.
Astringere se ad seruitutem iuris. Quintil.lib.2.cap.16.6.
Colere seruitutem. Vide Colo.
Noua seruitus crescit tibi. Horat.2.Carm.ode 8.4.
Exuere seruitutem. Liu.4.bel.Maced.4.
Habere in seruitute. Vide In præpositionem.
Imponere seruitutem. Vide Impono.
Iniungere seruitutem. Vide Iniungo.
Mittere urbes in seruitutem. Vide Mitto.
Pati seruitutem. Tacit.lib.27.
Reddere leuem seruitutem. Vide Leuis.
Seruire seruitutē. Quint.li.7.ca.4.19. *Vide infrà in* Seruio.
¶ Seruitium, seruitij (δουλεία) *Tam multitudinē significat seruorū, quàm actionem aut rem ipsam.* Terent. And.4.1.51,
Ego Pamphile, hoc tibi pro seruitio debeo.
Acre seruitium. Persius Satyr.5.13.
Crudum. Tacit.lib.1.
Durius seruitium. Tacit.lib.11.
Graue seruitium. Seneca Octauia,6.5.
Nobile seruitium. Stat.2.Sylu.2.22.
Superbum seruitium:id est, seruitiū sub domino superbo. Propert.lib.3.eleg.17.9.
Triste seruitium datur. Tibull.lib.2.eleg.4.1.
Exire seruitio. Virg.eclog.1.8.
Ferre seruitium. Ouid.1.Amor.eleg.2.4.
Genitus in seruitio. Plinius libro 7.cap.39.1. *Id est, in seruili conditione.*
Esse in seruitio. Vlpian.in l.ædiles.§.2.ff.de ædil. edict.
Iugum seruitij ferre. Stat.3.Sylu.4.7.
Leuare aliquem longo seruitio. Horat.2.Serm.Satyr.5.20.
Premere seruitio. Virg.1.Aeneid.58.
Esse è seruitio alicuius. Tacit.lib.1.
Seruitium, & frequentius Seruitia, in plurali, dicuntur serui ipsi. Cic.4.in Catil.86, *Hic ad euertenda fundamēta Reip. Gallos accersiuit, seruitia concitauit, Catilinam euocauit.* Idem 7.Verr.7, *Et tamē cœptum esse in Sicilia moueri aliquot locis seruitium suspicor.* Et 4.in Catilin.76.
Molle seruitium. Tacit.lib.20.
Infida seruitia. Vide Infidus.
Ampliare seruitia. Tacit.lib.18.
¶ *Seruitudo, penul.prod. seruitudinis, Idem* (ἔρσον) Liuius 4.bel.Pun.98, *Seruitudinis indignitatisq; homines expertos aduersus notum malum irritatos esse.*
¶ Seruio, *seruis, seruiui, seruitum, penul. prod.* (δουλεύω, δρηστεύω, θεραπεύω, λατρεύω, ὑπουργέω, ὑπηρετέω) *seruire, Propriè seruorum est, dum heri præceptis obsequuntur.* Plaut.Menæch.21.12,
Propterea heri imperiū exequor bene, & sedulò seruio.
Idem Trucul.4.24,
Tibi seruio, atque audiens sum imperij.
Aeternum seruire. Horat.1.epist.10.9.
Benignè seruire alicui. Catull.ad ianuam,62.1.
Fideliter seruire. Propert.lib.3.eleg.24.5.
Fidelius alicui seruire. Ouid.7.Metam.115.

Ingratè seruire. Ouid.2.de Arte,87.
Seruire liberaliter. Vide Liberalis, in Liber adiectiuo.
Vtiliter seruire. Horat.1.epist.17.14.
Puellæ seruire. Ouid.2.Amor.eleg.17.1.
Vni domino seruire. Catullus de Septimio,5.3.
Mens mea tibi dedita seruit. Tibul.lib.1.eleg.3.20.
Seruio apud te. Plaut. Aulul.4.12.
Seruire alicui rei, pro Illi, siue ad illam, & in illam incumbere. Cæs.7.bel.Gall.137.
Aetati alicuius seruire:id est, ætatis gratia, & ætatis habita ratione, alicui morem gerere, uel obsequi. Cic.1.de Finib.46.
Amori alterius seruire. Cic.2.in Catil.30.
Auribus alicuius seruire, Blandiri. Cæsar 2.bel.Ciuil.106.
Cōmodis alterius seruire, Dare operā utilitatibus alterius. Terent. in Prologo Heaut.50. Cic.1.Verr.35, *Etenim si probabilius est eorum causa qui iniurias suas persequi uolunt, qua in re dolori suo, non Reipub.commodis seruiunt.*
Culturæ seruire, pro Dare operam culturæ. Columel. libro 3.cap.4.
Cupiditatibus seruire. Cic.de Amicitia,69.
Defensioni patriæ seruire. Plin. epist.29.4.
Existimationi suæ aut alterius seruire. Cic. ad Att.lib.5.98.4.
Existimationi populi seruire. Cic.2.Verr.18.
Famæ seruire. Cic.ad Atticum,lib.5.97.2.
Gloriæ seruire, Dare operam. Cic.5.Tusc.14.
Laudi atq; existimationi alicuius seruire. Cic.3.Verr.3.
Matrimonio puellæ seruire, pro Consulere & prouidere. Cic. ad Terentiam,lib.1.14.4.8.
Necessitatibus seruire. Cic.1.de Diuin.180.
Petitioni seruire. Cic.2.Verr.15.
Posteritati seruire. Cic.1.Tuscul.55.
Quæstui ac reditibus seruire. Colum. lib.9.cap.1.1.
Rei familiari seruire. Cic.pro Rosc. Amerino,25. Vide Res.
Rei seruire. Terent.Hecyr.2.1.27,
Rus habitatum abij, concedens uobis, & rei seruiens.
Rumori seruire. Plaut.Trinum.10.15.
Scenæ seruire. Prouerbialis locutio: pro, Obsequi & inseruire tempori. Cic.ad Brutum,9.2. Vide Scena.
Seruis seruire. Cic.ad Atticum,lib.2.16.16.
Seruitutem seruire. Plaut.Aulul.21.6,
Nam qui amanti hero seruitutē seruit. Gell.lib.1.cap.1.12, *Item cuius parentes alter amboue seruitutem seruierunt.* Liu.10.bell.Maced.79.
Tempori seruire. Cic.3.Tuscul.112. Vide Tempus. Idem ad Atticum, lib.8.147.10, *Et quum sit necesse seruire tēpori, & non amittere tempus, quum sit durum.*
Valetudini seruire. Cic.ad Qu.fratrem,lib.1.1.68.
Ire seruitum Graijs matribus. Virg.2.Aeneid.158.
¶ *Seruitur, pen.prod.* Impersonale. Cic.1.Offic.46, *Primum ut ne cui noceatur, deinde ut communi utilitati seruiatur.* Martial.lib.2.32,
Non bene (crede mihi) seruo seruitur amico.
¶ *Seruibo & seruiam, in futuro facit.* Plaut.Menæch.24.43,
Tanquam si emeris me argento, liber seruibo tibi. Terent.Hecyra,3.5.43,
Matris seruibo commodis.
¶ *Seruior, seruiris, seruiri, pen. prod.* passiuè. Senec.de Tranquillitate uitæ, *Assuescamus cœnare posse sine populo, & paucioribus seruis seruiri.*
¶ *Seruiturus, pen.prod.* Participium (δουλεύσων) *ut, Capitolia seruitura suo Canopo.* Ouid.15.Metam.166.
Serus] Adiectiuum (ὄψιος, ὄψιμος, ὀψιτέλεστος) *Tardum significat.* Plautus, *Quid tam sera aduenis?* Cic.Curioni,lib.2.6.1, *Sera gratulatio reprehendi non solet, præsertim si*

Digitized by Google

nulla negligentia prætermissa est. Martial. lib. 1. 100,

Sera nimis uita est crastina, uiue hodie.

Anni seri. Ouid. 6. Metam. 6.

Conuiua Tonantis serus, Qui serò moritur. Mart. lib. 8. 36.

Crepuscula sera. Ouid. 1. Metam. 45.

Frondes seræ, Serò cadentes. Virg. 2. Georg. 81. Seruius.

Lumen serum, Nocti uicinum. Virg. 1. Georg. 51. Seruius.

Nepotes seri. Virg. 2. Georg 12,

Tarda uenit, seris factura nepotibus umbram. De arbore.

Nox sera. Virg. eclog. 8. 18.

Et serosq; pedes, serasq; assumere pēnas. Ouid. 15. Metam. 77.

Posteritas sera. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 5.

Segnities sera, Quæ seros, id est, tardos facit. Virg. 2. Aeneid. 75. Seruius.

Spectator serus. Mart. lib. 1. 24.

Vesper serus. Virg. 1. Georg 93.

Vires seræ ad aliquid agendum. Virg. 8. Aeneid. 102.

Vlmus sera. Virg. 4. Georg. 29. id est, Maior. Seruius.

Serum est. Martial. lib. 1. 146,

Nil facis, & serum est alium mihi quærere regem.

Serum, Graue, triste. Virg. 5. Aeneid.

Seraq; terrifici cecinerunt omnia uates. Idem lib. 12. de Noctua,

—serum canit importuna per umbras. Salust. Serum bellum in angustijs futurum. Seruius.

¶ Serior, & serißimus, Comparatiuum et superlatiuū. Colum. lib. 2. cap. 10. 11, de lente, Sationes eius duas seruamus: alteram maturam, per mediam sementim: seriorem alterā, mense Februario. Plin. lib. 15. cap. 15. 2, Patriæ nomina habent serißima omnium amerina.

Aetas serior. Tibul. lib. 1. eleg 4. 7.

Hora serior. Ouid epist. 11. 5.

¶ Serò. Aduerbium (ὀψέ) Tardè. Plaut. Trinum. 8. 11,

Serò atq; stultè. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 1, Longè enim absum, audio sero. Idem ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 18, Reddita etiam mihi est peruetus epistola, sed serò allata.

Serò est. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 14.

Serò, aliquando tamen. Cic. pro Quintio, 53, De rationibus & controuersijs societatis uult iudicari: serò, uerùm aliquando tamen concedamus.

Serò, post tempus: quæ significatio eadem ferè cum præcedenti, ut ait Valla lib. 4. Cicero, quum accusator Milonis identidem interrogatus perstaret, quo tempore Clodius esset occisus, urbanè respondit, Serò. Non tam horam intelligens, quàm tardius occisum, & post tempus quo debuisset occidi. Ex Quintiliano lib. 6. cap. 4. Cæsar 5. bel. Gall. 110, Contra ea Titurius serò facturos clamitabat.

Nimis serò. Vide Nimis.

Medicina serò paratur. Ouid. 1. de Remedio amoris, 19.

Serò post tempus, apud Plautum in Captiuis legitur.

Serò, Vespere, quod est post occasum: atq; hæc uera est eius significatio, teste Valla lib. 4. Cic. ad Atticum, lib. 7. 139. 1, Eo die uenit serò alter Consul.

¶ Serà, Aduerb. (ὀψέ) Idem quod Serò. Virg. 4. Georg. 25,

—nec serà comantem,

Narcissum, aut flexi tacuissem uimen acanthi. Serà comantem: hoc est, Serò flores habentem. Seruius.

¶ Serius (ὀψιαίτερον) Comparatiuum aduerbium. Accius,

Ne si fortè paulo quàm tu ueniā serius. Plin. lib. 16. cap. 26. 1. Idem 3. de Orat. 43, Ad mysteria biduo serius uenerā.

Egredi serius. Ouid. 4. Metam. 21.

¶ Serißimè, pen. cor. (ὀψιαίτατα) Tardißimè. Plin. lib. 17. ca. 2, Tarentina serißimè legi.

¶ Serotinus, Adiect. (ὄψιμος, ὀψίτροφος) à Sero pro Vespere: ut, Serotina hora, Tempus serotinum.

Serotinus à Sero, pro Tardè: ut, Poma serotina, quæ post legitimum tempus, consuetumq; cæteris pomis, uel tardè maturescunt: ut ait Valla lib. 4. Colum. lib. de Arboribus, ca. 21. Idem lib. 8. cap. 5. 19, Item serotini pulli, qui ab Solstitio nati capere iustum incrementum non potuerunt.

¶ Serum, seri, Substantiuum (ὀψία, δείλη, δείλης) Extrema pars diei. Sueton. in Augusto, cap. 16, In serum dimicatione protracta, ut in naui uictor pernoctauerit. id est, In horam uespertinam. Liu. 7. ab Vrbe, 32, Castrorum oppugnatione quia serum erat diei, abstinuēre. Ibidem, lib. 10. 135.

In serum. Vide In.

Rem in serum trahere. Liu. 2. bel. Maced.

¶ Serum (ὀῤῥὸς) Aqua lactis. Plin. lib. 11. cap. 41. 3, Mirum, Barbaras gentes quæ lacte uiuant, ignorare aut spernere casei tot seculis dotem, densantes id alioquin in acorem iucundum, & pingue butyrum: spuma, id est lactis, concretiusq; quàm quod serum uocatur. Idem lib. 28. cap. 9. 3, Quidam & ipsum serum iam multo potentißimum decoquunt ad tertias partes, & sub dio refrigerant. Virg. 3. Georg. 82,

—acremq; molossum

Pasce sero pingui.

Liquidum serum. Ouid. 4 Fast. 155.

¶ Seresco, serescis. Vide ordine alphabetico.

Seruus] Vide Seruo.

Sesama] sesamæ, pen. corr. (σήσαμον) Genus frumenti Indici. Plin. lib. 18. cap. 10, Aestiua frumenta diximus, sesamam, milium, panicum. Sesama ab Indis uenit, & ex ea oleum conficiūt. Color eius candidus. Huic simile est in Asia, Græciaq; erysimum: idemq; erat, nisi pinguius esset, quod apud nos uocāt irionem, medicaminibus adnumerandū potius quàm frugibus. Plaut. in Pœnulo, 4. 104,

—nihil nisi laterculos,

Sesamum, papaueremq;, triticum & frictas nuces.

Sesamum genere neutro, & Sesama in plurali sæpius apud Columellam legitur: ut lib. 11. cap. 2. 57, Sesami sextarius.

Sesama à Columella lib. 2. cap. 7. inter legumina recensentur. Idem lib. 2. cap. 10. 14.

¶ Sesamimus, penul. corr. Adiectiuum (σησάμινος) ut, Sesaminum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4. 16. Idem lib. 28. cap. 11. 6.

Sesamoides] penult. prod. (σησαμοειδὲς) Herba à similitudine nomen accepit, grano amaro, folio minore. Nascitur in glareosis. Detrahit bilem in aqua potum. Semen illinitur igni sacro, discutit panos. Est etiamnum, aliud sesamoides Anticyræ nascens, quod ideo aliqui anticyrion uocāt: cætera simile erigeronti herbæ. Hæc Plin. lib. 22. cap. 25. 12.

Sasamum] mi, mo (σήσαμον) Steph. urbs Paphlagoniæ, postea Amastris appellata. Plin lib. 6. cap. 2. Sesamus, Melæ lib. 1. in descriptione Paphlagoniæ.

Sesanium] Oppidum Cataduporū in Arabia regione. Plin. lib. 6. cap 29.

Sesarasij] Populi sunt in Phrygia. Strabo lib. 7, Propè uerò adsunt argentifodinæ in Damastio, ubi potentatum constituēre Perysadies, quos Encheleos & Sesarasios nominant.

Sesaretus] pen. prod. (σεσάρεθος) oppidum est Taulātiorum, qui sunt in ea parte Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit. Steph. ex Hecateo.

Sescunx] sescuncis, masc. gen. & Sescuncia, sescunciæ, fœm. gen. (τριημιόβολον) Vnciam significat, & unciæ dimidium, ut ait Budæus. Columel. lib. 12. cap. 57. 3, Laseris radicis. quod σίλφιον Græci uocant, sescuncem. Idem lib. 5. cap. 2. 11, Quæ summa efficit iugeri sescunciam, &c.

¶ Sescuncialis, & hoc sescunciale, pen. prod. (τριημιουγκιαῖος) Quod ad sescunciam pertinet. Plinius libro 13. cap. 15. 3,

Digitized by Google

Tota craßitudine sescunciali.

¶ Sescuplum, sescupli, pen. corr. per s scriptum, quod & sesquiplum dicitur (ἡμιόλιον) numerū hemiolium significat, qui Latinè etiam sesquialter dicitur: ut quum dicimus senarium sesquiplum esse quaternarij: continet enim eum totū, & insuper dimidiam eius partem. Budæus.

Sese] ἑαυτὸν, Accusatiuus à Sui pronomine. Gell. lib. 5. cap. 10, Is in disciplinam Protagoræ sese dedit.

Seselis] huius seselis, penul. corr. fœm. gen. (σέσελι) Herba. Cic. 2. de Natura deorum, 190, Ceruæq; paulò ante partum perpurgant se quadam herbula, quæ seselis dicitur. Hoc idē Aristoteles confirmat, in libris de Natura animalium. Vide Plin. lib. 8. cap. 32. 2. Seseli neutro genere uocat Dioscorides, estq; multorum generum.

Sesitachus] Agimeri filius: Cheruscorū ductor is fuit. Strabo lib. 7.

Sesoris] σέσωστρις, Rex Aegypti, qui conatus est nauigabilem alueum ex Rubro mari in Nilum producere, ut scribit Herodotus lib. 2. Valerius 5. Argonaut. 84.

Sesqui] τρ ημι, Vocabulum in appositione inuentum, pro hemiolio accipiendum est: quod perinde est ac si dicas, tantundem & semis. Cic. de Oratore, 109, Pes enim qui adhibetur ad numeros, partitur in tria, ut necesse sit partem pedis, aut æqualē esse alteri parti, aut altero tanto, aut sesqui esse maiorem: ita fit æqualis dactylus, duplus iambus, sesqui pæon. Sesqui appellauit pæona: quia pes omnis pæon longa una syllaba & breuibus tribus constat: at longa syllaba in temporū metricorum ratione duas breues æquare dicitur. Ita fit, ut tres breues longam unam dimidio superent. nam ternarius ad binariū relatus, sesquialteram proportionem habet. Quomodo igitur dactylus æqualibus partibus constat, quia prima lōga, duabus breuibus æqualis est: sic pæon alteram partem dimidio maiorem habet. Iambus etiam altero tanto maiorem, hoc est duplam: breuis enim syllaba longa est dimidiata. Fortasse autem illa uerba Ciceronis sic legerētur rectius, Aut altero tanto maiorem, aut sesqui: hoc sensu, ut pes altero tanto maior, in secunda sui parte sit duplus: qui autem non altero tanto, sed dimidio maior est, sit sesqui, ad priorem partem posteriore parte relata: non autem sesqui maior: quia sesquiplum minus est duplo. Sesquipedalia ligna apud Cæsarem, hoc est, pedis unius & dimidiati: quod ad craßitudinem referendum est. Hoc aūt sesqui significat, siue cum uocabulo componatur mensuram aut numeri aut temporis aut modi significante: siue etiam cum alio quocunq; uocabulo. ut sesquiplaga, apud Tacitum lib. 15. & Sesculysses in Præfatione Plinij: quo uerbo, si rectè emendatum est, egò hominem summè astutum & ueteratorem planè expolitum intelligo. Fit eius mentio apud Nonium in dictione Alumnus. Plaut. Capt. 12. 67,

Id quum alij octonos lapides effodiunt,
Nisi quotidianum sesquiopus confeceris,
Sexcentoplago nomen indetur tibi. hoc est, Nisi tu duodenos effoderis. Budæus.

¶ Sesquialtera (ἡμιόλιος) Id est, Pars altera dimidio maior quam prior. dicitur enim ternarij ad binariū relati sesquialtera proportio. Cic. de Vniuers. 29, Vnam principio partem detraxit ex toto: secundam autem primæ partis duplam: deinde tertiam quæ esset secundæ sesquialtera, primæ tripla.

¶ Sesquiculeare doliū (τριημικολεαῖον πίθος) Colum. lib. 12. cap. 18. 5, Sunt autem satis sesquiculearibus dolijs picis duræ pondo uicenaquina.

¶ Sesquicyathus, pen. corr. Cels. lib. 6. cap. 7, De aurium morbis & curationibus, mellis sesquicyathus.

¶ Sesquihora, pen. prod. (τριημιώριον) Plin. epist. 74. c, Egeram horis tribus & dimidiam: supererat sesquihora.

¶ Sesquijugerum, pen. corr. (τριημιπλεθρον) Plin. lib. 18. cap. 19. 4, Iterari sesquijugerum.

¶ Sesquilibra, pen. prod. (τριημίλιτρον) Col. lib. 12. cap. 36, Sat erit autem rorismarini sesquilibram in duas urnas musti adijcere. Plin. lib. 14. cap. 20. 7, Pulegij uel salis sesquilibra.

¶ Sesquimensis (τριημίμηνον) Varro 1. de Re rust. cap. 27. 1, Eius cursus annalis primum ferè circiter ternis mensibus ad fructus est diuisus in quatuor partes, & idem subtilius sesquimensibus in octo. Idem lib. 3. cap. 10. 6, Ad saginandum eligunt pullos circiter sesquimense qui sunt natu.

¶ Sesquimodius (τριημιμόδιον) Varr. 1. de Re rust. cap. 42. 1, Scribunt opus esse medicæ sesquimodium. Cicero 5. Verr. 185, Nunquā tam grati bi sesquimodij Q. Hortensi fuissent.

¶ Sesquiobulus, penul. corr. (τριημιώβολον) Plin. lib. 26. cap. 8. 27, Decoctoq; quod supernatat, reliquus succus purgat, utraque parte sesquioboli in aqua mulsa.

¶ Sesquioctauus, pen. prod. (ἐπόγδοος) Cic. de Vniuersit. 31, Sesquialteris autem interuallis, & sesquitertijs, & sesquioctauis, sumptis ex his colligationibus, in primis interuallis sesquioctaui interuallo sesquitertia omnia explebat.

¶ Sesquiopera, pen. corr. (τριημιέργιον) Col. lib. 2. cap. 13. 2, Occantur sesquiopera, sarriuntur sesquiopera, iterum sarriuntur una opera, & tertiò una, metuntur una: summa fit operarum, octo uel septem.

¶ Sesquipes, pen. cor. huius sesquipedis, penul. corr. masc. gen. (τριημιπόδιον) Varro 1. de Re rust. cap. 43, Cytisum seritur in terra bene subacta, tanquam semen braßicæ: inde differtur, & in sesquipedem ponitur. Mart. lib. 8. 54.

¶ Sesquipedalis & hoc sesquipedale, penul. prod. (τριημιποδιαῖος) ut, Sesquipedalis craßitudo. Plinius lib. 16. cap. 40. 2. Et apud Catonem, cap. 10, Sesquipedalis paries.

Dentes sesquipedales. Catul. de Aemylio, 92. 1.

Verba sesquipedalia. Horat. de Arte, 20.

¶ Sesquipedaneus, Adiect. Longus pedem & semis. Plin. lib. 9. cap. 27, Attollit è mari sesquipedanea ferè cornua.

¶ Sesquiplex, pen. corr. (ἡμιόλιος) Idem quod Sesquialter, uel dimidio tantùm maior. Cic. in Orat. 10. 9, Ita fit æqualis dactylus, duplex iambus, sesquiplex pæon, Quo in loco sesqui tantùm legitur. Vide paulo antè Sesqui.

¶ Sesquisenex, pro plus quàm ausus. Senex enim de muliere etiam dicitur: ut, Tua amica senex. Hæc uox extat apud Varronem: quo tamen loco, esqui senex, mendosè legitur, authore Turnebo.

¶ Sesquitertius (ἐπίτριτος) Vide Sesquioctauus.

Sesquiulyssem, pro astutißimo & callidißimo, in cuiusdam Satyræ titulo Varro posuerat. Turnebus.

Sessilis, Sessio] Vide Sedeo.

Sessimonium] sessimonij, n. gen. Est templum & sedes. deduciturq; à sessu, uel sede, sessimonium: ut à merce, mercimonium. Vitruuius lib. 7, Suspectus habent in deorum sessimonio: id est, in deorum ædificandis tēplis, & sedibus statuendis: ac sessimonium dici uidetur, ut ἕδος Græcè. Turnebus.

Sextans] sextantis, quod quibusdam per x scribitur sextans, m. g. (ἑξταημόριον) Nummulus erat quadrante minor, duas uncias ualens. Plin. lib. 33. cap. 10, ad finem, Nam quod Agrippæ Menenio sextantes æris in funus contulit, honoris id, necessitatisq; propter paupertatem Agrippæ, non largitionis esse dixerim. Liu. 2. ab Vrbe, 144, Extulit eum plebs sextantibus collocatis in capita.

Sextans, Genus ponderis. Plin. lib. 26. cap. 11. 16, Prodest et uino myrteo fouere: mente sextans, uiui sulphuris uncia.

Sextans agri, Pars sexta iugeri. Varro 1. de Re rust. cap. 10. 2,

Col.lib.5.cap.1.10, Pars sexta, pedes quatuor millia & octingentos, hoc est sextans, in quo sunt scrupula XLVIII.

¶ Sextantarius, Adiect. (ἑκτημοριαῖος) Quod sextantis habet pondus. Plinius libro 33.cap.36, Libræ autem pondus æris imminutum bello Punico primo, quum impensis Respub. non sufficeret, constitutumq; ut asses sextantario pondere ferirentur.

Sestertius] sestertij (τρίτον ἡμίδραχμον) Idem quod Nummus, apud Romanos.

Sestertius ex eo dictus est, quòd duos asses & semissem ualeret. Qua ratione quaterni sestertij denarium Romanum ualebant. Et sestertius dictus, quia tertius semis est, duo sunt solidi asses, & semis. Hic etiam nummus dicebatur, & argenteus erat.

Libra Romana, quæ & mina & pondo dicitur, centenos, seu (quod idem est) centenas drachmas habebat. Quum igitur denarius quaternos sestertios æquaret pondere & æstimatione, liquet in libra Romana quadringentos fuisse sestertios, & in duabus libris & selibra mille sestertios. Qua ratione fit, ut sestertia singula numero plurali millenos sestertios ualeant, hoc est, duas libras & semissem. Vt enim sestertius nummus dicitur ex eo, quòd duos asses & semissem ualebat, hoc est, duas libras æris grauis, & selibram: ita sestertia numero plurali & genere neutro ideo dicuntur, quòd singula, duas libras & selibram argenti ualerent, hoc est, ducentos & quinquaginta denarios: siue mille sestertios, quod idem est. Sic fit, ut decem sestertia, & decem millia sestertiûm nummorûm, pro eodem ab antiquis dicerentur. Horat.2.epist.2.7,

Accipit & bis dena super sestertia nummûm.

Intercepta decem quereris sestertia fraude. Iuuen.Satyr. 13.8.

Mercari sestertijs sexcentis. Vide Mercor.

Mille sestertij æstimatione nostra uigintiquinq; coronatorum ualent. Dicitur autem Mille sestertij, & mille nummi: uel mille sestertiûm, & Mille nummûm: uel copulatè, Mille sestertiûm nummûm. Quum autem mille sestertij, id est, ducenti quinquaginta denarij duas libras argenti semissem ualerent, sequitur ut libra Romana, quæ & mina dicitur & pondo, decem aureos coronatos ualuerit. Coronatos autem ita intelligi uolo, ut singuli trigintaquinq; solidos ualeant: quod est legitimum precium. Igitur decem millia nummûm, uel decem millia sestertiûm, quod idem est, ducentos & quinquaginta aureos coronatos ualebant. Hæc etiã decem sestertia dicunt, quum singula sestertia, singula millia significant.

Decies sestertiûm, Idem est quod Decies centena millia sestertiûm quæ summa centies maior est decem sestertijs. Idem, est enim decies sestertiûm, quod mille sestertia. Quum enim singula sestertia millenos nummos sestertios ualeant, si mille sestertia millies multiplices, fient decies cẽtena millia, quem lingua uernacula millionem uocant.

Decies igitur sestertiûm, centies ducentos & quinquaginta aureos ualet: hoc est, uiginti quinq; millia. Sic fiet, ut millio Romanus uigintiquinq; millia coronatorum ualeat.

Hoc igitur tenere oportet, quòd quemadmodum, quum à nummis sestertijs ad sestertia genere neutro fit transitus, numerus millies multiplicatur: ita quum ad eam locutionem uentum est, quæ per aduerbia numeralia enunciatur, sestertia singula conduplicata crescunt. ut, uerbi gratia, Si centum sestertia dicam, centum millia sestertiûm intelligere debeas. Quòd si centies sestertiûm dicam, non iam centum sestertia, sed centies centena sestertia, seu centies millia sestertiûm intelligendum sit. Hæc omnia ex Budæi Asse.

Sestertiûm, in huiusmodi locutionibus, Duo millia sestertiûm, genitiui casus est pluralis numeri, pro sestertiorum: ideo more ueterum, circumflexum adscripsimus.

Sestertius, dicitur quasi semis tertius, eo quòd contineat in se asses duos & dimidiatum tertium. Et per geminum I I. & 8, à qua incipit semis, notatur hoc modo H-8. Veteris consuetudinis fuit, ut semis anteponerent, ut semisquartus, semisquintus, semistertius, à quo sestertius: & est compositio Attico more facta. Illi enim ἑπτὰ ἥμισυ τάλαντα, hoc est, septem semi talenta dixerunt: seruantes illud, ut expressius numerus pro dimidio caperetur.

Sestertium, Genus ueli triplici licio texti, ut tertiũ filum duobus impar sit. Sueton. in Augusto, cap.83, Ita ut in extremis spacijs subsultũ decurreret, sestertio uel lodicula inuolutus.

Sestertiolum, sestertioli, pen.corr. Diminut. Martial.lib.1.54,

Sed sestertiolum donauit mentula Phœbo
Bis decies, hoc da tu mihi, pluris emam.

Sestius] prænomine Publius, ciuis Romanus, fuit magni animi, qui Ciceroni aduersus Clodium contractis armatis auxilio fuit. quo nomine in iudicium uocatus, à Cicerone defensus est elegantissima illa oratione, quæ pro P. Sestio inscribitur. Fuit & alter Sestius, Aquarum Sestiarum in agro Salyum conditor. Aquas Sestias Aix en prouence, nunc dicunt. Strabo lib.4.

Sestiæ aquæ (σέξτια ὕδατα) in Narbonensi prouincia. Plin. lib.31.cap.2.1.

Sestiana mala (σεξτιανὰ μῆλα) à Sestio cognominata, apud Colum.lib.12.cap. 45.4, Ita possunt alia genera malorum, sicuti orbiculata, sestiana, melimela, mariana hoc liquore custodiri.

Sestos] σηστὸς, urbs ad Hellespontum sita, in Thracia, Abydo obiacens, Leandri & Herus amoribus pernobilis, ut scribit Pomponius Mela lib.2. & Strabo lib.13.

Xerxes pontibus admouit Seston Abydo. Lucan.lib.2.133.

Seta] setæ (χαίτη) Pilus crassior, rigidiorq;, atq; erectus, qualem habent sues. Cic.5.Tusc.87, In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari seta equina aptum demitti iussit, ut impendéret illius beati ceruicibus.

Hirtæ setæ. Ouid.13.Metam.181.

Terga horrenda rigidis setis. Ouid.8.Metam.86.

Setæ leonis. Cic.3.de Orat.123.

Setis os hirtum musculis marinis Plin.lib.11.cap.37.38.

Vellera hirsuta setis. Ouid.2.Fast.68.

Io obsita setis. Virg.7.Aeneid.158.

¶ Setiger, pen.cor. setigera, setigerum, pen.cor. (χαιτοφόρος) Quod setas gerit. Martial.lib.13.93. Ouid.8.Metam.76,

Vulnera fecissent, nisi setiger inter opacas
Nec iaculis isset, nec equo loca peruia syluas. Aprum intelligit.

Pecus setigerum. Ouid.14.Metam.58.

Sus setigera. Virg.12.Aeneid.34.

Frons setigera. Stat.8.Thebaid.107.

¶ Setosus, penult.prod. Adiect. (χαιτήεις, χαιτώεις) Quod setis abundat. Plin.lib.8.cap.45.5, Tauris in aspectu generositas, torua fronte, auribus setosis. Celsus lib.2, Corpus tenue, maximeq; lati pectoris, & setosi.

Aper setosus. Virg.7.eclog.6.

Verbera setosa. Propert.lib.4.eleg.1.5.

Setabis] pen.corr. (σαιτάβις) Fluuius est Hispaniæ, secundum Strabonem, Plinium, Ptolemæum, & Pomponiũ Melam. Silius lib 3.76 pro oppido posuit, quod insigne fuisse indicat arte texendi. Hinc,

Sudaria Setaba, apud Catullum in Asinium, 12.3.

Sethrois] Præfect. Thebaidis est, apud Plin.lib.5.cap.9.

Setia] σητία, Vrbs Campaniæ, ex cuius agro Setinum uinum commen-

Digitized by Google

commendatur. Plin. lib. 3. Natur. histor. cap. 5. 24. Martial. lib. Xeniorum, 113,

Pendula pampineos quæ spectat Setia campos,
Exigua uetulos misit ab urbe cados.

Setosus] Vide Seta.

Setubia] σετυβία, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. urbs Hispaniæ, alio nomine Sepulueda.

Seu] ἤτοι, Disiunctiua particula, qua iungimus ea, quorum alterum, non utrunque affirmamus. Plaut. Trin. 407, Cic. pro Quintio, 16, Quemadmodum solent homines nobiles seu rectè, seu perperam facere cœperunt, ita in utroq; excel lunt, ut nemo nostro loco natus assequi posset. Quintil. in Procem. lib. 8, Figuras seu translationes mutuamur.

Seuectus] seuecta, seuectum. Propert. lib. 3. eleg. 3,

Cur tua præscripto seuecta est pagina gyros? Seuecta dicitur egressa, & seorsum uecta, quàm ire debebat. Cur ausa est tua pagina elegiaca egredi spacium sibi præscriptum, tentando materiam stylumq; grandiorem.

Seuerus] pen. prod. (σεμνὸς, αὐστηρὸς) Adiect. Quasi Secus, id est, iuxta uerũ, Grauis et cẽsorius, Plaut. Pœn. 17. 50,

Opinor hercle hodie quod ego dixi per iocum,
Id euenturum esse, & seuerum & serium. Terent. Heaut. 5. 3. 20,

Sed ipse egreditur, quàm seuerus: rem quũ uideas cẽseas.

Virgilius 8. Aeneid. 128,

Romulidis, Tatioq; seni, Curibusq; seueris.

Magis seuerus. Vide Magis.

Seuerus ad iudicandum. Cic. 2. Verr. 19.

Seuerus, Asper. Virg. 7. Aeneid. 143,

Qui Tetricæ horrenteis rupes, montemq; seuerum. Seruius putat esse nomen proprium.

Acerbè seuerus in filium. Cic. 3. Offic. 145, Magnus uir in primis, & qui perindulgens in patrem, idem acerbè seuerus in filium.

Seuerus, Tristis, uitabilis. Virg. 3. Georg. 8,

Inuidia infœlix furias, amnemq; seuerũ Cocyti metuet.

Agricolæ seueri Lucret. lib. 5. 273.

Seuerissimus author. Plin. lib. 11. cap. 52. 3.

Canities seuera. Claud. 1. de raptu Proserp. 10.

Comas seueras ligare fronde. Stat. 1. Achill. 58.

Consilium seuerissimum. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 25.

Custos legis seuerus, Grauis & accuratus. Cic. 1. Verr. 10.

Equus seuerus. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 12.

Falernum seuerum. Horat. 1. Carm. ode 27. 2.

Fidibus uoces creuêre seueris. Horat. de Arte, 44.

Homo seuerus. Cic. 2. de Finib. 39.

Iudex seuerus. Cic. 5. Verr. 101.

Lex seuera. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 12.

Non finit Endymion te pectoris esse seueri. Ouid. epist. 17. 13.

Senes seueriores. Catull. ad Lesbiam, 51.

Supercilium seuerum. Ouid. 2. Trist. 62.

Vita seuera. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 4.

Vultus seuero: aduertere. Stat. 1. Thebaid. 18.

Exuere uultus seueros. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 9.

¶ Seueritas, pen. cor. seueritatis (σεμνότης, ἀποτομία) Ipsa seuerorum grauitas. Cic. 7. Verr. 140, Quum iste uestra seueritate permotus, multa signa dederat quamobrem is responsurus non uidetur, &c.

Aculeus seueritatis. Vide Aculeus.

Adhibere seueritatem. Cic. 1. Offic. 125.

Seueritas animaduersionis. Cic. ad Dolobellam, lib. 9. 14. 15.

Commodare seueritatem magnis peccatis. Tacit. in uita Agric.

Nimia emendationis seueritas. Quint. lib. 2. cap. 4. 8.

Disciplinæ seueritas. Quint. lib. 2. cap. 2. 3.

Imperij seueritas. Cic. 7. Verr. 15.

Disputandi seueritas. Cic. 3. de Finib. 2.

Vitij unguentorum seueritas, Asperitas. Plin. lib. 13. cap. 3. 2.

¶ Seueritudo, pen. prod. seueritudinis, fœm. g. (σκυθρωπασμὸς) Idem. Plautus Epid. 13. 3,

Quid illuc est, quòd illi caperat frons seueritudine?

¶ Seuerè, pen. prod. (σεμνῶς) Aduerb. Grauiter, Asperè.

Grauiter & seuerè. Cic. 2. de Fin. 44.

Seuerè dicere. Cic. 3. Tuscul. 80.

Agere seuerè. Cic. 3. de Legib. 49.

Seuerissimè acta ætas. Cic. pro Rosc. Comœdo, 26.

¶ Seueriter, pen. corr. (ἀποτόμως) Aliud aduerb. Idem Titinnius, Seueriter hodie sermonem amica mecum contulit.

Seuerus] pen. prod. (σεβῆρος) propriũ multorum uirorum nomen, ut Seueri Cæsaris, Seueri Attilij, ad quem Lactãtius scripsit duo epistolarum uolumina: cuius meminit Hieronymus. Est & Seuerus, proprium montis in Italia, authore Seruio: cuius meminit Virg. 7. Aeneid. 143,

Qui Tetricæ horrenteis rupes montemq; Seuerum.

Seueriani] Heretici quidam fuerunt, à Tatiano primùm propagati, deinde & à Seuero aucti, qui matrimonio penitùs abstinendum prædicabant. Meminerunt horum Hieronymus & Sophronius.

Seuir] seuiri. Sex erant Romanorum equitum decuriæ, Rhamnenses, Tatienses, Luceres primi secundiq;: erant enim primi Luceres & secundi, ac sic quoque Tatienses & Rhamnenses geminati, erant. His qui præerant, Seuiri uocabantur: ac in inscriptionibus antiquis, Seuirum equitum Romanorum reperimus: ut in hac Trib. mil. 7. gem. felic. 6. uiro. equit. Romano. & in illa, 10. uiro à litib. iudic. 6. uiro. equit. Roman. turm. Turnebus.

Seuium] à ueteribus dicebatur libum, quod in sacrificio Secespita secabatur. Festus. Secium in Augustin. Festo legitur. de quo suo ordine.

Seumara] Armeniæ ciuitas est. Strabo lib. 11, Ex Armenia uerò angustiæ, quæ secus Cyrum sunt atque Aragum, qui prius quàm inuicem concurrant, urbes natura munitas haberet, quæ saxis impositæ, XVI inter se stadijs absunt, prope Cyrum Armozyacã, prope Aragum Seumara: quibus ingreßibus prior Pompeius usus est, ex Armenia mouens, postea uerò Canidius.

Seuoco] seuocas, pen. cor. (ἀποκαλέω) seuocare, Seorsum, in alteram partem uocare. Plaut. Aulul. 16. 13,

Quid tute solus è Senatu seuocas? Ouid. 2. Metam. 168,

Seuocat hunc genitor, nec causam fassus amoris.

Seuocare in montem. Cic. pro Murena, 13.

Cura me seuocat à uirginibus. Catull. ad Ortalum, 60. 1.

Seuocare se ab aliquo. Plaut. Merc. 7. 39.

Seuocare animum ab omni negocio. Cic. 1. Tusc. 117.

Seuocare se à corporibus. Cic. 1. Tusc. 114.

Seuocare ad se in priuatam domum de communi. Cic. pro Quintil. 7.

Seuocari à societate. Cic. 1. de Diuin. 111.

Seuum] seui, quod & sebum, uel sepum dicitur (στέαρ) Pinguedo ex animalium omentis detracta, & elota ac curata, ut in usum nostrum conuertatur: unde nos hodie seuo candelas concinnamus & componimus. Plin. Seuum ex omento pecudis. Idem libro 28. cap. 9. 19, Quæ ratio adipis, eadem in his quæ ruminant, seui est, alijs modis non minoris potentiæ.

¶ Seuosus, pen. prod. Adiect. (στεατώδης) Quod instar seui ungit. Plin. lib. 11. cap. 37. 80, Seuosa cornigeris medulla.

¶ Seuo, seuas (στεατίζω) seuare, Seuum imponere, seu candelas ex seuo facere. Colum. libro 2. cap. 22. 3, Ferijs autem ritus

maiorum etiam illa permittit, far pinsere, faces incidere, candelas seuare. Legitur & Sebare.

Sex] ἕξ, Nomen indeclinabile, numerale, à Græcis deducitur, ἕξ, aspiratione in ſ conuersa.

¶ Sexagenus, penult. prod. Adiectiuum (ἑξήκοντα) Idem quod Sexaginta. Plin. lib. 8. cap. 40. 10, Gerunt utero sexagenis diebus. Liuius 8. ab Vrbe, 37, Ordo sexagenos milites, duo centuriones, uexillarium unum habebat.

Sexagena millia modiorum. Cic. 7. Verr. 43.

¶ Sexagies, Aduerbium (ἑξηκοντάκις) Cic. 4. Philip. 62, Orabat ut te contra suum patrem, si sestertiûm sexagies peteret, defenderem.

¶ Sexaginta, Indeclinabile (ἑξήκοντα) Cic. 3. Ver. 87, Possum sexaginta decreta proferre, in quibus ut ego pecuniam non dicam intercessisse, ipsa decretorum nouitas, iniquitasq; declarat.

¶ Sexangulus, penul. corr. Adiectiuum (ἑξαγώνιος) Quod habet sex angulos. Plin. lib. 11. cap. 11. 3, Apum sexangulæ omnes cellæ. Ouid. 15. Metam. 77.

¶ Sexangulatus, pen. prod. Solinus cap. 46, Inuenit & Iridem in mari Rubro, sicut crystallum sexangulatam, quæ radijs icta solis, &c.

¶ Sexatrus, sextus dies est ferijs, ut triatrus, tertius. Festus. Vide Quinquatrus in Quinquatria.

¶ Sexcenus, penult. prod. Adiectiuum (ἑξακόσιος) pro Sexcentenus. Cic. 7. Verr. 50, Ciuitatibus pro numero militum pecuniarum summas describere, certo precio sexcenos nummos nautarum missione constituere. Colum. libro 3. cap. 3. 2.

¶ Sexcentenus, pen. prod. (ἑξακοσιαπλάσιος) Aliud adiect. Colum. lib. 3. cap. 5. 3, Qui ducentos quadragenos pedes obtinent, sexcenti malleoli pangendi sunt. id est, sexcenti unicuique.

¶ Sexcenti, sexcentæ, sexcenta (ἑξακόσιοι) Plurale tantum. Cic. 2. de Diuin. 50, Sexcenta licet eiusmodi proferre. Terent. Phorm. 4. 3. 63,

Sexcentas perinde potius scribito dicas. Vbi Donatus, Apud nos sexcenta dicere pro infinito numero, ferè usitatum est. Cic. pro Rosc. Amer. 54, Sexcenti sunt qui inter sicarios & de ueneficijs accusabant.

¶ Sexcentoplagus, pen. prod. (ἑξακοσιόπληγος) Fictū à Plauto nomen, in Capt. 12. 68,

Sexcentoplago nomen indetur tibi. hoc est, Sexcentas plagas accipies.

¶ Sexcentesimus, pen. corr. adiect. (ἑξακοσιοστός) Plin. lib. 8. cap. 7. 2, Anno urbis sexcentesimo quinquagesimoquinto. Sic lib. 14. cap. 12. 1.

¶ Sexcenties, Aduerb. (ἑξακοσιάκις) Cic. Attic. lib. 4. 86. 5, Vt forum laxaremus, & usque ad atrium Libertatis explicaremus, contempsimus sexcenties H-S.

¶ Sexdecies (ἑκκαιδεκάκις) Aliud aduerbium. Plin. libro 6. cap. 29. 21, Sebosus ab Aegypti extremis sexdecies centena LXXV. M. passuum.

¶ Sexennis, & hoc sexenne (ἑξαετής) Quod est sex annorum. Plaut. Pœn. 14. 81,

Inde surreptus ferè sexennis. Plin. lib. 8. cap. 32. 6.

¶ Sexennium, sexennij (ἑξαετία) Tempus sex annorum. Cic. 1. de Diuin. 163, Quod quidem sexennio post Veios captos factum esse uidimus. Idem Attic. lib. 6. 111. 11.

¶ Sexies, Aduerbium (ἑξάκις) Sex uicibus. Liuius 4 ab Vrbe, 138, Veientem hostem sexies uictum pertimescant. Colum. lib. 5. cap. 2. 15.

¶ Sextans, Vide Sestans.

¶ Sextantarius, ria, rium: Sextantarij asses (inquit Festus Pompeius) in usu esse cœperunt ex eo tempore, quo propter bellum Punicum secundum, quod cum Annibale gestum est, decreuerunt patres, ut ex assibus, qui tum erant librarij, fierent sextantarij: per quos cum solui cœptum esset, populus ære alieno liberaretur, & priuati, quibus debitum publicè solui oportebat, non magno detrimento adficerentur. Sextpuennio quoque (anno) usus est, ut priore numero: sed id non permansit in usu, nec amplius processit in morem. Vide Anthonij August. notas ad Festum.

¶ Sextarius, sextarij, masc. gen. (ξέστης) Dicitur quòd sit sexta pars congij: quæ mensura apud antiquos tam liquidis quàm aridis seruiebat. Capit autem sextarius cotulas binas; quæ Latinè Heminæ dicuntur.

Ad sextarios decoquere. Vide Ad.

Sextarius aquæ. Cic. 2. Offic. 82.

Sextarius olearius. Cato cap. 13. 2.

Sextarius uini. Liuius 7. ab Vrbe, 177.

Ducere sextarium, Ebibere. Iuuen. Satyr. 6. 43.

¶ Sextilis, huius Sextilis, pen. prod. Dicebatur qui nunc Augustus mensis: quòd sextus esset in ordine mensium. Horat. 1. epist. 7. 1,

Quinq; dies tibi pollicitus me rure futurum,
Sextilem totum mendax desideror.

Mensis sextilis. Horat. 1. epist. 11. 4.

¶ Sextula, sextulæ, pen. corr. Aeris minima pars: dicta quòd sit sexta pars unciæ. Cic. pro Cecinna, 13, Facit hæredem ex deunce & semuncia Cecinnam, ex duabus sextulis M. Fulcinium libertum superioris uiri, Ebutio sextulam aspergit. Hæreditatem, id est assem, his uerbis Cicero in deuncem, semunciam, & tres sextulas diuisit. Ex quo liquet, sextulam tertiam esse partem semunciæ, & unciæ sextam. Duas sextulas dixit pro tertia parte unciæ: quum tamen aliud uocabulum Latinū haberet, duellam scilicet. Nam duæ sextulæ duellam faciunt, quæ tertia pars est unciæ.

Sextula, Mensura agri. Colum. lib. 5. cap. 1. 9, Pars septuagesimasecunda, pedes CCCC. hoc est sextula, in qua sunt scrupula quatuor.

¶ Sextus, Adiect. (ἕκτος) ut, Sexta ætas.

¶ Sextùm, Consul (ἑξάκις ὕπατος) ut, Tertiùm Consul. Cic. in Pisonem, 15, Qui C. illi Mario fortissimo uiro & Consuli, & sextùm Consuli, & eius inuictis legionibus, ne armis cōgeret, cedendum esse duxit.

Ad sextam decoquere. Vide Ad.

¶ Seni, senæ, sena (ἕξ) à sex deriuatur. Cic. 4. Verr. 85, Ab isto, & præco qui uoluit, istum ordinem precio mercatus est, & pueri annorum senûm septenumq; denûm, Senatorium nomen nundinati sunt.

Anni decies seni, Sexaginta. Ouid. 5. Fast. 125.

¶ Senarius, Adiect. (ἑξάς, ἑξαδικός) Quod constat sex rebus: ut, Senarius numerus. Hinc,

Senarij uersus, qui & Senarioli dicti sunt à sex pedibus. Cicero 5. Tuscul. 91.

¶ Senariolus, senarioli, pen. corr. Dimin. Vide Senarius.

Sextius] Caballus (ἵππος καβάλλος) scurra maximus, qui à calcitratu, Caballi nomen adeptus est. Martial. in Cecilium, lib. 1. 126.

Sextus] ξέστος, philosophus Cheronensis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit Marci Antonini imperatoris: de quo Iulius Capitolinus, Audiuit & Sextum philosophum Cheronensem. Fuerunt & alij Sexti multi.

Sexus] huius sexus, mascul. gen. (διαφορὰ τοῦ ἄρρενος, καὶ τοῦ θήλεος) & hoc Sexus, sexi, secundum Priscianum. Plaut. Rud.

Virile sexus nunquam habui ullum. Varro libro 1. de

Annali-

Digitized by Google

Annalibus, Sexus utrunq; uirile, an muliebre, an neutrum sit, dici potest. Salust. libro 2. Histor. Colum. lib. 6. cap. 24, Certis signis comprehendere licet, quem sexū generauerit.
Mentiri sexum. Vide Mentior in Mens.
Sexus à Græco dicitur ἕξις, quod est habitus: significatq; naturam & habitum, authore Festo. Vnde masculinum & fœminimum sexum dicimus. Plin. de Viris illust. 2.4, Ad quos quū utriusq; sexus multitudo conuenisset, dato suis signo uirgines raptæ sunt.
Seya] Fortuna Romæ templum habuit, à Seruio Tullio constructum: quòd serua (Seya) natus, ad regni fastigia conscendisset. Alexan. Alexandrinus lib. 1. cap. 13.

S I

Si] εἰ, ἐάν, ἐάπερ, ἤν, αἴκε, αἴκα, Coniunctio, Quando res facta significatur, finitiuis iungitur, authore Diomede. Cic. 1. in Catil. 4, Si illustrantur, si erumpunt omnia. Nec enim dubitat an illustrantur: sed quia illustrantur, suadet ut mutet Catilina mentem. Virg. 6. Aeneid. 24,
Si potuit manes arcessere coniugis Orpheus. Affirmat enim potuisse.
Si, cum futuro indicatiui. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 2, Nunquam libere, si te audies. Idem ad Thermum, lib. 2. 17. 7.
Subiunctiuis iungitur, quoties cōditionalis & incertus est sermo. ueluti, Si facias, Si faceres. Qui enim sic loquitur, nō factum interim declarat. Hæc Diomedes. Cicero pro Cluentio, Tum ei quadraginta millia, si esset absolutus Oppianicus, pollicetur.
Finitiuis, Græcè τοῖς ὁριστικοῖς, id est, Indicatiuis etiam iungitur quum conditionem significat. Terentius And. 1. 3. 5,
Si illū relinquo, eius uitæ timeo: sin opitulor, huius minas. Ibidem, 2. 1. 24,
——Pamphile
Si id facis, hodie postremū me uides. Idem Eunuh. 1. 1. 6,
Si incipies, neq; perficies nauiter. Virg. 1. Georg. 44,
At si triticeam in messem, robustaq; farra
Exercebis humum. Vbi Seruius dicit, Exercebis, pro Exercueris positum.
Si, in principio orationis. Cic. pro Cælio, 1, Siquis Iudices fortè nunc adsit, &c.
Si nihil aliud: saltem, &c. Cic. 3. Verr. 107. Compendiaria locutio, sumpta à Græcis, teste Budæo.
Si minus, Si non. Cic. pro Cluentio, 10. Non timuisse, si minus deorum, hominumq; famā: at illam ipsam noctem, facesq; illas nuptiales? Et ad Curionem, lib. 2. 5. 10.
Si modò. Cic. Attico, lib. 13. 27 6. 6, Quæ diligenter à me expressa acumen habent Antiochi, nitorem orationis nostrū, si modò is est aliquis in nobis.
Si non, pro Sin minus. Plin. epist. 6. lib. 3, Si adsunt amici, honestissimi sermones explicantur: si non, liber legitur.
Si non faciat, &c. Cæsar 1. bel. Ciuil. 7, Vti ante certā diem Cæsar exercitum dimittat: si non faciat, eum aduersus Remp. facturum uideri.
Si non, at. uel, Si nequaquā, at. Cic. in Orat. 55, Nulla est enim ullo in genere laus oratoris, cuius in nostris orationibus nō sit aliqua, si non perfectio, at conatus tamen. Idem de Oratore, Alicui si nequaquam parem illius ingenio, at pro nostro tamen studio meritam gratiam debitamq; referamus.
Si non maximus. Cic. in Orat. 52, Hoc uno perfecto magnus orator est, si non maximus.
Si pareret, Verba sunt formulæ iudicij recuperatorij. Cicero 1. Verr. 30, Iudicium dat statim, si pareret eam se & sua Veneris esse dixisse: iudicant Recuperatores id, quod necesse erat. Sic legendum est ex Festo, in dictione Paret, per r liquidam: non, pateret.

Si tamen, pro Si modò. Plin. epist. 1. lib. 3, Liber legitur, interdum etiam præsentibus amicis, si tamen illa non grauantur.
Si ego hos bene noui. Cic. pro Rosc. Amer. 34.
Si quum fungi munere debemus. Cic. 4. Acad. 12.
Si id est defendere. Cic. pro Quintio, 4, Qui communi studio, summis opibus Sext. Næuium defendunt: si id est defendere, cupiditati alterius obtemperare, quo is facilius, quem uelit, iniquo iudicio opprimere possit.
Si me amas. Cicero Vatinio, lib. 5. 11. 5, De Dionysio, si me amas, confice. Quasi dicat, Rogo te per amorem. Et est modus adiurandi.
Si maximè. Cic. 4. Verr. 119, Neq; enim si maximè statuæ deiectæ essent, eas ego uobis possem iacentes ostendere.
Si per commodum Reip. posset. Liu. 1. bel. Maced. 38.
Si uidetur, per parenthesim positum. Cic. 1. Acad. 50. Idem Sulpitio, lib. 4. 2. 9, Tu (si uidebitur) ita censeo facias.
Si ulli rei sapiens assentietur unquam, aliquando etiam opinabitur. Cic. 4. Acad. 121.
Si potes. Cic. 2. de Orat. 156, Vide, inquit, Scaure, mortuus rapitur, si potest esse possessor.
Si fortè. Cic. Qu. frat. lib. 1. 2. 11, Intelliges esse nihil à me, nisi orationis acerbitatem & iracundiam, & si fortè raro literarum missarum indiligentiam reprehensam.
Si, pro Quamuis, subiunctiuo iungitur. Terent. And. 4. 2. 12,
Non, si capiūdos mihi sciā esse inimicos omnes homines.
Si, cum Quis, indicatiuo ferè iungitur. Ouid. 1. de Arte, 1,
Si quis in hoc artem populo non nouit amandi. Cic. 1. Offic. 33, Eo si quis sibi plus æquo appetet, uiolauit ius humanæ societatis.
Si, pro Etsi. Terent. Eunuch. 5. 2. 26,
—nam si ego digna hac contumelia
Sum maximè, at tu indignus qui faceres tamen. Vbi Donatus, Deest ε τ, ut sit, etsi.
Si, Etiam si. Plaut. Mercat. 1. 4. 4, (nauit.
Decem uocasset si ad cœnam summos uiros, nimiū obsonauit.
Si, pro Quum, uel Postquam. Terentius Phorm. 1. 2. 69,
Non si redisset pater ei ueniam daret? Virgil. 5. Aeneid. 13,
Præterea si nona diem mortalibus almum
Aurora extulerit. Donatus.
Si, pro An: uel, Vt sciam si. Virg. 1. Aenid. 61,
—equidem per littora certos
Dimittam, & Libyæ lustrare extrema iubebo:
Si quibus eiectos syluis, aut montibus errat. Cic. Attic. libro 11. 217. 3, Delatus est ad me fasciculus: solui, siquid ad me literarum: nihil erat.
Aliàs pro An, Sic ponitur. Terent. Heaut. 1. 1. 118,
Visam si domi est. Columella lib. 8. cap. 5.
Si, pro Vtinam, aliquando ponitur. Virg. 6. Aeneid. 38,
Si nunc se nobis ille aureus arbore ramus
Ostendat nemore in tanto. Vbi Seruius, Si Aduerbium rogantis & optantis est per se plenum.
Si dijs placet, Proprium est exclamantis propter indignitatem alicuius rei, siue temeritatem, & indignantis, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 5. 3. 10,
Vide ut ociosus sit, si dis placet. Cic. in Orat. Etiam Latini, si dijs placet, hoc biennio magistri dicendi extiterunt. Idem 5. Tuscul. 46.
Si est ut. Terent. Hecyra,
Si est ut uelit reducere uxorem, licet. id est, Si uelit. Idem Phorm. 2. 1. 40,
Si est patris culpam ut Antipho in se admiserit, &c. pro, Si admisit, ut Donatus interpretatur. Rursum Hecyra, 4. 1. 44,

Si te

Digitized by Google

Si te germani fratris dilexi loco. Sic dicimus, inquit Donatus, quando præstitimus aliquid, & tamen nolumus exprobrare. Terent. Andr. 1.5.57,

—ne abs te hanc segreges, neu deseras:
Si te in germani fratris dilexi loco:
Sine hæc te solum semper fecit maxumi. Virg. 9. Aen. 82,
Si qua tuis, &c. Idem 4. Aeneid. 64,
Si bene quid de te merui.

Si, pro Siquidem. Virgil. 1. Georg. 2,

Liber & alma Ceres, uestro si munere tellus
Chaoniam pingui glandē mutauit arista. Vbi Seruius, Si, Siquidem: nam si confirmantis est. Idem 5. Aeneidos,
Si concessa peto, si dant ea mœnia Parcæ.

Si sapis, pro Si sapias, ait Donatus: Terent. Eunuch. 1.1.31.

Si redierit, pro Si redijt. Terent. Adelph. 4.2.11. Donatus.

Dicis, si facies modò. Plaut. Trinum. 17.61.

Si, per aposiopesim siue reticentiā dictū. Terent. And. 4.5.51,

Ne me attingas scelester: si pol Glycerio non omnia hæc.

Si sis homo. Terent. Adelph. 5.8.11,

—si tu sis homo,
Hic faciat. Vbi Donatus, Si sis: pro, Si esse uolueris, & si credi homo uolueris. Rursum idem, Si tu sis, non si tu es, dixit: quasi in eo se hominem sit Aeschinus probaturus.

Si, aliquando subaudiendum. Horat. 1. Serm. Satyr. 3.3,

—decies centena dedisses
Huic parco paucis contento, quinq; diebus
Nil erat in loculis. Budæus.

¶ Sialochi (σιαλόχοι) dicuntur, qui inter loquendum unà cum uerbis saliuam expuunt. σίαλος enim Græcis dicitur spuma, uel saliua ore emissa.

Siambis] σίαμβις, insula est in Oceano Britannico. Plinius lib. 4. cap. 16.

Sibaræ] Indiæ sunt populi, iuxta Plin. lib. 6. cap. 20.

Sibaris] Vide Sybaris.

Sibde] es (σίβδα) Cariæ oppidū, Halicarnasso ab Alexandro Magno attributum. Plin. lib. 5. cap. 29.

Sibi] σοὶ, Datiuus à Sui pronomine. Vide suo loco.

Sibi habeat suam fortunam. Cic. Att. lib. 7.130.2.

¶ Sibimetipsis consciuêre mortem. Liu. 4. ab Vrbe. 222.

Sibilus] sibili, penult. corr. (συριγμὸς, ῥοῖζημα) In singulari mascul. generis est: in plurali masc. & neutri. Est autem sonus oris, qui compressis dentibus, & parum diductis labris fieri solet. Colum. lib. 2. cap. 3, Sibiloq; allectari, quo libentius bibant.

Pastoria sibila. Ouid. Metam. 169.

Conscindere sibilis. Vide Conscindo.

Sibilo signum dare. Liu. 5. bel. Pun. 42.

Edere sibilum. Catull. de Phaselo, 4.3.

Mittere horrenda sibila. Ouid. 3. Metam. 8.

Trepidantia sibilat orsit draco. Valer. lib. 7. Argon. 106.

Vibrata sibila fæuis linguis. Silius lib. 3.38.

Plausus & Sibilus, contraria. Cic. pro Sestio, 100.

Sibilo consectari aliquem. Cic. Att. lib. 2.33.2, Fusium clamoribus, & conuicijs, & sibilis consectantur.

E' scena explodi sibilo et conuicio. Cic. pro Rosc. Comœdo, 18.

Intactus à sibilo. Vide Intactus.

Sibilus poeticè, pro Ventiflatu. Virg. 5. eclog. 17,

Nam neq; me tantum uenientis sibilus Austri, &c.

¶ Sibilus, pen. cor. Adiect. ut, Ora sibila, pro Sibilantia, inquit Seruius. Virg. 2. Aeneid. 43.

Colla sibila. Virg. 3. Georg. 85.

¶ Sibilo, sibilas, pen. corr. (συρίζω, ἐκσυρίζω, ποππύζω) sibilare, Sibilum emittere. Cic. Att. lib. 2.34, Populares isti iam etiam modestos homines sibilare docuerunt.

Populus me sibilat. Horat. 1. Serm. Satyr. 1.14.

Ore sibilat draco. Virgil. 11. Aeneid. 151.

Sibini] sunt populi contermini Sueuis, Mugilonibus & Butonibus. Strabo lib. 7.

Sibus] sibi, sibo, an attributiuè per omne genus? Sibus (inquit Festus) significat callidum, uel acutum: πανοῦργος.

Siby] Oppidum Elamitarum, apud Plin. lib. 6. cap. 28.

Sibylla] sibyllæ (σίβυλλα) Puella cuius pectus non decipit, & quæ uaticinatur, inquit Varro. Et à consilijs deorū nunciandis ueteres hoc nomen imposuerunt. Aeoles enim σιὸς, deos dicunt: βουλὴ, sententia seu consilium dicitur. Sibyllas igitur, quasi sibullas dixerunt, quæ Dei sententias enunciarent. Cic. 2. de Diuinat. 165, Sibyllæ uersus obseruamus, quos illa furens fudisse dicitur: quorum interpres nuper falsa quædam hominum fama dicturus in Senatu putabatur, eum quem reuera regem habebamus, appellandum quoq; esse regem, si salui esse uellemus.

Sibyllā Apollo pio amore dilexit: & ei obtulit poscendi quod uellet, arbitrium. Illa hausit arenā manibus: & tam longam uitam poposcit. Cui Apollo respondit, id posse fieri, si Erythræam in qua habitabat insulam relinqueret, & eā nunquam uideret. Profecta igitur Cumas tenuit: & illic defecta corporis uiribus, uitam in sola uoce retinuit. Quod quum ciues eius cognouissent: siue inuidia, siue miseratione cōmoti, ei epistolam miserūt creta antiquo more signatam. Qua uisa, quia erat de eius insula, in mortē soluta est. Vnde nonnulli hanc esse dicunt, quæ Romana fata conscripsit: quòd incenso Apollinis templo inde Romā allati sunt libri, unde hæc fuerat. Hæc Seruius, in illud 6. Aeneid. 65,

Olli sic breuiter fata est longæua sacerdos. Ouidius tamen 14. Metam. fabulam recitat paulo aliter.

Sibyllæ, ut author est Varro in libris rerum diuinarum, decem fuerunt. Prima, de Persis: cuius mentionē fecit Nicanor, qui res gestas Alexandri Macedonis scripsit. Secunda, Libyca: cuius meminit Euripides. Tertia, Delphica: de qua locutus est Chrysippus de Diuinatione. Quarta, Cumæa: quā Næuius in libro belli Punici, Piso in Annalib. nominauit. Quinta, Erythræa: quam Apollodorus Erythræus suam ciuem esse affirmauit: Graijsq; Ilium petentibus uaticinatā, & perituram esse Troiam, & Homerum mendacia esse scripturum. Sexta, Samia: de qua scripsit Eratosthenes, in antiquis annalibus Samiorum reperisse se scriptū. Septima, Cumana, nomine Amalthæa, quæ ab alijs Demophile uel Erophile nominatur. Hanc fuisse affirmant, quæ dicitur nomen libros ad regem Tarquinium Priscū attulisse, ac pro eis trecentos philippeos postulasse. Vide Gellium lib. 1. cap. 19. Octaua, Hellespontica, in agro Troiano nata, uico Marinesso, circa oppidum Gergythiū: quam scribit Heraclydes Ponticus, Solonis & Cyri fuisse tēporibus. Nona, Phrygia: quæ uaticinata est Ancyræ. Decima, quæ Tybur siue Tyburtina dicta est, nomine Albunea: quæ Tyburi ut dea colitur, iuxta ripam Anienis: cuius in gurgite simulachrū eius inuentum fuisse dicitur, tenens in manu librum: cuius sacra Senatus in Capitolium transtulerit. Harū omnium Sibyllarum carmina & feruntur & habentur, præterquam Cumææ: cuius libri à Romanis occuluntur, nec eos ab ullo nisi à Quindecimuiris inspici fas est. Et sunt singularum singuli libri: qui, quia Sibyllæ nomine inscribuntur, unius esse creduntur: suntq; confusi, nec discerni, ac suus cuiq; aßignari potest, præter quàm Erythrææ, quæ et nomen suum carmini uerum inseruit, & Erythræam se nominatam iri prælocuta est, quum esset orta Babyloniæ. Omnes igitur hæ Sibyllæ unum Deum prædicant, maximè tamen Erythræa, quæ celebrior inter cæteras ac nobilior habetur.

Digitized by Google

Horrendæ secreta Sibyllæ. Virg. 6. Aeneid. 2.

Casta Sibylla. Virg. 5. Aeneid. 147.

Cumæa Sibylla. Virg. 6. Aeneid. 20.

Viuax Sibylla. Ouid. 4. Fast. 276.

¶ Sibyllinus, pen. prod. Adiect. (σιβυλλινὸς) Quod est Sibyllæ, uel quod à Sibylla fit. ut, Sibyllini libri. Plin. de Viris illust. 46. Cic. de Arusp. resp. 24, Ne hoc quidem tibi in mentem ueniebat Sibyllino sacerdoti, hæc sacra maiores nostros ex uestris libris expetisse? Sibyllinum sacerdotem uocat, cui ius erat Sibyllinos libros aperire & proferre, si quando uaticinium aliquod petendum erat.

Versus Sibyllini. Horatius in Carm. secul. 1.

Sibyna] Genus erat hastæ Græcis. Eo uerbo usus est Ennius,

Illyrij restant siccis sibynisq; fodentes. Reperias apud Gellium scibones, pro Sibynæ, mendosè. Turnebus.

Sibyrtus] σίβυρτος, Oppidum Cretæ, ut ex Polybij sententia tradit Stephanus. Hinc Sibyrtius, gentile nomen, σιβύρτιος.

Sic] Aduerb. Affirmãtis (ὥς, οὕτω, οὕτως, οὑτωσὶ, οὑτωσίπως, ταύτῃ, ὧδε, ὡδέπως) Terent. Phorm. 2. 2. 2,

Itáne patris ais conspectum ueritum hinc abijsse? G. admodum.

P. Phanium relictã solam? G. sic. Plaut. Amphit. 10. 10,

Eia autem inimicos? A. sic est, uera prædico. Terent. And. 2. 1. 2.

Sic est factum, Sic est res, Sic res habet. Terent. Andr. 3. 4. 9,

Simulaui, uos ut pertentarem. D. quid ais? S. sic est res. Cic. pro Rosc. Amer. 40.

Sic, Ita, aut Quemadmodum. Virg. 2. Aeneid. 110,

Non sic aggeribus ruptis quum spumeus amnis
Exijt. Terent. Eunucho, 3. 5. 16,

Nostin' hanc quam amat frater? A. noui: nempe opinor Thaidem.

C. Istam ipsam. A. sic commeminieram. Plaut. Sticho, 3. 27. Cic. pro Quintio, 51, Sic cogitabam, &c.

Sic satis. Terent. Heaut. 3. 2. 12,

Et quidem hercle forma luculenta. C. sic satis.

Sic, Optandi. Virg. 10. Aeneid. ad finem,

Sic pater ille deûm faciat, sic magnus Apollo.

Sic, Demonstrat. Terent. Eunuch. 3. 5. 54,

Ego limis aspecto sic per flabellum clanculum, & simul alia circunspecto. Idem Phorm. 1. 2. 95,

Quid ille pædagogus, qui citharistriam?
Quid rei gerit? G. sic tenuiter. D. non multum habet
Quod det fortasse. Ibidem, 1. 2. 90,
—ad precatorem abeam credo, qui mihi sic oret:
Nunc omitte quæso hunc, &c. Sic Andr. 1. 1. 83,
Sic cogitabam, Hic paruæ consuetudinis
Causa, mortem huius tam fert familiariter, &c.

Sic est, Sic sum, Sic uita erat: pro, Hoc ingenio, His moribus. Terentius Phorm. 1. 2. 20,

Cui tanta erat res, & supererat? G. desinas:
Sic est ingenium. Idem Andr. 1. 1. 35,
Sic uita erat, facilè omnes perferre, ac pati. Idem Phormion. 3. 2. 42,
Itáne tandem facere oportet? D. sic sum: si placeo, utere.

Cicero pro Rosc. Comœdo, 17, Sic est uulgus, ex ueritate pauca, ex opinione multa æstimat. Idem pro Rosc. Amerino, 51, Sic uita hominum est, ut, &c.

Sic ago, sic me decet. Plaut. Pœn. 6. 13.

Sic, Leuiter, & negligenter. Terent. Andr. 1. 2. 4,

Mirabar hoc si sic abiret.

Sic agam. Terent. Adelph. 5. 2. 11.

Sic, tam. Plaut. Trinum. 10. 42,

Nihil sic celere est, nec uolat. De amore.

Sic, Coniunctio illatiua. Cic. Sic tot simul uirtutes continentiæ, grauitatis, iusticiæ fidei defecerunt. id est, igitur.

Sic, pro Valde. Apuleius, Nec ego rebar sic multorum id opus dierum esse.

Sic, Vt. Cic. Trebatio, lib. 7. 17. 6, Sic ei te commendaui, & tradidi, ut grauißimè diligentißimeq; potui.

Sic ut quimus. Terent. Andr. 4. 6. 9.

Sic tamen, ut Vlpian. in l. siquis pecuniam. ff. siquis omissa caus. Et maximè si ob euertenda iudicia id fecit, aduersus possessorem competere actionem: sic tamen, ut ubi quidem pecunia accepta repudiauit, &c.

Sic? sic. Virg. 4. Aeneid. 132,

Sed moriatur, ait. sic? sic iuuat ire sub umbras. Vbi Seruius, Quasi interrogatio & responsio. Et placet sic inultam perire? Placet.

Sic & Quasi. Plaut. Amphit. 8. 49.

Sic salutas atq; appellas, quasi dudum non uideris.

Sic & Quomodo. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 4. 14, Ego tamen sic nihil expecto, quomodo Paulum Consulem designatum primum sententiam dicentem.

Sic demum, pro Ad postremum. Virg. 6. Aeneid. 31,

Sic demum lucos Stygios, regna inuia uiuis Aspicies.

¶ Siccine, pen. corr. (μῶν, οὕτω) Aduerb. interrogantis: pro, An sic? uel Sicne? Terent. Eunuch. 4. 7. 34,

——ain' uerò canis?
Siccine agis? Ibid. 1. 2. 19. Cic. 1. de Fin. 53.

Siccine lentè iaces? Propert. lib. 2. eleg. 16. 2.

Sica] sicæ (κοπὶς, ξίφος) Genus gladij breuioris, quasi seca. Cic. 3. in Catil. 53, E' quibus ille maximum sicarum numerum & gladiatorum extulit. Ibid. 2. 15, Non enim iam inter latera nostra sica illa uersabitur. Et 3. de Nat. deor. 106, Tum hæc quotidiana, sicæ uenena, peculatus, &c.

¶ Sicula, siculæ, pen. cor. Dim. (ξιφίδιον) Plaut. Rud. 24. 125,

Pòst est sicula argenteola, & duæ connexæ maniculæ.

¶ Sicarius, sicarij (ξιφήρης) Qui sicã gerit maleficij alicuius gratia, et pro interfectore accipitur. Cic. pro Rosc. Amer. 5, Ab his hoc postulare homines siccarios atq; gladiatores, non modò ut supplicia uetent, &c. Idem pro eodem, 22, Vetus uidelicet siccarius, homo audax, & sæpe in cæde uersatus. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 1.

Immittere in forum sicarios. Vide Immitto.

Sicambri] σίκαμβροι, Populi Germaniæ, Menapijs finitimi, ad utrãq; Rheni ripam habitantes. Hi crines natura flauos habent, quos crescere sinũt, & artificio quodã intorquent. Martial. lib. 1. Quidam cum y Græco scribunt. Hodie Geldrenses uel Cliuanos uolunt esse. Meminit horum Strabo libro 14.

Cæde gaudentes Sicambri. Horat. 4. Carm. ode 14. 11.

Indomiti Sicambri. Ouid. ad Liuiam, 4.

Sicani] σικανοὶ, Populi Hispani, à fluuio Sicore dicti. Hi duce Siculo, exclusis Aboriginib[9], Italiã tenuerũt: ipsiq; postea ab ipsis pulsi quos antè pepulerãt, insulam uicinã Italiæ occuparunt, & eam Sicaniam à suo nomine nuncupauerunt.

Sicania] σικανία, dicta est insulæ Siciliæ quædam pars, in finibus Agrigentinis. Et amnis in ea Sicanis olim fuit. Sed & insula quandoq; tota, Sicania dicta est, à Briarei Cyclopis filio Sicano: uel à Sicanis populis, qui primi eam insulam incoluisse feruntur: qui tamen non sunt indigenæ, sed Hispani. Sicilia uerò à ducis nomine: quanquã Thucydides dicat de Sicilia Italum regem uenisse, & ab eo esse Italiam appellatam. Hæc Seruius, illud Virgilij enarrans 8. Aeneid. 66,

Tunc manus Ausoniæ, & gentes uenêre Sicanæ. De hac, uide Sicilia.

¶ Sicanus,

Digitized by Google

¶ Sicanus, penul. indiff. Adiect. ut,
Aetna Sicana. Horat. Epod. 17.7.
Fluctus Sicani. Virg. 10. eclog. 1.
Portus Sicani. Virg. 5. Aeneid. 5.
Saxo Sicano patientior. Propert. lib. 1. eleg. 15.6.
Sicanius, Aliud adiect. (σικανὸς) ut,
Arenæ Sicaniæ. Ouid. 15. Metam. 56.
Populi Sicanij. Lucan. lib. 3.36.
Sinus Sicanius. Virg. 3. Aen. 139.
Vrbes Sicaniæ. Lucan. lib. 3.12.

Sicaris] Fluuius Hispaniæ Tarraconensis, non procul Ilerdæ fluens, iuxta quem Cæsar Aphranij & Petreij exercitum siti ad deditionem compulit. Lucan. lib. 4,
Hesperios inter Sicaris non ultimus amnes. Alij tamen hunc fluuium Sicorim maluit appellare, per quartam uocalem in media syllaba.

Sicarius] Vide Sica.

Sicca] Vrbs Numidiæ, Romanorum colonia, apud Plinium lib. 5. cap. 3.

Siccaneus, Siccatio, Siccesco] Vide Siccus.

Siccine] Vide Sic.

Siccus] Adiectiuũ (ξηρὸς, αὖος, αὐχμηρὸς, τραφερὸς, καρφαλέος, ἄβροχος) Aridũ & sine humore, inquit Nonius. Virgilius 5. Aeneid. 36.
Summa petit scopuli, siccaq; in rupe resedit. Plaut. Curcul. 3.24,
Egón' salua sim sicca sum siti?
Agri sicci. Horat. 2. Serm. Satyr. 4 3.
Arena sicca. Virg. 1. Georg. 78.
Fauces siccæ fluminum. Virg. 4. Georg. 86.
Feruores sicci. Ouid. 1. Metam. 15.
Siccissima herba. Plin. lib. 16. cap. 40. 4.
Hyems sicca. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.21.
Littus siccum. Virg. 3. Aeneid. 27.
Ocelli sicci. Propert. lib. 1. eleg. 16.3.
Pedibus siccis currit super æquora. Ouid. 14. Metam. 10.
Pocula sicca. Tibull. lib. 3. eleg. 6.4.
Puluis siccus. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.10.
Senex siccus. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.56.
Sitis sicca. Ouid. 4. Trist. eleg. 7.6.
Tempora sicca æstiui Canis. Tibull. lib. 1. eleg. 4.2.
In sicco: id est; extra aquam. Plin. libro 9. cap. 8. 8. Virg. 1. Georg. 73.
Siccus, Exercitus multo labore, uel sobrius. Plaut. Asin. 16.7,
Præter alios meum uirum fui rata
Siccum, frugi, continentem, amantem uxoris maximè.
Cic. lib. 2. Acad. quæst. Alius adultis, alius senibus, alius ægris, alius siccis, alius uinolentis. Ibid. lib. 4.154, Dormientium & uinolentorum & furiosorum uisa imbecilliora esse dicebas, quàm uigilantium, siccorum, sanorum.
¶ Siccè. Aduerb. (ξηρῶς) Colum. lib. 6. cap. 12.2, Maximeq; datur opera ne in aquam pedem mittat, & ut siccè stabuletur. Declarat seipsum Columella.
Siccè dicere, per translationem, quemadmodum & Ieiunè. Cic. in Orat. 147, Id uerò desinant dicere, qui subtiliter dicunt, eos solos Atticè dicere, id est, quasi siccè & integrè: & amplè, & ornatè & copiosè, cũ eadẽ integritate Atticorũ est.
¶ Siccitas, pen. cor. huius siccitatis, fœ. gen. (αὔανσις, ξηρότης, ἀβροχία, αὐχμὴ, αὐχμὸς) Humoris uacuitas. Varro Cato, uel de Liberis educandis, Persæ propter exercitationes pueriles modicas eam sunt consecuti corpore siccitatem, ut neque spuerentur, neq; emungerentur, suffocatoq; corpore essent. Cicero ad Quint. fratrem, lib. 3.17.1, Aquamq; quam ij ducebant non longè à uilla bellè sanè fluentem uidi, præsertim maxima siccitate, uberioremq; aliquanto sese collecturos esse dicebant.
Siccitas, Firmitas, interprete Nonio. Cic. de Senec. 30, Nullo imbre, nullo frigore adduci ut capite operto sit: summã esse in eo corporis siccitatem.
Siccitas orationis. Cic. 2. de Natur. deor. 2.
¶ Sicco, siccas (αὔω, αὐαίνω, ξηραίνω, ἐξικμάω) siccare, Sine humore efficere. Colum. lib. 2. cap. 2, Si humidus erit, abundantia uliginis antè siccetur fossis.
Calices siccare. Horat. 2. Serm. 6.14.
Capillos rorantes siccabat. Ouid. 4. Fast. 28.
Cruores siccabat ueste. Virg. 4. Aeneid. 138.
Lachrymas siccauerat ardor. Ouid. 8. Metam. 94.
Lumina humida siccabat impressa lana. Propert. lib. 3. ele. 6.4
Capreoli siccant ubera ouis. Virg. 2. eclog. 9.
Vulnera siccabat lymphis. Virg. 10. Aeneid. 167.
Siccari, infinitiuus pro nomine. Plin. lib. 13. cap. 7.2, Cæsa statim stagnis mergitur: hoc est, eius siccari.
¶ Siccatus, pen. prod. Particip. (ξηρανθεὶς) ut,
Fontes siccati. Ouid. 13. Metam. 150.
Siccatio, onis, f. g. Verbale. Plin. lib. 34. cap. 13, Additur & in emplastra, quibus lenis quæritur refrigeratio & siccatio.
¶ Siccesco, siccescis (αὐαίνομαι) siccescere, à Sicceo, sicces. Colum. lib. 12. cap. 28.1, Fœnum Græcum uetere uino macerato: deinde in sole exponito, aut in furno ut siccescat.
¶ Siccoculus, Adiectiuum (ξηρόφθαλμος) Plaut. Pseud. 3.75,
Genus nostrum semper siccoculum fuit. Nomen uidetur à Plauto fictum, pro eo quod est, Siccis oculis: id est, nec lippis, nec lacrymosis.
¶ Siccaneus, Aliud adiectiuum (ἐξικμασμένος) Cui contrarium est Irriguum & humidum, Quod est naturaliter siccum, uel quod nullo humore irriguum uel aspersum est. Colum. lib. 2. cap. 17.2, Eius prati animaduertimus duo genera: quorum alterum est siccaneum, alterum riguum. Ibidem, cap. 2.3.
¶ Siccanus, pen. prod. Adiectiuum. Plin. lib. 16. cap. 17, de ulmorum generibus, Italia attineas uocat excelsissimas, & ex ijs siccanas præfert, quæ non sint riguæ. Rem ipsam exponit Plinius.
¶ Siccificus, pen. corr. Adiect. Macrob. li. 7. Saturn. ad finem, Inest æri uis quædam remedialis & siccifica: id est, ut loquuntur, desiccatiua.

Sicelis] Vide Sicilia.

Sicendus] Lacus est Thessaliæ, mutas habens ranas, quæ tamen aliò translatæ coaxant, uocalesq; fiunt. Plinius libro 8. cap. 58.

Sicenus] Insula est, non procul ab Io, sed ex Io ad occasum nauiganti ea occurrit. Strab. lib. 10.

Sicera] siceræ, pen. corr. (σικέρα) Nuncupatur omnis potio apud Hebræos, quæ inebriare potest.

Sichæus] σιχαῖος, Didonis maritus, qui & Sicharbas dictus est, teste Seruio apud Virgilium 1. Aeneid. 70.
Huic coniunx Sichæus erat ditissimus agri Phœnicum, &c.
¶ Sichæus, Adiectiuum. Virg. 4. Aeneidos,
Non seruata fides cineri promissa Sichæus.

Sichem] σιχέμ, Filius Chanaam, qui ciuitatem sui nominis ædificauit in Phœnice, quæ Sidon à Græcis appellata est.

Sicila] Sicilæ, in antiquo lexico exponitur σμίλη, ἀρβήλιον, σμίλη χαρτοτόμος Sicilum, ξυστὴρ κυτ(?)ος. Annotauit Turnebus.

Sicileo] siciles, pen. corr. siciliui: uel Sicilio, sicilis, siciliui, sicilitum (παλιντομέω) sicilire, Quæ malè secta sunt secare: ut fit, quum quid fœnisecæ prætereunt in pratis. Plin. lib. 18.

Digitized by Google

lib.18.cap.28.2, Prata quoties secta sint, sicilire oportet: hoc est, quæ fœnisecęs prætereunt, secare. Varro 1.de Re rust.cap.49.2, Quo facto sicilienda prata, id est, falcibus consectanda quæ fœnisecęs prætereunt, ac quasi barba tuberosum reliquerunt campum. A qua sectione arbitror dictum, Sicilire pratum.

¶ Sicilimentum, sicilimenti, Quod sicilitum est. Cato cap.5.5, Item fœnum cordum, sicilimenta de prato demito, eaq; arida condito.

Sicilia] σικελία, quod Ouid. 15. Metam. & Claudianus de raptu Proserpinæ, lib.1.confirmat,

——Trinacria quondam Italiæ pars una fuit.

Sicilia, à Siculo Neptuni filio dicta. Vel quasi secilita, hoc est, execta. Nam olim agro Brutio annexa, mox interfuso mari Siculo auulsa. Ob hoc Græci Rhegio nomen dedère, quasi auulso. Virg.3.Aeneid.83.Plin.lib.3.cap.8, Sicilia quondã agro Brutio cohærens, mox interfuso mari auulsa est. Nam Siciliam Italiæ, Cyprũ Syriæ, Eubœam Bœotiæ, Eubœæ Atalantẽ & Macrim, &c. creditum est: ut idem Plin.lib.2.cap.88. annotauit. Sicania etiam dicta est hæc insula, à Sicano rege, qui, ut Solinus & Capella scribunt, cum Iberica manu in eandem terram ante bella Troiana peruenit: dehinc Siculus, Neptuni filius, à quo nomen commutatum: nam Trinacria dicta, quòd tribus promontorijs triangula est. Ouid.4. Fast. 84. Vel Triquetra, quòd trianguli figuram habeat huiusmodi Δ. Quorum unus angulus, qui in Meridiem uergit, Pachynus dicitur: alter Pelorus, qui ad Septentrionem spectat, & ab Italia mille quingentis passibus distat: tertius Lilybæus, qui Carthaginem maximè spectare uidetur, & ab Africæ litoribus CXX. milibus passuum distare dicitur. Silius lib.3,

Huc Aetnæa cohors Triquetris quam miserat oris
Rex Arethusa tuis. Hæc ab Oriente & Occidente, Septentrioneq; Tyrrheno mari, à Meridie Africo alluitur. Patet: in longitudine à Peloro usq; ad Pachynum, millia passuũ centum octoginta septem: in latitudine centum octogintanouem. Hæc à principio, ut Iustinus scribit, Cyclopum patria fuit: quibus extinctis, Aeolus regnum insulæ occupauit. Virgilius 3. Aeneid. 114. Elegantissima est huius insulæ descriptio apud Claudianum libro de raptu Proserpinæ primo. Meminit & Lucret.lib.1. Silius Italicus lib.14. Polybius lib. belli Punici,1. Diodorus lib.6.& 16.

Sicilia optima insularum omnium, antiquitate rerum cæteras antecellit. In ea sunt Panormus, Cathana, Syracusæ, undecima Olympiade conditæ. Præterea Messana, Eryx, & Leontinum, Gorgiæ rhetoris patria. Ibi Arethusa fons: Eryx & Aetna montes. In ea comœdia primùm inuenta. Hinc Archimedes natus, qui syderum disciplinam machinatus est. In ea specus Lestrigonum, ubi habitabant, & Achates lapis inuenitur. Locorum uerò Siciliæ frequens est apud Ciceronem in Verrinis, Thucydidemq; lib.6.mentio. Aliàs ex professo Dionysius, Strabo lib.6. Plin.lib.3.cap.8. & multa ad eius imitationem Iulius Solinus.

¶ Sicelis, penul.corr. sicelidis (σικελίς) forma Græca à Sicilia fit. Virg.4.eclog.1,

Sicelides musæ, paulo maiora canamus.

¶ Siciliensis, possessiuum, Qui in Sicilia uersatur.

Siciliensis annus (σικελιώσιος) Cic. de claris Orat. 176, Interim me Quæstorum Siciliensis excepit annus.

¶ Sicilisso, sicilissas (σικελίζω) sicilissare, Sicula lingua loqui. Plaut. Menæch. 2.2,

Non Atticissat, sed Sicilissat.

¶ Siculus, penul.cor. (σικελιώτης) Qui è Sicilia est, uel incola uel indigena.

Lasciui & dicaces Siculi. Quintil.lib.6.cap.3.29.

Siculus, Adiectiuum (σικελός) ut poeta Empedocles: nam fuit Agrigentinus. Horat. in Arte, 94.

—Siculiq; poetæ Narrabo interitum.

Dapes Siculæ. Horat.3.Carm.ode 1.

Montes Siculi. Virg.eclog.2.5.

Regiones Siculæ. Virg.1.Aeneid.8.& 111.

Tyranni Siculi. Horat.1.epist.2.12.

Per undas Siculas equitare. Horat.3.Carm.ode 4.9.

Siculum mare, Bocatio: ambit Siciliam, à qua ita denominatur. Ab Occasu Sardum habet, ab Aquilone Tuscum, ab Oriente Ionium, à Meridie Africum. Hoc mare, teste Strabone lib.1. eadem cum Oceani æstuarijs pati dicitur. Quolibet enim die ac nocte bis fluxũ alternat, sicuti & Oceanus bis inundat, totiesq; recidit.

Mare Siculum purpureum Pœno sanguine. Horat.2. Carm. ode 12.1.

Sicilices] apud Gellium hastæ sunt, habentes spicula lata. Festus hunc Ennij uersum affert,

Incedit miles uulgò sicilibus latis.

¶ Sicilicum, sicilici, penul. corr. (διδραχμον) Duæ drachmæ. Plinius libro 13, cap. 15.3, Tribus sicilicis infra quatuor pedes.

Sicimina] inquit Hyeronimus quidam interpretantur genus arborum, quæ Palestinæ in campestribus nascuntur, quæ si non uellicentur, amatissimas cariculas faciunt, & à culicibus corrumpuntur. Nobis autem, inquit, quia solitudo in qua morabatur Amos, nullam huiusmodi gignit arborem, magis uidetur rubos dicere, qui ferunt mora, & pastorum famem ac penuriam consolantur.

Sicinnius] dentatus (σικίννιος δέντατος) strenuus bellator, qui ob ingentem fortitudinem Achilles Romanus appellatus est. Is pugnasse dicitur centum & uiginti prælijs. Cicatricem auersam nullam, aduersas quadragintaquinq; tulisse fertur. Coronis aureis octo donatus est. Triumphauit cum imperatoribus suis triumphos nouem. Vide Plinium libro 7.cap.38. Item lib.22.cap.5.

Sicinnis] σίκιννις, saltationis Satyricæ genus, teste Athenæo, à Sicinno inuentore, siue is barbarus fuit, siue Cretensis, ita dictum: à quo & Satyri ipsi, Sicinnistæ appellantur.

¶ Sicinnistæ, genus quoddam tubicinum fuit, à Sicinnio sic dictum, quod species ueteris saltationis fuit. Saltabundi autem canebant, quæ nunc stantes canunt. Posuit hoc uerbum L. Accius in Pragmaticis, ut refert Gell.lib.20.cap.2.

Siclus] sicli, masc.gen. (τετράδραχμον) Hebræorũ numisma, quatuor drachmas Atticas ualens, ut ait Iosephus.

Sicoris] penul.corr. (σίκορις) Plinio lib.3.cap.3. Fluuius Hispaniæ, iuxta Ilerdenses Surdaonum gentis. Lucanus libro 4.3.& 67,

Hesperios inter Sicoris non ultimus amnes.

Sicrica] à ritu, Romane ritu fœminæ facientes sacrificium, ea capita uelabant: ut tradit Varr. libro 4. de Ling. Latin. quanquam multo uerisimilius est, Varronẽ ibi de rica loqui: locumq; librariorum incuria corruptum esse, qui duas dictiones, sic rica, in unam contraxerunt.

Sicubi] penul.corr. (ἐάν που, εἴ ποθι) id est, Si alicubi. Terent. Eunuch.3.1.13, ——tum sicubi eum satietas

Hominum, aut negoci siquando odium ceperat,
Requiescere ubi uolebat, quasi, &c. Virg.3.Georg.67,
Sicubi magna Iouis antiquo robore quercus
Ingentes tendat ramos.

Siculus] Vide Sicilia.

Sicunde] Aduerbium (ἔποθεν) Si alicunde. Liuius 6.belli Punic.190, Nec Consul Romanus tentandis urbibus, sicun-

Digitized by Google

de spes aliqua se ostendisset, deerat. Cic. Attico, lib.13.285. 2, Sicunde potes eruere qui, &c.

Sicut] Siculi, penul. cor. (ὡς, ὥσπερ, καθὰ, καθότι) Aduerbia similitudinis. Plaut. Rud. 22.19,

Sic faciam sicut consilium est, ad herum ut ueniam. Ibidem, 24.67,

Quibuscum parua periit Athenis, sicut dixi. Idem Bac. 15.69.

Sicuti, sic. Cicero 2. de Orat. 170, Reliquae duae sicuti sanguis in corporib. sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebūt.

Sicut & sicuti, interdum non res similes, sed diuersas & planè contrarias denotant: & ita in secundo membro ponitur. Quint. libro 10. cap. 1. 1, Sed haec eloquendi praecepta, sicuti cognitioni sunt necessaria, ita non satis ad uim decendi ualeant, nisi illis firma quaedam facilitas, quae apud Graecos ἕξις nominatur, accesserit. Idem lib. 1. cap. 3. 20, Sed sicut firmiores in literis profectus alit aemulatio, ita incipientibus atq; adhuc teneris iucundior eo ipso, &c.

Sicut, pro Vt. Cic. pro lege Manil. 17, Sinite hoc loco Quirites, sicut poetae solent qui res Romanas scribunt, praeterire me nostram calamitatem. Idem 1. Acad. 50.

Sicut, Tanquam. Cic. pro Rosc. Comoedo, 18, Qui postea quàm è scena non modò sibilis, sed etiam conuicio explodebatur, sicut in aram confugit in huius domum, disciplinam, patrocinium, nomen. Quintil. lib. 10. cap. 1, Ennium sicut sacros uetustate lucos adoremus.

Sicut, habet nonnunquam uenustatem magnam atq; utilitatem in disponendo, quoties antecedentem annectit cum sequente sententiam. Quintil. in Prooem. lib. 1, Sed nonnunquam ita desunt, ut bona etiam ingenii studiáq; corrumpant, sicut & haec ipsa sine doctore perito, studio pertinaci, legendi, scribendi, dicendi multa & continua exercitatione per se nihil prosunt. Plin. lib. 7. cap. 19, Ferunt Crassum auū Crassi in Parthis interempti nunquam risisse, ob id ἀγέλαστον uocatum, sicut nec flesse multos.

Sicya] σικύα, Graeca uox est, Medicis cucurbitam seu cucurbitulam significās, quae materia exinaniendae in corporibus humanis aptissima est. Vsus est Horatius ex Lambini sententia quae & mihi fit uerisimilior, libro 2. epist ad Iulium Florum hoc carmine.

Quae poterunt unquam satis expurgare sicyae. Sensus est, Quibus cucurbitis satis expurgari potero: quae cucurbitae sanguinem uitiosum ex uniuerso meo corpore exhaurire poterunt, nisi melius esse putem dormire, quam uersus scribere. Est autem tralatio perpetua à corpore non sano, & corrupto, ad animi, ut ita dicam, insanitatem: qua significat, se parum sanae mentis meritò uisum iri, si nunc uersus scribat potius quàm dormiat. Hactenus lectum est, citurae mendosè prorsus.

Sicynus] σίκινος, Insula est non procul à Creta, una Sporadum, anteà Oenoe dicta, teste Plinio libro 4. capit. 12. A'Strabone tamen & Stephano Sicenus appellatur, de quo antea scripsimus.

Sicyon] σικύων, Vrbs uetus Achaiae, à qua Sicyonii: quorum uetustissimus rex Aegialeus terram illic latè tenuit, ut Pausanias in Corinthiacis refert. In Sicyone spectatissima quondam Occasionis imago extitit, authoris Lysippi, cuius erudita est apud Politianum in Miscellaneis explicatio. Regiuncula & ipsa Sicyonia dicta. E' Sicyone Aratus ille fuit, cuius meminit in Catalogo praestantium uirorum Plutarchus. Iuxta Sicyonē Asopus fluit, olea lauroq; uirens. Vnde Virg. 2. Georg. 104,

Venit hyems, teritur Sicyonia bacca trapetis.

¶ Sicyonem, fuisse officinarum omnium metallorum patriam, Plin. lib. 36. cap. 1. scribit. In ea etiam, Cicerone teste, molles & muliebres calcei confici solebant. Vnde Sicyonia calceamenta dicta sunt. Lucil. in Satyr.

Et pedibus laeua Sicyonia demit honesta. Cic. 1. de Orat. 128, Sed, inquit, ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, nō uterer, quanuis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent uiriles: sic illam orationem disertam sibi & oratoriam uideri, fortem & uirilem non uideri.

Oliuifera Sicyon. Ouid. in Ibin, 64.

Pulchra Sicyonia. Lucret. lib. 4. 227.

¶ Sicyonia, Calcei Sicyonii. Lucret. lib. 4.

Sida] ae: siue Side, es (σίδη) Pamphiliae urbs, teste Plinio libro 5. cap. 27. & Pomponio Mela, libro 1. in descriptione Pamphiliae.

Sidenum] Flumen, quo alluitur oppidum Polemonium in Themiscyrena regione, ab Amiso CXX. M. pass. distans. Inde,

Sideni, Populi. Author Plin. lib. 6. cap. 4.

Siderari, Sideratio, Sideratus, Sidereus] Vide Sydus.

Siderites] sideritis, penul. prod. m. g. (σιδηρίτης) Adamantis genus. Plin. lib. 37. cap. 4. 4, Post hunc est siderites ferrei splendoris, pondere ante caeteros, sed natura dissimilis. Nam & ictibus frangitur, & alio adamante perforari potest: quod & Cyprio euenit: breuiterq; ut degeneres, nominis tantum authoritatem habent. Vide Dioscoridem libro 4. cap. 27.

Siderites, Herba, siue Sideritis, penul. prod. de qua Plin. lib. 25. cap. 17. 12. Vide Helxine.

Siderites, Gemma ferro similis: litigio illata discordias facit, ut ait Plin. lib. 37. cap. 10. 39.

Sideron] heracleon (σιδήριον, ἡράκλειον) Herba est ab Hercule inuenta, caule tenui, digitorum quatuor altitudine, flore puniceo, foliis coriandri, iuxta amnes & lacus nascens, & omnia uulnera ferro illata sanans. Plin. lib. 25. cap. 4.

Sideropoecilos] quae Siderites, ferro similis gemma, litigio illata discordias facit: quaeq; nascitur in Aethiopia, Sideropoecilos ex ea fit uariantibus guttis. Plin. lib. 37. cap. 10.

Sidetani] Populi sunt Africae, qui oras Carthaginensium occupant. Strabo lib. 3.

Sidicinum] σιδικινόν, Appullorum Dauniorum ciuitas mediterranea, quod & Teanum dicitur, teste Plinio libro 3. cap. 5. De Teano uide Ptolemaeum lib. 3. cap. 1.

¶ Sidicinus, penul. prod. Adiectiuum (σιδικινός) ut, Sidicina bella, apud Silium lib. 11. 35.

Sido] sidis, priore producta, sedi, sessum (ἱζάνω, καταφέρομαι, ὑφίσταμαι) sidere, mutuatur praeteritum à Sedeo, Deorsum tendere significat. Oua plena sidunt in aquis. Aues sidunt, quum ad quiescendum in arbore, deuolant. Virg. 6. Aeneid. 41,

Sedibus optatis, gemina super arbore sidunt. Plin. lib. 6. cap. 22. 2.

Sidere ad ima uasis. Plin. lib. 12. cap. 25. 8.

Sido habet proprium praeteritum, nempe Sidi, apud Columel. lib. 12. cap. 24. 1, Deinde patiemur picem considere, & quū siderit, aquam eliquabimus.

¶ Sidens, Participium ut, Sidens fundamentum imperii: id est, dehiscens, metaphoricōs dicitur à Plinio lib. 15. cap. 18.

¶ Sedimentum, sedimenti (ὑπόστασις) Subsessio, cum moles subsidunt. Plinius lib. 36. cap. 10. 2, Siue urbis tremoribus ibi tantum gnomone intorto, siue inundationibus Tyberis sedimento molis facto. Budaeus.

Sidon] σιδών, Vrbs Phoenicis insignis Chananaeorum ad Aquilonem respiciens, & postea regionis Iudae. Hanc Phoenices, ut

Digitized by Google

nices, ut quidam aiunt, condidêre: qui terræmotu, relicto patrio solo, Aßyrium stagnum primò, mox mari proximũ litus incoluêre, condita ibi urbe, quam à piscium ubertate Sidona uocauêre, eo quòd tali nomine piscem uocent. Sed deinde post multos annos expugnati ciues sunt, qui nauibus appulsi, Tyron urbem anno Troianæ cladis condiderunt. Hanc Eustathius à Sida Beli filia dictam putat. Iosephus à Sichem, filio Chanaan, quæ apud Hebræos etiam Sichem uocatur. Hinc,

¶ Sidonius, Possessiuum (σιδώνι@) ut, Vestis Sidonia, id est purpurea. Et licet do syllabam correptam habeat, ut apud Virgil. 4. Aeneid. 15,

Sidoniasq; ostentat opes. inuenitur tamen quandoque producta, ut apud eundem 1. Aeneid. 124,

Obstupuit primo aspectu Sidonia Dido. Sicut in principio, 1. Aeneid. 125,

—Teucrum memini Sidona uenire.

Chlamys Sidonia. Virg. 4. Aeneid. 27.
Equus Sidonius. Virg. 5. Aeneid. 115.
Mœnia Sidonia. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 16.
Ostro Sidonio fulget. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 6.
Vrbs Sidonia. Virgil. 1. Aeneid. 137.

¶ Sidonis, Patronymicum f. g. pro gentili (σιδωνίς) Ouid. 5. Fast. 122,

Sidoni sic fueras aspicienda Ioui.

¶ Sidonij (σιδώνιοι) populi Sidonis urbis. De Sidonijs & Tyrijs scribit Iustinus lib. 18.

Sidrona] σιδρῶνα, Ptolemæo libro 2. capit. 17, Dalmatiæ urbs: alijs Stridona, uulgo Sdrigna: S. Hieronymi patria.

Sidus] sideris. Vide Sydus.

Sidus] siduntis (σιδοῦς) Oppidulum est in agro Megarẽsium; Plinius libro 4. cap. 7. Hinc deducitur gentile Siduntius, σιδούντι@, Stephano.

Sifilare] inquit Nonius, quod nos utilitatem uerbi uitantes, Sibilare dicimus: Et est maledica uocis significatio, uel contumeliosa popularium, cum sifilationibus quis exploditur. A Græco ducere originem inuenimus. Huius rei author est Homerus Iliad. 14, ἀλλ' ὁ μὲν ὣς εἰπὼν ..., ... σιφλώσει. Hæc Nonius.

¶ Sifilator, oris: sifilatores olim dicebantur sibilatores: & sifilare, quod nos sibilare dicimus, σιφλῶσαι. Nonius. Nos Græcismo retento Gallicè Sifler dicimus.

Siga] σίγα, Ciuitas, colonia Mauritaniæ Cæsariensis: authore Ptolemæo lib. 4. cap. 2.

Sigæum] σίγειον, Troiæ promontorium. Seruius, Duo sunt, inquit, Troiæ promontoria, Rhœteum & Sigeum: quod dictum est propter Herculis taciturnitatem, qui prohibitus hospitio simulauit abscessum, & inde contra Troiam per silentium uenit, quod dicitur σιγῇ. Hactenus Seruius, enarrans illud Virgilianum 2. Aeneid. 63,

—Sigea igni freta lata relucent. Suidas dicit Sigeum esse urbem Troadis: à qua Sigeus & Sigeum promontorium.

¶ Sigeus, Adiectiuum (σίγει@) ut, Littora Sigea. Ouidius 4. Fast. 56.

¶ Sigeius, Aliud adiectiuum quadrisyllabum (σιγήϊ@) ut, Tellus Sigeia. Ouid epist. 1. 7.

Sigillum] Sigillare. Vide post Signum.

Sigillatim] Vide Singulus, Adiectiuum.

Sigius] Mons Galliæ Narbonensis, à quo sinus Gallicus incipit. Strabo lib. 4. Vernaculo idiomate dicitur, Puech, ou Puide Sete.

Siglum] sigli uel sigla, æ: & in plurali sigla, uel siglæ; Notæ sunt, quibus uti librarij in scribendo solebant. Vtitur Iustinian. in Const. P. priore, Bud. authore, §. ne autẽ, Nec enim (inquit) per specialia sigla numerorum manifestari, sed per literarum consequentiam explanari concedimus. Et in Constit. omnem. § illud autem, Nemo (inquit) audeat eorum qui libros conscribunt, sigla in his ponere, & per compendium ipsi legum interpretationi uel compositioni maximum adferre discrimen. Idem in Const. tanta. §. hoc autem. uersic. eandem, Eandem autem (inquit) pœna falsitatis constituimus & aduersus eos, qui in posterum leges nostras per siglorum obscuritates ausi fuerunt conscribere, omnia enim, id est & nomina prudentium, & titulos, & librorum numeros, per consequentiam literarum uolumus, non per sigla manifestari, ita ut qui, &c.

Sigma] sigmatis, penul. corr. neu. gen. (σίγμα) Mensa excultа, quæ sex caperet conuiuas, in similitudinem elementi Græcanici facta, spirisq; inuoluta. Lampridius de Heliogabalo; Primus inuenit sigma in terras sternere. Idem, Vt de croco sigma strauerit, quum summos uiros uocaret ad prandium.

Signia] σίγνια, Plinio libro 5. cap. 29. mons est, in cuius radicibus sita est Apania.

Signini] pen. prod. (σιγνῖνοι) Populi Italiæ, de quibus Plin. lib. 3. 5. 28. Vnde,

¶ Signinus, penul. prod. Adiectiuum (σιγνῖν@) ut, Signinum opus, quod confractis testis addita calce conficiebatur. Columel. libro 1. cap. 6. 7, Cuius solum terrenum prius quàm consternatur perfoßum, & amurca recenti non salsa madefactum, uelut Signinum opus, pauiculis condensatur. Idem lib. 8. cap. 17.

Signinum uinum. Celsus lib. 4. capit. 5, Potui quidem aptißimũ est uinum frigidum, uel certè bene calidum meracum, potißimùm Rheticum uel Allobrogicum, aliudúe quod & austerum, & resina conditum est: si id non est quàm asperrimũ: maximeq; Signinum. Eâdem quoq; ratione Signina pyra dicebantur. Iuuen. Satyr. 11. Plin. libro 15. cap. 15. 3, Patriæ nomina habent serißima omnium amerina, &c. & in ijs Tarentina, Signina, quæ alij colore testacea appellant.

Signum] signi (σημεῖον, δεῖγμα, ἴνδαλμα, σῆμα, σημαία, ..., σύμβολον, τέκμαρ, χαρακτήρ) Est paruus quædam significatio, indicans totius rei qualitatem, inquit Donatus. Terent. Andr. 5. 3. 7,

Vide num eius color pudoris signum usquam indicat.

Signa ad salutem, Salutis prognostica. Terent. Andr. 3. 2. 2.
Morborum causæ & signa. Virg. 3. Georg. 88.
Mortis signa, Prognostica mortis. Lucret. lib. 6. 238.
Clarum signum. Vide Clarus.
Dubia signa. Virg. 4. Georg. 51.
Immutabilia signa. Quintil. lib. 5. cap. 10. 54.
Insolubile signum. Quintil. lib. 5. cap. 9. 3.
Magnum signum, Argumentum. Vide Magnus.
Pastorale signum. Vide Pastor.
Colligere aliquid signis. Quintil. lib. 3. cap. 6. 22.
Comprehendere signis. Vide Comprehendo.
Conuenerat id signum. Vide Conuenio.
Signa tibi dicam, tu condita mente teneto. Virg. 3. Aeneid. 78.
Dicere aliquid signo. Ouid. 15. Metam. 120.
Manifesta signa dare. Ouid. 5. Metam. 94.
Dare signa quamobrẽ. Cic. 7. Verr. 140. Ouid. 2. Metam. 90,

Sed silet, & læsi dat signa rubore pudoris.

Dare signum militibus. Terent. Eunuch. 4. 7. 11.
Tacitum dat tessera signum. Silius lib. 15. 94.
Intenti signum expectant. Virg. 5. Aenei. 37. intelligit signum, quod certaturis solet dari.
Coniecturam facere ex signis. Terent. Adelph. 5. 3. 36.
Loqui nutu & signis. Ouid. 4. Metam. 13.

Digitized by Google

Ponere signa nouis præceptis. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 1.
Solem certissima signa sequentur. Virg. 1. Georg. 88.
Signi id erit, me, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 51.
Signum, Quo quid consignamus uel obsignamus & notamus, quod & Sigillum dicitur. Cicero pro Quintio, 13, Tabulæ maximæ signis hominum nobilium consignantur.
Adulterina signa. Vide Adulter.
Signis impreßis pacta conuentaq; custodire. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 15.
Imprimere signum pecori. Virg. 1. Georg. 53.
Signum, Quod ad tabernas solet suspendi. Quintil. lib. 6. cap. 4, Tabernæ autem erant circa forum, ac scutum illud signi gratia positum.
Signa, dicuntur sculptilia, siue fusilia, ad effigiem animaliũ, uel aliarum rerum fabricata. Plaut. Rud. 14. 2,
Hic in fano Veneris signum flentes amplexæ tenent. Cic. de signo Cupidinis loquens, in Verrem, act. 6, In auctione signum æneum non magnum H-S. CXX millibus uenire non uidimus? Ibidem, 3. 31, Delum uenit: ibi ex fano Apollinis religiosissimo noctu clàm sustulit signa pulcherrima atque antiquißima, eaq; in onerariam suam nauem coniicienda curauit. Liuius 2. ab Vrbe, 178, Signum inde factum esse, & inscriptum, Ex Caßia familia datum.
Signis aspera pocula, quæ & Sigillata dicebantur, hoc est, signis decorata & ornata: qui antiquorum mos fuit. Virgil. 9. Aeneid. 53.
Cymbia argento perfecta, atq; aspera signis. Virg. 3. Aene. 54.
Ahenea signa. Horat. 2. epist. 1. 50.
Dædala signa. Lucret. lib. 5. 281.
Nobile signum. Ouid. 3. de Arte 45.
Stabunt & Parij lapides, spirantia signa. Virg. 3. Georg. 8.
Exculpere signum. Quintil. lib. 2. cap. 19. 3.
Factum de marmore signum. Ouid. 14. Metam. 63.
E marmore Pario formatum signum. Ouid. 3. Metam. 84,
Sic ubi tolluntur festis aulæa theatris,
Surgere signa solent, primumq; ostendere uultus. Ouid. 3. Metam. 23.
Signum, Vexillum: ab effigie animalium quæ in uexillis fieri consueuerunt. Lucan. lib. 1. 2,
——infestisq; obuia signis.
Signa pares aquilas, ac pila minantia pilis. Cicero pro M. Fonteio, 28, Ac infestis propè signis inferuntur Galli in Fonteium, & instant atq; urgent summo cum studio. Horat. 1. epist. 19. 11,
—Cantabrica bella tulisti
Subduce, qui templis Parthorum signa refixit.
Militaria signa. Horat. Epod. 9. 3.
Minantia pugnam signa. Lucan. lib. 6. 2.
Abesse à signis. Vide Absum.
Attollere signa. Vide Attollo.
Canere signa. Vide Cano.
Conferre signa. Vide Confero.
Conuertere signa. Vide Conuerto.
Infelicia signa defigunt uallo. Silius lib. 7. 124.
Efferre belli signum. Virg. 8. Aeneid. 1.
Aspice Torquatum, & referentem signa Camillum. Virgil. 6. Aeneid. 165.
Reuellere signa. Lucan. lib. 7. 16.
Castris signa uellere. Virgil. 4. Georg. 22.
Signum, pro Ostento & augurio. Cic. 1. de Diuin. Equus eius repentè concidit: nec eam rem habuit religioni, obiecto signo: ut peritis uidebatur, ne committeret prælium. Budæus.
Prospera signa. Ouid. epist. 18. 31.
Signum, pro Sydere. Ouid. 13. Metam. 125.

——quum sol duodena peregit Signa.
Orientia signa noctis. Virg. 7. Aeneid. 28.
Rabiosi tempora signi, Dies caniculares. Horatius 1. Serm. Satyr. 5. 26.
Splendida signa, Astra. Lucret. lib. 4. 91.
Vaga signa. Ouid. 1. Fast. 62.
Nox cælo diffundere signa parat. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 2.
Obitus signorum speculari. Virg. 1. Georg. 52.
Ortus signorum suspicere. Virg. eclog. 9. 9.
¶ Sigillum, Diminutiuum (σφραγὶς, σήμαντρον) Paruum signum. Cicero 6. Verr. 43, Apposui patellam, in qua sigilla erant egregia. Apud Martialem libro 14. 187, titulus est, Sigillum Giberi fictile.
Perparuula sigilla. Vide Perparuulus.
Imprimere sigilla annulo. Vide Imprimo.
Grata sigilla pudico. Horat. 1. epist. 21. 1,
Odisti claues & grata sigilla pudico. Horatius dicit librum suum non optare ut includatur, & non amare esse sub sigillo, quod uerecundi solent.
¶ Sigilliola, diminutiuum à sigillis. Est autem sigilliolum, si quid Arnobio lib. 6. disputationum Christianarum aduersus gentes, credimus, paruum signũ, aut simulachrum effigies, idolum. Ait Arnobius, Abstinetis à risu, cùm pro dijs immortalibus sigilliolis hominum formis supplicatis humanis. Quinimò Deos esse sigillaria ipsa creditis.
¶ Sigillo, sigillas (σφραγίζω, ἐπισφραγίζω) sigillare, Sigillum alicui rei apponere. Vnde Scyphi sigillati dicuntur, emblematis & incrustamentis ornati. Cicero 6. Verr. 27, Accurrit Venerius: iubet me scyphos sigillatos ad Prætorem statim afferre. id est, in quibus erant sigilla. ut ibidem, Patella grandis cum sigillis ac simulachris deorum.
Sigillare, Claudere. Varro, Contrà, lex minus impia est, ne filij parentibus luce sigillent oculos.
¶ Sigillatus, penul. prod. Participium (ἐσφραγισμένος) Cic. ad Atticum, lib. 1. 6. 5, Præterea typos tibi mando, quos in tectorio atrioli possim includere, & putealia sigillata duo. Alij legunt sigilla.
¶ Sigillaris, & hoc sigillare, pen. prod. Quod ad sigillum pertinet. Vnde Sigillaria opera dicuntur paruæ imagines fictilibus descriptæ: dicta à sigillis, id est paruis signis.
¶ Sigillaria, plurali numero (σιγιλλάρια) Vici erant Romæ, ubi sigilla uendebantur. Gel. lib. 5. cap. 4, Apud sigillaria forte in libraria, ego & Iulius Paulus poeta, uir memoria nostra doctißimus, consederamus. Idem libro 2. capit. 3, Ostendisse mihi librum Aeneidos secundum mirandæ uetustatis, emptum in Sigillaris XX. aureis.
¶ Sigillaria (σιγιλλάρια) Dies festi Saturnalibus additi, ut testatur Macrobius libro 1. Saturn. cap. 10. ad finem. In his sigilla, id est parua signa mißitabãt amici, ut in Saturnalibus cereos. Originem eorum describit Macrobius 1. Saturnal. cap. 11. & 7. multis uerbis explicat Suetonius in Claudio, cap. 5, Tiberius patruus petenti honores, Consularia ornamenta detulit. Sed instantius legitimos flagitanti, id solùm codicillis rescripsit, quadraginta aureos in Saturnalia, & Sigillaria misisse ei.
¶ Signifer, penult. corr. (σημειοφόρος) Qui fert signa, quasi uexillifer. Cic. 4. Tuscul. 88, Et quidem ipsam illam iram Centurio habeat aut signifer, uel cæteri, de quibus dici non necesse est, ne rhetorum aperiamus mysteria. Idem 1. de Diuin. 131. Ouid. 2. Amor. eleg. 12. 3.
Ipse eques, ipse pedes, signifer ipse fui.
Sæuus signifer. Stat. 10. Thebaid. 110.
Puppis signifera. Lucan. lib. 3. 111.
Polus signifer. Lucan. lib. 3. 5.

Crater si-

Digitized by Google

Crater signifer, Ornatus signis. Valer. 1. Argon. 69.
Signifer dicitur circulus, in quo XII. signa sunt, qui Græcè Zodiacus appellatur, ab effigie animalium quæ in eo sunt. Plinius lib. 2. cap. 4. Cic. 2. de Nat. deor. 77, Infra autem hanc stella Mercurij est, quæ anno ferè uertente, signiferum lustrat orbem. Idem 2. de Diuin. 133, Vim quandam esse aiunt signifero in orbe, qui Græcè ζωδιακὸς dicitur.
¶ Signo, signas (σίζω, στιγματίζω, τυπόω, χαράττω) signare, Signum imprimere. Virgil. 3. Georg. 35,
—& summo uestigia puluere signent.
Area signabitur nostro curru. Ouid. 1. de Arte, 8.
Cera signatur figuris. Ouid. 13. Metam. 34.
Humum signare limite. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 9.
Mœnia aratro signat Romulus. Ouid. 4. Fast. 165.
Nomina signata saxo. Ouid. 8. Metam. 108.
Carmine saxum signare. Ouid. 2. Metam. 66.
Signare argentum, Signo alicuius principis honestum reddere & approbare. Cic. ad Plancum, lib. 13. 36. 3.
Imago signatur titulo. Ouid. epist. 2. 15.
Signare ex auro denarium. Plin. lib. 33. cap. 3. 4.
Signare in animis. Cic. 4. Acad. 128.
Signare, ostendere, signo indicare. Plaut. Cistel. 10. 29,
Eccam locum signat, ubi ea excidit. Idem,
Hic meretricem deperit, signat tamen se eam non amare.
Oculis signari. Virgil. 12. Aeneid. 1.
Diem signare honore celebri. Ouid. 5. Fast. 95.
Signare numeris, Versibus declarare, & exprimere. Colum. lib. 1. cap. 3. 8.
Carmine rem signare. Virg. 3. Aeneid. 58.
Verba signare. Quint. lib. 2. cap. 14. 2.
Signare appellatione aliquid. Quintil. lib. 4. cap. 1. Idem libro 6. cap. 3, Et ut proximè utriusq; differentiam signem, illud comœdiæ, hoc tragœdiæ simile.
¶ Signandus, Participium (στικτέος) ut, Iura signãda. Propert. lib. 3. eleg. 20. 3.
¶ Signatus, pen. prod. (σφραγισθεὶς) Participium. Vlpian. De rebus eorum qui sub tutela uel cura sunt, l. ad testium, Signatas tabulas accipi oportet, etsi linteo quo tabulæ inuolutæ sunt, signa impressa fuerint. Iuuen. Satyr. 14. 14.
Pectus signatum sanguine. Ouid. 2. de Arte, 77.
Tabellis signatis mandare aliquid. Tibull. lib. 4. eleg. 7. 2.
Cicatrix signata in stirpe. Virg. 2. Georg. 77.
¶ Signatus (διάσημος) pro Insigni aliquando captum à ueteribus legitur: unde Signatam uirginem dicebant, quasi insignem uirginitate, & integram, ut ait Nonius. Plautus,
Negat se puellam signatam domum reuersuram. Lucil. lib. 29,
Primam Chrysicum negat signatum reddere.
¶ Signatè, pen. prod. Aduerbium. Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 7. Qui propriè & signatè locuti sunt. Eadem omnino uerba sunt apud Gellium lib. 2. cap. 6.
¶ Signatio, Verbale. Tacitus de Oratore, Sed primum hoc rogabo, quos uocetis antiquos, quam oratorum ætatem signatione ista determinetis.
¶ Signator, penul. prod. Verbale (σημαντὴρ, σφραγιστὴς) Qui testamentis signandis adhibetur. Sallust. in Catil. Ex illis testes, signatoresq; falsos commodare. Suet. in Tyber. cap. 23, Illatum deinde Augusti testamentum, non admissis signatoribus nisi Senatorij ordinis.
¶ Signatorius, Adiectiuum (σφραγιστικὸς) Quod signat, seu quo ad signandum utimur. Paulus iureconsultus, Annulus signatorius ornamenti appellatione non continetur.
¶ Signatura, signaturæ, pen. prod. Sueton. in Nerone, cap. 17. Cautum, ut in testamẽtis primæ duæ ceræ testatorum modo nomine inscripto, uacuæ signaturis ostenderentur.
¶ Significere, pro Significare. Metianus l. 65. §. 3. D. ad S.C. Trebel. Nam si auditus capaces sunt, uel interrogati nutu possint significere, uelle se periculo suo hæreditatem adire.
¶ Significo, significas, penul. corr. (σημαίνω, μηνύω, ἐνσημαίνομαι, ἐπιτέλλω, κατανεύω) significare, Signum facere, siue per signa notũ facere, demõstrare. Plaut. Trucul. 17. 12,
Etenim sic istuc uolo: ne inter uos significetis, ego ero paries.
Significare & annuere. Cic. 5. Verr. 183.
Res significanda per gestum. Ouid. 5. Trist. eleg. 11. 8.
Significare, Ostendere. Cic. pro Roscio Amer. 59, Quid hæc tanta cita celeritas festinatioq; significat?
Significare & apertè ostendere. Cic. 4. Verr. 105.
Significare clarè. Cæsar 7. bel. Gal. 9.
Significare aliquem in appellando. Cic. pro Fonteio, 24.
Significare per literas. Cic. ad Attic. lib. 1. 7. 3.
Significare si. Cic. pro Rosc. Amer. 33.
¶ Significor, patiendi uerbum pro actiuo Significo posuisse ueteres, testis est Gellius lib. 18. cap. 12.
¶ Significans, penul. corr. (σημαίνων) Nomen ex participio. Quintil. lib. 8. cap. 1, Quo nihil inueniri potest significantius. Idem lib. 4. cap. 2, Verbis proprijs & significantibus. Et lib. 9. cap. 2, Dilucida & significans descriptio.
¶ Significanter, Aduerbium (σημαντικῶς) Quod uulgus intelligibiliter dicit, uel notabiliter. Quintil. lib. 6. cap. 3, Non parum significanter etiam illa in scholis ἤθη dixerimus.
Dicere significanter atq; ornatè. Quintil. lib. 1 cap. 7. 16.
Disponere significantius. Quintil. lib. 3. cap. 6. 48.
¶ Significantio, significantionis (σημασία, ἔμφασις) Verbale, Indicatio, indicium. Author ad Herenn. lib. 4. 166, Exclamatio est, quæ conficit significationem doloris.
Inueterauit aliena uerbi significatio. Vide Inuetero.
Significatio uirtutis uel probitatis. Cic. de Amic. 45.
Significatio aduentus, Declaratio. Cæsar 6. bel. Gal. 104.
Iacere significationes. Vide Iacio.
Significatio (μήνυσις) Nuncium. Cæsar 1. bel. Ciuil. 331, Id uerò militibus fuit pergratum & iucundum, ut ex ipsa significatione potuit cognosci.
Vno nuncio, atq; una literarum significatione, ciues Romanos necandos, trucidandosq; denotauit, Cic. pro lege Manil. 4.
Significatio magna fit, non adesse constantiam. Cic. Offic. 183.
¶ Significatiuus, pẽ. prod. Adiect. Vlp. in l. ubi autem in princ. D. de uerb. obligat. Quo fit, ut boni appellatio non sit certæ rei significatiua. Paulò pòst, Quæ res efficit, ut ea appellatio certi significatiua sit.
¶ Significatus, huius significatus, pen. prod. (σημείωσις) Idem quod significatio. Plin. lib. 18. cap. 25. 13, Ipsi dies rarò non aliquos tempestatum significatus habent. Idem libro 2. cap. 25. 1, Acontiæ iaculi modo uibrantur ocyssimo significatu. Et lib. 18. cap. 31. 2, Vehementissimo significatu.
Sigouesus] Vide Ambigatus.
Sigrium] Promontorium est, Lesbiæ regionis initium. Strabo lib. 13.
Sil] silis, neut. gener. Genus pigmenti, luteum colorem, quemadmodum ochra reddens. Plin. lib. 33. cap. 22. 7, In argenti & auri metallis nascuntur etiamnum pigmenta, sil, & cæruleum. Sil propriè limus est. Optimum ex eo quod Atticum uocatur. Ibidem, cap. 13. 1, Sile pingere primi instituere Polygnotus & Mycon, Attico duntaxat.
¶ Silaceus color, apud Plinium libro 35. cap. 6. 2. hoc est, sile compositus & luteus.
Sila] Mons est sylue Lucaniæ. Virg.
Ac ueluti ingenti Sila summóue Taburno. Sallust. de fugitiuis,

Digitized by Google

fugitiuis, In sylua Sila fuerunt. Hinc quod apud Cicero. in Bruto scribitur, Nam cum in sylua sua ita facta cædes esset, &c. procul dubio inquinatum est, & fortaßè ex supradictis, cum in sylua Sila facta cædes esset, scribendum est. Non me latet, alios emendare, cum in sylua Scantia, &c. Ex Turnebo.

Silaceni] qui sint, uide Strabonem libro 16. & in dictione Sagapeni.

Silanion] statuarius, cælator. Plin. lib. 34. cap. 8.

Silanius] σιλάνιος, Mons Hyberniæ insulæ altißimus, à Silanio rege in uertice eius sepulto dictus.

Silanus] Tubus & fistula dicitur, è quibus erumpit aqua. Lucret lib. 6, procq; uoluta.

Corpora silanos ad aquarum strata iacebant.

Silarus] σίλαρος, uel Silaris; penul. cor. Lucaniæ amnis: cuius hæc natura est, ut in eum non uirgulta modò immersa, uerùm & folia lapidescunt: aliàs salubris potus eius aquæ. Plin. lib. 2. cap. 103. Silius item Italicus lib. 8. 116, Hoc amne Lucanus ager terminatur. Virg. 3. Georg. 30,

Est luco Silari circa, ilicibusq; uirentem,
Plurimus Alburnum uolitans, &c.

Silatum] Antiqui (inquit Festus) dicebant, quod nunc ientaculum dicimus, eo quòd tum ieiuni uinum Sili herba conditum absorbebant ante meridiem.

Silaus] ut nonnulli apud Plinium legunt libro 26. capit 8. Herba est in perennibus & glareosis riuis nascens, apij similitudine. Hermolaus tamen in castigationibus Plinianis, exemplaris corrupta asserit: contenditq;, lauer esse legendum: sumitq; lauer pro ea herba, quam uulgus creßionem uocat. officinæ Betulam: Sium appellat Dioscorides, lib. 2. cap. 119.

Sile] silis, Herba, quam alio nomine Seselim σέσελι, uocant: cuius uel radice uel semine uinum condiebant, quod ante meridiem sumere mos erat: propterea Silatum antiqui dixêre, quod nunc ientaculum dicimus. Festus. Dioscorides libro 3. capit. 5, Seseli Maßiliense folia fœniculi habet, crassiora: caulem uegetiorem: umbellam anethi, in qua semen oblongum, angulosum: degustanti statim acre. radix longa est, iucundi odoris, &c. Et paulo pòst: Semen cum uino potum concoquit, & tormina discutit.

Sileni] Populi sunt Indiæ accolentes, authore Plin. li. 6. ca. 20.

Silenus] penul. prod. (σιληνός) Bacchi nutritius, uel pædagogus. De quo Virgilius ecloga 6. 3.

Famulusq; dei Silenus alumni. Horat. de Arte, 49.

Nysigeni Sileni. Catul. Argon. 59. 51.

Pater Silenus. Propert. lib. 3. eleg. 3. 6.

Sileo] siles, silui (σιωπάω, σιγάω) silere, dicitur qui nondum cœpit loqui. Frequenter præpositioni De adiungitur. Cicero 6. Verr. 72, Me non solùm silere de uestris monumentis oportebit, sed etiam lætari, &c. Plinius lib. 16. cap. 21. 2, Idq; mirum est, Græcis authoribus proditum, apud nos postea sileri.

Muta silet uirgo. Ouid. 10. Metam. 78.

Facti culpam silere. Ouid. 2. Trist. 42.

Causa mala silenda est. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 29.

Ille nefastus erit per quem tria uerba silentur. Ouid. 1. Fast. 10. Vide Verbum.

Et nunc omne stratum silet æquor. Virg eclog. 9. 12.

Silent inter arma leges. Cic. pro Milone, 7.

Iura silent. Ouid. ad Liuiam, 58.

Leges bello siluêre coactæ. Lucan. lib. 1. 57.

Loca latè silent. Virg. 9. Aeneid. 39.

Silent Musæ Varronis. Cicero 1. Acad. 4. hoc est, Nihil scribit, nihil edit. Varro.

Sileo uerbū facere. Hirtius de bello Hispan. Vnus ex nostris respondit, ut sileat uerbū facere pro, Ne uerbū faciat. Rarum.

¶ Siletur, penul. prod. impersonale. Terentius Phorm. 5. 2. 13,

De iurgio siletur. Cic. ad Brutum lib. 11. 6. 4, Nefas esse duxi, aut ita haberi Senatum, ut de tuis diuinis in Remp. meritis sileretur, aut, &c.

Sileatur ille, apud Plinium epist. 175, Quisquis ille, qualiscunque, sileatur: quem insignire, exempli nihil: non insignire, humanitatis plurimū refert. Plin. maior, lib. 12. in Procem, 1, Nullum sileatur rerum naturæ opus.

¶ Silens, silentis (σιγῶν) Particip. siue Nomen ex participio.

Mox etiam lemures animas dixêre silentum. hoc est, Mortuorum. Ouid. 5. Fast. 97.

Anni silentes. Vide Annus.

Cœtus silentum. Ouid. 15. Metam. 14.

Concilium silentum. Virgil. 6. Aeneid. 87.

Sedes silentum. Ouid. 15. Metam. 155.

Vulgus silentum. Seneca Medea, 10. 1.

Cælum silens, pro Tempore sereno. Plinius lib. 18. cap. 28. 18.

Dies silens à uentis. Colum. lib. 4. cap. 29.

Flos silens, qui non amplius crescit, & quodammodo declinat. Columel. libro 12. cap. 7. 1, Item ferulæ cum coliculo silentes quamtenerrimum florem pastinacæ agrestis, uel satiuæ cum coliculis, silentem florem uitis albæ, & asparagi, &c. Ego tamen florem silentem dici putauerim, qui nondum se explicat & aperit. Tunc enim silet, nec se promit.

Luna silens, deficiens, & declinans: quando non amplius apparet super terram, utpote in interlunio, nobis non lucens. Plinius lib. 16. cap. 39. 3, Inter omnes uerò conuenit utilißimè in coitu eius sterni, quem diem alij interlunium, alij silentis lunæ appellant.

Luci silentes. Silius lib. 17. 5.

Nox silens. Virg. 4. Aeneid. 106.

Spiritus silentis dies. Colum. lib. 3. cap. 19. 2, Veruntamen præstat eligere sationi silentis uel certè placidi spiritus diem.

Surculi silentes, Nondum germinantes. Columella libro undecimo, cap. 2. 19.

Venti silentes. Colum. lib. 12. cap. 25. 3.

Vineæ silentes. Columel. lib. 4. cap. 27. id est, Nondum gemmantes.

Vmbræ silentes. Virgil. 6. Aeneid. 53.

Vnda silens. Valer. 5. Argon. 105.

¶ Silentium, silentij (σιγὴ, σιωπὴ) Plinius lib. 10. cap. 69. 2, Silentium in mari piscantibus.

Somni silentia. Ouid. 4. Fast. 110.

Silentium noctis, pro Intempesta nocte: quam alij concubium, alij conticinium uocant. Liu. 5. ab Vrbe, 148, Eodem anno M. Cæditius ex plebe enunciauit Tribunis, se in Noua uia, ubi nunc sacellum est, supra ædem Vestæ uocem noctis silentio audiisse clariorem humana.

Acre silentium, & intentum, & cupidum ulteriora audiendi. Plin. epist. 10. lib. 2. Vide Acer adiectiuum.

Alta silentia. Ouid. 1. Metam. 71. Virg. 10. Aeneid. 13.

Alti & egregij silentij homo. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 12.

Amica silentia tacitæ Lunæ. Virg. 2. Aeneid. 51.

Cæca silentia. Silius lib. 7. 71.

Fidele silentium. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.

Muta silentia noctis. Ouid. 7. Metam. 37.

Rabiosa silentia. Pers. Satyr. 3. 9.

Sacrum silentium. Horat. 2. Carm. ode 13. 6.

Seuera silentia noctis. Lucret. lib. 4. 94.

Suspicax silentium. Tacit. lib. 3.

Taciturna silentia. Ouid. 2. de Arte, 101.

Tranquilla silentia noctis. Stat. 1. Thebaid. 88.

Adesse

Adesse cum silentio. Vide Silentium.
Agere silentium de aliquo. Quint. lib. 10. cap. 1.
Agere alta silentia. Ouid. 1. Metam. 71.
Animaduertere cum silentio. Vide Cum praepositionem.
Audire silentia. Vide Audio.
Confiteri silentio. Quintil. lib. 4. cap. 2. 48.
Continere suos silentio. Vide Contineo.
Descendere in silentium. Quintil. lib. 10. cap. 3.
Dissimulare aliquid silentio. Quint. lib. 5. cap. 13.
Facere silentium. Quint. lib. 2. cap. 5. 4.
Tectis facta silentia. Virgil. 2. Aeneid. 147.
Longa silentia facere. Ouid. 1. Fast. 37.
Facere silentia maiestate manus. Pers. Saty. 4. 11.
Silentio aliquid ferre. Cic. 2. Tusc. 80.
Iubere silentia. Lucan. lib. 1. 60.
Eximia est uirtus praestare silentia rebus. Ouid. 2. de Arte, 122.
Rumpere silentia sermone. Ouid. 1. Metam. 42.
Rumpere alta silentia. Virg. 10. Aeneid. 13.
Rumpere taciturna silentia. Lucret. lib. 4. 118.
Suadere silentia digito. Ouid. 9. Metam. 139.
Silentium esse à. Vide A praepositionem.
Silentium est causarum & iuris. Cic. 7. Verr. 26.
Est silentium de. Cic. ad Attic. lib. 5. 104. 4, De Partho silentium est, sed tamen concisos equites nostros à barbaris nunciabant ij qui ueniebant.
Tenuêre silentia cuncti. Ouid. 1. Metam. 42.
Furibunda silentia torquent illam. Stat. 10. Thebaid. 178.
Transmittere aliquem silentio. Tacit. lib. 1.
Transire quidpiam silentio. Quintil. lib. 2. cap. 3. 1.
Silentium, pro Quiete. Liuius lib. 7. bel. Maced. Silentium deinde biduum fuit, neutris transgredientibus amnem. Intelligit non fuisse ad certamen congressos.
Silentium dicimus in auspicijs, quod omni uitio caret. Cicer. 2. de Diuinat. 109.
Silentio, uice aduerbij. Liu. 9. ab Vrbe, 203, Nocte deinde, silentio, ut mos est, L. Papirium Dictatorem dixit.
¶ Silentiarius, minister erat Imperatoris in palatio, de quo Iustinianus, C. de silentiarijs & Procopius belli Persici lib. 2. Romani, inquit, ad ea quae quietis sunt in palatio ministrũ, Silentiarium uocant: sicuti Domesticum, arcanorum principis conscium, ut in eodem opere legitur. Alciatus.
¶ Silesco, silescis (σιωπάω) silescere, Tacitum fieri, silere. Terent. Adelph. 5. 2. 10,

Nisi dũ haec silescũt turbae. id est, Sedabitur hic tumultus.

Deûm domus Ioue dicente silescit. Virg. 10. Aeneid. 21.
Furor caeli silescit. Catull. ad seipsum, 43. 1.
Siler] sileris, pen. cor. n. g. Frutex nonnunquam arborescens, ut baculos rustici ex eo faciant: aquosis locis crescit quasi pumila salix, cuius etiam generibus annumerari creditur, inquit Ruellius: contenditq; non esse id quod seseli Massiliensis officinae, & siler montanum appellant. Virgil. libro 2. Georg. 3,

—ut molle siler, lentaeq; genistae.

Plin. lib. 24. cap. 10. 1, Sileris folia illita fronti, capitis dolores sedant.
Silex] silicis, penul. corr. masc. gen. (πυρίτης) Lapis durus, ex quo ignis excuti solet. Dictus, quod de eo ignis saliat: uel quod lentum intra se ignem habeat, qui attritu, aut percussu excitetur. Ouid. lib. 7. Metamorph. 22,

Aut ubi terrena silices fornace soluti.

Plin. lib. 7. cap. 59. 9, E silice ignem Pyrodes inuenit.
Silex, foeminino genere protulit Virg. lib. 8. Aeneid. 47,

Stabat acuta silex praecisis undiq; saxis.

Venae silicis. Virg. 2. Aeneid. 2.
Acutus silex. Catul. de Berecynth. 58.
Atra silex. Virg. 6. Aeneid. 120.
Durus silex. Ouid. 2. Metam. 142.
Impenetrabilis silex ferro. Vide Impenetrabilis.
Nuda silex. Virg. eclog. 1. 3.
Numidicus silex. Vide Numidia.
Ordinarius silex. Vide Ordinarius in Ordo.
Rigidi silices. Ouid. 9. Metam. 46.
Validi silices. Lucret. lib. 2. 91.
Scintillam silicis excudere. Virgil. 1. Aeneid. 36.
Et silicis uenis abstrusum excuderet ignem. Virg. 1. Georg. 18.
Ab usu silices tenuantur. Ouid. 3. de Arte, 19.
Stat tibi silex in corde. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 13.
¶ Siliceus, Adiectiuum (πυρίτινος) Quod est ex silice. Cato cap. 18. 3.
¶ Silicatus, Aliud Adiectiuum, Quod est ex Silice factum. Vnde stratae uiae dicuntur silicatae.
Silia] σιλία, fluuius est: de quo Strabo libro 15, In regione Montana, Siliam flumen esse, in quo nihil innatet: quanquã id Democritus non credat, qui multam Asiae partem peragrauit: sed nec id Aristoteles concedit, etsi aeres quidam sint adeò tenues, ut nulla in eis uolatilia inueniantur.
Silicernium] silicernij (νεκρικὸν συμπόσιον) scribit Nonius esse funebre conuiuium, quod senibus exhibetur. Festus docet esse farciminis genus, quo familia in luctu à fletu purgatur: quia cuius nomine instituebatur ea res, is iam silentium cerneret. Caecilius, Credidi me silicernium eius esse esurum. Donatus inquit esse coenam quae infertur dijs Manibus: uel quòd eam silentes cernant umbrae, id est umbrae possideant: uel quòd qui haec inferant, cernant, neque degustent. nam de his quae libantur inferis, quisquis ederit uel biberit, funestatur. Hinc Terentius in Adelphis, 4. 2. 49, appellat senem silicernium, qui iamiam silentibus cernendus sit. Alij silicernium nomen fictum à Terentio existimarunt, pro sene, quòd incuruitate silices spectet. Qui rectè sentiunt, affirmant silicernium, funebre conuiuium esse, quod apud ueteres senibus exhiberi solebat: dictum, quòd cum silentio edentes cernerentur: uel quòd cogitarent se mox illum secuturos. Quapropter abeuntes à conuiuio, ueluti se amplius non uisuri, mutuò se salutabant. Varro, Funus executi, lautè ad sepulchrum antiquo more silicernium confecimus. id est, Conuiuium, in quo pransi discedentes dicimus alijs alij, Vale. Silicernium ergo Terentius senem uocat, atq; decrepitum: id est, dignum uel cui silicernium fiat, uel qui ad silicernium uocatur.
¶ Silicernios, dici uoluerunt senes incuruos, quasi iam sepulchrorum suorum silices aspicientes. Vnde Cincius Alimetus Hist. de Georg. Leont. scribit, dicens, Qui dum iam silicernius sui finem temporis expectaret, etsi morti non potuit, tamẽ infirmitatibus insultauit. Haec Fulgentius.
Silices] Populi sunt montana Armeniae ad Tigridis ostia incolentes. Plin. lib. 6. cap. 6.
Silicia] siliciae, Herba de qua sic Plinius libro 24. capit. 19, Nec foenograeco minor authoritas, quod telin uocant, alij carpbos, alij buceras, alij aegoceras, quoniam corniculis semen est simile: nos siliciam.
Silicius] silicij. m. g. Plin. lib. 16 cap. 16. 1, Si magnitudinem mensarum caperet, haud dubiè praeferretur cedro. Nunc intra pugillares lectorumq; silicios aut laminas raro usu spectatur. Quo in loco legendum est, Sicilicos, à uerbo Sicilio, sicilis: quod à uerbo Seco, secas, deriuatur. Sicilicos autem interpretor segmenta & tessellas.
Siligo] penul. prod. siliginis, foem. gen. (σιλίγνις) Fumenti genus, ex quo panis optimus fiebat. Iuuen. Satyr. 6. 40.

Digitized by Google

Exceptitia siligo. Plin. lib. 18. cap. 10. Vide Oriza.

¶ Siliginarius, siliginarij, Siliginis uenditor, uel distributor. Vlpian. in l. siquis uxori. §. apud. ff. de furtis, Siliginario quis dixerit, &c.

¶ Siligineus, Adiect. (σιλιγνίτης) Ex siligine factum. Plinius lib. 18. cap. 9. 2, Siligineæ farinæ modius Gallicæ XXII. libras panis reddit.

¶ Siligineum panem pro Delicato sumit Seneca: unde Plebeiò opponit, epist. 120. Item epist. 124, Malum panē dicis: expecta, bonus fiet, etiā tenerū tibi & siligineum fames reddet

Siliqua] siliquæ, pen. corr. (κεράτιον) Folliculum seu integumentum, ubi grana leguminum includuntur, & siquid leguminib. simile. Virg. 1. Georg. 39,

Grandior ut fœtus siliquis fallacibus esset. Plin. lib. 18. cap. 12. 4, de fabis, Nam siliquæ, caulesq; gratissimi sunt pabulo pecori. Horat. 2. epist. 1. 25,

—uiuit siliquis, & pane secundo. Pers. Satyr. 3. 6.

Quassans legumen siliqua. Virg. 1. Georg. 15.

Siliqua, Fœnum græcū aliàs dicitur. Colū. lib. 2. ca. 11, Fœnumgræcū, quod siliquam uocant rustici, duo tempora sationum habet: quorū alterum est Septembris mēsis, quū pabuli causa seritur, iisdem dieb. quibus uitia circa Aequinoctiū. Alterum aūt mensis Ianuarij ultimo, uel primo Februarij, quum in messem seminatur. Idem lib. 2. cap. 2. 3, Siliquæ modij sex uel septem totidem operis obruuntur, metuntur una.

Siliqua, arbor. Galen. lib. 7. Simplicium. Latinis etiam siliqua Græca, quòd fructum ferat siliqua obtectum, fabæ cuiusdam more. Colum. lib. 5. capit. 10, Siliquam Græcam, quam quidam cerationa uocant, & persicum, ante brumā per Autumnum serito.

Siliqua, Fructus prædictæ arboris, lignosus, falcatus, digitali longitudine, latitudine pollicari: quatuor intus grana continens, quæ ceratia à cornu similitudine appellantur. Plinius Dulces siliquas uocat, quòd dum eduntur, prædulces sentiantur, & succum casiæ referant: lib. 15. cap. 24.

Siliqua, alia arbor quam Iones ceraunium appellant, omnino diuersa à siliqua Græca. De hac. Plin. lib. 13. cap. 8.

¶ Siliquor, penul. corr. siliquaris (κεράτια ποιῶ) siliquari, Siliquas facere, hoc est integi siliquis: quod de leguminibus siliquis tectis dicitur. Plin. lib. 17. cap. 9. 6, Inter omnes autem constat nihil esse utilius lupini segete prius quàm siliquetur, aratro uel bidentibus uersa. Idem lib. 8. cap. 7. 7. 10.

Siliquastrum] siliquastri (ἰμεραιία) Herba quæ & piperitis dicitur, à piperis sapore: uulgus nostrum costum appellat. Plin. lib. 19. cap. 12. 4, Panax piperis saporem reddit, magis etiam siliquastrum, ob id piperitidis nomine accepto. Idem lib. 20. cap. 17. 1.

Silis] σίλις, Plinius lib. 3. cap. 18. fluuius est Venetiæ, ex montibus Taurisanis fluens: Silys uerò cum y Græco in ultima, nomen est, quo, ut idem testatur lib. 6. cap. 7. & 16, Scythæ Tanaim fluuium appellant.

Silla, ut uult Diodorus. Vide Silia.

Sillanius] Appollodorus. Plinius libro 34. cap. 8, Sillanion Appollodorum fecit, fictorē & ipsum, sed inter cunctos diligentissimum artis, & inimicum sui iudicem, crebrò perfecta signa frangentem, dum satiare cupiditatem nequit artis, & ideo insanum cognominatum.

Silli] σίλλοι, Dicacitates & sales. Vnde Gellius lib. 3. cap. 17. refert Timonem quendam scripsisse librum maledicentissimum, qui Sillos inscribitur.

Silli] Aethiopum gens, quam cum Struthophagis bellum gerere continuò, annotat Strabo lib. 16.

¶ Sillographus (σιλλογράφος) Sillorum, id est salium atq; dicacitatum scriptor: qualis fuit Timon ille Phliasius; qui librum quendam conuiciorum & missionis plenum in Philosophos edidit, Sillos inscripsit: quo nomine Græci maledicta & irrisiones intelligunt.

Sillura] σιλλυρα, Insula in Oceano Britannico, ut Solinus loquit: cuius incolæ, pecuniæ ignari, permutationibus commercia exercent.

Silo] silonis, Qui prominentia habet supercilia: à Sileno, quē hirsutis superciliis fuisse tradunt: ut author est Festus. Plaut. Rud. 2. 12,

—eccum Recaluum, ac silonem senem statutum. Silonem quidam naso repando hominem dicunt: quod Plinius sensisse uidetur lib. 11. cap. 37. Vide Simus.

Silon] Insulam Indiæ docet esse Augustinus in libro de Ciuitate Dei, sectione 21. quæ ex eo cæteris terris præfertur. quòd omnis arbor, quæ in ea gignitur, nunquam folijs nudatur.

Siloson] Vide Syloson.

Silphium] silphij (σίλφιον) Idem quod Laserpitium. Vide Laser. Plin. lib. 19. cap. 3. 8. & lib. 22. cap. 23. 5.

Silphium] silphij, Regio Libyæ, ab insula Plateæ usque ad os Syrtium protensa: teste Herodoto lib. 4.

Siluani] tres fuerunt. Vnus dicebatur domesticus, possessioni consecratus: alter agrestis, pastoribus: tertius orientalis, cui est in confinio lucus positus, à quo inter duo pluresúe fines oriuntur. Ideoq; inter duo pluresúe est & lucus. Omnis autem possessio quare Siluanum colit? quia primus in terram lapidem finalem posuit. Ex libello Variorum authorum de Limitibus.

Siluius] à silua. Festus Pompeius: Siluij sunt appellati Albani reges, à Lauiniæ filio, quem post excessum Aeneæ grauida relicta timens periculum, & suo uitæ, & eius quem utero gerebat, in syluis latens enixa est. Qui restitutus in regnum, est post mortem Ascanij, prælatus Iulo fratris filio, cum inter eos de regno ambigeretur.

Silurus] siluri, penult. prod. (σίλουρος) uulgò in Germania boldh. in Vngaria Accia. Pecularis Nili piscis traditur: quanquam & in Danubio reperiatur: quem non absimilem ei putant quidam doctissimi, quem sturionem appellamus. Plin. lib. 9. cap. 15. 1. Iuuenal. Satyr. 4. 4.

Vendere municipes fracta de merce siluros.

Silus] ἀνάσιμος, Nasus sursum uersum aduncus. Vnde galeæ quoq; à similitudine, sile appellatæ sunt. Hæc Festus. Cicero 1. de Nat. deor. 109, Ecquos silos, flaccos, frontones, capitones, quæ sunt in nobis?

Silybon] Lata spina est, folia ferens chamæleonis albi. Hæc recens cum sale oleoq; cocta estur. Dioscorides lib. 4. capit. 153. apud Matthiolum.

Silys] Fluuius ab Asia discriminans, quem notiore nomine Tanaim appellamus. Plinius libro 6. cap. 7. Tanaim Scythæ Sylin uocant.

Simbella] æ, quasi Semilibella, hoc est dimidia libella. Est præterea simbella, instrumētum paruum, quo singuli nummi ponderantur Sipontinus.

Simbruina] stagna, Tacitus lib. 14, Nam quia discumbentis Neronis Simbruina stagna, cui Sublaqueum nomen est, ictæ dapes mensaq; disiecta erat.

Simenia] nuncupatur à Græcis (κυνόλοφα) id est Canina prominentia. Cælius lib. 3. cap. 17.

Simenus] Cælator argenti apud Plinium lib. 34. cap. 8.

Simethis] σιμαιθὶς, Nympha. Ouid. 13. Metam. 162,

Acis erat Fauno Nymphaq; Simethide cretus.

¶ Simethius, Adiectiuum (σιμαίθιος) Ouid. 13. Metam. 86,

Terga fugæ dederat conuersa Simethius heros. hoc est, Acis filius Nymphæ Simethidis.

Simia] simiæ: & Simius, simij (πίθηκος) Hominum figuris proximæ

proxima animalia quæ cauda carent, & in Lybia nascuntur. Dictæ, quòd simæ sint, id est naribus depressis: uel quasi mimæ, id est imitatrices. Martialis lib. 14. 207,

Callidus emissas eludere simius hastas. Vide Plin. lib. 8. cap. 54. 1. Cicero 1. de Diuinat. 129, Simia quam rex Molossorum in delicijs habebat, & sortes ipsas, & cætera quæ erant ad sortem parata disturbauit, & aliud alio dißipauit.

Simulator humani oris simius. Claud. 1. in Eutrop. 61.

Simia, Per translationem, qui alium imitatur. Plin. epist. 5. 4, In quo Rusticum insectatur, atq; etiam Stoicorum simiam appellat. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 4.

¶ Simiolus, penul. corr. Diminutiuum (πιθήκιον) Qui utcunq; alterum imitatur. Cic. ad Marium. lib. 7. 2. 6, Hic simiolus animi causa, me, in quem inueheretur, delegerat.

Simias] Grammaticus, à Strabone nobilitatus, lib. 14.

Simichidas] σιμιχίδας, Nomē pastoris apud Theocritū in Idyll. quē ipsius enarratores patrē Theocriti fuisse existimāt

Simila] similæ, pen. corr. uel Similago, penul. prod. similaginis, fœm. gen. (σεμίδαλις) Farina alba & flos, seu deliciæ farinæ triticeæ. Mart. lib. 13. 10,

Nec poteris similæ dotes numerare, nec usus.

¶ Similagineus, Adiectiuum: ut, Panis similagineus, apud Senecam, epist. 119.

¶ Similago. Vide Simila.

Similax] Vide Smilax.

Similis] & hoc simile, pen. cor. (ὅμοιος, ἐμφερής, παραπλήσιος, ἴκελος, ἐοικώς, προσεοικώς, προσείκελος, προσφερής) Quasi simulis. Terent. in Prologo Phorm. 32,

Ne simili utamur fortuna, atque usi sumus. Plaut. Mostel. 3. 15,

Sibi quisq; simile sumit.

Similis atq; eadem. Vide Idem.

Magis similis. Vide Magis.

Similis, genitiuo iunctum, ad morum, uel doctrinæ, uel huiusmodi imitationem refertur. Terent. Eunuch. 3. 2. 43,

Domini similis es. Ibidem, 4. 130, Deos esse similes tui putas? Cic. ad Cornificiū, lib. 12. 22. 3, Spes tamē una est, aliquando populum Romanum maiorum similem fore.

Similis, datiuo iunctum, de forma, uel ætate, uel fortunis, aut alijs huiusmodi rebus. Virg. 1. Aeneid. 119,

Os humerosq; deo similis Plinius, Effigie ac lineamentis corporis patri similis. Hæc differentia Diomedis, dicentis, Sum similis tui, moribus: similis tibi, figura: non semper uera est: quia utrunque indifferenter reperitur. Cicero 1. de Leg. 43, Nihil est enim unum uni, tam simile, tam par, quàm omnes inter nosmetipsos fuimus. Idem lib. 5. de Fin. 22, Sed non uideo cur non potuerit patri similis esse filius. De figura in genitiuo. Plaut. Menæch. 2. 4. 31,

Nec aqua aquæ, nec lacte lacti (crede mihi) usquā similius, Quàm hic tui est, tuq; huius. Cic. 1. Tusc. 227, Quærerem ex eo cuius suorum similis fuisset Africani fratris nepos, facie patris: uita, istē omnium perditorum ita similis, ut esset facilè teterrimus.

Anhelanti similis. Virg. 5. Aeneid. 51.

Hinnuleo similis. Horat. 1. Carm. ode 23. 1.

Nimbo similes. Virg. 5. Aeneid. 64.

Primus ad extremum similis sibi. Horat. in Arte, 52.

Sæpius tamen per genitiuum mores significamus. Terentius Adelph. 3. 3. 57,

Saluus sit filius: spero est similis maiorum suum.

Similes eorum, uel illorum. Cicero 4. Acad. 26. Idem 4. de Finibus, 71.

Similis mœrenti. Plin. lib. 9. cap. 8. 6, Tristis, & mœrenti similis, ipse quoq; (quod nemo dubitaret) desiderio expirauit.

Simile ueri & uero. Cic. 4. Acad. 178. Quint. lib. 6. cap. 3, Vero similis dolor. Idem lib. 3. cap. 10, Quod est uero similius.

Similis ac. Cic. 4 de Fin. 51, Nec si ille sapiens ad tortoris eculeum à tyranno ire cogatur, similem habeat uultum, & si ampullam perdidisset. Liu. ab Vrbe, Similem pauorem inde fugamq; fore, ac bello Gallico fuerat.

Similis atq;. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 9, Et similis uiri tu ulcisceris patrui mortem, atq; ille persequeretur fratris sui, si ista ratione agère noluisset? Idem 5. de Fin. 72.

Similes inter se. Cic. 4. Acad. 211. Idem pro Cluentio, 34, Homines inter se cùm forma, tum moribus similes, municipum autem suorum dißimillimi.

Similis in re dißimili. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 5.

Similes sunt, ut si qui gubernatorē in nauigando agere nihil dicant, quum alij malos scandāt, alij per foros cursent, alij sentinam exhauriant: ille autem clauum tenens sedeat in puppi quietus, &c. Cic. de Senect. 16.

Simillior & Simillimus, Comparatiuum & superlatiuum. Cic. pro M. Marcello, 5, Hæc qui faciat, non ego eum cum summis uiris comparo, sed simillimum deo iudico. Plin. lib. 12. capit. 17. 1, Mastice tertia in Ponto in bituminis simillior. Quint. lib. 10. cap. 5.

Furtis & fraude simillimi illi. Ouid. 13. Metam. 7.

Amni puro simillimus. Horat. 2. epist. 2. 24.

Buxo simillimus. Ouid. 11. Metam. 84.

Flos uiolæ simillimus. Ouid. 4. Metam. 54.

Pallor simillimus buxo. Ouid. 11. Metam. 84.

Quies simillima morti placidæ. Virg. 6. Aeneid. 106.

¶ Similè (παραπλήσιον) aduerbialiter positum. Cicero 1. Acad. 28, Similè uos quum perturbare, ut illi Remp. sic uos philosophiam bene iam constitutam uelitis, Empedoclem, Anaxagoram, Democritum, &c. profertis.

¶ Simillimè, pen. cor. Superlatiuum. Cic. 2. Tusc. 94, Simillimè animus intentione sua depellit pressum omnem ponderum; remißione autem sic urgetur, ut se nequeat extollere.

Simillimè atq;. Cic. pro lege Agrar. 7, Hic tamen excipit Pompeium: simillimè ut mihi uidetur; atq; in illa lege, qua peregrini Roma eijciuntur, Glaucippus excipitur.

¶ Similo, similas, penul. corr. (ὁμοιόω) similare, construitur cū accusatiuo, Similem esse. Martial. lib. 2. 35, ad Phœbum,

Quum sint crura tibi, similent quæ cornua Lunæ, &c. Alij legunt, simulent, per ultimam uocalem: Simulare. n. dicimus, & Aßimulare, non autem Similare: aut quidam indocti precipiunt. Hæc Raphael Regius, in illud 5. Metam.

Aßimulare freto poßis,

¶ Similitudo, penul. prod. similitudinis (ὁμοιότης, ὁμοίωμα, ἐμφέρεια, ἀπείκασμα, εἰκών) Ipsa rei similis forma. Cic. lib. 1. Off. Nihil autem amabilis, nec copulatius, quàm morum similitudo bonorum.

Ad similitudinem. Vide Ad præpositionem.

Similitudo periculi. Cic. 7. Verr. 74.

Similitudo ueri. Plin. lib. 34. cap. 7. 6.

Abripere à parentis similitudine. Vide Abripio.

Accedere ad similitudinem alicuius rei. Vide Accedo.

Arripere alicuius similitudinem. Vide Arripio.

Similitudine ueri capi. Liu. 5. bel. Pun. 92.

Eludere similitudines. Quint. lib. 5. cap. 13. 18.

Similitudo cum. Cic. 2. Tusc. 84, Sunt enim quædam animi similitudines cum corpore.

¶ Similitas, penul. corr. similitatis, fœm. gen. (ὁμοίωσις) antiquum, pro Similitudine, Cæcilius, Vide quid ferat morum similitas. Nonius.

¶ Similiter, penul. corr. Aduerbium (ὁμοίως, παραπλησίως, ἀπομιᾶς)

Digitized by Google

μιῶς) Pariter, eodem modo. Cicero pro Rosc. Amer. 2, Ego etiam si omnia quæ dicenda sunt, liberè dixero, nequaquam tamen similiter oratio mea exire, atq; in uulgus emanare poterit.

Similiter ac. Cic. 3. de Nat. deor. 11, Tu autẽ quid quæris? similiter facis ac si me roges, cur te duobus contuear oculis.

Similiter atq;. Cic. 1. Philip. 6, Neq; uerò illam similiter atque ipse eram, commotum esse uidi.

Similiter, ut. Cic. de Off. Similiter facere eos, qui inter se contenderent, uter Remp. potius administraret, ut si nautæ inter se certarent, quis eorum potissimum gubernaret.

Similiter, cum datiuo. Plinius lib. 11. cap. 25. 1, Similiter his & scorpiones terrestres, uermiculos ouorum specie pariunt.

Simitu] ἅμα, pro Simul, posuêre ueteres. Plaut. Stich. 4. 94,

Vt me cum simitu ires ad sese nunc domum. Sic Amphit. 7. 73,

Non enim ego cum uino simitu ebibi imperium tuum.

Simiolus, Simius] Vide Simia.

Simmias] σιμμίας, Philosophus Thebanus, Socratis auditor, cuius scripta enumerantur à Suida. Vide Diogenem Laertium lib. 2, Simmias Thebanus.

Simo] simonis, Simones, simonum, simonibus (σίμωνες) Idem qui & Simi: id est, qui nares habent pressas, quos insolenti uocabulo Camusos appellamus.

¶ Simo, simas, simare, Deprimere, Antiquum. Poeta apud Nonium,

Simauit taxim ad nares Delphinus ut olim. Sic emendat Turnebus: cum in Nonio legatur, simat. Moueri se dicit & sententia, & quòd Delphini simi sint. unde & Simonis nomine eos gaudere, Plinius refert. Hæc ille.

Simois] penul. cor. huius Simoentis (σιμόεις) fluuius, qui ex Ida monte Troiano defluens, iuxta Troiam labitur: & mari appropinquans, commiscetur Xantho, ac in paludem cogitur. deinde exit in mare iuxta Sigæum promontorium.

Lubricus Simois. Horat. Epod. 13. 3.

Phrygius Simois. Virg. 1. Aeneid. 125.

¶ Simoesius, a, um: attributum. Campus Simoesius, hoc est, Troadis campus, Simoente irrigatus. Simoesius nomen adolescentis cuiusdam Troiani, sic nominati, quòd apud Simoentem fluuium esset natus. Homerus lib. 4. Iliad.

Simones] σίμωνες, plures. Hoc nomen post Philippum Græcis, Latinis, Hebræisq; pariter commune. Ex his antiquissimum sanè legimus Atheniensem ac philosophũ Socratis discipulum fuisse, qui scripsit dialogos XXIIII. Simon Magnesius, musicus egregius, qui & ipse superiorum musicorum more corrupto, Simodiam introduxit, quemadmodum etiam & Lysis Lysiodiam. Strabo lib. 14. Simon Constantinopolitanus, ludi magister, annos abhinc circiter ducentos composuit Græcè Metaphrastas, id est sanctorum uitas, quæ habentur in bibliotheca Vaticana. Ex Hebræis uerò Simonem Magum legimus, caput & authorem totius Hæreseos. De quo Eusebius lib. 2. latissimè: & Iustinus in apologia ad Antonium principem: & Irenæus in primo aduersus hæreses libro. Simõ item ille qui à Petro Spiritus sancti gratiam mercari uolebat. Præter hos, Simon Tridẽtinus puer. Hic sedente Sixto quarto Pontifice, die Veneris sancti à Iudæis clàm comprehensus, ac omnibus cruciatibus prius affectus, demum cruci affixus est. Ex quo templum ei uelut martyri dicatum. Volaterranus.

Emunctus Simon. Horat. in Arte, 44.

Simonia] ut putatur, à Simone mago dicta, uox est non Latina, qua soli theologi utuntur. Dicitur autem, quando quis uult dare aut accipere dona Dei, data aut accepta pecunia.

Simonides] penul. corr. (σιμωνίδης) Ceus poeta Melicus. Cicero in Orat. Simonides Ceus primus artem memorandi inuenisse fertur. Vide ibidem plura. Plinius octauã chordam in lyra inuenisse scribit: Eustachius uerò tres duplices literas, ξ, ψ, θ. Simonides, Iambicus poeta. De quo Quintil. lib. 10. capit. 1. Iambicum poetam Strabo fuisse dicit: Suidas uerò Carystium siue Erythræum, qui scripsit Græcorum apud Aulidem conuentum, trimetrorum libros duos, & alia. Præter hos alios duos ponit: unum filium sororis Simonidis Cei, cognominatum Melicertam, qui ante bellum Peloponnesiacum fuit, scripsitq; genealogiam libris tribus. Alterum Simonidem Magnetem, poetam Antiochi magni tempore, cuius res gestas scripsit, ac bellum aduersus Galatas. Suidas.

Somnium de Simonide. Cic. 1. de Diuinat. 100.

Simplex] simplicis, penult. corr. om. gen. (ἁπλόος, ἁπλοῦς, ἀπλοϊκός, ἀφελής, λιτός, μονοφυής) Nomen numerale. Terentius in Prologo Heaut. 6,

Duplex quæ ex argumento facta est simplici.

Crinis simplex collectus in unum nodum. Ouidius 8. Metam. 64.

Simplex, Verum & sincerum: cui Falsum opponitur. Mattius Ciceroni, libro 11. 28. 20, Trebatio nostro magnas ago gratias, quòd tuum erga me animum simplicem atque amicum aperuit. Idem 2. de Finib. 77, His initijs inducti omnia uera diligimus, id est fidelia, simplicia, constantia: tum uana, falsa, fallentia odimus, ut fraudem, periurium, malitiam, iniuriam. Hîc simplici opposuit falsum.

In docendo simplicem esse. Quint. lib. 2. cap. 2. 4.

Munditijs simplex. Horat. 1. Car. ode 5. 1. id est, inquit Acron, Animo factiosa. Meretricis enim astutias insectatur, quæ simplici munditia insidias mentiretur.

Aetas simplex. Stat. 9. Theb. 176.

Anni simplices, Primi, & qui simplici numero efferuntur, nempe usq; ad decimũ: uel in quibus simplex toga & pura, quæ prætexta dicebatur, sumi solebat. Mart. lib. 10. 20,

Tu mihi simplicibus Mani dilectus ab annis,
Et prætextata cultus amicitia.

Verum & simplex bonum. Cic. 1. Acad. 10.

Cibus simplex, Purus, non affectatus, aut alio condimento corruptus uel compositus. Martial. libro 1. 137. Plin. lib. 11. cap. 53. 5, Homini cibus utilissimus simplex.

Condimentum orationis simplex. Quintil. lib. 6. cap. 3. 12, Salsum igitur erit, quod non erit insulsum, uelut quoddam simplex orationis condimentum.

Domus simplex & inscia fraudum. Stat. 3. Sylu. 1. 7.

Homo simplex. Purus, apertus, nihil tectum, nihil simulatum habens. Cic. 4. Acad. 200.

Iter simplex & directum. Cic. 2. de Nat. deor. 215.

Natura uocis simplex. Quint. lib. 1. cap. 11. 4.

Rura simplicia. Plin. lib. 12. cap. 1. 1.

Via mortis simplex. Virg. 3. Georg. 97.

Vtilitas simplex. Quint. lib. 2. cap. 4. 15.

Simplicior si quis, qualem me sæpe libenter
Obtulerim tibi Mecœnas. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 13.

¶ Simplicitas, penul. cor. simplicitatis, f. g. (ἁπλότης, λιτότης, ἀφέλεια, ἀφελότης, ἀκεραιότης) Martial. lib. 10. 47,

Prudens simplicitas, pares amici.

Fabularum conuiualium simplicitas. Tacit. lib. 5.

Nuda simplicitas. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 3.

Rudis simplicitas. Ouid. 3. de Arte, 23.

Gloriari simplicitate. Quint. lib. 5. cap. 7. 16.

¶ Simpliciter, penul. corr. (ἁπλῶς, ἀπλοϊκῶς, ἰδιωτικῶς, ἁπλῆ) Purè, apertè. Plin. epist. 94. 4, Amicè & simpliciter reprehenderunt. Idem epist. 97. lib. 5. Cic. in Topic. 45, Quum autem

...itur quale id sit, aut simpliciter quæritur, aut comparatè.
Dicere simpliciter. Mart. lib. 14. 221.
Oberrare simpliciter. Plin. lib. 8. cap. 4. 1, Elephas homine obuio fortè in solitudine, & simpliciter oberrante clemens placidusq; etiam demonstrare uiam traditur.
Viuere simpliciter. Cic. 1. Off. 131, Hæc præscripta seruantem: licet grauiter, magnificè, animoseq; uiuere, atq; etiam simpliciter, fideliter, & uitæ hominum amicè.
Sequi docentes simplicius. Quint. lib. 2. cap. 12. 9.
¶ Simplicitus, (ἁπλῶς) antiquum, pro Simpliciter. Plautus Merc. 3. 14,
Vt simplicitus dicam. Fortè legendum, simplicius: ut sit comparatiuum à simpliciter.
Simplus] Adiectiuum (ἁπλοῦς) Vnicus, uel semel tantum. Plaut. Mostel. 7. 72,
Scelestæ hæ sunt ædes, simpla est habitatio. Varro 2. de Re rust. cap. 10. 4, Aut si mancipio non datur, dupla promitti: aut si ita pacti, simpla.
¶ Simplarius, Aliud adiect. Simplariæ uenditiones sunt, pro quibus necesse uenditor non habet de dupla emptori repromittere: quarum meminit Vlpianus in l. emptori de euictionibus. Ita enim simplariæ uenditiones à Pomponio dicuntur, ut simplariæ actiones, & duplariæ, & quadruplariæ dicebantur, quæ in simplum, duplum, quadruplum dabantur. Eadem ratione Armaturæ simplares, duplaresq; à Vegetio dicuntur, lib. 2. de Re militari: quas qui gestabant, singulas & duplas consequebantur annonas. Et à Modesto De uocabulis rei militaris, Torquarij simplares, duplaresq;. Budæus.
Simplones] fortè à Simpulo Simpulones, rectius: Dicuntur conuiuæ. nã & amicus sponsi, qui cum eo per conuiuia ambulat, Simplator dicitur. Sutrius Piscatoria,
Summates uiri simplones facti sunt ganei. Est autem ganeum, taberna. Nonius.
Simpulum] simpulũ siue Simpuuium, simpuuij, à Sumendo, quòd eo uinum prolibaretur minutatim. Bayfius aũt legẽdum putat Simpullum, ea forma qua ampullam dicimus.
In simpulo aliquid facere, prouerbialis locutio. Cic. 3. de Leg. 53, Et auus quidem noster, inquit singulari uirtute in hoc municipio quoad uixit, restitit M. Gratidio, cuius in matrimonio sororem auiam nostram habebat, ferenti legem Tabellariã. Excitabat enim fluctus in simpulo, ut dicitur, Gratidius, quos pòst filius eius Marius in Aegæo excitauit mari. Quantũ igitur coniectura consequi licet, In simpulo fieri dicebant, quod uel clanculum, uel in re minuta atq; humili fieret. Est enim simpulum, authore Festo, uas paruum, non dissimile cyatho: unde mulieres diuinis rebus deditæ, simpulatrices uocentur. M. Varro scribit uas esse minutum fundens, in cuius locum successerit epichysis: unde ueteres, res minutas, nulliusq; precij, simpularias appellabant. Plinius lib. 35. cap. 12. 9, In sacris quidem etiam inter has opes non murrhinis, crystallinisuè, sed fictilibus prolibatur simpulis innocentius. & M. Varro apud Nonium Marcellum ait, deos ipsos uili simpulo inuitari. Sunt qui pro simpulo legunt sympuuium: cuius meminit Iuuenalis Satyr. 6. 35,
Sympuuium ridere Numæ, nigrumq; catinum. Proinde non absurdum mihi uidetur, siquis existimet sumptum allegoriam à puerorum lusu, quo solent per fistulam angustam in simpulum insflantes, quasi fluctus quosdam & aquæ strepitum excitare. Hæc Erasmus.
¶ Simpulariæ res, priscis minutæ, nullius ferè precij. Notat Erasmus in parœmiis, In simplo. Sed uereor ne non legendũ sit, Simplariæ res, & in Simpulo: ut errasse Spiegelum, facilè percipi possit.

Simpludiarea] funera sunt quibus adhibentur D. T. ludi corbitoresq;. Quidã ea dixerũt esse, quibus neutrũ genus interesset ludorum. nã indictiua sunt, quibus adhibetur nõ ludi modò, sed etiã desultores: quæ sunt amplissima. Festus.
Simpuuium] Est uas ligneum. Varr. Est mod. Mat. περὶ μέθης, Non uides ipsos deos, si quando uolunt gustare uinum, deripere ad hominum fana: & tamẽ tum ipsi illi libero Simpuuio uinitari? Ex Nonio.
Simul] ἅμα, ὁμῶς, ὁμοῦ, ὁμόσε, Aduerbium congregandi. Terent. Eunuch. 2. 2. 10,
Simul consilium cum re amisti. Plinius epist. 136, Simul militauimus. Virg. 9. eclog. 4,
——heu tua nobis
Penè simul tecum solatia capta Menalca?
Simul tecum. Plaut. Amph. 8. 121. Cic. pro Fonteio, 19, Nisi aliquoties ex ipsis accusatoribus uobiscũ simul iudices audissem. Idem pro Domo sua, 62, sed etiam optimi ciues fruuntur nobiscum simul hac ciuitate.
Simul cum. Cic. de Amicit. 11. Idem 3. Tusc. 69, Quòd sicui, ut ait idem, simul animus cum re concidit, &c.
Simul, cum datiuo constructum, more Græco. Tacit. lib. 4, Verùm Hypæpeni, Trallianiq; Laodicenijs ac Magnetibus simul tramisi. Idem libro 5, Acerrimè ex eo Annius Pollio, Appius Sillanus, Scauro Mamerco simul, ac Sabino Caluisio, maiestatis postulantur. Nam sic suum ἅμα, Græci cum datiuo copulare solent: ut, ἅμα δὲ χιτῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή.
Simul, Deinde etiam, uel præterea. Vatinius ad Ciceronem, libro 5, 10. 4, Ciues Romanos occidit, abripuit, disperdidit, regiones uastauit. simul uerò semissis homo contra me arma tulit. Vetus exemplar legit, Semius: non, semissis homo. Sallustius, His amicis, socijsq; confisus Catilina, simul quòd æs alienum per omnes terras ingens erat. id est, Etiam. Terent. Andr. 1. 1. 132.
Simul, cum particula Que iunctum: & cum Ac uel Et. Quint. lib. 10. cap. 1, Qualis ferri fulgor quo mens simul uisusq; perstringatur. Plin. lib. 9. cap. 35. 16, Superbo simul ac procaci fastu, ut regina meretrix. Plin. iunior epist. 7. lib. 2, Sordidum simul & sumptuosum.
Simul, pro Eadem opera. Plaut. Merc.
Duas res simul nunc agere decretum est mihi.
Simul, quandoq; geminata legitur, & habet eandem penè uim quam Cum & Tum, siue Partim. Quint. in Præf. libro 1, Simul ut pleniore obsequio demererer amantissimos mei; simul ne uulgarem uiam ingressus, alienis demum uestigijs insisterem. Liu. 1. ab Vrbe, 39, Nusquam benignè legatio audita est, adeò omnes simul spernebant, simul tantam in medio crescentem molem sibi ac posteris suis metuebãt. Idẽ 7. bel. Pun. 11, Milites ædificijs emotos, simul ut cum agro tecta urbis fruenda locarentur: simul metuens ne suum quoque exercitum, sicut Annibalis, &c.
Simul ac, significat Quamprimùm, uel statim quum, siue postquam. Cicero 3. Verr. 18, Verres simul ac tetigit prouinciã, statim Messanam literas dedit. Idem ad Leptam, lib. 6. 18. 1, Simul ac accepi à Seleuco tuo literas, statim quæsiui è Balbo per codicillos, quid esset in lege. Virg. 4. Aeneid. 18,
Quam simul ac tali persensit peste teneri.
Simul ac primùm. Cic. 3. Verr. 97, Simul ac potestas primùm data est, adeunt hi quos dixi. Idem 2. de Nat. deor. 184.
Simul atq;. Idem. Cic. 1. de Finib. 45, Omne animal simul atque natum sit, uoluptatem appetere, eaq; gaudere ut summo bono. Idem 5. Verr. 106.
Simul &, pro Atq; etiam, uel præterea. Cic. 3. Verr. 74, Quẽadmodum sine periculo suo dare possent, non uidebant, simul &

Digitized by Google

mul & istum fore tam improbum non arbitrabantur.
Simul primùm. Liu. 6. ab Vrbe, 3. Quum ciuitas in opere ac labore reficiendæ urbis teneretur: interim Qu. Fabio simul primùm magistratu abijt: ab C. Martio Tribuno pleb. dicta dies est.
Simul ut. Cicero 2. de Finib. 57, Omne autem animal simul ut ortum est, & seipsum, & omnes partes suas diligit. Idem 4. Acad. 95.
Simul, sine particulis Ac, uel Atq. Liuius 6. bel. Pun. 226, Qui simul in potestate uestra erunt, extemplò omnia quæ nunc sub Carthaginiensibus sint, in ditionem tradunt. Cicero 4. Acad. 151.
Simulachrū] simulachri, penul. prod. (εἴδωλον, ἀπείκελον, ἰνδαλμα, σέβασμα) à Simulo, simulas. Propriè dicitur alicuius rei ficta imago: simulachra enim principio ex desiderio mortuorum orta sunt, ut qui iam defecerant, uiuere uiderentur. Cic. pro Domo sua, 85, Mulieris simulachrumq; è marmore. Ibidem, 85, Libertatis simulachrum in ea domo collocabas.
Effigies, simulachrumq; Mithridatis. Cic. 4. Verr. 114.
Diuûm simulachra. Virg. 2. Aeneid. 104.
Non ita antiqua simulachra. Vide Non.
Augusta simulachra. Vide Augustus.
Aurea simulachra. Lucret. lib. 2. 5.
Inania simulachra. Ouid. 3. Metam. 134.
Lignea simulachra deorum. Ouid. 3 Metam. 138.
Nitentia simulachra fragili cera. Iuuenalis Satyr. 12. 9.
Vasta ferarum simulachra. Ouid. 2. Metam. 39.
Imbecilla ac mortalia uultus simulachra. Tacitus in uita Agricolæ.
Simulachrum ciuitatis, metaphoricōs pro signo & nota. Cic. ad Plancum, libro 10. 1. 4, In qua nec Senatus, nec populus uim habet ullam: nec leges ullæ sunt, nec iudicia, nec omnino simulachrum aliquod ac uestigium ciuitatis.
Ciuilitatis particulæ simulachrum. Quint. lib. 2. cap. 15. 17.
Simulachra animorum. Cic. pro Archia, 22.
Simulachra uirtutum. Cic. 2. de Finib. 176.
Belli simulachra cientes. Lucret. lib. 2. 9. & 65.
Pugnæ simulachra. Quint. lib. 2. cap. 10 6.
Multa modis simulachra uidet uolitantia miris. Virgilius 7. Aeneid. 18.
Simulo] simulas, penul. cor. (σχηματίζομαι, ὑποκρίνω, προσποιέομαι) simulare, Imitari & referre. A Similis deriuatur: uel, ut quidam uolunt, à Simul. nihil enim aliud est simulare, quàm ea quæ absunt, simul esse ostendere. Horat. 2. epist. 1,

—duceret æra
Fortis Alexandri uultum simulantia.

Simulare anum. Ouid. 3. Metam. 27.
Lumine tecto somnus simulatur. Ouid. epist. 20. 40.
Simulare, Fingere, ac pro uero falsum tradere, ut ait Donatus. Terent. Heaut. 4. 1. 23,

Non simulare mortem uerbis re ipsa spem uitæ dare.

Cic. de Amicit. 82, Et litigare se simulans, blandiatur. Idem 3. Verr. 13. Sic apud Cæsarem, 1. bel. Gal. 194, Simulare amicitiam. Et Cic. 2. Verr. 10. Simulat his se rebus confidere: sed uideo quid agat.
Gaudia uultu simulare. Ouid. 1. de Arte, 136.
Vultu spem simulat. Virg. 1. Aeneid. 43.
Simulo non sentire, pro Dissimulo. Plin. epist. 14. lib. 3.
Non est quod simulas, inquit Horatius 2. Serm. Satyr. 7. 12.
Simulat quasi. Plaut. Amph. 4. 46,

Verùm quasi affuerim, tamen simulabo, atq; audita eloquar. Idem Curcul. 8. 21.

Inter Simulare & Dissimulare differentia. Simulare, est fingere scire quæ nesciat: Dissimulare, fingere nescire quæ sciat. Sallust. in Catil. Cuius rei libet simulator ac dissimulator. Ex Nonio.
¶ Simulans, penul. corr. (ὑποκρινόμενος) Nomen ex Participio. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 5,

Non fuit in terris uocum simulantior ales.

¶ Simulatus, penul. prod. (ὑποκεκριμένος, προσποιητός) Aliud nomen ex participio: ut, Dolor simulatus. Lucā. lib. 9. 214.
Amorem simulatum fingere. Propert. lib. 2. eleg. 25. 10.
Conscientia simulata. Tacit. lib. 2.
Verba simulata. Virg. 1. Aeneid. 143.
¶ Simulatè, penul. prod. (προσποιημένως) Aduerbium, cui opponitur Ex animo. Cic. 2. de Nat. deor. 249, Mala enim & impia consuetudo est, contra deos disputandi: siue ex animo id fit, siue simulatè.
¶ Simulatio, simulationis, fœm. gen. (ὑπόκρισις, σχῆμα, προσποίησις) Fictio, simulata & ficta alicuius rei internæ per uultum repræsentatio: unde pro deceptione & circumuentione ponitur, quòd animo uel uultu, aut uoluntate simulata fiat. Cicero ad Lentulum, libro 1. 9. 62, A quibus tuendus fuerat, derelictus: idq; non solùm fronte atque uultu, quibus simulatio facillimè sustinetur. Terent. Heaut. 4. 5. 34,

—non mea est simulatio.

Simulatione belli, &c. Cæsar 1. bel. Ciuil. 39. Cicer. 3. Verr. 27, Nullæ sunt occultiores insidiæ quàm hæ, quæ latent in simulatione officij, aut in aliquo necessitudinis nomine.
Fallax imitatio, simulatioq; uirtutis. Cic. 4. Acad. 253.
Induere simulationem alicuius rei. Vide Induo.
Simulatio, pro Similitudine. Plin. lib. 11. cap. 44. 1, Simiarum genera perfectam hominis simulationem continent, facie, naribus, auribus, palpebris, &c.
¶ Simulator, penul. prod. Verbale (ὑποκριτής) Cicero 1. Offic. 151, De Græcis autem dulcem & facetum, festiuiq; sermonis, atq; in omni ratione simulatorem, quem εἴρωνα Græci nominauerunt, Socratem accepimus. Idem ad Qu. fratrem, lib. 1. 3. 13, Messalam tui studiosum esse arbitror, Pompeium etiam simulatorem puto.
Tantum ne pateat uerbis simulator in illis. Ouid. 2. de Arte, 63.
Artifex & simulator figuræ Morpheus. Ouidius 11. Metam. 127.
Simulatrix] simulatricis. Simulatrices, scribit Festus, esse mulieres sagas & expiatrices, uel sacerdotes quæ expiare sunt solitæ. quod uerbum putem ex eo natum, quòd in sacris multa simularentur, & simulata pro ueris haberentur: ut apud Virgil.

Sparserat & latices simulatos fontis Auerni.

Alioqui mulieres rebus diuinis deditæ, simulatrices dicebantur, sed & simpulatrices. Turnebus.
¶ Simulamen, penul. prod. simulaminis (προσποίημα) Simulachrum. Ouidius de Adonide interempto ab apro, libro 10. Metamorph. 145,

Annua plangoris peraget simulamina nostri.

Singulis annis Adonia, id est sacra in Adonis honorē celebrabantur: in quib. Adonis plangebatur, ac luctus Veneris referebatur.
¶ Simultè, pro Similiter. Plaut. Pseud. Exossabo ego illum simultè itidem, ut murænam coquus. Obsoletum. ex Nonio.
Simultas] simultatis, fœm. gen. (ὀργή) Latens odium, inquit Valla in Raudensem: ea simultas plerunq; intelligi contēta est, quū inimicitia opere se ostendat. Plaut. Pseud. 5. 51,

Nam hic id metuit, ne illam uendat ob simultatem suam.

Cic. pro lege Manil. 50, Vt multas etiam simultates, partim obscuras, partim apertas intelligam mihi non necessarias, uobis non inutiles accepisse. Idem ad Qu. frat. lib. 1. 1. 28.
Simultas (inquit Festus) est odium: dicta ex contrario, quia minimè sint

Digitized by Google

nimè sint odientes se simul. Potest & à simulatione dicta existimari, quia simulata loquuntur adinuicem.

Vetus atq; antiquus simultas inter finitimos. Iuuen. Satyr. 15. 4.

Gerere simultates cum aliquo. Quint. lib. 4. cap. 1. 13.

Huic simultas cum Curione intercedebat. Vide Intercedo.

Simus] Pictor. Plin lib. 35. cap. 11. Simus pinxit iuuenem requiescentem in officina fullonis, Quinquadrus celebrantem. Est item herba: de qua Plin. lib. 22. cap. 22.

Simus] Adiectiuum (σιμὸς) Quod est pressum. Plinius lib. 11. cap. 37. 32, Et altior homini tantùm, quem noui mores subdolæ irrisioni dicauêre, nasus. Non alij animalium nares eminent. Auibus, serpentibus, piscibus foramina tantùm olfactus; sine naribus. Et hinc cognomina, simorum, silonum. Virg. 10. eclog. 2,

Dum tenera tondent simæ uirgulta capellæ.

Mart. lib. 6. 39. Atq; ille sima nare, turgidis labris.

¶ Simulus, Diminutiuum. Mart. lib. 6.

Simulus iste quis est, uxori semper adhæret

Qui, Menedore, tuæ.

Sin] εἰ δὲ, ἐὰν, εἰ: ex Si & Ne componitur, abiecta e, significatq; si uerò: quod nunquam in prima parte collocatur, & nisi præcesserit si: sed in secunda, ubi ferè duorum est oppositio. Terent. Hecyr. 4. 4. 15,

Ego Pamphile esse inter nos, si fieri potest,

Affinitatem hanc sanè perpetuam uolo:

Sin est ut aliter tua siet sententia,

Accipias puerum. Ibidem, 4. 1. 45. Cic. ad Attic. lib. 9. 188. 1, Si mihi ueniam quam peto, dederit, utar illius conditione: sin minus, impetrabo aliquid à meipso.

Sin, positum non præcedente Si. Cic. 3. de Orat. 74, Nunc contrà, plerique ad honores adipiscendos, & ad Rempublicam gerendam nudi ueniunt atque inermes, nulla cognitione rerum, nulla scientia ornati. Sin aliquis excellit unus è multis, effert se, &c. id est, Quòd si aliquis, &c. Sallust. in Iugurtha.

Sin aliter. Cic. ad Brutum, lib. 11. 14. 6, Si ita est, omnia faciliora: sin aliter, magnum negocium.

Sin autem. Cic. ad Atticum, lib. 10. 196 5, Si uir esse uolet, σύνοδία: sin autem erimus nos qui solemus.

Primum, sin. Terent. Adelph. 3. 4. 46,

Hæc primùm ut fiant, deos quæso, ut uobis decet:

Sin aliter animus uester est, &c. Cic. de Amic. 67.

Sina] Vrbs Mesopotamiæ: quo nomine etiam dictus est mōs Petreæ Arabiæ. Quidam montem Sinai uocant. Iustinus lib. 36. appellat Sinæum. Nomen habet à uepribus & dumetis, quibus septus est. Est enim Hebræis Senab, arbor spinosa.

Sinada] pen. corr. (σύναδα) ciuitas Asiatica ad Cariæ fines. De hac Strabo lib. 2.

Sinæ] σῖναι, Populi sunt in India ad Septentrionem Seribus, ad Occasum Indis extra Gangem finitimi, terras incognitas desertasq; ad Ortum & Meridiem habentes. Horum caput est Thina. Ptolemæus lib. 7. cap. 3. Stephanus urbem quoq; ipsam Sinas appellat.

Sinapi] indeclinabile, neu. gen. & Sinape, media producta, (σίναπι) herba quam Græci etiam napi, quasi naphy uocant, ut Athenæus interpretatur: quoniam acri, & proinde incommoda natura esse uidetur. Sinapi uerò dici putat, quia olfactum luminibus officiat. Plin. lib. 20. cap. 22. 1, Sinapi, cuius in satiuis tria genera diximus, Pythagoras principatum habere ex his, quorum sublime uis feratur, iudicauit: quoniam non aliud magis in nares & cerebrum penetret.

Sinapis] pen. prod. etiam fœminino genere legitur (σίναπις) Plaut Pseud. 13. 28,

Teritur sinapis scelerata cum illis. Plin. lib. 19. ca. 8. 7.

Sinape] sinapis, n. g. (σίναπι) Colum. lib. 11. cap 3. 23, Sinape atq; coriandrum, nec minus erucam & ozimum, ita uti sata sunt, sua sede immota permanet. Varro 1. de Re rust. cap. 59. 3, Seruare rapa cōiecta in sinape, nuces iuglandes in arena. Vetus exemplar habet, confecta. Proinde sinape accusatiuus non est, sed ablatiuus, à nominatiuo sinapis.

¶ Sinapismus, Compositio medica ex ficubus & sinapi, efficacissima ad morbos permultos.

Sinaristusæ] Menandri: apud Plinium lib. 23. cap. 9. Sunt qui scribunt Synaristusæ.

Sincerastum] Vide Syncerastum.

Sinciput] Vide Syncipur.

Sincerus] Vide Syncerus.

Sincinia] æ, Sicinia (inquit Festus) est cantio solitaria.

Sinda] æ (σίνδα) Oppidum Licaoniæ, in confinio Galatiæ atque Cappadociæ, teste Plinio, libro 5. cap. 27. Stephanus Sindam aliam in India collocat ad sinum magnum à Sindis populis habitatam.

Sindi] sunt populi Meotidis. Strabo lib. 11.

Sindon] sindonis, pen. corr. m. g. Velum subtilissimum, linteum. Martial. lib. 4. 19,

Nec sic in Tyria sindone tutus eris.

Sine] ἄνευ, χωρὶς Præpositio semper separatiua, significat Absq;. Terent. Heaut. 2. 3. 47, Sine auro tum ornatam.

Sine cortice nare. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 25,

—simul ac durauerit ætas

Membra, animumq; tuum, nabis sine cortice. id est, Citra custodem ac pædagogum ipse te reges ac moderaberis. Acron prouerbij admonet: putat metaphoram mutuò sumptam à iuuenibus, qui quū primitùs nare discunt, corticibus aut suberibus uentri subligatis natant: deinde exercitatiores citra huiusmodi adminicula natare incipiunt.

Sine delectu. Vlpian. in l. 1. §. 1. ff. de postulando.

Sine fine. Ouid. 2. Metam. 101.

Imperium sine fine. Virg. 1. Aeneid. 57.

Singa] Palladis nomen apud Phœnices, cuius nominis simulachrum Thebis Cadmus constituit: docet Pausanias.

Singæ] Indici populi, apud Plin. lib. 6. cap. 20.

Singara] æ, (σίγγαρα) Arabiæ urbs, Rhetanorū caput. Plinius lib. 5. cap. 24.

Singultus] huius singultus, masc. g. (λύγξ, λυγμὸς) Dicitur quoties spiritus uacans ab humore, in loco spiritui deputato retinetur: hic enim dum emittitur, nec potest erumpere, & distentionem inducit, quæ appellatur singultus. Colum. lib. 4. cap. 11, Reducuntur ad uillam, persequentes, ut dixi, nutricis singultus. Cicero pro Plancio, 62, Non modò lachrymulam, sed multas lachrymas, & fletum cum singultu uidere potuisti.

Ciere singultus. Catull. Argon. 59. 26,

Frigidulos udo singultus ore cientem.

Coarctans membra singultus. Lucret. lib. 6. 2. 33.

Concutiente singultu sonant ora. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 3.

Frequens singultus corripit neruos. Lucret. lib. 6. 233.

Singultu medios impediente sonos. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 9.

Crebris singultibus, Plin. epist. 95. b. lib. 4.

Longis singultibus ilia pulsat. Virg. 9. Aeneid. 84.

Ruptaq; singultu uerba loquētis erant. Ouid. 2. de Remed. 41.

Ilia tendere singultu. Virg. 3. Georg. 102.

Singultus, de gallinis. Colum. lib. 8. cap. 5. 3.

¶ Singultio, singultis, singultiui, singultitū (λύζω, ἀπολύζω) singultire, Singultum emittere. Plin. lib. 23. cap. 1. 35, Nec singultientibus, nec si cum febre dispnœa sit, &c.

Digitized by Google

¶ Singultiens, gallina. Colum. lib. 8. cap. 11.

¶ Singultans (λύζων) Qui frequentes singultus emittit, ut ferè nunquam solus singultus auditur: apud Quintilianũ lib. 10. cap. 7. Virgil. 9. Aeneid. 67,

Tunc caput ipsi aufert domino, truncumq; relinquit
Sanguine singultantem. id est, Cum singultu animam efflantem, ut ait Seruius.

Singultãs anima. Ouid. 5. Metam. &c. id est, Animam cum singultu exhalans.

¶ Singultatus, pen. prod. Adiect. Ouid. lib. 3. Trist. eleg 5,

Brachiaq; excepi presso pendentia collo. Et singultatis oscula mista sonis. hoc est, Cum frequenti singultu exhalans.

¶ Singultim, Aduerbium (μετὰ λυγμοῦ) Horat. 1. Sermon. Satyra 6. 12,

Vt ueni coràm, singultim pauca loquutus. id est, Verbis interruptis. Budæus.

Singulus] pen. corr. Adiectiuum (εἷς μόνος, ἕκαστος μόνος οἱ καθ' ἕκαστον, τὰ κατὰ μέρος) Quasi sine angulo: quòd ea quæ unica sunt, nequeant cõstituere angulum. Dicitur autem singulum, unumquodq; per se, hoc est, separatum ab alijs. Plaut. Cistell. 10. 35, At at singulum uideo uestigium. hoc est, Vnum tantum, uel unius tantùm hominis. Cic. 3. de Orat. 117, Refert etiam qui audiant, Senatus, an populus, an iudices: frequentes, an pauci, an singuli. Idem in Orat. 131, Sæpe singulis utendum est, plerunq; binis: & utrisque addi pedis pars potest, non ferè ternis amplius.

Lustrare singula. Virg. 1. Aeneid. 92.

Pandere singula ordine. Virg. 6. Aeneid. 145.

In singulis annis. Cic. 2. de Nat. deor. 147, Sol binas in singulis annis reuersiones ab extremo contrarias facit.

Singulis diebus. Cicero 2. de Natura deorum, 126, Quod efficitur in cœlo singulis diebus & noctibus. Idem pro Murena, 22.

In singulos dies. Cicero ad Atticum, lib. 5. 94. 1, Quotidie uel potius in dies singulos, breuiores literas ad te mitto. Idem 4. Verr. 87, Lex est de religione, quæ in annos singulos Iouis sacerdotem sortito capi iubeat. Et 1. in Catil. 3, Crescit in dies singulos hostium numerus. Item ad Attic. lib. 6. 114. 7, Scaptius centesimis renouato in singulos annos fœnore contentus non fuit.

Verba inter singula fudit lachrymas. Virg. 3. Aeneid. 70.

¶ Singularis, & hoc singulare, pen. prod. (ἑνικός) Quod est unicum Plin. lib. 28 cap. 10. 2, Democritus etiamnum effectus auget eius qui singularis natus sit.

Verbis singularibus gratias agere: hoc est, Quæ unum tãtùm, non etiam plures complecterentur. Cic. 4. in Catil. 77.

Rate singulari fluctum secans. Senec. Troade, 11. 4.

Singularis (διάφορος) accipitur aliquando pro excellenti: & tam in malum, quàm in bonũ sumitur. Cic. pro Sylla, 6, Me singulari immanitate & crudelitate præditum. Idem 4. Verr. 12, Quo facilius de singulari eius impudentia existimare possitis. Sic pro Cluentio, 9, Singulare scelus. Et 5. de Finib. 100, Singulari nequitia præditi.

Singularia in te quædam. Cicero 5. Verr. 177, Sunt quædam omnino in te singularia, quæ in nullum alium hominem neq; dici, neq; conuenire possint: quædam tibi cum multis communia.

Singularis in Cic. 4. Acad. 239, Omitto per ipsum Aristotelẽ, meo iudicio in philosophia propè singularem.

¶ Singulares, milites uocat Cæsar 4. bel. Gall. qui ab alijs separati sunt

Singulares, pro singulis. Cic in Acad. Quintum genus esse dicunt, è quo astra sunt mentesq; singulares: id est, singulis, uel singulorum. Nizolius.

¶ Singularie, pro singulariter, quasi unice, teste Charis. lib. 2.

¶ Singularitas, pen. cor. singularitatis, f. g. Vide Pluralitas, in Multus.

¶ Singularius (ἑκάστοις μόνος) Adiectiuum antiquum. Plautus Capt. 4. 3, His indito catenas singularias. hoc est, singulis catenam unam.

¶ Singulariter, pen. corr. Aduerbiũ (ἑνικῶς) Magnopere, mire, mirum in modum. Plin. epist. 49. 4, De uita Pomponij Secundi duo: à quo singulariter amatus, hoc memoriæ amici, quasi debitum munus expleuit. Cic. 4. Verr. 81, Quem ego in Prætura mea singulariter dilexissem.

¶ Singulatim, pen. prod. Aduerb. (καθ' ἕνα, κατὰ μόνας) Vnumquodq; per se. Cæcilius, Primùm malo publico singulatim gratias agere. hoc est, Vnicuiq; separatim. Cic. 1. Ver. 40, Vt ea quæ singulatim ac diu collecta sunt, uno tempore uniuersa perdamus.

Singulatim unicuiq; respondere. Cic. 1. Verr. 27.

Singulatim de unoquoq; genere in secundo libro dicemus. Cicero 1. de Inuent. 65.

¶ Singillatim, siue sigillatim, pen. prod. (καθεῖς, κατὰ μόνας) Aliud aduerbium, Idem. Cicero 5. Tuscul. 134, Hæ q; uoluptates singillatim extenuantur. Idem Verr. 7. 80, Quærit ex his sigillatim, quot quisq; nautas habuerit. Et 6. 67, Sigillatim unicuiq; calamitati fore denũciabat, uniuersam se funditus euersurum esse ciuitatem minabatur. Terent. Phorm. 5. 9. 43,

—quid ego nunc commemorem Demipho.
Singillatim qualis in istum fuerim?

Sigillatim, Generatim siue uniuersè, cõtraria. Cic. 7. Verr. 111, Nam quid ego de cæteris ciuium Rom. supplicijs sigillatim potius, quàm generatim atq; uniuersè loquar?

Sinistra] sinistræ (ἀριστερά) Manus læua dicitur: à Sino, sinis, quòd gerere nos dextra manu, quæ aptior est, sinat.

Infirma sinistra. Ouid 3. Fast. 174.

Sinistra, pro ea parte, quæ uersus manum sinistram est. Cic. 1. de Diuinat. 143, Cur à dextra coruus, à sinistra cornix faciat ratum. Idem 16. Philip. 212, Aspicite à sinistra.

Ad sinistram. Vide Ad.

¶ Sinistra. Aduerbium (ἐπ' ἀριστερά) pro, A' parte sinistra. Cic. 4. Acad. 225, Et quum in uno mundo ornatus hic tam sit mirabilis, innumerabilis, suprà infrà, dextrà sinistrà, antè pòst, &c.

¶ Sinister, sinistra, sinistrum (ἀριστερός, σκαιός, εὐώνυμος, λαιός) Quod ad sinistram est: ut, Sinistrum cornu. Liuius 3. ab Vrbe, 264.

Cubitus sinister. Ouid. 9. Metam. 104.

Lateri sinistro affixus. Virg. 10. Aeneid. 33.

Pars sinistra murorum. Virg. 9. Aeneid. 94.

Sinistrum soli. Colum. lib. 1. cap. 5, Ferè pestilens habetur quod est remotum ac sinistrum soli, & apricis flatibus.

Sinisterior, & hoc sinisterius. Varr. 2. de Re rust. cap. 5. 11, Si quidem si mas est, in dexteriorem partem abit: si fœmina, in sinisteriorem. Cic. in quadã epist. Cornu sinisterius quod erat infirmius.

Rota sinisterior. Ouid. 2. Metam. 28.

Sinistrum, quantum ad augurium pertinet, significat Prosperum. Plaut. Pseud. 11. 72.

Aui sinistra auspicio liquido, atq; ex sententia. Cic. 3. de Legibus, Is aue sinistra dictus populi magister est. Idem 2. de Diuin. 124, Quanquã haud ignoro quæ bona sint, sinistra nos dicere, etiamsi dextra sint: sed certè nostri sinistrum nominauerunt, externi dextrum.

Sinistra, meliora quare sint auspicia, quàm quæ dextra, declarat Varro

Digitized by Google

rat Varro lib.5. Epistolicarum quæstionum, his uerbis, A deorum sede quum in meridiem spectes, ad sinistram sunt partem mundi Exorientes, ad dexterã Occidentes, factũ arbitror ut sinistra meliora auspicia, quàm dextera esse existimẽtur. Idẽ ferè sentiũt Sisinnius Capito et Cincius. Festus.

Tonitrus sinistri. Ouid.1. Trist.eleg.8 10.

¶ Sinistrum, Aduersum, noxium: quòd quæ sinistra manu fiunt, minus rectè fieri uidemus. Virg.lib.1. Georg.

Arboribusq;, satisq;, Notus, pecoriq; sinister. Plin. epist.148, Igitur ad alios hanc sinistram diligentiam conferant. Idem epist.9.b, Nemo me apud quenquam sinistris sermonibus carpit. Virg.9.eclog.2,

Antè sinistra caua monuisset ab ilice cornix.

Aues sinistræ. Ouid.epist.2.23.

Fama sinistra. Tacit.lib.5.

Et fuit ad cœptas hora sinistra uias. Ouid.epist.20.14.

Liberalitas sinistra. Catul.in Iulium Cæsarem, 27.4.

Omen sinistrum. Ouid.13.epist.10.

¶ Sinisteritas, pen.corr. sinisteritatis, fœm. gen. (σκαιότης) Plin.epist.182, Pleriq; autem dum uerentur ne gratiæ potentium nimium impartire uideantur, sinisteritatis atq; etiam malignitatis famam consequuntur. id est, asperitatis: quia nimium seuerè in potentes prouinciales se gerunt.

¶ Sinistrè, Aduerbium (σκαιῶς) ut, Accipere cædem sinistrè. Tacit.lib.17.

Exceptus sinistrè. Horat.in Arte, 41.

¶ Sinistrorsum, Aliud aduerbium (ἐπ᾽ ἀριστερά) Versus sinistram. Apud Festum sinistrorsus etiam legitur. Cæsar 6. bello Gall. 91, Hinc se flectit sinistrorsus, diuersis à flumine regionibus.

Sinistrorsum, cui opponitur Dextrorsum. Horatius 2. Serm. Satyra 3.10,

Ille sinistrorsum, hic dextrorsum abit.

¶ Sinistimum, ueteres dixerunt pro sinistro (εὐωνυμώτατος) Festus.

Sinnaca] Mesopotamiæ ciuitas est, in qua Sirena Parthorum imperator Crassum dolo captum interemit. Strabo libro 16.

Sino] sinis, siui, situm (ἐάω) sinere, Permittere. Terentius Andr.1.1.126,

Sine nunc meo me uiuere interea modo. Ibidem, 5.3.30, Sine te hoc exorem S. sino.

Sine ut ueniat. Terent. Andr.3.5.16,

Sed paululũ sine ad me ut redeam. Idem. Eunu.4.6.1.

¶ Situs, Participium (ἐαθείς) Permissus. Cic.pro P. Sestio, 83, Accusare eum moderatè, à quo ipse nefariè accusatur, per Senatus authoritatem non est situs.

¶ Siturus, pen.prod. Aliud participium. Cic.ad Qu.fratrem, lib.2.10.6, Cato concionatus est, comitia haberi nõ siturũ.

Sinodontes] Pisces quidam, è quorũ cerebro gemma eiusdem ferè nominis eruitur: nam & ea Sinodontites appellantur. Plin.lib.37. cap.10, Sinodontites è cerebro pisciũ est, qui Sinodontes uocantur.

Sinon] σίνων, insignis proditor apud Virgilium. De quo Seruius, Autolycus quidam fur fuit, qui se uarias formabat in species. Hic habuit liberos, Sisyphum, unde natus est Sinon: & Autollam, unde Vlysses. Consobrini ergò sunt: nec immeritò Virgilius Sinoni dat & fallaciam, & proditionis officium, ne multum discedat à fabula: quia secundum Euphorionem Vlysses hoc fecit. Hæc Seruius, enarrans hunc locum Virgilij, 2. Aeneid.16,

—nec si miserum fortuna Sinonem
Finxit, uanum etiam, mendacemq; improba finget.

Periurus Sinon. Virg.2. Aeneid.39.

Sinonia] æ, Insula Corsicæ ultra Tyberina ostia, in Antiano. Plin.lib.3.cap.6.

Sinope] penult.prod. uel, ut scribunt alij, Synope (σινώπη) urbs Põti, Cynici Diogenis patria: Gymnasio olim clarissima fuit, & rubrica Sinopica cognominata celebris. Cicero in oratione pro Pompeio, haud obscurè indicat in Sinope et Amiso, Mithridatis olim domicilia fuisse, omnifarijs rebus ornatissima refertissimàque. De Sinope item Strabo lib.12.

Magna Sinope. Valer.5. Argon.22.

Opima Sinope. Valer.5. Argon.22.

¶ Sinopeus, trisyllabum (σινωπεύς) Qui est ex Sinope. Ouid. 1.de Ponto, eleg.4.14,

Non doluit patria Cynicus procul esse Sinopeus.

De Diogene.

Sinopis] pen.prod. sinopidis, fœ.gen. (σινωπίς) Color quidã natiuus seu rubrica. Plin.lib.35.cap. 6.1, Nascuntur sinopis, rubrica, prætonium, melinum, eretria, auripigmẽtũ. Sinopis inuenta est primùm in Ponto, inde nomen à Sinope urbe. Nascitur et in Aegypto, Balearibus, Africa: sed optima in Lemno & in Cappodicia. Effossa et in spelũcis. Quæ saxis adhæsit, excellit. Glebis suus colos, extrà maculosus. Hacq; usi sunt ueteres ad splẽdorem. Species sinopidis tres, rubra, & minus rubens, & inter has media. Preciũ optimæ in libras XIII. denarij. Vsus ad penicillum, aut si lignum colorare libeat.

¶ Sinopicus, pen.corr. Adiect. (σινωπικός) Sinopicam rubricam uocat Vitruuius lib. 7. de qua Strabo lib. 12. sic scribit. In Cappadocia nascitur ea quæ sinopica rubrica dicitur, omnium optima quæ cum Iberia decertat. Idcirco sinopica appellatur, quòd eam mercatores eò deferebãt prius, quàm Ephesiorum emporium tam celebre esset.

Sinorium] Vrbs Dalmatiæ. Vide in Salo.

Sinti] Populi Thracum, qui Samum insulã habitarunt: quos & Saios nominarunt Strabo lib.10.& in dict. Saij.

Sinuessa] σινόεσσα, teste Plinio lib.3.cap.5. ciuitas mediterranea Campaniæ, uino satis abundans, quod Sinuessanum dicitur. Liu.10.ab Vrbe, 110, In saltu Vestino Falernũ contingente agrum, Sinope dicitur Græca urbs fuisse, Sinuessa, deinde à Romanis colonis appellata. Strabo lib.5, Sinuessa in Sentino sita est sinu, à quo nomen uendicat. Ei proximæ calidæ sunt balneæ ad ægritudines quasdam accommodatissimæ. Horat.1.Serm.Satyr.5.8.

Tepens Sinuessa. Silius lib.8.105.

¶ Sinuessanus, pen.prod. Adiectiuum (σινοεσσαῖος) Horat.1. epist.5.1, Inter Minturnas, Sinuessanumq; Petrinum. Vide Petrinus.

Sinuo, Sinuosus] Vide Sinus.

Sinus] huius sinus, masc. gen. (κόλπος, κόλπωμα) Dicitur illa pars quæ est intra pectoris brachiorumq; complexũ, inqt Valla: & tunc Si corripitur, teste Seruio. Terent. Adelph.4.5.76,

Hic non amandus? hiccine non gestandus in sinu est?

Tepidus sinus. Ouid.epist.3 23.

Abstrahere sinu uel gremio. Vide Abstraho.

Complecti sinu. Vide Complector.

Blando sinu fouens nepotem. Senec.Troade, 12.4.

Fouere dextram sinu. Ouid.1. Amor.eleg.4.1.

Inq; mei cupido rapta ferere sinu. Ouid.epist.19.10.

Hinc sinus uestiũ appellati sunt, quas plicaturas uulgus dicit, quales erant tunicæ Romanorum, & laxitas illa supra cincturam. Virg.1. Aeneid.65,

—nodoq; sinus collecta fluentes.

Diffusus sinus. Ouid.1.Fast.82.

Digitized by Google

Enormes sinus. Stat. 2. Sylu. 27.
Lacera sinus. Ouid. epist. 21. 25.
Vt fieret torto nexilis orbe sinus. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 5.
Purpurei sinus. Ouid. epist. 14. 11.
Ferre nuces sinu laxo. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 35.
Onerato sinu portare aliquid. Senec. Hippol. 10. 6.
Rumpere sinum. Ouid. 10. Metam. 144.
Soluere sinus. Catull. in Epithal. Iuliæ, 56. 11.
Substringere sinus ueste remissa. Senec. Troade, 2. 5.
Ex toga facere sinum. Liu. 1. bell. Pun. 66, Quum sinu effuso bellum se dare dixisset. hoc est, Excusa toga quam in sinū collegerat. Budæus.
Subducere sinum bonis. Senec. Thyeste, 5. 6.
Sinu, pro ipsius præcordijs. Ouid. epist. 5. 8,

Attoniti micuêre sinus: gelidusq; cucurrit,
Vt mihi narrasti, dura per ossa timor.

E' sinu illius aut illius esse dicimus, quos ex intima familiaritate uolumus intelligi. Cicero 3. Verr. 18, Calumniatores ex sinu suo apposuit, qui illam hæreditatem Veneri Ericinæ commissam esse dicerent. Ibidem 4. 116, Qui è Chelidonis sinu in prouinciam profectus esset. Idem 2. in Catil. 42. De eius delectu, imò uerò de complexu eius ac sinu. Erasmus.
In sinu suo habere. Caius iureconf. Titio centum do, lego, quæ mihi pertulit: quæ ideo ei non caui, quòd omnem fortunam & substantiam, siquam à matre susceperat, in sinu meo habui, sine ulla cautione. In sinu meo, dixit: pro, In occulto, & penitùs apud me & in potestate mea. Cicero ad Qu. fratrem. lib. 2. 15. 1, Mihi crede in sinu est, neq; ego discingor. Ac si diceret, In potestate habeo: neque periculum est, ut imprudenti mihi uel immemori excidat. Vel in sinu, hoc est, in occulto: neque periculum est ut indicio meo excidat: Budæus.
In tuum ipsius sinum inspue: dicimus aliquem, tāquam admonentes ut domesticorū malorū recordatione, desinat arrogātius insectari uitam alienam. Idem antiquis fieri solere, colligi utcunq; potest ex uerbis Plinianis, qui lib. 28. c. 4. scribit hunc in modum, Veniam quoq; à deis spei alicuius audacioris petimus, in sinum spuendo. Idem in eodē capite scribit ex authoritate Salpæ, torporem sedari quocunq; membro instupente, si quis in sinum exspuat. Quorum utrunq; nō prorsus abhorret à nostro uulgato prouerbio. Siquidē qui carpit aliena, spe quadā improba peccat, quasi speret sibi nihil simile à quoquā opprobrari posse, quū nemo sit qui non aliquo uitio teneatur. Erasmus.
In sinu gaudere, Est tacitam apud se uoluptatem sentire. Vide Gaudeo.
Soluto sinu. Budæus, Sinus pro copia ponitur. Seneca, Non recipit sordidum uirtus amatorem: soluto ad eam sinu ueniēdum est. id est, Plena liberalitate & copia effusa.
Sinus, pro Securitate & præsidio. Plin. in Paneg. Gestus Consulatus non in hoc urbis ocio & intimo sinu pacis. Alibi, Confugit in sinum tuum concussa Resp. id est, in præsidiū.
Sinus urbis. Sallust. in Catil. Alij intra moenia, atque in sinu urbis sunt hostes.
Sinus, Per translationem uocantur litora quæ curua sunt, ad similitudinem sinus: & quasi brachijs mare amplectentia. Plin. lib. 12. cap. 10. 1, Tylos insula in eodem sinu est. Virg. 11. Aeneid. 126,

—extremamq; sinu perfudit arenam. Seruius, curuatione & flexu undarum.

Orbis extremi sinus. Virg. 2. Georg. 25.
Angustus sinus. Virg. 2. Georg. 16.
Ater sinus Adriæ. Horat. 3. Carm. ode 27. 4.
Curui sinus. Stat. 6. Theb. 44.
Falcati sinus. Ouid. epist. 2. 27.
Gelidi sinus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 11.
Persicus sinus. Vide Persicus, in Persia.
Profundus sinus. Senec. Troad. 6. 23.
Vadosi sinus. Senec. Troad. 10. 15.
Vastus sinus. Virg. 4. Georg. 73.
Monstriferos agit unda sinus. Lucan. lib. 5. 124.
Strymonis abscisso fertur aperta sinu. Proper. li. 4. eleg. 4. 15.
Immenso sinu labitur amnis. Senec. Herc. fur. 9. 13.
Scindit se unda in sinus redactos. Virg. 1. Aeneid. 33.
Laxant arua sinus. Virg. 2. Georg. 67.
¶ Sinus magnus (κόλπος μέγας) Ptolemæo, in India is est, quem mare de Sur hodie uocant, ad quem Hispani uersus Occidentem nauigando perueniunt, terrestri itinere duorum dierum interiecto.
Sinus ulceris. Cels. lib. 5. cap. 28, Sequitur enim sub medicamentis erodientibus crusta, undiq; à uiua carne diducta, quæ trahit secum quicquid corruptum erat, purusq; iam sinus curari potest implentibus.
Sinus, Concauitas oculorum, scilicet palpebræ, ubi lachrymarum conceptacula sunt, propter quandam similitudinem. Virg. lib. 4. Aeneid. 6,

Sic effata, sinum lachrymis impleuit obortis.
Ex Seruio.

Sinus, Retia. Virg. Impleuitq; sinus. Mart. lib. 13. 101.
Sinus, Velum quod uentis flantibus curuatur, & sinum facit. Iuuenal. Satyr. 1. 16, Totos pande sinus.
Plenaq; curuata pandere uela sinu. Ouid. 3. de Arte, 99.
Crepantes sinus carbasei. Virgil. 11. Aeneid. 155.
Obliquat sinus in uentum. Virg. 5. Aeneid. 4.
¶ Sinus, huius sinus: uel sinum, sini (δῖνος) Genus uasis, galeolæ cuiusdam formam habens, uentris tumidioris, & rotundioris formæ tunc autem si producitur, teste Seruio. Plaut. Curcul. Hic cum uino sinus fertur. Idem Rud. 3. 32. Varro, Vbi erat uinum positum in mensa, aut galeola, aut sinu. Virg. 7. eclog. 7,

Sinum lactis, & hæc te liba Priape quotannis
Expectare sat est. A' Græco δῖνος defluxisse, autor est Turnebus.

¶ Sinuosus, pen. prod. (κολπώτης) Quod habet multos sinus: ut, Mare sinuosum, Vela sinuosa, quæ sinus, id est, curuationes faciunt. Claud. lib. 1. de raptu Proserp. 37,

—sinuosa draconum
Membra tegens. id est, nodosa. Plin. lib. 11. cap. 37. 52. Cor prima domicilia intra se animo & sanguini præbet, sinuoso specu, & in magnis animalibus triplici, in nullo non gemino.

Aequora sinuosa. Valer. 3. Argon. 56.
Arcus sinuosus. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 6.
Terga sinuosa draconis Stat. 5. Theb. 105.
Vela sinuosa. Propert. lib. 4. eleg. 1. 3.
Vestis sinuosa. Ouid. 5. Metam. 14.
Volumina sinuosa serpentis. Virg. 11. Aeneid. 151.
Vorago sinuosa. Stat. 9. Theb. 101.
Narratio sinuosa. Quint. lib. 2. cap. 4. 3.
¶ Sinuo, sinuas (κάμπτω) sinuare, Curuare, in sinus flectere. Virg. lib. 2. Aeneid. 42,

—sinuatq; immensa uolumine terga. Ouidius lib. 2. Metamorph. 176.
—tremulæ sinuantur flamine uestes. id est, formantur, rugātur, uel in sinus colligūtur. Claud. 1. de raptu Proserp. 54, Oceanū sinuare uadis. Plin. lib. 9. ca. 33. 2, Densata, porrecta, sinuata breui nodo ligatis, toto latere connexis. Celsus lib. 7. cap. 2, Nequis humor intus subsidat. qui pro-

Digitized by Google

qui proxima & adhuc sana rodendo sinuet.
In orbem luna sinuata. Plin. lib. 2. cap. 9, 2.
Serpens sinuatur in arcus saltu immenso. Ouid. 3. Metam. 9.
Arcus sinuare. Ouid. 8. Metam. 6.
¶ Sinuatus, pen. prod. Participium (καμπεὶς) ut,
Gurges sinuatus in curuos arcus. Ouid. 14. Metam. 11.
Chlamydem sinuatam implere re aliqua. Stat. 10. Theb. 27.

Sion] huius sij, n. g. (σίον) uulgò gorgolestro, Herbæ nomē. Plin. lib. 22. cap. 22. 17, His adnumerant sion, latius apio, in aqua nascens, pinguius, nigriusq;, copiosum semine, sapore nasturtij. Prodest urinis, renibus, lienibus, mulierumq; mensibus, &c. Ruellius lib. 2. cap. 59, docet sion siue lauer, berbā eam esse quam officinæ betulam uocant, expunctis à lauere duabus literis prioribus: Laberlam Gallicum uulgus, uel berlā adhuc appellat. In quo nomine ueteris uocabuli relucent uestigia: ut quod antiquitas lauer dixerit, sequuta ætas diminutione gaudēs, lauerulum pronunciārit: & tandem, ut in plerisq; moris est, extritis priorib. elemētis, in uerulum & berulum appellationem deflexit. Paulò pòst, Non sunt audiendi qui berbam uulgò cresionem dictā, sion seu lauer esse contendant. Idem Ruellius lib. 1. cap. 20, Sion sibi nomen asciuit à concussu, quod Græci σέειν dicunt. nam excutiendi uim nactum est, utpote quòd renibus calculos emoliatur, urinam & menses exigat. Lauer, ut mea fert opinio nomen à lauatu contraxit, quòd personantibus aquis enatum semper elui gaudeat.

Siparium] siparij (περιπέτασμα) Velum mimicum, quod Apuleius appellat scenicum. Eo utebantur mimi, scenicíq; ad scenam uelandam. Et hæc siparia pro aulæis postera ætas usurpauit. Cicero de Prouinc. Consul. 12. Itaq; ille alter, aut ipse est homo doctus, & à suis Græcis subtilius eruditus, quibuscum iam in orchestra belluatur, antea post siparium solebat. Quint. lib. 6. cap. 4. Scribitur & sippariū duplici pp. Iuuenal. Satyr. 8. 19.
Consumptis opibus uocem Damasippe locasti
Sipparío, clamosum ageres ut phasma Catulli.

Siphnos] σίφνος, Insula est maris Aegei, non procul à Scyro XXVIII. M. pass. ambitu: antè Meropia & Acis appellata, ut tradit Plinius lib. 4. cap. 12. Hæc insula locupletissima erat: teste Herodoto lib. 3. ut in qua auraria & argentaria metalla essent: unde tantum pecuniæ fiebat, ut ex decima eius parte reponeretur apud Delphos thesaurus locupletissimo cuiq; aut par, aut superior, Siphnijs pecuniam quæ quotannis conficiebatur, distribuentibus. Gentile est Siphnius, σίφνιος, Stephano. Siphnus à quibusdam.

Sipho] siphonis (σίφων) Instrumētum aduersus incendium comparatum, quod altissimè in ipsa usq; ædium fastigia aquam exprimebat & eiaculabatur. Subscribit huic sententiæ Hesichius, his uerbis, σίφων ὀχανόντι εἰς κλύζοντι ὑδάτων ἐν τοῖς ἐμπρησμοῖς. Plin. in epist. Et alioqui nullus usquam in publico sipho, nulla hama, &c. Turnebus.

Siphon] siphonis, masc. gen. (σίφων) Canalis fistula, uel tibia, per quam urgente spiritu, aqua uel alius liquor emittitur. A' sono uocis dictus σίφων. Iuuenal. Satyr. 6. 31,
Effigiemq; deæ longis siphonibus implent. Plin. lib. 2. cap. 65. 8. de aqua in summis iugis erumpente, Quò spiritu acta, & terræ pondere expressa, siphonum modo emicat. Colum. lib. 3. cap. 10, Naturali enim spiritu me alimentum uirentis quasi quædam anima per medullam trunci ueluti per siphonem, quem diabeten uocant mechanici, trabitur in summum. Idem lib. 9 cap. 14.
¶ Siphunculus, siphunculi, pen. corr. mascul. gen. Diminutiuum (σιφώνιον) Plinius ad Apollinarem, In hoc fonte crater circà siphunculi plures miscent iucundissimū murmur.

¶ Sipho, uel sipo, as, are: Obsoletum uerbum, relictis compositis Dissipo, Insipo, & Obsipo: Spargere, in partes diuellere, σκεδάζειν, πάσσειν.

Sipontum] σιπὸς, Vrbs Apuliæ iuxta Garganum montem à Diomede ædificata, quæ & Sipyus, & à Græcis (ob multitudinem sepiarum quæ ibi capiuntur) Sepiūs, Sepiuntis, dicitur. Hinc Sipontinus, à Siponto: & Sepiuntinus, à Sepiunte: uulgò Siponto. Vide Pomponium libro 3. cap. 1.

Sipya] est apud Aristophanem arca panaria. Cælius libro 9. cap. 16.

Sipylus] Vrbs fuit in Epheso, cui Archæpolis substituta est. Plin. lib. 5. cap. 29.

Sipylus] pen. corr. (σίπυλος) urbs est, & mons Phrygiæ. Strabo lib. 1, Dicta quoq; ad hæc ab Democle memoria repetit, qui ingentes quosdam olim circa Lydiam & Ioniam usq; Troadem factos terræmotus scribit. A' quibus & uici sunt absorpti, & Sipylus submersa regnante Tantalo. Idē lib. 12. Ouid. 6. Metam. 30.
Flebile saxum Sipyli. Senec. Herc. Oetæo, 3. 3.
Phrygius Sipylus. Senec. Herc. fur. 6. 11.
¶ Sipyleius, Adiectiuum (σιπυλήϊος) ut, Genitrix Sipyleia, Niobe. Stat. 5. Sylu. 1. 7.

Siqua] pro Siquo modo, si aliquo modo. Virg. lib. 1. Aeneid.
Siqua fata sinant.

Siquando] Aduerbium temporis (ἄποτε) Id est, Si aliquādo, uel aliquo tempore: primā productam & acutam habet. Terent. Eunuch. 3. 1. 14.
—tum sicubi eum satietas
Hominum, aut negoci siquando odium ceperat. Cic. de Amicit. 48. Non ergo erunt homines diuitijs diffluētes audiendi, siquando de amicitia, quam nec usu, nec ratione habent cognitam, disputabunt. Et 3. de Finib. 14. Et tamen puto concedi nobis oportere ut Græco uerbo utamur, siquando minus occurret Latinum. Item 6. Verr. 125.

Siquidem] ἤγε, Coniunctio, accentum habet in prima syllaba. Significat enim Certè, nam, quoniam. Terent. Heauth. 2. 3. 90. *Quid aliud tibi uis?* CLIT. *siquidem hoc fit.* S. *siquidem experiundo scies.* Cic. Dolabellæ, lib. 9. 124, Gratulor Baijs nostris, siquidem ut scribis, salubres repētè facti sunt. Idem 1. Tuscu. 5, Antiquissimum è doctis genus sit poetarum: siquidē Homerus fuit & Hesiodus ante Romam conditam.

Si quidem, Interdum duæ dictiones sunt, pro Si certè. Plautus Curc. 4. 56,
Si quidem hercle mihi regnum detur, nunquam id potius persequar. Terent. Eunuch. 1. 2. 101,
—biduum
Saltem ut concedas solum. PH. *si quidem biduum.*

Siquis] siqua, siquod uel siquid, Pronomen (ἔτις) Si aliquis. Plin. epist. 6. lib. 3, Nec uitia, siqua sunt, celant.
Siquis alius, Elocutio ornata: ut quum dicimus, Varro doctus est, siquis alius. hoc est, Siquis alius doctus est, uel reperiri potest. Suetonius in Claudio, Siquem alium, & se liberum esse, &c.
Siquid tale acciderit. Cic. ad Atticum, lib. 16. 333. 6.
Siquid cum periculo experiri uelis, in Caria id potissimum esse faciendum. Cic. pro Flacco, 51.
Siquo pacto. Cic. ad Atticum, lib. 1. 7. 7, Et nebulonem illum, si quo pacto potes, ex istis locis amoue.
Siquo usui. Liuius 10. bell. Maced. Imperatum, ut classem primo quoq; tempore duceret in Ligurum oram, siquo usui esse L. Aemylio, atq; eius exercitui posset. Fortè accipitur, siquo, pro siquo pacto.

Digitized by Google

Siraci] σιρακοὶ, Populi sunt Scythici, Caucasi radicibus ad Septentrionem proximi: quorum meminit Strabo.lib.11.

Sirbis] Xanthus fluuius, quem in Lycia cognitum esse constat. Strabo lib.14.

Sirbon] Sirbonis: siue Sirbonis, dis (σίρβων καὶ σιρβώνις) Stephano Palæstinæ lacus, non procul à Casio monte olim, CL. M. pass. circuitu: Plinij uerò ætate in exiguæ paludis angustiam contractus. Herodotus Serbonitidem uocat. Plin.lib.5.cap.13. Strabo lib.16.

Siremps] dicitur quasi similis res ipsa habetur. Hoc in libris Catonis. Flam. Sosipater lib. 2. Institutionum: tradit Siremps nominatiuo tantùm casu dici, & ablatiuo ab hac Sirempse: significare autem, similiter lex esto. Vide notas Antonij Augustini ad Festum, in dictione Siremps.

Siren] Sirenis, uel Sirena, Sirenæ, penult. prod. fœm. gen. (σειρήν) Monstrum maris, ab εἴρειν, quod connectere uel retinere significat. Vel ab σειρὰ catena, eo quòd libidinis uinculum Sirenes fuerint. Quidam hoc nomen à σύρω, trabo deducunt, & per y scribunt.

Sirenes secundùm fabulam partim uirgines fuerunt, partim uolucres, Acheloi fluminis & Calliopes Musæ filiæ. Harum una uoce, altera tibijs, alia lyra canebat: & primò iuxta Pelorum, pòst in Caphereis insulis habitauerunt, quæ illectos suo cantu in naufragia deducebant. Secundùm ueritatem meretrices fuerunt, quæ transeuntes, quoniã quos ducebãt ad egestatem, his fictæ sunt inferre naufragia: has Vlysses contemnendo deduxit ad mortem. Hæc Seruius, apud Virgilium in fine lib.5. Aeneid.173,

Iamq; adeò scopulos Sirenum aduecta subibat, &c.

Voces Sirenum. Horat.1.epist.2.5.

Acheloidum Sirenum scopuli. Ouid.14. Metam.18.

Volucres Sirenes. Claud.3. de raptu Proserp.88.

¶ Sirenes, Aues in India. Vide Plinium lib.10.cap.49.2.

Sirenussæ] σειρηνοῦσσαι, Insulæ tres sunt, Lucaniæ adiacentes, ex aduerso eius promontorij, à quo sinus Pæstanus initium sumit.

Sires] σίρες, Thraciæ populi supra Bizantios. author Stephanus.

Siriasis] huius siriasis, pen. corr. fæmin. gen. (σειρίασις) Plinius dicitur, libro 30.cap.15.2, Ossibus in canino fimo inuentis, adustio infantium quæ uocatur siriasis, adalligatis emendatur. Idem lib.22.cap.21.8, Folia infantium distillationibus, quod siriasim uocant, illita medentur. Vide Solstitialis morbus, in Sol.

Siris] νεῖλος, ab Aethiopibus dicitur Nilus, antequam totus confluat. Nam (ut inquit Plinius) nec antè Nilus dicitur, quàm se totum aquis concordibus iunxit. Rufus ex Dionysio,

Hic qua secretis incidit flexibus agros, &c.

Dictum Sirim autumat Stephanus & Eustathius, à Sirio, quoniam sub ortum Canis per introitum Solis in Leonem augeatur, ut Hermolaus scribit.

Siris] à qua Siritæ, fuit ciuitas in Metaponto. Siritarum fœlicitatem ampliter admiratur Archilochus. Cælius Rhodigin. lib.7. lect. antiq. cap.10.

¶ Siritæ, penult. prod. (σιρῖται) magnæ Græciæ populi, Siridis urbis incolæ, ne ipsis quidem Sybaritis luxu cedentes. Cælius Rhodig. lib.7. cap.10.

Sirites] σιρίτης, Nomadis cuiusdam nomen fuit in Libya, primus auleticæ inuentor: qui & Matroa, hoc est, magnæ matris sacra primus fertur tibia cecinisse. Cælius libro 9. cap. 7.

Sirius] Sirij, mascul. gen. (σείριος) Stella in ore Canis perniciosa. Continet enim Canis, XVIII. stellas. Stat. libro 1. Sylu. 3.1,

—nec calido latrauit Sirius astro.

Ductum nomen ἀπὸ τοῦ σείρειν, hio: quod per æstum præcipuè canes faciunt, quo tempore plerunq; in rabiem conuertuntur. Vel ἀπὸ τοῦ σειραίνω, quod est aresacio: quia tunc maxima siccitas est, amnibus ac fontibus deficientibus. Vel dicitur Sirius, à longo tractu: quoniam magnitudine sua trium signorum spacium occupare uidetur. Hæc annis omnibus, ut ait Seruius, oritur circa VIII. Calend. Iulij. Et quantum in ipsa est, pestifera est: sed pro qualitate adiacẽtium aut uincitur, aut maioribus utitur uiribus. Hinc est, quòd quum tempore certo oriatur, non semper est noxia. Seruius, enarrans illud Virgilij lib. Aeneid.10,

Non secus ac liquida siquando nocte cometæ
Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor.

Rapidus Sirius. Virg.4. Georg.85.

¶ Sirius, interdum solem significat, ut tradunt grammatici Græci: ac quos accendit canicula morbos, soli acceptos ferre debemus: & siriasis morbus est nõ tãtùm infantiũ, sed etiam uirorum. Turnebus.

Sirmion] σίρμιον, Vrbs est Pannoniæ inferioris, longiuscule à Danubio flumine dissita. Ptolemæus libro 2. cap.16. Vulgò Simach.

Sirnides] σιρνίδες, Insulæ aliquot ante Sammonium Cretæ promontorium iacentes. Plinius lib.4.cap.12.

Sirpices] Regula cum pluribus dentibus, quam ut plaustris boues trahunt, ut eruant quæ in terra sunt. Vide Varr.4. de Ling. Lat.

¶ Sirpiculæ, uocatæ à sirpando, id est, ab alligando. Sic sirpata dolia quassa cum alligata dicta. Author Varro libro 4. de Ling. Lat.

Sirpus] Vide Scirpus.

Sirrha] ἡ (σίρρα) Thraciæ oppidum est apud Theopompũ, referente Stephano: à quo gentile Sirrheus.

Sirrhus] σίρρος, Suidæ: Cuniculus siue fossa subterranea, in qua frumentum quamdiutissimè incorruptum adseruatur. Vide in dictione Sirus.

Sirulugus] Plin.lib.31.cap.15, Iidem authores nominauère Sirulugum, quod nec quale esset animal, nec ubi nasceretur, tradiderunt.

Sirus] σιρρὸς, siue σιρὸς, Sirrhus Suidæ, Spelunca est subterranea, condendo adseruandoq; frumento accommodata. Varro lib.1. de Re rust. cap.57, Item huius generis granaria alij quidem habent sub terra, uti speluncas, quas uocant Siros, ut in Cappadocia, ac Thracia: alij, ut in Hispania citeriore, puteos, ut in agro Carthaginiensi & Ossensi. Horum solum paleis substernunt, & curant ne humor, aut aer tangere possit, nisi cum promitur ad usum.

Sirus] Vide Syrus.

Sirpus] Vide Scirpus.

Sisachthia] Lex apud Lacedæmonios, qua fœnoribus obrutis succursum est. Alex. Alexandrin. lib. 1. Genialium dierum, cap.7. Ferunt Aegyptios & Athenienses cũ hæc contagio mali latius serperet, pluribus decretis cauisse, ne ob fœnus corpora adiudicari, uel addici possent, néue super corporibus fœnerari fas foret, nec ultra debitoris facultatẽ sæuire: quæ lex Sisachthia & Greocopia dicta est: adeò, ut Lycurgus è tota Sparta fœnus & usuras exterminasse dicatur. Adde cap.10. lib.6.

Sis] εἰ βούλει, pro Si uis, dixère ueteres. Ad uerba enim imperatiua, quia uidebãtur cõtumeliosa, addebãt sis, pro si uis: ut Fac sis, Vide sis. Plaut. Amph.4.132, Modò sis ueni huc, inuenies infortunium. Cic. pro Sexto Rosc. 27, Age nunc, refer animum sis ad ueritatem.

Sisama]

Digitized by Google

Sisama] *sisamæ, fœm. gene.* (σίσαμος) *Genus leguminis.* Vide Sesama.

Sisamus] *aut uerius* Sesamum, *urbs est Paphlagoniæ: de qua suo ordine.* Vide Homer. lib. 2. Iliad.

Sisapo] *pen. corr.* (σισάπων) *teste* Plin. lib. 3. cap. 1. *oppidum est* Hispaniæ: *unde & Sisaponensis regio in* Bætica, *ubi optimum minium nascebatur: eodem* Plinio *authore libro* 33. cap. 7.

Sisara] *sisaræ, pen. corr.* (ἐρείκη) *Frutex est, quem & ericam siue ericen uocant.* Plin. lib. 11. cap. 16. 2.

Sisaron] *siue sisarum, sisari, pen. corr.* (σίσαρον) *appellant* Græci, *quod* Latini *siser: inter ea olera annumeratur à* Dioscoride, *quorum radix tantùm in usu est: duorum generum est, satiuum & erraticum.*

Siser] *siseris, pen. corr. neut. gene.* (σίσαρον) *Idem quod sisarum.* Plin. lib. 20. cap. 5. 4, *Siser erraticum satiuo simile est & effectu: stomachum excitat, fastidium abstergit.*

Siscia] σισκία, *Pannoniæ superioris urbs,* Ptolem. lib. 2. cap. 15. *hodie* Lablatum, Lublana.

Sisigambis] σισιγάμβις, *uxor fuit* Darij, *quæ nulli suæ ætatis fœminæ pulchritudine cessit, teste* Curtio: *quam tamen uicto* Dario Alexander *non solùm non uiolauit, sed & summam adhibuit curam, ne quis captiuo corpori illuderet.*

Sison] σίσων, *Semen est exiguum, in* Syria *nascens,* Apio *simile, nigrum, feruens & oblongum.* Dioscorides *libro* 3. *capite* 53.

Sispitem] Iunonem, *quam uulgò sospitem appellant, antiqui usurpabant: cùm ea uox ex Græco uideatur sumpta, quod est* σώζειν. Festus.

Sisara] *sisaræ, pen. corr* (σίσαρα) *Nuncupatur apud* Hebreos *omnis potio, quæ inebriare potest.*

Sisto] *sistis, stiti, statum,* (ἵστημι, παρίστημι, ἐφίστημι, προσίστημι, χάζω, καταπαύω) *sistere,* Facere ut aliquid consistat, *seu retinere.* Plin. *libro* 26. cap. 12. 8, *Sanguinis profluuium sistit herbæ pæoniæ semen rubrum.* Virgil. 6. Aeneid. 93,

Siste gradum, teq; aspectu ne subtrahe nostro.

Tramite facili uos sistam. Virg. 6. Aeneid. 136.

Aciem sistere. Vide Acies.

Aluum sistere, Reprimere. Plin. lib. 20. cap. 6. 5.

Amnes sistere. Virg. 1. Georg. 96.

Aquam sistere fluuijs. Virg. 4. Aeneid. 98.

Pace sistitur bellum. Ouid. 14. Metam. 161.

Fletus sistere. Ouid. 14. Metam. 167.

Fugam. Liu. 10. bell. Pun. 48.

Labores immensos, Ouid. 5. Metam. 98.

Lachrymas. Ouid. 6. Fast. 31.

Legiones ferociter instantes. Liu. 1. ab Vrbe, 167.

Metum. Ouid. epist. 19. 35.

Minas. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 12.

Modum. Ouid. 15. Metam. 99.

Opus. Ouid. 3. Metam. 31.

Pedem. Ouid. 1 de Remed. 16.

Querelas. Ouid. 7. Metam. 145.

Profluuium genitale. Plinius *libro* 7. *capite* 14. 1. *Sic libro* 20. cap. 7. 1, *Sanguinem sistit.* Apud eundem lib. 20. cap. 4. 6, *Sistere ulcera.* Et apud Martial. lib. 13. 116, *Sistere uentrem.*

Templum isdem uestigijs sisteretur. Tacit. *hoc est, cōderetur.*

Sistere, *Præsentare, & quasi præsentiam corporis exhibere.* Cic. Attic. *libro* 3. 67. 2, *Des operam, id quod mihi affirmasti, ut te ante calend. Ianuarias, ubicunque erimus, sistas.* Idem 3. Offic. 59, *Vas factus est alter sistendi eius: ut si ille non reuertisset, moriendum esset ipsi.* Vlpianus in l. *si seruum.* ff. *si ex noxali causa agatur, Si seruum in eadem causa sistere quis promiserit, & liber factus sistatur, &c.* Plautus Curcul. 4. 6,

Vbi tu es qui me libello Venerio citasti? ecce me sisto, ades contrà: Sisto ego tibi me, & mihi contrà itidem ut sistas, suadeo. Idem Trinum. 10. 93,

— non sisti potest, uideo caculam militarem Me futurum. Cic. ad Attic. lib. 10. 207. 6.

Sistere aliquem iudicio. Vlpian. in l. 1. §. 1. ff. de eo per quem, &c. *Verùm qui alios quoq; rogauerit, ut eum detinerent, uel abducerent ne in iudicio sisteret.* Et paulò antè, *Qui impedit aliquem iudicio sisti.*

Sistere, *pro* Consistere & stare. Cic. 5. Verr. 192. *Qui Remp. sistere negat posse, ni ad Equestrem ordinem iudicia referantur?*

Sistebas capite cadum. Plaut. Milit. 11. 35.

Sistet capite quencunq; offendero. Plautus Curcul. 7. 8. Idem Capt. 13. 22,

Nam qui obstiterit, ore sistet: id est, *Ore terram calcabit, quemadmodum pedibus cæteri sistere solent.*

Sistere, *Confirmare, corroborare.* Plin. in Paneg. 82, *Magnū hoc tuum non erga homines modò, sed erga tecta ipsa meritum sistere ruinas, solitudinem pellere, ingentia opera eodem quo extructa sint animo, ab interitu uendicare.* Virgil. 6. Aeneid. 172.

Hic rem Romanam magno turbante tumultu Sistet eques.

Stiti, *Præteritum,* Vlpian. in l. 1. ff. de eo per quem factum erit, &c. §. 2. *Si reus dolo actoris non stiterit.*

¶ Statum (ἱστάναι) Supinum. Vlpianus, *si quis in ius uocatus.* l. 3. *Quum quis iudicio sisti promiserit, neq; adiecerit pœnam, si statum non esset.* Idem, *si ex noxali causa,* l. 1, *Non uideri in eadem causa statum.*

¶ Status, *Participium passiuum, à Sistor, sisteris.* Vlpianus in l. *si seruus.* D. *si quis cautionibus, Si plurium seruorum nomine, iudicio sistendi causa, una stipulatione promittatur: pœnam quidem integram committi, licet unus status non sit, Labeo ait: quia uerum sit, omnes statos non esse.* Neratius in l. *si procurator.* D. eod. tit. *Si procurator ita stipulatus, ut sistat duntaxat eum quem stipularetur: non etiam pœnam, si status non esset, stipularetur: propemodum nullius momenti est ea stipulatio.* Paulò pòst, *Vt quantum domini litis interfuit sisti, tantum ex ea stipulatione, non stato reo, procuratori debeatur.* Vlpian. in l. 1. D. *si ex noxali causa agatur.*

¶ Stator, *statoris, masculini generis,* (κλητήρ) *Qui apud magistratum assiduè est: quales sunt nuncij, uel tabellarij, uel apparitores, qui reos in ius uel in carcerem ducunt.* Cicero Caninio, *libro* 2. 16. 1, *Literas à te mihi stator tuus reddidit Tharsi.* Tullius M. F. Cælio, *libro secundo,* 18. 5, *Vt ad te statores meos & lictores cum literis mitterem.*

Stator Iupiter *dictus est quia stitit, id est, stare fecit* Romanos, *in fugam à* Samnitibus *uersos.* Cic. 2. in Catil. 34. *Senatum in ædem Iouis statoris uocaui.* Idem, *Antè quàm iret in exilium,* 15, *Iupiter stator, quem uerè huius imperij statorem maiores nostri nominauerunt.* Sic 3. de Finib. 101, *Iouem quum optimum & maximum dicimus, quumq; eundem salutarem, hospitalem, statorem dicimus, hoc intelligi uolumus, salutem hominum in eius esse tutela.* Ouid. 6. Fast. 159.

Sistrum] *sistri* (σεῖστρον) *Musicum instrumentum, hoc est, cornu recuruum, peculiare* Aegyptiorum, *quo utuntur*

Digitized by Google

in Isidis sacris, argutum & sonorum, dum perc uteretur: qui ob id sistrati dicuntur. Ouid. 2. Amor. eleg. 13. 2.

Per tua sistra precor, per Anubis ora uerendi.

Apul. Æreis, & argenteis, & aureis sistris argutum tinnitum constrepentes. Mart. lib. 14. 54,

Hæc quatiat tenera garrula sistra manu. Sipontinus, sistrum, æneum crepitaculum, cuius per angustam laminam in modum baltei recuruatam, traiectæ mediæ paucæ ungulæ crispante brachio trigeminos ictus reddunt argutum sonum.

Sistrum, apud Aegyptios uicem tubæ exhibebat. Virgilius 8. Aeneid. 137,

—patrio uocat agmina sistro. Inde à Martiale dicitur Sistrata turba, lib. 12. 25.

Aegyptia sistra. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 7.

Multisonum sistrum. Stat. 3. Sylu. 2. 21.

Ouanti sistro personat Io. Valer. 4. Argon. 84.

Sonabile sistrum crepuit. Ouid. 9. Metam. 156.

Tinnula sistra. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 8.

¶ Sistratus, ta, tum: id est, Sistrū pulsans, quod est proprium epitheton sacerdotum Isidis. Martial. lib. 12,

Linigeri fugiunt calui sistrataq; turba.

Sisymbrion] inter ornamenta muliebria positum, Polluci lib. 5. cap. 16. Verùm apud Aristophanem sisymbria uocantur folia & flores, quibus sponsi coronatur: ut etiam inter cæteros annotauit Cælius lib. 28. cap. 24.

Sysimbrium] sisymbrij (σισύμβριον) Herbæ genus, quod prouenit, ut Dioscoridi placet, in incultis, hortensi mentæ proximum, latioribus tantùm folijs, & odoratioribus. Hoc nunc nostrates officinæ, balsamitam & mentam Romanam uocant, quòd quandam mentæ speciem exprimat, & riguos tractus plerunq; sequatur. Ouid. 4. Fast. 175,

Cumq; sua dominæ data grata sisymbria myrto.

Sisyphus] penult. corr. (σίσυφος) fuit Aeoli filius, qui ob latrocinia à Theseo fertur occisus, & hac pœna apud inferos affici, ut grande saxum supra montem portare coactus, quum ad apicem deduxerit, continuò ad ima relaxetur. Ouid. lib. 13. Metam.

Aeolides Sisyphus. Horat. 2. Carm. ode 14. 4.

¶ Sisyphus alius Corinthiorum rex, qui Meropem Atlantis filiam uxorem duxerat. Ouid. 4. Fast.

Septima mortali Merope tibi Sisyphe nupsit.

¶ Sisypheus, pen. prod. (σισύφειος) Adiectiuum. Senec. Hercul. furent. 9. 28.

¶ Sisyphius, a, um: Saxum Sisyphium, quod apud inferos ob latrocinia uoluere Sisyphum poetæ fabulantur. Sanguis Sisyphius. Ouid. lib. 13. Metam.

—quid sanguine cretus
Sisyphio furtisq; & fraude simillimus illi
Inseris Æcidis alienæ nomina gentis. Et paulò antè,
Æacus huic pater est, qui iura silentibus illic
Reddit, ubi Æolidem saxum graue Sisyphon urget.

Sisyphium] Locus in Asia, de quo sic scribit Strabo lib. 8, Sub ipsam inde Pyrenen Sisyphium iacet, siue sacellum quoddam, siue regale domicilium, niueo constructum lapide, in quo non modica seruantur adhuc rudera. E summo autem cacumine, in Aquilone Parnasus aspicitur, & Helicon, montes excelsi atq; niuales.

Sisyrinchium] σισυρίγχιον, Bulbi genus, cuius imæ radices hyeme crescunt, uerno autem tempore cùm apparuerit uiola, minuuntur ac contrahuntur, bulbo interim pinguescente. Plin. lib. 19. cap. 6.

Sita] σῖτα, aut potius, ut notauit Dioscor. lib. 2. cap. 77, Sitanion: aut σῖτα, pro σιτία, Cibus, cibi. A quo, Sitagogus, Nauis frumentaria. Sunt etenim Sitia frumenta omnis generis, apta cibis. Hinc Sitarchia, Præfectura annonæ: annona militaris, militare stipendium, annona ciuilis. Budæus.

Sitanion] nij, (σιτάνιον) Frumenti genus: quod quoniam tertio à situ metitur, à Græcis τρίμηνον, à Latinis etiam trimestre dicitur, toti Alpino tractui, atq; adeò omnibus regionibus notissimum, certissimumq; agricolis famis leuamen, quoties aut niues altiores, aut aquæ affluentiores, maturam tempestiuamq; sationem prohibuerunt. Hinc Sitanius panis. Vide Dioscor. lib. 2. cap. 77.

¶ Sitanius, Adiectiuum (σιτάνιος) Sitanius panis dicitur, ex nouo frumento intra trimestre à tempore messis factus. Græci enim σῖτον, frumentum dicunt: νέον, nouum. Hinc σιτάνεος, quasi σῖτος νέος. Plin. libro 22. cap. 25. 18, Sitanius, hoc est trimestris, incussa in facie, aut disquamata cãmelle aptissimè curat.

Sitarchia] Est in frumentum & alia cibaria præpositura. Situs enim, σῖτος, Cereris ara fuit. σιτὼ enim uocabant, à cibarijs uidelicet. Est enim σῖτος, frumentum. Lilius Syntag. 14. hist. deor.

¶ Sitarchus, (σιτάρχος) Annonæ, uel commeatus præfectus: à Græco σῖτον, siue σῖτος: quorum illud cibum, hoc frumentum significat: & ἀρχὴ, quod præfectum denotat.

Sitella] Vide Situla.

Sithonia] siue Sythonia (σιθωνία) Regio litoralis Macedoniæ, uersus Thermopontum: teste Herodot. lib. 7. in qua mons est Sithon niuosus. Virg. 10. eclog. 14,

Sithoniasq; niues hyemis subeamus aquosæ. Hoc etiam nomine dicta fuit Thracia, ut inquit Gell. lib. 10. Vnde spirat Aquilo, quoniam ad septentrionem exposita.

¶ Sithonis, pen. corr. huius Sithonidis (σιθωνίς) Patronymicum, fœm. gen. pro possessiuo,

Nec uehit Actæas Sithonis unda rates. Ouid. epist. 2. 2.

¶ Sithonius, Adiectiuum (σιθώνιος) ut,

Matres Sithoniæ. Senec. Herc. Oethæo, 15. 7.

Agri Sithonij. Ouid. 13. Metam. 116.

Aquilon Sithonius. Ouid. epist. 11. 3.

Nurus Sithoniæ. Ouid. 6. Metam. 118.

Sitia] σιτία, Hispaniæ Beticæ oppidum, in conuentu Tarraconensi. Plin. lib. 3. cap. 1.

Siticines] penul. corr. Nonius, Vt liticines à lituo, ut tubicines à tuba: ita siticines qui apud funeratos, uel ita functos & sepultos, hoc est iam sitos, canere soliti erant, honoris causa, cantus lamentabiles. Hoc in libris collectaneis Attei Capitonis inuenitur, & Cato id uocabulum indubitanter apposuit. Vide Gell. lib. 20. cap. 2.

Sitiogagus] Flumen est, quo Passargadas septimo die nauigatur. Oritur atque fluit per Carmaniam. Plin. libro 6. capite 23.

Sitis] huius sitis, fœm. gen. (δίψα, δίψος) Bibendi appetitus. Plin. lib. 11. cap. 34, Aequè est mira sanguinis & hirundinum generi in palustri aqua sitis.

Deserta siti regio. Virg. 4. Aeneid. 9.

Anhela sitis. Lucret. lib. 4. 176.

Auida. Vide Auidus.

Insedabilis. Vide Insedatus.

Importuna. Horat. 1. epist. 19. 5.

Rhabida. Senec. Herc. Oethæo, 8. 10.

Abluitur sitis de corpore. Lucret. 4. 176.

Accendere sitim. Vide Accendo.

Adduxere sitim tempora. Horat. 4. Carm. ode 12. 3.

Ardere siti. Claud. 1. in Ruff. 21.

Auertere sitim fluuio. Silius lib. 8. 114.

Colligere sitim. Vide Colligo.

Compescere

Digitized by Google

Compescere sitim multa unda. Ouid. 4. Metam. 20.
Concipere sitim labore. Ouid. 5. Metam. 90.
Consumi siti. vide Consumo.
Defendere sitim fonte. Silius lib. 7. 43.
Depellere sitim potione. Cic. 1. de Fin. 58.
Deponere sitim in unda. Ouid. 4. Metam. 20.
Enectus siti Tantalus. Cic. 1. Tusc. 16.
Excessit sitim potio. Celsus libro 1. cap. 2. hoc est, Maior largiorq; quàm pro siti fuit.
Excutere sitim undis. Senec. Herc. Oethæo, 8. 10.
Explere sitim. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 12. Cic. de Senect. 24, Græcas literas senex didici: quas quidem sic auidè arripui, quasi diuturnam sitim explere cupiens.
Extincta est sitis bibendo. Ouid. 7. Metam. 116.
Exurit miseros sitis. Lucret. lib. 3. 188.
Arua siti findit Canis æstifer. Virg. 2. Georg. 71.
Finit sitim copia lymphæ. Horat. 2. epist. 2. 30.
Incensum siti flagrat cor. Senec. Thyeste, 1. 20.
Leuare sitim de fonte. Ouid. 15. Metam. 65.
Pellere sitim. Horat. 2. Carm. ode 2. 3.
Pulsa sitis fluuio. Stat. 5. Theb. 1.
Quærere sitim. Cic. 5. Philip. 177.
Reuelare sitim. Ouid. 6. Metam. 71.
Restinguere sitim riuo. Virg. 5. eclog. 10.
Sedare sitim flumine. Lucret. lib. 2. 133.
Dumq; sitim sedare cupit, sitis altera creuit. Ouidius 3. Metamorph. 38.
Sistere & Alere sitim, contraria. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 4.

Nec tibi sunt fontes, laticis nisi penè marini:
Qui potus dubium est sistat, alat'ne sitim.

Sitis sorbet ora. Stat. 3. Theb. 66.
Torret miseros sitis arida. Lucret. lib. 3. 188.
Arenti siti torret arua Canis. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 9.
Vincere sitim. Senec. Herc. Oetæo, 5. 8.
Arida sitis urit guttur. Ouid. 11. Metam. 26.
Vsserat herbas sitis. Ouid. 4. Fast. 60.
Sitis, Nimia auiditas cuiuscunque rei dicitur, per translationem. Plautus,

Cupio te amplecti, neq; aliter sitim iandiu conceptam sedare possum.

Cic. in Parad. 7, Neq; enim unquam expletur, nec satiatur cupiditatis sitis.
Argenti sitis. Horat. 1. epist. 19. 5.
Famæ sitis. Iuuenal. Saty. 10. 14.
Scelerata sitis prædæ. Claud. 1. in Ruff. 45.
Facere alicui sitim audiendi. Quint. lib. 6. cap. 3. 13.
¶ Sitio, sitis, sitiui, sitire. Cic. in Pisonem, 48, Ipse cum hominibus quindecim malè uestitis ad portam Cœlimontanam sitiens peruenerim.
Ipsi fontes iam sitiunt. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 17.
Gemmant uites, sitiunt agri. Cic. in Orat. 45. & Sitire segetes. Quint. lib. 6. cap. 6.
Herba sitit. Virg. 7. eclog. 12.
Aret ager: uitio moriens sitit aeris herba. Idem 4. Georg. 81.
Tellus tota sitit. Ouid. 4. Fast. 189.
Sitiri, Passiuum. Plin. lib. 17. cap. 2. 5, Sed quomodo sititur distillans.
Aquæ sitiuntur. Ouid. 1. Fast. 44.
Sitire, per translationem, pro Vehementer cupere. Cic ad Qu. frat. libro 3. 21. 4, Nec sitio honores, nec desidero gloriam. Idem 5. Philip. 178, Qui sanguinem nostrum sitiebat.
¶ Sitiens, Participium, siue Nomen ex participio.
Sitiens uoluptates. Cic. 5. Tusc. 25, Quoq; affluentius uoluptates undiq; hauriat, eò grauius, ardentiusq; sitientem, nónne rectè miserrimum dixeris?

Sitiens annus. Plin. lib. 13. cap. 4. 2.
Sitientes loci. Plin. lib. 12, cap. 28. 2.
Hortus sitiens. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 12.
Sitientes aures. Cic. ad Attic. lib. 2. 29. 1.
Famæ sitiens. Silius lib. 3. 117.
Sermonis sitiens. Claud. 8. Paneg. 50.
Sitiens uirtutis. Cic. pro Plancio, 10.
¶ Sitienter, Aduerbium (διψαλέως) Ardenter. Cic. 4. Tuscul. 56, Nec sitienter quid expetens.
¶ Sitibundus, Adiectiuum (διψαλέος) Vehementer sitiens.
¶ Siticulosus, pen. prod. (διψαλέος) Aliud Adiectiuum, idem significans. Plin. lib. 23. cap. 6. 4, Melimela & reliqua dulcia stomachum & uentrem soluunt, siticulosa, æstuosa, sed neruos non lædunt.
¶ Siticulosa, loca aspera & arida. Columel. de Arborib. cap. 16. 1, Sed si aspera & siticulosa loca arboribus obserenda erunt. Idem libro 3. cap. 11. 8, Id autem solum uel uliginosum est, uel salsum, uel amarum, & uel siticulosum, & peraridum.
Apulia siticulosa. Horat. Epod. 3. 3.
¶ Sitientia, orum, Sine adiuncto. Plin. lib. 25. cap. 11. 5, Nascitur in sitientibus.
Sitientia Africæ. Plin. lib. 10. cap. 73. 3. hoc est, Loca siticulosa.
Sitlæ] σίτλαι, Aurium muliebrium ornamentum apud Dores: teste Polluce lib. 5. cap. 16.
Sitocomia] σιτοκομία, Nomen est magistratus, qui frumenta & annonam curabat. Arcadius iureconsultus in l. munerum. de mune. & hono. Personale, inquit, munus est cura emendi frumenti & olei. nam harum specierum curatores, quos σιτοκομάς Græci uocant, creari moris est. Vlpianus quoq; de uacatione mune. l. 2. Sextumdecimum, inquit, annum agentem ad munus sitocomiæ uocari non oportet. Nomen ipsum deducitur ἀπὸ τοῦ σίτου, id est, à frumento: καὶ κομεῖν, quod est curare. Nec te moueat, quòd Arcadius eo nomine appellari tradat eos, qui etiam oleum emi curant. Nam ea quibus uescimur, omnia possunt σῖτα, hoc est cibaria dici: ut uidere est non infrequenter apud Homerum. Alciatus.
Sitonia] æ, ab Vlpiano Res frumentaria, in l. Sextumdecimum ætatis. de uacatione & excusat. muner. lib. 50. P. tit. 5. meo iudicio, appellatur: Sextumdecimum (inquit) ætatis annum agentem ad munus Sitoniæ uocari non oportet. Idem Vlpia. in l. 2. de administrat. rer. ad ciuit. pert. lib. 50. P. tit. 8. de huiusmodi munere copiosè disserit: cum, si placet, legito. Antonianus.
Sitostatius] dicitur in Codice Iustiniani, qui uendendo frumento præest, certamq; stationem seu locum ad illud officium exercendum tenet. Honorius Imp. In æstimatione frumenti, quod ad ciuitatem Alexandrinam cōuehitur, quicquid decreto elogij in Sitostasij munere, eminentia tua disposuit, imperiali authoritate roboramus: Ex l. 1. de frumento Alexandrino lib. 11. Cod. tit. 27. Quo in loco studiosè se torquet Alciatus cum Pyrrho.
Sittacene] σιττακηνή, Regio Asiæ, Medis ad meridiem proxima: alio nomine Arbelitis dicta. Sittacene autem appellata à Sittare urbe, regionis totius capite. Plin. libro 6. cap. 26. & 27.
Sittybus] Vide Pingere, per translationem, &c. in Pingo.
Situla] situlæ, pen. corr. (γαυλὸς) Cista, qua populi suffragia in creandis magistratibus legibusq; ferendis colligebantur. Plautus Casin.

Sortiar illa in situla.

Situla etiam uas ad hauriendam aquam accommodum, quòd aquam

Digitized by Google

aquam sitiat. Plaut. Amphit. 8.37. Idem Casina, 7.17.
Et situlam hac tecum afferto cum aqua, & sortes.
¶ Situlus aquarius. Cat. cap. 10. & 11.
¶ Sitella, sitellæ, Diminut. (γαυλίδιον) Plaut. Casina, 8.34,
Coniiciam sortes in sitellam, & sortiar
Tibi & Chalino. Cic. pro Corn. Balbo, Neq; maius est legere codicem quū intercedatur, quàm sitellam ipsam cum ipso intercessore deferre. Liu. 5. bell. Pun. 16.
Situatus] penult. prod. à Situo, situas, situare. Florus lib. 2. cap. 18, Numantia edito in tumulo apud flumen Durium situata.
Situs] sita, situm (κείμενος) Positus. Plaut. Capt. 11.4,
Res omnis in incerto sita est. Terent Phorm. 1.2.47,
Ea sita erat ex aduerso.
Situs in. Liu. 10. bell. Pun. 108, Ea sinum ab alto claudit, in quo sita Carthago est. In te spes omnis Hegio nobis sita est. Terent. Adelph. 3.4.5.
Situm est in te. Cic. 1. de Fin. 86, Est autem situm in nobis, ut & aduersa quasi perpetua obliuione obruamus, & secunda iucundè ac suauiter meminerimus. Terent. Andr. 1.5.41.
Situm in potestate. Cic. 4. Acad. 72.
Sita potestas in te. Cic. pro Murena, 75.
Situs, pro Conditus Tacit. libro 3, Vrbemq; Philippopolim à Macedone Philippo sitam. Idem lib. 19, Iisdem rursus uestigijs situm est.
Ara sita Druso: pro Posita, siue constituta Druso. Tacit. lib. 2.
Siti (inquit. Cic. libro 2. de Legib. 87.) dicuntur ij qui conditi sunt, nec tamen eorum ante sepulchrum est, quàm facta iusta & corpus incensum est. Liu. 6. bell. Pun. 131, Hic siti sunt Acarnanes, qui aduersus uim atq; iniuriã Ætolorum pro patria pugnantes, mortem occubuerunt.
Situs] huius situs, masc. gene. (θέσις) Positus, siue positio, & qualitas loci. Virg. lib. 1. Georg. 15,
Et segnem patiere situ durescere campum. id est, sicut stat. Cæsar. 5. bell. Gall. 215, Situm castrorum cognoscere. Ibidem, lib. 3. 394, Erant eiusmodi ferè situs oppidorum. Cic. 6. Verr. 3, Nam ipsa Messana, quæ situ, mœnibus, portuq; ornata sit, ab his rebus quibus iste delectatur, sanè uacuã atq; nuda est.
Situs membrorum. Cic. 1. Tusc. 65.
Terrarum situs dicere. Horat. 2. epist. 1.51.
Regalis situs pyramidum. Horat. 3. Carm. ode 30.1.
Aquilonius situs. Vide Aquilo.
Situs (εὐρώς) Est etiam, ut ait Seruius, lanugo ex humore creata, quæ fit in locis sole carentibus. Donatus, Situs est corruptio ex humore & diuturnitate contracta, qua deteriores fiunt species uno loco & prolixo tempore constitutæ. Valla lib. 6, Situs sordes illa & illauies, qualis nascitur inter opaca domus, quæ diu non repurgatur. Plin. lib. 21. capite 6.6, Pessimum crocum, quod situm redolet. Plin. in Paneg. 81, Datur intueri pulcherrimas ædes deterso situ adauctas, ac uigentes.
Situs (αὐχμὸς) est etiam in uultu, capite, totoq; corpore, & habitu, præsertim inopum: qualem Lucanus describit libro 6. 104,
Fœda situ macies. Virg. 7. Aeneid. 88,
Sed te uicta situ, ueriq; effœta senectus. id est, Senio & nihil agendo corrupta. Ex Valla lib. 6.
Situs in uetustate sentit celerrimè malobathrum. Plinius libro 12. cap. 26.2.
Situs, in uitibus. Columel. libro 4. cap. 24.6, Iam uerò muscus, qui more compedis crura uitium deuincta comprimit, situq; & ueterno mactat, ferro distringendus & eradendus est.

Loca senta situ. Virg. 6. Aeneid. 93.
Araneosus situs. Catul. ad Thalum, 22.1.
Immundus situs. Ouid. 1. Amor. eleg. 12.6.
Iners situs. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.2.
Informis situs & deserta uetustas. Horat. 2. epist. 2.24.
Turpi situ canescunt tecta. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.11.
Corrumpi situ. Vide Corrumpo.
Depellere situm curis. Stat. 5. Sylu. 3.7.
Detergere situm ferro. Silius lib. 7.108.
Ducere situm. Quintil. lib. 1 cap. 2.14, Excitanda mens & attollenda semper est, quæ in huiusmodi secretis aut languescit, & quendam uelut in opaco situm ducit, aut contra tumescit inani persuasione.
Exesi situ ligones. Claud. 2. Paneg 39.
Horrent situ campi. Claud. 3. de raptu Prof. 8.
Cano situ obductus color. Vide Obduco.
Obrutum situ uetustatis. Vide Obruo.
Pati situm indignum. Stat. 3. Theb. 20.
Pigro situ perit forma. Ouid. 2. Amor. eleg. 3.3.
Rigido situ relicta cessat terra. Ouid. 3. Trist. eleg. 10.1.
Fœdo situ squalent sceptra. Claud. 1. de raptu Proserp. 17.
Siue] εἴτε, ἄντε, ἤνπερ, Coniunctio, quum ex Si & Ve composita sit, duorum generum uim simul obtinere uidetur. Itaque quum orationem inchoat, minimè mirum est, si præter morem aliarum coniunctionum tres minimùm sensus postulat: quum & Si continuatiua suam apodosin, & Ve alteram disiunctiuam exigat: ut, Siue me amas, siue odisti, non magni æstimo. Aliquando quatuor. Ouid. 1. epist. 3,
Siue quis Antilochum narrabat ab Hectore uictum,
Antilochus nostri causa timoris erat:
Siue Menœtiaden falsis cecidisse sub armis:
Flebam successu posse carere dolos. In qua figura notandum est, solere eleganter cum protasibus apodoses misceri. Ex Linacro.
Siue, semel positum. Terent. Andr. 1.2.19,
Dehinc postulo, siue æquum est, te oro Daue, ut redeat iam in uiam.
Siue disiunctiua coniunctio. Terent. Andr. 1.3.11,
Siue ista uxor, siue amica est, grauida è Pamphilo est.
Cic. 4. Acad. 65.
Siue, cũ subiunctiuo. Plin. epist. 41. lib. 2.1, Quæ præstant multarum urbium faciem, siue ipso mari, siue littore utare.
Siue, Aliquando explanãdi uim habet, siue declarandi. Quintil, lib. 1. cap. 6, Vt Aristarchus & ætate nostra Palæmon, qui uocabulum siue appellationem nomini subiecerunt.
Siue dolo: subaudi, id fecerit: sequente Seu, Virg. 2. Aeneid. 7,
Siue dolo, seu iam Troiæ sic fata ferebant.
Siue etiam, pro Vel etiam. Cic. ad Qu. frat. lib. 1.1.6, Contraq; erigas ac resistas, siue etiam ultrò occurras negocijs.
Siue, quinquies repetitum. Quintil. lib. 11. cap. 3, Manus sinistra nunquam sola rectè gestum facit, dextræ se frequenter accommodat, siue in digitos argumenta digerimus, siue auersis in sinistrum palmis abominamur, siue obijcimus aduersas, siue in latus utrunq; distendimus, siue satisfacientes, aut supplicantes.

S M

Smaragdus] smaragdi, masc. gene. (σμάραγδος) Gemma, qua oculorum acies recreatur: eaq; nihil uiridius. Plin. lib. 37. cap. 5.1, Smaragdos uerò tantò libentius, quoniam nihil omnino uiridius comparatum illis uiret. Præterea soli gemmarum contuitu oculos implent, nec satiant, &c. Martial. lib. 5.11,
Sardonichas, smaragdos, adamantas, iaspidas, uno
Portat in articulo.

Digitized by Google

Claris smaragdis lucens solium. Ouid. 2. Metam. 5.
Grandes uiridi cum luce smaragdi. Lucret. lib. 4. 227.
Graues smaragdi. Claud. de Nupt. Honorij, 18.
Virides smaragdi. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 5.

¶ Smaragdinus, pen. cor. Adiectiuum (σμαραγδινός) Quod factum est ex smaragdo.

Smaris] smaridis (σμαρίς) Piscis exigui genus, mari peculiare, quod Theodorus ex Aristotele Cerrum uertit. Plin. lib. 22. cap. 2. Mulieribus copiam facit Glaucifcus è iure sumptus, & Smarides cum ptisana sumptæ, uel cum fœniculo decoctæ.

Smegma] smegmatis, pen. corr. neut gen. (σμῆγμα) Dicitur omne illud quod purgat: à σμήχω, purgo, abstergo. Plin. lib. 22. cap. 25. 35, Si uerò cælesti aqua discoquantur, succus ille smegma fit: quo fouere gangrænas, utilissimum.

Smegma, Detersorium medicamentum. Plin. lib. 24. cap. 7. 7, item mastiche lentisci replicandis palpebris, & ad extendendam cutem in facie, & smegmata adhibetur.

¶ Smegmaticus, pen. corr. Adiectiuum (σμηγματικός) Plin. libro 31. cap. 7. 17, Sudorem ciet, aluum soluit in uino & aqua, acopicis & smegmaticis utilis. hoc est, Medicamentis quæ lassitudinem tollunt, & detersorijs.

¶ Smecticum (σμηκτικόν) Dicitur quod habet uim abstergendi & purgandi. Vnde Smectica uis, quæ & smegmatica. Plin. libro 30. cap. 4. 3, Omnium quidem cochlearum cinis spissat, calefacit smectica ui.

Smerdis] Cambysæ Persarum regis frater: quem cùm Cambyses per somnium uidisset regio throno insidentem, metuens ne regnum occuparet, occidi iussit. Fuit & alter Smerdis Magus, qui post Cambysæ mortem, fratrem se illius esse adsimularit: eoq; astu in regni successionem irrepsit: regnauitq; aliquot menses, donec fraude per Phædimam Otanis filiam detecta, conspiratione septem optimatium est interfectus. Herodot. lib. 2.

Smilax] smilacis, pen. corr. fœm. gen. (σμίλαξ) Arbor. Plin. libro 16. cap. 10. 11, Similis etiamnum his aspectu est taxus, minus uirens, gracilisq; & tristis ac dura, nullo succo, ex omnibus sola baccifera. Et paulò post, Hanc Sestius smilacem à Græcis uocari dixit, &c. Vetus codex habet, milacem. Dioscor. lib. 4. cap. 83, Smilax à Græcis, taxus à Latinis appellatur, &c.

Smilax (μίλαξ, σμίλαξ) Genus herbæ densis geniculatæ caulibus, spinosæ, fruticosæ ramis, folio hederaceo, flore candido, olente lilium, infaustæ omnibus sacris atque coronis. Plin. lib. 24. cap. 10. 9, Smilax quoq; qui & nicophoros cognominatur, similitudinem hederæ habet, tenuioribus folijs. Coronam ex eo factam impari foliorum numero, aiunt capitis doloribus mederi. Quidam duo genera smilacis dixêre. Alterum, &c. Hactenus Plinius. Smilacum autem multa genera. Est enim hortensis, quæ nostris phaseolis rubentibus à Ruellio comparatur: & smilax, quæ Græcis λεία, Latinis leuis: & alia, quæ smilax aspera dicitur, de qua Plin. loco superiori.

¶ Smilax (σμίλαξ) puella, quæ amore Croci iuuenis tabescês, mutata fertur in herbam sui nominis, quæ similis est hederæ, Ouid. 4. Metam. 57,

Et Crocon in paruos uersum cum smilace flores.

Smilion] smilij: unde Smilion collyrium apud Celsum, libro 6. cap. 6. ubi eius docet compositionem. Et paulò pòst, At si crassæ cicatrices sunt, extenuat uel smilion, uel canopite collyrium. Smilij meminit & Galen. lib. 3. cap. 2, De compositione Pharmacorum secundùm locos: Videtur autem sic appellatum, quòd instar scalpelli seu aciculæ abscessum rumpat. Sic enim ibi ait Galenus: Aut sanè per acre Pharmacum abscessum rumpere, quale est Smilium appellatum; σμίλιον, cælum uel scalprum.

Smintheus] σμινθεύς, Nomen est, quo Apollo uocitatus est: cuius duplicem originem refert Homeri interpres. Primam hanc fuisse, in Chryse oppido Mysiæ, Crinim sacerdotem Apollinis: cui deus iratus, immisit in agros illius mures, qui fructus illius uastabant. A quo exoratus deus, quis rursum placatus pestem hanc tollere uellet, ad Ordem pastorem illius uenit: à quo hospitio acceptus, pollicitusq; mali remedium, mures sagittis omnes interfecit: eoq; facto iussit pastorem Crinidi indicare, ipsum Apollinem humana specie apud se diuertisse, & ab eo mures occisos: quod audiens Crinis, templum deo construxit, uocauitq; Apollinis Sminthei, quòd eius linguæ dialecto mures, σμίνθοι uocantur. Altera talis est. Quum Cretenses aliquando coloniam deducturi essent, ab Apolline responsum acceperunt, ut ibi urbem conderent, ubi eis terra geniti obstitissent. Venientibus igitur ad Hellespontum, noctu mures clypeorum lora arroserunt: itaq; mane quum id factum uiderent, memores oraculi, urbem posuerunt, eamq; Sminthias appellauerunt.

Intonsus Smintheus. Ouid. 12. Metam. 117.

Sminthium] siue Smintheum, Apollinis delubrum (σμινθεῖον) Idcirca Chrysam urbem, quæ fuit in confinio Troadis & Æolidis, erat. Strab. lib. 13.

Smurna] ut in Pandectis Pisanis legitur, alioqui Smyrna: ea est, quam uulgus Myrrham appellat. Martianus libro singulari de Delatoribus, relatum in l. interdum, nec uidendus est. §. Species. de Publicanis & uectigal. libro 38. P. tit. 4.

Smyrna] Poëma Cinnæ uatis inscriptum fuit, nouem perpetuis elaboratum annis. De Cinnæ poëmate Catullus scribit,

Smyrna mei uatis nonam post deniq; messem
Quàm cœpta, nonamq; edita post hyemem.

Videtur tamen poëma obscurum fuisse. unde Martialis scribit,

Indice te melior Cinna Marone fuit.

Ego crediderim, argumentum eius fuisse de nefandis & incestis amoribus Myrrhæ, quæ deperijt patrem suum Cinyram. Eam ego coniecturam facio ex uersu uno poëmatis illius, quem profert Priscianus,

At scelus incesto Cinyræ crescebat in aluo.

Nam quæ Myrrha, eadem Smirna dicitur. Hæc Turnebus.

Smyrna] σμύρνα, urbs Ioniæ in Asia, de qua Strabo lib. 14. Quum Lydi Smyrnam euertissent, circiter annos quadringentos in uici modum mansit habitata: postmodum Antigonus eam suscitauit, deinde Lysimachus, et nunc omnium pulcherrima est. Eius pars in monte sita est, pars maxima in campo, præter portum, & gymnasium, & matronarum locum. Viæ sunt in rectum pro uiribus distinctæ, & lapidibus instratæ, porticus magnæ, quadratæ, plenæ & altæ. Habet etiam bibliothecam, & Homereum, & porticum quadratam cum Homeri templo & statua. Nam & hi maximè hunc poetam sibi uendicant: unde & nummus quidem æneus apud eos, Homerus uocatur. Vrbis mœnia Meles amnis præterfluit: ad cæteram structuram etiam portum clausum habet. Hactenus Strabo. Smyrna etiam à Græcis myrrha dicitur. Inde Smyrnium, herba quæ & olusatrum. Theophrastus libro 9. cap. 3. Dioscorides lib. 1. cap. 77.

Smyrnæus] Adiectiuum (σμυρναῖος) Plectra Smyrnæa, Homerica. Silius lib. 8. 119.

Smyrnion] σμύρνιον, Herba est ex dauci generibus, myrrha

myrrhæ odorem referens: unde & nomen accepit. Vulgus Leuisticum appellat. Plin. lib. 12, cap. 15. Theophrast. lib. 6. cap. 3. Dioscor. lib. 3. cap. 63. Smyrnion, quod in Silicia Petroselinum uocant, plurimum in Amano monte gignitur. Caulem habet Apij, & stolones multos, folia latiora, subpinguia, ad terram infracta, robusta, &c.

Smyrrha] quam alij Myrrham uocant, simillima est cicutæ, caule folijsq; & flore minor tantùm & exilior, cibo non insuauis. Plin. lib. 24. cap. 16.

Smyrus] Piscis, quem Plinius commemorat libro 32. cap. 11. Vide Rondeletium.

S O

Soana] σόανα, apud Ptolomæum lib. 11. dicta sunt ostia fluuij cuiusdam in Taprobane insula.

Soandus] Locus est in Cappadocia. Strab. lib. 14.

Soanes] Scythiæ populi sunt. Strab. lib. 11, Soanes ueneno ad spicula mirificè utuntur, quod eos etiam, qui non uenenatis sagittis saucij sunt, odore offendit.

Sobolatæ] est Sabæorum ciuitas ad mare rubrum, includẽs suis muris templa sexaginta. Plin. lib. 6. cap. 28.

Soboles] soboles, pen. corr. fœm. gen. (ὑπόφυσις) Successio, aut rectius propago dicitur: ab olescendo, id est, crescendo, ut quidam putant, dicta. Plin. lib. 10. cap. 34. 2, Amor utriq; sobolis æqualis.

Propagatio & soboles. Cic. 1. Offic. 80.

Noua soboles. Stat. 3. Sylu. 1. 36.

Chara deûm soboles. Virg. eclog. 4. 10.

Suscepta soboles. Virg. 4. Aeneid. 66.

Densior soboles. Virg. 3. Georg. 62.

Robur & soboles militum interijt. Pollio Cic. lib. 10. 33. 3.

Soboles, in plurali. Cic. 3. de Legib. 9, Censores, populi æuitates, soboles, familias, pecuniasq; censento. Colum. lib. 9. cap. 14, de apibus, Ne nouæ soboles diffugiant. Gell. lib. 19 cap. 12, Soboles uitium è radicibus caudicum super terram fusas reuellentem.

¶ Sobolesco, sobolescis (ὑποφύομαι) sobolescere. Liu. 9. bell. Pun. 20, Illis Romanam plebem, illis Latium iuuentutem præbuisse maiorem semper, frequentioremq; pro tot cæsis exercitibus sobolescentem.

Sobrinus] sobrina, pen. prod. (ἀνεψιός) Sobrini, duarum pluriumue sororum filij, quasi sororini dicutur. Iustinian. lib. 3. Instit. de grad. cognat. Item sobrini, sobrinæ, id est, qui quæue ex fratribus uel sororibus, patruelibus uel consobrinis, uel amitinis progenerantur. Plaut. Pœnul. 16. 105,

Nam mihi sobrina Ampsigura tua mater fuit.

Terent. Andr. 4. 6. 6,

Quem uideo: est'ne hic Crito sobrinus Chrysidis?

Vbi Donatus, Sobrini, sunt consobrinorum filij: nam sic dicit Menander. Verùm, ut alij putant, de sororibus nati: ut sint sobrini, quasi sororini. Cic. 1. Offic. 80, Sequuntur fratrum coniunctiones, pòst consobrinorum sobrinorumq;.

Sobrinus, pro quocunq; cognato. Terent. Phorm. 2. 3. 37,

Eho tu, sobrinum tuum non noras? Hunc superius paulò, cognatum uocauerat.

Sobrius] Vicus Romæ. Paulus ex Festo: Sobrium uicum Romæ dictum putant, uel quòd in eo taberna nulla fuerit, uel quòd in eo Mercurio, lacte, non uino supplicabatur.

Sobrius] Adiectiuum (νηφάλεος, νηφάλιος) qui in cibo ac potu temperans est, quasi sine ebrietate: item qui non est actu ebrius. Cic. 4. Academ. 96, Ne uinolenti quidem quæ faciunt, eâdem approbatione faciunt qua sobrij. Hic sobrium uinolento opposuit. Idem in Oratore, 54, Furere apud sanos, & quasi inter sobrios bacchari uinolentus uidetur.

Sobrius, Sanæ mentis. Terent Andr. 4. 5. 39,

Tu pol homo non es sobrius.

Cor sobrium. Plaut. Trucul. 18. 2.

Mens sobria. Claud. 1 in Eutrop. 46.

Nox sobria. Propert. lib. 3. eleg. 17. 3.

Opera sobria. Plaut. Persa, 17. 2,

Aedepol dedisti uirgo operam laudabilem,
Probam, & sapientem, & sobriam.

Paupertas sobria. Claud. 7. Paneg. 83.

Pocula sobria. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 6.

Rura sobria, In quibus uinum non nascitur. Stat. 4. Sylu. 2. 8.

Terræ sobriæ, Steriles. Stat. Sylu. 3. 3.

¶ Sobriè, Aduerbium, Temperanter. Cic. 1. Offic. 149, Intelligemus quàm sit turpe diffluere luxuria, & delicatè ac molliter uiuere: quamq; honestum, parcè, continenter, seuerè, sobriè.

Sobriè, Prudenter. Plaut. Pseud. 14. 33. Idem Milit. 10. 216,

Hæc præcepta sobriè ut cures face.

Sobriè & frugaliter accurare rem aliquam. Plaut. Persa. 3. 1.

Soccus] socci (ἐμβάτης) Genus calceamenti, à sacco deductum, ad cuius similitudinem erat factum, ita quòd ligatum supra pedem, plicas multas per totum effundebat.

Soccis utebantur uiri, quemadmodum etiam mulieres. Plautus Bacchid. 5. 97,

Sed diues ne est illic Theotimus? ο. etiam rogas,
Qui soccis habeat auro suppactum solum?

Idem Cistell. 10. 30,

Sed is hàc, aut hàc: socci uideo uestigium
In puluere. Terent. Heaut. 1 1. 72,

Aßido: accurrunt serui, soccos detrahunt. Cic. pro Rab. Posthumo. 17, Consularis homo soccos habuit & pallium. Idem 3. de Orat. 70, Sed annulum quem haberet, pallium quo amictus, soccos quibus indutus esset, se sua manu confecisse.

Lutheus soccus. Senec. Hippol. 3. 10.

Muliebris. Sueton. de Calig. cap. 52.

Adimere soccos. Vide Adimo.

Calceare soccos. Vide Calceo.

Soccis utebantur & Comœdi. Horatius,

Hunc socci cepêre pedem. Plin. lib. 7. cap. 30. 2, Magnum & Menandro in comico socco testimonium regum Aegypti, & Macedoniæ contigit. Quintil. libro 10. cap. 1. Horat. de Arte, 19,

Indignatur item priuatis, ac propè socco
Dignis carminibus narrari cœna Thyestæ.

Idem 2. epist. 1. 35,

Quàm non adstricto percurrat pulpita socco.

Risus socci, & Luctus cothurni, contraria. Claud. in Eutrop. 60.

¶ Socculus, socculi, penult. corr. Diminutiuum (ἐμβάτιον) Sueton. in Vitellio, cap. 2, Pro maximo munere à Messalina petijt ut sibi pedes præberet excalceandos: detractumq; socculum dextrum, inter togam tunicasq; gestauit aßiduè. Plin. lib. 9. cap. 35. 10.

¶ Soccatus, pen. prod. Adiect. Seneca lib. 2. de Benef. Parum fidè furiosèq; superbus fuerat, qui de capite uiri Consularis soccatus audiebat.

Socer] soceri, pen. corr. m. g. (πενθερός, ἑκυρός, ἰδυωτής) Vxoris meæ pater. Cic. 1. Offic. 180, Nostro quidem more cum parentibus puberes filij, cum soceris generi non lauantur. Sic 2. Tusc. 44.

Gener & socer. Ouid. 1. Metam. 30,

—non hospes ab hospite tutus
Nec socer à genero.

Magnus

Digitized by Google

Magnus ſocer. Vide Magnus.

¶ Socerus, ſoceri (ἑκυρός) Idem. Plaut. Meneh. 20. 54, Abijt ſocerus, abijt medicus, nunc ſolus ſum.

Sochis] Σῶχις, Aegypti rex, qui numini ſolis apud Heliopolin obeliſcos quatuor, quadraginta octo cubitorum longitudine dedicauit. Plin. lib. 36. cap. 8.

Socialis, Societas, Socio] Vide Socius.

Socion] Σωκίων, Philoſophus Peripateticus, genere Hiſpanus, ſcripſit κέρας ἀμαλθείας, id eſt Cornu copiæ, librum multæ uariæq; doctrinæ. Author Gellius.

Socius] ſocij (ἑτης, ἑταῖρος, ἕταρος, μέτοχος, ἐπιτήδειος, κοινωνός, παραστάτης, σύζυγος, συμπράκτωρ.) Socij dicuntur, qui pari conſilio & authoritate rem aliquam ſimul aggrediuntur: uel etiam qui in re ſeria & laborioſa, aliquorum pares ſunt. Vnde ſocij Pop. Roman. dicebantur, ita cum his fœdere coniuncti, ut pacis ac belli participes eſſent. Plinius in Panegyr. 101, Bellorum iſtud ſocijs, olim periculorum conſortibus, parcè tamen tribuebatur. Cicero 5. Verrin. 40, Nam ſocij putandi ſunt, quos inter res communicata eſt.

Nauales ſocij. Vide Nauis.

Iugales ſocij. Silius lib. 16. cap. 81. De equis dixit.

Conditione ſocij. Cic. 3. Verr. 59.

Ad malam rem ſocius, & ſalutem. Plaut. Aſin. 7. 22. Idem Ciſtell. 10. 88.

—ſociam te mihi opto
Ad meam ſalutem. hoc eſt, Volo ut me adiuues.

In negocio aliquo ſocius. Terent. Heaut. 3. 1. 9,

—atq; æquali ſuo
Video inſeruire, & ſocium eſſe in negocijs.

Conſiliorum ſocius & particeps conſiliarius. Plautus Milite, 14. 22. Cicero Attico, lib. 11. 224. 3, Et eò minus, quod huius conſilij iam ne ſocium quidem habeo quenquam.

Culpæ ſocius. Cic. Attico. lib. 11. 222. 2.

Doloris & periculorum ſocius. Plinius libro 35. cap. 11. 17. Cicero ad Seruilium, libro 13. 72. 2, T. Auguſtus & comes meus fuit illo miſerrimo tempore, & omnium itinerum, nauigationum, laborum, periculorum meorum ſocius.

Flagitiorum & rapinarum ſocius. Cic. 4. Verr. 79.

Hereditatis ſocius, apud Plinium iuniorem in Panegyr. 61.

Operum ſocij. Horat. 2. epiſt. 1. 29.

Regni ſocij. Lucan. lib. 1. 19.

Noſtri ſocius ſanguinis. Cic. 2. Tuſc. 40.

Addere ſe ſocium alicui. Virg. 2. Aeneid. 69.

Adhibere aliquem ſocium ſibi. Virg. 8. Aen. 14.

Adiungere ſibi ſocium. Vide Adiungo.

Pars amiſſa ſociorum, Ouid. 14. Metam. 49.

Aſciſcere ſibi ſocios. Vide Aſciſco.

Capere aliquem ſocium conſilijs. Virg. 5. Aeneid. 143.

Inferre ſe ſocium. Virg. 4. Aeneid. 29.

Recuſare ſocium. Senec. Agamem. 7. 15.

¶ Socia, ſociæ, f. g. (ἑταίρα) Ouid. 10. Metam. 54,
Appellatq; tori ſociam.

Thalami ſocia. Senec. Hippol. 8. 1.

Aſſumere ſocium, Plaut. Sticho, 3. 44.

¶ Socius, Adiect. (σύμμαχος, κοινωνός) ut, Acies ſociæ. Vide Acies.

Agmina ſocia. Virg. 2. Aeneid. 75.

Arma ſocia ferebat auxilio. Silius, lib. 7. 128.

Claſsis ſocia. Ouid. 13. Metamorph. 71.

Honor ſocius. Ouid. 13. Metamorph. 201.

Linguæ ſociæ commercia. Ouid. 5. Triſt. eleg. 11. 7.

Nox ſocia, Quæ dicitur facinoris perpetrationē iuuat. Cic. 2. Philipp. 62, Quum tamen tu nocte ſocia, hortante libidine, cogente mercede, per tegulas demittere. Aliter uſus eſt Statius 3. Sylu. 5. 1,

Quid mihi mœſta die, ſocijs quid noctibus uxor
Anxia, &c. id eſt, Quas ſimul tranſigimus.

Sanguis ſocius. Ouid. 2. Amor. eleg. 14. 7.

Sermo ſocius. Ouid. 1. de Arte, 29.

Sorores ſociæ. Ouid. 4. Metam. 1.

¶ Socialis, & hoc ſociale, pen. prod. (συμμαχικός) Quod eſt ſociorum: ut, ſociale bellum, Quod cum ſocijs geſtum eſt. Cicero pro Fonteio, 26.

Amor ſocialis. Ouid. 7. Metam. 163.

Anni ſociales. Ouid. 2. Triſt. 32.

Carmina ſocialia, Nuptialia carmina. Ouid. Epiſt. 12. 28.

Cœtus ſocialis. Liu. 7. ab Vrbe, 111.

Equitatus ſocialis. Liu. 6. bel. Pun. 24.

Exercitus ſocialis. Liu. 3. ab Vrbe 16.

Fœdus ſociale. Liu. 4. bell. Maced. 209.

Iudiciū ſociale. Cic. 4. Verr. 19, Primùm ſi ita eſſet, tamen uos in quæſtione de pecunijs repetundis, quæ ſociorum cauſa conſtituta eſt, lege iudicioq; ſociali, ſociorum querimonias audire oporteret.

Iura ſocialia lecti. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 9.

Sacra ſocialia. Ouid epiſt. 20. 31.

Thorus ſocialis. Ouid. 2. Faſt. 146.

Sociale, Quod ad ſeruandam ſocietatem aptum eſt. Seneca de Benef. 5, Beneficium dare, ſocialis res eſt: ſibi benefacere, ſocialis res non eſt.

¶ Socialitas, penult. corr. ſocialitatis (τὸ συμμαχικόν) Plin. iunior in Paneg. 79, Non remiſsionibus tuis eadem frequentia, eademq; illa ſocialitas intereſſet?

¶ Socialiter, pen. corr. Aduerb. (συμμαχικῶς) Horat. de Arte, 53, —non ut de ſede ſecunda
Cederet, aut quarta ſocialiter.

¶ Societas, pen. corr. ſocietatis (ἑταιρεία, κοινωνία, συμμαχία, κοινώνημα) Quaſi participatio, quæ fit dum ſociū ad aliquod negocium gerendum nobis adiungimus. Cic. pro Roſc. Comœdo, 31, Quū præſertim ex tua oratione, quodcunq; tibi peteres, huic peteres: quodcunq; tibi exigeres, id in ſocietatem recideret. Idem 5. Verr. 141, Primùm eum, quum poſita eſſet apud eas ſocietates unde erat attributa, binis centeſimis fœneratus eſt.

Societas rei alicuius cum altero. Cic. 1. Verr. 17.

Captioſa ſocietas. Vide Captio, in Capio.

Interior & propior ſocietas. Vide Intra.

Infida regni ſocietas. Vide Infidus.

Abire in ſocietatem. Vide Abeo.

Accedere ſocietatem alicuius. Vide Accedo.

Accipere ſocietatem. Vide Accipio.

Adiungere aliquem in ſocietatem. Vide Adiungo.

Aſſumere in ſocietatem. Vide Aſſumo.

Auctus ſocietate. Tacit. lib. 20.

Coire ſocietatem. Vide Coeo.

Coire ſocietatem ſalutis & periculi cum aliquo. Sic. pro Rabirio perduel. reo, 16.

Cum eo uoluntariam ſocietatem coibas, qui te in hæreditaria ſocietate fraudârat. Cic. pro Quintio, 51.

Coitur ſocietas. Cic. pro Roſc. Amer. 12.

Colere ſocietatem fide. Cic. pro Quintio, 13, Etenim ſi ueritate amicitia, fide ſocietas, pietate propinquitas colitur, &c.

Componere ſocietatem. Vide Compono.

Conferre ſe in ſocietatem. Vide Confero.

Conflare ſocietatem. Vide Conflo.

Coniunctus ſocietate. Cic. 1. Academ. 32, Hominem eſſe cenſebant

bant quasi partem quandã ciuitatis et uniuersi generis humani, eumq; esse coniunctum hominibus humana quadam societate.

Conuocare ad uitam societatem. Vide Conuoco.

Copulare societatem cum Deo. Vide Copulo.

Deuincire societatem. Cicero 1. Offic. 34, Tum artibus, tum opera, tum facultatibus deuincire hominum inter homines societatem.

Dirimere societatem. Cic. pro Domo sua, ad Pontif. 13. Hanc nostram coniunctionem, hanc conspirationem in Repub. bene gerenda, hanc iucundißimam uitæ atq; officiorum omnium societatem, certi homines fictis sermonibus & falsis criminibus diremerunt.

Facere societatẽ cum aliquo. Cic. pro Quintio, 6, Qui societatem cum Sex. Næuio fecerit.

Gerere societatem magna fide. Cic. pro Quintio, 7.

Implicare se societate omnium. Vide Implico.

Ingenerauit natura societatem utrisq;. Vide Ingenero.

Inire societatem cum aliquo. Cic. 13. Philip. 374.

Iungere societatem alicui. Vide Iungo.

Iungi societate alicui regi. Vide Iungo.

Manet societas. Vide Maneo.

Pangere societatem. Vide Pango.

Perstare in societate. Vide Persto.

Renunciare societatẽ alicui: pro, Diremptam significare. Liu. lib. 8. bell. Maced.

Societas est. Cic. pro Quint. 7, Quũ annos iam plures societas esset, & quum sæpe suspectus Quintio Næuius esset, &c.

¶ Socienus socieni (συμπεάκτωρ) Idem quod socius, antiquè. Plaut. Aulul. 24. 31,

> Ibo intrò, atque illic tuo socieno iam interstringam gulam.

¶ Socio, socias (συμμίγνυμι, συναγελάζω) sociare, Quasi socium socio apponere, adiungere, coniungere. Columel. lib. 3. cap. 3. 6, At siqui cum scientia sociauerit diligentiam. Liuius 9 bell. Maced. 48, Eos esse qui coniurare, aut sociari facinoribus, aut stuprum pati noluerint. Cic. pro Flacco, 16, Quid si testium studium cum accusatore sociatum est? Silius lib. 1. 16,

> Et se participem casus sociarat in omnes.

Vrbe & domo sociare aliquem. Virg. 1 Aeneid. 121.

Cubilia sociare cum aliquo. Ouid. 10. Metam. 126.

Curas sociare. Valer. lib. 5. Argon. 56,

> At Iuno, & summi uirgo Iouis intima secum
> Consilia, & uarias sociabant pectora curas.

Dextras sociare. & fœdere iungi. Silius lib. 11. 30.]

Iuuencos sociare imposito aratro, Stat. 1. Thebaid. 27.

Gaudia sociare cum aliquo. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 2.

Vires sociarunt: iuncto aggere. Silius li. 17. 22.

¶ Socians, Participium (συναγελάζων) ut,

Carmina socians neruis. Ouid. 1. Metam. 1.

¶ Sociandus, Aliud participium (συναγελαστέος) ut, Verba socianda chordis. Horat. 4. Carm. ode 9. 1.

¶ Sociatus, pen. prod. similiter participiũ (συμμιχθεὶς) ut, Fœdere lecti sociata mihi. Ouid in Ibin, 3.

Corpus sociatum. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 1.

Labor sociatus. Ouid 8. Metam. 110.

Vitis sociata palmite. Stat. 5. Sylu. 1. 10.

¶ Sociatrix, pen. pro. Verbale fœm. gen. (συμμίκτειρα) Valer. 5. Argon. 100,

> Sed me nuda fides, sanctiq; potentia iusti
> Huc tulit, ac medij sociatrix gratia Phryxi.

¶ Sociabilis, & hoc sociabile, pen. cor. (συναγελαστὸς) Quod facilè coniungitur alteri, Plin. lib. 16. cap. 42. 3, Eadem & curribus, maximè sociabilis glutino, in tantum ut findatur antè quàm solida est. De abiete.

Sociabilis consortio, pro Sociali. Liu. 10. bell. Maced. 30. Meliora quoq; exempla parte altera posui, sociabilem consortionem inter binos Lacedæmoniorum reges salutarem per multa secula ipsis patriæq;.

Socors] socordis, qui & secors dicitur (ῥάθυμος, ἀσύνετος) Qui nihil se ad probitatem exercet, & qui tardus uel negligens est in consulendo, meditando, prospiciendoúe quid opus sit facto: Quasi sine corde, & ignauus. Terent. Adelph. 4. 5. 6. 1,

> Nolim cæterarum rerum te socordem eodem modò.

Cicero 1. de natura deorum, 8, Vt excitaret homines non socordes ad ueri inuestigandi cupiditatem. Idem de Claris Orat. 129, Nam eius æqualem M. Glabrionem bene institutum aui Scæuolæ diligentia, socors ipsius natura, negligensq; tardauerat. Colum. lib. 1. cap. 1. 14, Itaq; istam uitam socordem persequitur ualetudo.

Futuri socors. Tacit. lib. 19.

¶ Socordia, Socordiæ: siue secordia (ῥαθυμία, ἀσυνεσία) Ignauia. Terent. Andr. 1. 3. 1,

> Enimuerò Daue nihil loci est segnitiæ neq; socordiæ.

Liu. 2. bel. Pun. 62, sed Pœnus aduena, ab extremis orbis terrarum terminis nostra cunctatione & secordia iam huc progressus.

Industria socordiæ opponitur. Tacit. lib. 2.

Socordia cæca ac sopita. Quintil. lib. 1. cap. 2. 5.

Per socordiam. Liu. 7. ab Vrbe, 167, Cum hoste res est, qui hesterno die delendi omnis exercitus fortuna per socordiã usus non sit.

Abijcere socordiam. Vide Abijcio.

Accèdere ad maiorem socordiam. Vide Accedo.

Compellere socordiam. Vide Compello

Intendere socordiam. Tacit. lib. 2, Lãguescet alioqui industria, intendetur socordia. hoc est, augebitur.

¶ Socorditer, pen. cor. socordius, socordißimè (ῥαθύμως) Liuius 1. ab Vrbe, 88, Ab Albanis socordius res acta.

Socrates] pen. corr. (σωκράτης) Philosophus Atheniensis, unus omniũ sapientißimus iudicatus. Pater Socratis fuit Sophroniscus lapidarius, mater Phanarista obstetrix. Qui in paupertate beatißimus, amicis olim audiẽtibus, Emißem, inquit, pallium si numos haberẽ. Neminem poposcit, omnes admonuit, à quo acciperet ambiguus fuit. Hic auditor fuit Anaxagoræ & Damonis, postea ad Archelaũ Physicum se contulit. Qui animaduertens, naturalis speculationis fructũ nullum eße, inuenit primus ethicen, id est, moralẽ philosophiam: ad quã trãsiens, fertur dixiße, Quæ supra nos nihil ad nos. Author est Xenophon, Socratem nunquam de natura rerum, neq; de sublimioribus rebus disputaße, quum ea sint supra captum hominum. Quòd ipse præter cæteros suo tempore mortales, & uita castißimus, & moribus patientißimus fuerit, exempla utriusque rei constant. Vide Gellium. Castitatis illud ab Aeliano memoratur, quod Zopyrus Physiognomus dixiße fertur, Socratẽ ex Physiognomia omnium libidinosißimum eße: ciuibus autem tanquam falsa locutum eum ridentibus, Socrates minimè mentitũ dixit, sed naturæ uim se animi uirtute attuliße. Cic. tamen de Fato non lasciuum, sed bardum, ac mente stupidum & obtusum dicit. Nihil unquam scripsiße constat, sed eius dissertationes à Platone commemorantur. Dæmonem se habere fatebatur, qui ei futura prædiceret. Accusatus postremò ab Atheniensibus, quod de dijs malè sentiret, ac in carcere causam dicere iußus, neglexit, & Lysiæ orationem elegantissimam respuit: ut scribit Cic. lib. 1. de Oratore, qui pluribus

persequi-

Digitized by Google

persequitur historiam de morte Socratis, eodem lib. 1. de Orat. Hic æquabilitatem in omni uita seruauit, ut idem semper uultus, eademq; frons, siue prosperis, siue aduersis reb. extiterit, usque ad extremum. Vide Plin. lib. 7. cap. 19. 1. Ex Socratis uarijs in omnem partem diffusis disputationibus plures fluxêre discipuli. Et quum alias aliud apprehẽderet, proseminatæ sunt quasi familiæ dissentientes inter se: quum tamen omnes se philosophos, Socraticos & dici uellent, & esse arbitrarentur. Primùm ab ipso Socrate Plato, à Platone Aristoteles & Xenocrates. Deinde ad Antisthene, qui patientiam & duritiam in Socratico sermone maximè adamârat, Cynica: quum ab Aristippo quem maximè uoluptariæ disputationes delectarunt, Cyrenaica philosophia manauerunt. Quintil. lib. 1. cap. 10. 13, Quid de philosophis loquor, quorum fons ipse Socrates iam senex institui lyra non erubescat?

Clarus scientia Socrates. Vide Clarus.

De Græcis dulcis & facetus Socrates. Cic. 1. Offic. 151.

¶ Socraticus, pen. cor. Adiectiuum (σωκρατικός) ut, Chartæ Socraticæ. Horat. in Arte, 63.

Domus Socratica. Horat. 1. Carm. ode 29. 3.

Opus Socraticum. Ouid. in Ibin, 100.

Sermones Socratici. Horat. 3. Carm. ode 21. 2.

Socrates alter pictor, inter cuius opera, piger qui appellatur ὄκνος, spartum torquens, quod asellus arrodit. Author Plinius libro 35. cap. 11. Pausanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum. Ad hãc tabellam alludens ait Propertius lib. 4. eleg. 3. 5.

Dignior obliquo funem qui torqueat ocno,
Aeternusq; tuam pascat aselle famem.

Alius Socrates Constantinopolitanus, qui historiam ecclesiasticam, à tempore Apostolorum usq; ad Chrysostomum scripsit: quo tempore fuisse par est, unus ex his qui in Tripartita connectitur historia.

Socrus] huius socrus (πενθερά, ἑκυρά) Vxoris mater, aut mariti. Nam & ad generum, & ad nurum refertur, Cicero pro Cluentio, 10, Nubit genero socrus, nullis auspicibus, nullis authoribus, funestis omnibus omnium.

Arida socrus. Claud. 1. in Eutropium, 54.

Magna socrus. Vide Magnus.

Socus] Vir Troianus, Hippasi filius, generosus animo & corporis dignitate. Hic, teste Homero, magno animo Vlyssem uulnerauit: sed ab eo deinde ipse interfectus est.

Sodalis] huius sodalis, pen. prod. (ἑταῖρος, ἐθελητίων, σύσσιτος, ὁμόσπονδος) dicitur in rebus leuioribus: & ferè in cõuiuijs dicuntur sodales: quasi simul edales: uel, ut quibusdã placet, quia unà sedeant, & sint simul in mensa. Quintilianus in Gladiatore, Et tempestiua conuiuia & peruigiles iocos aduocata sodalium turba solutus atq; affluens agerem. Plaut. Merc. 22. 4.

—sex sodales repperi,
Vitam, amicitiam, ciuitatem, lætitiam, ludum, iocum.

Cic. 4. Acad. 210, At hoc Anaximandro populari & sodali suo non persuasit.

Chari sodales. Horat. 1. Carm. ode 36. 1.

Dilecti sodales. Ouid. 4. Trist. eleg. 51.

Fidus sodalis. Ouid. 1. de Arte, 151.

Ingrati sodales. Iuuen. Saty. 11. 19.

Iucundus sodalis. Ouid. 1. de Ponte, eleg. 9. 5.

Primus meorum sodalium. Horat. 2. Carm. ode 7. 1.

Se alicui sodalem facere. Martial. lib. 12. 30.

Nulli te facias nimis sodalem.

Sodales sunt (inquit Caius iureconsul. in l. ult. D. de colleg. & corporibus) qui sunt eiusdem collegij. Tacit. lib. 1. Idem annus nouas ceremonias accepit, addito sodalium Augustalium sacerdotio, ut quondam T. Tacius retinendis Sabinorũ sacris sodales Tatios instituerat.

In sodalibus illis es, Vide In.

In morbo sodalis. Cic. 3. Verr. 64. Nam ille quoq; sodalis istius erat in hoc morbo & cupiditate, id est, eodem animi uitio tenebatur.

Turba sodalis. Ouid. 2. de Remed. amor. 38.

¶ Sodalitas, pen. cor. sodalitatis, f. g. (συσσίτια, ἑταιρεία) Collegium multorum, seu conuiuium. Cic. de Senect. 41, Sodalitates autem me Quæstore constitutæ sunt. Idem pro Plãcio, 30. Cuiuscunq; tribus largitor esset, & per consensionẽ magistratuum quæ honestè sodalitas nominaretur.

Pastoritia sodalitas. Vide Pastor.

Sodalitium, sodalitij (συσσίτιον) Idem Author ad Herenium, lib. 4. 232, Venit in ædes quasdam, in quibus sodalitiũ erat eodem die futurum. Idem pro Plancio, 29, Lex Licinia de sodalitijs.

Dulce sodalitium. Catul. de Cælio & Quintio, 95. 1.

Fraternum sodalitium. Idem, Ibidem.

Sodalitium sacrilegij. Cic. in Sallustium, 9.

Sodes] λέγομαι, Blandientis uel exhortantis aduerbium, seu magis interiectio: quasi tu dicas, Quæso, rogo, obsecro. Priscianus putat esse uerbum: ait enim quædam uerba esse, quæ in usu deficiunt personis, ut cedo, sodes, salue, aue.

Sodes, dictum quasi Si audes: ut Sis, pro Si uis. Terent. Heaut. 4. 4. 16,

At scin' quid sodes? Cic. in Oratore, 68, Libenter etiam copulãdo uerba iungebant, ut sodes, pro si audes: sis, pro si uis. Idem Attico, lib. 7. 123. 16, Tartesium istum tuum mihi exeunti iube sodes nummos curare. Horatius de Arte, 89.

Sodij] Populi sunt in Iberia: authore Plinio libro sexto capite 10.

Sodinus] Fluuius Capissenæ est apud Plinium libro sexto, cap. 23,

Sodoma] & Sodomum, penult. corr. & Sodoma. Sodomorum, pluraliter tantum (σόδομα) Oppidum fuit Iudææ, de quo in Genesi Solinus de situ Iudææ, ibi duo oppida, unum Sodomum, alterum Gomorrum. Hinc Sodomitæ, penultima producta, dicti sunt Sodomorum incolæ.

Sogdiana] σογδιανοί, Prouincia Asiæ, quæ, ut scribit Ptolemæus libro sexto, capite 12, à Septentrione parte Scythiæ terminatur, ab Oriẽte Sacis, à Meridie & Occasu Bactriana. In ea sunt urbes, Oxiana, Maruca, Alexandria: quam ut Solinus ait, Alexander tertiam condidit, ad contestandos itineris sui terminos.

Sogdonacus] Pasinis regis Arabum pater fuit, qui Caracẽ urbem Persici sinus intimam, à fluminibus infestatã restaurauit. Plin. lib. 6. cap. 27.

Sogiontij] Populi in Alpibus: author Plin. lib. 3. cap. 20.

Sol] solis, m. g. (ἥλιος, ἠέλιος, μίτρης, ἠλέκτωρ) Plaut. Stich. 3. 53, Meliorem neq; tu reperies, neq; sol uidet.

Sol, à solus fit, quod solus ex omnibus syderibus sit tantus: uel quod solus quum est exortus, obscuratis omnibus alijs apparet. Ita Cicero libro 2. de Natura deorum 99. Græcè ἥλιος dicitur.

A primo sole: hoc est, Post solis ortũ. Iuuen. Satyr. 2. 14. Liu. 7. bel. Pun. 9, Postero die Romani ab sole orto in multum diem stetêre in acie.

Primo cum lumine solis. Virg. 7. Aeneid. 26.

Accessus solis. Vide Accedo.

Defectus solis uarij. Virg. 2. Georg. 96.

Fulgura solis. Lucret. lib. 2. 33.

Digitized by Google

Imago solis nitidissima. Ouid.14.Metam.154.
Incursus solis. Vide Incurro.
Labores solis. Quint.lib.1.cap.19.11.
Lumina solis radiantia. Ouid.2. Trist.65.
Meatus solis Lunæq́. Lucret.lib.1.26.
Occasus solis. Virg.1.Georg.81.
Ortus solis. Vide Ortus in Orior.
Iniqui solis plaga, Plaga seu Zona torrida. Virg.7.Aen.46.
Acer sol. Vide Acer adiectiuum.
Acutus. Horatius 1.epist.10.4.
Aestiuus. Virg.4.Georg.6.
Aetherij solis orientia lumina. Virg.8.Aeneid.14.
Almus. Horatius in Carm. seculari, 2.
Ardens. Virg.2.eclog.3.
Assus. Vide Assus.
Aureus. Virg.1.Georg.47.
Auricomus. Valer.4.Argon.19.
Cadens. Virg.3.Georg.80.
Candidus. Ouid.15.Metam.6.
Clarissimus. Quintil.lib.5.cap.12.7.
Exoriens. Virg.1.Georg.88.
Flammeus. Stat.4.Sylu.3.32.
Flammiger. Valer.5.Argon.117.
Grauis. Horat.2.Serm.Satyr.4.5.
Igneus. Claud.2.Paneg.13.
Incertus. Ouid.2.Metam.162.
Infusus. Virg.9.Aen.93.
Luridus. Vide Luridus.
Medius operum sol. Stat.5.Thebaid.17.
Nitidus. Vide Nitidus, in Niteo.
Potens. Virg.2.Georg.75.
Pulcher. Horat.4.Carm.ode.2.10.
Purus. Horat.3.Carm.ode 29.9.
Præclarus. Lucret.lib.5.25.
Rapidus pro Veloci. Virg.1.Georg.19.Seruius.
Roseus. Claud.6.Paneg.27.
Supremo sole: id est, sub occasum. Horat.1.epist.5.1.
Surgens. Horat.1.Serm.Satyr.4.6.
Tepidus. Virg.1.Georg.80.
Vernus. Ouid.3.Trist.eleg.12.6.
Veniens, Oriens. Virgil.7.Aeneid.44.
Abijt sol. Vide Abeo.
Accendit sol medios æstus. Virg.4.Georg.81.
Admittere solem. Vide Admitto.
Calor solis adurit. Vide Aduro.
Arcere solem. Vide Arceo.
Caligare in sole. Vide Caligo, caligas in Caligo caliginis.
Carens sole domus. Ouid.12.Metam.153.
Circumuoluitur sol magnum annum. Virg.3.Aeneid.57.
Collucet sol. Vide Colluceo.
Colorat sol. Quint.lib.5.cap.10.58.
Condit se sol in undas. Virg.1.Georg.88.
Coqui sole. Vide Coquo.
Discutit umbras sol. Virg.3.Georg.72.
Dissipat ardorem sol. Lucret.lib.2.43.
Decedens sol crescentes duplicat umbras. Virg.eclog.2.14.
Exuri in sole. Cels.li.1.ca.3, Si quis uerò exustus in sole est, etc.
Altissimus sol exiguas fecerat umbras. Ouid.3.Metam.10.
Acri sole feruescunt terræ. Lucret.lib.6.171.
Frangunt solem frigora. Stat.1.Sylu.3.2.
Igneus sol medium hauserat orbem. Virg.4.Georg.86.
Radijs solis inardescit nubes. Virg.8.Aeneid.125.
Inclinat se sol. Vide Inclino.
Incoqui sole. Vide Incoquo.

Laxauit pruinas ole Ortus. Stat.3.Thebaid.94.
Lustrans omnia sol. Lucret.lib.6.148.
Proferre in solem. Vide In præpositionem.
Repercussum sole lumen. Virgil.8.Aeneid.5.
Ruit sol. Virgil.3.Aeneid.102.
Occiduo sole tepescunt littora. Ouid.1.Metam.13.
Soles, in plurali numero, pro diebus legimus. Virg.3 Aen.41.

> Tres adeò incertos cæca caligine soles
> Erramus pelago. Martial.lib.10.6.
> Fœlices, quibus urna dedit spectare coruscum
> Solibus Arctois, sideribusq́; ducem.

Arcti soles. Dies breues. Stat.1.Sylu.3.18.
Assiduo curata cuticula sole. Pers.Satyr.4.2.
Blandi soles. Ouid.1. Fast.32.
Candidi soles fulsere mihi: id est, Fortunatus fui. Catullus ad seipsum, 8.2.
Dulces soles mihi surgunt. Valer.4.Argon.126.
Hyberni soles properãt se tingere Oceano. Virg.2.Geor.97.
Longi soles. Virg.9.eclog.10.

> ——sæpe ego longos
> Cantando puerum memini me condere soles.

id est, Aestiuos dies finire, inquit Seruius.
Occidunt soles & redeunt. Catul.ad Lesbiam, 5.1.
Consumere longos soles cum aliquo. Pers.Satyr.5.5.
Niger sol, Infaustus. Horat.1.Serm.Saty.9.15.
Sole nouo. Virg.1.Georg.58, id est, Oriente die, sole adhuc recenti, nec dum feruenti. Seruius.
Sol nouus propriè est octauo Calend. Ian. Virg.7.Aen.144.

> Vel quum sole nouo densæ torrentur aristæ

id est, Prima æstatis parte. Seruius.
Soles, Solis splendores uel radij dicuntur. Martial.lib.8.15.

> Hybernis obiecta Notis specularia puros
> Admittunt soles, & sine fece diem.

Aetherei soles. Ouid.1.Metam 88.
Incerti cæca caligine soles. Virg.3. Aeneid.40.
Maturi soles. Virg.1.Georg.14.
Rapidi soles. Ouid.3.Amor.eleg.5.21.
Longis solibus tepuerunt sidera. Stat.5.Thebaid.92.
Soles, Aestus, uel ardores solis. Horat.1.epist.21.5.

> Corporis exigui, præcanum, solibus aptum.

Aestas euocat soles. Senec.Herc.Oetæo, 5.3.
Altis solibus obruta hyems. Stat.4 Sylu.5.2.
Assiduis solibus perusta pars terræ. Lucret.lib.5, 51.
Assiduis solibus usta arista. Ouid.epist.5.23.
Perusta solibus uxor. Horat.Epod.2.9.
Solibus coctus. Plin.lib.12.cap.5.ad finem.
Solibus expositus locus. Plin.lib.15.cap.5.ad finem.
Solibus ostentus locus. Idem lib.14.cap.42.
¶Solifer. penult.cor. Adiectiuum (ἡλιοφόρος) Seneca Hercul.Oetæo, 2.22.

> Aut qui soliferæ suppositus plagæ
> Vicino Nabathæ uulnera dirigit.

¶Soligena, pen.cor. Adiect (ἡλιογενὴς) Valer.5.Argon.64.

> —nec fama fefellit
> Soligenam Aeten media regnare sub Arcto.

¶Solaris, & hoc solare, pen.prod. (ἡλιακὸς) Quod est solis: ut, Radij solares. Annus solaris, quum sol expleto per omnia signa circuitu, ad id unde digressus fuerat, redijt: quod fit ferè CCCLXV diebus.
Lumen solare. Ouid.5.Trist.eleg.10.8.
Solaris herba, Cornelio Celso, ea est, quæ Græcè heliotropium dicitur, quod se cum sole circumagat, etiam nubilo die: tantus est eius sideris amor.
¶Solanus, pen.prod. Adiectiuũ (ἡλιώτης) Idem quod Solaris.

Vnde

Digitized by Google

Vnde Subsolanus uentus,qui sub sole oriente nasci uidetur.

¶ Solarium,solarij,(ἡλιακὸν,ἡλιότροπον) locus in quo horæ ad Solem cõspiciuntur,ueruto umbram faciente, uel pinnula. Varr. de Ling. Lat. lib. 5. Solarium id,in quo horæ in sole inspiciebantur. Cic. pro Quintio, Non ad solarium, non in campo,non in conuiuijs uersatus est,id est, In foro Romano,ubi erat solarium.

Ad solarium uersari. Vide Ad præpositionem.

Solarium, Locus in domo superior stratus. Plaut. Milit. 7.25,

Nam certò neq; solarium apud nos est,neq; ortus ullus,
neq; Fenestra nisi clatrata.

Solarium,pro uectigali. Vide Solum, soli.

¶ Solatus,pen.prod. Adiect. (ἡλιωθεὶς) Sole correptus,quemadmodum Syderatus,qui sydere. Plin. lib. 29. cap. 6. 12. Sic & solatis prosunt.

¶ Solstitium, solstitij (τροπὴ,θερινὴ,θέρος) Solis statio, quum sol ultrà non progreditur,sed retrocedere incipit. Singulis quippe annis duo sunt solstitia,unum æstiuum,alterum hyemale: sunt enim duo tropici,hybernus et æstiuus. Hybernus enim est,per quem sol trãsmittens octauã Capricorni partem, solstitiũ hybernum facit VIII. cal. Ianuarias. quo tempore sol altiores incipit circulos petere. Aestiuus uerò,per quem sol octauam partem Cancri transmittens, solstitium æstiuum facit VIII. calend. Iulij: quo tempore remeare sol ad inferiores incipit circulos.

Solstitium ueteres ferè uocant æstiuum, licet nihil adijciatur. Virg. 1. Georg. 20,

Humida solstitia, atq; hyemes optate serenas
Agricolæ. Cic. 2. de Nat. deor. 29, Poßetne uno tempore florere,deinde uicißim horrere terra,aut tot rebus ipsis se immutantibus,solis acceßus, disceßusq; solstitijs brumisq; cognosci.

Solstitium brumale. Columel. lib. 9. cap. 16.

¶ Solstitialis,& hoc solstitiale,pen.prod. (θερινὸς) Quod ad solem pertinet,uel solstitium:ut, Solstitialis circulus. Plin. lib. 2. cap. 11. 2, Et solstitialis dies. Cic. 1. Tusc. 151, Et Solstitialis orbis Idem 3. de Natura deor. 48.

Tempus solstitiale. Ouid. 6. Fast. 158.

Solstitialis herba. Plin. lib. 26. cap. 5, Condurdon herba solstitialis, flore rubeo,suspensa in collo,cõprimere dicitur strumas. Plaut pseud. 3. 36.

Solstitialis morbus. Plaut. Trinum. 8. 109.

¶ Solis fons. Vide in dictione Fons Solis.

¶ Solis gemma,quæ ad instar solis fulgentes in orbẽ radios habet (ἡλίου λίθος) Plinius lib. 37. cap. 10.

¶ Solis insula (ἡλίου νῆσος) est in mari Indico semper rubẽs,& (ut Solin. refert) omni animantiũ generi inacceßa: quoniã eo ingreßos,uis circunfusi aeris confestim exanimat. Plin. lib. 36. cap. 32, Insula,quæ Solis appellatur,& eadem cubile Nympharum rubens, in qua nullum animal non absumitur.

Solis mensa (ἡλίου τράπεζα) Aethiopiæ locus, apparatis epulis semper refertus: & quia ut libet, inquit Põponius,uesci uolentibus licet, (ἡλίου τράπεζαν) id est, Solis mensam appellãt: & quæ paßim apposita sunt, affirmãt nasci subinde diuinitus. Ad quem locum Seuerus imperator,quũ Alexandriã uenisset,rei fama permotus profectus est. Autor Spartianus. Cælius lib. Antiquarum lectionum 29. cap. 4. scribit: Solis mensam,adagio dici diuitum opulentorumq; hominum domos,omni rerum copia ubertim affluentes expositasq; inopum neceßitatibus & alimentis.

¶ Solis ostia, Loca sunt ob æstum intolerabilem & aquarum lõgo tractu penuriam sic dicta, apud Indos extremos: quibus in locis periclitatum Alexandri exercitum, Diodorus libro 17. scribit Pomponius in descriptione Indiæ.

Solamen] solaminis. Vide Solor.

Solanidæ] Insula est maris Arabici, apud Plinium libro 6. cap. 28.

Solanum] pen. prod. (στρύχνος)Herba quam Græci strychnon uocant,ut tradidit Cornelius Celsus, huic uis reprimendi,refrigerandiq; Plin. lib. 27. cap. 13. 1, Sunt autẽ multæ solani species: est enim hortensis: est & quæ uesicaria dicitur. Item solanum somniferum, Solatro maggiore, herba bella donna uulgò dicitur: & solanum quod manicum dicitur. de quibus uideto quid Ruellius doceat.

Solaris, Solarium] Vide Sol, & Solum, soli.

Solatium] solatij. Vide Solor.

Solatum] Genus morbi, maximè à rusticantibus dicitur, cuius meminit etiam Africanus. Festus.

Soldum] στερεὸς, pro Solidum. Martial. lib. 1. 143,

Ex insulis,fundisq; tricies soldum.
Ex pecore redeunt ter ducenta Parmensi.

Soldurij] apud Gallos, qui Latinè dicuntur deuoti. Cæsar bell. Gal. lib. 3, Adcantuanus,qui summam imperij tenebat cum sexcentis deuotis,quos illi soldurios appellant: quorũ hæc est conditio,ut omnibus in uita commodis unà cum his fruantur,quorũ se amicitiæ dediderint: Siquid ijs per uim accidat,aut eundem casum unà ferant, aut sibi mortem consciscant. Neque adhuc hominum memoria repertus est quisquã,qui eo interfecto cuius se amicitiæ deuouisset,mori recusaret.

Solea] ἐμβὰς,κρηπὶς, Id genus calceorũ est,quo plantæ tantùm obteguntur, cæteris propè relictis nudis pedis partibus,supernè pedem uinciens ansis,quas ligulas uocant. alio nomine suberes dicũtur,& à Græcis crepidæ: licet hæc differre putent aliqui. Dictæ soleæ,quòd solo pedis subijciantur,ut ait Festus. Plaut. Casin. 16. 64, —si

Effexis hoc,ego soleas tibi dabo, & annulum
In digito aureum. Cic. de Arusp. resp. 40, P. Clodius à crocotta, à mitra, à muliebribus soleis,purpureisq; fasciolis, à strophio. Propert. lib. 2. eleg. 30. 8,

Prosilit in laxa nixa pedem solea. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 26.

Nec soleas fecit,sartor tamen est bonus. Catul. ad mallium, 63. 15,

—arguta constitit in solea.

Rubra solea. Pers. Satyr. 5. 17.

Soleæ ferreæ equis & mulis applicantur. Catull. ad Coloniam, 17. 6,

Et supinam animam graui derelinquere cœno,
Ferream ut soleam tenaci in uoragine mula. Sueton. in Nerone cap. 30, Nunquam carrucis minus mille fecisse iter traditur, soleis mularũ argenteis, canusinatis mulionib.

Soleæ ligneæ. Cic. 2. de Inuent. 232.

Induere soleas iumentis. Vide Induo. Plin. lib. 33. cap. 11. 2.

Solearum lanatarum epigramma est Martialis, lib. 14. 65.

Solea Instrumentum oleo conficiendo aptum. Columel. lib. 12. cap. 50. 5, Oleo autẽ conficiendo molæ utiliores sunt, quàm trapetum: trapetum quàm canales & solea.

Solea, Genus piscis plani, à similitudine soleæ. Plin. lib. 9. cap. 29. 1, Marinorum alij sunt plani, ut rhombi, soleæ, passeres. Plin. iunior epist. 41.

Solea, Materia roborea, super quam paries cratitius extruitur. Festus.

¶ Solearius, solearij, masc. gen. (κρηπιδοποιὸς) Solearum sutor. Plaut. Aulul. 15. 42, Solearij astant.

¶ Soleatus. pen prod. Adiect. (κρηπιδωτὸς(Qui soleis indutus est. Gellius lib. 13. cap. 20, Cur soleatos dixisset, qui gallicæ

Digitized by Google

gallicas, non soleas haberent? Cic 7. Verr. 69, Stetit soleatus Prætor pop. Rom. cum pallio purpureo, tunicaq; talari muliercula nixus, in litore,

Soleatæ] Populi sunt Indum fluuium accolentes apud Plinium lib. 6. cap. 20.

Solenes] σωλῆνες, genus concharum, quod & Onychas, & Digitos uocamus, itemq; Donacas & Aulos. Solenes dicti à canaliculata longitudine, σωλῆνας enim Græci canales appellant.

Solennis] & hoc solenne (ἔξεθος, ἐτήσιος) Quod omnibus annis præstari debet. Compositum nomen ex Solo & Anno. Valer. Max. Maiores statas solennesq; cæremonias Pontificum scientia, bene gerendarum rerum authoritate, &c. Plin. in Panegyr. 109, Peracta erant solennia comitiorum, si principem cogitares.

Aræ solennes. Virgil. 2. Aeneid. 40.

Auspicia solennia. Claud. 2. Paneg. 73.

Cursus solennis. Claud. 2. in Ruffinum, 10.

Dapes solennes. Virg. 3. Aeneid. 61.

Solennis dies. Suet. de Oct. Augusto, cap. 53, Officia cum multis mutuo exercuit: nec prius dies cuiusq; solennis frequentare desijt, quàm grandior iam natu, & in turba quondam sponsaliorum die uexatus.

Dies solennis mihi. Horat. 4. Carm. ode 11. 4.

Epulæ solennes. Liu 10. bell. Maced.

Festum solenne. Ouid. 4. Fast. 50.

Habeo solenne. Plin. lib. 28. cap. 9. 12, Certè nouæ nuptæ intrantes, etiamnum solenne habent postes eo attingere. Subaudi, adipe suillo.

Habitus solennis. Liu. lib. 7. bell. Maced.

Ignis solennis. Ouid. 3. Trist. eleg. 13. 4.

Imperium solenne. Virgil. 12. Aeneid. 39.

Iter solenne. Cic. pro Milone, 20, Interim quum sciret Clodius (neq; enim erit difficilè scire) iter solenne legitimū, necessarium, ante diem XIII. calend. Februarij Miloni esse Lanuuium ad Flaminem prodendum, quòd erat Dictator Lanuuij Milo, &c.

Ludi solennes. Ouid. 5. Fast. 119.

Lustrale solenne exercitus. Tacit. lib. 10.

Mos solennis sacrorum. Lucret. lib. 1. 20.

Opus solenne. Horat. 1. epist. 19. 10.

Pompas solennes ducere. Virg. 3. Georg. 5.

Preces solennes mouere. Ouid. 6. Fast. 125.

Sacramentum solenne. Tacit. lib. 17.

Sacrum solenne Senec. Troade, 8. 9.

Sacra solennia, inquit Festus, dicuntur quæ certis temporibus anni fieri consueuerunt. Sallust. in Catil. Sicuti in solennibus sacris fieri consueuit.

Verba solennia. Liu. 8. bell. Maced. 214. Ouid. 10. Metam. 1.

Vota solennia reddere. Virg. 7. eclog. 5. 15.

Solenne, pro Solitum (σύνηθες) Suet. de Augusto, cap. 44, Fœminis ne gladiatores quidem, quos promiscuè spectari solenne olim erat, nisi ex superiore loco spectare concessit. Cicero ad Atticum, libro 7, 126. 1, Tantum igitur nostrum illud solenne seruemus, ut ne quem istuc euntem sine literis dimittamus.

Solenne & statutum sacrificium. Cic. 1. Tusc. 183.

¶ Solenne, substantiuum, neut. gen. (ἐτήσιον) Tacit. lib. 12, Et funeris solenne perinde ac diuo Augusto celebratur.

Instituere solenne. Liu. 1. ab Vrbe, 18. Ibidem, 86, Et soli Fidei solenne instituit, ad id sacrarium Flamines bigis curru arcuato uehi iussit.

¶ Solennia, solenniorum (ἐτήσια) Festa quæ singulis annis certo tempore fiunt.

Magna solennia. Iuuen. Satyr. 10. 26.

Tumulo referre solennia Virg. 5. Aeneid. 121.

Mittere solennia tumulo. Virg. 6. Aeneid. 76.

Funerum solennia. Tacit. lib. 3.

Nuptiarum solennia. Tacit. lib. 11.

Pietatis solennia. Tacit. in uita Agricolæ.

Regni solennia. Tacit. lib. 5.

¶ Solennitas. penul. corr. solennitatis (ἑορτή) Quæ quotannis celebratur. Gellius libro 2. cap. 24, Per dierum uarias solennitates.

¶ Solenniter pen. cor. Aduerbium (ἐξεθῶς) Liuius 5. ab Vrbe, 203, Ibiq; omnibus solenniter peractis, eadem reuertens. similiter constanti uultu graduq; satis propitios esse deos sperans.

¶ Solennitùs, Aduerbium, pro solenniter. Liuius Aegystho, Solennitusq;, Adeò ditem laudet lubens. Nonius.

¶ Solenistæ (σωληνισταί) dicuntur qui id genus concharum piscantur: quo cognomine Philoxenum quendam dictum legimus, quod primus σωληνοθήρας fuisset: deinde Demagogus, & postremò tyrannus effectus. Cælius libro 13. capite 5.

Soleo] soles, solitus sum (εἴωθα, φιλέω, ἀγαπάω) solere. Sipōtinus, Soleo, quod significat consueui, quasi solus, hoc est, totus eo. Terent. Andr. 34. 4,

Quod uulgus seruorum solet, dolis ut me deluderes.

Solui præterito usus est Sallustius lib. 2, Histor. Neq; subsidijs uti soluerat compositis.

Solitus, pen. cor.. Virg. 2. Aeneid. 93,

—unde omnis Troia uideri.

Et Danaûm solitæ naues, & Achaica castra. Cic. de Orat. 197. Idem de Amicit. 3, Si prius quod maximè reprehendere solitus sit, edixero.

Solere, Consuetudinem habere, Plaut. Cistel. 2. 28,

—frigidam Subdolè suffundunt: uiris cum suis non solere prædicant.

Solet, impersonale: Vt solet, pro, ut ferè fit. Cicero pro Cluentio, 130, Quum quædam in collibus, ut solet, controuersia pastorum esset orta. Idem 1. de Orat. 50, Vt in conditionib. scribi solet. Ibidem 2. 31, Quod optimo cuiq; Athenis accidere solitum est.

¶ Solens, Participium (εἰωθώς) Plautus Amphit. 4. 44,

Si dixero mendacium, solens meo more fecero.

Et Casina 22. 11,

Lubens fecero, & solens, ut soleo.

¶ Solitus, pen. cor. (συνήθης) nomē ex participio: ut Mos solitus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 33.

Labori solito finem imposuère. Ouid. 6. Metam. 48.

¶ Solito, solitas, penult ima correpta, solitare, Frequentatiuū Gellius libro 7. cap. 1. Scipionem hunc Africanum solitauisse noctis extremo, prius quàm diluculasset, in Capitolium uentitare.

¶ Solito (τῷ συνήθει) ablatiuus à Solitus participio uerbi Soleo, qui nisi aduerbijs aut nominibus comparatiuis non iungitur. Liuius libro 5. belli Punici 36, Reate saxum ingens uisum uolitare: sol rubere solito magis, sanguineoq; (similis.

Blandior solito. Ouid. 2. de Arte, 83.

Tardior solito orta est dies. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 10.

Velocius solito currere. Ouid. 14. Metam. 78.

Solers] solertis, om. gen. (ἀγχίνοος, ἐγχειρητικός) Contrarium est Inerti. In omni re prudens, quasi totus ars: Ingeniosus, perspicax, sagax. Cicero de Senect. 50, Nec consitiones modo delectant, sed etiam insitiones: quibus nihil inuenit agricultura solertius. Terent. Eunuch. 2. 2. 25,

—fac periculum in literis.

Fac in

Fac in palestra, in musicis: quæ liberum
Scire æquum est adolescentem, solertem dabo.

Solers & ingeniosus. Cic. pro Rosc. Comœdo, 18.
Solers & subtilis. Cicero 2. de Natura deorum, 180, Solers, subtilisq; descriptio partium, quamq; admirabilis fabrica membrorum.
Ambagibus solers. Plin. lib. 28. cap. 8. 7.
Cunctandi solers Fabius. Silius lib. 7. 26.
Ancilla solers. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 18.
Animo solerti rem nouam excogitare. Liu. 7. ab Vrbe, 61.
Solerti auditu animal. Plin. lib. 8. cap. 28. 2.
Cor solers. Catul. Argon. 59. 59.
Custodia solers. Colum. lib. 8. cap. 13. 1.
Dimicatio solers. Plin. lib. 10. cap. 17.
Genus uirile solertius est multo. Lucret. lib. 5. 272.
Ingenium solers. Ouid. 3. Fast. 168.
Manu solerti facere aliquid. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 6.
Natura hominum solers. Ouid. 3. Amor eleg. 7. 9.
Prouida solersq; natura. Cic. 2. de Nat. deor. 93.
Stultitia solers. Plin. lib. 8. cap. 36. 5.
Vir solers. Ouid. in Ibin, 56.

¶ Solerter, Aduerbium (ἀγχινοικῶς) Ingeniosè, perspicaciter, subtiliter. Cic. 1. de Legib. 38, Res ad uitam necessarias solerter consequuta est. Idem 2. de Nat. deor. 127, Præsertim cum multis partibus sint illa perfecta, quàm hæc simulata solertius. Idem 6. Verr. 88, Tu illius æris temperationem, tu operum liniamenta solertissimè perspicis?

¶ Solertia, solertiæ (ἀγχίνοια, ἐπίνοια) In omni re prudentia & industria, perspicacitas & ingeniorum acumen. In bonam & in malam partem accipitur.
In bonam. Cic. de Senect. 55. Tum eum dixisse, mirari se non modò diligentiam, sed etiam solertiam eius à quo essent illa dimensa & descripta. Idem 4. Acad. 216.
In malam partem. Cic. lib. 1. Offic. 50, Decipere hoc quidem est, non iudicare. Quo circa in omni re fugienda est talis solertia. Plin. lib. 14. cap. 22. 11. Heu mira uitiorum solertia. Claud. lib. 3. de rapt. Proserp. 6, —rerumq; remotas
Ingeniosa uias paulatim explorat egestas,
Vtq; artes pariat solertia, nutriat usus.
Adhibere solertiam. Vide Adhibeo.
Sed in uenatu solertia & sagacitas præcipua est. Plin. libro 8. (cap. 40. 6.
Machinatio & solertia. Cic. 2. de Nat. deor. 183.
Belli solertia. Silius lib. 6. 62.
Solertia agendi & cogitandi. Cic. 1. Offic. 219.
Mentis agitatio atq; solertia. Quintil. lib. 1. cap. 1. 2.

Soliar] Quo solium tegebatur, ut toral, quo torum. Varro Phrygio qui puluinar poterat pingere, soliar defingebat. Nonius.

Solicitudo] pen. prod. solicitudinis (μέριμνα, ἀγωνία, φροντίς) Cura & inquietudo quæ mentibus inhæret. In uersu, duplici ll scribitur, ut producatur prima syllaba. Cic. 4. Tusc. 29. Solicitudo est ægritudo cum cogitatione. Ibidem, 92, Nulla reliqua cura, nulla solicitudo futura. Idem 3. Offic. 112, Angores, solicitudines, diurni & nocturni metus. Et 2. de Diuin. 222, Perfugium uidetur omnium laborum & solicitudinum esse somnus.
Aculei solicitudinum. Vide Aculeus.
Altior solicitudo. Quintil. in Proœ. lib. 4. 1.
Mordaces solicitudines. Horat. 1. Carm. ode 18. 1.
Abducere animum à solicitudine. Vide Abduco.
Abstrahere se à solicitudine. Vide Abstraho.
Adducere in solicitudinem. Vide Adduco.
Adire solicitudinem pro aliquo. Plin. epist. 9 lib. 2.
Afferre solicitudinem. Vide Affero.
Afficit me solicitudo duplex. Cic. de clar. Orat. 186.
Alleuare solicitudines. Vide Alleuo.
Conficere alicui solicitudines. Vide Conficio.
Demere solicitudinem. Tacit. lib. 18.
Exedi solicitudine. Cic. 1. de Finib. 79.
Habere solicitudinem. Cic. pro Cluentio, 135.
Importare solicitudines. Vide Importo.
Diris solicitudinibus leuare pectora. Horat. Epod. 132.
Omittere solicitudinem. Vide Omitto.
Pati solicitudinem. Vide Patior.
Struere solicitudinem. Cic. ad Att. lib. 5. 109. 4.
Esse solicitudini alicui. Plaut. Milit. 10. 76.
Esse solicitudini dicitur res aliqua. Terent. Phorm. 4. 1. 22,
Scio ita esse, & istæc mihi res solicitudini est.
Esse magna solicitudine Cic. Non minore nunc sunt solicitudine quàm tum erant studio.
Districtum solicitudine torqueri. Horat. 2. Serm. Saty. 8. 14.
Vrgeri solicitudine. Cic. ad Att. lib. 6. 116. 4.

¶ Solicitus, penul. correp. Adiectiuum (μεριμνῶν) Inquietus, & curis affectus. In carmine, gemino ll scribitur, ut prima producatur Plautus Merca. 7. 24.
Sollicitus mihi nescio quare uidetur.
Sollicitum esse & angi. Cic ad Att. lib. 9. 17. 3. 10.
Suspensus & solicitus. Cic pro Domo sua, 7. 3.
Suspecta atque solicita semper omnia in uita tyrannorum. Cicero de Amicitia.
Solicitus de. Cic. ad Tironē, lib. 16. 2. 1, Qn. aūt pater & filius Butroti soliciti eramus de tua ualetudine mirū in modum.
Solicitus es ea re. Terent. Andr. 1. 5. 33.
Solicitus in. Quintil. lib. 8. cap. 3, Nec sum in hoc solicitus, cū res ipsa uolentibus discere appareat.
Solicitus pro anima. Gel. lib. 19. cap. 1.
Solicitus quid. Cicero ad Cælium, lib. 10. 1, Mirificè sum solicitus, quidnam de prouincijs decernatur. Idem ad Atticum, lib. 8. 150. 2.
Solicitus suspicione. Cic. 1. de Lege Agraria, 14, Solicitam mihi ciuitatem, suspicione, suspensam metu, perturbatam uestris legibus & concionibus, & seditionibus tradidistis.
Solicitus uicem. Liu. 8. bel. Pun. 231. Ibidem libro 8. 104.
Quum clamor undique ab solicitis uicem imperatoris militibus sublatus.
Agere solicitum. Quintil. lib. 4. cap. 1. 22.
Solicitum habere. Cic. Mario, libro 7. 3. 2. Idem de Senect. 61.
Quarta restat causa, quæ maximè angere, atque solicitam habere nostram ætatem uidetur.
Tenere aliquem solicitū. Liu. 2. ab Vrbe, 272, Solicitumq; hostem ad lucem tenere.
Actiones accuratæ, & solicitæ. Quintil. lib. 4. cap. 1. 40.
Amores sollicitì. Virg. 10. eclog. 2.
Amor sollicitus atq; anxius. Cic. ad Attic. lib. 2. 39. 1.
Animi sollicitì. Horat. 1. epist, 54.
Anxio & solicito animo esse. Cic. 2. de Finib. 90.
Armis sollicitis quæritur uictoria. Ouid. 14. Metam. 91.
Aures sollicitæ. Lucret. lib. 6. 239.
Carcer sollicitus. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 13.
Curæ solicitæ. Stat. 9. Thebaid. 12.
Rei custodia solicita, & Libera: contraria. Cic. 2. Offic. 116.
Diligentia solicita. Quintil. in Procem. lib. 6. 2.
Dolor solicitus. Ouid. 3. de Arte, 75.
Manus sollicitæ, Dubiæ, & quæ aliquid frangere metuunt. Martialis libro 14. 16,
Frangere dum metuis, frangis cristallina, peccant
Securæ nimium, sollicitæq; manus.
Mare sollicitum stridet refluentibus undis. Virg. 4. Georg. 53.

Mentes sollicitæ pauent. Ouidius.3.Fast.73.
Metus sollicitus. Ouid.3.Trist.eleg.11.2.
Opes sollicitæ. Horat.2.Serm.Satyr.6.16.
Pectore sollicito repetens suspiria. Ouid.2.Metam.25.
Pecus sollicitum. Mart.lib.5.32.
Res sollicita, Plena sollicitudinis. Cic.de Amic.48, Omnia semper suspecta atq; solicita sunt nullus locus est amicitiæ.
Status ciuitatis solicitus. Quintil.lib.6.cap.1.1.3.
Timor sollicitus. Ouid.epist.1.3.
Vita sollicita Propert.lib.3.eleg.7.1.
Voce sollicita inuocare aliquem. Ouid.10.Metam.127.
Solicitior, comparatiuum. Plancus Ciceroni, libro.10.18.9. Quintil.lib.7.cap.2.30, Quibus nos circa lites raras solicitiores ridiculi uidemur.
Solicitior locus. Senec.de Benef.lib.3.cap.13.
¶ Solicitè, pen.corr. Aduerbium (σπουδαίως) Quintil.lib.2.15.13. Ouid.4, de Ponto, eleg.6.9,

Qui mala sollicitè nostra leuatis.

¶ Solicito, solicitas (αἰτιάω, ἐλαύνω) solicitare. Inquirere, & curam iniicere, seu cōtristare, ut ait Valla.lib.5. Terent. Andr.5.3.16,

Cur meam senectutem huius solicito amētia? Idem Eunuch.1.2.82,

Egóne id timeo? PH. quid te ergo aliud solicitat? Idem Hecyra, 4.4.54,

Aut quid sit id quod solicitère ad hunc modum? Id est, Perturberis, commoueare, inquit Donatus.

Arcu sollicitare feras. Ouid.1.Amor.eleg.7.3.
Stamina sollicitat docto pollice. Ouid.11.Metam.35.
Excruciare, & solicitare. Cic.1.de Finib.77.
Solicitare & angere. Cic.1.de Finib.65.
Sollicitant hæc toreumata furem. Mart.lib.12.71.
Cura quietos sollicitat. Virg.4.Aeneid.76
Metus sollicitans. Ouid.4.Trist.eleg.7.2.
Bello solicitare aliquem. Ouid.5.Fast.8.
Solicitare (ἐπείγεσθαι, πειράζω) Instare, & uelut allicere, uel spem ostendendo, uel metum, ut ait Valla lib.5. Curtius lib.3, Verum enimuerò quum modò milites meos literis ad proditionem, modò amicos ad perniciem pecunia solicitet. Terent.Andr.5.4.9,

—Túne hîc homines adulescentulos,
Imperitos rerum, eductos liberè, in fraudem illicis?
Solicitando, & pollicitando eorum animos lactas?

Plaut.Casin.6.12.
Solicitare ad se aues. Plin.lib.8.cap.23 1.
Solicitare precio animos egentium. Cic.4.in Catil.89.
Iudicium alicuius solicitare donis. Ouid.epist.15.16.
Precibus sollicitare aliquem. Ouid.9.Metam.137.
Votis sollicitare numina. Tibul.lib.3..eleg.4.11.
Solicitare ad. Cic.pro Cluentio, 35, Cuius seruum Diogenem Fabritius ad uenenum Habito dandum spe & precio solicitare cœpit. Liu.1.ab Vrbe, 132.
Ad laborem solicitare. Senec.de Benef.lib.3.cap.11.
Solicitare pacem, Instare ut fiat pax. Liuius quarto bell. Maced.67.
Thoros legitimos sollicitare. Ouidius 3. de Ponto, eleg.3.10.
Voluptas sollicitat concubitus. Virg.3. Georg.26.
Solicitare, Propriè terram uertere est. Tibul.lib.1.eleg.7,

Et teneram ferro sollicitauit humum.

Tellus solicitanda. Virg.2.Georg.84.
Solicitare, pro Nauigare aliquando, ponitur. quòd solū de mari etiam dicatur. Claud in Præfatione lib.1.de raptu.

Et rudibus remis solicitauit aquas. hoc est, Mouit, & agitauit.

Solicitare, Est solo citare. Id est ex suo solo mouere. Solum autem quin significet locum, quis dubitat: quum exules quoq; dicantur solo patriæ suæ pulsi? Festus.
Forem sollicitare, Mouere aut aperire ianuam. Ouidius 3. Amorum, eleg.1.10.
¶ Solicitatio, solicitationis, Verbale, dicitur quæ ab alio fit, ut ait Donatus. Terent.Andr.1 5.26,

Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diuersè trahunt,
Amor, misericordia huius, nuptiarum solicitatio.

Cic.pro Cluentio, 41, Et de solicitatione Diogenis recenti re secum Cleophantum locutum esse dicebat.
¶ Solicitator, pen.prod. Verbale masc. (πειραστὴς) Paulus de extra ord.crimin. Solicitatores alienarum nuptiarū, itemq; matrimoniorum interpellatores.
Solidago] Herba, Consolida à quibusdam appellata, describitur à Matthiolo post Dioscoridem lib.4.cap.9.
Solidus] pen.corr. Adiectiuum (στερεὸς, στιῤῥὸς, πάγιος) Plenum, integrum, nihil concaui aut uacui habens. Vnde solidum corpus dicimus quod constat longitudine, latitudine, & altitudine. Virgilius.

—Solidoq; adamante columnæ. Idem 3. Georg.
In foribus pugnam ex auro, solidoq; elephanto
Gangaridum faciam. id est, ex ebore integro, non

sectili, ut ait Seruius. Plaut.Curc.8.69.
Solidum, Iuge ac continuum significat. Plaut.

Decem annos solidos errauit puer. Terent. Eunuch. 5.2.32, Vt solidum pārerem hoc mihi beneficium.

Fragile, & Solidum, contraria. Horat.2.Serm.Satyr.1.16.
Agger solidus. Stat.4. Sylu.4.1.
Annus solidus, Integer. Liu.1.ab Vrbe, 80.
Argentum solidum. Virg.9.Aeneid.72.
Aurum solidum. Ouid.3.Amor.eleg.7.11.
Cautes solida. Ouid.12.Metam.25.
Ceruos solidos haurire. Plin.lib.8.cap.14.1.
Columna solida. Cic.1.de Diuin.87, Quum columnam aureā quæ esset in fano Iunonis Laciniæ auferre uellet, dubitaretque utrum ea solida esset, an extrinsecus inaurata.
Cornu solido grauiter sonat ungula. Virg.3. Georg.18.
Corpus solidum. Terent.Eunuc.2.3.26,

Color uerus, corpus solidum: & succi plenum. Vbi Donatus, Solidum corpus, quia non uitiatum. Lucret.libro 1.193.

Solidam & expressam uirtutis effigiem tenere. Cicero tertio Offic.91.
Ferrum solidum, Ouid.15.Metam.162.
Fœlicitas solida, Integra Plin.lib..7 cap.40.2.
Gaudium solidum. Terent. Andr.4.1.23, Donatus, Plenum, idoneum, Integrum.
Glacies solida. Virg.3.Georg 73.
Gratia solida. Ouid.12.Metam.116. Plaut.Curcul.8.34,

Inibis à me solidam & grandem gratiam.

Humus solida. Ouid.epist.12.19.
Infortunium solidum. Plaut.Merc.3.21.
Mare solidum. Iuuen.Satyr.10.18.
Marmor solidum. Virg.6.Aeneid.14.
Mens solida. Horat.3.Carm.ode 3.1.
Montes solidi. Ouid.4.Metam.130.
Nomen solidum. Cic.1.de Finib.92, Illi enim negant bonū quicquam esse, nisi nescio quam illam umbrā quod appellāt honestum, non tam solido quàm splendido nomine.
Pax solida. Senec.Troade, 6.4.
Robur solidum. Virg.2.Georg.13.
Spiritus solidus. Ouid.ad Pisonem, 15.

Summa

Digitized by Google

Summa solida. Vide Summa excurrit, in Excurro.
Tellus solidißima. Ouid. 15. Metam. 51.
Vires solidæ suo stant robore. Virg. 2. Aeneid. 128.
Vtilitas solida. Cic. 1. de Finib. 108.
Petere solidum. Quintil. lib. 5. cap. 10. 73, Argentarius ab argentario solidum petit.
Solidum suum cuiq; soluere. Cic. pro Rabirio Posthum. 28. id est, Integrum.
Crepare solidum. Persius Satyra 5. 3.

¶ Solidus, solidi, pen corr. (ὁλόκληρος) Substantiuum. Genus nummi, quod pro aureo accipitur. Solidi ideo dicũtur, quia iusto & integro pondere erant percußi, non dimidiati, aut trientales. Lampridius in Alexãdro, Vectigalia publica in id contraxit, ut qui decem aureos sub Heliogabalo præstiterant, tertiam partem aurei præstarent: tuncq; primum semisses aureorum formati sunt: tum etiam quum ad tertiam partem aurei uectigal decidisset, tremisses, dicente Alexandro, etiam quartarios futuros: sed quum non potuisset per publicas necessitates, conflari eos iußit, & tremisses tantùm, solidosq; formari. Ex his uerbis Lampridij facilè intelligimus, solidos primùm dictos esse aureos nummos certi cuiusdam, suiq; ponderis, quasi integros. Budæus.

¶ Solidè. pen. cor. Aduerb. (ὁλοκλήρως) Integrè, Plautus Trinum. 13. 7,

Neq; noui, neq; natus, nécne is fuerit, id solidè scio.

Ibidem, 44,

—Hic homo
Solidè sycophanta est. Terent. Andr. 5. 5. 8,
Nam hunc scio mea solidè solum gauisurum gaudia.

¶ Soliditas, pen. cor. soliditatis, f. g. (στερεότης, παγιότης) Cic. 1. de Finib. 26, Ille atomos quas appellat, id est, corpora indiuidua, propter soliditatem censet in infinito inani. Idem de Vniuers. 19, Sed quum soliditas mundo quæreretur.

¶ Solidipes pen. cor. solidipedis, pen. cor. om. g. (στερεόπους) Quod solidos habet pedes, non bifurcatos. Plin. lib. 10. cap. 65. 1, Contra naturam solipeditum, aut bisulcorum.

¶ Solidamentum, Lactant. de Opific. Dei, cap. 7, Deus igitur solidamenta corporis, quæ ossa dicuntur, nodata, & adiuncta inuicem neruis alligauit atq; constrinxit.

¶ Solido, solidas, pen. cor. (στερεόω) solidare, Roborare, firmare. Virgil. 1. Georg. 36.

Area tum primùm ingenti est æquanda cylindro,
Et uertenda manu, & creta solidanda tenaci.

Apud Plinium, epist. 173. b, Solidantur fracta.
Facies solidata ueneno. Lucan. lib. 8. 135. hoc est, medicamento firmata contra putrefactionem.

¶ Solidesco, solidescis (στερεοῦμαι) solidescere, Solidum fieri. Plin. lib. 11. cap. 37. 76, Vesica membrana constat, uulnerata cicatrice non solidescit.

Soliferreum] soliferrei (ὁλοσιδήρεον) Genus teli, appellatum quasi totum ferreum. Liuius. 4. belli Maced. 60, Vt emißis soliferreis falaricisq; gladios strinxerunt, tum uelut redintegrata est pugna.

Solifuga] solifugæ, pen. corr. (μισόηλιος) Genus formicæ uenenatæ, à fugiendo sole dicta. Plin. lib. 22. cap. 25. 41, Et leguminibus innascuntur bestiolæ uenenatæ, quæ manus pungunt, & periculum uitæ afferunt, solifugarum generis.

Solimnia] Insula est, in Pegasico sinu. author Plinius libro 4. cap. 12.

Solino] as, are: Messala idem esse ait, quod Consulere.

Solinus] Historiographus, Plinij summè æmulus, scripsit de Geographia libros nobilißimos, quibus, De situ orbis, inscriptionem dedit, præter opus præcipuum, narrat præclara multa, multa incredibilia.

Solipugna] Vide Solpuga.

Solistimum] pen. cor. (inquit Festus) Appius Pulcher auguralis disciplinæ libro primo, ait esse tripudium, quod excidit ex eo, quòd illa fuerit saxum solidum, aut arbos uiuiradix ruit, quæ nec ui humana cædantur, iaciantúrue, pellantúrue. Cicero 1. de Diuinat. 53, Quod autem scriptum habetis, aut tripudium fieri si ex ea quid in solum ceciderit, hoc quoq; quod dixi coactum tripudium, solistimum dicitis. Liuius 10. ab Vrbe, 199, Tripudium solistimum Consuli nunciauit.

Solitanus] pen. prod. Adiectiuum (σολιτανός) ut, Cochleæ solitanæ, quæ in Africa reperiuntur. Plin. lib. 30. cap. 6. 3, Laudatißimæ autẽ sunt cochleæ Africanæ, ex his solitanæ. Varro 3. de Re rust. cap. 14. 4, Nam & ualde amplæ sunt quædam ex Africa, quæ uocãtur solitanæ, ita ut earum calices quadrantes octoginta capere poßint.

Solitarius] Vide Solus.

Solitaurilia] solitauriliorum, n. g. plu. n. Festa erant, siue solennia sacrificia Romanorum, in quibus trium diuersi generis bestiarum immolatio fiebat, tauri, arietis, & uerris: quia omnes solidi, integriq; corporis sint. Hoc sacrificium Censores, ut scribit Asconius, Vrbem completo quinquennio lustrantes, de sue, oue, tauro faciebant. Liu. 8. ab Vrbe, 54, Telo super quod stans Consul precatus est, hostem potiri fas non est: si potiatur, Marti solitaurilibus piaculum fieri. Vetus codex habet, Suouetaurililibus.

Solito, solitas, & Solito ablatiuus] Vide Soleo.
Solitudo] Vide Solus.
Soliuagus] Vide Solus.

Solium] solij (θρόνος) Armarium ex uno ligno factum, in quo reges ob corporis sui tutelã sedebant. Dictum quasi solidum, quoniam ex prædara materiæ roboris fiebat. Vel dicitur quasi solum: quòd in his soli sederent. Vel, secundũ Asperum, per antistichon, quasi sedium, à sedendo: nam & sella, quasi seda dicta est. Ex Seruio.
Eburno solio fultus. Claud. 3. Paneg. 40.
Rudi solio fultus. Claud. 1. de raptu Proserp. 16.
Solium, abusiuè quandoq; ponitur pro sella regali. Virgil. 8. Aeneid. 109, Præfatus diuos solio rex infit ab alto. Liuius 1. ab Vrbe, 205.
Aureum solium. Virg. 10. Aeneid. 24.
Regale solium. Ouid. 6. Fast. 71.
Sublime solium. Ouid. 14. Metam. 53.
Surgere solio. Virgil. 10. Aeneid. 24.
Tollere se à solio. Virgil. 8. Aeneid. 109.
Solium, pro Vase saligno, uel abiegno ponitur: eo etiam utimur ad uinũ, plurimosq; liquores transferendos: & ad pannos lineos cum lixiuio calido & cinere emaculandos. Est & solium, uas quo in balneis mulieres utebantur, & in quo sedentes lauabantur. Vnde nobiles Romanas ait Plinius lib. 33. cap. 12. 2, solijs argenteis ad delicias usas. Celsus, Interpositis duabus horis, in solium in aquæ calidæ resupinus dimittendus est, sic ut à genubus ad umbilicum aqua teneat. Suet. de Augusto, cap. 82, At quoties neruorum causa, marinis, Albulisq; calidis utendum esset, contentus hoc erat, ut insidens ligneo solio, quod Hispanico uerbo duretam uocabat, manus ac pedes alternis iactaret. Cato cap. 10. 3.
Descendere in solium, Celsus lib. 1. cap. 3.
Desidere in solio. Celsus lib. 2. cap. 17.
Solium, Loculamentum sepulchrale, in quo conduntur defuncti. Plin. lib. 35. cap. 12. 10, Quin & defunctos sese multi fictilibus solijs cõdi maluêre. Vetus exemplar habet, dolijs.

Curtius

Digitized by Google

Curtius lib.10 ad finem, Septimus dies erat, ex quo corpus regis iacebat in solio: Paulò pòst, Purgauère corpus, repletumq; est doloribus aureum solium. De corpore Alexādri.

Solla] Solia, uel Sola, appellantur sedilia, in quibus non plures singulis poßint sedere: ideoq; solla sternere dicuntur, qui sellisternium habent, & solaria uocantur Babylonica, quibus eadem sternuntur: quæ, ut ait Verrius, omnia ducta sunt à solo. Aluei quoque lauādi gratia instituti, quo singuli descendunt, solla dicuntur: quæ à sedendo potius dicta uidentur, quàm à Solò. Festus.

Sollicuria] In omni re curiosa: nam sollo Oscis, dicitur id quod nos totum uocamus. Liuius: Sollicuria, in omni re curiosa. Festus.

Solliferrea] inquit Festus Pompeius, uocantur tota ferrea, & homo bonarum artium solers: & quæ nulla parte laxata, cauaq; sunt, solida nominantur: unde solium solidum. Sollum enim (notat Paulus) lingua Oscorum significat totum, & solidum.

Solo solas] Vide Solus.

Soloce] Magna ciuitas, quæ notiore nomine Seleucia dicitur: de qua suo loco. Vide Strab. lib. 16.

Solœ] numero plurali, more Græcorum (σόλοι) sicut Dioscuræ pro Dioscuri, ut placet Hermolao: Ciuitas est Ciliciæ. Ab hac Solenses, ut Solensis Aratus, Chrysippus Stoicus, & Philemon, poeta comicus. Strabo lib. 14. Plinius ex Polycleti tradit autoritate, iuxta Solos fontem fuisse, cuius aquæ olei uicem præstiterint utentibus. Curtius Heliopolim ceu Solis ciuitatem nominat. Vide Solinum. Eustathius Dionisij interpres, hoc oppidum ab exulante Solone colonis Atticis ornatum fuisse scribit. Quum uerò barbari linguā Atticam paulatim coinquinassent, Solœcissare dicti sunt, et inde Solœcismi. Lege in Solonis uita Laertium & Strabonem, lib. 4.

Solœcismus] solœcismi (σολοικισμὸς) Impar & inconueniens compositura partium orationis. A' nostris imparilitas, à uetustioribus Latinis stribiligo dicebatur: nempe inuersura & prauitas quædam tortuosa orationis, tanquam strebligo. Siquidem στρεβλῶ, torqueo & deprauo significat. Vide Gell. lib. 5. cap. 20. Quint. lib. 1. cap. 5. 33, Quædā tamen & faciē solœcismi habent, & dici uitiosa non possunt.

Fœditas solœcismi. Quintil. lib. 1. cap. 5. 3, Prima barbarismi ac solœcismi fœditas absit.

Solœcismus, per translationem sumitur aliquando à poetis. Iuuenal. Satyr. 6. 46,

—solœcismū liceat fecisse marito. Martial. li. 5. ca. 39,
Vnus quum stēs, duo Calliodore sedetis:
Surge, solœcismum Calliodore facis.

¶ Solœcon etiam dicitur, sicut & barbaron. Solœci autem nomē à Solone deductum, Laertius testatur. Vide Gellium, lib. 5. cap. 20. Vide etiam paulò antè Solœ.

Solœcophanes,] pen. cor. (σολοικοφανὲς) Quæ & alloeosis, figura est: ut, Præneste sub ipsa: quū Præneste sit neutri generis, sed retulit ad ciuitatē. & Terentius in prologo Eunuch. 32, In Eunuchum suam: referens ad comœdiam cogitatum.

Solon] σόλων, Salaminius genere, unus è septem sapientibus, Atheniensibus leges dedit: ac eas quas Draco tulit, præterquam quæ de cæde erant, omnes abrogandas curauit, ob magnitudinem pœnarum. Nam una omnibus pœna constituta fuerat, ut etiam qui ocij damnati essent, aut qui olera surripuissent, capite plecterentur, &c. Florebat tunc in Repub. Pisistratus, æmulus Solonis, cui et genere propinquus erat. Illius igitur eloqūetia plus potuit apud populū, quàm huius sapientia. Cessit sponte Solon, tyrannum fugiens, primum in Aegyptum, deinde in Cyprum, postremò ad Crœsum regem: inde in Ciliciam profectus, ciuitatem à suo nomine Solos dixit, in qua Athenienses colonos statuit. Decessit in Cypro annorum LXXX. mandauit ossa Salaminem transferri ibiq; per regionem proijci ac dissipari, ne Athenas inferrentur: quoniam discedens iureiurando ciues adegit, non antiquaturos leges suas, donec rediret. Reliquit etiam conciones & epistolas quasdam. Epigramma sepulchro inscriptum commemorat Cic. lib. 1. Tuscul. 92.

Mors mea ne careat lachrymis, linquamus amicis
Mœrorem, ut celebrent funera cum gemitu.

Ex Plutarcho, & Diogene Laertio. Vbi plura.

Aerumnosi Solones. Persius Satyra 3. 8. Per Solones intelligit aut philosophos, aut quoscunq; uiros bonos.

Iustus Solon. Iuuenal. Satyra 10. 28.

Solophytus] Iuuenis fuit regius, qui cū Ilino regio similiter per optimatum factionem domo regia pulsus, ingentem iuuentutem secū contraxit, & in Cappadociæ ora consedit.

Solor] solaris (παραμυθέομαι) παρηγορέω) solari, Quasi solidum redintegrare. Plautus Asinar. 10. 37,

Aliquam habet peculiarem, qui spem soletur suam.

Virgilius primo Georg. 59.

Interea longum cantu solata laborem,
Arguto coniunx percurrit pectine telas.

Allocutione solari aliquem. Catull. ad Cornificium. 36. 1.
Dictis amicis solari aliquem. Virgil. 5. Aeneid. 154.
Verbis amicis solari aliquem. Ouid. 5. Fast. 48.
Amorem solatur musa. Virgil. 10. Aeneid. 39.
Famem solari. Virgil. 1. Georg. 33.
Lachrymas alicuius solari. Ouid. 2. Fast. 164.
Metum alicuius solari. Virgil. 12. Aeneid. 22.
Lenire dolentem solando. Virgil. 4. Aeneid. 79.

¶ Solandus, Particip. (παρηγορητέος) Ouid. 5. Trist. eleg. 5. 9.

—Qua consolat us amicum
Sis ope, solandus quum simul ipse fores.

¶ Solator, pen. prod. Verbale (παρηγόρος) ut, Solator lugentum. Stat. 5. Syl. 3. 8.

¶ Solatium solatij (παραμύθιον) Oblectamentum: quod & Solamen dicitur. Quintil. in Pariete palmato, Cæcitatis miseræ solatium est, habere rem uidentium. Cic. Mario, lib. 7. 3. 13, Vacare culpa, magnum est solatium. Virgil. 9. ecl. 6.

—Heu tua nobis
Penè simul tecum solatia rapta Menalca?

Oblectamentum & solatium seruitutis. Cic. 6. Verr. 118.
Solatium & fomentum dolorum. Cic. 2. Tusc. 101.
Dulcia solatia. Lucret. lib. 5. 5.
Exigua solatia ingentis luctus. Virgil. 11. Aeneid. 13.
Frigida solatia. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 9.
Mœsta solatia. Stat. 2. Achilleid. 56.
Vnicum aduersorum solatiū literæ. Quint. in Procem. lib. 6. 12.
Adhibere solatia. Vide Adhibeo.
Admittere solatia. Vide Admitto.
Afferre solatium. Vide Affero.
Afficere solatio. Tacit. lib. 3.
Consolari se solatio. Cic. de Amicitia, 9. Idem ad Att lib. 4. 75. 1, Nosq; malo solatio, sed non multo tamen consolamur, quòd ipsius uicem minimè dolemus.
Dare solatia. Cic. de claris Orat. 6, Vos uerò, inquam, Attice, præsentem me cura leuatis, & absenti magna solatia dedistis. Et ad Att. lib. 4. 85. 14. Multa mihi dant solatia.
Habet hæc res aliquid solatij. Cic. ad Att lib. 3. 49. 3.
Luctum alicuius nullo solatio leuare posse. Cic. 9. Philip. 265.
Præbere solatium. Cic. pro Archia, 12, Hæc studia adolescentiam alunt, senectutem oblectant, secundas res ornant, aduersis

Digitized by Google

uersis perfugium ac solatium præbent.
Proponere sibi aliquid solatij. Cæsar. 7. bell. Gall. 54.
Recolere aliquem in solatium. Tacit. lib. 17.
Reportare solatium ex aliqua re. Cic. 7. Verr. 100.
In solatio esse. Plaut. Amphit. 8. 12.
Solatio esse. Cæsar. 1. bel. Ciuil. 87, Quod de sua salute impetrauerit, fore etiam reliquis ad suam spem solatio.
Vti solatio. Brutus Cic. lib. 1. 26. 1.
¶ Solatiolum, pen. cor. Dimin. (παραμύθιον) Catul. ad passerem Lesbiæ. 2. 2, Vt solatiolum sui doloris.
¶ Solamen, pen prod. solaminis. (παραμυθία) Idem. Hoc tamen poetæ frequentius utuntur. Cic de Amic. 86, Etsi illis planè orbatus essem, magnum tamen afferret mihi ætas ipsa solamen. Vetus exemplar legit solatium.
Mali solamen. Virg. 3. Aeneid. 133.
Breue solamen malorum. Seneca, Octau. 3. 3.
Petere solamen. Senec. Medea, 7. 22.
Solos] Vrbs in Lycia. Strabo lib. 14.
Solox] solocis, m. g Lana crassa, quasi solida: item Pecus lana tectum. Titinnius in Parathro, Lana soloci ad purpurā data Lucilius, Montano hirco, atq; soloce. Festus.
Solpuga] solpugæ, penult. product. Genus formicarum uenatum, quod à fugiendo solem, solifuga etiam nominatur: concitatur enim acrius feruore solis: ideoq; eum fugit quantum potest. Non nouit eas Italia Bætica. Lucanus lib. 9. 168, Quis calcare tuas metuat solpuga latebras? Vbi quidam corruptè legunt, salpinga. Plin. libro 8. capite 29, Latè deserta regio est, à scorpionibus & solpugis gente sublata. Fortasse f. in p, uersum est. Solifuga aliàs dicitur, ut diximus. & solipunga à Festo: nisi codex mendosus est.
Solstitium] Vide Sol.
Soluense] Oppidum in Norico Germaniæ. Plinius libro 3. capite 24.
Solum] soli, priore correpta (ἔδαφος, πεδίον, δάπεδον, πυθμήν) Dicitur omne quod sustinet, & unicuique rei subiacet.
Solum aquæ superficies dicitur, quæ nauium fundamētum est. Virg. 5. Aeneid. 40, Subtrahiturq; solum.
Solum fossæ. Cæsar 7. bell. Gall. 285.
Solum stellarum, cælum est. Ouid. 1. Metam. 15,
Astra tenent celeste solum.
Viridi sedere solo. Virg. 6. Aeneid. 39.
Tellus tremefacta solo. Virg. 10. Aeneid. 21.
Terræ solum. Lucret. lib. 1. 43.
Solum. Terra: quia hominum & animalium fundamentum est. Colum. lib. 2. cap. 8. 4, Nam quod sicco solo ingestum, & inoccatum est. Ouid. 2. Metam. 84,
— Inq; solo quod texerat herba iacebat.
Solum, propriè terra dicitur, inquit Festus. Næuius lib. 1, Tarquinio dedit imperium simul & sola regni & alibi, Sed sola terrarum postquam permensa parumper.
Bonitas soli. Quintil. lib. 2. cap. 19. 3.
Accliue solum. Vide Accliuis.
Crudum solum. Vide Crudus.
Culti soli magna iugera. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 1.
Exiguum solum. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 5.
Ferax & fœcundum solum. Ouid. 7. Metam. 84.
Fœcundum. Quintil. lib. 1. cap. 19. 3.
Macrum, Vide Macer.
Lætum. Vide Lætus.
Marmoreum. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 4.
Mite. Horat. 1. Carm. ode. 18. 1.
Natale solum, Patria: hoc est, terra in qua nati sumus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 47.
Nudum. Claud. 2. in Eutrop. 60.
Præpingue. Virgil. 3. Aeneid. 140.
Pingue. Virg. 1. Georg. 13.
Putre. Virg. 1. Georg. 41.
Puluereum. Ouid. 7. Metam. 23.
Siccum, & sine humore ullo. Quintil. lib. 2. cap. 47.
Summum. Quintil. lib. 1. cap. 3. 3, Vt quæ summo solo sparsa sunt semina, celerius se effundunt, &c.
Triste. Ouid. 8. Metam. 140.
Vile. Ouid. epist. 21. 30.
Viuax. Ouid. 1. Metam. 85.
Aequare solo magistr tū, Deprimere, euertere, Liu. 6. ab Vrbe.
Appellare solum. Vide Appello.
Solum in terra id etiam dicitur, quod Iurisconsulti fundum uocant. Cæsar lib. 1, Demonstrant præter agri solum sibi nihil esse reliqui.
Compingere solum axibus. Vide Compingo.
Concedere solum. Vide Concedo.
Dissilit omne solum. Ouid. 2. Metam. 52.
Exercere solum presso sub uomere. Virg. 2. Georg. 72.
Findere solum. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 10.
Hæret solo immobilis. Virg. 7. Aeneid. 50.
Ingredi solo. Virg. 4. Aeneid. 36.
Insultare solo. Virg. 3. Geor. 24.
Pingue solum fortes inuertant tauri. Virg. 1. Georg. 13.
Mutare solum. Vide Muto.
Recubans solo. Virgil. 3. Aeneid. 79.
Reptans solo. Stat. 5. Sylu. 5. 17.
Vertere solum. Cic. pro Cecinna, 72. interpretatur his uerbis, Nam qui uolunt pœnam aliquam subterfugere, aut calamitatem, eò solum uertunt, hoc est sedem ac locum mutant. Idem pro Corn. Balbo, Hanc antè amittere non potuissent, quàm huius solum ciuitatis mutatione uertissent.
Arida sola. Virg. 1. Georg. 16.
Saturare sola fimo pingui. Virgil. 1. Georg. 16.
Sola dura, in plurali dixit Catullus de Berecynthia, 58. 8.
Solum, Mensam appellauit. Virg. 7. Aeneid. 23,
Et cereale solum pomis agrestibus augent,
Solum, Inferior pars pedis, quam uulgus soleam uocat, quæ callosa fit, & dura etiam discalceatis. Cic. 5. Tusc. 130, Mihi amictui est Scythicum tegmen, calceamentum solorum callum, cubile terra.
Solum, pro Solea calceamenti, & corio. Martial. lib. 9. 75, in sutorem. Et mordere luto putre uetusq; solum.
¶ Solarium, solarij. Quid sit, declarat Vlpianus, ff. ne quid in loco uel itinere publico fiat. l. 1. §. si quis nemine prohibente, Si tamen obstet ædificium id publico usui: utiq; is, qui operibus publicis procurat: debebit id deponere, aut si non obstet, solarium ei imponere. Sic enim uectigal hoc appellatur, ex eo quòd pro solo pendatur.
Soluo] soluis, solui, solutum, penul. prod. (τίνω, λύω, τελέω, καταβάλλω, ἀποβάλλω, καταργέω) soluere, Quod ligatum erat, non ligatum facere. Virg. 7. Aeneid. 81,
Solutæ crinales uittas, capite Orgia mecum. Terent. Andr. 5. 4. 53, Iube solui obsecro.
Aluum soluere, Laxare & liberā facere. Plin. lib. 14. ca. 18. 2.
Amores alicuius soluere. Propert. lib. 1. eleg. 4. 3.
Ab amplexu alicuius solui. Ouid. epist. 13. 3.
Animum arctum soluere. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 17.
Cæde soluere aliquē: id est, purgare à crimine cædis. Ouid. 2. Fast. 8.
Capillos soluere. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 1.
Corpora soluere in Venerem, Virg. 4. Georg. 40.

Digitized by Google

Crimine soluere aliquem. Stat. 11. Thebaid. 76.
Crinem soluere. Ouid. 3. de Arte, 156.
Somnus soluerat curas. Ouid. 10. Metam. 74.
Dementia soluere aliquem. Horat. Epod. 17. 9.
Ebrietatem soluere, pro Discutere. Celsus. lib. 2. cap. 6.
Fidem soluere, Rūpere, & non seruare. Terent. Andr. 4. 1. 19.
Fœdera soluere. Virg. 10. Aeneid. 19.
Soluent formidine terras. Virg. eclog. 4. 3.
Ieiunia soluere. Ouid. 5. Metam. 107.
Iras soluere. Ouid. 9. Metam. 55.
Arator soluit iuga tauris. Virg. eclog. 4. 9.
Lachrymas soluere Flere. Stat. 2. Achil. 52.
Legibus soluere. Liu. 1. bel. Maced. 202. Vide Lex.
Soluere linguam ad iurgia. Ouid. 3. Metam. 54.
Luctu soluere se. Virg. 2. Aeneid. 6.
Lumina alicuius soluere in lachrymas. Lucan. lib. 8. 22.
Maiestatem soluere. Vide Maiestas.
Membra soluere formidine. Virg. 12. Aeneid. 174.
Membra soluuntur frigore. Virg. 12. Aeneid. 191.
Mentes soluere, Liberare curis. Virg. 4. Aeneid. 98.
Metum soluere corde. Virg. 1. Aeneid. 114.
Metu & curis soluere animum, uel aliquem: hoc est, liberare metu & curis. Virg. 1. Aeneid. 114.

Soluite corda metu Teucri, secludite curas.

Terent. Hecyr. 2 1. 33.
Morem soluere, Antiquare. Liu. 1. bel. Maced. 221.
Nodum soluere. Horat. 3. Carm. ode 21. 5.
Obsidionem soluere, pro Recedere ab obsidione. Liuius. 4. bel. Pun. 190.
Obsidione soluere. Plin. de Viris illustr. 74.
Obsidium soluere. Tacit. lib. 4.
Pudorem soluere. Virg. 4. Aeneid. 11.
Quies soluerat homines. Ouid. 7. Metam. 37.
Texta soluere. Propert. lib. 2. eleg. 10. 2.
Ventrem soluere, & uentris onus. Colum. lib. 9. cap. 13. 2. Martial. lib. 13. 29.
Vincla soluere alicui. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 2.
Vitam soluere alicui. Propert. lib. 2. eleg. 10, 8.
Vita soluere aliquem. Occidere. Plaut. Merc. 20. 5.
Soluere dicuntur, qui naui uehuntur, quum soluto fune quo nauis retinetur, recedunt. Dicimus autem Soluere, simpliciter, nullo adiecto & soluere nauem. Cic. ad Tironem lib. 16. 9 3, Nos eo die cœnati soluimus, Plaut. Milu. 16. 50,

Nisi eat te soluturum esse nauim, uent un. operam dare.

Soluere Alexandria. Cic. 3. Offic. 66.
Soluere è portu. Cic. pro Muræna. 3,
Puppis soluit iter de littore. Stat. 5. Sylu. 1. 49.
Soluere naues è portu. Cæsar 4. bel. Gal. 568. Plau. Amphi. 4. 258,

Nam hac noctu soluta est nauis nostra è portu Persico.

Vela soluere, Virg. 4. Aeneid. 115.
Soluere, Aperire. Colum. lib. 6. ca. 14, Ea porrò uena, quæ in aure uidetur esse amplissima, sarmēto prius uerberatur: deinde quum ad ictum intumuit, cultello soluitur. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 5, Reuertor nunc ad Antonium, &c. ergastula soluendo. Vide Ordinatim in Ordo.
Argumentum soluere. Quintil. lib. 2. cap. 17. 22.
Contradictiones soluere Quintil. 7. cap. 2. 27.
Soluere, Mollem facere. Hora. 1. Carm. ode 4. 1,

Soluitur acris hyems, grata uice Veris. Plin. lib. 2. cap. 39. 2, Soluti humores. Ouid. 2. Metam. 171.

Niues soluuntur. Ouid. ad Liuiam, 21.
Aestu solui. Ouid. 2. de Arte, 64.
Anima soluitur in aera. Ouid. 15. Metam. 169.
Cælum soluere in Tartara. Virg. 12. Aeneid. 41.
Soluere, Debitas pecunias creditori numerare. Cic. 5. Ver. 145, Pro frumento nihil solui omnino. Terent. Adelp. 4. 4. 19, Egomet rapui, ipse egomet solui argentum. Plaut. Curc. 8. 9,

Pugnis rem soluant, si quis poscat durius. Cicero ad Atticum, lib. 1. 1. 13, Misimus qui pro uectura solueret. Cæsar 1. bel. Ciuil. 334.

Ad denarium soluere. Cic. pro Quintio, 9, Decidis, statuisq; tu propter necessitudinem, quæ tibi cum Scapulis est quid iis ad denarium solueretur. Quem locū sic interpretantur uiri docti. Romani non uno genere cōficiebant suas rationes, alij ad denarium: alij ad sestertium: fortasse etiam ad quinarium, ac uictoriatum. Igitur ut facilius explicaretur solutio pecuniæ quæ Scapulis debebatur, ea denarijs æstimata est. Proinde intelligunt uniuersum debitum ad eam monetæ speciem redactum: ut constaret, quòd in summa denarij Scapulis essent persoluendi.
Rem solui ab trapezita meo. Vide A' uel Ab.
Se à me soluere. Vide A' uel Ab præpositiones.
Soluere uerbis. Terent. Adelph 2. 1. 10,

Neq; tu uerbis unquā solues, quod mihi re malefeceris.

Vbi Donatus, Solues, lues, persolues. Id est satisfacies & te purgabis.
Fidem soluere uoti. Ouid. 1. Fast. 128.
Inferias soluere alicui. Seneca Hippol. 12. 9.
Iusta soluere alicui. Seneca Hipp. 12. 18.
Soluere iusta funeri: pro Rosc. Amer. 13.
Munera soluere. Ouid 11. Metam. 21.
Suprema alicui soluere, pro Parentare. Tacit lib 1.
Soluere uotum, pro Adimplere. Mart. lib. 12. 87,

Ne uotū soluat nunc Maro uota facit. Liu. 1. bel. Maced. 34, Quod nisi factū esset: uotū ritè solui non posse. Cic. ad Atticum, lib. 15. 326. 6, Etenim erat absurdum, quæ si stetisset Resp. bonis nō soluere, ac euersa illa uota dis soluere, Correctius exemplar sic legit, Vouissem, ea me euersa illa uota dissoluere. Virg. 1. Georg. 88.

Soluendo esse, id est, satisfacere pro eo quo obligatus sum, siue pecunia, siue remuneratione. Cic. 2. Offic. 116. Idem ad Atticum, lib. 13. 26. 8. 4, Quanquam nihil habeo quod dubitem, nisi ipsi Magio quæ fuerit causa amentiæ. Pro quo quidem etiam sponsor factus & nimirum id fuit: soluendo enim non erat.
Soluendo æri alieno esse: Liu. 1. bel. Maced. 50.
Tempus soluendi Lucret. lib. 5. 246. (5. 4.
Soluisse, quatuor syllabarū, per diæresin. Tibul. libro 4. eleg.

Sed potius ualida teneamur uterq; catena,
Nulla queat posthac quam soluisse dies.

¶ Solutus, pen. prod. (λελυμένος) Participium, siue Nomen ex participio. Cic. ad Atticum, lib. 1. 8. 1, Tertiam quam (ut scribis) anchoris solutis de phaselo dedisti.
Expeditus, solutus, & liber. Cic. 4. Acad. 188, Sic igitur indicta & cōstitutā probabilia, & eo quidem expedito, soluto, libero, nulla re implicato. Idem 4. Acad. 16, Hoc autem liberiores & solutiores sumus, quòd integra nobis est iudicandi potestas.
Culpa liberatus, & crimine nefario solutus. Cicero pro Roscio Amer. 85.
Solutus à cupiditatibus, liber à delictis. Cicero pro lege Agrar. 17.
Belli cura solutus. Plin. lib. 22. cap. 4. 1.
Iureiurando solutus. Cic. 1. Offic. 63.
Languore molli solutus. Ouid. 11. Metam. 31.
Legibus solutus, pro Absolutus. Cic. pro lege Manil. 43. ad Atticum

Digitized by Google

Atticum, lib.1.11.21, Lurco autem Trib. plebis, qui magistratum simul cum lege Aelia iniit, solutus est & Aelia & Fusia, ut legem de ambitu ferret. Horat.2. Serm. Sat.6.14.
Luxu solutus. Quint. lib.3. cap.8.19.
Morbo solutus, Mortuus. Plin. de Viris illust.3.
Morte solutus. Ouid. in Ibin, 30.
Famuli soluti operum. Horat.3. Carm. ode 17.4. Hoc est, uacantes, & ab opere feriati. Acron.
Somno solutus. Cic.1. de Diuinat. 210. Liu.5. ab Vrbe, 199. Nuda corpora & soluta somno trucidantur.
Vino solutus. Virg.9. Aeneid.38.
Animo soluto ac libero. Cic.7. Verr.65.
Soluto ac uacuo animo cogitare. Cic.2. Verr.16.
Soluto ac quieto animo esse. Cic. pro Roscio Comoed.25.
Coetu soluto discedunt. Ouid.1.3. Metam.196.
Culpa soluta mea est. Ouid.4. Trist. eleg.4.2.
Solutior cura. Liu.3. ab Vrbe, 34.
Gradu soluto labitur moriens. Senec. Hipp.4.2.
Libido solutior. Liu.2. ab Vrbe, 12.
Merces soluta. Ouid.1. Amor. eleg.10.9.
Nix soluta uerno sole. Ouid.3. Trist. eleg.12.6.
Optio soluta eligendi, Libera. Cic.1. de Leg.51.
Oratio soluta, Quae metrica lege non tenetur, & pedibus non obuincitur. Plin. epist.16.b, Plautum uel Terentium metro solutũ legi credidi. Varro 1. de Re rust. cap.1.8, ii, quos dixi, omnes soluta oratione scripserunt. Quint. lib.9. cap.4. Oratio alia iuncta atque contexta, alia soluta, qualis in sermone, & epistolis.
Ratio soluta. Cic. ad Appium, lib.3.5.5, Quo mea ratio facilior & solutior esse posset.
Risus solutus, Magnus et a curis liber. Virg.2. Georg.78, Versibus incomptis ludunt risuq; soluto. Hoc est cachinno, inquit Seruius.
Sopor solutus clamore. Ouid.3. Metam.126.
Terra soluta, Rara, contraria spissae. Plinius lib.18. cap.6.13, & Colum. lib.1, Soli pinguis uel macri, soluti uel spissi, humidi uel sicci.
Zonae solutae. Horat.1. Carm. ode 30.1.
Solutissimus. Cic. ad Lentulum, lib.1.9.87, Si essent omnia mihi solutissima, tamen in Rep. non alius essem atq; nunc sum. Id est, etiam si liberrimum esset mihi.
¶Solute, pen. prod. Aduerbium (λελυμένως) Cic.2. de Diuinat.150, Si aut furore diuino incitatus animus, aut somno relaxatus solute moueatur ac libere.
¶Solutio, (λύσις, καταβολή, εὐλυτοφορία) Verbale: ut, Solutio stomachi, quod & dissolutio dicitur, nempe quum uires uentriculi infirmae dissoluuntur. Plin. lib.20. cap.22.13.
Solutio, ad omnem liberationem quoquomodo factam transfertur, magisq; ad subiectum obligationis, quam ad nummorum solutionem. Vlpianus de uerb. signific. Solutionis uerbo satisfactionem quoq; omnem accipiendam placet. Soluere dicimus eum qui facit id quod facere promisit. Cic.2. Offic.124, Nec enim ulla res uehementius Rempub. continet, quam fides: quae esse nulla potest, nisi erit necessaria solutio rerum creditarum.
¶Solutilis, & hoc solutile, pen. corr. (λυτός) Quasi solubilis. Quod facile solui potest, uel quod solutum & non fideliter consutum est: ut nauis qua Nero matri Agrippinae fecit naufragium. Suetonius in Nerone, capite 34, Solutilem nauem, cuius uel naufragio uel camerae ruina periret, commentus est.
Solus] priore producta (μόνος, οἶος, μονήρης) Adiectiuum a Solon dicitur, quod Oscorum lingua Totum significat. Cicero 3. Off.154, Cui quum uisum esset utilius solũ se quam cum altero regnare, fratrem interemit.
Solus, more superlatiuorum, genitiuum aliquando regit: ut, Solus omnium acipenser squamis ad os uersis, contra aquas natando meat. Apud Plinium, lib.9. cap.17, Vnus omnium, legitur. Ibidem, cap.51, Ita fit ut sola piscium & animal & oua concipiant.
Solus ex omnibus, uel inter omnes, etiam dicimus. Cic. de Prouinc. Consul.15. Tib. Gracchus, &c. solus ex toto illo collegio, &c. Idem 3. de Orat.37, Stoicos autem, &c. soli ex omnibus eloquentiam uirtutem ac sapientiam esse dixerunt.
Solae, in plurali dicimus, quum in singulari pluralitatem significet. Terent. Adelph.3.1.4, Solae sumus.
Solus, Desertus. Virg.3. Georg.50,
Heu male tum Libyae solis erratur in agris.
Locus solus, id est solitudo. Cic.1. de Diuin.105. Quum in locis solis moestus errares. Terent. Andr.2.4.3, Venit meditatus alicunde ex solo loco. Id est, deserto, ut ait Donatus.
Sola sub rupe iacentem. Virg. eclog.10.3.
Terrae solae orbiq; ultimae. Idem Plaut. Mostel.1.4.3. Terentius Phorm.5.8.86, Nonne hoc publicitus scelus hinc deportarier in solas terras?
Solis tribus illibus. Plaut. Bacchid.20.50. Terentius Phorm. 3.3.24, Solae triginta minae. Cic. ad Atticum, lib.5.105.4, Quod Scaeuolae cõtigit, qui solos nouem menses Asiae praefuit. Idem 3. Verr.110, Is mihi etiam queritur quod a nobis nouem solis diebus prima actio sui iudicij transacta sit.
Solus in genitiuo facit, & soli, solae, soli. Terent. Eunuch.3.7.3, Mihi solae ridiculo fuit.
¶Solum (μόνον, μόνος) Aduerbium a Solus, id est Tantum. Cic. in Philipp. Nos nunciationem solum habemus, Consules et reliqui magistratus etiam inspectionẽ. Idem 2. de Legib. De re una solum dissidet, de caeteris mirifice congruũt.
Non solum, sed multo etiam magis ui & dolore. Cicero 2. Orat. Et pro Corn. Balbo, Neq; etiam dicatione, &c. sed etiã postliminio potest ciuitatis fieri mutatio.
Quasi solum, ac non, uel non etiam. Cicero 3. Tuscul. Quasi uero atra bili solum mens, ac non saepe uel iracundia grauiore, uel timore, uel dolore moueatur. Idem 2. de Finibus, Quasi uero inquit, perpetua oratio rhetorum solum, non etiam philosophorum sit.
¶Solitarius, Adiectiuum (μονώτης, οἰοπόλος, μονότροπος, μονήρης) Qui solus est. Cic. de Amic.74, Sic natura solitariũ nihil amat, semperque ad aliquid, tanquam adminiculum, annititur. Ibidem, 70, Vt quoniam solitaria nõ potest uirtus adea quae summa sunt, peruenire, cõiuncta, et sociata cum altera perueniret. Sic 2. Off.55, Solitario homini, atq; in agro uitam agenti.
Solitarium & rarum. Cic.1. de Inuent.96.
¶Solitus, (μονωθείς) Aliud adiectiuum, a solus. Plaut. Amph. Qui soliti inulti cubant.
¶Solitudo, pen. prod. solitudinis (ἔρημος, μοναστήριον) foem. gen. Vbi unus uel nullus habitat, recessus, inhabitata plaga. Caesar 6. bel. Gal.82, Ciuitatibus maxima laus est, quam latissimis circum se uastatis finibus solitudines habere.
Solitudo hominis dicitur, quando neminem habet qui eum defendat. Terent. Adelph.3.2.5,
Tot res repente circumuallant, unde emergi non potest:
Vis, egestas, iniustitia, solitudo, infamia.
Solitudo Puerorum. Cic.3. Verr.108, Habemus enim liberos paruos: incertum est quam longa nostrum cuiusq; uita futura sit: consulere uiui ac prospicere debemus, ut illorum solitudo & pueritia quam firmissimo praesidio munita sit.
Solitudo ab oratoribus. Cic. de claris Orat.120.
Solitudo ante ostium. Terent. And.2.2.25. Id est, neminem ante

te ostium stare uidi. Cicero 5. de Finibus, 2, Solitudo erat ea quam uolueramus.
Insueta solitudo. Vide Insuetus.
Captare solitudines. Vide Capto, in Capio.
Collocare in solitudinem. Vide Colloco.
Considere in solitudines. Vide Consideo.
Fugæ, solitudiniq; mandare uitam. Vide Mando, mandas.
Obturbare alicuius solitudinem. Vide Obturbo.
¶ Solitas, pro solitudo. Accius Eurysace,
Tuam solitatem memoras, formidas tibi. Nonius.
¶ Soliuagus, pen. corr. Adiectiuum (οἰοπόλος) Qui solus uagatur: cui opponitur Congregatus. Plin. lib. 8. cap. 7. 6. Nec nisi lacessiti noceant, ideoq; gregatim semper ambulent, minimè ex omnibus soliuagi. Cic. 5. Tusc. 54. Alias uolucres cœlo frui libero, serpentis quasdam, quasdã esse gradientis: earum ipsarum partim soliuagas, partim congregatas.
Soliuagum cœlum. Cic. de Vniuers. 26. Deinde quum circundedit corpore, & uestiuit extrinsecus, cœloq; soliuago & uolubili, & in orbem incitato complexus est.
Soliuaga cognitio, & ieiuna. Cic. 1. Off. 220.
¶ Solo, solas (ἐρημόω) solare, Solum & desertum facere locum aliquem. Stat. 5. Theb. 30.
—furor omnibus idem,
Idem animus solare domos, &c.
Solus] Soluntis (σολοῦς) Stephano Cypri insulæ oppidum, à Phalerio & Acamante Atheniensibus conditũ, portũ nobis ẽ habens, cũ flumine, itẽ Veneris & Isidis delubra, Gentile est, Solius. Strabo lib. 14. Est & Solus, Siciliæ oppidũ, nõ procul à Lilybæo promontorio. Plin. lib. 3. cap. 8.
Solymi] pen. corr. (σόλυμοι) Straboni lib. 1, Populi iuxta Lyciã, quos Homerus pugnacißimos fuisse scribit, & à Bellerophõte deuictos. Corn. Tacitus de Iudæorũ origine, Alij clara Iudæorũ initia Solymos carminibus celebratam Homeri gentem, conditam urbem Hierosolymam nomine suo fecisse: unde Iuuen. Satyr. 6. 55, Interpres legum Solymarũ. De Solymis ita Strabo lib. 14, Poeta Solymos diuersos facit à Lycijs, nã Bellerophontes à rege Lyciorũ missus, Hic Solymis iterum præstantibus intulit arma. Quod uero Lycios prius Solymos uocatos dicunt, postea Termilas, qui ab ijs, qui cum Sarpedone ex Creta uenerunt, & postea Lycios à Lyco Pandionis filio, qui quum à propria terra exisset, in regni partem à Sarpedone acceptus est, cũ Homero nõ concordauit. At qui dicunt eos à poeta Solymos dici, qui nunc Milyes appellantur, melius sentiunt. Valer. 1. Argonaut. 3,
Nanq; potens Solymo nigrantem puluere fratrem.
Declinatur urbs, Solymæ, Solymarum: & Hierosolymæ, Hierosolymarum: Hierosolyma, Hierosolymæ. Vnde Hierosolymitanus.
Solyma, mons in Coryco litore. Strab. lib. 14.
¶ Solymus, ma, mum, attributũ, ex Solymis populis Iebudæorum. Iuuen. Satyr. 6,
Interpres legum Solymarum.
Somathophylax] cis: Somatophylaces (σωματοφύλακες) custodes corporis, quos Latini prisco uocabulo Latrones dixerunt, quasi laterones, quòd Principum latera cingerẽt, aduersus uim insidientium.
Somatopœia] σωματοποιία, figura affinis prosopopœiæ, quæ rei corporis experti, corpus, uocemue, tribuimus.
Sommurnæ] prisci seculi uiris erant, quæ in somnis uidebantur. Varr. Prometh. lib. 1,
Læuis mens cum sommurnas imagines
Affatur, non umbrantur somno pupulæ. Nonius.
Somnus] somni, masc. gen. (ὕπνος, κοῖτος, ὄνειρος) Dicitur quum dormimus, Nempe ipse dormiendi actus. Terentius Heaut. 3. 1. 82,
Somnum hercle ego hac nocte oculis non uidi meis.
Somnus, Nox. Terent. And. 2. 1. 18,
— quo æquior sum Pamphilo,
Si se illã in somnis, quàm illũ amplecti maluit. Donatus.
In somnis, per noctem. Virg. 1. Georg. 42,
Libra die, somniq; pares ubi fecerit horas. Cic. 1. de Diuinat. 76,
Quia mater grauida parere se ardentem facem
Visa est in somnis Hecuba.
In somnis. Vide In.
Somnus Græcè dicitur ὕπνος. Apud antiquißimos autem primum dicebatur sypnus: postea sopnus, mutata aspiratione in s, & v in o, sicut fit in herpyllon, serpyllon. Frequentius nunc somnus, quàm sopnus dicimus.
Perfugium omnium laborum & solicitudinum est somnus. Cicero 2. de Diuinat. 222.
Mortis imago & simulachrum est somnus. Cic. 1. Tusc. 147.
Nihil morti est tam simile, quàm somnus. Cic. de Senect. 73.
Languidus somno. Quintil. lib. 4. cap. 2. 76, Somnóne te languidum, an graui lethargo putem pressum?
Lumina expertia somno. Lucret. lib. 6. 238.
Grauis somno. Ouid. 3. Metam. 122.
Marcidus somno. Vide Marceo.
Vacuus somno. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 1.
Benignus somni, Qui bene dormit. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 1.
Inertia somni. Ouid. epist. 14. 15.
Domitor curarum somnus. Senec. Agamem. 2. 4.
Domitor malorum somnus. Senec. Herc. furen. 2. 3.
Breuis somnus. Vide Breuis.
Celer somnus. Senec. Hippol. 4. 33.
Deterior somnus. Stat. 1. Theb. 87.
Dulces somni. Virg. 1. Georg. 69.
Facilis somnus. Horat. 2. Carm. ode 11. 2.
Fallax somnus. Catul. Argon. 59. 11.
Ferreus somnus. Virg. 10. Aeneid. 149,
Olli dura quies oculos, & ferreus urget
Somnus: in æternã clauditur lumina noctẽ. Epithetõ est Homericum χάλκεος ὕπνος, ut adnotauit Seruius quoq;.
Frigidus somnus, Mors. Valer. 36.
Furentes somni. Lucan. lib. 7. 155.
Ignauus somnus. Ouid. 11. Metam. 119.
Immodici somni. Ouid. 1. de Arte, 29.
Incestus somnus. Claud. de bel. Gildon. 90.
Lenis somnus. Horat. 3. Carm. ode 1. 5. Ouid. 8. Metam. 166.
Leuis somnus. Silius lib. 7. 61.
Liquidus somnus. Valer. 4. Argon. 4.
Longus somnus. Horat. 3. Carm. ode 11. 8.
Medicatus somnus. Ouid. epist. 12. 23.
Molles somni. Virg. 2. Georg. 94. Ouid. 1. Metam. 130.
Parcus & breuis somnus. Vide Parcus.
Placidus somnus. Ouid. 6. Metam. 98.
Primo somno prodita tentoria. Virg. 1. Aeneid. 95.
Quieti somni. Seneca Herc. furen. 10. 3.
Salubres somni. Virg. 3. Georg. 106.
Soporifer. Lucan. lib. 3. 2.
Tacitus somnus. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 18.
Tener somnus. Ouid. 2. de Arte, 110.
Volucer somnus. Virg. 6. Aeneid. 141.
Abducere somnum. Vide Abduco.
Abrumpere somnum. Vide Abrumpo.
Matutinos abrumpere murmure somnos. Stat. 2 Sylu. 1. 14.
Abrumpit somnos cura. Virg. 3. Georg. 106.
Accedit somnus. Vide Accedo.
Dulces accersere somnos. Stat. 5. Sylu. 5. 18.

Digitized by Google

Accersitus somno. Vide Accerso.
Otia somni accipere, Dormire. Stat. 3. Theb. 1.
Adimere somnum. Vide Adimo.
Adoperta somno lumina. Ouid. 1. Metam. 144.
Afferre somnum. Vide Affero.
Allicere somnum. Vide Allicio.
Amouere somnum. Vide Amoueo.
Auertere somnum alicui. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 3.
Auferre somnos pauore. Horat. Epod. 5. 21.
Capere somnum. Cic. ad Atticum, lib. 8. 145. 6.
Nimio è labore somnum capiunt sine Cerere. Catullus de Berec. 58. 8.
Captare somnos. Vide Capto, in Capio.
Carpere somnos. Vide Carpo.
Circundatus somnis fuluis alis. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 18.
Complectitur nos somnus arctior. Cic. in Somn. Scip. 4.
Conciliare somnum. Vide Concilio.
Concitare somnum. Vide Concito.
Condit lumina natantia somnus. Virg. 4. Georg. 100.
Conterere partem æui somno. Lucret. lib. 3. 213.
Corripere corpus è somno. Virg. 4. Aeneid. 115.
Defendit somnos excubitor. Seneca Thyeste, 5. 11.
Leuis somnus delapsus ab astris ætherijs. Virg. 5. Aeneid. 168.
Depellere somnos. Seneca Troade, 6. 9.
Deuincti somno. Lucret. lib. 4. 207.
Dulci deuictus lumina somno. Catul. Argon. 59. 25.
Cura diuellit somnos, Horat. 1. epist. 10. 4.
Dare corpora somno. Ouid. 6. Metam. 98.
Dare se somno. Cic. 2. Tusc. 184.
Ducere somnos. Virg. 4. Aeneid. 112,
—potes hoc sub casu ducere somnos?
Ducere somnos & arcere. Ouid. 2. Metam. 148. De caduceo Mercurij loquitur, quo dat somnos, adimitq; & lumina morte resignat, ut canit Virg. 4. Aeneid. 49.
Eripitur somnus. Celsus lib. 2. cap. 7.
Euincere somnos. Ouid. 1. Metam. 130.
Excitare ex somno. Cic. in Som. Scip. 8. Et 4. Tusc. 67, E somno suscitari.
Excitus somno. Silius lib. 17. 21.
Excutior somno. Virg. 2. Aeneid. 61.
Expellere somnos. Ouid. epist. 14. 15.
Facere somnum. Celsus lib. 3. cap. 39.
Fusa corpora uino somnoq;. Virg. 9. Aeneid. 64.
Grauatus somno. Virg. 6. Aeneid. 104.
Habet somnus animalia: id est dormiunt animalia. Virg. 3. Aeneid. 30.
Iacens somno. Virg. eclog. 6. 3.
Nigros imitantia murmura somnos. Stat. 1. Syl. 3. 9.
Indulgere somno. Claud. de Theodoro & Adriano, 44.
Inire somnum. Vide Ineo, inis.
Interrumpere somnos. Vide Interrumpo.
Inuitat somnos riuus. Ouid. 11. Metam. 121.
Labitur somnus in artus. Ouid. 11. Metam. 127.
Moliri corpora ex somno. Vide Molior.
Mulcens pectora somnus. Ouid. epist. 17. 6.
Breuis somnus fessis obrepsit genis. Seneca Troad. 6. 7.
Obrepens somnus mouet caput. Ouid. epist. 18. 10.
Obruta somno legio. Stat. 10. Theb. 38.
Oppressit somnus uirginem. Vide Opprimo.
Parere somnum alicui mero. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 6.
Pellere inertes somnos. Vide Pello.
Perfundere securos iuuenum somnos sanguine. Stat. 5. Theb. 24. Id est, occidere dormientes iuuenes. Satis licenter.
Lethæo somno perfusa papauera. Virg. 1. Georg. 16.
Petere somnum. Quintil. lib. 9. cap. 4. Virg. 7. Aeneid. 18.
—sub nocte silenti
Pellibus incubuit stratis, somnosq; petiuit.
Porrectus somno sub frondibus. Stat. 2 Achill. 15.
Silentia præbent somnum. Ouid. 5. Fast. 86.
Priuare somno. Cic. ad Atticum, lib. 9. 18. 1.
Proflare somnum pectore. Virg. 9. Aeneid. 66.
Imbelli somno recubant littora. Stat. 3. Theb. 51.
Reducere somnum alicui. Horat. 3. Carm. ode 1. 5.
Reliquit me somnus. Virg. 8. Aeneid. 14.
Repetere somnum. Cic. 13. ad Atticum, lib. 13. 290. 1.
Sepulti somno, dicuntur qui profundo maximè somno tenentur. Lucret. lib. 1. 27. Idem lib. 5. 195.
Sepulta urbs somno uinoq;. Virg. 2. Aeneid. 53.
Fugam somni lux alma secuta est. Ouid. 15. Metam. 133.
Solutus uino somnoq;. Virg. 9. Aeneid. 38.
Sopitus somno. Virg. 1. Aeneid. 137.
Sternere se somno. Virg. 4. Georg. 87.
Tegit ocellos somnus quiete. Catul. ad Licinium, 47. 2.
Pigro torpebant æquora somno. Stat. 3. Sylu. 2. 15.
Trahere somnum per suspiria. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 11.
Irriguo somno turgescere. Pers. Satyr. 5. 6.
¶ Somniũ, somnij (ὄνειρον, ὑπνιον, ὀνειρωγμὸς, ὀνειρωξις) Illusio quam patimur quum dormimus. Cic. 1. de lege Agr. 1, Hæc per deos immortales utrũ esse uobis consilia siccorum, an uinolentorum somnia: & utrum cogitata sapientum, an optata furiosorũ uidentur? Idem 4. Acad. 192, Vera esse aruspicum auspicia, oracula, somnia, uaticinationes.
Aegri somnia. Horat. de Arte, 2.
Vigilantiũ uelut quædam somnia. Quintil. lib. 6. cap. 2. 24.
Per somnium. Cic. 2. de Diuinat. 40, Illud autem naturale aut concitatione mentis edi, & quasi fundi uidebatur, aut animo per somnium sensibus & curis uacuo prouideri.
Admonitio in somnijs. Cic. 1. de Diuinat. 98.
Colores somniorũ & superstitionũ. Quint. lib. 4. cap. 2. 67.
Concursatio somniorum. Vide Concursatio, in Concurro.
Coniector somniorum. Cic. 2. de Diuinat. 184.
Somniorum interpres uaferrimus Chrysippus. Cicero 1. de Natura deorum, 56.
Ratio somniorum. Cic. 4. Acad. 94.
Dira somnia. Valer. 3. Argon. 12.
Lymphatica somnia. Vide Lympha.
Nigra somnia. Tibul. lib. 3. eleg. 1. 18.
Nocturna somnia. Horat. 4. Carm. ode 1. 8.
Sæua somnia. Seneca Herc. fur. 12. 6.
Sollicitum somnium. Seneca Troade, 5. 8.
Tristia somnia. Virg. 5. Aeneid. 168.
Tumultuosi somni per somnia. Celsus lib. 8. cap. 4.
Tumultuosa somnia facit semen nymphæ. Plin. lib. 26. cap. 8. 14. Celsus lib. 2. cap. 2.
Vaga somnia. Statius 10. Theb. 22.
Vera somnia. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 7.
Cernere somnia. Lucret. lib. 3. 213.
Alicui enarrare somnium. Cic. 1. de Diuinat. 98.
Explicare interpretatione somnia. Cic. 1. de Diuinat. 71.
Fingere somnia. Lucret. lib. 1. 21. Virgil. eclog. 8. 22.
Interpretari somnium. Vide Interpretor.
Pertinet somnium ad hoc. Vide Pertineo.
Odor somnum gignit. Plin. lib. 21. cap. 19. 9.
Ire in somnum. Plin. lib. 26. cap. 8. 27.
Serpit somnus. Plin. lib. 7. cap. 24. ad finem.
Timere ex somno. Celsus lib. 2. cap. 4.
Terrent me insomnia. Virg. 4. Aeneid. 2.
Videre somnia. Ouid. 9. Metam. 96.

Digitized by Google

Vti somnijs iucundissimis. Cic. 5. de Fin. 100.

Somnium, Ironicè dictum, quemadmodu nugæ, & similia. Terent. Phorm. 5. 6. 34.

Quid ais? G. Cum eius consueuit matre olim in Lemno clanculum. P. Somnium: utinè hæc ignoraret suum patrem? Quasi dicat, non est uerum. Idem Adeph. 2. 1. 50,

Vbi me dixero dare tanti, testes faciet ilico

Vendidisse me. de argento somnium, mox cras redi. Id est nulla mentio, negligitur, non curatur.

¶ Somnio, somnias (ὀνειρώττω, ἐνυπνιάζω) somniare, Per quietem aliquid, quasi si quis uigilaret, uidere. Terent. And. 5. 6. 7.

——num ille somniat

Ea, quæ uigilans uoluit? Plaut. Curcul.

Quos tu mihi luscos libertos, quos sumanos somnias? Id est, somniando loqueris.

Si ita natura paratum esset, ut ea dormientes agerent quæ somniarent, alligandi omnes essent qui cubitum irent. Cic. 2. de Diu. 182.

Mortuum esse somniare. Cic. 4. Acad. 95.

Somniare aliquem. Terent. Eun. 1. 2. 114,

Dies noctesq; me ames: me desyderes,

Me somnies, me expectes, de me cogites, &c.

Cic. Attic. lib. 9. 185. 7.

Somniare ineptias. Colum. lib. 1. cap. 8. 1. Cic. Attic. lib. 7. 132, Sine Senatu, sine magistratu, ne somniare quidem poterit quicquam πολιτικῶς. Vetus codex habet, Simularet.

Somniari, Impersonale. Plin. lib. 28. cap. 4. 29, Aristoteles & Fabianus plurimu somniari circa Vernum & Autumnum tradunt.

¶ Somnians, Participium (ὀνειρώττων) Cic. 1. de Diuinat. 188, Hæc somniantis est diuinatio.

Miracula non disserentium philosophorum, sed somniantium. Cic. 1. de Nat. deor. 28.

¶ Somniosus, pen. prod. Adiectiuum (ὀνειρώδης) Qui crebris somnijs uexatur. Plin. lib. 28. cap. 19. 14, Somniosos fieri lepore sumpto in cibis, Cato arbitratur.

¶ Somnifer, pen. corr. Aliud adiectiuum (ὑπνοφόρος) Quod affert somnum, & Soporiferum etiam dicitur. Plin. lib. 18. cap. 25. 19, Visq; somnifera etiam satiuo papaueri.

Venena somnifera. Ouid. 9. Metam. 139.

¶ Somnificus, pen. corr. (ὑπνοποιὸς) Item adiectiuum. Plinius lib. 37. cap. 10. 17, Et uiso dracone spargere somnifica medicamenta. Idem lib. 29. cap. 4. 6, Quoniam uincatur aspidum somnifica uis.

¶ Somniculosus, pen. prod. (ὑπνωτικὸς, ὑπνηλὸς, φίλυπνος) Similiter adiectiuum, Somno plenum et ignauia. Cic. de Senect. 32, Quæ uitia sunt non senectutis, sed inertis, ignauæ, somniculosæ senectutis. Colum. lib. 3. cap. 8. 1, Socors & somniculosum genus id mancipiorum, otijs, campo, circo, aleæ, popinæ, lupanaribus consuetum, nunquam non easdē ineptias somniat.

Somniculosus interdum dicitur non qui somno indulget, sed qui somnum inducit, habetq; uim somnificam: unde Sisenna aspidem uocat somniculosam, non quòd ipsa dormiat, sed quòd ui somnifica homines percussos enecet.

¶ Somniculosè, pen. prod. Aduerbium (ὑπνωτικῶς) Negligenter. Plaut. Capt. 5. 35,

Haud somniculosè hoc agendum est.

¶ Somnolentus, ὑπνώδης, Somno plenus. Huius nullum exemplum repperi.

¶ Somnorinus, ὑπνωματικὸς, Adiectiuum apud antiquos dicebatur id quod in somnis uidebatur. Varro Prometheo, lib. 1, Hic somnorinas imagines affatur. Nonius.

Somphos] σομφὸς, Cucurbitæ syluestris genus, ugitati crassitudine, non nisi in locis Saxosis nascens, intus inane, unde & nomen inuenit: nam Græci σομφὸν, uocant inane. Quidam Cucurbitam marinam appellant. Plin. lib. 20. cap. 3.

Sonabilis] Vide Sonus.

Sonchos] σόγχος, Herba, quam Latini, atq; adeò Colum. cicerbitam uocant, intybi siue ambubaiæ, & lactucæ quædam species: nam & lacte abundat, quæ antiquis esui erat, & in hortis serebatur: nunc autem nobis neglecta, & tantum cuniculorum cibis commendata. Plinius lib. 22. cap. 22. 20, Esur & sonchos, ut quem Theseo apud Callimachum apponat Hecate, uterq; albus & niger, lactucæ similes ambo, nisi spinosi essent, caule cubitali anguloso, intus cauo, sed qui fractus copioso lacte manat. Vulgus nostrum uocat Crespino.

Sondræ] gentes sunt in India, apud Pliniū lib. 6. cap. 20.

Sonipes, Sonitus, & Sono] Vide Sonus.

Sons] sontis, om. gen. (ἔνοχος, ἐπαίτιος, ὑπαίτιος, ὑπεύθυνος) Propriè dicitur cuius culpa iam sonat: hoc est, qui erroris conuictus est. Festus, Sons, nocens: Insons, innocens. Cic. 3. de Legib. 9, Vincula sontium seruanto, capitalia uindicanto. Et 1. Off. 115, Punire sontes.

Animam sontem dare. Virg. 10. Aeneid. 171.

Protegere sontes. Ouid. 2. Trist. 55.

Furijs sontibus impulsus. Valer. 5. Argon. 9.

Sanguine sonti fœdatus. Ouid. 13. Metam. 114.

Thalami sontes. Stat. 4. Theb. 27.

Turbæ sonti decreta plaga. Seneca. Herc. fur. 13. 17.

¶ Sonticus, pen. corr. Adiectiuum, Quod nocet. unde Sonticus morbus, qui perpetuò nocet, & totum inuadit corpus. Plin. lib. 36. cap. 19. 5.

Causa sontica. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 11.

Sonticus, pro Iusto aliquando accipitur. Neuius, Sonticam esse oportet causam, quamobrem perdas mulierem. Ex Festo.

Sonus] soni (ἦχος, κτύπος, πάταγος) Omnis uox, & quicquid auribus percipi potest. Cic. 1. de Diuinat. 185, Qui sono quodam uocum & Phrygijs cantibus incitantur.

Sonus pronuntiandi. Cic. 1. de Orat. 92.

Acuti sonitu. Quintil. lib. 2. cap. 8. 10. Vide Acuo.

Cecus sonus. Seneca Troade, 3. 2.

Creber sonus. Vide Creber adiectiuum.

Dulcis sonus. Cic. in Somnio Scip. 17.

Grauis. Quintil. lib. 2. cap. 8. 10.

Imus. Vide Imus.

Inanis uocis. Cic. 5. Tusc. 167.

Legitimus. Horat. de Arte, 56.

Lenis sonus. Vide Lenis.

Magici soni. Ouid. 2. de Arte, 21.

Medicus. Quintil. lib. 2. cap. 8. 10.

Miserabilis. Vide Miser.

Peregrinus sonus. Quintil. lib. 1. cap. 1. 10.

Pinguis sonus. Quintil. lib. 1. cap. 7. 14.

Repens sonus. Senec. Medea, 12. 19. id est, repentinus.

Resultans sonus. Vide Resultans, in Resilio.

Sonus summus, medius, imus. Vide Medius.

Vastus sonus. Senec. Herc. furen. 9. 34.

Addere sonum uocis historiæ. Vide Addo. Cicero 2. de Orator. 29.

Blandis sonis adire aliquem. Ouid. epist. 15. 52.

Admouere sonum uocis. Vide Admoueo.

Grauior sonus auditur. Virgil. 4. Georg. 52.

Longè remotos sonos audire. Senec. Thyeste, 1. 23.

Concipere sonos aure. Senec. Theb. 1. 45.

Letum sonum crepuit populus. Horat. 2. Carm. ode 17. 6.

Concordi

Digitized by Google

Concordi sono dicere aliquid. Ouid. 5. Metam. 133.
Dare sonum. Virg. 3. Georg. 17.
Efficere sonū. Cic. de Nat. deor. 223, In ore sita lingua est finita dentib. &c. quæ sonos uocis distinctos et pressos efficit, etc.
Elicere sonum neruorum. Cic. 2. de Nat. deor. 224.
Immanis sonus ferri. Stat. 4. Sylu. 3. 1.
Fundere sonum. Cic. 4. Acad. 131. Idem 5. Tuscul. 104, Dicatq; nos in uocibus occupatos, inanes sonos fundere.
Inflare ui sonum. Vide Inflo.
Infuscare sonum. Vide Infusco.
Multiplicare sonos. Stat. 6. Theb. 6.
Peragere sonos. Ouid. 3. Fast. 6.
Reddit sonum chorda. Horat. de Arte, 76.
Blæso sono reddere uerba. Ouid. 2. Amor. eleg. 65.
Summisere sonum fremitus uirorum. Stat. 10. Theb. 29.
¶ Sonor, sonoris, pen. prod. masc. gen. (ἤχη) Vehementior sonus. Virg. 7. Aeneid. 93,
—magno ueluti cum flamma sonore, &c.
Idem 9. Aeneid. 130,
Et crines albos, & sæuo sonoribus arma.
Clarus sonor. Lucret. lib. 4. 116.
Sentire sonorem. Lucret. lib. 4. 47.
Plenæ sonoribus aures. Lucret. lib. 6. 239.
¶ Sonorus, pen. prod. Adiectiuum (ἠχώδης, ἠχήεις) Graue sonans. Virg. 1. Aeneid. 12.
Cithara sonora. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 14.
Flumina sonora. Virg. 12. Aeneid. 28.
Tempestates sonoræ. Virg. 1. Aeneid. 12.
Tonitru sonoro cuncta concutiens. Claud. 2. Paneg. 6.
¶ Sono, sonas, sonui, sonitum, pen. corr. & rarò sonaui, sonatum (ἠχέω, κτυπέω, ψοφέω, βρέμω, ...) sonare, Sonum facere. Plaut. Curcul. 3. 17. Amabo cuia uox aurib. sonat procul? Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 9, Magna sonaturum des nominis huius honorem.
Grauiter sonare. Virg. 3. Georg. 18.
Acutè sonare. Vide Acutus, in Acuo.
Dulce sonant tenui gutture carmē aues. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 12.
Leuiter sonant cachinni. Catul. Argon. 59. 55.
Plenius sonans aureo plectro. Horat. 2. Carm. ode 13. 6.
Plangore sonat mœsta domus. Ouid. ad Liuiam, 36.
Tinnitibus acutis sonuit æsis. Ouid. 5. Metam. 41.
Nimbi sonuerunt toto æthere. Virg. 2. Aeneid. 23.
Plausu ingenti sonuerunt omnia. Virg. 5. Aeneid. 102.
Sonat pharetra, Sonant tela. Virg. 4. Aeneid. 30.
Ripæ sonant balatu pecorum. Virg. 3. Georg. 111.
Rupes sonant carmina. Virg. eclog. 5. 13.
Diuersa sonare. Ouid. 10. Metam. 30.
Vox hominem sonat. Virg. 1. Aeneid. 67.
Idem sonant hæc uerba, pro Significant. Cic. 3. Offic. 112, Honestate igitur dirigenda utilitas est, & quidem sic, ut hæc duo uerba inter se discrepare, re unum sonare uideantur. Idem 2. de Fin. 9, Non intelligere interdum quid sonet hæc uox uoluptatis: id est quæ uis huic uoci subijciatur. Hîc Cicero quid sonare significet, declarat.
Acerba sonans. Virg. 3. Georg. 30.
Grande sonare. Stat. 3. Sylu. 1. 10.
Lene sonans aqua. Ouid. 2. Fast. 141.
Mortale sonans. Virg. 6. Aeneid. 10.
Pingue et peregrinū sonare dicuntur rudes poetæ. Cicero pro Arch. 19.
Raucum quiddam sonare. Ouid. 3. de Arte, 58.
Rauca sonans amnis. Virg. 9. Aeneid. 26.
Saxosum sonans Hypanis. Virg. 4. Georg. 74.
¶ Sonans, (ἠχῶν) Nomen ex participio: ut, Aes sonans. Ouid. 12. Metam. 10.
Auræ sonantes. Virg. 11. Aeneid. 173.
Fila sonantia. Ouid. 10. Metam. 18.
Ora sonantia centum linguis. Ouid. 8. Metam. 107.
Scopuli sonantes. Virg. 1. Aeneid. 41.
Turba sonans. Virg. 3. Aeneid. 47.
¶ Sonandus, Participium (ἠχητέος) Ouid. 5. Fast. 9,
—signi causa sonanda mihi est.
Ore magno sonandus. Ouid. 1. de Arte, 41.
¶ Sonabilis, & hoc sonabile, pen. corr. (ἠχητός) Adiectiuum, ut, Sistrum sonabile. Ouid. 9. Metam. 157.
¶ Sono, sonis (ἐξηχέω) sonere, Tertia coniugandi forma dixerunt ueteres. Lucret. lib. 3. 32,
Caligare oculos, sonere aures, succidere artus.
Sincerum sonere. Lucret. lib. 3. 179.
¶ Sonitus, huius sonitus, pen. corr. masc. gen. (ἦχος, δοῦπος, βρόμος, ψόφος) Idem quod Sonor. Virg. 6. Aeneid. 118,
Dum flammas Iouis & sonitus imitatus Olympi. Plaut. Trinum. 17. 51, —quis homo
Tam tumultuoso sonitu me exciuit subitò foras?
Sterilia sonitu corpora. Lucret. lib. 2. 169.
Innumeri sonitus æris. Stat. 1. Sylu. 1. 14.
Aquæ sonitus. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 16.
Armorum sonitus. Virg. 1. Georg. 95.
Plangoris sonitus. Ouid. 3. Metam. 100.
Fracti sonitus tubarum. Virg. 4. Georg. 15.
Perterricrepus sonitus. Lucret. lib. 6. 26.
Quadrupedans sonitus. Virg. 8. Aeneid. 120.
Sonans sonitus. Lucret. lib. 1. 169.
Terribilis sonitus. Virg. 9. Aeneid. 101.
Vagus sonitus Asopi fluentis. Propert. lib. 3. eleg. 15. 6.
Creber sonitus adest ad aures. Virg. 2. Aeneid. 147.
Agnoscere sonitum. Vide Agnosco.
Capere sonitum. Vide Capio.
Captare sonitum. Vide Capto, in Capio.
Clarescunt sonitus. Virg. 2. Aeneid. 61.
Acrem sonitum dare. Virg. 4. Georg. 82.
Ingentem sonitum dedit ignis. Virg. 2. Georg. 62.
Vastos sonitus dare. Virg. 5. Aeneid. 87.
Excitur sonitus pedibus. Lucret. lib. 2. 66.
Faciunt sonitus uenti. Lucret. lib. 6. 27.
Venti ferunt sonitum ad littora. Virg. 12. Aeneid. 91.
Increpuit sonitum tuba. Virg. 9. Aeneid. 101.
Quatit sonitu campum ungula. Virg. 8. Aeneid. 120.
Terrere aues sonitu. Virg. 1. Georg. 32.
¶ Sonipes, pen. corr. sonipedis, pen corr. masc. gen. (καναχίποδες) significat Celerem equum, à sonitu pedis, quòd pedibus sonet. Cicero 3. de Orat. 101, Aut à breuibus deinceps tribus extremâ productâ atq; longa: sicut illa sunt, domuerant, sonipedes.
Acrior sonipes. Stat. 5. Theb. 1.
Insignis ostro & auro stat sonipes. Virg. 4. Aeneid. 27.
Martius sonipes. Silius lib. 1. 45.
Nobilis sonipes. Claud. de nup. Honorij & Mariæ, 58.
Vegeti sonipedes. Catul. de Berecynth. 58. 9.
Celsos sonipedes ocyus subigit iugo. Senec. Hipp. 10. 3.
¶ Soniuius, Adiectiuum. Festus, Soniuio sonanti. Cicero ad Cecinnam, libro 6. 6. 16, Non igitur ex alitis inuolatu, nec è cantu sinistro oscinis, ut in nostra disciplina est: nec ex tripudijs solistimis, aut soniuijs tibi auguror: sed habeo alia signa quæ obseruem.
Sophenæ] pen. prod. (σωφηνή) Armenij populi: quos Plin. lib. 6. cap. 9. 4, uocat Sophenos: eorumq; regionem Sophenem, lib. 5. cap. 12. 1. & lib. 6. cap. 13. 9.
Molles Sophenæ. Lucan. lib. 2. 118.

Digitized by Google

Sophia] sophiæ, pen. corr. (σοφία) Latinè Sapientia dicitur. Martial. lib. 1. 8. à fine, Quum tibi sit sophiæ par fama, & cura deorum. Cic. 1. Off. 214, Princepsq; omnium uirtutum est illa sapientia, quam σοφίαν Græci uocant.

¶ Sophus, sophi, masc. gen. (σοφὸς) Sapiens. Virgilius, Hinc omnis certa dialectica turba sophorum. Cic. 5. Tusc. 10, Itaq; & illos septem, qui à Græcis σοφοὶ, sapientes à nostris & habebantur & nominabantur. Martial. lib. 7. 31,

Te pia Cecropiæ comitatur turba Mineruæ:
Te secreta quies, te sophos omnis amat.

Grande sophos. Mart. lib. 1. 32. Sipontinus, Mos est Græcorũ dum scripta alicuius uel legerint uel audierint, assentando dicere, σοφὸς. hoc est sapiens, doctus. Neutro autem genere dixit poeta, Grande sophos, id est, grandem illam & adulatoriam uocem tot hominum clamantium Sophos. Sic alibi,

Quòd tam grande sophos clamet tibi turba togata, &c.

Idem lib. 1. 46.

Mercetur alius grande & insanum sophos,
Miserere tu fœlicium.

¶ Sophistes, sophistæ, uel sophista (σοφιστὴς) Orator, præceptor, sapiens. Olim autem sophistæ dicebantur philosophi & sapientiæ professores: deinde uerò rhetores: postremò abijt nomen in inuidiam, ut sophistæ dicerentur, qui fictam quandam sapientiæ speciem iactitarent. Cic. 1. de Nat. deor. 36, Abderites quidẽ Protagoras, cuius à te modò mentio facta est, sophistes temporibus illis uel maximus. Idẽ 4. Acad. 129, At quis est nunc hic sophistes? Sic enim appellantur hi qui ostentationis aut quæstus causa philosophantur.

¶ Sophistica (σοφιστική) pars dialecticæ plus uerborũ quàm ueritatis, pluriq; ostentatiõis, quàm utilitatis habens, qua docemur fallacibus conclusiunculis aduersarium irretire, atq; argumenta ita antè inuenire, ut quæ falsissima sunt atq; fallacissima, uerissima esse uideantur. Sophistã declamandi magistrum dixerunt olim. Cælius Rhod.

¶ Sophisma, sophismatis, pen. corr. neut. gen. (σόφισμα) quid significet, declarat Cic. 4. Acad. 134. his uerbis, Atqui habebam molestos nobis, sed minutos Stilbonem, Diodorum, Alexinum, quorum sunt contorta & aculeata quædam sophismata. Sic enim appellantur fallaces conclusiunculæ.

Sophilus] σόφιλος, Sicyonius, uel Thebanus Comicus, Mediæ Comœdiæ scriptor, cuius fabulæ nonnullæ commemorantur à Suida.

Sophocles] pen. corr. (σοφοκλῆς) Atheniensis, poeta Tragicus, æqualis Periclis, eiusq; Collega quandoq; in prætura: docuit fabulas CXXIII. uictorias retulit XXIII. authore Suida. Decessit post Euripidem annos VI. cui styli magnitudine præfertur, licet eius sententijs inferior. Filios habuit Leophontem, Leosthenem, Austonem, Stephanum, Meneclidem. Hæc ex Suida. De quo Cic. de Senec. 20, Sophoclem ex insperato gaudio ob uictoriam ex tragœdia quadam, repentinò obijsse, Valerius author est. Hunc Cicero diuinum poetam lib. 1. de Diuinat. uocauit.

Sophocles non ignobilis Tragicus. Quintil. lib. 1. cap. 12. 12. Horat. 2. epist. 1. 33.

¶ Sophocleus, pen. prod. Possessiuum (σοφόκλειος) Vnde, Carmina Sophoclea. Cicero ad Tyronem, lib. 16. 18. 5, An pangis aliquid Sophocleum? Martial. lib. 3. 20. Virgil. 8. eclog. 2,

Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.

Sophocles superioris nepos, poeta item Tragicus, qui docuit tragœdias XL. uicit VIII. commemoratur à Suida.

Sophocles etiam grammaticus, minor appellatus, enarrauit Lycophronem, Appollonium, aliosq; poetas, cuius opera habemus.

Sophocles alius, dux Atheniensium Sostratidæ filius, apud Thucydidem.

Sophron] sophronis, pen. corr. masc. gen. (σώφρων) & Sophrosyne, sophrosynes, fœm. gen. Cic. 3. Tusc. 28, Verisimile etiam illud est, qui sit temperans, quem Græci σώφρονα appellant: eamq; uirtutem σωφροσύνην uocant, quam soleo equidem tum temperantiam, tum moderationem appellare, nonnunquam etiam modestiam.

Sophron] σώφρων, Comicus, cuius meminit Athenæus. Implicitum hunc uocat Statius lib. 5. Sylu. 3. 32.

Sophronistæ] σωφρονισταὶ, magistratus quidam erant apud Athenienses non dissimiles ijs quos Romani Censores uocabant, licet longè plures essent, & potestate aliquanto inferiores: legebantur enim ex singulis tribubus decem, qui iuuenum mores censerent.

Sophronisteres] σωφρονιστῆρες, dentes duo, qui omnium extremi nascuntur, circa annum ætatis uigesimum, hoc est, circa id tempus, quo iam sapere incipimus.

Sophronium] σωφρόνιον, meretriculæ nomen apud Plautum, amatoria quodam adulatione per diminutionem prolatum (ἀπὸ τῆς σωφροσύνης) quod temperantiam, modestiam siue castitatem significat.

Sopio] Vide Sopor.

Sopis] Sopithis, Rex fuit Indicæ regionis eius, quàm Sopithem appellari diximus. Strabo. lib. 15. In eadem terra esse canes optimos narrant, atq; Alexandrum centum, & quinquaginta canes à Sopithe accepisse, atq; ut periculum facerer, duos Leoni immisisse: quibus illũ tenentibus, alios duos soluisse, qui cùm iam in certamine consisterent, Sopithes iussit, ut unus ex canibus crure apprehensus abstraheretur à morsu, & nisi obtemperaret, crus amputaretur, quod Alexander primò non concessit, cani uidelicet parcens. Sed cùm Sopithes diceret se quatuor pro uno daturum, concessit. Canis uerò prius sibi crus incidi profundo uulnere passus est, quàm morsum dimitteret.

Sopis] Sopithis: Indica regio de qua sic Strabo, lib. 15, Dicũt in terra, Sopithis, in monte quodam sales effodi, qui toti Indiæ sufficiant. Item auri & argenti metalla, non longè in alijs montibus dicuntur, ut Gorgus tradidit.

Sopor] soporis, masc. gen. (ὕπνος, κοῖτος) Idem quod Somnus. Cic. in Salustium, 9, Noli nobis languorem ac soporem nimium exprobrare.

Sopor interdũ differt à somno. Plin. lib. 21. cap. 18. 8, Huius semine somnum allici: sed modum seruandum, ne sopor fiat.

Consanguineus lethi sopor. Virg. 6. Aeneid. 56.

Altus sopor. Vide Altus.

Dolosus sopor. Stat. 1. Sylu. 2. 49.

Dulci sopore languidus. Horat. Epod. 5. 13.

Fœlix sopor. Stat. 5. Theb. 91.

Grauissimus sopor. Lucret. lib. 4. 193.

Impauidus sopor. Silius lib. 13. 52.

Piger sopor. Catul. de Berecynthia, 58. 8.

Semisomnus sopor. Quintil. lib. 4. cap. 2. 88.

Tumulentus sopor. Quintil. lib. 4. cap. 2. 87.

Trepidus sopor. Stat. 1. Achil. 26.

Collocare aliquem in soporẽ. Vide Colloco.

Complectitur artus sopor. Virg. 2. Aeneid. 51.

Firmare soporem alicui. Ouid. 1. Metam. 144.

Suaui sopore deuinxit membra somnus. Lucret. lib. 4. 93.

Altus sopor habet animalia. Virg. 8. Aeneid. 6.

Irrigat artus sopor. Virg. 3. Aeneid. 103.

Languens sopore. Lucret. lib. 4. 8.

Securo sopore mulcens membra. Silius lib. 3. 35.

Occupat artus sopor. Virgil. 4. Georg. 38.

Digitized by Google

Pati soporem.Ouid.15.Metam.65.
Grauitate soporis pressus.Ouid.15.Metam.5.
Profligatus temulento sopore.Quint.lib.4.cap.2.87.
Acceptus sopor parte oculorum.Ouid.1.Metam.138.
Remouet soporem cura.Ouid.6.Metam.99.
Segnis sopor tenuit corpora nostra.Lucan.lib.5.138.
Vincere caput sopore.Propert.lib.3.eleg.17.9.
Victa sopore corpora.Ouid.1.Fast.85.
Perpetuus sopor urget illũ,Mortuus est. Hor.1.Car.ode 24.1.
¶ Soporifer, penult.corr.Adiectiuum (ὑπνωτικός, ὑπνωτικός) Quod soporem inducit.Plin.lib.9.cap.13.2, Preterea dextræ pinnæ uim soporiferã inesse,somnosq; allicere subditã capiti tradũt.Idẽ lib.19.cap.8.3, A' copia lactis soporiferi.
Aula soporifera Somni.Ouid.11.Metam.118.
Flos soporifer.Stat.10.Theb.21.
Lethe soporifera.Ouid.4.Trist.eleg.1.10.
Noctis soporiferæ dona.Silius lib.7.58.
Papauer soporiferum.Virg.4.Aeneid.97.
¶ Soporo,soporas,pen.prod.(κατακοιμίζω) soporare, Soporem inducere.Plin.lib.28.cap.8.29, Cauda,flumina & aquarũ impetus sisti,serpentes soporari.Stat.11.Theb.19,
—& insuetos angues nimia astra soporant.
¶ Soporatus,pen.prod.Particip.(κατακοιμηθείς)Plin.lib.10. cap.75.1,Aquatilia ipsa quiete cernuntur placida ceu soporatis.
Artus soporatos premit quies.Valer.5.Argon.67.
Dolor soporatus.Curtius lib.7. Hoc est,sopitus,& qui interquieuerat.
Offa soporata melle.Virg.6.Aeneid.84.
Ramus soporatus ui Stygia.Virg.5.Aeneid.170.
¶ Soporus, pen.prod. Adiectiuum (ὑπνωτικός) ut,
Nox sopora.Lucan.lib.2.48.Stat.1.Theb.81.
¶ Sopio,sopis,sopiui,sopitum (κατακοιμίζω, ἀπομύω, εὐνάζω) sopire, pen.prod. Soporem inducere.Liu.4. bel. Pun. 210,Lentior deniq; æqualiorq; accidens auribus, magnam partem hominum sopiuit.
Somno sopire aliquem.Ouid.7.Metam.43.
Dein me sopierat.Tibul.lib.3.eleg.4.4.
¶ Sopitus,pen.prod.Participium (κατακοιμηθείς) Liuius 5. bel.Pun. 47, Nico ex improuiso ad portas sopitos uigiles in cubilibus suis obtruncat,portamq; aperit.Idem 7.ab Vrbe,168.
Lecto sopitus.In lecto dormiens.Lucret.lib.3.185.
Somno sopitus. Virg.1.Aeneid.137.
Quiete sopitus.Lucret.lib.3.211.
Sopitus uino & epulis.Liuius 8.ab Vrbe,83.
Sopitus anguis cantibus magicis.Colum.lib.10.35.
Aras sopitas excitat ignibus.Virg.8.Aeneid.109.
Brachia sopita.Ouid.epist.14.14.
Ignis sopitus,Non apparens, occultus. Virg.8.Aeneid.82,
Impositũ cinerẽ,& sopitos suscitat ignes.Idẽ 5.Aen.149.
Manus sopitæ.Ouid.3.Fast.62.
Quies sopita.Liu.lib.9.9.
Sopitus, Qui sensus amisit. Liu.lib.1, Iubet bono animo esse: sopitum fuisse regem subito ictu', ferrum haud altè in corpus descendisse.
Sora] Σῶρα, oppidum Volscorum in Campania,cuius meminit Plin.lib.3.cap.5.Liu.10.ab Vrbe,1, Meminit etiam Iuuenalis,quum ait Satyr.3.22,
—optima Soræ
Aut Phabrateriæ domus.Silius lib.8.79.
Soracte] Σώρακτον ὄρος, Mons in Phaliscis, Apollini sacer, quo spelunca cooperta,latebram sibi elegit diuus Syluester. Et est generis neutri. Quod & hæc Sorax, & Soractes Soractis dicitur. Silius lib.8.98.
—& sacrum Phœbo Soracte frequentant. Virgilius 11. Aeneid.157,
Summe deũm sancti custos Soractis Apollo. Plin. lib.7. cap.2.10, Sacrificio annuo quod fit ad montem Soractem Apollini.Horat.1.Carm.ode 9.1,
Vides ut alta stet niue candidum Soracte?
Phœbeum Soracte.Silius lib.7.33.
Item dicitur Soractis, huius Soractis: quemadmodum Preneste,& Prenestis.
Soracum] est,quo ornamenta portantur scenicorum: Paulus ex Festo.Notat Antonius Aug.Refertur,ut opinor,à Festo uersus Planti in Persa,
Librorum enim ecce illum plenum saracum habeo.
Sed uerbum,Enim,non agnoscit Festus,& pro ecce illũ, siue eccillum icillum scripsit librarius, quod in margine notatum esse uideo litera, r. Variè hoc nomen scriptum reperi: nam Quintilianus lib.3. cap. 3. refert Ciceronem in Pisonem scripsisse: Cùm tibi tota regio in Serraco aduehatur,& Vitruuius lib.10.cap.1, Portationes eorum non essent,nisi plaustrorum, aut sarracorum per terram, nauicularum per aquam inuentæ essent machinationes. Iuuenalis Satyr.3,
Longa coruscat sarraco ueniente abies,atq;
Altera pinum plaustra uehunt.Et Satyr.5,
Frigida circumagunt pigri sarraca Bootæ.
Vlpianus sub tit.ad legem Aquiliam,cap.29, Quia parui refert (inquit) nauem immittendo,aut sarraculum ad nauem ducendo, an tua manu damnum dederis. Quem locum non intelligentes pro serraculo,seruaculum, uel uerriculũ, uel gubernaculum,uel feraculum ediderunt.
Soræ] gentes in Capissena sunt,authore Plin.lib.6.cap.23.
Soranus] Pluto est cognominatus. Item Hirpini Sorani dicti sunt, ueluti Ditis patris lupi:tum quia is deus inibi colereturtum quòd rapto uiuerent ex responso. Cælius Rhodig.lib.Lection.antiquar.10.cap.18.Lupi autem Sabinorũ lingua Hirpi uocantur.Vide Seruium.
Soranus] Ephesius medicus Alexandriæ uixit: deinde Romam uenit, ubi artem exercuit Traiani & Hadriani temporibus.Suidas.
Sorani] Vide Soranus.
Sorbeo] sorbes,sorbui,sorbitum, pen. corr. uel sorpsi, sorptum (ῥοφάω, ῥοφέω, ῥοφέω) sorbere, Deglutire quicquã molle. Factitium uerbum à sono uocis quem faciunt qui sorbent.Plaut.Mil.11.6,
—sorbet dormiens.
PA.Quid sorbet? LV.illud,stertit uolui dicere.
Sed quia consimile est,quod stertas quasi sorbeas.
Sorbere ouum.Plin.lib.7.cap.53.5.
Terra arida sorbet cælestes aquas.Ouid.2.de Arte,71.
Charybdis sorbet fluctus in abruptum.Virg.3.Aeneid.84.
Flumina sorbentur à terra.Ouid.1. Metam.8.
Charybdis sorbet fretum.Ouid.7.Metam.13.
Cruor uestigia sorbet.Silius lib.4.33.
Puppis sorbet mare uasto hiatu.Valer.1.Argon.128.
Medullas sorbere.Lucan.lib.7.171.
Sitis sorbet ora.Stat.3.Theb.66.
Sanguis sorbetur ab hubere.Lucan.lib.4.64.
Sorbere odia alicuius,per translationem pro Perferre. Cic.ad Qu.fratrem,lib.3.24.12, Vt eius ista odia non sorbeam solùm,sed etiam concoquam.
Sorbere animo.Cic.11.Philip.296,Quem gurgitem, quam uoraginem, quid eum non sorbere animo, quid non haurire cogitatione,cuius sanguinem non bibere censetis?
Sorbui,Præteritum.Plin.lib.22.cap.23.10, His qui coagulum lactis sorbuerint.

Digitized by Google

¶ Sorbitio, sorbitionis (ῥόφημα) Ipse sorbendi actus: & interdum id quod sorbetur. Persius Satyr. 4.1,

—sorbitio tollit quem dira cicutæ. De Socrate.

Sorbitio, Iusculum ad sorbendum præparatum. Colum. lib. 6. cap. 10.1, Sextarij duo, factaq; sorbitio per cornu infunditur. Celsus lib. 4. cap. 7, Ergo primis diebus danda est sorbitio ptisanæ, uel alicæ, uel orizæ.

¶ Sorbitiuncula, pen. corr. Diminut. (ῥοφημάτιον)

¶ Sorbillo, sorbillas (ἀπορροφέω) sorbillare, Diminutiuum à Sorbeo: propriè est Parum, & frequenter sorbere. Terent. Adelph. 4.2.53,

—quod quidem bellissimum.

Carpam: & cyathos sorbillans, paulatim hunc producam diem.

¶ Sorbillum, sorbilli (ἀπορρόφημα) Potio sorbitioni apta. Plautus Pœn. 4.173. Hem, mihi iam uideo propter te uicitandum sorbillo.

¶ Sorbilis, & hoc sorbile, pen. prod. (ῥοφητὸς) Quod facilè sorbetur. Colum. lib. 8. cap. 17.12, Et nuces digitis infractæ sunt dandæ, nec minus elixum molle sorbum, quiq; sunt cibi sorbilibus proximi, ut mulctra, recens caseus.

Oua sorbilia crassiorem faciunt pituitam. Celsus lib. 2. cap. 23.

Ouum durum ualentissimæ materiæ est: molle uel sorbile imbecillissimæ. Celsus lib. 2. cap. 18.

Sorbus] sorbi, fœm. gen. (ὄα) Arbor est procera, quam Græci oen & oien, Fructumq; eius oa & ua uocant, cuius longiorem descriptionem uidebis apud Theophrastum, lib. 3. cap. 21. Colum. lib. 5. cap. 10, Sorbi quoq; & Armeniaci, & Persici, non minima est gratia.

¶ Sorbum, sorbi (ὄον) Prædictæ arboris fructus, quod malum sorbum etiam Columella appellat, libro 5. capite 10. Martialis lib. 13.26,

Sorba sumus, molles nimium durantia uentres:

Aptius hæc puero, quàm tibi, poma dabis. Plin. lib. 15. cap. 21, Sorbis quadruplex differentia. Alijs enim eorum rotunditas mali, alijs turbinatio piri, alijs ouata species, ceu malorum aliquibus. Hæc obnoxia acori. Odore & suauitate rotunda præcellunt. Cæteris uini sopor. Generosissima, quibus circa pediculos tenera folia. Quartum genus torminale appellant, remedio tantum probabile, assiduum prouentu, minimumq; pomo, arbore dissimili, folijs penè platani. Non ferunt ante trimatum ex ullo genere. Cato cap. 7, Sorba in sapa quum uis condire uel siccare, uiridia facias.

Acia sorba. Virg. 3. Georg. 76.

Sordes] sordis, fœm. gen. (ῥύπος, αὐχμὸς, αὐχμωμα, λῦμα, ἄσις, ῥυπαρία, πῖνος, γλοιός) Immunditia. Plaut. Pœn. 4.92,

Viden tu pleni oculi sordium qui erant, iam splendet mihi? N. Imò etiam in medio oculo parum sordis est. Cic. 2. de Nat. deor. 216, Sordes aurium.

Collecta sorde dolentes auriculæ. Horat. 1. epist. 2.11.

Sordes, pro Reorum squalore. Quint. lib. 6. cap. 2.1, At sordes, & squalores, & propinquorum quoq; similem habitum scio profuisse, & magnum ad salutem momentum preces attulisse. Idem Declamat. 17, Non exuo, non depono sordes: & mihi quoque senex tanquam accusaturus occurrit.

Lugubres sordes. Vide Lugeo.

Iacere in sordibus. Vide Iaceo.

Sordes hominis. Cic. ad Marium, lib. 7.23.

Accipere sordes. Vide Accipio.

Sordem urbis, Homines nequam, uel potius plebem uocat Cic. Att. scribẽs, lib. 11.1.18, Apud bonos ijdẽ sumus quos reliquisti: apud sordẽ urbis & fæcẽ, multò melius nũc quàm reliqsti.

Sordes, pro Auaritia. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1.1.16, Neq; enim mihi sanè placet, præsertim quum ijs mores tãtum iam ad nimiam lenitatem & ambitionem incubuerint, scrutari te omnes sordes, excutere unumquẽq; eorum. Plin. epist. 12. lib. 2. b, Damnatumq; sordium uel damnare alios, uel absoluere. Quint. lib. 6. cap. 4, Incusans eius sordes, calceos, quos ueteres dicebat uendere solere. Idem lib. 4. cap. 1.6, Sedet præcipua in hoc dicentis authoritas, si omnis in subeundo negotio suspicio sordium, aut odiorum, aut ambitionis abfuerit: & ita, &c. Horat. 2. Serm. Satyr. 5.21,

—sepulchrum

Commissum arbitrio sine sordibus extrue.

Luxuriæ sordes quis feret. Iuuenal. Satyr. 1.15. Id est, summam prodigalitatem cum insigni auaritia coniunctam. loquitur enim de illis qui quum uentribus suis indulgerent omnia, in aliorum egestate subleuanda parcissimi essent. gaudet autem Iuuenalis antitheta hoc pacto coniungere, ut alibi, Socraticos Cynædos, tristia obscœna, lacernatam amicam. Horat. 1. Serm. Satyr. 6.14,

Si neq; auaritiam, neq; sordes, ac mala lustra

Obijciet uerè quisquam mihi.

¶ Sorditudo, pen. prod. sorditudinis (ῥύπασμα) Idẽ quod Sordes. Plaut. Pœn. 16.9,

Vt mihi absterserunt omnem sorditudinem.

¶ Sordidus, pen. corr. Adiectiuum (ῥυπαρὸς, πιναρὸς, ῥυπόεις, φαῦλος) Sordibus plenum. Cic. 3. Tusc. 94.

Sæpe est etiam sub palliolo sordido sapientia. Ex Cæciliano.

Amictus sordidus. Virg. 6. Aeneid. 61.

Caput sordidum tabo. Senec. Herc. furen. 9.34.

Casæ sordidæ. Senec. Herc. Oetæo, 2.5.

Cera sordida. Propert. lib. 3. eleg. 23.2.

Color sordidus. Colum. lib. 8. cap. 8.9.

Fumus sordidus. Horat. 4. Carm. ode 11.3.

Lana sordida. Ouid. 3. de Arte, 45.

Mappa sordida. Horat. 1. epist. 5.5.

Puluis sordidus. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.9.

Rura sordida. Virg. eclog. 2.6.

Sanguis sordidus. Lucan. lib. 4.64.

Sordidus homo, Egens uel uilis, & nullius reputationis, aut tenax, auarus. Cic. 3. de Finib. 59, Quis non odit sordidos, uarios, leues, futiles? Idem 3. de Legib. 30, Quos & quantos uiros homo omniũ infimus & sordidissimus Trib. pleb. P. Curiatius in uincula coniecit. Sic 1. Off. 209, Sordidi etiam putantur, qui mercantur à mercatoribus quod statim uendant.

Sordido loco natus, Ignobili. Liu. 2. bell. Pun. 116, Loco non humili solum, sed etiam sordido ortus.

Sordidum ad famam. Cic. 2. Off. 71, Id quum periculosum ipsi est, tum etiam sordidum ad famam, committere ut accusator nominere.

Cupido sordidus. Horat. 2. Carm. ode 16.4.

Illiberalis & sordidus quæstus. Cic. 1. Off. 208.

Lingua sordida, Impura, mendax. Tibul. lib. 3. eleg. 7.3.

Gaudia sordida. Stat. 3. Sylu. 5.4.

Sordidũ cõsiliũ, pro Corrupto. Cic. ad Qu. frat. lib. 3.20.1. Bud.

Sordida oratio, cui opponitur Nitida. Qu. lib. 8. cap. 3, Quædã hebes, sordida, ieiuna, tristis, ingrata, uilis oratio est. Quæ uitia facillimè fient manifesta contrarijs uirtutibus. Nam primũ acuto, secundum nitido, tertium copioso, deinceps hilari, iucundo, accurato diuersum est.

Nubes sordidior. Senec. Hippol. 6.11.

¶ Sorditas, pen. corr. sordiditatis, f. g. Cels. lib. 6. cap. 7, Ad grauem auditum, immaturæ uuæ succus cum rosa instillatus, aduersus sordiditatem satis proficit. Alij legunt, surditatem.

¶ Sordidè, pen. corr. Aduerbium (ῥυπαρῶς) Auarè. Plin. epist. 9. lib. 3, Proconsulatum sed sordidè gesserat.

Digitized by Google

Sordidè concionari:id est, auarè. Cic.ad Atticum, lib.15.322.
2. Idē 2.de Orat.184. Si asperè, si arroganter, si turpiter, si sordidè, si quoquo animi uitio dictum esse aliquid uideatur.
¶ Sordidulus, pen.corr. Adiectiuum diminutiuum. Plautus Pœnul.4.47, Seruulorum sordidulorum scorta diobolaria.
Toga sordidula. Iuuen. Satyr.3.15.
¶ Sordeo, sordes, sordui, sordere (ῥυπάω, ῥυπέω, ῥυπόω) Sordidum esse. Martial.lib.1.115,
Dum nulla teneri sordet lanugine uultus.
Iter sordet. Stat.3.Sylu.1.20.
Sordere alicui res aliqua dicitur: Id est, contemni, & uilis æstimari. Plin.lib.35. Cic.ad Octauium,6, Cui sordebat Macedonia prouincia, quam uictor sibi sumpserat Cæsar.
Voluptas sordet oculis. Stat.1.Sylu.1.3.20.
Sordere suis, & contemni ab eis. Liu.4.ab Vrbe,107.
¶ Sordesco, sordescis (ἀπιλόομαι) sordescere, Idem. Plinius lib.11.cap.12.2. Nunc uerò è tanta cadens altitudine, multumq; dum uenit sordescēs. Cælius ad Ciceronem, lib.8.14. 11, Nam sordescit uerè multu & uenas sibi omnes, & uiscera aperit. Vetus codex legit, Nam sordes eluere mult. Horat.1.epist.20.3,
Contractus ubi manibus sordescere uulgi
Cœperis. Alloquitur librum suum.
¶ Sordido, sordidas, pen.corr. (ῥυπαίνω, ἀπιλόω) sordidare, Sordidum facere, fœdare. Plaut. Asin.9.90,
— quanquam ego sum sordidatus,
Frugi tamen sum, nec potest peculium enumerari. Id est, sordidè indutus. Cic.2.Philip.8, Argentea uasa collisa, sordidata mancipia. Id est, ob inopiam uel auaritiam obsoleta ueste, uel detrita induta. Terent. Heaut.2.3.56,
Scin' hanc quam dicit sordidatam & sordidam?
¶ Sordidatus, pen.prod. Qui reus delatus est. Cic. post Reditum in Senatu,9, Quum innumerabilis multitudo bonorū de Capitolio supplex ad eum sordidatā uenisset. Idem 4. Verr.43, Sordidati, maxima barba & capillo, Romæ biennium propè fuerunt. Ibidem,6.36, Diodorus Romæ sordidatus circum patronos atq; hospites cursare, rem omnibus narrare. Idem in Pisonem,80, Nec minus lætabor, quum te semper sordidum, quàm si paulisper sordidatum uiderem. Sordidum dixit uilem & abiectum, ac sine ullo uitæ nitore ac lautitiis uitam agentem. Sordidatum autem, accusatum et reum. Budæus.
Sorex] soricis, pen.corr. masc.gen. (μῦς ἀγρεῖος) Animal paruum, à sono uocis, quem rodendo facit. Quidam dicunt esse murem syluestrem. Colum. lib. 12. cap.31, Si serpens, aut mus, sorexq; in mustum ceciderit. Idem lib.de Arboribus, cap.15.1, Vites quæ secundum ædificia sunt, à soricibus aut muribus insectantur. Terent. Eunuch.5.7.23,
Egomet meo iudicio miser, quasi sorex, hodie perij.
Desiccat sorex. Author Philomelæ,13.
¶ Soricinus, pen.prod. (μυϊνὸς) Aliud adiectiuum. Vnde Soricinos dentes dixit Plautus.
¶ Soriculatus, penult. prod. Similiter adiectiuum. Soriculata uestis. Quæ uarijs conserta coloribus erat. Plinius lib. 8. cap.48.4.
Sorgæ] populi sunt in India, apud Plin.lib.6.cap.20.
Soribla] nauigia Istrica uocantur, quòd lino & sparta conserantur & condensentur.
Soritæ] pen.prod. Populi sunt ichthiophagi, quos Arabis fluuius ab Indis disterminat, nullum alium cibū noscētes quàm piscium, quos unguibus dissectos torrent sole, panemq; ex eis conficiunt. Plin.lib.7.cap.2.22, Oritas uocat.
Soritas] pen.prod. (σωρείτης) Græci uocant captiosum & multiplex argumentandi genus, in quo ex uno concesso, ad multas conclusiones connexas assurgunt. A' σωρὸς quod significat cumulum & aggerem: quia semper ascendunt in cumulum hæc argumenta. Vulgò uocant De primo ad ultimum. Cic.4.Acad.90, Soritas hos uocant, qui aceruum efficiunt uno addito grano. Vide Acerualis, in Aceruus.
Soroadios] Dæmonis nomen apud Indos pro deo habiti, quod in linguam Græcam translatum uerbum οἰνοποιὸν, id est, uini factorem significat. Cælius lib.2.cap.7.
Sorodæmō] sorodæmonis: Sorodæmones sunt sepulchrales laruæ. Cælius Rhodig.lib.Lect.antiq.7.
Soror] sororis, fœm.gen. (ἀδελφὴ, κασιγνήτη) Dicta est, quòd quasi seorsum à sua stirpe nascitur, separaturq; ab ea domo in qua oritur, & in aliam familiam transgreditur. Vel soror, quasi diuersa sorte orta.
Soror germana. Cic pro Milone,54.
Sororis filius. Cic.6.Verr.19.
Nymphæ sorores. Virg.2.Georg.99.
Doctæ sorores. Ouid.5.Metam.51. Sic uocat Musas.
Lanificæ sorores, Parcæ. Vide Lanificus, in Lana.
Piæ sorores. Ouid.8.Metam.105.
Pulchræ sorores. Stat.1.Achil.60.
Vipereæ sorores. Ouid.6.Metam.133. Furias sic appellat.
Maxima sororum. Ouid.2.Metam.70.
Dicere Mineruam sororem suam. Cic.pro Domo sua,71.
Sorores arbores. Plin.lib.13.cap.4.15, Minus speciosæ, sed sapore caryotarum sorores, ob hoc Adelphides dictæ.
¶ Sororius, sororij, Cui soror mea nupsit. Sororius similiter dicitur sororis filius.
¶ Sororius, Adiectiuum, Sororia cœna. Plaut. Curcul.14.59.
Stuprum sororium. Cic.pro Sestio,12, Qui enim in eiusmodi uita nerui esse potuerunt, hominis fraternis flagitijs, sororis stupris omni inaudita libidine infamis.
Sororium tigillum, appellabatur locus sacer in honorē Iunonis, quem Horatius quidē statuerat causa sororis à se interfectæ ob suam expiationem. Hæc Festus.
¶ Sororicida, sororicidæ, pen.prod. Qui sororem occidit. Cicer. pro Domo sua,21, Quid de me quod tulisse te dicis, patricida, fratricida, sororicida, nónne extra ordinem tulisti?
¶ Sororior, aris: Sororiari puellarum mammæ dicuntur, cùm iam intumescunt: quòd non singulæ, sed ueluti geminæ sorores simul nascuntur: sicut fraterculare puerorum. Plautus in Fribolaria.
¶ Sororiens, huius sororientis, Adiectiuum. Plin.lib.31.cap.6. 10, Mammas sororientes, præcordia, maciemq; corporis piscinæ magis corrigunt.
¶ Sororiculatæ uestes apud Plin. sunt, quæ perpetuis quibusdā suris & latioribus uirgis regulatæ erant, & eo toto texendi genere confectæ: ut sint tanquam surorigulatæ, à suro, cuius diminutino est surculus: nisi si quis à sura deducere malit. Quod si à regula deriuari non placet, certè à rica & ricula deducatur. Turnebus.
Sors] sortis, fœm.gē. (κλῆρος, λάχος, λάχος, λῆξις, πάλος, κληδὼν, συντυχία) A' serie secundum Varronem dicitur, fortuito alicuius rei euentu. Cic.lib.2.de Diuinat.127, Dicendum igitur putas de sortibus? Quid enim sors est? Idem propemodū quod micare, quod talos iacere, quod tesseras: quibus in rebus temeritas & casus, non ratio, nec consilium ualet. Cic.1. Verr.36. Accusaui eum quicum Quæstor fueram, quicum me sors, consuetudoq; maiorum, quicum me deorum, hominum iudicium coniunxerat. Virgil.5. Aeneidos,98,
—deiectamq; ærea sortem　Accepit galea.
Cæca sors. Lucan.lib.5.41.
Deterior sors. Senec.Theb.2.13.

Improuisa

Digitized by Google

Improuisa sors. Claud. de bel. Getico, 75.
Inaudita Græcis sors ista. Vide Inaudio.
Iniqua sors. Virg. 6. Aeneid. 67.
Mala sors prædæ. Ouid. 13. Metam. 98.
Noua pugnæ sors. Virg. 12. Aeneid. 11.
Salutifera sors. Ouid. 15. Metam. 127.
Arripere id quod sors offert. Cic. 6. Verr. 85.
Tueri sortem quam tribuit fortuna. Ouid. epist. 16. 23.
Audacem iuuant sorsq; Venusq;. Ouid. 1. de Arte, 122.
Sors omnia uersat. Virg. eclog. 9. 1.
Sors, pro Vice & munere. Liu. Si id facere grauaretur, quòd non suæ sortis id negotium esset, se quidem id facturũ, quodcunq; Senatus censuisset. Budæus.
Aequalis sors. Hor. 3. Carm. ode 24. 4.
Gratam sortem habemus. Ouid. 5. Metam. 55.
Humana sors. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 14.
Intentata sors. Virg. 10. Aen. 8. Id est, regnum, inquit Seruius.
Irrequieta sors. Ouid. 2. Metam. 78.
Miserandæ sortis asellus. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 3.
Mortalis sors. Ouid. 2. Metam. 12.
Onerosa sors. Ouid. 9. Metam. 136.
Ratio dedit mihi sortem. Hor. 1. Serm. Satyr. 1. 1.
Tori sorte gaudens. Ouid. 3. Fast. 93.
Sors obiecit mihi sortem. Hor. 1. Serm. Satyr. 1. 1.
Sors, pro Progenie. Ouid. 6. Fast. 6,

Si genus aspicitur, Saturnum prima parentem
Feci, Saturni sors ego prima fui. Verba sunt Iunonis.

Sors, Fatalis necessitas. Virg. 2. Aeneid. 111,

—hic exitus illum Sorte tulit. Seruius.

Acerba sors. Senec. Herc. Oetæo, 7. 20.
Aspera sors. Stat. 1. Theb. 39.
Crudelis sors. Senec. Octau. 3. 2.
Diuina sors. Cic. 3. Philipp. 142.
Durissima sors. Claud. 1. in Eutrop. 15.
Durissima sors fati. Lucan. lib. 9. 211.
Ferrea difficilisq; sors uitæ me premit. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 6.
Funesta sors. Stat. 11. Theb. 63.
Pessima sors rerum. Ouid. 14. Metam. 98.
Suprema sors. Virg. 6. Aen. 38.
Toleranda nulli sors. Stat. Theb. 39.
Vltima sors rerum. Lucan. lib. 5. 139.
Sors (ἀρχαῖον) Summa est, siue caput, & prima pecunia, quæ confertur in societatem, ut inde lucrum fiat. Plautus Mostel. 8. 133,

Quatuor quadraginta illi debentur minæ,
Et sors, & fœnus, tantum est. Ibidem, 66.
Sortem accipe. D. imò fœnus id primùm uolo. Terent. Adelph. 2. 2. 35,
Hei mihi, etiam de sorte nunc uenio in dubium. Hoc est, de pretio quo empta erat fidicina. Ex Donato.

Sors, Iudicium. Virg. 6. Aen. 97,

Nec uerò hæc sine sorte datæ, sine iudice sedes. Tractum ex Romano more. Non enim audiebantur causæ, nisi per sortem ordinatæ: nam quo tempore causæ agebantur, conueniebant omnes: & ex sorte, dierum ordinem accipiebãt, quo post tricesimum diem causas suas exequerentur. Ex Seruio. Virg. 1. Aen. 29,
Non illi imperium pelagi, sæuumq; tridentem,
Sed mihi sorte datum.

Assignare aliquid alicui æqualiter, aut sorte. Brutus Ciceroni, libro 11. 20. 8.
Tristi damnatur sorte catenæ. Sil. lib. 6. 69.
Conijcere aliquem in sortem. Cælius Cic. lib. 8. 8. 27.
Sorte sumus lecti. Ouid. 14. Metam. 51.
Loca sorte legunt. Virg. 5. Aen. 17.
Nancisci sortem. Vide Nancifcor.
Quum suffragijs tres ex tribus generibus creati sunt, res reuocatur ad sortem. Cic. 4. Verr. 88.
Sortiri & renuntiari extra sortem. Cic. 4. Verr. 88.
Simia urnam euertit, sortem dissipauit. Cic. 2. de Diuin. 104.
Ducere sortem prædæ. Virg. 9. Aeneid. 54. Claud. 2. de raptu Proserp. 87,

Vrna nec incertas uersat Minoia sortes.

Conijcere sortes in hydriam. Vide Conijcio.
Sortes, Oracula seu responsa, siue syngrapha, in quibus responsa inscripta continebantur. Valerius lib. 1, Cuius rei explorandæ gratia, legati ad Delphicum oraculum missi, retulerunt præcipi sortibus, ut aquam eius lacus emissam per agros diffunderent.
Duræ sortes. Ouid. 13. Metam. 37.
Fatidicæ sortes. Ouid. 15. Metam. 88.
Malignæ sortes tacita ambage. Claud. de bel. Get. 110.
Obscuræ sortis ambages. Ouid. 5. Fast. 53.
Sacræ sortes. Ouid. 1. Metam. 75.
Fatigare sortes. Lucret. lib. 4. 249.
Sortem trahere, pro Educere, ut ait Seruius. Sueton. in Tib. Cæsare, cap. 14. Aeneid. 103,

— operumq; laborem
Partibus æquabat iustis, & sorte trahebant.

¶ Sorticula, sorticulæ, pen. corr. Diminut. (κληρίδιον) Suetonius in Nerone Claudio, cap. 21, Ac sine mora nomen suum in albo profitentium citharœdorum iussit ascribi, sorticulaq; in urnam cum cæteris demissa, intrauit ordine suo.
Sortio, sortis, sortire, Actiuum pro sortiri. Antiquum. Varr. Rer. human. lib. 20, Cum uenerint censores, inter se sortiant. Ex Nonio.
¶ Sortior, sortiris (κληρόω, λαγχάνω, κείρομαι, διαλαγχάνω) sortiri, pen. prod. Sortes facere. Plaut. Casin. 7. 19,

Nam si sic nihil impetrare potero, saltem sortiar.

Sortiri aliquibus. Plaut. Casina. 8. 34.
Ad pœnam sortiri. Cic. pro Cluentio, 102.
Sortiri quid loquare. Cic. 1. de Nat. deor. 137. Hoc est, non considerare, sed quasi sortiri quid loquare.
Sortiri uter. Liu. 2. ab Vrbe, 36.
Sortitum in singulos, Sorte datum. Cicero ad Atticum, libro 4. 85. 8.
Sortiri dicas. Vide Dica. Cic. 4. Ver. 25, Interea dies aduenit, quo die sese ex instituto ac lege Rupilia dicas sortiturum Syracusis iste edixerat.
Domos sortiri. Virg. 5. Aeneid. 152.
Sortiri remos. Virg. 3. Aeneid. 102,

Sternimur optatæ gremio telluris ad undam
Sortiti remos. Vbi Seruius, Sortiti remos, per sortem diuisi ad officia remigandi, quis esset proreta, quis pedem teneret. Idem 8. Aeneid. 90,
Ocyus incubuere omnes, pariterq; laborem
Sortiti. Et lib. 9. 17,
Omnis per muros legio sortita periclum
Excubat, exercetq; uices quod cuiq; tuendum est. Id est, sorte diuisa ad defensionem pericli.

Vices sortiti. Virg. 3. Aeneid. 127.
Sortiri iudices, Per sortem eligere. Cicero ad Quint. fratrem, libro 2. 5. 4.
Sortiri Magistratum uel prouincias, Per sortẽ, siue sorte obtinere. Cicero 6. Philipp. 227. Idem ad Lentulum, libro 1. 9. 104, Si licitum esset legem Curiatam ferre, sortiturum esse cum Collega prouinciam. Liuius 7. ab Vrbe, 86. Horatium 2. Serm. Satyr. 6. 19,

— terr

Digitized by Google

—terrestria quando
Mortales animas uiuunt sortita.

Amicum sortiri. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 12.
Breuis uitæ spatium sortiri. Ouid. 3. Metam. 24.
Tempora nouissima sortitus. Ouid. 11. Metam. 152.
Fortunam oculis sortitus. Virg. 12. Aeneid. 184.
Sortiri, Disponere. Virg. 3. Aeneid. 76.

—sic fata deûm rex
Sortitur, uoluitq; uices, is uertitur ordo. Horat. 3. Carm. ode 1. 3.

Sortiri aliter. Virg. 3. Georg. 15.

Semper enim refice: ac ne pòst amissa requiras,
Antè ueni, & sobolem armento sortire quotannis. Vbi Seruius, Sortire, substitue, subministra. Et est uerbum iudiciorum. Nam subsortiri dicuntur iudices, qui occupatorum funguntur officio.

Sortiri secula. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 28.

¶ Sortitio, Verbale fœm. gen. (κλήρωσις) Cic. pro Cluentio, 60, Ecce tibi eiusmodi sortitio, ut in primis Bulbo & Staleno, & Guttæ esset iudicandum. Ibidem, 101, Statuerunt enim ita maiores nostri, ut si à multis esset flagitium rei militaris admissum, sortitione in quosdã animaduerteretur: ut metus uidelicet ad omnes, pœna ad paucos perueniret. Quibus uerbis Cicero morem antiquum significat, quo, ut ait Liuius, in decimum quenq; militem sortitò animaduertebatur capitaliter. Vnde & legimus decimatas legiones.

Sortitio prouinciarum. Cic. 3. Philip. 141.
Sortitio iudicum. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 5. 4.
Prærogatiuæ sortitio. Cic. 2. Philip. 87.
Religiosa sortitio. Cic. 3. Philip. 141.
Iudicare sortitionem. Cic. 3. Philip. 141.

¶ Sortitus, huius sortitus, penult. prod. masc. gen. (κλήρωσις) pro Sortitione. Cicero pro Domo sua, 40, Quid si etiam pluribus de rebus uno sortitu retulisti? Virgilius 3. Aeneid. 65.

—quæ sortitus non pertulit ullos.

¶ Sortitus, sortitus, Idem quod sors. Virg. lib. 4. Aeneid.

—quæ sortibus non pertulit ullos. Nonius.

¶ Sortitor, pen. prod. Verbale (κληρωτής) Senec. Troad. 10.

——& iniquæ ferus Sortitor urnæ.

¶ Sortilegus, pen. corr. (χρησμωδός) Qui per sortes futura prænunciat, uel per sortem aliquid eligit. Cic. 1. de Diuinat. 214, Nunc illa testabor nõ me sortilegos, nec eos qui quæstus causa ariolentur, nec psychomantia quidem, quibus Appius amicus tuus uti solebat, agnoscere. Horatius de Arte, 45.

——& diuina futuri
Sortilegis non discrepuit sententia Delphis.

¶ Sorti, aduerbium (κλήρῳ) Virg. 4. Georg.

Sunt quibus ad portas cecidit custodia sorti. Vbi Seruius, Sorti, ex sorte. nam aduerbium est, quod traxit à militia.

¶ Sortitò, pen. prod. (κατὰ κλῆρον) Aliud aduerbium, Ex sorte, uel per sortem. Plaut. Merc. 4. 25, At ibi sortitò id obtigit. Idem Casin. 9. 37, Mihi sortitò ut eueniat. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 8. 25, Cum imperio in prouincias pro Prætore mitti oporteret, eos sortitò in prouincias mitti placere. Cic. pro Sestio, 117.

Sortitò dicere. Cic. 6. Verr. 125.
Sortitò sacerdotem capere. Cic. 4. Verr. 87.
Sortitò obtingere. Horat. Epod. 4. 1.

Sorracus] Vide Soracum.

Sortutillus] aliàs Serutillus, aut Sartutillus, Venter suillus condito farre expletus. Paulus.

Sory] σῶρυ, corpus metallicum simillimum uiciam terræ, nisi quòd hæc densior est & solidior, illud rarius, & fistulosius. facultates habet easdem cum Chalciti & Misy, astrictoriam uidelicet & causticam, crassioris tamen essentiæ: unde & in metallis infimo loco nascitur, sub Chalciti nimirum quemadmodum chalcitis sub Misy. Est autem Sory tantùm fossile, quod & temporis progressu in Chalcitim commutatur, quemadmodum chalcitis in Misy. Vulgus hodie, ut cætera ferè omnia eius generis, Vitriolum appellat.

Sos] pro Eos antiqui dixerunt. Festus. Ennius lib. 1, Constitit inde loci propter sos dea dearum. Item, Circum sosq; suus magnæ gentes opulentæ. Et, Sis, pro Suis. Ennius, Sis oculis.

Sosandra] Σωσάνδρα, insula Cretæ adiacens, ita dicta, quòd incolas suos à ui Lyctiorum seruarit incolumes. Stephanus.

Sosianus] Apollinis cognomen, cuius Romæ erat statua è Cedro ex Seleucia aduecta, teste Plinio lib. 13. cap. 5.

Sosias] siue Sosia (σωσίας) Philosophus quidam impius, qui sublata penitus prouidentia, omnia temerè ferri asserebat: quo in errore & Euhemerum, Diagoram, Hipponem & Epicurum uersatos accepimus. Est item hoc personæ protatiæ nomen in Terentiana Andria.

Sosibius] Σωσίβιος, grãmaticus Lacedæmonius, cuius meminit Suidas. Fuit & alter Sosibius, homo astutus, qui falso tutoris nomine assumpto Ptolemæi regnũ inuasit, & Lysimacho Arsinoes filio machinatus est necem.

Sosicles] Σωσικλῆς, patria Syracusius, poeta tragicus circa nouissima Philippi Amyntæ filij tempora, unus ex ijs, quos à syderis nomine, quòd septem numero essent, Pleiadem appellarunt. Docuit fabulas septuaginta tres, uictorias retulit septem. Suidas.

Sosigenes] Σωσιγένης, Astrologus insignis fuit, cuius opera usus est Cæsar, cum annum ad Solis rationem redigeret. Plinius lib. 18. cap. 25.

Sosij] Σόσιοι, Bibliopolæ olim erant celeberrimi, quorum meminit Horat. de Arte, 70, Hic meret æra liber Sosijs. Idem 1. epist. 21. 1. Alloquitur librum suum.

Sosimenes] author nobilis, de herbarum uiribus scripsit. Citatur à Plinio lib. 20. cap. 17.

Sosipater] pronomine Flauius, nobilis Grammatici nomen, è Charisto Eubœæ oppidò, cuius meminit Suidas. Huius libri quatuor Institutionum Grammatices ad nos, sed mutili peruenerũt: quos Frobenius Basiliensis, Fabricij studio nuper in lucem emisit. Antonianus.

Sosipatra] pen. corr. (Σωσιπάτρα) Fœmina ac uates doctissima è Libya, uxor Aedesij sophistæ, educata dicitur à quibusdam numinibus. Author Eunapius.

Sosipolis] Σωσίπολις, Dæmon, seu genius cultus fuit ab Eleis, quòd urbem, Arcadibus seruârit: unde illi nomen. Pausanias in Eliacis alteris: Nam cùm bellum esset inter Eleos & Arcadas, & Eleos Arcadas urgerent, fortè accidit, imminentibus Arcadibus, mulier cum infante se Eleis obtulit, seq; monitam ait, ut eis cum infante, quem sinu gerebat, opem ferret: eisq; puerulum exhibuit, quem illi prima parte campi deposuere: irruentibus uerò Arcadibus, eis uisus is non puerulus, sed serpens: qui territi retrocedere cœperunt. Insequentes uerò Elei Arcadas fuderunt, & uictoria potiti sunt. Hinc ab Eleis templum excitatum est, ubi sese serpens uisus etiam recipere: & Deus ab euentu liberatæ urbi Sosipolis. Deus uocatus est. Sed & ibidem Ilithyæ ara erecta est, seu ab ipsa Sosipolis esset productus, quem puerili specie effingebant, Chlamyde stellata indutum, & manu

Digitized by Google

& manu altera continens Cornucopiæ, quale scilicet Fortuna gestare solet. Sospoli rem diuinam eius templi antistes faciebat, caput et faciem albo obtecta uelamine, solaque ipso templi adytum ingrediebatur. Hinc deniq; deo maxima, omnia sua deferebantur negotia, maximumq; eis iusiurandum erat. De Ioue Sosipoli nuncupato, Strabo lib. 14. scribit, & Lilius in Ioue. Item Syntag. 1. Histor. deorum.

Sositheus] σωσίθεος, poeta tragicus, patria Syracusanus, aut ut alij uolunt, Atheniensis: quanquam non desunt, qui ex Alexandria Troadis ortum malunt: unus ex ijs, quos Pleiadas appellarunt, quòd ad instar Pleiadum septem numero essent: Homeri tragici æmulus. Suidas.

Sospes] sospitis, pen. corr. com. gen. (σάος, σῶος) quamuis sospita fœmininum habeat, Non solùm significat eum qui seruatur, id est saluus est: sed etiam eum qui seruat. Vnde Ennius sospitem pro seruatore posuit. Plaut. Asin. 3. 2,

Superesse uitæ sospitem & superstitem, &c. Idem capite 13. 104,

Modò in portu Philopolemum uiuum, saluum & sospitem Vidi. Liu. 1. ab Vrbe, lib. 2. 60, Sospitesq; omnes Romã ad propinquos restituit.

Natus sospes. Virg. 11. Aeneid. 12.

Cursu sospite mutare lares. Horat. in Carm. seculari, 8.

Domus sospes ab incursu. Ouid. 10. Metam. 81.

Nauis sospes ab ignibus. Horat. 1. Carm. ode 37. 3.

Iuuenes sospites. Horat. 3. Carm. ode 14. 2.

¶ Sospita, sospitæ, pen. corr. fœm. gen. Cicer. pro Murena, 81, Nolite à sacris patrijs Iunonis sospitæ, cui omnes Consules facere necesse est. Idem 1. de Nat. deor. 111.

¶ Sospitalis, & hoc sospitale, pen. prod. (σωτηριώδης) Qui sospitem facit. Plaut. Pseud. 5. 19,

— quis est qui moram occupato molestam obtulit? P. qui tibi Sospitalis fuit.

¶ Sospito, sospitas, pen. corr. (σώζω) sospitare, Incolumem seruare. Plaut. Merc. 19. 28,

Peristrata di tibi unicum gnatum sospitent. Idem Asin. 12. 93,

Quæso hercle Litane, scis herum tuis factis sospitari. Liuius 1. ab Vrbe, 66, Pacem precibus exposcunt, uti uolens propitius suam semper sospitet progeniem.

Sostratus] Gnidius, Is est qui Pharum in Pharo, saluti nauigantium consulens posuit. Strabo lib. 17, Ipsumq; insulæ promontorium est petra quædam, mari circumluta, quæ turrim habet, multis tabulatis excelsam, & albo lapide mirificè structam, eodem nomine quo insula. Eam Sostratus Gnidius regum amicus posuit ob nauigantium salutem, ut epigramma declarat,

Sostratus Gnidius Dexiphanis filius.

Dijs seruatoribus pro nauigantibus.

Sostratus, sculptor, qui ex ære signa faciebat. Plinius libro 36. capite 12.

Sostratus, etiam uates quidam fuit, qui per furorẽ Græcis multa prædixit. Nam Bacchis Nausius & Sostratus, Atheniensibus Xerxis aduentum prædixerunt, ut est author Herodotus. Sostratus item Sicyonius, cognomento Acrochersites, ut scribit Suidas.

Sosus] Strator pauimentorum industrius apud Plinium libro 36. cap. 25.

Sotades] σωτάδης, Maronites Poeta fuit turpissimi carminis author, in quo omnes nefandarum libidinum refert species. Hoc carminis genus, sumpto nomine ex argumento, Cinædos inscripsit. Suidas.

Sotadeum] σωτάδειον, carmen constat è quinque pedibus, primis duobus Ionicis à maiore, & tribus reliquis trochæis. Et quia Ionicus à maiore constat è duabus primis longis, & reliquis duabus breuibus, primus pes interdum soluta prima Ionici in duas breues, fit mesomacros, constans è media lõga, & duabus utrinq; breuibus: soluta secunda, fit paropæon, constans è prima longa & quatuor breuibus. De hoc sic est Atilij Fortunatiani fragmentum, Primus spondeus, secundus pariambus, tertius spondeus, quartus pariambus, quintus tribrachys, sextus item tribrachys, ultimus spondeus. Et quo magis mirum uideri potest, totus sotadeus numerus è trochæis potest constare pedibus, & duo habet Ithyphalica metra, & unum trochæum pedem, &c. Vide Aldum in suis grammaticis.

Soter] soteris, penult. product. mascul. gener. (σωτήρ) Cicero 4. Verrin. 109. Itaque eum non solùm patronum istius insulæ, sed etiam sotera inscriptum uidi Syracusis. Hoc quantum est? ita magnũ, ut Latino uno uerbo exprimi nõ possit: is est nimirũ soter, qui salutẽ dedit. Vetus codex scribit per aspirationem, Sother.

Soter Bacchus. Cælius lib. 7. cap. 13, Bacchum legimus σωτῆρα nuncupatum Græcis, quòd eos in Mysia Telepho grassante, seruarit, obiecta fortè illi uite, quæ res ab dolo ut genus dicta Sphaltes est.

¶ Soteria, soteriæ (σωτηρία) Salus.

¶ Soteria, soteriorum (σωτήρια) Munera quæ conualescentibus ab amicis mittebantur. Mart. ad Sosibianum,

Aegrotas quoties, soteria poscis amicos, &c.

Sotericus] σωτήρικος, uersificator fuit ex Asso Troadis, qui Diocletiani encomium scripsit, Dionysiacorum libros duos, & alia nonnulla, quæ commemorantur à Suida.

Soteridas] Epidaurius, grammaticus, Pamphilæ doctissimæ mulieris pater, σωτηρίδας. Huius facit mentionem Suidas.

Sothericus] Artifex quidam fuit construendorum lectorum rudis & inelegans, à cuius nomine lecti Sotherici dicti sunt impoliti, à Seneca. meminit Turnebus.

Sotira] σωτήρα, urbs Arienorum ab Antiocho Seleuci filio condita. Stephanus.

Sotira obstetrix commemoratur à Plinio lib. 28. cap. 7. Tertianis quartanisq; febribus planis ægri menstruo mulieris sanguine illitis, mederi solitam: maximè uerò, si æger subterlinatur ab ipsa muliere, & ignoranti efficaciorem quippe ea ratione medelam fieri.

Sozusa] σώζουσα, trium oppidorum nomen, quorum unum in Phœnice collocatur à Stephano, secundum in Pisidia, tertium in Aethiopia.

S P

Spaco] σπακώ, uxor fuit Mithridatis bubulci Astiagis Medorum regis, & nutrix Cyri: quæ uox, quoniam Medorum lingua canem significat, factum est, ut Cyrus sit creditus à cane nutritus. Herodotus lib. 1.

Spadix] spadicis, pen. prod. m. g. (σπάδιξ) quid sit declarat Gell. lib. 2. cap. 26. his uerbis, Et rutilus & spadix, phœnicei synonyma: qui factus Græcè noster est, exuberantiam, splendoremq; significat ruboris: quales sunt fructus palmæ arboris non admodum sole incocti: unde spadici & phœnicei nomen est. Spadica enim Dorici uocant auulsum è palma termitem cum fructu. Virg. 3. Georg. 17,

Spadices glauciq;, color deterrimus albis, &c.

¶ Spadisseus, a, um. Idẽ quod puniceus, siue baius, quod coloris genus in equis potissimum cõmendatur (φοινίκεος) significantia quædam ruboris, splendorisq;, qualis cernitur in termitibus palmarum, quæ spadices appellantur. Thilesius, in libello De coloribus.

¶ Spadicarius. Iulius Firmicus lib. 3. cap. 7, Faciet autem Saturnus,

Digitized by Google

Saturnus, si sic positam Venerem forti radiatione respexerit, aut Spadicarios: aut textores, uel pigmentorum inuentores. hoc est spadicei coloris infectores, qui carus erat.

Spadix, Instrumentum musicum, Iulius Pollux author lib. 4. Meminit & Cælius lib. 9. cap. 4. Quintil. lib. 1. cap. 17. de Musica: sed qua laudes fortium canebantur, quaque & ipsi fortes canebant (nam psalteria & spadices etiam uirginibus probis recusanda) sed &c.

Spado] spadonis, masculin. gener. (σπάδων) dictio Græca, idem quod Eunuchus significans, nempe cui cremastheres sunt euulsi, id est, nerui quibus colei suspensi sunt. A' σπάω, quod est euello, quòd ab eo pars maxima utilitatis auferatur. Plin. lib. 21. cap. 37. 9, Defluuium capillorum in spadonibus non uisum.

Rugosis spadonibus seruire. Horat. Epod. 9. 3.

Spadonum genera sunt uaria: Castrati, qui penitus non arrigũt, siue qui naturaliter sine testibus progeniti sunt, siue qui ante pubertatem omnino excisi. Thlasiæ, quibus testes fracti sunt. θλάω enim frango significat. Hi & θλαδίαι dicuntur. Thlibiæ, qui attritos eos habent. ἀπὸ τοῦ θλίβειν. Eunuchi, qui τὴν εὐνὴν, id est, lectum uirginũ custodiunt. Dicti quòd bonæ sint mentis, ab εὖ & νόος, & à uenereis semotæ. His non solùm testes, sed & totus coles ipse amputari solebat. Sunt & quibus quum uterque adesset, altero tamen exerti sunt. Castrari quoque mulieres in Lydia repertum est. Hæ omnes species sub Spadonis appellatione comprehenduntur. Vide Alciatum de uerb. sig. in l. spadonum. & Iurecons. l. si seruo. §. 2. de iure dotium.

Spadones, Surculi qui nihil adferunt. Colum. lib. 3. cap. 10. 12, Eiusmodi surculos, qui nihil attulerint, spadones appellant: quod non facerent, nisi eos suspicarentur inhabiles frugibus: quæ & ipsa appellatio rationem mihi subiecit non eligendi malleolos, quamuis probabili parte uitis enatos, si fructum non tulissent, quanquam & hos sciam non in totum sterilitate affectos.

Spadonia laurus. Plin. lib. 15. cap. ult.

Spagas] Piceæ genus. Plin. lib. 14. cap. 20, In Asia, quæ fit è Picea, admodum candida, Spagas uocatur.

Spalatra] σπάλατρα, Magnesiæ oppidum apud Plin. libro 9. cap. 9.

Spalei] sunt populi circa Mæotim, authore Plinio libro 6. capite 7.

Spara] Vide Sparus.

Sparganium] herba est, folia habens gladioli instar, sed arctiora, & in terram magis procumbentia: in summo caule ueluti pilulæ prominent, in quibus semen. Ab alijs Sparganiam, aliquibus Xiphidion dicitur. Dioscorides lib. 4. cap. 21. apud Matthiolum.

Spargapises] σπαργαπίσης, fuit filius Tomyridis Massagetarum reginæ, qui captus à Cyro Persarum rege seipsum interfecit. Herodot. lib. 1.

Spargo] spargis, sparsi, sparsum (πάσσω, καταπάσσω, σκορπίζω, διασκορπίζω) spargere, Passim aliquid iactare, quasi per spacium aliquid agere. Plaut. Trucul. 8. 11,

—— sparsisti Aquam: iam redijt animus. Virgil. 9. Aeneidos, 125,

Iam cornu petat, & pedibus qui spargat arenam.

Spargere se in aristas, dicitur herba, quando succrescit. Plinius lib. 12. cap. 12. 2, Cacumina in aristas se spargunt. Idem lib. 3. cap. 9. 2, Differt, quòd in brachia ramorum spargitur. Id est expanditur.

Spargit se in amnem Mosam Rhenus. Plin. lib. 4. cap. 15.

Sparserant se toto passim campo. Liu. 7. bel. Maced. 82.

In fluctus spargere aliquẽ, Proijcere in fluctus. Virg. 3. Aen. 121.

Spargere per. Virg. 3. Aeneid. 26,

—— niueamque Paron, sparsasque per æquor Cycladas.

Sparsi per agros & per uias. Liuius 9. bel. Pun. 16. Et libro 9. ab Vrbe, 118.

Comæ canæ sparguntur per caput omne. Ouid. 2. de Arte, 16.

Arenam spargere pedibus. Virg. 3. eclog. 18.

Auxilium toto spargit in orbe suum. Ouid. de Nuce, 30.

Bellum spargere per æquora. Lucan. lib. 2. 135.

Solis equi sparsere diem. Silius lib. 5. 11.

Fama spargitur in turmas. Stat. 9. Theb. 7.

Flammas per nubila spargit Iuppiter. Ouid. 3. Fast. 57.

Flores spargere. Virg. 6. Aeneid. 177.

Spargere humum folijs. Virg. 5. eclog. 8,

Spargite humum folijs, inducite fontibus umbras. Id est, implete. Seruius.

Eurus spargens naufragium. Sil. lib. 10. 65.

Nebulam spargere stellis candidis. Hor. 3. Carm. ode 15. 1.

Fama sparserat nomen per urbes. Ouid. 8. Metam. 54.

Semen spargere. Cic. pro Rosc. Amer. 29. Id est, seminare.

Humo spargere semina. Ouid. 5. Metam. 130.

Suspiciones quàm maximè uariè spargere. Quintilian. lib. 7. cap. 3. 10.

Terram spargere imbribus. Seneca de Benef.

Voces ambiguas spargere in uulgus. Virg. 2. Aen. 20.

Vulcanum spargere totis tectis. Virg. 7. Aen. 16.

Spargere, Guttatim infundere, & miscere. Virg. 12. Aen. 68,

—— spargit rapida ungula rores
Sanguineos. Idem lib. 4. 97,

Spargens humida mella, soporiferumque papauer. Ex Seruio.

Spargere, Madefacere. Lucil. lib. 19,

Latere pendens, saxa spargens tabo, Sanie, & sanguine atro. Sic Cic. 1. Tusc. 172, Vnde aspergere dicimus. Solebant enim ueteres aqua corpus purgationis causa madefacere, dijs inferis sacrificaturi.

Spargere corpus aqua. Virg. 6. Aen. 127,

Occupat Aeneas aditum, corpusque recenti
Spargit aqua: ramumque aduerso in limine figit.

Ora spargunt lachrymis. Lucret. lib. 2. 195.

Spargere uenena. Cic. 2. Catil. 42, Sed etiam sicas uibrare, & spargere uenena didicerunt.

Spargere, Diuidere: ut, Genus in multas species se spargens. Hoc est, diuisum. Plin. lib. 21. cap. 8. 1.

Spargere, Complere. Virg. 9. Aen. 92,

Et iam prima nouo spargebat lumine terras. Idem 4. Aeneidos, 117.

¶ Spargendus, Participium (παςτέος) ut,

Ignis spargendus. Senec. Herc. Oetæo, 15. 11.

Membra spargenda procellis dare. Lucan. lib. 5. 137.

¶ Sparsus (πεπασμένος) Aliud participium. Terentius Heauton. 5. 5. 18,

Rufam ne illam uirginem cæsiam, sparso ore, adunco naso?

Sparsus albo. Virg. 2. eclog. 9,

Præterea duo, nec tuta mihi ualle reperti
Capreoli, sparsis etiam nunc pellibus albo. Vbi Seruius, Sparsis pellibus albo, Qui habent adhuc maculas à prima ætate uenientes. Accessu enim temporis mutant colorem: & eorum maculæ esse gratiæ minoris incipiunt.

Tempora sparsus raris canis. Ouid. 8. Metam. 114.

¶ Sparsus, nomen (κατάπαστος, σποράς) Plin. lib. 26. cap. 34. 3, Item selenitium, cuius est minor acinus, sparsior racemus.

Arena sparsa. Virg. 3. Georg. 47.

Capilli sparsi. Propert. lib. 2. eleg. 1. 2.

Digitized by Google

Corpus sparsum Senatus. Lucan. lib. 7. 59.
Humerus sparsus capillis. Hor. 3. Carm. ode 20. 3.
Humus sparsa cælesti rore. Ouid. 1. Fast. 63.
Manus sparsæ cruore. Virg. 4. Aeneid. 133.
Sparsæ manus. Plin. lib. 7. cap. 17. 1. Vetus exemplar habet, Paßis manibus.
Sparsæ humanitatis sale literæ. Cic. ad Attic. lib. 1. 8. 1.
Vestigia sparsa sunt laceri currus. Ouid. 2. Metam. 64.

¶ Sparsio, sparsionis, Verbale, Actus spargendi, de qua sic Statius,

Hunc rorem ueniens profundit Eurus
Quicquid nobile Ponticis nucetis
Fœcundis cadit aut iugis Idumes:
Quod ramis pia germinat Damascus. Subijcitq;
Non tantis Hyas inserens nymbis
Terras obruit, aut soluta Pleias. Iterum,
Diues sparsio quos agit tumultus? Turnebus.

¶ Sparsim, Aduerb. (σπαράδην) Huc atq; illuc. Plin. lib. 36. cap. 7. 2, Augustum undatim crispum in uertices, Tiberium sparsim conuoluta canitie. Gell. lib. 11. cap. 2, Præterea ex eodem libro Catonis hæc etiam sparsim & intercise commeminimus.

Spari] Teli genus apud antiquos, ut uult Gell. li. 10. cap. 25.

Sparta] Spartæ (σπάρτη) & Spartæ, Spartes, Eadem est quæ & Lacedæmon, urbs Laconiæ in Peloponneso, à Sparto Phoronei filio, qui eam condidit, appellata Sparta. Fuit autem ciuitas Græciæ insignis, quæ diu cum Atheniensibus grauia bella gesit, quæ Lycurgi legibus optimè instituta fuit. Virg. 3. Georg. 81,

Veloces Spartæ catulos, acremq; molossum
Pasce sero pingui.

Animosa Sparte. Stat. 5. Sylu. 3. 22.
Immunita Sparte. Ouid 10. Metam. 34.
Nobilis Sparte. Senec. Theb. 26.
Potens Sparta. Stat. 1. Achil. 81.
Ab ea dicti sunt Spartiatæ, Spartæ, & Spartani. Spartiatas legimus in libris Machabæorũ Romanis fuisse confœderatos.
Gens Spartana. Ouid. 3. Metam. 42.
Virgo Spartana. Virg. 1. Aen. 64.

Spartacus] pen. corr. (σπάρτακος) Famosus gladiator fuit, ut scribit Appianus lib. 1. ex Thracia oriundus, robore animi & corporis præstans, qui unà cum Chyso & Oenomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio, cum septuaginta gladiatoribus erupit Capua, manuq; seruorum congregata, quasi iusto exercitu comparato, bellũ ingens excitauit: sed uictus à Crasso fuit, de quo Lucan. lib. 2. 110,

Vt simili causa caderes, qua Spartacus hostis. Vide Appianum. Cic. 4. Philip. 162, Est igitur Quirites, Populo Rom. uictori omnium gentium, omne certamen excursore, cum latrone, cum Spartaco.

Acer Spartacus. Horat. Epod. 16. 1.
Vagans Spartacus. Hor. 3. Carm. ode 14. 4.

Spartio] σπάρτον, Promontorium est Sithoniæ in Thracia, nobile Orphei uatis origine, quod multi Sperchium esse uolunt. Stat. 1. Sylu. 6. 14,

Iam noctis propioribus sub umbris
Diues Spartio, quos agit tumultus?

Spartopolios] σπαρτοπόλιος, significat caniciem. Sed in Tragœdia, uirili specie, nigra ac subpallida: in Comœdia uerò muliebri erat habitu persona. Nam inter personas tragicas & comicas (ut ait Iulius Pollux) numerantur Polia & Spartopolios. Polia (inquit) erat anus, ætate dignitateq; cæteris antestans.

Spartum] sparti, siue Spartium (σπάρτιον) Dioscoridi lib. 4, id est, quod nostri genistam appellant, fortaßis quia genu modo flexilis ad nexum sit, uel quia genibus medeatur dolentibus. Est & aliud sparti genus, quod in Hispania nascitur, de quo Plin. lib. 19. cap. 2. 1. Idem lib. 24. cap. 9. 8, Genista quoq; uinculi usum præstat. Flores apibus gratißimi. Dubito an hæc sit, quam Græci authores sparton appellauere, quum ex ea lina piscatoria apud eos factitari docuerim: & nunquid hanc designauerit Homerus, quum dixit, Nauium sparta dissoluta. Nondum enim fuisse Africanum uel Hispanum spartum in usu, certum est. Et quum sutiles fierent naues lino, tamen, non sparto unquã sutas. Semen eius quod Græci eodem nomine appellant, in folliculis phaseolorum modo nascens, purgat ellebori uice, drachma & dimidia pota in aquæ mulsæ cyathis quatuor ieiunis.

Sparto fiebant funes nautici. Liu. 2. bel. Pun. 89.

¶ Spartarium, spartarij (σπαρτιών) Locus in quo spartorum frequentia est, uel spartis consitus. Plin. lib. 11. cap. 8. 1, Falsò excipitur spartum, quippe cùm in Hispania multa in spartarijs mella herbam eam sapiant.

¶ Sparteus, Adiectiuum (σπαρτινός) Sparto compactum & compositum. Colum. lib 6. cap. 12. 1, At si iam in ungulis est, inter duos ungues cultello leuiter aperies. Postea linamenta sale atq; aceto imbuta applicantur, ac solea spartea pes induitur. Id est, iuncea, uel ex sparto facta.

Spartei funes. Cato cap. 3. 3.
Spartea sporta. Colum. lib. 12. cap. 6. 1.
Sparteæ urnæ, & sparteæ amphoræ. Cato cap. 11. 2.

Sparus] spari, masc. gen. uel Sparum, neut. gen. Telum rusticum in modum pedis recuruum, ut ait Seruius. Est & militare quoq;, ut in sequentibus exemplis patet. Virgil. 11. Aeneidos. 137,

Agrestisq; manus amat sparus. Salustius, Sed ex omni copia circiter quarta pars, militaribus armis instructa, cæteri utut quosque casus armauerat, sparis aut lanceis, alij peracutas sudes portabant. Festus, Spara minimi generis sunt iacula, à spargendo dicta, quòd paßim pugnando spargerentur. Lucilius,

Tum spara, tum murices portantur, tragula porrò.

Spasmus] spasmi: siue Spasma, spasmatis, neut. gen. (σπασμός) Contractio neruorum, rigor, siue distensio, conuulsio. Plin. lib. 22. cap. 8. 2, Item ex mulsa auxiliatur renibus, strãguriæ, opisthotonicis, spasmis, lumbis. Idem lib. 20. cap. 22. 7, Ruptis, conuulsis, spasmatum neruis salutare. Quo loco Hermolaus admonet ex ueteri lectione legendum, Ruptis, conuulsis, spasticis neruis.

¶ Spasticus, pen. corr. Adiectiuum (σπαστικός) Dicitur cui aliquid intus conuulsum est. Plin. lib. 21. cap. 19. 10, Radicem decoctam bibere spasticis, euersis, conuulsis, suspiriosis salutare est. Sic lib. 23. cap. 1. 36.

Spatha] spathæ (σπάθη) Longior ensis, ac latior à quibusdam esse dicitur: à σπάζω, scindo, uel dilacero: uel à σπάω, quod euello siue euagino significat. Apuleius, Et militaris sacramenti genium ob amissam spatham uerebatur. Vegetius gladios maiores, spathas uocari docet: minores uerò, semispathas.

Spatha etiam dicitur qua codturæ in uasis permiscentur & agitantur. Plin. lib. 23. cap. 7. 23, Permiscentes spatha coquebant. Sic in uetusto codice, & in omnibus. Apud Celsum spatha sæpe legitur. Hæc Budæus. Colum. lib. 12. cap. 22. 1, Deinde permisceto spatha lignea.

¶ Spatbula, spatbulæ, pen. corr. Diminutiuum (σπαθίον) Celsus lib. 8, At si uastius corpus, neruiue robustiores sunt, necessaria est spathula lignea, & quæ craßitudinem duorum digitorum habeat. Quidam Rudiculam uocant.

Spathe]

Spathe] spathes (σπάθη) Genus arboris, Plinius libro 12. capite 28.2.

Spathe, Ramus palmæ Theophrastus corticem palmæ uocat. Plin.lib.16.cap.26, Palma sola (ut dictum est) in spathis habet fructum, racemis propendentem. Idem lib.23.cap.5.1, Palma, siue elate, siue spathe, medicinæ confert germina, folia, corticem.

¶ Spathalium (σπαθάλιον) Diminut. Palmæ ramulus cum dactylis dependentibus: de quo est Martialis epigramma, lib.13.27.

Spathalium, Ornamentum muliebre inter delicias mulierũ annumeratum. A' uerbo Græco σπαθάω, siue σπαθαλάω, quod significat delicias ago & lasciuio. Plin.lib.13.cap.25.6, Iuba tradit circa Troglodytarum insulas fruticem in alto uocari Isidos plocamon, corallio similem sine folijs, præcisum mutato colore in nigrum durescere. Quum cadat, frangi. Item alium qui uocetur charitoblepharon, efficacem in amatorijs. Spathalia eo facere & monilia fœminas.

Spatium] spatij (διάστημα, διωρία, ἀπόστημα, χώρησις) non solum de loco dicitur, sed etiam de tempore.

De loco. Cic.2.de Nat.deor.70, Sydus spatijs immutabilibus ab Ortu ad occasum commeans. Et 1.de Orat.15, In ambulationem uentum esse dicebat, tum Scæuolam duobus spatijs tribusq; factis dixisse, &c.

Discrimina spatij. Ouid.8 Metam.116.

Interius spatium, pulcherq; recessus. Ouidius 7.Metamorphos.136.

Aduersa spatia. Virg.5.Aeneid.117.

Desertum spatium. Lucret.lib.1.219.

Distans spatium. Quint.lib.2.cap.20.3.

Extremum spatium. Virg.5.Aen.66.

Immensum & enorme spatium. Tacit.in uita Agricolæ.

Maxima campi spatia. Virg.3.Georg.41.

Multiplex loci spatium. Lucret.lib.2.33.

Mediocre spatium. Vide Mediocris in, Medius.

Remotum spatium. Ouid.2.de Arte,98.

Syluestria spatia. Cic.1.de Legib.22.

Tritum spatium. Ouid.2.Metam.34.

Abesse spatio, transitu, passibus, &c. Vide Absum.

Addere se in spatia. Virg.1.Georg.103.

Complere spatium. Lucan.lib.5.13.

Conficere uiam spatijs. Virg.2.Georg.109.

Corripere spatium. Vide Corripio.

Iniquis spatijs disclusus. Virg.4.Georg.30.

Aequali spatio distare. Ouid.8.Metam.50.

Pari spatio distare utrinq;. Ouid.10.Metam.35.

Emetiri spatium oculis. Virg.10.Aen.155.

Euadere spatium. Virg.12.Aen.182.

Facere spatium. Quint.lib.1.cap.10.32.

Patenti spatio insurgere. Ouid.3.Amor.eleg.2.16.

Interstincta spatia columnis. Stat.3.Sylu.5.18.

Ampla spatia uacuis laxantur locis. Senec.Herc.fur.9.12.

Nobilitata spatia Academiæ. Vide Nobilis.

Notata inscriptis lapidibus spatia. Quintilianus libro 4.capite 6.16.

Porrigere membra in spatium. Ouid.2.Metam.40.

Planis spatijs porrectus locus. Hor.1.epist.7.9.

Relicto spatio sequi aliquem: id est, post interuallum spatij. Virgil.5.Aen.65.

Tenere spatij aliquid. Ouid.1.Metam.89.

Viæ spatium terret. Ouid.8.Metam.161.

Transcurrere spatium. Lucret.lib.2.33.

Infinitum uacat spatium. Idem lib.2.210.

Spatium unum basilicæ. pro Vno uersu ambulationis. Cic.pro Muræna, 94. de sectatoribus loquens, A' quibus si domus nostra celebratur, si interdum ad forum deducimur, si uno basilicæ spatio honestamur, diligenter obseruari uidemur, & coli. Budæus.

De tempore, ut Spatium cogitandi. Terent. Phorm. 4.4.20,

Spatium quidem tandem apparandis nuptijs,
Vocandi, sacrificandi dabitur paululum. Idem And.1.2.11. Cic.1.Offic.166, Spatium etiam deliberandi habuerunt, quem, &c.

Spatium, & tempus dare. Cic.pro Quintio, 2.

Spatium ad. Cic.4.de Finib.1, Aut spatium sumamus ad cogitandum. Plaut.ad Ciceronem, lib.20.23.8.

Ad disturbandas nuptias cogitandi spatium. Vide Ad præpositionem.

Spatium, pro Curriculo. Lucret.lib.4.241,

— solicitat spatium decurrere amoris.

Spatium & curriculum. Cic.de Amicit.38, Deflexit enim iam aliquantulum de spatio curriculoq; consuetudo maiorum. Idem in Orat.6, Fateor me oratorem si modò sim, aut etiam quicunq; sim, non ex rhetorum officinis, sed ex academiæ spatijs extitisse: illa enim esse curricula multiplicium, uariorumq; sermonum. Idem pro Rabir.Perduel. reo, 3. Neq; ex comparato & spatio defensionis, in semihoræ curriculum coegisti.

Spatium uitæ. Cic.pro Archia, 21, Si quibus regionibus uitæ spatium circunscriptum est, &c.

Spatium temporis præteriti respicere. Cic.pro Archia.

Trium dierum spatium ante Calend. Cic.4.Verr.67.

Biennij spatio. Cicero ad Quint.fratrem, libro 1.1.20, Qui tibi biennij spatio nunquam in suspicionem auaritiæ uenerit. Liuius 1. ab Vrbe, 71, Quinque dierum spatio finierunt imperium.

Spatium & longinquitas uitæ. Plin.lib.7.cap.48.1.

Sine fine spatium. Lucret.lib.2.19.

In medio spatio. Cic.3.de Orat.4.

Spatium annuum. Plin.lib.9.cap.10.3.

Breue spatium. Lucret.lib.2.16.

In tam breui spatio. Vide In præpositionem.

Diurnum & nocturnum spatium. Cic.1.de Inuent.55.

Longo spatio. Cic.2.Offic.119.

Longius spatium anno. Ouid.epist.17.5.

Medium noctis spatium. Ouid.9.Metam.138.

Paruum spatium. Propert.lib.2.eleg.2.59.

Velocis spatij meta nouissima. Senec.Troad.5.6.

Arcto spatio coercere aliquem. Ouid.2.Trist.106.

Hoc interim spatio conclaue illud concidit. Cicero 2.de Orator.192.

Dare spatium. Cic.1.de Orat.131.

Euanescit dolor spatio. Ouidius in Ibin, 9, Spatio scilicet temporis.

Habere spatium ad dicendum. Cicero 2.Verr.34, Etiam si spatium ad dicendum nostro commodo, uacuosq; dies habuissemus.

Intercedit spatium dum. Vide Intercedo.

Interiecto spatio. Vide Interijcio.

Interponere spatium. Vide Interpono.

Interpositum spatium longius æquo. Lucret.lib.4.114.

Occidit spatium. Vide Occido, pen.corr.

Breuis uitæ spatium sortitus. Ouid.3.Metam.25.

Quum erit spatium, utrunq; dabo. Cic.ad Atticum. Et Varroni lib.9.5.4.

Sumere spatium ad aliquid faciendum. Vide Sumo.

Surripere aliquid spatij. Cic.Att.lib.5.104.1.

Vitæ spatium transcribere alicui. Ouid.7.Metam.35.

Digitized by Google

Spatium hominum à uestigio ad uerticem, Mensura, dimensio altitudinis. Plin. lib. 7. cap. 17. 1.

Spatium, pro Mensura & temporib. pedum in carmine. Cic. in Orat. Trochæum autem qui est eodem spatio quo choræus, cordacem appellat. Quint. lib. 9. cap. 4, Poema nemo dubitauit primo quodam initio fusum, & auriū mensura, & similiter decurrentiū spatiorum obseruatione esse generatū.

Spatium, pro Dilatione. Liu. lib. 8, Orabant ut rem in posterum diem differret: & iræ suæ spatium, & consilio tempus daretur. Budæus.

¶ Spatior, spatiaris (περιπατέω, περιοδεύω) spatiari, Deambulare. Virg. 4. Aen. 13,

Aut antè deûm pingues spatiatur ad aras. Cic. de Opt. gen. Orat. 145, Sed ita ut palæstricè spatiari in xysto liceat. Plin. lib. 5. cap. 9. 11, Per totam spatiatus Aegyptum. Ouid. 5. Metam. 115.

In umbra spatiari. Propert. lib. 4. eleg. 9. 10.

Palæstricè spatiari. Vide Palęstra.

Paßibus coniunctis spatiantur ambo. Ouid. 11. Metam. 13.

Spatiari, metaphoricè, pro Latius uagari. Seneca de Ira, 3, Proderit morbum suum nosse, & uires eius antequam spatientur opprimere.

¶ Spatians, spatiantis, Partic. (περιπατῶν) Plin. lib. 37. cap. 8. 1, Petitur ex alto in centenos pedes actis plerunq; puteis ore angustatis, intus, ut in metallis, spatiante uena.

Flumine lato spatiantem Gangē bibit. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 5.

Brachia spatiantia compescere. Ouid. 14. Metam. 126. Brachia intelligit arborum aut uitium.

¶ Spatiatus, pen. prod. (περιπατηθείς) Participium: ut,

Littore curuo spatiata coniunx. Ouid. 3. Fast. 94.

¶ Spatiatorem (περιπατητήν) pro Erratore posuit Cato, authore Festo.

¶ Spatiosus, pen. prod. Adiectiuum (εὐρύχωρος, εὐήλατος) amplum significat. Colum. lib. 6. cap. 2. 1. Idem lib. 5. capite 5. 3, Laxiora interordinia relinquenda: siue bidentibus angustiora: sed neq; spatiosiora quàm decem pedum, neq; contractiora quàm quatuor.

Aeuum spatiosum. Ouid. 8. Metam. 107.

Bellum spatiosum, Quod diu durat. Ouid. 13. Metam. 42.

Corpus spatiosum. Ouid. 3. Metam. 12.

Nox spatiosa. Ouid. epist. 1. 2.

Senectus spatiosa. Ouid. 12. Metam. 38.

Tempus spatiosum. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17.

Theses ad exercitationem dicēdi spatiosæ, atq; uberes. Quintil. lib. 2. cap. 4. 18.

Vetustas spatiosa. Ouid. 15. Metam. 125.

Aequo spatiosior. Ouid. 2. de Arte, 129.

¶ Spatiosè (εὐρυχώρως) spatiosius, spatiosissimè, Huberius, copiosius, diffusius. Spatiosius & huberius amplecti. Plinius epist. 62. a. Plin. maior lib. 25. cap. 8. 12, Et in Creta autem non spatiosè nascitur. Idem lib. 13. cap. 5. 24, Quoniam spatiosè fruticat. Propert. lib. 3. eleg. 20. 3.

Species] speciei, f. g. (εἰδέα, εἶδος, καλλονή, σχῆμα, πρόσχημα) Effigies, facies, imago. Plaut. Bacch. 18. 40,

Bellan' uidetur specie mulier? Idem Mostel. 4. 23, Ain' alios meam speciem irridere? Idem Milite, 18. 20.

Accipere speciem. Vide Accipio.

Species & figura humana. Cic. pro Rosc. Amer. 38.

Species oris. Liu. 1. ab Vrbe, 96.

Specie ouorum. Plin. lib. 11. cap. 25. 1, Similiter his & scorpiones terrestres, uermiculos ouorum specie pariunt.

Species soli, Forma, & qualitas. Colum. lib. 2. cap. 2. 16.

Magnificæ species, cultusq; locorum. Stat. 3. Sylu. 5. 18.

Species urbis, pro Forma & situ. Plaut. Persa, 16. 84.

Animorum species uertuntur. Virg. 1. Georg. 84.

Decolor æris species. Vide Decolor.

Decore species. Vide Decorus.

Eximia pulchritudinis species. Cic. in Orat. 5.

Fœda specie teter. Lucret. lib. 2. 85.

Formosa & illustris species. Cic. 3. de Orat. 31.

Globosa species. Plin. lib. 37. cap. 10. 35.

Liberalis species. Cic. 1. Offic. 136.

Miranda species. Lucret. lib. 2. 207.

Misera & flebilis species. Cic. 11. Philip. 293.

Multiformes species. Vide post Multus.

Ouata species. Vide Ouatus in Ouum.

Sacra species. Seneca Octauia, 8. 11.

Semiferæ hominum species. Lucret. lib. 2. 141.

Serena species mundi. Lucret. lib. 4. 28.

Forma, notio & species uiri boni. Cic. 1. Offic. 107.

Præter speciem stultus es. Plaut. Mostel. 13. 26. Hoc est, stultior quàm uel ex uultu appareat.

Speciem boni uiri præ se ferre. Cic. 2. Offic. 55.

Configere quandam formam & speciem deorum. Cic. 1. de Natura deorum, 55.

Aetatis specie uti. Ouid. 5. Fast. 71.

Insidebat in eius mente species eloquentiæ. Cic. in Orat. 9.

Probabilis, idonea species honestatis. Cic. 3. Offic. 54.

Habere humanitatis speciem. Cic. 4. Tusc. 49.

Commouere animos aliquorum natura & specie. Cicero 2. Officior. 45.

Scurrantis speciem præbere. Horat. 1. epist. 19. 1.

Dißimili specie uiuere. Lucret. lib. 2. 133.

Vera comitia adumbrata ad speciem & uetustatis usurpationem. Cic. 2. de lege Agraria, 42.

Intueri huius uitæ speciem. Cic. Lent. lib. 1. 9. 60.

Præsentare speciem alicuius rei, Referre, repræsentare. Plinius lib. 20. cap. 19. 3.

Sustinere alicuius dignitatem, non solùm consilio, sed ipsa specie. Cic. pro Domo sua, 2.

Speciem prisci Iurisconsulti appellant, quod recentiores legis casum. Vlpianus in tract. donat. inter uirum & uxorem, c. sed interim. Quando itaq; non retro agitur, emergunt uitia, ut Marcellus animaduertit in specie huiusmodi. Paulus in tractatu 2. de legatis, c. largus. Proximè ex facto incidit species talis. Ibidem tamen, In hunc casum, inquit ille, ancillas substitutas uideri, in quem casum fideicom. meruerunt, ita quum contingit Fideicommiss. merer. Quintilianus thema uocat quasi facti positionem uel euentus. In hac igitur specie, significat Quum ita contingit.

Species definitur à Dialecticis, ut sit quod dicitur de pluribus differentibus numero: ut, Homo est species sub qua comprehenduntur Socrates, Plato, &c. Cicero in Topic. 14, In diuisione formæ sunt, quas Græci εἰδέας uocant: nostri, si qui hæc fortè tractant, species appellant: non pessimè id quidem, sed inutiliter ad mutandos casus in dicendo. Nolim enim, ne si Latinè quidem dici posit, specierum & speciebus dicere: & sæpe his casibus utendum est: at formis & formarum uelim, &c. Forma est notio, cuius differentia ad caput generis & quasi fontem referri potest. Idem 1. Academ. 45, Mentem uolebant rerum esse iudicem, solam censebant idoneam cui crederetur, quia sola cerneret id quod semper esset simplex, & unius modi, & tale quale esset. Hanc illi εἰδέαν appellabant, iam à Platone ita appellatam: nos rectè speciem possumus dicere.

Partes generis communione quadam similes, specie autem differentes. Cic. 1. de Orat. 93.

Obijci formæ, & offerre speciem. Cic. 1. de Diuin. 138.

Optima

Digitized by Google

Optima species, & figura dicendi. Cic. in Orat. 2.
Summæ species duæ, sicca & liquida. Plin. lib. 2. capite 7. 10. De resina.
Species, Demonstratio, simulatio, prætextus, & quasi uelamētum: cui res ipsa opponitur. Cic. de Amicitia, 43. Quæ est enim ista securitas? specie quidem blanda, sed re ipsa multis locis repudianda est.
Veri species. Horat. Serm. Satyr. 3. 41.
Species adulationis. Plinius epistol. 98. b. Tacit. libro 1, Sed Pompeium imagine pacis, & Lepidum specie amicitiæ deceptos.
Species rixæ. Liu. 1. ab Vrbe, 178.
Pietas inesse non potest in fictæ simulationis specie. Cicero primo de Nat. deor. 6.
In speciem, Aliter: hoc est, ipsa specie, ipso externo conspectu. Cicero 7. Verr. 69, Præclara classis in speciem, sed inops & infirma propter dimissionem propugnatorum atque remigum.
In speciem preces iactantur, Simulatè. Liu. 4. ab Vrbe.
Per speciē legationis in Asiam ablegatus est, ut inuidiæ subtraheretur. Plin. de Viris illustrib. 64. Liu. 9. ab Vrbe, Celata morte Tarquinij, per speciem alienæ fungendæ uicis, suas opes firmauit.
Accommodatus ad speciem. Vide Accommodo.
Adornari ad speciem. Vide Ad.
Excellentis eloquentiæ adumbrare speciem. Cic. in Orat. 25.
Deuincire aliquos specie clementiæ. Cic. 2. Philip. 121.
Speciem hosti abeuntis exercitus dedit. Quintilianus libro 2. cap. 17. 12.
Duci utilitatis specie. Quint. lib. 3. cap. 8. 3.
Speciem exercitus efficere. Cassius ad Cic. lib. 12. 13. 11.
Speciem habere gloriæ. Cicero ad Plancum, libro 10. 12. 13. Eidem, libro 13. 30. 1, Non dubito quin scias, in his necessarijs, qui tibi à patre relicti sunt, me tibi esse coniunctissimum, non his modò caussis, quæ speciem habent magnæ coniunctionis, sed ijs etiam quæ familiaritate & consuetudine tenentur.
Voluptas utilitatis speciem habere dicitur. Cic. 3. Offic. 165.
Habet interim aliquam speciem probationis. Quintilianus libro 3. cap. 7. 4.
Induere speciem latronis. Vide Induo.
Præbere speciem atq; opinionem pugnantium. Cæsar libro 4. Comment.
In speciem esse: id est, in decorum. Plaut. Mostel. 3. 29,

—— parant sedulò infirmitatem: & ut In usum boni,
& in speciem populo sint, sibiq; & materiem Reparant.

Species, Aspectus, res uisa. Virg. 2. Aen. 82,

Non tulit hanc speciem furiata mente Chorœbus.

Flebilis species tacitæ aulæ. Claud. 3. de raptu Proserp. 30.
Species cælestium. Liu. 1. ab Vrbe, 137.
Variæ illudunt species. Virg. 4. Georg. 82.
Eadem est in somnijs species eorum quæ uigilantes uidemus. Cic. 4. Acad. 95.
Vanæ finguntur species. Horat. de Arte, 2.
Moueri falsa uisione & specie doloris. Cic. 2. Tuscul. 73.
Species, in plurali, pro Aromatibus aliquādo sumitur, sed obsoletum. Macrobius lib. ultimo Saturn. Species & acres & calidæ super faciem quum apponuntur, exulcerant. Martianus Iureconsul. Species pertinentes ad uectigal, cinnamomum, piper longum, piper album.
Resistentes species. Vide in dictione Adæro.
Species, pro Visionibus nocturnis. Liu. lib. 6. bel. Pun. Pleraq; apud multitudinem, aut per nocturnas uisa species, aut diuinitus mente monita agebat.

¶ Specialis, & hoc speciale, pen. prod. (εἰδικός, ἰδιος) non tam particulare quàm proprium, & ueluti peculiare significat. Iulius Capitolinus, Macrianorum familiam id speciale semper habuisse, ut Alexandrum Magnum in auro atq; argento exculptum semper haberent.
¶ Speciatim, pen. prod. Aduerbium (κατ' εἶδος) Contrarium habet generatim. Cic. Post reditum in Senatu, 19, Multa de me C. Messinius & amicitiæ & Reipub. caussa dixit, legem speciatim initio de salute mea promulgauit. Vetus exemplar legit, separatim.
¶ Specialiter, penultima corrept. Aduerbium, Idem (εἰδικῶς) Colum. lib. 3. cap. 9, Atq; de cura eligendi malleoli generatim præcepimus: nunc illud propriè specialiter. Quintilian. lib. 16. cap. 11. 1.
¶ Speciosus, pen. producta. Adiectiuum (εὐπρεπής, ὡραῖος, εὐειδής) Pulcher specie & forma. Plin. lib. 13. cap. 4. 15, Minus speciosæ, sed sapore caryotarum sorores. Idem libro 19. cap. 30. 2, Triticum quo celerius, eo speciosius & robustius. Celsus lib. 2. cap. 2, Si plenior aliquis, & speciosior, & coloratior factus est. Horat. 1. epist. 19. 11,

—— adde, uirilia quòd speciosius arma
Non est qui tractet.

Honore tituli speciosius. Ouid. ad Liuiam, 54.
Speciosa dictu. Liu. 1. ab Vrbe, 94, Sed si uera potius quàm dictu speciosa dicenda sunt.
Minus speciosa criminatio. Quòd parum coloris & prætexti habet. Liu. 1. ab Vrbe. Budæus.
Habere iustas, magnas & speciosas caussas. Cic. Att. lib. 334 8.
Eloquentia locuples & speciosa. Quintilianus libro 5. capite 14. 23.
Fabula speciosa locis. Horat. de Arte, 65.
Frons speciosa altis cornibus. Ouid. 3. Metam. 4.
Iuuentus speciosa. Valer. 7. Argon. 112.
Mulier speciosa. Ouid. 3. de Arte, 85.
Miracula speciosa. Horat. de Arte, 30.
Nomina speciosa imponere culpæ. Ouid. 7. Metam. 14.
Speciosas personas accipere debemus clarissimas personas utriusq; sexus: item, eorum qui ornamentis Senatorijs utuntur. Hæc Iurisconsu.
Vlmus speciosa nitentibus uuis. Ouid. 14. Metam. 133.
Vocabula speciosa. Horat. epist. 2. 24.
¶ Speciosissimus, pen. corr. (ὡραιότατος) Senec. de Benef. lib. 3. ca. 7, Hoc enim speciosissimū est in illo, quòd dedimus uel perdituri, quòd totum permisimus accipientium arbitrio.
¶ Speciosè (ὡραίως) speciosius, speciosissimè, Aduerbium, Ornatè. Liu. 4. Maced. 34, Et equus tuus speciosius instratus erit, quàm uxor uestita.
Speciosè ingredi, Cum ornatu. Colum. lib. 2. cap. 2. 18.
¶ Specimen, pen. corr. speciminis (ὑπόδειγμα) Argumentum quoddam, & probatio, siue exemplar rei alicuius occultæ: quale est quod in mercibus emptori solet ostendi, ut in pannis: uel degustatio in esculentis. Plaut. Mostel. 3. 35,

Igitur tum specimen cernitur quò eueniat ædificatio.

Egregium specimen. Seneca Thebaid. 1. 16.
Specimen: id est, indicium. Cic. in Pisonem, 75, Damnatio ista quæ in te flagitatur, obstitit P. Rutilio, quod specimen habuit hæc ciuitas innocentiæ. Id est, exemplū, ut ait Budæus. Idem 3. de Nat. deorum, 116, Cur temperantiæ, prudētiæq; specimen, ante simulachrum Vestæ Pontifex Maximus est Q. Scæuola trucidatus?
Popularis iudicij specimen. Cic. de clar. Orat. 98.
Adhibere specimen. Vide Adhibeo.
Capere specimen. Cic. 1. Tusc. 50, Quid illud? num dubitas quin specimen naturæ capi deceat ex optima quaq; natura?

Capere specimen omnis affectus. Seneca Medea, 6.2.
Dare specimen. Virg. 2. Georg. 49,
Salsa autem tellus, & quæ perhibetur amara,
Tale dabit specimen, &c.
Dare aliquod specimen aliquibus. Cic. 1. Verr. 15.
Dare specimen, & sui periculũ facere. Idem, Ibid. Vide Do.
Specimen indolis dare. Vide Indoles.
Habeo hoc specimen probitatis illius. Plinius in Panegyr. 103.
Vide specimen innocentiæ.
Esse aliquibus specimen. Cic. 3. de Leg. 14. & 42.
Sumere specimen. Plin. lib. 7. cap. 55. 4.
Specillum] Vide Speculum.
Specio] specis, spexi, spectum (βλέπω) specere, apud antiquos in usu fuit, Quod Videre significat. Vnde augures specere, hoc est, inspicere aues dicebantur. Ennius,
Vos epulo postquam spexit. Plaut. Casin. 11.2,
— nunc specimen specitur, nunc certamen cernitur.
¶ Spectio, spectionis, à specio uerbo antiquo. Varr. lib. 5. de ling. Latin. Et quod in auspicijs distributum est: qui habeãt spectionem, qui non habeant, &c.
Spectio, in auguribus ponitur pro aspectione & nunciato, quia omne ius sacrorum habent, auguribus spectio duntaxat, quorum consilio rem gererent magistratus, non ut possent impedire nunciando, quæ cum uidissent satis spectio sine nunciatione data est, ut ipsi auspicio rem gererent, nõ ut alios impedirent nunciando Festus.
¶ Specito, specitas (ἐπιβλέπω) specitare, Frequentatiuum antiquum à Specio. Plaut. Cistel. 2.81, — per Dionysia Mater pompam me specitatum duxit.
¶ Specto, spectas (θεάομαι, ἐποπτεύω, ἐπαναθεάομαι) spectare, Aliud frequentatiuum, Sæpe, seu fixè intueri. Plautus Amphit. 8.118, — age, me huc aspice.
S. Specto. Apud eundem in Casina, 2.6, Spectare fabulas. Cic. 3. Ver. 36, Spectantib. omnib. Terẽt. Eun. 5.6.18, Here ne me spectes: me impulsore hæc non facit.
Visere & spectare aliquid. Cic. 1. Tusc. 70.
Non semper dicere, sed spectare debemus Cic. Lent. lib. 1.9.87.
Oculis proteruis spectare aliquem. Ouid. epist. 16.16.
Oculo irretorto spectare aliquid. Horat. 2. Carm. ode 2.5.
Spectare ad aliquem. Ouid. 1. Metam. 126.
Intrò spectare. Vide Intrò Aduerbium.
Tergo spectari. Ouid. 3. de Arte, 154.
In omnem partem spectare. Quint. lib. 1. cap. 12.2.
Spectat Græciã, pro Tendit in Græciã. Cic. ad Att. lib. 9.188.2.
Spectat orientem, & similia: pro E regione est, & uergit. Plin. lib. 6. cap. 17.5.
Spectat ad hoc est, uersus. Cic. 7. Verr. 133, Te iubere in ea parte figere quæ ad fretum spectaret. Cæsar 5. bel. Gal. 51.
Spectare in Meridiem, in uentum Fauonium. Cato cap. 1.1. Varro 1. de re Rust. cap. 24.1.
Spectare deorsum. Colum. lib. 12. cap. 16.4.
Spectare & æstimare aliquem. Cic. pro Rosc. Comœd. 16.
Spectare aliquem ex bona uita, ex censu, &c. pro Considerare aliquem. Cic. pro Roscio Comœd. 20, Quem si tu ex censu spectas, eques Rom. est: si ex uita, homo clarißimus est: si ex te, iudicem sumpsisti: si ex ueritate, id quod scire potuit, & debuit, dixit.
Aliquem ex uocibus spectare. Cic. 5. Tusc. 46.
Spectare animum alterius ex suo. Terent. And. 4.1.22.
Vitam alicuius non ex oratione, sed ex moribus spectare debemus. Cic. in Salustium, 2.
Aurum spectatur in ignibus, Probatur. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.5.
Spectare aliquem, Rationem habere alicuius. Cic. 2. Offic. 102, At uerò ille tenuis, quum quicquid factum sit, sese spectatũ, non fortunam, putat. Id est, Non ob gratiæ relationem expectatum beneficium sibi collatum arbitratur, quum diues aliter opinetur & potens. Budæus.
Si ad uitulam spectes, nihil est quod pocula laudes. De duobus poculis loquitur Damon, quæ fecerat illi Alcimedon. Virg. eclog. 3.10.
Spectare à deteriore parte. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 28.
Ad suam gloriam magis, quàm ad cuiuspiam salutem spectare. Cic. pro Sestio, 29.
Non tam fastidiosè in nobis, quàm in histrionibus spectari puto. Cic. 1. de Orat. 135.
Rem, non hominẽ spectari oportet. Author ad Heren. lib. 1.9.
Tradémus quæ nos sequi in dicendo, quæq; maximè spectare solemus. Cic. 2. de Orat. 113.
Quid in iudicando spectare oportet. Cic. pro Milone, 11.
Spectare semper ut. Cic. Licinio lib. 5.8.8.
Virtus uetat, dum præstatur fides, fortunam spectare. Cic. 2. de Diuin. 118.
In iudice debet & fortuna et dignitas spectari. Cic. 1. Philip. 15.
In pactionibus faciendis legẽ spectare. Cic. Q. frat. lib. 1.1.52.
Iuuenes magna spectare, & ad ea rectis studijs contendere debent. Cic. 2. Offic. 63.
Nihil nisi sempiternũ spectare. Cic pro Rab per duel. reo, 22.
Spectare retro. Celsus lib. 7. cap. 29.
Victoriam spectare. Quint. lib 5. cap 12.17.
Acquiescere, intueri, & spectare. Cic. pro Deiot. 3.
Spectare uoluntatem alicuius, Diligenter considerare. Cicero 4. Verr. 23.
Propius spectare aliquid. Hor. 1. epist. 1.14.
¶ Spectat (ἀποβλέπω) Tendit, pertinet, aspirat: ut, Quò, uel quorsum spectat illud? Cic. 1. Tusc. 93, Quorsum igitur hæc spectat oratio? Idem 4. Acad. 258, Quò enim spectat illud, quum artificia tolli quereris à nobis, nisi ut opifices concitentur? Idem 3 de Finib. 5, Sed eorum definitiones paulum oppidò inter se differunt, sed tamen eodem spectant.
Quæ scripta sunt, eò spectant, ut te horter & suadeam. Cicero Valerio, 13.4.7.
Quid ista edicta ualeant, aut quò spectent, planè non uideo. Cicero Attico, 16.334.9.
Ad aliquid spectare. Quintil. lib. 2. cap. 4.25.
Consilium eius ad bellum spectat. Cic. Attic. lib. 15.323.5.
Spectat ad concordiam. Cic. ad Sulpit. lib. 4.2.5. Et ad Terent. lib. 14.5.4, Ad arma rem spectare.
Sermo tuus ad perorandum spectare uidetur. Cicer. de claris Orator. 161.
Spectat res ad interregnum. Cic. ad Qu. frat. lib. 3.18.5.
Spectat ad rebellionem res. Liu. 4. bel. Maced. 204.
Spectat ad seditionem. Liu. 5. bel. Pun. 17.
Beneficia quæ ad singulos spectant, & ad uniuersos pertinent. Cic. 2. Offic. 106.
Spectat res ad uim. Liu. 1. ab Vrbe, 36.
Aliquid inquirere quod ad bene beateq; uiuendum ualeat & spectet. Cic. 2. Offic. 7.
Prima & media uerba ad ultimum spectare debent. Cicero in Orat. 116.
Spectat in unum exitum. Cic. 1. de Orat. 45.
¶ Spectari, Paßiuum. Plaut. Sticho, 3.59,
Vt facillimè spectatur mulier quæ ingenio est bono?
Spectare ne, pro Cauere Plaut. Asin. 13.33,
Spectandum ne cuiquam annulum det, neq; roget.
¶ Spectatur, impers. n. lc. Plin. lib. 10. cap. 70.1, Plausu cõgregari feros ad cibum, consuetudine spectatur. De piscibus.
¶ Spectando, Gerund. (θεᾶσθαι) Propert. lib. 3. eleg. 21.1, Crescit enim aßiduè spectando cura puellæ.

¶ Specta-

Digitized by Google

¶Spectatum, pen prod. Supinum (πρὸς τὸ θεᾶσθαι) Horatius de Arte, 1,

Spectatum admissi risum teneatis amici?

¶Spectatu, Supinum (ἐφοράσει) Cicer. 2. Offic. 54, Maximeq; admirantur eum qui pecunia non mouetur, quod in quo uiro perspectum sit, hunc dignum spectatu arbitrantur.

¶Spectans, Participium (ἀποπτεύων) ut,

Inuicem spectans ambos. Ouid. 6. Metam. 125.

¶Spectandus, Participium (θεατέος) ut,

Oculis nigris spectandus. Horat. de Arte, 8. Plin. lib. 1. cap. 42. 3, Nec uulgaris psitacis forma, quamuis non spectanda.

¶Spectatus, pen. prod. (δοκιμασθείς, σύδόκιμος) Particip. siue nomen ex Participio, Probatus, Cuius scilicet plurimum considerata ac probata spectata iam uirtus est. Virgilius 8. Aeneidos, 31,

—sunt nobis fortia bello

Pectora: sunt animi, & rebus spectata iuuentus. Terent. Adelph. 5. 6. 5,

Nam is mihi est profectò seruus spectatus satis. Idem Andr. 5. 111,

Satis iam satis Simo spectata erga te amicitia est mea.

Spectatus & cognitus in rebus iudicandis. Cic. 2. Verr. 18.

Spectatus in literas. Gellius lib. 13. cap. 20, Summa uir authoritate grauitateq;, & à diuo Hadriano in mores atq; literas spectatus.

Adolescentia spectata. Cic. post Red. in Senatu, 33.

Fabula spectata. Horat. de Arte, 39.

Fides nostra spectata est per mala. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 17.

Confugere ad fidem cognitam & spectatam. Cic. 1. Ver. 7.

Forma spectata. Ouid. 14. Metam. 131.

Omnium artiũ homo probatus & spectatus. Cic. 1. de Orat. 61.

In multis & magnis rebus singularis integritas spectata. Cic. 3. Philipp. 142.

Spectatæ integritatis uir. Liu. 6. bel. Pun. 254.

Medicus ignobilis, sed spectatus. Cic. pro Cluent. 35.

Pietas spectata. Ouid. 4. Fast. 8.

Virtus spectata belli domiq;. Horat. 2. epist. 1. 47.

Virtus nobilitata & spectata. Cic. pro Flacco, 49.

Vir maximus & spectatus. Cic. de Amic. 8.

Fortes & spectati uiri. Cic. 1. Verr. 13.

Spectatus & honestus uir. Cic. 5. Verr. 49.

Spectatissimus sui ordinis Potitius. Cic. 3. Verr. 96.

Fœmina spectatissima. Cic pro Rosc. Amerino, 87.

¶Spectatè, Aduerb. (σὐδοκίμως) Fœliciter, egregiè. Plin. lib. 21. cap. 1. 2, Flores uerò, odoresq; in diem gignit: magna, ut palàm est, admonitione hominum, quæ spectatissimè floreant, celerrimè marcessere.

¶Spectatio, Verbale fœmin. (δοκιμασία) Cicero 5. Verr. 155, Ex omni pecunia quam aratoribus soluere debuisti, certis nominibus deductiones fieri solebant. Primùm pro spectatione & collybo: deinde pro nescio quo cerario. Hic probationem significat.

¶Spectator, penult. product. spectatoris, masc. gen. (θεατής, θεάμων, ἐπόπτης, ἀπόπτης, ὀπτής) Qui ludos, aut aliud quidpiam, animi causa spectat Plaut. Amphit. 19. 3, Nunc spectatores, Iouis summi causa clarè plaudite. Cic. 2. Offic. 36, Spectatoresq; se otiosos præbuerunt Leuctricæ calamitatis?

Homo rerum superarum atq; cælestium spectator. Cicer. 2. de Natura deor. 210.

Ineptiarum alicuius constituere testem & spectatorem. Cicer. 1. de Orat 56.

Superbi spectatoris fastidia. Horat. 2. epist. 1. 44.

Spectator, Probator. Terent. Eunucho, 3. 5. 18,

Quum ipsum me noris quàm elegans formarum spectator siem. Vbi Donatus, Spectator elegans est, qui sit cunctantis & fastidiosi iudicij: cui non quid placet facilè. Spectator, probator, ut spectatores pecuniæ dicuntur.

Equorum spectator. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 1.

Auditor gloriæ, & spectator laudis. Cic pro Domo sua, 51.

Laudum alicuius spectator. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 6.

Officiorum cuiuspiam diligens spectator. Cic. de Petit. Cõs. 16.

Operum multorum spectator. Ouid. 12. Metam. 38.

¶Spectatrix, pen. prod. spectatricis, Verbale fœm. (θεάτρια) Plaut. Merc. 12. 12,

Diuûm atq; hominum quæ spectatrix atq; hera eadem es hominibus.

Scelerum spectatrix turba. Lucan. lib. 3. 26.

¶Spectatiuus, pen. prod. Adiect. (θεωρητικός) Quint. lib. 3. capite 5, Vt illa sit spectatiuæ partis, hæc actiuæ.

¶Spectabilis, & hoc spectabile, pen. cor. (θεατός, ἀξιοθέατος) Spectatione dignum & admiratione: uel etiam magni nominis. Apul. Iubet construi pulchrum & spectabilem currum. Plinius lib. 11. cap. 14. 1, Aliubi enim fuui cera spectabiles gignuntur.

Ore placido spectabilis. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 16.

Campus spectabilis undiq;. Ouid. 3. Metam. 142.

Corpus spectabile, Quod uideri potest. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 7.

Facie spectabilis puer. Ouid. 4. Fast. 45.

Heros spectabilis. Ouid. 7. Metam. 101.

Opus spectabile. Valer. 1. Argon. 87.

Signum spectabile. Iuuen. Satyr. 8. 11.

Victoria pulchra & spectabilis. Tacit. in uita Agricolæ.

¶Spectaculum, spectaculi, pen. corr. (θέα, θέαμα, θέατρον) Dicitur id quod spectatur, ut ludi, & alia id genus. Virg.

Nocte pluit tota, redeunt spectacula manè. Plin. in Paneg. 74, Obtinuit aliquis ut spectaculum pantomimorum Pop. Romano tolli pateretur. Cic. 5. de Fin. 87, Vt pompa, ludis, atq; eiusmodi spectaculis teneatur, &c. Idem 3. Verr. 53, Constituitur in foro Laodiceæ spectaculum acerbum, & miserum, & graue toti Asiæ prouinciæ. Vide Miser. Liu. 1. ab Vrbe, 102, Itaq; ergo erecti, suspensiq; in minimè gratum spectaculum animo intenduntur.

Populi sensus maximè theatro & spectaculis perspectus est. Cic. Attico, lib. 2. 34. 4.

Acerbum spectaculum. Vide Acerbus.

Admiranda spectacula leuium rerum. Virg. 4. Georg. 1.

Annua spectacula. Ouid. 5. Fast. 59.

Apparatissimum spectaculum. Cic. 1. Philipp. 27.

Magnum spectaculum. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 4.

Scenæ spectacula amantur. Ouid. 3. de Arte, 71.

Concelebrare spectaculum. Vide Concelebro.

Excitatus est plausus ex omnib. spectaculis. Cic. pro Sest. 108.

Indicere spectacula. Vide Indico, pen prod.

Circuitus Solis & Lunæ præbent hominibus spectaculum. Cicero 2. de Natura deorum, 233.

Rerum cælestium spectaculum ad hominem solum pertinet. Cicero 2. de Natur. deor. 210.

Spectaculũ, locus unde spectatur. Suet. De spectaculo excitatus descendit. Liu. Decad. 1. lib. 1. 160, Loca diuisa patrib. equitibusq;, ubi spectacula sibi quisq; faceret, fori dicti.

Resonant spectacula plausu. Ouid. 10. Metam. 233.

¶Spectamen, penult. prod. spectaminis, Idem quod Specimen. Plaut. Menæch. 21. 1, Spectamen bono seruo id est, qui rem herilem procurat, uidet, collocat.

¶Specium, specij (μήλη) Instrumentum teres & paruum, quo medici ad tentandum uulnerum ac fistularum uiam & profunditatem utuntur. Pacuuius, Vt medici faciunt, qui prius specio uulnus tentant.

Digitized by Google

Spectabilis, Spectaculum, Spectator, Spectatus, Specto] Vide Specio.

Spectrum] spectri (φάσμα, εἴδωλον) Spectra sunt quæ Græcè idola dicuntur: hoc est simulachra & imagines rerum intellectui occurrentium. Cic. ad Cassium, lib. 15. 16. 2, Fit enim nescio quid, ut quasi coràm adesse uideare, quum scribo aliquid ad te, neque id κατ' εἰδώλων φαντασίας, ut dicũt tui amici noui, qui putant etiam διανοητικὰς φαντασίας spectris Catianis excitari. Nam ne te fugiat, Catius insuper Epicureus qui nuper est mortuus, quæ ille Gargettius, etiam antè Democritus εἴδωλα, hic spectra nominat. His autem spectris etiam si oculi possent feriri, quòd uel ijs ipsa occurrunt: animus qui possit, ego non uideo. Doceas tu me oportebit, quum saluus ueneris, in meáne potestate ut sit spectrum tuum, ut simulac mihi collibitum sit de te cogitare, illud occurrat, neq; solùm de te qui mihi hæres in medullis, sed si insulam Britanniam cœpero cogitare, eius εἴδωλον mihi aduolabit ad pectus. Ex his imaginibus fiunt uisa id est phantasiæ: quorum in Academicis longa est disputatio apud eundem.

Specula] speculæ, penult. correpţ. (σκοπὴ, σκοπιὰ, ἄποπτος, περιωπή) accipitur pro loco edito & eminenti, unde aliquid longè uideri & speculari potest, siue sit mons, siue turris, siue lapis, siue arbor, siue quid aliud eminens. Valla in Raudensem, Specula, locus unde fiunt excubiæ an hostes ueniant, transeantúe, an maneant, quod sint, & quæ sunt id genus. Virgil. 8. eclog. 10,

Præceps aerij specula de montis in undas
Deferar. Ouid. epist. 17. 3,
—— in speculis omnis Abidos erat. Liuius 8. bell. Pun. 25. Cic. 7. Verr. 73, Non enim sicut antea consuetudo erat, prædonum aduentum significabat ignis è specula sublatus, aut tumulo.

Alta specula. Virg. 3. Aeneid. 48.
In speculis esse. Cic. ad Attic. lib. 9. 181. 11.
Ex specula prospectare tempestatem futuram. Cicer. ad Sulp. libro 4. 3. 3.
Speculæ aliter. Virg. 4. Aeneid.

Regina è speculis ut primùm albescere lucẽ Vidit, &c.

¶Specula, speculæ, Diminutiuum à spe. Vide Spes.

Speculor] penult. corr. specularis (θεωρέω, θεάομαι, ὀπτεύω, διοπτεύω, κατασκέπτομαι, ἀποκαραδοκέω) speculari, A' specula fit, quasi è specula prospectare, uel ut aliquis uideat, intendere. Plaut. Most. 6. 81,

Concedam à foribus huc: hinc speculabor procul
Vnde aduenienti sarcinam imponam seni. Cic. in Catil. 4, Multo te etiam oculi & aures nos sentientem, sicut adhuc fecerunt, speculabuntur atq; custodient. Idem 7. Verr. 126, Tum iste se comperisse ait, eum speculandi causa in Siciliam ab ducibus fugitiuorum esse missum.

Obitus & ortus signorum speculamur. Virg. 1. Georg. 52.
Acriter speculari offensas principum. Tacit. lib. 19.
Insidiari & speculari. Cic. 1. de Orat. 67.
Obsidere & speculari. Cic. pro Flacco, 45.
Perscrutari & speculari. Cic. 5. Tusc. 83.

¶Speculatus, Participium.

¶Speculatus, huius speculatus, penult. product. (θεώρησις) Plinius lib. 10. cap. 73. 4, Feles quàm occulto speculatu in musculos exiliunt.

¶Speculator, penult. prod. Verbale (ὀπτήρ, διοπτήρ, σκοπός, ἐπίσκοπος, κατάσκοπος) Qui tacitè, & à longè speculatur & rimatur. Cæs. 2. bel. Gall. 271, Hac re Cæsar statim per speculatores cognita, insidias ueritus, &c. Cic. 7. Verr. 128, Gauium istum, quem repentinum speculatorem fuisse dicis, ostendam in lautumias Syracusis à te esse coniectum. Ouid. 3. Trist. eleg. 9. 3,

Quem procul ut uidit tumulo speculator ab alto

Matutinus speculator amicæ. Propert. lib. 2. eleg. 30. 7.
Communium miseriarum speculator. Cic. pro Domo sua, 15.
Reformidare speculatorem. Cic. 1. Verr. 28.
Speculator naturæ. Cic. 1. de Nat. deor. 112, Non pudet igitur physicum, id est speculatorem, uenatoremq; naturæ, ab animis consuetudine imbutis petere testimonium ueritatis.
Speculatores oculi. Cic. 2. de Nat. deor. 211.

¶Speculatrix, pen. prod. speculatricis (ὀπτεῖρα) Verbale fœm. Cic. de Nat. deor. 62, Furiæ deæ sunt, speculatrices, credo, & uindices, & facinorum & sceleris. Stat. 2. Sylu. 2. 1,

Celsa Dicarchæi speculatrix uilla profundi.

¶Speculatorius, Adiect. (κατασκοπικός) Quod ad speculatorem pertinet: ut, Speculatoria nauigia, quibus in mari speculamur quid fiat. Cæsar 4. bel. Gall. 562. Liu. 2. bell. Punic. 83, Inde duæ Massiliensium speculatoriæ præmissæ retulerunt, &c.

¶Speculabundus. Tacit. lib. 20, Festus Adrumeto ubi speculabundus substiterat, ad legionem tendit.
Speculabundus ex altissima rupe identidem. Suetonius in Tiberio, cap. 65.

¶Speculum, speculi, pen. corr. (κάτοπτρον, ἔσοπτρον) In quod inspicimus, ac speciem id est imaginem nostram contemplamur. Plaut. Mostel. 4. 92,

Mulier quæ se, suamq; ætatem spernit, speculo elusa est.
Quid opus speculo tibi, quæ tute speculo speculum es maximum. Terent. Adelph. 3. 3. 61,
Inspicere tanquam in speculum uitas omnium Iubeo. Cic. de Vniuers. 32, Id fit quum speculorum leuitas hinc illincq; altitudinem assumpsit, & ita dextra detrusit in leuam partem oculorum, læuaq; in dextram.

Imago speculi. Lucret. lib. 4. 57.
Nobile speculum gemmato auro. Stat. 3. Sylu. 4. 10.
Consulere speculum. Ouid. 3. de Arte, 28.
Intueri uitam in speculo. Cic. in Pisonem, 56.
Naturæ speculum. Cic. 2. de Finib. 55.

¶Specillum, specilli Diminutiuum (μηλωτίς, μήλη) Cornelius Celsus lib. 5. de fistulis & earum curationibus, Ante omnia autem specillum dimitti in fistulam conuenit, ut quò tendat, & quàm altè perueniat, scire possimus. Idem lib. 7. cap. 7, Igitur aduersum specillum inserendum, diducendaq; eò palpebræ sunt.

Asperato specillo eradunt palpebras. Cels. lib. 6. cap. 6.
Specillum lana inuolutum. Celsus lib. 6. cap. 8.
Specillum oricularium. Idem lib. 7. cap. 30.
Specillum dicimus instrumentum, quod curandis auribus adhibetur. Celsus lib. 5. & lib. 6. cap. 7. de ijs quæ in aures inciderunt, extrahendis.
Specillum instrumentum quo oculos inungimus. Plin. lib. 7. cap. 53. 4, Per oculum specillum trahens, expirauit. Celsus lib. 6, Specillo super oculum inducatur.
Specillum, Instrumentum uitreum quod oculis admouemus, quo facilius spectemus aliquid. Varro de Ling. Latin. lib. 5, Hinc quo oculos inungimus, quibus specimus, specillum.

¶Speculare, specularis, penult. product. neutri gener. (ἔσοπτρον) Et per apocopen Specular: & Specularium: Idem quod Speculum.

Speculare, interdum pro uitreata siue pro ocularijs, utpote olim facta è speculari lapide translucido, nunc autem è uitreis orbibus uel tessellis plumbo iunctis. Vlpianus, Specularia & uela quæ frigoris causa uel imbrium in domo sunt [illegible] strumento, domus non contineri Cassius [illegible]

Digitized by Google

ctus, A' speculari lapide specularia dicebantur integumenta, quib. ambulatiões in hortis tectæ erãt. Iuuen. Satyr. 4.3,

Quæ uehitur clauso latis specularibus antro. Plin. epist. 41.b, Egregium hæc aduersum tempestates receptaculum: nam specularibus, ac multo magis imminentibus tectis muniuntur. Hic autem Vlpianus de ijs specularibus intelligi uoluit, quibus fenestrarum hiatus obstruebantur ad transmittendam lucem: quæ tamen exemptilia erant, ut quum liberet, auferrentur. Nunc uitro utimur. Possumus & de specularibus intelligere quibus pars quædam domus ad uoluptatem operiebatur: uarium enim usum specularia præstabant. Martial. lib. 8.15,

Hybernis obiecta Notis specularia puros
Admittunt soles, & sine fæce diem.

Seneca de Prouid. Quem specularia semper à flatu uindicarunt, hunc leuis aura non sine periculo stringit.

Specularia accipit Seneca epist. 87. pro fenestris uitreatis, Quantæ rusticitatis damnant nunc aliqui Scipionẽ, quòd non in suum Caldarium latis specularibus diem admiserit.

¶Specularis, & hoc speculare, pen. prod. Adiectiuum, (κατοπτρικός) ut,

¶Specularis significatio. Plin. lib. 7. cap. 56.12. Hoc est, quæ fit è specula.

Specularis lapis, Quo olim specularia fiebant. Plinius lib. 39. cap. 22.3. Idem lib. 3. cap. 3.15, Metallis, plumbi, ferri, æris, argenti, auri, tota ferme Hispania scatet: Citerior & specularibus lapidibus: Bætica & minio.

¶Specularius, specularij, m.g. (κατοπτροποιός) Qui specula facit, & qui uitrea specilla. Possunt & specularij dici, qui fenestris specularia ad arcendum hyemis frigus, componũt: quorum meminit Vlp. in l. quæsitum. §. si domus. De fundo instructo. Meminit & Iustinian. lib. x. Codicis. Alciatus.

Specus] id est spelunca (σπέος, σπήλαιον) Secũdæ uel quartæ declinationis, tam masculini quàm fœminini generis: tertiæ uerò, solùm neutri generis. Vlpian. De riuis, Specus autem locus est ex quo despicitur. Inde spectacula sunt dicta. Plin. lib. 8. cap. 36.2, Specus si non habuere, ramorum fruticumq; congerie ædificant, impenetrabiles imbribus, molliq; fronde constratos.

Ingens specus in latere exesi montis. Virg. 4. Georg. 84. Ouid. lib. 3. Metam.

Est specus in medio syluis & uimine densus. Liui. 1. ab Vrbe, 248, Ex infimo specu. Ibidem, 86, Ex opaco specu.

Aonij specus. Catul. in Epital. Iuliæ, 56.6.

Fœminini. Silius lib. 6,

Tabificam expirat saniem specus ultima. Gellius lib. 5. cap. 14, Specum quandam nactus remotam latebrosamq;, &c. Pacuuius, Aduenio in scrupulosam specum. Cato, Specus opposita, quò aqua de uia abiret.

Defessæ specus. Virg. 3. Georg. 76.

Neutri. Virg. lib. 7. Aeneid.

Hic specus horrendum, &c. Ita legendum esse docet Seruius. Silius lib. 13,

Inuisum cælo specus.

Lectum est hæc speca, specæ: hoc Specum, speci: & hoc Specu indeclinabile.

¶Specis, pro specubus, Antiquum. Acc. Alcmæne,

Quod dij interdum infram penitus interpressum altis clausere specis. Ex Nonio.

Spelæum] σπήλαιον, idem quod spelunca. Virgilius ecloga 10.11,

Certum est in syluis inter spelæa ferarum
Malle pati.

Metuen[illegible] ...llo Getico, 71.

Spelunca] speluncæ (σπήλαιον, ἄντρον) Rupes excauata. Vir. 6. Aeneid. 48,

Spelunca alta fuit, uastóq; immanis hiatu,
Scrupea, tuta lacu nigro, nemorumq; tenebris. Cic. 1. Tuscul. 57,

Per speluncas saxis structas asperis. Ex poeta. Idem 6. Ver. 95, Etenim propter est spelunca quædam, conuersa ad Aquilonem, infinita altitudine, qua Ditem patrẽ ferunt repentè cum curru extitisse.

Atræ speluncæ. Virg. 1. Aeneid. 13.

Viridis spelunca. Propert. lib. 3 eleg. 3.3.

Iacere in spelunca. Cic. 2. de Finib. 152.

Perdere aliquid ad speluncas. Cic. pro Flacco, 30.

Sperchius] pen. prod. (σπερχειός) Thessaliæ fluuius, ortus in iugis Pelij montis, & uelocissimo cursu in Maliacum sinum defluens. Author Strabo libro 8. de quo etiam Virgilius Georg. 2.

Minax Sperchius. Stat. 4. Thebaid. 168.

Populifer Sperchius. Ouid. 1. Metam. 117.

¶Sperchionides, pen. corr. (σπερχειονίδης) Patronymicum masc. Ouid. 5. Metam. 18,

Caucasumq; Abarim, Sperchionidemq; Lycetum.

¶Sperchius, pen. prod. huius Sperchiadis, pen. corr. (σπερχειάς) Patronymicum fœm. Ouid. 2. Metam. 50,

Aestuat Alphæus, ripæ Sperchiades ardent.

Vndæ Sperchiades. Ouid. 7. Metam. 46.

Spermo] filius fuit Apollinis ex uxore Dorpe. Cælius Rhodig. lib. 7. cap. 15.

Spermologos] σπερμολόγος, Auiculæ nomen apud Aristotelem, quam frugilegam Gaza interpretatur, utroque nomine à seminis legendo originẽ sumente. Alioqui σπερμολόγον appellant Græci, quem nos Locutuleiũ dicimus, hoc est, hominem magnam uerborum uim inaniter profundentem.

Spermophagi] populi in extrema Aegypto post Meroen. Strabo lib. 16, sunt etiam spermophagi non procul, qui deficientibus seminibus, pomis nutriũtur, ea cõficientes, quẽadmodum Rhizophagi radices.

Sperno] spernis, spreui, spretũ (ἀτιμάω, ἀθετέω, ἐξουδενέω, ἐξουθενέω) spernere, Fastidire, despicere. Terent. Eunucho, 1. 2.91, Ob hæc facta abs te spernor. Cic. 1. de Fin. 7. Qui Enni Medeam aut Antiopam Pacuuij spernat, aut reijciat.

Modicè spernere. Vide Modus.

Animo spernere aliquem. Virg. eclog. 3.15.

Repudiare & aspernere aliquem. Cic. in Orat. 7.

Repelli & sperni à quibusdam. Cic. in Orat. 52.

Retinere & spernere, opposita. Cic. 2. de Nat. deor. 13.

Spernere & parui putare. Catul. ad Furium, 20.5.

A' quibusdam sperni, & pro nihilo putari. Cic. 13. Philip. 359.

Cibum uilem spernere. Horat. 2. Serm. Satyr. 2.3.

Consilium alicuius spernere. Ouid. 6. Metam. 6.

Diues uicinia spernebat inopes generos. Idem 3. Fast. 38.

Monentem uera spernere. Idem 13. Metam. 167.

Numina diuũm spernere. Idem 8. Metam. 150.

Voluptates spernere. Horat. 1. epist. 2.11.

Vulgus spernere. Horat. 2. Carm. ode 16.8.

Spernere, pro Separare posuerunt ueteres. Ennius, Ius atq; æquum se à malis spernit procul. Nonius.

¶Spretus (ἀτιμασθείς) Participium, siue Nomen ex participio, ut Preces spretæ. Ouid. 1. Metam. 141.

Fides spreta. Senec. Octau. 6.16.

Forma spreta. Virgil. 1. Aeneid. 7.

Legum spretarum reus. Ouid. 15. Metam. 8.

¶ Spernendus (ἄτιμος) Item nomen ex participio: ut,

Morum

Morum spernendus. Tacit. lib. 14, Marcellus Asinio Pollione proauo clarus, neq; morum spernendus habebatur.

¶ Spernax, spernacis, pen. prod. Verb. (ἀπηνής) Silius libro 8. 92, Ductor Piso uiros spernaces mortis agebat.

¶ Spretor, Verb. (ἐξουθενητής) ut, Deorum spretor. Ouidius 8. Metamorph. 124,
— utq; deorum
Spretor erat, mentisq; ferox Ixione natus.

Spero] speras, sperare. Vide Spes.

Spes] spei, f. g. (ἐλπίς, ἐλπωρή) Opinio futurorum, Referturq; tam ad bona, quàm ad mala. Terent. Adelph. 2. 2. 11,
Spem pretio non emo. Cicero 4. Tuscul. 130, Spes est expectatio boni.

Plenus spei bonæ atq; animi. Cæsar belli Ciuil. lib. 2. Curtius lib. 3, Non securum modò hæc uox, sed etiam lætum regem ac plenum bonæ spei fecit.

Spes] Dea apud Romanos, cuius ædes in foro Olitorio fuit. Liuius lib. 1. 3. Decad. Aedem Spei (inquit) quæ in foro olitorio fuit, fulmine ictam fuisse. M. Cicero ait spem fuisse à Colatino consecratam. Videndus Lilius Geraldus Syntag. 1. Histor. deorum.

Spes & metus diuinationem & auguria repererunt. Vide Amantes sibi somnia fingunt. in Amo.

Nihil spei. Cic. ad Attic. lib. 3. 65. 9.

Malorum spes. Cic. Att. lib. 1. 15. 4.

Anni spes. Ouid. 15. Metam. 23.

Gemelli spes gregis. Virgil. eclog. 1. 3.

Auaræ spes. Horat. 4. Carm. ode 11. 6.

Adolescentes cum bona spe. Vide Cum præpositionem.

Caduca spes. Ouid. epist. 15. 35.

Credula spes. Horat. 4. Carm. ode 1. 6.

Desperatissima spes. Balbus Cicero in epistol. ad Attic. libro 9. 178. 3.

Diues spes. Horat. 1. epist. 15. 5.

Non dubia spes. Vide Non.

Spes in angusto. Celsus lib. 5. cap. 27.

Exigua spes. Cic. ad Attic. lib. 3. 66.

Eximia spe adolescens. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 36, Lentulum eximia spe, summæ uirtutis adolescentem, cum cæteris artibus, quibus studuisti semper ipse, tum in primis imitatione tui hac erudias.

Fallax spes. Cic. pro Milone, 72, O frustra, inquit, suscepit mei labores, ô spes fallaces, ô cogitationes inanes meæ.

Fidissima spes Teucrûm Hector. Virgil. 2. Aeneid. 57.

Firmior spes. Cic. ad Att. lib. 8. 157. 2.

Immodicæ spes. Stat. 6. Thebaid. 239.

Inanes spes. Quint. lib. 6. cap. 2. 24.

Incerta spes futuri. Virgil. 8. Aeneid. 116.

Inconcessa spes. Ouid. 9. Metam. 128.

Indubitata spes. Vide Indubito.

Inuidiosa spes. Ouid. 4. Metam. 159.

Læta spes. Virgil. 5. Aeneid. 37.

Lenta spes. Ouid. epist. 2. 2.

Leues spes. Horat. 1. epist. 5. 2,
Mitte leues spes, & certamina diuitiarum.

Longa spes. Horat. 1. Carm. ode 4. 3.

Longinqua spes. Stat. 2. Sylu. 1. 11.
O' ubi uenturæ spes non longinqua iuuentæ. Idem 12. Theb. 68.

Mera spes. Vide Merus.

Minuta hostium spes. Tacit. in uita Agricolæ.

Misella spes. Lucret. lib. 4. 201.

Mitior spes. Tacit. lib. 15.

Obscœna spes. Ouid. 9. Metam. 95.

Obscura spes. Vide Obscurus.

Obscura & cæca spes. Cic. 2. de lege Agrar. 86.

Pertenuis spes ostenditur. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 3. 4.

Publica spes. Ouid. ad Liuiam, 73.

Stulta spes. Ouid. 3. Fast. 138.

Summa spe & animi & ingenij præditus adolescens. Cicero 2. Philipp. 62.

Tenuis spes. Cic. ad Attic. lib. 3. 60. 2.

Timida spes. Ouid. epist. 15. 76.

Vana spes. Quint. lib. 6. cap. 4. 13.

Spe hac. Terent. Adelph. 2. 2. 19.

Contra spem. Vide Contra.

Citius spe. Ouid. 4. Fast. 122.

In spem. Vide In.

Inter spem metumq;. Vide Inter.

Dubij inter spem & metum. Virg. 1. Aen. 45.

Salutis spes abijt. Ouid. 7. Metam. 115.

Abijcere spem de aliquo. Brutus Ciceroni, lib. 11. 11. 1. Idem 3. Verr. 39, Socij uerò nationesq; exteræ, spem omnium tum primum abiecere rerum. Hoc est, desperare cœperunt de suis rebus omnibus.

Abijcere spem faciendi aliquid. Cic. 2. de Orat. 77.

Abrumpere spem & metum. Vide Abrumpo.

Abrupta spes è medio. Silius lib. 8. 11.

Abscissa spes. Liu. bel. Maced. lib. 4.

Abesse longè à spe Consulatus. Vide Absum.

Accendere spem. Vide Accendo.

Accingere ad spem maiorem. Vide Accingo.

Addita spes tacitis uotis. Stat. 2. Achil. 29.

Adducere nos in spem dicuntur literæ, quum faciunt ut speremus. Cic. ad Att. lib. 3. 60. 2, Me tuæ literæ nunquam in tantam spem adduxerunt, quantam aliorum: attamen mea spes etiam tenuior semper fuit, quàm aliorum.

Adduci in spem. Cicer. pro Milone, 58, In spem maximam, & (quemadmodum confido) uerissimam adducti sumus, hunc ipsum annum, &c.

Adduci in spem ut. Cic. ad Attic. lib. 2. 37. 4.

Adduci spe mercedis. Vide Adduco.

Adimere spem. Cic. pro lege Manilia, 25.

Admota spes. Vide Admoueo.

Affecta spes. Valer. 4. Argon. 60.

Affectare spem aliquam. Ouid. 5. Metam. 76.

Afferre spem. Cic. Appio, lib. 3. 5. 20, Mihi non dubiam spem mei conueniendi afferebas. Idem Furfano, lib. 6. 9. 2.

Affirmare spem. Vide Affirmo.

Affulget spes, Liuius Decad. 5. lib. 2, Quum ex insperato obstinatis mori spes affulsit.

Agitare animum alicuius spe, metu, admonitionibus, &c. Quintil. lib. 4. cap. 1. 23.

Inanes spes agitare. Ouid. 7. Metam. 68.

Alere spem. Cic. 1. in Catilinam, 21, Qui spem Catilinæ mollibus sententijs aluerunt, coniurationemq; nascentem non credendo corroborauerunt.

Alternant spesq; timorq; fidem. Ouid. epist. 6. 8.

Arrectæ spes iuuenum. Virg. 3. Georg. 21.

Assumere spem. Tacitus in uita Agricolæ, nec spem modò ac uotum securitas publica, sed ipsius uoti fiduciam ac robur assumpserit.

Auertere à spe. Cic. pro Muræna, 41.

Auferre spem. Cic. 3. Offic. Vide Aufero.

Augere spem. Cic. 12. Philipp. 320.

Ad irritum spes cadit. Vide Ad.

Calere spe. Curtius lib. 4.

Capere spem de aliquo. Quint. lib. 1. cap. 1. 1. Vide Capio.

Inani spe captus. Virgil. 11. Aeneid. 10.

Carere

Digitized by Google

Carere spe. Cic. Torquato, lib. 6.1.12.
Collocare spem in aliquo. Cic. 1. de Orat. 14. Vide Colloco.
Complere aliquem bona spe. Cæsar bel. Ciuil. lib. 2.
Fauere spei. Plin. lib. 17. cap. 14. 7.
Omnes spes atq; opes conciderunt, hoc est perierunt, perditæ sunt atq; amissæ. Cic. 3. in Catil. 60.
Concipere spem. Vide Concipio.
Confirmare spem. Cic. Planco, lib. 13. 30. 18. Idem Terentiæ, lib. 14. 4. 6, Si est spes nostri reditus, eam confirmes, & rem adiuues.
Omnium rerum desperatione confligit bona spes. Cicero 2. in Catil. 44.
Consolatur aliquem spes. Cicero Luceio, lib. 5. 13. 9, Te enim spes consolatur.
Consolari aliquem spe. Vide Consolor.
Consolari spe inani & tenui. Vide Inanis.
Constituere spem in aliquo. Vide Constituo.
Conuertere in fidem spem alicuius. Vide Conuerto.
Anni spem credere terræ. Virgil. 1. Georg. 45.
Debilitare spem. Cicer. 7. Philipp. 220, Faueas tu hosti? literas ad te ille mittat de sua spe rerum secundarum suarum? eas tu lætus proferas? recites? describendas etiam des improbis ciuibus? eorum augeas animos? bonorum spem uirtutemq; debilites?
Decerpere spes. Quint. in Procem lib. 6. 9.
Decidere à uel de spe. Vide Decido, pen. cor.
Deficit spes. Cic. ad Attic. lib. 7. 139. 2.
Depelli spe. Liu. 1. bel. Maced.
Depelli de spe & conatu. Cic. 2. in Catil. 35. Vide Depello.
Deponere spem. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 6.
Deponere spem in re aliqua. Curtius lib. 10.
Deserit spes. Cic. de Inuent.
Deturbare spe, uel ex spe. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. 5, Neque solùm spe, sed certa re iam, & possessione deturbatus est. Idem Pompeio, lib. 5. 7. 2, Sed hoc scito, tuos ueteres hostes nouos amicos, uehementer literis perculsos, atq; ex magna spe deturbatos iacere.
Deuolui ad spem inanem. Cic. 7. Phil. 225. Vide Deuoluo.
Deuorare spe hæreditatem, hoc est, sperare, futurum ut assequamur & deuoremus. Cic. ad Att. lib. 1. 11. 18. Idem pro Flacco, 44, Amissum est enim præter spem, quòd erat spe deuoratum lucrum. Idem 3. Verr. 95, Iste qui iam spe & opinione prædam illam deuorasset. Vide Deuoro.
Deuouere spem. Ouid. epist 3. 19.
Dimittere spes animo. Ouid. 9. Metam. 95.
Discedit spes. Cæsar belli Gall. lib. 2.
Dare spem alicui. Cic. Metello, lib. 5. 4. 1.
Bona spes dat uires. Ouid. epist. 11. 13.
Dare spem bonæ indolis. Quintil. lib. 1. cap. 3. 2.
Dare spem dubiæ menti. Virgil 4. Aeneid. 11.
Datur spes opis. Virgil. 2. Aeneid. 161.
Domare spem. Stat. 2. Sylu. 2. 25, —qui pectore magno Spemq;, metumq; domas.
Duce spe. Cic. 1. de lege Agraria, 17.
Elucet spes plurimorum in pueris. Quint. lib. 1. cap. 1. 3.
Abijcere metum, & erigere spem. Cic. pro Domo sua, 20.
Erigere ad spem. Vide Erigo.
Erectus in spem. Tacit. lib. 17.
Eripere spem. Cic. 4. in Catil. 80.
Euanescit spes. Vide paulò pòst Extenuare spem.
Euersa spes cum mœnibus. Ouid. 13. Metam. 126.
Exardere ad spem libertatis: id est, incitatum esse. Cicero 4. Philipp. 163.
Excitare ad spem. Cic. pro Plancio, 45.
Exclusa spes. Cic. in Bruto, 184.
Expectare spem. Cic. ad Att. lib. 3. 64, Ego iam aut rem, aut ne spem quidem expecto.
Explorata spes. Cic. Philipp. 10, Magna nos quidē spe & propè explorata libertatis causam suscepimus.
Extenuare spem. Cic. ad Att. lib. 3. 53. 1.
Facere spem. Cic. ad Atticum lib. 2, Tuæ literæ quo sæpius à me leguntur, hoc spem faciunt mihi minorem, quàm quum lætæ sunt: tum id quod attulerunt ad spem, infirmant. Ouidius epist. 15. 3.
Fallere spem alicuius. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 54.
Fallit eum spes. Cic. 1. Verr. 3.
Firmare aliquem ad spem. Tacit. lib. 14.
Fluitare spe dubiæ horæ. Horat. 1. epist. 19. 23.
Fluit spes, Dubia est. Virgil. 2. Aeneid. 34. Vide Fluo.
Spes eum frustratur. Lentulus Cic. lib. 12. 14. 3.
Habere spem, Sperare. Cic. Curioni, lib. 2. 4. 4, Siue habes aliquam spem de Republica, siue desperas. Idem Appio, lib. 3. 10. 2. Vide Habeo.
Habere spem in fide alicuius. Cic. 1. de Inuent. 86.
Miserum est non habere ne spei quidem extremum, & commune solatium. Cic. 3. de Nat. deor. 18.
Habere spem, pro Spem ostendere. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 16. 13.
Habere aliquid in spe, Sperare. Cic. ad Att. lib. 11. 226 2.
Habere spem in manibus. Cic. 2. Verr. 10, Quam spem nunc habeat in manibus, & quid moliatur, breuiter iam iudices exponam. Plancus Senatui, lib. 10. 8. 4.
Hæret spes in aliquo. Curt. li. 9, In Aristono spes ultima hærebat.
Impellere in spem certissimam Consulatus. Cicero ad Brutum, libro 10. 4.
Implere spem quam quis de nobis concepit. Vide Impleo.
Inchoare spem. Horat. 1. Carm. ode 4. 3.
Incisa spes. Vide Incido, pen. prod.
Incitant me spe non dubia. Vide Incito.
Incubare spe alicui pecuniæ. Cic. pro Cluēt. 57. Vide Incubo.
Incumbit illi spes. Vide Incumbo.
Inducere in spem. Vide Induco.
Induci in spem. Cic. pro Plancio, 84.
Inducta spes rapinæ. Ouid. de Nuce, 8.
Inductus falsa spe pollicebar. Vide Induco.
Inferre spem. Vide Infero.
Inflammari spe potiendi. Vide Inflammo.
Inflare spem alicuius. Vide Inflo.
Inflari spe. Cic. in Pisonem, 71. Idem pro Muræna, 31, Spe atq; animus inflata peteret.
Infringi spes dicitur. Cic. in Orat. 4, Spes infringatur, aut languescat industria.
Infringere spes immodicas. Stat. 6. Thebaid. 139.
Ingredi in spem. Cicero Cornificio, lib. 12. 25. 3. Vide Ingredior.
Inhibere spem alicuius. Curtius lib. 9.
Inijcere spem. Cic. ad Att. lib. 3. 63. 1, Spes homini est iniecta nō eadem, quæ mihi, posse nos una decedere.
Implere spem. Vide Impleo.
Intercipere spem. Ouid. 15. Metam 23.
Intercludere spem commeatus. Vide Intercludo.
Interdictæ spes, Quæ sperare non licet, nec æquum est. Ouid. 10. Metamorph. 67.
Inueterascit spes. Cic. Terentiæ, lib. 14. 3. 7.
Inuitat spes. Vide Inuito.
Irritus spei. Curtius lib. 4, Illa causata sine custode regnum reliquisse, pstere perseuerabat, ne se irritam spei pateretur abire. hoc est, Sua spe frustratam.

Labi spe,

Digitized by Google

Labi spe. Cæsar bell. Gall. lib. 5.
Laborare in spem. Ouid. 15. Metam. 74.
Laudari spe & expectatione. Cic. in Orat. 57.
Vana spe ludere aliquem. Virg. 1. Aeneid. 72.
Spem mentita seges. Horat. 1. epist. 7. 18.
Minuere spem. Vide Minuo.
Nancisci spem. Cic. Cluuio, lib. 13. 8. 8.
Nati in spem honorum. Vide Nascor.
Niti spe. Cic. ad Att. lib. 3. 49. 4, Nunc si ita sunt quæ speras, sustinebimus nos, & spe qua iubes nitemur. Vide Nitor.
Nunciare spem. Cicero, Summam spem nunciabant, fore ut Antonius cederet.
Obiecta spes. Liu. lib. 4. bel. Maced.
Obtentat me spes. Cic. Att. lib. 9. 181. 6.
Occidit spes nostra. Vide Occido, pen. corr.
Offerre spem. Vide Offero.
Omittere spem. Curtius lib. 3.
Orbari spe. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 4.
Ostendere spem alicuius rei. Cic. Filius Cn. Pompeio, lib. 5. 7. 1, Tantam enim spem ocij ostendisti, quantam ego semper omnibus te uno fretus pollicebar. Vide Ostendo.
Ne spes quidem ulla ostendatur fore melius. Cicero Attico, libro 11. 219. 1.
Ostendere improbis spem, & inijcere bonis timorem. Cic. 1. de lege Agraria, 14.
Ostentare spem. Cic pro Cluentio, 15.
Pendet salus spe exigua & extrema. Cic. pro Flacco. 3.
Pendere spe extrema. Vide Pendeo.
Laudis magna spes percussit meum cor. Lucret. lib. 1. 189.
Perdere spem. Cic. pro Murana, 25.
Falsam spem ponere: hoc est, deponere. Ouid. ad Liuiam, 8.
Ponere spem in aliquo, uel in re aliqua. Cic. Furnio, lib. 10. 26. 1, Quod de Planci & Bruti concordia scribis, in eo uel maximam spem ocij ponere non miror. Idem de Somnio, 27, Nec in præmijs humanis spem posueris rerum tuarum.
In arcto spem ponere. Ouid. 9. Metam. 137.
Ponere spem in armis. Virg. 2. Aeneid. 136.
Ponere maiorem spem suæ emptionis in alicuius exitio. Cicero pro Rosc. Amer. 86.
Ponere delectationis spem in cuiuspiam humanitate. Cicero Attico, 1. 4. 3.
Ponere & defigere spem in cuiuspiam potestate. Cicero pro Flacco, 2.
Ponere in spe. Cic. ad Att. lib. 13. 280. 4, Alteris iam literis nihil ad me de Attica: sed id quidem in optima spe pono. Idem ad Quint. fratrem, lib. 3. 24. 2, Plura ponuntur in spe, quàm in pecunijs, reliqua ad isturant struentur.
Præbere spem alicuius rei. Cassius ad Cic. lib. 12. 13. 9.
Præcidere uel incidere spem alicui. Cic. 3. Verr. 13. Liuius 3. ab Vrbe, 248.
Præditus spe. Cic. 2. Verr.
Præsumere aliquid spe. Virg. 11. Aeneid. 4.
Producere spem uitæ. Tacit. lib. 12.
Proponere spem. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 10.
Rapi ad spem immortalitatis. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 4.
Redintegrare spem. Cæs. lib. 7. bell. Gall.
Reducere spem anxijs mentibus. Horat. 3. Carm. ode 21. 4.
Referre domum spem falsam. Cic. pro Rosc. Amer. 65.
Remorari spem. Cic. Attic. lib. 3. 54. 1.
Repelli à spe. Cæsar bell. Gall. lib. 5.
Reponere spem in aliquo. Cic. 5. Tusc. 52.
Reponere spem unicam senectutis in aliquo. Quintilianus in Procemio, 6. 3.
Residet spes in. Cic. Antè quàm iret in exilium, 5, Quomodo spes salutis reliquis residebit? Idem Cassio, lib. 12. 3. 4, Etiam nunc residet spes in uirtute tua.
Secare spem, Sequi spem. Virg. 10. Aeneid. 22,

Quæ cuiq; est fortuna hodie, quam quisq; secat spem.

Sequi spem. Cic. Varroni, lib. 9. 6. 2, Sequuti enim sumus non spem, sed officium: reliquimus autem non officium, sed desperationem. Ouid. epist. 16. 28.
Serenare spem uultu: id est, Sereno uultu spem bonam præ se ferre. Virg. 4. Aeneid. 96.
Subest spes. Curtius lib. 4.
Subministrare spem alicuius sceleris. Salustius, Nunc uidendum est, spem atrocißimi sceleris unde illi subministratam fuisse iudicemus.
Esse spe bona, pro Bene sperare. Cicero Cornificio, libro 12. 27. 4.
In spe esse, pro Sperare. Cic. Seruio, lib. 13. 20. 3, Et si eramus in magna spe, te meis literis, commendationeq; diligentißimè facturum id quod fecisti.
Esse in spe firmiore. Cic. Attic. lib. 8. 157. 2.
In spe esse dicitur aliquis, pro Sperari. Cic. Terentiæ, lib. 14. 3. 5, Sed tamen quando uos eritis in spe, non deficiam, ne omnia mea culpa cecidisse uideantur. id est, Dum & de uobis, & de statu uestro spes aliqua erit. Idem ad Attic. libro 2. An est aliquid in spe? Eidem, libro 8. 149. 11. Dum in spe pax fuit.
Spes est. Cic. pro Quintio, 63, Spes est & hunc miserum atque infœlicem aliquando tandem posse consistere.
Spes est de argento. Plaut. Mostel. 8. 42.
Nulla est spes iuuentutis, sese omnes amant. Plaut. Capt. 4. 19. Cic. pro Milone, 33, Quis ignorat maximam illecebram esse peccandi impunitatis spem? Idem Attico, lib. 2. 21. 4, Vide quid narrent, & quæ spes sit denarij.
Spes erat incursu. Ouid. 6. Fast. 73.
Spes est in eo. Cicero Planco, lib. 10. 22. 1. Idem ad Brutum, 10. 7, Spes omnis est in te. Sic 1. Verr. 26, Spes tuæ in hoc omnes sunt.
Superare spem. Cic. de Amicitia, 10.
Fallere & superare spem alicuius. Cic. 4. in Catil. 95.
Teneri spe. Cicero pro Cluentio, 4, Quamobrem magna me spes tenet, si ea quæ sunt in causa, explicare, atque omnia dicendo consequi potuero, &c. Idem, Quò confugient socij? quem implorabunt? Qua spe deniq; ut uiuere uelint, tenebuntur?
Tollere spem. Cic. ad Atticum, lib. 3. 66. 1.
Trahere spem mora. Ouid. 3. Fast. 138.
Trahi spe. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 5.
Venire in spem. Cic. Varroni, lib. 9. 1. 1, In spem tamen uenio appropinquare tuum aduentum. Cæsar 1. bel. Gall.
Lubrica spes me uersat. Stat. 1. Achil. 111.
Videre spem. Cic. ad Attic. lib. 3. 50. 1.
Vincere spem. Cic. Terent. lib. 14. 4. 13, Salustius officio uincet omnes spes. Vetus exemplar non habet, spes.
Vna spes, quemadmodum Vna salus: pro Sola. Cic. Cornificio, lib. 12. 22. 3, Spes tamen est una, aliquando populum Rom. maiorum similem fore.
Vocare in spem. Cic. Att. lib. 11.
Spes. Virgil. 1. Aeneid. 43,

Spem uultu simulat, premit altum corde dolorem. Vbi Seruius, Spem, lætitiam. Est & crebra apud Virgilium figura, quæ fit quoties significatur ab eo quod præcedit, id quod sequitur. Nam spem lætitia sequitur: spes uerò in uultu non uidetur, sed lætitia.

Spes, in plurali. Plaut. Curcul. 7. 28,

Spes meæ ubi sunt? Liu. 1. ab Vrbe, 155, Has spes, cogitationesq;

Digitized by Google

tionesq; secum portantes, urbem ingressi sunt. Cic. 3. in Catil. 60, Existimare debetis omnes Catilinæ copias, omnes spes atq; opes, his depulsis urbis periculis concidisse. Horat. 1. epist. 5. 4,

Spes iubet esse ratas, ad prælia trudit inermem.

¶ Speres, speris (ἐλπίς) pro Spes, spei, antiqui dixerunt, authore Festo. Varro, Quibus suam delectet ipse amicam, & sese speribus iactet suis. Vnde Asperè, quasi sine spere: & Prosperè, pro Spere.

Specula, speculæ, pen. corr. Diminutiuum (ἐλπίδιον) Plaut. Mostel. 8. 123,

Nam quid ita specula clamas clamorē merum? Idē Persa, 9. 9, Ecquid quod mandaui tibi, est mihi in te speculæ? Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. 16, Et eo magis quòd in communibus miserijs hac tamen oblectabar specula.

Degustare aliquid ex sermone speculæ. Cic. pro Cluent. 56.

¶ Spero, speras (ἐλπίζω, ἔλπομαι, προσδοκάω) sperare, Ad dolorem & ad uoluptatem refertur. Speramus ad diem, & læta, inquit Donatus. Virg. 4. Aeneid. 84,

Hunc ego si potui tantum sperare dolorem,
Et perferre soror potero. Sperare, inquit Seruius, id est, futurum opinari, siue timere. Ibidem, 59,
— & tātos rūpi non speret amores. Horat. 1. epist. 4. 2,
Grata superueniet, quæ non sperabitur hora.

Cic. Attic. lib. 1. 8. 4, A quo nihil speres boni Reip. quia, &c.

Spero confore. Terent. And. 1. 1. 140. Cic. 1. Tusc. 128, Sperò fore ut contingat id nobis.

Iubeo te bene sperare, & bono animo esse. Cic. pro Deiot. 27.

Sperare de re aliqua. Cic. Attic. lib. 9. 175. 2.

Desperare, & Sperare, contraria. Cic. in Pisonem, 8.

Expectare & sperare. Cic. ad Octauium, 6.

Auxilium sperare. Catul. Argon. 59. 36.

Precium sperare. Ouid. 6. Metam. 17.

Salutem sperare. Virg. 1. Aeneid. 91.

Spero, pro Confido, uel Credo, tam de præsenti, quàm de præterito dicitur. Terent. Eunucho, 1. 2. 123,

— nam me eius spero fratrem propemodum
Iam reperisse, adolescentē adeò nobilem. Idē Eunuch. 5. 3. 11,
Spero me habere, qui hunc meo excruciē modo. Quintil. in Gladiatore, Facilis (ut animaduertere uos spero) defensionis meæ cursus est. Hic de præterito. Et Cic. Spero iam probatam esse amicitiam nostram. Idem Attic. libro 1. 1. 10,
Spero tibi me causam probasse, cupio quidem certè.

Confidere & sperare. Cic. Cornificio, lib. 12. 18. 3, Ego & speraram prudentia tua fretus: & ut confiderem, fecerunt tuæ gratissimæ mihi literæ.

Bene de aliquo sperare. Cic. Attic. lib. 9. 175. 7.

Lenius sperare aliquid de se. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 7.

Melius speraui. Ouid. epist. 2. 13.

Vt spero, propediem te uidebo. Cic. Attic. lib. 6. 114. 10.

Sperare. Virgil. 1. Aeneid. 110,

At sperate deos memores fandi atq; nefandi.
Vbi Seruius, Sperate, abusiuè, pro Timete. Vt lib. 4. 84,
Hunc ego si potui tantum sperare dolorem?
Quum speremus bona, timeamus aduersa. Item, lib. 11. 15.
Hæc adeò ex illo mihi iam speranda fuerunt, &c.

Sperare, Doriato. Terent. Adelph. 1. 2. 73,

Sperabam iam defreruisse adolescentiam. Vbi Donatus, Rectè Sperabam, pro Gaudebam. Sic enim dicimus, quum errasse nos cernimus.

Spero non ueniet usus. Terent. Heaut. 3. 2. 42,

Non usus ueniet spero.

Deos sperauimus. Plaut. Casin. 7. 39,

Dijs sum fretus, deos sperauimus.

¶ Sperans, Particip. (ἐλπίζων) Virg. 6. Aeneid. 106.

¶ Speratus, pen. prod. Aliud participium (ἐλπισθείς) Plaut. Merc. 22. 2.

Aura sperata deserit ratem. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 12. 9.

Laborare de reliqua & sperata gloria. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 63.

Honos speratus fugit. Stat. 5. Sylu. 3. 47.

Voluptas sperata. Ouid. 2. Metam. 173.

Speratum ueteres dicebant eum, qui uxorem petit: & speratā uirginem, quæ petitur. Afranius,

Curre, & nuncia uenire, & mecum speratam adducere, ut uideat puellam. Speratam suam uocat uxorem Plautus in Amphit. 8. 42,

Amphitruo uxorē salutat lætus speratam suā. Ex Nonio.

¶ Sperabilis, & hoc sperabile, pen. corr. (ἐλπιστός) Quod sperari potest. Plaut. Capt. 10. 3,

Hic ille est dies, quum nulla uitæ salus sperabilis est mecū.

Spetile] uocatur infra umbilicum suis, quod est carnis proprij cuiusdam habitus exos, qua etiam antiqui per se utebantur. Plautus, enumerandis uilibus obsonijs in Carbonaria sic meminit.

Ego pernam, sumen, sueres, spetile, callum, glandia. Festus.

Speusticus] pen. corr. Adiect. (σπευστικός) Dicitur panis qui celerrimè fit & coquitur: à uerbo σπεύδω, quod est festino. Plin. lib. 18. cap. 11. 3, Panis ipsius uaria genera, aliàs ab obsonijs appellati, ut ostrearij: aliàs à delicijs, ut artolagani: aliàs à festinatione, ut speustici.

Speusippus] Σπεύσιππος, Philosophus Atheniensis, Platonis ex sorore nepos, qui octo annos Platonicæ scholæ præfuit. Ferunt hunc senio confectum, sibi mortem consciuisse, mœrore impulsum. Plutarchus uerò scribit, illum pediculis efferuescentibus interijsse. Primus inuenit, quo pacto ex gracilioribus lignis fierent uasa capacia.

Sphacelismus] σφακελισμός, Morbi genus, ipsis etiā plantis cum animalibus commune: de quo abundè multa suprà diximus in uocibus Astrobolismus & Sideratio.

Sphacelus] Herba saluiæ similis. Theophrastus lib. 6. ca. 2. De plantarum historijs, Sphacelus (inquit) & Saluia inter sese distant, quasi alterum urbanum, alterum genus syluestre dixeris. Sphacelo Folium leuius, contractius, minusq; squalens: Saluiæ scabrius. Hæc ille.

Sphacelus] pen. corr. (σφάκελος) propriè ossium est affectus, teste Galeno, cùm tota illorum substantia corrumpitur. Latini ossium cariem appellant.

Sphacos] Vide Sphagnos.

Sphacteria] quæ & Sphagia (σφακτηρία) Insula est Messeniæ adiacens, eregione Pyli: cuius meminit Strabo lib. 8.

Sphæra] sphere (σφαῖρα) Latinè dicitur globus, nempe qui ex omni parte exteriore rotundus apparet. Cic. 2. de Natur. deor. 68, Quumq; duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim sphæram interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, qui κύκλος Græcè dicitur: his duabus formis contingit solis, ut omnes earum partes sint inter se simillimæ, à medioq; tantum absit extremum, quantum idem à summo: quo nihil fieri potest aptius. Idem 2. de Nat. deor. 174, Habere secretam & liberam sphærā. Idem 3. de Orat. 88, Quamuis sphæram in scenam (ut dicitur) attulerit Ennius, tamen in sphæra fornicis similitudo non potest inesse.

¶ Sphærica, sphæricæ, pen. corr. (σφαιρική) Placentæ genus, quæ ex multis globulis in sphæram & rotundam formam coactis, ac deinde simul cōpactis fiebat. Cato cap. 82, Sphæricam sic facito, ita uti spirā: nisi sic fingito, detractis caseo, melle sphæras pugnum altas facito, eas in solo componito, densas eodem modo componito, atque spiram, itemq; coquito. Vetus exemplar habet, Speritam.

Digitized by Google

¶ Sphæristerium, sphæristerij (σφαιριστήριον) Locus balinei, in quo ueteres frictiones suas & uaria exercitationum genera facere solebāt. Suet. in Vespasiano, cap. 20, Valetudine prosperrima usus est, quamuis ad tuendam eam nihil amplius quàm fauces, cæteraq; membra sibimet ad numerum in sphæristerio defricaret. Plin. in epist. Apodyterio suppositum est sphæristerium, quod plura genera exercitationis, pluresq; circulos capit. Sed in primis ad exercitium pilæ deputatus est, quam Græci σφαῖραν appellant: à quo Sphæristæ, eius ludi studiosi: & Sphæristici, eius ludi periti dicebantur, inquit Budæus. Lampridius in Alexandro, Post lectionem operam palæstræ, aut sphæristerio, aut cursui, aut luctaminibus mollioribus dabat.

¶ Sphæralis, & hoc Sphærale, pen. prod. Macrobius 7. Saturnalium, cap. 9, Ex his septem motibus, unus tantùm in diuinis corporibus inuenitur: sphæralem dico, quo mouetur cælum, quo sidera.

Sphæralis cōuexitas. Macrob. lib. 1. cap. 16. in Somn. Scipionis.

Sphæralis forma. Macrob. 7. Saturnal. cap. 16.

Sphæralis natura. Macrob. 7. Saturn. cap. 9.

¶ Sphæromachia, sphæromachiæ, Certatio quæ fit pila uel globo. Seneca epist. 81, Hodierno die non tantùm meo beneficio mihi uaco: sed spectaculi, quod omnes molestos ad sphæromachiam auocauit.

Sphagia] Insula e regione Pyli, Messeniæ, & Lepræi. Strab. (lib. 8.

Sphagitides] σφαγίτιδες, Venæ duæ insignes, utrinq; ad iugulum apparentes, omnes tum colli, tum capitis partes nutrientes. Latini iugulares uenas interpretātur. σφαγὴν enim illi iugulum appellant. Galenus lib. 6. De usu partium.

Sphagnos] siue Bryon, siue Sphacos, sunt cani arborū uilli, quales in quercu maximè uidemus, sed odore præstantes. Plinius libro 12. cap. 23.

Sphenida] Pilæ genus, maius pag. nica, & tenuius quàm follis, ex panno ferè constans, nonnunquam etiam ex pelle. Alio nomine dicitur Herspastum. Hoc Sipontinus. Sed Cælius lib. 20. cap. 14, non Sphenida, sed Sphennida scribendū esse, σφεννίδα, affirmat.

Sphigmos] σφιγμὸς, Est motus arteriæ, celerius tardiusue salientis, pro ratione dilatationis & cōtractionis ipsius cordis: dictus Sperigmos, ἀπὸ τῦ σφίζειν, quod salire, resultare, pultare significat.

Sphinx] sphingis, uel sphingos, fœm. gen. (σφίγξ) Aethiopicum animal est, è simiarum genere, fusco pilo, mammis in pectore geminis, ad hominis speciem accedens, solo pilo & solitudine feram assimulans. Poetæ id monstrum faciem habere uirginis fingunt, pennas auium, pedes leonis. Plin. lib. 8. cap. 21. 1. & lib. 37. cap. 1. 6.

Sphinx, ab effectu nomen sortita: quòd homines suis quæstionibus ita stringeret, ut se expedire non possent. Nam Græcè σφίγγειν, constringere, uel uincire dicitur: uel quasi omnium mentes suis propositionibus ligare. Lactantius in primum Thebaid. scribit, Sphinga monstrum fuisse, alas & ungues habens in similitudinem Harpyiarum: quod insidens scopulo uiæ imminenti, insolubilia ænigmata transeuntibus proponebat: quæ quum soluere non possent, ex improuiso ueniens, alis & unguibus ad se in rupem trahebat. Hoc autem ænigma proponebat: Quod animal bipes, idemq; tripes, ac quadrupes esset. Cuius locutionis ambages tandem calliditate sua ita Oedipus dissoluit, ut hominem esse diceret, qui in infantia manibus & pedibus nitens, quadrupes est. Factus uir, ut qui nullo alio quàm pedum auxilio gradiatur, bipes. At in senectute, uiribus deficientibus, baculo utens, tripes. Inde origo huius adagij apud Terentium, Dauus sum, non Oedipus. id est, Seruili officio, non quæstionibus soluendis aptus. De sphingibus Diodorus Siculus lib. 4. & Plin. lib. 8. cap. 21. 1. Ausonius in Gripho Ternarij,

Terruit Aoniam uolucris, leo, uirgo, triformis
Sphinx, uolucris pennis, pedibus fera, fronte puella.

Iniqua sphinx. Stat. 1. Thebaid. 13.

Victa cadit sphinx. Stat. 11. Thebaid. 98.

Aenea sphinx. Quintil. lib. 6. cap. 3. 68.

Sphragis] σφραγὶς, Species est optimæ rubricæ, apud Plin. lib. 36. cap. 6, quæ in Lemno insula effodiebatur: ita dicta, quòd signata uenderetur, sicut apud nos sapo. σφραγίζειν enim Græci dicunt, quod nos signare. Quo autem in loco, quibusq; ceremonijs hæc terra colligatur, diximus in dictione LEMNOS. Est autem Sphragis, gemma uirilis, sed non translucida: ita dicta, quod ea optimè signemus. Plin. libro ultimo, cap. 8.

Sphyræna] σφύραινα, Græcis animal marinum, quod Latinis sudis dicitur, ut ait Plinius libro 32. cap. 11. 11. Sunt præterea à nullo authore nominati, sudis Latinè appellatæ: à Græcis sphyræna, rostro similis nomine, magnitudine inter amplissimos rarus, sed tamen non degenere: & pernæ concharum generis, circa Pontias insulas frequentissimæ. Stat. Velut suillo crure longo in arena defixæ, hiantesq; quà limpitudo est, pedali non minus spacio cibū uenantur. Dentes in circuitu marginum habent pectinatim spissatos. Intus pro spondylo grandis caro est.

Spica] spicæ: & spicus, spici (στάχυς, ἄσταχυς) antiquè, authore Festo: & spicum, spici, dicitur quum per culmi folliculum, id est, extremum tumorem, aristæ adhuc tenues in modum spiculi eminent, ut ait Seruius. Cic. 5. de Finibus, 156, Ne seges quidem igitur spicis uberibus & crebris, si auenam uspiam uideris.

Spica, dicta est à spe, ut ait Varro de Re rust. lib. 1. cap. 48. Nā quum fruges in spicam exit, spem præbet hominibus.

Spica in hordeo & tritico tria habet continentia, granum, glumam, aristam: & etiam primitùs spica quum oritur, uaginā. Varro 1. de Re rust. cap. 48. 1.

Flauentes spicæ. Ouid. 9. Metam. 138.

Fruges spicæ ordine structæ. Cic. de Senect. 47.

Cererē in spicis intercipere. Ouid. 8. Metam. 59. de apro Calydonio, Is modò crescentes segetes proculcat in herba:

Nunc matura metit fleturi uota coloni,
Et Cererem in spicis intercipit.

Quid sit, Cererem in spicis intercipit, iā exposuit ipse quū inquit, Matura uota coloni. Primò enim herbescit seges: unde illud est, Segetes proculcat in herba. Deinde uerò ubi maturuit, in spica esse dicitur.

Spicus in masculino genere, in utroq; numero legitur: Spicum uerò tantum in singulari. Cic. 2. de Nat. deor. 159,

Spicū illustre tenens splendenti corpore uirgo. Ex poeta.

Spica, signum in cælo oriens, in Virginis parte decima. Firmianus, Quicunq; in ortu Spicæ natus fuerit, erit ruralibus officijs semper applicatus, & multas fruges horreis condet. Colum. lib. 11. cap. 2. 42, Decimoquarto calend. Octob. Spica Virginis exoritur.

Spica mutica, Quæ non habet aristam. Aristæ enim sunt quasi cornua spicarum. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 48. Vide Muticus, in Mutus.

Spica, Nucleus quo numeroso caput allij compactū est. Colum. lib. 11. cap. 3. 114, de ulpico. Habet enim uelut allium plures cohærentes spicas, Inter palmaria spacia spicæ ulpici. Ruellius lib. 1. cap. 2, Cohærentes bulbi, in quos allij caput extumuit, qui seorsum consiti nouam creant sobolem, & nuclei & spicæ Latinis authoribus appellantur.

¶ Spiceus, Adiectiuum (σταχυϊνός) Quod ex spicis est: ut, Corona spicea. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 3.

Digitized by Google

Messis spicea. Virg.1.Georg.63.
Serta spicea. Ouid.2.Metam.6.
¶ Spicilegiũ, spicilegij (σταχυολογία) Collectio spicarũ. Varr. 1.de Re rust.cap.53, Messe facta, spicilegium uenire oportet, aut domi legere stipulam.
¶ Spico, spicas (σταχυοῦμαι) spicare, à quo passiuũ Spicor, spicaris: id est, Spicas emittere: legitur apud Pliniũ, lib.18.cap.7.11, Grana in stipula crinito textu spicantur.
¶ Spicatus, pen.prod. Adiect. (σταχυωτός) Quod habet spicas. Plin.lib.21.cap.17.1, Aliud rursus spicatarum genus herbarum. Idem lib.24.cap.15.5.
Spicatum unguentũ Romæ dici solitũ Galenus prodidit, & fœminis præsertim diuitibus familiare. Idem & nardinũ dictũ, ut refert Hermolaus in Corollario. Dictum spicatũ, quòd ex spica nardi cõficiatur: ut docet Marcel. interpres Dioscor.
Spicatum pauimentum. Plin.lib.36.cap.25.4.
¶ Spicifer, penult. corr. spiciferum, pen. corr. (σταχυηφόρος) Quod fert spicas: ut spicifera Ceres à poetis dicitur. Mart. lib.10.74, Spicifer Nilus.
Dea spicifera, Ceres. Senec. Herc. Oetæo,5.4.
Ora spicifera. Silius lib.3.82.
Spicio] spicis, spexi, spectum (βλέπω) spicere, Aspicere, intueri. Antiquum. Plaut. Milit.10.99,

Flagitium est, si nil mittetur, quo supercilio spicit, Verbum obsoletum, ex quo in usu est Specto spectas: & cõposita notißima, ut Aspicio, despicio, &c.

Spico] spicas, spicare, Spiculo & ferro asperare. Gratius,

Quid Macedum immenses libeat si dicere contos,
Quàm longa exigui spicant hastilia dentes. Longas & superuacuas Macedonum larissas, exiguo præfixas esse ferro dicit. Inde putauerim apud nos hastam Macedonicam picam, quasi spicam uocari, quòd ferro spicata sit exiguo. Inde picare, tanquam spicare dicimus. Turnebus.

Spiculum] spiculi, pen.corr. (ξυστὸς ὀξυβελής) Lancea breuis: seu, ut Vegetius ait, telum missile, cuius ferrum est triangulum unciarum nouem, hastile pedũ quinq; & semis. Plautus Casin.6.27,

Si non impetrauit, spicula etiam in sortita sunt mihi. Cicero in Pisonem,49, L. Crassus homo sapientißimus nostræ ciuitatis, spiculi propè scrutatus est Alpes, ut ubi hostis non erat, ibi triumphi causam aliquam quæreret.

Lucida spicula leuato ferro. Virg.5.Aeneid.62.
Epaminundas sibi auelli iubet spiculum. Cic. Lucei. lib.5.12.17.
Lenta spicula contorquent lacertis. Virg.7.Aeneid.33.
Contorsit manu emissa spicula. Virg.11.Aeneid.136.
Fundere spicula. Silius lib.17.27.
Quatere spicula. Ouid.8.Metam.76.
Vellere spicula. Virg.10.Aeneid.178.
Vibrare spicula. Virg.11.Aeneid.122.
Spiculum accipitur pro Sagitta. Virg.11.Aeneid.131,

Spicula conuerso fugientia dirigit arcu.

Scelerata succis spicula. Silius lib.3.55. hoc est, uenenata.
Dirigere certa spicula. Ouid.12.Metam.122.
Exercere spicula debita fatis Troianis. Ouid.13.Metam.11.
Promere spicula de pharetra. Ouid.3.de Arte,102.
Tincta uenenis spicula. Ouid.4.de Ponto, eleg.10.7.
Spiculum, Sagittæ ferrum, seu cuspis ipsa, & aculeus: ut sunt spicula sagittarum, & aculei apum. Virg.4.Georg.48,

—& spicula cæca relinquunt
Adfixæ uenis. De Apibus.

Calami spicula Gnosij. Horat.1.Carm.ode 15.4.
Hastarum spicula. Ouid.8.Metam.76.
Acuta spicula. Ouid.3.de Arte,102.
Noxia spicula. Ouid.in Ibin,109.

Desigunt spicula crabrones nudo uertice. Ouid.3.Fast.561.
Exacuunt spicula rostris. Virg.4.Georg.15.
Spiculum dictum à spicarum acie.
¶ Spiculo, spiculas, pen. corr. (ἀκονάω) spiculare, Cuspidem acuere. Plin.lib.11.cap.2.2, Telum uerò profundiendo tergori, quo spiculauit ingenio?
¶ Spiculator, pen.prod. spiculatoris, m.g. (ξυστοφόρος) Spiculatores dicti sunt satellites principum, à spiculis quæ gestãt. Corn. Tacitus, Dilapsis spiculatoribus, cætera cohors non aspernata concionantem.
Spina] spinæ (ἄκανθα, σκῶλος) Id in sentibus & rubis aut alijs fructibus uel herbis, quod dũ tãgitur, aculeatũ sentitur, & pungit. Plin.lib.10.cap.32.3, Putant ex spinis aculeatis.
Consertum tegmen spinis. Virgil.3.Aeneid.119.
Spinam facere dicitur asparagus quum percreuit, & spinosus fit. Colum.lib.11.cap.3.37.
Acutis spinis surgit paliurus. Virg.5.eclog.8.
Spina, pro Aculeo, qualis serpẽtibus & hystricibus, & plerisq; piscibus inest. Plin.lib.8.cap.35, Histrices generat India & Africa, spina contectas. Idem lib.9.cap.59.4, Iidem anthiæ quum unum hamo teneri uiderint, spinis quas in dorso serratas habent, lineam secare traduntur.
Animantes aliæ uillis uestitæ, aliæ spinis hirsutæ. Cicero 2. de Natur.deor.180.
Spina etiamnum appellatur uertebrarum in quocunq; animali contextus inter se, qui est à collo ad extremum usq; os, quod sacrum dicitur: sic autem appellata est, quòd ipsæ uertebræ in suo contextu processus utrinq; ostendant spinis haud absimiles. Plin.lib.11.cap.37.49, Spina lumbis ossea, sed tereti structura, per media foramina, à cerebro medulla descendente. Eadem esse ei naturam quam cerebro colligunt, quoniam prætenui eius membrana modò incisa statim expiretur. In spinæ igitur parte superiore scapulæ, à lateribus dorsa: quæ omnia dicuntur terga. Varr.2. de Re rust.cap.7.4, Scapulis latis, spina maximè duplici.
Crates spinæ. Ouid.8.Metam.163, de Fame dea.
Lentæ spinæ curuamen. Ouid.3.Metam.14.
Putrefacta spina. Ouid.15.Metam.78.
Spinæ, per translationem, pro Difficultatem. Cic.4.de Finib.127, Quam illorum tristitiam atq; asperitatem fugiens Panætius, nec acerbitatem sententiarũ, nec disserendi spinas probauit: fuitq; in altero genere mitior, in altero illustrior. Idem 4.Tusc.15, Spinas partiendi & definiendi prætermittunt.
Vellere spinas. Cic.4.de Finib.9.
¶ Spinifer, pen.corr. Adiect. (ἀκανθοφόρος) Cic. in Arato,21,

Quod superest gelido delapsum flumine fontis
Spiniferum subter caudam pistricis adhæsit.

¶ Spineus, Aliud adiectiuum (ἀκάνθινος) ut, Spinea corona, Quæ è spinis facta est.
Teda spinea. Catul. in Epithal. Iuliæ,56.3.
Vincula spinea. Ouid.2.Metam.158,

—baculumq; capit, quem spina tortũ Vincula cingebant.

Spinensis] Deus, apud Augustinum in lib. Ciuitat. Dei, quòd spinas ex agris eradicari putaretur, à Romanis cultus est. Videndus Lilius Syntag.1.Histor.Deorum.
¶ Spinalis, & hoc Spinale, pen. prod. Ad spinam pertinens. Macrob.lib.7.Saturnal.cap.9, Animæ per spinalem medullam præbetur effectus.
¶ Spinosus, pen.prod. (ἀκανθώδης) Item Adiect. spinis abundans. Varro 2.de Re rust.cap.3.7, In spinosis locis pascuntur. Plin.lib.12.cap.15.2, Corticẽ leuem myrrhæ, similemq; unedoni, scabrum alij, spinosumq; dixere.
Herbæ spinosæ. Ouid.2.Metam.163.
Iugum spinosum. Propert.lib.4.eleg.4.10.

Digitized by Google

Spinosa oratio, per translationem, hoc est, dura & aspera. Cic. 1. de Orat. 41, Sed hæc erat spinosa quædã & exilis oratio, longeq; à nostris sensibus abhorrebat. Idem in Orat. 62.

Spinosum disserendi genus. Catul. Argon. 59. 15.

Hæc enim spinosiora prius ut confitear me cogunt, quàm ut assentiar. Cic 1. Tusc. 27.

¶ Spinetum, spineti, pen. prod. (ἀκανθών) Locus spinis consitus. Plin. lib. 16. cap. 74. 2, Asinus spinetis se scabendi causa atterens, nidos ægithi dissipat. Virg. 2. eclog. 2.

Spina] nũc uiculus in finib. Græciæ, olim maxima ciuitas Græca: à qua Spinesiũ Delphis thesaurus est dictus. Strab. lib. 5.

Spineticum] unum ex Padi ostijs, quo Claudius Cæsar è Britannia triumphans prægrandi illa domo uerius, quàm naui intrauit Adriam: à Spina urbe nomen habet, quam à Diomede conditam esse uolunt. Plin. lib. 3. cap. 16.

Spinter] spinteris, n. g. (βραχιονιστὴρ) Significat aut fibulam in humeris, aut armillam, ut ait Priscianus lib. 5. Festus, Spinter armillæ genus, quo mulieres utebãtur brachio summo sinistro. Plaut. Menæch. 12. 4,

Iubeasq; spinter nouum reconcinnarier.

Spintharus] σπίνθαρος, nobilis architectus Corinthius, qui Delphicum templum ædificauit. Pausanias.

Spintria] spintriæ, Qui muliebria patitur, seq; alijs abutendum præbet. Suet. in Vitellio, Et ipse perpetuo spintriæ cognomine notatus. Certè pro spintria, Dionis compediũ πι-πορνευκότα dictũ id est, prostitutum, et stuprum passum. Sed & spintrias à patientia nominatos, Tacitus ostendit his uerbis, Tuncq; primùm ignota antè uocabula reperta sunt sellariorum & spintriarum, ex fœditate loci & multiplici patientia. Turnebus.

¶ Spintriæ, dicti sunt à Tiberio Cæsare, Monstrosæ libidinis repertores, nouiq; cõcubitus. Suetonius in Tiberio ca. 43, Mõstrosiq; concubitus repertores, quos Spintrias appellabat.

Spinturnix] spinturnicis, f. g. Auis inauspicata, quæ & incendiaria dicitur. Plin. lib. 10. cap. 13.

Spintyrnix] inquit Festus, est auis genus turpis figuræ, occursatrix artificum perdita spinturnix. ea Græcè dicitur, ut ait Santra, ἀνυίθ ἀεὶς.

Spinus] spini, f. g. (προῦμνον) Agrestis siue syluestris genus: pruni enim syluestres genera spinarum sunt, inquit Columella. Vnde Virg. 4. Georg. 29,

Eduramq; pyrum, & spino, iam pruna ferentes.

¶ Spineolus, Spineoli, pen. cor. m. g. (προύμνιον) Fructus spini.

Spio] σπειῶ, Nympha marina, Nerei et Doridis filia: sic à speluncis maris appellata, in quibus Nymphæ marinæ habitare dicuntur. σπέος enim spelunca est. Virgil. lib. 4. Aneid.

Nisæq; Spioq; Thaliaq; Cymodoceq;, &c.

Spionia] Vitis, quæ & spinea quibusdã dicitur. Colum. lib. 3. cap. 2. 16, At spionia dapsilis musto & amplitudine magis uuarum quàm numero fertilis. Plin. lib. 14. cap. 2. 12, Aestũ fert spionia, quam quidam spineam uocant. Autumnisq; & imbribus pinguescit, quinimò nebulis unà alitur, ob id Rauennati agro peculiaris.

¶ Spionicus, pen. corr. Adiectiuum. Colum. lib. 3. cap. 21. 9, Iã & illud magnæ dotis est, posse gustum cuiusq; generis non mistum, sed uerè merum condere, ac separatim reponere, siue est ille bituricus, seu basilicus, seu spionicus.

Spira] spiræ (σπεῖρα) Spiræ sunt reuolutiones siue circuli, qui in seipsos non recurrunt: quales sunt funium nauticorũ, & rudentum conuolutorum, & serpentium. Plin. lib. 37. cap. 10. 12, Capnites plurimis spiris fumida.

Anguis se colligit in spirã. Virg. 2. Georg. 31. id est, in circulum. Idem 2. Aeneid. 44,

— spirisq; ligant ingentibus, & iam Bis mediũ amplexi. Seruius, Spiris, nodis.

Ligare aliquem spiris. Virg. 2. Aeneid. 44.

Spira, Propriè (ut ait Seruius) est uolubilitas funium: siue (ut uult Festus) funis nauticus in orbem conuolutus.

Spira, Subligaculum, siue ligula quæ à pileo ad fauces distenditur, & sub mento alligatur. Iuuen. Satyr. 8. 21,

— de faucibus aurea quum se
Porrigat, & longo iactetur spira galero.

Spira, Ornamentum muliebre. Plin. lib. 19. cap. 35. 13, Lolliam Paulinam quæ fuit Caij principis matrona, ne serio quidem aut solenni ceremoniarum aliquo apparatu, sed mediocrũ etiam sponsalium cœna, uidi smaragdis margaritisq; opertam, alterno textu fulgentibus, toto capite, crinibus, spiris, auribus, collo, manibus, digitisq;, quæ summa quadringenties H—S colligebat.

Spira, Basis columnæ unius tori, aut duorum, ut ait Festus. Plinius lib. 36. cap. 23. 6, In Ephesiæ Dianæ æde primùm columnis spiræ subditæ, & capitella addita.

Spira, Genus operis pistorij, ut ait Festus. Cato cap. 77, Spiram sic facito, &c.

Spiram, hominum multitudinem uocauit Ennius, quum ait, Spiras legionibus nex. Festus.

Spirula] spirulæ, pen. cor. (σπείριον) Basis columnarũ. Seru.

Spirarchus] σπείραρχος, quasi Primipilaris, aut Cohortis præfectus: nam σπεῖρα inter cætera cohortem significat.

Spireon] Herba, quæ folijs tenus uenit in coronamenta. Plin. lib. 27. cap. 9.

Spirillum] Antiqui dicebant barbã capræ. Festus ex sententia Opilij Aurelij.

Spiro] spiras (ἄω, ἄημι, πνέω, πνείω, πνέω, καπύω, φυσάω) spirare, Exhalare. Plinius, Hæc duo genera fistulis spirant quæ ad pulmonem pertinent. Idem lib. 9. cap. 7. 1.

Sine cura quiescere, & sine metu spirare. Cicero pro Sex. Roscio Amer. 40.

Valentius spirat Eurus: hoc est flat. Ouid. 11. Metam. 97.

Aequatæ spirant auræ. Virg. 5. Aeneid. 16.

Clementius spirant Austri. Stat. 2. Syl. 2. 6.

Flamina spirant. Ouid. 4. Fast. 4.

Fons spirat dulcis aquai. Lucret. lib. 6. 179.

Aræ spirant odoratis floribus. Stat. 3. Syl. 3. 43.

Spirare, Accusatiuo iunctum, significat Emittere. Virg. 1. Aen. 82, Ambrosiæq; comæ diuinum uertice odorem.

Spirauêre. Colum. lib. 1.

Spirare ad aliquid, pro Adspirare. Liu. lib. 3.

Amore spirare. Horat. 4. Carm. ode 13. 4.

Ira spirat sanguinem. Seneca Thyeste, 6. 3.

Spirare anima sua. Cic. Post reditum ad Quirites, 19, Non solùm dum anima spirabo mea, sed etiam, &c. Vetus exemplar legit, anima superero mea.

Quæ deseri à me dum quidem spirare potero, nefas indico. Cicero 3. de Natur. deor. 137.

¶ Spirans, Participium (πνέων, ἔμπνος) ut, Altum spirans. Statius 5. Sylu. 3.

Spirans, Quod spirat, & aliquando quod redolet. Virgil. 3. Georg. 7, Stabunt & Parij lapides spirantia signa. hoc est, Tam artificiosè facta, ut spirare & uiuere uideantur.

Aera spirantia. Virg. 6. Aeneid. 170.

Fretis spirantibus feruet æquor. Virg. 1. Aeneid. 66.

Grauiter spirantis copia thymbræ. Virg. 4. Georg. 7.

Spirans, pro Viuente. Cic. pro Milone, 69, Sunt qui de uia Appia querantur, taceant de Curia, ecquando ab eo spirãte forum potuisset defendi, cuius non restiterit cadaueri Curia?

Imponere bustum in caput uiui & iam spirantis. Cicero pro Domo sua, 103.

Quædam

Digitized by Google

Quædam effigies spirantes mortui. Cic. Quint.frat.lib.1.3.3.
Artus spirantes.Lucan.lib.3.146.
Spirantia consulet exta,Palpitantia,quasi adhuc uiua.Virg.4. Aeneid.13.
Aura spirans, Vitalis, qua spiramus & uiuimus. Virg. 8. Aen. (129.
Corpora spirantia.Lucan.lib.1.74.
¶Spiritus, huius spiritus pen. corr.masc.gen. (πνεῦμα, πνοὴ, πνοιὴ, ἀήτης, κάφος) Halitus,id quod spiramus, & quo uiuimus. Plautus Milite,3.17,

Cuius tu legiones difflauisti spiritu, quasi uentus folia. Virg.3.Georg. —atq; attractus ab alto Spiritus. Cic. 2.de Nat.deor.201, Tribus rebus animantium uita tenetur, cibo,potione, spiritu.Ibidem,175, Vitalem & salutarem spiritum præbet animantibus. Ibidem,208,Sanguis per uenas in omne corpus diffunditur,& spiritus per arterias.

Cæli spiritus.Cic.1.in Catil.10.Poteståne huius uitæ hæc lux Catilina,aut huius cæli spiritus esse iucundus?
Angustus spiritus, Breuis anhelitus. Cic.1.de Orat.136.Idem 3. de Orat.100, Animæ interclusio,& angustiæ spiritus.
Anhelans spiritus.Author ad Heren.lib.4.200.
Animalis spiritus.Vide Animal.
Continuus spiritus siue inflexus.Vide Contineo.
Creber spiritus,haud ingens, raroq; coortus. Lucret.li.6.239.
Dirus spiritus.Senec.Octau.5.3.
Extremus spiritus.Cic.de Senect.25.
Liber spiritus.ut, Supplicium à libero spiritu & communi luce seclusum. id est, in carcere.Cic.7.Verr.19.
Mortiferum spiritum exhalare.Plin.lib.2.cap.93.3.
Teter spiritus.Horat.3.Carm.ode 11.4.
Vno spiritu.Cic.1.de Orat.137,Demosthenes summa uoce uersus multos uno spiritu pronunciare consuescebat. Idem 2.de Natur.deor.30, Hæc ita fieri omnibus inter se conuenientibus mundi partibus profectò non possent, nisi ea uno diuino ac continuato spiritu continerentur.
Spiritus cum sono.Celsus lib.5.cap.26.
Attractus ab alto spiritus.Virg.3.Georg.101.
Auferre spiritum sine sensu doloris.Cic.7.Verr.92.
Auferre spiritum alicui,Occidere aliquem.Senec.Octau.5.5.
Flammata facies spiritum ex alto citat. Senec.Medea,6.2.
Vita continetur corpore & spiritu.Cic.pro Marcello,16.
Ducere spiritũ, Spirare.Cic.2.de Diuinat.148, In puero referre ex qua affectione cæli primũ spiritũ duxerit.Liu. bel.Maced.2,Perire nanq; semel ipsis satius esse,quàm sub acerbissimi carnificis arbitrio spiritũ ducere. hoc est, Vitã extẽdere.
Vitam & spiritum ducere.Cic.pro lege Manil.23.
Ducere ad tempus spiritum.Cic.Planco,lib.10.1.3.
Aer spiritu ductus alit animantes.Cic.2.de Natur.deor.146.
Tranquillum & ociosum spiritum ducere.Cic.pro Archia,22.
Elidere spiritum. Celsus lib.4.cap.14.
Infœlix spiritus in auras ibit.Ouid.epist.10.25.
Euadit spiritus per angustias.Celsus lib.4.cap.4.
Excipere extremum spiritum alicuius.Cic.7.Verr.92.
Nefastum spiritum ferro exige.Senec.Oedipo,14.7.
Extenuandus spiritus in auras.Ouid.1.Trist.eleg.4.3.
Cadentem spiritum firmare.Senec.Troad.10.19.
Communi spiritu frui.Cic.4.in Catil.79, Functo temporis frui uita & hoc cõmuni spiritu nõ putat oportere.id est, Viuere.
Rudes spiritus hausi.Senec.Oedipo,10.7.
In pulmonibus inest raritas ad hauriendum spiritum aptissima. Cic.2.de Natur.deor.205.
Ludere extremo spiritu.Cic.1.Tusc.154.
Oris spiritus reluctanti obstruitur.Virg.4.Georg.60,

Inde Nepæ cernes propter fulgentis acumen
Aram quã flatu permulcet spiritus Austri.Cic. in Arato, 21.

Petitus spiritus imo latere.Horat.Epod.11.2.
Graui spiritu pressæ antennæ.Senec.Oedip.11.1.
Reddere spiritum patriæ.Cic.11.Philip.284.
Reddere spiritum. Celsus lib. 8. cap.1, Aliaq; ex his ad fauces peruia spiritum & reddunt & accipiunt.
Grauiorem spiritum reddit tibia.Quint.lib.1.cap.11.5.
Regit artus spiritus.Virg.4.Aeneid.67.
Retinere spiritum.Celsus lib.7.cap.14.
Suspendere spiritum in lectione.Quint.lib.1.cap.8.1.
Trahere spiritum.Celsus lib.3.cap.27.
Vanescit spiritus in auras.Ouid.epist.12.17.
Spiritus aliquando pro animi elatione accipitur, quod Græcè φρόνημα dicitur.Cic.ad Qu.frat.lib.1.2.9, Quid L.Cæciliũ, nónne omni ratione placaui? quem hominem? qua ira? quo spiritu? Idem pro Syl.20,Res enim gestæ credo meæ,me nimis extulerunt? at mihi nescio quos spiritus attulerunt?
Fiducia ac spiritus.Cæsar 3.bel.Ciuil.252.
Auidus spiritus.Horat.2.Carm.ode 2.2.
Contaminatus spiritus.Cic.in Pisonem,15.
Hostiles spiritus.Tacit.lib.20.
Ingentis spiritus uir.Vide Ingens.
Minax spiritus.Ouid.ad Liuiam,56.
Regius spiritus.Cic.2.de lege Agrar.91.
Solidus spiritus.Ouid.ad Pisonem,15.
Superbus spiritus.Ouid.ad Liuiam,56.
Tumidus spiritus.Seneca Agamemn.4.5.
Spiritus,Odor.Virg.5.Aeneid.

Ardentesq; notate oculos,quis spiritus illi,
Qui uultus,uocisúe sonus,uel gressus euntis.Seruius.

Vnguenti spiritus.Lucret.lib.3.45.
Operis spiritus atq; animus. Quint.lib.6.cap.2.7.
Acer spiritus.Horat.1.Serm.Satyr.4.10.
Tenuis spiritus.Horat.2.Carm.ode 16.8.
Spiritus,pro Vento.Colum.lib.3.cap.19.2, Veruntamen præstat eligere sationi,silentis,uel certè placidi spiritus diem.
Spiritus fœdi odoris.Celsus lib.5.cap.26.
Spiritus,pro Aere.Plin.li.2.ca.5.1,Proximũ spiritus, quẽ Græci,nostriq; eodem uocabulo aëra appellant. Ibidem,lib.6.
Suscipi in lucem,& augeri cælesti spiritu.Cic.de Arusp.res.53.
Afflari spiritu diuino.Vide Afflo.
¶Spiritualis, & hoc spirituale, & per syncopen,Spiritalis & hoc spiritale,pen.prod. (πνευματικὸς) Quod halitũ emittit.Vnde Spiritales auras dicimus,id est uitales.
Spirabilis,et hoc spirabile,pen.corr.(πνευστὸς)Vitale,quo spiramus,inquit Seruius.Virg.3.Aen.120, —per sydera testor.

Per superos,atq; hoc cæli spirabile lumẽ.Cic.1.Tusc.66. Illam uerò funditus eijciamus indiuiduorum corporum læuium & rotundorum concursionem fortuitam, quam tamẽ Democritus concalefactam & spirabilem, id est, animalem esse uoluit. Et paulo antè, 64, Animales, id est, spirabiles. Sic,2.de Nat.deor.132,Spirabilis natura.

Igneus & spirabilis.Cic.1.Tusc.111.
Sumere animũ spirabilem, à pluribus.Cic.2.de Nat.deor.27.
¶Spiramen,pen.prod.spiraminis (φυσητὴρ) Per quod exit spiritus:ut,Naris spiramina.Lucan.lib.2.37.
Reficit spiramina fessi ignis.Stat.12.Theb.54.
¶Spiramentum, spiramenti, idem (φυσητήριον) Virgil. 4. Georg.8, —neq; illæ

Nequicquam in tectis certatim tenuia cera
Spiramenta linunt.Idem 9.Aeneid.116.Plin.lib.34.cap. 17.5, Hoc uidetur facere relaxatis spiramentis ad satietatẽ infusus aer. Colum.lib.9.cap.11.1, Et posito cibo dum conuersari consuescant, exiguis spiramentis relictis, triduo ferè clausas habere.

Digitized by Google

Cæca spiramenta. Virg. 1. Georg. 18.
Spiramentum, Emissarium fumi. Plin. lib. 34. cap. 10. 5, Circunlito spiramento in caminis. Vbi, In spiramento camini, legendum uidetur. Budæus.
Exhalantia flammam spiramenta. Ouid. 15. Metam. 69.
Spiramentum cauernæ. Iustinus, Vbi acrior per spiramenta cauernarum uentus incubuit.
Spiraméta temporum. Tacit. in uita Agricolæ, Quo Domitianus, non iam per interualla ac spiramenta temporũ, sed continuo, & uelut uno ictu Remp. exhausit.
¶ Spiraculum, spiraculi, Idem (γύσμα) Virg. 7. Aeneid. 114, Hic specus horrendum, & seui spiracula Ditis Mõstrãtur. id est, Aditus, inquit Seruius. Plin. lib. 2. ca. 93. 2.
Spissus] spissa, spissum (πυκνός, κατάπυκνος) Propriè densum significat. A' sepium densitate. Virg. 2. Georg. 40,
— & scrobibus superabit terra repletis Spissus ager.
Aether spissus. Ouid. 1. Metam. 5.
Amoma spissa tergit de comis. Ouid. epist. 20. 34.
Arena spissa. Virg. 5. Aeneid. 68.
Caligo spissa. Ouid. 7. Metam. 107.
Coma spissa. Horat. 3. Carm. ode 19. 5.
Corona spissa uiris. Virg. 9. Aeneid. 102.
Corpus spissum. Lucret. lib. 6. 26.
Flatu spisso implere sedilia. Horat. de Arte, 42.
Grandine spissa glomeratur corpus. Ouid. 9. Metam. 45.
Igne spisso coit Pleiadum chorus. Propert. lib. 3. eleg. 5. 8.
Laurea spissa ramis. Horat. 2. Carm. ode 15. 2.
Littus spissum, Arenosum. Ouid. 15. Metam. 144.
Nubes spissa. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 6.
Spissa, & Solutioris humi regio, opponũtur. Colum. lib. 2. cap. 2. 7, Fossarum duo genera cognouimus: cæcarum, & patentium: spissis atq; cretosis regionibus apertæ relinquuntur: at ubi solutior humus est, aliquæ fiunt patentes, &c.
Theatra spissa, Repleta spectatoribus. Horat. 1. epist. 20. 9.
Vimine spisso quali. Virg. 2. Georg. 49.
Vmbræ spissæ noctis. Virg. 2. Aeneid. 125.
Spissus tactus, Qui rem aliquam spissam esse deprehendit. Plin. lib. 12. cap. 24. 2.
Spissum, Tardum. Plaut. Pœn. 11. 47,
Qui siquid boni promittunt, pro spisso euenit. Idem Cistel. 2. 66,
Spissum istud amanti est uerbum, Veniet nisi uenit.
Tardum & spissum. Cicer. ad Atticum, lib. 10. 208. 5, Sed hoc quoq; timidè scribo, ita omnia adhuc tarda & spissa. Idem 3. de Orat. 81, Sed etiam si est aliquanto spissius, aut si ego sum tardior, profectò nunquam conquiescam.
Spissus & productus exitus. Cic. 2. de Orat. 118.
Spissum opus, & operosum. Cic. Qu. frat. lib. 2. 15. 5.
¶ Spissior & spissißimus. Plin. lib. 12. cap. 21. 3, Ediuersò Arabica glans uiridis ac tenuior: & quoniam montosa sit, spissior. Idem lib. 16. cap. 40. 4, Spissißima ex omni materie, ideo & grauißima iudicatur ebenus.
¶ Spissè, Aduerb. (πυκνῶς) Plin. lib. 36. ca. 25. 4, Dein spissè calcatis carbonibus inducitur sabulo calce ac fauilla mistis.
Spissius uirere. Plin. lib. 37. cap. 8. 7.
Spissè arare. Colum. lib. 2. cap. 11. 8.
Spissè atq; uix. Cic. de claris Orat. 71, Quandiu in eorum enumeratione uersamur? quum tamen spissè atq; uix, ut dudum ad Demosthenem & Hyperidem sic nunc ad Antoniũ Crassumq; peruenimus.
¶ Spisso, spissas (πυκνόω, γύφω) spissare, spissum facere. Plinius lib. 11. cap. 41. 3, Omne lac igne spissatur.
Spissari in panem farinæ modo. Plin. lib. 13. cap. 4. 17.
Spissare pectinatim. Vide Pectino, in Pecten.

Spissatus] pen. prod. Participium (πυκνωθείς) ut, Nubes spissatæ. Lucan. lib. 4. 16.
Igni spissatus. Ouid. 15. Metam. 51.
Humor spissatus. Plin. lib. 2. cap. 49.
¶ Spissesco, spissescis (πυκνοῦμαι) spissescere, Spissum fieri. Celsus lib. 5, de curatione aduersus ictum aspidis, Eâdem ergo ui uerisimile est spissescentem quoq; intus humorem hominis ab eo discuti, & sic dari sanitatem. Lucret. lib. 6. 36,
Fecit ut ante cauam docui spissescere nubem.
¶ Spissamentum, spissamenti (τύμμα) spissamenta uocantur, quæ Græcis τύμματα dicuntur, quæ ad unguentorum confectiones extrema superponuntur, ne fluitet quod conditum fuerit. Colum. lib. 12. cap. 46. 2, de cõditura inulæ, Posthæc in umbra triduo siccẽtur, & ita in fideliã picatam recondantur, adiecto passo uel defruto quod supernatet, spissamẽtoq; cunilæ imposito cõtectũ uas polliculetur. Senec. epist. 31, Pro miori spissamento opus est quàm usum in socijs Vlyssẽ ferũt.
¶ Spißigradus, spißigradi, pen. corr. m. g. (βραδύπορος) A quo spißigradior, spißigradißimus. Plaut. Pœn. 7. 3,
— homines spißigradißimos,
Tardiores multo, quàm corbitæ sunt in tranquillo mari.
¶ Spißitas, pen. corr. spißitatis, f. g. (πύκνωσις) Plin. lib. 18. cap. 30. 7, Quoniam spißitate sua concalescit.
Spißitudo, pen. prod. spißitudinis, f. g. f (πυκνότης) Idem.
Spithama] nuncupatur mensura ab magno digito ad minimum. Cælius Rhodigin. lib. 4. cap. 3.
¶ Spithamæi, Pygmæorum gens, de qua sic scribit Plin. lib. 7. cap. 2, Supra hos extrema in parte montiũ Spithamæi Pygmæi narrãtur, ternas spithamas longitudine, hoc est, ternos dodrantes non excedere, salubri cælos semperq; uernante, montibus ab Aquilone oppositis, quos à Gruibus infestari Homerus quoq; prodidit. Fama est insidentes arietũ capraruumq; dorsis, armatos sagittis, ueris tempore uniuerso agmine ad mare descendere, & oua pullosq; earum alitum consumere: ternis eam expeditionem mensibus confici, aliter futuris gregibus non resisti. Casas eorum luto pennisq; & ouorum putaminibus construi.
Splanchnoptes] Periclis seruus fuit, cui mortuo æream statuã dominus posuit. Plin. lib. 22. cap. 17. & lib. 34. cap. 8. Vide in Stypax.
Splen] splenis, masc. gen. (σπλήν) Latinè dicitur lien. Plin. lib. 8. cap. 23. 3, Sanguis in corde & circa oculos tantum: uiscera sine splene.
Petulanti splene cachinno. Persius Satyr. 1. 2.
¶ Spleneticus, pen. corr. Adiectiuum. (σπληνικός) Qui ex splene laborat. Plinius lib. 20. cap. 9. 8, Item spleneticis in uino albo per dies quadraginta.
¶ Splenicus, pen. corr. Idem quod Spleneticus. Firmicus lib. 5. cap. 16, Luna alios tussicos, alios splenicos efficiet.
¶ Splenium, spleni (σπλήνιον) ut Iulius Pollux inquit, est caput splenis pinguis. Hinc splenia uelut per similitudinem dicuntur facta ex panno laneo uel lineo, quæ ad curam corporis superimponi solent. Plin. lib. 29. cap. 6. 19, de oculis cruore suffusis loquens, Superimponi oportet splenium è melle decoctum, lauamq; succidã ex oleo & uino. Plinius epist. 88. a. lib. 6, Quòd cãdidum splenium in hoc aut illud supercilium transferebat. Quidam frontem liniebant unguento uel cerussa: deinde panniculum siue fasciam ponebant, quod splenium dicebatur: à quibusdam existimatum oculorum operimentũ, ad arcendam nimiam lucem. Mart. lib. 2. 29,
Et numerosa linunt stellantem splenia frontem:
Ignoras quid sit? splenia tolle, leges.
¶ Spleniatus, pen. prod. Adiectiuum (σπληνιόδετος) Splenio obuolutus. Mart. lib. 10. 22,

Digitized by Google

Cur splenisto sæpe prodeam mento, &c.

Splendeo] splendes, splendui, (λάμπω, στίλβω, φαείνω, μαρμαίρω, γανάω, ἀγλαΐζομαι) splendere, Lucere. Plaut. Pœn. 4.91. Mart. lib. 4.34,

Et facies multo splendeat alba pilo.

Latè splendere. Horat. de Arte, 3.

Colore claro splendere. Lucret. lib. 5.253.

Pontus splendet tremulo sub lumine. Virg. 7. Aeneid. 2.

Lucere & splendere dicitur uirtus. Cic. pro Sestio, 51, Quid deniq; uirtus ualeret, quæ in tempestate seua quieta est, & lucet in tenebris, & pulsa loco manet tamen, atq; hæret in patria, splendetq; per se semper, neq; alienis unquam sordibus obsolescit.

¶Splendens, Participium (μαρμαίρων) ut, Purius marmore splendens. Horat. 1. Carm. ode 19.1.

Ferro splendenti lancea. Ouid. 3. Metam. 11.

Fuco splendente comas ornare. Tibul. lib. 1. eleg. 8.3.

Splendẽtes habeo authores in equestri ordine. Plin. lib. 9. c. 5.2.

Splendentior, Comparatiuum. Claud. de Gigantomach. 16,

—clypeus splendentior igni.

¶Splendesco, splendescis (ἀγλαΐζομαι) splendescere, Splendidum fieri. Apuleius, Quum iam aurora splendesceret. Cicero in Parad. 3, Nihil tam horridum, tam incultum, quod non splendescat oratione, & tanquam excolatur. Hic per translationem. Plin. lib. 13. cap. 15.7, Nutriuntur optimè, splendescuntq;.

Corpora splendescunt succo oliuæ. Ouid. 10. Metam. 36.

Vomer attritus sulco splendescit. Virg. 1. Georg. 10.

¶Splendor, splendoris (αὐγή, ἀγλαΐα, ἀγλάισμα, αἴγλη, μαρμαρυγή, ἀμάρυγμα, σέλας, σπλέας, λαμπρότης, στιλπνότης) Lux dicitur. Plaut. Merc. 22.39,

Cælum ut splendore est plenum nónne ex aduerso uides?

Aquæ splendor. Lucret. lib. 4.43.

Argenti splendor. Horat. 1. Serm. Satyr. 4.6.

Clarus splendor uestis purpureæ. Lucret. lib. 2.11.

Niger splendor. Vide Niger.

Tremuli splendores. Claud. Paneg. 25.

Splendor, per translationem ponitur pro decore, dignitate, gloria. Vnde Splendor nominis, splendor familiæ, splendor uirtutum. id est, claritas. Cic. pro lege Manil. 28, Nunc imperij nostri splendor illis gentibus lucet. Idem Flac. 21, In imperio, atq; in publica dignitate omnia ad gloriam, splendoremq; reuocarent. Et pro Cluent. 156, Honesti homines, & summo splendore prædit. Sic, 1. Offic. 95, Harum rerum duarum splendor omnis & amplitudo, addo etiam utilitatem in posteriore. Item, pro Cælio, 61, Siquidem etiam minimorum horum aliquid offendit, si purpuræ genus, si amicorum cateruæ, si splendor, si nitor, &c.

Splendor & dignitas. Cic. 2. Verr. 30.

Equestris splendor. Cic. pro Rosc. Amer. 83.

Homo eo splendore, ea uirtute qua omnes existimatis, &c. Cic. 5. Verr. 78.

Slendor nominis. Cic. 1. de Finib. 66.

Splendor ordinis. Cic. pro Cecinna, 20.

Splendor uocis. Plin lib. 20. Cap. 6.3.

Accersere splendorem. Vide Accerso.

Afferre splendorem. Vide Affero.

Obscurare & inquinare splendorem. Vide Inquino.

Obsoleuit splendor. Vide Obsoleo.

Obtinere suæ dignitatis splendorem. Cic. pro Sylla, 1.

Parum splendoris habere. Horat. 2. epist. 2.23.

Habere magnum splendorem in uoce. Cic. de claris Orat. 129.

Trahere splendorem. Plin. lib. 20. cap. 19.3.

Verborum splendor. Cic. in Orat. 93.

¶Splendidus, pen. corr. Adiect. (φανός, ἀγανός, ἀγλαός, φαίδιμος, σιγαλόεις, στιλπνός) Clarus, fulgens. Dicitur etiam qui opera sua ad liberalitatem conuertit. Cic. in Parad. 48, Reuiuiscat M. Curius, aut eorum aliquis, quorum in uilla ac domo nihil splendidum, nihil ornatum fuit præter ipsos.

¶Splendidißimum uideri, quod animo magno, elatoq; factum sit. Cic. 1. Offic. 88.

Splendidus propter uirtutem. Cic. 6. Verr. 33, Homo & domi nobilis, & apud eos, quò se contulit, propter uirtutem splendidus & gratiosus.

Splendidus domi, gratiosus extra domum. Cicero Quint. fratri, lib. 2. 15. 8.

Solidum & splendidum nomen. Cic. 2. de Fin. 93.

Bilis splendida. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 29.

Candor splendidißimus. Cic. in Somnio Scip. 12.

Cera splendida. Ouid. 1. Amor. eleg. 11. 4.

Crinis splendidus ostro. Ouid. 8. Metam. 2.

Et certamẽ honestũ, & disputatio splendida. Cic. 2. de Fin. 109.

Domus splendida luxu regali. Virg. 1. Aeneid. 129.

Eques splendidus. Cic. 2. de Finib. 94.

Facta splendida. Horat. 2. epist. 1. 48.

Fama splendida. Propert. lib. 3. eleg. 20. 2.

Fons splendidior uitro. Horat. 3. Carm. ode 13. 1.

Humor splendidus sudoris. Lucret. lib. 6. 239.

Ingenium splendidum & magnus animus. Cic. 1. Offic. 39.

Lucifer splendidior quàm cætera sidera. Ouid. 2. Metam. 145.

Lumina splendida solis. Lucret. lib. 2. 22.

Nomen splendidum. Cic. 1. de Fin. 92, Quod appellant honestũ, non tam solido quàm splendido nomine.

Illuminari nominibus splendidis. Cic. in Orat. 93.

Magnificentius & splendidius oratorũ genus. Cicero de claris Orat. 105.

Orbis splendidus, Oculi. Lucret. lib. 3. 84.

Palla splendida multo croco. Ouid. epist. 16. 33.

Tenere rationem splendidam. Cic. de claris Orat. 142.

Signa splendida. Lucret. lib. 4. 91. Intelligit astra.

Sol splendidior. Tibul. lib. 4. ad Messalam, 1. 25.

Verba splendida. Ouid. 1. de Remed. amor. 48.

Ornatißimus & splendidißimus uir. Cic. pro Flacco, 38.

¶Splendidè, pen. cor. Aduerbium (ἀγανῶς, ἀγλαῶς, φαιδρῶς) ut, Splendidè dicta. Cic. 1. de Fin. 9.

Splendidè & honestè acta ætas. Cic. 3. Tusc. 103.

Dicere ornatè & splendidè. Cic. 1. Offic. 6.

Splendidè mendax. Horat. 3. Carm. ode 11. 7.

Magnificè & splendidè ornare conuiuium. Cic. pro Quint. 63.

Recipere aliquem splendidè. Author ad Heren. lib. 4. 231.

Splendidè uti authoritatis premijs erga omnes. Cic. de Sen. 59.

Multo splendidius. Horat. 1. epist. 18. 4,

—rectius hoc, &

Splendidius multo est, equus ut me portet, alat rex.

Splendo] nis, uel Asplendo: ciuitas fuit in agro Phocensium, ab Orchomenijs olim culta. Strab. lib. 9.

Spleneticus, Splenium] Vide Splen.

Splenion] alio nomine Teucrion: herba est, iuncos tenues spargens, folijs paruis, asperis locis nascens, austero sapore, nunquam aut florens, aut semen gignens. Plinius libro 25. cap. 5.

Spodium] spodij: siue Spodos Græcis (σποδός) Latini cinerulam uertunt: id est repurgamentũ, quod ex fornacum parietibus euertitur, in quibus æs Cyprum aut plumbum decoquitur. Quinetiam extinctorũ carbonum reliquiæ, & crassius illud excrementum, quod quidam scoriam appellant, comprehendit. Videto Plinium libro. 34. cap. 18. Vide & Pompholix.

Digitized by Google

Spoletium] cum i ante um, (σπολήτιον) ciuitas in Vmbria. Liu. lib. 5. Decad. 5. Rex Gentius cum liberis, & coniuge, & fratre, Spoletium in custodiam ex Senatusconsulto ductus. Hæc nunc ducatus Spoletinus dicitur, non Spoletanus: sicut ab Aretio, Aretinus. Mart. lib. 13. 120,

De Spoletinis quæ sunt cariosa lagenis
Malueris, quàm si uina Falerna bibas.

Sic Cic. de claris Oratoribus. P. Cominium Spoletinum dixit. Liuius lib. 3. Decad. 5, Caruilius Spoletinus, & C. Afranius à præsidio Romano missi. Ex quo facilè intelligi potest, in manuscripto Taciti codice legi Spoletinus, pro quo Spoletanus quispiam uulgatis æditionibus supposuit, ut ait Rhenanus.

Spolium] spolij (σκῦλον, λάφυρον, αὐάγια) Quodcunque hostibus detrahitur, ut ait Seruius. Plin. libro 7. cap. 26. 1, Magniq; nomine spolio inde capto eques Rom. (id quod antea nemo) curru triumphali reuectus est. Virg. 10. Aen. 173,

Viximus, aut hodie uictor spolia illa cruenta,
Et caput Aeneæ referes, &c.

Ferarum spolia. Lucret. lib. 5. 191.
Leonis spolium. Ouid. 3. Metam. 17.
Serpentum spolia, Leberides. Lucret. lib. 4. 12.
Memorabile spolium monstri uiperei. Ouid. 4. Metam. 123.
Opimis spolijs insignis Metellus. Virg. 6. Aeneid. 171.
Onustus spolijs Orientis. Virg. 1. Aeneid. 59.
Superbus spolio. Ouid. 7. Metam. 31.
Nobile spolium. Silius lib. 5. 28.
Opima spolia. Liuius 4. ab Vrbe, Spolia in æde Iouis Feretrij prope Romuli spolia, quæ prima opima appellata sola ea tempestate erant, cum solenni dedicatione dono fixit.
Salmacida spolia sine sudore & sanguine. Cic. 1. Offic. 88.
Adimere spolia. Vide Adimo.
Aduolare ad alicuius spolia detrahenda aliquo sperante. Cic. pro Sestio, 45.
Capere spolia. Vide Capio.
Detrahere turpium cruenta spolia. Cic. pro Rosc. Amer. 87.
Indutus spolijs. Virg. 10. Aeneid. 155.
Nitens spolijs. Seneca Octau. 4. 6.
Occidere hominem causa spoliorum. Cic. pro Rosc. Amer. 86.
Ornatus locus eximijs nauticis & classium spolijs. Cic. pro lege Manilia, 38.
Victores præda spolijsq; potiti. Virg. 9. Aeneid. 90.
Ampla spolia referre. Virg. 4. Aeneid. 19.
¶ Spolio, spolias, (σκυλεύω, ἀποκοσμέω, ἀπαμπίσκω, ἀπαμαυρόω, ἀποδύομαι) spoliare, Priuare. Teren. Hecy. 1. 1. 8,

Quem spolies, mutiles, laceres.

Fanum spoliare. Cic. 3. Verr. 35.
Templa spoliantur tristi rapina. Lucan. lib. 3. 34.
Aras spoliare. Virg. 5. Aeneid. 133.
Orbatum & spoliatum forum uoce alicuius erudita. Cic. de claris Oratoribus, 4.
Omni argento aliquem depeculari & spoliare. Cic. 6. Ver. 32.
Spoliare opibus. Cic. Attico, lib. 2. 24. 3.
Spoliare uestitu. Cic. 3. Offic. 36.
Spoliare, ad omnia alia transfertur, ut; Spoliare auxilijs. Cic. 3. Verr. 54, Nesciebat ab eo Cn. Carbonem Consulem, cuius reuera Quæstor fuit, nō modò relictum, sed etiam spoliatum auxilijs, pecunia, nefariè oppugnatum, & proditum.
Animum sanitate spoliare. Cic. 4. Tusc. 34.
Deos spoliare, Simulachra deorum. Lucan. lib. 1. 77.
Detrahere & spoliare dignitatē. Cic. pro Celio, 2. Ibidem, 33,

Parcat iuuentus pudicitiæ suæ, ne spoliet alienam.

Omni dignitate spoliari. Cic. pro Murena, 80.
Spoliare fama. Cic. 3. Offic. 101.
Fana sociorum spoliare. Cic. pro Sylla, 53.
Augeri dignitate, & spoliari fortunis. Cic. pro Plancio, 18.
Spoliare iudicio. Cic. 4. Acad. 111, Eam Philosophiam sequere, quæ confundit uera cum falsis, spoliat nos iudicio, priuat approbatione, omnibus orbat sensibus.
Laudibus spoliari. Cic. 2. Tusc. 39.
Ornatu alieno aliquam artem denudare atq; spoliare. Cicero 1. de Orat. 121.
Prouincia spoliare. Cic. Attico, lib. 10. 19. 3.
Syluæ spoliantur robore. Lucan. lib. 3. 79.
Socijs spoliare aliquem. Ouid. 14. Metam. 15.
Terra spoliatur lumine. Lucret. lib. 4. 76.
Spoliare uirtutē suo decore, imbecillamq; reddere. Cic. 1. Acad. (48.
Spoliare uita, Occidere. Virg. 6. Aeneid. 34.
Spoliare uitem pampinis. Colum. lib. 11. cap. 2. 46.
Vrbes spoliauerat populis. Stat. 4. Theb. 8.
¶ Spolior, spoliaris (σκυλεύω) Deponens fuit apud antiquos, authore Nonio. Afranius,

Quos impunè depopulatur & dispoliatur dedecus.

¶ Spoliandus, Participium (σκυλευτέος) ut, Templa spolianda. Lucan. lib. 5. 61.
¶ Spoliatus, pen. prod. Aliud particip. siue Nomen ex participio (σκυλευθεὶς) Cic. Att. lib. 6. 111. 9, Et mehercule ego ita iudico, nihil illo regno spoliatius, nihil rege egentius.
Putare se spoliatum ornamento. Cic. 2. de Orat. 78.
Corpus spoliatum lumine. Virg. 12. Aeneid. 187.
Conferre spoliatā fortunā cū fortuna alicuius. Cic. in Pisone, 29.
Armis spoliata nauis. Virg. 6. Aeneid. 71.
Magistro spoliata nauis. Virg. 5. Aeneid. 45.
¶ Spoliatio (σκύλευμα) Verbale. Cic. 4. Verr. 12, Quum in legatione, oppidorum, fanorumq; spoliationis cogitaret. Ibidem, 6. 117.
Omnium rerum spoliatio. Cic. pro Sestio, 38.
Nobilissimi atq; antiquissimi templi spoliatio. Cic. 6. Verr. 91.
Dignitatis spoliatio. Cic. 2. Philip. 48.
Misericordiam spoliatio Cōsulatus magnam habere debet. Cic. pro Murena, 79.
¶ Spoliator, pen. prod. Aliud uerbale, m. g. (σκυλευτὴς) Cic. 6. Verr. 71, Neq; solùm spoliata illa patiere, sed etiam eorum spoliatorem, uexatoremq; defendes.
Pupilli prostantis spoliator. Iuuen. Satyr. 1. 5.
¶ Spoliatrix, pen. prod. Verbale fœm. (σκυλεύτρια) Mart. libro 1. 136,

Sic spoliatricem commendat Faustus amicam.

Cic. pro Cælio. 40, Tūne aurum ex armario tuo promere ausa es? tūne Venerem illam tuam spoliatricē spoliare ornamentis?
¶ Spoliarium, spoliarij (ἀποδυτήριον) ubi homines spoliantur. Plin. in Paneg. 37, Nunc templum illud, nunc uerè deus non spoliarium ciuium, cruentarumq; prædarum sæuum receptaculum. Seneca, lib. 8. Controuers. Volo nosse illud infantium spoliarium. Significat speluncam, in qua solent latrones spoliare prætereuntes.

Sponda] spondæ (πλευρὸν) Latus lecti. Spondæ sunt tabulæ, quæ utrinq; latus lecti sustinent. Virg. 1. Aeneid. 14,

Quum uenit, aulæis iam se regina superbis
Aurea composuit sponda, mediamq; locauit.

Mart. lib. 10. 5, Orciniana sponda.
Extrema & in sponda cubet. Horat. Epod. 3. 5.

Spondalia, uel rectius Spondialia] Vide Spondeus.

Spondaicus] Vide Spondeus.

Spondeo] spondes, spopondi, sponsum (ἀναδέχομαι, ὁμολογέω, ἐγγυάω, μνηστεύομαι) spondere, à sponte fit, quod ueteres pro dico usurpabant: quia qui spondet, sponte, id est, uoluntariè dicit. Postea spondere acceptum est, pro sponte promittere. Cic. ad Atticum, lib. 16. 331. 5, Egit autem pater &

Digitized by Google

ter & filius ut tibi sponderem. Idem Philip. 14. 401, Pansa aut morte, aut uictoria se satisfacturum Reip. spopondit.

Promittere & spondere. Cic. pro Muræna, 82.

Officium spondere alicui. Ouid. 10. Metam. 84.

Spondere pro aliquo. Cicero ad Atticum, lib. 12. 141.1. Idem Lentulo, lib. 1. 9. 25, Dependendum tibi est quod mihi pro illo spopondisti.

Spondeo de. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. 3, Quod ego non modò de me tibi spondere possum, sed de te etiam mihi.

Fortuna spondet salutem. Virg. 12. Aeneid. 128.

Sidera nihil placidum spondentia. Ouid. in Ibin, 44.

Spondere puellam dicitur pater alicui, quum pollicetur futurū esse ut eam in uxorem ducat. Plaut. Curc. 14. 73,

Spondésne milites mihi hanc uxorem? M. spondeo. Idem Trinum. 17. 33.

¶ Sponsus, Participium (μνηστευθεὶς) Promissus. Terentius Phorm. 4. 3. 51,

—etiam nunc, si uult Demipho

Dare, quantum ab hac accipio, quæ sponsa est mihi, &c. Idem Eun. 5. 9. Cic. ad Atticum, lib. 14. 318. 4, Suam cuiq; sponsam, mihi meam: suum cuiq; amorem, mihi meum.

¶ Sponso, sponsas (μνηστεύω, νυμφεύω) sponsare, Promittere: ut, Sponsare filiam. Paulus de ritu nuptiarum, Siquis officium in aliqua prouincia administrat, inde oriundam, uel ibi domicilium habentem uxorem ducere non potest, quanuis sponsare non prohibeatur: ita scilicet, ut si post officium depositum noluerit mulier nuptias contrahere, liceat ei hoc facere, arris tantummodo redditis quas acceperit. Budæus.

¶ Sponsus, huius sponsus (ἀνάδοχη) Sponsio. Seruius Sulpitius apud Gellium, lib. 4. cap. 4, Si post eas stipulationes uxor non dabatur, qui stipulabatur, ex sponsu agebat, iudices cognoscebant.

¶ Sponsus, sponsi, masc. gen. (νυμφίος) Cui spondetur puella, siue qui spopondit eam se ducturum.

¶ Sponsa, sponsæ (νύμφη, μνηστή) Puella quæ spondetur. Plautus Casina,

Huc uenisti sponsam præreptum meam.

Deducere sponsam marito. Vide Deduco.

Turpes sponsæ. Iuuen. Satyr. 1. 8.

¶ Sponsor, sponsoris, masc. gen. (ἐγγυος, ἐγγυητὴς) Qui puellam spondet.

Coniugij sponsor & obses. Ouid. epist. 2. 7.

Sponsor, Qui alicui promittit. Cic. Leptæ, lib. 6. 19. 5, De tuo negocio quòd sponsor es pro Pompeio, si Galba consponsor tuus redierit. Idem pro Quintio, 49, Cur cæteri sponsores & creditores non conuenerint?

Sponsor, in fœminino genere. Ouid. epist. 15. 23,

—comitata Cupidine paruo

Sponsor coniugij stat dea picta sui.

¶ Sponsio, sponsionis, Verbale (ἐγγύησις, ἐγγυὴ) Promissio. Paulus de uerb. signif. Sponsio appellatur non solum quæ per sponsi interrogationem fit, sed omnis stipulatio, promissióq;.

Audax sponsio. Iuuen. Satyr. 11. 20.

Sponsio, Genus erat actionis apud antiquos: quæ fiebat interposita stipulatione certæ pecuniæ, quam perderet is qui sponsione uinceretur: & coram Recuperatoribus, aut alio iudice disceptabatur. Erat autem decima pars rei controuersæ, in causis priuatis: in publicis autē quinta apud Græcos, authore Polluce & alijs scribentibus, τὸ ἐπὶ λίνατον τὸ τιμήματος τῆς δίκης, pœna scilicet temerè litigantium. Cicero 5. Verr. 113, Quid, quum palàm Syracusis te audiente maximo conuentu P. Rubrius Qu Apronium sponsione lacessiuit, ni Apronius dictitaret te sibi in decumis esse socium? Hæc te uox non perculit? non perturbauit? non ut capiti & fortunis tuis prospiceres, excitauit? tacuisti, sedasti etiam lites illorum, & sponsio illa ne fieret laborasti. Et paulo pòst, 115, Sponsio est, ni te Apronius in decumis socium esse dicat, prouincia tua est: ades, abs te iudicium postulatur. Valerius lib. 2, Pertinacius progressa contentione, Valerius sponsione Luctatium prouocauit, non se petiturum triumphum, ni suo ductu Punica classis esset oppressa. nec dubitauit restipulari Luctatius. Itaq; iudex conuenit inter eos Attilius Calatinus. Hactenus Valerius. Prouocans igitur sponsione, ita dicebat, Spondeo me tantam pecuniam daturum, ni, & reliqua. Prouocatus autem contrà restipulabatur. Cic. 5. Verr. 115, Cum eodem Apronio postea Scandalius eques Romanus quem uos omnes nostis, eandem sponsionem de societate fecit quam Rubrius facere uoluerat: institit, oppressit, non remisit: facta est sponsio H-S. quinq; milibus. Cœpit P. Scandilius Recuperatores aut iudicem postulare. Fiebat sponsio plerunq; in interdictis: id quod ostendit Quintilianus in septimo. Exemplum sponsionis est apud Ciceronem in oratione pro Cecinna. Erat enim Cecinna de fundo ui armata deiectus: propterea Prætor interdixerat De ui, id est interdicto. Vnde ui concesso iusserat Ebutium, qui uim fecerat, restituere Cecinnam in possessionem. Quum autem Ebutius Prætoris se edicto satisfecisse diceret: Cecinna autem se planè restitutum esse negaret: facta est sponsio, ni Cecinna restitutus ex edicto Prætoris esset. Quum igitur Cicero uim illatam Cecinnæ iudicibus sponsionis exposuisset, ita demum subdidit, His rebus ita gestis, P. Dolabella Prætor interdixit, ut est consuetudo De ui hominibus armatis sine ulla exceptione: tantum ut unde deiecisset, restitueret. Restituere se dicit. Sponsione uobis iudicandum. Budæus.

Sponsiones facere. Plin. lib. 9. cap. 32. 16.

Sponsionē facere cum aliquo. Plin. lib. 7. cap. 37. 3, Sed maximè sponsione facta cum Fortuna, ne medicus crederetur, &c.

Sponsio quæ in uerba facta est? Si ex edicto Præt. bona P. Quintij concessa non sunt. Cic. pro Quintio, 56.

Sponsio uoti. Cic. 2, de Legib. 66, Diligentia uotorum satis in lege dicta est, ac uoti sponsio, qua obligamur deo: pœna uerò uiolatæ religionis iustam recusationem non habet.

¶ Sponsalia, sponsaliorū, neut. gen. plurali numero (ἐγγυὴ, ἕδνα) Seruius Sulpitius in libro quem scripsit de dotibus, apud Gellium lib. 4. cap. 4, Qui uxorem ducturus erat, ab eo unde ducenda erat, stipulabatur eam in matrimonium ductum iri: qui daturus erat, itidem spondebat. Is contractus stipulationum, sponsionumq;, dicebatur sponsalia, &c. Vlpianus de sponsalibus, l. 2. Sponsalia dicta sunt à spondendo. Nam moris fuit ueteribus, stipulari & spondere sibi futuras uxores. Ibidē, Florentinus l. 1. Sponsalia sunt mentio & repromissio futurarum nuptiarum. Iuuen. Satyr. 6. 3,

Conuentum tamen & pactum, & sponsalia nostra

Tempestate paras.

Sponsaliorum dies. Suet. in Augusto, cap. 53.

Mediocria sponsalia. Vide Mediocris.

Præbere alicui sponsalia. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 8. 4.

¶ Sponsalitius, a, um, Quod ad sponsos aut pertinet, aut refertur: ut, Sponsalitia largitas, id est donatio, quæ à sponso sponsæ fit: apud Iustinianum Nouella 119. & sæpe in libro 5. Codic.

Spondeus] spondei, pen. prod. (σπονδεῖος) Pes duabus syllabis longis constans. Legitimus quidem hic, qui in Heroico uersu omnem sibi uendicat locum, licet raro quinto loco reperiatur. Dictus, quòd in sacrificijs & libamentis eo maximè uterentur. Nam σπονδὴ libamentum, fœdusq;, ac sponsionem significat.

Spondialia] Carmina trochaica, sacris adhiberi solita Latinis dice-

Digitized by Google

tinis dicebantur, quibus etiã tibicines cùm modos faciebant, plerunq; uti solebant. Cic. 2. de Orat. Tamen in hoc genere sæpe ipse uidi, cum ex persona mihi ardere oculi hominis histrionis uiderentur, spondialia illa dicentis, Segregare abs te ausus, aut sine illo Salaminem ingredi? Editi libri habent, spondala, sed mendose: ut Turnebo quidem uidetur.

¶ Spondialis, Tibicen dicebatur qui in sacris canebat: quod nomen à spondeo profectum initio est, cuius carmine Græci in libamentis deorum & sacrificijs uti soliti erant. Isidorus, Vnde & ij qui tibijs canebant in sacris gentilium, spondiales nominabantur. Marius Victorius, Spondeus è duabus longis, ut reges, temporum quatuor, dictus à tractu cantus eius, qui per longas tibias in templis supplicantibus editur: unde & spondiales appellantur, qui huiusmodi tibias inflare assueuerunt. Ex Turnebo.

Spondolici] populi Mæotidis, apud Plin. lib. 6. cap. 7.

Spondylis] huius spondylis, pen. cor. fœm. gen. (σπονδύλη) Plin. lib. 27. cap. 13. 11, Et animalium quidem cæterorum nullum aliud radices à nobis dictas attingit, excepta spondyli, quæ omnes persequitur. Genus id serpentis est. Verticellam Gaza uertit in Aristotelem.

Spondyliũ] spondylij, siue Spõdylion Dioscoridi (σφονδύλιον) Plin. lib. 12. cap. 26. 2, Ab hac panace, ferula differt, quæ uocatur spondylion, folijs tantùm, quia sunt minora, & platani diuisura, nõ nisi in opacis gignitur: semen eodem nomine siliis speciem habet, medicinæ tantùm utile.

Spondylus] spondyli, pen. corr. m. g. (σπόνδυλος, σπονδύλων) Nodus seu uertebra spinæ dicitur. Sunt autem in ipsa spina spondyli quatuor & uiginti: quorum septem collum constituunt, duodecim thoracem, quinq; alij lumbos.

Spondylus in mari animal, apud Plinium lib. 32. cap. 11. 9.

Spondylus. Calculus æneus, quo suffragia sua iudices Athenis dabant, ut est apud Iulium Pollucem.

Spondylus, Verticulum, quod apponitur fusis, ut nendo melius uertantur.

Spondylus, Callus siue caro interior ostreorũ. Plin. lib. 32. cap. 6. 3, Neq; in luto capta, neq; arenosis, sed solido uado, spondylo breui atq; non carnoso, nec fibris laciniosο, ac tota in aluo. Colum. lib. 8. cap. 16. 6.

Spondylo utitur Martialis pro animalium oßiculis, lib. 7. 19,

Rosos tepenti spondylos sinu condit.

Spongia] spongiæ, Græcis spongos (σπόγγος) Quiddam est in natura tertium ordinem habens, ut neq; animal, neq; frutex, sed tertium quiddam ac medium inter utrunq; genus dici poßit, quod Græci zoophyton appellant. Plurimis locis in saxis marinis nascuntur spongiæ, diuersisq; nominibus ab antiquis distinctæ, quoniam non una sit earum formæ bonitas & usus. Spongias antiqui in delicijs habuerunt, strigilum uice linteorumq; illis utentes, ad distringenda & mundanda corpora. Quapropter purpura tingebant eas, alias cura candidas faciebant, tinctas, per æstatem salis spuma ad lunam & pruinas sternentes inuersas, ut candorem biberent. Mensas etiam his tergere mos erat. Martialis libro 14. 149,

Hæc tibi sorte datur tergendis spongia mensis

Vtilis, expresso quum leuis imbre tumet. Nascitur in petris, alitur cochis & pisce, & limo, Intellectum inesse ijs apparet, quia ubi auulsorem sensère, contractæ multo difficilius abstrahuntur. Auulsæ relinquunt in petris ueluti cruoris uestigium, atq; ex his quasi molliores penicilli recrescunt. Quidam spongias ita distinguunt. Alius ex his mares existimauère, tenui fistula, spißiores, persorbentes: & tinguntur in delicijs aliquando purpura. Alias fœminas, maioribus fistulis, ac perpetuis. Hæc Sipontinus ex Plinio libro 9. cap. 45. 1. & lib. 31. cap. 11. 1.

Plenã spongiã aquæ manu premere et siccare. Lucr. lib. 4. 125.

Spongias, Olitores antiqui appellabant radiculas asparagorum inter se implicatas. Colum. lib. 11. cap. 3. 35.

Spongiarum oculi. Colum. lib. 11. cap. 3. 32, Stirpes præfractæ angunt oculos spongiarum, & quasi excæcant, nec patiuntur asparagum emittere.

¶ Spongiola, spongiolæ, pen. corr. (σπογγιόλιον) Diminut.

Spongiola, Quæ alijs armentum, alijs cachrys dicitur, officinis bedegar, id est, quod præter naturam in quibusdam fruticibus ut cynorhodo nascitur, & squammatim compactũ spongiolæ cuiusdam modo propendet è ramis. Plin. lib. 25. cap. 2. 15, Alias apud authores cynorhodi una medicina erat, spongiolæ quæ in medijs spinis eius nascitur, cinere cũ melle alopecias capitis expleri.

Spongiolæ, Radiculæ asparagorum inter se implicitæ. Colum. libro 11. cap. 3. 35, Sulci autem inter se pedali mensura distantes fiunt nõ amplius dodrantalis altitudinis, in quã ita spongiolæ deprimũtur, ut facilè superposita terra germinet.

¶ Spongiosus, pen. prod. Adiectiuum (σπογγιώδης) Quod similitudinem spongiæ habet. Plin. lib. 11. cap. 37. 58, Idcirco pulmo spongiosus.

Spongites] Gemma, quæ spongiæ (à qua & nomen habet) speciem repræsentat.

Sponsa, Sponsalis, Sponsio, Sponso, Sponsus] vide Spondeo.

Sponte] αὐτομάτως, ἑκουσίως, προῖκα, Ablatiuus, cuius genitiuus est in rariore usu: significat uoluntate propria, & suapte natura, sine hominis labore. Plaut. Trucul. 10. 47,

Neq; iam queo pedibus mea sponte ambulare. Terent. Andr. 1. 2; 4. 2. 9,

Age, sic hic non insanit satis sua sponte, instiga. Cicero 65. de Senect. Senes autem, sicut sua sponte, nulla adhibita ui consumptus ignis extinguitur. Idem ad Lentulum, lib. 1. 7. 8.

Ostia patuêre sua sponte. Virg. 6. Aeneid. 17.

Sequi sponte. Quint. lib. 5. cap. 10. 88, Et ut literæ, syllabæq; scribentium cogitationem non exigunt, sic rationes sponte quadam sequantur.

Italiam non sponte sequor. Virg. 4. Aeneid. 72.

Sponte, Arbitrio. Tacit. lib. 19, Nec sponte Antonij properatũ. Lucan. lib. 1. 20,

Paxq; fuit non sponte ducum.

Sponte naturæ: hoc est, A` natura, & per naturam. Plin. lib. 11. cap. 49. 3, Testes homini tantùm iniuria, aut sponte naturæ franguntur. Idem lib. 9. cap. 51. 2.

Viuere sua sponte, Sine aliorum ope sustentare uitam suam. Lucret. lib. 5. 174.

Spontis, genitiuus. Varro libro 2, Spontis suæ statuerat finem. Gellius libro 13, Spontis suæ mortem manet. Colum. lib. 9. cap. 4. 2, Est enim satiua & altera suæ spontis, itemq; semper uirens pinus & minor ilex.

Sponte, cum genitiuo. Hæc enim alienatio non sponte tutorum fit. Vlp. in l. sed si pec. §. 2. ff. de reb. eor. qui sub tut. &c.

Homo suæ spontis. Celsus lib. 1. cap. 1, Sanus homo qui & bene ualet, & suæ spontis est, nullis obligare se legibus debet.

¶ Sponte, Aduerbialiter positum (ἑκουσίως) Plin. epist. 89. libro 4, Hic sponte beatißimo otio fruitur, alius exercitum regit. Idem epist. 139. 4.

¶ Spontaneus, Adiectiuum (αὐτόματος, αὐθαίρετος) Voluntarium & naturale.

¶ Spontalis, & hoc spontale, pen. prod. (ἑκούσιος) Idem quod spontaneum & ultroneum. Apuleius lib. 4, Quumq; nulli nostrûm spontale parricidium suadens, persuadere posset, gladium per medium pectus ictu fortißimo transadigit.

Sporades]

Digitized by Google

Sporades] pen.corr.(σποράδες) Insulæ quædam circa Cretam in mari Carpathio, sicut Strabo lib. 10. scribit. Dictæ, quòd in mari sparsæ sint. Sunt autem harum nomina, Helene, Phocusa, Hecaria, Schinusa, Polegrados, Thera, Anaphe, Astypalia, Lagusa, Ion, ubi sepultus fertur Homerus.

Sporta] sportæ (σαργανή, φορμός, σπυρίς) Vasis genus, quasi fiscella: à Sparto herba, quæ frequens apud Hispanos nascitur: aut ab asportando, ut ait Nonius. Sallust. lib. 2. histor. E muris canes sportis demittebant. Sueton. de claris Rhet. 1.e, Diu expectauerunt dum retia extraherentur, aliquando extractis piscis nullus infuit, sed sporta auti obsuta. Var de uita pop. Rom. lib. 1, Neq; enim obsonium in tota cœna cœptum ex uarijs rebus coniectum in unam sportam perspicitur. Colum. lib. 8. cap. 7.1, Locus ad hanc rem desideratur calidus maximè, & minimi luminis, in quo singulæ caueis includantur angustioribus, uel sportis inclusæ pendeant aues.

¶Sportæ, sportulæ, sportellæ, numûm sunt receptacula. Budæus in notis ad Pandect. & Asconius Pedianus.

¶Sporta iuncea, uel spartea. Colum. lib. 12. cap. 6.

¶Sportæ fæcariæ sunt, quibus inclusa fæx prælo supponitur, ut uinum fæcatum exprimatur. Id capite 133. Catonis declaratur. Monuit Turnebus.

¶Sportula, sportulæ, pen.corr. diminutiuum (σπυρίδιον) Plautus Curcul. 7.10,

Qui incedunt suffarcinati, cum libris, cum sportulis. Idē Menæh. 6.1,

Sportulam cape, atq; argentum. eccos tres nummos habes? c. Habeo. E. abi, atq; obsonium affer.

Sportula aliquando pro distributione quæ ad populum fiebat, aliquando pro ipsis cibis accipitur: quòd in sportis pecunia, quandoq; etiam cibus in quotidianum usum deferri solebat. Martial. lib. 8.44,

Promissa est nobis sportula, recta data est. id est, Cœna. Sueton. in Claudio Cæs. cap. 21, Gladiatoria munera pluriſariam ac multiplicia exhibuit. Anniuersariū in castris Prætorianis: sine uenatione, apparatuq; iustum, atq; legitimum in septis: ibidem extraordinarium, & breue, dierumq; paucorum, quodq; appellare cœpit sportulā, quia primum daturum se dixerat, uelut ad subitam condictamq; cœnulam inuitare se populum. Idem in Nerone, cap. 16, dicit Neronem cœnas ad sportulas reuocasse: id est, ad parua conuiuia. Iuuen. Satyr. 3.24,

Nónne uides quanto celebretur sportula fumo? Suet. in Domitiano, cap. 7, Sportulas publicas sustulit, reuocata cœnarum rectarum consuetudine. Sportula, inquit Budæus, dicta est obsoniū, quod diuites Romani salutatoribus dabant, secretò ipsi cœnantes. In limine autem domus sportulæ constituebantur. Iuuen. Satyr. 1.10,

—nunc sportula primo
Limine parua sedet turbæ rapienda togatæ. Idem Satyr. 10.5,

Defossa in loculis quos sportula fecit amicos.

Sportula, Locus in atrio domus, in quo proponebantur quæ quolibet die dono danda erant.

¶Sportella, sportellæ (σπυρίδιον) Aliud dimin. Genus quoddam bellariorum significans. Cic. ad Papyrium Pætum, lib. 9.20.5, Dediscendæ tibi sunt sportellæ & artolagani tui.

Sporus] Spado fuit, à Nerone in delicijs uenereis habitus: quem in fœminam idem ipse hominis monstrum transfigurare annisus est, eundemq; dote inter auspices consignata, palàm uxorem duxit. Post Neronis uerò necem iussus à Vitellio, ut in habitu constupratæ puellæ, se in theatro sisteret, non ferens tantam ignominiam, manus sibi intulit. Vide Sueton. & Dionem, in Nerone.

Spudarcha] æ, Anxiè dignitates aspectans, & imperia. Xenophon in Symposio. Cælius lib. 3. cap. 5.

Spudastes] æ, (σπουδαστής) Fautor, studiosus. Hieronym. in lib. De scriptor. Ecclesiastic. ubi de diuo Luca agit, Sed & Tertullianus, uicinus eorum temporum, refert presbyterum quendam in Asia σπουδαστὴν, id est, amatorem Pauli conuictum apud Ioannem, quòd author esset libri, & confessum se hoc Pauli amore fecisse, loco excidisse.

Spuma] spumæ (ἀφρός, πελίνον, φυκίον) Sordes earum rerum à quibus eijcitur, nempe quum per ebullitionem uel maximam agitationē fæx quædam supernatat, ut mero, æri, sali, &c. Virg. 1. Aeneid. 8,

—& spumas salis ære ruebant. Mart. lib. 14. 63,
Spuma uocor nitri, dicor & aphronitrum.

Albentes spumæ. Ouid. 7. Metam. 83.
Albida spuma. Ouid. 3. Metam. 15.
Cana spuma. Senec. Hippol. 10. 5.
Feruida spuma. Ouid. 8. Metam. 58.
Virides spumæ serpentum. Claud. de bel. Gild. 35.
Agere spumas. Vide Ago. Lucret. lib. 3. 99.
Sonantibus spumis albet mare. Ouid. 11. Metam. 101.
Elisa spuma. Virg. 3. Aeneid. 114,

Ter scopuli clamorem inter caua saxa dedêre,
Ter spumam elisam, & rorantia uidimus astra.

Stridentem spumam fudit cum sanguine. Ouid. 8. Metam. 84.
Incalescens spuma. Vide Incalesco.
Incanuit unda spumis. Catul. Argon. 59. 3.
Oblitus & spumis, & crasso sanguine rictus. Ouidius 11. Metamorph. 74.
Salis spumas ære ruebant. Virg. 1. Aeneid. 8.
Nautæ adnixi torquent spumas. Virg. 3. Aeneid. 42.

¶Spumeus, Adiectiuū (φυκιόεις) Quod spumæ calorem refert. Plin. lib. 15. cap. 28. 1, Spumeus color malis. Idem libro 37. cap. 2. 14.

Amnis spumeus, id est, spumans, uel spumosus. Virgilius 2. Aeneid. 100.
Ora spumea. Lucan. lib. 4. 38.
Semen spumeum. Plin. lib. 20. cap. 19. 3.
Vnda spumea. Virg. 10. Aeneid. 43.

¶Spumosus, pen.prod. Adiectiuum (ἀφρώδης) Quod spumam facit. Plinius lib. 12. cap. 7. 6, Lycaon aptissimum medicinæ, quod est spumosum.

Aequor spumosum. Lucan. lib. 2. 124.
Littora spumosa. Catul. Argon. 59. 24.
Vnda spumosa. Virg. 6. Aeneid. 35.
Spumosior, Comparatiuum. Claud. 4. Paneg. 92.

¶Spumifer, pen.corr. Adiectiuum (φυκιοφόρος) ut, Fluctus spumiferi, apud Statium, lib. 1. Achil. 12.

¶Spumiger, pen.corr. Aliud adiectiuum (ἀφροφόρος) ut, Fons spumiger, apud Ouid. lib. 11. Metam. 29.

Sus spumiger. Lucret. lib. 5. 197.

¶Spumo, spumas (ἀφρίζω) spumare, Spumas emittere. Plinius lib. 32. cap. 7. 11, Subinde spuma pennis detersa, & postquam desierit spumare, tepidum infundere. Virgilius 8. Aeneid. 135,

—sed fluctu spumabant cærula cano.

Aspergine salsa spumant cautes. Virg. 3. Aeneid. 107.
Freta spumant uersa lacertis. Virg. 5. Aeneid. 29.
Vindemia spumet plenis labris. Virg. 2. Georg. 2.

¶Spumans, Participium (ἀφρίζων) ut, Aper spumans. Virgil. 1. Aeneid. 66.

Ensis spumans cruore. Virg. 4. Aeneid. 133.
Cymbia spumantia lacte. Virg. 3. Aeneid. 14.

Digitized by Google

Equus ſpumans. Virg. 6. Aeneid. 177.
Fræna ſpumantia mandit ferox ſonipes. Virg. 4. Aeneid. 27.
Pateram ſpumantem hauſit. Virg. 1. Aeneid. 149.
Pocula ſpumantia lacte. Virg. eclog. 5. 14.
Sanguis ſpumans. Virg. 9. Aeneid. 92. Celſus lib. 5. cap. 26.
Vuæ ſpumantes. Colum. lib. 10. 5.
¶ Spumatus, pen. prod. Adiec. (ἠφρισμένος) Cic. 1. de Diuin. 12,
Saxaq; cana ſalis niueo ſpumata liquore
Triſtificas certant Neptuno reddere uoces. Ex poeta.
¶ Spumatus, huius ſpumatus, Subſtantiuum (ἀφρισμός) Stat. 1. Syl. 4. 24,
Dictami florentis opem, quoq; anguis abundat ſpumatu.
¶ Spumeſco, ſpumeſcis (ἀφρῶμαι) ſpumeſcere, Inchoatiuum ut Aequora ſpumeſcunt remo. Ouid. epiſt. 2. 18.
Spuo] ſpuis, ſpui, ſputum, (πτύω) ſpuere, Saliuam emittere. Virg. lib. 4. Georg. 20,
—terram ſicco ſpuit ore uiator.
Aridus. Plin. lib. 28. cap. 4. 3, Veniam quoq; à deis ſpei alicuius audacioris petimus, in ſinum ſpuendo. Vide Sinus.
¶ Sputo, ſputas (ἀποπτύω) ſputare, Frequentatiuum. Plautus,
Nam illic iſtic quæ ſputatur interdum morbus uenit. Idē Merc. 4. 27,
Tua cauſa rupi ramices, iamdudum ſputo ſanguinem.
¶ Sputator, pen. prod. ſputatoris, maſc. gen. Verbale (πτύστης) Plaut. Mil. 10. 52,
Minimè ſputator, ſcreator ſum.
¶ Sputum, ſputi (πτύελον, πτύσμα, πτύσμα) Saliua, à Pure deſcendit. Dicitur & ſputus, ſputi, maſc. gen. Mart. lib. 2. 26,
Inq; ſuos mittit ſputa ſubinde ſinus.
Minuta ſputa. Lucret. lib. 6. 239.
Salſa ſputa. Lucret. lib. 6. 239.
Tenuia ſputa. Lucret. lib. 6. 239.
Edere ſputum ſincerum. Celſ. lib. 2. cap. 9.
¶ Sputatilicus, pen. corr. Adiect. (πτυσμαλιτικός) Leuis. Cic. de claris Orat. 141, Et ille fuit accuſator, inquit, uetus, quo accuſante Chritilium, Siſenna defendens dixit quædam eius ſputatilica eſſe crimina. Tum C. Ruſcius, Circumuenior, inquit, Iudices, niſi ſubuenitis. Siſenna, quid dicas, neſcio: metuo inſidias. Sputatilica quid eſt hoc ſputa quid ſit, ſcio: tilica, neſcio. Maximi riſus: ſed ille tamen familiaris meus rectè loqui putabat eſſe, inuſitatè loqui Sputatilica, id eſt, Leuia.
Spurcus] Adiect. (πινυρός, πινόεις, ῥυπαρός, ἀκάθαρτος) Quod eſt impurum, obſcœnum, lutulentū, inquit Nonius. à Spuēdo dictū, quòd tale ſit ut de eo ſpuatur. Cic. 2. Tuſc. 71,
Samnis ſpurcus homo, uita illa dignus locoq;. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 4,
Vis'ne tegam ſpurco Damæ latus?
Saliua ſpurca. Catull. ad Iuuent. 94. 2.
Spurcus, Fœtidus. Apuleius, Tam multæ res ſpurcæ & graues, nares infeſtant.
Spurca tempeſtas. Cic. Iactati tempeſtate ſpurciſſima. id eſt, Vehementi. Colum. in Præf. lib. 1. 21, Spurcus ager.
Spurcus gladiator & carnifex, Sæuus, ſanguinarius. Varro.
Spurcæ lupæ. Mart. lib. 1. 118.
Spurciſſimus belluo, prægustator libidinum. Cicero pro Domo ſua, 20.
Spurcum uinū dicebant antiqui, cum aqua miſtum, tanquā non amplius purum foret, aut igne calefactum, aut miſtum antè quàm deferueſcat: quod ſacris adhiberi non licet. Ex Feſto.
Spurcè] ſpurcius, ſpurciſſimè, Aduerbium (ῥυπαρῶς) Cicero 1. de Inuent. 32, In odium ducentur, ſiquid eorum ſpurcè, ſuperbè, crudeliter, malitiosè factum proferetur. Idem Attico, libro 11. 221. 3, Deinde perſcribit ſpurciſſimè quas ob cauſas fecerit.
Dicere in aliquem ſpurcè. Cic. 2. Philipp. 99, An crudelior qui in illam miſeram tam ſpurcè, tam impiè dixeris.
¶ Spurcitia, ſpurcitiæ (ῥυπαρία, ἀκαθαρσία) uel Spurcities, ſpurcitiei, fœm. gen. Immunditia. Lucret. lib. 6. 196,
At contrà nobis cœni teterrima cum ſit
Spurcities, eadem ſuibus hæc munda uidetur. Plinius lib. 33. cap. 4. 4, Quæ è catino iactatur ſpurcitia, in omni metallo ſcoria uocatur. Idem lib. 17. cap. 9. 4, Proximè ſpurcitias ſuum laudant.
¶ Spurco, ſpurcas (ῥυπαίνω, μιαίνω) ſpurcare: uel Spurcor ſpurcaris, Deponens, Fœdare, uitiare. Celſus iuriſconſ. ait apud Vlpianum in l. ſi ſeruus. D. ad l. Aquil. Cum eo agi poſſe Aquilia, qui uinum ſpurcauit, uel effudit, uel acetum fecit, uel alio modo uitiauit. Plaut. Mæneb. 4. 55,
Ne ex iſto loco ſpurcatur naſum odore illutibili.
Senectus ſpurcata impuris moribus. Catull. in Siconium, 103. 1.
¶ Spurcificus, pen. corr. Adiectiuum (ῥυποποιός) Qui ſpurca & fœda facit. Plaut. Trinum. 12. 7,
Spurcificum, immanem, intolerandum, ueſanum.
¶ Spurcidicus, pen. cor. Aliud adiectiuum (ῥυπαρολόγος) Qui ſpurca & obſcœna dicit. Plaut. Capt. 2. 36,
Neq; ſpurcidici inſunt uerſus,
Spurina] pen. prod. (σπουρίνας) Dux regis Parthorum, qui Craſſum interemit. Item Mathematicus ac uates, qui Cæſari prædixit, ut Martias caueret idus: cuius Tranquillus in Cæſare, cap. 81, & Valerius meminēre. Tertius huius nominis adoleſcens egregia forma, qui quum fœminas uiroſq; ad libidinem aſpectu decoro inuitaret, oris pulchritudinē ulneribus ſponte dehoneſtauit. Author Valerius de Verecundia.
Spurius] Adiect. (νόθος) Qui ex muliere non nota ortus eſt, uel incerto patre: ab σπείρειν, ſeminare: quia nihil habet à patre niſi ſemen. Vnde ſpurios uerſus dicimus, incerti authoris. Spurium Modeſtinus. D. de ſta. hom. in. l. uulgò concepti, Vulgò conceptum appellari ſcribit, & eum eſſe qui incerto patre natus ſit, ſiue illum qui eum patrem habet quē habere non licet. Budæus. Plutarchus in Probl. de hoc uerbo loquens, ita inquit: Spurius primum nomen eſt apud Romanos, ut Sextus, & Decimus, & Caius. Prima autem nomina non tota ſcribunt: ſed aut una litera, ut T. Titum, aut duabus, ut Cn. Cneum: aut tribus, ut Sex. Sextum, & Ser. Seruiū. Sic Spurius, Sp. ſcribebatur. Eos autem qui ſine patre erāt, qui ἀπάτορες Græcè dicuntur ſ & p deſignabant, quaſi ſine patre. Hoc errore factum, ut ſpurij ſine patre dicerentur. Hæc ille. Cæterùm quos uulgò baſtardos uocamus, interdum ſpurij dici poſſunt, interdum non poſſunt: ut hi quos principes agnoſcere ſolenniter ſolent, quoſq; adoptare.
Sputalicus] Vide Spuma.
Spyntuna] Vrbs Arabiæ, uerſus Meroen ſcribit Plinius lib. 6. cap. 29.

S Q

Squaleo] ſquales, ſqualui (αὐχμέω, ῥυπάω) ſqualere, Quicquid nimis inculcatum, obſitumq; aliqua re erat, ita ut incuteret uiſentibus horrorem, à crebritate atq; aſperitate ſquamarum, ſqualere ueteres dicebant. Hinc poſtea tractum, ut corpora inculta & ueluti ſquamoſa, alta congerie ſordium, ſqualere dicantur. Virg. 2. Aeneid. 56,
Squallentem barbam, & concretos ſanguine crines. Hæc Sipontinus. Cic. pro Seſtio, 25, Erat igitur in luctu Senatus, ſqualebat ciuitas, publico conſilio ueſte mutata. Quint. libro 10. cap. 1, Neq; ergo arma ſqualere ſitu ac rubigine uelim. Cic. pro Mil. 15, Tota ciuitas confecta ſenio eſt, ſqualent municipia, afflictantur coloniæ. Virg. 2. Georg. 70,
—aut ſqualentes infode conchas.
Arua ſqualent abductis colonis. Virg. 1. Georg. 202.

Corpora

Digitized by Google

Corpora squalebant exangui morbo. Ouid. 15. Metam. 126.
Crines squalent à puluere effuso. Silius lib. 4. 51.
Serpentibus atris squalet humus. Ouid. 14. Metam. 82.
¶ Squalens, Participium (αὐχμῶν) ut,
Squalens auro, Fulgens. Virg. 2. Georg. Sic Seruius. Sipontinus autem plenum interpretatur.
Arua squalentia. Lucan. lib. 1. 41.
Barba squalens. Virg. 2. Aeneid. 56.
Campi squalentes. Silius lib. 3. 133.
Coma squalens. Ouid. 3. Fast. 128.
Lorica squalens auro albóq; orichalco. Virg. 3. Aeneid. 18.
Maculæ squalentes auro. Virg. 4. Georg. 19.
Ora squalentia. Ouid. 4. Metam. 132.
Tela squalentia uenenis. Ouid. 5. Fast. 80.
Vestes squalentes atro puluere. Lucan. lib. 8. 12.
¶ Squalidus, pen. corr. Adiectiuum (αὐχμηρὸς) Incultum & sordidum: quòd proximè similitudinem haberet squamæ piscium, sic appellatum, inquit Festus. Plaut. Trucul. 19. 39,

Hunccine hominem te amplexarier tam horridum, atq; squalidum? Terent. Eunuch. 2. 2. 5,

Video sentum, squalidum, ægrum, pannis, annisq; obsitum. Liu. 1. bel. Pun. 141, Ocium etenim ex labore, copia ex inopia, cultus ex illuuie, tabeq; squalida & propè efferata corpora uariè mouebant.

Squalidi atq; deformes. Quint. lib. 6. cap. 1. 23.
Humus squalida humanis albet oßibus. Ouid. 1. Fast. 112.
Membra squalida. Lucret. lib. 5. 191.
Mors squalida. Senec. Medea, 10. 1.
Rubigo squalida. Catul. Argon. 59. 9.
Sudor squalidus. Stat. 3. Theb. 66.
Squalē uestem, pro Squalida ueteres dixêre. Ennius Telamone,

Strata terra lauere lachrymis uestem squalam & sordidam. Ex Nonio.

Squalidæ materiæ. Cicero in Orat. 62, Sed quia sua sponte squalidiora sunt, adhibendus erit in his explicandis quidam orationis nitor.
¶ Squalidè, pen. corr. Aduerbium (αὐχμηρῶς) Cic. 4. de Finib. 9, Primū enim ipsa illa quæ subtiliter asserenda erant, politè, apteq; dixerunt, quum definientes, tum partientes, ut uestri etiam, sed uos squalidius: illorū uides quàm niteat oratio.
¶ Squalor, squaloris, masc. gen. (αὐχμὸς) Inquinatio, sordes. Gell. lib. 2. cap. 6, In corporibus incultis, squamosisq; alta congerie sordium, squalor appellatur. Liu. 2. ab Vrbe, 95, Obsita erat squalore uestis, fœdior corporis habitus pallore ac macie perempti. Cic. 5. Ver. 25, Surrexisset Apronius, noua dignitas publicani, non ut Decumanus squaloris plenus ac pulueris, sed unguentis óblitus, uino, uigilijsq; languidus.
Incultus squalor. Senec. Hippol. 6. 20.
Terribilis squalor. Virg. 6. Aeneid. 60.
Squalor & lachrymæ Siciliæ. Cic. 5. Verr. 61.
Squalor, sordesq; sociorum. Cic. 7. Verr. 100.
Detergere squalorem rudis seculi. Quint. lib. 2. cap. 5. 15.
Squalor & mœror. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 3. 4.
In squalore & luctu esse. Metellus ad Ciceronem, lib. 5. 1. 3.
¶ Squalitudo, Idem quod squalor antiquis, Acc. Eurysac.

Pro dij immortales speciem humanā, inusitatā, egregiā, Indignam clade & squalitudine. Nonius.

¶ Squalitas, squalor, obsoletum. Acc. Telepho,

Nam etsi operta squalitate est, luctuq; horrificali. Lucilius,

Squalitate summa, scabie summa, in re summa obrutam. Nonius.

Squalus] squali, genus piscis qui parit circa æquinoctium. Plin. lib. 9. cap. 51. 5. Varro de Re rust. cap. 3. 6, Et in ea duntaxat squalos ac mugiles pisces.
Squama] squamæ (λεπὶς, φολὶς) Qua corpus piscis aut serpentis tegitur. Plin. lib. 9. cap. 12, Aquatilium tegumenta plura sunt: alia corio & pilis teguntur, ut uituli, &c. squamis, ut pisces.
Astantes squamæ, Erectæ. Virg. 3. Georg. 109.
Crepitans squama. Ouid. 15. Metam. 145.
Arrectis squamis horret serpens. Virg. 11. Aeneid. 151.
Recenti squama nitet serpens. Ouid. 9. Metam. 54.
Fulgor incendebat squamam. Virg. 5. Aeneid. 18.
Rutilis squamis clari. Virg. 4. Georg. 19. De regibus apum.
Squamæ, Loricarum catenulæ etiam dicuntur, in modum squamarum compositæ. Virg. 11. Aeneid. 154,

Spumantemq; agitabat equum quem pellis ahenis
In plumā squamis auro conserta tegebat. Idē 9. Aen. 141,
Nec duplici squama lorica, &c.

Nexilis squama. Silius lib. 5. 28.
Est & squama æris. Plin. lib. 34. cap. 11. 1, Et scoria æris simili modo lauatur, minori effectu quàm æs ipsum. Sed & æris flos medicinæ utilis est. Fit ære fuso, & in alias fornaces trāslato: ibi flatu crebriore excutiuntur uelut milij squamæ, quas uocant florem. Cadunt autem, quum panes æris aqua refrigerantur, rubentq;. Similiter ex eis fit, quam uocant lepida, & sic adulteratur flos, ut squama ueniat pro eo. Est autem squama hæc decussa ut clauis, per quos panes ærei ferruminantur. In Cyprijs maximè officinis omnia. Differentia hæc est, quòd squama excutitur ictibus ijsdem panibus, flos cadit sponte. Squamæ est alterum genus subtilius, ex summa scilicet lanugine decussum, quod uocant Stomoma.
¶ Squamula, squamulæ, pen. corr. Diminut. Celsus lib. 7. cap. 26, In se attrahens quasdam quasi squamulas.
¶ Squameus, Adiectiuum (λεπιδόεις) Plenum squamis. Virg. 2. Georg. 31,

—Squameus anguis. Idem 2. Aen. 44,
—bis collo squamea circum
Terga dati superant capite & ceruicibus altis. Sic 3. Georg. 86.

Membrana squamea. Ouid. 7. Metam. 55.
¶ Squamiger, pen. cor. squamigera, squamigerum, penult. corr. (λεπιδοφόρος) Quod habet squamas. Lucret. lib. 1. 33,
Squamigerum genus, id est, pisces. Plin. lib. 11. cap. 37. 15, Simili modo squamigeris atq; serpentibus.
Pecudes natantes squamigerūm. Lucret. lib. 2. 69.
Nitentes squamigeri. Lucret. lib. 1. 76.
¶ Squamosus, pen. prod. Adiectiuum (λεπιδωτὸς) Squamis plenum. Plin. lib. 9. cap. 16. 2, Vagantur gregatim ferè cuiusq; generis squamosi. Cic. 2. de Nat. deor. 168,

Hanc Aries tegit, & squamoso corpore Pisces.

Orbes squamosos uolubilibus nexibus torquet. Ouidius 3. Metamorph. 9.
Draco squamosus. Virg. 4. Georg. 82.
Squamosum pecus, pro Piscibus. Plaut. Rud. 25. 5. Colum. libro 8. cap. 17. 2, Eorumq; alios simplices & rectos, quòd secedant squamosi greges. De piscinis.
¶ Squamatim, pen. prod. Aduerbiū (λεπίδων δίκην) Plin. lib. 16. cap. 10. 10, Nucamenta squammatim compacta dependent. id est, uelut squamæ compacta & colligata.
Squarosus] pen. prod. Adiectiuū (λεπρώδης) à Squamarū similitudine dicti squarosi, quorum cutis exturget ob aßiduam illuuiem. Lucilius, Varonum ac rupicum squarosa incondita rostra. Festus.
Squatina] squatinæ (ῥίνη) Ex planorum pisciū genere. Plin. lib. 9. cap. 51. 5, Ex planis squatina sola bis, Autumno & Vergiliarum occasu parit. Ibidem, cap. 12, Aspera cute ut

Digitized by Google

squatina, qua lignum & ebora poliuntur.

Squilla] squillæ, Varroni: siue Scilla Plinio, & Scella Hippocrati (σκίλλα) uulgò Suilla, radix sit, bulbus, an cyma, siue fructus, à Theophrasto dubitatur. Varro lib.1. de Re rust. Alia in mari, ut palmas & squillas. Videto Plinium lib.19. cap.5.25. & lib.20. cap.9.16. & Theophrastum libro 7.cap.11.

Squilla Genus piscis, quod societatem init cum pinna, & in ipsa pinnæ concha inuenitur inclusum. Plin. lib.9. cap.51.1, Reliqua mollium tergis coeunt, ut canes. Item locustæ, & squillæ, cancri ore. Plin. epist.41.l, Mare non sanè preciosis piscibus abundat, soleas tamen & squillas optimas gerit. Rursus Plinius maior lib.9. cap.42, Nascitur in limosis subrepta semper, nec unquam sine comite, quem pinnoterem uocant, alij pinnophylacem, is est squilla parua. De pinna. Cicero 2. de Nat. deor.183, Pinna uerò (sic enim Græcè dicitur) duabus grandibus patula conchis, cum parua squilla quasi societatem coit comparandi cibi. Horatius 2. Serm. Satyr.4.12,

Tostis marcentem squillis recreabis. Idem Satyr.8.9,

Adfertur squillas inter murena natantes. Iuuenal. Satyr.5.9.

S T

St] t, Vox est silentium indicentis. Terent. Phor.5.1.16,

—quid? nos is obsecro es,
Quem semper te esse dictitasti?
c. st. s. quid has metuisti fores? &c.

Stabiæ] arum, Campaniæ oppidum, bello sociali à Stilla deletum, Cn. Pompeio & L. Carbone. Coss. Plinius lib.3.cap.7.

¶ Stabianus ager. Plin. lib.32.cap.1, In Stabiano Campaniæ ad promontorium Herculis Melanuri in mari panem abiectum rapiunt, ijdemq; ad nullum cibum in quo hamus sit, accedunt.

Stabilimen, Stabilio, Stabilis, Stabilitas] Vide Sto.

Stabilinus] Deaster quidam, de quo Alexand. Alexandrinus libro ult. Genialium dierum, capite ultimo.

Stabulum] stabuli, pen. corr. (ἔπαυλις, αὔλιον, αὐλία, σταθμὸς, σηκός, πανδοχεῖον) à Stando dicitur: Locus in quem qui longo itinere fessi sunt, secedere solent: quod & diuersorium & hospitium dicitur, & meritorium, quia illic meretrices esse solent. Vlpianus in l. lex Cornelia. §. tantum igitur. ff. de iniur. & famosis libel. Vnde prostibulæ meretrices dictæ, quòd quæstus copiosioris gratia concurrentibus illuc aduenis mansiones ante stabula habuêre. Plautus Aulul.7.56,

Neutrobi habeam stabile stabulum.

Stabulum confidentiæ. Plaut. Most.6.3. Idem Truc.11.30,

—stabulum flagitij! Idem Casin.4.12,

Stabulum nequitiæ. Cic.2. Phil.78, Huius in sedibus pro cubiculis stabula, pro triclinijs popinæ sunt.

Stabula, generaliter dicuntur loca in quibus armenta, gregesq; consistunt, in agris & sub dio: ut sint ueluti quædam animalium stationes. Virg.8. Aeneid.42,

Quatuor à stabulis præstanti corpore tauros
Auertit.

Alta ferarum stabula. Virg.6. Aeneid.36.
Auia stabula. Ouid.6. Metam.119.
Gelida ferarum stabula. Catul. de Berecinth.58.12.
Mollia stabula. Virg.3. Georg.59.
Munita stabula. Silius lib.7.26.
Pinguia stabula. Virg.4. Grorg.3.
Clausa tenent stabulis armenta. Virg.3. Georg.71.
Reclusis stabulis armenta rapere. Ouid. epist.8.4.
Tenere armenta propius stabulis. Virg.1. Georg.71.
Habitare in stabulis. Ouid.3. Fast.39.
Stabulum pauonum. Colum. lib.8. cap.11.

Stabulum, Præsepe in hospitijs. Apuleius, Durissimo casui meo seruiens, ad equum illum uectorem meum probissimum in stabulum concedo: ubi alium etiam Milonis quondam hospitis mei asinum stabulentem inueni.

Stabulum etiam sumitur pro quacunq; statione, seu habitatione & loco ubi quis stare consueuit. Virg.7. Aeneid.103,

Ardua tecta petit stabili & de culmine summo
Pastorale canit signum.

¶ Stabulo, stabulas, pen. cor. (αὐλίζομαι, σηκάζω, ἐπαυλίζομαι) stabulare: & frequentius Stabulor, stabularis, stabulari, deponens, Stare, diuertere, & quasi stationem habere. Virg.6. Aeneid.58,

Centauri in foribus stabulant. Seruius, Stabulant, habitant. Et usurpatiuè dixit, ut populat, luctat: nam stabulor dicimus. Idem 3. Georg.46,

Nec mos bellantes unà stabulare. Stat.3. Sylu.2.21,

Isi Phoroneis quondam stabulata sub antris, &c. Gell. lib.6.cap.3, Vnum serpentē in illis locis stabulantē, inusitatæ immanitatis. Varro 2. de Re rust. cap.3.4, Stabulatur pecus melius ad hybernos exortus si spectat, quod est alsiosum.

Pecudes stabulantur in antris. Ouid.13. Metam.176.

Turdi & pauones stabulantur. Varro 3. de Re rust. cap.3.5. Vide Ornithon.

Stabulare pecus. Varro lib.1. de Re rust. cap.21, Si prata sunt in fundo, neq; pecus dominus habet, danda opera ut pabulo uendito, alienum pecus in suo fundo pascat, & stabulet.

¶ Stabulatio, Verbale, Mansio in stabulo. Colum. lib.6. cap.3.2, Itaq; hybernæ stabulationi eorum præparanda sunt stramenta. id est, Quando tempore hyberno stabulabuntur boues.

¶ Stabularius, stabularij (πανδοχος, πανδοχεύς) Hospes, uiatores precio recipiens. Apuleius, Sumo sarcinulam, & precio mansionis stabulario persoluto, capessimus uiam. Vlpianus, l.1.D. nautæ, caupones, etc. Caupones & stabularios eos æquè accipiemus, qui cauponam & stabulum exercent.

Stabularius, Qui stabuli, hoc est loci ubi animalia stant, curam gerit. Colum. lib.6, Hic enim recognosci grex poterit, numerusq; constare, si uelut ex militari disciplina intra stabularij castra manserint. Varro 2. & de Re rust. cap.10.9, In quibus stabularij solent equas abigere.

Stachys] huius stachys, Frutex est, marrubio similis, sed longior, folia ferens numerosa, hirsuta, &c. inquit Dioscorides. Dicta autem quasi spicata, ob caulem quem ex se mittit, floribus & semine spicatum. Plin. lib.24. cap.15.7, Ea quoq; quæ stachys uocatur, porri similitudinē habet, longioribus folijs, pluribusq;, & odoris iucundi, colorisq; in luteum inclinati. Pellit menstrua.

Stacte] stactes, fœm. gen. (στακτὴ) uulgo Storace liquida uocatur, inquit Dioscorides, pinguitudo recentis myrrhæ cum exigua aqua tusæ, & organo expressæ: à distillando dicta, quod Græci στάζειν dicunt, quia è stillatitia duntaxat myrrha fiat. Lucret. lib.2.171,

Sicut amaracini blandum stacteq; liquorem. Pro unguento & odoramento sumpsit. Colum. lib.10,

Et melior stacte ponatur Achaica myrrha. Plinius libro 12. cap.15.3, Inciduntur bis & ipsæ, ijsdemq; temporibus, sed à radice usq; ad ramos qui ualent. Sudant autem sponte priusquam incidantur, stacten dictam, cui nulla præfertur. Plaut. Curcul.3.6,

Tu stacte, tu cinnamum, tu rosa, tu crocum & casia es.

¶ Stacteus, Adiectiuum (στάκτειος) Myrrha stactea, quæ stacten producit, & distillat unguentum, quasi stillatitia: quam plasten, hoc est fictitiam Theophrastus uocat. Plin. lib. 12. cap.16.

Digitized by Google

cap.16.1. Vetus exemplar non habet, stactea.

Stacula] Vitis genus, quam Campani Sirculam, alij Veniculam appellant. inter optimè deflorescentes Plinius libro 14. cap.2. reponit.

Stadium] stadij (στάδιον, στάδιος) Latinè curriculum dicitur, siue locus in quo equi hominésue currunt, & certant athletæ. Nam & Domitianus inter cætera stadium extruxit. Dictum stadium ἀπὸ τ στάσεως, hoc est à statione, quod Hercules eo spacio uno spiritu confecto, constitisset. Institutum quippe ab Hercule stadium tradit, eumq; pedibus suis metatum esse id stadium quod est Pisis apud Iouem Olympicum, fecisseq; id longum pedes sexcentos. Inde postea cætera stadia terris Græciæ ab alijs instituta pedum quidem simili modo sexcentorum, ueruntamen aliquantulum breuiora. Ex Gell. lib.1.cap.1. Cic.2.Tusc.95, Vt in stadio cursores exclamant quammaximè possunt.

Olympicum stadium. Senec. Thyeste, 2.2.

Celebrata stadia. Senec. Thyeste, 5.2.

Currere stadium. Vide Curro.

Conficere stadia. Vide Conficio.

Stadium, inquit Plin. lib.2. cap.23.1, Centum uigintiquinq; nostros efficit passus, hoc est, pedes sexcentos uigintiquinq;. Idem lib. 10. cap.33.3, Stadij ferè unius spacio. Cic. ad Atticum, lib.16.334.1, Quum à Leucopetra profectus (inde enim tramittebam) stadia circiter trecenta processissem, reiectus sum Austro uehementi ad eandem Leucopetram.

¶Stadius, stadij, m. g. Idem quod Stadium, Macrob. in somn. Scip. lib.1.cap.15, Hic horizon, quem sibi uniuscuiusq; circumscribit aspectus, ultra trecentos & sexaginta stadios longitudinem intra se continere non poterit. Centum enim & octoginta stadios non excedit acies contrà uidentis.

¶Stadiodromus, stadiodromi, penult. corrept. (σταδιόδρομος) Qui in stadio cursu certat, & stadium percurrit. Firmicus, Si Mars respexerit leporem cælestem in horoscopo, faciet stadiodromos.

Stadiodromus etiam locus in quo ludi & cursus exercentur. Plin. lib.34. cap.8.11, Eundem uicit & Leontius, qui fecit stadiodromon Astylon, qui Olympiæ ostenditur.

¶Stadialis ager habebat passus CXXV. id est, pedes DCXXV. cuius mensura octies comparata, milliarium facit, qui constat quinq; millibus pedum. Ex libello uariorum authorum De limitibus.

Stagira] æ (Στάγειρα) Oppidum in finibus Macedoniæ, ad sinum Strymonicum, Aristotelis peripatetici patria: qui inde Stagirites, Σταγειρίτης cognominatur.

Stagnum] stagni (λίμνη, λίμνα) à Stando dicitur, aqua stans, ut ait Seruius. Cic.1. de Diuinat. 25, Absurdoq; sono fontes & stagna cietis.

Ripa stagni. Ouid. 6. Metam. 75.

Fontis stagna. Virg. 7. Aeneid. 30.

Alta stagna. Virg. 3. Georg. 66.

Dulcia stagna. Virg. 1. Georg. 77.

Extenta latius stagna. Horat. 2. Carm. ode 15.1.

Humida stagna. Virg. 12. Aeneid. 96.

Immensa stagna. Ouid. 1. Metam. 8.

Infrna stagna. Vide Infernus.

Liquentia stagna. Catull. ad Sirmionem, 29.1.

Mite stagnum. Virg. 8. Aeneid. 18.

Modesta iacent nullo tumultu stagna. Stat. 2. Sylu. 2.6.

Natale stagnum. Stat. 4. Sylu. 4.2.

Operta carinis stagna. Stat. 1. Achil. 89.

Profunda stagna. Ouid. ad Liuiam, 48.

Virentia musco stagna. Virg. 4. Georg. 4.

Consuescunt aues stagno. Vide Consuesco.

Stagnum pro parte maris profundissima posuit. Virg. 1. Aen. 16. quod ea minimè moueatur, semperq; stet, id est, quiescat:

> Emissamq; (inquit) hyemem sensit Neptunus, & imis
> Stagna refusa uadis. Ex Seruio.

¶Stagno, stagnas (λιμνάζω, ἐπικλύζω) stagnare de aqua dicitur quæ non effluit, nec sorbetur. Virg. lib.4. Georg. 58, Nilus stagnans. Plinius, Vbi marini fluctus effusi stagnare solent. Tacit. lib.1, Auctus Tyberis plana urbis stagnauerat. hoc est, In planis, siue per plana.

Orbis stagnat paludibus. Ouid. 1. Metam. 66.

Ripæ stagnantes. Silius lib. 16.18.

Vndæ stagnantes. Silius lib. 5.19.

Stagnare terram dicimus, quæ non absorbet, sed continet aquā. Plinius, Agris humidis atq; stagnantibus.

Campi stagnantes infuso æquore. Silius lib. 3.10.

¶Stagnantior, Comparatiuus (ἐπικλυσότερος) Claudian. de Nilo, 6.8,

> Effluit Aegeo stagnantior.

¶Stagnatus, pen. prod. Adiect. (λιμνώδης) Colum. lib.10.2,

> Nam neq; sicca placet, nec quæ stagnata palude
> Perpetitur querulæ semper conuicia ranæ.

Stalagma] stalagmatis, pen. corr. neut. gen. (στάλαγμα) Vnguentum quod succo constat, quasi distillatio: quippe σταλάζω, stillo significat. Hinc stalagmia, id est stiria. Plin. lib.34. cap.12.9, Fit & pluribus modis, genere eo in scrobes cauato, quarum è lateribus distillantes hyberno gelu stirias, stalagmias uocant: neq; est purius aliud.

Stamen] staminis, pen. corr. neut. gen. (στήμων) à Stando, dicitur quicquid in colo ad nendū ponitur. Plaut. Mil. 10.34,

> Tam capulari stamine tibi diu uideor uiuere? Alludit ad

Parcam, quæ, dum morimur, rescindere nostrum stamen dicitur. Plinius lib.8. cap.48.4, Inde factum, ut nubentes uirgines comitaretur colus compta, & fusus cum stamine. Martialis. lib.6.58,

> Si mihi lanificæ ducunt non pulla sorores
> Stamina, nec surdos uox habet ista deos.

Albi staminis lanificæ. Iuuen. Satyr. 12.7.

Aurea stamina. Stat. 11. Theb. 80,

> —& pollice docto
> Stamina purpureæ sociauerat aurea linguæ.

Candida stamina. Ouid. 6. Metam. 115.

Tenuissima stamina. Ouid. 4. Metam. 36.

Operosum stamen. Ouid. 1. de Arte, 140.

Leuia stamina ducere uersato fuso. Ouid. 4. Metam. 45.

Gracili stamine intendere telas. Ouid. 6. Metam. 11.

Minuunt colos stamina. Ouid. epist. 3.16.

Nectere stamina. Senec. Herc. Oetæo, 8.14.

Nere stamina. Ouid. 2. Fast. 154.

Fatalia stamina nentes Parcæ. Tibul. lib.1. eleg. 7.1.

Sollicita stamina docto pollice. Ouid. 11. Metam. 35.

Torquere stamina digitis. Ouid. epist. 9.16.

Precioso stamine uelare aliquem. Claud. 1. in Eutrop. 61.

Stamina in ligno, uel herbis, sunt ueluti filamenta. Plin. lib.16. cap.38.5, Pulpa mero stamine & tenui constat. Idem lib.21. cap.52, Ita odor colorq; duplex, alius calycis, alius staminis, differentia angusta.

¶Stamineus, Adiect. Plin. lib.16 cap. 43.1, Magna autem & glutini ratio, propter ea quæ sectilibus laminis, ac in alio genere operiuntur. Staminiā hoc usu probant uenā, & uocāt fertilē argumento similitudinis, quoniā lachrymosè crispa.

Rota staminea. Propert. lib.3. eleg. 6.6.

Stamnius] Iupiter (Σταμνῖος Ζεύς) Videtur appellari Aristophane, ut à P. Fauorino notatur, cum inquit, Σταμνίου υἱέ, id est, Stamnij filius, Iouis scilicet. sub his enim uerbis intelligimus uinum

Digitized by Google

mus uinũ in uase. Dionysius enim Iouis filius. Stannos quippe est, hoc est ὑδρία κάλπη, κάλαθος. Quinetiam Stamnia uasa sunt uinaria. Lilius Syntag. 2. Histor. Deorum.

Stannum] stanni (κασσίτερος) Plin. lib. 34. cap. 16. 3, Plumbi nigri origo duplex est. Aut enim sua prouenit uena, nec quicquam aliud ex se parit: aut cum argento nascitur, mistisq; uenis conflatur. Eius qui primus fluit in fornacibus liquor, stannum appellatur: qui secundus, argentum: quod remansit in fornacibus, galena, quæ portio est tertia additæ uenæ. Hæc rursus cōflata, dat nigrum plumbum, deductis partibus duabus. Ibidem, cap. 17. 1, Stannum illitum æneis uasis, saporem gratiorem facit, & compescit æruginis uirus: mirumq;, pondus non auget.

¶ Stanneus, Adiect. (κασσιτέρινος) Quod ex stanno factũ est. Colum. lib. 12. cap. 41. 2. In cacabo figuli nouo, uel in stanneo coquitur musti arbustiui animæi urna. Plin. lib. 29. cap. 7, Tum in stannea pyxide conditur.

Staphis] huius staphidis, pen. corr. f. g. (σταφὶς, ἀγρία) Vulgò Stafusari. Quæ etiam staphis agria, & Latinis pituitaria & pedicularis dicitur. Plin. lib. 23. cap. 1. 7, Astaphisagria, siue staphis, quã uuam taminiam aliqui uocant falsò (suum enim genus habet) caulis nigris rectis, folijs labruscæ: fert folliculos uerius quàm acinos, uirides, similes ciceri: in his nucleum triangulum. Maturescit cum uindemia, nigrescitq;, quum taminiæ rubentes norimus acinos: sciamusq; illam in apricis nasci, hanc non nisi in opacis.

Staphylinus] staphylini, pen. prod. masc. gen. (σταφυλῖνος ἄγριος) Colum. lib. 9. cap. 4. 5, Tum agrestis pastinaca, & eiusdem nominis edomita, quam Græci σταφυλῖνον uocant. Plin. lib. 20. cap. 5. 1, Alterum genus est staphylinos, quod pastinacam erraticã uocant. Idem lib. 25. cap. 9. 9, Si iam maximè tertium genus facere libeat, est simile staphylino, quod pastinacam erraticam appellant.

Staphylodẽdros] σταφυλόδενδρος, Arbor, quæ in Alpiũ iugis excrescit, aceri simillima, alba materia, siliquas ferens, & in eis nucleos nucis auelanæ. Quidam eandem existimant cum Theophrasti colicea. Plin. lib. 16. cap. 16.

Staphylus] Anij pater, Thesei filius fuit ex Ariadna: ut in Theseo scribit Plutarchus: uel, ut alijs placet, Bacchi ex Erigone Icari filia, quæ ab hoc deo in uuæ speciem mutato, compressa legitur apud Ouid. lib. 6. Metamorphoseos,

Liber ut Erigonen falsa deceperit uua. Vnde eorum filio nomen impositum Staphylus: quia σταφυλὴ uuam significat. Aristophanis tamen in Plutum commentarius, hunc non Bacchi filium, sed amicum appellat. Probus enarrator Virgilij, non Staphylum à staphyle, sed staphylen, Staphylo dictam existimat. Sic enim in illum lib. 2. Georgicorum uersum,

Poculaq; inuentis Acheloia miscuit uuis, scriptum reliquit. Aetolus pastor Staphylus quum Oenei capellas in pabulum duceret, notauit unam præcipuè secedentem à grege, lætiorem cæteris, recipientem se serius in præsepia. Cuius rei ut causam cognosceret, secutus est eam clàm. Et in remota stipe animaduertit Vuam edentem pomum sibi incognitum: & sustulit, regiq; pertulit Oeneo. Qui expresso humore delectatus, quum eum uetustate cognosceret mitescere, Libero patri apposuit, accepto à se hospitio. Cuius rei cultum quum demonstraret. Liber, ut perpetua inuentorum esset gloria, constituit ab Oeneo, Oenon appellaretur uinum: à Staphylo, uua staphyle. Hæc Probus.

Staphylus] pen. corr. (σταφυλος) Sitheni filius, teste Plinio lib. 7. cap. 56. primus uinum aqua misceri docuit.

Stargaterus] Danorum rex, qui cum Lenum quendam per nefas occidisset, pœnitentia ductus, eius filio Hatero se præbuit occidendum. Saxo lib. 8. Starcaterus à quibusdam.

Stasanor] Alexandri sodalis, uir Solius, & qui principatum meruit. Strabo lib. 14. in fine.

Staseas] Στασέας, Neapolitanus Platonicus philosophus, ut scribit M. Cicero in libris De finibus bonorum & malorum.

Stasis] Στάσις Vrbs est Persidis, edita in petra sita, quam tenuit Antiochus Seleuci filius. Gentile Stasites, στασίτης Stephano.

Statanus] a, um: Statana uina. Plin. lib. 14. cap. 6, Nam Falerno contermina Statana, ad principatus uenẽre nõ dubie: palamq; fecẽre sua quibusq; terris tempora esse, sicut rerum prouentus occasusq;.

Statanus] Στάτανος, Deus puerilitatis præses credebatur antiquis, teste Varrone de liberis educandis. Nonius. Vide Lilium Syntag. 1. Histor. Deorum.

Statarius] Vide Sto.

Stater] stateris, pen. prod. masc. gen. (στατὴρ) Genus nummi, quatuor drachmas habens: ualentes quatuordecim solidos nostros, ut author est Budæus.

Statera] stateræ, pen. prod. (σταθμὸς, ζυγὸς) à Stando dicta est: Instrumentũ quo res ponderantur. Cic. 2. de Orat. 87, quæ non aurificis statera, sed quadam populari trutina examinantur. Stat. 4. Syl. 3. 7,

Dum pondus nimium querens sub alta
Repit languida quadrupes statera.

Statera pro Tympano, & quas Græci magidas uocabant. Plin. lib. 33. cap. 11. 8, Tympana uerò se iuuenæ appellata stateras, & lances, quas antiqui magidas appellauerant.

Stathmus] stathmi (σταθμὸς) Græca uox pro Latina usurpata, significat uerò stabulum, diuersorium, uel stationem. Item mensuræ Geometricæ genus apud Persas maximè usitatum: quorum regnum uniuersum in stathmos regios diuisum erat, dispositis certo interuallo diuersorijs, quò, uel quæ in extremis regni angulis gererentur, celerius ad regem possent perferri. Stathmorum mensura uaria, uarijs in locis fuit: ferè autem sesquistadium supra centena uicena continebat. de quo uide Herodotum lib. 5.

Statice] statices, pen. corr. fœm. gen. (στατική) Genus herbæ. Plin. lib. 26. cap. 8. 9, Eosdem effectus præstat & statice septem caulibus, ueluti rosæ capita sustinens.

Staticulum] staticuli, pen. corr. (ὀχήματος γένος) Genus gestatorij, siue uehiculi, ut essedum, & petorritum. Plin. lib. 34. cap. 17. 3, Similiq; modo ad aurea quoq; & argentea staticula inanis luxuria peruenit, quæq; in scyphis cerni prodigium erat: hæc in uehiculis atteri, cultus uocatur. Idem lib. 37. cap. 10. 2, Reddunt enim species fluminum nemorum & iumentorum etiam esseda & staticula, & equorum ornamenta. Plaut. Sticho, 17. 4,

Nunc pariter ambo omnes uoco cynædos, contrà staticulis stare
Non magis potis est, quàm fungus imbri.

¶ Staticulus, uel Staticulum, Saltationis genus, in quo nunc subitò quasi standum, nunc prosiliendum. Cato apud Macrobium lib. Saturn. Præterea cantat ubi collibuit: interdum Græcos uersus agit, iocos dicit, uoces demutat, staticulos dat. Plaut. Persa, 23. 44,

Nequeo leno quin tibi saltem staticulum dem, quẽ Hegea Faciebat.

Statilinum] & Statanum, & Fabulinum, Præsides deos Varro Cato, uel de liberis educandis pueriles ætatis, affirmat. Ali Statano & Statilino, quorum nomina habent scripta pontifices. Sic cùm primò fari incipiebant, sacrificabãt diuo Fabulino. Refert Nonius.

Statim] εὐθὺς, αὐτίκα, Aduerbiũ, priore producta, à stando, Constanter, perseueranter, continuè: quasi insistendo,

& uno

& uno statu. Plaut. Amph. 4.85,

Nec recedit loco quin statim rem gerat. Ibidem, 4.122,
Nec Iugula, nec Vesperugo, neq; Vergiliæ occidunt,
Ita statim stant signa. Ex Nonio.

Statim, priore correpta, Mox, ilico: quòd ea quæ mox fiunt, continenter fieri uideantur. Cicero in Verrem, Statim ad Messanam literas dedit. id est, Sine mora, sine intermissione temporis.

Confestim & statim. Cic. in Orat. 118, Antè enim circunscribitur mente sententia, confestimq; uerba concurrūt, quæ mens eadem, qua nihil celerius, statim dimittit, ut, &c.

Statim à. Plin. lib. 27. cap. 93. Semipedalibus ramulis quinis, senisue, à radice statim foliosis.

Statim atq;. Vlpianus ad legem Iuliam, l. Si maritus, Et primùm Pomponius putat, admitti ad accusationem extraneum posse statim atq; negauerit: cui assentiendum puto. Idem de ædilitio edicto, l. ædiles.

Statim in. Cic. de Arusp. respon. 1, Haud potest grauioribus à me uerbis uulnerari, quàm est statim in facto ipso à grauissimo uiro P. Seruilio confectus ac trucidatus.

Statim quàm. Martianus de officio Proconsulis. l. omnes Proconsules statim quàm urbem egressi fuerint, habent iurisdictionem.

Statim quàm. Vlpianus in l. 1. §. habet. ff. usufructuarius quemadmodum caueat, Quarum prior statim committitur quàm aliter fuerit usus.

Statim ut. Cic. ad Atticum, lib. 2. 27. 4, Literas scripsi H. X. Cerialibus statim ut tuas legeram.

Vt, statim. Cic. Attico, lib. 12. 241. 11, Nam ut heri me salutauit, statim Romam profectus est.

Statim, sequente ablatiuo. Cicero in Oratore, Itaq; hoc sum aggressus statim Catone absoluto.

Statio, Statiua] Vide Sto.

Statinæ] arum, secunda syllaba correpta: Insulæ sunt in sinu Campano, terræmotu enatæ. Plinius lib. 2. cap. 88. Papinianus in Syluis,

Aenariæq; lacus medicos Statinasq; renatas.

Statius] Seruile olim nomen fuit. Pleriq; enim apud ueteres Serui eo nomine fuerunt. Cæcilius quoq; ille comœdiarum poeta inclytus, seruus fuit, & propterea nomen habuit Statius. Sed postea uersum est quasi in cognomentum, appellatusq; est Cæcilius Statius. Vide Gell. lib. 4. cap. ult.

Statius] στάτιος, Cæcilius poeta comicus fuit, cui Volcatius Sedigitus primas in comœdia partes tribuit, quanquam à Cicerone nonnunquam, malus linguæ Latinæ author, nonnunquam etiam ferreus scriptor appelletur. Statius alius cognomento Papinius, illustris poeta fuit Neapolitanus, Domitiani temporibus, Iuuenalis & Martialis æqualis, cuius multa extant poemata: Syluarum libri quatuor: Thebaidos libri duodecim: præterea Achilleidos opus inchoatum, quod, morte præuentus, absoluere non potuit. Scripsit & Agauen tragœdiam, quam inopia coactus Paridi histrioni uendidit. Iuuenal. Satyra 7,

Curritur ad uocem iucundam & carmen amicæ
Thebaidos, lætam fecit cùm Statius urbem,
Promisitq; diem: tanta dulcedine captos
Afficit ille animos, tantaq; libidine uulgi
Auditur: sed cùm fregit subsellia uersu
Esurit, intactam Paridi nisi uendat Agauen. Fuisse autem utrunq; horum seruilis conditionis, Statij nomen seruile satis manifestum facit.

Statius] Sebosus, author celebris, quem Plinius allegat ex libro de natura piscium. Plin. lib. 9. cap. 16.

¶ Statius, à stabilitate prænomen cepit. Author Probus in Epitome.

Statones] Hetruriæ populi apud Plinium libro 3. cap. 5. quorum oppidum Statonia commemoratur à Strabone libro 5. In horum agro uinum satis generosum nascebatur, quod Statoniense uinum appellabant: cuius meminit Plinius lib. 14. cap. 6.

¶ Statoniensia uina, in infero mari Italico seu Latiniensi nascuntur. Plin. lib. 4. cap. 6.

Stator] statoris, Seruus olim dicebatur, aut libertus, qui prope herum aut patronum stabat, & ei prestò erat, & si quem quærebat, arcessebat sistebatq;. Petronius Arbiter, Quædam enim fœminæ sordibus calent, nec libidinē concitant, nisi aut seruos uiderint, aut statores diutius cinctos. Discinctos, legendum putat Turnebus: idq; optimè, meo quidem iudicio.

Stator, statoris] Vide Sisto.

Statua, & Statuarius] Vide Statuo.

Statuliber] Vide Status in Sto.

Statumen, Statumino] Vide Statuo.

Statuo] statuis, statui, statutum, pen. prod. (τίθημι, ἵστημι, διορίζω, διαγινώσκω, ἀποφαίνομαι) statuere, Decernere. Plautus Amph. 15. 18,

De summo summus Iuppiter sic statuit, sic fatum habet.
Liuius 1. ab Vrbe, 177, Ferro igitur eam arcere contumeliam statuunt.

Velle mori statuit. Ouid. 10. Metam. 27.

Deliberare & statuere. Cic. 3. Verr. 1.

Statuere & perseuerare in eo. Cic. de Prouinc. Consul. 8, Statuit ab initio, & in eo perseuerauit.

Ex alicuius sermone statuere. Cic. Attico, lib. 9. 190. 2.

Statuere & decernere. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1. 28.

Senatus statuit. Cic. 5. Verr. 69.

Statuere, Prouidere: uel existimare, expectare: uel prorsus ita opinari. Cic. 7. Verr. 62, Præsertim quum statuisses, ut ais, causam tibi esse dicendam. Ibidem, 80, Causam sibi dicendā esse statuerat, iam antè quàm hoc usu uenerit. Budæus.

Non possum statuere utrum, &c. Cic. 3. de Orat. 47.

Statuere & iudicare. Cic. 2. de Orat. 67.

Statuere summum bonum, non dolere. Cicero 2. de Finib. 33. Idem 1. Offic. 9, Fortis uerò, dolorem summum malum iudicans: aut temperans, uoluptatem summum bonum statuens, esse certè nullo modo potest. Idem Acad. 4. 241, Præcide, inquit, statue aliquando quid libet. quid? quæ dicuntur quidem.

Sic statuunt. Cic. 4. Acad. 173, Quum Dialectici sic statuant, omne quod ita disiunctum sit, quasi aut etiam, aut non, non modò uerum esse, sed etiam necessarium.

Apud animos uel animum statuere. Liu. 6. ab Vrbe, 165.

Cum animo statutum ac deliberatum habere. Cic. 5. Verr. 79.

De re aliqua statuere. Plin. epist. 98. c.

Statuere de se, Est sibiipsi mortem afferre, non expectata principis damnatione. Tacit. lib. 5, Eorum, qui de se statuebant, humabantur corpora, manebant testamenta, precium festinandi. Idem lib. 12, Ius statuendi etiā de procuratoribus dederat: id est, damnandi.

Documentum statuere ne. Cicero ad Brutum, 15. 16, Dixi igitur sententias in Antonium, dixit in Lepidum seueras: neq; tam ulciscendi causa, quàm ut & in præsens sceleratos ciues timore ab impugnanda patria deterrerem, & in posterum documentum statuerem, nequis talem amentiam uellet imitari.

Ex dignitate statuere. Cic. ad Licinium, lib. 5. 8. 11, Quamobrem tu quantum tuo iudicio tribuendum esse nobis putes, statues ipse, & ut spero, statues ex nostra dignitate.

Digitized by Google

Exemplū statuere in homine, Idem quod Edere exemplum, Vide Exemplum. Cic.4.Verr.77. Terent.in Prol. Heaut.51,

Exemplum statuite in me, ut adolescentuli, &c.

Exemplum in aliquem statuere. Cic.5.Verr.181, In quos aliquid exempli pop. Rom. statui putat oportere, ab ijs tu defensionis exempla quaeris?

Statuite exemplum impudenti, date pudori praemium. Plautus Rud.16.6.

Exilium in aliquem statuere. Tacit.lib.5.

Finem aliquem statuere. Cicero ad Domitium libro 6.22.4, Sed quum consilij tui bene fortiterq; suscepti, eum tibi finem statueris.

Finem statuit cupidinis atq; timoris. Lucret.lib.6.6.

In aliquem statuere. Caesar belli Gall. lib.1, Diuitiacus Caesarem complecti, multis cum lachrymis obsecrare, nequid grauius in fratrem statueret.

Aequabile ius in omnibus statuere. Author ad Heren.lib.3.95.

Ius actioni statuere. Cic.ad Trebat.lib.7.12.3.

Legem sibi statuere. Cic.5.Verr.4.

Locum colloquio statuere. Liu.8.bel.Pun.184.

Mercedem statuere. Brutus. Cic.in epist.ad eundem, 16.13.

Modum statuere alienae industriae. Cic.1.de Fin.6.

Modum statuit natura cupidinibus. Horat.1.Serm.Satyr.2.23.

Statuere ne. 2.Philipp.97, Statuiturq; ne post M.Brutum Proconsulem sit Creta prouincia.

Precium statuere. Liu.2.bel. Maced. 63. Terentius in Prologo Heaut.48,

Nunquam auarè precium statui arti meae.

Statuere quanti. Cic.7.Verr.19, Primùm insimulatio est repentina, capitalis atq; inuidiosi criminis: statuite quanti hoc putetis, & quàm multo redemisse.

Statuere enim quid sit sapiens, uel maximè uidetur esse sapientis. Cic.4.Acad.17.

Statuere statum alicui. Plin.lib.18.cap.3.7.

Stipendium alicui statuere de publico. Liu.1. ab Vrbe, 82.

Triste aliquid statuere. Ouid.2.de Ponto, eleg.2.24.

Ante oculos statuere. Cic.1.de Orat.127.

Statuere, Firmare, ponere. Plaut.Pseud.7.138,

At nunc disturba quas statuisti machinas. Liu.9.bel.Maced.189, Tabernacula statuere in foro. Cic.3.in Catil.65, Eo ipso tempore signum statueretur, quo collocato atq; &c.

Aras binas statuit è caespite, Erexit. Ouid.7.Metam.48.

Crateras magnos statuunt. Virg.1.Aeneid.146.

Templa statuere. Propert.lib.2.eleg.7.5.

Terminos statuere. Liu.1.bel.Pun.164.

Tumulum statuere. Virg.6.Aeneid.76.

Vrbem praeclaram statui. Virg.4.Aeneid.131.

Statuere, Dedicare. Virg.5.eclog.14,

Craterasq; duos statuā tibi pinguis oliui: id est, Dedicabo.

Statuere statuam alicui. Cic.pro Sestio, 71.

Statuo, Do esse: quod & Constituere dicitur. Cicero 1.de Finibus, 64. Statue contrà, aliquem confectum tantis animi corporisq; doloribus, &c. Suprà autem dixerat, Constituamus aliquem. Budaeus.

Statuere, Concutere. Terent. Adelph.3.2.18,

Sublimen medium arriperem, & capite primùm in terram statuerem, Vt cerebro dispergat uiam.

Statutum est. Cic. Attic.lib.12.241.9, Equidem neq; de genere dubito, placet enim mihi Cluatij: neq; de re, statutū est enim: de loco nonnunquam.

Iam habeo statutū quid mihi agendū sit. Cic. Sulpit.lib. 4.2.9.

¶ Statutus, pen.prod. Participium (ταχτός) ut, Statuta dies: hoc est, constituta, & data ac decreta ex conuentione. Liu.1.bel. Maced.108.

Qui sacrificia gentilitia illo ipso in sacello statuto loco anniuersaria factitarint. Cic.de Arusp. resp.29.

Solenne sacrificium & statutum. Cic.2.Tusc.183.

Statuti pali, quasi stantes defixi: id est, ita collocati in terram, ut stantes, non transuersi aut obliqui appareant. Varro 1. de Re rust.cap.14.1.

¶ Statutum, statuti, pen.prod. neut.gen. (τετυγμένον) Decretū. Cic. Cornificio, lib.12.25.11, Neq; enim statuti quid in tanta perturbatione habere potuisti.

¶ Statua, statuae (ἀνδριάς, ἄγαλμα, ξόανον, εἰκών, ἀφίδρυμα) à Statuo deduci uidetur: & est imago, quae alicui uel mortuo uel etiam uiuenti antiquitùs decernebatur, & in foro aut aliquo loco conspicuo collocabatur, ad alicuius rei bene gestae memoriam. quanquā nonnulli hoc inter se differre putent imagines & statuas: quòd statuae sint aeneae, eboreae, lapideae: imagines, cereae, & pictae. Sueton.in Tiberio, cap.26, Etiam statuas atq; imagines, nisi permittente se, poni prohibuit. Cic. 9. Philipp. 266, Maiores quidem nostri statuas multis decreuerunt, sepulchra paucis. Idem 5.Philip. 154, Eiq; statuam equestrem inauratam in rostris, aut in quo alio loco in foro uellet, ex huius ordinis sententia statui placere.

Inaurata statua pallidior. Catul.ad Iuuentium, 76.1.

Infantes statuas findit Canicula. Horat.2. Serm.Satyr.5.9. hoc est, Mutas. Acron.

Lorica statua. Vide Lorica.

Mediocris statua. Vide Mediocris.

Consecrare alicui statuam. Vide Consecro.

Decernere statuam. Vide Decerno.

Omnibus uicis statuae factae sunt, ad eas thus & cerei. Cicero 3. Offic.106.

Tempestate, ui, & uetustate intereūt statuae. Cic.9.Philip. 266.

Simulachrum, imago & statua. Cic.pro Archia, 22, An quum statuas & imagines non animorum simulachra, sed corporum, studiosè multi summi reliquerunt, &c.

¶ Statuaria, statuariae, Substantiuum, Ars faciendi statuas. Plin. lib.35.cap.12.6, Laudat & Prasitelem, qui plasticem matrē statuariae sculpturaeq; & caelaturae esse dixit. Idem lib. 36. cap. 5.4, Non omittendum, hanc artem uetustiorem fuisse, quàm picturam, aut statuariam.

¶ Statuarius, statuarij (ἀνδριαντοποιός) pro statuarum artifice & sculptore ponitur à Quint.lib.5.cap.12. Et apud Plin. lib.34.cap.7; Caput est de antiquis statuarijs.

¶ Statuarius, Adiectiuum (ἀνδριαντοποιητικός) Plin.lib.34. cap. 7.1, Fuisse autem statuariam artem familiarem Italiae quoq; & uetustam, indicat Hercules ab Euandro sacratus.

¶ Statura, staturae, pen.prod. (σύστασις) Propriè ipsa corporis qualitas & eminentia aut breuitas. Cic.5.de Finib.61, Corporis igitur nostri partes, totaq; figura & forma & statura quàm apta ad naturam sit, apparet.

Velim mihi dicas, nisi molestum est, L. Turselius qua facie fuerit, qua statura. Cic.2.Philipp.59.

Apponere formam, speciem, & staturam ad dignitatem. Author ad Herennium, lib.4.226.

Commoda statura. Vide Commodus.

Noscere figuram & staturam. Cic.1.Tusc.82.

Statura arboris. Colum.lib.5.cap.5, Producat in tantam staturam quantam permittit agricola. hoc est, Crassitudinem aut altitudinem. Idem lib.12.cap.28.4, Maturam oliuam in statura factam colymbadem, de muria tollito.

¶ Statumen, pen. prod. statuminis, neut.gen. (χάραξ) Id quo fulcitur uitis, ut pali & pedamenta, & quicquid pro munimento accedit. Colum.lib.4. cap.16.2, Quum mensem trigesimum excesserit posita uinea, id est tertio autumno, uehementio-

Digitized by Google

beméntioribus staminibus statim impedanda est. Corruptè passim legitur, impedienda. Ibidem, cap. 2. 1, Duo uiduantur. staminibus. Idem lib. 5. cap. 4.

Statumē, apud Vitruuiū dicitur quicquid pro strato adijcitur.

Statumina, pro Fixis stipitibus cuiusdam machinæ, qua iumenta clausa curantur. Columel. lib. 6. cap. 19, Primis autē duobus staminibus imponitur firmum iugum, ad quod iumenta capistrantur.

¶Statumino, statuminas, pen. corr. (χαρακίζω) statuminare, Statuminibus firmare. Plin. lib. 17. cap. 22. 28, Eodem modo uineam statuminato.

Statuminare lapidibus. Plin. lib. 18. cap. 6. 14.

¶Statuminatio, Verbale. Verbis autem Budæi libet explicare statuminationem & ruderationem Vitruuij in pauimentis. sic igitur scripsit Budæus Statuminatio, ut hic apparet (librum Vitruuij intelligit) fit lapidibus & cementis libralibus & manualibus sine calce & arena, aut rudere nouo aut rediuiuo, id est, ex uetere ædificio sumpto, non nuper effosso, quod constat è cemento, ut hic apparet, ad differentiam nuclei, qui è testa contusa constat, & tertio loco inducitur. Hæc doctissimi hominis oratio, non tam docet ut intelligamus, quàm manu propè ducit, ut quid ista sint apud Vitruuium, penè palpemus. Sic autem Vitruuius ait lib. 7, Tunc insuper statuminetur, non minore saxo, quàm quod possit manum implere: statuminibus inductis ruderetur. Et mox, insuper ex testa nucleus inducatur, &c.

Status, stata, statum: & Status, huius status] Vide Sto.

Statyelli] orum, Populi Lyguriæ, teste Plin. lib. 3. cap. 5. quorum oppidum Aquæ Statyellæ collocatur à Strabone ea in uia, quæ à Genua Placentiam ducit.

Stauri] Gentes sunt circa Hircanum mare, apud Plin. libro 6. cap. 16.

Steatites] στεατίτης, Gemma est seui ostentans, quod Græci στέαρ uocant. Plin. lib. ult. cap. 11.

Steatoma] pen. prod. steatomatis, pen. corr. neut. gen. Adipis effusio sub cute. Plin. lib. 26. cap. 14. 5, Eadem & contra steatomata efficax.

Stega] stegæ (στέγη) Tugurium est, locus item in naui contectus. A στεγάζω, tego. Plaut. Bacchid. 5. 44.

Fortè ut adsedi in stega. Hinc Tristega, τρίστεγα, dicitur pro triplici tabulato. Idem Sticho, 7. 12,

Siue aduocatis, ibidem in tercuro, in stega,
In amicitiam, atq; in gratiam conuortimus.

Stegnatia] Ciuitas in Adriatico litore. Strabo lib. 6, E' Brundusio uero litus Adriaticum præternauiganti Stegnatia occurrit ciuitas, commune & nauigantibus, & terrestre iter facientibus ad Barium diuersorium

Stegnus] stegna, stegnum, Strictus. Inde Febres stegnæ, quæ & constrictæ uocantur. Plin. lib. 23. cap. 7. 6.

Stela] stelæ, Græcis στήλη, dicitur columna: structura constat aut lapidea, aut cæmentitia, aut lateritia. Plin. lib. 6. cap. 29. 11, In altera stelæ literis incognitis. Stelæ autem propriè lapideæ pilæ surrectæ, in quibus fœdera inscribi solebant, ut omnibus innotescerent, & in quibus etiam homines proscribi solebant. Isocrates in Paneg. circa finē utitur, & Demosthenes identidem. Hodie stelæ propriè uocari possunt lapideæ cruces, uel huiusmodi monumenta, quæ in militaribus uijs extructa uidemus, literis interdum insculptis, ad memoriam alicuius rei prodendam. Latinè cippi dicuntur, quales super sepulchra extruuntur.

Stelephuros] Ortyga, Plantago: herba folijs perpetuò uirentibus, ex spicatarum genere. Plinius lib. 21. cap. 17.

Stelis] Larix arbor, ex qua uiscum nascitur. Plin. libro. 16. cap. ultimo.

Stella] Aruncius, poeta Patauinus lepidissimus, familia consulari ortus Violentillam amauit puellam Neapolitanam, quā tandem uxorē duxit. Hæc in delicijs habuit columbam, eam dicatam Veneri, quam Stella fleuit defunctam pulcherrimo carmine, opuscu ipsum Columbā inscripsit. Martial. lib. 12.

Stella] stellæ (ἀστὴρ) à stando dicitur, quòd stellæ in cælo stare uideantur. cuius innumera exempla apud authores.

Sunt autem stellæ natura flammeæ. Cic. 2. de Natur. deor. 176.

Heraclides errantibus stellis diuinitatem tribuit. Cicer. 1. de Natura deorum, 50.

Facilè uincunt magnitudinem terræ stellarum globi. Cicero in Somn. Scip. 13.

Traiectio stellæ. Cic. 2. de Diuinat. 89, Ita te nec terræ fremitus, nec cæli discessus, nec lapideus aut sanguineus imber, nec traiectio stellæ, nec faces uisæ terrebunt.

Accessus stellarum. Vide Accedo.

Alba stella. Horat. 1. Carm. ode 12. 6.

Ardentes stellæ. Virg. 4. Aeneid. 97.

Aureæ stellæ. Senec. Herc. furen. 1. 3.

Caliginosa stella. Vide Caligo.

Candidæ stellæ. Horat. 3. Carm. ode 15. 1.

Comans stella. Ouid. 15. Metam. 150.

Crinita stella. Vide Crinis.

Gelidæ stellæ. Lucret. lib. 6. 145,

—quæ gelidis à stellis axis aguntur. Gelidis dixit, non propter stellas, sed propter axem Septentrionalem scilicet.

Micantes stellæ. Ouid. 7. Metam. 20.

Proterua stella canis Icarij. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 1.

Salubres stellæ. Horat. 1. Serm. Satyr. 7. 5.

Vagæ stellæ. Lucan. lib. 9. 3.

Agmina stellarum cogit Lucifer. Ouid. 2. Metam. 23.

Depulit stellas aurora. Ouid. 7. Metam. 26.

Diffugiunt stellæ. Ouid. 2. Metam. 23.

Dinumerare stellas. Cic. 1. Offic. 216, Etiam si dinumerare se stellas, aut metiri mundi magnitudinem posse arbitretur?

Fixæ stellæ. Ouid. 2. Metam. 40.

Dies clara fugârat stellas. Virg. 5. Aeneid. 9.

Sparsa micant stellarum lumina cælo. Silius lib. 15. 134.

Acies obtusa stellis. Virg. 1. Georg. 79.

Palantes polo stellæ. Virg. 9. Aeneid. 5.

Restrinxit stellas exortus sol. Lucret. lib. 3. 212.

Cælum uoluit stellas rapida uertigine. Silius lib. 8. 34.

Stella, pro Sidere ex multis stellis compacto. Ouid. lib. 3. Fastorum.

Stella, Piscis. Plin. lib. 9. cap. 60, Præter hæc claros sapientia authores uideo mirari stellam in mari. Ea figura est, parua admodum caro intus, extrà duriore callo. Huic tam igneum feruorem esse tradunt, ut omnia in mari contacta adurat, omnem cibum statim peragat.

Stello, stellas (στίλβω, ἀστερίζω) stellare, Propriè stellarum est, quum splendorem suum emittunt. Est & stellare, lucere stellarum in morem. Martial. lib. 2. 29,

Et numerosa linunt stellantem splenia frontem. Plin. lib. 37. Quoniam stellarum hyadum & numero & dispositione stellantur.

Stellare, Inuidere: à stellione animali, cuius natura est inuida. Vide Stellio.

¶Stellans, Particip. (ἀστερίζων) Claud. lib. 2. de rap. Pros. 73,

Ducitur in thalamum uirgo, stat pronuba iuxtà
Stellantes nox picta sinus. id est, Stellarum splendore conspicuos.

Cæli stellantis regia. Virg. 7. Aeneid. 42.

Fons stellans bullis. Plin. lib. 31. cap. 2. 10.

Gemmæ stellantes. Ouid. 1. Metam. 146.

Digitized by Google

Nox stellans. Cic.1.de Diuinat.33.
Olympus stellans. Cic.1.de Diuinat.37.
Ora stellantia Tauri. Ouid.5.Fast.121.
Stellans uolatus: hoc est, Qui à stella fit, uel qui ita in cælo conspicitur, p... rtim æstate super noctem, quasi à stella aliqua uolante fiat. Plin.lib.18.cap.26.18, Ita appellant rustici stellantes uolatus, Græci uerò lampyridas.

¶ Stellatus, pen. prod. Adiectiuum (ἀστερόεις, κατάστερος) Stellis plenum: proprium cæli epitheton, quum est clarum & serenum: quanquam ad alia etiam transfertur. Plin. lib.10. cap.67, Salamandra animal lacerti figura stellatum. Cic.5. Tuscul.11. Nec uerò Atlas sustinere cælum, nec Prometheus affixus Caucaso, nec stellatus Cepheus cũ uxore, &c. Claud. lib.3.de Raptu,3,

Vt patuit stellata domus, considere iussit.

Ouid.1.Metam.134, Stellatus Argus.
Ensis stellatus fulua iaspide. Virg.4.Aeneid.52.

¶ Stellifer, pen. corr. Adiect. (ἀστροφόρος) Quod fert stellas: proprium cæli epitheton. Cic. in Somnio Scip.17, Quam ob causam summus ille cæli stelliferi cursus.
Olympus stellifer. Senec. Herc. Oeteo,15.9.

¶ Stelliger, pen. corr. Aliud adiect. (ἀστροφόρος) ut, Polus stelliger. Stat.12.Thebaid.113.
Axis stelliger. Stat.3.Sylu.3.16.

Stellatina tribus] Vide Tribus.

Stellatura] stellaturæ, pen. prod. Nomen erat annonæ militaris. Lampridius in Alexandro, Annonas militum diligenter inspexit. Tribunos qui per stellaturas militibus aliquid abstulissent, capitali pœna affecit. Spartianus in Pescennio, Nam & Imperator Tribunos duos, quos constitit stellaturas accepisse, lapidibus obrui ab auxiliaribus iussit. Budæus.

Stellio] stellionis, masc. gen. (ἀσκαλαβος, ἀσκαλαβώτης) Animal lacertæ simile, tergo circulis quibusdam depictum, lucentibus guttis, ad modum stellarum à Græcis dicitur ascalabotes: quòd apud eos ἄσκαλος circulus est. Stelliones, inquit Marcellinus, in nouis domibus cernuntur, sicuti ij quos Romanum uulgus tarentulas uocat, albas, innocuas, & pusillis lacertis similes. Stelliones, inquit Barbarus, fraudulentissima sunt animalia, phalangiorum fortasse generis. Plin. lib.30.cap.10.6, Tunicula stellionis, quã eodẽ modo ut anguis exuit, pota, &c. Operæpreciũ est scire quomodo præripiatur, quum exuitur membrana hyberna, aliàs deuoranti eam: quoniam nullum animal fraudulentius inuidere homini tradunt. Inde stellionum nomen aiunt in maledicum translatum. Sed eo derelicto non potest remeare. Nihil ei remedio in comitialibus morbis præfertur. Virgilius 4. Georg.49,

—nam sæpe fauos ignotus adedit Stellio.

¶ Stellionatus, huius stellionatus, pen. prod. m.g. Crimen apud Iurisconsf. à stellione nomen sumpsit: quod fit, quum aliquid dolo factum est: ut siquis rem alij obligatam, dissimulata obligatione, per calliditatem alij distraxerit, uel permutauerit, uel in solutum dederit: aut siquis merces supposuerit, uel obligatas auerterit, uel corruperit, aut imposturã fecerit: cuius nulla pœna ordinaria est, sed extraordinariè plectitur, & ad præsidem spectat. Hæc ex Vlpiano, De crimine stellionatus, l. stellionatus.

Stemma] stemmatis, neut. gen. (στέμμα) Coronamentum quod ex multis floribus compositum est. Dictum à Græco, quasi στεφάνωμα. στέφω enim corono: & στέφανος, corona. Firmicus lib. 4, Magnos uiros faciet Mercurius, qui sacris & religiosis stemmatibus coronentur.

Stemmata, Imagines maiorum, quæ poni solebant in atrijs. Martialis,

Atria Pisonum stabant, cũ stemmate toto. Iuuen. Satyr. 8. 1. Sueton. in Nerone, cap. 73, Quod in uetere gentilium stemmate C. Cassij percussoris Cæsaris imagines retinuisset. Plin.lib.35.cap.2.3.
A' proauis demissum stemma. Stat.3.Sylu.3.9.

Stemma pro facinore nonnunquam accipitur: quoniam mos erat apud antiquos, ut qui quicquam bene gesserant, coronis donarentur, & eædem statuarum capitibus imponerentur. Martial.lib.1.16,

Cæsaris atq; Iouis confer nunc stemma iuuentus
Par onus ut tulerint, altius iste tulit.

Stemmata, Inscriptiones saxorum. Martialis,

Tristia saxorum stemmata delet h... is.

Stenicl arus] Ciuitas regia Messeniorum, in qua regnauit Cresphon. Strab.lib.8.

Stennyo] Σθεννὼ; Bocatio libro 10. capite 10. filia Phorci, ex monstro marino suscepta: quæ debilitas interpretatur: id est, timoris initium, quod tantum mentem debilitat. Sthenio rectius scribitur. Fuit soror Medusæ.

Stentor] huius Stentoris, pen.corr. (Στέντωρ) unus fuit è ducibus Græcorum, qui ad Troiam profecti sunt: cuius tantus erat uocis sonitus, quantus aliorum quinquaginta, ut scribit Homerus lib.5.Iliad. Iuuenal. Satyr.13.12,

Tu miser exclamas, ut Stentora uincere possis.

Stephanio] Is qui primus togatus saltare instituit, uitæ diuturnioris fuisse commemoratur à Plinio.lib.7 cap.48.

Stephanitæ uites (στεφανῖται ἄμπελοι) hoc est, coronariæ, nempe quæ per statumina calamorum materijs ligatis in orbiculos, gyrosq; flectuntur, & materijs summissis, earundem statuminibus per orbem, & in coronam connectuntur. Colum. lib.3.cap.2.1, Nec solùm quæ iucunditate saporis, uerumetiam quæ specie commendari possint, censeri debent: ut stephanitæ, ut tripedaneæ.

Stephanoma] στεφάνωμα, idem quod Coronamentum hoc est, materia coronarum, id est, flores frondesue, quæ odoris colorisue gratia coronis solent intexi.

Stephanopolis] pen. prod. & Stephanoplocos, pen.corr. (στεφανοπώλις) Plin. lib. 35. cap.11.4, Amauit in iuuenta Glyceram municipem suam, inuentricem coronarum: certandoq; imitatione eius, ad numerosissimam florum uarietatem perduxit artem illam: postremò pinxit illam sedentem cum corona: quæ è nobilissimis eius tabula appellata est stephanoplocos, ab alijs stephanopolis, quoniam Glycera coronas uenditando sustentauerat paupertatem.

Stephanus] Στέφανος, Nomen proprium. Latinè uerti potest Corona: à quo Stephanium & Stephaniscus, diminutiua: à quorum posteriore fit rursus aliud diminutiuum, Stephaniscidium. Stephanus diaconus protomartyr. Lucas in Act. Stephanus, qui de urbibus scripsit.

Sterculius] Vide post Stercus.

Stercus] stercoris, pen.corr. neut.gen. (κόπρος, κοπρία, μίνθος, ἀφόδιον, ἀφόδευμα) Plin.lib.17.cap.9.6, Cato, stercus unde fiat, stramenta, lupinum, paleas, fabalia, ac frondes ilignas, quernasq;. Plaut. Asin.9.18,

Iussin' scelesti ab ianua hoc stercus hinc auferri? Colum. lib.2.cap.6, Vineis emaciatis & aruis optimum stercus lupinum præbet. Ibidem, cap.15.7, De generibus stercoris.

Canino stercore fœda atria. Iuuenal. Satyr.14.7.
Tetrum stercus. Lucret.2.175.
Color fucatus stercore crocodili. Horat. Epod.12.3.
Auferre stercus ab ianua. Vide Aufero.
Iniectum stercus. Cic.1.de Diuinat.102, Se interfectum in plaustrum à caupone esse coniectum, et supra stercus iniectũ, etc.
Stercore saturare agrum. Colum.lib.2.cap.9.13.

Digitized by Google

Stercore satiatum solum. Colum. lib. 2. cap. 10.
Ingerere stercus uitibus. Colum. lib. 2. cap. 16. 3.
Nolo stercus curiæ dici Glauciam. Cic. 3. de Orat. 89.

¶ Stercoreus, Adiect. (κοπρινὸς) Plaut. Milit. 4. 12,
— miles meus est herus,
Qui hinc ad forum abijt, gloriosus, impudens,
Stercoreus, plenus periurij, atq; adulterij.

¶ Stercoro, stercoras, pen. corr. (μινθόω, κοπρίζω) stercorare, Fimum agris fœcunditatis gratia inspergere. Plin. lib. 18. cap. 23. 4, Ager, si non stercoratur, alget: si nimium stercoratus est, aduritur. Colum. lib. 2. cap. 16. 2.
Colere & stercorare agrum. Cic. de Senect. 50.
Spißius, uel rarius stercorare. Colum. lib. 2. cap. 5.
Stercorare, Pinguefacere. Colum. lib. 12, Vitia & faba stercorare agrum dicuntur. Idem lib. 17. cap. 9. 7, Segetem stercorant fruges, lupinum, faba, uitia.

¶ Stercoratus, pen. prod. (κεκοπρισμένος) Participium, siue Nomen ex participio, Stercore infectum. Colum. lib. 1. cap. 6. 17, Pomaria quoq; & hortos oportet septo circundari, & esse in propinquo, atq; in ea parte quo poßit omnis stercorata colluuies cortis, balineorumq;, & oleis expressa amurcæ sanies influere. Idem lib. 2. cap. 11. 6, Stercoratißimus locus. Sic apud Catonem, 4. 6.
Ager stercoratus. Iabolenus in l. cũ usumfructum. §. ult. ff. quibus modis ususfruct.

¶ Stercoratio, Verbale (κόπρισις). Colum. lib. 2. cap. 16. 1, Si tamen aliqua causa tempestiuam stercorationem facere prohibuerit, secunda ratio est, antè quàm sarrias, more seminantis, ex auiarijs puluerem stercoris per segetem spargere. Sic Plin. lib. 18. cap. 23. 2.
Modica stercoratione terra refouetur. Columel. libro 2. cap. 1. ad finem.

¶ Stercorarius, Adiect. (κοπρικὸς) Quod ad stercora pertinet: ut, Crates stercorariæ. Varro lib. 1. de Re rustica.

¶ Stercorosus, pen. prod. Adiect. (κοπρώδης) Plenum stercore. Colum. lib. 8. cap. 3. 7, Nam Plurimum refert, aquam non esse in ea nisi uno loco, quam bibant, eamq; mundißimam: nam stercorosa pituitam concitat. Idem lib. 11. cap. 3. 34, Ea quum pingui & stercoroso solo post idus Februarias sic obrueris. Cat. de Re rust. 52, Locus stercorosißimus.

¶ Sterquilinium, sterquilinij (κοπρὼν, κοπρεία) Locus stercoribus plenus, seu stercoris receptaculum. Colum. lib. 1. cap. 6. 14, Sterquilinia duo sint: unum, quod noua purgamenta recipiat, & in annum conseruet: alterum, ex quo uetera uehantur: sed utrunq; more piscinarum deuexum leniclíuo, & extructum, pauitumq; solum habeat, ne humorem transmittãt.
Sterquilinium lenonem uocat Plaut. in Persa, 12. 3,
— eho lutum lenonium
Commissum, eho tu sterquilinium publicum. Terent. Phorm. 3. 2. 41.

Sterculius] Deus apud Macrobium, id est Saturnus, quòd stercorandorum agrorum rationem induxerit & docuerit. Plinius Stercutium uocat: Stercutius (inquit) Fauni filius, Italiæ rex stercorationis agrorum in Italia inuentor, ob id donatus immortalitate. Videndus Lilius Syntag. 1. Histor. deorum.

Sterea] Vrbs Græciæ ad Potamum fluuium. Strabo lib. 9.

Stereobata] Stereobatæ, pen. corr. m. g. Vide Scylobata.

Stereontium] στερεόντιον, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs: hodie Caßilium, uulgò Cassel.

Sterilis] & hoc sterile, pen. corr. (ἄγονος, ἄφορος, ἄτεκνος, στεῖρος, στέριφος) Infœcundus, & fructum non ferens, sine prole. στερέω enim Græcis priuo, seu careo. Et στερητικὸς, sterilis. Plin. lib. 10. cap. 60. 2, Sunt autem sterilia, & minora, ac minus iucundi saporis oua.
Sterilis in gignendo. Plin. lib. 11. cap. 39. 4.
Veri sterilis, Qui uerum nescit. Pers. Satyr. 5. 8.
Agros steriles exurit Sirius. Virg. 3. Aeneid. 29.
Amator sterilis, qui non habet quod det amicæ. Plaut. Truc. 5. 29.
Amor sterilis. Stat. 3. Sylu. 4. 9.
Arena sterilis. Virg. 1. Georg. 14.
Auenæ steriles. Virg. 5. eclog. 8.
Corpora sterilia sonitu. Lucret. lib. 2. 169.
Domus sterilis. Propert. lib. 4. eleg. 12. 13.
Februarius sterilis. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 14. 2.
Herba sterilis. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 7.
Humo sterili ponere semina. Propert. lib. 2. eleg. 12. 1.
Iuuenca sterilis. Ouid. 5. Fast. 51.
Manus steriles, quæ nihil afferunt. Plaut. in Trucul. 4. 3.
Palus sterilis. Horat. de Arte, 13.
Pax sterilis. Tacit. lib. 1.
Prospectus sterilis. Plaut. Mil. 10. 15,
Sterilis hic prospectus usq; ad ultimam plateam probè est.
Nullum temporis punctũ sterile beneficio. Plin. in Paneg. 94,
Quod momentum, quod imò temporis punctum aut beneficio sterile, aut uacuum laude?
Rubigo sterilis. Horat. 3. Carm. ode 23. 2.
Seculum uirtutum sterile. Tacit. lib. 17.
Syluæ steriles. Virg. 2. Georg. 88.
Vacca sterilis. Virg. 6. Aeneid. 51.
Venus sterilis. Lucret. lib. 4. 249,
— pater à gnatis ne dulcibus unquam
Appelletur: & ut sterili uenere exigat æuum.
Vir sterilis. Catul. de Berecynth. 58. 14.

¶ Sterilus, Adiectiuum, pro sterilis. Lucret. lib. 2, Et sonitu sterila, & succo ieiuna feruntur.

¶ Sterilesco, Sterilescis (στειροῦμαι) sterilescere, Sterilem fieri. Plin. lib. 8. cap. 50. 1, Capræ pinguedine sterilescunt. Ibidem, cap. 16. 4, Is ergo tradit leænam primo fœtu párere quinq; catulos, ac per annos singulos, uno minus, ab uno sterilescere. Idem lib. 7. cap. 15. 2, Sterilescunt tactæ fruges.

Sterilitas, pen. corr. sterilitatis (ἀγονία, ἀτεκνία, στείρωσις) infertilitas, infœcunditas. Cic. 1. de Diuinat. 212, Quorum ex habitu atq; ex colore cùm salubritatis, tum pestilentiæ signa percipi, nonnunquam etiam quæ sit uel sterilitas agrorum, uel fertilitas futura.
Abolere sterilitatem fœminarum. Vide Aboleo.
Annonæ sterilitas inceßit hominibus. Vide Incesso.
Natali & ingenita sterilitate laborantes. Vide Ingigno, & Nascor.

Sterno] sternis, straui, stratum (στορέω, στόρνυμι, στορεννύω, στορέννυμι, στρωννύω, στρώννυμι, καταστορέω, διομαλίζω) sternere. Extendere. Valla, Sternimus quidem uestes humi, ramos arborum, flores, & multa eiusmodi: tamen frequentius dicimus Sterno humum floribus, ramis, uestibus. Hinc est quare dicimus, toros, lectosq; sternere, & equum sternere: non quia sint diuersi sensus, sed quia resoluuntur: ut sit sternere, uerbi gratia, lectos & equos tapetis, idem quod sternere, tapeta lectis & equis.
Sternere equos, Stratis adornare. Liu. 8. bel. Pun. 73.
Sternere lectos, Adornare, instruere, apparare. Terent. Heaut. 1. 1. 73. Plaut. Pseud. 4. 30,
— strata, lautaq;, coctaq; omnia uti sint: nam mihi
Hodie natalis dies est. Cic. pro Cluent. 10, Lectum illum genialem, quem biennio antè filiæ suæ nubenti strauerat, in eadem domo sibi ornari et sterni expulsa, atq; exturbata filia iubet.
Torus sternitur. Ouid. ad Liuiam, 64.
Triclinia sternere. Cic. 2. Verr. 53, Publicè sibi conuiuia parari, sterni

ri, sterni triclinia etiam in foro iubebat. Idem pro Muræna, 68, Strauit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos, & exposuit uasa Samia.
Iuuenci cæsi strauere terram. hoc est, Operuerunt. Virgilius 8. Aeneid. 144.
Venti placidi strauerunt æquora. hoc est, Plana fecerunt, quæ prius intumuerant. Virg. 5. Aeneid. 153.
Fama tibi strauit benignum iter. Stat. 12. Thebaid. 163.
Iter argento sternunt. Lucret. lib. 2. 127.
Viam strauit per mare. Lucret. lib. 3. 209.
Sternere, Deijcere, & quasi in terram extendere: unde etiam pro occidere sumitur. Liuius 7. ab Vrbe, 117, Hunc imitare miles, aiebat, & circa iacentem ducem sterne Gallorum cateruas. Idem 7. bel. Pun. 252, Fessiq; aliquot somno ac uigilijs sternunt corpora passim. Idem 1. ab Vrbe, 127, Stratis ariete muris.
Corpore toto sternitur in uultus. Stat. 12. Thebaid. 64.
Humi sternere aliquem. Horat. 4. Carm. ode 14. 7.
Pronum humi sternere. Ouid. 2. Metam. 96.
Terræ sternitur toto proiectus corpore. Virg. 11. Aeneid. 18.
Aciem sternere. Vide Acies.
Viros sternere cæde. Virg. 10. Aeneid. 24.
Cæde ingenti sternere. Liu. 1. bel. Maced. 79.
Torrens rapidus sternit agros. Virgil. 2. Aeneid. 82.
Pauor humilis strauit corda. Virg. 1. Georg. 87.
Exitio graui sternere aliquem. Horat. 1. Carm. ode 16. 4.
Sternere omnia ferro. Liu. 4. bel. Pun. 173.
Hostiliter sternit omnes. Ouid. 11. Metam. 75.
Ictu sternere aliquem. Seneca Medea, 8. 14.
Sternere locum saxis. Liu. 9. ab Vrbe, 183.
Morti sternere aliquem. Virg. 12. Aeneid. 93.
Pecus ferro strauit Aiax. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 41.
Segetes sternuntur. Ouid. 1. Metam. 55.
Sternitur omne solum iaculis. Virg. 9. Aeneid. 133.
Telo præcipitem sternere. Silius lib. 4. 37.
Vulnere sterni. Virg. 10. Aeneid. 157.
Sternere se somno: pro, Ad iacendum se collocare, ut quiescamus. Virg. 4. Georg. 87. Liu. bell. Maced. 82, Pars in iuueniles lusus, lasciuiamq; uersi, pars uescentes sub umbra, quidam somno etiam strati.
¶ Stratus, Particip. (στρωτὸς, ἐστρωμένος) Virg. 1. Aeneid. 141,
—stratoq; super discumbitur ostro.
Stratus ad pedes alicuius. Cic. ad Attic. lib. 10. 195. 3.
Aequor stratum silet. Virg. 9. eclog. 12.
Iter militari labore stratum. Quintil. lib. 13. 11.
Lectus lepide stratus. Vide Lectus.
Poma passim strata iacent. Virg. 7. eclog. 11.
Via strata. Liu. 8. ab Vrbe, 80, Facto iudicio uiua sub terram ad portam Collinam dextra uia strata defossa Scelerato campo.
Vites stratæ, quæ & constratæ. Colum. lib. 5. cap. 4. 1, Vltima est conditio stratarum uitium, quæ ab enata stirpe confestim uelut proiectæ per humum porriguntur.
Vnda strata æqualiter. Ouid. epist. 7. 10.
¶ Stratum, strati (στρῶμα, στρωμνή) Substantiuum, Id quod stratum est, super quod quiescendum sit: ut culmi equis super quibus dormiant, strata dicuntur: lectus item homini paratus, stratum dici potest. Plin. lib. 10. cap. 59. 1, Oua pauonis nisi molli strato excepta, franguntur. Colum. lib. 11. cap. 2, Nec cubiculis modo, aut exedris, sed stratis etiam, similibusq; per ordinem committunt. Plin. lib. 7. cap. 56. 11, Frenos & strata equorum, Pelethronium inuenisse dicunt. Hic pro ornamentis equorum accipi uidetur. Seneca epist. 81, Equum empturus solui iubet stratum, &c. id est, operimentum.
Dura strata. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 1.
Mollia strata lecti. Lucret. lib. 4. 171.
Picta strata. Ouid. 8. Metam. 7.
Corpus corripere e stratis. Virg. 3. Aeneid. 36.
Excita stratis iuuentus. Lucan. lib. 1. 48.
Exilire stratis. Ouid. 5. Metam. 7.
Incubare stratis. Virg. 4. Aeneid. 17.
Alto strato recondidit caput. Ouid. 11. Metam. 130.
Reponere membra stratis. Virg. 4. Aeneid. 79.
Surgere strato. Virg. 3. Aeneid. 103.
Viarum strata. Virg. 1. Aeneid. 86. uiæ stratæ.
¶ Stratura, straturæ, pen. prod. Sueton. in Claudio, cap. 24, Quæstorum collegio pro stratura uiarum gladiatorum munus iniunxit. Id est, Pro cura sternendarum uiarum.
¶ Sternax, huius sternacis, pen prod. (ἐκτινακτικὸς) Adiectiuum. Equus sternax, qui facile sternit sedentem. Virgil. 12. Aeneid. 73. Seruius.
Sternuo] sternuis, sternui, sternutum, pen. prod. (πτάρω, πταρνύω, πτάρνυμαι) sternuere, Flatum e pectore exurgentem cum capitis concussione emittere. Plin. lib. 7. cap. 6. 2, Oscitatio quidem in enixu lethalis est: sicut sternuisse a coitu, abortiuum. Idem lib. 28. cap. 6. 1, Theophrastus senes laboriosius sternuere dicit. Propert. lib. 2. eleg. 3. 5,
Num tibi nascenti, primis mea uita diebus
Aridus argutum sternuit omen Amor?
¶ Sternuto, sternutas, pen. prod. (πτάρνυμι) sternutare, frequentatiuum. Plin. lib. 19. cap. 3. 3, Capra sternutante. Idem libro 28. cap. 8. 2, Proboscidis tactu capitis dolor leuatur, efficacius si & sternutet.
¶ Sternutatio, Verbale (πταρμὸς.)
¶ Sternutamentum, sternutamenti, idem (πταρμὸς) Plin. libro 28. cap. 2. 14, Cur sternutamentis salutamur? Idem libro 20. cap. 12. 5, Semen tritum & haustum naribus sternutamenta mouet. Cic. 2. de Diuinat. 126, Quæ si suscipiamus, pedis offensio nobis & abruptio corrigiæ, & sternutamenta erunt obseruanda. Gell. lib. 12. cap. 5, Quum sternutamentis quatiatur.
Euocare sternutamenta. Cels. lib. 3. cap. 20.
Salutare sternutamentum. Celsus lib. 2. cap. 8.
Sternutamentum, Medicamentum sternutationem euocans. Plin. lib. 25. cap. ult. 27, Radix in dolore commanducata diutius, rumpit dentes, Eadem sicca concisa, sternutamentum est.
Sterquilinium] Vide Stercus.
Steropes] steropis, pen. corr. (στερόπης) Vnus ex Vulcani malleatorib. ministris, a fulgore nomen habens. Virg. 8. Aen.
Brontesq; steropesq; & nudus membra Pyracmon.
Sterope] es, pen. corr. (στερόπη) Suidæ, Atlantis filia, una Pleiadum, quam nonnulli Asteropen uocant. Vide in dictionibus Cyclops & Pleiades.
Sterota] Dorylai regis Cretensium fuit. Strab. lib. 10.
Sterrhogonia] στερρογονία, Genus thuris, quod Latini masculum dicunt, a soliditate: στερρὸν enim Græci solidum dicunt.
Sterto] stertis, stertui & (ῥέγχω) stertere, Dormire, siue dormiendo rhonchos emittere: in malum fere semper sumitur. Terent. Eunuch. 5. 9. 49,
Fatuus est, insulsus, tardus, stertit noctesq; & dies. Persius Satyr. 3. 1,
Stertimus indomitum quod despumare falernum
Sufficiat, quinta dum linea tangitur umbra. Cic. 2. de Diuinat. 193, Et quum stertentem aliquem uiderint. Idem 4. Academ. 165, Per me uel stertas licet, inquit Carneades, non modo quiescas. Iuuenal. Satyr. 1. 6,
Doctus & ad calicem uigilanti stertere naso.
Supinus stertit. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 4.
Vigilans stertis. Lucret. lib. 3. 213.
Diem totum stertere. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 4.

Digitized by Google

Stesibrotus] pen.cor.(στησίβροτος) Vide Stesimbrotus.

Stesichorus] pen.corr. (στησίχορος) nomen poetæ ex Himera Siciliæ urbe, ex qua Himereus est dictus. Alij ex Methauria urbe natum dicūt. Alij ex Palantio Arcadiæ oppido. Floruit trigesimaseptima Olympiade, sextaq; & quinquagesima obijt. Fertur lusciniam aliquando in ore Stesichori infantis cecinisse, mirabili auspicio, summum eum poetam futurū: & cantus suauitate omnes qui ante eum fuerunt, superaturum. Horat. 4. Carm. ode 9. 2,

Stesichoriq; graues Camœnæ. Fuit enim excellentißimus lyricus: à quo Stesichorium carmen dictum. Ideo autem dictus est Stesichorus, quòd primus saltare ad citharam instituit, hoc est, choream ducere. Antè Tisias uocabatur. Fratrē habuit Mamertinum, optimū Geometram. Dicitur & Scripsisse Helenæ uituperationem: ex quo exoculatum fuisse, rursusq; ob palinodiam uisum recuperasse. Vide Quintil. libro 10. cap. 1.

Stesichorites] στησιχορίτης, in talis numerus est octonarius: ita dictus, teste Polluce, à Stesichori poetæ sepulchro, quod omnibus suis partibus octonis constaret angulis, uidelicet columnis & gradibus.

¶Stesichorius. Alex. Alexand. lib. 3. cap. 21, Taxillorum ludus ex octo punctis, uel figuris constabat, inter quos unus Stesichorus nomine, hoc est, octonarius, præcipuus erat.

Stesiclea] Mulier fuit insigni forma miraq; uenustate prædita: quæ quum à Themistocle & Aristide adamaretur, causa fuit dißidij inter duos præstantißimos duces. Plutarchus in Themistocle.

Stesimbrotus] pen.corr. (στησίμβροτος) uel, ut alij uolūt, Stesibrotus (στησίβροτος) historicus fuit Tharsensis, qui Simonis Atheniensium ducis res gestas scripsit, teste Plutarcho in uita Cimonis. Stesimbrotus alius fuit Epaminondæ filius à suo patre interfectus, quòd cum Lacedæmonijs ipso incōsulto manum conseruisset, etiamsi speciosißimam ex eo prælio uictoriam reportasset. Plutarchus in Parallelis.

Sthenelus] pen.cor. (σθένελος) Capanei & Euadnes filius in bello Troiano: cuius meminit Homerus, & Virg. Aeneid. 8. 53, Thesландrus, Stheneluſq; duces, et dirus Vlysses. Fuit & alter eiusdem nominis, quem in concione Agamemnonis refert Homerus Persei filium fuisse ex Andromeda coniuge.

Sciens pugnæ Sthenelus. Horat. 1. Carm. ode 15. 5. Idē 4. Carm. ode 9. 4, —non pugnauit ingens

Idomeneus Sthenelusue solus Dicenda Musis prælia.

¶Stheneleius, Adiect. (σθενελήϊος) Ouid. epist. 9. 5,

Quem non mille feræ, quem non Stheneleius hostis,

Non potuit Iuno uincere, uicit Amor.

Proles Stheneleia Cycnus. Ouid. 2. Metam. 74.

Sthenio] σθεννώ, fuit una ex filiabus Phorci, & belluæ marinæ, Medusæ soror. Vide in dictione Gorgones.

Sthenobœa] σθενόβοια, Vxor Prœti regis Argiuorum. De qua in dictione Bellerophontes.

Stibadium] stibadij (στιβάδιον) accipitur pro sella & abaco, quo fulti discumbunt conuiuæ: quod primò herbidum fuit, postea uerò inualescente luxuria, marmoreum. Hic torus rectius appellabatur, quando à tortis herbis inflectatur. nam apud Græcos stibades, herbæ sunt aptæ ad discumbendum. Hinc stibadion, cubile ex stibade herba constructum. Plin. lib. 5. epist. 101. l, In capite stibadum candido marmore uitæ protegitur.

¶Stibadia, ut alij uolunt, paruæ cœnationes erāt, in quibus scriptum esse solebat quot conuiuas cœnatio caperet. De quo titulus est apud Martialem lib. 14. 92,

Accipe lunata scriptum testudine signum,

Octo capit: ueniat quisquis, amicus erit.

Fiebant etiam stibadia in tabulis quæ ebore atq; auro ornabantur, transferebanturq; de loco ad locum, prout libido animi ferebat. De hoc Martialis, lib. 9. 60,

Et testudineum mensus quater hexaclinon, &c.

Hexaclinon uocat stibadium, sex capiens conuiuas.

Ex Sipontino.

Stibium] stibijs siue stibi absolutè (στίμμι) Spumosus lapis, candicans & nitens: qui in argenti metallis inuenitur, & apud antiquos ad medicinæ usum plurimum ualuit: nunc autem corruptis moribus, paulatim ad formæ mulierum lenocinium concesit: unde γυναικεῖον, id est, muliebre ornamentum dici cœptum est. Plin. lib. 33. cap. 6. 6, In iisdem argenti metallis inuenitur ut propriè dicamus, spumæ lapis cādidæ, nitentisq;, non tamen translucentis: stimmi appellant: alij stibium, alij alabastrum, alij larbasum: uulgò Antimonio.

Stica] uina dulcia facit. Et uua, quam nos Apianam appellamus. Plin. lib. 14. cap. 9.

Stigma] Stigmatis, pen.corr. n. g. (στίγμα) Nota siue signū quod inuritur: ab στίζω, pungo. Martial. lib. 6. 64,

Stigmata nec uafra delebit Cinnamus arte. Plin. scribit stigmata deleri columbino fimo. Martial. lib. 12. 58,

Frons hæc stigmate non meo notanda est.

Dignus stigmate. Iuuen. Satyr. 10. 19.

Stigma, per translationem pro sugillatione & infamia. Sueton. in Iulio, cap. 73, Valerium Catullum, à quo sibi uersiculis de Mamurra perpetua stigmata imposita non dissimulauerat, satisfacientem, eadem die adhibuit cœnæ: hospitioq; patris eius, sicut consueuerat, uti perseuerauerit.

¶Stigmatias, stigmatiæ (στιγματίας) seruus compunctus notis Threycijs. Cic. de Offic. Barbarus stigmatias.

¶Stigmaticus, pen.corr. (στιγματικός) Adiectiuum, Famosus & nocens, qui nota aliqua adustus est, ut semper appareat. Cic. scribit Alexandrum Phereum, quum ad uxorem in cubiculum ueniret, solitum præmittere stigmaticum seruum, cōpunctum notis Thracijs, districto gladio ob metum. Eius uerba sunt hæc, lib. 2. Offic. 35, O miserum qui fideliorem & barbarum & stigmaticum putaret, quàm coniugem. Exemplar uetus legit, stigmatiam.

¶Stigmosus, pen. prod. Aliud Adiect. (στιγματώδης) Idem. Plin. iunior lib. 1. epist. 5. 4, In quo Rusticum insectatur, atq; etiam Stoicorum simiam appellat, adijcit Vitelliana cicatrice Stigmosum.

Stigo] stigas, stigare, Stimulare, irritare: à quo Instigo, Castigo, Fustigo.

Stilbo] Stilbonis, Philosophus, qui capta patria, amißis liberis & uxore, quum ex incendio solus, & tamen beatus exiret, interroganti Demetrio (cui cognomen ab exitio urbiū Poliorcetes fuit) nunquid perdidisset, Omnia, inquit, mea bona meum sunt. Quo dicto dubitare Demetrium coegit, an uicisset, Nihil, inquit, perdidi, Omnia enim mea mecum sunt: uidelicet uirtutes, quas nulla uis hostilis eripere quiuit, quibus sapiens septus, nullum potest subire dispendium.

Stilbo] Is qui Diodorum dialecticum pudore mori coegit, dum ei lusorias quæstiones obijceret. Plin. lib. 7. cap. 53.

Stilbon] Stilbonis (στίλβων) Mercurij stella dicitur: id est, radians. Fit à uerbo Græco στίλβω, resplendeo, quòd eius orbis splendeat. Cic. 2. de Natur. deor. 76, Infra autē hanc stellam Mercurij est, ea στίλβων appellatur à Græcis, quæ anno ferè uertente, signiferum lustrat orbem: neque à solo longius unquam unius signi interuallo discedit, tum anteuertens, tum subsequens.

Stilico] penult.corr. (στιλίκων) Honorij imperatoris socer, & Occidentis administrator, multis laudibus à Claudiano poeta celebratus.

Bellipotens

Bellipotens Stilico.Claud.6.Paneg.29.
Magnanimi uirtus Stiliconis.Claud.1.in Ruffinum,52.
Pulcher Stilico. Claud.4.Paneg.91.
¶Stiliconius, Adiect. (στιλικώνιος) Claud. de nupt. Honorij, 36, Agnoscat famulum uirgo Stiliconia Pontum.

Stilla] stillæ (σταγὼν, σταλαγμὸς, ῥανὶς, ψεκὰς) Diminutiuum à stiria, ut ait Festus: accipitur pro gutta. ut, stilla olei stilla aquæ. Apuleius, Et sanguinis eruptionem utriculo admoto, excipit diligenter, ut nulla stilla compareat usquam. Vitruuius lib.2, Fastigia facientes, luto inducto proclinatis tectis stillicidia deducebant, per id stillæ decidunt in impluuium. Plin. lib.29.cap.4.13, Ex eo quum opus sit ternis stillis additis in oleum.
¶Stillicidium, stillicidij (σταγὼν) Quasi stillarum cadiũ, quòd guttatim cadat, ubi è tectis guttæ fluunt. Cic.1.de Legib.21, Quamobrem quò me uocas: aut quid hortaris? ut libellos cõficiam de stillicidiorũ, ac de parietum iure? Plin.lib.17.cap.12.4, Stillicidij breuis definitio est. Omnium quæ proiectu frondis ita diffunduntur, ut per ipsas non defluant imbres, stilla sæua est. Ibidem,2, Stillicidia pinus, quercus, ilicis ponderosissima.
¶Stillo, stillas (στάζω, ψακάζω, σταλάζω, εἴβομαι, λείβω, συλλείβω, ἀπλέω) stillare, Guttatim fluere. Mart.lib.1.7,
Viuebant laceri membris stillantibus artus. Plin. lib. 28. cap.7.4, Et contra morsum eiusdem bibitur, stillaturus.
Stillare lachrymam, & lachryma, in ablatiuo. Plin.lib.12.cap.23.1, Africa Ammoniaci lachrymam stillat in arenis suis. Idem, Frutex est resina stillans.
Rorem stillare ex oculis. Horat.de Arte,87.
Arbor stillauit sanguineis roribus. Lucan.lib.7.170.
Coma stillabat Tyrio rore. Tibul.lib.3.eleg.4.6.
Dies stillat plumis. Stat.3.Thebaid.108,
Cernis inexperto rorantes sanguine uentos,
Et plumis stillare diem? De cycnis loquitur, qui in aere ab aquilis discerpebantur, quorumq; plumæ & sanguis in terras defluebant.
In aurem stillare. Iuuen.Satyr.3.13.id est, alicui alium clanculum noxijs mendacijs traducere.
¶Stillans, Participium (σταλάζων) ut, Culter stillans sanguine. Ouid.2.Fast.168.
Pugio stillans. Cic.2.Philipp.50.
Sidera stillantia sanguine. Ouid.1.Amor.eleg.8.3.
¶Stillatus, pen. prod. Aliud participiũ (ἐσταλαγμένος) Ouid.2.Metam.73,
Inde fluunt lachrymæ, styllataq; sole rigescunt.
De ramis electra nouis.
¶Stillatio, Verbale (στάλαξις) Ipse stillandi actus.
Stillatitius, Adiect. (σταλακτικὸς) ut, Resina stillatitia. Plin.lib.16. cap. 11.2, Eadem resina si cum aqua leuius decoquatur coleturq;, ruffo colore lentescit, ac stillatitia uocatur.

Stilobatæ] Vide Stylobatæ.

Stilpo] Στίλπων, Megarensis philosophus, tempore primi Ptolemæi discipulus Pasiclis Thebani, præfuit scholæ Megarensi, scripsit dialogos non minus XX. Author Suidas. De hoc Cic.in lib.de Fato,15.

Stimmi] Indeclinabile nomen, Idem quod stibium. Vide Stibium.

Stimulus] stimuli, pen.corr.masc.g. (κέντρον, βούκεντρον) Propriè dicitur fustis acutæ cuspidis, quo rustici boues suppungunt. Plaut.Truc.16.53,
—si stimulos pugnis
Cædis, manibus plus dolet. Idem Aulul.4.9,
Si hodie hercle fustẽ ceperis, aut stimulum in manũ, &c.
Stimulus, per translationem, quicquid nos pungit, & à quo uexamur. Plaut.Truc.17.75,
—næ ista stimulum longè habet, quæ usq; illinc.
Cor pungit meum. Cic.2.Tusc.111, Nam si omnia fugiendæ turpitudinis, adipiscendæq; honestatis causa faciamus, nõ modò stimulos doloris, sed etiam fulmina fortunæ contemnamus licebit.
Veneris stimuli. Lucret.lib.4.245.
Acres stimuli. Vide Acer, Adiectiuum.
Acriores stimuli. Tacit.lib.17.
Accensæ stimulis maioribus iræ. Stat.11.Thebaid.100.
Addere stimulos. Vide Addo.
Adhibere stimulos. Vide Adhibeo.
Adijcere stimulos. Vide Adijcio.
Admouere alicui stimulos. Cic.pro Sestio,9, Hic ego quid prædicem, quibus his rebus Consulem ad rem gerendam excitarit, quos stimulos admouerit hominis?
Agitatus stimulis amoris. Ouid.2.Fast.156.
Auertere stimulos cæci amoris. Virg.3.Georg.42.
Cæcos stimulos condidit in pectore. Ouid.1.Metam.146.
Dare stimulos laudum, Exhortari ad laudes. Stat.1.Achil.41.
Inuidiæ stimulo mentes fodit Saturnia. Silius lib.7.103.
Frangere stimulos nequitiæ. Propert.lib.3.eleg.19.2.
Haud mollibus stimulis incitat iras. Virgil.11.Aeneid.146.
Mouere acres stimulos irarum. Lucan.lib.2.65.
Parce puer stimulis, & fortius utere loris. Ouid.2.Metam.26.
Subiectare stimulos lasso. Horat.2.Serm.Satyr.7.19.
Cæcus aliquis stimulus subest cordi. Lucret.lib.3.179.
Suffigere nouos stimulos dolori. Senec.Thebaid.1.42.
Vertere stimulos sub pectore alicui. Virg.6.Aeneid.20.
¶Stimulo, stimulas, pen.corr. (κεντέω, κεντρίζω, παροξύνω, παρορμάω) stimulare, Pungere, agere, commouere, incitare. Plaut.Cistel.5.4,
Iactor, crucior, agitor, stimulor, uersor in amoris rota.
Terent.Heaut.2.1.11,
Magis me nunc amicæ dicta stimulant,
Da mihi, atq; affer mihi.
Currum stimulare. Silius lib.16.74. Currum pro equis dixit.
Verbere caudæ stimulauit se leo. Lucan.lib.1.42.
Stimulare ad arma. Liu.1.ab Vrbe,95.
Accendere & stimulare. Liu.5.bel.Pun.69.
Stimulare & incitare. Liu.3.ab Vrbe,242.
Stimulare ac pungere. Cic.pro Roscio Amer.4.
Iras functas stimulauimus: id est, Compositam litem, & sospitã iracundiam iterum concitauimus. Stat.12.Thebaid.88.
Stimulat me solitudo. Cic.ad Attic.lib.12.240.1.
¶Stimulatus, pen.prod. Participium (κεντισθεὶς) ut,
Rabie furenti stimulatus animus. Catul.de Berecynth.58.1.
Iurgia stimulata uino. Ouid.1.de Arte,119.
¶Stimulatio, Verbale (κεντισμὸς) Plin. lib.35. cap.2. 4, Et erat hæc stimulatio summa, & ingens, exprobrãtibus tectis, quotidie imbellem dominũ intrare in alienum triumphum. Vetus codex legit, Et erat hæc stimulatio ingens, exprobrantibus, &c.
¶Stimulator, pen.prod. (κέντωρ, κεντρότυπος) Aliud uerbale, m.g. Cic.pro Domo sua,9, Si in causa fuit annona, seditionis quidem stimulator & concitator tu fuisti.
¶Stimulatrix, pen.prod. stimulationis, Verbale.fœm.g. (κέντειρα) Plaut.Mostel.4.62, —ut ueneficæ illi
Fauces prehendam, atq; enicem scelestam stimulatricem.
¶Stimuleus, Adiectiuum (κέντρινος) ut, Supplicium stimuleum. Plaut.Milit.9.31.

Stingo] stingis: uel Stinguo, stinguis, stinxi, stinctum (σβεννύω) stinguere, Idem quod extinguere. Cic.in Prognost.
Vt quum Luna means Hyperionis officit orbi,

Digitized by Google

Stinguntur radij cæca caligine tecti. Lucret.li.2.n&—ut cernere poßis
Euanescere paulatim, stinguiq; colorem.
Idem libro 4.221,
Vt bibere in somnis sitiens quum quærit, & humor
Non datur, ardorem qui membris stinguere poßit.

Stipa] Vide Stupa.

Stipator] Vide Stipo.

Stipendium] stipendij (μισθοφορὰ, μισθοφορία, ὀψώνιον, σιτηρέσιον) Æs militare, seu premium quod militibus datur. Varro de uita pop. Rom. Stipendium appellabatur æs quod militi semestre aut annuum dabatur: cui datum non sit propter ignominiam, ære dirutus esset. Compositum nomen ex Stipe, & Pendo, quasi stips ponderata sit. Vlpianus de uerborum signific. Lager: Stipendium, à stipe appellatum est, quod per stipes, id est, modica æra colligatur. Plaut. Epid. 2.38,
In singulis stipendijs ad hostes exuuias dabit.
Plin. lib. 33. cap. 3.5, Quin & militum stipendiorum, hoc est stipis ponderandæ pensatores, libripendes dicuntur. Horat. Epod. 17.8,
Quæ finis, aut quod me manet stipendium?

Stipendijs duobus. Plin. lib. 7. cap. 28.4.
Castrensia stipendia. Vide Castrum.
Accipere stipendium. Vide Accipio.
Afficere stipendio. Cic. pro Corn. Balbo, 49. Vide Afficio.
Capere stipendium. Vide Capio.
Cogere stipendium. Vide Cogo.
Conferre stipendium. Vide Confero.
Confecti stipendijs. Cic. pro Lege Manilia, 17.
Constituere stipendium militi. Quint. lib. 3. cap. 8.13.
Decernere triumphum alicui, ac stipendium, & eum decretis omnibus ornare. Brutus ad Attic. in Epist. ad Brutum, 17. 4. Et Lent. lib. 1. 7. 34, Stipendium Cæsari decretum est.
Emerita stipendia ambitionis. Cic. de Senect. 45.
Explere stipendia. Tacit. lib. 3.
Facere stipendia pedibus. Liu. lib. 3. ab Vrbe, Vide Facio.
Imbui stipendijs castrensibus. Vide Imbuo.
Imponere stipendium. Vide Impono.
Mereri stipendia. Cic. pro Cælio, 7. Et pro Muræn. 10, Merere stipendia in bello. Vide Mereo.
Metiri stipendium. Vide Metior.
Numerare stipendium. Cic. in Pisonem, 69.
Persoluere stipendium. Vide Persoluo.

¶ Stipendialis, & hoc stipendiale, pen. prod. (μισθοφορικὸς) Quod pertinet ad stipendium. Sidonius, Poßit fœdere sub stipendiali.

¶ Stipendiarius, Adiect. (μισθοφόρος, ὑποτελὴς) Tributarius, qui soluendo stipendio obnoxius est: qui alio nomine uectigalis dicitur. Vnde multi populi stipendiarij Reipub. Romanæ dicebantur: hoc est, soluebant stipendium. Cæsar in Comment. libro 1. Reliquasq; ciuitates stipendiarias haberent. Sic libro 7. bell. Gall. 33, Ne stipendiarijs Heduorum expugnatis, cuncta Gallia deficeret. Plin. libro 3. cap. 3.2. Cicero 1. Verr. 5, Socij, stipendiarijq; pop. Rom. afflicti, miseri. Sic pro Corn. Balbo, 17, Quæ pateant stipendiarijs, pateant hostibus. Plin. lib. 5. cap. 4. 8, Stipendiarium oppidum.

Stipendiarium uectigal. id est, Certum. Cic. 5. Verr. 10.

¶ Stipendiosus, pen. prod. Adiect. (μισθοφορώδης) Stipendiosos Vegetius uocat ærarios milites, siue mercenarios, qui stipendia faciunt: quamuis & stipendiosi dicantur, stipendijs pleni: hoc est, qui stipendia plurima fecerunt.

¶ Stipendior, stipendiaris (μισθοφορέω) stipendiari, Stipendium recipere. Plin. lib. 6. cap. 19.4, Regi eorum peditum sexcenta milia, equitum triginta milia, elephantorum nouem milia, per omnes dies stipendiantur. id est, stipendia faciunt & merent.

Stipes] stipitis, penult. corr. masc. gen. (κορμὸς, στύπος, σίλεχος) Fustis terræ defixus, ut ait Festus. Cæsar 1. bel. Ciuil. 109, Fossas transuersas uijs perducit, atque ibi sudes, stipitesq; præacutos defigit.
Grauis stipes. Senec. Herc. fur. 13.20.
Inanis stipes. Ouid. de Nuce, 7.
Quernus stipes. Ouid. 4. Fast. 67.
Vastus stipes. Senec. Herc. fur. 13.19.
Viridis stipes. Ouid. in Ibin, 48.
Defossus in agro stipes. Ouid. 2. Fast. 129.
Ramoso stipite nixus. Ouid. 3. Fast. 151.
Nodoso stipite mactare aliquem. Ouid. epist. 10.21.
Stipes, per translationem accipitur pro Stulto, insulso, & fatuo. Terent. Heaut. 5.1.4,
— in me quiduis harum conuenit, rerum,
Quæ sunt dicta in stultũ, Caudex, stipes, asinus plumbeus. Cic. in Pisonem, 14, Sed qui tanquam truncus atq; stipes, si stetisset modò, posset sustinere tamen titulum Consulatus.

Stiphana] Lacus in Amasiensium agro, piscosus, & uarijs pascuis abundans. Strabo lib. 12.

Stiphelus] Vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, à Cæneo interfectus in ea pugna, quæ in Pirithoi nuptijs commissa est inter Lapithas & Centauros. Ouid. li. 12. Metam.

Stipo] stipas (σάττω, περιστοιχίζω, πυκνόω) stipare, Claudendo coarctare, densareq;, & quasi stipa siue stupa obturare: quod in nauibus fieri uidemus. Virg. 3. Aeneid. 93,
— stipatq; carinis
Ingens argentum, Dodonæosq; lebetas. Colum. lib. 9. cap. 13.11, Quoniam si non sperant ceras omnes liquoribus stipare, fœtibus expleant. Virg. 1. Aeneid. 88. de apibus,
— aut quum liquentia mella
Stipant, & dulci distendunt nectare cellas.
Turba stipat fora. Ouid. ad Pisonem, 8.
Stipare (δορυφορεῖν) Circundare aliquem, defendendi illius causa. Cic. pro Muræna, 46, Catilinam interea alacrem, atq; lætum, stipatum choro iuuentutis, uallatum indicibus atq; sicarijs. Idem pro Milone, 1, Non enim corona cõsessus uester cinctus est, ut solebat: non usitata frequentia stipati sumus. Idem 3. Philip. 145, Senatum stipauerit armatis. Virgil. 4. Georg. 44,
Ille operum custos: illum admirantur, & omnes
Circunstant fremitu denso, stipantq; frequentes.
Cœtus ministrûm huc stipantur. Stat. 3. Sylu. 1.18.
Caterua magna stipante incesit. Virg. 1. Aeneid. 100.

¶ Stipatus, pen. prod. Participium (πεπυκνωμένος) ut, Curia stipata uerendis patribus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.28.
Comitum turba stipata est dea. Ouid. 2. Metam. 38.
Turba stipata tegebat eam. Virg. 11. Aeneid.

¶ Stipatio, Verbale (δορυφορία) Cic. pro Sylla, 49, Eius aspectus, concursatio, stipatio, greges hominum perditorum, metum nobis seditionesq; afferebant. Plin. lib. 10. cap. 22.3, Feßi proferuntur ad primos, ita cæteri stipatione naturali propellunt eos.
Aggreßionum & enthymematum stipatio. Quintilianus lib. 5. cap. 14.22.

¶ Stipator, pen. prod. stipatoris, m. g. (στυπτὴς) Qui in nauibus stipam, siue stupam componit, inquit Seruius.
Stipatores (δορυφόροι, περίπολοι) Qui regum uel aliorum corpora custodiunt. A stipe quam accipiebant: uel quòd

reges stipent, & undiq; circundent. Cic. libro 2. Offic. 34, Præmittebatq; de stipatoribus suis, &c. Idem 5. Verr. 53, Apronius stipatores Venerios secum habebat, ducebat eos circum ciuitates. Idem pro Lege agrar. 43, Ianitores ex equestri loco ducentos in annos singulos, stipatores corporis constituit, eosdem ministros & satellites potestatis. Festus, Stipatores Acteius Capito ait dictos à stipe, quam mercedis nomine accipiant custodes cuiusq; corporis: unde stipam, in quam amphoræ, quum extruuntur, formari solent. Idem alio loco, Stipatores, corporis custodes, quos antiqui latrones uocabant. Stipati enim ferro circundant corpora regum. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 28.

¶ Stipticus, penult. corr. Adiectiuum (στυπτικὸς) Quod stipat: hoc est, obstruit. Plin. lib. 21. cap. 23. 3, Quæ ex his phœnicium colorem habet, radice contrita cuicunq; animalium imposita, ulcerum facit stipticam uim. Scribitur & per ypsilon, à Græco στύφω. Vide Stypticus.

Stips] stipis: uel Stipis, huius stipis, f. g. (κέρμα) dicitur pecunia, quam antiqui uel in ærarium reponebant, uel dijs offerebant, uel mendicis porrigebant ad sustentationem uitæ. Plin. epist. 161. a, Eluctatusq; facit gurgitem, qui lato gremio patescit purus & uitreus, ut numerare iactas stipes & relucentes calculos possis.

Mercenariæ stipis ancilla, pro Scorto. Plinius libro 10. capite 63. 1.

Cogere stipem. Cic. 2. de Leg. 36.

Colligere stipem. Vide Colligo.

Stipem conferre. Vlpian. de colleg. illic. Sed tenuioribus permittitur stipem menstruam conferre, dum tamen semel in mense coeant. Liu. 5. ab Vrbe, 114.

Stipem non minimam confert hæc res: id est, fructum. Colum. lib. 8. cap. 1.

Largifica stipe ditantes omnia. Lucret. lib. 2. 127.

Focillare miserum parua stipe. Ouid. ad Pisonem, 26.

Parua stipe opes quærere. Ouid. 4. Fast. 70.

Stipem spargere. Plin. lib. 33. cap. 10. 5.

Stipula] stipulæ, pen. corr. (καλάμη) à Stipa, siue Stupa deducitur: siue quòd stupæ instar uratur, siue quòd ea quoq; stipari tectorum rimæ consueuerunt. Calamus est frumenti, puta tritici, hordei, & similium, quod scilicet continet spicam. Plin. lib. 14. cap. 16. 3, Proximum fit è milij semine maturo cum ipsa stipula. Virg. 3. eclog. 6,

Stridenti miserum stipula disperdere carmen.

Crepitans stipula. Ouid. 4. Fast. 158.

Fabalis stipula. Ouid. 4. Fast. 140.

Leuis stipula. Virg. 1. Georg. 17.

Viridis stipula. Virg. 1. Georg. 63.

Volantes stipulæ. Virg. 1. Georg. 65.

Stipula, Quæ remanet in campo, demesso frumento. Terent. Adelph. 5. 3. 62,

—præter hæc
Meridie ipso faciam ut stipulam colligat.

Stipulor] penul. corr. stipularis (ἐπερωτάω, διομολογοῦμαι) stipulari, Verbum iuris est, Postulare sibi promitti aliquid solennibus uerbis. Cic. 2. de Legib. 84, Si is cui legatum est, stipulatus est idipsum quod legatum est, ut ea pecunia ex stipulatione debeatur. Idem pro Rosc. Comœ. 7, Stipulatus es? ubi? quo die? quo tempore? quo præsente? quis spopondisse me dicit? nemo. Iurisconsul. Si ita à te stipulatus fuero, Quanto minus à Titio consecutus fuero, tantum dare spondes? non solet dubitari, quin si nihil à Titio fuero consecutus, totum debeas quod Titius debuerit. Colum. in Præfat. lib. 10, Fœnoris tui Syluine, quod stipulanti spoponderam tibi, reliquam pensiunculam percipe.

Stipulor, Verbum commune est secundum Priscianum lib. 8. quod tam in actiua, quàm in passiua significatione ablatiuo iungitur. Plin. epist. 35. k, Nam & rationibus Martiani, & sermone quem ille habuerat in ordine Lepitanorum, operam suam Prisco ad turpissimum ministerium commodasse, stipulatusq; de Martiano quinquaginta millia denariorum probabatur. Plaut. Curcul. 9. 13,

Ibidem erunt scorta exoleta, quiq; stipulari solent.

Suetonius, Prætorum lectoria (alij legunt, Lætoria: alij, Lex prætoria) quæ uetat minorem annis uigintiquinque stipulari. id est, Interrogari. Citat & alia Priscianus exempla.

Stipulor, uerbum est antiquum, quod firmum significabat. hinc Stipulatio dicta, quòd promissio stipulando facta, firma esse debeat, authore Paulo lib. Sententiarum 5. titulo 8. Vel dicitur Stipulatio à stipe, id est, pecunia, authore Varr. lib. 2. de Ling. Lat. nam propriè de pecunia dicitur, licet ad alias quoq; res referatur.

¶ Stipulator, pen. prod stipulatoris, Verbale masc. (ἐπερωτητής) Qui per interrogationem obligat promissorem. Cic. pro Quintio. 40, Literæ P. Quintij, testes tot, quibus omnibus causa iustissima est cur scire potuerint: nulla cum mentiantur, quum à stipulatore tuo comparabuntur.

¶ Stipulatio, Verbale (ἐπερώτησις, συγγραφή) Pomponius in l. stipulationum aliæ. D. de uerb. oblig. Stipulatio est uerborum conceptio, quibus is qui interrogatur, daturum, facturumue se quod interrogatus est, respondet. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 85, Vtinam nulla stipulatio emptorem uenditori obligaret: nec pacta conuentaq; impressis signis custodirentur, fides potius illa seruaret, & æquum colens animus. Cic. ad Attic. lib. 16. 336. 9, Etsi nondum stipulationes legeram. Idem 1. de Legib. 21. Stipulationum & iudiciorum formulas componam.

Acceptam ferre stipulationem, est eum qui per stipulationem promisit, obligatione liberare. Vlpian. in l. Iulianus. ff. de dol. mal. & met. except.

¶ Stipulatiuncula, pen. corr. Diminut. (ἐπερωτημάτιον) Cic. 1. de Orat. 85, Tu mihi, quum in circulo decipiare aduersarij stipulatiuncula, &c.

¶ Stipulatus, huius stipulatus, penult. prod. m. g. (ἐπερώτημα) Idem quod Stipulatio. Plinius, Iouis deorum summi stipulatu.

¶ Stipulatus, huius stipulatus. Quint. Declamat. 12, Stipulatu legati nostri perimus.

Stiria] stiriæ, propriè est Aqua frigore concreta pendens, guttatimq; stillans. Martial. lib. 7. 36,

Turpis ab inuiso pendebat stiria naso.

Virgil. libro 3. Georg. 74,

Stiriaq; impexis induruit horrida barbis. Plin. lib. 34. cap. 12. 9, Fit & pluribus modis, genere eo in scrobe cauato: quarum è lateribus destillantes hyberno gelu stirias, stalagmias uocant, neq; est purius aliud, &c.

¶ Stiricidium, stiricidij, quasi stillicidium, quum stillæ concretæ frigore cadunt. Stiria enim principale est, stilla deminutum.

Stirps] stirpis (γέννα, ῥιζόφυτον) Stirpes sunt ferulæ, seu uirgulta, quæ de radicibus nascuntur: ea & germina dicuntur. hinc & germinalis arbor. Accursius, quæ stirpes sunt, pedamenta esse arbitratur, contra Varronis & Columellæ, cæterorumq; antiquorum authoritatem. Hæc Alciatus in l. sylua. ff. de uerb. signific. Stirps quum de, &c. Quum de homine dicitur, fœm. gene. est. Dicitur & stirpis, teste Seruio. Virg. 7. Aeneid. 59,

Heu stirpem inuisam. Idem 3. Aeneid. 19,

—quæ

Digitized by Google

—quæ uos à stirpe parentum
Prima tulit tellus.

Stirpes sceleratorum hominum. Cæsar 6.bel.Gall.122.
A' stirpe. Vide A' uel Ab.
Author stirpis. Senec. Agamem. 4.14.
Egens stirpis. Stat. 1. Syl. 2.35.
Altæ stirpes stultitiæ. Cic. 3. Tusc. 22.
Antiqua à stirpe ortus. Virg. 1. Aeneid. 13.
Diuinæ stirpis alumnus. Ouid. 2. Metam. 127.
Egregia stirps. Virg. 5. Aeneid. 60.
Fœminea stirps. Ouid. 13. Metam. 142.
Humili de stirpe creatus. Ouid. 14. Metam. 140.
Lemniaca stirps. Vide Lemnos.
Nefanda stirps. Senec. Agamem. 4.1.4.
Præclara stirps. Virg. 4. Georg. 64.
Virilis stirps. Ouid. 13. Metam. 107.
Vltima stirps. Senec. Herc. fur. 4.11.
Stirps, quum de arboribus dicitur, masc. gene. est. Virgil. 12. Aeneid. 42,

Quum semel in syluis imo de stirpe recisum. Cic. 7. Verr. 107, Ego naues inanes fuisse dico, remiges, nautasq; dimissos: reliquos stirpibus uixisse palmarum.

Committere stirpes ramis. Lucret. lib. 5.274.
Cum imis stirpibus euellere aliquid. Virg. 2. Georg. 42.
Obruere stirpes arud. Virg. 2. Georg. 5.
Inuenitur etiam fœmininum. Horat.

Stirpesq; raptas, & pecus, & domos. Columel. lib. 2. cap. 2, Præfractas stirpes.

Octogenæ stirpes. Vide Octogenus, in Octo.
Validæ stirpes. Virg. 2. Georg. 74.
Stirps quæstionis, Origo, fundamentum: per translationem. Cic. 4. de Finib. 7.
¶ Stirpesco, stirpescis (ῥιζοφυτοῦμαι) stirpescere, In stirpe conuerti. Plin. libro 19. cap. 8. 21, Sarriri iubet idem non antè quàm asparagus natus fuerit, ne in sarriendo radices uexentur: ex eo uelli asparagum ab radice. Nam si defringatur, stirpescere & intermori.
¶ Stirpitùs, pen. corr. Aduerb. (ῥιζόθεν) id est, Radicitus. Cic. lib. 4. Tuscul. 135, Hunc errorem, quasi radicem omnium malorum, stirpitùs Philosophia se extracturam pollicetur.
Stiua] stiuæ (ἐχέτλη) Aratri manica, nempe quæ tenetur manibus quum aratur. Virg. 1. Georg. 35,

Stiuaq; quæ currus à tergo torqueat imos.

Dicta stiua à stando, quia super eam regula stat, & est quasi temo inter boues. Columel. libro 1. cap. 9. 2, Quod in re rustica nullo minus opere fatigatur prolixior, quia in arando stiuæ penè rectus innititur.
Innixus stiuæ arator. Ouid. 8. Metam. 44.
Premere stiuam. Ouid. 4. Fast. 166.
Stlata] stlatæ (πλοίου γένος) Genus nauigij (inquit Festus) latum magis quàm altum: à latitudine sic appellatum: sed ea consuetudine qua stlotum, pro lotum: stlitem, pro litem dicebant antiqui: qui dictionibus ab l incipientibus, s & t literas præponere solebant. (pharius.
¶ Stlatarius, stlatarij, Qui stlata uehit: sicut à scapha, sca-
Stlatarius, adiectiuum, Quod mari portatum est, quasi stlata aduectum. Iuuen. Satyr. 7.14,

Spondet enim Tyrio stlataria purpura filo.

Stlembus] stlembi, m.g. Grauis & tardus. Lucilius,

Atq; equum pedibus stlembum.

Stlopus] stlopi, m.g. Sonus qui ex inflatione buccarū erumpit. Persius Satyr. 5.2,

Nec stlopo tumidas intendis rumpere buccas.

Alij scribunt, sclopo.

Sto] stas, steti, statum (ἵστημι, ἵσταμαι, στῆναι, ἱδρύομαι, ἐπιδρύομαι) stare, In se, & sua mole consistere: cui opponitur Sedere. Plaut. Capt. 2.2,

Hos quos uidetis stare hic captiuos duos
Illi qui stant, hi stant, hic ambo non sedent.

Terent. Phorm. 2.4.18,

—sta illò. o. bem.

Stant aduersis uestigijs contra nostra uestigia Antipodes. Cic. 4. Acad. 220.
Stare, de inanimatis etiam dicitur, ut nauis, flumen, currus: sol quoq; & luna stare dicuntur. Plaut. Amphit. 4. 120,

Neq; se luna quoquā motat, statq; uti exorta est semel.

Virgil. 8. Aeneid. 74,

Stabat acuta silex. Stat. 12. Thebaid. 83,
—flentes stabant ad flumina syluæ.

Stare & Fugere, contraria. Cic. 2. Tuscul. 93, Abiecto scuto fugiat quantum possit, ob eamq; causam pereat nonnunquam, etiam integro corpore: quum ei qui steterit, nihil tale euenerit.
Stare, In sententia manere. Cic. ad Brutum, 10.7, Qui si steterit idem, mihiq; paruerit, &c.
Stare, cum aduerbio per locum significante, ut hac, illac, quà, &c. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1.3,

Quà steterant artes, pars uacat illa tibi.

Stat à me. Vide in A' præpositione, A' me stat.
Stat à causa bonorum. Cic. de clar. Orat. 148.
Stare ab aduersarijs. Cic. 1. de Inuent. 94.
Acies stat. Quint. lib. 6. cap. 4.13.
In acie stare. Plancus ad Cic. lib. 10.23.13.
Ad undam stare. Virg. 4. Georg. 71.
Stetit ad eam diem ciuitas illa Lycurgi legibus. Liu. 9. bel. Macedon. 136.
Stare ad curiam. Cic. 2. in Catil. 28.
Stare ad cyathum. Vide Cyathus.
Stare ad Senatum in Capitolio. Cic. 4. Acad. 248.
Ad uerbera stare. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.4.
In æquo alicui stare, Aequalem esse. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 29, Quòd infra deos sumus, quòd non in æquo illis sumus, quòd non in æquo illis stetimus.
Stet ager sentibus, apud Cæcilium: pro, Horret.
Animis stare, Animum non abijcere. Cic. Attic. lib. 5. 106. 3.
Animo stare, & Desipere, contraria. Horat. 2. Sermon. Satyr. 3. 43.
Ante pedes alicuius stare, Coram aliquo. Virg. 9. Aeneid. 76.
Ante oculos nostros stetit. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 4.
Authore certo stare, Liu. 8. ab Vrbe, 206, Nec quisquā æqualis temporibus illis scriptor extat, quo satis certo authore stetur. Huius formæ est illud Quintil. lib. 7. cap. ult. Verbis'ne legis standum sit, an uoluntate.
Stare circum, pro Circunstare. Virg. 10. eclog. 4.
Conditionibus & Conuentis stare. Cic. ad Attic. lib. 7. 134. 2.
Consilio alicuius stare. Liu. 7. ab Vrbe, 166.
In conspectu stare. Liu. 7. bel. Pun. 106.
Contra aliquem stare. Virg. 5. Aeneid. 83,

Hic magnum Alciden contra stetit. Idem 5. Aen. 96.
Dixit, & aduersi contra stetit ora iuuenci. Cic. de clar. Orat. 66, Quum is contra populi studium stetisset.

Stare à mendacio contra uerum. Cic. 1. de Inuent. 6.
Conuentis stare. Cicero 3. Offic. 129, Facere promissa, stare conuentis, reddere deposita: commutata utilitate fiunt inhonesta.
Cum aliquo stare: pro, Partes eius sequi, & ei fauere. Terent. Phorm. 1. 2. 39. In eius parte stamus, pro quo facimus, inquit Donatus. Liu. 6. bell. Pun. 216, Quid igitur minus

Digitized by Google

conueniat milites, quàm quum aliæ super alias clades cumularentur, ac dij propè ipsi cum Annibale starent, &c. Cic.4.de Finib.74. Idem 2.de Inuent.227, Quemadmodum ei dicebamus, qui à scripto diceret, hoc fore utilissimum, siquid de æquitate ea, quæ cum aduersario staret, derogasset: sic huic, &c.

Decreto Senatus stare: pro Obedire, & non prouocare. Cæsar 6.bell.Gall.52.

Fabula dicitur stare. Terent.in prolog.Hecyræ,15,

Partim sum earum exactus, partim uix steti. Vbi Donatus, Agitur fabula, quum recitatur: stat, quum placet.

Fide stare. Liu.3.bell.Pun.223.

Stat parum fides apud eum. Plaut.Pseud.7.62.

In fide stare. Cic.pro Rabirio perduel.reo,21.

Fiducia belli stetit auxilijs Palladis. Virg.2.Aen.33.

Ad finem stare, Durare usq; ad extremum. Ouidius 2. Amor. eleg.6.3.

Firmum stare, Non moueri, constantem esse. Liuius, Resistis autem aduersus famam, rumoresq; hominum, si satis firmus steteris.

Et bene apud memores ueteris stat gratia facti. Virgilius 4. Aeneid.108.

Imperium puero stetit. Liu.ab Vrbe,10.

In eo quod iudicatum est stare. Cic. 2. de Finib.72.id est. Obtemperare, assentiri, fidem habere, hærere, uel persistere.

In eo quod ostenderis, stes. Cic.ad Attic.lib.2.19.1.

Stare memoria eos dicit Seneca, qui nihil habent præter memoriam: epist.33, Viro captare flosculos turpe est, & fulcire se notissimis & paucissimis uocibus, & memoria stare.

Spes & uictoria stabat in ducibus. Silius lib.17.81.

Institutis alicuius seruandis stare dicitur urbs. Cic. 4. Acad.6.

Iudicio alicuius stare: pro, Eius iudicio adhærere, obtemperare, assentiri. Cic. ad Attic lib. 8,148.1.Idem 2.Tuscul.107, Stare iudicio multitudinis.

Iudicata re stare. Cic.pro Flacco,39, Re iudicata stari ostendit placere.

Iureiurando alicuius stare. Quintil.lib.5.cap.6.

Ius exemplis stat. Liu.7.bell.Pun.44.

Iuxta aliquem stare. Stat.11.Thebaid.124.

Loco stare. Cæsar 6.bel.Gal.161. Tertiæ cohortis Centuriones ex eo quo stabant loco recesserunt. Virg.3.Georg.17,

—tum si qua sonum procul arma dedêre,
Stare loco nescit. Lucan.lib.1.29,
—sed nescia uirtus Stare loco.

Stare meliore loco, per translationem. Cic.in Sallust.4.

Mare placidum stat uentis. Virg.2.eclog.6.

Mens stetit in dubio. Lucan.lib.7.50.

Nox stetit ante oculos meos. Ouid.in fragmento, 10.

Opinione alicuius stare. Cic.pro Cluentio,105.

Ordine stare. Quintil.lib.7.cap.1, Nec mihi uidentur errare, qui ipsam rerum naturam stare ordine putauerunt.

Ordine certo stetit acies. Lucan.lib.7.44.

Pacto stare. Liu. 9. ab Vrbe, 53, Quum tu Spuri Posthumi, si deos esse censes, aut omnia irrita facis, aut pacto stas?

Pariter stare. Ouid.4.de Ponto, eleg.9.22.

Pede in uno stans. Horat.1.Serm.Satyr.4.2.

Per aliquem stare: pro, Manere in statu. Cicero ad Plancum, lib.13.30.16.

Stat per me, per te, per illum quo minus id fiat: quum ego, aut tu, aut ille, causa sumus ne quid fiat. Plin.libro 18.cap.28.9, Non stat per me quo minus cælum intelligas, & cælestia scias. Quintil.lib.3.cap.8. Non per me stetit, sed per illa. Terent.Andr.4.2.16,

Si poterit fieri ut ne pater per me stetisse credat,
Quo minus hæ fierent nuptiæ, uolo.

Prælia stant mihi cum domina mea. Propert.lib.3. eleg.5.1. id est, Non exercemus prælia.

Precium stat merci. Plaut.Milite,10.132.

Pro aliquo stare. Quint.lib.5.cap.11, Pro Iuba atq; Afris inimicissimis populi Romani stetisse. Liuius 8. belli Macedon.110.

Procul stare. Tibul.lib.1.eleg.6.9.

Promissis stare. Cic.1.Offic.48.

Propius stare. Horat.de Arte,73.

Ratio & fortuna cum aliquo stat, quum quid iure facit, & fortuna arridente. Liu.5.ab Vrbe,171.

Sanguis stetit. Plin.epist.154.

Stat sententia: pro, Immobile & fixum est. Terentius Eunuch.2.1.18,

Vide quid agas. PH. stat sententia.

Plautus Curcul.5.35,

Quod eis respondi, ea omnes stant sententia. Liuius 4.bell.Maced.51.

In eadem sententia stare. Liu.4.ab Vrbe,190.

Stare eodem statu. Cic. 2.Offic. 4, Atq; utinam Resp. stetisset quo cœperat statu. Liu.1.bel.Pun.248.

Suppliciter stabat. Horat.1.Serm.Satyr.8.7.

Talo recto stare. id est, Non curare utrum placeat fabula, an displiceat. Horat.2.epist.1.36.

Verbis stare. Quint.lib.7.cap.2.35.

Vi stare, Ouid.6.Fast.60,

Stat ui terra sua, ui stando Vesta uocatur.

Voluntate stare. Quint.lib.7.cap.2.35.

Stat, Constat, & in precio est. Liu. 3. bel. Pun.137, Multorumq; sanguine ac uulneribus ea Pœnis uictoria stetit. Gellius, Magno ei stet ea nocte absentem fuisse. Quint. Declamat.13.1, Quanti steterit mihi quòd semel imperata non feci. Plin.epist.155.b,

Precio magno stare, Constare magno precio. Horat. 1. Serm. Satyr.2.25.

Stat illi res centum talentis. Liu.4.bel.Maced.187.

Stare, Positum esse: & cum In construitur. Virg.1.Aen.131,

Omnis in Ascanio chari stat cura parentis.

Aliquando sine præpositione In. Plaut.Capt. 12. 82,

Periculum uitæ meæ tuo stat periculo post mortem.

Stare, Manere, & ad multum tempus durare. Cicero 1.de Legib. 3, Multaq; alia multis locis diutius commemoratione manent, quàm natura stare potuerunt. Virgilius 2.Aeneidos,11,

Troiaq; nunc stares, Priamiq; arx alta maneres.

Stare, pro Dignitatem & authoritatem suam retinere. Cic.ad Lentulum, lib.1, Ad XVI. Februarias, quum in Senatu pulcherrimè staremus, quòd iam illam sententiam Bibuli de tribus legatis pridie eius diei fregeramus, &c. Idem Cecinnæ, libro 6. 6. 4, Quum me ex Republica expulissent ij, qui illam cadere posse stante me non putauerunt, memini me, &c.

Stat, Certum est, decretum est, in animo fixum est. Virgilius 2.Aeneid.150,

Stat casus renouare omnes, omnemq; reuerti
Per Troiam. Idem.12.Aen.136,
Stat conferre manum Aeneæ.

Non adhuc stat: pro, Non constat, certum, uel deliberatum est. Cic.ad Attic.lib.3 54.3.

Stet illud nobis: pro, Certum & deliberatum sit. Cic. Varroni, lib.9.2.12.

Statur, impersonale. Plaut.Pseud.7.42,

Quid agitur? P. statur hic ad hunc modum.

Terent.

Digitized by Google

Terent.Eun.2.2.40,Pro quid agis? sto, inquit Donatus.

¶ Standi, (τοῦ στῆναι) stando, standum, Gerundium. Virgil.5. Aeneid.77,

Quæ finis standi?

Standum est epistolis Domitiani. Plin. in epist.

¶ Stans, & Staturus, pen. prod. (ἱστὰς, καὶ στήσων) Participia. Cic. in Catil. 26, Quòd incolumes ciues, quòd stantem urbem reliquit, quanto tandem illum mœrore afflictum esse & profligatum putatis? Plin. lib.25 cap.13.10, Anaxilaus author est, mammas à uirginitate illitas, semper staturas.

Anni stantes in limine uitæ. Stat.2.Sylu.1.8.

Freta stantia, Quieta. Ouid.7.Metam.41.

Oculi stantes. Ouid.6.Fast.27,

Grande caput, stantes oculi, rostra apta rapinæ.

Describit Striges.

Paludes stantes. Horat.3.Carm.ode 27.2.

Vina stantia gelu. Ouid.4.de Ponto, eleg.7.2.

¶ Statasso, Cic. de Legib. Statassandi cognomina statoris & inuicti Iouis.

¶ Status, Adiect. (ἀποτεταγμένος) Firmus. Plin. lib.18, Iam primum hanc iniuriam omnibus annis accidere non posse propter status siderum cursus. Idem lib.2.cap.13.1.

Stati dies, dicuntur qui iudicij causa cum peregrino instituuntur, ut ait Festus. Plaut. Curc.2.5,

Status condictus cum hoste intercedit dies.

Status dies. Plin. epist.216.lib.9.ad Mustium, Aedes uetus sanè, & angusta, quum sit alioqui stato die frequentissima. id est, die Festo. Plin. maior lib.10.29.10.

Status dies cum hoste. Cic.1.Offic.57.

Stati reditus. Plinius. Idem Statum reditum uocat lib.3. epist. 3, à fine, ad Caluisium, Constant campis, uineis, syluis, quæ materiam, & ex ea reditum, sicut modicum, ita statum præstant. Idem epist.109.lib.5.ad Valerianum, Et gloriæ loco poni ex spolijs ciuium magnos & status reditus.

Stata forma. Vide Forma.

Stata] mater. Festus, Statæ matris simulacrum, in foro colebatur, postquam id collustrauit, ne lapides igne corrumperentur, qui plurimus ibi fiebat nocturno tempore, magna pars populi in suos quisque uicos retulerunt eius deæ cultum.

Sacra stata. Ouid.1.Fast.132.

Solenne & statum sacrificium. Cic.1.Tusc.183.

Statum tempus. Plin. lib.9.cap.23.1.

¶ Status, huius status, m.gen. (κατάστασις) Conditio, habitus. Plaut. Amphit.4.112. Terent. Eun.3.5.50,

Tum equidem istuc os tuum impudens uidere nimium uellem, Quis esset status, flabellum tenere te asinum tantum.

Cic.3.de Fin. 85, Per se ut quidam habitus oris & uultus, ut status & motus, in quibus sunt præponenda quædam et reijcienda. Idem in Bruto, Motu sic utetur, ut nihil supersit in gestu. Status erectus, & celsus, rarus incessus, nec ita longus.

Status statuæ. Cic. ad Attic. libro 6.111.30, Quam statuam esse eiusdem status, amictus, annulus, imago ipsa declarat.

Status bruti animalis. Colum. lib.7.cap.9.

Mediocris status sermonis. Vide Mediocris.

Statum animi pellere ictu. Vide Ico, icis.

Indecorus status. Quint. lib.1.cap.11.9.

Minax status, Habitus aut gestus minax. Horat.3. Carmin. ode 4.11.

Status (στάσις) apud Rhetores dicitur, in quo causa maximè uertitur. Quint. lib.3.cap.6, Status est, quod ex prima conflictione nascitur. Exempli causa. Intentio est, Fecisti homicidium. Depulsio est, Non feci. Quæstio, An fecerit. Hinc constitutio coniecturalis, quæ & status dicitur. Cic. in Topic.50, Refutatio accusationis, in qua est depulsio criminis, Græcè στάσις dicitur, Latinè status appelletur: in quo primo insistit quasi ad repugnandum congressa defensio.

Coniecturalis status. Vide Coniectura.

Legalis status. Quint. lib.6.48.

Ratiocinatiuus status: id est, Syllogismus. Quintil. libro 3. cap.6.32.

Constituere statum. Vide Constituo.

Facere statum. Quintil. lib.3.cap.6.10.

Status, pro Fortunæ conditione, ordine, loco, casuq́; uarijs uerbis iungitur.

Rerum mearum status. Ouid.7.Metam.103.

Amplus status. Vide Amplus.

Basilicus status. Vide Basilicus, in Basilica.

Incolumis status. Vide Incolumis.

Amittere statum uitæ. Cic. Attic. lib.10.195.2.

Collocare aliquem Reip. statum. Cic. ad Brutum, 15.18.

Collocare in statu amplissimo. Author ad Heren. lib.4.169.

Concidere ex amplo statu. Cic. Attic. lib.3.50.2.

Consistere in aliquo statu. Cic. Quòd si (ut spero) uictis hostibus nostris ueneritis, authoritate uestra Repub. exurget, & in aliquo statu consistet.

Conuellere de statu. Cic. ad Attic. lib.8.167.2, Quæ me conuellerunt de pristino statu, iam tamen, ut antè te scripsi, labantem.

Conuellere Reip. statum. Cic. in Pison.2.

Declinare de statu suo. Cic. de Prouinc. Consul.34, Quamuis excipere fortunam, subire uim atq; iniuriam malui, quàm aut à uestris sanctissimis mentibus dissidere, aut de meo statu declinare.

Deducere aliquem de statu uitæ suæ. Cic.4.Verr.7.

Deijcere aduersarium de statu. Cic. in Orat.71.

Deterrere aliquem de statu suo. Brutus ad Cic. lib.11.11.4.

Dimouere de, uel ex statu. Cic. pro Cecinna, 31, Non ea sola uis est, quæ ad corpus nostrum, uitamq́; peruenit: sed etiam multò maior ea quæ periculo mortis iniecto, formidine animi perterritum loco sæpe, & certo de statu dimouet. Idem in Parad.17, Mentem ex sua sede & statu dimouet.

Figere & fundare statum Reip. Cic. Attic. lib.1.11.11.

Manere suo statu. Vide Maneo.

Obtinere statum. Cic. pro Corn. Balbo, 13.

Ordinare statum Reip. Vide Ordino.

Peruenit in hunc statum Respub. Cic. ad Attic. lib.9.177.3.

Redire in antiquum statum. Cels. lib.6.cap.6.

Reuerti in antiquum statum. Cels. lib.8.cap.10.

Retinere statum. Cic. de Arusp. resp.56.

Restituere prouinciam in antiquum statum. Cic.2.Verr.8.

Tenere statum suum. Cic. Marcello, lib.4.9.12, Quòd honesto ocio tenueris & statum, & famam dignitatis tuæ.

Tueri statum suum. Cic. Pæto, lib.9.16.18.

Status, pro ordine. Senec. de Benefic.7, Quicquid maximè necessarium erat, in primum statum conieci: nunc siquid effugit, recolligo.

¶ Statuliber est, qui testamento certa conditione proposita, iubetur esse liber. Etsi per hæredem est, quo minus statuliber præstare possit, quod præstare debet, nihilominus liber esse uidetur. Festus. Vlpian. tit.2. eius libri, qui est inscriptus, Tituli ex corpore Vlpiani, Qui sub conditione testamento liber esse iussus est, statuliber appellatur: Statuliber quandiu pendet conditio, seruus hæredis est.

¶ Statio, Verbale (στάσις, σταθμὸς, ἐφεδρεία, θεματισμός) Locus in quo naues aut milites tutò ad tempus stant: uel in quo frequenter consistitur. Plaut. Milit.21.12.

Nanq; in statione stat senex. Curtius, Cognitum id per exploratores, qui stationes hostium fuerant ingressi. Lentulus Consulibus, lib.12.15.7, Tantum enim absfuit ut illorum præsidio nostram firmaremus classem, ut etiam à Rhodijs, urbe, portu, statione, quæ extra urbem est, commeatu, aqua deniq; prohiberentur nostri milites. Virg. 9. Aeneid.45,

—illi Succedunt, seruantq; uices: statione relicta
Ipse comes Niso graditur.

Comitiaria statio. Vide Comitia.
Malè fida carinis statio. Virg.2.Aen.5.
Gratissima statio mergis, Virg.5.Aen.26.
Tutissima statio nautis. Virg.4.Georg. 85.
Agere stationem. Tacit.lib.17.
Publica statio mihi clausa est. Ouid.3. Trist.eleg.1.16.
Manere in statione. Lucret.lib.4.78.
Tuta statione recepi eiectum fluctibus. Ouid.epist.7.18.
Portæ statione relicta. Stat.11.Thebaid.48.
Vigili muros statione tueri. Claud.2.in Rufinum,12.
Statio, Officina in quam multi conueniunt, ut de aliqua re decernatur, & ius dicatur. Gel.lib.13.cap.13, Quæsitum esse memini, in plerisq; Romæ stationibus ius publicè docentium, &c. Iuuen.Satyr.11.1,

—stationes, omne theatrum. Sipontinus.

Peracta statio. Lucan.lib.1.9.

¶ Statiuncula] statiunculæ, penult.cor. Diminut. (σταθμίδιον) Parua statio.

¶ Stationarius, stationarij (φύλαξ) Stationarij milites dicuntur, quibus custodiæ, aut præsidij gratia statio assignata est: item qui in urbibus aut prouincijs tenentur ad populorum quietem tuendam. Sipontinus. Vlpianus in l.1.§.hoc autem.ff.de fugitiuis, Qua declaratur & præsides, & magistratus, & milites stationarios dominum adiuuare debere in inquirendis fugitiuis. Paul. in l.4. eodem titulo, Limenarchæ & stationarij fugitiuos deprehensos in custodiam retinent.

¶ Stationalis, & hoc stationale, penult.prod. (σταδιαῖος) Firmiter stans. Plin.de Sideribus, lib.2.cap.15.3, Eadem stationalis senis mensibus commoratur in signis, alioqui bimestris: quum ceteræ utrâq; statione quaternos menses non impleant.

¶ Statiua, penult. prod. statiuorum: uel Statiuæ, statiuarum (σταθμὸς) Stationes dicuntur, siue munitiones, in quibus ut propius pugnent, milites consident. Liu.libro 1.249, In ijs statiuis (ut fit) longo magis, quàm acri bello satis liberi commeatus erant. Idem lib.9, Statiua nostra munimento satis tuta sunt. Idem 3.ab Vrbe,4, In Latino agro statiua habuit. Cic. pro Lege agrar.49, Nunquid causæ est quin omnes agros, urbes, statiua, portus, totam denique Bithyniam Decemuiri uendituri sunt?

¶ Statiuus, penul.prod. Adiect. (σταθμικὸς) ut, Statiua castra. Cic.7.Verr.24. Idem 12.Philip.335, Hæc uigilia, hæc custodia, hoc præsidium statiuum.

¶ Statarius, Adiectiuum (στάσιμος) A' participio Status, quasi stabilis siue idoneus ad standum. Terentius in Prolog.Heaut.36,

Adeste æquo animo, date mihi potestatem,
Statariam agere ut mihi liceat per silentium.

Liu.9. ab Vrbe,103, Statarius uterq; miles ordines seruans.

Stator] statoris, Iupiter stator & statilio apud Romanos dicebatur, secundùm historicos, quia post susceptum uotum aciem Romanam stitisset. Seneca autem aliam rationem assignat, quia eius beneficio stant omnia: de Benefic.libro 4.cap.7.

¶ Stabilis, & hoc stabile, pen.corr. (μόνιμος, στάσιμος, σταθερὸς, βέβαιος, ἔμμονος, εὐσταθὴς, ἑδραῖος) Firmum & fixum. Terent.Adelph.1.1.41,

—errat longè, mea quidem sententia,
Qui imperium credat grauius esse aut stabilius
Vi quod fit, quàm illud quod amicitia adiungitur.

Stabile est: hoc est, Certum & statutum. Plaut. Bacch.9.25.
Incertum & Stabile, contraria. Cic.in Topic.36.
Nihil est enim tam insigne, nec tam ad diuturnitatem memoriæ stabile, quàm id in quo aliquid offenderis. Cicero 1. de Orat.64.
Stabile & immutabile. Cic.4.Acad.47.
Stabilis & firmus animus. Cic.de Fin.44.
Bonum permanens fixum & stabile. Cic.5.Tusc.57.
Connubium stabile. Virg.1.Aen.16.
Habere domicilium certum & stabile. Cic.pro Marcello,17.
Fauor nunquam stabilis. Senec.Thyest.4.4.
Fortitudo robusta & stabilis Cic.4.Tusc.78.
Fundamento stabili manet fortuna. Lucret.lib.5.226.
Mala stabilia, Non decidua poma, & quæ diutius in arbore stant, uel diu maturitatem retinent, neq; citò corrumpuntur. Cato cap.7.2, Eo lotium suillum aut stercus ad radicem eorum addere oportet, ut stabilia mala fiant.
Matrimonium stabile & certum. Cic.2.Philip.61.
Patria stabilis, in qua quis perpetuò habitat, nec huc atq; illuc discurrit. Plaut.Merc.12.68.
Pede stabili manere, Ouid.5.Trist.eleg.15. 6.
Quæstus stabilis. Cato in præf. Maximeq; pius quæstus, stabilissimusq; consequitur, minimeq; inuidiosus.
Stabili firmaq; ratione contemnere. Cic.1.Offic.96.
Regnum haud stabile. Senec.Herc.fur.62.
Stabilis & certa sententia. Cic.2.de Nat.deor.3.
Terminus stabilis rerum. Horat.in Carm.secul.6.
Via præceps & lubrica, plana & stabilis. Cic. pro Flacco,18.
Vita stabilis, Fœlix, & non uarijs casibus subiecta. Lucret. libro 3.14.

¶ Stabilitas, penult.corr. stabilitatis (εὐστάθεια) Firmitas. Cæsar 4. bell. Gall. 584, Ita nobilitatem equitum, stabilitatem peditum in prælijs præstant. Plin. libro 23. cap. 35, Gingiuis & oris ulceribus, dentium stabilitati efficacissimè subuenit.

Motus, & Stabilitas, contraria. Cic.2.de Fin.26.
Quî enim poterit aut corporis firmitate, aut fortunæ stabilitate confidere? Cic.5.Tusc.57.
Stabilitas & firmitas. Cic.3.de Fin.77.
Stabilitas amicitiæ uacillat. Cic.1.de Fin.101.
Dare aliquibus stabilitatem. Cic.2.de Nat.deor.179.

¶ Stabilio, stabilis, pen.cor. stabiliui, stabilitum, penult. prod. (βεβαιόω, καθίσταμαι, ἀσφαλίζω) stabilire, Stabile facere, firmare. Plaut.Amphit.4.40,

Regiq; Thebano Creonti regnum stabiliuit suum.

Plin. lib. 9. cap. 28, Ex his longissimi & asperi quibus ad ora admouent cibos, & in fluctibus se uelut anchoris stabiliunt, cæteri cirri quibus uenantur.
Turres quassas stabilire. Senec.Thyeste,7.5.
Stabilire & figere. Cic.1.Tusc.139.
Magis stabilita. Lucret.lib.3.41.
Stabilire Remp. cui opponitur Euertere. Cic.4.de Finib.107.

¶ Stabilimen, pen.prod. & Stabilimentum, stabilimenti, (βεβαίωσις) Quod aliquid firmiter retinet. Plaut. Curc.7.78,

Hæc sunt uentri stabilimēta, panis, et assa bubula, &c.

Cic.4.de Nat.deor.95,

Addo (inquit) huc quod mihi portento cælestium pater
Prodigium misit, regni stabilimen mei.

Digitized by Google

Stoebe] stoebes, f.g (στοιβὴ) Frutex aculeatus cùm caule, tum folio, semine molli, rubido, radice pecoris pabulo gratissima, non alibi quàm in aquaticis nascens. Plinius libro 21. cap. 15. 7, Quædam spinam habent in folio, & in caule, ut phleos, quod aliqui stoeben appellauêre. Idem lib. 22. cap. 11, Stoebe, quam aliqui phleon uocant, decocta in uino, præcipuè auribus purulentis medetur: item oculis ictu cruentatis, hæmorrhagiæ quoq; & dysenteriæ infusa. Hæc herba non est Scabiosa, ut quidam putant: nec ab ullo hodie est cognita.

Stoechades] pen. corr. (στοιχάδες) Insulæ tres Massiliensium litori uicinæ, singulis nominibus, Prote, Mese, Hype: hoc est, prima, media, & infima. Stoechades ob ordinem quo sitæ sunt, dictæ. Author Plinius libro 3. cap. 5. Græci enim στίχον dicunt ordinem & uersum. Lucan. lib. 3. 104, singulariter protulit,

> Venerat in fluctus Rhodani cum gurgite classis,
> Stoechados arua tenent.

Stoechas] stoechadis, pen. corr. (στοιχὰς) tenues habet circulos, comam hyssopi, amaram gustu. Hanc hodie uocant imperiti sticados citrinum: nanq; frutex ostenditur surculosus, odoratus, capitibus luteolis, ex concoloribus flosculis compactis: unde citrinum uocatur. Plinius lib. 27. cap. 12. 24, Stoechas in insulis tantùm eiusdem nominis gignitur, odorata herba, coma hyssopi, amara gustu. Menses ciet potu, pectoris dolores leuat. Antidotis quoq; miscetur. Idem lib. 26. cap. 7. 10, Ischiadicos dolores & spinæ leuat agaricum potum, ut in tussi. Item stoechadis aut betonicæ farina ex aqua mulsa. Obseruauerunt (inquit Ruellius) Arabæ factionis authores alterum stoechados genus, caule sesquipedali, pallido, coma tenui, oblonga, spica sterili, quod suo gentili cognomento Arabicum uocauerant, eiusdem cuius & Gallicum effectus. Suspicatur præterea idem author, Arabicam ferè stoechadem inter origani genera comprehendi sub onitide.

Stoici] penult. corrept. (στωϊκοὶ) Philosophi, appellati sunt ab στοὰ, quod significat porticum, quo conuenire ac disserere solebant. Erat enim porticus Athenis dicta Poecile, ex uarietate picturæ. Græci enim ποίκιλον uariũ dicunt. In hac porticu Zenon philosophus discipulos docebat. Vnde & secta Stoica, & philosophi Stoici nuncupati sunt: qui antea Zenonij dicebantur, à Zenone doctore. Hæc est illa porticus Stoicorum memoratissima, quam Chrysippus dictus est fulcire, quã pinxit Polygnotus gratuitò. Cicer. pro Muræn. 56. Fuit enim quidam summo ingenio uir Zeno, cuius inuentorum æmuli Stoici nominantur.

Ad Stoicos se inclinare. Cic. de Fin. 15.

¶ Stoicus, pen. corr. Adiect. (στωϊκὸς) ut, Libelli Stoici. Horatius Epod. 8. 3.

¶ Stoicè, Aduerb. (στωϊκῶς) Cic. in Parad. 4; De dijs immortalibus, de charitate patriæ, Stoicè solet, nullis oratorijs ornamentis adhibitis, dicere. De Catone. Idem pro Muræn. 67, At enim agit mecum austerè, & Stoicè Cato.

¶ Stoicida, stoicidæ, pen. corr. (στωϊκτόνος) Patronymicum masc. Iuuen. Satyr. 2. 7,

> Fugerunt trepidi uera ac manifesta canentem
> Stoicidæ.

Stoidis] insula iuxta Cassandrum, apud Plin. lib. 6. cap. 25. Ea insula quæstuosa est margaritis.

Stola] stolæ (στολὴ, στολὶς) Apud ueteres dicebatur quicquid tegebat. nam & apud Græcos στολὴ indumentũ significat. unde stola deducitur. Ennius Telepho, Cedo & caueo eum uestitus squalida septus stola. Idem in eadem, Regnum reliqui, septus medici stola. Ex Nonio.

Velatus stola. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 15.

Stola, Honestæ mulieris uestis, usque ad imos pedes demissa. Tibullus,

> Impediat crines, nec stola longa pedes.

Cicer. 2. Philip. 61, Quam statim muliebrem stolam reddidisti. Iocus est in Antonium, qui se Curioni prostituerat. Horatius 1. Serm. Satyr. 2,

> Ad talos stola demissa, & circundata palla.

Stola, pro Honesta muliere. Stat. 1. Sylu. 2. 47,

> Hinc eques, hinc iuuenum coetu stola mista laborat.

Martialis libro 10. 5,

> Quisquis stolæue, purpuræue contemptor, &c.

¶ Stolatus, pen. prod. Adiect. (στολιδωτὸς) Matronale, atq; honestum dicimus. Mart. lib. 1. 119,

> Quis floralia uestit, & stolatum
> Permittit meretricibus pudorem?

Stolata mulier, pro Locuplete et primaria: cõtrà Togata, pro plebeia, & secũdæ classis. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. Budæus.

Stolidus] pen. cor. Adiectiuũ (ἀβέλτερος, ἠλίθιος, ἀπόπληκτος, ἀνοήμων, ἀτάσθαλος) Excors, teter, molestus, atq; illepidus. Terent. Heauton. 3. 2. 34,

> Nonne ad senem aliquã fabricã fingit? S. stolidus est.

Idem Andr. 3. 1. 12, —ah

> Vix tandem sensi stolidus.

Aures stolidæ. Ouid. 11. Metam. 36.

Fiducia stolida. Liu. 4. bell. Maced. 175.

Linguæ stolidæ conuicia fundere. Ouid. 13. Metam. 62.

Mens stolida. Ouid. 11. Metam. 30.

Pecus stolidum. Propert. lib. 2. eleg. 17. 2.

Saxum stolidum. Plaut. Milit. 14. 33.

Vatum stolidissimus. Ouid. 15. Metam. 166.

¶ Stolidè, pen. corr. Aduerbium (ἀβελτερίᾳ, ἠλιθιότης, ἀτασθαλία, ἀφραδίᾳ) Liu. 5. bel. Pun. 108, Id non promissum magis stolidè, quàm stolidè creditum. Plin. lib. 15. cap. 14. 5, Stolidè tument pulmonea.

Ferox stolidè. Tacit. lib. 1.

Stolo] Stolonis, Ciuis Romanus.

Stolo] stolonis, m.g (μόσχος, μοσχίον, μόσχευμα) quid sit, declarat his uerbis Varro lib. 1. de Re rust. cap. 2. 8, Nam Stolonis lex illa, quæ uetat plus quingenta iugera habere ciuẽ Romanum, & qui propter diligentiam culturæ Stolonum confirmauit cognomen, quòd nullus in eius fundo reperiri poterat stolo, quòd effodiebat circum arbores è radicibus, quæ nascerentur è solo, quos stolones appellabãt. Plinius lib. 17. cap. 1. 7.

¶ Stolo, stolonis, Stolidus: & rectè à Stolone stolidi nomen ortum esse uidetur, utroque originem profitetur suam. Ausonius in quadam epist.

> Sed iam non potes ô stolo doceri.

Nisi si quis pro ueteri, & antiquo, & sene positum putet, adiuncta tamen etiam significatione stoliditatis & stultitiæ. Turnebus.

Stomacace] στομακάκη. Plin. lib. 25. cap. 3. 1, In Germania trans Rhenũ castris à Germanico Cæs. permotis, maritimo tractu fons erat aquæ dulcis solus: qua pota intra bienniũ dẽtes deciderent, cõpagesq; in genibus soluerentur. Stomacacen medici uocabant, & sceletyrben, ea mala.

Stomachus] stomachi, pen. corr. masc. gen. (στόμαχος) Fistula per quam cibus descendit, gula siue guttur. Plin. lib. 11. cap. 37. 50, Summum gulæ fauces uocantur: extremum, stomachus. Hoc nomine est sub arteria carnosa inanitas, adnexa spinæ, ad latitudinem ac longitudinem lagenæ modo fusa. Cicero 2. de Nat. deor. 22, Linguam autem ad radices eius hærẽs stomachus excipit quo primùm

Digitized by Google

illabuntur ea quæ accepta sunt. Celsus lib. 4. cap. 1, Deinde duo itinera incipiunt: alterum asperam arteriam nominant: alterum stomachum. Arteria exterior ad pulmonem, stomachus interior ad uentriculum fertur. Illa spiritum, hic cibum recipit.

Stomachus ponitur etiam pro uentriculo, id est, receptaculo ciborum. Ab στόμα, τοῦ στόματος ore, & ἔχω ἢ χέω, habeo: quia os sic habet, ut effundat alio. Iuuen. Satyr. 5. 5,

Si stomachus domini feruet uinoq;, ciboq;.

Plin. lib. 19. cap. 5. 2, Viuunt hausti in stomacho in posterū diem, nec perfici queunt in cibis. De peponibus.

Stomachi dissolutio, Vomitus. Plin. lib. 9. cap. 48.

Acrimoniam stomachi, rosionesq; sedant nuclei nucis pineæ. Plin. lib. 23. cap. 8. 1.

Fluctationes stomachi sistit beta. Plin. lib. 20. cap. 8. 3.

Fluxiones stomachi sistunt castaneæ. Plin. lib. 23. cap. 8. 9.

Malacia stomachi. Plin. lib. 18. cap. 7. 2.

Redundatio stomachi. Vide Redundatio, in Redundo.

Rosiones stomachi. Plin. lib. 20. cap. 14. 8.

Tempestiuitates stomachi. Plin. lib. 29. cap. 13.

Torsiones stomachi. Plin. lib. 20. cap. 17. 1. & lib. 28. cap. 7. 2.

Resolutio stomachi. Celsus lib. 4. ca. 5, Vulgatissimū uerò pessimumq; stomachi uitiū est resolutio: id est, quū cibi non tenax est, soletq; desinere ali corpus, ac sic tabe consumi.

Accipere uulnus in stomacho. Seruius Ciceroni, lib. 4. 12. 4.

Corroborare stomachum. Vide Corroboro.

Ieiunus stomachus rarò uulgaria temnit. Hor. 2. Serm. Sat. 2. 8.

Imbecillus stomacho. Celsus lib. 1. cap. 2.

Imbecillus stomachus. Celsus lib. 1. cap. 2.

Infirmus stomachus. Celsus lib. 1. cap. 8.

Laborare stomacho. Celsus lib. 1. cap. 8.

Tumultum stomacho fert pituita. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 16.

Latrantem stomachum bene lenit cum sale panis. Horatius 2. Serm. Satyr. 2. 4.

Marcescens stomachus pridiani cibi onere. Vide Marceo.

Lassum stomachum peruellere. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 2.

Reficitur stomachus diuersitate ciborū. Quint. lib. 2. ca. 11. 4.

Ruens stomachus. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 31.

Aegrū stomachū sollicitat mala copia. Hor. 2. Serm. Saty. 2. 9.

Esse languenti stomacho. Cælius Ciceroni, lib. 8. 13. 4.

Ius enim dandum non fuit, quum κακοστόμαχος esses. Cicero Tiro. 16. 6. 3.

Stomachus, pro Animo: quia quemadmodū stomachus facilè eo cibo mouetur, à quo natura abhorret: sic animus eas res maximè auersatur & abhorret, quas suæ naturæ contrarias esse sentit. Cic. ad Cæliū, lib. 2. 15. 5, Nosti enim nō modò stomachi mei, cuius tu similem quondā habebas, sed etiā oculorum in hominum insolentiā in dignitate fastidiū. Plin. in epist. Mei certè stomachi hæc natura est, ut nihil nisi totum & merum uelit. id est, Animi mei.

Narrare stomachum. Vide Narro.

Stomachus, pro Re quæ oblectat. Cic. ad Marium, lib. 7. 1. 5, Omnino, si quæris, ludi apparatissimi, sed non tui stomachi: coniecturam enim facio de meo. id est, Qui tibi minimè placuissent. Budæus.

Stomacho suo uiuere. Plin. in epist. id est, Pro sententia animi. Budæus.

Stomachus, Aequitas animi. Plin. in Præfat. 8, Argumentū huius stomachi mei habebis, quòd in his uoluminibus autorū nomina prætexui. id est, Aequitatis meæ, & candoris animi, quòd scilicet nihil malignitati dederim. Budæus.

Nec tā animum me, quàm stomachū non habere arbitrantur. Cic. Dolabellæ, in epistolis ad Atticum, lib. 15. 328. 6.

Bonum stomachū Martialis pro æquitate animi posuit. Quintil. lib. 2. cap. 3, Error tamen in re duplex: unus, quòd interim sufficere illis minores præceptores existimant, & bono sanè stomacho contenti sunt. id est, Contenti sunt stomacho præceptorum, qui hæc elementa disciplinæ docere nō dedignantur, nec fastidiunt. Budæus.

Stomachus, pro affectu animi. Quint. lib. 6, Hæc aut Catonis animo, aut Ciceronis stomacho ferenda sunt. Budæus.

Stomachus aliquando pro ira, odio, & fastidio. Cic. 4. Tusc. 81, Tracta definitionem fortitudinis, intelliges eam stomacho nō egere. Idem ad Cælium, lib. 2. 15. 19, Hoc aspersi, ut scires me tamen in stomacho solere ridere. id est, Etiam in indignatione.

Epistola plena stomachi & querelarū, Cic. Qu. frat. li. 3. 24. 1.

Grauis stomachus Pelidæ. Horat. 1. Carm. ode 6. 2.

Exardere iracundia & stomacho. Cic. 4. Verr. 33.

Excitare stomachum. Plin. lib. 20. cap. 5. 4.

Recreatur stomachus uino. Plin. lib. 23. cap. 1. 24.

Restituere stomachum. Cels. lib. 3. cap. 11.

Retineri à stomacho. Cels. lib. 3. cap. 21.

Solicitudo ac stomachus. Cic. ad Brutum, 13. 3, Scribere multa ad te neq; possū præ solicitudine ac stomacho, neq; debeo. Idem pro Murena, 16.

Stomachum facere: pro, Dolore afficere ac cōmouere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. epist. 9. 30, Non illi quidem ut mihi stomachum facerent, quem ego funditùs perdidi: sed certè ut facere se arbitrarentur.

Stomachum mouere, Idem. Cic. pro Murena, 25. Idem ad Att. lib. 6. 114. 12, In quo tamen ille mihi risum magis, quàm stochum mouere solet. Vide Moueo.

Stomacho esse dicitur res aliqua. Cicero Attico libro 5, Et multa prætereo, quæ tum mihi maiori stomacho fuerunt quàm ipsi Quinto.

Stomachum erumpere in aliquem. Cicero ad Atticum, libro 16. 333. 2.

Non sine stomacho. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 21. 4.

¶ Stomachor, pen. corr. stomacharis (ἀγανακτῶ, πίμπραμαι, ἀλγύνομαι, διαρρήγνυμαι, δυσκολαίνω, δυσχεραίνω) stomachari, Indignari ac turbari. Quādoq; accusatiuo iungitur, quandoq; absolutè, quandoq; cum præpositione ponitur. Terent. Eunuch. 2. 3. 31,

—id quidem adueniens mecum stomachabar modò.

Cic. ad Cassiū, lib. 15. 16. 5, Si enim stomachabere & molestè feres, plura dicemus. Idem 4. Academic. 23, Et homo natura lenissimus (nihil enim poterat fieri illo mitius) stomachari tamē cœpit. Idem ad Atticum, lib. 14. 319. 3, Amariorem enim me senectus facit, stomachor omnia, sed mihi quidem, &c. Horat. 1. epist. 1. 21,

—& praue sectum stomacheris ob unguem.

Non dubito quin mirere, atq; etiam stomachere, quòd tecum de eadem re agam sæpius. Cicero Capitoni, in Epist. ad Atticum, lib. 16. 346. 1.

Iucundissimis tuis literis stomachatus sum in extremo. Cicero Furnio, lib. 10. 26. 3.

Stomachabatur senex siquid asperius dixeram. Cicero 1. de Natura deor. 128.

¶ Stomachans, pen. corr. Participium (ἀγανακτῶν) Cicer. ad Atticum, lib. 4. 85. 16, Quid aliud noui? & tamen absoluto Gabinio stomachantes alij iudices.

Videre quempiam irascentem & stomachantem. Cicero de clar. Orat. 183.

¶ Stomachicus, pen. corr. Adiectiuum (στομαχικός) Qui è stomacho laborat. Plin. lib. 25. cap. 5. 22, scribit helleborū mederi stomachicis. Idem lib. 20. cap. 9. 18, Item ad splenèticos & stomachicos, &c.

¶ Stoma-

Digitized by Google

¶ Stomachosus, pen. prod. (ἀγανακτητικός) stomachosior, stomachosissimus. Qui facile indignatur, ac cuncta fastidit.
Eques stomachosus. Horat. 1. epist. 15. 3.
Stomachosa res. Cicer. 2. de Oratore, 154, Me quidem hercle ualde illa mouet stomachosa, et quasi submorosa ridicula; non quum à moroso dicuntur: tum enim non sal, sed natura ridetur. Idem de claris Oratorib. 127, Quod erat in reprehendendis uerbis uersutum & solers, sed sæpe stomachosum, nonnunquam frigidum.
Cicero Appio Pulchro, lib. 3. 11. 15, accipit pro eo qui iniuriâ contumeliamq; facit, Stomachosiores, inquit, meas literas quas dicas esse non intelligo.
Stomaticus] pen. corr. (στοματικός) Adiectiuum, à στόμα, στόματος, quod os siue buccã Latinè significat: dicitur qui ulcus aliquod in ore habet. Plin. lib. 24. cap. 14. 3, Huius flos cum melle epiphoris illinitur, & ignibus sacris, stomaticisq; ex aqua bibendus datur. hoc est, iis qui oris ulceribus laborant, uel cũ iis medicamentis quæ stomatica dicũtur. Ob eandem rationem Stomatice est, hoc est, ori confert, & oris affectus sanat. Plin. lib. 22. cap. 9. 3, de glycyrrhiza, Ideo & cõmanducatã, stomatice est, ulceribus oris inspersa sæpe, & pterygiis.
Stomia] στόμια, à Polluce posita inter ornamenta colli, lib. 5. cap. 16, ubi Gualtherus uertit Oreas.
Stomoma] pen. prod. stomomatis, n. g. (στόμωμα) Plin. libro 34. cap. 11. 2, de squama æris, Squamæ est alterum genus subtilius, ex summa scilicet lanugine decussum, quod uocant stomoma.
Stomoma] Ferrum est in usum aliquem formatum: hoc est, in instrumenti alicuius formam redactum, ac chalybe roboratum: à uerbo στομόω, quod roboro, ac quasi os & aciem firmo significat, uerbali forma deducta appellatione. Est etiam chalybs ipse. Id quod facilè colligitur ex Aetio, & aliis. Hinc apud Dioscoridem libro 5. & alios medicos squama stomomatis, est squama chalybis, uel instrumenti alicuius ferrei chalybe roborati, quæ tundendo decutitur. Quod parum intellexisse uidetur Plinius, stomoma putãs esse æris squamam. Matthiolus in Dioscoridem hac de re fusissimè disserit.
Stoni] Populi sunt, imas Alpium radices ex Italiæ parte habitantes: prodit Strabo lib. 4.
Storea] storeæ (φορυτός, φορμός) quam extendimus super terram. Plin. lib. 15. cap. 15, Colligi mala post æquinoctiũ autumnale, neq; ante sextamdecimam lunam, neq; ante primam horam. Caduca separari, stramentis, storeis, paleisue substerni. Dicta storea, ἀπὸ τοῦ στορέννυμι, quod significat sternere. Liu. 10. bell. Pun. 13, Numidæ præcipuè arundine texta storeaq;. Cæsar 2 bel. Ciuil. 35, Vbi quantum storiarũ demissio quatiebatur, tantum eleuabant. Quidam storiam; per tertiam uocalem ante a, scribunt.
Strabo] strabonis, masc. gen. (στραβός, παραβλώψ) Qui oculos habet distortos. Cicero 1. de Nat. deor. 108, Redeo ad deos, ecquos si non tam strabones, at petulos esse arbitramur? Plin. lib. 11 cap. 37. 26, Vni animalium homini oculi deprauantur: unde cognomina Strabonum & Petorum. Varro Flexabulis, Multi enim qui limina intrarũt integris oculis, strabones sunt facti.
Strabo] στράβων, eruditione Græcus, professione geographus et philosophus Stoicus, ortus ex Amasia ciuitate Põtica: id quod ipse de se testatur, & Stephanus prodidit: matre fuit è Gnoso Cretensi urbe orta. Amicitia usus est Aelii Galli, cum quo Nilum nauigauit, et totam ferè Aegyptum lustrauit, ac bonam etiam Africæ partẽ. Claruit Romæ, tẽporibus Augusti & Tiberii.

Strages] stragis, f. g. (ὄλεθρος, νεκάς) Est, inquit Valla, multitudo cadauerum interfectorum. Liu. lib. 8, Per arma, per uicos latè stragem dedêre. Cic. ad Attic. lib. 1. 11. 2, Quas ego pugnas & quantas strages edidi. Idem 1. de Diuin. 40, Stragem horribilem, cædemq; uereri.
Confusæ stragis aceruus. Virg. 6. Aeneid. 101.
Cruenta strages. Lucan. lib. 2. 43.
Lacera strages. Stat. 12. Thebaid. 144.
Sanguinea strages. Stat. 2. Thebaid. 141.
Ciere stragem. Virg. 6. Aeneid. 166.
Cumulata urbs strage uirorum. Silius lib. 15. 80.
Magnam latè dat stragem. Lucan. lib. 1. 32.
Nimbus dat stragem satis. Virg. 12. Aeneid. 91.
Dare stragem cateruatim. Virg. 3. Georg. 112.
Hiatu immani stragem meditatur tigris. Silius lib. 4. 68.
Propagare stragem. Lucret. lib. 1. 56.
Vndans amnis strage uirûm. Silius lib. 17. 122.
Nemorum strages. Silius lib. 5. 42.
Stragula] stragulæ, penul. corr. (στρῶμα, στρωματόδεσμος) Genus uestis, siue quicquid insternitur uel lecto, uel equo, uel alii rei: quod in festis ante altare sternunt in pauimẽto, stragulum ritè uocabimus. Hæc ex Valla, libro 6. cap. 46. Cic. 4. Verr. 127, Dico te maximum pondus auri & argenti, eboris, purpuræ, plurimam uestem Melitensem, plurimam stragulam, multam Deliacam supellectilem, plurima uasa Corinthia, magnum numerũ frumenti, uim mellis maximam Syracusis exportasse.
Picta stragula. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 16.
Stragula uestis, Idem. Cic. 4. Verr. 35, Dicebant scyphorũ paria compluria, hydrias argẽteas, preciosam uestem stragulam, multa mancipia preciosa Verri data esse. Et Liu. 4. bell. Maced. 34, Et quum tibi uiro liceat purpura in ueste stragula uti: matremfamiliâs tuam purpureum amiculum habere non sines? Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 24.
¶ Stragulum, straguli pen. corr (ῥῆγος, φορμός, κνέφας) pro eodem accipitur, nempe pro lectorum opertorio, ubi & dormiebant antiqui, & discumbebant, uario delineamẽto figuratum, & acu picto. Varro de Lingua Latina, Quicquid insternebant, à sternendo stragulum appellabant. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 16,

Nam neq; tunc plumæ, nec stragula picta soporem.

Martial. lib. 14. 91. Sic Plin. lib. 13. cap. 11. 6, Et è libro uela, tegetesq;, nec non & uestem atq; stragula.
Textile stragulum. Cic. 5. Tusc. 86.
Stragona] στραγόνα, Ptolemæo libro 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Vulgò Possenauu.
Stramen] straminis, penul. correpṫ. neutri generis (κάρφη, κάρφος) Stipula, uel quiduis aliud stramineum, quod solo quiescendi gratia sternitur: nempe id propriè in triticeis culmis quod terræ hæret, & postea subsecatur: quod alii à stando dictum putant, alii à stratu, quòd id substernatur pecori.

Contecta stramine casa. Ouid. 5. Metam. 80.

Agreste stramen. Virg. 11. Aeneid. 14.
¶ Stramentum, stramenti (καλυβάσιον, κάρφος) Idem. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 50, Tertio modo metitur, ut stramentum medium subsecent, quod manu sinistra summum prehendunt: à quo medio messem dictã puto. Infra manũ stramentum quod terræ hæret, postea subsecatur. Liu. 5. bell. Pun. 218, Pars ignis escas stramento arido tectis iniiciunt; pars portas occupant. Plaut. Truc. 6. 23,

—noctem in stramentis pernoctare perpetem.

Plin. lib. 18. cap. 3. 5, Quoties, somnusq; in stramentis erat. Cæsar 8. bell. Gall. 60, Fasces ubi consederant per manus stramento-

Digitized by Google

stramentorum ac uirgultorum, quorum summa erat in castris copia, inter se traditos, ante aciem collocauerunt. Ibidem, lib. 6.157, Et feruefacta iacula in casas, *quae more Gallico stramentis erant tectae, iacere coeperunt.*

Incubare *stramentis*. Horat. 2 Serm. Satyr. 3.24.

¶ Stramineus, Adiectiuum (καρφινός) Quod est ex stramine. Propert. lib. 2. eleg. 17.4,

Straminea posset dux habitare casa.

Casae stramineae. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.4.

¶ Stramentitius, Aliud Adiectiuũ, Quod ex stramẽto fit: ut, Tectum *stramentitium*, *tegetes stramentitiae*.

Strangulo] *strangulat, pen. corr.* (ἄγχω, ἀπάγχω, στραγγαλίω, πνίγω, ἀποπνίγω) strangulare, Stringendo gulam necare. Colum. lib. 3. cap. 12.3, Eademq; uelut conclusa & coarctata semina comprimere atq; strangulare. Cic. ad Paetum, lib. 9.22.12, Nos autem ridicule si dicimus, Ille patrem strangulauit: honorem non praefamur. Iuuen. Satyr. 10.2,

Sed plures nimia congesta pecunia cura Strangulat.

Liquor *strangulat ora*. Ouid. in Ibin, 119.

Arca *strangulat diuitias*. Stat. 2. Syl. 2.30.

Strangulat segetes nimia terrae laetitia. Quint. li. 8. in Procem.

Natura *strangulante sonitum*. Plin. lib. 2. cap. 43.2.

¶ Strangulatus, pen. prod. Participium (πνικτός) Plinius lib. 7. cap. 7.2.

¶ Strangulatus, pen. prod. (πνιγμός) Verbale, Ipsa strangulatio: ut, *Strangulatus uuluae*, quae & strangulatio dicitur, pro compressione, & angustia uteri. Plin. lib. 20. cap. 18.2, Datur & olfactandum ex aceto in strangulatu uuluae. Idem lib. 21. cap. 20.2.

¶ Strangulatio (πνίξις) ut,

Strangulatio uuluae. Plin. lib. 20. cap. 15.2.

Stranguria] *strãguriae* (στραγγουρία) Difficultas urinae, quae ex meatus constrictione accidit: unde fit: ut stillatim urina emittatur. Vnde etiam urinae stillicidiũ Latinis dicitur. Ab στραγγαλίω cõstringo, & τὸ οὖρον. Vel ab σταγὼν σταγόνος, quod apud nos guttam significat: οὐρέω, meio. Latinè substillium dicitur. Plin. lib. 20. cap. 5.2, Philistion in lacte coquit, & ad stranguriam dat radicis uncias quatuor. Cic. 2. Tusc. 79, Quamuis idem forticulum se in torminibus & in stranguria sua praebeat.

Strata] *quam foeminino genere uocant Itali: strata plurali dixit Lucretius, qui ei nomini foeminino occasionem dedisse propè uidetur: strataq;, inquit,*

iam pedibus populi detrita uiarum
Saxea conspicimus Turnebus.

¶ Strata, stratae: Via, quae cuiuis sternitur: id est, publica uia. Honorius & Theodos. P P. l. 4. de priuilegijs domus Aug. lib. 11. C. tit. 74, Absit ut nos instructiones uiae publicae, & pontium, stratarumq; opera, titulis maiorum Principum dedicata, inter sordida munera numeremus. Idem l. 6. de itinere muniendo. in C. Theod. & apud Isidorum lib. 15. Etymol. cap. ult. Procopius lib. 2. de bello Persico, uiam à Latinis, stratam etiam dici tradit.

Stratagema] *siue strategema, pen. prod. stratagematis. n. g.* (στρατήγημα) Stratagemata, astutiae rei militaris, gesta militaria, exempla siue cõsilia militaria, quibus posteri ad similia facienda dicũtur στρατὸς enim, exercitus: ἄγω duco: Stratia, militia, exercitus. Cic. 3. de Nat. deor. 20, Cõsilium illud imperatorium fuit, quod Graeci στρατήγημα appellant: sed eorum imperatorum qui patriae consulerent, uitae non parcerent. Idem ad Atticum, lib. 5.89.2, Quum interim Rufio noster quòd se à Vestorio obseruari uidebat, stratagemate hominem percussit.

Strategus] *strategi, pen. prod. m. g.* (στρατηγὸς) Dux exercitus. Plaut. Curc. 7.6, Ne strategus, nec tyrannus quisquã. Strategum te facio huic cõuiuio, dixit Plaut. in Sticho, 14.19.

¶ Strategia strategiae, pen. prod. (στρατηγία) Militatio, praetura, imperium rei militaris, & gubernatio. Plin. lib. 6. ca. 9, A Tigranocerta ad Iberiam. Diuiditur (quod certũ est) in praefecturas, quas ij strategias uocant. Idem lib. 4. ca. 11.

¶ Stratiotes, stratiotis, pen. prod. m. g. (στρατιώτης) Miles.

¶ Stratioticus, penult. corr. Adiectiuum (στρατιωτικός) Militaris. Plautus Pseud. 9,

Stratioticum nuncium aduenientem percutiã probè.

Stratarchas] *Dorylai filius, rex fuit Cretensium, quem Strabo se uidisse adserit, lib. 10.*

Stratiotes] *uel Stratiotis* (στρατιώτης, χιλιόφυλλος) Herba quae Latinè militaris dici potest, quoniam omnia ferè uulnera ferro facta intra dies quinq; sanat ex oleo imposita. Plin. lib. 24. cap. 18.2, Celebratur autem à Graecis stratiotis: sed ea in Aegypto tãtum, & inundatione Nili nascitur, aizoo similis, ni maiora haberet folia. Refrigerat mirè, & uulnera sanat ex aceto illita, &c. Vulgò Mille folium.

Stratius] *στράτιος, Iouis cognomen, qui apud Caras colebatur, quod bellicosum interpretari possumus. Herodot. lib. 5. Item unus ex filijs Nestoris.*

Stratones] *octo fuerunt. Primus Isocratis auditor. Secundus Lampsacenus, Theophrasti discipulus, qui uocatur et Physicus, propter speculationem physicae. Praeceptor fuit Ptolemaei Philadelphi: scripsit multos libros. Tertius medicus, qui Erasistratum audiuit. Quartus historicus. Quintus poeta Epigrãmatum. Sextus antiquus medicus, ut ait Aristoteles. Septimus Peripateticus, qui uixit Alexãdriae. Haec Diogenes Laertius. Octauum Plutarchus Stratonem ponit Rhetorices praeceptorem, ac Bruti familiarem, qui unà cum eo in bello Philippensi fuit: soluq; adhibitus, dum ille sibi mortem consciuit. Cõciliatus postea Augusto per M. Messalam, qui comes ad bellum Actiacum fuit. Vide Aelianum. Hic (ut Hieronymus scribit) manu propria se uolens confodere, ne imminẽtibus Persis ludibrio foret: quorum foedus Aegyptij regis societate neglexerat, retrahebatur formidine: & gladium quem arripuerat, circunspectans, hostium pauidus expectabat aduentum. Quem iam iamq; capiendum uxor intelligens, extorsit acinacem de manu, & latus eius transuerberauit. Cõpositoq; ex more cadauere, se moriens superiecit, ne post uirginalia foedera alterius coitum sustineret.*

Stratonice] *es* (στρατονίκη) *Ariarathis Cappadocum regis filia, uxor Eumenis Pergami regis, cui Attalũ peperit, qui illi in regnum successit. Strabo lib. 13.*

Stratonicea] *Vrbs est Mesopotamiae ad Babylonem. autore Plinio lib. 6. cap. 26.* (Strab. lib. 14.

Stratonicia] *Ciuitas est nobilissima in mediterraneo Asiae.*

Strator, Stratum] Vide Sterno.

¶ Stratorius, a, um: idem quod Stragulus, a, um: *Stratoria stramenta, Stratoria uestis*. Vide in dictione Stramentum.

Stratura] *ae* (*sic enim apud Iauolenum lib. 2. ex posterioribus Labeonis, non structura legendum esse, docent antiquiores codices*) *est locus alicuius ex tabulis factus, qui aestate tollatur, & hyeme ponatur. Iureconsultus in l. quos nos. §. ultimo. de uerb. signific. in P.*

Stratus] *Acarnanae ciuitas, ad fluuium Acheloum. Strabo libro 10.*

Strebula] *Pompeius ait. significat Vmbrorũ lingua, partes carniũ sacrificatarũ.* Varro, *De strebula ut delubos coenabis Charea strebula, ut Opilius scribit, circũ coxẽdices sũt nobis. Arnobius lib. 7. ferè ut Varro interpretatur, sic scribens. Non enim placet carnem strebulam nominare, quae taurorum*

Digitized by Google

taurorum è coxendicibus demitur. Etymologiam ei Græcam reddit Varro à uerbo στρέφειν, quod est Vertere.

Strena] strenæ (ξένιον) Munus quod datur die festo, ominis boni gratia: à Numero, quo significatur alterũ, tertiumq; uenturum similis commodi: ueluti trena, quæ præposita litera, strenua: ut in loco & lite solebant antiqui, dicentes slocum & stlitem. Hæc ex Festo. Quidam à strenuitate strenam dici putant, teste Nonio. Pomponius, Aßide, si qua uentura est strena strenæ. Suet. in Caligula, cap. 42, Edixit & strenas ineunte anno se recepturum, stetitq; in uestibulo ædium Calendis Ianuarijs ad captandas stipes, quas plenis ante eum manibus ac sinu omnis turba ferebat. Plaut. Stich. 12. 18,

Bona cœna, strenaq; obolet.

Strenarum origo, qua fœlicem ominamur annum ipsius auspicio & initio, à Tatio rege Manasse dicitur, qui primùm Romuli hostis, deinde collega in regno Romano fuit. Symmachus in quadam epistola. Ex Turnebo.

Strenarum commercium, Vicißitudo dandi accipiendi strenas. Sueton. in Tiberio, cap. 34. Strenæ meminit idem Sueton. in Augusto, cap. 57.

Strenua] Dea, quæ & Strenia dici uidetur. Varro de Lingua Latina, Hinc oritur caput sacræ uiæ, ab streniæ sacello. Diuus Augustinus à strenuè faciẽdo denominatã ait. Lilius Syntag. 1. libri Histor. Deorum.

Strenuus] Adiectiuum (ἀρατήριος, ἐνεργός, ἀγέρωχος, εὔζωνος, γενναῖος) Fortis, celer, uigilans, & ad res gerendas promptus. Terent. Phorm. 3. 1. 12,

Tum Phormio itidem hac re (ut in alijs) strenuum hominem præbuit.

Colum. lib. 7, Magister pecoris acer, durus, strenuus, laboris patientißimus, alacer, atq; audax esse debet.

Vt cognosceret te, si minus fortem, attamen strenuum. Cicero 2. Philipp. 85.

Putare aliquem strenuum. Hirtius Ciceroni, epist. ad Attic. libro 15. 325. 1.

Dextra strenua. Ouid. de Medicamine faciei, 13.

Facies strenua. Plaut. Rud. 9. 9.

Inertia strenua. Horat. 1. epist. 11. 6.

Ministra strenua faciendis iußis. Ouid. 9. Metam. 61.

Strenua mors, pro Cita & celeri. Curtius lib. 9.

Membra strenua. Ouid. 4. Fast. 158.

Strenuior, pro Magis strenuus: et superlatiuũ Strenuißimus, Plaut. Epid. 10. 10,

Nam strenuiori deterior si prædicet suas pugnas, de illius ore fiunt sordidæ.

Cato in Præfat. At ex agricolis & uiri fortißimi, & milites strenuißimi gignuntur. Plin. lib. 18. ca. 5. 1, Fortißimi uiri, & milites strenuissimi.

¶ Strenuè, Aduerbium (ἀρατηρίως) Fortiter, diligenter. Cic. ad Atticum, lib. 16. 333. 18, Magis commodè quàm strenuè nauigaui. Idem ad Quin. fratrem, lib. 2. 8. 3, Domus utriusque nostrûm ædificatur strenuè. (el. reo, 22.

Capere arma pro aliquibus strenuè. Cicero pro Rab. Perdu-

Comparare aliquid strenuè. Autor ad Heren. lib. 4. 2. 33.

Sanè strenuè accepi tuas literas. Cic. Terentiæ, lib. 14. 5. 2.

¶ Strenuitas, penult. corr. strenuitatis (τὸ ἀρατήριον) Fortitudo, celeritas, agilitas. Ouid. 9. Metam. 65,

Strenuitas antiqua manet.

Strepo] strepis, strepui, strepitũ, pen. corr. (δουπέω, ψοφέω, κτυπέω, κοναβέω, κροταλίζω, πατάγέω) strepere, Pedib. aut aliquo quocunq; alio modo strepitum facere. Plinius lib. 11. cap. 10. 5, Quum aduesperascit, in alueo strepunt.

Murmure strepit omnis campus. Virg. 6. Aeneid. 142.

Cornua strepuerunt rauco cantu. Virg. 8. Aeneid. 1.

Mauors strepit per omnem Ausoniam. Silius lib. 4. 3.

Strepere aliquid, pro Submurmurare. Liu. 2. ab Vrbe, 194.

Strepere inter se. Cic. 1. de Diuin. 55.

Strepunt aures clamoribus plorantium. Liu. 2. bell. Pun. 63.

¶ Strepitus, huius strepitus, pen. corr. (πάταγος, ψόφος, κτύπος, δοῦπος, κέλαδος) Propriè pedum ambulantium, manuũq; aliquid pertractantium sonus est. Cic. 2. Verr. 28, Tum uerò non strepitu, sed maximo clamore suã populus Rom. significauit uoluntatem. Idem ad Atticum, lib. 13. 295. 4, Heri nescio quid in strepitu uideor exaudisse, quum diceres te in Tusculanum uenturum. Cæsar 4. bell. Gall. 583, Atq; ipso terrore equorum, & strepitu rotarum ordines plerunq; perturbant.

Strepitus arboris. Plin. lib. 16. cap. 4. 2. 2.

Concursus hominum foriq; strepitus. Cic. de claris Orat. 176.

Fluminum strepitu. Cic. 1. de Leg. 31.

Pedum crepitus, & strepitus hominum. Cic. in Topicis, 25.

Strepitus, fremitus, clamor, tonitruũ. Cælius Cicer. lib. 8. 2. 4.

Acerbus plagarum strepitus. Iuuenal. Satyr. 14. 2.

Demens strepitus. Horat. 3. Carm. ode 19. 5.

Dulcis strepitus aureæ testudinis. Horat. 4. Carm. ode 3. 4.

Ingens ualuarum strepitus. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 23.

Nocturni atq; diurni strepitus. Horat. 2. Serm. 16.

Popularis strepitus. Horat. de Arte, 17.

Audire strepitum cum fremitu in aliquo loco. Cice. de Arusp. resp. 18.

Fit strepitus tectis. Virg. 1. Aeneid. 146.

Haurire strepitum, Audire strepitum. Virg. 6. Aeneid. 112.

Remugit strepitu ianua. Horat. 3. Carm. ode 10. 1.

Pedum strepitu terrere aliquem. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 8.

Strepitus, Pompa diuitiarum, à comitantium strepitu dicta. Quintil. Declamat. 13, Hic quum me euocasset subitò trepidum, totoq; fortunæ suæ strepitu circunstetisset.

¶ Strepitus, per secundam declinatum antiquis, authore Nonio. Ennius Hectoris Lytris, Quid in castris strepiti est?

¶ Strepito, strepitas, pen. corr. (πατταγίζω) strepitare, Sæpe strepitum facere. Virg. lib. 1. Georg. 83,

inter se folijs strepitant.

Arma strepitantia. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 7.

Strepsicerotes] Transmarinum animal semiferum. Plin. lib. 8. cap. 53.

Streptes] Vua, quæ cum Sole circumagitur ubique. Plinius lib. 14. cap. 3.

¶ Streptos, στρεπτὸς, Torquis apud Persas, à στρέφω, torqueo. Vnde apud Herodotum στρεπτοφόροι, id est, torquati, siue torquem ferentes. Polluci autem lib. 5. cap. 16, στρεπτοὶ ponuntur inter ornamenta muliebria.

Stria] striæ, Canaliculus & sulcus quidam, in eo columnarũ genere quod striatum dicitur. Vitru. lib. 3. cap. ultimo, Columnarum striges faciendæ sunt XXIIII. ita excauatæ, ut norma in cauo strigis quũ fuerit coniecta, circumacta, ita anconibus striarũ dextra ac sinistra angulos tãgat, ut acumen normæ circunrotundatione tangendo peruagari poßit. Plin. lib. 22. ca. 22. 25, Quorundã ex his facilè noscuntur uenena, diluto rubo, rancido aspectu, liuido intus colore, rimosa stria, pallido per ambitum labro.

¶ Stria & Strix, hoc differunt, ex Vitruuij descriptione: In columna striata, pars eminula dicitur stria: pars caua, strix. Vitru. lib. 10. cap. 15, Canaliculi, qui Græcè στρὶξ dicitur, longitudo, &c, Idem lib. 4. cap. 4, Circa strigium caua, & angulos striarum. Vide in Strigilis. Budæus Strigiles.

Striæ etiã in herbis (inqt Ruellius) sunt partes quædã, et, ut ita dicã, femora quæ protuberãt: ἐξοχὰς Græci uocãt: sicut caua canaliculiq; strigiles, si Vitruuio credimus, appellãtur.

¶ Strio

Digitized by Google

¶ Strio, strias, striare, Strias facere, Vitruuius lib. 4. cap. 3. Columnas autem striari uiginti strijs oportet.

Striare etiam uidentur boues, quum peracto aut non peracto priore uersu, alium super aliũ innititur. Hoc autẽ fieri, dum boues adhuc in priore uersu anhelant, non conuenit. Plin. lib. 18. cap. 19. 4. In arando uersum peragi, nec striare in actu sepius.

¶ Striatus, pen. prod. Participium, Strijs distinctum: unde & folia striata, & columnæ striatæ, & conchæ striatæ dicuntur. Plinius lib. 21. cap. 5. 1. Candor eius eximius, folijs foris striatis, & ab angustijs in latitudinem paulatim sese laxantibus, effigie calathi. Idem lib 37. cap. 10. 21. Idem lib. 9. cap. 33. 1.

Striatus scapus. Plin. lib. 26. cap. 7. 2.

Striatam frontem uocat Apuleius contractam, caperatamq́, & quasi sulcos facientem præ tristitia.

¶ Striatura, striaturæ, pen. prod. Vitruuius lib. 4. ca. 3. Striaturæ partib. lateribus. Paulò pòst, Ita Dorica columna sui generis striaturæ habebit perfectionem.

Stribiligo] pen. prod. stribiliginis, f. g. (σολοικισμὸς) A' uetustioribus Latinis dicebatur, quæ nunc imparilitas & solœcismus appellatur: qui ab Asinio Capitone definitur impar & inconueniens compositura partium orationis. Vide Gellium lib. 5. cap. 20.

Strictabillæ] dicuntur non tam ambulantes, quàm summo pede uel talo terram stringentes: quod usuuenit ijs, quibus pedes læsi sunt, uel crura. Non enim planum ponunt uestigium pedis, sed eius extremo tantùm radunt solum: qui ijdem pedibus suis ægrè stant & insistunt. A' stringendo, deducitur strictare: à strictando, strictillare per diminutionem: & per eandem iteratam, strictibillare, ut à conscribere, conscribillare: unde strictabillæ sunt appellatæ, ut Var. ait. Actius apud Varr.

Straciæ, scrupedæ, strictabillæ, tantulæ. Ex Turnebo.

Stricte, Strictim, Strictura, Strictius.] Vide Stringo.

Strideo] strides, stridui, stridere, penult. prod. (σίζω, τρύζω, βρύχω, λίγγω) Dicuntur propriè funes quum sonũ faciũt. Transfertur etiam ad alia.

Cardo foribus stridebat ahenis. Virg. 1. Aeneid. 91.

Ignes strident Lucan. lib. 6. 36.

Mare sollicitum stridet. Virg. 4. Georg. 53.

Metum fusum in igne stridet. Ouid. 5. Trist. eleg. 6. 3.

Syræ strident. Virg. 2. Aeneid. 84.

Tibia stridebat cantu. Tibull. Argon. 59. 53.

Vulnus infixum stridet sub pectore. Virg. 4. Aeneid. 138.

Strido] stridis, stridi (λιγναίω) stridere, penult. corr. Idem. Plin. epist. 203 b. At quum stridũt funes, curuatur arbor, gubernacula gemũt. Virg. 8. Aeneid. 85. Idẽ 4. Georg. 112,

—liquefacta boum per uiscera toto
Stridere apes utero, & ruptis efferuere costis.

Stridere ad alia transfertur. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 16,

Stridere secreta diuersos aure susurros.

¶ Stridens, Participiũm (τρύζων) ut, Horrendum stridens bellua. Virg. 6 Aeneid. 58.

Alis stridentibus ludunt cygni. Virg. 1. Aeneid. 81.

Hasta stridens. Virg. 9. Aeneid. 84.

Plaustra stridentia. Virg. 3. Georg. 108.

Procella stridens. Virg. 1. Aeneid. 22.

Serræ stridentis horror. Lucret. lib. 2. 83.

¶ Stridor, stridoris, pen. prod. m. g. (ῥοῖζος, βρυγμὸς, ζευγμὸς, τριγμὸς) Virg. 1. Aeneid. 19,

Stridorq́; rudentum. Plin. lib. 8 cap. 9. Stridor suis. Et lib. 17. cap. 24. 6. Somnumq́; edunt paruuli stridoris.

Acutus stridor. Vide Acutus, in Acuo.

Densus stridor. Cic. 1. de Diuin. 21.

Ferus stridor, Sibilus serpentis. Ouid. 9. Metam. 13.

Horrifer Aquilonis stridor. Cic. 2. Tuscul. 107.

Ingens stridor. Virg. 7. Aeneid. 13.

Raucus stridor. Ouid. 8 Metam. 58.

Terrifici stridores. Silius lib. 5. 38.

Terrisonus stridor. Claud. 1. Panegyr. 22.

Audire stridorem serræ. Cic. 5. Tuscul. 163.

Acri stridore impulit ualidas fores. Valer. 2. Argon. 55.

Magnis stridoribus indignatum æquor. Virg. 2. Georg. 32.

Reddit stridorem ianua uerso cardine. Ouid. 11. Metam. 122.

¶ Stridulus, pen. corr. (λιγὺς, λιγυρὸς, λιγύφθογγος, λιγύφωνος) Adiect. ut, Plaustra stridula. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 6.

Fax stridula lacrymoso fumo. Ouid. 10. Metam. 2.

Conuicia stridula. Ouid. ad Pisonem, 16.

Stridon] Vulgò Sdrigua. Oppidum in agro Iustinopolitano fuit, in Dalmatiæ & Pannoniæ confinio, D. Hieronymi patria, à Gothis euersum.

Striga] strigæ (χορτολόγημα) Strigæ, Ordo rerum inter se continuatè collocatarum, ut ait Festus: quòd unà sint constrictæ. Columel. lib. 2. cap. 19. 2, Vtrumq; siccatum coarctabimus in strigam, atq; ita in manipulos uinciemus. Altera lectio habet striam. Sed fortè legendum est, struem. Paulò enim pòst uocat metas.

Striga, Longitudo maior latitudine. A' quo strigatus ager uocatur, qui per strigas crescit à Septentrione in Meridiem.

¶ Strigo, strigas, strigare. In strigam equos uel mulos iunctos agere, & rectà dirigere, ne diuersi abeant, hi in hanc, illi in illam partem. Eo uerbo usus est, qui parodiam uenustissimam epigrammatis Catulliani lusit in Ventidiũ mulionẽ.

Et inde tot per orbitosa millia
Iugum tulisse, læua siue dextra
Strigare mulas, siue utrumq; cœperat.

Strigilis] huius strigilis, pen. corr. fœm. gen. (στλεγγὶς, ξύστρα) In ablatiuo strigili. Instrumentum ferreum, dentatum, à Stringendo, id est, radendo, quo equos & id genus iumenta expolire solent equisones, è corpore sordes abradendo.

Strigili utebantur ueteres in balneis, ad radendas corporis sordes, sudoremq; detergendum, præcipuè in frictionib. antè quàm comederent. fiebat autem hæc ex auro, argento, ferro: interdum etiam lapidibus quibusdam: nunc linteis utuntur. Persius Satyr. 5. 13,

I puer, & strigiles Crispini ad balnea defer.

Plautus Sticho, 4. 77,

Rubiginosam strigilem ampullamq; rubidam.

De strigili apud Martialem. lib. 14. 51,

Pergamus has misit curuo distringere ferro.

Iuuenalis Satyra, 3. 26,

—sonat unctis
Strigilibus. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 22,
—an hic peccat, sub noctem qui puer uuam
Furtiua mutat strigili?

Strigiles quidã accipiunt pro pectinibus fricatorijs. Legimus apud Strabonem lib. 15. de moribus Indorum, illos exercitium, præcipuè frictionem probare, & maximè strigilibus hebeni leuibus corpora expolire. Plin. de spongijs loquẽs, lib. 31. cap. 11. 8, Præstant & strigilũ uicem, linteolorumq; affectis corporibus.

Strigilem aliqui accipiunt pro quodam uasis genere. Strabo, Indè strigilum & ampullarum artifices maturè euaserũt. Plaut. Persa, 4. 43. Cic. lib. 4. de Finib. 50, Si ad illam uitã quæ cum uirtute degatur, ampulla aut strigilis accedat. Quanquam tamẽ etiam his locis pro strigili balneatoria sumi

Digitized by Google

sumi posit, quæ cum ampulla unguentaria ferebatur, ut post frictionem & sudoris abstersionem, quæ strigili fiebat, ungerentur.

¶ Strigil, Aluminis genus pumicosum & foraminosum, fistulis spongiæ simile, rotundumq; natura.

Strigiles (inquit Plin. lib. 33. cap. 3. 21) Hispania uocat auri paruulas massas, quod super omnia solum in massa aut ramento capitur, quum cætera in metallis reperta, igni perficiatur. Hoc statim aurum est, consummatamq; materiam protinus habet, quum ita inuenitur.

Budæus, Strigiles in antiquis libris Vitruuij impreßis bene legebatur, ubi nunc striges legitur, & strigium: lib. 4. ca. 4. Et lib. 5. ca. 7. Nam id uerbum apud Celsum legitur lib. 6. cap. 7, licet in impreßis strigem, pro strigilem, legatur. Iucundus Veronensis ita immutauit, qui strigem affirmat in antiquis legi. Græcum est uerbum, ut Vitruuius ait, lib. 10. cap. 15, Sic enim appellat partem catapultæ, qui canaliculus ab eo dicitur. Vide in Stria, Stria & Strix hoc differunt.

Strigilis, inquit Nonius, certum est esse fœminin. generis: antiqui & neutro genere protulerunt. Strigiltum erat nominatiuus generis neutri.

¶ Strigilecula, pen. cor. (στλεγγίδιον) Diminutiuum à strigilis, pro Vase, ut uult Calepinus. Apuleius, Qui magno incœptu prædicauit, fabricatum semet sibi ampullam quoq; oleariam, quam gestabat lenticulari forma, tereti ambitu, pressula rotūditate, iuxtaq; honestam strigileculam, recta fastigatione clausulæ flexa tribulo ligulæ, ut & ipsa in manu capula moraretur, et sudor ex ea riuulo laberetur. Certè hic locus apertißimè, uas non esse strigilem, notat, sed instrumentum quod cum ampulla in balineis seruiebat, post frictionem & sudorem.

¶ Strigmentum, strigmenti (γλοιώδες) Sordes quæ ex corporibus raduntur. Celsus libro 2 cap. 6, Aluus quoque uaria pestifera est, quæ strigmentum, si sanguinem, bilem uiridem, aliquid modò diuersis temporibus, modò simul & in mistura quadam, discreta tamen repræsentat. Plinius lib. 9. cap. 51. 3, Anguillæ atterunt se scopulis, ea strigmenta uiuiscunt.

Strigmenta olei dicimus ceromata, id est, sordes olei, quæ ex unctorum athletarum corporibus raduntur. Plin. lib. 15. ca. 4. 1. Notum est, magistratus honoris eius octogenis sestertijs strigmenta olei uendidisse. Strigmēta, Ramenta. Plinius lib. 20. cap. 3. 4, de cucurbita syluestri, Succus ex strigmentis illitus cum rosaceo & aceto, febriū ardores refrigerat. Ibidem & ramenta, & strigmenta uocat.

Strigis] is, fœm. gen. Auis quam lac habere nonnulli tradiderunt Plin. lib. 11. cap. 39.

Strigium] Vestis Hispanica. Plautus,

Nudus est: iurat se strigium oppignerasse.

Hispanos enim initiò certum est strigio, id est, sordido palliolo usos, quibus suas carnes obtegerent: nūc pannosi quidem sunt, sed lautiores.

Strigones] inquit Festus, densarum uirium homines. Strigore, in editis legitur mendosè, ut Turnebus putat.

Strigosus] penult. prod. Adiect. (σφηνώδης, λεπτάλεος) Quod est exhaustum & macilentū, quasi stringosum. Vnde iumenta strigosa dicta sunt, quòd corpora eorū restricta sint fame, aut alia uitij causa. Col. lib. 6. cap. 37. 3, Strigosum patris præferret habitū. Idem lib. 7. cap. 6. 8, Placidè ac lentè pabuletur, ut & largi sit uberis, & non strigosißimi corporis. De capris. Gell. lib. 4. cap. 20, Equum nimis strigosum & malè habitū, sed equitem eius uberrimum & habitißimum uiderunt. Liu. 7. bell. Pun. 248, Et strigosiores equos.

Strigosus orator, per translationem, Ieiunus, ineptus. Cic. de claris Oratoribus, 32.

Strimon] Vide Strymon.

Stringo] stringis, strinxi, strictum (σφίγγω, σφίγω, πιλέω, σφηνόω) stringere, Arctare. Plinius, Apprehensamq; manu strinxit.

Metis preßis stringere aliquid, Breuiter enarrare. Silius libro 8. 10.

Nullum uinculum ad stringendam fidem iureiurando maiores arctius esse uoluerunt. Cic. 3. Offic. 151.

Vultus stringere. Stat. 1. Sylu. 2. 49.

Stringere, per translationem, pro Percutere ponitur. Virgil. 9. Aeneid. 59.

Atq; animum patriæ strinxit pietatis imago.

Pectora tua stringūtur nostro delicto. Ouid. 5. Trist. eleg. 7. 5.

Stringere, Rarefacere, excidere. Virg. 9. eclog. 5.

—hic ubi densas
Agricolæ stringunt frondes.

id est, amputant, decutiunt, ut ait Seruius. Idem 1. Georg.

Et fragili iam stringeret hordea culmo.

Columell. lib. 6. cap. 3. 6, Aut stringere arbores expediat.

Stringere quernas glandes, Decerpere, colligere. Virgilius 1. Georg. 61.

Stringere ripas fluminis, Radere. Virg. 8. Aeneid. 13. Idem 5. Aeneid. 33.

Littus ama, & læuas stringat sine palmula cautes.

Metas stringere rota. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 3.

Aequor stringitur aura. Ouid. 4. Metam. 28.

Vnda stringitur Noto. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 12.

Stringere ensem, Educere gladium. Virg. 10. Aeneid. 116. Liuius 7. ab Vrbe, 18, Procul inde omnibus abire iußis, cultrum stringit.

Gladios stringunt manibus. Virg. 12. Aeneid. 56.

Stringere, Vulnerare. Virg. 9. Aeneid. 116,

—hunc primum leuis hasta Themillæ Strinxerat.

¶ Strictus, Participium (ἐσφιγμένος) ut, Strictus gladius, cum ginatus. Cic. 2. Philipp. 44.

Acies ferri stricta mucrone corusco. Virg. 2. Aeneid. 67.

Epistola stricta ac libera, pro Vehementi & seuera. Senec. de Benefic. 4.

Ferro stricto ferit retinacula. Virg. 4. Aeneid. 116.

Stricta ex arboribus folia. Cæsar 3. bell. Ciuil. 223.

Insequi aliquem gladio stricto. Cic. 2. Philipp. 44.

Lex stricta. Stat. 3. Sylu. 5. 18.

Manus strictæ in mea fata. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 3.

Mucronibus strictis obsedēre fores. Virg. 2. Aeneid. 90.

¶ Strictè, Aduerbium (ἐσφιγμένως) à quo Strictius & Strictißimè.

Obseruare strictè ne plus reddat, quàm acceperit. Cic. de Amicitia, 52, Vetus exemplar legit, restrictè.

¶ Strictim, Aliud aduerbiū (λιγδην, ἐπιψαύδην) Cōpreßius & breuiter. Cic. ad Att. lib. 2. 16. 3, Quæ tu Corcyræ, ut mihi alijs literis significas, strictim attigisti. Idem pro Cælio, 10, Posuistis enim, atq; id tamen titubāter & strictim, &c.

Breuiter & strictim. Cic. pro Cluētio, 21, Audistis quū ea quæ copiosißimè dici possunt, breuiter à me, strictimq; dicūtur.

Strictim, & Multa dicere, contraria. Cic. 3. de Nat. deor. 25.

Subiungere strictim. Quintil. lib. 1. cap. 10. 1.

Strictim attondere. Plaut. Capt. 6. 18.

¶ Strictor, strictoris, Qui digitabulis, & manu oleam decerpit ex arbore: Legulus contrà, qui manu legit caducam & uerberando decussam. Cato de Re rust. Legulos quot opus erunt præbeto, & strictores, Turnebus.

Digitized by Google

¶ Strictura, stricturæ, pen. prod. (στινθὴρ) Nonius, Stricturæ dicuntur propriè scintillæ, quæ de ferro feruenti exeunt: quòd aut strictæ emittantur, id est, celeriter: aut oculos sui fulgore perstringant. Virg. 8. Aeneid. 85,

Stricturæ chalybum & fornacibus ignis anhelat.

Lucilius Satyr. lib. 3.

Stricturæ, pro Maßis terræ, ex qua ferrum fit. Plin. lib. 34. cap. 14. 6, Aliud rubiginem celerius sentit: stricturæq; uocantur eæ omnes, quod non in alijs metallis: à stringendo acie uocabulo imposito. Budæus.

¶ Strictiuus, pen. prod. Adiectiuum (δρεπτικὸς) ut, Strictiuæ oleæ, quæ manu colliguntur, ad differentiam caducarum. Cato cap. 146.

¶ Striculus, striculi: Striculi grandiusculi pueri uocabantur, à stricta quadam corporis soliditate & duritie. Arnobius, Facit sumere habitum puriorem, & in speciem leuigari nō dum duri atq; striculi pusionis.

Stringor] stringoris (πλῆγμα) Lucret. lib. 3. 141,

Morbus ut indicat & gelidai stringor aquai. hoc est, Leuicula percußio aquæ frigidæ.

¶ Stringor, stringeris, stringi, Densari, constringi. Lucr. li. 7,

Ingens in cœtus stringi, maßariq; corpus.

¶ Strigillo, as, are: uerbum est à Stringendo deductum, eiusdem cum illo significationis: à quo fit compositum Obstrigillo, quod est Obsto, impedio. Varro. Quid Curio cum id fecisset, dicebat amicis, ut illi nunciaretur, se obstrigillaturum, ne aut triumphus decerneretur, aut iterum Consul fieret.

Strio] Vide Stria.

Strix] strigis, fœ. gen. Auis quædam nocturna & importuna, à Stridendo dicta. Lucan. lib. 6. 138,

Quod trepidus bubo, quod strix nocturna queritur.

Plin. lib. 11. cap. 39. 7, Fabulosum enim arbitror de strigibus, ubera eas infantium labris immulgere. Esse in maledictis iam antiquis strigem conuenit: sed quæ sit auiū, constare non arbitror. Stat. 3. Thebaid. 102.

Infaustæ strigis omen triste. Sec. Herc. fur. 9. 15.

Violenta strix. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 11.

De strigibus ita habet. Ouid. 6. Fast. 27,

Sunt auidæ uolucres, non quæ Phineia mensis
Guttura fraudabant, sed genus inde trahunt, &c.
Est illis strigibus nomen: sed nominis huius
Causa, quòd horrenda stridere nocte solent.

Strix (στρὶξ) Idem quod canaliculus. Vide, Stria & Strix hoc differunt, in Stria.

Striges] strigis, Frumenti genus apud Hippocratem, quod tritico leuius est: & uentrem magis soluit: nescio an pro trago accipiendum.

Striges, Sunt olera uilia. Plaut. Pseud. 13. 13,

Ei homines cœnas sibi coquunt: quum condiunt,
Non condimentis condiunt, sed strigibus.

Stritare] ab eo qui sistit ægrè, Varroni lib. 6. de Lingua Latina Antiquum.

Stritarus] ut Stlocus, Stlis, pro tritauo, loco, lite, antiqui dicebant. Festus.

Strobilia] στροβιλία, Posita inter ornamenta muliebria à Polluce lib. 5. cap. 16.

Strobilus] strobili, penul. corr. (στρόβιλος) Nux pinea, siue nucis pineæ nucleus, qui etiam Græcis conus & cocalus appellantur.

Strobilus, Arbor ex pinastrorum genere, è natalium cognitione sic dicta. Plin. lib. 16. cap. 10. 4, de pinastro, Easdem arbores alio nomine esse per oram Italiæ, quas strobilos uocant, pleriq; arbitrantur, sed graciles, succinctioresq; & enodes, liburnicarum ad usus, penè sine resina. Vetus codex legit, quos tibulos.

Strobilum à Romanis carduum satiuū appellari Dioscorides ait, Græca quidem uoce, sed tunc fortè quotidiana, et in usu populi: quæ à pineæ nucis figura, cui simile in summo carduus capitulū habet, facta est. Græci enim στρόβιλον, arborem pinum, & nucem eius pariter uocant. Quæ quoniam coni figura in pinastris & oblonga est (quam formā cardui capitulum habet) communicata appellatione strobilos carduus hic à Romanis dici potuit. Hæc Marcellus in Dioscoridem.

Strobus] strobi, f. g. (στρόβος) Arbor oderifera. Plin. lib. 12. cap. 17. 8, Petunt & in Carmanos arborem strobum ad suffitus, perfusam uino palmeo accedentes. Huius odor redit à cameris ad solum iucundus, sed aggrauans capita, citra dolorem tamen.

Stroma] στρῶμα, uox Græca est, qua illi quoduis straguli genus significāt. Vnde & pro auleis accipitur, quæ & peristromata dicūtur, multa colorum uarietate picturati. Clemens Alexandrinus libros quosdam miscellaneos, uario ornamento constantes, Stromata inscripsit.

Strombites] pen. prod. (στρομβίτης) Lapis est, Strombi marini figuram omni ex parte referens.

Strombus] strombi, masc. gen. (στρόμβος) Animal in mari, seu concha tortilis, nomen habens à figura intorta. Plinius lib. 32. cap. 11. 9. (Plin. lib. 34. cap. 8.

Strongilion] Amazonē fecit ex ære Sillanion statuarius.

Strongyloprosopa] dicuntur, quibus rotunda est facies. Cælius Rhodig. lib. 4. Lect. antiq. cap. 2.

Strongylos] & Strongyle, Strongyles, pen. corr. (στρογγύλη) Insula in mari Aegæo, una ex Aeolijs: sic dicta, quia sit rotūda & globosa, quod στρόγγυλον Græcè designat. Hæc (ut Plin. lib. 4. cap. 12. 18. scribit) uinearum fertilis est, cuius ambitus patet LXXV. milibus paßuum. Ea nūc Naxos, sed antea Dia uocata. Silius lib. 14. 51,

Mille Agathyrna dedit, perflataq; Strongylos Austris.

Stropha] strophæ (στροφὴ) Acumen, subtilitas, cunctatio subdola, aut tergiuersatio fraudulenta, & ludificatrix fallacia. Plin. epist. 18. b, Quod dubites ne feceris, id ipsum rescribe: ego aliquam stropham inueniam, agamq; causam tuam. Mart. lib. 3. 7, Nihil stropharum est, iam salariū dandum est. Idem lib. 11. 8.

Strophades] penul. corr. (στροφάδες) Insulæ duæ in Ionio mari, supra Zacynthum in meridiem sitæ, ab alijs Plotæ dictæ: quibus Seruius à conuersione Harpyiarum ex Arcadia uocantium nomen datum uoluit. Virgil. 3. Aeneid. 42. Vide Seruium.

Strophium] strophij (στρόφιον) Fascia pectoralis, quæ uirginalem tumorem papillarum cohibet. Turpil.

Me miseram, quòd inter uias epistola excidit mihi,
Infœlix inter tuniculam ac strophium collocâram.

Catull. Argon. 59. 13,

Non tereti strophio lactes uincta papillas.

Strophia etiā coronæ dicebātur, ab insigni quod imponebatur capitibus sacerdotū. Quod fit ἀπὸ τοῦ στρέφειν, hoc est, à uertendo. Plin. lib. 21. cap. 2. 1, Tenuiorib. utebantur antiqui, strophia appellantes: unde nata strophiola. Quin & uocabulū ipsum tardè inde cōmunicatum est, inter sacra tantùm & bellicos honores coronis suū nomen uindicantibus. Cic. de Arusp. respō. 40, P. Clodius à mitra, à muliebribus soleis, purpureisq; fasciolis, à strophio, à psaltrio, à flagitio, à stupro, est factus repentè popularis.

¶ Strophiolū, strophioli, pen. corr. Diminutiuū (στροφίολον) Vide in Strophium.

¶ Strophia-

Digitized by Google

¶ Strophiarius, strophiarij, (στροφιοπώλης) Qui strophia facit. Plaut. Aulul. 19. 4. 4.
Strophiarij astant, semisonarij.

Strophius] στρόφιος, Rex Phocidis, pater Pyladis. Vide Pyliade.

Strophos] στρόφος, Dolor intestinorum, quod tormen Latini uocant. Celsus lib. 6. cap. 2, Eiusdem morbi nota est, cũ circa umbilicum intestina torquentur, στρόφον Græci nominant, coxæq; dolores manent. Significat & funiculũ pere, apud Græcos, & cincinnos contortos, aliaq; nõnulla, quæ significationes, quoniam Latinis usitatæ non sunt, ex Græcorum monumentis eas petendas relinquimus.

¶ Stroppus est, ut Atrius Philologus existimat, quod Græcè στρόφιον uocatur, & quod sacerdotes pro insigni habent in capite. Quidam coronam esse dicunt, aut quod pro corona insigne in caput imponatur, quale sit strophium. Itaque apud Faliscos diẽ festum esse, qui uocatur Struppearia, quia coronati ambulent: & à Tusculanis, quod in puluinari imponatur Castoris, Struppum uocari. Festus.

Structilis, Structor, Structura, Strues] Vide Struo.

Strufertarij] à ferto sacrificij genere dicti sunt. Paulus apud Festum, Strufertarios dicebant, qui quædam sacrificia ad arbores fulguritas faciebant, à ferto scilicet quodam sacrificij genere. Strufertaria sacra sic faciebant. Cato in libro de Re rustica ita scribit: Priusquam messim facias, porcam præcidaneam hoc modo fieri oportet. Et postea: Priusquã porcum fœminam immolabis, Ianostridem cõmoueto sic: Iane pater te hac strue commouenda bonas preces precor, &c. Fertum Ioui moueto, & mactato sic: Iupiter te hoc ferto obmouendo bonas preces precor, uti sies uolens propitius mihi, liberisq; meis, domo familiæq; meæ, mactus hoc ferto, &c.

Struices] στροφοὶ, inquit Festus, antiqui dicebant omnium rerum extructiones. Plaut. Menæch. 3. 26,
Cereales cœnas dat; ita mensas extruit,
Tantas struices concinnat patinarias.

Struma] strumæ (χοιράς) Tumor uel morb. qui à scrophis, quæ id morbi patiuntur, scrophula dicitur: in quo subtus concreta quædam ex pure & sanguine, quasi glandulæ oriuntur. Hæc ex Celso, lib. 5. cap. 28, Nascuntur maximè, ut idem testatur, in ceruice: sed etiam in alis, & inguinibus, & lateribus. Plin. lib. 11. cap. 37. 53, Guttur homini tantum & suibus intumescit, aquarum quæ potantur plerunq; uitio. Idem multis locis meminit strumarum morbi.

Propter quod quædam tubera spongiosa per corpus aliquãdo inspersa, scrophulæ dicuntur: quæ etiã sub strumæ appellatione continentur, ut rectiùs strumulæ, quasi paruæ strumæ, quàm scrophulæ nominentur.

Malè eum habet struma. Celsus lib. 5. cap. 28.

Frigida aqua strumas excitat. Cels. lib. 1. cap. 9.

Struma (inquit Celsus) extantia quædam in tergo. Cic. ad Attic. lib. 2. 24. 4, Proinde isti licet faciant quos uolent Cõsules. Trib. plebis denique etiam Vatinij strumam sacerdotij διβάφῳ uestiãt. Videbis, &c. hoc est, Vatinij scelera & turpitudinem occultent, honestentq; bonorũ fastigio. Est autem Dibaphum, purpura tincta.

Struma ciuitatis. Cic. pro Sestio, 119, Ii medentur Reipub. qui execant pestem aliquam tanquam strumam ciuitatis.

¶ Strumosus, pen. prod. Adiect. (χοιραδινὸς) Qui id uitium patitur. Iuuenalis Satyr. 10. 31.
Nec prætextatum rapuit Nero loripedem, nec
Strumosum, atq; utero pariter, gibboq; tumentem.
Columell. libro 7. cap. 10. 2.

¶ Strumaticus, pen. corr. Adiect. Idem. Iulius Firmicus lib. 8. cap. 19, Vicesimatertia pars arietis si in horoscopo fuerit inuẽta, strumaticum faciet, exulcerata macularũ labe possessum, uel certè elephanthiaca contagione maculatum.

Struma] στρῦμα, Nomen uiri apud Catullum, 49. 1,
Sella in curuli Struma Nonius sedet.

Strumea] herba. Plin. lib. 25. ca. 13. 27, de quarta ranunculi specie, Nostri, inqt, herbarij strumeã uocãt, quoniã medetur strumis, et panis, parte in fumo suspẽsa: uel (addit Ruellius) quòd strumosã radicẽ habeat. Hæc herba est, qua ualidi mendicãtes sibi crura et lacertos dilaniãt, quo possint impudẽtius stipẽ extorquere, uel hac impostura pecuniolam aucupari. hinc nonnullis herbarijs ulcearia uulgò dicitur: alijs, scelerata.

Struo] struis, struxi, structũ (συντίθημι, κατασκευάζω, μηχανάομαι) struere, Ordinare, & in ordinẽ redigere. Cic. 1. Tusc. 57, Per speluncas saxis structas asperis. Ouid. 1. Metam. 31, Altaq; congestos struxisse ad sidera montes.

Durè struere. Quint. lib. 1. cap. 5. 42, Cæterùm etiam ex præpositione & duobus uocabulis durè uidetur struxisse Pacuuius. Nerci repandi rostrũ, incurui ceruicum pecus.

Struere aliquid, Machinari, moliri. Terent. Heaut. 3. 2. 3,
Num me fefellit hosce id struere? Tacit. lib. 1.

Struere, pro Instruere. Tacit. lib. 4, Struebantur, qui monerẽt perfugere, &c. hoc est, Instruebantur.

Aciem struere. Cic. ad Octauium, 9. Virg. 9. Aeneid. 9.

Aggeres struere. Cæsar 8. bell. Gall. 14. 3.

Arcus struere. Tacit. lib. 2. Structi & arcus.

Bellum struere. Cic. ad Attic. lib. 9. 181. 10.

Calamitatẽ alicui struere & moliri. Cic. pro Cluentio, 142.

Causas struere. Tacit. lib. 2.

Cõsilia struere. Liu. 2. ab Vrbe 14, Legati cũ alijs alia moliri, apertè bona repetẽtes, clã recuperãdi regni cõsilia struere;

De nomine et uocabulo cõtrouersiã struere. Ad Herẽ. li. 2. 28.

Conuiuia struere. Tacit. lib. 15.

Copias struere Cæsar. 3. bell. Ciuil. 144.

Crimen alicui struere. Tacit. lib. 17.

Frondes congestæ struxẽre cubilia. Lucan. lib. 9. 169.

Dolos struere. Senec. Herc. Oetæo 11. 10.

Domos struere. Horat. 2. Carm. ode 18. 4.

Epulas struere. Tacit. 15.

Fercula luxuriosè struere. Colum. in Præfat. 5.

Insidias alicui struere. Liu. 3. bel. Pun. 79. Ouid. 1. Metam. 40.

Medicina struitur dolori. Stat. 5. Sylu. 1. 4.

Mendacium struere. Liu. 3. bell. Pun. 161.

Moles struere. Tacit. lib. 2.

Odium struere in aliquem. Cic. 2. de Orat. 114.

Opes struere. Liu. 2. ab Vrbe, 174.

Orationem solutam struere. Gell. lib. 1. cap. 19.

Ordine, non aceruatim struere. Vitruuius libro 2. cap. 8. Vide Orthostata.

Penum struere. Virg 1. Aeneid. 142.

Periculũ ruinæ struere. Cecinna ad Ciceronem, lib. 6. 7. 8.

Pyram ingentem struxẽre. Virg. 6. Aeneid. 43.

Reliqua ad iacturam struentur. Cic. ad Q. fratrẽ. lib. 3. 24. 2.

Solitudinem sibi struere. Cic. ad Atticum, lib. 5. 109. 4.

Struere sycophantias. Plaut. Asina. 3. 57.

Verba componere, struere. Cic. 3. de Orat. 94.

¶ Structus, Participium (κατασκευασθεὶς) Cic. de Senectute, 47, Fundit frugem spicæ ordine structam.

Acies structa. Vide Acies.

Atria structa leuibus tophis. Ouid. 8. Metam. 113.

Compositi oratoris bene structã collocationẽ dissoluere permutatione uerborum. Cic. in Orat. 136. (Orat. 77.

Eloquẽtia, collocata & quasi structa & nexa uerbis. Cicer. in

Mœnia structa meis manibus. Virg. 5. Aeneid. 163.
Scena in tempus structa. Tacit. lib. 14.
Templa structa uetusto saxo. Virg. 3. Aeneid. 17.
Via structa labore Herculeo. Propert. lib. 3. eleg. 18. 1.
¶ Structum, structi, substantiuũ ut, Structa saxorũ: id est, Saxa quæ structa sunt: simili dicendi forma, qua septa domorum, strata uiarum, & cætera id genus. Lucret. lib. 4,
Fit, quasi toruata ut saxorum structa tuantur.
¶ Structio, structionis, Verbale: Firmicus lib. 8. cap. 9, Arma uenatoribus aut facient, aut parabunt, aut retia, uenabula, sagittas, & quicquid ad structionem eius studij pertinet.
¶ Structor, structoris, m. g. (τέκτων) Qui aliquid struit. Cic. ad Qu. fratr. lib. 2. 8. 5, A puero ut discessi, in aream tuam ueni: res agebatur multis structoribus.
Structor, pro Cellario ponitur, qui instruẽdæ mensæ & ciborũ curã habet. à Struẽdo, id est, ordinãdo & componẽdo. Mart. lib. 10. 48, Et quæ nõ egeãt ferro structoris ofellæ.
Structores annonæ. Cic. Attico, lib. 1. 4. 301. 1.
¶ Structura, structuræ, pen. prod. (οἰκοδόμημα, οἰκοδομία, κατασκευή) Aedificium, siue compositio & ordinatio lapidum in ædificijs. Colum. lib. 1, Igitur ad structurã quũ primùm fundamenta iaciuntur, enitendum est. Liu. 1. bell. Pun. 43, Structura antiqua.
Surgens operum structura. Lucan. lib. 6. 13.
Verborum structura quædam. Cic. de Opt. gen. Orat. 143.
Carminis structura mirifica. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 1.
¶ Structilis, & hoc structile, pen. corrept. (κατασκευαστός) Quod constructum est multis materijs: ut, Columnæ structiles, quæ non sunt ex uno lapide, sed ex multis. Colum. lib. 11. cap. 3. 2. Vetustißimi autores uiuam sepem structili prætulerunt. Martial. lib. 9. 79,
Non silice duro, structiliue cæmento.
¶ Strues, struis, fœ. ge. (σωρός) Propriè lignorum congeries est. Liu. 1. bel. Pun. 136, Struem ingentem lignorum faciũt. Cic. ad Atticum, lib. 5. 99. 3, Strues salinarum.
Strues uuarum. Plin. lib. 14. cap. 4. 6.
Strues, Genus libi quod in sacris antiqui prolibabãt. Ouid. 1. Fast. 55, Hæc adolet flammis cum strue farra suis.
Struppearia] Festa quædam apud Faliscos. Vide in dict. Stroppus.
Struppi] φάκελοι, inquit Festus, uocabantur in puluinaribus fasciculi de uerbenis facti, qui pro deorum capitibus imponebantur.
Strutheum] In mimis præcipuè uocant obscœnam partem uirilem, à salacitate uidelicet passeris, qui Græcè στρουθὸς dicitur. Festus.
Struthia mala] quæ & Struthiomela, pen. prod. uno uocabulo proferuntur (στρουθιόμηλα) Cato cap. 7. 2, Mala struthia, cotonea scantiana. Colũ. lib. 5. ca. 10. 13, Cydonia, quorũ genera tria sunt, struthia, chrysomeliana, mustea. Plin. lib. 21. cap. 20. 6, Dolori capitis cũ cotoneis malis aut struthieis illinitur. Legitur & struthijs. Vide Cotoneum.
Struthium] struthij (στρούθιον) Latinè Passerculus dicitur.
Struthium. Plin. lib. 19. cap. 3. 10, At quæ uocatur radicula, lauandis demum lanis succum habet: mirum quantum conferens cãdori mollitiæq;. Et paulò pòst, Struthion Græci uocant, floret æstate, &c.
¶ Struthiocamelus: struthiocameli, pen. prod. m. g. (στρουθιοκάμηλος) Maxima auiũ est si tamẽ auis est dicenda. Plin. lib. 10. cap. 1. 1, Sequitur natura auium: quarum grandißimi et penè bestiarum generis, struthiocameli Africi uel Aethiopici, altitudinem equitis insidentis equo excedunt, celeritate uincunt: ad hoc demum datis pennis, ut currentem adiuuent: cæterò sunt uolucres, nec à terra tollũtur. Vngulæ ijs ceruinis similes, quib. dimicãt, bisulcæ, cõprehendẽdis lapidib. utiles, quos in fuga cõtra sequẽtes ingerũt pedib. Concoquẽdi sine delectu deuorata mira natura: sed non minus stoliditas, in tanta reliqui corporis altitudine, quum colla frutice occultauerint, latere sese existimantium. Præmia ex ijs oua, propter amplitudinem pro quibusdam habita uasis: conosq; bellicos & galeas adornantes pennæ.
Struthophaci] Gens Aethiopica. Vide in dictione Silli.
Struthopodes] Plinio uocantur fœminæ, quæ paruas pedum plantas habent, uelut passerini pedis. sic Themistius.
Struthocephalos, minimi & passerini capitis, in Paraphrasi Physicorum uocat: ut annotauit Turnebus.
Struthos] στρουθὸς, à Græcis dicitur, quem nos passerem uocamus. Ab antiquis etiam mimorum scriptoribus Struthos usurpabatur, pro uirili membro, à passeris salacitate sumpta nominis ratione.
Strygnus] στρυχνὸς, Herba est, quam Latini Solanum, uulgò Solatbrum uocant, multas sub se continens species: quas uide suprà in dictione Solanum.
Strymon] huius Strymonis, pen. corr. (στρυμών) Fluuius Thraciæ: de quo Virg. 4. Georg. 102,
Rupe sub aduersa deserti ad Strymonis undam.
Niuosus Strymõ. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 5. (Virg. 1. Geor. 24.
¶ Strymonius, Possessiuum (στρυμόνιος) ut, Grues Strymoniæ.
Aquilo Strymonius. Seneca Agamem. 6. 18.
Martes Strymoniæ, Mulieres Thraciæ. Ouid. in Ibin, 21.
Studium] studij (σπουδή, ἐπιτήδευμα) Donatus, Studiũ est dedita opera uoluntatis hominis attentior atq; impensior. Cic. 1. de Inuent. 53, Studium autem est animi aßidua & uehemens ad aliquam rem applicata, magna cum uoluptate occupatio, ut philosophiæ, poetriæ, geometriæ, literarum. Plaut. Asin. 5. 58. Terent. Hecyra, 2. 1. 5,
Viris esse aduorsas, æquè studium est, similis pertinacia est. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 3,
Molliter austerum studio fallante laborem.
Alacritas ac studium. Cæsar 4. bell. Gall. 555.
Pondere studiorum fessus. Ouid. ad Pisonem, 38.
Formæ studium. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 9.
Belli studijs asperrima urbs. Virg. 1. Aeneid. 4.
Lassus studio uenandi. Ouid. 3. Metam. 83.
Acre studium. Vide Acer adiectiuum.
Agile studium. Stat. 6. Thebaid. 111.
Fortia studia. Quintil. lib. 6. cap. 1. 16.
Inane studium. Vide Inanis.
Pertinax studium. Quintil. in Procem. lib. 1. 20.
Væcordiæ plena studia. Tacit. lib. 3.
Puellare studium. Ouid. 5. Metam. 79.
Virilia studia. Ouid. 12. Metam. 42.
Adhibere studium. Vide Adhibeo.
Ardeo studio historiæ. Cic. Attico, lib. 16. 337. 4.
Ardere studio belli. Vide Ardeo.
Eundi studio incautus cecidit. Ouid. 8. Metam. 76.
Anili studio celerare gradum. Virg. 4. Aeneid. 129.
Consurgunt studijs Teucri. Virg. 5. Aeneid. 90.
Contendere omni studio. Vide Contendo.
Contendere ad magna rectis studijs. Vide Contendo.
Fideli studio disposita dona. Lucret. lib. 1. 10.
Dare studium alicui rei. Quintil. lib. 3. cap. 2. 1.
Duris studijs exercere aliquem. Claud. 7. Paneg. 64.
Inani studio iactare aliquid. Virg. eclog. 2. 1.
Incensus studio discendi. Cic. 2. de Orat. 1.
Incẽsi studio, quod ad agrũ colẽdũ pertinet. Vide Incendo.
Quorum studio legendi, meum scribendi studiũ uehementius in dies incitatur. Cic. 2. de Diuinat. 8.

Inflam-

Digitized by Google

Inflammatum studium. Vide Inflammo.
Inhærere studio alicui. Ouid. 8. Metam. 175.
Inijcere studium alicui. Vide Inijcio.
Instigare aliquem studijs. Virg. 5. Aeneid. 46.
Interponere studium, operam. Vide Interpono.
Ponere studium lucri. Horat. 4. Carm. ode 12.6. Vide Pono.
Perenni studio seruatum odium. Silius lib. 1.4.
Studium in aliquo esse. Cæsar 1. bell. Ciuil. 240.
In studio est mihi labor, militia, palæstra, &c. Cic. 2. Tusc. 62.
Studium in aliquo est: hoc est, Studiorum & literarum amor, & scientia ac doctrina. Cic. 1. Acad. 12.
Teneri studio aliquo. Horat. 1. epist. 1. 17.
Seueris studijs uigilare. Propert. lib. 2. eleg. 3. 2.
Studium alicuius in salutem alterius. Cicero ad Qu. fratrem, libro 3. 17. 14, Quòd literis tuis studium illius in salutem nostram facilè perspexi.
Insigne studium alicuius erga alterum. Vide Insignis.
Studium tuum erga me. Cic. ad Appium, lib. 3. 10. 16.
Studiũ meũ dignitatis tuæ tuendæ; Labor & diligẽtia mea in eo inseruatione tuæ dignitatis. Cic. ad Licinium, lib. 5. 8. 1.
Cupiditas & studium defendendæ nobilitatis. Cic. 3. Verr. 24.
Conferre sua studia in aliquem. Vide Confero.
Studio alicuius aliquid habere: hoc est, Diligentia & labore. Cic. ad Curionem, lib. 2. 5. 16.
Incensus est studio utriusq; uestrûm. Vide Incendo.
Tibi omnes nauare operam & studiũ uolunt. Cicero ad Brutum, 8. 1.
Polliceri alicui suum eximium & singulare studium. Cicero Licinio, lib. 5. 8. 11.
Studium, Exercitatio: ut quũ dicimus, studia literarũ. Colum. in Præfat. libri 1. Et ne singula persequar: ei studio, quod quisq; agere uelit, consultißimum rectorẽ adhibeat. id est, Exercitio, uel operi, uel arti. Terent. Andr. 1. 1. 29.
Vt animum ad aliquod studium adiungant, aut equos alere, &c. Idem Heaut. 2. 3. 39,
Quo studio uitam suam te absente exegerit. Cic. de Senect. 46, Atq; hæc quidem studia sunt doctrinæ. Idem 1. de Inuent. 7, Mihi uidentur cuncta studia recta atq; honesta per ociũ concelebrata ab optimis enituisse. Sic 1. Tusc. 2, Studio sapientiæ, quæ philosophia dicitur.
Claritudo studiorum. Tacit. lib. 12.
Histrionale studium. Tacit. lib. 1.
Musicum studium. Vide Musicus, in Musa.
Consortes studij. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 10.
Cupidus studiorum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 7.
Sacri studij cõmunia fœdera. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 9.
Participẽ studijs habere aliquem. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 9.
Lenius studium. Ouid. 1. de Remed. Amor. 42.
Adhærere studio alicui. Lucret. lib. 4. 195.
Adhibere multum studij ad dicendum, & ad omnes bonarum rerum disciplinas. Cic. de claris Oratorib. 77.
Mollibus studijs assuetus. Ouid. 1 Trist. eleg. 4. 15.
Celebrare studium agriculturæ. Vide Celebro.
Collocare studium. Vide Colloco.
Concitari cohortatione alicuius ad studium cognoscẽdæ uirtutis. Cic. de Orat. 102.
Conuertere studium ad operam scribendi, Vide Conuerto.
Deditus studio citharæ. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 21.
Ocij studijs florens. Virg. 4. Georg. 113.
Formare boues ad studiũ atq; usum agrestẽ. Virg. 3. Georg. 33.
Asperioribus studijs formãdæ mẽtes. Horat. 3 Car. ode 24. 11.
Impertire studium philosophiæ. Vide Impertio.
Ingredi disciplinarum studia. Quintil. lib. 1. cap. 10. 2.
Versari in studio literarum. Vide Litera.

Studia, pro Literarum studijs. Quint. lib. 12. cap. 3, Lectionis opus est, qua nihil est studijs minus laboriosum.
Secreta studia. Quintil. lib. 2. cap. 18. 3.
Abhorrere studio. Vide Abhorreo.
Abruptum studium. Vide Abruptus.
Accersita studia, Vide Accerso.
Asserere se studijs. Vide Assero.
Attingere leuiter studia. Vide Attingo.
Auferre studium alicui. Catul. ad Mallium, 63. 4.
Colere studia. Vide Colo.
Concelebrare studia. Vide Concelebro.
Conferre se ad studia. Vide Confero.
Confluere ad studia. Vide Confluo.
Conquiescere in studijs. Vide Conquiesco.
Detinere animum studijs. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 8.
Flagrans studium. Cic. 3. de Orato. 127.
Formare studia alicuius ab infantia. Quint. in Procem. li. 1. 5.
Iacent studia. Vide Iaceo.
Impedita studia. Vide Impeditus, in Impedio.
Incitari in studia. Vide Incito.
Incumbere ad uel In studia, Vide Incumbo.
Ingredi studia. Vide Ingredior.
Mori in studio. Vide Morior.
Reuocare intermissa studia. Vide Intermitto.
Inutile studium tentare. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 5.
Studium, pro desyderio. Cic. de Senect. 75, Equidẽ efferor studio patres uestros (quos colui, dilexi) uidendi. Idẽ. 1. Acad. 63, Archesilas sibi omne certamen instituit, non pertinacia aut studio uincendi. Idem pro Roscio Amerino, 55, Vt omnes intelligãt, me nõ studio accusare, sed officio defendere. Sic 2. Verr. 27, Tanto studio requisiuit.
Alicuius studio et cupiditati morẽ gerere. Cic. pro Quintio, 54.
Immane studium loquendi. Ouid. 5. Metam. 136.
Adduci certandi studio, Vide Adduco.
Famæ studium crescit honore. Ouid. 1. de Remed. Amor. 79.
Ardentibus studijs deposcunt. Ouid. 1. Metam. 41.
Fallens laborem studium. Ouid. 6. Metam. 12. Studium, id est, uincendi cupiditas.
Minuens labores studium. Ouid. 4. Metam. 59.
Rapi ad aliquem locum studio inflammato. Cic. pro Lege Manil. 13.
Petere ardentiore studio. Vide Ardeo.
Studium, Fauor, amor. Sallust. D. Syllanum certè scio quæ dixerit studio Reipub. dixisse. Cic. pro Plancio, 8, Illud debes putare, comitijs, præsertim Aedilitijs, studium esse populi, non iudicium, eblandita illa, non enucleata esse suffragia.
Accendere studium. Vide Accendo.
Accinctus studio popularium. Vide Accingo.
Acquirere studia uulgi. Vide Acquiro.
Hæc amicorum studia debilitant. Cic. pro Muræna, 41.
Mouere studia hominum. Vide Moueo.
Studium, Voluntas, sententia. Virg. 2. Aeneid. 8,
Scinditur incertum studia in contraria uulgus.
Terent. Adelph. 1. 1. 16, —is adeò
Dißimili studio est iam indè ab adolescentia.
Voluntas & studium. Cic. de Amicit. 14, Voluntatum, studiorum, sententiarum summa consensio.
Studio habere aliquid. Terent. Adelph. 3. 3. 28.
Indulgere aliquid studio suo. Vide Indulgeo.
¶ Studiosus, pen. prod. Adiectiuum (φιλόπονος, φιλότεχνος) Aßiduus & perseuerans in re aliqua. Author ad Herennium, Ideoq; bonis uiris & studiosis amicus erat. Cicer. 4. Academ. 176, Homo & acutus ut Pœnus, & ualde studiosus ac diligens.
Cohors studiosa. Horat. 1. epist. 3. 2.

Digitized by Google

Pectora studiosa. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 19.
Studiosa placendi, Cupida. Ouid. 3. de Arte, 85.
Studiosissimi defensores, diligentissimi. Cic. 4. Verr. 8.
Studiosus (φιλομαθής) pro Literarũ cupido. Plin. epist. 5. lib. 3, Itaq; soleo ridere, quum me quidam studiosum uocant.
Suscepi laborem utilem studiosis. Cic. de Opt. gen. Orat. 14. 8.
Instruere studiosos scientiam alicuius rei. Vide Instruo.
Studiosa quaestio uel disputatio, Literata & docta. Quintil. lib. 11. cap. 2.
Studiosus, pro Cupido, addicto siue dedito alicui rei, Genitiuo iũgitur, rarissimè datiuo: ut, Studiosus laudis, id est, cupidus: & Studiosus Caesaris, id est, amator uel beneuolus.
Genitiuo. Cic. Cecinnae, Viri sunt optimi, et tui similiũ studiosi, & mei necessarij. Idẽ de Amicit. 63, Nec si qui ineũte aetate uenandi aut pilae studiosi fuerint. Ouid. 14. Metam. 325,
Nec fuit arborei studiosior altera foetus.
Habet enim certos sui studiosos, qui, &c. Cic. de claris Orat. (32.
Doctrinarum studiosus. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 12.
Studiosi & amantes doloris. Cic. 2. Tusc. 60, Itaq; industrios homines illi studiosos, uel potius amãtes doloris appellãt, nos commodius laboriosos.
Eloquentiae studiosi. Quint. lib. 5. cap. 10. 83.
Equorum studiosus. Ouid. 14. Metam. 64.
Quem in prouincia existimationis meae studiosissimum, cupidissimumq; cognoui. Cic. 4. Verr. 81.
Nemorum studiosus. Ouid. 7. Metam. 137.
Nobilitatis studiosus. Cic. 4. Acad. 224. Idem de Finib. 99, Studiosissimus philosophiae.
Ille restituendi mei quàm retinendi studiosior. Cicero Attico, lib. 8. 147. 4.
Datiuo. Plautus Milite, 10. 206, Qui nisi adulterio studiosus, nulli aliae rei est improbus.
¶ Studiosè, pen. prod. Aduerbium, Diligẽter. Terent. Heaut. 2. 3. 44, Texentem telam studiosè ipsam offendimus.
Audire studiosè. Cic. 4. Acad. 24.
Colere studiosè praedia. Cic. pro Roscio Amerino, 29.
Conquirere studiosè omnia, Cic. 4. Acad. 153.
Studiosè diligenterq; curare aliquid. Cic. Planco, in epist. ad Atticum, lib. 16. 341. 7.
Defendere studiosè sententiam alicuius. Cic. 4. Acad. 232.
Legere aliquid studiosius. Quintil lib. 3. cap. 6. 45.
Ludere studiosè pila. Cic. 2. de Oratore, 140.
Polliceri studiosè. Cic. 4. Verr. 124.
Requirere aliquid studiosè. Ouid. 1. de Arte, 29.
¶ Studeo, studes, studui (σπουδάζω, ἐπιτηδεύω, εὐνοέω, σπουδάζω) studere, Operam dare alicui rei. Plaut. Pseud. 7. 108,
Studeo hercle audire: nam auscultabo lubens. Terent. Eunuch. 5. 5. 8, Dum studes dare uerba nobis. Ibidem, 2. 3. 21, —quas matres student Demissis humeris esse. Cicer. in Partit. 1, Studeo mi pater, Latinè ex te audire ea quae mihi tu de ratione dicendi Graecè tradidisti.
Stude uerum inuenire. Author ad Herennium lib. 4. 194.
Studet rem ad arma deduci. Caesar 1. bell. Ciuil. 16.
Iungitur hoc uerbũ datiuo aliquando, aliquando accusatiuo.
Datiuo. Caesar in Comment. Cupiditate regni adductus, nouis rebus studebat. Plaut. Stich. 13. 4,
Festinamus omnes, lectis sternendis studuimus, munditijsq; apparandis.
Cui rei, cui gloriae, cui uirtuti studes? Cic. 2. de Orat. 124.
Studere optimis disciplinis & artibus. Cic. 1. Verr. 21.
Artibus & literis studere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 37. Idem ad Torquatum, lib. 6 4. 12.
Studere literis, quibus fons eloquentiae continetur. Cic. de claris Orator. 179.

Laudi & dignitati studere. Cic. 4. de Finib. 107.
Student magis mellificijs, quàm foetibus apes. Columell. libro 9. cap. 13, 10.
Ego semper ocio studui. Cic. 8. Philipp. 241.
Studere pecuniae, imperijs, gloriae. Cic. 1. de Finib. 91.
Rebus nouis studere. Cic. 1. in Catil. 2.
Studere, Fauere. Ouid. Cui studeat Deus omnis habet. Cicero pro Caelio, 8, Studuit Catilinae, quum iam aliquot annos esset in foro Caelius. Id est, fauit, coluit, & studio eius tenebatur.
Accusatiuo iũctum significat Cupere, uelle. Plaut. Truc. 7. 11,
Credo militem illum student iam quasi uolturij.
Cic. Post reditum in Senatu, 12, Quum uerò literas studere incipit, & belluo immanis cum Graeculis philosophari, tũ est Epicureus. Idem lib. 5. epist. Qui si nihil aliud studeat, nisi id quod agit. Terent. Hecyra, 2. 1. 2,
Vt omnes mulieres aequè studeant, nolintq; omnia.
Cic. 6. Philipp. 216, Vnum sentitis omnes, unum studetis.
Accusatiuo, cum praepositione in. Quintilian. lib. 10. cap. 2, Poetae & pictores in id solum student, ut describere tabulas mensuris ac lineis sciant. (debat.
Ablatiuo, cum praepositione In. Gellius, Si quis in ea re stu-
Absolutè, Amare, siue fauere. Salust. in Catilin. in oratione Caesaris, Neq; studere, neq; odisse, sed minimè irasci decet.
Studere, pro Literis operam dare. Quintil. libro 12. cap. ultimo, Nunc computamus annos, non quibus studuimus, sed quibus uiximus.
Studere, cum Genitiuo. Cicero 3. de Natur. deor. 102,
Parentem habere auarum, illepidum in liberos,
Difficilem, qui te nec amet, nec studeat tui. Ex antiquo Poeta.
¶ Studens, Participium (σπουδάζων) Cic. pro Plancio, 71, Hisce ego auxilijs studentibus atq; incitatis uti me Laterensis potuisse confiteor.
Stulpini] populi sunt in Illyrico, apud Plin. lib. 3. cap. 21.
Stultus] Adiectiuum (ἀνόητος, μωρὸς, ἀφραδὴς, ἀσύνετος, βοάγριος) Imprudens, improuidus. Nam & multi non insipientes aliquando stultè aliquid uel agunt, uel loquuntur. Afranius, Ego stultum me existimo, fatuum esse non opinor. Terent. Eunucho, 2. 2. 23,
Ex stultis insanos facis. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 27.
Hic ego mendacem stultissimus usq; puellam
Ad mediam noctem expecto.
Stultorum plena sunt omnia. Cic. Paeto, lib. 9. 22. 14.
Vt hominem stultum magis etiam infatuet mercede publica. Cic. 3. Philipp. 139.
Amor stultus & improbus. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 4.
Ars stulta. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 15.
Stultus auditor & credulus. Cic. pro Fonteio. 11.
Consilium stultum capere. Cic. 7. Verr. 80.
Credulitas stulta. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 5.
Dies stulti praetereũt: id est, in stultitia peracti. Tibull. libro 2. (eleg. 4. 7.
Iuuenta stulta. Tibull. lib. 3. eleg. 7. 7.
Senex stultus, credulus, obliuiosus, dissolutus. Cic. de Senec. 32.
¶ Stultè, Aduerbium (ἀφραδέως, ἀνοήτως) Imprudenter. Terent. Heaut. 2. 3. 8, Factum à nobis stultè est.
Agere omnia stultè & incautè. Cic. Attico, lib. 7. 129. 8.
Arrogans stultè. Cic. 2 de Legibus, 26.
Credere stultè. Cic. 2. de Natur. deor. 102.
Dicere stultè. Cic. 4. de Finib. 34.
Quasi stultè aliquid cum sale dicere. Cic. 2. de Orat. 132.
Mirari stultè aliquid. Horat. de Arte, 55.
¶ Stultitia, stultitiae (ἀφραδία, ἀσυνεσία, ἀνοησία, ἀνοια) Imprudentia. Plinius libro 11. cap. 52. 4, Auricularum

Digitized by Google

larum magnitudo loquacitatis & stultitiæ nota est. Terent. Heaut. 4. 1. 33, Vt meæ stultitiæ iustitia tua sit aliquid præsidi.

Ita sunt altæ stirpes stultitiæ. Cic. 3. Tusc. 22.

Est enim proprium stultitiæ, aliorum uitia cernere, obliuisci suorum. Cic. 3. Tusc. 135.

Miserius stultitia nihil dici potest. Cic. 2. de Nat. deor. 34.

O delirationem incredibilem: non enim omnis error stultitia dicenda est. Cic. 2. de Diuinat. 135.

Sed huius istius facti stultitiam maior iam superior stultitia defendit. Cic. pro Rab. Posthum. 15.

Loquax stultitia. Cic. 3. de Orat. 79, Malo indisertam prudentiam, quàm stultitiam loquacem.

Mala. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 9.

Ibidem, Praua. 4. 44.

Abdere stultitiam. Vide Abdo.

Damnare se stultitiæ. Lucret. lib. 4. 238.

Errare stultitia. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 42.

Stultitia est à quibus bona precamur, ab ijs porrigentibus & dantibus nolle sumere. Cic. 3. de Nat. deor. 121.

¶ Stultiloquium, stultiloquij (μωρολόγιον) Imprudens sermo. Plaut. Milite, 6. 25,

—Paratum est dupliciter, ni reprimas tuum Stultiloquium.

¶ Stultiloquentia, stultiloquentiæ, Idem (μωρολογία) ut, Occlusior stultiloquentia. Vide Occlusus in Occludo.

Stupa] stupæ, uel Stypa, ut quibusdam placet (στυππεῖον) Linum uile, quod lini cortici proximum est, ut ait Plinius, à Græco στυππεῖον, quod stupam significat: uel à stipando, quòd ea stipetur nauis. Liu. 2. bell. Pun. 31, Id sicut in pilo, quadratum stupa circumligabant, linebantq; pice. Lucret. lib. 6. 277,

Frigidus est etiam fons, supra quem sita sæpe
Stupa iacit flammas concepto protinus igni.

Virg. 5. Aeneid. 137,

Stupa uomens tardum fumum, &c.

¶ Stuparius, Adiectiuum, Quod ad stupam pertinet: ut stuparius malleus, quo lina tunduntur. Plinius libro 19. capite 1. 10.

¶ Stupeus, Aliud adiectiuum. Virg. 3 Aen. 139,

Stupea flamma manu, telisq; uolatile ferrum
Spargitur: arua noua Neptunia cæde rubescunt.

Idem 2. Aeneid. 48,

Subijciunt lapsus, & stupea uincula collo
Intendunt.

Retinacula stupea puppis. Ouid. 14. Metam. 109.

Stupeo] stupes, stupui (θαμβέω, ἐκπλήσσομαι, ἐξίσταμαι) stupere, Est ita timere, ut quodammodo sensum rerum non habeamus. Persius Satyr. 3. 4, Sed stupet hic uitio: id est, insanus factus est uitijs. Terent. Andr. 2. 1. 5,

Ita postquam adempta spes est, lassus, cura confectus stupet.

Cicero 7. Verrin. 75, Confirmant ipsi se, quum is etiam tum semisomnis stuperet. Ouid. 5. Metam. 102,

Mater ad auditas stupuit, ceu saxea, uoces.

Occursu stupuere ducis. Lucan. lib. 8. 4.

Acies oculorum stupet. Vide Acies.

Ars stupet ambiguis malis. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 7.

Corda stupent sepulta mero. Ouidius 2. de Remed. amoris, 82.

Verba stupuerunt ignauo palato. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 10.

Re aliqua stupere: id est, propter rem aliquam obstupescere. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 6.

Stupere in aliquo: Id est, aspectu alicuius stupere. Valer. 1. Argonaut. 54.

Stupere aliquem. Cic. 2. de Finib. 122.

¶ Stupens, Particip. (θαμβῶν) ut, Carminibus stupens bellua. Horat. 2. Carm. ode 13. 7.

Stupens ad frigus natura uini. Plin. lib. 14. cap. 21. 1.

¶ Stupefacio, stupefacis, pen. corr. stupefeci, pen. prod. stupefactum (τάφω) stupefacere. Liu. 5. ab Vrbe, 175. Priuatos deinde luctus stupefecit publicus pauor, postquam hostes adesse nuntiatum est.

Fratris aspectu stupefactus hæsit. Seneca Thyeste, 7. 1.

Corda stupefacta. Virg. 5. Aen. 129.

¶ Stupesco, stupescis (πτοιέομαι) stupescere, Stupidum fieri. Cicero 3. de Oratore, 57, Incidat, aspiciat, admiretur, stupescat.

¶ Stupefio, penult. prod. stupefis, pen. indifferente, stupefieri, (τύφομαι) Cic. 3. de Orat. 30, In quo igitur homines exhorrescunt? quem stupefacti dicentem intuentur?

¶ Stupidus, pen. corr. Adiect. (ἄβλαξ, ναρκώδης, ἐμβρόντης, ἐννεὸς) Stupefactus. Aliquando dicitur Stultus. Plaut. Epid. 12. 13, Quid stas stupida? quid taces? Terent. in Prologo Hecyræ, 4, Ita populus studio stupidus, in funambulo animum occuparat.

Stupidus & bardus. Cic. de Fato, 16.

Detinere aliquem stupidum. Cic. in Parad. 43.

Omnes stupidi timore obmutuerunt. Author ad Herennium, libro 4. 234.

Stupida membra, Quæ nihil sentiunt.

¶ Stupiditas, pen. corr. stupiditatis (ἔκπληξις) Idem quod Stupor. Cic. 2. Philip. 86, In quo primùm incredibilem stupiditatem hominis cognoscite.

¶ Stupor, stuporis, masc. gen. (θάμβος, ἄγημα, τάφος, ἔκστασις, τάρβος, πτόησις, ἀναισθησία) Alienatio quædam sensuum, quòd scilicet sensus constipentur, Cicero in Pisonem, 1, Pauci ista tua lutulenta uitia noueramus, pauci tarditatem ingenij, stuporem, debilitatemq; linguæ. Idem Philip. 3. 135, Qui propter hæsitantiam linguæ, stuporemq; cordis, cognomen ex contumelia traxerit. De Bambalione. Idem 3. Tusculan. 21, Immanitas in animo, stupor in corpore.

Stupor & Virtus, contraria. Cic. pro Domo sua, 75.

Sin autem id non uidet, periculum est, ne se stuporis excusatione defendat. Cic. de Arusp. respon. 4.

Qui morbo aliquo & sensus stupore, suauitatem cibi non sentiunt. Cic. 2. Philip. 120.

Oculos stupor urget inertes. Virg. 3. Georg. 105.

In uerbis eius est stupor. Cic. 2. Philip. 51.

Sed stuporem hominis, uel dicam pecudis, attendite. Cicero 2. Philip. 50.

Stuprum] stupri (διακόρευσις, μοιχεία) Coitus lege uetitus. Cic. ad Octauium, 16, Audiet Brutus eum populum, &c. pro turpi stupro datus in seruitutem. Idem 4. Tuscul. 122, Stupra dico, & corruptelas, & adulteria, incesta denique. Idem, Post reditum in Senatu, 11, Vini, somni, stupri plenus.

Author stupri. Ouid. 1. de Arte, 142.

Nefandi stupri raptor. Senec. Hippol. 5. 28.

Fœda stupra. Claud. de bello Get. 17.

Appellare aliquem de stupro. Vide Appello.

Compertus in stupro. Vide Comperio.

Furtiuo stupro conceptus. Senec. Troade, 4. 29.

Debilitatus stupris. Vide Debilito.

Facere stuprum nefarium. Cic. pro Milone, 54.

Inferre stuprum uirgini. Cic. 3. Offic. 49. Idem in Pisonem, 76, Cum stuprum Bonæ deæ puluinaribus intulisset.

In aliquam domum stuprum inferre. Cic. in Parad. 28.

Illicere in stuprum. Cic. 3. de Nat. deor. 93.

Digitized by Google

Obsidere stuprum. Vide Obsideo.
Offerre stuprum. Vide Offero.
Passa stuprum saeui tyranni Lucretia. Senec. Octau. 6.7.
Polluere stupro caeremonias. Cic. pro Domo sua, 81, Qui non solum aspectu, sed etiam incesto flagitio & stupro polluit caeremonias.
Repetere luxuries ac stupra alicuius ab aliquo, Cic. Antequam iret in exilium, 12.
Solutus morbis stuprisq;. Claud. de bello Gildon. 90.
Stuprum pro Turpitudine. Neuius,
Seseq; ij perire malè uolunt ibidem, quàm cum stupro redire ad suos populares. Item,
Sin illos deserant fortißimos uiros, magnum stuprum populo fieri pergetis. Festus.
Intercutia stupra. Vide Intercus.
¶ Stuprè, Aduerbium, pro Turpiter dixisse antiquos, author est Festus. Neleus foedè stupreq; castigor: αἰσχῶς.
¶ Stupro, stupras (διακορεύω, μοιχεύω) stuprare, Stuprum inferre, uel committere. Plaut. Trucul. 17.44,
—loquere filiam meam
Quis integram stuprauerit. Vatinius ad Cic. lib. 5. 10.3, Hominum unum omnium crudelißimum, qui tot ingenuas matresfamiliâs stuprauit. Cic. 5. de Finib. 114, Qui interficeret filiam ne stupraretur.
Stuprare per uim. Cic. 2. de Finib. 106.
Polluere religiones ementiendo aut stuprando. Cicero pro Domo sua, 96.
Puluinar quod stupraras. Cic. de Arusp. respons. 29.
¶ Stuprator, pen. prod. Verbale masc. (διακορευτὴς) Quintil. libro 7. cap. 5. ad finem, Stuprator an decem milia dare debeat, quae poena huic crimini constituta est. Senec. Hippol 8.7,
Hic dicet ensis, quem tumultu territus
Liquit stuprator.
¶ Stuprosus, penult. prod. Adiectiuum Valer. libro 6. cap. de pudicitia, Metellus quoq; celer stuprosae mentis acer punitor extitit.
Stura] ae: Fluuius ex Alpibus in Adriaticum prolabens: unus ex triginta qui Padum in Adriam conuoluunt. Plin. libro 3. cap. 16, Festus stura flumen in agro Laurenti est, quod quidem Asturam uocant.
Sturij] populi ad Oceanum Gallicum Rheni quasdam insulas incolentes. Plinius libro 4. capite 15, Frisiorum partem occupant.
Sturium] ij: insula est Galliae Narbonensi adiacens, non procul à Stoechadibus. Plin. lib. 4. cap. 5. Sturae. Plin. libro 4. cap. 15.
Sturnus] sturni, Auis gregatim uolans. Plin. lib. 28. cap. 8. 22, Adulterant amylo aut cimolia, sed maximè sturni, quos captos oryza tantum pascunt. Ex uetusto exemplari legendum, Sed maximè qui captos. Martial. lib. 9.57,
Nunc sturnos inopes, &c.
Stygius] Vide Styx.
Stylobata] stylobatae, penult. corr. (στυλοβάτης) Palus, lignum, trabs per quam potest decurrere aqua, quasi canale, & instrumentum ligneum quo aqua traijcitur, ut sub tegulis fieri solet. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 13.3, Chortes in fundo magno duae aptiores: una, ut interitus compluuium habeat lacum, ubi aqua saliat, qui intra stylobatas quum uenit, sit semipiscina. Boues enim ex aruo aestate reducti, hic bibunt, hic perfunduntur. Idem lib. 3. cap. 5.12, Subter columnarum stylobaten. Budaeus, Stylobates apud Varronem idem significat quod stereobates: uel est quod patinum uocant.

Stylus] styli, masc. gen. uel Stylum, styli (στῦλος) Dici potest columna.
Stylus, Instrumentum aeneum, quo in albo, id est, in ceratis tabellis antiquitas scribebatur, ut nunc in libellis ligneis uel codicillis mercatores scribunt. Plaut. Bacchid. 15.66,
—effer cito.
P. Quid? C. stylum, ceram, tabellas, & linum.
Plin. lib. 34. cap. 14, Et stylo scribere, institutum est, ut uetustißimi authores prodiderunt. Cicero 4. Verr. 70, Vertit stylum in tabulis suis, quo facto causam omnem euertit suam.
Stylus significat etiam quicquid uel ligneum, uel ferreum, aut alterius materiae acuminatum est ad columnae similitudinem. Columel. lib. 11. cap. ult. 38, Deinde eas confecto aequinoctio paululum infra terram secare, & ligneo stylo laxatis, uel rubi, uel ferulae medullis, stercus immittere, atq; ita semina cucumeris inserere.
Stylus (φράσις) Structura ipsa orationis. Terent. in Prologo Andr. 52, Dißimili oratione sunt factae ac stylo. Vbi Donatus, Oratio, in sensu: stylus in uerbis. Oratio, ad res: stylus, ad uerbum. Plin. epist. 8. b, Onerabit hoc modestiam nostram etiam si stylus ipse fuerit pressus, demissusq;. Cic. 1. de Orator. 72, Stylus optimus et praestantißimus dicendi effector ac magister.
Acumen styli. Vide Acumen in Acuo.
Stylus dicendi opifex. Cic. Gallo, lib. 7.26.4.
Vnus enim sonus est totius orationis, & idem stylus. Cic. de clar. Orator. 51.
Exercitatio & stylus. Cic. de Orat. Hanc ad legem cum exercitatione, cum stylo, qui & alia & hoc maximè ornat & limat, formanda nobis oratio est.
Orationes Attico stylo scriptae. Cic. de clar. Orat. 86.
Confusus stylus. Quintil. lib. 1. cap. 1.21, Tardior stylus cogitationem moratur, rudis & confusus intellectu caret.
Exercitatus stylus. Cic. in Orat. 83.
Negligens stylus. Quintil. lib. 2. cap. 4.9.
Rudis stylus. Quintil. lib. 1. cap. 1.21.
Tardior stylus. Quintil. lib. 1. cap. 1.21.
Assequi stylo. Plin. epist. 3. libro 2, Syllogismi circunscripti & effecti, quod stylo quoq; assequi magnum est. Id est, meditatione, tempore, scriptione, cura, diligentia.
Conscribere scelera stylo impuro. Cic. de Arusp. respon. 9.
Stylo depascere hubertatem orationis. Cic. 2. de Orat. 54.
Requiescit stylus lectione. Quintil. lib. 1. cap. 12.4.
Vertere stylum. Horat. 1. Serm. Satyr. 10.15.
Stylus, pro Punctione ac reprehensione aliquando accipitur, quae scriptis & inuectiuis libellis fieri solet. Plin in Praefat. Quòd si hoc Lucilius, qui primus condidit styli nasum, dicendum sibi putauit, &c. Cic. pro Aulo Cluent. 97, Si ideo quia subscripserint: uidete quid agatis, &c. Censorium stylum, cuius mucronem multis remedijs maiores nostri retuderunt, aequè posthac, atque illum Dictatorium gladium pertimescamus.
Dare poenas styli. Cecinna Cic. lib. 6.7.2.
Stylus, pro Stolone. Columel. lib. 5. cap. 10. de nuce arbore, Omnis autem nux unam radicem mittit, & simplici stylo prorepit. Legitur & Stolone.
Stymbara] ciuitas quondam Graeciae, non procul à Tripoli, in terra Ionica. Strab. lib. 7.
Stymma] stymmatis, pen. corr. n. g. (στύμμα) Est, ut ait Hermolaus spissamentum, & domitura unguenti, authore Dioscoride. Columella spissamentum nominat id crassamentum exuctum quod post expreßionem remanet, quasi uinacea ex uua. στύφω enim astringo & exprimo significat.
Vulgò

Digitized by Google

vulgò marcum uocant. Plin. libro 13. cap. 15. Narcissinum quoq; ex flore narcissi desijt componi. Ratio faciendi duplex, succus & corpus. Ille olei generibus ferè constat, hoc odorum. Hæc stymmata uocant, illa hedysmata.

Stymphalus] Vrbis & montis nomen in Arcadia, & Stymphalis palus: unde Stymphales aues, quæ magnitudine gruibus pares erant (ut tradit Pausan. Arcad.) Figura ibibus similes, rostra habebant ita solida & dura, ut arma penetrarent: suberi autem soli cedebant. Stymphalia monstra appellat Catullus Carm. ad Nantium. Eas aues sagittis suis confixit Hercules, ut declarant uersus Catulli, & tradit Pausanias Arcad. Sed Diodorus Siculus scribit libro quarto, eum constructo æneo crepitaculo, & ingenti per id sonitu excitato illas abegisse. De his Lucret. lib. 5.

— uncisq; timendæ
Vnguibus Arcadiæ uolucres Stymphala colentes?

Stymphalus] pen. prod. (Στύμφαλος) Arcadiæ lacus est, ex quo Erasinus fluuius erumpit in Argiuam terram.

Acrisoneus Stymphalus. Stat. 4. Thebaid. 60.

Niualis Stymphalus. Stat. 4. Sylu. 6. 21.

¶ Stymphalides, (Στυμφαλίδες) aues appellatæ, tantæ magnitudinis, ut solis radios obumbrare dicerentur, omnem Arcadiam deuastantes.

¶ Stymphalius, Adiect. (Στυμφάλιος) ut, Monstra Stymphalia. Catul. ad Malium, 63. 23.

¶ Stymphalum, pen. prod. (Στύμφαλον) Oppidum situm ad lacum, ut scribit Plinius libro 4. cap. 6. Hinc Stymphalis, Stymphalidis, Patronymicum. Hieron. contra Iouin. Aristoclides Orchomeni tyrannus adamauit uirginem Stymphalidem.

Vndæ Stymphalides. Ouid. 2. Fast. 55.

Stypax] Cyprius cælator statuarius. Plin. lib. 34. cap. 8, Stypax Cyprius uno celebratur signo, Splanchnopte. Periclis Olympij uernula hic fuit, extra torrens, ignem oris pleni spiritu accendens.

Stypo] styppas. Vide Stipo.

Stypterium] rij, rio: & Stypteria, stypteriorum (στυπτηρία) Alumen. Vlpianus in l. 3. §. ul. imo. ff. de reb. eorum qui sub tut. Si (inquit) lapidicinas, uel quæ alia metalla pupillus habuit Stypteriæ, uel cuius alterius materiæ, &c. lib. 27. P. tit. 8.

Stypticus] penult. corr. Adiectiuum (στυπτικὸς) Strictiuus uel obstructorius Latinè dicitur: à στύφω. Plinius libro 24. capite 13. 8, Inter medicamenta quæ styptica uocant, nihil efficacius rubi mora ferentis, radice decocta in uino ad tertias partes. Idem libro 32. cap. 9. 16, Natura est ei styptica.

Styra] Στύρα, Eubœæ insulæ oppidum fuit, non procul à Caryst: à Phædro Atheniensium duce bello Malliaco euersum. Strab. lib. 10.

Styrax] styracis, penult. correp. masc. gene. (στύραξ) Arbor est cotoneo malo similis, fructu maiore quàm auellana, specie candidi pruni. Manat & ex ea liquor eiusdem nominis, coloris flaui, sordidi, resinosi, albicantibus fragmentis, odoris perseuerantis: hodie officinæ storacem appellant. Plinius libro 12. cap. 17. 9, Ex Syria reuehunt styracem, acri odore eius in focis abigentes suorum fastidium. Cæterò, non alia ligni genera sunt in usu quàm

Idæus styrax. Virg. in Cyri. (odorata.

Styx] Στύξ, (inquit Seruius) palus quædam apud inferos dicitur: de qua legimus 6. Aeneid. 65.

— Stygiamq; paludem,
Dij cuius iurare timent & fallere numen.

Quod secundum fabulas ideo est, quia dicitur Victoria Stygis filia bello Gigantum Ioui fauisse: pro cuius remuneratione Iupiter tribuit, ut iurantes dij per eius matrem non audeant fallere. Ratio autem hæc est. Styx mœrorem significat: unde ἀπὸ τοῦ στυγεροῦ, id est, à tristitia, Styx dicta est. Dij autem læti sunt semper. unde & immortales. Ergo quia mœrorem non sentiunt, iurant per rem suæ naturæ contrariam, id est, tristitiam, quæ est æternitati contraria. Ideo iusiurandum per execrationem habent. Hactenus Seruius, enarrans hunc locum Virgilij 6. Aeneid. 27.

Bis Stygios innare lacus, &c.

Hæc de Styge idcirco ficta sunt, quia Styx, fons est ad Nonacrin Arcadiæ è saxis profluens, exitiosus animalibus. Eius aqua uenenum est præsentissimum, epota illico necat. Esse pisces in ea paruos tradit Theophrastus, lethales & ipsos. Noxiam putant esse nimio frigore, utpote quum profluens ipsa statim lapidescat: tradúntque etiam æs ac ferrum ea erodi, & sola mulæ ungula contineri. Cætera uasa nullo modo eam uim ferre posse, sed statim frigoris magnitudine disrumpi. Vide Plinium libro 30. cap. 16. 3, Antipatrum hoc uenenum consilio, ut quidam putant, Aristotelis, Alexandro regi tradunt dedisse. Est & alia palus in Aegypto iuxta Memphim, quam ueteres Stygа uocauere.

Atra Styx. Virg. 1. Georg. 49.

Violenta Styx. Ouid. 3. Fast. 161.

¶ Stygius, Possessiuum (Στύγιος) Columel. lib. 10. 7.

Tumq; simul Stygium regem uidere trementem
Tartara.

Amnes Stygij. Ouid. 14. Metam. 118.

Aqua Stygia. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 8.

Canis Stygius, Cerberus. Seneca Hercule furente, 9. 34.

Ianitor Stygius, Cerberus. Silius lib. 3. 8.

Iuppiter Stygius, Pluto. Virg. 4. Aen. 128.

Mors Stygia. Ouid. 3. Metam. 139.

Os Stygium, Venenatum. Ouid. 3. Metam. 15.

Palus Stygia. Virg. 6. Aen. 74.

Regnum Stygium. Lucan. lib. 7. 34.

Rex Stygius, Pluto. Virg. 6. Aen. 51.

Tenebræ Stygiæ. Virg. 3. Georg. 111.

Vallis Stygia. Ouid. 6. Metam. 133.

Vmbræ Stygiæ. Ouid. 1. Metam. 29.

Vndæ Stygiæ. Virg. 3. Aeneid. 43.

S V

Suadeo] suades, suasi, suasum, (προβιβάζω) Suadere, Accommodatis & suauibus uerbis conari aliquem in opinionem nostram inducere: hoc est, hortari aliquem ad id quod intendimus. Terent. Andr. 4. 1. 38.

Suadere, orare, usq; adeò donec perpulit.

Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 12.

Nox & amor, uinumq;, nihil moderabile suadent.

Hortari & suadere. Cic. Valer. lib. 13. 4. 7.

Suadere & rogare. Cicero de Prouinc. Consul. 34, Nam postea me, ut sibi essem legatus, non solùm suasit, uerùm etiam rogauit.

Suadere & persuadere. Cic. ad Attic. lib. 13. 290. 4, Tu autem quod ipse tibi suaseris, idem mihi persuasum putato. Idem 2. Phil. 48, An. C. Trebonio persuasi, cui ne suadere quidem ausus essem?

Suadere alicui contra alterum. Cic. 2. Philip. 46.

Suadere alicui aliquid per alterum. Cicero ad Atticum libro 8. 160. 5.

Amor suasit facinus. Ouid 8. Metam. 18.

Fugam suadere. Stat. 11. Thebaid. 11.

Legem

Legem suadere. Cic. de Senec. 14.
Luxum suasere rapinæ. Lucan. lib. 1.33.
Paupertas multa suasit. Lucret. lib. 6.256.
Egestas suasit nefas. Lucan. lib. 1.35.
Pacem suadere, & de pace: Cic. Mario, lib. 7.3.6. Quintil. lib. 3. cap. 10.
Digito suadere silentia. Ouid. 9. Metam. 139.
Nox humida somnos suadet. Ouid. 2. Fast. 127.
Sydera cadentia suadent somnos. Virg. 2. Aen. 2.
¶ Suadetur, pen. prod. Paßiuum. Plaut. Trinum. 10.44.

Minus placet magis quod suadetur: quod dissuadetur placet.

¶ Suadens, Partic. ut, Verba suadentia. Stat. 11. Thebaid. 87.
¶ Suadela, suadelæ, pen. prod. (πειθώ) Suasio dicitur. Plaut. Cistel. 7.25,

Iam perducebam illam ad me, suadela mea.

Suadela] dea fuit apud Romanos, quæ nuptijs unà cum Venere præerat, quod ex Plutarcho colligere est, cùm scribit, ὅτι πέντε δέοιται θεῶν τοὺς γαμοῦντας οἴονται, Διὸς τελείου, καὶ Ἥρας τελείας, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Πειθοῦς, ἐπὶ πᾶσι δὲ Ἀρτέμιδος. Phurnutus etiam scribit, aßidere Veneri Gratias, Suadelam, Mercurium, quòd Suadela oratione & gratia amatores pelliciat. Horat.

Scilicet uxorem cum dote, fidemq́; & amicos,
Et genus & formam regina pecunia donat:
Et bene nummatum decorat Suadela Venusq́;.

Hoc est, Qui nummatus est, eum decorat Suadela & Venus, easq́; propitias habet & faciles, ut uxorem cum grandi dote facilè inueniat, cùm omnibus placeat gratusq́; sit. Ex Turneb.

¶ Suada, suadæ, Pitho, suasionis dea dicta est. Cic. de claris Orat. 29, πειθὼ quam Græci uocant, cuius effector est Orator, hanc Suadam appellauit Ennius: eius autem Cethegum medullam fuisse uult, ut quam deam in Periclis labris scripsit Eupolis seßitauisse, huius hic medullam nostrum Oratorem fuisse dixerit.
¶ Suasor, suasoris, Verbale, Qui suadet. Cicero 1. Offic. 143, Posthumius suasor & author fuit. Idem ad Attic. lib. 16. 334.3. Etsi quamuis non fueris suasor & impulsor profectionis meæ, approbator certè fuisti. Eidem, lib. 16.342.3, Quanquam hæc epistola non suasoris est, sed rogatoris. Idem 2. Philip. 50, Quid enim interest inter suasorem facti & probatorem?
¶ Suasorius, Adiect. Quod pertinet ad suadendum: ut, Suasorium munus: id est, officium suadendi. Et pars deliberatiua, à Rhetoricis suasoria dicitur, ut apud Quintilianum lib. 3. cap. 8.
Suasoriæ sunt apud Rhetorem materiæ inter rudimenta dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 1.6.
Declamare suasorias. Quintil. lib. 3. cap. 8.42.
¶ Suasio, Verbale, f. Cic. in Orat. 20, Sed quoniam plura sunt orationum genera, eaq́; diuersa, neq́; in unam formam cadunt omnia, laudationum, scriptionum, & historiarum, & talium suasionum, qualem Isocratis fecit panegyricum. Et 2. de Orat. 181, Præcepta quæ de suasionibus tradenda sunt. Sic de claris Orat. 164, Suasio legis Seruiliæ.
¶ Suasus, huius suasus. Vlp. in l. item si obstetrix. §. 1. ff. ad legem Aquil. Si quis per uim uel per suasum medicamentum alicui infudit, uel ore, uel clystere, &c.
Sualternicum] penult. cor. (σουαλτέρνικον) Genus electri. Plin. lib. 37. cap. 2 20.
Suamet] pen. prod. (ἑαυτῆς) Ablatiuus à Suus, cum syllabica adiectione met. Plin. lib. 10. cap. 59.3, Anseres suamet ui colla sua abrumpunt.

Suanetes] populi in Alpibus, author Plin. lib. 3. cap. 20.
Suapte] ἑαυτῷ, Sua ipsius natura: & Suopte, ablatiui, à Suus, cum syllabica adiectione pte: ut, Suopte nutu, pro Suo ipsius: sicut Meopte, meo ipsius. Cic. 4. Tusc. Terrena & humida suopte nutu & suo pondere ad pares angulos in terram & in mare feruntur.
Suapte, Sine adiecto. Cicero ad Atticum, libro 6, Quintius filius suapte, piè sanè, me quidem certè multum hortante, sed currentem, animum patris sui sorori tuæ reconciliauit. Vetus autem codex non habet, Suapte. Lucret. libro 6.152,

Sed natura loci hoc opus efficit ipsa suapte.

Suarius] Vide Sus.
Suarni] Indomitæ gentes, quæ auri tantum metalla in Caucasiæ portis fodiunt. Plin. lib. 6. cap. 51.
Suasio, Suasor] Vide Suadeo.
Suasum] suasi, Color appellatur (inquit Festus) qui fit ex stillicidio fumoso in uestimento albo. Plaut. Truc. 6.16,

Quia tibi suaso infecisti propudiosa pallulam.

Quidam legunt, Insuaso. Nec desunt qui dicant omnem colorem qui fiat inficiendo, suasum uocari, quòd quasi persuadetur in alium ex albo transire. Hæc Festus.
Suatim] penult. prod. (ὑωδῶν) ad similitudinem suis, inquit Nonius, Nigidius Commento grammatico, Sunt etiam adsimilanter dicta hæc, canatim, suatim, bouatim, quæ ab animalibus sumuntur.
Suauis] & hoc suaue (ἡδύς, γλυκύς, ἱμερόεις, μείλιχος, μαλακός, τέρπνος) Dulcis. Plaut. Cistell. 2.13,

Ventu gaudeo ad te ecastor: ita hodie hic acceptæ fuimus Suauibus modis.

Cic. pro Corn. Balbo, 29, Comes, benigni, faciles, suaues homines esse dicuntur.
Amicitia suauis. Lucret. lib. 1.29.
Amicus suauis. Cic. ad Cælium, lib. 2.12.3, Nam & honorificus in me Consul fuit, & suauis amicus.
Amor suauis. Lucret. lib. 1.189.
Auræ suaues. Lucret. lib. 3.45.
Consuetudo suauis, uel coniunctio. Cicero ad Sulpitium, libro 13.27.3.
Flores suaues. Lucret. lib. 1.2.
Herbæ suaues. Virg. eclog. 2.11.
Homo suauis, per ironiam. Terent. Phorm. 2.3.64.
Lingua suauis. Lucret. lib. 1.84.
Loquelæ suaues. Lucret. lib. 1.8.
Sermo suauior. Horat. 1. Serm. Satyr. 10.5.
Sopore suaui deuinxit membra. Lucret. lib. 4.93.
¶ Suauitas, penult. corr. suauitatis, f. gen. (ἡδος) Dulcedo. Cicero ad Attic. lib. 6.114.13, Miram in eo pietatem, suauitatem, humanitatéq́; perspexi. Idem ad Appium Pulchrum, lib. 3.1.3, Sic enim tibi persuade, charißimum te mihi esse, quum propter multas suauitates ingenij, officij, humanitatis tuæ.
Odoris suauitas. Plin. lib. 12. cap. 12.2.
Oris suauitas. Quint. in Procem. lib. 6.10.
¶ Suauitudo, pen. prod. suauitudinis, f. g. (ἡδυπάθεια) Idem Plaut. Stich. 15.14, Age mulsa mea, suauitudo salta. Author ad Heren. lib. 3.115, Quoniam igitur res eædem uocis firmitudini, & pronunciationis suauitudini prosunt. Aliqui legunt suauitati.
¶ Suauiter, penult. corr. Aduerbium (ἡδέως) Cicero 4. Academ. 251, Veruntamen uideo quàm suauiter uoluptas sensibus nostris blandiatur. Idem Trebonio, libro 15.21.10. Idem 1. de Finibus, 87, Et secunda iucundè ac suauiter meminerimus.
Multò suauius. Horat. 2. Serm. Satyr. 8.18.

¶ Suauè,

Digitized by Google

¶ Suauè, Aduerbium (μειλίχως) Idem quod Suauiter. Virgil. eclog. 3. 13,

—& suauè rubens hyacinthus. Idem eclog. 4. 9.

¶ Suauidicus, pen. cor. Adiect. (ἡδυεπής) Qui suauiter dicit: ut, Versus suauidici. Lucret. lib. 4. 37.

¶ Suauiloquus, penult. corr. (ἡδυλόγος) aliud Adiect. Idem: ut, uersus suauiloqui. Lucret. lib. 2. 107.

¶ Suauiloquens, omnis gen. Idem (ἡδυεπής) Cicero de clar. Orat. 28,

Additur Orator Cornelius suauiloquenti
Ore Cethegus.

Carmen suauiloquens. Lucret. lib. 1. 193.

¶ Suauiloquentia, suauiloquentiæ (ἡδυεπία) Cic. de clar. Orat. 29, Et oratorem appellat, & suauiloquentiam tribuit.

¶ Suauium, suauij (φίλημα) uel Sauium, sauij, per detractionem literæ u. Voluptas dicitur. Terent. Eunuch. 3. 2. 3,

ô Thais mea,
Meum suauium, quid agitur?

Suauium, Basium lasciuum. Horat. Epod. 3. 4,

Manum puella suauio opponat tuo.

Suauium dare. Cic. ad Attic. libro 16. 336. 10, Atticæ, quoniam (quod optimum in pueris est) hilarula est, meis uerbis suauium des.

Suauium facere. Idem. Plaut. Asin. 13. 53.

Sumere suauium. Plaut. Asin. 5. 72.

¶ Suauiolum, suauioli, penult. corr. Diminut. (φιλημάτιον) Catullus ad Iuuentium, 94. 1, Suauiolum dulci dulcius ambrosia.

¶ Suauio, suauios, Pompon. Munda,

Ego illã non amplectar, non suauiem? Nonius quæst.
Mammas teneas, pedes extollas, suauies cùm gemit.

Nonius.

¶ Suauior, suauiaris (φιλέω) suauiari, Suauium dare. Gell. libro 3. cap. 15, Quum ibi eum tres adolescentes amplexi, coronis suis in caput patris positis suauiarentur. Cic. ad Attic. lib. 16. 333. 7, Atticam nostram cupio suauiari: ita mi dulcis salus uisa est per te missa ab illa. Catullus de Acme & Septimio, 42. 3,

Et dulcis pueri ebrios ocellos
Illo purpureo ore suauiata.

¶ Suauiatio, Verbale (φίλησις) Gell. lib. 18. cap. 2, Suauiationes puerorum & puellarum.

Sub] ὑπὸ, Præpositio, utrique casui seruit, & accusatiuo & ablatiuo: uariáque significat, ut sequentibus exemplis docetur.

Sub posteaquam literas communes cum Oppio ad te dedi. Cic. ad Attic. lib. 9. 17. 8. 1. Id est, statim ut dedi.

Sub, Ablatiuo iunctum. Plaut. Epid. 5. 33,

Pleræq; hæ sub uestimentis secum habebant retia.

Virgil. 8. Aeneid. 124,

Arma sub aduersa posuit radiantia quercu.

Sub Alexandro: Id est, tempore Alexandri. Quint. lib. 5. cap. 10, Nunc, olim, tunc, sub Alexandro.

Sub aduentum, pro In aduentu, Liu. 3. bel. Pun. 63, Sub aduentum Prætoris Romani Pœnus agro Nolano excessit. Ibidem, lib. 9. 52.

Sub conditione, Ea lege, hoc pacto. Cic. pro Archia, 19, Statim ex his rebus quas tunc uendebat, iubere ei præmium tribui sub ea conditione, ne quid postea scriberet.

Sub corona lege belli uænire. Liu. 8. ab Vrbe, 191. Sic, Sub hasta uænire, Liu. 3. bel. Pun. 176.

Sub dio, siue diuo. Varro 3. de Re rust. capite 14. 1, Nam & idoneus sub dio sumendus est locus coclearijs, quem totum circum aqua claudas. Sic apud Columel. libro 1. cap. 8. 6, Nullus dies tam intolerabilis est, quo non sub diuo moliri aliquid possit.

Sub diuo carpere somnos. Virg. 3. Georg. 87.

Sub domina meretrice: Id est, sub imperio & in potestate meretricis. Horat. 1. epist. 2. 5.

Sub exemplo. Plin. epist. 62. lib. 3. ad Curium Seuerum, Deinde ut futuri principes, non quasi à magistro, sed tamen sub exemplo præmonerentur, qua potissimum uia possent ad eandem gloriam niti.

Sub exitu uitæ, pro Sub exitum: hoc est, circa exitum. Sueton. in Claud. Cæsare, cap. 43.

Sub his nihil proficitur. Cels. lib. 5. cap. 28.

Sub ictu rem habere dicitur, qui ita propinquus est, ut attingere queat. Senec. epist. 73, Quam quidem nondum attigerunt: in conspectu tamen, & ut ita dicam, sub ictu habent.

Sub manu, id est, faciliter, &c. Sub manum, quoq; dixit Suetonius in Augusto.

Sub sacramento militare. Liu. lib. 5. bel. Maced.

Sanescere sub somno. Cels. lib. 3. cap. 18.

Sub frigido sudore moriuntur. Cels. lib. 5. cap. 26.

Sub imperio alicuius esse. Terent. Heaut. 2. 2. 4.

Sub ipsa die. Plin lib. 8. cap. 32.

Sub manu tabellarios habere, id est, in promptu & ad manum, quod dicitur. Plancus Cic. lib. 18. 23. 5. Seneca, Sub manu nascitur consilium.

Sub manus: hoc est Faciliter, non ægrè, apposite. Plaut. Milite, 11. 58,

Lepide hoc succedit sub manus negotium. Ibid. 16. 7.

Sub oculos adactum pilum in uitalia capitis uenerat. Plinius lib 8. cap. 7. 3.

Sub oculis accipere detrimentum, pro Ante oculos, Cæsar bel. Ciuil. 26. 1.

Sub pœna mortis uel capitis denunciare. Suet. in Calig. cap. 48. Idem in Tiberio Cæs. cap. 36.

Sub specie pacis, pro Prætextu pacis. Liuius 6. bell. Macedon. 29.

Sub umbra fœderis. Liu. 8. ab Vrbe, 14.

Sub urbe est agelli paululum: id est, iuxta. Terent. Adel. 5. 8. 37. Sic Varro 1. de Re rust. cap. 50. 2, Tertio modo metitur, ut sub Vrbe Roma, & locis plerisq;. Virg. 3. Aen. 1,

—classemq; sub ipsa
Antandro, &c.

Sub, Accusatiuo ferè iungitur quum tempus significatur ut ait Seruius: ut, Sub tempus, & sub idem tempus: hoc est, circa. Suet. in Tib. Cæs. cap. 58, Sub idem tempus cõsulente Prætore. Liu. 1. ab Vrb. 157, Quibus indictis sub tempus pueros uenatum ablegauit. Sic 6. bel. Pun. 196.

Sub finem. Liu. 2. bel. Pun. 195, Sub equestris finem certaminis coorta est peditum pugna.

Sub ipsum finem. Virg. 5. Aen. 66.

Sub prima frigora Autumni. Virg. 2. Georg. 65.

Sub horã pugnæ tam arcto repentè somno deuictus, ut ad dandum signũ ab amicis excitaretur. Suet. de Augusto, cap. 16.

Sub lucem, Surgente sole. Virg. 3. Georg. 81.

Sub lucis ortum. Liu. 7. bel. Pun. 91.

Primi sub lumina solis & ortus. Virg. 6. Aen. 51.

Sub noctem, Incipiente nocte. Horat. 1. Carm. ode 9. 4.

Sub noctem, Noctu. Cæsar 1. bel. Ciuil. 113, Pompeius sub noctem naues soluit.

Sub hoc tempus. Horat. 2. epist. 2. 7.

Sub indicij tempus. Liu. 4. ab Vrbe, 109.

Sub uesperum. Cæsar 2. bell. Gall. 345, Sub uesperum Cæsar portas claudi, militesq; ex oppido exire iussit. Cicero ad

Digitized by Google

ro ad Quintum fratrem, libro 2.5.1, Mense Decembri sub dies festos.

Sub & Statim. Cicero Planco, libro 10. 16.2, Sub eas literas statim recitatæ sunt tuæ, non sine magnis quidem clamoribus.

Statim sub. Cælius ad Cic. lib. 8.4.11, Pompeius se legionem adducturum, sed non statim sub mentionem, & conuitium obtrectatorum.

Sub ipsos postes, pro Ante. Virg. 2. Aen. 89.

Sub, Post. Virg. 5. Aen. 65,

—quo deinde sub ipso
Ecce uolat, calcemq; terit iam calce Diores. Seruius.

Sub templo ingenti, pro In. Virg. 1. Aen. 92. Idem 1. Aen. 87,
Exercet sub sole labor.

Sub nocte, id est, Per. Virgilius 7. Aeneidos, 18. Idem 4. Aeneidos, 106.

Sub leges pacis tradere se. Virg. 4. Aen. 124.

Sub amplexus alicuius ire. Ouid. epist. 16.19.

¶ Subabsurdus, Adiect. (ὑπάτοπος) Parum, siue utcunq; absurdum significat. Cic. 2. de Orat. 152, Sunt etiam illa subabsurda, sed eo ipso nomine sæpe ridicula, non solùm mimis perapposita, sed etiam quodammodo nobis.

¶ Subabsurdè, Aduerb. (ὑπατόπως) Cic. 2. de Orat. 152, Valde hæc ridentur, & hercule omnia, quæ à prudentibus, quasi per dissimulationem non intelligendi, subabsurdè salseq; dicuntur.

Subacidus] pen. corr. Adiectiuum (ὑπόξινον) Aliquantulum acidum significat. Plin. lib. 12. cap. 25.7, Esse enim debet lenis, non subacidus. Cato cap. 108, Si subacidum erit, non durabit.

¶ Subacidulus, pen. corr. Adiectiuum diminutiuum. Cato de Re rust. Vinum ponito sub dio, postridie manè gustato: si id sapiet, quod in dolio est, scito id duraturum: subacidulum non durabit.

Subaccuso] subaccusas, pen. prod. (ὑπεμέμφομαι) subaccusare, pro Nonnihil accusare, & leuiter. Cic. pro Plancio, 69, Sed sunt hæc leuiora, illa uerò grauiora atq; magna, quòd meum discessum, quem sæpe defleras, nunc quasi reprehendere & subaccusare uoluisti. Idem ad Attic. lib. 13. 294.3, Subaccuso quæso Vestorium. Idem lib. 16. 334.2, Addebant etiam me desyderari, subaccusari.

Subactus] subacta, subactum. Vide Subigo.

Subadiuuo] subadiuuas (à quo uerbo deduxit Zeno Imperator substantiuum nomẽ Subadiuuus, subadiuui, subadiuuo: & plur. numero subadiuui, subadiuuorum) non legi apud probatum, licet ex Græco Suida, Sinesio, & Notitia Romani Imperij colligi possit: Sed & eius fœmininũ subadiuua. æ: nisi attributiuè id nomen legendum putes. Ait Zeno l. ultim. §. huius autem. de agentibus in rebus. lib. 12. C. Huius autem benefici prærogatiuam subadiuuis etiam, qui pro singulis inueniuntur temporibus deferri iubemus. Est autem subadiuuus adiutoris adiutor.

¶ Subadiuuus, a, um: adiutoris adiutor. Vide Subadiuuo.

Subadmoueo] subadmoues, pen. corr. subadmôui, subadmôtum, subadmouêre. Aliquantum admouere. Colum. lib. 6. cap. 36, Huiuscemodi mari sensim magistri subadmouere debent generis eiusdem fœminam.

Subæratus] pen. prod. Adiect. (ὑπόχαλκος) Quod habet æs subter. Persius Satyr. 5.11,
Ne qua subærato mendosum tinniat auro.

Subagito] subagitas, pen. corr. (ὑπονειάω) subagitare, Subtus fodiendo arare. Vnde per translationem Subagitare dictis aliquem: hoc est, multis uerborum lenocinijs allectare & commouere. Plaut. Cistel. 7.14,
Subagito blandis & benedicis
Dictis. Frequentatiuum à Subigo.

Subagrestis] & hoc subagreste (ὑπαγρεῖος) Aliquantum agrestis. Cic. de claris Orat. 140, Cotta, quia se ualde dilatandis literis à similitudine Græcæ locutionis abstraxerat, sonabatq; contrarium Catulo, subagreste quiddam, planeq; subrusticum, alia quidem quasi inculta & syluestri uia ad eandem laudem peruenerat.

Subalaris] & hoc subalare, pen. prod. (ὑπομάσχαλος) Quod sub alis est. Vnde scribit Lampridius, Heliogabalum solitum fuisse in accubitis habere plumas subalares, & subalares culcitras.

Subalbico] subalbicas, pen. corr. (ὑπολευκαίνομαι) subalbicare, Aliquantum album fieri. Varro 3. de Re rust. cap. 9.3, Rostro breui, acuto, oculis rauis aut nigris, palea rubra subalbicanti.

¶ Subalbidus, pen. corr. Adiect. (ὑπόλευκος) Quod aliquantum albidum est. Plin. libro 21. cap. 25. 1, Ramulos habet candidos, folia subalbida, abrotono similia. Cels. lib. 5. de pustularum generibus, Phyzacion autem paulò durior pustula est, subalbida, acuta, ex qua ipsa quod exprimitur humidum est.

Subalpinus] pen. prod. Adiect. (ὑπάλπιος) Quod sub Alpibus montibus est. Plin. lib. 25. cap. 7. 2, Radice lenta, subnigra, sine odore, aquosa, montibus subalpinis plurima. Idem libro 16. cap. 11. 3, Nec nisi in paucis locis subalpinæ Italiæ.

Subamarus] pen. prod. Adiect. (ὑπόπικρος) Aliquantulum amarum significat. Cic. de Fato, 13, At enim quoniam in naturis hominum dissimilitudines sunt, ut alios dulcia, alios subamara delectent. Idem 1. de Inuent. 37.

Subaqueus] Adiect. (ὕφυδρος) Quod sub aqua manet: ut, Scopulus subaqueus. Sipontinus.

Subaquilus] pen. cor. Adiect. (ὑπόφαιος) Subfuscum. Plaut. Rudente, 11.9,
—eia corpus cuiusmodi
Subuolturium? illud quidem subaquilum uolui dicere.

Subare] ut Equire. Vide Subo, subas.

Subargutus] pen. prod. Aliquantulum argutus. À quo diminut. Subargutulus apud Gell. lib. 15 cap. 30.

Subaro] subaras, penultima corr. (ὑπαροτριάω) subarare, Subtus arando terram mouere. Plinius libro 16. capite 27.3, Item quæ subarantur, aut quæ ablaqueantur, celeriora neglectis. Ibidem capite 28, Et subarata ocyus sanescunt.

¶ Subaratio, (ὑπαροτρίασις) & Subarator, Verbalia. Plin. libro 17. cap. 24. 11, Vel etiam subarator imprudens luxauit radices.

Subarrogans] penul. corr. om. gen. (ὑπαλαζών) Aliquantum arrogans.

¶ Subarroganter] Aduerbium (ὑπαλαζόνως) Cicero 4. Academ. 204, Vereor ne subarroganter facias, si dixeris tuam.

Subatij] sunt populi inferioris Germaniæ, quos Drusus Germanicus in triumphum traxit Sugambris bello uictis. Strabo lib. 7.

Subausculto] subauscultas (ὑπωτακουστέω) subauscultare, Leuiter, & quasi prætereundo auscultare. Plaut. Milit. 14. 3,
Tace, subauscultemus, ecqua de me fiat mentio.
Cic. 2. de Orat. 84, Subauscultando tamen excipere uoces eorum, & procul quid narrarent attendere. Idem in Topicis, 40, Qui ea locutus est bonis uiris subauscultantibus pariete interposito.

Subbasi-

Digitized by Google

Subbasilicanus] pen. prod. Adiect. (ὑποβασιλικανός) Qui libenter ac frequenter sub basilica spaciatur. ita Priscianus appellari docet. In basilica nanq; negotiationes & publicæ cõciliationes tractabantur, & iudicia quoq; in basilicis fiebant. Plaut. Capt. 13.46,

Quorum odos subbasilicanos omnes abigit in forum.

Subbibo] subbibis, pen. corr. subbibi, subbibitum, pen. corr. (ὑποπίνω) subbibere, aliquantulum bibere. Plautus Truculent. 17.55,

Qui improbus est, siue subbibit, siue adeò caret temeto,
Tamen ab ingenio est improbus.

Sueton. in Nerone, cap. 20, Si paulùm subbibisset.

Subblandior] subblandiris, penult. prod. (ὑπαρεσκεύομαι) subblandiri, Paululùm, uel leuiter blandiri. Plautus Casina, 13.23,

Non matronarum est officiũ, sed meretricum, uiris alienis, Mi uir, subblandirier.

Subcærulus] penult. corr. Adiectiuum (ὑποκυάνεος) Aliquantulum cærulum. Celsus lib. 6. cap. 5, In ea pares portiones sunt myrobalani, magmatis, cretæ, cimoliæ, subcærulæ, nucum amararum, &c.

Subcandidus] pen. cor. Adiect. (ὑπόλευκος) Aliquantulũ candidum significat. Plin. lib. 27. cap. 8. 6, Folia bouis linguæ similia, minora subcandida.

Subcauus] pen. cor. Adiect. Subter cauus: ut, Subcaua montis natura. Lucret. lib. 6,

—Primùm totius subcaua montis. Est natura, &c.

Subcenturio] subcenturionis, mascul. gen. ὑφεκατόνταρχος) Qui centurioni subducitur. Liuius 8. ab Vrbe, 43, Vt subcenturionem sibi quem uellet legeret, qui tutaretur eum ab uno destinato hoste.

Subcerniculum] subcerniculi, pen. corr. (κόσκινος) Farinarium cribrum, quod fit è setis equorum, quemadmodum excussorium & polinarium fit è lino.

Subcineritius] Adiectiuum (ὑπόσποδος) Quod sub cineribus coquitur & assatur. Vnde subcineritiũ panem legimus in sacris litteris.

Subcingulum] subcinguli, pen. cor. (ζωστήρ) Idem quod balteus. Plaut. Menæch. 5.18,

—ab Hippolyta subcingulum
Haud Hercules æquè magno unquã abstulit periculo.

Subcisiuum] Vide Succido, pen. prod.

Subcoacta] Cæsar. lib. 3. bell. Ciuil. Magnus incesserat metus sagittarum, atq; omnes ferè milites, aut ex subcoactis, aut ex centonibus, aut ex corijs tunicas, aut tegmenta fecerãt, quibus tela uitarent.

Subcoboneum] positum pro succuba. Titinnius testis est in Psaltria, cõtemplari ancillas, quam arbitrer illarum subcoboneum esse. Hæc Nonius.

Subcœno] subcœnas (ὑποδειπνέω) subcœnare, apud Quintilianũ libro sexto, cap. 3. 62, Et Galba de piscibus, qui quum pridie ex parte adesi, & uersati postero die appositi essent, festinemus, alij subcœnant, inquit. Subdus cœnare, apud, &c.

Subcontumeliosus] pen. prod. (ὑφυβριστής) Adiect. aliquantulum contumeliosus. A' quo

Subcontumeliosè] Aduerb. (ὑφυβριστικῶς) Cic. ad Att. lib. 2. 22. 3, Hercule, uerum ut loquamur, subcontumeliosè tractatur noster Publius.

Subcresco] ὑπαυξάνω, Vide Succresco.

Proles subcrescat tibi. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 12.

Subcrispus] adiect. Qui crines habet aliquantulum crispos. Cic. 4. Verr. 74, Videtis illam subscrispo capillo, nigrum, qui eo uultu nos intuetur. Varro de Re rust. cap. 5. 7, Coda profusa usq; ad calces, ut habeat inferiorẽ partem frequentibus pilis subcrispam.

Subcrudus] penultima producta, Adiect. (ὑπωμος) Quod non omninò coctum est. Cato. cap. 156. 5, Sumito brassicam, conijcito in aquam feruentem, coquito paulisper, uti subcruda fiet.

Subcrudum tuberculum. Cels. lib. 6. cap. 13.

Subcruentus] Adiect. (ὕφαιμος) Aliquãtulum cruentum. Cels. lib. 4. cap. 18, Descendunt autem pituitæ, nucisq; similia, interdum etiam leuiter subcruenta. Id est, cruentum aliquid admistum habentia.

Subcurator] pen. prod. subcuratoris (ὑποκηδεμών) Qui curatoris locum tenet. Iulianus in l. ex facto, de negot. gestis, Quendam ad siliginem emendum decreto ordinis constitutum, eidemq; alium subcuratorem constitutum.

Subcustos] subcustodis. pen. prod m. g. (ἀντίφυλαξ) Qui pro alio custode substitutus est. Plaut. Mil. 11. 53,

Quia Sceledrus dormit, hunc subcustodem suum
Foris ablegauit, dum eapse transire huc placet.

Subcutaneus] a, um: siue subtercutaneus (ὑποδερμάτιος) morbus qui intra cutem, siue sub cute est, siue subter cutem. Verbum à Calepino, an ab auctoribus Calepini siue authore subnotatum.

Subdebilitatus] pen prod. Adiect. (ὑπεκνενευρισμένος) Aliquantulũ debilitatus. Cic. Att. lib. 11. 213. 2, Quod etiam mea sponte uidebam, te subdebilitatum, nouas rationes tuendi mei quærere. Vetus codex sic legit, te subdita re quasi debilitatum, nouas, &c.

Subdialis] & hoc subdiale, penultima producta (ὑπαίθριος) Quod sub dio est. Plinius lib. 34. cap. 12. 2, Distat à Cadmia, quod illa super terram ex subdialibus petris cæditur, hæc ex obrutis.

Subdiales inambulationes. Plin. libro 14. cap. 1. 3.

Subdialia pauimenta, apud Plin lib. 36. cap. 25. 3. quas terrãcias uocamus.

Subdifficilis] & hoc subdifficile. pen. cor. (ὑποχαλεπός) Aliquantum difficile. Cic. de Amic. 59, Existit autem hoc loco quæstio quædam subdifficilis.

Subdiffido] subdiffidis, subdiffidere. Aliquantulum diffidere. Cicero Attic. libro 15. 329, Quo die audiui illam tyrannum in concione clarißimum uirum appellari subdiffidere cœpi.

Subdisiunctiuus] penultima producta, Adiectiuum. Proculus in l. hæc uerb. ff. de uerbor. signific. Hæc uerba ille, aut ille, non solum disiunctiua, sed etiam subdisiũctiua orationis sunt. Disiunctiuum est, ueluti quum dicimus, Aut dies, aut nox est: quorum posito altero, necesse est tolli alterum: item sublato altero poni alterum. Ita simili figuratione uerbum. Aut, potest esse subdisiunctiuum. Subdisiunctiui autem genera sunt duo, &c.

Subdito] subditas, subditare, subter admouere. Lucr. lib. 6.

Subditat hunc stimulum quadam de parte timoris.

Subdiu] καθημέραν, Idem significat quod Die. Plaut. Mostell. 6. 69, Nam subdiu sol agit hic perpetuum diem.

Subdo] subdis, subdidi, subditũ, penultima correpta (ὑποτάττω, ὑποβάλλω) subdere, Supponere, subijcere. Cato de Re rustica, Ignem subdito: ubi bullabit uinum, ignem subducito. Plinius libro 14. cap. 12. 11, Furcas subdere his necessarium.

Subdere sub solium, in terram conijcere. Plaut. Curcul. 7. 18.

Oculorum uisu subdere aliquid. Lucret. lib. 5. 21.

Subdere in locũ alterius. Plin. in Paneg. 40. Cic. pro domo sua, 66, Quis in meum locũ iudicẽ subdidit. Quint. lib. 3. cap. 6. 40, Sed in horum trium locum subditæ quatuor legales.

Digitized by Google

Subdere boues iugo. Plin lib. 8. cap. 16. 13.
Calcar subdere equo. Ouid. 2. de Arte, 147.
Maiestatis crimina subdebantur. Tacit. lib. 3.
Flamma subdita medullis. Virg. 3. Georg. 55.
Ignem ac materiam seditioni subdere, per translationem, pro Augere & opem ferre. Liu. 8. ab Vrbe, 163.
Puerum subdere. Plaut. Merc. 2. 9,

Hic filium subdiderat uicini, pater uicinum.

Terentius. Heaut. 5. 3. 11,

Subditum se suspicatur. C. subditum, ain' tu?

Pullum subdere. Vide subijcere pullos, in Subijcio.
Reum subdere. Tacit. lib. 1.
Rumorem subdere. Tacit. lib. 5.
Spiritus subdere. Liuius 7. ab Vrbe, 197, Ac si cui genus, si cui sua uirtus, si cui etiam maiestas, si cui honores subdere spiritus potuerunt: ijs eramus natus. Id est, animos siue stimulos.
Stimulos subdere muliebri animo. Liu. 6. ab Vrbe, 137.
Fama subdit stimulos ingenij. Ouid. 5. Trist. eleg. 1. 16.
Subdere, Quasi periculo committere. Plin. epist. 65. 4, Contrà uereor ne sit cautum rem tam magnam ijsdem tempestatib. subdere. Plaut. Epid. 3. 37,

Vt meum tergum stultitiæ tuæ subdas succidaneum?

¶Subditus. pen. cor. partic. (ὑποχείριος, ὑποβεβλημένος, ἀρχόμενος, ὑποφήτωρ) Subtus immissus. Cic. 2. de Nat. deor 40, Quæ efferuescunt subditis ignibus.
Subditus partus, Suppositus, hoc est, sublatus ab ea muliere quæ peperit, & alteri suppositus.
Subditum testamentum apud Iurisconsultos dicitur, quum uero testamento occultato, aliud clam fuit appositum.
¶Subditiuus, pen. prod. Adiect. (ὑπόστακτος) Qui et subditus est, in alterius locum positus. Plaut. in Amph. 8. 197,

Nanq; de illo subditiuo Sosia mirum nimis est.

¶Subditititius, Aliud. Adiect. (ὑποβολιμαῖος) Idem Plaut. Amphit. 5. 35. Cic. 7. Verr. 55, Quòd eodē cæteros piratas contrudi imperarat, intellexit, si hunc subdititium archypiratam in eandem custodiam dedisset, fore, &c.
Libri subdititij, Quint. lib. 1. cap. 4. 2.
Subdoceo] subdoces, pen. cor. subdocui, subdoctum (ὑποδιδάσκω) subdocere, Vtcunq;, uel aliquantum docere. Cic. Att. lib. 8. 148. 2, Ciceronesq;, nostros meo potius labore sub doceri, quàm me alium magistrum quærere.
Subdolus] penultima correpta, Adiect. (ὕπουλος) Occultè decipiens. Plaut. Aulul. 10. 8, Et Capt. 10. 5,

Nec mendacijs subdolis mihi usquam mantellū est meis.

Sic Mil. 12. 68,

Haud uereor ne nos subdola perfidia peruincamur.

Martial. lib. 5. 114,

Sed tendit auidis rete subdolum turdis.

Lingua subdola. Ouid. 1. de Arte, 120.
Pellacia subdola. Lucret. lib. 5. 201.
¶Subdolè. pen. corr. Aduerb. (ὑπούλως) Cautè & fraudulenter. Plaut. Trinum. 5. 12.

—eos consectatur, subdolè blanditur, ab re Cōsulit.

Cicero de claris Orat. 17, Nihil acutè inueniri potuit in eis caussis, quas scripsit, nihil (ut ita dicam) subdolè, nihil uersutè, quod ille uiderit.
Subdubito] subdubitas. pen. cor. (ὑπενδοιάζω) subdubitare, Parum dubitare. Cicero Cælio lib. 2. 12. 5, Hæc ego pluribus scripsi, quod nōnihil significabāt tuæ literæ, subdubitare qua essem erga illum uoluntatē. Idem Attic. lib. 14. 313. 1, iam enim dico meum, antea, (crede mihi) subdubitabam.
Subduco] subducis, pen. prod. subduxi, subductum (ὑπεξάγω, ὑπεξαιρέομαι, ὑπάγω, ὑφαιρέω, ὑποφέρω) subducere, Subterducere. Iuuenalis Satyra 1. 3,

Et nos ergo manum ferulæ subduximus.

Subducere, Subtrahere: cui opponitur Subdere. Cato de Re rust. Ignem subdito: ubi bullabit uinum, ignem subducito. Plaut. Asin. 16. 62, Tempus est subducere hinc me.
Aurum subducitur terræ. Ouid. 3. de Arte, 25.
Subducere cibum athletæ. Cic. 2. Tusc. 69. Ouid. 2. Metā. 133,

Iam mihi subduci facies humana uidetur.

Colla subducere oneri. Ouid. 1. de Ponto. eleg. 6. 5.
Subducere lac agnis. Virg. eclog 3. 2.
Memoriam subducere. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 1.
Vires subducere alicui. Ouid. 13. Metamorph. 13.
Producere & Subducere, contraria. Cic. pro Domo sua, 17.
Morti subducere aliquem. Claud. 3. Paneg. 15.
Naribus subducere. Plinius libro 21. cap. 29. 2, Naribus subductum caput purgat. Ibidem, cap. 20. 5.
Pugnæ subducere aliquem. Virg. 10. Aen. 10
Nimbo se subducere. Ouid. Trist. eleg. 15. 6.
Subducere se custodiæ. Seneca epist. 66.
Subducere se de uel ex aliqua societate, uel loco, Est sensim & clanculū discedere, ita ut nullus uideat. Ter. Eun. 4. 1. 14,

Vbi primum poterit, se illinc subducet scio.

Ibidem, 4. 7. 25,

Et cum eo clàm subduxti te mihi?

Cic. ad. Qu. Frat. lib. 3. 22, De circulo se subduxit.
Animam subducere morti, Eripere & conseruare à periculo mortis. Ouid. 1. Trist. eleg 3. 26.
Subducta ex prælio ala. Liu. 5. bel. Maced. 15.
Succū subducere spiritu, Sursum trahere. Plin li. 20. ca. 14. 5,
Subducere, Furtim subtrahere Plaut. Curcul. 7. 81,

Quum dormiscit, ei subduco annulū. Mart. lib. 12. 25.

Subduxit mappas quatuor Hermogenes. Sic lib. 8. 53,

Subducere pallia.
Subducere furto aliquid. Liu. 9. ab Vrbe, 55.
Subducere, Sursum ducere, leuare, extollere. Plin. de Viris illust. 4. b, Ipse à Tullo in auxilium acersitus aciem in collē subduxit. Tacit. liq. 2, Iamq; sero diei subduxit ex acie legionem faciendis castris.
Subducere copias in collem satis arduum. Liu. 3. bel. Pun. 122.
Colles subducunt se. Virg. 9. eclog. 2.
Terra se pedibus raptim subducit. Lucret. lib. 1. 218.
Hinc subducere naues dicimus, In terram trahere: quod terra mari altior sit. Virg. 1. Aen. 112,

Quassatam uentis liceat subducere classem,
Et syluis aptare trabes. Plaut. Bacchid. 5. 70,
Quum extemplò à portu abire nos cum auro uident.

Subducunt lembum. Cæsar. 3. bel. Ciuil. 93, Naues reliquas, si uellet, subduci & refici iuberet.
Puppes subductæ sicco littore. Virg. 3. Aeneid. 27.
Subducere sursum è puteo. Plaut. Aulul 12. 4.
Subducere supercilia. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 1.
Vultu subducto procedere. Propert. lib. 2. eleg. 11. 2.
Subducere animam, Spiritum & anhelitum sursum attrahere. Cato cap. 157. 12.
Subducere aliquem, Decipere. Plaut. Menæch. 2. 63.
Subducere aliquē dictis, Circumuenire. Terent. And. 4. 1 20.
Subducere cū hoc nomine Ratio, Significat cōputare, quod & inire & habere, & facere rationē dicimus Plaut. Capt. 4. 89,

Ibo intrò, atq; intus subducam ratiunculam,
Quantillum argenti mihi apud trapezitam siet.

Subducta ratione esse ad uitam. Terent. Adel. 5. 4. 1, Donatus, Ducere, est digitis computare, sed ducere est apud alium & palàm: Subducere, apud seipsum & secretò, quò magis in uerbo isto maioris attentionis & diligētiæ signum est. Cic.

Digitized by Google

Lentulo,lib.4.9.12. Rationibusq; subductis summam feci cogitationum mearum.

Inita & subducta ratione scelera meditari.Cic.3.de Nat. deor 101, Subducunt calculos uoluptatū.Cic. 2.de Finib. 97, id est, Computant quantum uoluptatis percepturi sint.Bud.

Numerum subducere rei alicuius,Numerare rem aliquam.Catull.in Epithal.Iuliæ,56.42.

Subducere summam.Cic.ad Att.lib.5.110.12, Collaudaui homines, Rectè,inquit,Scaptius,sed subducamus summā. Colum.lib.5. cap.2.10.

Subducere,non adiecto nomine Ratio. Cicero Attico, libro 5. 110. 15, Quid uos,quantum inquam debetis : Respondet, CVI. Refero ad Scaptium:homo clamare. Quid opus est, inquam: rationes conferatis. Adsidunt : subducūt: ad nummum conuenit.

Subducere fundamenta alicuius rei. Cic.4.de Finib.69.Id est, eximere,ut ait Budæus.

Subductum omnibus uentis ædificium. Plin. epist.41.libro 2. ad Gallum.

¶Subductio.uerbale(ὑπαγωγὴ,ὑπεξαγωγὴ,ὑφαίρεσις) Ratio,& quod uulgus computū uocat. Cic. 2. de Orat. 72. Quo perspecto, statim occurrit naturali quadā prudentia, non his subductionibus,quas isti docēt,quid faciat causam.

Subductio, Ipse extollendi siue leuandi actus.Cæs.5. bel. Gal. 1,ad celeritatem onerandi,subductionesq; paulò facit humiliores,quàm quibus in nostro mari uti consueuimus.

¶Subductarius, Adiect. (ὑπαγωγικὸς) ut,Funis subductarius, quo quid leuatur. Cato cap.12, Funes loreos quinq; subductarios quinq;,medipontos quinq;.Idem cap.68.

Subdulcis] & hoc subdulce (ὑπογλυκὺς) Parum dulce. Plin.lib.26.cap.8.15,Radix subdulcis in petris nascens, aut sub arboribus uetustis.

Subedo] subedis,pen.cor. subedi,pen.prod. subesum, subedere.Ouid.11. Metamorph.157,

Dixit,& è scopulo, quem rauca subederat unda
Decidit in pontum.

Subeo] subis,subiui,uel subij,subitum,pen.cor.(ὑποδύομαι, ὑποδύνω, ὕπειμι, ὑπέρχομαι) subire, Ascendere. Accusat. iūgitur.Cæs.lib.1.bell.Gal.147,Qui intra annos quatuordecim tectum non subiissent.Plin.epist. 203. b,Inglorius subit portum.Plin lib.31.cap.3.1, Sed hi ratione adferunt, quoniam leuissima sit imbrium aqua,ut quæ subire potuerit ac pendere in aere.Lucan. lib.8.24,Nulla tibi subeunda magis sunt mœnia uictor.

Tecta subire.Virg. 3.Aen.17.

Vrbem subire. Lucan.lib. 3.20.

Nemus subire.Ouid. 2.de Arte,84.

Passiuum protulit .Iuuen.Satyr.16.1.

Subire ad hostes.Liu.2.ab Vrbe,131.Idem 6.bell.Pun. 224, Vt subeundi sæpe ad Mœnia urbis recursus pateret. Sic 4. bel.Maced.64,Subire ad portam. Et 1.ab Vrbe,122,Subire ad Montes.

Subire in. Plin.lib.9.cap.27, Subit in summa maris,piscis ex argumento appellatus lucerna,&c.

Subire uultum alicuius,In eius conspectum uenire. Cicero pro Quintio 64.

Subire muro in datiuo. Virg.9.Aeneid.47,

Iamq; propinquabant castris,muroq; subibant.

Idem 6. Aen.45.

—pars ingenti subière pheretro.

Leones subière currum. Virg.3.Aen.23.

Onus subire dorso.Horat.1.Serm.Satyr.9.5.

Subire aliquid, pro suscipere defendendum, onus accipere. Plinius epistola 196. a,Cuius nunc mihi subeunda defensio est. Idem in Panegyr. 70,Quis enim curæ tuæ molem spōte subeat.

Pectus subit amores. Ouid. 4.epist.5.

Subire conditionem pacis.Cæsar 7.bell.Gall.318.

Subire deditionem.Cæsar 1.bel.Ciuil.309.

Hereditatem subire,pro quo usitatius dicimus Adire hereditatem.Iurison. de uerb.

Iussa subire.Claud.7.Paneg.60.

Labores subire.Cic.ad Att.lib.3.55.14.

Labores duros subire.Tibul.lib.1.eleg.4.10.

Nauigationem subire.Cæsar 4.bell.Gal.592.

Partes subire.Quint.lib.6.cap.1.18,Et ipse patronus has partes subit.

Vicem eandem subire.Vlp.in l. minor.ff. de procuratoribus.

Subire, Succedere. Liuius 7. bell. Pun. 8. primæ legioni tertia,dextræ alæ sinistra subijt : & apud hostes integri à fessis pugnam accepere.

Subire per uices.Plin.lib.8.cap.7.6,Equitatu circunuenti,infirmos,aut fessos uulneratosue in medium agmen recipiūt: ac uelut imperio ac ratione per uices subeūt.De elephātis.

Subire in locum alicuius.Ouid.1.Metam.17,

— fugere pudor,uerumq;,fidesq;:
In quorum subiere locum, fraudesq;,doliq;,&c.

In partes alicuius subire. Ouid.4.de Ponto,eleg.9.2.

Subire,Pati.Cic.3.Offic.143,Qui retinendi officij causa cruciatum subierit uoluntarium?Cælius Ciceroni,lib.8.11.9, Curio omnia potius subire constituit,quàm id pati.

Aleam subire,Fortunam,ac sortem experiri alicuius rei. Col. lib.3.cap.21.5.

Calamitatem subire.Cic.Bruto.12.4.

Casum subire.Cic.Attico,lib.8.145.4.Idem ad Terent. libro 5.4. Quando subeunda fortuna est.

Crimen subire,Liu.2.ab Vrbe.33.

Dolorem subire.Cic.2.Tusc.21. Quæ ut effugias, quis est non modò non recusandus, sed ultrò appetendus,subeundus,excipiendus dolor?

Famam crudelitatis subire.Cic.in Catil.85.Brutus ad Attic.in epist.ad Brutum.1.8.5, Ne famam subeam temeritatis. Id est,ne dicar temerarius.

Incommoda subire.Cic.3.Offic.35.

Infamiam sempiternam subire.Cic.Qu. frat.lib.3.20.5.

Inuidiam orationis subire.Cic.1.Verr.25.

Iudicium imperitæ multitudinis subire.Cic.pro Flacco,1.

Pagina subitura iudicium docti principis. Ouid.1. Fast.4.

Leges subire.Stat.1.Syl.2.6,

—subijt leges,& fræna momordit.
Ille solutus amor.

Nomen exulis subire.Cic.pro Domo sua,57.

Nomina uitiorum subire.Cic.3. Offic.74.

Notam turpitudinis subire.Cic.in Pisonem,32.

Odium alicuius subire.Cic.Attico lib.11.225.4.

Periculum omne subire.Horat.Epod.1.1.

Periculum subire.Cic.3.Ver.103.

Pœnam subire.Cic.3.Offic.84.

Pœnas meritas subire.Ouid.epist.12.24.

Pœnas subire ex merito.Ouid. 5. Metam.40.

Sermonem subire. Cicero Attico, libro 11.214.3, Minus sermonis subijssem, minus accepissem doloris, ipsum hoc me, non angeret.Id est, Non tantus de me sermo sinister esset Non ita mihi obloquerentur homines.

Supplicia subire.Cic.Bruto,123.

Tela subire.Cic.pro Corn.Balbo,41.

Tempestatem inuidiæ subire.Cic.2.in Catil.36.

Tempestates subire.Cæsar.8.bel.Gal.15.

Tristitiam subire. Cicero Attico, libro 8.160.5.
Turpitudinē subire, siue turpitudines. Cic. 3. Verr. 97. Sic 14. Philip. 390.
Verbera subire. Plin. lib. 20. cap. 13. 1. Horatius 1. Serm. Satyr. 3. 34.
Vim subire, atq; iniuriam malui, quàm aut à uestris sanctißimis mentibus dißidere, aut de meo statu declinare. Cicero de Prouinc. Consul. 34.
Vim legis subire. Cic. pro Cecinna, 72.
Vituperationem subire. Cic. ad Attico lib. 14. 317. 3.
Subire, Succrescere. Virg 1. Georg. 36,
Neu subeant herbæ, neu puluere uicta fatiscat.
Subeunt morbi, Virg. 3. Georg. 14, Id est, adueniunt, inquit Seruius.
Curæ subeunt. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 5.
Senecta subiens. Silius lib. 7. 20.
Sopor subit fessa lumina Ouid. epist. 18. 12.
Tædia subeunt animo. Ouid. 4. de Ponte, eleg. 15. 6.
Subit religio animos Plinius libro 5. cap. 1. 6.
Timor subit animum. Liu. lib. 9, bell. Maced. 61.
Spes subit animum. Liu. 10. bel. Maced, 29.
Subire, In memoriam uenire. Plin. lib. 7. cap. 46. 1, Subeunt in hac reputatione Delphica oracula.
Datiuo. Curtius, Cogitationi nostræ nunquam subijt. Quintil. Declamat. 6.
Fastidia subeunt mihi. Ouid. epist. 15. 20.
Accusatiuo. Plinius epistol. 51. c, Quod me recordantem, fragilitatis humanæ miseratio subit. Curtius lib. 5, Subijt regem uerecundia.
Imago me subit. Ouid. 2. Fast. 151.
Infinitiuo. Plin. lib. 35, Subit antiquitatem mirari.
Subit recordatio. Plin. epist. 9. a, Tunc enim subit recordatio quot dies quàm frigidis rebus absumpsit.
Subit cogitatio. Liu. 5. bel. Pun. 142, Ea quum uniuersa occurrerent animo, subiretq; cogitatio, iam illa momēto horæ arsura omnia, & ad cineres reditura.
Subijt cogitatio animum. Curtcus lib. 6, Horum cogitatio subibat animum.
Subit cogitatio animum, quomodo. Liu. 10. ab Vrbe, 222.
Subit animum Liuius 6. bell. Pun. Idem 2. ab Vrbe, 179, Dulcedo agrariæ legis ipsa per se dempto authore subibat animos.
Subit animos memoria maleficiorum. Liu. 7. bel. Maced. 199. Curtius libro 5, Subit ipsa per se, dempto authore subibat animos.
Subit memoria. Liu. 10. bel. Maced. 29, Subiturā uobis aliquādo germanitatis memoriam, puerilis quondā simplicitatis cōsuetudinisq; inter uos, meorū deniq; præceptorum, &c.
Subit mentem. Plin. lib. 14. cap. 11, Verum inter hæc subit mentem, quum sint genera nobilia &c. Virg. 10. Aen. 165.
Affectu subire. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 3.
Subire, subdere, supponere. Virg. 10. Aen. 160,
Aeneas subijt mucronem, ipsumq; morando sustinuit.
Humeris subire aliquem, Ferre aliquem humeris. Virgil. 4. Aeneid. 120.
Subiri, Paßiuum. Cic. 7. Verr. 142, Inimicitiæ sunt? subeātur, labores? suscipiātur. Plin. lib. 4, Hæmi excelsitas, VI. M. paß subitur.
Subire, Obsequiosè colere, alicui se uenditare, & eum obseruare. Quint. lib. 4. cap. 5, Fallendus est iudex, et uarijs artib. subeūdus, ut aliud agi, quàm quod nos petimus, putet. Bud.
Auxilio subire alicui. Virg. 2. Aen. 44.
Subire, Respondere, seu resistere. Cic. de Diuinat. Poterisne orationem eius subire? Idem pro Rosc. Amer. 18, Quoniā quidem semel suscepi, licet hercules undiq; omnes errores, minæ, periculaq; impendeant omnia, succurram atque subibo. Loquentem subire, Respondere loquenti Claud. 8. Paneg. 36.
¶ Subitus. pen. corr. Adiectiuum (αἰφνίδιος) Idem quod Repentinus. Terentius Phorm. 14. 24,
Nam quod ego huic nunc subito exitio remedium inueniam miser? Idem Adelph. 5. 9. 28,
Quod proluuium? quæ isthæc subita est largitas?
Cic. planco lib. 10, 16. 4, Neue in rebus tam subitis, tamq; angustis, à Senatu consilium petendum putes. Idem 2. Verr. 14, subita letitia.
Subiti nihil est. Plaut. Persa, 16. 36.
Subitum est nimis. Plaut. Aulul. 8. 5. Cicero Memmio, libro 13. 2. 2, Nam propter opera instituta multa multorum, subitum est ei remigrare.
Aspectu subito territus hæsit. Virg. 11. Aen. 140.
Concursus subiti. Ouid. 14. Metamorph. 109.
Dolores subiti. Ouid. epist. 11. 10.
Flammas subitas extinguere. Ouid. in Ibin, 4.
Formidine subita trepidus. Virg. 6. Aeneid. 58.
Fragore subito intonuit. Virg. 2. Aen. 139.
Imber subitus. Ouid. 4. Fast. 77.
Morte subita sternere aliquem. Virg. 11. Aen. 160.
Robor subitus notauit ora. Ouid. 6. Metam. 10.
Timore subito intremuere genua. Ouid. 2. Metam. 36.
Vim subitam tolerare. Lucret. lib. 1. 57.
¶ Subitò, pen. cor. Aduerbium (παραχρῆμα, ἄφνω) Repentè, confestim. Cic. Terentiæ lib. 14. 8. 1, Nam mihi & scriptum & nuntiatum est, te in febrim subitò incidisse.
Mutata semina subitò, Virg. 2. Georg. 54.
Subitò & improuisò. Cic. pro Fonteio, 27.
Subitò quum mihi dixisset Cæcilius Quæstor puerum se Romā mittere, hæc scripsi raptim. Cic. ad Attic. lib. 2. 24. 1.
Subitò, Properè. Plaut. Amphit. 17. 10,
Vt subitò? ut properè? ut tonuit ualidè Idem Trinum 17. 50, —ita
Subitò est properè quod eum conuentum uolo. Idem Curc. 7. 4.
Ita nunc subitò, properè, & celere obiectum est mihi negotium.
De subito. Vide De.
¶ Subitaneus, Adiect. (ἐξαιφνίδιος) Idem quod subitus. Col. lib. 1. cap. 6. 16, Si subitaneus imber incesserit.
¶ Subitarius, aliud adiectiuum (ἐξαπιναῖος) Idem. Plautus Milit. 5. 70,
Hanc age rem, res subitaria est.
Subitarij milites, pro repentino auxilio. Liu. 3. ab Vrbe, 16. Idem 1. bel. Maced, 8, Duabus legionibus subitarijs tumultus eius causa scriptis.
Suber] suberis. pen. cor. masculini uel fœminini generis est, sæpius neutri (φελλός) Plin. lib. 16. cap 25. 5, Tardißimo germine suber. Ibidem, cap. 8. 4, Suberi minima arbor, glans peßima, rara, cortex tantum in fructu præcrassus ac renascens, atq; etiam in denos pedes undiq; explanatus. Vsus eius anchoralibus, maximè nauium, piscantiumq; tragulis, & cadorum obturamentis: præterea in hyberno fœminarum calceatu. Quamobrem non infacetè Græci corticis arborem appellant. Sunt qui fœminam ilicem uocent, atq; ubi non nascitur ilex pro ea subere utuntur, in carpentarijs præcipuè fabricis, ut circa Elin & Lacedæmonem. Nec in Italia tota nascitur. aut in Gallia omnino. Colum. lib. 4. cap. 26. 41, Nam est præcipua cuneis fissa olea, quercus et suber, & si qua sunt similia. Persius Satyr. 1. 10,
Vt ramale uetus uegrandi subere coctum.

Subereus

Digitized by Google

¶Subereus,(φελλινός) Adiect. apud Colum.
Suberigo] suberigis,pen.corr. suberigere.Erigere, uel aliquantum erigere. Silius lib.15,
Vt quum saeua fretis immisit praelia Corus,
Isthmon curuata sublime suberigit unda.
Suberro] suberras (ὑποπλανάομαι) suberrare. Claud.5. Panegyr.50.
Indigenas fluuios,Italis quicunque suberrant
Montibus,Alpinasq; bibunt de more pruinas.
Subex] Vide Subijces,in Subijcio.
Subexhibeo] subexhibes,pen.cor.subexhibere, Arnobius lib.6 Aduersus gentes, deorum impugnans simulachra, Non dicitis praesentiam uobis quandam his numinum subexhiberi simulachris.
Subferuefio] pe. prod. subferueuis,subferuefieri,Plin.lib. 27.cap.9.5,Affirmãt lapillos qui subferuefiãt unà rumpi.
Subferuefactus,(ὑπόζεστος) Participium à Subferuefacio,Paulum feruefactum significat. Plin.lib.28. cap 9.15, Contra scabiem uerò quiuis admisto iumentorum seuo, pro parte tertia & pice,pariterq; subferuefactis.Idem lib.24.cap.7. 3, Ad mulierum mammas brutia ex uino subferuefacta cũ polline Farraceo.
Subfrigidus]pen.cor. Adiect. (ὑπόψυχρος) Aliquantũ frigidum significat. A' quo.
¶Subfrigidè, aduerb.(ὑποψυχρῶς) Gel. lib. 2. cap. 9, Nimis minutè,ac propè etiam subfrigidè.
Subgrandis] Adiect. (ὑπομέγας) utcunq; grande, uel aliquantulum.Cic.Qu.fratri,lib.3.17.4, Subgrande cubiculum autem,& hybernũ altum ualde probaui,quod & ampla erant,& loco posita ambulationis uno latere, eo quod est proximum balnearijs.
Subgrauis] & subgraue,pen.cor.(ὑποβαρύς) Aliquantulum graue. Plin.lib.27. cap.9.5,Radice tenui, nigra, subgraui odore.
Subgrunda] subgrundae, siue suggrunda (γεῖσα, γεῖσοι) pars tecti prominens, qua stiricidia à parietibus arceantur (inquit Budaeus) qualia ferè sunt Lugdunensia tecta,quae à Graecis γεῖσοι & γεῖσα dicuntur. Varro 3. de Re rustic. capite 3.4, Apes enim subter subgrundas ab initio uillati co usae tecto.
¶Subgrundatio, Verbale, (γεισίπόδισμα) Huiusmodi prominentium partium constructio.Vitruuius lib.4.cap. 2. Sub tectis (inquit) si maiora spatia sunt, columen in summo fastigio culminis,unde & columnae dicuntur, & transtra & capreoli:Si commoda,columen & canterij,prominens ad extremam subgrundationem.
¶Subgrundia,subgrundiorum,plur.num.gen.neut. (γεῖσα) Idem quod subgrundae,uel suggrundae.Plin.lib.25. cap.13. 15,Alij stergetron uocant, quod amatorijs conueniat: alij hypogeson,quoniam in subgrundijs ferè nascitur.
Subhaereo] subhaeres,subhaesi,subhaerere.Celsus lib.5.cap. 28.de Fistulis & earum curationibus, At cartilago ubi subhaesit,ipsa sedes docet.
Subhasto] as,are:est sub hastam mittere,hoc est,per actionẽ uendere. Solebat quippe hasta figi in publicis actionibus,in quibus aliquid belli iure uendebatur.Forense uerbum et usu frequens.
Subhorridus] penultima corr. Adiectiuum, (ὑποφρικώδης) Aliquantum horridus.Sic.pro Sest 16. Quia tristem semper,quia taciturnum,quia subhorridum atq; incultum uidebant.
Subiaceo] subiaces,pen.cor.subiacui (ὑπόκειμαι) subiacere,Subtus iacere.Plin.epist.101.a.libro 5, Sed hi procul à mari recesserunt:quin etiam Apennino, saluberrimo montium subiacent.Colum.lib.10.20,
Et mater facili mollissima subiacet aruo.
Ad aliquid subiacere. Quint.lib.3.cap. 6.65.
Subiacto] subiactas (ὑποῤῥιπτέω) subiactare Saepe in altum iactare, quod fit quum in areis frumenta à paleis secernuntur. Var.1.de re Rust.cap.52.2,His tritis,oportet à terra subiactare uallis aut uentilabris, quum uentus spirat lenis.Dicitur & Subiecto.Vide Subijcio.
Subiecto] subiectas,Sursum iacto.Lucret.lib.6,Saxaq; subiectare,& arenae tollere nimbos.
Subigo] subigis,pen.cor subegi.pen.prod.subactũ (ἀναγκάζω,βιάζομαι) subigere, Ex Sub & Ago, agis cõpositum, significat cogere.Plaut.Most.11.14,
Qui subegi, foenore argumentũ ab danista ut sumeret.
Idem Cistel.2.92, Nam eum pater eius subegit.
Tacit.lib.14, Notos quoq; equites Romanos operas arenae promittere subegit.
Subigit fateri.Virg.6.Aeneid.113.
Ad deditionem subigere.Liu.6.ab Vrbe,11.
Subigere (χειρόω) Subijcere, domare.Salustius, Postea uerò quàm in Asia Cyrus, in Graecia Lacedaemonia & Athenienses coepere urbes atque nationes subigere.Plautus Arma inimica subegi metu Lucan.lib.5.133. (Curcul.
Subigere armis, & in ditionem redigere. Cicero pro Cornelio Balbo,18.
Subigi imperio. Liu.1.ab Vrbe,90.
Subigere (κατεργάζεσθαι) glebas, siue terrã. Colere,arare Cic.pro lege Agrar.83,Atq; illi miseri nati in illis agris & educati,glebis subigendis exercitati.Cic.2.de Natur deor. 237,Quibus quum terrae subigerentur fissioni glebarum ab illo aureo genere, ut poetae loquuntur, uis nulla unquã afferebatur.Virg.1.Georg.25,
Ante Iouem nulli subigebant arua coloni. Cic.de Senec.47,Quae quum gremio mollito ac subacto sparsum semen excepit.
Boues presso subigebant uomere terram. Ouid. 10. Metam.7.
Subigere in cote secures,Acuere.Virg.7.Aen.126.
Subigere terga equi,pro Defricare.Col.lib.6. cap.30.
Farinam subigere.Cato cap.74.
Opus subigere digitis.Ouid.6.Metam.4.
Scrobem subigere,Fodere.Virg.2.Georg.10.
Subigere,Sursum agere, cõpositum à Sus:id est, sursum. Virg. 1.Georg.41.
Non aliter quàm qui aduerso uix flumine lembum
Remigijs subigit.
Ratem conto subigere.Virg. 6.Aeneid.61.
Emplastrum subactum ex aceto Cels.lib.6. cap.3.
¶ Subactus] Particip. (χειρωθείς) ut,Subactus ab imperatoribus,& domitus.Cic.pro Fonteio,2.
Insidijs subactus.Virg.12 Aen.99.
Gentes subactae.Lucan lib.59.
Mundus subactus.Lucan.lib.1.32.
Subactus multitudine periclitatium,pro Coactus.Tacit.lib. 5. Idem.lib.13,Donec ui amoris subactus.
Subactus,Aliquando idẽ est quod usu crebro exercitatus. Liu. lib.2.Decad.5.Ipsi à pueris eruditi artibus militiae,tot subacti atq; durati bellis.Sumpta metaphora à luto, quod subigitur,si ualere debeat,aut farina.
Subactum ingenium, pro Exercitato, per translationem posuit.Cic.lib.2.de Orat.71.
¶ Subactus, huius subactus, masc. gen. (κατεργασία) Idem quod Subactio.Plinius lib.18. cap. 7.17, Quod in subactu congium aquae capiat.
¶ Subactio,Verbale (κατεργασία) Vide subactũ ingenium.

Digitized by Google

¶ Subigatrix, pen prod. subigatricis, f. g. (χειρωτὶς) Plautus Persa, 6, 46, Ne me attrecta subigatrix.

Subijcio] subijcis, pen. corr. subieci, pen. prod. subiectum, (ὑπάγω, ὑπέικω, ὑπεσταλω) subijcere. Supponere. Virg. 4. Georg. 61, —& ramea costis

Subijciunt fragmenta. Plaut. Mostel 12. 9.

Subijcere sub alterum regem. Varro 3. de Re rust. cap. 16. 27. Cic. 5. Tusc. 3.

Subijcere sub oculos. Quint. lib. 8 cap. ultimo, Nam translatio permouendis animis plerunq; & signandis rebus ac sub oculis subijciendis reperta est.

Subijcere securi ceruices. Liu. 3. ab Vrbe, 153, Et iam ne tergo quidē abstinebatur: uirgis cædi alij, alij securi subijci. id est, occidi. Cic. 2. Philip. 66.

Prælo subijcere. Col. lib. 12, cap. 39. 2, Tum permiscere, et subactam brisam prælo subijcere, &c. Plin. lib. 15. cap. 6. 3.

Ignem subijcere. Cic. 3. Ver. 48, Omnes ad eam domū in qua iste diuersabatur, prouecti sunt, cædere ianuā saxis, instare ferro, ligna et sarmēta circundare, ignē subijcere cœperūt.

Subijcere ignem fornaci. Vlpian. in l. si seruus. §. si quis insulā. ff. ad legem Aquiliam.

Oua subijcere gallinis. Plin. lib. 10. cap. 53. 4.

Succulum puluino subijcere. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 10.

Subijcere scientiam. Cels. in præfat. lib. 1.

Subijcere se periculo. Vlpianus in l. 1. §. 1. ff. de pericul. & com. rei uend.

Brachia subijcere pallæ, Accipere pallam in ulnas. Ouidius 3. Metamorph. 34.

Pedibus subijcere. Contēnere, nihili facere. Virg 3. Georg 98.

Subijcere, Subiugare. Plin. in Paneg 110, In rostris quoque simili religione, ipse te legibus subiecisti. Cic. Tot sibi populis repentē subiectis.

Subijci prælijs. Cic. Attic. lib. 8. 159. 11.

Subijcere sacra publica & priuata scitis Pontificis. Liuius 1. ab Vrbe, 84.

Subijci tutelæ alicuius. Cic. 4. de Finib 64.

Omnia subiecta esse libidini alicuius. Cic. pro domo sua, 82.

Subijcere se imperio. Cic. 2. Offic. 30.

Subijcere, pro Submittere uel subornare. Quint. lib 5. cap. 7. de testibus, In ijs quoq; qui constiterint sibi uitādæ insidiæ. Nam frequēter ab aduersario subijci solent: & omnia profutura polliciti, diuersa respōdent. Suet. in Nerone, cap. 35.

Subijcere pullos, supponere, Alienos siue adulterinos pro ueris ponere, quod Subdere dicitur. Plin. lib. 10. cap. 9. 2. de coccyce.

Subijcere nomen alterius. Vlpian. in l. quamuis antecessor ff. de rebus eor. qui sub. &c.

Subijcere (κατεργάζεσθαι) ferro terrā, pro Colere. Cic. 2 de Leg. 73, Terræ cultū segniorē suspicor fore. si ad eam tuendam ferroq; subijciendam, superstitionis aliquid accesserit.

Subijcere, Suggerere, submouere, In memoriam redigere. Terent. Phorm. 2. 3. 40,

Si meministi quod olim dictum est, subijce.

Liu 6. bell. Pun. 217, Quod mens sua sponte diuinat, idem subijcit ratio haud fallax.

Subijcere cogitationi suæ. Cic pro Cluentio, 3, Ne ipsi quæ contraria sunt, taciti cogitationi uestræ subijciatis, sed ad extremū expectetis, & me meū dicēdi ordinē seruare patiamini.

Has mihi spes subijcit fortuna populi Romani. Cicero 8. Philipp. 243.

Subijcere carmina alicui. Propert. lib. 1. eleg. 7. 4.

Subijcere (ὑποβάλλειν) aliquid oculis, ita aliquid narrare alicui, ut tanquam oculis subiectum & oblatum conspicere uideatur. Plin. epist. 101. p, Similiter nos, ut parua magnis, quum totā uillam oculis tuis subijcere cōnamur, si nihil inductum, & quasi deuium loquimur.

Subijcere oculis, Aliter. Liu. 3. ab Vrbe, 294, Et agrestiū fuga, spoliatiq; in agris, & uulnerati, fœdiora bis quæ subijciebantur oculis, nuntiantes, totam urbem ira impleuere, Id est, conspiciebantur. Idem 7. bell. Pun. 148, Subiecta res oculis certius dabit cōsilium. Id est, Quum rem ipsam intuebimur. Horat. de Arte, 37.

Subijcere sensibus. Cic. 1. Acad. 45.

Subijcere calumniæ, per translationē Liu. 8 bel. Maced. 214.

Subijcere crimini. Liu. 6. ab Vrbe. 79.

Fortunas innocentiū ficto sermoni subijcere. Cic. p Planc. 46.

Subijcere faces inuidiæ alterius. Cic. pro Milone, 74.

Subijcere odio ciuium aliquid. Cic 1. de Orat 101.

Subijcere pro Loco alterius ponere. Liu. 9. bell. Pun. 126, Relictisq; quos non idoneos credebat, in locum eorū subiecit quos secū ex Italia adduxerat: suppleuitq; ita legiones eas.

Subijcere testamenta: hoc est pro ueris falsa supponere. Cic. 14. Philip. 389, Internecti nota testamenta credo subijciūt, aut eijciunt uicinos, aut adolescentulos circunscribunt. Idem in Parad. 59.

Subijcere. Addere. Varro 1. de Re rust. cap. 7. 1, Subijcit Scropha, De formæ cultura hoc dico, &c. Cic. 7. Verr. 114. Et quæ causa tum subijciebatur ab ipso, iudices, huius tam nefariæ crudelitatis?

Subijcere exemplum. Col. lib. 5. cap. 11. 10.

Subijcere rationem. Cic. 2. de Diuinat. 156.

Materiamq; ei res omnes de quibus dicere oporteret, subiecimus. Quint. lib. 3 cap. 1. 1. De Rhetorice. Silius lib. 1. 23,

His acuit stimulis, subijcitq; haud mollia dictu.

Subijcere, Respondere. Virg. 3. Aen. 63,

Subijcio, & raris turbatis uocibus hisco.

Subijcere aliquid præconi. Cic. Attico lib. 12: 255. 3. Idem 2. Offic. 122, hastam in foro ponere, & bona ciuiū uoci subijcere præconis.

Subijcere uim uoci alicui, pro significationem dictionis exprimere. Cic. 2. de Finib. 9, Eumq; qui crebrò dicat, diligenter oportere exprimi quæ uis subiecta sit uocibus: non intelligere interdum quid sonet hæc uox uoluptatis: id est, quæ uis huic uoci subijciatur. Ibidem, 20, Huic uerbo, omnes qui ubiq; sunt, qui Latinè sciunt, duas res subijciunt, lætitiā in animo, commotionem suauem iucunditatis in corpore. De uoluptate.

Subijcere, Sursum iacere. Virg. 12. Aen. 58.

—aut corpora saltu

Subijciunt in equos. Liu. 1. bell. Maced. 147.

Brachia subiecit collo. Ouid. 3. Amor. eleg 62.

¶ Subiectus, Participium (ὑποταχθεὶς) ut, subiectus ignis. Cicero in Catil. 49.

Subiecti oculis imperatoris. Liu. 8. ab Vrbe, 161.

Subiecta oculis urbs. Liu 5. bell. Pun. 141.

Subiectus alicui. Cic. 1. Acad. 43, Omniumq; rerum que sunt ei subiectæ.

Nulli naturæ est obediens aut subiectus Deus. Cic. 2. de Natura deorum, 111.

Subiectus, & in sua potestate: contraria. Autor ad Heren. lib. (4 170.

Parcere subiectis. Virg. 6. Aen. 171.

Omnes res subiectæ sunt naturæ sentienti. Cicero 2. de Natura deorum, 108.

Subiectus miserijs. Cic. 3 Tusc. 115.

Amori subiectus Propert. lib. 1 eleg. 10. 6.

Subiectus animus Plin. in Paneg. 16.

Subiectæ tristi seruitio gentes. Liu. 6. bell. Pun. 252.

Subiecta inuidiæ lex. Liu. 4. ab Vrbe, 254.

Mare

Digitized by Google

Mare est uentis subiectum. Cic. 4. Tusc. 91. (18.
Sed inuidiosum nomē est, et infamiæ subiectū. Cic. 2. de Fin.
Pedibus subiecta relligio Lucret. lib. 1. 16.
Verborū sonitus inanis, nulla subiecta sentētia. Cic. 1. de Orat.
Subiecta sub uarios casus uirtus. Cic. 5. Tusc. 3. (27.
Sub metum subiecta sunt pigritia, pudor, terror, timor, &c. Cic. 4 Tusc. 26.

¶ Subiectior, Cōparat. (ὑποχώτερος) Horat. 2. Ser. Sat. 6. 10,
Per totū hoc tēpus subiectior in diē, & horā inuidiæ.

¶ Subiectio, Verbale (ὑποταγὴ) Cic. 3. de Orat 112, Rerumq; quasi gerantur, sub aspectum pene subiectio, quæ & in exponēda re plurimum ualet, & ad illustrandum id quod exponitur.

Rationis subiectio. Author ad Herennium lib. 4. 170.

Subiectio testamentorū. Liu 9. bel. Maced. 68, Qui falsis testimoniis, signis adulterinis, subiectione testamentorum, fraudibus aliis contaminati eos capitali pœna afficiebant.

¶ Subiectus, huius subiectus, m. g. Verbale. Plin. lib. 26. cap. 15. 4, Vuluas quoq; procidentes inhibet fotu, uel suffitu, uel subiectu.

¶ Subiector, subiectoris, Verbale, (ὑποβολεὺς) Cic. 2. in Catil. 39, Quis tota Italia ueneficus, quis gladiator? quis latro? quis sicarius? quis parricida? quis testamentorum subiector? quis circunscriptor? &c.

Subiices, Ennius Achille, pro subiectis posuit, quum dixit,
Ergo deum sublimes subiices, humidus
Vnde oritur imber sonitu sæuo & strepitu. Hæc Festus Gel. lib. 5. cap 17, Congruens igitur est, ut subiices etiam, quod perinde ut obiices cōpositū est, u litera breui dici oporteat. Ennius in tragœdia quæ Achilles inscribitur, subiices pro aere alto ponit, qui cælo subiectus est. Plerisq; omnes tamen legere audias u litera producta.

¶ Subiecto, subiectas (ὑπορρίπτω) subiectare, sæpe subiicere. Virg. 3. Georg. 49,
Nigrāq; altè subiectat arenam. Dicitur & subiacto. Ouid. 4. Metam. 72,
Subiectaq; manus, inuitaq; pectora tangit. (Satyr. 7. 19.
Subiectare stimulos lasso, pro Stimulis urgere Horat. 2. Serm.

¶ Subicito, subicitas, pen. corr. (ὑπορριπτάζω) subicitare, Aliud frequentatiuum. Plaut. Casin. 26. 2,
Nunc si tu uenis subicitare me, &c.

¶ Subiculum, subiculi, pen corr. (μαστιγίας) Qui semper flagris subiicitur. Plaut. Persa, 12. 13,
Vir summe populi stabulum seruitritium,
Scortorum liberator, subiculum flagri,
Compedum contritor pistrinorum ciuitas.

Subitus] à sue deduci uidetur, significatq; turpē et sui similem, & ineptum. Versus est antiqui poetæ apud Gellium,
Tacitus subidus, duplo ideò pereo. Hoc est, Ego tacitus, inquit, & mutus, & sus ad sto, neq; explico quid me urat, quidue à te poscā: ita duplo pereo. In eadē notione & insubidus usurpatur apud eundē, particula in nō inficiante, sed potius augēte. Locū aūt eò libentius adscribā, quòd eo uocabulo uelut molesto offensi emendatores substituere uicariam operā Insipidius. Verte enim, inquit, & muta, ut urbes dicas, insubidius nescio quid facies. Iterum, Hæc tamē inepti & insubidi hominis ioca non præteribo. Turnebus.

Subimpetrandus] Particip à uerbo Subimpetro. Tacit. libro 4, Nam priores duces subimpetrando triumphalium insigni, sufficere res suas crediderant.

Subimpudens] pen. cor. Adiect. (ὑπαναιδής) Aliquantulum impudens. Cic. Trebatio, lib. 7. 17. 2, Interdum timidus in labore militari, sæpe autem etiam (quod à te alienissimum est) subimpudens uidebare.

Subinanis] & hoc subinane, pen. prod. (ὑπόκενος) Aliquātulum inane. Cic. Att. lib. 2. 32. 2, Quinetiā quod est subinane in nobis, & non ἀφιλόλογον (bellū est enim sua uitia nosse) afficitur quadam delectatione.

Subinde] ἐξῆς, ἐφεξῆς, significat Deinde, uel Statim, post. Horat. 1. epist. 8. 3,
Si dicet rectè: primum gaudere subinde,
Præceptum auriculis hoc instillare memento.
Liu. Decad. 1 lib. 7. 20, Vno alteroq; subinde ictu uentrem atq; inguina hausit. Idem lib. 8, Subinde acceptus à populo. Suet. in Galba, cap. 1.

Subinde (συχνῶς) Frequenter, siue identidē: hoc est crebro, sed tamen cū quodā interuallo. Suet. in Tiber. cap. 57, Sæua natura ne in puero quidē latuit: quā Theodorus Gadareus & prospexisse primus sagaciter, & adsimilasse aptissimè uisus est: subinde in obiurgādo appellās eū, lutū à sanguine maceratū. Plin. epist. 7. lib. 2, Erit ergo pergratū mihi, hāc effigiē eius subinde intueri, subinde respicere, sub hac consistere.

Subinfluo] subinfluis, subinfluxi, subinfluere. Senec. 3, Nat. quæst. Quū aliæ aquæ subinfluunt terras, aliæ circūfluunt.

Subinsulsus] Adiect. (ὑπαφέλος) Aliquātulū insulsum. Cic. de Opt. gen. Orat. 144, Est enim uitiosū in sentētia, si quid absurdū, aut non alienum, aut non acutū, aut insulsum est.

Subinuestio] à quo uerbum Subinuestitus eductū, inq; ciuile ius adductum Friderichis temporibus quibus militibus beneficia distribui occeperunt, pulsis sua sede hostibus, duci cœpit à cliente, quem illi Vasalū nominant, substitutus. Huiusmodi & alia barbara uerba, quæ tamen scire est necessum ab eo qui iura sitit, reperiantur in feudis. Notat Oldendorpius in actionum classibus.

Subinuideo] subinuides, pen. cor. subinuidi, subinuisum, pen. prod. (ὑποφθονέω) subinuidere, Aliquātulum inuidere. Cic. Trebatio, lib. 7. epist 10. 2, Subinuideo tibi ultro te etiam arcersitum ab eo, &c.

¶ Subinuisus, adiect. (ὑπομισούμενος) Aliquantum inuisus. Cic. pro Rabir. Posthumo, 24, Ille Puteolanus sermo illius tēporis, uectorum cursus atq; ostentatio, tum subinuisum apud maleuolos Posthumi nomen propter opinionem pecuniæ nescio quam, æstatem unam complures aures refersit istis sermonibus.

Subinuito] subinuitas, penul. prod (ὑποκαλέω) subinuitare, Aliquantum inuitare, & prouocare. Cic. ad Mariū lib. 7. 1 19, Hæc ad te pluribus uerbis scripsi quàm soleo, non otii abundantia, sed amoris erga te, quòd me quadam epistola subinuitaras.

Subirascor] subirasceris, subiratus sum (ὑποργίζομαι) subirasci, Nōnihil irasci. Cic. ad Att. lib. 9. 175. 9, in Epeirū quòd me non inuitas comitē, non molestū: subirascor, sed uale. Idem 1. de Orat. 126, Sed ut solebat Cic. Lucilius sæpe dicere, homo tibi subiratus, mihi propter eam ipsam causam, minus quàm uolebat, familiaris. Idē 2. de Finib. 18, Et si satis clemens sum in disputādo, tamen interdum soleo subirasci.

Subis] auis quæ aquilarum oua frangit. Plin. lib. 10. cap. 14.

Subitaneus, Subitarius, Subitò, Subitus] Vide Subeo.

Subiugis] & hoc subiuge, pen. cor. (ὑποζυγιώδης) Idem quod subiugalis & quod sub iugo est: ut, Equa subiugis, quæ iugo assueuit. Plinius libro 11. cap. 49. 3.

Subiuga, Lora quibus iugum collis boum uel equorum aptabatur. Cato cap. 63, Subiugia in Plostrum p. x i x. funiculum p. x v in aratrum subiugia lorum p. x v i. funiculum p. v i i i. Idē cap. 135. 3, Subiugia in lustrū lora p. d x i x.

Subiugo] subiugas, pen. cor. (καταστρέφομαι) subiugare, Debellare, & imperio suo subiicere. Claud. 4. Paneg. 40,

Digitized by Google

—nulla est uictoria maior.
Quàm quæ confessos animo quoq; subiugat hostes.

Subiungo] subiungis, subiunxi, subiunctum (ὑποτάσσω) subiungere, addere. Plin. epist. 153. b, Venimus ad Consules, dicit Seuerio quæ res ferebat: aliqua subiungo. Cicero de Arusp. resp. 32, Video in Arusp. cum responsis hæc esse subiuncta.

Oratori omnes artes subiungere. Cic. 1. de Orat. 110.
Opportunè alicui rei quidpiã subiũgere. Quint. lib. 4. ca. 3. 3.
Tigres subiungere Currũ. Virg. 5. eclog. 6.
Brachia subiuncta sunt lacertis. Ouid 14. Metam. 61.
Subiungere urbem sub imperium Romanum. Cic. 3. Verr. 17. Idem. 2. de leg. Agrar. 95, Vt sub uestrum ius iurisditionẽ, potestatem, &c. terrarum deniq; orbem subiungeretis.
Subiunctiuus modus dicitur (ὑποτακτικὸς) quia subiungitur alteri uerbo: nam eget aliqua re ut impleat sententiam: ut si dico, Quum clamem, quare me tacere dicis?

Sublabor] pen. prod. sublaberis, sublapsus sum (ὑπολισθαίνω) sublabi, Latenter, ac ferè labi, siue etiam subtus labi ac decidere. Virg. 1. Georg 34, —Sic omnia fatis.
In peius ruere, ac retro sublapsa referri. Spes Danaũm.

Sublabro] sublabras, pen. cor. (ὑποχειλίζω) sublabrare, Cibum intra labra mittere, inquit Nonius, Næuius Decuma, Iam ego illis subiens sublabrabo esui illud synciput.

Sublatè] pẽ prod. (ὑπερηφάνως) Aduerbium à Sublatus participio uerbi Sustollo. Vide suo loco.

Sublateo] sublates, pen. cor. (ὑπολανθάνω) sublatere. Varro. 1. de Re rust. cap. 48. 3, Aristæ enim quasi cornu sunt spicarum: quæ primitus quum oriuntur, neq; planè apparent, in qua sublatent herba, ea uocatur uagina, uti qua latet condidus gladius.

Sublatio] ὑπέρχεσις, & Sublatus, Vide Substollo. Quint. lib. 7. cap. 2. An restitutio pro sublatione iudicij sit.

Sublego] sublegis, pen. cor. sublegi, pẽ prod. sublectum (ὑπαναγινώσκω) sublegere, Idem quod cursim, & primis tantum oculis legere, ac in transcursu. Gell. lib. 3. cap. 12, Quum hoc in ea Capitonis epistola sublegissemus.

Sublegere (ὑφαιρεῖν) Furto aliquid surripere. Virg. 9. eclog. 4, Vel quæ sublegi tacitus tibi carmina nuper.
Sublegere. Colligere, Col. lib. 12. cap. 50. 1, Nisi bacha tempestatibus in terrã decidit, & necesse est eã sublegere, ne à domesticis pecudibus ferisue consumatur. Ibid. cap. 17. 1. de ficu quæ quũ sublecta est, &c. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 3,
—puer altè cinctus acernam.
Gausape purpureo mensam pertersit, & alter.
Sublegit quodcunq; iaceret inutile

Sublegere in locum demortui, Legendo substituere. Liuius 3. bel. pun. 106.
Sublegere sermonem alicuius. Plautus Mil. 14. 97.
Clàm nostrum hunc illi sublegerunt sermonem. id est, Exceperunt quod diximus.

¶ Sublectus, in locum alterius lectus. Varr. lib. 5. de ling. Lat. Hinc legitimi: & collegæ, qui unà lecti: & qui in eorum locum suppositi, sublecti, additi, adlecti, &c.

Sublestus) ἀσθενής, Adiectiuum antiquum. Infirmum, leue, friuolum debile, Plaut. Mil. 14. 73,
Quid ergo tu sublestus. Idem Persa, 10. 20,
Nam ubi ad paupertatem accessit infamia,
Grauior paupertas fit, fides sublestior. Et Bacchid. 11. 13
Lingua factiosi, inertes opera, sublesta, fide. Ex Festo.

Subleuo] subleuas pen. cor. (αἰωρέω, μετεωρίζω) subleuare, Sursum leuare, erigere. Cicero Att. lib. 10. 195. 3, Alter is qui nos sibi quondã ad pedes stratos ne subleuat quidem
Sinistra mentum subleuare. Author ad Heren lib. 4. 230.

Subleuare (ἐπικουφίζω, ἐπικουφίζειν) Auxiliũ, defensionemq; præstare, ut ait Valla lib. 5. Cic. 4. Tusc. 131, Quum multa in conuentu uitia collegisset in eum Zopyrus, qui se naturã cuiusq; ex forma perspicere profitebatur derisus est à cæteris, qui illa in Socrate uitia non agnoscerent. Ab ipso autem Socrate subleuatus est, quum illa sibi signa, sed ratione à se deiecta diceret. Idem pro Domo sua, 44, Quid? cum Gabinio Syria dabatur, Macedonia Pisoni; &c, ut tibi omnia permitterẽt, te adiuuarent, tibi manum, copias, tibi suos paratos centuriones, tibi pecunias, tibi familias compararent: te suis sceleratis concionibus subleuarent.

Euertere & Subleuare, contraria. Cic. 5. Verr. 185.
Subleuare & Lædere, contraria. Cic pro Cecinna, 17.
Stratum atq; abiectũ subleuare. Cic. Anteq. iret in exilium, 16.
Erigere & subleuare se. Cæsar. 6. bel. Gal. 95.
Subleuari adiumento & solatio aliquo. Cic. pro Quintio, 28.
Auxilio suo subleuare aliquem. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 21.
Causam inimici sui subleuare. Cic. 5. Ver. 7.
Defendere & subleuare homines. Cic. 1. Verr. 4.
Subleuare inopiam. Cæsar. 3. bel Ciuil. 338.
Subleuare laborem militum. Cæsar. 5. bel. Gal. 115.
Impartire suum laborem hominum Periculis subleuandis. Cic. pro Muræna, 7.
Res aduersas alicuius subleuare. Cic. pro Sylla, 56.
Vicinos suos facultatibus suis subleuare. Cic. 7. Philip. 232.
Subleuare testimonio aliquem, dici debet quod exonerare uulgo dicimus, inquit Budæus. Cic. pro Cluentio, 134, Pater inquam illius adolescentis, quem propter animi dolorem pertenuis suspicio potuisset illo loco testem in Aulũ Cluentium constituere, is hunc suo testimonio subleuat.

Sublica] sublicæ, pen. cor. quæ & sublicium dicebatur (λόχος) Pertica & Palus ligneus, qui rectus in aquam defigebatur ad pontis alicuius constructionem. Cæsar. 4. bel. Gal. 523. in descriptione Rhenani pontis, inquit, Non sublicæ modò directæ ad perpendiculũ, sed pronæ ac fastigiatæ, ut secundum naturam fluminis procumberent.

¶ Sublicium, sublicij (λόχος) Idem quod sublica. Liu. 3 bel. Pun. 173, Quia muro satis per se alto subiectis ualidis sublicijs pro solo usus erat.

¶ Sublicius, Adiect. Pons sublicius Romæ dictus est, quia ex sublicis ita extructus erat, ut trabes sine fulturis eximirentur. Liu. 1. ab. Vrbe, 149, Id non muro solùm, sed etiam ob commoditatem itineris, ponte sublicio, tum primum in Tyberi facto, coniungi urbi placuit.

Subligo] subligas, pen. cor. (ὑποδέω) subligare, Idem quod subtus ligare. Plin. lib. 17. cap. 22. 28, Vbi uua uaria fieri cœperit, uites subligato.
Subligare ensem alicui. Virg. 8. Aeneid. Idem. 11. Aeneid. 2.

¶ Subligar, pen. cor. subligaris, pẽ, prod. neut. gen. (ἀναξυρὶς περισκελὶς) Quo pudendæ partes obteguntur. Martialis in Dionem, lib. 3. 4,
Tecta tamen non hac qua debes parte lauaris:
Si pudor est, transfer subligar in faciẽ. Plin. lib. 12. cap. 14. 7.
Subligaria signantur opifici. Iuuen. Satyr. 6. 7.

¶ Subligaculum, subligaculi, pen. corr. Idem (περίζωμα) Cic. 1. Off. 180, Vt in scenã sine subligaculo prodeat nemo.

Sublimis] & hoc sublime, pen. prod. (μετέωρος) In altum eleuatus. Plaut. Menæch. 22. 3. Illic homo iam in medicinas ablatus sublimis fiet. Terentius And. 5. 2. 20,
Sublimẽ hũc intrò rape, quantũ potes. Id est, in sublime, per altũ, inquit Donatus. Idẽ Adelph 3. 2. 18, Columella libro 2, quo speciosius ingrediantur sublimes, & elatis capitibus

Digitized by Google

pitibus. Cicero. 2. Tusculan. 29, Ex sublimi uertice saxi. Ex poeta.
Anhelitu sublimi fugere. Horat. 1. Carm. ode. 19. 7.
Atrium sublime. Horat. 3. Carm. ode. 1. 10.
Carmina sublimia. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 8.
Nomen sublime. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 2. 5.
Pectora sublimia Ouid. 1. Fast. 61.
Sceptrum sublime Iouis. Claud. 3. Paneg. 42.
Solio sublimi sedet. Ouid. 14. Metam. 53.
Tectum sublime centum columnis. Virg. 7. Aen. 34.
Versus sublimes ructatur. Horat. de Arte, 92.
Sublimem abire, pro in cælum abire. Liu. 1. ab Vrbe. 68, Hæc (inquit) locutus, sublimis abijt. Virg. 1. Aen. 84.
Rapere sublimem, Virg. 5. Aen. 51.
In sublime, In altum. Plin. libro 2. cap. 5. 2, Leuibus in sublime tendentibus.
Iacere in sublime. Vide Iaceo. Plin. lib. 8. cap. 7. 4.
¶ Sublimus, Adiectiuum. Lucret. lib. 1.
At nunc per maria, ac terras, sublimaq; cæli, &c. Nonius. Sublima, inquit, pro Sublimis. Accius Phoeniss.
Aut sæpe ex humili sede sublima euolat. Vide apud eundem plura.
¶ Sublimitas, penul. cor, sublimitatis (μετεωρισμὸς) Exaltatio. Plin. lib. 19. cap. 5. 6, Natura sublimitatis auida. Idem lib. 7. cap. 25. 1, Nec uirtutem constantiamq; nunc commemoro, nec sublimitatem omnium capacem, quæ cælo continentur. Col. lib. 8. cap. 3. 2, Eæq; longitudinis & altitudinis duodenos pedes habeant, nec plus latitudinis, quàm media sublimitas.
¶ Sublimiter, pen. cor. (μετεώρως) Aduerb. Altè. Cato cap. 70, Hæc omnia sublimiter legi, teri, dariq; oportet. Colum. lib. 8. cap. 11. 1, Quoniã nec sublimiter potest, nec per longa spatia uolitare. De pauone.
¶ Sublimè, pen. prod. (ὑψοῦ) pro Sublimiter: cui opponitur, Humi. Cic. 2. de Diuin. 102. Eaq; scuta quæ fuerant sublime fixa, sunt humi inuenta.
Nihil mea interest humine, an sublime putrescam. Cicero 1. Tusculan. 164.
Ferri sublime animos. Cic. 1. Tusc. 64.
Ferre sublime ad sydera. Virgil. 9. eclog. 3,
Cantantes sublime ferent ad sydera cygno.
Extenuatus aer sublime fertur. Cic. 2. de Nat. deor. 145.
¶ Sublimo, sublimas, pen. prod. (μετεωρίζω) sublimare, Exaltare, in altum mittere, ireue. Ennius.
Si qui candentem in cœlo sublimat facem. Nonius.
¶ Sublimauit, dixit Cato, id est, in altum extulit, Originum lib. 2. In maximum decus, atq; in excelsissimam claritudinẽ sublimauit. Id autem dicitur à limine superiore, quia supra nos est. Festus.
Sublingio] sublingionis, à sublingendo, Qui auide lingit. Plautus Pseudolo,
Iam hic quoq; scelestus est co qui sublingio. In editis uersus hic mirum in modum est deprauatus. Pro sublingio enim subijciunt, Coquit sub linteo, inepta & stolida sententia.
Sublino] sublinis, pen. cor. subleui, sublini, sublini, pen. prod. sublitum, pen. corr. (ὑποχρίω) sublinere, Aliquantulũ tingere, uel notare, & ceu quodam modo illinere. Corn. Celsus, Idem quoq; umbilico sublitum facit. Plin. l. b. 35. cap. 6. 4, Hac minium sublinunt, adulterantq;.
Os sublinere alicui, pro eo quod est Dare uerba, & arte quadam illudere, reperitur aliquoties apud authores. Nonius Marcellus tractum putat à ridiculo quodam lusus genere, quo dormientibus ora pinguntur, & ut Budæus legit, fuligine inficiuntur. Plaut. Aulul. 222.

Fidei censebam maximã multò fidem esse, ea subleuit os
os mihi penissumè. Idẽ cap. 11. 124. Et Epid. 9. 45.
Ego si allegassem aliquam ad hoc negotium
Minus hominẽ quàm do ctũ, minusq; ad rẽ hãc callidũ,
Os sublitum esset. Ex Erasmo.
¶ Sublitio, sublitionis, uerbale (ὑπόχρισμα) Est quasi primum tectorium & fundamentum coloris eius quem reddi uolumus inductione manus ultima.
Subliuidus] pen. cor. (ὑποπέλιος) Aliquantulum liuidus. Cels. lib. 5. cap. 28. 1, Pustulæ eminent subliuidæ, aut pallidæ.
Sublucanus] penul. prod Adiect. (ὑπόλυκος) ut Antelucanus. Plin. lib. 11. cap. 12. 1, Venit mel ex aere, nec omnino prius Vergiliarum exortu, sublucanus temporibus.
Subluceo] subluces, pen. prod subluxi (ὑποφαίνω) sublucere, Aliquantulum lucere. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 1,
Qualia sublucent fugiente crepuscula Phœbo: &c.
Plin lib. 9. cap. 36. 1, Nigricantis rosæ colore sublucens.
Hunc retinens aries sublucet corpore totus. Cic. in Arato, 33.
Candida nec misto sublucent ora rubore. Ouid. epist. 20. 44.
Violæ sublucet purpura nigræ. Virg 4. Georg. 55.
Subluco] sublucas, pen. prod. ὑποκλαδεύω,) sublucare. Festus, Sublucare arbores, est ramos earum supputare, & ueluti subtus lucem mittere.
Subluo] subluis, sublui, sublutum pen. prod. (ὑποκλύζω) subluere, Subtus lauare. Col. lib. 6. cap. 32, Intertrigo bis in die subluitur aqua calida: mox decocto ac trito sale cum adipe defricatur, dum saniei uis emanat. Martial. lib. 6. 81,
iratus tanquam populo Charideme lauaris
Inguina sic toto subluis in solia.
¶ Sublutus, pen. prod. Participium. Martial. lib. 2. epigr. 42.
Zoile, quid solium subluto podice perdis.
Subluridus] pen. corr. Adiect. (ὑποπέλιδνος) Aliquantum luridum significat, Plaut. Amphit. 16. 64.
—eodem in loco,
Signo eodem apparet probè, ut primũ coiuit cicatrix
rufula, Sublurida.
Sublustris] & hoc sublustre (ὑπόλαμπρος) Sublustria uerba dicuntur non ex toto corpore luminosa, sed aliquid luminis habentia. Gellius libro 13. de Catonis oratione, Quæ quoniam sunt eloquentiæ Latinæ tunc primum exorientis lumina, uerba quædam sublustria libitum est mihi ἀπομνη-
Nox sublustris. Horat. 3. Carm. ode 27. 7. (μονεύειν.
Vmbra sublustris. Virg. 9. Aen. 76.
Subluuies] subluuiei (ἀλουσία) Quemadmodum illuuies, & Proluuies, pro sordibus & immunditijs accipitur.
Subluuies, Genus morbi in discrimine ungulæ ouium nascens. Col. lib. 7. cap. 5, Claui quoq; dupliciter infestant ouem: siue quum subluuies atq; intertrigo in ipso discrimine ungulæ nascitur: seu quum idem locus tuberculum habet, cuius media ferè parte canino similis extat pilus, eiq; subest uermiculus Subluuies & intertrigo pice per se liquida, uel alumine & sulphure atq; aceto mistis ritè eruentur.
Submergo] submergis, submersi, submersum, (ὑποβυθίζω) submergere, Sub aquas mergere. Cic. 1. de Nat. deor. 170. Propter quas Centaurus.
Cedit Equi patris properans submergere Chelis.
Ibid. 135, Quot genera, quamq; dispaaria partim submersarum, partim fluitantium, & innantium belluarum, partim ad saxa natiuis testis inhærentium?
Medio in fluctu submersus. Virg. 1. Aen. 18.
Submersus uoraginibus. Cic. 1 de Diuin. 126.
Puppes submersas obruere. Virg. 1. Aen. 15.
Innatare & Submersum esse, contraria. Col. lib. 12. cap. 4. 4.
Virtus submersa tenebris. Claud. 7. Paneg. 45.

Digitized by Google

Submerum] submeri, pen. cor. (ὑπάκρατον) Id est, ferè merum. Plaut Stich. 4.116,

Næ iste ædepol uinum poculo pauxillulo
Sæpe exantlauit submerum scitissimè. Quædam exemplaria legunt, Submetrum.

Subminia] subminiæ, Vestis genus apud Plaut. in Epid. 5. 49, *— crocotulam,*
Supparum, aut subminiā, ricum, basilicū, aut exoticū.

Subministro] subministras (ὑποχορηγέω) subministrare, Subseruire, suppeditare. Cæsar 1. bell. Gal. 168, Hæc sibi esse curæ frumentum Sequanos, Leucos, Lingones subministrare: iamq; esse in agris frumēta matura. Cic. pro Cælio, 15, Palàm in eum tela iaciuntur, clàm subministrantur. Idem pro Deiotaro, 16, Pecuniam subministrare alicui.

Ad manum tela subministrare. Quint. lib. 5. cap. 7. 6.

Subministrare auxilia & adiumenta. Cæsar 4. bell. Gall. 535. Cic. 1. de Inuent. 11.

Subministrare tabellarios. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 15. 5.

Subministrare aquam radicibus. Col. lib. 5. cap. 10. 5.

Subministrare uires. Col. lib. 4. cap. 24. 9.

¶ Subministrator] subministratoris, Senec. epist. 115, Latus pro suis uoluptatib. habet alienarū spectaculū subministrator testisq; libidinum, quarum sibi usum cupiendo abstulit.

¶ Subministratus, huius subministratus, pen. prod. Verbale. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 12, Cibus exiguo subministratus paulatim penuriam consolatur.

Submisceo] submisces, submiscui, submiscere: unde submistus. Tibull. lib. 3. eleg. 4,

Scyllaq; uirgineam canibus submista figuram.

Sunt qui legant, Subnixa.

Submitto] submittis, submisi, pen. prod. summissum (χαλάω, ὑποχαλάω, ὑφίημι, ὑποκατακλίνω) submittere, Notæ significationis. Plin. lib. 7. cap. 30. 3, Fasces lictorios ianuæ submisit is, cui se oriens, Occidensq; submiserat.

Submittere uitulos habendo pecori, Admissarios facere. Seruius. Virg. 3 Georg. 32.

Latus submisit in herbas. Ouid. 3. Metam. 5.

Submittere progeniem uel Pampinum uitis: id est, in terrā demittere, ut deinde subcrescat. Col. lib. 3. cap. 61. Idem libro 4. cap. 6.

Submittere sarmentum in materiam. Columella libro 4. cap. 6. Idem libro 3. cap. 10, Ideo in resecem submitti, ut progenerare possit.

Submittere prata in fœnum. Col. lib. 11. cap. 2. Cato cap. 8, Pratum si irriguum habebis fœnū non deficiet: si non erit siccum ne fœnum desiet, submittito.

Submittere fœtum matribus, Supponere, siue alendum præbere. Col. lib. 3. cap. 10. Idem lib. 7. cap. 4, Singuli agni binis matribus submittendi.

Tauros submittere. Virg. eclog. 1. 9,

Pascite, ut antè, boues pueri, submittite tauros.

Submittere genua, pro Flectere & incuruare. Plin. lib. 8. cap. 1. 3, Nā quod ad docilitatē attinet, regē adorant, genua submittūt, coronas porrigūt. De elephātis Idē lib. 11. ca. 48. 3.

Somnus lassos submisit ocellos. Ouid. in fragmento, 1.

Submittere fidem tormentis, apud Senecam, pro Tormentis cogi ad fatendum aliquid contra fidem. Epist. 36.

Submittere, per translationem: ut, Submittere animos. Liu. 3. bel. Punic. 114. Idem 6. ab Vrbe, 135, Adeò ergo obnoxios submiserant animos, non infimi solùm, sed principes etiam plebis, ut, &c.

Animos submittere amori. Virg. 4. Aen. 83.

Submittere animum alicui periculo. Brutus ad Antonium, libro. 11. 3. 5.

Fasces populo submittere. Quint. lib. 3. cap. 7. 13.

Cedere alicui, & fasces submittere. Cic. de claris Orat. 11.

Submittere aliquid in oratione: cui contrariū est augere. Cic. 3. de Orat. 57, Neq; id actores prius uiderunt, quàm ipsi poetæ, quàm denuq; illi etiam qui fecerunt modos à quibus utrisq; submittitur aliquid, deinde augetur, extenuatur, inflatur, uariatur, distinguitur. Idem 1. Verr. 26.

Submittere pretia, Minuere. Plin. lib. 29. cap. 1. 21.

Submittere se, cui Extollere se, opponitur. Cic. de Amic. 63, Quamobrem ut ij, qui superiores sunt, submittere se debent in amicitia, sic quodam modo inferiores extollere. Idē pro Plancio, 19, Appellaui populum, tribubus submisi me, & supplicaui. Horat. 1. epistol. 1. 4, Et mihi res, non me rebus submittere conor.

Submittere alicui Id est subrogare uel successorem mittere alicui. Cicer. de Prouinc. Consul. 7, Huic uos non submittetis? Hunc diutius manere patiemini? Id est, an non uultis uos ô iudices alium huic subrogare?

Submittere se in humilitatem. Liu. 8. bel. Maced. 229.

Submittere se in fastigium priuatum. Liu. 7. bel. Pun. 174.

Ad mensuram discentis se submittere. Quint. lib. 2. cap. 3. 6. De officijs præceptoris.

Submittere capillum, pro Demittere. Plin. epist. 147. f.

Submittere, pro Subornare. Senec. libro 2. de Tranquil. uitæ.

Submissus accusator, & falsa accusatio. Suetonius in Nerone, cap. 28, Submißis Consularibus uiris, qui regio genere ortam peterarent.

Submittere alicui delatores. Martianus in l. diuus ff. de iure patronatus.

Submittere, Clanculum & furtim mittere. Sueton. in Cæsare Submißis nonnunquā lictoribus atq; militibus. Cic. in Verrem, Iste tametsi singulari est audacia, tamen ad pupillæ matrem submittebat. Cæsar. 4. bel. Gal. 562, Et quos laborantes conspexerat, ijs subsidia submittebat. Cic. 5. Ver. 57.

¶ Submissus, (κεχαλασμένος) Participium, siue nomen ex participio. Liu. 1. ab Vrbe, 16, Lupam sitientem ex montibus qui circa sunt, ad puerilem uagitū cursum flexisse: eam submissas infantibus adeò mitem præbuisse mammas.

Submissa fastigio planities. Liu. 7. bel. Pun. 106.

Submissa prata. Varro. 1. de Re rust. cap. 49.

Submissus & abiectus: cui contrarium Efferens se. Cicero 1. Offic. 174.

Submissum & populare. Cic. ad Att. lib. 1. 15. 3, Et is de quo scribis, nihil habet amplum, nihil excelsum, nihil nō submissum atq; populare.

Submissum & molle aliquid facere. Cic. 4. Tuscul. 104, Nam uidendum est in utrisq; ne quid humile, submissum, molle, effœminatum, fractum, abiectumq; faciamus.

Submissa oratione loqui de pace, Cæsar. 3. bel. Ciuil. 77. Cic. pro Planco, 52, Submissa uoce agam, tantum ut Iudices audiant. Martial. lib. 8. 69,

Hos comes inualidus submissa uoce precatur, &c.

Sono submisso dicere aliquid. Tibull. lib. 3. eleg. 1. 3.

Submissum dicendi genus concitato opponitur. Quintilianus lib. 11. cap. 1.

Submissa oratio & leuis. Quint. lib. 11. cap. 1.

¶ Submißio, Verbale f. g. (χάλασμα) Ipse submittēdi actus.

Contentio & submißio uocis, contraria. Cic. 1. Offic. 203.

Elatio & submißio, contraria. Cic. in Topicis, 37.

Submißio orationis. Cic. in Orat. 46.

¶ Submisse, Aduerb. (ὑφειμένως, ἀτρέμας) Cic. pro Plācio, 9, Meum beneficium potius ad eum detuli, qui à me cōtenderat, quàm ad eū, qui mihi nō nimis submißè supplicarat.

Submißè dicere. Cic. 2. de Orat. 118.

Loqui

Loqui submissè. Quint. lib. 6. cap. 5. 5.
Submissè se gerere. Cic. 1. Offic. 128.
Quidam scribunt submissè, conuerso b in m: quod & in alijs dictionibus compositis à Sub ferè fit, quæ ab m incipiunt.
¶ Submissim, Aduerb. (ὑποχα) Idem quod submissè. Sueton. in Augusto, cap. 74, Nam & ad communionem sermonis tacentes, etiam submissim fabulantes prouocabat.
Submolestus] Adiect. (ὑποδύσφορος) Parũ molestus. Cic. ad Att. lib. 16. 333. 11, Illud est mihi submolestum, quòd parum Brutus properare uidetur.
¶ Submolestè, Aduerb. (ὑποδυσφόρως) Cic. ad Att. lib. 5 109. 1, Te in Epirum saluum uenisse, & ut scribis, ex sententia nauigasse, uehementer gaudeo: non esse Romæ meo tempore pernecessario, submolestè fero.
Submoneo] submones, pen. corr submonui, submonitum. pen. cor. (ὑπαναμιμνήσκω) submonere, Latenter, siue ut ait Donatus, leuiter monere. Terent. Eunuch. 3. 5. 22,
— Submonuit me Parmeno,
Ibi seruus, quod ego arripui. Scribitur & Summoneo. Plin. epist. 2. lib. 1, Quoties paulùm itinere decedere- uou intempestiuis amœnitatibus submonebamur.
Submorosus] penult. prod. Adiectiuum (ὑποδύσκολος) utcunq; morosum significat. Cic. 2. de Orat. Me quidem hercule ualde illa mouent stomachosa, & quasi submorosa ridicula: non quum à moroso dicuntur: tunc enim non sal, sed natura ridetur.
Submoueo] submoues, pen. cor. submoui, submotum, pen. prod. (ἀπονεύω) submouere, Clàm siue subtus, uel à longè mouere. Liuius 3. ab Vrbe, 198, I, inquit, lictor submoue turbam, & da uiam domino ad prehendendum mancipiũ. Cic. pro Flacco, 12, Quæ sciseeret plebs, aut quæ populus iuberet submota concione, distributis partibus, &c.
Populum submouere opposita sera, Arcere. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 2.
Submoueri, impersonali. Seneca de Prouident. Quid ergo? fœlix Lucius Sylla quòd ei descendenti in forum gladio submouetur. Id est, quòd gladio dispellitur turba, ne uiam eius impediat. Ita & submouere, sine adiecto, subauditur turbam. Liuius 8. bell. Punic. Lictor apparuit: submouente eo, incesserunt?
Insidias submouere. Propert lib. 1. eleg. 19. 6.
Tabes submota est capiti. Lucan. lib 8. 135.
Submoueri maleficio magnitudine pœnæ. Cicero pro Roscio Amer. 42.
Submouere, Separare. Plinius lib. 3. cap. 19. 5, Germaniam ab Italia submouent.
Submouere aliquos in extremam aciem. Vide Acies.
Arcere & submouere. Plin. in Paneg. 92.
Submouere aliquem à negotiatione. Colum. lib. 1. A' Proconsulatu, Plin. epist. 36. b. Ab hasta, Liuius 9. bell. Maced 184.
Scribitur & Summoueo, ut dictum est de Submitto.
¶ Submotor, pen. prod. Verbale. Liu. 5. Decad. lib. 5. Submotor aditus, præco accensus, insueta omnia oculis auribusq;.
Submuto] submutas, penult. producta, submutare. Vide Summuto, summutas.
Subnascor] subnasceris, subnatus sum (ὑποφύομαι) subnasci. Vltra & post iam nata nasci, succrescere. Plin. lib. 11. cap. 23. 2, Atq; ita subnasci sui generis plumas. Idem lib. 5. cap. 1. 5, Fructibus omnium generum sponte ita subnascentibus, ut nunquam satietas uoluptatibus desit. Idem lib. 12. cap. 3. 2, Malus Assyria omnibus horis pomifera est, alijs cadentibus, alijs maturescentibus, alijs uerò subnascentibus.
Subnato] subnatas. pen. corr subnatare, Silius lib. 14.
Transitur ualida medius, dum se alleuat alui
Cuspide Marmarides Styron: pars subnatat unda
Membrorum, pars extat aquis.
Subnecto] subnectis, subnexui, subnexum (ὑποδέω) subnectere, Nectere sub re aliqua. Virg. 1. Aeneid. 100,
Aurea subnectens exertæ cingula mammæ. Idem 10. Aeneid. 27, — Fusos ceruix cui lactea crines
Accipit, & molli subnectit circulo auro. Et 5. Aeneid. 63. Plinius lib. 28. cap. 2. 19, Duabus literis Græcis P & A chartam inscriptam, circunligatam lino, subnectebat collo.
Subnectere (ὑποτάσσειν) Subiungere. Plin. lib. 24. cap. 14. 8, His subnectemus ea, quæ Græci communicatione nominũ in ambiguo fecère, àn ne arborum essent. Aliud exemplar habet, subtexemus, Quintilianus libro 3. cap. 3. 3, His adiecerunt quidam sextam partem, ita ut inuentioni iudicium subnecterent.
¶ Subnexus, Participium: ut, Comam subnexus, Stat. quinto, Sylu. 3. 23.
Subnego] subnegas, penultima correpta (ὑπαρνοῦμαι) subnegare, Aliquantulum negare. Cicer. Trebatio, libro 7. epist. 20. 1, Veruntamen quod præsenti tibi propè subnegarem.
Subniger] subnigra, subnigrum, penul. corr. (ὑπομέλας) Aliquantulum nigrum. Plaut. Merc. 12. 55,
— Bucculentum, breuiculum.
Subnigris oculis, oblongis malis. Varro 2. de Re rust. ca. 5. 6, Subnigris labris pecudes. Vide Subliuidus.
Subnitor] pen. prod. subniteris, subnixus sum (ὑπερείδομαι) subniti, Idem quod niti, nihil enim uidetur minuere compositio. Plaut. Persa. 9. 6,
Subnixis alis me inferam, atq; amicibor gloriosè.
Sic Cicero in Somnio, 21, E' quibus duos maximè inter se diuersos, & cæli uerticibus ipsis ex utraq; parte subnixos, obriguisse pruina uides. Idem 1. de Orat. 134.
Solio subnixa resedit. Virg. 1. Aeneid. 102
Subnixus & fidens innocentiæ animus. Liu 4. ab Vrbe, 179.
Subnixus uictoria. Liu. 5. bel. Pun. 230.
Barba subnixa rutilis capillis. Ouid. 6. Metam. 143.
Subnoto] subnotas. penul. corr. (ὑποσημειόω) subnotare, Subscribere. Martial. lib. 1. 111,
Et non sobria uerba subnotasti. Idem lib. 6. 82,
Quidam me modò Ruffe diligenter
Inspectum, uelut emptor aut lanista
Quum uultu, digitoq; subnotasset,
Túne es, túne ait, ille Martialis?
Subnubilus] pen. corr. Adiectiuum (ὑπονέφελος) Parum nubilum. Cæsar 3. bel. Ciuil. 212, Et quinq; intermissis diebus, alteram noctem subnubilam nactus, extructis omnibus castrorum portis, & ad impediendum obiectis, tertia inita uigilia, silentio exercitum educit.
Limes subnubilus longa umbra. Ouid. 2. de Remed. 41.
Subo] subas (κάπρίζω) subare dicuntur sues, quum libidine pruriunt, ut equæ, equire. Plin. lib. 10. cap. 62. 11, Verres subantis audita uoce, nisi admittatur, cibum non capit. Horat. Epod. 12. 3. de homine dixit,
— iamque subando.
Tecta, cubilia, tentaq; rumpis.
¶ Subatio, Verbale (καπρισμός) Plin. lib. 8. cap. 51, Implentur uno coitu, qui & geminatur propter facilitatem abortiendi. Remedium, ne prima subatione, neq; ante flaccidas aures coitus fiat. De suibus.
Subobscœnus] Adiectiuum (ὑπαισχρος) Cic. in Oratore. 48, Illud admonemus tamen, ridiculo sic usurum oratorem, ut nec nimis frequenti, ne scurrile sit: nec subobscœno, ne mimicum.

Digitized by Google

Subobscurus] pen.prod. Adiectiuum (ὑπoσκοτεινός) Aliquantum obscurus. Cic. de claris Orat. 14, Grandes erant uerbis crebri sententijs, compressione rerum breues, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri.

Subodiosus] pen.prod. Adiectiuum (ὑπομίσητος) Aliquantum odiosum. Cic. ad Atticum. lib. 1.3. 4, Non mihi graue duxi scribere ad te de illius quærimonijs, quum eas audire (quod erat subodiosum) leue putassem.

Suboffendo] suboffendis, suboffendi, suboffensum (ὑποβλάπτω) suboffendere, Aliquantum offendere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2.10.6, Nam apud perditissimam illam infimam fæcem populi, propter Milonem suboffendit, & boni multa ab eo desiderant, multa reprehendunt.

Suboleo] suboles, penul. corr. subolui, subolitum, pen. corr. (ὑπόζω) subolere, Quasi olere, & odorem sentire, Plautus Pseud. 13. 103,

Corrumpitur iā cœna: hem subolet: sis uide.

Subolere, per translationem, Præsentiscere, subdubitare, Plautus Casina, 6.50,

Tu ecastor tibi homo malā rem quæris, subolet sentio.

Terent. Phor. 3.1.10, Nunquid patri sobolet?

¶ Suboles, ab olescendo, id est crescendo, ut adolescentes quoque & adultæ, & indoles dicitur. Lucretius lib. 5,

Siue uirum suboles, siue est muliebris origo. Virgil.

Chara Deum suboles, magnū Iouis incrementū. Festus.

Suborior] suboriris, penul. prod. uel suboreris, penul. cor. subortus sum (ὑποφύομαι) suboriri, Idem quod Oriri. Plin. lib. 2. cap. 93.1, Metallorum opulenti tam uaria, tam diues, tam fœcunda, tot seculis suboriens. Lucret. lib. 1.210,

Ex infinito suboriri copia posset.

¶ Subortus, subortus, à uerbo suborior, quod est in alterius locum orior. Lucret. lib. 5, — Stellasq; putandum. Ex alio, atque alio lucem iactare subortu

Suborno] subornas (ὑποκοσμέω) subornare, Aliquantulum ornare, hoc est honorare, siue laudare. Plācus ad Ciceronē, lib. 10.23.13, Tu Cicero, quod adhuc fecisti, idē præstat, ut uigilāter, neruoseq; nos qui stamus in acie, subornes.

Subornare aliquē (κατασκευάζειν) Latenter seducere. Plautus Milite, 2.14, — Mox ei dominus ædium

Suam clientem solicitandum ad militem

Subornat. Gellius, In caput meū subornauit. Cic. pro Deiotaro, 11, Hac suspicione sum perculsus: medicum iudicem subornabit, finget uidelicet aliquod crimen ueneni. Idē pro Rosc. Comœdo, 29, Falsum subornauit testem Roscius Cluuium, cur tam sero? Idem pro Cecinna, 52, Et fictus testis subornari solet, & imponi falsæ tabulæ.

Aliqua pecunia aliquem subornare. Cic. 13. Philip. 378.

Confessus es à te accusatores esse instructos, & subornatos. Cicero in Vatinium, 2.

Subornare, pro In speciem aliquam uestire. Senec. lib. 3. de Benef. Quò te penulati isti militum, non uulgarem quidem incultum subornati, quò te, inquam, isti efferunt?

Subornatus criminibus: id est, clām instructus criminandi materia. Liu. 9. bel. Maced. Itaq; ad inuidiam ei faciendam legatos Ambraciacenses subornatos criminibus in Senatum introduxit.

Subpallidus] pen. corr. Adiect. (ὑπωχρος) Aliquantulum pallidus. Cel. lib. 3, de meliceria, Alterū est minus super corpus eminens, durum, latum, subuiride, subpallidum, magis exulceratum.

Subpinguis] & hoc subpingue (ὑποπαχύς) Aliquantum pingue. Celsus lib. 10. cap 4, Peius est quod densam cutem & subpinguem, & ex toto glabram fecit.

Subpudet] Vide Suppudet.

Subrancidus] pen. corr. Adiectiuum (ὑπόσαπρος) Quod aliquantum rancidum est, Cicer. in Pisonem, 53, Extructa mensa non conchylijs aut piscibus, sed multa carne subrancida.

Subraucus] Adiectiuum (ὑποβραγχώδης) Vtcunq; raucum. Cic. de claris Orat. 73, Omnisq; motus cum uerbis sententijsq; cōsentiens, uox permanens, uerū subrauca natura.

Subrectus] Vide Subrigo.

Subrefectus] Adiectiuum. Aliquātulum refectus. Patercu lus lib. 2, Subrefectus primo conspectu alloquioq; charissimi siue spiritus. De Cæsare Augusto moribundo loquitur.

Subremigo] subremigas. pen. cor. (ὑπερέσσω) subremigare, subtus remigare. Plin. lib. 9. cap. 29.5, Cæteris subremigans brachijs, media cauda ut gubernaculo se regit. Virgil. 10. Aeneid. 46. — Dextra puppim tenet, ipsaq; dorso Eminet, ac læua tacitis subremigat undis, id est, subnatat, ut ait Seruius.

Subrepo] subrepis, pen. prod. subrepsi, subreptum (ὑφέρπω, ὑφερβύζω) subrepere, Latenter repere. Plin. lib. 34. cap. 8.21, Fecit & puberem Apollinem subrepenti lacertæ cominus sagitta insidiantem.

Subrepunt claris animalia. Colum. lib. 9. cap. 1.9.

Aetas iners subrepit. Tibul. lib. 1. eleg. 115.

Pestis subrepens in imos artus. Catul. de Lesbia. 71.5.

Horror tacitus subrepsit fratribus. Stat. 1. Thebaid. 95.

Subrepere se alicui. Furtim siue clām recedere. Plautus Mil. 6.62.

Subrepere sub tabulas. Cicero pro Sestio, 109, Is quum quotidie gladiatores spectaret, nunquam est conspectus: quum ueniret, immergebat subitò, quum sub tabulas subrepserat.

Subrepsit hæc appellatio paulatim. Plinius libro 21. cap 2.3.

Subrepit animo iudicis insinuatio: id est, in animum demittitur. Quintil. libro 4. capite 1.30, Idem ita subrepitur animo iudicis.

Subrepsit illi obliuio. Plinius libro 8. capite 22.5. Scribitur & Surrepo.

Subreptitius] Vide Surrepo.

Subrideo] subrides, pen. prod. subrisi, subrisum (ὑπομειδιάω) subridere, Latenter uel aliquantum ridere, uel risus signa ostendere. Virg. 1. Aeneid. 52,

Olli subridens hominum sator atq; deorum. Cic. pro Roscio Comœdo, 13, Qua de causa? subridet Saturius ueterator, ut sibi uidetur.

Subrisi modicè leniq; nutu. Martial. lib. 6.82.

Limis subrisit ocellis. Ouid. 3. Amor. eleg. 1.7.

Subrisit crudele pater. Claud. 2. in Eutrop. 22.

Ira mista subridens. Virg. 10. Aeneid. 148.

¶ Subridiculè, penul. corr. Aduerbium (ὑπογελοίως) Cic. 2 de Orator. 138, Quid hoc Neuio ignauius? seuerè Scipio. At in malè olentem, Video me à te circumueniri. Subridiculè Philippus.

Subrigo] subrigis, pen. corr. subrexi, subrectū (ὑπαίρω) subrigere, Idem quod paulatim arrigere, & in altum leuare. Plin. lib. 9. cap. 29.4, Supinus in summa æquorū peruenit ita se paulatim subrigens, ut emissa omni per fistulam aqua, uelut exoneratus sentina, facilè nauiget. Idem lib. 36. cap. 9.1, Opus id fecisse dicuntur XX. M. hominū. Ipse rex quum subrecturus esset, uerereturq; ne machinæ ponderi non sufficerent, &c. Virg. 4. Aeneid. 37,

Tot linguæ, totidē ora sonant, tot subrigit aures.

Scribitur & Surrigo. Columel. lib. 7. cap 3.3.

Caput subrigens. Senec. Herc. furent. 6.12.

¶ Subrectus, Participium (ὑπαρθείς) ut, Cuspis subrecta. Silius lib. 10. 51.

Digitized by Google

Subriguus] Adiectiuum (ὑπόβρεχος) Idem quod Irriguus. Plin. lib. 17. cap. 18. 4, In crasso, aut humido, aut subriguo à messe ad brumam.

Subripio] subripis, penultima corrept. subripui, subreptum (ὑφαρπάζω) subripere, Clàm auferre, suffurari. Plautus Menæch. 4. 13,

Hanc modo uxori intus pallam subripui. Martialis, libro 12. 25,

Prætori mappam subripit Hermogenes.

Eripere & subripere. Cic. in Parad. 65, Quanti est æstimanda uirtus, quæ nec eripi nec surripi potest: neq; naufragio, neq; incendio amittitur: nec tempestatum, nec temporum permutatione mutatur?

Subripere per fraudem. Cic. pro lege Agraria, 53.

Subreptum Senatusconsultum. Cic. ad Attic. lib. 10. 195. 13.

Subripere spatium. Cic. ad Atticum, lib. 5. 104. 1. Scribitur & Surripio.

Subripere aliquando usurpatur pro eo quod est Per mendacem narrationem aliquid extorquere & quasi furari.

¶ Subreptio, subreptionis (ὑφαρπαγή) Verbale, Ipse subripiendi actus.

Subreptio, Impetratio quæ fit à principe, siue magistratu, per falsam rei narrationem.

¶ Subreptitius, Adiectiuum (ὑφαρπακτικός) ut, Subreptitia postulatio, subreptitiæ literæ, quæ ad falsam alicuius suggestionem concessæ sunt.

Subreptitius puer, Furtim sublatus. Plaut. Menæch. 66.

Subrocrini] Populi in Alpibus, author Plin. lib. 3. cap. 20.

Subrogo] subrogas, pen. correp. (ἀντικαθίστημι) subrogare, Substituere. Plin. de Viris illust. 15, Quia in locum Tricipitini collegæ Consulem subrogauerat. Cic. ad Att. lib. 4. 74. 3, Vberiores, si & ille libenter accipiet, & hi subrogentur, qui uillam me molestè ferunt habere. Vbi uetus codex legit, subringentur. Vide Surrogo.

Subrogare collegam Consul dicebatur, qui alterum in demortui Consulis locum sufficiebat. Cic. ad Brutum, 5. 5. Liu. 9. ab Vrbe, 108, M. Cornelium Maluginensem collegam subrogauit. Ibidem, lib. 2. 31, Quia nec collegam subrogauerat in locum Bruti.

Subrostrarius] Adiect. (ὑπεμβόλιος) Cælius ad Cic. lib. 8. 1. 11, Te ad IX. Cal. Iun. subrostrarij (quod illorum capiti sit) dißiparant perijsse. Vbi interpres, subrostrarij, qui erãt infra Senatores, hoc est qui sub rostris sedebant. Vetus tamen exemplar habet, subrostrani.

¶ Subrostrarij, id est, qui sub rostris sedent nouarum rerum captatores. Nam à Rostris omnia Romæ edicebantur. Subrostrarios ea forma dici arbitrantur, quasi subbasilicanos, circumforaneos: non ex dignatis gradu, ut uoluit interpres.

Subrubeo] subrubes, pen. cor. subrubui (ὑπερυθραίνομαι) subrubere, Aliquantum rubere. Ouid. 2. de Arte, 64,

Plenaq; purpureo subrubet uua mero.

Cælum subrubet. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 8.

¶ Subrubicundus, Adiectiuum (ὑπέρυθρος) Aliquantulum rubicundus. Plin lib. 25. cap. 13. 22, Herba est trixaginis specie & mollitia, cauliculis subrubicundis. Sic apud Celsum lib. 8. cap. 12.

Subrufus] pen. prod. Adiect. (ὑπόπυῤῥος) Aliquantum rufus. Plin. lib. 37. cap. 10. 30, Indica gentium suarum habet nomen, subrufo colore, in attritu sudorem purpureum emanat. Idem lib. 21. cap. 7. 6, Rhizotomos subrufa.

Subrufus aliquantum, crispus, cincinnatus. Plautus Captiu. 11. 116.

Subrumus] subrumi, penult. correpta. masculin. gener. (ὑπομάστιος) Agnus qui adhuc sub mamma est. Varro 2. de re Rustic. cap. 1. 20, Etsi parum habet lactis mater ut subijciat sub alterius mammam, quia appellantur subrumi, id est, sub mamma: antiquo enim uocabulo mamma rumis, ut opinor, dicebatur. Ibidem, cap. 11. 4, Mammæ enim rumis, siue rumæ, ut antè dicebant, à rumi: & inde dicuntur subrumi agni: lactentes, à lacte.

¶ Subrumor, subrumaris (ὑπομαστεύομαι) subrumari, dicuntur hœdi quum ad mammam admouentur, inquit Festus. Columell. lib. 7. cap. 43, Diligenti cura seruandum est, ut & suis quotidie matribus & alienis non amantibus agni subrumentur. Idem lib. 12. cap. 3. 7, Nec minus interesse pastoribus fructum cogentibus, aut fœtus ouium aliarumue pecudum subrumantibus.

Subrunciui] limites ita nominantur ab Hygeno. Limites linearij mensuræ tantùm disterminandæ causa sunt constituti: & si finitimi interueniunt, latitudinem secundùm legem Mamiliam accipiunt. in Italia itineri publico seruiunt sub appellatione subrunciuorum. habent latitudinem pedum octonûm. hos conditores coloniarum fructus asportandi causa publicauerunt.

Subruo] subruis, pen. corr. subrui, subrutum, pen. corr. (κατασκάπτω) subruere, Destruere. Cæs. 2. bel. Gall. 255, Murusq; defensoribus nudatus est, testudine facta portis succedunt, murumq; subruunt.

Muneribus subruit reges. Horat. 3. Carm. ode 16. 3.

Natura omnis subruitur. Lucret. lib. 4. 174.

Dies uentura subruet arces mundi. Propert. lib. 3. eleg. 5. 7.

¶ Subrutus, pen. corr. (κατασκαφής) Particip. ut, Castra subruta ferro. Propert. lib. 3. eleg. 9. 11. Liu. 5. ab Vrbe, 97, Subruta cuniculo mœnia.

Vestigia subruta limo. Stat. 9. Thebaid. 96.

Subrusticus] pen. corr. Adiectiuũ. (ὑπάγροικος) Aliquantum rusticus. Cicero de claris Orator. 70, Tum etiam ipso sono quasi subrustico prosequebatur atque imitabatur antiquitatem. Ibidem, 140, Cotta quia se ualde dilatandis literis à similitudine Græcæ locutionis abstraxerat, sonabatq; contrarium Catulo, sub igreste quiddam, planeq; subrusticum. Quod iam subrusticum uidetur, olim autem politius. Cicero in Orator. 91.

Subrutilus] pen. corr. Adiect. (ὑποπυῤῥίζων) Parum rutilus. Plin. lib. 10. cap. 33. 7, Merops pallido intus colore pennarum, supernè cyaneo, priori subrutilo. Idem lib. 12. cap. 14. 4, Alij lentisco similem subrutilo folio arborem thuris prodidere. Idem lib. 10. cap. 3. 3, Media magnitudine, colore subrutilo, rarum conspectu.

Subsalsus] Adiect (ὑφαλμος) Aliquantum salsum significat. Plin. lib. 12. cap. 29. 1, Subsalsa gustanti herba.

Subsanno] as, are, uerbum actiuæ significationis, idem significans quod irridere (χλευάζω) Nam sanna, ut suo loco apparet, irrisionem significat, quæ & subsannatio dicitur. χλευασμός uerbum frequens apud sacrarum literarum interpretem.

Subscribo] subscribis, pen. prod. subscripsi, subscriptum (ὑπογράφω) subscribere, Subnotare, subsignare. Sueton. in Augusto, cap. 27, Pinarium equitem Romanum quum concionante se, admissa turba paganorum, apud milites subscribere quædam animaduertisset, curiosum & speculatorem ratus, coràm confodi imperauit.

Numerus aratorum quotannis apud magistratus subscribitur. Cic. 5. Verr. 100.

Subscribere audita. Quintil. lib. 12. cap. 8, Nec tanta sit actura memoriæ fiducia, ut subscribere audita pigeat.

Exemplum literarum alicuius subscribere. Balbus Cic. in epist. ad Attic. lib. 9. 186. 1. Cic. eidem, lib. 8. 159. 3.

Subscribere, Verbum est iudicijs & foro accommodatum, & significat iudicium dictare, quasiq; dicam scribere. Plin. lib. 5 epist. Post hoc Curianus à matre exhæredatus, cum cæteris cohæredibus, subscripsit centumuirale iudicium: mecum non subscripsit. Id est, controuersiam mouit hæreditatis, testamentum scilicet impugnare ut inofficiosum uolens. Idem, Scis te non subscripsisse mecum, & iam biennium transisse, omniaq; me usu cepisse. Id est, mecum querelam non esse expertum. Budæus.

Subscribere, dicebant ueteres Iurisconsulti, quod nunc adiungere se dicunt. Subscribendi igitur facta potestas dicendum, quod nunc dicunt, Dictum est quod adiungere se poterit. Cicer. 3. Verr. 10, Ei qui istius Quæstor fuisset, & ab isto læsus inimicitias iustas persequeretur, nō modò deferendi nominis sed ne subscribendi quidem, cum id postularet, fecerent potestatem. Hoc etiam à Cicerone dicitur, Accedere ad causam, & Descendere in causam, & Incumbere in eandem causam, & Dimittere se in causam. Budæus.

Subscribere significat aliquando fauere, astipulari, & assentiri. Marcellus in l. non aliter, de adopt. Non aliter enim uoluntati eius, qui arrogare pupillum uolet, etiam si causam eius ob alia probauerit, subscribendum erit. Colum. lib. 1. cap. 2. 2, Quod si uoto fortuna subscripserit, agrum habebimus salubri cælo, uberi gleba.

Iræ alicuius subscribere. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 1.

Subscribere odijs alicuius. Liu. 3. bel. Maced. 110.

Votis alicuius subscribere. Ouid. ad Pisonem, 53.

Subscribere luxuriæ cubantis. Cels. lib. 3. cap. 4, His enim ulterioribus cubantis etiam luxuriæ subscripsit, primis uerò tortoris uicem exhibuit.

Subscribere, cū accusatiuo, est causam sententiæ testari, & addere. Cic. pro Cluentio, 94, Video igitur, Iudices, animaduertisse Censores in iudices quosdam illius consilij Iuniani, quū istam ipsam causam subscriberent. Ibidem, 100, Nam hæc quidem, quæ de iudicio corrupto subscripserint, quis est qui ab illis satis cognita, & diligenter iudicata arbitretur? In M. Aquilium & T. Guttam uideo esse subscriptum.

Causam parricidij subscribere. Cic. 2. de Inuent. 163.

Subscriptæ rationes. Vide Expungo.

¶ Subscriptio, subscriptionis, Verbale (ὑπογραφὴ, ὑπομνήματα) Cic. 1. Verr. 17, Quartum quem sit habiturus, non uideo: nisi quem fortè ex illo grege oratorum qui subscriptionem sibi postularunt, cuicunq; uos delationem dedissetis. Id est, qui postulauerunt à uobis, ut ad quemcunq; Verris accusatio esset delata, sibi liceret accusationi subscribere. Hæc Budæus. Cic. pro Cluentio, 93.

Subscriptio ac professio agri. Cic. 5. Verr. 93.

Iugerum subscriptio ac professio non est plus xxx. Cicero 5. (Verr. 93.

Subscriptio censoria. Cic. pro Cluentio, 97, Ne subscriptio censoria non minus calamitatis ciuibus, quàm proscriptio acerbissima possit afferre. Budæus censuram interpretatur. Vide Quintil. lib. 5. cap. 13 27.

¶ Subscriptor, subscriptoris. Subscriptores Pædianus eos ait esse appellatos causidicos, qui adiuuare accusatorem poterant: quos oportebat summissius agere, quàm eū quem sequebantur. Cic. 1. Verr. 26, Veruntamen L. Apuleium esse uideo proximum subscriptorem, hominem non ætate, sed usu forensi, atq; exercitatione tyronem. Budæus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 20. 1, Omnino nihil accusatore Lentulo subscriptoribusq; eius infantius. Cælius ad Cic. lib. 8. 8. 3, Itaq; sine ullo subscriptore descendit.

Exercitatus & disertus subscriptor. Cic. 1. Verr. 25. (39.

Venalis ascriptor & subscriptor alicuius. Cic. pro Domo sua, Subscriptor & approbator. Gellius lib. 5. cap. 21.

Subscus] subscudis, pen. prod. f. gen. Subscudes tabellæ (inquit Festus) appellantur quibus tabulæ inter se configūtur: sic dictæ, quia quà immittuntur, succiditur. Pacuuius, Nec ulla subscus cohibet compagem. Cato cap. 18. 6, Orbem olearium latum pedibus quatuor punicanis coagmentis facito crassum digitis sex, subscudes iligneas adindito. Eas ubi confixeris, clauis corneis occludito. Vitruuius lib. 4. cap. 7, Et ita sint cōpactæ subscudibus & securiculis, ut compactura duorum digitorum habeat laxationem.

Subscudes, quæ & Subcudes, & Suscudes dicuntur, sunt lignea retinacula, quæ etiam securiculæ à forma uocantur, quasi securiculæ: quibus duo tigna tenacissimè inter se uinciuntur: unde securiclati cardinales apud Vitruuium lib. 10. licet uulgò securidati legatur. Galli Hirundinum caudas appellant. Apud Augustinum lib. 15. de Ciuitate, suscudines legitur. Vitruuius lib. 10. cap. 10. de tympano ad molendam farinam loquens, Secundum id tympanum, maius item dentatum planum est collocatum: quo continetur axis habens in capite summo suscudem ferream, qua mola continetur. Quod Vitruuius subscudem hîc appellat: nostri ferrum molendini uocant, ex quo forma subscudis intelligi potest. Budæus.

Subseco] subsecas, pen. corr. subsecui, subsectum (ὑποτρίω) subsecare, Subtus uel paulatim secare. Colum. lib. 2, Quędā etiam subterraneæ pestes, adultas segetes, radicibus subsectis enecant. Varro 1. de re Rust. cap. 50. 1, Vbi falce secundum terram succidunt stramentum: & manipulum, ut quemque subsecuerint, ponunt in terra. Plin. lib. 18. cap. 17. 14, Quæ uelluntur è terra, non subsecantur. Ouid. 4. Fast. 88,

Illa papauereas subsecat ungue manus.

Vngues ferro subsecare. Ouid. 6. Fast. 49.

¶ Subsecíuus, a, um, Isidor. lib. 5. Ethymol. 13. scribit subsecíua propriè esse, quæ sutor de materia præcidens, quasi superuacua abijcit, Indeq; subsecíuos agros dictos, quos in pertica diuisos recusant quasi steriles, uel palustres. Itemq; subsecíua, quæ in diuisione agri non efficiunt Centuriam, id est iugera ducenta, quæ à subsecante linea ita appellata esse Frontinus in libro de agrorum qualitate scribit. A' quo, & eius interprete Aggeno Vrbico subsecíuorum duo esse genera dici: Vnum quod in extremis assignatorum finium centuriæ expleri non potuit. Aliud, quod in medijs Assignationibus et integris centurijs interuenit. quicquid enim inter quatuor limites minus, quàm interclusum fuerit adsignatū, in hac remanet appellatione: ideo quod is modus, qui assignationi superest, linea elidatur & subsecetur. Et generaliter subsecíuū appellatum, quod inter mensuralem lineam & Cēturiæ extremitatem, minus, quàm ut cēturiā expleret, supererat. Tertul. lib. 1. aduersus Marcionem: Et uidendum, ne quà adhuc illi uaccent subsecíua, in quibus & tertius aliquis stipare se Deus possit. Apuleius lib. 8, Ac me relictum solum & subsecíuum cum fastidio pleriq; præteribant. Sueton. in Domitiano cap. 9, Subsecíua quæ diuisis per ueteranos agris carptim superfuerant, ueteribus possessoribus ut usucapta concessit.

Ager subsicíuus is est Boethio libro 2. Geometriæ, qui secundum suas determinationes ascriptus in finibus suis tabulario Cæsaris infertur, & qui beneficio concessus, aut assignatus Coloniæ fuerit siue is proximus, siue longius positus: quem Colonia in tabulario Cæsaris manu subscriptum habere debet. Item, ager similis subsicíuus est, qui non assignatus Reipublicæ populoq;, aut Coloniæ cuius fine circundatur, remanet in eius potestate qui assignare potuerit, hoc est principis.

Digitized by Google

Operæ subseciuæ. Sunt autem operæ subseciuæ, non principales (ut ita dicam) sed proximæ quas ludis, & ferijs, scilicet quas à functione muneris in Rempublicam, forum, amicos, studijs, ac musis damus. Dictæ subseciuæ, ab ijs quæ agrorũ aßignationibus Subseciua nominantur: de quibus Frontinus, & nos paulò antè ex eodem. Ab hac similitudine operæ, horæ, tempora, quæ amicorum, fori, reipublicæ supersunt atq; ex ijs eripiuntur, & quasi subsecantur: quæ nobis reseruamus, nec perire sinimus, sed in legendo, commentando, scribendo consumimus, subseciua nuncupantur. Quare apud Varronem lib. 1. de re Rust. In subceßiuũ, non subcißiuum, apud M. Tullium multis in locis, apud cæteros scriptores, eodem modo scribendum esse contendunt etiam docti. Vide Succisiuus, in Succîdo.

Subsecinus] Vide Succisiuus, in Succîdo.

Subsecundarius] Adiect. (ὑποδευτεραῖος) Idem quod succisiuus, & quod quasi secundo tempore aduenit. Gell. lib. 20. cap. ultimo, Quantum autem uitæ deinceps mihi deûm uoluntate erit, quantumq; à cura publica, & à re familiari, procurandoq; cultu liberorum meorum dabitur otium, ea omnia subcisiua & subsecundaria tempora ad colligenda huiusmodi memoriarum delectatiunculas conferam.

Subsellium] Vide Subsîdeo.

Subsentio] subsentis, subsensi, subsensum (ὑπαισθάνομαι) subsentire. Aliquantulum sentire, aduertere. Terentius Heaut. 3. 1. 62,

Etsi subsensi id quoq;,
Illos ibi esse, & id agere inter se clanculum.

Subsequor] pen. corr. subsequeris, subsequutus sum (ὑπακολουθέω) subsequi, Statim sequi. Plaut. Merc. 22. 31,

Si quidem mecum fabulari uis, subsequere. Cæsar 8. bell. Gall. 136, C. Calenum legatum cum legationibus duabus reliquit, qui iustis itineribus se subsequerentur.

Ipse cum legionibus subsequor. Plancus Cicer. lib. 10. 15. 8.

Furtim subsequi aliquem. Ouid. epist. 19. 27.

Omnes hos motus subsequi debet gestus. Cic. 3. de Orat. 122.

Subsequi aliquem, & imitari. Plin. in Panegyr. 139.

Iudicium alicuius subsequi. Ouid. epist. 4. 9.

Aliud illico subsequatur àut atomos ullas, è quibus quicquid efficiatur, illarum sit dißimillimum. Cic. 4. Acad. 224.

Subsequi sermone. Cic. ad Appium, lib. 3. 1. 6, Mirificè ipso suo sermone subsequutus est humanitatem tuarum literarum.

Subsequenti anno exitu ueris emittunt paruas locustas. Plinius lib. 12. cap. 29. 1.

¶ Subsequenter, Aduerbium. Messala Coruinus ad Cæsarem Augustum, Nunc ad reges Romanos, consules, dictatores, tribunos militares ac plebeios subsequenter calamum deducam. Paulò pòst, Hinc aduersus Crustuminos subsequenter tumultuantes, in armis Romulus profectus, &c.

Subsericum] est, cuius substamen ex serico est. Bayf. lib. de re Vestiaria, cap. 5.

Subsero] subseris, pen. corr. subseui, pen. prod. subsitum, penult. corr. (ὑποφυτεύω) subserere, sub re aliqua uel iuxta rẽ aliquam serere. Colum. lib. 4. cap 15. 1, Plurimum interest, adhuc noua consitione pedamen omne uestiri: nec mox uineam tum subseri, quum fructus capiendus est.

Subseruio] subseruis, subseruiui, subseruitum, pen. prod. (ὑπηρετέω) subseruire, Seruiendo obtemperare. Plautus Menæch. 17. 12,

—— ita istæc solent, quæ uiros
Subseruire sibi postulant, fretæ dote feroces.

Subseruire alicui. Plaut. Amphit. 2. 4. Terent. Andr. 4. 4. 14,

Tu ut subseruias
Orationi, utcunq; opus sit uerbis, uide.

Subsessa, Subsessor] Vide Subsîdeo.

Subsîdeo] subsides, pen. corr. subsedi, pen. prod. subsessum (ὑφίσταμαι, ὑφιζάνω) subsîdere, Subtus sedere, & sine motu esse. Columella, Villica debet curam adhibere, ut si quæ fæces aut amurcæ in fundis uasorum subsederint, semel statim emundentur. Idem lib. 12. cap. 19. 4.

Subsidet pecunia apud eum. Plin. epist. 77. Id est, remanet.

Subsidere in castris. Cæsar 6. bell. Gall. 135. Cic. in Salustiũ, 11, Quicquid impudicorum cylonum parricidarum, sacrilegorum, debitorum fuit in orbe, municipijs, colonijs, Italia tota, sicut in fretis subsederant. Virg. 5. Aeneid. 100,

Extremus, galeaq; ima subsedit Acestes. Vbi Seruius, Subsedit, remansit, nec enim proferebatur sors quæ remanserat sola: aut certè delituit. Idem 11. Aeneid. 54.

— deuicta Asia subsedit adulter.

Subsidere in uia. Cic. ad Attic. lib. 5. 104. 1.

Subsidere, pro Insidiari. Cic. pro Milone, 38, Cur neq; antè occurrit, ne in uilla resideret? nec eo in loco subsedit, quo noctu uenturus esset? Budæus.

¶ Subsellium, subsellij (ἕδρα) Subsellia antiquis dictæ sunt sedes & pulpita, uel, ut ita dicam, scamna in quibus qui poetas recitantes audiebant, sedere, consueuerant: uel in quibus ab equitibus spectabantur ludi. A' subsedendo dicta, quasi subsedia, permutatione d in l: ut sella pro seda. nam Senatores in sellis altioribus consedebant. Persius Satyr. 1. 9,

Trossulus exultat tibi per subsellia læuis. Plautus Sticho, 8. 33,

Scis tu me dudum esse imi subselli uirum. Id est, qui soleam sedere in infimo loco. Scribit Asconius in Diuinationem Ciceronis, subsellia esse Tribunorum, Triumuirorum, Quæstorum & huiusmodi minora iudicia exercentium, qui non in sellis Curulibus, nec Tribunalibus, sed in subsellijs cõsidebant. Vnde à Varrone subsellium dictum est quod non sit planè sella.

Destituere subsellia. Quintil. lib. 6. cap. 4. 5.

Subsellia item erant in Curia, ubi Senatores sedebant, ut ostendit Cic. 1. in Catil. 12.

Subsellia etiam erant iudicum, id est, eorum qui publicis iudicijs disceptandis operam dabant, authore Asconio in quarta in Verrem actione. Cic. pro Cluentio, 74, Accusabat Tribunus plebis, idem in concionibus, idem ad subsellia. Idem in Vatinium, 26, Quæro ex te, &c. num quis reus post urbem conditam in Tribunal sui quæsitoris ascenderit, eumq; ni deturbarit, subsellia dißiparit, urnas deleuerit, easq; deniq; omnes res in iudicio disturbando commiserit, quarum rerũ causa iudicia sunt constituta. Hoc in loco Tribunal Cicero Prætori aßignauit, qui iudicijs publicis præerat, & quæsitor uocabatur: subsellia uerò iudicibus, qui reos sententijs suis tabellaribus iudicabant. Hæc Budæus.

Occupare locum in subsellijs. Cic. de clar. Orat. 160.

Subsellia, Iudicia publica dicebantur, quæ in foro Romano exercebantur sub diuo. Quint. lib. 12. cap. 8, Nonnunquam etiam inter ipsa subsellia didicisse se gloriantur. Idem lib. 10. cap. 5, Quod accidisse Portio Latroni traditur, ut quum ei summam in scholis opinionem obtinenti causa in foro esset oranda, impensè petiuerit, uti subsellia in Basilicam transferrentur: ita illi cælum nouum fuit, ut omnis eius eloquentia cõtineri tecto ac parietibus uideretur. Ex Budæo.

Optima fide & fama uersari in subsellijs. Cicero Bruto, libro 13. 11. 9.

Grandiorem & pleniorem uocem desideraut subsellia. Cicero de claris Orat. 160.

A' subsellijs in rostra rem deferre. Id est, à foro in rostra. Cicero pro Cluentio, 89.

Digitized by Google

Subsellia, Sedes in theatro. Suet. in Augusto, capite 44, Facto igitur decreto Patrũ, ut quoties quid spectandi usquam publicè ederetur, primus subselliorum ordo uocaret Senatoribus.

Subsellia, Vbi sedebant rei, & accusatores, & testes. Cicero pro Roscio Amerino, 10, Erant ei ueteres inimicitiæ cum duobus Roscijs Amerinis, quorum alterum sedere in accusatorum subsellijs uideo, alterum tria huiusce prædia possidere audio.

Subsellia, pro ipsis iudicibus aliquando accipitur. Martialis, libro 1,

Sextiliane bibis quantum subsellia quinq;. Budæus.

¶Subsessor, subsessoris (ἐπίβουλος) Qui delitescens insidiatur, & insidijs circumuentum interimit. Subsessores uocantur qui occisuri aliquem delitescunt. Seruius in illud 5. Aeneidos, 100,

—subsedit Acestes. Valerius lib. 2. cap. 1, Nulli enim tunc subsessores alienorum matrimoniorum oculi metuebantur.

¶Subsessa, subsessæ (ἐνέδρα) Subsessæ à Vegetio dicuntur insidiæ, quib. in itinere exercitus imparatus, ac nihil tale suspicans, opprimi solet. Subscribit Seruius in illud 11. Aen. 54,

— deuicta Asia subsedit adulter.

¶Subsidium, subsidij (ἐπιβοήθεια, ἀλκὴ, ἀντίληψις) dicitur id (inquit Festus) quod postpositum est ad subueniendum laborantibus. Erant autem triarij milites, nempe qui tertio ordine in acie constituerentur. Hi enim post omnes acies cum scutis, galeis, ocreis, gladijs, plumbatis locabantur: ut si fortè prima acies uinceretur, ab ijs, ueluti deintegrò reparato certamine, uictoria speraretur. Subsidebant itaq; nixi genibus, à quo subsidium dictum. Plaut.

Agite nunc, subsidite, quasi solent triarij. Cæsar de gestis in Italia, Ad eum mittit, nisi subsidium sibi submittatur, sese diutius sustinere non posse. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 44, His ego subsidijs ea sum consecutus, quæ nullis legionibus consequi potuissem.

Subsidia belli. Cic. pro lege Manil. 3.

Bellissimum subsidium. Vide Bellus.

Fidissimum subsidium. Tacit. lib. 5.

Subsidium inutile bellis. Stat. 6. Thebaid. 111.

Miserum & innocens subsidium. Cic. pro Fonteio, 29.

Comparare subsidium. Vide Comparo.

Constabilitæ subsidijs legiones. Lucret. lib. 2. 9.

Currere alicui subsidio. Vide Curro.

Inuocare subsidium. Vide Inuoco.

Mittere subsidium. Vide Mitto.

Missus subsidio globus. Stat. 3. Thebaid. 2.

Parare subsidium. Vide Paro.

Seruare quempiam subsidio bestiæ. Cic. Q. fratri, lib. 2. 7. 10.

Venire subsidio. Cic. pro Fonteio, 29.

Subsidium, pro Adminiculo & auxilio. Cic. 2. in Cat. 31, Quum industriæ subsidia atq; instrumenta uirtutis in libidine, audaciaq; consumerentur.

Subsidium senectutis. Cic. Attic. lib. 15. 327. 4.

¶Subsidior, subsidiaris, subsidiatus sum, subsidiari. Hircius lib. 8. bell. Gall. Perterriti non solùm ij qui cominus opprimebantur, aut eminus uulnerabantur, sed etiam qui lõgius subsidiari consueuerant.

¶Subsidiarius, Adiectiuum (ἐπιβοηθητικὸς) Quod in subsidium datur aut uenit. Liu. 5. ab Vrbe, 170, Paulùm erat ab dextera editi loci, quem subsidiarijs repleri placuit. Sub. militibus. Ibidem, lib. 9. 144, Qui subsidiarias cohortes, quæ integræ ad longioris pugnæ casus reseruabantur, in primam aciem extemplò emisit.

Acies subsidiariæ. Vide Acies.

Subsidiarius palmes, qui & præsidiarius, & resex à Columella: à Catone custos, & uinarius appellatur palmes. Colum. lib. 4. cap. 24. 12, Subsidiarius, idemq; custos in pollicem resecari non debet, quum palmæ, ex quibus proximi fructus sperantur, idoneo loco sitæ sunt.

Subsido] subsidis, penult. product. præteritum & supinum mutuatur à sedeo, subsedi, subsessum (ὑφίσταμαι) subsidere, penult. corrept. Subtus cadere, descendere: fit enim cum motu. Virgilius,

Subsedit dubius. Idem lib. 5. 165,

Subsidunt undæ, tumidumq; sub axe tonanti

Sternitur æquor aquis. Ouid. 1. Metam. 70,

Iussit & extendi campos, subsidere ualles. id est, Depressas esse. Colum. lib. 6 cap. 1. 3, Lateribus porrectis, lumbis latis, dorso recto, planoq;, uel etiam subsidente, &c. Plin. l b. 22. cap. 8. 2, Comitialibus, mulierum mensibus, siue subsidant, siue abundent, &c. Varro 3. de re Rust. cap. 16. 28, Si ex aluo minus frequentes euadunt, ac subsidit aliqua pars, suffumigandum.

Poplite subsidens. Virg. 12. Aeneid. 99.

Mare subsidit. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 15.

Venti subsidunt. Propert. lib. 1. eleg. 8. 3.

Vrbes subsident, terræq; dehiscent. Lucan. lib. 1. 128.

Subsidere & Consurgere, contraria. Liu. 8. bel. Pun. 6.

Subsidere, Inuadere aliquando significat. Lucan. lib. 5. 46,

Iure sed incerto mundi subsidere regnum.

Subsidere in loco aliquo, pro Commorari: cui opponitur Proficisci. Cic. ad Cecinnam, lib. 6. 8. 4.

Impetus dicendi subsidit. Quint. lib. 3. cap. 8. 41.

Subsidere dicitur fœmina in coitu. Horat. Epod. 16,

Iuuet ut tygres subsidere coruis.

Subsignani] Milites olim dicebantur, qui sub signis habebãtur: & à legionarijs differebant, quia sub aquila non erant. Tacit. lib. 17, Penino itinere subsignanum militem, & graue legionum agmen hybernis adhuc niuibus traduxit.

Subsigno] subsignas (ὑποσημειόω) subsignare. Festus, Subsignare, pro subscribere utimur. Plin. epist. 1. lib. 3, Eundem mihi cursum, eundem terminum statuo, idq; iam nunc apud te subsigno, ut si me longius euehi uideris, in ius uoces ad hãc epistolam. id est, Subscribo, sigillo, obligo, affirmo. Callistratus de iure immunitatis, Sed ne extenuentur facultates eorum, quæ subsignatæ sint fisco. Paulus iureconsf. ff. de uerb. signific. l. 39, Subsignatum dicitur quod ab aliquo subscriptũ est: nam ueteres subsignationis uerbo pro ascriptione uti solebant. Cic. pro Flacco, 62, Illud quæro, suntne ista prædia censui censendo, habeant ius ciuile: subsignari apud ærariũ, apud Censorem possint?

Subsilio] subsilis, penult. corrept. subsilui, & subsilíui, subsultum (ὑποπηδάω) subsilire, Paululum saltare. Plautus Curcul. 3. 59,

Pessuli, &c. Subsilite obsecro, & mittite istanc foras.

Ignes subsiliunt ad tecta domorum. Lucret. lib. 2. 39.

¶Subsulto, subsultas (ὑφάλλομαι) subsultare, Frequentatiuum, Idem. Plaut.

Tu subsultas, ego miser uix asto præ formidine. Idem Casin. 10. 9, Vt subsultabat, postquam uicit uillicus?

¶Subsultim, Aduerbium (ὑφαλλομένως) Subsultando. Suet. in Augusto, cap. 83, Mox nihil aliud quàm uectabatur & deambulabat: ita ut in extremis spacijs subsultim decurreret.

Subsilles] Dicebantur quædã lamellæ, sacrificijs necessariæ. Paulus ex Festi sententia.

Subsimilis] pen. corr. Adiect. Cels. lib. 5. cap. 26, de sanguine, sanie, & pure, Μελικηρία crassior, & glutinosior, subalbida,

Digitized by Google

bida, melliq; albo subsimilis fertur.

Subsimus] subsima, subsimum, pen. prod. (ὑφόσιμος) Paru simus. Varro lib. 2. de re Rust. cap. 5. 6, Vt sint bene compo sitæ, ut integris membris, &c. pilosis auribus, compressis ma lis, subsimisúe, gibberibus demissis, &c.

Subsipio] subsipis, subsipere, Quod non planè sapit: ut uult Varro lib. 4. de Ling. Latin.

Subsisto] subsistis, subsisti, substitum, pen. corr. (συνίσταμαι, ὑφίσημι) subsistere, Contrà sistere. Cæs. 1. bel. Gal. 59, Quo prælio sublati Heluetij, quòd quingentis equitibus tantam multitudinem equitum propulerant, audacius subsistere: nonnunquam ex nouissimo agmine, prælio nostros lacessere cœperunt.

Clypeo & dextra subsistere. Virg. 9. Aeneid. 161,

Ergo nec clypeo iuuenis subsistere tantum,
Nec dextra ualet.

Vires infirmæ subsistere ualent. Tibul. lib. 4. ad Messalam, 1. 1.

Subsistere feras, Excipere, non cedere irruentibus, ut ait Budæus. Liuius 1. ab Vrbe, 17, Hinc robore corporibus, animisq; sumpto, iam non feras tantùm subsistere, sed in latrones præda onustos impetum facere, pastoribus rapta diuidere.

Subsistere in aliquo loco (διατρίβειν) Commorari aliquandiu. Virg. 2. Aeneid.

—— quater ipso in limine portæ
Substitit, atq; utero sonitum quater arma dedêre. Liu. 4.

ab Vrbe, 230, Consules an ambo profecti sint ad arcem Caruentanam, an alter ad comitia habenda substiterit, incertum diuersi authores faciunt.

Subsistere & expectare. Cic. pro Milone, 37.

Circa ima subsistere. Quint. in Procem. lib. 1. 16.

Lingua substitit in medio sono. Ouid. 1. Fast. 108.

Lingua substitit timore. Ouid. epist. 23. 18.

Ingeniumq; meis substitit omne malis. Ouid. epist. 11. 40.

Subsistit unda, Stat, consistit. Virg. 8. Aeneid. 18.

Subsistere sumptui. Brutus Cic. lib. 11. 10. 10, Non si Varronis thesauros haberem, subsistere sumptibus possem.

Subsistunt opes Romanorum apud eas gentes. Plinius libro 6. cap. 28. 26.

Subsistit proceritas balsami intra bina cubita. hoc est, Procera est balsamus duos cubitos, nec amplius. Plinius libro 12. capite 25. 3.

Subsistere, pro Dubitare. Vlpian. in l. seruum. §. 1. ff. de procur. Et quantum ad filiumfamiliâs, uerum est: in seruo uerò subsistimus.

Subsolanus] subsolani, pen. prod. (ἀπηλιώτης) Ventus Fauonio contrarius, ut ait Plin. lib. 2. cap. 46. Hic sole oriente subnasci uidetur.

Subsortior] subsortiris, subsortitus sum (ὑποκληρόω, ἀντικαθίστημι, ἐπιλαγχάνω) subsortiri, Sorte in iudicum reiectorum locum substituere. Vnde subsortitos iudices dicimus, qui etiam substituti dicuntur. Cic. 3. Verr. 34, Cur ea quandiu alium Prætorem, cum ijs iudicibus, quos in horum locũ subsortitus es, de te in consilium iturum putasti, tamdiu domi fuerunt? Idem pro Cluentio, 73, Si ex lege subsortitus non erat Iunius, aut si in legem aliquando non iurauerat, idcirco illius damnatione aliquid de Cluentio iudicabatur? Ibidem, 78, Ab illo enim siue quòd in legem non iurasset, siue quòd ex lege subsortitus iudicem non esset, mulcta petita esse dicitur.

¶ Subsortitio, subsortitionis (ἀντικατάστασις) Verbale, Suffectio. Suet. in Iulio Cæsare, cap. 41, Ac ne qui noui cœtus recensionis causa moueri quandoq; possent, instituit, quotannis in demortuorum locum, ex his qui recensiti non essent, subsortitio à Prætore fieret. Asconius actione 2. in Verrem, moris fuisse scribit, celebrata iudicum reiectione haberi in officio Prætoris, & in arca reponi nomina iudicum selectorum: reiectionemq; ideo dictam, quia quum multi iudices à Prætore suo ad consilium aduocandi essent, qui quæsitor fuisset in publica aliqua causa, ut ambitus, ut repetundarum, maiestatis: necesse erat primùm de Curia conscribi Senatoria, eo scilicet tempore quum Senatus iudicaret. Deindè in urnam sortito mitti, ut de pluribus necessarius numerus confici posset. Tertiò permitti accusatori ac reo, ut ex illo numero reijcerent quos putarent sibi inimicos, aut aliqua ratione incommodos fore. Solebat autem ex moribus, ac fama iudicum, ex illorum quos aut reijciebant, aut retinebant iudices, uoluntate, coniecturam facere Prætor, qui causæ suæ confidere, qui corrumpere iudices uellet. Reiectione autem celebrata, in eorum locum qui reiecti fuerant, Prætor alios subsortiebatur, quoad numerus legitimus impleretur: quæ subsortitio dicebatur. nam prima delectio, sortitio erat: hæc autem, subsortitio. His peractis iudices in leges iurabant, ut obstricti religione iudicarent: quum iurassent omnes præter Prætorem, nomina eorum libellis continebantur, & ubiq; habebantur, ne pro selectis iudicibus (ut fit in multitudine) aliqui suppositi, corruptiq; iudicarent. Hactenus ex Asconio. Cic. 3. Verr. 111, Nam de subsortitione illa Iuniana iudicum nihil dico. Idem pro Cluentio, 73.

Substamen] Vide Subtegmen.

Substantia] Vide Substo.

Substerno] substernis, substraui, substratum, penult. prod. (ὑποστρώννυμι, ὑποστόρνυμι) substernere, Sternere sub re aliqua. Terent. Andr. 4. 4. 6,

— ex ara hinc sume uerbenas tibi,
Atq; eas substerne. Plin. lib. 15. cap. 18. 1, Cadiua separari, stramentis, storeis, paleisúe substerni. Varro 2. de re Rust. cap. 9. 10, Substernitur eis acus, aut quid aliud, quo molliore cubili facilius educantur.

Substernere nidos mollissimè. Cic. 2. de Nat. deor. 194.

Substernere semina ordei. Colum. lib. 5. cap. 9. 8.

Substernere herbam ouibus. Cato cap. 37. 1, Stipulas, ebulum, & cicutam, & circum sata herbam altam succide, & eam substernito ouibus, bubusq;.

Brachia substernens collo. Catull. Argon. 59. 67,

Languidulosq; paret tecum coniungere somnos,
Læuia substernens robusto brachia collo.

Substernere alicui pudicitiam suam. Sueton. de August. cap. 68.

Substernere animo omnia, Subijcere, supponere. Cicer. de Vniuers. 34, Omne quod erat concretum atq; corporeum, substernebat animo, interiusq; faciebat.

Delitias multas substernere. Lucret. lib. 2. 5.

¶ Substratus, huius substratus, pen. prod. masc. gen. (ὑπόστρωσις) Ipse substernendi actus: & aliquando id quod substernitur. Plin. lib. 18. cap. 30. 4, Culmum saxosis locis quum inaruit, baculo frangunt substratu animalium. Idem lib. 24. cap. 9. 6, Suffitu quoq; aut substratu fugant uenenata.

¶ Substramen, pen. prod. substraminis, neut. gen. (ὑπόστρωμα) Quod animalibus substernitur. Varr. 3. de re Rust. cap. 10. 4, Easq; cellas prouident, ne habeant in solo humorem, sed habeant molle substramen è palea, aliaúe qua re. Ibidem, cap. 6. 4.

Substillum] substilli, Tempus dicitur quod ante pluuiam uel post pluuiam est, non siccum, sed humidum, quòd aut iam stillet, aut nondum stillare desistat. Festus.

Substillum apud Catonem lib. de re Rust. cap. 156. 5, ponitur pro ægritudine, quando stillatim urina emittitur: Nunc de ijs (inquit) quibus ægrè lotium it, quibusq; substillum est.

Quo in loco uidetur adiectiuè sumi.

Substituo] substituis, substitui, substitutum, pen. prod. (ἀντικαθίστημι) substituere, Subordinare. Plin. lib. 10. cap. 54. 1, Proq; eis alia substituenda.

Substituere & supponere. Cic. 7. Verr. 57, Tum iste homo nefarius in eorum locum, quos domum suam de piratis abduxerat, substituere & supponere cœpit ciues Romanos, quos in carcerem antea coniecerat.

Permutare & substituere. Plin. lib. 5. cap. 9. 5.

Substituere in locum & in uicem alterius, quod & sufficere dicimus. Colum. lib. 11. cap. 1. 5, Etenim qui me absente in meū locum substituitur, & uicarius meæ diligentiæ succedit, is ea quæ egi scire debet. Idem lib. 5. cap. 6. 1, Primam quamq; senio aut tempestate afflictam summoueat, & in uicem nouellam sobolem substituat. Cic. 6. Verr. 80.

Substituere aliquem pro altero. Cic. 2. de Diuinat. 10.

Substituere animo speciem quandam. Liu. 8. bel. Pun. 185.

¶ Substitutio, Verbale (ἀντικατάστασις) Paulus iureconsul. In uulgari substitutione, qua ei qui supremus morietur, hæres substituitur, rectè hæres substitutus etiam unico intelligitur. Vide Substituere hæredem, in Hæres.

Substo] substas, substiti, substitum, pen. corr. (ὑφίστημι) substare, Constantem esse. Terent. Andr. 5. 4. 11,

Perij, metuo ut substet hospes.

¶ Substantia, substantiæ (οὐσία, ὕπαρξις, ὑπόστασις) Est quæ per se substat, & fundamentum est rei alicuius.

Substantia, Materia, & quasi essentia & soliditas, ac nerui cuiusq; rei. Plin. Substantia omnis orationis fuit cohortatio eius ad pacem. Quint. in Procemio, lib. 1.

Substātia, Facultates. Quint. Vt plus substātiæ filio relinquere.

¶ Substantiuum (ὑπαρκτικός) nomen apud Grammaticos dicitur, Quod per se stare potest. Vide Priscianum.

¶ Substantiuari, substantiuum fieri. Valla lib. 3. cap. 4, Mille hominum licet dicere, quia mille substantiuatur.

Substrahere] Vide Subtraho.

Substramen] Vide Substerno.

Substringo] substringis, substrinxi, substrictum (ὑποσφίγγω) substringere, Subtus constringere. Quint. lib. 10. cap. 5, Omissa supplere, & effusa substringere carbasa nautæ. Iuuen. Satyr. 6. 44,

Nauseat, atq; oculis bilem substringit opertis.

Comas substringens ligatas auro. Lucan. lib. 3. 57.

Aurem substringere loquaci. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 20.

¶ Substrictus (ὑπόσφιγκτος) Participium, siue Nomen ex participio: cui contrarium est Promittens & effusum. Colum. lib. 6. cap. 20, Vt sit magna portio corporis, uentre paulo substrictiore, qui magis rectus, & ad ineundas fœminas habilis fit. De tauri forma.

Crura substricta. Ouid. 11. Metam. 151.

Frenis substrictis ora domita ligat. Senec. Hippol. 10. 3.

Ilia substricta. Ouid. 3. Metam. 44.

Substricti testes. Plin. lib. 32. capit. 3. 1, Quinimò paruos esse substrictosq; & adhærentes spinæ, nec adimi sine uita animalis posse.

¶ Substruo, substruis, substruxi, substructum (ὑποδομέω) substruere, Subtus struere, subædificare. Plaut. Mostell. 3. 18,

— & fundamentum Liberorum substruunt. Liu. 6. ab Vrbe, 21, Capitolium quoq; saxo quadrato substructū est, opus uel in hac magnificentia urbis conspiciendum.

¶ Substructio, Verbale (ὑποδόμησις) Cic. pro Mil. 39, Ante fundum Clodij, quo in fundo propter insanas illas substructiones facilè hominum mille uersabatur ualentium aduersari. Ibidem, 65, Substructionum insanis molibus oppresserat. Cæsar 2. bell. Ciuil. 104. Colum. lib. 1. cap. 5. 8, Sed & pro fultura & substructione fungentur aduersus ea, &c.

Subsulto, subsultas] Vide Subsilio.

Subsulum] Est oculi uibrata subsultatio, quam Barbari Ocilliade uocitant. Cælius lib. 7. cap. 29.

Subsum] subes, subfui (ὕπειμι) subesse, Infrà esse. Plin. Suberant tecto abiegnæ trabes.

Subesse, Latenter inesse. Virg. 2. Georg. 10.

Quippe solo natura subest. Quia naturaliter rerum omnium mater est terra: & uniuersa in se continet semina, licet non appareant.

Causa subest. Ouid. 4. Fast. 74.

Subest intra cutem uulnus. Plancus ad Cicer. lib. 10. 18. 8.

Subest causa. Cic. 5. de Finib. 51, Intelligatur aliquam subesse eiusmodi causam. Idem 1. Offic. 58.

Subest cura tacita. Liu. 4. bel. Maced. 135.

Subest simultas. Cicero pro Cælio, 48, Sin autem iam suberat simultas, extincta erat consuetudo, dissidium extiterat, hinc, &c.

Subest spes. Cic. Ad Atticum, lib. 3. 67. 1.

Subest suspicio. Cic. 9. Philipp. 259, At ea fuit legatio Octauij, in qua periculi suspicio non subesset.

Subesse, Adiuuare. Plaut. Trinum. 15. 16,

—— quod ago Assequitur, subest, subsequitur, ita gaudijs gaudium suppetat.

¶ Subsuo, subsuis, penult. corr. subsui, subsutum, penult. prod. (ὑποῤῥάπτω) subsuere, Subtus suere. Horatius 1. Sermon. Satyr. 2. 6,

— sunt qui nolint tetigisse nisi illas Quarum subsuta talos tegat instita ueste. Subsutam uestem, prætextam intelligit, quæ fimbriæ institarum subsuebatur.

¶ Subsurdus, Adiectiuū. Aliquantum surdus. Vox subsurda, apud Quint. lib. 11. cap. 3, Deinde uox non subsurda, rudis, immanis, &c.

Subtal] subtalis, n. g. ex Sub & Talus cōponitur, significatq; cauum pedis: quanuis & pro uola ponatur. Sipont.

Subtegmen] subtegminis, pen. corr. n. g. (κρόκη) Dicitur filum quod sub stamine texitur. Terent. Heaut. 2. 3. 52,

— anus Subtegmen nebat: præterea una ancilla erat. Ouid. 6. Metam. 12,

Inseritur medium radijs subtegmen acutis. Catullus Argonaut. 59. 66,

Currite ducentes subtegmina, currite fusi.

Vestes picturatæ auri subtegmine. Virg. 3. Aeneid. 97.

Subtegulanea] ὑπόστεγα, Loca sub tegulis: distinguunturq; à subdialibus, quæ Græci uocant ὑπαίθρια, sicut priora illa ὑπόστεγα, & κατάστεγα siue στεγαστά. Plin. lib. 36. cap. 25. 2, Pauimenta credo primùm facta, quæ nunc uocamus barbarica atq; subtegulanea.

Subtemen] subteminis, Filum quod stamini subtexitur: uel, ut Varro, quod subit stamini. Ex quo loco quidam dicendū putant substamen. Terent. Heaut.

Anus subtemen nebat, ubi uulgò loquitur subtegmen. Horat. Epod. od. 13,

Vnde tibi reditum certo subtegmine Parcæ Rupêre, etc. Sic enim legendū, non subtegmine. Labinus.

Subtendo] subtendis, subtendi, subtentum, & subtensum (ὑποτείνω) subtendere, Subtus extendere. Cato cap. 10. 4, Lectum in cubiculo unum, lectos loris subtentos quatuor, & lectos communes tres. Lectos loris subtentos appellat, de solario loris propendentes, qui mos antiquorum erat.

Subtento] subtentas (ὑποπειράομαι) subtentare, Idem quod tentare. Plaut. Truc. 6. 15,

Aduenisti huc subtentatum exornatis ossibus.

Subtenuis]

Digitized by Google

Subtenuis] & hoc subtenue (ὑπόλεπτος) Aliquantum tenue. Varro 2. de re Rustic. cap. 74, Non angusta iuba, crebra, fusca, subcrispa, subtenuibus setis implicata in dexteriorem partem ceruicis.

Subter] Præpositio (ὑπὸ, ὑποκάτω) utrique casui seruiens, accusatiuo & ablatiuo. Relatiuum habet Super. Ferè autem semper accusatiuum habet, siue quies fuerit, siue motus. Statius,

Desilit in campos qui subter mœnia nudos
Asseruat manes., Poeticè ablatiuum habet. Virgilius 9. Aeneid. 103, —— quum tamen omnes
Ferre libet subter densa testudine casus. Cic. in Som. 15, Deinde subter mediam ferè regionē sol obtinet dux & princeps & moderator luminū reliquorū. Plin. lib. 3. cap. 19. 5, Subter radices earum. Virg. 3. Aen. 140.

Subter, cum ablatiuo. Catull. ad Ortalum, 60. 2,
Troia Rhœteo quem subter littore tellus
Ereptum nostris obterit ex oculis.

Subter, sine casu. Cic. 3. de Orat. 12, Qui omnia hæc quæ suprà & subter, unum esse & una ui, atq; una consensione naturæ constricta esse dixerunt.

Subterduco] subterducis, pen. prod. subterduxi, subterductum (ὑπεκφέρω) subterducere, Verbum Plautinum, pro Subterfugere, & clàm sese proripere ex aliqua societate uel loco. Datiuo iungitur. Plaut. Milit. 6. 69,
—— serua istas fores,
Ne tibi clàm se subterducat istinc. id est, Ne hinc abeat, te inscio.

Subterduxit se tempus huic occasioni. Plaut. Asin. 7. 13.

Subterfluo] subterfluis, subterfluxi, subterfluxum (ὑπορρέω) subterfluere. Plin. lib. 8. cap. 50. 2, Torrente rapido minaciter subterfluente.

Subterfugio] subterfugis, pen. corr. subterfugi, pen. prod. subterfugitum, pen. corr. (ὑποφεύγω) subterfugere, Clàm aufugere. Datiuo iungitur. Plaut. Bacchid. 17. 2,
Nimio illæc res est magnæ diuidiæ mihi,
Subterfugisse sic mihi hodie Chrysalum.

Accusatiuo iunctum, Vitare significat. Plaut. Merc. 4. 81,
Necquicquam ego mare subterfugi sæuis tempestatibus.
Cic. de Amic. 24,

Subterfugere, & deuitare. Cicero 2. Verr. 5, Vt quoniam criminum uim subterfugere nullo modo poterat, procellam temporis deuitaret.

Subterfugere crimen. Cic. 3. Verr. 71.

Subterfugere imprudentiam alterius. Cic. 2. Verr. 8.

Subterfugere militiam simulatione insaniæ. Cicero 3. Officiorum, 131.

Subterfugere pœnam & calamitatem. Cic. pro Cecinna, 72.

Subterfugere periculum. Cic. ad Senatum, lib. 15. 1. 12.

Subterlabor] pen. prod. subterlaberis, subterlapsum (ὑπολισθαίνω) subterlabi, Clàm elabi & effugere. Liuius 10. belli Pun. 112, Sed neque rostro ferire celeritate subterlabentem poterant, neq; transilire armati ex humilioribus in altiorē nauem. Virg. 10. eclog. 1,
Sic tibi quum fluctus subterlabêre Sicanos, &c.

Subterlino] subterlinis, pen. corr subterlini, subterliui, & subterleui, pen. prod. subterlitum, pen. corr. (ὑποχρίω) subterlinere, Subtus linere. Plin. lib. 28. cap. 7. 18, Sotira obstetrix, tertianis, quartanisq; efficacissimum dixit plantas ægri subterlini.

Subtermeo] subtermeas (ὑποπορεύομαι) subtermeare. Claud. de Aponi balneis, 5. 13,
Et iunctos rapido pontes subtermeat æstu.

Subtero] subteris, pen. corr. subtriui, subtritum, pen. prod. (συντρίβω) subterere, Comminuere. Colum. li. 12. cap. 5. 1, Salis sextarium subterito, & subtrita cum quarto mellis aceto diluito. Ibidem, cap. 56. 2.

Boues subterunt pedes, Continuo attritu ungulas subtus consumunt. Cato cap. 72. Sic apud Senecam epist. 52, In molli palustriq; pascuo iumenta saginata cuò subteruntur.

¶ Subtritus, penultima producta, Adiectiuum (ὑποτετριμμένος) ut, Subtritæ ungulæ: hoc est, Attritu nimio corrosæ. Plaut. Asin. 7. 74.

Subterraneus] Adiect. (ὑπόγαιος) Quod est sub terra. Colum. lib. 1. cap. 6. 2, Vinctis qui saluberrimum subterraneum ergastulum plurimis, sitq; id angustis illustratum fenestris. Plin. lib. 9. cap. 57. 4, Quicquid est, hoc certè minus admirabile talparum facit uita subterranei animalis. Idem lib. 36. cap. 13. 5, Subterranea domus.

Regna subterranea. Iuuen. Satyr. 2. 15.

Subterraneæ uenæ. Plin. lib. 9. cap. 15. 9.

Subtertenuo] subtertenuas (ὑπολεπτύνω) subtertenuare, Conterere. Lucret. lib. 1. 63,
Annulus in digito subtertenuatur habendo. hoc est, In subteriore parte quæ proxima est digito, minuitur & atteritur, dum habetur in usu frequenti.

Subtexo] subtexis, subtexui, subtextum (ὑποζεύγνυμι) subtexere, Subiungere. Translatione sumpta à textoribus, qui dum subtus texunt opus, claudunt & absoluunt. Plin. libro 25. cap. 11. 1, Verùm & generatim, membratimq; singulis corporum morbis remedia subtexemus. Liu. 7. bel. Maced. 198, Subtexit deinde fabulæ huic, Legatos Aetolos in Senatu inter cætera hoc quoq; interrogatos esse.

Cælum subtexere fumo. Virg. 3. Aen. 117.

Cælum subtexitur umbra. Stat. 3. Sylu. 1. 26.

Subtilis] & hoc subtile, pen. prod. (λεπτὸς, ἰσχνὸς, ἐλαφρὸς) Notæ significationis.

Subtilis argumentatio. Plinius lib. 2. cap. 108. 9. Quintil. lib. 2. capite 5. 6.

Conclusio subtilis, & ad morem dialecticorum formata. Quintil. lib. 7. cap. 4. 10.

Corpora subtilia. Lucret. lib. 3. 4.

Definitio subtilis. Cic. 1. de Orat. 54.

Filum subtile. Lucret. lib. 4. 18.

Genus subtile uel spinosum potius disserendi. Cic. 3. de Fin. 4.

Gula subtilior. Colum. lib. 8. cap. 16. 3, Hoc igitur periurium multorum subtiliorem fecit gulam, doctaq; & erudita palata fastidire docuit fluuialem lupum.

C. Serenus subtilissimus homo: fuit enim & animi satis magni, & consilij. Cic. pro Plancio, 10.

Ignis subtilis fulmini. Lucret. lib. 2. 78.

Iudicium subtile. Cicer. ad Catonem, lib. 15. 6. 4, Nam ad meum sensum, & ad illud sincerum ac subtile iudicium nihil potest esse laudabilius, quàm est tua oratio. Hor. 2. epist. 1. 49.

Palatum subtile. Hor. 2. Serm. Satyr. 8. 8.

Succus subtilissimus. Plin. lib. 11. cap. 5. 1.

¶ Subtilitas, pen. corr. subtilitatis (λεπτότης) Plin. lib. 10. cap. 75. 4, Hæc nanq; restant immensæ subtilitatis animalia. Cicero 1, Academ. 10, Apud nostros enim non ignoras quæ sit & quanta subtilitas.

Alia est illa, quum ueritas ipsa limatur in disputatione, subtilitas. Cic. 2. Offic. 49.

Subtilitas & elegantia scriptorum. Cic. ad Sulp. lib. 4. 4. 3.

Subtilitas iudiciorum. Martial. lib. 12. 1.

Intima quæstionum naturaliū subtilitas. Quint. lib. 1. cap. 4. 4.

Angusta subtilitas. Vide Angustus.

Inenarrabilis subtilitas. Vide Inenarrabilis.

Ludicra subtilitas. Vide Ludus.

Digitized by Google

Habere subtilitatem in dubijs. Quint. lib. 1. cap. 7. 2.

¶ Subtiliter, pen. corr. Aduerb. (λεπτῶς) Cicer. 1. Academ. 50, Sed Zeno quum Archesilam anteiret ætate valdeq; subtiliter dissereret, & peracutè moueretur, corrigere conatus est disciplinam.

Subtiliter connexæ res. Lucret. lib. 3. 148.

Subtiliter & dilucidè. Cic. 1. Tusc. 64.

Versutè & subtiliter dicere. Cic. in Orat. 12.

Disserere de aliqua re subtiliter & copiosè. Cicero pro Flacco, 33.

Subtiliter iudicare. Cic. 6. Verr. 113.

Subtilißimè perpolitum. Cic. pro Corn. Balbo, 40.

Subtiliter & Magnificè opponit inter se Quintilianus libro 8. capite 3.

Subtiliter numerum exequi, pro Minutatim. Liu. lib. 3.

Subtimeo] subtimes, pen. correp. subtimui (ὑποφοβοῦμαι) subtimere, Aliquantulum timere, subuereri, subformidare. Cic. 2. Philipp. 55, Nunquid subtimes, ne ad te hoc crimen pertinere uideatur?

Subtraho] subtrahis, subtraxi, subtractum (ὑφαιρέω, ὑφέλκω) subtrahere, De medio auferre. Plinius libro 31. capite 18. 5, Subtrahitur itaque deducta multitudine. Ouidius in Ibin, 85,

Subtrahitur presso mollis arena pede.

Solum subtrahitur. Virg. 5. Aen. 40.

Subtrahere fuga. Cæsar 8. bel. Gal. 118, Quæ si clandestina fuga subtrahere conarentur, effugere, &c.

Subtrahere è pondere. Plin. lib. 33. cap. 9. 4.

Subtrahere aliquid alicui. Plaut. Casina, 4. 22.

Subtrahere aliquem bello dicitur morbus. Liu. Decad. 1. lib. 8, Furium graui morbo implicitum fortuna bello subtraxit.

Subtrahere se: id est, Ociũ amare, & dignitates refugere. Plin. in Paneg. 141, O rem memoriæ, literisq; mandãdam præfectum Prætorij, non ex ingerentibus, sed ex subtrahẽtibus legere: eundemq; ocio, quem pertinaciter amet, reddere.

Subtrahere se à curia. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 10. 7.

Amplexu alicuius subtrahere se. Virg. 6. Aen. 140.

Aspectu alicuius subtrahere se. Virg. 6. Aen. 93.

Colla iugo subtrahere. Ouid. 5. Trist. eleg. 2. 8.

Subtrahere famæ. Plin. epist. 145.

Subtrahere aliquem inuidiæ. Plin. de Viris illust. 64.

Subtrahere iudicio. Liuius 6. ab Vrbe, 3, Cui iudicio eum mors adeò opportuna, ut uoluntariam magna pars crederet, subtraxit.

Subtrahere se labori. Colum. lib. 1. cap. 9. 5.

Materiam furori alicuius subtrahere. Cic. pro Domo sua, 9.

Neque uerba sedem habere possunt, si rem subtraxeris. Cic. 3. de Orat. 12.

Timor ipse subtrahit uires. Ouid. epist. 14. 27.

Subtrahere & adimere uicarium suæ diligentiæ. Cicero pro Muræn. 37.

Subtrahere aluum. Celsus lib. 3. cap. 4.

¶ Subtractus, Participium. Vlpian. in l. sed si mors. ff. de dona. Vt nunc plenißimam habeat infirmitatem, quando ab hac luce fuerit subtractus.

Subtristis] & hoc subtriste (ὑπολύπηρος) Aliquantulum tristis. Terent. Andr. 2. 6. 16,

Subtristis uisus est esse aliquantulum mihi.

Subtundo] subtundis, subtudi, penultim. correp. subtusum, pen. prod. (ὑποκόπτω) subtundere, Idem quod simplex, uel aliquantum tundere. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 11,

Flet teneras subtusa genas, sed uictor & ipse
Flet sibi dementes tam ualuisse manus.

Subturpis] & hoc subturpe, Adiectiuum (ὑπαισχρός) Parum turpe. Cic. 2. de Orat. 147, Exprimenda enim sunt, & ponẽda ante oculos ea, quæ uideantur & uerisimilia, quod est proprium narrationis: & quæ sint, quod ridiculi proprium est, subturpia.

¶ Subturpiculus, penultima correpta, Diminutiuum. Cicero ad Atticum, lib. 4. 74. 1, Quid etiam (dudum enim circunrodo quod deuorandum est) subturpicula mihi uidebatur esse παλινῳδία.

Subtus] Aduerbium (ὑποκάτω) Idem quod Sub. Varro 1. de re Rust. cap. 9. 3, Labris subnigris aut rubicundis, neque resimis superioribus, neq; pendulis subtus, mento suppresso. Lucret. lib. 6. 174,

Extemplò subtus frigescit terra, coitq;.

Subtusus] pen. prod. Vide Subtundo.

Subucula] subuculæ, pen. corr. (ὑποχιτών) Genus uestis, quæ ferè ex lino fit. Dicta, quòd ea subter induamur. Varro de uita pop. Roman. lib. 1, Postquam binas tunicas habere cœperunt, instituerunt uocare subuculam, & indusium. Horat. 1. epist. 1. 20,

—— si fortè subucula pexæ Trita subest tunicæ.

Subucula, Libum quod dijs dabatur ex alica, oleo, & melle compositum. Festus.

¶ Subuculatus, penult. prod. Adiect. (ὑποχιτωνωτός) Subucula indutus. Quintil. lib. 8. cap. 3, Nec à uerbis modò, sed à nominibus quoq; deriuata sunt quædam, ut à Cicerone subuculatum, & ab Asinio fimbriatum & figulatum. Alij legunt, Sullaturit.

Subuectio, Subuecto, Subuectus] Vide Subueho.

Subueho] subuehis, subuexi, subuectum (ἀνάγω, ἀνελκύω) subuehere, Extollere, siue portare. Plin. lib. 34. cap. 1. 2, Sæpe etiam lapides subuehunt portantes aliena põdera. Liuius 9. ab Vrbe, 74, Nam insesßis omnibus uijs per quas commeatus ex Samnio subuehebatur, fame domini Samnites qui Luceriæ in præsidio erant, legatos misere ad Consulem Romanum. Stat. 3. Syl. 2. 18.

Subuehi flumine auerso. Liu. 4. bel. Pun. 208.

Subuehere naues amne contrario. Plin. lib. 21. cap. 12. 3.

Subuehi ad arcem. Virg. 11. Aen. 31.

Subuehere in altitudinem. Plin. lib. 36. cap. 12. 6.

¶ Subuecto, subuectas, subuectare, frequentatiuum. Plautus Asin. 7. 74, Ipsos qui tibi subuectabant rure huc uirgas ulmeas. Virg. 6. Aen. 62,

Et ferruginea subuectat corpora cymba.

¶ Subuectio, subuectionis (ἀναγωγή) Verbale. Cæsar 7. bell. Gal. 34, Sin maturius ex hybernis educeret, ne ab re frumentaria duris subuectionibus laboraret.

¶ Subuectus, subuectus, subuectui (ἀναγωγή) Tacit. libro 15, Et prouisi antè commeatus, quorum subuectu, &c.

Subuenio] subuenis, pen. corr. subueni, pen. prod. subuentum (ἐπικουρέω) subuenire, Interuenire. De hoc significatu nullum exemplum reperi.

Subuenire, Adiuuare, propitium esse. Plaut. Aulul. 13. 24,

Apollo quæso subueni mihi, atq; adiuua.

Subuenire inopi. Cic. ad Catonem, libro 15. 4. 22, Cumq; eo animo uenissem, ut utriq; prouinciæ, si ita tempus ferret, subuenirem.

Succurrere & subuenire. Cæsar 5. bel. Gal. 166.

Homini iam perdito, & collum in laqueum inserenti subuenire. Cic. 6. Verr. 32.

Curis subuenit sententia. Stat. 1. Thebaid. 54.

Dolori subuenire. Plin. lib. 26. cap. 5.

Sanguinem expuentibus subuenit agaricum. Plinius libro 26. capite 7. 3.

Subuenire festimanter. Celsus lib. 3. cap. 18.

Errori-

Digitized by Google

Erroribus ſubuenire. Cic. 4. Acad. 84.

Grauedini quæſo omni ratione ſubueni. Cicero Attico, libro 16. 334. 4.

Acrioribus ſalutis ſuæ remedijs ſubueniendum putauit. Cicero pro Cluent. 52,

Solicitudini alicuius ſubuenire, Opem ferre, adeſſe. Cic. ad Curionem, lib. 2. 5. 12.

Subuenitur, pen. prod. Impersonale. Cic. de Aruſp. reſpon. 54, Idemq; earum templum inflammauit dearum, quarum ope etiam alijs incendijs ſubuenitur.

Huic rei ſubuentum eſt. Cic. ad Atticum, lib. 1. 12. 13.

¶ Subuenturus, pen. prod. (ἐπικουρήσων) Participium. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 6,

Quòd ſi Neptuni uentura potentia uincat,
Et ſubuenturos auferat unda deos.

¶ Subuento, ſubuentas, ſubuentare, Frequentatiuum. Plautus Rud. 6. 11,

Spes bona obſecro ſubuento mihi.

Subuentanea] oua, quæ & Zephyria, & irrita, & hypenemia uocantur. Vide Eraſmum in Adagio, Subuentanea parit. Et Ariſtot. de Hiſtor. animalium.

Subuerbuſta] ſubuerbuſtæ, Verubus uſta dicitur, inquit. Feſtus. Plaut.

Viſceroſam, compeditam, ſubuerbuſtam, ſordidam.

Subuereor] ſubuereris, penul. prod. ſubueritus ſum (ὑπαισχύνομαι) ſubuereri, Aliquantum uereri. Cic. ad Marcellū, lib. 4. 10. 2, Venit enim mihi in mentem ſubuereri interdū, ne te delectet tarda deceſſio.

Subuerto] ſubuertis, ſubuerti, ſubuerſum (καταστρέφω) ſubuertere, Verbum ruſticum: id ſignificans, quod fit dū terra uel aratro, uel alio quouis inſtrumēto ſuper ſemina conijcitur, & ita undecunq; uertitur, ut ipſum ſemen operiatur. Colum. lib. 11. cap 2. 34, Item qui lupinum ſtercorandi agri cauſa ſerit, nunc demum aratro ſubuertit.

Subuertere, Demoliri, deſtruere. Saluſt. in Iugurt. Probaréntne tantum flagitium, an decretum Conſulis ſubuerterent, parum conſtabat.

Operum ſubuertere moles. Ouid. 6. Faſt. 129.

Subuertere, pro Perdere calumnijs. Tacit. lib. 3, Quum omnis domus delatorum interpretationibus ſubuerteretur.

¶ Subuerſus, Participium (καταστραμμένος) ut, Maieſtas ſoliorum ſubuerſa iacet. Lucret. lib. 5. 229.

¶ Subuerſo, ſubuerſas, ſubuerſare, Frequentatiuum. Plautus Curcul. 9. 23,

Vel qui ipſi uortant, uel qui alij ſubuerſandos præbeant.

Subuexus] Adiectiuum (ἀνάφορος) ut conuexus dicitur, et deuexus. Liu. 5. bel. Pun. 196, Omnia faſtigio leni ſubuexa.

Subuiridis] & hoc ſubuiride, penult. correp. (ὑπόχλωρος) Aliquantum uiride. Plin. lib. 47. cap. 10. 10, Balanitæ genera duo habent, ſubuiride, & Corinthij æris ſimilitudine. Idem lib. 25. cap. 9. 10, Therionaca fruticoſa, folijs ſubuiridibus, flore roſeo.

Subula] ſubulæ, pen. corr. (ὀπήτιον) Inſtrumentum cerdonum, quo ad perforandos calceos ac ſuendos utuntur. Martial. lib. 1. 16,

Quodq; tibi tribuit ſubula, ſica rapit. Columel. lib. 6. capite 5. 4, Aenea ſubula pars auriculæ latiſſima circunſcribitur, ita, &c.

Subulo] pen. corr. ſubulonis, m. gen. (αὐλωδὸς) Lingua Hetruſca dicitur tibicen. Ennius,

Subulo quondam uicinas propter aſtabat aquas. Feſtus.

Subulones dicuntur cerui, quibus ſunt cornua ſimplicia, minimeq; ramoſa, ad ſubularum ſimilitudinem. Plin. lib. 11. cap. 37. 3, Alijs ſimplicia tribuit, ut in eodem genere ſubulonibus ex argumento dictis. Idem, lib. 28. cap. 17. 3.

Subulcus] ſubulci, m. gen. (συβώτης, συφορβὸς, ὑοβότης, ὑοβοσκός) Qui ſuum dux eſt, cuiq; porcorum nutriendorum cura commiſſa eſt. Varr. de re Ruſt. lib. 2. cap. 4. 12, Altitudinis haræ modus ſit, ut ſubulcus facilè circunſpicere poſſit, nequis porcellus à matre opprimatur. Columel. in Præfat. lib. 1. 22, Porculatoris uerò & ſubulci diuerſa profeſſio, diuerſæ paſſiones.

¶ Hircoſus, ſubulcus: id eſt, Malè olens Martialis lib. 10. ad Publium, epigram 5. à fine, Hircoſi mihi filios ſubulci.

Tardus. Virg. eclog. 10,

Venit & upilio, tardi uenêre ſubulci.

Subuolo] ſubuolas, pen. corr. ὑποπέταμαι) ſubuolare, Paullulum uolare, uel Surſum uolare. Colum. lib. 8. cap. 8. 10, Pulli uerò facilius ſub matribus pingueſcunt, ſi iam firmis prius quàm ſubuolent, paucas ſubtrahas pinnas, & obteras crura, ut uno loco quieſcant. Ouid. 14. Metam. 101.

In cæleſtem locum ſubuolare. Cic. 1. Tuſc. 63.

Subuolturius] Vide Subuulturius.

Subuoluo] ſubuoluis (ὑποκυλινδέω) ſubuoluere. Virgil. 1. Aeneid. 86,

Inſtant ardentes Tyrij, pars ducere muros,
Moliriq; arcem, & manibus ſubuoluere ſaxa.

Subur] σύβουρ, eſt Hiſpaniæ oppidum ad flumen Rubricatū, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 3. uulgò Cubelles.

Suburbia] ſuburbiorum. n. g. plu. n. (προάστεια) Quaſi uia ſub urbe, hoc eſt, urbi contigua: ſunt, frequentes extra urbē domus, inſtar uici urbani ædificatæ. Cic. 12. Philip. 335, Hiſce ego me uijs committam, qui Terminalibus nuper in ſuburbium, ut eodem die reuerterer, ire non auſus ſim? Idem ad Quint. fratrem, lib. 3. 17. 28, In eius ſermone ego utrunq; ſoleo admirari, & te de ſuburbano emendo, quum ad illum ſcribas, non modò ad me non ſcribere, ſed etiam aliam in ſententiam de ſuburbio ſcribere. Vetus exemplar, de ſuburbano, legit.

¶ Suburbanum, ſuburbani, & pluraliter ſuburbana, penult. prod. (προάστειον) Significat prædium extra urbem. Suburbana in plurali tantùm, ſignificat frequentias domorum extra urbem, quæ tamen ſub urbe ſint. Plin. epiſt. 11. libro 3, Fui apud illum in ſuburbano. Suetonius de Auguſto, cap. 6, Nutrimentorum eius oſtenditur adhuc locus in auito ſuburbano iuxta Velitras permodicus.

Deportare aliquid in ſuburbana amicorum. Cic. 3. Verr. 37.

¶ Suburbanus, pen. prod. Adiectiuum (προαστεῖος) ut, Surburbanus ager, qui urbi uicinus & proximus eſt. Cic. 2. de Diuin. 105.

Fundus ſuburbanus. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 13.

Gymnaſium ſuburbanum. Cic. 1. de Orat. 49.

Hortus ſuburbanus. Cic. pro Rabir. Poſth. 16.

Hortulus ſuburbanus. Plin. lib. 35. cap. 10. 38.

Littora ſuburbana. Plin. lib. 9. cap. 18.

Regio ſuburbana Italiæ. Colum. lib. 11. cap. 2.

Rura ſuburbana. Hor. 1. epiſt. 9. 15.

Rus amœnum & ſuburbanum. Cic. pro Roſc. Amer. 79.

Villa ſuburbana. Catul. ad Fundum, 41. 2.

¶ Suburbanitas, pen. cor. ſuburbanitatis (τὸ προαστεῖον) Cicer. 4. Verr. 5, Sic populi Rom. iucunda ſuburbanitas eſt huiuſce prouinciæ.

¶ Suburbicarius, a, um: Suburbicariæ regiones, & ſuburbicariæ partes, in l. 9. de annonis & tribut. in C. Theod. l. 12. de extraordinar. numer. eod. C. & l. 12. de indulgen. debitor. et in Notitia Imperij Romani, ubi de comite rerū priuatarum per Occidentem tractatur.

Suburgeo] ſuburges, ſuburgere, pen. prod. Virg. lib. 5. Aen.

Digitized by Google

Suburo] suburis, pen. prod. subußi, subustum, suburere, pro Leuiter urere. Sueton. in Augusto, cap. 68, Solitusq; sit crura suburere nuce ardenti, quo mollior pilus surgeret.

Suburro] Suburræ (συβοῦρα) Vicus Romæ: à quo regio Suburrana dicta est, ut scribit Iunius: ab eo quòd fuerit sub urbe antiqua. Varro uerò à pago Succusano, putat dictam Succusam: inde mutatis literis Suburram. Cuius rei indiciũ est, quòd antiquitùs per c literam, non per b scribebatur. Hinc Suburranus, pen. prod. Adiectiuum: ut, Regio Suburrana, in qua meretricum diuersoria erant: quæ ob id Suburranæ dicuntur à poetis. Hæc Sipontinus ex Festo. Martial. libro 6.65,

Famæ non nimium bonæ puellam,

Quales in media sedent Suburra, &c. Liu. 3. ab Vrbe, 56, Sed haud multo pòst quàm pestilẽtia in urbe fuerat, in iuuentutem grassantem in Suburra incidisse. Plin. lib. 18. capite 3.5, Itaq; quatuor solæ erant à partibus urbis, in quas habitabant, Suburrana, Palatina, Collina, Exquilina. Horatius Epod. 5.13,

Latrent Suburranæ canes.

Subuulturius] Adiectiuum (ὑπογύπιος) Corpus subuulturium Plauto dictum rapiens ad se homines, quemadmodum solent uultures, Rudente, 11.9,

—— eia corpus eiusmodi
Subuulturium?

Succasses] Aquitaniæ populi, apud Plinium lib. 4. cap. 19.

Succedo] succedis, pen. prod. successi, successum (ἐπιγίνομαι, διαδέχομαι, ἀντικαθίσταμαι) succedere, Subire. Datiuo iungitur. Virg. 3. Georg. 84,

Aut tecto assuetus coluber succedere, & umbræ, &c.

Succedere, Ingredi. Virg. 8. Aen. 25,

— et nostris succede penatibus hospes. Idem 4. Aen. 2.

Rex iussæ succedit aquæ. Ouid. 11. Metam. 29.
Antro successimus. Virg. 5. eclog. 4.
Succedere muris, portis, &c. Liu. 3. bell. Pun. 204. Cæsar 2. bell. Gall. 255.
Tectis succedere, Domum ingredi. Ouid. 2. Metam. 154.
Terris alicuius succedere. Virg. 7. Aen. 43.
Imo successit tumulo. Virg. 5. Aen. 19.
Acies Romana successit ualla. Vide Acies.
Paruæ succedimus urbi. Virg. 3. Aen. 55.
Ad muros succedere. Liu. 8. ab Vrbe, 82. Ibidem, lib. 1. 117, Albano non plus animi erat, quàm fidei: nec manere ergo, ne transire apertè ausus, sensim ad montes succedit.
Aliquò succedere. Cic. pro Domo sua, 89, Tectum quo imbris uitandi causa succederet, nullum haberet.
Murum succedere. Tacit. lib. 2.
Minutatim succedere. Lucret. lib. 6. 240.
Subire & succedere sub acumen styli. Cic. 1. de Oat. 73.
Succedere, In alterius locum uenire. Cicero in Pisonem, 70, Quum tu non solùm quòd tibi succederetur, sed quòd Sabinio non succederetur, exanguis & mortuus concidisti. Idem ad Caßium, lib. 12. 4. 5.
Succedere in locum alterius. Cic. ad Brutum, 13. 1, Sororis meæ liberos obliuiscaris esse Lepidi filios, meq; his in patris locum successisse existimes. Idem 3. Offic. 100.
In uicem alterius succedere. Plin. lib. 11. cap. 37. 10.
Succedere in orbem prælio. Liu. 6. ab Vrbe, 20.
Succedere in pugnam. Liu. 9. ab Vrbe, 144.
Succedere in paternas opes. Liu. 1. bel. Pun. 8.
Succedere sub primam aciem. Cæsar 1. bell. Gal. 95.
Successit uicarius muneri alterius. Cicero 6. Verr. 73, Succedam ego uicarius tuo muneri, suscipiam partes quas alienas esse arbitrabar.
Ad summum succedere honorem. Lucret. lib. 5. 226.
Alicui succedere. Cic. de clar. Orat. 43.
Proximè alicui succedere. Quint. lib. 1. cap. 9. 2.
Si proinde, ut ipse mereor, mihi successerit. Plancus Ciceroni, libro 10. 4. 9.
Nihil semper floret, ætas succedit ætati. Cic. 11. Philipp. 318.
Honori alicuius succedere. Ouid. 2. Metam. 119.
Orationi succedere. Cic. pro Corn. Balbo, 2.
Magnis succedere, & æquales habere. Cic. in Orat. 56.
Succedere (προχωρεῖν) Prosperè cedere, & euenire. Terentius Andr. 4. 1. 46,

Hac non successit, alia aggrediemur uia. Liuius 8. ab Vrbe, 130.

Si quando minus succedet, magnum tamen periculum non adibit. Cic. in Orat. 53.
Succedit ex sententia. Cic. ad Brutum, 9. 4.
Si ex sententia successerit, bene erit opera posita. Cicero Qu. frat. lib. 2. 15. 6.
Melius succedit tempus. Cæsar 3. bel. Ciuil. 198.
Succedere, Prosperè cedere, &c. Cum datiuo. Liu. lib. 1. belli Pun. Non ita prosperè ubi ad effectum operis uentum est, cœptis succedebat.
Successit, pro Accidit. Plin. lib. 28. cap. 8. 6, Quòd si successerit alienari mente, ac uel ex equo hominem decidere.
Successum est, Impersonaliter. Cicero ad Plancum, libro 13. 30. 6, Qui cum fortè Quæstor Macedoniam obtineret, neque ei successum esset, Pompeius in eam prouinciam cum exercitu uenit.

¶ Successus, Adiectiuum, paßiuum (προκεχωρηκώς) Quod prosperè cessit. Cic. ad Tironem, lib. 16. 21. 6, Nam quum omnia mea causa uelles mihi successa, tum etiam tua.

¶ Successus, huius successus, masc. gener. (εὐτύχημα) Euentus tam bonus quàm malus: sæpius tamen bonus. Virgilius 2. Aeneid. 78,

Atq; hic successu exultans animisq; Chorœbus. Liuius 2. ab Vrbe, 119, Inde consilium ex re natum, insidijs ferocem hostem captandi, gaudere etiam multo successu Fabijs audaciam crescere.

Successus & euentus. Plin. lib. 28. cap. 8. 18.
Acrior ipso successu. Virg. 5. Aen. 42.
Lætior successu. Ouid. 8. Metam. 77.
Successus prosperi. Liu. 1. ab Vrbe, in præfat. 3.
Augere successus nouis successibus. Claud. 1. Paneg. 1.
Carere successu. Ouid. epist. 1. 4.
Vrgere successus suos. Lucan. lib. 1. 30.

¶ Successa, successorum, plur. nũ. (εὐτυχήματα) Ouid. 2. Metamorphos. 158,

Murmura parua dedit, successorumq; Mineruæ indoluit.

¶ Successor, Successoris (διάδοχος) Qui succedit. Martialis libro 9. 50,

Sic quasi Pythagoræ loqueris successor & hæres. Cicero ad Quint. fratrem, libro 1. 2. 13, Successorem habes perblandum.

Successorem mittere uel dare alicui, est quod nunc Officium referre uulgò dicimus. Lampridius de Alexandro, Si unquã alicui præsentium successorem dedit, semper illud addidit, Gratias tibi agit Respub. Capitolinus in Antonium, Successorem uiuenti iudici nulli dedit, nisi Orphito præfecto urbis. Budæus. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 11. Idem 4. de Ponto, eleg. 9. 12,

Successor tanti frater honoris erit.

Quum successor aliquid immutat de institutis priorum. Cicero pro Flacco, 26.
Præfinit enim successori diem. Cic. de Prouinc. Consul. 30.

¶ Suc-

Digitized by Google

¶ Successio, successionis, Verbale (Διαδοχὴ) Plinius libro 12. cap. 14. 3, Feruntq; MMM non amplius esse familiarum, quæ ius per successiones id sibi uindicent.
Successio in locum. Brutus ad Atticum, in epistol. ad Brutum, 17. 3, Quid hoc mihi prodest, si merces Antonij oppreßi poscitur, in Antonij locum successio?
Successio uoluptatis. Cic. 1. de Finib. 58.
Successio prouinciarum. Celius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 7.
¶ Succida, successio necessaria, ut uult Nonius: Cic. de Senect. Iam hortum ipsi agricolæ, succidiam alteram uocant. Dicitur & succidia, quod est Paridum. Hæc ille.
¶ Succedaneus, a, um, Adiectiuum (Διαδεκτικὸς) Suppositus uicarius. Plaut. Epidic. 3. 37,
Vt meum tergum stultitiæ tuæ subdas succedaneum? Legitur & succidaneum, pro eodem.
Succedaneus alieni periculi. Vlpian. de administratione tutorum. l. si plures.
¶ Successiuus, pen. prod Adiect. Lactantius De opificio Dei, cap. 12. Mirabile institutum Dei est, quod ad conseruationem generum singulorum, duos sexus maris ac fœminæ machinatus est: quibus inter se per uoluptatis illecebras copulatis, successiua soboles pareretur, ne omne genus uiuentium conditio mortalitatis extingueret.
¶ Successorius, Adiectiuum. Paul. in l. 1 ff. de iur. & fact. ignor. Ignoret autem sibi ex successorio capite bonorum possessionem competere.
Succendo] succendis, succendi, succensum (ὑποπυρόω) succendere, incendere. Liuius 8. bell. Pun. 120, Quum turbam fœminarum puerorumq; imbellem, inermemq; ciues sui cæderent, & in succensum rogum semianimis pleraq; iniicerent corpora, &c.
Crines succendit flamma. Lucan lib. 6. 36.
Classica succendere cantu. Lucan. lib. 6. 34.
¶ Succensus, Participium (ὑποπυρωθεὶς, ὑπόπυρρος) ut, Ignibus succensis torreri. Cic. in Pisonem, 33.
Amore alicuius succensus. Ouid. epist. 21. 34.
Ira succensus. Silius lib. 1. 34.
Mero multo ad bella succensi Lapitæ. Senec. Herc. fur. 9. 33.
Ira succensus rabie. Claud. 7. Paneg. 49.
Mentes succensas agit libido. Senec. Hippol. 4. 37.
Succenseo] succenses, succensui (νεμεσάω) succensere, In re graui, & iusta irasci, ut ait Donatus. Idem alio loco, Succensere, inquit, is dicitur, qui quum amare debeat, læsus irascitur. Plaut. Asin. 3. 36,
— aut cur postremò filio succenseam,
Patres ut faciunt cæteri? Idem Capt. 12. 22,
An obsecro hercle te, id nunc succenses mihi? id est, An propter id: ut interpretatur Donatus. Terent. Andr. 2. 3. 2,
Si id succenseat nunc. Ibidem, 4. 1. 30. Cic. ad Atticum, libro 2. 16. 16, Mihi quòd defendissem, leuiter succensuit. Ouidius epist. 16. 7,
Nec tamen irascor: quis enim succenset amanti?
Non enim iam metuo ne tu illi succenseas: illud uereor, ne tibi illum succensere aliquid suspicere. Cic. pro Deiot. 25.
Dij hominibus irasci & succensere consuêrunt. Cic. pro Rosc. Comœd. 27.
Succentiuus] Vide Succino.
Succenturio] succenturias (ὑποκαταχωρέω) succenturiare, Propriè significat explendæ centuriæ gratia numerum supplere, authore Festo. A' re militari translatio facta, ut ait Donatus.
¶ Succenturiatus, penult. product. Adiect. (ὑποκατάχωρος) unde Succenturiati milites dicuntur non primæ, sed secundæ centuriæ, ubi ad insidiandum maximè collocabantur: ex quo in succenturijs, quasi in insidijs, quempiam positum appellamus. Terent. Phorm. 1. 4. 54,
Nunc prior adito tu: ego in insidijs hîc erô Succenturiatus.
Succerda] succerdæ (ὑόχοδος) Stercus suillum. Titinnius Quid habes, nisi unam arcam sine claue, eò condis succerdas? Festus. Fortassè scribendum, Suscerda, ut Muscerda.
Succerno] succernis, succreui, succretum, pen. prod. (ὑποκρηθύω, ἀποκρηθύω) succernere, Separare, secernere. Plinius libro 18. cap. 11. 12, Farinario cribro succernunt. Plautus Pseud. 7. 10,
Nam iste quidem gradus succretus est cribro pollinario.
Succernere de. Cato cap. 37. 2, Partem de nucleis succernito, & in lacum conijcito.
Successor, Successio] Vide Succedo.
Succido] succidis, succidi, succisum, pen. prod. (ὑποτέμνω, ὑποκόπτω) succidere: ex Sub & Cædo. Plin. lib. 16. cap. 12. 2, Postea tota arbor succiditur, & medulla eius uritur. Ouidius 4. Fast. 47,
Naiada uulneribus succidit in arbore factis.
Trunco succisa fagus. Senec. Herc. Oetæo, 13. 3.
Nemus succisum. Lucan. lib. 4. 28.
Segetes succidere. Virg. 1. Georg. 60. Cæsar 4. bel. Gall. 598, Omnibus eorum agris uastatis, frumentis succisis, &c.
Seges succiditur ense. Sil. lib. 15. 105.
¶ Succidaneus, Adiect. (Αντισφάγιος) unde Succidaneæ hostiæ dicebantur, quæ secundo loco cædebantur. Apud ueteres enim, si primis hostijs litatū non fuerat, aliæ post easdē ductæ, hostiæ cædebantur duæ, quæ prioribus iam cæsis, luendi piaculi gratia subdebantur.
Succidaneus, p Vicario. Vide Succidaneus, in Succedo.
¶ Succidia, succidiæ (ταρίχεια) Tergum, siue massa carnis porcinæ salita, & in necessarium usum seruata: quæ quoties opus est, succiditur. Nonius succidiam pro lardo exponit. Succidia autem continet pernam, petasonem, & lardū. Varro lib. 4. de ling. Latin. Non à succidendo, sed à subus cædendis, siue edendis: nam id pecus primum occidere cœperunt domini, & ut id seruarent, salire. Idem de re Rust. lib. 2. cap. 4. 3, Ignauum & sumptuosum esse, qui succidiam in carnario suspēderit potius ab laniario, quàm ex domestico fundo? Ibidem, 10, E' quis succidias Galli optimas & maximas facere consueuerunt. Rectius itaque succidam à succo dici putaueris. Proinde penultimam habet correptam, quæ in Succido producitur.
Succidia, per translationem. Cic. de Senect. 52, Iam ortum ipsi agricolæ succidiam alteram appellant. id est, ut ait Nonius, Successionem necessariam.
¶ Succida, succidæ, penult. corr. (οἰσύπη) Lana, à succidendo: quòd talis sit, qualis succisa est: hoc est, plena sordibus. Var. de re Rust. lib. 2. cap. 11. 5, à sudore deriuat: dicit enim, Tonsuræ tempus inter æquinoctium uernum & solstitium, quū sudare incœperunt oues: à quo sudore, recēs lana tonsa, succida est appellata. Plin. lib. 28. cap. 19. 1, Mulierum purgationes adiuuat fel taurinum, lana succida appositum. Martial. lib. 11. 28,
Aut quum perfricuit frontem, posuitq; pudorem,
Succida palliolo uellera quinq; petit.
¶ Succisiuus, pen. prod. (παρεργος) Adiectiuum: unde Succisiuum tempus, dicitur quod subtrahitur & succiditur à rebus necessarijs & urgentibus, ut ad aliquem usum accommodemus. Gel. lib. 20. cap. 11, Quantum autem uitæ mihi deinceps deûm uoluntate erit, quantumq; à cura publica, & à re familiari, procurādoq; cultu liberorum meorum dabitur

tur ocium, ea omnia succisiua & subsecundaria tempora ad colligendas huiuscemodi memoriarum delectatiunculas cõferam. Cicer. 1. de Legibus, 13, Succisiua quædam tempora incurrunt, quæ ego perire non patior: ut si qui dies ad rusticandum dati sint, ad eorum numerum accommodentur quæ scribimus. Alij scribunt, Subcisiuus: alij, Subsecius. Vide Subseco.

Succisiuæ operæ, quæ post necessarias fiunt, & quasi intermissariæ. Cicero 2. Philipp. 44. Idem 2. de Orator. 198, An se nescire, quæ ego serò, quæ cursim arripui, quæ succisiuis operis, ut aiunt: iste à puero summo studio, summis doctoribus?

Temporum succisiua, Substantiuè. Quintilianus libro 1. capite 12. 10, Quibus potius studijs hæc temporum uelut succisiua donabimus?

In succisiuum esse, Mensorum agrorum apud antiquos locutio, aliquid præter id quod demetiendum erat, superesse uidebatur. Varr. 1. de re Rust. cap. 10. 2, Ad hoc principiò mensores nonnunquam dicunt in succisiuum esse unciam agri, aut sextantem, aut quid aliud, quum ad iugerum peruenerint. Scribitur & subcisiuus, integra præpositione. Sic apud Suetonium in Domitiano, cap. 9, Succisiua quæ diuisis per ueteranos agris carptim superfuerunt, ueteribus, possessoribus ut usucapta concessit.

Succido] succidis, succidi, penultima correpta, succasum (ὑποπίπτω) succidere, Quasi subtus cadere. Gellius, Iam continuo labore grauia genua succiderant. Plautus Curcul. 7. 30,

Tenebræ oboriuntur, genua media succidunt.

Artus succidunt. Lucret. lib. 3. 32.

Succidere etiam dicuntur, qui cadunt in genua. Senec. de Prouiden. Etiam si succiderit, de genu pugnat.

¶ Succiduus, Adiectiuum (ὑπόπτωτος) Quod est pronum ad casum, siue fermè cadens. Ouid. epist. 16. 5,

Succiduo dicor procubuisse genu.

Gressus succidui titubant. Claud. 3. de raptu Proserp. 31.

Poplite succiduo genua intremuêre. Ouidius 10. Metamorphos. 91.

Succidus] Vide Succus.

Succingo] succingis, succinxi, succinctum (ὑποζωννύω) succingere, Subtus cingere, ut solemus, quo expeditiores simus ad aliquod opus faciendum. Horatius 2. Sermon. Satyra 6. 22,

—— ueluti succinctus cursitat hospes. Ouidius 13. Metamorphos. 158,

Illa feris atram canibus succingitur aluum,
Virginis ora gerens. De scylla.

Vestem ritu succincta Dianæ. Ouidius 10. Metam. 106.

Ministri succincti. Ouid. 4. Fast. 83.

Succingere se canibus, armis, &c. pro Circundare & sepire copijs & potentia, ut ait Budæus. Cic. 7. Verr. 114, Hoc etiam iste infestior, quòd multo se pluribus & maioribus canibus succinxerat. Liu. 1. bel. Pun. 35, Si ex bellis bella serendo succinctus armis legionibusq; uiuat.

Succinctus cultro, Qui cultrum succinctum habet. Liuius 7. ab Vrbe, 17.

Ferro. Liu. 10. bel. Maced. 37.

Pugione. Cic. 13. Philip. 37. 1.

Gladio succinctus. Author ad Heren. lib. 4. 234.

Pinus succincta comas. Ouid. 10. Metam. 21.

Vrbs succincta portubus, Circunsepta, ac munita. Cicero de lege Agrar. 85, Deleta Carthago est, quòd cùm hominum copijs, tum ipsa natura ac loco succincta portubus, armata muris, &c.

Neruis corpus succinctum. Plin. lib. 20. cap. 17. 13.

Terrore se succingere. Plin. in Panegyr. 79, Frustra se terrore succinxerit, qui septus charitate non fuerit: armis enim arma irritantur.

Pectora succincta curis. Stat. 4. Sylu. 1. 16.

¶ Succinctus (ὑπόζωστος) Nomen ex participio. Plinius libro 16. capite 10. 3, Easdē arbores alio nomine esse per oram Italiæ, quos tribulos uocant, plerique arbitrantur, sed graciles, succinctioresq; & enodos. hoc est, Compactiores & densiores.

Succinctus, Agilis & paratus. Quintil. lib. 2. cap. 2, At nunc proni atq; succincti ad omnem clausulam non exurgunt modò, sed etiam excurrunt.

¶ Succingulum, succinguli, penult. corr. (ὑποζωστήρ) Balteum, inquit Festus.

Succino] succinis, penultima correpta (ὑπαυλέω) succinere, ex Sub & Cano compositum, Quasi canendo subsequi, & inuicem respondere: ut solent mendici. Horatius 1. epist. 18. 10,

—— clamat, Victum date, succinit alter,
Et mihi diuiduo findetur munere quadra.

¶ Succentiuus, penultima product. Adiectiuum: unde Tibia succentiua apud Varronem de re Rust. lib. 1. cap. 2. Vide Incentiuus, in Incino.

Succinum] succini, pen. corr. (ἤλεκτρον) Græcis electrũ, Germani gentilitio nomine glessum appellant. Autumno quibusdam pinei generis arboribus exudatur, & ut gummi ex cerasis, copia humoris erumpit, & rigore aut tepore autumnali densatur. Intumescente æstu raptum ex insulis Septentrionalis Oceani expuitur in litus, ibiq; uadis inter cætera maris eructamenta rude colligitur. Ex Plin. lib. 37. cap. 3. 1, Succinum nostræ officinæ (inquit Ruellius) ruraq; & uulgus medicorum ambram uocant citrinam: Mauritani karabe. Gestant nostræ mulieres decoris causa: quædam monilium uice: aliæ in orbiculis, quibus suas preces numerant. Plin. lib. 37. cap. 4. 2, Arboribus succum esse prisci nostri credidêre, ob id succinum appellantes.

Pinguia succina. Iuuenal. Satyr. 6. 58.

¶ Succinus, penult. corr. Adiectiuum (ἠλεκτρεικός) ut, Succina gutta. Martial. lib. 6. cap. 15,

Dum Phaetontea formica uagatur in umbra,
Implicuit tenuem succina gutta feram. pro Succinea.

¶ Succineus, Aliud adiectiuum. Plin. lib. 22. cap. 23. 4, Succineis nouaculis, aut argenteo apparatu comitante.

Succisiuum] tempus. Vide Succido, succidis, penultima producta.

Succlamo] succlamas, pen. prod. (ἐπιφωνέω) succlamare, Idem quod Acclamare. Liu. 1. ab Vrbe, lib. 3. 208, Hæc Virginio uociferanti succlamabat multitudo, nec illius dolori, nec suæ libertati se defuturos.

Succlamare ad. Liuius 10. ab Vrbe, 119, Ain' tandem, inquit, num castra uallata non habetis? ad hoc quum succlamatum esset: duplici quidem uallo, & fossa, & tamen in ingenti metu esse.

Succlamatum est & frequenter à militibus. Brutus Ciceroni, 11. 13. 6.

Succlamari dicitur aliquis, de quo sermones palàm ac publicè habentur. Quintilian. Declamat. 18, In illa uirgine publica succlamat inuidia. Item, Declamat. 19, Omnium maledictis succlamatus, omnium denotatione damnatus est.

¶ Succlamatio, Verbale (ἐπιφώνημα) Liu. 10. bel. Macedon. 146, Si ex eo quod aut inter se loquantur, aut succlamationibus apud concionantem imperatorem significent, quid sentiant, &c. Idem 8. bel. Pun. 138.

Succollo]

Succollo] succollas (ὑπαντίθημι) succollare, Collum supponere, sustollere, subleuare ceruicib. subiectis: quod propriè est eorum, qui aliquem in lectica gestant. Suetõ. de Nerone, Matris sæpe lectica per publicum simul uectus est: ei succollabant bini duodeniq; serui, quibus longo in itinere uicarium in laborem alij succolabant. Idem in Othone, cap. 6. Succollatus, & à præsente comitatu imperator consalutatus, &c. Plin. lib. 35. cap. 10. 49, Sunt in eius exemplaribus nobiles palustri accessu uillæ, succolantium specie mulieres labentes, trepidæq; feruntur.

Succonditor] succonditoris, succonditores in factionibus circi, ludisq; circēsibus illi erant, teste Turnebo, qui sub currum & iugum sese condebant, si fortè malè iuncti essent equi, aut loris se impedirent. Horum mentio est in epigrammate isto ueteteri: M. Vispanio fulloni tinctori. M. Vispanio Mignioni uiatori. M. Vispanio Quartino succonditori. M. Vispanio Eroti aurigatori, &c. Hæc ex priscis titulis eruit Turnebus.

Succosus] Vide Succus.

Succortrilla] Verbum antiquum, Vox tenuis & alta, authore Festo. Titinnius, Fœmina fabula succortrilla uocula.

Succresco] succrescis, succreui, succretum, pen. prod. (ὑποφύομαι) succrescere, Inferius uel paulatim crescere. Plautus Trinum. 3. 7,

——interim more mali quasi herba irrigua

Succreuerunt uberrimè. Colum. 4. cap. 14. 2. 2, Frequenter solum exercendum est, dum id incremento suo uites inumbrent, nec patiantur herbam succrescere. Ouid. 9. Metam. 71.

Succrescere ætati alicuius. Cic. 3. de Orator. 127.

Succrescere gloriæ seniorum. Liu. 10. ab Vrbe, 55.

Succubar] Colonia Tingitaniæ apud Mauros. Plinius lib. 5. cap. 2.

Succubi] ἐφιάλται, dæmones dicuntur, qui sub humana specie corporibus assumptis, se uiris subijciũt: sicut Incubi, qui mulieres ineunt.

Succuba] pen. cor. (παλλακίς) dicitur, quæ se alieno marito subijcit, & alienum thalamum uiolat. Ouid. epist. 6. 31,

——lecti quoq; succuba nostri

Mœreat, & leges sentiat ipsa suas.

Succula] Machina est in torculari, à scrophæ similitudine sic uocata. Vt enim scropha uel succula porculos habet, ut comicus Plautus scribit,

I dierecta cum succula & cum porculis: eodem etiam modo suum hæc machina porculum habebat. Nam in media circuer succulā batillus aut uncus, qui figebatur ut teneret funem, qui dum uersabatur succulæ, circumplicabatur, porculus uocatur. Cato de Re rust. Porculum in media succula facito. Turnebus.

Succumbo] succumbis, succubui, succubitum, pen. corr. (ὑποπίπτω, ὑποκύπτω, ὑποκατακλίνω, ὑποδύομαι) succumbere, Subijci, subtus cadere. ut, Succũbere oneri. Liu. 6. ab Vrbe, 125, Cui succumbere oneri coacta plebes.

Genu flexo succumbere. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 1.

Succumbere ad animum relatum, pro frangi, & ita debili animo esse, ut ferre audacter quidpiā nequeamus. Cic. 2. de Fin. 153, Turpe esse uiro debilitari, dolere, frangi, succumbere.

Succubuissem enim potius ipse. Cic. pro Domo sua, 13.

Succumbentibus succumbere. Brutus Ciceroni, in epistolis ad Brutum, 16. 16.

Subuenire succumbenti, oppresso oneribus alicuius. Cic. 2. de leg. Agrar. 71.

Animo succumbere. Cic. 2. Tusc. 96.

Culpæ succumbere. Virg. 4. Aeneid. 4.

Labori succumbere. Cæsar. 7. bell. Gall. 345.

Doloribus succumbere. Cic. 1. de Fin. 75, Vt enim mortis metu omnis quietæ uitæ status perturbatur: et ut succũbere doloribus, eosq; humili animo imbecilloq; ferre miserũ est, &c.

Fatis succumbere. Lucan. lib. 8. 14.

Fortunæ succumbere. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 11. 3.

Fortunæ cedere, & succumbere. Cic. 3. Tusc. 63.

Precibus alicuius succumbere. Ouid. epist. 3. 19.

Senectuti succumbere. Cic. de Senect. 33.

Virtutem turbæ succumbere uidit. Ouid. 5. Metam. 36.

Oculi succumbunt. Ouid. 1. Metam. 144.

Lumina nescia succumbere somno. Ouid. epist. 12. 10.

Succumbere uiro mulier dicitur. Varro 2. de Re rust. cap. 10. 8, Necnon etiam hoc quas uirgines ibi appellant, nonnunquam annorum uiginti: quibus mos eorum non denegauit ante nuptias ut succumberent quibus uellent, & incomitatis ut uagari liceret, & filios habere.

Succurro] succurris, succurri, succursum (ἐπικουρέω, ἐπαρκέω) succurrere, Auxilium præstare. Virg. 1. Aeneid. 127,

Non ignara mali, miseris succurrere disco. Terent. Adelph. 5. 3. 6.

Succurere laborantib. Cæs. 2. bell. Ciuil. 21. Cic. 1. de Orat. 82.

Succurrere atq; subire. Cic. pro Rosc. Amer. 18, Quoniā quidem semel suscepi, licet hercules undiq; omnes terrores, minæ, periculaq; impendeant omnia, succurram atq; subibo.

Succurrunt subsidia hæc tantis malis. Cæsar 3. bel. Ciuil. 293.

Dolori nostro succurrere. Propert. lib. 2. eleg. 17. 3.

Expectationi aliquorum quàm celerrimè succurrere. Cic. 2. de Orat. 172.

Infamiæ cõmuni succurrere. Cic. 2. Verr. 2.

Labori alicuius succurrere. Virg. 9. Aeneid. 81.

Lapsis succurrere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 3.

Miseris succurrere. Virg. 1. Aeneid. 127.

Pudicitiæ & uitæ mulieris succurrere. Cic. 3. Verr. 46.

Rebus succurrite lesis. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 7.

Ferre opem patriæ, succurrere saluti, fortunisq; communibus. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 2.

Vrbi incensæ succurritis. Virg. 2. Aeneid. 71.

Succurrere celeriore uia. Cels. lib. 3. cap. 21.

Succurrere, In mentem uenire. Cic. Neq; enim mihi succurrebant uerba, quæ ante discessum à Dolabella audieramus. Cic. filius ad Tyronem, lib. 16. 21. 13, Deinde illud etiam mihi succurrebat, graue esse me de iudicio patris iudicare. Virgil. 2. Aeneid. 63,

——pulchrumq; mori succurrit in armis.

Vt quidq; succurrit, libet scribere. Cic. Att. lib. 14. 299. 3.

Mirari succurrit. Plin. lib. 17. cap. 1. 1.

Succursum, impersonale. Plin. lib. 23. cap. 1. 43, Intellectum ibi remedium est, potuq; succursum. Liu. 3. ab Vrbe, 247, Cuius aduersæ fortunæ uelit succursum.

Succus] succi, m. g. (ὀπός, χυλός) à Sugo, quasi sugus: est humor quem ex alimentis membra sugunt ut se repleant. Plautus Asin. 5. 27,

Is habet succum, is suauitatem, eum quouis pacto cõdias, &c. Terent. Eunuch. 2. 3. 26,

Color uerus, corpus solidum, & succi plenum. Cic. 2. de Natura deorũ, 179, Ex terra succum trahunt, quæ alantur ea quæ radicibus continentur.

Herbæ succus. Ouid. 13. Metam. 209.

Succus lactis. Plin. lib. 8. cap. 14. 2.

Succo hordei elephantos mitificari tradit Plin. lib. 8. cap. 7.

Succus in purpuris. Plin. lib. 9. cap. 36. 1, Viuas capere contendunt, quia cum uita sua succum eum euomunt.

Succus arboris. Plin. lib. 14. cap. 20. 1.

Etsi enim non plurimi sanguinis est, habeat tamen succum aliquem oportet. Cic. in Orat. 42.

Digitized by Google

Acer succus. Vide Acer.
Acerbi succi. Ouid. de Medicamine faciei, 1.
Albicans succus. Plin. lib. 12. cap. 16. 2.
Amarus succus. Ouid. epist. 9. 36.
Atri succi. Ouid. 7. Metam. 53.
Barbarus succus. Vide Barbarus.
Blandior succus. Vide Blandus.
Commodatus stomacho succus. Vide Commodo.
Crudus succus. Iuuen. Satyr. 11. 8.
Dulces succi. Ouid. 3. Fast. 147.
Dulcis mellitusq; succus. Vide Mel.
Expressus nuci succus. Plin. lib. 12. cap. 28. ad finem.
Fuscus succus. Ouid. de Nuce, 31.
Horrendis infamia pabula succis. Ouid. 14. Metam. 9.
Humiger succus. Cic. 1. de Diuin. 26.
Ignauus succus. Vide Ignauus.
Infectus succus. Vide Inficio.
Languidus succus & euanidus. Vide Languor.
Mites succi. Ouid. 24. Metam. 138.
Tabescens succus. Plin. lib. 12. cap. 16. 2.
Excipitur succus inciso caule messibus. Plin. lib. 12. cap. 26. 1.
Tristes succi. Virgil. 2. Georg. 26.
Corporis succus abit in aera. Ouid. 3. Metam. 80.
Adempti succi. Vide Adimo.
Vua & succo terræ, et calore solis augescit. Cic. de Senect. 49.
Veneni succos spargit. Ouid. 14. Metam. 81.
Nocituro succo tumescit herba. Senec. Herc. fur. 11. 9.
Succos ciuitatis, Per translationem. Cicero ad Atticum, libro 4. 85. 13, Amisimus, mi Pomponi, non omnem modò succum ac sanguinem, sed etiam colorem & speciem pristinam ciuitatis.
Succus ille & sanguis incorruptus. Cic. de claris Orat. 18.
Ingenij succus. Quintil. in Procem. lib. 1. 18, Nam plerunq; nudæ illæ artes nimiæ subtilitatis affectatione frangunt atque concidunt quicquid est in oratione generosius, & omnem succum ingenij bibunt.
Ornatur oratio genere primùm, & quasi colore quodam, & succo suo. Cic. 3. de Orat. 53.
¶ Succosus, pen. prod. Adiect. (ὀπώδης) Plenum succo. Colu. lib. 2. cap. 17. 2, Meliusq; habetur fœnũ quod natura succoso gignitur cælo, quàm quod irrigatum aquis elicitur. Plinius lib. 12. cap. 25. 11.
Succosior & firmior liber arboris. Col. lib. 4. cap. 29. 1.
¶ Sucidus, pen. corr. Adiectiuum (πολύχυλος) Idem. Plaut. Milit. 10. 52,

Minimè sputator, screator sum itidem minimè succidus.

Ibidem, 191.
Succida lana. Vide Succido, pen. prod.
¶ Succutio, succutis, pen. corr. succussi, succussum (ὑποσείω) succutere, Subtus quatere.
Currus altè succutitur. Ouid. 2. Metam. 34.
¶ Succusso, succussas (ὑποτινάσσω) succussare, Frequenter excutere. Quod propriè de equo dicitur, qui gradario contrarius est, hoc est, concutiendo sessorem graditur. Acrius,

Agite, ac uiuinus ne succusset gressus cautè ingredimini.

¶ Succussus, huius succussus (ὑποτιναγμός) Cic. 2. Tusc. 85, Pedetentim, inquit, ite, & sedato nisu, ne succussu arripiat maior dolor.
¶ Succussor, succussoris, m. g. (ὑποσειστής) Equus qui sessorem frequenter excutit.
¶ Succussarius, succussarij, m. g. Idem (ὑποσειστικός)
¶ Succussator, pen. prod. succussatoris, m. g. (ὑποτινακτής) Idem. Lucilius,

Succussatoris tardi, rariq; caballi.

¶ Succussatura, succussaturæ, pen. prod. (ὑποτιναγμός) Talis gressus.
Suchus] Crocodilus est mansuefactus, de quo sic, Strabo lib. 17. In Arcinoe præfectura, mirum in modum colitur Crocodilus, & est sacer apud eos in lacu quodam seorsum nutritus, & sacerdotibus mansuetus, & Suchus uocatur.
Sucro] Hispaniæ fluuius dicitur apud Melam lib. 2. cap. 6. Nunc uulgò Xuchar uocatur, teste Oliuario in Melam.
Sucrotilla] inquit Festus, uox tenuis & alta. Deducitur à crotalo, aut uoce Græca κρότος, cum diminutionis formatione: uel certè ut Græca uox est fictitia, sic de sono Latina fuerit efficta. Turnebus.
Suctus] Vide Sugo.
Sucula] suculæ, pen. corr. (ὕλειον) Dimin. à sue. Plaut. in Rud. 24. 126,

Quin tui directa cum sucula, & porculis.

Suculæ (ὑάδες) dictæ sunt stellæ, quæ alio nomine uocantur hyades, à pluuia. Nam & orientes & occidentes, tempestates & pluuias cient. Exoriuntur XII. calen. Iulij. Cic. 2. de Natur. deor. 161, de Tauro signo cælesti, Eius caput stellis conspersum est frequentibus. Has Græci stellas hyadas uocitare ferunt, à pluendo, ὕειν enim est pluere: nostri imperitè Suculas, quasi à suibus essent, non ab imbribus nominatæ. Plin. lib. 18. cap. 6. 14, Aegypto Suculæ occidunt uesperi. Sydus uehemens, &c.
Sucula. Cato cap. 18. 1, Stipites crassi pedes duos, alti cum cardinibus pedes decem: sucula præter cardines pedes nouem. Idem cap. 12, Prela tẽperata quinq; superuacanea tria, suculæ quinq;, superuacaneam unam. Sucula (inquit Budæus) machina est tractatorij generis. Constat autem tereti ligno, duobus aut pluribus uectibus traiecto, utrinq; æqua extantibus longitudine. hæc dum uersatur, funis qui ductarius dicitur, circa eam obuoluitur. Budæus. Ab his uectibus uectiarij, dicti sunt homines, qui uectes uersanda suculæ manu ducunt. Hæc autem machina trium generum est. Vnum genus porrecta sucula & iacens, duobus tignis incumbens ad parietem admotis: qualis uisitur, quum uina aut doliaria aut aculearia ex hypogeis educũtur. Alterũ genus est erectum, suis fulcimentis & sua ueluti basi nixum: quod non ductu brachiorũ, ut illud primũ, uersatur: sed ambientibus machinam uectiarijs, ac brachijs & pectore conuenientibus. Simia à fabris appellatur: à Vitruuio etiam ergata dicta. Tertium genus etiam erectũ, quaternis tignis fibulatis constans. Quod genus uisitur, quũ in ponte sublicio fabri sublicas in aquam magna ui adigũt. Hac enim machina ad tollendam fistucam utuntur: quæ fistuca identidem sublata demissaq;, sublicas in alueum defigit. Vitruuius lib. 10. cap. 2, de tractorijs machinationibus, Quũ aũt funis habet caput ad suculam religatũ, & uectes ducentes eam uersant, funis se inuoluendo circũ suculam extenditur: & ita subleuant onera ad altitudinem & operum collocationes.
Sucula. Genus intimæ uestis. Plaut. Ruden. 24. 126.

Post est sicula argenteola, & duæ connexæ maniculæ,
Et sucula. o. quin tui directa cum sucula & porculis.

Sudes] sudis, fœm. gen. (σφηνίσκος) Pertica seu genus teli militaris: hoc est, paxillus igni torridus. Virg. 7. Aen. 105.

—sudibusue præustis. Idem 2. Georg. 5,
Quadrifidasue sudes, & acuto robore uallos. Vbi Seruius, Vallus & sudes, idem est. Cæs. 5. bel. Gal. 69, Eiusdemq; generis sub aqua defixæ sudes flumine tegebãtur. Idẽ 1. bel. Ciuil. 109, Fossas transuersas uijs perducit, atq; ibi sudes, stipitesq; præacutos defigit.

Densæ sudes. Claud. de bello Getico, 44.
Ferratæ sudes. Virg. 5. Aeneid. 42.

Fraxineæ

Digitized by Google

Fraxineæ sudes.Virg.2.Georg.72.
Vastæ sudes.Stat.5.Thebaid.78.
Sudibus inter se concurrere.Lib.8.bel.Pun.260.
Obusta sude figere aliquem.Ouid.11.Metam.60.
Crebris sudibus percusse crates.Lucan.lib.3.99.
Torrere sudes.Stat.1.Achill.88.
Vibrare sudem.Sil.lib.8.110.
Sudiculum] aut Seduculum, genus flagelli: dictum quòd uapulantes sudantés facit.Paulus apud Festum.
Sudificus] Vide Sudum.
Sudis] huius sudis,fœm.gen.(σφύραινα)Piscis.Plin.lib.32.cap.11, Sunt præterea à nullo authore nominati, sudis Latine appellata, à Græcis sphyræna rostro similis nomine, magnitudine inter amplissimos,rarus,sed tamē nō degener.
Sudo] sudas(ἱδρόω,ἰδίω) sudare, ἀπὸ τοῦ ὕδωρ, quod aquā undamq; significat, deriuatum existimant quidam.
Absolutè aliquando ponitur.Horatius de Arte,84,
—sudauit & alsit. Idem 2.Serm.Satyr.2.5,
—tu pulmentaria quære Sudando
In armis sudauit puer.Stat.3.Sylu.2.25.
Nunciatum est alicui,deorum sudasse simulachra.Cicero 2.de Diuinat.85.
Vultusq; in marmore sudat Elisę.Sil.lib.1.20.
Sine causa sudare.Cic.2.de Orat.123.
Cum ablatiuo. Liu.7.bel.Punic.19, Quatuor signa sanguine multo diem ac noctem sudasse.
Humore sudant saxa.Lucret.lib.6.189.
Lacunæ sudant tepido humore.Virg.1.Georg.24.
Cum accusatiuo.Virg.eclog.4.7,
Et duræ quercus sudabūt roscida mella.Idem eclog.8.11.
Prælia sudare.Claud.de nupt.Honorij,23.
Sudare ad. Virg.3.Georg.41.de equis;
Hic uel ad Elei metas,& maxima campi
Sudabit spacia,& spumas aget ore cruentas.
Sudare, per translationem dixit Terentius: pro, Vehementer laborare: quòd qui uehementer laborant, frequenter sudant.in Phorm.4.3.23,
—eia sudabis satis,
Si cum illo incœptas homine:ea eloquentia est.
Pro communibus commodis sudare.Cic.pro Sestio,121.
¶Sudatus,pen.prod.Participium (ἱδρωμένος)ut,
—Labor gelido sudatus in Aemo. Stat.5.Thebaid.38.
Ouidius 10.Metam.62,
—sudataq; ligno Thura.id est,Sudore flentia. Alia uerò significatione apud Quint.lib.11.cap.3,quum ait, Et uigilandæ noctes,& fuligo lucubrationum bibenda,& in sudata ueste durandum.id est,Sudore madefacta.
Fibula sudata marito.Claud.2.de raptu Proserp.4.
¶Sudator,pen.prod.sudatoris (ἱδρωτής) Verbale. Plin.lib. 23.cap.1.30,Dysentericis,sudatoribus,in longa tussi, in epiphoris,meracum.
¶Sudatio,Verbale.Seneca epist.87,Nisi Thasius lapis, quondam rarum spectaculum in aliquo templo, piscinas nostras circundederit, in quas corpora multa sudatione exinanita demittamus.
¶Sudatrix, penult.prod. Verbale,f.g. (ἱδρώτειρα) Mart.libro 12.19,
Dum per limina te potentiorum,
Sudatrix toga uentilat,&c.
¶Sudatorius,Adiect.(ἱδρωτικός)Plaut.Stich.4.73,
Vel unctiones Græcas,sudatorias uel alias malis.
¶Sudatorium,sudatorij. Seneca de Vita beata, Circa balnea & sudatoria, ac loca ædilem metuentia,&c. Item epist.52, Quid mihi cum sudatorijs,in quæ siccus uapor corporum exhausturus includitur?
Sudabundus] Adiect.(ἱδρώων) Quid.ad Pisonem,38,
—totaq; ludos
Turba repentè suos iam sudabunda reliquit.
Sudor] sudoris,pen. prod. (ἱδρώς)Plin.lib.10.cap.72.2, Serpentes neque caloris,neque sanguinis,neq; sudoris uim habent,quæ auiditatem naturalem sale augent. Virgilius 9. Aeneid.92,
—et multo phaleras sudore receptas.
Nec enim sanguis, nec sudor nisi è corpore fluit. Cicero 2. de Diuinat.86.
Immundus sudor.Virg.3.Georg.113,
Ardentes papulæ,atq; immundus olentia sudor
Membra sequebatur. Seruius interpretatur morbum pedicularem,id est,φθειρίασιν.
Crudis uirūm sudoribus ardet puluis.Stat.1.Thebaid.85.
Tepidi sudoribus effœti artus.Stat.6.Thebaid.94.
Calens sudore belli.Stat.8.Thebaid.2.
Consequi multum sudorem.Cic.3.de Orat.4.
Elicere sudorem.Cels.lib.2.cap.17.
Emittere sudorem.Plin.lib.6.cap.18.1.
Salsus sudor it per artus.Virg.2.Aeneid.35.
Sudor fluit undiq; riuis.Virg.5.Aeneid.40.
Fumantes sudore equi.Virg.12.Aeneid.68.
Paruo sudore madentes uultus.Sil.lib.12.129.
Manat sudor è toto corpore.Lucret.lib.6.189.
Gelidus toto manabat corpore sudor.Virg.3.Aeneid.35.
Herculis simulachrum multo sudore manauit.Cicero 1.de Diuinat.127.
Frigidus sudor obsessos occupat artus.Ouid.5.Metam.127.
Sudor pestiferus.Celsus lib.2.cap.6.
Sudor remittit se.Celsus lib.2.cap.3.
Sudor pro Labore.Cic.pro Fonteio,2, Qui cū ipso M.Fōteio ferrū ac manus contulerunt:multoq; eius sudore ac labore sub pop.Rom.imperium ditionemq; ceciderunt. De Gallis.
Stylus ille tuus,multi sudoris est.Cic.1.de Orat.135.
¶Sudarium,sudarij,Linteum quo sudor faciei detergitur, & nares purgantur. Sueton. de Nerone, cap. 48, Adoperto capite,& ante faciem obtenso sudario, equū ascendit quatuor solis comitantibus.Ibidem,cap.25, Parceret arterijs, ac sudarium ad os applicaret.Catul.in Asinium,12.3.
Sudaria Setaba. Quintilianus lib.5. cap.3. 41, Quum reus agente in eum Calido candido frontem sudario detergeret,&c.
¶Sudariolum,Diminutiuum, Idem. Vsus est D. Hieronymus ad Nepotianum,De uita clericorum.
Sudum] sudi(αἴθριον) Siccum,quasi seudum, id est, sine udo. Paulus apud Festum. Propriè pars serena dicitur quæ est inter nubes.Virg.8.Aeneid.106,
Arma inter nubem,cæli regione serena
Per sudum rutilare uident.
Sudum, Serenum tempus post pluuiam.Plaut.Milit. 3.2. Idem Rud.4.35,
Qui pertegamus uillam dum sudum est. Cicero ad Tironem,libro 16.18.5, Horologium mittam & libros,si erit sudum.
Ver sudum.Virg.4.Georg.16.
Sudificus,sudifica,sudificum,penult.corr.Sudum faciens. Gellius lib.2.cap.22,
Sudificusq; simul Boreas mala plurima uoluens. Rursus cap.33,
Sudificusq; altos Aquilo rotat impete fluctus.
Suel] Vrbs Hispaniæ,apud Melam lib.2. nunc Chipiona dicitur,teste Oliuario.

Digitized by Google

Sueo] sues, sueui, suetum (φιλίω) suere Antiquum uerbum unde Suesco, suescis. Lucret. 1. 11,

—& semina rerum
Appellare suemus. id est, Solemus. Idem lib. 6. 159,
Conciderent ut pronos qui morbus mittere sueuit.

Has Græci stellas Hyadas uocitare suerunt. Cic. 2. de Nat. deor. 161. Lucret. lib. 4. 67,

Quinq; etiam sexue ut fieri simulacra suerint. Idem libro 5. 182,
—& gemmis florere arbusta suësse.

¶ Suesco, suescis, sueui, suetum (ἐθίζομαι) suescere, Consuetudinem capere. Cicero Marcello, lib. 15. 9. 3, A te id quod suesti peto in maiorem modum, ut me absentem diligas atq; defendas. Claud. lib. 3. de Raptu, 35.

—hæc post cunabula dulci
Ferre sinu, summoq; Ioui deducere paruam
Sueuerat, & genibus ludentem aptare paternis.

¶ Suetus, Participium (ἐθιστὸς) Virg. 5. Aeneid. 81,

—geminos immani pondere cæstus
Proiecit: quibus acer Eryx in prælia suetus
Ferre manum.

Suetus legibus. Cic. ad Attic. lib. 6. 113. 7, Ita multæ ciuitates omni ære alieno liberatæ, multæ ualde leuatæ sunt omnes suis legibus & iudicijs suetæ αὐτονομίαν adeptæ reuixerũt. Lucan. lib. 1. 66,

Bella nefanda parat suetus ciuilibus armis.

Adulatio sueta. Tacit. lib. 13.

Requies sueta. Tacit. lib. 3.

Suera] Suilla caro antiquis. Varro, Offula, ab offa minimæ suere. Sueris item pro suis dicebatur. Idẽ Varro, Parua, à pede: sueris, à nomine eius. Annotauit Turnebus.

Suessa] σύεσσα, Campaniæ oppidum, ut author est Plinius lib. 3. cap. 5. quod Tarquinius Superbus expugnauit. Silius lib. 8. 79,

—attritaq; bellis Suessa.

Suessio] à quo Suessiones, incolæ Galliæ Belgicæ, oppidũ nobilissimũ: et in eo populi: Soyssons Gallicè appellamus. Plin. lib. 4. cap. 17, In prouincia Remensi Suessio.

Sueui] pen. prod. (σύηβοι) Germaniæ populi, Bauaris finitimi, gens ualida, & bellicosissima. De qua Lucan. lib. 2. 11,

Fundat ab extremo flauos Aquilone Sueuos, &c. Seneca Medea, 9. 9,

Aut quos sub axe frigido succos legunt
Lucis Sueui nobiles Hercinijs.

Crinis Sueuus, pro Crine flauo, dixit Silius lib. 25. 5. 27,

Cassis erat munita uiro, cui uertice surgens
Triplex crista, iubas effundit crine Sueuo. Potest tamen & propriè intelligi: quoniam Flaminius, de quo hic loquitur, Ligures, Boios, & Sueuos uicerat.

Suffarcino] suffarcinas, suffarcinare, Infipare, inculcare, degrauare, onerare. Plaut. Curcul. 7. 10,

Qui indũt suffarcinati cũ libris. Terent. Andr. 4. 5. 31,
—uerum uidit Cantharam
Suffarcin itam. Vbi Donatus, Proprium est anibus, suffarcinatas esse.

Suffarraneus] Adiect. à farre, quemadmodum confarratio deduci uidetur: & significat eum qui far in castra conuehit, sed modicum, alienumue: non iusto commeatu aliquo, sed crebris, & uilibus institorum uecturis. Plin. lib. 7. cap. 43. 1, Cicero mulionem castrensem suffarraneum fuisse, &c.

Suffero] pen. corr. suffers, sustuli, pen. corr. sublatum, pen. prod. (ὑποφέρω, ὑπομένω, τελάω, τεγάζω) sufferre, Sustinere. Virgil. 2. Aeneid. 97,

—nec claustra, nec ipsi
Custodes sufferre ualent. Terent. Heaut. 3. 1. 44,
—Satrapes si siet
Amator, nunquam sufferre eius sumptum queat.

Laborem sufferre. Plaut. Merc. 22. 29.

Laborem durum sufferre. Lucret. lib. 3. 203.

Plus oneris sustuli, quàm ferre possum. Cic. pro Rosc. Amer. 6.

Sufferre, Pati. Plaut. Curc. 8. 6. Terent. Andr. 5. 3. 17, —at

Vt pro huius peccatis ego supplicium sufferam.

Malum: nisi hoc peius sit, hæc sufferre & perpeti. Seruius Ciceroni, lib. 45. 10.

Mulctam sufferre. Cic. pro Cecinna, 71.

Poenam sufferre. Cic. 2. in Catil. 47.

Suffertus] ta, tum (πυκνὸς) Seneca naturalium quæstionũ lib. 1, Præterea quum dicitur tibi, nubem sole esse suffertam: non dicitur, colorem illum inmistum esse uelut duro corpori ac stabili & manenti, sed ut fluido & uago. Cælius libro 9. cap. 10, suffertam nubem intelligit, interfusam, aut illustratam. Sueton. in Nerone, cap. 20, Mediaq; in orchestra frequenter populo epulatus, si paulum subbibisset, aliquid se sufferti tinniturũ Græco sermone promisit. hoc est, Cantaturum se clarius aliquid, aut quod Græci dicunt πυκνὸν, id est, densum quidpiam ac succi plenum. Nam & differtũ pro pleno legimus. Quæ uox duci uidetur à suffercio, ut Refertus à referci o. Farcio enim mutat a, in e, in compositis.

Sufferueo] sufferues, sufferbui (ὑποζέω) sufferuere, Aliquantum feruere. Plin. lib. 18. cap. 11. 3, Vulgò uerò nec sufferuere faciunt. Vetus codex legit, sufferuefaciunt.

¶ Sufferuefacio, sufferuefacis, pen. corr. sufferuefeci, pen. prod. sufferuefactum (ὑποζεσποιέω) sufferuefacere. Plin. lib. 12. cap. 26. 3, Odor uerò in uino sufferuefacti antecedit alios. Idem lib. 22. cap. 25. 17, In uesicæ uerò dolore, semuncia amyli cum ouo & passi tribus ouis sufferuefacta à balneo.

¶ Sufferuefio, pen. prod. sufferuefis, pen. indiff. sufferuefieri, pen. corr. (ὑποζεσποιοῦμαι) Aliquantum feruens fieri. Plin. lib. 27. cap. 9. 5, Qui fidem promisso huic quærunt, affirmant lapillos qui sufferuefiunt, unà rumpi.

Suffes] suffetis, pen. corr. m. g. Lingua Punica Consul dicitur. Liuius 10. bel. Pun. Senatum itaq; Suffetes, quod uelut Consulare imperium apud Carthaginenses erat, uocauerunt. Idem 8. bell. Punic. 193, Infestæ ob direpta quædam ab conscendentibus naues militibus, ad colloquium suffetes eorum, qui summus Poenis est magistratus, cum Quæstore elicuit.

Suffibulum] suffibuli, pen. corr. (ὑποπόρπιον) Est, ut ait Festus, uestimentum album, prætextũ, quadrangulum, oblongum, quod in capite Vestales uirgines sacrificantes habebant: idq; fibula comprehendebatur.

Sufficio] sufficis, pen. corr. suffeci, pen. prod. suffectum (ἀρκέω, διαρκέω, ἐξαρκέω, ἐπαρκέω) sufficere, Satis esse. Construiturq; cum datiuo. Plin. epist. 226, Mihi autem uel sola uoluntas tua suffecisset. Stat. lib. 5. Sylu. 2. 35.

Vade puer, tantisq; enixus suffice donis. Plin. in Paneg. 430, Quis nostrûm idem curæ, idem sudoris sumit? quis adeò expetitis honoribus aut deseruit, aut sufficit? Suetonius de claris Grãmat. 23, Luxuriæ ita indulsit, ut sæpius in die lauaretur, nec sufficeret.

Postea quam immẽsæ gulæ impudicissimi corporis quæstus sufficere non potuit. Cic. in Salust. 8.

Nec sufficit umbo ictibus. id est, Non potest ferre ictus. Virgilius libro 11.

Animus sufficit malis. Ouid. 3. Trist. eleg. 2. 3.

Sufficit animus animo. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 31.

Sufficere paucorum cupiditati. Cic. 7. Verr. 99.

Sufficit hic mons alimentis hominum. Liu. 9. bel. Pun. 156.

Largè

Digitized by Google

Largè sufficiès prædium annuis uictibus. Plin. lib. 7. cap. 46.
Sufficere, sine datiuo. Virg. lib. 5. Aeneid. 5,

Nec nos obniti contrà, nec tendere tantùm Sufficimus.

Quanquam nec scribæ sufficere, nec tabulæ nomina illorum capere potuerunt. Cic. 2. Philip. 41.
Non sufficiētibus iam uiribus homo. hoc est, Imbecillis. Liuius 2. ab Vrbe, 35.
Sufficere ad. Quintil. lib. 1, Ad quas nec mens, nec corpus, nec dies ipsa sufficiat.
Sufficere, cū accusatiuo, Subministrare. Virg. lib. 2. Georg. 85,

Ipse satis tellus quum dente recluditur unco,
Sufficit humorem. Ibidem, 88,
Aut illi pecori frondem, aut pastoribus umbram
Sufficiūt, sepemq; satis, & pabula melli. Et 3. Georg. 60.

Sufficere, Substituere. Virg. lib. 2. Georg.

Atq; aliam ex alia generando suffice prolem. Cicero pro L. Murena, 74, Nam ne sufficiatur Consul, non timent. Ibidem, 77.

Sufficere in locum (ἀντικαθιστάναι) Liu. 5. ab Vrbe, 144. Idē 2. bell. Pun. 113, Nec tamen ne ita quidem prius dimittendum ad exercitum Q. Fabium, quàm Cos. in locum C. Flaminij suffecisset. Vatinius Ciceroni, libro 5. 10. 5, Si meherc ules Appij os haberem, in cuius locum suffectus sum.
Sufficere, Maculare. Cic. in Hortensio, Vt ij qui conuiuij purpuram suo sufficiunt, prius sanè me medicamentis quibusdam. Ex Nonio. Virg. 2. Aeneid. 42,

Ardentesq; oculos suffecti sanguine & igni.

Maculis suffecta genas. Valer. 2. Argon. 21.
Lumina suffecta letho. Valer. 1. Argon. 165.
¶ Sufficiens, Particip. siue nomen ex participio. Paulus in l. conficiuntur. ff. de iure codicill. Quid enim si sufficientium testium facultatem non habuit?
¶ Suffecturus, pen cor. Particip. (διαρκέσων) Ilia suffectura calcaribus. Stat. 1. Sylu. 1. 10.
¶ Sufficienter, aduerbium. Vlpianus in l. sed & si quid. §. 1. ff. de usufruct. & quemadmodum. Sufficienter autem alere, & uestire debet, secundū ordinē & dignitatē mancipiorū.
Suffigo] suffigis, pen. prod. suffixi, suffixum (ὑφηλόω) suffigere, Affigere. Plin. lib. 33. cap. 3. 11, Agone Teium Alexandri Magni præfectum aureis clauis suffigere crepidas.
¶ Suffigere cruci, & in cruce. Cicero in Pisonem, 32, An ego, si te & Gabinium cruci suffixos uiderem? Hirtius de bello Africano, libro 5. 260, in cruce omnes suffixit. Horatius 1. Serm. Satyr. 3. 17.
Stimulos nouos suffixit dolori. Senec. Thebaid. 1. 41.
¶ Suffixus, Participiū (ὑφηλωμένος) ut, Robore erecto suffixus. Silius lib. 1. 31.
Caput suffixum ueruto. Lucan. lib. 8. 133.
Suffio] pen. corr. suffis, suffiui, suffitum, penult. prod. (ὑποθυμιάζω, θυμιάζω) suffire, suffumigare. Plinius, Hippocrates ruta uuluarum caussa naturam suffire iubet. Virgil. 4. Georg. 49. Colum. lib. 12. cap. 18. 2, Cella quoq; uinaria omni stercore liberanda, & bonis odoribus suffienda. Propert. lib. 4. eleg. 9. 12,

Dein quæcunq; locum externæ tetigêre puellæ
Suffijt, & pura limina tergit aqua.

Ignibus ætherijs terras suffire feraces. Lucret. lib. 2. 219.
¶ Suffitus. pen. prod. (ὑποθυμιαθείς) Participium. Plin. lib. 20. cap. 17. 11, Anisum dolores capitis leuat suffitum naribus. Colum. lib. 9. cap. 14. 6, Suffitas deinde & æstiuantes apes refrigerare oportet.
¶ Suffitus, huius suffitus, pen. prod. (ὑποθυμιασμός) Suffumigatio. Plinius, Et uuluarum conuersionem suffitu excitant. Idem lib. 24. cap. 11. 14.
¶ Suffitio, suffitionis (ὑποθυμίασις) Verbale. Idem, lib. 1. cap. 6. 13, Ne rursus nimia suffitione medicata sint. Idem lib. 12. cap. 50. 15.
¶ Suffimen, pen. prod. suffiminis (ὑποθυμία) Idem. Ouidius Fast. 4. 148,

I, pete uirgineâ populus, suffimen ab ara.

¶ Suffimentum, suffimenti (θυμίαμα) Idem. Plin. Quod & suffimentis quibusdam facere consueuerunt.
Suffimenta à ueteribus dicta sunt, quæ fieri solebant ex faba, milioq; molito, mulso sparso, ut ait Festus. Ea dijs eo tempore dabantur, quo uuæ calcatæ prelo premebantur. Cicero 1. de Legibus. 57, Nam et in ijs sine illius suffimentis expiati sumus.
¶ Suffitor, pen. prod. suffitoris (ὑποθυμιαστής) Plin. lib. 34. cap. 8. 30, Lycus & ipse puerum suffitorem.
Sufflamen, Sufflamino] Vide Sufflo.
Sufflauus] pen. prod. Adiect. Aliquantulum flauus, nō planè flauus. Sueton. in Nerone, cap. 51, Statura fuit pene iusta, corpore maculoso & fœdo, sufflauo capillo.
Sufflo] sufflas (φυσάω, ὑποφυσάω) sufflare, Id dicitur quod fieri solet quum ignem accendere uolumus. Plin. lib. 34. cap. 8. 29, Buthyreus Lycius Myronis discipulus fuit, qui fecit dignum præceptore puerum, sufflantem languidos ignes.
Sufflare buccas. Plaut. Sticho, 14. 41.
Sufflare buccis. Martial. lib. 3. 17.
Sufflauit nescio quid uxori. hoc est, Insufflauit, in aurem dixit. Plautus Casina, 14. 19.
¶ Sufflatum, dicitur propriè tumidum & rectū, & quasi uento quodam clarius factum. Varr. Agath. Neq; auro, aut genere, aut multiplici scientia sufflatus quærit Socratis uestigia. Nonius.
¶ Sufflatio, Verbale (ὑποφυσίωσις) Plin. lib. 9. cap. 7. 3, Præterea bullantium aquarum sufflatio, lunæq; effectu concharum quoq; corpora augescentia.
Sufflata cutis, Inflata. Plin lib. 8. cap. 38. 2.
¶ Sufflamen, pen. prod. sufflaminis, n. g. Retinaculum rotæ decurrentis, ne uelocius decurrat, ut ait Budæus. Est enim machinæ genus, quo in descensu uel procursu nimio, rota solet retineri. Iuuen. Satyr. 16. 5,

Quod placitum est illis præstatur tempus agendi:
Nec res atteritur longo sufflamine litis. Idē Satyr. 8. 15,
Ipse rotam stringit multo sufflamine Consul.

¶ Sufflamino, sufflaminas, pen. cor. sufflaminare, Sufflamine comprimere & retinere, Seneca 4. Declamat. Tanta illi erat uelocitas orationis, ut uitium fieret. Itaq; diuus Augustus optimè dixit, Aterius noster sufflaminandus est. Vbi alias legitur, sufflamandus: alias, suffibulandus. Meminit Cælius lib. 9. cap. 10. Senec. de morte Claudij, Aliquando Ixionis miseri rotam sufflaminantem.
Suffoco] suffocas, penul. prod. (ἄγχω, πνίγω) suffocare: ex Sub et Faux compositū, au in o productā conuersa, significat Spiritū præcludere, ueluti obstrictis faucib. Ouidius,

Suffocent animam dira uenena tuam. Lucret. lib. 3. 183,
Aut in melle situm suffocari, atq; rigere Frigore.

Gallum Gallinaceum suffocare. Cic. pro Murena, 57.
Suffocare fame urbem, pro opprimere & extinguere. Cicero ad Atticum, lib. 9. 175. 5.
¶ Suffocatio. Verbale (πνίξ, ἀγχόνη) Plinius lib. 20. cap. 5. 1, Eius semen contritum, et in uino potum, tumentem aluum, & suffocationes mulierum, doloresq; lenit.
Suffodio] suffodis, pen. cor. suffodi, suffossum (ὑπορύττω) suffodere, Subtus excauare. Colum. libro 2. cap. 18. 1, Neque suem uelimus impasci, quoniam rostro suffodiat, & cæspites excitet.

Digitized by Google

Suffodere equos. Confodere, enecare. Cæsar 4. bel. Gall. 499.
Suffodere montem. Plin. lib. 36. cap. 15. 6.

¶ Suffossus, Partic. (ὑπωρυγμένος) ut, Suffossa sacella, destructa Cic. de Arusp. resp. 29, A Sex. Sarrano sanctißima sacella suffossa, incensa, inædificata, oppressa.

Equus suffossus. Virg. 11. Aeneid. 134.

—quorum alter habenas
Suffosso reuolutus equo, dum colligit, &c. Suffosso, id est, casuro. nam suffoßi equi dicuntur, quos uulgò incespitatores uocant. Alij, suffuso, legunt: id est, præcipiti, & iam cadenti, Seruius.

¶ Suffoßio, Verbale. Seneca epist. 50, Quum hostilia in partes tela uibrarent, & ipsum solum suffoßionibus tremeret & cuniculis.

Suffrago] pen. prod. suffraginis, f. g. (καμπή) Dicitur in posterioribus pedibus animalium, quod in prioribus genua. Vel est nodus sub crure, quo pedis uersura constant, tibiæq; ita annectitur pes, ut uerti poßit: id quod spectamus in bobus, equis, & cæteris armẽtis. Dictæ suffragines, quòd suffringantur, hoc est, in altum frangantur. Constat sanè genua animalium, quæ animal generant, ante se flecti suffragium uerò artus in aduersum. Quẽadmodũ igitur poplites dicti sunt, quòd pòst plicentur: ita suffragines, quòd subter frangantur. Plin. lib. 8. cap. 45. 7. Victimarum probatio in uitulo, ut cauda articulum suffraginis contingat. Idem, Aues & quadrupedes alas in priora curuant, suffragines in posteriora. Plin. lib. 8. cap. 15. 2, Nullo suffraginum flexu. Idem libro 30. capite 6. 10, Aquilæ pedes euellunt in aduersum à suffragine, &c.

Suffragines dicũtur etiam uitis soboles. Colum. lib. 4. cap. 24. 3, Et si soboles, quam rustici suffraginem uocant, radicibus adhæres, diligenter explantanda, ferroq; alleuanda est, ut hybernas aquas respuat.

¶ Suffraginosus, pen. prod. Adiect. Equus suffraginosus, cuius suffragines morbo uitiatæ sunt. Colum. lib. 6. cap. 38. 1, de mala, Suffraginosæ bordeacea farina imponitur.

Suffragor] pen. prod. suffragaris (ψηφοφορέω) suffragari: à Suffragine, ut ait Sipontinus: significat Adiuuare, fauorem ferre. Virgilius.

Copia me perdit, tu suffragare rogatus. Cic. 1. De legib. 2, Mihi enim uideris fratrem laudando suffragari tibi.

Si nihil erit præter ipsorum suffragium, tenue est: si ut suffragantur, nihil ualent gratia. Cic. pro Muræna, 65.

Nemo ab ignotis hominibus nullis suffragantibus meritis honore afficitur. Cic. de Petit. Consul. 19.

Vide ne hæc ipsa quæ despicis, huic suffragata sint. Cicero pro Plancio, 14.

Suffragari & Aduersari, contraria. Cic. 7. Verr. 140.

Laudibus cuiuspiam suffragari. Lent. Ciceroni, lib. 12. 14. 10.

Suffragari alicui ad Consulatum. Cic. 1. Off. cap. 193.

Suffragante natura uidêris res maximas consequutus. Cic. ad Plancum, lib. 10. 5. 6.

Suffragando. Liu. 8. bel. Pun. Conuenerant undiq; non suffragandi modò, sed etiam spectandi causa P. Scipionis.

Suffragatio, Verbale (ψηφοφορία) Cicero pro Muræna, 36, Tum uerò in Consule declarando multum etiam apud uniuersum populũ Romanum authoritatis habet suffragatio militaris.

Vrbana suffragatio. Cic. pro Muræna, 37.

Facilis suffragatio pro salute. Cic. pro Domo sua, 36.

Accedere ad dignitatem alterius suffragatione sua. Plancus Ciceroni, lib. 10. 9. 4.

Perdere alicuius officij suffragationem. Cic. pro Milone, 26.

¶ Suffragator, pen. prod. suffragatoris (ψηφιστής, ψηφοφόρος) Qui suffragatur. Plaut. Casin. 6. 20,

Ibi ego te, & suffragatores ulciscar tuos. Plin. epist. 64. b. Cic. pro Muræna, 13, Tua uerò nobilitas Serui Sulpitij tametsi summa est, tamen hominibus literatis & historicis est notior, populo uerò & suffragatoribus obscurior.

¶ Suffragatrix, pen. prod. suffragatricis, pen. prod. fœm. gen. Augustinus de Ciuitate Dei lib. 18. cap. 10.

¶ Suffragatorius, Adiectiuum (ψηφισμός) Cic. de Petit. Consul. 18, Modò intelligat te magni æstimare, ex animo agere, bene se ponere, fore ex eo non breuem & suffragatoriam.

¶ Suffragia (ψῆφοι) Voces illæ dicebantur, quæ dabantur in comitijs, & in tabellis describebantur, quibus unusquisque suam declarabat uoluntatem de aliquo in Magistratum eligendo. Fuit olim (inquit Budæus) modus geminus ferendi suffragij in concilij, & sententiæ dicendi in iudicijs. Interdum enim uoce, interdum tabella eo munere fungebantur. Cic. lib. 3. de Leg. 48. Idem 2. de leg. Agr. 20, inquit, Sed tamen magnificentius atq; ornatius esse illo nihil potest, quòd meis comitijs non tabellam indicem tacitæ libertatis, sed uocem uiuam præ uobis, indicem uestrarum erga me uoluntatum ac studiorum tulistis: itaq; me non extrema tribus suffragiorum, sed primi illi uestri concursus, &c. Et pro Plancio, 12, Etenim si populo grata est tabella quæ frontes aperit hominum, mentes tegit, datq; eam libertatem, ut quod uelint, faciant, promittant autem quod rogentur: cur tu in iudicio exprimis, quod non fit in campo? Hactenus Budæus. Cic. 1. de Legib. 64, Si hæc suffragijs, aut scitis multitudinis probarentur. Stat. 2. Syl. 2. 27,

Tempus erat quũ te geminæ suffragia terræ Diriperẽt.

Nihil est in suffragijs uoce melius. Cic. 3. de Legib. 49.
Cæca suffragia. Sil. lib. 8. 51.
Corruptum suffragium. Cic. 3. de Legib. 57.
Occulta de honore suffragia. Cic. 2. Offic. 33.
Tristia suffragia. Sil. lib. 15. 145.
Vitiosum suffragium. Cic. 3. de Leg. 50.
Captare suffragia populi. Horat. 2. Epist. 2. 21.
Libera dantur populo suffragia. Iuuen. Satyr. 8. 21.
Ferre suffragium de capite alicuius. Cic. pro Domo sua, 37.
Fieri Consulem cunctis suffragijs. Cic. Paulo, lib. 15. 12. 1.
Flagitare confusionem suffragiorum. Cic. pro Muræna, 45.
Indulgere suffragio alicuius. Vide Indulgeo.
Inire suffragia. Vide Ineo.
Mittere in suffragium. Vide Mitto.
Vnusquisq; studio & suffragio suo uiam sibi ad beneficium impetrandum munire poßit. Cic. 2. de leg. Agr. 31.
Ornare suffragio. Vide Orno.
Priuare populum suffragijs. Cic. 2. de lege Agr. 31.
Tegere suffragium. Cic. 3. de Legib. 55.
Cistæ suffragiorum. Plin. lib. 33. cap. 2. 1.
Suffragium, à Frango, frangis, fra syllaba correpta, inuenitur. Ouid. de Nuce, 24,

Quid nisi suffragium nimbis ruitantibus essem? Legitur & suffragium nimbos uitantibus.

Suffrenatio] suffrenationis, Colligatio & arcta structura, quæ lapidem ueluti freno retineat. Plin. lib. 36. cap. 22. 12. Globosus, cõtra iniurias fortis, sed ad structurã infidelis, nisi multa suffrenatione deuinctus. De quodã lapidis genere.

Suffrico] suffricas, pen. corr. suffricui, suffrictum: & suffricaui, suffricatũ (ὑποτρίβω) suffricare. Colũ. lib. 12. cap. 23. 2, Nam oportebit post hunc numerum dierum confestim uini emundare, & si quid fecis aut labris uasorum, aut lateribus inhæsit, eradi, ac suffricari, & protinus operculis impositis oblini.

Suffricare palpebras medicamento. Celsus lib. 6. cap. 6.

Suffringo]

Digitized by Google

Suffringo] suffringis, suffregi, pen. prod. suffractum (ὑποάγνυμι) suffringere, Aliquantulum, siue per medium frangere. Plaut. Rud. 24.15,

Homini isti talos suffringi uolo. Idem Truc. 12.6,

——ut ego hisce Suffringam talos. Cic. pro Rosc.

Amer. 34, Quòd si luce quoq; canes latrent, quum deos salutatum aliqui uenerint, opinor iis crura suffringantur, quòd acres sint etiam, tum quum suspicio nulla sit.

Suffrio] suffrias, pen. corr. (ὑποτρίβω) suffriare, Idem quod friare, siue minutim admodum friare. Colu. lib. 12. cap. 38.3, Scopulis aridæ myrti feria suffriatur, operculumq; superimponitur, nequid eò decidat. Quædam exemplaria hic legunt, suffricatur: & fortasse rectius.

Suffuerat] Sub eodem tecto fuerat. Festus.

Suffugio] suffugis, pen. corr. suffugi, pen. prod. suffugitum, pen. corr. (ὑποφεύγω) suffugere, Clàm aufugere. Liu. 4. bel. Pun. 209, Imber à nocte media coortus, custodes, uigilesq; dilapsos è stationibus suffugere in tecta coegit.

Natura deûm suffugit tactum manuum. Lucret. lib. 5.30.

Sensum suffugere. Lucret. lib. 4.72.

¶ Suffugium, suffugij (ὑποφυγή) Quò quis aufugit auxilij gratia. Quint. lib. 9, Hæc diuerticula & anfractus suffugia sunt infirmitati. Ouid. de Nuce, 24.

Suffulcio] suffulcis, suffulciui, suffulcitum, pen. prod. uel suffulsi, suffultum (ὑπερείδω) suffulcire, Subtus fulciendo sustinere. Plaut. Milit. 5.54,

Ecce autem ædificat, columnam mento fulcit suo.

Cibus suffulcit artus. Lucret. lib. 4.175.

¶ Suffultus, Particip. (ὑπερεισθείς) Author ad Heren. lib. 4. 156, Nam graui figuræ, quæ laudanda est, propinqua est, ea quæ fugienda est: quæ rectè uidetur appellari, si suffulta nominabitur.

Porticus suffulta paribus columnis. Lucret. lib. 4.66.

Suffumigo] suffumigas, pen. corr. (ὑποκαπνίζω) suffumigare, Idem quod simplex Fumigo, uel subtus fumum excito. Varro 3. de Re rust. cap. 16.28, Si ex aluo minus frequentes euadunt, ac subsidit aliqua pars, suffumigandum, & propè fumus apponendus bene olentium herbarum, maximè apiastri, Celsus lib. 6. capite 6, Suffumigare oculos acribus medicamentis.

Suffumigare uulnus. Celsus lib. 5. cap. 27.

Suffumigare sulphure. Celsus lib. 4. cap. 20.

Suffundo] suffundis, suffudi, suffusum, penult. prod. (ὑποχέω) suffundere, Superfundere, aut deorsum inijcere. Plaut. Curcul. 4.3,

Mane, suffundam aquulã. Idem Cistel. 2.27. Colum. lib. 6, Lassæ & æstuanti mulæ ad os in fauces dimittitur, utrunque in os suffunditur.

Suffundere uires cibo. Varro 2. de Re rust. cap. 8.3.

Suffundit se sinus. Celsus lib. 7. cap. 2, Nã ubi post longos morbos totus corporis habitus uitiatus est, lateq; se sinus suffundit, & in eo pars cutis pallet: scire licet eam iam emortuam esse, & inutilem futuram.

Suffundere aciem oculorum, pro Turbare. Seneca de Ira, 2.

Suffundũtur oculi. Sene. 2. de Clem. Imbecilles oculos esse scias, qui ad alienam lippitudinem suffunduntur.

Suffundere, Forinsecus spargere. Virg. lib. 1. Georg. 86,

At si uirgineum suffuderit ore ruborem,

Ventus erit. Seruius, Suffuderit, Forinsecus habuerit. Lucret. lib. 3.8, Omnia suffundens mortis nigrore.

Maculis suffundi. Stat. 11. Thebaid. 25.

¶ Suffusus, pen. prod. Partic. (ὑποχυθείς, ὑποκεχυμένος) ut, Genæ suffusæ igne. Senec. Herc. Oetæo, 10.24.

Candor suffusus purpureo sanguine. Stat. 2. Sylu. 1.9.

Lachrymis oculos suffusa. Virg. 1. Aeneid. 47.

Impudentia in ore multo rubore suffusa. hoc est, Præ impudentia rubicundam & robore conspersam faciem habens. Plin. in Paneg. 78.

Suffusus rubor alicui dicitur, genis aspersus, quod pudoris indicium est. Liu. 10. bel. Pun. 67, Masanissæ, hæc audienti non rubor solùm suffusus, sed lacrymæ etiam obortæ.

Suffusus æther calore. Cic. 2. de Nat. deor. 79, Nam tenuis ac perlucens & æquali calor suffusus æther, non satis aptus ad stellas continendas uidetur.

Suffusus cordi sanguis. Cic. 1. Tusc. 30.

Suffusus sanguis oculis, & suffusi cruore oculi. Plin. libro 20. cap. 13. Idem lib. 31. cap. 9.3.

Lingua est suffusa ueneno. Ouid. 2. Metam. 156.

Suffusus maleuolentia animus in cæteros. id est, Plenus iræ & maleuolentiæ. Cic. Lentulo, lib. 1.9.61.

Sales suffusi felle. Ouid. 2. Trist. 113.

¶ Suffusio, Verbale (ὑπόχυσις) Plin. lib. 22. cap. 23.9, In tussi uua, fellis ueteri suffusione.

Suffusio, Morbus oculorum, quem uulgò cataractam uocant. hæc aũt paracentesi curatur. Est autem paracentesis, quæ manu fit à chirurgis, dum curari aliter morbi non possunt. Inungitur prius locus, deinde uel acus uel hamulus infigitur: idq; paracentesis dicitur. Hæc Sipontinus. Plin. lib. 21. cap. 20.4, Habet suas utilitates contra suffusiones oculorũ. Cels. lib. 6. cap. 6, Suffusio quoq;, quã Græci ὑπόχυσιν nominant, interdũ oculi potentiæ, qua cernit, se opponit. Quod si inueterauerit, manu curandam est. Inter initia nonnunquam etiam certis obseruationibus discutitur.

Suffundatus] pen. prod. Adiect. (ὑποθεμελιωθείς) Dictũ à fundamentis, ut ait Nonius. Varro, Antiqui nostri domibus lateritijs paululum modò lapidibus suffundatis, ut humorem effugerent, habitabant.

Suffuror] pen. prod. suffuraris (ὑποκλέπτω) suffurari, Clàm furari. Plaut. Trucul. 11.13,

Hæc cũ uideo fieri, suffuror, suppilo, de præda prædam (capio.

Suffusio, Suffusus] Vide Suffundo.

Sugamber] à quo Sugambri dicti sunt, pater Melonis fuit. is in triumphum tractus est à Germanico. Strabo lib. 7.

Sugambri] Vicini Rheni amnis accolæ, belli exordia factitarunt aduersus Romanos, cùm eos antea Drusus Romano subiugasset imperio. Strabo lib. 7.

Suggero] suggeris, pen. corr. suggessi, suggestũ (ὑποβάλλω, ἀναφέρω) suggerere, Subministrare. Plaut. Menæb. 5.30,

Madida quæ mihi apposita mensam miluinam suggerãt.

Cibos suggerere alicui. Stat. 9. Thebaid. 149.

Tellus suggerit alimenta. Ouid. 15. Metam. 17.

Syluæ feras suggerunt. Plin. epist. 32.

Sumptus alicui rei suggerere. Terent. Adel. 1.1.37.

Copiam argumentorum suggerere. Cic. 2. de Orat. 64.

Materiam criminibus suis suggerere. Liu. 3. ab Vrbe, 51.

Suggerebantur etiam sæpe damna aleatoria. Cicero 2. Philip. 77.

Ludum alicui suggerere. Cic. ad Attic. lib. 12.257.4.

Rationes alicui sententiæ suggerere. Cic. 3. de Nat. deor. 102.

Ambiguum explicatur, quum ea uerba quæ desunt, suggesta sunt. Cic. 2. de Orat. 61.

Suggerit res, Exigit, & postulat. Vlpian. in l. ex facto circa finem. ff. de hæred. instit. Quæ res in proposito quoq; suggerit, ut Italicarum rerum esse credantur eæ res, quas in Italia testator esse noluit.

Bruto statim Horatium suggerunt. Liu. 2. Vrbe, 36. id est, In locum sufficiunt.

Suggero, pro Refero. Iustinianus lib. 2. tit. de fideicommis.

 hæred.

Digitized by Google

hæred.§.sed quia stip.Ideo omnibus nobis suggestis tam similitudinibus, quàm differentijs utriusq; Senatusconsulti, placuit,&c.

Suggerere, pro Subijcere in memoriam.Cic.2.de Fin.74, Vbi si memoria fortè defecerit, tuum est ut suggeras.

¶ Suggestus, huius suggestus, m.g. uel Suggestum, suggesti (βῆμα) à Suggero, quòd ibi ligna suggerantur, in quibus stari poßit. Significat enim locum editiorem. Varro lib.3. de re Rust.cap.5.13, Ex suggesto faleris, ubi solent esse peripetasmata, prodeunt anates in stagnum, & nant.

Suggestus comæ, Globus capillorum. Stat.1.Sylu.2.23.

Suggestus (δημοκρατήριον) Pulpitum: hoc est, locus excelsior, unde oratio haberi ad populum solet. Liu.8. ab Vrbe,77, Naues Antiatium partim in naualia Romæ subductæ, partim incensæ: rostrisq; earum suggestum in foro extructum adornari placuit. Cic.5.Tusc.84, Idemq; quum in communibus gestis consistere non auderet, concionari ex turri alta solebat.

Suggestus, huius suggestus, Ipse suggerendi actus. Vlpian. in l.1.§.ff.de magist.conuen. Si curatores fuerunt minus idonei dati, dicendum est, teneri magistratus oportere, si ex suggestu eorum, uel nominibus ab eis acceptis præses dederit.

Neq; illud in suggestum in quo causam dixerat ascendenti signum, sibi ullum quod consuesset à deo, quasi mali alicuius impendentis datum. Cic.1.de Diuin.202.

Suggredior] suggrederis, suggressus sum, suggredi, penult. corr. (ὑπεμβαίνω) Verbum deponens, pro Latenter gradi. Tacit.lib.2, Suggreßiq; propius speculatores. Idem lib.4. cum accusatiuo, Quos dux Romanus acie suggressus,&c.

Suggrunda] suggrundæ: uel Suggrundia, suggrundiorum (προβολή) Partes tecti prominentes, quibus stillicidia à parietibus arcentur. Varro lib.3.de re Rust. Aues subtus suggrundas, ab initio uillatico usæ tecto. Budæus.

¶ Suggrundatio, suggrundationis, Verbale. Vitruuius lib.4. cap.2, Sub tectis si maiora spacia sunt, columen in summo fastigio culminis, unde & columnæ dicuntur, & transtra, et capreoli. Si commodà, columen, & canterij prominentes ad extremam suggrundationem.

¶ Suggrundari, antiqui dicebant sepulchra infantium, qui necdum 40. dies implessent, quæ nec iam busta dici poterant, quia ossa quæ comburentur, non erant, nec tanta cadaueris immanitas, qua locus tumesceret. Vnde Rutil. Gemin. Astyanax ait, Melius suggrundarium quæreres, quàm sepulchrum. Hæc Fulgentius de prisco sermone.

Sugillo] sugillas (ὑπωπιάζω) sugillare: uel, ut quibusdam placet, Suggillo, duplici g. Ex percussu carnem maculare. A Sugendo dictum, quòd succus, hoc est liuor deducatur.

Sugillare propriè de facie dicitur, quum contusa facies liuidis maculis dehonestata apparet: sic enim sugillata in facie dicuntur, ut uibices in corpore. Plin.lib.31.cap.9.3, de sale loquens, Ex ictu suffusis cruore oculis, sugillatisq; cum myrrhæ pari pondere. Idem lib.27, Caseus recens cum melle sugillata emendat. Budæus.

¶ Sugillatum dicitur ex Græco, quòd ea pars quæ est sub collo, κοῖλον ab eis dicitur. Festus.

Sugillare (παραδειγματίζειν) pro Pudorem & existimationẽ lædere, & quasi bonam famam exugere. Vlpianus l. sed si hac lege. D.de in ius uoc. Si famosa actio non sit, uel pudorem non sugillet. Liu.4.ab Vrbe,155, Petisse uiros domi militiæq; spectatos: primis annis sugillatos, repulsos, risui patribus fuisse: desisse postremò præbere ad contumeliam os.

¶ Sugillatio, Verbale (ὑπωπιασμὸς) Plin.lib.7.cap.45.4, Illa hæc Variana clades, & maiestatis eius fœda sugillatio, hoc est, Inusta infamiæ nota.

Sugillatio, Liuor ex ictu. Plin.lib.32.cap.7.7, Reliquæ carnes impositæ sugillationem rapiunt.

Sugo] sugis, suxi, suctum (μύζω, μυζέω, ἀμύζω) sugere, Succũ labris extrahere. Cic.2.de Nat.deor.182. Alia sugunt, alia carpunt, alia uorant, alia mandunt. Idem 3.Tusc.4, Vt penè cum lacte nutricis errorem suxisse uideamur.

Vbera sugere. Ouid.2. Fast.84.

¶ Suctus, huius Suctus (μύζημα) Plin.lib.28.cap.3.1, Quorundam hominum tota corpora prosunt, ut ex his familijs quæ sunt terrori serpentibus, tactu ipso leuant percussos, suctuúe modico. Idem lib.8.cap.36.2.

Sui] sibi (οὗ, οἷ, ἕ) Pronomen reciprocum. Duo sunt pronomina reciproca: alterum primitiuum, quod uocant Sui, sibi, se, à se, generis omnis, & utriusq; numeri: alterum possessiuum, Suus, sua, suum. Reciproco pronomine nunquam Latinè utimur, nisi aliquod præcesserit nomen in eadem oratione, aut altera unita per copulam, ad quod referatur. nam, Vis patrem suum, Pone ad pedes suos, Dedit sibi, &c. pro illius, eius, & ei, barbarè dicuntur. Dixi, Aut altera unita per copulam. nam, Obsecrauit me ut se adiuuarem, Petijt me ut suo filio opitularer: Latinè dicitur. Sed si tollas copulam, barbarismus erit, ut, Petrum semper amaui, filio suo non tam bene cupio: non Latinè dicitur. Brutus ad Cic. lib.11.9.3. Bellum nobis redintegrare poßit Antonio sibi cõiuncto. Cic. ad Sulpitium, lib.13.21.2, Meamq; commendationem usui magno sibi fuisse.

Offensio aduersarij, commendatio sui. Cic.in Orat.68.

Dißimile sui. Ouid.11.Metam.55.

Vt & sui & Metrodori memoria colatur. Cicero 2. de Finibus,161.

Natura est lena sui. Cic.1.de Nat.deor.104.

Oblitus sui. Virg.3.Aeneid.126.

Imitantes genitorem & effectorem sui. Cic. de Vniuers.54.

Hósne uiros tam cupidos sui perire uoluit? Cic.pro Sylla,56.

Nihil malo, quàm & me mei similem esse, & illos sui. Cic. Att. libro 9.189.2.

Error uulgi utentis, uel potius abutentis Sui, pro Eius & Illius, partim inde profectus est, quòd nonnulli authores his abusi uideantur: partim quòd ita obscurè usi sint, ut minus periti nequeant perspicere, ad quod fiat reciprocatio. Interdum tamen Latinè pro Sui & Suus, licet uti Ipsius, Eius, uel Illius, & maximè amphibologiæ uitandæ causa: nonnunquam uarietatis aut ornatus gratia. Omnes optant quod sibi utile est, tibi, ipsi: Ille repetit quod suum siue ipsius est. Hæc indifferentia sæpe fit interuentu præpositionis: sed crebrius per Ipse, quàm Is. Quintilianus, Quanquam aliqui reperiuntur, qui ne id quidem quòd in ipsos recidere poßit, euitent.

Hæc autem præpositio Inter, id habet peculiare, ut si antecesserit genitiuus, datiuus, aut ablatiuus, semper liceat uti Ipse & Sui. Si præcesserit accusatiuus aut nominatiuus, reciprocum postulat. Cic.de clar.Orat.42, Nec mihi cæterorum iudicio uidetur solùm, sed etiam ipsorum inter ipsos concessu ita tributum fuisse. Id de genitiuo exemplum est. Nunc de datiuo. Quint.lib.8.cap.6, Circa quem inexplicabilis & grammaticis inter ipsos, & philosophis pugna est. De ablatiuo. Idem lib.10.cap.2, Nam in magnis quoq; authoribus incidunt uitiosa aliqua, & à doctis inter ipsos etiam mutuò reprehẽsa. Exempla de nominatiuo & accusatiuo. Cic.3.Offic.139, Quòd inter se omnes partes quodam lepore consentiũt. nõ, inter ipsas. Idem 3.Offic.58, Damonem & Pythiam Pythagoreus ferunt hoc animo inter se fuisse. non, inter ipsos. Id quod di-

Digitized by Google

quod dictum est de primitiuo, itidem fit in possessiuo Suus. Tamen hic nonnulla differentia est: eam uide.
Si substantiuum reciproci Suus, respicit ad suppositum uerbi, id est, nominatiuum qui praecedit uerbum, tum elegantius utimur Suus, quàm Ipse, aut Eius: ut, Miseretur nostri Deus propter suam clementiam. Inclamat me ante domum suam: potius, quàm eius. Si substantiuum respicit ad oppositū uerbi, id est, obliquū qui sequitur uerbum, tum praestat uti Ipse, aut is, quàm Suus: ut, Eieci columbā è nido ipsius. Alloquutus sum Petrum ante domum eius: potius, quàm suam. Tamen nec ratio, nec authoritas uetat contrarium fieri. Si tamen apposito adiungatur adiectiuum aut uerbum, ad quod fiat reciprocatio: Suus utendū est, non ipsius. Video columbam tristem in periculo pullorum suorum.
Suus, possessiuum non semper reciprocè accipitur, sed interdū pro proprium: ut, Suus cui mos est, Sua cuiq; sententia. Virgilius eclog. 2. 13,
　　Trahit sua quemq; uoluptas. Idem ecloga 3. 13.
Viuit cum suis. Iuuentus est inter suos, &c. Haec Erasmus, ex Valla opusculo de reciprocis.
Imperiosus sibi. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 17.
Cum sibi negocium daret Antonius. Cicero Attic. libro 15. 329. 15.
Sibi aliquando iungitur Suo, nulla necessitate, sed tantum cuiusdam festiuitatis gratia. Cicero, Suo sibi uictitant succo: Colum. lib. 12. cap. 54. 2, Singula suo sibi iure abluito, Terent. Adelph. 5. 8. 36,
　　——suo sibi hunc
　　Gladio iugulo. Gellius lib. 5. cap. 10, Suo sibi argumento confutatus est.
Se, aliquando similiter positum reperitur. Plaut. Casin. 14. 19,
　　Nescio quid se sufflauit uxori suae.
　　Negauit posse, quando arcesso, mittere.
Abijcere se. Vide Abijcio.
Abripere se ab aliquo. Vide Abripio.
Auertit se ex oculis. Virg. 4. Aeneid. 78.
Colligere se. Vide Colligo.
Ad se uersum. Vide Ad praepositionem.
Sese. Virg. 3. eclog. 14,
　　At mihi sese offert ultrò meus ignis Amyntas. Vide Suus, suo ordine.
Suitas] suitatis: receptum posterioribus seculis uerbum, inq; iurisprudentiam inuectum est. Est uerò suitas (uti definiuit Alciatus) haeredum qualitas, qui primum in potestate paterna locum obtinent, continuationem domini necessitatemq; successionis inducens. §. sui autem. Instit. de hered. qualit. & different.
Suidas] Grauis author Graecus, quem tamen in Geographica sua Strabo extremo lib. 7. fabulosum authorem appellat: Suidas (inquit Strabo) in rebus Thessalicis fabulosa multa tradit, ad gratiam locutus.
Suille, & Suillus] Adiect. Vide Sus.
Sulcus] sulci, m. g. (αὖλαξ, ἀμάρα, νεασία) Proscissio terrae in longum producta, in quo à scrobe differt. Vnde tertio, quarto, quinto sulco serere dicimus: id est, ter, quater, quinquies arãdo. Plin. lib. 18. cap. 21, Quarto seri sulco Virgilius existimatur uoluisse, quum dixit,
　　Illa seges demum uotis respondet auari
　　Agricolae, bis quae solem, bis frigora sensit. hoc est, Quae bis per aestatem, bis per hyemem aratur. Ibidem, Spissius solum, sicut plerunq; in Italia, quinto sulco seri melius est. Cic. 2. de Diuin. 74, Quū terra araretur, & sulcus altius esset impressus. Varro 1. de Re rust. cap. 29. 2, Qua aratrum uomere lacunam striam facit, sulcus uocatur.
Sulcus, Aratio. Virg. 1. Georg. 14,
　　At si non fuerit tellus foecunda, sub ipsum
　　Arcturum tenui sat erit suspendere sulco. Ibid. 43,
　　Vere fabis satio: tunc te quoq; medica putres
　　Accipiunt sulci. Seruius.
Sulcus, pro Fossa ponitur in longum proscissa, ad uinearū uel arborū surculos in seminario deponendos, quando & ipsa quaedam terrae proscissio est. Virg. 2. Georg. 58,
　　Ausim uel tenui uitē committere sulco. Ibid. 5. Seruius.
Sulci, inquit Festus, appellantur qua aratrū ducitur, uel sationis faciendae causa, uel urbis condendae: uel fossura rectis lateribus, ubi arbores serantur. Virg. 1. Aeneid. 86,
　　Pars optare locum tecto, & cōcludere sulco. id est, fossa, ut ait Seruius. Claud. 2. de raptu Proserp. 86,
　　——& ora fatiscunt
　　Vulneribus, grandesq; rubent in pectore sulci.
Sulcus, inquit Nonius, omne quicquid in longitudine aculeatum est, dici potest, ueterum authoritate doctorum. Virgilius 3. Georg. 88,
　　——& linguis micat ore trisulcis.
Leni canebant aequora sulco. Valer. 3. Argon. 7.
Altus per gramina sulcus. Stat. 6. Thebaid. 63.
Aquarius sulcus. Vide Aqua.
Vasti sulci in puluere. Stat. 12. Thebaid. 55.
Sata aequant sulcos. Virg. 1. Georg. 23.
Arent sulci. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 6.
Delet sulcos iterata priores orbita. Stat. 6. Thebaid. 83.
Infindere sulcos telluri. Virg. eclog. 4. 7.
Infundunt pariter sulcos. Virg. 5. Aeneid. 29.
Infodere sulcum. Vide Infodio.
Oblimare sulcos inertes. Virg. 3. Georg. 28.
Longis sulcis obruta semina. Ouid. 1. Metā. 25.
Cerealibus sulcis obruta herba. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 3.
Patefacere sulcum impresso aratro. Ouid. 3. Metam. 21.
Subigere aruum sulcis. Plin. lib. 18. cap. 19. 4, Omne aruum rectis sulcis, mox & obliquis subigi debet.
¶ Sulculus, pen. corr. Diminutiuum (αὐλάκιον) Colum. libro de Arboribus, cap. 30, Surculos disponi per sulculos pedales conuenit.
¶ Sulco, sulcas (αὐλακίζω) sulcare, Sulcos facere, terrā in sulcos proscindere. Colum. lib. 11. cap. 2. 35, In subacta tunc terra latiores porcae sulcantur. Idem lib. 2. cap. 2. 21, Bubulcum autem per proscissum ingredi oportet, alternisq; uersibus obliquum tenere aratrum, & alternis recto, plenoq; sulcare.
Agros sulcare. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 17.
Aequor sulcare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 7.
Sulcare cutem rugis. Ouid. 3. Metam. 56.
Fluctus sulcare remige. Claud. 4. Paneg. 76.
Humum sulcare uomere. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 14.
Longa sulcat maria alta carina. Virgil. 5. Aeneid. 40.
Sulcare maria arbore. Vide Mare.
Pedibus sulcare pruinas. Propert. lib. 1. eleg. 8. 2.
Longae sulcant uada salsa carinae. Virg. 5. Aeneid. 32.
¶ Sulcatus, pen. prod. Particip. (αὐλακισμένος) ut,
Humus sulcata. Claud. 1. de raptu Proserp. 38.
Aequora sulcata. Senec. Agamemn. 6. 10.
Rura sulcata colono. Claud. 7. Paneg. 84.
Rura sulcata uomere. Lucan. lib. 1. 34.
¶ Sulcator, pen. prod. Verbale (αὐλακιστής) ut, Sulcator nauita Ponti. Sil. lib. 7. 73.
Vnde umbriferae sulcator, Charon. Stat. 8. Thebaid. 4. Idem lib. 11. Thebaid. 118,
　　——nigri sulcator Auerni.

Digitized by Google

¶Sulcatim, pen. prod. aduerbium, Per sulcos. Pomponius, Gerens preterea sulcatim concisam faciem.

Sulfur] Vide Sulphur.

Sulgas] Fluuius est ex Alpibus in Rhodanum defluens ad urbem. Strabo lib. 4.

Sullanus] συλλανὸς, pro Syllanus, à Sylla: de quo suo loco. Cicero ad Atticum, libro 10. 197. 11, Non fuisset & illa nox tam acerba Africano sapientissimo uiro, non tam dirus ille dies Sullanus callidissimo uiro C. Mario, si nihil utrumq; eorum fefellisset.

Sullaturire] Vide Proscripturire, in Proscribo.

Sulmo] συλμῶν, Oppidum in Brutijs, Pelignæ regionis, Ouidij patria. Vnde ipse ait, 4. Trist. eleg. 9. 1,

Sulmo mihi patria est gelidis uberrimus undis,
Millia qui nouies distat ab Vrbe decem.

Dictus Sulmo, à Solemo Aeneæ comite, cõditore eius urbis. Idem 4. Fast. 16. Meminit huius Plin. lib. 3. cap. 5. Cn. Magnus Lentulo, in epistolis ad Att, lib. 8. 161. 2, Nam partim Albæ, partim Sulmone collocauit, neq; si uellet, expedire posset.

Aquosi Sulmonis hospes. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 3.

Sulphur] sulphuris, pen. corr. n. g. (θεῖον, θέιων) Scribi potest & sulphur, Græcis thion dicitur. In uenis terræ ceu decoctus quidam ardor est, tam ualida & firma partium confusione, ut oleum eius arte nulla separari possit in rebus cæteris. Plin. lib. 35. cap. 15. 5, de sulphure, Nascitur in insulis Aeolis inter Siciliam & Italiam, quas ardere diximus. Sed nobilissimum in Melo insula. In Italia quoq; inuenitur in Neapolitano, Campanoq; collibus, qui uocantur Leucogæi: quod est cuniculis effossum, perficitur igni. Genera quatuor, &c. Lege totum caput.

Cæruleum sulphur. Claud. 4. Paneg. 65.
Calido de sulfure fumat aqua. Ouid. 1. de Arte, 52.
Lurida sulphura. Ouid. 14. Metam. 159.
Lutea sulphura. Ouid. 14. Metam. 71.
Odorum sulfur. Claud. 5. Paneg. 51.
Puro de sulfure fumi cærulei. Ouid. 4. Fast. 149.
Sacrum sulfur. Pers. Satyr. 2. 3.
Viuum sulfur. Ouid. 1. de Remedio amor. 52.

¶Sulphuratus, pen. prod. Adiect. (θειωτὸς) Quod sulphur habet. Plin. lib. 31. cap. 3. 18, Depressis puteis sulphurata uel aluminosa occurrentia putearios necant.

¶Sulphuratio, Verbale. Senec. lib. 3. Natural. quæstionum, Aut æstus corrupêre naturã, aut sulphuratio contraxit humorẽ.

¶Sulphurata, pen. prod. (πυρεῖα? [illegible]) Ligna dicuntur exilia, sulphure ab utraq; parte intincta, ad accendendas lucernas. Martial. lib. 1. 125,

Qui pallentia sulphurata fractis
Permutat uitreis.

Sulphurata lana, apud Celsum, lib. 4. cap. 5.
Sulphurata merx. Mart. lib. 12. 53.
Sulphuratum ramentum. Mart. lib. 10. 3.

¶Sulphureus, Adiect. (θειώδης) Quod sulphuris odorem, uel colorem reddit. Plin. lib. 36. cap. 19. 4. Quum uritur, odorem sulphureum reddit.

Antra sulphurea. Stat. 1. Sylu. 2. 53.
Color sulphureus. Plin. lib. 35. cap. 6. 11.
Fornacibus sulphureis ardet Aetna. Ouid. 15. Metam. 68.
Lux sulphurea. Plin. lib. 35. cap. 15. 5.
Vndæ sulphureæ. Stat. 1. Thebaid. 18.

¶Sulphuraria, sulphurariæ (θειωρυχεῖον) Locus ubi sulphur con(quitur.

Sulpitius] Galba, Romanus quidam, à quo horrea Sulpitia dicta leguntur apud Horat. 4. Carm. ode 12,

Nardi paruus onix eliciet cadum,
Qui nunc Sulpitijs accubat horreis.

Sultis] εἰ βούλεσθε, ueteres dixerunt pro Si uultis. Plautus Capt. 7. 96,

Seruate istum sultis, intus serui, ne quoquam pedem
Efferat sine custode. Idem Asin. 1. 1,
Hoc agite sultis, spectatores, nunc iam. Festus.

Sum] es, est (εἰμὶ, ὑπάρχω, γίνομαι, γίγνομαι, πέλω, πέλομαι, κυρέω, τελέω) Verbum substantiuum, dictum quòd per se subsistet, nec indigeat alio, sed in ipsum cætera uerba resoluantur. ut, Ego lego id est, Ego sum qui lego. Tu legis: tu es qui legis.

Omne quod eloquimur, sic ut id aut esse dicamus, aut non esse. Cic. 2. de Orat. 86.

Sum, sepenumerò præpositis pronominibus demonstratiuis, non positum, intelligitur. Virg. 1. Aeneid. 125.

Túne ille Aeneas, quem Dardanio Anchisæ. Idem 3. Aeneidos, 9,

Nam Polydorus ego.

Sæpe etiam demonstratiuis aduerbijs positis, non est necesse huiusmodi uerbum ponere. Virg. 3. Aeneid. 96,

Ecce tibi Ausoniæ tellus.

Item, nomine substantiæ posito idem uerbum frequentissimè deficit, Lucan. lib. 1. 2,

Quis furor, ô ciues? quæ tanta licentia ferri? Virgilius 4. Aeneid. 82.

Qualis quoq; & Quantus, si addantur in oratione, desunt aliquando uerba substantiua. Iuuen. Satyr. 10. 16,

O qualis facies, & quali digna tabella.

Sum, copulat aliquando similes casus. Virg. 1. Aeneid. 110,

Rex erat Aeneas nobis.

Sum, Genitiuo iungitur quinq; modis. Primo, quando significat possessionem. Virg. eclog. 3. 1,

— cuium pecus? an Meliboei? Terent. Heaut. 5. 2. 32,
Non esse horum te arbitror.

Iam me Pompeij totum esse scis. Cic. Cælio, lib. 2. 12. 4.

Secundo, quando notat laudem uel uituperationem: ut, Hoc pecus est magnæ utilitatis, uel magni detrimenti. Cuius loco aliquando ponitur ablatiuus: ut, Catilina fuit magna ui corporis & animi. Plaut. Menæch. 3. 24,

Ita est adolescens ipsus escæ maxumæ. Idem Mostel. 9. 86,
Magni sunt oneris: quicquid imponas, uehunt.

Tertio, quando nullum habet nominatiuum, sed genitiuum cum infinitiuo: & significat Interest: ut, Discipuli est honorare magistrum. Cicero pro lege Manil. 11, Erit igitur humanitatis uestræ, magnum eorum ciuium numerum calamitate prohibere.

Hæc non erant eius, qui, &c. Cic. 2. de Finib. 163.
Boni iudicis est, facere coniecturam. Cic. 6. Verr. 29.
Hominis ingenui est, bene uelle, &c. Cic. 3. de Fin. 87.
Est miserorum, ut maleuolentes sint, atq; inuideant bonis. Plautus Capt. 11. 52.

Non est nostrum onus: id est. Non pertinet ad onus nobis impositum. Cic. Att. lib. 103. 3.

Nihil æquè dissoluendæ religionis esse, quàm, &c. Liu. Iudicabunt enim prudentissimi uiri, nihil æquè dissoluendæ religionis esse, quàm ubi non patrio, sed externo ritu sacrificaretur. Idem, Nihil tam æquandæ libertatis esse, quàm potentissimum quenq; causam posse dicere. Vbi (causam) accusatiuum subintelligendum puto. Budæus.

Tota facultas eius rei tua est. Cic. Planco, in epist. ad Atticum, libro 16. 245. 2.

Non est nostri ingenij, uestri auxilij est iudices, huic subuenire. Cic. pro Cluentio, 2.

Quarto, quando sumitur pro Valet, & ad precium tendit: ut, Quanti est sumito: pro, Quantum ualet. In qua significatione iungitur

Digitized by Google

ne iungitur etiam ablatiuo,ut,Est tribus sestertijs medimnus in subsequentibus apparet.Terent.Adelph.5.9.20,

Argentũ quãti sumito.id est,Quanto precio ualet, ait Donatus.Cic.lib.2.Offic.121,Vt commodius putarēt numerari sibi quod tanti esset, quàm suum recuperare. Idem ad Brutum,12.2.

Magni apud aliquem esse.Cic.Seruilio,lib.13.73.4.

Minus pensi esse. Liu. lib. 4. Decad. 4, Si tales essetis, quales esse Carthaginenses fama est, apud quos nihil societatis fides sancti haberet,in me quoq; uobis quid faceretis, minus pensi esse,non mirarer. Vide Pensum,in Pendo.

Plurimi esse.Cic.in Parad.62.

Emere denario,quod sit mille denarium.Cic.3.Offic.123.

Est tribus sestertijs modius. Cicero in Verrem, Verũenimuero quũ esset sest.binis, aut etiam trinis, quibusuis in locis prouinciæ.De medimno loquitur.Idem pro Rosc.Amer.3, Bona patris huiusce Sex. Roscij quæ sunt sexagies, quæ duobus millibus nummûm sese dicit emisse.

Quinto,quando mansionem significat:ut, Ego sum domi meæ, tu es domi tuæ.Item,Domi uestræ, domi nostræ, domi alienæ.Vbi notandum est,quòd cum alijs genitiuis non iungeretur:neq; enim diceremus,Ego sum domi honestæ, & domi pulchræ:sed,In domo honesta,& in domo pulchra. Et licet dicere,Sum domi,& sum in domo:sicut, Egredior domo,et egredior è domo.

Nonne mauis sine periculo tuæ domi esse, quàm cum periculo alienæ?Cic.Marcello,lib.4.7.12.

Non licet mihi esse Romæ.Cic.4.Verr.70.

Sum,Datiuo etiã iũgitur,& significat Habeo. Virg.1.Aen.15,

Sunt mihi bis septem præstanti corpore Nymphæ.

Est illis ars inter se blandiri.Plin.lib.10.cap.37.2.

Eras mihi mortuus:pro,Videbaris mihi mortuus. Plaut.Persa,2.21.

Duobus datiuis,pro Dat uel afficit.Plaut.Asin.11.24.Cic.Curioni,lib.2.6.1,Sed tibi & gratulor,& ut sempiternæ laudi tibi sit iste Tribunatus exopto.

Hæ pecuniæ tibi fraudi & damnationi esse debent. Cicero 5. Verr.77.

Postrema tua pagina mihi magnæ molestiæ fuit.Cicero Attico, lib.6.113.1.

Datiuo & ablatiuo.Plaut.Milite,10.144,

Nihil me pœnitet iam quanto sumptu fuerim tibi. Idem Bacchid.23.61.

Datiuo & infinitiuo,sine nominatiuo:ut, Nō est cupiã fallere.

Est mihi minus cum illo.id est,Minus sum ei familiaris. Cicero Marcello,lib.15.10.3.

Est mihi melius:pro,Melius habeo.Cic.Tironi,lib.16.22.1.Vide Melius,in Bonus.

Bene & malè est mihi.Terent.Adel.1.1.9.

Malè esse animo.Vide Malus.

Amori esse,uel odio dicitur res aliqua, Amari,uel odio haberi. Cassius ad Ciceronem,lib.15.19.3,Spero enim homines intellecturos quanto sit omnibus odio crudelitas, & quanto amori probitas & clementia.

Bono esse.id est, Vtile,compendiosum,& commodum.Cic.pro Roscio Amerino,8, Accusant ij quibus occidi patrem Sext. Roscij bono fuit.

Crimini esse.Cic.pro Rosc.Amer.44, Et illam sicariorũ multitudinem,in qua ipsi duces ac principes erant, huic crimini putabunt fore.hoc est,Huic in crimen uerti.Budæus.

Gloriæ esse.Cic.2.Philip.29.

Inuidiæ esse.Liu.4.ab Vrbe,228.

Miraculo esse.Plin.lib.11.cap.31.1.

Odio esse.Cæsar 8.bel.Gal.26.

Melli esse:pro,Esse iucundum.Horat.2.Serm.Satyr.6.7,

Hoc iuuat,& melli est,non mentiar.

Ornamento esse alicui & præsidio. Vide Ornamentum, in Orno.

Patriæ prodendæ ac dissoluendæ Reip.esse: pro, Pertinere ad patriam prodendam. Liu.lib.5. Eodem significatu cum genitiuo. Idem lib. 7. bel.Pun. Ea consilia prodendi imperij, deserendæq; Italiæ esse.

Periculo alicuius esse. Florentinus in l.opus. ff. locati & conducti.

Pignori esse.Neratius in l.eo iure.ff.ex quib.caus.pign.

Precio esse.Plin.lib.12.cap.12.1.

Offensioni esse.Vide Offendo.

Oneri ferēdo esse.Liu.2.ab Vrbe,41.hoc est,Onus ferre posse.

Prædæ esse.Quint.in Procem.lib.1.11.

Præsidio esse.Cæsar 1.bel.Gal.99. Cic.ad Senatum,lib.15.2.8.

Signo esse,ut Esse indicio.Cic.1.de Inuent.75.

Testimonio alicui esse.Plancus ad Ciceronem,lib.10.17.7.

Vitio esse.Ouid.de Nuce,5.

Vsui esse.Cæsar 1.bel.Gall.151.

Plus unus fuerit Cato,quàm omnes leges.Cicer. Qu.frat.lib.2. 16.10.

Sum,uarijs præpositionibus iungitur:nunc cum Ad,uel Apud, accusatiuis:nunc cum Ab,In,& alijs ablatiuis.

Ab aliquo esse. Cicero 1.de Orat.29, Sed uide ne hoc Scæuola totum sit à me. hoc est, Pro me faciat, meamq; tueatur sententiam.

Est ad eam rem:pro,Illi rei medetur, & prodest. Cato cap.12. 5,Id est,ad aluum crudam,& ad lateris dolorem,& ad cæliacum,& si aluus non consistet.

Ad urbem esse:pro,In urbe.Cic.ad Attic.lib.7.135.6.

Est ad:pro,Expositum est & uergit. Cæsar belli Gall.lib.1.6, Aquitania à Garumna flumine ad Pyrenæos montes,& ad eam partem quæ est ad Hesperiam. Alia exemplaria habēt, & eam partem Oceani,quæ ad Hispaniam pertinet.

Apud aliquem esse.Terent.Heaut.1.1.110.

Apud se esse.Terent.Andr.2.4.5,

Proin tu facere,apud te ut sies.

Apud herum rectè erat.hoc est,Bene se habebat herus, & ualebat rectè.Cic.ad Qu.frat.lib.3.epist.17.2.

Apud matrem rectè est.id est,Bene habet mater.Cic.ad Attic. lib.1.4.3.Ibid.5.1,Apud te est ut uolumus.

Esse cum imperio.Cic.ad Lentulum,lib.1.1.8.Vide Imperiũ, in Impero.

In amore atq; delicijs alicui esse.Cic.6.Verr.2.

In animo est,Decreui,proposui,statui. Cicero ad Atticum, libro 3.62.1.

In armis esse.Cæsar 6.bel.Gal.6. Cic. ad Senatum, lib.15.1.9,

Vt opprimerentur ij qui ex Cilicum gente in armis essent.

In bonis est:pro,In possessione bonorum,bona possidet. Cicer. Acilio,lib.13.31.2.

Est in commemoratione omnibus omnium flagitiorum. Cic.3. Verr.71.

In delicijs esse alicui.Senec.de Benefic.lib.2.cap.29.

Diutius in hoc desiderio esse non possum.Cic.de Amic.86.

In ditione esse.Cic.pro Quintio,4.

Exitio esse.Valer.lib.7.cap.2.De Socrate.

Esui potuiq; esse. Vlpian. in l. qui penum legat. §.1. ff. de penu.leg. Sed Aristo notat,etiam quæ usui potuiq; non sunt, contineri legato.

Esse desiderio, pro Desiderari. Seneca de Consol. ad Polybiũ.

In exemplis est.Plin.lib.11.cap.18.2.

In expectando sum:pro,Expecto.Gel.lib.3.cap.7.

In gratia esse cum aliquo.Cic.ad Attic.lib.2.24.2.

In

Digitized by Google

In incerto esse. Tacit. lib. 19.
In infamia esse. Terent. Heauton. 2. 3. 18,
Propter quam in summa infamia sum, & meo patri minus obsequens.
In integro esse. Tacit. lib. 19, Vos, quibus fortuna in integro est, legiones continete. Idem lib. 3.
In meis intimis est, Est in meis familiarissimis, saepe apud Ciceronem: ut, ad Acilium, libro 13. 31. 4, Peto igitur abs te, ut eum siue aderit, siue non uenerit in Siciliam, in meis intimis maximeq; necessarijs scias esse.
In inuidia est: id est, Ei inuidetur. Cic. ad Attic. lib. 2. 24. 3, Alia exemplaria non habent praepositionem In.
In legationibus esse. Liu. 5. Decad. lib. 5. 134.
In longum esse. Tacit. lib. 11.
In melius esse. Tacit. lib. 12, Vt aditus, abscessus, cuncta nobis importuna, & suis in melius essent.
In mentem fuit mihi. Plaut. Amph. 4. 26.
In metu esse. Terent. Andr. 2. 2. 2.
In mora alicui esse. Terent. Andr. 2. 5. 13.
Innoxia esse. Terent. Phorm. 2. 1. 36.
In aliquo numero atq; honore esse. Caesar 6. bell. Gall. 49. Subauditur aliquando praepositio: ut, Cicero ad Valerium, libro 1. 10. 2.
In oculis hominibus esse. Cic. ad Att. lib. 6. 113. 8.
Esse in officio. Vide Officium.
In opere esse. Caesar 7. bell. Gall. 103.
Sum in opinione: id est, Habeo opinionem. Quint. lib. 3. cap. 8.
Sunt in illa priora sententia. Quint. lib. 3. cap. 10.
In pabulo esse, dicitur res aliqua, quae ad pabulum utilis est. Plinius lib. 11. cap. 53. 2, Quin & suibus serpentes in pabulo sunt, & alijs uenenum est.
Esse in perdito: pro, Esse inter perdita. Senec. de Benef. 7.
In rebus humanis esse, Viuere. Paulus in l. si seruū. §. 2. ff. de uerbor. obligationibus.
Esse in sermonibus: pro, Fama praedicari. Senec. epist. 123.
In procuratione regni esse. Caesar 3. bel. Ciuil. 410.
In publico esse non audet. Cic. 7. Verr. 73.
In quaestione esse. Plin. lib. 11. cap. 17. 5.
In quaestu lingua est. Quint. in Procem. lib. 1. 10.
In re praesenti fui. Plaut. Amph. 4. 95.
In rem communem est. Plaut. Amph. 3. 10.
In ridiculo esse. Plaut. Casin. 23. 3.
In ea est sententia. Quint. lib. 1. cap. 1. 11.
In spe esse, Sperari. Caesar 2. bel. Ciuil. 67, Magna auxilia conuenisse, magna esse in spe atq; expectatione.
In spe esse, Sperare. Cicer. ad Terentiam, lib. 14. 3. 5, Sed tamen quandiu uos eritis in spe, non deficiam.
In tuto esse. Quint. lib. 1. cap. 8. 5.
In uenationibus esse multum, Multam uenationibus operam dare. Caesar 4. bel. Gal. 466.
In uita esse, pro Viuere. Cic. de Senect. 13.
In usu esse. Plin. lib. 12. cap. 17. 9, Caeterō non alia ligni genera sunt in usu quam odorata. Quint. lib. 1. cap. 1. 9.
Pro aliquo esse. Cic. pro Cluentio, 71, Iudicia partim nihil contra Habitum ualent, partim etiam pro eo sunt.
Pro meliore fuit. Tacit. lib. 12, Dein nobis pro meliore fuit, effugere hostes tenui damno.
Sine eo esse non possum. Cic. 5. Verr. 18.
Esse sub. ut, Omnes sub caelo sumus, Esse sub imperio. Caesar 1. bel. Gal. 112, Neq; recusaturos, quominus perpetuō sub illorum ditione atq; imperio essent.
Cum ablatiuo, sine praepositione: ut, Haec est praestanti corpore. Plaut. Bactid. 2. 14,
Scio: fui ego illa aetate, & feci illa omnia. Idem Aul. 19. 10.

Et nos minore sumptu simus, quàm sumus.
Maledicto & probro esse. Senect. epist. 116.
Mira sum alacritate ad litigandum. Cic. Att. lib. 2. 22. 2.
Esse aliqua conditione. Cic. 3. de Leg. 60, Est Senatori necessarium nosse Rempublic. &c. quos socios Respub. habeat, quos amicos, quos stipendiarios, qua quisque sit lege, conditione, foedere.
Esse summo honore. Cic. 4. Verr. 60.
Esse solicitudine incredibili. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12. 2.
Mirifico esse studio, & officio in aliquem. Cicero Terentiae, libro 14. 3. 6.
Magno esse, pro Constare. Seneca de Benef. 7.
Sum, saepe aduerbijs iungitur. Terent. Hecyra, 1. 2. 110,
Vbi illic dies est complures, accersi iubet. Virg. 1. Aen. 5.
—— hic illius arma,
Hic currus fuit.
Ego uos oro, ut hic sitis hodie. Cic. 2. de Orat. 16.
Intus esse. Vide Intus.
Longe esse. Vide Longus.
Male sit, Imprecantis. Vide Malus.
Nimium est. Vide Nimis.
Nunc est. Vide Nunc.
Obuiam esse. Vide Obuiam.
Cum infinitiuo. Terent. Heaut. 3. 3. 17, Sed nostrum est, intelligere utcunq;, atq; ubicunq; opus sit obsequi.
Non enim est meum, contra ius alicuius dicere. Cic. pro Cornel. Balbo, 16,
Sum uariè utimur, in uarijs locutionibus.
Sit uestra benignitas ad audiendum. Plaut. Mil. 4. 2.
Sunt semper bibentes in oenopolio. Plaut. Curc. 7. 13.
Es, pro Sis. ut, Bono animo es. Plaut. Amph. 8. 37. Et apud Terentium Heaut. 4. 6. 18.
Est illi consuetudo. Plin. epist. 237. Et apud Plaut. Curc. 2. 34.
Si argentum est, emas.
Moris est plerisq;. Quint. lib. 1. cap. 1. 10.
Fui daturus. Terent. Heaut. 4. 6. 13.
Opinor esse Hercules, tu autem Linus. Plaut. Bacch. 2. 47.
Sunt minus quindecim dies, quòd. Plaut. Trin. 8. 1.
Decem dies sunt ante ludos uotiuos, quos Cn. Pompeius facturus est. Cic. 2. Verr. 19.
Est hic tertius annus à. Cic. de Amicit. Cuius à morte hic tertius & tricesimus est annus.
Sunt octo anni quum. Cic. pro Cluent. 66, Anni sunt octo quum ista causa in ista meditatione uersatur.
Est annus ut repulsam tulit. Cic. 8. Philip. 252.
Fuerunt duae horae. Cic. pro Quintio, 30, Horae duae fuerunt, Quintius ad uadimonium non uenit: quid ago?
Sunt duo menses iam, dices. Cic. pro Rosc. Comoedo, 4.
Quum annos iam complures societas esset. Cic. pro Quint. 7.
Est'ne, an non? Plaut. Trinum. 14. 63,
—est'ne ipsus, an non est? is est,
Certè is est, is profectò, ò mi here.
Est mihi nomen Hecyra. Terent. in prologo Hecyrae, 1,
Hecyra est huic nomen fabulae. Plaut. Meneb. 24. 9.
Mihi est Menaechmus nomen.
In genitiuo. Plaut. Amph. 3. 19,
Nomen Mercurij est mihi.
Datiuo. Plaut. Cistel. 4. 6,
Nam nomen est mihi Auxilio.
Sum totus uester. Cic. Marcello, lib. 15. 8. 2.
Sit, nec sit spes, in te uno est. Plaut. Milit. 14. 59.
Est, responsiuum. Terent. Andr. 4. 5. 50,
Sed est Simo intus? D. est.
Est ita ut dicis. Cic. 3. de Finib. 30, Est ut dicis, inquam.

Digitized by Google

Non est huic rei locus. Paulus in l. si tamen. ff. de senatusconsulto Maced. Sed & si iusserit pater filio credi, deinde ignorante creditor mutauerit uoluntatem, locus Senatusconsulto non erit.
Subijcitur interdum datiuus: ut, Est tecum actio. ubi subintelligitur, Mihi, datiuus. Paulus in l. qui iniuriæ. §. 2. ff. de furtis.
Est mihi iter in Lemnum. Terent. Phorm. 1. 2. 16.
Est, in tertia tantum persona: pro Conuenit, uel Licet. Valerius Maximus lib. 1, Non est inter partem & filium, ullius rei comparationem fieri, præsertim diuinitatis fastigio iunctos.
Est cernere, deprecari, inuenire. Virg. 6. Aen. 120,

Necnon & Tityon terræ omniparentis alumnum
Cernere erat. id est, Licebat. Cic. pro P. Sestio, 21, Quem enim deprecari esset, quum omnes essent sordidati? Vetus exemplar habet, deprecaretur. Gel. lib. 12, Est tamen inuenire non nusquam ita scripsisse quosdam non ignobiles.

Est petitum. Plaut. Aulul. 7. 69,

Nam si opulento sit petitum pauperioris gratiam. Videtur hoc loco legendum, si opulentos it: pro, si opulentus it petitum, &c.

Non hercle is sum qui sum, ni hanc iniuriam ultus fuero. Plautus Menæch. 11. 7.
Nullus sum. Vide Nullus.
Fuit, quum aliquid olim factum narraturi sumus, præponere consueuimus. Terent. Heaut. 3. 3. 30,

—fuit quædam anus Corinthia
Hic, huic drachmarũ hæc argenti mille dederat mutuũ.

Est, similiter à naturis aliquid usurpatur. Terentius Eunucho, 2. 2. 17,

Est genus hominum, qui esse primos se omnium rerum uolunt, &c.

Fuit quoddam tempus, quum in agris homines passim bestiarũ more uagabantur. Cic. 1. de Inuent. 3.
Fuere qui. Plin. lib. 12. cap. 15. 2, Necnon fuere qui thuris arbore utrunq; nasci mentirentur.
Cn. Pompeius, uir omnium qui sunt, fuerunt, erunt, uirtute, sapientia, gloria princeps. Cicero Post reditum ad Quirites, 13.
Sunt qui uolunt te conuentam. Plaut. Cistel. 10. 59.
Est quod: id est, Est aliquid quod. Plaut. Pseud. 4. 37,

Etiam est quod domi dicere penè oblitus fui. Cic. Trebat. lib. 7. 10. 1, Est quod gaudeas, te in ista loca uenisse, ubi aliquid sapere uiderere.

Nihil est. Vide Nihil.
Non est quod. Vide Non.
Hoc quod res est. Plaut. Menæch. 24. 11,

Quid ego ex te audio? MEN. hoc quod res est.

Erit ubi te ulciscar, si uiuo. Plaut. Pseud. 23. 35.
Est etiam ubi profectò damnum præstat facere quàm lucrum. Plaut. Capt. 6. 67.
Est uerò huic credendum Chreme. Ironicè dictum. Terentius Andr. 5. 4. 14.
Est ut. Terent. Phorm. 5. 8. 32,

——sin est ut uelis
Manere illam apud te, dos hic maneat Demipho.

Ero ut me uoles. Plaut. Capt. 5. 35.
Esse, Conuenire, & congruũ esse. Cic. ad Atticum, Signa quàm commodissimè poteris uelim imponas, & si quod præterea οἰκεῖον reperies, & maximè quæ tibi palæstræ & gymnasij uidebuntur esse. Budæus.
Esse, Manere, & conuocari. Cic. 2. de Orat. 16, Nisi prius à uobis impetrabo. Quid nam, inquit Catulus? Vt hic sitis hodie. Et paulo pòst, Neq; domi imperãrã: & hic, apud quem eram futurus, sine mea sententia tam facilè promisit. Bud.
Si essetis, uersarem iniquè nobiscum. Cic. de Arusp. resp. 22.
Est, pro Possibile est. Celsus libro 5. cap. 27, De remedijs generalibus aduersus omnia uenena, Non tam facilè ijs opitulari est, qui in cibo uenenum, uel in potione sumpserunt. Budæus.
Est, pro Licet. Liu. lib. 2. Decad. 5, Eorum quæ obiecta sunt mihi partim ea sunt quibus nescio an gloriari debeam, partim quæ fateri non erubescam, partim quæ uerbo obiecta, uerbo negare sit. Huc pertinent, Est cernere, deprecari, inuenire.
Esto, Concedentis. Terent. Heaut. 3. 3. 11,

At mihi fides apud hunc est, nihil me istius facturũ pater.
C. Esto: at certè cõcedas aliquò ab eorũ ore aliquãtisper.
Cic. 5. Verr. 112, Esto, cætera negare non potes.

Esto, pro Sit. Plaut. Asin. 13. 56,

—hæc mulcta ei esto, imo uiginti dies
Vt careat.

Verùm esto. Cic. 4. Verr. 106, Verùm esto, alio loco de aratorũ animo iniurijs uidero.
Sit sanè ita: quanquam à Polemonis, & Peripateticorum, & Antiochi finibus non facilè diuellor, &c. Cicero 4. Academic. 251.
Esse, pro Viuere. Cic. Attic. lib. 12. 141. 10, Longumq; illud tẽpus quum non ero, magis me mouet, quàm hoc exiguum, quod mihi tamen nimium longum uidetur.
Es, pro Soles. Cicero Cornificio, libro 12. 20. 2, Quòd si, ut es, cessabis, lacessam.
Siem, pro Sim. Terent. Phorm. 5. 4. 6,

Sin patefit, in probro siem. Cic. in Orat. 88, Siet, plenum est: sit imminutum.

Est, pro Euenit. Terent. Hecyra, 3. 1. 28,

—nam sæpe est, quibus in rebus alius ne iratus quidem est,
Quum de eadem causa est iracundus factus inimicissimus.

¶ Ens, τὸ ὄν, Participium præsentis temporis non est in usu, authore Prisciano. Quintilianus libro 8. capite 3, Multa ex Græco formata noua, ac plurima à Sergio Flauio, quorum dura quædam admodum uidentur, ut Ens & Essentia: quæ cur tantopere aspernemur, nihil uideo: nisi quòd iniqui iudices aduersus nos sumus, ideoq; paupertate sermonis laboramus.
¶ Futurus, futura, futurum, penultima producta (μέλλων, ἐσόμενος) Participium, idem quod Erit, significans. Plautus Mostel. 4. 74,

—quid illis
Futurum est cæteris qui te amant? Cicero de Senectute, 82, Aut etiam optanda si aliquò eum deducit, ubi futurus sit æternus.

Præsidio sperant esse futurum. Cic. 7. Verr. 131.
Copulare futura cum præsentibus. Vide Copulo.
Augurari futura animi. Vide Auguror.
Scire futura. Ouid 1. Amor. eleg. 11. 4.
Mihi cum illa posthac nihil futurum. Cic. 2. Philip. 84.
Genus omne futurum, Posteri. Virg. 4. Aen. 125.
In futurum. Vide In præpositionem.
Haud ignara futuri. Virg. 4. Aen. 102.
Sumen] suminis, pen. corr. neut. gen. (οὖθαρ, ἦτρον) Fit ex papillis suillis, uno die post partum sectis ac salitis. Martialis lib. 13. 44,

Esse putes nondum sumen, sic ubere largo
Effluit, & uiuo lacte papilla tumet. Plin. lib. 8. cap. 51. 5,
Hinc Censoriarum legum paginæ, interdictaq; cœnis abdomina, glãdia, testiculi, uuluæ, sincipitia, uerrina, ut iã Publij mimorum poetæ cœna, postquam seruitutem exuerat, nulla me

la memoretur sine abdomine, etiā uocabulo suminis ab eo imposito. Hic Plinius uult sumē & abdomen idem esse. Plautus Capt. 14.4,

Quanta labes larido, quanta sumini absumedo?

Sumen alij putant esse lac suis extractum, ac densatum sue occisa. Vel quasi rumen, id est, mammam: nomen à sugendo deductum. Vide Abdomen.

Sumen operis, Per translationem. Varro de re Rustic. libro 1. capite 7, ad finem, Cæsar Vopiscus ædilitius, causam quum ageret apud Censores, campos Roseæ Italiæ dixit esse sumen, in quo relicta pertica postridie non appareret propter herbam.

Sumenalia] Vide Summanalia.

Summa] summe (κεφάλαιον) Est sententiæ alicuius, aut rerū, de quibus uerba fiunt, aut quæ etiam numerantur, collectio. Virg. lib. 4. Aeneid. 48,

Nauiget, hæc summa est. Plaut. Pseud. 5.139,

Sicut hæc est præstituta summæ argentariæ dies. Plin. epist. 155.4, Summæ amplißimæ. Cic. de Legibus, Leges autē à me edentur nō perfectæ (nam hoc esset infinitum) sed ipsæ summæ rerum ac sententiæ.

Explicare summam auaritiæ. Cic. in Pisonem, 68.

Belli summam credere puero. Virg. 10. Aen. 14.

In hoc summa iudicij causaq; tota consistit. Cicero pro Quintio, 17.

Summa militiæ. Tacit. lib. 18.

Numorum summa. Hor. de Arte, 78.

Operis summa. Horat. de Arte, 7.

Patrimonij summa. Hor. 2. Serm. Satyr. 3.18.

Summam promißi sui complere, Promissum omnino absoluere. Cic. 5. Verr. 96.

Summa rerum. Terent. Phorm. 2.2.3,

Ad te summa solum Phormio rerum redit.

Summæ rei periculum facere. Tacit. lib. 20. Idem lib. 21, Ad maturandum summæ rei discrimen.

Communes rerum & generum summæ. Cic. 2. de Orat. 74.

Salutis summa. Lucret. lib. 2.173.

Victoriæ summa in eo constat. Cæsar 7. bel. Gal. 82.

Summa quadrans. Vide Quadro.

Breuis summa. Vide Breuis.

Dicere summam alicuius rei. Cic. 1. de Inuent. 41.

Ad summam pertinet. Quintil. lib. 1, An Philippus Macedonū rex Alexandro filio suo prima literarum elementa tradi ab Aristotele summo eius ætatis philosopho uoluisset, ac ille suscepisset hoc officiū, si non studiorum initia à perfectißimo quoq; optimè tractari, et pertinere ad summam credidisset? Ad summam doctrinæ & eruditionis intelligo, quam filio destinauerat esse quærendam literarum studio. Budæus.

In summam. Tacit. lib. 13, Nihil in summam pacis profitebatur. Liu. lib. 1. Decad. 4.

In summam proficere. Quintilianus libro 1, Maiora tamen aliqua discet puer eo ipso anno quo minora didicisset. Hoc per singulos annos prorogatum, in summam proficit. id est, Eam discendi facultatem quam adolescenti aut iuueni comparare uolumus, & ad eum finem quem animo destinauimus. Budæus.

Summa illa fit. Quicquid officij, beneficij, honoris in Genucilium contuleris, id te existimabo in meipsum atq; in rem meam contulisse. Cic. ad Therm. lib. 13.54.4.

Summa fuit, ut ille quasi exitum quærens ut deliberarem, non fuit negandum: ita discessimus. Cicero ad Attico, libro 9.190.4.

Summa illuc pertinet, ut, &c. Cic. 7. Verr. 20.

Summa est in testibus. Cic. pro Flacco, 18.

Summa consistit in eo. Cic. 4. Acad. 56.

Summa dicebatur quæstio antiquis, quod nunc principale punctum dicimus. Quintilianus libro 3, Quæstio latius intelligitur omnis, de qua in utrāq; partem, uel in plures dici credibiliter potest. In iudiciali autem materia dupliciter accipienda est: altero modo, quo dicimus multas quæstiones habere controuersiam, quo etiam minores omnes complectimur: altero, quo significamus summam illam in qua causa uertitur.

Summam cogitationum facere. Cic. Lent. lib. 1.9.31.

Hæc est summa. Plaut. Persa, 2.34,

Sed hoc me unū excruciat. s. quidnam id est? T. hæc summa est, hodie mea, &c. Cicero ad Titium, libro 13.76.4, Summa est in quo mihi gratißimum facere poßis, Si curâris ut Auianum, &c.

Summa pecuniæ. Cic. ad Fabium, lib. 7.24.9, Scilicet ista quidem summa ne ego multo libentius emerim diuersorium. Idem pro Q. Roscio, 2, Non refert parua nomina in codicem, imò omnes summas.

Veráne summa sit uniuscuiusq; rationis. Cic. 2. de Orat. 86.

Addendo, deducendoq; uidere quæ reliqui summa fiat. Cicero 1. Offic. 86.

Creditor totius summæ. Quintil. lib. 5. cap. 10.82.

Quum ipsa pecunia, quæ Staleno data est, numero ac summa sua, non modò quanta fuerit, sed etiam ad quam rem data fuerit, ostendat. Cic. pro Cluent. 70.

Colligit summa. Plin. lib. 9. cap. 35.14, Quæ summa quadringenties sestertiūm colligebat.

Concipere summam. Vide Concipio.

Conficere summam. Cicero de lege Agraria, 67, Alij legunt, fecisset.

Congruunt cum summa. Cic. ad Attic. lib. 7.132.7.

Decedet nihil de summa. Vide Decedo.

Detrahere de summa. Cic. ad Attic. lib. 10.195.19.

Deceßionem de summa facere. Cicero pro Rabirio Posthumo, 19.

Facere summam. Cic. 4. Verr. 91, In censu habendo potestas omnis æstimationis habendæ, summæq; faciundæ censori permittitur. Idem 5. Verr. 193.

Imminuere summam. Vide Imminuo.

Remittere alicui de summa, uel de capite. Cic. 5. Verr. 69.

Subducamus summam. Cic. ad Attic. lib. 5.110.12.

Summa, pro complemento. Quintil. lib. 3. cap. 2, Huic studium & incrementum dederit utilitas, summam ratio & exercitatio. Confectionem quoq; significat apud eundem, lib. 5. cap. 10, Habet omnia initium, incremētum, summam. Idem, Ex initijs summa colligitur: quum dicit, Non possum togam prætextam sperare, quum exordium pullum uideo. Et alibi, An ad initium summa referenda, Nempe an ei cædes imputanda sit, à quo iurgium cœpit.

Summa summarum, hæc erit, tardiloquum te esse iubeo. Senec. epist. 40.

Habere summam orationis. Cic. Attico, libro 2.16.13, At ille perpauca locutus, hanc summam habuit orationis, ut sibi ignoscerem.

Sed tamen hæc est summa conclusionis meæ. Cic. 2. Philip. 52.

Quicquid dixi, ad unam summam referri uolo, uel humanitatis, uel clementiæ, uel misericordiæ tuæ. Cicero pro Ligario, 18.

Efficere longam summam. Quint. lib. 4. cap. 2.30.

Tendere ad summam. Quint. in Procem. libæ. 15.

Ad summam non possunt istæc sic abire. Cicero Attico, libro 14.209.2.

In omni summa, me ad ociū cōuerto. Cic. ad Qu. frat. lib. 3.21.8.

In sum-

Digitized by Google

In summa. Cicer. ad Qu. frat. lib. 2. 16. 13, Quo die hæc scripsi, Drusus erat de præuaricatione Trib. ærarij absolutus, in summa quatuor sententijs cum Senatores & equites damnassent, &c.
Ad summum. Vide Ad præpositionem.
Ad summam dic M. Tullij, &c. Cic. ad Attic. lib. 7. 127. Idem de Offic. lib. 1. 107, Ad summam, ne agam de singulis.
¶ Summatim, pen. product. Aduerb. (κεφαλαιωδῶς, ὁμαδὸν) Per singulas summas, uel In summa, & breuiter. Varro in Præf. libri 2. de re Rust. 6, Quæ de re pecuaria breuiter ac summatim percurram. Cic. ad Attic. lib. 5. 104. 1, Itaq; subsedi in ipsa uia, dum hæc quæ longiorem desiderant orationem, summatim tibi perscriberem.
A me pauca cognosces, & summatim. Cicero Trebonio, libro 10. 28. 6.
Attingere aliquid summatim. Lucret. lib. 3. 53.
Breuiter & summatim describere. Cic. in Orat. 28.
Nunc exponamus genera ipsa summatim. Cicero 2. de Orator. 137.
Narrare summatim & particulatim. Author ad Herennium libro 1. 14.
¶ Summarium, Epitome, seu breuiarium. Senec. epist. 39, Vide ne plus profectura sit ordinaria oratio, quàm quæ nunc uulgò breuiarium dicitur. Olim quum Latinè loqueremur, summarium uocabatur.
Summanus] pen. prod. (σουμμανὸς) Deus antiquis creditus, cui nocturna tribuebant. Plin. lib. 2. cap. 52, Diuturna attribuentes Ioui, nocturna Summano. De fulminibus. Cic. 1. de Diuinat. 29, Quid Summanus in fastigio Iouis optimi maximi, qui tum erat fictilis, è cælo ictus esset, &c. Summani nomine intelligendus est Pluto, ut testatur Capella de nuptijs Philologiæ lib. 2, quem ita nuncupant, quasi summum deorum Manium. Qui deus tamen sit Summanus, addubitasse uidetur Ouid. quum 6. Fastorum, 147. scribit XIII. calendas Iulias templum illi fuisse sacratum.
Summarius, Summates, Summatus] Vide Sumus.
Summenium] Romanum prostibulum fuit. Notat Alexander Alexandrinus lib. 4. Genialium dier. cap. 18.
Summergo] summergis (ὑποδυόω, ὑποβαπτίζω) summergere. Ouid. 6. Metam. 75,
Et modò tota caua summergere membra palude. Scribitur &, Submergo. Vide suo loco.
Summitto] summittis (ὑφίημι, ὑπάγω) summittere, Notæ significationis. Virg. 3. Georg. 15,
Necnon & pecori est idem delectus equino.
Tu modò, quos in spem statuis summittere gentis,
Præcipuum iam inde à teneris impende laborem.
Genu flexum summisit. Ouid. 4. Metam. 68.
Oculos summittere. Ouid. 3. Fast. 75.
Poples summissus in terra. Ouid. 7. Metam. 39.
Animos summittere. Stat. 3. Thebaid. 108.
Voce summissa rogare opem. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 9.
Summittere, pro Celeriter, uel clàm mittere. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 21. 12, Omniaq; ut integra seruem, dabo operam, quoad exercitus huc summittatis, pariq; fœlicitate Rempub. hic uindicetis.
¶ Scribunt alij, Submittere. Vide suo loco.
¶ Summissior, comparatiuè. Festus, Summissiorem alijs ædem Honoris & Virtutis C. Marius fecit, ne si fortè officeret auspicijs publicis, augures eam demoliri cogerent.
Summœnium] Dicebatur locus lupanaris, quòd ferè sub mœnibus esset: quasi submœnium. Inde Summœnianæ meretrices dicuntur. Martial. lib. 3. 40,
Summœnianas cœnet inter uxores.

Summoneo] Vide Submoneo.
Summoueo] summoues, pen. corr. (ἀπωθέω) summouere, Amouere, arcere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 5,
Portaq; uix firma summouet arma fera.
Instantes summouere. Ouid. 12. Metam. 47.
Longè summotos arcet arena. Virg. 6. Aen. 64.
Patria summotus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 10.
Pudor summotus. Horat. Epod. 11. 4.
¶ Summosses, pro Summouisses, per syncopen. Horatius 1. Sermon. Satyr. 9. 10,
—dispeream ni
Sūmosses omnes. Alij scribūt, Submoneo. Vide suo loco.
Summus] Adiectiuum (ἄκρος, ὕψιστος) Quod est omnium altissimum. Virg. 4. Aeneid. 34,
—summoq; ulularunt uertice nymphæ. Cic. 2. Tuscul. 77, Summum, quo nihil sit superius.
Summum, & Profundum, contraria. Cic. 5. de Finib. 74.
Summa nauium tabulis augent. Tacit. lib. 19.
Euadere in summum. Vide In præpositionem.
Imis permiscere summa. Lucan. lib. 3. 28.
Facere paria omnia infima summis. Cic. 3. de Legib. 29.
Ab imo euertere summa. Lucret. lib. 5. 33.
Summus, Extremus. Cic. in Hortensio, Vixit ad summam senectutem ualetudine optima. Virg. 2. Aen. 65,
Venit summa dies, & ineluctabile tempus Dardaniæ.
A summo. Vide A præpositionem.
Summus, Maximus, quod nihil sit maius. Terent. Phorm. 1. 1. 1, Amicus summus meus, & popularis Geta.
Seueritatis, & munificentiæ summus. Tacit. lib. 1.
Summus, aliquando solùm ponitur, & intelligitur Amicus. Terent. Eunuch. 2. 2. 40,
—plurima salute Parmenonem
Summum suum impertit Gnato.
Concipere summa de aliquo. Quint. in Procem. lib. 6. 3.
Ad summum. Vide Ad præpositionem.
Biduo, ad summum triduo. Cic. pro Quint. 52.
Summus, medius, infimus. Cic. 1. Philip. 27.
Summa aqua. Cic. 1. Tuscul. 16.
Aestas summa, pro Vltima. Cic. 7. Verr. 24.
Amentia summa. Cic. 2. de Inuent. 140.
Artificium summum. Cic. 6. Verr. 34.
Beneficium summum. Terent. Phorm. 2. 2. 22.
In summo beneficio. Vide In præpositionem.
Summum illud bonum in animóne sit, an in corpore, uirtute an uoluptate definiatur. Cic. 1. de Orat. 113.
Quod honestum sit, id esse aut solum, aut summum bonum. Cicero 3. Offic. 45.
Herillus in cognitione & scientia summum bonum ponit. Cic. 4. Academ. 233.
Epicurus ponit summum bonum in uoluptate. Cic. 1. Offic. 161.
Cacumina summa. Virg. 6. Aen. 136.
Summus cibus. Vide Cibus.
Clamore summo. Plaut. Merc. 3. 49.
Contumelia summa. Cic. 5. Verr. 84.
Culmina summa uillarum. Virg. eclog. 1. 17.
Desperatio summa. Plin. lib. 23. cap. 1. 37.
Dolor summus. Plin. lib. 11. cap. 37. 83.
Fastigia summa rerum. Virg. 1. Aen. 70.
Fide summa. Liu. 4. ab Vrbe, 261.
In summo fluctu pendent. Virg. 1. Aen. 221.
Forma summa. Terent. Eunuch. 2. 3. 74.
In honore summo uigere. Lucret. lib. 4. 233.
Hyeme summa nauigare. Cic. ad Munatium, lib. 13. 61. 3.
Summus atq; perfectus imperator. Cic. pro lege Manilia, 25.

Digitized by Google

Ingenia summa. Cicer. 4. Acad. 30, Nihilne tot seculis, summis ingenijs, maximis studijs explicatum putamus?
Inscitiæ summæ mihi uidetur. Cic. 2. de Finib. 58.
Iure summo agere cum aliquo. Cic. 7. Verr. 3. Vide Ius.
Summum ius, summa iniuria. Cic. 1. Offic. 49.
Laboris summi dolor. Cic. 5. Verr. 84.
De summo loco, summoq; genere captus. Plaut. Capt. 2. 30.
Summo loco natus. Cic. ad Thermum, lib. 2. 17. 4.
Dicere dolorem summum malum. Cic. 3. Offic. 100.
Materia summi mali aurum. Hor. 3. Carm. ode 24. 10.
Ad summam magnitudinem peruenire putantur decem annis delphini. Plin. lib. 9. cap. 8. 2.
Mœror summus. Cic. pro Quintio, 8.
Omnia summa in eo sunt. hoc est, Vndecunq; maximus & excellens. Cic. pro lege Manil. 9.
Opes summæ. Lucret. lib. 2. 3.
Ocium summum. Cic. 3. Verr. 42.
Pax summa. Lucret. lib. 1. 12.
Si homines non eruditi summam essent prudentiam atq; incredibilem eloquentiam consecuti, munus omnis noster esset labor. Cic. 2. de Orat. 1.
Nihil nisi summa ratione facere. Cic. Cn. Magno, in epist. ad Attic. lib. 8. 159. 8.
Rector summus deum. Ouid. 13. Metam. 131.
Resp. summa. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25. 10.
Quid mihi cum ista summa sanctimonia? Cicero pro Quintio, 32.
Homo senectute summa. Cic. 8. Philip. 254.
Studium summum literarum erat in utroq;. Cic. 1. de Finib. 22.
Stultitiæ summæ est. Cælius Ciceroni, in epist. ad Attic. libro 10. 201. 4.
Summa summarum in illo gloria fuit, Asiam ultimam prouinciarum accepisse, eandemq; mediam patriæ reddidisse. Plin. lib. 7. cap. 26. 5.
Vi summa hortari. Liu. 3. bel. Pun. 207.
Vir summus. Plaut. Capt. 6. 29.
Voce summa resonans. Hor. 1. Serm. Satyr. 3. 2.
Voce summa pronunciare uersus. Cic. 1. de Orat. 137.
Voluptas summa. Hor. 2. Serm. Satyr. 2. 14.
Summa res, pro Summa rei, & pro tota Rep. Cic. 2. Philipp. 57, Quod quidem erat magnum, de summa re dissentientes, in eadem consuetudine amicitiæ permanere.
Summum, Valde profundum. Plaut. Milit. 16. 16,
Nunc hæc res apud summum puteum geritur. Ibid. 9. 70.
Summus, Laudabilis, gloriosus. Virg. 9. Aen. 40,
Mene igitur socium summis adiungere rebus
Nise fugis?
Summum, & Ad Summum (τὸ σύμπαν) pro eodem. Cicer. 5. Verr. 174, Duo milia nummûm, aut summum tria dedisset. Idem ad Atticum, libro 13. 278. 1, Expectabam hodie, aut summum cras ab eo tabellarios. Vide Ad summum, in Ad.
Scies igitur fortasse cras, summum perendie. Cicero Attic. libro 12. 257. 5.
Ad summum, pro Optimè. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12. 4, Fac planè ut ualeas, nos ad summũ Scilicet, ualemus. Vetus exemplar legit, adsumus.
Summo, hoc est, fine. Quintil. 7. cap. 2. 7. & 8, Quis & initio mouendus sit iudex, & summo impellendus.
¶ Summè, Aduerbium (ἄκρως) Maximè, excellenter. Plautus Pœnulo, 12. 2,
Est'ne hic seruus meus? c. summè hercle uerò Agorastocles. Plin. epist. 243, Habui enim illum Quæstorem in Consulatu, mei summè obseruantissimum.
Ab aliquo petere & summè contendere. Cicero pro Quintio, 51.
Hoc me solicitare summè solet. Cic. 1. de Orat. 162.
Summè miser, Admodum. Cic. 4. de Finib. 36.
Summè officiosus in aliquem. Cic. 3. Verr. 42.
Summè iucundum. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 19. 4.
¶ Summoperè, Aduerbium (μάλιστα) Cic. 1. de Inuention. 37, Vitia uerò hæc sunt certissima exordiorum, quæ summoperè uitare oportebit.
¶ Summarius, summarij. Cicero ad Attic. lib. 10. 192. 5, Nisi fortè iste summarius ei potest persuadere, ut dum Oratores eant & redeant, quiescat. Vbi interpres Beroaldus legit, Senatus, quem per fas & nefas collegit Cæsar, reliquias reliquiarum. Alij summarium Cæsarem interpretantur, qui prior esse uolebat, malebat esse primus, ac reliquis præeminere.
¶ Summitas, penult. correpț. summitatis (ἀκμή, ὑπεροχή) Altitudo.
¶ Summates, summatum, penultima producta, plural. numer. (ἄριστοι) Qui & optimates & Primates appellantur. Plaut. Cistel. 2. 20,
——ubi istas uideas summo genere natas
Summates matronas. Idem Pseud. 4. 90,
Nunc tibi hæc ego loquor, deliciæ summatum uirûm.
¶ Summatus, huius summatus, pen. prod. (ἀριστεῖον) Imperium & rerum summa. Lucret. lib. 5. 230,
Imperium sibi cùm, ac summatum quisq; petebat.
¶ Summatim, pen. prod. Aduerbium (ἐπιτομῶς) Per summum, uel à summa extremitate. Colum. lib. de Arborib. cap. 6. 2, Sin autem usq; exaruit (scilicet uineæ truncus) ut curari non possit, primo anno summatim, ita ne radices eruas, aut ledas, ablaqueato.
Summussi] aliàs, ut Paulus notat, summissi, murmuratores. Næuius, Odi (inquit) summissos: proinde apertè dice, quid sit. Terentius Mussare, pro Tacere posuit, cum ait,
Sile, tela, occulta, tege, tace, mussa. Item in Adelphis,
Mussitanda iniuria adolescentium est. Festus, qui in priore exemplo alium à Terentio allegasse, mihi uisus est, quicquid annotârit Paulus.
Summuto] summutas, penultima producta (ὑπαλλάττω) summutare, Aliud pro alio mutare. Cicero in Oratore, 50, Hanc hypallagem rhetores, quia quasi summutantur uerba pro uerbis: metonymiam Grammatici uocant, quòd nomina transferuntur.
Sumo] sumis, sumpsi, sumptum (αἱρέω, λαμβάνω) sumere, Accipere, tollere. Salustius in bello Iugurthino, Epistolam super caput temere positam sumit. Terentius Adelph. 5. 9. 20,
Postremò à me argentum, quanti est, sumito. Idem Heaut. 3. 1. 56,
Sumat, consumat, perdat, decretum est pati.
In manum, uel manu sumere. Cic. 2. de lege Agraria, 29, Itaque hoc animo legem sumpsi in manus, ut eam cuperem esse aptam uestris commodis. Idem 2. Tusculan. 11, Epicurum autem & Metrodorum non ferè præter suos quisquam in manu sumit.
Sumere de. Colum. lib. 12. cap. 24. 1, Aqua marina quàm longissimè à littore de pelago sumenda est. Cic. 4. Acad. 176, Hæc autem quæ iam dicam, sunt sumpta de primo.
Sumpta est eò nauis. Cic. 3. Officior. 120, Quoad enim peruentum sit eò quò sumpta nauis est, non domini est nauis, sed nauigantium.
Sumere sibi aliquid, Multũ & penè nimium sibi tribuere. Cic. pro Plancio, 1, Quanquam mihi non sumo tantum iudices.

Digitized by Google

Sumere sibi ut. Cic. ad Attic. libro 8. 159. 9; Mihi non sumo ut meum consilium ualere debuerit. id est, Non arrogo, non tanti me facio.
Sibi sumere, Aliter. Cic. ad Attic. lib. 16. 341. 5, Tamen hoc pro coniunctione & beneuolentia nostra mihi sumpsi, ut id à te peterem.
Vide quid mihi sumpserim. Cic. Cæsari, lib. 7. 5. 3.
Sumo mihi pro meo iure. Cic. 2. de Orat. 162.
Sibi pro alio sumere. Cic. ad Plancum, lib. 13. 30. 15, Tantum tibi sumito, pro Capitone apud Cæsarem, quantum ipsum meminisse senties.
E medio sumere, Auferre. Scæuola in l. uxori ita. ff. de dote relegata, Vxor mea quicquid ei comparaui, & quod mihi dedit, è medio sumat.
Sumere alicunde. Terent. Phorm. 2. 1. 69,
Non ratio, uerùm argetum deerat. D. sumeret Alicunde.
Sumere in re aliqua, Impendere. Plaut. Milit. 10. 78.
Sumere, Prouinciam recipere. Cic. 4. Verr. 129, Quod quum ita sit, nihil fingam tamen: meminero me non sumpsisse quē accusarem, sed recepisse quos defenderem.
Sumere, Eligere. Salust. in Iugurtha, Sumat aliquem ex populo monitorem officij sui.
Aliquem iudicem sumere. Brutus Ciceroni, 6. 4.
Animum sumere. Ouid. 1. Fast. 30.
Aquam sumere è fluuio. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 7.
Sumere aquam è puteo. Plaut. Milit. 9. 71.
Arbitrum sumere. Cic. pro Roscio Comœdo, 7.
Argumenta sumere. Cic. 4. de Finib. 21, Qua ex omni copia, plurima & certissima argumenta sumuntur ad cuiusq; rei naturam explicandam.
Arma sumere. Cic. 1. Tuscul. 136.
Authoritatem sibi sumere. Cæsar 2. bel. Gal. 243.
Bellum sumere. Plin. lib. 15. cap. 18. 7.
Bellum sponte sumebant. Tacitus lib. 19.
Bellum sumere pro aliquo. Ouid. epist. 15. 75.
Beneficium sumere. Plaut. Persa, 22. 13.
Cibum sumere. Plin. lib. 21. cap. 3. 7.
Ora sumebant cibos minimos. Ouid. epist. 21. 6.
Colorem sumit, & capit faciem. Ouid. 13. Metam. 133.
Confidentiam sumere. Plaut. Capt. 13. 36.
Consilia sumere in aliquam rem. Plin. epist. 214.
Consilia noua sumere. Horat. 1. epist. 19. 7.
Curam sumere. Plin. in Paneg. 130.
Diem sumere. Cic. pro Cecinna, 14, Colloquuntur: dies ex utriusq; commodo sumitur.
Diem hilarem sumere. Terent. Adel. 2. 4. 23,
Ita quæso, quando hoc bene successit, hilarem hunc sumamus diem. Vbi Donatus, Sumamus, non accipiamus, sed impendamus cõsumamus. Idem Phorm. 5. 5. 4.
Exempla ab aliquo sumere. Cicer. pro lege Manil. 31. Terent. Adelph. 3. 3. 62, Iubeo atq; ex alijs sumere exemplum sibi.
Exordia sumere. Virg. 4. Georg. 57.
Fastus sumuntur ab imagine speculi. Ouid. 2. Amor. eleg. 17. 2.
Hostes sumere. Ouid. epist. 12. 4.
Ientaculum sumere. Martial. lib. 13. 31.
Imaginem alicuius sumere. Plaut. Amphit. 4. 124.
In argumentum aliquid sumere. Quintil. lib. 7. cap. 3. 29.
Sumitur in conscientiam Eudemus amicus ac medicus Liuiæ. Tacitus lib. 4.
In optionem sumere. Plaut. Asina. 3. 89.
Inimicitias sumere. Cic. in Vatinium, 21.
Initium sumere. Cic. in Salustium, 1, Quò me uertam P. C? Vnde initium sumam?

Iras nouas sumpsit. Ouid. 2. Metam. 35.
Iudicem sumere de controuersia. Brutus ad Ciceronem, 6. 4.
Iudicium sibi sumere. Cæsar 3. bel. Ciuil. 47.
Laborem sumere. Cæsar 3. bel. Gal. 403.
Laudem sumere à crimine. Ouid. 6. Metam. 95.
Literas commendatitias ad aliquem sumere ab altero. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 27. 7.
Mutuum sumere, pro Mutuo accipere. Plaut. Amph. 8. 185.
Mutuas pecunias sumere. Cic. 3. Verr. 19, Quum per eos ipsos dies, per quos causam Dio diceret, reperiretur pecunias sumpsisse mutuas, nomina sua exegisse, prædia uendidisse.
Nomen aliud sumere. Ouid. 6. Fast. 109.
Obsequium animo sumere, Animo obsequi. Plautus Bacchid. 21. 8.
Operam sumere ad rem aliquam. Plaut. Mercat. 22. 94.
Operam in re aliqua sumere. Terent. in Prolog. Hecyr. 25.
Operam sumere, Frustra laborare. Plaut. Mostel. 8. 56,
Quid ego huc recursem? aut operam sumam, aut conterā?
Operam frustra sumere, Idem. Terent. Heaut. 4. 3. 15.
Ocium sibi sumere. Cic. 3. Offic. 3.
Partes alicuius sumere. Cæsar 3. bel. Ciuil. 203. Cicero 10. Philipp. 269, Quas enim partes ipse sumpseram, eas præoccupauit oratio tua.
Periculum pauci sumpsere. Tacit. lib. 19.
Personam magistri sumere. Plin. epist. 160. Cic. pro Plancio, 81, Abiecta Quæstoria persona, comitisq; sumpta.
Pœnas sumere. Virg. 2. Aeneid. 21.
Principium sumere à re aliqua. Plin. lib. 18. cap. 4. 1.
Pro certo sumere. Cicero 2. de Diuinat. 156, Tantum sat est intelligi id sumere istos pro certo, quod dubium controuersumq; sit.
Res non concessas sumere, & ex illis efficere quod uelis. Cicero 4. de Finibus, 81.
Simile sibi sumere. Plaut. Mostel. 3. 15.
Socerum sumere. Ouid. 2. Metam. 104.
Spacium ad cogitandum sumere. Cic. 4. de Finib. 1.
Speciem hominis sumit infans in aluo. Ouid. 7. Metamorphos. 25.
Spiritus sibi sumere, & arrogantiam. Cæsar 1. belli Gallici, 137.
Superbiam sumere. Horat. 3. Carm. ode 30. 3.
Sumere supplicium, Punire. Plaut. Merc. 24. 31,
Supplicij sumat quid uolt ipse ob hanc iniuriam.
Supplicium de aliquo sumere. Terent. And. 3. 5. 17,
Cur non habeo spacium, ut de te sumā suppliciū ut uolo?
Cicero pro Roscio Amerino, 40.
Tempus sumere ad rem aliquam. Cicero 1. de Legibus, 8. Idem ad Quintum fratrem, libro 2. 12. 5, De interpellatione tantum sumam à uobis temporibus ad scribendum, quantum dabitis.
Testimonium sumere in res aliquas. Cic. pro Cecinna, 17.
Togam uirilem sumere. Liu. 6. bel. Pun. 99.
Vestis mihi sumitur. Ouid. 5. Trist. eleg. 6. 2.
Vires sumunt incendia. Horat. 1. Epist. 19. 18.
Vitam sumere. Horat. 3. Carm. ode 5. 8.
Quomodo autem sumis, ut siquid cui simile esse possit, sequatur, ut etiam difficulter internosci possit? Cicero 4. Academ. 92.
Sed quum bis sumpsit quod uoluit, id tamen quod assumit, concedi nullo modo potest. Cic. 2. de Diuinat. 161.
¶ Sumptus, Participium (ληφθείς) Cicero de Amicitia, 1, Sumpta uirili toga. Vide hos quasi sumptos dies ad labefactandum illius dignitatem. Cicero pro Rabirio Posthumo, 27.

Querela altè sumpta. Lucret. lib. 4. 238.

¶ Sumpturus, pen. prod. (ληψόμενος) Aliud participium: ut, Oscula sumpturus. Ouid. 5. Fastor. 130.

¶ Sumptus, huius sumptus (δαπάνη, ἀνάλωμα, χορηγία) Dicitur quod quis impendit, siue impensa. Terentius Phormion. 4. 3. 61,

Opus est sumptu ad nuptias.

Annuus sumptus. Vide Annuus, in Annus.

Exiguus sumptus. Cic. in Parad. 63.

Liberales sumptus. Vide Liberalis, in Liber adiectiuo.

Legitimus & infinitus sumptus. Cic. Appio, lib. 3. 8. 10.

Sumptus ubiq; Ciceroni pro Luxurie accipitur: unde sumptuosus: ut pro Cælio, 35, Nulla luxuries reperietur, nulli sumptus, nullum æs alienum. Ibidem, 54, Vigeant apud Mulierem uenustate, dominentur sumptibus. Budæus.

Egentißimarum ciuitatum sumptus. Cic. Appio, lib. 3. 8. 5.

Magnificentia & sumptus epularum. Cic. 5. Tusc. 137.

Dapsilis sumptus. Vide Dapsilis, in Daps.

Infinitus sumptus. Cic. 2. Offic. 82.

Abire in sumptus. Vide Abeo.

Accommodare sumptus. Vide Accommodo.

Admittere sumptum. Vide Admitto.

Afferre sumptum. Vide Affero.

Publico sumptu decorare oppida. Horatius 2. Carminib. ode 15. 4.

Dare sumptum. Cic. 2. de Inuent. 186.

Effusus sumptus. Cic. pro Rosc. Amerin. 41.

Prouinciam sumptu exhauriri. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 13.

Facere sumptum. Terent. Adelph. 5. 4. 11,

Sibi uixit, sibi sumptum fecit.

Nullus teruntius factus est. Cic. ad Attic. lib. 5. 110. 3.

Facere ampliter sumptum. Vide Amplus.

Facere sumptũ in rem militarem. Cic. Cornificio, lib. 12. 29. 8.

Facere sumptum pro quæstu. Hor. 1. Serm. Satyr. 2. 4.

Fit sumptus in Quæstorem, &c. Cicero ad Atticum, libro 5. 10. 4. 2.

Impendere laborem & sumptum ad incertum casum. Cicero 5. Verr. 195.

Impendunt infiniti sumptus in hos exercitus quibus nunc defendimur. Cic. Bruto, 18. 6.

Inferre sumptum ciuibus. Vide Infero.

Insumere sumptum magnum, aut laborem in aliquam rẽ. Cic. 2. de Inuent. 205.

Leuare sumptum. Vide Leuo, in Leuis.

Minuere sumptum in aliquem. Cic. 2. de Legib. 57.

Minuere sumptũ, aut remittere. Cic. ad Appium, lib. 3. 8. 18.

Mutuari in sumptum. Vide Mutuor, in Mutuum.

Parcere sumptui. Vide Parco.

Ponere sumptum. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 7.

Prodire sumptu extra modum. Cic. 1. Offic. 195.

Esse sumptui. Cic. Attico, lib. 5. 101. 2, Aduentus noster minimi, nec minimo quidem fuit sumptui.

Suppeditare sumptus. Cic. 2. de Offic. 60, Pecuniæ non quærendæ solùm ratio est, sed etiam collocandæ, quæ perpetuos sumptus suppeditet: nec solùm necessarios, sed etiã liberales.

Temperare sumptus. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 2.

Sumptus, in genitiuo sumpti, antiquè. Cato cap. 22. 3, Eo sumpti opus est.

¶ Sumptuarius, Adiect. (δαπανηματικός) Quod ad sumptum pertinet. Cic. ad Attic. lib. 13. 295. 1, Tu uelim è Pollice cognoscas rationes nostras sumptuarias.

Sumptuaria lex, Quæ de moderandis sumptibus lata est, quam Cato cibariam appellat. Cicer. ad Gallum, lib. 7. 27. 4, Lex sumptuaria, quæ uidetur λιτότητα attulisse, ea mihi fraudi fuit. Sic ad Atticum, lib. 13. 265. 1.

¶ Sumptuosus, pen. prod. Aliud adiectiuum (πολυτελής, πολυδάπανος) Qui magnos sumptus facit. Cic. pro Cluentio, 55, Quum esset egens, sumptuosus, audax, callidus, perfidiosus, Sic 2. de Orat. 74, Quòd sumptuosus, de luxuria: quòd alieni appetens, de auaritia.

Nihil apud hunc lautum, nihil elegans, nihil exquisitum, ne magnopere quidem quicquam præter libidines sumptuosum. Cic. in Pisonem, 53.

Adolescẽtiæ sũptuosæ homo. Vide Adolescẽtia, in Adoleo.

Cœnæ sumptuosæ. Catullus ad fundum, 41. 2. Cicero Pæto, libro 9. 23. 3.

Conuiuia sumptuosiora. Martial. lib. 1. 94.

Domus sumptuosa, Sumptuosa familia. Terent. Adel. 4. 7. 42.

Magnifica & sumptuosa funera. Cæsar. 6. bell. Gall. 73.

Magnificus & sumptuosus homo. Terent. Heaut. 2. 1. 15.

Hostia sumptuosa. Horat. 3. Carm. ode 23. 4.

Ludi sumptuosiores. Cic. Quinto fratri, lib. 3. 24. 7.

Respersio sumptuosa. Cic. 2. de Leg. 95.

¶ Sumptuosè, pen. prod. (πολυτελῶς) Cum magno sumptu. Plin. epist. 189, Castigabat equidem filium suum, quòd paulo sumptuosius equos & canes emeret. Catull. ad Portiũ & Socrationem, 44. 1,

Vos conuiuia lauta sumptuosè De die facitis.

Iactare se sumptuosius & insolentius. Cic. 2. in Catil. 40.

¶ Sumptito, sumptitas, pen. corr. sumptitare, Frequentatiuum. Plin. libro 25. cap. 5. 13, Vt plerique studiorum gratia ad prouidenda acrius quæ commentabantur, sæpius sumptitauerint.

¶ Sumptio, Verbale (λῆμμα) Cic. 2. de Diuinat. 62, Sed demus tibi istas duas sumptiones, ea quæ λήμματα appellant dialectici: sed nos Latinè loqui malumus. Cato de Re rust. cap. 152, de lege oleæ faciũdæ, Si sumpserit, in singulas sumptiones, &c.

Sunium] Σούνιον, Vicus & promontorium Atticæ regionis, quod in extima acie Helladis est, supra Athenas & Marathonem. Vide tabulam decimam Europæ apud Ptolemæum.

Suo] suis, sui, sutum (ῥάπτω) suere, Partes duas panni, aut alterius rei inuicem coniungere & colligare. A Sue quidam hoc uerbum deducunt: quia huius animalis pilis in suendo sutores uterentur. Cic. 2. de Natura deorum, 225, Cultus dico agrorum, extructionesq; tectorum, tegumenta corporum uel texta, uel suta, omnemq; fabricam æris & ferri. Gellius, Sed hi plerisq; naues loris suebant.

Aluearia suta lentis corticibus. Virg. 4. Georg. 7.

Pilea suta de lacernis cæsis. Stat. 4. Sylu. 9. 5.

Suere aliquid capiti suo, Appingere & affigere. Terentius Phorm. 3. 2. 6.

¶ Sutor, sutoris, masc. gen. (ῥάπτης) Qui suit: potißimùm autem pro calceario sumitur. Plautus Aulul. 4. 34, Quasi claudus sutor domi sedet totos dies. Cic. pro L. Flacco, 13, Se uelle dixit, id sutores & zonarij conclamarunt.

Bonus sutor. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 25.

¶ Sutorius, Adiectiuum (ῥαπτικός) Quod ad sutorem pertinet. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 27, Nostri enim credo graueis habent Turpionem sutorium, & Vectium mancipem. Plin. lib. 20. cap. 12. 5, Verrucas misto atramento sutorio tollit. Vide Atramentum.

¶ Sutura, suturæ, pen. prod. (ῥαφὴ, ῥαφία) Liu. 8. bell. Maced. 125, Sed triplex scutale crebris suturis duratum, ne fluxa habena uolutetur in iactu glans.

Sutura, de alijs etiam rebus per similitudinem dicitur. Corn. Celsus lib. 7, Retrò caluaria solida sine suturis est, & id caput

Digitized by Google

put firmißimum, atq; à dolore tutißimum est: ex cæteris in quo suturæ pauciores sunt, eo capitis ualetudo commodior est. Idem lib. 5. de glutinatione uulnerum, Sutura oras iungit, quæ ne ipsæ quidem inter se contingere ex toto debent.

¶ Sutilis, & hoc sutile, pen. cor. (ῥαπτὸς) Quod sutum est. ut, Nauis sutilis. Plin. lib. 24. 9. 8.

Sutilis rosa. Martial. lib. 9. 68,

Sutilis aptetur decies rosa crinibus: ut sit,
Qui posuit sacræ nobile gentis opus. Idem lib. 5. 65,
Pinguescat nimio madidus mihi crinis amomo,
Lassenturq; rosis tempora sutilibus.

Coronæ sutiles. Plinius libro 21. capite 3. 5, Summaq; authoritas pactili coronæ. Sutiles Saliorum sacris inuenimus & solennes cœnis.

Cymba sutilis. Virg. 6. Aeneid. 83.

¶ Sutrina, sutrinæ, pen. prod. (σκυτεῖον) Officina sutoris, in qua calcei fiunt. Liu. 3. bel. Pun. 137. Plinius lib. 35. cap. 10. 45, Tonstrinas, sutrinasq; pinxit, & asellos, & obsonia, ac similia.

¶ Sutrinus, pen. prod. Adiect. Tacit. lib. 15, Sutrinæ tabernæ.

¶ Sutrinum, neutro genere, pro arte sutrina. Senec. epist. 91, Non multum abfuit quin sutrinum quoq; inuentum à sapientibus diceret.

Suopte] Suo ipsius: ut meopte, meo ipsius: tuopte, tuo ipsius. Festus.

Suouetaurilia] Vide Solitaurilia.

Supparus] Vestimentū puellarum lineum, quod & subucula, id est camisia, dicitur. Afranius: Puella non sum, supparo si induta sum.

Supat] Iacit: unde Dissipat, disijcit: & Obsipat, obijcit: & Insipat, hoc est inijcit. Paulus ex Festo. Vide Insipare.

Supellex] supellectilis, pen. corr. f. g uel hic & hæc supellectilis & hoc suppellectile, in plurali suppellectilia: in ablatiuo singulari, supellectile uel supellectili (σκεῦος, κατασκευή, ἐπιπλα, ...) Domesticum patrisfamiliâs instrumentum, quod neq; argento, auroue facto, uel ueste adnumeretur: id est, res mobiles, ut uocāt Iurisconsulti, apud quos titulus est, De supellectile legata. Cuius nomine (ut inquit Paulus) continentur mensæ, trapezophora, delphicæ, subsellia, scamna, lecti inargentati, culcitræ, toralia, mappæ uillosæ, uasa aquaria, pelues, aquiminaria, candelabra, lucernæ, trullæ, uasa ænea: uulgaria, id est, quæ non proprio sunt loco attributa: præterea capsæ, armaria, uitrea, escaria, & potoria. Hæc Sipontinus ex XXXIII. Digest. De supellectile leg. l. 1. & l. supellectile. Plin. lib. 15. cap. 8. 2, Totam supellectilem ligneam. Cic. 4. Verr. 58, Supellex ex ære elegantior, & Deliaca & Corinthia. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 24,
Vilis cum patera guttus, Campana supellex.

Supellectilis nomenclatura unde ducta sit, his uerbis palàm facit Vlpianus, De supellectili legata: Labeo ait originē fuisse supellectilis, quòd olim his qui in legationem proficiscerentur, locari solebant quæ sub pellibus usui forent.

Instrumentum & supellex. Cic. 6. Verr. 87.

Cogitatio supellectilis ad delicias. Cic. in Parad. 11.

Supellex uitæ. Cic. de Amicit. 50, Amicos non parare optimam & pulcherrimam uitæ, ut ita dicam, supellectilem.

Barbarica supellex. Vide Barbarus.

Curta supellex. Vide Curtus.

Infœlix supellex. Quintil. lib. 2. cap. 4. 22.

Multa & lauta & magnifica supellex. Cic. 2. Philipp. 76.

Munda supellex. Horat. 1. epist. 5. 2.

Vilis supellex. Virg. 1. Georg. 34.

Supellex Oratorum. Cic. 1. de Orat. 80, In Oratoris uerò instrumento tam lautam supellectilem nunquam uideram. Idem in Orator. 44.

¶ Supellecticarius, a, um, à supellectile deductum attributum, id significat, quod ad supellectilem attinet: ut suppellecticarius seruus. Celsus lib. 18. Digest. ait, fundo instructo legato etiam supellecticarios, & cæteros hoc genus seruos legato contineri. l. quæsitum. §. Celsus quoq; de instructo uel instrumento legato. lib. 33. P. tit. 7.

Super] ὑπὲρ, ὑπεράνω, Præpositio, utriq; casui seruiens, accusatiuo & ablatiuo. Accusatiuo, uarijs modis. Primò, quando aduersatur præpositioni Subter. ut, Fama super æthera notus. Virg. 1. Aeneid. 77. Cic. de Legib. 104, Demetrius super terræ tumulum noluit quid statui, nisi columellam.

Secundò, pro Vltra. Virg. 6. Aeneid. 159,
— super & Garamantas & Indos
Proferet imperium. Apuleius, Iam enim super oppidum profectus, nos citra reliquerat. Studui super mediam noctē, bona locutio est, teste Seruio. Virg. 9. Aeneid. 13. hoc etiam per ablatiuum dixit, Nocte super media.

Super, pro Plusquam. Suet. in Augusto, cap. 35, Erant enim super mille, & quidam indignißimi, &c.

Super octingentos annos. Tacitus libro 13, Quæ super octingentos & quadraginta annos Remi Romuliq; infantiam texerat.

Super omnem taxationem. Plin. lib. 7. cap. 12. 7.

Super omnia. Virg. 8. Aeneid. 61.

Super, pro Præter. Sueton. in Vitellio, cap. 13, Famosißima super cæteras fuit cœna ei data aduentitia à fratre. Sic in Tiberio, cap. 55, Super ueteres amicos ac familiares, uiginti sibi è numero principum ciuitatis depopoſcerat, uelut consiliarios in negocijs publicis.

Super bellum. Liu. 2. ab Vrbe, 223, Obsessaq; urbs foret, super bellum annona premente, ni Horatius Consul ex Volscis esset reuocatus.

Sauia super sauia dare. Plaut. Pseud. 14. 43. Plin. epist. 128, Gratias alijs super alias epistolis agit.

Super Euclionis filiam. Plaut. Aulul. 27. 2. id est, De.

Super cœnam loqui, Tempore cœnæ. Plin. epist. 87. b.

Super mensam. Curtius lib. 7, Debellaturus super mensam Alexandrum.

Super uinum & epulas. Curtius lib. 8. hoc est, Inter epulas, inter conuiuandum.

Super se collocare aliquem, In loco superiore & honoratiore. Suet. in Augusto, cap. 43, Superq; se subsellio secundo collocauit. Curtius lib. 8, Polypercon, qui cubabat super regem, &c. hoc est, In conuiuio discumbebat super Alexandrum.

Ablatiuo, pro De, ubi de re reliqua mentionem facimus. Virgilius 1. Aeneid. 151,
Multa super Priamo rogitans, super Hectore multa. Cicero ad Atticum, lib. 16. 333. 20, Hac super re scribam ad te Rhegio.

Paterfamiliâs uti super familia, pecuniaue sua legauerit, ita ius esto. Author ad Herenn. lib. 1. 23.

Super, pro Plusquam, cum ablatiuo. Suetonius in Augusto, capite 38, Super triginta ducibus iustos triumphos, & aliquanto pluribus triumphalia ornamenta decernenda curauit.

Super, pro Vltra. Virg. 9. Aeneid. 13, Nocte super media. Dicimus &, Super mediam noctem, teste Seruio. id est, Maiore eius parte transacta.

Super, pro In. Virg. eclog. 1. 16,
Hic tamen hac mecum poteris requiescere nocte,
Fronde super uiridi. Idem 6. Aeneid. 41,
— gemina super arbore sidunt.

Super. Virg. 4. Aeneid. 47,

Digitized by Google

Nec super ipse sua molitur laude laborē. Vbi Seru. Super laude sua: id est, Pro sua laude: & Græcum est schema. Sic enim Demosthenes, ὑπὲρ τοῦ στεφάνου: id est, pro Corona: ὑπὲρ ἐκείνου, pro illo.

Super gratiam esse, Maius esse, uincere, superare. Salust. in Iugurtha, At Iugurtha manifestus tanti sceleris, nō prius omisit contra uerum niti, quàm animaduertit super gratiā atq; pecuniam suam, inuidiam facti esse.

Super efficitur aduerbium, ubi casum desijt habere. Plaut.

Hinc atq; super, subterq; premor angustijs. Cic. pro Qu. Rosc. 6, Satis superq; habere dicit. Virgil. 4. Aeneid. 100,

— lectumq; iugalem
Quo perij, super imponas.

Super, pro Desuper. Virg. 9. Aeneid. 34.

Et super è uallo prospectant Troes. Idem 10. Aeneid. 77.

Super quàm quòd. Liu. 7. bel. Pun. 121, Marcellus etiam aduerso rumore esse, super quàm quòd primò malè pugnauerat. id est, Præter quàm quòd.

Super somnum seruus: id est, Seruus à cubili. Curtius, Sed per dispositos quos super somnum habebat, omnes procul relegatos, ne fremitu murmurantium inter se excitaretur. Bud.

Super. Virg. 2. Aeneid. 7,

His accensa super. Idem 3. Aeneid. 98,

O mihi sola mei super Astianactis imago. id est, Valdè, uehementer, expressè: hoc est, Valde mihi es imago Astianactis, inquit Seruius.

Pro Superest. Virg. 4. Aeneid.

Nec fuga iam super. Sub. est.

Pro Insuper & amplius. Virg. 2. Aeneid. 15,

Cui neq; apud Danaos usquam locus, & super ipsi
Dardanidæ infensi pœnas cum sanguine poscunt. Nonnulli legunt, insuper. Idem 11. Aeneid. 46.

Desuper. Vide De præpositionem.

Super, compositionem ingreditur: ut, Supersedem, &c.

Supera, pro Suprà] Vide Supra.

Supera, superorum] Vide Superus.

Superabilis] Vide Supero.

Superabundo] superabundas, superabundare, Redundare. Vlpian. in l. non solent. ff. de diuersis reg. iur. anti. Non solet, quæ superabundant, uitiare scripturas.

Superaddo] superaddis, superaddidi, superadditum, penult. corrept. (ἐπιπροστίθημι) superaddere, Vltrà addere. Virgilius eclog. 3. 8,

Lenta quibus torno facili superaddita uitis. Propert. lib. 2. eleg. 14. 7,

Et sit in exiguo laurus superaddita busto.

Carmen superaddere tumulo. Virg. eclog. 5. 9.

Superæquani] Populi in quarta regione Italiæ, quos Salmonensibus uicinos esse. Plin. commemorat, lib. 3. cap. 12.

Superaggero] superaggeras, pen. corr. superaggerare. Colum. lib. 12. cap. 44, Factæ scrobi operculum imponitur, & paleato luto circumlinitur, eaq; humus quæ fuerat egesta, superaggeratur.

Superagnata] Tunica omnium oculis tunicarum extimà, corneæ, extrinsecus adhærens, unde & nomen accepit ἐπιπεφυκὸς χιτών.

Superalligare] ἐπιδέειν. Plin. lib. 30. cap. 6. 8, Caninus si uiuenti eximatur, & in cibo sumatur, liberat eo uitio. Quidam recentem superalligant.

Superamenta] Vide Supero, in sequentibus.

Superbibo] superbibis, superbibi, pen. corr. superbibitum, pen. corr. (ἐπιπίνω) superbibere, Postea bibere. Plin. lib. 23. cap. 1. 28, Itemq; iugi superbibere ebrietati, quam quidem frigidæ potus extemplò discutit.

Superbio] superbis, superbiui, superbitum (ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, γαυριάω, γαυρόομαι, μεγαλοφρονέω, τυφόομαι) superbire: compositum ex Super & Eo, is: r melioris soni gratia, interposita: & e in i mutata. Est autem superbire, uel ipso incessu, uel fastu quodā sese extollere. Plin. lib. 10. cap. 63. 9, Equæ comantes gloria superbiunt.

Superbire, ad inanimata translatum. Plin. Hinc geminæ certè apud Menandrum & Philomenem fabulæ superbiunt. hoc est, Aliàs antecellunt, & præ alijs iocosæ. Claud. lib. 3. de raptu Proserpinæ, 69,

— Phlegræis sylua superbit
Exuuijs, totumq; nemus uictoria uestit. hoc est, Nobilitatur, celebratur, illustratur.

Patrijs actis superbire. Ouid. epist. 8. 9.

Forma superbire. Ouid. de Medicamine faciei, 7.

Nomine aui superbit ille. Ouid. 11. Metam. 44.

¶ Superbia, superbiæ (ὑπερηφανία, ἀλαζονία, ἀγηνορία, ἀγερωχία, γαυρίαμα, τῦφος) Est supergrediens elatio mentis. Cic. in Partit. 43, Magnitudinem animi superbia imitatur, in animis extollendis. Idem 6. Verr. 80, Illa tua singularis significatur insolentia, superbia, contumacia.

Domicilium superbiæ, & sedes luxuriæ. Cicero 2. de lege Agrar. 94.

Damnosa superbia in uultu. Ouid. 3. de Arte, 101.

Abijcere superbiam. Plaut. Mercat. 22. 10.

Accipere aliquid in superbiam. Tacit. lib. 5.

Facere aliquid in superbia & in humanitate. Cic. 1. de Orat. 50.

Superbiam, fastidiam, arrogantiamq; magnopere fugiamus. Cicero 1. Offic. 127.

Párere superbiam. Quint. lib. 3. cap. 6. 42.

Ponere superbiam. Horat. 3. Carm. ode 10. 2.

¶ Superbus, Adiect. (ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, ὑπέρογκος, ἀλαζών, γαυρικὸς, ὑπέροφρυς, ὑπέρφρων) Arrogans & fastuosus. Virg. 3. Aeneid. 66,

Stirpis Achilleæ fastus, iuuenemq; superbum. Idem 10. Aeneid. 103. Catullus in Iulium Cæsarem, 27. 2,

Et ille nunc superbus, & superfluens.

Superbus cæde ferarum. Ouid. 2. Metam. 88.

Pecunia superbus. Horat. Epod. 4. 1.

Superbus, Nobilis, magnificus, excellens. Virg. 1. Aeneid. 5.

Hinc populum latè regem, belloq; superbum.

Superbus uiribus. Plaut. Amph. 4. 59.

Magnanimi uiri, freti uirtute, & uiribus superbi.

¶ Superbus, Altus, elatus. Virg. 7. Aeneid. 126,

— Atina potens, Tyburq; superbum. hoc est, Altè excædificatum, uel etiam magnificum.

Superbus ornatus. Virg. 2. Aeneid. 191,

Barbarico postes auro, spolijsq; superbi Procubuere.

Opibus superbi omnes. Virg. 5. Aeneid. 54.

Superbus, Opulentus. Virg. 9. Aeneid. 65,

— simul ense superbum
Rhamnetem aggreditur.

Superbus, iniquus. Virg. 8. Aeneid. 24,

Quos illi bello profugos egêre superbo.

Superbos antiqui propter pompam funeris, mortuos dixêre. Plaut. Amphit. 4. 203,

Faciam ego hodie te superbum, nisi hinc abis. id est, Occidam. Nonius.

Achilles superbus. Vide Achilles.

Ager superbus. Mart. lib. 1. 2.

Aures habere superbas. Liu. 4. bel. Maced. 26.

Coniugium superbum. Virg. 3. Aeneid. 95.

Corpus superbum. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 22.

Curru superbo uictor stetit. Senec. Troade, 2. 6.

Digitized by Google

Dominis parere superbis. Virg. 12. Aeneid. 48.
Fastidia superba. Virg. eclog. 2. 3.
Forma superba. Ouid. epist. 20. 7.
Fortuna superba. Horat. 1. epistol. 1. 14.
Gentes frænare superbas. Virg. 1. Aeneid. 106.
Gressus glomerare superbos. Virg. 3. Georg. 24.
Honor superbus. Stat. 1. Achilleid. 56.
Insigne superbum belli. Virg. 8. Aeneid. 137.
Iudicium superbißimum. Cic. in Orat. 84.
Ius superbum. Cic. 3. de Legibus, 25.
Iuuenis superbus. Virg. 3. Aeneid. 66.
Merum superbum, Vinum preciosum. Horatius 2. Carmin. ode 14. 6.
Oculi superbi. Ouid. 6. Metam. 34.
Palla superba. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 6.
Pyra superba. Columell. lib. 5. cap. 10. 12.
Regna superba. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 16.
Reges superbi. Lucret. lib. 2. 246. Cic. Attic. lib. 6. 114. 12.
Sceptra superba. Lucret. lib. 5. 229.
Sedes superbæ. Virg. 2. Aeneid. 157.
Testa superba. Virg. 7. Aeneid. 3.
Triumphus superbus. Horat. 1. Carm. ode 37. 7.
Verba superba. Ouid. 5. Trist. eleg. 9. 2.
Victor superbus. Virg. 3. Georg. 46.
Præbere se superbum in fortuna. Cic. Attic. lib. 8. 148. 1.
Laudato pauone superbior. Ouid. 13. Metam. 172.
Vtrum superbiorem te pecunia facit, an quod te imperator cõsulit? Cic. Trebatio, lib. 7. 13. 3.
Superbum est enim iudices, & non ferendum, dicere Prætorem in prouincia homini honesto, locupleti, splendido, Vende mihi uasa cælata. Cic. 6. Verr. 39.

¶ Superbè, Aduerbium (γαυριωμένως, ἀγερώχως) Elatè, fastuosè. Terent. Phormio. 5. 8. 22,

Satin' superbè illuditis me?

Dictum superbè. Lucret. lib. 5. 246.
Superbè responsum reddere. Liu. 1. ab Vrbe, 140.
Superbius aliquem appellare. Cic. pro lege Manil. 6.
Accipere preces alicuius superbius. Tacit. lib. 2.

¶ Superbiter scripsit Neuius bell. Punic. lib. 6. pro Superbè (γαυριωμένως) teste Nonio.

¶ Superbiloquentia, superbiloquentiæ (γαυριολογία) Elatus atque arrogans sermo. Cic. 4. Tuscul. 54, Ob scelera, animique impotentiam & superbiloquentiam.

¶ Superbificus, pen. corr. Adiectiuum (γαυριοποιός) Seneca, Herc. furen. 1. 12,

—— & superbifica manu
Atrum per urbes ducit Argolicas canem.

Supercalco] supercalcas (ἐπιπατέω) supercalcare. Columel. lib. 12. cap. 39. 3, Vbi unum tabulatum feceris, uinum uetus conspergito, postea alterum supercalcato, & item uinum conspergito.

Supercerno] supercernis, supercreui, supercretum, penult. prod. (ἐπικρίνω) supercernere. Plin. lib. 17. cap. 10. 13, Terra cribris supercernitur pollicis crassitudine.

Supercido] supercidis, pen. corr. supercidi, pen. corr. supercasum, pen. prod. (ἐπιπίπτω) supercidere: ex Super & Cadere. Colum. lib. 4. cap. 9, Ne si transuersa fuerit cicatrix, cœlestem supercidentem aquam contineat. Alia exemplaria habent, superincidentem.

Supercilium] supercilij (ὀφρύς) ex Super & Cilium. Vltima pars frontis, pilis uestita, quæ cilijs prominet. Plin. lib. 11. ca. 37. 16, Supercilia homini, & pariter & alternè mobilia, & in ijs pars animi. Negamus, annuimus. Hæc maximè indicant fastus. Superbia alibi conceptaculum, sed hic sedem habet. In corde nascitur, huc subit, hic pendet. Nihil altius simul abruptiusque inuenit in corpore, ubi solitaria esset. Subiacent oculi, pars corporis preciosißima, & qui lucis usu uitam distinguant à morte.

Superciliorum remißio aut contractio, mœstitia, &c. Cicero 1. Offic. 203.
Abrasa supercilia. Cic. pro Rosc. Comœd. 11.
Constricta supercilia. Quintil. lib. 1. cap. 11. 6.
Depressum & sublatum supercilium. Cic. in Pisonem, 9.
Dißidentia supercilia. Quintil. lib. 1. cap. 11. 6.
Duris supercilijs torua. Ouid. epist. 16. 4.
Hirsutum supercilium. Virg. 8. eclog. 7.
Inflexa iuxta tempora supercilia. Vide Inflecto.
Seueri supercilij matrona. Ouid. 2. Trist. 62.
Triste supercilium. Lucret. lib. 6. 236.
Alleuare supercilia ad singulos uocis conatus. Quint. lib. 1. cap. 11. 6.
Libidines quas fronte & supercilio contegit. Cic. de Prouinc. Consul. 7.
Decipere aliquem rugis & supercilio. Cic. Post. red. in Sen. 14.
Vibrante supercilio loqui. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 3.
Niti supercilio. Cic. pro Sestio, Tanta erat grauitas in oculo, tanta frontis contractio, ut illo supercilio Respub. tanquam Atlante cœlum niti uideretur.
Supercilium, pro Nutu. Horat. 3. Carm. ode 1. 2,

Reges in ipsos imperium est Iouis
Clari Giganteo triumpho,
Cuncta supercilio mouentis.

Supercilium, pro Superbia aliquando ponitur. Iuuenalis, Satyr. 5. 17.
Grande supercilium. Cic. pro lege Agrar. 91, Hunc Capuæ Campano supercilio, ac regio strepitu quum uideremus. Martialis, lib. 1. 34,

Terrarum dominum pone supercilium.

Supercilium salit. Quoties bona quædam spes titillat animum nostrum, dicere licebit nobis salire supercilium. Ita Pseudolus apud Plautum. Sumptum à uulgi superstitione, qui futurorum auguria captat ex corporis affectibus: ut si quod membrum pruriat præter euidentem causam, si dexter oculus salit, si auris dextra tinniat. Nec me fallit aliter legi apud Plautum: uerum & ipsa sententia, & metri ratio docet esse legendum, ut à me positum est. Sic enim legendi sunt senarij Iambici, 3. 105,

Spero alicunde hodie me bona opera, aut hac mea
Tibi inuenturum esse auxilium argentarium.
C. At id futurum unde? P. unde dicam, nescio,
Nisi quia futurum est, ita supercilium salit. Eras. in Chil.

Supercilium montis, pro Summitate, per translationem. Liu. 7. bel. Punic. 108, Ipse expeditos, qui pridie stationes hostium pepulerant, ad leuem armaturam infimo stantem supercilio ducit. Plin. lib. 6. cap. 5. 3, Inde promontorium Cronea, quo supercilium arduum tenent Toretæ. Virgil. 1. Georg. 22. Stat. 6. Thebaid. 13, Molle supercilium. De pyra erecta in funere pueri.

Supercontego] Cels. lib. 4. cap. 1, Renes uero diuersi, qui lumbis summis coxis inhærent, parte earum resimi, ab altera rotundi, qui & uenosi sunt, & uentriculos habent, & tunicis supercontegunt: ac uiscerum quidem hæ sedes sunt.

Supercorruo] supercorruis, supercorruere. Valer. lib. 5. capite 6, Factaque ingenti strage telis obrutus supercorruit.

Supercresco] supercrescis (ὑπεραυξάνομαι) supercrescere. Celsus lib. 6. cap. 6, De oculorum ulceribus supercrescentibus. Idem lib. 5. cap. 28. de carcinomate, Si id nimium supercreuit, tentanda squama æris est. Quint. Declam. 5.

Digitized by Google

Supercubo] supercubas, pen. corr. (ὑπέγκειμαι) supercubare, Superiacere, superdormire. Colum. lib. 7. cap. 4. 5, Perforatis tabulis, quibus ouilia consternuntur, ut grex supercubet.

Supercurro] supercurris, supercurrere. Supercurrere ager dicitur uectigali, quum habet ampliorem prouentum. Plin. epist. 138, Et ager ipse propter hoc quòd uectigali longè supercurrit, semper dominum à quo exerceatur, inueniet.

Superdico] superdicis, pen. prod. superdixi, superdictum, (ἐπιλέγω) superdicere, Dictis addere, dicere prèter id quod dictum est, subiungere dictis. Cicero 2. de Legibus, 84, Admonet Iurisconsultus hic quidem ipse Mutius Pontifex, idem ut minus capiat, quàm omnibus hæredibus relinquatur: superdicebant quicquid cœpisset astringi, rursus sacris liberantur.

Superdo] superdas, superdedi, superdatum, superdare, pen. corr. (ἐπιτίθημι) Cels. lib. 7. cap. 2, Purgationis causa paulum mellis imponendum, dein glutinantia superdanda. Ibidem, cap. 7.

Superduco] superducis, pen. prod. superduxi, superductum (ἐπεισάγω) superducere, Præter iam adducta, alia adducere. Plaut. Trucul. 10. 53,

Iam quin etiam superducas, quæ mihi comedant cibum.

Superedo] superedis, pen. corr. superedi, pen prod. superesum (ἐπεσθίω) superedere, Postea edere. Plinius libro 19. capite 6. 14, Menander, è Græcis author est, allium edentibus, si radicem betæ in pruna tostam superederint, odorem extingui.

Supereminco] supereminies, pen. cor. supereminui (ὑπερέχω) supereminere, Amplius eminere. Colum. lib. 12. cap. 47. 1, Vt oliuæ premantur, & ius supereminead. Virgil. 6. Aeneid. 172,

—uictorq; uiros supereminet omnes.

Supereminet extra aquam. Plin. lib. 26. cap. 8. 9.

Superenato] superenatas, pen. corr. superenatare. Lucanus libro 4,

Primum cana salix madefacto uimine paruam
Texitur in puppim: cæsoq; induta iuuenco,
Vectoris patiens, tumidum superenatat amnem. Alij legunt, superemicat. cæso iuuenco: id est, corio bubulo.

Supereo] superis, superire, Ire super. Lucret. lib. 3,

Ac pedibus salsas docuit superire lacunas.

Superuolo] superuolas, pen. corr. superuolare. Lucan. libro 3,

Agmine nubiferam rapto superuolat alpem. hoc est, Celeriter ac rapim transcendit.

Superit] significat supererit. Ennius,

Dum quidem unus homo Romæ toga superesc.it. & Attius in Chrysippo,

Quin hinc superescit, Spartam atq; Amyclas trado.

Superexcurro] superexcurris, Effluo. De rebus inanimatis plerunq; dici solet. Vlpianus in l. 1. §. si arbor. de arboribus cædendis. lib. 43. tit. 27, Si arbor (inquit) ædibus alienis impendeat, utrum totam arborē iubeat Prætor adimi, an uerò id solùm quod superexcurrit, quæritur.

Superexigo] Suprà quàm oportuit exigo, aut iteratò exigo: unde & Superexactores in iure Ciuili dicti sunt, & Superexactio. Arcadius, Si quis exactorum superexactionis crimine fuerit confutatus. & Rubrica de Superexactoribus, lib. 10. C. tit. 21. Nisi ibidem legendum putes, de superexactionibus.

Superfero] pen. corr. superfers, supertuli, pen. corr. superlatum. pen. prod. (ὑπερφέρω, ὑπερτίθημι) superferre. Plinius lib. 32. cap. 10. 18, Sed si castoreum, fibriuue supergrediatur grauida, abortum facere dicitur, & periclitari partus si superferatur. Idem lib. 28. cap. 8. 15.

¶ Superlatus, pen. prod. Particip. (ὑπερβλητός) ut, Superlata nomina, superlata uerba, quæ augendi causa in oratione proferebantur. Cic. in Partit. 12, Illustris autem oratio est, si & uerba grauitate delecta ponuntur, ac translata & superlata, & ad nomen adiuncta, & duplicata.

¶ Superlatio, Verbale (ὑπέρθεσις) Ipse superferendi actus.

Superlatio, apud Oratores. Cic. 3. de Orat. 113, Tum augendi minuendiue causa ueritatis superlatio atq; traiectio & rogatio, atq; huic finitima quasi percontatio, expositioq; sententiæ suæ. Quintil. lib. 1. cap. 10, Licet per comparationes & superlationes.

Superlatio, est oratio superans ueritatem, alicuius augendi minuendiue causa. Author ad Herennium, lib. 4. 199, Superlatio, pro insigni cognomine à re aliqua sumpto: ut quum aliquis sapiens, per excellentiam uocatur. Valer. lib. 6. cap. 10, Quid? Crasso nónne pecuniæ magnitudo locupletis nomen dedit? Sed eidem postea inopia turpem decoctoris superlationem iniunxit.

¶ Superlatiuus, pen. prod. Adiectiuum (ὑπερθετικός) ut, Superlatiuus gradus: de quo abundè apud Grammaticos.

Superlatiuum, cum quàm. Liu. 4. bell. Maced. Cum tyranno instituere amicitiam, & eo tyranno, quàm qui unquam fuit sæuissimo & uiolentissimo in suos.

Superlatiuum à Comparatiuo interdum superatur. Liu. 3. ab Vrbe, Orare, ne pessimum facinus peiore exemplo admitterent iudices.

Superficies] superficiei, f. g. (ἐπιπολή, ἐπιφάνεια) ex Super & Facie, quasi superfacies, Superior pars cuiuscunque rei, & facies quæ exterior ab oculis cernitur. Plin. lib. 11. cap. 48. 2, Quia longitudo superficiem corporum solam ampliat. Cic. ad Attic. lib. 4. 70. 10, Qui si sustulerint religionem, aream præclaram habemus, superficiem Consules ex Senatusconsulto æstimabunt.

Aedium superficies. Cic. Attic. lib. 4. 7. 18.

¶ Superficium, neut. gener. apud Pomponium legitur in hunc modum: si ex lapidicinis dotalis fundi, lapidem, uel arbores, quæ fructus non essent, siue superficium ædificij dotalis, uoluntate mulieris uendiderit, nummi ex ea uenditione sunt dotis. Sic in l. 1. ff. de superficiebus. Caius lib. 2. Instit. tit. 1.

¶ Superficiarius, Adiect. (ἐπιπολαῖος) ut, Superficiariæ ædes, quæ in conducto solo positæ sunt: quarum proprietas & ciuili & naturali iure, eius est, cuius est solum. Hactenus Caius de superficiebus. l. superficiarias.

Superficiarius, Qui in alieno solo superficiem habet, ita ut certam pensionem præstet. Author est Vlpian. Senec. epist. 89, Mathematica, ut ita dicam, superficiaria est, in alieno ædificat.

Superficio] superficis, superficere: non uerò impersonaliter, uti quidam opinati sunt: est superesse, restare, redundare, superfluere. Hinc superfieri, & superficiens. Columella libro 12. cap. 1, Tum separare quæ consumenda sunt, & quæ superfieri possunt custodire, ne sumptus annuus, menstruus fiat. Vlpianus: Idem aiunt, aquam pluuiam in suo retinere, uel superficientem, ex uicini in suum deriuare. tit. de aqua & aquæ plu. arcend. lib. 39. P. Sunt qui apud Vlpian. Superfluentem, sed contra ueritatem antiquorum codicum, legant. Quæ enim aqua superfluit, non deriuatur: sed ipsa impetu suo spargitur. Quæ superficit, id est, superest uicino, rectè deriuari potest. Quod enim tibi non nocet, & uerò mihi prodest: Naturæ communitate, mihi deberi iustum est.

Superfit] pro Superest (περίεστι) Columel. lib. 12. cap. 1. 5, Tum se parare quæ consumenda sunt: & quæ superfieri possunt,

possunt, custodire, ne sumptus annuus menstruus fiat.

Superfloresco] superflorescis, superflorui (ἐπανθέω) superflorescere. Plin. lib. 19. cap. 5. 7, Particulatim cucumis floret, sibi ipse superflorescens.

Superfluo] superfluis, superfluxi, superfluxum (περισσεύω, πλεονάζω, ὑπερεκπλύω) superfluere, Abundare, redundare. Cic. de claris Orator. 175, Is dedit operam, si modò id consequi potuit, ut nimis redundantes nos, & superfluentes iuuenili quadam dicendi impunitate & licentia reprimeret, & quasi extra ripas diffluentes coerceret. Plin. lib. 31. cap. 4. 1, Apolloniæ in Ponto fons iuxta mare, æstate tantùm superfluit, & maximè Canis ortu, parcius si frigidior sit æstas.

Superfluens pecunia. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 11.

¶ Superfluitas, pen. corr. superfluitatis (περιουσία, περίσσευμα) Plin. lib. 14. cap. 1. 4, Aliæ improbo raptatu, pampinorumq; superfluitate, atria media complentes.

¶ Superfluus, Adiectiuum: ut, Fructus superflui. Pap. in l. deducta. §. ult. ff. ad S.C. Trebell.

Superfluum bonorum, Ibidem.

Superfluus, cum datiuo. Plin. in Paneg. 135. Quibus moris est eadem illa nũc rigentia gelu flumina, aut campis superflua, nunc liquida ac deferentia lustrare nauigijs.

Superfœto] superfœtas (ἐπικυέω, ἐπικυΐσκω) superfœtare, Dicuntur quædam animalia, dum post unum fœtum editũ, rursum alium edunt uno aut altero die, aut paulo pluribus. Plinius libro 10. capite 63. 8, Dasypodes superfœtant sicut lepores. Idem lib. 7. cap. 11. 1, Præter mulierẽ, pauca animalia coitum nouêre grauida. Vnum quidem omnino, aut alterum superfœtat.

¶ Superfœtatio, Secundarius conceptus prægnantis, quam Super impregnationem uulgò appellat. Budæus in Not. ad Pandect. l. antiqui uerò. D. si pars hæredit. petat.

Superfulgeo] superfulges (ὑπερσιλαγίω) superfulgere. Stat. 1. Sylu. 1. 7,

> Ipse autem puro celsum caput aere septus
> Templa superfulges, & prospectare uideris.

Superfundo] superfundis, superfudi, superfusum, pen. product. (ἐπιχέω) superfundere, De liquoribus dicitur, quum alicui rei superijciũtur. Colum. lib. 12. cap. 57. 1, Hanc misturam, quum in catillo composueris, oleum superfundito.

Superfundens se lætitia, per translationem: pro, Vbertim sese ostendens. Liu. 5. ab Vrbe, 33.

Superfusus Tyberis, Inundans. Liu. 7. ab Vrbe, 10.

Superfusa gens montibus Caucasijs, Conspersim fusa. Plinius lib. 6. cap. 13. 7.

Superfusi hostes. Liu. 9. bel. Maced. 199.

Corpora dicuntur superfundi, à Seneca, de Tranquil. uitæ, quæ sunt nimiæ uastitatis.

Supergero] supergeris, pen. corr. supergessi, supergestum (ἐπιχωννύω) supergerere, Superiacere, & quasi aggeratim superimponere: nam propriè de terra dicitur. Colum. lib. 11. cap. 3. 5, Prædicti deinde funes de tabulato prompti explicantur, & in longitudinem per utrunq; sulcum porrecti obruuntur: sed ita, ut non nimium supergesta terra semina spinarum quæ inhærent toris funiculorum enasci possint.

Supergradior] siue Supergredior, supergrederis, supergressus sum (ὑπερβαδίζω, ὑπερβαίνω) supergredi, pen. corr. Super aliquid gressum facere. Plin. lib. 28. cap. 7. 11, Abortum facit illitus, aut si omnino prægnans supergrediatur. Stat. 5. Sylu. 3. 23,

> Ora supergressus Pylij senis.

Supergredi omnem laudem, Excellere. Quintilianus libro 6. in Procem.

Superiacio] superiacis, pen. corr. superieci, pen. prod. superiactum, superiacere: & Superijcio, superijcis, superijcere, pro eodem (ὑπερρίπτω) Colum. lib. 2. cap. 16, Quæq; temporibus Autumni frutetis & arboribus delapsa folia superiaciebantur, mox conuersa uomeribus, &c.

Superijcere, Addere. Liu. 10. ab Vrbe, 149, Magna eius diei quo in Sentinati agro bellatum, fama est, etiam uerò stanti: Sed superiecêre quidam augendo fidem, qui in hostium exercitu, peditum quadringenta millia CCCXXX. equitum sex & XL. millia, mille carpentorum scripsere fuisse.

¶ Superiacto, superiactas (ὑπερπηδάω, ὑπεράλλομαι) superiactare, Frequentatiuum. Plin. lib. 9. cap. 15. 10, Quod & aliàs faciunt, aliorum uim timentes, mugiles maximè, tam præcipuæ uelocitatis, ut transuersa nauigia interim superiactent id est, Transcendant.

¶ Superiectus, huius superiectus, mascul. gen. (ὑπερπήδημα) Colum. lib. 6. cap. 36. 3, Ita enim efficitur, ut eius obiectu, quum mas etiam superiectu eblanditus est, uelut incensus & obcæcatus cupidine, subtracta quam petierat, fastiditæ imponatur equæ.

¶ Superiectio, superiectionis, fœm. gen. Quint. lib. 8. cap. ult. de hyperbole, Est hæc ementiens superiectio.

Superilligo] superilligas, pen. corr. (ὑπεριωδέω) superilligare. Plin. lib. 29. cap. 3. 2, Eadem cum oleo trita ignes sacros leniunt, betæ folijs superilligatis.

Superillino] superillinis, pen. corr. superillini, superilliui, et superileui, pen. prod. superillitum, pen. corr. (ἐπιχρίω) superillinere. Plin. lib. 30. cap. 12. 6, Reduuias, & quæ in digitis nascuntur pterygia, tollunt canini capitis cinis, aut uulua decocta in oleo, superillito butyro ouillo cum melle.

Superimpendens] Participium (ἐπικρεμάμεν@) Catullus Argonaut. 59. 57,

> Confestim Peneo adit uiridantia Tempe,
> Tempe quæ syluæ cingunt superimpendentes.

Superimpono] superimponis, pen. prod. superimposui, superimpositum, pen. corr. (ἐπιτίθημι) superimponere. Plin. lib. 31. cap. 9. 6, Phagedænis ulcerum, tritus cum farina hordei, superimposito linteolo madente uino. Liu. 1. bel. Pun. 4, Et Sardiniam inter motum Africæ fraude Romanorum, stipendio etiam superimposito, interseptam.

Superincido] superincidis, superincidi, pen. corr. superincasum (ὑπερεμπίπτω) superincidere: ex Super & Cado compositum. Liu. 3. bel. Pun. 68, Vtiq; Cannensi pugna non prius prælio absisterit, quàm propè exanguis ruina superincidentium uirorum, equorum, armorumq; sit oppressus. Columel. lib. 4. cap. 9, Ne si transuersa fuerit cicatrix, cælestem superincidentem aquam contineat. Liu. 2. ab Vrbe, 46.

Superindico] superindicis, superindicere. Vlpiã. in l. si duo. §. ult. ff. de iureiurando, Imperator noster cum patre rescripsit, fustibus eum castigatum dimitti, & ita ei super indici προπετῶς μὴ ὄμνυε: id est, Petulanter ne iurato.

¶ Superindictum, extraordinarium munus ultra solitam & canonicam collationem indictum significat. l. 1. c. de indictionibus lib. 10. l. 1. C. de superindict. l. 3. C. de excusat. muner. l. 3. C. de silentiar. lib. 12.

¶ Superindictio, idem quod Superindictũ. l. 1. de priuileg. domus Aug. lib. 11. unde superindicti tituli, in l. ult. eod. tit.

Superinduco] superinducis, pen. prod. superinduxi, superinductum (ἐπεισάγω) superinducere. Plinius libro 15. cap. 17. 2, Duũm pedum terra superinducta. Quintil. lib. 5. cap. 8, Neruis illis quibus causa continetur, adijciunt superinducti corporis speciem.

¶ Superinductio, Verbale. Vlpian. in l. 1. §. 1. ff. de ijs quæ in testamento delentur. Lituras, inductiones, superinductiones, ipse feci.

ipse feci. Sic habent Pandectæ Florentinæ, quamuis Haloander legat, superductiones.

Superinduo] *superinduis, superindui, superindutum, pen. prod.* (ἐπενδύω) *superinduere. Sueton. in Nero. cap. 48, Vt erat nudo pede, atque tunicatus, penulam obsoleti coloris superinduit.*

Superingero] *superingeris, pen. corr.* (ἐπισωρεύω) *superingessi, superingestum, superingerere, Aggeratim, uel aceruatim superimponere. Plin. lib. 18. cap. 30. 10, Sunt qui leguminum aceruos superingerant.*

Superinijcio] *superinijcis, pen. corr. superinieci, pen. prod. superiniectum* (ἐπιβάλλω) *superinijcere: ex duabus præpositionibus, Super & In, & uerbo Iacio compositum. Cels. lib. 5. de curatione erysipelatum, Aut si durior locus est, solani folia contrita suillæ adipi miscenda sunt, & illita linteolo superinijcienda. Plin. lib. 17. cap. 9. 5, Farinæ uice cribris superinijci. Ouid. 5. 107,*

Tum superiniecta texêre madentia terra.

Superintego] *superintegis, pen. corr. superintexi, superintectum* (ἐπεγκαλύπτω) *superintegere. Plin. lib. 18. cap. 6. 14, Ora utrinque lapidibus statu muniri, & alio superintegi.*

Superintono] *superintonas, pen. corr.* (ἐπιβροντάω) *superintonare, Desuper tonare. Virg. 9. Aeneid. 142,*

Dat tellus gemitum, & clypeum superintonat ingens.

Superinungo] *superinungis, superinunxi, superinunctum* (ἐπαλείφω) *superinungere. Celsus lib. 7. cap. 7, de oculorũ uitijs, Dein superinungi collirio debet ex his aliquo, quo lippientes oculi superinunguntur.*

Superior, Superius] Vide Supra.

Superiumentarius] *superiumentarij. Sueton. in Claudio, cap. 2, Quem barbarum, & olim superiumentarium ex industria sibi appositum, ut se quibuscunque de causis quàm sæuißimè coerceret, ipse quodam libello conqueritur.*

Superlachrymo] *superlachrymas, pen. cor.* (ἐπιδακρύω) *superlachrymare, de palmitibus uitis dicitur, quum post resectionem humorem quendam, ueluti lachrymam emittunt. Colum. lib. 4. cap. 24. 14, Optimum est igitur medio ferè internodio subsidiarium tondere palmitem, deuexamque resectionem facere post gemmam, ne ut iam antè diximus, superlachrymet, & gemmantem cæcet oculum.*

Superlatio, Superlatiuus, Superlatum] Vide Superfero.

Superliminare] *superliminaris, pen. prod. neut. gen.* (ὑπέρθυρον) *Ea pars ostij superior, quæ super limẽ est. Plin. lib. 29. cap. 4. 24, Cuius generis propè uideri poßint quæ tradunt & de uespertilione, si ter circunlatus domi uiuus, per fenestram inuerso capite infigatur, amuletum esse: priuatimque ouilibus circunlatum toties, & pedibus suspensum sursum in superliminari.*

Superlino] *à quo participium Superlitus, pen. cor. Plin. lib. 22. cap. 23. 8, Vel per se uisco superlitum ut hæreat.*

Supermando] *supermandis, supermandi, supermansum* (ἐπιμασάομαι) *supermandere, Post mansum aliquid, aliud rursus mandere. Plin. lib. 31. cap. 6. 8, Qui puram dedêre, raphanos supermandi ex mulso aceto iubent, ut ad uomitiones reuocent.*

Supermeo] *supermeas* (ὑπερρέω) *supermeare, Superfluere, uel superlabi. Plin. lib. 2. cap. 103. 1, de miraculis aquarum, Quædam uerò & dulces inter se supermeant alias. Vt in Fucino lacu inuectus amnis, in Lario Addua, &c.*

Supermico] *supermicas, pen. corr. supermicare, id est, Antecellere. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 31, Si quæ reddunt filij parentibus beneficia, eorum non supermicant. Paulò post dicit, Exuperare.*

Supernas] Vide Supernus.

Supernato] *supernatas, pen. corr.* (ἐπιπολάζω) *supernatare. Colum. lib. 12. cap. 9. 2, Deinde arido spissamento fœniculi sic comprimi, ut ius supernatet. Plin. lib. 26, Postea supernatans aqua, tollitur spongijs.*

Supernatus] *pen. prod.* Adiectiuum (ἐπιφυὴς) *Quod præter alia natum est. Plin. lib. 19. cap. 3. 7, Supernato caule quem magydarim uocarunt.*

Supernus] Adiectiuum (ὁ ἄνω, ἐπιπολαῖος) *Quod est suprà: ut, Superna regio. Plin. lib. 11. cap. 37. 36, Dentes similes aspidi & serpentibus: sed duo in superna parte dextra læuaque longißimi.*

Crines à fronte superni. Stat. 8. Thebaid. 128.

Numen supernum. Ouid. 15. Metam. 26.

¶ *Supernas, supernatis, pen. prod. om. gen. Idẽ. Plin. lib. 16. cap. 39. 8, Ideo Romæ infernas abies supernati præfertur. Idem lib. 15. cap. 12, Supernaria Persica è Sabinis ueniunt.*

¶ *Supernè,* Aduerbium (ἄνωθεν) *pro Super uel desuper. Plin. lib. 7. cap. 16. 4, Quibus in dextra parte gemini supernè, à canibus cognominati, fortunæ blandimenta pollicentur. Virgil. 6. Aeneid. 132,*

— unde supernè

Plurimus Eridani per syluam uoluitur amnis.

Supernè, alio significatu quàm suprà positum est. Senec. de Benefic. 6, Quomodo si quis scriptis nostris alios supernè imprimat uersus, priores literas non tollit, sed abscondit.

Supero] *superas, pen. cor.* (ὑπερβάλλω, ἐπικρατέω, προέχω, ὑπεραίρω, ὑπεράγω, νικάω, καταπονέω, παρέρχομαι, περιγίνομαι) *superare, Supergredi propriè significat, & quasi superascendere & excedere. Virg. 3. Georg. 54,*

— superant montes, & flumina tranant. Virg. 9. Aen. 63. Liu. bel. Maced. lib. 4. 99, Et Parthenio monte superato, præter Tegeam tertio die ad Caryas posuit castra.

Ascensu supero fastigia tecti. Virg. 2. Aeneid. 61.

Viam superare saltu. Virg. 3. Georg. 29.

Superans genua aqua. Liu. 6. bel. Pun. 235.

Superat sumptus, Excedit. Plaut. Persa, 4. 64. Varro 1. de re Rust. cap. 53, Summa enim spectanda, ne in ea re sumptus fructum superet.

Superare, Vincere, per translationem. Virg. 5. eclog. 2,

Quid si idem certet Phœbum superare canendo? Terent. Eunuch. 2. 1. 25,

— hæc superat ipsam Thaidem.

Si cum aliorum improbitate certet, longè omnes, multumque superabit. Cic. 7. Verr. 90.

Contendere & superare. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 12.

Fallere & superare spem alicuius. Cic. 4. in Catil. 95.

Vincere & superare. Cic. 1. de Orat. 73.

Adamanta superare duritia. Vide Adamas.

Constantia & grauitate quempiam superare. Cicero Lentulo, libro 1. 9. 56.

Cursu superare canem, uel uiribus aprum. Horatius 1. epistol. 19. 11.

Doctrina aliquem superare. Cic. 1. Tusc. 4.

Dolores superat uirtute. Ouid. 8. Metam. 104.

Dolis superare aliquem. Plautus Pœnulo, 16. 146. & in Casina, 22. 2.

Ferrum superare duritia. Ouid. epist. 2. 28.

Genus humanum ingenio superauit Epicurus. Lucretius libro 3. 212.

Iniurias fortunæ superare. Cic. 4. de Finib. 29.

Labores superare. Virg. 3. Aeneid. 74.

Nobilitate superare aliquem. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 12.

Opinionem omnium superare. Cic. ad Attic. lib. 5. 104. 3.

Pugnando

Digitized by Google

Pugnando superare. Ouid.9.Metam.6.

Votis superare aliquem.Virg.3. Aeneid.88.

Superare, Superabundare, supereſſe. Virg.1.Georg.38,

Si superant fœtus, pariter frumenta ſequentur. Cic.5.de Finib.76, Fabellarumq́; auditione ducuntur, deq́; eo quod ipſis ſuperat, alijs gratificari nolunt. Idem ad Atticum, libro 13.294.3.

Multa die ſuperante acceſsit. Liu.9.bel.Pun.38.

Superare, Superuiuere, & quaſi ſuperſtitem eſſe. Virgil.3. Aeneid.68,

Quid puer Aſcanius? ſuperátne, & ueſcitur aura?

Aliquem ferro ſuperare, Occidere. Virg.1.Aeneid.71.

¶Superans, pen.corr. Participium (περιέχων) ut, Animis ſuperans. Virg.5.Aeneid.95,

Hic uictor ſuperans animis, tauroq́; ſuperbus.

¶Superatus, pen.prod. Aliud partic. (ἐπικρατηθείς) ut, Bello ſuperatus Amyntor. Ouid.12.Metam.73.

Iuſſa ſuperata. Ouid.Metam.3.de Hercule.

¶Superabilis, & hoc ſuperabile, pen. corr. (ἐπικρατητός) Quod facilè ſuperari poteſt. Liu. 5. bel. Pun.127, Mediocribus ſcalis ſuperabilem, ad Marcellum rem defert.

Per uim nulli ſuperabilis. Ouid.5.Triſt.eleg.9.6,

Scilicet ut per uim non eſt ſuperabilis ulli,

Molle cor ad timidas ſic habet ille preces.

¶Superamentum, ſuperamenti, Quod ſuperat, & ſuperfluum eſt. Vlpian. in l.ligni. §. Ofilius. ff. de legat. & fideicom. 3. Sed ſi uoluntas non refragatur, etiam uirgulæ, & cremia, et ſarmenta, & ſuperamenta materiarum, & uitium ſtirpes atq́; radices continebuntur.

Superobruo] ſuperobruis (ὑπερχωννύω) ſuperobruere. Propert.lib.4.eleg.4.19,

Dixit, & in geſtis comitum ſuperobruit armis. Subaudi, uirginem Tarpeiam, de qua illic loquitur.

Superpendeo] ſuperpendes, ſuperpendi, ſuperpenſum (ὑπερκρέμαμαι) ſuperpendere. Liu.7.bel. Maced.114, Ita ut quibuſdam locis ſuperpendentia ſaxa plus in altum, quàm quæ in ſtatione ſunt naues, promineant.

Superpono] ſuperponis, pen.prod. ſuperpoſui, ſuperpoſitum, pen.corr. (ὑπερτίθημι) ſuperponere. Col.lib. 1.cap.5.3, Sin ſummotus longius à collibus erit amnis, & loci ſalubritas, editiorq́; ſitus ripæ permittit ſuperponere uillã profluenti. Plin.lib.29.cap.2.8, Tantumq́; pollent ut medicamentis quoq́; ſuperponantur. Ouid.epiſt.20.38,

Aegra ſuperpoſita membra fouere manu.

Superrado] ſuperradis, pen. prod. ſuperraſi, ſuperraſum, pen.prod. (ὑπερξέω) ſuperradere. Plin. lib. 22. cap. 23.9, Perniones ex uino fouet, & ex oleo coctum imponitur: ſic & callo. Clauis pedum ſuperraſis præcipuæ utilitatis.

Superſcando] ſuperſcandis, ſuperſcandi, ſuperſcanſum (ἐπαναβαίνω) ſuperſcandere, Super aſcendere. Liu. 7. ab Vrbe, 170, Iam euaſerant media caſtra, quum ſuperſcandens uigilũ ſtrata ſomno corpora miles offenſo ſcuto præbuit ſonitum. Colum.lib.11.cap.3.5, Oportebit autem uirgeam ſepem interponere, quam ſuperſcandãt ſentes utriuſque ſulci.

Superſcribo] ſuperſcribis, pen.prod. ſuperſcribere, Suprà ſcribere. Modeſtinus in l.4. ff. de operibus publicis, Nec præſidis quidem nomen licebit ſuperſcribere.

Superſedeo] ſuperſedes, pen.corr. ſuperſedi, pen.prod. ſuperſeſſum (διαλείπω, ἐπέχω, παύομαι) ſuperſedere, Omittere, ceſſare. Plaut.Epid. 2.37,

Superſede iſtis rebus iam. Idem Pœn.5.5,

Superſede iſtis uerbis. Cic. ad Seruium Sulpitium, lib. 4.2.9, Superſedeas hoc labore itineris.

Cõmodè poſſumus principio ſuperſedere. Ad Heren.li.3.160. Verborũ multitudine ſuperſedendũ eſt. Cic.1.de Inuent.42.

Sunt autem qui putant nonnũquam poſſe complexione ſuperſederi. Cic.1.de Inuent.86.

Quum acciderit, omnino narratione ſuperſedendum eſt. Cic.1. de Inuent.44.

Accuſatiuo iunxiſſe uidetur Gell.lib.2.cap.29, Cognati & affines operam quam dare rogati ſunt, ſuperſedent.

Nõ ſunt uiſa aliqua ſuperſedenda. Author ad Heren.lib.2.59.

Superſedere, cum datiuo conſtructum apud Hirtium de bell. Aphric. Poſtquam ſatis diuq́; aduerſatus, à ſe ad dimicandũ inuitatos ſuperſedere pugnæ animaduertit, reducit copias.

Superſedi ſcribere. Plin. epiſt.102.b libro 5. Liu.4. ab Vrbe, 35, Fruſtra certare ſuperſedit. Idem 1.bel.Pun.144, Superſediſſem loqui apud uos. Idem 4.bel.Maced.214, Aut ſuperſedere de amicitia agere. Sueton. in Auguſto, cap.93, In peragranda Aegypto, paulo deflectere ad uiſendum Apin ſuperſedit.

Superſilio] ſuperſilis, pen.corr. ſuperſilui, & ſuperſilui, ſuperſultum (ὑπεράλλομαι) ſuperſilire: ex Super & Salio cõpoſitum. Colum. lib. 8. cap. 3.6, Ea pernicies ut euitetur, perticæ dolantur in quadrum, ne teres leuitas earum ſuperſilientem uolucrem non recipiat.

Superſpargo] uel Superſpergo, ſuperſpergis, ſuperſparſi, ſuperſparſum (ἐπιπάσσω) ſuperſpargere. Cato cap. 54.2, Quum ſtramenta condes, quæ herboſiſsima erunt, in tecto condito, & ſale ſuperſpergito.

Superſtagno] ſuperſtagnas (ὑπερλιμνάζω) ſuperſtagnare, Idem quod Reſtagnare & redundare. Tacit.lib.1. Si amnis Nar in riuos diductus ſuperſtagnauiſſet.

Superſterno] ſuperſternis, ſuperſtraui, ſuperſtratum, pen. prod. (ὑπερστορέω) ſuperſternere. Col.lib.1.cap.6.8, Tum deinde quũ exaruit, ſimili modo pauimenta teſtacea, quæ pro aqua receperint amurcam miſtam calci & arenæ ſuperſternuntur, & magna ui pauiculis inculcantur atq́; expoliuntur. Liu.10.ab Vrbe, 147, Conſulis corpus eo die, quia obrutum ſuperſtratis Gallorũ cumulis, inueniri non potuit. Quædam exemplaria diſiunctim legunt.

Superſto] ſuperſtas (ἐφίστημι) ſuperſtare, Supra aliquid ſtare. Gellius, Quum ſedenti aquila ſuperſtaret. Liu.10.ab Vrbe, 137, Eſſedis, carriſq́; ſuperſtans hoſtis armatus, ingenti ſonitu equorum, rotarumq́; aduenit. Idem 10.bel.Maced.5.

¶Superſtito, ſuperſtitas, pen.corr. (σώζω) ſuperſtitare, Frequentatiuum, quo ueteres uſi ſunt, Saluum & incolumen reddere. Ennius Menalippo, Regnumq́; ueſtrum ut ſoſpitet ſuperſtitentq́;. Nonius.

Superſtitare, Idem quod ſupereſſe. Plaut.Perſa, 10.3,

Vt mihi ſuperſit, ſuppetat, ſuperſtitet.

¶Superſtes, ſuperſtitis, pen.corr. om.gen. (περιγινόμενος) Qui ex mortuis quaſi ſolus uiuus ſuperſtat. Quintil. Defuncta uxore, liberis tamen ſuperſtitibus. Ouid.3.Metam.26.

Superſtitem alicui eſſe. Terent. Heaut.5.4.7,

Ita mihi, atq́; huic ſis ſuperſtes, ut ex me, atque hoc natus es. Cic.ad Qu.fratrem, lib.1.3.3, Vtinam te non ſolum uitæ, ſed etiam dignitatis meæ ſuperſtitem reliquiſſem.

Tiberio ſuperſtes fuit. Tacit.lib.5.

Bellorum ſuperſtes. Tacit. lib.de German.

Superſtes gloriæ ſuæ. Liu.2.ab Vrbe, 32.

Superſtes Reipub. Cic.ad Pætum, lib.9.17.3.

Quum ſuperſtitem te eſſe Reipub. ne ſi liceat quidem, uelis. Cic.Torquato, lib.6.2.7.

Fama ſuperſtes. Ouid.3.Triſt.eleg.7.11.

Opus ſuperſtes manſurum. Ouid.3.Amor.eleg.14.4.

Digitized by Google

Superstes toti conuiuio, qui ultimus à mensa surgit. Senec. epistol. 94.

Superstes, Qui saluus est. Terent. Andr. 3. 2. 7,

Deos quæso ut sit superstes.

Parte dimidia superstes. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 9.

Superstes, pro Præsenti sumitur. Plautus,

Superstitem utrunq; monui ne iniussi abeant.

Vtriusque superstitibus præsentibus, istam uiam, dico, inite uiam. Cic. pro Muræna, 23.

¶ Superstitio, superstitiõis (δεισιδαιμονία, ἐθελοθρησκεία) Falsus Dei cultus, error insanus. Seruius, A' superstite superstitio dicta, quæ anicularum propria est, quæ multis per ætatem superstites sunt, & quæ rebus inanibus addictæ, dum uolunt uideri nimis religiosæ, superstitiosæ fiunt, & ita delirant. Cic. 1. de Natur. deor. 161, Horum enim sententiæ omnium non modò superstitionem tollunt, in qua inest timor inanis deorum, sed etiam religionem, quæ deorum cultu pio continetur. Idem 3. Tuscul. 122, Accedit superstitio muliebris quædam. Vide Religio.

Superstitio quæ religioni propinqua est. Cicero 2. de Inuent. 244.

Imbecilli animi atq; anilis est superstitio. Cic. 2. de Diuin. 187.

Contaminata superstitio. Cic. pro Cluentio, 153.

Iudaica superstitio. Quintil. lib. 3. cap. 7. 15.

Magna superstitio. Ouid. 1. de Arte, 84.

Tristis superstitio. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 18.

Vana superstitio. Silius lib. 5. 25.

Captus superstitione. Vide Capio.

Imbutus superstitione. Quintil. lib. 3. cap. 1. 16.

Inducere nouas superstitiones. Quintil. lib. 4. cap. 4. 5.

Infestare rudes animos superstitione. Vide Infestus.

Leuare superstitione. Vide Leuis.

Obligari superstitione. Vide Obligo.

Superstitio fusa per gentes, oppreßit omnium ferè animos, atque hominũ imbecillitatẽ occupauit. Cic. 2. de Diuin. 219.

Nõ tollitur religio superstitione tollẽda. Cic. 2. de Diuin. 220.

¶ Superstitiosus, pen. prod. Adiectiuum (δεισιδαίμων) Superstitiosi proprietatem habet, ut Cic libro 2. 104. de Natur. deor. tradit: ex hoc quòd præ cultura deorum supersedeãt, qui sine causa timidi sunt, qui deum timent in rebus etiam non timendis. Non enim philosophi solùm, uerumetiam maiores nostri superstitionẽ à religione separauerũt. Nam qui totos dies precabantur, & immolabant, ut sibi sui liberi superstites essent, superstitiosi sunt appellati. Omnis tamẽ importuna, ineptaq; religio, secundum Gellium superstitio dici potest. Plaut. Amphit. 4. 169,

Illic homo superstitiosus est.

Ariolationes superstitiosæ. Cic. 1. de Diuinat. 118.

Deterret aliquem sacerdotis superstitiosa dedicatio. Cic. pro Domo sua, 80.

Aliqui omnia cum superstitiosa solicitudine & miseria credũt. Cic. 2. de Diuinat. 130.

Imbecilli animi facilè superstitiosa ista concipiunt. Cicero 2. de Diuinat. 123.

Superstitiosus Diuinator. Plaut. Curc. 8. 27,

Superstitiosus hic quidem est, uera prædicat.

¶ Superstitiosè, pen. prod. Aduerbium (δεισιδαιμόνως) Vanè & aniliter. Cic. 4. de Nat. deor. 133, Neq; id dicitis superstitiosè, atq; aniliter, sed physicè, constantiq; ratione.

Facere aliquid superstitiosè. Quint. lib. 1. cap. 1. 10.

Fatum dicitur non id quod superstitiosè, sed quod physicè. Cic. 1. de Diuinat. 204.

Supersum] superes, superfui (περίειμι, περιγίνομαι) Superesse. Affluere, abundare. Terent. Phorm. 1. 3. 10,

Alijs quia defit quod amant, ægrè est: tibi quia superest, dolet. Ibidem, 1. 2. 19,

Cui tanta erat res, & supererat. Virg. 11. Aeneid. 85,

Auxilioq; urbes Italæ, populiq; supersunt. id est, Superabundant, adsunt ultrà quàm bella deposcũt, inquit Seruius.

Spacia plura supersunt. Virg. 5. Aeneid 65.

Duæ partes mihi supersint illustrandæ orationis. Cicero 3. de Oratore, 51.

Quod superest, absoluta locutio, inquit Seruius: id est, De reliquo. Virg. 11. Aeneid. 3.

Quod superest, scribe quæso quàm accuratißimè. Cic. Attico, lib. 9. 191. 6.

Victor superest, ut tueri se poßit. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Superesse, Superstitem esse. Plaut. Milite, 7. 3,

— ne doceto malas ut sint malæ,

Mihi sola ego supersum. Idem Asin. 3. 2.

De exercitu alicuius superesse. Pollio Ciceroni, lib. 11. 33. 15.

Superesse, Vincere, superiorem esse. Virgil. 3 Georg. 26,

Farraq;, ne blando nequeant superesse labori. id est, Vincere laborem.

Superesse alicui, Superfluum esse, & nihil prodesse. Gellius libro 1. cap. 22, Memini ego Prætoris docti hominis Tribunali me fortè aßistere, atq; ibi aduocatum non incelebrem sic postulare, ut quã diceret causam, remq; quæ agebatur, non attingeret. Tunc Prætorem ei, cuia res erat, dixisse aduocatum eum non habere. Et quum is qui uerba faciebat, reclamasset, Ego illi supersum: respõdisse Prætorem festiuiter, Tu planè superes, non ades.

Superesse & Deesse, contraria. Cicero ad Silium, lib. 23. 64. 3,

Sed uereor ne iam superesse mihi uerba putes, quæ dixeram defutura.

Superesse negocijs suis. Vlpian. in l. & qui. ff. de postulando.

Rebus suis superesse. Vlpian. in l. 1. §. ult. ff. de procuratoribus, Vsus autem procuratoris perquàm necessarius est: ut qui rebus suis ipsi superesse uel nolunt, uel non poßunt, saltem per alios poßint uel agere uel conueniri.

Superesse, Adesse, patrocinari. Suet. in Augusto, cap. 56, Quũ Asprenas Nonius arctius ei iunctus, causam ueneficij accusante Caßio Seuero diceret, consuluit Senatum quid officij sui putaret. Cunctari enim se, ne si superesset, eriperet legibus reum: sin deesset, destituere ac prædamnare amicum existimaretur.

Superesse, Durare. Virg. 3. Georgic. 2,

Primus ego in patriam mecum (modò uita supersit) &c. Plaut. Persa, 10. 3,

Perennitatisq; adeò huic perpetuo cibo

Vt mihi supersit, suppetat, superstitet.

Supersum, aliquando diducitur, interposita aliqua dictione, et aliquando pluribus. Plaut. Curcul. 2. 85,

Siquid super illi fuerit, id nobis satis est. Salustius in Iugurtha, At Iugurtha manifestus tanti sceleris, non prius omisit contra uerum niti, quàm animaduertit super gratiam & pecuniam suam inuidiam facti esse.

¶ Superfore, penul. corrept. Scæuola in l. creditor. §. si inter. ff. mandati uel contrà, Nullam actionem superfore ad recipiendum.

¶ Superfuturus, pen. prod. Participium. Plin. lib. 11. cap. 53. 1. Sola ex omnibus superfutura.

Superuacuus] Adiectiuum (διακενής, περιττός) Quod nõ est necessarium, sed præter rem & superfluum. Plin. in Paneg. 82, Qui tam multa concupiscebat, quum haberet superuacua tam multa. Columel. lib. 5. cap. 4. 2, Quo tamen ipsa pastinatio penè superuacua est ijs locis, quibus & per se resolutum est.

Metus

Digitized by Google

Metum habere superuacuos. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 2.
Habere superuacuũ dicere. Quintil. lib. 7. cap. 3. 17. Plin. lib. 27. cap. 12. 19, Phyreuma qualis sit describere superuacuũ habeo, quum sit usus eius tantùm ad amatoria.

Superuacaneus] Adiectiuũ (περισσὸς, περιττὸς) Idem. Sueton. de claris Rhet. 1. d, Quædam etiam ad usum communis uitæ instituta, dum utilia & necessaria, dũ perniciosa & superuacanea ostendere, &c. Cic. 1. de Natur. deorum, 126, Quid de reliqua descriptione omnium corporis partium, in qua nihil inane, nihil sine causa, nihil superuacaneum est?

Tum conditioria facit hæc superuacanei operis aucupium atque uenatio. Cic. de Senect. 53.
Pro superuacaneo ac inutili haberi. Liuius 10. ab Vrbe, 114.
Quicquid usum non habet, superuacaneum est. Cic. 1. de Natura deorum, 137.
Superuacaneum est illis pugnare pro, &c. Salust. in oratione Catilinæ ad milites.

¶ Superuacuò, Aduerbium. Vlpian. in l. at si quis. §. plerique. ff. de relig. & sumpt. fun. Quod si superuacuò fuerit factum, &c.

Superuado] superuadis, pen. prod. (ἀναβαίνω) superuadere, Superscandere, superare, supergredi. Liu. 1. bel. Maced. 149, Quum omnes uicti, metuq; perculsi ex prælio intra uallum protinus inde superuadentem munimenta uictorem hostem fugerent.

Superuadere (ὑπερβάλλειν) Omnes asperitates, superare, uincere. Salustius in Iugurtha, Quæ postquã Metello comperta sunt: quanquam inter Thalam flumenq; proximũ in spacio millium quinquaginta, loca arida atq; uasta esse cognouerat, tamen spe patrandi belli si eius oppidi potitus foret, omnes asperitates superuadere, ac naturam loci etiam uincere aggreditur.

Superuagor] pen. cor. superuagaris (ὑπερπλανάομαι) superuagari, Præter iustum & æquum uagari, superfluere, uel superfluos ramos habere. Col. lib. 4. cap. 33. 1, Quinquennis uineæ nõ alia est putatio, quàm ut figuretur, quemadmodum suprà instituimus, néue superuagetur.

¶ Superuaganea dicebatur ab Augurijs auis, quæ ex summo cacumine uocem emisisset. dicta ita, quia super omnia uagatur, aut canit. Paulus ex Festo.

Superueho] superuehis, superuexi, superuectum (ὑπεροχέω) superuehere. ut,
Montem superuehi. Catull. de coma Berenices, 61. 9.

Superuenio] superuenis, pen. cor. superueni, pen. prod. superuentum (ὑπέρχομαι, ἐπέρχομαι, ἐπιλαμβάνω) superuenire, Ex inopinato uenire. Horat. 1. epist. 4. 3,

Grata superueniet quæ non sperabitur hora. Liu. 4. bel. Pun. 161, Munientibus superuenit Marcellus. Virgil. 6. eclog. 4,

Addit se sociam, timidis superuenit Aegle.

Superuenire lætitiæ alicuius. Liu. 4. bel. Maced. 157.
Vulnus superuenit ulceri. Cels. lib. 5. cap. 28.
Superuenire, cum accusatiuo, Succedere, ascendere. Columella libro 2. cap. 17, Aut si quis eam superuenit humor, lentè prorepit. Idem libro 6. cap. 24, Taurus ubi iuuencum superuenit. Idem libro 7. cap. 6, Matrem stupro superuenit. Ouid. 10. Metam. 97.
Superuenire, Inscendere, superscandere coitus causa. Plinius libro 9. cap. 51. 1, Plani piscium quibus cauda non est, aculeatiq; ut testudines, in coitu superueniunt. Ibidem 2, Ranæ superueniunt, &c.

¶ Superueniens, Particip. ut, Hæreditas superueniens. Vlpian. in l. uel hæreditas. ff. de procuratoribus.

¶ Superuentus, huius superuẽtus (ἐπέλευσις) Plin. lib. 25. cap. 2. 13, Obseruatum certè est, inflammari uulnera ac morbos superuentu eorum, qui pedibus iter confecerint. Idem libro 7. cap. 15. 1, Acescunt superuentu musta, sterilescunt tactæ fruges, &c.

Superuestio] superuestis, superuestiui, superuestitum, pen. prod. superuestire. Plin. lib. 16. cap. 33. 2, Venatus classesue & imagines rerum tenui folio, breuiq; & uirente superuestiens.

Superungo] superungis, superunxi, superunctum (ἐπαλείφω) superungere. Cels. lib. 7. cap. 7, de oculorum uitijs, Dein superungi collyrio debet ex his aliquo, quo lippientes oculi superunguntur.

¶ Superunctus, Participium. Scribonius Largus 29, Hoc etiã superunctum ad puerorum epiphoras facit.

Superuolo] superuolas, pen. corr. (ἐπιπέτομαι) superuolare. Plin. lib. 10. cap. 33. 9, Perdices concipiunt superuolantium afflatu, sæpe uoce tãtũ audita masculi. Ouid. 4. Metam. 125,

Despectat terras totumq; superuolat orbem.

¶ Superuolito, superuolitas, pen. corr. (ἐπιπέτομαι) superuolitare, Frequentatiuum. Virg. 6. eclog. 17,

— & quibus antè
Infœlix sua tecta superuolitauerit ales.

Superuoluo] superuoluis, superuolui, superuolutum, pen. prod. (ἐπικυλινδέω) superuoluere. Colum. lib. 11. ca. 3. 27, Potest etiam citra hanc operam fieri crispum qualitercunq; satum, si quum est natum, incrementum eius superuoluto cylindro coerceat.

Superus] pen. corr. Adiect. à Super. unde Superum mare, Adriaticum nominatur, collatione facta ad Tyrrhenũ, quod Græci inferum uocauêre. Plaut. Merc. 21. 1,

Limen superum, inferumq; salue, simul autem uale.

Ad auras superas euadere. Virg. 6. Aeneid. 24.
Conuexa supera. Virg. 6. Aeneid. 49.
In domos superas scandere. Ouid. 1. Fast. 60.
Regnis superis detrudere Iouem. Virg. 6. Aeneid. 117.
Homo spectator superarum rerum atq; cælestium. Cicero 2. de Natur. deorum, 210.
Nicetas cælum, solem, lunam, stellas, supera deniq; omnia stare censet. Cic. 4. Acad. 221.
Cogitare supera atq; cælestia. Cic. 4. Acad. 229.
Videre supera, infera, prima, ultima, media. Cic. 1. Tusc. 10.
Ex supero, Supernè. Lucret. lib. 2. 50.
Supera, plurali numero, pro Cælo substantiuè accipitur. Virg. 6. Aeneid. 158,

Omnes cælicolas omnes supera alta tenentes. Cic. 1. Tuscul. 67, Nihil enim habent hæc duo genera proni, & supera semper petunt.

Ardua supera. Virg. 7. Aeneid. 113.

¶ Superi, pen. corr. superorum (οὐρανίωνες) Cælestes: siue uiui, & qui alijs superiores sunt, qui inferi dicuntur. Plaut. Aulul. 12. 6,

Si autem deorsum comedent, siquid coxerint,
Superi incœnati sint, et cœnati inferi. Plin. lib. 12. ca. 18. 1.

Pars superis. Horat. 1. Carm. ode 6. 4.
Numina superorum. Ouid. 1. de Ponto, in Ibin, 17.
Rex superum. Ouid. 1. Metam. 51.
Precari superos. Virg. 5. Aeneid. 106.

Supinus] pen. prod. Adiect. (ὕπτιος, κύπτων) Qui iacet uentre cælum uersus. Iuuenal. Satyr. 3. 27,

-cubat in faciẽ, mox deinde supinus. Plaut. Cistel. 7. 79,
Quid nunc supina sursum in cælum conspicis?

Cursus supinus: id est, Qui retrò fit. Ouid. 4. de Põto eleg. 5. 9
Digiti supini. Catul. Argon. 59. 63.

Manus supinas ad cælum tendere. Liu. 6. bel. Pun. 44.
Manibus supinis orare. Virg. 4. Aeneid. 41.
Supinis manibus excipere aliquem: quod aliàs dicitur, Obuijs manibus. Tranquil. in Vitel. cap. 7.
Motus corporis pronus, obliquus, supinus. Cicero 1. de Diuinat. 196.
Supina etiam hora cernuntur depulsione luminum. Cicero de Vniuers. 62.
Palmes supinus. Martialis lib. 12. 28.
Vultus supinus. Quint. lib. 1. cap. 11 7.
Venter supinus. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 17.
Supinus, pro Ocioso nonnũquam ponitur, molli, negligentiq;. Iuuen. Satyr. 1. 7,

Et multum referens de Mecœnate supino.

Animus supinus, Iners. Catul. ad Coloniam, 17. 5.
Supina aure audire, Negligenter. Martial. lib. 6. 42.
Supinus iactus: pro, In altũ. Liu. 10. bel. Pun. Ex rostratis, Pœni uana pleraq; (utpote supino iactu) tela in locũ superiorẽ mittebant. Supinantur enim qui sursum uersus iaculantur.
Supiniores deliciæ, Minus delicatæ. Mart. lib. 2. 6.
Supinus, Montosus. Horat. lib. 3. Carm ode 4. 5,

—seu mihi frigidum

Præneste, seu Tybur supinum. Vbi Acron, Supinum, Montosum: ut, Collesq; supinos. Situm autem ciuitatis descripsit, quia in ascensu montis est constituta.

¶ Supinè, Aduerbium, pro Negligenter. Senec. lib. 2. de Benef. Alij beneficia supinè accipiunt.
Supinare, pro Erigere in arrogantiam. Solent enim arrogantes incedere supini. Senec. lib. 1. de Benef. Libet interrogare quid tantopere te supinet, quid uultũ habitumq; oris peruertat, ut malis habere personam quàm faciem.
¶ Supinum, supini, A' quibusdam dicitur uerbũ participiale: cuiusmodi sunt gerũdia, quæ nomina participialia dicũtur. habet aũt supinũ duas terminationes, um et u: ut, lectũ lectu.
Quod in um finitur, habet significationem actiuam. Salustius, Legatos ad Iugurtham de iniurijs questũ misit. id est, Qui quererentur. Terent. Andr. 3. 2. 35,

—missa est ancilla illicò
Obstetricem accersitum ad eam.

In u uerò supinum, significationis passiuæ est: iungiturq; nominibus adiectiuis Virgil. 3. Aeneid. 125,

Nec uisu facilis, nec dictu effabilis ulli. hoc est, Quod nec uideri, nec dici facilè possit.

¶ Supino, supinas, penult. prod. (ὑπτιάζω) supinare. Stat. 6. Thebaid. 158,

Præcipitatq; retrò iuuenem, atq; in terga supinat.

¶ Supinor, supinaris (ὑπτιάζομαι) supinari, Passiuum. Horat. 2. Serm. Satyr. 78.

- nasum nidore supinor. Vbi Acron interpres, Nasum, inquit, nidore supinatur, qui nimium delectatur, & inclinatur, odoribus pulmentariorum. Accusatiuum addidit uerbo passiuo, quemadmodum Virg. 7. Aeneid. 128,

Loricam induitur, fidoq; accingitur ense. Statius. 12. Thebaid. 49.

Supinor, in passiuo genere apud Quintilianum quoque legitur, lib. 11. cap. ult. Interim uncis etiam digitis aut à capite deijciatur, aut eadem manus supinata in superiora iactetur.
¶ Supinatus, pen prod. (ὑπτιασμένος) Particip. ut,
Cornu supinatum, Arcus intensus. Stat. 9. 174.
Glebas supinatas Aquiloni ostendere. Virg 2. Georg. 53.
Os supinatum. Stat. 5. Thebaid. 105.
Suppar] suppparis, pen. corr. m. g. (πάρισος) Ferè parem significat. Cic. de claris Orat. 14, Huic ætati suppares Alcibiades, Critias, Theramenes. id est, Propè pares, æquales.

Supparasitor] pen. prod. supparasitaris (ὑποπαρασιτέω) supparasitari, Subseruire, obsequi, tanquam parasitum. Plaut. Amphit. 6. 17,

Accedam, atq; hanc appellabo: & supparasitabor patri. Idem Milite, 6. 74.

Supparus] m. g. uel Supparum, suppari, pen. corr. (ποδήρ... μοιον) Genus leuis atq; angustæ togæ, quod eo superinduimur. Festus, Supparum, uestimentum puellare, lineũ, quod etiam subucula, id est, camisia dicitur. Afranius, Puella non sum, suppparo si induta sum. Plaut. Rud. 4. 91,

Si tu de illarum cœnaturus supparis. Lucret. lib. 3. 73,
—humerisq; hærentia primis
Suppara nudatos cingunt angusta lacertos.

¶ Supparum, est Linteum fœmorale, usque ad talos pendens: dictum, quòd subtus appareat. Plaut. Epid.

Supparum aut subminium est, Basilicũ aut exoticum. Vide plura apud Nonium.

¶ Supparũ, n. g. Suppara non tam uela fuisse uidentur, quàm uelorum quædam supplementa, & summæ partes, quæ supra ipsa uela & antennam expandebantur: quod, ut opinor, sursum pararentur. Lucanus lib. 5. 86,

—summaq; pandens
Suppara uelorum perituras colligit auras. Supparũ, nauium Alexandrinarum insigne indicium est. Turnebus.

Suppedito] suppeditas, pen. corr. (χορηγέω, ἐπιχορηγέω, ἐπαρκέω) suppeditare, Subministrare, suggerere A' Sub, & Pes pedis. Terent. Eunuch. 5. 9. 46,

—& necesse est multum accipere Thaidem,
Vt tuo amori suppeditare possit, sine sumptu tuo. Idem Heauton. 5. 1. 57,
Nam si illi pergam suppeditare sumptibus
Menedeme, mihi illæc uerè ad rastros res redit. Cic. 5. Verr. 147, Peculiarem habes aliquam Siciliam, quæ tibi ex alio genere frumentum suppeditare possit?

Ab aliquo suppeditare. Vide A' uel Ab.
Omnium rerum in contrarias partes facultatem ex ijsdem suppeditari locis. Cic. 2. de Orat. 119.
Omnium rerum quas natura desiderat, abundantiam & copiam alicui suppeditare. Cic. de Amic. 73.
Frumentum & merces suppeditare Cic. 4. Verr. 4.
Vix satis ocium studio suppeditare possumus. Cic. ad Heren. libro 1. 1.
Tela suppeditare alicui. Sil. lib. 10. 28.
Multam etiam casus nostri uarietatem tibi in scribendo suppeditabunt. Cic Luceio, lib. 5. 12. 15.
Suppeditare testes. Cic. 2. de Fin. 108.
Suppeditare, neutrum absolutum: id est, Sufficere, satis esse. Plautus Asina. 9. 17,

Clamore ac stomacho non queo labori suppeditare.

Hoc modo naturæ suppeditabit ut doctrina. Ad Her. lib. 3. 129.
Suppeditant hæc ad uictum. Cic. 1. Offic.
Suppeditare in. Liu. 1. ab Vrbe, 242, Itaq; Pomptinæ manubiæ quæ perducendo ad culmen operi destinatæ erant, uix in fundamenta suppeditauêre.
Suppeditare, pro Suppetere. Liu. 8. bel. Pun. Apud nos quemadmodum loquar, nec consilium, nec oratio suppeditat.
Non suppeditant mihi chartæ: pro, Desunt. Cic. ad Trebatium, libro 7. 18. 6.
Si uita suppeditasset. Cic. 3. Philip. 134.
¶ Suppeditor, pen. corr. Passiuum. Cic. 2. in Cat. 43, Sed si omissis his rebus omnibus, quibus nos suppeditamur, &c.
¶ Suppeditor, suppeditaris (χορηγέομαι) Deponẽs. Cic. Attic. lib. 14. 316. 3, De Patulciano nomine quod mihi suppeditatus es, gratissimum est, & simile tuorum omnium.

¶ Suppe-

Digitized by Google

¶ Suppeditatio, Verbale (χορηγία) Cic. 1. de Natur. deor. 152, Quae ergo uita? Suppeditatio, inquis, bonorum, nullo malorum interuentu.

Suppedo] Vide Suppello.

¶ Suppello, suppellis, suppuli, pen. corr. suppulsum, suppellere, Verbum modò honestum, modò turpe. Cic. ad Paetum, lib. 9. 22. 14, Quid ipsa res modò honesta, modò turpis? suppellere, flagitium est? iam erit nudus in balneo, non reprehendes. Vetus scriptum exemplar legit, suppedit.

Suppendeo] suppendes. Vide Suspendeo, suspendes.

Suppeto] suppetis, pen. cor. suppetiui, suppetitũ, pen. prod. (ὑπαιτέω) suppetere, Latenter seu per fraudẽ petere. Vlpianus, de furtis, l. si quis uxori apud Labeonem relatũ est, si siliginario quis dixerit, ut siquis nomen eius siliginem petisset, ei daret: & quidam ex transeuntibus, quum audisset, petijt eius nomine, & accepit: furti actionem aduersus eum, qui suppetijt siliginario competere, nõ mihi. Non enim mihi negocium, sed sibi siliginarius gessit.

Sup petit (πάρεισιν) in tertia persona, & suppetunt, significat In promptu est, uel succurrit, sufficit & abundat. Plin. iunior, Cui abundè suppetunt facultates. Plaut. Mil. 5. 50,

Ita uehementer quod facto opus est, aegrè suppetit. hoc est, Vix succurrit, & meminit. Horat. 1. epist. 12. 1,

Pauper enim non est, cui rerum suppetit usus,

Sed tamen sicut haec suppetant, adiuuant aliquantum ad caetera. Cic. 2. Offic. 43.

Vt ambitioni & quotidianis sumptibus copiae suppetant. Cic. 5. Tuscul. 129.

Suppetere & Deesse, contraria. Cic. 3. Verr. 21.

Suppetunt in hanc rem foeliciter caetera. Col. lib. 9. cap. 1. 4.

Suppetit copia argumentorum. Cic. in Top. 33.

Dum uires suppetent. Caesar 7. bell. Gall. 307.

Si uita suppetet, Si uixero. Cic. 1. de Fin. 18.

Non suppetit consilium. Liu. 4. ab Vrbe, 209.

Suppetit mihi perpetuus cibus. Plaut. Persa, 10. 3.

Suppetunt dictis data. Plaut. Asin. 3. 42. Idem Pseud. 3. 106,

Vtinam quae dicis, dictis facta suppetant. hoc est, Vtinã quod dicis, sic se haberet, uel faceres quod promittis.

Suppetere dolori. Horat. Epod. 17. 14.

Non suppetit lingua libertati, Liberè loqui non potest, & pro animi sententia. Liu. 2. ab Vrbe, 246.

Suppetit mihi lucrum. Plaut. Amph. 3. 14.

Suppetat superstes uitae tuae. Plautus Trinum. 4. 15. hoc est, Post te uiuat.

Res ita suppetit. Plaut. Rud. 11. 34.

Suppetit huic satis ad. Cic. in Partit. 30, Ex quibus similibusq;, si attendas, ad augendum permulta suppetunt. Idem 1. Offic. 68, Illis ad largiendum suppetant copiae.

Mihi ad remunerandum nihil suppetat, praeter uoluntatem. Cic Paulo, lib. 15. 13. 4.

¶ Suppetiae, & suppetias, tantùm habemus, à Suppeto (ἐπικουρία) Auxilium, subsidium, praesidium. Plaut. Epid. 14. 12,

Quicquid ego malè feci, auxilia mihi & suppetiae sunt domi. Idem Amphit. 16. 24,

Blepharo suppetias mihi. Subaudi, feras.

Aduenire suppetias. Plaut. Menaeb. 22. 30,

Aedepol here nae tibi suppetias tempore adueni modò.

Afferre suppetias. Vide Affero.

Ferre suppetias, Iuuare, auxilio esse. Plaut. Epid. 13. 52. Idem Amphit. 17. 54,

Non metuo quin meae uxori latae suppetiae sient.

Occurrere suppetias. Vide Occurro.

Venire suppetias. Caesar lib. 12. Comment. Et nunciabantur auxilia magna equitatus oppidanis suppetias uenire.

¶ Suppetior, suppetiaris (ἐπικουρέω) suppetiari, Auxiliari, succurrere. Apuleius lib. 8, At uobis facilè est suppetiari miserrimo seni.

Suppilo] suppilas, pen. prod. (ὑφαιρέομαι) suppilare, Rapere, inuolare cum fraude: à pilorum raptu, ait Non. Plautus Trucul. 11. 14,

—haec quum uideo fieri suffuror.

Suppilo, & de praeda praedam capio. Idem Asin. 16. 38,

Ille ecastor suppilabat me.

Suppingo] suppingis, suppegi, pen. prod. suppactum, suppingere, à praepositione Sub, & uerbo Pango. Idem quod & Supponere, uel suffigere, siue subaffigere, quomodo calceis suppingitur eorum. Plaut. in Bacchid. Act. 2. scen. ult.

NI. Sed diues 'ne est istbic Theotimus? CH. etiam rogas?

Qui soccis habeat auro suppactum solum. hoc est, Cui tanta suppetit auri uis, ut pedibus calcet. Solum enim, pro infima crepidarum parte posuit. Apud Plutarchum in Alexandri uita, Agnon quidem Teius suffixas clauis argenteis crepidas ferebat. Hic fingi potest uerbale Suppactor.

Suppinguis] & hoc Suppingue. Vide Subpinguis.

Supplanto] supplantas (ὑποσκελίζω, πτερνίζω) supplantare: à Planta pedis fit: & significat, supposito pede aliquem in terram deijcere. Cic. 3. Offic. 55, Qui stadiũ, inquit, currit, eniti & contendere debet quammaxiuè possit, ut uincat: supplantare eum quicũ certet, aut manu depellere, nullo modo debet.

Supplantare uerba, per translationẽ: pro, Supprimere, & ueluti strangulata uoce efferre, quo suauiora uideantur. Pers. Satyr. 1. 4.

Supplantare, aliquando significat decipere.

Supplantare uuas. Plin. lib. 27. cap. 22. 24, In pampinatione non hos detrahere pampinos, qui cum uua sunt. Id enim uuas supplantat, praeterquam in nouella uinea.

Supplantare, à Planto plantas, Subtus plantare. Colum. lib. de Arboribus, cap. 7. 3, Sin autem ipsam uitem sternere uoles, iuxta radicem ita, ne ipsam ledas, curiosè fodito, & uitem ita supplantato, ne radicem abrumpas. Plin. lib. 17. cap. 23, 13, Vnum etiamnum genus est medium, inter hoc & propaginem totas supplantandi in terram uites.

Supplaudo] supplaudis, supplausi, supplausum (ὑποκροτέω) supplaudere, Significat latenter plaudere.

Suppleo] supples, suppleui, suppletum, pen. prod. (πληρόω, ἀναπληρόω) supplere, In deficientis locũ aliud ponere. Virg. 3. Aen. 95,

Remigium supplet, socios simul instruit armis. Suetonius de claris Grãmat. 12, Librum autẽ quem Sylla nouissimum de rebus suis imperfectum reliquerat, ipse suppleuit.

Ponite ante oculos M. Antonium Consularem: sperantẽ Consulatũ Lucium adiungite, supplete caeteros, &c. Cicero 12. Philip. 328.

Supplere, Aequare. Virg. 7. eclog. 10,

Si foetura gregem suppleuerit, aureus esto. Vbi Seruius, Si tot agnos habuero, quot oues: hoc enim est gregem per foeturam suppleri.

Legiones, uel exercitum supplere. Liu. 1. bel. Pun. lib. 9. 126, In locum eorum subiecit, quos secum ex Italia adduxerat: suppleuitq; ita eas legiones, ut singulae sena millia & ducenos pedites, trecenos haberent equites. Hic declarat Liuius, quid Supplere significet. Cic. 8. Philip. 252, Cum sex legionibus, inquit, hisq; suppletis ex D. Bruti exercitu, non modò ex delectu suo.

Remigio naues supplere. Liu. 6. bel. 196.

Remis Zephyros supplere: id est, Remigio adiuuare uentos in promouenda naue. Stat. 2. Achill. 4.

Bibliothecam supplere. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 20. 6.
Vsum prouinciæ supplere. Cic. 6. Verr. 8.
Supplere, Subiungere, addere. Cic. pro Flacco, 31, Quiescant igitur, & me hoc in lucro ponere, atq; aliud agere patiantur. Non sinunt: supplet enim ille nescio quis, & priuatim dicit se dedisse.
Vt referendis præteritis uerbis id scriptum, quandocunq; defendimus, suppleatur. Cic. 2. de Orat. 61.
Supplere, Implere. Cato cap. 88, Ibi fiscellam cum sale populari suspendito & quassato, suppletoq; identidem. Idem cap. 69, Facito ut amurcam quotidie suppleas.
Vulnera suppleuit lachrymis. Ouid. 4. Metam. 28.
¶ Supplementum, supplementi (πλήρωμα) Quod suppletur. Cicero Appio Pulchro, lib. 3. 3. 2, Censebant enim omnes ferè, ut in Italia supplementum meis & Bibuli legionibus scriberetur. Cæsar 7. bell. Gall. 29.
Supplex] Vide Supplico.
Supplico] supplicas, penul. corr. supplicaui, supplicatum (ἱκετεύω, ἀντιβολέω, λιτανεύω, λίσσομαι, γουνάζομαι, προσλιπαρέω) supplicare, Humiliter, & cum reuerentia precari. Plautus Curcul. 10. 41,
Volo hìc in phano supplicare. Cic. in Parad. 50, Noctu uenire domum ad eum, precari, deniq; supplicare.
Implorare & supplicare. Cic. 1. de Orat. 118.
Supplicare alicui. Plin. de Viris illustr. 49. Teret. And. 2. 1. 14,
Ipsum hunc orabo, huic supplicabo.
Quum amici ac propinqui supplicent uobis, dubitabitis, &c. Cic. pro Fonteio, 21.
Prosternere se, & fracto animo supplicare alicui. Cicero pro Plancio, 40.
Supplicare alicui pro. Cic. pro Fonteio, 25, Præsertim quum tot res sint, quæ uestris animis pro huius innocentis salute supplicent, &c.
Libentissime pro aliquo supplicare. Cic. Ligario, lib. 6. 14. 7.
Supplicare deo thure & uino. Plaut. Aulul. 3. 24.
Supplicare sine adiecto, pro Adorare. Sueton. in Augusto, cap. 93, Caium nepotem, quòd Iudæam præteruehens, apud Hierosolymam non supplicasset, collaudauit.
Supplicari, Impersonale: pro, Supplicationes fieri & litare. Plinius lib. 13. cap. 1. 1, Iliacis temporibus non supplicabatur thure. Cic. 2. pro lege Agrar. 32.
Supplicassis, pro Supplicaueris, legitur apud Plaut. in Asin. 9. 62, Hercle istum di omnes perdūt, uerbo caue supplicassis.
¶ Supplicans, pen. corr. supplicantis, Partic. (ἱκετεύων) Terentius Eunuch. 4. 7. 41,
—iam hæc tibi aderit supplicans Vltrò.
¶ Supplicatio, Verbale (ἱκεσία, ἱκετεία, ἀντιβολή, ἀντιβόλησις, λιτή, λιτανεία, ἱκετηρία) Cic. in Catil. 59, Atque etiam supplicatio dijs immortalibus pro singulari eorum merito meo nomine decreta est Quirites.
Perlæta supplicatio. Vide Perlætus.
Prærogatiua supplicatio. Cato Ciceroni, lib. 15. 5. 4.
Abijcere supplicationem. Vide Abijcio.
Decernere supplicationem. Vide Decerno.
Ad omnia puluinaria supplicatio decreta est. Cic. 3. in Catil. 67
Indicere supplicationem. Vide Indico.
Merere supplicationes. Quintil. lib. 2. cap. 16. 5.
¶ Supplicamentum, supplicamenti, n. gen. Apuleius libro 11, Quàtoq; sumptu deberē procurare supplicamētis, ipsumq; mithram illum suum sacerdotem decernit. Nomine supplicamentorum, inquit Beroaldus, non tam supplicationes & ceremonias intelligere uidetur, quàm apparatum necessarium ad ceremonias, & religionem auspicandam.
¶ Supplex, supplicis, penult. corr. om. gen. (ἱκέσιος, ἱκέτης, ἱκετήσιος, λιταργής) Qui flexis genibus orat. Plautus Bacchid. 20. 109.
Vt qui deliquit, supplex est ultrò omnibus. Idem Cistel. 2. 25.
Suiq; omnium rerum nos indigere, ut sibi simus supplices. Cic. 3. Tuscul. 133. Liu. ab Vrbe, 195, Veniāq; supplex poposci.
Abijcere se supplicem. Vide Abijcio.
Nunquam putaui fore ut supplex ad te uenirem. Cic. Capitoni, in epist. ad Attic. lib. 16. 343. 1.
Oro atq; obsecro uos, quibus sigillatim sæpe supplex ad pedes iacui. Cic. Antequam iret in exilium, 16.
Rogabo supplex. Stat. 1. Achil. 10.
Vobis supplex manus tendit patria communis. Cicero 4. in Catil 90.
Profiteri se pro aliquo supplicem. Cic. in Pisonem, 64.
Captare misericordiam & abijcere supplicem. Cicero 2. Philip. 90.
Absterrere & excludere aliquem supplicem. Cic. Antequam iret in exilium, 16.
Lachrymæ supplices. Propert lib. 1. eleg. 15. 1.
Libelli supplices, quos uulgus Requestas uocat. Mart. lib. 8. 32,
Sed iam supplicibus dominum lassare libellis
Desine, & in patriam serus ab Vrbe redi.
Manu supplice prætendens uelamenta. Ouid. 11. Metam. 56.
Querelæ supplices. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 15.
Turba supplex. Ouid. 1. Metam. 19.
Verbis supplicibus orare. hoc est, Humilibus. Cicero Attico, libro 12. 249. 1.
Verbis supplicibus placare aliquem. Ouid. 4. Fast. 31.
Vota supplicia. Virg. 8. Aeneid. 13.
Vox supplex. Liu. lib. 10. Decad. 3.
Voce supplice rogare. Ouid. 2. Metam. 80.
Nos iacentes ad pedes supplicum, uoce prohibebis? Cicero pro Ligario, 8.
¶ Suppliciter, pen. corr. Aduerb. (ἱκετικῶς) Humiliter. Supplicem enim esse, & genibus flexis orare, magnum humilitatis signum est. Cæs. 1. bel. Gal. 105, Qui quum eum in itinere conuenissent, seq; ad pedes proiecissent, suppliciterq; locuti, flentes pacem petissent, &c. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 9,
Suppliciter uestros quisq; rogate deos.
Homo ita natus, ut blādiri suppliciter posit. Cic. 1. de Orat. 45.
Suppliciter ac demissè agere gratias. Brutus ad Ciceronem, in epist ad Brutum, 16. 2.
Suppliciter loqui. Cæsar 3. bel. Ciuil. 75.
Suppliciter mittere literas. Cic. 5. Ver. 37.
Suppliciter orare. Liu. 4. bel. Maced. 155. Et 3. ab Vrbe, 142,
Suppliciter petere.
Suppliciter & demissè respondere. Cic. pro Flacco, 16.
Suppliciter postulare. Liu. 2. ab Vrbe, 99.
Venerans aram suppliciter. Virg. 12. Aeneid. 44.
¶ Supplicium, supplicij (ἱερόν) Festus, Supplicia ueteres quædam sacrificia à supplicando uocabant.
Supplicium (ἱκεσία) Supplicatio. Salustius in Catil. Non uotis, neq; supplicijs muliebribus deorum auxilia parantur: sed uigilando, agendo, bene consulendo prospera omnia cedūt. Idem in Iugurtha, Itaque Senatus ob ea fœliciter acta, Dijs immortalibus supplicia decernere, &c. Tacit. lib. 3, Sed tum supplicia dijs, ludiq; magni ab Senatu decernuntur.
Supplicium (κόλασις, ἀικισμός) Pœna, quæ pro delicto commisso sumitur. Cicero in Pisonem, 33, Supplicium autem est pœna peccati.
Dira supplicia. Virg. 6. Aenid. 100.
Miserabile uitæ supplicium. Stat. 1. Thebaid. 11.
Sæua supplicia. Stat. 12. Thebaid. 92.

Adhibere

Digitized by Google

Adhibere supplicium. Vide Adhibeo.
Afficere supplicio. Cic. in Pisonem, 32.
Affigi supplicio. Vide Affigo.
Coercere aliquem supplicijs. Vide Coerceo.
Coercere delicta supplicijs. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 16.
Constituere supplicium alicui maleficio. Cicero pro Roscio Amerino, 43.
Constituere supplicium in aliquem. Cic. 7. Verr. 91.
Scelus ac fraudem nocentis supplicio constringere. Cicero 1. de Orat. 101.
Constringi supplicio. Vide Constringo.
Continere se à supplicio. Vide Contineo.
Dedere aliquem ad supplicium Vide Dedo.
Deposcere supplicia. Stat. 12. Thebaid. 92.
Dare supplicium. Catull. ad Gellium, 111. 2.
Alicui dare supplicium. Terent. Eunuch. 1. 1. 24,

Et te ultrò accusabis: & ei dabis
Vltrò supplicium.

Saeua supplicia domant impios. Senec. Herc. fur. 9. 27.
Exequi supplicia. Senec. Thebaid. 1. 8.
Exercere supplicium. Stat. 3. Thebaid. 1.
Expendere supplicia ueterum malorum. Virg. 6. Aeneid. 148.
Exposcere supplicium. Catull. Argon. 59. 41.
Haurire supplicia, Soluere poenas. Virg. 4. Aeneid. 77.
Inferre supplicia urbibus hostium. Vide Infero.
Inhibere supplicia alicui. Vide Inhibeo.
Interfectus omni supplicio. Vide Interficio.
Luere supplicia. Vide Luo.
Mactare summo supplicio. Vide Macto.
Merere supplicium. Ouid. 5. Metam. 134.
Mergere ultimis supplicijs. Vide Mergo.
Aliquem uinculis & uerberibus atq; omni supplicio excruciatum necare. Cic. pro lege Manilia, 6.
Pati supplicium. Vide Patior.
Pendere supplicia. Vide Pendo.
Perferre supplicia. Vide Perfero.
Perire supplicio. Cic. 3. de Natur. deor. 117.
Rapi ad supplicium ob facinus. Cic. 2. de Orat. 232.
Reciditur culpa supplicio. Horat. 2. Carm. ode 24. 7.
Soluere supplicium alicui. Cic. 13. Philip. 360.
Sumere supplicium. Plaut. Merc. 24. 31.
Trahi ad supplicium. Cic. Antequam iret in exilium, 11.
Vti supplicio in aliquē. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 10. 4, Meam animaduersionem, & supplicium, quo usurus eram in eum quem cepissem, remitto tibi & condono.

Supplodo] supplodis, pen. prod. supplosi, supplosum, pen. prod. (ὑποκροτέω) supplodere, Terram subtus percutere: quod pedibus plerunq; fieri solebat in contemptu. Cic. 1. de Orat. 118, Pedem nemo in illo iudicio supplosit, credo ne Stoicis renunciaretur.

¶ Supplosio (ὑποκρότημα) Verbale. Cicero 3. de Orator. 122, Supplosio pedis in contentionibus aut incipiendis aut finiendis.

Rara supplosio. Author ad Heren. lib. 3. 120.

Suppoenitet] pen. corr. suppoenituit (ὑπομεταινοέω) suppoenitere, Aliquantum poenitere. Cic. ad Attic. lib. 7. 133. 2, Spero etiam in praesentia pacem nos habere: nam & illum furoris, & hunc nostrum copiarum suppoenitet.

Suppono] supponis, penult. prod. supposui, suppositum, penul. corr. (ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, ὑφίημι) supponere, Notae significationis. Colum. libro 12. cap. 47. 8, Postero die cribratur, & nouo fisco incluso prelo supponitur, uehementerq; premitur, ut exudet, quantulumcunque habet amurcae. Plautus Trucul. 9. 9,

— alienos dolores Mihi supposui.

Supponere sub. Plautus Poenul. 16. 62,

Sub cratim ut iubeas sese supponi.

Oua supponere gallinis. Cic. 2. de Natur. deor. 185.
Tauri supponunt colla iugis. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 3.
Colla supponere oneri. Ouid. 1. de Remed. 35.
Falcem supponere aristis. Virg. 1. Georg. 70. id est, Demetere segetem, &c.
Tumulo supponere aliquem, Sepelire. Ouidius 3. Tristium, eleg 3. 14.
Humo supponere aliquem, Sepelire. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 10.
Pectora supponere fluminibus. Ouid. 13. Metam. 102.
Supponere, Subijcere. Cic. 1. de Inuent. 12, Nam ei tres partes, quas antè diximus, supponemus, iudicialem, deliberatiuam, demonstratiuam.
Exemplum supponere epistolae. Cic. 2. de Inuen. 23.
Supponere manum lucro. Senec. Natur. quaestion. 4.
Subijcere & supponere rationem. Cic. 2. de Inuent. 174.
Iudicio alicuius supponere aliquid. Ouid epist. 15. 34.
Substituere & supponere aliquem. Cic. 7. Verr. 57.
Supponere se reum criminibus pro aliquo. Cicero pro Deiotaro, 29.
Vicarium supponere. Cic. pro Rosc. Amerino, 65.
Alium in suppositi locum supponere. Cic. 7. Verr. 63.
Supponere, Adulterinum loco ueri subijcere. Terent. Eunuch. 5. 3. 3,

— qui referam illi sacrilego gratiam,
Qui hunc supposuit nobis? Quod & subijcere dicitur, & subdere.

Testamentum supponere, Falsum testamentum supposita persona obsignare: authore Cicerone, pro Cluentio, 98, Qui supposita persona falsum testamentum obsignare curârit. Idem in Parad. 55, Si socios spolias, aerarium expilas, si testamenta amicorum expectas, aut ne expectas quidem, at ipse supponis.
Falsum testamentum supponere. Cic. 1. de Legib. 64.

¶ Suppositus, pen. corr. & Suppostus, Partic. (ὑποβεβλημένος) Pro alio fraudulenter positus. Cic. 7. Verr. 56, Et ut quiuis facilè perspiceret id ab isto actum esse, ut ille suppositus facilè & libenter se illum qui non erat, esse simularet.
Suppositus in eius locum. Cic. 7. Verr. 63.
Supposita furto Pasiphae. Virg. 6. Aen. 5.
Saxa supposta caelo: id est, Tantae altitudinis, ut supposita caelo, caelumq; sustentare uideantur. Sil. libro 3. 19. Intelligit Alpes.

¶ Suppositurus, penult. prod. Partic. (ὑποβαλῶν) Ouidius 5. Fast. 36,

Ceruicemq; polo suppositurus Atlas.

¶ Suppositio, Verbale (ὑποθήκη, ὑποβολή) Colum. lib. 8. cap. 5. 7, Semper autem quam supponuntur oua, considerari debet ut luna crescente à decima usque ad quintamdecimam id fiat: nam & ipsa suppositio per hos ferè commodissima. Plaut. Capt. 20. 3,

Nec pueri suppositio, nec argenti circunductio.

¶ Suppostor, & Suppostrix, Verbalia (ὑποβολεύς) Qui uel quae alienum puerum supponit, & alienos pueros alijs tanquam suos nutriendos clàm praebet. Plaut. Truc. 16. 49,

—— uenefica Suppostrix puerûm.

¶ Suppositìtius, adiect. (ὑποβολιμαῖος) Quod suppositum est, & alterius loco uel pro uero & natiuo positum. Varro 2. de Re rust. cap. 8. 2, Matri supposititiae quoq; inseruiunt, quo equa ad ministerium lactis cibum pullo praebere possit. Mart. lib. 5. 25,

Hermes supposititius sibijpsi.

Digitized by Google

Supporto] *supportas* (ὑπάγω) *supportare*: ex Sub & Porto compositum. Cæs. 1. bel. Gal. 160, Aut rem frumentariā, ut satis cōmodè supportari posset, timere dicebant. Cassius ad Cic. lib. 12. 13. 14, Nisi quid nauibus Laodicenorum supportârit, citò fame pereat necesse est.

Suppositio, Suppositus, Suppostor] Vide Suppono.

Supprimo] *supprimis*, penult. corr. *suppressi, suppressum* (ὑποκρύπτω, ἀποκρύπτω) *supprimere*, Occulere, abscōdere.

Abscondere atq; supprimere. Plin. lib. 25. cap. 1. 1.

Aegritudinem supprimere. Cic. 3. Tusc. 128, Hæc igitur officia sunt consulentium, tollere ægritudinem funditus, aut sedarè, aut detrahere quamplurimùm, aut supprimere, nec pati manare longius, aut ad aliam traducere.

Animus supprimitur tibiis: pro, Opprimitur. Plinius libro 11. cap. 37. 66.

Famam rei supprimere. Liu. 5. ab Vrbe, 3.

Fletum supprimere. Propert. lib. 6. eleg. 1. 23.

Fræna supprimere uindictæ. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 5.

Habenas supprimere cursus, Sistere cursum. Ouidius 6. Metamorph. 142.

Impetū supprimere, Idē quod Reprimere. Liu. 7. ab Vrbe, 105

Iram supprimere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 14.

Iter supprimere, Retrahere se ab itinere. Cæs. 1. bel. Ciuil. 145.

Lachrymas supprimere. Ouid. ad Liu. 86. Proper. lib. ele. 10. 2.

Nummos, uel pecuniam supprimere, Celare, occultare, dissimulare se habere, uel dolo malo retinere. Cic. pro Cluentio, 53, Sexcentis millibus nummûm se iudicium corrupturum esse dixerat: quæ quum accepisset à pupillo, suppressit, iudicioq; facto, &c. Sic paulo pòst, 56, Capit hoc consilium, ut pecuniam quibusdam iudicibus leuissimis polliceatur, deinde eam postea supprimat.

Querelas supprimere. Ouid. 4. Fast. 17.

Senatusconsulta supprimere. Liu. 3. ab Vrbe, 233.

Vocem supprimere. Ouid. 1. Metam. 144.

¶ Suppressus (κατακεκρυμμένος, ἀποκεκρυμμένος) Participium, siue Nomen ex Participio: ut, Suppressa nauis, confossa & submersa. Iustinus, Victi Persæ in naues confugerunt, ex quibus multæ suppressæ, multæ captæ.

Dolor suppressus alta mente. Lucan. lib. 6. 45.

Fontibus suppressis aret amnis. Ouid. 16. Metam. 56.

Fuga suppressa, Retenta. Ouid. 11. Metam. 156.

Lingua suppressa palato. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 5.

Mentum suppressum, Contractum, nec oblongū, sed breue potius. Varro 2. de Re rust. cap. 9. 3.

Pars uocis suppressa in medio sono. Ouid. 5. Metam. 39.

Pectora suppressa uitijs. Ouid. 1. de Remed. 15.

Voce suppressa dicere: Idem quod submissa. Cic. pro Sylla, 22.

Suppressior oratione. Cic. in Orat. 47.

¶ Suppressio, Verbale (ἀπόκρυψις) Cic. pro Cluent. 53, Statuit ad easdem sibi prædas ac suppressiones iudiciales reuertendum. Vide Iudico.

Suppressiones nocturnæ, dicuntur quoties per somnum spiritus supprimitur, aut etiam ipsa uox, ut incerta indiscretaq; edatur; quemadmodum in eo morbi genere accidere solet, qui Latinis Incubus, Græcis Ephialtes dicitur. Plin. lib. 27. cap. 10. 4, Grana nigra auxiliantur & suppressionibus nocturnis, in uino pota, quo dictum est numero.

Suppromo] *suppromis*, pen. prod. *supprompsi, suppromptum, suppromere*, Subtus extrahere: & propriè de uino dicitur. Plautus Milite, 11. 12,

Eho tu scelestè, qui illi suppromis, eho tu.

¶ Suppromus, suppromi, pen. prod. Plaut. Milite, 11. 23,

Bono cella suppromo credita.

Suppudet] pen. corr. *suppuduit* (ὑπαιδέομαι) *suppudere*, Aliquantulum pudere. Cic. ad Cassium, lib. 15. 16. 1, Puto te iam suppudere, quum hæc tertia iam epistola antè te oppressit, quàm tu schedam, aut literam: sed non urgeo.

Suppudet me illius rei. Cic. Varroni, lib. 9. 1. 3.

Suppuro] *suppuras*, pen. prod. (ἐμπυέομαι, ἀφίσταμαι) *suppurare*, Est apostema fieri: nempe dum subtus pus includitur, uel quum sanies in pus conuertitur, & apostemata per corpus gignit. Colum. lib. 6. cap. 12. 2, Hic idem sanguis, nisi emissus fuerit, saniē creabit: qui si suppurauerit, tardè procurabitur. Plin. lib. 25. cap. 11. 5, Ossa fracta è capite extrahit, aut si quid in corpore suppurat, uel si calcata sunt ossa.

¶ Suppuratus, pen. prod. Participium: ut, Suppurata tristitia. Senec. epist. 81, Horum qui fœlices uocantur, aut ficta hilaritas est, aut grauis & suppurata tristitia.

¶ Suppuratum, suppurati, pen. prod. (ἐμπύημα) Apostema. Plin. lib. 20. cap. 4. 8, Strumisq; uel suppuratis illigat.

¶ Suppuratio, Verbale (ἐμπύημα) Apostema, Col. lib. 6. cap. 11. Plin. lib. 20. cap. 3. 3, Caro eius interior sine semine, clauis pedū et suppurationibus, quæ Græci uocāt apostemata.

¶ Suppuratorius, adiect. (πυοποιός) Plin. lib. 28. cap. 4. 17, Efficaciora ad eadē strigmenta à balineis, & ideo miscentur suppuratorijs medicamētis. id est, Quæ suppurare faciunt.

Supputo] *supputas*, pen. corr. (ὑποκλαδεύω) *supputare*, Subtus putare, uel leuiter & aliquantulum putare: hoc est, resecare. Plin. lib. 27. cap. 10. 11, Præterea semina ipsa fruticantia supputare, ac falcem pari consuescere.

Supputare (λογίζομαι) pro Computare, & numeros facere: ut, Supputare rationem, apud Plautum in Aulul.

Supputator, pen. prod. *supputatoris*, Verbale. Firmicus lib. 5. cap. 8, Boni erunt supputatores, arithmetici, geometræ. Paulò pòst, Sortilegi, magici supputatores. Rursus cap. 11, Diuites quoq; ac locupletes, supputatores, arithmeticos. Item lib. 6. cap. 26, Reddunt etiam acutissimos supputatores, & hæc potissimùm ex causa, regum ac principum scribas. Et cap. 28, Hos enim sapientes scribas, supputatores, ac principum faciunt negocia pertractantes.

Supra] Præpositio (ὑπέρ, ἄνω, ἐπάνω, ἐπέκεινα) Accusatiuo casui seruit. Virg. 3. Aeneid. 39,

Tum mihi cæruleus supra caput astitit imber.

Supra Lunam sunt omnia æterna. Cic. in Somnio Scip. 16.

Supra uolat ardea nubem. Virg. 1. Georg. 73.

Inijcere quempiam supra stercus. Cic. 1. de Diuinat. 102.

Mare quod supra terram est. de Natur. deor. 174.

Supra caput, Modus est loquēdi, rem quæ ualde urgeat, et immineat, significans. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 9, Ecce supra caput homo leuis ac sordidus, sed tamē equestri cēsu Catienus.

Supra quinquagies. Cels. lib. 4. ca. 2, Caput atq; os supra quinquagies perfricandum.

Supra tres. Cels. lib. 7. cap. 7, Vbi secta est, aliæ futuræ adijciendæ, quæ supra tres esse non debent.

Supra tres cyathos, Plus q̄ tres cyathos. Horat. 3. Car. ode 13. 3.

Supra ætatem, supra consuetudinem, supra etiā mortalitatem. Cic. ad Octauium, 8.

Supra fidem. Quint. lib. 2. cap. 10. 4, Nunquam hæc supra fidem poetica (ut uerè dixerim) themata iuuenibus pertractare putemus.

Ratio, quæ supra hominem putanda est, deoq; tribuenda. Cic. 2. de Natur. deor. 49.

Potētia, quæ supra leges esse uelit. Brut⁹ Attico, in epist. ad Brutum, 17. 9.

Supra modum. Colum. lib. 4. 27. 3, Si supra modum se numerus eorum profuderit. Sic Liu. 1. bel. Pun. 26.

Ira supra modum est illis. Virg. 4. Georg. 48.

Digitized by Google

Supra morem rarum. Virg.2.Georg.46. id est, Abundanter, plus æquo. Seruius.
Supra numerum: id est, Præter. Plin.epist.238.
Attollere aliquid supra quotidianum sermonem. Quintilianus libro 2.cap.4.7.
Supra spem humanam. Apud Liuium de bell. Maced.
Supra uires. Horatius 1.epist.19.5,

Gloria quem supra uires & uestit, & ungit.

Supra milibus nummorum emptus ager. Horat.2.epist.2.33.
Suprà, sine casu aliquando ponitur, & est aduerbium. Cic.4. Acad.225, Et quum in uno mundo ornatus tam sit mirabilis, innumerabilis, suprà infrà, dextrà sinistrà, antè pòst.
Omnia hæc quæ suprà et subter sunt, unũ esse. Cic.3.de Orat.12
Draco subter, supráq; reuoluẽs sese. Cic.2.de Natur. deor.153.
Hoc est suprà quàm illud. Cic.in Top.20.
Suprà, pro Ante, uel antea aut superius: hoc est, uerbis superioribus. Cic. pro Cecinna, 10, Ille quem suprà deformaui. Cæsar 5.bell. Gall. 80, Suprà demonstrauimus.
Illa polliceor, quæ suprà scripsi. Cic. Trebatio, lib.6.10.5.
Nihil suprà, elegans locutio, quum quid efferre uolumus, ut nihil eo magis elegãs aut ornatum inueniri posse dicamus. Terent. Eunuch.3 1.37,

Facetè, lepidè, lautè, nihil suprà. Cic.ad Att.lib.13.276.2, Eos confeci & absolui, nescio quàm benè, sed ita accuratè, ut nihil posset suprà. Vide Nihil.

¶ Supera, pro Supra, dixit Cic.in Arato, 35,

Sed tamen supera terras semper tenet ille.

¶ Supradictus, Adiect. (προλεγόμενος) Compositum à Supra. Plinius lib.10.cap.63.3, Supradictorum plerisq; fœminæ priores superueniunt. Quidam scribunt separatim. Horatius 2.Serm. Satyr.7.16,

Adde supradictis quod non leuius ualeat:

¶ Suprapositus, pen.cor. (προτιθέμενος) Aliud adiect. Cic.in Topic.35, Reliquus est comparationis locus, cuius genus & exemplum suprapositum est. Legitur & disiunctim.
¶ Suprascriptus (προγεγραμμένος) Aliud adiect. Cic. pro Cluent. 118, Qui eorum? quorum? uidelicet qui suprascripti sunt. Sic Cato cap.112.2, Quidam malunt seiunctim legere.
¶ Superior (ἀνώτερος, ὑπέρτερος) Comparatiuus à Supra, uel à Superus adiectiuo. Cic.4. Acad. 144, Itaq; quæ cõtra sensus, cõtraq; perspicuitatem dicantur, ea pertinere ad superiorẽ diuisionẽ, cõtraq; posteriorem nihil dici oportere.
Accumbit superior. Vide Accumbo.
Domus superior, Editior. Cic.ad Attic.lib.12.238.1.
Dicere aliquid de loco superiore. Cic.4.Verr.70.
Superioribus temporibus nullas de te literas misi. Cic. Sestio, libro 5.17.1.
Superior ætas, Quæ præcessit. Cic.de Senect.58.
Senes semper agunt aliquid, tale scilicet, quale cuiusq; studium in superiore uita fuit. Cic.de Senect.23.
Superiorem & inferiorẽ dicimus ferè, quando de malis loquimur: ut, Dionysius superior, & Dionysius inferior. Quum aũt de bonis sermo est, si quidẽ tẽpus denotamus, Superior et posterior dicimus: ut, Cyrus superior, et Cyrus posterior: Si uerò dignitatẽ, Maior & minor: ut, Maior an minor Scipio, de duobus: de pluribus autem, Maximus Alexander.
Superior interdum habet uim positiui, quum intelliguntur ij qui supra gradum quartũ cognationis, uel affinitatis: sicut inferiores, qui sunt infra ipsum gradum. Varro lib.2. de Re rust.cap.4.3, Itaq; proauus ac superiores, de Tremellijs nemo appellatus Scrofa.
Superiores, pro Iis qui ante nos uixerunt, siue antiquis. Cic.4. Acad 3, Non modò opinionẽ uicit omnium, quæ de uirtute eius erat, sed etiam gloriam superiorum. Idem 4.Verr.26.

Superiores, Qui alios uincunt. Cæsar 5.bell.Gall.58, Ita tamẽ ut nostri omnibus partibus superiores fuerint, atq; eos in syluas, collesq; compulerint. Sic libro 8.72, Hoc ipso superiores, quòd, &c.
Superior & Inferior, contraria. Cic.1.Verr.33.
Inuident homines maximè paribus, aut inferioribus, aut superioribus. Cic.2.de Orat.115.
Quanto superiores sumus, tanto nos geramus summißius. Cic. 1.Offic.128.
Habes neminẽ honoris gradu superiorẽ. Cic.Ther. lib.2.17.3.
Loco, fortuna, fama, superior. Cic. de Amic.78.
Superiorem esse largitione: id est, Præcellere & præstare. Cic. ad Attic.lib.9.180.6.
Superior ordine, inferior fortuna. Cic. Valerio lib.13.5.5.
Superior ui. Cic.1. Offic.93, Et sint potius ui superiores, quàm iustitia pares.
Superior in. Cicero pro Cecinna, 1, Nisi fortè hoc rationis habuit, quoniã si facta uis non esset moribus, superior in possessione retinenda non fuisset. Idem 3.de Fin.8.
Superius: cui contrariũ, Inferius. Cic.7.Verr.90, Id agit ut semper superius suum facinus nemo scelere uincat. Plin.lib.13. cap.25.1, Superius genus in uadis haud procul littore.
¶ Supremus, pen.prod. (ὕπατος, ἀνώτατος) Superlatiuũ à Superior, ultimus, aut post quem nemo sit. l.34.ff.de uulg. & pupill. l.92.ff.de uerb.signific.
¶ Supremus, Supremum (inquit Festus) modò significat summum, modò extremum, modò maximum. Paulus ex Festo.
Supremis suis annis. Plin.lib.23.cap.1.44.
Suprema desperatio. Plin.lib.22.cap.4.1.
Dies suprema. Ouid.2.Fast.171.

— dies regnis illa suprema fuit.

Supremus uitæ dies. Cic.1.Tuscul.112.
Disserere de aliqua re supremo uitæ die. Cic.de Senec.71.
Laudare aliquem cum supremo die. Cic.pro Muræna, 69.
Digressu mœsta supremo. Virg.3.Aeneid.97.
Ferrum supremum stringere. Curtius.lib.8.
Finis supremus, Mors. Horat.2.epist.1.3.
Funera suprema. Ouid.3.Metam.28.
Honores supremi, Funeralia. Ouid.ad Liuiam, 49.
Hora suprema. Tibull.lib.1.eleg.1.12.
Ignis supremus, Rogus. Ouid.1. Amor.eleg.15.9.
Iter supremum carpere, E' uita emigrare. Horatius 2. Carm. ode 17.3.
Manum supremam imponere bellis. Ouid.1.de Remed.23.
Officia suprema, Quæ morieñti exhibentur. Tacit.lib.5, Quod supremis in matrem officijs defuisset.
Salus suprema. Virg.12.Aeneid.131.
Sole supremo: id est, Sole occidente. Horat.1.epist.5.1.
Sors suprema. Vide Sors.
Tempus supremũ, Tempus mortis. Horat.1. Serm. Satyr.1.20.
Supremus, Summus, altus, maximus. Suetonius, Verùm supremum cælum intuentem stupidum cubuisse. Terent. And. 2. 1.4.2,

Prò supreme Iuppiter.

Montes supremi, Summi, altißimi. Virg.4.Georg.93.
Macies suprema. Virg.3.Aeneid.119.
Supremum supplicium. Cic.2.de Leg.37. id est, Maximum.
Ordinare suprema sua, Condere testamentum. Modestinus in l. Caius Seius.ff.de pignor.actione.
Suprema alicuius, Sub. facta: hoc est, supremum uitæ tempus. Plin.lib.16.cap.44.3, Circa suprema Neronis principis.
Suprema, pro Morte. Tacit.lib.3, Post celebre carmẽ, quo Germanici suprema defleuerat.
Soluere alicui suprema, pro Parentare. Tacit.lib.1.

¶ Supre-

Digitized by Google

¶ Supremò, Aduerb. (ὑπέρτατα) Plin. lib. 11. cap. 53. 1, Eadem commeabat ab eo recens aßiduè, exitura supremò.

Supum] antiqui dicebant, quem nunc Supinum dicimus: ex Græco uidelicet, pro aspiratione, s ponentes literam, ut quum ijdem ὕλας dicunt, & nos syluas: item ἕξ sex, ἑπτά septem. Huius uocabuli meminit & Lucilius,

Si uerò das quod rogas, & si suggerit supus. Festus.

Sura] suræ (γαστροκνημία) Posterior pars cruris, uel tibiæ carnosa, quæ tantùm homini inesse dicitur: reliqua enim omnia animalia habent crura sine suris. Plaut. Pseud. 20. 71,

—suram ubi

Aspicias, scias eum posse gerere crassas compedes. Cicero 4. Tuscul. 74,

—sura ac pulmonibus sisto. Ex Lucillo.

Tumentes suræ. Horat. Epod. 8. 2.

Teretes suræ. Horat. 2. Carm. ode 4. 5.

Sura, pro toto crure aliquando accipitur. Virg. 1. Aeneid. 68,

Purpureoq; altè suras uincire cothurno.

Euincta suras cothurno. Virg. eclog. 7. 7,

Decoratam lumine suram

Erigit. Cic. in Arato, 43.

Suræ, pro ocreis quibus induuntur suræ. Iuuen. Satyr. 15. 2,

Calceus, & grandes magna ad subsellia suræ.

Suræ] Populi sunt in India, quos commemorat Plinius libro 6. cap. 20.

Surculus, Surculaceus] Vide Surus.

Surdaones] sunt populi in Hispania. Plin. lib. 3. cap. 3. Ilerdenses Surdaonum gentis, iuxta quos Sicoris.

Surdus] Adiectiuum (κωφός) Qui habet aurium meatus obtusos: ab aurium sordibus, quæ in duritiem uersæ, marmora aurium dicuntur, nec sinunt audire. Et tam paßiuè quàm actiuè dicitur. Nam surdus & qui non audit, & qui non auditur, dici potest. Terent. Andr. 3. 1. 5,

Vtinam aut hic surdus, aut hæc muta facta sit.

Vocum uarietates aut modos noscere non potest surdus. Cic. 2. de Diuin. 13.

Aequoribus surdior. Ouid. 13. Metam. 172.

Freto surdior. Ouid. epist. 8. 2.

In re aliqua esse surdum. Cicero 5. Tuscul. 163, In illis linguis quas non intelligimus, quæ sunt innumerabiles, surdi profectò sumus.

Ad munera surdus, Qui nō mouetur munerib. Ouid. epist. 7. 5.

Aures surdæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 12.

Buccina surda, Quæ non auditur. Iuuen. Satyr. 7. 8.

Surdum discrimen figurarum. Plin. lib. 35. cap. 2. 1, Aerei ponuntur clypei, argenteæ facies surdo figurarum discrimine, statuarum capita permutantur, uulgatis iampridem salibus etiam carminum: adeò materias malunt conspici omnes, quàm se nosci.

Fluctus surdi. Ouid. epist. 17. 43.

Fores surdas tundere. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 110.

Gratia surda officij. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6. 7,

Non erit officij gratia surda tui. id est, Non tacebitur à me gratia officij tui.

Herbæ surdæ à Plinio dicuntur ignobiles, & quarum nomina sæpe non audiuntur: lib. 22. cap. 2. 2.

Surda sit oranti tua ianua, laxa ferenti. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17.

Ictus surdi. Plin. lib. 19. cap. 1. 12.

Iudex surdus. Cic. pro Fonteio, 13.

Littora surda. Propertius lib. 4. eleg. 12. 2.

Locus surdus, In quo uox facilè & clarè non uagatur. Vitruuius libro 5.

Mens surda. Ouid. 9. Metam. 31.

Nomen surdum, Ignobile, non clarum. Sil. lib. 8. 49.

Posteritas surda. Curtius lib. 5, Nulla erit tam surda posteritas, nulla tam ingrata fama, quæ non in cælum uos debitis laudibus ferat.

Res surdæ. Plin. lib. 20. in Procemio, 1.

Saxa surda mouere blanditijs. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 12.

Vota surda. Persius Satyra 6. 4.

Surdum, Cuius odor non sentitur. Pers. Satyr. 6. 4,

Ossa inodora dabit, seu spirent cinnama surdum.

Surdus, ad uisum etiam refertur. Plin. lib. 37. cap. 5. 6, Ad hoc quibusdam intercurrit umbra, surdusq; fit color, qui improbatur etiam dilutior.

Surdus, cum genitiuo. Colum. lib. 3. cap. 10. 15, Idq; nobis poeta uelut surdis ueritatis, indulget dicendo. id est, Qui ueritatem non statim admittimus.

Surdis etiam rerum sua cuiq; sunt uenena, ac minimis quoque. Plin. lib. 24. cap. 1. 3. hoc est, Inter res etiam surdis, &c.

¶ Surdaster, surdastra, surdastrum (ὑπόκωφος) Significat diminutionem surditatis: non enim est planè surdus is qui surdaster dicitur, sed est, ut ita dicam, surdulus. Cic. 5. Tuscul. 162, In surditate uerò quid'nam est mali? Erat surdaster M. Crassus. Sed aliud molestius, quòd malè audiebat, etiamsi, ut mihi uidebatur, iniuria.

¶ Surditas, pen. prod. surditatis, f. g. (κώφωσις) Cic. in superiori exemplo.

Surena] Parthorum imperator. Vide in dictione Sinnaca.

Surena] Varroni nomen est conchilij. Vernacula, inquit, ad similitudinem, ut Surenæ, pectunculi, ungues. Plura de hoc nomine uide apud Turnebum.

Surgo] surgis, surrexi, surrectum (ἀνίστημι, ἐγείρομαι, ἀνορθόω) surgere, neutrum uerbum, à Sursum & Regio: propriè significat erigi. Plaut. Asin. 16. 71,

Surge amator. Terent. Eunuch. 4. 5. 3,

Postquā surrexi, neq; pes, neq; mens satis suū officium facit.

Ille multo ante lucem surrexit. Cic. 2. de Inuent. 132.

Ego potißimùm surrexi, qui non sum cum ijs qui sedeant comparandus. Cic. pro Rosc. Amerin. 1.

Surgere è lecto, surgere à mensa, aut ab alio loco. Terentius Adelph. 4. 1. 4. Plaut. Pseu. 5. 63. Cic. 3. Ver. 73, Qui auspicatò à Chelidone surrexisset.

Surgere de cathedra. Martial. lib. 11. 93.

De cœna surgere. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 16.

Surgit humo pigrè. Ouid. 2. Metam. 152.

Surgere sella. Salust. lib. 5. hist.

Surgere de sella. Cic. 6. Verr. 129.

Solio aureo surgit Iuppiter. Virg. 10. Aen. 24.

Strato surgere. Virg. 3. Aenid. 103.

Surgere ex accusatorum subsellijs. Cic. pro Flacco, 16.

E' thalamo surgere. Propert. lib. 2. eleg. 16. 3.

Toro surgere. Ouid. 9. Metam. 141.

De toro surgere. Propert. lib. 2. eleg. 27. 5.

Surgere maturè. Cic. 4. Verr. 28.

Properanter surgere. Silius lib. 7. 150.

Surgere cubitu. Cato cap. 5. 3.

De nocte surgere. Horat. 1. epist. 2. 7.

Ad aliquem surgere. Ouid. 13. Metam. 1.

Ad dicendum surgere. Cic. 2. de Orat. 173.

Surgere ad respondendum. Cic. pro Cluentio, 39.

Ex humili surgere. Propert. lib. 2. eleg. 11. 3.

In arma surgere. Sil. lib. 7. 119.

In hastam surgere. Stat. 1. Achil. 97.

In somnos surgere. Valer. 5. Argon. 139,

Surgitur in somnos, secq; ad sua limina flectunt. Id est, Surgunt ut abeant ad dormiendum.

Digitized by Google

Semel cecidi sciens, ut honestissimè surgere possem. Cicero 12. Philipp.339.
Aedificia surgere dicuntur, quum sensim eminent, & in altum attolluntur. Plin. epist. 266, Multo depreßior est ædes eo opere quocum maximè surgit. Virg.1. Aen.74,
—surgentemq; nouæ Carthaginis arcem.
Aequora surgunt. Virgil.3. Aen.40.
Aqua surgit in modum tumuli. Ouid.1. Trist. eleg.10.4.
Aræ surgunt de cæspite. Sil. lib.7.150.
Astra ignea surgunt. Virg.4. Aeneid.71.
Surgentibus astris, Superueniente nocte. Virgilius 1. Georgic. 88. Seruius.
Aurora surgit. Virg.1. Georg.90.
Ceruus surgens in cornua. Virg.10. Aeneid.145. id est, Crescens, cornibus eminens. Seruius.
Culmi surgentes in segetem. Lucan. lib.6.22.
Dies surgens in medium. Lucan. lib.4.31.
Fruges nitidæ surgunt. Lucret. lib.1.51.
Frutex surgit in altitudinem. Colum. lib.6. cap.23.2.
Herbæ surgunt, dum crescunt. Colum. lib.9. cap.4.2. ex Virgilio, 4. Georg.3,
— surgentes atterat herbas.
Homo surgere dicitur, quando crescit. Virg. lib.4. Aeneid.55,
Ascanium surgentem, & spes hæredis Iuli
Respice. Ibidem, 6.73.
Ignis surgit. Ouid.4. de Ponto, eleg.9.11.
Iræ altius surgunt. Virg.10. Aeneid.163.
Limina surgunt gradibus. Virg.1. Aenid.91.
Luna surgens. Tacit. lib.19.
Mare surgit. Ouid.15. Metam.102.
Meßis surgit. Virg.1. Georg.33.
Mœnia surgunt. Virg.1. Aeneid.89.
Opus surgit. Proper. lib.4. eleg.1.14,
Roma faue, tibi surgit opus.
Pagina surrexit primo uersu. Ouid.1. Amor. eleg.1.5.
Partes surgentes. Tacit. lib.19.
Prælia surgunt acerrima. Ouid. ad Pisonem, 42.
Pugna aspera surgit. Virgil.11. Aeneid.127.
Regna surgunt. Virg.4. Aeneid.10.
Rumor surgit. Tacit. lib.18.
Sententia surgit animo, Oritur. Virg 1. Aeneid.118. Translatio est corporis ad animum. Seruius.
Sol surgens. Virg.12. Aeneid.35.
Telluris in altum surgentis tumulus. Lucan. lib.3.75.
Venti surgere dicuntur, quum flare incipiunt. Virgil. libro 3. Aeneid.96,
—— & fando surgentes demoror Austros? Idem 3. Aeneid.26,
Prosequitur surgens à puppi uentus euntes. Sicut econtrariò, quando flare desinunt, Ponere ac residere dicuntur.
Vesper surgens. Horat.2. Carm. ode 9.2.
Sensim surrexit uirga per glebas. Ouid.4. Metam 15.
¶ Surgitur, pen. cor. Impersonale. Iuuen. Satyr.4.51,
Surgitur & misso proceres exire iubentur Concilio.
¶ Surrexe, pro Surrexisse. Horat.1. Serm. Satyr.9.15,
—hunccine solem Tam nigrum surrexe mihi.
Mane surgendum cras. Horat.1. Serm. Satyr.6.24.
Surpiculus] surpiculi, pen. corr. m. g. (σπαρτίον) Vimen, canistrum, cistellula quæ è scirpis fieri solet. Propert. libro 4. eleg.2.8,
Surpiculis medio puluere ferre rosam. Colum. lib.10.29,
—cano iam uimine textum
Surpiculum ferrugineis cumulate hyacinthis. Plautus Capt.13.47,
Eis ora ego uerberabo surpiculis piscarijs. Opinor ubique scribendum, scirpiculus, per sc. Vide Scirpus.
¶ Surregit, & Sortus, pro Surrexit, & quasi posßit fieri surrectus, frequenter posuit Liuius. Paulus ex Festo.
¶ Surremit, Sumpsit: Inq; manu surremit hastam. Paulus ex Festo.
Surrentum] σύρρεντον, Campaniæ oppidum, quod alio nomine dicitur Petræ Sirenum. Plin. lib.3. cap.5, Surrentum cum promontorio Mineruæ Sirenum quondam sede. De eo & Virg.5. Aeneid.163. De hoc & reliquis Campaniæ locis, Plin. lib.3. cap.5. & Strabo lib.5.
Amœnum Surrentum. Horat.1. epist.18.11.
¶ Surrentinus, pen. prod. Adiect. (συρρεντῖνος) ut, Colles Surrentini. Colum. lib.3. cap.2.6.
Palmite Surrentino generosi colles. Ouid.15. Metam.142.
Prætoria Surrentina. Stat.2. Sylu.2.17.
Vina Surrētina. Plin. lib.23. ca.1.22. Horat.2. Serm. Sat.4.11.
Surrepo] Vide Subrepo.
Quies surrepsit ocellis. Ouid.3. Fast.4.
Surrigo] surrigis, pen. corr. surrexi, surrectum (ὑφανίστημι) surrigere, Susum uel sursum erigere, quo uerbo utuntur rustici, quum tritæ fruges ad uentilandum in areis eriguntur. Virg.4. Aeneid.83,
Tot linguæ, totidem ora sonant, tot surrigit aures. Liu.7. ab Vrbe, 40, Romanus mucrone surrecto, quum scuto scutum unum perculisset, &c. Vide Subrigo.
Surripio] surripis, pen. corr. surripui, surreptum (ὑφαρπάζω, ἐκκλέπτω, ὑφαιρέω) surripere, Latenter rapere, seu suffurari. Plaut. Asin.16.35,
Surripiā in delicijs pallam quā habet. Idē Pœn.16.137.
— qui filias dicas tuas,
Surreptasq; esse paruulas Carthagine. Idē Menæb.5.17,
— nimio ego hanc periculo
Surripui hodie meo animo, ab Hippolyta subcingulum.
Vide Surripio.
In uita sibi quenq; petere quod pertineat ad usum, non iniquum est: alteri surripere, ius non est. Cic.3. Offic.56.
Aliquid ex priuato surripere. Cic.2. de Inuent.160.
Surripere alicui operam. Plaut. Amph.6.25,
Clanculum abij à legione: operam hāc surripui tibi. hoc est, Clàm aufugi, ut tibi hanc operam traderem. Idem Casina, 22.13,
Cupio illam operam seni surripere. id est, Præuenire eum in hac re.
Basia surripere. Catull. ad Iuuentium, 94.4.
Diem surripere. Ouid.4. Trist. eleg.2.8.
Crimina sunt oculis surripienda patris. Ouid. epist.11.14. id est, Cauendum est ne pater hæc rescisscat.
Aliquem captiuum ex alicuius custodia surripere. Cic. pro Domo sua, 52.
Surripere se alicui, Distrahere se ab alicuius conspectu. Plaut. Menæb.11.26.
Surpite, pro surripite. Horat.2. Serm. Satyr.3.57,
— unum me surpite morti.
Surpuerat, pro surripuerat. Horat.4. Carm. ode 13.4,
— quæ spirabat amores, Quæ me surpuerat mihi.
¶ Surreptus (ὑφαρπασθείς) Partic. ut, Parma surrepta. Cic.14. Philipp.391.
¶ Surreptitius (ὑφαρπαστός) Adiect. Quod clàm fit, siue furtum est & surreptum. Plaut. Casina, 4.50,
Inter nos amore utimur semper surreptitio.
Surrogo] surrogas, pen. corr. (ἀντικαθίστημι) surrogare, Sufficere, substituere. Quintilianus, Quū defuncto patruo in eius locum surrogatus fuisset. Vide Subrogo.

Digitized by Google

¶ Surrogatio, surrogationis (ἀντικατάστασις) Verbale, Substitutio.

Sursum] Aduerbium (ἄνω) Notæ significationis: superiorem enim partem uel locum aut regionem denotat. Terent. Adelph. 4.2.36,

Præterito hac recta platea sursum. Plaut. Milit. 16.14,
Non tu scis, quum alto ex puteo sursum ad summum descenderis, &c.

Sursum ferri. Lucret. lib. 2.30.

Nares, et quòd omnis odor ad supera fertur, rectè sursum sunt. Cic. 2. de Natur. deor. 211.

Sursum deorsum cursitare. Terent. Eun. 2.2.47. Cicero 2. de Natur. deor. 120.

Sursum uersum aut uersus: id est, Versus superiorem locum, aut partem aeris uel loci. Cic. in Partitionibus Orat. 14. Et idem quasi sursum uersus retroq; dicatur. Cato de Re rust. cap. 32, Vites propages in sulcos sursum uorsum, quoad eius facere poteris, facito uti ducas.

Surus] φρύγανον, Antiquis palus dicebatur. Festus, Surum dicebant, quo per diminutionem fit surculus. Ennius,

Vnus surum surum ferret, tamen defendere possent. Nonnulli scribunt duplici r r, surrus: fortasse scribendum, surcus.

Surculus] surculi, pen. cor. m. g. (φρυγανίσκος, ὀρόδαμνος) est in ramis quod simplex oritur, & frondes gerit, quale est præcipuè germen annotinum: Græcis autem κλάδος dicitur: detrahiturq; interdum & resecatur ab arbore, ad alias rursus producendas. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 40, Est altera species ex arbore in arborem inserendi, nuper animaduersa in arboribus propinquis. Ex arbore enim, è qua quis uult habere surculum, in eam quam inserere uult, ramulum traducit, & in eius ramo præciso, ac diffiso implicat, &c. Plin. lib. 10. cap. 2. 2, Senescentem casia thurisq; surculis construere nidum. Virg. 2. Georg. 18.

Inserere uel serere surculum. Quint. lib. 6. cap. 3. 61. Cic. 2. de Oratore, 154.

Vsurpare possessionem amissam surculo defringendo. Cicero 3. de Orat. 61.

¶ Surculo, surculas, pen. cor. (φρυγανίζω) surculare, Surculos ramis uel caudicibus adimere, ut altius crescant, & uberius à terra nutrimentum accipiant. Colum. lib. 5. cap. 9. 9, Atq; etiam rigandæ sunt plantæ quum siccitates incesserunt, nec nisi post biennium ferro tangendæ: ac primò surculari debent, ita ut simplex stylus altitudinem maximi scrobis excedat. Legitur & sarculari.

¶ Surcularius, Adiect. (φρυγανιστὴς) Plin. lib. 11. cap. 26. 2, de cicadis, Quidam duo alia genera faciunt earum: surculariam, quæ sit grandior: frumentariam, quam alij auenariam uocant. Apparet enim simul cum frumentis arescentibus. id est, Quæ in surculis uiuit: siue quæ eo tempore apparet, quũ arbores surculos suos emittunt uel trudunt.

Surcularius ager. Varro 1. de Re rust. cap. 2. 15.

¶ Surculosus, pen. prod. Adiect. (φρυγανώδης) Quod surculis abundat. Plinius, Ramis byssopi surculosam.

¶ Surculosè, pen. prod. Aduerbiũ (φρυγανωδῶς) Per singulos surculos, sensim uel paulatim. Plin. lib. 18. cap. 16. 7, Arescit surculosè.

¶ Surcularis, & hoc surculare, pen. prod. (φρυγανωτικὸς) Columm. lib. 3. cap. 11. 4, Considerandum est, antequam pastinemus, surcularis nécne sit terra: idq; facillimè exploratur per stirpes, quæ sua sponte proueniunt.

¶ Surculaceus, Adiect. (φρυγανώδης) Quiddam est surculi simile, quod tamen surculus appellari iure posit. Plinius libro 19. cap. 7. 3, Surculacea in folliculo sunt raphano, sinapi, rapo. Sub. semina.

Sus] ἄνω, pro Sursum accipitur in compositione, ut in Suspicio.

Sus] suis (σῦς, ὗς, χοῖρος) gen. communis secundum Priscianum, Porcum & porcam significat. Plin. lib. 8. cap. 5. 1. 2, Sues ferè semel anno gignũt. Cic. 5. de Fin. 68, In quibus non corporum solùm, ut in suibus, sed etiam animorum.

Amica luto sus. Horat. 1. epist. 2. 6.

Fulmineus sus. Stat. 2. Achil. 82.

Horrens. Lucret. lib. 5. 5.

Horridus. Virg. 4. Georg. 82.

Inualida. Vide Inualidus.

Ingens. Virg. 3. Aeneid. 78.

Lætus glande. Virg. 3. Georg. 104.

Lutulenta. Horat. 2. epist. 2. 16.

Immundi sues. Virg. 1. Aeneid. 86.

Magnorum suum horrentia terga. Virg. 1. Aeneid. 128.

Sicci terga suis rara pendentia crate. Iuuen. Satyr. 11. 9.

Vulnificus sus. Ouid. 8. Metam. 72.

Anima pro sale data est sui. Cic. 2. de Natur. deor. 238.

Docebo sus (ut aiunt) oratorem illum. Cic. 2. de Orat. 129. Vide Chiliadas Erasmi, Sus Mineruam.

¶ Suarius. Adiectiuum: ut, Suarius negociator. Plinius libro 7. cap. 12.

¶ Suarius, Substãtiuum, Custos suum. Plin. lib. 8. cap. 51, Compertum agnitam uocem suarij furto abactis, mersoq; nauigio inclinatione lateris unius remeasse.

¶ Suinus, suina, suinum, pen. prod. (ὑικὸς) Quod est suis. Varro lib. 2. cap. 4. 7, Hic enim conciliator suinæ carnis datur populo. Vetus exemplar habet, suillæ.

¶ Suillus, Adiect. (συικὸς) Diminut. à Suinus. Plin. lib. 8. cap. 52, At in Arabia suillum genus nõ uiuit in ullo genere. Liu. 2. bell. Pun. 44, Ex suillo, ouillo, caprino grege, &c.

¶ Suile, pen. prod. n. gen. (συοσταθία) Stabulum suum. Colum. lib. 7. cap. 9, ad finem, Diligens autem porculator frequenter suile conuerrat, & sæpius haras. Vide Hara.

Susa] Susæ, & Susa, Susorum (σοῦσα) Oppidum & metropolis Persidis, in Susia quæ Persiæ est pars: à Suso fluuio sic uocata. Propertius lib. 2. eleg. 14. 1,

Non tot Achæmenijs armantur Susa sagittis,
Spicula quot nostro pectore fixit amor. Hæc urbs (ut scribit Plin. lib. 6. cap. 27. 7.) à Dario Hystaspis filio condita fuit. Ibi fuit regia Cyri, lapide candido & uario, columnis aureis & lacunaribus, gemmisq; distincta, cæli continens simulachrum, stellis micantibus insignitum, & incredibilia multa. Ibi Asuerus conuiuium maximis diuitijs & delicijs copiosum celebrauit.

Pharetrata Susa. Claud. de bello Gildon. 7.

Susiana] Susianæ uel Susiane, Susianes, penult. prod. (σουσιανὴ) Regio in Perside. Plin. lib. 6. cap. 27. 9, Susianen ab Elymaide disterminat amnis Eulæus, ortus in Medis: medioq; spacio cuniculo conditus, ac rursus exortus per Mesobatenen lapsus, circuit arcem Susorum, ac Dianæ templũ, augustissimum illis gentibus.

¶ Susiani, penul. prod. (σούσιοι) Qui Susianen incolunt. Plinius libro 6. cap. 27. 8, Susianis Orientem uersus iungũtur Cossei latrones.

Susinus] pen. corr. Adiectiuum (κρίνινος) Quod ex susis siue lilijs factum est. unde & urbem Persidis à lilijs, quorum ibi magna est copia, nomen habere scribit Stephanus. Susa enim Persæ uocant lilia. Hinc oleum susinum. Plin lib. 13. cap. 1. 9, Susinum tenuissimum omnium est. Constat ex lilijs, balano, calamo, &c.

Suscio] suscis, suscini, suscitum (ἴσημι) suscire, Idem quod scire.

Digitized by Google

Scire. Plaut. Menæch. 9.72,

Eho Messenio accede huc. MES. quid negocij est susciri?

Suscipio] suscipis, pen. corr. suscepi, penult. prod. susceptum (δέχομαι, ἀναδέχομαι, ὑποδέχομαι, παραδέχομαι, ἐπιδέχομαι, ἀντιλαμβάνω) suscipere: à Susum, uel Sursum; Quasi sursum capere.

Suscipere, tam ad animum, quàm ad corpus refertur. ut, Suscepi onus, suscepi uoluptatem, suscepi curam. Varijsq; nominibus iungitur: & significat capere.

Actiones periculo suo suscipere. Cic. 1. Offic. 117.

Aes alienum amicorum suscipere. Cic. 2. Offic. 80, Qui suis facultatibus, aut captos à prædonibus redimunt, aut æs alienum suscipiunt amicorum.

Aliquem suscipere & tueri: hoc est, Amplecti & defendere. Cic. ad Tironem, lib. 16. 11. 13.

Authoritatem. Cic. pro Cælio, 28, Redeo nunc ad te Cæli uicissim: ac mihi authoritatem, patriam, seueritatemq; suscipio.

Authoritatem in Rempub. Cic. 7. Verr. 118.

In amicitiam suscipere. Liu. 7. ab Vrbe, 134.

Bellum. Cicero 2. de Legib. 56, Sequitur enim de iure belli, in quo & suscipiendo, & gerendo, & deponendo, ius ut plurimum ualet. Idem 2. de Diuin. 35, Non suscepisset bellum ciuile Cæsar.

Bellum suscipitur cum gente feroci. Ouid. 14. Metam. 90.

Casum suscipere. Cic. 2. de Fin. 105.

Causam alicuius. Cic. 2. Verr. 30, Suscipe causam iudiciorum: suscipe causam seueritatis, integritatis, fidei, religionis: suscipe causam Senatus, ut is hoc iudicio probatus, cum pop. Rom. & in laude, & in gratia esse possit.

Causam contra aliquem suscipere. Quint. lib. 6. cap. 1. 9.

Causam suscipere mandati. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 9.

Cicatrices pectore aduerso suscipere. Quint. lib. 2. cap. 15. 5.

In ciuitatem suscipi, Ciuem fieri, & inter ciues numerari, aut ciuitate donari. Cic. 2. de Legib. 8.

Cogitationem de re aliqua: id est, Cogitare. Cic. ad Attic. lib. 9. 177. 2. Idem 2. Philip. 51, Attende enim paulisper, & cogitationem sobrij ad punctum temporis suscipe.

Cogitationem, quid nam sit agendum. Cicero ad Atticum, libro 14. 318. 6.

Consilium. Plin. epist. 22. d.

Consuetudo suscipit. Cic. 2. de Nat. deor. 88, Suscepit autem uita hominum, consuetudoq; communis, ut beneficijs excellentes uiros in cælum fama ac uoluntate tollerent.

Consulatum. Plin. in Paneg. 130.

Constantiam. Cic. ad Attic. lib. 3. 66. 4.

Crimen aliquod suscipere, Agnoscere, confiteri. Cic. pro Rabirio Perduel. reo, 12.

Crimen suscipere, uel suscipere crimen defensione. Plin. epist. 190. e, Crimenq; quasi in medio relictum, defensione suscipiunt. Cicero pro Sylla, 51, Neq; enim istorum facinorum tantorum, tam atrocium crimen Iudices P. Syllæ persona suscipit.

Crimen culpæ suscipere. Cic. 7. Verr. 82.

Culpam. Cic. pro Cluentio, 123.

Curam. Colum. lib. 2. in Præf. 7, Vt ne lanificij quidem curam suscipere dignentur, &c.

Curam & cogitationem alicuius rei suscipere. Balbus Cic. in epist. ad Attic. lib. 8. 168. 1.

Curationem & quasi dispensationẽ regiam suscepisset. Quintil. lib. 4. cap. 2. 13.

Tenere cursum, quem à prima ætate susceperis. Cicero pro Planc. 42.

Defensionem. Cic. ad Lucinium, lib. 5 8. 14.

Errorem & superstitionem suscipere. Cic. 2. de Diuin. 125.

Executionem eius negocij libens suscepit. Tacit. lib. 3.

Exercitationem. Cic. 1. de Fin. 50.

Exilium, Pati. Cic. Antè quàm iret in exilium, 14.

Facinus in se. Cic. pro Cluent. 135. id est, Admittere.

Fidem. Plin. epist. 220, Quas partes impleturum te secundum susceptam fidem confido. id est, Secundum quod promisisti.

Fraudem suscipere. Cic. in Pison, 33.

Imperium suscipere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 12.

Inimicitias suscipere. Cic. 1. Offic. 41, Nam aut inimicitias, aut laborem, aut sumptus suscipere nolunt. Terentius Hecyra, 21. 34,

Cum puella anum suscepisse inimicitias non pudet?

Inimicitias propter alicuius salutem suscipere. Cic. de Arusp. respon. 5.

Inimicum aliquem suscipere. Brutus Attic. 17. 2.

Iniquitatem. Cic. in Parad. 49.

Inuidiam & odium. Cic. 1. de inuent. 6.

Iter. Cic. ad Attic. libro 4. 84. 1, Iter Asiaticum puto tibi suscipiendum fuisse.

Laborem aliquem. Lucret. lib. 3. 74.

Labores & dolorem pro patria. Cic. 1. de Fin. 36.

Laborem & periculum pro salute alicuius suscipere. Cic. pro Murena, 70.

Legationem. Cic. 12. Philip. 322.

Liberos suscipere, Procreare. Cic. 5. Verr. 127. Idem 7. Verr. 96, Qui à parentibus spe nostri imperij, nostræq; æquitatis suscepti, educatiq; sunt.

Liberos ex cuiuspiam filia suscipere. Cic. 3. Philip. 135.

Maculam suscipere, Concipere. Cicero pro Leg. Manil. 4, Delenda est uobis illa macula, Mithridatico bello superiore suscepta.

Maculam imperio. Cic. pro Fonteio, 21.

Mandatum suscipere. Caius in l. si quis alicui. §. qui suscepit. ff. mandati uel contrà.

Famulæ suscipiunt collapsa membra. Virg. 4. Aen. 78.

Miseriam uoluntariam. Cic. 3. Tusc. 58.

Munera suscipere sanguinei Martis. Ouid. 2. de Remed. 31.

Negocium sine mora suscipere. Cic. 3. in Catil. 51.

Multum negocij. Cic. 5. Verr. 1.

Negocia atq; controuersias alicuius. Cic. pro Cecinna, 11. Et ad Attic. lib. 12. 241. 18, Quod ad Tironem de Terentia scribis, obsecro te mi Attice, suscipe totum negocium.

Obiurgationem. Cic. Attic. lib. 4. 86. 7.

Odium alicuius. Cic. ad Attic. lib. 6. 112. 4.

Offensas in eligendo aliquo. Plin. epist. 42. b.

Officia & partes pro aliquo. Cic. Appio, lib. 3. 10. 5.

Onus. Cic. 3. Offic. 8, Suscepisti onus præterea graue, & Athenarum, & Cratippi.

Onus atq; munus suscipere & profiteri. Cic. 1. de Orat. 57.

Suscipis onus officij, quod te putas sustinere posse: quod minimè uidetur graue ijs, qui minimè ipsi leues sunt. Cic. pro Rosc. Amer. 66.

Onus urbis susceperat una domus. Ouid. 2. Fast. 40.

Opus censorium obiurgandis moribus. Columel. libro 12. in Procem. 9.

Parricidium. Cic. pro Cluent. 24, Cæteri non uidentur in singulis hominibus multa parricidia suscipere posse: Oppianicus inuentus est, qui in uno corpore plures necaret.

Partes. Cic. Attic. lib. 3. 61. 4, Intelligoq; multas partes meæ salutis & suscipere, & posse sustinere, neq; ut ita facias rogandum esse.

Digitized by Google

Patrocinium rei alicuius: hoc est, Eam defendendam. Cic. 3. de Oratore, 36.
Periculum pro salute alicuius. Cic. pro Muren. 70.
Personam uiri boni, Simulare. Cic. pro Cluent. 81.
Pœnam dignam scelere. Cic. pro Lege Manil. 4.
Profectionem. Cic. ad Quirites post reditum, 1.
Res aliquas sibi gloriæ causa suscipere. Cic. pro Flac. 10.
Reipub. suscipi. Cic. ad Brutum, 14. 3, Quod ipsum, si Remp. cui susceptus es, respicis, tibi iam iamq; faciendum est.
Sceleris aliquid suscipere. Catull. in Gellium, 83. 1.
Scelus in se suscipere, Idem significat quod Admittere in se facinus. Cic. 11. Philip. 295.
Sermones suscipere. Quintil. lib. 2. cap. 15. 19.
Simultates. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 28.
Turpitudinem suscipere. Cic. 3. Philip. 384.
Vigilias discendi causa. Cic. 5. de Fin. 98.
Voluntatem erga aliquem. Cic. 2. de Fin. 154.
Dijs immortalibus ducibus, hanc uoluntatem suscepi. Cic. 3. in Catil. 66.
Vota publica suscipere pro aliquo. Ouid. 7. Metam. 90.
Suscipere deo uota pro re aliqua, uel pro aliquo. Plin. in epist. 252, Solennia uota pro incolumitate tua, qua publica salus continetur, & suscepimus domine pariter, & soluimus, precati deos. Liu. 7. bell. Pun. 242, Deos deniq; precabantur ut illis faustum iter, fœlixq; pugna, matura ex hostibus uictoria esset, & damnarentur ipsi uotorum quæ pro ijs suscepissent.
Suscipere, pro Excipere, & in uicem respondendi succedere. Virg. 6. Aen. 145,

Dicam equidem, nec te suspensum nate tenebo,
Suscipit Anchises: atq; ordine singula pandit.

Suscipi in lucem, pro Nasci. Cic. de Arusp. resp. 53.
¶ Suscipiendus, Partic. (λεπτέος) ut, Sacra solennia suscipienda. Lucret. lib. 5. 234.
¶ Susceptus (ἀναδεχθείς) Aliud partic. ut, Fames urbi suscepta. Claudian. 1. in Eutrop. 81.
Transigere susceptum negocium. Cic. pro Quintio, 50.
Vindicta legis suscepta est tibi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 7.
Sempiternam pœnam sustinerem mea uoluntate susceptam. Cic. Post reditum ad Quirites, 1.
Soboles suscepta mihi de te. Virg. 4. Aen. 66.
Filius patri de nouerca susceptus est. Cic. 3. Offic. 127.
¶ Susceptum, suscepti, n. gene. (ἀναδεχθέν) Ouid. 11. Metamorph. 41,

—susceptaq; magna labore
Crescere difficili. hoc est, Incepta grandia.

¶ Susceptio, susceptionis, Verbale (ὑποδοχή, ὑπόδεξις, ἀντίληψις) Cicero 3. de Finib. 51, Sic ea quæ proficiscuntur à uirtute, susceptione prima, non perfectione recta sunt iudicanda.
Susceptio causæ. Cic. pro Muræna, 1.
¶ Susceptor, oris, est qui lusoribus domi suæ ludendi dat locum: qui suscepit. Vlpian. in l. 1. de aleatoribus. Item notandum, quòd Prætor susceptorem uerberatum quidem, & damnum passum, ubicunq; & quandocunq; non uindicat.
Suscito] suscitas, pen. corr. (ἐγείρω, ἀνανικάω, ἐξεγείρω, ἀναζωπυρέω) suscitare. Plaut. Mostell. 6. 25,

Quis istic dormit? PH. Callidates. T. Suscita istum, Delphium.

Suscitare somno, è somno. Cicero 4. Tusculan. 67. Plautus Milit. 10. 95.
E quiete suscitare aliquem. Catull. ad Gellium, 75. 1.
Ignes extinctos suscitare. Ouid. 3. de Arte, 119.
Ignes sopitos suscitare. Virg. 5. Aen. 149.
Suscitare, Impellere, incitare. Virg. 12. Aen. 22,

Aeneas acuit Martem, & se suscitat ira. Idem 91,
Acrior ad pugnam redit, & uim suscitat ira.

Suscitare aliquem ad suum officium, Adhortari. Plautus Rud. 22. 13.
In prælia suscitare aliquem. Virg. 11. Aen. 146.
Bellum ciuile suscitare. Brutus Antonio, lib. 11. 3. 6.
Crepitum suscitare pede. Propert. lib. 2. eleg. 4. 1.
Pœnas suscitare alicui. Virg. 4. Georg. 92.
Qui nouam rationem suscitant, ueteres maiorum obterunt laudes. Cic. Antequam iret in exilium, 9.
Suscitare fictas sententias, Commouere. Cic. 1. de Diuinat. 146.
Testem contra aliquem suscitare. Cic. pro Rosc. Comœd. 21.
Vrbes attonitas suscitat. Valer. 3. Argonaut. 42.
¶ Suscitabulum, suscitabuli, penult. corr. (ἐρεθισμός) Incitamentum. Varro,

Phonicis adsum uocis suscitabulum,
Cantantiumq; gallus gallinaceus. Nonius.

Susia] Regio in Perside. Vide Susa.
Susiana] σουσιανή, Prouincia Asiæ (ut lib. 6. cap. 3. refert Ptolemæus) quæ à Septentrione terminatur Assyria, ab Occasu Babyloniæ adiacet, ab Oriente habet Persidem, à Meridie partem Persici sinus. Cuius ciuitates insignes Traiania & Susa. Vide Susa.
Susinus.] Vide Susa.
Suspecto] suspectas, suspectare. Vide Suspicio.
Suspendeo] suspendes, suspendi, suspensum (ἐπικρέμαμαι) suspendere, pen. prod. Suprà pendere. Columel. lib. 4. cap. 26, Sæpe enim notaui per imprudentiam rusticos subijcere iugo palmam, & ita colligare, ut solo uimine suspendeat. Legitur & suppendeat.
Suspendo] suspendis, suspendi, suspensum (ἀνακρέμαμαι, αἴρω, αἰωρέω, αἰωρίζω, ἀνάπτω, ἀπαιωρέω, ἐξάπτω, ἀπαρτάω, προσαρτάω, ἀρτάω, παρακρεμάω) suspendere, pen. corr. Aliquid sursum ligare, & uincire ut pendeat. Colum. lib. 7. cap. 10. 3, Deinde scissas taleas ferularum lineo funiculo religant, & ita collo suspendunt, ut strumæ ferulis contingantur.
Suspendere ex ceruice. Plin. lib. 11. cap. 28. 2.
Vestimenta suspendere. Horat. 1. Carm. ode 5. 4.
Aedificium suspendere. Cic. in Topic. 10.
Castra suspendunt saxis. Sil. lib. 3. 112.
Tignis nidum suspendit hirundo. Virg. 4. Georg. 62.
Littora suspēdere uomere, Arare littora. Stat. 4. Thebaid. 24.
Tellurem suspendere tenui sulco. Virg. 1. Aen. 14.
Suspendere, aliquando est suspendendo strangulare. Cic. ad Attic. lib. 13. 290. 6, Ita nunciat Brutus illum ad bonos uiros εὐαγγέλια, sed ubi eos nisi fortè se suspendit.
Suspendere se è fico. Quintil. lib. 6. cap. 3. 61.
Suspendere de arbore. Cic. 2. de Orat. 134.
Suspendere in arbore. Cic. 5. Verr. 47.
Caput obnubito, arbori infœlici suspendito. Cicero pro Rab. Perduel. reo, 8.
Piscem hamo suspendere. Ouid. 15. Metam. 21.
Suspendere in furcas. Vlpian. in l. sacrilegij. §. 1. ff. ad legem Iul. peculatus, Et scio multos etiam ad bestias damnasse sacrilegos, nonnullos & uiuos exussisse, alios uerò in furcas suspendisse.
Suspendere rem aliquam, Differre, prorogare. Liu. 9. bel. Maced. 114, Mouit aliquantum oratio regis legatos, itaq; medio responso rem suspenderunt.
Fletum suspendere. Ouid. 4. Fast. 171.
Suspendere, Cohibere, sistere. Plinius libro 28. cap. 7. 4, Mista præterea ouorum candido liquore, madidaq; lana frontibus

tibus impositum fluxiones oculorum suspendit.

Suspendere aliquem, pro Incertum reddere. Plin. epist. ult. lib. 2, Diu miseram expectatione suspendit.

Suspendere, Ducere, suspensum habere. Sueton. in Tiberio, capite 24, Nunc precantem Senatum, & procumbentem sibi ad genua, ambiguis responsis & callida cunctatione suspendens.

Suspendere animos expectatione. Curtius lib. 9.

Naso adunco suspendere aliquem. Vide Aduncus.

Suspendere spiritum, pro Mediocriter uel paululum quiescere inter legendum, subsistere. Quintil. de lectione loquens, sciat puer ubi suspendere spiritum debeat, quo loco uersum distinguere, ubi claudatur sensus, ubi incipiat.

¶ Suspensus, (παραγγελθείς, μετέωρος) Particip. siue Nomen ex partic. Cic. 2. Tuscul. 112, Vel equi Pelopis illi, Neptuni, qui per undas currus suspensos rapuisse dicuntur, excipient te.

Suspensus reste, manibus se demisit. Liu. 8. ab Vrbe. 83.

Populus suspensus. Senec. Troade, 12. 6.

Suspensis leniter alis. Vide Lenis.

Aulea suspensa. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 11.

Volatus suspensus. Stat. 3. Thebaid. 93.

Lacrymæ suspensæ oculis. Ouid. ad Liuiam, 23.

Lacrymæ diu suspensæ per ora fluxêre. Ouidius 1. Amor. eleg. 7. 12.

Suspensus (αἰωρούμενος) Incertus, dubius. Virg. 6. Aen. 145,

Dicam equidem, nec te suspensum nate tenebo. Idem 2. Aeneidos, 23.

Suspensus expectatione nouarum rerum. Cicero ad Consules, libro 15. 1. 7.

Suspensus explicatione, Propter explicationem siue solutionem nodi Gordiani. Curtius lib. 3.

Detinere aliquem suspensum. Cic. Attic. lib. 10. 192. 3.

Suspensus animus, Solicitus. Cic. Attic. lib. 2. 33. 1, Accepi aliquot epistolas tuas, ex quibus intellexi quàm suspenso animo & solicito scire aueres quid esset noui.

Animus occupatus & suspensus. Cic. 1. de Orat. 123.

Suspensus animi. Liu. lib. 8, Inter spem metumq; suspensos animi habetis.

Solicitam mihi ciuitatem suspicione, suspensam metu, &c. Cic. 1. de Lege agrar. 14.

Ne diutius oratione mea suspensa expectatio uestra teneatur. Cic. pro Cluentio, 5.

Gaudia suspensa. Claud. 5. Paneg. 46.

Suspensa manu scribere: pro, Dubitanter. Plin. epist. 98.

Mentē suspensam pertentāt uicissim gaudia. Virg. 5. Aen. 166.

Habere rationes suspensas. Cic. Luceio, lib. 5. 13. 3.

Sors suspensa dubio metu. Stat. 1. Thebaid. 39.

Verba suspensa & obscura. Tacit. lib. 1.

Vultus incertus & suspensus. Cic. pro Cluent. 42.

In suspenso relinquere. Vide In præpositionem.

Suspensus somnus, Leuis, inquietus, intranquillus, in quo mens est semper dubia, & curis fatigata: cui contrarium est Profundus Cic. 1. Tusc. 1. 169,

Mater te appello, tu quæ curam somno suspenso leuas. Ex poeta.

Auribus suspensis bibere, Diligenter audire. Propert. libro 3. eleg. 6. 2.

Suspensa terra, Non conculcata, leuiter tantùm mota. Colum. lib. 11. cap. 3. 27.

Suspensissimum pastinatum, In quo humus non pauicula aut cylindro, sed ne etiam pedum uestigijs conculcata apparet, ut radicibus seminum molliter cedere posit. Columel. lib. 3. cap. 13. 6.

Suspenso gradu ire, Placido & silenti. Terent. Phorm. 5. 6. 27.

Gradus suspensus digitis. Ouid. 1. Fast. 85.

Suspenso poplite leuiter transire. Stat. 5. Sylu. 4. 4.

¶ Suspensura, pen. prod. Verbale. Senec. epist. 91, Vt suspensuras balnearum, & impressos parietibus tubos, per quos circunfunderetur calor.

¶ Suspensio, Verbale (αἰώρησις) Incertitudo. Hirtius 5. bell. Africani, 187, Exercitus eius magis suspensione animi ante aduentum Iubæ commouebatur.

¶ Suspendium, suspendij, Suspensio. Gellius, Suspendio uitam finiuit. Plaut. Aulul. 4. 11,

Vtinam me diui adaxint ad suspendium,
Potius quidem, quàm hoc pacto apud te seruiam.

Cic. 5. Verr. 110, Non inquam perpeterere, ut homines iniuriæ tuæ remedium morte ac suspendio quærerent, nisi &c. Mart. lib. 1. 186,

Iam suspendia sæua cogitabas.

¶ Suspendiosus, penult. prod. Adiect. Qui suspensus est. Plin. lib. 28. cap. 4. 16, Cardinibus ostiorum aceto affusis, lutum fronti illitum, capitis dolorem sedare: item laqueum suspendiosi circundatum temporibus.

Suspicio] suspicis, pen. corr. suspexi, suspectum (ἀναβλέπω) suspicere, Sursum aspicere. Virg. 1. Aen. 89,

— Aeneas ait, & fastigia suspicit urbis. Cic. 1. Tusc. 97, Et astra suspeximus, tum ea quæ sunt infixa certis locis, tum illa non re, sed uocabulo errantia.

Suspicere in cælum. Cic. in Somnio, 2.

Bucula suspiciens cælum. Virg. 1. Georg. 76.

Suspicere & circunspicere. Cic. 2. de Diuinat. 109.

Suspicere aliquem, Admirari & uenerari, quasi supra nos aspiciamus illum esse collocatum quem admiramur. Cic. 2. Offic. 28, Si cuius uirtutem suspiciunt, quemq; dignum fortuna quàm amplissima putant.

Eloquentia, quam suspicerent omnes, quam admirarentur, quam se assequi posse diffiderent. Cic. in Orat. 52.

Honores & præmia suspicere. Plancus Cic. lib. 10. 9. 3.

Suspicere, Suspectum habere. Sallust. in Iugurtha, Per idem tempus Bomilcar, cuius impulsu Iugurtha deditionē, quam metu deseruit, incœperat, suspectus regi, & ipse eum suspiciens, nouas res cupere, ad perniciem eius dolum quærere. Nonius.

¶ Suspectus, huius suspectus, m. gen. (ἀνάβλεψις) Plin. lib. 37. cap. 9. 6, Hoc & minimè probatur, quando præcellens debet esse in suspectu, uelut ex carbunculo refulgens quidam in purpura leuiter roseus nitor.

Honorum suspectus. Ouid. 5. Fast. 7.

Aspectu & suspectu refulgens. Plin. lib. 9. cap. 38. 3, Hoc est, si sursum conspiciatur, & in aerem quod dicitur.

Suspectu uasto turris. Virg. 9. Aen. 107.

Suspectus, altitudo. Virg. 6. Aen. 116,

Quantus ad ætherium cæli suspectus Olympum.

Suspectus, pro admiratione. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 25, Videndum est quid maximè faciat ingratos: aut nimius sui suspectus, & insitum mortalitati uitium se suaq; mirandi, aut auiditas, aut inuidia.

¶ Suspecto, suspectas (ὑποβλέπω) suspectare. Frequenter sursum aspicere. Martialis,

Oculisq; suspectans sydera. Plin. lib. 8. cap. 16. 17.

Suspectare (ὑφορᾶν) pro, Suspectum habere. Tacit. libro 1, Et quidam scelus uxoris suspectabant. Idem lib. 4, Ne pellici suspectaretur.

¶ Suspicor, pen. cor. suspicaris (ὑπονοέω, ὑποπτεύω, ὑποτοπέω, ὑπολαμβάνω, ὑφορῶμαι) suspicari, Notæ significationis. Dictum, quòd cum timore quodam ea uidemur aspi-

cere, de quibus dubitamus. Terent. Heaut. 2.3.27, Falsò suspicarier. Cic. 3. Verr. 44, Hospes ianitor qui nihil suspicaretur, ueritus nequid in ipso se offenderit, hominē summa ui retinere cœpit. Terent. Heaut. 4.1.49,

Quid nunc suspicare, aut iuuenis de illa?

Scribe non modò siquid scies, aut audieris, sed etiam siquid suspicabere. Cic. Attic. lib. 7.131.1.

Suspicor fore. Cic. ad Lent. lib. 1. 6.1, Quòd ualde suspicor fore ut infringatur hominum improbitas.

Suspicari aliquid mali. Cic. pro Cluent. 19.

Res nefarias suspicari. Cic. pro Milone, 47.

Aliquem abs se abalienatum suspicari. Cicero Lentulo, libro 1.7.10.

De ingenio alicuius suspicari. Cic. de claris Orat. 27.

Duci ad suspicandum. Cic. de claris Orat. 28.

¶ Suspicans, pen. cor. suspicantis, Particip. (ὑποπτεύων) Terent. Andr. 1.1.89,

Nibil suspicandum etiam mali.

¶ Suspicio, suspicionis, Verbale (ὑποψία, ὑπόνοια, ὑπόληψις, δόκησις) Cic. 2. de Fin. 79, Plerunq; improborum facta primò suspicio insequitur, deinde sermo, atq; fama.

Suspicio in Fabium. Plin. lib. 7. cap. 45.4.

Suspicio hominum. Cic. ad Lent. lib. 1.1.12.

Abscondita suspicio. Cic. 2. de Orat. 154.

Cæca suspicio. Vide Cæcus.

Repentina suspicio. Cic. pro Cluent. 83.

Suspicio belli subita. Cic. 7. Verr. 12.

Tenuißima suspicio. Cic. 2. de Lege agrar. 80.

Ciuitas solicita suspicione. Cic. 1. de Lege agrar. 24.

Absoluere suspicione. Vide Absoluo.

Abesse à suspicione. Cic. 4. Verr. 42. Vide Absum.

Abesse à conscientiæ suspicione. Cic. pro Cælio, 17.

Adduci in suspicionem. Vide Adduco.

Afferre suspicionem. Vide Affero.

Amouere suspicionem. Vide Amoueo.

Aspergere suspicione. Vide Aspergo.

Assequi suspicione. Vide Assequor.

Attingere rem aliquam suspicione. Vide Attingo.

Auertere rem à suspicione. Vide Auerto.

Augere suspicionem. Terent. Eunuch. 3.1.46. Vide Augeo.

Cadere in suspicionem. Vide Cado.

Coargui ab aliquo suspicionibus & coniectura. Cic. 1. de Lege agrar. 10.

Conferre suspicionem in aliquem. Vide Confero.

Consistit in aliquo suspicio. Vide Consisto.

Conuenit in eum hæc suspicio. Vide Conuenio.

Dare locum suspicioni. Cic. pro Cælio, 6.

Dare suspicionem fictè reconciliatæ gratiæ. Cicero Appio, lib. 3.12.12.

Suspicio est. Plaut. Epid. 10.53,

Sic suspicio est. hoc est, Ita omnes suspicantur. Terent. Eunuch. 3.3.8,

—iam tum erat suspicio,
Dolo malo hæc fieri omnia.

Effugienda ergo in hac præcipuè parte omnis calliditatis suspicio. Quintil. lib. 4 cap. 2.89.

Expurgare suspicionem, Dimouere. Cicero Antè quàm iret in exilium, 13.

Fugere perfidiæ suspicionem. Cic. Attic. lib. 8.160.2.

Habere alicuius rei suspicionem. Cic. pro Planc. 43.

Habere quasdam suspiciones periculi. Cic. Attic. lib. 16.333.10.

Iacere suspicionem. Vide Iacio.

Importat suspicionem hæc res. Cicero filius ad Tironem, libro 16.21.13.

Incensi suspicione, rem in medium uocare cœperunt. Cicero pro Cluent. 61.

Incidere in suspicionem regni appetendi. Vide Incido, penult. correpta.

Suspicio incidit de me. Terent. Adelph. 4.4.6.

Increpuit suspicio. Vide Increpo.

Inferre suspicionem. Vide Infero.

Inijcere suspicionem alicuius rei. Vide Inijcio.

Iniecta suspicio rei atrocis. Cic. pro Cluent. 85.

Insequitur quippiam suspicio. Vide Insequor.

Insidet alicui suspicio. Vide Insideo.

Interposita suspicio belli. Vide Interpono.

Leuare suspicionem. Quintil. lib. 4. cap. 2.58.

Leuare suspicionem, atq; ab se remouere. Vide Leuis.

Manet suspicio. Vide Maneo.

Minuere suspicionem. Vide Minuo.

Mouere suspicionem. Vide Moueo.

Iudex esse bonus nemo potest, qui suspicione certa non mouetur. Cic. 7. Verr. 52.

Necare aliquem propter alicuius rei suspicionem. Cicero 2. Philip. 109.

Peragrare omnes latebras suspicionum. Cic. pro Cælio, 41.

Perstringere suspicione. Vide Perstringo.

Præbuit plerisq; suspicionem conscientiæ. Tacit. lib. 17.

Relinquitur suspicio. Cic. 1. Tusc. 139.

Suspicionem segregare ab se. Plaut. Asin. 13.29.

Spargere uariè suspiciones. Quintil. lib. 7. cap. 3.10.

Suspicio amoris translata in eum. Terent. Heaut. 4.5.52. hoc est, Suspicantur homines eum amare.

¶ Suspectio, suspectionis, Verbale (δόκησις) Idem quod Suspicio. Terent. Andr. 3.2.21,

Nam qui istæc tibi incidit suspectio?

¶ Suspiciosus, pen. prod. Adiect. (ὑφορώμενος) Qui suspicionem habet. Terent. Adelph. 4.3.15,

Omnes quibus res minus secūdæ, magis sunt nescio quo (modo
Suspiciosi, ad contumeliam omnia accipiunt magis
Propter suam impotentiam, se semper credūt negligi.

Suspiciosum aliquid facere perspicuum. Cicero pro Rosc. Amer. 11.

Ciuitas maledica & suspiciosa. Cic. pro Flacco, 53.

Crimen suspiciosum. Cic. in Partit. 63.

Res perspicua & suspiciosa. Author ad Heren. lib. 2.42.

Suspiciosißimum negocium, & Suspiciosißimum tempus. Cic. pro Flacco, 5. Idem ad Lentulum, lib. 1.7.10.

Suspiciosa mula, Quæ nescio quid semper suspicatur, & timet. Colum. lib. 6. cap. 38.1, Suspiciosæ mulæ sanguis detrahitur. Alij legunt, suspiriosæ.

¶ Suspiciosè, penult. prod. Aduerbium (ὑφορωμένως) Cic. pro Deiotaro, 10, Id uos & à uiro optimo, & ab homine minimè stulto cogitatum esse confingitis: at quàm non modò credibiliter, sed ne suspiciosè quidem. Id est, Prorsus absurdè & calumniosè. Budæus.

Suspiciosè ac criminosè dicere aliquid, Cic. pro Ros. Amer. 33.

Narrare aliquid suspiciosè. Quintil. lib. 4. cap. 2.58.

¶ Suspicax, pen. corr. suspicacis, pen. prod. Adiectiuum: ut, Animus suspicax. Tacit. lib. 1.

Silentium suspicax. Tacit. lib. 3.

¶ Suspectus, Adiect. (ὕποπτος, ὑπόπτος) De quo est suspicio. Terent. Hecyra. 3.3.38,

—scio nemini aliter suspectum fore. Cic. ad Seruium Sulpitium, lib. 13.25.2, Posteaquam ex literis illius cognoui, tibi eum falsò suspectum fuisse, &c.

Criminum capitalium suspectus. Tacit. lib. 3.

Spei suspectus. Tacit. lib. 3.

Facultates

Digitized by Google

Facultates alicuius habere suspectas. Paulus in l. quidem. ff. ad S.C. Velleia.
Habere suspectum aliquid. Virg. 4. Aeneid. 20.
Videre se aliquibus suspectum. Cic. 1. in Catil. 12.
Suspectus super aliquo scelere. Sallust. in Iugurtha.
Suspectus in aliqua uirgine. Sueton. de claris Grammat. 15.
Suspectus, cum ablatiuo: ut, Suspecta incestu. Plin. de Viris illust. 46. Curtius lib. 8, In Calisthenem olim contumacia suspectum peruicacioris iræ fuit.
Suspectum est hoc mihi. Martial. lib. 2. 12. Cic. ad Atticum, libro 4. 82. 2.
Arua suspecta linquimus. Virg. 3. Aen. 110.
Dona suspecta. Virg. 2. Aen. 8.
Fides suspecta. Stat. 5. Sylu. 2. 8.
Locus suspectus, pro Alto & cliuoso. Plin. epist. 311, Est tamen statim à capite paulò amplius mille passibus, locus suspectus & mollis.
Medicina animi suspecta atq; inuisa pluribus. Cic. 3. Tusc. 1.
Pax suspecta. Silius lib. 7. 54.
Tumores suspectos sanat. Plin. lib. 20. cap. 6. 10.
Vita aliquorum suspecta. Cic. de Amicit. 48, Hæc est enim Tyrannorum uita: nimirum in qua nulla fides, nulla charitas, nulla stabilis beneuolentiæ potest esse fiducia, omnia semper suspecta atq; solicita sunt.
Suspectior, Comparatiuus. Cic. 2. Offic. 48, Quo enim quis uersutior et callidior est, hoc inuisior & suspectior, detracta opinione probitatis.
Hoste suspectior. Claud. 4. Paneg. 62.
Suspiro] suspiras, pen. prod. (στένω, στενάζω, ὑποστένω, μεταστένω, γοναχέω, γοναχίζομαι) suspirare, Spiritum ab imo pectore trahere, quod solicitudinis aut doloris argumentum est. Plautus Menæch. 19. 8.

Quin suspirabo plus sexcentum dies.

Amore ficto suspirat mulier. Lucret. lib. 4. 240.
Reperire ex magna turba neminem possumus, quicum aut iocari liberè, aut suspirare familiariter possimus. Cic. Attic. lib. 1. 13. 3.
Ingemit & tacito suspirat pectore. Ouid. epist. 20. 41.
Ab imo suspirare. Ouid. 3. de Arte, 134. Subaudi, pectore.
Flebile suspirare. Claud. 1. in Eutrop. 54.
Calorem suspirare. Claud. 1. Paneg. 12.
Suspirare, Desyderare. Iuuen. Satyr. 11. 16,

Suspirat longè non uisam tempore matrem.

Amores suspirare. Tibul. lib. 4. eleg. 5. 3.
In aliquam suspirare. Ouid. 1. Fast. 84.
Ad honores suspirare. Valer. 4. Argonaut. 106.
¶ Suspirans, pen. prod. Particip. (στενάζων) ut, Curæ suspirantes. Cic. 1. de Diuinat. 76.
¶ Suspirandus, Aliud Particip. (στενακτέος) ut, Domus suspiranda. Stat. 4. Thebaid. 4.
¶ Suspiratus, huius suspiratus, penult. prod. m. g. (στεναγμός) Ouid. 14. Metam. 26,

Respicit hunc uates, & suspiratibus haustis,
Nec dea sum dixit, &c. De Sibylla.

¶ Suspiratio, Verbale. Senec. libro de Ira, Sentiet itaq; suspirationes quasdam & umbras affectuum, ipsis autem carebit. Plin. in Præfatione, Inde illa nobilis Marci Ciceronis suspiratio.
¶ Suspirium, suspirij (στέναγμα, γοναχή) Idem. Plautus Cistell. 2. 46,

—hoc sis uide ut suspirium
Petiuit altè, & pallida es?

Sine cura, sine suspirio. Cic. 4. Tusc. 118.
Aegra suspiria. Stat. 6. Thebaid. 159.
Muta suspiria. Stat. 11. Thebaid. 121.
Præsaga luctus suspiria. Ouid. 2. Metam. 25.
Ducere suspiria ab imo pectore. Ouid. 10. Metam. 81.
Laxare suspiria. Claud. 4. de raptu Proserp. 36.
Mulcere suspiria alicuius. Claud. 3. Paneg. 43.
Repetere suspiria tota nocte. Tibull. lib. 3. eleg. 7. 6.
Rumpere suspiria in uoces. Claud. de bello Gildon. 47.
Trahere suspiria magno motu. Ouid. 2. Metam. 151.
¶ Suspirium, (ἄσθμα) Ipsa suspirãdi difficultas: est enim morbus, qui ex pulmonis uitio, aut imbecillitate fit. Plin. lib. 20. cap. 9. 15, Ad tormina, regios morbos, tussim ueterem cum suspirio. Columel. lib. 6. cap. 14. 1, Interdum tumore palati cibos respuit, crebrumq; suspirium facit.
¶ Suspiriosus, suspiriosa, suspiriosum, pen. prod. (ἀσθματικός) Qui spirandi difficultatem patitur, uel cui uitiosa est respiratio. Plin. lib. 20. cap. 21, Suspiriosis prodest.
Susq; deq;] ἀδιαφορῶ, id est, Plus, minusue, inquit Festus. Susq; deq; habere, significat æquo animo esse, & quod accidit, non magni facere, & interdum negligere, atque contemnere: hoc est, sursum deorsum feratur res, paruifacere. Plaut. Amphit. 10. 5,

Atq; id me susq; deq; esse habituram putat?

Vide Gell. lib. 16. cap. 9. Cic. Attic. lib. 14. 304. 1, Nam de Octauio susq; deq;, expecto quid de Mario.
Susq; deq; habeo. Vide Habeo.
Susilio] susilis. Vide Subsilio.
Sustendo] sustendis, sustendi, sustensum (ὑποτάνω) sustendere, Decipiendi gratia subdere aliquid aut machinari. Sallust. Dum sustendit insidias militi.
Sustento] sustentas. Vide Sustineo.
Susterna pars] Vide Sapinus.
Sustineo] sustines, penul. corr. sustinui, sustentum (ὑφίστημι, ὑποστάω, ὑπέχω, ὑπομένω, βαστάζω, στεγάζω, ἀνέχομαι) sustinere, Sursum tenere. Cic. 2. de Nat. deor. 41, Ex quo concluditur, quum omnes mundi partes sustineantur calore, mundum etiam, &c. Plin. lib. 12. cap. 25. 2, Vineæ sine adminiculis se ipsæ sustinent.
Sustinere, Pati, ferre. Terent. Phorm. 2. 2. 33,

—prima coitio est acerrima:
Si eam sustinueris, post illa iam, ut lubet, ludas licet.

Plin. epist. 12. c, Et cur (inquit) me putas hos tantos dolores tamdiu sustinere? Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 9.
Sustinere se, pro Reprimere & retinere. Cic. ad Varr. lib. 9. 8. 3, Expectabam omnino iamdiu, meq; sustinebam, ne ad te prius ipse quid scriberem, quàm aliquid accepissem. Cic. 4. Acad. 123, Sustinenda est potius omnis assensio ne præcipitet, si temere processerit.
Ab omni assensu se sustinere. Cic. 4. Acad. 89.
Sustinere se ad respondendo. Cic. 4. Acad. 186.
Sustinere se à lapsu: pro, Cauere lapsum. Liu. lib. 1. bell. Pun.
Non sustineo: pro, Nequeo, non possum, non audeo, nolo. Quintil. lib. 2. cap. 4: Nec enim huius rei iudicium differre sustineo. Ouid. 4. Fast. 141,

—nec iam suspendere fletum
Sustinet.

Sine negatione. Curtius libro 6, Sustinuit scribere mihi. Suetonius in Caligula, cap. 30, Hanc ut crudelissimam cædem & destituit edicto: & eos qui spectare sustinuissent, execratus est.
Sustinere, pro Defendere & tueri. Cic. 4. Acad. 37, Philo autem dum noua quædam commouet, quòd ea sustinere uix poterat, quæ contra Academicorum pertinaciam dicebantur, & apertè mentitur.
Sustinere, Differre. Liu. 5. ab Vrbe, 201, Compressiq; à Centurione

turione quem sibimetipsi præferant, rem in noctem sustinere.
Sustinere cognitionem. Callistratus in l. interdum. ff. de iudicijs. Interdum ex iustis causis & ex certis personis sustinendæ sunt cognitiones. id est, Differendæ & suspendendæ.
Aliquẽ sua authoritate sustinere, Fauere alicui, & illum tueri. Brutus ad Cic. in epist. ad eundem, 7.2.
Sustinere aliquem: pro, Eius preces differre. Ouid. 5. Fast. 16.
Aciem sustinere. Vide Acies.
Aestus sustinere. Ouid. 2. Metam. 46.
Artus infirmos baculo sustinere. Ouid. 6. Metam. 6.
Artus titubantes sustinere ferula. Ouid. 4. Metam. 6.
Casus fortuitos magno animo sustinere. Colum. lib. 1.
Causam alicuius rei sustinere. Cicero 5. Verr. 52. Idem Attico, libro 13. 268. 4, Nónne furor eius omnem causam sustinet? id est, Nónne in eum ut furiosum omne crimen uerti debet? Budæus.
Causam publicam. Cic. 1. Verr. 15. Ibidem, 21, Tamen esset magnum, tantam causam, tam expectatam, & diligentia consequi, & memoria complecti, & oratione exponere, & uoce & uiribus sustinere. hoc est, Defendere.
Ceruicibus suis sustinere Remp. Cic. pro Domo sua, 110.
Cibo aliquo sustineri. Colum. lib. 8. cap. 4. 2.
Concursum omnium philosophorum. Cic. 4. Acad. 126.
Conuicium quotidianum. Cic. pro Quintio, 42.
Crimen sustinere, Defendere, excusare. Cic. 7. Verr. 80.
Culpam alicuius rei. Cic. Attic. lib. 7. 123. 2.
Curam belli. Cic. Attic. lib. 6. 116. 4.
Curam sustinere, Anxium esse. Plancus Cic. lib. 10. 4. 8.
Currum sustinere. hoc est, Retinere, & cohibere. Cic. Attic. libro 13. 278. 3.
Cursum & impetum beneuolentiæ sustinere. hoc est, Reprimere. Cic. de Amicit. 56.
Diem extremum fati sustinet. Ouid. epist. 1. 23.
Dignitatem & decus ciuitatis sustinere, Tueri. Cicero 1. Offic. 174.
Equos incitatos sustinere, Retinere. Cæsar 4. bell. Gall. 585, Ac tantum usu quotidiano & exercitatione efficiunt, ut in decliui ac præcipiti loco incitatos equos sustinere, & breui moderari ac flectere didicerint. Cic. 4. Acad. 166.
Expectationem. Cic. 3. Offic. 8, Sustines enim non paruam expectationem imitandæ industriæ nostræ, magnam honorum, nonnullam fortasse nominis. hoc est, Maxima est de te hominum expectatio, te imitaturum, &c.
Sustinere ac tueri expectationem sui. Cic. Curioni, lib. 2. 1. 7.
Fama tua & officium non sustinet, ut, &c. Balbus Ciceroni, in epist. ad Attic. lib. 9. 178. 2.
Gradum sustinere, Reprimere. Ouid. 6. Fast. 80.
Grauitatem alicuius sustinere, Ferre, pati. Cicero Attico, libro 11. 228. 3.
Humeris sustinere Remp. Cic. pro Flacco, 72.
Imperia alicuius. Cæsar 1. bell. Gall. 127, Hominem esse barbarum, iracundum, temerarium, non posse eius imperia diutius sustineri.
Impetum hostium. Cæsar 1. bell. Gall. 93. Cicero 3. Offic. 61, Athenienses quum Persarum impetum nullo modo possent sustinere.
Incursum alicuius. Ouid. 3. Metam. 17.
Iniuriam sustinere dicitur sementis: cui Perire opponitur. Columel. lib. 2. cap. 9. 3.
Labentem excepit, corruere non siuit, fulsit & sustinuit, re, fortuna, fide, hodieq; sustinet. Cic. pro Rab. Posthum. 27.
Labores. Ouid. 8. Metam. 101.
Laborem propter ambitionem. Cic. Attic. lib. 1. 12. 9.

Nihil est mali quod non & sustineam & expectem. Cic. Attic. lib. 11. 219. 3.
Magnitudinem imperij. Cic. Post reditum in Senatu, 8, Magnitudinem tanti imperij nec intueri, nec sustinere, nec capere potuerunt.
Manum suam sustinere dicitur Deus, quando retrahit. Ouid. 5. Fast. 61.
Vix molem huius inuidiæ sustinebo. Cic. 1. in Catil. 17.
Ille enim furoris multum sustinuerat, hic erroris. Cicero pro Deiotaro, 25.
Solus cum ista copia, tantam multitudinem sustinere non possum. Cn. Magnus Domitio, in epist. ad Attic. lib. 8. 163. 3.
Munera. Cic. de Senect. 31.
Magnum munus de aliqua re sustinere. Cic. de claris Orat. 58.
Munus consulare. Cic. ad Planc. lib. 10. 12. 7.
Aliquid muneris in Remp. fungi ac sustinere. Cic. 5. Verr. 175.
Negocia. Horat. 2. epist. 1. 1.
Totum negocium gubernare, & suis humeris sustinere. Cicero pro Milone, 18.
Ciuitatis nomen sua authoritate sustinere. Cic. pro Flac. 26.
Nomen publicani. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 52.
Officium. Cic. Curioni, lib. 2. 5. 13.
Onus magnum. Cic. Cælio, lib. 2. 10. 3. Vatinius ad Cic. lib. 5. 9. 3, Hoc quicquid est oneris ac muneris, pro mea dignitate tibi tuendum ac sustinendum puta.
Suscipere aliquod onus quod sustinere non possis. Cic. pro Roscio Amer. 66.
Partes salutis alicuius. Cicero ad Atticum, lib. 3. 61. 4. Tacit. libro 3, Quia non Aedilis, aut Prætoris, aut Consulis partes sustineo.
Personam aliquam. Cic. 2. de Orat. 57, Tres personas unus solus sustineo summa animi æquitate, meã, aduersarij, iudicis.
Personam magistri. Sueton. de claris Grammat. 24.
Pœnam subire ac sustinere. Cic. pro Domo sua. 78.
Sempiternam pœnã sustinere. Cic. Post reditum ad Quirites, 1.
Prælia. Cic. ad Dolabell. lib. 9. 11. 4.
Pugnam. Liu. 3. ab Vrbe, 121.
Sermones hominum sustinere: pro, Resistere oblocutionibus hominum. Cic. ad Cassium, lib. 15. 14. 10.
Seruitutem ferre & sustinere. Cic. 5. Tusc. 24.
Simulatio fronte & uultu sustinetur. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 62.
Sumptum sustinere. Brutus Cic. lib. 11. 10. 11, Non si Varronis thesauros haberem, sustinere sumptum possem. Vetus exemplar habet, sumptui.
Suspicionem. Plaut. Bacchid. 8. 32,
Ille innocens suspicionem hanc sustinet causa mea.
Idem Milite, 7. 35.
Vultum alicuius sustinere. Liu. 3. bell. Pun. 36.
Sustinere, Alere, reficere. Liu. Milites fluuiatili pisce & herbis sustinebantur. id est, Cibabantur. Virg. 2. Georg.
—hinc patriam, paruosq; nepotes
Sustinet.
¶ Sustento, sustentas (ἀνέχω, βαστάζω) sustentare, Frequentatiuum. Plaut. Capt. 16. 3,
—quumq; ex miserijs plurimis
Me exemerunt, quæ adhuc te carens, dum hic fui, sustentabam.
Moles sustentata per multos annos. Lucret. lib. 5. 20.
Aciem sustentare. Vide Acies.
Sustentare, Alere, reficere. Plaut. Stich. 10. 8,
Valuisti'n' bene? P. sustentaui sedulò. hoc est, Dedi operam ut uiuerem, & corpus sustentarem. Terent. Adelph. 3. 4. 36,
—non malus,

Neq;

Neq; iners, adit illas: solus omnem familiam
Sustentat. Sueton. de claris Grammat. 15, Defuncto eo, filijsq; eius schola se sustentauit.
Alere & sustentare. Cic. 1. Tuscul. 70.
Casus suos alienis opibus sustentare. Cicero ad Figulum, libro 4. 13. 3.
Domum & pacem sustentauit. Tacitus lib. 1.
Egestatem & luxuriam domestico latrocinio sustentare. Cic. Post red. in Senatu, 9.
Famem sustentare. Cæsar 7. bell. Gall. 61.
Sustentat spes inopiam. Cæsar 3. bell. Ciuil. 194.
Laborem spe ocij sustentare. Sallustius ad Cæsarem, de Rep. ordinanda.
Hominũ mẽtes cogitationesq; spes sustentat. Cic. pro Flac. 2.
Sustentare aliquem suis officijs. Cic. Attico, lib. 3. 65. 9.
Parsimoniã alicuius suis sumptib. sustentare. Cic. pro Cæl. 30.
Non iuris sciẽtia, sed eloquẽtia sustẽtari. Cic. 1. de Orat. 123.
Subsidijs & liberalitate aliquorum sustentari. Cicero de Prouinc. Consul. 9.
Sustentare tenuitatem alicuius. Cic. Tironi, lib. 16. 21. 10.
Sustentare ac tueri ualetudinẽ suam. Cic. Mario, lib. 7. 1. 19.
Valetudo sui corporis notitia & obseruatione sustentatur. Cicero 2. Offic. 127.
Vitia alicuius sustentare. Sallust. in Catilinam.
Sustentare se. Cic. Terentiæ, lib. 14. 4. 12, Quod reliquum est, sustenta te mea Terentia ut potes.
Me uix misereq; sustento. Cic. Attico, lib. 3. 46. 1.
Sustentare se in furore aliquo. Cic. 4. Acad. 97.
Sustentare se sua uirtute. Cic. Torquato, lib. 6. 4. 18.
Sustentari literis, Sustentari præclara cõscientia & recreari. Cic. ad Atticũ, lib. 10. 195. 5. Idem ad eundem, lib. 4. 79. 4.
Consolatione sustentari. Cic. de claris Orat. 185.
Sustẽtare aliquẽ, Sustinere et fouere. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 7. 7.
Fide aliquos sustentare. Cic. pro Rab. Posth. 3.
Sustentare, pro Differre. Cic. Qu. fratr. lib. 2. 8. 7, Aedificationem Arcani ad tuum aduentum sustentari placebat.
Sustentare malum, Perferre. Liu. 2. ab Vrbe, 191.
Quum sustentare uix posses mœrorem tuum, doloremq; decessionis. Cic. in Pisonem, 70.
Sustentatum est, Impersonale. Cæsar 2. bell. Gall. 254, Id ex itinere magno impetu Belgæ oppugnare cœperũt. Aegre eo die sustentatũ est. De Bibracte Rhemorũ oppido loquitur.
¶ Sustentatio, Verbale (ἀνοχή) Ipse sustendi actus.
Mora & sustentatio. Cic. 2. de Inuent. 227.
Sustollo] sustollis, sustuli, pen. corr. sublatũ, pen. prod. (ἀνατείνω, αἰωρέω, ἐπαίρω) sustollere, Sursum leuare. Virgil. 2. Aeneid. 21, Sustulit exutas uinclis ad sydera palmas. Plaut. Cistel. 2. 106, Amicum hoc sustolle saltem.
Sustollere in equum. Cic. pro Deiotaro, 19.
Sustollere uirginem, Rapere. Plaut. Cistel. 7. 8.
¶ Sustollens, Particip. (ἀνατείνων) Catul. Argon. 59. 42,
Dulcia nec mœsto sustollens signa parenti.
¶ Sublatus, Aliud Participium.
¶ Sublatè, Aduerb. (ἐπηρμένως) Cicer. de claris Orat. 105, Quoniam ergo oratorũ bonorũ duo genera sunt, unũ attenuatè presseq;, alterum sublatè ampleq; dicentium.
Sublatè de se dicere, Magnificè de se prædicare. Cic. pro Domo sua ad Pontif. 73, Nihil enim unquam de me dixi sublatius.
Susum] & Susus (ἄνω) pro Sursum, apud antiquos. Cato. cap. 157. 12, Ita subducito susum animam quamplurimum poteris, in triduo polypus excidet.
Susurrus] susurri, masc. gẽ. (ψιθυρισμός, ψιθύρισμα) Paruũ & summissum murmur: propriè autem arborum & frondium dicitur. Cic. 5. Tuscul. 145, Lenticulus sanè noster Demosthenes, qui illo susurro se delectari dicebat, aquam ferentis mulierculæ. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 16,
—tum in lecto quoq; uideres
Stridere secreta diuisos aure susurros. Iuuẽ. Sat. 4. 11,
—tenui iugulos aperire susurro.
Blandos audire susurros. Propert. lib. 1. eleg. 11. 3.
Humiles susurri, Murmura tacitè precantiũ. Persius Sat. 2. 1.
Lenes susurri. Horat. 1. Carm. ode 9. 4.
Leuis susurrus. Virg. eclog. 1. 11.
Occultus susurrus. Claud. 1. in Eutropium, 18.
¶ Susurrus, Adiect. (ψίθυρος) Ouid. 8. Metam. 168,
Procrin adit, linguaq; refert audita susurra.
¶ Susurro, susurras, susurrare: uel Susurror, susurraris (ψιθυρίζω, τονθορύζω, ὑποφωνέω) susurrari, Furtim & summissa uoce loqui. Terent. Andr. 4. 5. 49,
Iam susurrari audio, ciuem Atticam esse hanc.
Martial. lib. 1. 44.
Aure susurrare, In aurem. Ouid. 3. Metam. 129.
Cum aliquo susurrare. Ouid. epist. 18. 4.
Fama susurrat. Ouid. epist. 20. 47.
¶ Susurratio, Verbale (τονθορισμός) Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 9, Ad Cæsarem crebri & non belli de eo rumores; sed susurrationes duntaxat ueniunt. Vetus codex habet, susurratores.
¶ Susurro, susurronis, m. g. (ψιθυριστής) Qui occultè maledicendo, odium in aliquem aut dissensionem molitur.
Sutares] dicuntur quasi continuè suentes, uel stantes in sutrina. Plaut. Aulul. 15. 41,
Sedentarij, sutates, diabathrarij.
Sutela] sutelæ, pẽ. prod. (δολοπλοκία) Dolosa astutia: à similitudine suentiũ dicta, authore Festo. Plaut. Capt. 12. 34,
Atq; ob sutelas tuas te morti misero,
Vel te interijsse, uel perijsse prædicent.
Suterna] suternæ (ῥαφία) Satura siue opus sutorium. Varro, Quod sutern as facere inscius nihil homo agis. Alij Sutrinas legunt. Vide Nonium.
Sutilis, & Sutor] Vide Suo, suis.
Sutrium] Oppidũ uetustissimũ, XXIIII. mil. pass. ab Vrbe distans, quod adhuc suum retinet. Hinc,
¶ Sutrius, Adiect. ut, Sutria tecta. Silius lib. 8. 98.
Sutura] Vide Suo, suis.
Suus] sua, suum (ἑός, σφός) Pronomen reciprocũ. Vide Sui. Plaut. Mercat. 3. 88, —mihi
Talentum argenti ipse adnumerat sua manu.
Terent. Phorm. 2. 4. 14, Suus cuiq; mos.
Cic. ad Atticum, lib. 14. 318. 4, Suam cuiq; sponsam, mihi meam: suum cuiq; amorem, mihi meum.
Suis eum certis, proprijsq; criminibus accusabo. Cicero 3. Verr. 29.
Suo sibi telo, pro Suo telo, dixêre ueteres. Plaut. Amphit. 4. 115, Atq; hunc telo suo sibi malitia à foribus pellere.
Idem Capt. 2. 46. Terent. Adelph. 5. 8. 36,
—suo sibi hunc iugulo Gladio.
Minerua patrem dicitur interemisse, uirginitatem suam uiolare conantem. Cic. 2. de Nat. deor. 81.
Suus, pro Eius. Cic. ad Atticum, lib. 3. 65. 5, Lege enim collegij sui non tenebantur. Eidem, lib. 6. 113. 11, Non destiti rogare & petere mea causa, suadere & hortari sua. Eidem, lib. 10. 293. 3, Indulsit illi quidem suus pater semper. Hæc probat Budæus, refragante Valla, & contendente ubiq; legendum, Eius.
Suus heres, & suum seruare, id est, proprium, non solum est peculiaris Iurisconsultorum locutio, sed etiam oratorũ. Cicero pro Rosc. Amer. 40, Sua quemque fraus, & suum terror

Digitized by Google

maximè uexat, suum quenq; scelus agitat, suæ malæ cogitationes conscientiæq; animi terrent. Idem de Arusp. resp. 7. Sua concio risit hominem. Et 1. Offic. 159, Expedere oportebit quid quisq; habeat sui, &c. Id enim maximè decet, quod est cuiusq; suum maximè. Hæc quum Laurentius, aut certè eorum similia probet, tamen illud improbat, Suus Ciceronis filius hæres est patris institutus: quod dici ratio uetat, ut ipse affirmat. Quod si est uerum, Plautus in Mercatore mendosè illam sententiam formauit,

Iubet saluere suus uir uxorem suam, urbani fiunt rustici. Plin. Mulso constant suæ dotes. id est, Peculiares. Hæc Budæus.

Eijcere è ciuitate ciues suos. Cic. pro Sestio, 125.

Vti populo sanè suo. Cic. pro Quintio, 15.

Recuperare captiuos redditis suis. Cic. 3. de Orat. 60.

Qui profitetur esse suum facere aliquid. Cic. 2. de Orat. 36.

De suo. Vide De.

Apponere de suo. Vide Appono.

Suus in disputando. Cic. 4. de Finib. 17. id est, Non utitur alienis inuentis argumentorum. Budæus.

Sua sponte (ἑκόντι) Cæsar 2. bell. Ciuil. 81. Hoc inito consilio denunciauisse Gallonio, ut sua sponte, dum sine periculo liceret, excederet.

Sua unius. Liuius 2. ab Vrbe, 35, Gratæ in uulgus leges fuere; quas quũ solus pertulisset, ut sua unius in his gratia esset.

Suapte, pro Propria. Plaut. Merc. 24. 9,

Suapte culpa ex genere capiunt genus.

Suopte ingenio. Liu. 1. ab Vrbe, 161. Plin. lib. 7. cap. 40. 1, Et suopte ingenio quisq; terminet.

Suopte nutu. Cic. 1. Tusc. 63. Vt terrena & humida suopte nutu & suo pondere ad pares angulos in terram & in mare ferantur.

Suusmet. Sallust. in Iugurth. Necesse est suomet ipsi more præcipites eant. Plin lib. 10. cap. 59. ad finẽ, Huc suamet ui.

Susmetipse. Plin. lib. 17. cap. 17. 1, Corellius eques Romanus Ateste genitus inseruit castaneam suometipsam surculo in Neapolitano agro.

S Y

Syagra] græ (σύαγρα) Regio Ciliciæ prope Adum & Laerten, à suum uenatione (ut ex nominis compositione appa ret) appellata.

Syagron] σύαγρον, Extremum Arabiæ fœlicis promontorium ad mare rubrum: cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 23. & 28, & Ptolemæus Tabulæ Asiæ sexta.

Syagros] σύαγρος. Canis nomen apud Sophoclem, à suum uenatione impositum. Græcis item Syagros, aprum, seu suem syluestrem significat.

Sybaris] pen. corr. (σύβαρις) fuit oppidum antiquissimum, XII. millibus passuũ ab Vrbe distans. Quin & aliud, teste Herodoto lib. 5. quod à Crotone non longè abest, & eodẽ nomine fluuius Calabriæ, à cuius potu greges amouent: nã si de eius aqua biberint, sternutamentis agitantur. Author Strabo lib. 6. Oppidũ ait Stephanus postea Thurion fuisse appellatum. Vnde Sybaritæ, pen. prod. dicti, gens in architectura uoluptatum operosissima, Suida teste: luxu deliciisq; adeò notabilis, ut quicquid effœminatum quicquid molle, quicquid accurata atq; ambitiosa luxuria paratum esset, id uulgò Sybariticum diceretur. Vnde Ouid. in libro Tristium secundo, scribẽs ad Augustum, Sybaritida uocat opus Hemitheonis cuiusdam Cynædi Sybaritæ, de generibus uoluptatum & obscœnarum deliciarum. Aristot. lib. Moralium Eudemiorũ primo, Smyndiriden quoq; Sybaritam comparẽ Sardanapalo inter uoluptuarios nommauit. Suidas fabulas aniles, aut parũ pudicas, Sybariticas appellatas scribit. Idẽ refert, Sybaritas instituisse, ut equi ad tibiæ cantũ saltare condiscerent. Et luxuriosos Sybaritas appellatos: & Sybarissare, Sybaritarum ritu delicijs indulgere, dictum. Astipulatur & Quintil. lib. 3. cap. 9.

¶ Sybaritanus, pen. prod. Adiect. (συβαρίτης) Plin. lib. 8. cap. 42. 4. Docilitas tanta est, ut uniuersus Sybaritani exercitus equitatus, ad symphoniæ cantum saltatione quadam moueri solitus inueniatur.

¶ Sybaritana præda Varroni apud Nonium est lauta & elegans, quam conuenire Tarentinis dicit.

¶ Sybarica uocat Græci omnia impendij maioris. Sybariticã mensam Zenobius glisceră intelligit, &, ut Plautus inquit, ritu barbarico opiparã. Cæl. Rhod. lib. 7. Lect. antiq. ca. 9.

¶ Sybaritis, dis (συβαρῖτις) patronymicum fœmininũ à Sybaritis populis formatum. Ouid. de Trist. ad Augustum.

Nec qui composuit nuper Sybaritida, fugit. Quo in loco Sybaritida uocat Ouidius, opus Hemitheonis cuiusdã cinædi. De generibus uoluptatũ, & obscœnarũ deliciarũ.

Sybarus] Nomen fontis in Euboia: à quo Sybaris Italus nomen accepisse commemoratur à Strabone lib. 8.

Sybota] orum: Sunt insulæ perexiguæ paulisper ab continenti terra disiunctæ, ad orientale promontorium Corcyræ Leucimmansitæ. Strabo lib. 7.

Sycaminon] συκάμινον, Oppidum fuit in ora Phœnices: cuius sua ætate nihil præter memoriam extitisse, authores sunt Plinius lib. 5. cap. 16. & Strabo lib. 16. Sycaminon item Græci Morum appellant, arboremq; ipsam Sycamineam, συκαμινέαν.

Sycaminon] Morus Aegyptia: qua uti solent in aggeribus Nyli, per quos incrementa eius dispensantur, & coercentur. Vlpianus in tit. de extraordinar. criminib. lib. 10, Siquis (inquit) arborem Sycaminonem exciderit: nam & hæc res uindicatur extra ordinem non leui pœna, idcirco quòd hæ arbores colligunt aggeres Niloticos, per quos incrementa Nili dispensantur.

Syce] es (συκῆ) Insula est Asiæ adiacens, nõ procul ab Epheso: cuius meminit Plinius lib. 5. cap. 31.

Sycen] Alia nomine Peplos, & Meconion aphrodes, ex una radice tenui fructificat, folijs rutæ paulò latioribus, semine sub folijs rotundo, minore, quàm candidi papaueris. Plinius lib. 27. cap. 12.

Sychæus] Vide Sichæus.

Sycites] συκίτης, Gemma, à fici colore dicta: de qua Plin. libro 37. cap. 11. Est item Sycites, uini factitij genus, ex fico: quod alij palmiprimum, alij Catorchiten appellant, singulis modijs in aquæ congijs tribus maceratus: ut docet idem Plinius lib. 14. cap. 16.

Sycon] n. ge. (σῦκον) Latinè ficus dicitur. Martialis libro 5. epigr. 39, in Calliodorum,

Quadringenta secat, qui dicit σῦκα μέγιστα.

¶ Sycomorus, pen. corr. fœm. gen. (συκόμορος) Arbor, à ficu & moro sic dicta. σῦκη enim ficus: μόρον arbor est, quam & Latini morum appellant. De hac sic Ruellius: Ficũ Aegyptiam Theophrastus Aegyptiã moron, Celsus morosycon appellat. Dioscorides, Galenus, & Theophrasto posteriores, indito à fico & moro nomine, sycomorum appellarũt. Dioscoridi arbor est amplissima, ficus similitudine, largo succo, folijs moro quàm proximis. Fructus ex argumẽto gustus ignaui cognomines, ternos aut quaternos anno fundit: eosq; non ramis ut ficus, sed caudice ipso gerit, similes caprificis, dulcioresq; grossulis, hoc est, primitiuis in fico pomis, sine granis interioribus. Nec maturescunt aliter quàm scalpendo ferreis unguibus, magno prouentu eorũ in Caria & Rhodo, locisq; prorsus parũ tritici feracibus: populis

Digitized by Google

populis in annonæ caritate, penuria pro pane frumentoq; satisfaciunt: tam restibilis pomi eius ubertas & copia est. Pomum uentri quidem amicum, sed minimam præbet alimoniam. Et post paulum, tradit Vlpianus hanc arborē in Niloticis aggeribus esse frequentem, grauiterq; in eos animaduerti, qui sycomorum exciderunt. Potentia etiam inter morum & ficum media: quod & illi nomen apud Galenum sycomori peperit.

¶ Sycophanta, sycophantæ, m. g. (συκοφάντης) Obseruator & delator eius qui ficos furto sustulisset. παρὰ τὸ σῦκα φαίνειν, id est, Ab indicando eum qui ficos ederat.

Sycophanta pro Mendace, cauillatore, siue doloso ponitur. Quod hinc originem habuit. E duobus seruis Græci cuiusdā uiri alter, ficus quæ domi paratæ erāt, absumpserat: alter, quis eas abstulisset, ignorabat. Quærēti eas domino, sons innocētem accusabat. Herus ut ueritatem exploraret, haurire utrunq; subtepidā aquam iussit, deinde euomere. Tunc primùm sycophantæ ortum uocabulū: eo ita appellato, qui ficos deuorauerat, culpamq; in innocentem cauillando, ac mētiendo reiecerat. Festus, Sycophantas appellatos hac de causa dicūt: Atticos quondā iuuenes in hortos irrumpere solitos, ficosq; deligere: quam ob causam lege constitutū fuisse, ut quicunq; id fecisset, capite plecteretur. Hanc igitur pœnam qui persequerentur ob paruula detrimenta, sycophantas, hoc est ficorum edones esse appellatos. Hæc Sipontinus. Plaut. Amphit. 6. 8,

Nimis hic scitus est sycophāta, qui quidā sit meus pater.

Pergraphicus sycophanta. Vide Pergraphicus.

¶ Sycophantia, sycophātiæ, pen. corr. (συκοφαντία) Calumnia, delatio, falsa accusatio. Significat & Falláciam. Plaut. Asin. 11. 2. Idem Milite,

Nam ego inueni lepidè sycophantiam.

Sycophantias struere, Machinari. Plaut. Asin. 3. 57.

¶ Sycophantor, sycophantaris (συκοφαντέω) sycophantari, Falsò accusare. Plaut. Trinum. 11. 41,

Quanquam hoc me ætatis sycophantari pudet.

Ibidem, 13. 113.

¶ Sycophantisso, sycophantissas (συκοφαντίζω) sycophantissare, idem.

¶ Sycophantiosè (συκοφαντικῶς) Aduerbium antiquū, pro Dolosè. Plaut. Pseud. 10. 101,

Ego nec sycophantiosè quicquam ago, nec malefìcè.

Sycoris] Vide Sicoris.

Sycosis] est ubi intra palpebras succrescit quippiā, carunculæ imagine, ac protuberans: cōsequitur et oculi totius difficilior motus. Cælius Rhodig. lib. 7. Lection. antiq. ca. 20.

Sycussa] συκοῦσσα, Insula est in mari Aegeo, ante Ephesum. de qua Plinius lib. 31. cap. 5.

Syderis] σιδηρις, Fluuius est in finibus Caspiorum & Hyrcanorum: à cuius ostio Caspium mare, nomine amisso Hyrcanum incipit appellari, Plin. lib. 6. cap. 16.

Sydima] Vrbs in montanis Lyciorum, apud Plinium libro 5 cap. 27.

Sydus] syderis, penul. corr. ne. gen. (ἄστρον) Quod in aliquod signum, complurium stellarū compositione formatū est: ut Aries, Taurus, Andromeda, Perseus, Corona, et quæcunq; uariarum genera formarum feruntur in cælum recepta. Vide Plinium lib. 2. cap. 18. Virg. 1. Georg. 7,

An'ne notum tardis sydus te mensibus addas.

Crinis timendi syderis. Lucan. lib. 1. 105.

Regina syderum Luna. Horat. in Carm. secul. 7.

Abruptum sydus. Vide Abruptus.

Amicum sydus. Horat. Epod. 10. 2.

Clarum sydus Tyndaridæ, Horat. 4. Carm. ode 8. 7.

Clemens sydus. Claud. in Epithal. Palladij 4. 6. 24.

Decretorium sydus. Vide Decretum.

Feruidum sydus, Canicula. Horat. Epod. 1. 6.

Insana sydera Capræ. Horat. 3. Carm. ode 7. 2.

Lætabile sydus. Valer. 6 Argon. 122.

Lugubre refulsit sydus. Valer. 8. Argon. 12.

Masculeum sydus, Sol. Plin lib. 2. cap. 100. 1.

Fœmineum ac molle sydus lunæ. Plin. lib. 2. cap. 101. 1.

Niuosum sydus Pliadum. Stat. 1. Sylu. 3. 20.

Publica sydera. Ouid. epist. 17. 31.

Sublime sydus Arctos. Senec. Herc. fur. 2. 2.

Sydera, pro stellis. Cic. 1. Tusc. 106. Nocturnamq; cæli formā undiq; syderibus ornatam.

Meatus syderum. Vide Meo.

Alta sydera. Virg. 3. Aeneid 124.

Aurea sydera. Virg. 2. Aeneid. 98.

Candida sydera. Lucret. lib. 5. 243.

Conuexa sydera. Vide Conueho.

Lucida sydera. Horat. 1. Carm. ode 3. 1.

Micantia sydera. Catull. in Epithal. Mallij, 56. 42.

Palantia sydera. Lucret. lib. 2. 206.

Radiantia sydera. Ouid. 7. Metam. 67.

Sparsa mundo sydera. Senec. Hippol. 9. 1.

Surgentia sydera. Virg. 6. Aeneid. 170.

Vaga sydera. Senec. Octau. 1. 1.

Volantia sydera. Virg. 5. Aeneid. 105.

Adire usq; ad sydera. Vide Adeo.

Crinem ducunt uolantia sydera. Virg. 5. Aeneid. 105.

Clamor ferit sydera. Virg 2. Aeneid. 98.

Ferire sydera uertice, Contingere cælū uertice. Hor. 1. Carm. ode, 1. 7.

Ferre ad sydera nomen alicuius, Summis laudibus celebrare. Virg. 9. eclog. 6.

Pallent sydera turbata uicino die. Stat. 12. Theb. 81.

Conuexa polus dum sydera pascet. Virg. 1. Aeneid. 123.

Cadentia sydera suadent somnos. Virg. 1. Aeneid. 2.

Tangere sydera uertice: id est, fœlicissimum esse. Ouid. 7. Metamorph. 12.

Latitantia sydera tegunt nubes. Ouid. 10. Metam. 90.

Voluuntur sydera lapsu. Virg. 4. Aeneid. 105.

Sydus pro Sole & Luna. Plin. lib. 7. cap. 60. 1. Inclinato sydere supremam pronunciauit. Idem lib. 8. cap. 1. 2, Atq; ita salutato sydere in syluas reuerti.

Torrentia agros sydera. Horat. 3. Carm. ode 1. 7.

Clarior sydere. Horat. 3. Carm. ode 1. 9.

Pulchrior sydere. Horat. 3. Carm. ode 9. 5.

Aethereum sydus. Ouid. 1. Metam. 86.

Sydera, pro planetis. Plin. lib. 2. cap. 6, Inter hanc terram, cælumq;, eodem spiritu pendent certis discreta spacijs septē sydera: quæ ab incessu uocamus errantia, quum errēt nulla minus illis.

Aemulum sydus. Vide Aemulor.

Salubre sydus Veneris. Lucan. lib. 1. 32.

Hebet sydus Veneris. Lucan. lib. 1. 132.

Affixa mundo sydera. Vide Affigo.

Afflari sydere. Vide Afflo.

Attributa sydera singulis nobis. Vide Attribuo.

Dextro sydere editus. Stat. 3. Sylu. 4. 13.

Percuti sydere. Vide Percutio.

Gentis suæ sydus, Decus & ornamentum. Ouidius 4. de Ponto, eleg 3. 1.

Sydus, qui per i Latinum scribunt, à Sido, sidis, sidere deriuāt: quàm rectè, ipsi uiderint: nam Sidere non significat fixum manere: ut uides paulò antè in Sido. Alij malunt y Græco scribi:

Digitized by Google

scribi: ἀπὸ τοῦ σὺν, quod est simul, & εἰδεῖν uidere, deriuantes, quòd plures stellæ simul conspiciantur. Alij ab συνειδεῖν, quod est commeo, & conuenio: ut sit plurium stellarum conuentus.

¶ Sydereus, Adiect. (ἀστρῷος) Quod ex sydere est: ut, Splendor sydereus. Virg 10. Aeneid.1, Sydeream in sedem, id est, In astriferum circulum.

Aestus sydereus. Ouid.6. Metam.69.

Arx syderea. Ouid.3. Amor. eleg.9.5.

Canis sydereus, Canicula. Ouid.4. Fast.189.

Cælum sydereum. Ouid.10. Metam.28.

Ignes syderei. Ouid.1. Metam.157.

Lux syderea. Ouid.4. Metam.34.

Polus sydereus. Valer.4. Argon.128.

Vultus syderei. Stat.5. Thebaid.23.

Sydereus, Altus. Martialis lib.1.2,

Hic ubi sydereus propius uidet astra colossus.

Sydereus, Fulgens. Virg.3. Aeneid.18,

—nec lucidus æthra.
Syderea polus.

Artus syderei. Stat.1. Sylu.1.29.

Aues sydereæ Iunonis. Claud.2. in Eutrop.66.

¶ Syderalis, & hoc syderale, pen.prod. (ἀστρικὸς) Quod ad sydus pertinet. Plinius 18. cap.24.11, Prius tamen syderalis difficultas subijcienda contemplationi est. Idem libro 7. cap.49.1.

¶ Sydereor, pen. corr. syderaris (ἀστροβολίζομαι) syderari, Sydere afflari. Plin. lib.9. cap.16.4, Fluuiatilium silurus Caniculæ exortu syderatur, et aliàs fulgure sopitur: id est, Obtorpescit.

¶ Syderatus, pen. prod. Participium (ἀστρόβλητος) Qui syderatione morbo affectus est. Plin. lib.28. cap.16.8, Syderatis urina pulli asinini, nardo admisto, perunctione prodesse dicitur.

¶ Syderatio, syderationis, f.g. (ἀστροβολία, ἀστροβολισμὸς) Morbus est arborum afflatarum sydere, quocunq; modo id acciderit. Plin. lib.17. ca.24.6, Syderatio tota cælo constat. Quapropter & grando in ijs causis intelligi debet, & carbunculatio, quod prumarum iniuria euenit. Hæc enim uerno tempore inuitatis & erupere audentibus satis mollibus insidens, adurit lactescentes germinum oculos, quod in flore carbunculum uocant. Budæus.

Syderatio, Græcè dicitur astrobolismos, quasi syderis percussio, quam sphacelismon quidā appellant, ut ait Theophrastus lib.5. de causis: qui syderatas arbores astrobletas appellat, quasi sydere percussas. Budæus.

Syderatio, Morbi genus, partem aliquā corporis, sæpe penè totū corpus percutientis subitò, atq; exiccantis, & plerūq; hominem enecantis: quod quum repentino quodā eueniat impetu, è cælo ui quadam syderis prouenire putatur

¶ Syderatio, Constellatio, siue sydērum in genitura coaptatio, quippiam innuens euenturum. Iul. Firmic. lib.4. cap.13. in fine & lib.6. cap.5.

Syedra] æ (σύεδρα) Oppidum est Isauriæ, quæ est Asiæ regio media inter Ciliciam & Pamphiliam. Stephanus.

Syene] pen.prod. (συήνη) Vrbs in confinibus Aethiopiæ atque Aegypti, supra Alexādriam uersus Meridiem, quinq; millibus stadiorum sub tropico Cancri directè locata. Vnde sole existente in Cancro, medio solstitij die supra uerticem ciuitatis, nullam prorsus in ea umbram iaci, ait Plinius lib.2. cap.73. Lucan. lib.2.117,

—umbras nusquam flectente Syene.

Atra Syene. Claud. de Nilo, 6.4.

Calida Syene. Ouid.1. de Ponto, eleg.6.16.

Bod Syene. Stat.2. Sylu.2.18.

Sygaros] σύγαρος, Insula est in sinu Arabico, in qua nulli sunt canes, atq; aliunde importati, circa littora errantes moriuntur. Plin. lib.6. cap.28.

Syla] per simplex l (σύλα) mōs Lucaniæ, & sylua in illo. Sic dicta, quasi σύρα, id est, tracta: hoc est, latronibus frequentata. Sallust. de fugitiuis, In sylua Syla fuerunt. Virgil.12. Aeneid.143,

Ac uelut ingenti Syla.

Sylaris] Fluuius, Picenum à Campania disterminans. Strabo lib.5, extremos, Picentes autem usq; Sylarin perueniūt flumen, qui ab hoc agro ueterē separat Campaniam. Cui quidem fluuio proprium illud inesse traditur, ut in eius aquas demissa uirgulta in lapidem rigentur, forma tamen coloreq; seruato.

Sylla] σύλλας, Nobilis Romanus, teste Sallustio, qui ex antiqua Scipionum familia originem duxit: in adolescentia omnibus flagitijs inquinatam uitam egit, hoc est, usq; ad Quæsturam: quam sub Mario adeptus est, in qua uitam omnem penitus commutauit: & (ut dixit Valerius Maximus) catenas Iugurthæ manibus iniecit, &c. Fuitq; literis Græcis & Latinis bene eruditus, facundus, acer, astutus, gloriæ cupidus, sui securus, multarum rerum & pecuniæ maximæ largitor, animo grandis: ita ut dicat Salust. dubitari potuisse, fortior an fœlicior esset. Nā fœlix eo dici uoluit, quòd inimicos Marianos fœliciter ultus est. Dictator deinde effectus, ita Rempub. oppreßit, ut, teste Cicerone in Verrem, nemo illo inuito, nec bona, nec patriam, nec uitā retinere posset. Postremò Rep. constituta Dictaturā deposuit, & priuatus Puteolis dicitur morbo pediculari correptus interijsse. Vide Plutarchum.

Homo à populi causa remotißimus L. Sylla. Cicero pro Cluentio 121.

Municipijs ciuitatem ademit L Sylla. Cic. pro Domo sua, 62.

Magister scelerum Sylla. Lucan. lib.1.67.

Emißi bona Sex. Alpheni, L. Sylla Dictatore uendente. Cicero pro Quintio, 51.

¶ Syllanus, pen.prod. Adiect. (συλλανὸς) Cicero 3. de Lege agrar.5. Qui nos Syllanos in inuidiam rapit?

Cadauera Syllana. Lucan. lib.2 41.

Ferrum Syllanum. Lucan. lib.1.68.

Manes Syllani. Lucan. lib.1.116.

¶ Syllaturio, syllaturis, pen. corr. syllaturire, Syllam imitari. Cic. Attico, lib.9.181.12, Hoc turpe Cn. noster biennio antè cogitauit, ita Syllaturit animus eius, & proscripturit diu. Vide Proscribo.

Alius fuit Faustus Sylla, cuius meminit Seneca Octau.8.1,

Perage imperata, mitte qui Plauti mihi
Syllæq; cæsi referat abscissum caput. Verba sunt

Neronis.

Syllaba] syllabæ, pen.cor. (συλλαβὴ) Comprehensio literarum, uel unius uocalis enunciatio, temporum capax. Vide Grammaticos.

Claræ syllabæ. Vide Clarus.

Cadunt uerba in syllabas. Vide Cado.

Leguleius anceps syllabarum. Cic.1. de Orat.121.

Coeuntes inter se syllabæ. Quintil. lib.1. cap.1.27.

Peccare in syllaba. Cic. in Parad.31.

Clausulam longa terminare syllaba. Cic.3. de Orat.101.

¶ Syllabatim, pen.prod. Aduerb. (κατὰ συλλαβὰς) Per singulas syllabas. Cic. Attico, lib.13.282.6, At ego, ne Tironi quidē dictaui, qui totas περιοχὰς persequi solet, sed Spintharo syllabatim.

Dicere syllabatim. Cic.4. Acad.214.

Digitized by Google

Syllepsis] huius syllepsis, f.g. (σύλληψις) Dici potest cõceptio: ab σύν con, λῆψις acceptio: quæ fit, quum pluralis dictio singulari uerbo copulatur. Virg. 1. Aeneid. 112.

—sociis & rege recepto. Aut singularis plurali uerbo connectitur. ut Virg. eclog. 1. 17.

—sunt nobis mitia poma,
Castaneæ molles, & pressi copia lactis.

Aut quum pro multis unus ponitur. ut Virg. 2. Aeneid. 4.
—armato milite complent. Item pro uno multi. Virgil. 9. Aeneid. 106.
Vos ô Calliope precor aspirate canenti.

Syllepsis, Pars maior autores sunt. Liu. 10. bel. Pun. Magna pars saucij. Ibidem.

Syllogismus] syllogismi, masc. ge. (συλλογισμός) Computatio, pensatio: ab σύν & λέγομαι, quod est computo, concludo: uel ab λογίζομαι, ratiocinor. Ratiocinatum uel collectiuum uertit Quintilianus. Idem lib. 5. cap. 7. In syllogismo tota ratiocinatio ab eo est qui intendit.

Syloson] pen. corr. (συλοσῶν) Polycratis Samiorũ tyranni frater. is quũ Dario Hystaspis filio uestem quã ferebat, aliquando largitus esset: nam ille quum nondum rex esset, eam magnopere concupiuerat: quum uerò regnaret, dono Sylosonti tyrannidem dedit, qui acerbè imperauit. Quare urbs hominibus uiduata est. Vnde ductum est prouerbiũ, ἕκητι συλοσῶντος εὐρυχωρίη. id est, Sylosontis locus amplus est. Strabo. lib. Geographiæ 14.

Sylua] ὕλη δρυμός. Generale nomen est, propriè arborum, & quæ cædua est: hoc est, quæ habetur in eum usum, ut ex ea cædatur materia. Seruius. Quã Græci ὕλην uocãt, poetæ nominant syluam: id est, elementorum congeriem, unde cuncta procreantur. Virg. 3. Aeneid. 137.

—sylua alta Iouis, lucusue Dianæ.

Locus in media sylua maximè opacus & frigidus. Cicero 3. de Orat. 21.
Brachia syluarum, Rami. Stat. 1. Theb. 71.
Comæ syluarum, Frondes. Stat. 3. Sylu. 3. 20.
Filia syluæ pinus. Horat. 1. Carm. ode 14. 3.
Gloria syluarum pinus. Stat. 5. Sylu. 1. 31.
Agrestis. Ouid. 7. Metam. 49.
Antiqua. Virg. 6. Aeneid. 36.
Ardua. Ouid. 1. Fast. 49.
Arens. Virg. 11. Aeneid. 105.
Barbarica. Vide Barbarus.
Cædua. Vide Cædo.
Comata. Catul. de phaselo. 4. 3.
Densissima. Virg. 2. Georg. 4.
Formidulosis syluis latent feræ. Horat. Epod. 5. 11.
Frequens trabibus sylua. Ouid. 8. Metam. 66.
Frondiferæ. Lucret. lib. 1. 52.
Immensa. Virg. 6. Aeneid. 37.
Incidua sylua. Stat. 6. Thebaid. 19.
Incidua sylua per multos annos. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 1.
Ingentes syluæ. Lucret. lib. 5. 250.
Iugosæ syluæ. Ouid. epist. 4. 17.
Magna. Virg. 3. Georg. 44.
Nemorosæ. Ouid. 10. Metam. 137.
Nigræ. Horat. 1. Carm. ode 21. 2.
Opacæ. Ouid. 6. Metam. 128.
Pineæ. Virg. 9. Aeneid. 19.
Proceræ. Ouid. epist. 15. 22.
Profundæ. Lucret. lib. 5. 9.
Rudes. Claud. 3. de rap. Proserp. 74.
Rusticæ. Ouid. epist. 4. 21.
Salubres. Horat. 1. epist. 4. 1.
Secretæ. Ouid. 7. Metam. 15.
Steriles. Virg. 2. Georg. 88.
Vernantes. Senec. Herc. Oet. 4. 30.
Vetustæ. Ouid. 6. Metam. 105.
Virentes. Catul. in Car. sec. 32. 2.
Viridicatæ. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 6.
Virides. Ouid. 3. Metam. 64.
Vmbrosæ. Ouid. 1. Metam. 139.
Mane me in syluam abstrusi densam & asperam, non exeo inde ante uesperam. Cicero Attico libro 12. 241. 5. Vide Abstrudo.
Ambire syluas plagis. Ouid. 2. Metam. 100.
Aucta sylua sororibus. Ouid. 2. Metam. 75.
Canit sylua auibus. Lucret. lib. 1. 53. Vide Auis.
Cædere syluas. Vide Cædo.
Viridem syluam ab humo conuellere. Virg. 3. Aeneid. 5.
Ducere syluas. Quintil. lib. 1. cap. 10. 8. De Orpheo.
Honorem syluis decutere. Virg. 2. Georg. 81.
Eruere syluas. Virg. 4. Georg. 66.
Excidere syluas. Lucret. lib. 5. 255.
Ardor flammeus exederat syluas. Lucret. lib. 5. 252.
Alta sylua ministrat tedas. Virg. 2. Georg. 87.
Obscura nutat sylua Seneca Thyeste, 8. 7.
Nudata cacumina syluæ. Ouid. 1. Metam. 70.
Incultæ pacantur uomere syluæ. Horat. 1. epist. 2. 9.
Reboant syluæ. Virg. 3. Georg. 45.
Rotat syluas amnis. Stat. 4. Sylu. 3. 16.
Vetus sylua nulla securi uiolata. Ouid. 3. Metam. 6.
Sylua, de herbis aliquando dicitur. Virg. lib. 3. Georg. 77.

—subit aspera sylua,
Lappæq́; tribuliq́;. Seruius.

Sylua, de uitibus. Virg. 2. Georg. 6.

Syluarumq́; aliæ pressos propaginis arcus Expectant.

Horrida sylua siccæ comæ. Iuuenalis, Satyr. 9. 2.

Sylua aliquando dicitur quod extemporè scribitur uelocissimè: estq́; ueluti prima materia. Quintil. lib. 10. cap. 3. Cic. 3. de Orat. 58. Primùm sylua rerum ac sententiarum comparãda est, qua de parte dixit Antonius hoc est, Maxima congeries & ubertas.

¶ Syluula. pen. corr. Diminutiuum (δρυμίδιον) Colum. lib. 8. ca. 15. 3. Sunt enim quibus cordi est uel in syluulis tamaricum, aut stirporum frutectis immorari: nec ob hanc tamen causam totus locus syluulis occupetur.

¶ Syluester, hæc syluestris, & hoc syluestre: uel hic et hæc syluestris, & hoc syluestre (ἄγριος) Quod est syluæ. Virgil. 1. eclog. 1. Syluestrem tenui musam meditaris auena. Idem 2. Georg. 75.

¶ Syluestris, Quod est in sylua. Cic. de Amicit. 60. Quum locis etiam ipsis delectemur montuosis & syluestribus. hoc est, In locis qui in montibus sunt, & syluis.

Agrum syluestrem mitigat flammis. Horat. 2. epist. 2. 38.
Antra syluestria. Ouid. 13. Metam. 10.
Arbor syluestris. Virg. 3. eclog. 14.
Coitio syluestris. Cic. pro Cælio, 19.
Dona syluestria. Catull. Argon. 59. 56.
Homines syluestres. Horat. de Arte, 79.
Materia syluestris & culta, Quæ ex sylua decerpitur. Cic. 2. de Natur. 227.
Montes uestiti atq; syluestres. Cic. 2. de Nat. deor. 198.
Numina syluestria. Ouid. 2. Fast. 56.
Saltus syluestris. Curtius lib. 4.
Loca syluestribus sepibus densa. Cic. 1. de Nat. deor. 163.
Tecta syluestria. Cic. 1. de Inuent. 4.
Tumulus syluestris. Liu. 7. bell. Pun. 147.

Via in-

Digitized by Google

Via inculta & syluestris. Cic. de claris Orat. 140.
Vita syluestrium. Cic. 2. de Nat. deor. 143.
¶ Syluestrior (ἀγριώτερος) Plin. lib. 16. cap. 27. 3, Syluestriora omnia tardiora.
¶ Syluaticus, pen. corr. Adiect. (ὑλαῖος) Quod ad syluā pertinet: ut, Syluaticus mus, apud Plinium lib. 30. cap. 9. 4. habitans in syluis.
Syluatica laurus, Crescens in syluis. Cato cap. 8.
Syluaticæ falces. Cato cap. 11. 4.
¶ Syluicola, syluicolæ, pen. corr. (ὑλονόμος) Qui syluam incolit. Propertius lib. 3. eleg. 13. 7,

His tum blanditijs furtiua per antra puellæ
Oscula syluicolis empta dedêre uiris.

¶ Syluicultrix, syluicultricis, pen. prod. (ὑλοπῶτις) Catull. de Berecynthia, 58. 15,

Vbi cerua syluicultrix, ubi aper nemoriuagus?

¶ Syluifragus, pen. corrept. Adiect. Syluas frangens: qualis est uentus, à quo arbores in syluis & franguntur & eruuntur. Lucretius libro 1. 55,

—montesq; supremos
Syluifragis uexat flabris. De ui & impetu uentorum.

¶ Syluiger, pen. corr. syluigera, syluigerū, pen. corr. (ὑλοφόρος) ut, Syluigeri montes. Plin. lib. 31. cap. 3. 13.
¶ Syluosus, pen. prod. Adiect. (δρυμώδης, ὑλήεις, ὑλώδης) Vbi multæ syluæ siue arbores sunt. Liu. 9. ab Vrbe, 7, Saltus duo alti, syluosiq; sunt, mōtibus circa se perpetuis inter se coniuncti. Plin. lib. 12. cap. 5. 2, Superiores eiusdem rami in excelsum emicant syluosa multitudine.
¶ Syluesco, syluescis (ὑλομανέω, ὑλημανέω) syluescere, In syluam redigi, seu syluestres, aut infructuosas arbores sarmentaue fieri. Cic. de Senect. 48, Ne syluescat sarmentis, & in omnes partes nimia fundatur. Colum. lib. 4. cap. 11. 2.
¶ Syluanus, pen. prod. (σιλβανός) Seruius, Syluanus, deus est syluarum. Hic amauit puerum Cyparissum nomine, qui habebat mansuetissimam ceruam. Hanc quum Syluanus nescius occidisset, puer est extinctus dolore: quem amator deus in cupressum arborem eius nominis uertit, quam pro solatio portare dicit. Virg. 1. Georg. 4,

Et teneram ab radice ferens Syluane cupressum.

De Syluanis & Faunis, Plin. lib. 12. cap. 11.
Aruorum pecorisq; deus Syluanus. Virg. 8. Aeneid. 120.
Potentes nemorum Syluani. Lucan. lib. 3. 81.
Arbiter umbræ Syluanus. Stat. 6. Theb. 23.
Horridus Syluanus. Horat. 3. Carm. ode 29. 5.
Monticolæ Syluani. Ouid. 1. Metam. 36.
Syluia] συλβία, Nomen quo Ilia Romuli mater uocata est. Virg. 7. Aeneid. 98. Ouid. 2. Fast. 77,

Syluia Vestalis cælestia semina partu
Ediderat patruo regna tenente suo.

Syluius] συλβίος, Aeneæ filius: à quo postea omnes Albani reges, Syluij dicti sunt ab huius nomine: sicut hodie Romani Imperatores Augusti uocantur. Seruius enarrans hunc locum Virgilij, 6. Aeneid. 153,

—primus ad auras
Aetherias Italo commistus sanguine surget Syluius.

Syma] σύμα, σύμη: nam & Symes, æ, etiam dicitur: insula est Cariæ adiacens, portum habens clausum, triremibus aptū, & nauale nauium uiginti. Strabo lib. 14.
Symæthus] σύμαιθος, Fluuius Siciliæ, non longè ab Aetna: qui, ut ait Strabo lib. 6. agrum Catanæum influit.
Symæthius, a, um, Attributum. Virg. 6. Aeneid.

Eductum Martis luco Symæthia circum Flumina.

Symbari] Populi feri inter Arabiæ montes, & Nilum incolentes, Elephantumq; uenatu uictitantes. Plin. lib. 6. ca. 31.

Symbolum] symboli, pen. corr. (σύμβολον, ἔρανος) Annulus dictus est, quum sit nota & signum. Plin. lib. 33. cap. 1. 5. Et ideo miror, Tarquinij eius statuam sine annulo esse. Quanquam & de nomine ipso ambigi uideo. Græci à digitis appellauere: apud nos prisci ungulum uocabant, postea & Græci & nostri symbolum.
Adulterinum symbolum. Vide Adulter.
Symbolum, pro Literis. Iustinus lib. 2, Quum colloquendi copiam non haberet, quò applicituri erant, symbolos proponi, & saxis proscribi curat. Hæc Calepinus.
Symbolum, aliquando collatio dicitur, à συμβάλλω, confero: hoc est, quòd plures conferunt in unum, ita ut cœna illa dicatur collatio, in quam comparandam plures aliquid contulerunt. Plaut. Curc. 9. 13,

Symbolorum collatores apud forum piscarium.

Terent. Andr. 1. 1. 61, —symbolum
Dedit, cœnauit. Idem Eunuch. 3. 4. 2,
—ut de symbolis essemus.

Condicere symbolum. Vide Condico.
Symbolus, uel symbolum, Indiciū & signū. Plaut. Pseud. 9. 55,

Nam istic symbolum est inter herum meum & tuum de muliere. Ibidem. 3. 53,
Ea causa miles hic reliquit symbolum,
Expressam in cera ex annulo suam imaginem.

¶ Symbola, fœmin. gen. Plautus Sticho, 7. 34,

—eadem symbolam
Dabo, & iubebo ad Sangarinum cœnam coqui.

Syme] σύμη, Insula Cariæ adiacens, medio ferè spacio inter Rhodum & Gnidum: ut tradit Plinius lib. 5. cap. 31. Vide in dictione Syma.
Symmachia] authore Thucydide, est cōfœderatio, ijs inita legibus, ut ijdem censeantur amici, ijdem & inimici. Cælius Rhod. lib. 11. cap. 6.
Symmachus] pen. cor. (σύμμαχος) Romanus orator missus à Senatu Cōstātinopolim, ad Theodosij liberos, rogatū ut Vestales à Christianis destrui minimè paterentur. Cuius rei gratia, putabāt se aduersa multa à dijs esse passos. Eius igitur orationem & Prudentius & Ambrosius, qui huius meminerunt, acerrimè confutarunt. Fuit & Symmachus, sacrorum librorum interpres, doctrinæ parum synceræ & Christianæ: cuius meminit Eusebius.
Symmetria] symmetriæ, pen. corr. (συμμετρία) Commensuratio Latinis dicitur. Plin. lib. 34. cap. 8. 11, Primus hic multiplicasse uarietatē uidetur, numerosior in arte quàm Polycletus, & symmetria diligētior. Idem, Nondum habet Latinum nomen symmetria.
Symmista] συμμύστης, Secretarius, seu secretorum cōscius: ut apud Orig. interpretem: Sicut Ioannes Symmista pronunciat, dicens: Quia si quis peccauerit, aduocatum habemus apud Deum, Iesum Christum.
Symmonianum] trifolium, uel (ut Ruellio placet) Symmoniacum (ἀσφάλτιον) Herba, quam describit Columella libro 7. cap. 17. 1.
Sympathia] pen. prod. f. g. (συμπάθεια) Latinè compassio dici potest, & consensus uel conuenientia. Cic. 2. de Nat. deor. 38, Illa uerò cohæret et permanet naturæ uiribus, nō deorum: estq; in ea iste quasi consensus, quā συμπάθειαν Græci uocant. Plin. lib. 18. cap. 7. 24, Supposita tantū calici lacinia tali, statim metum eum discuti, uidelicet præualente sympathia illa Græcorum, quum rabiem canum eius sanguinis gustatu incipere dixerimus. De menstruis.
Continuatio coniunctioq; naturæ, quam, ut dixi, uocant συμπάθειαν eiusmodi, ut thesaurus ex ouo intelligi debeat. Cicero 2. de Diuin. 210.

Sympho-

Digitized by Google

Symphonia] pen.corr.(συμφωνία) Consonātia, musicus concentus. Cic. pro Cælio, 27. Idem. 7. Verr. 73, Curritur ad Prætorium, quò istum è conuiuio illo præclaro reduxerant paulò antè mulieres, cum cantu atq; symphonia. Plin. lib. 10. cap. 29. 8, Visum iam sæpe iussas canere cœpisset, & cū symphonia alternasse. Horat. de Arte, 76,

Vt gratas inter mensas symphonia discors.

Canit symphonia. Cic. 5. Verr. 86.

Symphoniæ cantus. Cic. 7. Verr. 26, Non iudicia fieri: lucum illum littoris percrepare totum mulierum uocibus, cantuq; symphoniæ, &c. Plin. lib. 9. cap 8. 4. Idem lib. 8. cap. 42 4, Ad symphoniæ cantum saltatione quadam moueri.

Symphonia, pro Celebritate quadam. Cic. Tironi, lib. 16 9. 7, Symphoniam Lysonis uelim uitasses.

Symphonia herba. Plin. lib. 26. cap. 77. Symphonia, uel gumphena, alternis uiridibus roseisq; per caulē folijs, in posca sanguinem reijcientibus medetur.

¶ Symphoniacus, pen. corr. Adiect. (συμφωνιακός) Vnde Symphoniaci serui. Pædianus author est cani remigibus celeuma per symphoniacos seruos solitum olim fuisse, & per assam uocem, id est, ore prolatam, & ut in Argonaui interdū per citharā. Cic. 1. Verr. 30, Ab hac muliere Præfectus Antonij quidam symphoniacos seruos abducebat per iniuriam quibus se in classe uti uelle dicebat. Quem locum Pædianus enarrās, Possumus, inquit, intelligere ad hoc symphoniacos seruos capi solere, ut in classe classicum pugnātibus canant: unde ipsi tubæ classis classicum nomen est positum. Hæc Budæus. Cic. 7. Verr. 52, Symphoniacos homines sex cuidam amico suo Romam muneri misit.

Ducere pueros symphoniacos. Cic. pro Milone, 41.

¶ Symphoniaca herba, eadē quæ & symphonia dicitur. Palladius, Si cerasus æstu Canicularū fatigetur, herbam symphoniacam circa arboris truncum torqueri in coronam iubet. uel ex ea iuxta unum caudicem cubile fieri.

Symphreatides] συμφρεάτιδαι. Cic. lib. 2. de legibus 8, hoc est, qui eosdem puteos cōmunes habent: uel potiùs, symphradas: hoc est, eiusdem consilij & commercij participes. Vide Tribulis.

Symphyton] pen. cor. (σύμφυτον) cuius duæ sunt species: una Symphytum petreum uocatur, altera Symphytum magnus. Symphytum, ut Strybonio placet, quidam inulam rusticam uocant, quidam alum Gallicum. Hoc Galenus symphyton magnum cognominat, nec dulce gustu, nec odoratu, ut superius. Officinæ autem symphyti retinuerunt. Herbarijs & uulgo consolida maior uocatur.

Sympinium] Vide Simpullum.

Symplegades] pen. cor. (συμπληγάδες) Insulæ duæ sunt contra Bosphorum Thracium, quæ & Cyaneæ dicuntur. Author Pōponius Mela lib. 2. & Plin. lib. 4. cap. 13. Symplegades porrò dictæ sunt, quòd fabulis tradatur eas inter se aliquando concurrisse: quoniam paruo discretæ interuallo: ex aduerso intrantibus geminæ cernebantur, paulumq; deflexa acie coeuntium speciem præbebant. Ouid. 15. Metam. 68. Eædem Planetæ dictæ, id est, errantes Plinio. Alibi Valerius. 4. Argon. 112,

Hinc iter ad Ponti caput: errantesq; per altum
Cyaneas, &c.

Instabiles olim Symplegades. Claud. 1 in Ruff. 35.

Superbæ Symplegades. Claud. de bello Get. 2.

Symplegas] pen. prod. symplegadis, fœ. gen. (συμπληγάς) Complexio. Mart. lib. 11. 93,

Si constringantur gemina symplegade culi.

Symplegma] symplegmatis, n. g. (σύμπλεγμα) Idē quod Symplegmis. Martial. lib. 12. 39,

Quæ stent t. ceant quid exoleti,
Quo Symplegmate quinq; copulentur.

Symposium] συμπόσιον merè Græcum, ut pleraq; alia: à Latinis tamen pro suo usurpatum: significat uerò conuiuium. Cic. lib. 9. Epist. ad Pætum: Sapientius nos, quàm Græci illi symposia, aut syndeipna, id est, compotationes, aut cōcœnationes: nos conuiuia, quia tum maximè simul uiuitur. Hinc fit attributum, Symposiacus, a, um: ut, Symposiaci sermones: Problemata symposiaca: Sermones conuiuiales. De quibus apud Plutarchum lib. 3. Philosophiæ.

¶ Symposiastes (συμποσιαστής) conuiuij princeps, rector, ac moderator: de quo Plutarchus lepidè in Quæstionibus conuiualibus disseruit. Conuiuantes porrò sympotæ, συμπόται dicuntur: id est, à domino ad conuiuium acciti, & excepti. Cuius fœmininum est sympotris, συμποτρία, compotrix. Vide Plutarchi Septem sapientum cōuiuium, & Problemata symposiaca.

Sympsalma] σύμψαλμα, Vocum in cantando copulatio: Diapsalma, disiunctio earum, ubi quædam requies distinctæ continuationis ostenditur. Psalma, quod psallitur.

Symptoma] pen. prod. huius symptomatis, n g. Accidens. Sunt enim symptomata, accessiones, seu accessoria mala, quæ ad iustum morbum συμπίπτειν, hoc est, accidunt.

Syn] σύν Præpositio Græca, quæ in compositione significat Simul: quemadmodum apud nos Con.

Synæresis] pen corr. f. g. (συναίρεσις) Contractio: figura qua plura per unum cōiunguntur, ut Bigæ, pro bijugæ. Ex σύν, & αἵρεσις, tractio.

Synagia] Militum centuria, apud Alexandrum Alexandrinum lib. 6. cap. 13.

Synagoga] συναγωγή, idem quod Congregatio, uel cœtus ἀπὸ τοῦ συνάγειν, quod est congregare.

Synalagma] συνάλλαγμα, est cum ultra uerba contractus, aliquid utrinq; agitur: quoties scilicet ex utriusq; parte aliquid fit, quo uterq; obligatus est. ut, Do tibi Stichum, ut Pamphilū manumittas. Alciat. super tit. de uerb sig in Pandect. Synalagma, commutationem non ineptè dixeris. Idem enim est συνάλλαγμα, quod causa, hoc est, ratio quædam secundùm iustitiam commutatiuam efficax, ut obligationem pariat: scilicet quia ab uno ad alium transfertur aliquid l. iurisgentium. §. 1. D. de pact. Aristoteles appellat synalagmata, omnes actiones nostras, quibus inter nos ad aliquem usum necessitatemq; communicamus. Videndus Connanus lib. 6. cap. 2. Hotomanus quoq; libro singulari De uerborum, quæ ad ius pertinent, significatione, litera S.

Synalœphe] f. g. (συναλοιφή) dici potest compressio, cæsura. Fit enim, quū de fine dictionis uocalis abijcitur, sequente dictione, quæ à uocali incipit: ut apud Iuuenalem, Satyra 1. 1, Semper ego auditor tantùm? Ex σύν, quod est con: & ἀλοιφή, pressio.

Synanche] fœ. g. (συνάγχη) Morbus in faucibus spiritum suffocans, Latinis angina dictus. Ex σύν, & ἄγχω, affligo, ango. Celsus lib. 4. cap. 4, Vt hoc aūt morbi genus circa totam ceruicem, sic alterum, æquè pestiferum acutumq; in faucibus esse consueuit: nostri anginam uocant: apud Græcos nomen prout species est. Interdum enim neq; rubor, neq; tumor ullus apparet, sed corpus aridum est, uix spiritus trahitur, membra soluuntur: id συνάγχην uocāt Interdum, &c.

Synathrœsmus] synathrœsmi, masc. ge. (συναθροισμός) figura, quæ & singulis uerbis, & plurium uerborū coniunctione fieri potest. Singulis, hoc modo: Sed quū ad supplicium sumēdum se confirmaret, multa simul eum reuocabāt, officia, consuetudo, tempus, existimatio, periculum, religio: quæ singula proprius ei cogitationes ad remorandū subijciebant.

Digitized by Google

ciebant. Plurium uerborum coniunctione, sic apud Lycurgum: Nemo enim nocens sine summo mœrore est iudices: sed multa simul eū perturbant, quod adest solicitudinis plenū, quod futurū est, formidolosum: lex paratū suppliciūq; ostentans: uitia ex uitijs coacta, occasionē arguēdi maleficij captans inimicus quæ quotidiana, uehementer eius animū excruciant. Ex Ruellio Lupo.

Synceraſtum] synceraſti (συγκεραστόν) Est omne eduliū, antiquo uocabulo Græco. Pacuuius in Phagone. Honos synceraſto perit pernis gladio. Varro lib. 6. de Ling. Lat.

Syncerus] pen. prod. Adiect. (ἀκήρατος, καθαρός) Propriè quod est integrum significat. Tractum ab eo, quòd qui diuidere fructum communē alueorum cum socio uolunt, simul cū cera mel partiuntur: quòd si mel tantū sine cera consignent, fraudant socium, nec agunt integrè. Syncerum itaque quasi simul cum cera, Plaut. Rud. 18. 49.

Postea aspicito meum, quando ego tuum inspectauero,
Ni erit tam syncerum, ut quiuis dicat ampullarius
Optumum esse opere faciēdo corium, & syncerissimum.

Corpus syncerum, & sine uulnere. Ouid. 12. Metam. 20.
Genæ syncera. Ouid. 3. de Arte, 41.
Membra syncera. Lucret. lib. 3. 145.
Truncus syncerus Ouid. de Nuce, 7.
Syncerus, Incorruptus & Immaculatus. Cic. 2. de Diuin. 177.
Quod licet existimare in alijs quoq; oraculis Delphicis, aliquid non synceri fuisse. Horat. 1. epist. 2. 11.

Syncerū est, nisi uas, quodcūq; infundis, acescit. Plautus Bacchid. 9. 11, Syncera mens.

Porci synceri. Plaut. Menæch. 8. 16.
Simplex & syncerum. Cic. ad Atticum, lib. 10. 196. 2.
Nihil est iā sanctū atq; syncerū in ciuitate. Cic. pro Quintio, 3.
Syncerus, uerus, Simulatus, et fucatus, cōtraria. Ci. de. Ami. 78.
Sanum, siccum, ac syncerum. Cic. de claris Orat. 106.
Syncera fide agere. Liu. 9 bel. Pun. 24.
Fortuna syncera. Ouid. ad Pisonem, 51.
Iudicium subtile & syncerum. Cic. Catoni, lib. 15. 6. 4.
Prudens syncerumq; iudicium. Cic. in Orat. 13.
Laus syncera. Claud. 4. Paneg. 81.
Pronunciator syncerus & grandis Thucydides. Cic. de claris Oratoribus, 158.
Voluptas nulla est syncera. Ouid. 7. Metam. 91.
Conseruare aliquem syncerum atq; integrum. Cic. Aristo, lib. 13. 51. 3.
Sonere syncerum. Lucret. lib. 3. 179,

Scire licet non syncerum sonere, atq; subesse
Cæcū aliquem cordi stimulū. id est, Intelligere potes, uerba illius non ex animo, & uerè dici. Persius Satyr. 5. 3, solidū Crepare dixit. Est à uasis fictilibus de sumpta locutio, quæ tinnitu cognoscuntur, sint ne solida & syncera, an fracta & rimosa.

Syncerum, quidam à Carie deduci putant: quasi sine carie, id est corruptione. Donatus, Syncerus, Purus, sine fuco & simplex. ut mel sine cera. Iuxta has duas etymologias, i Latino scribendum esset.

¶ Syncerè, pen prod. Aduerb. (ἀκηράτως) Purè & integrè. Cæsar. 7. bel. Gal. 77, Hæc ut intelligatis inquit, syncerè à me pronuntiari, audite Romanos milites.
Tēperatè, prudēter, et syncerè agere. Cic. Attico, lib. 9. 181. 16.
Loqui syncerè. Cic. Attico, lib. 3. 55. 4.

¶ Synceriter] pen. corr. (καθαρῶς) Aliud aduerbium. Idem quod Syncerè. Gell. lib. 13. cap. 15, Quas qui synceriter cupiunt.

¶ Synceritas, pen. corr. synceritatis, f. ge. (ἀκηρότης) Puritas, integritas. Plin. lib. 31. cap. 7. 15, Salinarum synceritas summā fecit suam differentiam. Colum. lib. 4. cap. 282.

Synchronos] σύγχρονος, Contemporaneus. Vnde scribit Hieronymus, Ozeam prophetam fuisse synchronū Isaiæ. Et Varro ait, nō esse dubiū, quin aliquo, tēpore eodē uixerint Homerus & Hesiodus: eosq; synchronos fuisse testatur.

Synchysis] pen. corr. f. g. (σύγχυσις) Confusio. Est enim, ut scribit Donatus, hyperbaton undiq; cōfusum: ut illud Virgilianum, 1. Aeneid. 23,

Tris Notus abreptas in saxa latentia torquet:
Saxa uocant Itali medijs quæ in fluctibus aras.

Est autem hic ordo: Tris naues abreptas Notus torquet in saxa, quæ saxa in medijs fluctibus latentia, Itali uocāt aras.

Sinciput] pen. corr. syncipitis, penul. corr. n. g. (βρέγμα) quasi semicaput, inquit Phocas grammaticus: significatq; partem capitis porcini conditam. & ad edendum paratā: nam inter edulia annumeratur. Plin. lib. 8. cap. 51. 5, Interdictaq; cœnis abdomina, glandia, testiculi, uuluæ, syncipitia uerrina, Iuuenal. Satyr. 13. 9,

—comedam, inquit, flebile nati
Synciput elixi Phariōq; madentis aceto.

Fumosum synciput. Pers. Sat. 6. 8.
Syncipit, Anterior pars capitis. Cornutus in Persium, Synciput anterior: occipitium, dicitur posterior pars capitis.

Syncomistus] panis, inquit ad Glauconem lib. 2, Galenus, is dicitur, qui medius inter exquisitè purum est, ac furfuraceum. Cælius lib. 9. cap. 16. Lection. antiq.

Syncopa] syncopæ, pen. corr. (συγκοπή) Concisio: κόπτω enim incido significat. Figura est, quum litera uel syllaba è medio dictionis tollitur: ut, Compostus, pro compositus.

Syncrisis] pen. corr. (σύγκρισις) siue Anthitesis, comparatio rerum atq; personarum inter se contrariarum. Cic. pro Muræna, 19, Vigilas tu de nocte, ut tuis consultoribus respondeas: ille, ut eò quò intendit, maturè cum exercitu perueniat, &c. Item 3. Verr. 48, Iste multò scelleratior & nequior quàm ille Adrianus, aliquanto etiā fœlicior fuit, &c. Iulianus Rufinianus.

Syndicus] ci, pen. corr. (σύνδικος) Patronus, qui cum alio causam aliquam tuendam accepit, quiue secundis actionibus causam defendit: ut in causa Cornelij Balbi Cicero. Syndici item sunt ciuium aduocati, & defensores iuris publici, quasi in causam communiter incumbentes. Vnde apud Plutarchum legimus, Aristidem ab Atheniensibus creatum fuisse syndicum, ut communem causam Græcorum ciuium suorum defenderet. Demosthenes quoq; πρὸς Λεπτίνην, refert lege sancitum fuisse Athenis, ne cui iterum Syndicum fieri liceret, creariq; à populo: utq; ideo, ne συνδικία, id est, syndici munus, ob publicam utilitatem inuentum, uerteretur in quæstum, compendiumq; priuatum. Hoc nomine uocari possunt, quos hodie Deputatos nostri uocant. Budæus.

Synecdoche] synecdoches, pen. cor. f. g. (συνεκδοχή) Cōceptio dicitur. Donatus, Synecdoche est significatio pleni intellectus capax, quum plus minusue pronunciatur. Aut enim à parte totum ostendit: ut Virg. 1 Aeneid. 81.

—Puppesq; tuæ, pubesq; tuorum. Aut contra pars à toto: ut idem 1. Aeneid. 24,

Ipsius antè oculos ingens à uertice pontus
In puppim ferit. Meminisse autem debemus, quando fit à parte totum, faciendum esse ab insigniori parte.

Synedria] synedriæ. Vlp. in l. 1. §. nauem. D. de exercit. Nauem accipere debemus, siue marinam, siue fluuiatilem, siue in aliquo stagno nauiget, siue synedria sit. Vide Schedia. Alciatus lib. 1. Prætermissorū, Synedriam Iudæorum interpretare synagogas & conciliabula. Synedrion enim id denotat. Synedrias uerò naues, apud Vlpianū De exercitoria actione

Digitized by Google

actione, Nauiculas illas interpretabitur fortasse aliquis, quæ spaciādi causa factæ sunt, in quib. sunt sellæ & sedilia: quandoquidem Suidas synedriam cathedram interpretetur. Hæc Alciatus.

¶ Synedros, synedri, pen. cor. (σύνεδρος) Latinis consessor, assessor, cōsiliarius dicitur. Liu. 5. Decad lib. 5. 138. His rerum externarum cognitionibus interpositis, Macedonum rursus aduocatum consilium, pronunciatum quod ad statū Macedoniæ pertinebat: Senatores, quos synedros uocāt, legendos esse, quorum consilio Resp. administraretur.

Synephebi] pen. prod. (συνέφηβοι) Dicuntur adolescētes simul pubescētes. Quod nomē inditū est comœdiæ Statij Cæcilij. Cic. 1 de Fin. 7, Synephebos ego, inquit, potius Cæcilij, aut Andriam Terentij quàm utranq; Menandri legam?

Ait Statius in Synephebis. Cic. de Senect. 22.

Synephites] tis (συνεφίτης) Gēma est lactei coloris, alio nomine Galactites. Plin. lib. ult. cap. 1. Galectites ex uno colore lactis est. eandē dicūt Leucogeam, & Leucographiā. Appellant & Synephiten, lactis succo & sapore notabilē.

Synesius] συνέσιος, è Pentapoli Africæ Philosophus Christianus, Præsul Ptolemaidis factus: scripsit libros in grāmatica, philosophia, panegyricos, epistolas, & alia. Author Suidas.

Syngrapha] syngraphæ: uel Syngraphus, syngraphi, uel Syngraphum, syngraphi, pen. cor. (συγγραφή) Scriptura, siue schedula quæ fit manu eorū qui paciscūtur in alicuius rei fidem. Budæus, Syngrapha est cautio & cōscriptio, ob locationē facta: ut & cōductori merces in rato sit, & locatori cautū sit à redēptore & cōductore operis Plaut. Asin. 13. 1,

Agedum istum ostende, quem conscripsi syngraphum
Inter me & amicam & lenā: leges pellege.

Cic. Trebatio, lib. 7. 17. 3, Tanquā enim syngrapham ad imperatorē, nō epistolā attulisses: sic pecunia abl. ta, domū redire properabas. Idē 6. Verr. 26, Cybiram cū inanibus syngraphis (uenerat:

Agere ex syngrapha. Vide Ago.

Conscribere syngrapham. Vide Conscribo.

Credere alicui per syngraphā. Cic. de Arusp. respons. 26.

Facere syngraphas cum aliquibus. Cic. pro domo sua, 98. Et de Arusp. respons. 30.

Centies facta syngrapha. Vide Centum.

Inter syngraphas & cætera chirographa hoc interest, quòd in chirographis tantùm quæ gesta sunt, scribi solent: in syngraphis etiam contra fidem ueritatis pactio uenit, & non numerata quoq; pecunia, aut non integrè numerata, pro temporaria uoluntate hominum scribi solent.

Syngrapha dicta est ἀπὸ τοῦ σύν, simul: καὶ γράφω, scribo: quod simul scriptum sit à pluribus, uel quòd manu ipsorum qui conueniunt, scripta sit.

Synnada] synnadæ, pen. cor. Vrbs Phrygiæ, de qua Plin. lib. 5. cap. 291, Alter conuentus à Synnada accipit nomen. In quem locū sic ait Hermolaus: Scribēdū Synnada ex Stephano, per y: quoniā prius Synnæa diceretur, à congregatis eò loci Græcis Macedonibusq;, Acamātē post captū Ilium secutis, cōditorem urbis. Hæc Barbarus. Vide Synnada. Cicero uidetur Synnada, synnadorum, declinasse, numero utiq; plurali, Epistolarū famil. lib. 3. epist. 8, Idq;, ait, me arbitror Synnadis pro tribunali multis uerbis disputauisse. Ibidem Quum enim Laodiceæ, quū Synnadis, quū Philomeli, quum Iconij essem, &c. Paulò pòst, Quòd iisdē diebus meus cōuentus erat Apameæ, Synnadis, Philomeli, tuus Tarsi. Flectitur etiam genere fœminino Synnas, huius Synnados. Sidonius Apollinaris in Panegyrico Maioriani.

Iungitur hic Synnas, Nomadū lapis additur istis.

Id est, Marmor Synnadicū, & Numidicū. Statius Syluarū lib. 1, de Balneo Etrusci,

Sola nitet flauis Nomadum decisa metallis
Purpura, sola cauo Phrygiæ quam Synnados antro
Ipse cruentauit maculis lucentibus Atys.

Ibidem, Synnada distinctum uariat hoc est, Solum marmor Porphyrites excisum ex uenis Numidicis illic est. Nullum marmor illic est, nisi uariatū maculis purpureis, ut Numidicū, & Synnadicū, quod quidē distinctū est maculis purpureis: quoniā Atys puer quum in Phrygia Cybelen fugeret, abscissis genitalibus lapidem hunc cruentauit, guttis manantibus. Plin. lib. 35. cap. 1. ad finem, Neronis principatu inuentum, maculas quæ nō essent, in crustis inserendo unitatem uariare, ut ouatus esset Numidicus, ut purpura distingueretur Synnadicus, qualiter illos nasci optarēt deliciæ. Statius lib. 1, Syluarū, in epithalamio Stellæ & Violātillæ, Lybicus silex dicitur marmor Numidicū, ut Phrygius Synnadicū. sic enim ait Hic Libycus, Phrygiusq; silex, hic dura Laconū Saxa uirent.

Synochites] Synochitis, pen. prod f. g. (συνοχίτης) Gemma, qua in necromātia dicunt euocatas inferorum umbras teneri. Plin. lib. 37. cap. 11. 6.

Synodia] synodiorum (συνῳδία) Concentus: ex σύν & ᾠδὴ cantus. Cic ad Atticum, lib. 10. 196. 4, Iniecta autem mihi spes quædam est, uelle mecum Ser. Sulpitium colloqui: ad eum misi Philotimū libertū cum literis, si uir esse uolet, præclara synodia: sin aūt, erimus nos qui solemus. Vbi interpres, Synodia, præclarum concentum & congressum.

Synodus] synodi, pen cor. & fœm. gen. (σύνοδος) idē quod Cōuentus, siue cætus: à σύν, præpositione, & nomine ὁδός.

¶ Synodicus, a, um, (συνοδικός) Quod ad synodum pertinet. Hyeronymus, Ante annos plurimos, cùm iuuarē Damasum Romanæ urbis episcopum, & Orientis atq; Occidentis cōsultationibus synodicis responderem.

¶ Synodicus, alio significatu. Iulius Firmicus lib. 3. cap. 6, Si in octauo loco Sole posito, in diametro eius luna fuerit cōstituta, nondū soluta cōiunctione, sed plena lumine: uel si cùm synodica fuerit inuēta, &c. Synodica uocatur luna, quū luminis uniuersitate priuatur, silereq; dicitur, uelut cum sole commeans, ut tradit Theon. Tunc synodica dicitur, quū est in coniunctione (sic enim uulgò loquuntur) opponiturq; plenæ. σύνοδος enim coitum significat, et comitem itineris.

¶ Synodita, æ & plur. num Synoditæ, arum, sunt cheluli monachorum, seu comites. ὁδίτης enim uiatorē significat. Solent aūt monachi, ex collegij sui inferiori ordine quempiam deligere, qui eos comitetur: quos Galli Culopulsos appellamus: quòd à tergo monachorum cōcionātium sedētes, illos horæ præteritæ culi pulsione admoneant. Adnotat Hotomanus. Videnda l. 6. de episcopali audien. lib. 1 C. Addictos supplicio (inquiunt Honorius & Arcadius) & pro criminum immanitate damnatos, nulli clericorū, uel monachorum, eorū etiam, quos Synoditas uocāt, per uim atq; usurpationom uindicare liceat, ac tenere. In quibusdam codicibus est lex 7.

Synodus, synodontis, Genus piscis Plinio, lib. 37. cap. 10.

Synodontites, è cerebro piscium est, qui synodontes uocatur.

Sinœceosis] pen. prod. (συνοικείωσις) figura, quæ docet diuersas res coniungere, & cōmuni opinioni cum ratione aduersari, & habet magnam uim uel ex laude uitiū, uel ex uitio laudē exprimendi. Hyperidis exemplum, Nā hominis auari atq; assoti, unū atq; idem uitium est. Vterq; enim nescit uti, atq; utriq; pecunia dedecori est: quare merito utrique pari pœna adficiuntur, quos pariter non decet habere. Ex Rutilio Lupo.

Synonetum] Publicam cōparationem specierum, quæ in communē

Digitized by Google

commune fiebat, Imp. appellăt, l. 1. de public. cõp trat. in C. Theod. quã coemptionẽ appellari in l. 2. C. de frumẽto urb. Constan. & in rubric. ut nem. hic. in coemp. spec. se excusat.

Synonyma] pen. corr. synonymorum (συνώνυμα) Quae sub diversis vocibus idẽ significant: ut ensis, mucro, gladius.

Synonymia] συνωνυμία, figura quae cõmunio nominis interpretatur. Vtimur aũt eo genere elocutionis, quoties uno uerbo non satis uidemur dignitatem, aut magnitudinem rei demonstrare. Ideoq; in eandem significationem plura conferuntur: ut si dicamus, Prostrauit, afflixit, perculit.

Synope] Vide Sinope.

Synopsis, σύνοψις. Perscriptio, repertorium, seu inuentariũ: deducto nomine ex eo, quòd quae latè patebant, in unum cõtracta simul omnia conspici cerniq; possint. Vlp. in l. 5. §. 7. de reb. eo. qui tut. uel cur. sunt. Aut si nemo (inquit) inueniatur, aut suspecti sunt qui inueniũtur, iubere debet edi rationes: itemq; Synopsim bonorum pupillarium, aduocatũq; pupillo dare.

Syntagma] syntagmatis, n. g. (σύνταγμα) Ordo, exercitus in classem distributio, & ad stipẽdium conferẽdum descriptio. Hoc etiã uocabulo pensitatio annua significatur, quae penditur à socijs ciuitatib. & stipẽdiarijs ad bellũ gerendũ. Est quoq; liber & uolumen studio conscriptũ & elaboratũ non ex tẽpore & sine cura, sed quod dictionẽ habet compositioni congruam, & capitum diuisionem rectè atq; ordine digestam. Est nonnunquam constitutio atq; ordinatio. Testimonia citat Bud. in Comment. ling Graecae.

Syntaxis] huius syntaxeos, f. g. (σύνταξις) Constructio & series. τάξις enim series & ordo dicitur. Vide Grãmaticos.

Synteresis.] pen. prod. f. g. Attentio, conseruatio, Pars animae, quae semper aduersatur uitijs. συντήρησις.

Syntexis] foe. g. (σύντηξις) Latinè defectio dicitur, & animi deliquium, quae & syncope Graecis etiam dicitur. Plin. lib. 22. cap. 25, Tali sorbitionis genere emendantur syntexes, id est, defectiones ex longis morbis sumptae. Huius autem emendatio, propriè recreatio & restauratio dicitur.

¶ Syntecticus, pen. cor. Adiect. (συντηκτικὸς) qui syntexi frequenter corripitur, & animi deliquio laborat. Plin lib. 22. cap. 23. 10, Praecordiorum uitijs, syntecticis, comitialibus in uino, in aqua mulsa linguae paralysi. Idẽ lib. 28. cap. 9. 3.

Synthema] pen. prod. synthematis, pen. cor. (σύνθημα) signum bellicũ, quod datur instructae aciei. Item tessera uigiliarum, quae erat tabella scripta à Tribuno data: Item nota & tessera quaedam epistolaris, commendatrix eius qui eam reddebat. In Pandectis item Graecis Synthemata uocantur dyplomata, quae his dabantur, qui cursu utebãtur. Synthemata item dicuntur breues quaedam & obscurae sententiae, & quaedam quasi aenigmata, altiorem quendam & recõditũ sensum occultantia: cuiusmodi sunt Pythagorae symbola. Habet & alia significata apud Graecos, quae quoniam ad linguae Latinae instructionem nihil pertinent, ex Graecorum Lexicis petenda relinquimus.

Synthesis] pen. corr. huius synthesĕos, f. g. (σύνθεσις) Latinè compositio dicitur. Figura, quum singulare nomen multitudinem significans, uerbo pluralis numeri iungitur: ut Virg. 1. Aeneid. 44, Pars in frusta secant.

Synthesis, Vestis genus & uarius ornatus, quo ditiores ad sumptum uti solent, ut ferè quolibet die uaria uestimentorum genera assumant: quae uarietas & cõpositio, antiquis synthesis appellata est. Martialis lib. 14. 1,

Synthesibus dũ gaudet eques, dominusq; Senatus, &c.

Et mutata tibi synthesis undecies. Sueton. in Nerone, cap. 51, Ac plerunq; synthesim indutus, ligata circũ collũ sudario prodierit in publicũ, sine cinctu & discalceatus.

Synthesis, Congestio, Aceruus. Sumitur enim pro tota ueste in uestiario composita. Scaevola in. Titia, de auro & argen. leg. Semproniae coopertoria tabiana, & tunicas tres cum palliolis quae elegerit, dari uolo. Quaero an ex uniuersa ueste, id est, ex synthesi, tunicas singulas & palliola Sempronia eligere possit? Respondi: si essent tunicae singulae cũ palliolis relictae, ex ijs duntaxat eligi posse. Quòd si non essent, haeredem uel tunicas & palliola ex synthesi praelaturum, uel ueram aestimationem earum. Sic. in l. alumnae. §. Titia. De adimendis leg. Synthesim, id est, omnem possessionem praediorum. Martial. 2 46,

Sic micat innumeris arcula synthesibus. Ex Budaeo.

Synthesis, Vasorum compositio, qua multa eiusdem generis uasa in se inuicem includuntur. Stat. 4. Sylu. 99,

Aut unam dare synthesim, quid horres?

Alborum calicum atq; cacaborum?

Syntomia] συντομία, quam Latinè concisionem uertere possumus: figura est, qua res quantumuis magnae, breui & cõpendioso uerborũ ambitu redduntur. Quã eandem nonnulli Graecorum ἐνέργειαν appellant, à luce, quam rebus addit, nonnulli etiam ἐνάργειαν. Dicta συντομία, ἀπὸ τοῦ συντέμνειν, quod est concidere, abbreuiare.

Syphax] huius Syphacis, pen. indiff. (σύφαξ) fuit Numidarum rex: Cuius Liu. saepe meminit. Ouid. 6. Fast. 154,

Postera lux melior. uincit Masanissa Syphacem,

Et cecidit telis Hasdrubal ipse suis. Intelligit. VIII. Dirus Syphax. Claud. de bello Gild. 19. &c. (calen. Iulij.

Victi monumenta Syphacis Propert. lib. 3. eleg. 11. 11.

Syracusae] pen. prod. (συρακοῦσαι) Ciuitas Siciliae, sub Pachyno monte sita ubi fons Arethusa. Cic. 6. Verr. 104, scribit, Syracusas urbem esse maximam Graecorũ urbium, pulcherrimamq;, quae ex quatuor quasi urbibus maximis constare uidebatur: quarũ una, Insula nominatur, altera Achradina, tertia Tyche, quarta Neapolis. Idem. 4. Verr. ubi de Marcello agit, ait urbẽ pulcherrimã Syracusas: quae quum manu munitissima esset, tũ loci natura, terra ac mari claudebatur. Syracusani multos claros principes habuerunt, sed praecipuè clarissimũ Dionysiũ seniorẽ Solinus in Polyhistore scribit, in Sicilia. primum comoediam inuentam fuisse. De Syracusis uide Diodorum lib. 16 ubi de rebus Dionis.

¶ Syracusius, uel Syracosius possessiuũ (συρακόσιος) Virg. eclog. 6. 1, Prima Syracosio dignata est ludere uersu.

Sed Graecè dicitur: nã Latinè Syracusanus dicitur, teste Ser. Poeta Syracosius. Ouid. in Ibin, 110, Ouid.

Vt quae Syracosio, praestricta fauce poetae,

Sic animae laqueo sit uia clausa tuae.

Ars Syracosia. Ouid. 6. Fast. 56,

Arte Syracosia suspensus in aere clauso

Stat globus, immensi parua figura poli.

Syraeum] σύραιον, inquit Paulus Aegineta, pleriq; appellauerũt decoctũ ficorum, quod & defruto nomẽ est. Graecisq; etiam hepsema dicitur. Hippocrates sycion uocat.

Syria] συρία, σύροι, Regio Asiae, quae ab Oriẽte fluuio Euphrate, ab Occidente nostro mari & Aegypto terminatur à Septẽtrione habet Ciliciam, & partẽ Cappadociae, à Meridie Arabiã. Cuius insignes ciuitates, ut lib. 5. refert Ptolemaeus, sunt Laodicea, Hierapolis, Antiochia, Apamea, Palmira, Heliopolis, Ptolemais, Sidon, Tyrus, Beritus, Botris, Tripolis, Biblus, Seleucia, Caesarea, & Damascus. Montes clari, Carmelus, Casius. Libanus. Fluuij, Euphrates, Crisoras, Singas. Regiones Phoenicia, Palaestina, Iudea, Idumaea Comagena, & Samaria. Haec regio in medio orbis cõstituta est: quò fit ut nec frigore nimio rigeat, nec calore torreatur. Sunt qui quadripartitam faciunt diuisionẽ, in Syricos, Assyricos

Digitized by Google

Aſſyricos, Leucoſyrios, & Cœleſyrios, Plin. lib. 5. cap. 12, Syriæ totius Aſſyriã partẽ facit. Multi cõfundunt, ut Herodotus: qui Syros à Græcis dictos, Aſſyrios à Barbaris dici, ſcribit, & illis Chaldæos adnumerat. Acron quoq; & Porphyrio, inſiges grammatici, apud Horatiũ, eã quæ nunc Syria dicatur, olim Aſſyriam dictã, addita ſyllaba, ſcribũt. Idẽ ſentit lib. 23. Ammianus Marcellinus. Dion in Traiani uita Attyriam Barbaris dictã, S litera in T mutata, quam Aſſyriam nos uocemus, indicat. Scriptores in eo ferè cõueniunt omnes ut Syriæ & Aſſyriæ nomina confuſa eſſe credant.

Populi Syriæ. Lucan. lib. 3. 43.

Decora Syria. Claud. 2. in Eutrop. 115.

Opima & fertilis Syria. Cic. pro Domo ſua, 18.

¶ Syrus, & Syrius, (σύρος) Qui ex Syria eſt. Cic. 3. de Nat. deor. 51, Piſcem Syrij uenerantur. Ouid. 2. Faſt. 95,

Inde nefas ducunt genus hoc imponere menſis,
Ne uiolent timidi piſcibus ora Syri.

Agmina Syrorum. Stat. 1. Sylu. 6. 15.

Syri uenales. Cic. 2. de Orato. 148.

Palæſtinus Syrus. Tibull. lib. 1. eleg. 74.

¶ Sirius, Adiectiuum (σύριος) ut, Syria pyra. Colum. lib. 5. cap. 10. 12. Ea ſunt Cruſtumina regia, Signina, Tarentina, quæ Syria dicuntur.

Munere ſyrio plenus onyx. Propert. lib. 2. eleg. 14. 6.

¶ Syrus, aliud adiect. (σύρος) Horat. 1. Carm. ode. 31. 3,

Vina Syra.

¶ Syriacus, pen. corr. Poſſeſſiuũ (συριακὸς) ut, Syriaci boues. Id eſt, Qui ſunt in Syria. Plin. lib. 8. cap. 45. 4.

Prætor Cilicenſis & Syriacus. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 2. 12.

Radix Syriaca, pro ſilphio, & quod Latini laſerpitiũ uocant: quia, inquit Dioſcorides, ex Siria & Media, optima huiuſcemodi radix adferretur. Colum. lib. 11. cap. 13. 3, Nec minus ſi uernum æſtiuum fructum uoles habere. Syriacæ radicis & rapæ napiq; ſemina obrues. Vulgus noſtrum hanc herbã, ut inquit Ruellius, pariter & radicẽ ab autoritate & nobilitate, angelicam, & radicẽ ſancti Spiritus, & imperatoriam, appellat.

Ros Syriacus, pro ſucco radicis ſilphij, qui Græcis opos cyrenaicos etiã dicitur: hoc eſt, ſuccus Cyrenaicus: quòd in Cyrenaica prouincia, quẽadmodũ et in Syria, optimus naſceretur in ſilphio. Colum. lib. 12. cap. 41 3, Tres heminæ roris Syriaci cõtriti ſuper omnia adijciuntur, Latini quidam laſer Syriacum appellant: uulgus noſtrum beneuinum, ſiue ben Iudaicum: quòd, Inquit Ruellius, Iudea parens eius mittat ad nos prolem ſuam.

¶ Syricus, pen. corr. Poſſeſ. (συρικὸς) ut Syrica mala. Colum. lib. 5. cap. 10. 13. Præterea malorum genera exquirenda, maximè, ſcandiana, id eſt, Syrica.

Syricum atramentum. Plin. lib. 35 cap. 6. 1. Idem lib. 33. cap. 7 8, Sublimi autẽ Syrico minium, cõpendij ratio demonſtrat. Quo loco Hermolaus, Syricũ, inquit fictitius colos eſt, ex ſynopide ac ſandyce myſtis, quo minium adulteratur. Vetus codex legit, ſcyrico.

Syriarcha] Qui Syriarchiam exercet. l. ult. de expenſis ludo in C. Theod. Poſteriores Patriarcham huiuſmodi appellaſſe, author eſt Xiphilinus.

¶ Syriarchia, Sacerdotij genus in Syria l. 1. C. de nat. lib. l. unis. C. de Offic. Com. Orient. l. 103. de decurionib. in C. Theod. Nouel. 89.

Syria] eſt craſſius indumentum, pinguiusq; uel quod in Cappadocia, quàm Syris contribuunt, confici ſoleret. Cælius Rhodig. lib. 9. Lection. antiq. cap. 3.

Syrianus] συριανὸς, Alexandrinus philoſophus. Platonicum docuit Athenis, ſcripſitq; in totum Homerum commentarios, libros ſeptem in Platonis Rempub. & alia. Huius diſcipulus & ſucceſſor fuit Proclus. Suidas.

Syrictæ] συρίκται, ut ex Megaſthene notat Plin. cap. 2. lib. 7, gentes ſunt inter Nomadas Indos, narium loco foramina tantùm habentes, anguium modò loripedes.

Syringa] & plurali Syringæ, ſunt fiſtulæ, generis non unius. eſt enim quæ dicatur monocalamos, à Mercurio inuẽta: ſicut à Sileno policalamos, à Marſia Ceroderos. Subdit Cælius lib. 9, Lectiõ. antiq. cap. 3, Scire cõuenit, Syringos notionem eſſe nõ unam: quippe eſt quando appellatione eã in rotæ foramen iniecta: portio axis, intelligatur: quin & foramen ipſum σύριγγα. Oblõgior autem foſſa dicitur Syrinx: ſed haſtæ repoſitorium quoque. Eſt & ſyringa cauũ inſtrumentum, quo ſenſim aqua mittitur.

Syringites] συριγγίτης Gemma, quæ ſtipulæ internodio ſimilis eſt, ac perpetua fiſtula cauatur. Plin. lib. 37. cap. 10.

Syrinx] σύριγξ, Nympha Arcadiæ, quæ Nympharum precibus mutata eſt in paluſtres calamos, quum acrius eã in ſe queretur Pan ruſticorum deus Martial. lib. 9. 63. Ouid. 1. Metam. 139,

Inter Hamadryadas celeberrima Nonacrinas
Naias una fuit, Nymphæ Syringa uocabant. Vide hoc loco totam fabulam.

Syriſcum] eſt Vas plexile, in quod conijciantur fici: ſed Hyriſcum pronunciant alij. Cælius lib. 9. cap. 3.

Syriſſa] æ, Mulier è Syria (σύρισσα) nam quemadmodum à Libijs fit Libyſſa, ita à Syrus Syriſſa. Virg. in Moreto:

Copa Syriſſa, caput Graia redimita Mitella.

Syrites] Lapis, qui in lupi ueſica naſcitur (συρίτης) Plin. lib. 11. ca. 37, In ueſica lupi lapillus, qui Syrites appellatur.

Syritha] συρίθα Filia fuit Syluach, Danorum regis, tantæ pudicitiæ, ut cum ob elegantiam formæ, magna procorum frequentia peteretur, ſpretis tamen omnibus prætulerit cælibatum. Saxo lib. 7.

Syrius,] σύριος, Stella eſt in ore Canis poſita: quæ annis omnibus oritur circa octauam Iulij calendas: quæ orta plerunq; peſtilentiam toto anno facit, plerunq; paucis diebus interdum innoxia naſcitur. Hinc eſt

—Et in totum regnaret Syrius annum. Item ſuprà,
—Et lethifer annus. Tunc autem peſtilentiam creat, ſi in hanc rem etiam cæterorum cõſentiat curſus aſtrorum. Hæc Seruius, in illud 3. Aeneid. 28,

Iura domosq; dabam, ſubitò quum tabita membris
Corrupto cœli tractu, miſerandaq; uenit
Arboribusq; ſatisq; lues, & lethifer annus.
Linquebant dulces animas, aut ægra trahebant
Corpora: tum ſteriles exurere Syrius agros
Arebant herbæ, & uictum ſeges ægra negabat.

Syrma,] ſyrmatis, pen. corr. neut. gen. (σύρμα) Genus ueſtis tragicorum: uel cauda ſiue tractus ueſtis fœminarum. Martialis libro 12. 91,

Aptaſti longum tu quoq; ſyrma tibi. Idem lib. 1. 155.
Muſa nec inſano ſyrmate noſtra tumet.

Syrmæa] συρμαία, Cibi genus, ex adipe & melle confectũ, purgationibus in primis aptum. Idem certaminis genus apud Spartanos in quo uictor huiuſmodi Syrmea donabatur. Item Raphani genus apud Herodotum. Cælius libro 27. cap. 3.

Syrna,] σύρνα, Oppidum in Cherroneſo, Cariæ adhærenti, à Podalirio conditum, & à nomine σύρνος uxoris eius appellatum. Ferunt enim podalirium, quum in Cariam eſſet eiectus, à Caprario quodam fuiſſe ſeruatum, & ad Damæthũ regẽ deductũ: cuius filiam de tecto delapſam, quũ detracto ex utroque brachio ſanguine ſeruaſſet admiratus hominis

ingenium Damæthus, filiã eius beneficio seruatã, ei uxorẽ tradidit, Cherrhoneso illi in dotem attributa. Autor Steph.

Syrophœnix] συροφοίνιξ, Qui habitat in ora maritima Syriæ, circa Euphratem, cuius pars Idomæa & Iudæa. Iuuen. Satyr. 8. 16,

Obuius aßiduo Syrophœnix udus amomo.

Syrpe] Pars quædam silphij. Priscianus eius mentionem facit, & comicus Plautus his uerbis.

Si speras tibi hoc anno multum futurum
syrpe & Paserpitium,
Eamq; euenturam exagogam Capuam saluam & sospitem.

Ea res magnæ æstimationis & precij erat. Quare dicit calumniator apud Aristoph. Non si mihi donaueris Ditẽ ipsum, et Balti silphiũ. Sed & Syrpe uidetur appellari ipsum Laserpitiũ, uoce à Græco nomine silphij degenerante. Solinus apud Cyrenẽses præterea syrpe gignitur, odoratis radicib. uirgulto herbido magis quã arbusto. Turnebus.

Syrsigabis] Darij mater, quæ audita morte Alexandri, sese perpetua nocte dedit. Author Curtius: apud quem sunt qui legant, Syrsigambis.

Syrtis] huius Syrtis, uide Syrtidis, siue Syrtides, f. g. Syrtes (σύρτεις) sunt loca circa fines Aphrycæ, Aegyptũ uersus periculosißima: ab σύρειν, trahere. Est enim inæqualitas maris & terræ magna, et in uno loco profundißima, in alio uerò satis uadosa. Spiranteq; uento cumulus arenæ, qui supra mare fuerat, in profundißimas residet ualles: et qui deprimebatur, mox super aquas egeritur. Et sunt duæ, pares natura, impares magnitudine: quæ dicũtur maiores & minores, et spacio paßuũ ducentorũ quinquaginta miliũ separantur. Minor à Carthagine trecentis millib. paßuũ distat, & totidẽ ambitus. Liu. 4. bel. Maced. 226, Ora est minoris Syrtis, & agri huberis: una ciuitas eius Leptis. Maior quadringentis uigintiquinq; millib. paßuũ. Plin. lib. 6. cap. 30. & lib. 7. cap. 2, Cuius sepulchrũ à parte Syrtiũ maiorũ est. Seruius uerò, ubicũq; sunt arenosa loca in mari, Syrtes asserit uocari. Hoc nomen etiã declinatur hæc Syrtis, & has Syrtis, ut ait Priscianus. Virg. lib. 10. Aen. 136,

In Syrtis in saxa uolans, &c.

Barbaræ Syrtes. Horat. 2. Carm. ode 6. 1.
Aestuosa Syrtes. Horat. 1. Carm. Ode 22. 1.
Exercitatæ Syrtes Noto. Horat. Epod. 9. 7.
Getulæ Syrtes. Virg. 5. Aen. 11,
Inhospita Syrtis. Virg. 4. Aeneid. 9.
Libycæ Syrtes. Lucan. lib. 1. 99.
Naufraga Syrtis. Silius lib. 17. 128.
Paretoniæ Syrtes. Lucan. lib. 3. 59.
Vastæ Syrtes. Virg. 1. Aeneid. 30.
Sæuas accedere Syrtes. Valer. 9. Argon. 18.
Libycas perrumpere Syrtes. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 5.
Patrimonij Syrtis, per translationem. Cic. 3. de Orat. 89, Syrtim patrimonij, scopulum libentius dixerim.

¶ Syrticus, pen. prod. Adiect. (συρτικὸς) ut, Hammon Syrticus. Lucan. lib. 10. 3.

¶ Syrtitæ, Gemmæ sunt, quæ in litore Syrtiũ inueniuntur. Syrtitæ (inquit Plin lib. 37. cap. 10,) in littore Syrtiũ, iam quidem & in Lucania inueniuntur, è melleo colore croco refulgentes: intus autem stellas continent languidas.

Syrus] Syra, Syrum, Poßeßiuum: item Syrius, Quod ex Syria est. Vnde Syri & Syrij. qui ex Syria sunt. Vide Syria.

Syrus] σύριος, prima producta, Straboni lib. 10, insula, è qua Pherecydes Babius duxit originem. Huius mentionem fecisse uidetur Homerus, Syriam illam appellans,

Insula quæ Syria Ortygiæ, stat littore supra.

Syrus] σύρος, Fossa ubi reconditur frumentum. Syros, inquit Curtius libro 6, uocant barbari circa caucasum: quos ita solerter abscondũt, ut nisi qui defoderint, inueniri nõ poßint. In ijs conditæ fruges erant. Plin. lib. 18. cap. 30, Vtilißimè tamen seruantur in scrobibus quos syros uocant, ut in Cappadocia & in Thracia, Hispania & Africa. Budæus cõtendit scribendum esse per i Latinum, quod facile crediderim: nam Græca dictio non est.

Syscia] Castellum est penes Segesticam ea in uia quæ in Italiã ducit, ex Danubij finibus. Strabo lib. 7.

Syssitos] σύσσιτος, Latinè sodalis. Caius iurisconsul. l. ult. D. de colleg. Sodales sunt, qui eiusdem collegij sunt.

Systole] pen. cor. f. g. (συστολὴ) Correptio: figura est, quum longa syllaba cõtra eius naturam corripitur, ut apud Virg. 1. Aeneid. 16,

Connubio iungam stabili, propriamq; dicabo.

Vbi Nu breuem posuit, quæ naturaliter longa est. nam alio loco longam posuit: ut 3. Aeneid. 64,

Hectoris Andromache Pyrrhin' connubia seruas?

Syzygia] συζυγία, idem quod cõiugiũ, siue cõiugatio. Galẽ. lib. 8. 9. & 10, De usu partiũ, Septem illas pariũ neruorũ productiones, quib. sensus à cerebro in uniuersum corpus distribuuntur, Syzygias appellat. Harũ prima est neruorũ, opticum, hoc est, uisoriorũ, qui circa medium sui coeuntes, χ Græcæ literæ imaginẽ referunt: rursus que separati, in oculos recipiuntur, quib. spiritum uisorium subministrãt. Secundæ Syzygiæ nerui in oculorum musculos inserti, motum ijs suppeditant. Tertia gustus sensum in linguam reliquasq; oris partes defert. Quarta toti palati tunicæ inseritur. Quinta ad aures fertur, ijsq; sensum auditus suppeditat. Sexta ad intestina uisceraq; omnia sensum transmittit. neruosq; recurrentes producit. Septima dat motũ linguæ, & rectis laryngis musculis. Est & alia præter has, quæ uersus nares odoratus gratia defertur: quæ idcirco non annumeratur inter neruorum syzygias, quòd extra cranẽu non prodeat Galenus in lib. De dissectione neruorum, & libro 8. 9. & 10. De usu partium.

T

T LITERA cõsonans, cognationem quãdã cũ D. habet, ut testatur Quintil. lib. 1. cap 4. 12. Nam ueteres alessanter, Cassantra scripserunt: nos modò Alessãder, uel Alexãder, & Cassandra. Valerius Maximus lib. 2. cap. 1. Tribunis plebis intrare curiam non licebat: ante ualuas autem positis subsellijs. decreta patrum attentißima cura examinabant: ut si qua ex eis improbassent, rata esse non sinerent. Itaq; ueteribus Senatusconsultis T litera subscribi solebat: eaq; nota significabatur, illa Tribunos quoq; censuisse.

Tabanus] tabani, pen. cor. mascul gen. (οἶστρος, μύωψ) Genus uermis, à quibusdã asilus dictus. Plin lib. 11. cap. 28. 4, Reliquorũ quibusdã aculeus in ore, ut asilo, siue tabanũ dici placet, &c. Varro 2. de Re rustica, cap. 5. 13, Itaq; quòd ex æstate tabani cõcitare solẽt, & bestiolæ quædã minutæ sub cauda, &c.

Tabella, Tabellæ, & Tabellarius] Vide Tabula.

Tabeo] Tabes. Vide Tabes.

Tabereni] pen. prod. (ταβαρηνοὶ) Populi iuxta Chalybes, Pomponio lib. 1. quos Strabo Tabarnos nominat. Rectiùs Tibereni, uel Tibarani dicendi, teste Hermolao. Iustißimi sunt illi, nec prius prælio congrediuntur, quàm diem, locum

Digitized by Google

cum & horam, ex fide hosti denunciarint. Quum mulier partu liberatur, uir in lectulum tanquam pueri author decumbit, eumq; ut puerperam effœta uxor curat: ut ex Nymphodoro Cælius annotauit. Valerius Flaccus lib. 5. Argon. 30. Quo de loco doctißima extat Angeli Politiani epistola ad Pomponium Lætum.

Taberna] tabernæ (οἴκημα) Dicitur quasi trabena, à ualidioribus trabibus, quibus superiora sunt suspensa, ut ait Donatus. Accipitur pro omni ædificio quod est utile ad habitãdum, ex eo quòd taberna tabulis claudebatur, siue cooperiebatur: ut ait Vlpianus de uerbo. signif. Cic. Attico, lib. 14.305.4, Tabernæ mihi duæ corruerunt. Idem ad Qu. fratrem, lib. 3.23.1, Iuuenalis Satyr. 3.30,

Fixa catenatæ siluit compago tabernæ.

Arcana taberna. Propert. lib. 4. eleg. 8.4.
Diuersoria taberna. Plaut. Menæh. 9.75.
Instructa & ornata taberna. Cic. pro Cluent. 142.
Meritoria taberna. Vide Mereo.
Obscuræ tabernæ. Horat. de Arte, 47.
Salax taberna. Catull. ad contubernales, 35.1.
Claudere tabernam. Cic. pro Domo sua, 43.
Diuertere in tabernam. Cic. 2. de Inuent. 121.

Taberna (ἐργαστήριον) Vbi opera ipsa, cæteræq; merces uenditantur. Horat. 1. Serm. Satyr. 4.15,

Nulla taberna meos habeat, neq; pila libellos.

Libraria taberna. Vide Liber.

Tabernarius, tabernarij, masc. gen. (κάπηλος) Qui in taberna uenditat. Cicero pro L. Flacco, 14, Opifices & tabernarios, atque illam omnem fæcem ciuitatum quid est negocij concitare?

Clodius concitator tabernariorum. Cic. pro Domo sua. 11.

Tabernarius, qui uinum uenditat: sicut aquarius, qui uendit aquam. Cælius ad Cic. lib. 8.6.9, Nisi ego cum tabernarijs & aquarijs pugnarem, ueternus ciuitatem occupasset.

¶ Tabernarius, Adiectiuum (καπηλικός) ut, Comœdiæ tabernariæ, in quibus non Magistratus, sed humiles personæ inducũtur. Dictæ quòd olim tabulis domus uulgò tegerentur.

¶ Tabernaculum, tabernaculi, pen. corr. (σκῆνος, σκήνωμα,) Tectum castrense, quod ueluti taberna quædam sit. Cic. 2. Nat. deor. 16, Se quũ legeret libros, recordatũ esse uitio sibi tabernaculum captum fuisse in hortos Scipionis.

Militare tabernaculum. Cic. de clar. Orat. 18.
Collocare sibi tabernaculũ in aliquo loco. Cic. in Pisonem, 48.
Perpotare totum diem in aliquo loco posito tabernaculo. Cic. 7. Verr. 69.

Tabes] tabis, f. g. (φθόη, φθίσις, τηκεδὼν, μαρασμός) Morbus est, cuius tres species sunt. Vna, qua corpus non alitur, & naturaliter semper aliquibus decidentibus, nullis uerò eorum locum subeuntibus, ita summa macies oritur, & nisi occurritur, tollit. Atrophiam hanc Græci uocant. Alia est, quam appellabant cachexiam. ubi malus corporis habitus est, ideoq; omnia alimenta corrumpuntur: quod ferè fit, quum longo morbo uitiata corpora etiamsi illo uacant, refectionẽ tamen non accipiunt. Tertia est species, quam Græci phthisim nominãt, ἀπὸ τοῦ φθίνειν, quod est consumi et tabescere. Oritur ferè à capite, inde in pulmonẽ distillat: huic exulceratio accedit. Et hac febricula leuis fit, quæ etiã quũ quieuit, & tamen repetit: frequens tußis est, pus excreatur. Hæc Sipontinus ex Celso lib. 3. cap. 22. Festus, Tabem eam quæ faceret tabescere, apud antiquos usurpatũ. Sallust. lib. 4. histor. Qui quidem mos, ut tabes in urbem coniectus. Et Coruinus pro Liburnia, Propter hanc tabem atq; perniciẽ domus totius. Hactenus Festus. Virg. 6. Aen. 89,

Hic quos durus amor crudeli tabe peredit. Vbi Seruius, Tabe, corpore defluente paulatim.

Cæca tabe liquefactæ medullæ. Ouid. 9. Metam. 35.
Funesta tabes ueneni. Ouid. 2. Metam. 10.
Lenta tabe liquitur. Ouid. 2. Metam. 162.
Pallida tabes lucri. Lucian. lib. 4. 20.

Tabes interdũ aliquid cruentũ significat, quod propriè Tabũ nominãt: estq; sanies & sanguis corruptus. Virg 3. Aen. 6,

Et terram tabo maculant. Vbi Seruius, Tabo, corrupto sanguine. Et est nomen, casus septimi tantum, ut sponte, natu. Quod si uelis declinare, hæc tabes, huius tabis dicis. Idem 8. Aeneid. 98,

—& sanie taboq; fluentes Seruius, Sanies mortui est: tabo, uiuentis scilicet sanguinis. Cic. 1. Tusc. 172,

Saxa spargens tabo,
Sanie & sanguine atro. Ex poeta, Ouid. 2. Met. 153,
Protinus inuidiæ nigro squalentia tabo.
Tecta petit. Vbi interpres, Diptotum nomẽ est, duorum casuum. Nam tabi & tabo, solum inueniuntur.

Turbi dilapsa cadauera tabo. Virg. 3. Georg. 112.
Atro tabo fluentia membra. Virg. 3. Aen. 126.
Infecit pabula tabo. Virg. 3. Georg. 97.
Putri tabo liquentia cadauera. Silius lib. 13. 99.
Crasso tabo oblita cuncta rubent. Stat. 5. Thebaid. 63.
Martifera tabe tincta sagitta. Ouid. 3. de Ponto. eleg. 1. 6.
Vndantẽ tabem per auras latè torquet serpens. Sil. lib. 17. 91.

Tabes etiam dicitur uis corrumpendi putrefaciendiq;. Liu. lib. 10. bell. Maced. 15, Arca altera inanis inuenta sine ullo uestigio corporis humani aut ullius rei, per tabẽ tot annorum omnibus absumptis.

Arborum tabes. Plin. lib 17. cap. 24. 15, de uitijs & morbis arborum, Quædam temporum causæ aut locorum non propriæ dicuntur morbi, quoniam protinus necant: sicut tabes cum inuaserit arborem, aut uredo: uel flatus alicuius regionis proprius, &c. Quæ uerba Plinij ad uerbum ferè ex quarto Theophrasti, de plantis transcripta sunt: qui hanc tabem ἔκπληξιν τῶν δένδρων uocat, quasi perculsionem aut stuporem arborum, quam stirpes arescunt tabido morbo exucti, eo modo quo homines ægri longa tabe emaciati, defectiq;

Nimborum tabes. Lucret. lib. 1. 165,

Imbribus, & tabe nimborum arbusta uacillent.

Fori tabes. Tacit. lib. 11, Et quomodo uis morborũ precia medentibus, sic fori tabes pecuniam aduocatis ferat.

¶ Tabitudo, penul prod. tabitudinis (τῆξις) Idem quod tabes Plin. lib. 22. cap 25. 9, Peculiariter tamen longo morbo ad tabitudinem redactis subuenit. De alica.

Tabidus, pen. cor. Adiect. (τηκεδανός, μαρασμώδης) Corruptum quod tabem patitur. Mart. lib. 1. 74,

Indignas premeret pestis quum tabida fauces.

Lues tabida. Virgil. 3. Aeneid. 28.
Mens tabida facta. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 14.
Vetustas tabida consumit ferrũ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 10.
Tabida nix, quum iam consumitur, et colorem prorsus amisit, ut iam faci simillima sit. Liu. 1. bel. Pun. 135.

¶ Tabificus, pen. cor. Adiect. (φθοροποιός, φθισικός) Quod tabem inducit. Vnde à Cicerone lib. 4. Tusc. 55, ægritudo & metus, tabificæ mentis perturbationes dicuntur, quoniã mentem lacerant, tabem, cruciatum, & afflictionem inferunt. Plin. lib. 8. cap. 10. 2, Et terram edisse ijs tabificũ est, nisi sæpius mandant.

Aer tabificus. Lucan. lib. 5. 23.
Saniem tabificam expirat serpens. Sil. lib. 6. 56.
Vis tabifica Plin. lib. 29. capite 4. 8, Non enim est tabifica uis: itaque occisa morsu earũ animalia cibis innoxia sunt.

¶ Tabificabilis, & hoc tabificabile, penul. corr. (μαραντός) à ueteri-

à ueteribus dicebatur. Accius. Pars neci, orbificor liberorũ letho tabificabili.

¶ Tabeo, tabes, tabere: siue,

¶ Tabesco, tabescis (τήκομαι, μαραίνομαι, ἀτροφῶ) tabescere, interiore sensu liquescere & cõsumi. Et propriè in amore & mœrore tabescere dicimur, quamuis de alijs dici possit. Gell. lib. 7. cap. 8, Delphinus amans desyderio tabuit exanimatusq; est. Plaut. Cap. 4. 31,

Ego qui tuo mœrore maceror,
Macesco, consenesco, & tabesco miser.

Artus tabentes. Virg. 1. Aeneid. 36.

Ceræ tabuerant. Ouid. 8. Metam. 46.

Corpora tabent. Ouid. 7. Metam. 110.

Dies tabescit, quæ ad occasum tendit. Plaut. Sticho, 11. 6.

Galea tabescens. Claud. 4. Paneg. 69.

Humor calore tabescit. Cic. 2. de Nat. deor. 39.

Sal tabescit. Cato de Re rust. Id aliquoties in die quotidie faci to. usqueadeò donec sal desierit tabescere.

Animus tabescit aßiduis curis. Ouid. 5. Trist. eleg. 1. 16.

Desyderio alicuius tabescere. Cic. in Catil. 29.

Ipsi ita acerba, ut tabescat dolore. Cic. ad Att. lib. 2. 36. 6.

Dolore ac miseria tabescere. Terent. Adelph. 4. 3. 12.

Lumina tabescunt fletu. Catull. ad Mallium, 63. 11.

Luctu æterno tabescere, Lucret. lib. 3. 187.

Molestijs & morbo tabescere. Cic. 4. Tusc. 56. Et 3. de Natura deor. 122.

Ocio tabescere. Cic. ad Att. lib. 2. 29. 2.

Tablinum] tablini, pen. prod. (πινακοθήκη) Locus hybernationis, atrio proximus, quòd ferè ex tabulis cõstaret: ubi tabulæ & instrumenta publica monumentaq; rerũ gestarum, actarumq; asseruantur: aliàs grammatophylacium dicitur. Plin. lib. 35. cap. 2. 3, Tablina codicibus implebantur, & monumentis rerum in Magistratu gestarum. De priuato tabulario uel tablino Plinius intellexit. Cic. 3. de Nat. deor. 105. Tabularium dixit Apul. lib. ult. Floriun, Medici cum intrauerint ad ægrum, uti uisant, nemo eorum quòd perpulchra toblina in ædibus uisant, & lacunaria auro oblita. Festus, Tablinum proximè atrium locus dicitur, quòd antiqui Magistratus in suo imperio tabulas rationum ibi habebant: publicarum rationum causa factum locum. Alij dicunt tablinum, à tabulis. Hactenus Festus.

Tabo] Ablatiuus. Vide Tabes.

Tabor] ταβώρ, Mons in medio Galilææ sublimis.

Tabraca] pen. cor. (τάβρακα) Oppidum est Africæ minoris, Silius Sabatram nominat libro 3. 52,

Sabatra tum Tyrium uulgus, &c. Alijs Tabatra: quod minimè mirum est. Barbara enim uocabula inepta sunt, nec semper eodem sono utraq; lingua efferri consueuerunt, ut Hermolaus scribit, Claud. in præfat. libro 2. in Eutrop. 15.

Inclyta captiuo memoratur Tabraca Mauro.

Tabula] tabulæ, pen. corr. (πινακὶς, πίναξ, δέλτος, πλάξ, σανὶς) Notæ significationis.

Imago alicuius in tabulis. Cic. 5. de Fin. 6.

Incisa tabula his literis. Vide Incido. pen. prod.

Imprimere tabulas parieti. Vide Imprimo.

Votiua tabula. Horat. 1. Carm. ode 5. 3.

Arripere tabulam de naufragio. Cic. 3. Offic. 120.

E naufragio tabula. Vide post Nauis.

Pictæ tabulæ. Horat 1. epist. 2. 11. Cicero pro Rosc. Amer. 79, Quid præterea cælati argenti? quid stragulæ uestis? quid pictarum tabularum? quid signorum? quid marmoris apud illum putatis esse?

Laceræ tabulæ. Ouid. 11. Metamorph. 86.

Ad tabulam decumbere. Vide Decumbo.

Tabula cerata, in qua antiqui scribebant. Plaut. Asin. 13. 19.

Tabula, Liber est quem sibi quisque nostrûm priuatim facere consueuit, quasi quoddam memoriæ promptuarium eorũ quæ agimus: id est, diariũ & ephemeris actionũ nostrarum. Liu. lib. 4, de censura loquens, Constitutum est eam domum unicuique nostrûm debere existimari, ubi quis sedes & tabulas haberet, suarumq; rerum constitutionem fecisset. Budæus.

Tabulæ accepti & expensi, Rationes in quas acceptæ & expensæ pecuniæ referebãtur. Cic. 3. Ver. 40. Idem pro Rosc. Comœdo. 2, Si tabulas C. Fannius accepti & expensi profert suas in suam rem, suo arbitratu scriptas, quo minus secundum illum iudicetis, non recuso.

Tuis tabulis causam dicis: pro Domesticis rationib. Cic. in Ver. An tuis solis tabulis causam te dicturum existimasti? Bud.

Tabulæ nouæ appellantur, quãdo debitores creditas pecunias cum usuris persoluere, non coguntur ipsis creditoribus, & abolitis prioribus debitis nouæ tabulæ cõficiuntur. Cic. lib. 2. Offic. 123, Tabulæ uerò nouæ quid habẽt argumenti, nisi ut emas tibi mea pecunia fundum, eum tu habeas, ego non habeam pecuniam?

Vindices enim tabularum nouarum nouam tabulam uidimus. Cic. 11. Philip. 299.

Proscribere tabulam. Cic. Qu. frat. lib. 2. 10. 6.

Tabulæ, iudicum etiam dicuntur. Asconius in diuinatione, In causis maioribus iudices uniuersi in cistam tabulas simul conijciebant suas insculptas literas habentes absolutionis. siue cõdemnationis, cum de alicuius capite agebatur: N & L ampliationis. his enim literis significabant, non liquere. Idem Asconius alio loco, tabellas cereas intelligit, quib. sententias ferebant: erant enim sententiæ non uocales, sed tabellariæ. Cicero in Pisonem, 8, Cui primam comitijs tuis dederas tabulam prærogatiuæ, quem in senatu sententiam rogabas tertium.

Censoriæ tabulæ. Vide Censeo.

Tabula Valeria. Cic. ad Terentiam, libro. 14. 2. 5, Quemadmodum à Vesta ad tabulam Valeriam ducta esses. Idem in Vatinium, 16.

Bibliothecas omnium philosophorũ unus mihi uidetur XII. tabularum libellus, & authoritatis pondere, & utilitatis ubertate superare. Cic. 1. de Orat. 96.

Figere tabulas, & refigere. Cic. Philipp. 12, Num figentur rursus hæ tabulæ, quas uos decretis uestris refixistis?

Tabulæ, numero plurali siue per diminutiuum tabellæ, dicebantur testamenta, siue aliæ publicæ scripturæ, cuiuscunq; materiæ essent. Quint. lib. 5. cap. 7, Testimonia dicũtur aut per tabulas, aut à præsentibus. Idem lib. 6. cap. 4, Vetus habebat testamentum: & unus ex amicis recentioribus sperãs aliquid ex mutatiõne tabularum, falsam tabulam intulerat, consulens eum an primipilaris ei testamento suaderet ordinare suprema iudicia. Noli, inquit, facere: offendis illũ. Primæ tabulæ testamenti sunt, in quibus hæredes primo loco instituuntur: secundæ sunt, in quibus substitutiones fiunt, si instituti hæreditatem nõ adierint. Tabulæ enim testamentũ significant Vnde bonorum possesiones secundum tabulas et contra tabulas dictæ. Tabulæ etiam dicuntur folia testamẽti. Quare primæ & secũdæ tabulæ intelligi possunt, prima & secunda charta testamenti, quæ etiam primæ & secundæ ceræ dicuntur. Budæus.

Accusare tabulas. Vide Accuso.

Tabulas testamenti apperire. Caius, quemadmodum test. aper. l. sed siquis. Et si fortè omnibus absentibus causa aliqua aperire tabulas urgeat, &c.

Pupillares

Digitized by Google

Pupillares tabulæ. Vlp in l. si mater. ff. de except. rei iud.
Conficere tabulas. Vide Conficio.
Confingere tabulas. Vide Confingo.
Eximere alicuius nomen de tabulis. Cic. pro Rosc. Amer. 15.
Inferre in tabulas aliquod commodum. Cic. pro Flacco, 15.
Obsignare tabulas. Vide Obsigno.
Signatæ tabulæ. Quint. lib. 5. cap. 11. 25.
Tabulæ, Syngraphæ, & documenta literaria. Cic. 2. de Oratore, 64, Nam pro tabulis & contra tabulas, & pro testibus, & contra testes, &c. Vel separatim dicere solemus de genere uniuerso. Inde illud, Tabulis obsignatis cum aliquo agere 5. Tusc. 48. Budæus.
Tabula pro auctione. Cic. pro Cecinna, 11, adest ad tabulam: licetur Ebutius, &c. Budæus.
Auctionariæ tabulæ. Vide Augeo.
¶ Tabella, tabellæ diminut. (πινάκιον) Parua tabula. Plin. lib. 16. cap. 39. 1, Inuectum est pictorum tabellis immortale. Cic. ad Galllū lib. 7. 24 10, Ea uolebam tabellis ornare.
Blandæ densæq; tabellæ. Iuuen. Satyr. 9. 4.
Rasis tabellis infusa cera. Ouid. 1. de Arte, 89.
Committere uerba tabellis. Ouid. 9 Metam. 118.
Tabellæ, Epistolæ dicebātur, quod in breuibus tabulis scriberentur. Plaut. Epid. 5. 67. Idem Pseud. 3. 38,
Tace dum pellego tabellas.
Croceæ membrana tabellæ. Iuuen Satyr. 7. 3.
Lepidæ tabellæ. Vide Lepidus.
Verba dedit ferenda tabellis. Ouid. 14. Metam. 141.
Properatæ tabellæ, Celeriter scriptæ. Ouid. 9. Metam. 118.
Arcanas signare tabellas. Ouid. 2. Amor. eleg. 15. 3.
Tabellæ, In quibus iudices scribebant. Cic. 1. Verr. 13, Ceratam unicuiq; tabellam dari cera legitima, non illa infami ac nefaria. Idem 6. Verr. 93, De quo uos sententiam per tabellam feretis?
Videtis in tabella iam antè quanta facta sit labes. Cicero de Amicit. 39.
Ferre tabellam. Cic. 2. de Lege agr. 20, Quod meis comitijs non tabellam indicem tacitæ libertatis, sed uocem uiuam præ uobis indicem uestrarum erga me uoluntatū ac studiorum tulistis.
Obsignata tabella. Cic. 5. Tusc. 48.
Grata tabella. Cic. pro Plancio, 62.
Laureatæ tabellæ. Vide Laurus.
¶ Tabellarius, tabellarij, m. g (βιβλιοφόρος, γραμματοφόρος) Ratiocinator, supputator, phylacista, qui in tabella nomina & rationes obseruat. Sidonius ad Petreiū. Sed & ille suscipiebat hunc granditer, habens in eo consiliariū in iudicijs, uicarium in ecclesijs, procuratorem in negocijs, uilli cum in prædijs, tabellarium in tributis, in lectionibus comitē, in expositionib. interpretē, in itineribus cōtubernalem.
Locuples tabellarius. Vide Locuples in Locus.
Tabellarius, Qui literas profert. Cic. ad Terent. lib. 14. 22. 1. Idem ad Patum. lib. 9. 15. 1, Duabus tuis epistolis responde bo: uni, quàm triduo antè acceperam à Zeto: alteri, quam attulerat Philerus tabellarius.
Fidelis tabellarius. Cic. Attic. lib. 1. 8. 2.
¶ Tabellarius, Adiect. (πινακιακός) ut, Lex tabellaria. Cic. pro Sestio, 89, Tabellaria lex ab L Cassio ferebatur: populus libertatem agi putabat suam: dissentiebāt principes, & in salute optimatium temeritatem multitudinis & tabellæ licentiam pertimescebant. Asconius in 2. Verrinarū, L. Cassius, Inde, inquit, sunt leges Cassiæ tabellariæ de suffragijs liberè ferendis, non uoce, sed tabella. Vide suffragia quo modo ferri solerent, in Suffragor.
Tabellariæ naues, quæ præmittebantur in portum, ad nunciandum aduentum proximæ classis. Senec. epist. 78.
¶ Tabellio, tabellionis. Firmic. lib. 5. cap. 2. & lib. 8. cap. 28. Idem. lib. 4. cap. 5, Tabelliones publicos facit, & qui ex literis quærant uitæ subsidia,
¶ Tabularia, Species tormenti. Seneca 3. de Ira, Torserat per omnia quæ in rerum natura tristissima sunt, fidiculis, tabularibus, equuleo, igne, uultu suo.
¶ Tabularis, & hoc tabulare, pē. prod. (πινακικός) Quod ad tabulas pertinet, & in tabularum ornatum accōmodatur. Plin. lib. 34. cap. 9. 1, Aes omne frigore magno melius funditur. Sequens temperatura statuaria est, eademq; tabularis.
¶ Tabularium, tabularij (γραμματοφυλάκιον) authore Seruio, instrumentum est in quo tabulæ, hoc est, instrumēta & literæ, & actus publici reponuntur. Cic. pro Archia poeta, 6, Hic tu tabulas desyderas Heracliēsiū publicas, quas Italico bello incēso tabellario interisse scimus omnes. Idem 3. de Natura deor. 195, Vt iudicetur qui tabellarium incenderit. Ouid. 15. Metamorph. 162.
¶ Tabularius, Substant. Supputator, ratiocinator. Vlp. in. l. ult. D. si mensor falsum modū dixerit. Ego & aduersus tabulariū puto actiones dādas, qui in cōputatione fefellit. Tabularij, inquit Anton. August. sunt, qui magistratibus, in publicis aut priuatis negocijs cautiones, acta, & rationes conscriberent. Hos seruos publicos appellatos scimus, quòd serui fuissent, an equam id fieri Arcadius uetaret constitutione 3, de tabularijs, scribis, holographis, & censualibus: quæ in Theodosiano quoq; libro extat. Hodie Tabelliones appellantur: sed ijs rationum tabulæ nullæ cōmittuntur, ut tabularijs. Hæc ille.
¶ Tabularij (πινακοσφραγισταί) Obsignatores tabellarū, siue hæ ad testamentum, siue ad aliud pertineant. Tacit. lib. 14, igitur Fabianus tabellarijs quos memoraui, & alijs minus illustribus obsignat.
¶ Tabulinum, n. g. Mœnianum tabulis fabricatum. Varro de uit. pop. Rom. lib. 1, Ad focum hyeme ac frigoribus cœnitabant: æstiuo tempore in propatulo: rure in corte: in urbe, in tabulino, &c. Vide Nonium.
¶ Tabulo tabulis, pen. corr. (σανιδόω) tabulare, Tabulis aliquid construere.
¶ Tabulatio, Verbale, (σανίδωσις) Ipsa tabularum constructio. Cæsar 2. bel. Ciuil. 33, Centonesq; insuper iniecerunt, ne aut tela tormentis missa tabulationem perfringerēt, aut saxa ex catapultis lateritium excuterent.
¶ Tabulatus, pen. prod. Adiect. (σανιδωτός) ex tabulis factū, ut, tabulatus transitus, tabulis ubiq; interpositis confectus. Plin. epist. 17. lib. 2.
¶ Tabulatum, pen. prod. n. g. (σανίδωμα, ἀρύφακτον, ὑπερῷον.) Plana in ædificijs superficie, quadratis lapidibus, uel etiam tabulis constrata, & parietibus undecunq; suffulta. Cato cap. 3. 2, Si in terra, uel tabulato oleo nimiū diu erit, putrescet, oleum fœ idū fiet. Cæsar 6. bel. Gal. 102, In extremo ponte turrim tabulatorum quatuor constituit, præsidiumq; cohortium duodecim pontis tuendi causa ponit. Iuuen. Satyr. 10. 11, —numerosa parabat
Excelsæ turris tabulata. Virg. 2. Aen. 93, Sūma tabulata.
Destruit tabulata. Stat. 10. Thebaid. 175.
Strata solo tabulata. Stat. 1. Sylu. 5. 12.
Tabulata, in arboribus sunt rami effusiores in planta tendentes, non in altiora crescentes, inquit Seru. Plin. lib. 17. cap. 23. 3, Et ulmus detruncata à media in ramorum scamna digeritur, nulla ferè uiginti pedum altiore arbore: tabulata earum ab octauo pede altitudinis dilatātur in collibus, siccisq; agris. Virg. 2. Georg. 73,
—summasq; sequi tabulata per ulmos. Col. lib. 5. cap. 6

Tabum,

Digitized by Google

Tabum] Vide Tabes.
Taburnus] Mons Campaniæ, oliuetis abundans. Virg. 2. Georg. 8, —iuuat Ismara Baccho
Conserere, atq; olea magnum uestire Taburnum.
Tacapa] pen. cor. (τάκαπα) Ptolemæo lib. 4. cap. 3. Vrbs Syrtis paruæ: Plinio Tacape: uulgò Capis.
Taceo] taces, tacui, tacitū, pen. cor. (σιγάω, σιωπάω, ἡσυχάζω, γλωσσοκρατέω) tacere. Notæ significationis. Terent. Eunucho, 3. 2. 23,
Nunquid habes quod cōtemnas, quid tu autem Thraso? Tacent, satis laudant.
Enūciabo apud homines familiarißimos, quod semper tacui, & tacendum putaui. Cic. 1. de Orat. 59.
Ante expectatum tacuit. Ouid 4. Metam. 158.
Tacere aliquid, Reticere. Terent. Eun. 1. 2. 23.
Calidè quid tacere. Quint. lib. 5 cap. 13 33.
Taceo te Plaut Milit. 14. 99.
Vlcisci se tacendo. Ouid. 2. de Remed 50.
Tacere de. Plin lib. 13. cap 16. 2. De mensis tamen tacuit.
De re aliqua tacere. Quint. lib. 1. cap. 2. 10.
Nimium diu de rebus alicuius tacere. Cic. Att. lib. 1. 14. 9.
In his saltem rebus in quibus de se taceri, uelit, tacere. Cic. de Lege Agrar 3.
An me taciturū tantis de rebus existimauistis. Cic. 2. Verr. 17
Tacere, Securum esse: quoniā qui securi sunt nullam interrogandi causam habent. Terent. Adel 24. 16,
Tace modò, ac sequere. Ibid. 2. 2. 1,
Tace, egomet conueniam iam ipsum.
Tacere etiā dicuntur, quæ sine uoce sunt. Virg. lib. 4. Aen. 73,
—totumq; pererrat
Luminibus tacitis. Et. 4. Aen. 105,
Quū tacet omnis ager.
Amor tacetur in medio Marte. Ouid. 2. Amor. eleg. 18. 8.
Iurgia turbida tacuerant. Ouid ad Pisonem, 38.
Oculi tacent. Ouid. 1. Amor. eleg 54.
Plectra dolore tacent. Ouid. epist. 21. 40.
Tacitum est, impersonale. Terent. Adelph. 3. 4. 38.
Ignotum est, tacitum est, creditum est.
Taceantur. Martialis libro 1. 28,
Fucinus & pigri taceantur stagna Neronis.
¶ Tacens, tacentis (κατασιωπῶν) Partic. Plautus Ruden. 24. 72,
Quia enim neq; loquens es, neq; tacens unquā bonus.
Oratio tacens. Quint. lib. 2. cap. 28. 3.
Fluuius tacens. Senec. Herc. fur 9. 20.
Vento tacente tumuit mare. Ouid. Medea, 10. 6.
¶ Tacendus, tacenda, tacendū, (σιωπητέος) Martial. lib. 1. 46,
Vir Celtiberis non tacendæ gentibus, &c.
Loqui tacenda. Ouid. 2. de Arte. 121.
¶ Tacitus, tacita, tacitum, pen. cor. (ἄνεως, ἀκίων, ἐχέμυθος, σίγανος) Qui tacet: & quod secretum est, optimè nouit tenere apud se, & tacere. Plaut. Rud. 23. 87,
Tu abi tacitus tuam uiam, Terent. Eunu. 3. 5. 23,
Quid id est? c. tacitus, citius audies. Idē Hecyr. 4. 1. 3,
Ita corripuit derepentè tacitus sese ad filiam.
Assentitur tacitus. Cic. 1. Verr 12.
Accepit hanc plagam tacitus. Cic. 5. Verr. 114.
Arguit tacitus. Liu. 1. ab Vrbe, 67.
Dat tacitus Cic 2 Ver 20, Id enim consilij mihi profectò taciti dabitis, quod egomet mihi necessariò capiendū intelligo.
Perspicere uoluntatem tacitorum Cic. 1 in Catil 15.
Tacitus, Paßiuè aliquando accipitur. Virg 6. Aen. 169,
Quis te magne Cato tacitum, aut te Cosse relinquat?
Cic. ad Appiū, lib. 3. 8. 2, Sed prima duo capita epistolæ tuæ tacita mihi quodammodo relinquenda sunt.
Vulgator taciti. Ouid. 3. Amor. eleg 6. 11.
Si uoluntas tacitis uerbis intelligi posset, uerbis omnino nō uteremur. Cicero pro Cecinna, 39.
Nihil me mutum delectat, nihil tacitum. Cic. 3. in Catil. 70.
Accessus tacitus. Vide Accedo.
Affectu tacito lætari. Ouid 7. Metam. 30,
Annis tacitis senescimus Ouid. 6. Fast. 155.
Occulta & tacita assensio. Cic. pro Milone, 8.
Cælo tacito labentia sydera. Virg. 3. Aeneid. 104.
Cogitationes Tacitæ. Quint. lib. 6 cap. 1. 33.
Commendatio tacita. Quint. lib. 4. cap. 1. 6.
Cursus tacitus fluminis. Ouid. 14. Metam. 120,
Tacita esse poterit in id dignitas nostra? pati poterunt oculi mecum Gabinio sententiam dicere? Cic. Att. lib. 10. 197. 4.
Dolor Tacitus. Ouid. 1. Fast 72.
Dulcedine tacita tangere pectus. Lucret. lib. 3. 184.
Reprehendit tacita existimatione Cic. de prouinc. Consul. 33.
Vocat me aliò iamdudum tacita uestra expectatio. Cicero pro Cluentio, 49.
Tacita corporis figura. Cic. pro Rosc. Comœdo, 11.
Furtum tacitum. Ouid. 1. Fast 110.
Incessu tacito progressus. Virg. 12. Aen. 44.
Tacitæ magis & occultæ inimicitiæ timendæ sunt, quàm indictæ & apertæ Cic. 7. Verr. 143.
Ira tacita exæstuare. Ouid 6. Metam. 125.
Mente tacita gerit uulnus. Ouid. 5 Metam. 86.
Mœstitia tacita. Liu. 1. ab Vrbe, 127, Sed silentium triste ac tacita mœstitia ita defixit omnium animos.
Murmure tacito uenerantur numen. Ouid. 6. Metam 41.
Nox tacita. Ouid. 9 metam. 96.
Nutus taciti. Ouid. 3, Amor. 10. 5.
Officium & studium tacitum. Cic. pro Quintio, 52.
Os tacitum præbere alicui. Cic. 5. Verr. 33.
Pallore tacito fateri animum. Ouid 6 Fast. 4.
Passu tacito præterire. Claud. 4. Paneg 102.
Pectus tacitum pertentant gaudia. Virg. 1. Aeneid. 102.
Pisces taciti. Ouid. 4 Metam. 10.
Timor Tacitus Lucret. lib. 6. 237.
Vis Tacita. Quint lib 3. cap 5. 7.
Voce tacita dicere aliquid, Susurrare. Ouid. 9. Metam. 61.
Vultus taciti. Ouid. 1. Amor eleg. 7. 5.
Tacitū, pro arcano quod taceri uolumus Senec. Epist. 84, Falsum ergo est hoc quod patrocinij loco ponitur, ei qui soleat ebrius fieri, non dari tacitum.
Tacitè] Aduerb. siue tacitò, pen. cor. hoc est secretè, & submissè (σίγα σιγῇ) Plau. Pœnulo. 2. 32,
Matronæ tacitè spectent, tacitè rideant. Idem Asin. 12. 42. Tacitè auscultemus.
Tacitè dare potestatem. Cic. pro Milone, 7.
Tacitè, obscureq; concedere Cic. pro Quintio, 28.
Tacitè prætereuntem execrari. Liu. 2. ab Vrbe, 254.
Tacitè rogare. Cic. pro Lege Manil. 8.
Annus tacitè labens Ouid. 1. Fast. 14.
Tacitò intelligere. Cic. 4 Verr. 130.
Habere aliquid tacitè. Liu lib. 2 Decad. 5. Et quanquam dissimulare, & tacitè habere id, patiq; statuerat.
¶ Taciturnus, Adiect. (σιωπηρὸς, σιγηλὸς, σιγηρὸς) Qui natura facilè tacet.
Ripa taciturna caret uentis. Horat. 3. Carm. ode 29. 5.
Silentia taciturna. Ouid. 2. de Arte, 101.
Statua taciturnius. Horat. 2. epist. 2. 17.
Taciturnißimum ostium, apud Plaut. Curc. 2. 20.
¶ Taciturnulus, pen. cor. (ὑποσιγηρός) Adiect. diminut. Apuleius,

Apuleius, Blanda mulier, & taciturnula.

¶ Taciturnitas, pen. cor. taciturnitatis, f.g. (ἀφασία, ἀφωνία, ἐχεμυθία) Obseruantiæ genus, in silentio constitutæ. Teret. Andr. 1.1.7,

Sed his quas semper in te intellexi sitas,

Fide, & taciturnitate. Cic. ad Lent. lib. 1.5.13, Sed nosti hominis tarditatem & taciturnitatem.

Annua taciturnitas. Cic. in Pisonem. 24.

Inuida taciturnitas. Horat. 4. Carm. ode 8.5.

Perpetua taciturnitas. Vide Perpetuus.

Suspicionem mihi maiorem tua taciturnitas attulerat. Cic. Attic. lib. 7.128.1.

Experiri taciturnitatem alicuius. Cic. de Clar. Orat. 124.

Taciturnitas imitatur confessionem. Cic. 1. de Inuent. 70.

Tachas] Rex Aegyptiorum fuit, qui cùm Agesilaum Lacedæmoniorum regem, breuis staturæ hominem, (qui idcirco uenerat, ut cum eo belli societatem iniret, eiq; auxilium ferret, hoc intempestiuo ioco lacessisset, ὤδινεν ὄρος· Ζεὺς δ' ἐφοβεῖτο· τὸ δ' ἔτεκεν μῦν, id est, parturiebat mons: ut Iupiter metuebat, ille autem murem peperit: regno suo est spoliatus, alienato à se Agesilao, societateq; dirempta. Hæc Athenæus lib. 14.

Tacitus] Cornelius (τάκιτος κορνήλιος) sub Adriano princip orator clarissimus, æqualis ac familiaris Plinij iunioris, Belgicæ Galliæ rationes procurauit, ad Vespasianos usque peruenit, ab ijsq; honoribus euectus historiam principum cõscripsit, ab Augusto usq; ad Adrianum: quæ ad nos haud integra peruenit. Hãc igitur non uitas imperatorũ an suis inscribere, sed tantùm diurnales actiones, quæ mediũ inter historiã & uitas tenerent. Scripsit & de Clar. Orat. Cic. Brutum & materia & dicendi copia imitatus. Præterea uitam Agricolæ soceri sui: & de morib. ac situ Germaniæ, stylo presso & elegãti, tũ arguto & sententioso: in cætera uerò historia aliquantulũ sublimior. Scribit Flauius Vopiscus hunc authorẽ tanquã è suis progenitoribus, Tacitum imperatorem quotannis decies describi, ne liber periret eumq; in omnibus bibliothecis apponi iussisse. Tertullianus autem noster eum mendatiorem loquentissimum appellat.

Tacola] τάκολα, Indiæ emporiũ extra Gangem, Ptolemæo lib. 7. cap. 2. Malacha nunc dicitur, miræ magnitudinis, à Portugalensibus ui capta. quod testatur epistola Emanuelis regis ad Leonem decimum.

Tactus] Vide Tango.

Tæda] tedæ. Vide Teda.

Tædet] tædebat, tæduit, & tæsum est (ἐξαπορεῖται, ἀκηδιάζω) tædere, Notæ significationis. Terent. in Eunuch. 1.1.27,

Et tædet, & amore ardeo.

Construitur cum infinitiuo, aut accusatiuo à parte anteriori, & genitiuo à parte posteriori.

Cum infinitiuo. Terent. Phorm. 3.2.2,

At enim tædet iam audire eadem milies. Cum genitiuo. Plaut. Casin. 3.53,

Abeo intrò, tædet sermonis tui. Subaudi, me. Terent. Eunuch. 2.3.6,

Tædet harum quotidianarum formarum. Cicero ad Atticum libro 2.39.8, Prorsus uitæ tædet, ita sunt omnia omnium miseriarum plenissima.

Tædet nemorum. Stat. 4. Thebaid. 53.

Quid quæris? tædet omnium nos uitæ. Cicero Attico libro 5.104.2.

¶ Tædium, tædij (ἀκηδία) Plinius lib. 19. cap. 6.12, de alio, Tædium huic quoque halitu, ut cepis, nullum tamen coctis.

Laboris tædium. Quint. lib. 2. cap. 2.4.

Sollicitum tædium. Horat. 1. Carm. ode 14.4.

Adducere tædium. Vide Adduco.

Afferre tædium. Vide Affero.

Cepit tædium. Vide Capio.

Capere tædia cœpti. Ouid. 9. Metam. 124.

Dictare tædium lucis. Quint. lib. 1 cap. 3.19.

Effugere tædium uarietate. Quint. lib. 4. cap. 2. 83, Nam debet esse quam purissimus sermo, et qui uarietate tædium effugiat, & mutationibus animum leuet.

Leuare tædium lectionis. Quint. lib. 2. cap. 12.4.

Ferre tædia. Iuuen. Satyr. 16.5.

Ferenda tædia alicuius. Ouid. 14. Metamorph. 144.

Parere tædium. Quint. lib. 2. cap. 21.4.

Subire longa tædia. Claud. 2. in Eutrop. 20.

Tædia subeunt animos. Iuuen. Satyr. 7.4.

¶ Tædulus, penultima correp. Festus. Tædulum antiqui interdum pro fastidioso, interdum quod omnibus odio esset, ponere soliti sunt.

¶ Tædiosus, penultima producta. Adiectiuum Firmicus libro 1. cap. 3, Ille inuisus longam ac tædiosam lucis sustinet sarcinam. Lucis, id est, uitæ. De sene loquitur inualido, & mori cupiente.

Tænarus] penult. cor. (ταίναρος) Locus umbrosus, in radice Maleæ promontorij Laconiæ, iuxta Spartam ciuitatem. In quo quia hiatus magnus, est, & strepitus progredientiũ percipiuntur, dixerunt ueteres per hunc esse descensum ad inferos. Virg. 4. Georg. 94,

Tænarias etiam fauces alta ostia Ditis. Ibi erant λατομίαι, hoc est lapidicinæ lapidum præciosorum: qui & Laconica marmora, & Tænarei lapides uocantur. Propert. lib. 3. eleg. 23,

Quod non Tænareis domus est mihi fulta columnis.

Et in singulari gen. masc. est, in plurali neutri. Græcè ταίναρος: à quo Tænarum oppidum dictum est: de quo sic Suidas, Tænarum promontorium Laconiæ, in quo fauces erãt ad inferos deducentes, ubi & Neptuni præsidis templum: illic supplicantes in sacello Neptuni Helotes nihil ueriti Lacedæmonij interfecerunt.

Inuisi Tænari horrida sedes. Horat. 1. Carm. ode 34. 21.

Operta umbris Tænarus. Lucan. lib. 9.8.

Spartanus Tænarus. Senec. Herc. Fur. 7.13.

¶ Tænarius, Adiect. (ταινάριος) ut Luci Tænarij. Statius in Thebaid. 70.

Marita Tænaria, Helena. Ouid ep st. 13.9.

Tænarij lapidis meminit Plin. lib. 36. cap. 22.2.

¶ Tænaris, pen. corr. Patronym. fœ. (ταιναρίς) ut: Ora Tænaris. Ouid. epist. 16. 2.

Tænia] tæniæ (ταινία) Vittarum extremitas. Virg. 7. Aen. 71, —fit tortile collo

Aurum ingens coluber, fit longæ tænia uittæ.

Tænia, Tota uitta. Virg. 5. Aeneid. 54.

Puniceis ibant euincti tempora tænis.

A tæna, non tænia. nam & tæna & tænia dicitur. Seruius.

Tænia propriè dicitur fascia, inquit Festus. Græca enim dictio est, ταινία: quã sic interpretatur Verrius, ut dicat ornamẽtum esse laneum capitis honorati, ut sit apud Cæciliũ in Androgyno, Sepulchrum plenum tæniarum, ita ut solet. Et alias, Dum tæniam qui uulnus uinciret petit. Ennius in Alexandro, Volans de cælo cum corona & tænijs. Hactenus Festus. Plin. lib. 13. cap. 12.6.

Tæniæ inde dicuntur lapides sub aquis candicantes in longũ porrectæ, à fasciarum similitudine. Plin lib. 3. in Præfat. 5, Nec profunda altitudo miraculum minuit: frequentes quippe tæniæ candicantis uadi carinas territant.

¶ Tænia

¶Teniæ aliter. Vide Tinea. Sũt aũt lubrici uentris, lati quidẽ illi: sic dicti, quòd instar fasciarũ sint lati ac lõgi. Vnde proditum est à Plin. lib. 11. cap. 33, intra hominem tænias tricenũ pedum, aliquando & plurium longitudine nasci.

Tænia, Genus piscis apud Plin. lib. 32. cap. 7. 9.

¶Tæniola, pen. cor. Diminut. (ταινίδιον) Colum. lib. 11. cap. 3, Brassica, quum sex foliorum erit, transferri debet, ita ut radix eius liquido fimo illita, et inuoluta tribus algæ tæniolis pangatur. hoc est, quasi fasciolis.

Tagasta] τάγαστα, Plin. lib. 5. cap. 4, ciuitas Africæ, à qua Tagastensis. Vnde qui Aurelij Augustini uitã scripsêre, Tagastensem eum fuisse memorant.

Tagax] tagacis. pen. prod. om. gen. Furunculus: à Tago, quod est tango. Lucilius, proscribere posse tagacem mutonis manum. Hæc Festus. Legitur & Tages.

Tages] τάγης, Aruspicinæ inuentor. Cicerone teste lib. 2. de Diuin 74.

Tago] tagis, tagi (θίγω) tagere dixêre ueteres, quod nunc tãgere dicimus. Pacuuius in Teucro, Vt si quisquam me tangit, & tãgam. Idem in Hermiona, Aut non cernam nisi tagam. Festus, Sine dubio id antiqua consuetudo usurpauit. nam nunc sine præpositionibus non effertur, ut contigit, attigit: quæ secundùm aliquos idem sunt quod tagit Festus.

Tagus] τάγος, Hispaniæ fluuius, in Lusitania aureis arenis celebratur. Plin. lib. 3. cap. 3.

Amnis aurifex Tagus. Catull. in Iulium Cæs. 27. 4.

Auriferi ripa beata Tagi. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 7.

Opacus Tagus. Iuuen. Satyr. 3. 6.

Taigetus] Vide Taygetus.

Talaris] Vide Talus.

Talasio] ὑμέναιος, Virginitatis deus: & apud Romanos, inquit Seruius, inuocatur. Vide Talassio.

Talea] taleæ (φυτευτήριον) Frustum ligni præcisum ex utraq; parte, ut in terra inseratur. Præcisis enim lignis uel pedali, uel cubitali magnitudine, nonnullæ arbores seruntur: idq; lignum præcisum Græco nomine generali ξύλον, Latinè talea dicitur: uulgò plantale. Plin. lib. 17. cap. 17. 3, Myrtus & taleis seritur: morus talea tantùm: quoniã ramo eam seri religio fulgurum prohibet. Quapropter de talearum satu nunc dicẽdum est, &c. Cato de Re rust. cap. 45, Taleas oleaginas, quas in scrobe saturus eris, tripedaneas decidito.

Talea instrumentum bellicũ, ut uinea. Cæs. 7. bell. Gall. 293, Ante hæc taleæ pedem longæ ferreis hamis infixis totæ in terram defodiebantur

A talea (ut Varro sentit) Taliari uulgò dicitur lignum, quũ scinditur: & Intaliari, dum præcidendo formatur. Et quum ramus ex utraq; parte æquabiliter complanatur, ut numerus aliquis in eo describatur, dicitur Talea.

¶Taleola, taleolæ, pen. cor. diminutiuum. Columel. libro 3. cap. 17. 1, Complures taleolas terræ mandauerunt. Idem libro 12. cap. 33. 1.

Talentum] talenti (τάλαντον) Talentũ multiplex fuisse Budæus in eo opere, quod de asse conscripsit, latissimè docet. Tantùm hic dicemus talẽtum Atticum, quod plurimum celebratur ab historicis, sexaginta libras ualuisse, seu minas: hoc est, sex millia denariûm, uel drachmarum, quæ sexagies denos coronatos ualent, hoc est sexcentos. Talentũ, sexcenti aurei sunt. Decem talenta, sex millia aureorum. Quindecim talenta, nouem millia aureorum. Viginti talenta, duodecim millia. Horat. de Arte, 48,

Pythias emuncto lucrata Simone talentum.

Argenti auriq; talenta. Virg. 5. Aen. 23.

Afferre alicui talenta. Cic. 5. Tusc. 131.

Duo magna talenta auri. Virgil. 9. Aen. 52

Talenti magni meminit. Plaut. Rud. 18. 71,

—nam promisimus

Carnufici autem talentum magnũ, aut isthũc hodie sistere.

Talga] τάλγα (inquit Pomponius libro 3,) insula in Caspio mari, sine cultu fertilis, omni fruge ac fructibus abundans: sed uicini populi, quæ gignuntur attingere nefas & pro sacrilegio habent, dijs parata existimantes, dijsq; seruanda. Hactenus Mela. Ptolemæo libro 6. capite 9, Talca dicitur. Plin. lib. 6 cap. 17, in Caspio mari uulgatam insulam Tazatam esse scribit.

Talio] talionis, f. g. (ἀμοιβή) Vindicta, hostimentũ: ut si quis manum alicui amputauerit, illi manus Romanorũ lege amputari debet. Vnde retaleare formauit Gellius. Festus, Talionis mentionem fieri in XII. Tab. ait Verrius hoc modo, Si membrum rapit, uisum cum eo pacit, talio esto. Neq; id quid significet, indicat: puto quia notum est. Permittit enim lex parem uindictam. Plin. lib. 7. cap. 54, Sicut in Cornelio familia nemo ante Syllã dictatorem traditur crematus. Idq; uoluisse, ueritum talionem, eruto C. Marij cadauere.

Talis] & hoc tale (τοῖος, τοιόσδε, τοιοῦτος, τηλίκος, τηλικοῦτος) Notæ significationis. Terent. Heaut. 53. 19,

Tum præterea talem, nisi tu, nulla pareret filium.

Cic. pro Quintio, Tot talesq; uiri. Idem Catoni, libro 15. 4. 42, sed tale ac tantum. Virg. 1. Aen. 123,

—qui tanti talem genuêre parentes?

Vir tali dignitate præditus. Cic. pro Cluentio 116.

Quales sumus, tales esse uideamur. Cic. 2. Offic. 62.

Vereor ne talium personarũ minuam gloriã. Cic. 2. Acad. 10.

Aliquid tale. Cic. Att. lib. 16. 335. 4.

Talis quidam. Cic. 2. de Leg. 19, Omnem eam legem, &c. esse laudabilem talibus quibusdam argumentis docent.

Quum hæc talia sint, quo minus, quod ad me pertinebit, homines interpellent, ut suprà scripsi, non impedio. Brutus ad Ciceronem lib. 11. 10. 9.

Tale ac. Cic. in Vatinium, 7, Honos talis pop. Rom. uoluntate paucis est delatus ac mihi.

Talis ut. Cic. 1. Offic. 119, Tales enim nos tunc putamus esse, ut iure laudemur.

Talis, qualis. Cic. 1. de Orat. 43, Et ipsis apud quos ageret, talis qualem se ipse optaret, uideretur. Idem 2. de Inuen. 251.

¶Taliter, pen. cor. Aduerb. (τοιῶτως) Cic. ad Attic. lib. 10. 208. 31, Etenim audierã nemini taliter licere. Vetus codex legit, aliter, Mart. lib. 5. 7, ad Vulcanum,

Qualiter Assyrios renouauit incendia nidos, &c.

Taliter exuta est ueterem noua Roma senectam, &c.

Plinius libro 35. cap. 11. 3.

Talitrum] talitri. pen. cor. n. g. Percussio, quæ unge frõti puerorum infringitur. Suet. in Tiberio Cæsare, cap. 68, Sinistra manu agiliore, ac ualidiore. Articulis tam firmis, ut recens & integrum malũ digito terebraret, caput pueri, uel etiam adolescentis talitro uulneraret.

Talpa] talpæ, g. m. & fœ. (ἀσπάλαξ) Animal notũ, quod oculis carere dicitur & uisu, muri simile. Virgil. 1. Geor. 37.

Aut oculis capti fodêre cubilia talpæ.

Vbi Seruius, Oculis capti, hoc est, oculis debiles. Quũ enim talpæ cæci nascantur, quomodo capti oculis? illi enim capti dicuntur, qui aliquando uiderunt. Et mutauit genus. nam hæc talpa dicitur.

Desyderat lumen talpa. Cic. 4. Acad. 144.

Talthybius] ταλθύβιος, Homero Iliad. 1. præco Agamemnonis in Grecorũ exercitu, qui unà cum Eurybate ab Agamemnone missus est ad Achillis castra, ut Bryseidẽ formosissimam abduceret.

Talus] tali, m. g. (ἀστράγαλος, σφυρόν) Pars pedis, Os est

prope

Digitized by Google

prope calcaneum quod extuberat. Plin. lib. 26. cap. 11. 1, Talis uerò tumentibus, limus aquaticus, cum oleo subactus, mirè prodest. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 2,

——quum sudor ad imos Manaret talos.

Vada contingit talos. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 2.

Purpura usque ad talos demissa. Cic. pro Cluent. 89.

Vestigia tingit in undis talo tenus. Ouid. 4. Metam. 69.

Talus, Os in articulo pedis uentre eminens, quod in bisulcis tantùm animalibus, non homine, neque cæteris animantibus inuenitur. Vnde Plin. libro 11. cap. 46, Talos asinus Indicus unus solipedum habet. nam sues ex utroq; genere existimantur, ideo fœdi earum. Hominem qui existimarunt habere, facilè conuicti. Lynx tantùm digitos habentium, simile quidam talo habet. Leo etiamnum tortuosius. Talus autem rectus est in articulo pedis, uentre eminens, concauo in uertebra ligatus. Colum. lib. 7. capit. 5, Febricitantibus ouibus de talo uel inter duas ungulas sanguinem emitti.

Talus (τέοσ@) quatuor laterum, quo luditur. Mart. li. 14. 14.

Quum steterit nullus uultu tibi talus eodem,
Munera me dices magna dedisse tibi.

Iactus talorum. Ouid. 3. de Arte, 71.

Admouere talos. Vide Admoueo.

Iacere talos. Vide Iacio.

Iactare talos. Vide Iacto, in Iacio.

Ludere talis. Cic. 3. de Orat. 50.

Mittere talos. Vide Mitto.

Ex multis lusionibus nobis talos relinquant & tesseras. Cic. de Senect. 54.

Regna sortiri talis. Horat. 1. Carm. ode 4. 4.

Recto talo stare. Horat. 2. epist. 1. 36,

Securus, cadat, an recto stet fabula talo. id est, Placeat, necne.

¶ Talaris, & hoc talare, penul. prod. (ποδήρης, τεϱμιόεις) Quod ad talum pertinet: ut, Talaris tunica, quæ demissa est usq; ad talos. Cicero 7. Ver. 69, Stetit soleatus Prætor pop. Rom. cum pallio purpureo, tunicaq; talari, muliercula nixus in litore. Ibidem, 26.

¶ Talarius, Adiectiuum (πεσσικὸς) ut, Lex talaria, aduersus eos qui talis lusitant.

Talarus ludus. Cic. 1. Offic. 210.

¶ Talaria, plur. nu. n. g. (πέδιλα) Alata Mercurij calceamenta. Virg. lib. 4. Aeneid. 49,

——& primùm pedibus talaria nectit
Aurea, quæ sublimem alis, siue æquora supra,
Seu terram rapido pariter cum flamine portant. Cic. 3. de Nat. deor. 81, Cui pinnarum talaria affigunt. Ouidius 4. Metam. 134.

Diuersosq; pedes uinctos talaribus aptis. Cic. in Arato, 3.

Talaria induere, Prouerbialis allegoria: pro eo quod est, Fugam adornare, quasiq; uelle quopiam auolare. Cic. Att. lib. 14. 319. 4, Nemo est istorum qui ocium non timeat: quare talaria induamus. Erasmus.

Talaria, Metaphoricè uocat Seneca tumores, quos in talis generat podagra: epist. 54, Dubio & incipiente morbo quæritur nomen: qui ut cœperit talaria intendere, & utrosque dextros pedes fecerit, necesse est fateri podagram.

¶ Talipedo, talipedis, talipedare, Pedibus uacillare laßitudine: quasi qui trahit pedes, ut talis uideatur insistere, aut identidem tollere pedes. Festus.

Tam, & Quàm] τόσον, καὶ ὅσον, Prisciani sententia, aduerbia sunt, quæ positiuo, comparatiuo, & superlatiuo adijciuntur: quum duo uel plures positiui, comparatiui, uel superlatiui diuersæ significationis positi inter se æquantur, uel ijdem geminantur, teste Seruio.

Positiuo. Plaut. Capt. 6. 60,

Tam ego fui antè liber, quàm gnatus tuus. Cic. Metello, lib. 5. 2. 14, Tam enim sum amicus Reip. quàm qui maximè. Subaudi, amicus. Idem 5. de Finib. 53, Tam ualde perhorrescere. Virg. 1. Aeneid. 122,

quæ te tam læta tulerunt Secula?

Comparatiuo. Cicero pro Deiotaro, 4, Istam inquam dexteram, non tam in bellis & in prælijs, quàm in promißis & fide firmiorem.

Tam, pro Tanto, comparatiuo iungitur, sed rarò. Virgil. 7. Aeneid. 158,

Tam magis illa fremens, & tristibus effera flammis,
Quàm magis effuso crudescunt sanguine pugnæ.

Superlatiuo. Sallust. in Iugurtha, Quàm quisq; pessimè fecit, tam maximè tutus est. Terent. Heaut. 5. 2. 45.

——nanq; adolescens quàm minima in spe situs erit,
Tam facillimè patris pacem in leges conficiet suas.

Tam, pro Tantum, superlatiuo. ut, Hîc est tam omnium optimus, quàm nobilißimus.

Tam, quàm. Senec. de benef. lib. 2. cap. 27, Ingenij fuit sterilis tam, quàm animi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 9,

Tam fœlix utinam, quàm pectore candidus essem.

Tam, uerbis iunctum. Terent. Eunuch. 4. 4. 51,

Parmenonis tam scio esse hanc technam, quàm me uiuere. Cicero ad Pætum, lib. 9. 25. 7, Non mehercule tam perscribere possum, quàm mihi gratum feceris si ociosum Fabium reddideris.

Tam ego homo sum, quàm tu. Plaut. Asin. 9. 83.

Tam, aduerbijs iunctum. Terent. Heaut. 1. 1. 15,

Nunquam tam mane egredior, neque tam uesperi
Domum reuertor, quin &c. Cic. 1. Verr. 12, Ecquis unquam tam palàm de honore, tam uehementer de salute sua contendit, quàm ille atque illius amici, ut ne hæc mihi dilatio detur.

Tam consimilis est atque ego. Plaut. Amph. 4. 289.

Tam diminutiuis additum. Terent. Adelph. 2. 4. 10,

—tam ob paruulam
Rem penè ex patria, turpe dictu.

Tama] dicitur (inquit Festus) quum labore uiæ, sanguis in crura descendit, & tumorem facit. Lucilius,

Inguen ne existat, papulæ, tama ne boa noxit.

Tamaræ] ταμαρή, insulæ Britanniæ urbs, ut scribit Ptolemæus libro 2. cap. 3. uulgò Tanerstok.

Tamarice] tamarices, pen. prod. uel tamarix, tamaricis, fœ. gē. (μυρίκη) Genus fruticis. Plinius lib. 24. cap. 9. 10, Myricen, quam & tamaricen uocat Lenæus, similem scopis amerinis dicit. Et paulò post, Vulgus infœlicem arborē eā appellat, ut diximus, quoniam nihil ferat, nec seratur unquam. Corinthus, & quæ circà est regio, bryoniam uocat: eiusq; duo genera facit, syluestrem planè sterilem, alteram mitiorem. Hæc fert in Aegypto Syriaq; etiam abundanter lignosum fructum, maiorem galla, asperum gustu, quo medici utuntur uice gallæ, & in compositionibus quas antheras uocant. Et lignum autem & flos, & folia, & cortex in eosdem usus adhibentur, quanquam remißiora. Ruellius dicit tamaricem syluestrem uocari à Gallis Brieriam.

Tamarus] penul. cor. (τάμαρ@) fluuius Britanniæ insulæ, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 3 uulgò Tone.

Tamen] ὅμως, ἔμπης, μὄναξ, Coniunctio, nihilominus significans. Plaut. Epid. 9. 42,

Sine tuo labore quod uelis actum est tamen. Terentius Eunuch. 1. 2. 90,

Tamen contemptus abs te, hæc habui in memoria.

Ante hanc dictionem Tamen, aliquando subintelliguntur iste,

Digitized by Google

Licet, quamuis, quanquam, aut alia huiusmodi. Terent. And.1.4 3,

Nec satis digna cui committas primo partu mulierem,
Tamen eam adducam.

Sed tamen. Virg.1.eclog.4.

Tamen aliquando incoeptiua est. Cicero ad Paetum, lib.9.19.1, Tamen à malitia non discedis.

Tamen, Statim. Virg.9.eclog.12,

Hic hoedos depone, tamen ueniemus in urbem. Plaut. Rud.13.49,

Vtinam fortuna nunc ego anthracina uterer,
Vt postquam exiuissem ex aqua, arerem tamen. Ita legit Nonius, alij legunt, Fortuna anatina.

Tamen, Tandem. Plautus,

Ita faciam, ita placet: quid tum tamen? Idem Bacch.20.65. Virg.1.eclog.

Libertas quae sera, tamen respexit inertem. Id est, sera quidem, sed tamen respexit.

Tamen duntaxat. Terent. Hecyr.3.4.33,

Quod potero faciam, tamē ut pietatem colam. Vbi Donatus, Deest Ita: ut sit Tamen pro Duntaxat: ut sit, ita ut pietatem colam.

Tamen ut. Plaut. Asin.12.129,

Licet laudem Fortunam, tamen ut ne Salutem culpem.

Si tamen, pro Si modo. Plin. epist.1.lib.3, Liber legitur, interdum etiam praesentibus amicis, si tamen illi non grauantur.

Tamen aliquando. Plin. libro 12.cap.21.1, Peruenit tamen aliquando Serichatum.

Tamenne? Interrogatiuum, pro Vtrum propterea, uel An tamen. Cic.7.Ver.15, Quid? si ab Appollonio aliquid commissum est, quamobrem iure in eum animaduerteretur: tamenne hanc rem sic agemus, ut crimini aut inuidiae reo putemus esse oportere, si quo de homine seuerius iudicauit? Idem pro Quintio, 52.

Satis tutò tamen. Terent. Eunuch.3.5.29,

Commendat uirginem. A. cui? tibi ne? C. mihi. A. satis tutò tamen.

Tamen idem. Terent. And.3.2.40,

—tu tamen idem has nuptias
Perge facere ita ut facis. Vbi Donatus, Idem abundat. Tamen idem, apud ueteres integrum fuit. unde apud nos Tandem & Tamen natum est.

Tametsi] κἂν, κἂν εἰ καίτοι, Coniunctiua particula, in principijs orationum posita, indicatiuo gaudet: secundo autem loco, etiam subiunctiuo. Terent. Phorm.2.3.81,

—metuit hic nos, tametsi sedulò
Dissimulat. Idem And.2.2.11,

Obtundis, tametsi intelligo. Cic. Attico, lib.1.7.2, Tametsi iactat ille quidem illud suum arbitrium. Cicer.5.Ver.50, Non me hercule quae loquor crederem Iudices, tametsi uulgò audirem. Terentius Eunucho, 2.1.10.

Tametsi, pro Tamen. Terent. And.5.2.23,

Ego iam te commotum reddam. D. tametsi hoc uerum est.

Tametsi cum interrogatione positum, cuiusdam suiipsius correptionis uim habens. Cic.6.Ver.16, Verum fac te impetrauisse, fac aliquid grauius in Heium statuisse Mamertinos: quantam putas authoritatem laudationis eorum futuram, si in eum quem constat uirum pro testimonio dixisse, poenā constituerent? tametsi quae est ista laudatio, quum laudator interrogatus laedat necesse est?

Tametsi, tamen. Cicer. pro Quintio, 7, Verùm his de rebus non necesse habeo dicere ea quae me P. Quintius capit commemorare: tametsi causa postulat: tamen quia postulat, non flagitat, praeteribo. Idem 4.Ver.10.

Taminia] Vua syluestris generis uidetur Verrio dicta, quae tam mira sit, quàm minium. Festus.

Tamuada] Fluuius Mauritaniae, nunc uocatur Bediae. rigat regionem Alarabum.

Tamus] Plantae nomen. Columella in descriptione hortuli,
—iam tami sponte uirescunt. Plin. lib.21, In Italia paucissimas nouimus, fraga, tamum, ruscum. Sic lib.20, Acult tami, cunilae. Hodie tamē ubiq; excuditur tani, & tanus, sed mendosè. Turnebus.

Tanager] pen. cor. (τάναγρος) fluuius Lucaniae, qui est inter Campaniam & Calabriam. De quo Virgil.3. Georg.31,
—& sicci ripa Tanagri.

¶ Tanagraeus, Adiectiuum (ταναγραῖος) Stat.9. Thebaid.26,
Phocea tunc Cydona, Tanagraeumq; Phalantum. Cicero Pro domo sua, 85, Tanagraea quaedam meretrix fuisse dicitur. eius non longè à Tanagris simulacrum è marmore in sepulchro positum fuit.

Tanagra] τάναγρα, Ptolemaeo lib.3.cap.15, Boeotiae mediterraneae oppidum: nobile, ut author est Plinius lib.10.cap.21, gallis gallinaceis ad bella tantum & praelia assidua qui in eo nascuntur.

Tanais] τανάις, Scythiae fluuius, qui diuidit Asiam ab Europa. Fertur itaq; Tanais (inquit Strabo lib.11.) à Septentrionis partibus Nilo contrarius, non tamen per diametrū, ut quidam putant: sed orientalior, originem ut ille incertam habens. Simillimumq; est ex Riphaeis montibus descendere, qui immanibus iugis, Arcton prospiciunt. Vide ibi reliqua. Accedit Herodotus, qui libro quarto Tanaim ex palude oriri, & in uastitatem diffundi nomine Maeotim, qua Scythas à Sarmatis discludi ait. Non diuersus à Ptolemaeo, qui Basilicam, id est regiam Sarmatiam ab Europaea Tanais intermedijs fontibus seiungit. Scythae Tanaim, Silim uocant. Ostia eius duo sunt, LXX inter se stadijs distantia. Vide Ptolemaeum lib.5.cap.9.

Flumen Tanais. Horat.4.Carm. ode 15.5.

Extremus Tanais. Horat.3.Carm. ode 10.1.

Niualis Tanais. Virg.4.Georg.103.

Tanaquil] penul. cor. (τανακυὶλ) Tarquinij Prisci uxor. De qua Plin. lib.36. cap. ultimo, Non praeteribo & unum foci exemplum, Romanis literis clarum, Tarquinio Prisco regnante tradunt repentè in foco eius comparuisse genitale è cinere masculini sexus: eamq; quae insederat ibi, Tanaquilis reginae ancillam Ocrisiam captiuam, consurrexisse grauidam.

Tanas] τανάς, oppidum non longè à Tana, & Venetis paret. Vnde & nobilissimae pelles feruntur & mancipia, quae à Scythis emunt, quos appellant Carcasos.

Tandem] τέως, ὕστατον, ὀψέποτε, Aduerbium, significat Postremum, post longam moram. Terentius Eunuch.1.2.74,

Heu noster laudo, tandem perdoluit. Vbi Donatus, Tandem quasi qui nimis patiens fuit.
Virgil.3.Aeneid.22,
—deposita tandem formidine fatur.

Vtrum hic tandem disceptationem & cognitionem ueritatis, an innocentiae labem aliquam aut ruinam fore putatis? Cicero pro Flacco, 18.

Perficere, ut iam tandem aliqui fateantur. Cicero 2. de lege Agraria, 100.

Tandem pro Tamen, interprete Donato. Terēt. Adel.4.5.51,
In qua ciuitate tandem te arbitrare uiuere?
Virginem uitiasti, quam te ius non fuerat tangere. Idem And.5.3.4,
Am' tandem, ciuis Glycerium est? P. Ita praedicant.

Tandem,

Digitized by Google

Tandem, Expletiua coniunctio, ut uult Priscianus & Donatus. Terent. Phorm. 2.1.1,

Itáne tandem uxorem duxit Antipho iniussu meo? Cicero 1. in Catil. 1, Quousq; tandem abutere Catilina patientia nostra? Terent. Heaut. 5.2.1. Valla libro 6, Dicitur in huiusmodi locutionibus Tandem habere urgens quiddam & accelerans, quasi responsum accelerent. Virgil. 1. Aeneid. 75,

Sed uos qui tandem? quibus aut uenistis ab oris?

Quod genus tandem est istud ostentationis, & gloriæ? Cicero pro Rab. Posthumo, 23.

Quanto tandem illum mœrore afflictum esse & profligatum putatis? Cic. 2. in Catil. 26.

Cecinna utrum noluit tandem, an non potuit accedere? Cicero pro Cecinna, 35.

Quorsum tandem, aut cur ista quæris? Cic. 1. de Leg. 5.

Quónam tandem modo? Cic. 3. Tusc. 13. Idem in Partit. 7.

Hoc per ipsos deos de quibus loquimur, quale tandem est? Cic. 1. de Nat. deor. 146.

Tandem aliquando. Cicero in Catil. 18, Ibis tandem aliquando quò te iampridem tua ista cupiditas effrenata ac furiosa rapiebat. Sic Ibidem, 14.

Aliquando tandem posse consistere. Cic. pro Quintio, 63.

Vix tandem. Terent. Phorm. 2.1.4.

Tandem, Nunc saltem. Terent. Eunuch. 5.9.25,

—perfice hoc Precibus, pretio, ut hæream in parte aliqua tandem apud Thaidem. Donatus.

Tandem tandem, Reticentia quædam cum abrupto sermone, nonnihil ornatus habens. Plaut. Curcul. 2.7,

At tandem tandem. PH. tandem es odiosus mihi.

Tandiu] ἐπὶ τοσοῦτο, ὅσον χρόνον, Tanto tempore. Cicero 7. Ver. Nam tandiu fuit in carcere Apollonius.

Ego te absuisse tandiu à nobis doleo. Cic. Curioni, lib. 2.1.4.

Tandiu & quandiu. Cic. 4. Ver. 47, Ignominia autem illa grauis tandiu in illo homine fuit, quandiu iste in prouincia mãsit. Idem 3. Verr. 16.

Tandiu donec. Col. lib. 12. cap. 12. cap. 6.5, Itaq; subinde alium salem tandiu ingeret, donec in sportum permaneat integer.

Tandiu dum. Cicero 2. Off. 61, Tyberius enim Gracchus Publij filius tandiu laudabitur, dum memoria rerum Romanarum manebit.

Corpus tandiu gaudet dum sentit uoluptatem. Cic. 5. Tusc. 136.

Tandiu, quàm. Cic. de clar. Orat. 3, Vixitq; tandiu, quàm licuit bene uiuere.

Tango] tangis, tetigi, pen. cor. tactum (ἅπτω, θίγω, ἐπιθίγω, ψαύω, ἅπτομαι) tangere, Notæ significationis. Luc li. 1.62,

Tangere enim & tangi, nisi corpus, nulla potest res.

Tangere genu terram. Cic. 2. Tusc. 97.

Pedem pede tangere. Ouid. 1. de Arte, 122.

Baculo tetigit iuuenem. Ouid. 14. Metam. 77.

Flagello tangere aliquem. Horat. 3. Carm. ode 26.3.

Armis tangere. Horat. 3. Carm. ode 3.11.

Sanctissimum corpus manu tangere ac uiolare. Cic. Post reditum in Senatu, 5.

Sydera tangere. Vide Sydus.

Tangere terram regionis, Appellere. Plaut. Amph. 4.49. Cic. 3. Verr. 18, Verres simul ac tetigit prouinciam.

Carinæ tetigere portum. Virg. 1. Georg. 61.

Tangit Tyberim, pro Contiguum est Tyberi. Cic. pro Roscio Amerino, 12.

Tangere aliquem, pro Ludere & fatigare, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 3.1.30,

Quo pacto Rhodium tetigerim in conuiuio,

Nunquid tibi, dixi.

Tangere ferro arborem, pro expurgare. Col. lib. 5. cap. 9.9.

Tangere aliquid, pro Describere, & mentionem facere. Cicero 4. Academic. 246, Sed ubi Xenocrates, ubi Aristoteles ista tetigit?

Carmina tangere. Ouid. 3. Amor. eleg. 11.4.

Non omnia dicere, & leuiter unumquodq; tangere. Cicero pro Rosc. Amer. 51.

Verba alicuius tangere suis uerbis. Ouid. 1. Fast. 37.

Aliquem ab initio tangere. Cic. 2. de lege Agrar. 69.

Tetigit rẽ acu, Prouerbiũ: pro Rem attigit. Plaut. Rud. 30.19.

Tangere ulcus, Mouere dolorem, eiusq; rei facere mentionem quæ nos magnopere urat. Terent. Phorm. 4.4.9.

Curas tangere. Virg. 4. Aeneid. 110.

Tetigit, Peruenit. Plaut. Bacchid. 10.3,

Nam illud animus miratur meus, si à me tetigit nuntius. Quid remoratur.

Tetigit uox aures meas: id est, peruenit ad aures. Plaut. Rud. 6.13.

Metam tangere uitæ. Ouid. 1. Trist. eleg. 8.1.

Tangere, Mouere. Lucret. lib. 1.13,

Nec bene pro meritis capitur, nec tangitur ira.

Hæc modicè me tangunt: id est, mediocriter me commouent. Cicero ad Atticum, lib. 2.34.2. Vide Modus.

Amore tituli tangebar. Ouid. 1. Trist. eleg. 1.11.

Tangit animum memoria earum rerum, Commouet, excitat. Liu. 1. ab Vrbe, 20.

Contemptus uos tangit. Ouid. 2. Metam. 106.

Cor alicuius tangere querela. Horat. de Arte, 20.

Cura tangit me campi. Propert. lib. 2. eleg. 17.7,

—miseri te si qua parentis

Tangere cura potest. Virg. 12. Aeneid. 158.

Vestri cura nulla uos tangit. Liu. 3. ab Vrbe, 71. Colum. libro 3. capit. 21.9, Potes iam (si te cura pomorum tangit) ultimis ordinibus in ea uineti fine, &c.

Fata impia te tangunt. Virg. 4. Aeneid. 126.

Quòd si nec fratris, nec te mea gratia tangit. Ouid. 2. Met. 59.

Honos tangit animum. Virg. 12. Aeneid. 12.

Honos tangit nos. Ouid. 5. Fast. 60.

Inuidia alicuius tangi. Lucan. lib. 9.212.

Mentem mortalia tangunt. Virg. 1. Aeneid. 94.

Tangi odore. Plin. lib. 17. cap. 24.22.

Pectus tangere dulcedine. Lucret. lib. 3.184.

Vota tetigere deos. Ouid. 4. Metam. 33.

Tangere, Circunuenire. Plaut. Pœnul. 2.101. Idem Epid. 14.40, Te istam ob rem tetigi triginta minis.

Pedes tangendos præbuit. Propert. lib. 4. eleg. 9.9.

¶ Tactus, Participium (τεθιγμένος) ut, Tactus spiritu diuino. Liu. 5. ab Vrbe, 103.

Cupidine laudis tactus. Ouid. 4. Trist. eleg. 5.3.

Dolore tactus amissæ coniugis. Ouid. 7. Metam. 140.

Tactus fulmine. Plin. lib. 14. cap. 19.

Tactus de uel è cælo, Fulmine ex cælo delapso percussus. Cic. 2. de Diuin. 69, Nattæ uerò statua, aut æra legum de cælo tacta, quid habent obseruatum ac uetustum. Plin. lib. 36, cap. 4.2, Fuere autem simulachra ea Apollinis, Dianæ, Herculis, Mineruæ, quod è cælo postea tactum est.

¶ Tacturus, penul. prod. Aliud participium (ἀψόμενος) Cic. Caninio, lib. 2.16.7, De præda mea præter Quæstores urbanos, id est pop. Rom. teruntium nec attigit, nec tacturus est quisquam.

¶ Tactus, huius tactus (ἁφή, ἐπαφή, θίξις, ἔναμμα) Ipse tangendi sensus, uel actus. Plin. lib. 10. capit. 69.1, Ex sensibus ante cætera homini tactus. Idem libro 8. cap. 55.3, Necnon & uestes leporino pilo facere, tentatum est, tactu non perinde molli ut in cute.

Digitized by Google

Aspera tactu. Lucret. lib. 6. 156.
Interior tactus. Vide Intra.
Leuis tactus. Vide Leuis.
Mollis tactus. Virg. 2. Aeneid. 137.
Mollißimus tactus corporis. Vide Mollis.
Abstinere tactu. Virg. 3. Aeneid.
Cognoscere corpora tactu. Lucret. lib. 2. 129.
Resistere ad tactum. Virg. 3. Georg. 101.
Sentire aliquid tactu. Lucret. lib. 4. 54.
¶ Tactio, tactionis, Verbale (ἅψις) Idem Plaut. Aul. 16. 9.
Sed quid tibi nos medice homo tactio est? Cic. 4. Tusc. 31,
Et qualis est hæc aurium, tales sunt oculorum, & tactionũ, & odorationum, & saporum.
¶ Tactilis, & hoc tactile, Quod tangi potest. Lucret. lib. 5.
Tactile nil nobis quod sit contingere debet.

Tanis] τάνις, ciuitas Aegypti, à qua Tanicum siue Taniticum Nili ostium dictum. Herodotus libro secundo ab insignibus oppidis ostijs imposita nomina scribit: ea sunt, Canopus, Bolbis, Sebenis, Pathmis, Mendes, Tanis: à qua Taniticum Ptolemæus & Strabo deriuant, & in emẽdatioribus codicibus Pomponij Tanicum, ut annotauit Vadianus. Eadem & Taphnis & Taphiũ dicitur. Hic fuit, ut annotat Villanouanus in Ptolemæum, prima Israelitarum captiuitas, à qua per mare Rubrum duce Mose, sunt erepti. Sita erat in terra Giessen, sed nunc destructa est.

Tanquam] Similitudinis aduerbiũ (ὡς, ὥσπερ, ὡσανεὶ, ἅτε, ὡς εἰ, οἷα, οἱονεί) uerbis subiunctiuis iungitur. Plin. Natur. Hist. Tanquam nesciamus hanc esse solam quæ nunquam irascatur. Id est, quasi nesciamus.
Gloria uirtutem tanquam umbra sequitur. Cic. 1. Tusc. 177.
Tanquam ad aliquem libidinis scopulum appellere. Cic. 2. de Orat. 84.
Oratorem in iudicia & conciunculas, tanquam in aliquod pistrinum detrudi & compingi uidebam. Cic. 1. de Orat. 24.
Apud eum sic fuit tanquã domi meæ. Cic. Seruilio, lib. 13. 70. 2.
Repente enim te, tanquam serpens è latibulis intulisti. Cicero in Vatinium, 2.
Tanquam si. Cic. ad Cælium lib. 2. 15. 20, De Dolabella quod scripsi, suadeo uideas, tanquam si tua res agatur.
Tanquam, pro ut uel sicut, indicatiuum postulat. Terent. Phor. 1. 2. 15, Senis nostri Daue fratrem maiorem Chremem
Nostine? D. quidni? G. quid eius natum Phædriam?
D. Tanquam te. Idem Eunuch. 2. 2. 32,
Tanquam philosophorum habent disciplinæ ex ipsis
Vocabula. Plin. lib. 9, Vt tanquam in uictu frugũ noscitur ratio: si omnes, qui istis gaudent, præmia uitæ suæ calleant.
Video tibi etiam nouum accidisse tanquam mihi. Cicero Attic. libro 6. 111. 10.
Tanquam, cum Sic, pro Quemadmodum. Cic. ad Caßium, lib. 12. 9. 2, Tanquam enim si clausa sit Asia, sic nihil perfertur ad nos præter rumores de oppresso Dolabella. Idem ad Q. fratrem, lib. 1. 1. 6.

Tantalus] τάνταλος, penul. cor. ut est author Lactantius, Iouis ex Plote nympha filius. Seruius, Tantalus Corinthiorum rex, amicus numinibus fuit: qui quum frequenter deos susciperet, & quodam tempore defuissent epulæ, filium suũ Pelopem occidit, & dijs epulandum apposuit. Tunc abstinẽtibus cunctis Ceres humerum eius exedit. Et quum eum dij per Mercurium reuocare ad superos uellent, eburneus ei est humerus restitutus. Virg. 3. Georg. 2,
—humeroq; Pelops insignis eburno
Acer equis. Hac lege autem Tantalus apud inferos dicitur esse damnatus, ut in Eridano inferorum stans, nec undis præsentibus, nec uicinis eius pomarijs perfruatur. Per hæc autem auaritia significatur: ut etiam Horatius 1. Serm. Satyr. 1. 15,
—quid rides? mutato nomine de te
Fabula narratur. Hactenus Seruius, enarrans illud Virgilij 6. Aeneid. 121. de Tantalo,
—lucent genialibus altis, &c. Eusebius ait, Tantalum Iouis ex Plote nympha filium, regem Phrygiæ cum Troe Dardaniæ rege bellum gessisse, quòd Ganymedẽ rapuerit, Agamemnonis & Menelai auus. Vnde & Tantalides dicti sunt. Hic ob filium interfectum detrusus ad inferos siti torquetur & fame. Plato in Cratilo scribit, Tantalum dictum esse, quasi ταλάντατον, hoc est infœlicißimum.
Alius fuit Tantalus, Thyestæ ex Merope filius, interfectus & appositus esca patri. Horat. Epod. 17. 15,
Optat quietem Pelopis infidus pater
Egens benignæ Tantalus semper dapis.
Poetæ impendere apud inferos saxum Tantalo faciunt. Cicero 4. Tusc. 54.
Mento summam aquam attingens siti enectus Tantalus. Cicero 1. Tusc. 16.
Fallax Tantalus. Stat. 1. Thebaid. 50.
Superbus Tantalus. Horat. 2. Carm. ode 18. 8.
¶ Tantaleus, penul. cor. Poßeßiuum (ταντάλειος) Propert. libro 2. eleg. 1. 14,
Tantalea poterit tradere poma manu.
Mensa Tantalea. Stat. 11. Thebaid. 26.
¶ Tantalicus, pen. cor. Adiectiuum (ταντάλικός) Claud. 2. de rapt. Pros. 68,
Non aqua Tantalicis subducitur inuida curis.
¶ Tantalis, penul. cor. Tantalidis (ταντάλίς) Patronym. fœm. dicta est Niobe Tantali filia.
Fratres Tantalidæ. Ouid. 2. Fast. 126.

Tantheurisi] ταυθέυρισοι, Quædam ornamenti genera, lapillos quosdam à se dependentes habentia: ita dicti à motu gemmarum, ut tradit Pollux lib. 5. cap. 16.

Tanti, Tantillus, Tantisper, Tantopere, Tantum, Tantundem] Vide Tantus.

Tantus] tanta, tantum (τόσος, τοσοῦτος, τηλικοῦτος) A Tam deduci uidetur, quantitatemq; significat, quasi Tam multus, uel Tam magnus. Plaut. Pœnul. 18. 103,
Quum hæc me lætitia tanta, & tantis affecistis gaudijs.
Terent. Heaut. 4. 1. 17, Tantam inesse animo inscitiam? Idẽ And. 5. 2. 29,
Tantum laborem capere ob talem filium?
Tantus natu, Adeò prouecta ætate. Plaut. Bacchid. 2. 15.
Sexcenta tanta: hoc est, sexcenties tantum, uel totidem. Plaut. Pseud. 9. 39,
Quasi mihi non sexcenta tanta soleant credier. Idem Trin. 8. 98,
Post id frumenti quando alibi meßis maxima est,
Tribus tantis illi minus reddit, quàm obseueris.
Sol maiórne quàm terra sit, an tãtus quantus uideatur? Cic. 2. de Diuinat. 15.
Tantus homo, Tam magni pretij. Terent. Eunuch. 4. 7. 32. Cic. ad Brutum, 9. 1, Est alienum tanto uiro, ut es tu. Virgil. 1. Aeneid. 8,
Tantæ molis erat Romanam condere gentem. Idem 3. Georg. 23,
Tantus amor laudum, tantæ est uictoria curæ.
Quæ tanta animum dementia cepit? Virg. 5. Aeneid. 93.
Tantus ergo imperator in omni genere belli fuit, prælijs, oppugnationibus, naualibus pugnis, &c. Cicero 4. Academ. 6.
In his tot & tantis malis. Cic. 5. Tusc. 43.

Digitized by Google

Tanta res. Terentius And. 1.5.18,
Ab tantámne rem tam negligenter agere.
Vrbs tanta atq; talis. Cic. 3. de Nat. deor. 133.
¶ *Tanti & quanti* (περὶ τοσούτου, περὶ ὅσου) *genitiui, cum eorum compositis, Tantidem, quantilibet, quanticunq;, similiter totidem, pluris, minoris, iunguntur uerbis pretium significantibus, qualia sunt* Emo, *uendo uaeneo, mercor, comparo, aestimo, constat, conduco, loco, foeneror, paciscor, pago, pepigi, cōdemno, postido, & siqua sunt similia.* Plaut. Merc. 8. 22,
Tanti quanti poscit uin' tanti emi illam? Terent. Adel. 2.1.49, *Vbi me dixero dare tanti, testes faciet illico.* Idem Eunucho, 1.1.30.
Tanti me fugacem, mercenarium patronum hi aestimauerunt. Cic. in Salustium, 6.
Non tanti est. ut, Caelius ad Ciceronem, lib. 8.14.1, *Tanti non fuit Arsacem capere, Seleuciam expugnare, ut earum rerū, quae hic gestae sunt, spectaculo careres.*
Tanti fuit: id est, tam optabile. Cic. 6. Ver. 24, *Hic tibi in mentem non uenit iubere haec quoq; ut referret, &c. fuit tanti, mihi crede: haberes quod defenderes. Id est, omnino id faciēdum erat.* Cic. 2. in Catil. 36, *Est mihi tanti Quirites, huius inuidiae falsae atq; iniquae tempestatem subire: dummodo à uobis huius horribilis belli periculū depellatur. Ac si dixisset, Fuit mihi tanti periculum belli à uobis depellere, ut falsam inuidiam subire non recusauerim.*
Nihil tanti est: id est, nihil tam mihi optatum est. Cic. ad Attic. *Nunc nihil mihi tanti est: faciam quod uolunt.*
Nihil est tanti. Brutus ad Ciceronem, 16.8, *Nihil tanti fuit, quo uenderemus fidem nostram. Id est, nihil tanti aestimauimus, ut seruire uellemus.* Budaeus.
Putare tanti. Quintil. lib. 7. cap. 3.33, *An etiam tanti putauerit poenam subire.*
¶ *Tantidem, pen. prod. Genitiuus, qui uerbis pretij solet adijci.* Terent. Adelph. 2.1.45,
Ob malefacta haec tantidem emptam postulat sibi tradier.
Cogere aliquos ab aliquo tantidem accipere. Cic. 5. Verr. 70.
Emere aliquid tantidem, quanti, &c. Cic. 5. Verr. 167.
¶ *Tantisper,* (τέως, ἐν τούτῳ) *Aduerbium, significat tandiu: postulatq; post se Dum pro Donec, siue Quandiu, uel Quoad.* Plaut. Aul. 21.6,
Tantisper hic ego ad ianuam cōcessero. Cic. ad Atticum, lib. 12. 241. 3, *Totos dies scribo: non quò proficiam quid, sed tantisper impedior.* Ouid. in Ibin, 128,
Haec tibi tantisper subito sunt missa libello,
Immemores ne nos esse querare tui.
Cogitare tantisper de aliquo reo. Cic. pro Cecinna, 21.
Tantisper dum. Terent. Adel. 1.1.45, *Dum id rescitum iri credit, tantisper cauet.* Cic. ad M. Varronem. lib. 9.2.9, *Habes rationem mei consilij: tibi igitur hoc censeo, latendum tantisper ibidem, dum effruescit haec gratulatio, & simul dum audiam quemadmodum negotium confectum sit.*
¶ *Tanto ablatiuus cum uerbo Constat, aliquando reperitur, nisi mendosus est locus.* Plin. lib. 12. cap. 18.2, *Tanto nobis deliciae & foeminae constant.*
¶ *Tantò, Aduerbium* (τοσούτῳ, τόσῳ) *ut & quantò: ut, Tantò magis, tantò peior.* Terent. And. 4.5.35,
Tantò hercle magis dabit. Plaut. Persa, 4.72,
Ter tantò peior ipsa est.
Tantò impensius. Virg. 12. Aeneid. 4.
Tantò antè. Cic. 7. Verr. 71, *Quòd si Cleomenes non tantò antè fugisset, aliqua tamen ad resistendum ratio fuisset.*
Quinquies tātò amplius. 5. Cic. Ver. 193, *Reperietis quinquies tantò iudices amplius istum, quàm quantum ei in cellam sumere licitum sit, ciuitatibus imperasse.*

Thesauri pars 3.

Vicies tantò addito aquae. Plin. lib. 15. cap. 4.8.
Tantóne minoris decumae uenierunt, quàm fuerunt. Cicero 5. Verr. 78.
Tantò quantò. Plin. lib. 9. cap. 38.1, *Quippe maior uis tantò, quantò recentior.*
Quantò quis audacia promptus, tantò magis fidus. Tacit. lib. 1. Et lib. 5, *Tantò acceptius in uulgum, quantò modicus priuatis aedificationibus.*
Quantum tantò. Virg. 12. Aeneid. 4,
—quantum ipse feroci
Virtute exuperas, tantò me impensius aequum est Cōsulere.
¶ *Tantoperè, penul. corr.* (τοσοῦτον, τηλικοῦτον) *significat tantùm, tam uehementer.* Terent. Phorm. 5.8.16,
Postquam tantoperè id uos uelle, animum aduorteram.
Idem Andr. 5.2.27,
Ah, ne saeui tantoperè. Cic. 4. Acad. 240, *Non potest igitur uterq; sapiēs esse, quoniā tātoperè dissētiūt, sed alter.*
Istud nescio quid, quod tantoperè didicisti. Cic. pro Mur. 20.
Tantoperè, & quantoperè. Cic. 1. de Orat. 89, *Neq; enim tantoperè hanc à Crasso disputationem desiderabam, quantoperè eius in caussis oratione delector.*
¶ *Tantùm, Aduerbium* (μόνον, μόνως) *significat solùm, & positiuis iungitur.* Plaut. Capt. 1.4,
Tantùm studens ut natum recuperet. Virg. 6. eclog. 4,
Serta procul tantùm capiti delapsa iacebant. Seruius, *Tantum capiti delapsa, ut ostenderet non longius prouolutam esse coronam.*
Nihil dicam arrogantius, tantùm dicam. Cic. pro Muraena, 71.
Non tantùm parum commodè, sed etiam turpiter. Cicero 1. de Orat. 115.
Tantùm interest, quòd tu quum es commotus, acquiescis, assentiris, approbas, &c. Cic. 4. Acad. 255.
Tantùm non, Rei non planè peractae aduerbium, Fermè. Suet. in Tib. Caesare, cap. 11, *Tantum non aduersis tempestatibus Rhodum enauigauit.* Liu. Decad. 4. lib. 7.121, *Vt uidit nō posse aequare ordinem Romanos, & tantùm non iam circumiri à dextro cornu, concitat naues.* Idem 4. ab Vrbe, 9, *Et quum hostes tantùm non accersierint.*
Tantum est. Plaut. Most. 8.133,
Quatuor quadraginta illi debentur minae.
Et sors, & foenus, tantum est. Terent. Eunuch. 5.6.26,
—nunquid est
Aliud mali, damniue quod non dixeris.
Reliquum? P. *tantum est.* Terent. Hecyra, 5.3.15,
—scio, Tantúmne est? B. *tantum.*
Tantum, ad numerum (τοσοῦτον, τοσονδί) Plaut. Bacchid. 5.38,
—ui coactus reddidit
Ducentos & mille Philippūm. N. *tantum debuit?*
Tantum quàm Terent. Hecyra, 3.4.3.
Non hercle Parmeno uerbis dici potest
Tantum, quàm re ipsa nauigare incommodum est.
Tantum mihi confido. Plancus ad Cic. lib. 10. 18. 8. Virgil. 7. Aeneid. 33, *Quò tantùm mihi dexter abis?*
In tantum ut. Vide In praepositionem.
Tantum, & Plus etiam. Cic. Attic. lib. 7.123.11.
Tantum, quantum. Plaut. Most. 7.93.
Tu ut occoepisti, tantum, quantum quis fuge. Virg. 4. Georg. 21,
—nec tantum dulcia, quantum
Et liquida.
Tantum quantum sat est. Cic. de Senect. 44.
Tantum sat habes? Terent. Heaut. 4.3.40.
Tantum abest, eandem uim in oratione habet, quam Non solū.

FF 3 Huic

Digitized by Google

Huic autem interdum geminum Vt postponitur, interdum unum tantum, ut in sequentibus exemplis liquet. Cic. de Amicitia, 47, Tantumq; abest, ut amicitiæ propter indigentiam colantur, ut ij qui opibus & copijs maximeq; uirtute præditi (in qua plurimum est præsidij) minimè alterius indigeant. Idem de Offic. Tantum abest ab officio, ut nihil officio magis poßit esse contrarium. Hoc est, non modò officium non est, uerumetiam nihil magis officio potest esse contrarium. Idem 4. Acad. 55, Tantum abesse dicebat, ut id consentaneum esset, ut maximè etiam repugnaret. Vide Absum.

Tantum absum, ut perturber, pro Tantum abest ut perturber. Hirtius de bello Alexand. Hoc detrimento milites nostri tantum abfuerunt ut perturbarentur, ut incensi potius atque incitati, magnas acceßiones fecerint in operibus hostium expugnādis. Græca hæc est phrasis, τοσοῦτον ἀπολείπω τοῦ ἐκπλαγῆναι.

Tantum ponitis in ea re. Cic. 4. Acad. 163.

Tantum, ut. Cicero ad Marium, libro 7. 3. 15, Postea autem quàm alicuius culpa tantum ualeret unus, ut obsisti non poßet, &c.

Tantum honoris. Plin. lib. 12. cap. 1. 5, Tantumq; postea honoris increuit, ut mero infuso enutriantur. Idem libro 11. cap. 53. 4, Tantum insidiarum est uitæ.

Adhibere tantum cibi & potionis. Vide Adhibeo.

¶ Tantummodo, pen. corr. (μόνον, μόνως) Aduerbium Idem. Teren. Phorm. 1. 2. 92,

Posthac si quicquam nihil precor: tantummodo non addas. Cic. ad Cælium, lib. 2. 9. 4, Velles enim, ais, tantummodo ut haberem negotij quod esset ad laureolam satis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 10,

Omnia perdidimus, tantummodo uita relicta est.

Arbores tantummodo per stirpes alantur suas. Cicero 2. de Nat. deorum, 116.

Neque eum oratorem tantummodo, sed hominem non putant. Cic. 3. de Orat. 29.

¶ Tantusdem, tantadem, tantundem. Vlpian. in l. si pro patre. ff. de in rem uerso. Si decem in rem domini uerterit, & posteà tantandem summam à domino mutuatus sit, &c.

¶ Tantidem ponderis. Pomponius in l. ultima. ff. de præscrip. uerbor. Si tibi scyphos dedi ut eosdem mihi redderes: commodati actio est: si, ut pondus argenti redderes, quantum in illis esset: tantidem ponderis petitio est per actionem præscriptis uerbis.

¶ Tantundem, Quasi tantum idem, significat æquè tantum. Terent. Phorm. 5. 6. 6,

Num tu intelligis quid hic narret? P. num tu? A. nihil P. tantundem ego. Idem Eunucho, 2. 3. 29,

Quid uirgo, cuia est? CH. nescio hercle. P. unde est? CH. tantundem. Plin. lib. 5. cap. 1. 4, Volubile oppidum tantundem à mari utroq; distans.

Sepioni tantundem solutum est. Cic. Quint. fratri, lib. 1. 3. 11.

Tantundem est quasi. Plaut. Merc. 6. 44,

Nam meo quidem animo uetulus, decrepitus senex
Tantundem est, quasi sit signum pictum in pariete.

Tantundem uiæ. Cic. 1. Tusc. 167, Nihil necesse est, inquit: undiq; enim ad inferos tantundem uiæ est.

Tantundem periculum, pro Tātum periculi. Plaut. Pœn. 9. 20,

Malo benefacere tantundem est periculum,
Quantum bono malefacere. Idem Truc. 9. 7,
——tantundem dolum aggrediar.

Tantundem, quantum. Plinius epist 167. b. Cicero 5. Ver. 175, Magistratibus tantundem detur in cellam quantum semper datum est.

Quæ morte testamentóue eius tantundem capiat, quantum omnes hæredes. Cic. 2. de Legib. 78.

¶ Tantulus, penul. corr. Adiectiuum diminutiuum, pro Tam paruus. Plaut. Truc. 11. 47,

——tum tantuli doni causa, &c. Idem Pœnul. 4. 51,
En monstrum mulieris, tantula tanta uerba funditat. Cicero pro Roscio Amer. 67, Si ex eo negotio tantulum in rem suam conuertisset, &c. Lucret. lib. 4. 182.

Statura tantula. Cæsar 2. belli Gal. 338.

Epistola tantula. Cic. ad Atticum, lib. 1. 9. 1.

Sol tantulus. Cic. 4. Acad. 222.

Causa tantula. Cic. Attico, lib. 4. 77. 5.

Malum tantulum. Cic. 2. Tusc. 111.

Tantulum moræ. Cic. 4. Ver. 65.

Tantulo uenire, Sub. pretio. Cic. pro Rosc. Amer. Deinde cur tantulo uenierint.

¶ Tantulum, penul. cor. Aduerbium, Tam parum significans. Cicero 7. Ver. 138, De omnibus nobis si quis tantulum de recta regione deflexerit. Idem 7. Verr. 142, Si tantulum oculos deiecerimus, præstò esse insidias, &c.

Is discipulus magistro tantulum de arte concedit. Cicero pro Rosc. Amer. 70.

Tantulum peccaui: id est, paulum. Plaut. Casin. 20. 6.

Tantulum commotus. Cic. 4. Ver. 87.

Nec quicquam posthac non modò tantum, sed ne tantulum quidem præterieris. Cic. Attico, lib. 15. 330. 3.

¶ Tantillus, Aliud diminutiuum à tantulus. Plautus Trinum. 4. 17,

Faxo caue tantillum dederis uerborum mihi. Terent. Adel. 4. 2. 25,

Quem ego modò puerum tantillum in manibus gestaui meis. Cicero de Senec. 48, Omitto enim uim ipsam omnium quæ generantur è terra, quæ ex fici tantillo grano. Vetus exemplar legit, tantulo. Plinius libro 32. capit. 1. 1,

Hæc tantilla est satis cōtra tot impetus, ut uetet ire nauigia.

¶ Tantillum, Aduerbium. Plaut. Rud. 24. 106,

Si hercle tantillū peccaßis. Catul. ad Iuuentium, 94. 2,
——nec poßum fletibus ullis
Tantillum uestræ demere sæuitiæ.

Tapetum] tapeti: uel hic Tapes, tapetis: uel hoc Tapete, tapetis, penul. prod. (τάπης) Tegmen ingeniosè pictum uarijs colòribus, quo equi, mensæ, seu pauimenta sternuntur. Plaut. Pseud. 4. 13,

Neque Alexandrina belluata, consutaq; tapetia. Virgil. 9. Aeneid. 72,

Armaq; craterasq; simul, pulchrosq; tapetas. Silius libro 17. 13,

——nullo decorare tapete
Cornipedem Nomas assuetus.

Alti tapetes. Ouid. 13. Metam. 139.

Belluata tapetia. Vide Bellua.

Accipere medijs tapetibus. Vide Accipio.

Incubat tapetis. Stat. 10. Thebaid. 21.

Pictis tapetis instrati alipedes. Virg. 7. Aeneid. 56.

Taphiæ insulæ] ταφίων νῆσοι, quas prope Echinadas Strabo libro 10. ponit: quarum caput Taphus. Huiuscemodi repetit originem enarrator Apolonij poetæ: Perseo ex Andromede, ut narrat Herodot. quatuor fuere filij, Alæus, Steneleus, Mestor, & Electrion, qui simul regnauerunt. Ex Hippotoe Mestoris filia, & Neptuno Pterelas genitus, ex Pterela Telebos & Taphus. à quo Taphus insula, in qua Teleboæ ac Taphij communi nomine & imperio fuere. Igitur ij Hippotoes eorum auiæ pecuniam

ab Ele-

Digitized by Google

ab Electrione eorum necessario, qui pro ea spopondit, repetebant: qua negata ad arma uenere, armenta abegerunt, ipsum denique & filios sustulere. Alcmena Electrionis filia, patrem ultura, Amphitryonem Thebanum hominem potentissimum, in matrimonium accepit: atque hoc pacto, bello inter eos conflato ab eodem Amphitryone deleti sunt, eorumq; regnum Cephalo profugo Atheniensi, qui exercitui præerat donatum, quod ad Vlyssem è successione peruenit.

Taphiusa] Plin lib. 36. cap. 21, Locus est iuxta Laucadem, in quo Taphiusius lapis nascitur.

Taphræ] τάφραι, oppidum est in Taurica Chersonneso, Traiani principis auspicijs aliquando captum, ut author est Florus qui sub Traiano uixit.

Tapinosis] huius tapinosis, pen. prod. fœ. gen. (ταπείνωσις) Latinè humiliatio dicitur. Virg. 1. Aeneid. 25,

Apparent rari nantes in gurgite uasto. Seruius, In gurgite uasto, Tapinosis est: id est, rei magnæ humilis expositio. Prudenter tamen Virgilius humilitatem sermonis epitheto subleuauit: ut hoc loco: uasto addidit.

Taposiris] penul. prod. (ταπόσιρις) Ciuitas in Aegypto. Stephanus ταφόσιριν appellat, quia sit sepultus in ea Osiris. Strab. duas facit Taposires: unam mari propiorem, alteram remotiorem.

Taprobane] penul. corr. (ταπροβάνη) insula in mari Indico amplissima, inter ortum occasumq; Solis, ut Solinus refert. Patet in longitudine stadiorum septem millibus, in latitudine quinque millibus. Ibi Septentrionis non uidentur, ut est author Plinius libro 6. cap. 22. ubi multa de hac insula. Inter alia refert, legatos ex Taprobane, quum ad nos uenissent, miratos esse Septentriones & uergilias, uelut in nouo cælo: Lunam uerò apud ipsos non nisi ab octaua die, ad quintamdecimam supra terram aspici. Vide Pomponium Melam, libro 1. & 3. Lucet ibi Canopos sydus clarum & amplissimum. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, cæruleis oculis, atroci uisu terrifico sono uocis. Viuunt ultra annos centum. Nascuntur in ea berylli & hyacinthi, ut Ptolemæus libro 7. refert capit. 4. Plinius libro 6. cap. 22. scribit in ea quingenta oppida comperta fuisse. In ea (sicut Geometræ scribunt) sunt duæ æstates.

Tapsus] θάψος, insula decem stadijs à Sicilia distans uersus Syracusas. Virgilius 3. Aeneid. 138,

—uiuo præteruehor hostia saxo
Pantagiæ, Megarosq; sinus, Tapsumq; iacentem.

Tapyri] τάπυροι, populi in Parthia, ut lib. 11. refert Strabo, quibus mos est ut proprias uxores alijs uiris nuptui concedent, quum duos aut tres filios ex eis susceperint.

Taracina] Vide Taracina.

Taraco] Vide Tarraco.

Taras] τάρας, Neptuni fuit filius, quem Tarentum ædificasse quidam existimant. Vide Tarentum.

Taratantara] pen. cor. (ταρατάνταρα) Vox tubæ ab Ennio ficta. Seruius in nonum Aeneidos, in eum uersum 101,

At tuba terribilem sonitum procul ære sonoro. Hemistichium, inquit, Ennij: nam sequentia iste mutauit. Ille enim ad exprimendum tubæ sonum ait taratantara: & multa huiusmodi Virgilius quum aspera inuenerit, mutat.

Tarbeli] penul. prod. (τάρβελλοι) Ptolemæo libro 2. cap. 7. Galliæ urbs: uulgò Tarbe.

Tarchetius] ταρχέτιος, Impius Albanorum rex. De quo Plutarchus in uita Romuli antiquam de ortu Romuli fabulam prolixè narrat.

Tarchon] τάρχων, Hetruscorum dux, qui ut ex Virgilio notum est, Aeneæ suppetias tulit aduersus Turnum & Rutulos. Dicitur & Tarcho abiecta n litera. Virgil. 8. Aeneid. 121,

Haud procul hinc Tarcho, & Tyrrheni tuta tenebant
Castra locis.

Superbus Tarchon. Silius lib. 8. 94.

Tardus] Adiectiuum (βραδύς, ἀργός, σχολαῖος, νωχελής, μέλλος, μελλητής) Notæ significationis. Cicero de Senect. 19, Nisi exerceas eam, aut etiam si sis natura tardior. Plaut. Merc. 12. 10.

Velox & Tardus, contraria. Cic. 1. de Inuent. 52.
Tardus incessu filius. Plin. lib. 7. cap. 16. 9.
Aetate tardus. Ouid. 8. Metam. 138.
Tarda & languida ad pastum pecus. Cic. 2. de Fin. 66.
Tardus ad iniuriam. Cic. 1. Off. 51.
Ad referendam gratiam tardiorem esse. Cicero Antequam iret in exil. 2.
Tardus in cogitando. Cic. de clar. Orat. 113.
Agmen tardum. Virg. 9. Aeneid. 10.
Asellus tardus. Virg. 1. Georg. 55.
Corpora tarda. Virg. 6. Aeneid. 145.
Fuga tarda. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 17.
Gradibus tardis errare. Ouid. 11. Metam. 72.
Grauitas tarda. Ouid. 11. Metam. 124.
Homo tardus, Hebes, obtusi ingenij. Cic. 3 de Orat. 51.
Ingenium tardum. Cicero 3. pro lege Agraria, 4. Sed quem uestrum tam tardo ingenio fore putauit, cui post eos Consules, Scyllam dictatorem fuisse, in mentem uenire non posset?
Tardum ingenium in accipiendis quæ traduntur. Plinius libro 8. cap. 3. 1.
Ingenium eximium, & tarda mens. Cic. 5. Tusc. 96.
Tardiores modi. Cic. 1. de Orat. 132, Solet idem Roscius dicere, se quo plus sibi ætatis accederet, eo tardiores tibicinis modos, & cantus remissiores esse facturum.
Moræ tardæ. Ouid. epist 18. 8.
Noctes tardæ, Tardè uenientes: hoc est, æstiuæ. Virg. 2. Georg. 97. Seruius.
Nox solstitialis tardior hyberna. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 6.
Opem tardam admouere. Ouid. 1. de Remed. amor. 24.
Passu tardo incedere. Ouid. 10. Metam. 10.
Pede tardo cunctari. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 2.
Principia orationis tarda, & exitus tamen spissi & producti esse debent. Cic. 2. de Orat. 118.
Prouisor tardus utilium. Horat de Arte, 34.
Res tardior spe. Liu. 4. bel. Pun. 180.
Senectus tarda. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 18.
Senectus tarda gelu. Virg. 8. Aeneid. 102.
Sensus hebetes & tardi, Homines nihil percipientes. Cicero 1. Acad. 45.
Vnda tarda. Virg. 4. Georg. 96.
Tardum dictu, Difficile, Non promptum. Plinius libro 23. capit. 1. 19.
Tardus, Rudis & stupidus. Virg. 10. eclog. 4,

—tardi uenere bubulci. Terent. Eunuch. 5. 9. 49,
Fatuus est, insulsus, tardus, stertit noctes que & dies.
Seruius.

Quidam nimis indociles tardique sunt. Cicero 1. de Nat. deor. 19.
Tardus, perseuerans & diuturnus. Virg. 2. Georg. 26,

Media fert tristis succos, tardumq; saporem Fœlicis mali.
Ita Nonius. Seruius uerò uix intelligibilem interpretatur.

Curis tardis pallescere. Propert. lib. 1. eleg. 12. 2.
Tardus fumus, Densus & crassus. Virgil. 5. Aeneid. 137. Seruius.

Digitized by Google

¶ Tardiusculus, penul. corr. Dimiut. (ὑποβραδὺς) Terent. Heaut. 3.2.4, Est ille Cliniæ seruus tardiusculus. Id est, aliquantum tardus.

¶ Tardè (βραδέως, σχολαίως) Aduerbium, tardius, tardissimè. Cic. ad Terentiam, lib. 14.5.1, Tardeq; & incommodè nauigassemus.

Tardè & Ocyus, contraria. Cicer. 4. Tusc. 49, Illi in morbum & incidunt tardius, & recreantur ocyus.

Vesperi & tardè. Cic. pro Milone, 40.

Adueniens tardius hospes. Horat. 2. Serm. Satyr. 2.19.

Tardè crescens oliua. Virg. 2. Georg. 1.

Tardè iter facere. Cic. Attic. lib. 11.229.2.

Ingredi tardius. Cic. 2. Tusc. 11.8.

Ire tardius. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.20.

Moueri celerius & Tardius, contraria. Cicero 2. de Nat. deor. 74.

Celeriter accipere, & tardè percipere. Cic. pro Rosc. Com. 18.

Procedunt tempora tardè. Ouid. 5. Trist. eleg. 11.1.

Tardissimè, uel Quum tardissimè. Plin. lib. 18. cap. 7.7, Quatuor aut quinque tardissimè diebus florere incipiunt: totidemq; aut paulò pluribus deflorescunt: hordea uerò quum tardissimè septem.

¶ Tarditas, penul cor. tarditatis (βραδυτῆς, βωχιλία, μέλλησις) opponitur celeritati. Cic. de Vniuers. 40, Atq; ut esset mensura quædam euidens, quæ in octo cursibus celeritates, tarditatesq; declararet, &c.

Celeritati tarditas contraria est. Cic. in Topic. 23.

Cursu corrigere tarditatem. Cicero Quint frat. lib. 2.16.3. Vide Corrigo.

Tarditas pedum. Cic. pro Rabirio, perduel. reo, 14.

Tarditas & cunctatio. Cic. pro Sestio, 87.

Tarditas & procrastinatio odiosa. Cic. 6. Philip. 209.

Afferre moram & tarditatem alicui rei. Cic. 5. Philip. 182.

Afferre tarditatem ad aliquem persequendum. Cicero 11. Phil. 308.

Certatim posthac, mihi crede, ad hoc opus curretur, nec occasionis tarditas expectabitur. Cic. 2. Philip. 122.

Damnari natura tarditatis. Vide Damno.

Tarditas ingenij, stupor, debilitasq; linguæ. Cic. in Pisonem, 1. Quint. lib. 1. cap. 1.1.

Tarditas audientium, Plin. lib. 20. cap. 8.5.

Tarditas aut grauitas in sensibus. Cic. 4. Acad. 97.

Infinitam enim faciet ipsa res dicendi tarditatem. Quint. libro 5. cap. 10.86.

Aeterna & diuturna opinio tarditatis. Cic. 1. de Orat. 62.

Tarditas & taciturnitas. Cic. Lentulo, lib. 1.5.13.

Tarditas & stultitia. Cic. 1. de Legib. 76.

¶ Tardities, tarditiei (ὀψεία) antiqui dixerunt, pro Tarditate. Accius Diomede, Multa amittuntur tarditie & socordia. Nonius.

¶ Tarditudo, pen. prod. tarditudinis, f.g. Idē. (βωχιλία) Plaut. Pœ. 7.29, Podragrosi estis, uicistis cochleam tarditudine.

¶ Tardigradus, penul. cor. Adiectiuum (βραδύπορος) Quod tardè graditur. Cic. 2. de Diuin. 198,

Quadrupes, tardigradra, agrestis, humilis, aspera. Ex poeta.

¶ Tardiloquus, penul. cor. Adiectiuum. Senec. epist. 40,

Summa summarum hæc erit tardiloquum te esse iubeo.

¶ Tardipes, penul. cor. huius tardipedis, pen. cor. Adiectiuum, (βραδύπους) Qui tardè incedit, aut claudicans. Catul. in annales Volusij, 34.2,

Electissima pessimi poetæ.

Scripta, tardipedi deo daturam. Id est Vulcano. Colū. lib. 10. circa finem.

¶ Tardor, pro Tarditas, masculino genere dici probat Nonius ex Varrone, quem uide.

¶ Tardo, tardas (βραδύνω, χρονίζω, μέλλω, διατρίβω, περιδιατρίβω) tardare, Morari, Tergiuersari. Cæsar 5. bel. Gall. 101, Sed ne omnino metum reditus sui barbaris tolleret, atq; ut eorum auxilia tardaret, &c. Cic. ad Cæsarem, libro 7.5.3, Mea quædam tibi non ignota dubitatio aut impedire profectionem meam uidebatur, aut certè tardare.

Inertia tardat nos. Tibul. lib. 1. eleg. 2.5.

Impetum inimici tardare, Reprimere, remorari. Cæsar 1. bel. Ciuilis, 109.

Tardare & frænare. Cic. 5. Verr. 111.

Studia alicuius tardare, pro Morari, & frangere contentionem. Cic. in Orat. 2. Budæus.

Animos accusatorum tardare. Cic. 4. Ver. 121.

Animo tardari. Cic. 11. Philip. 307.

Tardare & procrastinare negotium aliquod. Cic. ad Brutum, Si ea quæ ex tempore suscepta sunt, ut agerentur, non tardata & procrastinata sunt.

Tardare, cum infinitiuo. Cæsar 2. bel. Ciuil. Vt multitudine atque onere nonnulli deprimerentur, reliqui hoc timore propius adire tardarentur.

Tardare, absolutum. Cic. ad Brutum, 18.2, At illa retulit, quæsiuitq; quid'nam mihi uideretur, accerseremúsne te, atq; id conducere putaremus, an tardare & commorari te melius esse tibi.

¶ Tardans, Participiū (βραδύνων) ut. Senecta tardans. Virg. 5. Aeneid. 80.

¶ Tardatus, penul. prod. Participium (βραδυνθεὶς) Virgil. 5. Aeneid. 91.

At non tardatus casu, neq; territus heros

Acior ad pugnam redit.

Gradus tardati. Stat. 2. Thebaid. 135.

¶ Tardesco, tardescis (βραδύνομαι) tardescere, Tardum fieri. Lucret. lib. 3.97, Consequitur grauitas membrorum, præpediuntur Crura uacillanti, tardescit lingua, madet mens.

Tarentus] & Tarentum (τάρας) nobilis urbs Calabriæ ad mare, Pyrrho Epirota in ducem contra Romanos accito clarissima, sita in peninsula quadam, ut indicat Ptolem. libro 3. capit. 1. & Strabo multis locis, libro 6. Virgil. 3. Aeneid. 111,

Hic sinus Herculei, si uera est fama Tarenti.

Cernitur. Seruius, Lacones & Athenienses diu inter se bella tractarunt, & quum utraq; pars affligeretur, Lacones quibus iuuentus deerat, præceperunt ut uirgines cum quibuscunq; concumberent. Quod factum est. Et quum post sedata bella iuuentus incertis parentibus nata erubesceret, & patriæ & sibi esset opprobrio (nam Partheniatæ dicebantur) accepto duce Phalāto octauo ab Hercule, profecti sunt: delatiq; ad breue oppidum Calabriæ, quod Taras Neptuni filius fabricauerat, id auxerunt: & prisco nomine appellarunt Tarentum. Bene ergo nunc Herculei Tarenti, si uera est fama: quia Taras condiderat, auxerat Phalantus. Hactenus ille. Hæc à Tara Neptuni filio ædificata. Deinde à Laconibus aucta, qui duce Phalanto illuc aduentantes expulsis incolis, uti Iustinus lib. 3. scribit, tenuerunt.

Imbelle Tarentum. Horat. 1. epist. 7.9.

Lacedæmonium Tarentum. Ouid. 15. Metam. 10.

Sacri Tarenti custos Neptunus. Horat. 1. Carm. ode 28.6.

Saturnum Tarentum. Virg. 2. Georg. 46.

¶ Tarentinus, pen. prod. (ταραντῖνος) Quod ex Tarento est, uel, in Tarentinis agris crescit: ut, Tarentina nux. Plin. lib. 15. cap. 22.5, Et Tarentinarum duo genera fragili putamine ac duro: quæ sunt amplissimæ, & minimè rotūdæ. Vnde qui-

Digitized by Google

de quidam Tarentum appellatum putant, quòd iuglandes nuces & pineas molles habet, ac similiter oues, Tarentum aût Sabini uocant molle. Ad quod alludens Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 7. scripsit, ——& molle Tarentum.

Tarentina pyra. Colum. lib. 5. cap. 10. 9.

Venenum Tarentinum. Horat. 2. epist. 1. 42,

Lana Tarentino uiolas imitata ueneno. Hoc est, purpura Tarentina.

Tariffa] Vide in dictione Bello.

Tarmes] ἀρῶσις, genus uermiculi carnem exedens. Festus.

Tarna] τάρνα, urbs fertilissima ponitur Homero lib. Iliad. 5. quam enarratores uocatam postea Sardis dixerunt.

Tarpeia] ταρπηΐα, teste Plutarcho in uita Romuli, filia fuit Tarpei, quæ Romanam arcem in Capitolio constitutam, cuius pater Tarpeius custos erat, Sabinis prodidit. Hinc mons Tarpeius dictus (inquit Terentius Varro) à uirgine Vestali Tarpeia, quæ ibi à Sabinis necata armis, & sepulta, eius nominis monumentum relictum, quod etiam nunc eius rupes, Tarpeium appellatur saxum. Hactenus Varro. Hinc etiam Tarpeia sedes, apud Virg. 8. Aeneid. 70. Vide Seruium in hunc locum. De hac uide etiam Propertium lib. 4. eleg. 4. ubi sic incipit,

Tarpeium nemus, & Tarpeiæ turpe sepulchrum
Fabor, & antiqui limina capta Iouis.

Ars Tarpeia. Virg. 8. Aeneid. 130.

Arces Tarpeiæ. Ouid. 15. Metam. 174.

Iuppiter Tarpeius. Ouid. 6. Fast. 7.

Lucus Tarpeius. Propert. lib. 4. eleg. 9. 1.

Pater Tarpeius, Iupiter. Propert. lib. 4. eleg. 1. 2.

Rupes Tarpeia. Lucan. lib. 1. 40.

Saxa Tarpeia. Silius lib. 1. 24.

Sedes Iouis Tarpeia. Lucan. lib. 5. 62.

Templa Tarpeia. Stat. 3. Sylu. 4. 21.

Tarquinius Priscus] ταρκύνιος πρίσκος, quintus Romanorum rex. Is centum additis Patrum numerum auxit, Latinos subegit, Circũ designauit, qui nunc maximus dicitur, ubi spectacula sibi quisq; faceret, furcis duodenos ab humo pedes altis sustentata. Ludicrum fuit: equi, pugilesq; ex Hetruria acciti. Præterea Sabinorum bello potitus, equitum centurias ampliauit. Ex lib. 1. Liuij.

Tarquinius Superbus, cognomẽ à moribus meruit. Occiso Seruio Tullo regnum sceleste occupauit: bello tamen strenuus, Latinos Sabinosq; domuit, &c. Demum quũ in Ardeæ obsidione filius eius Lucretiæ stuprum intulisset, cum eo in exilium actus, ad Porsenã Hetruriæ regem se cõtulit, cuius ope regnũ retinere tẽtauit. Pulsus Cumas cõcessit, ubi per summã ignominiam reliquum uitæ tempus exegit. Liu. lib. 1.

Tarquinius Collatinus, sorore Tarquinij Superbi genitus, in contubernio iuuenum regiorũ Ardeæ erat: ubi forte quũ in conuiuio coniugem suam unusquisq; laudaret: placuit experiri. Itaq; equis Romam petunt, regias nurus in cõuiuio uel luxu deprehendunt. Inde Collatiam petunt, Lucretiam inter ancillas in lanificio offendunt. Itaq; ea pudicissima iudicata. Ad quam corrumpendam Tarquinius Sextus Collatiam rediit, & iure propinquitatis in domum Collatini uenit, cubiculum Lucretiæ irrumpit, pudicitiam expugnat. Illa postero die aduocatis patre & coniuge è castris, rem exposuit: & cultro quem ueste texerat, se occidit. Illi exilio regum rem uendicauerunt. Tarquinius cum prole tota eiectus, ad Manilium Tusculanum generum cõfugit, Latinosq; omnes concitat. Contra quos Posthumus missus. Ex Liuij lib. 1.

Superbissimus atq; crudelissimus Tarquinius. Cic. pro Rabir. perd. reo, 8. Ouid. 2. Fast. 137,

Vltima Tarquinius Romanæ gentis habebat.
Regna, uir iniustus, fortis ad arma tamen.

Eiectus Tarquinius. Virg. 8. Aeneid. 130.

Fasces superbi Tarquinij. Horat. 1. Carm. ode 12. 7.

Reges Tarquinij. Virg. 6. Aenied. 164.

Superbus Tarquinius regno pulsus. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 3.

¶ Tarquinij, Tarquiniorum (ταρκύνιοι) Vetus oppidum Campaniæ. Cic. 5. Tusc. 145, Demarathus quidem Tarquinij regis nostri pater, tyrannum Cypsellum quòd ferre non poterat, fugit Tarquinios Corintho, & ibi suas fortunas constituit, ac liberos procreauit.

¶ Tarquiniense, absolutum (ταρκυνιήσιον) pro Agro Tarquiniensi, & qui à Tarquinijs hæredibus primum nomen accepit. Plinius lib. 8. cap. 52, Qui in Tarquiniensi feras pascere instituit. Idem lib. 9. cap. 56.

Tarracina] penul. prod. (ταρράκινα) oppidum Volscorum in Campania, antè Trachuna, id est aspera, à loci asperedine, & lingua Volscorum Anxur dicebatur prius, diuersam fortunam à Rheginis experta: à ταράττω conturbo. Liu. 4. ab Vrbe, 255, Anxur fuit, quæ nunc Tarracinæ sunt: urbs prona in paludes.

Tarraco] penul. cor. (ταῤῥακών) Insignis Hispaniæ ciuitas, Scipionum opus, à quo prouincia ipsa Terraconia & Tarraconensis uocatur, quæ (ut Pomponius scribit lib. 2.) altero capite Gallias, altero Bæticam, Lusitaniamq; contingens, mari latera abijcit nostro, quà Meridiem, quà Septentrionem spectat, Oceano. Vrbiũ è mediterraneis clarissimæ fuerunt Pallentia, & Numantia. Nunc est Cæsarea Augusta. Hinc Tarraconensia uina, optima Mart. lib. 13. 118,

Tarraco Campano tantum cessura Lyæo.

Vitifera Tarraco. Silius lib. 3. 75.

Tarsus] ταρσὸς, Vrbs præclarissima, & Ciliciæ metropolis, quam Perseus Danaes nobilissima proles ædificauit. Lucan. lib. 4. 45,

Deseritur Taurique nemus, Perseaq; Tarsus. Hæc fuit Apostoli Pauli patria. Dicta Tarsus, ut quidam existimant, à siccitate: uel à parte pedis quæ tarsos dicitur, ut in manu. Vel, ut Iosephus ait lib. 1, à Tarso nepote Iapheth. Tarsis uerò lapidis genus est, ut ait Hieronymus ad Marcellum. Est & Tarsis regio Iudææ, ad quam Ionas propheta se uelle ire dixit. Ipsum quoq; mare quia cæruleum sit, & sæpe solis radijs percussum, colorem supradictorum colorum trahat, à colore nomen accepit. Porrò Hebræi Tarsis mari dici generaliter autumant, secundum illud, In spiritu uiolento confringes naues tarsis, id est maris. Tarsenses adeò philosophiæ studiosi fuerunt, ut Athenienses & Alexandrinos superarent. Ex Tarso fuerunt Antipater, Archelaus, & Nestor, & duo Athenodori, & hi philosophi Stoici fuere.

¶ Tarsensis, & hoc Tarsense, Possessiuum (ταρσεύς) ut, Tarsense pelagus. Colum. lib. 8. cap. 16 8.

Tartari] penul. corr. (τάρταροι) Sarmatiæ populi, Scythicis moribus immanes, in quibus durant adhuc crudelitatis reliquiæ. Legito Vadianum apud Pomponium Melam, lib. 3.

Tartarus] τάρταρος, & in multitudinis numero, neutro genere Tartara, ἀπὸ τοῦ ταράσσειν, id est, turbare: aut quod melius est, ἀπὸ τοῦ ταρταρίζειν, id est à tremore frigoris, locus inferorum profundus, inquit Seruius. Virg. lib. 6. Aen. lib. 11, —tum Tartarus ipse

Bis pater in præceps tantum, tenditq; sub umbras,
Quantus ad æthereum cæli suspectus Olympum. Suidas. Tartarus, inquit, demissior inferni locus, & Tartarum apud nubila locus, &c.

Funesta Tartara. Stat. 11. Thebaid. 115.

Ima Tartara. Seneca Oedipo, 10. 5. Impia. Virg. 5. Aen. 147.

Intima Lethi Tartara. Virg. 4. Georg. 97.

Nigra

Nigra Tartara. Virg. 6. Aeneid. 47.
Opaca Tartara. Ouid. 10. Metam. 5.
Profunda Tartara Senec. Hippol. 8. 18.
Tristia Tartara. Virg. 4. Aeneid. 49.

¶ Tartareus, Possessiuum (ταρτάρι☉) Virg. 7. Aeneid. 103, cornuq; recuruo Tartaream intendit uocem. Id est, terribilem, aut fortem inquit Seruius. Idem 12. Aeneid. 170, Quas & Tartaream nox intempesta Megaeram. Apud Martialem lib. 5. 35, Tartareus canis.

Acheron Tartareus. Vide Acheron.
Custos Tartareus, Cerberus. Virg. 6. Aeneid. 79.
Deus Tartareus, Pluto. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 7.
Domus Tartarea. Ouid. 3. Fast. 124.
Plaga Tartarea. Cic. 2. Tuscul. 38. Ex poeta.
Vmbrae Tartareae. Ouid. 6. Metam. 135.

Tartessos] ταρτησσός, Hispaniae ciuitas iuxta columnas Herculis, aliquando Carteia dicta, ut scribit Pomponius Mela lib. 2, Silius omnino aliã Tartessõ à Carteia facit. lib. 3. 80,

Argantoniacos armat Carteia nepotes, &c.

Armat Tartessos stabulanti conscia Phoebo. Silij interpres eandem esse falsò colligit Vadiani iudicio. At Liuius lib. 8. Decad. 3. Dum haec, inquit, ad Baetim fluuium geruntur, Laelius interim freto in Oceanum euectus, ad Carteiam classe accessit. Vrbs ea in ora Oceani sita est, ubi primùm è faucibus angustis panditur mare. Hactenus Liuius. Eandem igitur cum Tartesso fuisse credi par est. Nam & Strabo lib. 3, Nonnulli (inquit) Tartessum huius aetatis Carteiam nommant.

Tartessus] ταρτησσός, Vrbs in littore prope Gades: unde familia Columellae emanauit, à Tartaro dicta, ut meminit Strabo, propter subterraneas illic cauernas. Hinc,

¶ Tartessiacus, pen. cor. (ταρτησσιακός) Possessiuum: ut, Tartessiaci thyrsi. Colum. lib. 10. 35. Silius lib. 16. 24,

—noctisq; per umbram
Ad Tartessiacos tendit per littora portus. Idem li. 16. 120,
Ac Tartessiacas profugi sparguntur in oras.

¶ Tartessius, Adiectiuum (ταρτήσσιος) Ouid. 4. Metam. 83,
Presserat occiduus Tartessia littora Phoebus.

Tellus Tartessia. Silius lib. 16. 130.

Taruanna] ταρουάννα, Ptolemaeo lib. 2. cap. 9, Galliae urbs Morinorum: uulgò Terouenne.

Taruntius] ταρούντι☉, Vir fuit tum Philosophiae, tum Mathematicarum inprimis studiosus. Author Plutarchus in Romulo.

Taruscum] ταρουσκών, Ptolemaeo libro 2. cap. 10, Saliorum urbs in Gallia: uulgò Tarascon.

Tatam] τάταν, pueri patrem uocant. Martial. lib. 1. 95,
Mammas atque tatas habet Afra: sed ipsa tatarum
Dici, & mammarum maxima mamma potest. Vide Bua.

Tatae, Cantio est sibi inuicẽ respondentium. Plaut. Stich. 17. 3,
—fac tu hoc modo,
At tu hoc modo. SA. babae. ST. tatae. SA. papae. ST. euax. Idem Truc. 13. 14.

T. Tatius] τ. τάτι☉, Sabinorum dux, qui dum diu in Romanos bellum moliretur, tandem per proditionem Tarpeiae uirginis Capitolio primùm capto, urbem postea inuasit, ac regnum Romae quinquennio unà cum Romulo tenuit: quẽ postremò tandem ab amicis eorum legatorum, quos Tatiani latrones interfecerant, occisum esse ait Lanuuius, & in Auentiniensi laureto sepultum. De hoc uide multa apud Liuium 1. ab Vrbe, & apud Plutarchum.

Ferus Tatius. Propert. lib. 4. eleg. 2. 11.

¶ Tatienses, (τατιήνσες) Tertia pars populi Romani à T. Tatio dicta. Vide Luceres.

Taulantij] ταυλάντιοι, Populi sunt Illyriae. Euphorion Taulantinos uocat, Aristoteles ait apud hos uinum ex melle fieri. Haec Stephanus. Lucan. lib. 6. 4,

Quemq; uocat collem Taulantius incula petram.

Tauras] ταύρας, Vaccas steriles dici existimant hac de causa, quo non magis quàm tauri pariant. Haec Festus. Colum. lib. 6. cap. 22. Et utique taurae, quae locum occupant foecundarum, ablegandae. Varr. 2. de Re rust. cap. 5. 5, Quae sterilis est uacca, taura appellatur.

Taurea] ταυρέας, (Iubelius Taurea dictus) memoranda uir fortitudine.

Sublimis Taurea. Silius lib. 13. 29. Liu. lib. 2. de bel. Punico.

Taurea] Vide Taurus.

Taureus] ταύρει☉, Neptuni epitheton, quoniam ei tauros immolabant: uel quia sit deus maris, quòd sonum emittat similem uoci taurinae.

Tauri] ταῦροι, populi Tauricae Septentrionalis regionis in Europa incolae. Iphigeniae (inquit Mela lib. 2.) & Orestis aduentu maximè memorati, immanes sunt moribus, immanemq; famam habent, solere ultimis aduenas caedere. Hactenus Pomponius. De Orestis in Tauricam aduentu, quaedam habet Ouidius 4. Trist. eleg. 4. 14.

Immanis autẽ sacrificij huius, Thoas rex author fuit. Hinc Diana ipsa Thoantea dicta Silio, lib. 4. 156. Eius frequens mentio est apud Lucanum, Eusebium, Ciceronem, Solinum, Lactantium. Herodotus libro quarto, Tauros omnes naufragos Iphigeniae, immolare solere, & precibus peractis hominis caput claua ferire, corpus truncum è ripa deturbare, caput cruci suffigere. Captis uerò bello caput amputant, referuntq; domum; & suffixum fuste in tecti sublimia statuunt, plerunque autem supra furnarium erigunt: ideo id agentes, quòd hos totius domus custodes esse sibi persuadeant. Ex Herodoto.

¶ Tauricus, pen. cor. Adiectiuum (ταυρικός) ut,
Terra Taurica. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 3.
Ara Taurica. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 13.

¶ Tauri, numero plurali, & Taurilia (ταυρίλια) Ludi in honorem deorum inferorum facti, quos & boalia, & bupetias uocatos inuenimus. Sed propriè hi ludi sunt boum gratia instituti.

Taurica Chersonnesus] ταυρικὴ χερσόννησος, peninsula prouincia est Europae, ut docet Ptolemaeus lib. 3. cuius fines sunt Isthmus, Palus Maeotis, Propontis, & Cimmerius Bosphorus. Ibi ciuitates sitae sunt Eupatoria & Theodosia, nunc Capha. Eius ambitus LXX. millia passuum complectitur, et à Maeotidis populis, qui margines ipsius habitant, nomen assumpsit. De hac Iuuenal. Satyr. 15. 12,

—quippe illa nefandi Taurica sacri
Inuentrix. Vide Chersonnesus.

Taurini] pen. prod. (ταυρῖνοι) Plinio lib. 3. cap. 17, Populi sunt Italiae Transpadanae in Alpium radicibus.

¶ Taurinus, Adiectiuum (ταυρινός) ut, Campi Taurini. Silius libro 3. 131.

¶ Taurinus, Adiectiuum. Vide Taurus.

Taurominiũ] ταυρομένιον, Siciliae oppidũ in colle sitũ, cui Tauri nomen fuit, ab Andromacho Timaei historici patre conditum, uiro opibus animoq; praestante: & Tauromenium dictũ est, authore Diodor. lib. 16. Inde Taurominitani dicti Ciceroni in Verrem, act. 4. Silius lib. 14. 51.

Taurominitana cernunt à sede Charybdim. Lucan. lib. 4. 94,

Taurominitanae fugiens damnosa Charybdis. Scribit Pli. lib. 3. cap. 8. 3, hanc urbem quandoq; Naxon appellatam.

Taurubulae] Taurubularum (ταυρούβολαι) Nomen insulae prope Neapolim. Stat. lib. 3. Sylu. 1. 26,

Ipse fo-

Digitized by Google

Ipse fodi: dites Capreæ, uiridesq; resultant Taurubulæ.

Taururum] ταύρουρον, Ptolemæo libro 2. cap. 16, Taurunum Plinio lib. 3. cap. 25, Alio nomine Alba Græca, Belgradum: hodie uulgò Kriegischuuisenburg, à Turca nuper expugnata, Vngariæ urbs.

Taurus] ταῦρος, Berytius, philosophus Platonicus sub Antonino principe: scripsit de differentia sectarum Platonis et Aristotelis, de corporeis & incorporeis, & alia, ut est author Suidas. Huius etiam sæpe meminit Gellius, dicitq; eius se maximè familiarem Romæ fuisse.

Taurus] mons (ταῦρος ὄρος) ab Eois ueniens littoribus, Chelidonio promontorio disterminatur. Immensus ipse, & innumerarum gentium arbiter: dextero latere Septentrionalis, ubi primum ab Indico mari exurgit: læuo Meridianus, & ad Occasum tendens, mediamq; distrahens Asiã, nisi opprimenti terras occurrerent maria. Resilit ergo ad Septentriones: flexusq; immensum iter quærit, uelut de industria; rerum natura subinde æquora opponente: hinc Phœniciũ, hinc Ponticũ, illinc Caspium, & Hyrcanium, contraq; Mæoticum lacum. Torquetur itaq; collisus inter hæc claustra, et tamen uictor, flexuosus euadit usq; ad cognata Riphæorum montium iuga, numerosis nominibus & nouis quacunq; incedit, insignis: Imaus prima parte dictus, mox Emodus, Paropamissus, Circius, Chambades, Pharphariades, &c. Ex Plinio lib. 5. cap. 27. Legito Solinũ in descriptione Ciliciæ. Huic mõs oppositus, Antitaurus dicitur. Vbi in excelsissimã consurgit sublimitatem, Caucasus appellatur: quanquã sint qui Taurũ à Caucaso diuidãt. Cic. pro Deiotaro, 25, Etenim si Antiochus magnus ille rex Asiæ, quum posteaquam à Scipione deuictus, Tauro tenus regnare iussus esset, &c.

Taurus] tauri, masc. gen. (ταῦρος) Bos ad procreandum reseruatus. Cic. 6. Ver. 65, Ille nobilis taurus, quem Phalaris habuisse dicitur.

Taurus accipitur & pro quocunq; forti boue. Virg. 1. Georg. 13, Pingue solum primis extemplò à mensibus anni
Fortes inuertant tauri.

Fortia taurorum corpora. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 3.
Tergora taurorum. Ouid. 13. Metam. 70.
Agrestes tauri, Vide Agrestis, in Ager.
Alacres tauri. Claud. 2. Paneg. 5.
Acer taurus. Silius lib. 13. 86.
Arator. Ouid. 1. Fast. 140.
Bellator. Stat. 3. Thebaid. 66.
Corniger taurus. Vide Cornu.
Eximi præstanti corpore tauri. Virg. 4. Georg. 108.
Iners. Stat. 9. Thebaid. 17.
Ingens. Virg. 2. Georg. 61.
Macer. Virg. 3. eclog. 20.
Nitens. Virg. 3. Aeneid. 5.
Toruus. Ouid. 8. Metam. 27.
Trux. Ouid. 9. Metam. 17.
Validus. Ouid. 7. Metam. 109.
Adiungere tauros aratro. Vide Adiungo.
Fumans sub uomere taurus. Virg. 3. Georg. 103.
Pasti repetunt præsepia tauri. Virg. 7. eclog. 8.
Submittere tauros. Virg. 2. eclog. 9.

Taurus, Cæleste signum. Plin. li. 17. cap. 24. 1, Quum sit Luna in Leone, Scorpione, Sagittario, Tauro. Vir. 1. Georg. 44,
Candidus auratis aperit quum cornibus annum Taurus.

Taurus pro Radice arboris. Quintil. lib. 8. capit. 2, Sicut in his quæ homonyma dicuntur, ut taurus, animálne sit, an mons, an signum in cælo, an nomen hominis, an radix arboris, nisi distinctum non intelligitur.

¶ Taurinus, pen. prod. Adiectiuum (ταύρινος) Quod ex tauro est. Plinius libro 20. cap. 13. 14, Item uitiligines, uerrucas, strumas, & similia cum hircino & adipe suille ac taurino seuo.

Cornua taurina. Claudian. 5. Paneg. 44.
Folles. Virg. 4. Georg. 35.
Frons. Ouid. 6. Fast. 40.
Pulsus. Stat. 2. Thebaid. 16.
Sanguis taurinus. Catul. de coma Berenices, 61. 7.
Tergum. Virg. 1. Aeneid. 75.
Tympana. Claud. 3. Paneg. 73.
Vultus. Virg. 4. Georg. 75.

¶ Taureus (ταύρειος) Aliud adiectiuum: ut,
Terga taurea, pro tympanis dixit Ouidius lib. 4. Fast. 69.
Taurea, Scutica ex corio bubulo facta. Iuuen. Satyr. 6. 50,
—taurea punit
Continuo flexi crimen, ſi cinusq; capilli.

¶ Taurifer, penul. corr. Adiectiuum (ταυροφόρος) ut, Campi tauriferi, Pascua. Lucan. lib. 1. 94.

¶ Tauriformis, Aliud adiectiuum (ταυροειδής) Formam tauri habens. Horatius 3. Carm. ode 14. 5,
Sic tauriformis uoluitur Aufidus.

¶ Taurigenus, penul. corr. Adiectiuum Actius in Minotauro apud Macrobium lib. 6. Saturn. cap. 5.
Taurigeno semine ortum fuisse, an humano.

Tautologia] tautologiæ (ταυτολογία) Latinè dici potest eiusdem rei eloquium. Figura est apud poetas frequens, quã res eadem multis uerbis idem significãtibus explicatur. Virgil. 1. Aeneid. 101;
—si fata uirum seruant, si uescitur aura
Aetherea, neq; adhuc crudelibus occubat umbris. Nam totum quod reperitur, unum est: sed ad exprimendum conceptum crebro sermone denuntiatũr.

Tax] neut. gen. (τάξ) Percussio dicitur: uox à sonitu quem facit, formata. Plaut. Pers. 7. 12,
Tax tax tergo erit meo: non curo.

Taxila] τάξιλα, Vrbs Indiæ maxima: ut scribit Philostrat.

Taxillus] taxilli (κύβος) Vide Talus. Cicero in Orat. 86, Quam literam etiam è maxillis, è taxillis, & uexillis, &c.

Taxo] taxas (ψηλαφέω) taxare, Pressius, crebriusq; quicquam tangere. Varro Modio, Ne meum taxis liberum. Id est, tetigeris. Nonius.

Taxare (τιμᾶν) Pretiò æstimare. Plin. lib. 17. cap. 1. 7, Illos qui frugiferas tanti taxauerant.

Taxare aliquem (καθάπτεσθαι) Maledictis tangere Plinius libro 15. capit. 15. 1, Eadem causa in pyris taxatur superbiæ cognomine.

¶ Taxatio, Verbale (τίμησις, ψῆφος) Ipse taxandi actus.
Taxatio (inquit Festus) dicitur quæ fit certæ summæ. Plin. lib. 13. cap. 15. 2. Interijt nuper incendio à Cethegis descendens, H-S: XIIII. Permutata, latifundij taxatione, si quis prædia tanti mercari malit. De mensa citrina. Idem lib. 9. capit. 35, Prior id fecerat Romæ in unionibus magnæ taxationis. Clodius tragœdi Aesopi filius.

¶ Taxator, penul. prod. taxatoris (ἐπιτιμητής) Taxatores (inquit Festus) à scenicis dicuntur, qui alterutrum maledictis tangunt.

¶ Taxim, sensim, uel occultè. Pompon. Bucc. adoptat. Clandestino tacitus taxim prospectaui periculum. Ex Nonio: obsoletum.

Taxus] taxi, fœm. gen. (σμῖλαξ) Arbor abieti similis. Plinius lib. 16. ca. 10, Similis etiamnum his aspectu est, ne quid prætereatur, taxus minus uirens, gracilisq; & tristis, ac dira, nullo succo, ex omnibus sola baccifera. Mas noxio fructu. Lethale quippe baccis in Hispania præcipuè uenenũ inest.

Vasa etiam

Digitized by Google

Vasa etiam uiatoria ex ea uinis in Gallia facta, mortifera fuisse compertum est. Hanc Sestius smilacem à Græcis uocari dixit: & esse in Arcadia, tam præsentis ueneni, ut si qui dormiant sub ea, cibúmue capiant, moriantur. Sunt qui & taxica hinc appellata dicant uenena, quæ nunc toxica dicimus, quibus sagittæ tinguntur. Repertum, innoxiam fieri, si in ipsam arborem clauus æreus adigatur. Hæc Plinius Virg. 9. eclog. 6,

Sic tua Cyrneas fugiant examina taxos. Cæsar 6. bel. Gal. 111, Taxo, cuius magna in Gallia, Germaniaq; copia est, se exanimauit.

Funesta taxus. Stat. 5. Sylu. 3. 2.

Metuenda succo taxus. Stat. 6. Thebaid. 21.

Nocentes taxi. Virg. 2. Georg. 52.

Pestiferæ taxi. Claud. de raptu Proserp. 3. 78.

¶ Taxeus, Adiectiuum (σμιλακινός) ut, Sylua taxea. Stat. 7. Sylu. 5. 6.

Taygeta] uel Taygetus, penul. cor. (ταΰγετον) mons est Laconum, Libero patri sacratus, teste Seruio apud Virgilium lib. 2. Georg. 96,

—uirginibus bacchata Lacænis
Taygeta, &c. Cic. 1. de Diuinat. 183.

Canes Taygeti. Virg. 3. Georg. 9.

Pruina Taygeti. Propert. lib. 3. eleg. 14. 3.

Ardua Taygeta. Stat. 1. Achill. 86.

Gelidi Taygeti inculta iuuentus. Lucan. lib. 5. 11.

Horrenda Taygeta. Stat. 4. Sylu. 8. 11.

Taygete] penul. corr. (ταϋγέτη) una est (inquit Seruius) de Pleiadibus septem. Virg. 4. Georg. 47,

Taygete simul os terris ostendit honestum
Pleias, &c.

T E

Te] Syllabica adiectio, quæ pronominibus Tu & Te adiungitur: ut, Tute, tete.

Teanum] τέανον, Italiæ oppidum duplex est. Est enim Teanum Sidicinum in Appia uia positum: & Teanum Apulûm: siue Apulorum, ut Plinius libro 3. cap. 5. & Strabo libro 5. & 6. scribunt. Cic. pro Cluentio, 19, Quum haberet ex Nonia infantem filium, alter autem eius filius Pappianatus, Teani Apuli, quod abest à Larino decem & octo millia passuû, apud matrem educaretur, &c.

Tearco] Aethiopiæ rex maximus, qui externas subegit gẽtes. Europæq; populus usque ad Herculis perueniens columnas. ex Strabone lib. 5.

Tearus] τίαρος, Thraciæ fluuius, ad cuius ripas cum Darius ad Scythas proficiscens peruenisset, castra diebus tribus continuit, cuius dulcissima, & limpidissima aqua delectatus, eo in loco columnam cum inscriptione posuit. Author Herodotus lib. 4.

Teatea] τεάτεα, Marucinorum urbs in Italia, authore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Teate hodie, uulgò Tiete.

Techna] techna, fœm. gen. (τέχνα) Latinè ars. Aliquando significat dolum, astutiam, imposturam, fraudẽ artificiosam, offuciam. Terent. Heaut. 3. 1. 62,

Falli te sinas techinis per seruulum.

¶ Technicus, penul. corr. Adiectiuum (τεχνικός) Artificiosus.

¶ Technophyon (τεχνόφυον) Græca dictio, qua significatur artis productio. Suet. in Augusto, cap. 72, Erat illi locus in edito singularis, quem Syracusas & technophyon uocabat.

Tectorium] Vide Tego.

Tectosages] penul. corr. (τεκτοσαγές) fortissimi aliquando Gallorum, Pyrenæis proximi & Ceminijs sunt adeò olim potentes opibus & uirium præstantia, ut per Græciam tunc uictricem gentium magna hominum manu profecti, in Asia supra Phrygiam, Cappadociamq; sedes posuerint, incolumes ab omni finitimorum incursu. Tectosages & Tolistobogi dicti Floro, Plinioq; libro 4. cap. 31. & cæteris. Ausonius Narbonem describens in urbium catalogo uocat Teutosagos, hoc carmine,

Vsque in Teutosagos primæuo nomine Belgas. Florus lib. 2. cap. 11, Tectosagos nuncupat.

Tectum] Vide Tego.

Tecum] μετὰ σοῦ, Aduerbium compositum ex ablatiuo Te, & præpositione Cum. Plaut. Milit. 10. 12,

Quid nunc taces? tecum loquor. PA. imò edepol tuis tecum.

Tecum oro. Plautus Curcul. 8. 61. Hoc est, te oro.

Tecum sentio. Plaut. Pseud. 15. 3.

Tecum simul. Plaut. Amph. 8. 124, Neque uidi istam, nisi tecum simul.

Teda] tedæ (δᾴς) Propriè dicta (inquit Ruellius) à Græcis das & dadion uocatur. Sed sui generis arbor in Illyrico est. Impropriè autem tedas appellamus tum piceæ satiuæ partes imas, tum alia quoque ligna quæ flamma olei uel picis illitu concepta, ficulæ modo luceant. Plinius libro 16. cap. 10, Sextum genus est teda propriè dicta, abundantior succo, quàm reliqua, parcior liquidiorq; quàm picea, flammis ac lumini sacrorum etiam grata. Hanc mares duntaxat ferunt. & eam quam Græci fyrem uocant, odoris grauissimi. Cæs. libro 3. bel. Gal. 394, Magno uento & secundo completas onerarias naues teda & pice, & stupa, reliquisq; rebus quæ sunt ad incendia, in Pomponianam classem immisit. Hinc tedas uocãus faces quæ optimæ ex ea arbore fiebant.

Accensa teda. Lucret. lib. 6. 177.

Ceratæ tedæ. Ouid. epist. 7. 5.

Pinea teda. Ouid. epist. 12. 7.

Pingues tedæ. Virg. 7. eclog. 10.

Castis adolet altaria tedis. Virg. 7. Aeneid. 15.

Fumida teda piceum fert lumen. Virg. 9. Aeneid. 15.

Sylua ministrat tedas. Virg. 2. Georg. 87.

Teda pinea, pro ligno quod est in interna parte pini. Pini enim morbus est, ut teda fiat iam parte caudicis externa quàm corde: id quod abundantia succi & hubertate larga luxuriantis naturæ prouenit. Colum. lib. 5. capit. 10. 12, Iuxta ipsam radicem truncum findito, & fissuram cuneo tedæ pineæ adigito.

Spinea teda. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56. 3.

Teda, pro Nuptijs. Mos enim antiquorum erat ut in nuptijs, (inquit Varro) faces & tedæ semper præirent, quòd antea nõ nisi per noctem nubentes ducebatur à sponsis. Virgil. 4. Aeneid. 4,

Si non pertæsum thalami tedæq; fuisset.

Apta tedis tempora. Ouid. 6. Fast. 45.

Ferales tedæ. Lucan. lib. 1. 23.

Fœlices tedæ. Catul. Argon. 59.

Iugalis teda apud Catonem, cap. 10. 4, Vetus exemplar legit, Telam iogalem unam. Ouid. epist. 4. 25.

Pudica teda. Ouid. epist. 6. 2.

Copulari tedis. Senec. Herc. fur. 6. 31.

Iure tedæ coire. Ouid. 4. Metam. 12.

Pactæ expectant tempora tedæ. Ouid. 9. Metam. 145.

Iungere tedas. Stat. 3. Sylu. 4. 11. (19.

Optato uos iunxit lumine teda. Catul. de coma Berenicis. 61.

Teda, pro Carmine nuptiali apud Senecam in Oedipo, 5. 28,

Concinit tedas geminus Cupido.

¶ Tedifera dea (δᾳδοφόρος) Ceres est dicta, cuius sacra nocturna (ut in Aulularia Plauti est) fiebant, in quibus sacerdotes faces

Digitized by Google

tes faces deferebãt, Cererem imitati: quæ tum Persephonem filiam à Plutone raptam tedis incensis quærerent, Tedifera est appellata. Ouidius epist. 2. 9. Hinc sacerdotes tedücos, id est, tedas ferentes appellarunt.

Tegea] pen. corr. (τεγέα) Vrbs Arcadiæ, à qua Tegeæus, siue Tegeaticus. Vnde Propert.

Fictilis & calami Pan Tegeæe tui. Virg. 8. Aeneid. 92,

Tunc lateri atq; humeris Tegeæum subligat ensem. Idem 1. Georg. 4,

Adsis ô Tegeæe fauens. Seruius, Tegeæe, pæonem tertium esse dicit.

¶ Tegeæus, uolucer, dictus est Mercurius apud Statium, 1. Sylu. 5. 1.

¶ Tegeaticus, uolucer & ales, Mercurius. Stat. 1. Sylu. 2. 4. & 5. Sylu. 1. 21. Olim Lacedæmonij bellū intulere Tegeatibus, ferentes secum compedes, tanquam essent redacturi illos in captiuitatem. Sed congreßi prælio ac fugati, quicunq; uiui capti sunt, eisdem, quas ipsi attulerant, compedibus compediti, campum Tegeatem metiti fune coluerunt.

Tegea gens. pro Tegeæa gens. Virg. 5. Aeneid. 60.

Teges, Tegeticula, Tegillum, Tegmen] Vide Tego.

Tego] tegis, texi, tectum (καλύπτω, τεγάζω, ὀροφόω, πυκάζω, ἐρέφω, κατερέφω, σκέπω, σκεπάζω) tegere, Operire.

Caput texit galea. Propert. lib. 4. eleg. 3. 9.

Corpus tegere ueste. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 16.

Fronde teguntur aues. Ouid. 1. de Arte, 12.

Tunica tegi. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 3.

Sepulchro tegi. Lucan. lib. 2. 109.

Lumina tegere somno. Virg. 4. Georg. 83.

Nox texit terras caligine. Lucret. lib. 6. 171.

Tenebris teguntur omnia. Ouid. 4. Fast. 98.

Tegere, Celare. Martialis,

Quod tegitur, maius creditur esse malum. Terentius Hecyr. 1. 2. 91,

—— incommoda atq; iniurias

Viri omnes ferre, & tegere contumelias. Virg. 3. Georg. (91.

Tegere & obtendere. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 22.

Tegere & uelare. Cic. in Pisonem, 44.

Id te admisisse concedis, quod ne mendacio quidem tegere posses. Cic. pro Quintio, 55.

Tegere se latibulis. Cic. pro Rabir. Posthumo, 26.

Commissa tegere. Horat. de Arte, 41.

Consilium uultu tegit. Virg. 4. Aeneid. 96.

Vultu dolorem animi tegere. Cic. 2. Verr. 14.

Facta tegenda loqui. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 6.

Ignauiam suam tenebrarum ac parietum custodijs tegere. Cic. pro Rab. perduel. reo, 16.

Lachrymas tegere. Ouid. epist. 12. 29.

Summam prudentiam simulatione stultitiæ tegere. Cic. de claris Orat. 26.

Rem turpißimam tegere honesta præscriptione. Cæsar 3. bell. Ciuilis, 128.

Sententiam suam tegere. Cic. 5. Tusc. 17.

Tegere aliquem ac tueri, pro Patrocinari & tueri ac defendere. Cic. Seruio, lib. 13. 67. 5.

Tegere & Nocere, contraria. Cic. pro Cecinna, 45, Arma esse suis nominibus, alia ad tegendum, alia ad nocendum.

Aliquem armis suis tegere. Cic. Appio, lib. 3. 10. 36.

Armis parentes tegere. Salust. in bel. Catil.

Alicuius salutem & uitam sua beneuolentia, præsidio & custodia tegere. Cic. pro Plancio, 1.

¶ Tectus (κεκαλυμμένος, εἰλυθείς, κατερεφής) Participium, siue nomen ex participio. Terent. Hecyr. 3. 3. 28,

Aduersa eius per te tecta, tacitaq; apud omnes fient.

Antrum tectum arboribus. Ouid. 12. Metam. 43.

Lanugine tectus malas. Ouid. 12. Metam. 59.

Picea caligine tectus. Ouid. 2. Metam. 47.

Innocentia tectus. Cic. pro lege Manil. 49.

Tenebris tectus. Colum. lib. 7. cap. 12. 4.

Verba tecta, Obscura. Cic. ad Pætum, lib. 9. 22. 16, Itaq; tectis uerbis ea ad te scripsi, quæ apertißimis agunt Stoici.

Amor tectus. Ouid. 1. de Arte, 145.

Sermone tecto dicere aliquid. Ouid. 1. de Arte, 115.

Tecti ad alienos. Cic. pro Rosc. Amer. 68.

Tectior cupiditas. Cic. pro Rosc. Amer. 63.

Tectißimus in dicendo. Cic. 2. de Orat. 163.

¶ Tecturus, penult. prod. Participium (καλυψόμενος) Ouid. 4. Metam. 32.

¶ Tectè (κρυφίως) Aduerb. cui contrarium est Apertè. Cic. ad Attic. lib. 1. 9. 5, Hic dies me ualde Crasso adiunxit, & tamē ab illo apertè, tectè quicquid est datum, libenter accepi.

Quod tu in epistola appellas suo nomine, ille tectius penem. Cic. Pæto, lib. 9. 22. 7.

¶ Tectum, tecti (τέγος, τέγη, ὄροφος, τέγιστρον) Pars domus superior qua ipsa domus tegitur.

Domorum tecta. Virg. 12. Aeneid. 27.

Culmen tecti. Ouid. 12. Metam. 96.

Fastigia summi tecti. Virg. 2. Aeneid. 61.

Firma tecta in domicilijs habere. Cic. de claris Orat. 139.

Pectinatum tectum. Vide Pectino, in Pecten.

Nudare tecto culmen. vide Nudus.

Tectū, pro domo frequēter poni solet. Terent. Heaut. 5. 2. 15,

Victus, uestitus, quo in tectum te receptes. Liu. 1. ab Vrbe, 129, Romanus paßim publica, priuataq; omnia tecta adæquat solo.

Vrbis tecta. Ouid. 4. Metam. 18.

Absonum tectum. Vide Absonus.

Agrestia tecta. Ouid. 4. Fast. 162.

Altum tectum cæli. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 21.

Ardua tecta. Virg. 7. Aeneid. 32.

Augustum tectum. Virg. 7. Aeneid. 34.

Aurea tecta. Virg. 6. Aeneid. 3.

Bipotentia tecta. Virg. 10. Aeneid. 1.

Cæca tecta, Obscura. Ouid. 8. Metam. 32.

Cælata tecta. Vide Cælo.

Candida tecta. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 2.

Cubantia tecta, Quæ uidentur uelle subsidere, aut in alterutrū latus magis inclinant. Lucret. lib. 4. 105.

Deformia tecta nigro fumo. Ouid. 5. Fast. 101.

Densa ferarum tecta. Virg. 6. Aeneid. 2.

Fumosa tecta. Virg. 2. Georg. 49.

Hospita tecta. Valer. 2. Argon. 131.

Humile tectum. Senec. Hippol. 11. 4.

Immane tectum capax turbæ. Sen. Thyeste, 8. 5.

Ingentia tecta. Virg. 2. Aeneid. 98.

Ingens tectum. Virg. 7. Aeneid. 34.

Inhospita tecta. Vide Inhospitus.

Intecta stramento tecta. Vide Intego.

Laqueata tecta. Vide Laquear.

Marmorea tecta auro & ebore fulgentia. Cic. in Parad. 14.

Obsoleti tecti sordes. Horat. 2. Carm. ode 10. 2.

Parua tecta. Senec. Hippol. 2. 26.

Paupere sub tecto. Horat. 1. epist. 10. 7.

Pinea tecta, Naues. Ouid. 14. Metam. 106.

Placida tecta. Ouid. 1. Fast. 25.

Praua tecta. Lucret. lib. 4. 105.

Prona tecta, Quæ à fronte magis propendent. Lucretius libro 4. 10. 5.

Pulchra tecta. Horat.3.Carm.ode 10.2.
Recuruum tectum. Ouid.epist.10.15.
Regalia tecta. Ouid.6.Metam.123.
Regia tecta. Virg.1.Aeneid.128.
Rustica tecta. Catul.in Carm.secul.32.4.
Saxea tecta. Ouid.epist.10.25.
Solida tecta. Ouid.3.Metam.140.
Squalentia tecta. Ouid.2.Metam.153.
Stellantia tecta summi patris. Valer.5.Argon.125.
Sublime tectum centum columnis. Virg.7.Aeneid.34.
Superba tecta. Virg.7.Aeneid.3.
Supina tecta, Quæ retro ueluti in tergum curuantur. Lucretius lib.4.105.
Tepidum tectum. Horat.2.Serm.Satyr.3.2.
Vmbrosa tecta. Tibull.lib.1.eleg.4.1.
Claudere sua tecta. Ouid.5.Metam.58.
Credere se tectis alicuius. Vide Credo.
Fremunt tecta ululatu fœmineo. Virg.4.Aeneid.134.
Incumbunt tecta centenis columnis. Vide Incumbo.
Inire tectum. Ouid.14.Metam.151.
Nouare tecta. Virg.4.Aeneid.52.
Procumbit tectum. Ouid.4.Fast.47.
Recipere aliquem tectis ac sedibus suis. Cicero 2. de lege Agraria, 89.
Replere tectum gemitu. Virg.2.Aeneid.146.
Subire tecta alicuius. Virg.3.Aeneid.17.
Succedere tectis alicuius. Virg.1.Aeneid.127.
Tectum, Genus ouium, sic dictum quòd operimentis tegeretur. Plin.lib.8.cap.47.3, Ouium summa genera duo, tectum & colonicum: illud mollius, hoc in pascuo delicatius. Varro de re Rust.lib.2.cap.2.13, Similiter faciendum in ouibus pellitis: quæ propter lanæ bonitatem, ut sunt Tarentinæ, & Atticæ, pellibus integuntur, ne lana inquinetur.

¶Tectorium, tectorij (κονίαμα) Illinimentum quoddam est, à tegendo dictum, & quasi pauimentum parietis, atq; incrustatio: quod fit quum calce aut gypso ad maiorem spectantium gratiam & decorem, parietem inalbamus: quæ ideo etiam albatio appellatur, siue albarium: quanquam albarium (inquit Budæus) ex pura calce fiat, ut hodie est in usu: tectorium autem continet arenatum, hoc est, quod fit ex calce & arena: & marmoratum, quod ex calce & marmore tuso triplici uarietate comminuto, prout trium coriorum exigebat usus: continet & trullisationem quæ ex gypso, ut hodie quoq;, antiquis fiebat. quod fusissimè docet Vitruuius lib.7.de Architectura. Plin.lib.38.cap.23.3, Ideoq; nulla tectoria eorum rimæ fœdauere. Tectoriumq; nisi ter arenato, & bis marmorato inductum est, non satis splendoris habet. Cic.3.Verr.103, Atqui in illis columnis dico esse quæ à tuo redemptore commotæ non sint: dico esse ex qua tantũ tectorium uetus deletum sit, et nouum inductũ. Iuuen.Sat.6.47,

Tandem aperit uultum, & tectoria prima reponit,
Incipit agnosci.

Atriolum tectorium. Cic.Attic.lib.1.6.5.
Pictæ tectoria linguæ. Pers.Satyr.5.3.
Concinnum tectorium. Vide Concinno.

¶Tectorius, Adiectiuum (κονιαματικὸς) ut, Tectoria calx, qua fit tectorium. Plin.lib.36.cap.22.10, Sed cura tuentur picando parietes, quoniam & tectoria calx roditur. Vetus exemplar habet, tectorij calce.

Tectorium opus ad ornamentum ædificij, id est, sub quo & marmoratum, & arenatum opus, & trullisatio intelliguntur. Varro 3.de re Rust.cap.1.7, Quum enim uillam haberes opere tectorio, & intestino, ac pauimentis nobilibus lithostrotis spectandam, &c. Cic.2.de Legib.102.

¶Tector, tectoris (κονιάτης) Qui opus tectorium facit. Varro 3.de re Rust.cap.2.7, Non minus uilla tua erit ad angulum Velini, quam neq; pictor, neq; tector uidit unquam.

¶Tectoriolum, tectorioli, pen.corr. Diminutiuum (κονιαμάτιον) Paruum tectorium. Cicero ad Pætum, lib.9.22.11, Bella tectoriola, dic ergo etiam pauimenta isto modo: nõ potes.

¶Tegmen, tegminis, pen.corr.n.g. (σκέπη, σκέπας, κάλυμμα, σκέπασμα) Quicquid aliquid tegit. Cic.5. Tusc.130, Mihi amictui est Scythicum tegmen, calceamentum solorum callum, cubile terra.

Qui platani in ramo foliorum tegmine septos
Corripuit pullos. Cic.2.de Diuinat.96.

Recubans sub tegmine fagi. Virg.1.eclog.1.
Ingenti tegmine clepit se. Senec.Herc.furen.9.37.
Cruda tegmina boum. Stat.6.Thebaid.146.
Fuluum tegmen lupæ. Virg.1.Aeneid.56.
Capitum tegmina picto nutantia cono. Ouid.3.Metam.22.
Consertum tegmen spinis. Vide Consero.
Tegmen cæli. Cic.2.de Nat.deor.165.
Subtecta neruis tegmina. Silius lib.4.59.
Tegmina pedum. Colum.lib.1.cap.8.13.

¶Tegumen, teguminis, pen.corr. (σκέπας) Idem. Liu.1.ab Vrbe, 83, Et super tunicam æneum pectori tegumen, cælestiaq; arma, quæ ancilia appellantur, ferre. Ibidem, libro 4.166.

¶Tegimen, pen.corr. tegiminis, Idem (σκέπασμα) Ouidius 3. Metamorph.11,

— tegimen direpta leoni Pellis erat. Liuius 6. bell. Maced.127.

Remouere tegimen. Ouid.1.Metam.136.

¶Tegumentum, tegumenti: uel Tegmentum, Idem (κάλυμμα) Liuius 1.ab Vrbe, 187, Tegumenta corporis.
Pennarumq; contextu corpori tegumenta faciebat. Cicero 5. de Finibus, 57.
Palpebræ sunt tegumenta oculorum. Cicero 2. de Natura deorum, 214.
Quærere flagitiorum tegumenta. Cic.pro Cælio, 37.

¶Tegulum, teguli, penult.corr. (πῖλος) pro Tegmine, uel tegula potius. Plinius lib.16.cap.36.1, Tegulo enim earum domus suas Septentrionales populi operiunt. De arundinibus. Ibidem, cap.37.5, Scirpi fragiles palustresq; ad tegulum tegetesq;.

¶Tegillum, tegilli, Diminutiuum (σκεπασμάτιον) Paruum tegmẽ. Varro Sesquiulysse, Ob aquam è nubibus tortam indicat fore, ut tegillum pastor sibi sumat. Plaut.Rud.14.18,

Tegillum eho illud mihi unum arescit: id si uis dabo.

¶Tegula, tegulæ, pen.corr. (κέραμος, στέγη) Dicta est quòd domos tegat. Plaut.Milit.9.24,

Quòd meas confregisti imbrices & tegulas. Terent. Eunuch.3.5.40. Cic.ad Attic.lib.9.175.6, De isto licet bene speres: promitto tibi, si ualebit, tegulam illum in Italia nullam relicturum. Cato cap.14.3, In tectum sic numerabitur tegula integra quæ erit. Ouid.6.Fast.64, Strataq; erat tepido tegula quassa solo. Idem 2.Fast.108, Tegula porrectis satis est uelata coronis.

Admitti per tegulas. Vide Admitto.
Decidere de tegulis. Vide Decido.
Aliquem demittere per tegulas. Cic.2.Philipp.62.

¶Teges, tegetis, pen.cor.f.g. (φορμὸς, φορμιὸς) à tegẽdo dicta. Straguli genus ex ulua, siue scirpo aut sparto, in lodicis similitudinẽ factũ, quo uiliores utuntur: hanc uulgus Italorũ storeã uocat. Varro de re Rust. Sicq; fiunt de canabi, lino, iunco, palmo, scirpo, ut funes, restes, tegetes. Iuuen. Satyr. 6.12,

Ausa Palatino tegetẽ præferre cubili. Colum. lib. 5. cap. 3, Sub

Digitized by Google

3, Sub ortu Caniculæ palmeis tegetibus uineas adumbrabat id est, tegminibus. Idem lib. 12. cap. 50, Canneæ tegetes quibus oliua excipitur. Huiusmodi simile quiddam apud nos, quod straminibus concinnatur, uulgus Natas uocat. Iuuenalis Satyr. 9. 14,

Quando ego figam aliquid, quo sit mihi tuta senectus
A tegete & baculo?

Pars tegetis dimidio breuior. Iuuenalis Satyr. 5. 1.
Occulta teges. Iuuenal. Satyr. 9. 11.

¶ Tegeticula, tegeticulæ, pen. corr. Diminutiuum (ψιαθίον) Parua teges. Varro 3. de re Rust. cap. 8, Sed pro columbarijs in pariete mutulos, aut palos in ordinem, supra quos tegeticulæ canabinæ sint impositæ. Colum. lib. 8. cap. 9. 2.

¶ Tegus, Varr. Tegus suis, ab eo quòd tegit, ut perna à pede, &c. Apparet deriuatione Varronis ueteres non tantùm tergus, sed etiam tegus dixisse. Certè apud Plautum in Captiuis, hic uersus trochaicus,

—— tegoribus postulat.

Dij immortales, ut ego callos detruncabo tegoribus. Attamen si in Varrone tergus placet, detracta litera deductio eius fiet. Turneb.

Teium] Τήϊον, Vrbs in Paphlagonia, Salustio, à qua ortus Anacreon.

¶ Teius, possessiuum trium syllabarum (Τήϊος) Ouid. 2. Trist. 73,

Quid, nisi cum multo Venerem confundere uino,
Præcepit lyrici Teia Musa senis?

Anacreon Teius Horat. Epod. 14. 1.
Fide Teia dicere aliquid id est, Lyrica. Horatius 1. Carminum, ode 17. 4. In hac fuit templum Apollinis, unde Apollo Teius. Ex hac etiam Phileterus natus est authur generis regum Attalicorum.

Tela] telæ (ἱστός) Notæ significationis. Ouidius lib. 6. Metamorph. 26,

Vltima pars telæ tenui circundata limbo. Ouid. epist. 1. 2,
Lassaret uiduas pendula tela manus.

Domus plena telarum. Cic. 6. Verr. 52.
Discreuerat telas tenui auro. Virg. 4. Aeneid. 55.
Percurrere pectine telas. Virg. 1. Aeneid. 50.
Intertextas telas retexere. Stat. 3. Sylu. 5. 2.
Penelopes telam retexere. Vide Penelope.
Telam exordiri, prouerbialiter dictum, pro Rem aliquam incipere & aggredi. Plaut. Bacchid. 5. 115. Vide Ordior.

Telamon] pen. corr. (Τελαμών) fuit Aeaci filius, Pelei patris Achillis frater, & Aiacis pater. Est & Plinio lib. 3. cap. 5, Vmbriæ portus.

Creatus Telamone. Ouid. 12. Metam. 125.

¶ Telamoniades, pen. corr. Patronymicum (Τελαμωνιάδης) Ouid. 13. Metam. 47. Id est, Aiax.

Telamones, inquit Vitruuius, dicuntur à statuarijs signa in muris quæ mutulos uel coronas, aut similia sustinent: quæ Græci ἄτλαντας uocant. Vide ipsum Vitruuium libro 6. cap. 9. ad finem.

Telchines] pen. prod. (Τελχῖνες) Strabo lib. 10, Sunt qui memorent Telchines in Rhodo nouem fuisse Rheæ comites in Cretam: qui quoniam Iouis alendi curam gesserunt, Curetes nominati sunt. Ouid. 7. Metam. 73,

Phœbeamq; Rhodon, & Ialysios Telchinas,
Quorum oculos ipso uitiantes omnia uisu
Iuppiter exosus, fraternis subdidit undis.

Ideis Telchines in antris. Stat. 4. Sylu. 6. 10.

Telchius & Amphitus] Τέλχιος καὶ Ἄμφιτος, Plinio li. 6. cap. 5, Castoris ac Pollucis auriga, à quibus fera gens Heniochorum orta est. Strabo tamen circa initium undecimi Rhecam & Amphistratum nominatos dicit, ut in alterutro mendum sit. Sed fieri potest, ut horum fratrũ plures fuerint aurigæ. Eo supradicto Strabonis loco historiam reperies.

Teleboæ] pen. corr. (Τηλεβόαι) Populi, de quibus Aristoteles in Politicis, In Acarnanum politia, quandam Acarnaniæ partem Curetes habent: spectãtem uerò in occasum plagam Leleges tenent: reliquam inde Teleboæ. Virg. 7. Aeneid. 147,

Oebale, quem generasse Telon Sebethide nympha
Fertur Teleboũm Capreas quum regna teneret. Seruius,

Teleboæ Capreãrũ sunt populi, quos Telon suo regebat imperio. Capreæ uerò sunt insula contra Neapolim sita.

Domus Teleboũm. Stat. 3. Sylu. 5. 20.

Telegonus] pen. corr. (Τηλέγονος) Nomen proprium uiri, quod Latinè significat nouissimo loco natum: unde pro humili & inglorio ponitur. Fuit etiam filius Vlyssis ex Circe, qui patrem interfecit rostro piscis illius qui xiphia dicitur, quod est instar laminæ magni ensis, ut scribit Oppianus de piscibus: quod genus ensis à matre accepit.

Parricida Telegonus. Horat. 3. Carm. ode 29. 2.

Telemachus] pen. corr. (Τηλέμαχος) filius fuit Vlyssis ex Penelope, quem ad Troiam pergens, cum uxore paruulum reliquit. Ouid. 1. epist. 20.

Telemachus proles patientis Vlyssei. Horat. 1. epist. 7. 8.
Penelopæus Telemachus. Catul. Epithal. Iuliæ, 56. 46.

Telemus] pen. corr. (Τήλεμος) teste Homero in Odyssea, & Theocrito in Bucolicis, Eurymi filius, & inter Cyclopas uates egregius, qui Polyphemo prædixit quæcunq; ab Vlysse passus est. Huius & meminit Ouid. lib. 13. Metam. 166,

Telemus Eurymides, &c.

Telephus] pen. corr. (Τήλεφος) Herculis filius, ex Augea filia Alcæi Arcadiæ regis, qui aui iussu expositus in syluis, à cerua nutritus: dein dono datus regi Mysiæ, proq; filio educatus. Cic. pro Flac. 56, Longè omnino à Tyberi ad Caicum, quo in loco etiam Agamemnon cum exercitu errasset, nisi ducem Telephum inuenisset. Horat. Epod. 17. 2,

Mouit nepotem Telephus Nereium,
In quem superbus ordinarat agmina
Mysorum, & in quem tela acuta torserat. Claudianus, epigr. 1. 10,
Sanus Achilleis remeauit Telephus herbis. Hic postea in Licia imperauit.

Telephus alter, Pergamensis grammaticus, scripsit ferè omnia quæ ad grammaticam pertinent. Inter cætera collationes epithetorum eidem rei congruentium, ad copiam paratam elocutionis. Suidas.

Telethusa] pen. corr. uxor Lycti, mater Iphidis puellæ, quæ in puerum mutata fuit. Ouid. 9. Metam. 137.

Telicardios] Gemma colore cordis, Persis maximè grata, quam & maculam appellant. Plin. lib. 37. cap. 10.

Telinum] Τήλινον, Vnguentum quod commendatur à medicis. Plin. lib. 13. cap. 1. 10, Telinum fit ex oleo recenti, cypero, calamo, meliloto, fœno græco, melle melino, maro, amaraco. Hoc erat celeberrimũ Menandri poetæ comici ætate.

Tellen] Tibicen, & poeta ineptissimus, cuius meminit Diarchus Messenius: ex quo prouerbium, cane Tellenis cantilenas. quod quidam dici putant de dicacibus seu mordacibus, quidam de ineptè loquasulis. Sunt enim qui tradant, hunc iocos quosdam uersibus lepidissimis scripsisse, non sine multo sale scommatum. Hæc Erasm. in Chiliadibus.

Tellias] Herodot. lib. 8, Vates fuit Heleus, qui Phocensibus cum Thessalis bellum gerentibus, rem huiusmodi eis commẽtus est: sexcentos uiros è Phocensibus præstantissimos gypso, tam ipsos quàm arma illiuit, eosq; sub noctem in Thessalos dimisit, dato præcepto ut quencunq; albicantem non cernerent, eum obtruncarent. Hos primum Thessalorum excu

bitores aliud quoddam prodigium esse arbitrari, deinde ipse exercitus adeò exhorruerunt, ut tribus millibus cæsorum atq; scutorum Phocenses potiti sint.

Tellus] τέλλος, Vir Atheniensis, qui quum pauper esset, eum tamen Crœso fœliciorem Solon dicebat esse, erat enim uir optimus. Plutarchus, & Herodotus lib. 1.

Tellus] telluris, pen. prod. fœm. gen. (γῆ) Dea terræ credita est antiquis. Cic. 3. de Nat. deor. 70, Iam si est Ceres à gerendo, ita enim dicebas: terra ipsa dea est, & ita habetur: quæ est enim alia Tellus, nisi terra?

Aedes Telluris. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 19.

Ad Telluris quidem etiam tuam statuam locaui. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 19.

¶ Tellus, etiam ipsa terra dicitur. Plin. lib. 2. cap. 5. 1, Cum quarto aquarum elemento, librari medio spatio tellurem. Virg. 1. Aeneid. 36,

—ac magno telluris amore
Egreßi, optata potiuntur Troes arena. Vbi Seruius, Tellurem pro terra posuit, quum Tellurem deam dicamus: terram elementum.

Hiatus telluris. Ouid. epist. 3. 13.
Abrupta tellus. Stat. 3. Thebaid. 119.
Alma. Vide Almus.
Apta armis. Propert. 3. eleg. 22. 4.
Barbara. Ouid. 7. Metam. 11.
Diues tellus & nunquam mentita colono. Silius lib. 7. 32.
Dura. Ouid. 9. Metam. 131.
Effœta. Lucret. lib. 2. 231.
Ferax Cereris. Seneca Herc. furen. 9. 16.
Fertilis. Horat. in Carm. secul. 6.
Fœcunda. Virg. 1. Georg. 14.
Fœta. Stat. 1. Thebaid. 37.
Grauida. Ouid. 7. Metam. 26.
Habitabilis. Ouid. 8. Metam. 126.
Inarata. Ouid. 1. Metam. 22.
Infœlix frugibus. Virg. 2. Georg. 48.
Iustißima. Virg. 2. Georg. 92.
Læta. Senec. Octau. 7. 6.
Benigna. Vide Benignus.
Bruta. Horat. 1. Carm. ode 34. 2.
Dædala. Vide Dædalus.
Lubrica. Stat. 9. Thebaid. 40.
Lutulenta. Ouid. 1. Metam. 88.
Mauortia. Virg. 4. Georg. 92.
Parca, non admodum fœcunda. Stat. 4. Sylu. 5. 3.
Pinguis. Virg. 2. Georg. 50.
Prodiga. Ouid. 15. Metam. 17.
Salsa. Virg. 2. Georg. 48.
Sicca. Virg. 1. Georg. 43.
Solidißima. Ouid. 15. Metam. 53.
Tenuis. Ouid. epist. 4. 22.
Torrida. Lucret. lib. 5. 245.
Victa. Ouid. 2. Fast. 28.
Adoperta tellus marmore. Ouid. 8. Metam. 42.
Ingens tellus aggeritur tumulo. Virg. 3. Aeneid. 23.
Aret tellus succis ademptis. Ouid. 2. Metam. 43.
Cauare tellurem. Virg. 3. Georg. 18.
Concussa tellus agmine cornipedum. Silius lib. 8. 70.
Dehiscit tellus ima. Virg. 4. Aeneid. 5.
Excita tellus pulsu pedum. Virg. 12. Aeneid. 90.
Exercere tellurem aratro. Virg. 1. Georg. 20.
Tellus neq; mouetur & infima est. Cic. in Somnio Scip. 16.
Humida tellus putorem nacta est. Lucret. lib. 2. 175.
Perrepere tellurem genibus. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 18.
Regnata tellus ab aliquo. Ouid. epist. 10. 14.
Reuulsa tellure fodiens. Claud. 5. Panegyr. 10.
Rupta tellus. Ouid. 3. Fast. 26.
Scissa. Stat. 1. Thebaid. 14.
Sollicitanda tellus. Virg. 2. Georg. 84.
Subacta tellus, Victa. Silius lib. 7. 116.
Torpet fœda tellus. Senec. Herc. furen. 9. 17.
Vacillat sub pedibus tellus. Lucret. lib. 5. 249.
Clarus tellure Phocaica Coroneus. Ouid. 2. Metam. 112.

Telmesus] penult. prod. (τελμησσός) (inquit Cicero lib. 1. de Diuinat. 150,) in Caria est, qua in urbe excellit Aruspicum disciplina.

Telo] telonis, A' rusticis dicitur instrumentum longum ex ligno quo utuntur ad aquam è puteis hauriendam. Hispani Ciconiam uocant, à similitudine rostri ciconiarum. Hæc Sipontinum, apud quem fortaßè legendum est Tollo.

Telonium] telonij (τελώνιον) Græcè, mensa publicanorum, ubi uectigal exigitur.

¶ Telonarius, telonarij, masc. gen. (τελώνης) Publicanus, & tributorum collector.

Telos] neut. gen. (τέλος, τέλεος) Latinè finis dicitur. Cic. 3. de Fin. 40. Sentis enim credo me iandiu quod τέλος Græcus dicat, id dicere tum extremum, tum ultimum, tum summum: licebit etiam finem pro extremo aut ultimo dicere.

Telos] τῆλος, insulæ nomen unius ex Sporadibus, in qua cōficiebatur unguentum præstantißimum, quod ab ea Telinū dicatur. Plin. lib. 4. cap. 12, Telos unguento nobilis, à Callimacho Agathusa appellata.

Telphissa] τιλφοῦσα, Fons, cuius aquæ frigus Tiresias uates, quum senex potasset, & ferre non potuisset, extinctus est.

Telphusium] siue Tilphoßium (τιλφώσιον) Oppidum est in Bœotia, ubi laudatus Bacchus est à Pindaro.

Telum] teli (βέλος, ὅπλον) Dicitur omne quod iaci potest: quo nomine lapis, lignum, plumbum, ferrum continetur. Dictum ab eo, quod in longitudinem mittatur: nam apud Græcos τῆλε siue τηλοῦ longè significat. Festus, Tela propriè dici uidentur ea quæ mißilia sunt: ex Græco uidelicet translato eo nomine, quia illi τηλόθεν missa dicunt, quæ nos eminus: sicut arma, ea quæ ab humeris dependentia retinentur manibus. Quintil. lib. 10. cap. 1, Per abusionem sicarios etiam omnes uocamus, qui cædem telo quocunq; commiserint.

Custos telorum, Pharetra. Ouid. 8. Metam. 65.
Iactus teli. Tacit. lib. 13, Assultare ex diuerso Tyridates, non usque ad iactum teli.
Seges ferrea telorum. Virg. 3. Aeneid. 10.
Telum, pro Gladio posuit. Virg. 9. Aeneid. 150,
At non hoc telum mea quod ui dextera uersat Effugies.
Non radij Solis, neq; lucida tela diei. Lucret. lib. 1. 30.
Linguæ tela. Vide Lingua.
Gelida tela pauoris. Lucret. lib. 3. 62.
Acerrimum telum. Cic. Trebatio, lib. 7. 16. 2.
Acutum telum. Vide Acuo.
Densißima tela. Virg. 9. Aeneid. 112.
Non euitabile telum. Ouid. 6. Metam. 47.
Exitiabile telum. Ouid. 6. Metam. 52.
Fera tela. Lucret. lib. 2. 10.
Fortia tela diuûm. Stat. 9. Thebaid. 151.
Hebetiora atq; leuiora tela. Cic. de Arusp. respon. 1.
Iaculabile telum. Ouid. 7. Metam. 138.
Igneum telum. Senec. Oedipo, 5. 20.
Imbelle telum. Virg. 2. Aeneid. 109.
Immane telum. Stat. 9. Thebaid. 161.
Immedicabile telum. Virg. 12. Aeneid. 170.
Inhabile imperitis telum ad remittendum. Vide Inhabilis.

Indeuitatum

Digitized by Google

Indeuitatum telum. Ouid. 2. Metam. 120.
Inertia. Seneca Thyest. 4. 10.
Infesta. Virg. 5. Aeneid. 116.
Insuperabilia. Valerius 3. Argon. 3.
Inuicta. Senec. Octau. 5. 5.
Martia. Virg. 9. eclog. 3.
Mediocria. Vide Mediocris.
Missilia. Vide Mitto.
Noxia. Stat. 11. Thebaid. 126.
Penetrabile. Ouid. 5. Metam. 14.
Pennatum. Vide Penna.
Saeua tela. Ouid. 12. Metam. 77.
Secunda tela. Ouid. 3. Metam. 62.
Syluestria tela, Quibus capiuntur ferae. Stat. 9. Thebaid. 145.
Temeraria tela. Ouid. 2. Metam. 122.
Trabale telum. Virg. 12. Aeneid. 59. Valer. 8. Argon. 61.
Trisulca tela Iouis. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 11.
Trunca tela. Virg. 11. Aeneid. 2.
Venenatum telum. Cic. pro Quintio, 5.
Violenta tela. Ouid. 11. Metam. 77.
Volucre telum. Valer. 2. Argon. 105.
Volatile telum. Ouid. 1. de Arte, 34.
Vulnificum telum. Ouid. 2. Metam. 101.
Accingi telis tanquam in aciem. Vide Accingo.
Vnco telo accingitur. Ouid. 4. Metamor. 134. Sic uocat harpen Persei.
Adactis telis mori. Ouid. in Ibin, 62.
Agere telis aliquem. Virg. 4. Aeneid. 15.
Aptare tela. Statt. 11. Thebaid. 100.
Leui telo armari. Senec. Herc. Oetaeo, 7. 22.
Stridorem teli audijt. Virg. 11. Aeneid. 173.
Cadere telo alicuius. Virg. 11. Aeneid. 138.
Cingi telis. Virg. 2. Aeneid. 104.
Confringere tela. Lucan. lib. 6. 32.
Congerere tela. Vide Congero.
Conijcere tela. Vide Conijcio.
Contorsit telum in hostes. Virg. 12. Aeneid. 53.
Tela caeca & improuida contorquere. Plin. epist. 87. b.
Defendere se telis. Virg. 2. Aeneid. 90.
Deijcere aliquid telo. Virg. 1. Georg. 67.
Depromere tela pharetris. Virg. 5. Aeneid. 100.
Eijcere tela. Celsus lib. 7. cap. 5.
Elapsus telis hostium. Virg. 2. Aeneid. 64.
Euellere tela membris. Lucan. lib. 6. 51.
Exaturare tela. Stat. 9. Thebaid. 3.
Telum intentum excipere. Cic. de Prouinc. Consul. 18.
Excussa tela. Senec. Herc. fur. 6. 36.
Exire tela corpore, Declinare ictus telorum. Virg. 5. Aeneid.
Exercere telum. Lucret. lib. 2. 221.
Expedire tela. Liu. lib. 8. Decad. 4.
Ferire aliquem telo. Virg. 12. Aeneid. 59.
Crebra tela fundere. Virg. 11. Aeneid. 122.
Hebetata tela. Silius lib. 16. 22.
Iacere tela. Cic. pro Caelio, 15.
Illita tela dolis. Vide Illino.
Irrita tela iactare. Virg. 2. Aeneid. 92.
Corusca tela iaculari. Senec. Oedipo, 14. 7.
Immittere telum. Cic. pro Domo sua, 32.
Infecta tela sanguine. Stat. 9. Thebaid. 18.
Infigere telum pectore. Senec. Oedipo, 14. 8.
Ingerere tela. Vide Ingero.
Inhibere tela. Vide Inhibeo.
Instat telum. Vide Insto.
Intendere telum in iugulum innocentis, per translationem, pro
Ad confutationem rationes apparare. Plin. epist. 9. lib. 3.
Intenta iugulis tela. Vide Iugulum.
Intorquere telum in aliquem. Vide Intorqueo.
Librat telum in ictus obliquos. Ouid. 8. Metam. 153.
Librare telum ab aure. Virg. 9. Aeneid. 86.
Mactare aliquem telis. Senec. Oedipo, 10. 6.
Medicata tela ueneno. Silius lib. 7. 92.
Obrui telis. Virg. 2. Aeneid. 82.
Celeri telo prostrauit uirum. Valer. 3. Argon. 37.
Regerere tela neruo. Seneca Hippol. 2. 22.
Retundere tela. Cic. pro Domo sua, 50.
Reuellere de corpore telum. Cic. in Pisonem, 20.
Rotare telum. Stat. 9. Thebaid. 16.
Spargere tela. Quintil. lib. 4. cap. 5. 11.
Stringere tela. Claud. 1. de rapt. Proserp. 20.
Subministrare tela ad manum. Quintil. lib. 5. cap. 7. 6.
Succumbere telis. Ouid. epist. 88.
Torquere telum in aliquem. Virg. 5. Aeneid. 99.
Transit telum. Cels. lib. 7. cap. 5, Sed si non altè telum insedit, et in summa carne est, aut certè magnas uenas, & loca neruosa, non transijt, nihil melius est quàm quà uenit id euellere.
Transfixus telo. Silius lib. 15. 136.
Versari incolumem inter hostium tela. Cic. 1. de Orat. 100.
Vibrare telum. Lucan. lib. 4. 8.
Lucida tela uolant. Lucret. lib. 4. 170.

¶ Telifer, pen. corr. Adiectiuum (βελοφόρος) ut, Puer telifer, apud Senecam, Herc. Oetaeo, 4. 62.

Temenites] Apollo dictus fuit à loco quodam Siciliae nomine Temenos, qui adiunctus Epipolis erat prope Syracusas, ut scribit Stephanus. Sueton. in Tyberio, supremo natali suo Apollinem Temenitem, & amplitudinis & artis eximiae, aduectum Syracusis, ut in bibliotheca noui templi poneretur, uiderat per quietem affirmantem sibi, non posse se ab ipso dedicari. Hinc emẽdari locus quidam Ciceronis in Verrem & potest & debet, apud quem pro Thesmotes Apollo, Temenites legendum. Nam de Syracusis loquitur, quibus adiunctae Epipolae erant, locusq; Temenos dictus, à quo Temenites, ut suprà dictum est. Turnebus.

Temerarius] Adiectiuũ (ἄβουλος, ἀπερίσκεπτος, παράβολος, ἰταμός) dicitur non qui plus audet quàm oportet, sed qui facilè nullo adhibito consilio credit. Temerarius, natura: inquit Donatus. Terent. And. 1. 4. 2,

Sanè pol temulenta est mulier & temeraria. Planc. Cic. lib. 10. 21. 5. Indicabo temerarium meum consiliũ tibi. Martial. lib. 6. 60, Abstulerat totam temerarius institor urbem. Idem lib. 6. 25, Temerarius ardor.

Haud temerarium est, Non ineptum. Plaut. Asin. 6. 14.
Temerarium magis, quàm audax consilium. Liu. 5. bel. Pun.
Omnia turbulenta & temeraria & periculosa. Cicero pro Cecinna, 24.
Arbiter temerarius. Stat. 1. Achill. 14.
Coepta temeraria. Silius lib. 16. 131.
Cupiditas caeca & temeraria. Cic. 1. de Inuent. 3.
Dextra temeraria. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 3.
Error temerarius. Ouid. 12. Metam. 12.
Honor temerarius. Quintil. in Procem. lib. 1. 7.
Iudex temerarius. Ouid. 7. Metam. 157.
Turba temeraria. Ouid. 10. Metam. 115.
Virtus temeraria. Ouid. 8. Metam. 82.
Vox temeraria. Ouid. 2. Metam. 10.

¶ Temerè, penult. correpT. Aduerb. (εἰκῆ, ἀπερισκέπτως, ἐμπλήκτως, ἀλόγως, παραλόγως) Stultè, inconsultè. Terent. Phorm. 5. 1. 30,

Di nostram fidem, quàm saepe fortè temerè

Eueniunt, quæ non audeas optare. Virg.9.Aeneid.68,
— temerè inter tela iacentes.
Temerè incassum. Lucret.lib.5.201.
Temerè & nullo consilio administrare. Cic.1.de Inuent.64.
Non enim temerè nec fortuitò sati & creati sumus. Cicero 1. Tuscul.193.
Audacter hoc dico, non temerè confirmo. Cic.pro Fonteio, 1.
Inconsultè ac temerè dicere aliquid. Cicero 1.de Natura deorum, 61.
Temerè non est, pro Non abs re. Terent.Phorm.5.9.9,
Non pol temerè est, quòd tu tam timens. Idem Heaut. 4.1.7. Idq; euenit non temerè, nec casu. Cicero 2. de Natur.deor. 8.
Temerè & imprudenter facere aliquid. Cæsar Ciceroni, in epistol.ad Attic.lib.10.199.1.
Non temerè fama nasci solet. Author ad Heren.lib.2.43.
Temerè, Sine periculo. Plaut.Bacchid.1.52,
Rapidus fluuius est, non hac temerè transiri potest.
Temerè, pro Ferè ponitur. Quintilian.lib.1.cap.4, Illud ingeniorum uelut præcox genus, haud temerè unquam peruenit ad frugem. Cic.ad Qu.frat.lib.1.1.19, Qui hoc non in beneficij loco, sed in laboris ac muneris, non temerè nisi libertis suis deferebant.
¶Temeriter, penult.corr.(ἐμπλήγδην) Aliud aduerbium. Idē Accius Amphitryone, Hoc in re est, quòd tu tam temeriter meam beneuolentiam interisse es ratus.
¶Temeritudo, pen.prod.(προπέτεια) pro Temeritate, Pacuuius Duloreste, Egón' tyranni noui temeritudinem?
¶Temeritas, pen.corr. temeritatis (ἀβουλία, προπέτεια, θράσύτης, ἀλογία) cui opponitur Sapientia. Cic.pro M. Marcello, 4, Nunquam enim temeritas cum sapientia commiscetur, nec ad consilium casus admittitur. Idem 1.Acad. 65, Ab omni lapsu continere temeritatem: quæ tum esset insignis, quum aut falsa, aut incognita res approbaretur.
Omnibus in rebus temeritas in assentiendo, errorq; turpis est. Cic.1.de Diuinat.13.
Temeritas, quæ à sapientia dissidet plurimum. Cic.2.Off. 10.
Fortuna ab inconstantia & temeritate seiungi non potest. Cic. 3.de Nat.deor.83.
Temeritate enim remota, gratissima est liberalitas. Cicero 2. Offic.91.
Accessit meæ temeritati. Vide Accedo.
Multi enim faciunt multa, temeritate quadam sine iudicio uel modo. Cic.1.Off.74.
Vir plenus inconsideratissimæ ac dementissimæ temeritatis. Cicero de Arusp.respon.51.
¶Temero, temeras, pen.corr.(βεβηλόω) temerare, Violare sacra (inquit Festus) & contaminare: dictum uidelicet à temeritate. Liuius 6.bel.Pun.68, Sepulchra maiorum, temerata ac uiolata.
Corpora temerare nefandis dapibus. Ouid.15.Metam.15.
Cubile alicuius temerare. Ouid.15.Metam.101.
Fluuios temerare uenenis. Ouid.7.Metam.199.
Lectum temerare alicuius. Ouid.1.de Arte, 149.
Opus temerare. Tacit.lib.20.
Temerare, pro Violare stuprareq;. Tacit.lib.1, Eandem Iuliam in matrimonio M.Agrippæ temerauerat.
¶Temerandus, Participium (βεβηλωτέος) Lucan.lib.1.30,
— & nunquam temerando parcere ferro.
¶Temeratus, pen.prod. Aliud particip.(βεβηλωθεὶς) ut, Sacra hospitij temerata. Ouid.epist.16.1.
Amicus temeratus. Ouid.3.Amor.eleg.8.13.
Voluntas nostra temerata est. Ouid.9.Metam.126.
Castra infausta temerataq;. Tacit.lib.1.

¶Temerator, pen.prod. (βεβηλωτὴς) Verbale, pro Falsario. In l.siquis obrepserit.ad legem Corneliam de fals.
Temesa] pen.corr.(Τέμεσα) Oppidum Brutiorum, quod Ausonij condiderunt. Nostræ ætatis homines Tempsam uocitant. Est & aliud eiusdem nominis oppidum in Cypro, ubi ærifodinarum locus ostenditur: uide Strabonem lib.5, Et Erasmum in Prouerbio, Temessæus genius. Statius 1. Achill. 83, Aera domant Temesæ, &c. Quidam Temessa scribunt, gemino ss.
¶Temesæus, Possessiuum (τεμεσαῖος) Ouid.5.Fast.88,
Rursus aquam tangit, Temesæaq; concrepat æra.
Temetum] temeti, pen.prod.n.g.(μέθυ) Pro uino accipitur. Dictum quòd tentet, hoc est labefactet mentem. Plautus Aulul.11.6,
Cererin' Strobile has facturi nuptias?
STR. Qui? STA. quia temeti nihil allatum intelligo.
Plinius lib.14.cap.13.1, Cato ideo propinquos fœminis osculum dare iussit, ut scirent an temetum olerent. Hoc tum uino nomen erat, unde & temulentia appellata. Horatius 2.epistol.2.33,
Pullos, oua, cadum temeti: nempe modo isto, &c.
¶Temulentus, Adiectiuum (μέθυσος) Violentus, ebriosus. Terent.Eunuch.4.3.13,
Temulenta es. P. utinam sic sint qui mihi malè uolunt.
Vox temulenta. Cic.post.Redit.in Senatu,11.
¶Temulenter, Aduerbium (μεμεθυσμένως) Colum.libro 8.capite 8.9, Iam nunc Gangeticas & Aegyptias aues temulenter eructant.
¶Temulentia, temulentiæ (μέθυσμα) Plin.libro 14. capite 2. 10, Siquidem temulentiam sola non facit.
Temno] temnis, tempsi, temptum (καταφρονέω) temnere, Spernere. A τέμνω, Græco uerbo, quod incido, resecoq; significat: quoniam quæ spernimus, amputare & resecare consueuimus. Cic.ad Attic.lib.13.277.3, Id ago scilicet, ut iudicia uideat temnere. Vetus exemplar legit Tenere. Virgil. 1. Aeneidos, 110,
Si genus humanum, & mortalia temnitis arma. Horat. 2.Serm.Sat.2.8. Ieiunus stomachus rarò uulgaria tēnit. Ouid.3.de Arte, 60. Est & in incessu pars nō tēnēda decoris.
¶Temptor, Verbale (καταφρονητὴς) ut Deorum temptor. Seneca Agamem.7.4.
¶Temnites (τημνίτης) Gentile. Cic.pro Flacc. Heraclides ille Temnites homo ineptus & loquax.
Temnos] τῆμνος, Stephano & Straboni, urbs est Aedilis, Hermogenis rhetoris patria. Cic.pro Flac. Temni usq; ad illam ætatem in senatum uenire non potuit: & qui se artem dicendi traditurum etiam ceteris pollicebatur, ipse omnibus iudicijs turpissimis conuictus est.
Temo] temonis, pen.prod.m.g. (ἑρόλκαιον, πηδάλιον, οἴαξ, ῥυμὸς) Est qui continet iugum in curru uel plostro. Ouid. lib.2.Metam.22,
Aureus axis erat, temo aureus, aurea summæ
Curuatura rotæ, radiorum argenteus ordo. Colum.lib.6. cap.2.6, Cui ramus illigatur & temonis uice trahitur, interdum & pōdus aliquod iniungitur. Cic.2.de Nat. deor. 158,
Arctophylax uulgò qui dicitur esse Bootes,
Quòd quasi temone adiunctum præ se quatit Arctum.
Ex poeta.
Aereus temo. Virg.3.Georg.35.
Obliquo temone plaustrum flectere. Ouid.10.Metam.89.
Reuulsus temone axis. Ouid.2.Metam.64.
Temonē pro Stipite posuit Columella, siue pro lignis transuersarijs & longurijs, lib.6.cap.19, Huic soli septenūm pedum stipites recti ab utroq; latere quaterni applicantur. Ii autem in ipsis

Digitized by Google

in ipsis quatuor angulis affixi sunt, omnesq; transuersis sex temonibus quasi uacerræ inter se ligantur. Budæus.

Tempe] τέμπη, *Neutro genere & numero plurali, propriè Thessaliæ loca quinq; milia passuum longitudine, & fermè sex latitudine, pulcherrimus ager, amœnus gramine, refertus arboribus, canorus auiũ cõcentu, iugis dextra læuaq; leniter sese tollentibus, media intersecat Peneus amnis, cuius ripas arbores uestiũt. Plin. lib. 31. cap. 2. 21, Aliter circa Thessalica Tempe, quoniam uisus omnibus terrori est. Ouid. 1. Metam. 114, Sunt & Tempe in Bœotia quæ Teumesia dicuntur, à Teumesso monte Bœotiæ, & ab Ouidio Cygneia dicta. Sunt in Sicilia à nomine amnis Heloria. Abusiuè quæcunq; loca amœna, nemora præsertim atq; aquas habentia, Tempe uocamus. Virg. 2. Georg. 94,*

Speluncæ, uiuiq; lacus, ac frigida Tempe.

Heliconia Tempe. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 4.

Opaca Tempe. Seneca Troade, 9. 1.

Peneia Tempe. Virg. 4. Georg. 65.

Tenebrosa Tempe. Stat. 10. Thebaid. 23.

Thessala Tempe. Horat. 1. Carm. ode 7. 1.

Vmbrosa Tempe. Stat. 6. Thebaid. 18.

Tempero] *temperas, pen. corr.* (κιρνάω, κεραννύω, ἁρμόζω) *temperare, à Tempore deductum, Habere rationem temporis, Moderari, Tẽpori accõmodare, Rem suo ordine ac mensura administrare, potissimum quum accusatiuo iunctũ est. Cic. 1. Tusc. 3, Rem uerò publicam nostri maiores certè melioribus temperauerunt & institutis & legibus.*

Aequaliter temperare. Cic. in Somnio Scipionis, 17.

Moderatius aliquid temperare. Cic. in Orat. 102.

Aciem temperare. Vide Acies.

Aequor totum temperat Neptunus. Ouid. 12. Metam. 19.

Vesper frigidus temperat aera. Virg. 3. Georg. 68.

Aes conflare & temperare. Plin. lib. 7. cap. 56. 6.

Amara temperare risu. Horat. 1. Carm. ode 16. 6.

Aquam temperare ignibus. Horat. 3. Carm. ode 19. 2.

Vnda temperat arua arentia. Virg. 1. Georg. 22.

Ciuitates constituere & temperare, pro Regere. Cicero 4. Academ. 6.

Copiam suam cum aliquibus temperare. Cic. in Orat. 53.

Domum temperare arte. Propert. lib. 3. eleg. 5. 6.

Iras temperare. Virg. 1. Aen. 13.

Lachrymas alicuius temperare. Ouid. ad Liuiam, 2.

Ira temperat manus. Propert. lib. 3. eleg. 22. 5.

Lympha temperat merum. Tibullus lib. 3. eleg. 7. 6.

Mundum temperat uarijs horis Iuppiter. Horatius 1. Carmin. ode 12. 4.

Solis tum accessus modici, tum recessus, & frigoris & caloris modum temperant. Cic. 2. de Nat. deor. 71.

Ora temperare frænis. Hor. 1. Carm. ode 8. 2.

Ratem temperare. Ouid. 13. Metam. 74.

Sumptus temperare. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 2.

Thermas temperare. Martialis lib. 10. 48.

Vnguentum temperare, uulgus Pharmacopolarum dicit Dispensare. Plin. lib. 13. cap. 2. 1.

Respublicas temperare, Regere, administrare. Plinius libro 6. capite 19. 1.

Thermas temperare. Martial. lib. 10,

Temperat hic thermas, nimios prior hora uapores Halat, &c.

Vectigalia temperare, Minuere. Plin. in Paneg.

Vires suas temperare iusticia. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 5.

Temperare, datiuis iunctũ, Abstinere significat: ut, Temperare alicui, pro Abstinere ab iniuria inferenda. Cic. 3. Verr. 11,

Te putet quisquam, quum ab Italia freto disiunctus esses, socijs temperasse, qui ædem Castoris testem furtorum tuorum esse uolueris?

Temperare alicui aliqua in re. Cic. 4. Verr. 11.

Aetati iuuenum temperare, Moderari iuuenibus. Plaut. Truc. 3. 29. Idem Mercat. 24. 21,

Temperare istac ætate istis decebat te artibus.

Animis temperare. Liuius 5. ab Vrbe, 201.

Cædibus temperare. Liu. 2. ab Vrbe, 72.

Gulæ temperare, Idem quod moderari. Plin. epist. 30. 6.

Hostibus superatis temperare. Cic. 4. Verr. 3.

Temperare lætitiæ, non pro Abstinere, sed modum imponere. Liuius lib. 5.

Linguæ temperare. Plaut. Rudente, 27. 28.

Manibus temperare. Liu. 2. bel. Maced. 77.

Sibi temperare. Cicero pro Flacco, 32. Plancus ad Ciceronem, libro 10. 7. 4, Vsq; mihi temperaui, dum perducerem eò rem, ut dignum aliquid & Consulatu meo & uestra expectatione efficerem.

Nequeo mihi temperare, quo minus unum exemplum antiquitatis afferam. Plin. lib. 18. cap. 6. 9.

Vino temperare in unum diem. Liu. 10. bel. Maced. 59.

Temperare ab iniuria. Cæsar 1. bel. Gal. 28.

A lachrymis temperare. Virg. 2. Aen. 2.

A maleficio se temperare. Author ad Heren. lib. 2. 63.

In amore temperare. Plaut. Epid. 3. 8.

Temperare maledicere. Plaut. Pœn. 16. 73. Idem Pœn. 2. 22.

Vel dormire temperent.

Temperare urbibus oppugnandis, pro Abstinere ab obsidionibus urbium. Liu. lib. 10. ab Vrbe.

Temperatum est, Impersonale, pro Abstinuerunt. Liu. 1. ab Vrbe, 129, templis tamen deûm temperatum est. Idem 2. bell. Maced. 38, Temperatum ægrè est, quin missilibus, quia dirempti medio amne fuerant, pugnam inter se consererent.

¶ *Temperans, pen. corr. temperantis* (σωφρονῶν) *Participiũ, Modestus. Terent. Heaut. 3. 3. 19,*

Hominis frugi & temperantis functus officium.

An temperantem eum dices qui se in aliqua libidine continuerit, in aliqua effuderit? Cic. in Parad. 25.

Moderatus & temperans. Cic. pro Fonteio, 25, Frugi igitur hominem iudices, frugi inquam, & in omnibus uitæ partibus moderatum ac temperantem, plenum pudoris, plenum officij, plenum religionis, &c.

Quum hominem temperantem, summum medicum, tantus improuiso morbus oppresserit. Cic. Attic. lib. 15. 321. 2.

¶ *Temperans* (σώφρων) *nomen genitiuo iunctum. Terentius Phormionis 2. 1. 41,*

Sic est patruè, culpam ut Antipho in se admiserit,

Ex qua re minus rei foret, aut famæ tẽperans. Donatus, Rei, quia pauperem: famæ, quia ignobilem. Temperans aũt, Consulens, prouidens, moderatus.

Temperans gaudij. Plin. in Paneg. 86.

¶ *Temperanter, Aduerbium* (σωφρόνως) *Cic. ad Atticum, libro 9. 171. 6, Nam quod ais, si hic temperantius egerit, consideratius consilium te daturum, &c.*

Haberi temperanter. Tacit. lib. 4.

¶ *Temperantia, temperantiæ* (σωφροσύνη) *Est (inquit Cicero lib. 2. de inuent. 243) rationis in libidinem, atque in alios non rectos impetus animi firma & moderata dominatio. Idem ad Lentulum, lib. 1. 9. 91, Noui enim temperantiam & moderationem naturæ tuæ.*

Temperantia est moderatrix omnium commotionum. Cic. 5. Tusc. 63.

Modestia uel temperantia, quæ moderatio est cupiditatum, rationi obediens. Cic. 2. de Fin. 96.

Digitized by Google

Temperãtia pacem animis affert, & eos quasi concordia quadam placat ac lenit. Cic. 1. de Fin. 42.

Temperantia in prætermittendis uoluptatibus cernitur. Cic. 5. de Finib. 115.

Summa fuit in eius uictu temperantia. Cic. 5. Tusc. 80.

Temperantia in cibis. Plin. lib. 28. cap. 5.

Astringere ad temperantiam. Vide Astringo.

¶ Temperatus, penultima producta, Participium, siue nomen ex participio. Plin. lib. 11. cap. 37. 24, Vt habili mistura & accipiatur circumiecto candore lux, & temperato repercussu non obstrepat.

Moderatione paulò minus tẽperatus. Cic. Attic. 11. 227. 3.

Esca temperata. Cic. 1. de Diuinat. 188.

Temperatum dicendi genus & æquabile. Cic. 1. Offic. in principio. Id est, philosophorum dicendi genus.

Homo sanctißimus & temperantißimus. Cic. pro Fonteio, 23.

Hominẽ in summa magnitudine animi, multa humanitate temperatum perdidimus. Cic. Attic. lib. 4. 75. 1.

Mens temperata. Horat. 2. Carm. ode 3. 1.

Mores temperati & moderati. Cic. ad Cornific. lib. 12. 16. 1.

Oratio temperata. Cic. 2. de Orat. 117.

Oratio permista & temperata numeris. Cic. in Orat. 113.

Orator modicus & temperatus. Cic. in Orat. 53.

Præda temperata, Instructa, & ad opus parata, cui superuacanea correspondent. Cato capite 12, In torcularium hæc opus sunt, uasis quinis, præla temperata quinque, superuacanea tria.

Tempus temperatum. Varro 2. de re Rust. cap. 5. 12.

Iuuenta & temperata uarietas. Cic. 1. Tusc. 97.

Vir iustus, temperatus, sapiens. Cic. 3. de Nat. deor. 126.

Vis temperata. Horat. 3. Carm. ode 14. 14.

Vsus temperatus. Horat. 2. Carm. ode 2. 1.

¶ Temperatè, penultima producta, Aduerbium. Cato cap. 69, Vbi temperatè tepebit, tum cuminum indito, postea limito. De dolio loquitur. Cic. Attic. lib. 12. 249. 2, Ages, ut scribis, temperatè.

¶ Temperatio, Verbale. Cic. 1. Tuscul. 35, Nec sit quicquam, nisi corpus unum & simplex, ita figuratum ut temperatione naturæ uigeat & sentiat.

Temperatio æris. Cic. 6. Verr. 87.

Cæli temperatio, fœcunditas terrarum. Cic. 2. de Nat. deor. 20.

Corporis temperatio, quum ea congruunt inter se è quibus constamus. Cic. 4. Tusc. 46.

Sol mens mundi & temperatio. Cic. in Somnio Scipionis, 15.

Temperatio Reip. Cic. 3. de Leg. 18.

¶ Temperator, pen. prod. Verbale (ἁρμοστής) Mart. lib. 1. 161,

Quam fluctu tenui, sed inquieto,
Armorum Salo temperator ambit.
De Bilbili insula.

Moderator & temperator. Cic. in Orat. 38.

¶ Temperamentum, temperamenti (κρᾶσις) Temperatio, modus. Cic. 3. de Legib. 35, Inuentum est temperamentum quo tenuiores cum principibus æquari putarint.

Aequare temperamentum. Vide Aequo.

Adhibere temperamentum. Plinius, Tali adhibito temperamẽto, ut nec laxet nimis, nec arctum esse patiatur.

Artifici temperamento librare manum. Plin. lib. 12. cap. 25. 4.

Linguæ temperamentum. Liu. 8. bel. Pun. 248.

Sequi temperamentum in re aliqua. Martial. lib. 1. 29, Spero me secuturum in libellis meis tale temperamentum, ut de illis queri non poßit quisquis de se bene senserit.

¶ Temperatura, temperaturæ, pen. prod. (κρᾶσις) ut, Temperatura ferri. Vnde Plinius lib. 34. cap. 15. 1. de temperatura ferri loquens, A' rubigine (inquit) uindicatur cerusa & gypso, & liquida pice. Hæc est temperatura, à Græcis antipathia dicta. Sic ibidem cap. 2. 7.

Temperatura cæli, idem quod Temperies. Varro, Quæro utrũ hoc adduxerit cæli temperatura, an terræ bonitas.

¶ Temperies, pen. cor. tẽperiei, pen. prod. fœ. gen. (εὐκρασία) Temperamentum. Plin. epist. 101. a. lib. 5, Atq; adeò, ut omnem pro me metum ponas, accipe temperiem cæli, regionis situm, uillæ amœnitatem. Ouid. 4. Metam. 69.

—— temperie blandarum captus aquarum.

Aequalis temperies. Vide Aequalis, in Aequo, æquas

Docta temperies fruendi. Stat. 2. Sylu. 2. 31.

Temperies morum tranquilla. Stat. 2. Sylu. 6. 10.

Cæli temperie iuuatur corpus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 15.

Temperies, Temporis commoditas ad aliquid agendum. Plin. lib. 17. cap. 10. 14, Differuntur post annum dodrantali filo custodita temperie, ut uiridi cælo serantur, ac sine aurora.

Mitis temperies. Claud. 1. de rapt. Proserp. 53.

¶ Temperius, id est, temperantius. Cicero epistol. Famil. lib. 9, Memini te mihi Phameæ cœnam narrare, temperius fiat: cætera eodem modo.

Tempestas, & Tempestiuus] Vide Tempus.

Templum] templi (ναὸς, νεὼς, σηκὸς, ἀνάκτορον, ἱερὸν, εἰδωλεῖον, ἡρωεῖον) Propriè locus in cælo notatus ab augure, uel in terra: à tuendo, id est, conspiciendo dictum, quòd ex omni parte, uel ex quo omnis pars aspici poßit, ut ait Donatus.

Lucida cæli templa. Hoc est, regiones syderales. Lucretius libro 1. 206.

Templum, Cælum ipsum dictum est, quia ipsum primò tuemur. Ennius,

Contremuit templum magnum Iouis altitonantis. Eius quatuor partes dicuntur, sinistra ab Oriente, dextra ab Occasu, antiqua ad Meridiem, postica ad Septentrionẽ. Ex Varrone lib. 6. de Lingua Latina.

Templum in terris dictum est, quod quibusdam uerbis conceptis ab augure finiebatur, ut ait Varro lib. 6. de Ling. Latina, unde tueri quancunq; cæli partem commodè posset. In hoc templo per augures cõstituto, Senatusconsultum fiebat: & nisi in eo fieret, non erat iustum.

Auguratum templum. Cic. in Vatinium, 18.

Templum, non solùm ædes sacræ dicuntur, sed etiam alia loca septa, & unum tantum introitum habentia. Curia Hostilia, templum erat, licet sacra non esset.

Curia est sedes ac templum publici consilij. Cicero pro Domo sua, 100.

Curia est templum sanctitatis. Cic. pro Milone, 69.

Positor templorum. Ouid. 2. Fast. 13.

Alta templa. Virg. 6. Aeneid. 9.

Annosa templa. Senec. Herc. Oetæo, 7. 9.

Aurata templa. Lucret. lib. 2. 6.

Aurea templa. Propert. lib. 4. eleg. 1. 1.

Celebria templa. Quintil. lib. 1. cap. 4. 12.

Inclytum diuitijs templum. Vide Inclytus.

Ingens templum. Virg. 1. Aeneid. 90.

Lapidata templa. Vide Lapis.

Laqueatum auro templum. Vide Laquear.

Odoratum templũ. Vide Odoratus, in Odor.

Operosa templa dei. Ouid. 15. Metam. 134.

Penetralia templa. Lucret. lib. 1. 2. 18.

Radiantia templa auro. Ouid. 3. de Arte, 90.

Sacratum templum. Virg. 2. Aeneid. 33.

Sanctum & religiosum templũ. Cic. 6. Ver. 84.

Sublimia templa. Ouid. 7. Metam. 120.

Syluestria templa Nympharum. Lucret. lib. 5. 190.

Vene-

Digitized by Google

Venerabile templum. Ouid. 2. de Remed. 31.
Contendere templum. Virg. 1. Aen. 90.
Excisa templa. Stat. 5. Sylu. 3. 40.
Factum de marmore templum. Ouid. 1. de Arte, 17.
Indicere honorem templis diuûm. Virg. 1. Aen. 128.
Instituam templa de marmore. Virg. 6. Aeneid. 14.
Ponere templum de marmore. Virg. 3. Georg. 3.
Ponere templum alicui. Tacit. lib. 15.
Immania templa posuit Ioui. Virg. 4. Aeneid. 40.
Reficere templa. Horat. 3. Carm. ode 6. 1.
Sistere templum. Tacit. lib. 20. Hoc est, constituere.
Statuere templum alicui. Ouid. 14. Metam. 26.
Structa saxo templa. Virg. 3. Aen. 17.
Temerata templa Mineruae. Virg. 6. Aeneid. 168.
Violare templa. Senec. Troade, 653.
Linguae sudantia templa. Id est, partes, loca. Lucret. lib. 4. 126.
Mentis templa, Interioris animi secreta. Lucret. lib. 5. 12.
Templum, Tignum uocatur, quod in sacro aedificio transuersum supra canterios ponitur, ut ait Festus. Vitruuius lib. 4. cap. 2, Et canterij prominentes ad extremã suggrundationem. Supra canterios templa: deinde insuper, &c.
Templum, Sepulchrum. Virg. 4. Aen. 92,
Praeterea fuit in tectis de marmore templum
Coniugis antiqui. Nonius.
Temporalis] Vide Tempus.
Tempsis] τίμψις, Plinio libro 7. capite 48. cacumen Tmoli montis, in quo, ut ipse ex Mutiano refert, CL. annis uiuunt incolae.
Tempus] temporis, pen. corr. n. g. (χρόνος, καιρός) ut Varro scribit, Est mundi interuallum & motus diuisum in partes aliquot, ab solis & lunae cursu, à quorum tenore temperato tempus dictum est. Tria uerò sunt tempora, praesens, praeteritum, & futurum. Cic. 1. de Inuent. 55, Tempus autem est id quo nunc utimur (nam ipsum quidem generaliter definire difficile est) pars quaedã aeternitatis, cũ alicuius annui, menstrui, diurni, nocturniue spatij certa significatione. In hoc et quae praeterierunt considerantur, &c. & item quae instent in praesentia, & quae maximè fiant, & quae consequantur.
Syderum errores idipsum est quod ritè dicitur tempus. Cic. de Vniuersitate, 42.
Tempus, quod χρόνον uocant. Quint. lib. 3. cap. 6. 19.
Tempus, pro Cõmodo temporario. Cic. pro Cluentio, 100, Et illa oratio potius temporis mei quàm iudicij & authoritatis fuit. Id est, ita dixi in oratione illa, quia interea teius rei quam tum defendebam, uel hominis rei. Idem ibidem, omnes illae orationes causarum & temporum sunt, non hominum ipsorum ac patronorum. Budaeus.
Tempus aptius cibo. Celsus lib. 3. cap. 5.
Tempus, pro Authoritate & potentia. Cic. de claris Orat. 131, Is omnibus exemplo debet esse, quantũ in hac urbe polleat multorum obedire tempori, multorumq; uel honori, uel periculo seruire. Idem pro Plancio, 64, Non solùm quid cuiq; debeam, sed etiam quid intersit, & quid à me cuiusq; tẽpus poscat. Budaeus.
Tempus, pro Constituto tempore. Terent. Andr. 4. 1. 7,
Post ubi tempus promissa iam perfici,
Tum necessariò se aperiunt & timent.
Tempus adeundi, & abire (nã utroq; modo dictum reperitur) pro Opportunitate. Plaut. Persa, 14. 8,
Is aderit adeundi tempus. Idem Menaeb. 12. 29,
Tempus est abire ab his locis lenonijs.
Edendi tempus. Hor. 1. epist. 17. 5.
A quo tempore. Cic. 7. Verr. 61, Vnum, alterum mensem, propè annũ deniq; domi tuae piratae, à quo tempore capti sunt, quoad per me licitum est, fuerunt.
Ab aliqua re tempus. Vide A uel Ab.
Ab illo tempore. Vide Ab.
Ab aeterno tempore. Cic. 5. Tusc. 100.
Ad tempus. Vide Ad.
Accommodare se alicui ad tempus. Cic. pro Caelio, 12.
Ad quoddam tempus. Vide Ad.
Ex eo tempore, quo primùm ex Africa nuntius uenit. Cic.
Ex quo tempore. Cic. Appio, lib. 3. 4. 4, Nam cum teipsum, ex quo tempore tu me diligere coepisti, quotidie pluris feci.
Ex infinito tempore. Cic. 1. de Fin. 96.
In tempus. Vide In praepositionem.
In omne tempus. Vide In praepositionem.
In praesens tempus. Horat. de Arte, 9,
Pleraq; differat, & praesens in tempus omittet.
In reliquum tempus. Vide In.
Nostra consilia in sempiternum tempus spectare debet. Cic. 2. de Orat. 91.
In tempore uenire. Terent. Andr. 4. 5. 19, Donatus, Opportunè. Nos sine praepositione dicimus Tempore & Tempori.
In ipso tempore. Terent. Andr. 3. 2. 52,
Atq; adeò in ipso tempore eccum ipsum obuiam Chremetem. Donatus, In ipsa opportunitate, in ipso articulo.
In puncto temporis. Lucret. lib. 4. 34.
Inter omne tempus. Vide Inter praepositionem.
Per id, uel idem tempus. Cic. de claris Orat. 157, Duo fuerunt per idem tempus dissimiles inter se. Caesar, Per id tempus ferè Caesaris exercitui res accidit mirabilis auditu.
Tempus aetatis. Terent. Hecyra, 4. 2. 18,
Dum aetatis tempus tulit, perfuncta satis sum. Hoc loco Donatus legit, Dum aetas, tempus tulit. Cic. ad Qu. fratr. lib. 3. 6. 16, Nostrumq; hoc tempus aetatis, quod in illa authoritate Senatoria florere debet.
Tempus anni. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 33. 16, Anni autem tempus libertatem maiorem mihi dat.
Tempus diei. Terent. Heaut. 1. 6. 38, Vt tempus est diei, unde sis ne quò hinc abeas longius. Ibidem, 1. 1. 116.
Scholarum tempora. Quint. lib. 1. cap. 8. 9.
Temporis breuitas, uel angustiae. Cicero 3. de Oratore, Edidi quae potui, non ut uolui, sed ut me temporis angustiae coegerunt. Idem Attico, libro 1. 6. 3, Eò factum est, ut epistolae tuae rescriberem aliquid, breuitate temporis tam pauca cogerer scribere.
Exiguum temporis. Ouid. 13. Metam. 189.
Fuga temporum. Horat. 3. Carm. ode 30. 1.
Gradus temporum. Quint. lib. 5. cap. 10. 32.
Id temporis: id est, per id tempus. Cic. 1. in Catilinam, 7, Quos ego iam multis, ac summis uiris ad me id temporis uenturos esse praedixeram.
Inclinationes rerum & temporum. Vide Inclino.
Incommoditas temporis. Vide Incommodus.
Iniquitas temporis. Vide Iniquus.
Interualla ac spiramenta temporum. Tacit. in uita Agricolae, quo Domitianus non iam per interualla ac spiramenta tẽporum, sed continuo & uelut uno Rempub. exhausit.
Longinquitas temporis. Cicero Torquato, libro 6. 4. 12. Vide Longus.
Momentum temporis. Vide Momentum.
Pars temporis exigua. Lucret. lib. 3. 81.
Propagatio temporis miserrimi. Cic. Luceio, lib. 5. 15. 7.
Puncto temporis. Lucretius libro 1. 219,
Temporis ut pũcto nihil extet reliquiarum.
Succisiua temporum. Quint. lib. 1. cap. 12. 10.
Accommoda fraudi tempora. Stat. 6. Theb. 123.

Digitized by Google

Actum tempus, Præteritum. Horat. de Arte, 35.
Alienum tempus, Absurdum, aduersum. Cic. Appio, lib. 3.10. 17, De qua alienum tempus est mihi tecum expostulandi, purgandi autē mei necessarium. Idem ad Attic. lib. 16. 333. 4, Tempusq; discessus absurdum. Idem 4. Verr. 66, Hic, qui Romam uenisset, satisq; fœliciter anni iam aduerso tempore nauigasset. Vide Alieno.
Amicum fraudibus tempus. Stat. 3. Sylu. 2. 8.
Angustum tempus. Claud. 2. in Ruff. 11.
Annale tempus. Vide Annus.
Annua tempora. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 1.
Anteactum tempus. Lucret. lib. 3. 169.
Antelucanum tempus. Vide Antelucanus.
Antiqua tempora. Quint. lib. 1. cap. 10. 10.
Asperum tempus. Cic. pro Corn. Balbo, 17.
Atrox. Vide Atrox.
Aureum. Horat. Epod. 16. 14.
Breue. Vide Breuis.
Cæcum. Vide Cæcus.
Certum anni. Vide Certus.
Clymactericum. Vide Clymax.
Commodum uel opportunum tempus. Cic. Attico, lib. 9. 172. 2, Si commodum anni tempus esset. Idem Cælio, lib. 2. 18. 5, Quæ si satis opportuno tempore accepisti.
Congrua tempora. Calud. 1. in Ruffinum, 64.
Coniunctum tempus: id est, insequens. Quint. lib. 7. cap. 3. 36.
Dextrum tempus, Opportunum. Hor. 1. Serm. Satyr. 1. 4.
Difficile tempus Reip. Cic. Plancio, lib. 10. 5. 7. His temporibus difficillimis Reip. quicquid subueneris id erit totum & proprium tuum.
Atrox & difficile tempus Cic. 6. Verr. 97.
Dira tempora. Iuuenal. Satyra, 4. 8.
Diurnum tempus. Quint. lib. 7. cap. 3. 35.
Dubium tempus. Cic. pro Fonteio, 27.
Dura tempora. Hor. 2. epist. 2. 10.
Durum tempus, & crudele. Cic. pro Domo sua.
Edax rerum tempus. Ouid. 15. Metam. 47.
Exiguum tempus. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 8.
Exoptabile tempus. Silius lib. 11. 78.
Extremum tempus. Cic. Plancio, lib. 10. 12. 1, Etsi Reipub. causa maximè gaudere debeo, tantum ei te præsidij, tantū opis attulisse extremis penè temporibus. Idem, His temporibus miseris, & extremis. Id est, extrema necessitate.
Faustum tempus. Lucret. lib. 1. 162.
Festum tempus. Hor. 2. epist. 1. 29.
Tempus feruens, cui opponitur Frigidum. Cels. lib. 5. cap. 26.
Formidolosum dubiumq; Reip. tempus. Cic. 7. Verr. 1.
Frigidum tempus. Seneca Thyeste, 2. 2.
Generale tempus. Quintil. lib. 5. cap. 10. 30.
Genitale tempus, Dies natalis. Ouid. 3. Trist. eleg. 13. 4.
Genitale tempus mundi. Lucret. lib. 2. 220.
Gratum tempus. Horat. 2. epist. 2. 40.
Graue tempus. Hor. 3. Carm. ode 23. 2.
Tempus graue ciuitatis, pro Molesta tempestate. Cicero pro Sest. 3.
Heroica tempora. Quint. lib. 1. cap. 11. 9.
Hybernum tempus. Ouid. 11. Metam. 150.
Idoneum tempus. Vide Idoneus.
Temporibus illis. Cic. de Amic. 4.
Vt temporibus illis. Cic. de clar. Orat. 55, Erat cùm litteris Latinis, tum etiam Græcis (ut temporibus illis) satis eruditus.
Importunum tempus. Vide Importunus.
Inane tempus. Vide Inanis.
Ineluctabile tempus. Virg. 2. Aeneid. 65.
Iners tempus. Stat. 2. Thebaid. 21.
Inexcusabile tempus. Ouid. 7. Metam. 105.
Infinitum tempus. Cic. de leg. Agrar. 60, Sequitur omnes agros extra Italiam infinito ex tempore.
Infinitum tempus ætatis. Vide Infinitus.
Ingrata tempora. Hor. 1. epist. 1. 5.
Iniquum tempus. Lucret. lib. 1. 9.
Inoffensa à ualetudine tempora uitæ. Vide Inoffensus.
Iustum tempus pugnæ. Virg. 10. Aen. 3.
Læuum tempus, Importunum. Hor. 2. Serm. Satyr. 4. 1.
Liberum tempus. Cicero Rufo, libro 5. 20. 22. Vide Liber Adiectiuum.
Longum tempus. Senec. Agam. 12. 3.
Mala tempora, Bona tempora. Vide Malus.
Maturum tempus. Vide Maturus.
Maturo tempore adepta est coniugium. Catullus in Carmin. nupt. 57. 12.
Matutinum tempus. Cic. Mario lib. 7. 1. 3. Vide Matuta. Ouid. 13. Metam. 128.
Maximis temporibus, pro Occasionibus & necessarijs præsidijs. Cic. 3. de Legib. Est autem boni auguris, maximis Reipub. temporibus præstò esse debere. Budæus.
Miserum & perditum tempus. Cic. Planc. lib. 4. 14. 7. Idem Titio, lib. 5. 16. 6.
Miserum & luctuosum tempus, cui Tranquillum & optatum opponitur. Lucius Tulio M. F. lib. 5. 4. 3.
Modicum tempus. Quintil. lib. 1. cap. 2. 10.
Mollissima tempora fandi. Virg. 4. Aen. 59.
Mutum à literis tempus. Vide Mutus.
Nocturnum tempus. Lucret. lib. 4. 90.
Nubila tempora. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 2.
Opportunum tempus. Tullius Cælio, lib. 2. 18. 5.
Opportunum curationi tempus. Celsus lib. 5. cap. 26.
Optimum tempus. Cic. pro Cluentio, 77.
Paruum tempus. Lucret. lib. 6. 163.
Tempus præteritum, instans, consequens. Author ad Herrenium, libro 2. 38.
Priora tempora & posteriora. Cic. Sestio, lib. 5. 17. 1.
Prisci temporis anni. Ouid. 1. Fast. 40.
Prosperum tempus. Tacit. lib. 12.
Quodam tempore. Ouid. 2. Metam. 111.
Sacrum tempus. Horat. in Carm. secul. 2.
Satiuum tempus. Vide Satiuum, in Sero.
Secretum tempus. Quintil. lib. 1. cap. 2. 9.
Secundum tempus, id est, præsens. Quintilianus libro 7. cap. 3. 36.
Secunda tempora, Fœlicia. Hor. 4. Carm. ode 9. 7.
Segne tempus. Valer. 2. Argon. 76.
Solstitiale tempus. Ouid. 6. Fast. 158.
Spatiosum tempus. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17.
Speciale tempus. Quintil. lib. 5. cap. 10. 30.
Summum tempus. Cic. 5. Philip. 197.
Summo tempore Reipub. Cic. 2. Ver. 1. id est, Summa opportunitate & necessitate.
Suo tempore, Tempore quo promiserat, uel debito & statuto. Cic. in Verr. Scandilius rem se totam relicturum dicit, & suo tempore esse redditurum.
Supremo tempore adesse alicui. Catullus Argon. 59. 30.
Suspiciosum tempus. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 10.
Tranquillum tempus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 15.
Tranquillum ac pacatum tempus. Cicero pro Cluent. 75.
Triste ac luctuosum tempus, cui Secundum tempus opponitur. Cicero Figulo, libro 4. 13. 19. Idem Marcello libro 15. 8. 2.

Digitized by Google

Turbulentum tempus. Cic. Thermo, lib. 2. 17. 5, Tempora autem Reipublicæ qualia futura sint, qui scit? mihi quidem turbulenta uidentur fore.
Vacuum tempus. Cicero ad Qu. fratrem, Quod mihi tempus Romæ præsertim ut iste me rogat, manenti uacuum ostenditur.
Vacuum tempus, curáq; solutum. Lucret. lib. 2. 10.
Verni temporis hora. Horat. de Arte, 61.
Vespertinum tempus. Cicero libro 2. de Natura deorum, 75.
Vno tempore, pro Eodem tempore. Cicero ad Atticum. Multas uno tempore accepi epistolas tuas. Idem 2. de lege Agraria, 28.
Abit tempus. Vide Abeo.
Tempus abit iners. Ouid. epist. 15. 65.
Abijt illud tempus, mutata ratio est. Cic. pro Murena, 6. id est, præterijt.
Abijt iam & transuectum est tempus, quo posses uideri concepisse. Tacit. lib. 18.
Absumere tempus. Vide Absumo.
Accidit tempus. Vide Accido.
Accipere tempus iustum & debitum, dicitur actio. Vide Accipio.
Accommodare tempus. Vide Accommodo.
Accommodata tempora. Vide Accommodatus, in Accommodo.
Adduci temporibus. Vide Adduco.
Adhibere tempus. Vide Adhibeo.
Adactum tempus. Vide Adactus, in Adigo.
Adesse tempus, uel Ad tempus, uel In tempore. Vide Adsum.
Amittere tempus. Vide Amitto.
Antecapere tempus. Vide Antecapio.
Arripere tempus. Virg. 11. Aen. 91. Id est, inuenire opportunitatem, ut ait Seruius. Cicero Luceio libro 5. 12. 8. Ac statim causam illam totam & tempus arripere.
Assentiri tempori, quod & Seruire tempori dicitur. Cicero ad Lent. lib. 1. 9. 85.
Assignatum tempus. Vide Assignatus, in Assigno.
Aucupari tempus. Vide Aucupor.
In alienissimum tempus cadat aduentus tuus. Cicero Cassio libro 15. 14. 9.
Capere tempus. Vide Capio.
Scitè & commodè capere tempus adeundi ad aliquem. Cicero Bruto, lib. 11. 16. 3.
Capto tempore agere aliquid. Virg. 11. Aen. 157.
Captare tempus. Vide Capto, in Capio.
Cedere tempori. Vide Cedo.
Primum tēpori cedere: id est, necessitati parere, semper sapientis est habitum. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 5.
Debita tempora complere. Virg. 9. Aen. 22.
Maturus compleuit tempora uenter. Ouidius 11. Metamorphoseos, 63.
Puerile tempus concessit iuuentæ. Ouid. 6. Metam. 144.
Conferre tempus ad, & in rem aliquam. Vide Confero.
Consecutum tempus. Vide Consecutus, in Consequor.
Conseruare & notare tempora. Cic. in Orat. 65.
Constituere tempus. Vide Constituo.
Consulere tempori. Vide Consulo.
Consumere omne tempus in literis. Cic. Luceio, lib. 15. 8.
Conterere tempus. Vide Contero.
Contrahere tempus. Vide Contraho.
Conuenit locus & tempus. Vide Conuenio.
Decedentia tempora. Horat. 1. Epist. 6. 1.
Dependere tempora amori. Lucan. lib. 10. 16.
Dicere tempora alicuius. Tacit. lib. 1.
Aliquid temporis causa dicere uel facere. Cic. pro Flacco, 28.
Differre tempora. Ouid. 9. Metam. 154.
Vereor ne in breue tempus dilata sit abs te pernicies. Brutus Ciceroni, 16. 6.
Digerere tempora. Ouid. 1. Fast. 6.
Diuidere tempus. Quint. lib. 5. cap. 10. 32.
Diuidere curarū remissionumq; tēpora. Tacit. in uita Agricolæ, Iam uerò tempora curarum remissionumq; diuisa.
Diuidere temporibus negocium aliquod. Terent. Andr. 3. 1. 18.
Dare tempus alicuius rei. Quint. Tryphoni, 2.
Diligentia quanta sit, nisi tempus & spacium datum sit, intelligi non potest. Cic. pro Quintio, 2.
Dare tempora studijs. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 10.
Edere tempus. Quint. lib. 4. cap. 2. 69.
Egere tempore: pro eo quod uulgus dicit, Multum habere ad faciendum. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 21. 5, Quòd me de uersibus faciendis rogas, incredibile est mi frater quàm egeam tempore.
Tempus est. Terent. Eunuch. 1. 1. 11,
Proin tu, dum est tempus, etiam atq; etiam cogita.
Tempus est facere. Plaut. Asin. 16. 62.
Tempus est ut eamus ad forum: pro, Commodum est. Plautus Milit. 3. 72.
Tempus est ad rem. Terent. Eun. 4. 1. 7.
Nunc ita tempus est mihi, ut cupiam filiam: olim nihil minus Terent. Heaut. 4. 1. 59.
Tempus est: pro, Necesse est. Cic. 2. de Orat. 97, Nam si ego omnem uim oratoris in argumentis & in re ipsa per se comprobanda posuissem, tempus esset iam de ordine argumentorum & de collocatione aliquid dicere.
Non est tempus. Terent. Hecyra, 4. 4. 77,
Reduc uxorem, aut quamobrem non opus sit cedo.
PAM. Non est nunc tempus.
Vbi tempus tibi erit, sat habet si tum recipitur. Terentius Eunuch. 3. 2. 32.
Erit, uel fuit tempus. Cic. pro Milone, 52, Erit, erit illud profectò tempus, & illucescet aliquando ille dies, quum tu, &c. hoc est, Futurum est aliquando, &c. Idem 1. de Orat. 1, At fuit tempus illud, quum mihi, &c.
Euoluere tempora & fastos. Hor. 1. Serm. Satyr. 3. 23.
Exigere tempus. Virg. 4. Aen. 96,
— tempus secum ipsa modumq; Exigit.
Extitit tempus. Cicero Licinio, lib. 5. 8. 4, Sed extitit tempus optatum magis, quàm speratum, ut Florentissimis tuis rebus mea perspici posset & memoria nostræ uoluntatis, & amicitiæ fides.
Tarda fluent tempora. Hor. 1. epist. 1. 5.
Irreparabile tempus fugit. Virg. 3. Georg. 57.
Impendere tempus alicui. Quint. lib. 1. cap. 2. 3.
Impendere tempus studijs. Vide Impendo.
Impertire tempus alicui rei. Vide Impertio.
Implere tempus. Vide Impleo.
Incidere in tempus. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 3, Quòd in id Reip. tempus non incideris, sed ueneris.
Incidunt sæpe tempora cum, &c. Vide Incido.
Difficilia factu longi temporis indigent. Cic. 1. de Inuent. 99.
Intermittere tempus. Vide Intermitto.
Labuntur tempora assiduo motu. Ouid. 15. Metam. 36.
Non largitur tempus. Vide Largior.
Legere & deligere tempora cibo. Celsus lib. 3. cap. 6.
Leniet odium tempus. Ouid. in Ibin, 9.
Obseruare tempus. Vide Obseruo.
Oblatum tempus. Lucan. lib. 7. 48.
Parere tempori. Cic. Attic. lib. 7. 136. 3.

Digitized by Google

Necesse est enim in tanta cōcursatione perturbationū, rerū tēporibus potius parére, quàm moribus. Cic. 11. Philip. 310.
Partiri tempora in plures. Quint. lib. 1. cap. 2. 3.
Peractum tempus. Ouid. 2. de Arte, 133.
Perdere tempora. Quintilianus lib. 2. cap. 1. Ouidius 11. Metamorphos. 58.
Orbis perfectus temporis. Virg. 6. Aen. 149.
Ponere tempus alicui. Virg. 1. Aen. 57.
Praesumere tempus in re aliqua. Quint. lib. 1. cap. 1. 14.
Promissum tempus. Ouid. epist. 2. 1.
Prorogare tempus. Cicero Curioni, lib. 2. 6. 9.
Necesse est seruire tempori, & non amittere tempus quum sit datum. Cic. Attic. lib. 8. 147. 10.
Suppeditabit tempus. Quintil. lib. 1. cap. 12. 10.
Tolerare patienter tempora. Quint. lib. 6. cap. 3. 77.
Traducere tempus. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6. 13.
Transmittere tempus. Cic. pro lege Manilia, Omne meum tempus amicorum temporibus transmittendum putaui: id est, Omne meum tempus amicorum periculis propulsandis transmisi.
Longo pòst tempore uenit. Virg. eclog. 1. 6.
Tempus & occasio uenit liberè loquendi. Plautus Trinummo, 13. 155.
Vertuntur tempora annorum. Lucret. lib. 5. 289.
Tempus, Pars capitis, quae est ad latera. Habet enim caput duo tempora: unū à dextra, alterum à sinistra. Virg. 5. Aen. 83, Temporibus geminis canebat sparsa senectus. Nam primò tempora canescunt, cauanturq; magna diuturnitate temporis: unde quidam tempora in capite ob id dicta putant, q. ab ijs indicia petamus senectutis. Colum. lib. 7, Decimo tamen anno tempora cauari incipiunt, supercilia nonnunquam canescere, & dentes prominere. Virg. 5. Aeneid. 171. Idem 5. Aen. 15,

Ore fauete omnes, & cingite tempora ramis. Vbi Seruius, Cingite ramis tempora. ex more Romano: nam festis ludis omnis aetas coronata spectabat.

Ardua tempora. Stat. 6. Thebaid. 184.
Caua tempora. Virg. 10. Aen. 179.
Flauentia tempora. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 7.
Trunca tempora, Quibus detracta sunt cornua. Ouidius epistol. 9. 28.
Turgentia tempora. Stat. 5. Thebaid. 54.
Adue lat tempora uiridi lauro. Virg. 5. Aen. 50.
Cinge tempora floribus. Catul. in Epithal. Iuliae, 56. 2.
Cingere tempora myrto. Virg. 1. Georg. 6.
Euincti tempora puniceis taenijs. Virg. 5. Aen. 54.
Praedura tempora fregit nodoso robore. Ouid. 12. Metam. 70.
Percutere tempus. Author ad Heren. lib. 4. 241.
Populata tempore raptis auribus. Virg. 6. Aen. 99.
Praecingens roseo tempora uinculo. Seneca Medea, 2. 3.
Protecta tempora fuluo capillo. Ouid. 12. Metam. 55.
Redimitus tempora lauro. Virg. 3. Aen. 17.
Religata tempora foeno. Ouid. 14. Metam. 129.
Sparsus tempora canis. Ouid. 8. Metam. 114.
Tegere tempora uitta. Virg. 4. Aen. 128.
Velare tempora myrto. Virg. 5. Aen. 15.
Vincti tempora uerbena. Virg. 12. Aen. 24.
Vmbrata tempora quercu. Virg. 6. Aeneid. 155.
Tempus singulariter pro Capite. Catull. in Epithal. Iuliae, 56. 33,

Vsq; dum tremulum mouens
Cana tempus anilitas
Omnia omnibus annuit.

¶ Tempori, Aduerbium (σὺν καιρῷ, εὔκαιρος, κατὰ καιρὸν) Tempestiuè, ad tempus, pro tempore. Plaut. Amph. 15. 50. Idem Menaeb. 9. 84,

Sequimini: ut quod imperatum est, ueniā aduersum tempori. Cato cap. 2. 1, Satis'ne tempori opera sient confecta.

Tempore, pro tempori. Plaut. Asin. 12. 143,

Vt tempore, opportuneq; attulistis. Cic. 4. Ver. 89, Satis putabat se ad comitia tempore uenturum, si pridie uenisset.

Aduenire tempore, In tempore, per tempus. Vide Aduenio.
¶ Temporius (συνκαιρότερον) Aduerbium deductum à Tempori aduerbio, quod significat celerius: quasi ante tempus. Colum. lib. 8. cap. 4. 2, Escabis diuidenda, ut mane non protinus à cubili laxius euagentur, & ante crepusculum propter cibi spem temporius ad officinam redeant.
Temporius & Serius, contraria. Colum. lib. 2. cap. 18. 2. Ouidius 4. Metam. 40.
¶ Temporarius, Adiectiuum (πρόσκαιρος) Quod non est perpetuum, sed ad tempus durans. Plin. in Paneg. 148, Non ergo temporarium & subitum est, quòd uterq; collegae Consulatu tanquam iterum suo gaudet. Plin. maior lib. 16. cap. 33. 4, Quaedam temporaria uis.
Temporarium etiam dicitur, quod ad tempus pertinet.
¶ Temporalis, & hoc temporale, pen. product. (χρονικὸς) Ad tempus durans. Quintil. lib. 6. cap. 2. 9, Adijciunt quidam peritorum πάθος, temporale esse.
Temporale, Quod ad tempus fit.
Exilium temporale. Hermogenianus in l. de iniuria. ff. de iniur. & famosis libel.
Temporalis, pro Inconstanti. Curtius lib. 4, Vt sunt Graecorum temporalia ingenia. Alij legunt, temporaria.
¶ Tempestas, tempestatis (χρόνος) Tempus ipsum aliquando significat. Plaut. Mostel. 2. 17,

Cis hercle paucas tempestates Tranio
Augebis ruri numerum. Salust. in Iugurtha, Ea tēpestate in exercitu nostro fuère complures noui & ignobiles.

Tempestas, Tranquillum & serenum tempus. Virg. 9. Aen. 4,

— unde haec tam clara repentè tempestas. Cic. lib. ad Terent. 14. 4. 11, Quas ego expectassem Brundusij, si esset licitū per nautas, qui tempestatē praetermittere noluerunt.

Bona tempestas. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 6. 5, Tu si ita expedit, uelim quamprimùm bona & certa tempestate conscendas, ad meq; uenias.
Egregia tempestas. Cic. Attic. lib. 9. 185. 1.
Idonea tempestas. Vide Idoneus.
Liquidissima tempestas caeli. Lucret. lib. 4. 34.
Mala tempestas. Cato de re Rust.
Marina siue terrestris tempestas. Vlpianus in l. 2. §. si non. ff. si quis cau.
Salubris tempestas. Claud. de Phoenice, 3. 20.
Secunda tempestas. Tacit. in uita Agricolae.
Serena tempestas. Cic. 2. de Diuin. 113.
Arridet tempestas. Lucret. 2. 7.
Captare tempestates. Vide Capto, in Capio.
Ridet tempestas. Lucret. lib. 5. 280.
Tempestas (χειμὼν, ζάλη, καταιγίς) Procella, nubilum & procellosum tempus. Plaut. Most. 3. 18,

— tempestas uenit, Confringit tegulas, imbricesq;. Plin. lib. 18. cap. 28, Ante omnia autem duo genera caelestis iniuriae meminisse debemus: unum quod tempestates uocamus, in quibus grandines, procellae, caeteraq; similia intelligūtur: quae quum acciderint, uis maior appellatur.

Imbres, nimbi, procellae, turbines, reliquaeq; tempestates. Cic. 3. de Nat. deor. 70.
Procella, tēpestas, naufragiū, ruina, incendiū. Cic. 2. Offic. 26. Illa tempestate & tempore. Catul. Argon. 59. 15.

Rex tem-

Digitized by Google

Rex tempestatum, Aeolus. Virg. 10. Aeneid. 8.
Potentes tempestatum dij. Vir. 3. Aeneid. 106.
Aduersa tempestas. Vide Aduersus.
Atra tempestas. Virg. 2. Aeneid. 103.
Atrox tempestas. Claudianus de bello Getico. 23.
Fera tempestas. Ouid. 1. Fast. 99.
Immoderata tempestas. Vide Immoderatus.
Miseranda tempestas. Vide Miserandus in Miser.
Naufraga tempestas. Valerius 1. Argon. 118.
Notabilis tempestas. Tacit. lib. 17.
Perfrigida tempestas. Cic. 6. Ver. 77.
Poetica tempestas. Iuuenal. Satyr. 12. 3.

—omnia fiunt
Talia, tam grauiter, si quando poetica surgit
Tempestas. id est, omnia nobis ita contigerũt, quemadmodum à poetis referri solet, si quando tempestatem describunt, summaq; contentione omnia exaggerant.

Saeuae tempestates. Tacit. in Vita Agricolae.
Sonorae tempestates. Virg. 1. Aeneid. 12.
Turbida tempestas. Virg. 12. Aeneid. 57.
Turbulenta tempestas. Cic. 7. Ver. 21.
Violenta tempestas. Seneca Hercule furente, 11. 8.
Pelagi tempestatibus actus. Virg. 3. Aeneid. 141.
Auertere tempestates. Plin. lib. 37. cap. 10. 4.
Tempestates saepe certo aliquo caeli signo commouentur. Cic. pro Muraena, 35.
Tum subitò magnis tempestatibus commotus fluuius Eurotas. Cic. 2. de Inuent. 193.
Commutata tempestas. Cic. 2. de Inuent. 236.
Conflata uentis tempestas. Statius 5. Thebaid. 105.
Continet me tempestas. Vide Contineo.
Horrida tempestas caelum contraxit. Horat. Epod. 13. 1.
Coorta tempestas. Vide Coortus in Coorior.
Coortae tempestates caelo terraq;. Lucret. lib. 6. 192.
Demissa tempestas ab Euro. Horat. 3. Carm. ode 17. 2.
Saeuior it trucibus tempestas acta procellis. Silius lib. 3. 46.
Fulget tempestas tremulo impete. Lucret. lib. 6. 35.
Foedam tempestatem glomerant nubes. Virg. 1. Georg. 65.
Horrescit nimbis turbida tempestas. Silius lib. 1. 27.
Incubuit syluis tempestas. Virg. 2. Georg. 62.
Lenire tempestates. Vide Lenio in Lenis.
Resedit tempestas. Statius 9. Thebaid. 105.
Sedare tempestates. Plin. lib. 37. cap. 10. 15.
Serenare tempestates. Virg. 1. Aeneid. 52.
Repentina tempestas popularis. Cic. pro Cluentio, 123.
Procella, turbo & tempestas pacis. Cic. pro Domo sua, 105.
Seditionum ac discordiarum tempestas. Cic. pro Sestio, 37.
Cruenta tempestas. Claudianus 6. Paneg. 16.
Ferrea tempestas, Milites. Silius lib. 15. 124.
Inuidiae tempestas. Cic. in Catul. 16.
Maximae & turbulentissimae molestiarum tempestates. Cicero 1. de Oratore, 2.
Huius magnitudini animi, grauitati, sapientiae tempestas est oblata formido' ossibuui temporis. Cic. 7. Philip. 221.
Tempestates alicuius subire: id est, Pericula. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 35.
Defendere aliquem in tempestate. Cic. pro Domo sua, 83.
¶ Tempestuosus, pen. prod. Adiectiuum (χειμερώδης) Procellosum. Gellius, Mare laeuum ac tempestuosum erat.
¶ Tempestiuus, pen. prod. Aliud adiectiuum (ὡραῖος, ἐπιτήδειος, καίριος, πρόσκαιρος, εὔκαιρος) Opportunum, & quod suo tempore fit. Cic. de Senect. 42. Ego uerò propter sermonis delectationẽ tempestiuis quoq; cõuiuijs delector. Ibidem, 5. Maturitate tempestiua.
Multa mihi ipsi ad mortem tempestiua fuerunt, quae utinam potuissem obire. Cic. 1. Tusc. 176.
Conuiuium tempestiuum. Cic. pro Archia, 9. Et 5. Ver. 56.
Capere fructus tempestiuos. Cic. 2. Off. 19.
Tempestiuus homo. Plin. lib. 7. cap. 53. 2.
Hora tempestiua narratibus. Ouid. 5. Metam. 100.
Ludum tempestiuum pueris concedere. Horat. 2. epist. 2. 29.
Mare tempestiuum ad nauigandum. Cic. pro lege Manil. 24.
Pinum tempestiuam euertere. Virg. 1. Georg. 51.
Viro tempestiua uirgo. Horat. 1. Carm. ode 23. 3.
¶ Tempestiuè, penult. prod. Aduerbium (εὐκαίρως) Opportunè. Plaut. Truc. 3. 19.

Qui nostrae aetati tempestiuè temperant. Cic. de Natura deor. 233. Tempestiuè demetere.

Sepultus tempestiuè. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 17.
¶ Tempestiuitas, pen. cor. tempestiuitatis (εὐκαιρία) Opportunitas. Plin. lib. 10. cap. 34. 2. Columbae praeparantes tempestiuitatem cibo. Cic. de Senect. 30. Sua cuiq; parti aetatis tempestiuitas est data.
Tẽpestiuitas stomachi totiusq; corporis. Plin. lib. 29. cap. 6. 13.
¶ Tempestus, tempesta, tempestum, Antiqui dicebant Tempestiuus: unde intempestus, pro intempestiuus: ut, Nox intempesta, quòd minimè tempestiua sit rebus agendis. Ex Calepino.

Temulenter, Temulentia, Temulentus] Vide Temetum.

Tenasmus] tenasmi, m. g. (τεινεσμός) Plin. lib. 28. cap. 14. 9. Tenasmos, id est & inanis uoluntas egerendi, tollitur poto lacte asinino. Idem lib. 20. cap. 6. 9. Tenasmo in pulte medetur, De allio.

Tenax, Tenacitas] Vide Teneo.

Tendo] tendis, tetendi, tensum & tentum (τείνω, τιταίνω, συντείνω) tendere, Extendere. Virg. 3. Aeneid. 54.

Tendunt uela Noti.

Arcus tendere. Virg. 7. Aeneid. 33.
Oculos pariter, telumq; tetendit. Virg. 5. Aeneid. 102.
Grauitas tendebat uterum. Ouid. 9. Metam. 58.
Tendere per translationem Insidiari significat: quòd in hoc laqueos extendere solemus. Terent. Phorm. 2. 2. 16.

Quia non rete accipitri tenditur, nec miluio.

Casses mihi tenduntur. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 1.
Dolos tendere alicui. Horat. Epod. 2. 7.
Insidias tendere. Sallust. in Catil. Interea Romae multa simul moliri, Consuli insidias tendere, parare incendia, &c. Cic. 1. de Legib. 69.
Opus tendere ultra legem, Metaphoricè dixit Horatius 2. Serm. Sat. 1. 1.

Sunt quibus in satyra uidear nimis, acer & ultra
Legem tendere opus. Contrarium deinde ponit,
Sine neruis scribere.

Plagas tendere. Cic. 3. Off. 89.
Retia tendere ceruis. Ouid. 1. de Arte, 9.
Vincula tendere capto. Virg. 4. Georg. 80.
Tendere, Conari. Virg. 2. Aeneid. 44.

Ille simul manibus tendit diuellere nodos.

Tendere ad altiora, Aspirare. Liu. 4. ab Vrbe, 59.
Paulatim ad maiora tendere incipiet. Quint. lib. 2. cap. 4. 15.
Ad eloquiũ tẽdere, Studere eloquẽtiae. Ouid. 4. Trist. ele. 9. 4.
Ad summam tendere. Quintil. in Procem. lib. 1. 15.
Tendere ad Consulatum. Liu. 2. bel. Maced. 23.
Tendere aduersus. Liuius 4. bel. Maced. 135. Quum aduersus tendendo nihil moueret socios.
Tendere aduersus authoritatem Senatus, nefas est. Liuius 5. ab Vrbe, 43.
Vltra tendere. Liu. lib. 10. Decad. 4.

Contrà tendere. Tacit. lib. 8.
Tendunt in diuersum sententiæ. Liu. 6. bel. Maced. 42.
Tendere pertinaciter. Liuius 7. bel. Maced. 217, Quod ad me attinet, in alijs rebus ceßisse intra finem iuris mei cuilibet uideri malim, quàm nimis pertinaciter in obtinendo eò tetendisse.
Vasto certamine tendunt. Virg. 12. Aeneid. 111. Dixerat præcedenti uersu,
—summa nituntur opum ui.
Odijs tendere. Virg. 12. Aeneid. 188,
Vlterius ne tende odijs.
Tendere summa ope ut: hoc est, Conari, & dare operam. Liu. 8. bel. Maced. 194.
Tendere, Pergere: inde dictũ, quòd nos ambulando iter uideamur extendere. Cic. ad Attic. lib. 16. 333. 16, Itaq; dubito an Venusiam tendam, & ibi expectem. Liu. 4. bel. Pun. 92, Salapiam tendit.
Tendere ad. Liu. 5. bel Pun. 158, Postquam tendere ad se Romanas naues uidit.
Cursu tendit ad limina. Virg. 2. Aeneid. 64.
Ad mortem tendere. Lucanus lib. 4. 55.
Tendere ad reliqua, Prosequi. Cic. 2. de Diuinat. 7.
Tendere in. Virg. 1. Aeneid. 42.
—per tot discrimina rerum
Tendimus in Latium.
In campum tendit. Virg. 5. Aeneid. 58.
In uerticem tendere. Quintil. lib. 1. cap 11. 6.
Tendit ad stomachum, uel in uentrem: hoc est, Protenditur, aut uergit, siue extenditur. Plin. lib. 11. cap. 37. 48.
Animum autem ut in eius medio collocauit, ita per totum tetendit. Cic. de Vniuers. 26.
Tendere in quencunq; casum. Liu. 4. ab Vrbe, 166.
Tendit palmes sursum: hoc est, Erigitur, ascendit, spectat. Colum. lib. 5. cap. 6. 24.
Tendere cursum aliquò. Liu. 3 bel. Pun. 160.
Gressum tendit ad mœnia. Virg. 1. Aeneid. 83.
Iter tendebat ad naues, Ibat ad naues. Virg. 1. Aeneid. 133.
Tendere iter pennis. Virg. 6. Aeneid. 48.
Tendere, Offerre, quod protendendo manus fieri solet. Virgil. 2. Aeneid. 135,
—paruumq; patri tendebat Iulum.
Porrigere & tendere ciuibus consilium, Cic. 1. de Orat. 91.
Brachia tendere. Ouid. epist. 4. 30.
Lumina tendens ad cælum. Virg. 2. Aeneid. 81.
Manus supplices ad cælum tendere. Salustius. Virgilius 3. Aeneid. 36.
Palmas ad cælum tendit. Virg. 10. Aeneid. 167.
Tendere manus supplices alicui, & ad aliquem. Cic. pro Font. 31, Tendet ad uos uirgo Vestalis manus supplices easdem, quas pro uobis dijs immortalibus tendere consueuit. Idem in Catil. 90.
Tendere alicui metum aut spem. Cic. pro Fonteio, 22. Vetus exemplar legit, ostendere.
Tendit res eò: hoc est, Res eò spectat. Plaut. Pseud. 4. 81,
Tenes hæc quorsum tendant. Cic. ad Brutum, 17. 7, Atqui eò tendit, id agit, ad eum exitum properat uir optimus, ut sit illi Octauius propitius.
In diuersum disciplinæ tendunt. Quintil. lib. 1. cap 12. 1.
Tendere, Tentoria ponere, & habitare. Valer. Max. lib. 2, Nequis eorũ intra castra tenderet. Virg. 2. Aeneid. 6,
Hic Dolopum manus, hic sæuus tendebat Achilles. Liu. 7. bel. Maced. 3.
Tensus, siue Tẽtus, Particip. (τεταμένος) Hor. 2. Ser. Sat. 5. 9.
—seu pingui tentus omaso Furius, &c. id est, Distentus.
Arcus tensus. Stat. 3. Syl. 1. 11.
Neruus tentus. Ouid. 6. Metam. 49.
Poplite tensio saxa tenet. Stat. 9. Thebaid. 95.
Vbera tenta, Distenta, & lacte plena. Horat. Epod. 16. 16.
¶ Tentorium (κλισία, αὐλαί, σκηνή) Tabernaculum militum, quod tendũt ut se defendant ab iniuria cæli. Lucã. lib. 1. 80,
Deseruêre cauo tentoria fixa Lemanno.
Candida tentoria. Ouid. 8. Metam. 9.
Ponere tentoria. Ouid. 3. Fast. 106.
¶ Tentoriolum, pen. corr. Diminut. (κλισίδιον) Hirtius 6. bel. Afric. 183, Reliqui ex uestimentis tentoriolis factis, ex arundinibus corijs intextis permanebant.
¶ Tendicula, tendiculæ, pen. corr. (παγίδιον) Laqueus quem auibus & feris proponimus, ad eas decipiendas. Sunt etiam tendiculæ, quibus aliquid distenditur: ut apud textores panni, uel telæ. Senec. 1. Natural. quæst. Idem licebit uidere, si quando uolueris obseruare fullonem quũ os aqua impleuit, & uestimenta tendiculis diducta leuiter impluit.
Tum aucupia uerborum & literarum tendiculá in inuidiam uocant. Cic. pro Cecin. 48.
¶ Tentigo, tentiginis, f. g. Membri pudendi erectio & tensio. Iuuenal. Satyra 6,
—ardens rigidæ tentigine uuluæ. De Messalina.
¶ Tendones (τένοντες) A' recentioribus medicis appellantur quædam motus instrumenta, in capite musculorum ex neruis & ligamentis conflata, eosq; oßibus annectentia. Græcorum nonnulli, quòd ex neruis oriantur, ἀπονευρώσεις appellant. Vide Galenum in tractat. de Motibus musculorum.
Tenebræ] pen. corr. tenebrarũ, tantùm pluraliter (σκότος, σκοτία, ἀχλύς, κνέφας) Priuatio luminis: dictæ quòd teneant, id est, impediant oculos, & uisum prohibeant. Cic. 2. de Nat. deor. 139, Nos autem tenebras cogitemus tantas, quantæ quondam Aetnæorum ignium finitimas regiones obscurauisse dicuntur.
Via cæca tenebris. Seneca Herc. furen. 9. 11.
Cecæ. Lucret. lib. 2. 150.
Crassæ. Vide Crassus.
Fallaces. Valer. 3. Argon. 37.
Nigrantes. Stat. 12. Thebaid. 51.
Pruinosæ tenebræ. Ouid. 5. Metam. 89.
Primis tenebris mouit: pro, Cœpta nocte. Liu. 1. bel. Maced. 4.
Turpes tenebræ. Seneca Herc. furen. 10. 7.
Nox lucem abstulit tenebris. Lucan. lib. 18. 12.
Radij solis discutiunt tenebras. Lucret. lib. 2. 12.
Fugatis tenebris dies pulcher. Horat. 4. Carm. ode 4. 8.
Incedebant tenebræ. Tacitus lib. 15.
Inducere tenebras terris. Ouid. 2. Metam. 79.
Inhorruit unda tenebris. Virg. 3. Aeneid. 39.
Insurgunt tenebræ campis. Virg. 9. Aeneid. 7.
Laxabant astra tenebras. Stat. 12. Thebaid. 51.
Natant tenebræ ante oculos. Ouid. 12. Metam. 28.
Omnia nigrescunt tenebris. Virg. 11. Aeneid. 65.
Obortæ tenebræ oculis. Ouid. 2. Metam. 37.
Remotæ tenebræ. Lucan. lib. 8. 9.
Resoluit tenebras Lucifer. Virg. 8. Aeneid. 117.
Tenebræ, per translationem, pro Cuiuscunq; rei obscuritate: ut, Cudere alicui tenebras, apud Plautum.
Offundere tenebras alicui rei. Cic. 4. Acad. 111.
Obducere tenebras. Quintil. lib. 10. cap. 1, Menander omnibus eiusdẽ operis authoribus abstulit nomen, & fulgore quodam suæ claritatis tenebras obduxit. Sic apud Ciceronẽ 4. Acad. 232, Obducere tenebras rebus clarißimis.
Tenebræ mihi sunt. Cic. ad Attic. lib. 7. 130. 1.

Digitized by Google

In tenebris ruere. Cic. pro Rosc. Amer. 55.
Iacere in tenebris. Cic. pro Archia, 10. Vide Iaceo.
Familiam abiectam & obscuram è tenebris in lucem uocare. Cicero pro Deiotaro, 20.
Celare se in tenebris. Virg. 9. Aeneid. 88.
Trahere uitam in tenebris. Virg. 2. Aeneid. 19.
Tenebræ Reipub. Caßius ad Ciceronem, lib. 12. 13. 3.
Tenebræ & cæcæ nubes Reipub. Cic. pro Domo sua, 19.
Caligo & tenebræ anni. Cic. post Reditum in Senatu, 4.
¶ Tenebrosus] pen. prod. Adiectiuum (σκοτώδης, σκοτεινὸς, δνοφώδης) Plenum tenebris. Varro 3. de Re Rust. cap. 9. 14, Eas includunt in locum tepidum & angustum & tenebrosum. De gallinis.
Aer tenebrosus. Virg. 5. Aeneid. 167.
Palus tenebrosa. Virg. 6. Aeneid. 22.
Sedes tenebrosa. Ouid. 5. Metam. 72.
Tempus tenebrosißimum. Cic. in Vatinium, 8.
¶ Tenebricus, pen. cor. Adiectiuum (δνοφερὸς) Offusum tenebris. Cic. 2. Tusc. 38,
Hæc à Tartarea tenebrica abstractum plaga,
Tricipitem eduxit hydra generatum canem. Ex poeta.
¶ Tenebricosus, penul. prod. Aliud adiectiuum, Ibidem (ἀχλυώδης) Quod tenebras inducit & facit.
Obscurus & tenebricosus. Cic. 4. Acad. 131.
Iter tenebricosum. Catull. de passere Lesbiæ, 3. 3.
Tu ex tenebricosa popina Consul extractus. Cic. in Pison. 13.
Libidines tenebricosæ. Cic. de Prouinc. Consul. 7.
¶ Tenebrio, tenebrionis, m. g. (ἀπατεὼν) Tenebriones mendaces & dolosi, qui mendacijs et astutijs suis nebulã quandam & tenebras obijciunt. Alij tenebriones interpretantur lucifugos, quasi in tenebris delitescentes. Varro, Si & accusator & reus erunt tenebriones, uterque utrunque uituperato. Ex Nonio.
Tenedos] pen. cor. (τένεδος) insula in mari Aegæo, inter Mytilenen & Hellespontum contra Troiam prope Sigæũ, ab ostijs uiginti millibus passuũ distat. Abest à Lesbo C VI. millia passuũ. Hæc prius Leucophrys appellabatur, quam alij Calydnam dixerunt. In hanc ex Troade nauigauit cum nouis colonis Tenes Cycni filius, conditaq; ex se urbe Tenedon uocauit, à qua & insula denominata est. Vide Cic. 3. Ver. 34. Idem 3. de Nat. deor. 52, Iam uerò in Grecia multos habent ex hominibus deos, Alabandum Alabandi, Tenedi Tenem, &c. Virg. 2. Aeneid. 5.
¶ Tenedius, Adiect. (τενέδιος) Cic. Qu. frat. lib. 2. 13. 1, Tenediorum igitur libertas securi Tenedia præcisa est, &c.
Teneo] tenes, tenui, tentum (ἔχω, κρατέω, κατέχω, αἱρέω, συνέχω) tenere, Apprehẽdere, detinere. Virg. 4. Aeneid. 76,
—neq; te teneo, neq; dicta refello.
Arma tenenda digitis. Ouid. 2. Fast. 21.
Dextra tenens baculum. Ouid. 1. Fast. 20.
In manu poculum tenere. Cic. 1. Tusc. 113.
Iunctione aliqua teneri. Cic. 1. Tusc. 112.
Arctius tenere aliquem. Ouid. epist. 15. 46.
In sinu tenere aliquem. Ouid. epist. 3. 23.
Tenere, Habitare, poßidere. Virg. 4. Georg. 64,
—quæ gurgitis huius
Ima tenes. Plinius epist. 67. b, Tenet se trans Tyberim in hortis.
Teneri, pro Poßideri. Cic. 2. Offic. 120, Propterea quòd tam longo spacio multa hæreditatibus, multa emptionib. multa dotibus tenebantur.
Tenere, pro Habere, uel retinere. Cic. Terentiæ, lib. 14. 15. 2, Tulliam adhuc mecum teneo.
Tenere, Remorari. Cic. Attic. lib. 11. 252. 8, Nunc quidem nisi quid te tenuit, suspicor te esse in suburbano.
Morari & tenere. Cic. Tironi, lib. 16. 19. 2.
Ventus tenuit nos. Cic. Attic. lib. 5. 99. 1.
Aliquem tenere. Virg. 1. Aeneid. 136,
Hunc Phœnissa tenet Dido.
Ne diutius teneam: hoc est, Vt paucis absoluam. Cic. 3. Ver. 23. Et Bruto, lib. 11. 16. 7, Non tenebo te pluribus.
Teneri nõ potui, quin tibi apertius illud idem ijs literis declararem. Cic. Dollabellæ, in epistolis ad Attic. lib. 15. 328. 2.
Vix teneor quin. Plaut. Casin. 6. 24.
Tenere hominem dicitur res aliqua, Retinere. Plinius in Panegyr. 93.
Quinetiã leuiora hæc formã principis figuramq; nõ aurũ melius uel argentũ, quàm fauor hominum exprimat, teneatq;.
Teneri & allici. Cic. de Petit. Consul. 36.
Tenere, pro Reminisci. Mart. lib. 1. 143,
Et teneo melius ista, quàm meũ nomen. Virg. 6. eclog. 9,
—numeros memini, si uerba tenerem.
Teneatur modò illud. Cic. 4. Acad. 41.
Aciem tenere. Vide Acies.
Agnatione & gente deorum, siue cognatione teneri. Cic. 1. de Legib. 35. Idem 1. de Diuin. 213.
Aliena tenere. Cic. 2. Offic. 121.
Per ambages tenere aliquem. Virg. 2. Georg. 10.
Amor tenet me. Terent. Hecyr. 3. 3. 44.
Amore alicuius magno teneri. Virg. 1. Aeneid. 136.
Angustijs teneri. Cic. 3. Tusc. 29.
Animos suspensos tenere. Liu. 5. ab Vrbe, 176.
Animos metu tenere, & acerbitate pœnarum. Liuius 4. bell. Macedon. 102.
Animos tenere dulci nouitate. Ouid. 4. Metam. 57.
Animo tenere. Cic. in Orat. 54, Redeoq; ad illam Platonis de qua dixeram, rei formam & speciem, quam etsi non cernimus, tamen animo tenere possumus.
Animo tenere comprehensa. Cic. 4. Acad. 43.
In armis tenere milites. Liu. 5. ab Vrbe, 40.
Attentos tenere, uel attentos animos. Cicero 7. Verr. 124. Sic 1. Offic. 183.
Causam tenere. Sueton. in Domitiano, cap. 9. Liu. 9. bell. Macedon. 9, Cui, ut cognosceret, statueretq;, Senatus permiserat, magno certamine cum Pretore habito, tenuerunt causam. id est, Obtinuerunt.
Causam tenere apud iudices. Cic. pro Cecin. 49.
Ciuitatem oppressam seruitute tenere. Cic. pro Domo sua, 101.
Clauum rectum tenere. Quintil. lib. 2. cap. 17. 15.
Complexu suo aliquid tenere, Amplecti. Cic. in Pisonem, 14.
Concionibus tenere populum. Cic. 1. Offic. 170.
Consensum aliquorum complecti & tenere. Plinius in Paneg. ad finem.
Consilium alicuius tenere. Plaut. Milit. 5. 102.
Consuetudinem suam tenere, Obseruare. Cic. 2. de Diuin. 223. Idem 1. Philipp. 20, Si consuetudinem meam, quam semper in Republica habui, tenuero. id est, Si liberè quæ sentiam de Repub. dixero.
Conturbatum tenuit me hæc res. Cic. ad Att. lib. 15. 325. 8.
Crimen alicuius tenere argumento aliquo. Cicero pro Cluentio, 99.
Cupiditas dimicandi tenet illum cum Annibale. Sic Cicero ad Atticum, lib. 7. 122. 7.
Cursum tenere. Cic. 3. de Natur. deor. 119, Isq; quum secundißimo uento cursum teneret ridens, Videtisne, inquit, &c. Virgilius 3. Aeneid. 138,
Ni teneant cursus. id est, Impleant. Seruius.
Cursum tenere aliquò. Virg. 4. Aeneid. 10.

Cursum alicuius tenere. Ouid. epist. 2. 3.

Cursum aliquem tenere, per translationem. Cicero in Orat. 3, Quòd si quem aut natura sua, aut illa præstantis ingenij uis fortè deficiet, aut minus instructus erit magnarum artium disciplinis, teneat tamen eum cursum quem poterit.

Decorum tenere. Cic. 1. Offic. 179.

Decus tenere. Cic. 1. Offic. 197.

Delectum rerum tenere. Cic. 1. de Finib. 52.

Teneri magno desiderio alicuius. Plin. epist. 66. a. hoc est, Vos maximè desiderare. Cic. de Senect. 29.

Dignitatē tenere, Quod & retinere dicitur & obseruare. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 12. Idem Cornificio, lib. 12. 25. 6.

Disciplinam tenere. Cic. 2. de Legib. 24.

Dolorem tenere. Cic. Attic. lib. 12. 252. 8, O' hominem cauendum: quanquam mihi quidem, sed tenendus dolor est.

Dominatu alterius teneri. Cic. 2. Offic. 3.

Errore aliquo teneri. Ouid. 6. Fast. 51.

Expectatio tenet me. Cic. Attic. lib. 3. 49. 5.

Expectatio suspensa tenetur. Cic. pro Cluentio, 5.

Fama tenet. Liu. 8. bel. Maced. 51, Famaq; ita tenet: Cælenis Marsyam cum Apolline tibiarum cantu certasse.

Famam & opinionem hominum tenere. Cæsar 3. belli Ciuil. 216. id est, Retinere.

Famam tenere sine labe. Ouid. epist. 16. 14.

Fidem tenere. Cic. 12. Philip. 339.

Fides eum non tenet, sed merces. Liu. 10. bel. Pun. 167.

Finem aliquem tenere. Cic. 4. de Finib. 43.

Finem Britanniæ non fama, nec rumore, sed castris & armis tenemus. Tacit. in uita Agricolæ.

Aliquid firmum tenere. Cic. in Orat. 140.

Flagitijs teneri. Tacit. lib. 3.

Fletus tenere. Ouid. 3. de Arte, 87.

Fœderibus alienis teneri. Liu. 4. bel. Pun. 133.

Fugam alicuius tenere. Lucanus lib. 1. 141, Hiratium tenuêre fugam.

Fugam tenere per medios hostes. Virg. 3. Aeneid. 57.

Gentes tenuit in pace fideli. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 16.

Gratiam alicuius tenere: pro, Esse in gratia. Cicero Quint. fratri, lib. 2. 168. 15.

Grauitatem tenere. Cic. Attic. lib. 8. 191. 5.

Gubernacula Reipub. tenere. Cic. 2. de Diuin. 4.

Hæreditatem tenere. Cic. 2. de Finib. 90.

Imperium in suos tenere. Cic. de Senect. 33.

Summam imperij tenere. Cæsar 2. bel. Gall. 313.

Imperio Romano teneri, Subijci. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 51.

Incendio teneri. Quintil. lib. 2. cap. 13. 11.

Insaniam tenere, Insanum esse. Plaut. Capt. 11. 89.

Institutum tenere. Cic. 4. Tusc. 12, Sed defendat quod quisque sentit: sunt enim iudicia libera, nos institutum tenebimus.

Institutum suum tenere in omnib. rebus. Cic. 6. Verr. 40.

Iram uel iracundiam tenere. Cic. in Parad. 41, Refrænet primùm libidines, spernat uoluptates, iracundiam teneat, coerceat auaritiam. Liu. 8. ab Vrbe, 21.

Neq; ira, neq; gratia teneri. Cic. 1. de Nat. deor. 65.

Irretitum tenere. Cic. 1. de Orat. 23.

Iter tenere. Virg. 9. Aeneid. 86.

Iucunditatem perpetuam uitæ tenere. Cic. 1. de Finib. 102.

Iudicia tenere. Cic. 7. Verr. 13.

Iureiurando teneri. Cic. 3. Offic. 135.

Ius tenere, dicitur qui callet leges & iura. Plaut. Amph. 3. 37.

Iusta autem ab iniustis petere, insipientia est,
Quippe illi iniqui ius ignorant, neque tenent. Idem Epid. 5. 104.

Ius suum tenere. Cic. pro Cecinna, 23, Hanc puto me habere actionem, ut per interdictū meum ius teneam, atq; iniuriam tuam persequar.

Lachrymas tenere, Continere, cohibere. Cic. 6. Verr. 35.

Legem aliquam tenere. Legi subijci. Terent. Adelph. 1. 2. 6,
—neq; metuit quenquam, neq; legem putat
Tenere se ullam.

Lege aut Interdicto teneri quis dicitur, quum per legem, uel ex legis statuto obligatus & obstrictus est ad aliquid agendum. Cic. pro Cecinna, 30, Hoc interdicto Ebutius non tenetur. Idem ad Atticum, lib. 3. 65. 5, Lege enim Collegij sui non tenebantur.

Perpetuo morbo teneri. Paulus in l. neque fœmina. ff. de procuratoribus.

Teneri legibus, & solui. Cic. 11. Philipp. 297.

Teneri de ui: pro, Reum esse. Senec. de Benef. lib. 5. cap. 8.

Libertatem tenere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 21, Nec si ullam partem libertatis tenebo, proficiet.

Linguam tenere. Ouid. 2. Trist. 89.

Locū tenere. Cic. 4. de Fin. 61, Quid uirtus, ut omnes fatemur, altissimum locum in homine, & maximè excellentē tenet.

Locum honestum seruitutis tenere. Cic. in Parad. 46.

Locum aliquem cum aliquo tenere. Cic. de clar. Orat. 40.

Tenere locum: pro, Non moueri loco. Cic. pro Cluentio, 101, Nam miles qui locum non tenuit, qui hostium impetū, uimq; pertimuit, potest idem, &c.

Tenere locum aliquem: pro, Inhabitare. Liu. 1. ab Vrbe, 18.

Teneri ludis, pompa, spectaculis. Cic. 5. de Finib. 87.

Lumina immota tenebat. Virgil. 4. Aeneid. 62.

Mandatum tenere memori mente. Lucret. lib. 2. 118.

In manibus tenere. Cic. 12. Philip. 324. Idem Attic. lib. 2. 17. 1.

Mare tenere, pro Occupare. Cic. Attico, lib. 10. 197. 5. Virgil. 5. Aeneid. 32,
Iamq; propinquabant scopulo, metamq; tenebant. Cicero Tironi, lib. 16. 2. 1, Septimum iam diem Corcyræ tenebamur.

Tenet me cunctatio. Liu. 5. ab Vrbe.

Mediocritatem tenere. Cic. 1. Offic. 126.

Medium tenere. Cic. 3. de Orat. 97, Itaq; tum graues sumus, tū subtiles, tum medium quiddam tenemus. Vide Medius.

Memoria tenere rem aliquam, Reminisci. Cic. de Senect. 11.

Memoriam alicuius rei tenere: hoc est, Aliquam rem in memoria habere. Cic. de Senect. 72.

Tenet uos memoria mei. Cic. ad Quirites post reditum, 1.

Quæstio tenet eum, qui in ius uocatus est. Papinianus in l. iudicatæ. ff. de except. rei iudic.

Animis ac memoria tenere. Cic. pro Corn. Balbo, 12.

Metu teneri: hoc est, Præpediri. Liu. 5. bel. Pun. 80.

Modum tenere uel custodire: cui, Excedere modū, opponitur. Plin. epist. 55. b. Idem epist. 102. b. lib. 5.

Mora nulla tenuit uocatos. Ouid. 1. Metam. 34.

Morbus tenet eum. Plaut. Menæh. 19. 3,
Num eum ueternus aut aqua intercus tenet? Salust. in Iugurtha, Fortè apud illum quem inhonesta & perniciosa libido tenet potentiæ.

Mordicus tenere. Vide Mordeo.

Morem tenere, Obseruare. Cic. 5. Tuscul. 17.

Nomen æternum tenere. Virgil. 6. Aeneid. 47.

Nomen legum tenere. Cic. 2. de Legib. 18.

Obsidione teneri. Virgil. 10. Aeneid. 21.

Obstrictum teneri fœdere. Cic. in Pisonem, 22.

Occasionem tenere. Cic. 1. de Legib. 7.

Occupatum & impeditum tenere. Cic. pro Cælio, 35.

Oculos tenebat sub astra. Virgil. 5. Aeneid. 170.

Pictura artificum oculos tenet: id est, In contemplationem sui adducit.

Digitized by Google

adducit. Plin. epist. 50. a. Cic. 4. Acad. 41.
Tenere aliquem in oculis, auribus, complexu, &c. Cicero 3. Philipp. 136.
Odium uestri ordinis tenet eos. Cic. 3. Verr. 15.
In officio tenere aliquos. Cæsar 5. bel. Gal. 202.
Omnia tenere: pro Habere in potestate. Cicero Quint. fratri, libr. 2. 11. 2.
Nihil aptius est ad opes tuendas ac tenendas, quàm diligi. Cicero 2. Offic. 30.
Oppidum tenere, Occupare. Cæsar 1. bel. Ciuil. 67.
Oppressos tenere, Detinere. Cic. Att. lib. 2. 31. 5.
Ordine rem tenere. Vide Ordo.
Ora tenere, Tacere. Cic. 1. de Diuin. 176. Ex Ennio. Vetus codex legit, Ore timebant. Virg. Aeneid. 1,

Conticuêre omnes, intentiq; ora tenebant. Seruius, Aut ora intuebantur, aut immobiles uultus habebant: uti,

—tenuitq; inhians tria Cerberus ora. id est, Immobilia habuit. aut, tenebant, habebant.

Obtutu defixa tenet ora. Virg. 7. Aeneid. 50.
Palmam tenere, uictorum signum fuit antiquis. Plinius libro 35. cap. 10. 10.
Partem tenere in re aliqua. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 7.
Partes tenere. Cicero Attico, lib. 3. 42. 1, Et simul intelligebā, ex eo loco si te haberem, posse me Brundusium referre, sine te autem non esse nobis illas partes tenendas propter Antonium.
Percepta & comprehensa tenere. Cic. 4. Acad. 46.
Personam tenere, per translationem à comœdis: pro, Status alicuius esse. Cic. 3. de Orat. 30, Neq; adhuc quam personam teneant, aut quid profiteantur, intelligere potuerunt.
Planta tenet, pro Radicatur. Colum. lib. 5. cap. 6, Nam si radicibus ulmi iunxeris, malè uitis comprehendet: & quum tenuerit, incremento arboris opprimetur. Hic, comprehendit & tenet, uidentur idem significare.
Pœna aliqua teneri: pro, Obnoxium esse. Cicero ad Quint. fratrem. lib. 2. 7. 9.
Portum tenere, Appellere, uel portum occupare. Liu. 7. bell. Maced. 44, Vento aduerso ante lucem Pygela portum tenuit. Virg. 9. Aeneid. 20,

Imò ubi defunctæ finem portusq; tenebunt Ausonios.

In sua potestate tenere: pro, In potestate habere & moderari. Cic. ad Qu. fratrem. lib. 1. 1. 59.
Principatum tenere. Cic. 1. Tusc. 30, Alijs pars quædam cerebri uisa est animi principatum tenere.
Principatum sententiæ tenere. Cic. de Senect. 59.
Promissum tenere: id est, Præstare. Cic. 3. Offic. 141.
Propositum tenere: pro, Retinere. Cæsar, Pompeius interclusus Dyrrachio, ubi propositum tenere non potuit, secundo usus consilio, &c. Propositum tenere: pro, Obtinere quod quæras. Cæsar 1. bel. Ciuil. Tali instructa acie, tenere propositum uterq; uidebatur. Sic lib. 3, Commutata ratione belli, quoniam propositum non tenuerat, iuxta Pompeium munire iussit. id est, Sua spe frustratus erat, &c.
Prouinciam. Cic. 1. Offic. 55.
Rationem iuris æquabilem tenere. Cicero ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 48.
Rationem numerorum in oratione tenere. Cic. 3. de Orat. 112.
Regna tenere. Ouid. 5. Metam. 56.
Religione teneri, Obstringi, detineri. Cic. 6. Verr. 66.
Rem oculis, non coniectura tenere. Cic. pro Cluentio, 14.
Remp. tenere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 31.
Rebus & studijs aliquibus teneri. Horat. 1. epist. 1. 17.
Risum tenere, Continere. Cic. in Vatinium, 15.
Rura tenere. Ouid. 3. Metam. 1.

Tenere se intra grauitatem. Plin. epist. 200.
Se intra silentium tenere. Plin. epist. 82. b.
Se in silentio tenere. Plin. epist. 126. b.
Se in æterno seruitio tenere. Liu. 4. ab Vrbe, 153.
Se in equestri ordine tenere. Plin. epist. 46. b.
Se improbis artibus tenere. Plaut. Pseud. 20. 7.
Sese castris tenere. Cæsar 3. bel. Gall. 447. Et Brutus ad Cic. lib. 11. 10. 7, Tenere se Alpibus.
Se domo tenere. Cic. Post reditum in Sen. 26.
Se domesticis finibus tenere. Cic. Att. lib. 7. 131. 6.
Se suis finibus tenere. Cic. 3. de Finib. 2.
Se loco tenere. Liu. 8. ab Vrbe, 148. Magistro equitum denunciauit, ut sese loco teneret: neu absente se cum hoste manum consereret. Sic Cæsar 3. bel. Ciuil. 429.
Se uno loco tenere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 18. 9.
Se oppido tenere. Cic. Attic. lib. 9. 187. 1.
Tenere, pro Obtinere. Plin. epist. 91, Scripseram tenuisse Varenum, ut sibi euocare testes liceret.
Tenere se: pro, Abstinere & cauere. Plaut. Merc. 3. 52,

Omnes tenerent mutuitanti credere. Cic. pro Flacco, 8, Tenuit se, neq; attulit in iudicium quicquam ad lædendum. Idem 2. de Finib. 36, Hoc loco tenere se Triarius nō potuit, Obsecro, inquit, &c.

Tenere me nō possum ab, uel quin: pro, Parum abest. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 18. 4, Ego tamē teneo ab accusando uix me hercule. Idem Attico, lib. 15. 328. 2, Teneri non potui, quin tibi apertius illud idem ijs literis declararem.
Nec se tenuit quin. Cic. 4. Acad. 24.
Sedem Iouis optimi Max. tenere: pro, uincere, siue captā obtinere. Tacit. lib. 19.
Tenuit sententia altera: pro, Accepta est, & probata. Plin. epist. 167. l, Sic ex tribus sentētijs duæ factæ: tenuitq; ex duabus altera, tertia expulsa.
Sententiam aliquam tenere: pro, alicuius sententiæ & opinionis esse. Cic. 1. de Finib. 53.
Sermone suo tenere aliquem, Detinere, occupare. Cic. de claris Orator. 124.
In sermone tenere aliquem. Valer. 7. Argon. 52.
Silentium tenere. Liu. 3. ab Vrbe, 196. Ouid. 1. Metam. 42.
Sitis tenet hiantes. Lucret. lib. 3. 220.
Somnum tenere. Cic. de clar. Orat. 152.
Spem tenere, Sperare. Plaut. Merc. 12. 5.
Tenet me spes, Spero, & expectatione ducor. Cic. 1. Tusc. 155,

Magna me, inquit, spes tenet Iudices, bene mihi euenire quòd mittar ad mortem. Idem pro Cluentio, 4.

Studia agri colendi tenere. Cic. de Senect. 56.
Teneri studio alicuius rei, Delectari. Cic. 1. de Legib. 94.
Teneri iisdem studijs, Cic. Volumnio, lib. 7. 34. 5.
Studium tenet me: hoc est, delector. Cic. ad Atticū, lib. 1. 7. 4.

Summum me eorum studium tenet, sicut odium iam cæterarum rerum.

Summam rerum tenere. Lucret. lib. 2. 107.
Suspensum tenere aliquem. Virg. 6. Aeneid. 143.
Suum tenere. Cic. Attic. lib. 6. 111. 8.
Syluas tenere. Ouid. 1. Metam. 61.
Tela tenere contra aliquem. Virg. 8. Aeneid. 139.
Temperamentum tenere, Obseruare modum & mediocritatē. Plin. epist. 7. a.
Torpor tenet membra. Liu. 9. ab Vrbe, 8.
Verecundia teneri. Liu. 4. bel. Maced. 7.
Vestigia alicuius tenere. Liu. 9. bel. Pun. 160.
Viam tenere. Cic. Att. lib. 1. 15. 5, Illud tamen uelim existimes, me hanc uiam optimatū post Catuli mortem nec præsidio ullo, nec comitatu tenere.

Digitized by Google

Perge tenere istam uiam. Cic. de Petit. Consul. 36.
Vincla tenent fessas naues. Virgil. 1. Aeneid. 35.
Vinctum tenere aliquem. Horat. 4. Carm. ode 11. 5.
Voluptas uiuendi me tenuit. Virg. 10. Aeneid. 169.
Vocem tenere. Ouid. 4. Metam. 34.
Voce tenere ruentem. Lucan. lib. 7. 60.
Voto & promisso teneri: pro, *Obligatum esse.* Cic. Attico, lib. 12. 241. 10.
Vrbem aliquam tenere. Cic. ad Cassium, lib. 12. 5. 6.
Tene tibi: pro, *Serua tibi.* Plaut. Trucul. 10. 55.
Tene tene. Plaut. Aulul. 16. 1,

Redi, quò fugis nunc? tene tene.

Tenere, Constringere. Virg. 2. Georg. 75,

Texendae sepes etiam & pecus omne tenendum est.

Armenta tenere clausa stabulis. Virg. 3. Georg. 71.
Intra claustra tenere aliquem. Horat. 3. Carm. ode 11. 9.
Teneri manifestò, Obligari, ut, *Siquis furetur rem sacram de prophano, tenetúrne furti, an sacrilegij?* Plaut. Casin. 5. 22.
Teneri manifestò in rebus turpibus. Cic. 3. Verr. 1.
Tenere aliquem in noxia. Plaut. Casina, 11. 71.
Tenere aliquem manifestum mendacij. Plaut. Truc. 4 30.
Tenere manifestò furem. Cic. 5. Verr. 116.
Tenetur manifestò auaritia hominis. Cic. 5. Verr. 128.
Teneri, pro Conuinci & coargui. Cic. 7. Verr. 106, *Quae si dices, tenebere: sin alia dices quae à me dicta sunt, non refutabis.* Idē 4. Acad. 174, *Si rectè concluserit, teneo: sin uitiosè, minam Diogenes reddet.*
Argumenti: & testibus teneri. Cicero 7. Verr. 79. Idem pro Cecinna, 3.
Tenere, Tegere. Virgil. 1. Georg. 24,

— & obducto latè tenet omnia limo. id est, Occupat & operit. Seruius.

Tenere, Defendere. Virgil. 8. Aeneid. 131,

Stabat pro templo, & Capitolia celsa tenebat.

Verbum est militare, ut ait Seruius: ut etiam Sallustius dicit. Vnde econtrà, Victos, loco motos dicimus. Vide Moueo.

Tenere manu res. Cic. 3. Offic. 89, *Sed aliter leges, aliter philosophi tollūt astutias. Leges, quatenus manu tenere possunt: philosophi, quatenus ratione & intelligentia.*
Arctè tenere, & defendere. Cic. in Parad. 15.
Cōperire manifestò, & manu tenere indicia mortis, per translationem: pro, *Certissima habere.* Cic. de clar. Orat. 152.
Teneri, pro Constare. Cicero Planco, lib. 13. 30. 2, *Non his modò causis quae speciem habent magnae coniunctionis, sed ijs etiam quae familiaritate & consuetudine tenentur.*
Tenetur uita animantium cibo. Cic. 2. de Nat. deor. 201.
Tenere, pro Durare. Liu. lib. 3. bel. Punic. 126, *Imber continens per totam noctem usq; ad horam tertiā diei insequentis tenuit.* Sic apud Quintilianum lib. 2. cap. 1. 1, *Tenuit consuetudo:* id est, Obtinuit.
Teneri, pro Impediri. Ouid. 10. Metam. 41,

— quod quoniam fatali lege tenemur,
Semper eris mecum.

Teneri, pro Stare & inniti. Cic. Att. lib. 12. 243. 1, *Occidimus, occidimus Attice, iampridē nos quidem: sed nunc fatemur, Posteaquam unum, quo tenebamur, amisimus.*
Tenere, Intelligere. Terent. Heaut. 4. 3. 22,

Tenes quid dicam? Idē Andr. 3. 2. 18, *Teneo quid erret.*

¶ Tenax, tenacis, pen. prod. om. gē. (γλοιώδης, ἰξώδης, γλίσχρος, κολλώδης, κάτοχος, ἰσχυρογνώμων) *Qui retinet: ut Glutinum tenax dictum est, quod dum attrectatur, digitos tenere uideatur.* Virg. 4. Georg. 12,

Excudunt ceras, & mella tenacia figunt.

Bitumen tenax. Ouid. 9. Metam. 133.
Cerae tenaces. Virgil. 4. Georg. 33.
Complexus tenax. Ouid. 4. Metam. 76.
Equus tenax. Liu. 9. bel. Maced. 97, *Vt equum tenacem nō parentem, frenis asperioribus castigandum esse.*
Equus tenax contra sua fraena. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 3.
Fides longa tenaxq;. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 3.
Ira tenax ad extremum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 6.
Memoria tenax, Stabilis, cōstans, firma, quiduis optimè tenēs. Plin. epist. 97. lib. 6.
Morbus tenax, Difficilis, contumax, molestus. Suetō. in Claud. Caesare, cap. 2.
Passu tenaci stare. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6. 5.
Solum tenax glebis. Plin. epist. 101. c.
Vincla tenacia. Virg. 4. Georg. 83.
Restrictus & tenax. Cic. pro Plancio, 44.
Tenacissimus disciplinae. Plin. epist. 306.
Tenax iuris sui dominus dicitur, qui tam arctè ius suum obseruat, ut de eo demere aut auferre sibi ab aliquo ne tantillum quidē patiatur: quod auarorum est dominorum proprium in suos colonos. Colum. lib. 1. cap. 7. 1, *Sed nec dominus in unaquaq; re, cui colonum obligauerit, tenax esse iuris sui debet, sicut in diebus pecuniarum, &c.*
Iusticiae tenax. Iuuen. Satyr. 8. 3.
Tenax praui. Virgil. 4. Aeneid. 38,

Tam ficti prauiq; tenax, quàm nuncia ueri.

id est, In omnibus perseuerans. Seruius. De fama.

Tenax propositi, Cōstans, perseuerās. Horat. 3. Carm. ode 3. 1.
Tenacissimus alicuius rei. Quintil. lib. 1. cap. 1. 4.
Memoria tenacissima. Quintil. lib. 1. cap. 1. 14.
Tenax, Parcus, auarus. Apuleius, Homo diues, sed tu nimiū tenax. Terent. Adelph. 5. 4. 12,

Ego ille agrestis, saeuus, tristis, parcus, truculētus, tenax.

Pater parcus & tenax. Cic. pro Caelio, 28.
Custos tenax patrimonij. Quintil. lib. 4. cap. 2. 53.
¶ Tenacia, *Est perseuerantia, & duritia.* Ennius Hectoris lytris, *Ducet quadrupedē iugo inuitū, domabit infraenū, et urget ualidè, cuius tenacia infraenari nimis nequit.* Ex Nonio.
¶ Tenacitas, pen. corr. tenacitatis, foem. gē: uel, ut quibusdam placet, Tenacia, tenaciae (γλισχρότης) Retensio, parsimonia, duritia, perseuerantiaq;. Plin. lib. 9. cap. 29. 2, *Vada nō apprehendunt: & grandibus minor tenacitas.* Cic. 2. de Natur. deor. 182, *Cibumq; partim oris hiatu & dentibus ipsis capessunt, partim unguium tenacitate arripiunt, partim aduncitate rostrorum.*
¶ Tenaciter, pen. corr. Aduerbium (ἀπρίξ) Ouid. epist. 3. 9,

An miseros tristis fortuna tenaciter urget?

¶ Tenor, tenoris, pen. prod. Ordo, forma, continuatio. Valer. Maximus lib. 1, *Quo minus religionibus suus tenor, suaq; obseruatio redderetur.* Plin. in Paneg. 138, *Idemq; utrique propositum, idem tenor uitae.* id est, Idem uiuendi modus. Virg. 2. Georg. 68.
Inceptum tenorem peragit fortuna. Ouid. Epist. 21. 1.
Vno tenore. Liu. 3. bel. Pun. 225, *Hi mores, eaq; caritas patriae per omnes ordines uelut tenore uno pertinebat.*
Tenore uno rem peragere. Liu. 5. ab Vrbe, 21.
Vno & perpetuo tenore iuris. Liu. 4. bel. Maced.
Vno tenore in dicendo esse. Erasmus, *Tenorem, rei progressum uocāt. Vnde, quae sui similia, sibiq; ueluti perpetua quadam succedunt serie, horum eundem esse tenorem dicimus.* Cic. in Orat. 11, *Isq; uno tenore, ut aiunt, in dicendo fluit, nihil afferens praeter facilitatem & aequabilitatem.* Loquitur de aequalitate dictionis, nulla uarietate reficientis auditorum aures.
Aeui tenor sine nube. Stat. 3. Sylu. 3. 30.

Digitized by Google

Pugnæ tenor. Liu. 8. ab Vrbe, 196.
Veli tenor. Lucan. lib. 5. 142.
Placidus tenor. Ouid. 3. Metam. 22.
Tenores, à Græcis τόνοι dicuntur. Quintil. lib. 1. cap. 5. 15, Adhuc difficilior obseruatio est per tenores: quos quidem ab antiquis dictos tenores cōperi, uidelicet declinato à Græcis uerbo, qui τόνους dicunt: uel accentus, quas Græci προσῳδίας uocant.
Acutus tenor. Quintil. lib. 1. cap. 5. 17.
Grauis tenor. Quintil. lib. 5. 17.
¶ Tentor, tentoris, à teneo. Hinc Tentores in factionibus circi ludisq; uocabantur, qui equos & currus tenebant, antequam uices sortesq; eorum cursus uenissent. Horum mentio est in epigrammate isto, quod ex priscis titulis Turnebus eruit, M. Vipsanio Fulloni tentori. Addubitat tamen, num tinctori melius legeretur.
Tener] tenera, tenerum, pen. corr. (τέρην, ἁπαλὸς, ψαθυρὸς) Molle, tractabile. Hinc tenera ætas, puerilis. Festus, Tener à τέρην, conuersis literis. Cic. 3. de Finib. 14, Tener puer.
Tener & rudis. Cic. 1. de legib. 70.
Aetas tenera. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 7.
Agnus tener. Virgil. eclog. 1. 2.
Amor tener. Ouid. 2. Amor. eleg. 18. 4.
Animus tener, Flexibilis. Antonius Cicer. in epist. ad Atticum, lib. 14. 310. 3.
Anni teneri. Ouid. epist. 4. 5.
Annis teneris. Plin. in Paneg. 26.
Arbores teneræ. Virg. 10. eclog. 11.
Aristæ. Virgil. 7. Aeneid. 162.
Auræ. Lucret. lib. 42.
Balatus. Ouid. 7. Metam. 66.
Carmen. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 1.
Corpus. Virgil. 2. Georg. 5.
Cupressus. Virgil. 1. Georg. 4.
Decor. Seneca Hippol. 4. 4.
Equus tener: cui Vetulus opponitur. Cic. de Amic. 59.
Foetus teneri, ac infirmi. Quintil. lib. 2. cap. 6. 5.
Herba tenera. Virgil. 1. Georg. 23.
Ingenia. Claud. 2. in Eutrop. 36.
Lanugo. Virgil. 2. eclog. 11.
Manus. Lucret. lib. 6. 160.
Membra. Lucret. lib. 4. 222.
Mentes. Horat. 3. Carm. ode 24. 12.
Ocelli. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 12.
Oratio mollis, tenera, & flexibilis. Cic. in Orat. 29.
Os tenerum balbumq;. Horat. 2. epist. 1. 26.
Procera & tenera palma. Cic. 1. de Legib. 3.
Pudor. Ouid. epist. 2. 29.
Risus. Claud. 2. Paneg. 70.
Saltator. Cic. in Pisonem, 70.
Somnus. Ouid. 2. de Arte, 110.
Spado tener, apud Iuuenalem, Satyr. 1. 2. 3.
Versus nimium teneri. Horat. de Arte, 50.
Virgines teneræ. Horat. 1. Carm. ode 21. 1.
Tenera & tractabilis uirtus: cui Dura & ferrea apponitur. Cic. de Amic. 44.
A' teneris unguiculis. Vide A' præpositionem.
De tenero ungi, A' primis annis. Horat. 3. Carm. ode. 6. 5.
A' tenero, & A' teneris, sub. annis. Vide A' præpositionem.
In teneris consuescere. Virgil. 2. Georg. 55.
Tenerior & tenerrimus (ἁπαλώτερος) Plin. lib. 10. cap. 72. 1, Si tenerior est & catuli adhuc ætas.
Prata tenerrima. Ouid. 1. de Arte, 60.
¶ Tenellus, Adiectiuum diminut. Vnde Tenellam ætatem dicimus, puerilem. Plaut. Casin. 3. 18,

Bellam & tenellam Casinam. Varro 1. de Re rust. cap. 41. 1, Aqua recenti insito inimica: tenellum enim citò facit putre.

Vultus tenellus. Stat. 5. Sylu. 5. 18.
¶ Tenellulus, pen. corr. aliud Dimin. Catul. ad Coloniam, 17. 3, Vt puella tenellulo delicatior hœdo.
¶ Teneritas, pen. corr. teneritatis, fœm. gener. (ἁπαλότης) Ipsa mollities. Cic. 5. de Finib. 105, In primo enim ortu inest teneritas & mollities quædam, ut nec res uidere optimas, nec agere posint. Plin. lib. 9. cap. 42. 2, Huius iecori teneritas nulla præfertur.
¶ Teneritudo, pen. prod. teneritudinis, pen. corr. fœm. gen Idē (ἁπαλότης) Varro 1. de Re rust. cap. 36, De segetibus, si qua est aqua, deduci: si in siccitates sunt, & terra teneritudinem habet, sarrire, uineas arbustaq; putare.
¶ Tenerè, pen. corr. & Teneriter, pen. corr. Aduerbia (ἁπαλῶς) Plin. lib. 23. cap. 3. 4, E' radice oleæ quàm tenerrimè cortex derasus, in melle crebro gustatu medetur sanguinem reijcientibus.
¶ Teneresco, siue Tenerasco, tenerascis (ἁπαλύνομαι) tenerascere, Tenerum fieri, mitescere. Lucret. lib. 3. 154,

Scilicet in tenero tenerascere corpore mentem. Plin. lib. 17. cap. 22. 20.

Tenes] Tenæ (τένης) Filius fuit Cycni & Scamandrodices, Tenedi urbis conditor, ut refert Lycophronis Scholiastes. Cic. 3. Act. in Verrem, Tenem apud Tenedios in Sicilia putant esse sanctißimum deum, ac eorum urbem condidisse. Vide Tenedos.
Tenitæ] Credebantur esse sortium deæ, quòd tenendi potestatem haberent. Festus.
Tennis] siue Tennum (τέννον) uel, ut Strabo & Plinius, Temnos, ex Aeolicis urbibus est: unde Hermagoras fuit is, qui de dicendi arte conscripsit, ut author est Strabo lib. 14. Meminit Cic. pro Flacco. 34.
¶ Tennites uel Temnites, pen. prod. (τεννίτης) Gentile nomē. Cic. pro Flacco, 33, Heraclides ille Tennites, homo ineptus & loquax: sed, ut mihi uidetur, ita doctus, ut etiam magistrum aliorum se esse dicat: et qui ita sit ambitiosus, ut, &c.
Tenor] Vide Teneo.
Tenos] τῆνος, Insula cum oppida in Aegeo mari, una Cycladum, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 12.
Tentigo] Vide Tendo.
Tento] tentas (πειράζω, πειράομαι, πειρητίζω, μιτέρχομαι, ἀποπειράομαι) Tentare, Attrectare. Colum. lib. 8. cap. 11. 7, Sæpiusq; digitis loca fœminarum tentanda sunt: nam in promptu gerunt oua.
Tentare, rem non intellectam atq; incertā aggredi: hoc est, experiri, uel diligenter inquirere. Terent. Phorm. 4. 3. 14,

Visum est mihi ut eius tentarem sententiam. Cic. in Parad. Tentare uolui an ita dici possent. Ouid.

—sed quid tentare nocebit? Cic. 3. Verr. 73, Vtrum admonitus, an tentatus.

Tentare, quidam à Tendo deducūt: quòd qui tentat, quasi manum, aut aliam corporis partem, in id quod experiri uult, & exquirere, tendat. Alij à Teneo, quòd Tentare experiri sit, uel inquirere, & uerbo uel re quasi manu tenere.
Experiri & tentare. Brutus ad Ciceronem, in Epist. ad eundem, 16. 16.
Tentaui quid in eo genere possem. Cic. 1. Tuscul. 12.
Aliquem leuiter tentare quo animo ferat aliquid. Cic. 2. de lege Agraria, 30.
Homo quum se ipse prospexerit, totumq; tentârit, intelliget, &c. Cic. 2. de Legib. 88.

Digitized by Google

Aditum tentare. Vide Aditus, in Adeo.
Animos tentare literis, nuncijs, donis, &c. Cæs. 1. bell. Ciu. 154. Liu. 4. bel. Maced. 15.
Animos alicuius spe & metu tentare. Cic. pro Cluent. 140.
Animum alicuius tentare precando. Virg. 4. Aeneid. 23.
Armis rem tentare. Cic. 2. Offic. 124.
Verbo nefario aures alicuius tentare. Cic. de Arusp. resp. 52.
Causas latentes tentare. Virg. 3. Aeneid. 7.
Impulsas tentauit pollice chordas. Ouid. 10. Metam. 29.
Discrimen sui tentare. Claud. 7. Paneg. 87.
Excursus breues tentant. Virg. 4. Georg. 39.
Experientia tentare. Varro 1. de re Rust. cap. 18. 7.
Tentare fidem polliciti. Ouid. 11. Metam. 22.
Fortunam belli tentare ac periclitari. Cic. 7. Verr. 103.
Nouam fortunam tentare. Cæs. 3. bel. Ciuil. 231. id est, Periclitari, & in periculum se conijcere.
Frustra aliquid tentare. Colum. lib. 11. cap. 3. 51.
Fugam tentauit cursu equorum. Virg. 12. Aeneid. 98.
Insidias tentare. Claud. de bello Gildon. 79.
Insidijs tentare aliquem. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25. 9.
Iter tentare uia negata. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.
Iudicium tentare pecunia. Cic. pro Cluentio, 6. & 64.
Leniter aut minaciter tentare. Vide Lenis.
Leuiter aliquid tentare. Quint. lib. 3. cap. 4. 1.
Lacessere bello & tentare nationes aliquas. Cicero pro lege Manilia, 16.
Omnia tentare. Cic. Att. lib. 12. 241. 11.
Patientiam alicuius tentare. Cic. 2. de lege Agrar. 32.
Precibus tentare aliquem. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 4.
Prudentiam cuiuspiam tentare. Cic. 1. Tuscul. 157.
Scientiam alicuius tentare. Cic. 1. de Diuin. 60.
Spem certaminis tentare. Liu. 2. bel. Maced. 132.
Studium inutile tentare. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 5.
Vires alicuius tentare. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 10.
Via tentanda est. Virg. 3. Georg. 2.
Tentari morbo, Dolere, affligi morbo. Cic. 4. Tusc. 48, Illud animorum, corporumq́; dissimile est, quòd animi ualentes morbo tentari non possunt, corpora possunt.
Renes morbo tentantur acuto. Horat. 1. epist. 6. 6.
Dolore tentante læditur caput aut oculus. Lucret. lib. 3. 30.
Amore tentari. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 1.
Scabies tentat oues. Virg. 3. Georg. 86.
Tentare pedes dicitur uua, pro uino, quum ita ebrios bibentes reddit, ut pedibus uacillent. Virg. 2. Georg. 19,

—tenuisq́; lagæos
Tentatura pedes olim, uincturaq́; linguam.

Pabula tentant graues fœtas. Virg. eclog. 1. 10.
Tentare caput dicitur uinum: hoc est, Perturbare. Plin. lib. 23. cap. 1. 22.
Tentare, pro Captare. Quintil. lib. 6. cap. 4, Diuus Augustus quum ei Galli torquem aureum centum pondo dedissent, & Dolabella per iocum, tentans tamen fori sui euentum dixisset, Imperator torque me dona: Malo te, inquit, ciuica donare.
Tentare, pro Inuadere, infesto animo petere & aggredi. Cicer. pro Rab. perduel. reo, 1, Idcirco in his rebus euertendis unius hominis senectus, infirmitas, solitudoq́; tentata est.
¶ Tentatus, penult. product. Particip. (πειρασθείς) Ouid. 1. de Arte, 79,

Opprime tentatam, nec nisi uictor abi.

¶ Tentatio, tentationis (πειρασμός) Verbale. Liu. 4. ab Vrbe, 179, Aegrè Hortensius pati, tentationem eam credens esse perseuerantiæ suæ, &c.
Tentationes morbi. Cic. Attic. lib. 10. 208. 2.
¶ Tentator, pen. prod. Verbal. (πειρατής) Horatius 3. Carm. ode 4. 15,

——notus & integræ
Tentator Orion Dianæ.

¶ Tentabundus, Adiectiuum (πειράζων) Liu. 1. bel. Punic. 133, Ventum deinde ad multo angustiorem rupem, atq; ita rectis saxis, ut ægrè expeditus miles tentabundus, manibusq́; retinens uirgulta ac stirpes circà eminentes demittere sese posset. id est, Tentans.
¶ Tentamen, pen. prod. tentaminis, pen. corr. Ouid. lib. 3. Metamorph. in fabula Tiresiæ,

Prima fidem, uocisq́; datæ tentamina sumpsit
Cærula Lyriope. Tentamina, id est experimenta.

¶ Tentamentum, tentamenti (πειρατήριον) idem quod Tentatio. Virgil. 8. Aeneid. 29,

—nec prima per artem
Tentamenta tua pepigi. hoc est, Cum nullo antè pactus sum, ut te aut per artem aliquã, aut per legatos probarẽ: sed intrepidum me tibi commisi. Seru. Ouid. 7. Metam. 148,
—meditataq́; penè reliqui
Tentamenta fide. Fide, pro fidi. Ibidem, lib. 15. 126,
Tentamenta mortalia.

Tentipellium] tentipellij, Genus calceamenti ferratum, quo pelles extenduntur, ut ex Ariorij sententia tradit Festus. Alij putant medicamentum esse, quo rugæ abiguntur, cutisq́; extenditur. Titinnius apud Festum, Tentipellium inducis, rugæ in ore extenduntur. Vide plura apud Festum.
Tentorium] Vide Tẽdo.
Tentyra] penult. corr. Tentyrorum, plur. num. neutr. gener. (τέντυρις) Ciuitas inferioris Aegypti: unde & Præfectura Tentyritica. uel, ut Plin. ait, lib. 8. cap. 2. 5, insula à Nilo circundata, in qua habitant homines qui crocodilos non timẽt. Iuuen. Satyr. 15. 8,

Qui uicina colunt umbrosæ Tentyra palmæ.

¶ Tentyritæ, pen. prod. Populi, de quibus Plin. lib. 8. cap. 2. 5. Strabo quoq; lib. 17, Quum, inquit, crocodili Romam allati essent, ut uiderentur, Tentyritæ eos sequebantur. facta est ab illis piscina quædam, & foramen in uno laterum, ut ex aqua in apricum egredi possent. Tentyritæ aderant, qui eos interdum rete educebant ad solem, ut à spectatoribus uiderentur: interdum in aquam intrantes, rursum eos in piscinã retrahebant. Plin. lib. 28. cap. 3. 2, In insula Nili Tentyri nascentes tanto sunt crocodilis terrori, ut uocem quoq; eorum fugiant. Vbi legendũ putauerim, Tentyris: ut sit sensus, Qui nascuntur in Tentyris insula Nili, &c. hoc est, Tentyritæ tanto sunt crocodilis terrori, &c. Loquitur enim Plinius de remedijs ex homine.
Tenuis] & hoc tenue (λεπτός, ἀραιός, ἀδινός, ψιλός, ἰσχνός) à Teneo fieri uidetur: quòd quæ tenuia sunt, facilè teneantur. significat autem Paruum & exiguum. Colum. lib. 2, Quo tenue limum proueniat. Plin. lib. 12. cap. 14. 6, Tenuissimus cortex. Plautus Rud. 30. 14,

Ita quanti magis extergeo, rutilum, atq; tenuius fit. Varijs substantiuis iungitur.

Acies tenuis. Vide Acies.
Acus tenuis. Vide Acus.
Aer tenuis. Virgil. 4. Georg. 62.
Aer purus & tenuis, Crassus & concretus, contraria. Cicero 2. de Nat. deor. 60.
Aqua tenuis, Modica. Liu. 1. ab Vrbe, 16.
Argilla tenuis, Sine humore. Virgil. 2. Georg. 36.
Respondeo, mihi dicendi aut nullam artem, aut pertenuem uideri. Cic. 1. de Orat. 53.
Auræ tenues. Virg. 4. Georg. 100.

Digitized by Google

Aurum tenue. Virgil. 4. Aeneid. 53.
Autoritas tenuis, persona leuis. Cic. 2. de lege Agraria. 52.
Cœlum tenue, cui Crassum opponitur: hoc est, Aeris temperies tenuior & delicatior. Cic. de Fato, 11.
Census tenuis. Horat. 1. epist. 7. 11.
Cultu tenuissimo uiuere, Parcissimo. Cic. pro Flacco, 21.
Damnum tenue. Claud. de bel. Get. 1.
Discrimen tenue, Paruum. Plin. lib. 8. cap. 33. 2.
Distinctio tenuis & acuta. Cic. 4. Acad. 80.
Dubitatio tenuissima, Minima. Cic. 4. Verr. 13.
Fila tenuia aranei. Lucret. lib. 3. 77.
Gloria non tenuis. Virg. 4. Georg. 2.
Homo tenuis, cui Locupl. s opponitur. Cic. 4. Verr. 96.
Imago tenuis. Lucret. lib. 4. 13.
Loco tenui ortus, Humili. Liu. 2. ab Vrbe, 12.
Mensa tenuis. Horat. 2. Carm. ode 16. 3.
Opes tenues. Cic. pro Quintio, 2, P. Quintius, cui tenues opes, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiæ sunt.
Oppidum tenue. Cic. 4. Verr. 37.
Oratio tenuis, & scriptura leuis: Stylo parum sublimi scripta. Terent. in Prolog. Phorm. 5.
Pecunia mediocris & tenuis. Cic. in Hortensio, Eundem non modò mediocri pecunia, sed etiam tenui percipere possumus. Nonius.
Pluuia tenuis. Virg. 1. Georg. 19.
Præda tenuis. Cæsar 6. bel. Gal. 130.
Remedium tenue. Plin. lib. 2. cap. 48. 2.
Sermo tenuis. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 2.
Disputare sermone tenui & exiguo. Cic. 1. de Orat. 30.
Sonus tenuis. Ouid. 14. Metam. 86.
Spes inanis & tenuis. Cic. pro Roscio Comœdo, 25.
Suspicio tenuis. Cic. pro Cecinna, 31.
Tellus tenuis. Ouid. epist. 4. 22.
Testis obscurus & tenuis. Cic. in Partit. 64.
Textura tenuis. Lucret. lib. 3. 43.
Tenuia uellera. Virgil. 1. Georg. 80,

Tenuia nec lanæ per cœlum uellera ferri.

Ventus tenuis. Virg. 3. Aeneid. 30.
Vestes tenues. Ouid. 5. Metam. 175.
Vestigium tenue. Plin. lib. 3. cap. 4. 2, Magnæ quondam urbis tenue uestigium.
Victus tenuis: cui Copiosus opponitur. Cic. 3. Tuscul. 84. Idem 2. de Finib. 143, Negat enim tenuissimo uictu, id est, contemptissimis escis & potionibus minorem uoluptatem percipi, quàm rebus exquisitissimis ad epulandum.
Vinum tenue. Ouid. 1. de Arte, 115.
Tenuis uiribus, Imbecilla. Plin. lib. 12. cap. 16. 2.
Tenuior & Tenuissimus. Cic. 3. de Legib. 35, Inuentum est temperamentum, quo tenuiores cum principibus æquari se putarint. hoc est, Pauperiores.
Tenuissima membrana. Cic. 2. de Nat. deor. 213.
In minimis tenuissimisq; rebus ludi. Cic. 1 de Orat. 82.
Relinquere alicui tenuissimum patrimonium. Author ad Herennium, lib. 4. 209.
Stamina tenuissima. Ouid. 4. Metam. 36.
Toga tenuissima filo. Ouid. 3. de Arte. 88.
Tenuior: in uersu hexametro. Stat. 1. Sylu. 4. 8,

Sperne coli tenuiore lyra, uaga cingitur astris, &c. Eliditur uocalis u.

Fluit tenuis. Quint. lib. 2. cap. 1. 4, Nã tenuis à fonte, assumptis poetarũ, historicorumq; uiribus pleno iam satis alueo fluit.

In tenui labor, at tenuis non gloria, si quem
Nomina læua sinunt, auditq; uocatus Apollo. Virgil. 4.

Georg. 2. Comparatio est laboris, quòd magnam dat gloriam si fuerit materia ex illis ornata. Seruius.
Tenuis, pro Modico & raro. Horat. in Arte, 10,

In uerbis etiam tenuis, cautusq; serendis.

¶ Tenuiculus, pen. corr. Adiectiuum diminutiuũ (ὑπόλεπτος) Cic. Pæto, lib. 9. 19. 1, Tenuiculo apparatu significans Balbum fuisse contentum.
¶ Tenuitas, pen. corr. tenuitatis, fœm. g. (λεπτότης) Plin. lib. 8. cap. 33. 1, Cauda prælonga in tenuitatem desinens, & implicans se uiperinis orbibus. De chamæleonte.
Tenuitas fugit aciem. Cic. 1. Tuscul. 80.
Quosdam ualetudo, modò bona sit, tenuitas ipsa delectat. Cic. de clar. Orat. 32.
Tenuitas, Paupertas. Cic. ad Tironẽ, lib. 16. 21 10, Vt possum, ex meis angustijs, illius sustento tenuitatem.
Aerarij tenuitas. Cic. 2. Offic. 109.
Vbertas & Tenuitas frugum, contraria. Cic. 2. de Diuin. 45.
Verborum tenuitas, Humilitas, simplicitas. Cic. 3. de Finib. 62, Propter limatam quandam & rerũ & uerborũ tenuitatẽ.
¶ Tenuiter, pen. corr. Aduerbium (λεπτῶς) Tenuius, tenuissimè. Cic. 4. Verr. 113, Iamdudum enim mihi nimium tenuiter Siculorũ erga te uoluntatis argumẽta colligere uideor.
Tenuiter æstimare. Cic. 6. Verr. 30.
Philosophorum mos tenuiter disserendi. Cic. in Orat. 26.
Respondere tenuiter & nugatoriè. Author ad Herennium, libro 4. 205.
Tenuius. Cic. 1. de Inuent. 157, Hi & cæteri omnes loci communes, ex iisdem præceptis sumuntur, quibus cæteræ argumentationes: sed illæ tenuius, & acutius, & subtilius tractatur: hi autem grauius, & ornatius, &c.
¶ Tenuo, tenuas (λεπτύνω) tenuare, Tenuem, subtilem, macrum, debilem facere, siue minuere. Virg. 3. Georg. 26,

Ipsa autem macie tenuant armenta uolentes.

Adipes tenuare. Quintil. lib. 2. cap. 10. 5.
Carmen tenuare. Propert. lib. 3. eleg. 1. 1.
Curæ tenuant corpus. Ouid. 3. Metam. 80.
Silices tenuantur ab usu. Ouid. 3. de Arte, 19.
Vomer tenuatur ab usu. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7 9.
Macie uultum tenuare. Propert. lib. 4. eleg. 3. 6.
¶ Tenuatus, pen. prod. Particip. (λεπτυνθείς) ut, Corpus tenuatum recreare. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 17.
Vox tenuata. Ouid. 2. Metam. 75.

Tenus] huius tenus, mascul. generis (παγίς) Laqueus, à Tendicula, seu Tendendo dictus: authore Nonio. Plaut. Bacch. 17. 23,

Pendebit hodie pulchrè, ita intendi tenus. Seruius in sextum Virgilij, dici putat extremas partes arcus: unde tractum sit Hactenus, id est, Hucusq;, quasi usq; ad finem.

Tenus] μέχρι, Præpositio, significat propinquitatem, & quod dicimus, Vsq; ad. Nam quod propinquum est, quasi tenere uidetur id cui est propinquum. Quidam à Tendendo, quòd hæc præpositio extensionem quandã significare uideatur. Ablatiuo deseruit, semperq; in singulari postponitur ablatiuo, ut Hactenus, eatenus, quatenus, uerbo tenus, ore tenus, capulo tenus. Virgil. 3. Aeneid. 86,

Prima hominis facies, & pulchro pectore, uirgo
Pube tenus. Idem 6. Aeneid. 13,
Hac Troiana tenus fuerit fortuna secuta.

Lateri capulo tenus abdidit ensem. Virg. 2. Aeneid. 111.
Et loca conuisit caude tenus infera piscis. Cic. in Arato, 39.
Collo tenus supereminet omnes. Ouid. 3. Metam. 37.
Crateraq; tenus lucet mortalibus Hydra. Cic. in Arato, 42.
Credito tenus. Paulus de furtis. l. creditoris. Vt cui pignus surreptum est, non credito tenus interest, sed omnimodo in solidum furti agere potest.

Lanua

Ianua ac limine tenus domum claudit. Tacit. lib. 17.
Muro tenus omnes ferè urbes finiuntur. Paulus in l. nam quod. §. ult. ff. de penu legata.
Ore tenus. Tacit. lib. 1. id est, Vsq; ad os.
Porta tenus. Tacit. lib. 3.
Solo tenus. Columel. libro 4. cap. 11. 2, Omnem superficiem amputabant solo tenus iuxta ipsum articulum, ut è duro pullularet.
Talo tenus uestigia tingit. Ouid. 4. Metam. 69.
Antiochus à Scipione deuictus Tauro tenus regnare iussus est. Cic. pro Deiotaro, 25.
Veteres uerbo tenus acutè illi quidem, sed non ad hunc usum, &c. Cic. 3. de Legibus, 20.
Titulo tenus. Tranquil. in Claud. cap. 25.
Verbo tenus, Vlp. in l. 1. §. 2. quod quisq; iuris, &c. Hæc autem uerba, &c. cum effectu accipimus, non uerbo tenus.
Viuo tenus. Colum. lib. 4. cap. 24. 5.
Vmbilico tenus. Liu. 6. bel. Pun. 235.
Accusatiuo aliquando iungitur. Flaccus in Argon. lib. 1. 109,
Et Tanaim tenus immenso descendit ab Euro,
in plurali ponitur cum genitiuo, & etiam cum ablatiuo. Virg. 3. Georg. 11,
Et crurum tenus à mento palearia pendent.
Seruius, Tenus dicit esse aduerbium. Celsus libro 1. cap. 2, Demittere se inguinibus tenus in aquam calidam.
Laborum tenus. Lucret. lib. 1. 192.
Corporum tenus. Plin. lib. 34. cap. 8. 11.
Tenus prodire, dixit Horat. 1. epist. 1. 7,
Est quoddam prodire tenus, si non datur ultrà. id est, Aliquousq;.

Teos] τέως, Ioniæ ciuitas, Anacreontis poetæ patria: Straboni lib. 14. Vide Teium.
Teos alia in Scythia, ad quam palus est piscibus referta: è quibus per serenum, oleum manat in summa aqua, tanta copia, ut colligi in uasa possit, usibus aptum. Stephanus.

Tepeo] tepes. Vide Tepidus.

Tephria] Genus marmoris. Interpretari potest cineritium. τέφρα enim, cinis dicitur Latinè. Plinius lib. 36. cap. 7. 3, Laudatur præcipuè ex his, quem tephriam appellant à colore cineris.

Tepidus] tepida, tepidum, pen. corr. (χλιαρὸς, χλιερὸς) Medium inter calidum & frigidum, nempe quod frigido & calido temperatum est. Plin. lib. 12. cap. 25. 8, Præterea sinceri densantur in tepida aqua.
Tepidum lac, Statim mulctum. Virg. 3. Aeneid. 14. Seruius.
Dies tepidus. Ouid. epist. 4. 31.
Tepidior tempestas. Varr. 3. de Re rust. cap. 10. 3.
Tepidus fulgor. Plin. lib. 9. cap. 31. 1.
Tepidæ & gelidæ aquæ. Plin. lib. 31. cap. 2. 1.
Tepidus, pro Calido aliquando ponitur. Lucret.
— tepidisq; caminis. Mart. lib. 1. 126,
Circumfert tepidis cocus popinis.
Ignes tepidi. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 3.
Sol tepidus. Virg. 1. Georg. 80.
Tepidus uapor. Lucret. lib. 2. 172.
Tepidus, Frigidus: præsertim quando transfertur ad hominem. Plautus.
Hic homo factus est tepidior. id est, frigidior, segnior.
Mens tepida. Ouid. 2. de Arte, 2. 89.
Fac timeat de te, tepidamq; recalface mentem. Idem 2. de Remed. 47.
Tepidus, Inutilis, siue nocuus. Virg. 1. Georg. 24,
Vnde cauæ tepido sudant humore lacunæ. Seruius.

Tepido] tepidas, pen. cor. (χλιαίνω) tepidare. Plin. lib. 17. cap. 26. 5, In eodem agro Bruma, tanto magis si niues iaceant, geletùe, ne frigus uites adurat, circunfundunt rigas, quod ibi tepidare uocant, memorabili natura in amne solo.
¶ Tepidarium, tepidarij, Idem quod Balneum. Paulus in l. fistulam. ff. de seruit. urb. præd. Sed Neratius ait: Sit talis sit usus tepidarij, ut assiduum humorem habeat, & ideo noceat uicino, posse eum prohiberi.
¶ Tepeo, tepes, tepui (χλιαίνομαι) tepere. Tepidum esse. Cato de Re rust. cap. 69, Leuibus lignis facito calescat: ubi temperatè tepebit, tum cuminum indito.
Aqua tepet. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 12.
Aura tepet. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 2.
Tepet igne maligno focus. Mart. lib. 10. 96.
¶ Tepens, Participium (χλιαινόμενος) ut, Auræ tepentes Zephyri. Virg. 2. Georg. 66.
Buxi tepentes. Mart. lib. 3. 20.
Cineres tepentes. Stat. 3. Sylu. 3. 37.
Locus tepens. Colum. lib. 1. cap. 4. 8.
Sol tepens. Ouid. 3. Fast. 48.
Ver tepens. Ouid. 3. de Arte, 37.
¶ Tepefacio, tepefacis, pen. corr. tepefeci, pen. prod. tepefactum (χλιαίνω, ἀλεαίνω) tepefacere. Cic. 2. de Natur. deor. 56, Is eius tactus est, non ut tepefaciat solùm, sed etiam sæpe comburat. De sole.
Ferrum tepefecit in iugulo matris. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 28.
Frigoribus adiectis durescit humor: & idem uicissim mollitur tepefactus, & tabescit calore. Cic. 2. de Nat. deor. 39.
Terra semen tepefactum uapore & complexu suo diffundit. Cicer. de Senec. 47.
Terra tepefacta cruore. Virg. 9. Aeneid. 69.
¶ Tepesco, tepescis, tepui (χλιαίνομαι) tepescere, Tepidum fieri. Cic. 2. de Nat. deor. 39, Atq; etiam maria agitata uentis ita tepescunt, ut intelligi facilè possit, in tantis illis humoribus esse inclusum calorem. Virg. 9. Aeneid. 140.
Mentes tepescunt. Lucan. lib. 4. 58.
¶ Tepor, teporis, masc. gen. (ἀλέα, χλίανσις, χλιαρότης) Ipsa (ut ita dicam) tepiditas. Cic. 2. de Nat. deor. 39, Nec enim ille externus & aduentitius habendus est tepor, &c. Idem de Senect. 49, Vua maturata dulcescit, uestitaq; pampinis nec modico tepore caret, & nimios solis defendit ardores.
Egelidi tepores. Catul. ad seipsum, 43. 1.
Lenis tepor. Ouid. 2. Metam. 160.
Lentus tepor. Vide Lentus.
¶ Teporatus, pen. prod. Adiectiuum (χλιανθεὶς) Tepidus factus. Plinius lib. 36. cap. 26. 9, Fragmenta teporata agglutinantur tantùm, rursus affundi non queunt, præterquã abrupta sibimet.

Ter] Aduerbium numerale (τρίς, ἐπὶ τρίς) Virgilius 2. Aeneid. 159,
Ter conatus erat collo dare brachia circum,
Ter frustra comprensa manus effugit imago.
Ibidem libro 6. 46.
Ter Consul. Plin. lib. 19. cap. 1. 6.
Ter amplus Geryones. Horat. 2. Carm. ode 14. 2.
Ter fœlix. Ouid. 8. Metam. 11.
Ter tanto peior ipsa est, quàm illam tu esse uis. Plautus Persa, 4. 72.
Ter quatuor. Cic. 1. de Diuinat. 177,
Cædunt de cælo ter quatuor corpora sancta. Ex poeta.
Ter & quater. Horat. 1. Carm. ode 31. 3.
Terq; quaterq; beati. Virg. 1. Aeneid. 20. Idem 4. Aeneid. 118.
Ter & uicies. Plin. lib. 7. cap. 28. 4.
Ter ternus. Varro 2. de Re rust. cap. 1. 12, Ea parte habet nouê discretas ter ternas. De pecunia.

Digitized by Google

Ter in anno. Cic. pro Rosc. Amer. 79.

¶ Tercentum (τριακόσια) Virg. 8. Aeneid. 144,

Maxima tercentum totam delubra per urbem
Lætitia, ludisq; uiæ, plausuq; fremebant.

¶ Tercenteni, pen. prod. Plurale tantum, Adiectiuum (τριακόσιοι) Martial. lib. 2. 2,

Tercentena quidem poteras epigrammata ferre.

¶ Terdeni, penult. prod. Plurale, Adiectiuum (τριακαίδεκα) Virg. 8. Aeneid. 10,

Ex quo terdenis urbem redeuntibus annis, &c. Mart. lib. 8. 72,

Quid numerem currus, terdenaq; præmia palmæ.

¶ Trecenti, Treceni, & Tredeni. Vide suo loco.

¶ Tergeminus, pen. corr. Adiectiuum (τριπλῆς) Liuius 6. ab Vrbe, 33, Modò tergeminæ uictoriæ triplicem triumphum ex his ipsis Volscis et Aequis, & ex Hetruria egistis. Ouid. 4. Trist. eleg. 6. 4,

Tergeminumq; uirum, tergeminumq; canem.

Ignis tergeminus Iouis, Fulmen trisulcum. Stat. 1. Sylu. 1. 16.

Proles tergemina, Tres filij. Stat. 4. Sylu. 8. 5.

Tergeminus, pro Maximo & amplißimo: ut, Tergemini honores, apud Horatium: cum populus ingentem tollit plausum, aliquem honorans. Et in hac notione sæpe hoc uerbū à poetis tritum animaduerti. Martialis,

—tergeminum mugiat ore sophos. id est, Maxima uoce succlamet sophos. Tibullus,

Illum tergeminæ nantem confinia mortis. id est, ingentis & multiplicis. Hinc adeò id factum est, quòd quæ tergemina sunt, eadem ampla & magna sunt. Turnebus.

Tergeminus in scelere. Cic. 11. Phil. 289, de Antonio & Dolabella, Ecce tergeminum in scelere par, inusitatum, inauditum, ferum, barbarum. id est, Trisceleratū. Sic Budæus. Vetus exemplar legit, tibi geminum.

¶ Tergemini, pen. corr. dicuntur tres qui ex uno utero, uno die editi sunt. Plaut. Mil. 10. 122. Plin. lib. 7. cap. 3. 1, Tergeminos nasci certum est, Horatiorum Curatiorumq; exemplo. Liuius 1. ab Vrbe, 96, Tergemini fratres. Vetus codex habet, trigemini.

¶ Ternus (τρίτατος) uel potius Terni, pluraliter, Adiect. Cic. ad Pætum, lib. 9. 22. 10, Quum loquimur terni, nihil flagitij dicimus: at quum bini, obscœnū est. Cic. 4. Verr. 104, Hoc quoq; propter tuos ternos denarios nunc primùm postulantur. Sic 5. Verr. 163. Virg. 5. Aeneid. 24,

——terno consurgunt ordine remi. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 16,

Immane est uitium, dare millia terna macello.

Terni deni. Plin. lib. 18. cap. 26. 1.

¶ Ternarius, Adiectiuum (τριττὺς) Colum. lib. 11. cap. 2.

Ternarij scrobes] Vide Scrobs.

¶ Tertius, Adiectiuum (τρίτος) Qui post secundum est. Plinius epist. 92. à lib. 4, Tertius dies est, quòd audiui recitantem Sentium augurinum cum summa mea uoluptate. Virg. 3. Aeneid. 24,

Tertia lux classem Cretæis sistet in oris.

Tertia quoq; die. Cic. 2. Tusc. 42. Ex poeta.

Tertio quoq; uerbo. Cic. pro Rab. Posth. 21.

Tertius in precio, uel authoritate. Vide Authoritas tributorum. Plaut. Pœn. 4. 208,

Salue in precio tertia.

Tertio loco, Tertia dignitate. Plin. lib. 12. cap. 12. 3, In nostro orbe proximè laudatur nardum Syriacum, mox Gallicum, tertio loco Creticum.

Tertium locum Milesiæ oues obtinent. Plin. lib. 8. cap. 48.

Nihil esse tertium. Cic. Pæto, lib. 9. 22. 2.

Sed si res coget, est quiddam tertium. Cicero Lentulo, libro 1. 5. 6.

Tertiæ partæ herbæ, Tertio loco adscribendæ, uel tertiam dignitatem post alias sortitæ. caue autem putes, tertiæ facultatis. Colum. lib. 9. cap. 4. 6.

¶ Tertianus, pen. prod. Adiectiuum (τριταῖος) ut, Tertiana febris, quæ tertio quoq; die nouā accessionem facit. Cic. 3. de Nat. deor. 32, Vide quæso si omnis motus, omniaq; quæ certis tēporibus ordinē suum cōseruant, diuina dicimus, ne tertianas quidem febres & quartanas diuinas esse dicendum sit.

Tertiana quoq; absolutè, idem significat: quod & pluraliter etiam frequentius legitur. Plin. lib. 20. cap. 20. 6, Seminis grana tria in tertianis deuorari iubet aliqui ante accessionē.

¶ Tertiani, tertianorum (τριταῖοι) Tacit. lib. 21, Tradidit & Syria duo et uicesimanos, tertianosq;. hoc est, Tertiæ cohortis milites.

¶ Tertiò, Aduerbium (τρίτον) Terent. Eun. 3. 3. 24,

Non hercle ueniam tertiò. Colum. lib. 3. cap. 13.

¶ Tertium, Aduerbium (τρίτον) ut, Tertium Consul. Liuius 3. ab Vrbe, 94.

Iterum ac tertium idcere. Cic. 2. de Diuinat. 182.

¶ Tertio, tertias (τριτόω) tertiare, Tertiò facere: ut, Terrā uel solum tertiare dicimus, quum tertiò aratur & colitur. Colum. lib. 2. cap. 4. 7, Sed iugerum talis agri quatuor operis expeditur, nam commodè proscinditur duabus, una iteratur, tertiatur dodrante, in liram statim redigitur quadrante operæ. Idem lib. 2. cap. 13. 7. & cap. 4, Iteratos esse oportebit, ac deinde circa Septembris calendas tertiatos.

¶ Tertiatio, Verbale (τρίτωσις) Colum. lib. 12. cap. 50. 9, Nam plurimum refert non miscere iterationem, multoq; minus tertiationem.

¶ Tertiarius, Adiectiuum (τριτημόριος) Plin. lib. 34. cap. 17. 1, Idem & tertiarium uocant, in quo duæ nigri portiones sunt, & tertia albi. De stanno.

¶ Tertiarius, Actor tertiarum. Vide Secundarius. Expreßit Cicero in Diuinat. quum scribit, ut in actoribus Græcis fieri uidemus, sæpe illum qui secundarum aut tertiarum partium, cùm poßit aliquanto clarius dicere, quàm ipse primarum, multum summittere, ut ille princeps quàm maximè excellat. Ex Turnebo.

¶ Tertiarium (τριτημόριον) Ponderis genus satis notum, cui correspondet quartarium. Cato cap. 95, Postea sumito bituminis tertiarium, & sulfuris quartarium. hoc est, Tertiā, uel quartam partem unciæ.

Terapnæ] multitudinis numero (θεράπναι) uel Terapne, Terapnes, urbs Laconiæ in finibus Thebanis, Helenæ patria. Mela lib. 2.

Animosa Terapne. Silius lib. 6. 61.

Vmbrosæ Terapnæ. Stat. 4. Sylu. 8. 11.

¶ Terapnæus, Poßeßiuum (θεραπναῖος) Ouid. epist. 15. 40,

Rure Terapnæo nata puella Phrygem. Stat. 2. Sylu. 2. 23,

Alanda Terapnæi placeant uineta Galesi.

Teratius] Vide Tarchetius.

Terebellum] terebelli. Vide Terebra.

Terebinthus] terebinthi (τέρμινθος) & Terebynthus, cum ypsilo, fœ. gen. authore Marcello in Dioscoridē: grani uiridis arbor apud posteriores fuit, cui factum nomen ab eo eius genere, quòd fructus suos in uiridi pallidos fert: quod Theophrastus χλωρὸν dixit, quasi herbaceum. Plin. libro 13. capite 6. 1, Syria & terebinthum habet. Ex his mascula est sine fructu. Fœminarum duo genera. Alteri fructus rubet, lentis magnitudine: alteri pallidus. Cum uite maturescit non grandior faba, odore iucundior, tactu

Digitized by Google

tactu resinosus circa Idam Troadis, &c. Virg.10.Aen.28,

Incusum buxo aut Oricia terebintho. Ex Terebintho au*tem distillat terebinthina resina, omnibus notissima in quotidiano medicinæ usu.*

¶ Terebinthinus, pen. corr. Adiectiuũ. ut, *Therebinthina resina.* Plin.lib.23.cap.8.3. Colum.lib.12.cap.20.3.

Terebra] *terebræ, pen. corr.* (τρύπανον, τέρετρον) *Instrumentum quo ligna perforantur.* A' Tero. Colum.lib.4.capite 29, *Nam antiqua terebra, quam solam ueteres agricolæ nouerant, scobem faciebat, peruerebatq́; eam partem quam perforauerat.*

Terebra agere aliquid. Celsus lib.8.cap.3.

Terebro] *terebras, pen.corr.* (τρυπάω) *terebrare, Terebra perforare.* Virg.2.Aeneid.8,

Aut terebrare cauas uteri, & tentare latebras. Colum.lib.5.cap.9.13, *Eas terebrari Gallica terebra conuenit.*

Buxum terebratum per rara foramina. Ouid.6.Fast.140.

Terebrare per translationẽ dixit Plaut.Bacch.23.79.

Hanc ueniam illis te exorem sine. N. *Vt terebrat?*

¶ Terebratio, *terebrationis,* Verbale (τρύπησις) Colum.lib.4.cap.29.11, *In illa autem quæ fit per terebrationem, &c.*

¶ Terebratus, *huius terebratus, pen.prod.* Aliud uerbale. Scribonius Largus 206, *De industria à medicis cum terebratu exciditur, quod pædit eam os.*

Teredo] *pen. prod. teredinis. pen. cor. fœ. gen.* (τερηδών). *Vermis in ligno nascens.* A' terendo dictus, uel à sono: Græcè τερηδών. *Eadem & tinea dicitur. Sunt tamen qui distinguant, ut teredines dicantur in mari, hoc est, in nauibus: tineæ, terrestres sint.* Plinius libro 16.cap.41, *Infestantium quatuor genera.* Teredines, *capite ad portionem grauissimo rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant teredinem propriè dici. Terrestres tineas uocant.* Colum.lib.4.cap.24.5, *Nam & teredinem, formicamq́; prohibet.*

Teredo, pro uerme uestes terente, & erodente. Plin.lib.8.cap.48.7, *de prætextis Ser. Tullij, Mirumq́; fuit nec defluxisse eas, nec teredinum iniurias sensisse annis* DLX.

Terentia] τερεντία, *Ciceronis uxor, ex ipsius epistolis notissima. Hæc, ut author est* Plin.lib.7.cap.48, *centum decem & septem uixit annos.*

Terentius] τερέντιος, *poeta* Carthagine *natus, libertus Romæ* Terentij Lucani *fuit: captum fuisse negant. Quum esset egregia indole à patrono eruditus, uenit in amicitiam nobilium, maximè Lælij & Scipionis: quorum opera adiutus in scribendo fertur, ob elegantiam sermonis: teste Cicerone Attico, libro* 7.123.14. *Cui adstipulatur etiam* Varro, *Non obscura fama est, inquit, adiutum Terentium in scriptis à Lælio & Scipione. Eandem ipse famam auxit: non enim nisi leuiter se tutari conatur in prologo Adelphorum.*

Nam quod isti dicunt maleuoli, homines nobiles
Eum adiuuare, aßidueq́; unà scribere, &c. Pluribus Donatus *huius uitam scripsit.* Horat.2.epist.1.12,

Vincere Cæcilius grauitate, Terentius arte. Terentius Scaurus, *grammaticus, quem* Gellius *dicit floruisse Adriani temporibus, ac librum de Cæsellij Vindicis grammatici erroribus scripsisse.* Terentius Culeo, *Senator Romanus, captus à Carthaginensibus, redemptus ab Africano maiore, ac currum eius cum pileo capiti imposito secutus: cuius meminit* Liu.lib.10.de 2.bello Punico. *Hinc natus error apud indoctos, Terentiũ comicum putantes.* Terentius Varro, *collega Pauli Aemilij, post cladem Cannensem cum reliquijs exercitus, Canusium se recepit. Cui Romam redeunti gratulatus est populus Romanus, quòd de Republica non desperasset.*

Terentianus] *pen.prod.* (τερεντιανός) *Adiectiuum à Terentio.* Quintil.libro 6.cap.3.39, *Nec minus niger, inquit, nec minus confidens, quàm ille Terentianus est Phormio.*

Terentus] τέρεντος, *locus in campo Martio, quòd in eo ara Ditis patris in terra occultaretur. Erat hic locus Diti et Proserpinæ sacer, in quo omnium qui nascerentur aut morerentur, nomina scribi solebant, quoties ciuitas lustrabatur.* Mart.lib.10.63,

Bis mea Romano spectata est uita Terento, &c.

Romuleus Terentius. Mart.lib.4.1.

Terentinus] *pen.prod. Adiectiuum* (τερεντῖνος) *Vnde ludi Terẽtini, qui et Seculares uocantur, qui centesimo quoque anno tribus diebus cõtinuis tribusq́; noctibus celebrabantur.* Ausonius in Ternario,

Trina Terentino celebrata trinoctia ludo. Vide Politianum cap.58. Miscellaneorum. Censorinum cap.6. Diuum Augustinum de Ciuitate Dei lib.3.cap.18. Valerium Maximum lib.2.cap.1. de quodam Valesio.

Terentina tribus. Vide Tribus.

Teres] *teretis, pen cor. om. gen. Dicitur quicquid rotundum, & oblongum, acutam extremitatem non habet.* Virg.8.ecloga 4,

Incumbens tereti Damon sic cœpit oliuæ. Liu.1.bel. Pun.31, *Falarica erat Saguntinis, mißile telum hastili oblongo, & cætera tereti, præterquam ad extremum, unde ferrum extabat.*

Aures teretes & religiosæ. Cic.in Orat.15.

Habere aures teretes intelligensq́; iudicium. Cicero de Opt. gen. Orator.147.

Ceruix teres. Cic.2.de Nat.deor.154. Ex poeta.

Collum teres. Ouid.10.Metam.23.

Digiti teretes. Ouid.de Arte, 125.

Gemma teres. Virg.5.Aeneid.63.

Lapilli teretes. Ouid.10.Metam.52.

Malum teres. Ouid.ad Pisonem, 16.

Oratio teres. Cic.3.de Orat.110, *Sed si habitum etiam orationis, & quasi colorem aliquem requiris, est plena quædam, & tamen teres & tenuis, & non sine neruis, ac uiribus.*

Plagæ teretes, Tereti fune factæ, inquit Acron. Horatius 1. Carm. ode 1.6.

Puer teres. Horatius Epod.11.6. Porphyrion *interpretatur recta crura aut brachia habentem:* Acron, *gracilem:* Badius, *procerum.*

Structura teres. Plin.lib.11.cap.37.49.

Suræ teretes. Ouid.11.Metam.17.

Totus teres atque rotundus in seipso. Horat.2.Serm. Satyr.7.18. *id est, Aequalis & cõstans in se. Teretes dicuntur, qui ab alio non quærunt quid faciendum sit, sed ipsi per se inueniunt.* Hæc Acron. *Tale est illud* Virgilij *de uiro bono,*

——mundi instar habens, teres atq́; rotundus.

Tereus] τηρεύς, *Rex Thracum fuit, qui quum* Pandionis *regis Athenarum filiam Prognem nomine duxißet uxorem, & post aliquantum tempus ab ea rogaretur, ut sibi Philomelam sororem uidendam accerseret: profectus Athenas domum adducit puellam, eam uitiauit in itinere: & ei linguam ne facinus indicaret, abscidit. Illa tamen rem in ueste suo cruore descriptam misit sorori. qua re cognita Progne, Itym filium interemit, & patri epulandum apposuit. Postea omnes in aues mutati sunt: Tereus in upupam, Itys in phasianum, Progne in hirundinem, Philomela in lusciniam.* Hactenus Seruius, *enarrans illud* Virgil.6.eclog.16,

Aut ut mutatos Terei narrauerit artus? &c.

Hanc fabulam multis uersibus describit Ouidius 6. Metamorphos.84.

Digitized by Google

Tergemini] Vide Ter.
Tergestum] Istriæ colonia (τέργεστον) Ptolemæo lib.3.cap.1.Vulgò Trieste.
Tergiuersor] Vide Tergum.
Tergo] tergis, tersi, tersum (σμήχω, ἀποσμήχω, μύττω, ἐκμάσσω, ψόφήσω) tergere: uel Tergeo, terges, tersi, tersum, & secundum antiquos tertum: tergere, Mundare, nitidū facere. Iuuen. Satyr.14.7,

—uasa aspera tergeat alter. Plautus,
Ornantur, lauantur, tergentur, polliuntur. Cic. in Paradox.46, Vt in familia qui tractant ista, qui tergunt, qui ungunt, qui uerrunt, qui spargunt, non honestißimum locum seruitutis tenent. Ouid.2.Metam.148,
—ut tersis niteant talaria plantis.

Lumina tersit manu. Ouid.13.Metam.27.
Tergere fossas ueteres, pro Purgare. Cato cap.2.3, Per ferias uetro fossas ueteres tergeri, uiam publicā muniri, uepres recidi.
Tergum] tergi, Dorsum (νῶτον) Plautus Amph.4.292,

Sic tergum cicatricosum, nihil hoc simili est similius.
Virgil.2.Aeneid.12,
—iuuenem manibus post terga reuinctum. Cic.1.de Natur.deor.137, Tuus autem deus nō digito uno redundat, sed capite, collo, ceruicibus, lateribus, aluo, tergo, poplitibus.

Boum terga non sunt ad onus ad accipiendum figurata. Cic.1.de Natur.deor.237.
Horrentia terga suum. Virg.1.Aeneid.126.
Immane tergum leonis. Virg.5.Aeneid.71.
Ingentia terga boum. Virg.5.Aeneid.80.
Lubrica terga. Vide Lubricus.
Ostreatum tergum. Vide Ostrea.
Recuruum tergum Delphinis. Ouid.2.Fast.23.
Seßile tergum. Ouid.12.Metam.81.
Summum tergum. Ouid.2.Metam.40.
Cedere terga. Catul. de Berecyn.58.17.
Considere tergo tauri. Ouid.3.Metam.174.
Terram consternere tergo, Supinum iacere in terrā. Virgilius 12.Aeneid.109.
Conuertere terga. Vide Conuerto.
Squamea terga conuoluens anguis. Virg.3.Georg.86.
Lubrica terga conuoluit coluber. Virg.2.Aeneid.95.
Victa dabat terga. Ouid.7.Metam.15.
Dare terga, Fugere. Quintil. lib.2.cap.13.3.
Dare terga uersa fugæ. Virg.4.Georg.17.
Dare terga fugæ. Ouid.5.Metam.65.
Dare terga in fugam. Ouid. ad Liuiam,4.
Impugnare terga hostium. Vide Impugno.
Insilire tergo alicuius. Ouid.12.Metam.69.
Laceratum uirgis tergum. Vide Lacer.
Nudare terga fugæ. Virg.5.Aeneid.116.
Plecti tergo. Horat.2.Serm.Satyr.7.21.
Præbere terga effugio. Tacit. lib.14.
Præbere terga fugæ. Ouid.10.Metam.140.
Recipere ad terga. Vide Ad.
Inambulare manibus ad tergum reiectis. Asin. Cic. lib.10.32.8.
Grues in tergo præuolantium colla & capita reponunt. Cic.2.de Natur.deor.187.
Secare terga uerbere. Tibul. lib.1.eleg.9.5.
Vertere terga, Fugere. Liu.2.ab Vrbe,129.
Vinctus post tergum nodis ahenis. Virg.1.Aeneid.60.
Tergum, non tantùm animalium est, sed etiam aquarum, & aliarum rerū. Vnde à tergo dicimus, à parte posteriore membranæ uel papyri, aut alterius cuiuscunq; rei. Iuuenalis Satyr.1.1, Scriptus & à tergo necdum finitus Orestes. Alij legunt, in tergo.
À tergo sequi. Virg.1.Aeneid.38.
Aliquem à tergo adoriri. Cic. pro Mil.21.
À tergo & à fronte, pro Anteriore & posteriore parte. Vide À uel Ab.
Teneri à tergo, à fronte, à lateribus. Cic.3.Philip.147.
À tergo & à fronte uidere: pro, Diligenter. Vide À uel Ab.
À tergo lupi, & à fronte præcipitium, Prouerbium. Vide À uel Ab præpositiones.
Tergum collis, pro parte posteriore. Liu.5.bel.Pun.83.
Glauca terga aquæ. Claud. de Aponi balneis,5.8.
Glacialia terga fluuiorum. Claud. de bel. Get.68.
Aerea terga loricæ. Stat.9.Theb.111.
Tergum, pro tergore aliquando accipitur. Virg.1.Aeneid.75,

Mercatiq; solum facti de nomine birsam,
Taurino quantum possent circundare tergo.

Tergum, pro scuto: quòd scuta antiquitùs pellibus tegi solerent. Virg.10.Aeneid.144,

—& tergo decutit hastas.

Tergibus, Datiuus pluralis num. apud Lucretium, lib.2.18,

—neq; quicquam à tergibus obstet.

¶Tergiuersor, tergiuersaris (νωτίζω, στρέφομαι, ἀναστέλλομαι) tergiuersari, Fallere, & dicta mutare, inquit Nonius. Propriè est eorum qui terga uertentes, adhuc tamen pugnant, nec sese uictos fateri uolunt: unde etiam ad alias res transfertur, ut disputationes, controuersias, & cætera huiusmodi, quæ uerborum contentionem habent. Cic.3.Tusc.70, Quid tergiuersamur Epicure: nec fatemur eam nos dicere uoluptatem, quam tu idem, quū os perfricuisti, soles dicere? id est, Dißimulamus & subterfugimus. Idem pro Cn. Plancio,38, Placetne sic agi? non possum magis pedem conferre, ut aiunt: aut propius accedere. quid taces? quid dißimulas? quid tergiuersaris? etiam atq; etiam insto, atq; urgeo, insector, posco.
Itaq; eam tergiuersari non sinent, secumq; rapient. Cicero 5.Tuscul.117.
Tergiuersari contra aliquem. Cic. ad Atticum, lib.7.121.7.
Tergiuersari in re aliqua. Cic.3.Offic.162.
Tergiuersari huc & illuc. Cic. pro Roscio Comœdo,22.
Hunc æstuantem & tergiuersantē iudicio ille persequitur. Cic. pro Flacco,38.
Tergiuersari, pro In uniuersum ab accusatione desistere, apud Iurisconsult. teste Martiano ad S.C. Turpilianum l. prima.
Cunctari & tergiuersari. Cic. Attico, lib.7 131.4.
¶Tergiuersatio, Verbale (στροφή, νωτισμός) Cic. pro Milone,40, Quid ergo erat more & tergiuersationis? Idem ad Attic. lib.10.196.2.
¶Tergiuersator, pen. prod. tergiuersatoris, masc. gen. (νωτιστήρ) Qui boninator antiquitùs dicebatur.
¶Tergiuersanter, Aduerb. Paterculus lib.1. Tum Senatus populusq; Romanus L. Aemylium Paulum Consulem creauit, filium eius Pauli, qui ad Cannas quàm tergiuersanter perniciosam Reipublicæ pugnam inerat, tam fortiter in ea mortem obierat.
Tergus] tergoris, penult. corrept. neut. gen. (σκῦτος) Corium. Plinius libro 8. cap.16.3, Durißimum dorso tergus, uentres molles, setarum nullum tegumentum. Virgilius 1.Aeneid.43,

Tergora diripiunt costis, & uiscera nudant:

Impenetrabile tergus ad. Vide Impenetrale.
Squalenti tergore serpens. Silius lib.3.43.
¶Terginus, pen. prod. (σκυτινός) Adiectiuum possessiuum à tergus. ut, Terginum lorum: id est, scutica de tergore animalis. Plaut. Pseud.4.20,
¶Tergoro, tergoras, pen. corr. tergorare. Plin. lib.8.cap.52.

Digitized by Google

1.Tunc inter se dimicant, indurantes attritu arborum co-stas, lutoq; se tergorantes. id est, Quasi tergus nouum è luto sibi inducentes.

Termentarium] Linteum quod teritur corpore, teste Varrone lib.4.de Lingua Latina.

Termes] termitis, pen.corr.masc.gen. Ramus ex arbore decerptus cum fructu, nec folijs repletus, nec nimis glaber, inquit Festus. Qui quoniam in diuisione agrorum, antequam metæ ponerentur, figi solebat, termino nomen dedit. Et propriè (ut ait Porphyrio) est oliuæ: sicut palmes, uitis. Horat. in Epodis, 16.9,

Germinat & nunquam fallentis termes oliuæ. Gellius lib.2.cap.26, Spadica enim Dorici uocāt auulsum è palmite termitem cum fructu.

¶Termes, Vermiculi genus, carmen exedens. Festus.

Termillæ] τερμίλλαι, Populi: de quibus Strabo lib.12, Conditorem ex Mileto, quæ in Creta est, Sarpedonem accipientes, & Termillas in eam quæ nunc Lycia dicitur, habitatum deduxerunt. Hos Sarpedos Minois Rhadamanthi frater colonos ex Creta duxit, ac Termellas nominauit, quum prius Miniæ uocarentur, ut Herodotus refert, ac prius etiam Solymi. postea Lycon Pandionis filius, eosdem à se Lycios appellauit quæ profectò ratio Lycios ac Solymos eosdem esse ostendit, quanquam poeta eos separat: nam de Bellerophonte è Lycia profecto dicitur,

Hic Solymis iterum præstantibus intulit arma.

Terminus] termini, pen. corr. (ὅρος, ὅριον, ὁροθεσία, τέρμα, πέρας, τέρμων) Signum quod agrum ab agro diuidit. A terendo: quòd hæ partes maximè terātur. Cicer. 4. Acad. 239, Est enim inter eos non de terminis: sed de tota possessione contentio.

Pangere terminos. Vide Pango.

Constituere sibi certos fines & terminos. Cic. pro Quintio, 19.

Nullis terminis circunscribere aut definire ius suum. Cicero 1. de Oratore, 36.

Termini, apud antiquos, adhibito sacrificio disponebantur. qua de re apud Siculum Flaccum.

Terminus apud Mathematicos est, quod uniuscuiusq; finis est. Sic Euclides 1.Elem.

Terminus, Finis. Cicero de Senec. 65, Omnium ætatum certus est terminus: senectutis autem nullus certus est terminus.

Terminus sermonis apud Plin. epist. 5.f.

Angustus æui terminus. Virg. 4. Georg. 42.

Finis & terminus contentionum. Cic. ad Domitiū lib. 6.22.4.

Malorum terminus. Lucret. lib.3.207.

Longius quàm uitæ termini postulant, cogitare. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 21.

Terminus supremus, pro Extrema desperatione. Plinius libro 2.cap.37.3.

Stabilis rerum terminus. Horat. in Carm. secul. 6.

Hærens altè terminus. Lucret. lib.1.16. & lib.5.18. Virgil. 4. Aeneid. 123, Et si fata Iouis poscunt, hic terminus hæret.

Immobilis terminus. Claud. 2. in Eutrop. 59.

¶Terminus (τέρμων) Deus apud antiquos creditus, in cuius tutela fines agrorum esse existimabantur. in quo autem loco colebatur deus, ibi super eum foramē patebat in tecto: quòd nefas esse arbitrarentur, Terminum intra tectum consistere, ut author est Festus. Liu. 1. ab Vrbe, 241, Nam quum omnium sacellorum exaugurationes admitterent aues, in Termini fano non addixēre. Id omen auguriumq; ita acceptum est, non motam Termini sedem, unumq; eum deorum non euocatum sacratis sibi finibus, firma, stabiliaq; cuncta portendere.

¶Terminalis, & hoc terminale, pen. prod. (ὅρος) Terminalis lapis dicitur terminus ipse lapideus.

Terminalia, Terminaliorum (τερμινάλια) Festa ipsius Termini dei. Cic. 12. Philip. 335, Hisce ego me uijs committam, qui terminalibus nuper in suburbium, ut eodem die reuerterer, &c. Horat. Epod. 2.12,

Vel agna festis cæsa Terminalibus.

¶Termino, terminas. pen. corr. (ὁρίζω, κατακλείω, περατόω) terminare, Finire. Cic. de Senec. 74. Si ijsdem finibus gloriā meam, quibus uitam, essem terminaturus.

Terminare bona uoluptate: pro Dicere bonorum finem esse uoluptatem: uel, Non reputare alia esse bona quàm uoluptates. Terminare, inquit Budæus, definire, metiri, & ut finem statuere. Cic. 3. Offic. 161. Idem 1. de Finib. 59, Omni autem priuatione doloris putat Epicurus terminari summam uoluptatem hoc est, Epicurus putat summam esse uoluptatem priuari doloribus.

Terminare sententiam, Absoluere. Cic. ad Attic. lib. 9.191.4.

Vnde est orsa, in eodem terminetur oratio. Cic. pro Marc. 19.

Clausulam longa syllaba terminare. Cic. 3. de Orat. 101.

Intra aliquid terminari. Quint. lib. 4. cap. 1.43.

Terminare, Limites constituere. Cic. 1. Offi. 50. Idem 3. in Catil. 70, Quorum alter fines uestri imperij, non terræ, sed cæli regionibus terminaret.

Imperium terminare Oceano. Virgil. 1. Aeneid. 59.

Stomachus utraq; ex parte tonsillas attingens, palato extremo atq; intimo terminatur. Cic. 2. de Nat. deor. 302.

Terminare oculis, Distinguere, secernere uel discernere. Liu. 2. bel. Maced. 12.

Terminare modum alicuius artis. Cic. 1. Tusc. 8.

Rem infinitam terminare. Cic. 1. Tusc. 96.

Cogitationes suas terminare. Cic. pro Archia, 21.

Spem possessionum terminare. Cic. pro Milone, 55.

¶Terminatus, pen. prod. Participium (ὡρισμένος) ut, Terminatus ager.

Terminatæ diuitiæ. Cic. 1. de Finib. 71.

Oratio conclusa & terminata. Cic. in Orat. 11.

Negociū terminatū, Absolutū. Vlp. in l. interdū. §. 2. ff. de furtis

¶Terminatio, Verbale (κατάληξις) Finitio. Cic. 5. de Finibus, 47, Exposita igitur, inquit, rerum expetendarum terminatione, &c.

Concludi alias alia terminatione. Cic. in Orat. 116.

Terminatio aurium, distinctio, discretio. Cic. in Orat. 103.

Ternus] Vide Ter.

Tero] teris, triui, tritum (τρίβω, κατατρίβω, θρυλλίζω, τείβω) terere, Fricare, tundere. Plaut. Asin. 3.16, Num me illuc ducis, ubi lapis lapidem terit? Idem Pseud. 13.28.

Barba aspera terit amplexus. Tibul. eleg. 8.7.

Calcem calce terit. Virg. 5. Aeneid. 65.

Fræna teruntur dente equi. Ouid. 1. de Arte, 4.

Area terit fruges. Virg. 1. Georg. 60.

Inguina terere. Iuuen. Satyr. 9.1.

Iter terere, Iter facere. Virg. 1. Georg. 80.

Iter propositum terere. Propert. lib. 2. eleg. 31.3.

Manum terere duro labore. Virg. 4. Georg. 23.

Meta terenda rota. Ouid. 1. de Arte 8.

Mola terere. Plin. lib. 36. cap. 26.5.

Porticum terit ambulator. Mart. lib. 2.11.

Prata terenda rotis. Propert. lib. 3. eleg. 3.4.

Radios triuēre rotis. Virg. 2. Georg. 89.

Vestis teritur assiduè. Lucret. lib. 4.227.

Via cunctis terenda. Propert. lib. 3. eleg. 18.5.

Terere tempus, Consumere. Liuius ab Vrbe, lib. 1.117, Inde ubi satis subisse sese ratus est, erigit totā aciem, fluctuansq; animo, ut tereret tempus, ordines explicat.

Teretur

Digitized by Google

Teretur interea tempus, belli apparatus refrigescent. Cicero 5. Philip.186.
Aetatem in rebus discendis terere. Cic.3.de Orat.68.
Aetas teritur bellis. Horat. Epod.16.1.
Terere ocium. Liu.1.ab Vrbe, 250, Regij quidem iuuenes interdum ocium conuiuijs, comessationibusq; inter se terebāt. Virg.4. Aeneid.54.
Pectus terere amore, Consumere. Propert.lib.3.eleg.20.2.
Iam enim hoc uerbum satis hesterno sermone triuimus. Cicero 4. Acad.38.
Rerum nomina nouarum, quae nunc consuetudo diuturna triuit. Cicero 3.de Finib.21.
¶Tritus, Participium (πεπριμμένος, σύντριβής) Plinius libro 12.cap.19.7.
Area trita frugibus. Ouid.4.Trist.eleg.5.11.
Iter tritum, Calcatum, & quod uulgus frequentatum dicit. Cicero 1. Philip.4.
Vestis trita. Horat.1.epist.20.8.
Via trita humano pede. Tibul.lib.4.eleg.12.2.
Via trita laudis. Cic.de claris Orat.154.
Lacerna trita. Mart.lib.1.88.
Tritum sermone prouerbium. Cic.1.Offic.49.id est, Celebratū.
Tritum atq; celebratum. Cic.pro Flacco, 51.
Vsitatum & tritum uerbum. Cic.1.Acad.40.
¶Tritus, huius tritus, masc. gen. (τρῖψις) Plin.lib.33.cap.4.1, Nec ullum absolutius aurum est, cursu ipso, tritúq; perpolitum. Cic.2.de Nat.deor.36, Nā & lapidum conflictu atq; tritu elici ignem uigemus, & recenti fossione.
¶Tritura, triturae, pen. prod. (ἀλοητός) Colum. lib. 1.cap. 6.16, Euentilata mundiora sunt, lapillisq; carent, & glebulis, quas per trituram ferè terrena remittit area.
¶Tritor, tritoris, pen.prod.masc.gen. Verbale (τρίπτης) Qui terendo aliquid macerat. Plaut. Persa, 23.20,

Quid ais tu crux, stimulorū tritor? Plin.lib.35.cap.11.22.

Terpandrus] Τέρπανδρος, Arineus, siue Lesbius, poeta Lyricus, primus in lyra heptachordum & lyrici carminis canonem scripsit, quod Philemoni cuidam adscribunt. Author Suidas. Strabo autem lib.13, Methymnaeum eum facit, quod oppidum est Lesbi: dicitq; tetrachordo heptachordū reperisse, ut eius indicant carmina, Huius famae ac nominis maximi indicium, quòd Lacedemonij in seditione quadam admoniti ab oraculo, Terpandrum mitterent, qui lyrae & poëseos dulcedine animos uulgi ac tumultus sedaret: ex quo postea his prouerbiū mansit, si quando dulcem audiant musices concentum, κατὰ λέσβιον ᾠδήν, Secundum Lesbium cantum. Ex libro prouerbiorum Graecorum.
Terpnus] Τέρπνος, fuit citharoedus, cuius cantu oblectatum Neronem scribit Tranquillus.
Terpsichor] pen. corr. (τερψιχόρη) una ex nouem Musis: sic dicta, quòd choreis & trepudijs delectetur: uel, ut Plutarchus ait: quòd maxima uitae pars ea delectetur et gaudeat.
Terra] terrae (γῆ, γαῖα, χθὼν, ἔρα, χθών) Elementum ipsum, omnibus notum. Cic.2.de Nat.deor.142, Ac principiò terra uniuersa cernatur locata in media mundi sede; solida & globosa, & undiq; in sese nutibus suis conglobata, uestita floribus, &c. Idem 4.Acad.220, Videmus terra penitus defixa sit, & quasi radicibus suis haereat, an media pendeat. Idē 5.Tusc.99, Vnde terra, & quibus librata ponderibus, quibus cauernis maria sustineat. Ouid.12 Metam.106,

Ardua si terrae quatiatur motibus Idē. Lucret. lib.5.22.

Id enim amisisti, cui nihil in terris simile fuit. Cic.Bruto, 9.3.
Terra pilae similis. Ouid. 6.Fast.54.
Ad terram. Vide Ad praepositionem.
A' terra ad caelum percontari. Vidi A' praepositionem.
Terra, Territorium aliquando significat, et prouinciam seu regionem. Cic.1.in Catil.14, Si emori aequo animo non potes, abire in aliquas terras, &c. Idem 1.de Inuent.119, Hostili in terra turpiter iacuit insepultus.
Ardua terrarum, Montana loca. Virg.5. Aeneid.138.
Bonitas terrae. Lucret.lib.5.251.
Domesticus terrae. Cic.de Arusp.resp.17.
Fertilitas terrae. Ouid.5.Metam.91.
Terrae filij, olim obscuro ignotoq; genere prognati dicebantur: propterea quòd terra sit omnium cōmunis parēs. uel quòd, iuxta quorundam etiam historias, primitùs mortales è terra nascebantur. M. Tullius ad Atticum, lib.1.8.8. Et huic terrae filio, nescio cui, committere epistolam tantis de rebus nō audebam. Idem ad Trebatium, lib.7.9.3, Cn. Octauius est, an Cn. Cornelius quidem tuus familiaris summo genere natus, terrae filius, &c. Persius Satyr.6.7,

— praestò est mihi Manius haeres,
Progenies terrae, quaere ex me quis mihi quartus
Sit pater: haud promptè dicam tamen: adde etiam unū,
Vnum etiam, terrae est iam filius. Erasmus.

Terrae etiam filij dicuntur, quorum genus est incertum, quorū genus aboleuit uetustas. Quint. lib.3.cap.9, Laudantur autem urbes similiter atq; homines. Nam pro parente est conditor: & multum authoritatis affert uetustas, ut ijs qui terra dicuntur orti. Ouid.1.Metam.124.de Io,

Iuppiter è terra genitam mentitur, ut author
Desinat inquiri. Vide Caelium, lib. 3. cap.8. & lib. 20. (cap.28.

Gremium terrae. Lucret.lib.1.52.
Hiatus terrae. Ouid.3.Fast.122.
Margo terrarum. Ouid.1.Metam.3.
Orae terrarum, Regiones. Horat.1.epist.3.1.
Orae terrarum, Extremitates, littora. Lucret.lib.2.112.
Orbis terrarum. Virg.1.Aeneid.48.
Ordo terrarum. Vide Ordo.
Regnator terrarum. Stat.4.Sylu.2.3.
Sator terrarum. Stat.1.Theb.36.
Situs terrarum. Horat.2.epist.1.51.
Tremor terrae. Plin.ad Cornelium Tacitum, lib.6.epist.20.
Viscera terrae. Ouid.1.Metam.28.
Altrix terra. Vide Alo alis.
Aprica terra. Vide Apricus.
Arata. Ouid.1.Fast.146.
Arenacea. Vide Arena.
Arenosa. Ouid.14.Metam.17.
Aspera aspectu. Vide Asper.
Aurifera. Silius lib.3.81.
Barbara. Ouid.epist.16.1.
Beata. Ouid.epist.15.58.
Bona. Vide Bonus.
Breuissima. Vide Breuis.
Cariosa. Vide Caries.
Caua Virg.12.Aeneid.177.
Columbina. Vide Columbus.
Cruda. Lucan.lib.3.78.
Crudelis. Vide Crudelis.
Deserta. Virg.3.Aeneid.1.
Desolata. Ouid.1.Metam.70.
Ditissima. Virg.2.Georg.28.
Ferax. Ouid.1.Fast.14.Lucret.lib.2.199.
Frugiferentes terrae. Lucret.lib.1.1.
Gracilis terra, Senec.Theb.1.23.
Graues terrae. Virg.3.Georg.104.
Herbosa terra. Ouid.10.Metam.26.
Hiantes terrae. Lucan.lib.3.2.

Digitized by Google

Hospita terra. Virg. 3. Aeneid. 106.
Hostilis. Lucan. lib. 2. 18.
Ieiuna. Vide Ieiunium.
Impia. Ouid. epist. 10. 20.
Iners. Horat. 3. Carm. ode 4. 9.
Infamis. Ouid. 13. Metam. 80.
Infesta. Ouid. 4. Metam. 124.
Ingrata. Ouid. 5. Metam. 95.
Inops pacis. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 19.
Inuisa. Horat. 3. Carm. ode 18. 3.
Lapidosa. Vide Lapis.
Lassa. Vide Lassus.
Latæ terræ. Ouid. 3. Metam. 62.
Magna. Virg. 4. Georg. 73.
Mater. Lucret. lib. 5. 282.
Mauortia. Virg. 3. Aeneid. 3.
Metallifera terræ. Sylu. lib. 15. 98.
Nefasta. Vide Nefastus.
Nigra. Virg. 2. Georg. 41.
Obesa. Virg. 3. Georg. 16.
Omniparens. Vide Omniparens.
Parens. Virg. 4. Aeneid. 36.
Paterna, Patria. Ouid. epist. 19. 13.
Paupere terra missus. Virg. 6. Aeneid. 162.
Peregrina. Ouid. 3. Metam. 5.
Pingues terræ. Virg. 2. Georg. 19.
Potentes terræ. Virg. Aeneid. 106.
Solida. Ouid. 10. Metam 36.
Sterilis. Ouid. 3. Fast. 172.
Vasta. Virg. 10. Aeneid. 11.
Vndosæ terræ. Silius lib. 7. 56.
E terra uberi nasci. Quint. lib. 2. cap. 19. 2.
Deus abscidit terras Oceano. Horat. 2. Carm. ode 3. 5.
Abscondere in terram. Vide Abscondo.
Accersere aliquem ex ultimis terris. Cic. de Arusp. resp. 22.
Affecta sterilitate terra. Vide Affectus.
Attollere se à terra. Vide Attollo.
Calentes terræ. Horat. 2. Carm. ode 18. 4.
Certat cum terris feracissimis Aegyptus. Vide Certo.
Circunfusa terra mari Atlantico. Vide Circunfundo.
Circunscribere terram surculo. Vide Circunscribo.
Colere terras. Virg. eclog. 3. 16.
Concidit ad terrā grauiter. Virg. 5. Aeneid. 89.
Concussa terra. Vide Concutio.
Contingere terram osculo. Vide Contingo.
Conuexæ terræ in maria. Vide Conueho.
Curuare in terram. Vide Curuus.
Patria terra decedere. Virg. 6. Aeneid. 102.
Defodere aliquid in terram. Lucret. lib. 5. 275.
Dehiscunt terræ ardore. Virg. 3. Georg. 87.
Dare ad terram. Vide Ad præpositionem.
Domita terra. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 10.
Effossa terra. Lucan. lib. 3. 70.
Excedere terras. Virg. 2. Georg. 95.
Excoquit terram sol. Lucret. lib. 6. 193.
Ferire terram pede. Virg. 3. Georg. 99.
Frigescit terra. Lucret. lib. 6. 174.
Frui prosperiore terra. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 6.
Habitare terras. Ouid. 1. Metam. 40.
Iacentes terræ. Ouid. 2. Metam. 36,

Vt uerò terras despexit ab æthere summo
Infœlix Phaethon penitus penitusq; iacentes.

Iacentes terræ ad Hesperum. Vide Iaceo.
Insectari terram assiduis rastris. Virg. 1. Georg. 31.
Inferni terra, Sepeliri. Stat. 3. Theb. 43.
Inuertere terras uomere. Virg. 3. Georg. 105.
Inumbratur terra. Lucret. lib. 5. 58.
Nox inuoluens terram umbra. Virg. 2. Aeneid. 51.
Irrorat terras Eous nouo sole. Virg. 1. Georg. 58.
Lustro uagus terras. Stat. 8. Theb. 103.
Dies lustrabat lampade terras. Virg. 7. Aeneid. 30.
Madefacere terram. Vide Madeo.
Mandare semina terræ. Vide Mando.
Moliri terram. Vide Molior.
Mouere omnes terras, omnia maria. Vide Moueo.
Mouet terra: pro, Mota est. Sueton. in Claudio Cæsare, cap. 22.
Nauigare terram. Vide Nauis.
Nititur terra suis stirpibus. Cic. 5. Tusc. 53.
Obire terras. Vide Obeo.
Nox obruit terras roriferis umbris. Lucret. lib. 6. 174.
Obstruere terras. Ouid. 8. Metam. 37.
Offringitur terra. Vide Offringo.
Nox operit terras. Virg. 4. Aeneid. 71.
Pauita terra & complanata. Vide Pauio.
Pellere terram pede. Lucret. lib. 5. 282.
Penetrare sub terras. Vide Penetro.
Perambulare terras. Vide Perambulo.
Perdomare terram. Vide Perdomo.
Venti perflant terras turbine. Virg. 1. Aeneid. 18.
Perfodere terram. Vide Perfodio.
Perstringere terram aratro. Vide Perstringo.
Premere terras, Regere imperio terras. Lucan. lib. 10. 10.
Pressit terram posito genu. Ouid. 6. Metam. 70.
Procumbere terræ. Ouid. 2. Metam. 70.
Profanatæ terræ. Stat. 3. Sylu. 3. 1.
Proscindere terram ualidis iuuencis. Virg. 2. Georg. 48.
Proscindere terram pressis aratris. Lucret. lib. 5. 42.
Proscindere ferro solum terræ. Lucret. lib. 5. 260.
Quatere terrā alterno pede, Saltare. Horat. 1. Carm. ode 4. 2.
Radit terras Aquilo. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 5.
Relinquere dulces terras. Virg. 4. Aeneid. 57.
Rimari terram rastris. Virg. 3. Georg. 106.
Scalpere terram unguibus. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 6.
Scindere terram aratro. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 9.
Solutæ terræ. Horat. 1. Carm. ode 4. 2. Subauditur, frigore.
Aurora spargit terras lumine. Lucret. lib. 2. 29.
Subigere terram uomere. Ouid. 11. Metam. 7.
Succedere terris alicuius. Virg. 7. Aeneid. 43.
Nox texit terras caligine. Lucret. lib. 6. 171.
Vere tument terræ. Virg. 2. Georg. 65.
Tundere terram pede. Horat. de Arte, 89.
Vertere terram. Virg. 1. Georg. 1.
Vertere terram ferro. Virg. 1. Georg. 30.
Vda terra uiret gramine. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 10.

Terram pro terra, Prouerbialis est figura, in hominē exulem, erronem, & incertis uagantem sedibus. M. Tullius in epistolis ad Atticum, libro 14, Hæc & alia ferre non possum: itaque γῆν πρὸ γῆς cogito. Significat, se de fugiendo cogitare. Erasmus.

Terra defossum habes: In eum qui non impertit, neque profert suas dotes. Sumptum ab auaris, thesaurum humo defodientibus. Quod apud Plautum facit Euclio. Vidcm Horat. Epod. 1. 7,

—haud parauero,
Quod aut auarus ut Chremes terra premam,
Discinctus aut perdam ut nepos. Erasmus.

Terram uideo, Qui modesti prolixiq; laboris finem adesse significat, dicere solet, γῆν ὁρῶ, id est, Terram uideo. Sumptum à nauigan-

Digitized by Google

à nauigantibus. Quintus Curtius lib.4, Haud secus quàm profundum æquor ingressi terram oculis requirunt. Plaut. in Merc. Equidē iam me censebam esse in terra. Cic. pro Murena,3. Idem in Catone seniore, Quasi terram uideam. sentiens instare uitæ finem. Erasmus.

Aut terra, aut mari Plautus in Pseudolo, dixit pro quacunq; ratione. Sumptum est ab historicis, qui referunt res terra mariq; gestas, et gētes terra mariq; expugnatas. Cic. pro Cluentio, Cuius tantæ res gestæ terra mariq; extiterunt. Idem pro lege Manilia, 34, Quantas ille res domi, militiæq;, terra mariq;, quantaq; fœlicitate gesserit. Idem ad Atticum, lib.7. 140.2, Quà aut terra aut mari persequar eum, qui ubi sit nescio? Plauti uerba sunt hæc,

Ego in hoc triduo aut terra aut mari alicunde euoluam id argentum tibi. Cic.5. de Fin.16. addit tertium, Natura sic ab his inuestigata est, ut nulla pars cælo, mari, terra, ut poeticè loquar, prætermissa sit. Addit poeticè, quòd poetæ tria tantùm elementa referant. ut Ouid.1. Metam.1,

Ante mare & terras, & quod tegit omnia cælum. Terentius, O cælum, ô terra, ô maria Neptuni. Plaut. Amph.

Ita mihi uidentur omnia, mare, terra, cælum consequi. Hæc Erasmus.

Conquirere aliquem terra mariq;. Vatinius Cic. lib.5.9.6.

Terra ipsa dea est, et ita habetur: quæ est enim alia Tellus? Cic. 3. de Natur. deor.70.

¶Territorium, territorij (τοπαρχία) Est, inquit Pomponius, de uerb. signif. uniuersitas agrorum intra fines cuiusq; ciuitatis. Dictum, quòd maximè teratur: uel quòd Magistratus eius loci, intra eos fines terendi, id est summouendi ius habeat. Hactenus Pomponius. Plin. lib.29. cap.6.2, Extra territorium abire.

Minuere territorium. Cic.2. Philip.101.

¶Terreus, Adiectiuum (γήϊνος) Ex terra factum: ut, Vas terreum. Colum. lib.1. cap.6.6, Horreum camera contectum: cuius solum terreum, priusquam consternatur, perfossum. Alia exemplaria habent, terrenum.

¶Terrenus, pen. prod. Adiectiuū (χερσαῖος, γαιώδης, χοϊκός) Quod uel in terra natum est, uel in terra uiuit, uel aliquid cum terra commune habet. ut, Terrenum animal. Plin. lib.9. cap.29.1, Terrenis maiores quàm pelagici.

Terrenum iter, Quod in terra fit. Plin. lib.6. cap.17.3.

Bestiarum autem terrenæ sunt aliæ, partim aquatiles, aliæ, &c. Cic.1. de Nat. deor.143.

Contagio terrena. Cic.2. de Nat. deor.86.

Corpus terrenum. Lucret. lib.2.223.

Corpus terrenum & concretum. Cic.1. Tusc.76.

Terreni colles Plinio dicuntur non lapidosi, sed molles & pingues: lib.5. epist.6. ad Apollinarem, Pingues terreniq; colles (neq; enim facilè usquam saxum, etiam si quæratur, occurrit) planissimis campis fertilitate non cedunt.

Terrenum aggerem uocat Suet. in Calig. cap.19, terra factum.

Fex terrena. Ouid.1. Metam.14.

Genus terrenum. Cic.1. Tusc.68.

Hiatus terrenus. Ouid.15. Metam.55.

Humor marinus & terrenus longo interuallo extenuatus. Cic. 2. de Nat. deor.61,

Soliditas terrena. Cic.2. de Nat. deor.27.

Immorari terrenis. Quint. lib.2. cap.16.4.

Terrenus, Quod super terram est, uel in terra fit. Colum. lib.11. cap.2, Per hos quoq; dies abstinent terrenis operibus.

Terrenum, terreni, pen. prod. Substantiuum neu. ge. (πεδίον) Campus, solum. Colum. lib.2. cap 2.1, Callidissimi rusticarū rerum Syluine genera terreni tria esse dixerunt: campestre, collinum, montanum. Idem lib.3. cap.3, Quum sola ea res omnem impensam terreni precio suo liberet.

Terrestris, & hoc terrestre (χερσαῖος, ἐπίγειος, χθόνιος, ἐπιχθόνιος) Quod in terra degit: ut, Terrestre animal. Plin. lib.10. cap.62.1, Rursus in terrestribus oua pariunt serpentes.

Agmen terrestre. Lucan. lib.5.145.

Archipirata terrestris. Cic.7. Verr.56.

Arma terrestria. Ouid.14. Metam.96.

Membra terrestria. Lucret. lib.2.141.

Dij terrestres, In terra habitantes. Liu.1. ab Vrbe,143.

Domicilium terrestre. Cic.6. Verr.114.

Iter terrestre, Quod in terra fit: ad differentiam eius quod fit in mari. Plin. lib.5. cap.6.1.

Præsidium terrestre, cui opponitur Maritimū. Cic.7. Ver.70.

Tempestas terrestris. Vide Tempestas in Tempus.

¶Terrigenus, Adiectiuum, uel Terrigena, terrigenæ, penult. corr. com. gen. (γηγενής) Quod ex terra genitum est. Cic. 2. de Diuinat.197.

Genus syluestre terrigenarum. Lucret. lib.5.283.

Gigantes terrigenæ. Lucan. lib.3.64.

Fratres terrigenæ. Ouid. epist.12.20.

¶Terræmotus, huius terræmotus, pen. prod. masc. g. (σεισμός) Dicitur quum terra incluso in se spiritu alicubi contremiscit, & moueri sentitur magno sæpe habitantiū damno. Legitur & disiunctim, interpositis dictionibus. Plin. lib.2. cap. 84.1, Fiunt cum terræmotu & inundationes maris, eodem uidelicet spiritu infusi, aut residentis sinu recepti. Maximus terræ memoria mortaliū extitit motus. Tiberij Cæsaris principatu, XII urbibus Asiæ una nocte prostratis.

Si tecta aut ui tempestatis, aut terræmotu, aut uetustate cecidissent. Cic.2. Offic.18.

Horribilis terræmotus. Cic. de Arusp. resp.58.

Nouus terræmotus. Cic. de Arusp. resp.58.

Conquassari maximis terræmotibus. Cic.1. de Diuinat.158.

¶Terraneola, terraneolæ, accētu in antepenultima (χερσαῖος κορυδαλός) Auis alaudæ similis, præterquam quòd in capite apicem non habet sicut alauda. Dicta, quòd non in arboribus, sed in terra uersetur atq; nidificet. Sipontinus.

Terracina] Vide Tarracina & Anxur.

¶Terracinensis, Adiectiuum. Sallust. in Catilin. Qu. Ceparium Terracinensem, &c.

Terripudium, & Terripauium] Vide Tripudium.

Terreo] terres, terrui, territum, pen. corr. (φοβέω, πτοέω, καταπλήσσω, δειδίσσω, δειματόω, μορμολύττομαι) terrere, pen. prod. Timorem alicui incutere. Virg.1. Georg.32,

Et sonitu terrebis aues.

Nec me ista terrent, quæ mihi ad timorem proponuntur. Cicer. Cælio, lib.2.15.12.

Terrere animos pestilentia & terræmotibus. Cicero 2. de Natura deorum,20.

Horror terret animos. Virg.2. Aeneid.161.

Aliquem denunciatione periculi terrere. Cic. pro Plancio,70.

Qui omnia cæde incendijsq; terret. Cic. de Arusp. resp.5.

Solliciti terrentur equi. Ouid.6. Fast.149.

Hostes terrere formidine. Ouid.4. Metam.161.

Hoste uicino terreor. Ouid.4. de Ponto, eleg.9.17.

Nubila terrent mentem. Ouid.1. Metam.72.

Minaciter terrere. Vide post Minæ.

Orbem terruit tonitru. Ouid.14. Metam.164.

Terrere uultu. Horat.2. Serm.7.9. id est, Toruitate uultus.

¶Territus, pen. corr. (φοβηθείς) Participium, siue Nomen ex participio: ut, Territus animi, Animo conturbatus. Liu.7. ab Vrbe,160. Ouid.2. Metam.90,

Venatrixq; metu uenantum territa fugit.

Virgo territa inopino uisu. Ouid.4. Metam.47.

Digitized by Google

¶ Territo, territas, pen. cor. (δειδίσσομαι) territare, Frequentatiuum. Terent. Andr. 4.5.22,

Dite eradicent, ita me miseram territas.

Territare & Placare, contraria. Author ad Heren. lib. 4.176.

Territare metu. Cæsar 5. bel. Gal. 24.

Territare minis. Liu. 8. ab Vrbe, 140.

¶ Terrefacio, terrefacis, pen. cor. (δειματόω) terrefacere, Terrorem offerre. Vnde Perterrefacio.

¶ Terrifico, terrificas, pen. corr. (δειματοποιέω) terrificare, Idē. Lucret. lib. 1.27. Virg. 4. Aeneid. 42,

— cæciq; in nubibus ignes
Terrificant animos.

¶ Terrificus, pen. corr. Adiectiuū (δειματοποιός) Quod terrorem inijcit. Virg. 5. Aeneid. 105,

Serraq; terrifici cecinerunt omnia uates.

Fulgor terrificus. Virg. 8. Aeneid. 85.

Mugitus terrifici. Virg. 12. Aeneid. 21.

Nimbi terrifici. Ouid. ad Pisonem, 30.

Nox terrifica. Valer. 5. Argon. 80.

Stridores terrifici. Silius lib. 5.38.

Terribilis, & hoc terribile, pen. corr. Idem (δειματώδης, φοβερός, σμερδαλέος, ἐκπληκτικός) Virg. 6. Aeneid. 56,

Terribiles uisu formæ. Idem 60,
Terribilis squalore Charon.

Ira terribilis. Virg. 12. Aeneid. 188.

Affatu terribilis. Stat. 3. Sylu. 3.15.

Aspectus terribilis. Cic. pro Sestio, 14. Alter ô dij boni quàm teter incedebat, quàm truculentus, quàm terribilis aspectu.

Anguis terribilis. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.3.

Caligo terribilis. Lucret. lib. 6.171.

Mors terribilis est ijs, quorum cum uita omnia extinguuntur. Cicero in Parad. 20.

Formæ terribiles uisu. Virg. 6. Aeneid. 56.

Sonitus terribilis. Virg. 9. Aeneid. 104.

Tubæ terribiles. Ouid. 15. Metam. 157.

Tremere tumultu terribili. Cic. in Orat. 50. Ex Ennio.

¶ Terriloquus, pen. corr. (δειματολόγος) Adiectiuū poeticū, ex Terreo & Loquor compositum: quasi loquens terrētia, & terrorem offerentia. Lucret. lib. 1.21,

Tutemet à nobis iam quouis tempore, uatum
Terriloquis uictus dictis desciscere quæres.

¶ Terrisonus, pen. cor. (δειματοηχής) Aliud adiectiuū. Claud. 1. Paneg. 12,

Nec te terrisonus stridor uenientis Alani.

¶ Terriculum, terriculi, penult. corr. (μορμολύκειον) Quod inijcit terrorem. Liu. 5. ab Vrbe, 44, Gauderentq; Patres sine Tribunitiæ potestatis terriculis inuētam esse aliam uim maiorem ad coercendos Magistratus. Accius, Vbi non terricula cita sunt.

¶ Terriculæ, Terricula quoq; inuenitur fœmineo genere. Senec. de Remedijs fortuitorum, Si fortuna, aut aliquis tibi pœnam minetur, omnes eius terriculas delude.

¶ Terror, terroris, masc. gen. (δεῖμα, φόβος, ἔκπληξις, φόβητρον) Timoris, & motus incussio. Cic. lib. 4. Tusc. 29. Quæ autem subiecta sunt sub metu, ea sic definiunt, Pigritiā, metum consequentis laboris, terrorem, metum concutientem, ex quo fit, ut pudorem rubor, terrorem pallor, & tremor, & dentium crepitus consequatur. Seruius autem terrorem & metum sic distinguit, ut terror propriè sit qui alijs infertur: inde & terribilis. Metus, quem habent timentes: unde meticulosus.

Terror, pro metu. Virg. 11. Aeneid. 72,

Quòd si tantus habet mentes & pectora terror.

Liber terrore animus. Vide Liber.

Expers terroris. Catul. Argon. 59.68.

Amens terror. Claud. 1. in Ruff. 52.

Implacabilis terror. Vide Implacabilis.

Latior terror. Tacit. lib. 20.

Multiplex terror. Vide Multus.

Mutuus terror. Vide Mutuum.

Repens terror. Vide Repens adiectiuum.

Sæuus. Silius lib. 13.23.

Seuerus. Claud. 5. Paneg. 19.

Vanus terror. Senec. Hippol. 1.9.

Afferre terrorem, Recensere terrores qui ab alijs fiunt. Cic. ad Atticum, lib. 6.119.1, Batonius autem miros terrores ad me attulit Cæsarianos.

Augere terrorem. Vide Augeo.

Cepit regem terror. Vide Capio.

Ciere magnos terrores. Senec. Oedip. 4.13.

Concitatus terrore & metu. Vide Concito.

Demoueri terrore, aut minis. Tacit. lib. 20.

Animi terrorem discutere. Lucret. lib. 1.30.

Discussis terroribus redire ad se. Lucret. lib. 4.202.

Exanimatus terrore. Quint. lib. 4. cap. 2.87.

Facere terrorem latiorem. Tacit. lib. 20.

Iácere atq; denunciare terrores. Vide Iacio.

Impulsus stat terror animis. Senec. Herc. Oetæo, 6.2.

Incidit terror exercitui. Vide Incido.

Incutere terrorem hostibus. Vide Incutio.

Inferre terrorem. Vide Infero.

Inijcere terrorem. Cic. de Finib. 53.

Inuasit terror. Vide Inuado.

Occultare causam terroris. Cic. 3. Verr. 56.

Offerre terrorem. Cæsar 1. bel. Ciuil. 282.

Pallentes terrore puellæ. Ouid. 3. de Arte, 97.

Pauentes equi terrore. Ouid. 2. Metam. 86.

Trepido terrore repleta terra. Lucret. lib. 5.9.

Armis, uiris, terrore, periculoq; mortis repulit. Cic. pro Cecin. (24.

Gelido terrore rigebant comæ. Ouid. 3. Metam. 20.

Terrori esse, Terrere, terrorē incutere. Liu. 4. bel. Maced. 107.

Terrore coactus iurauit. Cic. 3. Offic. 153.

Tertia] Mulieris nomen. Fœminæ siquidem appellabantur familiæ nomine: sed ut internoscerentur, quum duæ erant, maior & minor uocabantur, ut apud Suetoniū in Augusto, cap. 4. Octauia maior, & Octauia minor. Quum tres erāt, quæ tertia nata esset, Tertia dicebatur: quū quatuor, Quarta: quum quinq;, Quinta. unde in oratione pro M. Cælio, & de Aruspicum responsis, Quinta Claudia. Ergo Tertia, siue Tertulla per diminutionem, Bruti soror, uxor Cassij, quia post duas edita esset. hæc abortū fecerat: quod queritur Cic. ad Attic. lib. 14.318, Tertullæ nollem abortū, tam enim Cassij sunt iam, quàm Bruti frendi. De hac ipsa Macrobius hæc Saturnal. lib. 2. cap. 2, Mater M. Bruti Seruilia, quum preciosum ære paruo fundū abstulisset à Cæsare, subijciente hastæ bona ciuium, non effugit dictum tale Ciceronis: Et quidē, quo melius emptum sciatis, comparauit Seruilia hunc fundum Tertia deducta. Filia autem Seruiliæ erat Iunia Tertia, eademq; C. Cassij uxor, lasciuiente Dictatore tam in matrē, quàm in puellam. Hæc Macrobius.

Tertianus, Tertiarius, Tertio, tertias, & Tertius] Vide Ter. (de Ter.

Tertulla] Vide Tertia, mulieris nomen.

Tertullianus] Τερτυλλιανός, Scriptor quidam doctus, temporibus nascentis Christianorum ecclesiæ.

Tertus] Adiectiuum priscis pro tersus. Varro,

Atrei terta nitet galea. Idem, Cato, uel de liber. educ. Alij sunt circumtonsi, & terti, atq; uinctuli, ut mangonis esse uideantur serui. Ex Turnebo.

Digitized by Google

Teruncius] terunciј, masc. gen. (πεντεγκιμέρειον, τριβγκιον) Nummus perexiguus, à tribus uncijs dictus. Plaut. Capt. 8.17,
Neq; ridiculos iam teruncij faciūt. Cic. Attico, lib. 5.105. a, Nos tamen, etsi hoc te ex alijs audire malo, sic in prouincia nos gerimus, quod ad abstinentiam attinet, ut nullus teruncius insumatur in quenquā. Teruncium, inquit Budæus, appellauit Cicero, quem Plinius quadrantem & triuncem uocat. Varro, Teruncius à tribus uncijs dictus, quòd sit libellæ quarta pars, quomodo & quadrās aßis. Cic. lib. 3. de Fin. 69, Interit magnitudine maris Aegæi stilla muriæ, & ut in diuitijs Crœsi teruncij acceßio.
De præda mea, teruncium non attigit quisquam. Cicero Caninio, 2.16.7.
fecit palàm te ex libella, me ex teruncio. Cic. Att. lib. 7.122.4.
Tesqua] Loca augurio designata. Cic. aspera ait esse, & difficilia. Hæc Festus. Apud Varronē lib. 6. de Ling. Lat. scribitur Tesca, & interpretatur loca quædam agrestia, quæ alicuius dei sint.
Deserta & inhospita tesqua. Horat. 1. epist. 14.4.
Nemorosa tesqua. Lucan. lib. 6.9.
¶ Tessara coston (τεσσαρακοστόν) Tempus dierum quadraginta ante partum, & totidem post partum, quibus mulieres à sacris arcebantur: propterea quòd id ferè temporis tam ipsæ, quàm earum fœtus plurimis infestentur incommodis. Quo dierum numero exacto festum celebrabant, quod & ipsum tessaracoston appellabant. Vide Censorinum De die natali, & Rhodiginum lib. 26. cap. 21.
Tessala] Vide Tessera.
Tessella] Vide Tessera.
Tessera] tesseræ, pen. corr. (κύβος) Latinè quaternio dicitur. Vnde & id dicitur, quod ex omni parte quadratum est.
Tesseræ, Quibus in tabula lusoria luditur. sunt enim quadratæ, & quibusdam punctis notatæ: quæ quum iaciuntur, in quancunq; partem incubuerint, immotam habent stabilitatem. τέσσαρα, id est quatuor. Cicero de Senect. 54, Nobis senibus ex lusionibus multis talos relinquant & tesseras. Martial. lib. 1.17.
Iacere talos, tesseras. Cic. 2. de Diuin. 127. Ouid. 3. de Arte, 71,
—talorum dicere iactus
Vt sciat, & uires tessera missa tuas.
Tessera] τέσσαρα, σύνθημα, Signum bellicum, quod ad pugnam exeuntibus datur, propter confusionē: aliàs symbolū dicitur. ut in bello Marij, Bardæus: in bello Syllæ, Apollo Delphicus: in Cæsaris, Venus genitrix. Virg. lib. 7. Aen. 128,
—it bello tessera signum. Hæc Seruius. Silius lib. 15.94,
—tacitum dat tessera signum.
Tessera. Pomponius de Origine iuris l. 2. Qu. Fabius qui missus ad Carthaginenses legatus, quum essent duæ tesseræ positæ, una pacis, altera belli: arbitrio sibi dato utram uellet deferre, utranq; sustulit: & ait Carthaginenses petere debere utram mallent accipere.
Tesseræ frumentariæ. Signa erant frumentaria, quibus exhibitis, frumentum à principe dabatur pop. Rom. Ex quo factum est, ut tessera pro iure percipiendi frumenti ponatur. Suet. in Augusto, cap. 40, Ac ne plebs frumentationum causa frequentius à negocijs auocaretur, in annum quaternorū mensium tesseras dare destinauit. Iuuen. Sat. 7.18,
Summula ne pereat qua uilis tessera uenit
Frumenti. Ex Budæo.
Tesseræ nummariæ etiam dicuntur, quibus exhibitis, summa nummûm præscripta repensari solet. Suet. in Augusto, cap. 41, Frumētum quoq; in annonæ difficultatibus sæpe leuißimo, interdum nullo precio admensus est, tesserasq; nummarias duplicauit.

Tessera, Lignum utrinq; complanatum, in quo numeri describuntur: quod & talea dicitur. Plautus,
Suam uterq; tesseram habet, ratio constat.
Tessera hospitalis. Fuit antiqui moris tesseram dari hospitibus dimidiatam: quam quicunq; attulisset ad hospitem, continuò agnosci posset, & hospitio accipi, tanquam amicus & uetus hospes. Hoc autem ius neceßitudinis ad posteros transibat: propterea tesseram hospitalem diligenter obseruabant. Plautus Pœnulo, 16.84,
Ego sum ipsus quem tu quæris. P. hem quid audio?
A. Antidamæ gnatum me esse. P. si ita est, iam tesseram
Confer si uis hospitalem: eccam attuli.
A. Agedum, huc ostende, est par probè: nam habeo domi. Ibidem, 15.22,
—deum hospitalem ac tesseram
Mecum fero. Budæus.
Tesseram hospitalem confregisse dicebatur, qui ius hospitij uiolabat: hoc, ut ait Erasmus, qui sibi reditum in domum aliquā præcluserat. Plaut. Cist. 5.27,
Hîc apud nos iam Alcesimarche confregisti tesseram.
Tessera, Figura geometrica, quæ & cubus uocatur: cuius meminit Macrobius lib. 1. Somnij Scipionis.
¶ Tessella, tessellæ (ἐμβλημάτιον) Diminutiuum à tessera. Plinius lib. 37. cap. 10.6, Andromadas argenti nitorem habet ut adamas, quadrata, & semper tessellis similis. Plin. lib. 17. cap. 16.3.
¶ Tessellatus, pen. prod. Adiectiuum, Quod tessellis, id est, paruis quadratis lapillis intextum est: à tesseris, quarum forma quadrata est. Suetonius de Cæsare, cap. 46, Munditiarum, lautitiarumq; studiosißimum multi prodiderunt: quamuis tenuem adhuc & obæratum, in expeditionibus tessellata & sectilia pauimenta circuntulisse. Vitruuius lib. 7. cap. 1, scribit pauimenta sectilia, & tesseris structa, omnes angulos æquales habere debere: & sectilia dicuntur, quoniam in particulas secta sunt, ut quocunq; uelis, poßint circunferri.
Erant & tessellatæ quædam tunicæ, tesseris quibusdam distinctæ. unde palliorum tesseras dixit Plinius libro 35. cap. 9.5. Hermolaus.
¶ Tesserula, tesserulæ, pen. corr. (κυβίσκος) Aliud diminutiuū. Varro 3. de Re rust. cap. 5.15, Narrat ad tabulam, quum decumberet, quendam deprehensum tesserulas conijcientem in loculum, eum ad Consulem tractum à fautoribus competitorum. Pers. Satyr. 5.8,
—scabiosum tesserula far Poßidet.
Tesserula, siue tessera, Lignum utrinq; complanatum, in quo numeri describuntur, uel incisuris notantur: quod & talea dicitur. Plinius, Frumenti rationem tesserulis ostendebat. Persius Satyr. 5.8.
Tesserulæ, Lapilli ad conficienda, sternendaq; pauimenta compositi. Cic. 3. de Orat. 94,
Quam lepidè lexeis compostæ, ut tesserulæ omnes
Arte pauimēto atq; emblemate uermiculato. Ex Lucilio.
¶ Tesserarius, tesserarij (συνθηματοφόρος) Qui tesseram, id est præceptum ducis per contubernia militum nunciat.
Tesseradecas, penult. corr. tesseradecadis, fœm. gen. (τεσσαρακοντάς) Quater dena dicitur: à Tessara, quatuor: & decas, decem.
Testa] testæ (κόχλος, ὄστρακον, λέπυρον, κεράμιον) Vas figlinum igne decoctum, quasi tosta: quòd è molli creta fabre facta torreatur, deinde coquatur. Tibull. lib. 1. eleg. 10.10,
Funderet ut nato testa paterna merum. Plin. lib. 26, Si & testæ tusæ tertia pars addatur, melior materia erit. Horatius 1. epist. 2.14,
Quo semel est imbuta recens, seruabit odorem

Digitized by Google

Testa diu. Iuuen. Satyr. 4.14,
—testa alta paretur, &c.
Apta mero testa. Ouid. 2. Trist. 89.
Curta testa. Ouid. 2. Fast. 129.
Lubrica testa, Glacies. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 8.
Pia testa. Horat. 3. Carm. ode 21. 1.
Samiæ testæ. Vide Samos.
Ambulare cum testa. Author ad Heren. lib. 4. 147.
Fragmentum oßis. Celsl. lib. 7. cap. 12, Ergo specillo conquirenda est testa quæ receßit, & uolscella protrahenda est.
Testæ, pro Calculis, quos Græci ostracos uocant.
Testa oui uel limacis. Plaut. Pœn. 17. 49.
Natiuæ testæ. Vide Nascor.
Testæ intelliguntur omnes pisces, qui duriori cortice teguntur. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 7,
Sed non omne mare est generosæ fertile testæ.
¶ Testula, testulæ, pen. corr. Diminutiuum (ὀστράκιον) Colum. lib. 11. cap. 3. 25, Tum testulæ uel conchæ quasi sedes in singulis subiectæ seminibus adobruuntur, ut fiant capita latioris incrementi. De capitatis porris.
Testulæ in sitellam coniectæ. Liu. 5. bell. Pun. 15.
¶ Testaceus. Adiectiuum (ὀστρακινός) Quod è testa fit, ut, Testaceum operimentũ. Plin. lib. 11. cap. 37. 28. Plin. iunior epist. 254. lib. 10, ad Traianum, de aqua ductu Nicomedensium, Aliqua pars, ut mihi uidetur, testaceo opere agenda erit.
Testacea pyra, quæ etiã signina dicebãtur. Plin. lib. 15. cap. 15. 3.
Testamentum] testamenti. Vide Testor in Testis.
Testiculus] pen. corr. (ὄρχις, αἰδοῖον) à teste Diminutiuum, Notæ significationis: tam in homine, quàm in brutis dicitur. Author ad Herenn. lib. 3. 128, Medicus testiculos arietinos tenens. Iuuenal. Satyr. 11. 16,
Nec pugillares defert in balnea raucus Testiculos.
Testis] huius testis, com. gen. (μάρτυς, ἴστωρ, μάρτυς, μάρτυρος) Qui testimoniũ profert. Ab eo dictus, quòd tueatur statum causæ: uel quòd antè stet, quasi antestis, id est antestans.
Testis, à quo testiculus, masc. gen. est: sic dictus, quòd uirilitatis testis sit. Plinius lib. 12. cap. 49. 2, Testes pecori armentoq; ad crura decidui.
Testibus præsentibus aliquid facere: cui contrarium, Clàm & furtim. Plaut. Curc. 2. 31.
Teste Herodoto, Quemadmodum refert Herodotus. Plinius lib. 12. cap. 17.
Sine teste dolere. Mart. lib. 1. 17,
Non luget, quisquis laudari Gellia quærit:
Ille dolet uerè, qui sine teste dolet. Seipsum exponit Martialis, quum dicit, quisquis laudari quærit. est enim testibus hominibus dolere, uelle uideri dolere.
Testis & conscius alicuius rei. Cic. pro Fonteio, 5.
Testis officij, uel rerum gestarum. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 7. Idem Post redit. ad Quirites, 13.
Esse aliqua testis. Cic. de Prouinc. Consul. 36, Cn. Pompeius idẽ mihi testis de uoluntate Cæsaris & sponsor est illi de mea.
Testis in aliquam rem. Cic. 3. Verr. 25.
Acerrimi testes. Vide Acer adiectiuum.
Cupidus testis, iratus, coniuratus, ab religione alienus, &c. Cic. pro Fonteio, 10.
Falsus testis. Iuuenal. Satyr. 14. 22. Quint. lib. 2. cap. 17. 18.
Grauis & Leuis testis, Contraria. Cic. pro Quintio, 50.
Humiles testes. Quint. lib. 5. cap. 7. 15.
Incorruptus atq; integer testis. Cic. 1. de Fin. 107.
Ingens testis factus inimici. Vide Ingens.
Locuples testis. Vide Locuples in Locus.
Locupletißimus & certißimus testis. Cic. 5. Verr. 116.
Mercenarij testes. Vide Merces.
Oculatus testis. Vide Oculus.
Testis optimus. Cic. Antonio, lib. 5. 5. 4.
Potentes testes. Quint. lib. 5. cap. 7. 15.
Religiosus testis: hoc est, Fidelis, qui nihil præter ea quæ uidit aut audiuit, refert. Cic. in Vatinium, 1.
Viuus & præsens testis. Cic. 2. de Orat. 6.
Voluntarius testis. Quint. lib. 5. cap. 7. 7.
Abducere à testibus. Vide Abduco.
Testis abest somno. Ouid. 9. Metam. 97.
Accommodare testes ad rem aliquam. Vide Accommodo.
Adhibere testes. Vide Adhibeo.
Cædere testibus. Vide Cædo.
Citare testes in rem aliquam. Cic. 4. Verr. 103.
Citeturq; Salamis clarißimæ testis uictoriæ. Cicero 1. Officiorum, 106.
Colligere testes stultitiæ suæ quamplurimos domestico præconio. Cic. 2. de Orat. 48. Vide Colligo.
Comperire testibus. Vide Comperio.
Conducti uendunt periuria testes. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 8.
Constituere testes uel testem. Vide Constituo.
Constituere aliquem testem & spectatorem aliquarum rerum. Cic. 1. de Orat. 56.
Dare testes. Cic. 6. Verr. 42. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 5,
Fors me sermoni testem dedit. id est, Forte fortuna interueni illorum sermonibus, & audiui loquentes.
Excitare testes ex monumentis annalium. Cic. 2. de Fin. 107.
Planum facere testibus. Cic. pro Quintio, 59.
Habere testem. Cic. 3. Offic. 57.
Iacère testibus. Vide Iaceo.
Imponere testem. Vide Impono.
Infirmare testes. Vide Infirmus.
Producere testes. Quint. lib. 5. cap. 7. 15. Cic. 3. Verr. 8.
Recitare suum codicem loco testis. Cic. pro Rosc. Comœd. 3.
Vti testibus. Cic. 2. de Diuinat. 41.
¶ Testimoniũ, testimonij (μαρτύριον, μαρτυρία, ἐκμαρτυρία) Notæ significationis.
Amplißimum testimonium. Vide Amplus.
Diuina testimonia. Quint. lib. 5. cap. 7. 24.
Publicum testimonium. Quint. lib. 5. cap. 3. 1.
Accipere testimonium. Vide Accipio.
Accipere publicum testimonium. Vide Accipio.
Afferre testimonium. Vide Affero.
Capere testimonium, Facere coniecturam, uel habere existimationem. Cic. Sestio, lib. 5. 12. 9.
Confirmare aliquid testimonijs. Quint. lib. 1. cap. 8. 8.
Dicere testimonium de ambitu. Cic. pro Sylla, 6.
Dicere testimonium. Cicero 4. Acad. 145, Non tu uerum testem habere, sed eum non sine causa falsum testimonium dicere ostenderis.
Dicere testimoniũ de cõiuratione. Cic. pro Syl. 32. Vide Dico.
Dicere testimonium in aliquem. Quint. lib. 7. cap. 2. 39.
Dicere testimonium in aliquem & contra aliquem. Cic. 3. Verr. 67. & 3. de Nat. deor. 119. Quint. lib. 7. cap. 2. 39.
Dicere pro testimonio. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 3. Vide præpositionem Pro.
Dare testimonium, Fidem facere. Cic. pro Qu. Rosc. 9, Dabit enim nobis iam tacitè uita acta in alterutram partem firmum & graue testimonium.
Dare testimonium per tabulas. Quint. lib. 5. cap. 7. 2.
Dare testimonium iudicij: pro, Iudicium facere de altero. Cic. ad Cæsarem, lib. 13. 17. 6.
Eleuare testimonia. Quint. lib. 5. cap. 7. 4.
Esse testimonio. Cic. ad Atticum, lib. 8. 163. 2, Cui rei testimonio sunt literæ quas Bussenius ad me misit.

Habere

Digitized by Google

Habere testimonium alicuius rei. Plancus Ciceroni, lib. 19.9.1. Et pro Rosc. Comoed.21, Alia certiora & clariora testimonia in causa haberem.
Perhibere testimonium alicuius rei. Colum. lib. 3. cap. 9.
Reddere testimonium: pro, Perhibere & dicere. Quintilianus lib. 11. cap. 1.
Tribuere testamentum uirtutis alicuius. Cic. 5. Philip. 201.
Nomine deorum sancta testimoniorũ fides. Cic. pro Fonteio, 17.
¶ Testor, testaris, testatus sum (μαρτυρέω, μαρτύρομαι) testari, Testificari, siue testimonium dare, fidẽ facere, manifestò ostendere. Cic. 2. de Nat. deor. 209, Vtræq; autẽ crebræ, multæq; toto corpore intextæ uim quandam incredibilem artificiosi operis diuiniq; testantur. De uenis & arterijs.
Testa est gaudia cantu. Ouid. 8. Metam. 48.
Carmina testantia mores. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 9.
Testari, Testem inuocare. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 3. 3, Sed testor omnes deos, me hac una uoce à morte esse reuocatũ. Terent. Hecyr. 3. 5. 26,

Neq; culpa hoc euenisse dißidium me, id testor deos.

Testor deos deasq; immortales, uestrasq; maximè mentes. Cic. antequam iret in exil. 18.
Superos testatus. Ouid. 2. Metam. 60.
Sydera testor. Virg. 9. Aeneid. 88.
Testari per. Plautus, Ipsius tete per superos omnes testatur. Virg. 3. Aeneid. 120.
Testari deum de re aliqua. Cic. pro Cluent. 153.
Testari denunciare, ac palàm dicere: & nunc absolutè, nunc cũ accusatiuo iunctum legitur. Cic. pro Muræna, 71, Ego quod facio, &c. me omnium uestrũm causa facere clamo atq; testor. Idem 7. Philip. 229, Monebo, prædicabo, denunciabo, testabor semper deos hominesq; quid sentiam.
Voluntatem suam testari, eodem refertur. Florentinus in l. diuus Traianus. ff. de militari testamento, Si ergo miles, &c. conuocatis ad hoc hominibus, ut uoluntatem suam testaretur.
Testari, Affirmare. Tranquillus, Ne Marcum quidem Antoniũ inhonoratum transiuit: testatus quondam per edictum, tanto impensius petere se ut natalem patris sui Drusi celebrarent, quòd idem esset & aui sui Antonij. Budæus.
Testari, Implorantis more obtestari. Cic. pro Flac. 29, Vociferarer, & quantum maximè possem, cõtenderẽ, testarer publicanos, excitarem negociatores: uestram etiam conscientiam implorarem. hoc est, Tutam rem permitterem eorum testimonio & arbitrio. Budæus.
Implorare & testari. Cic. pro Sylla, 48.
Testari, Testamentum facere. Liu. 1. ab Vrbe, 152, Qui quum ignorans nurum uentrem ferre, immemor in testando nepotis deceßisset, puero post aui mortem in nullam sortem bonorum nato, ab inopia Egerio inditum nomen.
¶ Testatus, pen. prod. (μεμαρτυρημένος) Participium, siue Nomen ex participio. Cic. 6. Verr. 25, Quod quia uidisti plures scire, cogitasti, si ei reddidisses, te minus inuidiæ habiturum: rem nihilominus testatã futurã. id est, Notam & compertã.
Clara & testata res. Cic. 4. Verr. 136.
Abijcere rem testatam. Cic. pro Muræna, 42.
Amor testatus populo. Ouid. 3. Trist. eleg. 6. 1.
Probitas testata in omne tempus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 18.
Clarum, testatum, peruulgatum. Cic. 4. Verr. 72.
Si testata dici uidebuntur. Cic. in Part. 19. id est, Testimonijs firmata. Cic. 2. Verr. 19, Postremò ego causam sic agam Iudices, eiusmodi res, ita notas, ita testatas, ita magnas, ita manifestas proferam, ut nemo à uobis ut istum absoluatis, per gratiam conetur contendere.
Actis populi Rom. testatum. Plin. lib. 8. cap. 40. 4.
Relinquere apud aliquem testatum. hoc est, Rem certam facere, & testimonijs comprobare. Cic. ad Ciceronem, lib. 2. 2. 4, Nihil religione testatum, nihil ueritate fundatum, nihil dolore expressum. Cic. pro Flacco, 20.
A testato: cui opponitur, Ab intestato. Vide Intestatus.
Testatior, Comparatiuum, Magis certum. Cicero pro Cælio, 51, Nam necesse est fuisse non paucos, ut & comprehendi Licinius facilè posset, & res multorum oculis esset testatior.
¶ Testatio, Verbale (μαρτύρησις) Quintil. libro 5. cap. 13. 38, Siquid ab aduersario, testationibus comprehensum, &c.
Redigere in testatum, Tabulas de re aliqua conficere. Vlpianus in l. 1. §. 2. ff. usufructuarius quemadmodum, &c. Rectè autem facient & hæres & legatarius, qualis res sit, quum frui incipit legatarius, si in testatum redegerint: ut inde poßit apparere, an & quatenus rem peiorem legatarius fecerit.
¶ Testator, testatoris, pen. prod. Verbale. Vlpian. in P. cum res. in prin. D. de legat. 1. Constat, rem ibi esse præstandam, ubi relicta est: nisi alibi testator uoluerit. Nam si alibi uoluit, ibi præstanda est, ubi testator uoluit.
¶ Testatrix, penult. prod. testatricis, aliud Verbale, f. g. Paulus in l. Titia. in princ. D. de legatis secundo, Quum Seius uiua testatrice tesseram frumentariam ex causa lucratiua habere cœperit. Ibidem, §. qui ultimus, Paulus respondit, testatricem uideri in eo fidei commisso duos gradus substitutionis fecisse. Scæuola in l. pater filium. §. quindecim. D. de legatis tertio, Quibus permiserat testatrix uenundari. Vlpian. in l. Iuniano. D. eod. tit. Si modò hoc sensit testatrix.
¶ Testatò, Aduerbium. Vlpian. in l. si procuratorem. §. si ignorantes. ff. mandati uel contrà, Sed & si testatò conuenerunt debitorem, ut si ipse putaret, appellaret, &c.
Denunciare alicui testatò, Expreßi & apertè prædicere. Vlp. in l. 1. §. licet autem. ff. de periculo & ratio. rei uend.
Testatò & Intestatò decedere, contraria. Paulus in l. fraudem. 2. ff. de iure fisci.
¶ Testamentum, testamenti (διαθήκη) Extrema uoluntas. Dictum, quòd sit uoluntatis nostræ ueluti testimoniũ. Vnde & ultima uoluntas appellatur. Vlpian. in l. 1. qui testamentum fac. poß. Testamentum est uoluntatis nostræ iusta sententia, de eo quod post mortem fieri uoluerimus.
Libertas testamentorum. Quint. lib. 3. cap. 6. 61.
Subiector testamentorum. Cic. 2. in Catil. 30.
Improbum testamentum. Vide Improbus.
Inofficiosum testamentum. Vide Inofficiosus.
Cauere testamento. Vide Caueo.
Componere testamentum, Facere, & in ordinem redigere. Cic. ad Atticum, lib. 15. 328. 4. Vetus exemplar legit, testimoniũ.
Conscribere testamentum. Cic. de Arusp. resp. 39.
Si in testamento deducta scripta non sint. Cic. 2. de Legib. 80.
Facere testamentum. Cic. 3. Verr. 78, Multi testamenta eodem modo fecerunt.
Irritum testamentum facere. Cic. 2. Philip. 106.
Habere factionem testamenti. Cic. Trebatio, lib. 7. 22. 2.
Improbare testamentum. Vide Improbus.
Testamento tutorem institui, uel fieri, aut creari. hoc est, Ex testamento, uel per testamentum. Liu. 1. ab Vrbe, 157.
Mutare testamentum. Cic. pro Cluentio, 23.
Nuncupatum testamentum. Vide Nuncupo.
Obsignare testamentum. Cic. pro Milone, 36.
Relinquere testamento. Cic. 3. Offic. 125.
Resignare testamentum. Horat. 1. epist. 7. 2.
Ruptum & Ratum testamentum, contraria. Cic. 1. de Orat. 84.
Dolabellam uideo Liuiæ testamento cum duobus cohæredibus esse in triente. Cic. ad Atticum, lib. 7. 128. 3.
Supponere & subijcere testamenta. Hoc est, falsò & dolosè deferre uel proferre. Cic. in Parad. 55, Si testamenta amicorum

expectas:

Digitized by Google

expectas: aut ne expectas quidem, at ipse supponis. Et 4. Philip.389, Subijcere testamenta.

¶Testamentarius, Adiectiuum (διαθητικὸς) Quod ad testamentum pertinet, Vnde testamentariæ tabellæ, & testamentaria lex, quæ Cornelia dicitur, quæ irrogat pœnam ei qui testamentum uel aliud instrumentum signauerit, scripserit, recitauerit. Plin. lib.35.cap.2.5, Quum Scipionis Africani transisset atrium, uidissetq; adoptione testamentaria Salutionis (hoc enim ei fuerat cognomẽ) Africanorum dedecore notam irrepentem Scipionum nomini.

¶Testamentarius, Substantiuum (ῥαδιουργὸς) Qui testamenta falsa conficit & supponit. Cic. lib.3. Offic.9.5, Neq; enim de sicarijs, ueneficis, testamentarijs, furibus, peculatoribus hoc loco disserendum est. Idem pro Sestio, 31.

¶Testamentarium (διαθηκόγραφος) Notarius, confector & scriptor testamentorum. Callistratus ad legem Corneliam de falsis, l. diuus, Si quis duobus hæredibus institutis adiecerit, ut si alter hæres sine liberis decessisset, ei qui superesset, & liberos haberet, hæreditas redderetur, uel si sine liberis uterq; decessisset, ut hæreditas deinde alia manu scriptori testamenti restitueretur, placet testamentario pœnam legis Corneliæ remitti Ibidem Paulus, l. impuberem, Si testamentarius seruo fideicommissariam libertatem dederit, uideamus ne id extra pœnam sit. Budæus.

¶Testificor, pen. cor. testificaris (διαμαρτυρέω) testificari, Testari, attestari, notũ facere, uel testibus firmare. Cic. 4. Tusc. 88, Nos autem, ut testificor sæpe, de sapiente quærimus.

Testificor, me à te rogatum. Cic. in Orat. 19.

Testificor me expertem belli fuisse. Cic. Attico, lib.8.153.2.

Testificari sententiam suam. Cic. Attico, lib.8.145.3.

Testificari aliquid cum summa hominum frequentia. Cicero 7. Verr.14.

Testificari deum: pro, Testari, & testimonium inuocare. Cic. Attico, lib.10.201.1.

¶Testificatus, pen. prod. (μεμαρτυρημένος) Participium. Cic. ad Atticum, lib.1.12.10, Illud inest tamen commodi, quòd & mihi & cæteris amicis tuis nota fuit, & abs te aliquando testificata tua uoluntas omittendæ prouinciæ.

Lingua testificata deam, Quæ deam iurauit. Ouid. epist.10.27.

Statim testicati discederent. Cic. pro Cecinna, 33.

¶Testificatio, Verbale (διαμαρτύρησις) Approbatio, quæ testibus, uel multis testimonijs fieri solet. Cic. de claris Orat.151, Quinetiam memini, quũ accusatione sua Quinto Gellio crimini dedisset, sibi eum uenenum parauisse, idq; à se esse deprehensum, seseq; chirographa, testificationes, indicia, quæstiones, manifestam rem, deferre diceret. Idem ad Lentulum, lib. 1.15, Cum summa testificatione tuorum in se officiorum.

Testu] κλίβανος. Varro de Lingua Latina, indeclinabile pro Testa posuit.

¶Testuaceum, testuacei (κλιβανίτης) Quod in testu calido coquebatur, ut ait idem Varro lib. 4. de Ling. Lat. condimentum ex uarijs esculentis: à testu, sub quo calido coquitur.

Testudo] pen. prod. testudinis, fœm. gen. (χελώνη) Animal tardigradum: sic dictum, ut ait Varro, quòd testa tegatur Plinius libro 9. cap. 10.3, Dentes non sunt testudini, sed rostri margines acuti, superna parte inferiorem claudente, pyxidum modo. In mari conchylijs uiuunt, tanta oris duritia, ut lapides comminuant. In terram egressæ, in herbis pariunt oua, auium ouis similia, ad ducenta numero. Eaq; defossa extra aquas & cooperta terra, ac pauita corpore, & complanata, incubant noctibus. educant fœtus annuo spacio. Cic. 2. de Nat. deor. 184.

Testudo, Machina bellica, erat autem materia tabulatis cõtexta, & corijs cilicinis aut centonibus, & alijs quæ difficulter comburi possunt, contecta. Hæc intrinsecus habet trabem, quæ unco præfigebatur ferreo, & falx uocabatur, ab eo quòd incuruata esset, & de muro extraheret lapides. Retrò enim ducebatur trabs funiculis suspensa, ut reducta impetuo sius feriret: ideoq; & testudo dicta, à similitudine reptilis, quòd caput nunc exerat, nunc reducat. Silius lib.1.73,

Tandem condensis arctæ testudinis armis, &c.

Hoc etiam instrumentum arietem appellant, ab eo quòd aries fronte pugnat. Cæsar 5. bel. Gal. 156, Reliquisq; diebus turres ad altitudinem ualli, falces testitudinesq;, quas ijdem captiui docuerant, parare ac facere cœperunt. Virgil. 2. Aeneid.88,

—obsessumq; acta testudine limen. Lucan. lib.3.95,

Vt tamen hostiles densa testudine muros

Tecta subit uirtus, &c. Stat.10.Theb.105,

Scrutaturq; cauas cæca testudine turres.

Testudo (ἀμφίβασις) Continuata scutorum series, curuata in formam testudinis. Liu.10.ab Vrbe, 145, Galli testudine facta, conferti stabant. Cæsar 5. bell. Gall.38, At milites legionis septimæ testudine facta, & aggere ad munitiones adiecto, locum cœperũt. Liuius, Ipse scalas ferri ad muros ab omni parte muri iussit, ac testudine ad portas successit. id est, Continuata scutorũ crate super capita. Idem 4. Maced.152. Virg. 9. Aeneid.105,

—quum tamen omnes

Ferre libet subter densa testudine casus.

Testudo, alia significatione apud Celsum legitur, in l. Labeo ff. de supellectile leg. Nam fictili, aut linea, aut uitrea, aut ærea deniq; supellectili utebantur: nunc ex ebore atq; testudine & argento, iam ex auro etiam atq; gemmis supellectili utuntur.

Testudo, pars citharæ. Cic. 2. de Nat. deor. 217, Quocirca & in fidibus testudine resonantur, aut cornu: & ex tortuosis locis & inclusis soni referuntur ampliores. Testudinem organum, testudinis animalis formam habere docet Cicero de Diuinat. Budæus.

Acuta testudo. Martial. lib.13.86.

Blanda testudo. Claud.8. Paneg.50.

Callida testudo resonare septem neruis. Horat.3. Car. ode 11.2.

Caua testudo. Horat. Epod.14.2.

¶Testudines (ἀψῖδες, θόλοι, στοαὶ) Loca dicuntur in ædificijs camerata, ad similitudinem aquatilium testudinum, quæ duris tergoribus sunt & incuruis. Virg.1. Aeneid.102,

Tum foribus diuæ, media testudine templi.

Varro 3. de Re rust. cap.5.1, Igitur testudo (ut peristylum tectum tegulis, aut rete) fit magna, in qua milia aliquot turdorum ac merularum includere possint. Virg.2. Georg.92,

Nec uarios inhiant pulchra testudine postes.

Thalami culti testudine. Ouid.2. Metam.148.

¶Testudineatus, pen. prod. Adiectiuum (ἀψιδωτὸς) Quod concauum & incuruum est, testudinis more. Colum. lib.12. cap.15.2, Testudineatum tectum. Plin. lib.33. cap.11.7, Sed & testudineatum in usum uenisse.

¶Testudineus, Adiect. (χελωνοειδὴς) Quod est testudinis.

Testudineum Hexaclinon, Opere testudineato factum: nam id antiquis summo in precio fuit. quod opus Carbilius Pollio primus instituit. Martial. lib.9.62.

Testudineus gradus: id est, Tardus. Plaut. Amphit.15.53.

Testus] huius testus, masc. gen. (κλίβανος) Tegmen testaceũ, sub quo placentæ & alia coquuntur. Cato, In foco calido sub testu coquitur leuiter. Idem cap. 84, Vbi bene omnia commiscueris, in catinum indito: catinum testu operito.

Testum etiam dicitur, neutro gen. Plin. lib. 32. cap. 7.15, Sub æreo testo. Hoc Græci uocant clibanum: unde Panis testaceus apud

Digitized by Google

apud nos dicitur, quem illi clibanitin.

Testuaceus] Adiectiuum. Vide Testu.

Tetanicus] pen. corr. Adiectiuum (τετανικὸς) Tetanicus autem dicitur, qui eo morbo laborat, qui tetanus Græcis dicitur: nempe quum musculi qui secundum spinam sunt, rigent ita, ut se inflectere non poßint. Id quum anterior pars afficitur, ut si mentum pectori annectitur, emprosthotonus: quū posterior, opisthotonus, ut si caput scapulis. quū uerò ambæ rigent ex æquo, tetanos uocatur: ut si ceruix recta & immobilis intenditur. etiam si, ut ait Celsus lib. 4. cap. 3. quidam minus subtiliter & discretè his nominibus utuntur. Plin. lib. 23. cap. 7. 10, Datur tetanicis & spasticis. Ibidem, cap. 1. 35, Neq; in opisthotono, tetano, nec singultientibus, nec si cum febre dispnœa sit.

Tetanothra] pen. prod. dicuntur, quæ uim habent erugandi & leuigandi cutem. Plin. lib. 32. cap. 7. 7, Vtilem eam in capitis doloribus affirmant, & tetanothris.

Tetartæus] Adiect. (τεταρταῖος) Quartanus. Colum. lib. 3. cap. 20. 3, Quod deinde proximum à primo, tum quod est tertiæ notæ uel quartæ, quodq; eatenus uelut lectarū quodam contenti simus tetartæo. De generibus uitium.

Tetartemorion] τεταρτημόριον, Græca dictio, quadrantē significans: qua dictione utuntur, qui de uarietate nascendi præcepta tradunt, quòd dum annorum summa colligitur, quater extrahi & quater multiplicari debet. Plin. lib. 7. cap. 49. 1, de uarietate nascendi, Durat & ea ratio, quam Petosiris ac Necepsos tradiderunt, & tetartemorion appellant, à trium signorū portione, qua posse in Italiæ tractu CXXVI. annos uita contingere apparet.

Teter] tetra, tetrum (βλοσυρὸς) Quod est malum, fœdum, & pollutum, crudele, & insuaue: tum ad mentem pertinēs, tum ad cæteros sensus. ut, Bellua tetra, teterrimus hostis teterrima mens. Plaut. Mostel. 8. 139,

Nullum ædepol hodie genus est hominum tetrius.

Absynthia tetra. Vide Absynthium.

Aqua teterrima. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 2.

Tetra & immanis bellua. Cic. 4. Tuscul. 68.

Cadauera tetra. Lucret. lib. 2. 84.

Causa teterrima belli. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 22.

Colores tetri fœda specie. Lucret. lib. 2. 85.

Cruciatus teter. Cic. 2. de Finib. 151. Ex poeta.

Discordia tetra. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 12.

Facinus tetrum. Senec. Thyest. 8. 32.

Homo teter. Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 12. 6, Ita uir clarißimus ab homine teterrimo acerbißima morte est affectus. Vetus codex habet, deterrimo.

Hyems teterrima. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 15. 2.

Libido tetra. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 7.

Morbus teter. Catul. de Lesbia, 71. 5.

Nox terra nimborum. Lucret. lib. 4. 35.

Odor teter. Colum. lib. 7. cap. 5. 16. Virg. 3. Aeneid. 46.

Ore tetro spirans flammas. Lucret. lib. 2. 141.

Sanguinis tetri profluuium. Lucret. lib. 6. 243.

Sapor teter. Lucret. lib. 6. 5.

Sententia tetra. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 10. 7.

Spiritus teter. Horat. 3. Carm. ode 11. 4.

Tenebræ tetræ. Cic. 2. de L. Agraria, 51.

Vlcera tetra. Lucret. lib. 5. 199.

Perditorum teterrimus. Cic. 1. Tusc. 127.

Teter in aliquem. Cic. 1. Tuscul. 153.

¶ Tetrè, tetriùs, teterrimè (βλοσυρῶς) Aduerbium. Cic. 1. de Diuin. 108, Multaq; facere impurè ac tetrè cum temeritate & impudentia. Idem pro Domo sua, 81, Quòd seuerè de religione decerneret, impurißimè, teterrimeq; uiolasti.

¶ Tetritudo. Acc. Philoct. Quod te obsecro, ne hæc aspernabilem tetritudo mea in occulto faxit. Nonius.

¶ Tetro, tetras, tetrare, Fœdare, horridum obscurúmue facere. Pacuuius in Peribœa, Belluarum ac ferarum aduentus ne tetret loca. Nonius.

Tethys] huius Tethys & Tethyos, datiuo Tethyi (τηθὺς) Cæli & Vestæ filia, coniunx Neptuni, & Nympharū mater, ut ait Sallustius. At Ouid. lib. 5. Fast. 17, uidetur sentire illā fuisse Titani filiā, qui fuit Saturni frater, natu maior. Ait enim,

Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn. Vnde & Oceani uxorem illam fuisse constat, quæ quandoq; pro mari ponitur. Tethys autem maior filia fuit Cæli & Terræ. Catul. de coma Berenicis, 61. 14.

Aequora Tethyos. Lucan. lib. 3. 47.

Antra sonantia Tethyos. Stat. 1. Achil. 108.

Cana Tethys. Ouid. 2. Fast. 39,

—canamq; petit Saturnia Tethyn.

Grandæua Tethys. Valer. 2. Argon. 8.

Reciproca Tethys. Silius lib. 3. 12.

Vaga Tethys. Lucan. lib. 6. 14.

Tetra] à tetrata Attico, pro tessara, quod quatuor significat. nam nisi in compositis Græcis dictionibus reperitur.

¶ Tetracolum, tetracoli (τετράκωλον) Sunt autē tetracola conuersiones quatuor membris comprehensæ, ut tricola tribus: quæ tum sunt elegantißima, cùm paria paribus relata habent. Seneca, Et illud tetracolo: seruiebat forum cubiculo, prætor meretrici, carcer conuiuio, dies nocti. Iterum, Hanc ideo sententiam retuli, quia & in tricolis, & in omnibus huius generis sententijs, curamus ut numerus constet, non curamus ut sensus. Idem Seneca alio loco, quatuor primi nominis declamatores, primum tetracolum per translationē uocat, ubi ait, Nulli non post primum tetracolum præferendus. Ex Turnebo.

Tetradoron] pen. prod. (τετράδωρον) Quatuor palmorum. Plinius lib. 35. cap. 14. 3. Vitruuius lib. 2, Ita quod est quoquouersus quinq; palmorū, pentadoron: quod quatuor, tetradoron dicitur.

¶ Tetradrachma, tetradrachmæ, uel tetradrachmum tetradrachmi (τετράδραχμα) Nummus quaternas ualens drachmas. Liu. 4. bell. Maced. 193, Ad hoc clypei argentei decem, signati argenti octoginta quatuor millia fuêre Atticorum: tetradrachmam uocant: trium ferè denariorum in singulis argenti est pondus. Ibidem, 7. 189, Prælata sunt in eo triumpho signa militaria ducenta triginta: & argenti infecti tria millia pondo, signati tetradrachmūm Atticūm centum tredecim millia. Caßius ad Ciceronem, 12. 13. 13, Nam iam ternis tetratrachmis triticū apud Dolabellam est, nisi quid nauibus Laodicenorum supportârit, citò fame pereat necesse est. Famem instantem significat ex caritate frumenti, quum medimnus duodenis drachmis uæniret: id est, seni modij Romani & semisextarius noster ducato uno. Budæus.

¶ Tetragonus, pen. prod. siue tetragonum (τετράγωνος) dicitur quadrangulare, siue quadratum.

¶ Tetragrammaton, penult. corr. (τετραγράμματον) genitiuus pluralis: id est, Quatuor literarum: ut, Nomen tetragrammaton.

¶ Tetrameter, tetrametri, pen. corr. Quatuor metra seu mensuras habens. Versus dicitur tetrameter, qui quatuor habet mensuras, hoc est, pedes octo. Vnde & Octonarius dicitur ab Latinis, & Quadratus, & longißimus.

¶ Tetrans, tetrantis, masc. gen. Quatuor partes. Vitruuius libro 10. cap. 11, In capitibus circino diuiduntur circinationes eorum tetrantibus in partes quatuor, uel octantibus in partes octo ductis lineis, &c. In tetrantes & octantes dicuntur

Digitized by Google

cuntur diuidi circinationes, siue rotundationes, quum in partes quatuor aut octo diuiduntur, ductis à centro ad circumferentiam comparibus lineis, ut aequalia relinquantur spacia. Eâdem forma dicitur Tetrans, qua & Dodrans.

¶ Tetrapharmacon, pen. corr. (τετραφάρμακον) Cibi genus, quod ex quatuor preciosis obsonijs constabat, phasiano, sumine, perna, & crustulo.

¶ Tetrapharmacum, pen. corr. unde Tetrapharmacũ emplastrum. Celsus libro 5. cap. 19, Puri autem mouendo non aliud emplastrum melius, quàm quod expeditissimum est, tetrapharmacon à Graecis nominatur. Habet pares portiones cerȩ, picis, resinȩ, seui taurini: si non est, uitulini. Dicitur & Basilicum emplastrum, teste Galeno lib. 3. cap. 1. de Compositione pharmacorum secundum locos. Basilicum quidem, siue regium, quòd apud maximos & praestantissimos quosq; homines in usu esset.

¶ Tetrapolis, pen. corr. (τετράπολις) dicta est Antiochia regio cognominata, ut ait Strabo lib. 16. in qua sunt quatuor insignia oppida.

¶ Tetraptotum, pen. prod. (τετράπτωτον) Nomen dicitur quod per quatuor casus uariatur: ut spes, spei, spem, spe.

¶ Tetrarcha, tetrarchae (τετράρχης) Qui partem regni quartam detinet. Cic. ad Atticum, lib. 2. 24. 4, Qui regna, qui praedia tetrarchis, qui immanes pecunias paucis dederunt. Lucan. lib. 7. 46,

—sicci sed plurima campi
Tetrarchae, regesq; tenent, magniq; tyranni.

¶ Tetrarchia, tetrarchiae, (τετραρχία) Huiusmodi principatus. Cic. 1. de Diuinat. 52, Tetrarchiae regno pecuniaq; multatus. Idem pro Deiotaro, 29, Negat unquam se à te in Deiotari tetrarchia pedem discessisse.

¶ Tetrastichon, pen. corr. (τετράστιχον) Graecis dicitur, quum tantum quatuor uersibus sententia comprehenditur: ut distichon, quum duobus. Martial. lib. 7. 84,

Quòd non insulsè scribis tetrasticha quaedam, &c.

Tetricus] pen. corr. uel Tetrica (τέτρικος) Mons in Sabinis asper atq; arduus. Virg. 7. Aeneid. 143,

Qui Tetricae horrentes rupes, montemq; Seuerum,
Casperiam colunt. A' quo monte,

¶ Tetrici (σκυθρωποί) dicti sunt homines, tristes & seueri. Martial. lib. 6. 10,

At quàm non tetricus, quàm nulla nubilus ira,
Quàm placido nostras legerat ore preces? Colum. lib. 8. cap. 11. 1, Pauonum educatio magis urbani patrisfamiliae, quàm tetrici rustici curam poscit.

Lustra tetrica. Stat. 9. Thebaid. 123.

Puellae tetricae. Ouid. 1. de Arte, 145.

¶ Tetricitas, pen. corr. tetricitatis (σκυθρωπασμός) Ouid. ad Pisonem, 21,

Talis inest habitus, qualem nec dicere maestum,
Nec fluidum, laeta sed tetricitate decorum Possumus.

Tettigometra] pen. prod. (τεττιγομήτρα) Cicadarum matrix: ut Ortygometra, coturnicum.

Teuca] Τεύκα, Regina Illyricorum, quae ob castitatis meritum meruit, ut longo tempore uiris fortissimis imperaret, & Romanos saepe frangeret. Haec, ut author est Plin. lib. 34. cap. 6, P. Iunium, & T. Coruncanum, legatos summa Romanorum iniuria interemit.

Teucer] uel Teucrus (Τεῦκρος) Scamandri Cretensis filius, in Troade unà cum Dardano genero regnauit: unde Iliensium regum fluxit origo.

Maximus pater Teucrus. Virg. 3. Aeneid. 22. Alter fuit Telamonis filius ex Hesiona Laomedontis regis filia, & Priami sorore. Is Salamina Cypri cõdidit, ut testatur Iustinus lib. 44. Horat. 4. Carm. ode 9. 4,

Primusue Teucer tela Cydonio Direxit arcu.

Hic ab Homero sagittis peritissimè usus, ut inquit Acron, inducitur. Fuit & Teucer, quidam Cyzicenus, qui scripsit de terra quae profert aurum: de Cynicenorum rebus: aliaq; complura, à Suida commemorata.

¶ Teucer, Possessiuum (τευκρός) Idem quod Troianus: ut est apud Virgilium.

Campi Teucri. Stat. 1. Achil. 18.

Teucria] Teucriae, (τευκρία) Virg. 2. Aeneid. 6,

Ergo omnis longo soluit se Teucria luctu.

Teucris] huius Teucridis, pen. cor. f. g. Teucri filia. Cic. Attic. lib. 1. epist. cuius initium, Et mea sponte: Teucris illa lentum sanè negociũ. hoc est (aenigmate enim loquitur) C. Antonius collega meus, olim cum L. Catilina ita cõiunctus, ut illi regnũ consul non aliter quàm Teucri filia Dardano cõparare posse crederetur: ita porrò libidinosus, ut Teucris potius quàm Teucer sit appellandus.

Theuchitis] τευχῖτις, Iunci species. Plin. lib. 21. cap. 10. 9.

Teucrion] τεύκριον, Herba. Plin. lib. 25. cap. 5. 7, Inuenit & Teucer eadẽ aetate teucrion, quã quidã hemion uocant, spargentem iuncos tenues, folia parua, asperis locis nascentẽ, austero sapore, nunquam florentem: Neq; semen gignit. Medetur lenibus. Constatq; sic inuentam: Quum exta super eam proiecta essent, adhaesisse lieni, eumq; exinanisse. Ob id à quibusdam splenion uocatur. Narrant sues qui radicem eius edunt, sine splene inueniri. Idem lib. 24. cap. 15. 1, Chamaedrys herba est, quae Latinè trissago dicitur. Aliqui eam chamaedropem, alij teucrion appellauère. Folia habet magnitudine mentae, colore & diuisura quercus.

Teuderiũ] τευδέριον, Ptolemeo lib. 2. cap. 11. urbs Germaniae: hodie Padeburna, uulgò Badborn.

Teumesus] pen. prod. (τευμησός) Mons Boeotiae, à quo leo Teumesius dictus, inauditae magnitudinis, qui omnibus terrori erat: quẽ Hercules adhuc penè puer occidit, eiq; pellem detraxit, qua postea pro pallio semper usus est. Est etiã hoc nomine fluuius, & regio, & paruulum oppidum in Thebanis finibus. Hoc, leo à Ioue in caelum translatus dicitur, ut gloriae Herculis consuleret, qui eum inermis occiderat.

Amnis Teumesius. Stat. 9. Thebaid. 63.

Cornus Teumesia. Stat. 2. Thebaid. 125.

Leo Teumesius. Stat. 4. Thebaid. 18.

Teutates] pen. prod. (τευτάτης) lingua Gallica dictus est Mercurius, qui ab illis humano sanguine placabatur. Hunc Plato inuentorem fuisse Geometriae & Astronomiae atq; talorum scribit. Lucan. lib. 1. 88,

Et quibus immitis placatur sanguine diro
Teutates, horrensq; ferisq; altaribus Hesus.

Vide Lactantium lib. 7.

Teutha] τεύθα, Vide Teuca.

Teuthalis] pen. corr. theudalidos (τευθαλίς) Herba, quam alij à frequentia geniculorum polygonaton appellant, alij polygonon. Plin. lib. 27. cap. 12. Vulgus nostrum, centinodiam & sanguinariam & geniculatam appellat.

Teuthis] Quidam ex Graecorum principibus, qui ad Troiam nauigaturi in Aulide conuenerunt: qui cùm fortè ab Agamemnone dissideret, atq; ob id retrò se in patriam uellet recipere, Mineruam dissuadentem, atq; adeò remorantem hasta udneraauit.

Teuthrania] τευθρανία, Plinio lib. 5. cap. 3. Regio est supra Aeolida & partem Troadis in mediterraneo, quam Mysi antiquitùs tenuère. Stephanus Teuthraniam à Teuthrante dictam esse censet. Hinc,

Teuthras] Teuthrantis (τεύθρας) rex Misiae, quem Stephanus

Digitized by Google

phanus & Eustathius patrem Thespij dicunt, filium Pandionis: quorum sententiam Ouidius secutus uidetur, quum Teuthrantiam turbam Tespij quinquaginta filias ab Hercule compressas innuit, epist. 9.11. Alij autem Teuthrantiā turbam non ab alio Teuthrante, sed à Teuthranto Atticæ oppido dictam esse uoluntubi admiranda pictura uisebatur, ut hæc ab Hercule gesta erant ad quam uisendam Germanicus Cesar suo carmine descendisse se testatur.

¶ Teuthranteus, penult. prod. Adiectiuum (τευθράντειος) Ouid. 2. Metam. 49.

Peneusq; senex, Teuthranteusq; Caycus.

Teutoni] penult. corrept. (τεύτονοι) Qui & Teutones & Teutonici dicuntur. Plinio libro 4. cap. 14. Germaniæ populi sic dicti à Teutone deo, quem terra ortum existimabant. Lucan. lib. 6. 51.

Cantaber exiguis aut longis Teutonus armis.

¶ Teutonicus, pen. corr. Adiectiuum (τευτονικός) ut, Teutonici capilli, quales Teutones gestare solent: hoc est, flaui. Martial. lib. 14. 26. Propert. lib. 3. eleg. 3. 9.

—& Teutonicas Roma refringat opes.

Furor Teutonicus. Lucan. lib. 1. 53.

Teutosagi] Vide Tectosages.

Texo] texis, texui uel texi, textum (ὑφαίνω, ἐργουργέω, ὑφαίνω, ἐπιπλέκομαι) texere, Struere, componere, concinnare, construere: quod propriè de tela dicitur. Terentius Heaut. 2. 3. 44.

Texentem telam studiosè ipsam offendimus.

Vestes texere. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 12.

Ea tela texitur, & ea uiuendi ratio incitatur in ciuitate, Prouerbialiter à Cicerone dictū: pro, id iam in ciuitate passim fieri conspicitur. Cic. 3. de Orat. 125.

Fiscellam texit bibisco. Virg. eclog. 10. 15.

Flores texere. Ouid. 10. Metam. 25.

Basilicam texere, Construere: metaphoricè dictum. Cicero ad Atticum, lib. 4. 86.

Carina texitur suis costis. Ouid. epist. 15. 22.

Nauigium texere, Construere. Plin. lib. 13. cap. 11. 5.

Nidos texere. Quintil. lib. 2. cap. 16. 9.

Sepes texendæ. Virg. 2. Georg. 75.

Togam texere alicui, per translationem. Cicer. ad Cælium, lib. 2. 15. 19, Sed tamen togam prætextā texi Oppio. Interpres, texi ornaui interpretatur.

Causas texere lethi. Propert. lib. 3. eleg. 7. 6.

Epistolas texere, Ornare. Cic. ad Pætum, lib. 9. 21. 3.

Texere opus. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 21. 2.

Plagas texere. Cic. 4. Acad. 26. 4. Vt quum plus uno uerum esse non possit, iacere necesse sit tot, tam nobiles disciplinas, quàm de oculorum sensuumq; reliquorum mendacijs, & de sorite, aut pseudomeno, quas plagas ipsi contra se Stoici texuerunt.

¶ Textus, Participium (ὑφασμένος) Virgil. 2. Aeneid. 37.

Adamas textus. Vide Adamas.

Iter textum cæcis parietibus. Virgil. 5. Aeneid. 118.

Textus, huius textus (ὕφασμα) Plin. lib. 9. cap. 35. 13, Alterno textu fulgentibus, toto capite crinibus, &c. Idem lib. 18. cap. 7. 11, Grana in stipula crinito textu spicantur.

¶ Textum, texti (ὕφασμα) Martial. lib. 5. 114,

Et dona matrum uimineo ferunt texto.

Textum orationis, pro Stylo. Quintil. lib. 9. cap. 4, Neque illud in Lysia dicendi textum tenue atq; rasum lætioribus numeris erat corrumpendum.

Illustre textum. Stat. 6. Thebaid. 74.

Purpura nempe mihi, pretiosaq; texta dabuntur.

Ouid. epist. 16. 44.

Pinea texta carinæ. Catull. Argon. 59. 2.

Clypei non enarrabile textum, Contextura, uel scriptura. Virgil. 8. Aeneid. 124.

¶ Textilis, & hoc textile, pen. corr. (ὑφαντός) Quod textū est. Cicero 5. Tusc. 86, Collocari iussit hominem in aureo lecto, strato pulcherrimo, textili stragulo, magnificis operibus picto. Virgil. 3. Aeneid. 97.

Textilibusq; onerat donis.

Textilia serta. Martial. lib. 6. 80.

Textilis uestis, ante cuius usum fuit nexilis uestitus. Lucretius lib. 5. 271,

Nexilis antè fuit uestis, quàm textile tegmen.

Auro textili fulgens monile. Senec. Medea, 7. 29.

Textilis pictura, quæ in tapetis fieri aut tela solet. Cicero 6. Verr. 2.

Textilis pestis. Cic. 2. Tuscul. 32.

Textilis umbra palmitis, Quæ multis palmitibus intertextis fit. Mart. lib. 12. 27.

Textile, Substantiuum. Liu. Decad. 5. lib. 5. 144, Naui regia onerata Macedonicis spolijs, non insignium tantùm armorum, sed etiam regiorum textilium. Ibidem, Tabulæ pictæ, textilia: tantum argenti, cælati tantum auri, &c.

¶ Textor, textoris, masc. gen. (ὑφάντης, ἐργουργός) Qui texit. Cic. pro Plancio, 51, Si pro fabro, aut pro textore emimus. Iuuenal. Satyr. 9. 3.

—pingues aliquando lacernas

Munimenta togæ, duri, crassiq; coloris,

Et malè percussas textoris pectine Galli.

¶ Textrix, textricis, penult. prod. fœm. gen. (ὑφάντρια) Quæ texit, Tibull. lib. 2. eleg. 1. 13,

Atq; aliqua assiduè textrix operata Mineruam

Cantat.

¶ Textura, texturæ, pen. prod. (ἐργεργία) Opus, siue actus ipse textoris uel textricis.

Tenuis textura. Lucret. lib. 3. 43.

¶ Textrina, textrinæ, pen. prod. (ἐργεργεῖον) Locus in quo texitur. Cic. 6. Ver. 52, Nulla domus in Sicilia locuples fuit, ubi iste non textrinam instituerit.

¶ Textrina (ὑφαντική) Ars seu scientia texendi. Plin. lib. 11. cap. 24. 3, Quàm non ad hoc uidetur pertinere cribratæ pexitas telæ; & quædam politura artis ipsa per se tenax ratio textrinæ. Vetus exemplar sic habet, Et quadam politura arte, ipsa per se tenax ratio tramæ?

¶ Textrinum, textrini, pen. prod. (ὑφαντεῖον) Locus in quo texitur. Cic. 6. Verr. 91, Quod tamen isti textrinum per triennium ad muliebrem uestem conficiendam fuit.

Textorium, Adiectiuum. Seneca epist. 114, Textorium, inquis, me hercule totum istud est: quo quum maximè agitur, dissilio risu.

Textiuilitium] Vide Titiuillitium.

T H

Thais] Θαΐς, Alexandrina, nobilis meretrix fuit, quæ Atticā iuuentutem in sui amorem pellexit. Hanc suis carminibus celebrauit Menander, comicus poeta Græcus: unde & Menandrea dicta est. Propertius lib. 2. eleg. 6. 1. Dictam putant nonnulli à pauone ταὼς ὁ, uel ταῶνος, ὁ, Pauo. Alij malunt dictam quasi Daidē, d uersa in th. Dais Latinè fax dicitur, à uerbo δαίω, accendo, uro. Ad quod uidetur alludere Parmeno Terentianus Eunuch. 1. 2.

Accede ad ignem huncīam calesces plus satis.

Ignem uocat Thaidem; cuius amore Phædria urebatur. Fuit & Thais altera; à diuo Paunutio admonita, quæ relicto meretricio, sancta mulier euasit. Nam ignotus ad eā ingressus, secretum petebat magis ac magis: illa uerò dicēte,

Digitized by Google

neminem nisi Deum posse conspicere: ille sumpta hac occasione, ad Dei metum ac religionem, eam exhortatus, qui posset etiam occulta conspicari & plectere. Volaterranus lib. 20.

Thalamæ] θαλάμαι, Vrbs Messeniæ, teste Stephano, Pasiphaes templo & oraculo nobilis: ut docet Plutarchus in Agide. Hinc fit gentile Thalamata, θαλαμάτις.

Thalamegus] f. g. pen. prod. quia Græcis per η scribitur: est nauis à Philopatore Aegyptio rege primum fabricata, qua Nilū & Aegypti fossas nauigaret, eo usu, ut intra thalamum in regia sibi esse uideretur, magnitudine semistadij, latitudine cubitorum triginta & amplius: nec longis nauibus, nec rotundis omnino similis, prora puppiq; duplici, fundo lató planoq;. Strabonis interpres lib. 7. thalamiferas naues hasce appellauit, quibus Aegyptij frequenter uterentur solatij causa, Oblectantur, inquit, mirum in modum in scaphis thalamiferis. ἐν σκάφεσι θαλαμηγοῖς: sic enim habent Græca. Suetonius in Cæsare, cap. 52. Dilexit maximè Cleopatram, cum qua & conuiuia in primam lucem sæpe protraxit, & eadē naue Thalamego penè Aethiopia tenus Aegyptum penetrauit.

Thalamus] thalami, pen. corr. mas. gen. (θάλαμος, παςὸς) Coniugis utriusq; cubiculum. Virg. 9. Aeneid. 56, Ferreiq; Eumenidum thalami. Sæpe autem apud poetas pro ipso coniugio sumitur.

Certamen thalami. Ouid. 10. Metam. 64.

Consors thalami, Coniux, Vxor uel maritus. Ouidius 10. Metam. 50.

Cultus thalamus ebore & testudine. Ouid. 2. Metam. 148.

Geniales thalami. Claud. 2. in Ruffin. 20.

Iugales thalami. Valer. 1. Argon. 46.

Marmoreus thalamus. Virg. 4. Aeneid. 79.

Vidui thalami. Valer. 2. Argon. 75.

Apparare thalamos. Senec. Troad. 10. 8.

Expertem thalami uitam degere. Virgil. 4. Aeneid. 110.

Felici thalamo dotare aliquam. Senec. Troade, 10. 3.

Habet aliquem thalamus, Qui incumbit thalamo. Virgilius 6. Aeneid. 104.

Inire thalamum. Ouid. 4. Metam. 66.

Inuadere thalamum alicuius. Virg. 6. Aeneid. 125.

Lædere thalamos stupro. Senec. Herc. fur. 6. 31.

Miscere thalamos. Senec. Hippol. 12. 6.

Petere thalamos. Ouid. 6. Metam. 146.

Tenere thalamos alicuius. Senec. Octau. 6. 1.

Pudicos thalamos uiolare. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 4.

Thalamos, pro alueolis apium. Virgil. 4. Georg. 38.

> Post, ubi iam thalamis se composuêre, siletur
> In noctem.

Thalassicus] θαλασσικὸς, Color similis fluctibus marinis, Græci enim thalassan mare dicunt. Plaut.

> Nescio quis tecum incedit ornatu thalassico.

Idem Milit. 16. 42,

> Palliolum habeas ferrugineū, nam is color thalassicus.

¶ Thalassinus, pen. corr. (θαλάσσινος) ut, Vestis thalassina. Lucret. lib. 2. 24. hoc est, Veneti coloris & marini.

Thalassio] ὑμέναιος, Carmen nuptiale, ita dictum à uoce quam in nuptijs efferebant, quæ erat thalassius. Liu. 1. ab Vrbe, 38, Signoq; dato iuuentus Romana ad rapiendas uirgines discurrit: magna pars fortè, ut in quē quæq; inciderat, raptas quasdam forma excellētes primoribus Patrum destinatas, ex plebe homines, quibus datum negociū erat, domos deferebāt. Vnam longè ante alias specie ac pulchritudine insignem à globo Thalassij cuiusdam raptam ferunt: multisq; sciscitantibus cuinam eam ferrent, identidem, ne quis uiolaret, Thalassio ferri clamitatum, inde nuptialem hāc uocem factam. Varro scribit, Thalassionem in nuptijs signum esse lanificij. Thalassionē enim uocabāt quasillum uas lanificijs aptum. Plutarchus uerò hanc in nuptijs uocē primò habitam fuisse affirmat, quòd Græci θαλασσίαν lanificium uocant: ea ratione, ut prouocarentur uirgines ad opera, & potissimum ad lanificium. Catull. Epithal. Iuliæ, 56. 27,

> —satis diu
> Lusisti nucibus, lubet iam seruire Thalassio.

Vide Talasso.

Thalassomeli] penult. corr. (θαλασσόμελι) indeclinabile, Vnguentum quod fit æquis portionibus aquæ maris, mellis, imbris, fictiliq; uase depicato conditur. Plinius libro 31. cap. 6. 12.

Thales] θαλῆς, Milesius, unus è septem, primus omnium astrologiæ secreta penetrauit. De Vrsa minore disseruit, ut ait Callimachus: ut Eudemus, Solis eclipsim primus prædixit: ut Hippias & Aristoteles, inanimes etiam animas putauit, idq; ex magnete lapide deprehendisse. Huic tripus aureus à piscatoribus Milesijs reperta, dum res in lite uerteretur, ex oraculo Apollinis indicantis, eam sapientissimo dari oportere, delata est. Deinde per manus omnibus sapientibus tradita, ad Solonem peruenit, qui illam Delphos remisit ad Phœbum, ut qui deum hominumq; sapiētissimus esset. A Thalete Ionica fluxit disciplina, sicut à Pythagora italica. Excessit Olympiade LVIII. dum gymnicum certamen spectaret, æstu ac siti lapsus, iam senex. Ex Diogene Laertio.

Thales, poeta Lyricus Cretensis, quem è Creta Solon Spartā misit: cuius odis ac poesi Spartani deliniti, animorum feritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbutam castigabant. Plutarchus in Solone.

Thalestria] θαλησρία, regina Amazonū, quam alij Minitheam uocant. Hæc cum trecentis mulieribus occurrit, triginta quinq; dierum inter confertissimas gentes itinere facto, Alexandro in Hircania res gerenti, ut liberos ex rege susciperet: & ut uisa est uterum implesse, discessit. Strabo lib. 11. Curtius lib. 6. Thalestrim uocat.

Thalia] pē. prod. Vna est Gratiarū. Græcè θάλεια, à θάλλω germino, uel uireo: quoniam in lōgum tempus poetarum laus parta uirescat. Vide Musæ.

Arguta Thalia. Horat. 4. Carm. ode 6. 5.

Lasciua Thalia. Stat. 2. Sylu. 1. 34.

Thaliarchus] aspiratè in Horatio prima syllaba scribi debet ut nomen proprium sit, in quo insit significatio magistri, & domini cōuiuij, qui & Symposiarchus uocabatur. Nam thalia conuiuiū etiā Græcis significat. Ex Turnebo.

Thalictrum] θάλικτρον, Dioscoridi, Herba folia coriandri habens, pinguiora paulò, caulem papaueris. Plinius libro 27. cap. 13.

Thalli] θάλλοι, dicuntur in porris & cæpis & allio medij stipites: à uerbo Græco θάλλειν, id est uirescere. Vnde & pro germine arborū ponitur. Colū. lib. 11. ca, 3. 48, Thalli ceparum uentis prosternentur, totumq; semē excutietur.

Thallophori] θαλλοφόροι, dicti qui Athenis in Panathenæis oleæ ramos gestabant. Erant ij ut plurimum senes, Vnde per iocum thallophori dicuntur, qui ad munera obeunda sunt inutiles. Calepinus.

Thalysia] θαλύσια, Festa erant apud Athenienses, quib. fructibus omnib. in horrea conuectis, dijs primitias consecrabant. dicta ἀπὸ τοῦ θάλλειν: propterea quòd idcirco præcipuè fierent, ut quæ succisa erant, possent reuirescere. Vide Cœl. Rhodig. lib. 12. cap. 17.

Digitized by Google

Thamyras] penult. corr. (θαμύρας) Thrax poeta. Feruntur ipsius in theologia uersus ad tria millia, quum pulchritudine omnes praecelleret, ab initio mares dilexit: deinde praeter consuetudinem Musas amauit, ac cum eis de cantu certauit, hac conditione, ut uictor complexu potiretur: uictus, quod eis luberet, pateretur. Itaque superatus, & oculis & lyra priuatus est: ex quo prouerbium manauit in eos qui praeter ingenium proprium aliud agunt, Thamyras insanit. Vide Erasmum in Prouerbijs. Stat. 4. Thebaid. 37.

Thanatos] θάνατος, Insula in Oceano Gallico, Britanniae (ut Solinus refert) proxima, frumentarijs campis in primis foelix: uenenis aût adeò aduersa, ut non modò serpentem nullum educet, uerumetiam aliunde importatum statim enecet. unde & à serpentum morte nomen creditur accepisse.

Thapsacus] pen. corr. (θάψακος) Vrbs Syriae amplissima, ad Euphratem fluuium: cuius meminit de Cyri expeditione lib. 1. Xenophon.

Thapsus] θάψος, Insula decem stadijs à Silicia distans, uersus Syracusas, plana, & quàm minimum è mari eminens, adeò ut undis mersa uideatur. Vnde & Thapsus dicta est, ἀπὸ τοῦ θάπτειν, quòd in mari quodammodo sepulta uideatur. Virgil. 3. Aeneid.

—Thapsumq; iacentem.

Thapsia] θαψία, Frutex est tota species ferulae similis, graciliore tamen caule, folio foeniculo simili: umbellas habens in singulis germinibus, anetho similes, & in ijs florem luteum: semen autem modicè latum, minus quàm ferulae: radix est praegrandis, intus candida, foris nigra, crassiore cortice uestita, & acris. Colligitur ex ea liquor eiusdem nominis, effossa circa eam terra, uulneratoq; cortice. Dicta Thapsia, à Thapso insula, in qua primum creditur inuenta. Vide Plinium lib. 13. cap. 22. & Dioscoridem lib. 4.

Thasus] θάσος, oppidi nomen, teste Herodoto libro 2, Quin etiam in Thasum profectus sum, ubi inueni templũ à Phoenicibus conditum, qui ad inuestigandum Europam nauigantes, Thassum condiderunt, &c. Est & Thasus, insula in Aegeo mari prope Thraciã, uino suo & nuce optima, cuius Varro meminit, celebris. Vnde Thasiae uites. Virgil. lib. 2. Georg. 19. Plin. lib. 14. cap. 7. 2.

Nemorosa Thasos. Stat. 5. Thebaid. 27.

¶ Thasius, Adiectiuum: ut, Nux Thasia, quae & Graeca dicitur, & Amygdala. Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 18.

¶ Thasij, Populi in Thaso habitantes. Fuit haec insula aurea uocitata, propter aurum quod illic effodiebatur.

Thaumacia] θαυμακία, Magnesiae oppidum, ita dictum à Taumaca Paeantis patre: cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 9. Stephanus Thaumaciam alteram collocat ad sinum Meleacum.

Thaumantias] Thaumantiadis, pen. corr. (θαυμαντίας) dicitur Iris, filia Thaumantis & Electrae filiae Oceani, nuncia deorũ in rebus malis, ut Mercurius in bonis. Caeterum & ex admiratione hoc nomen accepit, quae admiratio de eius coloribus nascitur. Author Seruius in illud Virgilij Aeneid. 9. 1,

Ad quem sic roseo Thaumantias ore locuta est.

θαῦμα enim Graecè, miraculum significat.

Thaumantis] huius Thaumantidis, Idem (θαυμαντίς) ut, Imbrifera Thaumantis. Stat. 3. Sylu. 3. 17.

¶ Thaumanteus, pen. prod. Adiect. (θαυμάντειος)

Virgo Thaumantea. Ouid. 14. Metam. ad finem.

Theagenes] Tres Athenis diuersis temporibus fuisse Suidas refert. Vnum, qui de Homero scripsit. Alium qui κάπνιος, id est fumus est cognominatus, quòd multa promittens nihil praestaret: pauper enim erat, ac diues uideri uolebat. Tertius, uir potens ac diues Athenis, qui libertate ac beneficentia publicè ac priuatim multa laude digna gessit. Quartum addit Pausanias, athletam, patria Thasium, CXL. coronas ex certaminibus retulit.

Theamedes] θεαμήδης, Lapis, contrariam magneti habens naturam. Nam ut ille ferrum occulta quadam naturae ui ad se trahit, ita Theamedes respuit, repellitq;. Plin. lib. 36. cap. 16.

Theangela] θεάγγελα, Cariae oppidum, unum ex ijs quae ab Alexandro magno Halicarnasso fuerunt attributa. Author Plin. lib. 5. cap. 29.

Theano] pen. prod. (θεανώ) Mesopotamia, seu Cressa genere, mulier Pythagorea, uxor Brotini Crotoniatae. Scripsit comentarios in Philosophia, de uirtute, poemata quoque & apophthegmata Pythagorica. Author Plotinus Theano item apud Homerum memoratur.

Theanum] pen. prod. (θέανον) cognomine Sidicinũ, Apuliae oppidum: authore Cicerone in oratione pro Cluentio, & Strabone lib. 6. Horat. 1. epist. 1. 18.

Theatrum] theatri, pen. prod. (θέατρον, θεατρεῖον) à uerbo θεάομαι, quod uidere significat. Est autem aedificium, in hemicycli speciem factũ, ad uidenda spectacula idoneũ. Cicero 1. de Finibus, 77, Tanquam è theatro exeamus. Iuuenal. Satyr. 10. 13,

—saeuus & illum
Exitus eripuit, quem mirabantur Athenae
Torrentem, & pleni moderantem fraena theatri.

Demosthenem scilicet.

Fundamenta alta theatri. Virg. 1. Aeneid. 87.

Cuneatum theatrum. Vide. Cuneus.

Arcto theatro sit pata Roma. Horat. 2. epist. 1. 12.

Magna theatra. Lucret. lib. 4. 15.

Marmoreum theatrum. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 1.

Theatrum, pro Ipso spectaculo. Martial. 1. 21,

Quicquid in Orpheo Rhodope spectasse theatro
Dicitur, exhibuit Caesar arena tibi.

Plin. in Panegyr. 89.

Curua theatra. Ouid. 1. de Arte, 18.

Festa theatra. Ouid. 3. Metam. 23.

In theatro ac spectaculis. Cic. ad Attic. lib. 2. 34. 4.

Habere theatrum sanè bell. Cic. Attic. lib. 13. 277. 2.

Theatrum, pro Ipsis spectatoribus. Quint. lib. 6, Tunc est cõmouendum theatrum, quum uẽtum est ad ipsum illud quo ueteres tragoediae comoediaeq; clauduntur, Plaudite.

Spissa theatra. Horat. 1. epist. 20. 9.

Clamosi turba theatri. Stat. 3. Sylu. 5. 4.

Theatra reclamant. Cic. 3. de Orat. 108. hoc est, Spectatores.

Versari in theatro, per translationem: pro, esse in aliquo loco conspicuo ante omnium oculos. Cic. 7. Ver. 29.

Ingenij theatrum. Cic. de claris Orat. 4.

Theatrum uirtutis, conscientia. Cic. 2. Tuscul. 108, Omnia enim benefacta in luce collocari uolunt: sed tamen nullum theatrum uirtuti conscientia maius est.

Maioribus theatris propositae eius uirtutes. Cic. pro Rabirio Posthumo, 26.

Magnum theatrum habet ista prouincia. Cic. ad Silium, libro 13. 63. 6, id est, Multos spectatores: uel, ut alij uolunt, Magnam fortunam, qualis in theatro esse solet.

Magno theatro spectata familiaritas, Permultis cõperta. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 28. 1.

¶ Theatricus, pen. corr. Adiect. (θεατρικός) Nomen possessiuum: ut, Spectacula theatrica.

Digitized by Google

¶ Theatralis, & hoc theatrale, pen. prod. (θεατρικὸς) Idem. Cic. pro Sestio, 100, Theatrales gladiatorijq; consessus.

Humanitas indecora & theatralis. Quintil. lib. 2. cap. 2. 6.

Lex theatralis. Quintil. lib. 3 cap. 6. 14.

Operæ theatrales. Tacit. lib. 1.

¶ Theatridium, theatridij (θεατρίδιον) Diminut. forma Græca à theatro deductum, quasi paruum theatrum: non enim theatrulum dicimus. Varro lib. 3. de Re rust. ca. 5. 10, Inter has & exteriores gradatim substructum ut theatridium auium: mutuli crebri in omnibus columnis impositi, sedilia auium.

Thebæi] Θηβαῖοι, Populi Thebas ciuitatem Aegypti incolentes.

Thebaicæ] seu thebaides, dicuntur palmæ generosiores. Plinius lib. 5. cap. 28. 6, Carne palmæ placent, crusta thebaicæ, succo uuæ & caryotæ. Idem lib. 13. cap. 4. 18, Thebaidis fructus in cados conditur.

Thebais] pen. corr. (Θηβαΐς) Asiæ regio est. Plin. lib. 5. cap. 9, Summa pars Aethiopiæ contermina, Thebais uocatur. Quod nomen potest esse patronymicum à Thebe. Quo nomine etiam appellatum est Statij opus, in quo de Thebis tractatur.

Thebani] penult. prod. (Θηβαῖοι) Qui sunt ex Thebe ciuitate Bœotiæ.

Thebe] Thebes, & Theba Thebæ, & Thebæ Thebarum (Θήβη) Ouid. 3. Amorum, eleg. 5. 7,

Quid referam Asopon, quem cepit Martia Thebe?

Stat. 8. Thebaid. 59,

Viue superstes, ait, diræq; ad mœnia Thebæ
Solus abi.

Nomina quarundã urbium, quarum una fuit in Aegypto, à Busyride Aegypti rege cõdita, quæ Græcè ἡλιούπολις, id est Solis ciuitas: ambitu centum quadraginta stadiorũ, uti refert Herodotus: quam Plin. lib. 36. cap. 14. totam pensilẽ fuisse, scribit, quæ centum portas habuit, in quarum singulis memorantur ducẽti custodes excelluisse equis & curribus: subter quam reges soliti erant maximos exercitus armatorũ educere, nullo ex oppidanis id sentiente. Multa de hac Diodorus & Strabo lib. 17. à quo Diospolis uocatur. Demũ collapsa, ut alia solent uetustate, etiã Strabonis tẽporibus uicatim inhabitata est. Iuuenal. Satyr. 15. 2,

Atq; uetus Thebe centum iacet obruta portis.

Ab hac (teste Plinio lib. 36.) regio Thebaica, Aethiopiæ cõtermina, cognominata est. A' qua & Thebæi cũ diphthongo, & fructus palmarum eius Thebaides & Thebaicæ dicũtur à Plinio. Alia Thebe fuit in Bœotia, à Cadmo Agenoris filio condita, quam Amphion muris ornauit, Bacchi & Herculis clarissima patria, ab Alexandro Magno postea euersa: quæ & Draconigena dicitur, quia à Cadmo cum quinque uiris ex dracone ab ipso interfecto natis, constructa fuit. Varro tamen libro 3. de Re rust. scribit, hanc urbem ab Ogyge ædificatam. Ab hac Thebani dicti sunt. Hanc Heptapylon uocat Apuleius, ab eo quod septem portas habebat, inclyta duobus ducibus, Epaminonda & Pelopida. Hæc etiam dicta fuit Dircæa, à Dirce fonte. Vnde & à Statio Dircæus ager, Thebanus uocatur. Hinc Pindarus poeta, Lyricorum princeps, habuit ortum. Bacchus in Aphrica urbem condidit Thebas. Vnde Hieronymus in Commentario Epistolæ ad Galatas, Prætereo Thebas Liberi, quas in Aphrica condidit, quæ ciuitas nunc Thebestis dicitur. Alia in Thessalia, à qua etiam Thebani & Thebæi. Fuit & alia Thebe, Homero teste, in Cilicia, Andromaches uxoris Hectoris patria. Vnde Ouidius 4. Trist. eleg. 3. 6,

Nec cruciere minus quàm quum Thebana cruentum
Hectora Thessalico uidit ab axe trahi.

Alia fuit in Lucania, ab Aonijs colonis condita: quam interijsse author est Cato. Fuerunt & Thebæ Corsicæ.

Aoniæ Thebæ. Stat. 1. Thebaid. 45.

Cadmeæ Thebæ. Propert. lib. 1. eleg. 7. 1.

Domitæ bello Thebæ. Ouid. epist. 2. 15.

Duplices Thebæ. Virg. 4. Aeneid. 59.

Echioniæ Thebæ. Horat. 4. Carm. ode 4. 13.

Eetioneæ Thebæ. Ouid. 12. Metam. 22.

Herculeæ Thebæ. Senec. Herc. fur. 4. 14.

Oedipodioniæ Thebæ. Ouid. 15. Metam. 86.

Truces Thebæ. Claud. de bello Gildon. 48.

Veteres Thebæ. Propert. lib. 2. eleg. 1. 5.

¶ Thebanus, pen. prod. Adiectiuum (Θηβαῖος.)

Agmina Thebana. Statius 9. Thebaid. 37.

Arx Thebana. Horat. de Arte, 80.

Duces Thebani. Propert. lib. 2. eleg. 10. 10.

Sceptra Thebana. Senec. Thebaid. 1. 12.

¶ Thebais, pen. corr. Patronym. f. (Θηβαΐς) Ouid. 6. Metam. 59,

—— & omnes
Thebaides iussis sua tempora frondibus ornant.

¶ Thebe, Nomen uirginis, è cuius gremio geminæ columbæ (ut est in fabulis) quum euolassent, altera ad Hammonis fontem tetendit, & ibidem responsa dedit: altera ad Syluã Dodonæam, ubi futura mortalibus præcinuit.

Theca] thecæ (θήκη, γλωσσοκομεῖον) Latinè repositorium, uagina, & locus dicitur in quo quid recondi solet. Varro 1. de Re rust. cap. 48. 1, Proinde ut grani theca sit gluma, & apex arista.

Theca calamaria. Martial. lib. 14. 19.

Theca nummaria. Cic. ad Attic. lib. 4. 76. 2.

Thecæ uasorum. Cic. 6. Verr. 46.

Thelbencane] pen. prod. (Θελβεγκάνη) Babyloniæ urbs iuxta Euphratis fluuij partem Ptolemæo lib. 5. cap. 20. hodie Maraga.

Thelesis] pen. corr. Argiua mulier, quæ Argos oppidum Græciæ, à Cleomene Spartanorũ rege obsessum, unà cum cæteris mulieribus, quum deessent uiri, tutata est.

Thelis] ab Ennio uocabatur, quam Græci Thetin nuncupant. Varro de Ling. Latin. Ea Thelis illi mater, &c. quod corruptè in editis legitur. Varr. de Re rust. Nec continuò his quas melicas appellant falsò, quod antiqui ut Thetim Thelin dicebant, sic medicam melicam uocabant.

Thelygonum] θηλύγονον, Herba habens frondes frontib. oleæ similes, sed aliquantò pallidiores. Plin. lib. 27. cap. 8. Est & alia cratægonos, quæ thelygonos uocatur. Differentia intelligitur lenitate gustus.

Thelyphenon] pen. corr.) θηλύφονον) Herba, ab alijs scorpion uocatur, propter similitudinem radicis: cuius tactu moriuntur scorpiones. Plin. lib. 25. cap. 10.

Thelypteris] huius thelypteris, penult. corr. fœmin. gen. (θηλυπτερὶς) Alterum genus filicis, quasi filix fœmina: nam fruticosa est, & multos ex se ramos producens. Plinius libro 27. cap. 9. 7.

Thema] thematis, pen. corr. neut. g. (θέμα, ὑπόθεσις) Latinè Positum, siue positio dicitur. Est autem argumẽtum à præceptore propositum uel dictatum, quod ubi uerterunt discipuli, iam amplius thema non est dicendum.

Thema, controuersiæ declamandæ argumentum. Quint. lib. 7. cap. 2, Nam in schola certa sunt & pauca, & ante declamationem exponuntur, quæ themata Græci uocant, Cicero proposita. Thema apud Suetonium accipitur pro horoscopo, in Augusto, capite 94, ad finem, Tantam

mox

Digitized by Google

mox fiduciam fati habuit, ut thema suum vulgauerit: nonnunquam argenteum nota syderis Capricorni, quo natus erat, percusserit.

Themis] huius Themis uel Themidis, uel Themistis (θέμις) fuit una ex tribus sororibus Iouis, ex qua Mineruam suscepit. Hæc Celi & Terræ filia fuit, quæ Iouis nuptias fugiēs, ab eo in Macedonia compressa fuit. Hāc, teste Festo, putabant eam esse, quæ hominibus præciperet id petere quod fas esset: eamq; id esse existimabant quod fas est. Nam θέμις fas apud Græcos designat, habuitq; templum in Bœotia iuxta Cephisum amnem: ad cuius oraculum accessit Deucalion cum Pyrrha uxore, pro consilio recuperandi humani generis. Fuit & alia Themis, quæ alio nomine Carmentis dicta est. Alij Themin uel Themista (utroq; enim modo dicitur) ius & iustitiam esse putant: eandemq; consiliorum oraculorumq; præsidem esse: propterea Homerum θεμιστεύειν, uerbum quod uaticinari & oracula dare significat, pro leges ferre, & iura reddere accepisse Odysseæ decimo. Budæus.

Fatidica Themis. Ouid. 1. Metam. 65.

Longæua Themis. Claud. 1. de rap. Proserp. 45.

Parnasia Themis. Ouid. 4. Metam. 129.

Themiscyra] uel Themiscyron, pen. cor. (θεμίσκυρα) Cappadociæ urbs est, ut scribit Plinius libro 6. cap. 3. & Mela libro 1.

Themison] pen. corr. (θεμίσων) Medicus apud Herodotū: cuius meminit & Cornelius Celsus.

Themista] θεμίστα. Cic. in Pisonem, 50, Licet Themista sapientior, si os tuum ferreum Senatus conuicio uerberari noluisti. Sanè Themis accusatiuos habet Themin & Themista. Vide Themis. Ab accusatiuo Themista, fit nominatiuus Themista, huius Themistæ. Est autem Themista eadē quæ & Themis, consiliorum præses.

Themistius] θεμίστιος, Philosophus sub Iuliano imperatore, cuius præfectus prætorij fuit Constantinopoli: scripsit paraphrasin in Aristotelis Physicam libris VIII. in Analytica item. Præterea edidit sua, uidelicet de intentione & inscriptione prædicamentorum: disputationes etiam quasdam. Hic Valentem imperatorem quotidie sæuientem in Orthodoxos, authoritate sua & epistolis reddidit mitiorem. Suidas.

Themistocles] pen. corr. (θεμιστοκλῆς) Atheniensis Neoclis filius, prodigus ac lasciuus prima iuuētute, postea dux delectus res inclytas gessit. Piræeum ædificauit. Bello maritimo Persas apud Salaminem uicit. Tandem ciuium inuidia exul, ad Artaxerxem confugit: à quo quum pugnare compelleretur inuitus aduersus patriam, recente tauri sanguine hausto, seipsum necauit, uir alioqui præstans. Epistolas reliquit plenas ac animis ac prudentiæ. Hæc ex Suida. Cicero de Finib. lib. 2. 166, Themistocles quidem quū ei Simonides, aut quis alius artem memoriæ polliceretur, Obliuionis, inquit, mallem: memini etiam quæ nolo, obliuisci non possum quæ uolo.

Themistogenes] θεμιστογένης, Syracusanus historicus, Cyri expeditionem et bella, quæ in historia Xenophontis continentur, composuit. Author Suidas.

Thensa] thensæ, Sacrum erat uehiculum, Festo & Seruio. Asconius, Thensæ sacra uehicula: Pompa ordinum & hostiarum, & officiorum: sic dictæ, quòd ante eas lora tendūtur, quæ gaudent manu tenere, et tangere qui eas deducūt. Hactenus ex Ascanio Vel ἀπὸ τοῦ θεῖου, hoc est, à re diuina. Cic. de Arusp. respō. 19, Te appello Lentule, cuius sacerdotij sunt thēsæ, curricula, præcentio, ludi, libationes. Liu. 5. ab Vrbe, 184, Quæ augustissima uestis est, thensas ducenti-bus triumphantibusue, ea uestiti medio ædiū eburneis sellis sedere. Sueton in Cæsare, cap. 76.

Prædari ex thensarum orbitis. Cic. 5. Verr. 5.

Theocrines] pen. prod. (θεοκρίνης) Viri propriū, qui primum tragœdiarum actor fuit, deinde calumniator & sycophanta. Vnde et Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte, Aeschinem tragicum Theocrinem uocat. Erasmus in Chiliadibus.

Theocritus] pen. cor. (θεόκριτος) Syracusanus, patre Praxagora, cognomento Sunechides, matre Philina; qui sub Ptolemæo Lagi filio emicuit, appellatus fuit Moschus: scripsit Dorica lingua Bucolicon carmen. Theocritus alter, Chius patria, unde & Theopompus fuit historicus, eius æqualis, & in administratione Reip. æmulus. scripsit historiam Libycam. & epistolas quasdam. Author Suidas.

Theodamas] pē. cor (θεοδάμας) Pater Hylæ fuit, qui quū Herculi cum Deianira & Hylo filio in Dryopes uenienti esurientiq; cibum denegasset, ille arreptum unum ex bobus Theodomātis mactauit atq; exedit. Quapropter Theodamas conuocatis popularibus, arma aduersus Herculem mouit: fueruntq; in eo certamine ita ab hostibus pressum fuisse Herculem, ut etiam Deianirā uxorem armaret, quæ & in mamilla uulnerata est. ipse tamen uictoriam obtinēs, Theodomantem occidit, filiumq; eius Hylam secum abduxit: quem tum deinde pro charissimo habuit, secumq; etiā cum Argonautis reliquis proficiscēs, abduxit. Qui postea quum in Mysis aquatū solus iuisset, in sylua quadam, siue in fontem præcipitatus, siue à Nymphis abreptus, ut fabula habet, perijt. Hercules autem interitum eius sic doluit, ut relictis Argonautis retrò abierit, Hylamq; per omnem regionem requisiuerit. de qua re est apud Apollon. Argon. 1. & apud Flaccum, & Propertium libro primo, eleg. secunda, aliosq; nonnullos.

¶ Theodamanteus. Adiectiuum (θεοδαμάντειος) ut, Hylas Theodamanteus. Propert. libro 1. eleg. 19. 1. Scribunt alij, Thyodamas.

Theodectes] θεοδέκτης, Orator, Cilix genere, discipulus Platonis, Isocratis, & Aristotelis: conuersus deinde ad tragœdias, scripsit fabulas L. Decessit Athenis, natus annos XLI. Scripsit & uersibus artem Rhetoricam, laudauit & uirum Artemisiæ Mausolum, unà cum claris eo tempore oratoribus. Theodectes orator, superioris filius, scripsit Encomium Alexandri regis Epirotarum: commentarios historiæ, artem Rhetoricam libris VII. aliaq; complura. Author utriusq; Suidas. Cic. in Orat. 99, Theodectes in primis (ut Aristoteles sæpe significat) politus scriptor, atque Artifex.

Theodorus] penul. prod. (θεόδωρος) Byzantius sophista, qui à Platone uocatus est λογοδαίδαλος: scripsit contra Thrasybulum & Andocidem, & alia multa. Suidas. Theodorus & Theladeus fratres Samij sculptores celeberrimi: quorum alter in Samo Pythij Apollinis signum incepit, alter Theodorus Ephesi eodem tempore, & alio saxo absoluit: quibus simul compositis ita conuenit, ut unum corpus, ab uno artifice & ex uno lapide sculptum uideretur. Genus artis huius est Græcis ignotum, sed apud Aegyptios frequentatum. Nam soli hominum non oculis tantùm totius statuæ compositionem metiebantur, sed dimensione, ut ex uarijs multisq; lapidibus in unum corpus in certam mensuram statua perficeretur. Hæc Diodorus. De hoc Theodoro Diogenes testatur, quòd non solùm sculptor, sed etiam architectus fuerit, unusq; consuluit subijciendos esse carbones fundamentis Ephesij templi. Nam quum humidus esset locus, omissa ligni natura

tura, soliditatem accepit humor immobilem. Idem primus ferrum fundere docuit, statuamq; ferream fecit. Author Pausanias. Theodorus *Gadareus, nobilis orator. Gadara autem Syriæ ciuitas est, nō longè ab Ascalone: uerùm ipse dici maluit Rhodius, teste Strabone, cuius tēpore fuit. Eius discipuli Theodorei sunt dicti: inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica scripsit. Tiberius quoq; princeps quum secessisset Rhodum, eum studiosè audiuit, ut Quintilianus lib. 4. tradit.*

Theodorus, ἄθεος: *de quo Laertius.*

Theodosia] θεοδοσία, *Tauricæ Chersonesi urbs, Ptolemæo authore libro 5. cap. 6. hodie Capha, quæ fuit ditionis Genuensium.*

Theodosius] θεοδόσιος, *Strab. lib. 12. In Bithynia fuêre uiri in disciplinis memorabiles, Xenocrates philosophus, et Dionysius dialecticus, & Hipparchus, & Theodosius, & filij eius mathematici.*

Theodota] θεοδότη, *Meretrix Elea, lepida in primis & festiua. cuius meminit Xenophon de factis & dictis Socratis: & Laertius in uita Arcesilai.*

¶ Theodotion. *Vitruuius libro 7 cap. 7, Creta uiridis pluribus locis nascitur, sed optima Smyrnæ. Hanc autem Græci* θεοδότειον *uocant, quòd Theodotus nomine fuerat, cuius in fundo id genus Cretæ primùm est inuentum.*

Theodotus] θεόδοτος, *Patria Chius, ultimi Ptolemæi in Rhetoricis præceptor fuit, qui decertantibus in concilio Aegyptiorum satrapis, an Pompeius post prælium Pharsalicum profugus, esset in Aegyptum recipiendus: pro sententia dixit recipiendum quidem esse, sed receptum occidendum: adijciens uetus illud prouerbium, Mortuos non mordere. Hunc postea Cæsare interfecto, Brutus in Asia repertum, & ad se adductum, interfici iussit. Vide Plutarchū in uita Pompeij. Theodotum alium memorat Philostratus in Sophistis, qui tempore Herodis Attici præfuit Atheniensium scholæ.*

Theognis] θέογνις, *Poeta Græcus. De quo Plato in libro de Legibus, O rex Latonæ & Iouis filij, nunquam tui obliuiscor exordiens, neq; finiens.*

Theogonia] *theogoniæ* (θεογονία) *Cic. 1. de Nat. deor. 53. Quum uerò Hesiodi Theogoniam, id est originem deorū interpretatur, tollit omnino, &c.*

Theologia] θεολογία, *Latinè Ratio uel sermo de diuinitate dicitur.*

¶ Theologus, *theologi. pen. corr.* (θεόλογος) *Cic. 3. de Natur. deorum, 72. Principio Ioues tres numerant ij qui theologi nominantur.*

Soles ipsi quàmmulti à theologis proferuntur. Cic. 3. de Natura deorum, 74.

Theombrotus] *pen. corr.* (θεόμβροτος) *Philosophus fuit, Metroclis auditor, & præceptor Demetrij Alexandrini: cuius meminit Laertius in Metrocle.*

Theombrotios] θεομβρότιον, *Herba magica, qua Persarū reges aduersus omnia & animi, & corporis incommoda utebantur. Plinius lib. 24. cap. 17, Theombrotion triginta schœnis à Choaspe nasci, pauonis picturis similem, odore eximio. Hanc autem à regibus Persarum comedi aut bibi, contra omnia corporū incommoda, instabilitatemq; mentis candem semnion, à potentiæ maiestate appellari.*

Theomnestus] θεόμνηστος, *Cous: ut autor est Strab. lib. 14. Vir fuit clarus administratione Reipub. & Niciæ æmulus.*

Theones] θέωνες, *apud Suidam plures: sed notior cunctis philosophus Alexandrinus, eisdem, patria, tempore, & disciplinis, quibus Pappus, sub Theodosio seniore: scripsit de Astrologia, commentariosq; in Ptolemæum, & Astrolabium paruum, & alia. Theon item Alexandrinus Stoicus, tempore superior, siquidem sub Augusto post Arriū philosophū emicuit: scripsit in Physicam, & in artem Rhetoricam, & alia. Alius item eius nominis Stoicus Antiochenus, cunctis antiquior, scripsit apologiā Socratis. Quartus Smyrnæus. Quintus etiam Alexandrinus, Sophista cognominatus Aelius, scripsit in arte Rhetorica. Theon Sidonius Sophista præcepit in patria, Cōstātini II. tempore. Plin. lib. 35. cap. 11. his Theonem sculptorem addit, inter quinq; qui Mausoleum cælauêre.*

¶ Theoninus, *pen. prod. Adiect.* (θεώνειος) *ut, Dente Theonino rodere. Horat. 1. epist. 19. 17, Theon, inquit Acron, dicacissimus, id est, loquacissimus fuit, & maledicus: per quem maledici & detractores intelliguntur.*

Theophanes] θεοφάνης, *Mitylenæus historicus, scriptor rerum Pompeij Magni: cuius meminit Cicer. in Orat. pro Archia.*

Theophilus] *penult. corr.* (θεόφιλος) *Cæsareæ Palæstinæ præsul, Seuero imperante: cuius meminit Hieronymus. Theophilus Antiochenus præsul, imperante M. Antonio librum in Marcionem edidit: tum alia quæ à Hieronymo commemorantur.*

Theophorumeni] *sunt homines numine afflati: sic dicti, quòd non sua sponte, sed diuino numine feruntur. Cuiusmodi Cumæa Sibylla à Virgilio describitur in sexto,*

> *—cui talia fanti*
> *Ante fores subitò non uultus, non color unus,*
> *Non comptæ mansere comæ: sed pectus anhelum,*
> *Et rabie fera corda tument: maiorq; uideri,*
> *Nec mortale sonans: afflata est numine quando*
> *Iam propiore Dei.*

Theophrastus] θεόφραστος, *ex Eresso Lesbi ciuitate fuit, Aristotelis & discipulus & scholæ successor. Euphrastus, deinde Theophrastus uocatus, ob oris & eloquētiæ suauitatē, quū antea Tyrtamus appellaretur. Habuit discipulos ad duo millia. Opera eius à Diogene cōmemorantur, inter quæ sunt libri sex epitomes in Aristotelē de animalib. Extant hodie tantùm de plantis, conuersi à Theodoro Gaza. Excessit admodum senex. Ex Suida, Diogene, Strabone.*

Theophrastus Aristotelis discipulus, de Rhetorice diligenter scripsit. Quintil. lib. 3. cap. 1. 11.

Theophrastus diuinitate loquendi nomen inuenit. Cic. in Oratore, 34.

Theophrastus in dicendo dulcis. Cic. de clar. Orat. 62.

Theophrastus alter fuit Ephesius. Aelianus de uaria historia.

Theopompus] θεόπομπος, *Gnidius, & orator, & historicus post Thucydidē & Herodotū: quib. ut in historia minor, ita oratori magis similis, ut qui antequā esset ad hoc opus solicitatus, diu fuerit orator. Quint. lib. 10. cap. 1.*

Theopompus, rex Spartanorum, quum primus instituisset ut Ephori Lacedæmone crearentur, ita futuri regiæ potestati oppositi, quemadmodum Romæ Consulari imperio Trib. pleb. sunt obiecti, atq; illi uxor dixisset, id egisse illum, ut filijs minorē potestatem relinqueret, Relinquam, inquit, sed diuturniorem. Valerius Max. lib. 4. cap. 1. Quintilianus tamen lib. 2. cap. 13. 13, hanc modestiam parum ualuisse demonstrat, captum demum fuisse ostendens. Fuit item alius antiquæ comœdiæ poeta, ut Suidas author est. Præter hos Theopompus Gnidius Cæsaris familiaris, Artemidorum habuit filium, qui apud Cæsarem ipsum plurimū poterat: ut scribit Strabo lib. 14.

¶ Theopompeus, *Adiect. Cic. in Orator. Placet omnia dici Isocrateo Theopompeoq; more.*

¶ Theopompinus, *Adiectiuum, penul. prod. Cic. ad Atticum, lib. 2.*

Digitized by Google

lib.2.epist.6, A' nobis quæ tibi uni legamus, Theopompino genere, aut etiam asperiore multo pangentur. Hoc dixit, quia Theopompus, in historijs suis mores hominum asperè accusabat.

Theorema] penultima prod. theorematis, neut. gen. (θεώρημα) Latinè speculatio dicitur. Theoremata sunt spectulamenta disciplinarum, & ueluti commentationes. Cic. de Fato, 17, Etenim si est diuinatio, qualibus nam à perceptis artis proficiscitur? percepta appello, quæ dicuntur Græcè θεωρήματα.

¶ Theoritice, θεωρητικὴ, Ars uocatur, quæ nullum exigens actum, ipso rei, cuius studium habet, intellectu cōtenta est. Quintil. lib.2.cap.18.1.

Theori] pen. prod. (θεωροὶ) Athenis dicebantur, qui quotannis publico nomine in Delum nauigabant, Apollini litatum: quorum etiam nauis qua uehebatur, thoris dicebatur. Author Suidas.

Theos] Deus Latinè dicitur.

Theoxena] θεόξενα, A' Philippi Macedonis militib. cincta, quum eorum manus effugere nō posset, se præcipitem dedit in mare. Vide Liu. lib. 40.

Thera] θήρα, Insula una est ex Cycladibus in Aegeo: ex qua profecti sunt Theræi, qui Cyrenem in Africa condidere. Thera olim Callista dicebatur, ut Callimachus ait. Hæc ex Strabonis libro 17. De hac Plin. lib. 4. Protinus ab Io abest Thera uigintiquinq; millibus passuum. In ea est Eleusis ciuitas, ut lib.3. Ptolemæus refert. Ab Herodoto Thera ponitur insula libro 4. quam Iustinus putat Therannem, alij Corsicam.

Theramenes] pen. corr. (θηραμένης) Atheniensis philosophus: de quo Cic. 1. Tuscul. quæst. 152.

Theramne] Oppidum Sabiniæ, ex quo Actius Clausus, qui post Claudius dictus est, originem traxit: à quo Nero Claudius, & reliqua tota familia Claudia nomen sortita est.

¶ Therarnneus, Adiect. (θεράμνειος) Idem quod Sabinus. Silius lib. 8. 82,

Ecce inter primos Theramnæo à sanguine clausi
Exultat rapidis Nero non imitabilis ausis.

Therapnæ] arum, (θέραπναι) Vicus est Laconiæ, teste Mela, in quo Leda Castorem & Pollucem; Helenam & Clytemnestram peperit. Stat. lib. 3. Thebaid.

Tænareumq; cacumen, Apollineasq; Therapnas.

Dictæ autē putantur Therapnæ, ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν, quòd ibi Dioscuri religiosissimè colerentur.

¶ Therapneus, Adiect. Ouid. in epist. Paridis,

Da modò te facilem, nec dedignare maritum,
Rure Therapnæo nata puella Phrygem.

Therasia] θηρασία, Insula iuxta Euboeam, authore Ptolemæo libro 3. capite 4. in qua ciuitas est hodie Sanctorinum dicta.

Theriaca] theriacæ, penult. corr. (θηριακὴ) Genus medicamenti compositi contra uenenata animalia: cuius confectionem docet Plin. lib. 20. cap. 24. Idem lib. 29. cap. 4. 12; Fiunt ex uipera pastilli, qui theriaci uocantur à Græcis, quaternis digitis utrinq; amputatis, exemptisq; interaneis, & liuore spinæ adhærente, reliquo corpore in patina ex aqua & aneto discocto, spinisq; exemptis, & addita similagine, atq; ita in umbra siccatis pastillis, quibus ad multa medicamenta utuntur.

Theriaca dicitur ἀπὸ τῶν θηρῶν, hoc est, à feris siue belluis uocitata: quòd hæc compositio aduersus omnes bellvas uenenatas instituta sit.

Thericles] θηρικλῆς, Sculptor insignis fuit, calycibus ex terebyntho tornandis nobilitatus, teste Plin. lib. 16. cap. 40. Suidas præterea Thericlis figuli cuiusdam meminit, qui primus pocula è luto creditur finxisse. Vnde Thericlea, pro fictilibus quidam usurparunt.

Therioma] pen. prod. theriomatis, penultima corr. neut. gen. (θηρίωμα) Vlcus est, inquit Hermolaus, uirilium: interim & sedis & partium aliarum multo ac nigro sanguine, mali odoris. Atra fit caro, & corroditur: ex quo nasci quandoque solet herpes esthiomenos. Ita uocatur ulcus, quoniam serpendo corpus, ossa usque deuorat, inæquale ac cœno simile. Vide Celsum libro 5. cap. 28. de theriomate.

Thirionarcha] θηριονάρχη, Frutex est subherbaceus, roseo flore: inde nomen habens, quòd torporem afferat serpentibus, quasi θηρίων νάρκη. Vide Plin. lib. 25 cap. 9.

Theriotrophium] penultima prod. (θηριοτροφεῖον) Locus ubi feræ aluntur. Varro 3. de Re rust. cap. 13. 2, Nam sylua erat, ut dicebat, supra quinquaginta iugerum maceria septa: quod non leporarium, sed θηριοτροφεῖον appellabat.

Theristra] quæ & Theristria (utrunq; enim reperitur) inter ornamenta muliebria posita Esaiæ 3. cap. quo in loco D. Hieronymus dicit, ea à nobis palliola posse appellari, quibus obuoluta fuit Rebecca, & hodie quoq; Arabiæ & Mesopotamiæ mulieres operiuntur. Theristra autem & Theristria dicta sunt ab eo, quòd ἐν θέρει, hoc est, in æstate & caumate corpora protegant fœminarum. Hæc ille. Vide eundem Hieron. in libro Hebraicarum traditionum in Genesin: & Pollucem lib. 7. cap. 13.

Thermæ] Thermarum (θέρμαι) Siciliæ oppidum, authore Pomponio Mela libro 2. Inde Thermitani, Ciceroni in Verrem.

Thermæ] thermarum, plural. num. (θέρμαι) Valla, & balneas & thermas, licet alterum Latinum sit, alterum Græcum: tamen in hoc scilicet differre dicamus, quòd in thermis tantum calefacimur, in balneis etiam lauamur. Nam & Baijs, & in multis alijs regionibus sunt loca quædam sicca, quæ nos uehementi calore resoluunt in sudorem, quæ nequaquam balneæ dici possunt, quia non lauant, sed potius ut necesse lauari atq; ablui habeamus, efficiunt: ut thermas uocemus, quæ natura sunt calidæ: balneas uerò etiam quæ à nobis calefaciuntur igni. Hactenus Valla in Raudensem. Martial. lib. 3. 82,

Neronianas is refrigerat thermas.

Beatæ thermæ. Vide Beatus.

¶ Thermulæ, pen. correp. thermularum, diminutiuum. Martial. lib. 2. 32;

Hetrusci nisi thermulis laueris,
Illotus morieris Oppiane.

¶ Thermefacio, thermefacis, thermefeci, thermefactum, thermefacere, Esculentis atq; poculentis ingurgitatis, atq; exhaustis in thermopolio calefacere. Plaut. Stich.

Mehercule uerò eò quantum potest iam ne exta excocta sunt, quod thermefecerat.

Thermodoon] inquit Seruius, fluuius est Thraciæ, ad quē Amazones ab Tanai flumine in Asia digressæ se transtulerunt. Virg. 11. Aen. 132;

Quales Threiciæ quum flumina Thermodoontis, &c.

Alij legendum putant, Thermodontis, quadrisyllabum: ne sit uersus spondaicus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 11;

Et tu fœmineæ Thermodon cognite turbæ.

Citus Thermodoon. Ouid. 2. Metam. 50.

¶ A' Thermodon fiunt adiectiua, Thermodontius, Thermodonteus, & Thermodontiacus. Vnde pugnæ Amazonū ap-

pellantur Thermodoonteæ. Propert. lib. 3. eleg. 14. 3,

Qualis Amazonidum nudatis bellica mammis,
Thermodoonteis turba lauatur aquis.

Ouid. 9. Metamorph. 38,

Thermodontiaco cælatus balthcus auro.

Aldus legit, Thermodoontiaco. At lib. 12. 123,

Thermodontiaca malles cecidisse bipenni.

Claud. 2. de raptu Proserp. 14,

Thermodoontiaca securis.

Cateruæ Thermodontiaca. Senec. Oedip. 5. 16.

Thermopolium] thermopolij, Locus in quo calida excitamenta & potoria uenduntur. Plaut. Rud. 13. 45,

Ne thermopolium quidem ullum instructum hodie,
Ita salsam præbet potionem & frigidam.

Idem Trinum. 14. 6.

Thermopoto] thermopotas, penult. prod. thermopotare. Plaut. Trinum. 14. 7,

—postquam thermopotasti gutturem, recipe te,
Et recurre pede recenti. id est, Calida potione gulam oblectasti, & guttur proluisti.

Thermopylæ pen. corr. Mons longissimus, qui incipiens à Leucade, in Occidentem & in Aegæum mare haud longè à Demetriade protendens, fauces habet angustissimas, iuxta quas calidæ aquæ scaturiunt. Ideo à caliditate portarum nomen inditum est. Pylas enim, portas Græci nominant: & thermon, calidum. Ibi enim sunt, ut inquit Strabo, thermæ: id est, calidæ aquæ Herculi consecratæ. Liuius scribit, iugum Thermopylarum ita mediam Græciam dirimere, ut Apennini dorso Italia diuiditur. Et quia calidæ aquæ in ipsis faucibus sunt, ideo, inquit, Thermopylæ locus appellatur, nobilis Lacedæmoniorum aduersus Persas morte magis memorabili, quàm pugna. Hæc omnia ferè ad uerbum ex Liuio lib. 6. bell. Maced. 64. & 66. Strabo lib. 9. Thermopylæ à Cenæo absunt freto stadia septuaginta. Cicero 1. Offic. 89, Hinc Rhetorum campis de Marathone, Salamine, Plateis, Thermopylis, Leuctris.

Oetææ Thermopylæ. Catull. ad Mallium, 63. 11.

Therodamas] siue Therodamon, pen. corr. (θηροδάμας) Rex Scythiæ fuit, qui, ne per insidias occideretur, leones hominum sanguine alebat, quo magis sæuirent: ut si casus postularet, ad crudelitatem paratos haberet. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 3. 11.

¶ Therodamanteus, penult. prod. Adiect. (θηροδαμάντειος) Ouid. in Ibin, 77,

Therodamanteos ut qui sensere leones.

Theromachus] θηρόμαχος, Proprium nomen statuarij egregij, qui centesima septima Olympiade floruit: teste Plinio lib. 34. cap. 8.

Theron] Theronis (θήρων) Agrigentinorum tyrannus in Sicilia, qui & Terillum Himeræ tyrannide deiecit, & unà cum Gelone Amilcarem Pœnorum ducem prælio superauit eodem die, quo Græci ad Salaminem Persas profligarunt. Vide Herodot. lib. 7. Est item Theron Latini cuiusdam nomen, ab Aenea occisi, apud Virg. lib. 10. Aen.

Thersander] Θέρσανδρος, Polynicis fuit filius ex Argia, Statio teste. Qui quum robustus iuuenis euasisset, cum cæteris proceribus Græciæ ad Troianū bellum profectus est. Virg. lib. 2. Aen. 53.

Thersilochus] Θερσίλοχος, Antenoris filius, in bello Troiano occisus, quem Virg. lib. 6. Aen. inter uiros fortes enumerat, qui etiam apud inferos arma tractent.

Thersites] pen. prod. (Θερσίτης) Græcorum omnium fœdissimus fuit: quem Achilles sibi procaciter conuiciantem, pugni ictu interfecit. Huius insignis deformitas ab Homero libro 2. Iliad. graphicè expressa, efficit, ut cum hominem uehementer fœdum significare uelimus, θερσίτου βλέμμα, id est, Thersitæ faciem eum habere dicamus. Iuuenal. Satyr. 8.

Malo pater tibi sit Thersites, dummodo tu sis Aeacidæ similis. Nomen habet à θάρσος, quod confidentiam propè ac temeritatem significat.

Thesaurus] thesauri, m. g. (θησαυρός) Est, ut inquit Paulus iurisc. de acquir. rer. dominio. l. nunquam, uetus quædam depositio pecuniæ, cuius non extat memoria, ut iam dominum non habeat. Sic enim fit eius qui inuenerit, quòd non alterius sit. Plaut. Aulul. 3. 7,

Sed mihi auos huius obsecrans, concredidit
Thesaurum auri.

Intacti thesauri Arabum. Horat. 3. Carm. ode 24. 1.

Respondit coniector thesaurum defossum esse sub lecto. Cic. 2. de Diuinat. 199.

Excudere aliquid quod lateat in thesauris. Cicero Attico, libro 15. 330. 3.

Habere thesauros alicuius. Brutus Cic. lib. 11. 10. 11.

Obruere thesaurum alicubi. Cic. de Senect. 19.

Recludere thesauros tellure. Virg. 1. Aen. 73.

Suppeditare alicui aliquid è thesauris suis. Cic. 2. de Fin. 108.

Thesaurus, Abundantia. Plaut. Asin. 12. 65, Thesaurus copiarum.

Thesaurus rerum omnium memoria. Cic. 1. de Orat. 10.

Qui illos locos tanquam thesauros aliquos argumentorum notatos habet. Cic. in Partition. Orat. 60.

Repositus thesaurus. Quintil. lib. 2. cap. 7. 3.

Thesauri cauernarum. Plin. lib. 17. cap. 14. 1.

Thesaurus, in malum aliquando accipitur. Plaut. Amphit. 16. 13, Thesaurum stupri teneo.

Thesaurus mali. Plaut. Merc.

Thesauri maxillarum. Plin. lib. 10. cap. 72. 2. Condit in thesauros maxillarum cibum sphingiorum & satyrorum genus: mox inde sensis ad mandendum manibus expromit.

¶ Thesaurarius, Adiect. (θησαυροφύλαξ) ut, Thesaurarij fures, apud Plaut. in Aulul. 13. 25.

¶ Thesaurizare (θησαυρίζειν) Thesaurum colligere. Quod uerbum frequenter apud Ecclesiasticos scriptores occurrit, alioqui classicis linguæ authoribus non receptum.

Theseus] dissyllabum, huius Thesei uel Theseos, penu. corr. (θησεύς) Aegei Athenarum regis filius, ex Aethra coniuge: qui dum esset adolescens, opera Medeæ nouercæ penè à patre ueneno perijt. Sed post mortem patris ad regnum Athenarum euectus, tot digna memoratu peregit, ut inter plures Hercules unus connumeretur. Hic postea extorris patria factus, in insulam Syrum nauigauit, ubi perijt: interemptus à Nicomede, uel, ut quidam uolunt, ex loco edito post cœnam deambulando delapsus. Primus instituit Athenis panathenæa, hoc est, communem celebritatem in honorem Mineruæ, quæ Græcè Athena nominatur. Idem in Isthmo funebres ludos instituit. Huius gesta, natales, & obituum scripsit Plutarchus. De quo scripta fabula est, nomine Theseis. Hinc illud Iuuenalis, Satyr. 1. 1.

—rauci Theseide Codri.

Fidus Theseus. Stat. 4. Sylu. 4. 21.

Infœlix Theseus. Virg. 6. Aen. 124.

Magnanimus Theseus. Senec. Hippol. 9. 2.

Periurus Theseus. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 3.

Theseis] Theseidis (θησηΐς) Poema Thesei gesta cōplectens. Iuuenal. Satyr. 1,

Vexatus toties rauci Theseide Codri.

¶ Thesides.

Digitized by Google

¶ Thesides, pen. pro l. Patronymicum, m. gen. (θησείδης) Hippolytus Thesei filius. Ouid. Epist. 4. 13,

Thesides, Theseusq; duas rapuêre sorores.

Virgil. 2. Georg. 77,

Præmiaq; ingentes pagos, & compita circum
Thesidæ posuêre. hoc est, Athenienses. Seruius.

¶ Theseus, pen. prod. Adiect. trium syllabarum (θήσειος) Propert. lib. 1. eleg. 3. 1,

—Thesea carina.

Fides Thesea. Ouid. 1. Trist. elegia 3. 14.

Thesis] θέσις, Latinè positio dicitur: Figura, quæ distinguit sensus orationis per commata, id est, subdistinctiones, quas nos hac nota signamus, uel hac - per cola, id est membra, nos duobus punctis: Per periodos, id est terminos, finita sententia puncto. Dicta positio uel positura, quia punctis positis conuenienter denotat sensuum partes: uel quia ibi uox pro interuallo dictionis deponitur.

Thesis apud oratores quid sit, declarat Cicero in Topic. 42. quum ait, Quæstionum duo sunt genera: alterum infinitum, alterum definitum. Definitum est, quod ὑπόθεσιν Græci: nos caussam: Infinitum, quod θέσιν illi appellant, nos propositum possumus nominare. Caussa certis personis, locis, temporibus, actionibus, negocijs cernitur, aut in omnibus, aut in plerisque eorum. Propositum aut in aliquo eorum, aut in pluribus, nec tamen in maximis. Itaque propositum pars caussæ est. Idem in Orat. 26, Hæc igitur quæstio à proprijs personis & temporibus, ad uniuersi generis orationem traducta, appellatur Thesis. Idem ad Attic. libro 172. 4, Sed tamen ne me totum ægritudini dedam, sumpsi mihi quasdam tanquam θέσεις, quæ & politicæ sunt, & temporum horum, ut & abducam animum ab querelis.

Spaciosæ atq; uberes ad dicendi exercitationem theses. Quintil. lib. 2. cap. 4. 18.

Dicere theses. Quintil. lib. 2. cap. 1. 7.

Thesmophoria] θεσμοφόρια, id est Cerealia: Latinè sacra Cereris, quæ Græcè dicitur Thesmophora, quasi legifera. Prima enim Ceres leges inueniffe proditur: quia ante frumentum inuentum homines sine lege uagabantur, & ex agrorum diuisione primò nata sunt iura. Ouid. 5. Metamorph. 69,

Prima dedit leges, Cereris sunt omnia munus.

Græci θεσμοφόρον legislatorem appellant & legiferum. Plin. lib. 24. cap. 9. 3, Græci lygon uocant, alij agnon: quoniam matronæ in Thesmophorijs Atheniensium castitatem custodientes, his folijs cubitus sibi sternunt.

Thesmothetæ] θεσμοθέται, Magistratus apud Athenienses, à legumlatione ita appellati: qui ætate & usu docti, domi iura dabant, querelas accusationesq; cognoscebant, deq; controuersijs æquo examine cognoscebant, quotannis quoq; leges recognoscebant, emendabant, & ad congruentiam sensumq; consentaneum reducebant.

Thespiæ] θεσπιαί, Oppidum liberum in Bœotia, ad radicem Parnasi, ut ait Plinius lib. 4. cap. 7. uel (ut Strabo inquit lib. 9.) Heliconi proximum. Thespias nobilitauit Praxitelis, Cupido à Glycerio meretrice ibi consecratus. Vide Cic. 6. Verr. 4.

¶ Thespius, Adiectiuum (θέσπιος) ut, Mœnia Thespia: Valer. 1. Argonaut. 97.

Rupes Thespia. Catul. Epithal. Iuliæ, 56. 6.

¶ Thespiacus, pen. corr. Aliud Adiect. (θεσπιακὸς) ut, Mœnia Thespiaca. Valer. 1. Argon. 19.

¶ Thespiades, pen. corr. (θεσπιάδες) sunt Musæ seu Nymphæ, Thespias incolentes: non à Thespia matre uel nutrice, ut quidam ineptè tradunt, id nomen habentes: sed à Thespia siue Thespijs, urbe Bœotiæ, ubi præcipuè Musæ colebantur. Author Stephanus.

Thespiades deæ. Ouid. 5. Metam. 62.

Thespis] θέσπις, ex Icaria ciuitate Atticæ, primus poeta Tragicus, & qui personas inuenit. Inter ipsius fabulas Pentheus, & quæ commemorantur à Suida. Horatius in Arte poetica, 56. Thespis alter Atheniensis, siue Thespius Erichthei regis filius, è plurib. fœminis filias genuit quinquaginta. Cum quibus uocatis ad epulas Hercules sigillatim concubuit: suscepitq; totidem liberos mares, qui Thespiadæ dicti sunt. Hi cum Iolao Herculis ex Iphicleo fratre nepote in Sardiniam profecti, ciuitates ibi plurimas extruxêre. Author Diodorus lib. 5.

Thesproti] penult. prod. (θεσπρωτοὶ) Populi sunt in Epiro, proximi Chaonibus: ut author est Plin. in Proœm. lib. 4. 2.

Regnum Thesproti. Propert. lib. 1. eleg. 11. 1.

Thessalia] θετταλία, regio Græciæ, quæ sub Attica olim comprehendebatur, ex una parte Bœotiam, ex altera Macedoniam habens. Prius Aemonia, ab Aemone rege, & Pelasgis, & Conargo, atq; Hellas dicebatur: unde reges Hellenes, ut Plin. libro 4. refert, dicta Thessalia à Thessalo, Aemonis uel Iasonis & Medeæ filio. Hanc Homerus Argopelasgicon nominat. Et Strabo lib. 10 scribit, dictam fuisse priscis seculis Pyrrhæam, à Pyrrha Deucalionis uxore. In hac natus est Græcus rex, à quo Græcia. Ibi Deucalion cũ uxore Pyrrha, quorum tempore, ut inquit Aristoteles, ingens imbriũ illuuies maiorem partem populorũ Thessaliæ absumpsit, paucis, qui ad montium culmina sese receperunt, conseruatis. Inter quos Deucaliõ Parnasum petierat, ratibusq; ad se confugientes per summa Parnasi iuga benignè fouebat. Propter quod dictus est genus humanũ reparasse. Huius scilicet Thessaliæ à mari & Thermopylis est litus usq; ad Penei eruptionem, & extrema Pelij. Dicta quoq; fuit Pharselia, Macedonia, Emathia, & Campi Philippici. In Thessalia sunt montes uigintiquatuor, quorum nobilissimi Pieria, parens domusq; Musarum, Pelion, & Ossa, Gigantũ bello memorati. Item Pindus, et Othrys Lapitharum sedes: Item Olympus. Flumina in ea, ut scribit Herodotus, sunt Apidanus, Enipeus, Onochonus, Pamisus, Peneus, Phœnix.

Eximia Thessalia. Catul. Argon. 59. 6.

¶ Thessalus, penul. corr. Adiect. (θετταλὸς) ut, Ora Thessala. Catull. Argon. 59. 56.

Portenta Thessala. Horat. 2. epist. 2 42.

Puppis Thessala. Ouid. epist. 17. 32.

Terra Thessala. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 12.

¶ Thessalicus, pen. corr. aliud Adiect. (θετταλικὸς) ut, Clades Thessalicæ. Lucan. lib. 6. 13.

Colore Thessalico tincta purpura. Lucret. lib. 2. 101.

Niues Thessalicæ. Stat. 1. Achil. 31.

¶ Thessalis, pen. corr. Thessalidis, patronymicũ fœm. (θεσσαλίς) Ouid. 12. Metam. 38.

Ara Thessalis. Ouid. epist. 13. 23.

Thessalonica] pen. prod. (θεσσαλονίκη) Vrbs insignis, liberæq; conditionis, Macedoniæ metropolis, patria Theodori Gazæ. Strabo lib. 7, Thessalonica, oppidum Macedonicum, quæ supra cæteras huius ætatis urbes eximia ciuilitate floret. Cic. Attic. lib. 3. 54. 2.

¶ Thessalonicenses (θεσσαλονικεῖς) dicti sunt eius regionis incolæ. Cic. de Prouinc. Consul. 3.

Thestius] θέστιος, Parthaonis filius, pater Thoxei & Plexippi: qui quum in uenationem apri Calydonij profecti essent, & post longum laborem beluam interemissent, præcipua uenationis præmia expectabant. Sed uenationis princeps,

Digitized by Google

princeps, seu amore Atlantes ductus, seu quia sic usus expetebat, caput & pellem apri, qui primus apud uenatores habebatur honos, Atalantæ uirgini transmisit, quæ primum aprum sagitta uulnerârat. Quod ægrè ferentes Plexippus & Thoxeus, uirgini oblatū honorem auferre conati sunt. Quare iratus Meleager irruit in eos, & occidit. Fabulam uide apud Ouid. 8. Metam. 53. Hinc Plexippum & Thoxea Thestij filios, Thestiadas nominat ibidem.

¶ Thestiades, θεστιάδες, Filiæ Thestij, qui Erichthei, aut (ut alij uolunt) Theuthrantis filius fuit, numero quinquaginta, ex diuersis mulieribus natæ: ex quibus Hercules adhuc adolescens, sed iam tunc corporis robore præstans, totidem liberos masculos sustulit: qui & ipsi ab aui nomine, Thestiadæ dicti sunt. Hi post mortem patris, cum Iolao illius ex Iphicleo fratre nepote, in Sardiniam profecti, multas in ea urbes condiderunt. Author Diodorus lib. 5.

Thestorides] pen. corr. (θεστορίδης) Calchas filius Testoris. Stat. 1. Achil. 100.

Prouidus augur ueri Thestorides. Ouid. 12. Metam. 4.

Theta] θῆτα. Nomen est literæ Græcæ, quæ iudicibus Græcorum erat nota condemnationis, ut Latinis C, quòd ea sit prima dictionis θάνατος, quæ mortem significat. Vide Martial. lib. 7. 36.

Ad Castricum, uocat mortiferum theta.

Pers. Satyr. 4. 2.

Et potis es uitio nigrum præfigere theta.

Thetis] Thetidis, penult. corr. (θέτις) Pelei Thessaliæ regis uxor, Nerei marini dei filia, & Achillis mater. De nuptijs huius Lucianus facit pulcherrimum dialogum. Accipitur nonnunquam pro mari.

Aequorea Thetis. Ouid. 11. Metam. 46.

Marina Thetis. Horat. 1. Carm. ode 8. 3.

Plana Thetis, Planum & tranquillum mare. Stat. 5. Thebaid. 42. Claud. de raptu Proserp. lib. 1. 30,

Hic latrat Getula Thetis.

Tentare Thetim ratibus. Virg. eclog. 4. 7.

Theudalia] θευδαλία, Emporium nobile fuit ad Bosphorum Thracium: ita dictum ab uxore Leuconis, eius regionis tyranni, qui primus hac in urbe emporium instituit; Atheniensibusq; illinc frumentum euehentibus multas immunitates concessit: ut est uidere apud Demosthenem in oratione aduersus Leptinem.

Thia] θεία, Insula est in mari Cretico, una Sporadum, non procul ab Hiera, quam sua primùm ætate emersisse, author est Plin. lib. 2. cap. 88. & lib. 4. cap. 12.

Thimbron] θίμβρων, Lacedæmoniorum dux, qui aduersus Persas in Asiā missus, subitò Tiribazi aduentu est oppressus, unà cum Thersandro citharœdo, cum quo cœnabat. Vide Xenophontem rer. Græc. lib. 4.

Thinissa] θύνισ, Africæ minoris, id est, Zeugitanæ prouinciæ urbs. Ptolem. lib. 4. cap. 3. hodie Tunis.

Thiodamas] pen. corr. (θειοδάμας) filius fuit Melampodis, & uates: Statio teste.

Thisbe] θισβὴ, Puella fuit Babylonia. De qua apud Ouid. lib. 4. Metam. 12.

Babylonia Thisbe Ouid. 4. Metam. 20.

Candida Thisbe. Stat. 9. Thebaid. 154.

¶ Thisbæus, Adiect. (θισβαῖος) Ouid. 11. Metam. 61,

Quæ nunc Thisbæas agitat mutata columbas.

Thisias] θισίας, Siculus antiquissimus artiū scriptor. Quintil. lib. 3. cap. 1. 6.

Thlaspi] θλάσπι, siue, ut alijs placet, Thlaspidion, ut Dioscorides & Plin. lib. 27. cap. 13. 6. tradunt, herbula angustis folijs, digitali longitudine, in terram uersis, subpinguibus, in cacumine diuisis, cauliculo tenui, semipedali, non sine adnascentibus ramulis, fructu per ambitum eius contento, summa sui parte parum in latitudine affuso, semine incluso nasturtij, lenticulæ effigie, nisi quod infringitur, flos albicat. Hanc esse nemo inficiabitur, quam uocant herbarij nasturtium tectorum, quòd subinde nascatur in parietinis: alij syluestre: uulgus nostrum sinapi rusticum appellat, quoniam digitis friatum, sinapim subolet. Ruellius.

Thoas] Thoantis (θόας) Fuit rex in Taurica regione. De quo Ouid. lib. 3. de Ponto, eleg. 2. 12,

Regna Thoas habuit Mæotide clarus in ora:

Nec fuit Euxinis notior alter aquis.

Alter rex Lemni fuit, Liberi patris filius, & pater Hypsiphyles. Fuerunt & alij hoc nomine.

Clari Thoantis terræ. Ouid. 13. Metam. 80.

¶ Thoanteus, pen. prod. Adiect. (θοάντειος) ut, Diana Thoantea. Valer. 8. Argon. 42. Dianam Tauricam intelligit, cui hostijs humanis sacrificabatur.

Thos] thopis (θώς) Lupi genus, cæteris procerius, crurumq; leuitate dissimile, uelox saltu, uenatu uiuens, innocuum homini, per hyemes hirtum, æstate nudum. Author Plinius lib. 8. cap. 34.

Tholos] θόλος, Græca dictio, qua significatur ueluti scutum breue, quod medio in tecto ponitur, in quo trabes coeunt, & ad quod dona suspendi consueuerunt. Virgilius 9. Aeneidos 82,

—si qua ipse meis uenatibus auxi,

Suspendiue tholo, aut sacra ad fastigia fixi.

Seruius. Martial. lib. 2. 58,

Et me Cæsareum prospicis ecce tholum.

Tholon accipiunt quidam pro testudine alicuius ædificij, siue pro domo rotunda. Ouid. 6. Fast. 60,

Mox didici curuo nulla subesse tholo.

Varro 3. de Re rust. cap. 5. 10, inter eas piscinas tantummodo accessus semita in tholum, qui est ultra rotundus, columnatus. Stat. 1. Sylu. 1,

Quod coleris maiore tholo.

Thonis] θῶνις. Strab. lib. 17. Vrbs est prope Zephyrium. Est & eidem rex, qui Menelaum & Helenam hospitio suscepit. Hinc de medicamentis Helenæ sic Homerus inquit,

Quæ Polydamna dedit, Thonis clarissima coniunx.

Thorax] θώραξ, ut scribit Strabo lib. 14. mons est iuxta urbem Magnesiam, in quo dicūt crucifixum fuisse Daphitam grammaticum, propterea quòd reges uersibus incesseret. Ex quo illud tractum est, Caue à Thorace. Hoc uelut ænigmate prouerbiali, ut uult Erasmus in Chiliad. festiuiter admonebimus, frænandam esse linguam, ne uoces petulanter emissæ, per iugulum aliquando redeant.

Thorax] thoracis, pen. prod. m. gen. (θώραξ) Latinè pectus dicitur. Iulius Pollux scribit thoracem esse, quicquid anterioris duntaxat partis à collo usque in coxendicem protenditur, quem conficiunt crates costarum, qui & ὅλμος, hoc est, mortarium dicitur. Medici tamen in resectionibus humani corporis, thoracem accipiunt inane quiddam in pectore, extremas costarum partes utrinque contingens. Vnde legimus apud Plinium libro 20. cap. 12. 15. & libro 27. cap. 7. 6.

Thorax, Tunica quæ tantum pectus tegit: cuiusmodi infantes gestare, moris est apud Italos. Iuuen. Satyr. 5. 15,

—uiridem thoraca iubebit

Afferri. Sueton. de Augusto, cap. 82, Hyeme quaternis cum pingui toga tunicis, & subuculæ thorace laneo, & femoralibus, & tibialibus muniebatur.

Thorax, Munimentum pectoris, ex ferro, aut plumbo fabricatum.

ratum. Plin. libro 7. cap. 20. 3, Nos quoq; uidimus Athanatum nomine prodigiosæ ostentationis, quingenario thorace plumbeo indutum. Virg. 1. Aen. 68,

— thoraca simul cum pectore rupit. Idem 11. Aen. 98.

Nexilis thorax. Stat. 4. Thebaid. 35.

Perfossus thorax. Virg. 11. Aen. 2.

Densis thoracibus horrens stat manus. Valer. 3. Argonaut. 28.

¶ Thoracatus, penult. prod. Adiectiuum (θωρακοφόρος) Qui thorace indutus est: quod militum ornamentum erat. Plin. lib. 35. cap. 10. 5, Parrhasius pinxit Nauarchum thoracatum. Idem lib. 37. cap. 9. 2, Formatamq; inde effigiem Neronis thoracatam.

Thoxeus] θοξεύς, filius Eurythi, frater Ioles. Seneca Hercule Octæo, 3. 9,

Nondum teneras uestite genas,
Nec dum fortis sanguine Thoxeu. Verba sunt Iolæ.

¶ Thoxeus, Thestij filius, & Plexippi frater. Vide Testius.

Thrace] Thraces (θρᾴκη) & Thraca Thrace, & Thracia, Europæ regio, inter parteis Scythiæ posita, Macedoniam sequens: quæ à Septentrione Istrum habet, ab Oriente Pontum, à Meridie Aegeum mare. Olim Scython: postea Thracia, à Thrace Martis filio, seu ab asperitate dicta: Græcè enim θραχὺ asperum dicitur. Est enim regio, ut Pomponius scribit, nec solo tractabilis, & (nisi qua mari propior est) infœcunda frigidaq;. Habet feros homines aspero cultu. In ea sunt urbes celebriores Apollonia, Enos, Nicopolis, Byzantium, Perinthos, Lysimachia, Calipolis. Amnes sunt Hebrus, & Nestos. Montes, Hemus, Rhodope, & Orbelos. Descriptionem huius quære apud Plin. libro 4. cap. 11.

Armifera Thrace. Ouid. epist. 2. 17.

Candida niue Thrace. Horat. 3. Carm. ode 25. 4.

Dura Thrace. Stat. 5. Thebaid. 87.

Furiosa bello Thrace. Horat. 2. Carm. ode 16. 1.

Gelida Thrace. Ouid. 4. de Ponto, eleg 5. 1.

Horrida Thracia. Catul. de phaselo, &c. 4. 2.

Lapidosa Thrace. Senec. Troad. 9. 1.

Sæua Thrace. Stat. 5. Thebaid. 17.

¶ Thrax, Thracis (θρᾷξ) Thraciæ incola. Cic. de Prouincijs Consul. 7, Rex Ariobarzanes Consulem uestrum ad cædem faciendam, tanquam aliquem Thracem conduceret? Virgil. 3. Aeneid. 3.

Tumidi Thraces. Stat. 5. Thebaid. 15.

¶ Thracius. Adiect. (θρᾴκιος) Cic. de Prouinc. Cons. 3, Castris Thracijs distincta ac notata uia.

Agri Thracij. Senec. Medea, 8. 11.

Equus Thracius. Virg 5. Aen. 113.

¶ Thressa, uel Thraissa (θρᾷσσα) diuisa diphthongo, fœ. gen.

¶ Thraicus, & Thraicius, Adiectiua (θρηϊκὸς, καὶ θρηΐκιος.)

¶ Thressa, (θρᾷσσα) & Threissa, à Threix, quod mulierem Thracensem significat. Item Adiectiua Threicus, Threicius: de quibus habentur exempla apud poetas. Horat. 3. Carm. ode 9. 2,

Me nunc Thressa Chloe regit. Virg. 1. Aen. 64.
— uel qualis equos Threissa fatigat
Harpalice. Cic. 2. Offic. 34, Barbarum, & eum quidem, ut scriptum est, compunctum notis Threicijs, districto gladio iubebat anteire.

Aquæ Threiciæ. Ouid. epist. 23. 6.

Hyemes Threiciæ. Lucan. lib. 7. 169.

Littus Threicium. Ouid. 13. Metam. 88.

Thracias] θρακίας, Dioscoridi, uel Thracius lapis. Silex est, tam admirabilis naturæ, ut aqua madefactus accendatur, oleo autem affuso restinguatur, ita dictus (ut Nicandro placet) eo quòd in Ponto Thraciæ flumine inueniatur. Vide Galenum 9. Simplic. & Dioscor. lib. 5.

Thrasceas] θρασκίας, Ventus, qui & Thraceas & Thracias dicitur. Aristot. Post Argesten uentum flat Thrasceas: spirat inter Septentrionem & Occasum solstitialem.

Thraseas] θρασέας, Suidæ Philosophus fuit Stoicus, sub Nerone, à quo cum iussus esset mori, fletum suorum magna constantia compescuit: porrectisq; acriter ad incisionem brachijs, humoq; sanguine aspersa, Hunc, inquit, sanguinem libemus Ioui liberatori. Reliqua uide apud Tacitum lib. 16.

Thrasius] seu Thrasillus (θράσιος) uir fuit, qui quum ad exorandas à Ioue pluuias Busirin docuisset hospites immolare, omnium primus mactatus est. Ouid. in Ibin, 80,

Vt qui post longum sacri monstrator iniqui
Elicuit pluuias uictima cæsus aquas.

Idem lib. 1. de Arte amandi, 130.

Thraso] θράσων, Nomen proprium gloriosi militis apud Terentium in Eunucho, ἀπὸ τοῦ θράσους, hoc est, ab insolentia & ferocitate impositum. Fuit & nobilis statuarius eiusdem nominis: cuius meminit Plinius lib. 34. cap. 8. & Strabo lib. 14.

Thrasybulus] penul. prod. (θρασύβουλος) Atheniensis exul, comparato exercitu triginta tyrannorum dominationem Athenis sustulit, iuuante Lysandro Lacedæmoniorum duce, exulesq; reduxit. Insuper plebiscitum tulit, quod ἀμνηστίαν uocant, quo iniuriarum memoria deleretur, exulibus iureiurando adactis. Cuius Cic. in Philip. & Valer. de Modestia, mentionem fecere.

¶ Thrasybulus, dux Milesiorum, ut portum Sicyoniorum occuparet, ex aduersa parte oppidanos tentauit. Dumq; sic detinerentur, cum insperata classe portum cepit. Frontinus libro 2.

Thrasyllus] θράσυλλος, Atheniensis fuit, rei militaris peritissimus, qui æquali cum Thrasybulo imperio classi præfectus, Myndarum Lacedæmonium, Peloponnesiorum ducem apud Sestum Hellesponti urbem nauali prælio superauit. Author Thucyd. lib. 8.

Thrasymachus] pen. corr. (θρασύμαχος) Carthaginiensis Sophista, periodon, & colon, id est, membrũ primus monstrauit, ac modum qui nunc est Rhetoricos, induxit. Fuit discipulus Isocratis, ut scribit Suidas.

Thrasymenus] Vide Trasymenus.

Threcydica] Threcydicorum, Arma gladiatoria. Cicero Philippica 7, Quem gladiatorem non ita appellaui, ut etiam interdum M. Antonius gladiator appellari solet: sed ut appellant ij, qui planè & Latinè loquuntur. Myrmillo in Asia depugnauit. Quum ornasset Threcidicis comitem & familiarem suum, illum miserum fugientem iugulauit.

Threna] quæ Cyprijs dicuntur uestes floridæ ac uariegatæ, ab animalibus eiusdem nominis, uarietate distinctis ac maculosis, id est, ποικιλαῖσιν apud Thessalos: ut è recentioribus tradit Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 9.

Thria] Thriæ, siue Thrio, Thrium (θρία ἢ θρίω) Stephano, Vicus est Atticæ in tribu Oeneide: à quo Thriasij populi, & campus Thriasius: cuius meminit & Plin. lib. 4. cap. 7. & multis in locis Thucydides.

Thrion] ab Atheniensibus iucundum quoddam edulium uocabatur, quod frondibus ficulnis, quæ θρῖα Græcè uocantur, inuoluebatur. Varro, A globo farinæ dilatato, item in oleo cocti, dicti à globo globi, ut thrion & placenta. Sunt & ἴτρια Græcis lagana, si quis fortè hoc loco ita legendum putet. Turnebus.

Digitized by Google

Thridacias] θριδακίας, Mandragora fœmina, à lactucarum similitudine, quas θριδακίνας uocant Græci, nomine imposito. Author Dioscor. lib. 4. cap. 17.

Thrips] θρίψ, Teredinis genus, lignum erodens, culici non dißimile. Author Plin. lib. 16. cap. 41. Alij Thryps scribũt.

Thronus] throni, m. gen. (θρόνος) Sedes uel solium dicitur.

Thronium] θρόνιον, Oppidũ est Locrorum Epicnemidiorum ad Boagrium amnem, non procul à sinu Maliaco. Plin. lib. 4. cap. 7.

Thryallis] θρύαλλις, Genus herbæ, quæ aliàs Lychnitis dicitur, folia habens terna, aut cum plurima, quaterna, crassa, pinguiaq́; ad lucernarum lumina apta. Vide Plin. libro 25. cap. 10.

Thryps] thrypis, Tinea. Plin. lib. 16. cap. 41. 1, Terrestres tineas uocant: culicibus uerò similes, thrypas. De teredinibus. Vide Thrips.

Thryus] θρυὸς, Homer. Iliad. 2. fluuius Elidis, qui in Alpheũ decurrit. Ab eo & Thryoessa Iliad. 11. uocatur,

Thucydides] pen. cor. (θουκυδίδης) Atheniensis historicus, patre Olouo, genus à ducibus Milciade & Cimone, qui & ipsi ab Araco Iouis filio originem habuêre, duxit: ut Didymus in historia testatur. Vxorem duxit è Thracia oriundam, alioqui diuitem, cuius opes assecutus non in uoluptates, sed partim in ocium literarium erogauit. Nam bellum Peloponnesiacum scribere aggressus, tempore quo illud gerebatur, Atheniensibus pariter ac hostibus Lacedæmonijs militibus, qui bello interessent, mercedem præbebat, uti res quotidie ueras ei renunciarent: quas fidelius accipere sperabat, si non solùm ab amicis, sed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quisq; suas falsò tueretur. Præceptores habuit in philosophia, Anaxagoram: & in rhetorica, Antiphontem. Cuius & ipse in 8. historiæ meminit, dicens eam causam fuisse perdendæ Reipub. ac constituendæ tyrannidis trecentorum. Ex Marcellino Græco scriptore. De hoc Quintil. lib. 10. ca. 1. Dionysius Halicarnasseus scribit, Demosthenem adeò Thucydidis stylum probasse, ut eius librum octies scripserit, totumq́; ferè edidicerit. Vide Cic. de clar. Orat. 151.

Siculus ille capitalis, creber, acutus, breuis, penè pusillus Thucydides. Cic. Qu. frat. lib. 2. 15. 4.

Grauiter sanè & probè; res gestas, & bella, & prælia narrat Thucydides. Cic. in Orat. 16.

Thucydides rerum gestarum pronunciator syncerus & grandis fuit. Cic. de clar. Orat. 151. Idem 2. de Orat. 30, Namq; et Herodotum illum, qui princeps genus hoc ornauit, &c. & post illum Thucydides omnes dicendi artificio mea sententia facilè uicit.

Admirari eloquentiam Thucydidis. Cicero de Opt. genè. Orat. 148.

Thucydides alios idem Marcellinus ponit: unum Milesium Athenis inter principes uiros ac duces, æmulum Periclis. Alium Pharsalicum, Memnonis filium: cuius meminit Polemon in his quæ de Acropoli scripsit. Quartum poetam natione Achedrysium: cuius meminit Androtion in Attide, dicens eum filium esse Aristonis, qui fuit tempore Platonis comici, & Agathonis tragici, ac Nicerati uersificatoris. Ex Marcellino.

¶ Thucydidius, Adiectiuum. Cic. in Orat. 16, Ecce autem aliqui se Thucydidios profitentur, nouum quoddam imperitorum & inauditum genus.

Thule] Thules, Thule, siue Thyle: Nomen duarum insularum, quarum una est in Oceano inter Septentrionalem & Occidentalem plagam, ultra Britanniam, quæ ultima fuit ex cognitis à Romanis. Virg. 1. Georg. 6,

—tibi seruiat ultima Thule.

In ea solstitio æstiuo nullas esse noctes Plinius tradit: econtrariò, ut Solinus refert, brumali solstitio nullus penè dies. Vltra eam pigrum & concretum mare esse ferunt. Hanc insulam hodie Islandiam, id est, glacialem terram dicunt. Sita est inter Danomarchiam & Noruegiam. Hæc Andreas Althamerus in Commentarijs Germaniæ. Altera in Aphrica, contra sinum Carthaginis.

Hesperiæ uada caligantia Thules. Stat. 3. Sylu. 5. 4.

Nigræ littora Thules. Stat. 4. Sylu. 4. 13.

Vltima Thule. Virg. 1. Georg. 6.

Thunnus] θύννος, Genus piscis marini prægrandis, uulgò noti. Dicitur & Thynnus. Horat. 2. Serm. Satyr. 5,

Plures annabunt thunni, & cetaria crescent.

¶ Thunnum Athenæus lib. 7. scribit appellatum esse ἀπὸ τοῦ θύειν τε, καὶ ὁρμᾶν, id est, impetum facere & irruere. Hunc piscem enim admodum celerem & concitatum esse, propterea quòd certò anni tempore stimulum, seu œstrum habeat in capite, à quo concitetur atq; impellatur, quod item scribit Aristoteles.

Thurianus] penult. prod. Genus est piscis marini, quem alij xiphiam uocant. Plin. lib. 32. cap. 11. 10.

Thurij] θούριοι, Vrbs est Calabriæ; quæ & Thuria & Thurion, à Thuria fonte dicta est. Hæc prius Sybaris, nouissimè Copiæ fuerunt appellatæ. Huius meminit Strabo lib. 6. Quum enim Crotoniatæ, aduersus quos bellum gerebant, urbem cepissent, inducto fluuio cuncta demerserunt. Pauci ex ea clade superstites adunati cohabitabant, quos temporis interuallo Athenienses, alijq; Græci prorsus extinxerunt. Nam in societatem ciuitatis peruenientes, eos per contemptum habitos trucidarunt. Et urbem alium in locum propè transpositam ædificarunt, & eos Thurios, ducto de fonte uocabulo, nuncuparunt. Thurij quum diutius beatam duxissent ætatem, tandem in Lucanorum seruitutem tracti sunt. Quumq; illos Tarentini destruerent, ad Romanorum tutelam confugerunt. Qui quidem mittentes pro uirorum paucitate accolas, mutato nomine ciuitatem Copias appellauêre. Hinc,

¶ Thurinus, pen. prod. Adiectiuum. (θούρινος) Ouid. 15. Metamorph. 10,

Thurinosq; sinus, Temesemq́; & Iapygis arua.

Alij legunt, Terinosq; sinus, &c.

Thurium] θούριον, Italiæ oppidum, ubi Herodotus uitam finiuit. ibidemq́; in foro, ut quidam memorant, sepultus est: teste Thucyd. lib. 3. Strabo uerò lib. 14. ait illum ex Halicarnasso Cariæ regia esse, quem postea Thurium uocauerunt, eo quòd particeps fuisset coloniæ in Thurios missæ.

Thus] thuris (λίβανος, λιβανωτὸς) Incensum quo dijs sacrificabatur: ἀπὸ τοῦ θυόω, odorem facio: uel potius θύω, sacrifico: quòd qui sacrificabant, thure utebantur. Plin. libro 12. cap. 14. 1, Thura præter Arabiam nullis, ac ne Arabiæ quidem uniuersæ, &c. Plura in ipso capite de thure leges. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 7,

Redderéq; antiquo menstrua thura lari.

Acerræ thuris. Ouid. 8. Metam. 53.

Eoum thus. Stat. 1. Thebaid. 53.

Flaua thura. Ouid. epist. 20. 19.

Incana thura glebis. Stat. 6. Thebaid. 13.

Mammosum thus. Vide Mamma.

Mascula thura. Virg. eclog. 8. 3.

Niliacum thus. Stat. 4. Sylu. 9. 3.

Pia thura. Iuuen. Satyr. 13. 12.

Sabæum thus. Virg. 1. Aen. 85.

Sacri thuris honore dignari aliquem. Ouid. 14. Metam. 26.

Digitized by Google

Blanda thura dare. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 1.
Incendere thura & odores. Cic. 6. Verr. 69.
Ingerere thura aris. Vide Ingero.
Litare thure. Pers. Satyr. 5. 12.
Ministrare thura. Ouid. 2. Metam. 60.
Sabaei mittunt thura. Virg. 1. Georg. 12.
Placare deos thure. Horat. 1. Carm. ode 36. 1.
Tribuere alicui honores thuris. Ouid. 14. Metam. 26.

¶ Tus, absq; aspiratione nonnulli scribunt, inter quos Priscianus, Varro, et Seruius: à tundendo deriuantes, quòd glebae tunduntur, cum quibus fluens coalescit.

¶ Thurarius, Qui thura tractat ac uendit. Firmic. lib. 8. cap. 25, Vicesimaseptima pars librae si in horoscopo fuerit inuenta, thurarios faciet, uel pigmentarios, seu pharmacopolas.

¶ Thureus, Adiect. (λιβανινός) Quod est thuris. Colum. lib. 3. capite 8. 4, Iam thuream plantam, florentesq; hortos myrrha & croco. Virg. 2. Georg. 2.

—solis est thurea uirga Sabaeis.

Dona thurea. Virg. 6. Aen. 45.
Flamma thurea. Stat. Thebaid. 98.
Grana thurea. Ouid. 4. Fast. 82.

¶ Thurifer, pen. corr. thurifera, thuriferum, pen. corr. (λιβανοφόρος) ut, Saba thurifera, Quae producit thus. Plin. lib. 6. cap. 23. 13, Regio thurifera. Idem lib. 12. cap. 14. 10, Vt illo modo quum deuicisset thuriferas gentes, supplicaret.

Indus thurifer. Ouid. 3. Fast. 144.
Arae thuriferae. Stat. 1. Achil. 104.

¶ Thuricremus, pen. corr. Adiect. Thus cremans: ut, Arae thuricremae, in quibus crematur thus. Virg. 4. Aen. 91.

Foci thuricremi. Ouid. epist. 24.

¶ Thurilegus, pen. corr. Adiect. ut, Arabes thurilegi, Thus colligentes. Ouid. 4. Fast. 114.

¶ Thuribulum, thuribuli, penult. corr. (θυμιατήριον) Vas in quo thus adoletur. Liu. 9. bel. Pun. 70. Cic. 6. Verr. 40, Num etiam de L. Papyrio uiro primario, locuplete, honestoq; equite Romano thuribulum emisti?

¶ Thusculum, thusculi, pen. corr. Diminut. (λιβανωτίδιον) Plaut. Aulul. 13. 15.

Nunc thusculum emi, & hasce coronas floreas.

Thuscia] Italiae regio, à Latio Tiberi, à Liguribus Macrâ fluuio diuisa, quae alio nomine Hetruria dicitur. Dicta Thuscia (ut quidam existimant) ἀπὸ τοῦ θύειν, quod est sacrificare: propterea quòd Tyrrheni semper habiti fuerint religiosi, deorumq; cultui & sacrificijs ad superstitionem usq; dediti.

Thya] thyae (θύα) Arbor odorifera, quae notiore nomine Cedrus dicitur, & ab Homero trogete: teste Plinio libro 14. capite 16.

Thyamis] Fluuius Buchrotum coloniam alluens, & Amathio uillae Attici proximus. Cicero 7. ad Atticum, Q. Ciceroni obsisti non potuit, quo minus Thyamin uideret. Hinc quod à Cicerone libro 2. de Legibus scribitur, Sed tamen huic amoenitati, quam ex Quinto saepe audio, Thebanus Epirotes ille tuus nihil opinor concesserit mendosum apparet. Cùm enim uideatur de fluuio loqui, quem cum Fibreno comparet, nomenq; Thebani, fundi potius quàm fluminis sit, nec illis in locis ullus fluuius Thebanus memoretur: luxatam fuisse scripturam crediderim, & in Thebanum pro Thyami degenerasse. Legendum igitur putem, Thyamis Epirotes ille tuus, &c. Haec Turnebus.

Thyas] huius Thyadis, penultima corr. (θυιάς) Bacchi sacrificula.

Amentes Thyadas. Stat. 12. Thebaid. 159.
Concita Thyas pulso tympano. Horat. 3. Carm. ode 15. 1.
Euantes Thyades effusis crinibus. Catull. Argon. 59. 78.
Excita Thyas commotis sacris. Virg. 4. Aen. 60.
Peruicaces Thyades. Horat. 2. Carm. ode 19. 2.

Thyasus] thyasi, penult. corr. masc. gen. (θίασος) Saltatio & chorea dicitur, quae Baccho exhibebatur: à θύω, sacrifico. Virg. 5. eclog. 6,

Instituit Daphnis thyasos inducere Baccho.

Catull. de Berecynth. 58. 6, Thyasus repente linguis trepidantibus ululat.

Thyatira] pen. prod. (θυάτειρα) insula est maris Ionij, una Echinadum, Aetoliae adiacentium: teste Plinio libro 4. cap. 12. Est item Ioniae ciuitas in Asia, ad Lycū fluuium: teste eodem Plin. lib. 5. cap. 9. Strabo lib. 13. Mysiae attribuit: Stephanus Lydiae.

Thyella] θύελλα, Oenotriae urbs, in qua pars Phocensium consedit: ut ex Herodoti sententia refert Stephanus. Homerus Thyellam quarta Harpyiam uidetur appellasse: respiciens nimirum ad uocis proprietatem, quae apud Graecos repentinam & sonoram significat procellam.

Thyestes] θυέστης, filius Pelopis ex Hippodamia, & Atrei frater, ac Tantali nepos. Inde,

Thyestus] penult. prod. Adiectiuum (θυέστειος) Ouidius 15. Metamorph. 93. Neue Thyesteis fabula (inquit Seruius) hoc habet, Atreum & Thyestem germanos quum dissensione sibi nocere non possent, in simulatam gratiam rediisse: qua occasione Thyestes cum fratris uxore concubuit. Atreus uerò ei filium epulandum apposuit: quae Sol abominatus, ne pollueretur, aufugit. Sed ueritas haec est: Atreum apud Mycenas primum Solis eclipsim inuenisse: cui inuidens frater, ex urbe discessit tempore quo eius probata sunt dicta. Hactenus Seruius, enarrans illud Virgilij libro 1. Aeneid. 115,

Nec tam auersus equos Tyria Sol iungit ab urbe.

Persius Satyr. 5. 1,

—aut si quibus olla Thyestae
Feruebit. Vide Aegysthus.

¶ Thyesteus. Cic. in Pisonem, 34. Thyestea ista execratio est, poetae uulgi animos, non sapientum mouentis.

Mensa Thyestea. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 10.
Mycenae Thyesteae. Lucan. lib. 1. 102.

Thyia] θυία, Nomen filiae Cephisi, quae prima Liberi patris initiata fuit Orgijs: à qua Thyiades & Thyiae. Herodotus lib. 7. Ab hac urbs eiusdem nominis, in qua colitur.

Thyites] θυίτης, Genus est lapis durissimi, ex quo mortaria fieri consueuerunt: unde & à Plinio lapis mortariorum uocatur, & à Graecis θυίτης, quibus θυία mortarium est.

Thyle] Vide Thule.

Thymallus] Genus piscis pretiosi: de quo Ambrosius libro 5. Hexam. Neque te inhonoratum nostra persecutione Thymalle dimittam, cui à flore nomen inoleuit, seu Ticini unda te fluminis, seu amoenem Athesis umbra nutrierit, flos es. Vide reliqua.

Thymbra] θύμβρα, Herba uulgaris notitiae. In asperis & gracilibus nascitur, similis thymo: sed minor atque tenerior, ferens spicam floris plenam, coloris herbacei. Habetur & satiua breuior syluestri, quae propter minorē acrimoniam in cibos recepta est: Latinis satureia, teste Plin. libro 19. cap. 8. 33. dicitur. Gallis nunc sarrieta, nunc satria, pedali altitudine, fruticosa, surculosis utrinque coliculis, folio hysopi, flosculis per interualla ex purpura candicantibus, odore saporeq; gratissimo. Tymbram tamen nonnihil à satureia discrepare sentit. Columel. libro 10. hoc senariolo,

Digitized by Google

Et satureia thymi referens, tymbræq; saporem.

Hæc Ruel. Columel. lib. 9. cap. 4. Saporis præcipui mella reddit thymus. Thymo deinde proxima thymbra, &c. Sunt qui tymbram, absq; aspiratione scribant.

Olens thymbra. Stat. 1. Sylu. 2. 5.

Gelidæ umbracula thymbræ. Stat. 1. Sylu. 2. 45.

¶ Thymbra (θύμβρα) Locus uicinus Troiæ, plenus thymbra.

Rector Thymbræ, Apollo. Stat. 4. Sylu. 7. 5.

¶ Thymbræus (θυμβραῖος) Apollo dicitur, à loco Troiæ uicino, pleno thymbra: in quo eius & nemus est, & templum, ubi à Paride Achilles occisus est. Vnde & fingitur manu Apollinis uulneratus. Ergo Thymbræus, ut Delius. Nam numina à locis frequenter nomen accipiunt. Hactenus Seruius apud Virg. lib. Æn. 3. 17,

Da propriam Thymbræe domum, da mœnia fessis.

Pergama Thymbræa. Stat. 3. Sylu. 2. 20.

Thymele] pen. corr. (θυμέλη) Nomen mulieris, quæ prima saltationem in scena docuit. Græci θυμέλην scenam uocãt, hoc est, eam theatri partem, ubi gestus agunt histriones. Martial. lib. 1. 33,

Quæ Thymelen spectas, derisoremq; Latinum,
Illa fronte, precor, carmina nostra legas.

Suidas scribit, fuisse aram in theatris Thymelen.

¶ Thymelici, pen. corr. (θυμελικοί) Ludij histriones. Vnde à Vitruuio dictum est, Scenici & Thymelici Græcè separatim nominantur.

Thymion] quid sit, docet Cels. lib. 5. cap. 28. At Thymion nominant ulcus, quod super corpus quasi uerrucula eminet, ad cutem tenue, suprà latius, subdurumq;, & in summo perasperum.

Thymœtes] θυμοίτης, Priami filius fuit ex Arisbe (ut quidam uolunt) cuius uxor quum filium peperisset, eodem die quo Hecuba Paridem, asserentibus Hariolis eo die natum esse puerum, cuius causa Ilium euerteretur, iussit Priamus utrumq; interfici. Et Paris quidem matris astu clàm traditus est educandus: Thymœtis autem puer est interfectus. Cuius iniuriæ ultione in multos dies dilata Thymœtes, quũ equi lignei dolum sentiret, commodum sibi uindictæ tempus oblatum ratus, primus author fuit ut in urbem reciperetur. Hæc ferè Seruius, enarrans locum illum Virgilij,

—primusq; Thymœtes
Duci intra muros hortatur, & arce locari,
Siue dolo, seu iam Troiæ sic fata ferebant.

Thymoleon] Vide Timoleon.

Thymus] m. g. uel thymum, thymi (θύμος) Herba hortensis, odorata, cuius flore summopere apes delectantur. Plin. lib. 21. cap. 10. 1, Totidem & thymi: candidum ac nigricans. Floret autem circa solstitia, quum & apes decerpunt, & augurium mellis est. Prouentum enim sperant apiarij, largè florente eo. Læditur imbribus, amittitq; florem. Semen thymi non potest deprehendi, quum origani perquàm minutum, non tamen fallat. Mart. lib. 5. 40.

Hyblæis madidas thymis placentas.

Columell. lib. 11. cap. 3. Thymum & transmarina cunila, & serpyllum, &c.

Dulcior Thymo. Virg. eclog. 7. 8.

Cecropium thymum. Virg 4. Georg. 34.

Apes pascuntur thymo. Virg. 5. eclog 16.

Redolentq; thymo fragrantia mella. Virg. 4. Georg. 34.

Suffire thymo. Virg. 4. Georg. 49.

¶ Thymianus, Adiectiuum, à thymo: ut, thymianæ oues. Plaut. Bacchid. Vetulæ sunt thymianæ. Thymianæ, inquit Turnebus, à thymo dici uidentur. Nam in Narbonensi Gallia Lapidei campi thymo abundabant, eoq; infinita pecudum milia conueniebant. Thymianæ tamen hic malè erunt, credo propter longinquitatem uiæ macrescentes. Thymiamæ se in ueteribus libris reperisse, scribit Ioachimus: quæ uox quid significet, consulendum Apollinis oraculum: nisi thymum amantes, explices. Ac uidi qui thymiamæ defenderent, ut rei diuinæ aptas, quales emebantur à parcioribus uiliores & macriores. Aliquando & minæ legendum existimaui. Sed quin thymianæ tueamur, nihil esse uidetur causæ. Hæc ad uerbum Turnebus.

¶ Thymites, penul. prod. (θυμίτης) uinum, Ex thymo confectum: ea forma dictum ut absynthites. Colum. lib. 12. ca. 35. Vinum absynthiten & hyssopiten, & abrotoniten, & thymiten, & marathriten, &c.

¶ Thyminus, penul. corr. Adiect. (θύμινος) Ex thymo factum. Colum. lib. 6. cap. 33, Cum melle Attico: uel si id nõ est, utiq; thymino celeriter leuatur.

¶ Thymosus, penul. prod. Adiect. (θυμώδης) Plin. lib. 11. cap. 15. 1, Thymosum mel non coit.

Thynia] θυνία, Strabo libro 12. Insula in fronte Bithyniæ: hinc,

¶ Thynus, Adiect. (θυνός) ut, Merce Thyna beatus. Horat. 3. Carm. ode 7. 1. hoc est, Bithyna. Acron.

Thynicus] Annulus ueteribus dicebatur, è mero auro confectus. Isidorus, Thynicus, inquit, purus, primùm in Bythinia fabricatus, affertq; molles Mecœnatis uersiculos de morte Horatij Flacci, ut id probet,

Lugent te mea uita, te smaragdus,
Berillus quoq; Flacce: nec nitentes,
Nunc per candida margaritas quæro,
Nec quos thynica lima perpoliuit
Annellos, nec Iaspios lapillos.

Thynnus] θύννος, Piscis miræ magnitudinis: de quo abundè Plin. lib. 9. cap. 15. 1. Vide Cordyla. Dicitur & Thunnus. Vide suo loco.

Thyon] quod apud Homerum est, citrum interpretatur Macrobius. Citrũ autẽ illud crediderim, cuius in Atlante monte nobiles syluæ materiam lautis mensarum orbibus suppeditauêre Romanis expetitarum delicijs. Turnebus.

¶ Thyoneus, trium syllabarum (θυωνεύς) Bacchi epitheton, quod ἀπὸ τοῦ θύειν, quod est sacrificare, deductum putant: eo quòd ei adhuc inter humanos uersanti sacrificabatur. Horat. 1. Carm. ode 17. 5,

—nec Semeleius
Cum Marte confundet Thyoneus prælia.

Indetonsus Thyoneus. Ouid. 4. Metam. 3.

¶ Thyonianus, Bacchus dictus. Catullus ad puerum. 24. 2,

Hic merus est Thyonianus. Quo uersu significat meraca Bacchi pocula, per transnominationem. Rediuiuus enim Bacchus, matriq; fulminatæ superstes, Thyonianus uocatus est: uel potius illum dilaceratum reducem sospitemq; uitæ redditum hoc nomine sacrâ canebant arcana. Auson. Ne in sacris & fabulis aut Thyonianum mireris, aut Virbium: illum de Dionysio, hunc de Hippolyto reformatum.

Thyre] Ciuitas Messeniorum. Sed diuus Augustus Lacedæmonijs ascripsit, quòd Messenij cum Antonio sensisse uiderentur. Stat.

Et Lacedæmonium Thyre lectura cruorem.

Hinc Thyreaticæ Spartanorum corollæ quædam appellatæ. Sciendum est, Thyre numero plurali genere neutro, per synæresin efferri (θυρέα, καὶ θυρῆ) etiamsi numero singulari Thyrea quoque dici potest. Strabo libro 8. Thuriam appellat. Est & Thyræum, oppidum in Arcadia. Thyreæ etiam Græcè, Latinè ostia dicuntur: à quo Thyridion, ostiolum.

Thyrsus]

Digitized by Google

Thyrsus] thyrsi, masc. gen. (καυλός) Virga & caulis cuiuslibet herbæ, præsertim lactucæ. Plin. lib. 19. cap. 8. 5, Inuentum omnes thyrsos, uel folia lactucarum prorogare urceis conditos, ac recenteis in patinis coquere.
Fragiles thyrsi. Stat. 2. Theb. 133.
Pampinei thyrsi. Claud. 7. Paneg. 121.
Teretes thyrsi. Stat. 2. Achil. 35.
Thyrsus spectabilis. Plin. lib. 21. cap. 15.
Virentes fronde thyrsi. Ouid. 11. Metam. 6.
Thyrsus] θύρσος, Hasta aculeata, hederis obtecta, quam in Orgijs Bacchicis quatiebant. Scribit Diodorus, Dionysium in exercitu habuisse mulieres thyrsis armatas. Et Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 18. ait, Liberum patrem tenere thyrsum, quod est latens telum, cuius mucro hedera labente protegitur. Vnde Thyrsigerus dictus est Bacchus. Catull. Argonaut. 59. 91. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 4,

Corniger increpuit thyrso grauiore Lyæus.

Senec. Herc. fur. 11. 2,

Tectam uirenti cuspidem thyrso gerens.

Graui thyrso metuendus liber. Horat. 2. Carm. ode 19. 2.
Quatere thyrsum. Senec. Herc. Oetæo, 4. 3.
Leuem thyrsum uibrare manu. Senec Oedip. 5. 8.
Thyrsus, per translationem pro stimulo & incitamento. Lucret. lib. 1. 89,

—sed acri
Percussit thyrso laudis spes magna meum cor.

¶ Thyrsigerus, pen. corr. Adiect. (θυρσοφόρος) ut India Thyrsigera. Senec. Hippol. 6. 4.
Thysanon] θύσανον, siue etiam Tisanon (nam utrunque reperitur) quod & Syttibam uocari tradit Pollux lib. 7. cap. 17. Est autem fimbria siue ala. Huius meminit Homerus in ornamentis Iunonis, lib. 14. Iliad.
Thysbe] Vide Thisbe.

T I

Tiara] tiaræ, pen. prod. (τιάρα) Ornamentum capitis Persicarum prius mulierum: quo postea usi sunt et reges, & sacerdotes. Iuuenal. Satyr. 6. 52,

—Phrygia uestitur bucca tiara. Virg. 7. Aen. 50,
—sceptrumque, sacerque tiaras. Hic per usurpationem dicitur. nam tiara dicimus, ait Seruius. Tiaram (inquit Donatus) dixit pileum quo Phryges utuntur, cum celebrant sacra. Inde sacrum dixit: quia quod ad sacra pertinet, sacrum est. Ouid. 11. Metam. 37,

Tempora purpureis tentat uelare tiaris.

Tibareni] pen. prod. (τιβαρηνοί) Populi Scythici: de quibus diximus in dictione Tabereni.
Tiberias] huius Tiberiadis, pen. corr. (τιβεριάς) Vrbs Galilææ, ab Herode condita, & sic appellata in honorem Tiberij Cæsaris. Ptolemæo libro 5. capite 16. dicitur Tiberias, lacus.
Tiberis] Vide Tyberis.
Tiberius] τιβέριος, inter Cæsares notissimus. Fuit & eius nominis grammaticus, qui de Ideis orationis scripsit libros tres, aliaque complura: ut author est Suidas. Meminit & huius Strabo lib. 7.
¶ Tiberij uocitari cœperunt, qui ad flumen Tiberim nascebantur. Probus in Epitome. Proinde multi scribunt, Tyberius.
¶ Tibereius, Adiect. (τιβερήϊος) Stat. 3. Sylu. 3. 14,

— Tibereia primum
Aula tibi, uix dum ora noua mutante iuuenta
Panditur.

Tibi] σοί, Datiuus, à Tu pronomine. Vide suo loco.
Tibia] tibiæ (κνήμη, καυλός) Propriè os cruris, oppositum suræ. Cels. lib. 8. cap. 1, Ipsum autem crus est ex ossibus duobus, &c. Verùm alterum os ab exteriore parte, &c. Alterum à priore parte positum, cui tibiæ nomen est, longius, et in superiore parte plenius, solum cum femoris inferiore capite committitur, sicut cum humero cubitus.
Tibia (αὐλός, σίφων) Instrumentum musicum quo tibicines canunt: sic dicta, quòd primò ex gruum tibijs facta sit, à quibus nomen habet, quum ex arundinibus facta sit. Cic. 1. Tuscul. 171, Non intelligo quid metuat, quum tam bonos septenarios fundat ad tibiam. Horat. de Arte, 41,

Tibia non ut nunc orichalco uincta, tubæque
Aemula: sed tenuis, simplexque, foramine pauco.

Si ex oliua modulatè canentes tibiæ nascerentur, num dubitares quin inesset in oliua tibicinis quædam scientia? Cic. 2. de Nat. deor. 32.
Cantus tibiarum. Quint. lib. 1. cap. 11. 4.
Multifora buxo tibia. Senec. Agamem. 5. 8.
Caua tibia. Lucret. lib 2. 125,
Concionatoria tibia. Vide Concionor.
Curua tibia. Virg. 11. Aen. 148.
Incentiua tibia, & succentiua. Vide Incentiuus, in Incino.
Ludicræ tibiæ. Vide Ludus.
Nuptiales tibiæ. Author ad Heren. lib. 4. 199.
Querulæ tibiæ cantus. Horat. 3. Carm. ode 7. 6.
Sacrifica dulces tibia effundat modos. Senec. Agamem. 6. 39.
Adhibere tibias epulis. Quint. lib. 1. cap. 10. 17.
Canere tibijs. Quint. lib. 1. cap. 10. 13.
Canere ad tibiam. Vide Cano.
Inflare tibijs. Cic. de claris Orat. 100.
Tibia & fistula differunt. Plin. lib. 16. cap. 36. 7, Calamus uerò alius totus concauus, quem syringiam uocat, utilissimus fistulis, quoniam nihil est ei cartilaginis atque carnis. Orchomenius est continuo foramine peruius, quem auleticon uocant. Hic tibijs utilior, fistulis ille.
¶ Tibialis, & hoc tibiale, pen. prod. (αὐλικός) Quod est idoneum ad tibias faciendas. Plin. lib. 16. cap. 36. 10, Tertia arundo est tibialis calami, quem aulеticon dicebant.
¶ Tibiale, tibialis, pen. prod. neut. g. (περικνημίς) Velamentum tibiarum: quinetiam arma quibus crura muniuntur, tibialia uocant. Sueton. de Augusto cap. 82, Hyeme quaternis cum pingui toga tunicis, & subuculæ thorace laneo, & femoralibus, & tibialibus muniebatur. Paulus iureconsf. in l. qui commeatus. ff. de re milit. Si tibiale uel humerale miles alienauit, castigari uerberibus debet.
¶ Tibicen, pen. prod. tibicinis, pen. corr. masc. gen. (αὐλητής) Qui tibia canit. Cic. ad Gall. lib. 7. 27. 5, Ille autem qui sciret se nepotem bellum tibicinem habere, & sat bonum unctorem, discessit à me. Liu. 2. ab Vrbe, 272, Cornicines, tibicinesque. Horat. de Arte, 84.
Ad cantus, ad tibicinem prosequi laudes honoratorum uirorum. Cic. de Leg. 97.
Non sunt in oratione tanquam tibicini percussionum modi, sed uniuersa comprehensio. Cic. in Orat. 116.
Tibicen sine tibijs canere non potest. Cic. 2. de Orat. 184.
Tibicines in ædificijs appellantur columnellæ, quibus rustici tecta sua fulcire solent: à similitudine tibia canentium: qui ut cantantes sustinent, ita illi ædificiorum tecta. Nec in hoc significato aliud præter ablatiuum singularem legimus. Iuuenal. Satyr. 3. 20,

Nos urbem colimus tenui tibicine fultam.

Dicitur etiam quicquid in sustentaculum alterius ponitur. Ouid. lib. 4. Fast. 140,

Hæc modò uersabat stantem tibicine telam.

Alij legunt,

Digitized by Google

Hæc modò uerrebat stantem tibicine uillam. Alij,
Hæc modò uerrebat cum raro pectine pratum.

¶ Tibicina, tibicinæ, pen. corr. fœm. gen. (αὐλητρίς) Mulier tibia canens. Plaut. Aulul. 9. 2.

Postquam obsonauit herus, & conduxit coquos,
Tibicinasq; hasce, apud forum, &c. Mart. lib. 14. 64.
Ebria nos madidis rumpit tibicina buccis.

Meretrix tibicina. Horat. 1. epist. 14. 5.

Tibiscus] Daciæ fluuius, cuius meminit Ptolem. lib. 3. cap. 7. à Barbaris Tissa appellatur.

Tibullus] τίβουλλος, Poeta, iuxta Quintiliani sententiã cum primis elegans, & tersus, ad amores & delicias aliquanto procliuior. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 5.

Donec erunt ignes, arcusq; Cupidinis arma,
Dicentur numeri culte Tibulle tui. Vide Albius.

Tibur] Vide Tybur.

Tiburtus] qui idem & Tiburnus dicebatur, & Tiburi pro numine colebatur: cui etiam lucus erat ibi sacratus, ab Horatio memoratus Catilli, qui Amphiarai filius erat, fuit filius, oppidumq; Tibur condidit, ut refert Solinus, & probat Maro his uerbis,

Tum gemini fratres Tiburtia mœnia linquunt,
Fratres Tiburti dictam cognomine gentem.

Horatius uidetur existimare, Tibur à Catillo conditum fuisse, cum Tibur mœnia Catilli uocet: & Catonis sententia fuit eam urbem positam à Catillo Arcade, præfecto classis Euandri fuisse. Annotauit Turnebus.

Ticinum] pen. prod. (τίκινον) nobile Insubrium oppidum, quod nunc Papia uulgò dicitur. Nam, ut scribit Ptolemæus in Geographia lib. 3. cap. 1. Insubres habent Mediolanum, Nouariam, Comum & Ticinum. Est & Ticinus, fluuius oppido uicinus, ut scribit Plin. libro 3. cap. 16. Claud. 4. Paneg. 40. Pulcher Ticinus.

Tifernus] τίφερνος, fluuius est Italiæ. Et Tifernũ, oppidum quod intercidit. Inde Tifernates, populi, iuxta Theanum & Lucrinum in sexta regione Italiæ. Author Plinius libro 3 cap. 14.

Tigellius] m. g. Tigellius Hermogenes, musicæ artis scientia præditus. C. Cæsari dictatori fuit familiaris, postea Cleopatræ, quia dulciter cantabat, & iocabatur urbanè. Augusto quoq; ita placuit, ut inter familiares ac domesticos haberetur. Erat autem largitor adeò, ut omnibus musicis & circulatoribus multa donaret: & ideo morte eius tristes esse factos ait Horatius. Porrò autem causam insectandi hominis non mediocris ingenij habuit. Horatius, quòd carmina parum scitè modulata esse dicebat. Hæc Porphyrio, in illud Horat. lib. 1. Serm. Satyr. 2.

Ambubaiarum collegia, pharmacopolæ,
Mendici, mimi, balatrones, hoc genus omne
Mœstum, ac sollicitum est cantoris morte Tigelli:
Quippe benignus erat. Contrà his, ne prodigus esse
Dicatur metuens, inopi dare nolit amico.
Frigus quo diramq; famem propellere possit, &c.

Fuit hic Tigellius & tibicen, & cantor, Phameæ nepos, natione Sardus, Ciceroni parum æquus. id quod indicat eius epistola ad Fabium Gallum lib. 7. epist. 25. Amoris, ait, quidem tui, quoquo me uerto, uestigia, uel proximè de Tigellio. Sensi enim ex literis tuis ualde te laborasse. Paulò pòst, At uide quid succenseat, Phameæ causam susceperã, ipsius quidem causa: erat enim mihi sanè familiaris. Is ad me uenit, dixitq; iudicem sibi operam dare constituisse eo ipso die, quo de P. Sestio in consilium iri necesse erat. Respondi, nullo modo me facere posse: quem uellet alium diem si sumpsisset, me ei non defuturum. Ille autem, qui sciret se nepotem bellum tibicinem habere, & sat bonum cantorem, discessit à me, ut mihi uidebatur, iratior. Habes Sardos uænales, alium alio nequiorem. Idem ad Atticum libro 13. 296. De Tigellio, si quid noui. qui quidem, ut mihi Gallus Fabius scripsit, μέμψιν ἀναφέρει, mihi quandam iniquissimam, me Phameæ defuisse, quum eius causam recepissem, quam quidem receperam contra pueros Octauios Cn. F. non libenter: sed Phameæ causa uolebam: erat enim, &c. Etiam Horatius Sardum fuisse Tigellium, et Cæsaris amicum, his uersibus ostendit lib. 1. Serm. Satyr. 3.

Omnibus hoc uitium est cantoribus, inter amicos
Vt nunquam inducant animum cantare, rogati:
Iniussi, nunquam desistant. Sardus habebat
Ille Tigellius hoc. Cæsar, qui cogere posset,
Si peteret per amicitiam patris, atq; suam, non
Quicquam proficeret: si collibuisset, ab ouo
Vsq; ad mala citaret, Io Bacche, &c.

Tigillinus] pen. prod. (τιγιλλῖνος) Vir fuit Romanus uitæ corruptissimæ, qui per impudicitiam multa à Nerone consequutus est, quem ad omnia corruperat. Author Cornelius Tacitus.

Tignus] tigni, masc. gen. & Tignum, tigni (δοκίς, δοκός, ἱκρίον, ἰκρίον) Trabs, quæ uariè disposita domus extruitur: à Tegendo. Cæsar 4. bell. Gall. 523. Tigna bina sesquipedalia ab imo præacuta, dimensa ad altitudinem fluminis. Propert. lib. 4. eleg. 3. 12.

Siue in furtiuo gemuit stans noctua tigno.

Horat. de Arte. 57.

— & modicis instrauit pulpita tignis.

Ouid. 8. Metamorph. 131.

Sordida terga suis nigro pendentia tigno.

Arrectaria tigna. Vitruuius libro 10. capite 17. Vide Orthostatæ.

Polire tigna. Claud. 3. Paneg. 65.

Læuia radere tigna. Lucret. lib. 5. 253.

Tigni nomine omne genus materiei, ex qua ædificia constant, continetur. Vlpianus de tigno iuncto. l. 1. & ad exhibendum. l. tigni. Et Caius de uerb. signif. l. tigni. Horat. 2. epist. 2. 15.

Torquet nunc lapide, nunc ingens machina tignum.

Tigni appellatione in uineis, omnia uineis necessaria continentur: utputa perticæ, pedamenta. Vlpianus de tigno iuncto. l. 1.

¶ Tignarius, Adiectiuum (δοκοποιός) Tignarius faber, non solum is qui tigna dolat, sed etiam qui solaria lignea: hoc est, qui trabes, cæteraq; ad tabulata domus utilia: & omnis qui ædificat, intelligitur, inquit Caius iurisc. Cic. de claris Orat. 139. Ego me Phidiam esse mallem, quàm uel optimum fabrum tignarium.

¶ Tigillum, tigilli, Dimin. (δοκίδιον) Liu. 1. ab Vrbe, 114. Is quibusdam piacularibus sacrificijs factis, quæ deinde genti Horatiæ tradita sunt, transmisso per uiã tigillo, capite adoperto, uelut sub iugum misit iuuenẽ. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 8.

Illi compositis primùm docuêre tigillis
Exiguam uiridi fronde operire domum.

Ianua suffixa tigillo. Catul. ad Ianuam, 62. 2.

Tigrana] pen. prod. (τιγράνα) Ptolem. lib 6. cap. 1. oppidum Mediæ in mediterraneis.

Tigranes] pen. prod. (τιγράνης) Rex maioris Armeniæ: cuius multam mentionem facit Cic. in Orat. pro Lege Manil. Lucan. lib. 2. 126.

¶ Tigranocerta (τιγρανόκερτα) Oppidum in montanis maioris Armeniæ, teste Plinio lib. 6. cap. 11. à Tigrane conditum: unde & nomen accepit, quasi Tigranis ciuitas.

Nam

Digitized by Google

Nam Certa, Parthorum lingua urbem sonat. Vide Steph.

Tigris] huius tigris uel tigridis, pen. corr. fœm. gen. (τίγρις) Animal uelocißimum: quod à uelocitate nomē habet. Nam Medi tigrim sagittam appellant, teste Varrone. Virgil. 4. Aeneid. 74,

— Hyrcanæq; admôrunt ubera tigres. Plin. lib. 8. cap. 18. 1, Tigrim Hircani & Indi ferunt, animal uelocitatis tremendæ, & maximè cognitæ dum capitur. Totus eius fœtus, qui semper numerosus est, ab insidiante rapitur equo quàm maximè pernici, atq; in recentē subinde transfertur, &c. Plura leges toto capite.

Armeniæ tigres. Virg. 5. eclog. 6.

Aspera tigris. Horat. 1. Carm. ode 23. 2.

Atra tigris. Virg. 4. Georg. 82.

Maculosæ tigridis forma. Ouid. 11. Metam. 50.

Pessima tigris. Virg. 3. Georg. 50.

Rabidæ tigres. Virg. 2. Georg. 31.

Sæuæ tigres. Ouid. epist. 10. 18.

Variæ. Senec. Hippol. 1. 11.

Virgatæ. Senec. Hippol. 3. 15.

¶ Tigrides, plurali numero dixit author Philomelæ in Ouidij operibus,

Tigrides indomitæ rancant.

¶ Tigrinus, pen. prod. Adiectiuum (τιγρινὸς) Plin. libro 13. cap. 15. 3. Mensis præcipua dos in uena crispis, uel in uertice uarijs. Illud oblongo euenit discursu, ideoq; tigrinæ appellantur.

Tigris] τίγρις, Flumen magnum etiam appellatur, propter uelocitatem, qui instar bestiæ nimia pernicitate decurrit. Hic de Paradiso exiens, iuxta Scripturæ fidem, pergensq; contra Assyrios, post multos circuitus (Iosepho teste) in Mare rubrum defluit. Solinus Tigrim fluuium in Armenia caput attollere dicit, in loco edito, ex lucido conspicuoq; fonte: nec ab exordio statim totum esse, sed primò pigrè fluere, non cum suo nomine. At quum in fines Medorum inuectus sit, Tigrim statim uocari, Arethusam lacum influere, grauia pondera sustinentem, cuius pisces nunquam se alueo Tigridis immisceant, sicut nec amnici stagnum attingant Arethusæ. Mox Arabas præterfluens, Mesopotamiam amplectitur, & Hydaspen accipiens Euphratemq;, defertur in sinum Persicum. A' Tigri fluuio dicti sunt Transtigritani, qui trans Tigrim habitant, sicut Transpadani. Et tam pro fluuio, quàm pro animali, Tigris uel Tigridis genitiuum facit. Vide Plin. lib. 6. cap. 27. & Strab. lib. 6.

Rapidus Tigris. Lucan. lib. 3. 52. Horat. 4. Carm. ode 14. 10.

Tigullia] τιγουλλία, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Vrbs Liguriæ, alijs dicta Segesta: uulgò Sigestro, Sextri.

Tigurini] penult. prod. (τιγυρῖνοι) Populi Germaniæ, qui quartam Heluetiæ partem continebant. Cæsar bell. Gall. lib. 1. 6, Is pagus appellabatur Tigurinus. Nam omnis ciuitas Heluetia in quatuor pagos diuisa est. Hic pagus unus quum domo exisset, patrum nostrorum memoria, L. Cassium Consulem interfecerat, & eius exercitum sub iugū miserat.

Tilia] tiliæ (φίλυρα) Arbor Plin. lib. 16. cap. 40. 7, Mollißima tilia, eadem uidetur & calidißima: argumentum afferunt, quòd citißimè ascias retundat. Colum. lib. 9. cap. 4. 3, At tiliæ solæ ex omnibus sunt nocentes.

Leuis tilia. Virg. 1. Georg. 35.

Molles tiliæ. Ouid. 10. Metam. 19.

Pinguis tilia. Virg. 4. Georg. 37.

Tiliæ, de arboribus alijs etiam dicuntur. nam de interioribus corticis ulmi tunicis, è quibus uincula fiunt, dixit Plin. lib. 24. cap. 8. 5, Corticis interior tilia lepras sedat.

¶ Tiliaceus, Adiect. (φιλυρινὸς) Quod ex tilia factum est. Colum. libro 12. cap. 45. 4, Arculæ fagineæ uel etiam tiliaceæ, quales sunt in quibus uestimenta forensia conduntur, huic rei paulò ampliores præparari debent.

Tilica] τίλικα, Iocularis dictio apud Cic. de clar. Orat. 141. Vide Sputatilica.

Tilium] τίλιον, Sardiniæ insulæ urbs, Ptolemæo authore, lib. 3. cap. 3. Hodie S. Repara.

Tilos] τίλος, Insula est (ut scribit Plin. libro 6. cap. 27.) cum oppido eiusdem nominis in Mari rubro, celeberrima plurimum margaritis. Ipsa refert palmas, oleas creat, uineis abundat. In ea omnis arbor nūquam folijs spoliatur. Mons Caucasus non longè ab ea incipit, qui maximam orbis partem perpetuis iugis penetrat. Eadem insula habet lanigeras arbores (ut scribit Plin. lib. 12.) quæ cotonei mali amplitudine cucurbitas ferunt, & maturitate ruptæ, ostendūt lanuginis pilas, ex quibus uestes pretiosæ fiunt.

Tilphosa] τίλφος, ut author est Pindarus, fons est sub Tilphosium montem labens, apud quem Tiresiæ uatis sepulchrum conditum est. Huius enim, ut ait Aristophanes, aquæ frigus quum senex potasset, & ferre non potuisset, extinctus est. Est & ibidem, ut libro 9. testatur Strabo, templum Apollinis Tilphosij.

Timæus] τίμαιος, Siculus historicus, qui res Græcas conscripsit, etiam usq; adeo arrogans, ait Plutarchus in Nicia, ut Thucydidem & Philistum in historia se facilè superaturum iactaret. Ipse uerò Sicula quadam pinguedine delibutus, ad ridenda quædam minimeq; ad historiæ grauitatem pertinentia digreditur. Hactenus Plutarchus. De eo & Cic. 2. de Orat. 32. & in epistola illa 12. libro ad Lucceium doctißima. Diodorus Siculus dicit hunc nimium operæ in alijs redarguendis impendisse, contra Ephorum præsertim: nimis res etiam minimas persecutum: librosq; fuisse penè in res singulas partitum. Timæus alter philosophus, cuius nomine Plato librum inscripsit De natura: patria fuit Locrensis, philosophus Pythagoreus: scripsit & ipse naturæ documenta, & uitam Pythagoræ, ut scribit Suidas.

Timagenes] τιμαγένης, author est, omnium in literis studiorum antiquißimam musicen extitisse. Quintil. libro 1. cap. 10. 8.

Timagoras] penult. corr. (τιμαγόρας) Atheniensis capitali supplicio affectus, quòd Darium, ad quem legatus missus fuerat, more Persarum adulando adorauerat. Suidas & Valerius.

Timandra] τιμάνδρα, Filia Ledæ & Tindarei, & soror Clytemnestræ, quæ Echemono nupsit, ut refert Lycophronis scholiastes.

Timanthes] τιμάνθης, Pictor egregius Zeuxis tempore. Huius est Iphigenia oratorū laudibus celebrata, qua stante ad aras peritura, quum mœstos pinxisset omnes, & tristitiæ omnem imaginem consumpsisset, patris uultum uelauit, quem dignè non poterat ostendere. Pinxit & Cyclopem parua in tabula, cuius magnitudinem exprimere cupiens, pinxit iuxtà Satyros thyrso pollicem eius metientes: itaque ex omnibus eius operibus intelligitur plus quàm pingitur. Huius meminit Plin. lib. 35. cap. 9.

Timauus] penul. prod. (τίμαυος) Nomen fluminis iuxta Aquileiam, qui è montibus delatus, decidit in profundum: deinde infra terram absorptus stadijs circiter triginta & centum, erumpit in mare. Virg. 8. eclog. 2,

Tu mihi seu magni superas iam saxa Timaui.

Idem 3. Georg. 94,

— & Iapidis arma Timaui. Seruius, Iapidia pars est Venetiæ, dicta ab Iapido oppido. Huius fluuium est Timauum.

Digitized by Google

mauus. Meminit huius Plin lib.3. cap. 18, Contra hunc, ut idem testatur libro 2.cap.103, insula parua est in mari cum fontibus calidis, qui pariter cum æstu maris crescunt minuunturq́. Virg.1.Aen.50,

Regna Liburnorum, & fontem superare Timaui.

Vide Vadianum in Melam, & Cælium lib.22.cap.8.

Timeo] times, timui ([illegible]) timere, Notæ significationis. Terent. Andr.1.5.29,

Misera timeo, hoc incertum quorsum accidat.

Cic.ad Lentulum, lib.1.9.45, Si cui se timere simularunt.

Timeo te, Tanquam inimicum.

Timere casum. Cic.2.de Diuinat.170. Idem Lentulo, lib.1.5.4, Quanquam omnia sunt timenda, nihil magis quàm perfidiam timemus. Sic, Timere umbras. Cicero ad Atticum, libro 15.329.15.

Fraudem timere. Ouid.7.Metam.9.

Quid tuta times? Ouid.7.Metam.10.

Iram numinis timere. Ouid.6.Metam.63.

Timeo tibi, Tanquam amico, ne quid mali accidat. Terentius Heaut.3.2.20,

Syre tibi timui malè. Idem Andr.1.3.5,

Si illum relinquo, eius uitæ timeo.

Malè timere alicui. Vide Malus.

Timeo mihi abs te, Ne malum mihi inferas. Cic.pro Sylla, 44. Quintil.libro 3.cap.10, An timendum è rege bellum. Id est, ne rex inferret bellum.

Timeo mihi abs te mortem, etiam dicimus.

Sibi timere. Virg.2.Aen.26.

Timeo furem tauro: hoc est, timeo ne fur taurum abducat & furetur. Iuuen. Satyr.6.2. Plin.libro 14.cap.16.3, Timent ægris uini noxam.

Timeo de. Ouid.lib.3.Fast.124,

Nec timui de morte tamen, metus absuit iste.

Timere de Republica. Cic.Attic.lib.7.126.1.

De morte alicuius timere. Ouid.3.Fast.124.

Timeo ne. Terent. Andr.1.5.34, Tum autem hoc timet, ne deseras se.

Timeo ne non impetrem. Cic.ad Attic.lib.9.173.12.

Timere pro. Gellius lib.19. cap.1, Ipsum autem pro Aristippi anima timere.

Timeo quid fiet. Plaut. Merc.3.109. Et apud Terent. Phorm. 1.3.26,

Timeo miser, quam hic mihi nunc rem nuntiet.

Timeo quid'nam. Cic.1.Verr.23, Quæ quum cogito, iam nunc timeo, quid'nam pro offensione hominum, qui illi inimici infensiq́ sunt, & expectatione omnium & magnitudine rerum, dignum eloqui possim.

Timeo quemadmodum hæc explicari possint. Brutus Cic.libro 11.10.9.

Nunc istic quid agatur, magnopere timeo. Cicero ad Attic. lib.3.48.2.

Quid possem timebam. Cic.ad Attic.lib.12.244.2.

Timeo ut sustineas. Cic.ad Terentiam, lib.14.2.8.

Timere, cum accusatiuo & datiuo. Quintil.lib.4.cap.1, Religiosus iudex libenter eum audit quem iustitiæ suæ minimè timet. Id est, ne suæ iustitiæ insidietur.

¶ Timeri, Passiuum. Mart.lib.11.19,

Fines nunc populantur, & colono

Tanquam sus Calidonius timetur.

Bello timeri. Silius lib.15.128.

Timetur argentum. Mart.lib.5.98.

¶ Timens, Participium ([illegible]) Ouid.14.Metam.43,

—mortemq́ timens, cupidusq́ moriri.

¶ Timens ([illegible]) Nomen ex participio: ut, Mortis timens. Lucret.lib.2.249.

¶ Timendus ([illegible]) Aliud participium: ut, Armis timendus. Stat.4.Syl.3.27.

Dente timendus aper. Ouid.epist.4.21.

Vox timenda. Horat.Epod.6.2.

Dentes timendi. Horat.3.Carm.ode 20.2.

¶ Timidus, pen.corr. Adiectiuum ([illegible]) Qui semper timet. Cic. 5.de Fin.53, Non refugiat timido sanguen, atq́ exalbescat metu! Ex poeta. Horat.3.Carm.ode 19.2,

Codrus pro patria non timidus mori.

Timidum atq́ ignauum iudicari. Cic.Bruto, lib.11.18.2.

Timidus ac tremens. Cic.in Pison.58.

Vt imbelles timidiq́ uideamur. Cic.1.Offic.116.

Nimium me timidum, nullius animi, nullius consilij fuisse confiteor. Cic.pro Sestio, 29.

Timidus ad mortem. Cic.de Fin.105.

Timidus in. Cic.1.de Lege Agr.17, Liberi à delictis, cauti in periculis, non timidi in contentionibus.

In labore militari timidus. Cic.Trebatio, lib.7.17.2.

Deorum timidus, Ouid.5.Metam.20.

¶ Timidior, comparat. Cæsar 8.bel.Gal.51, Quorum periculo sic omnes copiæ sunt perturbatæ, ut uix iudicari posset utrum secundis minimisq́ rebus insolentiores, an aduersis mediocribus timidiores essent.

Timidiores paulò. Cic.1.de Fin.105.

Animus timidus. Cic.3.Offic.158, Quæ timido animo, humili, demisso fractoq́ fiant.

Conciones timidißimæ. Cic.Attic.lib.7.139.2.

Homo timidus atq́ imperitus. Cic.pro Cecinna, 13.

Ocellis timidis uestem prætendere. Ouid.3.Amor.eleg.5.16.

Passus timidi. Virg.6.Aen.55.

Pectus timidum. Ouid.11.Metam.90.

Pede timido fugere. Ouid.4.Metam.20.

Pudor timidus. Ouid.1.Amor.eleg.5.2.

Turba timidißima columbæ. Ouid.1.de Arte, 24.

Timidus, cum genitiuo. Senec.de Vita beata, Abduntur in aliquas rimas timida lucis. Ouid. Deorum timidus, &c.

¶ Timidè, pen.corr. Aduerb. Verecundè, minus audacter. Cic. 5.de Fin.21, Tum ille Timidè, uel potius uerecundè, Facio, inquit, equidem. Idem 2.Tusc.94, Sed hoc quidē in dolore maxime est prouidendum, ne quid abiectè, ne quid timidè, ne quid ignauè, ne quid seruiliter muliebriterue faciamus.

Timidè & Fidenter, contraria. Cic.2.de Diuin.102.

Credens timidè. Ouid.epist.6.5.

Timidè ac pedetentim ad aliquid agendum descendere. Cicero pro Quint.29.

Timidè hoc dicam. Cic.12.Philip.336.

Dicere modicè & timidè. Cic.pro Sylla, 59.

Promittere timidè. Ouid.1.de Arte.127.

Nemo minus timidus. Cic.2.Philip.336.

¶ Timiditas, pen.corr. timiditatis ([illegible]) Cic.1.de Fin. 76, Quibus rebus intelligitur nec timiditatem ignauiamq́ uituperari, nec fortitudinē patientiaq́ laudari suo nomine.

Timiditas & ignauia. Cic.3.Tusc.25.

Cautio mea & timiditas in causis. Cic.2.Orat.166.

Ingenua timiditas. Cic.2.de Orat.6.

Cur ei bello propter timiditatem defuisti? Cic.2.Philip.79.

Verecundiam timiditas imitatur. Cic.in Partit.43.

¶ Timor, timoris ([illegible]) Cic.4.Tusc.30, Timor, metus mali appropinquantis.

Loca plena timoris. Ouid.10.Metam.6.

Maximus

Digitized by Google

Maximus timorum metus lethi. Lucan. lib. 1. 91.
Timor meus de aliquo. Brutus ad Ciceronem, 4. 7. Quod utinam inspectare posses timorem de illo meum.
Caecus timor. Vide Caecus.
Cassus timor. Stat. 6. Thebaid. 51.
Dubij timores. Stat. 5. Theb. 64.
Durus timor. Propert. lib. 1. eleg. 18. 1.
Ingens timor omnibus. Stat. 12. Theb. 35.
Militaris timor. Vide Militaris, in Miles.
Maestus timor. Vide Maestus, in Moereo.
Solliciti timoris res plena amor. Ouid. epist. 1. 3.
Suspensus timor, Dubius. Ouid. 15. 17.
Abijcere timorem. Vide Abijcio.
Afficere timore. Brutus Antonio, lib. 11. 2. 6. Maximo timore de nobis afficiuntur amici nostri.
Cohibet timor. Caesar 8. bell. Gall. 84.
Colligere se ex timore. Vide Colligo.
Conferre timorem. Vide Confero.
Deponere timorem. Ouid. epist. 17. 12.
Erasus timor ex animo. Senec. Thyeste, 6. 6.
Facere timorem. Plancus Cic. lib. 10. 18. 3.
Ferre timorem. Catul. Argon. 59. 30.
Pauido timore horruerant membra. Ouid. 7. Metam. 128.
Impendet belli timor. Vide Impendeo.
Incessit eos timor ne. Vide Incesso.
Induratus timor. Vide Induro.
Inijcere timorem. Cic. 1. de Lege Agrar. 14.
Lacessit pectus meum timor. Senec. Herc. Oetaeo, 4. 33.
Lenire timorem. Virg. 1. Aeneid. 91.
Mederi timori alicuius. Ouid. 9. Metam. 156.
Minuere timorem alicui. Vide Minuo.
Mittere timorem. Vide Mitto.
Mussabat tacito medicina timore. Lucret. lib. 6. 237. Id est, nō audebant medici adhibere manus aegrotantibus, uel quia morbi causam & remedium ignorabant, uel quia timebāt contagia.
Omittere timorem. Cicero in Somnio Scipionis, 5. Ades, inquit, animo, & omitte timorem.
Pellere timores. Vide Pello.
Perculsus timore. Cic. ad Brutum, 3. 2.
Perterritus timore. Cic. 1. de Diuinat. 103.
Ponere timorem. Ouid. 6. Fast. 31.
Timore magno esse. Cic. Attico, lib. 5. 101. 2.
Magno timori esse populis. Lucan. lib. 3. 17.
Trahere timorem. Ouid. 13. Metam. 17.
Anxius timor urget sollicitum. Virg. 9. Aeneid. 18.
Achilles Phrygum timor, & Graecorū decus. Vide Achilles.
¶ Timefacio, unde Timefactus, Perterritus. Lucret. lib. 2.

His tibi tum rebus timefactae relligiones
Effugiunt animo pauidae, &c.

Timochares] Ambratiensis quispiam regis Pyrrhi amicus fuit, qui ad C. Fabricium Consulem furtim uenit, ac praemium petiuit: et si de praemio conueniret, promisit regem uenenis necare: idq; facile esse factu dixit, quoniam filij sui pocula in conuiuio regi ministrarent. Eam rem Fabricius ad senatum scripsit. Senatus legatos ad regem misit, mādauitq; ut de Timochare nihil proderēt, sed monerēt uti rex circumspectius ageret, atque à proximorum insidijs salutem tutaretur. Refert Gellius ex Valerij Antiatis historia, lib. 3. cap. 8.
Timoclia] τιμόκλεια, Mulier Thebana stuprum à quodam Barbaro Thracum principe per uim passa, iniuriam ulta est. Sabellicus in exemplis.
Timocreon] τιμοκρέων, Poeta Rhodius fuit, ueteris comoediae scriptor, qui graues cum Simonide Melico & Themistocle inimicitias exercuit: quos etiā contumelioso poemate est insectatus. Author Suidas.
Timolaus] τιμόλαος, Rhetor & uersificator, è Larissa Macedoniae, discipulus Anaximenis Lampsaceni. Scripsit poema de bello Troiano, singulis Homeri uersibus, singulos addens. Author Suidas.
Timoleon] penult. corr. (τιμολέων) Corinthius dux inclytus, uiribus fortissimus, uitaq; abstinētissimus. missus cū triremibus ad liberandas Dionysij tyrannide Syracusas, quem Dion Syracusanus implorato Corinthiorū auxilio expellere conabatur, quinquagesimo postquam Syracusas appulisset die, urbe potitur, ac Dionysius clàm se atq; arcem Timoleonti ipsi dedidit, ab eoq; cum paucis in exiliū Corinthum missus est: ille uerò arcem solo aequauit. Syracusanis libertatem restituit. Deinde cōtra Leontinos pergens, eorum tyrannum in bello captum interfecit. In summa aequalis fuit Timotheo, Agesilao, Pelopidae, Epaminondae. Haec ex Plutarcho, qui eum è Latinis cōparat Paulo Aemylio. Incertum est, scribendumne sit Thymoleon, quomodo ferè in Latinis & apud Suidam legitur, nempe à leonino animo & audacia: an Timoleon, quemadmodū bona pars Graecorum uoluminum habet.
Timolus] pen. prod. Vide Tmolus.
Timomachus] τιμόμαχος, Pictor Byzantius nobilis: Caesaris dictatoris aetate fecit Medeam & Aiacem, quos ipse Caesar LXXX. talentis emit, in temploq; Veneris dicauit. Plin. lib. 35. cap. 11.
Timon] τίμων, Atheniensis, temporibus fuit Peloponnesiaci belli, ut ex Aristophanis & Platonis poematibus perspicere licet: describitur ab illis ut inhumanus, ac uitans hominum congressus, praeterquam unius Alcibiadis adolescentis. Interrogatus quae cum illo causa esset amicitiae, Quòd sciam (inquit) illum quandoq; multorum malorum Atheniensibus causam futurum. Quum semel in Concionem ascendisset, facto silentio mirantibus omnibus inquit, Est mihi, ô uiri Athenienses, ponè domum paruus hortus, ubi ficus coaluit quaedam, in qua permulti nostri ciues se suspenderunt. In eodem nunc ego loco aedificare nolo. Quamobrem uisum est mihi uos publicè admonere: si quis fortè sit qui se prius uelit suspendere, antequam arbor excidatur. His igitur de causis ab Atheniensibus μισάνθρωπος est appellatus, quasi genus hominum infensum habuerit. Sed & mortuo mirum contigit, ut sepulchrum eius, quod erat in littore, mare quasi perosum, exundatione ab se absterruerit, longeq; expulerit. In eius sepulchro hoc erat epitaphium, quod ipse sibi fecit,

Hic sum post uitam miseramq; inopemq; sepultus,
Nomen non quaeras: dij, lector, te malè perdant.

De hoc Cicero de Amicit. 73. & 4. Tusc. 40.
¶ Timoneus, Adiectiuum, à Timone: ut, Timonea coena. Seneca, Non est quòd nunc existimes me dicere Timoneas coenas, et pauperū cellas. Timoneas dixit à Timone, qui humanum genus exosus erat, uitamq; quandam inhumanā et ferā sibi sequebatur, in cibisq; non modò uulgarib. sed etiā uilissimis, & ab reliqs hominib. propè dānatis acquiescebat. Locus hic omnino corruptus est in excusis. Turneb.
Timor] Vide Timeo.
Timotheus] penult. correpi. (τιμόθεος) Atheniensis dux potentissimus ac diues, muros Athenis aedificauit. Huius imaginem pictores assentationis gratia fecerūt, iuxtaq; Fortunam retibus ciuitates ei inclusas deferentem, illum autem ipsas expugnantem: quamobrem indignatum eum ferunt pictori fuisse, quòd foelicitati potius eius res gestas

quàm uirtuti uideretur adscribere. Haud multò pòst hoc factum, Fortuna quasi ægrè ferente; rebus excidit. Author Suidas. Huius ut docti hominis meminit Cicero libro 1. Officiorum, 163.

¶ Timotheus, Milesius musicus, qui decimam & undecimam chordam lyræ addidit, & antiquam musicam in molliorem modum mutauit. Emicuit tempore Philippi Macedonis, cuius filius Alexander sono excitabatur, & ad res bellicas alacriùs instruebatur. Decessit anno ætatis LIII. Scripsit de musica libros XVII. Encomia, Dithyrambos. Hæc Suidas. Cic. 2. de Legib. 64. Huius meminit & Quintil. lib. 2. cap. 3. 2.

Timotheus sculptor nobilißimus: cuius in templo Apollinis Romæ multa fuerunt monumenta: unus ex his qui Mausoleum cælauere, ut scribit Plin. lib. 34. cap. 8.

¶ Timotheus, his omnibus præstantior, Pauli Apostoli epistolis, tum martyrio clarus, præsul Ephesinus, patria Lycaonius, uiduæ mulieris filius.

Tina] τίνα, apud Ptolemæũ lib. 2. cap. 3, Britanniæ fluuius: uulgò Tine.

Tinæ] Vasa erant ueteribus ad uinum, ut uidetur, reponendum. Varr. de uita pop. Rom. lib. 1. Antiquißimi in conuiuijs utres uini primò, posteà tinas ponebãt. Vide Nonium.

Tinca] τίγκας, Placentinus. Quint. lib. 1. cap. 5. 8, Nam duos in uno nomine faciebat barbarismos Tinca Placentinus (si reprehendenti Hortensio credimus) preculã pro per gulã dicens: & immutatione, quum c pro g uteretur: & transmutatione, quum r præponeret e antecedenti.

Tinca, Piscis fluuiatilis uulgò notus. Ausonius in Mosella,

Quis non & uirides uulgi solatia tincas
Norit? & Alburnos prædam puerilibus hamis?

Tinea] tineæ (σὴς, βρῶσις) Vermiculus est qui ex puluere ac situ, aut putredine interdum nascens, uestes aut libros abrodit. Horat. 1. Epist. 21. 3. ad librum suum,

—aut tineas pasces taciturnus inertes, &c.

Idem 2. Sermonum Satyr. 3. 24,

—cui stragula uestis,
Blattarum, ac tinearum epulæ, putrescat in arca.

Plin. lib. 11. cap. 35. 1, Idẽ puluis in lanis et ueste tineas creat, præcipuè si araneus unà includatur: sitit enim, & omnem humorem absorbens, ariditatem ampliat. Hoc & in chartis nascitur. Mart. lib. 2. 46,

Non metuas mortem Neuole, sed tineas.

¶ Tineæ (ἕλμινθες) uentris animalia sunt: qui Gellio lumbrici appellantur. Plin. lib. 11. cap. 33. 1, Sicut intra hominem tineæ tricenum pedum, aliquando & plurium longitudine. Vetus codex habet tæniæ.

Tineæ, Vermes in aluearibus, apibus noxij. Colum. lib. 9. cap. 14. 1, Præterea ut tineæ si apparuerint, euertãtur, papilionesq; enecentur, qui plerunq; inter aluos morantes, apib. exitio sunt. Nam & ceras erodunt, & stercore suo uermes progenerant, quos aluorum tineas appellamus.

Durum tineæ genus. Virg. 4. Georg. 50.

¶ Tineosus, pen. prod. Adiectiuum (σητώδης) Plenum tineis. Colum. lib. 9. cap. 14. 17.

Tingi] τίγγις, inquit Pomponius Mela lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 1. Mauritaniæ peruetus oppidũ, ab Antæo (ut ferunt) conditum: postea à Claudio Cæsare, quum coloniam facerent, appellatum traducta Iulia.

Tingo] uel tinguo, tingis, tinxi, tinctum (βάπτω, διαχέω, γνάπτω, πάσσω, μιαίνω) tingere, Inficere, madefacere, immergere. Mart. lib. 3. 89,

Mentiris iuuenem tinctis Lentine capillis.

Hoc est, unctis & coloratis. Plin. lib. 35. cap. 6. 14, E' reliquis coloribus, quos à dominis dari diximus propter magnitudinem pretij, ante omnes est purpurissum è creta argentaria: cum purpuris pariter tinguitur.

Comæ tingendæ in amne. Propert. lib. 4. eleg. 4. 5.
Corpus tingere sparsa aqua. Ouid. 4. Fast. 558.
Cultros tinxit sanguine. Ouid. 7. Metam. 122.
Ferrum tingere sanguine. Ouid. 2. Trist. 77.
Tingit cutem Carinus, & tamen pallet. Mart. lib. 1. 73.
Tingi nardo. Mart. lib. 2. 58.
Tingere conchylio. Cic. 6. Verr. 52.
Poculis tinguere aliquã, Irrigare mero. Hor. 4. Car. ode 12. 5.

¶ Tingens, tingẽtis, Particip. (βάπτων) Plin. lib. 9. cap. 38. 1. Sed id tingẽtiũ officinæ ignorãt, quũ summa uertatur in eo.

¶ Tinctus, Aliud participium (βαφεὶς, βαπτὸς) ut, Spicula tincta uenenis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 7.

Lana tincta murice. Ouid. 1. de Arte, 50.
Pallor tinctus uiola. Horat. Carm. 3. ode 10. 3.
Tincta in aceto spongia. Cels. lib. 8. cap. 4.
Murice tincta uestis. Martial. lib. 5. 24.
Tunica sanguine tincta. Cic. 3. de Nat. deor. 98.
Sensu tincta uerba. Quint. lib. 4. cap. 2. 82.
Tincti ærugine uersus. Martial. lib. 10. 33.
Tinctus elegantia patris puer: hoc est, ornatus, imbutus. Cicero de claris Orat. 111.

¶ Tincturus, pen. prod. (βάψων) Participium: ut, Sanguine tincturus cultros. Ouid. 1. Fast. 65.

¶ Tinctus, huius tinctus (βάμμα) Idem quod tinctura. Plin. lib. 10. cap. 48. 2, Et alia eodem nomine croceo tinctu.

¶ Tinctura, tincturæ, penul. prod. (βαφὴ) Infectio. Plin. lib. 37. cap. 9. 2, Adulteratur maximè tinctura, idq; in gloria regis Aegyptij scribitur, qui primus eam tinxit. Idem lib. 31. cap. 10. 5.

¶ Tinctilis, penult. corr. Adiectiuum (βαπτικὸς) Quo aliquid tingitur. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 13,

Nam uolucri ferro tinctile uirus inest.

Tinia] apud antiquos uasa uinaria fuêre, ut ait Festus.

¶ Tiniaria, tiniariæ, Scrib. Larg. 83, Herbæ quam Polion uocant, nos (ut opinor) tiniariam, fasciculus.

Tinnio] tinnis, tinniui, tinnitum (κωδωνίζω) tinnire, penul. prod. Fictitium à sono uocabulum. Propriè de metallis resonantibus dicitur, quum ex eorum pulsatione sonus efficitur. Tinnit enim aurum, argentum, æs, ferrum, stannum, orichalcum, & huiusmodi. Varro 3. de Re rust. cap. 16. 6. 24. Quum à mellario id fecisse sunt animaduersæ, iactando in eas puluerem, & circum tinniendo ære. Tinnire quoq; dicitur auris, quum inclusi subtiles & leues uapores interdum per membranam illam quæ in auribus est, emergunt, & sonum fictitium edũt. Cic. Attico, lib. 14. 319. 5, Expecto Octauij concionem, et si quid aliud, maximè autem ecquid Dolobella tinniat.

Aures tinniunt sonitu suopte. Catul. ad Lesbiam, 48. 3.

¶ Tinniturus, pen. prod. Participium. Vide Suffertus.

¶ Tinnitus, huius tinnitus, pen. prod. (κωδωνισμὸς) Plin. lib. 11 cap. 20. 1, Apes gaudent plausu atq; tinnitu æris. Idem lib. 28. cap. 2. 13, Tinnitu aurium præsentire.

Acutus tinnitus. Vide Acutus.
Aeris tinnitibus sonat Rhodope. Ouid. 6. Metam. 118.
Arguta cauis tinnitibus æra. Silius lib. 17. 4.
Tenues tinnitus. Catul. Argon. 59. 53.
Ciere tinnitus. Virg. 4. Georg. 13.

¶ Tinnimentum, tinnimenti (κωδώνισμα) Idem quod tinnitus. Plaut. Rud. 19. 25,

Illud quidem edepol tinnimentum est auribus.

¶ Tinnulus, pen. corr. Adiectiuum (λιγυρὸς) Quod est acutum

Digitized by Google

tum: ut sonus tinnulus, qui redditur ex æneis uasis quum pulsantur. Ouidius,

Tinnulaq; æra sonant, & olent mirrhæq; crociq;.

Tumidus, & corruptus, & tinnulus. Quint. lib. 2. cap. 3. 7.

Chordæ tinnulæ. Seneca Troade, 9. 4.

Vox tinnula. Catul. Epital. Iuliæ, 56. 3.

¶ Tintinio, tintinis, tintinire, & Tintino, tintinas, tintinare. Afranius in Consobrinis, Ianitoris impedimenta tintinire audio. Næuius, Tantum ibi molæ crepitum faciebant, tintinabant compedes. Festus.

¶ Tintino, tintinas, tintinare, pro Resonare, apud Catullum in Carmine Sapphico, ad Lesbiam, 48. 3,

—sonitu suopte
Tintinant aures. Legitur & Tinniunt.

¶ Tintinnabulum, tintinnabuli, pen. corr. (κώδων) Instrumentum æneum: quo populus lauandi hora in thermis uocari solebat. Iuuen. Satyr. 6. 43,

Tot pariter pelues, & tintinabula dicas
Pulsari, iam nemo tubas atq; æra fatiget.

Plautus Pseud. 5. 98,

Lanios inde accersam duo cum tintinnabulis.

Apud Martialem, lib. 14. 168, tintinabulum sic loquitur,

Redde pilam, sonat æs thermarum, ludere pergis?
Virgine uis sola lotus abire domum.

¶ Tintinnaculus, pen. corr. (κωδωνίζων) Qui tinnimentum facit. Plaut. Trucul. 17. 7,

—nisi ad tintinnaculos
Vultis uos educi uiros.

Id est, lorarios, qui cædendo uirgis sonum faciunt.

¶ Tintinaculi uiri apud Plautum, sunt carnifices, qui tintinnabula habent, ad sumendum de aliquo supplicium. Nam qui ad supplicium ducebantur tintinnabula gerebant. Zonaras, τοὺς γὰρ ἐπὶ τὴν ἀποτομὴν καταδικασθέντας θανεῖν νενόμιστο κωδωνοφορεῖν, ἵνα μηδεὶς βαδίζουσιν αὐτοῖς ἐγχριμπτόμενος μιάσματος ἀναπίμπληται. Posset & non ineptè sic eos quispiam appellatos existimare, propter crepitum plagarum sonitumq; uerberum. Ex Turnebo.

Tinunculus] pen. cor. Genus accipitris. Colum. lib. 8. cap. 8, Genus accipitris, tinunculum uocant rustici, qui ferè in ædificijs nidos facit. Plin. lib. 10. cap. 37, Auem esse dicit, columbas defendentem, & accipitres territantem occulta naturæ ui, in tantum ut uisum uocemq; eius fugiant.

Tios] Oppidum Paphlagoniæ, apud Melam, lib. 1. cap. 20. Nunc Tio uocatur, teste Oliuario in Melam.

Tipasa] τίπασα, Ptolemæo lib. 4. cap. 2. urbs Mauritaniæ Cæsariensis: hodie Tenese.

Tiphernum] τίφερνον, Ciuitas Vmbriæ, quæ nunc ciuitas Castelli dicitur, nobilis alumno Gregorio, Græcis Latinisq; literis apprimè docto: sicuti eius opera eloquenter elucubrata manifestant.

Tiphys] τῖφυς, Viri proprium in nauibus fabricandis arte singulari, & qui Argonautarum gubernator fuerit, authore Virgilio Eclog. 4. 7. Ouid. epist. 6. 10,

Quid tibi cum patria nauita Tiphy mea?

Tipula] tipulæ, pen. corr. Vermis siue araneoli species, sex pedes habens. sed tantæ leuitatis, ut super aquam currens, non desidat, authore Festo Plaut. Persa, 6. 63,

Noui, omnes sunt lenæ, leui fide: neq; leuius tipulæ
Pondus est, quàm fides lenonia.

Tiresias] τιρεσίας, Vates Thebanus, Peneto patre genitus, & mutatus quondam, ut poetæ tradunt, in fœminam: & post septem annos in uirilem formam rediјt. Eius anima ponitur Vlyssi ueniens obuiam, multáque ei prædicens apud Homerum, lib. 11. Odysseæ. Hic (ut Cic. 5. Tusc. meminit) cæcatus fuit ira Iunonis, cui scire futura Iupiter dedit, crimenq; leuauit honore. Vide Ouid. 3. Metam. 55. Scribit Strab. lib. 9, Tiresiæ monumentum fuisse in Tilphosio mōte Bœotiæ, iuxta fontem Tilphosam, ubi profugus diē suum obiјt. Ibi Thebani ciues sepulto diuinos honores tribuere. Iuuenal. Satyra 13. 26,

Quum cæcum dicere uellet, dixit Tiresiam illo uersu,
Nec surdum, nec Tiresiam quenquam esse deorum.

Hic habuit filiam nomine Manto, quæ oppidum in Italia condidit, quod postea ab Oeno eius ex Tiberino Thuscorum rege filio, Mantua, à matris nomine nuncupatum est. Id tamen Græci negant.

Vates Tiresias. Propert. lib. 4. eleg. 10. 12.

Tiriscum] τίρισκον, (inquit Ptolemæus lib. 3. cap. 1) quod iam Taros dicitur, Daciæ urbs: hodie Grossechana.

Tiro] Libertus Ciceronis. Vide Tyro.

Tiryns] fœm. g. (τίρυνς) Nomen est patriæ Herculis in Peloponneso, quæ proxima Argo, à Plinio Tirynthia uocatur. Vide Tirynthia.

Tis] σοῦ, Genitiuus est antiquus à Tu pronomine. Plautus Milit. 14. 41,

Tis egeat, quia te careat, ob eam rem huc ad me missa est.

Tisiphone] pen. corr. (τισιφόνη) ultricem cædis significat. Est enim una ex Furijs, à cædibus plectendis dicta: τίσις ultio uel pœna: φόνος, uel φονὴ cædes, aut mors, cui curæ sit mortis ultio. Horatius 1. Serm. Satyr. 8. 7. Tibull. libro 1. eleg. 3. 14,

Tisiphoneq; impexa feros pro crinibus angues.

Crinita hydris Tisiphone. Claud. 1. de raptu Proserp. 8.

Pallida Tisiphone. Virg. 3. Georg. 111.

Sæua Tisiphone. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 7.

Vltrix Tisiphone. Virg. 6. Aeneid. 115.

Tisobis] τισόβιος, fluuius Britanniæ, teste Ptolemæo lib. 2. cap. 3. uulgò Connuey.

Tissa] τίσσα, Ptolemæo lib. 3. cap. 4, Siciliæ urbs: hodie Tisse.

Titan] uel Titanus, pen. prod. (τιτάν) Cæli & Terræ filius. Multitudinis etiam numero Titanes dicuntur. Virgilius 6. Aeneid. 117,

Hîc genus antiquum terræ, Titania pubes,
Fulmine deiecti fundo uoluuntur in imo.

Terra (inquit Seruius) primum Titanas contra Saturnum genuit: Gigantes postea contra Iouem. Et ferunt fabulæ Titanas ab irata contra deos terra, ad eius ultionem creatos. Vnde & Titanes dicti sunt ἀπὸ τῆς τίσεως, id est, ab ultione. Hactenus Seruius.

Monstrifer Titan. Senec. Herc. Oetæo, 9. 17.

Impij Titanes. Horat. 3. Carm. ode 4. 9.

Validi Titanes. Ouid. 3. Fast. 160.

Dij cum Titanis, ut cum Gigantibus, bella gesserunt. Cicero 2. de Nat. deor. 102.

Plato Titanum è genere statuit eos, qui ut illi cælestibus, sic hi aduersemur Magistratibus. Cic. 3. de Legib. 7.

Tradunt Titanas sex fratres fuisse, & quinq; sorores, à Titea matre dictos, ut author est Diodorus. Ex quibus unus fuit Iapethus pater Promethei. Hyperionq; ex Titanum numero est, qui Solis parens & astrorum fertur. Hinc Sol Titan, Luna Titanis, Diana Titania à poetis dicuntur. Cicero in Arato, 7,

Quem quum perpetuo uestiuit lumine Titan.

Ouidius 3. Metam. 35,

Dumq; ibi perluitur solita Titania lympha.

Ardens Titan laxauit feruidū diem. Senec. Herc. Oetæo. 6. 4.

Calidus Titan. Lucan. lib. 4. 12.

Digitized by Google

Feruidus Titan. Senec. Herc. fur. 12.2.
Flammiger Titan. Lucan. lib. 1. 83.
Lucifisicus Titan. Lucan. 7.1.
¶ Titanius, Adiectiuum (τιτάνιος) ut, Astra Titania. Virg. 6. Aeneid. 145.
Bella Titania. Silius lib. 12. 145.
¶ Titaniacus, pen. corr. Aliud adiect. (τιτανιακὸς) Ouid. 7. Metam. 80, Hinc Titaniacis ablata draconibus, intrat Palladias arces.
Titaresius] Τιταρήσιος, Homero lib. Iliad. 2. Fluuius è Styge ortum habens: qui in Peneum influens, illius aquis non cõfunditur, sed instar olei innatans excurrit.
Tithonus] pen. prod. (τιθωνὸς) inquit Seruius, frater Laomedontis fuit, quem præliantẽ Aurora dilexit, & rapuit: ex qua Memnonem filiũ genuit, sed tandem post longißimam optatamq; uitã, audita Memnonis filij morte, in cicadam à poetis uersus esse dicitur. Ex Seruio enarrante apud Virg. lib. 4. Aeneid. 117, hunc locum,

Tithoni croceum linquens Aurora cubile.

Est item Laomedontis filius (teste Diodoro, lib. 5.) qui in Asia Orientem uersus usq; in Aethiopiam militans dicitur genuisse ex Ida filium, nomine Memnona: qui quum Troianis opem tulisset, postea ab Achille est interfectus. Hæc Mancinel. ex Diodoro, declarans hunc locum Horatij 1. Carm. ode 28. 2,

Occidit & Pelopis genitor conuiua deorum,
Tithonusq; remotus in auras.

¶ Tithonius, Adiectiuum (τιθώνιος) ut, Coniux Tithonia, Aurora. Ouid. 3. Fast. 81.
Alma Tithonia. Valerius 1. Argon. 63.
Senectus Tithonia. Stat. 4. Sylu. 3. 31,
Tithymalus] tithymali, pen. corr. masc. gen. (τιθύμαλος) Genus fruticis, quæ à nostris lactuca marina dicitur. Columella lib. 9, Tithymalus maiorum quoq; animalium uentrẽ soluit. Idem paulò suprà, Maximusq; uel minimus annuus earũ labor est initio ueris, quo Tithymali floret frutex. Plin. libro 26. cap. 8. 18, Tithymalum nostri herbam lactariam uocant, alij lactucam caprinam: narrantq; lacte eius inscripto corpore, quum inaruerit, si cinis inspergatur, apparere literas, ita quidam adulteras alloqui maluere, quàm codicillis.
Tithymali genera septem numero refert Dioscorides, libro 4. cap. 159.
Tithymali, ut refert Dioscor. species septem sunt. Prima uocatur Characias. Secunda paralios: uulgò Herba mora. Tertia Platiphyllos: uulgò Tortumaglio. Quarta Helioscopios. Quinta Cyparißios: uulgò Esula minor. Sexta Dendroides. id est, arborea. Septima Characias fœmina.
Titia lex] Tacit. lib. 11, Consurgunt patres, legemq; Titiam flagitãt, qua cauetur antiquitùs, ne quis ob causam orãdã pecuniã, donumùe accipiat. Hac lege tenebantur aduocati, qui mercenariam clientibus operam præstabant. Inuehitur Ausonius in mollitiẽ iurisconsulti, cumq; deridet, quòd legem Titiam non metueret: quòd enim indoctus erat, nihil lucrabatur. Alciatus in Annotationibus in Tacitum.
Titianus] pen. prod. (τιτιανὸς) Titiani filius, Orator Græcus, præceptor Maximini principis, scripsit libros prouinciarũ pulcherrimos: appellatur Simia sui temporis, quòd omnia propè imitaretur. Capitolinus.
Titiens] τατιένσες, pro Titienses posuit Propert. libro 4. eleg. 1. 7,

Hinc Titiens, Rhamnesq; uiri, Luceresq; coloni:
Quatuor hinc albos Romulus egit equos.

Titij] τίτιοι, Sacerdotes Apollinis: à titijs auibus, quas in augurijs certis obseruare solebant, appellati, ut ait Varro. Hæc Sulpitius & Beroaldus in illud Lucan. lib. 1. 120,

Et doctus uolucres augur seruare sinistras,
Septemuirq; epulis festus, Titijq; sodales,
Et salius, &c.

Titillo] titillas (γαργαλίζω) titillare, Sensus cõmouere. Verbũ translatũ à titillatu alarum, ubi dulcedo scalpendi est.
Titillare, per translationem pro Commouere, prouocare, & per blandimenta ingerere accipitur. Cic. 1. de Finibus, 61, Nam si ea sola uoluptas esset, quæ quasi titillaret sensus, ut ita dicam, & ad eos cum suauitate afflueret, &c. Sic. 3. Tuscul. 81, Titillari uoluptate.
Assentator titillans. Cic. 2. Offic. 93.
¶ Titillatus, huius titillatus, pen. prod (γαργαλος) Plin. libro 11, In eadem præcipua hilaritatis sedes, quod titillatu maximè intelligitur alarum quas subit.
¶ Titillatio, titillationis (γαργαλισμὸς) Idem. Cic. de Senec. 43, At non est uoluptatum tanta quasi titillatio in senibus. Idem 1. de Natur. deor. 151, Voluptates quibus quasi titillatio adhibetur sensibus.
Titio] titionis, masc. gen. (δαλὸς) Lignum adustum, quod igne extrahitur. Varro de uita pop. Rom. libro 2, Contrà à nouo marito, quum item è foco in titionem ex fallaci arbore, & eam qualis, qua allata esset, &c. Celsus libro 3. cap. 12, Fomentisq; protinus ualidioribus totum corpus circundare conuenit, maximeq; inuolutis testis, & extinctis titionibus.
Titiuilitium] titiuilitij, nullius significationis est, ut apud Græcos blitiri & syndapsus. Plaut. Casina, 7. 40,

Non ego illud uerbum empsitem titiuilitio.

Ita Festus. Nonius uerò, Titiuilitium dici uoluerunt fila putrida, quæ è telis cadunt, ut Plautus Casin.

Non ego istud uerbum empsitem titiuilitio.

Id est, re admodum uili.
Titornus] τίτορνος, bubulcus fortitudinis monstrosæ fuit: cum Milone de robore certauit uicitq;, quum pedem tauri una manu, altera uerò alterius tauri pedem per uim conãtibus ipsis resilire traheret. Author Aelianus.
Titubo] titubas, pen. corr. (συγκλονοῦμαι, ὑποφέρομαι) titubare, dicitur qui pedib. insistere nequit, ut faciũt ebrij, aut infirmi, aut uulnerati, aut decrepiti senes, quib. infirmi pedes inconstanter uacillant. Quint. in Pastu cadauerũ, Sed iugulasti uulneratum, titubantem strauisti, fumantẽ incendisti. Hæc Valla lib. 5. Ouid. 3. Metam. 122,

Ille mero, somnoq; grauis titubare uidetur.

Erubuisse, expalluisse, titubasse. Author ad Heren. lib. 2. 39.
Titubare, ad animum transfertur, quoties ab animo uerba dissentiunt: quod inconstantiæ signum esse dicitur. Terentius Heaut. 2. 3. 120,

Verùm illa ne quid titubet.

Cic. pro Flacco, De subsellijs queror: una ex domo prodeunt: si uerbo titubarint, quò reuertantur non habebũt. Horat. 1. epist. 13. 4,

Caue ne titubes, mandataq; frangas.

Titubatum & offensum. Cic. 1. Verr. 40.
Versus debilitatur in quacunq; sit parte titubatum. Cicero 3. de Orat. 106.
¶ Titubans, pen. corr. Participium (ὑποφερόμενος) ut, Artus titubantes sustinet ferula. Ouid. 4. Metam. 6.
Lingua titubante loqui. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 5.
Furtim mente ac lingua titubante facere aliquid. Cicero pro Domo sua, 107.
Membra titubantia ualido uino. Ouid. 6. Fast. 136.
¶ Titubatus, pen. prod. (συγκλονηθεὶς) Particip. sine uerbo, inquit

Digitized by Google

loquit Seruius. Virg. 9. Aeneid. 67,

Hic iuuenis iam uictor ouans uestigia presso
Haud tenuit titubata solo: &c.

¶ Titubanter, Aduerbium (ἀσυστάτως) Inconstanter. Cicero pro Cælio, 10, Posuistis enim, atq; id tamen titubanter & strictim, coniurationis hunc propter amicitiam Catilinæ participem fuisse.

Titubanter et incōstāter loqui. Author ad Heren. lib. 4. 215.

¶ Titubatio, Verbale (συγκλόνησις) Cicero 2. de Inuent. 149, Quo in genere euentus quoq; uidendus erit, hoc est quid ex unaquaq; re soleat euenire, magnopere considerādum est, ut metus, lætitia, titubatio.

Titubatio & offensio. Author ad Heren. lib. 2. 44.

¶ Titubantia, titubātiæ, idem (συγκλόνησις) Suet. in Vitellio, cap. 6, Ac de hac quoq; liberos utriusq; sexus tulit, sed marem titubantia oris propè mutum & elinguem.

Titulus] tituli, pen. corr. masc. gen. (τίτλος, ἐπιγραφὴ, διάγραμμα) Quod alicui rei ut libro, operi, uel statuæ superscribitur ad eius cognitionē. Vnde in statuis, siue picturis titulū dicimus literas, quæ uel artificis, uel eius cuius statua siue imago est, nomen demonstrat: uel tempus quo factū est opus declarat. Plin. epist. 149, Maximè tamen hic me titulus admonuit, quàm essent mimica & inepta, quæ interdū in hoc cœnum, in has sordes abijcerentur. De monumento Pallantis loquitur. Ouid. 2. de Arte, 59,

Vtilitas tua sit, titulus donetur amicæ.

Titulus libri, Qui uel qualitatem operis, uel nomen authoris, uel numerum librorum ostendit. Mart. lib. 2. epig. ultimo,

Vnum de titulo tollere iota potes.

Ouid. 1. de Remed. Amor. 1,

Legerat huius amor titulum, nomenq; libelli.

Plinius epist. 101 lib. 5.

Adhibere titulum. Vide Adhibeo.

Decorare sepulchrum titulis. Silius lib. 15. 78.

Effœminare titulum. Claud. 1. in Eutrop. 2.

Indere titulos. Vide Indo.

Titulo signetur imago. Ouid. epist. 2. 15.

Titulus, pro Laude & dignitate aliquando accipitur. Ouid. 2. Fastor. 4,

At tua prosequimur studioso pectore Cæsar
Nomina, per titulos ingredimurq; tuos.

Liuius ab Vrbe, 151, Naualis uictoriæ uanum titulum appetiuere. Cic. in Pisonem, 14, Sustinere titulum Consulatus. Idem 5. Tuscul. 44, Iidem dicant semper beatum esse sapientem, quos si titulus hic delectat insignis & pulcher, Pythagora, Socrate, & Platone dignissimus inducant animum, &c.

Adulantes tituli. Claud. 2. in Eutrop. 16.

Caduci tituli. Vide Caducus.

Facilis titulus. Ouid. 10. Metam. 120.

Inanes tituli. Horat. 3. Serm. Satyr. 3. 43.

Leuis titulus, paruiq; nitoris. Claud. 2. Paneg. 59.

Modicus titulus. Vide Modicus, in Modus.

Reddere titulum meritis. Ouid. 13. Met. 75.

Insignis titulis auorum. Lucan. lib. 8. 15.

Magnificus titulis. Ouid. epist. 2. 14.

Stupere in titulis & imaginibus. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 4.

Titulus, Prætextus. Paulus in l. si quis tutor. §. quid ergo, ff. de ritu nupt. Quid ergo si quum se uellet excusare aliquo titulo, nec in promptu probationes haberet, &c.

Titulus, Monumentum. Apuleius, Auorum & proauorum titulus clarus.

Titulus à tuendo, quasi Tutulus, quòd tueatur factum authoris: & si quis alterius opus esse contendat, ueri opificis indicet nomen. Vnde aliquando tituli dicti sunt milites, quasi tutuli, quòd patriam tueantur. Vnde & Titi prænomen ortum. Fest.

Titus] τίτος, Clarissimus Romanorum princeps, Vespasiani filius, & frater Domitiani. Author Tranquillus.

Titus, Prænomē Romanorum est, à τίω, honoro. Vel à titulo, ut uult Festus. Vide paulò antè.

Titi] τίτοι, Liuij duo fuerunt. Alter Tragœdiarū scriptor, qui ob ingenij meritū, à Liuio Salinatore, cuius liberos erudiebat, libertate donatus est. Alter Patauinus: qui floruit sub Augusto: laudatur in historia, quum sit in narrando miræ iucunditatis, clarissimiq; candoris.

Tityus] τιτυος, secundum alios Terræ filius fuit: secundū alios à Terra nutritus: unde elegit sermonē quo utrunq; significaret: nam alumnū dixit. Hic amauit Latonā, propter quod Apollinis cōfixus est sagittis: & damnatus hac lege apud inferos, ut eius iecur uultur exedat. Quanquā Homerus uicissim dicat duos uultures sibi in eius pœnā succedere. Hactenus Seruius enarrans illud Virg. 6 Aeneid. 119,

Necnon & Tityon Terræ omniparentis alumnum
Cernere erat.

Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 9, Huius magnitudinem corporis poetæ dixerūt fuisse nouem iugerū. Vnde Tibullus, lib. 1. eleg. 3. 15,

Porrectusq; nouem Tityus per iugera terræ,
Assiduas atro uiscere pascit aues.

Horat. 3. Carm. ode 11. 5.

Titus item Sextus, authore Cicerone in Bruto, Orator, homo loquax sanè et satis acutus, sed tam solutus & mollis in gestu, ut saltatio quædā nasceretur, cui saltationi Tityus nomen esset. Ita cauendum est, ne quid in agendo, dicendóue facias, cuius imitatio rideatur. Hactenus Cicero.

T L

Tlepolemus] pen. corr. (τληπόλεμος) Herculis filius, teste Homero lib. Iliad. 2, Hic quum Rhodiorum rex esset, occisus est à Sarpedone in bello Troiano.

T M

Tmesis] huius tmesis, f. g. (τμῆσις) Est unius uerbi cōpositi uel simplicis sectio, altera dictione, uel plurib. interiectis. ut Virg. 3. Geor. 77, Septem subiecta trioni: pro Septētrioni. Idē 1. Aen. 84, Et multo nebulæ circū dea fudit amictu: Pro Circūfudit. Vbi Seru. Figura tmesis est, quæ fit quū secto uno sermone aliquid interponimus. Sed hoc tolerabile est in sermōe cōposito: ceterū in simplici nimis est asperū: quod tamē faciebat antiquitas: ut, Saxo cere comminuit brū.

Tmolus] pen. prod. (τμῶλος) mons Lydiæ, ut scribit Plin. lib. 5. croco florentissimus & uitibus consitus. Seruius scribit eum esse Ciliciæ, in illud Virg. 1. Georg. 12,

—nonne uides croceos ut Tmolus odores,
India mittit ebur, molles sua thura Sabæi?

Ouid. 11. Metam. 31, —riget arduus alto
Tmolus in ascensu, cliuoq; extensus utroq;
Sardibus hinc, illinc paruis finitur Hypæpis.

Ibidem, 32, Iudice sub Tmolo certamen uenit ad impar. Est ergo iuxta Sardis, quæ urbs ex Herodoti Pliniiq; testimonio in Lydia est. A quo & nomen flumini datum est. Plin. lib. 33. cap. 8. 2, Auri argentiq; mentionem comitatur lapis, quem coticulam appellant, quondam non solitus inueniri, nisi in flumine Tmolo. Apud Colum. lib. 4, Tmolus uidetur esse genus arbusculæ, cuius flores sint crocei. A poetis quandoq; i post τ superaddi inuenimus: ut apud Ouid. 6. Metam. 3,

Deseruere sui Nymphæ uineta Timoli.

Stephanus de Vrbibus per y scribit Tymolum, sicq; ait uocari Tmolum figura poetica.

¶ Tmolites

Digitized by Google

¶ Tmolius, Adiectiuum (τμώλιος) Ouid.4. de Ponto, eleg. 15.2,

Africa quot segetes, quot Tmolia terra racemos.

T O

Tobius] τόβιος, Ptolemaeo libro 2.cap.3, Britanniae insulae fluuius, ad cuius ostia est oppidum quod Touue uulgò dicitur.

Tocullio] tocullionis, Minutus foenerator: & est uox formata à Graeco diminutiuo τοκύλλιον, ut apud Plautum à σκέπαρνον, sceparnio. Cic. in epist. ad Atticum, Neq; te in tocullionib. habebã. Eodem modo Latini turpionẽ dixère.

Toga] togae (τήβεννα, τήβεννος, περιβολή) Gestamen erat proprium insigneq; Romanorum ciuium, quemadmodum pallium Graecorum. Superimponebatur autem tunicae, uel tunicis potius. Dicta toga à tegendo, ut ait Nonius: quòd corpus tegat. Haec laxa erat, & in sinum multis crispulis subtracta succingebatur. Tibull. lib.1. eleg.7.8, Et fluit effuso cui toga laxa sinu.

Arcta toga. Horat.1. epist.19.6, Arcta decet sanum comitem toga.

Exigua toga. Horat.1. epist.20.3.

Niuea toga. Vide Niueus, in Nix.

Fusa toga, & Restricta, contraria. Suet. in Augusto, cap.73.

Radiante toga decorus. Claud.4. Paneg.75.

Recens toga. Persius Satyr.1.2.

Sordidula toga & rupta. Iuuen. Satyr.3.15.

Tenues togae. Horat.1. epist.14.7.

Amictus toga. Cic.2 in Catil.42.

Defluit toga. Horat.1. Serm. Satyr.3.7.

Deijcere & reponere togam. Quint.6. cap.3.37.

Toga, pacis est insigne & ocij. Cic. in Pisonem.58.

Toga, pro Pace aliquãdo accipitur, quoniam in pace tantùm togae usus erat: nam in bello, deposita toga, chlamydem sumebant, aut lenam, aut sagũ. Plinius, Vt dubiũ sit, togáne, an bello praestantior fuerit. Cic.3. de Orat.91, Campũ pro comitijs, togam pro pace, arma ac tela pro bello.

Toga, Peculiaris habitus clientum, & salutatorum, qui togati ibant salutatum, ut sportulã consequerẽtur. Mart. ad Gallum, lib.10.82,

Manè uel à media nocte togatus ero.

Togarum uaria antiquis Romanis erãt genera: ut, toga praetexta, toga uirilis, toga picta: toga regia, quae erat auro & purpura intexta, qua reges utebantur, quae à Liuio inter insignia triumphantis numeratur.

Candida toga, erat quam petitores Magistratuum induebãt: unde Candidati dicebantur. Plin. lib.7. cap.34, de Nasica, In toga candida bis repulsa notatus à populo. Cicero in candida orationem habuit in Catilinam & Antonium cõpetitores. Budaeus.

Puram togam tyrunculi forenses assumebãt tyrocinij die. De qua Cicero ad Atticum, libro 9.191.1, Ego meo Ciceroni, quoniam Roma caremus, Arpini potißimùm togam purã dedi: idq; municipibus nostris fuit gratum. Eidem libro 7. 128.5, Habebamus autem in manibus Antonij concionem habitam x. calend. Ianuar. in qua erat accusatio Pompeij usq; à toga pura. id est, ab eius tyrocinio. Dicta pura toga, quòd nullo purpurae praetextu distincta esset. Catullus ad Mallium. Lucan. lib.7.4,

—pura uenerabilis aequè

Quàm currus ornante toga. id est, Nec picta, nec triumphali, nec praetexta. Budaeus.

Palmata toga. Vide Palmatus, in Palma.

Perfatuae togae. Vide Perfatuus.

Picta toga uestis publica fuit, summiq; Magistratus. Capitolinus de Gord. Palmatam tunicam & togam pictam primus Romanorum priuatus, suam & propriam habuit: quũ antè imperatores & de Capitolio acciperent, uel de palatio. Lampridius de Alexandro, Praetextam & toga pictã nunquam nisi Consul accepit: & eam quidẽ quã de Iouis tẽplo sumptam alij quoq; accipiebãt aut Praetores, aut Cõsules. Budaeus. Iuuen. Satyr.10.4,

—& pictae Sarrana ferentem

Ex humeris aulaea togae.

Praetexta toga. Vide Praetexta.

Puerilis toga. Gellius lib.18. cap.4, Quum iam adolescentuli Romae praetextam & puerilem togam mutassemus.

Pulla toga ab alba distinguebatur: pulla enim in funerib. utebãtur, ut nunc atra ueste utimur: alba aũt in epulo, uel publico, uel parentali: à quibus pulli atratiq; dicebantur.

In epulo cum toga pulla accumbere. Cic. in Vatinium, 23.

Rara toga. Martial. lib.10.47,

Lis nunquam, toga rara, mens quieta.

Togam raram optat: id est, ne togatus bene manè togatus circumuolitare limina potẽtiorum, salutationis defuncturus officio. Bayfius.

Rasa toga. Plin. lib.8. cap.84.4, Togas rasas Phrygianasq; diui Augusti nouißimis temporibus coepisse, scribit Fenestella.

Virilis toga à puerili distincta erat, quae praetexta appellabatur: ea decimoseptimo anno sumebatur. Cic. de Amic.1, Ego autem à patre ita eram deductus ad Scaeuolam sumpta uirili togà, ut quoad possem & liceret, à senis latere nunquam discederem.

Sumpsisti uirilem togam, quam statim muliebrem stolam reddidisti. Cic.2. Philip.61.

Toga, pro Officio. Plinius ad Apollinarem, Altius tibi ocium & pinguius, eoq; securius: nulla necessitas togae: nemo accersitor ex proximo. id quod ideo inualuit, quòd ad officia praestanda togati conueniebãt: id est, ad deducendos, comitandosq; amicos honoris gratia.

¶ Togula, penul. corr. Diminutiuum (τηβέννιον) Martialis lib.1.133,

Ignosce, togulam Posthume pluris emo.

Cicero in Pisonem, 43.

¶ Togatus, pen. prod. Adiectiuum (τηβεννοφόρος) Qui toga indutus est. Vnde Romani, togati dicti sunt, Quibus toga propria & communis erat: quemadmodum Graeci palliati dicebantur. Virg.1. Aeneid.58,

Romanos rerum dominos gentemq; togatam.

Martial. lib.14.124,

Romanos rerum dominos, gentemq; togatam

Ille facit, magno qui dedit astra patri.

Magna caterua togatorum. Cic. pro Rosc. Amer.79.

Graeculus iudex modò palliatus, modò togatus. Cicero 5. Philipp.173.

Togata opera à Martiale uocitatur, quum Romani togati deducerent & reducerent Magistratus, & eos qui dignitate uel aetate, uel opibus praecellerent, in domum, in forum, in templa, uel aliò:

Exigis à nobis operam sine fine togatam

Non eo, libertum sed tibi mitto meum.

Et in nono, 103. Bayfius.

Togatae comoediae, Quae scriptae sunt secundùm ritus Romanorum: ut Graecas fabulas ab illorum habitu palliatas appellamus. Nam Graeci pallium supra tunicam ferebant.

Miles togatus. Claud.7. Paneg.2.

Militia togata. Ouid. ad Pisonem, 6.

Turba togata. Propert. lib.4. eleg.2.12.

Digitized by Google

Togati creditores Græcorum. Cic. 3. Verr. 51, Erant nonnulli togati creditores Græcorum, quibus ad exigendas pecunias improbißimi cuiusq; legati plurimum prodest gratia.

Togati etiam dicebantur, qui principes ciuitatis officij gratia in forum deducebant, ac deinde domum reducebant: quoniam togis amicti erant. Iuuen. Satyr. 7. 15.

Perspicit hoc primum qui litigat: an tibi serui
Octo, decem comites post te: an sit sella, togati
Ante pedes. Et itidem Satyr. 1. 10. Turba togata. Et apud Martial. lib. 2. 59, Grex togatus. Toga enim purpuræ seruiebat: ut apud eundem in decimo, 10,
Quid faciet pauper, cui non licet esse clienti?
Dimisit nostras purpura uestra togas. Id est, Nunc non licet nobis officium uobis præstare, quum iam purpurati officijs præstandis successerint.

Decernere supplicationem uni togato. Cic. pro Sylla, 64.

Togatæ tabernariæ. Vide Taberna.

¶ Togatulus pen. corr. Diminut. ioco formatum. Martial. lib. 10. 74, —Quandiu salutator,
Ante ambulones, & togatulos inter
Centum merebor plumbeos die toto?

Tolentum] τόλεντον, Italiæ oppidum in Piceno: à quo Tolentinates, populi dicti. Plin. lib. 13. cap. 13.

Tolero] toleras, pen. cor. (τλάω, τλῆμι, ἀνατλάω, ἔχω, ἀνέχω, καρτερέω, ἀνέχομαι) tolerare, Significat patienter ferre, ut ait Festus: estq; uerbum mala patientis. Terentius Phorm. 3. 3. 23,
Noli metuere: unà tecum bona malaq; tolerabimus.
Idem Hecy. 3. 5. 28,
Sed quando sese indignam deputat matri meæ,
Cui concedat, cuiusq; mores toleret sua modestia.

Tolerare se, modicè & summa parsimonia se alere. Corn. Nepos de Pomponio Attico, Ex quibus agris paterfamilias fructus caperet, quibus se toleraret. Cæsar lib. 1. bel. Ciuil.

Alere & tolerare equitatum. Cæsar, lib. 3. bell. Ciuil.

Tolerare sua pecunia milites. Plin. lib. 33. cap. 10. 4.

Dura tolerare. Seneca Hippol. 4. 22.

Famem tolerare. Cæs. 5. bel. Gal. 109.

Fortunam tolerare, Brutus ad Ciceronem. 16. 8.

Hyemem tolerare. Cic. 2. in Catil. 43.

Impensas. Plin. lib. 12. cap. 14. 11, Inde impēsæ publicæ tolerā (tur.

Inopiam obsidiumq; tolerare. Tacit. lib. 20.

Laborē. Plin. lib. 11. ca. 5. 1, Apes ad usus uitæ laborem tolerāt.

Laborem militarem tolerare. Cic. 2. Offic 65.

Laborem studiorum pueri difficilius tolerant. Quintil. lib. 1. cap. 12. 6.

Mala tolerare. Seneca Hercule furen. 13. 11.

Militiam tolerare sub magistro. Virg. 8. Aen. 103.

Patienter tolerare. Quint. lib. 6. cap. 3. 78.

Pondus alicuius tolerare. Horat. 2. Carm. ode. 5. 1.

Sitim tolerare. Plin. lib. 8. ca. 18. 3, Sitim & quatriduo tolerāt.

Sitim, famemq; tolerare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 4.

Sors toleranda nullis populis. Stat. 1. Thebaid. 39.

Sumptus tolerare. Cic ad Quint. frat. lib. 1. 1. 37.

Vitam tolerare, Viuere, nutriri. Cæsar. 7. bell. 314. Qui in oppida compulsi, ac simili inopia subacti, eorum corporibus, qui ætate inutiles ad bellum uidebātur, uitam tolerauerunt.

Tolerare uitam colo. Virg. 8. Aeneid. 82,
Cui tolerare colo uitam, tenuiq; Mineruæ.

Passus CLX tolerare, sufficere cursui CLX passuum. Plinius lib. 7. cap. 20. 4.

Nobis inter nos nostra uitia toleranda. Cic. Att. lib. 1. 12. 6.

Res ad patiendum tolerandumq; difficilis. Cic. 2. Tuscul. 27.

Toleratu difficilis. Cicero 4. de Finibus 85, Dicunt illi esse rum esse dolorem, molestum, odiosum, contra naturam, difficilem toleratu.

¶ Tolerans, pen. corr. (τλήμων, καρτερικός) Participium, siue Nomen ex participio. Colum. lib. 8. cap. 16, Piscium genera dulcis unde tolerantia.

Tolerantior, & hoc Tolerantius. Vide Ignorantior, in Ignoro.

Tolerātißimus. penuriæ patientißimus. Colum. lib. 9. cap. 1. 2.

¶ Toleranter (καρτερικῶς) tolerantius, tolerātißimè, Aduerbium. Quint. lib. 8. cap. 6, Durè etiam iūgere uetamur, qui toleranter uidere Septentriones uidemur.

Ferre aliquid toleranter. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6. 9.

Tolerante rdolorem pati. Cic. 2. Tusc. 74.

¶ Tolerantia, tolerantiæ (ἀνοχὴ, καρτερία) Cic. in Parad. 33. Tolerantia rerum humanarum contemptione fortunæ.

Tolerantia tamen doloris laude sua non carebit. Quintil. lib. 2. cap. 2. 9.

¶ Toleratio] Verbale (ἀνάσχεσις) Cic. 2. de Fin. 150, Quædam alia toleratio est uerior, qua uti uos non potestis, qui honestatem ipsam per se non amatis.

¶ Tolerabilis, & hoc tolerabile, pen. corr. (ἀνάσχετος, τλητὸς, οἰστὸς, φορητὸς, ἀνεκτὸς, φορητός) quod tolerari potest. Terent. Heaut. 1. 2. 31, —homo tolerabilis.
Apud Plinium in Paneg. Tolerabile tributū. Et ibidem, 131, Tolerabile experimētum. Cic. de Senect. 7, Moderati enim & nec difficiles, nec inhumani senes, tolerabilem agunt senectutem.

In aliquibus rebus tolerabile est Cic. ad Brutum, 15. 14.

Dicere sic tolerabilius est. Cic. 1. de Orat. 110.

Conditio tolerabilis. Cic. 4. in Catil. 89.

Conditione tolerabile transigere. Cic. pro Quintio, 65.

Exemplum tolerabile. Liu. 9. Maced. 163.

Fœnus tolerabile. Cic. Att. lib. 6. 111. 28.

In tolerabilem formam redigendæ ciuitates. Liuius 4. bell. Maced. 190.

Iactura rei familiaris tolerabilis. Cic. ad Brutum, 18. 4.

Orator sanè tolerabilis. Cic. de claris Orat. 92.

Patronus tolerabilis. Cic. de clar. Orat. 67.

Philosophi tolerabiliores motus uolūt esse. Cic. de Orat. 112.

Regnum nemini tolerabile. Cic. Attic. lib. 10. 197. 4.

¶ Tolerabiliter, pen. corr. aduerbium (ἀνεκτῶς) Facilè, sine discrimine. Colum. lib. 2. cap 2. 2, Quas Græci συζυγίας ἀντιθέτων, nos discordantium comparationes tolerabiliter dixerimus.

Tolerabilius pati dolores. Cic. 3. de Fin. 66.

Toles] uel, ut alij scribunt, Tolles (παρίσθμια) Tumor est in faucibus, quæ per diminutionem tonsillæ dicuntur. Fest.

Toletum] pen. prod. (τώλητον) Ptolemæo lib. 2. cap. 6. alio nomine Serezola dicta, Hispaniæ urbs: uulgò Toledo.

Tollenon] pen. prod.. tollenonis, Genus machinæ, ut ait Festus, quo trahitur aqua, in alteram partem prægrauante pōdere: dicitur à Tollendo. Liu. 8. bell. Maced. 19, Deinde ut præter spem stare muros uiderunt: collectis rursus animis in arietes tollonibus libramenta plumbi aut saxorum, stipitésue robustos incutiebant. Plin. lib. 19. cap. 4. 11, Vel tollenonum haustu rigandos.

Tollis] tollis: scribit Isidorus tolles Gallica lingua dici, quæ uulgò per diminutionem tonsillæ dicantur, quæ in faucibus turgescere solent. Hæc uerba falsi conuincunt hanc Sereni scripturam,
Quos autem uocitant colles, attingere dextra
Debebis, quia gryllus erat pressante peremptus. Scribendum enim arbitror, Quos autem uocitant tolles: ut hæc curatio tonsillarum sit. Turnebus.

Digitized by Google

Tollo] tollonis, uel Tollonus, tolloni, penul. prod. Idē quod tolleno, Plautus Rud. 12.23.

Heus sic tolloni gratia? cape hanc urnam tibi.

Tollo] tollis, sustuli, pen. corr, & apud antiquos tetuli, sublatum, pen. prod. (ἀείρω, αἴρω, ἐγείρω, ὑψόω, φαλαγγιάω, μετεωρίζω, διαίρω) tollere, eleuare, sursum erigere. Plautus

Tolle caput. Ouid. epist. 14. 9,

— ter acutum sustulit ensem,

Ter malè sublato decidit ense manus.

Sol in currum Phaethontem filium sustulit. Cicero 3. de Nat. deor. 110.

Aliquid oneris tollere. Cic. 5. Verr. 1. id est, suscipere.

Tollere & extrahere. Cic. 2 de Fin 97.

Sublatum super caput. Liu. 4. bell. Maced. 152.

Sublatum ad frontem supercilium: cui depressum opponitur. Cic in Pisonem 9.

Tectum altius tollam, Domum altiorem faciam. Cic de Arusp. Resp. 30. Vlpianus, Ius uicino non esse altius ædes tollere. Plaut. Trinum. 10. 61, Tollere mœnia.

Tollere de terra lapides, Ad iaciēdū scilicet. Cic. pro Cic. 49.

A terra se tollere altius, pro crescere: ac de herbis & arboribus dicitur. Cic. 5. Tuscul. 53.

Animos tollere, Superbire, audaciorem esse. Sallust. in Ciceronem, 1, Verùm, ut opinor, splendor domesticus tibi animos tollit. Terent. Hecyr. 3 5. 57,

Quia paulùlum uobis accessit pecuniæ,
Sublati animi sunt. Propert lib. 3 eleg. 18. 4,
I nunc tolle animos, & tecum finge triumphos.

Animos dictis tollit. Virg. 9. Aen. 26,

Arbos se sustulit. Virg. 2. Georg. 12,

Cachinnum, Risum augere, risu immoderato efferri. Cicero de Fato, 16.

In cælū tollere. Cic. pro Archia. 17, In cælū huius proauus Cato tollitur, magnus honos populi Rom. rebus adiungitur.

In cælum fama aliquem tollere, Magnopere laudare. Cic. 2. de Natura deor. 89.

In cælum laudibus tollere. Cic. ad Marcellum, lib. 15. 7. 2.

In cælum humeris. Cic. 11 Philip. 307.

Clamorem, Summopere clamare, et clamorem ac uocem extollere. Cicero 6. Verr. 84, Clamor à uigilibus, faniq; custodibus tollitur.

Clamor tollitur in cælum Virg. 11. Aeneid. 149.

Clamores horrendos ad sydera tollit. Virg. 2. Aeneid. 45.

Tollere in collum Plaut Bacch. 11. 42.

Cornua tollere in aliquem. Horat Epod. 16. 3.

Corpus tollere in auras. Ouid. epist. 17. 11.

Altè tollit sua corpora uolucris. Ouid. 8. Metam. 51.

In crucem tollere. Cic 7. Verr. 6.

In currum. Cic. 3. Offic. 126.

Frontem tollens ad cælum. Ouid 3. Metam. 4.

Gradum tollere. Ambulare. Plautus Bacchid. 11. 6.

Hinnitum tollit equa. Horat. 2. Carm. ode 16. 7.

Tollit humo saxum Ouid. 15. Metamorph. 23.

Humo se tollere, Erigere se. Ouid. 7. Metam. 130.

Humo se tollere, per translationē: pro, Nomen aliquod & gloriam sibi comparare. Virg. 3 Georg. 2,

—tentanda uia est, qua me quoq; possim
Tollere humo, uictorq; uirûm uolitare per ora.

Laudes alicuius in astra tollere. Cic. ad Atticum lib. 2. 40. 2. Virg. 5. eclog 10,

—Daphnimq; tuum tollemus ad Astra.

Laudibus tollere. Cic. ad Atticum. lib. 4 86 5.

Manus. Cic. ad Cæsarem, lib. 7. 5. 5, Sustulimus manus & ego & Balbus. Lætitiæ signum est, & gratias agentis.

Membra uix tollit de humo. Ouid. 2. Fast. 71.

Minas tollere. Virg. 3. Georg. 84.

Oculos tollere. Vide Oculus.

Oculos sustulit ad proceres. Ouid. 13. Metam. 26.

Oculos tollere contra aliquem, Dissentire ab aliquo, & repugnare alicui. Lucret. lib. 1. 14.

Palmas ad sydera tollunt. Virg. 5. Aen. 52.

Querelam tollunt lugubri uoce. Lucret. lib. 4. 110.

Risum tollere. Ridere. Horat. de Arte, 77.

Solio se tollit ab alto. Virg. 8. Aeneid. 107.

Ad spem effingēdæ eloquētiæ se tollere. Quint. lib. 1. cap. 2. 18.

In sublime tollere. Plin. lib. 10. cap. 38. 2.

Vocem exiguam tollere. Virg. 6. Aeneid. 99.

Fluctus mulcere, & tollere uento. Virgil. 1. Aeneid. 14.

Tollere tormentum. Cels. lib. 3. cap. 21.

Vultus erectos tollere ad sydera. Ouid. 1. Metam. 18.

Aliquem tollere: pro, Assumere socium itineris. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 12. 2, Mea factū est insulsa uerecundia, ut te proficiscens non tollerem.

Tollere, Auferre. Cic. de Amicit. 43, Solem enim de mundo tollere uidentur, qui amicitiam è uita tollunt.

Detrahere, auferre, tollere. Cic. in Orat. 121.

Tollere, atq; irrita facere quæ quis gessit. Cic. 4. Verr. 98.

Tollere & delere. Cic. pro Quintio. 47.

Tollere & eripere. Cic pro Rosc. Amer. 42.

Tollere, E medio auferre, uita priuare, enecare: ut in antiquo illo disticho, quod refert Tranquillus cap. 39,

Quis neget Aeneæ magna de stirpe Neronem?
Sustulit hic matrem, sustulit ille patrem.

Duplicem significationem retinet: in priore enim pro enecauit, in posteriore pro portauit, sumitur.

Tollere & interficere. Cicero pro Cluentio, 16.

Aditus templorum demolitione sublati. Cicero post Red. in Senatu, 29.

Aes Alienum, pro Dissoluere. Plin. de uiris illust. 29.

Anchoras. Cæsar 1. bel. Ciuil. 125.

Auaritiam si tollere uultis, mater eius tollenda est luxuries. Cicero 2. de Orat. 92.

Aurum. Liu 6. bell. Pun. 259.

Calices. Mart. lib. 11 12.

Consuetudinem. Cic. pro Rosc. Amer. 2.

Consules. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 9.

Controuersias. Cæsar 1. bel Ciuil. 37.

Conuiuium. Plaut. Menæh. 10. 17. Virg. 8. Aeneid. 35,

—iubet & sublata reponi Pocula.

Tollere de aliquo loco. Cic. ad Att. lib. 15. 326. 4, Etenim Seruilia pollicebatur se curaturā, ut illa frumēti curatio de S. C. tolleretur.

De fano tollere. Cic. 3. de Nat. deor. 122.

De medio aliquem tollere, Interficere. Cic. pro Rosc. Amer. 12.

De oratione sua aliquem tollere, Non amplius nominare. Cicero ad Atticum, libro 2 cap. 39. 6.

De foro aliquem clamore tollere, Clamoribus facere ut aliquis foro priuetur. Cic pro Cluentio. 63.

Dolorem dentium. Plin lib. 20. cap 3. 2.

Dubitationem alicui Cic. Attico, lib. 32. 236. 4.

Aliquem è ciuitate. Cic. pro Domo sua, 35.

E choro philosophorum aliquem tollere. Cic. 1. de Finib. 40.

E medio aliquem tollere, Idem quod tollere de medio, & occidere. Liu. 4. bell. Pun. 24.

E numero. Cic. pro Flacco, 8.

Ex delubris simulacra sanctissima. Cic. 1. Verr. 2.

Ex rerum natura aliquem. Cic pro Rosc. Amer. 42, Nonne uidentur hunc hominem et rerum natura sustulisse & eripuisse, cui repentè cælū, solem, aquam, terramq; ademerunt?

Digitized by Google

Errorem tollere, Delere, abluere. Cic. 4. Acad. 85.
Exercitum religio tollit. Cic. Lentulo, lib. 1. 1. 8.
Ferro tollere aut ueneno aliquem, pro interficere. Cic. 3. de Natura deorum 117.
Fidem de foro. Cic. 1. de Lege agrar. 14, Timorem bonis iniecistis: fidem de foro, dignitatem de Repub. sustulistis.
Genus orationis tollere. Cic. Appio, lib. 3. 8. 22.
Imperitorum omnem errorem tollere. Cic. 1. de Finibus 57.
Inducias tollere, Liu. 10 bel. Pun. 16.
Legem tollere, Violare, corrumpere. Cicero 2, de Leg. 51.
Libertatem. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 8. 8.
Manu tollere. Plin. lib. 10. cap. 75. 2, Plani autem Piscium in uado dormiunt, ut manu sæpe tollantur.
Manus tollere ab re aliqua. Ouid. Epist. 19. 29. (47.
Memoriã alicuius rei funditùs tollere ac delere. Cic. pro Quin.
Metum, Timorem adimere. Cic. pro Rosc. Amer. 4.
Moram tollere, Festinare. Cic. ad Attic. lib. 10. 206. 2.
Nefas. Ouid. 2. Metam. 100.
Nomẽ alicuius ex omnib. libris tollere. Cic. Att. lib. 13. 29. 23.
Ab Officio tollere, Priuare. Cic. pro Quintio, 7.
Querelas tolle, Noli amplius queri. Horat. 1. Epist. 12. 1.
Spem aliquid faciendi tollere, Auferre. Cæsar. 7. bell. Gall. 115.
Suspicionem. Cic. ad Atticum, lib. 10. 207. 5.
Testimonio aliquem tollere, Testimonijs ita conuincere, ut puniatur, & foro priuetur. Cic. pro Fonteio, 13.
Vrbem funditùs. Cic. 2. Off. 113.
Tollere liberos pro suscipere. Plinius in Paneg. 43, Locupletes ad tollendos liberos, ingentia præmia, & pares pœnæ cohortantur.
Liberos in aliquã spem tollere. Liu. 5. ab Vrbe, 142, Nec patribus familiæ tantũ, sed ut omniũ in domo liberorũ capitum ratio haberetur: uellent: q; in eam spem liberos tollere.
Tollere, Nutrire, educare: Plaut. Truc. 8. 33,

Siquid peperissem, educarẽ, tollerem. Ter. And. 3. 1. 6.
Nam quod peperisset, iussit tolli. Cic. 3. Tusc. 50,
Ego quum genui, tum morituros sciui, & ei rei sustuli.

Ex poeta. Ouid. epist. 4. 25,

Non ego tollendi causa, sed ille fuit.

Furtim tollere aliquem. Virg. lib. 9. Aen. 109.
Tollere, differre. Plaut.

Omnes tollo ex hoc die in alium diem.

¶Sublatus, pen. prod. (ἀρθείς, μετεωρισθείς, ἀφαιρεθείς) Participium. Plinius lib. 11. cap. 29. 3. Gregatim sublatæ uento in maria aut stagna decidunt.
Clamor sublatus ad æthera. Virg. 2. Aeneid. 68.
Dolis sublatis aperire aliquid, referre sine dolo. Virg. 12. Aen.
Errore sublato agnorunt parentes, &c. Lucã. lib. 3. 121. (6.
Lex sublata. Propert. lib. 2. eleg. 7. 1.
Pauore sublato secura turba. Lucan. lib. 3. 88.
Ex oculis sublata uirtus. Horat. 3. Carm. ode 24. 7.
Sublatus, pro mortuo. Cic. 7. Verr. 111, Sic ille affectus illinc tum pro mortuo sublatus, breui postea est mortuus.
Sublati, Ferocientes, superbientes. Cæsar 1. bel. Gal. 59, Quo prælio sublati Heluetij, quòd quingentis equitibus tantam multitudinem equitum propulerant, audacius subsistere.
¶Sublaturus, pen. prod. Participium (ἀρῶν) Cic. Att. lib. 15. 32, 68. Eam rem Seruilia sublaturã ex S. C. se esse dicebat.
¶Sublatè, pen. prod. Aduerbium: ut, Sublatius de se dicere. Cicero pro Domo sua, 73.
¶Sublatio, uerbale (ἄρσις, ἀφαίρεσις.)
Sublatio iudicij. Quint. lib. 7. cap. 2.
Sublatio animi, Elatio, superbia. Cic. 2. de Fin. 21.
Tolosa] penultima prod. (Τολῶσα) Tectosagum, Narbonensis Galliæ urbs nobilißima: à qua Tolosani, Tectosagi. Plin. lib. 3. cap. 4. dicti. Notum est adagium, Aurum habet Tolosanum. De cuius raptu quæstionem aliquando habitam Romæ, scribit Cicero libro 3. de Natura deorum 105. Vide Gellium libro 3. & Iustinum libro 22.
¶Tolosates, penul. prod. Idem qui & Tolosani. Cæs. lib. 1. bel. Gal. Qui non longè à Tolosatium finibus absunt.
Tolutarius] uel tolutaris, & hoc Tolutare, pen. prod. Ἱπποφορεύς, εὔδρομος) Tolutaris equus, quasi uolutarius, à pedum uolubilitate dictus: qui alio nomine Asturco, ab Asturia Hispaniæ oppido appellatur. Hos gradarios uocamus, qui molli gradu & sine succussura gestant. Sipontinus.
Tolutariũ ab asturcõe distinguit Seneca, cuius hæc uerba sunt, epist. 88, Ita non omnibus obesis mannis, & asturconib. & tolutarijs præferres unicũ illum equũ à Catone defrictum.
Tolutim] pen. prod. Aduerbium (εὐδρόμως) Quasi uolutim: hoc est, uolubiliter, ait Nonius. Varro, ut equus qui ad uehendum est natus, tamen traditur magistro, ut equiso doceat tolutim incedere. Plautus Asina, 12. 116,

Demam hercle iam de hordeo, tolutim ni badizas.

¶Tolutiloquentia, tolutiloquentiæ (εὐγλωσσία / εὐτροχορρημοσύνη) Volubilis locutio. Næuius, O' pestifera, trux, acerba tolutiloquentia. Nonius.
Tomaculum] tomaculi, penultima correpta, uel Tomaclum, tomacli, per syncopen, pen. prod. Tomacula uel tomacinæ, edulia sunt, quæ ferè ex iecore porcino minutatim conciso, & iam semicocto infusis ouis crudis, & caseo optimo, & liquamine, pipere, aniso, gingibere fieri consueuerunt, teguntur q; omento suillo. Plinius, Tomacinæ appellantur, quæ tomacula Insubres Galli, nostris tẽporibus tomacellas. Iuuen. Satyr. 10. 36,

Exta, & canduli diuina tomacula porci.

Varro de Re rust. lib. 2. cap. 4. 10, Itaq; suibus animam datam esse proinde ac salem, quæ seruaret carnem. E' quis succidias Galli optimas, & maximas facere consueuerunt. Optimarum signum, quod etiam nunc quotannis è Gallia apportantur Romam pernæ, tomacinæ, & taniacæ, & petasiones. Dicitur aliàs insitium. Vide Isitium. Mart. lib. 1. 125, fumantia tomacla.
Tomaclum dictum ἀπὸ τοῦ τεμεῖν, quod est concidere.
Tomarus] pen. corr. Mons est Aetoliæ, ut scribit Plin. lib. 4. cap 2. Idem & Timarus appellatur, nobilis circa radices centum fontibus, ut Theopompo placet.
Tomentum] tomenti (γνάφαλον) Lana breuis & concisa, quæ ex uestibus à fullone poliendo detrahitur: & quicquid farciminis ex quacunque re, siue ex fœno & palea, siue ex pluma fuerit, quo culcitræ farciuntur. Varro lib. 4. de Ling. Lat. Postquam transierunt ad culcitras, quod in eas sagus aut tomentum, aliudue quid calcabant, ab inculcando culcitra dicta.
Tomentorum autem aliud leuconicum dicebatur, quod fiebat ex lana alba concisa: aliud circense, ex arundinibus concisis factum: idq; stramentum habebatur plebeiorum, dictum circense, quod in circo Romano sternebatur, illicq; pauperiores quiescebant. Mart. lib 14. 159,

Tomentum concisa palus circense uocatur:
Hæc pro leuconio stramina pauper emti.

Alia exemplaria habent, Lingonico.
Tomex] tomicis, fœm. gen (τομική) Tomices Græco nomine appellantur ex canabi impolito & sparto leuiter tortæ restes, ex quo funes fiunt. Plin. lib. 17. cap. 10. 5, Sic et spinas sepis causa serunt, tomice moris spinarum circunlita. Colum. lib. 12. cap. 32, Deinde fasciculos tomice palmea, aut iuncea ligato. Vitru. lib. 7, docet asseres tomice religandos. Græcis dicitur τομική, fœm. gen.

Tomices appellantur etiam puluilli, quos in collo habent animalia, ne reste lædantur.

Tomos] τόμος, τόμεα, τόμεις, τομεύς, Ponti oppidum, Nasonis exilio notum: quod ipsum à Milesijs deductum innuit ipse Ouid. lib. 1. Tristium, eleg. 9. 9. Cur autem Tomus dictū sit. Idem 3. Trist. eleg. 9. 7.

Inde Tomos, dictus locus est, quia fertur in illo.
Membra soror fratris consecuisse sui.

Nam τομὴ Græcis incisio dicitur. Absyrtus autem ille fuit Medeæ crudelitate sectus, ut idem Ouidius loco iam citato scribit.

¶ Tomitanus, pen. prod. Adiectiuum (τομίτης) ut,
Humus Tomitana. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 2.
Ager Tomitanus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 8. 1.

Tomus] tomi, masc. gen. (τόμος) Fragmentum libri, sectio, pars. Martial. lib. 1. 62,

Scriptura quanti constet, & tomus uilis.

Tomyris] pen. corr. (τόμυρις) Regina nobilis Massagetarum in Scythia, quæ Cyrū debellauit & interemit. De qua plenè Herodotus, et Iustinus lib. 1. Tibul. lib. 4. ad Mecœnatem, 1. 29,

Nec quà regna uago Tomyris finiuit Araxe.

Tonatio] Vide Tono.

Tondeo] tondes, totondi, tonsum (κείρω, κείκω, νέμω) tondere, Lanam siue capillos, & huiusmodi incidere.

Tondere barbam. Cicero lib. 5. Tuscul. 82. Sueton. in Augusto, cap. 79, In capite comendo tam incuriosus, ut raptim compluribus simul tōsoribus operam daret, ac modo tonderet, modò raderet barbam. hoc est, Modò tonderi, modò radi faceret. Mart. lib. 2. 17, de tonsore,

Non tondet inquam: quid ergo facit? radit. Virg. 3. Georg. 63.

Comas tondere. Tibul. libro 3. eleg. 12.
Tondere oues. Plin. lib. 8. cap. 48. 1.
Tondere caput ad cutem. Celsus libro 6. capite 6. de pediculis palpebrarum.
Os alicuius tondere. Catul. Epith. 56. 28.
Tondere prata, Secare. Virgil. 1. Georg. 58.
Brachia arborum tondere. Virg. 2. Georg. 74.
Tondere dumeta dicuntur iuuenci: id est, pascere. Virgilius libro 1. Georgicorum 3.
Tondere herbas fruticantes. Plin. lib. 12. cap. 25. 23.
Violas tondere manu. Propert. libro 3. eleg. 13 6.
Tondere aliquem auro, Auferre, & furari quicquid habet auri. Plaut. Bach. 5. 8.

¶ Tondens, Participium (νέμων) ut, Equi latè tondentes campum. Virg. 3. Aeneid. 108.
Pecudes tondentes gramina ex uno campo. Lucret. lib. 2. 132.
Pecudes tondentes pabula. Lucret. lib. 2. 64.

¶ Tonsito] tonsitas, pen. cor. tonsitare, Aliud frequentatiuū, à tonso frequentatiuo. Plaut. Bacch. 23. 7,

Rerin' ter in anno tu has tonsitari?

¶ Tonsus, Participium (κεκαρμένος) Qui est coma abscissa: ut, Tonsus homo: cui contrarium Intonsus, capillatus. Cicero in Pisonem, 13, Cum illa saltatrice tonsa. Martialis libro 11. 37,

Iam mihi nigrescunt tonsa sudaria barba.

Tonsus, Minutus, uel compositus. Virg. lib. 1. Aen. 142,

—tonsisq; ferunt mantilia uillis. Seruius.

Capillus tonsus. Ouid. 8. Metam. 31:
Comæ tonsæ, Compositæ. Virg. 5. Aeneid. 111, Seruius.
Cutis tonsa. Horat. 1. epist. 19. 2.
Humum tonsam uerri raro pectine. Ouid. 1. de Remed. 39.
Lanæ tonsæ. Horat. 3. Carm. ode 15. 3.
Myrti tonsæ. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Nouales tonsæ. Virg. 1. Georg. 15.
Oliua tonsa, quæ minutis frondibus compta est: quasi à tonsore composita. Virg. lib. 3. Georg. 5.
Valles tonsæ, arboribus & syluis uiduatæ. Virgil. 4. Georg. 56. non syluosæ. Seruius.
Tonsa, Tonsæ, à nonnullis dicitur ouis.

¶ Tonsæ (ἐρετμός) Remi, à decutiendis fluctib. Virg. 7. Aen. 6,

—& in lento luctantur marmore tonsæ.

Seruius. Lucret. lib. 2. 112,

Antennas, proram, malos, tonsasq; natantes.

Statius 5. Thebaid. 68.

Ast ubi suspensis siluerunt æquora tonsis.

¶ Tonsor, tonsoris, pen. prod. masc. gen. (κουρεύς) Qui tondet. Varro 2. de Re rust. cap. 11. 7, Omnino tonsores in Italia primum uenisse ex Sicilia dicuntur, post Romam conditam anno tertio. Plautus Asinar. 8. 14,

Ad tonsorem ire dixit. Horat. 1. Serm. Satyr. 7. 1,
Omnibus & lippis notum, & tonsoribus esse.

Dionysius ne tonsori collum committeret, tondere filias suas docuit. Cic. 51. Tuscul. 82.
Inæqualis tonsor. Horat. 1 epist. 1. 19.
Dare operam tonsori. Vide Opera.

¶ Tonsorius] Adiectiuum (κουρικός) Quod ad tondendū pertinet: ut, Tōsorius culter. Cic. 2. Offic. 33. Apud martialem, lib. 14. 36, titulus est de Tonsorijs ferramentis.

¶ Tonsura, tonsuræ, pen. prod. (κουρά) Tondendi opus. Colum. lib. 7. cap. 4. 7, de Ouibus, tōsuræ certum tempus anni per omnes regiones seruari nō potest. Varro 2. de re Rust. cap. 11. 1, De lacte in eo & tonsura lanæ.

Tonsura, in uitibus & arboribus. Plin. lib. 17. cap. 27. 6, Vitis tantùm tonsuram annuam quærit, alternam myrtus, punicæ oleæ, quia celeriter fruticescunt.

¶ Tonstrix, stricis, pen. prod. fœm. gen. (κουρεύτρια) Plaut. Truculent.

Tonstricem Syram nouisti nostram.

¶ Tonstricula, tonstriculæ, penultima correpta, Diminutiuū, (κουρευτρίδιον) Cicero 5. Tuscul. 28, Ita sordido ancillarių; artificio regiæ uirgines ut tonstriculæ tondebant barbam & capillum patris.

¶ Tonsilis, & hoc tonsile, pen. corr. (καρτὸς) Quod tonsum est, ac in orbem & comā putatum, ut ait Valla lib. 1. Plin. lib. 12. ca. 2. 1, Primus Cn. Matius nemora tonsilia inuenit. Martial. lib. 5 114, Tonsile buxetum.

Tonsilis facultas. Plin. lib. 16. cap. 10. 4.

Tonsilla, tonsillæ, Palus dolatus in acumen, & cuspide præferratus, qui nauis religandæ caussa in littore figitur. Actius, Tacete, & tonsillas in littore edite. Festus.

Tonsillæ (παρίσθμια) Diminutiuum à tole tumore faucium, ut uult Festus. Propriè fiunt circa uuam ex utraq; parte infra fauces, uocanturq; glandulæ, ob quandam glandis similitudinem. Plin. lib. 11. cap. 37. 47, Tonsillæ in homine, in sue glandulæ. Cic. 2. de Nat. deor. 202, Linguam autem ad radices eius hærens excipit stomachus, quò primùm illabuntur ea quæ accepta sunt: oris utraq; ex parte tōsillas attingens, palato extremo atq; intimo terminatur. Amygdalinæ à forma Galeno dicūtur, suntq; glandulæ in radice linguæ quæ saliuam conficiunt.

¶ Tonstrina, tonstrinæ, pen. prod. (κουρεῖον) Locus in quo tonderi solet. Plaut. Amph. 13. 5,

In medicinis, in tonstrinis, apud omnes ædes sacras.

Terent. Phorm. 1. 2. 39,

—ex aduorsum ei loco
Tonstrina erat quædam.

Tongri,

Digitized by Google

Tongri] Galliæ populi, Ptol. lib. 2. cap. 9. uulgò Brabant.
Tonitru] Vide Tono.
Tono] tonas, tonaui, tonatum, & aliquando tonui, tonitum, pen. cor. (βροντάω) tonare, Notæ significationis. Varro in Eumenid. Sonitus matris deûm tonimus tibi semiuiri.
Si fulserit, si tonuerit, si tactum aliquid erit de cælo. Cicero de Diuinat. 221.
Quum tonuit læuum bene tempestate Serena. Cicero secundo de Diuinat. 123,
Tonat Iupiter. Cic. 2. de Natura deor. 94, Hunc etiam augures nostri quum dicunt Ioue fulgente, tonante, dicunt enim in cælo fulgente, tonante.
Tonat cælum. Plin. lib. 15. cap. 30. 8, Tiberium principem tonante cælo, ea coronari solitũ fuerũt cõtra fulminũ metus.
Cælum tonat omne fragore. Virg. 9. Aen. 108.
Ruinis horrificis tonat Aetna. Virg. 3. Aen. 115.
Tonuêre feris clamoribus astra. Silius lib. 16. 20.
Mare tonuit ex Alto. Senec. Hippol. 10. 4.
Tympana tenta tonant palmis. Lucret. lib. 2. 125.
Spiritus ore tonat. Propert. lib. 3. eleg. 17. 8.
Tonare murmure ac uerberibus, Resonare. Martial lib. 9. 72.
Ore tonare. Virg. 4. Aeneid. 102.
Verba tonare insano foro. Propert. lib. 4. eleg. 127.
Tonare laudes alicuius, Magnopere efferre. Plin. in Præfa. 3.
¶ Tonans, tonantis (βροντῶν) Iupiter dicitur: ut,
Magni tecto tonantis. Ouid. 1. Metam. 35.
Germana tonantis, Iuno. Ouid. epist. 9. 2.
¶ Tonatio, Verbale, apud Senecã 2, Naturalium quæstionum, Quæstio illa, ut ita dicam, comminatio est, & quasi sine ictu tonatio.
¶ Tonescit (βροντᾷ) pro Tonat. Varro bimargo, Tonitribus templum tonescit. Nonius.
¶ Tonitrus, huius tonitrus, penul. corr. m. g. (βροντὴ) uel hoc Tonitru indeclinabile, in singulari, in plurali tonitrua. Ouid. 2. Metam. 62.
Vnde mouet tonitrus uibrataq; fulmina iactat. Iuuen. Satyr. 5. 2,
—& facient optata tonitrua cœnas. Plinius libro 8. cap. 47. 2, Tonitrus solitarijs ouibus abortus inferunt. Cicero 2. de Diuin. 62, Nonne perspicuum est ex prima admiratione hominum, quòd tonitrua, iactusq; fulminũ extimuissent, credidisse ea efficere rerum omnium præpotentem Iouem?
Ingens tonitru. Ouid. 3. Fast 70.
Agere tonitrus. Stat. 1. Thebaid. 52.
Cælum ciebo tonitru, Virg. 4. Aeneid. 25. Verba Iunonis.
Sonoro tonitru cuncta concutiens. Claud. 2. Paneg. 6.
Concussa tonitru tremunt omnia. Lucret. lib. 6. 25.
Flamma inter nubes coruscat, cælum tonitru contremit. Cic. 3. de Orat. 86.
Mouere tonitrus. Ouid. 2. Metam. 62.
Humanas motura tonitrua mentes. Ouid. 1. Metam. 12.
Tonitru quatiuntur cærula cæli. Lucret. lib. 6. 20.
Ardua terrarum tremiscunt tonitru. Virg. 5. Aeneid. 139.
Armorum tonitru concussa est Daunia tellus. Silius lib. 13. 2.
¶ Tonitruum, tonitrui, Idem (βροντὴ) Plin. lib. 2. cap. 43. 1, Igitur non eam inficias, posse in has & ignes supernè stellarum decidere, quales sereno sæpe cernimus: quorum ictu concuti aera uerum est, quando & tela uibrata strident. Quum uerò in nubem peruenerint, uaporem dissonum gigni, ut candente ferro in aqua demerso, & fumidum uorticem uoluit: hinc nasci procellas. Et si in nube luctetur flatus aut uapor, tonitrua edi: si erumpat ardens, fulmina: si lõgiore tractu nitatur, fulgetra.

Hic tibi strepitus, fremitus, clamor, tonitruum. Cælius Ciceroni, 8, 2. 4.
Quæ porrò illa tonitrua? quæ tempestas? Cic. 5. Philip. 169.
Rauca tonitrua. Claud. 8. Paneg. 42.
¶ Tonitralia (βροντεῖα) Loca in quibus fit tonitru: uel in quibus habitat is qui tonat, Deus. Lucret. lib. 1,
Neue ruant cœli tonitralia templa supernè. Ex Lambino.
Tonsilla, Tonsor, Tonstrix, Tonsus] Vide Tondeo.
Tonus] toni, m. g. (τόνος) Sonus Latinè dicitur: unde accentum quod tonum uocauêre: quos ueteres nostri imitati, tenorem, quasi tonorem, accentum dixerunt.
Tonus, Spacium id quantũ abest à terra circulus cœli citimus hoc est lunaris, centum scilicet uiginti sex millia stadiorum, ut inquit Martianus: quoniam ut in sonis interuallum cum legitima quantitate minimum ex duobus sonis inter se diuersis, ita in cœlo minimum à terra spacium ad lunam, tonum appellare placuit. Plin. lib. 35. cap. 5. 2, Deinde adiectus est splendor, alius hic quàm lumẽ: quem quia inter hoc & umbram esset, appellauerunt tonon: commissuras uerò colorum & transitus, armogen.
Toparcha] Vide Topos.
Topazius] topazij, f. g. (τοπάζιον) Gemma. Plin. lib. 37. cap. 8, Egregia etiamnum topazio gloria est, suo uirẽti genere, & quũ reperta est, prælata omnibus. Id accidit in Arabiæ insula, quæ Chitis uocatur, in qua Troglodytæ prædones quum diutius fame & tempestate pressi herbas radicesq; effoderent, eruerunt topazion. Hæc Archelai sententia est. Iuba, Topation insulam in rubro mari à continente stadij CCC abesse tradit: nebulosam, & ideo quæsitã sæpe à nauigantibus ex ea causa nomen accepisse. Topazin enim Troglodytarum lingua significationem habere quærendi.
A topazio in aurum declinat. Vide Declino.
Topazos] τόπαζος, siue Topazios. Plin. lib. 6. cap. 29. Insula in mari rubro: in qua reperitur lapis topazius mirè pellucidus. Vide Topazius.
Tophus] tophi, m. g. (πῶρος) Genus lapidis asperi, qui facilè in arenam resoluitur. Plin. lib. 17. cap. 4. 6. Col. lib. 4. cap. 22, Arenosus tophus, & plus iusto ieiunus sabulo.
Antra laqueata tophis & pumice. Ouid. 2. Fast. 63.
Leuibus tophis structa atria. Ouid. 8. Metam. 113.
Lenes tophi. Ouid. 3. Metam. 32.
Scaber tophus. Virg. 2. Georg. 43.
Sordidus tophus. Stat. 4. Sylu. 3. 11.
¶ Tophinus, pen. cor. Adiect. (πωρινός) Quod ex topho est. Suet. in Claudio Cæsare, cap. 21, Circo uero maximo marmoreis carceribus, auratisq; metis, quæ utraq; & tophina ac lignea antea fuerant, exculto, &c.
¶ Tophaceus, Adiect. Idem, (πωρώδης) Plin. lib. 17. cap. 7. 1, Est enim alba, rufa, columbina, argillacea, tophacea, arenacea. Vnde tophacea quoq; pyra, uulgus nostrum appellat à tophis qui intus reperiuntur.
Topiarium] topiarij, Dicitur opus ex arbore, aut frutice, aut herba factũ ad decorem, ut sunt testudines, cameræ, naues, auiculæ, & huiusmodi, quæ ex buxo uel hedera, quarũ natura sequax est & flexibilis, fieri consueuerunt. Dictum topiarium, ἀπὸ τῶν τόπων, hoc est à locis, quæ in his uaria cõstituuntur. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 9, Topiarium laudaui, ita omnia conuestiuit hedera. Plin. lib. 15. cap. 30. 3, Accedit in topiario opere taxa, &c.
¶ Topium, topij (τόπιον) Idem Vitru lib. 7. cap. 5, Habentem deorum simulacra, seu fabularũ dispositas explicationes, nõ minus Troianas pugnas, seu Vlyssis errationes per topia, cæteraq; quæ sunt eorum similibus rationibus ab rerum natura procreata. Topia, inquit Hesychius, funiculi sunt,

Digitized by Google

quibus frutices, & arbusculæ tonsiles in animaliū species, aut rerum historias, luculenta uarietate aßimilatæ, religatæ multis locis hinc inde distinentur & torquentur, flectunturq; ad effingenda quæ luduntur rerum & animantium argumenta. Hinc topiarium opus deductū uidetur, authore Turnebo.

¶ Topiarius, topiarij, m.g (τοπιοποιὸς) Qui topiaria facit: sicut coronarius, qui coronas. Plin. lib. 15. cap. 19. 5, satiuarum genera topiarij faciunt.

In opere topiario tonsilis. Plin. lib. 16. cap. 18. 4.

¶ Topiaria, riæ. (τοπιοποιητική) Ars ipsa: unde Topiariā facere, pro Artem exercere operis topiarij. Cicero ad Qu. fratrem, lib. 3. cap. 17. 9, Topiariū laudaui, ita omnia conuestiuit hedera qua basim uillæ, quæ intercolumnia ambulationis, ut deniq; illi palliati topiariam facere uideantur, & hederam uendere.

Toparcha] toparchæ (τοπάρχης) Qui unius loci uel regionis curam habet.

Toparchia, toparchiæ, Territorium (τοπαρχία.)

Topos] Græcè (τόπος) Latinè dicitur Locus.

¶ Topicus, pen. corr. Adiectiuum (τοπικὸς) Localis unde Aristoteles & Cicer. Topica, libros appellarunt, id est Locorum sedes, in quibus demonstrantur ea à quibus argumenta sumi debent.

¶ Topice, topices, penul. correp. fœm. gen. (τοπική) Ars ipsa inueniendorum argumentorum. Cic. in Topic. 4, Inueniendi uerò artem quæ topice dicitur, quæ ad usum potior erat, & ordine naturæ certè prior, totam reliquerunt.

¶ Topica, topicorum (τοπικά) Cic. Trebatio, lib. 7. 20. 2, Instituti Topica Aristotelica conscribere.

¶ Topographia, topographiæ (τοπογραφία) Locorum descriptio Latinè dicitur. Cic. ad Attic. lib. 15. 329. 2, Itaque me referunt pedes in Tusculanum: & tamen hæc τοπογραφία ripulæ uidetur habitura celerem satietatem. Vbi ex uetusto scripto codice legitur ῥωπογραφία.

Topper] αὐτίκα, Obsoleta dictio, qua antiquißimi utebantur pro Celeriter, seu confestim, statim. Næuius apud Festū. Capesse flammam Vulcani topper.

Toral] huius toralis, penultima producta, & toralium (ἐπίβλημα) Varro de uita populi Roman. lib. 1, Quod frontem lecticæ struebant ex ea herba torta, torum appellatū: hoc quod inijcitur, & nunc toral dicitur. Lecticam qui inuoluebant, segestria appellabant. Hæc Festus. Horat. 1. epist. 5. 5,

> —ne turpe toral, ne sordida mappa.

Idem 2. Serm. Satyr. 4. 17,

> Et Tyrias dare circum illota toralia uestes.

¶ Torale, toralis (ἐπίβλημα) inquit Varro de Ling. Latin. Quod ante torum est.

Toranius] Τωράνιος, Mango quidam: qui, ut author est Plin. lib. 7. cap. 12. 6, M. Antonio iam Triumuiro, eximios forma pueros, alterum in Asia genitum, alterum trans Alpes, ut geminos uendidit: tanta unitas erat, &c.

Torcular] pen prod. torcularis, pen. prod. neut. gen. & aliquando Torculare, torcularis (ληνὸς) Machina prenendis uuis apta. Plin. lib. 15. cap. 1. 5, An maturitas illa in torcularibus fiat, an ramis. Colum. lib. 8. cap. 50. 8, Tum diligenter mūdatam protinus in torcular deferri, & integram in fiscinis nouis includi, prælisq; subijci, ut quantum poßit, paulisper exprimatur. Non desunt qui putent Torcular habere penultimam correptam, dicentes à torculum fieri torcular, ut à speculum specular.

¶ Torculariū, torcularij (προλήνιον) Idem quod torcular. Cato cap. 18. 1, Torcularium si ædificare uelis, &c.

¶ Torcularius, adiectiuum (ὑπολήνιος) Quod ad Torcularium pertinet: ut, Torcularia uasa. Cato cap. 11, Torcularij lacus. Colum. lib. 12. cap. 18. 2.

Torcularia cella. Colum. lib. 1. cap. 6. 5.

¶ Torcularius, Substantiuum, ληναῖος) Qui torculari premit uuas. Col. lib. 12. cap. 50. 3, Quia interdum multitudo baccæ torcularium uincit laborem.

Torculum, torculi, penultima correpta (ληνὸς) Idem quod torcular. Cato capite 1. 2, Ad uillam quum uenias, uideto uasa, torcula, & dolia, multáne sient. Plinius libro 18. capite 31. 7.

¶ Torculus. pen. cor. Adiect. (λήνιος) Quod ad torculū pertinet: ut, Torculus funis. Cato cap. 135. 2. Varro 3. de Re rust. cap. 2. 7.

Tordile] tordilis, Plinio: uel Tortile, Ruellio & Tordilion, Semen sesellis. Plin. lib. 24. cap. 19. 7.

Toreuma] toreumatis, neut gen. & Toreumatum, toreumati, pen. Cor. (τόρευμα) Opus positum, cælatum: à τορεύω sculpo, & cælo. Toreumata dicuntur sculpta aut cælata ex quacunq; materia, quæ in delicijs habetur. Cic. 4. Verr. 89, Toreumata sanè nota ac preciosa auferuntur. Ibidem 6. 33, De hoc Verri dicitur, habere eum per bona toreumata, in his pocula duo quædam, quæ Heraclia nominātur, Mentoris manu summo artificio facta. Sallustius, Tabulas, signa toreumata emunt. Martial. lib. 33,

> Artis Phidiacæ toreuma clarum.

Ibidem lib 14. 99,

> —plebeia toreumata.

¶ Toreutes, toreutis, masc. gen. (τορευτὴς) à Græcis dicitur Cælator, sculptor.

¶ Toreutice, toreutices, pen. cor. fœm. gen. (τορευτική) Ars ipsa, quæ & anagliptice, et sculptura siue cælatura dicitur. Plin. lib 38. cap. 8. 7, Et alterum coloßicon nudū, primusq; artem toreuticen aperuisse atq; demonstrasse meritò iudicatur. De Phidia sculptore.

Tormentum] tormenti (στρεβλὴ, βασανισμὸς) Supplicium quod datur alicui ad pernoscendam ueritatem, uel ad cruciatum inferēdum, ob nequitiam. A' torquendo dicitur. Cic. 3. de Finibus 66, Vtq; in omnibus tormentis cōseruetur uita beata. Idem pro Sylla, 59, Quæstiones nobis seruorum ac tormenta accusator minitatur. Horat. 1. Epist. 2. 12,

> Inuidia Siculi non inuenēre tyranni
> Maius tormentum.

Carnificū tormenta, morborū cruciamenta. Cic. 11. Phil. 294.

Acerrimum tormentum. Cicero pro Cluentio, 141.

Lene tormentum. Horat. 3 Carm. ode 21. 3.

Accipere aliquē necatū in tormentis. Cic. 3. de Nat. deor. 118.

Serui authoritate aduocatorum, & in tormentorum adducti in ueritate manserunt. Cic. pro Cluentio, 140.

Aliquem cogi tormentis quippiā cōfiteri. Cic. pro Milone, 42.

Ferre tormenta. Quintil. lib. 2. cap. 20. 8.

Iniungere sibi tormentum. Vide Iniungo.

Perferre uim tormentorum. Cic. in Partit. 27.

Esse in tormentis. Vide In præpositionem.

Tormentum narium, Quod nares torquet & afficit. Plin. lib. 19. cap. 8. 25.

Calumnia timoris, & cæcæ suspicionis tormentum. Cecinna (Cic. lib. 6. 7. 12.

Iracundiæ tormentum. Cic. 11. Philip. 290.

Tormentum appellat Varro meßis trituram, quòd ibi frumentum teratur. Calepinus.

Tormētum generale uocabulum est omnium machinarum, saxa, tela, & id genus uaria torquentium. Cæsar 4. bel. Gall. 556, Atq; inde fundis, tormentis, sagittis hostes propelli ac submoueri iußit. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 29, Aggere, uineis,

neis, turribus oppugnaui, usq; tormentis multis. Stat. 9. Thebaid. 30.

—non illum impacta mouerent Tormenta.

Fortius tormento. Ouid. 9. Metam. 44.
Missilia tormenta. Vide Mitto.
Murali tormento concita saxa. Virg. 12. Aeneid. 185.
Rotare tormenta. Stat. 10. Thebaid. 171.

Tormina] torminum, pen. cor. neut. gen plur. nu. (στρόφοι) Genus morbi: à Torquendo, quum dolore torquentur intestina, uel propter exulcerationem, quæ Græcè dysenteria dicitur, uel etiam alia ratiõe, ut scribit Cels. lib. 4. Plin. lib. 20. cap. 14, Mentastrum torminibus cholericis efficacissimum. Colum. lib. 12. cap. 7. 1, Sequitur torminum uitium, quorum signum est cruenta & mucosa uentris proluuies.
Cholerica tormina. Vide Cholera.
Affici torminibus. Vide Afficio.
Præbere se sorticulum in torminibus. Cic. 2. Tusc. 79.

¶ Torminosus, pen. prod. Adiect. (στροφούμενος) Qui eum morbum patitur, quem & dysentericum appellant Græco uocabulo. Cic. 4. Tuscul. 40, Itaq; dicimus grauedinosos quosdam, quosdam torminosos: non quia semper sint, sed quia sæpe sint.
Tormines masculino genere protulit Nonius.

¶ Torminalis, & hoc torminale, pen. prod. (στροφωτικός) Quod tormina infert. Plin. lib. 15. cap. 21. 1, Quartum genus torminale appellant. De sorbis.
Torminalia sorba. Cels. libro secundo cap. 30, Item mel coctum, pira immatura, sorba, magisque ea quæ torminalia uocantur, &c.

Tornatilis, Torno, tornas] Vide Tornus.

Tornus] torni, m. g. (τόρνος δῖνος) Instrumentum fabrile quo ligna, ebur, & reliqua huiusmodi tornantur & poliuntur. Plin. lib. 7. cap. 56. 8, Normam autem & libellam, & tornum, & clauem, Theodorus Samius inuenit. Idẽ lib. 16. cap. 40. 5, Calices ex terebintho solitus facere torno. Virg. 3. eclog. 8,

Lenta quibus torno facili superaddita uitis. Ouid. ad Pisonem, 20 —Hinc exornata figuris
Aduolat, excusso uelox sententia torno.

¶ Torno, tornas (τορνεύω) tornare. Torno polire, aut in aliquã formã figurare. Plin. lib. 36. cap. 22 3, Lapis est qui cauatur, tornaturq; in uasa coquendis cibis utilia. Cic. de Vniuers. 22, Idq; ita tornauit ut nihil effici possit rotundius.
Versus malè tornati, Metaphoricῶs pro Malè elaborati. Horat. de Arte, 89.
Tornare, Circumagere. Plin. lib. 36. cap. 13. 6, Quarum in officina turbidines ita librati pependerunt, ut puero circumagente tornarentur.

¶ Tornatilis, & hoc tornatile, penult. correp. (τορνευτός) Quod torno factum est.

¶ Tornator, pen. prod. tornatoris, Verbale. Firmicus lib. 4. cap. 7. ad finem, Facit quoq; tornatores, aut simulachrorum sculptores.

Torone] Plin. lib. 4. cap. 10. Macedoniæ oppidum.

Torosus] Vide Torus.

Torpeo] torpes, torpui (κατοκνέω, καταβλακεύω) torpere, Animo & corpore ita debilitatum esse, ut quis lãgueat. Cic. 1. de Nat. deor. 142. Deum sic feriatum uolumus cessatione torpere, ut si se commouerit, uereamur ne beatus esse non possit? Virg. 3. Georg. 74,

—Consertoq; agmine cerui
Torpent mole noua, & summis uix cornibus hærent.

Plautus Amphit. 4. 181.
Animoq; & corpore torpet. Horat. 1. epist. 6. 3.
Torpere metu, Præ timore ita obstupefieri, ut uix loco moueri queas. Liuius 8. bel. Pun. 157.
Veterno graui torpere. Virg. 1. Geor. 25, Hoc est, Pigrescere. Acies luminum torpet. Vide Acies.
Consilia torpent. Liu. ab Vrbe, 6. 87, Frigere & torpere consilia senis, sed Camillo tum uitæ satis, tum gloriæ esse.
Genæ torpuerant dolore. Ouid. epist. 10. 9.
Lingua torpuerat retẽta metu. hoc est, Velut fixa substiterat, nec loqui poterat. Ouid. epist. 11. 17.
Pectora torpuerant longa mora. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 2.
Vires torpent. Virg. 9. Aeneid. 100,

—Torpent infractæ ad prælia uires.

Vox & spiritus torpet. Liu. 1. ab Vrbe, 203.

¶ Torpens, Partic. (ναρκώμενος) Cic. 2. de Diuin. 97,

Quidnam torpentes subulò obstupuistis Achiui

Ex poeta.
Ignauia torpens. Stat. 10. Thebaid. 18.
Amnis torpens. Stat. 4. Thebaid. 35.
Hyems frigore torpens. Claud. 5. Paneg. 35.
Lacus torpentes Stat. 9. Thebaid. 91.
Membra torpentia ægrè trahens. Silius lib. 4. 14.

¶ Torpesco, torpescis (ναρκῶμαι) torpescere, Torpidum fieri. Sallust. in Iugurtha, Cæterum ingenium quo neq; melius, neq; amplius in natura mortalium est, incultu atq; socordia torpescere sinunt. Plin. lib. 9. cap. 25. 5, Flauescunt tamen & illæ senecta, rugisq; torpescunt. De margaritis.
Membra torpescunt gelu. Senec. Medea, 12. 10.

¶ Torpor, torporis, m. ge. (νάρκησις) Animi & corporis debilitatio, pigritia, stupor. Cic. 1. de Natur. deor 190, Aliæ fuga se, aliæ occultatione tutantur: atramenti effusione sepiæ, torpore torpedines.
Iners torpor. Stat. 5. Sylu. 3. 52.
Vehemens torpor. Cels. lib. 2. cap. 8.
Graui torpore deuictum premit mors. Senec. Herc. fur. 12. 5.
Membra nouus soluit formidine torpor. Virgilius 12. Aeneid. 174.

¶ Torporo, torporas, penult. prod. (ναρκέω) torporare, Torporem inducere. Turpilius Hetæra, Stupidus astat, ita eius aspectus repens, cor torporauit hominis amore. id est, Torpefecit. Nonius.

¶ Torpidus, pen. corr. Adiect. (ναρκώδης) Torpens, piger ut, Torpidus somno. Liu. 5. bel Pũ. 214. Et 2. bel Pun 219, Quod malum præterquam atrox super tot clades, etiam nouum, cum stupore ac miraculo torpidos defixisset, &c. hoc est, Stupefactos & attonitos.

¶ Torpedo, pen. prod. torpedinis, fœ. g. (νάρκη, νάρκωσις) Idem quod torpor. Sallust. lib. 1. Histor. Hæc si placent, si tanta torpedo animos obrepsit.
Torpedo, item fœm. g. Genus piscis, qui limo mersus, occultat se, & pisces suprà natantes torpentes facit: postquam uerò obtorpuêre, deuorat. Plin. lib. 32. cap. 1. 6, Ex eodem mari torpedo: etiam procul & è longinquo: uel si hasta uirgã e attingatur, quamuis prævalidos lacertos torpescere, quamlibet ad cursum ueloces alligari pedes facere proditur. Idem lib. 9. cap. 42. 2, Nouit torpedo uim suam ipsa non torpẽs, mersaq; in limo se occultat. Cic. 2 de Nat. deor. 190, Tutantur se torpore torpedines. Claud. de Torpedine, 16. 1, Mira torpedo.

Torquatus, pen prod. (τορκουάτος) cognomen Titi Manlij, qui ad Anienem occiso Gallo torquem detraxit. Hic est ille Torquatus Manlius, cuius iniussu quum filius aduersus hostem, à quo prouocatus fuerat, pugnasset, eoq; occiso equestria spolia uictor ad patrem tulisset, subitò eum quòd aduersus edictum suum, & rei militaris disciplinam fecisset

iußit occidi. Vide Manlius. Cic. 1. de Finib. 34, Ad maiora enim quædam nos natura genuit & conformauit, ut mihi quidem uidetur, ac fieri poteſt ut errem: ſed ita prorſus exiſtimo, neq; cum Torquatum qui hoc primus cognomen inuenerit, aut torquem illum hoſti detraxiſſe, ut, &c. Idem. 4. Tuſc. 76. & 3 Offi. 154. Virg. 6. Aen. 165,

—ſæuumq; ſecuri

Aſpice Torquatum, & referentem ſigna Camillum.

Truces Torquati. Claud. 1. in Eutrop. 91.

Torquatus] pro Palumbo. Vide Torques.

Torqueo] torques, torſi, torſum & tortum. (στρέφω, στρίβω, λυγίζω, στρεβλόω, κνώθω, βασανίζω) torquere, Inflectere. Plin lib 36. cap. 25. 3, Neceſſarium binas per diuerſum coaſſationes ſubſterni, capita earum præfigi clauis, ne torqueantur. Virgil. lib. 2. Georg. 90,

Cornus: & Ityreos taxi torquentur in arcus id eſt, torquendo inflectuntur.

Acies oculorum ardentes torquere. Vide Acies.

Aquas torſit remis. Ouid. 5. Faſt. 123.

Aurem torquere ab obſcœnis ſermonibus. Horatius ſecundo epiſt. 1. 26.

Capillos torquere ferro, Calamiſtro inurere. Ouid. 1. de Arte amandi, 102.

Ceruices oculosq; pariter cum modorum flexionibus torqueat Cic. 2. de Legib. 63.

Collum torquere. Liu. 4. ab Vrbe, 230.

Fuſos torquent mulieres. Plin. lib. 28. cap. 2. 18.

Amentatas haſtas torquere. Cic. 1. de Orat. 125.

Iter torquere: id eſt, à uia declinare. Stat. 12. Thebaid. 63.

Lumina flammantia torquens anguis. Virg. 3. Georg 87.

Oculũ torquere, Ita ſurſum aut deorſum uerſus flectere, ut altera ueluti cuiuſdam lucis reuerberatio uideatur. Cicero 4. Academ. 141, Itaque Timagoras Epicureus negat ſibi unquam quum oculum torſiſſet, duas ex lucerna flammulas eſſe uiſas.

Oculos torquere ad rem aliquam. Virgil. 4. Aeneid. 44.

Orbes ſquamoſos torquet uolubilibus nexibus. Ouid. 3. Metamorph. 9 de ſerpente Cadmi.

In orbem torquere. Cic. de Vniuerſ. 32.

Os torquere. Cic. 2. Offic. 162.

Proras ad littora torquent. Virg. 3. Aeneid. 107.

Nautæ adnixi torquent ſpumas. Virgil. 3. Aeneid. 42.

Stamina torquere pollice. Ouid. 12. Metam. 95.

Terra quum circum axem ſe ſumma celeritate conuertat & torqueat. Cic. 4. Acad. 221.

Veſtigia torſit ad ſonitum uocis. Virgil. 3. Aeneid. 133.

Torquere ius, per tranſlationem: pro, Auertere, aut peruertere. Cic pro Cecinna, 56.

Verſare ſuam naturam, & regere ad tempus, atq; huc & illuc torquere & flectere. Cic. pro Cælio, 9.

Torquere, torquendo iacere. Virg. 5. Aeneid. 100,

In medios telum torſiſti primus Achiuos. Lucan. lib. 2. 111,

— Valet in torquendo dextera pilo.

Fulmina torquere. Virg. 4. Aeneid. 42.

Iaculum torquere lacerto. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 12.

Tela manu torſit. Ouid. 12 Metam. 20.

Tela torquentur lacertis. Lucan. lib. 3. 113.

Torquere terras, Gubernare. Virg. 4. Aeneid. 34.

Torquere, Suſtinere. Virg. 6. Aeneid. 160.

— Vbi maximus Atlas

Axem humero torquet ſtellis ardentibus aptum.

Idem lib. 7. 134.

Ipſe pedes tegmen torquens immane leonis. Seruius.

Torquere, Tormentum inferre, angere moleſtiam afferre. Donatus, Torquemus hominem, extorquemus ueritatem. Plin. epiſt. 198. Remitte aliquid adoleſcentiæ ipſius, remitte lachrymis, remitte indulgentiæ, ne torſeris illum, ne torſeris etiam te.

Qui in dolore eſt, torquetur. Cic. 2. de Finib. 27.

Eculeo torqueri. Cic. 3. de Finib. 66.

Torqueri dies & noctes. Cic. ad Atticum, lib. 7. 128. 13.

Amore torquere aliquem. Ouid 2. de Arte, 25.

Doloribus animi torqueri. Cic. 1. de Finib. 68.

Expectatione torqueri. Cic. ad Att. lib. 8. 166. 3.

Inuidia uel amore torqueri. Horat. 1. epiſt. 2. 8.

Tuæ libidines te torquent. Cic. in Parad. 21.

Memoria malorum torqueri. Cic. 1. de Finib. 8.

Mero torquere aliquem. Horat de Arte, 88.

Metu torqueri. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 10.

Acriter nos tuæ ſupplicationes torſerunt. Cælius Ciceroni, libro 8. 11. 1.

Timor torquet impendentis doloris. Cicero ſecundo. de Finib. 152.

Torquere, trahere. Virgil. 6. Aeneid. 111,

— Torquetq; ſonantia ſaxa. Seruius.

Torquere ſe in diuerſas partes. Plin. lib. 11. cap. 37. 7.

Oratio ita flexibilis, ut ſequatur quocunque torqueas. Cicero in Orator. 29.

¶ Tortus, Participium (βασανισθείς, ἐστραμμένος) ut, Vino tortus. Horat. 1. epiſt. 19. 8.

Verberibus tortus, Afflictus. Cic. in Topic. 39.

Expectatione tortus. Quintil. lib. 6. cap. 2. 14.

Anfractus torti. Claud. 4. Paneg. 104.

Anguis tortus. Ouid. 2. Metam. 28.

Baculus tortus. Ouid. 2. Metam. 158.

Capillus tortus. Ouid. 2. de Arte, 61.

Comæ tortæ. Martial. lib. 1. 148.

Conditiones tortæ. Plaut. Menæch. 14. 18.

Corona torta. Propert. lib. 3 eleg. 20. 4.

Crines torti in nodum. Martial. lib. 1. 3.

Facies torta. Ouid. in Ibin, 76.

Funes torti. Virgil. 4. Aeneid. 115.

Linum tortum, Funis. Ouid. 3. Faſt. 118.

Radix torta. Ouid. 21. Metam. 15.

Serpentes torti. Catul. Argon, 59. 52.

Stamina torta. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 16.

Supercilia torta. Plaut. Rud. 9. 13.

Verber tortum. Vide Verber.

Vertigo torta. Propert. lib. 3. eleg. 7. 13.

¶ Tortus, huius tortus (στρέψις) Cic. 2. Tuſc. 38,

Hæc interemit tortu multiplicabili

Draconem auriferam obtuitu aſſeruantem arborem.

Ex poeta. Virgil. 5. Aeneid. 56.

Ne quicquam longos fugiens dat corpore tortus.

¶ Tortum, torti, Machina ad torquendum ſaxa. Pacuuius Duloreſte, Nam te in tenebras ſæpe lacerabo fame clauſum, & fatigans artus torto diſtraham. Nonius.

¶ Torte, Aduerbium (ἐστραμμένως) Lucret. lib. 4. 68.

— quamuis tortè, penitusq; remota Omnia, &c.

¶ Tortuoſus, pen. prod. Adiect. (στρεβλὸς, σκολιὸς, πολυκαμπής, γραγγαλιώδης) Quod eſt tortum, multis flexibus ſinuoſum. Liu. 7. bel. Pun. 252, Et per tortuoſi amnis ſinus flexusq;, &c.

Aluus multiplex & tortuoſa. Cicero ſecundo de Natur. deor. 204.

Soni ex tortuoſis locis & incluſis referuntur ampliores. Cic. 2. de Nat. deor. 217.

Ingenium

Digitized by Google

Ingenium multiplex & tortuosum. Cic. de Amic.58.
Serrula tortuosa Cic. pro Cluentio,143.
Tortuosum uisum & obscurum. Cic.2.de Diuin.193.
Tortuosum disputandi genus, quod & anfractuosum dicitur. Cicero 4.Acad.175, Sed ut omnes istos aculeos & totum tortuosum genus disputandi relinquamus ostendamusque qui simus.
Tortuosa urina, Quæ tortuosè diffluit. Plinius. libro 21. capite 27.1.
¶ Torsio, torsionis (στρόφος) Verbale fœmininum. Plin. lib. 20.cap.17.1, Priuatim eius usus contra torsiones stomachi in tepida aqua, & cruditates.
¶ Tortilis, & hoc tortile, pen.corr. (στρεπτὸς) Quod retortum & replicatum est. Plin.lib.9.cap.51, Polypi pariunt Vere oua tortili uibrata pampino. Ouid. epist.15.51, Tortilis à digitis excidit ansa meis.
Buccina tortilis in latum. Ouid.1.Metam.68.
Nerui tortiles. Lucan.lib.6.39
Piscis tortilis. Ouid.13. Metam.194.
¶ Torto, tortas, tortare, Frequentatiuũ Vehementer torquere. Pomponius Decuma fullonis, Et ubi insilui in cocleatum equuleum, ubi toltim tortor. id est, Torqueor, Nonius.
¶ Tortor, tortoris, pen.prod. masc.g. (βασανιστὴς) Qui torquet, id est, cruciat. Cic. pro Cluentio,141, Quum iam tortor, atq; essent tormenta ipsa defessa, neq; tamen ille finẽ facere uellet, &c. Horat.3.Carm ode.5.10,

Atqui sciebat quæ sibi barbarus
Tortor pararet. De Regulo. Iuuen. Satyr.15.20.

Carnifex & tortor. Cic.11. Philip.293.
Si sapiens ad tortoris equuleum ire cogatur. Cicero.4.de Finib.51.
¶ Tortorium, In septimo ad Atticum lib. testamentum Curij urbani & lepidi hominis de Tortorio esse putat Turnebus: uelut si de seruis tortis testamenti tabulas fecisset Curius, quos seruos tum hæredi relinqueret, uel cuipiam legaret: atq; inde uenustas est & lepos quæsitus quis enim furciferum uellet sibi legari: aut testamento relinqui? Tortorium autem ea est elatum forma, qua fundi solent, ut Tusculanum, Laterium. ex eo genere seruitiorum nemo libertate donatur.
¶ Tortiuus, pen.prod. Adiect. ut, Vinum tortiuum, quod est nouissimè expressum. Cato cap.23.2. Columel.lib.12. cap.26.
Torques] & torquis (στρέπτιον, στρεπτὸς) tam masc. quàm fœ.ge. secundum Probum, significat circulum aureum, flexilem obtortum, colli ornamẽtum, & summi pectoris. Propert.lib.4.eleg.11.9,

Torquis ab incisa decidit unca gula. Gell.lib.9.cap. 13, Caput Galli præcidit, torquem detraxit, eamq; sanguinolentam sibi in collum imponit. Plin.lib.33.cap.2, Auxiliares quippe & externos torquibus aureis donauere, at ciues non nisi argenteis. Cic.1. de Finib. 34, Torquem illum hosti detraxisse. Quintil.lib.6. cap.4. Quum ei Galli torquem aureum dedissent. T.Manlius is est, qui ad Anienem, Galli, quem ab eo prouocatus occiderat, torque detracta cognomen inuenit. Cic.3.Offic.154.

Qu. Rubrium excellenti uirtute, authoritate, &c. torque donasti. Cic.5. Verr.160.
Ademptus torquis. Vide Adimo.
Decorus torquis. Stat.10.Thebaid.103.
Miniatus torquis. Plin.lib.10.cap.42.1.
Nexis torquib. ornatæ areæ: id est, Coronis. Virg.4.Georg.55.
¶ Torquatus, pen.prod. Adiect. (στρεπτοδωτὸς) Torque ornatus. Torques aurei militibus ob rem strenuè gestã donari ab

ri ab

ri ab Imperatoribus solebant: unde torquati dicti: qui duorum generum erant, simplares, duplaresq;. Vegetius lib.2, Torquati, inquit, duplares, torquati simplares erãt, quibus torquis aureus solidus uirtutis præmiũ fuit, quem qui meruisset, præter laudem interdum duas consequebatur annonas, duplares duas, simplares unam. Budæus. Ouid.epist.2. 24, Affuit Alecto breuibus torquata colubris.
Torquatus palumbus. Martial.lib.13.67.
Torrens] torrentis, m.g. (χείμαρρος, χαράδρα) Fluuius qui nõ de fonte, neq; de uiua aqua, sed à pluuijs, uel de montibus in ualles descendit, & in mare procurrit: æstate autem siccatur, aquis uerò hyemalibus inundatur & currit. Virgil.2.Aeneid.61,

— Aut rapidus montano flumine torrens
Sternit agros, sternit sata læta, boumq; labores.

Stygius torrens. Ouid.3.Metam.29.
Tumidus torrens. Ouid 1.Amor.eleg.7.9.
Agi ritu torrentis. Idem ibidem.
Oratio uelut torrens. Cic.2.de Finibus 5, Quum enim fertur quasi torrens oratio, quamuis multa cuiusque modi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehendas, nusquam orationem rapidam coerceas.
Torrens uerborum. Quintilianus lib.10.cap.7, Id potius quã se inani uerborum torrenti dare quasi tempestatibus quò uellent auferendum.
Torrens, torrentior, torrentissimus, pro Vehementi, impetuoso, & in torrẽtis morẽ rapido. Plin. lib.3.cap.16.1, de Pado flumine, Augetur ad Canis ortus liquatis niuibus. agris quàm nauigijs torrẽtior, nil tamen ex rapto sibi uendicans.
Campi torrentes sanguine. Stat.1.Sylu.2.20.
Flumina torrentia. Virg 7.eclog.11. id est, Quæ torrentis modo fluunt.
Flumine torrenti mersus. Ouid.in Ibin.104.
Oratio torrens. Quintil.lib.3 cap.8.41.
Sermo promptus, & Isæo torrẽtior. Iuuen. Satyr.3.8. Isæus hic orator fuit, cuius mentio est apud Plin. iuniorem, lib.2.
Vndam torrentem innatat aluus. Virg.2.Geor.91.
Torris] huius torris, m.g. (δαλὸς) lignum teres quãdo ardet. Ouid.8.Metam.103,

Funereum torrem medios coniecit in ignes. Ambustus torris. Virg.12.Aeneid.60.

¶ Torreo, torres, torui, tostum (γαδεύω, ὀπτάω, φρύγω, ταγηνεύω) torrere: à Torre deductum, significat Siccare, atque aresfacere: sed usurpatum est iam pro eo quod sit igne urere, ut ait Festus. Plinius libro 11.capite 20.2, Sunt qui normas, si intra tectum hyeme seruentur, deinde sole uerno torreantur, ac ficulneo cinere toto die foueantur, putent reuiuiscere. De apibus.
Sitis torret ora. Propert.lib.4.eleg.10.5.
Artus torrentur febribus. Ouid.epist.20.34.
Viscera torrentur cæcis ignibus. Ouidius octauo. Metamorph.104.
Torrere, de frigore etiam dicitur. Varro, Frigore torret.
Torrere. Vrere. Virg.4.Georg.85,

Iam rapidus torrens sitientes Syrius Indos. Cicero in Somn.22, Medium autem illum & maximum solis ardore torreri.

Sapientem in Phalaridis tauro inclusum succensis ignibus torreri. Cic. in Pisonem,33.
Face mutua torrere aliquem. Horat.3.Carm.ode 9.3.
Torrere, Assare. Plin.lib.7.cap.2.22, Ii nullum alium cibum nouere, quàm piscium, quos unguibus dissectos sole torreant. Virg.5.Aen.21.

Subijciunt ueribus prunas, & uiscera torrent.

Fruges

Fruges torrere igni.Virg.1.Georg.54.
Torrere,Vertere.Lucan.lib.7 103,
—ingentes fato torrente ruinas.
¶ Torresco, torrescis, (κατακαίομαι) torrescere, Inchoatiuum.Lucret.lib.3.182,
—Non inuenio qui non sit acerbum
Ignibus impositum calidis torrescere flammis.
¶ Torrens, (αἴθων) Participium, siue Nomen ex participio ut Ripæ torrentes pice atraq; uoragine:id est,ardentes.Virgilus.9.Aeneid.22.
Sydera torrentia agros.Horat.3.Carm.ode 1.7.
Axis torrentissimus.Stat.3.Sylu.1.11.
¶ Tostus, Aliud Participium (φλογιστός) Cic.3. Tusc.76.
Fana flamma deflagrata,tosti alij stant parietes
Deformati,atq; abiete crispa.Ex poeta.
Caro tosta.Ouid.12. Metam.31.
Crines tosti.Ouid.2.Metam.31.
Fruges tostæ.Virg.1 Georg.60.
Liba tosta.Ouid.6.Fast.97.
Ordeum tostum,Ad ignem ustulatum.Columel.libro duodecimo capite.5.
Semina tosta.Ouid.2.Fast.126.
Maturitas tosta,Quæ ex quadam ueluti assatione Solis acquiritur.Plin.lib.12.cap.7.4.
¶ Torridus, pen.cor. Adiectiuum, (κατακεκαυμένος) Aridus,Vnde æstas torrida dicitur.Plin.lib.12.cap.20.1,Color abest ille torridus sole.
Torridus macie.Cic.pro Lege Agrar.91.
Torrida frigore pecora.Liu.1.bell.Pun.118.
Torrida gelu membra,Congelata.Liu.1. bell.Pun.147.
Aer torridus æstuat.Propert lib.2.eleg.29.1.
Aestas torrida.Virg.eclog.7.10.
Fontes torridi.Liu.4.ab Vrbe,130.
Tellus torrida.Lucret.lib.5.245.
¶ Torrefacio,torrefacis,pen.cor.torrefeci,pen.prod.torrefactum (κατακαίω) torrefacere,Comburere, coquere,multum calefacere, siccare. Columell. libro 2. capite 21.3, Quòd si falcibus seges cum parte culmi demessa sit protinus in aceruum,uel in nubilarium coguntur, & subinde opportunis solibus torrefacta proteritur.Idem lib.12.cap.15.4,Et oblita uasa clibano uel furno torrefaciũ., quo celerius omnis humor excoquatur.
Tortor,Tortè,Tortuosus,Tortus] Vide Torqueo.
Toruè] Vide Toruus.
Torus.] tori,m.g (στιβὰς,στιβάδιον) Lectus ab intortis herbis dictus.Plin.lib.8.cap.48.3, Antiquis enim torus è stramento erat,qualiter nunc etiam in castris gausape.
Pellex tori regij.Senec.Agamemn.13.10.
Socia tori,Vxor aut concubina.Ouid.10.Metam.54.
Consors tori,Coniux.Ouid.1.Metam.65.
Altus torus.Virg.2.Georg.1.
Asper torus signis eburnis.Stat.3.Sylu.1.8.
Cælebs torus.Senec.Herc.fur.4.9.
Festus torus.Stat.1 Sylu.2.5.1.
Geniales alti tori.Virg 6.Aen.121.
Illiciti tori.Lucan.lib.10.16.
Mollis torus.Ouid.2.de Arte,144.
Obscœnus torus,Impudicus.Ouid.2.Trist.67.
Plumeus torus.Ouid.11.Metam.123.
Pudici tori coniugis.Senec.Agamemn.3.1.
Purpureus torus.Ouid.epist 5.18.
Quietus torus.Valer.1 Argon.60.
Socialis torus.Ouid.2.Fast.146.
Tyrius torus.Catul.in Epithal.Iuliæ,56.35.
Viduus torus.Ouid.epist.5.23.
Conciliare iugales toros.Stat.3.Sylu.5,14.
Conductus torus.Ouid.1.Amor.eleg.10.9.
Viridante toro consederat herbæ.Virg.5.Aen.78.
Contemerare torum alicuius.Ouid.2.Amor.eleg.7.4.
Pictis toris discumbere. Virg.1.Aen.143.
Extruere toros Virg.3.Aen.45.
Legitimi tori fallere iura.Ouid.epist.15.58.
Fouere torum.Ouid.2.Amor.eleg.11.7.
Iacere in toro.Ouid.2.Amor.eleg.4.7.
Incumbere toro.Virg.4.Aen.130.
Insidere toro.Ouid.epist.19.27.
Ponere se toro.Ouid.11.Metam.95.
Premere torum.Ouid.1.Amor.eleg.4.3.
Promissus mihi torus,Ouid.epist.64.
Illicitos toros & stupra quærere.Senec.Hippol.2.3.
Seruans torum casta fide.Herc.fur.5.1.
Sternere torum.Ouid.6.Metam.87.
Vestiti tori gramine. Ouid.1. Fast.81.
Violare toros alicuius.Senec.Octau.4.19.
Toros] μυῶνας, etiam appellamus pulpam carnis musculosam,in qua est robur & fortitudo:ut sunt partes membrorum Neruosæ,callosæq;,& in se propemodum collectæ Valerius Flaccus,
Protulit horrendosq; toris informibus artus.
Virg.3 Georg.17,
Luxuriatq; toris animosum pectus,honesti
Spadices. Cic.2.Tusc.37.
O' pectora,ô lacertorum tori. Ex poeta.
Arduos toros tollit taurus Senec.Hippol.10.11.
Comantes tori.Virg.12.Aeneid.
De uenis quoq; dicitur, quum uaricum in morem quibusdam in locis turgescunt.Cornelius Celsus lib.7, Ac per ipsos uenarum toros inæquale est.
De uitibus similiter.Colum.de Arbor.cap.16.5,Arbustiuã uitem quàm putare,tam alligare diligenter oportet. nam in ea fructus maximè uis consistit,diutiusq; perennat,quæ firmis toris & idoneis locis religata est. Itaq; omnibus annis conuenit subsequi putationem,ita ut tori renouentur, & uitis per idoneos ramos disponatur.
Riparum tori.Virg.6.Aen.135.
¶ Torosus, pen.prod. Adiectiuum (μυώδης) Qui pulpã carnis musculosam habet,in qua est robur & fortitudo.Column lib.6.cap.13,scribit parandos esse boues nouellos, ceruice longa, & torosa.
Ceruix torosa.Catul.de Berecynth.58.17.
Colla torosa boum.Ouid.7.Metam.86.
De herbis etiam dicitur.Plin. lib.19.cap.5.23, Breuior est, Sed torosior,amariorq; inula.
¶ Torulus, penult.corr. (στιβάδιον) Diminutiuum.Plautus Amphit.3.144,
Tum meo patri autem torulus inerit aureus sub petaso.
Vbi interpres,troculus legendum esse contendit:& rectè.
Toruus] Adiectiuum (γοργωπὸς, ὑπόδραξ) Aspectu formidabilis,terribilis:à torto aspectu:quamuis alij à toruitate taurorum,qui cum quadam truculentia respectãt, deductum uelint.Seruius,à Terẽdo deducit,e in o mutata.Virg.3.Georg.11, —optima toruæ.
Forma bouis,cui turpe caput,cui plurima ceruix.
Id est,Terribilis.idem 10.Aeneid.36, Toruus Abas.
Toruus uisu.Stat.2.Thebaid.2.
Apri torui.Ouid.2.de Arte,38.
Toruus draco serpit subter superaq; reuoluens sese.Cic.2.de Natur.deor.153.

Digitized by Google

Facies torua, Ferocitatem quandam ipso aspectu præ se ferens. Colum. lib.6.cap.20.
Forma torua. Ouid.2.de Ponto, eleg.8.5.
Frons torua. Virgil.3.Aeneid.128.
Fronte torua petulans iuuencus. Senec. Hippol. 3. 6.
Iuuenci torui. Ouid.10.Metam. 48.
Lumen toruum. Virg.3.Aeneid.136.
Oculi torui. Plin.lib.11.cap.37.21.
Oculis toruis tuens. Ouid.5.Metam.19.
Prælia. Catul.de coma Beren.61.4.
Taurus. Ouid.7. Metam.27
Responsa. Silius lib.24.
Vada. Senec.Thebaid.1.24. (23.14.
Vina torua, Aspera, & indomita, siue immitia. Plin.lib.17.cap.
Vultus toruus. Quintil.lib.6. cap.1.33.

¶ Toruitas] pen.corr. toruitatis (ὑποδρασία) Propriè taurorū est, quasi taurorū acerbitas. Plin.lib.7.cap 19.1, Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quendam, toruitatemq; naturæ duram & inflexibilem.

¶ Toruè, Aduerb. (ὑπόδρα) Plautus,

Quid me toruè aspectas?

¶ Toruiter, Aduerbium. Ennius Pancratiastæ,

Quem nunc tu tam toruiter increpuisti. Nonius.

¶ Toruum, (ὑποβλεμματικῶς) Aliud aduerb. pro Toruè. Apuleius, Quum toruū in eos intueretur. Virg.7. Aeneid. 80, —toruumq; repentè

Clamat, Io matres audite ubi quæq; Latinæ.

¶ Torua (ὑποβλεπομένως) similiter Aduerbium, idem significans. Virg.6.Aeneid.94,

Talibus Aeneas ardentem, & torua tuentem
Lenibat dictis animum.

Seruius, Torua, pro toruè, id est, terribiliter.

Tot] τοσοῦτος, nomē numerale indeclinabile. Cic.2.de Orat. 76, Quot homines, tot causæ. Idē de Arusp.resp.13, De tēplo tot Senatus extare consulta quot de mea domo Et 5. Tuscul.43, In his tot & tantis, atq; etiam quæ plura possunt accidere. Virgil.1.Aeneid.3,

Quidue uolens regina deûm, tot uoluere casus
Insignem pietate uirum, tot adire labores Impulerit.

Tot uiri ac tales. Cic.pro Cælio, 54.
Tot & tantæ, & tam graues ciuitates. Cic.4. Verr.9.
Tot & tantas res, &c. quot & quantas, &c. Cicero pro Lege Manil. 24.

¶ Totidem, pen.corr. Indeclinabile (τοσοῦτοι) Par numerus. Cic.2.de Diuin.135, Totidem annos uixerunt. Idem ad Atticum, lib. 6.113.6, Istum ego locum totidem uerbis à Dicæarcho transtuli. Virg.3.Aeneid.41,

Tres adeò incertos cæca caligine soles
Erramus pelago, totidem sine sydere noctes.

¶ Toties, Aduerbium (τοσαυτάκις) Tot uicibus. Cic.ad Attic.lib.7 13.13, Interim uelim mihi ignoscas, quod ad te scribo tam multa toties. Virg.4. Aeneid.107,

Quos ego iam toties sum dedignata maritos.

Toties, geminatum. Cic.4.Verr.103, Tot Prætores in Sicilia fuerunt: toties apud maiores nostros Siculi Senatum adierunt toties hac memoria.

Toties, quoties. Cic.1.de Orat.131, Hoc nos si facere uelimus antè condemnentur ij, quorum causas receperimus, quàm toties, quoties perscribitur, Pæanē, aut Munionē citarimus.

Quoties, toties. Cato c.1.1, Quoties ibis, toties magis placebit.

Quotiescunq; dico, toties mihi uideor in iudicium uenire. Cic. pro Cluentio, 39,

Totus] tota, totum (ὅλος, ὁλοτελής, πᾶς) Ad quantitatem refertur.

Totum & partes. Cic.1. Academ.29, Corporis autem alia ponebant esse in toto, alia in partibus.
Tota & partes. Cic.in Topicis, 36.
Totum & uniuersum. Cic.4.de Finib.3.
Leue enim est totum hoc, risum mouere. Cic.2.de Orat.120.
Hoc totum quicquid est, siue artificium, siue, &c. Cicero 2. de Orat.17.
Totus ego Plaut. Trucul.15.7, Totus gaudeo. Idem Aulul.16.20,

Qui ossa atq; pellis totus est, ita cura macet. Idem Asin.16.78, Totus perij. Terent.Heaut.5.4.20,
Ego nunc totus displiceo mihi. Idem Eunucho, 5.9.10,
Fratris igitur Thais tota est? Idem Adelph. 4.2.51,
Ctesipho autem in amore est totus.

Antonius perspiciet totū me futurum suum. Cic. Att. 15.321.3.
Quum totum se ad inuestigationem naturæ contulisset, in ea ipsa plurimum dissentit à suis. Cicero 1. Acad.49. hoc est, Omnino.
Totum ei me tradidi. Cic. de claris Orat.170.
Totus est alienus à physicis. Cic.1.de Finib.26.
Totus est noster Plancius. Cic.ad Qu. fratrem, lib.2.5.7.
Totæ ædes. Paut. Mostel.3.24,

Aedificantur ædes totæ denuò, Cic.3.Verr.46,
Clamor interea fit tota domo inter seruos.

Idem pro Fonteio, 19, Hi contrà uagantur læti atq; erecti passim toto foro.
Quo in studio hominum quoque ingeniosissimorum ociosissimorumq; totas ætates uidemus esse contrarias. Cicero primo de Orat.111.
Totus annus. Plaut. Asin.13.9. Terent. Eunucho, 2.2.46,

Sex ego te totos Parmeno hos menses quietum reddam.

Cic.4.Verr. Facite ut uobis triennij totius ueniat in mentē.
Toto corpore, atq; omnibus ungulis, Prouerbialis locutio, pro toto conatu. Cic.2.Tusc. Quid? qui uolunt exclamare maius, num satis habent latera, fauces, linguam intendere, è quibus elici uocem & fundi uidemus? toto corpore, atq; omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni uocis asseruiunt.
Cogitare totos dies & noctes de aliquo. Cic. pro Murena, 71.
Totus lacus. Plin.epist.259. Terent. Eunucho, 1.2.14,

Tota erras uia.

Tota mente incumbere in curam aliquam. Cic. ad Att.lib.16. 335.7. Virg.4.Aeneid.26,

— Habes tota quod mente petisti.

Tota mole corporis, totoq; pondere niti. Colū.lib.2.cap.2.18.
Vt unum opus totum atq; perfectū ex omnibus totis atq; perfectis, absolueret. Cic. de Vniuers.22.
Et penitus toto diuisos orbe Britannos. Virg.eclog.2.14.
Toto pectore amare, uel cogitare. Cic.1.de Legib.73. Idem 2. Tuscul.99.
Omne cœlum, totamq; cum uniuerso mari terram mente complecti. Cic.2.de Finib.178.
Totis uiribus. Liu.6.bell.Pun. 228, Sed quoniam uos instructos & ordinatos cognosco, ad Carthaginem nouam oppugnandam totis uiribus, & bono animo transeamus.

Toxicum] toxici, pen.cor. (τοξικόν) unde dicatur, Plin. his uerbis ostendit lib.16.cap.10. 12, Simile etiamnum his aspectu est, nequid prætereatur, taxus, minus uirens, gracilisq;, & tristis ac dira, nullo succo, ex omnibus sola baccifera. Mas noxio fructu. Lethale quippe baccis in Hispania præcipuè uenenum inest. Vasa etiam uiatoria ex ea uinis in Gallia facta, mortifera fuisse compertum est. Hanc Sextius smilacē à Græcis uocari dixit: & esse in Arcadia tam præsentis ueneni, ut si qui dormiant sub ea, cibumue captant, moriantur. Sunt qui & toxica hinc appellata dicunt uenena, quæ

Digitized by Google

na, quæ nunc toxica dicimus, quibus sagittæ tinguantur Plaut. Merc. 8.4,

Certū est, ibo ad medicū, atq; ibi me toxico morti dabo.

Horat. Epod. 17.14,

Quid proderit ditasse Pelignas anus:

Velociusue miscuisse toxicū. Ouid. 4. de Pōto, eleg. 7.3.

Bibere toxica. Propert. lib. 1. eleg. 5.2.

Miscere toxica. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.13.

T R

Trabalis] Vide Trabs.

Trabea] *trabeæ* (τράβεα, τραβαία) *Genus uestis, cuius tria sunt genera, ut Suetonius lib. de Genere uestium inquit: Vnum quod dijs sacratur, tātum purpura factum. Aliud regum, quod est purpureum, habet tamen aliquid albi. Tertium augurale, ex purpura & cocco mistum. Hæc Seruius. Erat autē uestis togata purpura circūdata subtegmine puniceo, quam aureæ fibulæ annectebant. Virgilius de trabea regali ait,* 7. Aeneid. 38,

Ipse quirinali lituo, paruaq; sedebat

Succinctus trabea. Ibidē 38,

Ipse Quirinali trabea Consul, &c. Plin. lib. 8. cap. 48. 6, *Trabeis usos accipio reges.* Idem lib. 9. cap. 39.

Decorus trabea Romulus. Ouid. 2. Fast. 101.

Graues auro trabeæ. Claud. 2. Paneg. 69.

In funebri pompa utebantur & equites trabea si Tacito credimus: qui in tertio de funere Germanici, sic ait, Igitur Tribunorum, centurionumq; humeris cineres portabantur, præcedebant incōpta signa, uersi fasces, atq; ubi colonias transgrederentur, atrata plebes, trabeati equites, pro opibus loci uestem, odores, aliaq; funerum solennia cremabant.

¶ Trabeatus, pen. prod. Adiect. (τραβεωτός) *Qui trabea indutus est.* Ouid. lib. 1. Fast. 8,

Hoc igitur uidit trabeati cura Quirini, &c. Liu. 2. bel. Maced. 17.

Agmina trabeata. Stat. 4 Sylu. 2.7.

Trabs] *trabis, uel trabes, trabis, fœ. g.* (δοκὶς, δοκός) *Propriè, ut Festus ait, sunt duo tigna ædificij gratia simul compacta. nam quum simplicia sunt, non trabes, sed tigna dicuntur.* Cic. 3. de Nat. deor. 198, *Abiegna trabes.* Cæsar 3. bell. Gall. 339, *Transtra ex pedalibus in altitudinem trabibus, confixa clauis ferreis, digiti pollicis crassitudine.*

Sylua frequens trabibus. Ouid. 8. Metam. 66.

Acernis trabibus contextus equus. Virg. 2 Aeneid. 23.

Ahenæ trabes. Claud. 1. de raptu Proserp. 49.

Annosæ trabes. Stat. 9. Thebaid. 94.

Densis trabibus umbrosa templa. Ouid. 1. Metam. 73.

Excisa trabs. Virg. 2. Aeneid. 97.

Fractæ trabes. Iuuen. Satyr. 14.30.

Fraxineæ trabes. Virg. 6. Aeneid. 36.

Nexæ trabes ære. Virg. 1. Aeneid. 91.

Perpetua trabes. Vide Perpetuus.

Plana trabs, Trabium contextus planus. Cato cap. 18.4.

Quadrifida trabs. Valer. 1. Argon. 133.

Saucia securi trabs ingens, Maxima arbor securi percussa. Ouid. 10. Metam. 75.

Solidæ trabes. Ouid 8. Metam. 111.

Sublimi à trabe pendere. Ouid. 1. de Remed. amor. 4.

Trabs Cypria, pro Naui. Horat. lib. 1. Carm. ode. 13,

— *Attalicis conditionibus*

Nunquam dimoueas ut trabe Cypria

Myrtoum pauidus nauta secet mare. Ea autem de causa trabs Cypria accipi uidetur pro naui, quod Cyprus omni materia ad nauium ædificationē sic abundaret, ut ab ima carina ad summū carchesium, sine subsidijs aliarum regionum totam nauim absolueret, & omnibus armamentis eam instrueret. Cuius rei testis est locupletissimus Marcellinus, quē uide. Annotauit Turnebus.

Natantis trabis impetus. Catul. de Phaselo, 4.1.

Turbatur mare trabibus, id est, Nauigijs. Virg. 4. Aeneid. 114.

Vasta trabs. Persius Satyr. 5.14.

Caua trabs. Virg. 3. Aeneid. 39.

¶ Trabicus, pen. cor. Adiect. (δοκικός) *Quod trabibus factum est: ut, Nauis trabica, quæ trabibus confecta est.* Festus.

¶ Trabalis & hoc trabale, pē. prod. (δοκιαῖος) Cic. 7. Verr. 43, *Et ut hoc beneficium, quemadmodum dicitur, trabali clauo figeret, cum consilio causam Mamertinorum cognoscit.* Erasmus admonet, Ciceronem usum clauo trabali, in cō similē sensum quo Herculeo nodo, pro uinculo arctissimo atq; indissolubili utuntur eruditi.

Claui trabales, pro Specie tormentorū siue uectibus torturijs. Apud Horatium, lib. 1. Carm. ode 35.4.

Te semper anteit seua necessitas,

Clauos trabales, & cuneos manu

Gestans ahena: nec seuerus

Vncus abest, liquidumue plumbum.

Hasta trabalis. Stat. 4. Thebaid. 2.

Telum trabale. Ouid. 12. Metam. 59.

Trachali] *Appellantur muricum ac purpuræ superiores partes. Vnde Ariminenses maritimi cognomen traxerunt.* Festus.

Trachallus] τράχαλος, *Orator Domitiani temporibus sublimis & satis apertus fuit, & quem uelle optima crederes: auditus tamen maior.* Quintil. lib. 10. cap. 1. Idem libro 12. cap. 5. ad finem.

Trachea] penult. prod. *siue Trachia* (τραχεῖα) *Arteria pulmonis, quæ & spiritalis fistula dicitur.* Vide Gell. libro 17. capite 11.

Trachelum] *tracheli, siue Trachelus, pen. prod. Media pars est naualis ueli, cuius summa carchesium nominatur.* Sipontinus. *Sic etiam legitur apud Macrobiū* 5. Saturn. cap. 21. *Sed docti legendum putant Naualis mali.*

Trachina] pen. prod. (τραχῖνα) *Oppidū Campaniæ: quæ postea interposita a, Taracchina, uel Taracchinæ, Taracchinarū, tantum pluraliter, Anxur etiam antea dicebatur. Nunc autem Taracina uocatur.* Vide supra.

Trachoma] pen. prod. *trachomatis, Græcè* τράχωμα: *uocatur Scabritia palpebrarū interior: sicut in eadē parte glabritas, hoc est defluuium pilorum madarosis & milphosis.*

Trachonitis] pen. prod. (τραχωνῖτις) *Regio Syriæ Palæstinæ, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 18. quam ferunt inter mōtem Libani & lacum Tiberiadis sitam esse. Cuius tetrarcha fuit Philippus, iuxta Euangelium Lucæ. Est &, ut Hieronymus inquit, trans Bostram Arabiæ ciuitatem in deserto, contra Australem plagā, quasi ad Damascū respiciens. Hanc gentē instituit Cis filius Aram, ut scribit Iosephus lib. 1. Antiquit.*

Trachyna] τραχὶν, *Ciuitas Thessaliæ, quæ Heraclea ab Hercule cognominata est. Hinc ab Ouid. Trachynius Ceyx, cōiunx Halcyones. Græci trachyna uocant aspera. Vnde Taracinam, quasi trachynam, ab asperis dici autumat Strabo. Et ab hac Trachyna Thessaliæ, Sophoclis tragœdia trachynia dicta est. Vnde Cic. lib. 2. Tusc. Quis hic uoces apud Sophoclem in Trachynijs edit?*

¶ Trachynus, pen. prod. (τραχύνιος) *Adiect. ut, Saxa Trachyna.* Senec. Herc. Oetæo, 27.

¶ Trachynius (τραχίνιος) *Aliud Adiectiuum: ut, Miles Trachynius.* Lucret. 3.36.

Puppis Trachynia. Ouid. 11. Metam. 101.

Tellus Trachynia. Ouid. 11. Metam. 55.

Digitized by Google

Tracta] *tractorum*, *Pars placentæ. In ea enim, ut apud Catonem describitur, est solum, quæ pars est ima, & tanquam fundamentum. Sunt tracta, ea ficta farinacea, aut addita alia materia & impensa, quæ imponuntur solo. quo uerbo etiam utitur* Athenæus *hunc in modum*, εἰς δὲ τὰ κατάνθεα καλάθια τράκτα μίξας, ὥσπερ καὶ εἰς ἄρτον. *Tracta autem uocantur à trahendo & tractando. Tractam dicit fœminino genere Plinius, Decimo ad speciem tractæ subigunt uuæ passæ succo. Ex eo placentam uulgò tartam, traiecta litera, tanquam tractam appellamus. Tracta lance, etiam inuenitur. Cato de re Rust. Farinæ siligineæ l. 11. Vnde solum facias in tracta farinæ. l. 4. Sic alibi frequenter.* Author Turnebus.

Tractatus, Tractim, Tracto, *tractas*, Tractus] Vide Traho.

Trado] *tradis, tradidi, traditum, penultima correpta* (παραδίδωμι, μεταδίδωμι) *tradere, Dare, porrigere.* Plautus Merc. 6. 7,

Præstò ipsi facito coràm ut tradas in manum.

Aliquem de manu in manum tradere. Cic. Cæsari, lib. 7. 5. 10.

Tradere regionem uel urbem ad diripiendum. Cicero pro Domo sua, 48.

Ad supplicium tradere. Liu. 9. bel. Pun. 17.

Arma tradere. Cæsar 2. bel. Gal. 343.

Causam aduersarijs tradere. Terent. Phorm. 2. 1. 7.

Tenere consuetudinem ab aliquo traditam. Cicero 2. de Diuinatione, 223.

Consuetudini Latinæ tradere. Colum. in Procem. lib. 12. 5. *hoc est, In Latinum sermonem uertere.*

In custodiam tradere. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 23.

Custodiæ tradere. Colum. lib. 8. cap. 15. 6.

In disciplinam tradere. Cic. 2. Philip. 31.

Effectum tradere aliquid. Plaut. Curc. 8. 14.

Excruciandum aliquem tradere. Hirtius 4. belli Alexandrin. 225.

Fama tradita res, Rumore tantùm accepta & tecta. Liu. 7. bel. Pun. 154.

Fama traditur. Liu. 5. ab Vrbe, 150, *Eam gentem traditur fama dulcedine frugum, maximeq; uini noua tum uoluptate captam, Alpes transisse.*

In fidem deditionemq; se suaq; alicui tradere. Liuius 4. bel. Maced. 141.

Furtim tradi. Tacit. libro 19, *Vacuam arcem furtim tradi futurum.*

Gaudium tradere. Liu. 6. bel. Maced. 104, *Ob eam ferociam maius uictoribus gaudium traditum fuit. Vetus exemplar habet, traditus. Sensus autem est: Damocritus traditus fuit maius gaudium uictoribus ob ferociam. Liceret etiam dicere, Fuit maiori gaudio.*

Inimicitias posteris tradere. Cic. ad Atticum, lib. 14. 310. 3. *hoc est, Quasi hæreditatem relinquere.* Budæus.

Lampada tradere. Lucret. lib. 2. 16. Vide Lampas.

In manus alicuius tradere. Liu. 5. ab Vrbe, 124.

Morem tradere. Plin. lib. 15. cap. 30. 10.

Morem traditum ab antiquis seruare. Horatius 1. Sermon. Satyr. 4. 25.

Mores opibus tradere. Martial. lib. 11. 6.

Palmam tradere alicui. Plin. lib. 14. cap. 4. 7.

Per manus tradere. Cæsar 1. bel. Ciuil. 252.

Traduntur per successiones morbi. Plin. epist. 12. b.

In posteros sermonem tradere. Quintilianus, libro 1. capite 1. 5.

In potestatem alicuius alterum tradere. Cæsar 1. bel. Ciuil. 78.

Prædia uacua alicui tradere. Cic. pro Rosc. Amer. 15.

Tradere aliquem in pistrinum, Quod & Trudere dicitur. Plaut. Mostell. 2. 16.

Prouinciam alicui tradere. Terent. Heaut. 3. 2. 5.

Prouinciam per manus tradere. Cic. de Prouinc. Consul. 32.

Tradere puerum præceptori, uel magistro. Plin. epist. 47. b. Cic. 3. Tuscul. 4.

Sartam tectam ædem tradere. Cic. 3. Verr. 93.

Tradere se dicitur miles, qui dedit se aduersario. Cæsar 8. bell. Gal. 153, *Itaq; necessitate coacti se tradiderunt.*

Tradere se in portum. Cic. 1. de Inuent. 6.

Authorem inimicis alicuius se tradere. Cic. Post reditum ad Quirites, 10.

Se libidinibus constringendos tradere. Cic. 1. de Finib. 72.

Se quieti tradere. Cic. 1. de Diuin. 108.

Se totum alicui tradere. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 7. 8.

Sub leges pacis tradere se. Virg. 4. Aen. 124.

Se totum tradere, pro Accommodare & parere. Cic. ad Tironem, lib. 16. 1. 5.

Tradere se studijs. Plin. epist. 9. b.

In seruitutem. Cic. de Prouinc. Consul. 8.

Vltrò tradere. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 18.

Traditur, uel traditum est: pro, Literis traditum est: siue, Monimentis traditur: aut, Scriptum est. Liu. 1. ab Vrbe, 56, *Id non traditur, quum haud dubiè aliquanto numerus maior hoc mulierum fuit.* Cic. 1. Tusc. 9, *Nam Galbam, Aphricanum, Lælium, doctos fuisse tradunt.* Ibidem, lib. 5. 160, *Traditum est etiam Homerum cæcum fuisse.*

Tradit Cicero. Plin. lib. 7. cap. 21. 1.

Tradit & Fabius pictor in annalibus suis, quum obsideretur præsidium Romanum, &c. Plin. lib. 10. cap. 24. 2.

Aristides qui omnium iustissimus fuisse traditur. Cicero pro Sestio, 124.

Traditur antiqui fabula plena ioci. Ouid. 2. Fast. 61.

Non traditur. Plin. lib. 13. cap. 1. 1, *Vnguenta quis primus inuenerit, non traditur.*

Non certum traditur. Liu. 2. ab Vrbe, 37.

Literis tradita. Cic. 7. Verr. 97, *Quid uerò illa Segestanorum non solùm literis tradita, neq; cōmemorata uerbis: sed multis officijs illorum usurpata & comprobata cognatio?*

Memoria traditum. Cic. ad Domitium, lib. 6. 22. 6.

Memoriam alicuius rei posteris tradere. Liu. 8. ab Vrbe, 52.

Ingenium uariosq; sermones immortalitati scriptis suis Plato tradidit. Cic. 3. de Orat. 34.

Memoriæ posteris tradere. Liu. 3. ab Vrbe, 282.

Memoriæ aliquid tradere Cic. in Somnio, 5.

Memoriæ traditum est. Cic. in Parad. 27, *Nam istum doctum & sapientem uirum fuisse memoriæ traditum est.*

Monumentis traditur. Plin. lib. 7. cap. 16. 6. *Aliàs, creditur.*

Posteris tradere auguratum. Cic. 1. de Diuin. 174.

Tradere, pro Docere. Cæsar 6. bel. Gal. 60, *De deorum immortalium ui ac potestate disputant, & iuuentuti tradunt.*

Putabam uirtutem hominibus (si modò tradi ratione possit) instituendo & persuadendo, non minus & ui ac metu tradi. Cic. 1. de Orat. 128.

Verbosius aliquid tradere. Quint. lib. 4. cap. 1. 29.

Quum hæc omnia audirentur ab ijs, quibus non scientia esset tradenda, sed exigui tēporis aut falsa, aut certè obscura opinio. Cic. 1. de Orat. 46.

Artem dicendi & memoriæ. Cic. pro Flacco, 33. Idem 4. Academic. 5.

Artificium disputandi. Cic. 4. Acad. 204.

Præcepta plurima tradere. Cic. in Orat. 62.

Præcepta tradit uolandi. Ouidius 8. Metamorphos. 42. De Dædalo.

Digitized by Google

Rationem prudentiæ. Cic. 3. de Finib. 100.
Res gestas tradere carminibus. Lucret. lib. 5. 290.
Vias optimarum artium aliquibus tradere. Cicero 2. de Diuinatione, 1.
¶ Traditus, pen. corr. (παραδιδομένος) Participium: ut, Neci traditus. Seneca Medea, 7. 9.
¶ Traditio, Verbale (παράδοσις) Cic. in Topic. 13, Abalienatio, est eius rei quæ mancipi est, aut traditio alteri nexu, aut in iure cessio, inter quos ea iure ciuili fieri possunt.
Traditio, Doctrina. Gellius libro 13. cap. 21, Per quod apparet, non esse id poeticè à Plauto dictum, sed eam quoq; traditionem fuisse, ut Nerio à quibusdam uxor esse Martis diceretur.
Ieiuna atq; arida præceptorum traditio, atque nuda. Quintil. lib. 3. cap. 1. 3.
Traduco] traducis, penultima producta, traduxi, traductum (μετάγω, διάγω, ἀναβιβάζω, διαβιβάζω, μεταφέρω, δειγματίζω, παραδειγματίζω) traducere: ex Trans & Duco, n & s abiectis: De loco ad locum ducere. Terentius Heauton. 4. 4. 22,

Ancillas omnes Bacchidis traduce huc ad uos properè.

Idem Adelph. 5. 7. 12,

Traduc & matrem, & familiam omnem ad nos.

Traducere copias flumen. Cæsar 1. bel. Gall. 44.
Equum traducere. Cic. pro Cluentio, 105.
Messes satas aliò traducere. Virg. eclog. 8. 20.
Abducere & traducere. Cic. 2. de Orat. 162, Abducere animos à contraria denfensione, & ad nostram conor traducere.
Traducere & conuertere. Cic. 2. de Orat. 109.
Traducere ad se ualetudinem proximi membri. Cicero 3. Officior. 27.
Traducere aliquem ad se totum. Cic. 4. de Finib. 4.
Eos qui audiunt, ad magnam admirationem traducere. Cic. in Orat. 112.
Traducere ad mala consilia corruptum largitionibus animum. Cic. ad Brutum, 4. 3.
Animum à re aliqua ad aliam traducere. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 2. 8.
Conuertere à consuetudine, & aliò traducere. Cicero 1. de Inuentione, 4.
Aliquem à seueritate ad hilaritatem traducere. Cic. de claris Orator. 179.
Aliquid ab lætitia ad metum traducere. Cicero de Aruspic. respon. 20.
Animi motus aliò traducere. Lucret. lib. 4. 216.
Traduci aliò. Cic. 1. de Legib. 14.
Traducere omnes in assensum sui consilij. Liu. 4. bel. Maced. 135. Ibidem, lib. 2. 162, In sententiam suam Quintium traduxit. Cic. pro Cluentio, 115.
Traduci ad accusandum. Cic. 1. Verr. 3.
Cogitationes ad uoluptates traducere. Cic. 3. Tusc. 66.
Inimicitias ad amicitiam traducere. Cic. de Prouin. Consf. 17.
Mentes à cogitationum intentione ad tranquillitatem traducere. Cic. 3. Tusc. 6.
Orationem ad exempla traducere. Cic. 3. Tusc. 94.
Traducere aliquod munus. Cic. ad Atticum, lib. 5. 96. 2.
Traducere, pro Traduces facere. Paulus in l. si duo. uti possidetis, Si actor uicini tui ex fundo tuo uites in suas arbores traduxit. Budæus.
Traducere tempus, Consumere, terere, præterire. Cic. Seruio Sulpitio, lib. 4. 6. 13.
Aeuum leniter traducere. Hor. 1. epist. 19. 20.
Vitam sine ullo corporis languore traducere. Plin. lib. 7. cap. 2. 21. Cic. 3. Tusc. 43.
Vitam ociosam & quietam sine ullo labore aut contentione traducere. Cic. de Senect. 74.
O adolescentiam traductam eleganter. Cic. pro Plancio, 15.
Adolescentiam ad scientiam rei militaris traducere. Cicer. pro lege Manil. 19.
Traducere, Deridere, infamia afficere, & uelut in exemplum proponere deridēdum omnibus per uicos & theatra: quod catamidiare Græcè dicitur, authore Budæo. Liu. lib. 2. ab Vrbe cond. 161, de Volscis loquens, publico consilio, ac uoce preconis, à spectaculis exactis, Vos, inquit, omnibus ciuibus, peregrinis populis spectaculo abeuntes fuisse: uestras coniuges, uestros liberos traductos per ora hominum? Martial. lib. 6. 76,

—multoq; magis traduceris Apher. Sueton. in Tito, cap. 8. Tibul. 1. eleg. 1. 1,

Me mea paupertas uitæ traducat inerti.

Traducere ad plebem. Cic. ad Att. lib. 1. 13. 7.
Traducere carmina manifesto furto. Martial. lib. 1. 49.
¶ Traductio, Verbale (μεταγωγή) Ipse traducendi actus: ut, Traductio temporis, pro exactione illa. Cicero 1. de Diuinatione, 206.
Traductio & immutatio in uerbo. Cic. 3. de Orat. 91.
Traductio ad plebem furibundi hominis. Cic. pro Sestio, 11.
Traductio, pro Infamia. Senec. lib. 1. de Ira, Hic damnato cum dedecore & traductione uitam exigit.
¶ Traductor, Verbale, mascul. gener. (μεταγωγός) Cic. ad Atticum, lib. 2. 24. 2.
¶ Tradux, traducis, pen. corr. interdum m. g. interdum f. Varro 1. de re Rust. cap. 8. 4, Quartum pedamentum est natiuũ eius generis, ubi ex arboribus in arbores traductis uitibus uinea fit: quos traduces, quidam rumpos appellant. Colum. lib. 5. cap. 7. 3, Si tradux traducem non contingit, media uirga inter eas deligetur. Cic. de Senect. 48.
Tragacantha] τραγάκανθα, Frutex est, spinæ candidæ non dissimilis surculis humilibus robustis, latè se diffundentibus, inter quos frequēs coma, sed breuis, cæcis spinis intercurrentib. horrida, quæ sua fronde contegantur, & candidæ, ualentesq; rigescāt, radice læta, surculosa, supra terram emergente, qua discissa stillat è uulnere succus, qui coalescit in lachrymam, gentilitium nomen referentem. Optima est pellucida, leuis, sincera, gracilis, subdulcis. herbam utpote peregrinam Galliæ, & prorsus exoticam, nostrates herbarij non norunt: lachrymam tamen nullæ non cognoscunt officinæ, interpolato nomine dragagātum gummi nunc appellantes. Ruellius.
Tragemata] penultima correpta (τραγήματα) Bellaria, secundum Macrobium lib. 2. Saturn. cap. 8. id est, omne mensæ secundæ genus.
Tragia] Plinio libro 4. capite 12, Insula una ex Sporadibus. Ex hac fuit Theogiton Peripateticus, Aristoteli familiaris.
Tragion] siue tragonis (τράγιον) Herba, nascitur in Creta tantùm insula in maritimis. Folio, ramis, & semine lentisco similis: sed minore omnium amplitudine, succum ferens qui gummi modo coeat. Plinio, iunipero similis & semine, & folio, & ramis. Est & alia herba quæ tragium dicitur, quā scorpium uocant, & Romani olim cornulacum appellarũt: folijs scolodendrij, radice tenui, candida, armoraciæ simili. Autumno folia hircinum uirus olent, indeq; appellatio: nascitur in montosis præcipitijs. Ex Ruellio.
Tragœdia] tragœdiæ (τραγωδία) ἀπὸ τοῦ τράγου, καὶ τῆς ᾠδῆς: hoc est, ab hirco & cantu: quasi hirci cantus. Nā hircus dabatur in præmium tragicis authoribus, qui rustici & pastores erant. Vel ab hirco uinearum hoste, & à cantilena. Horat. de Arte, 45,

Digitized by Google

Carmine qui tragico uilem certabat ob hircum. Alij putant à fæce, quam Græcorum quidam tryga uocant, tragœdiam appellatam, quando olim nondum personis ab Aeschylo repertis, tales fabulas peruncti ora fæcibus agitabant. Horatius in Arte, 56.

Tragœdia, genus poematis grande, in quo heroes introducuntur, duces, reges: itē, Luctus, exilia, cædes. In hac tristes exitus & liberorū, fortunarumq; priorū in peius agnitio. Tristitia namq; tragœdiæ propriū. Propter quod Euripides, petente Archelao rege ut de se tragœdiam scriberet, abnuit: ac precatus est ne accideret Archelao aliquid tragœdiæ propriū.

Seuera tragœdia. Horat. 2. Carm. 1. 2.

Violenta tragœdia. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 3.

Tragœdias agere, prouerbialis locutio. Erasmus, Tragœdias in nugis agit, qui in re leuicula tumultum mouet: &, ut ait Terentius, magno conatu magnas nugas dicit. Cic. 2. de Orator. 113, Ne aut irrisione aut odio digni putemur, si aut tragœdias agamus in nugis, &c. Fabius libro 6. capite. De peroratione, Nam in paruis, inquit, litibus has tragœdias mouere, tale est quasi si personam Herculis & cothurnos aptare infantibus uelis. Quin hoc ipsum excitare tragœdiam, si aliò quopiam deflectatur, prouerbium resipit. Vide Ago.

Efficere tragœdias. Cic. 4. Tusc. 119.

Excitare tragœdias. Cic. pro Milone, 13.

Facere tragœdias. Idem de Senect. 20.

Mouere tragœdias. Quint. lib. 6. cap. 1. 28. Vide Tragœdias agere.

Perturbati tragœdijs. Cic. 1. de Orat. 110.

¶ Tragicus, pen. corr. Adiect. (τραγικός) Quod ad tragœdiā spectat: ut, Tragicus actor. Liu. 4. bel. Pun. 110.

Tragicum & diuinum. Cic. 2. de Orat. 125.

Ars tragica. Hor. 1. epist. 3. 3.

Cestus tragicus. Ouid. ad Pisonem, 48.

Cantus tragicus. Plin. lib. 30. cap. 2. 1.

Cothurni tragici. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 13.

Grandis, & ut ita dicam, tragicus orator. Cicero de claris Orator. 106.

Poeta tragicus. Cic. 1. de Nat. deor. 74.

Scelus tragicum, Dignum tragœdia, uel quale tragœdi in suis tragœdijs decantare solent. Liu. 1. ab Vrbe, 200.

Versus tragici. Horat. de Arte, 19.

Tragicus Orestes, qui in Tragœdijs inducitur. Cicero in Pisonem, 36.

Spirare tragicum. Hor. 2. epist. 1. 34.

¶ Tragicè, penultima correpta, Aduerbium (τραγικῶς) Cic. de clar. Orat. 21.

¶ Tragicus, pen. corr. Substantiuum (τραγικός) Qui tragœdiæ author est, teste Valla. Hor. de Arte, 20,

Et tragicus plerunq; dolet sermone pedestri.

¶ Tragœdus, tragœdi (τραγῳδός) Actor tragœdiæ. Cic. 1. de Orator. 63.

Miros audire tragœdos. Horat. 2. epist. 2. 26.

Comœdum in tragœdijs, & tragœdū in comœdijs admodum placere uidimus. Cic. in Orat. 59.

Tragonis] Vide Tragion.

Tragopanades] τραγοπανάδες, Aues quædam in Aethiopia, teste Pomponio lib. 3, aquilis maiores, cornua in temporibus curuata habentes, ferruginei coloris, capite tantùm Phœniceo. Has Plinius fabulosas esse putat, quemadmodum & Gryphus. Vide ipsum lib. 19. cap. 49.

Tragopogon] pen. prod. (τραγοπώγων) Græcis, quæ Latinis hirci barbula appellatur, Herba quæ hac facie repræsentatur à Theophrasto: Radix longa, dulcis, folium croci, longius, caule paruo, super quem calyx latus & barbula, quæ summo uertice incana & prolixa funditur, unde nomē accepit. A' plurimis nunc Romana consuetudine dicitur petræ herba, quòd asperis locis quasi è medijs saxis uideatur erumpere. A' quo etiam Hetruria saxificam peculiariter appellat. Ruellius.

Tragos] τράγος, Herba quæ in maritimis maximè gignitur. Frutex pusillus in terra, oblongus, semipedalis aut altior paulo, sine folijs, ramos habens in quibus uelut racemi sunt pusilli, grano tritici, acuto capite, copiosoq;, gustu uehementer spissante. Est & alia herba tragos, apud Plinium libro 27. capite 13. 9. quam aliqui scorpium uocant. Tragon Asia fert ueprem, ut idem ait, sine folijs, racemis rubentibus, ad medicinæ duntaxat usum. Hanc in litoribus maris inueniri hodie nostri perhibent herbarij, iunco marino similem, à quo & multi iuncum marinum appellant eam. Ruellius.

Tragula] tragulæ, pen. corr. (ἀκόντισμα) Genus teli, dictum quòd scuto infixum trahatur, inquit Festus. Salustius libro 4. histor. Auidißimis, atq; præparatis ducibus, & Metellus ictu tragulæ sauciaretur. Cæsar 5. bel. Gal. 133.

Tragula, Retis genus. Plin. lib. 16. cap. 8. 4.

Tragulam inijcere. Plaut. Epid. 14. 25,

Tragulam in te inijcere adornat, nescio quam fabricam facit. id est, Dolum aliquem in te struit. Vtraq; figura prouerbialis uidetur. Idem Casin.

Ego pol istam iam aliquorsum tragulam iniecero.

Tragum] tragi (τράγος) Plinius lib. 18. cap. 7. 25, Ptisanæ conficiendæ uulgata ratio est. Simili modo ex tritici semine tragum fit in Campania tantùm & Aegypto.

Tragurium] τραγούριον, Insula & oppidum Illyrici: uulgò Trau.

Tragus] τράγος, Genus conchæ mali saporis.

Tragus, Genus spongiæ. Plin. lib. 9. cap. 45. 2.

Traha] trahæ (ἑλκυσμός) Genus uehiculi sine rotis, quo coloni utuntur. A' trahendo dictum, ut ait Seruius. Virg. lib. 1. Georg. 23,

Tribulaq;, traheæq;, & iniquo pondere rastri. Per epenthesim dixit traheæ, pro trahæ: sicut nauita, pro nauta.

Trahax] trahacis, pen. prod. om. gen. antiquū (ἅρπαξ) Auidus, rapax, omnia ad se trahens. Plaut. Persa. 12. 6,

Procax, rapax, trahax, trecentis uersibus

Tuas impuritias loqui nemo potest.

Traho] trahis, traxi, tractum (ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκέω, ἑλκίζω, ἕλω, σύρω, σύρω, σπάω, σέλκω, ἐπισπάω, μηρύω, ὀρυκανέω) trahere, Per uim ducere. Trahimur enim inuiti: Ducimur uolentes. Virg. 2. Aenei[illegible]11,

—— altaria ad ipsa trementem

Traxit. Plaut. Milite, 9. 10,

—— meáne hic in uia hospita,

Quæ heri huc Athenis cum hospite aduenit meo,

Tracta & ludificata est ingenua & libera?

Trahere, & Sustollere amiculum, contraria. Plautus Cistel. 2. 106.

Trahere de uisceribus gladium. Martial. lib. 1. 43.

De medio aliquem trahere. Liu. 8. bel. Pun. 157.

Trahere ex. Cicer. 2. de Nat. deor. 37, Atq; etiam ex puteis iugibus, aquam calidam trahi.

Exiguo funem conamine traxit. Ouid. 4. Fast. 65.

Trahere puerum, quasi qui uix posit ambulare. Virgilius 2. Aeneidos 92,

— & duo puerum Astyanacta trahebat. Ibidem, 65.

Allicere & trahere ad se. Cic. 1. de Diuin. 144.

Duci & trahi ad. Cic. 1. Offic. 28, Omnes enim trahimur & du

Digitized by Google

cimur ad cognitionis & scientiæ cupiditatem.
Trahere cum aliquo, pro Morari. Plaut. Trinum. 4.123.
— atq; egomet me adeò cum illis
Vnà ibidem traho, qui illorum uerbis falsis acceptor fui.
Trahere, Protrahere. Salustius in Iugurtha, Penuria rerum necessariarum bellum trahi non posse. Plinius epistol. 45. d, Memini hoc, longum est, tanta comitate conuiuium trahitur.
Trahere, Cum festinatione adducere. Seruius. Virgilius 2. Aeneidos 12,
Ecce, manus iuuenem interea post terga reuinctum
Pastores magno ad regem clamore trahebant
Dardanidæ.
Trahere ad se partem diei, Partem diei occupare. Plinius epistol. 213. b.
Ad defectionem trahere, Incitare, impellere, cogere. Liuius 5. bel. Pun. 89.
Ad bella trahor. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 3.
Alimentum maternum trahit agnus. Colum. lib. 7. cap. 3. 15.
In altitudinem, pro Sursum erigere. Plin. lib. 17. cap. 11. 6.
Aluum trahere, Extendere. Virg. 4. Georg. 19.
Animam trahere, Viuere. Plin. lib. 11. cap. 3. 2.
Animam precariam trahere. Tacit. lib. 1.
Animam trahebat sub longa morte. Stat. 1. Thebaid. 10.
Animam trahere in spe. Liu. 3. ab Vrbe, 27.
Animum tempusq; trahere. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 13.
Trahunt diuersè animum curæ. Terent. Andr. 1. 5. 25.
In arma trahere uiros. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 2.
Arte aliqua trahi. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 10.
Bellum trahere, Producere. Cic. ad Att. lib. 10. 197. 2.
In eandem calamitatem alterum trahere. Cic. pro lege Manilia, 12.
Calorem trahere. Ouid. 11. Metam. 82.
Candorem trahere. Plin. lib. 7. cap. 16. 3.
Cariem trahere, Rubiginem ducere. Plin. lib. 23. cap. 1. 26.
Caudam trahere. Vide Cauda.
Cognomen ab aliquo. Plin. lib. 13. cap. 15. 3, A' Nonio Tiberij Cæsaris liberto cognomen trahens.
Cognomen ex contumelia trahere. Cic. 3. Philip. 135.
Colorem rubicundum trahere. Colum. lib. 2. cap. 21. 2.
Colorem nigrum traxêre Aethiopes. Ouidius 2. Metamorphoseos, 48.
Ceruix comæq; trahuntur per terram. Virg. 1. Aen. 97.
Secum concionem. Liu. 3. ab Vrbe, 47.
Consilium & rationem trahere, pro Ducere & capere. Salust. Tum Marius ex copia rerum consilia trahit: atq; ut suis receptui locus esset, &c. Idem alibi, Quem ubi cunctari accepit, & dubium belli atq; pacis rationes trahere, rursus uti antea, &c. Budæus.
Contagia trahere. Ouid. 5. Trist. eleg. 14. 1.
In crimen aliquem trahere. Tacit. lib. 15.
Crinibus passis trahebatur uirgo. Virg. 2. Aen. 81.
Decus alicuius rei ad aliquem trahere. Liu. 9. ab Vrbe, 149.
Dictum aliquod trahere in uoluntatem suam. Plinius de Viris illustr. 35.
Dictis alicuius trahi. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 6.
In disceptationem trahere aliquem. Liu. 4. ab Vrbe, 216.
In diuersum trahit me hæc res: pro, Dubium me facit. Liu. 8. bel. Macedon. 245.
In diuersum trahunt authores: pro, Diuersa sentiunt. Liuius 5. bel. Pun. 61.
Errore trahi. Ouid. 2. Metam. 15.
Quò fata trahunt retrahuntq;, sequamur. Virg. 5. Aen. 142.
Figuram lapidis traxerunt ossa. Ouid. 3. Metam. 80.
Fortunam tutam trahere: pro, Fœliciter agere. Cic. Antè quàm iret in exilium, 8.
Fulgore nominis & famæ trahi. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 8.
Genua ægra trahens. Virg. 5. Aeneid. 94.
Gratiam rectè factorum sibi trahere. Tacit. lib. 3.
Huc & illuc trahuntur rationes in disputando. Cicero 4. Academ. 207.
Humorem trahere: pro, Allicere & attrahere. Columell. libro 12. cap. 15. 1.
Ignes trahere, Concipere ardorem. Ouidius 4. Metamorphoseos, 136.
Aliquem in inuidiam trahere. Author ad Heren. lib. 1. 8.
Labe trahi communis uitij. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 5.
Laborem ingratum trahere. Virg. 3. Georg. 20.
Laudem trahere ab re aliqua. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 13.
Ad lethum trahere aliquem. Virg. 5. Aen. 125.
Limitem longiorem trahere, Longius protendi. Plinius libro 2. cap. 26. 3.
In longius aliquid trahere. Quint. lib. 1. cap. 10. 35.
Fata me trahebant in pœnam. Ouid. 3. Trist. eleg. 6. 3.
Omne trahit secum Cæsaris ira malum. Ouidius 3. Trist. elег. 11. 15.
Mentes artificio trahere. Plinius libro 26. capite 3. 2, Trahebat præterea mentes artificio mirabili, uinum promittendo ægris, &c.
Quæ mentem insania traxit? Stat. 5. Theb. 25.
In metum aliquid trahere. Tacit. lib. 21.
Molestiam trahere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 2.
Trahitur è cælo natura hominis. Plin. lib. 11. cap. 53. 1.
Noctem per pocula. Martial. lib. 1. 98. Virg. 1. Aen. 151,
Necnon & uario noctem sermone trahebat
Infœlix Dido.
Nomen trahere ab aliquo. Ouid. 4. Metam. 59.
Nomen è re aliqua. Plin. lib. 15. cap. 14. 4.
Notam trahere. Ouid. 1. Fast. 119.
Vento trahitur nubes. Virg. 4. Georg. 12.
Obsidionem in aduentũ principis trahere. Liu. 8. bel. Pun. 34.
Odorem trahere. Plin. lib. 14. cap. 21. 4.
Originem à rege trahere. Plin. lib. 6. cap. 28. 15.
Oscitationes longas trahere. Martialis lib. 2. 6.
Pallam trahens uertit humum. Ouid. 6. Metam. 141.
Pallorem trahere. Colum. lib. 12. cap. 41. 3.
In partes aliquem trahere. Tacit. lib. 4.
In partem aliam trahere aliquem. Plancus Cic. lib. 10. 4. 5.
Pedibus rem trahere. Vide Pes.
Plaustra trahunt per altos montes. Virg. 3. Georg. 108.
Trahere pœnam, Prolongare. Senec. 2. de Benef.
In profundum pondere trahi. Liu. 3. bel. Maced. 48.
Promissa trahunt puellas. Ouid. 1. de Arte, 127.
Omnem rationem ad dicendum trahere. Cic. in Orat. 61.
In religionem. Liu. 5. ab Vrbe, 107.
Funditus Rempublicam trahet. Tacit. lib. 3.
Rubiginem trahere. Plin. lib. 34. cap. 9. 2.
Ruborem traxerunt percussa pectora. Ouidius 3. Metamorphoseos, 97.
Ruinam trahere. Virg. 2. Aen. 93.
Ad sæuitiam aliquid trahere. Tacit. lib. 3.
In suam sententiam. Liu. 5. ab Vrbe, 113.
In serum rem aliquam. Liu. 2. bel. Maced. 194.
Situm. Plin. lib. 12. cap. 13.
Somnos trahere per suspiria. Ouid. Amor. eleg. 19. 11.
Sortes. Virg. 1. Aeneid. 103,
Iura dabat, legesq; uiris, operumq; laborem
Partibus æquabat iustis, aut sorte trahebat. Vbi Seruius,
Propriè

Digitized by Google

Propriè locutus est: trahuntur enim sortes, hoc est, educuntur.
Spes eò trahit. Liu. 3. bel. Pun. 197.
Spe trahor exigua. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 5.
Spem trahere. Senec. de Benef. lib. 2.
Spiritum trahere. Colum. lib. 6. cap. 9. 2.
Spolia de hostibus trahere. Cic. pro Corn. Balbo, 43.
Studio laudis trahi. Cic. pro Archia, 19.
Ad supplicium trahi. Cic. Antè quàm iret in exilium, 11.
Suspiciones ex aliqua re trahere. Cic. 2. de Inuent. 141.
Suspiria trahere. Ouid. 2. Metam. 151.
Torrens trahit syluas præcipites. Virg. 2. Aen. 61.
Tempus trahere. Virg. 6. Aen. 108.
Verba trahere. Silius lib. 8. 16.
Victoriam secum trahere. Liu. 6. ab Vrbe, 36.
In uinum. Liu. 10. bel. Maced. 23, Festo die inuitatio benigna et hilaritas iuuenilis utrosq; in uinum traxit.
Viribus trahere. Quint. lib. 5. cap. 14. 23.
Vitam in tenebris luctuq; trahebam. Virgilius 2. Aen. 19. Ibidem, lib. 3. 130,

Qum uitam in syluis, inter deserta ferarum
Lustra, domosq; traho.

Vocem trahens imo à pectore. Virg. 1. Aen. 75.
Trahit sua quenq; uoluptas. Virg. eclog. 2. 13.
Vultum trahere. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 7.
Senium trahere luctu. Claud. 3. de raptu Proserp. 52.
¶ Tractus, Particip. (ἑλκυσθείς) Cic. 2. de Nat. deor. 209, Venæ à corde tractæ & profectæ in omne corpus ducuntur.
Ab isto initio tractus est sermo. Cic. de clar. Orat. 11.
Tractam & fusam orationem opponit Cicero Contortæ & acri, 2. de Orat. 35.
Tracta quædam & fluens oratio. Cic. in Orat. 36.
¶ Tractus, huius tractus (ἑλκυσμός, ἑλκύσμα) Plin. libro 9. cap. 46. 2, Funem illi religatum ab humeris eius trahunt: hunc dimicans, ut sit periculi signum, læua quatit: dextra apprehenso stylo in pugna est: modicus aliis tractus. De caniculis marinis.
Placido tractu reptauit draco. Claud. 3. Paneg. 35.
Longo tractu fertur per aera. Ouid. 2. Metam. 64.
Flammarum tractus. Lucret. lib. 2. 42. Et hunc imitatus Virg. 1. Georg. 74,

— noctisq; per umbras
Flammarum longo à tergo albescere tractus.

Raucus tractus. Valer. 1. Argon. 123.
¶ Tractus (κλίμα) Regio, plaga, inquit Seruius. Virgilius 2. Georg. 37,

Indicio est tractu surgens oleaster eodem. Cic. pro Plancio, 18, Totus ille tractus celeberrimus Venafranus, Alifanus: tota deniq; nostra illa aspera & montosa regio.

Immensi tractus. Lucan. lib. 2. 125.
Immensus tractus est, quo ueniunt. Vide Immensus.
Corruptus cæli tractus. Virg. 3. Aeneid. 28.
Lunæ tractus. Cic. 2. de Diuin. 145.
Alti tractus nubium. Horat. 4. Carm. ode 2. 6.
Maris tractus. Virg. eclog. 4. 11.
Bifidi tractus fluminis. Claud. 1. Paneg. 40.
Tractus & declinatio dictionum, pro Dictionum productione & deriuatione. Quintilianus libro 8. capite 3, In tractu & declinatione talia sunt, qualia apud Ciceronem beatitas & beatitudo.
Quanta hæsitatio tractusq; uerborum. Cic. 2. de Orat. 111.
Tractu orationis leui & æquabili perpoliuit illud opus. Cic. 2. de Orat. 29.
Partes elocutionum tractus. Quint. lib. 4. cap. 2. 84.
¶ Tractus, pro Tractatu (πραγματεία) Plinius libro 11. capite 53. 4, Vt in tractu pisce uiuentium Theophrastus prodidit, boues quoque pisce uesci, sed nod nisi uiuente. Quem locum rectius exposueris pro regione quasi diceret, apud Ichthiophagos.
¶ Tracto, tractas (διαχειρίζω, μεταχειρίζω, ἰπω, ὀρθόω) tractare, Frequentatiuum. Accipitur autem pro Rem aliquam attingere, & contrectare. Item, pro suscipere aliquem, & pro rem aliquam administrare, & aliquando describere. Virg. 3. Georg. 101, — aret

Pellis, & ad tactum tractanti dura resistit.

Gustare, olfacere, tractare, audire. Cic. 5. Tusc. 155.
Acerbius & durius aliquem tractare. Plin. epist. 189.
Aliquem nimis asperè tractare. Cic. Qu. frat. lib. 2. 10. 7.
Manu tractare. Colum. lib. 6.
Clementer tractare. Vide Clemens.
Commodè tractare. Terent. Heaut. 1. 1. 101.
Honorificentissimè & liberalissimè tractari ab aliquo. Cic. Antonio in epistolis ad Attic. lib. 14. 311. 2.
Iniuriosè tractare. Vide Iniuria.
Liberaliter tractare aliquem. Cic. 4. Verr. 8.
Magnificè tractare aliquem. Vide in Magnus.
Mollius tractari. Hor. 2. Serm. Satyr. 2. 17.
Parum piè aliquem tractare. Cic. pro Cælio, 2.
Sceleratè & insidiosè tractare. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 3. 12.
Aliquem omnibus rebus tractare. Cic. ad Lent. lib. 1. 3. 4.
Arte aliqua tractare hominem. Terent. Heaut. 2. 3. 125.
Ratione tractari. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 53. Vide Terentium, Eunuch. 1. 1. 13.
Animum alicuius tractare ut decet. Terent. Heaut. 1. 1. 49.
Arma uirilia tractare. Hor. 1. epist. 19. 12.
Artem aliquam tractare, pro Exercere. Terentius in prologo Phorm. 10.
Bellum tractare. Tacit. lib. 5.
Causam aliquam tractare. Cic. ad Appium, lib. 3. 12. 8.
Causas amicorum tractare & agere. Cic. 1. de Orat. 83.
Contentio quæ tractari sine contumelia non potest. Cic. pro Plancio, 13.
Rem suam minus cogitatè tractare. Plaut. Trinum. 6. 45.
Fabri tractant fabrilia. Hor. 2. epist. 1. 24.
Pecuniam tractare, Administrare, & pecuniæ curam habere. Cic. Caninio, lib. 2. 16. 8, Omnis enim pecunia ita tractatur, ut præda à præfectis: quæ autem mihi attributa est, à Quæstore curetur. Idem Verr. 2. 18, Eras enim tu Quæstor, pecuniam publicam tu tractabas.
Tractare pecuniam & considerare, pro Attrectare, siue contrectare. Cic. 7. Verr. 30.
Prælia tractans. Silius lib. 15. 92.
In munere aliquo rectè se tractare: hoc est, se gerere. Cic. Bruto, lib. 13. 14. 2.
Vites tractare & tueri. Cic. 5. de Fin. 70.
Vulnera tractare. Cic. Attic. lib. 12. 242. 7.
Vitam tractare: id est, trahere, uiuere. Lucret. lib. 5. 187.
Rem aliquam tractare, pro Describere. Cic. 1. Acad. 36.
Agitare, tractare, inquirere. Cic. pro Cluentio, 66.
Materiam tractare, aut historiam: pro Scribendo aut narrando commemorare. Plinius libro 12. capite 22. 2. Idem libro 11. cap. 37. 1.
Definitionem fortitudinis tractare. Cic. 4. Tusc. 81.
Historiam tractare. Cic. 1. de Legib. 7.
Ius Pontificium & ciuile tractare. Cic. de Senect. 34.
Res cognitione dignissimas tractare & contemplari. Cicero 1. Offic. 216.
Res tragicas comicè tractare. Cic. 3. de Orat. 17.
Hæc tractanti animo, & noctes & dies cogitanti, existit illa à deo

Digitized by Google

deo Delphis præcepta cognitio. Cic. 5. Tusc. 99.
Copiosissimè aliquid tractare. Quint. lib. 2. cap. 4. 19.
Egregiè aliquid tractare. Quint. lib. 6. cap. 1. 37.
Passim tractare. Quint. in procem. lib. 1. 13.
Plenius aliquid tractare. Quint. lib. 2. cap. 13. 10.
Variè aliquid tractare. Quint. lib. 4. cap. 1. 9.
In transitu aliquid tractare. Quint. lib. 6. cap. 2. 2.
¶ Tractatum, tractatu, pen. prod. Supinum. Plin. lib. 17. cap. 7. 2, Verùm aspera tractatu.
Tractare bibliothecam alterius: id est, curare, & illius curam habere. Cic. Sulpitio, lib. 13. 78. 5.
¶ Tractatus, pen. prod. Participium (διαλεχθεὶς) Cicer. 2. de Legib. 15, Aliquoties iam iste locus à te tractatus est. Hoc est, enarratus.
Persona tractata. Cic. pro Archia, 2, Persona propter ocium ac studium minimè in iudicijs periculisq; tractata est.
Figura manibus tractata. Lucret. lib. 4. 47.
Tractatus liberalius, Acceptus. Cicer. pro Cluentio, 130. Vide Liber adiectiuum.
Tractatus malè. Cic. Attic. lib. 13. 284. 3.
¶ Tractatus, huius tractatus, pen. prod. (διάληψις, μεταχείρισις) Ipse tractādi actus & contrectatio. Plin. lib. 8. cap. 54. 2, de simijs, Tractariq; gaudent, similes gratulationem intelligentis.
Tractatus, Descriptio. Quint. lib. 3. cap. 9, Ante hominem patria ac parentes, maioresq; erunt, quorum duplex tractatus est. Idem in procemio lib. 8, Asperiorum tractatu rerum atteruntur ingenia.
Artium tractatus. Cic. 3. de Orat. 49.
Tractatus, Libri pars, in qua quid describitur. Plin. lib. 14. cap. 4. 1, Tractatu toto separatim sententia eius indicanda est.
¶ Tractatio, Verbale (διάληψις, μεταχείρισις) Cicero 2. Officiorum, 23.
Armorum tractatio. Cic. 3. de Orat. 111.
Tibiarum tractatio. Cic. 2. de Diuin. 14.
Tractatio & usus uocis in nobis est. Cic. in Orat. 32.
Philosophiæ tractatio. Cic. 4. Acad. 12.
Orator tractationem orationis sibi assumet. Cicero 2. de Orator. 29.
Ipsa mihi tractatio literarum salutaris fuit. Cicero de claris Orator. 8.
Materia & tractatio. Cic. in Orat. 117.
Tractatio uaria esse debet. Cic. 2. de Orat. 94.
Tractatio bona uel mala, apud Quintilianū sæpe: ut lib. 4, Nā quid exponet quæ zelotypum malæ tractationis accusat?
¶ Tractabilis, & hoc tractabile, penult. correp. (εὐμεταχείριστος) Quod tractari potest. Cic. de Vniuers. 16. Virgilius 4. Aeneid. 88.
Non tractabile cælū, pro Inquieto, impacato, procelloso. Virg. 4. Aen. 11. Id est, asperum & intractabile, ut ait Seruius.
Homo tractabilis. Plin. epist. 94. d.
Mare nondum tractabile nanti. Ouid. epist. 18. 15.
Pelagus tractabile. Plin. lib. 10. cap. 32. 2, Siculum utiq; tractabile.
Pondus uix tractabile. Stat. 5. Sylu. 1. 17.
Virtus in amicitia tenera est atq; tractabilis. Cic. de Amic. 45.
Nihil est in eo tractabilius. Cic. Attic. lib. 10. 203. 5.
¶ Tractator, tractatoris, tractatores uidentur fuisse homines, qui manu membra tractabant, & leniter fricabant. Senec. lib. 9. epist. Quidni ego fœliciorem putem Mutium, qui sic tentauit ignem, quàm si manum illam tractatori præstitisset?
¶ Tractatrix, Idem. Martialis,
Percurrit agili corpus arte tractatrix.
¶ Tractim, Aduerbium (ἀπνευστὶ) Trahendo in longum, sine intermissione, longo tractu, diutinè. Non interrumpendo seriem, inquit Valla libro 6. capite 5. Plaut. Amphit. 4. 159.
Quid si ego tractim tangam ut dormiat? Virgilius 4. Georg. 52,
Tum sonus auditur grauior, tractimq; susurrant. Id est, sine intermissione & iugiter. Lucret. lib. 3. 107.
¶ Tractorius, Adiect. ut, Tractoria organa apud Vitruuium, quæ sunt machinæ, quibus grauiora onera sursum trahuntur.
Traiana] pen. prod. (Τραϊανὰ) Picenorum urbs, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 1. Hodie Potentia.
Traianus] penul. prod. (Τραϊανὸς) inter Cæsares optimus. Fuit & Traianus Patricius, qui sub Iustiniano principe floruit. Scripsit temporum epitomen nobilem. Author Suidas. Est item Traianus, portus Tuscorum Ptolemæo, lib. 3. cap. 1. hodie Volaterranorum portus.
Traijcio] traijcis, pen. corr. traieci, pen. product. traiectum (περαιόω, διαβιβάζω, μετακομίζω, διαπορθμεύω, διαπορεύω, ὑπερβιβάζω) traijcere, ex Trans & Iacio, remotis n, & s, significat traducere, trāsportare, transuehere: & proprium est nautarum. Valla, Traijcio exercitum, id est, trāsporto exercitum trans mare, aut trans flumen. Traijcio mare uel flumen, id est, transeo. Aliquando utrunq; coniunctum: ut Liuius, Traiecit copias Iberum. Hactenus Valla li. 3.
Traijcere classe in Italiam, Proficisci, transfretare. Plinius de Viris illust. 49.
Traijcere agmen uado. Liu. 1. bel. Pun. 18.
Traijcere aliquò. Cic. ad Atticum, lib. 7. 140. 2, Et si terra quidem, qui possum? mari, quò traijciam?
Traijcere Cyprum. Plin lib. 8. cap. 32. 4.
Traijcere exercitum Rhodanum. Planc. ad Ciceronem, libro 10. 9. 5.
Traijcere exercitum ex Italia. Brutus ad Ciceronē, lib. 11. 13. 8.
Traijcere exercitum in Siciliam. Liu. 4. ab Vrbe, 127.
Traijcere se Alpes. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 9. 5.
Traijcere de naue in nauem malos & antennas. Liuius 10. bel. Pun. 39.
Traijcere in alia uasa, pro Fundere in alia uasa. Varro 1. de re Rust. cap. 64.
Traijcere, per translationem: ut, Traijcere culpam in alterum, hoc est, traducere transferre. Cic. 1. Verr. 24.
Traijcere negociū ad nouos Magistratus. Liu. 2. ab Vrbe, 93. Ouid. 12. Metam. 126,
A se Tantalides onus inuidiamq; remouit,
Argolicosq; duces medijs considere castris
Iussit, & arbitrium litis traiecit in omnes.
Verbum traijcere. Cic. in Orat. 136.
Oculos traijcere aliquò. Lucret. lib. 4. 86.
Tela traijcere aliò. Propert. lib. 2. eleg. 13. 4.
Traijcere (διαπείρειν) Transfigere. Cæsar 5. bell. Gall. 165, Pulsio pilum in hostes mittit, atq; unum ex multitudine procurrentem traijcit. Ibidem, 133, Vtrunq; femur tragula traijcitur. Ouid. 2. Metam. 120,
Indeuitato traiecit pectora telo.
Linguam traiecit arundine. Ouid. 11. Metam. 66.
Terga traijcit sagitta. Ouid. 9. Metam. 26.
Murum iaculo traijcere. Cic. 4. de Finib. 38.
¶ Traiectus (διαπεπαρμένος) Participium: ut, Traiecta præcordia, Transfixa. Plin. lib. 11. cap. 37. 67.
Cruris traiecti uulnus. Ouid. 5. Metam. 34.
Pectora traiecto ferro. Virg. 1. Aen. 72.
Cuspide traiectus serpens. Ouid. 4. Metam. 115.
Dolor lateris traiectus in cor. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 4.

Digitized by Google

Traiectus nauicula in Africam: hoc est, transfretatus. Cicer. ad Quirites post reditum, 16.

¶Traiectus, huius traiectus (πόρθμιον) Liuius 1. ab Vrbe, 12, Qui in traiectu Albulæ amnis submersus.

¶Traiectio, Verbale (διαβίβασις, διαπόρθμευσις) Cic. 1. Tusc. 16, Traiectio Acherontis. Idem Attic. lib. 8. 167. 3, Officij mei deliberatio cruciat, cruciauitq; adhuc: cautior certè est mansio: honestior existimatur traiectio.

Stellarum traiectiones & motus. Cic. 1. de Diuin. 3.

Verborum traiectio, pro Translatione. Cic. in Orat. 135, Et utitur ea traiectione uerborum, & nihilo tamen aptius explet, concluditq; sententias. Quintilianus accipit pro ipso contextu, quia usq; ad clausulam transeundum est, antequam habeamus sensum integrum, lib. 8. cap. 2, Quare nec sermo tã sit longus, ut eum prosequi non possit intentio: nec traiectio ne tam tardus, ut in hyperbaton finis eius differatur.

Superlatio, traiectio, & rogatio. Cic. 3. de Orator. 113, Tum augendi minuendiue causa ueritatis superlatio atque traiectio & rogatio.

¶Traiecto, traiectas, traiectare, Frequentatiuum. Celsus lib. 4. cap. 14, A' quibusdam ad unum acu traiectatur, duo lina ducente, deinde utriusque lini duobus capitibus diuersæ partes astringuntur.

Tralatio, Tralatitius, Tralatus] Vide Transfero.

Trallis] Trallium (Τράλλεις) Vrbs Lydiæ, non longè à Magnesia sita in uertice quodam, qui promontorium natura munitum habet, ab Argiuis, & à Thracibus quibusdam condita: Sunt & aliæ Trallis in Phrygia, ubi sunt Cariæ fines. Hæc alijs nominibus dicta est Euantia & Seleucia, & Antiochia. Ex Trallibus fuit Menodorus uir doctus. Hoc nomen Trallis secundum Priscianum, tantum pluraliter declinatur, & tam accusatiuum, quàm nominatiuum in is tantùm mittit, sicut Alpis, Sardis, Syrtis.

Tralli] τριβαλλοί, Liu. 1. bel. Maced. 134, Rex tam celerem aleam uniuersi certaminis timens, quadringentos Trallos (Illyricorum id, sicut alio diximus loco, est genus) ad lacessendos hostium equites misit. Vetus exemplar habet, Tribalos.

¶Trallianus, penult. prod. Adiectiuum (Τραλλιανός) Cicer. 3. Philipp. 134, Trallianam aut Ephesinam putes dicere? Idem pro Flacco, 41.

Traluceo] traluces, penult. prod. (διαφαίνω) tralucere, pro Translucere. Lucret. lib. 4. 68,

> Vsq; adeò è speculo in speculum tralucet imago.

Trama] tramæ (κρόκη, ῥοδάνη) Subtegmen, & (ut ait Seruius) filum quod intra stamen currit. Persius Satyr. 6. 9,

> —mihi trama figuræ
> Sit reliqua: ast illi tremat omento popa uenter? Plautus

Rud. 30. 36, Tramas putidas.

Trama dicta, ut ait Varro, quòd frigus tranat id genus uestimẽti. quo in loco puto legendum Trameat, pro Transmeat.

Trames] tramitis, pen. corr. masc. gen. (τέμμος, τρίβος, οἶμος) Semita trãsuersa. Plin. in Paneg. 36, Oppletas undiq; uias, angustumq; tramitem relictum tibi. Cicer. 12. Philipp. 337, Num idem in Apennini tramitibus potero facere? Liuius 2. ab Vrbe, 163, Inde in Latinam uiam transuersis tramitibus transgressus. Propert. lib. 3. eleg. 16. 6,

> Quà facit assiduo tramite uulgus iter.

Accliuis, arduus, obscurus trames. Ouid. 10. Metam. 11. 30.

Cliuosi tramitis supercilium. Virg. 1. Georg. 22.

Decliuus. Ouid. 3. Fast. 3.

Deuius. Stat. 2. Thebaid. 10.

Obliquus. Senec. Thyest. 9. 12. Siccus. Plin. lib. 8. cap. 43. 3.

Obliquis tramitibus. Liu. lib. 5.

Sectus. Senec. Oedip. 13. 2.

Carpitur accliuis per muta silentia trames. Ouid. 10. Met. 11.

Cito tramite decurrit uirgo. Virg. 5. Aeneid. 122. de Iride.

Inopino tramite ductus. Claud. 2. in Ruff. 6.

Egressus est non uijs, sed tramitib. paludatus. Cic. 13. Phil. 358.

Facili te tramite sistam. Virg. 6. Aeneid. 136.

Tramitto] Vide Transmitto.

Trano] tranas (διανέω) tranare, Ex Trans præpositione, & No, nas, Vltrà nare, quasi transnare. Cic. 2. de Nat. deor. 36, Atq; id facilius cernemus toto genere hoc igneo, quod omnia tranat, subtilius explicato. Liu. 7. bel. Pun. 252, Alter per uada nota Metaurum flumen tranauit. Virgilius 6. Aeneidos, 135,

> —illius ergo
> Venimus, & magnos Erebi tranauimus amnes.

Tranare aquas. Quint. lib. 2. cap. 16. 8.

Tranare flumina. Virg. 3. Georg. 54.

Tranare, pro Transuolare. Virg. 4. Aeneid. 49,

> Illa fretus agit uentos, & turbida tranat
> Nubila. Seruius.

Simulacbra auras tranantia. Lucret. lib. 4. 36.

Hasta tranauit uiri pectus. Silius lib. 13. 48.

Pericla tranare. Silius lib. 17. 74.

¶Tranor, tranaris (διαπερῶμαι) Passiuum.

> Obsequio tranantur aquæ, nec uincere possis Flumina.

Ouid. 2. de Arte, 37.

Tranquillus] Adiectiuum (γαληνός, ἄκλυστος, ἀκύμων, εὔδιος, μείλιχος) Quietum significat, pacatum, serenum, pacificum. Propriè de mari dicitur. Plaut. Epid. 11. 34,

> Habe animum lenem, & tranquillum face. Idem Cistel. 8. 21,
> Si possum tranquillum facere ex irato mihi.

Tranquillum est: id est, serenum tempus, sine flatu uentorum. Plaut. Casin. 225.

Sine mortis meditatione tranquillo esse animo non potest. Cic. de Senect. 67.

Cætera uidentur esse tranquilla, tranquillissimus autem animus meus. Cic. Attico, lib. 7. 127. 3.

Appetitus sint tranquilli, atq; omni animi perturbatione careant. Cic. 1. Off. 142.

Aquæ tranquillæ. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 2.

Flumine tranquillo descendit cymba. Propert. lib. 2. eleg. 4. 4.

Frons tranquilla & serena. Cic. 3. Tusc. 56.

Locus tranquillus, Vbi optimum sit quiescere. Plautus Epid. 10. 9.

Mare tranquillum. Stat. 4. Sylu. 3. 19.

Nox tranquilla, Quieta. Plin. lib. 9. cap. 27.

Otia tranquilla agere. Lucan. lib. 2. 54.

Pax tranquilla. Lucan. lib. 1. 35.

Pectus tranquillum. Lucret. lib. 3. 59.

Quies tranquilla. Senec. Troad. 10. 27.

Res est tranquilla, Integra. Terentius Phorm. 3. 1. 15. Et Eunuch. 5. 9. 8,

> Fratri gaudeo amorem esse omnem in tranquillo: una est domus, &c.

Senectus tranquilla. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 12.

Tempus tranquillum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 15.

Via tranquilla, Non molesta itineri faciundo. Plaut. Stich. 5. 13.

Placata, tranquilla, quieta, beata uita. Cic. 1. de Fin. 108.

¶Tranquillior, Comparatiuum. Claud. de bel. Get. 11,

> Securas iam Roma leuat tranquillior arces. Lucanus

libro 1. 26,

> —longoq; togæ tranquillior usu
> Dedidicit iam pace ducem.

In tranquillo. Vide In.

Digitized by Google

¶Tranquillè, Aduerbium (γαληνῶς) Plaut. Cistel. 2.101,
Sed tranquillè amabo, ne quid quod illi doleat dixeris.
Tranquillè & leniter. Cic. in Orat. 53, Qui enim nihil potest tranquillè, nihil leniter, nihil partitè, definitè, distinctè, facetè dicere, &c.
Tranquillè placideq; traducere uitam. Cic. 3. Tusc. 43.
A Parthis tranquillè. Vide A uel Ab.
¶Tranquillò, Aliud aduerbium (γαλήνην) Plinius libro 9. capite 73, Sæpe adnotata piscium æstiuo calore quædam anhelatio, & alia tranquillò uelut oscitatio. Id est, Dum est tranquillitas.
¶Tranquillo, tranquillas (γαληνοποιῶ) tranquillare, Quietũ facere. Plaut. Capt. 4.21. Cic. 1. de Fin. 78, Sẽper alit aliquid quod tum ui sua atq; natura tranquillet animos. Et apud Plinium, lib. 2. cap. 103.12, Trãquillari oleo.
Perturbare & Tranquillare, contraria. Cic. in Topic. 53.
¶Tranquillor, tranquillaris, Paßiuum: ut, Mare tranquillatur oleo. Plin. lib. 2. cap. 103.
¶Tranquillitas, pen. corr. tranquillitatis (γαλήνη, γαληνότης, εὐδία, νηνεμία) Placabilitas, serenitas. Plin. epist. 25, Annum tertium & octogesimum exceßit in altißima tranquillitate, pari ueneratione.
Tranquillitas maris. Cic. 4. Acad. 179. Et Att. lib. 6.119.3, Nos longis nauibus tranquillitatem aucupaturi eramus.
Locus quietis & tranquillitatis plenißimus. Cic. 1. de Orat. 2.
Otium & tranquillitas uitæ. Cic. pro Muræna, 51.
Aucupari tranquillitates. Vide Aucupor.
Animi tranquillitas, Constantia, firmitudo, modestia. Cic. 4. Tuscul. 17, In participe rationis ponunt tranquillitatem, id est placidam quietamq; constantiam. Idem 1. Off. 99, Vt tranquillitas animi & securitas adsit, quæ adfert cum constantiam, tum etiam dignitatem.
Tranquillitate proficisci. Cic. 4. Acad. 179.
Trans] præpositio (πέραν) Accusatiuo casui seruit, & significat Vltra, ut quum de loco ad locum, & de uno ad alterũ, & de una re ad alteram transitionem facimus. Trans mare, trans montes. Tam motus, quàm quietis uerbo datur. Horat. 1. epist. 11.6,
Cœlum, non animum mutant qui trans mare currunt.
Virg. 3. Georg. 54,
Illas ducit amor trans Gargara, transq; sonantem
Ascanium. Brutus Antonio, lib. 11.3.3, Nuntijs trans mare mißis. Quint. lib. 4. cap. 5, Dicam hunc eo tempore, quo homo occisus est, trans mare fuisse.
Cogito interdum trans Tyberim hortos aliquos parare. Cicero Attico, lib. 12.241.16.
Inspicere trans ripam. Cic. pro Milone, 55.
Trans usq;. Cic. pro Quintio, 7, Tollitur ab atrijs Licinijs, atq; à prædonum concessu in Galliam Næuius, & trans Alpes usq; transfertur.
Transabeo] transabis, pen. corr. (διαπορεύω) transabire, Per locum aliquem abire, Vltra ire. Stat. 6. Theb. 103,
— obliqua quantum uitare dabatur,
Transabiere fuga. Ibidem, 2.2,
— capulo nam largius illi
Transabijt costas cognatis ictibus ensis. Ibidem, 9.26,
Lernæam iacit ipse trabem, uolat illa sagittis
Aequa fuga, mediumq; nihil cunctata Polyten
Transabit, & iuncti clypeum cauat improba Mopsi.
Valerius 4. Argonaut. 102,
Turbine sic rabido populos, atq; æquora longè
Transabijt.
Transactor] Vide Transigo.
Transadigo] transadigis, pen. corr. transadegi, penult. prod. transadactum (διαπείρω) transadigere. Virgilius 12. Aeneidos, 102,
— & qua fata celerrima crudo
Transadigit costas, & crates pectoris ense. Statius, 5. Thebaid. 26,
Quatuor hos unà, decus & solatia patris
Transadigam ferro.
Iuuenem transadigit costas. Virg. 12. Aeneid. 56.
Transalpinus] pen. prod. Adiectiuum (ὑπεράλπειος) Compositum ex Trans & Alpes, Alpium: ut, Trãsalpina Gallia, quæ trans Alpes sita est. Plinius lib. 22. cap. 2.1. Cicero pro Muræna, 80.
Bella Transalpina, Quæ in Transalpina Gallia geruntur. Cic. 2. Offic. 39.
Hospes Transalpinus, Qui est ex Transalpina Gallia. Cicero 4. Verr. 81.
Meßis Transalpina. Claud. 1. in Eutrop. 82.
Transalpinæ nationes. Cic. Pæto, lib. 9.15.5.
Cognatio materna Transalpini sanguinis. Cicero Post. redit. in Senat. 13.
¶Tansalpini (ὑπεράλπειοι) Qui trans Alpes habitant. Brutus Cic. 11.1, Progressus sum ad Transalpinos. Vetus exemplar legit Ad Inalpinos.
Transcendo] transcendis, transcendi, transcensum (ὑπερβαίνω, ὑπερσκελίζω, μεταβαίνω, μεταπηδῶ) transcendere, Ex Trans & Scando compositum. significat transgredi. Cicer. in Somnio, 23, Ex his ipsis cultis notisq; terris, num aut tuum, aut cuiusquam nostrum nomen uel Caucasum hunc quem cernis, transcendere potuit, uel ullum Gangem transnare? Hic per translationem positum.
Alpes transcendere. Cic. in Catil. 78.
In naues inimicorum transcendere. Cæsar 3. bel. Gal. 409.
Vallum transcendere. Lucan. lib. 4.36.
Ab asinis ad boues trãscendere. Plaut. Aul. 7.58. Vide Asinus.
Transcendet hæc licentia in prouincias. Tacit. lib. 17.
Transcendit ætatem primæ iuuentæ. Colum. lib. 1. cap. 8.2.
Annos florentes transcendere. Silius lib. 1.46.
Pylias æui transcendere metas. Stat. 5. Sylu. 3.51.
Fines transcendere iuris. Lucret. lib. 3.12.
Transcindo] transcindis, transcidi, pen. corr. transcissum (διασχίζω) transcindere, Omnino scindere. Plaut. Persa, 20.1, Transcidi loris omnes aduenians domi.
Transcribo] transcribis, penult. prod. transcripsi, transcriptum (ἀπογράφω, μεταγράφω) transcribere, Idem quod Exscribere. Cic. de Nat. deor. Qu. Sosius splendidus Eques Rom. ex agro Piceno, fecisse confessus est, qui transcripserit tabulas publicas.
Fabulas & orationes sua manu transcribere. Author ad Herennium, lib. 4.143.
Transcribere aliquem authorem, pro Desumere ex eo quod ad nostrum opus facere uidetur, & scriptis eius tanquam nostris uti. Plin. lib. 14. cap. 2.11, Græcinus, qui alioqui Cornelium Celsum transcripsit, arbitratur non naturam, &c.
Transcribere (μεταγράφειν) Tradere. Virg. 7. Aeneid. 85,
Turne tot incassum fusos patiere labores,
Et tua Dardanijs transcribi sceptra colonis? Vbi Seruius, Transcribi, tradi. Sermo autem hic tractus est de pecunia: nõ scribi, est dari. Idem 5. Aeneid. 150,
Transcribunt urbi matres. Id est, ad urbem. Vbi Seruius, Romani moris uerbum est. Transcripti enim in colonias deducebantur. Seneca Thyeste, 1.3, In quod malum transcribor?
Transcribere (μεταγράφειν) inquit Agretius, dicitur quum ius nostrum in alium transit. In pandectis, in l. si uir uxori. de præscriptis uerbis, Vt eos fundos, si ipse uellet, eodẽ pretio mulier

Digitized by Google

tio mulier transcriberet uiro, id est, iure cesso traderet, ait Budæus. Ouid. 7. Metam. 35,

— ergo ego cuiquam
Posse tuæ uideor spatium transcribere uitæ? Verba sunt Medeæ respondẽtis Iasoni, qui rogauerat ut suis annis quos adhuc uicturus esset, adimeret aliquid, adderetq; illud annis patris, quo & ille longius uiueret. Claud. de bel. Gild. 33.

Transcribere in ordinem: id est ordini adscribere. Senec. in Cõsul. ad Martiam. Idem epist. 4, Quũ puerilem animum deposueris, & te in uirum philosophia transcripserit.

Trãscribere, pro Venale proscribere. Quint. Declam. 12, Quo modo satis accusabo uendentem? spiritus nostros trãscribis, salutem nostrã exponis.

Transcribere in libris censualibus dici debet, quum res censualis ab uno nomine in aliud transfertur. Quomodo & in rationibus, quum id quod mihi expensum latum est, in aliud nomen transfertur, & nomẽ meum ex rationibus eximitur. Hoc modo accipitur in l. ult. C. de prædijs nauicul. Hac tamẽ (inquit) pactiõe seruata, ut si ad minus idoneum fuerit trãslata possessio, etiam authores transcripti prædij teneantur obnoxij. Caius in l. aliquando. ff. ad Sen. Velleianum, Si hæreditatem emerit, & æs alienum hæreditarium in se transcribat. Liu. 5. bel. Maced. 22, Quum multis fœnebribus legibus constricta auaritia esset, uia fraudis inita erat, ut in socios qui non tenerentur ijs legibus, nomina transcriberent. Hæc Budæus.

¶ Transcriptio, Verbale, pro excusatione, seu prætextu. Quintil. Declam. 13, Iam priuati ueneni transcriptio est. Nam dicues causabatur se nihil deliquisse, quia in priuato suo apes pauperis necasset.

Transcurro] transcurris, transcurri, transcursum (μεταατρέχω, διατρέχω) transcurrere, Leuiter aliquò currere. Terent. Eunuch. 4. 6. 25,

Tu abi, atq; ostium obsera intus, ego dum hinc transcurro ad forum. Virg. 9. Aeneid. 23,

— & ingens
Visus ab aurora cælum transcurrere nimbus.

Cursim transcurrere. Cic. de claris Orat. 155.

Aestas transcurrit. Plin. epist. 122.

Præter oculos alicuius transcurrere: Ante oculos alicuius præterire, uel transcurrere. Ouid. 14. Metam. 72. de Circe.

Transcurrere, pro Diuagari. Plin. lib. 9. cap. 36. 4, Quòd si hactenus transcurrat expositio, fraudatam se protinus luxuria credat. Author ad Herennium, lib. 4. 201, Translationem dicunt pudentem esse oportere, ut cum ratione in consimilem rem transeat, ne sine delectu temerè & cupidè uideatur in dissimilem transcurrisse.

Trãscurrere, Perstringere, Cursim & breuiter persequi. Quintilianus, In narratione transcurram subtiles nimium diuisiones quorundam.

Transcursum est, Leuiter itum est. Liu. 5. bel. Pun. 220, Adeò raptim captis propioribus castris, in altera transcursum castra ab Romanis est.

Transcurso, ablatiuus à Transcursum participio, iunctum cum hoc nomine Opus, pro trãscurrere. Terent. Hecyr. 3. 4. 17,

In arcem transcurso opus est.

¶ Transcursus, huius transcursus, masc. gen. (μεταδρομή) Vnde in transcursu aliquid factum dicimus, pro Obiter, & inter percurrendum. Plin. lib. 18. cap. 13. 1, Quanquam prius de rapis dixisse conueniat, in transcursu ea attigere nostri, paulò diligentius Græci.

Transdo] transdis, transdidi, transditum (μεταδίδωμι) trãsdere, pen. corr. ueteres dixerunt tonantius, inquit Donatus, quod nos lenius tradere nũc dicimus: ut Tralatum, nos trãslatum è contrario. Terent. in Prolog. Phorm. 2,

Retrahere à studio, & transdere hominem in otium.

Transduco] transducis, pen. prod. transduxi, transductum, (μετάγω) transducere, Idem quod Traducere. Cic. 6. Verr. 80, Quam in te tantam uirtutem esse aut dignitatem arbitratus es, ut conarere clientelam tam illustrem, tam splendidæ prouinciæ transducere ad te, auferre à certissimis, antiquissimisq; patronis?

Transducere arbores, pro Transplantare. Col. lib. 3. cap. 9. 8.

Transduci mali in melius dicuntur, pro Conuerti. Seneca libro 2. de Ira.

Transenna] transennæ (δικτυωτὸν) Per quam aspectus transire potest. Sunt autem cancelli lignei, ferrei, siue uiminei, qui fenestris aut etiam mercibus opponi solent. Salust. libro 2. Hist. Apud Macrobium, lib. 3. cap. 13, Prætetea quum sedenti in transenna demissum. Victoriæ simulachrum cum machinato strepitu tonitruum, coronam ei imponebat. Sipontinus dicit Transennam esse porrectam extra domum quasi pergulam, per quam transitur superimposito tegulo. Nonius fenestram interpretatur.

Per transennam strictim aspicere. Cic. 1. de Orat. 78. Prouerbiali figura dictum est, pro eo quod est, non propius, neq; singillatim, sed procul & summatim inspicere. Translatum à negotiatoribus, qui mercibus quas contrectari nolunt, cancellos obijciunt: quidam etiam uitrum pellucidum opponũt, ut prætereuntibus procul modò contemplari liceat, nec explicant eas nisi licitatori idoneo. Erasmus.

Transenna, Decipulum, laqueus, & funiculus ad insidias cõcinnatus. Plaut. Bacch. 17. 22,

Nunc è transenna hic turdus lumbricum petit. Idem Rudent. 27. 10,

— in ætate hominum plurimæ
Fiunt transennæ, ubi decipiuntur dolis,
Atq; ædepol in eas plerunq; esca imponitur,
Quam si quis auidus poscit escam auariter,
Decipitur, ut transenna, sua auaritia.

Transeo] transis, transiui, pen. prod. transitum, penult. corr. (μεταβαίνω, διαβαίνω, διοδεύω, μεθίστημι, πορεύω, ὑπερβαίνω, παράγω, μεταυίσομαι) transire, pen. prod. Notæ significationis: ut, Transire flumen. Cic. 3. de Finib. 113, Rectius diues quàm Crassus, qui nisi eguisset, nunquam Euphratem nulla belli causa transire uoluisset.

Quum mare uastissimum hyeme transibas. Cic. in Pisonem, 45.

Campos pedibus transire. Lucret. lib. 4. 94.

Rota transijt serpentem. Virg. 5. Aeneid. 55.

Transire ad forum: hoc est, Proficisci ad forum. Terent. Phorm. 5. 8. 29. Idem Heaut. 4. 4. 17,

Transeundum est nunc tibi ad Menedemum.

Transire domum, pro Abire domum. Plaut. Milite, 14. 96.

Transeo huc ad, uel in. Plaut. Epid. 13. 51,

— ego ad uos Thesprionem iussero
Huc transire. Idem Casina, 3. 2,
Ego huc transeo in proximum ad meam uicinam.

Transire Apenninum. Brut. ad Cic. lib. 11. 10. 8.

Transire aliquem. Plaut. Sticho, 7. 33,

Iam hercle ego per ortum amicam transibo meam.

Cursu transire equum. Virg. 11. Aeneid. 144.

Transijt dies, Præterijt, elapsa est. Cicer. ad Attic. lib. 7. 127. 6,

Quid? ergo exercitum retinentis, quum legis diem transierit, rationem haberi placet?

Dies mei transeunt. Seneca Thyeste, 4. 13.

Aetas citò transiet. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 6.

Transijt mensis, pro Præterijt. Plaut. Curcul. 15. 4.

Transit gloria. Plin. lib. 13. cap. 1. 3.

Digitized by Google

Conuitium transit. Plin. lib. 29. cap. 1. 18.

Transire, Intactum relinquere. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 28, Sæpe quæ agellos pessimi cuiusq; transierat, optimorum uirorum segetem grando percussit.

Transire aliquid leuiter, pro Paucis dicere & percurrere. Cic. pro Roscio Amer. 55.

Silentio aliquid transire, Silere. Cic. ad Atticum, lib. 1. 34. 6.

Ad reliqua transire. Plin. lib. 11. cap. 54. 2.

Vt transeam, pro Vt taceam. Plin. lib. 2. cap. 68. 5.

Transire quædam in legendo, Præterire, omittere. Plinius epistol. 174. b.

Transeo Neronem: id est, Sileo de Nerone, nihil dico. Plinius epistol. 98. b.

Transire ad partitionem, De partitione dicere. Cicero 1. de Inuent. 45.

Ad aduersarios transire. Cic. 3. Verr. 28.

In sententiam alterius transire. Liu. 4. bel. Maced. 135.

Transiere in partes. Tacit. lib. 13.

In formam crediti transire. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 2.

Ad hæredem transire. Plin. lib. 13. cap. 3. 1.

Ad opus aliud transire. Ouid. 6. Metam. 49.

Transit in uestes odor. Plin. lib. 12. cap. 3. 1.

In uicem transire. Plin. lib. 19. cap. 5. 18.

In colores uarios transire. Plin. lib. 11. cap. 37. 27.

In iram transire. Ouid. 8. Metam. 22.

Ad uinum transire. Plin. lib. 20. cap. 5. 5.

Per aliquem locum transire. Plin. lib. 10. cap. 60. 3.

Permeare & transire per omnia. Cic. 4. Acad. 214.

Transijt eum hasta. Stat. 12. Theb. 150.

Facilè transire mala. Cicer. Varroni, lib. 9. 1. 5, Videor sperare debere si te uiderim, & ea quæ premant, & ea quæ impendeant, me facilè transiturum. Id est, non curaturum.

Finem & modum transire, Excedere. Cic. 1. Off. 143.

Legem transire, pro Non curare, & negligere. Cicero Attico, lib. 5. 110. 4.

Lineas transire, Præterire terminos. Cic. in Parad. 24.

Vitam transire, pro Viuere, & quod Vitam transigere etiam dicitur. Salust. in Catil.

Video iam quò inuidia transeat, & ubi sit habitatura. Cic. Attico, lib. 2. 24. 4.

Transitum est. Cic. 2. de Finib. 78, Cuius similitudine perspecta in formarum specie à dignitate transitum est ad honestatem dictorum atq; factorum.

Transitur. Plin. lib. 17. cap. 10. 10, Quamobrem seminarij curam ante conuenit dici, quàm transeatur ad alia genera.

¶ Transitus, pen. corr. Particip. Liu. lib. 1. bel. Punic. A' tergo Alpes urgent uix integris uobis ac uigentibus transitæ.

¶ Transitio, Verbale (διάβασις) Liu. 2. ab Vrbe, 105, Proxima inde nocte Volsci discordia Romana freti, si qua nocturna transitio proditione fieri posset, tentant castra.

Causa transitionis. Author ad Heren. lib. 1. 12.

Ad plebem transitiones. Cic. de claris Orat. 31.

Transitio ad hostes, Defectio. Liu. lib. 5. 80, Cuius aduentu, qui antè in exigua spe, uocati sæpe ad transitionem ab hostibus per colloquia erant, ultro ad transeundum hostis uocabāt, solicitabantq;.

Imagines similitudine & transitione perceptæ. Cicero 1. de Nat. deorum, 70.

¶ Transitus, huius transitus, pen. corr. (μετάβασις, μετάστασις, πάροδος) Idem. Plin. lib. 6. cap. 14. 1, Causa portarum nominis eadem quæ suprà, interruptis angusto transitu iugis, ita ut uix singula meent plaustra. Cic. 5. Tuscul. 83, Et quum fossam latam cubiculari lecto circundedisset, eiusq; fossæ transitum ponticulo ligneo coniunxisset.

Certior transitus. Vide Certus.

Adimere transitum. Vide Adimo.

Claudere transitum. Vide Claudo.

Dare transitum, pro Cedere de uia. Plin. iunior epist. 14. lib. 3.

Transitus in alias figuras. Plin. lib. 11. cap. 36. 2.

In transitu, Cursim. Quint. lib. 2. cap. 11, Si quid inciderit, quod ad scholas pertineat propriè, in transitu non omittemus. Id est, obiter.

¶ Transitorius, Adiect. Suet. in Nerone, cap. 31, Domum à Palatio Aesquilias usq; fecit, quam primò transitoriam, mox incendio absumptam, restitutamq;, auream nominauit.

¶ Transilis, & hoc transile, pen. corr. (ὑπερβατικός) Palmes relictus, alios transiliens. Plin. lib. 17. cap. 23. 13, Traducem bimum præcidere solebant. Oneratis enim uetustate melius donare tempus ut transilem faciant, si largiatur crassitudo, aliàs utile toros futuri draconis pasci.

Transsero] transeris, penult. corrept. (μεταφυτεύω) transerere, A' Trans & Sero, est in alium locum serere. Statius 2. Syluar. 1. 21,

> Vidi ego transertos alieno in robore ramos
> Altius ire suis.

Transfero] pen. corr. transfers, transtuli, pen. corr. translatum, pen. prod. (μεταφέρω, μεταίρω, μεταβιβάζω, μεταφέρω, μεθορμηνεύω) transferre, De loco in alium locum ferre. Terent. And. 5. 4. 50,

> Cur non illam huc transferri iubes? Virg. 1. Aeneid. 55,
> —— regnumq; à sede Lauini
> Transferet, & longam multa ui muniet Albam.

Auferre & transferre. Cicer. Attico, lib. 13. 271. 1, Totam Academiam ab hominibus nobilissimis abstuli, transtuli ad nostrum sodalem.

Hoc idem transfero in Magistratus. Cic. 4. Verr. 87.

Transferre semina è terra in terram. Varro 1. de re Rustic. capite 39. 2.

Transferri trans Alpes. Cic. pro Quintio, 7.

Transferre modò in dexteram partem, modò in sinistram. Plin. lib. 9. cap. 29. 2.

Transferre in aliam domum. Liu. 3. ab Vrbe, 184.

Ad se transferre, In suam regionem transportare. Plinius libro 12. cap. 3. 2.

Transferre se ad aliquem. Cic. 4. Acad. 125.

Ad aliquid faciendum se transferre. Cic. pro Cluentio.

Amorem suum alteri, uel in alterum transferre. Terent. Adelp. 2. 3. 10, Maledicta, famam, meum amorem & peccatum in se transtulit. Idem Hecyr. 1. 2. 94,

> Paulatim elapsus Bacchidi, atq; huic transtulit amorem.

Animum oculosq; ad aliquid transferre. Cic. 4. Verr. 135.

Nulla transferre. Ouid. 12. Metam. 5.

Calores suos aliò transferre. Propert. lib. 2. eleg. 16. 7.

Caussam aliquam aliò transferre. Cic. Lentulo, lib. 1. 4. 2.

Caussam in proximum annum transferre. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 94.

Crimen in se, uel in alium transferre. Cic. pro Sestio, 70. Idem Attico, lib. 15. 530. 4.

Culpam in alium transferre. Terent. And. 2. 3. 5, Sed si tu negaris ducere, ibi culpam in te transferat. Cic. 3. Verr. 58.

Iucunditatem in animum transferre. Cic. 2. de Finib. 22.

Si placet, sermonem aliò transferamus. Cic. 1. de Orat. 66.

Seruitium translatum. Propert. lib. 1. eleg. 11. 10.

Ab oculis ad animum transferre. Cic. 1. Off. 23.

Factum aliquod ad inuidiam & fortunam transferre. Cic. Pæto, lib. 9. 16. 16.

Nihil est enim quod de suo genere in aliud genus transferri possit. Cic. 4. Acad. 93.

Capita

Digitized by Google

Capita aliqua in edictum prouinciale transferre. Cicero 3. Verr. 83.

Lituras & literas de tabulis in libros transferre. Cic. 4. Verr. 137.

Iudicia trāsferre. Cic. 3. Verr. 4, Sin absoluitur, desinemus nos de iudicijs transferendis recusare. Transferre iudicia, inquit Budæus, est ab uno ordine ad alterum transferre.

In aliam rem transferri. Cic. 4. Acad. 80.

Ex quorundam præceptis quædam transferre, quæ nostro instituto conuenire uideantur. Cic. 1. de Inuent. 49.

Transferre Græcos authores, pro Vertere. Quintil. libro 10. capite 5.

Ad uerbum translatum non inuenio. Quint. lib. 7. cap. 5.

In linguam Latinam transferre. Plin. lib. 18. cap. 3. 12.

Transferre aliquod uerbum dicimur, quum illud à propria significatione in aliam conuertimus. Cicero translationē uerborum maximè probat in Oratore, 50. Quint. autem, quæ sibi uerba propria, quæq; translata, quomodo transferantur, quæ sit uitiosa translatio, & cur reperta sit translatio, diffusè tradit libro primo Institutionum, & lib. 8. cap. 6.

Verba apertius transferre. Cic. in Orat. 35.

¶Translatus, pen. prod. (μετακομισθείς) Part. siue Tralatus. Cic. 1. Verr. 13, Accusandi uoluntas ad uiros fortes, spectatosq; homines translata sit. Idem Attico, lib. 16. 333. 2, Hunc tu tralatum in Macrocollum lege in Arcano conuiuis tuis.

Cursu translato uada mutat amnis. Silius lib. 3. 96.

¶Translatio, siue Tralatio (μετακόμισις, μεταφορά) Verbale. Plin. lib. 21. cap. 4. 7, Translatione quoq;, ut uitis, optimè ocyssimeq; prouenit.

Translatio pecuniarum à iustis dominis ad alienos. Cicero 1. Offic. 67.

Criminis translatio. Cic. 4. Verr. 82.

Translationes quasi mutationes sunt, quum quod non habeas, aliunde sumas. Cic. 3. de Orat. 86.

Vnius uerbi translatio, aut inuersio uerborum. Cicero 2. de Orat. 145.

Iam quum fluxerunt plures continuæ translationes, alia planè fit oratio. Itaq; genus hoc Græci appellant ἀλληγορίαν, nomine rectè, genere melius ille, qui ista omnia translationes uocat. Cic. in Orat. 51.

Verecunda tralatio. Tullius Tironi, lib. 16. 17. 3.

Translator, translatoris, uel Tralator, pen. prod. (μετακομιστής) Verb. masc. Cicer. 7. Verr. 118, Verres ille uetus proditor Consulis, translator Quæsturæ, auersor pecuniæ publicæ.

¶Translatitius, Adiectiuum, siue Tralatitius (μετακόμιστος) Quod transfertur, uel translatum est. Cælius Ciceroni, lib. 8. 5, Nosti enim hæc tralatitia. Cic. Appio, lib. 3. 8. 13, Hoc uero ex quo suspicio nata est, me exquisisse aliquid in quo te offenderem, tralatitium est. Vide paulo pòst Translatiuum.

Alterum caput esse tralatitium de impunitate. Cicero Attico, libro 3. 65. 3.

Constitutio translatitia (μετάληψις) Cic. 1. de Inuent. 15, At quum causa ex eo pendet, quod non aut is agere uidetur quem oportet, aut non cum eo quicum oportet, aut non apud quos, quo tempore, qua lege, quo crimine, qua pœna oportet, translatitia dicitur constitutio, quia actio translationis & commutationis indigere uidetur. Vetus codex habet translatiua.

¶Translatitius, pro Leui. Suet. in Augusto, cap. 10. Sed aduersante conatibus suis M. Antonio consule, quem uel præcipuum adiutorem sperauerat, ac me publicum quidem & translatitium ulla in re sibi sine pactione grauissimæ mercedis impertiente, ad optimates se contulit, quibus eū inuisum sentiebat. Sic Translatitiæ causæ, apud eundem in Nerone, cap. 7, Celeberrimis patronis nō translatitias & breues, ut assolet, sed maximas plurimasq; postulationes ueteribus ingerentibus. Sic & Translatitiū funus, apud eundē cap. 33. Translatitias sententias uocat Seneca locos communes, qui uarijs causis applicari possunt, ut de fortuna, de crudelitate, de luxuria, & similes. Translatitium edictū. Cic. 3. Verr. 80. Sed in re, &c. Adde, quod ab una Prætura in alterā transit.

¶Translatitiè, Aduerbium. Vlpianus in l. 1. ff. de iure patron. Patronorum querelas aduersus libertos Præsides audire, & non translatitiè exequi debent.

¶Translatiuus, pen. prod. παραγραφικός, μεταληπτικός, μεταστατικός) Adiectiuum, Idem. Cic. 1. de Inuent. 20, Rursus nec definitiua causa potest simul ex eadem parte eodem in genere & definitiua esse & translatiua.

Translatiuum, & Translatitium, uel ut aliqui loquuntur Tralatitium. Plin. in epist. Nec tuæ naturæ est, translatiua hæc & quasi publica officia à familiaribus amicis contra ipsorū commodum exigere. Cic. 3. Verr. 80, Sed in re tam usitatâ, satis est ostendere, omnes antea ius ita dixisse: & hoc uetus edictum translatitiumq; esse. Budæus.

¶Translatiuè, Aduerb. (μετακομιστικῶς) Martianus Iurisc. Præuaricatorem esse cum ostendimus, qui colludit cum reo, & translatiuè munere accusandi fungitur. Vlpianus in l. 1. de iure patronatus. Patronorum querelas aduersus libertos Præsides audire, & non translatiuè exequi debent.

Transfigo] transfigis, transfixi, transfixum (διαπειράω, πείρω, πορπάω, περιπειράω, ἐκκεντέω, διελαύνω) transfigere, Per medium figere. Plaut. Persa, 2. 26,

— saucius factus sum in prælio,
Veneris sagitta: Cupido cor meum transfixit. Cic. 2. de

Finib. 155, Euelli iussit eam qua erat transfixus hastam.

Telis transfigitur pectora. Lucan lib. 3. 118.

Transfigere cum armis corpus alicuius. Liu. 1 bel. Pun. 31.

Transfigere gladio aliquem per pectus. Liu. 2. ab Vrbe, 201.

Per aduersum pectus transfigere. Liu. 6. bel. Pun. 81.

¶Transfixus, Participium (διαπεπαρμένος) Plin. lib. 22. cap. 23. 2, Siccantur pendentes fuilli, iunco transfixi, quales è Bithynia ueniunt.

Clypei transfixi. Silius lib. 10. 64.

Hasta transfixa uirum. Virg. 11. Aeneid. 129.

Pectus transfixum. Virg. 1. Aeneid. 10.

Transfiguro] transfiguras, pen. prod. (μετασχηματίζω, μεταμορφόω) transfigurare, In aliam figuram uertere. Suet. in Claud. Nerone, cap. 28, Puerū Sporum exectis testibus etiā in muliebrem naturam transfigurare conatus est.

Corpus in scorpiones transfigurare. Plin. lib. 9. cap. 31. 3.

Transfigurantur amygdalæ ex dulcibus in amaras. Plin. libro 17. cap. 24. 19.

In plurimas similitudines transfigurari. Plin. lib. 8. cap. 53. 1.

In lupum transfigurari. Plin. lib. 8. cap. 22. 2.

¶Transfiguratus, pen. prod. Vlp. in l. quid tamen. §. si massæ. ff. Quibus modis usufructus amittatur. ornamentum dissolutum, aut transfiguratum extinguit usumfructum.

¶Transfiguratio, Verbale (μεταμόρφωσις) Plin. lib. 7. cap. 55. 1, Aliàs immortalitatem animæ, aliàs transfigurationem, aliàs sensum inferis dando.

Transfluo] transfluis, transfluxi, transfluxum (μεταρρέω) transfluere. Plin. libro 11. cap. 38. 4, Sanguinem multis non transfluere transfossis euenit.

Dies transfluxere. Claud. ad Probinum, 26. 1.

Transfodio] transfodis, pen. corr. transfodi, penult. prod. transfossum (διαπείρω) transfodere. Ouidius,

Gemino transfodit uulnere pectus. Liu. 9. bel. Maced. 179, De

179, Deinde fugienti, fidemq; pop. Rom. atq; eorum qui a-derant implorantí latus transfodisse. Valer. 6. Argon. 45,

——cadit impiger unà

Inguine transfosso clari Taulantis alumnus.

Transformo] transformas (μεταμορφόω) transformare, In aliam formam mutare. Virg. 4. Georg. 89,

Omnia transformat sese in miracula rerum.

Membra transformat in iuuencos. Ouid. 10. Metam. 48.

Faciem suam transformare. Ouid. 1. Fast. 75.

¶ Transformis, & hoc transforme (μεταμορφωτὸς) Quod quamcunq; formam recipit.

Corpora transformia. Ouid. 8. Metam. 176.

Transforo] transforas, penult. corrept. transforaui, penult. prod. transforare. Seneca 2. de Benefic. Gladius idē & stringit & transforat.

Transfreto] transfretas, pen. corr. (διαπορθμεύω) transfretare, Trans fretum ire. Plin. in Panegyr. 134, Remisq; transfretare obstantia freta.

Transfugio] transfugis, pen. corr. transfugi, pen. prod. trāsfugitum, pen. corr. (αὐτομολέω) transfugere, De loco ad locum fugere. Plaut. Milit. 9. 107, Nam illius oculi, atq; auris, atq; opinio, transfugêre ad nos.

Ad hostes transfugere. Plaut. Epid. 2. 28,

Pol illa ad hostes transfugêre. Liu. lib. 2.

Ab afflicta amicitia transfugere. Cic. pro Quintio, 62.

¶ Transfugium, transfugij (αὐτομολία) Profugium, uel defectio. Plin. de Viris illustr. 8, Gabios per Sextum filium simulato transfugio, in potestatem redegit. Liu. 2. bel. Pun. 183, Simul ut quò longius ab hoste recessisset, transfugia impeditiora leuibus ingenijs essent. Tacit. lib. 18, Nihil eorum Vitellianos fallebat, crebris ut in ciuili bello transfugijs.

¶ Transfuga, transfugæ, pen. cor. masc. gen. (αὐτόμολος) Qui trāsfugit, & ad hostes deficit. Liu. lib. 2, Deinde metuens, ni si Consulum iniussu, & ignaris omnibus iret, deprehensus fortè à custodibus Romanis retraheretur ut transfuga, fortuna tam urbis crimen affirmante, Senatum adit.

Transfuga ad Græcos. Plin. lib. 29. cap. 1. 17.

Transfuga non solùm (ait Paulus Iurisc. de captiuis, l. postliminium.) is accipiēdus est, qui aut ad hostes, aut in bello transfugit, sed & qui per induciarum tempus ad eos, cum quibus nulla amicitia est, fide suscepta transfugit.

Non omnia illum transfugam ausum esse Senatui dicere. Cic. 1. de Diuinat. 162.

Amnis transfuga. Stat. 1. Sylu. 2. 41.

Transfumo] transfumas, pen. prod. (ἐκτύφομαι) transfumare. Stat. 6. Thebaid. 80,

Claustraq; compressæ transfumat anhelitus iræ.

Transfundo] transfundis, transfudi, transfusum, pen. prod. (μεταγγίζω) transfundere, De uase in uas fundere. Cato, Vbi dies triginta præterierint, transfundito: [illegible] relinquito usq; ad uindemiam. Colum. lib. 12. cap. 12. 1, Deinde quum sæpius eam in alia uasa transfuderunt. Lucan. lib. 8. 151.

Suas laudes ad alterum transfundere, per translationem. Cicer. Dolabellæ, lib. 9. 14. 10.

Amorem suum in aliam transfundere. Cic. 2. Philipp. 84.

¶ Transfusus, pen. prod Participium. Plin. lib. 33. cap. 6, Dein uas, in quo turbida transfusa sunt, apertum linteo per noctem relinquitur, &c.

¶ Transfusio, Verbale (μεταγγισμὸς) Plin. lib. 34. cap. 18. 7, Lauatur in linteis raris, in aqua cælesti, separatumq; terrenum transfusione, cribratumq; teritur.

Transgredior] transgrederis, pen. corr. transgressus sum (ὑπερβαίνω, παραβαίνω) transgredi, pen. corr. Transire, & potissimùm de ijs, qui nauigassent, & de naualibus dicitur. Liuius 2. ab Vrbe, 163, Inde in Latinam uiam transuersis tramitibus transgressus. Cicero 1. de Diuinatione, 62, Qui quum tabernaculum uitio cepisset imprudens, quòd inauspicato pomœrium transgressus esset, comitia Consulibus rogandis habuit.

Taurum transgressus sum. Cic. Appio, lib. 3. 8. 17.

Alpes transgredi. Brutus Ciceroni, lib. 11. 20. 4.

Rheno transgressus. Tacit. lib. 12.

In contrarias sedes transgredi. Plin. lib. 2. cap. 83. 2.

In partes transgressus est. Tacit. in uita Agricolæ.

Ad accusandum transgrediens Fortunatus, &c. Tacit. lib. 16.

In uniuersum fama est transgressa. Tacit. in uita Agricolæ.

Transgredi aliquem, per translationē, pro superare. Plin. lib. 7. cap. 25. 2, Idē signis collatis quinquagies dimicauit: solus M. Marcellū transgressus, qui undequadragies dimicauerat.

¶ Transgressio, Verbale (ὑπέρβασις, παράβασις) Gallorum transgressio. Cic. in Pisonem, 64. Cuius ego imperio non Alpium uallum contra ascensum transgressionemq; Gallorum. Id est, transitum.

Transgressio apud rhetores dicitur, quū ab ea sentētia, quam proposuimus, cōuertimus sermonem ad aliquam personam aut rem, aut fortunam, & tanquam personam appellamus. Cic. 3. de Orat. 115, Est etiam gradatio quædam, & conuersio, & uerborum concinna transgressio.

Transgressio est quæ uerborum perturbat ordinem peruersione aut transiectione. Author ad Heren. lib. 4. 198.

Transiacio] transiacis, pen. cor. transieci, pen. prod. transiactum, transiacere. Solinus cap. 65, Indorū nemora in tam proceram sublimātur excelsitatem, ut transiaci ne sagittis quidem possint.

Transigo] transigis, pen. corr. transegi, penul. prod. transactum (διανύομαι) transigere, Ex Trans, & Ago: Transire, seu ultra ducere. Valer. 6. Argon. 50,

—leuum per luminis orbem

Transigitur: teneræ linquuntur uulnere malæ.

Transegit pectora mucro. Silius lib. 4. 80. Hoc est, penetrauit.

Gladio seipsum transegit. Tacit. lib. 14.

Transigere uitam (διάγειν τὴν ζωὴν) Ducere, & præterire. Sallustius in Catilina, Sed multi mortales dediti uentri atque somno, indocti, incultiq;, uitam sicuti peregrinantes transegêre.

Aeuum transigitur uenatibus. Silius lib. 3. 79.

Transigere (διαλύεσθαι) Perficere, absoluere. Plautus Amph. 9. 8,

Ne hanc inchoatam transigam comœdiam. Terentius And. 5. 6. 17,

Intus transigetur, si quid est quod restet.

Vnumquodq; transigere, expedire, absoluere. Cic. 1. Ver. 24.

Multitudinem rerum uno tempore transigere. Cicero 1. de Inuentione, 56.

Transigere (διαπράττεσθαι) conuenire, concordare, pacisci. Cic. 5. Verr. 57. Summittebat iste Timarchidem, qui moneret eos, si saperent ut transigerent.

Non deerant quidem qui neq; transigi uolebant. Cælius Ciceroni, lib. 8. 11. 7.

Per nuntium hoc quod erat tam leue, transigere potuisti. Cic. pro Roscio Comœdo, 29.

Me absente omnia cum illis transigi malo. Cicero Attic. lib. 31. 295. 3.

Cum aliquo transigere qualibet cōditione. Cic. pro Rosc. Com. 22. Ab hinc annis quindecim defensio mea quæ est? Roscius pro sua parte cū Flauio transegisse. Idem pro Quintio, 65.

Cum priuatis non poterat transigi minore pecunia. Cic. Attico, lib. 4. 86. 5.

Digitized by Google

Negotium transigere, Perficere, absoluere. Cic.2.Philip.44.
Cum aliquo transigere, atque decidere. Cicero pro Roscio Amerino, 67.
Controuersiam transigere. Cic. Attico, lib.1.2.1.
Verbo transigere. Cic.6.Verr.30.
Pro socijs transigere. Cic. pro Rosc. Comœdo, 21.
Transactum est Brutus ad Ciceronem, 16.15, De Cæsare uerò quod fieri potuit, ac debuit, transactū est: neq; iam prouocari in integrum potest.
Transactum putabant Herbitēses: quum iste, Quid de horreo inquit, & Docino amiculo meo? Cic.5.Verr.67.
¶Transactus, Particip. (διαπεπραγμένος) Terent. Adelph. 2.4.22,

Ego iam transacta re conuortā me domū cum obsonio.

Res transactæ & præteritæ. Cic.4.Tuscul.85.
Partes transactæ. Cic.2.de Orat.9.
Facta transacta omnia, Prouerbiale est, inquit Donatus, in id negotij, de quo nihil superfit ad agendū. Terēt. And.1.5.13.
¶Transactor, Verb. (διαπράκτωρ) Qui trāsigit. Cic.4.Ver.48, Qui est, id quod ex plurimis testib. priore actione didicistis, rerum huiusmodi omnium transactor & administer.
Transiectus] διαμπερόμενος, pro Traiectus, à Traijcio, participium reperitur scriptum. Cic. de Vniuersit. 46, Iam uerò terram altricem nostram, quæ transiecto axi sustinetur, diei noctisq; effectricem, &c.
¶Transiectio, transiectionis (ὑπέρβατον) Author ad Heren. lib.4.198, Huiusmodi transiectio, quæ rem non dedit obscuram, multum proderit ad cōtinuationes, de quibus antè dictum est.
Transilio] transilis, pen. cor. transiliui, pen. prod. uel transilui, transultum (ὑπερπηδάω, ὑπεράλλομαι, μεταπηδάω) transilire, Vltrà salire. Liu.1 ab Vrbe, 24, Vulgatior fama est: ludibrio fratris Remū nouos transiluisse muros. Plaut. Truc.5.36, Per ortum transiluit ad nos.
Rates transiliunt uada. Horat.1.Carm. ode 3.5.
Munera Liberi transilire, Nimium potare. Horatius 1. Carm. ode 18.2.
Transilire aliquid, pro Præterire & tacere. Plinius in Paneg. 94, Quid est enim in principatu tuo, quod cuiusquā prædicatio uel transilire, uel præteruehi debeat? Ouidius 1. de Ponto, eleg.3.16.
Rem pulcherrimam transilire. Cic.2.Philip.89.
Transilire aliquid, pro Omitttere, & tanquam negligere. Cic. 3.de Orat.88, Id accidere credo, uel quòd ingenij specimen est quoddam, transilire ante pedes posita, & alia longè repetita sumere.
Transitio, Transitus] Vide Transeo.
Transiungo] transiungis, trāsiunxi, transiunctum (μεταζεύγνυω) trāsiūgere. Vlpianus in Lædiles. de ædilitio edicto. Si mula talis sit, ut transiūgi non possit, an sana sit, &c. Idem ait, si nata sit eo ingenio aut corpore ut alterum iugū non patiatur: sanam non esse. Trāsiungere, est in quadrigis locum ueterinis mutare: ut mulam temonariam facere, quæ præcedere solita est: uel dextram facere, quæ sinistra esse solebat. Budæus.
Translabor] pen. prod. translaberis, trāslapsus sum, translapsum (διολισθέω) translabi, Ex Trans et Labor compositum. Claud.1.in Eutrop.76,

—rapit cæli per inania cursum
Diua potens, unoq; Padum translapsa uolatu,
Castra sui rectoris adit.

Translator] Vide Transfero.
Translego] translegis, penul. corr. translegi, penult. prod. translectum (διαναγινώσκω) translegere, Perlegere. Plautus Asin.13.5,

Horrescet saxo lena, leges quum audiet.
DI. Age quæso mi hercle trāslege. PA. Audin? DI. audio.

Transluceo] transluces, pen. prod. transluxi (διαφαίνω) translucere, Vehementer & clarißimè lucere, pellucere. Plinius lib.6.cap.17.5, Tam multiplici opere, tam longinquo orbe petitur, ut in publico matrona transluceat. Hoc est, ueste publica induatur usque adeò tenui, ut luceat. Idem lib.37.cap.12.5, Quibus modis ex crystallo tingantur smaragdi, aliæq; translucentes.
In liquidis translucet aquis. Ouid.4.Metam.71.
¶Translucidus, pen. cor. Adiect. (διαφανής) Quod adeò lucet, ut per medium aspicere liceat. Quint. lib.8. in Procem. Similiter illa translucida & uersicolor quorundam elocutio, res ipsas effœminat. Plin. lib.36.cap.8.2.
Transmarinus] penult. prod. Adiect. (ὑπερθαλάσσιος) Quod trans mare est uel petitur. Cic.7.Verr.36, Priuatim autem ne proficisci quoquā potes, nec accersere res transmarinas ex ijs locis, in quibus tibi habere, mercari nihil licet. Plaut. Mostel.7.65,

Ego transmarinus hospes sum Diapontius.

Transmarina uectigalia. Cic.2.de lege Agraria, 80.
Politißima doctrina transmarina & aduentitia. Cicero 3.de Orat.74.
Transmeo] transmeas, trāsmeare, Vltra meare. Plin lib.30. cap.11.3, Præcipueq; febrium medicina placitis eorum renuntiat. Namq; & in XII. signa digessere eam sole transmeante. Idem libro 10. capite 29.2, Ad quem ciconiæ non transmeant.
Terra mariq; transmeare. Tacit. lib.12.
Transmigro] transmigras, pē. cor. (μετοικίω, μεταναστεύομαι) trāsmigrare, Est in longinquioris loci domiciliū, habitationēue migrare, ut ait Valla lib.5. Liu.5.ab Vrbe, 237, Hanc eandem rem actam esse ut Veios transmigraremus.
Transmigrare, Demigrare. Suetonius in Tiberio, cap.15, Romam reuersus deducto in forum filio Druso, statim è carinis ac Pompeiana domo, Esquilias in hortos Mecœnatianos transmigrauit.
Transmitto] transmittis, transmisi, pen. prod. transmissum, (πιραιόω, διαπεράω) transmittere, Per medium mittere & ponere. Plaut. Milit.3.37. Perq; os elephanti brachiū trāsmittere. Dicitur & Tramitto.
Mors transmissa per artus. Stat.2.Thebaid.126.
Transmittit cuspide pectus. Silius lib.7.132. Hoc est, traijcit.
Transmittere mare (διανήχεσθαι) Transnauigare. Cic.2. de Natur deor.187, Grues quum loca calidiora petentes maria transmittāt, trianguli efficere formam. Idem 5. de Finibus, 149, Cur tantas regiones barbarorum pedibus obijt, tot maria transmisit?
Transmitti mari supero. Cic. ad Att. lib.9.172.2.
Transmittere absolutè, pro trāsire. Cicero 1.Philip.5, Quum autem me ex Sicilia ad Leucopetram, quod est promontorium agri Rhegini, uenti detulissent, ab eo loco conscendi, ut transmitterem.
Transmissus trans. Virg.3.Aeneid.81,

Quin ubi transmißæ steterint trans æquora classes.

Transmittere in Africam uelis. Liu.8.bel.Pun.163.
Transmittere exercitum, pro Dare transitum. Liuius libro 1 bel. Punic.
Transmittere uitam per obscurum, pro Viuere sine fama. Seneca epistol.19.
Transmittere cursu campos, Celeriter transire. Virg. Aen.31.
Transmittere aliquem, Cum festinatione mittere. Plautus Epid. 3.52,

Continuò te orabit ultrò ut illam transmittas sibi. Ibidem, 10.27,

Mihi illam ut tramittas. Pro Transmittas.

Transmittere tectum lapide: hoc est, Lapidem ultra tectū conijcere. Plin. lib. 28. cap. 4. 1.

Transmittere bellum, uel aliquod aliud onus alicui: pro Dare prouinciam belli administrandi. Cic. pro lege Manil. 29.

Transmittit Benacus lacus Mincium fluuium: id est, dat ei exitum. Plin. lib. 9. cap. 22.

Transmittere literas papyrus dicitur quæ bibula est. Plin. lib. 13. cap. 12. 4.

Transmittere in formas coactam materiam, pro Formare, & in formas redigere. Colum. lib. 7. cap. 8. 5.

Transmittere menses aliquot in specu: hoc est, Transigere. Plinius lib. 8. cap. 25. 6.

Transmittere tempus, Ducere, consumere. Plinius epistol. 183, Omne hoc tempus inter pugillares ac libellos iucundissima quiete transmisi.

Transmittere tempus temporibus amicorum. Cicero pro lege Manilia, 1.

Operi transmittere noctes, Totas noctes operari. Stat. 3. Thebaid. 56.

Aeuum transmissum, Aetas præterita. Stat. 1. Sylu. 4. 25.

Steriles transmisimus annos. Stat. 4. Sylu. 4. 2. 3.

Transmittere discrimen, Euadere. Plin. epist. 164.

Transmittere hæreditatem alicui, Transferre, relegare. Plin. epist. 171. Idem in Paneg. 13. An S. P. Q. Romani exercitus prouincias, socios trāsmissurus uni, successorem è sinu uxoris accipias?

Transmittere, Præterire, tacere. Silius lib. 7. 33,

Haud sis Bacce tuos tacitum transmittere honores.

Obliuio transmisit eam sententiam. Tacit. lib. 20.

Silentio transmittere. Tacit. lib. 20.

Tramittere, pro Transmittere, apud Cic. ad Atticum, lib. 16. 334. 1, Quum à Leucopetra profectus (inde enim tramittebam) stadia circiter CCC. processissem.

¶ Transmissus, huius transmissus, pro Traiectu, seu traijciendi spatio. Cæs. lib. 5. bel. Gall. Pari spatio transmissus, atque est à Gallia in Britanniam.

¶ Transmissio, Verb. (διαπόρευσις) Cic. ad Attic. lib. 4. 86. 1, O' nauigationem amandam, quam mehercule ego ualde timebam, recordans superioris tuæ transmissionis.

Transmontanus] pen. prod. Adiect. (ὑπερόρειος) Qui ultra montes habitat. Liu. 9. bel. Maced. 7. Subactis cis Apenninum omnibus, tum transmontanos adortus: in his & Frisinates Ligures erant, quos non adierat C. Flaminius, omnes Aemilius subegit.

Transmoueo] transmoues, pen. corr. transmoui, transmotum, pen. prod. (μετακινέω) transmouere, De loco in alium locum mouere. Terent. Eunuc. 3. 1. 10,

Labore alieno magnam partam gloriam
Verbis sæpe in se transmouet, qui habet salem
Qui in te est. Hoc est, attribuit sibi gloriam.

¶ Transmotus, pen. prod. Particip. (μετακινηθείς) Tacitus lib. 13, Quippe Syria transmotæ legiones.

Transmuto] transmutas, pen. prod. (μεταλλάττω, μεθίστημι, μεταμείβω, μεταποιέω, μετασκευάζω, μεταβιβάζω) transmutare. Lucret. lib. 2. 99,

Summa atq; ima locans, transmutans dextera læuis.

Fortuna transmutat incertos honores. Hor. 3. Car. ode 29. 11.

Transnato] transnatas, pen. corr. (ὑπερνήχομαι) transnatare, Vltrà natare, natando transire. Liu. Magonem cum equitatu flumen transnatasse, &c. Idem 1. bel. Pun. 98, Ipsi ceteris superpositis incubantes, flumen transnatauere. Plin. lib. 6. cap. 27. 1, Vnum genus ei piscium est, idq; transcurrentis non miscetur alueo, sicut nec è Tigri pisces in lacum transnatant.

Transno] transnas (ὑπερχηλίζω) transnare, Vltra nare. Cicero in Somnio, 23, Ex his ipsis cultis, notisq; terris num aut tuum, aut cuiusquam nostrum nomen uel Caucasum hunc quem cernis, transcendere potuit, uel illum Gangem transnare? Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 2,

—ter uncti
Transnanto Tyberim somno quibus est opus alto.

Transnomino] transnominas, pen. corr. (μετονομάζω) transnominare, nomen cōmutare, uel inuertere, aut immutare. Sueton. de claris Grammat. 18, Lucius Cassitius genere Tarentinus, ordinis libertini, cognomine Pasides, mox Pansam se transnominauit.

Transnumero] transnumeras, pen. corr. (ὑπεραριθμέω) transnumerare, Vltrà numerare. Author ad Heren. lib. 4. 231, Puer qui iam bene hominis naturam nouit, Tu illo plures mittas oportet, inquit, si hodie uis transnumerari.

Transpadanus] pen. prod. Adiect. (ὑπὲρ τὸν πάδον) Qui trans Padum habitat. Cic. ad Atticum, lib. 5. 98. 2, Marcellus sedendi comes, & si ille Magistratum non gesserit, erat tamen trāspadanus. Idem ad Caninium Salust. lib. 2. 16. 15, Quod autem meum erat proprium, ut alterijs transpadanis uti negarem, id etiam populo se remisisse scribit. Catull. in Egnatium, 37. 4.

Transpicio] transpicis, pen. corr. transpexi, transpectum (διοράω) transpicere: Lactant. de Opific. Dei, cap. 8, Per oculorum membranas sensus ille qui dicitur mens, ea quæ sunt foris transpicit. Ibidem, Si quis uellet transpicere per cicutam, &c.

¶ Transpicior Passiuum. Lucret. lib. 4. Quod genus illa foris, quæ uere transpiciuntur.

¶ Transpectus, huius transpectus (διόρασις) Lucret. libro 4. 55,

Ianua quom per se transpectum præbet apertum.

Transpono] transponis, penult. prod. transposui, transpositum, penult. corr. (μετατίθημι) transponere, Notæ significationis. Gellius lib. 12. cap. 1, Arborem in locum alium transpositam.

Transporto] transportas (μετακομίζω) transportare, De loco in locum portare. Cicero ad Attic. lib. 14. 103. 1, Quid quas Annius transportauit? Eidem, lib. 7. 135. 3, De pueris in Græciam transportandis tum cogitabam, quum fuga ex Italia quæri uidebatur.

Carina transportari. Martial. lib. 13. 73.

Copias transportare, uel exercitum: pro Traducere, quum nauigio per mare ducitur exercitus. Cn. Magnus Marcello Lentulo in epist. ad Attic. lib. 8. 161. 4, Reliquæ copiæ oēs Brundusium cogerentur, & inde Dyrrhachium transportarentur. Cic. in Pisonem, 37, Te Prouinciam Macedoniam in quam tantum exercitum transportasses, sine ullo milite reliquisse? Virgil. 6. Aeneid. 66,

Ne ripas datur horrendas, nec rauca fluenta
Transportare prius, quàm sedibus ossa quierunt.

Transportare, pro Deportare in exilium. Senec. lib. 1. de Clement. Quas ciuitates funditùs excindi, quas transportari, quibus eripi libertatem, quibus dari oportebat, mea iurisdictio est. Sueton. in Augusto, cap. 65, Agrippam nihilo tractabiliorem, imò indies amentiorē in insulam trāsportauit.

Transquietus] pen. prod. Adiectiuum (ὑπερήρεμος) Id est Valde quietus. Plaut. Merc. 22. 50,

Ego istum in transquieto tuto sistam, ne time.

Transrhenanus] pen. prod. Adiect. (μετὰ τὸν ῥῆνον) Qui trans

Digitized by Google

trans Rhenum habitat. Plin.lib.19.cap.1.2, *Iam quidem & transrhenani hostes.* Cæs.5.bel.Gall.9, *Germanosq́ transrhenanos solicitare dicebantur.*

Transtrum] *sing.num.* Pers.Satyr.5,

—*tibi toto cannabe fulto*
Cœna sit in transtro.

¶ *Transtra, transtrorum, n.g. pluralis num.* (θρῆνυς, ζυγὸς, ἑδώλιον) *Sunt tabulæ super quas sedent remiges, inquit* Festus. Cæsar 3.bel.Gall.399, *Transtra ex pedalib. in altitudinem trabibus, confixa clauis ferreis, digiti pollicis crassitudine.* Ouid.14.Metam.107,

—*& incuruæ fumabant transtra carinæ.*

Considere transtris. Virgil.3.Aeneid.58.

Nouare transtra. Virg.5.Aeneid.150.

Transtra, Tigna quæ transuersa à pariete in parietem porriguntur, authore Festo. Vitru.lib.4.cap.2, *Trabes supra columnas & parastatas, & antas ponuntur; in contignationibus ligna & axes, sub tectis: si maiora spatia sunt, columē in summo fastigio culminis, unde & columnæ dicuntur, & transtra & capreoli, si commoda, columē & canterij prominentes ad extremam subgrundationem.*

Transtybertinus] *pen.prod. Adiect.*) ὑπερτιβέριος) *Qui trans Tyberim in Vrbe habitat.* Martial.lib.1.125,

Vrbanus tibi Cæcili uideris:
Non es, crede mihi. quid ergo? uerna es.
Hoc quod Trāstyberinus ambulator.

Transueho] *transuehis, transuexi, transuectum* (διακομίζω) *transuehere, Vltra uehere, siue id ratibus in mari, siue curru per terram fiat.* Sallust. in Iugurtha, *Ex eo numero Medi, et Persæ, & Armenij cum nauibus in Africam transuecti, proximos nostro mari locos occupauere.* Plin.lib.8.cap.6.1., *Transuecti ratibus.* Claud.2.Paneg.58,

Transuehitur Tuscos, Apenninusq́ uolatu Stringitur.

Tempus transuectum est. Tacit.lib.18.

Trāsuectio] *uerbale* (διακόμισις) Cic.1.Tusc.16, *Dic quæso, num te illa terrēt, triceps apud inferos Cerberus, Cocyti fremitus, transuectio Acherontis, mento summā aquam attingens siti enectus Tantalus?*

Transuectio est, quum equites solenniter recensentur: eam Fabius Maximus *instituit.* Liuius lib.9.in fine, *Ab eodem* Fabio *institutum dicitur, ut equites idibus Quintilibus transueherentur.* Tranquil.in Augusto, cap.38, *Equitum turmas frequenter recognouit, post longam intercapedinem reducto more transuectiōis. Sed neq; detrahi quenquā in transuehendo ab accusatore passus est, quod fieri solebat.* Valerius lib.2.cap.de institutis antiquis.

Transuerbero] *transuerberas, penult.cor. transuerberaui, transuerberatum* (πείρω) *transuerberare, Transfigere.* Cicero Mario, lib.7.1.12, *Præclara bestia uenabulo transuerberantur?* Et Liu. 8.bel.Maced. 99, *Hi uerò non uulnerabantur sed transuerberatis scutis plerią; inter se conserti hærebant.* Virgil.11.Aeneid.134,

—*cuius apertum*
Aduersi longa transuerberat abiete pectus.

Transuersus] *Adiectiuum, Quod obliqua contrariū est.* Colum.lib. 2, *Sed in arando maximè obseruandum est, ut transuersus mons sulcetur.* Liu.1.ab Vrbe, 90, *inde subitò exorti Romani transuersam inuadunt hostium aciem.* Horat.de Arte, 90,

—*incomptis illinet atrum*
Transuerso calamo signum

Auferre transuersos. Vide Aufero.

Fortuna transuorsa incurrit. Cic.de clar.Orat.186.

Fulmina transuersa uolant per imbres. Lucret.lib.2.43.

Transuersa itinera. Liu.3.ab Vrbe, 29.

Transuersa uerba, pro malè compositis. Senec.epist.115.

Transuersa motio. Cic de Vniuers.39.

Transuersum digitum, aut unguem discedere, frequenter est apud Ciceronem, pro eo quod est quàm minimo spatio, ut, 4.Acad. 106, *Ab hac regula mihi non licet transuersum, ut aiunt, digitum discedere.* Idem ad Atticum, lib.13.277.2, *In omni uita sua quenq; à recta conscientia transuersum unguem non oportet discedere. Sunt illa quidem minus figurata, sed tamen prouerbialia, quæ loquitur* Plautinus Euclio *in Aulularia,* 4.18, *Si tu hercle ex isthoc loco digitum transuersum, aut unguem latum excesseris.* Hæc Erasmus.

Transuersum agere. Transuersus agi dicitur, qui ui et impetu quodam ab instituto deflectitur. Ita Laberius Mimus *apud* Macrobium *libro* Saturnalium *secundo, cursum fortunæ transuersum uocat. Hunc enim* C. Cæsaris *benignitas inuitauit, ut eques Romanus & senex prodiret in scenam, In Prologo igitur queritur præter animi sui sententiam eò* Cæsaris *authoritate fuisse compulsum.*

Necessitas, inquit, cuius cursus transuersum impetum
Voluerunt multi effugere, pauci potuerunt
Quo me detrusit penè extremis sensibus, &c.

Ita qui præceps ira fertur, tranuersus rapi dicitur. Ductum *apparet à nauigantibus, qui secundo uento, recto cursu feruntur: flatu aduerso, transuersum aguntur.* Erasmus.

Ferre corpus alicuius transuersum. Lucret.lib.4.86.

Transuersa, aduerbialiter positum, Virg.5.Aeneid.4,

Mutati transuersa fremūt. Trāsuersa, hinc atq; hinc. Est autem aduerbium factum de nomine. Idem eclog.3.2,

Nouimus & qui te transuersa tuentibus hircis. Sub.risere. Id est, uestram turpitudinem indignantibus. Seruius.

In transuersum positus. Plin.lib.16.cap. 42.1.

De transuerso. Vide De præpositionem.

Ecce tibi è transuerso. Cic.4.Acad.216.

Ex transuerso cedere. Plaut.Pseud.14.50.

Transuersarius] *Adiectiuū, Quod in transuersum ponitur.* Cæsar 2.bel.Ciuil.60, *Vbi autem spatium inter muros aut imbecillitas materiæ postulare uideretur, pilæ interponuntur, transuersaria tigna inijciuntur quæ firmamento esse possint.* Vide Cratitius, in Crates.

Transulto] *transultas* (ὑπεράλλομαι) *transultare, Ex Trans & Salio compositum.* Plaut.capt.11.105,

Tu transultas, ego miser uir asto præ formidine. Alij legunt Suffultas. Liu.3.bel.Pun.132, *Nec omnes Numidæ in dextro locati cornu, sed quibus desultorum in modum binos trahentibus equos inter acerrimam sæpe pugnam in recentem equum ex fesso armatis transultare mos erat.*

Transumo] *transumis, penult.prod. transumpsi, transumptum* (μεταλαμβάνω) *transumere, Ex alio sumere.* Stat.3. Thebaid.59.

—*lachrymas non pertulit ultra*
Bellipatens hastam læua transumit, & alto
(Haud mora) dissiluit curru, &c. Vnde quæ ex primis tabulis transcripta sunt, solennitate iuris adhibita, dicuntur transumpta. Et actus ipse transumptio.

Transumptio] *trāsumptionis, f.g.* (μετάληψις) *Figura est apud Rhetores, quam Græci* μετάληψιν *uocant, quū rem ex alio ad alium transmouemus.* Demosthenes, *Quum bellum Phocense cōflatum esset, & non per me, nondum enim ego ad Remp. accesseram.* Cic. *Refertum Tribunitijs legibus exhaustum: à quibus sit, ipsi sciunt.*

Transuo] *transuis, transui, transutum, pen.prod.* (διαρράπτω) *trāsuere, Ex Trans & Suo, s abiecta.* Colum.lib.6.cap.5.4, *Media pars descripti orbiculi eadem subula transui-*

Digitized by Google

tur: & facto foramine prædicta radicula inseritur. Apud Celsum lib.7.cap.7, de pilis palpebrarum, Deinde si plures pili sunt, necesse est longum tormentum quum toties acus transuet, magnam inflammationem moueat.

Transuolo] transuolas, pen.corr. (ὑπερίπταμαι) transuolare, Ad aues pertinet. Plin. lib. 10. cap. 29.3, Perdices non transuolant Bœotiæ fines in Attica. Item lib.9. cap.8.2, de delphinis, Tantaq; ui exiliunt, ut plerunque uela nauium transuolent. Lucan.lib.4.114,

Et conturbari uocem dum transuolat auras. Horat. 1. Serm.Satyr.2.22.

Trāsuolare, Celeriter ire. Liu.3.ab Vrbe,266, Eques inter ordines peditum tectus, se ad equos recipit: transuolat inde in partem alteram suis uictoriæ nuntius.

Alpes transuolare. Asinius Ciceroni, lib.10.31.11.

Transuolans animum cogitatio. Plin.lib.7.cap.12.2.

Transuolare, pro Transfugere posuit Plaut. in Epid.2.33.

Mulciber credo arma fecit, quæ in bello habuit Stratiphocles, Transuolauerunt ad hostes.

¶ Transuolito, transuolitas, pen.corr. transuolitare, Frequentatiuum. Lucret.lib.1.72,

Inter septa meant uoces, & clausa domorum Transuolitant.

¶ Trauolo, trauolas. Varro lib. 4. de Ling. Latin. Trua, quod trauolat ea aqua.

Trapes] trapetis, pen.prod.masc.gen. (τράπης) Vel, trapetum, trapeti, Mola oliuaria, ut ait Seruius. A τρέπω, uoluo, seu uerto. Cato de Re rustica, cap. 18, Trapetibus locum dextra & sinistra. Virg.lib.2.Georg.104,

Venit hyems, teritur Sicyonia bacca trapetis. Columella lib.12.cap.50.5, Oleo autem conficiendo molæ utiliores sunt quàm trapetum, quàm canalis & solea.

¶ Trapetus, trapeti, m.g. Idem (τράπητος) Cato de Re rust. cap.22, Trapetus emptus est in Suessano nummis quadringentis. Idem cap.12, Trapetos quinq;.

Trapeta funibus suspensa, apud Vlpianum in l. sed addes. §.2. ff. locati & conducti, Intelliguntur molæ oliuariæ non uolubiles nec trusatiles, sed quæ in altum tollebantur, & ad frangendā oleā demittebantur, eoq; funibus opus erat ad eā suspendendam. Col. Suspensa mola oleum frangito.

Trapeza] trapezæ (τράπεζα) Mensa seu tabula, qua argentarij utuntur.

¶ Trapezita, trapezitæ, pen.prod.masc.gen. (τραπεζίτης) Mensarius. Plaut. Capt. 4.90,

—subducam ratiunculam
Quantillum argenti mihi apud trapezitam siet.

¶ Trapezophoron, trapezophori, pen. corr. (τραπεζοφόρον) Cic. ad Gallum, lib.7.24.8, Quòd tibi destinaras trapezophoron, si te delectat, habebis. Vbi interpres, Trapezophorum signum erat sacerdotis cuiusdam huius nominis, qui cū alio Cosmo nomine omnia sacra Mineruæ administrabat. Author Suidas.

Trapezophorō, Paulus in l.3.§.1.ff. de supellect. legata, Supellectili legata hæc continentur, mensæ, trapezophora, delphica, subsellia, &c.

Trapezus] Trapezuntis (τραπεζοῦς) Cappadociæ ciuitas libera, & uasto monte clausa, ut author est Plinius lib. 6. cap.4. Hanc patriam habuit Georgius Trapezuntius, magnus in omnibus illustribus doctrinis homo: qui ad extremam senectutem, omnium & Græcarum, & Latinarum literarum oblitus est.

Trasenna] Vide Transenna.

Trasymachus] pen.corr. (Θρασύμαχος) qui princeps inueniendi numeros in oratione fuit: teste Cicerone in Oratore, 101. Idem de clar. Orat.15, Tum Leontinus Gorgias, Trasymachus, Chalcedonius, &c.

Trasymenus] pen. prod. (Θρασύμενος) Lacus in agro Perusino, iuxta quem Hannibal Flaminium Consulem cum XXIII. Romanorum milib. interfecit, & sex milia cepit. Meminit huius Plin.lib.2.cap.84. Ibidem, cap.107.3, Reperitur apud authores, Transymenum lacum arsisse totum. Cicero pro Rosc. Amer. 54. & de clar. Orat. 28. meminit. Dictus est hic lacus Transymenus, à Transymeno puero, quem Agylle Nympha rapuisse dicitur, ut docet Silius à principio lib.5.

¶ Trasymenus, adiectiuū (Θρασυμένιος) Ouid. 6. Fast.153,

Sunt tibi Flaminius Transymenaq; littora testes.

Busta Trasymena. Silius lib.11.70.

Trauio] trauias (διαπερόομαι) Trauiare, Transire. Lucret. lib. 4.122,

Qualia sunt uitri species quæ trauiat omnis. Idē li.6.70, Incolumisq; uenit per res, atq; integra transit Multa: foraminibus liquidis quia trauiat ignis,

Multaq; perfringit. Trauiare, quasi trans, siue per alia corpora sibi uiam facere.

Trauolo] Vide in Transuolo.

Traulus] trauli, m.g. (τραυλός) Antiquum uocabulū, significās balbū, aut eū qui cū difficultate loquitur. Luc. li.4.233,

Magna atq; immanis, κατάπληξις, plenaq; honoris.

Balba loqui nō quit, τραυλίζει muta pudens est. τραυλίζω Græcis, balbutio Latinis. Hinc traulismus Balbutiētis uitiū.

Trebatius] Τρεβάτιος, Iurisconsultus, Ciceronis familiaris, ut perspicere licet ex familiaribus epistolis.

Trebia] Τρεβίας, Subalpinæ regionis fluuius, iuxta Dertonē ciuitatem (author Strabo lib.5.) clade Romanorum ab Annibale accepta insignis. Est & Trebia Celtiberorum ciuitas, quæ pars est Hispaniæ. Inde Trebelliciū uinū dicimus.

Trebonius] Τρεβώνιος, cum Bruto & Cassio tertius coniurauit contra Cæsarem in Asia: deinde fraude Dolabellæ interfectus crudelissimè fuit, ut narrat Cicero in Philippicis.

Trebula] pen corr. (Τρέβουλα) oppidum fuit haud longè ab Vrbe, ut scribit Plin. Et olim Trebulanis ciuitas data fuit. Hinc casei Trebulani dicti sunt. De quibus Mart.lib.3.33.

Prope Trebulanos sunt & alij populi, nomine Trebani, authore Plin.lib.3.cap.12. uel Trebiani. Suetonius in Tiberio, Iterum eo censente, ut Trebianis legatā, &c. Vide Trebia.

Trecenti] trecentæ, trecenta (τριακόσιοι) A ter, adiectiuum plurale, Pro ter cēteni. Cic.2.de Fin. 156, Trecentosq; eos quos eduxerat Sparta, quum esset proposita aut fuga turpis, aut gloriosa mors opposuit hostibus. Plaut. Persa,126,

Trecentis uersibus tuas impuritias loqui nemo potest.

Catenæ trecētæ cohibēt Pirithoū. Horat.3.Car.ode 4.16.

¶ Trecenties, aduerbium (τριακοσιάκις) Catul. in Iulium Cæs.27.3, Ducentes comesset aut trecenties.

¶ Treceni, trecenæ, trecena, pen.prod. (τριακόσιοι) quod tamen quidam Triceni scribunt, plur.n. Liu.1.bel.Maced.63, Attalus Trecenos tantum milites in præsidium, Rhodi quadriremem unam ex classe, quum ad Tenedum staret, miserunt. Alij legunt Trecentos. Idem 8.ab Vrbe, 42, Scribēbantur autem quatuor ferè legiones quinis millibus peditum, equitibus in singulas legiones trecenis.

Tredecies] aduerbium (τρισκαιδεκάκις) pro Ter decies. Cic.5.Verr.156, Tu ex pecunia publica HS tredecies scribam tuum permissu tuo quum abstulisse fateare, aliquam tibi ullam defensionem putas esse?

Treis] in Accusatiuo plurali, pro Tres. Vide Tris.

Tremo] tremis, tremui (τρέμω, τρομέω, ταρβέω, δειμαίνω, ἀμφιτρομέω) tremere, penul.corr. Commoueri, seu agitari significatione

ri signifi-

Digitized by Google

ui significat, A similitudine uocis: quæ tunc quũ ualde quis commotus est, tremula auditur. Est autem tremere propriè corporum solidorum, quum propter frequentem commotionem ita agitantur & cõcutiuntur, ut stare loco nesciant: Hinc fit ut tremor pro rigore accipiatur, quanquam hoc illo maius sit, præsertim in febribus. Plaut. Asin. 7.23,

Non placet, pro monstro extemplò est, quando qui sudat, tremit. Terent. Eunuch. 1.2.4, —totus Parmeno Tremo, horreoq;, postquam aspexi hanc. Cic. 2. de Orat. 158, Huius generis est plenus Næuius: & iocus est familiaris, Sapiens si algebis, tremes.

Motibus insolitis tremuerunt Alpes. Virg. 1. Georg. 95.
Frondes tremuerunt uento. Ouid. de Nuce, 35.
Tellus tremuit longo cum murmure. Ouid. 4. Fast. 54.
Tremit artus, figuratè, pro Artus tremunt. Virg. 3. Georg. 17,

Stare loco nescit, micat auribus, & tremit artus. Accusatiuus est pluralis, quasi diceret, tremit membra.

Tremere ossa pauore. Hor. 2. Ser. Sat. 7.17. Synecdoche est.
Et corde & genibus tremit. Horat. 1. Carm. ode 23.2.
Animo tremere. Cicero ad Quint. frat. lib. 1.1.7. Hoc est, maximopere timere: tralatione sumpta ab iis qui quũ timent, maximè tremunt.
Toto pectore tremere. Cic. 4. Tusc. 75.
Iræ tremuere. Silius lib. 7.117.
Calamo tremente. Mart. lib. 1.137.
Tremere, cum accusatiuo. Liu. lib. 2. belli Pun. In ea ciuitate, in qua Magistrum equitum uirgas ac secures Dictatoris tremere atq; horrere soliti sunt.
Tremere, Timere. Virg. 2. Aeneid. 40,

Hic aliud maius miseris, multoq; tremendum.

¶ Tremens, Participium (τρέμων) Virg. 5. Aeneid. 87,

—sed tarda trementi Genua labant.

Horrens & tremens. Cic. in Pisonem, 80.
Timidus & tremens. Cic. in Pisonem, 58.
Bos tremens procumbit humi. Virg. 5. Aeneid. 97.
Frusta animalis trementia: hoc est, Adhuc palpitantia. Virgil. 2. Aeneid. 44.
Genæ trementes. Virgil. 4. Aeneid. 129.
Hasta tremens. Virgil. 2. Aeneid. 35.
Lingua tremente dictum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10.17.
Ore tremente loqui. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.21.
Oscula trementia. Lucan. lib. 2.23.
Tela trementia. Ouid. 12. Metam. 20.
Vox tremens. Cic. Quin. fratr. lib. 3.18.3.
¶ Tremendus (τρομητικὸς) Propter quod quis tremere debet.
Visuq; adituq; tremendus. Stat. 10. Thebaid. 32.
Nefas tremendum. Valer. 2. Argon. 42.
Regem tremendum adiit, Plutonem. Virg. 4. Georg. 94.
Tumultu tremendo ruens Iuppiter. Horat. 2. Carm. ode 16.3.
¶ Tremebundus, Adiect. (ἀσπαίρων) Tremens. Mart. lib. 9. 97. Cic. pro Domo sua, 103, Aut si dixit aliquid uerbis hæsitantibus, postemq; tremebunda manu tetigit, certè nihil ritè, nihil castè, nihil more, institutoq; perfecit.
Humus tremebunda nutat. Valer. 6. Argon. 34.
Membra tremebunda. Ouid. 4. Metam. 27.
Vox tremebunda. Author ad Heren. lib. 3.115.
¶ Tremebundior, Comparatiuum (περιτρομώτερος) Colum. lib. 10.38,

Candidus effœtæ tremebundior ubere porcæ.

¶ Tremisco, tremiscis (τρομέομαι) tremiscere, Tremore concuti: interdum etiam timere. Virg. 3. Aeneid. 130,

Sonitumq; pedum, uocemq; tremisco.

Motu tremiscere. Ouid. 7. Metam. 130.
Tonitru tremiscunt ardua terrarum. Virg. 5. Aeneid. 139.

Ad omnem strepitum tremiscens. Ouid. 14. Metam. 43.
¶ Tremefacio, tremefacis, pen. cor. tremefeci, pen. prod. tremefactum (τινάσσω) tremefacere, tremorem incutere. Cic. 1. de Diuin. 34,

Aut equũ se grauido tremefecit corpore tellus. Ex poeta.

Tremefacere aliquem. Virg. 6. Aeneid. 161.
Tremefacta libertas, Concussa. Cicero 2. Offic. 32. Legitur & (timefacta.
Quies tremefacta. Stat. 1. Achil. 50.
Pectora tremefacta. Virg. 2. Aeneid. 46.
Polus tremefactus nutu. Ouid. 2. Fast. 98.
Tellus tremefacta. Virg. 10. Aeneid. 20.
¶ Tremor, tremoris, pẽ. prod. m. gen. (τρόμος, τάρβος, παλμὸς, ταρβὴ) Ipsa commotio. Virg. 2. Georg. 97,

Vnde tremor terris, qua ui maria alta tumescant Obiicibus ruptis. Cic. pro Flacco, 8, Tamen id quod dixit, quanto cum pudore, quo tremore & pallore dixit?

Albus tremor. Pers. Satyr. 3.12.
Gelidus tremor per ossa cucurrit. Virg. 2. Aeneid. 24.
Horridus tremor. Senec. Troade, 3.1.
Occultus tremor subitæ pestis. Silius lib. 17.113.
Subitus tremor. Ouid. 3. Metam. 4.
Vagus errat per artus tremor. Senec. Herc. Oetæo, 6.1.
Incidit tremor manibus. Horat. 1. epist. 17.5.
Inuasit me tremor. Ouid. 14. Metam 42.
Pertentat corpora tremor. Virg. 3. Georg. 50.
Præpedit ossa tremor. Ouid. epist. 14.4.
¶ Tremulus, pen. cor. Adiect. (περίτρομος, ἔντρομος) Quod ualde tremit. Terent Eunuc. 2.3.44,

Incuruus tremulus, labiis demissis. Plin. lib. 20. cap. 9. 7, Ideo paralyticis & tremulis dari iubet.

Artus tremuli. Lucret. lib. 3.2.
Arundo tremula. Ouid. 2. de Arte, 16.
Cantus tremulus. Horat. 4. Carm. ode 13.1.
Cometa tremulus. Cic. 1. de Diuin. 32.
Dextra tremula. Ouid. 5. Fast. 102.
Flamma tremula. Cic. 2. de Nat. deor. 159.
Fletus tremuli. Propert. lib. 1. eleg. 5.3.
Frigus tremulum. Cic. in Arato, 8,

Tum fixum tremulo quatietur frigore corpus.

Fulgore tremulo micantes oculi. Ouid. 2. de Arte, 145.
Gradu tremulo uenit ægra senectus. Ouid. 4. Metam. 29.
Guttur tremulum. Cic. 1. de Diuin. 23.
Horrore tremulo moueri. Ouid. 9. Metam. 70.
Iaculum tremulum. Ouid. epist. 4.9.
Ignes tremuli. Lucret. lib. 4.82.
Lumen tremulum. Virg. 7. Aeneid. 2.
Manus tremula. Martial. lib. 12.71.
Mare fit tremulum. Ouid. epist. 11.15.
Passu tremulo uenit hyems horrida. Ouid. 15. Metam. 43.
Risus tremulus. Luc. lib. 1.88.
Vlulatus tremuli. Stat. 5. Sylu. 5.15.
Vox tremula. Claud. 1. in Eutrop. 53. Luc. lib. 2.74.
Trepidus] pen. corr. Adiect. (δειλὸς, περίφοβος) Pauidus, metuens, timens. Festus, Trepit, uertit: unde trepido, & trepidatio: quia turbatione mens uertitur. Liu. 2. ab Vrbe, 102, At uerò Curia mœsta ac trepida ancipiti metu.
Trepida res, Dubia, & ob hoc timorem inducens. Liu. 1. ab Vrbe, 117, Tullius in re trepida duodecim uouit Salios, fanaq; Pallori, & Pauori. Horat. 3. Carm. ode 2.2.
Trepidi rerum suarum, incerti. Virg. 12. Aeneid. 118. Seruius, Nescientes quid agant, ignari auxilii. Liu. 6. bel. Macedon. 122, Messenii sine responso dimissis legatis, mouerant bellum: trepidiq; rerum suarum, &c. Virgil. 12. Aeneid. 127,

Exoritur trepidos inter discordia ciues.

Admirationis, & metus trepidus. Tacit. lib. 5.
Spe trepidus. Lucan. lib. 7. 60.
Formidine trepidus. Virg. 9. Aeneid. 34.
Trepidus, Festinus: quòd qui timent, festinent gressus. Virgilius 3. Aeneid. 124,

Hic me, dum trepidi crudelia limina linquunt,
Immemores socij uasto Cyclopis in antro Deseruere.

Seruius, Trepidi, festini: ut per timorem, non per odium relictus fuisse uideatur. Idem 4. Georgic. 15, Idem 3. Aeneid. 134. & 4. 122.
Trepidæ acies. Vide Acies.
Carina trepida. Lucret. lib. 8. 129. Trepidam uocat, propter timorem illorum qui insidebant: aut trepidam, id est, celerem.
Certamen trepidum. Horat. 1. epist. 20. 10.
Cursus trepidus. Virg. 4. Aeneid. 135.
Trepidi equi. Ouid. epist. 15. 42.
Fuga trepida. Ouid. 1. Trist. eleg. 9. 2.
Manus trepida. Virgil. 12. Aeneid. 180.
Mentes trepidæ. Lucan. lib. 1. 104.
Metus trepidus. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 11.
Noctes trepidæ. Stat. 9. Thebaid. 125.
Nubes trepidæ. Stat. 12. Thebaid. 1.
Os trepidum. Ouid. 5. Metam. 47.
Rotæ trepidæ. Valer. 3. Argonaut. 11.
Terror trepidus. Lucret. lib. 5. 9.
Tumultus trepidus. Virgil. 8. Aeneid. 1.
Vrbs trepida. Lucan. lib. 3. 75.
Vultus trepidi. Ouid. ad Liuiam, 55.
¶ Trepidè, pen. corr. Aduerbium (ἐντρόμως) Celeriter, & quasi per timorem. Liu. 10. ab Vrbe, 52, Nam & statiua trepidè deserta fuerant.
¶ Trepidulus, pen. corr. Adiectiuum diminutiuũ (ὑπότρομος) Gell. lib. 2. cap. 29, Pulli trepiduli circumstrepere. Plautus Persa, 14. 3, Trepidula ut graphicè decet.
¶ Trepido, trepidas, pen. corr. (ἀσπαίρω) trepidare, Metu concuti, timere. Terent. Eunuch. 5. 6. 8,

Quid est quod trepidas? satisne saluæ? dic mihi. Cicero 3.

de Orator. 92,

At Romanus homo, tamen, etsi res bene gesta est,
Corde suo trepidat.

Trepidare & concursare. Cæsar 5. bel. Gall. 123. Terent. Hecyr. 3. 1. 35, Trepidari sentio, cursari sursum prorsum.
Metu trepidare. Virg. 6. Aeneid. 99.
In dubijs trepidare periclis. Lucret. lib. 3. 219.
Mens trepidat metu. Horat. 2. Carm. ode 19. 1.
Pectus mihi trepidat. Persius Satyr. 3. 9.
Paßim trepidatur in urbe. Silius lib. 17. 103.
Vastis trepidatur in agris. Silius lib. 4. 6.
Trepidare ad aliquid faciendum, pro Tumultuari præ festinatione. Liu. lib. 2. bel. Pun.
Trepidare, Festinare. Virg. 4. Aeneid. 25,

Dum trepidant alæ, saltusq; indagine cingunt. Horat. 2.

Carm. ode 4. 5,

Cuius octauum trepidauit ætas
Claudere lustrum.

Gressus trepidant. Senec. Hippol. 7. 3.
¶ Trepidans, pen. corr. Participium (ἀσπαίρων) ut, Fuga trepidans. Lucan. lib. 3. 32.
Alis trepidantibus effugit. Ouid. 7. Metam. 77.
Corda trepidantia bello. Virg. 4. Georg. 14.
Linguis trepidantibus ululat. Catul. de Berecynth. 58. 6,
Mœnia trepidantia. Silius lib. 1. 26.
¶ Trepidanter, Aduerbium (δίκην ἀσπαίροντος) Timidè. Suet. in Claud. Cæsare, cap. 49, Quod ut sensit, trepidanter effatus, &c.
Trepidanter & timidè agere. Cæsar 1. bel. Ciuil. 73.
¶ Trepidatio, Verbale (ἀσπάρμα) Cic. pro Deiotaro. 13, Num quæ trepidatio? num qui tumultus?
Facere trepidationem. Liu. 3. ab Vrbe, 9.
Inijcere trepidationem. Vide Inijcio.
Trepondo] τρίλιτρον, indeclinabile. Quintil. lib. 1. cap. 9, Nam dua & tre & pondo diuersorum generum sunt barbarismi. At duapondo & trepondo usq; ad nostram ætatẽ ab omnibus dictum est, & rectè dici Messala confirmat.
Tres] τρεῖς, & hæc tria, plur. num. Numerale nomen. Virgil. eclog. 8. 16,

Necte tribus nodis ternos Amarylli colores.

Trium literarum homo: id est, fur, quòd tres in ẽa dictione tantùm sint literæ. Plaut. Aulul. 9. 46.
Tribus uerbis: id est, breuiter. Plaut. Mil. 14. 29. Idem Trinum. 13. 118, Pax, te tribus uerbis uolo.
¶ Tredecim, penult. corr. (δεκατρία) indeclinabile nomen numerale.
¶ Tresuiri, tresuirorum (οἱ τρεῖς) Idem quod triumuiri, de quibus suo loco. Plaut. Amph. 4. 3,

Quid faciam nunc, si tresuiri me in carcerẽ cõpegerint.

Tressis] huius treßis (τριώβολος) Trium aßium. Persius Satyr. 5. 8,

—nõ treßis agaso. Cic. Attic. lib. 5. 108. 8, Mãcipia ueniebãt Saturnalibus treßis. In antiquis codicib. legitur Tertijs.

Treueri] siue Treuiri, pen. corr. (τριβιροὶ) Galliæ Belgicæ populi, uetusti sanè, nomenq; retinentes, nec pristinæ cedentes famæ: apud quos insignis olim cognoscendarum causarũ populi Rom. curia, Treuirorum cognominata, cuius in Floriano meminit Vopiscus. Sunt aũt inter Belgas in cõfinibus Germaniæ, finitimi Neruijs, Menapijs, Eburonibus, Rhemis, Mediomatricibus, id est, Metensibus, & Rheno fluuio; usq; in pontem quo Cæsar traiecit exercitum, quæ pars est nunc Coloniensis diœcesis. Ferè autem omnes Treuiri Germanica lingua utuntur, & nisi exercitu coacti imperata nõ faciebant. Nam ciuitas propter Germaniæ uicinitatẽ, quotidianis exercita bellis, cultu & seueritate non multũ à Germanis differebat. Cæsar 2. bel. Gall. 316, Et legati ab Heduis & Treuiris ueniebant. Singulari numero usus est Lucan. lib. 1. 88,

Tu quoq; lætatus conuerti prælia Treuir.

Triambi] inquit Festus, dicebantur, qui teni ex proscenio loquebantur.
Triangulus] trianguli, pen. corr. (τρίγωνος) Figura tres angulos habens quam Græci τρίγωνον uocant. Cicero 2. de Nat. deor. 187, Grues quum loca calidiora petentes maria transmittant, trianguli efficere formã. Idem 2. de Diuin. 133, Quum autem in eam ipsam partẽ orbis uenerint, in qua sit ortus eius qui nascatur, aut in eam quæ cõiunctũ aliquid habeat, aut consentiẽs, ea triangula illi & quadrata nominẽt.
Triangulus ager. Colum. lib. 5. cap. 2. 7.
¶ Triangularis, & hoc triangulare, pen. prod. (τριγώνιος) Quod trianguli formã refert: ut, Triangularis agri forma, apud Colum. lib. 5. cap. 2. 8.
Triarij] triariorum (ὑπίσπαντοι) Genus militum, qui quales fuerint olim, lucidißimè explanat Liu. 8. ab Vrbe, 37. his uerbis, Postremò in plures ordines acies instruebantur. ordo sexagenos, siue ut alij legunt, sexenos milites, duos centuriones, uexillarium unum habebat. Prima acies hastati erant, manipuli quindecim, distantes inter se modicum spatium: manipulus leues uicenos milites, aliam turbam scutatorum habebat. Leues autem, qui hastam tantum gessaq; gererent,

Digitized by Google

rerent, uocabantur. Hæc prima frons in acie, florem iuuenũ pubescentium ad militiã habebat. Robustior inde ætas totidem manipulorum, quibus principibus est nomẽ. hos sequebantur scutati omnes, insignibus maximè armis. hoc triginta manipulorum agmẽ, ante pilanos appellabant, quia sub signis iã alij quindecim ordines locabantur, ex quibus ordo unusquisq; tres partes habebat: earum unamquãq; primum pilum uocabant: tribus ex uexillis constabat: uexillum centum octoginta tres (ut alij, sex) homines erant. Primũ uexillum triarios ducebat, ueteranũ militem spectatæ uirtutis: secũdum rorarios minoris roboris ætate factisq;: tertium accensos, minimæ fiduciæ manum. Eo & in postremã aciem reijciebantur. Vbi his ordinibus exercitus instructus esset, hastati omnium primi pugnam inibant. Si hastati profligare hostem non possent, pede presso eos retrocedentes, in interuallo ordinũ principes recipiebãt. Tũ principũ pugna erat, hastati sequebantur. Triarij sub uexillis considebant: sinistro crure porrecto, scuta innixa humeris, hastas subrecta cuspide in terra fixas, haud secus quàm uallo septa inhorreret acies, tenentes. Si apud principes quoq; haud satis prosperè esset pugnatum, à prima acie ad triarios sensim referebantur. Inde rem ad triarios redisse, quum laboratur, prouerbio increbuit. Triarij consurgẽtes ubi in interualla ordinum suorum principes & hastatos recepissent, extemplò compressis ordinibus uelut claudebant uias: unoq; continente agmine, iam nulla spe pòst relicta, in hostem incedebãt. Id erat formidolosissimũ hosti, quũ uelut uictos insecuti, nouam repẽtè aciem exurgentẽ, auctã numero cernebãt. Hactenus T. Liuius. cuius ex uerbis satis arbitror liquere prouerbium, Rem ad triarios redijsse, dici, quũ eò periculi res redacta est, ut extremo conatu, summisq; uiribus sit enitendum, & ad suprema confugiendũ cõsilia: quibus si nihil proficiatur, iam nihil reliquum esse uideatur unde subsidiũ sperare posis. Item Vegetius de Re militari, lib. 2. declarat post omnes acies solere collocari triarios, omni armorũ genere instructos, qui genu posito subsidebant: ut si primam aciem uinci contigisset, ab ijs integrato prælio uictoria repararetur. Modestus in libello de uocabulis rei militaris, Sextus, inquit, ordo post omneis à firmissimis & scutatis, & omni genere armorũ munitis, bellatores tenebat, quos antiqui triarios appellabãt. Hi ut requieti & integri acrius inuaderent hostes, post ultimas acies sedere consueuerunt, & si quid in primis ordinibus accidisset, de eorũ uiribus reparaturis spes tota pendebat. Flauius Vopiscus in uita Firmi imperatoris, indicat robustissimum quenq; militem in triarios allegi solitum, docens eum neruis robustissimis fuisse, hoc argumento, quòd triariam quoq; uinceret. Hactenus ex Erasmo. Varro, Triarij dicti sunt, quod in acie tertio ordine extremis subsidio ponerentur. Plaut.

Agite nunc, subsidere omnes quasi solent triarij.

Triarius] triarij (Τριάριος) Magnus orator, cuius meminit Cic. de claris Orat. 144. Idem Attic. lib. 4. 86. 2, Scaurum Triarius reum fecit.

Triballi] Τριβαλλοί, Epiri populi, Dardanis oppositi, & Mœsiæ gẽtibus, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 1. Vide Tralli.

Tribas] tribadis, pen. corr. fœm. gen. (τρίβας) Mulier quæ in sexum suum libidinem exercet, τρίβω idem ualet quod frico, tero. Tribades itaq; dici possunt Latinè fricatrices, de quibus Iuuenal. Satyr. 6,

Inq; uices equitant,
Vt altera scilicet alteram ineat.

Hoc libidinis portentum luculentissimè describit Martialis lib. 1. epigrammate in Bassam tribadem. Id sceleris primò instituisse dicuntur Lesbiæ mulieres. Vnde apud Aristotelẽ λεσβίζειν id agere est. Talis fuit Sappho, ut ipsa fatetur: & propterea dicitur ab Horatio libro 1. Epist. 20. Mascula Sappho.

Tribrachus] tribrachi, pen. corr. masc. gen. (τρίβραχυς) Pes tribus syllabis breuibus cõstans. à τρεῖς, tres: & βραχύς, breuis: ut, Dominus.

Tribula] tribulæ, uel Tribulum, tribuli, pen. cor. (θλιπτήριον) Genus uehiculi, quo frumenta in area teruntur. Virg. 2. Georgic. 34,

Tribulaq; trahæq;, & iniquo pondere rastri. Varro 1. de Re rust. cap. 52, E spicis in aream excuti grana: quod fit apud alios iumentis iunctis ac tribulo: id fit è tabula lapidibus aut ferro asperata, quo imposito auriga, aut pondere grandi trahitur iumentis iunctis, ut discutiat è spica grana. Col. A tero, teris fit tribulum, quasi teribulum: sicut ab infundo, infundis, infundibulum.

¶ Tribularium (θλιπτηριοφυλάκιον) Locus ubi tribulæ reconduntur, ut est apud Columellam.

¶ Tribulo, tribulas, pen. corr. (θλίβω) tribulare, Tribula, aut alio quouis instrumento comminuere. Cato de Re rust. cap. 23, Si indideris defrutum, aut marmor, aut resinam, dies uiginti permisceto crebro, tribulatoq; quotidie.

Tribulare, torquere, & angustijs afficere. Verbum fictum ab angustia & dolore illorum, qui tribulum ferri calcauerint.

Tribulis] Vide Tribus.

Tribulus] tribuli, pen. corr. masc. gen. (τρίβολος) Spinæ genus, à semine triangulari dictum: uel quòd cuspidatũ trifariam feriat. Ouid. 5. Metam. 98.

—lolium tribuliq; fatigant
Triticeas messes. Plin. lib. 18. cap. 27, Nam lolium, & tribulos & carduos, lappasq; non magis quàm rubos, inter frugum morbos potius quàm inter ipsius terræ pestem numerauerim. Virgil. 1. Georg. 31.

Tribuli, Machinulæ ferreæ. Vide Murex.

Tribunal] pen. prod. tribunalis, pen. prod. neut. gen. (βῆμα, δικαστήριον) Locus excelsus, in quo residebat qui ius tribubus redderet. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 27, Nullius inopiã ac solitudinem non modò illo populari accessu ac tribunali, sed ne domo quidem & cubiculo esse exclusam.

Tribunal qua forma fuerit, Vitruuius lib. 5. cap. 1. docet, de basilica Iulia loquens, quam ipse architectatus erat: in basilicis enim ferè iura reddebantur. In ea basilica ædem Augusti fuisse dicit, & in ea tribunal. Verba autem eius hæc sunt, Itẽ tribunal est in ea æde hemicycli schematis, minore curuatura formatũ. Eius autẽ hemicycli in fronte est interuallum pedum quadraginta sex: introrsus curuatura pedum quindecim: uti eos qui apud magistratus starẽt, negationes in basilica ne impedirent. Quibus uerbis Vitruuius significat formam illius tribunalis non semicircularẽ fuisse, sed arcuatam. Non enim iusti ambitus pleniq; centri hemicycliũ illud fuisse: sed ita modulatũ, ut in fronte, id est (ut mathematici dicũt) in chorda, sex & quadraginta pedes: introrsus uerò, id est, in linea perpendiculari, quæ quasi sagitta est in arcu, quindecim pedes pateret. Si enim iustũ, plenumq; hemicycliũ fuisset: linea hæc perpendicularis trium & uiginti pedũ esset introrsus: quæ media pars est diametri. Propterea schema uocauit Vitruuius curuatura hemicyclio minore formatũ. Ex prædictis apparet, magnificũ aspectũ tribunalis fuisse: nec immeritò maioribus iudicib. assignatũ. Erat enim tribunal Cõsulũ, Prætorũ, Præfecti urbis, Procõsulũ, & præsidũ in prouincijs, & Imperatoris in castris, quod cæspitium dicebatur. Plin. in Panegyrico, Decora facies Consulis: multa post secula tribunal uiridi cæspite extructũ: nec fa

Digitized by Google

scium tantùm, sed pilorum signorumq; honore circundatū. Subsellia uerò (ut in Ciceronis Diuinationē ait Pedianus) sunt Tribunorum, Triumuirorum, Quæstorum, & huiusmodi minora iudicia exercentium: qui non in sellis curulibus, nec tribunalibus, sed in subsellijs considebant. Budæus.

Aurelium tribunal. Cic. Post reditum ad Quirites, 10.

Numarium tribunal. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 9.

Sublime tribunal. Claud. 1. in Eutrop. 63.

Turpe tribunal. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 8.

Pro tribunali agere. Cic. Appio, lib. 3. 8. 3.

Citare de tribunali. Vide Cito.

Complere tribunal. Cic. de claris Orat. 160.

Prætor de sella ac tribunali pronunciat. Cic. 4. Verr. 65.

Tribunianus] τριβουνιανὸς (ait Suidas) natione Græcus, quum omnis religionis contemptor erat, tum uerò in primis à Christiana fide abhorrens. Assentator & fraudulentus: ut qui Iustiniano principi persuaserit mortem eum non oppetiturum esse, atq; in cælum cum carne assumptum iri. Quæstor Iustiniani fuit, tanta ui ingenij præditus, ut doctrina præstantissimus euaserit: ac nulli æuo suo secundus. Cæterum auaritiæ eousq; indulgens, ut lucro uenale ius habendum semper duxerit. Nam & leges quotidie fermè sordida dinundinatione antiquare, identidem ferreq; instituerat, ut cuiq; cōmodum esset. Hic quum diu post honorem adeptum superuixisset, morbo tādem interijt, nihil prorsus molestiæ à quoquam unquam passus. Erat enim sermone blandus, & aliàs suauis: auaritiæ quoq; morbum doctrinæ præstantia facilè obumbrare poterat. Hæc ad uerbum ex Suida.

Tribunus] tribuni, pen. product. (δήμαρχος, φύλαρχος) à Tribus. Dictus q̄, tūc in tres partes diuisus erat Populus Romanus, & ex singulis singuli creabantur tribuni. Vel quia tribuū suffragio creabantur, inquit Pomponius de Origine iuris, Vel quia (ut Tegetius ait) tribuebant iura militibus.

Appellantur Tribuni: à quibus quum esset certum auxilium, ita tamen disceditur. Cic. pro Quint. 15.

Seueri Tribuni. Tacit. lib. 2.

Intercesserunt Tribuni. Vide Intercedo.

Petere auxilium à Tribunis. Cic. pro Quint. 43.

Tribuni etiam uocati sunt qui Magistratum gerebant, ut regū tempore, Tribuni celerum qui centurijs præerant.

Tribunus celerum (inquit Pomponius de origine iuris, l. necessarium) equitibus præerat, & ueluti secundum locum à regibus obtinebat: quo in numero fuit Iunius Brutus.

Tribuni militares, siue Tribuni militum (χιλίαρχοι) postea facti sunt in castris, qui parem ferè cum Consulibus haberent potestatem, & Imperatori opponebantur pro militib. Tribunorum militarium, inquit Asconius, duo sunt genera. Alij rufuli dicuntur, qui in exercitu creari solent. Alij sunt comitiati, qui Romæ comitijs designantur. Tribuni militaris officium est, ut miles ueste indutus, armis bene munitus, exercitationis usu & disciplina eruditus incedat. Olim Tribuni militum consulari potestate promiscuè ex Patribus ac plebe creati sunt. Pomponius de origine iuris, l. necessarium, Quum post aliquot annos plebs contenderet cū Patrib. & uellet ex suo quoq; corpore Consules creare, & Patres recusarent, factum est ut Tribuni militum crearentur partim ex plebe, partim ex Patribus consulari potestate: hiq; constituti sunt uario numero: interdum enim uiginti fuerunt, interdum plures, nonnunquam pauciores. Cic. pro Cluent. 80. Lucan. lib. 1. 36,

Et cum Consulibus turbantes iura Tribuni.

Tribuni plebis alij fuerunt, qui in successione plebis à Patribus creati sunt, anno ferè XVII. post exactos reges. Pomponius de origine iuris, l. necessarium, Quum plebs à Patribus secessisset, anno ferè septimo decimo post reges exactos, tribunos sibi in monte sacro creauit, qui essent plebei Magistratus.

Tribunus pleb. quem maiores præsidem libertatis, custodemq; esse uoluerunt. Cic. 2. de lege Agrar. 30.

Superare furiosam uim uesani Tribuni plebis. Cicero pro Domo sua, 44.

Improbus Tribunus plebis. Cic. 4. Acad. 114.

Tribuni ærarij dicti sunt, quibus attributa erat pecunia quam militibus redderent. Tribuni ærarij (inquit Budæus) hodie dicuntur, quos generales receptores uocant. Vide Aerarij tribuni.

¶ Tribunitius, Adiect. (δημαρχικὸς) Quod ad Tribunos pertinet. Cic. 3. de Legib. 32, De tribunitia potestate taceo. Ibidem, 31, Tribunitius mucro. Lucan. lib. 2. 25.

Candidatus Tribunitius. Cic. Qu. frat. lib. 2. 16. 10.

Actio Tribunitia. Cic. 2. de lege Agrar. 68.

Vir Tribunitius. Cic. 13. Philip. 368.

¶ Tribunatus, pen. prod. huius tribunatus, tribunatui, m. gen. (δημαρχία) ipsa tribunorum dignitas. Cic. ad Amic. 39, De C. Gracchi aūt tribunatu quid expectem, nō libet augurari.

Fretus sanctitate tribunatus. Cic. pro Sestio, 68.

Auferre tribunatum. Cic. Qu. frat. lib. 2. 16. 5.

Exutus tribunatu. Tacit. lib. 15.

Inire tribunatum. Vide Ineo.

Petere tribunatum ab aliquo. Cic. Qu. frat. lib. 2. 16. 4.

Tribuo] tribuis, tribui, tributum, pen. prod. (δίδωμι, ἀπονέμω, τίθημι, ἀνατίθημι, νέμω) tribuere. Quasi tributum dare. unde simpliciter pro dare ponitur & exhibere. Plin. in Paneg. 152, Tribuas ei successorem.

Alicui tribuere aliquid, pro Imputare & attribuere. Cic. Sed hoc beneuolentiæ eius tribuendum est. Lucret. lib. 2. 194.

Alicui tribuere ut, pro Concedere & permittere. Cic. ad Martium, lib. 11. 27. 11.

Tribuere & concedere. Cic. 1. de Orat. 25.

Alicui tribuere, pro Aestimare aliquem. Cic. 4. Acad. 25, Quibus ille secundum fratrem plurimum tribuebat.

Alicui tribuere ignauiæ. Cic. ad Cælium, lib. 2. 25. 12.

Authoritatem tribuere. Vide Author.

Bona tribuere alicui. Ouid. 2. de Arte, 139.

Fidem sensibus tribuere. Cic. 1. Acad. 60.

Testimonio fidem tribuere. Cic. pro Sylla, 7.

Gratiam inuentoribus. Cic. 4. de Finibus, 22.

Honorem. Cic. 3. de Finib. 110.

In duas partes uim loquendi tribuere: id est, distribuere. Cic. 2. de Finib. 28.

In uulgus tribuere. Cic. ad Seruilium, lib. 13. 71. 1.

Laudes tribuere alicui. Propert. lib. 3. eleg. 24. 1.

Misericordiam. Cic. pro Milone, 70.

Nomina deorum tribuere sibi. Ouid. 6. Metam. 18.

Officium alicui. Marcellus Ciceroni, lib. 4. 11. 5.

Operam Reip. Cic. 2. de Diuin. 11.

Palmam mensarum alicui pisci tribuere. Plin. lib. 32. cap. 6. 1.

Pietatem, sanctitatem, religionem, numini deorum tribuere. Cicer. 1. de Nat. deor. 5.

Præmium tribuere. Cic. pro Corn. Balbo, 30. Propertius li. 4. eleg. 2. 10.

Præmia beneuolentiæ. Cæsar 8. bel. Gal. 163.

Precibus alicuius aliquid tribuere. Ouid. 1. de Arte, 139.

Primas prato tribuerunt ueteres in agricolatione. Colum. libro 2. cap. 17. 1.

Priores partes alicui. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 20. 6.

Silentium orationi alicuius tribuere. Cic. pro Cælio, 21.

Suauiloquentiam alicui. Cic. de clar. Orat. 29.

Digitized by Google

Hominum societatem tueri, & suum cuiq; tribuere. Cicero 1. Offic.24.

Tantum cuiq; tribuendum est, quantum ille quem diligas atq; adiuues sustinere possit. Cic.de Amic.63.

Tantum tibi tribuo, quantum mihi arrogo. Cic. Sulpitio, libro 4.1.10.

Tempus alicui rei. Cic.2.Off.5.

Triumphalia alicui tribuere. Vide Triumphus.

Valetudini aliquid. Cic.1.Tusc.195.

Veniam. Quintil.lib.7.cap.5.

¶ Tributum est, Impersonale. Cic.1.Off.18, Generi animantiū omnium à natura tributum est, ut se uitam, corpusq; tueatur. Idem 4.de Fin.28.

¶ Tributurus, pen.prod.Part.(δώσων) Ouid.9.Metam.81.

¶ Tributio, Verbale (νομὴ) Cic.1.de Nat.deor.71, Hanc ἰσονομίαν appellat Epicurus: id est, æquabilem tributionem.

Tributum] tributi. Vide loco suo.

Tribus] huius tribus, fœ.gen. (φυλὴ, ὠβὴ, φρατρία, δῆμος, τριττύς) à tributo dādo dicta. Vel quòd ager Romanus primò diuisus in tres partes fuerit, & tres partes populi factæ. Vna Tatiensiū, à Tatio Sabinorū rege iam amico post fœdera. Alia Rannium, siue Rannensium, à Romulo. Tertia, Lucerum, à Lucumone. Varro enim scribit Romulum dimicantem contra Titum Tatium, à Lucumonibus, hoc est, Tuscis auxilia postulasse. Vnde quidam uenit cum exercitu: cui recepto iam Tatio pars urbis est data. Vnde in Vrbe Tuscus dictus est uicus siue ut aliqui uolunt, à Luco, quem asylum uocauerat Romulus. Ergo in tres partes diuisus erat populus, adeò ut qui etiā uni præerat parti, tribunus diceretur: & sumptus dati populo, tributa uocarentur. Sed postea aliæ quoq; partes urbis factæ, quæ similiter tribus appellatæ sunt. nam in sex partes fuit distributa ciuitas: in primos, secundosq; Tacienses, Ramnes, Luceres. Quælibet ex tribubus, decem curias continebat, quæ de nominibus Sabinarū appellatæ sunt. Hæc ex Varrone, Festo, Plutarcho, & Asconio. Dissentit paulùm Liu.lib. 1. 56, scribēs à Romulo centurias equitū tres fuisse conscriptas, Ramnenses & Tatienses & Luceres. Nec uidetur existimare totū populū in hos fuisse distributū, sed solos equites. Ibidē, 91. sic ait, Quadrifariā enim urbe diuisa regionibus collibusq;, quæ habitabātur partes. Tribus eas appellauit, ut ego arbitror, ab tributo. nam eius quoque æqualiter ex censu conferendi ab eodē inita ratio est, neq; hæ tribus ad cēturiarū distributionē numerumq; quicquā pertinuêre. Cic. 3. de Legib.64, Descriptus enim populus censu, ordinibus, ætatibus, plus adhibet ad suffragium consilij, quàm fusè in tribus conuocatus.

Certa tribus, certus numerus. Cic.pro Corn.Balbo,22.

In ærarios referri, ac tribu moueri. Cic.pro Cluent.96.

Tribus Terentina, Volitinia. Cic.pro Plancio,31.

¶ Tribulis, huius tribulis, pen.prod.masc.gen. (φυλέτης, φράτηρ, φράτωρ) Qui ex tribu est. Horat.1.epist.13.3,

Vt cum pileolo soleas conuiua tribulis. Cic. Seruio, lib. 13.24.1, Lucio Cossinio amico & tribuli tuo ualde familiariter utor. Terent. Adel.3.3.85,

—éstne hic Hegio Tribulis noster? Liu.2.ab Vrbe, 71, Vetus Claudia tribus, additis postea nouis tribulibus, qui ex eo uenirent agro appellata. Martial.lib.9.52,

Nunc anus: & tremulo uix accipienda tribuli.

Qui apud tribules suos plurimum gratia possunt. Cic.de Petit. Consul.21.

Tribulis & uicinus. Cic.pro Rosc.Amer.26.

Obseruare tribules. Cic.pro Plancio, 35.

Conuiua tribulis. Horat.1.Epist.13.3.

Index tribulis. Cic.pro Plancio, 36.

¶ Tribuarius, adiect. (φρατριακὸς) Quod ad tribus pertinet: ut, Tribuarium crimen, & tribuaria res. Cic.pro Plan. 37, Itaq; hæsitantem te in hoc sodalitiorum tribuario crimine ad communem ambitus causam contulisti. Ibidem,29.

¶ Tributim, pen.prod.aduerb. (κατὰ φυλὰς) Per singulas tribus. Cic. Attic. lib.4.85.10, Populo tributim domi suæ satisfecerat. Horat.2.Serm.Satyr.1.1.14, —atqui

Primores populi arripuit, populumq; tributim.

Tributim & centuriatim descriptis ordinib. Cic.pro Flac.12.

Spectacula sunt tributa. Cic.pro Muræna,65.

Tributum] tributi, pen. prod. (φόρος, τέλος, δασμὸς, εἰσφορά) à Tribunus Varro dictū ostendit, quòd ea pecunia, quæ populo imperata erat, tributim à singulis pro portione census exigebatur. Festus, Tributum dictum, quia ex priuato in publicum tribuitur. Sumi postea hoc uocabulum cœpit largius, pro omni munere quod à subditis soluitur. Vlpianus de uerb. signific.l. ager, Tributum sanè appellatur ab intributione: uel ex eo quòd militibus tribuatur. Cic.2.Off. 109, Danda etiā opera est, ne quod apud maiores nostros sæpe fiebat, propter ærarij tenuitatem, assiduitatemq; bellorum, tributum sit conferendum.

Vectigal & tributum. Cic.pro Flac.35.

Vacuus tributo. Tacit.lib.12.

Confectio tributi. Cic.pro Flacco,15.

Leuamentum tributi. Tacit.lib.17.

Immortalia tributa. Tacit.lib.20.

Nescia tributa. Tacit.lib.1.

Conferre tributum. Vide Confero.

Debere tributum alicui. Claud.3.Paneg.56.

Exuere tributa. Tacit.lib.1.

Ferre tributa alicui. Ouid.de Nuce,18.

Frænare urbem tributis. Stat. 4.Sylu.1.8.

Lamentabile tributum pendere. Ouid.8.Metam.53.

Petere tributa ex omni gente. Ouid.epist.4.11.

Insigne tributum poscere. Stat.1.Sylu.4.18.

Imperare tributum. Vide Impero.

Imponerere tributum. Vide Impono.

Indicere tributum populo. Vide Indico.

Inferre tributum. Vide Infero.

Irrogare tributum. Vide Irrogo.

Vocari in tributum. Vlpianus in l.1.§. si is qui. ff. de exercit. actione.

¶ Tributus, masc.gen.etiam dicitur (φόρος) Plaut. Epid.5.45,

His quibus tributus maior penditur.

¶ Tributorius, Adiect. Vnde titulus Digestorū lib.14. de tributaria actione. Vlp.ibidem, l.illud quoque. §. Si cuius dolo malo factum, quò minus ita tribueretur: in eum tributoria datur, ut quanto minus tributū sit quàm debuit præstet.

¶ Tributarius, Adiect. (ὑπόφορος, ὑποτελὴς) Qui soluēdo tributo obnoxius est. Iustin. lib.1, Sed ciuitates quæ Medorum tributariæ fuerant. Plin.lib.12.cap.1.4, Tributariū solum.

Tabulæ non commendatitiæ, sed tributariæ. Cic.6.Verr.130.

Tricæ] tricarum, plur.num.tantum (τριχοπλέγματα) Capilli pedibus pullorum gallinaceorum inuoluti.

Tricæ, impedimenta omnia dicuntur, quòd tricæ gressum pullorum soleant impedire. Plaut Curcul.14.15,

Quod argentum? quas tu mihi tricas narras? Cic. Attic. lib.10.197.14, Cuius quidem uirtus mirifica, quomodo illa fert publicam cladem, quomodo domesticas tricas.

Conijcere se in tricas. Vide Conijcio.

Tricas, pro re nihili & uana posuit Plaut.Rud.30.35,

Eloquere properè celeriter. L. nūmos trecētos. G. tricas.

Tricas & apinas uulgò res futiles ac nugatorias dicebāt. Martialis libro 14.1,

Sunt

Digitized by Google

Sunt apinæ, tricæq́;, & si quid uilius istis. Adagium ab euentu natum. Nam Tricam & Apinam oppida fuisse quondam Apuliæ, demonstrat Plin. lib. Nat. hist. 3. cap. 11. referēs Europæ sinus, Diomedes, inquit, ibi deleuit gentes Monadorum, Dardorumq́;, et urbes duas, quæ in prouerbij ludicrum uertêre, Apinam & Tricam. Stephanus ostendit Tricam urbem fuisse Thessaliæ, sortitā id nominis à Trica Penei filia. Nonius Marcellus tricas impedimēta & implicationes interpretatur, ἀπὸ τῶν τριχῶν, id est, à pilis, quibus inuoluuntur pulli gallinacei. unde dictū sit extricare et intricare. Lucilius apud eundem tricones appellat, qui nugis homines remorētur. Et Tricinus quæstus, pro tardo seu sicco. Et Varro tricas Attellanas, nugas impeditissimas. Equidem non negauerim in uoce allusum ad pilos. Cæterùm ab oppido dictum prouerbium, uero propius est. Plin. lib. 8. cap. 48, Ostendit oues laudari solitas breuitate crurum, & uentris uestitu: quibus is nudus esset, eas apinas appellauit, ceu reijculas damnatasq́;. Hæc in Chiliadibus Erasmus. Vetus Plinij exemplar in posteriore exemplo habet Apicas.

¶Ticor, tricaris, tricari, simili figura pro nugas agere dicebant ueteres. Cicero ad Atticū, lib. 15. 327. 5, Quas literas quū è balineo exijssem, accepi, sese de attributione omnia summa fecisse, Valenum accusat. Tricatur scilicet, ut homo talis. Eidem lib. 14. 317. 4, Plubius tecum tricatus est.

Tricastini] pen. prod. (τρικαστῖνοι) Populi sunt Galliæ prope Druentiam fluuium. Hinc Tricastinus, adiectiuum: ut, Fines Tricastini. Silius lib. 3. 94,

Iamq́; Tricastinis incedit finibus agmen.

Triceni] pen. prod. (τριάκοντα) Adiect. plur. num. à triginta, g litera in c mutata: sicut pro uigeni, uiceni. Plin. lib. 9. cap. 3. 1, Anguillæ quoq; in Gange amne tricenos pedes. Ibidem. cap. 36. 1, Latent sicut murices circa Canis ortū tricenis diebus. Sic Martial. lib. 1. 127.

Tricena mensura. Colum. lib. 3. cap. 3. 7, At si qui cum scientia sociauerint diligentiā, nō ut ego existimo tricenas uel quadragenas certè: sed ut Græcinus minimū computans, Licet, inquit, amphoras uicenas percipient ex singulis iugeribus. Tricenis tauris. Horat. 2. Carm. ode 14.

Pes tricenus. Author ad Herē. lib. 3. 126, Interualla locorū mediocria placet esse ferè paulò plus, aut minus pedū tricenûm.

¶Tricenarius, Adiectiuū (τριακονταετὸς) ut, Tricenariæ uites. Varro lib. 1. cap. 2. 6, Nónne item in agro Fauentino, à quo ibi tricenariæ appellantur uites, quòd iugerum tricenas amphoras reddat?

¶Tricenteni, pen. prod. (τριακόσιοι) Aliud adiect. Idem quod Treceni. Colum. lib. 5. cap. 2. 15, Quoniam sex latera sunt, quæ cōsummata fiunt duo millia tricēteni et quadraginta.

¶Tricenties, Aduerb. (τριακοσιάκις) Mart. lib. 5. 69,

Dederas Apici bis tricenties uentri,

Sed adhuc supererat centies tibi laxum.

Triceps] tricipitis, penul. cor. om. gen. (τρικέφαλος, τρικάρηνος) Tria capita habens. Cicero in Orat. 90, Quid in uerbis iunctis? quàm scitè insipientem, non insapientem? iniquum, non inæquum? tricipitem, non tricapitem? Idem 1. Tuscul. 16,

Dic quæso num te illa terrent, triceps apud inferos Cerberus? Ex poeta Ouid. 8. Metam. 39,

Tuq́; triceps Hecate.

Tricesimus] pen. cor. Adiectiuum (τριακοστὸς) Cicero 2. Offic. 40, Tricesimo anno pòst, &c. Et in epist. quadam, Tricesimo pòst die. Plinius lib. 17. cap. 23. 2, Ante tricesimum sextum mensem attingi falce uetātur. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 14,

—Hodie tricesima sabbatha.

Tricesimo quoq; die. Cic. ad Attic. lib. 6. 117.

Trichapton] τρίχαπτον, inter ornamenta muliebria positum à Septuaginta interpretibus, Ezechielis cap. 16. Nullo tamen Græcorum usu aut exemplo, ut scribit D. Hieronymus in commētarijs eius loci. Idq; subdit fuisse tantæ subtilitatis uestimentum, ut pilorum & capillorum tenuitatem habere credatur: unde & ego (inquit) uolens tenuitatem exprimere uestimenti, pro Trichapto subtilius transtuli, Quod tenui stamine atq; subtegmine texum erat.

Trichia] trichiæ (τριχία) Genus piscis. Plin. lib. 9. cap. 15. 8, Intrantium Pontum soli non remeant trichiæ.

Trichilum] trichili, pen. corr. (τρίχειλον) Vas est habens tria labra, è quo liquor efflui potest. De quo & apud Cæsarem in Comment. belli Pompeiani, & apud Collumellam fit mentio, lib. 10. 36, Tum modò dependens trichili, modò more cylindri.

Trichinus] penult. prod. Adiectiuum. Idem quod tardus, & quasi impeditus, & siccus: uel sine succo, ut sunt capilli, qui Græcè τρίχες dicuntur. Varro Eudæmonibus, Quod nunc quæstus trichinus erat, nūc est uber: ut quæstus sit magnus. Hæc Nonius.

Trichites] huius trichitis, pen. prod. (τριχίτης) Aluminis genus, de quo Plin. lib. 35. cap. 15. 13.

Trichomanes] penult. cor. (τριχομανὲς) Herba quæ Romanis capillaris dicitur, aliqui pinnulam, alij filiculam, aliqui adianton & hanc uocarunt. A luxuria capillitij nomen adipiscitur. Plinius lib. 22. cap. 21. 12, Duo genera adianti, candidius & nigrum breniusq́;. Id quod maius est polytrichon, aliud trichomanes uocant. Vtriq; ramuli nigro colore nitent folijs filicis, ex quibus inferiora aspera ac fusca sunt: omnia autem contrarijs pediculis densa inter se ex aduerso: radix nulla: umbrosas petras, parietumq́; aspergines, ac fontium maximè specus sequitur, & saxa manantia, quod miremur, quum aquas non sentiat. Idem tamen aliam esse ab adianto sentit, lib. 27. cap. 13. 5, Trichomanes, inquiēs, adianto similis est, exilius modò, nigriusq́;, folijs lenticulæ densis, amaris, aduersis inter se. Trichomanes hodie, Ruellio teste, nostræ uocant officinæ cum suis herbarijs polytrichon.

Trichorum] trichori, pen. prod. quia per ω Græcè scribitur. Spartianus in Pescēnino Nigro, Domus eius hodie Romæ uisitur in campo Iouis, quæ appellatur Pescenniana: in qua simulachrum eius in trichoro cōstituit, statim post annum ex Thebaico marmore, quod ille ad similitudinem sui factum à rege Thebæorum acceperat. Statius libro 1. Syluarum. 3,

—Quid nunc ingentia mirer

Aut quid partitis distantia tecta trichoris? Trichora (inquit Domitius Calderinus) ædificia tribus pinnis surgētia. Cælius lib. 18. cap. 11. trichorum arbitratur posse deduci à distributione triplici. χωρίζειν namq;, disparare significat. Sunt qui trichorum interpretātur, trium capax. Apud Dioscoridem lib. 1. cap. 115. legimus Acaciam in Cappadocia semen ferrre in folliculis iugatis, τριχώροις ἢ τετραχώροις, id est trilocis uel quadrilocis. Ruellius uertit, in loculis connexis, ternûm quaternûmue capacibus. Chora, choræ Græcè, Regio, locus dicitur Latinè.

Trichrus] trichri (τρίχρους) Gemmæ nomen, à tribus coloribus impositū, quos reddit coti attrita. Plin. lib. 37. cap. 10, Trichrus ex Africa niger est: sed tres succos reddit, à radice nigrum, medio sanguineum, summo candidum.

Trichypha] apud Pherecratem Poetam, pro puellarum indumentis intelligit Athenæus.

Tricies] τριακοντάκις, aduerbium à triginta, pro Trigecies.

Digitized by Google

ties.Liu.8.bel.Pun.50, Pecuniæ in ærarium tulerunt sestertium tricies octoginta millia æris. Cic.3.Verr.67, His nominibus solis Cn. Dolabellæ HS. ad tricies litē esse æstimatam.

Tricies octies cētena uigintiquinq; millia. Plin.lib.4.cap.16.1.

Tricies quater centena quinquaginta. Plin.lib.2.cap.108.2.

Triclinium] triclinij (τρικλινον) Conclaue discubitorium dici potest. Est enim locus in quo discumbebāt & cœnabāt præcipuè in conuiuium accepti: dictum à tribus lectis, quos sternebant inter se cōtiguis. nam tres mensas in cōuiuio apponere ueteres solebāt, & iacēdo cœnare, ut Turcæ hodie faciunt. τρεῖς enim, tres: κλίνη lectus dicitur. Hinc Horat.1. Serm. Satyr.4.18,

Sæpe tribus lectis uideas cœnare quaternos, &c. Iuuen. Satyr.5.2. Cic. ad Atticum, lib.13.298.2, Villa ita completa militibus est, ut uix triclinium, ubi cœnaturus ipse Cæsar esset, uacaret.

Sternere triclinium. Cic. pro Muræna, 68

Tricliniū & cubiculū. Cic. de Orat.146, Quādo tandē Galba de triclinio tuo exibis? Quū tu, inquit, de cubiculo alieno.

Capax triclinium quindecim conuiuarum. Vide Capax.

Lecti tricliniorum. Cic.4.Verr.132.

¶ Tricliniarium (τρικλίνιον) Idem quod tricliniū: uel quod ad triclinium pertinet. Varro 1. de Re rust. cap.13.7, Quo elaborant ut spectent sua æstiua tricliniaria ad frigus Orientis. Plin.lib.19.cap.39.2, Qua purpura quis non iam, inquit, tricliniaria facit?

¶ Tricliniaris, & hoc tricliniare, penult. prod. (τρικλινιακὸς) Quod ad triclinium pertinet: ut, Lectus tricliniaris. Plin.lib.37.cap.2.2.

Trico] triconis, masc. gen. (τρίχων) Morosus, & ad ridendum durus, ut ait Nonius. alij exponunt triconem, cōtentiosum, & litium peramantem. Iulius Capitolinus in Aelio Vero, Fertur & nocte perpete alea lusisse, quum in Syria concepisset id uitium, atq; in tātum uitiorum Gratianorum & Neronianorum ac Vitellianorū fuisse æmulum, ut uagaretur nocte, per tabernas, ac lupanaria, obtecto capite cucullione uulgari uiatorio, & cōmisceretur cū triconib. & cōmitteret rixas, dissimulans quis esset: sæpe afflictū liuida facie redijsse, & in tabernis agnitum quum sese absconderet.

Tricoccus] tricocci (τρίκοκκος) Plin. lib.22.cap.21.6, Genera heliotropij duo. Tricoccum, & helioscopium, &c. Alterum genus quod tricoccū appellauimus, & alio nomine scorpiuron uocatur, folijs non solum minoribus, sed etiā in terram uergentibus. Galenus (Ruellio teste) cōmuni uocabulo tricoccum quasi triossum, aut trigranium ab aliquibus nominatum meminit, quoniam tria intus grana siue ligna seminis loco, fructus contineat.

Tricongius] τρικόγγιος, Cognomen Nouelli Mediolanensis, qui gestis honoribus à Prætura ad Consulatum usque peruenerat. Hic enim tribus congijs epotis, spectante miraculi gratia Tyberio principe, præclarum cognomē sibi uendicauit. Plin.lib.14.cap.22.6.

Tricornium] tricornij: & hic & hæc Tricornis & hoc tricorne (τρίκερως) Quod tria cornua habet. Plin.lib.8.cap.21.1, Indicos boues unicornes tricornesq;.

Tricorpor] huius tricorporis, pen. corr. Adiectiuum (τρίσωμος) Tria habens corpora. Virgil.6.Aeneid.58,

—& forma tricorporis umbræ. Silius lib.3.85,

Geryonis peteret quum longa tricorporis arua.

Tricuspis] huius tricuspidis, pen. corr. (τριγλώχιν) Adiectiuum. Tres habens cuspides. Ouid.1.Metam.67,

—positoq; tricuspide telo

Mulcet aquas rector pelagi.

Tridens] tridentis, om. gen. (τρίαινα) Quicquid habet tres dentes. Dicitur etiam Neptuni sceptrum. Plin.lib.9.cap.15.7, Thynni à gubernaculis non superantur, ne tridente quidem in eos sæpius iacto territi. Virg.1.Georg.3,

—cui prima frementem

Fudit equum magno tellus percussa tridenti.

Sæuus tridens. Virg.1.Aeneid.29.

Sæuit tridenti Nereus. Virg.2.Aeneid.84.

¶ Tridentifer, pen. corr. (τριαινοφόρος) Neptunus. Ouid.8. Metam.120,

Regna uagæ dixi sortite tridentifer undæ.

¶ Tridentiger, pen. corr. Idem. Ouid.11.Metam.41,

Cumq; tridentigero tumidi genitore profundi.

Triduum] tridui (τριήμαρ) Spatium trium dierum. Terent. And.2.6.9, Nihil hercle, aut si adeò, bidui, aut tridui est hæc solicitudo. Cic.2.de Legib.90, Cotta censet habendas triduum ferias, & porco fœmina piaculum pati. Idem pro Milone, 19, Clodius respondit, triduo illum, ad summum quatriduo periturum.

Continuum triduum. Vide Contineo.

In triduo hoc. Vide In.

Non interest triduum. Vide Interest.

Triennis] & hoc trienne (τριετής) Trium annorum.

¶ Triennium, triennij (τριετία) Spatium trium annorum. Cic.4.Verr.34, Triennium prouinciam obtinuisti. Idē 4. Acad.7, Inimicorum calumnia triennio tardius, quàm debuerat, triumphauit. Ouid.9.Metam.129,

Ismariæ celebrant repetita triennia Bacchæ. Triennia uocat dictione Latina, quæ Græcè alibi trieterica appellat.

Continuum triennium. Vide Contineo.

Triens] trientis, masc. gen. (τριτημόριον) Genus nummi, tertiam partem assis ualens. Iuuen. Satyr.3.26,

Infœlix nec habet quem porrigat ore trientem. Cic. ad Attic.lib.4.84.6, Fœnus ex triente Id. Quint. factum erat bessibus.

Lex frumentaria de semissibus & trientibus. Author ad Heren. lib.1.21.

Triens, Mensuræ genus quatuor cyathos continens. Pers. Satyr.3.10,

——calidumq; trientem

Excutit è manibus. Propert.lib.3.eleg.10.6,

Quum fuerit multis exacta triennibus hora.

Trientes, siue quod idem est, Trientalis materia, apud Vitruuiū, nomen habent à mensura, quòd asseres instrumenti eius, trientali, hoc est, crassitudine quatuor unciarum essent, siue quatuor pollicum. In mensuris enim uncia pollicem significat. Ex Budæo.

¶ Trientalis, & hoc trientale, ut Trientalia folia, à mensura dicta sunt, quæ amplitudine trientem æquant, hoc est, pollices quatuor. Plin.lib.27.cap.5.

¶ Triental, trientalis, pen. corr. neut. gen. (τριτημοριαῖον) Vasis genus, tertiam partem sextarij capiens. Persius Satyr.3.10,

——calidumq; triental

Excutit è manibus. Nonnulli legunt, trientem.

¶ Trientarius, Adiectiuum. Iulius Capitol. in Antonino Pio, Idem fœnus trientarium, hoc est, minimis usuris exercuit, ut patrimonio suo plurimos iuuaret. Interest ou usure à quatre pour cent.

Trierarchus] trierarchi, m.g. (τριήραρχος) Præfectus trieris. Cic.3.Ver.35, Qua de re Caridemū Chium testimoniū priore actiōe dicere audistis, sese quū esset trierarchus, &c.

Trieteris] penult. prod. huius trieteridis, penult. corr. fœm. gen. (τριετηρὶς) Spatium trium annorum. Stat. libro 4. Thebaid.145,

Ludus

Digitized by Google

Ludus & atra sacrum recolet trieteris Ophestem. Martial.lib.6.37,

Aspicis ut paruus, nec adhuc trieteride plena
Regulus, auditum laudet & ipse patrem. Cic.3.de Nat. deor.80, Quinto Nisonatum & Thione, à quo trieterides constitutæ putantur.

¶Trietericus, pen.corr. Adiectiuum (τριετηρικός) Triennalis. A τρεῖς, & ἔτος annus.

Nox trieterica. Stat.2.Thebaid.133.

Orgia trieterica. Virg.4.Aeneid.61.

Sacra trieterica. Ouid.6.Metam.118.

Trieterica appellata sunt sacra Bacchi, quæ ei ex India cum uictoria redeunti instituta sunt, tertio quoq; anno celebrari solita, annuis eius orgijs sumptuosiora. Idem & Seruius affirmauit, enarrans illud Virg.lib.4.Aeneid.61,

Thyas, ubi audito telebrant Trieterica Baccho
Orgia, nocturnusq; uocat clamore Cithæron.

Trifariam] Aduerbium (τριχῆ, τριχῶς) tribus modis, siue in tres partes. Suet.in Vitel.cap.13, Sed uel præcipuè luxuriæ, sæuitiæq; deditus, epulas trifariam semper, interdum quadrifariam dispertiebat. Liu. 5.ab Vrbe,120, Trifariam Romani muniebant.

Trifatidicus] pen.corr. Adiect. Ausonius in Ternario,

Atq; Trifatidicæ nomen cōmune Sibyllæ. Hoc est ualde, aut plusquã fatidicæ. Tris enim in compositione ferè semper augēdi cumulandiq; uim habet: ut trifur trifurcifer, triueneficus, apud Plautum.

Trifaux] Trifaucis, om. gen. (τρίστομος) Tres fauces habens. Virg.6.Aeneid.84,

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci Personat.

Trifer] trifera, triferum, pen.corr. (τριφόρος) Quod ter fructus producit. Plin.lib.16.cap.27, Vites quidem & triferæ sunt, quas ob id insanas dicunt, quoniam in ijs alia maturescunt, alia turgescunt, alia florent. Colum. lib.5.cap.10.8, Omnes etiam biferæ & triferæ.

Trifidus] pen. corr. Adiectiuum (τρίχηλος). Quod tribus partibus funditur.

Cuspis trifida Neptuni. Claud. de raptu Proserp.37.

Flamma trifida, Fulmen. Ouid.2.Metam.65.

Hasta trifida. Valer.1.Argon.129.

Trifolium] trifolij (τρίφυλλον) Herba quæ inuenitur confragosis locis: efficacissima traditur contra uiperæ uenenū, odoris grauissimi, neq; absimilis bitumini. Et idcirco Græci eam asphaltion appellant: nostri autem propter figurã acutam trifolium uocant: non longis & hirsutis folijs uiret, caulemq; robustiorem facit, quàm pratense. Vide Plinium abundè de hoc tractantem, lib.21.cap.21, Est & aliud trifolium, pratense, à loco in quo frequenter inuenitur, dictum.

Triformis] & hoc triforme (τρίμορφος) Tres habens formas: ut,

Canis triformis Cerberus. Senec.Herc.Oetæo,9.15.

Diua triformis Hecate. Horat.3.Carm.ode 22.1.

Trifur] trifuris, pen.prod.om. gen. (τρίφωρ) Plus quàm fur, uel maximus fur. Plaut.Aulul.20.6, Non fur, sed trifur.

¶Trifurcifer, pen.corr. Plus quàm furcifer, uel maximus fur. Plaut.Aulul.9.47,

Vituperas me? A. etiam fur trifurcifer. Idem Rud.18.27.
Tun' trifurcifer mihi audes inclementer dicere?

Trifurcus, Adiectiuum (τρίχηλος, τρίδυμος) Quod tres furcas habet. Colum.lib.5.cap.10.4, Trifurcam maximè ponito, ea extet minimè tribus pedibus. Ibidem, cap.11.3, Surculi sint bifurci, uel trifurci.

Triga] trigæ (τρίιππος) quasi triaga, à tribus equis iunctis: Currus dicitur, qui à tribus equis trahitur. Vlp. in l. ædiles.§. si fortè. ff de ædilit. edicto. Et si triga uenierit, retinenda erit tota: & si quadriga, adhibeatur.

¶ Trigarium, trigarij (τριππεῖον) Trigarium curule certamen. Plin.lib.37.cap.13.5, Ne equos quidem in trigarijs inserri ullos uernaculis animaduerto. Apud Martianū quoq; capellam lib.9, qui de Musica inscribitur, Trigarium, inquit, supplicantis semper germanitatis adueniat: hoc est, trigemina, inquit, illa mulier, siue tres in unius nominis uocabulum conspirantes.

¶ Trigarius, trigarij (τριιππηλάτης) Trigarum agitator. Plinius libro 28.capite 16.9, Feruntq; & Neronem principem hac potione recreari solitum, quum sic quoq; se trigario approbare uellet.

Trigemini] penultima correpta, pluraliter tantum (τρίδυμοι) Plinius de uiris illustr. 4. 4, Tullus hostilius quia bonam operam aduersum Sabinos nauauerat, rex creatus, bellum Albanis indixit, quod trigeminorum certamine finiuit.

Duo uel trigemini. Colum.lib.7.cap.6.6.de capella.

Trigemini, aut gemini. Colum.lib.2.cap.1.3, Trigeminos uocat, quum tres uno partu eduntur.

Natura trigemina. Plin.lib.15.cap.28.5, Quorundam natura trigemina est, corpus, deinde lignum, rursusq; semen in ligno, ut Persicis.

Trigemina porta dicebatur Romæ, per quam trigemini fratres Horatij exierunt: sed tertius qui superstes fuit, porta Capena redijt. Liuius, Minutius extra portam trigeminam boue aurato donatus est. Plaut.Capt.3.22.

Trigemmis] huius trigemmis, masculin.gener. (τρίκλιθος) Columella, libro 3.capite 19.1, Vallis, & uliginosi campi situ serimus etiam trigemmem (scilicet) malleolum qui est paulò minor dodrante, longior utiq; semipede. Isq; non ab eo trigemmis dictus est, quòd omnino trium oculorum est, quum ferè circa plagam, qua matri abscissus est, plenus sit gemmarum: sed quòd his exceptis, quibus est frequens in ipso capite, tres deinceps articulos, totidemq; gemmas habet. Plinius libro 17.capite 21.5, itidem quum decisi, nec intorti trigemmes.

Trigesimus] penultima correpta, Adiectiuum (τριακοστός) Cicero de Senec.17, Cuius à morte iam tertius & trigesimus est annus.

Triginta] τριάκοντα, Indeclinabile nomen numerale. Virgil.3.Aeneid.78,

— inuenta sub ilicibus sus
Triginta capitum fœtus enixa iacebit.

Trigla] τρίγλα, Genus piscis, qui à nostris mullus dicitur & barbio. Hinc,

¶ Triglites, triglitis, penultima producta (τριγλίτης) Lapillus, qui mulli piscis colorem habet. Plinius libro 37.capite 11.1, de gemmis loquens, Ab animalibus cognominantur carcinias marini cancri colore, echites uiperæ, scorpites scorpionis: aut colore aut effigie, scarites scari piscis, triglites mulli.

Trigon] trigonis (τριγών) Pilæ genus. Martialis, libro 12.79,

Captabit tepidum dextra, leuaq; trigonem. Idem, libro 4.19,

Seu lentum ceromateris tepidúmue trigona. Vide Pila trigonalis, in Pila.

¶ Trigon, Nomen piscis apud Ausonium, sectione 3, ad Theonem, Lethalisq; trigon.

Trigonus] trigoni, pen.prod.masc.gen. (τρίγωνος) Triangulus, triangularis.

¶ Trigonus, Adiectiuum, Triangularis. Man.lib.2.cap.6,

Et

Digitized by Google

Et quæcunq; tamen dicuntur signa trigona.Ibid.cap.7,

——licet ergo signa trigona
Dicantur,partes non seruant illa trigonas.

¶Trigonicus,pen.corr.Adiectiuum,Idem.unde Trigonica radiatio,apud Iulium Firmicum lib.2.cap.32.& rursus libro 3.cap.1.& cap.3.

¶Trigonalis & hoc trigonale,penult.prod.Forma tribus lineis constans.

De pila trigonali est epigramma Martialis libro 14.51. Vide Pila.

Trilibris] & hoc trilibre,pen.prod.(τρίλιτρος) Quod est trium librarum.Horat.2.Serm.Satyr.2.7,

—laudas insane trilibrem Mullum.

Trilinguis] & hoc trilingue(τρίγλωσσος)Qui tres linguas habet,uel qui unum dicit,& aliud cogitat.

Os trilingue.Horat.2.Carm.ode 19.7.De Cerbero.

Trilix] trilicis,pen.prod.(τρίμιτος,τριπλοῦς) natura adiectiuum est omnis generis: Trilices uestes,quæ ex tribus licijs uersicoloribus constant.Interdum pro triplici ponitur.Virgilius 3.Aeneid.94,

Loricam consertam hamis,auroq; trilicem. Valerius 3. Argonaut.40,

Per clypei cædentis opus,partemq; trilicem.

Trimacrus] τρίμακρος, Pes constans ex tribus longis:ut, Virtuti.

Trimatus] Vide Trimus.

Trimestris] & hoc trimestre (τρίμηνος)Quod est trium mensium.Plin.lib.7.cap.15.3,Et hoc tale, tantumq; omnibus tricenis diebus malum in muliere existit,& trimestri spacio largius.Idem lib.10.cap.25,Trimestres aues,ut turdi.

Trimestres anni apud Arcades.Plin.lib.7.cap.48.3.

Trimetrum] trimetri,pen.corr.(τρίμετρον) Carmen tribus pedibus constans.Vide Aldi grāmatica,copiosè de hoc tractantia.Horat.de Arte,53,

— hic & in Acci
Nobilibus trimetris apparet rarus,& Enni.De spondeo loquitur,in carminibus Iambicis.

Trimodia] trimodiæ(τρίχοινος)Nomen est uasis à mensura trium modiorum:quam satoriam Columella uocat libro 2.cap.9.7.quoniam ex ea satores semina iaciunt in sationem seminum.Idem lib.12.cap.50.6, de apparatu oliuitatis, Tum scalæ,corbulæ,decemmodiæ,trimodiæ,satoriæ, quibus districta bacca suscipitur.

¶Trimodium,trimodij(τρίχοινον)Quod tres modios continet.Plin.lib.33.cap.1.15,Neq; enim aliter potuissent trimodia illa annulorum Carthaginem ab Annibale mitti. Plaut. Menæch.2.14.

Trimus] Adiectiuum(τριετής) Quod est trium annorum. Plaut.Rud.18.36,

Trima quæ perijt mihi,iam tanta esset,si uiuit,scio. Plin. lib.17.cap.11.8,Arborem nec minorem bima,nec maiorem trima transferri quidam præcipiunt. Varro 2.de re Rustic. cap.7.2,Videndum ne sint minores trimæ, maiores decem annorum.

Equa trima.Horat.3.Carm.ode 11.2.

¶Trimulus,pen.corr.Adiect.Diminutiuum(τριετίων) Suet.in Augusto,cap.8,Trimulus patrem amisit.Sic quidam legūt: alij uerò,Quadrimus patrem amisit.

¶Trimatus,huius trimatus,pen prod.(τριετία)Ipsa trium annorum ætas.Colum.lib 8.cap.5.18, Summouebimus autem ueteres,id est,quæ trim tum excesserunt.Plin.lib.8.cap.43.2,Partus à xxx.mense ocyssimus,sed à trimatu legitimus.

Trinacria] τρινακρία, Insula quæ & Sicilia,Sicania, & Triquetra appellatur,à tribus promontorijs dicta est Trinacria,Pachyno scilicet,Lilybæo,& Peloro:& ἄκρα summitas. Hinc,

¶Trinacris,pen.corr.(τρινακρίς)Patronymic. pro Adiectiuo,apud Ouidium 4.Fast.84,

Terra tribus scopulis uastum procurrit in æquor,
Trinacris,à positu nomen adepta loci. Idem 5.Metamorphos.70,

——insula Trinacris.

Hybla Trinacris.Ouid.5.Trist.eleg.14.5.

¶Trinacrius,Adiectiuum(τρινάκριος)Siculus:ut, Aqua Trinacria.Ouid.epist.12.26.

Iuuenes Trinacrij.Virg.5.Aeneid.60.

Littus Trinacrium.Virg.1.Aeneid.40.

Viri Trinacrij.Virg.5.Aeneid.106.

Trinepos] pen corr.trinepotis,pen.prod.in gen.(τριτέγγονος)Abnepotis filius:quòd sit post tres à nepote.

Trinoantes] τρινόαντες, Britanniæ insulæ populi Orientales,penes Iamesam æstuarium:ut author est Ptolemæus lib. 2.cap.3.Trinobates Cæsar appellat.

Trinoctium] trinoctij (τρινύκτιον)Tres noctes. Gellius lib. 3.cap.2,Non enim posse impleri trinoctium, quod abesse à uiro usurpandi causa ex XII.tabulis deberet.

¶Trinoctialis,& hoc trinoctiale,penult.prod. (τρινύκτιος) Martial.lib.12.74,

—sed ipse diuûm
Offensus genitor,trinoctiali
Affecit domicœnio clientem.

Trinodis] & hoc trinode, penult. product. Adiectiuum (τρικόμβος)Trium nodorum:ut,Claua trinodis. Ouidius epistol.4.23.

Ossa mei fratris claua perfracta trinodi.Idem 1.Fast.115.

Trinus] Adiectiuum(τρεῖς)Idem quod tres significat. Plaut. Bacch.5.40,

Etiámne est quid porrò? c.hem accipe, trima hæc nunc erit. Cæsar 7.bel.Gall.186,Milites signo dato celeriter ad munitionem perueniunt, eamq; transgressi, trinis castris potiuntur.

Forum trinum.Stat.4.Sylu.9.3.

Trini,pro Terni.Suet.in Nerone, cap.56, Detecta confestim coniuratione,pro summo numine,trinisq; in die sacrificijs colere perseuerauit.id est,Quotidie tribus.Plin.lib. 2. cap. 31,Trinos soles antiqui sæpius uidere.id est,Tres simul.Ibidem,Lunæ quoq; trinæ apparuêre.

Reddere trinas literas.Cic.Attic.lib.11.225.1.

Nulla trinis æstiuis gratulatio.Cic.in Pisonem,77.

¶Trinundinum,pen.cor.(τρίτη ἐκκλησία,τρίτη πανήγυρις) siue Trinūnundinum, dicebatur dies tertiarum nundinarum,qui prædici antea solebat,ut notior esset uniuersis. Idem enim est dicere,Trinundino,& tertijs nundinis: & in trinundinum,hoc est,in tertias nundinas. Sunt qui putent trinundinum esse trium dierum spacium ad habenda comitia,creandorum magistratuum causa.Sed Festus scribit, nefas esse nundinis agi cum populo:quod est,populum ad concilium aut comitia uocare.Alij non pro trium dierum spacio,sed pro loco accipiunt,quòd tribus in locis uno die fierent comitia,aut tribus diebus uno in loco celebrarentur,ut uult Valla lib.2.Liu.3.ab Vrbe,144,Postquam uerò comitia decemuiris creandis in trinundinum indicta sunt. Alij legunt,in trinum nundinum. Cicero pro Domo sua,33,Si quod in cæteris legibus trinundinum esse oporteat, id in adoptione satis est trium esse horarum. Quintilian. lib. 2. cap.4.26,Siue non trino fortè nundino promulgata, siue non idoneo die.

Petere trinum nundinum.Tullius Tironi,lib.16.11.6.

Digitized by Google

Promulgatio trinundinum. Cic.5.Philipp.196.

Triobolum] trioboli, pen. corr. (τριώβολον) Tres obolos ualet. Alio nomine hemidrachmũ dicitur. senos enim obolos drachma efficit: ut authores sunt Plinius & Pollux & alij. Trioboli nota ab altera parte effigiem Iouis, ab altera noctuam habebat: quam illi glaucẽ appellant. Ex quo factũ putat prouerbium Budeus, Noctuam Athenas. Plautus Bacchid.5.26,

Negare sese debere tibi triobolum.

Abiudicare ab suo triobolum. Plaut.Rud.23.99.

Trioboli homo, Nequam & nullius precij. Plaut.Pœn.4.158, Trioboli hominem uocat, ut nauci hominem antiqui dixerunt, & frugi. Dicuntur & diobolares homines.

¶ Triobolaris, & hoc triobolare, pen.prod. (τριωβολιμαῖος) id est, Vilis, & precij trium obolorum.

Triocla] τρίοκλα, Siciliæ urbs, Ptolemæo lib.3. cap.4. hodie Triochala.

Triones] pen.prod. (βόες, ἀροτῆρες) quasi teriones, boues aratorij, dicti sunt antiquis. Vnde septem stellas Septentriones nostri ueteres à bobus iunctis appellarunt, ex quibus figurantur. Martial. lib.6.58,

Cernere Parrhasios dum te iuuat Aule triones,
Cominus & Scythici sydera ferre poli. Cic.2.de Nat. deor.151, Altera dicitur esse Helice: cuius quidem clarissimas stellas, totis noctibus cernimus,
Quas nostri septem soliti uocitare triones.

Gelidi. Ouid.2.Metam.35.
Inoccidui. Claud.de Gigantomachia,3.
Gemini. Virg.1.Aeneid.150.
Pigri. Claud.6.Paneg.41.
Scythici. Claud.7.Paneg.95.

Triopas] τριόπας, Thessalorum rex fuit, pater Meropis: à cuius nomine Cos insula olim Meropis, ipsiq́; insulani Meropes sunt appellati. Author Stephan.

Triophthalmus] triophthalmi, m.g. Lapis in Sicyonia nascens, qui trium oculorum effigiem præ se fert: authore Plinio lib.37.cap.11.

Triopis] τριόπις, Monilis species, tres ueluti oculos habẽtis, apud Pollucem lib.5.cap.16.

Triorches] triorchis, m.g. (τριόρχης) Auis est ex accipitrum genere, à testium numero: dicta Latinis Buteo. Plinius libro 10.cap.8.1.

Triorches, item Tertium centauri genus. Plin.lib.25.cap.6.6.

Triparchus] Adiectiuum (τριφειδόμενος) Valde parcus. Plaut.Persa,7.14,

Nam id demum lepidum est, triparcos homines, uetulos, auidos, aridos Bene admordere.

Tripartitus] pen.prod. Adiect. (τριμερής) siue Tripertitus, Quod in tres partes diuisum est. Cic.1.de Inuent.11, Oratoris ars & facultas in hac materia tripartita uersari existimanda est.

Tripartita bonorum ratio. Cic.1.Acad.32. Et 5.Verr.10, Tripartita causa.

Tripartita oratio. Cic.ad Quirites post reditum,13.

¶ Tripartitò, siue tripertitò, pen.prod. (τριμερῶς) Aduerbium In tres partes. Cic.5.Tusc.57, At diffidat necesse est, qui bona diuidit tripartitò. Liu.1.bel.Pun.25, Vrbem tripartitò aggreditur.

Tripatinum] tripatini, pen.corr. Plin.lib.35.cap.12.12, Atque ut luxu authoritas quoq; aliqua contingat figlinis. Tripatinum, inquit Fenestella, appellabatur summa cœnarum lautitia. Vna erat murenarum, altera luporum, tertia myxonis piscis, inclinatis iam scilicet moribus, ut tamen eos præferre Græciæ etiam philosophis possimus.

Tripectorus] tripectori, pen.corr. (τρίστερνος) Triplex pectus. Lucret.lib.5.6,

Quidue tripectora tergemini uis Geryonai? Fingunt poetæ Geryonem fuisse tricorporem.

¶ Tripertita, Substantiuum, pro libri titulo. Pomponius in l.2. §.deinde Sex. Aelius. ff.de orig.iur. Sextum Aelium etiam Ennius laudauit: & extat illius liber, qui inscribitur Tripertita, qui ueluti cunabula iuris continet. Tripertita autem dicitur, quoniam lege duodecim tabularum præposita, iungitur interpretatio, deinde subtexitur legis actio.

Tripertitus & Tripertitò] Vide Tripartitus.

Tripes] tripedis, pen.cor.m.g. (τρίπους) Quod tres pedes habet. Mart.lib.12.28,

Ibat tripes grabatus, & bipes mensa. Liu.10.bel.Maced. 5, Simul procuratum est, quòd tripedem mulum Reate natum nunciatum erat.

Mensa tripes. Horat.1.Serm.Satyr.3.3.

¶ Tripedalis, & hoc tripedale, pen.prod. (τριποδιαῖος) à Tripes, quod tres pedes longitudinis habet. Plin.li.27.cap.12. 1, Medion folia habet iridis satiuæ, caulem tripedalem.

Tripedalis latitudo. Varro 3.de re Rust.cap.9.5.
Altitudo tripedalis. Plin.lib.17.cap.22.1.
Tripedalis parma. Liu.8.bel.Maced.94.

¶ Tripedaneus, Adiect. Idem (τριποδιαῖος) Cato cap.45, Taleas oleaginas, quas in scrobe saturus eris, tripedaneas decidito. Plin.lib.27.cap.12.3.

Triplex] triplicis, pen.corr.omn.gener. (τριπλοῦς, τριπλάσιος, τρίπτυχος) Quod est trium plicarum. Horatius 1. Carmin. ode 3.2,

Illi robur, & æs triplex
Circa pectus erat.

Triplex, pro Tribus aliquando ponitur. Cic.1.Acad.28, Fuit ergo iam accepta à Platone philosophandi ratio triplex.

Anima triplex. Cic.1.Tusc.33, Plato triplicem finxit animam, cuius principatum, id est rationem, in capite sicut in arce posuit, & duas partes separare uoluit, iram & cupiditatem: quas locus suis disclusit: iram in pectore, cupiditatem subter præcordia locauit.

Colore triplici diuersa licia. Virg.8.eclog.15.
Deæ triplices, Parcæ. Ouid.2.Metam.131.
Forma triplex. Ouid.9.Metam.37.
Remittere triplices literas. Cic.Att.lib.13.266.1.
Muro triplici circundata mœnia. Virg.6.Aeneid.110.
Natura triplex animi. Lucret.lib.3.48.
Pugna triplex, Quæ ter facta est. Mart.lib.5.66.
Triumphus triplex. Virg.1.Aeneid.143.

Triplex, pro quodam tabellæ genere, in quo scribi epistola solebant. Mart.lib.14.6,

Tunc triplices nostros non uilia dona putabis,
Quum se uenturam scribet amica tibi. Dicti autẽ sunt triplices, à trib. folijs.

¶ Triplaris, & hoc triplare, penultima producta: ut, Triplaris numerus. Vide Duplaris.

¶ Triplus, Adiectiuum (τριπλάσιος) Idem quod Triplex. Cic. de Vniuers.29, Vnam principiò partem detraxit ex toto, secundam autem primæ partis duplam: deinde tertiam, quæ esse secundæ sesquialtera, primæ tripla: deinde quartã, quæ secundæ dupla esset: quintam inde, quæ tertiæ tripla. Et paulo pòst,30, Tripla interualla.

¶ Triplico, triplicas, pen.cor. (τριπλασιάζω) triplicare. Plin. lib.7.cap.48.1, Cornici nouem nostras attribuit ætates Hesiodus, quadruplum eius ceruis, id triplicatum coruis.

¶ Triplicatio, triplicationis, Verbale. Caius in l.consilio. D. de curat.furios.&c. Firmicus quoque lib.2.cap.26, Nulla uel duplica-

Digitized by Google

duplicatione, uel triplicatione, uel quadruplicatione. Vide Quadruplicatio, in Quadruplex.

Tripoda] Vide Tripus.

Tripolis] pen. corr. (τρίπολις) Phœniciæ locus, ex numero dicitur trium urbium, Tyro scilicet, Sidone, atque Arado: ut testatur Strabo, Plinius, & Pomponius Mela, lib. 1. in descriptione Phœniciæ. Hinc,

Tripolitana regio dicta est (τριπολιτικὸς) Sunt autem duæ hoc nomine, Africana scilicet, & Syriaca in Phœnice. Oppida Tripolis Africanæ sunt, Abrotonum, Tophia, & Leptis magna.

Tripolium] tripolij (τριπόλιον) Herba quæ aliàs polium, ut Plinius uult, dicitur. Nascitur in maritimis, ubi allidit unda, iterumque retrò commeat, neque in mari, neque in sicco planè. Folia satis habet arida, sed crassiora, caulem palmo altum, in mucrone diuisum huius flores tradunt ter in die mutari, cãdidos mane, purpureos meridie, puniceos sole occidente cõspici, radice alba, odorata, calidi gustus. Ruellius.

Tripondium] tripondij (τρίλιτρον) Pondus trium assium.

Triptolemus] pen. corr. (τριπτόλεμος) Celei filius, teste Seruio, aratri inuentor & agriculturæ. Eleusin (inquit) ciuitas est Atticæ prouinciæ, nõ longè ab Athenis: in qua quum regnaret Celeus, & Cererem filiam quærentem liberalissimè hospitio suscepisset, illa pro remuneratione ostendit ei omne genus agriculturæ: filium etiam eius Triptolemum recens natum, per noctem igne fouit, per diem diuino lacte nutriuit: & eum alatis serpentibus superpositum, per totum orbem misit, ad usum frumentorum hominibus indicandum. Hactenus Seruius. Author ad Herennium, libro 4. 147, Si Triptolemus quum omnibus semen largiretur, ipse ab alijs hominibus id mutuaretur.

Aethereus Triptolemus. Stat. 4. Sylu. 2. 8.

Triptotum] penult. producta (τρίπτωτον) Nomen dicitur quod tribus duntaxat casibus declinatur, ut Scamnum.

Tripudium] tripudij (χορὸς, χορεία, χορευτικὰ) Quasi terripauium: sic enim primò dictum est, pòst terripudium, deinde tripudium est dictum: à Pauio, ferio. Vnde tripudia solistina, dicebantur auguria, quæ fiebant, quoties offa quæ pullis dabatur, aliquo modo cadebat in solum: ita enim à solo solistimum, ut à medio mediastinum dicitur. Cicero 2. de Diuinat. 111, Quum igitur offa ex ore pulli ceciderat, tum auspicanti tripudium solistinum nunciabatur. Idem 1. de Diuinat. 53.

Tripudium, pro Saltatione. Liu. 1. ab Vrbe, 83, Ac per urbem ire canentes carmina cum tripudijs, solennique saltatu iussit.

Citatis celerare tripudijs. Catull. de Berecinth. 58. 6.

¶Tripudio, tripudias (χορεύω) tripudiare, Saltare. Cic. pro Sestio, 77, Sed illum tot iam in funeribus Reipub. exultantem ac tripudiantem, legum, si posset, laqueis constringeret.

Tripus] tripodis, pen. corr. masc. gen. uel tripoda, tripodæ (τρίπους) Dicitur omne quod habet tres pedes. Tripodes erant mensæ in templo Apollinis Delphici, quibus superpositæ Phœbades uaticinabantur, ut ait Seruius. Plin. lib. 34. cap. 3. 4, Ex ære factitauère & cortinas tripodum nomine Delphicas, quoniam donis maximè Apollinis Delphici dicebantur. Cic. 3. de Natur. deor. 55, Ex eo igitur & Lisytio est is Hercules, quem concertauisse cum Apolline de tripode accepimus.

Sacri tripodes. Virgil. 5. Aeneid. 22.

Tripodibus Græci donabant uiros fortes: quia non facilè succumbant. Virg. 9. Aeneid. 54,

Et tripodas geminos auri duo magna talenta. Horat. lib. 4. Carm. ode 8. 1,

Donarem tripodas præmia fortium Graiorum.

Triquetra] triquetræ, uel Triquetrum, triquetri, pen. corr. (τρίγωνον) Figura triangularis, quæ est huiusmodi, Δ. Plin. lib. 2. cap. 15. 1, Postea radiorum eius contactu teguntur, & in triquetro à partibus centum uiginti stationes matutinas faciunt. Lucret. lib. 4. 132,

Esse triquetra alijs, alijs quadrata necesse est.

¶Triquetrus, pen. corr. Adiectiuum (τρίγωνος) Quod trianguli formam habet. Cæsar 5. bel. Gall. 50, Insula natura triquetra: cuius unum latus est contra Galliam. Colum. lib. 5. cap. 2. 1, Omnis ager aut quadratus, aut longus, aut cuneatus, aut triquetrus.

Prædia triquetra. Horat. 2. Sermon. Satyr. 6. 11. id est, Sicula: quòd in tres partes, id est, promõtoria diducta sit, uel quadras, inquit Porphyrio.

Triremis] Huius triremis, pen. prod. fœm. gen. (τριήρης) Nauis tres remorum ordines habens. Cæsar 2. bel. Ciuil. 99, Appulsaque ad proximum litus trireme constrata, & in littore relicta, pedibus Adrumetum profugerat. Cic. 7. Verr. 35, Nauem uerò Cybeam maximã, triremis instar pulcherrimam atque ornatissimam.

Aerata triremis. Horat. 3. Carm. ode 1. 8.

Bellatrix triremis. Claud. 4. Paneg. 27.

Validæ triremes. Lucan. lib. 3. 106.

Tris] τρεῖς, pro tres in accusatiuo, legimus apud antiquos. Cicero 4. Academ. 249, Testatur sæpe Chrysippus tres solas esse sententias, quæ defendi possint de finibus. Virgilius 1. Aeneidos, 33,

Tris notus abreptas in saxa latentia torquet. Quorum autem nominum genitiuus pluralis ante um syllabam, i literam habuerit, Accusatiuum, inquit Priscianus, per is loquimur, ut refert Charisius. quanquam nostra ætate passim ab eruditis receptum est, nec minus quorundam maiorum, ut huiusmodi Accusatiui per ei diphthongum scriberentur: quum tamen Velij Longi sententia sit, ut per i solam notentur. Nam & aliquando Quintiliano incommodum per ei scribere uisum est. Vide Gell. lib. 13. cap. 19.

Triscurria] Substantiuum neut. gen. plur. num. Maximæ scurrilitates: à Tris & Scurra. Nam tris & ter, pro superlatino Græci & Latini usi sunt. Vnde Trifurcifer, & Triueneficus, apud Plautũ: id est, Maximus furcifer, & Maximus ueneficus. Iuuenal. Satyr. 8,

Qui sedet, & spectat triscurria patritiorum. hoc est, Nobilium facta maximè scurrilia.

Trismegistus] qui etiam ἑρμῆς τρισμέγιστος, Mercurius, quasi Ter maximus dictus, uel ualde maximus. qui fuit nepos maioris Mercurij, quem fabulantur fuisse filium Nili. Hunc tamen secundum adserunt occidisse Argum, Aegyptijsque præfuisse, & leges literasque tradidisse: sed literarum characteres, animalium arborumque figuras habuisse. Hic condidit urbem, quam à se Hermopolim nominauit. Dictus est autem Trismegistus, quòd & philosophus maximus, & sacerdos, & maximus deniq; rex fuerit. Consueuerunt enim Aegyptij, ex omni philosophorum numero sacerdotes, ac rursus ex sacerdotibus regem eligere. Hic autem ut philosophos sapientia, ita religione sacerdotes excelluit, ac mox in imperio ministrando superiores omnes reges superauit. Hic primus à Physicis ad diuinorum speculationem se erexit. Primus de maiestate Dei, de Dæmonum ordine, animarumque mutationibus sapientissimè disputauit. Scripsit multa uolumina, quibus arcana mysteria & oracula panduntur. Non enim ut philosophus solum, sed ut propheta futura sæpe prædicit. Hæc ex Diodoro Siculo.

Trissago] penult. product. trissaginis (χαμαίδρυς) Vulgò Chamæ-

Digitized by Google

Chamædreos: alij serratam, & ab ea serram inuentam dixêre, teste Plinio. Carpitur pregnans succo, petrosis gaudet. Officinis Græcum nomen insedit. Querculam uel serratulã uulgus nominat. Ruellius.

Tristega] pen. corr. tristegorum (τρίστεγα) Trium contignationum ædificia, siue tres contignationes.

Tristis] & hoc triste (ἀνάθυμος, ἄθυμος, ἀλιγεινὸς, ἐπίλυπος, σκυθρωπὸς, ἀμείδητος, λυγαλέος) Mœstus dicitur. Donatus, Tristis animo: Truculentus uultu. Virgilius eclog. 10. 7,

Tristis at ille tamen, Cantabitis Arcades, inquit. Idem 4. Georgic. 48,

Tristior hybernas cælo descendit in undas.

Triste silentium, & mœstitia tacita. Liu. 1. ab Vrbe, 127.

Tristis & conturbatus. Cic. 6. Verr. 27.

Triste ac seuerum genus dicendi. Cic. de clar. Orat. 58.

Suppliciter tristis. Virg. 1. Aeneid. 97.

Cum tristibus seuerè, cum remissis iucundè uiuere. Cicero pro Cælio, 9.

Tristis, Sæuus aliquãdo dicitur: quòd tristitia in frõte hominis, crudelitatis, grauitatis, iræ, minarum, studij, difficultatis indicium est. Virg. 2. Aeneid. 110,

—— tristia facta. Idem 6. Aeneid. 63,

Nauita tristis. Et 2. Aeneid. 68,

—— tristis Erinnys.

Tristis, Grauis. Cic. 6. de Repub. 4, Qui numero optimatum & principum obtulit his uocibus, & grauitatis suæ liquit illum tristem, & plenum dignitatis sonum. Ex Nonio. Plin. in Paneg. 66, Nunquam principibus defuerunt, qui fronte graui & tristi supercilio utilitatibus fisci contumaciter adessent.

Tristis, Iratus. Lucilius,

Timeo certè ne mihi sit tristior. Afran. epist.

Iactauit sese, iactet, mihi erit tristior. Nonius.

Tristis, Minax. Virg. 2. Aeneid. 23,

—— isq; adytis hæc tristia dicta reportat. Nonius.

Tristis, Horridus. Martial. ad Scazontem, lib. 1. 92,

Amator ille tristium lacernarum.

Acheron tristis. Vide Acheron.

Adulatio tristis. Tacit. lib. 11.

Aegrimonia tristis. Horat. Epod. 17. 16.

Antiquitas tristis & impexa. Tacit. in Dialogo de Oratore.

Arbor tristis aspectu. Plin. lib. 13. cap. 22. 3.

Arma tristia. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 10.

Bellum triste. Senec. Octau. 6. 6. Virg. 6. eclog. 2.

Clades tristis. Horat. 3. Carm. ode 3. 13.

Cor triste. Virg. 6. Aeneid. 37.

Curæ tristes. Virg. 4. Georg. 107.

Damna tristia. Ouid. 1. Fast. 12.

Domus tristis sine sole. Virgil. 6. Aeneid. 107.

Exta tristia, Res tristes portendentia. Virg. 1. Georg. 97.

Facinus triste. Ouid. 6. Metam. 125.

Fortuna tristis. Ouid. epist. 3. 9.

Frons tristis. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 8.

Hyems tristis. Virgil. 4. Georg. 27.

Ianua tristissima. Ouid. 1. de remed. Amor. 47.

Imago tristis ponti. Ouid. 11. Metam. 86.

Imago tristissima noctis. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 1.

Iræ tristes, Quæ tristes faciunt. Virg. 2. eclog. 3.

Dare ad aliquem literas tristes. Cic. Att. lib. 7. 143. 1.

Mens tristis. Ouid. epist. 12. 30.

Morbus tristis. Virg. 4. Georg. 51.

Mors tristis. Senec. Octau. 4. 1.

Nebulæ tristes. Stat. 5. Thebaid. 37.

Nesis tristis. Virg. 2. Aeneid. 57.

Nox tristior quàm tempora Phœbi. Ouid. 2. de remed. 38.

Nubila tristia. Ouid. 6. Metam. 138.

Oratio tristis, cui Hilaris opponitur. Quint. lib. 8. cap. 3.

Ora tristia. Virgil. 2. Georg. 50.

Pœna tristis. Ouid. 2. Trist. 99.

Querimoniæ tristes. Horat. 3. Carm. ode 24. 7.

Ruinæ tristes. Virg. 1. Aeneid. 49.

Senectus tristis. Virg. 3. Georg. 14.

Sermo tristis. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 3.

Quid tua sors? tristis, atrox. Cic. pro Muren. 39.

Supercilium triste. Lucret. lib. 6. 238.

Tempus triste. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 8.

Verba tristia. Horat. de Arte, 22. Cic. 2. de Finib. 187, Sic enim maiores nostri labores non fugiendos, tristissimo tamen uerbo erumnas etiam, in deo nominauerunt.

Vultus tristis. Ouid. epist. 16. 3.

Patrare aliquid triste. Tacit. lib. 5.

Statuere triste aliquid. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 24.

Tristis ad recordationem. Liu. lib. 4. bel. Pun.

Tristis succus, Amarus. Virgilius 2. Georgic. 26. Idem 3. Georg. 90,

—— tristis amurca.

Absynthium triste. Vide Absynthium.

Sapor tristis. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 10.

Suauiolum tristi tristius belleboro. Catul. ad Iuuentium, 94. 3.

Tristis, Doctus. Lucilius lib. 28,

Adde eodem tristis ac seuerus philosophus. Cic. 2. Verr. 19, Iudex tristis ac integer. Ita Nonius. Ego potius cum Seruio seuerum interpretarer, Donatus in illud Terentij in Andria,

Tristis seueritas inest in uultu: ad laudem interdum, inquit, non ad amaritudinem sumitur tristis: citans locum istũ Ciceronis, Iudex tristis.

Tristis, Qui inuitus aliquid facit, nec libenter, authore Donato. Terent. Eunuch. 4. 1. 8,

Inuitat tristis, mansit ibi.

Tristis, Tristi similis, inquit Donatus. Terent. Eunuc. 3. 5. 48,

Heus tu, inquit, Dore, Cape hoc flabellum, &c.

Accipio tristis.

¶ Tristius (ἀθυμότερον) Comparatiuum aduerbium. Cic. de Senect. 61, Facilius in morbos incidunt adolescentes, grauius ægrotant, tristius curantur. Nonius.

Quò facilius, quibus est iratior, respondere tristibus posit. Cicero Figulo, lib. 4. 13. 15.

¶ Tristiculus, pen. corr. Adiectiuum (ὑποδύσθυμος) Aliquantum tristis. Cicero 1. de Diuinat. 167, Filiolam suam Tertiam, quæ tum erat admodum parua, osculans, animum aduertit tristiculam.

¶ Tristitia, tristitiæ (ἀθυμία, δυσθυμία, ἀκηδία, λύπη, ἄχος, ἀκηδία, ἀχθηδὼν) Cicer. 4. de Finib. 127, Quam illorum tristitiam atq; asperitatem fugiens Panætius, nec acerbitatem sententiarum, &c,

Irritamenta tristitiæ. Tacit. lib. 13.

Seueritas & tristitia. Cic. de clar. Orat. 49.

Tristitia & Lætitia, contraria. Cic. 2. de Orat. 40.

Temporum tristitia. Cic. Appio, lib. 3. 8. 31.

Simulata & uersuta tristitia. Cic. Post reditum in Senatu, 11.

Abstrudere tristitiam. Vide Abstrudo.

Compescere tristitiam alicuius. Ouid. 9. Metam. 80.

Condire tristitiam. Vide Condio.

Contorquere aliquem ad Tristitiam. Vide Contorqueo.

Contrahere tristitiam. Vide contraho.

Recessus solis quasi tristitia quadam contrahit terram. Cic. 2 de Nat

Digitized by Google

de Natur.deor.147.
Deducere à tristitia & acerbitate.Cic.2.de Orat.184.
Finire tristitiam.Horat.1.Carm.ode 7.4.
Mitigare tristitiam.Cic.2.de Orat.131.
Tradere se lachrymis ac tristitiæ.Luceius Tul.M.F.lib.14.4.
¶Tristificus,pen.corr. Adiect. (ἀλγύνων) Quod tristitiam afsert.Cic.1.de Diuinat.21,

Tristificas certant Neptuno reddere uoces. Ex poeta.

Promere uoces tristificas.Cic.1.de Diuinat.39.Ex poeta.
Trisulcus] Adiect. (τριγλώχιν) Id est, trifidum: hoc est,tres acies habens,& à tribus partibus scindens.
Fulmina trisulca.Senec.Herc.Oetæo,17.3.
Ignibus trisulcis armata dextra Iouis.Ouid.2.Metam.170.
Linguis micat ore trisulcis.Virg.2.Georg.88.
Tela trisulca Iouis.Ouid.23.Amor.eleg.5.11.
Tritanus]pen.prod.(τριτανός)ut author est Varro in relatione prodigiosæ fortitudinis,gladiator fuit, qui in ludo gladiatorio Samnitium armatura celebris, & rectos & transuersos cancellatim toto corpore habuit neruos,in brachijs etiam manibusq;.Hic omnes aduersarios leui tactu, ac penè securis congreßionibus uicit.Filium habuit Cnei Pompeij militem,pari fortitudine natum,qui hostem se prouocantem ita spreuit,ut inermi dextra eum superauerit, & captũ digito uno in castra Imperatoris sui reportauerit.Huius & meminit Plin.lib.7.cap.20.
Tritauus]tritaui,penult.corrept.m.g. (τρίπαππος) Plautus Pers.3.4,

Pater,auos,proauos,abauos,atauos,tritauos. Paulus in l.iuriscõsultus de gradib.affinitatis,Tritauus aũt is est patris & matris atauus,aui uel auiæ abauus, proaui uel proauiæ auus,abaui uel abauiæ auus,ataui uel atauiæ pater: dictus quasi tertius auus.

Trithales] τριθαλὴς, Herba, quæ est alterum genus aizoi. Plin.lib.25.cap.13,Aizoi duo genera:maius in fictilibus uasis seritur,&c.alterum minusculum,quod trithales uocant: alij,tritbales,quia ter floreat:alij,crysotales:alij,isoetes.
Triticum]tritici,pen.corr. (πυρὸς,σῖτος) Genus frumenti dictum,ut ait Varr.de Ling.Latin. quòd ex spicis teratur. Plinius libro 18.cap.7.14, Tritici genera plura quæ fecère gentes,Italico nullum equidem comparauerim candore ac pondere,quo maximè decernitur, montanis modò comparetur Italiæ agris externum:in quo principatum tenuit Bœotia,deinde Sicilia,mox Africa.tertium pondus erat Thracio Syrioq;,deinde Aegyptio.Ruellius, Triticum omne radicibus multis ac prætenuibus exit, folio uno, germinibus omnino multis,sed quæ in ramos brachiari non poßit, aristas ex se mittit,& in herba per hyemem est. Remollito autem cœlo,cauliculus de medio aßurgit,cuius tertio aut quarto genu spica geritur,non prius euidens quàm folliculo inclusa,quæ gloma dicitur.Consummato eo flos erumpit,quarto aut quinto pòst die:ac totidem ferè diebus,plurimumq; septem durat.Varro quindecim diebus frumentum in uaginis esse dicit,quindecim florere,quindecim arescere. post florem crassescit,inquit Theophrast. maturaturq; intra quadragesimum diem,quum tardißimè,octauo ab satu mense plurima parte metitur,Aegyptijs,ut aiunt,septimo. Folium tritico arundineum,angustius tamen quàm hordeo: caulis quoq; leuior & lentior,nec perinde fragilis triticum multis integitur tunicis,hordeum nullis.Culmus tritico altior est, quàm hordeo,spica quoq; remotior à folio, palea suauior, mollior,succosior.Inconditæ tritico spicæ,explanatæq; hordeo in uersus dispositæ.Vtriq; culmus spicam sustinet, quæ & spicus & spicum à Cicerone dicitur in Arato: spica, granum & aristam.

¶Triticeus, Adiect. (σιτικὸς) ut, Meßis triticea. Virg. 1. Georg.44.Ouid.5.Metam.98.
Fœtus triticei.Ouid.1.Fast.139.
Tritium] Metallum (τρίτιον μέταλλον) Hispaniæ urbs,Ptolemæo lib.2.cap.6.hodie Tafalla.
Triton] huius Tritonis, pen.prod. (τρίτων) inquit Seruius, Deus marinus, Neptuni & Salatiæ deæ marinæ filius,ab aqua salsa dictæ.Hæc Seruius,enarrans hunc locum Virgil.1. Aeneid.30,

Cymothoe simul,& Triton adnixus acuto
Detrudunt naues scopulo,&c.

Meminit Cic.1.de Natur. deor.106. Hic Neptuni tubicen esse fertur, cui mandat, ut receptui canat,fluuiosq; in suos fontes reuocet.Idem Attico, lib.2.24.2,Non modò de Cynico Consulari, sed ne de istis quidem piscinarum Tritonibus poterit se iactare.
Cæruleus Triton.Ouid.1.Metam.67.
Canorus Triton.Ouid.2.Metam.2.
Citi Tritones.Virg.5.Aeneid.165.
Ingens Triton.Valer.1.136.
Maritimus.Cic.1.de Natur.deor.106.
Rapidi Tritonis hera Minerua.Catul.Argon.59.79.
Triton Africæ minoris fluuius et lacus,cuius meminit Plin. lib. 5.cap.4.Herodotus lib.4.in palude insulam esse ait,ubi uestigia sunt euidentia, Iasonem aliquando in his fuisse. Amnis ipse Triton in Syrtim minorem egreditur. Ptolemæo libr. 4.cap.3. Alij alijs in locis paludem hanc statuerunt, ut bellè Plinius obseruauit.
¶Tritonia,uel Tritonis (τριτωνία) id est, Minerua, quòd tẽporibus Ogygij regis ad lacum Tritonis uirginali primum habitu apparuerit.Vbi ait Herodotus uirgines annis singulis se purgare lampadibus & lignis, in uenerationem Palladis.Diodorus scribit dictam Tritoniam à Cretæ filio Tritone. Lucan.lib.9.71.Lucret.lib.6.151,

—Palladis ad templum Tritonidos almæ.

Armipotens Tritonia.Cic.Antequam iret in exil.15.
Audax Tritonia.Stat.10.Thebaid.178.
Sæuæ Tritonidis arx.Virg.2.Aeneid.46.
Virgo Tritonia.Stat.1.Sylu.1.8.
¶Tritonis, pen. prod. Tritonidos, pen. corr. Patronymicum fœm. (τριτωνὶς) ut, Arx Tritonis. Ouid.2.Metamor.159. Intelligit Athenas.
Palus Tritonis.Silius lib.3.66.
¶Tritoniacus, pen.corr. (τριτωνιακὸς) Adiect.Ouid.15.Metamorph.72,

Quum Tritoniacam nouies subière paludem.

Tritura,Trituro,Tritus] Vide Tero.
Triuia] τριοδῖτις, dicta est Diana, quòd triuijs præesset, propter quod tres facies habere fingebatur. Virgil. 4. Aeneid. 162,

— tria uirginis ora Dianæ. Ouid.1.Fast.29,
Ora uides Hecates in tres uergentia parteis,
Seruet ut in ternas compita secta uias.

Ara Triuiæ.Ouid.3.de Ponto,eleg 2.15.
Sacerdos Triuiæ.Virg.6.Aeneid.7.
Potens Triuia.Valer.3.Argon.64.
Virgo Triuia.Lucret.lib.1.17.
Triuenefica] triuenefice, pen. corr. (τριφαρμακεύτρια) Maximè uenefica.Plaut.Aulul.5.8,

Mirum quin tua nunc me causa faciat Iuppiter
Philippum regem,aut Darium triuenefica.

Triuium] triuij (τρίοδος) Locus è quo trium uiarum iter fieri potest:uel spacium quod est inter tres uias,quemadmodum quadriuium,in quem permulti propter tot uiarum concursum affluere solent.Catul.

Digitized by Google

Omnibus in triuijs uulgetur fabula passim. Cic. 2. de lege Agrar. 4, Vt in atrijs auctionarijs potius quàm in triuijs aut in compitis auctionentur.

Arripere maledictum ex triuio. Cic. pro Murena, 11.

Triuia erant etiam rusticorum sacris attributa. nam illic oues cædebantur, & serta appendebantur. Tibullus lib. 1.3,

Nam ueneror: seu stipes habet desertus in agris,
Seu uetus in triuio florida serta lapis.

¶Triuialis, & hoc triuiale, pen. prod. Quod in triuio fit, uel quo in triuijs utebantur: ut, Verba triuialia: id est, inculta, et parum elegantia. Sueton. de claris Rhetor. 3. Tum ne usquequaq; scholasticus existimaretur, circuncisè ac sordidè, & tantummodo uerbis triuialibus egit.

Carmen triuiale. Iuuen. Satyr. 7.6.

Triuialis scientiæ magistri à Quintiliano dicuntur, qui in triuijs docent.

Triuialis lingua, Vulgaris, qua in triuijs pueri grammaticam discentes utebantur.

¶Triuialiter, pen. corr. Aduerbium, Quod significat Passim.

Triumphus] triumphi, masc. gen. (θρίαμβος) Quidā Græcum putant: nam θρίαμβον appellant Græci. nos aspiratione ex prima in nouissimam syllabam translata, & b, mutata in p, dicimus triumphum. Varro, à Baccho huius rei inuentore tractum nomen putat. Tranquillus dici existimat triumphum, quia qui triumpharet, triplici iudicio honoraretur: primò enim exercitus de triumpho decernendo duci iudicabat, secundò Senatus, tertiò populus. Erat autem triumphus omnium honorum, qui à populo Rom. dari solebat, maximus: nam illa pompa solennis erat, quæ fiebat redeuntibus in urbem cum uictoria.

Qui triumphabant apud Romanos, equis albis uehebantur curru inaurato, capite coronato lauro: & ante ipsum triumphantem uictus hostis oneratus colla catenis: & præeunte Senatu Capitolium ascendebant ad templum Iouis optimi maximi, ubi mactato tauro albo domum redibant. Cic. in Pisonem, 47, Differes de triumpho: quid tandem habet iste currus? quid uincti ante currum duces? quid simulachra oppidorum? quid aurum? quid argentum? quid legati in equis & Tribuni? quid clamor militum? quid tota illa pompa? inania sunt ista, mihi crede, delectamenta penè puerorum.

Is demum est mea sententia iustus triumphus ac uerus, quum bene de Repub. meritis testimonium à consensu ciuitatis datur. Cic. 14. Philip. 393.

Diues triumphis terra Aphrica. Virg. 4. Aeneid. 8.

Castrensis triumphus. Vide Castrum.

Fœlices triumphi. Claud. de bel. Getico, 129.

Ingens triumphus. Senec. Herc. Oetæo, 6.29.

Insignis triumphus. Claud. 1. in Ruffin. 11.

Læti triumphi. Ouid. 13. Metam. 51.

Laurigeri triumphi. Claud. 6. Paneg. 3.

Magni triumphi. Horat. 1. Carm. ode 2.10.

Magnificus triumphus. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 6.

Naualis triumphus. Vide Nauis.

Opimus triumphus. Horat. 4. Carm. ode 4.11.

Præclarus triumphus. Claud. 3. de raptu Proserp. 66.

Sacer triumphus. Ouid. 1. Amor. eleg. 2.10.

Superbus triumphus. Horat. 1. Carm. ode 37. 7.

Agere triumphum. Ouid. 15. Metam. 152.

Agere triumphum de aliqua re. Cic. 7. Verr. 79.

Agere triumphum iustissimum ex inimicis. Cicero Appio, libro 3.10.4.

Deportare triumphum, Vincere: uictorum enim proprium erat, quum in urbem rediissent. Cic. 1. Offic. 111.

Ducere aliquem in triumpho. Plin. lib. 7. cap. 43.1.

Ducere per triumphum. Cic. 7. Verr. 54.

Frequentare triumphum. Liu. lib. 6. Decad. 4.

Habere triumphos, pro Triumphare. Cic. pro Corn. Balbo, 6.

¶Triumpho, triumphas (θριαμβεύω) triumphare, Triumphū agere. Cic. 2. de Finib. 105, Bella magna gesserat is, bis Consul fuerat, triumphârat.

Amplissimè & honestissimè triumphare. Cic. pro Murena, 13.

Triumphauit Achæos: id est, Victis Achæis triumphauit. Plin. de Viris illustr. 61.

Gloriosè triumphare. Cic. Cælo, lib. 2.11.6.

Triumphare de. Cic. de Senect. 50, Curius quum de Samnitibus triumphasset.

De sententia alicuius triumphare. Cic. Attic. lib. 7.121.12.

Amor de me triumphat. Propert. lib. 2. eleg. 9.8.

Triumphare ex aliquo. Plin. lib. 7. cap. 43.3.

Triumphari, impersonale. Liu. 3. ab Vrbe, 270, Tum primum sine authoritate Senatus, populi iussu triumphatum est. Cic. 2. Offic. 39.

Triumphare, Exultare, & sibi placere. Cæsar, Quod euenisse nobis gaudeo & triumpho. Terent. Heaut. 4.2.5,

Triumpho, si licet me latére, tecto abscedere.

Triumphare & gaudere, uel Triumphare gaudio. Cic. ad Att. lib. 9.189.2, Atq; ego quum ex ipsa re magnam capio uoluptatem, tū meum factū probari abs te triumpho & gaudeo. Idem pro Cluent. 10, Tum uerò illa egregia ac præclara mater palàm exultare lætitia, ac triumphare gaudio cœpit.

Triumphat oratio mea, & exultat. Cic. 2. in Catil. 26.

Lætari & triumphare in omnium gemitu. Cic. 7. Verr. 94.

¶Triumphans, triumphantis, Participium. Cic. 14. Philipp. 393, Quum hesterno die propter eorum res gestas me ouantem & propè triumphantem populus Romanus in Capitolium domo tulerit.

Equi triumphantes. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8.8.

¶Triumphatus, pen. prod. Participium (θριαμβευθεὶς) De quo triumphatum est. Virg. 4. Georg. 7,

Bisq; triumphatas utroq; ab littore gentes. Plin. lib. 5. cap. 5.6, Omnia armis Rom. superata, & à Cornelio Balbo triumphata.

¶Triumphatus, huius triumphatus, pen. prod. m. g. (θρίαμβευσις) Plin. Ne triumphatu suo nimis superbiat Antonius.

¶Triumphator, pen. prod. huius triumphatoris, masculin. gener. (θριαμβεύτης) Qui triumphat, uel qui aliquando triumphauit.

¶Triumphalis, & hoc triumphale, penult. product. (θριαμβικός) Qui ad triumphum pertinet, Vnde triumphales coronæ, quibus imperatores in triumphis coronabantur. Plinius lib. 22. cap. 3.1.

Cœnæ triumphales. Plin. lib. 9. cap. 55.

Currus triumphalis, Super quem sedebant triumphantes. Plin. lib. 7. cap. 26.2.

Fronde triumphali uinctus tempora. Ouid. ad Liuiam, 67.

Habitus triumphalis. Quintil. lib. 10. cap. 7.

Imagines triumphales. Horat. Epod. 8. 3.

Laurus triumphalis. Tibul. lib. 2. eleg. 5.1.

Porta triumphalis Romæ dicta, quòd per eam triumphantes uictores in urbem deducerentur. Cic. in Pisonem, 43.

Prouincia triumphalis, propter quam deuictam imperator triumphum reportauit. Cic. in Pisonem, 34.

Statua triumphalis. Plinius epistol. 3. lib. 2. a. id est, In habitu triumphantis. Lege Plinium libro 34. capite 4. de honore statuarum.

Tituli triumphales. Iuuen. Satyr. 1.13.

Vehicula triumphalia Cic. in Pisonem, 48.

Vestes triumphales, Quæ triumphantium erant: quemadmodum &

Digitized by Google

dum & aurum triumphale & habitus triumphalis dicitur. Plin.lib.8.cap.48.6, Pictas uestes iam apud Homerũ fuisse, unde triumphales natæ. Idem lib. 9.cap.36.3, De purpuræ succo, seu colore purpureo, Dijs aduocatur placandis, omnemq; uestem illuminat, in triumphali miscetur auro.

Vir triumphalis, Qui triumphauit, quemadmodum Consularis, qui Consul fuit. Suet.de Augusto. Liu.5.ab Vrbe,178.

Bis triumphalem fieri. Cic.in Salust.13.

¶ Triumphalia, triumphaliorum (θριαμβικά) Ipsa triumphatio: ut, Tribuere alicui triumphalia. Tacit.lib.4.

Triumphalia ornamenta, quæ fauore principum concedebantur ijs qui non triũphassent: quorum sæpe fit mentio apud Tacitum. Interdum uerò sine substantiuo ponitur: ut apud Plinium in Paneg. 146, Licet alteri uestrûm triumphalia filij uirtus, cælum alteri dederit.

Triumuir] triumuiri, penultima correpta, masc.gener. (εἷς τῶν τριῶν) Nomen magistratus Romani, quem tres collegæ administrabant.

Triumuiri ecquando nisi per XXXV. tribus creati sunt. Cicero 2.de lege Agraria,31.

Triumuiri triplices fuêre: Capitales, Mensarij, Nocturni.

Capitales triumuiri (inquit Pomponius de orig.iuris, l. necessarium. §. eodem tempore) constituti sunt, qui carceris custodiam haberent: ut quum animaduerti oporteret, interuentu eorum fieret. Valerius libro 5, Tam admirabilis spectaculi nouitas ab ipso custode ad triumuirum, à triumuiro ad prætorem, à prætore ad consilium iudicum perlata. Cicero in Orator.87, Planeq; Duorumuirorum iudicium, aut Triumuirorum capitalium, aut Decemuirorum litibus iudicandis dico nunquam.

Mensarij triumuiri. Liuius, Triumuiri mensarij creati sunt: hiq; nummularijs & monetæ omnis generis & formæ cusoribus præerant.

Nocturni triumuiri. Cornelius Tacitus, Triumuiri nocturni, quòd ad incendium in sacra uia ortum tardè uenerant, à Tribuno plebis die dicta damnati sunt.

Epulones triumuiri. Liuius 3.bel. Macedon. Romæ eo primum anno triumuiri epulones facti C. Licinius Lucullus, T. Romuleius, qui legem de creandis his tulerat, & P. Porcius Lecca. His triumuiris, item ut pontifici, lege datum togæ prætextæ habendæ ius.

Monetales Triumuiri. Vide Moneta.

¶ Triumuiratus, huius triumuiratus, pen. prod.m.gen.(ἀρχὴ τῶν τριῶν) Ipsum Triumuirorum officium. Cic. de claris Orat. 60, Qui quidem in triumuiratu iudicauerit contra P.Africani auunculi sui testimonium.

¶ Triumuiralis, pen.prod. Adiect. Horat.Epod.4.3,

> Sectus flagellis hic triumuiralibus
> Præconis ad fastidium.

Triuncis] & hoc triunce (τριούγκιον) à tribus uncijs dicebatur quadrans. Vnde triuncium, quod trium unciarum est. Plinius lib.33.cap.3.7, Quadrans antea triuncis uocatus, à tribus uncijs.

Trixago] trixaginis, fœ.g. (χαμαίδρυς) Eadem herba quæ trissago. Vide suprà.

Troas] huius Troadis, penultima correpta (τρωὰς, τρωιὰς) Asiæ regio, Hellesponto adiacens, eadem quondam Aeolis & Mysia appellata, authore Plin.lib.5.capite 30. Mela lib. 1, Proxima, inquit, regio, ex quo ab Aeolis incoli cœpit, Aeolis facta, antè Mysia, & qua Hellespontum attingit, Troianis possidentibus Troas fuit. Hactenus Pomponius. Ptolemæus minorem Phrygiam appellat. Homerus ab Aesapo usq; ad Cayci fluminis ostia eius fines produxit. In ea Ilion, quæ & Troia, mille quingentis passibus à portu distans, omnium quæ sub sole sunt nobilissima. Ciuitates Troadis nobiliores, Dardanum, Simeontis fluminis ostia, Antandrus, Smyrna, Clazomene, Ephesus, Miletus, Pergamus, Tyatyra, Philadelphia, Laodicia, Antiochia. Montes clari, Ida & Tmolus.

¶ Troas, Patronymicum fœm. pro gentili. Virgilius 5. Aeneidos,123.

> At procul in sola secretæ Troades acta
> Amissum Anchisen flebant. hoc est, Troianæ mulieres.

Trochæus] trochæi, masc. gen. (τροχαῖος) Pes celer, & uolubilis, quòd rotatim & celeriter diceretur. nam τροχὸς, Latinè rota dicitur. A' Mercurio repertus, tenet locum ultimum in carmine hexametro, constatq; ex duabus syllabis, prima longa & ultima breui. Vel dicitur ἀπὸ τοῦ τρέχειν, id est, à currendo: quia cursum suum habet de longa syllaba in breuem. A' Græcis τροχαῖος appellatur. Cic.3.de Orat. 100, Quum sint numeri plures, iambum & trochæum frequentem segregat ab oratore Aristoteles.

Trochæus qui est eodem spacio quo choræus, cordax ab Aristotele appellatur. Cic.in Orat.112.

Trochæus qui temporibus & interuallis est par iambo. Cicero in Orator.

Cordex trochæus. Vide Cor.

Trochilos] τρόχιλος, Parua auis, rexq; auium dicitur: qui alio nomine regulus appellatur, siue, ut Suetonius ait, regaliolus. Plinius libro 10. capite 74, Aquilæ & trochilus, si credimus, quoniam rex appellatur auium. Idem libro 8. capite 25.2, Auis quæ trochilos ibi uocatur, rex auium in Italia, &c.

Trochiscus] Vide Trochus.

Trochlea] trochleæ, Totam illam machinam significat, quæ continet rotulam, & axiculum per rotulam traiectum, circa quem rotula uersatur: & præterea ductarium funẽ, qui circa orbiculum æneum currit: qualem in puteis uidemus. Huiusmodi meminit Cato de re Rustica, in instrumento torcularis, in quo suculas quinq;, funes ductarios quinq;, trochleas decem oportere esse tradit. Idem cap.3. 3, Trochleas Græcanicas binas, quæ funibus sparteis ducantur. Hæc Budæus. Lucret.lib.4.183,

> Multaq; per trochleas, & tympana pondere magno
> Commouet, atq; leui sustollit machina nisu.

Trochleis pituitam adducere, pro, Difficulter expuere, metaphoricè dixit Quintilianus lib.11. cap.3.de pronunciatione. Budæus.

Trochum] trochi, Genus sellæ, teste Festo.

Trochus] trochi, m. g. (τροχὸς, στρόμβος) Turbo quo lusitant pueri. A' rotando dictus. nã τρέχω, curro significat. Et trochus, rota, reuolutio: quæ rota, inquit Acron, à ludentib. pueris scutica agebatur. Mart.lib.14.137,

> Inducenda rota est, das nobis utile munus:
> Iste trochus pueris, at mihi cantus erit. Horatius de Arte, 77,
> Indoctusq; pilæ, disciue, trochiue quiescit.

Græcus trochus. Hor.3.Carm.ode 24.12.

¶ Trochiscus, trochisci, masc. gen. Diminutiuum (τροχίσκος) Parua rota. Vnde compositiones quædam medicorum in formam rotulæ, trochisci dicuntur. Latini Pastillos uocant, teste Celso lib.5.cap.17.

¶ Trochulus, trochuli, pen.corr.m.g.(τροχίδιον) Aliud diminut. Plaut. Amph.3.144, Tum meo patri autẽ trochulus inerit aureus sub petaso. Exẽplaria deprauatè legunt, torulus.

Trocles] τρῶκτης, Vir quidã è Phœnicia, qui, ut testatur Homerus lib. Odyss.14, aptus ad decipiendum, multa hominibus mala inflixit, atq; Vlyssi persuasit ut in Phœniciam

Digitized by Google

ubi ipsius domus & substantia erat, proficisceretur.

Trœzen] huius Trœzenis (Τροιζὴν) uel Trœzene, Trœzenes, pen. prod. trisyllabum, fuit oppidum Peloponnesi in sinu Argolico, à Trœzene filio Pelopis. In eo educatus fuit Theseus. Est & Trœzena regio in minore Asia: à qua Trœzenij, populi sunt appellati. Meminit Cic. 3. Offic. 61. Ouid. epist. 4. 22,

Hic tecum Trœcena colam Pitheia regna.

Alta Trœzene. Ouid. 2. Fast. 55.

¶ Trœzenius, Adiectiuum (Τροιζήνιος) ut, Heros Trœzenius. Ouid. 8. Metam. 114.

¶ Trœcenij, populi (Τροιζήνιοι) fide societatis Atticæ illustres, ut inquit Pomponius Mela, in ipsa Chersoneso siti, ad quos recto cursu ex Piræeo commodissima nauigatio est. Eo igitur tempore quo Xerxes cum tantis copijs in Græciam traiecit, quum Themistoclis oraculū interpretantis sententia ualuisset, ut terra relicta, mari se concrederent: iuuentutem omnem Athenienses in triremes imposuerunt, plurimi uerò parentes & uxores in Trœzenē, Trœzenijs eos humanissimè suscipientibus. Decreuerunt enim ut hi publicè alerētur, duob. obolis in singulos distributis: puerisq; facta potestas ut undecunque liberet, poma acciperent: & pro his erudiendis, magistris merces persoluta est. Eius decreti author Nicagoras fuisse traditur. Hactenus in Themistoclis uita Plutarchus.

Troglodytæ] pen. corr. (Τρωγλωδύται) populi Aethiopiæ, nullarum opum domini, inquit Mela lib. 1. strident magis, quàm loquantur. Specus subeunt, aluntur q; serpentibus. Meminit Cic. 2. Offic. 139.

Troia] Τρωία, teste Liuio de bello Macedonico, lib. 7, Regio est minoris Asiæ, in qua fuit Ilion ciuitas cantatissima: nonnunquam tamen pro ipsa urbe Troia ponitur. Ouidius epistol. 1. 1,

Troia iacet certè Danais inuisa puellis. Troia dicebatur, à Troe rege: antea Teucria à Teucro, & Dardania à Dardano. Scribiturq; Græca diphthongo, nec diuiditur i consona: adiectiuum uerò o & i uocales, & diuisæ. Et quū prouinciam significat, principale nomen est, & breuis est Tro. Quando autem non est principale, & deriuatio est, & Tro longa est. Virg. 2. Aen. 153,

— & Troia gaza per undas.

Author Troiæ Cynthius. Virg. 3. Georg. 8.

Domitor Troiæ Vlysses. Horat. 1. epist. 2. 4.

Alta Troia. Horat. 4. Carm. ode 6. 1.

Laomedontea Troia. Virg. 1. Georg. 101.

Magnæ Troiæ uastator Achilles. Stat. 2. Achil. 64.

Neptunia Troia. Virgilius 2. Aeneidos, 125. Troia hæc fiunt adiectiua.

¶ Tros (Τρῶς) Qui ex Troia est. Virg. 1. Aen. 116,

Tros, Tyrius'ue mihi nullo discrimine agetur. Ibidem, 6. 11,

— cessas in uota precesq;

Tros, ait, Aenea, cessas? &c.

¶ Troianus, Troiana, Troianum, penult. prod. (Τρωϊανὸς) ut, Troianas opes.

Acestes Troianus. Vide Acestes.

Arma Troiana. Virg. 9. Aen. 37.

Bellum Troianum. Horat. de Arte, 30,

Equus Troianus. Cicer. pro Muræna, 71, Intus, intus inquam est equus Troianus, à quo nunquam me Consule dormientes opprimemini.

Gens Troiana. Virg. 4. Aen. 85.

Iuuentus Troiana. Virg. 1. Aen. 95.

Vrbs Troiana. Virg. 1. Aeneid. 126.

Ferocitas Troianorum. Cic. 2. de Diuin. 123.

¶ Troicus, Troica, Troicum, pen. corrrep. (Τρωϊκὸς) ut, Troica castra, apud Virgilium.

Bellum Troicum. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 6.

Ensis Troicus. Ouid. epist. 7. 37.

Fata Troica. Ouid. epist. 1. 6.

Tempus Troicum. Cic. de clar. Orat. 19.

¶ Troius, Troia, Troium: trium syllabarum (Τρώϊος) ut, Troia gaza.

Arma Troia. Virg. 3. Aen. 120.

Heros Troius. Virg. 6. Aen. 91.

¶ Troiugena, pen. corr. Ennius,

Troiugenas belli claros. Sanè Troiugena, et Graiugena quum gemino i scribi debuerint, mutarunt i sequens in u: ut pro Troiigena & Graiigena, Troiugena & Graiugena factum sit. Catul. Argon. 59. 71,

Troiugenum infesto prosternet corpora ferro. Virgilius 3. Aeneid. 72,

Troiugena interpres diuûm.

Gentes Troiugenæ. Lucret. lib. 1. 95.

¶ Troia, etiam ludus puerilis Equestris, ab Aenea constitutus. Virg. 5. Aen. 121,

Troiaq; nunc pueri Troianum dicitur agmen. Suetonius in Augusto, cap. 43, Sed & Troiæ ludum edidit frequentissimè, magnorum minorum'ue puerorum delectu, prisci, decoriq; moris, existimans claræ stirpis indolem sic notescere. Hunc lusum pulcherrimè describit Virg. libro 5. Aeneid. 110.

¶ Troia, Locus est in agro Laurente, in quo primùm Aeneas constitit. Semper autem prima longa est.

Troilus] pen. corr. (Τρώϊλος) Priami & Hecubæ filius, ætate impar cum Achille congressus, perijt: cuius meminit Virgil. 1. Aeneid. 96. Hor. 2. Carm. ode 9. 3,

— nec impubem parentes

Troilon, aut Phrygiæ sorores Fleuēre semper.

Tropœus] tropæi, masc. gen. (τρόπαιος) Dicitur quasi uersarius, qui alios uellicat, infestat, & ne deprehendatur, se cōuertit. Suet. in Claudio Cæsare, cap. 8, Et quoties post cibum obdormisceret, quod ei ferè accidebat, olearum ac palmularum ossibus incessebatur. interdum ferula, flagróue, uelut per ludum excitabatur à tropæis. τρέπω enim uerto, & τροπὴ uersionem significat.

Venti tropæi, Qui è mari redeunt. Plin. lib. 2. cap. 43. 4, Nanq; ut è fluminibus, ac è niuibus, & è mari uidemus, & quidem tranquillo, & alios quos uocant altanos, è terra consurgere uentos. Qui quidem quum è mari redeunt, tropæi uocātur: si pergunt, apogæi.

Trophæum] trophæi (τρόπαιον) Festus, Trophæi significantiam propriam Varro Bimargo ostendit. Ideo fuga hostium, Græcè uocatur τροπή. Hinc spolia capta, fixa in stipitibus, appellantur trophæa. Virg. 11. Aen. 1,

Mezenti, ducis exuuias (tibi magne trophæum Bellipotens) aptat rorantes sanguine cristas, &c. Plin. lib. 6. cap. 28. 11, Trophæa eodem in loco Ioui ac Neptuno statuisse. Horat. 2. Carm. ode 9. 4,

— & potius noua

Cantemus Augusti trophæa. Virg. 3. Georg. 7,

Et duo rapta manu diuerso ex hoste trophæa.

Signum cupiditatis, trophæū necessitudinis, indicium amoris. Cic. 4. Verr. 79.

Belligera trophæa. Stat. 10. Theb. 6.

Clarum & exornatum trophæum. Cic. 1. de Inuent. 84.

Immane trophæum retulimus. Claud. de nupt. Honorij, 24.

Salaminum trophæum. Cic. 1. Tusc. 177.

Trunca trophæa. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 21.

Orna-

Digitized by Google

Ornare urbem trophæis. Author ad Heren. lib. 4. 237. Hic in Macedonia trophæa posuit, eaq;, quæ bellicæ laudis uictoriæq; omnes gentes insignia, & monimenta esse uoluerunt.

Statuere trophæum. Cic. 2. de Inuent. 173.

Trophium] ornamenti genus, apud Psychæa Tritonia datum scribit Martianus Capella lib. 1. Nisi illic Strophium legendum sit, quod magis credo: de quo suprà diximus.

Trophonius] τροφόνιος, Summus artifex in secandis saxis fuit, qui subterraneum fanum in Lebadia Bœotiæ regione construxit, quod uulgò Trophoni fanum cognominatum est ab artifice. Hic ubi aliquandiu oracula reddidisset, atq; tandem fame interiisset, ferunt genium quendam in id immigrasse, atq; oracula reddere perrexisse: pòst superstitione mortalium plures se in id antrum demiserunt, ac dies complures ibi commorati sunt. Qui uerò huc oracula sciscitatũ descendissent, in aditu specus nudi sedere soliti sunt, atque inde flatu quodam sub terram abripiebantur. Gestabāt autem secum placentas quasdam, quas lemuribus & serpentibus occurrentibus obijcerent. Deinde percepto oraculo, rursus per altum hiatum in terram restituebantur. Plura uide apud Erasmum in prouerbio, In antro Trophonij uaticinatus est. de homine uehementer tristi, tetricoq;: propterea quòd olim creditum est eum, qui in Trophonij specum descendisset, postea nunquam ridere. Huius Trophonij meminit & Cic. 3. de Nat. deor. 76, Qui alterum Mercurium Valentis & Phoronidis filium, qui sub terris habetur, Trophonium censet. Idem 1. de Diuin. 128.

Tropis] huius tropis, fœm. gen. (τρόπις) Latinè carina dicitur. Mart. lib. 12. 83,

Fumosæ feret ipse tropin de fece lagenæ,
Frontis & humorem colliget usq; tuæ.

Tropologia] tropologiæ (τροπολογία) Figura, qua sermo ad emendationem morum dirigitur.

Tropus] tropi, masc. gen. (τρόπος) Dici potest modus, figura, conuersio. Et definitur à Quintiliano, quòd sit uerbi uel sermonis à propria significatione ad aliam cum uirtute mutatio. Virg. 1. Aen. 34,

Horrentiq; atrum nemus imminet umbra. Vbi Seruius, Atrum nemus, tropus est: per atrum, nigrum ostendit: per nigrum, umbrosum: per umbrosum, densum, id est, frõdibus plenum. Cic. de claris Orator. 34, Ornari orationem Græci putant, si uerborum immutationibus utantur, quos appellant τρόπους, &c.

Tros] τρώς, Rex Troiæ, inquit Seruius, Ganymedis pater, à quo Troia dicta. Virg. 3. Georg. 8,

— demissæq; ab Ioue gentis
Nomina, Trosq; parẽs & Troiæ Cynthius author. Tros etiam ponitur pro Troius, ut notat idem Seruius: de quo uide suprà in Troia. et facit genitiuũ Trois, et Troos. Quia, ut inquit Seruius, omnia nomina monosyllaba Græca, quæ in Latinum sermonem transeunt, tertiæ tantùm sunt declinationis, & tam Latinè, quàm Græcè declinari possunt: ut Tros, Trois, Troos: Pan, Panis, Panos.

Trossulum] pen. corr. (τρόσσυλον) Oppidum Tusciæ citra Volsinios pass. IX. M. dictum, quòd illud sine peditum adiumento equites cepissent: à quo Trossuli dicti sunt [illegible] colæ, de quibus Plinius libro 33. cap. 2. Seneca epist. 8[illegible] [illegible]uites sui seculi lautiore comitatu equitantes uocat trossulos. Puto notari affectionem nimiam agilitatis ac dexteritatis in equitando. Idem epist. 77, Faciam quod iuuenes & trossuli, id est, qui sunt bene halito corpore.

Trossuli milites. Plinius lib. 33. cap. 2. 6, Celeres sub Romulo, regibusq; appellati sunt, deinde flexumines, postea trossuli. Persius Satyr. 1. 9, Trossulus leuis?

¶ Trossuli, dicti sunt torosuli. Varr. Sesquiulysse, Nunc emunt trossuli nardo nitidi, uulgò Attico talento equum. Nonius.

Trua] truæ (ἀγγεῖον γένος) Vasis genus, à terendo dictum, quasi terua, quam nos diminutiuè trullam dicimus. Siue, ut Varro docet, à transuolando, traijciendóue, quòd per eam aqua traijciatur.

¶ Trulla, trullæ, Diminutiuum (ἀγγειδίου γένος) Varro, Trulla ad similitudinem truæ: illa magna, & hæc parua Trullæ, quæ è culina in lauatrinam aquam fundunt.

Trulla, Vas in quo uentris onus deponitur. Mart. lib. 9. 101, Clinicus Herodes trullam subduxerat ægro.

Trulla, Vas latum profundumq;, quod in mensam plerunq; cõferri solet. Quod licet potui ineptum uideatur, tamen usurpatum fuisse legimus. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 29,

Qui Veietanum festis potare diebus
Campana solitus trulla, uappamq; profestis. Iuue[illegible]nal. Satyr. 3. 11,

Si trulla inuerso crepitum dedit aurea fundo. Hic bibacem arguit, quòd in trulla bibat: ineptum, quòd crepitus inter bibendum edat. Cato cap. 13, Vrceos fictiles urnales duos, trullas ligneas duas. Liu. 7. bel. Maced. 47, Trullis ferreis multum conceptum ignem præ se portabant. Cic. 6. Verr. 54. & 55, Trulla excauata cum manubrio aureo.

Trulla gemmea. Cic. 6. Verr. 55.

Trulla, Cæmentarij instrumentum, quo fabri murarij, tectorijs linendis complanandisq; delutare solent: ut non solùm parietes pulchritudinem accipiant, sed & fortitudinem contra iniuriam imbrium & celeberrimas tempestates.

¶ Trulleum, Quo manus perluuntur. Varr. de uit. pop. Roman. lib. 1, Itaq; ea sibi modò ponere ac suspendere, quæ utilitas postularet, trulleum, matellionem, peluim, nasiternam, &c. Eius urceolum aquæ manalem uocamus, quòd ea aqua in trulleum effundatur. Vnde Manalis lapis appellatur in Pontificialibus libris, qui tunc mouetur, cùm pluuiæ exoptantur. Ex Nonio.

¶ Trulisso, trulissas, trulissare, Trulla gypsum inducere. Vitruu. lib. 7. cap. 3, Coronis explicatis parietes quàm asperrimè trullissentur: postea autem suprà trullisatione subarescente deformentur directiones arenati.

Trucido, Truculentus] Vide Trux.

Trucido] trudis, trusi, trusum (ὠθῶ, ὠθέω, ὠθέομαι) trudere. Violentia quadam impellere. Plaut. Asin. 10. 30,

Ne ille ecastor hinc trudetur largus lachrumarum foras.

Quò ne trudamur, dij immortales non admonent. Cicero de Arusp. resp. 56.

Trudi ad mortem, & ad supplicium. Cic. 1. Tusc. 113. Idem ad Attic. lib. 4. 72. 4.

Fallacia alia aliam trudit. Terent. Andr. 4. 5. 40.

Truditur dies die. Horat. 2. Carm. ode 18. 3.

Trudere tenebras. id est, Obijcere. Plaut. Epid.

¶ Trusatilis, & hoc trusatile, pen. corr. (ὠστός) Quòd truditur: ut, Mola trusatilis, id est, mola manuaria: quòd manibus trudatur, id est, pellatur. Gellius lib. 3. cap. 3, Ob quærendũ uictum ad circumagendas molas, quæ trusatiles appellãtur, operam pistori locasset. De Plauto.

¶ Trudes, trudis (ὠστήριον) Instrumenti genus. Tacit. libro 3, Quidam trudibus aut furcis inertem molem prosternere.

Truentum] Τρυέντιον, Fluuius Picenorum, & urbs eiusdem nominis, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. uulgò Tronto. Vide Plinium, lib. 3. cap. 13. Silius lib. 8. 86,

Quiq; Truentinas seruant cum flumine turres.

Trulla] trullæ. Vide Trua.

Digitized by Google

Truncus] trunci, masc. gen. (στέλεχος, κορμὸς, πρέμνον, θύρσος) Pars arboris, quæ ramis truncatis superstat. Columel. lib. 3, Vt ex his partibus trunci sumantur, quæ & genitales sunt, & maximè fertiles. Cic. 3. de Orat. 98, Quid in arboribus, in quibus non truncus, non rami, non folia denique, nisi ad suam retinendam conseruandamque naturam?

Arboris acclinis trunco. Virg. 10. Aen. 167.

Arboris obnixus trunco. Virg. 3. Georg. 47.

Caui trunci. Horat. 2. Carm. ode 19. 3.

Cælebs sine palmite truncus. Ouid. 4. Metam. 133.

Enodes trunci. Virg. 2. Georg. 16.

Ficulnus truncus. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 1.

Iners truncus. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 3.

Syncerus truncus, Non læsus. Ouid. de Nuce, 7.

Teretes trunci. Virg. 6. Aen. 42.

Valentes trunci. Virg. 2. Georg. 86.

Recto trunco se attollere. Ouid. 2. Metam. 165.

Denudat folijs ramos, & cortice truncos. Cic. in Arato, 14.

Terra ex minutissimis seminibus, tantos truncos ramosque procreat. Cic. de Senect. 48.

Truncus corporis. Cic. pro Rosc. Com. 16. Virg. 2. Aen. 112,

— iacet ingens littore truncus,
Auulsumque humeris caput, & sine nomine corpus. Ibidem, lib. 9. 67,
Tum caput ipsi aufert domino, truncumque relinquit
Sanguine singultantem. Lucret. lib. 3. 133.

Informes trunci. Lucan. lib. 2. 38.

Truncus atque stipes: pro Homine stupido. Cic. in Pisonem, 14.

Qui potest esse in eiusmodi trunco sapientia? Cic. 1. de Natura deorum, 115.

Truncus ægritudinum. Cic. 3. Tusc. 131.

¶ Trunculus, penultima correpta, Diminutiuum (στελεχάριον) Celsus libro 2. cap. 19. & 21, Præcipuè tamen in ungulis, trunculisque suum, in petiolis, capitulisque hœdorum. Fortasse legendum, pedunculis.

¶ Truncus, Adiectiuum (κολοβὸς) Quod est truncatum. Colum. lib. 2, Quum deinde truncam reddideris, acuto ferramento plagam læuato. Liu. 7. bel. Pun. 149, Trunca & turpia extra nimis læta apparuissent.

An mala trunca pedum. Virg. 4. Georg. 61.

Arma trunca. Stat. 10. Theb. 68.

Corpus truncum. Senec. Oedipo, 14. 5.

Manus trunca. Propert. lib. 4. eleg. 9. 3.

Mares truncæ inhonesto uulnere. Virg. 6. Aen. 100.

Pinus trunca. Virg. 3. Aen. 132.

Sermo truncus. Stat. 12. Theb. 96.

Tempora trunca. Ouid. epist. 9. 18.

Vulnera trunca. Ouid. 3. Metam. 145.

Vultus truncus. Stat. 5. Theb. 48.

¶ Trunco, truncas (λωβάω, μιλάζω, κολοβόω, ἀκρωτηριάζω) truncare, In partes scindere. Valer. 6. Argon. 114,

— iam non per curua uolantem
Stagna: nec in medio truncantem marmore ceruos.

Anguis truncatus. Claud. de bel. Gildon. 98.

Manibus truncatus, & armis. Claud. de bel. Get. 10.

Membra truncata. Claud. de bel. Get. 53.

Trusatilis] Vide Trudo.

Trutina] trutinæ, pen. corr. (πλάστιγξ, ζυγὸς, τάλαντον) Statera. Vitruuius lib. 2, Id autem ex trutinis quæ stateræ dicuntur, licet considerare.

Trutina, per translationem ponitur pro iudicio. Cicero 2. de Orat. 87.

Castigare examen in trutina. Pers. Satyr. 1. 1.

Pensari eadem trutina. Horat. epist. 1. 6.

Suspendere in trutina. Iuuen. Satyr. 6. 44.

Trutinam Cornutus scribit foramen esse, intra quod est lingua bilancis, ad quod est examinatio: quod alij æquamentum, alij libramentum, alij æquilibrium uocant.

¶ Trutino, trutinas, pen. corr. (ταλαντεύω, ταλαντίζω) trutinare, Est animo pensiculare.

¶ Trutinor, trutinaris (σταθμάομαι) trutinari. Deponens, Idē. Pers. Satyr. 3. 9,

Atque ex porrecto trutinantur uerba labello.

Trux] trucis, om. gen. (ἀπηνὴς) Ferox, crudelis. Plautus Bacchid. 23. 25,

Arietes truces nos erimus. Idem Truc. 1. 5,
Vi magna seruos est, ac trucibus moribus, lupæ ne rapiant domini parsimoniam.

Fronte trux. Valer. 4. Argon. 47.

Trux tactu. Plin. lib. 22. cap. 6. 6.

Affectus truces comprimere. Senec. Agamem. 3. 24.

Animi truces. Lucan. lib. 7. 26.

Aspectus trux. Cic. 2. de Diuin. 198. Ex poeta.

Classico truci excitatur miles. Horat. Epod. 2. 1.

Fremitus truces tubæ. Senec. Octau. 7. 5.

Inimicitiæ truces. Horat. 1. epist. 20. 10.

Iræ truces. Valer. 1. Argon. 135.

Oculi truces. Cic. 2. de Nat. deor. 154. Ex poeta.

Puellæ truces. Senec. Oedip. 5. 15. De Amazonibus.

Sonus trux oris. Plin. lib. 6. cap. 22. 8.

Tauri truces. Ouid. 8. Metam. 60.

Horridus & trux Tribunus ple. Cic. 2. de lege Agrar. 67.

Venti truces. Plin. lib. 2. cap. 36.

Vocem trucem expauescere. Silius lib. 1. 14.

Vultus trux. Tacit. lib. 4.

¶ Truculentus, Adiectiuum (ἀπηνὴς) Qui uultu crudelitatē præ se fert, aliosque terret. Terent. Adelph. 5. 4. 12.

Ego ille agrestis, sæuus, tristis, parcus, truculentus, tenax.

Cic. pro Sestio, 14, Alter ô dij boni quàm teter incedebat, quàm truculentus, quàm terribilis aspectu. Idem 2. Nat. deor. 160, Helice truculenta. Ex poeta.

Aequor truculentum. Catul. Argon. 59. 36.

Auster truculentior. Claud. 2. de raptu Proserp. 63.

Facinus nefarium & truculentissimum. Author ad Herennium, lib. 4. 151.

Insomnia truculenta. Silius lib. 10. 72.

Truculentus, cum datiuo. Plin. lib. 8. cap. 4. 2, Sic & tigris etiā feris cunctis truculenta.

¶ Truculenter (ἀπηνῶς) truculentius, truculentissimè, Aduerbium. Cic. 2. de lege Agrar. 27, Truculentius se gerebat quàm cæteri.

Trucido] trucidas, penultima producta (κρεουργίζω, κατακόπτω, σφάζω, σφάττω) trucidare, Crudeliter necare. Virg. 2. Aen. 69,

Fit uia ui, rumpunt aditus, primosque trucidant. Cic. pro lege Manil. 4, Vno nuncio, atque una literarum significatione ciues Rom. necandos, trucidandosque denotauit.

Qui nos, qui coniuges, qui liberos nostros trucidare uoluerint. Cic. 4. in Catil. 84.

Trucidari ferro. Cic. 1. in Catil. 6.

Trucidari fœnore. Cic. pro Cælio, 33.

¶ Trucidatio, Verbale (κατακοπή) Cic. 4. Philip. 160, Nullus ei ludus uidetur esse iucundior, quàm cruor, quàm cædes, quàm ante oculos trucidatio ciuium.

Tryblium] tryblij, neutri generis. Catinus: uerbum quidem Græcum, sed quod Latinus Varro usurpauit, & Plautus, cuius uerba sunt,

Hoc conuiuium est pro opibus nostris satis commodulè

Nucibus,fabulis,ficulis,oleæ in tryblio lupillo. Interrupto, in editis hodieq; legitur: sed nullo sensu. Restituit Turnebus.

Trychnon] τρύχνος. Vide Strychus. Herba, quæ & strychnos dicitur. Plin. lib. 21. cap. 31. 1.

Tryginon] penultima correpta (τρύγινον) Atramenti genus. Plinius libro 35. capite 6. 13, Sunt qui & uini fæcem siccatam excoquant: affirmantq; si ex bono uino fæx fuerit, Indice speciem id atramentum præbere. Polygnotus & Mycon, celeberrimi pictores Athenis, è uinaceis fecêre, tryginon appellant. Interpretari potest fæcatum, aut fæcutinum: utpote factum ex fæcibus.

Trypane, & Trypanum] Vide Abaptistum.

Tryphon] τρύφων, Alexandrinus Grammaticus, Augusti tempore: scripsit de copia orationis, de orthographia, & alia à Suida commemorata.

Tryxalis] pen. corr. Græcè τρυξαλίς, Animal locustæ simile sine pennis: Latinum nomen non habet, ut aliqui arbitrantur: nec pauciores, hoc esse quod gryllus uocetur. Hæc Plin. lib. 30. cap. 6. 6.

T V

Tu] tui, uel Tis, tibi (σύ) Terent. Heaut. 5. 4. 11,

Crede, & nostrum te esse credito. Plaut. Trinum. 6. 30,

Nimio satius tui opus est te ita esse, quàm ut animo lubet.

Tibi eidem. Plaut. Mercat. 3. 71,

Tibi aras, tibi occas, tibi seris, tibi eidem metis.

Tibi est domi. Plaut. Trucul. 4. 80.

Ecce tibi è transuerso. Cic. 4. Acad. 216.

At tibi repentè. Cic. Varroni, lib. 9. 2. 2.

Hic tibi strepit. Silius Ciceroni, lib. 8. 2. 4.

Alter tibi descendit de palatio & ædibus suis. Cicero pro Roscio Amer. 78.

Nunc tibi nostri milites. Cælius Ciceroni, lib. 8. 15. 2.

Tûne. Plautus Amphitr. 8. 124,

Tún' me heri aduenisse dicis? Virg. 1. Aen. 125,

Tûne ille Aeneas, &c.

Tu tu. Plaut. Mostel. 13. 16, Egóne? A. tu tu.

Tute, Tu ipse. Plaut. Terent. Eunuch. 1. 19,

Et quod nunc tute tecum iratus cogitas. Cic. Lent. lib. 1. 8. 3, Vt tute mihi præcepisti.

Tute ipse. Virg. 3. eclog. 7.

Tutemet, pen. corr. pro Tute: id est, tu ipse. Lucret. lib. 5. 185,

Tutemet in culpa quom sis.

Te socio. Cic. ad Figulum, lib. 4. 13. 6, Per me quondam, te socio defensa Respublica.

Tu, repetitum. Cic. pro Rab. perduel. reo, 8, Tu mihi etiam legis Portiæ, tu C. Gracchi, tu horum libertatis, tu cuiusquam deniq; hominis popularis mentionem facis?

¶ Tuatim, Aduerbium à Tuus: id est, Tuo more. Acc. Amph. Ecce rem iam tuatim facis. Nonius. Obsoletum.

Tuæsis] τύεσις, Aestuarium maris Britannici apud Ptolemæum lib. 2. cap. 3. uulgò Tuuede: iuxta quod Beruicia, munitissimum oppidum regis Anglorum, in finibus Scotiæ: uulgò Beruuyk.

Tuba] tubæ (σάλπιγξ) Instrumentum musicum uulgò notum, à tubo canali sic dicta. Nam ex lignis tubæ fiunt, & ex cornibus. Et quæ ex ære sunt, tubæ ductiles appellantur: quæ ex ligno uel cornu, ligneæ uel corneæ. Tuba utuntur milites ad excitandos animos in prælium. Cic. 2. in Catil. 34, Quũ tubas, quum signa militaria, quum aquilam illam argenteam scirem esse præmissam.

Clangor tubarum. Virg. 2. Aen. 63.

Fremitus truces tubæ. Senec. Octau. 7. 5.

Sonitus tubæ. Author ad Heren. lib. 4. 166.

Sonitus fracti tubarum. Virg. 4. Georg. 15.

Canora tuba. Ouid. 3. Fast. 170.

Naualis tuba. Vide Nauis.

Stridentes tubæ. Lucan. lib. 1. 87.

Vocales tubæ. Seneca Thyeste, 8. 8.

Canunt tubæ. Vide Cano.

Canere ludos tuba. Virg. 5. Aen. 23.

Occanere tubas. Tacit. lib. 2, Tum Sentius occanere cornua tubasq;, & peti aggerem, erigi scalas iussit, ac promptissimum quenq; succedere.

Tuba belli ciuilis. Per translationem. Cicero Appio, libro 6. 12. 7, Quòd mirifica est improbitas in quibusdam qui tulissent acerbius tibi ueniam dari, quam illi appellabant tubam belli ciuilis.

¶ Tubarius, tubarij, m. g. Tubarum faciendarum artifex. Aurelius Arcadius in l. ult. D. de iur. immunit.

¶ Tubicen, pen. corr. tubicinis, masc. gener. (σαλπικτής) Qui tuba canit.

Tubicines, Cornicines, & Buccinatores: qui tuba, uel æreo cornu, uel buccina committere prælium solent. Seneca epistol. 79.

Tuber] tuberis, neut. gen. priore longa (ὕδνον) Est terræ callus: uulgò tartufus dicitur. Galli truffes uocant. Plin. lib. 19. cap. 2. 6, Et quoniam à miraculis rerum cœpimus, sequemur eorum ordinem, in quibus uel maximum est aliquid nasci, aut uiuere sine ulla radice. Tubera uocantur hæc, undiq; terra circundata, nullisq; fibris nixa, aut saltem capillamentis, nec utiq; exuberante loco in quo gignuntur, aut rimam agente, neq; ipsa terræ cohærẽt. Cortice etiam includuntur, ut planè nec terram esse possimus dicere, neq; aliud quàm terræ callum. Siccis hæc ferè & sabulosis locis fruteċtosisq; nascuntur. Excedunt sæpe magnitudinem mali cotonei, etiam librali pondere. Duo eorum genera, arenosa dentibus inimica, & altera syncera. Distinguuntur & colore ruffo, nigroq;, & intus candido. Laudatissima Africæ, &c. Idem capite sequenti, 1, Quum fuerint imbres autumnales, ac tonitrua crebra, tunc nasci. & maximè è tonitribus, nec ultra annum durare: tenerrima autem uerno esse. Martialis lib. 13. 50,

Rumpimus altricem tenero de uertice terram

Tubera, boletis poma secũda sumus. Iuuen. Sat. 5. 12,

Fumat aper, post hunc raduntur tubera, &c. Quibusdam in locis acceptantur riguis ac feruntur, sicut Mitylenis.

Tuber (φῦμα, ἐλὴ, κύρτωσις) metaphoricῶs pro quouis tumore capitur: tuncq; adiectiuum quidam esse uoluut, sed falsò. Terent. Adelph. 2. 2. 37,

Præterea colaphis tuber est totum caput. Sic dicitur caput tuber, pro tuberoso: quo modo homo scelus, pro scelerato. Hor. 1. Serm. Satyr. 15,

Qui, ne tuberibus propriis offendat amicum, &c.

Tubera bina in dorso habent cameli, teste Plin. lib. 8. cap. 18. 2.

Tubere super armos à ceruicibus eminente. Plinius libro 8. cap. 45. 4.

Immodico prodibant tubere tali. Ouid. 8. Metam. 163.

Tuber, Durities illa in arboribus extans ad nodi similitudinem. Plinius libro 16. capite 16. 1, Reperitur & in alno tuber tanto deterius, quanto ab acere alnus ipsa distat. Ibidem, Pulcherrimum uerò est in acere bruscum, multoq; excellentius mollusculum. Tuber utrunq; arboris eius: sed bruscum, intortius crispum.

Tuber, Arboris genus, priore correpta. Colũ. li. 11. cap. 2. 74,

Possunt etiã his dieb. cerasi, et tuberes, & armeniacæ, atq; amygdala, cæteræq; arbores quæ primæ florẽt, inseri cõmodè

Tuber.

Digitized by Google

Tuber, masc. gen. pro fructu arboris. Mart. lib. 13. 42. & 43,
Lecta suburbanis mittunt apyrina ramis
Et uernæ tuberes, qui tibi cũ Libycis? Vernæ, id est, domi nostræ nati. Suet. in Domitiano, cap. 16, Oblatos tuberes seruari iußit in crastinum.

¶ Tuberculum, tuberculi, pen. corr. Diminutiuum (φυμάτιον) Plin. libro 11. capite 11. 2, Apes regias extruunt tuberculo eminentes. Idem lib. 22. cap. 32. 23, Habet proximam terræ masticen tuberculo fabæ: quæ apposita, fœminarum menses trahere dicitur.

Tubero] pen. corr. (τυβέρων) Romanus. is notißimus est ex Ciceronis oratione pro Ligario.

Tuburcinor] tuburcinaris (λαφύσσω) tuburcinari, Raptim comedere, authore Nonio. Titinnius, Tuburcinari sine me uultis reliquias. Plaut. Perſ. 4. 41,
Lubido extemptò cœpere est conuiuium,
Tuburcinari de suo, si quid domi est.

Tubus] tubi, masc. g. (σίφων) Canalis fictilis, per quē aqua deducitur. A' tumore dictus. Cic. 2. de Legib. 2, Ductus uerò aquarum, quos isti tubos & euripos uocant, quis non, quum hæc uideat, irriserit? Vetus codex legit, Nilos.

Tubos etiam uiscerum dicimus. Mart. lib. 11. 55.

Cauari in tubos. Plin. lib. 16. cap. 42. 2.

¶ Tubulus, tubuli, pen. cor. masc. g. Diminutiuum (σιφώνιον) Varro 1. de re Ruſt. cap. 8. 3, Inde enim aliquot colligatas libris demittunt in tubulos fictiles cum fundo pertuso, quos cuspides appellant. Colum. de Arboribus, cap. 9. 1.

Tubulum aliquando uocamus auenam quæ & cicuta appellatu r: Græcè siphon.

¶ Tubulatus, pen. prod. Adiectiuum, Cauatum ad effigiem tubuli. Plin. lib. 9. cap. 36. 5, Alterum purpura uocatur cuniculatim procurrente rostro, & cuniculi latere introrsus tubulato: qua profertur lingua.

Tucca] Τύκκας, L. Varus, & Plocius, uiri doctißimi, amici Virgilij, hæredesq́; ex parte testamenti relicti, iussu Augusti carmina Aeneidos emendauerunt, hac lege ut nihil adderent, ut Seruius tradit.

Tucris] τουκρὶς, Ptolemæo libro 2. cap. 6. Hispaniæ urbs: uulgò Tudela.

Tudæ] τοῦδαι, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Vrbs Hispaniæ: hodie Tyde, in Gallicia.

Tuder] τοῦδερ, Oppidum mediterraneum Vmbriæ. Author Plin. lib. 3. cap. 14.

Tudites] σφῦραι, Mallei: à Tundendo dicti, inquit Festus. Vnde & cuidam cognomen Tuditano fuit, quòd caput malleo simile habuerit.

¶ Tudicula, tudiculæ, pen. corr. Instrumentum siue stylus, quo uasis signa imprimuntur. Quidam etiam accipiunt tudiculam pro cochleari maiori, quo ad carnes & iuscula è cacabis extrahenda utuntur.

Tudicula, Machina qua tuduntur oleæ. Colum. lib. 12. cap. 50. 6, Est & organum erectæ tribulæ simile, quod tudicula uocatur: idq́; non incommodè opus efficit, nisi quòd frequenter uitiatur, & si baccæ plusculum inieceris, impeditur.

Tudiculo, tudiculas, pen. correpta, tudiculare, Imprimere, ac sculpere.

Tudiculare, per translationem ponitur pro Commouere. Varro Marcipore, Hæccine nobis cernis hanc mala tudiculasse uetulam. Nonius.

¶ Tudito, tuditas, pen. corr. tuditare, Lucri gratia negocium agere. Lucret. lib. 2. 228,
Nec tuditantia rem cessant extrinsecus ullam
Corpora cõficere, & plagis infesta domare. Idem li. 3. 81.

Tueor] tueris, tutus, uel tuitus sum (προΐσταμαι, ἀμύνω) tueri, pen. prod. Defendere, conseruare. Ouid. 2. de Arte, 3.
Nec minor est uirtus, quàm quærere, parta tueri. Quint. in Declamatione cæci. Titius sum adolescẽtis miserrimi causam. Cic. de Amicitia, 46, Populos uniuersos tueri, eisq́; optimè consulere.

Tueri & conseruare. Cic. pro lege Manil. 7.

Tueri & defendere. Cic. 1. de Orat. 84.

Tueri & ornare. Cic. 3. in Catil. 72.

Tueri & regere. Cic. 2. de Legib. 16.

Fortiter tueri. Quint. lib. 6. cap. 1. 26.

Perseueranter tueri. Vide Perseueranter.

Pertinaciter aliquid tueri. Quint. lib. 6. cap. 4. 13.

Absentem tueri, Defendere. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. 20.

Tuendam habere ædem. Cic. 3. Verr. 92.

Aedificia tueri. Varro de re Ruſt. lib. 1. cap. 11. 1.

Amicitias tueri, Conseruare. Cic. 3. de Fin. 111.

Armenta & uitulos tueri. Virg. 2. Georg. 39.

Arua tueri. Virg. 1. Georg. 5.

Certamina belli tueri. Lucret. lib. 2. 1.

Concordiam conglutinatam tueri. Cic. Attic. lib. 1. 12. 14.

Dignitatem. Cic. 2. Tusc. 85.

Factum alicuius præstare & tueri. Cic. pro Sestio, 30.

Fines suos ab excursionibus hostium tueri. Cic. pro Deiot. 15.

Mediocritatem. Cic. 3. Tusc. 19.

Munus suum. Plancius ad Ciceronem, lib. 10. 11. 4.

Patrocinia. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 9. 1.

Personam alicuius dicendo. Cic. de clar. Orat. 39.

Rempub. Cic. 2. Offic. 125, Ab hoc igitur genere largitionis, ut alijs detur, alijs auferatur, aberunt hi qui Remp. tuebuntur.

Tueri se sua sanctitate. Cic. 2. de Fin. 117.

Tueri se, pro eo quod est Alere & tolerare. Scæuola in l. pen. et ult. de in rem uerso, Sine quibus aut se tueri, aut seruos paternos exhibere non posset. Budæus.

Societatem coniunctionis humanæ, munificè & æquè tueri. Vide Munus.

¶ Tueri, paßiuè, pro Defendi. Caius in l. consilio. in princ. D. de curatoribus furioso dandis, Cõsilio & opera curatoris tueri debet nõ solũ patrimoniũ, sed & corpus & salus furiosi.

¶ Tuitus, pen. corr. Participium. Quintil. in Pariete palmato, Tuitus sum adolescẽtis miserrimi causam. Plin. iunior lib. 6. epist. 29, Tuitus sum Iulium Bassum. id est, In iudicio defendi. Paul. D. de uacatione & excusat. munerum. Legato, qui publicum negocium tuitus sit, intra tempora uacationis præstituta rursum eiusdem negocij defensio mandari non potest.

¶ Tuendus, Participium (ἀμυντέος) Cicer. Lent. lib. 1. 9. 62,
Totus est nunc ab ijs à quibus fuerat, derelictus.

Pacis mihi cura tuendæ. Ouid. 11. Metam. 60.

Vita tuenda mea est. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 8.

Tuendus, paßiuè, pro Defendendus. Caius in l. an usufruct. §. ult. ff. de usufruct. Vlp. in l. 3. §. 1. D. de iureiur. Neratius in l. si ea res. in fine. D. de action. empti.

Tuto] tutas, uerbum antiquum, idem significans quod Protego, defendo. Plaut. Mercat.
Inuoco uos Lares Diales, ut me tutetis.

¶ Tutor, tutaris, pen. prod. (ὑπασπίζω, ἀσφαλίζω, προΐσταμαι) Frequentatiuum: pro, Diligenter defendere. Terent. in Hecyræ Prologo, 42,
Ego interea meum non potui tutari locum. Idem Hecyra, 5. 1. 8,
Nam mores facilè tutor. Cic. in Som. Scip. 8, Sed quo sis Africane alacrior ad tutandam Remp. sic habeto.

Tutari, à Plin. lib. 7. in Præf. 3, Truncos etiam arboresq́; cortice interdum gemino à frigoribus & calore tutata est.

Digitized by Google

Tutari & conseruare. Cic. pro Sylla, 46.
Fortiter & industriè aliquid tutari. Quintil. lib. 5. cap. 13. 28.
Armis tutari res alicuius. Horat. 2. epist. 1. 1.
Pericula tutari. Salust. in oratione Lepidi ad pop. Rom. Aut si prouideritis, in tutandis periculis magis, quàm ulciscendo teneamini.
Præsidio suo tutari aliquem. Horat. 1. epist. 19. 18.
Genæ tutantur oculos ab inferiore parte subiectæ, leuiterq; eminentes. Cic. 2. de Natur. deor. 215.
¶ Tutor, tutoris, masc. gen. (ἐπίτροπος, προστάτης) Defensor pupilli. Cic. pro Cecinna. 53, Cui filius agnatus sit, eius testamentum non esse ruptum, iudica: quod mulier sine tutore authore promiserit, deberi.
Parens bonus & tutor fidelis. Cic. 3. de Orat. 2.
Legitimus tutor. Cic. Post reditum ad Quirites, 9.
Ascribere tutorem liberis. Vide Ascribo.
Instituere aliquem tutorem filio suo. Cic. Silio, lib. 13. 62. 1.
Tutorem institui testamento. Liu. 1. ab Vrbe, 157.
Orbatus tutoribus. Cic. Post reditum in Senatu, 3.
Tutorem adoptari bonis alterius. Plaut. Trucul. 18. 6.
Tutorem mittere alicui. Cic. 5. de Fin. 14.
Tutor finium. Horat. epod. 2. 5.
Orbæ eloquentiæ quasi tutores relicti sumus. Cicero de claris Oratoribus, 185.
¶ Tutela, tutelæ, pen. prod. (ἐπιτροπὴ, ἐπιτροπεία, ἀσφάλεια) Paulus l. 1. de tutelis, Tutela, ius ac potestas in capite libero, constituta ad tuendum eum qui per ætatem sua sponte se defendere nequit, iure ciuili data ac permissa. Tutores autem sunt, qui eam uim ac potestatem habent. Cicero ad Atticum, lib. 1. 3. 6. De tutela legitima, in qua dicitur esse puella, nisi usu capi posse. Idem 2. Offic. 121. Vt enim tutela, sic procuratio Reipub. ad eorum utilitatem qui commissi sunt, non ad eorum quibus commissa est, gerenda est.
Iura tutelarum. Cic. 1. de Orat. 84.
Abdicare se tutela. Vide Abdico.
Abijt ad proinquos tutela. Vide Abeo.
Commendare filios suos alicuius tutelæ. Cic. 1. de Orat. 116.
Commendata tutelæ nostræ. Lucret. lib. 5. 172.
Committere se in tutelam alicuius. Terentius in Prolog. Hecyræ, 52.
Diminuere aliquid de tutela legitima. Cic. pro Flacco, 65.
Latere in tutela ac præsidio alicuius. Cic. pro Muren. 19.
Pupillum fraudare qui in tutelam peruenit. Cicero pro Roscio Comœdo, 9.
Cura subdita tutelæ tuæ. Ouid. 1. de Remed. 16.
Factus suæ tutelæ pupillus dicitur, qui non est amplius in potestate tutoris. Vlpian. in l. quoties. §. nequaquam. ff. de administ. & peric. tutor.
Venire in tutelam suam, Idem. Iabolenus in l. qui filium. ff. de iure deliberandi.
In tutela alicuius esse. Cic. 3. de Finib. 102.

> Sinite impetrare me, qui in tutelam meam
> Studium suum, & se in uestram commisit fidem. Terentius Prol. Hecyr. Vide Committo.

Tradi in tutelam. Cic. 2. de Orat. 104.
Muliebris tutela. Vide Mulier.
Rerum tutela mearum. Horat. 1. epist. 1. 21.
Tutelæ & Septa, Idem. Varro 1. de Re rust. cap. 14. 1.
¶ Tutelaris, & hoc tutelare, pen. prod. Adiectiuum, Quod ad tutelam pertinet: ut, Causa tutelaris. Vlpian. in l. uideamus. §. 1. ff. de in litem iurando.
¶ Tutelarius (ἱεροφύλαξ) pro Aedili, & eo qui ædes sacras aut publicas suo periculo tuetur. quæ dictio nullo alio in loco à nobis lecta est, præterquam apud Plinium lib. 34. cap. 7. 6. Capite tutelarios cauere pro ea instituti publicè fuit.
¶ Tutamen, penult. prod. tutaminis (ὀχύρωμα) Munimentum, defensio. Virg. 5. Aeneid. 53,

> Donat habere uiro, decus & tutamen in armis.

¶ Tutamentum, tutamenti (ἀσφάλισμα) Idem. Liu. 1. bel. Pun. 144, Vt ea sola ignibus aliquoties coniectis ab hoste, etiam tutamentum fuerit.
¶ Tuitio, Verbale (φύλαγμα) Custodia. Cic. in Topicis, 48, Tuitio sui.
¶ Tutus, tutior, tutissimus (ὀχυρὸς, ἀσφαλὴς, πυκινός) Metu uel periculo uacuus, nihil insidiarum timens, in tuto locatus.
Auxilio tutos dimittam. Virg. 1. Aeneid. 116.
Tutus à calore. Cic. 2. de Natur. deor. 179.
A ferro tutus. Ouid. 13. Metam. 101.
Non hospes ab hospite tutus. Ouid. 1. Metam. 30.
Ab insidijs alicuius tutus. Asinius Ciceroni, lib. 10. 31. 5.
A morsu fieri loco tutum. Plin. lib. 11. cap. 25. 5, Vnum modò relinqui solertissimum, & qui se ipsius matris clunibus imponendo, tutus & à cauda & à morsu loco fiat.
A perfidia tutus. Liu. 8. bel. Pun. 233.
A ui tutus. Liu. 3. ab Vrbe, 183.
Ad omnes ictus tutus. Liu. 6. bel. Maced. 127.
Tutum aduersus pericula. Cels. lib. 5. cap. 23.
Consilium tutum, Firmum, securum. Terent. Heaut. 2. 3. 86.
Nusquam tuta fides. Virg. 4. Aeneid. 75.
Fortuna tuta & tranquilla. Cic. Ante q. iret in exilium, 8.
Iniuria tuta ab aliquo. Liu. 5. bel. Maced.
Iter tutum currere. Virg. 5. Aeneid. 173.
Locus tutus, In quo securè uersari, aut quippiam agere possumus. Terent. Phorm. 5. 3. 35,

> Non satis tutus est ad narrandum hic locus. Cic. pro lege Manil. 21.

Perfugium tutum. Tacit. lib. 12.
Portus tutissimus. Cæsar 3. bell. Ciuil. 106.
Receptus tutus. Liu. 7. bel. Pun. 99.
Statio tutissima nautis. Virg. 4. Georg. 85.
Tellus tutissima. Stat. 1. Achill. 43.
Via tuta frequensq;. Ouid. 1. de Arte, 118.
Per uias tutas ambulare. Ouid. 1. Fast. 25.
Fugæ tutam uiam quærere. Cic. pro Cecinna, 32.
Vita tuta. Cic. 1. de Fin. 82.
Tuta timere. Ouid. 7. Metam. 10.
Omnia tuta timens. Virg. 4. Aeneid. 60.
In tutum eduxit legiones. Vide In.
In tuto res est. Vide In.
In tuto esse. Liu. 3. ab Vrbe, 188.
Tuto esse, pro In tuto. Cic. ad Terentiam, libro 14. 3. 5.
¶ Tutò, Aduerbium (ἀσφαλῶς) Impunè, sine periculo. Terent. Heaut. 5. 1. 20,

> Loquere. S. ac tutò. CH. loquere. Cicero 4. Verr. 99,
> Quà uix tutò transire posse uideamur. Virg. 2. Georg. 67.

Tutò & sine metu. Cic. 2. de Fin. 131.
Tutò & liberè. Cæsar 1. bel. Ciuil. 4.
Amare tutò. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 13.
A suis munitus tutò in foro esse. Cic. pro Sest. 68.
Nec mihi tutò in Senatum uenire licet. Cic. Cassio, lib. 12. 2. 4.
¶ Tutè, Aduerbium (ἀκινδύνως)
Tutè cauteq; agere aliquid. Author ad Heren. lib. 3. 104.
Eum tutè uiuere qui honestè uiuat. Author ad Herennium, libro 3. 100.
¶ Tutius (ἀσφαλέστερον) Comparatiui gradus. Ouid. 13. Metamorph. 2,

> Tutius est igitur fictis contendere uerbis,
> Quàm pugnare manu.

¶Tutißimè, superlatiuum (ἀσφαλέστατα) Cn. Pompeius Ciceroni, in Epistol. ad Atticum, lib. 8.156.1, Censeo ad nos Luceriam uenias: nam te hic tutißimè fore puto.

Tuerobis] τουέροβις, Fluuius Britanniæ, Ptolemæo libro 2. cap. 3. uulgò Abedeuy.

Tugurium] tugurij (καλύβη) Dictum est quasi tegurium: à Tegendo, e in u mutata: Rustica habitatio, tecta ex palustri. Et tugurij appellatione (ut ait Pomponius de uerb. signif. l. tugurij) omne ædificium, quod rei rusticæ magis custodiendæ cõuenit, quàm urbanis ædibus, significatur. Quæ autem ita ædificantur, ut nec parietem habeant, nec luto crustata sint: sed stramentis uel arundinibus, aliòue simili genere teguntur: tuguria appellant. Colum. lib. 12. cap. 15.2. Et Varro 3. de re Rust. cap. 1.2. Virg. eclog. 1.14,

Pauperis & tuguri congestũ cæspite culmẽ. Pro tugurij.

¶Tuguriolum, tugurioli, pen. corr. Diminutiuum (καλύβιον). Paruum tugurium.

Tuli] Vide Fero.

Tuliphurdum] τουλίφουρδον, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs: uulgò Cottingen.

Tulisurgium] τουλισούργιον, Ptolemæo lib. 2. ca. 11. urbs Germaniæ, hodie Prunsuiga, uulgò Brunsuuig.

Tullianum] pen. prod. Salust. in Catil. Ipse dispositis præsidijs, Lentulum in carcerem deducit: idem fit cæteris per Prætores. Est locus in carcere, quod Tullianum appellatur: ubi paulum ascenderis ad læuam, circiter duodecim pedes humi depressus, eum muniunt undique parietes, atq; insuper camera lapideis fornicibus iuncta: sed inculta tenebris, odore fœda, atq; terribilis eius facies est. In eum locũ postquam dimissus est Lentulus, iudices rerum capitalium, quibus præceptũ erat, laqueo gulam fregêre. Varro dictum ait Tullianum, quòd fuerit à Tullio Romanorum rege additum carceri.

Tullios] alij dixêre silanos, alij riuos, alij uehementes proiectiones sanguinis arcuatim fluentis. quales sunt Tiburi in Aniene. Ennius in Aiace.

Aiax misso sanguine tepido tullij efflantes euolant. Festus libro 18. Alij tamen Tullios omnis causa dictos nolunt, quasi tollendos.

Tullius] Tullij (τύλλιος) Nomen oratoris, omnium Latinorum facilè principis, cognomento Ciceronis.

Tullum] τοῦλλον, Galliæ urbs in Belgica, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 9. Vulgò Tulle, Toll.

Tullus] τύλλος, Hostilius, tertius Romanorum rex bellicosus. De quo uide Liuium lib. 1. ab Vrbe.

Tum] Copulatiua particula, frequenter sequitur dictionem Cùm (τὸ μὲν, τότε, τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ) Cùm, minus quiddam uel magis generale proponit. Tum uerò, maius, uel minus generale: indicatiuoq; ferè iungitur. Cic. 1. de Nat. deor. 1, Cùm multæ res in Philosophia nequaquã satis adbuc explicatæ sint, tum perdifficilis Brute (quod tu minimè ignoras) & perobscura quæstio est de natura deorum. Sed hic duplex est uerbum. Aliquando unum tantùm est, & cui adhæreat Cum. Cic. 4. Tuscul. 1, Cùm multis in locis nostrorum hominum ingenia uirtutesq; Brute soleo mirari, tum maximè in his studijs, quæ serò admodum expetita in hanc ciuitatem è Græcia transtulerunt. Vide Cùm.

Subiunctiuo modo aliquando iungitur. Cic. Attic. lib. 14. 308. 8, Nosq; cùm multum literæ, tum non minimum idus quoq; Martiæ consolentur.

Nulli uerbo aliquando adhærent, ut in subiectis exemplis. Cicero Curioni, lib. 2. 2. 1, Qui cùm suis laudibus, tum uerò te filio superasset omnium fortunam, si ei contigisset ut te antè uideret, quam à uita discederet. Idem 1. Verr. 1, Factum est, uti cùm summum in ueteribus patronis multis, tum nonnullum etiam in me præsidium suis fortunis constitutum esse arbitrarentur.

Cùm spe summa, maxima, tum maiore etiam animo. Cic. Q. frat. lib. 1. 2. 25.

Tum, pro Tunc (τότε) Terent. Phorm. 2. 1. 12,

Quamobrẽ omnes, cùm secundæ res sint maximè, tũ maximè Meditari secum oportet, quo pacto aduorsam ærumnam ferant.

Nisi fortè hæc illi tum arma dedimus, ut nunc cum bene parato pugnaremus. Cic. Attic. lib. 7. 126. 2.

Tum interim. Cic. pro Cluentio, 142.

Tum quum. Cic. 4. Acad. 127, Quoq; solebat uti argumento tum, quum ei placebat nihil posse percipi.

Tum, geminatum in rebus paribus. Plaut. Cistel. 2. 1,

Tum antehac te amaui, & mihi amicã esse credidi meã. Gymnasium,

Et matrẽ tuã, tum id mihi hodie aperuistis tu atq; hæc.

Qui non tum hoc, tum illud, sed idem semper. Cicero de Amicitia, 12.

Tum semper, tum in his ipsis rebus. Cic. 4. Ver. 74.

Tum autem, pro Et. Terent. Eunuch. 2. 3. 11,

Vt illum di, deæq; seniũ perdant, qui me hodie remoratus est, Meq; adeò, qui restiterim: tum autẽ qui illum non flocci fecerim. Donatus.

Tum autem, Præterea, inquit Donatus. Terentius Andr. 2. 5. 34, —rogas?

Laborat è dolore, atq; ex hoc misera solicita est, diem Quia olim in hũc sunt cõstitutæ nuptiæ, tũ aũt hoc timet Ne deseras se. Cic. 2. de Natur. deor. 145.

Tum, Præterea, inquit Donatus. Terent. in Prolog. Eunuch. 4,

Si quisquam est qui placere se studeat bonis
Quamplurimis, & minimè multos lædere:
In his poeta hic nomen profitetur suum.

Tum si quis est qui dictum in se, &c. Virg. 3. Aeneid. 46.

Tum præterea. Cic. 3. Verr. 42.

Quid tum inde? Cic pro Muræna, 22.

Tum demum, Nouißimè. Virg. 12. Aeneid. 2,

Tum demum mouet arma leo. Plaut. Trinum. 11. 36,
—tum igitur demum
Adolescenti aurum dabis, ubi erit locata uirgo in matrimonium.

Tum demum, pro Tunc tandem. Cic. 2. de Leg. 17, Erat enim ratio profecta à rerum natura, & ad rectè faciendum impellens, & à delicto auocans: quæ non tum demum incipit lex esse quum scripta est, sed quum orta est.

Tum deniq;, pro Tum demum, uel ad extremum. Cic. 4. Ver. 1, Putabam tum deniq; rectè iudicari posse, si, &c.

Tum uerò, pro Deinde, Cùm non præcedente. Cic. 1. de Orat. 96, Ex his enim & dignitatem maximè expetendam uidemus, tum uerò iustus atq; honestus labor honoribus, præmijs atq; splendore decoratur. Vetus exemplar legit, uum uerius, iustus, &c. Virg. 1. Aeneid. 98,

Tum uerò ingentem gemitum dat pectore ab imo.

Tum, pro Deinde. Cic. 1. de Orat. 100, Deinde qui possit non tam caduceo, quàm nomine oratoris ornatus incolumis uel inter hostium tela uersari: tum qui scelus fraudemq; nocentis possit dicendo subijcere odio ciuium, supplicioq; constringere. Budæus.

Tum, sæpius repetitum, pro Et. Cic. 2. de Nat. deor. 74, Quia tum occultantur, tum rursus aperiuntur, tum abeunt, tum recedunt, tum antecedunt, tum autem subsequuntur, tum celerius mouentur, tum tardius.

Tumba] tumbæ (τύμβος) Locus in terra concauus. Vnde & pro

& pro sepulchro poni consueuit. Sipontinus.

Tumeo] tumes, tumui (οἰδέω, ἐξοιδέω, αὐξοιδέω, δισγκόω, πορφύρομαι) tumere, Inflari. Plaut. Perſ. 9.11,

Quid hoc quod in collo tibi tumet?

Corpus tumet omne ueneno. Ouid. 3. Metam. 7.
Lingua tumet. Ouid. 7. Metam. 114.
Lumina fletu tument. Tibul. lib. 3. eleg. 8.14.
Genuum tumebat orbis. Ouid. 8. Metam. 163.
Vere tument terræ. Virg. 2. Georg. 65.
Tumere, pro Superbire: quoniam inflati quodam modo superbientium animi uidentur. Plin. lib. 7. cap. 7.1, Tu qui te deum credis, aliquo successu tumens, tanti perire potuisti.
Laudis amore tumes. Horat. 1. epist. 1.8.
Corda tument rabie. Virg. 6. Aeneid. 10.
Animus turgescit & tumet. Cic. 3. Tuscul. 33.
Tumere uastius. Celſ. lib. 7. cap. 18.
Tument negocia. Cic. ad Attic. lib. 14. 302.1. id est, Erumpunt seditiones & bella, ut ait interpres.
Bella tument. Ouid. epist. 7.24.
Ora tument ira. Ouid. 3. de Arte, 100.
¶ Tumens, Participium (οἰδαίνων) ut,
Vana tumens. Virg. 11. Aeneid. 171. id est, Superbiens in uanū, plenus uana gloria.
Animi tumentes. Lucan. lib. 1.72.
Inflatus & tumens animus. Cic. 3. Tuscul. 33.
Aura tumens. Ouid. 5. Trist. eleg. 6.6.
Fluuius tumens. Virg. 8. Aeneid. 18.
Pedes tumentes. Virg. 2. Aeneid. 55.
Suræ tumentes. Horat. Epod. 8.2.
¶ Tumesco, tumescis (ἐξογκόομαι) tumescere, Tumidum fieri, turgere. Cic. 1. de Diuinat. 21,

Atq; etiam uentos præmonstrat sæpe futuros
Inflatum mare, quū subitò penitusq; tumescit. Ex poeta.

Aquæ tumescentes æquoris. Ouid. 3. Amor. eleg. 10.6.
Inflata colla tumescunt. Ouid. 6. Metam. 76.
Maria alta tumescunt. Virg. 2. Georg. 96.
Pondera uentris tumescebant. Ouid. epist. 11.8.
Altè tumescunt seruiles animi. Claud. 1. in Eutropium, 36.
Bella operta tumescunt. Virg. 1. Georg. 93.
¶ Tumefacio, tumefacis, pen. corr. tumefeci, pen. prod. tumefactum (ἐξογκόω) tumefacere, Tumidū facere. Mart. lib. 4. 11,

Dum nimium uano tumefactus nomine gaudes. Ouid. 15. Metam. 61,
Extentam tumefecit humum.

Cor tumefactum. Senec. Agamem. 13.2.
¶ Tumor, tumoris, m. g. (οἴδημα, ὄγκος, οἴδησις, φλυκτὶς, πόμφολυξ) Inflatio. Plin. lib. 7. cap. 6.1, Ingestabile onus: crurum & inguinum leuis tumor. Cic. 3. Tusc. 32, Num manus affecta rectè est, quum in tumore est?
Repentinus oculorum tumor. Cic. 4. Tusc. 132.
Corporis bonā ualetudinē tumor imitatur. Ad Heren. 4.157.
Minuere aliquid ex tumore. Celſ. lib. 5. cap. 28.
Obcalluit tumor. Celsus lib. 4. cap. 24.
Tumor animi. Cic. 3. Tusc. 46.
Inanis tumor. Quintil. lib. 2. cap. 10.5.
Vanus tumor. Silius lib. 11.30.
Gerere tumores mente, Superbire. Lucan. lib. 10.20.
Tumor rerum, Eruptio & commotio. Cicero ad Atticum, libro 14.303.2.
¶ Tumidus, pen. corr. Adiectiuum (ὀγκώδης) Inflatum significat. Plin. lib. 19. cap. 6.1, Syluestri minores, tumidæ. Cic. 3. Tuscul. 33, Num aliquod quippiam membrum tumidum ac turgidum non uitiosè se habet?
Aequor tumidum. Virg. 5. Aeneid. 165.
Amnis tumidus. Lucan. lib. 1.41.
Homo durus, confidens, tumidus. Horat. 1. Serm. Satyr. 7.2.
Mare tumidum. Virg. 8. Aeneid. 135.
Montes tumidi. Ouid. 2. Amor. eleg. 16.11.
Pontus tumidus fluctibus. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.5.
Torrens tumidus. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.9.
Venter tumidus pondere cælesti. Ouid. 3. Fast. 9.
Vuæ tumidæ. Ouid. 15. Metam. 16.
Successu tumidus. Ouid. 8. Metam. 100.
Imagine genitoris tumidus. Ouid. 1. Metam. 152.
Tumidæ ceruices. Cic. in Vatinium, 2, Repentè enim te, tanquā serpens è latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumidis ceruicibus intulisti.
Cor tumidum. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.43.
Fastus tumidi. Ouid. 1. de Arte, 144.
Ira tumida. Ouid. epist. 11.3.
Minæ tumidæ. Horat. 4. Carm. ode 3.2.
Ore tumido delitigare. Horat. de Arte, 20.
Sermones tumidi. Horat. 2. Serm. Satyr. 5.20.
Spiritus tumidi. Senec. Agamem. 4.5.
Vultus tumidi & truces. Senec. Octau. 4.2.
¶ Tumiditas, pen. corr. tumiditatis. Firmicus lib. 8. cap. 29, Vicesima pars aquarij si in horoscopo fuerit inuenta, hydropicos faciet, qui uentris tumiditate correpti, hac ex causa moriantur.

Tumulo] Vide Tumulus.

Tumultus] huius tumultus, masc. gen. (θόρυβος, κολοσυρτὸς, ὀρυγμαδὸς) Motus, trepidatio: dictus quasi Timor multus. Seruius, Tria genera olim militiæ fuerunt: Sacramentum, quæ legitima erat militia, quum singuli milites iurabant: Tumultus, id est bellum Italicum uel Gallicum, in quibus ex periculi uicinitate erat timor multus: & quando singulos interrogare non uacabat qui conuenerant, simul iurabant: & dicebatur ista militia, coniuratio. Qui enim ducturus erat exercitum, ibat ad Capitoliū, & exinde proferens duo uexilla, unum roseum, quo pedites euocabat: & unum cæruleum, quod erat equitum (nam cæruleus color est maris: à cuius deo constat equum inuentum) dicebat, Qui Remp. uult saluum esse, me sequatur. Erat & Euocatio, quū ad diuersa loca diuersi cogebantur exercitus. Hactenus ex Seruio, in hunc locum Virgilij, 8. Aeneid. 1,

Extemplò turbati animi, simul omne tumultu
Coniurat trepidò Latium.

Cic. 8. Philip. 236, Belli nomen ponendum in sententia quidam non putabant, tumultum appellare malebant: ignari non modò rerū, sed etiā uerborum. Potest esse bellum sine tumultu. Tumultus esse sine bello non potest. Quid est enim tumultus, nisi perturbatio tanta, ut maior timor oriatur? unde etiam nomen ductū est tumultus. Itaq; maiores nostri, tumultum Italicum, quòd erat domesticus: tumultū Gallicum, quòd erat Italiæ finitimus: præterea nullum tumultū nominabant. Grauius autem esse tumultū quàm bellum, hinc intelligi licet, quòd bello Gallico uacationes ualent, tumultu non ualent. Hactenus Cicero. Idem sentit Quintil. lib. 7. cap. 4. Liu. 8. ab Vrbe cond. 100. Idem lib. 7.35, Dictator quum tumultus Gallici causa iustitium eduxisset, omnes iuniores sacramento adegit. Insignia autem omnia tumultus Cicero uno in loco expressit, 5. Philip. 187, his uerbis, Rem administrandā arbitror sine ulla mora, & confestim gerendam censeo, tumultum decerni, iustitium indici, saga sumi dico oportere, delectum haberi sublatis uacationibus, in Vrbe & in Italia. Ex prædictis satis apparet, omnia in tumultu præposterè administrari publicè priuatimq; solita, quum bellum urgens, & quasi maris imminens solennes actus nō admittit. Indeq; fa-

Digitized by Google

ctum, ut tumultuarium pro præpropero & subitario et rapidè facto aut quæsito accipiatur. Budæus.
Trepidatio & tumultus. Cic. pro Deiotaro, 13, Num qua trepidatio? num qui tumultus?
Tumultus pro Omni trepidatione, & perturbatione. Plaut. Milit. 21.16,
Nunc in tumultum ibo, intus clamorem audio. Terent. Andr. 2.2.28,
Nihil ornati, nihil tumulti. Tumulti, pro tumultus in genitiuo, more antiquo.
Inflatus tumultu. Quint. lib. 2. cap. 2.8.
Cæci tumultus. Virgil. 1. Georg. 93.
Ingentes tumultus. Lucret. lib. 2.192.
Magnus tumultus. Virg. 2. Aeneid. 25.
Miseri tumultus mentis. Horat. 2. Carm. ode 16.2.
Monstrifer tumultus. Lucan. lib. 2.1.
Plebeius tumultus. Stat. 1. Sylu. 2.47.
Repens tumultus. Tacit. lib. 18. hoc est, Repentinus tumultus.
Repentini tumultus. Ouid. 5. Metam. 1.
Tremendus tumultus. Horat. 1. Carm. ode 16.3.
Comprimere tumultum. Tacit. lib. 20.
Trepido belli tumultu concussa omnia. Lucret. lib. 3.171.
Conijcere tumultum. Vide Conijcio.
Facere tumultum. Salust. in Iugurtha.
Ferre tumultus alicuius. Ouid. 3 Metam. 62.
Inijcere tumultum ciuitati. Vide Inijcio.
Misero tumultu miscetur domus. Virg. 2. Aeneid. 98.
Miscere tumultum in concionem. Vide Misceo.
Personare tumultu. Vide Persono.
Tumultum sermonis reddere. Plin. lib. 7. cap. 12.5.
Impio tumultu uastata fana. Horat. 4. Carm. ode 4.10.
Metus & tumultus. Cic. 2. in Catil. 45.
¶ Tumultuosus, pen. prod. Adiect. (θορυβώδης, ὀχλαγωγικός) Plenum tumultu. Plaut. Trinum. 17.51, —quis homo
Tam tumultuoso sonitu me exciuit subitò foras? Cic. Cælio, lib. 2. 11. 1, Ita tumultuosæ conciones, ita molestæ Quinquatrijs afferebantur.
Mare tumultuosum. Horat. 3. Carm. ode 1.6.
Tumultuosum genus pugnæ. Liu. 1. ab Vrbe, 59.
Tumultuosa somnia. Plin. lib. 26. cap. 8.14.
Seditiosa & tumultuosa uita: cui opponitur Quieta. Cicero 1. de Inuent. 6.
Nuncius tumultuosus. Liu. 2. ab Vrbe, 101.
Tumultuosus, Qui turbas excitare solitus est. Liu. 4. ab Vrbe, 121, In ocio tumultuosi, in bello segnes?
¶ Tumultuosè, pen. prod. (θορυβωδῶς) tumultuosius, tumultuosissimè, Aduerbium, Impetuosè quod dicitur. Liu. 2. ab Vrbe, 117, Adeò tumultuosè excepta est clamoribus undique & indignatione Patrum. Cæsar 7. bel. Gal. 179, Iis imperat ut paulo tumultosius omnibus in locis peruagarentur. Liu. 1. ab Vrbe, 178, In uestibulo regiæ quàm potuêre tumultuosissimè specie rixæ in se omnes apparitores regios conuertunt.
¶ Tumultuo, tumultuas (θορυβέομαι) tumultuare, In perturbatione esse. Plaut. Rud. 16.23,
Vt mihi istuc dicas, negocij quid sit quòd tumultues.
¶ Tumultuor, tumultuaris (θορυβέω, θορυβοποιέω, διαθροέω, κολῴω, ἀβροκολέω) tumultuari, Deponens, Idem. Terentius Hecyra, 3.2.1,
Nescio quid iamdudum hic audio tumultuari, misera
Malè metuo. Cic. 2. de lege Agr. 98, Qui Tribunos plebis perhorrescam? qui sæpe & sine causa tumultuer?
In ocio tumultuaris, in tumultu solus es ociosus. Ad Heren. 4.165.
Quid tumultuaris soror? quid insanis? Cic. pro Cælio, 28.
Passim tumultuari. Quintil. lib. 2. cap. 12.7.
¶ Tumultuatio, Verbale (διαθρόησις) Liu. 8. bel. Maced. 8, Hæc tumultuatio regem cupientem, si se sequerentur, raptim euadere angustias, reuocare primos, & eâdem qua uenerat uia, referre cœpit signa.
¶ Tumultuarius, Adiectiuum (θορυβωματικός) Properatum & subitarium, aut rapidè factum & quæsitum significat, ut ait Budæus.
Tumultuarius exercitus, tumultuarius miles. Liu. 8. ab Vrbe, 58. Idem 5. bel. Maced. 7, Mens ea Senatus fuit, ut in Hispania tumultuarij milites legerentur.
Tumultuarius & subitarius miles, Idem, Liu. 1. bel. Maced. 8.
Tumultuarius dux, Qui pro tumultu eligitur. Liuius 8. bel. Pun. 223.
Tumultuarium opus, In promptu, & rapidè factum. Quintil. lib. 7. cap. 4.25.
Tumultuarius & fortuitus sermo. Quintil. lib. 10. cap. 7.
Tumulus] tumuli, pen. corr. masc. gen. (λόφος, γήλοφος, ὄφρύς, βουνός) Terra tumens. Virg. 2. Aeneid. 143,
Est urbe egressis tumulus. Cæsar 1. bel. Gall. 180, Planities erat magna, & in ea tumulus terreus satis grandis. Cic. 7. Ver. 73, E spelunca sublatus aut tumulo.
Agger tumuli. Virg. 5. Aeneid. 9.
Albani tumuli atq; luci. Cic. pro Milone, 64.
Arduus tumulus. Ouid 15. Metam. 60.
Syluestres tumuli. Cic. 2. in Catil. 43.
Struere tumulum. Tacit. lib. 2.
Niualis tumulus. Vide Nix.
Tumulus, Sepulchrum: quòd in sepulchris coaceruari terra consueuit. Virgil. 3. Aeneid. 65,
O' fœlix una ante alias Priameia uirgo,
Hostilem ad tumulum, Troiæ sub mœnibus altis
Iussa mori. Virg. 3. Aeneid. 61,
——manesq; uocabat Hectoreum ad tumulum.
Exangues tumuli. Claud. 3. de raptu Proserp. 69.
Marmoreus tumulus. Ouid. 14. Metam. 88.
Componi tumulo eodem. Ouid. 4. Metam. 32.
Contegere tumulo. Vide Contego.
Dare corpora tumulo. Ouid. 2. Metam. 66.
Facere tumulum. Virg. 5. eclog. 8.
Parare tumulum. Lucan. lib. 8.139.
Struere tumulum. Senec. Medea, 12.24.
Vili tumulo tectus. Senec. Medea, 8.9.
Honorarius tumulus, pro Cenotaphio. Sueton. in Claud. cap. 1.
¶ Tumulo, tumulas, pen. cor. (θάπτω) tumulare, Sepelire, condere in tumulum. Martial. lib. 11.92,
Aeolidon Canace iacet hoc tumulata sepulchro, &c. Catul. Argon. 59.31, —nec iniecta tumulabor mortua terra.
Ouid. 8. Metam. 144, —ne coniugis unquam
Busta meæ uideam, neu sim tumulandus ab illa.
¶ Tumulosus, pen. prod. Adiectiuum (λοφώδης) Plenum tumulis. Sallustius in Iugurtha, Deinde tertia multò ante lucis aduentum peruenit in locum tumulosum, à Capsa non amplius duûm milium interuallo.
Tunc] τότε, τηνικαῦτα, τημος, τηνικαῦτα, Aduerbiū temporis: significat Eo tempore. De omnibus temporibus dicitur.
De præsenti. Plautus,
Tunc ad eam accede quum potes.
De præterito. Virgil. 4. Aeneid. 120,
Tunc decuit quum sceptra dabas.
Etiam tunc. Cicero de Amicitia, 11, Senectus enim quamuis non sit grauis, tamen aufert eam uiriditatem, in qua etiam tunc erat Scipio.

Digitized by Google

Tunc & nunc. Cic.7.Philip.226, Sed erat tunc excusatio oppressis, misera illa quidem, sed tamen ista: nunc nulla est.
De futuro. Plautus,

Ego tunc adero, quum tui uidendi mihi copia erit.

Tunc demũ. Plin.lib.11.cap.24.5, Hos primùm tela inuoluentes, & tunc demum labra utraq; morsu apprehendentes.
Tunc temporis, Idem quod tunc. Iustinus lib.1, Sed de gẽte obscura tunc temporis Persarum Cambysi mediocri uiro.
Tundo] tundis, tutudi, pen.cor. tusum & tunsum (κόπτω, ἀραιόω) tundere, Percutere, pulsare: ut, Tundere pectus. Plautus Casin.9.62. Virg.1.Aeneid.97,

Suppliciter tristeis, & tũsæ pectora palmis. Cic.7.Ver. 111, Deniq; proximus lictor Sextius, conuerso bacillo oculos misero tundere uehementissimè cœpit.

Ictu crebro tundi. Lucret.lib.4.258.
Alicui iacenti latera tundere. Cic.7.Verr.111.
Littus tunditur unda. Catul. ad Furium, 11.1.
Pectora tundere manu. Ouid.3.Amor.eleg.8.2.
Pectora tundens palmis. Ouid.1.de Arte, 108.
Terram pede tundere. Horat. de Arte, 89.
Tympana tundere. Ouid.4.Fast.37.
Tundere aures alicuius: pro Obtundere, sæpius rem aliquam repetendo. Plaut.Pœn.5.25.
Tundere eandem incudem assiduè, Est indefatigabili assiduitate in operis alicuius studio perseuerare. Metaphora ducta à fabris, crebris ictibus incudem ferientibus: atq; ita tandem aliquando ferri rigorem perpetuo labore uincentibus. Cic. 2.de Orat.88, Ego autem si quem nunc planè rudem institui ad dicendum uelim, his potius tradam assiduis uno opere eandem incudem diem noctemq; tundentibus. Conueniet in grammatistas ac literatores, quibus sine fine eadem sunt inculcanda pueris, ut hæreant aliquando. Erasmus.
Vocibus tundi. Virg.4.Aeneid.90.
Tundere, Sæpius idem repetere: translatio à fabrorum malleo, inquit Donatus. Terent.Hecyr.1.2.48,

Tundendo, atq; odio deniq; effecit senex.

Tundere, Comminuere in mortario. Virg.4.Georg.54,

Proderit & tunsum gallæ admiscere saporem. Colum. libro 2.cap.21.3, Ipsæ autem spicæ meliùs fustibus tunduntur, uannisq; expurgantur.

Tusum aliquando in supino facit, abiecta n. Plin. lib. 31, Hæc tusa, cribrataq; uino quantum possit excellenti.
Tunetum] pen.corr. siue, ut quidam dicunt, Tunitium, Scipionis tempore tumulus erat editior, unde Scipio spectauit Carchedonios ad Romanã classem exurendam proficiscentes. Nostra tempestate regis Libyci ciuitas metropolis est, in qua ueluti ampliore & magnificentiore consueuit habitare, & Tunisæus rex appellatur. Tunetũ non sanè ob hanc causam habitarunt, quòd Carthagine carerent à Scipione diruta, quum denuò amplificata surrexerit, ex qua (uelut ex equo Troiano) manarunt literarum proceres. Ad cuius celeberrimum gymnasium Augustinus profitetur contendisse. Hanc Eutropius libro quarto, continuis sedecim diebus arsisse perhibet. Hæc septingentesimo anno postquam condita erat, deleta est. Hæc, ut idem author ait, L. Cæcilio Metello & Tito Flaminio Consulibus, in Africa iussu Senatus reparata est, quæ nunc manet, annis uigintiduobus euolutis, postquam à Scipione fuerat euersa. Abest Tunetum à Carthagine duodecim millia fermè passuũ. A' Tuneto, Tunetei dicti sunt, quos Sidonius Tunisæos appellat.
Tunica] tunicæ, pen.cor. (χιτών, ἐπενδύτης) Vestis erat apud Romanos breuior & sine manicis, quæ propriè uiris conueniebat. Virg.9.Aeneid.124,

Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ. Hoc autem dicit, ut barbarum & peregrinum morem indicet, non Romanum: quum apud Romanos sine manicis tunicæ gestarentur. Plaut.Milit.22.28,

Magis sapis de tunica, chlamyde, et mucrone qui speres. Cic.7.Verr.3, Tunicamq; eius à pectore abscidit, ut, &c.

Tunica pallio propior. Vide Pallium.
Tunica accipitur etiam pro ea quæ ima erat, qua hodie linea utimur: ut olim Athenienses talari & linea utebantur, authore Polluce. Ouid.3.Amor.eleg.13.5,

Illic nec tunicam sibi sit posuisse pudori. Et 1.Amor. eleg.5.3,

Pugnabat tunica se tamen illa tegi. Sunt qui interulam uocitent. Athenæus χιτώνιον ἰχίσαρκον, appellat in decimotertio, ubi de Phryne scorto nobili: ἐχίσαρκον γὰρ χιτώνιον ἠμπέχετο. hoc est, Tunicula carni proxima amiciebatur, quam camisiam dicimus. Vtebantur & tunica, quæ media dici potest: cuiusmodi est ferè tunica rubra, qua brumali tempore utimur. Erat & alia tunica quæ his superinduebatur. Budæus.

Tunicæ, Muliebris amictus. Plin.epist.ult.lib.2, Aurelia ornata fœmina, signatura testamentum, sumpserat pulcherrimas tunicas.
Tunica laticlaui. Suet.in Augusto, cap.94, Sumẽti uirilem togam tunica laticlaui resuta ex utraq; parte ad pedes decidit.
Tunica molesta, Genus erat supplicij. Ea ignium alimẽtis illita & intexta, ut Seneca epist.14.docet, ac mox succensa, cruciabiliter obuolutos nocẽtes, qui sceleris comperti grauioris forẽt, amburebat. Cælius lib.10.cap.5. Iuuen.Sat.8.47,

Ausi quod liceat tunica punire molesta. Vide Pix, genus tormenti.

Adamantina tunica. Vide Adamantinus, in Adamas.
Callosa tunica. Vide Callosus in Callum.
Candidæ tunicæ linteæ. Vide Linteus, in Linteum.
Fluentes tunicæ. Ouid.3.de Arte, 61.
Laticlauia tunica. Vide Laticlauus, in Latus adiectiuo.
Laxa tunica. Ouid. epist.15.50.
Lucentes auro tunicæ. Stat.9.Thebaid.139.
Manicatis tunicis indui non sine probro solebant ueteres, ut author est Gellius. Cic. 2.in Catil.42, Quos pexo capillo nitidos aut imberbes aut barbatos uidetis, manicatis, et talaribus tunicis, uelis amictos, non togis.
Palmata tunica. Vide Palmatus, in Palma.
Pexa tunica. Horat.1.epist.1.20.
Pulchræ tunicæ. Horat.1.epist.19.7.
Pulla tunica. Cic.6.Verr.49.
Recincta tunica. Ouid.1.Amor.eleg.5.2.
Recta tunica. Plinius lib.8.cap.48.5, Ea prima Tanaquil texuit rectam tunicam, qua simul cum toga pura tyrones induuntur, nouæq; nuptæ.
Replicatæ bulborum tunicæ. Stat.4.Sylu.96.
Scissa tunica. Ouid.epist.11.12.
Solutæ tunicæ. Tibull.lib.1.eleg.5.3.
Valentes tunicæ, Crassæ, non molles. Ouid.3.de Arte, 22.
Cingere tunicas. Seneca Troade, 2.5.
Demissis tunicis ambulare. Horat.1.Serm.Satyr.2.5.
Diducere tunicam. Quintil. lib.2.cap.15.7.
Diripere tunicam alicui. Ouid.1.Amor.eleg.5.3.
Discindere tunicam, & cicatrices ostendere. Cic.2.de Oratore, 106.
Instaurare sibi dẽsas tunicas aduersus hyemẽ. Vide Instauro.
Laniare tunicam. Ouid.2.de Arte, 35.
Nere tunicam. Virg.10.Aeneid.164.
Ponere tunicam. Cic.5.Tusc.84.
Vincla tunicarum relaxare. Ouid.2.Fast.65.

Digitized by Google

Tunicæ purpura latiore. Plin. lib. 33. cap. 1. 23, Vocauit latum clauum, dicens, Annuli distinxêre alterum ordinem à plebe, ut semel cœperant esse celebres, sicut tunica ab annulis Senatum tantum, quanquam & hoc serò, uulgóq; purpura latiore tunicæ usos inuenimus etiam præcones.

Tunicæ oculorum, pro Membranis quibus uariè conteguntur. Plin. lib 11. cap. 37. 23, Tenuibus, multisq; membranis oculos natura composuit, callosis contra frigora caloresq; in extremo tunicis.

Tunicæ testiculorum. Cels. lib. 7. cap. 24, Deinde non extracto testiculo, sicut intestinis quoq; prolapsis interdum fieri docui, colligendæ uenæ: uinciendæq; ubi tunicis inhærebũt, & sub his nodis præcidendæ sunt.

Tunica arboris. Plin. lib. 12. cap. 19. 10, Probatur casia breui tunicarum fistula, & non fragili.

Tenues tunicæ. Virgil. 2. Georg. 15. De interiore libro arboris intelligit.

¶ Tunicula, tuniculæ, pen. corr. Diminutiuum (χιτώνιον) Plinius lib. 26. cap. 12. 1, Morbum regium in oculis præcipuè mirari est, tenuitatem illam densitatemq; tunicularum felle subeunte.

¶ Tunico, tunicas, pen. corr. (χιτωνίζω) tunicare, Tunicam induere. Varro, Hæc lanigeras detonderi docuit, tunicareq; homulum. Nonius.

¶ Tunicatus, pen. prod. Participium (χιτωνοφόρος) Tunicam indutus. Cicero pro Cælio, 7, Vt exercitatione ludoq; campestri tunicati uteremur. Ouid. 2. de Arte, 61,

Astiterit tunicata, &c.

Popellus tunicatus. Horat. 1. epist. 7. 13.

Tunicatus, Expeditus, & nullam aliam supra tunicam uestem habens. Iuuenal. Satyr. 3. 15,

—tunicati fuscina Gracchi.

Tuopte] Vide Tuus.

Tuor] tueris, pen corr. tutum uel tuitum (ὁράω) tui: quod non est in usu, nisi in compositis. Tueri autem sumit mutuo à Tueor, Videre. Virg. 1. Aeneid. 144,

Expleri mentem nequit, ardescitq; tuendo Phœnissa.

Ora alicuius tueri. Virg. 7. Aeneid. 138.

Oculis immitibus tuens. Ouid. 6. Metam. 124.

Acerba tuens serpens. Lucret. lib. 5. 7.

Auersa tueri. Virg. 4. Aeneid. 73.

Oculi diuersa tuentes. Ouid. 1. Fast. 57.

Transuersa tueri. Virg. eclog. 3. 2.

Turarius] τυράριος, Vicus Romæ. Asconius, Signum Vertumni in ultimo uico Turario est, sub basilica se flectentibus.

Turba] turbæ (τύρβη, ὄχλος, κλόνος, τάραχος) Vlpianus, ui bonorum, & de turba. l. prætor ait, Turbam appellatã esse Labeo contendit ex genere tumultus: idq; uerbum ex Græco tractum, τύρβη. Si duo rixam commiserint, utiq; non accepimus in turba id factum: quia duo turba non propriè dicuntur. Si uerò fuerint decem, aut quindecim homines, turba dicetur. Rectissimè Labeo inter turbam & rixam multum interesse ait: nempe turbam multitudinis hominum esse turbationem & cœtum. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 30, Exponerem etiã quemadmodũ hic, & quanta in turba quantáq; in confusione rerum omnium uiueremus. Terent. Eun. 5. 5. 5,

Quæ illæc turba est? num nã ego perij? Idẽ Andr. 4. 5. 6,

—di uestram fidem

Quid turbæ est apud forum? Sic Heaut. 1. 2. 16,

Propter eam hæc turba atq; abitio euenit. Cic. Ver. 130,

Ecce autem noua turba atq; rixa.

Acris turba prædonum. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 9.

Concire turbas. Vide Concieo.

Excitare turbas populares. Quintil. lib. 2. cap. 16. 2.

Furens turba ruit omnis in unum. Ouid. 3. Metam. 144.

Turba, Multitudo: qui ferè non uocat perturbatione & commotione. Liu. 2. ab Vrbe, 171, Vxor deinde ac liberi, amplexi, fletusq; ab omni turba mulierum ortus, & comploratio sui patriæq;, fregêre tandem uirum.

Turba & Primi, contraria. Stat. 4. Thebaid. 162,

Incubuêre uadis passim discrimine nullo
Turba simul, primiq;.

Turba & colluuies. Cic. de Senect. 76.

Comitantum turba. Ouid 1. Amor. eleg. 7. 8.

Stultorum turba. Cic. 5. Tuscul 67.

Comes turba. Ouid. 13. Metam 71.

Confusa. Ouid. 12. Metam. 43.

Densa. Seneca Herc. furent. 9. 43.

Frequens. Seneca. Herc. furen. 10. 2.

Imbellis fœminarum inermisq;. Vide Imbellis.

Impia. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 46.

Inops. Ouid. 14. Metam. 23.

Leuis. Horat. 1. Carm. ode 10. 4.

Luxuriosa. Ouid. epist. 1. 18.

Maxima. Virg. 6. Aeneid. 122.

Plurima. Virg 6. Aeneid. 134.

Pullata. Quintil. lib. 6. cap. 4. 5.

Rustica. Ouid. 6. Metam. 70.

Sodalis turba: id est, Turba sodalium. Ouidius 2. de Remedio Amoris, 38.

Temeraria. Ouid. 10. Metam. 114.

Vaga. Ouid. 13. Metam. 45.

Congregare magnam turbam. Cic. 1. de. Natur. deor. 56.

Inserere se turbæ. Ouid. 1. de Arte, 122.

Rarescit turba, Minuitur. Stat. 2. Thebaid. 123.

Effusa turba ad ripas ruebat. Virg. 6. Aeneid. 61.

Comitum turba stipatus. Ouid. 3. Metam. 38.

Turba prunorum, pro Varijs generibus. Plin. lib. 15. cap. 13. 1,

Ingens postea turba prunorum, uersicolor, nigra, candicãs.

Rotarum turba. Ouid. 6. Metam. 44.

Nouorum uoluminum turba. Cic. de claris Orat. 63.

Vulnerum turba, pro Multitudine. Plin. lib. 11. cap. 37. 35.

¶ Turbella, turbellæ, Diminutiuum (τύρβιον) Plautus Bacch. 20. 142,

Tantas turbellas facio, Idem Pseud. 3. 108.

¶ Turbidus, penult. corr. Adiectiuum (θολὸς, θολερὸς) Conturbatum, confusum, non clarum, tumens. Plautus Trinum, 6. 18,

—nihil ego istos moror fatuos

Mores & turbidos. Plin. epist. 10. 4, Num istic quoq; immite & turbidum cælum?

Homo turbidus, Commotus, uel turbationis plenus, ut ait Seruius. Virg 9. Aeneid. 12 Idem lib. 12. 134.

Animi turbidus. Tacit. lib. 20.

Ira turbidus. Statius 3. Sylu. 1. 8.

Achelous turbidus. Vide Achelous.

Acies oculorum turbidæ. Vide Acies.

Actiones turbidissimæ. Quintil. lib. 1. cap. 10. 22.

Aequora turbida Ponti. Lucret. lib. 5. 200.

Amnis turbidus imbri. Lucret. lib. 1. 58.

Turbida & inquinata aqua. Cic. 5. Tusc. 137.

Dies turbidus, Procellosus. Plin. lib. 11. cap. 10. 5.

Imago turbida. Virg. 4. Aeneid. 71.

Imber turbidus aqua. Virg. 5. Aeneid. 140.

Iurgia turbida. Ouid. ad Pisonem, 18.

Liquor turbidus, Minimè clarus. Plin. lib. 13. cap. 12. 3.

Loca turbida. Virg. 6. Aeneid. 107.

Mens quæ omni turbido motu semper uacet. Cic. 1. Tusc. 124.

Nouitas

Digitized by Google

Nouitas turbida. Claudian. 1. Paneg. 30.
Nubila turbida. Virg. 4. Aeneid. 49.
Pectora turbidiora ipso mari. Ouid. 1. Trist. eleg. 10. 7.
Puluis turbidus. Virg. 11. Aeneid. 176.
Esse in turbidis rebus. Cic. 2. Philip. 58.
Seditio turbida. Ouid. 9. Metam. 86.
Tempestas turbida. Cic. 1. de Inuent. 6.
Tempus turbidum & Tranquillum, contraria. Cic. ad Ligarium, lib. 6. 14. 6.
Turbidus, Terribilis. Virg. 11. Aeneid. 149,

Hæc effatus, equum in medios moriturus & ipse
Concitat, et Venulo aduersum se turbidus infert. Seruius.

Turbidus, Elatus, arrogantia tumens. Virg. 10. Aeneid. 130,

Tum uerò Aenean auersum ut cedere Turnus
Credidit, atque animo spem turbidus hausit inanem.

Seruius.

¶ Turbidè, pen. corr. Aduerb. (θολερῶς) Cic. 4. Tusc. 36, Intelligatur igitur perturbationem iactantibus se opinionibus inconstanter & turbidè in motu esse semper.

¶ Turbulentus, Adiectiuum (θολώδης, ταραχώδης, ὀχλικὸς ὀχληρὸς) Commotus, iratus. Plaut. Epid. 2. 69,

Tu ædepol re es turbulentus.

Ea sunt & turbulenta & temeraria & periculosa. Cic. pro Cecinna, 24.
Animus turbulentus. Cic. 4. Tusc. 15.
Turbulentior inde annus L. Valerio, T. Aemylio Coss. Liu. 2. ab Vrbe, 261.
Seditiosus ciuis & turbulentus. Cic. 2. de Orat. 26.
Conciones turbulentæ. Cic. ad Attic. lib. 4. 72. 7, Cõciones turbulentæ Metelli, temerariæ Appij, furiosißimæ Publij. Quintil. lib. 5. cap. 13. 32.
Concursio turbulenta. Cic. 1. de Fin. 30.
Errores turbulenti. Cic. 2. de Natur. deor. 101.
Libido, temeritas, & ignauia turbulenta. Cic. 1. de Fin. 78.
Mens turbulenta. Cicero 1. de Finib. 78.
Negocium turbulentum. Cic. ad Atticum, lib. 7. 130. 5.
Res placatæ & minimè turbulentæ. Cic. in Orat. 34.
Tempestas turbulenta. Cic. 7. Verr. 21.
Tempus turbulentum. Cic. Thermo, lib. 2. 17. 5.
Meum turbulentißimum tempus, tuo tranquillißimo præstat. Cic. in Pisonem, 35.
Tribunatus turbulentißimus. Cic. de claris Orat. 53.

¶ Turbulentè, Aduerbium (θολωδῶς) Concitatè. Cic. pro Domo sua, 53, Omnia contra leges, moresq; maiorum temerè, turbulentè, per uim, per furorem esse gesta.

Agere aliquid raptim & turbulentè. Cic. pro Domo sua, 107.

¶ Turbulenter (ταραχωδῶς) Aliud aduerbium. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. 19, Extremum illud erit, nos nihil turbulenter, nihil temerè faciemus.

¶ Turbo, turbas (θολέω, θολόω, θροέω, βλοσύω, θράττω, κοχύω, ὀχλέω, τυρβάζω, ταράττω) turbare, Confundere, commouere. Plaut. Epid. 6. 7,

Sed me una turbat res, ratioq;.

Ab imo turbare aliquid. Lucret. lib. 3. 8.
Omnia infima summis paria fecit, turbauit, miscuit. Cic. 3. de Legib. 29.
Notabilius turbare. Tacit. lib. 17.
Aristoteles multa turbat à magistro Platone dissentiens. Cic. 1. de Natura deor. 47.
Aciem turbare. Vide Acies.
Affectibus animos iudicũ turbare. Quintil. lib. 5. cap. 14. 24.
Capillos turbare, Martial. lib. 2. 36.
Euersæ turbant conuiuia mensæ. Ouid. 12. Metam. 45.
Delectum ciuium turbare. Cic. 4. Ver. 86.

Fœdera turbare. Virg. 12. Aeneid. 127.
Fortunas turbare timore. Lucret. lib. 1. 22.
Iura turbantes Tribuni. Lucan. lib. 1. 36.
Pacem turbare. Liuius 5. bel. Maced. 46.
Quietem alicuius turbare. Propert. lib. 1. eleg. 3. 4.
Res animos incognita turbat. Virg. 1. Aeneid. 104.
Turbor, paßiuum. Cic. ad Attic. lib. 2. 32. 1, Prorsus, ut scribis, ita sentio: turbatur Sampsiseramus.
Arenæ turbantur Zephyro. Virg. 2. Georg. 22.
Metu turbari. Ouid. 15. Metam. 104.
Turbare, Absolutè. Tacit. lib. 3, Si una, alteráue ciuitas turbet.
Turbatum est, Impersonale. Terent. Eunuch. 4. 3. 7,

Nescio quid profectò absente nobis turbatum est domi.

Turbatum, Absolutè. Tacit. lib. 1, Postquam turbatum in castris accepêre.

Turbassit] pro Turbauerit, usurpatum ab antiquis. Cic. 3. de Legib. 16, Ast quid turbaßit in agendo, fraus actoris esto. Vetus exemplar habet, turbaßitur.

Turbatus] pen. prod. Participium (τεθορυβημένος) Commotus, ut, Turbatus ex inopinato malo. Cæs. 2. bel. Ciuil. 46.
Vulnere mentis turbatus. Virg. 12. Aeneid. 32.
Pectora turbatus. Virg. 8. Aeneid. 6.
Acies turbatæ. Vide Acies.
Animi. Virg. 8. Aeneid. 1.
Aquæ. Ouid. epist. 18. 25.
Castra. Virg. 9. Aeneid. 3.
Comæ. Ouid. 3. Fast. 4.
Equi. Virg. 9. Aeneid. 25.
Fides. Claud. 6. Paneg. 13.
Freta procellis. Virg. 3. Georg. 52.
Mens funere. Virg. 11. Aeneid. 1.
Quies. Stat. 3. Syl. 5. 18.
Pede turbato fugere. Ouid. epist. 11. 21.
Placare res turbatas. Cic. pro Plancio, 8.
Viri turbati. Ouid. epist. 3. 18.

¶ Turbatè, pen. prod. Aduerb. (πεταραγμένως) Cæsar 1. bel. Ciuil. 16, His de causis aguntur omnia raptim atq; turbatè.

¶ Turbator, pen. prod. Verbale (ταρακτὴς) Qui turbat. Liu. 4. ab Vrbe, 6. Ibidem, lib. 2. 70, Quum pacis ipse author à turbatoribus belli premeretur.

¶ Turbamentum, turbamenti (τάραγμα) Perturbatio. Tacit. lib. 17, Quæq; alia turbamenta uulgi. Sallustius in Oratione Lepidi ad populum Romanum, Maxima turbamenta Reipub. atque exitia probate.

¶ Turben, turbinis. Vide Turbo. Genus instrumenti lusorij.

Turbo] turbinis, pen. corr. masc. gen. (λαῖλαψ, στρόμβος) Ventus cum frigore maximo, obiecta queq; deturbans, prosterñensq; ex depressæ nubis specu. Plin. in Paneg. 111, Erant sub oculis naufragia multorũ, quos inuidiosa trãquillitate prouectos improuisus turbo perculerat. Virg. 1. Georg. 64,

—ita turbine nigro
Ferret hyems, culmumq; leuem, stipulasq; uolantes.

Ventorum turbo. Lucret. lib. 6. 31.
Ater turbo. Virg. 1. Aeneid. 103.
Immanis turbo. Virg. 6. Aeneid. 119.
Indomitus turbo. Catullus Argon. 59. 22.
Nimbosus turbo. Ouid. 11. Metam. 111.
Puluereus turbo. Claud. de bel. Getico, 92.
Violentus turbo. Lucret. lib. 3. 165.
Rauco turbine armatur Boreas. Claudianus 1. de raptu Proserpinæ, 14.
Vndique omnes uenti erumpunt, sæui existunt turbines. Cicero 3. de Orat. 86.
Celeri turbine fertur. Virg. 12. Aeneid. 170.

Digitized by Google

Piceo turbine fumans nubes. Virg.3.Aeneid.115.
Insanis turbinibus furit uentus. Silius lib.8.132.
Gubernare nauem in maximis turbinibus. Cic. in Pis.15
Venti perflant terras turbine. Virg.1.Aeneid.18.
Agens hyemem ruit aequore turbo. Virg.3.Georg.93.
Rupto turbine confligunt uenti. Virg.2.Aeneid.83.
Turbo ac tempestas pacis & ocij. Cic.pro Domo sua,105.
Turbo lethi. Catul. Argon.59.30.
Mentis turbine agi. Ouid.2. Amor.eleg.9.6.
Turbo, pro Vortice (δίνη, στρόβιλος) Stat.4.Thebaid.163,
Incubuêre uadis passim discrimine nullo
Turba simul, primiq; nequit secernere mistos
Aequa sitis, frenata suis in curribus intrant
Armenta, & pleni dominis, armisq; feruntur
Quadrupedes: hos turbo rapax, hos lubrica fallunt
Saxa. Videtur ita intelligi posse etiam Ouidianum illud epist.7.13,
Finge age te rabido (nullum sit in omine pondus)
Turbine deprendi: quid tibi mentis erit? Sed melius ut de uento intelligatur. Sequitur enim,
Quaeq; cadent, in te fulmina missa putes.
Turbo, pro Gyro, & spiris serpentum. Silius lib.3.39,
Ater lethifero stridebat turbine serpens.
Saxi turbo. Virg.12.Aeneid.107,
Praecipitem scopulo, atq; ingentis turbine saxi Excutit. id est, Saxo quod rotatur, quum impellitur aut iacitur.
Teres turbo. Catul. Argon.59.63.
Turbo (βέμβηξ) Genus instrumẽti lusorij, pueros maximè delectans. Tibullus lib.1. eleg.5.1,
Namq; agor ut per plana citus sola uerbere turbo,
Quẽ celer assueta uersat ab arte puer. Virg.7. Aen.76,
Ceu quondam torto uolitãs sub uerbere turbo, &c. Vbi Seruius, Catullus hoc turben dixit, ut hoc carmen. Hic turbo, unde turbinis facit: nam si turbonis sit, erit à proprio nomine genitiuus. Cic. de Fato, 63, Sed reuertitur ad cylindrũ, et ad turbinẽ suum, quae moueri incipere nisi pulsa, nõ possunt. Id autẽ quum accidit, suapte natura, quod superest, & cylindrum uolui, et uersari turbinem putat. De Chrysippo.
Turbo (κῶνος) Quicquid formam habet in imo acutã, in summo latiorem. Plin.lib.27.cap.4.3, de aloe, In turbinibus cadorum. Ouid.1.Metam.68,
—caua buccina sumitur illi,
Tortilis in latum quae turbine crescit ab imo.
Turbo, Vasculi genus, quo pruna & cottana inter Saturnalia xeniola mitti solitabantur: cuius effigies turbinis in imo angustissima erat, in summo latissima, qualis est figura pyrorum.
¶ Turbineus, Adiectiuum (στρομβοειδής) ut, Vortex turbineus. Ouid.8.Metam.112.
¶ Turbinatus, pen.prod. Aliud adiectiuum (κωνοειδής) Quod ueluti turbo desinit. Plin.lib.21.cap.31.1, Folliculis magnis, latisq; & turbinatis. Idem lib.11.cap.37.51, Cor homini infra leuam papillam, turbinato mucrone in priora eminẽs. Idem lib.15.cap.15.5, Turbinatior pyris figura.
¶ Turbinatio, turbinationis, foem.gen. (στρόμβωσις) Plin.libro 15.cap.21.1, Alijs turbinatio pyri, alij ouata species.
Turbo] Turbonis (τύρβων) Proprium nomen gladiatoris. Horat.lib.2.Serm.Satyr.3.62,
Corpore maiorem rides Turbonis in armis.
Turcae] τύρκαι, teste Pomponio lib.1. populi sunt Scythici, iuxta Thyssagetas & ultra Sauromatas. Ab his orti iudicantur, qui aetate nostra latissimè imperitant: Turci uulgò dicti, ignauia quidem nostra magni, sed post Macedonas & Romanos sine dubio potentissimi. Hermolaus.
Turde] τοῦρδε, Vilumbrorum ciuitas in Italia, teste Ptolemaeo libro 3.cap.1. Tudea Silio. Tudertum hodie.
Turduli] pen.corr. (τυρδοῦλοι) & Bastuli, populi in Hispania Baetica praecipui, ut & Baetica Turdetania dicta sit Straboni libro 3.3. Plinius libro 3.cap.1, Ab una autem, inquit, Atlantico Oceano obuersa Hispania, Bastulorum, Turdulorumq; est. Strabo lib.3. Turdetanos cum Ptolemaeo lib.2. cap.44. nominat. Varro 2.de Re rust. cap.10.3, Non omnis apta natio ad pecuariam, quòd neq; Basculus, neq; Turdulus idonei: Galli appositissimi maximè ad iumenta.
Turdus] turdi, masc.gen. (κίχλα) Auis nota, & inter primas à saporis bonitate collocata. Horat.1.epist.16.4,
Nil melius turdo, uulua nil pulchrius ampla. Plin. libro 10.cap.53.2, Turdi in cacuminibus arborũ luto nidificantes, penè contextim in secessu generant. Ibidem, cap. 25.5, Turdis color aestate circa collum uarius, hyeme concolor. Horat.1.Serm.Satyr.5.15, Macer turdus.
Obesus turdus. Horat.1.epist.16.3.
Ab transenna hic turdus lumbricum petit. Plaut. Bacchid. 17. 22. De amatore loquitur.
De turdo tale est Martialis epigramma, lib.2.40,
Subdola tenduntur crassis modò retia turdis, &c. Idem lib.13.92,
Inter aues turdus, si quis me iudice certet:
Inter quadrupedes, gloria prima lepus.
Turdus, Piscis. Colum.lib.8.cap.16.7, Rursus optimè saxosum mare nominis sui pisces nutrit, qui scilicet quòd in petris stabulentur, saxatiles dicti sunt, ut merulae, turdiq;, nec minus melanuri. Plin.lib.32.cap.11. 9, Turdus inter saxatiles nobilis. Quintil.lib.8.cap.2.
Tureus] Adiectiuum. Vide Thus.
Turgeo] turges, tursi (οἰδαίνω, οἰδίσκομαι) turgere. Virg. eclog.7.10,
Iam laeto turgent in palmite gemmae. Plin. lib.20.cap. 13.15, Imponũt & mammis turgentibus decoctam rutam, & pituitae.
Frumenta in uiridi stipula lactentia turgent. Virgil.1.Georgicorum, 63.
Oratio quae turget & inflata est. Author ad Heren.lib. 4.156.
Turgêre alicui, Irasci in aliquem, & commoueri. Plautus Casin.7.17.
¶ Turgens, Particip. (οἰδαίνων) ut, Lumina turgentia gemitu. Propert.lib.1.eleg.2.1.
Ora turgentia. Ouid.3.Fast.152.
¶ Turgesco, turgescis (ὀργυνοῦμαι) turgescere. Pers.Satyr.5.2,
Non equidem hoc studeo bullatis ut mihi nugis
Pagina turgescat dare pondus idonea. Cic.3. Tusc.32,
Corq; meum penitus turgescit tristibus iris. Ex poeta. Varro 3.de Re rust.cap.9.11.
Semen turgescit in agris. Ouid.3.Amor.eleg.9.3.
Ramus turgescit in arbore. Ouid.3.Trist.eleg.12.3.
Turgescentia uirgulta. Plin.lib.8.cap.50.1.
¶ Turgidus, pen.corr. Adiectiuum (ἔξογκος) Inflatus, tumens. Cic.3. Tuscul.33, Num aliquod quippiam membrum tumidum ac turgidum non uitiosè se habet? Mart.lib.6.39, Turgidis labris.
Fluuij turgidi. Horat.4. Carm.ode 12.1.
Frons turgida cornibus. Horat.3.Carm.ode 13.1.
Mare turgidum. Horat.1.Carm.ode 3.4.
Vela turgida. Horat.2.Carm.ode 10.5.
¶ Turgidulus, pen. corr. Diminutiuum. Catullus de passere, 3. 4, Flendo turgiduli rubent ocelli.
Turiasso] τουριασσὼ, Ptolemaeo lib.2.cap.6, Hispaniae urbs: uulgò Tiriasona.
Turicremus] Vide Thus.

Digitized by Google

Turio] *turionis, Teneritas summitatum arborum uel arbustorum dicitur.* Col. lib. 12. cap. 48. 6, *Concisis deinde pleno uase oliuis, immitte defrutum usq; ad os. Lauri turiones in hoc usu mittito, ut oliuas deprimant: post dies uiginti utere.*

Turma] *turmæ* (ἴλη, τέλος, τάγμα, τάξις, ὅμιλος, συνωμοτία) *Ordo militaris & equitum. Dicta quasi terdena, quòd terdeni equites ex tribus tribubus,* Tatiensium, Ramnensium, *et* Lucerum *fiebant: cōstabat enim ex triginta duobus equitibus. Et qui illi præerat,* Desurio *dicebatur, ut Varro & Vegetius tradiderunt. Festus, Turmam equitum dictam esse ait Curiatius, quasi terimam, quòd terdeni equites, &c. eadem uerba quæ suprà. Itaq; primi singularum decuriarum, Decuriones dicti.* Cic. ad Atticum, lib. 5. 110. 11, *Appius noster turmas aliquot equitum dederat huic Scaptio.*

Cohors & turma. Cic. pro Marcello, 4. *Nihil sibi ex ista laude Cēturio, nihil præfectus, nihil cohors, nihil turma decerpit.*

Equitum turmæ. Virg. 5. Aeneid. 111.

Equestris turma. Claud. de bello Getico, 117.

Feroces turmæ. Virg. 3. Georg. 36.

Mortales turmæ. Horat. 3. Carm. ode 4. 10.

Ducere turmas. Virg. 5. Aeneid. 109.

Glomerare turmas. Silius lib. 3. 46.

Insinuare se in turmas equitum. Vide Insinuo.

Inuadere turmas. Virg. 11. Aeneid. 124.

¶ Turmalis, & hoc turmale, pen. prod. (ἰλάρχης) *Qui eiusdem turmæ est, inquit Budæus.* Cic. 2. de Orat. 145, *Ex trāslatione autē, ut quum Scipio ille maior Corinthijs statuam pollicentibus eo loco, ubi aliorum essent imperatorum turmales, dixit displicere.* Liu. 5. bel. Pun. 102, *Diu cunctātem Crispinū perpulere turmales, ne impunè insultare Campanum paterentur.* Stat. 5. Sylu. 2. 4,

—*non sanguine cretus turmali.*

Buccina turmalis. Claud. de bello Gildonico, 90.

¶ Turmatim, pen. prod. Aduerbium (ἰλαδὸν) *Per turmas.* Cæsar 8. bel. Gal. 68, *Turmatim in eum locū deuenerunt.* Liu. 5. ab Vrbe, 176.

Turnus] τύρνος, *Nomen ducis qui ab Aenea occisus est, ut uidere licet in 12. Virgilij Aeneidos.*

Præstanti corpore Turnus. Virg. 7. Aen. 157.

Audax Turnus. Virg. 9. Aeneid. 1.

Barbarus Vurnus. Tibullus lib. 1. eleg. 6. 2.

Pulcherrimus Turnus. Virg. 7. Aeneid. 12.

Turones] Τυρῶνες, *Lugdunensis Galliæ populi ad flumium Ligerim, authore Plinio lib. 4. cap. 18.*

Turpis] & hoc turpe (αἰσχρὸς, δυσειδὴς, ἄσχημος, ἀσχήμων) *Deforme: contrarium pulchro. Ad corpus et animum refertur.* Terent. Phor. 1. 2. 57, *Lachrumæ, uestitus turpis.* Idem Heaut. 5. 4. 19, —*pudet*

Dicere hac præsente uerbū turpe. Ouid. 1. Amor. ele. 9. 1,

Turpe senex miles, turpe senilis amor.

Turpis et miser. Cic. pro Quint. 65, *Multis uexatus cōtumelijs, plurimis iactatus iniurijs, nō turpis ad te, sed miser cōfugit.*

Turpis & fœdissimus. Cic. 1. Off. 173, *Luxuria uerò cum omni ætati turpis, tum senectuti fœdissima est.*

Turpissimus & sordidissimus. Cic. Attico, lib. 9. 180. 7.

Amor turpis. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 24.

Campus turpis sine gramine. Ouid. 3. de Arte, 50.

Caput turpe sine crine. Ouid. 3. de Arte, 50.

Crimen turpe. Horat. de Arte, 53.

Egestas turpis. Virg. 6. Aeneid. 56.

Fabula turpis relatu. Claud. in Eutropium, 110.

Formido turpis. Virg. 2. Aeneid. 80.

Fuga turpis, Inhonesta. Cic. 2. de Fin. 156.

Homo turpissimus & inhonestissimus. Cic. pro Rosc. Amer. 30.

Lachrymæ turpes. Stat. 8. Thebaid. 12.

Macies turpis. Horat. 3. Carm. ode 27. 11.

Mors turpis. Lucret. lib. 6. 149.

Opprobrium turpe. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 17.

Præceptor turpis: hoc est, flagitiosus. Quintil. lib. 1. cap. 2. 4.

Pudor turpis. Ouid. 11. Metam. 37.

Prælia turpia. Propert. lib. 2. eleg. 5. 5.

O rem turpem & miseram. Cic. Attico, lib. 8. 152. 1.

In turpissimis rebus habere. Vide In.

Scabies turpis. Virg. 3. Georg. 89.

Senecta turpis. Virg. 3. Georg. 20.

Vita turpis. Tacit. in uita Agricolæ.

Vita turpis & infamis. Cic. pro Fonteio, 20.

Vitia turpia decipiunt cæcum. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 8.

Celare turpia. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 17.

Ducere turpe. Quintil. lib. 1. cap. 2. 15, *Turpe ducet cedere pari, pulchrum superasse maiores. De pueris.*

Quid hoc turpius: quid fœdius? Cic. 2. Philip. 90.

Turpis, Magnus, grandis. Virg. 3. Georg. 11,

—*optima toruæ*

Forma bouis, cui turpe caput, cui plurima ceruix. Ibidem, lib. 4. 79,

—*& turpes pascit sub gurgite phocas.* Nonius.

Turpis, crudelis, frequens apud Salustium.

¶ Turpiculus, pen. corr. Diminutiuum (ὑπαίσχρος) Cic. 2. de Orat. 137, *Tantum interest, quòd grauitas honestas in rebus seuerè, iocus in turpiculis & quasi deformibus ponitur.* Idem Attico, libro 4. 74. 1, *Quid? etiam subturpicula mihi uidebatur* παλινῳδία.

Nasus turpiculus. Catul. de Acme, 39. 1.

¶ Turpiter, pen. corr. Aduerb. (αἰσχρῶς) *Inhonestè, indecorè.* Terent. Eunuch. 3. 1. 24,

—*mirum ni ego me turpiter hodie hic dabo*

Cum meo decrepito hoc eunucho. Cic. 2. de Fin. 45, *Quia quod bene, id rectè, frugaliter, honestè: ille porrò malè, prauè, nequiter, turpiter cœnabat.* Ouid. 5. Trist. eleg. 7. 5,

Turpius eijcitur, quàm non admittitur hospes.

Flagitiosè & turpiter. Cic. Attico, lib. 6. 114. 13.

Turpiter & nequiter. Cic. 3. Tuscul. 64.

Extimesco ne quid turpiter faciam. Cic. Attic. lib. 9. 175. 2.

Perpeti turpiter. Cic. pro Milone, 7.

Cato in me turpiter fuit maleuolus. Cic. Attic. lib. 7. 122. 8.

Ingenium turpiter hirtum. Horat. 1. epist. 3. 5.

Turpiter iners. Ouid. 2. de Remed. amor. 77.

¶ Turpitudo, pen. prod. turpitudinis, pen. corr. f. gen. (αἶσχος, ἀμορφία, δυσειδεία) *Deformitas.* Cic. 2. de Fin. 186, *Sunt etiam turpitudines plurimæ, quæ, nisi honestas natura plurimum ualeat, cur non cadant in sapientem, non est facilè defendere.*

Turpitudo & deformitas. Cic. 2. de Orat. 130.

Turpitudo quæ à libidine, aut à petulantia, aut ab audacia nata est. Cic. pro Fonteio, 23.

Crimen turpitudinis. Quintil. lib. 2. cap. 2. 9.

Generis turpitudo. Quintil. lib. 3. cap. 7. 13.

Verborum turpitudinem & rerum obscœnitatem uitare. Cic. 2. de Orat. 134.

Infligere sibi turpitudinem. Vide Infligo.

Liberare turpitudine aliquem. Vide Libero, in Liber adiect.

¶ Turpificatus, pen. prod. (αἰσχυνθείς) Adiectiuum, *Turpis factus.* Cic. 3. Offic. 143, *Quæ si in deformitate corporis habeat aliquid offensionis, quanta illa deprauatio & fœditas turpificati animi debet uideri?*

¶ Turpo, turpas, turpare, *Turpe facere, Fœdare,* Cic. 1. Tus. 134

Hæc omnia

Digitized by Google

Hæc omnia uidi inflammari,
Priamo ui uitam euitari,
Iouis aram sanguine turpari. Virg. 10. Aeneid. 16.

Aram turparunt sanguine. Lucret. lib. 1. 17.
Pallor turpat ora. Silius lib. 7. 127.
Rugæ turpant te. Horat. 4. Carm. ode 13. 3.
Turris] huius turris, f. g. (πύργος, βάρυς, τύρσις, πυργοβαρὶς) à terrendis hostibus dicta est: uel quòd aspectu torua sit, hoc est terribilis. Cæsar 5. bel. Gall. 162, Tum ex omni parte lapidibus coniectis deturbati, turrisq; succensa est.
Aerata turris. Claud. 1. in Eutropium, 17.
Ahenea turris. Horat. 3. Carm. ode 16. 1.
Alta turris. Cic. 5. Tusc. 84.
Ardua. Ouid. 11. Metam. 79.
Caua. Virg. 9. Aeneid. 10.
Celsa. Horat. 2. Carm. ode 10. 3.
Contabulata. Vide Contabulo.
Excelsa. Silius lib. 13. 139.
Valida. Lucret. lib. 5. 289.
Confringere turres. Lucan. lib. 6. 25.
Locus munitus turribus & trophæis. Cic. de Prouinc. Cons. 3.
Quassæ nutant turres. Lucan. lib. 6. 28.
Percussæ de cælo turres. Vide Percutio.
Stabilire quassas turres. Seneca Thyeste, 7. 5.
Fiunt etiã turres ambulatoriæ, de quibus Vegetius lib. 4. cap. 17. hæc scribit, Turres dicuntur machinamẽta ad ædificiorum speciem ex trabibus, tabulatisq; compacta. Et ne tãtum opus hostili concremetur incendio, diligentissimè ex crudis corijs, uel centonibus communitur. Quibus pro modo latitudinis additur altitudo. Nam interdum tricenos pedes per quadrum, interdum quadragenos, uel quinquagenos latæ sunt. Proceritas autem ipsarũ tanta fit, ut non solùm muros, sed etiã turres lapideas altitudine superent. His plures rotæ mechanica arte subdũtur: quarum lapsu uolubili magnitudo tam alta moueatur. Præsens autem periculum ciuitatis est, si ad murũ fuerit turris admota. Plures enim accipit scalas, & diuerso genere conatur irrumpere. Nam in inferioribus habet arietẽ, cuius impetu destruit muros. Circa mediam uerò partem accipit pontem factum de duabus trabibus, septumq; de uimine, quem citò prolatum, inter turrim murumq; constituunt, & per eum egredientes de machina bellatores in ciuitatem transeunt, & occupant muros. In superioribus autem turris illius partibus contati & sagittarij collocantur, qui defensores urbis contis, missilibus, saxisq; ex alto prosternant. Quo facto ciuitas capitur sine mora. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 29, Aggere, uineis, turribus oppugnaui, usus q; multis tormentis.
¶ Turritus, pen. prod. Adiect. Altus & excelsus: ut, Domus turrita: id est, alta et sublimis, et ad turris similitudinẽ facta.
Puppes turritæ. Virg. 8. Aeneid. 139.
Scopuli turriti. Virg. 3. Aeneid. 108.
Turritus aliquando dicitur turribus plenus: unde & Turritæ urbes, & Mater deûm nominatur turrita: quia terra est, quæ urbes sustinet. Virgil. 6. Aeneid. 157, Berecynthia turrita.
Castella turrita. Lucan. lib. 6. 8.
Dea turrita, Cybele. Propert. lib. 4. eleg. 12. 11.
Elephanti turriti, Quibus superponuntur turres, uel qui turres gestant. Plin. lib. 8. cap. 7. 5.
Mœnia turrita. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 10.
Muri turriti. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 21.
¶ Turrifer, pen. corr. Adiect. (πυργοφόρος) ut, Corona turrifera Cybeles. Ouid. 4. Fast. 44.
¶ Turriger, pen. corr. (πυργοφόρος) Aliud adiectiuum: id est, Gerẽs turres. Plinius, Sed turrigeros elephantorũ miramur humeros. Sic apud Virg. 10. Aeneid. 51, Turrigeræ urbes.
Dea turrigera. Ouid. 4. Fast. 45.
Carina turrigera. Lucan. lib. 3. 103.
Frons turrigera Cybeles. Ouid. 6. Fast. 65.
Mater turrigera, Cybele. Statius 2. Achil. 70.
¶ Turricula, turriculæ, pen. cor. Diminutiuum (πυργίον) Parua turris.
Turricula, Vasculi genus, à turris similitudine, quo iactari tali ludendo solent: eadem pyrgus & orca dicitur. De hac tale est Martialis epigramma, lib. 14. 16,

Quærit compositos manus improba mittere talos:
Si per me misit, nil nisi fota facit.

Vide Talus pro ludo, in Talus.
Turris Bissonis] πύργος βίσσωνος, Ciuitas Sardiniæ Ptolemæo, lib. 3. cap. 3. Sardos hodie: Turris Libyssonis Plinio.
Tursio] tursionis, m. g. Genus piscis. Plin. lib. 9. cap. 9, Delphinorum similitudinem habent qui uocantur tursiones.
Turtur] turturis, pen. cor. masculini generis, rarò fœminini, (τρυγών) Auis nota, à sono uocis nomen habens. Plaut. Mostel. 2. 44,

Tu tibi istos habeas turtures, pisces, aues. Mart. lib. 5. 114,
Gemit hinc palumbus, inde cæreus turtur. Cic. 2. de Fin. 175, Turtures, & cursu & peregrinatione lætantur.

Niger turtur. Ouid. epist. 21. 8.
Gemit turtur. Virg. eclog. 1. 12.
Turtur (τρυγὼν θαλαττία) Piscis, masc. gen. qui aliàs dicitur pastinaca, trygon autem à Græcis: in cuius cauda emergit radius præsentissimi ueneni.
Turulis] pen. prod. (τυρούλις) fluuius Hispaniæ Tarraconensis, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Turia uulgò Claudiano & Hermolao apud Pliniũ. Põponius Duriam corruptè nominat.
Turunda] turundæ, Genus panificij. Nonius, Turũda libum sacrum quoddam ex farre, genus panificij. Varro 3. de Re rust. cap. 9. 15, Amplas omnes ex his, euulsis ex alis pinnis, & è cauda, farciunt turundis ordeaceis, partim admistis ex farina loliacea aut semine lini ex aqua dulci. De gallinis, Cato cap. 89, Gallinas teneras, quæ primùm pariunt, concludat, polline uel farina ordeacea conspersa turundas faciat, eas in aquã intinguat, & in os indat. Varro de liberis educandis, Alij afferunt libum ac turundam.
Turunda apud Catonem, cap. 157. significat linamentũ illud ex filis quod in ulcus immitti à medico solet. ait enim, Et si fistula erit, turundam intrò trudito: si turundam nõ recipiet, diluito, sucum exprimito.
Turuptiana] τυρουπτίανα. Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ Tarraconensis urbs: Tuitana hodie. Tuy uulgò.
Tus] Vide Thus.
Tuscania] τουσκανία, Oppidum Tusciæ prope Tarquinios: à quo Tuscanenses.
Tuscenius] τούσκηνιος, homo furiosus & auarus, cuius meminit Cicero ad Quintum frat. lib. 1. 1. 29.
Causa Tuscenij sanari non potest. Cic. Quint. fratri, lib. 1. 2. 9, Quid L. Cæcilium? nonne omni ratione placaui? quem hominem, qua ira, quo spiritu? quem deniq; præter Tusceniũ, cuius causa sanari non potest non mitigaui?
Tuscia] quæ & Hetruria dicitur (τυρρηνία) Italiæ regio celebris: à sacrificijs, ut quidam arbitrantur, dicta. Græci enim θύειν, sacrificare dicunt. Vel à thure, quo maximè in sacrificijs utimur. Vel à Tusculo Herculis filio quod ueteres grãmatici probant. Vnde & sine h, ab eis scribitur. Hæc Tyrrhenia dicta fuit, à Tyrrheno Atys filio: qui è Mæonia discedens in Italiã uenit, & eam partem occupauit quæ ad mare inferum sita est, quod & Tyrrhenum, inaccessis & difficilibus

Digitized by Google

difficilibus referta. Eius dicitur. Hæc à Ligurib. Romanisq; finibus contigitur, iugis fines Macra & Tyberis amnes, centum & septuagintaquatuor milia inter se distantes. In ea scientia faciendorum sacrorum ita floruit, ut Romani qui non seruandæ tantùm, sed etiam amplificandæ religionis cupiditate incendebãtur, decem principum filios Senatusconsulto singulis Tusciæ populis percipiendæ sacrorum disciplinæ gratia traderent. Longior est ea prouincia, quam latior. Ab Orientali plaga in Occidentalem porrigitur. Nam si ab Aquilonari in Australem præambulemus, arctis finibus contenta est. Ab Occidente quà Liguriæ proxima est, habet Pisas, Senas, & Laucam, & Florentiam, inclytas ciuitates. Ad Septentrionem habet urbem ueterem. In Meridionali uerò littore, Pisaurum, Aretium, & Asisium. Et Tybris Romanus inde labitur, ex Apennino effluens. Septentrionalis regio cum Flammia iungitur. Vulgus Italorum hodie Toscanam uocat.

¶ Tusci (τυῤῥηνοί) Qui Tusciam habitant. Cic. 2. de Natur. deor. 16, An nos Tusci ac barbari, auspiciorũ populi Rom. ius tenetis, & interpretes esse comitiorum potestis?

¶ Tuscus, Adiectiuum (τυῤῥηνός) ut, Aequora Tusca. Horat. 4. Carm. ode 4. 11.

Amnis Tuscus, Tybris. Ouid. 3. de Arte, 78.

Flumen tuscum. Ouid. 14. Metam. 123.

Mare Tuscum. Horat. 2. epist. 1. 41.

Tyberis Tuscus. Virg. 1. Georg. 106.

Tusculum] Vide Thus.

Tusculum] pen. corr. (τούσκλον) Italiæ oppidum, Telegoni Vlyssis & Circes filij ædificium, Ciceronis uilla nobilissimum. Silius lib. 7. 139,

Mœnia Laertæ quondam regnata nepoti. Tusculani, Frederici Aenobarbi imperatoris quondam coniuncti copijs, Romanos insigni clade affecêre, ut postea resipiscere non esset. Romani itaque iniuriæ memores, post aliquot annos, tãta in eos ira percitti sunt, ut uix urbis fundaměta relinquerent. Hæc Volaterranus lib. 6. Tusculum, uulgò Frascati. Ex Tusculo Cato Censorinus ortum habuit. Horat. Epod. 1. 6,

Nec ut superni uilla candens Tusculi
Circæa tangat mœnia.

¶ Tusculanus (τουσκλανός) Qui Tusculum incolit. Cic. 3. de lege Agrar. 6, Ego Tusculanis pro aqua crebra uectigal pendam, quia à municipio fundũ accepi: si à Sylla mihi datus esset, Rulli lege non penderem.

Tusculanus ager, in quo erat uilla Ciceronis celebratissima, in quam post forensia negocia animi recreandi gratia se Cicero recipiebat: ubi aut cum doctis aliquibus, quos eò adduxerat, se declamando exercere, aut philosophica studia intermissa reuocare solebat: ut frequenter in scriptis suis meminit. Hanc uillam ferè Tusculanum absolutè uocat: ut ad Atticum, lib. 1. 4. 2, Nos Tusculano ita delectamur, ut nobismetipsis tum deniq; cum illò uenimus, placeamus.

Cogito Tusculanum. Vide Cogito.

Disputatio Tusculana, quæ in Tusculano tractata est. Cic. 2. de Diuinat. 2.

¶ Tusculanensis, & Tusculanense, Aliud adiectiuum. Cic. Varroni, lib. 9. 6. 11, Equidem hos tuos Tusculanenses dies instar esse uitæ puto, &c.

¶ Tusculus, pen. cor. (τυῤῥηνός) Aliud similiter adiect. ut, Vmbra Tuscula. Stat. 4 Sylu. 4. 4.

Tellus Tuscula. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 12.

Tuscus] τοῦσκος, Vicus Romæ, dictus quòd ibi habitauerũt Tusci, qui recedente ab obsidione Porsenna remanserunt, ut ait Festus. De quo Horatius 2. Serm. Satyr. 3. 46,

—ac Tusci turba impia uici.

Tussis] huius tussis, f. g. (βήξ) Quæ gignitur uel ex frigore uel ex pituita in pulmonem descendente. Terentius Heaut. 2. 3. 132,

Gemitus, screatus, tussis, risus abstine.

Veterem tussim acetum inhibet. Plin. lib. 23. cap. 1. 41.

Mortuus tussi. Lucret. lib. 4. 235.

Malam tussim expuli pectore. Catul. ad Fundum, 41. 2.

Anhela tussis quatit ægros sues. Virg. 3. Georg. 100.

Tussim exasperant palmæ. Plin. lib. 25. cap. 4. 18.

Tusses concoquere. Plin. lib. 24. cap. 8. 10.

Tussis sicca quæ nihil emolitur. Cels. lib. 4. cap. 6.

¶ Tussedo, pen. prod. tussedinis, fœ. g. Idem (βῆγμα) Apuleius, Assiduo pulsu tussedinis hiulci pectora.

¶ Tussicula, tussiculæ, pen. corr. Diminutiuum (βηγμάτιον) Plin. epist. 114. b, Veteris infirmitatis tussicula admonitus, rursus sanguinem reddidit.

¶ Tussio, tussis, tussiui, tussitũ (βήττω) tussire, pen. prod. Tussim pati. Plaut. Asin. 13. 49,

Fortè si tussire occœpsit, ne sic tussiat,
Vt cuiquam linguam in tussiendo proferat. Plin. lib. 20. cap. 2. 2, Semen eorum cum cumino tritum potumq; in uino tussientibus auxiliatur. Mart. lib. 1. 140,

Et placet & tussit.

Male tussire. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 25.

¶ Tussilago, pen. prod. tussilaginis, fœ. g. (βήχιον) Plin. lib. 6. cap. 26. 1, Tussim sedat bechio, quæ & tussilago dicitur. Duo eius genera: syluestris ubi nascitur, subesse aquas credunt, & hoc habent signum aquileges. Folia sunt maiuscula quàm hederæ, quinq; aut septem subalbida à terra, supernè pallida. Farfara alio nomine dicitur, & uulgò Vngula cabalma: à forma pedis equi uel asini. Vide Bechion.

Tutanus] pen. prod. (τουτᾶνος) Deus apud Ethnicos, quẽ gentes tueri putabatur. Varro: Tutanum deum Romæ omnes qui laborant, inuocant. Meminit Celius lib. 25. cap. 30.

Tute] id est, Tuipse. Vide Tu. Cic. 4. Verr. 95, Hoc autem tute fatebere.

Tute dicebas. Cic. 2. de Fin. 139.

Tute paulo antè dixisti. Cic. 1. de Orat. 56.

Tute tibi imperes. Cic. 2. Tuscul. 82.

¶ Tutemet, pro Tuipse. Lucret. lib. 1,

Tutemet à nobis iam quouis tempore uatum
Terriloquis uictus dictis, &c. Meminit Priscianus libro 12.

Tutela, Tutor, Tutus] Vide Tueor.

Tutia] Vide Pompholyx.

Tutilina] pen. prod. (τουτιλίνα) Dea quæ tutandis frugibus præerat. Celius lib. 25. cap. 30, ex diuo Augustino. Varro, Tuam fidem Tutilina inuoco.

Tutulus] penult. corr. Tutulum, inquit Festus, uocari aiunt Flaminicarum capitis ornamentum, quod fiat uitta purpurea innexa crinibus, & extructum in altitudinem. Ennius, Libaq; fictores, argeos, & tutulatos. Itaq; Varro libro de ling. Latin. exponens hunc eundem Ennij uersum, ait, Tutulati dicti ij, qui in sacris capitibus habere solent ut metam. Id Tutulus appellatur, ab eo, quòd matresfamiliãs crines conuolutos ad uerticem capitis, quos habent uti uelatos, dicunt tutulos. Siue ab eo, quòd tuendi causa capilli fiebant. Siue ab eo, quod altissimum in urbe est, quod arx, ea res tutissima, tutulus uocatur. Hactenus Varro. Fulgentius libro de Prisciano sermone, Varro, inquit, in Pontificalibus ait tutulos sacerdotes dici breuium deorum. Numa uerò Pompilius & ipse de Pontificalibus scribens, Tutulum dici ait pallium, quo sacerdotes caput tectabant, cum ad sacrificium accessissent: sicut & Virgilius ait,

Et ca-

Digitized by Google

Et capita ante aras Phrygio uelamur amictu.

Hæc Fulgentius.

Tuus] tua, tuum (σός, τό) Pronomen possessiuum à Tu. Plaut. Perf. 16. 37,

Tua merx est, tua indicatio est. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 20. 5, Nunc hæc primò cupio cognoscere, iter tuũ cuiusmodi sit.

Tuum est mihi ignoscere, Ad te spectat, tui est negocij & officij. Terent. Andr. 4. 1. 54.

Tuo arbitratu. Plaut. Aulul. 20. 19.

Tetigine tui quicquam? Terent. Adelph. 2. 1. 24.

De tuo. Vide De.

Tui studiosus. Cic. ad Tironem, lib. 16. 11. 13.

Tui charitas. Cic. ad Plancum, lib. 10. 6. 3. Ouidius epist. 5. 21,

Ardet amore tui, sic & Menelaon amauit.

De tuis unus: pro, Vnus tuorũ amicorum: uel, De numero amicorum tuorum. Cic. ad Cæsarem, lib. 13. 17. 6.

Tam longè à tot tuis. Cic. Attico, lib. 4. 84. 2, Nunquã enim tu sine iustissima causa tam longè tot tuis & hominibus, & rebus charissimis & suauissimis abesse uoluisses.

Panætius ille tuus. Cic. 1. de Orat. 24. Vigebat auditor Panætij illius tui Mnesemarchus.

Pro amicitia tua, Cicero dixit: hoc est, Pro amore quo te prosequor, nempe quo tu à me diligeris: 10. Philip. 272, An uerò hoc pro nihilo putas (in quo equidẽ pro amicitia tua uicem dolere soleo) efferri hæc foras, & ad pop. Rom. aures peruenire.

Tua uirtus. Cato ad Ciceronem, lib. 15. 5. 1.

Tuum studium adolescentis. Cic. ad L. Paulum, lib. 15. 13. 2, Sed molestè fero me Consulem studium tuum adolescentis perspexisse: te meum, quum id ætatis sim, perspicere non posse.

Tua sui memoria. Cic. ad Attic. lib. 13. 261. 3, Nicias te (ut debet) amat, uehementerq; tua sui memoria delectatur.

Tuo tibi iudicio est utendum. Cic. 2. Tusc. 107.

¶Tuopte, ablatiuus compositus à Tuus & Pte syllabica adiectione. Plaut. Milit. 10. 11,

Tuopte consilio occludunt linguam. Idem Capt. 7. 11,

Tute tibi ea tuopte ingenio prodes plurimum.

T Y

Tyana] pen. cor. (τύανα) Vrbs Capadociæ, Apollonij Tyanei patria. Inde Tyanensis prætura, in qua est oppidũ Tyana. Author Strabo lib. 12. & Plin. lib. 6. cap. 3.

¶Tyaneius, adiect. (τυανήϊος) Ouid. 8. Metam. 146,

—ostendit adhuc Tyaneius illic

Incola de gemino uicinos corpore truncos.

Tyberis] pen. corr. (τύβερις) & Tybris per syncopen, Amnis Italiæ, è media ferè longitudine Apennini Aretinorum finibus defluens, tenuis principio, nec ferè nauigabilis. Fertur per centum & quinquaginta millia passuum nõ procul Tiferno, Perusia, & Otriculo. Hetruriam ab Vmbris ac Sabinis, mox Veientem agrum à Crustumino, deinde Fidenate, Latinumq; à Vaticano dirimens, duobus & quinquaginta fluuijs augetur: præcipuis autẽ Nare & Aniene: nec minus tamen aquis, fontibusq; in urbem perductis: & ideo quamlibet magnarum nauium ex Italo mari capax, rerum in toto orbe nascentium uector placidissimus. Primum ab aquarum colore Albula dictus est, deinde Tybris appellatus: uel à rege Tusco eius nominis, iuxta eum in bello occiso. Virgilius 8. Aeneid. 67,

— asperq; immani corpore Tybris, &c.

A' quo post itali fluuium cognomine Tybrim

Diximus: amisit uerum uetus Albula nomen. Vel quòd τῆς ὕβρεως, hoc est, iniuriæ fluuius esset, propter regem Tuscorum, latrocinari circa eius fluminis ripas, ac uastare omnia solitum. Seruius, Vt autem, inquit, Tybris dicatur, hæc ratio est. Quodam tempore Syracusani uictores ceperunt Syracusis ingentem Atheniensium hostium multitudinem: & eam cæsis montibus fecerunt addere munimenta ciuitati. Tunc auctis muris, etiam fossa intrinsecus facta est: quæ flumine admisso repleta munitiorem redderet ciuitatem. Hanc igitur fossam per hostiũ pœnam & iniuriam factam, Tybrim uocauerunt, ἀπὸ τῆς ὕβρεως. Postea profecti Siculi ad Italiam, eam tenuerunt partem, ubi nunc Roma est, usque ad Rutulos & Ardeam. unde est,

—fines super usque Sicanos. Et Albulam fluuium, ad imaginem fossæ Syracusanæ Tybrim uocarunt, quasi ὕβριν. Hactenus Seruius. Rursus autem à Tyberino Albanorum rege in eo submerso, pro Tybri dictus est Tyberis. Ouid. 2. Fast. 78,

Albula quem Tyberim mersus Tyberinus in undis

Reddidit, hybernis fortè tumebat aquis. Tyberis etiam Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Albula prius: uulgò Teuero. Cicero Attico, libro 241. 16, Cogito interdum trans Tyberim hortos aliquos parare, & quidem ob hanc causam maximè.

Arenosi Tybridis unda. Ouid. 1. Fast. 49.

Ausonius Tybris. Virg. 5. Aeneid. 17.

Cæruleus Tybris. Vide Cæruleus.

Flauens Tybris. Silius lib. 16. 136.

Flauus Tybris. Horat. 1. Carm. ode 2. 3.

Laurens Tybris. Virg. 5. Aeneid. 160.

Romuleus Tybris. Claud. 5. Paneg. 45.

Sceptriferi Tybridis unda. Silius lib. 8. 73.

Tyrrhenus Tybris. Virg. 7. Aeneid. 49.

Tybri, Vocatiuus. Virg. 8. Aeneid. 108,

—galeasq; & fortia corpora uolues

Tybri pater.

¶Tyberinus, pen. prod. Adiectiuum (τυβερινός) ut, Piscis Tyberinus: & Tyberina ostia, apud Virgilium 1. Aeneid. 4. Cic. pro lege Manilia, 23, Vos qui modò ante ostium Tyberinum classem hostium uidebatis.

Fluminis Tyberini unda. Virg. 10. Aeneid. 16.

Gurges Tyberinus. Ouid. 9. Metam. 40.

Insula Tyberina. Claud. 3. Paneg. 35. De hac insula sic Liuius 2. ab Vrbe, 18, Ager Tarquiniorum qui inter urbem ac Tyberim fuit, consecratus Marti, Martius, deinde campus fuit. Fortè ibi tum seges farris dicitur fuisse matura messi. quem campi fructum quia religiosum erat consumere, desectam cum stramento segetem magna uis hominum simul immissa, corbibus fudere in Tyberim tenui fluentem aqua, ut medijs caloribus solet. Ita in uadis hæsitantis frumenti aceruos sedisse illitos limo: insulam inde paulatim, & alijs quæ fert temerè flumen eodem inuectis, factam. Postea credo additas moles, manuq; adiutum, ut tam eminens area, firmaq; templis quoque ac porticibus sustinendus esset. Hactenus ille.

Canutius Tyberinus. Cic. 3. Philip. 140.

¶Tybrinus, per syncopen, pro Tyberinus. Claud. de Laudibus Serenæ reginæ, 22. 4,

Præscia fatorum Tanaquil, rediensq; per undas

Chœlia Tybrinas.

¶Tyberinus, pen. prod. (τυβερῖνος) Tyberis fluminis Deus. Virg. 8. Aeneid. 6,

Huic deus ipse loci fluuio Tyberinus amœno, &c.

Flauus Tyberinus. Virg. 7. Aeneid. 6.

¶Tyberinis, pen. prod. Tyberinidis, pen. corr. Patronymicum fœmin. (τυβερινίς) Ouid. 2. Fast. 102,

Dixerat, annuerant Nymphæ Tyberinides omnes.

Tyberius]

Digitized by Google

Tyberius] Vide Tiberius.

Tybur] huius Tyburis, pen. corr. n. g. (τιβῦρ, τίβυρις, τίβυρις, τίβυρα) Vrbs est Italiæ, sedecim millibus passuum distans ab Vrbe Roma: quam teste Solino, ex authoritate Catonis, Catillus Arcas præfectus classis Euandri condidit. Quod etiam sensit Seruius: De Græcia, inquit, tres fratres uenerũt in Italiam, Catillus, Coras, Tybur uel Tyburnus, Hi simul omnes unam fecêre ciuitatẽ, & eam de fratris maioris nomine Tybur appellauerunt: licet & alias fecerint singuli. Hactenus Seruius, enarrans illud Virgilij 7. Aeneid. 134,

Tum gemini fratres Tyburti mœnia linquunt, &c. Sextus Græcus historicus sic habet. Catillus Amphiarai filius Fuit, Hic post prodigialem patris apud Thebas ante Iliacum bellum interitum, iussu dei, cum omni suorum cœtu, & sacris missis, tres liberos in Italia procreauit, Tyburtium, Coracem, & Catillum: qui expulsis ex oppido haud longè ab urbe Roma posito, ueteribus Sicanis, à nomine Tyburti maximi filij oppidum uocauerunt. Tybur aũt Virgilio dicitur superbũ: id est, nobile, inquit, Seruius. aut per transitum tetigit illud: quod aliquando quum à Senatu auxilia poscerent Tyburtes sub cõmemoratione beneficiorum, hoc tantum à Senatu responsum acceperunt, Superbi estis. Hæc Seruius, explicans illud Virgilij lib. 7. Aeneid. 126,

Quinq; adeò magnæ positis incudibus urbes, &c. Priscianus tamen cum i Latino scribit: quod usitatius crediderim non enim Græca est dictio. hodie aut urbem ipsam uulgus Italorum uocat Tiboli. Horat. 2. Carm. ode 6. 2.

Fertile Tybur. Horat. 4. Carm. ode 3. 2.
Herculeum Tybur. Martial. lib. 1. 170.
Supinum Tybur. Horat. 3. Carm. ode 4. 5.
Vacuum Tybur. Horat. 1. epist. 7. 9.
Vdum Tybur. Horat. 3. Carm. ode 29. 2.
Vidi Tyburis ripæ. Horat. 4. Carm. ode. 2. 7.

¶Tyburs, Tyburtis, generis omnis (τιβυρτῖνος) uel hic & hæc Tyburtis, & hoc Tyburte, Quod est ex Tybure. Suetonius, Inchoauit aũt aquæductum regione Tyburti. Cic. 2. de Orat. 146, Villam in Tyburte habes. Stat. 1. Sylu. 4. 20,

Hic tua Tyburtes Faunos chelys, & iuuat ipsum
Alciden. Horatius 1. Serm. Satyr. 6. 22,
Quum Tyburte uia Prætorem quinq; sequuntur
Te pueri lasanum portantes, œnophorumq;.

Poma Tyburtia. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 14,
Picenis cedunt pomis Tyburtia succo.

¶Tyburtinus, penult. prod. Adiect. (τιβυρτῖνος) Quod est ex Tyburto.

Tyche] Tyches (τύχη) Vrbs Siciliæ, quam tertiam partem Syracusarum constituit Cicero 6. Verr. 16, cùm ait, Tertia est urbs, quæ quod in ea parte Fortunæ fanum antiquum fuit, Tyche nominata est: in qua & gymnasium amplissimũ est, & complures ædes sacræ: coliturq; ea pars, & habitatur frequentissimè.

Tychius] τύχιος, Cerdo siue faber celeberrimus apud Homerum Iliados 7. qui scutum Aiacis fecit: cuius etiam mentionem facit Ouid. 3, Fast. circa finem,

Nec quisquam inuita faciet bene uincula plantæ
Pallade: sit Tychio doctior ille licet. Legitur & Titio.

Tydeus] dissyllabum, huius Tydei uel Tydeos, pen. corr. (τυδέος) Althææ & Oenei filius, quem in bello Thebano Menalippus extinxit. Author Seru. in illud Virg. 6. Aeneid. 96,

Hic illi occurrit Tydeus, hic inclytus armis
Parthenopeus. De hoc, ut scribit Homerus lib. 4. Iliad. quum Mycenis moraretur, fama est neminẽ illi uiribus corporis potuisse æquari.

Cruentus Tydeus. Stat. 8. Theb. 96.
Fulmineus Tydeus. Stat. 4. Thebaid. 19.
Magnanimus Tydeus. Stat. 6. Thebaid. 165.
Maximus Tydeus. Stat. 8. Thebaid. 76.

¶Tydides, pen. prod. Patronymicum, m. g. (τυδείδης) Diomedes Tydei filius, bellator strenuus: qui præter alia bene & fortiter gesta, Venerem in dextra, & Martem sub utero percussit: ut latè scribit Homerus lib. Iliad. 5. Proinde scribitur Horatio 1. Carm. ode 15. 6,

Tydides melior patre. Sic ibidem, ode 6. 3,
Tydiden superis parem. Virg. 1. Aeneid. 21,
—ô Danaûm fortissime gentis Tydide.

Cruentus. Virg. 1. Aeneid. 95.
Impius. Virg. 1. Aeneid. 33.
Par superis Tydides. Horat. 1. Carm. ode 6. 4.

Tylos] τύλος, Insularum duarum nomen est in sinu Persico, margaritis abundantium, & gossampinis arboribus, quæ cucurbitas ferunt mali cotonei amplitudine, quæ maturitate ruptæ, ostendunt lanuginis pilas, ex quibus uestes precioso linteo conficiuntur. Vide Plinium lib. 12. cap. 10. & 11.

Tymbades] τυμβάδες, Græco nomine appellantur sagæ & ueneficæ: quòd περὶ τύμβος, hoc est, circa sepulchra uersentur, cadauera mutilantes aliquo membro, quo ad ueneficia sua abutantur. Cæl. Rhodig. lib. 21. cap. 38.

Tymbra] Herba, & tymbra, nomen proprium loci, Vide eadem supra cum H aspiratione.

Tymbus] tymbi (τύμβος) Latinè Sepulchrum, siue monumentũ dicitur. Cic. 2. de Legibus, 101, Siquis bustum (nam id puto appellari tymbon) aut monumentũ, inqt, aut columnã uiolârit, deiecerit, fregerit. Ab hoc uerbo tumba deducitur.

Tymœtes] τυμοίτης, Priami filius. Huius meminit Seruius, Euphorionis uerba referens: Priamus, inquit, ex Arisba filiũ uatem suscepit. Qui quũ dixisset quadam die nasci puerum, per quem Troia posset euerti: pepererunt simul & Tymœte uxor & Hecuba, quæ Priami legitima erat. Sed Priamus Tymœtæ filium, uxoremq; iussit occidi. Hactenus Seruius, enarrans hunc locum Virg. 2. Aen. 7,

—primusq; Tymœtes
Duci intra muros hortatur, & arce locari.

Tymolus] Vide Tmolus.

Tympanum] tympani, pen. corr. (τύμπανον) Instrumentũ ex una parte membra clausum, intus uacuũ, quod baculo pulsatur. Eo uti solebant in sacrificio Martis deum.

Impulsa palmis tympana. Ouid. 4. Metam. 6.
Leue tympanum. Catyllus de Berecynthia, 58. 2.
Rauca tympana. Ouid. in Ibin, 92.
Sæua tympana. Horat. 1. Carm. ode 18. 3.
Taurina tympana. Claudianus 3. Paneg. 73.
Sonus uirilis tympani. Seneca Hercule furente, 6. 27.
Adhibere tympanum. Vide Adhibeo.
Dare tympana eloquentiæ. Quintil. lib. 5. cap. 12. 16.
Reboant tympana. Vide Reboo.
Remugit tympanum. Vide Remugio.
Tenta tympana. Lucret. lib. 2. 125.
Inania tympana tundere. Ouid. 4. Fast. 37.

Tympanum, Vehiculi tectum, ut ait Seruius. Siue, ut aliqui putant, testudo supra radios: radij autem dicuntur, qui in media parte rotarum sunt. 2. Georg. 89,

Hinc radios triuêre rotis, hinc tympana plaustris.

Tympanum, Rota est quæ à calcantibus uersatur, qualem passim uidemus in ea machina, qua saxa subuehuntur in magnificis ædificationibus: uerbo Græco geranion, id est, grus dicitur. In ea trochleæ sunt in summo carchesio, id est, in uersatili & superiore parte machinæ: & in trochlea ductarius funis, qui circum tympanũ aduoluitur: & à fine dependentes, qui

Digitized by Google

tes, qui forfices dicuntur, quibus onera euehenda: prehenduntur. Budæus Lucret. lib. 4. 183,

Multaq; per trochleas, & tympana pondere magno
Commouet, atq; leui sustollit machina nisu.

Tympanum etiam machina haustoria dicitur, quæ dum uersatur, aquam adnexis permultis modiolis haurit, & iterum circumactu defundit. à Vitruuio in decimo describitur: passim in pistrinis aquarijs uidentur. Budæus.

Tympanum, Genus uasis. Plin. lib. 33. cap. 11. 8, Tympana uerò se iuuene appellata stateras, & lances, quas antiqui magidas appellauerant.

¶Tympanistria, tympanistriæ, fœm. gen. (τυμπανίστρια) Quæ tympanum pulsat. Sidonius lib. 1. epist. Tympanistria psaltria canit.

¶Tympanizo, tympanizas (τυμπανίζω) tympanizare, Tympana pulsare. Sueton. de Augusto, cap. 68, Et assensu maximo comprobauit uersum in scena, pronunciatum de Gallo Matris deûm tympanizante, Vides' ne ut cinædus orbem digito temperat?

¶Tympanotriba, tympanotribæ, pen. corr. (τυμπανοτρίβης) Qui tympanum terit, & tundit: apud Plaut. in Truc. 11. 4.

¶Tympanites, huius tympanitis, penult. prod. (τυμπανίτης) Species aquæ intercutis, quum uentre uehementer intento creber intus ex motu spiritus sonus est, teste Celso libro 3. cap. 21.

¶Tympanicus, pen. corr. (τυμπανικός) Qui hoc morbo laborat. Plin. lib. 25. cap. 5. 21, Hydropicis, incipientibusq; tympanicis, stomachicis, &c.

Tymphæi] τυμφαῖοι, Populi sunt Aetoliæ, Pindi montis accolæ, Thesprotij & Perrhæbis proximi, apud quos in summa terra gypsum inuenitur, quod ab ijs Tymphaicum appellatur, fullonibus in Græcia Cymoliæ cretæ usum supplēs. Vide Plin. lib. 4. cap. 2. & lib. 35. cap. 17.

Tyndarus] penult. corr. (τύνδαρος) Rex Oebaliæ, filius Oebali regis, habuit uxorem formosissimam Ledam. Nonnunquam pro Tyndaro, Tyndareus ponitur. ut Ouidius epist. 8. 7,

Me tibi Tyndareus uita grauis author & annis
Tradidit. Cic. de Fato, 51, Nec Hecubam causam interitus fuisse Troianis, quòd Alexandrum genuerit: nec Tyndareum Agamemnoni, quòd Clytemnestram. Hinc,

¶Tyndaridæ (τυνδαρίδαι) Castor & Pollux dicti sunt. Ouid. 8. Metam. 61,

Tyndaridæ gemini præstantes, cæstibus alter,
Alter equo. Meminit Cic. 1. Tuscul. 45, Valer. 6. Argon. 41.

Tum magis atq; magis peditem candore notato
Tyndariden incendit amor. id est, Castorem.

Astro comantes Tyndaridæ. Valer. 5. Argon. 74. Comantes, id est, ex quorum ore plurimus manabat fulgor: & fit allusio ad astra. nam & Castor & Pollux in Sydera mutati fuerunt: ut dictum est in dictione Castor.

¶Tyndaris, pen. corr. Tyndaridis, pen. corr. Patronymicum fœm. (τυνδαρίς) dicta est Helena. Ouid. epist. 5. 19,

Tyndaris infestis fugitiua reposcitur armis. Lucret. libro 1. 94.

Deniq; Tyndaridem raptam. Virg. 2. Aeneid. 130,
Non tibi Tyndaridis facies inuisa Lacænæ,
Culpatus' ue Paris, &c. Vbi Seruius, Atqui, inquit, Helena Iouis est, non Tyndari filia. Sed sic dicimus Tyndaridis de Helena, ut de Hercule Amphitryonides. Nam de Ioue & Leda nati sunt Pollux & Helena. De Tyndareo & Leda Castor, qui & solus mortalis fuit. Vnde Virg. 6. Aeneid. 25,

Si fratrē Pollux alterna morte redemit. Qui immortalitatem suam cum fratre partitus est. Helenam uerò immortalem fuisse indicat tempus. Nam constat fratres eius cum Argonautis fuisse. Argonautarum filij cum Thebanis dimicauerunt. Item illorum filij contra Troiam bella gesserunt. Ergo si immortalis Helena nō fuisset, tot sine dubio seculis durare non potuisset. Hanc autem legimus prius à Theseo raptam, & in Aegypto commendatam Protheo.

¶Tyndareus, Adiect. (τυνδάρεος) ut, Puer Tyndareus, Castor, aut Pollux. Valer. 35.

¶Tyndaris, item, Siciliæ urbs, media ex parte à mari absumpta. Plin. lib. 2. cap. 91.

Typha] τύφη, Planta est folio Cyperidis, caulem habens enodem, cuius in summo capite flos enascitur, euadens in poppum siue lanuginem. A' Galeno lib. 1. de Aliment. numeratur inter legumina. Officinis hodie est incognita.

Typhis] τῖφυς, Argonauta. Claud. de bello Get. 1,

Omnibus attonitis solus post numina Typhis
Incolumem tenui damno seruasse carinam
Fertur, & ancipitem montis uitasse ruinam. Vitiosè translata est Græca uocalis ex posteriore syllaba in priorē. Vide Tiphys.

Typhoeus] trisyllabum, cum eu diphthongo, huius Typhoei uel Typhoeos, penult. corr. (τυφωεύς) Gigas fuit, Terræ & Titani filius.

Sæuus Typhoeus. Virg. 1. Georg. 56. Hinc,

Typhoeus, quatuor syllabarum, Adiect. (τυφώιος) Virg. 1. Aeneid. 134,

Nate patris summi, qui tela Typhoea temnis.

¶Typhoius, Idem, (τυφώιος) Claud. 3. de raptu Pros. 37,

—rupit' ne Typhoia ceruix Inarimen?

Typhon] τύφων, idem qui & Typhoeus, quem Strabo libro 13. ex Pindari authoritate sub Aetna cruciari scribit. Alij sub Inarime condunt: ut Lucan. lib. 5. 21,

Conditus Inarimes æterna mole Typhoeus.

Ferus Typhon. Senec. Octau. 5. 4.

Terribilis Typhon. Ouid. 2. Fast. 93.

¶Typhon item uentus est, quem Græci turbidum & orbe motum nominant, ut scribit Meteororum 3. Aristoteles. Gel. lib. 19. cap. 1, Nauigabamus, inquit, à Cassiopa ad Brundusium, mare Ionium uiolentum & uastum & iactabundum. Nox deinde, quæ diem primum secuta est, in ea ferè tota uentus à latere sæuiens, nauem undis impleuerat. Tum postea complorantibus nostris omnibus, atq; in sentina satis agentibus, dies quidem tandem illuxit: sed nihil de periculo atq; sæuitia remissum, quin turbines etiam crebriores, & cælum atrum, & fumigantes globi, & figuræ quædam nubium metuendæ, quas τυφῶνας uocabant, impendere, imminereq; ac depressuræ nauem uidebantur. Hactenus Gellius. Plin. libro 2. cap. 48. 2, de repentinis flatibus, Sin uerò depresso sinu arctius rotati effregerint, sine igne, hoc est, sine fulmine, uorticem faciūt, qui Typhon uocatur, id est uibratus ecnephias. Defert hic secum aliquid abruptum è nube gelida conuoluens, uersansq;, & ruinam suo illo pondere aggrauans, & locum ex loco mutans rapida uertigine: præcipua nauigantium pestis, non antennas modò, uerùm ipsa nauigia contorta frangens.

¶Typhon, frater Osiridis regis Aegypti, qui, ut testatur Diodorus Siculus, ipsum regem clàm necauit, & in uigintiquinq; partes corpus eius discerpsit. Tandemq; ab Iside regina, Osiridis & sorore & uxore, auxilio filij, cui Orus nomen erat, in bello est interemptus, cum ijs qui cædis fuerant conscij.

Typhus] τῦφος, Latinè Superbia, elatio, fastus, arrogantia, iactantia: à τυφόομαι, Superbio, inaniter iacto. Vtitur frequenter Augustinus: ut de Ciuit. Dei lib. 11. cap. pen. Vnam

fruente

Digitized by Google

fruentem Deo, alteram tumentem typho.

Typus] typi, m.g. (τύπος) Forma, figura, adumbratio rudis, uestigium, umbra, & ueluti imago quædam alicuius rei. Plin. lib. 35. cap. 12. 1, Vmbram ex facie eius ad lucernam, in pariete lineis circumscripsit, quibus pater eius impressa argilla typum fecit. Cic. Att. lib. 1. 6. 5, Præterea typos tibi mando, quos in tectoria, &c.

Tyra] siue Tyras (τύρας) Ptolomæo fluuius est sub Borysthene, Sarmatas dirimens à Dacis, & non procul ab Istri ostijs in Pontum Euxinum illabens, ubi & oppidum habet sui nominis. Vide Plinium lib. 4. cap. 2. & Ptolemæum lib. 3. cap. 5. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10,

Partheniusq; rapax, & uoluens saxa Cynapes
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Tyrambe] τυράμβη, Sarmatiæ in Asia urbs, authore Ptolemæo lib. 5. cap. 9. hodie Trapano.

Tyrannio] Amisenus (τυραννίων) discipulus Estiei Amiseni nobilis grāmatici, tempore Magni Pompeij, docebat Romæ. Ductus est à Lucullo captiuus in bello Mithridatico: prius dicebatur Theophrastus: mutauit autem nomen, quòd inter æquales superbis uersaretur moribus. Clarus & diues ob doctrinam factus adeò est, ut supra tria millia librorum possideret. Deceßit senex morbo podagræ. Tyrannion iunior è Phœnicia discipulus prioris, à quo nomen sibi usurpauit, quum prius Diocles uocaretur. Captiuus & ipse Romā ductus, à quodā Dimante Cæsaris liberto emptus, deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eaq; liber factus, ludum Romæ aperuit: scripsit libros LXVII. utriusq; author Suidas. Is docuit Qu. Ciceronem filium. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 8. 3. Hoc nunc magis animaduerto, quòd Tyrannio docet apud me. Idem Attico, lib. 4. 73. 2. Et lib. 2. Et lib. 2. 21. 2.

Tyrannus] tyranni, m.g. (τύραννος) Apud ueteres dicebatur dominus, omnem habens in subditos potestatem. Vnde, Trogo teste quæ ciuitas & gens, Rerump. imperium ab initio penes reges habebat, quos ad huiusmodi fastidium maiestatis non ambitio popularis, sed spectata inter bonos moderatio prouehebat: qui & tyranni ob fortitudinem uocabantur. Virg. 7. Aeneid. 54,

Pars mihi pacis erit dextram tetigisse tyranni.

Latè tyrannus. Horat. 3. Carm. ode 17. 2. de Lamo. id est, Latè regnans, amplum regnum possidens. Sic Virg. 1. Aen.

Hinc populum latè regem, &c.

Tyranni nomen crescente malitia, quum superbi reges regnare cœpissent, ad illos tantùm translatum est, qui non iure & æquis legibus, sed ui, & quadam animi libidine dominabantur. Cicero 4. de Finib. 90, Negatq; Platonem si sapiens non sit, eadem esse in causa qua tyrannum Dionysium. Idem Verr. 3. 58, Quum in oppidis & ciuitatibus amicorum non legatum pop. Rom. sed tyrannum libidinosum, crudelemq; præbueris.

Exitus tyrannorum. Cic. 2. Offic. 31.

Inhospita tecta tyranni. Ouid. 1. Metam. 44.

Vita tyrannorum. Cic. de Amic. 48, Hæc enim est tyrannorum uita, nimirum in qua nulla est fides, nulla charitas, nulla stabilis beneuolentiæ potest esse fiducia, omnia semper suspecta atq; solicita sunt, nullus locus est amicitiæ.

Capricornus tyrannus Hesperiæ undæ. Horatius 2. Carm. ode 16. 4.

Orbis tyrannus, Nero. Senec. Octau. 5. 6.

Ferus tyrannus. Ouid. 6. Metam. 110.

Immitis tyrannus. Virg. 4. Georg. 99. de Plutone.

Importunus & amens tyrannus. Vide Importunus.

Impotens tyrannus. Senec. Herc. fur. 9. 25. Vide Impotens.

Infandus tyrannus. Lucan. lib. 8. 134.

Intolerandus. Cic. in Vatinium, 17.

Lethiferi tyranni. Sil. lib. 13. 124.

Sæuus tyrannus. Senec. Octau. 3. 6. Persius Satyr. 3. 4,

Magne pater diuūm sæuos punire tyrannos
Haud alia ratione uelis (cum dira libido
Mouerit ingenium, feruenti tincta ueneno)
Virtutem uideant, intabescantq; relicta.

Coniungere se cum tyranno. Cic. Att. lib. 7. 138. 2.

Ferre tyrannum. Cic. pro Milone, 27.

Inueniri tyrannum in aliquem. Cic. pro Deiotaro, 9.

Teneri crudeli dominatu ab aliquo tyranno. Cicero 1. de Diuin. 94.

¶Tyrannis, tyrannidis, pen. corr. f. g. (τυραννίς) Sæuum ac uiolentum imperium. Iuuen. Satyr. 8. 23,

Quid Nero tam sæua crudaq; tyrannide fecit? Cic. 3. de Natur. deor. 122, Atq; in suo lectulo mortuus, in tyrannidis rogum illatus est. Ouid. 15. Metam. 13,

— odioq; tyrannidis exul
Sponte erat.

Affectare tyrannidem. Quint. lib. 7. cap. 3. 9.

Reus tyrannidis affectatæ. Quint. lib. 7. cap. 3. 41.

Destruere tyrannidem. Quint. lib. 1. cap. 10. 35.

Occupare tyrannidem. Cic. 3. Offic. 121.

O dij boni uiuit tyrannis. Cic. Attic. lib. 14. 305. 4.

¶Tyrannicus, pen. cor. Adiectiuum (τυραννικός) Quod est tyranni. Cicero 1. de Legib. 61, Aut si omnes Athenienses delectarentur tyrannicis legibus, num idcirco hæ leges iustæ haberentur?

Tetrum, crudele, nefarium, tyrannicum facinus uel factum. Author ad Heren. lib. 2. 88. Cic. 1. de Inuen. 114.

Tyrannicè, pen. corr. Aduerb. (τυραννικῶς) Crudeliter. Cic. 5. Verr. 95, Nunc ut hoc tempore ea quæ regiè, seu potius tyrannicè statuit in aratores Apronius, prætermittam.

¶Tyrannicida, tyrannicidæ, pen. prod. m.g. (τυραννοκτόνος) Qui tyrannum occidit. Plin. lib. 7. cap. 23, Clarißimum in fœminis Leenæ meretricis exemplum, quæ torta non indicauit Armodium & Aristogitonem tyrannicidas.

Tyrannicidæ proprium est, tyrannum occidere. Quintil. lib. 5. cap. 10. 42.

¶Tyrannicidium, tyrannicidij (τυραννοκτονία) Plin. lib. 34. cap. 8. 23. Quint. lib. 7. cap. 4. 8, Tyrannicidium est occidere tyrannum.

¶Tyrannoctonus, tyrannoctoni, pen. corr. (τυραννοκτόνος) Idem quod tyrannicida: à tyranno, & κτείνω, interficio. Cic. Attic. lib. 14. 313. 2, Sustulisse mihi uidetur simulationē desiderij adhuc quæ serpebat indies, & inueterata, uerebar ne periculosa nostris tyrannoctonis esset.

Tyras] Vide Tyra.

Tyrianthinus] pen. corr. Adiect. (τυριάνθινος) ex Tyrio & Ianthino compositum: ut Tyrianthinus color dicebatur, quando absolutus amethystus rursum tyrio inebriabatur, & geminata luxuria faciebat ex utroq; improbum nomen. Ex Plinio lib. 9. cap. 41.

Tyrianthina uestimenta, Violacea, purpurea: ita dicta ab ianthino, hoc est, uiolaceo colore: & tyrio, hoc est, purpureo. Martialis lib. 1. 49,

Sic interposito uillis contaminat uncto
Vrbica Lingonicus tyrianthina bardocucullus.

Tyridates] pen. prod. (τυριδάτης) Rex Armeniæ magus, temporibus Neronis: ut author est Plin. lib. 33. cap. 3. Et lib. 30. cap. 2. 3. Vide Suetonium in Nerone.

Tyrinthia] τύρινς, Ciuitas Argis uicina, in qua nutritus est Hercules. qui inde Tyrinthius dictus est Virgilius 7. Aen. 133. ut notat Seruius,

Digitized by Google

—postquam Laurentia uictor,
Geryone extincto, Tyrinthius attigit arua,
Tyrrhenoq; boues in flumine lauit Iberas.

Heros Tyrinthius. Silius lib. 8. 43.
Durus Tyrinthius. Valer. 6. Argon. 92.
Ingens Tyrinthius. Stat. 6. Theb. 54.
¶Tyrinthius, Adiectiuum (τυρίνθιος) ut,
Aula Tyrinthia. Stat. 2. Sylu. 2. 22.
Tela Tyrinthia, Herculis. Ouid. 13. Metam. 81.
Tyrinthia, Alcmene. Ouid. 6. Metam. 23,

Amphitryon fuerit, quum te Tyrinthia cepit.

Tyrius] Vide Tyros.
Tyro] tyronis, pen. prod. Nouus miles & fortis ad malitiam exercendam. Cic. 11. Philip. 317, Ego autem non tam ueteranos intuendos nobis arbitror, quàm quid tyrones milites flos Italiæ, &c. Liu. 10. bell. Maced. 144, Vt ij modò, quibus emerita stipendia sint, milites dimittantur: ueteribus militibus tyrones immisceantur. Ouid. 3. Fast. 158,

Ergo ut tyronum celebrare frequentia posset,
Visa dies danda non aliena togæ.

Tyro ad omnem artem refertur: unde & pro Gladiatore rudi adhuc in disciplina gladiatoria accipitur. Sueton. in Cæsare, Tyrones neq; in ludo, neq; per lanistas, &c.
Tyrones dicebantur adolescentes, quando togam sumentes, pubescente iam barba, eloquentiã in foro auspicabantur. Plin. lib. 8. cap. 48. 5, Ea prima texuit rectam tunicam, qua simul cum toga pura tyrones induuntur, nouæq; nuptæ.
Tyro usu forensi. Cic. 1. Verr. 26.
Tyro ac rudis in re aliqua. Cic. 1. de Orat. 110, Fateor enim callidum quendam hunc, & nulla in re tyronem ac rudem, nec peregrinum, atq; hospitem in agendo esse debere.
¶Tyrunculus, pen. corr. Diminut. Iuuen. Satyr. 11. 15,

—nec latus Aphræ
Nouit auis noster tyrunculus.

Tyrunculum se Plinius in epistolis dixit, quasi rudem in cognitione signorum, lib. 3. epist. 6, ad Seuerum, Quod me, inquit, quanquam tyrunculum solicitauit ad emendum.
Tyruncula, Canis adolescentior dicitur à Colum. lib. 7. cap. 12. 10, Quoniam, inquit, tyruncula nec rectè nutrit, & educatio totius habitus aufert incrementum.
¶Tyrocinium, tyrocinij, Prima actio in quacunq; arte. Plin. lib. 7. cap. 48. 6, Luceia in scenam producta fuerat tyrocinio à M. Pomponio ædili plebis.
Ponere tyrocinia. Iustinus, Constantiores futuri si non solùm tyrocinia, uerumetiam incunabula in ipsis castris posuissent. Vide Pono.
Deponere rudimenta tyrocinij. Iustinus lib. 9.
Tyrocinio ætatis lapsus, postea se correxit. Cic. in Sallust. 9. id est, Inscitia & ignoratione. Budæus.
Tyrocinium nauium. Plin. lib. 24. cap. 7. 5. per metaphoram, quum primùm mari committuntur naues, & ueluti in Neptuni malitiam conscribuntur. Budæus.
Tyrocinium oratorum dicebatur, quum in foro primùm oratores futuri deducebantur, quasiq; oratoriæ arti initiabantur, & agendis causis. Huiusmodi enim artis arcendæ auspicamentum, tyrocinium dicebatur: tumq; oratores dicebantur tyrones. Tranquillus in Nerone, cap. 7, Deductus in forum tyro, populo congiariũ, militi donatiuũ proposuit, indicta decursione. Idem in Tyberio, cap. 54, Neronem & Drusum patribus commendauit, diemq; utriusq; tyrocinij congiario plebi dato celebrauit. Budæus.
Facere tyrocinium. Vide Facio.
Tyrocinium animi. Venuleius de ædilitio edicto, l. animi, Nouitium autem non tyrocinio animi, sed conditione seruitutis intelligi. Hoc in loco Venuleius eleganter tyrocinium animi pro simplicitate & rudimento posuit. Budæus.
Tyro] Tullius M. Ciceronis alumnus & libertus, adiutorq; in literis studiorũ eius fuit. Is libros compluris de usu atq; ratione linguæ Latinæ, item de uarijs atq; promiscuis quæstionibus composuit. Hactenus Gellius lib. 13. cap. 9. Meminit & lib. 7. cap. 3. Extant multæ Ciceronis ad eum epistolæ. Nonnulli scribunt Tiro.
¶Tyronianus, pen. prod. (τυρωνιανός) à Tyrone possessiuum. Gell. lib. 1. cap. 7. In oratione. Cic. 5. in Verrem, Libro spectatæ fidei, Tyroniana cura, atq; disciplina facta.
Tyros] τύρος, Phœniciæ peninsula. Plin. lib. 5. cap. 19, Tyrus, quondam insula, præalto mari septingentis passibus diuisa, nunc uerò Alexandri oppugnantis operibus continens. Olim partu clara, urbibus genitis, Lepti, Vtica, & illa Romani imperij æmula terrarum orbis auida, Carthagine, etiã Gadibus extra orbem conditis. Nunc omnis eius nobilitas conchylio atq; purpura constat. Hactenus Plinius. De obsidione eius, utq; continenti adiuncta est, Diodorus lib. 7. Lege Curtiũ lib. 4. Hæc fuit olim Sarra nuncupata, ut ait Gell. Vnde Sarran ostrum dicitur, & ostrum Tyrium & purpuram Tyriam dicimus. Phœnices accolæ fuerunt Maris rubri: dicti à palma, cuius regio plena erat. Palma enim phœnix dicitur. Hinc terræ motu pulsi in maritimam Syriæ se contulêre, condita urbe, Sidonem à pisce appellarunt: eam Syrij uocabant Sarram. Lingua Syra piscis Sear dicitur. Postea condidêre Tyrum in ipso mari, propter merces. τύρος etiã Græcè, Latinè caseus.
Regna Tyri. Virg. 1. Aen. 70.
Antiqua Tyros. Virg. 4. Aen. 134.
Instabilis Tyros. Lucan. lib. 3. 44.
Phœnissa Tyros. Ouid. 15. Metam. 58.
Antyqua Tyros, Prouerbium est, quo significamus summã molestiam, extremumq; malum. Tyrum enim, quæ cognominata est uetus, dictione composita παλαίτυρος, Alexander expugnatam, & ex insula comportatis aggeribus reddidit continentem, crudeliter tractauit, plurimisq; affecit incommodis. unde prouerbium, τὰ ἐκ παλαίτυρος: quo significabãt tantum malorum, quantum antiqua Tyros pertulisset. Recensetur in Plutarchi collectaneis, atq; item Zenoditi. Historia est apud Quintum Curtium. Hæc Erasmus.
¶Tyrius, Possessiuum (τύριος) Qui ex Tyro est. Claud. de bell. Gildon. 104.

Vrbs Libyam contra Tyrio fundata potenti
Tenditur in longum Caralis, &c.

Amictus Tyrij. Ouid. 2. de Arte, 60.
Arces Tyriæ. Virg. 1. Aen. 5.
Coloni Tyrij. Virg. 1. Aen. 4.
Colores Tyrij. Ouid. 9. Metam. 60.
Ostrum Tyrium. Virg. 3. Georg. 4.
Rubores Tyrij. Virg. 3. Georg. 62,

—quamuis Milesia magno
Vellera mutentur, Tyrios incocta rubores.

Succo Tyrio cocta strata. Lucan. lib. 10. 25,

Strata micant Tyrio, quorum pars maxima succo
Cocta diu.

Vestes Tyriæ, Purpura Tyria infectæ. Ouid. de Arte, 60,

Siue eris in Tyrijs, Tyrios laudabis amictus. Martial. lib. 1. 136,
Hispanas, Tyriasq;, coccinasq;.

Vrbs Tyria. Virg. 1. Aeneid. 69.
Tyrius, pro Lecto Tyrio uel purpureo. Iuuen. Satyr. 10. 14,

—dudum sedet illa parato
Flammeolo, Tyriusq; palàm genialis in hortis
Sternitur.

Sternitur, &c.

Tyria maria, prouerbio dicebatur, de re magnopere tumultuosa, periculiq; plena. Festus Pompeius inde natum adagium indicat, quòd Pœni tyro oriundi adeò potentes maris fuerunt, ut per hos omnibus mortalibus nauigatio esset periculosa: citatq; Afraniū, qui scripserit de quopiam, quòd Tyria maria cōcīret: hoc est, ingentes turbas excitaret. Erasmus.

Tyrotarichus] tyrotarichi, pen. corr. m.g. (τυροτάριχος) Genus obsonij, ex caseo, salsamentisq; confecti. τυρὸς enim caseus, τάριχος salsamentum. Cic. ad Pætum, lib. 9. 16. 25, Tu uerò (uolo enim abstergere animi tui metum) ad tyrotarichum antiquum redi. Idem ad Atticum, lib. 4. 77. 1, Multà me in epistola tua delectarunt, sed nihil magis quàm patina tyrotarichi. De tyrotaricho Apicius lib. 4. Sed & Cœlius lib. 3. cap. 26.

Tyrrhenos] pen. prod. (τυῤῥηνοὺς) Romani Hetruscos appellant atq; Tuscos: Græci uerò eos hoc nomine nominarunt à Tyrrheno Atys filio, qui Lydia colonos hàc in regione dimisit. Atys enim ex prognatis Herculis & Omphales unus, quum sterilitate ac fame populum suum emittere cogeretur, è duobus filijs, sorte iacta, Lydum quidem regni successorem tenuit: Tyrrheno autem maiorem applicans populum, foras abire iußit. Hanc ille ingressus oram, de suo nomine uocauit Tyrrheniam. A' cuius gentis præcipua crudelitate tyranni sunt dicti.

¶Tyrrhenus, pen. prod. Adiect. (τυῤῥηνὸς) ut, Aequor Tyrrhenum. Virg. 1. Aen. 15.

Arua Tyrrhena. Virg. 8. Aen. 111.

Gens Tyrrhena. Ouidius 15. Metam. 116. Cic. 1. de Diuinat. 36. Ex poeta.

Monstra Tyrrhena. Ouid. 3. Fast. 145.

Rex Tyrrhenus. Ouid. 4. Fast. 180.

Sedes Tyrrhena. Virg. 7. Aen. 42.

Tyrrhenum mare dictum est, uel quòd Tusciam aluit (inquit Seruius) id est Tyrrheniam: uel à Tyrrhenis nautis, qui se in hoc mare præcipitauerunt. Nanq; hoc habet fabula, Dormientem in littore Liberum patrem puerum nautas abstulisse Tyrrhenos: qui quum esset experrectus in naui, quò duceretur, interrogauit. Responderunt illi, Quò uellet, Liber dit, Ad Naxum insulam sibi sacratam. Sed quum aliò uela deflecterent, iratum numen tigres sibi sacratas, uisibus eorū obiecit: quo terrore se illi in fluctus dedêre præcipites. Hactenus Seruius enarrans hunc locum Virg. 1. Aen. 15,

Gens inimica mihi Tyrrhenū nauigat æquor, &c. Idem in hymno quodam in Bacchi laudes scripsit Homerus.

Tyrrhus] τύῤῥος, Pastor apud quem Lauinia peperit. Inde Tyrrhidæ, Tyrrhi filij. Hæc Seruius apud Virgilium, 7. Aeneid. 97,

Ceruus erat forma præstanti & cornibus ingens,
Tyrrhidæ pueri quem matris ab ubere raptum
Nutribant, Tyrrhusq; pater cui regia parent
Armenta, & latè custodia credita campi.

Iuuenes Tyrrhidæ. Virg. 9. Aen. 6.

Tyrtæus] τυρταῖος, Poeta Græcus, cuius sæpe meminit Plato in libris de Legibus, O' diuine poeta Tyrtæe, inquit, sapiens certè ac bonus nobis esse uideris, quia excellentibus eo[illegible] extulisti laudibus, qui in bello excelluerunt.

Tysias] Tysiæ (τυσίας) Princeps & inuentor artis rhetoricæ fuit, ut docet Cicero 1. de Inuentione, 125.

Thesauri pars 3.

V

V ET I literæ medius quidam est sonus. Quint. lib. 1. cap. 4. 7, Et medius est quidā u & i literæ sonus. Nō enim sic optumum dicimus, ut optimum.

V atq; o inuicem permutatæ. Quint. lib. 1. cap. 4. 12, Quid o atq; u permutatæ inuicem? ut Hecoba, & notrix: Chulcides & Pulixena scriberentur. Ac ne in Græcis id tantùm notetur, dederont ac probaueront. Sic ὀδυσσεὺς, quem ὀλυσσέα fecerunt Aeoles, ad Vlyssem deductus est.

V pro œ. Vide Mœri pro Muris.

V A

Vacanter] Vide Vaco.

Vacca] uaccæ (βοῦς) Bos fœmina. Varro 2. de Re rust. cap. 5. 5, Discernuntur in prima, uitulus & uitula: in secunda, iuuencus & iuuenca: in tertia & quarta, taurus & uacca. Cic. 1. de Nat. deor. 104, Cur non gestiret taurus equæ contrectatione, equus uaccæ?

Candens. Virg. 4. Aen. 13.

Fœta. Virg. 3. Georg. 36.

Sterilis. Virg. 6. Aen. 51.

Nitida. Ouid. 2. Metam. 139.

Niuea. Ouid. 5. Metam. 66.

Vbera lactea demittunt uaccæ. Virg. 2. Georg. 105.

Pastæ distentent ubera uaccæ. Virg. 9. eclog. 6.

Mugit uacca. Stat. 4. Sylu. 5. 4.

Pascere uaccas. Ouid. 2. de Arte, 48.

¶Vaccula, uacculæ, pen corr. Diminut. (βοΐδιον) Virg.

Vaccula nonnunquam secreta cubilia captans.

¶Vaccinus, pen. prod. Adiect. (βόειος) Quod est ex uacca. Plinius lib. 24. cap. 3. 1, Cortex illinitur, decoctus lacte uaccino, serpentis plagæ.

¶Vacca, Oppidum Numidiæ. Sallust. in Iugurth.

¶Vaccenses, Vaccæ oppidi Numidici incolæ. Idem ibidem.

Vaccinium] Vide Vacinium.

Vaccus] ὄακκος, Dux Fundanorū in Priuernati bello, qui à L. Papyrio captus: ædes eius dirutæ sunt, & bona publicata. Vide Liuiū 8. ab Vrbe, 95. & Ciceronem pro Domo sua, 7.

Vacesco] uacescis, Vacuus efficior. Lucret. lib. 9.

Vacerra] uacerræ, m.g. (παράπληξ) Vecors & uesanus dicitur. Festus.

Vacerra (κλεῖθρον) Stipes ad quem religantur equi in stabulo, inquit Festus. Colum. lib. 6. cap. 19. 2, Ii autem in ipsis quatuor angulis affixi sunt, omnesq; transuersis sex temonibus, quasi uacerræ inter se ligantur, ita ut à posteriore parte quæ latior est, uelut in caueā quadrupes poßit induci, &c. De syluis muro circundandis.

Vacerra, Genus clathrorū. Colum. lib. 9. cap. 1. 2, Vbi uerò neutrum patrifamiliæ conducit, rat o postulat uacerris includi, sic enim appellatur genus clathrorum: idq; fabricatur ex robore, quercu, uel subere.

Vacerrosum sæpe usurpauit Augustus, pro insania correpto. Suetonius in eius uita, cap. 87.

Vacillo] uacillas, uacillare, Inconstantem esse, & quasi alternatim moueri. Cic. de clar. Orat. 114, Curio in utranq; partem toto corpore uacillans.

Vacillare ex uino. Quint. lib. 8. cap. 3.

Tellus uacillat sub pedibus. Lucret. lib. 5. 249.

Arbor uacillans. Lucret. lib. 5. 221.
Tabe nimborum arbusta uacillant. Lucret. lib. 1. 165.
Epistola scripta uacillantibus literulis. Cic. Tironi, lib. 16. 13. 3. id est, Non rectè præ ualetudine scriptis.
Legio uacillans. Cic. 3. Philip. 146, In Galliam mutilatum duxit exercitum, cum una legione, & ea uacillante.
Memoriola uacillare. Cic. Att. lib. 12. 232. 3.
Testis uacillans apud Iurisconsultos, Qui inconstantia & diuersa testimonia dicit.
Vacillat iusticia, uel iacet potius inquit Cic. lib. 3. Offic. 163.
Res uacillat & claudicat. Cic. 1. de Nat. deor. 148.
Vacillare uidetur stabilitas amicitiæ. Cic. 1. de Fin. 101.
¶ Vacillatio, uacillationis, pen. prod. Quint. lib. 11. cap. ult. Est & illa indecora in dextrum ac læuum latus uacillatio, alternis pedibus insistentium.

Vacinium] uacinij (ὑάκινθος) Flos qui aliàs hyacinthus dicitur. Virg. 2. eclog. 4,

Alba ligustra cadunt, uacinia nigra leguntur. Vbi Seruius, Vacinia sunt uiolæ, quas purpurei coloris esse manifestum est. Falsò, ut arbitror, inquit Ruellius, Seruiū accusant, qui uacinium pro hyacintho Maroni acceptum in carmine adfirmārit. Nec obstat, quòd nigra dicat poeta: quando purpuream quoq; uiolam, nigram uocare soleāt authores. Idem sic florem hunc deliniat. Vacinium folium habet bulbi, caulem palmeū, leuem tenuioremq; digito minimo, coloris herbacei, comam iacentem incuruam, plenam floris purpurei, radice bulbacea. Hyacinthi cum uiola nigra erumpūt Vere, sed ante rosam, ut ferè omnia quæ in coronas à montibus petuntur. Exeunt cum gladiolo: cæterùm hyacinthus maximè durat. In Gallia eximiè prouenit. Hoc mihi pro cocco hysginum tingitur. Frequens apud nos hyacinthus, quem florem rura hodie uacietum appellant: in quo pristini uocabuli quædam rudimenta relucent, quasi uacium & uacinium innuant, herbam ipsam memoralem, uel agrestem cepam. Sunt qui duplici c scribant.

Mollia uacinia. Virg. 2. eclog. 5.
Vacinia, uaciniæ, Arbor est Plinio lib. 16. cap. 18. 4. Item uacinia Italiæ in aucupijs sata, Galliæ uerò etiam purpurea, tingendi causa ad seruitiorum uestes.

Vaco] uacas (σχολάζω, σχολάζω) uacare, Dare operam. Datiuo iungitur. Cic. 1. de Diuinat. 17, Ego uerò, inquam, philosophiæ Quinte semper uaco.
Armis uacare. Cic. 11. Philip. 317.
Choris epulisq; uacare. Claud. 2 in Eutrop. 117.
Corpori uacare, Curare Corpus. Plin. epist. 9. 4.
Postulationibus uacare. Vide Postulo.
Sermoni alicuius uacare. Curtius lib. 6.
Vacare sibi. Mart. lib. 2. 5.
Vacare uitæ. Martial. lib. 5. 21.
In opus aliquod uacare. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 8.
Vacare, Vacuū esse. Absolutè aliquando ponitur. Plaut. Casin. 11. 7, Fac uacent ædes.
Vacant agri, Nihil proferunt, uel non excoluntur. Cæsar 4. bel. Gall. 472.
Vacat locus, domus, triclinium. Cæsar 1. bel. Gall. 110. Cic. Attic. lib. 12. 238. 1, Tota domus superior uacat, ut scis. Eidem, lib. 13. 398. 3, Villa ita completa militibus est, ut uix triclinium, ubi cœnaturus ipse Cæsar esset, uacaret.
Vacat locus à custodibus. Cæsar 3. bel. Ciuil. 101.
Quantum temporis uacabit ab officio publico. Cicero 2. de Diuinat. 11.
A' scribendo uacare. Plin. Epistol. 51. b. hoc est, Supersedere à scribendo.
Vacat tempus à. Cicero de claris Oratorib. 147, Nullum tempus illi unquam uacabat aut à forensi dictione, aut à commentatione domestica, aut à scribendo, aut à cogitando. id est, Semper aut dicebat, aut scribebat orationes, inquit Budæus.
Vacat tempus iusticia. Cic. nullū est tempus quod iusticia uacare debeat. id est, In quo iusticiam administrare nō oporteat.
Ab omni administratione rerum uacare. Cic. 1. de Nat. deor. 4.
Vacare, Ocium habere. Cic. Cornificio, lib. 12. 29. 3. Idem Attic. lib. 12. 252. 9, Scribes aliquid, si uacabis.
Vacare animo: pro, Curis solutum esse. Cic. 1. de Diuin. 17.
Vacare re aliqua: pro, Carere. Cic. 3. de Orat. 24, Domicilium tantùm in ea urbe remanet studiorum: quibus uacant ciues, peregrini fruuntur.
Armis uacare. Lucret. lib. 5. 271.
Culpa uacare. Cic. Torquato, lib. 6. 3. 8, Nec enim dum ero, angar ulla re: quum omni uacem culpa.
Vacare culpa in re aliqua. Cic. Curioni, lib. 2. 1. 2.
Fama nostra uacat crimine. Ouid. epist. 4. 4.
Insula uacat cultu. Ouid. epist. 10. 12.
Curis uacans. Lucan. lib. 5. 26.
Cura & negocio uacare. Cic. 1. de Leg. 13.
Custode uacans. Ouid. 2. Metam. 85.
Dolore corpus uacat. Ouid. in Ibin, 23.
Epulis ora uacant. Ouid. 15. Metam. 96.
Lamentis uacauit mors eius. Cic. de Senect. 66.
Legibus uacat ætas nostra. Cic. de Senect. 31.
Lite uacent aures. Ouid. 1. Fast. 15.
Metu uacat amor. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 12.
Milite & pecunia uacare. Liu. 2. ab Vrbe, 212.
Molestia uacare. Cic. 4. Acad. 236.
Morbis uacare. Iabolenus in l. qui tertiana. ff. de Aedil. edict. Qui tertiana febre, &c. ne ijs quidem diebus, quibus morbis uacant, rectè sani dicentur.
Vacare aduersa ualetudine. Cels. lib. 2. cap. 14, Sed ut leuata quoq; aduersa ualetudine rectè frictio adhibetur, sic nunquā adhibenda crescente febre: uerùm si fieri poterit, quū ex toto corpus ea uacabit, minus rectè quum ea remiserit.
Vacare omni uento. Cels. lib. 2. cap. 1.
Pudore uacat nox. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 12.
Vacare à metu. Liu. 7. ab Vrbe, 3.
Vacare populo, Procul esse. Cic. 2. Tusc. 107. Budæus.
Vacat, Impersonale (σχολή ἐστι) Ocium uel uacuum tempus est. Datiuo & infinitiuo iungitur. Virg. 1. Aen. 76,

Et uacet annales nostrorum audire laborum. Ouidius 2. Trist. 43,

Non uacat exiguis rebus adesse Ioui.

Vacat mihi esse diserto. Quint. lib. 11. cap. 1.
¶ Vacans, Particip. (σχολάζων) Qui ociatur. Celsus ad Ciceronem, lib. 8. 3. 1, Hoc mihi certum ac iucundissimum uacant negocium erat, tecum id ocij tempus consumere.
Animus uacans. Ouid. 9. Metam. 123.
Saltus longè lateq; uacantes. Virg. 3. Georg. 95.
¶ Vacāter, Aduerb. (μετὰ σχολῆς) Gel. lib. 17. cap. 10, Vacanter hoc cumulauit, & inaniter. (tas.
¶ Vacatio, uacationis (σχολή) Verbale, Feriæ, cessatio, immunitas.
Vacatio adolescentiæ. Cic. pro Cælio, 22, Erat enim meum, deprecari uacationem adolescentiæ, ueniamq; petere non inquam audeo: perfugijs non utar ætatis.
Aetatis uacatio. Cic. 1. de Leg. 15.
Legis uacatio. Sueton. in Claudio, cap. 19, id est, solutionem legis. Budæus.
Militiæ uacatio. Cæsar 6. bel. Gall. 56. Cic. Att. lib. 1. 14. 2, Senatus decreuit ut Consules duas Gallias sortirentur, delectus haberetur, uacationes ne ualerent.

Delectum

Digitized by Google

Delectũ haberi in urbe sublatis uacationibus. Cic. 5. Philip. 187
Dare uacationem militiæ. Iustinus lib. 11.
Omnium munerum uacatio. Cic. 1. de Nat. deor. 73.
Rerum gestarum uacatio. Cic. pro Sylla, 19.
Dare uacationem rerum omnium. Cic. 6. Verr. 20.
Dare uacationem à causis. Cic. 1. de Leg. 16.
Habere uacationem, Cessare, intermittere. Cic. 4. Acad. 217.
Vti uacatione. Cic. 7. Verr. 47.

Vacuus] Adiect. (κενὸς, κενεὸς, Διάκενος, λαγαρὸς) Inanis, nihil continens. Virg. 3. Georg. 29,

Saltibus in uacuis pascant, & plena secundum Flumina.

Vbi tamen Seruius, Vacuis, magnis interpretatur. Idem 7. Aeneid. 76,

— uacua atria circum. Virg. 2. Georg. 58,
— neq; in uacuum poterunt se ostendere rami.

Aer uacuus. Virg. 3. Georg. 22.
Aetas uacua periculo. Tacit. lib. 16.
Agri uacui. Virg. 2. Georg. 11.
Animus uacuus, Ociosus, nullis negocijs irretitus. Cic. de clar. Orat. 10, Nunc uerò, inquit, si es animo uacuo, expone nobis quod quærimus.
Animus uacuus & solutus. Cic. 2. Verr. 16.
Animum uacuum ad res difficiles scribendas afferre. Cic. Attic. lib. 13. 252. 9.
Aula uacua. Virg. 4. Georg. 18.
Auræ uacuæ. Virg. 12. Aeneid. 119.
Aures uacuæ. Plaut. Trin. 2. 11,

Accipite, & date mihi uacuas aures dum eloquor. hoc est, Nolite alijs rebus occupare aures, tantùm audite me. Cic. Antequam iret in exilium, 7.

Aures uacuas permulcere dictis. Horat. 1. epist. 17. 6.
Cælum uacuum. Virg. 5. Aeneid. 103.
Dies uacuos habere: hoc est, Nullis alijs rebus dedicatos. Cic. 2. Verr. 34.
Domus uacua. Cic. 1. in Catil. 9.
Equus uacuus, Sine sessore. Liu. 7. bel. Pun. 92.
Gladius uagina uacuus. Cic. pro Marcello, 10.
Hora uacua à furto. Cic. 3. Verr. 22.
Lectus uacuus. Ouid. 11. Metam. 95.
Lecto uacuo uiuere. Propert. lib. 2. eleg. 2. 1.
Locus uacuus à turba. Cic. 5. de Finib. 2.
Mens uacua. Cic. 3. Tusc. 15. Sanitatem enim animorum positã in tranquillitate quadam constantiaq; censebant: his rebus mentem uacuam appellarunt insaniam. (1.
Mẽtes uacuas tenere, Oblectare animos ociosos. Virg. 3. Geor.
Nomina uacua. Tacit. lib. 17, Si respublica & Senatus & populus, uacua nomina sunt.
Nox uacua crimine. Ouid. 4. Fast. 117.
Nummi uacui dicuntur, qui sunt sine usura & fœnore, nec in usum aliquem erogantur. Scæuola in l. Quintus. ff. depositi uel contrà.
Operarij uacui. Colum. lib. 11. cap. 2. 61.
Pars uacua & integra. Cic. pro Rosc. Comœdo, 30.
Pectore uacuo regnat amor. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 6.
Pedes uacui. Ouid. 1. de Arte, 99.
Possessio caduca & uacua. Cic. 3. de Orat. 67.
Prædia uacua. Cic. pro Rosc. Amer. 15.
Tempus uacuum laboris dare sibi. Terent. Heaut. 1. 1. 38.
Tempus uacuum amori. Lucan. lib. 3. 6.
Sterile & uacuum tempus beneficio. Plin. in Paneg. 94.
Quum uacui temporis nihil haberem. Attic. lib. 2. 38. 1.
Transtrum uacuum, Subau. remigibus: hoc est, in uanum, inutiliter, cum obstaculo. Cic. 7. Ver. 105.
Vita uacua laboribus. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 2.
Vmbra uacua. Horat. 1. epist. 7. 10.
Vrbs uacua, In qua homines degũt ociosi. Horat. 2. epist. 2. 17.
Vacuus à re aliqua, Extricatus, quum negociũ absoluimus. Cic. Qu. fra. lib. 1. 3. 8, Sin eris ab isto periculo uacuus, ages scilicet, si quid agi posse de nobis putabis.
Locus uacuus ab exercitu, ab defensoribus. Cæsar 8. bel. Gall. 162. Ibidem, 2. 176.
Ab omni molestia uacuum esse, & Aliquam solicitudinem habere, contraria. Cic. Bruto, lib. 11. 16. 1.
A' periculo, à rebus uacuus. Cic. ad Attic. lib. 11. 207. 3. Idem 6. Verr. 3.
A' securibus uacuus. Tacit. lib. 12.
Vacui ab omni sumpta, Expertes, soluti ac liberi. Cic. 2. Verr. (20.
A' suspicione uacuus. Cic. de Arusp. resp. 8.
A' tributis uacuus. Tacit. lib. 12.
Aemulatione uacuus. Tacit. lib. 12.
Animi uacuus, Formidolosus. Stat. 5. Thebaid. 129.
Curis uacuus. Cic. 2. de Finib. 77.
Cura domestica uacuus. Tacit. lib. 12.
Nihil tutum, nihil insidijs uacuum. Cic. ad Planc. lib. 4. 14. 8.
Metu uacuus. Tacit. lib. 2.
Molestijs uacuus. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. 6.
Negocijs uacuus. Cic. 4. de Finib. 19.
Noxijs uacuus. Plaut. Merc. 24. 23.
Operum uacuus. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 24.
Periculo uacuus. Tacit. lib. 16.
Rerum uacuus. Tacit. lib. 15.
Somno uacuus. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 1.
Timore uacuus. Cic. 2. de Finib. 53.
Tributo uacuus. Tacit. lib. 12.
Virium uacuus, Qui sine uiribus est, Plaut. Bacchid. 2. 46.
Venire in uacuum, Succedere in locum alicuius. Horatius 2. Serm. Satyr. 5. 11.
Vacuus, pro Ocioso. Tacit. lib. 2, Quoniam tres uacua legiones, & ducem fraudis ignarum perfidia deceperit.
Vacuus ad narrandum aliquid. hoc est, Cui uacat narrare, aut agere. Terent. Andr. 4. 2. 23.
Vacuum fuit. Tacit. lib. 17.
Vacuissimus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 28,

Nec rursus iubeo, dum sit uacuissima quæras. hoc est, Ociosissima, uacua & libera ab alijs negocijs.

¶ Vacuitas, penult. corr. uacuitatis (κένωσις, κένωμα) Cic. 1. Offic. 105, Adhibenda est uacuitas ab angoribus. Idem 1. de Finib. 58, Nam quoniam quum priuamur dolore, ipsa liberatione & uacuitate omnis molestiæ gaudemus.
Securitas & uacuitas. Cic. 5. Tusc. 59, Securitatem autem nunc appello uacuitatẽ ægritudinis, in qua uita beata posita est.

¶ Vacuo, uacuas (κενόω) uacuare, Vacuum efficere. Martialis libro 11. 6,

Si redeant ueteres, ingentia nomina, patres,
Elysium liceat si uacuare nemus. Colum. lib. 3. cap. 13. 9,

Opus est autem perito ac uigilante exactore, qui ripam erigi iubeat, sulcumq; uacuari.

¶ Vacuefacio, uacuefacis, uacuefeci, uacuefactum, uacuefacere, Idem. Valer. Max. lib. 5. cap. 4, de Coriolano; & Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 12. Aemyl. Prob. in Cimone.

¶ Vacuefactus, Adiectiuum. Aemyl. Prob. in Thymoleone, ciuibus ueteribus sua restituit, nouis bello uacuefactas possessiones diuisit.

Vacorium] Οὐακόριον, Vrbs Norici apud Ptolemæum lib. 2. cap. 14. hodie Villacum.

Vacuna] pen. prod. (Οὐακοῦνα) Dea quæ præerat ociosis & uacantibus. Huic sacrificabant agricolæ, quum post collectas fruges quiescebant. Ouid. 6. Fast. 62,

Nam quoq; quum fiunt antiquae sacra Vacunae,
Ante Vacunales stantq; sedentq; focos. Horat. 1. epist. 10. 10.

Vadimonis] lacus (οὐαδιμόνος λίμνη) est in quo fluctuant insulae, de quo Plinius libro 2. cap. 95. l. multa commemorat. Caecilius in quadam epistola, Exegerat socer meus, ut Amerina sua praedia inspicerem: haec perambulanti mihi ostēditur subiacens lacus nomine Vadimonis. Vadimonis lacum intelligunt, qui in agro Viterbiensi feruet, scatetq; sulphureis aquis.

Vadis] huius uadis, priore corr. m. g. (ὅμηρος, ἐγγυητής) primò dicebatur, deinde per syncopen uas: est Sponsor alterius in re capitali, ut ait Fest. Vas (inquit Varro de lingua Latina) dictus est, qui pro altero uadimonium promittebat. Cic. 3. Offic. 59, de duobus Pythagoreis, Quum is qui morti addictus esset, paucos sibi dies commendandorum suorū causa postulauisset, uas factus est alter sistendi eius, ut si ille non reuertisset, moriendum esset ipsi. Liu. 5. bel. Pun. 19.

Vas dictus est, quòd qui uades dederit, uadere ei, id est, discedere interim liceat. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 3,

Ille datis uadibus, qui rure extractus in urbem est.

Accipere aliquem uadem pro aliquo. Vide Accipio.

Vades deserere. Liu. 9. bel. Maced.

¶ Vadimonium, uadimonij (ἐγγύη, ἡμερεία, ῥύσιον) Sponsio quaedam sistendi, comparendiq; in iudicio ad diem praestitutam per se, uel per aduocatos, quod deserere nō licet. Cicero pro Quintio, 30. Ad uadimonium non uenit, quis? is qui tibi praesto semper fuit. Plaut. in Curc. 4. 6,

Vbi tu es qui me conuadatus Venerijs uadimonijs?

Garrula uadimonia. Ouid. 1. Amor. eleg. 12. 5.

Cōcipere uadimonium, Certam formulam exprimere. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 16. 4. Vide Concipio.

Constituere uadimonium. Cic. de Senect. 19.

Deserere uadimonium. Plin. in Praefat. 10, Inscriptiones propter quas uadimonium deseri posset. id est, Festiuissima, & magna, multaq; promittentes, ita ut uel uadimonium propter eorum librorum recitationem deseri posit. Budaeus. Vide Desero.

Differre uadimoniū. Cic. Attic. lib. 2. 22. 2. id est, Differre diem contentionis. Vide Differo.

Missum facere uadimonium, Est uadimonij obligationem remittere, condonareq;. Cicero pro Quintio, 25. Budaeus. Vide Mitto.

Obire uadimonium. Vide Obeo.

Obstricti uadimonio hodie dici possunt, qui ob crimina in iudicium uocati, ab iudicibus (ut fit) impetrauerunt, ut aut sua, aut sponsorum fide dimittantur, ea lege ut in diem certum, aut quandocunq; iudici uisum fuerit, ad iudicium sistantur: quo elargitos uocant Budaeus.

Promittere uadimonium. Cicero 5. Verrina, 30. Et 7. Verr. 110, Quod isti simulac nunciatum est, hominem iubet Lilybaeum uadimonium Venerio seruo promittere. Vide Promitto.

Vador, uadaris (κλητεύω) uadari, Verbum commune est secundum Priscianum, pro Vadimonio obstringere, siue diem iudicij ex compacto constituere, & in ius uocare. Cicero pro Quintio, 42, Debere tibi dicis Quintium: procurator negat, uadari uis: promittit. in ius uocas: sequitur. iudicium postulas: non recusat. Claud. Persa, 8. 18,

— uadatur hic me. P. Vtinam uades
Desint, in carcere ut sis. Cic. pro Quintio, 12, Se iā neq; uadari amplius, neq; uadimonium promittere: si quid agere secum uelit Quintius, non recusare. Hic, quum rem Gallicanam cuperet reuisere, hominem in praesentia non uadatur. Ita sine uadimonio disceditur. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 8,

— & casu tunc respondere uadato
Debebat: quod ni fecisset, perdere litem. Ouid. 2. de Remedio, 54,
Iamq; uadaturus, lectica prodeat inquit.

¶ Vadatus, Fulgentio teste, obstrictus uel sub fide, aut fideiussione existens, sicut Fenestella ait, apud quem uadatus amicitia nodulo tenebatur.

Vado] uadis, uasi, uasum (ἴω, βαδίζω, βαίνω, βιβάω, φοιτάω, νίσομαι) uadere, Iter facere, quasi uiae dare. Virgil. 2. Aeneid. 80, Vadimus immisti Danais, haud nomine nostro. Cicero ad Attic. lib. 4. 79. 5, Ad eum postridie mane uadebam quū haec scripsi.

Lentulus Spinter hodie apud me, cras mane uadit. Cic. Attic. libro 14. 307. 3.

Post hunc ore fero Capricornus uadere pergit. Cicero in Arato, 37.

Vade age. Virg. 3. Aeneid. 92.

Veloci uia uadere. Seneca Medea, 4. 3.

Erectae uadunt ferae. Author ad Heren. lib. 2. 63.

Vadere in praelium. Liu. 3. ab Vrbe, 265.

In mortem uadere. Virg. 2. Aeneid. 72.

In praeceps uadere. Seneca Hippol. 2. 9.

Animus uadit in praeceps. Seneca Hippol. 2. 19.

Gloria uadit per iter praeceps. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 15.

¶ Vadens, Particip. (βαδίζων) Virg 6. Aeneid. 53,
Ille ducem haud timidis uadentem passibus aequat.

Vadere per. Liu. 6. bel. Pun. 31, Elephanti per media castra uadentes, stragem tabernaculorum ingenti sonitu ac fuga abrumpentium uincula iumentorum fecerunt.

Vadit Euphrates in Mesopotamiam per Seleuciam. Plin. lib. 5. cap. 2. 26.

Vadum] uadi (πόρος) Locus in flumine, lacu, mari, et quacunq; aqua, quae propter breuitatem trāsiri potest, siue per quem uadere licet, cum sit minus profundus. Plinius, Lignū uado haerebat. Liuius 8. bell. Maced. 86, Pontem quia uado nusquam transitus erat, facere instituit. Rursum Caesar 1. bel. Gall. 23, Rhodanus nonnullis locis uado transitur.

Quum uenissent ad uada Volaterrana quae nominatur, uident per familiarem Neuij, &c. Cic. pro Quintio, 12.

Scitus uadorum. Ouid. 9. Metam. 22.

Vadum, pro mari Catull. Argon. 59. 2,
Ausi sunt uada salsa cita decurrere puppi.

Breuia. Virgil. 5. Aeneid. 45.

Caeca. Virgil. 1. Aeneid. 109.

Caerula uada. Virg. 7. Aeneid. 40.

Dura uada caecis saxis. Virgil. 3. Aeneid. 142.

Feruida. Virgil. 7. Aeneid. 5.

Gelida. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 6.

Iniqua. Propert lib. 1. eleg. 16. 2.

Limosum. Ouid. 3. Fast. 60.

Palustria. Claud. 2. de rapt. Proserp. 12.

Piscosa. Ouid. 2. de Arte, 17.

Prona uada fluuij. Claud. 1. in Eutrop. 71.

Sacra uada fontis Numici. Virg. 7. Aeneid. 49.

Salsa uada. Virg. 5. Aeneid. 32.

Tarda uada. Senec. Herc. fur. 9. 30.

Torua uada. Senec. Theb. 1. 24.

Vitrea uada. Claud. de Aponi balneis, 5. 7.

Applicare remos uadis. Ouid. 3. Trist. eleg. 9. 2.

Emergere è uadis, per metaphoram. Cicero pro Caelio, 39, Sed quoniam emersisse iam è uadis, & scopulos praeteruecta uidetur oratio mea, per facilis mihi reliquus cursus ostenditur.

Exultant uada. Virg. 3. Aeneid. 111.

Vndosum

Digitized by Google

Vndosum uadum frangere nando. Silius lib. 8. 111.
Placido uado labitur Lethe. Senec. Herc. fur. 9. 13.
Nudantur uada. Vide Nudus.
Pellere uada remis. Catull. Argon. 59. 12.
Imis uadis refusa stagna. Virg. 1. Aeneid. 26.
Tentare uadum: pro, Aggredi negocium aliquod, dixit Ouid. 3. de Arte, 93.
Rates transiliunt uada. Horat. 1. Carm. ode 3. 5.
Verrere uada remis. Virg. 6. Aeneid. 64.
Res est in uado: id est, in tuto. Nam ut in profundo periculum consistit, ita in uado securitas. Terent. Andr. 5. 2. 4.
¶ Vadus, m. g. apud antiquos. Sallust. histor. lib. 1. Et mox Fafidius adueniens cum legionibus, postquam tantas asperitates haud facilem pugnantibus uadum, cuncta hosti, quàm suis opportuniora uidet, &c. Ex Nonio.
¶ Vadum, pro Fundo. Plin. lib. 31. cap. 3, de aquarum salubritate, Super omnia obseruatio una, ut illa exiliat uena, non è lateribus.
¶ Vado, uadas (διαπορεύω) uadare, Per uadum transire. Solinus, Flumen quod propter breuitatē facilè uadari potest.
¶ Vadosus, pen. prod. Adiect. (πορώδης) ut, Vadosus amnis, qui frequentia habet uada, quæ transiri pedibus possunt. Cæsar 1. bel. Ciuil. 99, Quòd hic locis uadosum mare erat longius progressus, &c. Liu. 7. bel. Maced. 60, Quòd in fluminis modū longum & angustū & uadosum ostium portus sit.
Aquæ uadosæ. Lucan. lib. 8. 137.
Væ] οὐαί, Interiectio his rebus propria quas execramur. Datiuo iungitur. Martial. lib. 5. 34,

Carpere causidicus fertur mea carmina, quis sit,
Nescio: si sciero uæ tibi causidice. Terent. Andr. 2. 1. 5.
— uæ misero mihi.

Aliquando sine casu. Virg. 9. eclog. 6,

Mantua uæ miseræ nimium uicina Cremonæ.

Nonnulli ueh scribunt, alij uah.
Væcors] Vide Vecors.
Væneo] Vide Veneo.
Væsanus] Vide Vesanus.
Vafer] uafra, uafrum (γόης, δεινὸς, ποικίλος, πανοῦργος) Callidus, astutus, quasi ualde Afer. Mira enim semper fuit Afrorum calliditas. Cic. lib. 3. de Rep. 12, Non sunt in disputando uafri, non ueteratores, non malitiosi. Idem lib. 1. de Nat. deor. 56, Chrysippus qui Stoicorum somniorum uaferrimus habetur interpres. Et 3. Offic. 74, Certè non aperti, nō simplicis, non ingenui, &c. uersuti potius, obscuri, astuti, fallacis, malitiosi, callidi, ueteratoris, uafri. Ouid. 3. de Arte, 122.
Ius uafrum. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 27.
¶ Vaframentum, uaframenti. Valer. Max. lib. 7. cap. 3, Quantum imperium quàm paruo interceptum est uaframento. Item, Lampsacenæ urbis salus unius uaframenti beneficio constitit.
¶ Vafrè, Aduerbium. (πανούργως) Callidè. Cic. 4. Verr. 91, Nihil sanè uafrè, nec malitiosè facere conatus est.
Vageni] pen. prod. (οὐαγεννοί) Plinio lib. 3. cap. 20. Populi inter Alpinas gentes. Silius lib. 8. 121;

Tum pernix Ligur, & sparsi per saxa Vageni.

Vagina] uaginæ, pen. prod. Alicuius rei theca.
Vagina gladij (θήκη, κολεός) Cic. 1. in Catil. 2, Veruntamen inclusum in tabulis, tanquam gladium in uagina reconditum. Idem 2. de Natur. deor. 53.
Eburna uagina. Virg. 9. Aeneid. 62.
Diripere ensem uagina. Ouid. 10. Metam. 94.
Ducere ferrum uagina. Ouid. 4. Fast. 187.
Educere gladium è uagina. Cic. 2. de Inuent. 131.
Eripere ferrum uagina. Virg. 6. Aeneid. 52.
Ensem liberare uagina. Ouid. 2. Fast. 159.
Ensis tectus uagina. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 9.
Membranæ & uaginæ uiscerum. Plin. lib. 11. cap. 37. 66.
Vagina frumēti. Varro 1. de Re rust. cap. 48, Aristæ enim quasi cornua sunt spicarum: quæ primitus quum oriuntur, neque planè apparent, in qua sublatent herba, ea uocatur uagina, uti qua latet conditus gladius. Cic. de Senect. 47, Culmoq; erecta geniculato, uaginis iam quasi pubescens includitur.
In uaginas corporis unguium mucrones condunt feræ. Plin. lib. 8. cap. 15. 3.
¶ Vaginula, uaginulæ, pen. corr. Diminutiuum (κολεόδιον) Plin. lib. 18. ca. 7. 12, Et far in uaginulis suis seruant ad satus.
Vagio] uagis, uagiui, uagitum (κλαυθμυρίζω) uagire, pen. prod. Proprium est infantium. Terent. Hecyr. 4. 1. 2;

Nam audisse uocem pueri uisus est uagientis. Cic. de Senect. 75, Et si quis deus mihi largiatur, ut ex hac ætate repuerascam, & in cunis uagiam. Ouid. 2. Fast. 81,

Vagierant ambo pariter.

¶ Vagito, uagitas, pen. prod. (κλαυθμυρίζομαι) uagitare, Frequentatiuum. Stat. 4. Sylu. 8. 7,

— quumq; tibi uagitet tertius infans.

¶ Vagitus, huius uagitus, pen. prod. m. gen. (κλαυθμυρισμός) Ipsa infantium uox. Martial. lib. 9. 10,

Sordida uagitu posceret æra puer.

Ingens uagitus. Virg. 6. Aeneid. 86.
Lugubris uagitus. Lucret. lib. 5. 46.
Rudis uagitus. Stat. 2. Sylu. 1. 21.
Edere uagitum. Quintil. lib. 1. cap. 1. 16.
Aegris uagitibus misti ploratus. Lucret. lib. 2. 117.
¶ Vagulatio, Verbale à Vagulo, as, quod à Vago descendit, Vagitus, clamor, conuicium. Verba sunt legis 12. tabul. Cui testimonium defuerit, is tertijs diebus ob portum ob uagulationem ito. Tertijs diebus, ualet, diebus perendinis, & dicitur tertijs nundinis: ob portum, ad ædes ob uagulationem, ad quiritandum, & conuicium homini faciendum, qui ad testimonium dicendum non uenerit. Nec assentior ijs qui à Vagor deducunt: nec qui Obuagulatum legunt: cum uagulationem, Festus planè apertèq; legat, & interpretetur, sitq; ob uagulationem, dictum antiquo more, pro, ad uagulationem. Ex Turnebo.
¶ Vagor, uagoris, pen. pro. mas. gen. Idē (κλαυθμός) Lucret. lib. 2. 117, Et superatur item, mulcetur funere uagor. Nonius.
Vagus] uaga, uagum (πλάνος, πλανήτης) Qui sine negocio modò huc, modò illuc inutiliter discurrit. Dictus quòd uacuus, id est, sine negocio agatur. Cic. ad Atticū, lib. 7. 130. 5, Vult enim me Pompeius esse, quem tota hæc Campana & maritima ora habeat ἐπίσκοπον, ad quem delectus & summa negocij referatur. Itaq; uagus esse cogitabam.
Aliquem uagum & exulem errare. Cic. pro Cluentio, 138.
Animus uagus. Catull. de Berecynth. 58. 1.
Aues uagæ. Horat. 4. Carm. ode 4. 1.
Aura uaga. Ouid. 8. Metam. 40.
Errores uagi. Ouid. 4. Metam. 101.
Exul uagus. Ouid. 11. Metam. 82.
Fama uaga. Ouid. epist. 20. 47.
Flumina uaga. Horat. 1. Carm. ode 34. 2.
Fortuna uaga & uolubilis. Cic. pro Milone, 51.
Gressus uagi. Martial. lib. 2. 5,

Hic quem uidetis gressibus uagis lentum, &c.

Iuuentus uaga. Martial. lib. 2. 89.
Lumina uaga noctis. Stat. 3. Thebaid. 13.
Mercator uagus. Horat. de Arte, 24.
Murmura uaga. Stat. 6. Thebaid. 113.

Digitized by Google

Natura uaga. Horat. 2. Serm. Satyr. 7.15.
Numen herbæ uagum, inconstans, & multis opinionibus obnoxium. Plin. lib. 27. cap. 4.13, Ambrosia uagi nominis est, & circa alias herbas fluctuati: hoc est, Ambrosia nomen multis herbis est commune.
Pecora uaga. Catul. de Berecynth. 58.3.
Pede uago quisq; discedebant. Catul. Argon. 59.56.
Rumores uagi. Ouid. 11. Metam. 134.
Errans & uaga sententia, cui Certa & stabilis opponitur. Cic. 2. de Natur. deor. 2.
Sermonibus uagis complet aures. Claud. 5. Paneg. 7.
Turba uaga. Ouid. 13. Metam. 45.
Prosequi uitant inopem & uagam. Cic. 12. Philipp. 329.
Volucres uagæ. Ouid. 14. Metam. 68.
Pars quæstionũ uaga, libera, & latè patens. Cic. 2. de Orat. 36.
Solutum quiddam sit, nec uagum tamen, ut ingredi liberè, non ut licenter uideatur errare. Cic. in Orat. 42.
¶ Vagabundus, Adiect. Seneca de Vita beata, Ille effusus in uoluptates, ac uagabundus semper & ebrius.
¶ Vagè, Aduerbium. Author ad Heren. lib. 4.195, Restant etiã decem exornationes uerborum, quas idcirco non uagè dispersimus, sed à superioribus separauimus, &c.
Res sparsæ & uagè disiectæ. Author ad Heren. lib. 4.139.
¶ Vagor, uagaris (περιπολέω, περιφέρομαι) uagari, Inutiliter huc atq; illuc ferri. Cic. pro Fonteio, 19. Et 1. de Inuent. 3, Nã fuit quoddam tempus, quum in agris homines passim bestiarum more uagabantur.
Boues uagantur per arua. Ouid. 1. Fast. 109.
Vagantur gregatim feræ cuiusq; generis squamosæ. Plin. libro 9. cap. 16.2.
Per orbem terrarum uagari. Cic. 2. de lege Agraria, 52.
Quacunq; uelis uagari. Cic. 2. de lege Agrar. 45.
Tota urbe uagatur. Virg. 4. Aeneid. 13.
Volitare & uagari in foro. Author ad Heren. lib. 4.210.
Vagamur egẽtes cũ coniugib. & liberis. Cic. Att. lib. 8.146.4.
Terras uagari. Propert. lib. 2. eleg. 29.4.
Vagatur animus, quod etiam Peregrinari dicimus: & Diuagari, hoc est, Alienari, discurrere. Cic. 2. Offic. 9, Non enim sumus ij quorum uagetur animus errore, nec habeat unquam quid sequatur.
Fama uagatur. Virg. 2. Aeneid. 4.
Mors immatura uagatur. Lucret. lib. 5.45.
Nomen tuum longè atq; latè uagabitur. Cic. pro Marcello, 17.
Ne uagari & errare cogatur oratio. Cic. 1. de Orat. 104.
Vagari & Perstringere breuiter, contraria. Cic. 3. Tusc. 23.
Eo fit ut errem & uager latius. Cic. 4. Acad. 119.
¶ Vago, uagas (πλανάομαι) uagare, Neutrum, Idem. Plaut.
— te alloquor uitij, probriq; plena,
Quæ circumuicinos uages.
¶ Vagãs, Particip. (περιφερόμενος) ut, Aues uagantes. Tibull. lib. 1. eleg. 3.12.
Aues huc & illuc passim uagantes. Cic. 2. de Diuinat. 121.
Licentia uagans. Horat. 4. Carm. oda 15.2.
Vagatio, uagationis, uerbale (περιφορά) Liu. 5. ab Vrbe, 36, Neglectum Anxuri præsidium uagationibus militum.
Vah] φεῦ, interiectio admirantis. Plaut. Curcul. 8.78,
Subegit solus intra uiginti dies.
LY. Vah. C. quid Miraris?
Vah. exultantis uel lætitiæ. Terent. Andr. 3.4.10,
Vah, consilium callidum.
Vah, insultantis aliquando. Terent. Adelph. 2.1.33,
Vah, leno iniqua me non uult loqui.
Vaha] interiectio exultantis, uel ridentis. Plaut. Casin. 21.25,
— uaha.

s. quid negoci est.
Valasca] οὐαλάσκα, Bohemorum regina fuit, quæ facta cũ cæteris mulieribus coniuratione, de excutiendo uirorũ principatu, copiarum ductrix bellum mouit, interfectisq; uiris fœminas omnes asseruit in libertatem, ita ut instar Amazonum multos annos imperarint sine uiris. Volaterranus in Geographia.
Valde] Aduerbium (λίαν, μάλα, πάνυ, ἄγαν, κάρτα, μέγα, μεγάλα, σφόδρα, κομιδῆ, ὡς, ὅτι) Id est, Multum: à Validè factum est, detracto i: ut, Valde doctus. Positiuis iungitur, etiam uerbis & aduerbijs. Cic. de Senect. 75, Et si quis deus mihi largiatur, ut ex hac ætate repuerascam, & in cunis uagiam, ualde recusem. Idem Tironi, lib. 16.19.2, Literas tuas ualde expecto.
Epistola tua ualde me leuauit. Cic. Attico, lib. 4.76.1.
Aduerbijs. Cicero Lentul. lib. 1.8.13, Rem te ualde bene gessisse rumor erat.
Valde grauiter ferre. Cicer. Attico, lib. 1.12.11. Eidem, libro 1.9.4, Valde grauiter prætexuit.
Valde uehementer eum uisum & liberè dicere. Cicer. ad Attic. lib. 14.299.3.
Valde bene. Cic. Trebonio, lib. 15.21.12.
Positiuis. Cic. 4. Acad. 176, Homo & acutus ut Pœnus, & ualde studiosus ac diligens.
Valde iniquum esse. Cic. de Arusp. resp. 4.
Valde magnus. Cic. Cassio, lib. 15.175.5.
Tam ualde. Cic. 2. de Diuinat. 122, Quasi uerò quidquam sit tam ualde, quàm nihil sapere uulgare.
Nimis ualde, dixit Cic. lib. 3. de Legib. Vide Nimis.
Valde, cum substantiuo. Cic. Attico, lib. 11.224.1, Neq; enim ualde de aduentu eius opinio est.
Valde quàm. Decius Brutus ad Ciceronem, lib. 11.13.6, Nã suos ualde quàm paucos habet.
¶ Valdius, Comparatiuum à Valde. Horat. de Arte, 65. Idem Epist. 9.2, Quid possim uidet, ac nouit me ualdius ipso.
Valentia] οὐαλεντία, Hispaniæ citerioris urbs, tribus millibus passuum à mari remota: ut author est Plin. lib. 3. cap. 3. & Ptolemæus lib. 2. cap. 10. & Mela lib. 2. Est & Valentia, iuxta Viennam ad Rhodanum, Allobrogum ciuitas, ut docet Plin. lib. 3. cap. 4. Hodie Valence.
Valeo] uales, ualui, ualidũ, pen. corr. (ῥωννύω, ὑγιαίνω, ἰσχύω, ἰσχὺν ἔχω, δύναμαι, διατονέω, εὐρωστέω) ualere, pen. prod. Sanum uel potentem esse. Plaut. Amph. 7.24,
Equidem ualeo, & saluos sum rectè Amphitruo. Ouid. 5. Trist. eleg. 14, Si tamen ipse uales, aliqua nos parte ualemus.
Nos hic ualemus rectè: & quo melius ualeamus, operam dabimus. Brutus Ciceroni, lib. 11.23.1.
Valere & Aegrotare, contraria. Cic. 2. de Finib. 71.
Valere ab oculis, & eiusmodi: hoc est, Morbo oculorum liberari. Gellius lib. 5. cap. 10. Plaut. Epid. 3.26,
A' morbo ualui, ab animo æger fui.
Valere à pecunia. Plaut. Aulul. 7.9.
Ne ualeam, imprecantis uox. Martial. lib. 2.5.
Ne ualeam, si non totis Deciane diebus
Et tecum totis noctibus esse uelim. Martial. lib. 2.5. imprecantis uox.
Valere, Posse, pollere, potentem esse, uim uel uires habere, Momentum uel pondus, siue authoritatem habere, alicuius momenti putari. Terent. Eunuch. 5.2.42,
Neq; tam imperita, ut quid amor ualeat, nesciam. Idem in Prolog. 26,
Arbitrium uestrũ, uestra existimatio ualebit. Cic. de Amicitia, 45, Non tantum ualet, ut tollat è uita amicitiam.
Proficere

Proficere & ualere. Cic. de claris Orator. 71.
Minus ualet. Vide Minor.
Valet purgare, Pollet ad purgandum. Plin. lib. 34. cap. ult. 11.
Valet pro antidoto. Plin. lib. 20. cap. 13. 7.
Valere pro indiuiso. Plin. lib. 16. cap. 32. 5, illud propius mirũ, mutari naturam in ijsdem locis, atq; pro indiuiso ualere.
Valet eodem. Cels. lib 6. cap. 6. hoc est, Ad idem.
Naturaliter ualere. Quintil. lib. 3. cap. 8. 27.
Nihil ualet. Vide Nihil.
Publicè ualere. Tacit. lib. 12.
Valere rogando. Ouid. 2. Metam. 38.
Valere, cum datiuo. Gell. lib. 5. cap. 12, Nam & augendæ rei, & minuendæ parum ualet.
Quicquid ualebo, uel authoritate, uel gratia, ualebo tibi. Cicero Cæcinnæ, lib. 6. 6. 32.
Valere ad. Cicer. 1. Acad. 31, Vitæ autem adiuncta esse dicebant quæ ad uirtutis usum ualerent.
Hæc res mihi ualet ad gloriam. Cic. 3. in Catil. 72.
Valet ad eam rem. ut, Cic. 1. Verr. 34.
Valere apud aliquem, Posse aliquid ab aliquo facilè obtinere. Terent. Heaut. 3. 1. 79. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 14. 7, O mi Cicero, inquit, gratulor tibi, quum tantum uales apud Dolabellam.
Authoritas tua plurimum apud me ualet. Martellus Ciceroni, libro 4. 11. 1.
Valet authoritas illius apud plebem. hoc est, Multum potest. Cæsar 1. bell. Gal. 65.
Valet apud eum mea gratia, uel authoritas. Cic. ad Brutũ, 8. 1. idem 2. Tusc. 16, Sed hæc eadem num censes apud eos ipsos ualere, nisi admodum paucos, à quibus inuenta, disputata, conscripta sunt?
Valere in arte aliqua. Martial. lib. 2. 63.
Valet in causis. Cic. 1. Tusc. 42.
In hoc fœlicitatis fama sermoq; ualet. Cic. pro Muræna, 37.
Valet in id. Quintil. lib. 4. cap. 5.
In omnes partes ualere. Cic. Marcello, lib. 4. 10. 4.
In utranq; partẽ ualent arma facundiæ. Quint. lib. 2. cap. 16. 7. illud uerbũ Vnde, in utrãq; rem ualet. Cic. pro Cecinna, 65.
Valet in uulgus insipientium opinio. Cic. 2. Tusc. 106.
Valet ut lex. Cic. 2. de Legib. 39, Tamen erant ferè in more maiorum, qui tum ut lex ualebat.
Valet, Significat. Sueton. in Vitellio, cap. ultimo, Cui Tolosæ nato cognomen in pueritia Becco fuerat, id ualet, gallinacei rostrum. hoc est, Significat.
Arma plus ualent legibus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 19.
Fiet enim quodcunq; uolent qui ualebunt, ualebunt autem semper arma. Cic. Pæto, lib. 9. 17. 3.
Valuit authoritas. Cic. 2. Tusc. 91.
Ius ualet. Tacit. lib. 1.
Diuturna ualet opinio tarditatis. Cic. 1. Offic. 82.
Preces uestræ ualuêre. Ouid. 13. Metam. 18.
Hoc uerbum quid ualeat, non uident. Cic. 3. Offic. 52.
Veritas ualet apud eum. Cic. pro Quintio, 3.
Amicis ualere. Cic. ad Atticum, lib. 4. 86. 3, Reliqui duo plebi sic exequantur, ut Domitius ualeat amicis, & adiuuetur, tamen non gratissimo munere.
Authoritate ualere. Cic. 3. de Legibus, 55, Libertatem istam largior populo, ut & authoritate ualeant, & utantur bonis.
Valuit hæc res authoritate & uoluntate Magistratuum. Cicero 4. Verr. 85.
Corpore ualere. Cic. de clar. Orat. 38.
Cursu ualere. Quintil. lib. 9. cap. 2.
Cursu pedum ualere. Virg. 5. Aeneid. 14.
Gratia ualere apud Senatum. Liu. 1. bel. Maced. 191.
Ingenio ualere. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 3.
Perfidia ualere. Plaut. Bacchid. 4. 48. Sic Valere pugnis: in Amphit. 4. 236.
Opibus & potentia ualere. Cic. ad Lentul. lib. 1. 7. 33.
Stomacho ualere. Iuuenalis Satyr. 6. 10.
Viribus ad luctandum ualere. Cic. 1. Offic. 150.
Voluntate apud aliquem ualere. Cic. 1. de Orat. 3.
Valere, ad precium refertur: tuncq; precium in ablatiuo ponitur. Plin. lib. 30. cap. 3. 8, Aureus nummus post annum sexagesimum secundum percussus est, quàm argenteus, ita ut scrupulum ualeret sestertijs uicenis.
Accusatiuum dedit Varro, dicens, Denarij quòd denos æris ualebant: quinarij quòd quinos.
Quasi minimo ualere res dicitur, quæ ferè nullius aut exigui precij est. Vlp. in l. Iulianus. §. si uenditor. ff. de actionibus empti, Quum Terentius Victor decessisset, relicto herede fratre suo: & res quasdam ex hæreditate, & instrumenta, & mancipia uillicis subtraxisset: quibus subtractis, quasi minimo ualeret hæreditas.
Vale, Imperatiuus, quo utimur quum recedimus: uel quum remanentes respondemus abeunti. Terent. Eunuch. 1. 2. 110,
In hoc biduum Thais uale. id est, Sana sis. Cic. Tironi, lib. 16. 6. 9, Vale mi Tiro, uale, & salue. Martial. lib. 9. 9,
—non uis Afer auere, uale.
Mi frater uale. Cic. Quintio fratri, lib. 2. 10 9.
Etiam atq; etiam uale. Cic. Attico, lib. 5. 107. 2.
Longum uale. Virg. eclog. 3. 16,
Et longum formose uale, uale inquit Iola.
Valete mea desyderia, ualete. Cic. Terentiæ, lib. 14. 2. 10.
Valeas, interdum pro Discedas, & abeas, ponitur: non quòd abeat ille à nobis, sed quòd nos ab illo, Vale dicendo, inquit Valla lib. 6. cap. 30. Terent. Adelph. 4. 13,
Hem quid istud obsecro inquam est? ualeas, habeas illam quæ placet. Idem Andr. 4. 2. 13,
Valeant qui inter nos dissidium uolunt. Cic. 1. de Natur. deor. 171, Si maximè talis est deus, ut nulla gratia, nulla hominum charitate teneatur, ualeat.
Valere iussi. id est, Vale dixi. Cic. ad Atticum, libro 5. 89. 3. ibidem, 5. 89. 3, Hominem aliquid agentem salutaui, postea ualere iussi.
Vale & salue (inquit Varro) quum ad mortuos referuntur, num id dictum est quòd aut ualere, aut salui esse possint, sed quòd ab his recedimus, eos nunquã uisuri. Virg. 11. Aen. 34,
— salue æternũ mihi maxime Palla, Aeternumq; uale.
Supremum uale dicere. Ouid. 10. Metam. 13.
Valens, ualentis (ὑγιαίνων) Participium, siue Nomen ex participio, Sanus, incolumis. Cic. ad Tironem, lib. 16. 9. 6, Sed tamen Asclapo medicus planè confirmat propediem te ualentem fore.
Oblectatio ualentium. Cic. 2. Offic. 20.
Rectè ualens. Horat. 1. epist. 7. 1.
Membris & mole ualens. Virg. 5. Aeneid. 87.
Valens & imbecillus siue infirmus, contraria. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123. 7. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 16. 27, Prouidendum ne infirmiores à ualentioribus opprimantur.
Valentius ad omnia, utilius, potentius, efficacius. Plinius libro 20. cap. 18. 6.
Cum ualentiore pugnare. Cic. ad Messinum, lib. 5. 21. 7.
Adiumentum ualentissimum. Plin. lib. 22. 19.
Imberbis adolescens bene ualens & meritus. Cicero pro Domo sua, 29.
Omni ratione ualẽtior amor patriæ. Ouid. 1. de Põto, eleg. 4. 6.
Argumenta ualentiora. Quintil. lib. 5. cap. 13. 10.
Causa ualentior. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 7.

Cibus

Digitized by Google

Cibus ualens. Celsus lib.2.cap.18. Valentissimum cibum uoco, in quo plurimum alimenti est.
Firma ciuitas & ualens. Cic. de Arusp. resp. 56.
Morbo enim ualentior deus. Stat.1.Sylu.4.23.
Statius quidam colonus homo ualens. Cic. pro Cluentio,138.
Iuuenis ualens. Ouid.15. Metam.42.
Iuuenta ualens. Catull. Epithal. Iuliæ,56.47.
Lictores ualentissimi, & ad pulsandos uerberandosq; homines exercitatissimi. Cic.7.Verr.111.
Valentissima materia. Cels. lib.2.cap.18, Ouum durum ualentissimæ materiæ est: molle, uel sorbile, imbecillissimæ.
Postulatio ualentior. Cic. ad Attic. lib.7.126.1.
Robustus & ualens & audax satelles. Cic. 2. de lege Agraria, (83.
Sensus sani & ualentes. Cic.4. Acad.40.
Trunci ualentes. Virg.2. Georg.86.
Tunicæ ualentes. Vide Tunica.
¶ Valenter, Aduerbium (ἐρρωμένως) Columel. lib.1.cap.5.8, Quippe quæ ab imo præstructa ualenter resistent contra ea, quæ postmodum superposita incumbent.
Valentius spirare. Ouid.11. Metam.97.
¶ Valentia, ualentiæ (ῥώμη) Potentia, firmitas, fortitudo, robur: cuius contrarium est Inualentia. Solinus cap. 2, Sunt qui uideri uelint Romæ uocabulum ab Euandro primum datum, quum oppidum ibi offendisset, quod extructum antea Valentiam dixerat iuuentus Latina: seruataq; significatione impositi prius nominis ῥώμην Græcè, Valentiam Latinè nominatam.
¶ Valentulus, pen. corr. Diminutiuum. Plaut. Casin.21.26,
— obsecro & ualentula est,
Penè exposuit cubito.
¶ Valiturus, penult. prod. Participium (ῥώσων) Ouidius 1. Trist. eleg.31.10,
Multaq; in aduersos effudit uerba penates,
Pro deplorato non ualitura uiro. Plin. lib.17.cap.21.12.
¶ Valesco, ualescis (ῥώννυμαι) ualescere, Inchoatiuum, Validum fieri. Lucret. lib.1.192,
Sed potius tali facto recreata ualescat. hoc est. Vires recolligat, & pristinam sanitatem recipiat. Idem lib.4.4.
Meditatio & labor in posterum ualescit. Tacit. lib.4.
Aduersum omnes ualescere. Tacit. lib.5.
¶ Validus, pen. corr. Adiectiuum (ῥωμαλέος, σθεναρός, ἐρρωμένος) Valens. Plaut. Menæch.18.2,
Qui me ui cogunt, ut ualidus insaniam.
Validus ex morbo, Conualescens. Liu.3. ab Vrbe,56.
Omnia uiceris, si ut spero, te ualidū uidero. Cic. Tironi,16.6.6.
Validum ac saluum. Terent. Hecyra,3.5.7.
Animi ualidus, & corpore ingens. Tacit. lib.15.
Copiis ualidus. Tacit. lib.19.
Facundia ualidus. Plin. epist.53. lib.3. ad Corneliū Minutianū.
Spernendis honoribus ualidus. Tacit. lib. 4.
Mente minus ualidus quàm corpore. Horat.1. epist.8.2.
Virium & opum ualidus. Tacit. lib.18.
Orandi ualidus. Tacit. lib.4.
Validus sustinere pondus. Plin. lib.16.cap.42.1. hoc est, ad sustinendum.
Validius cocta beta. Plin. lib.29.cap.8.3.
Aestus ualidus. Ouid.14. Metam.70.
Armis ualidus, Potens. Ouid.6. Metam.136.
Author ualidissimus. Tacit. lib.5.
Certamina ualida. Stat.6. Thebaid.141.
Ensis ualidus. Virg.10. Aeneid.161.
Flumen ualidum. Lucret. lib.1.59.
Fons ualidus. Plin. epist.161.a.
Gens ualida. Claud. de bello Getico,27.
Gressus ualidi. Stat.2. Sylu.1.26.
Hostis ualidus. Ouid.12. Metam.103.
Ictus ualidi. Ouid.3. Metam.13.
Lacerto ualido torquentur pila. Ouid.2. Fast.3.
Leges ualidas rescindere. Lucret. lib.5.12.
Leo ualidus. Lucret. lib.5.197.
Manu ualida lacerare aliquid. Virg.12. Aeneid.20.
Opes ualidæ: hoc est, Magnæ. Plaut. Casina,5.18. Et apud Plin. in Paneg.26, Validissimum præsidium.
Plaga ualida. Lucret. lib.3.164.
Pondus ualidum. Virg.3. Georg.35.
Puer ualidus. Horat.2. Serm. Satyr.2.18.
Radices ualidæ. Lucret. lib.2.21.
Rumor ualidus. Tacit. lib.4.
Segetes ualidæ. Ouid.1. de Remed.17.
Spes ualida. Tibull. lib.2. eleg.7.5.
Taurus ualidus. Tibull. lib.1. eleg.3.9.
Vino ualido titubantia membra. Ouid. 6. Fast.136.
Vires ualidæ. Virg.2. Aeneid.10.
Vrbs ualida muris. Liu.1. ab Vrbe,63.
¶ Validè, penult. corr. Aduerbium (ἐρρωμένως) Vehementer. Plaut. Merc.342, Amare ualidè cœpi hic meretricem.
Validè cupere, Maximè. Plin. epist.212. Idem epist.59.a, Nam & poëticen ipsam religiosissimè ueneror, & te ualidissimè diligo.
¶ Validius (ἐρρωμενέστερον) Magis. Quintil. lib.3.cap.8.42, Verborum autem magnificentia non ualidius est affectanda. Idem in Procem. lib.6.
Validissimè fauere alicui (ἐρρωμενέστατα) Cælius ad Ciceronem, lib.8.2.2, Quin ego quum pro amicitia ualidissimè fauerem ei, & me iam ad dolendum præparassem, postquam factum est, obstupui.
¶ Valetudo, pen. prod. ualetudinis (ῥώμη, ὑγεία, ἀῤῥωστία, νόσος) tam bona quàm mala dicitur.
Bona. Cic.3. Offic.27, Si unumquodq; membrum sensum hunc haberet, ut posse putaret se ualere, si proximi membri ualetudinem ad se traduxisset.
Mala. Cicero Seruio Sulpitio, libro 4.1.1, Molestè te ferre, quòd me propter ualetudinem tuam, quum ad Vrbem accessisses, non uidisses. Sic 1. de Orat.61, Valetudine impeditus non potui. Plin. epist.22.a, Perturbat me longa & pertinax ualetudo Titi Aristonis.
Cura siue curatio ualetudinis. Cicer. Pæto, lib.9.151. Idem 2. de Diuinat.184.
Genus ualetudinis. Cic. Attic. lib.11,229.1.
Grauitas ualetudinis. Cic. Torquato, lib.6.2.1.
Imbecillitas ualetudinis. Cic. Mario, lib.7.1.19.
Incommodum ualetudinis. Cic. ad Attic. lib.7.127.3.
Infirmitas ualetudinis, Idem. Cicer. ad M. Marium, lib.7.1.1, Si te dolor aliquis corporis aut infirmitas ualetudinis tuæ tenuit, quò minus ad ludos uenires, fortunæ magis tribuo quàm sapientiæ tuæ.
Vitium ualetudinis. Cic.1. de Diuinat.139.
Fessus ualetudinibus. Tacit. lib.19, Cicero quoq; ac theatris & amœnitate urbis emollitos, aut ualetudinibus fessos.
Imbecillus ualetudine. Cic. ad Qu. fratrem, lib.2.12.5, Marius & ualetudine est & natura imbecillior.
Morbos ualetudinis. Plin. lib.20.cap.8.6.
Aduersa ualetudo. Vide Aduerto.
Bona ualetudo. Cic.1. de Finib.67, Vt enim medicorum scientiam, non ipsius artis, sed bonæ ualetudinis causa probamus.
Commodior ualetudo. Quintil. lib.6.cap.3.53.
Dura ualetudo. Horat.2. Serm. Satyr.2.18.
Impatibilis ualetudo. Vide Impatibilis.

Incommo da

Digitized by Google

Incommoda ualetudo. Cic. ad Atticum. lib. 5. 95. 1.
Infensa ualetudo. Tacit. lib. 14.
Infirma ualetudo. Cic. Tironi, lib. 16. 8. 3. Idem 1. de Oratore, 99. In eius infirmißima ualetudine, affectáq; iam ætate.
Infirma & ægra ualetudo. Cic. de clar. Orat. 84.
Integra ualetudo. Vide Integer.
Mala ualetudo animi. Cic. 4. Tusc. 131.
Firmitas ualetudinis. Plin. lib. 20. cap. 5. 11.
Valetudo calculorum. Plin. lib. 21. cap. 27. 1, Rusci radix decocta, bibitur alternis diebus in calculorum ualetudine, & tortuosiore urina, uel cruenta.
Valetudines febrium. Plin. lib. 23. cap. 1. 34.
Valetudo mentis. Suet. in Cæsare, cap. 49.
Meliorem ualetudinem senibus faciunt fici. Plinius libro 23. cap. 7. 6.
Ingrauescens ualetudo. Vlpian. in l. si quis. in prin. ff. de S. C. Silaniano.
Perdita ualetudo. Cic. 8. Philipp. 254. Vide Perdo.
Tenui ualetudine homo. Cic. de Senectute, 31, Quàm fuit imbecillus P. Africani filius is qui te adoptauit? quàm tenui, aut nulla potius ualetudine?
Amittere ualetudinem. Cic. ad Papirium Pætum, lib. 9. 18. 5.
Confirmata à morbo ualetudo. Cic. Attico, lib. 11. 208. 2. Vide Confirmo.
Conflictari iniqua ualetudine. Vide Confligo.
Valetudine nouißima conflictabatur. Plinius epistola ultima, lib. 2.
Consumi longiore ualetudine. Quintil. lib. 7. cap. 3. 11.
Dare operam ualetudinie, A morbis se conseruare. Cicero 1. de Orat. 138.
It in melius ualetudo. Tacit. lib. 12.
Ferre ualetudinem. Quintil. in Procem. lib. 6. 10, Nam quo ille animo, qua medicorum admiratione, mensium octo ualetudinem tulit? De filio mortuo.
Firmare ualetudinem. Tacit. lib. 3.
Grauescere ualetudo Augusti. Tacit. lib. 1. hoc est, Grauescebat.
Impeditus ualetudine. Quintil. lib. 3. cap. 6. 56.
Indulgere ualetudini. Vide Indulgeo.
Infantur corpora ualetudine. Quintil. lib. 2. cap. 3. 7.
Inseruire ualetudini. Vide Inseruio.
Leuatur aduersa ualetudo. Celsus lib. 2. cap. 14.
Parcere ualetudini. Vide Parco.
Præstare secundam ualetudinem. Celsus lib. 1. in Procem.
Recolligere se à longa ualetudine. Plin. lib. 23. cap. 7. 7.
Seruire ualetudini, Idem. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 68.
Sustentare ualetudinem. Cic. 2. Offic. 127.
Tentari ualetudine aliqua. Cic. ad Atticum, Scripseras enim te quodam ualetudinis genere tentari.
Valetudo oculorum. Cic. ad Terentium, lib. 14. 4. 14.
Valetudines. Tacit. lib. 19.

¶ Valetudinarius (ἄῤῥωστος) Qui malè sanus est, & frequenter ægrotat. Marcianus de Re militari, l. officium, Officiũ Tribuni est, dilecta militum secundùm suæ autoritatis modum castigare, principijs frequenter interesse, querulas commilitonum audire, ualetudinarios inspicere. Celsus in Præf. lib. 3, Qui amplè ualetudinarios nutriunt.
Valetudinarius medicus, Qui ualetudine affectos curat: uel potius qui in ualetudinario ministerio medici fungitur. Callistratus de iure immunitatis, Quibusdam aliquam uacationem munerum grauiorũ conditio tribuit, ut sunt mẽsores, optiones, ualetudinarij medici, capsarij artifices.

¶ Valetudinarium, ualetudinarij (νοσοκομεῖον) Locus in quo ualetudinarij & infirmi curantur, ut ualetudinem malam bona permutent: qualia sunt in cœnobijs. Columell. lib. 11. cap. 1. 16, Siue quis sauciatus in opere noxã ceperit, adhibeat fomẽta: siue alter languidior est, in ualetudinariũ cõfestim deducat. Sic libro 12. cap. 3. 7, Valetudinaria quoq; uel si uacent, &c.

¶ Valor, ualoris, pen. prod. m. g. (τιμή) Precium. Plin. Victoriati ualore redimi potest. Fortaßè locus est corruptus.

Valeria] οὐαλερία, Messalorum soror: quæ amisso Seruio uiro quũ rogaretur, quur alteri non nuberet, ait, Sibi semper maritum Seruium uiuere.

¶ Valeria (οὐαλερία) Ptolemæo, lib. 3. cap. 3 oppidum Hispaniæ: à qua Valerienses populi, Plinio lib. 3. cap. 3.

Valerij] οὐαλέριοι, prius Valesij, teste Quintiliano appellati: sicut Fusij, deinde Furij.

Valerius] οὐαλέριος, L. Valesij filius, qui primùm de Veientibus, deinde de Sabinis, postremò de utrisque triumphauit. Hic, quia in locum Tricipitini collegæ Consulem non subrogauerat, & domum in Velia tutißimo loco habebat, in suspicionem regni affectati uenit: quo cognito, apud populum questus est, quòd tale aliquid timuisset. Quapropter remisit qui domum suam diruerent: secures etiam fascibus dempsit, easq; in populi concione summisit: legem de prouocatione à Magistratibus ad populum tulit. Hinc Publicola dictus. Quum diem obijsset, publicè sepultus, & annuo matronarum luctu honoratus. Author Cæcilius de Viris illustribus. Hic quadriga primus in triumpho uectus est sine ulla inuidia: præterea collegæ Bruto honores funusq; curauit, funebremq; orationem de ipsius laudibus habuit: quæ adeò iucunda fuit Romanis, ut ex eo consuetudo manârit, ut qui strenuè pugnando occubuissent, ab optimatibus laudarentur. Autor Plutarchus. Valerius, M. Publicolæ frater, Consul unà cum Posthumio Tuberio factus, ac contra Sabinos profectus, rem fœliciter fratris auspicijs & administratione gessit. Ex quo publicè ei domus ædificata, cuius fores extrà honoris gratia aperirentur, quum ceteræ intus procederent. Valerius Coruinus Tribunus militum, sub duce Camillo reliquias Senonum persequente, aduersus Gallum prouocatorem solus processit. Coruus ab ortu solis galeæ eius insedit, & inter pugnandum, ora oculosq; Galli euerberauit: hinc hoste uicto, Valerius Coruinus dictus fuit. Hic, quum ingens multitudo ære alieno oppressa, Capuam occupare tentasset, & ducem sibi Quintium necessitate magna compulsum fecisset, sublato ære alieno seditionem cõpreßit. Hæc Cæcilius. Liuius uerò addit, de Samnitibus eum triumphasse, sexies Consulem fuisse, hostes T. Manlij morte exultantes compreßisse. Vixit præterea, teste Valerio, corporis & animi uiribus integris annos centum. Lege Liuium lib. 7. ab Vrbe. Valerius Potitus, post Decemuiralem inuidiam, plebem in Patres incitatam legibus & conditionibus suis mitigauit. Vnde Potiti cognomen adeptus. Primus quoque Consul, post Decemuiros quum Volscos Aequosq; ad Algidum magna laude debellasset, triumphus ei à Patribus negatus fuit. Sed suadente Icilio Tribuno plebis, primus sine authoritate Senatus triumphauit cum Collega suo M. Horatio. Quamobrem Maximi cognomen adeptus est: quod nemini à Senatu præterquam Fabio Maximo concessum est, ut scribit Plutarchus. Valerius Leuinus consul cum Pyrrho prælio congrediens, in Lucania infœliciter pugnauit. Iterum postea Consul contra Agrigentum missus, ac superato Hannone duce Carthaginensiũ, oppidũ in potestatẽ recepit: Senatũ securi percußit. Alter Valerius Leuinus, contra Philippum Macedoniæ regẽ fœliciter bellũ gessit, teste Liuio lib. 7. de secũdo bello Punico. Valerius

Digitized by Google

Flaccus, M. Catonis familiarißimus, eundem ex agro Tusculano ad Rempublicam adduxit, pariter & instruxit, ut ait Plutarchus. Consul cum eodem Catone circa Mediolanum, ut Liuius testatur, cum Gallis & Insubrib. & Boijs collatis signis pugnauit, ubi decem millia hostium sunt cæsa. Causam mulierum de abroganda lege Oppia cōtra collegam suum Catonem obtinuit: quorum uide apud Liuiū elegantes utriusque orationes, lib. 4. de bello Macedonico. Valerius Soranus poeta, quem Cic. in libris de Oratore doctißimum togatorum appellat: Plutarchus uerò uirum philosophum & eruditum dicit, ac interfectum à Cn. Pompeio fuisse. Valerius Antias, scriptor historiæ, sæpe ab authoribus testis citatus, ut à Liuio. Valerius Procillus militauit sub Cæsare, in Galliam missus legatus ad Ariouistum, ut est in Commentarijs Cæsaris. Valerius Maximus historicus, scripsit dicta ac facta memorabilia ad Tiberium Cæsarem. Militauit sub Sex. Pompeio, ut ipse de se testatur, ubi de institutis antiquis loquitur. Valerius Flaccus Poeta scripsit Argonautica. Quintilianus eum sua ætate fuisse testatur his uerbis, Multum, inquit, in Valerio Flacco nuper amisimus. De Valerio Martiale. Vide Martialis.

Valgus] Qui altrinsecus prominentes suras habet, & in diuersum actas, quales cancri habent & lacertæ, autore Aristotele: qui Aegyptios huiusmodi esse tradit in Problematis, eadem ratione qua capillum crispum habent, & à calore intortum. Plaut. Milite, 10. 127,

> Aut uarum, aut ualgum, aut compernam, aut petum, aut brochum.

¶ Valgum, ualgi, n. g. significat obtortum. Vnde ualga suauia apud Plautum in Milite, 4. 16, obortiones sunt oris, ad derisionem. Nam suauium interdum est conformatio oris & labrorum ad suauiandum. Meretrices autem dum gloriosum militem ductabant atq; captabant, per illusionem tamen inter osculandum os obtorquebant, ualgumq; reddebant, eum ex animo non basiantes, atq; ludificantes. Ex Turnebo.

¶ Valgiter, Aduerbium antiquum. Petron. Arbit.

> Abroso ualgiter labello Fulgent.

Valles] uallis, fœ. ge. uel hæc uallis, huius uallis, (κοιλὰς αὐλὼν, ἄγκος, πτυχὴ, φάραγξ, μετάγκεια) Planities duobus lateribus inclusa, ut ait Festus: dicta, quòd hinc atq; hinc uallata sit. Virg. lib. 11. Aeneid. 105,

> Est curuo anfractu ualles accommoda fraudi.

Seruius ait, ualles plenum esse: sed metri necessitate compellimur ut uallis dicamus. Statius.

> Vallis amplexu nemorum sedet.

Caua uallis. Virg. 2. Georg. 79.
Concaua. Ouid. 8. Metam. 67.
Curua. Virg. 2. Aeneid. 150.
Gelida. Virg. 2. Georg. 98.
Ima. Ouid. 12. Metam. 150.
Condensa arboribus. Vide Condensus.
Madidæ ualles cliuosæ Idæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 3.
Opaca. Ouid. 11. Metam. 56.
Tonsa. Virg. 4. Georg. 56.
Vmbrosa uallis. Virg. 3. Georg. 66.
Altas ualles claudere insidijs. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 10.
Occulta ualle conditus. Silius lib. 7. 27.
Saxosas inter decurrunt flumina ualles. Virg. eclog. 5. 17.
Fluere totis uallibus. Quintil. lib. 5. cap. 14. 24. Sed ut latißimi amnes, totis uallibus fluat: ac sibi uiam, siquando nō acceperit, faciat. De eloquentia.
Reducta in ualle seclusum nemus. Virg. 6. Aeneid. 142.
Rauca uallis amne propinquo sonat. Statius 4. Thebaid. 60.
Alarum uallis. Catull. in Rufum, 64. 2,

> Lædit te quædam mala fabula, qua tibi fertur
> Valle sub alarum trux habitare caper.

¶ Vallecula, uallecula, pen. cor. (κοιλάδιον) Diminutiuum: uel Vallicula, ut legitur apud Festum.

Vallus] ualli, m. g. (χάραξ) Firmior palus, cui uitis alligatur. Virg. lib. 1. Georg. 53,

> Exacuunt alij uallos, furcasq; bicornes.

Ibidem 2. Georg. 5,

> Quadrifidasq; sudes, & acuto robore uallos.

Vallum] ualli (ἔρυμα, ἔρυμος, χάραξ, χαράκωμα, στρατόπεδον) Munitio castrorum: quòd ex uallis, id est, palis fiat. Cæsar 2. bell. Gall. 253, Castra in altitudinem pedum duodecim, uallo fossaq; duodeuiginti pedum munire iubet. Cic. ad Catonem: lib. 15. 4. 29, Vallo & fossa circundedi, sex castellis castrisq; maximis sepsi.
Cæcum uallum. Vide Cæcus.
Non exuperabile uallum. Claud. 2. in Eutrop. 26.
Cingere oppidum uallo & fossa. Cicero Attico, libro 5. 108. 7.
Circunijcere uallum. Vide Circunijcio.
Disiectum uallum. Silius lib. 8. 106.
Ducto uallo claudere locum. Tibull. libro 4. ad Messalam, 1. 17.
Ferre uallum & arma. Cicero 2. Tuscul. 62. Horatius Epod. 9. 3.
Induere se acutißimis uallis aut stimulis. Vide Induo.
Intersepire urbem uallo. Vide Intersepio.
Munitæq; sunt palpebræ tanquam uallo pilorum. Cicer. 2. de Natura deorum, 214.
Rescindere uallum. Virg. 9. Aeneid. 105.
Scindere uallum ferro. Virg. 9. Aeneid. 30.
Fossa & uallo septum tenere aliquem. Cicero Attico, libro 9. 184. 3.
Subruendo uallo inducit. Tacit. lib. 13.
Pectinis uallum. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 3, ad puellam cui capilli deciderant,

> Non acus abrupit, non uallum pectinis illos.

Vallus etiam masculino genere dicitur. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 2,

> Non arces, non uallus erat.

Cæsar 3. bell. Ciuil. 240, Erat eo loco fossa pedum xv. & uallus contra hostem in altitudinem pedum decem.
Vallum significat nonnunquam Vannum. Varro 1. de Re rust. cap. 52. 2, His tritis, oportet è terra subiactari uallis aut uentilabris, quum uentus spirat lenis: ita fit: ut quod leuißimum est in eo, atq; appellatur acus, euannetur foras extra aream.

¶ Vallaris, & uallare, pen. prod. (χαρακωτικός) Quod ad uallum pertinet: ut, Vallaris corona, qua donari solebat qui primus uallum hostium fuisset ingressus. Liuius 10. bell. Pun. 127, Qui imperatores, qui Consules Romanos sua manu occidissent, muralibus, uallaribusq; insignes coronis. Idem. 10. ab Vrbe, 228.

¶ Vallo, uallas (περιβάλλω, περιφράττω) uallare, Munire, firmare, & quasi uallum facere. Plin. lib. 15. cap. 18. 8, Non castra Punica ad tertium lapidem uallata.
Armis uallare aliquem. Valer. 1. Argon. 140,

> —medioq; in crimine patrem
> Liquerit, ac nullis inopem uallauerit armis.

Muri nulli uallarant oppida. Lucan. lib. 4. 46.
Vrbs uallata uertice montis. Silius lib. 15. 80.
Munire & uallare contra feras. Plinius libro decimo, capite 83. 7.

Vallare

Digitized by Google

Vallare sepimento. Cic.1.de Legib.91, Atq; hæc omnia quasi sepimento aliquo uallabit, differendi ratione, ueri & falsi iudicandi scientia, & arte quadam intelligendi quid quamq; rem sequatur, & quid sit cuiq; contrarium.

Cumulus uallatus arenæ. Propert.lib.3.eleg.16.6.

Stipatus & uallatus Cic.pro Murena,46.

Monitis uallare aliquem. Silius lib.7.83,

—sic castra relinquens
Vallârat monitis.

Munire & uallare ius.Cic.de Arusp.Resp.30.

Valor] Vide Valeo.

Valuæ] ualuarum (δικλίδες) pluraliter tantum, dicuntur quòd intus reuoluantur, suntq; portæ geminas partes habentes. Cicer.6. Verr.110, Confirmare hoc liquidò iudices possum, ualuas magnificentiores ex auro atq; ebore, perfectiores nullas unquam ullo tempore fuisse.

Ibi enim postis est, ubi templi aditus est, & ualuæ ambulationis. Cic.pro Domo sua,93.

Strepitus ingens ualuarum. Horat.2.Serm.Satyr.6.23.

Apertæ ualuæ. Ouid.1.Metam.35.

Bifores ualuæ. Ouid.2.Metam.1.

Eburnæ ualuæ. Ouid.4.Metam.37.

Stare ad ualuas alicuius. Cic.3.Verr.41.

Cur ualuæ concordiæ non patent. Cic.2.Philip.108.

Patefacere ualuas. Ouid.4.Metam.37.

¶ Valuulus, ualuuli, pen.corr.masc.gen. (λοβὸς) Concauitas illa folliculis fabæ & aliorum leguminum, in quam ipsa grana separatim recipiuntur. Columel.lib.6.cap.10, Interdum magis prosunt graminia concisa, & his admista fresa faba. Lentes quoq; ualuulis exemptæ, & minutè molitæ miscentur aquæ calidæ. Idem lib.2.cap.12.5. Festus, Valuuli, fabæ folliculi appellati, quasi ualliuoli, quia uallo facti excutiantur.

Vandali] pen.corr. (οὐάνδαλοι) siue, ut Plin.lib.4.cap.14. & Strab.lib.7.placet, Vindelici, populi sunt Germaniæ: qui, ut ait Volaterranus, paucis antè annis quàm Gothi Romam caperent, Gallias inuasere. Inde in Hispaniam, traiecto Pyreneo, penetrantes, loca circa Bæticam, quæ Vandalia postea dicta est, occupauerunt.

Vangiones] pen.corr. (οὐαγγίονες) inter populos Galliæ Belgicæ ponuntur, Coloniæ Agrippinensi uicini. Plin.lib.4.cap.17. Lucan.lib.1.87,

Et qui te laxis imitantur Sarmata bracchis
Vangiones.

Vanitas] Vide Vanus.

Vannus] uanni, fœminini gener. (λικμὸς) Vas uimineum latum: hoc est, cribrum cereale, in quo propter capacitatem, rustici cogere primitias frugum solent, & frumenta purgare. Columell.libro 2.cap.21.3, Ipsæ autem spicæ melius fustibus tunduntur, uannis expurgantur. Virgilius 1. Georgic.34,

—& mystica uannus Iacchi.

Mystica, inquit Seruius, quòd Liberi patris sacra ad purgationem animæ pertinebant: & sic homines eius mysterijs purgabantur, sicut Vannis frumenta purgantur.

¶ Vanno, uannas (λικμάζω) uannare, Ventilare, ut fit uannis quum frumenta purgantur. Hinc compositum Euanno, euannas, apud Varronem de Re rust.lib.1.cap.52,2.

Vanus] Adiect. (κενὸς, ψευδὴς, μάταιος) à Vacuo, Idem significat. Virg.1.Georg.46,

—sed illos
Expectata seges uanis elusit auenis. Seruius.

Vanus, Stultus, quasi mente uacuus, qui in rebus inanibus studium collocat. Iuuenal.Satyra 3.4.16,

Sic libitum uano, qui nos distinxit, Othoni.
Seruius.

Vanum, nec possibile, nec uerisimile, inquit Donatus. Terent. Eunuch.1.2.24,

Siue falsum, aut uanum, aut fictum est, continuò palàm est.

Vanum & inane. Cic.pro Plancio,81.

Vanus, Mentiens & infidus, leuia, inaniaq; pro grauibus & ueris astutissimè componens. Virg.1.Aeneid.80,

Ni frustra augurium uani docuêre parentes.

Vanus & mendax. Virg.lib.2.Aeneid.16,

—nec si miserum fortuna Sinonem
Finxit, uanum etiam mendacemq; improba finget.

Vanus ingenio. Liu.5 bel.Maced.181.

Vanus & perfidiosus. Cic.pro Quintio,13.

Author uanus. Liu.9.bell.Punic.162, Inde uanus author absumpti Masanissæ ad regem redit.

Conuicia uana facere. Ouid.9.Metam.61.

Dulcedo uana. Ouid.55.Metam.62.

Error uanus. Lucret.lib.1.212.

Fides uana, Falsa. Virg.4.Aeneid.3.

Fiducia uana pedum. Ouid.9.Metam.25.

Gaudia uana. Horat.2.epist.2.38.

Ictus uanus. Liu.4.bell.Maced.151.

Imago uana. Horat.1.Carm.ode 24.3.

Incœptum uanum, Frustra. Liuus 7.bello Maced.114.

Ira uana. Valer.8.Argon.75.

Lex uana. Liu.2.ab Vrbe,182.

Linguæ uanæ mendacia. Ouid.3.Amor.eleg.10.5.

Metus uanus. Horat.1.Carm.ode 23.1.

Oratio uana. Cic.pro Roscio Amer.69.

Persuasio uana. Quint.lib.2.cap.2.7.

Precibus uanis sollicitare aliquem. Ouidius 9.Metamorph.136.

Ratio uana. Author ad Herenn.lib.2.71.

Somnia uana. Virg.6.Aeneid.57.

Spes uana. Quintil.lib.6.cap.4.13.

Spem uanam sequi. Ouid.14.Metam.73.

Timores uani. Valer.8.Argon.82.

Verba uana. Ouid.13.Metam.53.

Vana, Neutrum plurale, loco aduerbij. Virg.11. Aeneid.171,

Vt uidit fulgentem armis, ac uana tumentem.

¶ Vanesco, uanescis (ἀφανίζομαι) uanescere, Vanum fieri. Cic.2.de Legib.40, Animi labes, nec diuturnitate uanescere, nec manibus ullis elui potest. hoc est, Euanescere, aboleri.

Ceres sterilem uanescit in herbam. Ouid.3.Amor.eleg.6.7.

In auras uanescere. Ouid.epist.1.16.

¶ Vanitas, pen.corr. uanitatis, f.gen. (κενότης, ματαιότης) Mendacium, fallacia, & leuitas. Cic.lib.3.Offic.75, Quòd si uituperandi qui reticuerunt, quid de ijs existimandũ est, qui orationis uanitatem adhibuerunt?

Vanitati opponitur Constantia. Cic.2.de Nat.deor.80, Nulla igitur in cælo nec fortuna, nec temeritas, nec erratio, nec uanitas inest: cõtraq; omnis ordo, ueritas, ratio, cõstãtia.

Manifestus uanitatis. Tacit.lib.13.

Simulatio est coniunctior uanitati quàm liberalitati. Cicero 1. Offic.69.

Leuitate, uanitate, malitia, exclusam diuinationẽ probo. Cic. 1.de Diuinatione,217.

Blanda uanitas. Cic.de Amicit.81.

Adhibere uanitatem. Vide Adhibeo.

Cedat ueritas uanitati. Cic.3.Tusc.4.

Vti prosperitate rerum in uanitatem. Tacit.in uita Agricolæ.

Exitus uanitas. Tacit.lib.15.

¶ Vanitudo, pen. prod. uanitudinis, f. g. (κενοτης) Idem. Plaut. Cap. 11.38,

Pol ego, ut rem uideo, tu inuentus uera uanitudine
Qui conuincas.

¶ Vano, uanas (ἀπατάω) uanare, Verbum antiquum: Fallere significat. Actius Alcumena,

Sic illum uanans in angiportum deduxit. Nonius.

¶ Vannidicus, pen. cor. Adiect. (κενολόγος) Qui uana dicit. Plaut. Trinum. 5.37,

Cum probis potius, quàm cum improbis uiuere uanidicis.

¶ Vaniloquus, pen. corr. Adiect. (ματαιόλογος) Plaut. Amphit. 4.225, —ergo istoc magis

Quia uaniloquus, uapulabis. Liu. 5. bell. Maced. 182.

Genus uaniloquum, Silius lib. 8.4.

¶ Vaniloquentia, uaniloquentiæ (κενολογία) Liu. 4. bell. Maced. 89, Hæc uaniloquentia primùm Arithenum Prætorem Achæorum excitauit. Tacit. lib. 3.

¶ Vaniloquidorus, uaniloquidori, pen. prod. Iocosa Plauti dictio in Persa, 18.18,

Vaniloquidorus uirginisuendonides.

Vapor] uaporis, pen. prod. m. g. (ἀτμίς, ἀτμός) Exhalatio. Dicitur & uapos. Lucret. lib. 6.191,

Peruolitant, permanat odor, frigusq;, uaporq;.

Aquarum uapor. Cic. 2. de Nat. deor. 40, Ipse enim oritur ex respiratione aquarum. Earum enim quasi uapor quidā aer habendus est.

Vapor, pro Calore. Columell. libro 5. cap. 10. 2, Scrobs imus summo patentior, ut laxius radices uagentur: & minus frigoris hyeme, minusq; uaporis æstate per angustum os penetret.

Leuis flammæ uapor. Senec. Octau. 5.19.

Vapor solis. Plin. lib. 9. cap. 10. 2, de testudinibus, Vt solis uapore siccato cortice, non queant mergi.

Syderum uapor. Horat. Epod. 3.3.

Calidus uapor. Lucret. lib. 2.169.

Calidus tepidusq; uapor. Lucret. lib. 2.172.

Crassus uapor. Stat. 6 Thebaid. 95.

Humidus uapor. Ouid. 1. Metam. 87.

Lentus uapor. Virg. 5. Aeneid. 137,

—lentusq; carinas
Est uapor, & toto descendit corpore pestis.

Pinguis uapor. Senec. Herc. furen. 11. 4.

Fero uapore dissiliunt saxa. Lucret. lib. 1.102.

Niger uapor efflat anhelo ore. Stat. 10. Thebaid. 21.

Eiectare uaporem. Stat. 6. Thebaid. 95.

Phœbus findit arua uaporibus. Ouid. 3. Metam. 31.

Presserat ora uapor. Ouid. 2. Metam. 57.

Terra semen tepefactum uapore & complexu suo diffundit. Cic. de Senect. 47.

Torreri uapore. Plin. lib. 9. cap. 38. 2, de purpuræ infectura, Ac modico uapore torreri. Idem lib. 13. cap. 4. 16, Assiduo uapore torrentes.

¶ Vaporo, uaporas, pen. prod. (ἀτμίζω, ἀναθυμιάζω) uaporare, Neutrū uerbum, pro Vaporem emittere. Plin. lib. 32. cap. 2, 2, de differentijs aquarum, Vaporāt & in mari ipso quæ Licinij Crassi fuere.

Vaporare (θυμιάω) Actiuum, Suffire. Plinius libro 28. cap. 11. 8, Quidam inassari iocineris sanie inungunt, aut felle capræ, carnesq; eas uesci, & dum coquantur, oculos uaporari præcipiunt. Id quoq; referre arbitrantur, si rutuli coloris fuerint. Volunt & oculos suffiri, iocinere in ollis decocto. Hic uaporare & suffire, pro eodem accepit. Virgilius 11. Aeneid. 97,

Succedunt matres, & templum thure uaporant.

Budæus.

Vaporare, pro Calore temperare. Horat. 1. epist. 17. 2,

—sed ut ueniens dextrum latus aspiciat sol,
Læuum discedens curru fugiente uaporet.

Deinde subiungit,

Temperiem laudes, &c.

Vaporare, Arefacere, exugere. Colum. lib. 1. cap. 5. 4, Quum pleriq; amnes æstate uaporatis, hyeme frigidis nebulis caligent. Idem lib. 2. cap. 16. 5, Quòd solidiores glebæ diutius sustineat & suspendat, ut eæ solibus æstiuis uaporatæ resoluantur. Budæus.

¶ Vaporatio, Verbale (θυμίαμα, ἀναθυμίασις) Vaporis excitatio. Plin. lib. 28. cap. 4. 21. Gellius lib. 19. cap. 5, Quum aqua frigore aeris duratur & coit, necessum est fieri uaporationem, & quandam quasi auram tenuissimam exprimi ex ea, & emanare.

¶ Vaporarium, uaporarij (ἀτμιστήριον) accipitur pro Tepidario, siue hypocausto. Cicero ad Quint. fratrem, libro 3. 17. 4, Vaporarium ex quo ignis erumpit, esset sub tectum cubiculi.

¶ Vaporiferus, pen. corr. Adiectiuum (ἀτμοφόρος) Statius 3. Sylu. 5. 20,

Siue uaporiferas blandissima littora Baias.

Vaporiferæ fornaces. Stat. 1. Sylu. 3. 9.

¶ Vapidus, pen. corr. Adiect. id est, Multi saporis.

Pectus uapidum. Pers. Satyr. 5. 12,

Pellicolam ueterem retines, & fronte politus
Astutam uapido seruas sub pectore uulpem.

id est, Veterum uitiorum pleno, & fraudibus redolente.

¶ Vapidè, Aduerbium.

Vapidè, se habere, solebat dicere Augustus: pro, Malè habere. Sueton. in eius uita, cap. 87.

Vappa] uappæ (ὀξίνης) Vini uitium quod sponte deferbuit, & odorē saporemq; amisit, ut illud quod in exhausto uase reliquū fuit, & euaporauit. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 29,

Qui Veientanum festis potare diebus
Campana solitus trulla, uappamq; profestis.

Ibidem lib. 1. Satyr. 5. 3,

—absentem cantat amicam
Multa prolutus uappa nauta.

Plin. lib. 14. cap. 20. 4, Vitiumq; musto quibusdam in locis, iterum sponte feruere: qua calamitate quum deferbuit, deperit sapor, uappæq; accipit nomen: probrosum etiam hominum, quum degenerauerit animus.

Vappa, Pro homine ignauo uiliq; aliquando ponitur, ac nugatore, & in quo nihil prudentiæ est. Horatius 1. Sermon. Satyr. 1. 21,

—non ego auarum
Quum ueto te fieri, uappam iubeo, aut nebulonem.

Idem 1. Serm. Satyr. 2. 3,

Fusidius uappæ famam timet, ac nebulonis.

Perfida uappa. Vide Perfidus.

Vapulo] uapulas, pen. corr. (τύπτομαι) uapulare, Verbum neutrum passiuum, Cædi, uerberari. Celsus ad Ciceronem, lib. 8. 1. 9, Susurrationes duntaxat ueniunt, alius equitem perdidisse: quod opinor certè factum est: alius septimam legionem uapulasse. Propert. 2. eleg. 13. 4,

Non ego, sed tenuis uapulat umbra mea.

Corpus uapulat. Lucret. lib. 4. 190.

Vapulare sermonibus: pro, Oblocutionibus sugillari. Cicero Attico, lib. 2. 29. 1.

Vapula Papiria: Prouerbium est ortum à quadā ancilla, quæ libertate donata à Papiria hera sua, patronā mox contempsit,

Digitized by Google

psit, ac manumissa, & libertate freta, mox benemeritam ingratè aspernata est. Ancilla enim illa continuò se libertam salutauit, cum patronam salutare deberet (qui enim manumissi erant, mox manumissori, Salue patrone, dicere solebant) & patronæ dixit per contemptum, Vapula Papiria. Plauti uerba sunt,

Ideo dico, liberta salue, uapula Papiria.

Anotauit Turnebus.

Varduli] *Hispaniæ populi.* De quibus Pomponius Mela libro 3.

Varico, Varicosus, Varicus] Vide Varix.

Varius] Adiectiuum (ποικίλος, αἰόλος, παντοῖος, ἀλλοῖος, ἀμαλάκλος) *Multiformis, uel multorum colorum.* Terentius Eunucho, 4. 4. 16.

—ita uisus est

Dudum, quia uaria ueste exornatus fuit.

Plin. lib. 8. cap. 17. 4, Nunc uarias & pardos, qui mares sunt, appellant in eo omni genere, creberrimo in Africa, Syriaq;. *Varias, dixit pro* Pantheris.

Varium, ad multa transfertur. Cicero 1. de Finibus, 16, *Varietas enim Latinum uerbum est: idq; propriè quidem in disparibus coloribus dicitur, sed transfertur in multa dispa-ria: uarium poema, uaria oratio, uarij mores, uaria fortuna: uoluptas etiam uaria dici solet, quum percipitur è multis dissimilibus rebus dissimiliter afficientibus uoluptates.*

Varius, & multiplex, & copiosus. Plato. Cic. 1. Acad. 24.

Ferre ea quæ uidentur acerba, quæ multa & uaria in hominum uita uersantur. Cic. 2. Offic. 79.

—Varium & mutabile semper

Fœmina.

Virg. 4. Aeneid. 114.

Aestu uario irarum fluctuat. Virg. 4. Aeneid. 113.

Artes uariæ. Virg. 1. Georg. 27.

Casus uarij. Virg. 1. Aeneid. 42.

Colores uarios mentitur lana. Virg. eclog. 4. 9.

Disputationes uariæ & diuersæ, & in omnem partem diffusæ. Cic. 3. de Orato. 35.

Gentes uariæ linguis. Virg. 8. Aeneid. 146.

Varium ius & dispar conditio. Cic. 7. Verr. 40.

Lepore uario distincta omnia. Lucret. lib. 5. 276.

Lynces uariæ. Virg. 3. Georg. 53.

Opum uariarum diues. Virg. 2. Georg. 94.

Oratia multa & uaria, & copiosa. Cic. 2. de Orato. 118.

Sententiæ uariæ & discrepantes. Cicero 1. de Natura deorum 2.

Sermone uario trahebat noctem. Virg. 1. Aeneid. 151.

Victoria uaria. Liu. 2. ab Vrbe, 28.

Vuæ uariæ fiunt, quum ad maturitatem perduci incipiunt; & colorem mutant. Cato capite 73, *Vbi uuæ uariæ cœperint fieri, bubus medicamentum dato quotannis uti ualeant.*

Varius, *Qui uaris in facie distinctus est.* Vnde iocus Ciceronis apud Quintilianum lib. 6. cap. 4. in Isauricum, *Miror quid sit quòd pater tuus homo constantissimus, te nobis uarium reliquit.*

¶ Variè, Aduerbium (ποικίλως) *Varijs modis.* Cic. ad Tyronem, lib. 16. 6. 1, *Variè sum affectus tuis literis.*

Latè & Variè diffundi. Cic. pro Sestio, 84.

Variè ualui. Plaut. Epid. 2. 15. hoc est, quod uulgus dicit, nunc bene, nunc malè.

In uariè se condentem, tale est epigram. Martial. lib. 8. 47,

Pars maxillarum tonsa est tibi, pars tibi rasa est:

Pars uulsa est: unum quis putet esse caput?

Variè agere. Liu. 2. ab Vrbe, 10.

Disserere uariè de re aliqua. Tacit. lib. 1.

Variè decernere, & Coniunctis sententijs, contraria. Cicero 6. Verr. 128.

Moueri uariè. Cic. 2. Diuinat. 133.

Variè copioseq; perscripti sermones. Cic. 2. de Acad. 21.

¶ Vario, uarias (αἰολέω, ποικίλω) uariare, *Varium facere.* Virg. 1. Georg. 89,

Ille ubi nascentem maculis uariauerit ortum.

De sole. Ouid. 2. de Remed. 26,

Nam quoniam uariant animi, uariabimus artes.

Positu uariare capillos. Ouid. de Medicamin. faciei, 4. Idem 2. Metamorph. 83,

Nec positu uariare comas.

Ocium uariare laborare. Plin. Epist. 161. 2.

Pectora uariare dubijs curis. Valer. 3. Argon. 126.

Sententiam uariauit timor. Liu. 2. ab Vrbe, 250.

Sonum uariare. Plin. lib. 10. cap. 29. 5, *Deinde in una perfecta musicæ scientia modulatus editur sonus, & nunc continuo spiritu trahitur in longum, nunc uariatur inflexo.*

Variantur acu tapetia. Martial. lib. 8. 29.

Vices uariare. Virg. 9. Aeneid. 33.

Vocem uariare & mutare. Cic. in Orat. 32.

Variare & distinguere uoluptatem. Cic. 1. de Finib. 69.

Oratoris est, orationem uariare & distinguere. Cicero 2. de Orato. 20.

Prodigialiter uariare aliquid. Horat. de Arte, 6.

Figuris uariare. Quint. lib. 6. cap. 1. 2.

Variare mistura iocorum materiã aliquã. Martial. lib. 8. 1.

Variant multa de morte eius autores. Liu. 7. bel. Pun. 154.

Variant Græcorum exempla. Plin. lib. 12. cap. 14. 4.

Variare, *Neutrum, uel neutraliter positum.* Celsus lib. 3, *Non in ijs solùm in quibus semper ita se habet: sed in ijs quoq; in quibus uariat.* Idem lib. 2. cap. 1, *Ex tempestatibus optimè æquales sunt: siue frigidæ, siue calidæ: pessimæ, quæ uariant maximè.* Budæus.

Dissidet & uariat sententia. Ouid. 15. Metam. 130.

Timores uariant. Ouid. 2. Trist. 31.

Variare, *pro Ambiguam rem esse.* Liu. 9. ab Vrbe, de suffragijs, *Ibi si uariaret, quòd rarò incidebat, ut secundæ classis centuriæ uocarentur.*

Variatur, *Impersonale.* Liu. 2. bell. Pun. 249, *Ibi quum sententijs uariaretur, &c.*

¶ Varians, uariantis, Particip. (ποικίλων) Plin. lib. 7. cap. 42, *Cætera exempla fortunæ uariantis innumera sunt.*

Variantibus adhuc & acerbis uuis. Colum. lib. 4. cap. 20.

Varians cælum. Plin. lib. 14. cap. 2. 6.

Formæ uariantes. Lucret. lib. 5. 165.

¶ Variatus, pen. prod. Aliud participium (πεποικιλμένος) ut, *Figuris multigenis uariatis.* Lucret. lib. 2. 68.

Vestis uariata figuris priscis. Catul. Argon. 59. 10.

Variata sententia. Cic. pro Milone, 6.

¶ Variatio, Liu. lib. 4. bell. Pun. *Cæteræ centuriæ sine uariatione ulla Consules eosdem dixerunt.*

¶ Variatim, pen. prod. Aduerbium (πεποικιλμένως) Gell. lib. 5. cap. 12, *Ve enim particula, quæ in alijs atq; alijs uocabulis uariatim per has duas literas cum à litera media immissa dicitur.*

¶ Varietas, pen. corr. uarietatis (ποικιλία, ποίκιλμα) Plinius lib. 8. cap. 30. 2, *Oculis mille esse uarietates, colorumq; mutationes.*

Varietas criminum. Cic. 7. Verr. 124.

Florum omnium uarietas. Cic. de Senect. 50.

Varietate gentium constans prouincia. Cic. pro Fonteio 3.

Distinguere historiam uarietate locorum. Cic. 2. de Orat. 29.

Digitized by Google

Sententiarum uarietas. Cic. 2. de Orat. 32.
Surdus uocū uarietates noscere nō potest. Cic. 2. de Diuin. 13.
Varietas enim Latinum uerbum est. Cicer. 2. de Finib. 15. Vide Varium ad multa, &c.
Vt in corporibus magnæ dißimilitudines sunt, sic in animis existunt maiores etiam uarietates. Cic. 1. Offic. 151.
Incredibilis quædam uarietas. Quint. lib. 2. cap. 8. 1.
Distinguere uarietate inæquabili. Vide Inæquabilis.
Stella Iouis multas efficit uarietates. Cic. 2. de Nat. deor. 76.
Reficit animos ac reparat uarietas. Quint. lib. 1. cap. 12. 4.
Varietates, Maculæ illæ subrubræ quæ hyeme contrahuntur, quum crura ad ignem propius admouentur. Plin. lib. 20. cap. 9. 23, Flos bullorum tritus crurum maculas uarietatesq; igne factas emendat.
Varix] uaricis, penul. corr. m. g. (κιρσὸς, ἰξία) Varices, uenæ plus æquo intumescentes atq; obtortæ, in temporibus, uentre, testibus, inguine, & potißimum in cruribus. Plin. lib. 11. cap. 45, Varices in cruribus uiro tantùm, mulieri rarò. Horat. Varice succiso. Cic. 2. Tusc. 61, Quum uarices secabantur C. Mario, dolebat. Celsus lib. 5, de noxis in corpore loquens, Quum quid increuit, ut uena quæ intumescens in uaricem conuertitur.
¶ Varicosus, pen. prod. Adiect. (κιρσώδης) Qui tumidiores habet huiusmodi uenas. Iuuen. Satyr. 6. 40,

Hæc de Comœdis te consulit, illa Tragœdum
Commendare uolet: uaricosus fiet aruspex.

¶ Varicus, pen. corr. Adiectiuum, Qui ampliore passu graditur. Ouid. lib. 3. de Arte, 66,

Illa uelut coniux Vmbri rubicunda mariti
Ambulat, ingentes uarica fertq; gradus.

¶ Varicula, pen. corr. Diminutiuum, apud Celsum, libro 5. de curatione ulceris.
¶ Varico, uaricas, pen. corr. uel Varicor, uaricaris, uaricari, Transgredi est, quasi uarices transcendere, & currendo præterire. Tractum à medicis: qui quum uarices curare non audent, eas transgrediuntur, atque prætereunt. Quintilian. libro 11 cap. 3. de gestu pedum, Varicare supra modum & in stando deforme est, & accedente motu propè obscœnum.
¶ Varicator. Vlpian. in l. 1. ff. de præuaricatorib. Præuaricator est quasi uaricator, qui diuersam partem adiuuat prodita causa sua.
¶ Varro, pro stupido & bardo usurpatur, uocabulo à uarris deflexo, qui perticas significant. Lucilius apud Festum, in uoce Squarosus,

Varronum ac rupicum squarosa incondita rostra.

Ex Turnebo.
Varro] οὐάῤῥων, Poeta Romanus, quem Fabius Quintilianus inter peritißimos Satyræ scriptores enumerat, libro 10. cap. 1. Est & Varro, cuius meminimus in dictione Terentius.
Varro sanctißimus atq; integerrimus. Cic. 2. Philipp. 101.
Habere thesauros Varronis. Brutus Ciceroni, lib. 11. 10. 10.
Varus] uara, uarum, Qui pedes habet incuruos, & in se cōtractos: cuiusmodi spadones & castratos uidemus Plautus Mil. 10. 127,

Aut uarum, aut ualgum.

Idem Merc. 12. 54,

Canum, uentriosum, buculentum.

Plin. lib. 11. cap. 45. 5, Nam & hinc cognomina inuenta, Planci, Plauti, sicut à cruribus Vari. Hor. 1. Serm. Sat. 3. 10.
Varæ manus: id est, Incuruæ. Ouid. 9. Metam. 7.
Varum brachium. Martial. lib. 7. 31.
Genius uarus. Pers. Satyr. 6. 2,

—geminos horoscope uaro
Producis genio.

Varo, intorto: hoc est, non æquali, sed dißimili ingenio preditos, quamuis sub eodem natos sydere, eodemq; momento temporis.
¶ Varus, Substantiuum (ἴονθος) Vari apud Celsum, libro 6. cap. 5. maculæ sunt in facie, ut lenticulæ & ephelides. Vnde homines uarij dicti. Vide Varius. Plinius lib. 23. cap. 4. 8, Oleum amygdalinum purgat, mollit corpora, cutem erugat, nitorem commendat, uaros cum melle tollit è facie. Idem libr. 28. cap. 8. 21, Lentigines tollit ac uaros, omnesq; maculas.
Varus] Οὖαρος, Fluuius est, Narbonensem prouinciam ab Italia separans. De quo lege Strabonem lib. 4. ab initio.
Vas] uadis. Vide Vadis. Cic. 2. de Finib. 127, Vadē te ad mortem tyranno dabis pro amico, ut Pythagoreus ille fecit Siculo tyranno?
Iustus uas. Vide Iustus.
Vadem mortis accipere. Vide Accipio.
Vas] uasis, priore prod. neut. gen. (ἄγγος, ἀγγεῖον, δοχεῖον) tertiæ declinationis in singulari, in plurali secundæ. Mart. lib. 14. 103,

Aretina nimis ne spernas uasa monemus.

Apud Ciceronem 2. de Inuent. 209, Vasa magnifica & preciose cælata. Et pro Rosc. Amerino, 79.
Vasa Corinthia & Deliaca. Et pro Murena, 69, Et exposuit uasa Samia. Idem 1. Tusc. 82, Nam corpus quidē quasi uas est, aut aliquod animi receptaculum.
Vasorum appellatio generalis est: dicimus enim uasa & uinaria & naualia, inquit Vlpianus, de auro & argento legato, l. si gemma.
Aereum uas. Vide Aes, æris.
Argentea uasa. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 15.
Aspera uasa, Cælata. Iuuen. Satyr. 14. 7.
Clodiana uasa. Vide Clodius.
Coquinaria uasa. Vide Coquo, coquit.
Cupreum uas. Vide Cuprum.
Olearia & salsamentaria uasa. Vide Olearius, in Olea.
Pertusum uas. Lucret. lib. 3. 191. & 205.
Rimosa & curta uasa cadunt fenestris. Iuuen. Satyr. 3. 27.
Samia uasa. Plaut. Capt. 6. 4. Vide Opus.
Vinarium uas. Cic. 6. Verr. 54.
Vasa uinaria, amphoras & cados intelligimus, autore Proculo, de tritico, uino & oleo legato. l. uinum.
Apponere in uasis. Vide Appono.
Colligere in uas. Vide Colligo.
Vasa colligere. Cic. 6. Verr. 135, Ille ex Sicilia castra iam mouerat, & uasa collegerat, hoc est, Repentè Diodorus profugerat. Vide Colligo.
Collocare uasa in tabernam. Vide Colloco.
Conclamare uasa. Cæsar 3. bell. Ciuil. Scipio suspicatus fore ut inuitus dimicare cogeretur, noctu neq; conclamatis quidē uasis flumen transiuit. Vide Conclamo.
Concludere uas argento ab labris. Vide Concludo.
Ducere uasa è luto. Quint. lib. 2. cap. 17. 3.
Efferre sine thecis uasa. Cic. 6. Verr. 46.
Incrustare syncerum uas. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 12,

At nos uirtutes ipsas inuertimus, atq;
Syncerum cupimus uas incrustare.

Idem 1. epist. 2. 11,

Syncerum est nisi uas, quodcunq; infundis acescit.

Pelliculare uas. Vide Pelliculo.
Quassatis uasis diffluit humor. Lucret. lib. 3. 83.
¶ Vasum, uasi (ἀγγεῖον) neutro genere dixerunt ueteres, teste

Digitized by Google

teste Gellio lib.13.cap.22. Plaut. Truc.3.23.
Aut aliquod uasum argenteum.

¶ Vasculum, uasculi, pen. corr. Diminut. (ἀγγεῖδιον) Plin. lib.15.cap.28.6, Quædam uasculis constant. Cato cap.111, Si uoles scire, in unum aqua addita sit, nec ne, uasculum facito de materia hederacea.

Argenti puri uascula. Iuuen. Satyr.10.2.

¶ Vasarium, uasarij: ut Vestiarium, Chalcearium: hoc est, Vasorum supellex. Cicero in Pisonem, 68, Nonne sestertium centies & octogies, quod, quasi uasarij nomine, in uenditione mei capitis ascripseras, ex ærario tibi attributum Romæ in quæstu reliquisti? Plin.lib.7 cap.49.3, Nec sunt omnia uasaria excutienda: mediæ tantum partis, inter Apenninum Padumq; ponemus exempla. Hic per translationem posuit.

Vasarium Cicero appellat id quod publicè dabatur magistratibus, ut muli, equi, & uasa, & reliqua quæ magistratuum instrumentum implerent. id quod patet ex eo quod idem dicit in Lege Agraria contra Rullum, 43, de Decemuiris loquens, quos Rullus creandos esse censuerat ad agros diuidendos. Intelligimus ergo uasarij nomine pecuniam publicè dari solitam magistratibus euntibus in prouincias, ex qua sibi necessaria compararent: id quod postea Augusti tempore Senatusconsulto constitutum est: ut testatur Tranquillus in Augusto, cap.36. Hæc & plura Budæus in libro de asse.

¶ Vascularius, Qui uasa argentea & aurea facit. Sunt enim inter aurifices uascularij, cælatores, inauratores, & bractearij: in l. apud Labeonem. de præscript. uerb. Si quum emere argentum uelles, uascularius ad te detulerit. Cicero 6. Verr. 48, In regiam maximam palàm artifices omnes cælatores ac uascularios conuocari iubet, ipse suos complures habebat.

Vasatæ] pen. prod. Vasatarum, fœm. gen. (Βασάται) Vrbs Galliæ Narbonensis. Paulinus ad Ausonium,
Quiq; superba tuæ contemnis mœnia Romæ
Consul, arenosas non dedignare Vasatas.
Eam putauerim esse quæ uulgò dicitur Pasa.

Vascones] penult. corr. (Οὐάσκωνες) Hispaniæ populi, uersus Gallicum & Britannicum Oceanum, ad Pyrenæum siti. De quibus Plin. lib.3. Hi à Metello Romanorum duce obsessi, in tantam famem compulsi sunt, ut humana carne uescerentur. Iuuen. Satyr.15.10.

Vastus] Adiect. (ἀχανής, ὑπερμεγέθης, ἀνάστατος) dicitur quod modum amplitudinis excedit. Plaut. Amphit.16.1,
Quis tam uasto impete has fores toto cõuolsit cardine?
Plinius epist.258, Quum diuersam partem prouinciæ circumirem, Nicomediæ uastissimum incendium multas priuatorum domos, & duo publica opera, &c. assumpsit.

Vastus, Desertus. Actius, Hanc urbem ferro uastam faciet. Nonius.

Vastus locus à natura & humano cultu. Sallust. in Iugurtha.
Aequor uastum. Virg.2. Aen.156.
Ager uastus ac desertus. Cic.2. de Lege agrar.71.
In uastiorem altitudinem ac uelut profundum inuehi. Liuius 1.bell. Maced.2.
Animus uastus. Sallust. in Catil.
Antrum uastum. Virg.1. Aen.12.
Aper uastus. Claud 3 Paneg.62.
Arma uasta. Virg.10. Aen.154.
Artus uasti. Virg.5. Aen.87.
Bellua uasta & immanis. Cic.1. de Diuin.89.
Cæde uasta fessus. Virg 6. Aen.101.
Campi uasti. Virg.3. Aen.3.
Certamine uasto tendunt. Virg.12. Aen.111.
Crater uastus. Ouid.2. Metam.48,
Forte fuit iuxta signis extantibus asper
Antiquus crater, quem uastum, uastior ipse
Sustulit Aegides.
Feræ uastæ. Ouid.2. Metam 39.
Figura uastior elephanto. Cic.1. de Nat. deor.135.
Fluctus uasti. Virg.1. Aen.18.
Hiatu uasto immanis spelunca. Virg.6. Aen.48.
Homo uastus atq; fœdus. Cic.1. de Orat.57.
Ictus uasti. Virg.5. Aen.40.
Impetus uastus. Horat.4. Carm. ode 14.7.
Vasta & agrestis India. Cic.5. Tuscul.113.
Ira uasta. Ouid.10. Metam.109.
Iter uastum. Ouid.18. Metam.88.
Latratus uastus & canorus. Colum. lib.7. cap.12.2.
Litera uastior. Cic. in Orat.86.
Locus uastus & Aedificatus, contraria. Cic. in Part.21.
Moles uasta. Virg.3. Aen.132.
Molimen uastum. Ouid.15. Metam.162.
Mundus uastus. Ouid.1. Fasto.24.
Murmure uasto it mare. Virg.1. Aen.50.
Onus uastum. Ouid.1. Fastor.113.
Oratio uasta atq; hians. Author ad Heren. lib.4.160.
Orbis uastus. Ouid.2. de Arte,4.
Pondus uastum. Virg.5 Aen.90.
Rupes uastæ. Virg.1. Aen.34.
Sinus uastus. Virg.4. Georg.73.
Solitudo uasta. Cic. in Somn.21. Et Liu.1. ab Vrbe,15.
Tellus uasta. Valer.2. Argon.121.
Vires uastæ. Virg.5. Aen.74.
Vorago uasta. Virg.6. Aen.60.
Vulnera uasta. Lucret. lib.5.259.

Vastus atq; agrestis motu corporis, per contemptum. Cic.1. de Orat.57, Aut ita uultu motuq; corporis uasti atq; agrestes, ut etiam si ingenijs atq; arte ualeant, tamen in oratorum numerum uenire non possint.

¶ Vastè, (ἀχανῶς) uastius, uastissimè: Aduerbium. Cic.3. de Orat.95, Id assequemini, si uerba externa cum consequentibus primis ita iungetis, ut neue asperè concurrant, neue uastius diducantur.

Vastè & rusticè. Cic.3. de Orat.26, Sic maiores, non asperè, ut ille quem dixi: non uastè, non rusticè, non hiulcè, sed pressè, & æquabiliter, & leniter.

¶ Vastitas, pen. corr. uastitatis, fœm. gen. (μέγεθος, ἀχανές) Magnitudo. Colum. lib.3, Pari tamen in hac terra uastitate, belluas progenerari quis neget? Idem lib.5. cap.1.1.

Sterilis profundi uastitas soli. Senec. Herc. furen.9.17.

Vastitas, Vastatio (ἐρήμωσις, λῄωσις) Actius, Propterea tot, tantasq; habemus uastitates funerum. Cic.1. in Catil.8, Tecta urbis, uitam omnium ciuium, Italiam deniq; totam, ad exitium & uastitatem uocas.

Agrorum uastitas. Cic.6. Verr.102.
Deflere iudiciorum uastitatem. Cic. de clar. Orat.11.
Efficere uastitatem. Cic in Pisonem,67.
Vastitas odoris. Plin. lib.31. cap.6.4, Quippe et uastitate odoris capita replentur.

¶ Vastitudo, pen. prod. uastitudinis, fœm. gen. (ἀναστάτωσις) Vastatio. Cato cap.141.1, Vti in morbos uisos, inuisosq; uiduitatem uastitudinemq;, calamitates, intemperiasq; prohibessis.

¶ Vastities, penult. corr. uastitiei, pen prod. fœm. gen. Idem (ὑπέρογκον) Apul. Cui in primus tanti corporis uastities horrori fuit.

Vastities, Separatio, destructio. Plaut. Pseud. 3. 68,
Harum mihi uoluptatum omnium, atq; itidem tibi
Distractio, dissidium, uastities uenit.

¶ Vastificus, pen. corr. (ἀναστατοποιός) Adiect. Quod uastitatem affert. Cic. 2. Tuscul. 38,
Herymanthiam hæc uastificam abiecit belluam.
Ex poeta.

¶ Vasto, uastas (δῃόω, πέρθω, ἀναστατόω, ἐρημόω, λεΐζομαι, λυμαίνομαι) uastare, Perdere, destruere. Cic. ad Attic. lib. 9. 175. 5, Primum consilium est, suffocare urbem & Italiam fame, deinde agros uastare, urere, pecunijs locupletum non abstinere.

Vastare agros cultoribus. Virgil. 8. Aen. 2. hoc est, Abducendo cultores, uastos & desertos efficere. Seruius.

Agros uastare & exinanire. Cic. 5. Verr. 99.

Iter alicuius uastare. Silius lib. 3. 95,
Turbidus hic truncis, saxisq; Druentia letum
Vastauit ductoris iter.

Locum uastare & diripere. Cic. 4. in Catil. 86.

Mentem uastare. Sallust. in Catilin.

Omnia late uastare. Virg. 4. Georg. 4.

Vastare omnia ferro & incendijs. Cic. 1. in Catil. 1.

Regiones uastare. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 10. 4.

Homo magis ad uastandum, quàm ad uincendum paratus. Cic. Attic. lib. 8. 169. 4.

¶ Vastatus, pen. prod. Particip. (ἀνάστατος) Cic. pro Sestio, 45, Lex erat lata, uastato atq; relicto foro.

Fana uastata tumultu impio. Horat. 4. Carm. ode 4. 10.

Pascua uastata. Claud. 3. de raptu Proserp. 34.

Vastata urbs defensoribus suis: pro, Spoliata. Liuius libro 3. bell. Punic.

¶ Vastatio, Verbale (ἀνάστασις, δῄωσις) Liu. 7. ab Vrbe, 67, Accessit ad eam cladem & uastatio Romani agri.

Possessionum uastatio. Cic. 2. in Catil. 38.

Defendere aliquid à uastatione. Plancus Cic. lib. 10. 15. 10.

¶ Vastator, pen. prod. Verbale (λυμαντήρ) ut, Troiæ uastator Achilles. Stat. 2. Achil. 64.

Aper uastator Arcadiæ. Ouid. 9. Metam. 39.

Ferus uastator. Ouid. 11. Metam. 80.

¶ Vastatrix, pen. prod. Verbale fœ. Seneca epist. 96, Luxuria terrarum marisq; uastatrix.

Vates] uatis, com. gen. (μάντις, μάντης, οἰωνοπόλος, θέσπις, θεόπροπος, προφήτης) A' Fando dictus est, quasi fates, Diuinator, sacerdos, & propheta. Virg. 6. Aen. 43,
Cunctantem & uatis portat sub tecta Sibyllæ.
Plaut. Milit. 12. 37,
Bonus uates poteras esse, qui quæ sunt futura uideas.
Virgil. 6. Aeneid. 133,
Quiq; pij uates, & Phœbo digna locuti.
Cic. 1. de Nat. deor. 77.

Præsagia uatum. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 26.

Interpretari effata incognita fatidicorum & uatum. Cicero 2. de Legib. 33.

Pater uatum Latous. Stat. 1. Sylu. 2. 42.

Insana uates. Virg. 3. Aen. 89.

Peritus uates. Ouid. 2. de Arte, 6.

Pij uates. Virg. 6. Aen. 133.

Sacer uates. Horat. 4. Carm. ode 9. 6.

Sanctissima uates præscia uenturi. Virg. 6. Aen. 13.

Terrifici uates. Virg. 5. Aen. 105.

Vera uates. Claud. 2. Paneg. 69.

Vates, inquit Varro de Ling. Lat. poetæ dicti sunt, à uiendis uersibus. uiere enim, uincire est. Colum. in Præf. lib. 10, Ex uoluntate uatis maximè memorandi. id est, Virgilij.

Versus quos olim Fauni uatesque canebant. Cicero 1. de Diuinat. 187.

Sic honor & nomen diuinis uatibus. Horat. de Arte, 81.

Attonitus uates. Horat. 3. Carm. ode 19. 3.

Cothurnatus uates. Poeta Tragœdiarum. Ouidius 2. Amor. eleg. 184.

Lauriger uates. Stat. 1. Thebaid. 9.

Vates medicinæ. Plin. lib. 11. cap. 37. 84, Herophilus medicinæ uates.

¶ Vaticinor, pen. corr. uaticinaris (μαντεύομαι, θεσπίζω, θεοπροπέω, θεσπιῳδέω, προφητεύω, χρησμῳδέω) uaticinari, Diuinare, quasi faticinare dictum, & fatum canere, aut prædicere. Cic. ad Attic. lib. 8. 155. 5, Non multò inquam secus possum uaticinari. Idem 1. de Diuin. 117, Illud quod uolumus expressum est, ut uaticinari furor uera soleat.

Per furorem uaticinari. Cic. 1. de Diuinat. 63.

Qui hæc dicerent, uaticinari & insanire dicebant. Cic. pro Sestio 17.

¶ Vaticinans, pen. corr. Particip. (θεσπίζων) Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 13,
Iam nunc hæc à me iuuenum belloq;, togæq;,
Maximè dicta tibi uaticinante nota.

¶ Vaticinatio (μαντεία, θεοπροπία, θέσπισμα) Verbale. Cic. ad Attic. lib. 8. 160. 1, Nam pridie quidem quoquo modo potueram, scripseram ipse eas literas, quarum uaticinationem falsam esse cupio. Idem 2. de Nat. deor. 14, Multa ex Sibyllinis uaticinationibus, multa ex aruspicum responsis commemorare possum, &c.

Sortes quæ uaticinatione funduntur. Cic. 2. de Diuin. 106.

¶ Vaticinator, pen. prod. Verbale (χρησμῳδός) Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 9,
Vnde tamen uiuat uaticinator habet.

¶ Vaticinus, penult. corr. siue Vaticinius, Adiect. (μαντικός) Quod ad uatem pertinet: ut, Liber uaticinus, uel uaticinius. Liu. 5. bel Pun. 6, Is & in concione Senatusconsultum recitauit, & edixit ut quicunq; libros uaticinos, precationesue, aut artem sacrificandi conscriptam haberet, eos libros omneis, literasq; ad se ante calend. Apriles deferret.

Vaticinus furor. Ouid. 2. Metam. 129.

Vaticanus] pen. prod. (οὐατικανός) Collis in urbe Romæ dictus, inquit Festus, quòd eo potitus sit populus Romanus uatum responso, expulsis Hetruscis. In eo autem colle sita est S. Petri basilica. Is denique collis non longè est à theatro Pompeij, ut Porphyrius scribit apud Horatium, 1. Carmin. ode 20,
—simul & iocosa
Redderet laudes tibi Vaticani
Montis imago.
De Vaticano agro, colle, & deo, sic scribit Gellius lib. 16. cap. 17, Et agrum Vaticanum, inquit, & eiusdem agri deum præsidem appellatum acceperamus à uaticinijs, quæ ui atq; instinctu eius dei, in eo agro fieri solita essent. Sed præter hanc causam Marcus Varro in libris rerum diuinarum, aliam esse tradit istius nominis rationem. Nam sicut Aius, inquit, deus appellatus, araq; ei statuta est, quæ est in infima noua uia, quòd eo in loco diuinitus uox edita erat: ita Vaticanus deus nominatus, penes quem essent uocis humanæ initia: quoniam pueri simul atque parti sunt, eam primam uocem edunt, quæ prima in Vaticano syllaba est. Idcircoq; uagire dicitur, exprimente uerbo sonum uocis recentis. Hactenus Gellius. Augustinus tamen Vagitanum dixit deum, tanquam infantium uagitibus præsidentem: unde uagire dicuntur. Prima huius nominis semper producitur: secunda uariatur: tertia semper est longa. Iuuen. Satyr. 6. 35,

Et

Digitized by Google

Et Vaticano fragiles de monte patellas.

In Sapphico Horatij paulò antè citato secunda corripitur.

Campus Vaticanus. Cic. Attic. libro 13. 288, 3, Illum Vaticanum campum fieri, quasi Martium campum.

Vatesco] uatescis (ἐρημόομαι) uatescere, Destrui, derelinqui, horridum fieri, authore Nonio. Actius; Iussit proficisci in exilium quouis gentium, ne scelere tuo Thebani uatescant agri. Legendum fortasse, uastescant.

Vatinius] βατίνιος, quum esset dignitati Ciceronis semper aduersus, ita postea praeualuêre amicitia, ut duobus indicijs publicis ab eo fuerit defensus. Author Valerius lib. 4. cap. 2. Hic quum esset impudentißimus, eleganter à Seneca describitur: Vatinius, inquit, aßiduo conuicio depudere didicerat.

¶ Vatinianus, pen. prod. Adiect. (βατινιανὸς) ut, Carmina Vatiniana. Catul. de quodam, &c. 50. 1.

Vatinianum odium, pro Capitali ac uehementer acerbo. Vatinius enim, in quem acerrimè M. Tullius inuectus est, in tantum odium populi Romani peruenerat, iam detectis illius flagitijs, ut in prouerbiū cesserit, odium Vatinianum. Catul. ad Caluum, 14. 1,

Ni te plus oculis meis amarem
Iucundißime Calue, munere isto
Odissem te odio Vatiniano. Erasmus.

Vatius] uatij, masc. gen. Vatij sunt; qui pedes extrorsus obtortos habent, ijdem, ut arbitror, qui ualgi. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 9, de canibus loquens, Sint cruribus rectis, ac potius uaris, quàm uatijs. id est, In se potius, & introrsus intortis, quàm extrorsus. Plin. lib. 11. cap. 45. 6, Vola homini tantum, exceptis quibusdam. Namq; & hinc cognomina inuenta, Planci, Plauci, Scauri, Pansæ: sicut à cruribus uari, uatiæ, uatij: quæ uitia & in quadrupedibus. Legitur & Vatinij.

Vatrax] uatracis, om. gen. & Vatricosus, Adiect. Qui crura uitiosa habet, teste Nonio. Lucilius libro 28, Vt si progeniem antiquam qua est maximus Quintus Vacax, qua uatricosus uatrax.

Vaunia] οὐαυνία, Italiæ ciuitas, Venetiæ propinqua, Ptolem. authore lib. 3. cap. 1. uulgò Louino.

V B

Vber] uberior, uberrimus, Adiect. (πίων, εὔφορος) Fertilis, pinguis, fœcundus. Iuuen. Satyr. 1. 9.

Et quando uberior uitiorum copia?

Scribitur & Huber. Vide Huber.

Aetas uberior, Fœcundior. Ouid. 15. Metam. 42,

— neq; enim robustior ætas
Vlla, nec uberior, nec quæ magis ardeat ulla est.

De iuuentute.

Aquis uberibus fœcundus specus. Ouid. 3. Metam. 7.
Arua uberrima, Valer. 1. Argon. 104.
Dona uberiora promißis. Ouid. epist. 16. 45.
Fruges uberes. Horat. Carm. ode 15. 1.
Genis grauidis uberibusq; effusæ lacrymæ. Ouid. ad Liuiā, 24.
Guttis uberibus flent omnia. Lucret. lib. 1. 71.
Honor uberior. Ouid. 2. de Nuce, 4.
Ingenium uberius. Ouid. 2. Trist. 15.
Morus uberrima niueis pomis. Ouid. 4. Metam. 18.
Regna uberrima. Virg. 3. Aen. 22.
Riui uberes lactis. Horat. 2. Carm. ode 19. 3.
Terris uberibus fertilis Vmbria. Prop. lib. 1. 21. 2.

¶ Vber, uberis, pen. corr. n. g. Substantiuū, pro Mamma. Vide etiam Huber. Virg. 3. Aen. 126,

— cauo Polyphemus in antro
Lanigeras claudit pecudes, atq; ubera pressat.

Mammarum ubera. Lucret. lib. 5. 177.
Distentum uber. Ouid. 13. Metam. 177.
Distenta ubera lacte. Virg. eclog. 4. 5.
Equina ubera. Horat. Epod. 8. 2.
Grauidum uber. Virg. 3. Georg. 64.
Inania ubera. Ouid. 10. Metam. 79.
Lactantia ubera. Ouid. 7. Metam. 65.
Lactea ubera. Virg. 2. Georg. 105.
Profusum uber. Silius lib. 4. 76.
Rarum uber. Virg. 2. Georg. 47.
Virgata ubera feræ Caspiæ. Senec. Herc. Oetæo. 2. 9.
Ablatus uberibus. Plin. lib. 8. cap. 55. 2.
Admouere ubera alicui. Virg. 4. Aen. 74.
Alere fœtus ubere. Virg. eclog. 3. 6.
Consumunt ubera uaccæ. Virg. 3. Georg. 36.
Demittunt ubera uaccæ. Virg. 2. Georg. 105.
Depulsus equus ab ubere matris. Virg. 3. Georg. 38.
Distentant ubera uaccæ. Virg. eclog. 9. 6.
Dare ubera alicui. Ouid. 4. Metam. 65.
Exhausto ubere spumat mulctra. Virg. 3. Georg. 62.
Ebibere ubera. Ouid. 6. Metam. 69.
Distentis uberibus manat humor lacteus. Lucret. lib. 1. 52.
Potanda ubera infantibus. Iuuen. Satyr. 6. 1.
Pressare ubera palmis. Virg. eclog. 3. 20.
Rapti ab ubere infantes. Virg. 6. Aen. 86.
Raptus ab ubere uitulus. Ouid. 4. Fast. 92.
Siccare distenta ubera. Horat. Epod. 2. 10.
Tendunt ubera capræ. Virg. 3. Georg. 80.
Tenta ubera. Horat. Epod. 16. 10.
Trahunt ubera infantes. Lucan. lib. 3. 71.
Vber, pro ubertate posuit interdum. Virg. 1. Aeneid. 108,

Terra antiqua, potens armis, atq; ubere glebæ.

Fertilis ubere campus. Virg. 2. Georg. 37.
Lætum uber. Virg. 5. Aen. 19.

¶ Vbertas, ubertatis (οὖθαρ, πιότης, εὐφορία) Fertilitas, fœcunditas: ut, Opum ubertas. Silius libro 15, 18. Vide Hubertas.

Naturalis locorum ubertas. Quint. lib. 4. cap. 1. 42.

¶ Vbertim, Aduerbium (ἀφθόνως) Abundè. Catull. de coma Berenicis, 61. 4. Claud. de laudibus Serenæ, 22. 43,

Quis tibi tunc per membra tremor? quantæq; cadebāt
Vbertim lacrymæ?

Hæc omnia de Vbere cum compositis suis. Vide in dictione Huber.

Vbi] Aduerbium loci (ἧ, πῶ, ὅπου, ὅπη, ὅπῃ, ἔνθα) significat In quo loco. Plin. lib. 12. cap. 14. 7, Alexandriæ ubi thura interpolantur. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 15,

Non ubi uis coramúe quibuslibet.

Interrogatiuè aliquādo pronūciatur. Terent. Eun. 5. 9. 20,

Sed ubi est frater? c. præstò adest.

Vbi ego audiuerim? Plaut. Amph. 8. 115.
Relatiuè nonnunquam. Virg. 1. Aen. 21,

— ubi Aeacidæ telo iacet Hector. Plaut. Truc. 4. 37.

Infinitè aliquando. Plaut. Trucul. 18. 30. Terent. Eunu. 2. 3. 20,

— fas sis nunc promissa appareant,
Siue adeò digna res est, ubi tu neruos intendas tuos.

Vbi, postquam. Virg. 2. Aen. 159,

Hæc ubi dicta dedit. Terent. Andr. 2. 2. 19,

Vbi te non inuenio, ibi ascendo in quendam excelsum locum. Vbi semel quis peierauerit, ei credi postea, etiam si per plures deos iuret, non oportet. Cic. pro Rab. Posthum. 22.

Vbi primum. Statim ut. Terent. Eunuch. 4. 1. 14.

Hoc est signi, ubi primum poterit, se illinc subducet scio.

Vbi

Digitized by Google

Vbi quando. Terent. Eunuch. 5. 6. 3,

Vbi satias cœpit fieri, commuto locum. Ibid. 5. 9. 58.

Vbi uis, accede.

Est ubi id isto modo ualeat. Cic. 5. Tusc. 35.

Vbiubi, compositum: pro Vbicunque. Cicero 2. Tuscul. 110, Nunc ubiubi sit animus, certè quidem in te est. Terent. Andr. 4. 2. 1,

Iam ubiubi erit, inuentum tibi curabo.

Vbiubi gentium. Plaut. Asin. 7. 21.

Vbiubi, Statim ut. Plaut. Merc. 18. 24,

Vbiubi erit inuenta, mater redimet.

Vbi loci: pro, In quo statu. Plaut. Capt. 17. 5,

Propemodũ ubi loci tuæ fortunæ sint, facilè intelligis: Idem Merc. 24. 26. Plin. lib. 7. cap. 24, ad finem, Vt inanis mens quærat ubi sit loci.

Vbi terrarum, Idem. Cic. ad Attic. lib. 5. 97. 4, Etsi mihi nihil erat propositum ad scribendum, quia quid ageres, ubi terrarum esses, ne suspicabar quidem.

Vbi gentium, Idem. Plaut. Merc. 7. 91,

Vbi nam est is homo gentium?

¶ Vbicunq; id est, in quocunq; loco. Cic. ad Attic. lib. 3. 67. 2, Vt te ante calendas Ianuarias, ubicunq; erimus, sistas.

Vbicunq; sunt. Cicero 7. Verr. 135, Omnes hoc loco ciues Romani, & qui adsunt, & ubicunq; sunt, uestram seueritatem desiderant.

Vbicunq; uisum. Plinius libro 10. capite 4. 2, Oua hic consectatur aquilæ auiditate malefica: at illa ob hoc rapit ubicunq; uisum.

Vbicunq; opus sit obsequi. Terent. Heaut. 3. 3. 17.

Vbicunq; factum est, improbè factum est. Cic. 5. Verr. 187.

Vbicunq; gentium. Cic. 1. de Nat. deor. 167.

Vbicunq; terrarum. Cic. 2. Philip. 108. Horat. 1. Epist. 3. 7,

—ubicunq; locorum Viuitis.

¶ Vbinam, gentium. Cicero 1. in Catil. 6, O dij immortales, ubinam gentium sumus? Seruius in 1. Aen. de accentu huius dictionis, & alijs sic dicit, Pronunciationis causa contra usum Latinum, syllabis ultimis, quibus particulæ adiunguntur, accentus attribuitur: ut huiusce, ubinam.

¶ Vbiuis. Cic. ad Attic. lib. 14. 320. 4, Qui mihi uidentur ubiuis tutius, quàm in Senatu fore.

Nemo est quin ubiuis, quàm ibi ubi est, esse malit. Cic. Torquato lib. 6. 1. 2.

Vbiuis gentium. Terent. Hecyr. 3. 1. 4.

¶ Vbiq;, pen. prod. In omni loco: ut, Vbiq; terrarum, locorum, gentium. Virg. 1. Aen. 122,

— grates persoluere dignas

Non opis est nostræ Dido, nec quicquid ubiq; est

Gentis Dardaniæ.

Vbij] οὔβιοι, inter Galliæ Belgicæ populos ad Rhenũ, Coloniæ Agrippinensi finitimi ponuntur. Plin. lib. 4. cap. 17.

V C

Vcalegon] pen. cor. (Οὐκαλέγων) nobilis Troianus, qui tempore Troiani belli ob senium abstinebat armis, ut scribit Homerus lib. 3. Iliad. Inde, ut scribit Seruius, Virgil. 2. Aen. 63, rem domus ad personam transtulit, dum ait,

— iam proximus ardet

Vcalegon: Sigæa igni freta lata relucent.

Vcia] οὐκία, Ptolem. lib. 2. cap. 4. Plin. lib. 3. cap. 1. Vcia, Hispaniæ ciuitas.

V D

Vdo] udonis, m. g. (ὑποδήματος γένος) Genus uestimenti, de quo tale est epigramma Mart. lib. 14. 145, Vdones cilicij,

Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti,

Cinypho poterit planta latere sinu.

Vlpianus in l. argumẽto. §. 2. ff. de auro, argento, &c. Alia est causa udonum, quia usum calciamentorum præstant. Calceamenta sunt, ex hircinis pilis contexta. Pro hac uoce alij undonum, alij odonum, alij œdorum, legunt: perperam omnes, ut Turnebo uidetur.

Vdus] uda, udum (ὑγρὸς, ὑδαρής) quasi sudum, à sudando, dicitur humidum. Virg. 3. Georg. 78,

Nigra subest udo tantum cui lingua palato.

Plin. lib. 24. cap. 15. 9, Folia epiphoris imponuntur cum polenta supposito udo linteolo.

Vdus aqua. Mart. lib. 11. 22.

Vdus osculis. Mart. lib. 8. 38.

Aleator udus. Mart. lib. 5. 135.

Campi udi. Sil. lib. 8. 101.

Capilli udi. Ouid. 1. Metam. 88.

Genæ udæ. Ouid. 2. Fast. 82.

Humus uda. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.

Luminibus udis respiciens. Propert. lib. 2. eleg. 7. 2.

Pomaria uda mobilibus riuis. Horat. 1. Carm. ode 7. 5.

Terra uda uiret gramine. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 10.

Ver udum. Virg. 3. Georg. 86.

Via uda. Lucan. lib. 3. 17.

¶ Vdo, udas, udare, Vdum seu humidum facere. Macrob. li. 7. Saturn. cap. 12, Quæ udanda sunt corporis, uino fouentur: quæ siccanda sunt, melle terguntur.

V E

Ve] ἢ, ἤτοι, disiunctiua cõiunctio est, id significans quod Aut. Cic. Att. lib. 6, Appius enim ad me ex itinere, bis, térue, literas miserat.

Quum eam tempestas uetustásue consumpserit. Cicero 1. de Legibus 4.

Suaues grauésue sententiæ. Cic. in Orat. 84.

Omnia quæ fiunt futuráue sunt. Cic. 2. de Diuin. 28.

Nequid plus minusue dicat. Cic. pro Flacco, 9.

Geminata eleganter postponitur negatiuè. Cic. Lent. lib. 1. 9. 71, Peto à te ut id à me, néue in hoc reo, néue in alijs requiras. Idem 3. de Orat. 96. 4.

De hac particula uide Gellium lib. 5. cap. 12.

Vecors] uecordis, o. g. (ἀνόητος, ἀλιτήμων, παράφρονος) Quasi sine corde, qui, ut ait Festus, est mali, turbatiq; cordis. Cicero 1. Tuscul. 29, Alijs cor ipsum animus uidetur, ex quo excordes, uecordes, concordesq; dicuntur. Liu. 4. ab Vrbe. 215, Audita uox eius in concione stolida & propè uecors.

O uecors & amens. Cic. in Pisonem, 15.

Audacia uecors. Liu. 8. bell. Pun. 118.

Furor uecors. Catull. ad Aurelium, 15. 3.

Iuuenes uecordes. Senec. Thebaid. 1. 59.

Libelli uecordes. Tacit. lib. 2.

Libido uecors. Senec. Troade, 4. 17.

Mens uecors agitatur furijs. Ouid. in Ibin, 69.

Rixam uecordem excitare. Catull. ad Rauidum, 38. 1.

¶ Vecordissimus, Superlatiuũ. Cic. pro Domo sua, 109, Illa istius uecordissimi mentem cura metuq; terrebant.

¶ Vecordia, uecordiæ (παραφροσύνη) Terent. Andr. 4. 1. 2,

Tanta uecordia innata cuiquam ut siet,

Vt malis gaudeant, atq; &c. Sallustius, Igitur color exanguis, fœdi oculi, citus modò, modò tardus incessus, prorsus in facie, uultuq; uecordia.

Pulsat te uecordia. Ouid. 11. Metam. 46.

Vectiarius, Vecticularius] Vide Vectis.

Vectibilis] Vide Veho.

Vectigal] pen. prod. uectigalis, pen. prod. n. gen. (τέλος, φόρος, δασμὸς) Quod ex uectura penditur. Vnde & à uehendo

Digitized by Google

hendo dicitur, quum ex fundis fruges in urbem uehuntur.

Vectigal duplex est, publicum & priuatum. Vectigal publicum, Ex quibus uectigal accipit fiscus. Cicero pro Lege Manil.11.

Leuare agrum uectigali. Cicero de clar. Orat. 70. Claud.3. Paneg. 20.

Magna uectigalia. Horat.1.Serm.Satyr.2.20.

Abrumpere uectigalia. Vide Abrumpo.

Augere uectigalia. Vide Augeo.

Capere uectigal. Vide Capio.

Conseruare uectigal. Cic. pro Lege Manil.10.

Constituere uectigal. Vide Constituo.

Equidem iam non egeo uectigalibus, & paruo contentus esse possum. Cic. Attic. lib.12.141.16.

Exercere & Exigere uectigal. Cic. pro Lege Manil.2.

Exigere uectigalia. Cic. Qu. frat. lib.1.1.50.

Imponere uectigal. Cic. pro Fonteio, 9.

Obsolescere & nitere dicuntur uectigalia. Vide Obsoleo.

Pendere uectigal. Cic. pro Lege Manil.10.

Porrigere parua uectigalia. Horat.3.Carm. ode 16.8.

Vectigal, Priuatum esse dicitur, quod quisq; sumit ex reditibus & fructibus. Cic. in Parad. 63, Ex meo tenui uectigali detractis sumptibus cupiditatis. Paulus iurisc. Cæsæ arundinis, uel pali compendium, si in eodem fundo uectigal esse consueuit, ad fructuarium pertinet. Cicero in Parad. 62, Non intelligunt homines quàm magnum uectigal sit parsimonia. Cicero 2. Offic. 129, Vt bona ualetudo uoluptati anteponatur, uires celeritati: externorum autem, ut gloria diuitijs, uectigalia urbana rusticis. id est, prouentus, reditus.

Instituere uectigal. Colum. lib.8. cap.2.

Vectigaliorum (φόρων) pro uectigalium, Genitiuus pluralis. Sueton. in Augusto, cap. ultimo. Quãtum pecuniæ in ærario & fiscis, & uectigaliorum residuis.

¶ Vectigalis, & hoc uectigale, pen. prod. (ὑποτελὴς, τελεσφόρος) Quod tributum pendit. Sic prouinciæ, agri, & ij qui tributa persoluunt, uectigales dicuntur. Cic. 3. Offic. 117, Quas ciuitates L. Sylla pecunia accepta Senatusconsulto liberauisset, ut eæ rursus uectigales essent.

Vectigalis, & Immunis, contraria. Vide Immunis.

Vectigalis & stipendiarius. Liu. Vtrum Annibal hic sit æmulus itinerum Herculis, ut ipse fert, an uectigalis stipendiariusq; & seruus populi Romani à patre relictus.

Liberare uectigales & stipendiarios. Cic. de Prouin. Cons.8.

Vectigales equi. Cic.2.Philip.73.

Pecunia uectigalis, Quæ ex uectigalium reditibus prouenit. Cic.3. Verr.63.

Prouincia uectigalis. Cic. in Pisonem.69.

Socij uectigales. Cic.3. Offic.65.

Facere uectigales. Cæsar 4. bell. Gall. 474, Hos quum Sueui multis sæpe bellis experti propter amplitudinem grauitatemq; ciuitatis, finibus expellere non potuissent, tamen uectigales sibi fecerunt, ac multò humiliores, infirmioresq; redegerunt.

Vectis] huius uectis, m. gen. (μοχλὸς, ἐπιβλής) Dicitur quòd manibus percutiendo uehatur. Est enim palus è ferro siue ligno grandior, rusticis, & fabris cæmentarijs ad multa necessarius. Cæs.2.bel. Ciuil. 43, Saxa quammaximè possunt, uectibus promouent, præcipitataq; muro in musculum deuoluunt. Cic. 1. de Nat. deor. 29, Quæ molitio, quæ ferramenta, qui uectes, quæ machinæ, qui ministri tanti muneris fuerunt? Horat.3.Carm. ode 26.2.

Demoliri signum, ac uectibus labefactare conantur. Cicero 3. Verrin.84.

¶ Vectes (inquit Bud.) baculi sunt ualidi, per mediam machinam traiecti, quibus manu ductis machina dum uersatur, funem ductarium aduoluit. Ab his uectibus Vectiarij dicti sunt homines, qui uectes uersanda sucula manu ducunt. Vide Sucula.

¶ Vectiarius, uectiarij, Qui torcularia premit uectibus. Vitruuius lib.6. cap.8, Ipsum autem torcular, si non cochleis torquetur, sed uectibus & prelo premitur, ne minus longum pedes quadraginta constituatur. Ita enim erit uectiario spacium expeditum.

¶ Vecticularius, Adiect. (τοιχωρύχος) unde Vecticularia uita ducitur eorum qui uectibus parietes perfodiunt alienos, furandi gratia. Cato, Vecticulariam uitam uiuere, est repentè largiter habere, repentè nihil. Festus.

Vectis, οὐίκτησις, Insula Britannici maris, ut scribit Ptolem. lib.2. cap.3. Vuyht incolæ uocant, in qua sunt oppida Calbork & Neuport.

Vecto, uectas, Vectura] Vide Veho.

Vectones] pen. prod. (οὐέττωνες) Hispaniæ populi, Vacceis & Celtiberis proximi, ut scribit Plin. lib.3. cap.3. Horum meminit Lucanus lib.4.2,

Vectonesq; leues, profugiq; à gente uetusta, &c.

Vedra, οὐέδρα, fluuius Britanniæ insulæ, Ptolem. lib.2. cap.3. Vuere uulgò.

Vegeo] ueges, uegui (ζωοποιέω) uegere. Nonius, Veget pro uegetat, uel erigit, uel uegetum est. Pomponius, Animos Venus ueget uoluptatibus. Vsitatius est nunc Vigere.

¶ Vegetus, uegeta, uegetum, pen. corr. (ἀκμάζων) Quod sanum & incolume est: & ad corpus propriè pertinet. Gell. lib. 2, Quid igitur, inquit, dicimus, quod multos uidemus esse pecuniæ cupidos, & eosdem cum corpore esse uegeto ac ualenti? Sueton. de Cæsare, cap.45, Nigris, uegetisq; oculis, ualetudine prospera. Cic. ad Attic. lib. 10. 207. 6, Tu, quoniam quartana cares, & nouum morbum remouisti, sed etiam grauedinem, te uegetum nobis in Græcia siste, & literarum aliquid interea.

Vegeta mens, Viua, integra: apud Ciceronem, libro 1. Tusculan.64.

Vegetum ingenium. Liu. 6. ab Vrbe, 84.

Vegetus pulsus uenarum, pro Vehementi: opponitur Languido. Valerius lib.5.

Præbere se uegetum, & acrem ad aliquid faciendum. Cic.1. de Diuin.109.

Vegetior & uegetissimus. Columel lib.6. cap.20, Neque enim alio distat bonus taurus à castrato, nisi quòd huic torua facies est, uegetior aspectus, breuiora cornua. Plin. libro 18. cap. 26. 7, Hoc interuallum temporis uegetissimum agricolis, maximeq; operosum est.

¶ Veges, uegetis, Idem quod Vegetus. Liu. 1. bell. Pun. 157, A tergo Alpes urgent, uix integris uobis ac uegetibus transitæ. Vetus exemplar habet, uigentibus.

¶ Vegeto, uegetas, pen. corr. uegetare, Fortificare, recreare, uegetum facere, conseruare, seu longo tempore sanum tueri. Gellius, Memoriæ uegetandæ gratia. Quod dicimus, bona memoriæ faciendæ gratia.

¶ Vegetatio, Verbale. Apul. de Asino aureo, Vt etiam fatigationem sedentariam incessus uegetatione discuterem.

Vegeti] Asiæ populi, Murrhanis, Cappadocibus, Comagenis, & Armenijs uicini, ut scribit Pomponius Mela lib.1.

Vegetius] Flauius Renatus, comes Constantinopolitanus, scripsit ad Valentinianum principem libros quinq;: Epitomen uidelicet institutionum rei militaris, de commentarijs Catonis Augusti, Traiani, & Hadriani principum, ac Frontini. Ex Raphaelis Volater. lib.22.

Vegrandis]

Digitized by Google

Vegrandis] & hoc uegrande (ἀναύξητος) Festus, Vegrande significari alij aiunt malè grande, ut uecors, uesanus, mali cordis, maleq; sanus. Alij paruum siue minutum: ut quum dicimus, uegrande frumentum. Et Plaut. in Cistell.

Qui nisi iteres, nimium is uegrandi gradu.

Hactenus Festus. Varro libro 2. de Re rust. cap. 2. 11, Quòd quæ postea concipiunt, uegrandes fiunt atq; imbecillæ.

Veha] ὁδὸς, Via ueteribus dicebatur, quòd per eã omnia ueheretur. Varro 1. de Re rust. cap. 2. 13, A quo rustici etiam nunc quoq; uiam uehani appellant, propter uecturas.

Vehemens] pen. cor. uehementis, o. g. σφοδρὸς, βίαιος, λάβρος) Graue, magnum, urgens. Terentius Andria, 1. 1. 123,

—ne hæc quidem

Satis uehemens causa ad obiurgandum.

Idem Heaut. 3. 1. 31,

Vehemens in utranq; partem Menedeme es nimis.

Hoc genus & acrimoniam habet in se, & uehementißimum est. Author ad Heren. lib. 4. 194.

Dea uehemens. Catull. ad Licinium, 47. 5, Coalescunt primæ duæ syllabæ in uehemens.

Exordium dicendi uehemens & pugnax. Cic. 2. de Orat. 173.

Inflammari acri & uehementi quadam incitatione. Cic. 2. de Orator. 98.

Literæ uehementes, Acres, acerbæ. Cic. 6. Verr. 36.

Lupus uehemens. Horat. 2. 6.

Metu uehementi commota mens. Lucret. lib. 3. 31.

Nimium & uehemens feroxq; natura. Cic. in Vatin. 2.

Opera uehemente minister. Horat. 1. epist. 13. 1.

Oratio uehemens & atrox: cui Oratio lenitatis & mansuetudinis opponitur. Cic. 2. de Orat. 110.

Palus uehemens. Colum. lib. 4. cap. 12.

Violentia uehemens. Lucret. lib. 3. 98.

Vitis uehemens. Colum. lib. 3. cap. 1.

Vsus uehemens. Horat. 2. epist. 2. 24. Contrahuntur duæ primæ syllabæ breues in unam longam.

¶ Vehementia, uehementiæ (δεινότης) Acritudo. Plin. lib. 13. cap. 8. 1, Flore candido cum uehementia odoris.

¶ Vehementer, Aduerb. (σφοδρῶς, δεινῶς, βιαίως) Acriter, admodum. Cic. 8. Philip. 245, Vehementer me agere fateor: iracundè, nego. Lucret. lib. 4. 7.

Quæ uehementer, acriter, animosè fiunt. Cic. 4. Tusc. 78.

Admirari uehementer. Cic. 4. Acad. 113.

Aduersari uehementer. Cic. 7. Verr. 140.

Displicet uehementißimè. Cic. 4. Acad. 241.

Dolet uehementer. Terent. Adelph. 4. 5. 48.

Excusare uehementer. Cic. 3. Verr. 72.

Exercere se uehementer in aliqua re. Cic. 1. Orat. 73.

Expectare uehementer literas alicuius. Cicero ad Brutum, libro 11. 15. 3.

Fefellit uehementer. Lent. ad Senatum, lib. 12. 15. 7.

Insanire uehementer. Plaut. Merc. 18. 19.

Inuehi uehementer. Cic. 6. Verr. 7.

Minari uehementer. Cic. 4. Verr. 117.

Pertinet uehementer ad rem aliquam. Varro 1. de Re rust. capite 55. 4.

Repugnare uehementer. Cic. 4. Acad. 83. Idem 5. de Fin. 134.

Vindicatum seuerè ac uehementer. Cic. 7. Verr. 104.

Velim uehementer. Terent. Eunuch. 5. 9. 39.

Vehes, uel Vehis] Vide Veho, uehis.

Vehia] uehiæ, Oscorum lingua Plaustrum dicitur.

Veho] uehis, uexi, uectum (ἄγω, ὀχέω, ἐποχέω) uehere, Propriè de naui, equo, cæterisq; quadrupedibus & plaustris dicitur. A Vehiare, Osco uerbo. Plaut. Mostell. 9. 86,

Magni sunt oneris: quicquid imponas, uehunt.

Item Bacch. 1. 73,

Nã ut è naui uecta es, credo timida es aliquantũ soror.

Curru uehere aliquem. Ouid. epist. 21. 19.

Curru uehere. Cic. 1. Tuscul. 183, Quum enim illam ad solenne & statutum sacrificium curru uehi ius esset.

Curru quadrigarum uehi. Cic. 2. de Diuin. 213.

In curru uehi. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 10.

Dorso cornipedis uehi. Senec. Hippol. 6. 15.

Equo uehi. Ouid. 3. de Arte, 155,

Parua uehatur equo.

Equus in quo uehebar, mecum unà demersus rursus apparuit. Cic. 2. de Diuinat. 208.

Naui uehimur. Lucret. lib. 4. 78.

Phaselis pictis uehitur circum sua rura. Virg. 4. Georg. 58.

Amne uehere. Ouid. 2. Metam. 50.

Vexerat Europen fraterna per æquora taurus. Martial. lib. 2. 61. Cic. 1. de Nat. deor. 105.

Vehunt per maria uasta ratibus. Plin. lib. 12. cap. 19. 2.

Vehere fructus ex agris. Liu. 1. bell. Pun. 250.

Cibum ore uehit formica. Ouid. 1. de Arte, 19.

Carpenta uehebant matres Ausonias. Ouid. 1. Fast. 24.

Ventrem & grauem uehere. Ouid. 9. Metam. 138.

Sex motibus uehi. Cic. de Vniuers. 55.

Aetas uehit fortunam. Lucret. lib. 3. 220.

Bella uehere trans pontum. Senec. Thyeste. 1. 9.

Vehitur oratio tanquam in mari, per translationem. Cic. 1. Tuscul. 116, Itaq; dubitans, circunspectans, hæsitans, multa aduersa reuertens, tanquam ratis in mari immenso nostra uehitur oratio.

Precium uehendi. Ouid. 3. Fast. 23.

¶ Vehens, uehentis, Participium (ἐποχῶν) Cic. de clar. Orat. 185, Sed in te intuens Brute doleo, cuius in adolescentiam, per medias laudes quasi quadrigis uehentem, transuersa incurrit misera fortuna Reipub.

¶ Vectus (ὠχημένος) Aliud partic. ut,

Multa per æquora uectus. Catul. ad fratris tumulum, 96. 1.

Diuersa per æquora uecti. Virg. 1. Aen. 76.

Apes uectæ liquidum trans æthera. Virg. 7. Aen. 13.

¶ Vecto, uectas (ἐποχέω) uectare, Frequentatiuum. Gell. libro 16. cap. 19, Dorso super fluctus edicto uectasse. Propert. 3. eleg. 3. 10.

Corpora uectare carina. Virg. 6. Aen. 79.

Humeris uectari. Horat. Epod. ad finem.

¶ Vectabulum, uectabuli, pen. cor. (ὄχημα) Idem quod Vehiculum. Gell. lib. 20. cap. 1, Iumentum quoq; non id solum significat quod nunc dicitur, sed uectabulum etiam, quod adiunctis pecoribus detrahebatur.

¶ Vectio, Verbale (ὄχησις, ἀγωγὴ) Cic. 2. de Nat. deor. 226, Efficimus etiam domitu nostro quadrupedum uectiones.

¶ Vector, uectoris, pen. prod. m. g. (ἐποχος, ἐποχούμενος, ἐπιβάτης) Qui in aliena naui uel equo, uel plaustro uehitur precio. Quintilianus in Corpore proiecto, In nauim filij mei malè permutatus uector imponor. Cic. 2. Philip. 234, Et summi gubernatores in magnis tempestatibus à uectoribus admoneri solent.

Timidi & perterriti uectores. Cic. 3. de Nat. deor. 129.

Vector, qui uehit. Ouid. 1. Fast. 87,

Ecce rudens rauco Sileni uector asellus

Intempestiuos edidit ore sonos.

Fulminis uector Aquila. Stat. 9. Thebaid. 162.

Vectores, metaphoricῶs pro Ciuibus. Cic. ad Attic. lib. 2. 24. 6, Male uehi malo alio gubernante, quàm tam ingratis uectoribus bene gubernare.

Vectoria

Digitized by Google

Vectoria nauigia, pro Maioribus. Caes. 5. bell. Gall. Qua in re admodum fuit militum uirtus laudanda, qui uectorijs quibusq; nauigijs, non intermisso remigandi labore, longarum nauium cursum adaequauerunt.

¶ Vectarius, Adiect. (ὀχητικός) ut, Vectarius equus, Qui uehit, aptusq; est ad uehendum. Varro libro 2. de Re rust. capite 7. 12.

¶ Vectibilis, & hoc uectibile, pen. corr. Verbale. Senec. 3. Nat. quaest. Aquae medicatae, & ob hoc ponderosae: & ipsius insulae materia uectibilis.

¶ Vectura, uecturae, penult. prod. (ἀγώγιμον) Varro de Re rust lib. 2. cap. 7. Equi quòd alij sunt idonei ad rem militarem, alij ad uecturam, alij ad admissuram, &c. Cic. ad Att. lib. 1. 2. 13, Misimus qui pro uectura solueret. Et 3. Verr. 105, Longa difficilisq; uectura.

Licere aut exercere uecturas nauium. Papin. in l. si urbana. ff. de condict. indeb.

Facere uecturam, Vehendo parare sibi lucrum. Quint. in Pastu cadauerum.

¶ Vehiculum, uehiculi, pen. corr. (ὄχημα, ἀπήνη, ὄχος) In quo aliquid uehitur, quod cum quatuor rotis Phryges traduntur inuenisse, teste Plinio libro 7. cap. 56. Cic. 7. Verr. 146, Omnesq; dij, qui uehiculis thensarum solennes coetus ludorum initis, &c. Idem in Pisonem, 48, Nummus interea mihi Caesar, neglectis uehiculis triumphalibus domi manet & manebit.

Camerata uehicula. Vide Camera.

Meritoria uehicula. Vide Mereo.

Anteire uehiculo. Vide Anteeo.

Comparare furtorum uehiculum. Cic. 7. Verr. 48.

¶ Vehes, uehis, uel Vehis, huius uehis, foem. gen. (ἐλκυθρον) à Vehendo, dicitur quantum foeni uel stercoris una uectura in plaustris, uel alijs instrumentis ferre possumus. Plin. lib. 36. cap. 15. 9, Amplitudinem cauis eam fecisse proditur, ut uehem foeni largè onustam transmitteret. Columella libro 11. capite 2, Satis erit in singula iugera uehes stercoris comportare numero decem & octo. Vehes autem stercoris habet medios octoginta. Sic libro 11 cap. 2. 10, Materies si roborea est; ab uno fabro dolari ad unguem per quadratā debet pedum x x. haec erit uehis una. Pinus autem v. & x x. pedum aequè ab uno expeditur, quae & ipsa uehis dicitur.

Veia] Οὐεΐα, Venefica quaedam mulier: cuius meminit Horat. Epod. 5. 6.

Veios] Οὐηΐους, diximus urbem in Hetruria, quam Camillus cepit. Haec insignis fuit bellorum frequentia cum Romanis. Vnde quum Nero domum aedificaret amplissimam, editi fuerunt illi uersus,

> Roma domus fiet, Veios migrate Quirites,
> Si non & Veios occupat ista domus.

Veteres Veij. Propert. lib. 4. eleg. 11. 6.

¶ Veiens, Veientis (Οὐηΐης) Populus Veiorum. Cic. 1. de Diuin. 161, Quum lacus Albanus praeter modum creuisset, Veientem quendam ad nos hominem nobilem perfugisse, eumq; dixisse, ex fatis quae Veientes scripta haberent, &c. Et paulò post, 162, Quum autem Veientes bello fessi legatos ad Senatum misissent, &c.

Populi Veientum. Silius lib. 7. 8.

¶ Veiens, Adiect. (Οὐηϊεντανός) Cic. 1 de Diuin. 161, Quid, quod in annalibus habemus, Veienti bello, &c.

Ager Veiens. Cic. pro Rosc. Amer. 27.

Arui Veientis emptor. Horat. 2. epist. 2. 34.

Solum Veiens. Stat. 4. Syllu. 5. 11.

¶ Veientanus, penult. prod. Aliud Adiect. (Οὐηϊεντανός) ut, Vinum Veientanum. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 29.

Gemma Veientana. Plin. lib. 37. cap. 10. 42. Veientana Italica gemma est Veijs reperta, nigram materiam distinguente limite albo. De Veientana gemma scribit & Solinus cap. 8. sub finem.

Veiouis] pen. corr. (μικρὸς Ζεύς) ueteribus dicebatur deus, cui dempta atq; detracta esset iuuandi facultas. Nam quosdam deos ut prodessent, celebrabant: quosdam ne nocerent, placabant. De quibus abundè Gell. lib. 5. cap. 12. Vbi corrigendus est locus in fine capitis. Sic enim legitur in omnibus quos uidimus codicibus, Arungus quoq; habetur & Rubigus. Vbi Auerruncus legendum est. Cic. 3. de Nat. deor. 85, Quid Veioui facies? quid Vulcano?

Veiouem, interpretatur Ouidius paruum Iouem, 3. Fast. 89.

Vel] ἤ, εἴτε, ἤτοι, Coniunctio plerunq; disiunctiua: ut, Vel scribam, uel ad te ueniam. Plaut. Mil 14. 28,

> Vel adest, uel non. Virg. 1. Aen. 150,
> Quid tantum Oceano properent se tingere soles
> Hyberni, uel quae tardis mora noctibus obstet.

Vel, copulatiua. ut, Maximè me tibi amicum facit uel uirtus uel doctrina tua. Terent. Eunuch. 2. 3. 27,

> — hanc tu mihi uel ui, uel clàm, uel precario
> Fac tradas.

Multorū uel honori, uel periculo seruire. Cic. de clar. Orat. 131.

Sunt ista quidem uel magna, uel potius maxima. Cic. Qu. frat. lib. 2. 16. 1.

Vel, pro Veluti, inquit Donatus. Terent. Hecyr. 1. 1. 3.

> Per pol quàm paucos reperias meretricibus
> Fideles euenire amatores, Syra:
> Vel hic Pamphilus iurabat quoties Bacchidi, &c.

Idem Eunuch. 3 1. 7.

Vel, Etiam. interprete Donato. Terent. Andr. 3. 2. 9,

> Vel hoc quis non credat, qui nôrit te, abs te esse ortum?

Hic ironia est, teste Donato. Virg. 11. Aen. 52,

> Vel Priamo miseranda manus.

In his duobus exemplis Budaeus Vel, pro Nam, positum dicit. Idem 8. eclog. 14,

> Carmina uel coelo possunt deducere lunam.

Terent. Heaut. 4 6. 2,

> Nulla est tam facilis res, quin difficilis siet,
> Quam inuitus facias: uel me haec deambulatio
> Quàm non laboriosa, ad languorem dedit.

Cic. Attic. Vt uel perire maluerit, quàm perdere omnia.

Vel pro Saltem. Terent. Phorm. 2. 1. 71,

> Postremò si nullo alio pacto, uel foenore.

Vel etiam. Plaut. Menaeb. 15. 17,

> — utere
> Vel tu, uel tua uxor, uel etiam in oculos compingite:
> — uel hercle enica,
> Nunquam hinc feres à me. Plaut. Aul. 31. 22.

Vel maximè. Cic. 4. Acad. 17, Statuere enim qui sit sapiens, uel maximè uidetur esse sapientis.

Vel minimum. Cic. in Orat. 49, Hoc in genere neruorum uel minimum suauitatis autem est uel plurimum.

Vel mediocris. Cic. 2. de Orat. 65, Haec sunt omnia ingenij uel mediocris, exercitationis autem maximae.

Vel plurimum. Cic. 4. Verr. 131, Nam quod in publicanorum causis uel plurimum aetatis meae uersor, &c.

Vel quod multò etiam minus est ferendum. Cic. 4. Verr. 131.

Vel, in principio sententiae positum, pro Nam, indignationi interdum seruiens: à Graecis tractum uidetur, qui ἢ eodem fermè modo utuntur. Quare miror quid Quintilianus his uerbis lib. 9. intelligi uoluerit, cap. de figuris, Alia, inquit, commendatio uetustatis, cuius amator unicè Virgilius fuit:

Digitized by Google

Vel quum se pauidum contra mea iurgia fingit
Artificis scelus. & reliqua: quæ scripta sunt 1. Aen. 5. quasi scilicet simile sit illi,
Progeniem sed enim Troiano, &c. quum tamen Cicero non semel usus sit in eo sensu, à quo, ut opinor, Virgilius sumpsit potius, quàm ab antiquitate obsoleta retulit. Cic. pro Flacco, 35, Vel quod est in eodẽ decreto scriptum, homines clarißimos ciuitatis amplißimis usos honoribus hoc Prætore circumuentos: cur hi neq; in iudicio adsunt, neq; in decreto nominantur? Ac si diceret, Quid impudentius quàm hoc dicere? Terent. Andr. 3.2.9.
Vel hoc quis non credat, qui te nôrit abs te esse ortum? Budæus.

Velabrum, Velamen, Velamentum, Velarium] Vide Velum.

¶ Velatura facere olim dicebantur, qui in uelabro homines uehebant mercede: ut author est Varro lib. 4. de Ling. Lat.

Velatus] Vide Velo, uelas, in Velum.

Veles] uelitis, penult. corr. masc. generis (γυμνὸς, γυμνίτης, ἀκροβολιστὴς) Miles leuißimè omnium armatus, qui & uelatus & ferentarius dicitur. Refert Aelianus, ordinem pedestrem in militia diuidi solitum trifariam: in armatos, quæ grauis armatura dicitur: & uelites, qui leuißimè omnium armantur, unde & expediti nuncupantur: non enim ocreas aut loricam induunt, sed tantùm iaculis & fundis utuntur. In tertio ordine sunt peltati, à pelta paruo & leui scuto: hi medij erant inter grauem armaturam & leuem. Liu. 6. bell. Pun. 19, Et ubi ad coniectum teli uentum est, signo dato uelites desiliunt. Cicero de claris Oratoribus, 147.

Hastæ uelitibus amentatæ. Ouid. in Ibin, 10,
Vtq; petit primò plenum flauentis arenæ,
Nondum calfacti uelitis hasta solum,

Velites, quasi uolites dicuntur. Cic. de Repub. Militari more ueterum uelocißimi, cum scutis leuibus, pedites ad hoc ipsum exercitati, ijsdem miscendi, quos expeditos quasi uolitantes, uolites appellabant. Inde uersa litera o in e, uelites. Vel ἀπὸ τοῦ βάλλειν, id est, à iaculatione, eò quòd tela tantùm mißilia secum gerant.

Veles scurra. Cic. Papirio, Me autem à te, ut scurram uelitem, malis oneratum esse non molestè tuli. Scurram uelitem dicit, scurram tironem, non ueteranum, grauis armaturæ. ut enim si ueles cum armato milite congrederetur, malè acciperetur: sic ut uelitem scurram se uerberatum esse iocatur à Papirio dicacißimo & acerrimo scurra. Turnebus.

¶ Velitor, pen. corr. uelitaris (γυμνιτεύω, ἀκροβολίζω) uelitari, Digladiari, pugnare.

Velitari, ad uerba interdum transfertur, pro Iurgari. Plautus Menæch. 17. 20,
Nescio quid uelitati estis inter uos duos.
Gell. lib. 6. cap. 11, Cum inquinatißimis hominibus non est conuicio decertandum, neque in maledictis aduersum impudentes & improbos uelitandum: quia tantisper similis & compar eorum fias, dum paria & consimilia dicas, atq; audias.

¶ Velitatio, uelitationis, Verbale (γυμνιτεία, ἀκροβολισμὸς, λογομαχία) Pugna, digladiatio. Plaut. Rud. 13. 41,
Equidem meam uelitationem exerceo,
Nam omnia corrusca præ tremore fabulor.

Velitatio, inquit Festus, Est ultrò citroq; uerborum obiectatio ab exemplo uelitaris pugnæ. Plaut. Asin. 7. 41,
Verbis uelitationem fieri compendio uolo.

¶ Velitaris, & hoc uelitare, pen. prod. (γυμνιτικὸς, ἀκροβολιστικὸς) Quod ad uelites pertinet. Vnde uelitaris pugna. Sallust. in Iugurtha, Præterea iêre sagittarij & cohors peligna cum uelitaribus armis itineris properandi causa. Liu. 6. bell. Pun. 19, Et septena iacula quaternos longa pedes data, præfixa ferro, quale hastis uelitaribus inest.

¶ Velitatim, penul. prod. Aduerb. (κατὰ διαλείμματα) significat Per saltus & interualla: quòd uelites pugnando, saltibus utantur. Sisenna lib. 1. Histor. Nos una æstate in Asia & Græcia gesta idcirco continentia literis mandauimus, ne uelitatim aut saltuatim scribendo, lectorum animos impediremus. Quidam legunt, uelicatim.

Velia] Ἐλέα, Lucaniæ oppidum in Italia ad mare situm. Inde Velinus, pen. prod. Adiect. Virg. 6. Aen. 74,
Iniice (nanq; potes) portusq; require Velinos.

¶ Veliensis, & hoc Veliense, Aliud Adiectiuum. Cic. libro 7. epist. Famil. cuius initium, Amabilior mihi Velia fuit, &c. (nescio quid enim Velienses uerebantur) &c.

Velificum] Vide Velum.

Velina] Βελίνα, Regio in Vrbe, Palatino monti coniuncta, in qua Valerij Publicolæ, & Victoriæ, deorumq; penatium ædes erant. Dicta Velina, quòd ibi pastores Palatini uellere lanam sint soliti. unde Velinus lacus. Plin. lib. 33. cap. 2. & Colum. lib. 8. cap. 16. 2.

Velitaris, Velitatim, Velitor] Vide Veles.

Velitræ] pen. prod. Velitrarum (Οὐελίτραι) Ciuitas Volscorum insignis fuit. Inde Veliternus ager dictus, quam Volscis uictis Romani ademerunt, ut scribit Liu. lib. 7. Inde etiam Veliterni, populi, Velitrarum incolæ dicti, quos commemorat. Plin. lib. 3. cap. 5. Ex ea urbe gentem Octauiam fuisse testatur Sueton. in Augusto. Refert Dionys. lib. 7. pestilentiam adeò Velitras esse depopulatã, ut ex decem partibus Veliternorum uix una superfuerit.

Veliuolus] Adiect. Vide Velum.

Vella] uellæ (κώμη) ab antiquis dicebatur pro Villa. unde Vellaturam facere. quod Varro declarat his uerbis, lib. 1. de Re rust. cap. 2. 13, A quo rustici etiam nunc quoq; uiam uehiam appellant, propter uecturas: & uellam, non uillam, quò uehunt, & unde uehunt. Item dicuntur qui uecturis uiuunt, uellaturam facere.

Vello] uellis, uelli & uulsi, uulsum (τίλλω, μαδίζω, αὐάω, ἐκτίλλω, ἐκσπάω) uellere, Extirpare: ut, Vellere herbas.

Radicitùs uellere, uel cum radice. Colum. lib. 11. cap. 3. 36. Plin. lib. 12. cap. 12. 4.

Ex patellis uellere emblemata. Cic. 6. Verr. 48.

Tondere, radere, & uellere. Sueton. de Cæsare, cap. 45, Circa corporis curam morosior, ut non solùm tonderetur diligenter, ac raderetur, sed uelleretur etiam. hoc est, Pilum sibi ad radicem uelli iuberet: quod nonnullæ mulierculæ facere solent, ne amplius renascatur.

Arbos solo uellitur ruptis radicibus. Virg. 2. Aen. 6.

Barbam uellere, Prouerbium est, ait Erasmus, quo summum contemptum, ac ludibrium significamus. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 27,
— barbam tibi uellunt
Lasciui pueri.

Capillos albos à stirpe uellere. Propert. lib. 3. eleg. 24. 7.

Comam uellere. Martial. lib. 2. 11.

Herbas uellens dentibus. Ouid. 8. Metam. 162.

Munimenta uellere, sepulchra, uallum, Eruere, proijcere in terram. Liu. 2. ab Vrbe, 106. Idem 6. bell. Pun. 68, Aræ, foci, deûm delubra, sepulchra maiorum uulsa, temerata ac uiolata. Idem 10. ab Vrbe, 119.

Pectora uelluntur secreto morsu. Stat. 5. Syl. 2. 1.

Pisces uellere ex æquore. Ouid. 2. Serm. Satyr. 3. 47.

Poma uellere manu, Tibull. lib. 3. eleg. 5. 4.

Pontem

Digitized by Google

Pontem uellere. Virg. 8. Aen. 130.
Postes uellere à cardine. Virg. 2. Aen. 97.
Signa uellere castris. Virg. 4. Georg. 22.
Spicula uellere. Virg. 10. Aen. 178.
Spinas uellere. Cic. 4. de Fin. 9.

¶ Vulsus, Participium (τετιλμένος) Vulsa corpora à Quintiliano in Proœmio lib. 8. dicuntur, Corpora si quis uulsa, inquit, atq; fucata muliebriter comat, fœdißima sunt ipso formæ labore.

Tela uulsa pectore. Lucan. lib. 5. 46.

¶ Vulsura, uulsuræ, pen. prod. (τίλσις) ipsa uulsio. Varro 2. de Re rust. cap. 11. 7, Quam demptam & conglobatam, alij uellera, alij uellumina appellant: ex quorum uocabulo animaduerti licet, prius lanæ uulsuram, quàm tonsuram inuentam.

¶ Vellico, uellicas, pen. corr. (νύσσω) uellicare, Frequenter uellere: quod propriè fit, quum extremas corporis partes uellimus, & pressando infestamus. Propert. libro 2. eleg. 5. 2. Plaut. Mostell. 10. 61,

Viden' pictum ubi ludificatur cornix uolturios duo?
Cornix astat: ea uolturios duo uicißim uellicat?

Quintil. lib. 6. cap. 1. 31, Ex pædagogo se uellicari respondit. De puero flente.

Vellicare, per translationem ponitur pro Criminari, mordere, lacerare. Plaut. Merc. 7. 65,

Contemplent, conspiciant, nutent, nictent, sibilent, uellicent,
Vocent, molesti sint. Gell. libro 4. cap. 15, In quibus plura inscitè aut malignè uellicant. De Sallustij scriptis. Cic. pro Cornelio Balbo, 47, More hominum inuident, in conuiuijs rodunt, in circulis uellicant.

Absentem uellicare. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 16.
Beneficium uellicare. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 28.
Vellicare opus alicuius. Varro lib. 3. de Re rust. cap. 16. 5.

¶ Vellicatus, huius uellicatus, pen. prod. (νυγμα) Plin. libro 28. cap. 6. 4, Extremitates corporis uel aurium uellicatibus perstringi. Vetustum exemplar omittit hanc dictionem, uellicatibus.

¶ Vellicatio, Verbale. Senec. de Vita beata. Quum non tantum lacerationes, sed etiam uellicationes effugerit. Item 3. de Ira, metaphoricè accipit pro molestijs, Detrimenta, iniurias, conuicia, uellicationes contemnamus.

¶ Vellicatim, pen. prod. Vide Velitatim, in Veles.

Vellus] uelleris, pen. corr. n. g. (πόκος) Lana ex ouibus detonsa. Varro de Re rust. lib. 2. cap. 11. 7, Diligentiores tegeticulis subiectis oues tondere solent, ne flocci intereant. Dies ad eam rem sumuntur sereni, & ijs id faciunt ferè à quarta ad decimam horam: quoniam sole calidiore tonsa ex sudore eius lana fit mollior & ponderosior, & colore meliore. Quam ademptam & conglobatam, alij uellera, alij uellumina appellant: ex quorum uocabulo animaduerti licet, prius lanæ uulsuram, quàm tonsuram inuentam. Vide paulò ante Velina.

Ouis auratæ uellus. Ouid. 6 epist. 1.
Atrum uellus. Ouid. 7. Metam. 49.
Ferina uellera. Ouid. 11. Metam. 1.
Fulua uellera. Ouid. epist. 6. 5. Intelligit uellus aureum.
Hirsuta uellera setis leonis. Ouid. 2. Fast.
Milesia uellera. Vide Miletus.
Stamina facta de nigro uellere. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 13.
Niuea uellera. Virg. 4. Aen. 92.
Perfusa uellera illuuie. Virg. 3. Georg. 113.
Pullum uellus. Ouid. 4. Fast. 124.
Splendentia uellera lanæ niueæ. Sil. lib. 15. 140.
Tenuia uellera folijs depectant Seres. Virg. 2. Georg. 15.
Infuscare uellera. Vide Infusco.
Inquinare uellus murice. Vide Inquino.
Mollire uellera. Ouid. 6. Metam. 5.
Mutare uellera luteo. Vide Muto.
Stratis uelleribus iacebat. Virg. 7. Aen. 19.
Vellera, pro frondibus. Ouid. de Nuce, 27,

At simul induimus nostris sua uellera ramis, &c.

Velo] uelas. Vide Velum.

Velocasses] Populi sunt Galliæ citra Rhotomagum, quibus etiam olim Rhotomagum attributum erat: hodie Vilcaßinenses appellati: qui & hoc tempore bipartiti sunt in Normanos & Francos Velocasses. Normani inter Andelam & Heptam siti sunt, ubi oppidum est Gisortium, & castellum Andliacum: Velocasses Franci incolunt inter Eptam & Aesiam. Sic enim Vibius Sequester appellat fluuium Galliæ, quem hodie Isaram appellamus: à quo & oppidum pons Isaræ nomen habet. Horum populorum meminit Cæsar lib. 2. bell. Gall.

Velox] uelocis, pen. prod. Adiect. (ὠκύς, ταχύς, θοός, ποδώκης, ῥοαῖος, ποδάρκης, καρπάλιμος) Celer; à uolando, quasi uolox. Plin. libro 8. cap. 34. 1, Velox saltatu, uenatu uiuens.

Ferro uelox. Stat. 3. Thebaid. 80.
Iacula uelox. Virg. 11. Aen. 152.
Ad facinus uelox. Claud. 1. in Ruff. 49.
Ad præmia uelox. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 11.
Achilles uelox. Vide Achilles.
Aeui uelocis memor. Senec. Herc. fur. 3. 8.
Alæ uelocet. Claud. 1. in Ruffin. 25.
Animum uelox. Horat. 1. epist. 2. 3.
Annus uelox. Stat. 5. Thebaid. 92.
Cerui ueloces. Virg. 5. Aen. 51.
Crura uelocia. Ouid. 1. Metam. 62.
Equi ueloces. Ouid. 8. Metam. 112.
Horæ ueloces. Ouid. 2. Metam. 24.
Iaculum uelox. Virg. 3. Georg. 106.
Ingenium uelox. Ouid. 8. Metam. 51.
Ingenium uelox ac mobile. Quintil. lib. 6. cap. 4. 6.
Membra uelocia. Sil. lib. 17. 109.
Oculo ueloci percurrere aliquid. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 12.
Pila uelox. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 3.
Procella uelox. Horat. 3. Carm. ode 27. 13.
Victoria uelox. Horat. 1. epist. 19. 13.
Nihil est annis uelocius. Ouid. 10. Metam. 105.

¶ Velox, pro Velociter. Virg. 5. Aen. 90,

— ille ictum uenientem è uertice uelox
Præuidit, celeriq; elapsus corpore cessit.

¶ Velocitas, penul. corr. uelocitatis (τάχος, ταχύτης, ὠκύτης) Celeritas. Cic. 2. de Fin. 180, Quid si in ipso corpore multa uoluptati præponenda sunt, ut uires, ualetudo, uelocitas, pulchritudo?

Pernicitas & uelocitas. Cic. 5. Tusc. 64.
Pernix uelocitas. Vide Pernix.
Velocitas corporis, celeritas appellatur. Cic. 4. Tusc. 48.
Videmus alios uelocitate ad cursum, alios uiribus ad luctandum ualere. Cic 1. Offic. 150.
Concertare uelocitate nandi. Vide Concerto.
Exercitata studio uelocitas. Quint lib. 5 cap. 10. 86.
Cogitationum uelocitas. Plin. lib. 7. cap. 12. 2, Quoniam uelocitas cogitationum, animiq; celeritas, & ingenij uarietas multiformes notas imprimit.

¶ Velociter, penul. corr. Aduerb. (ταχύ, ταχέως, ὠκέως, καρπαλίμως) Celeriter. Cic. de Vniuers. 39, Quæ uelocißimè mouebant

Digitized by Google

mouebantur, eu celeritate uinci à tardioribus: & quum superabat, superari uidebantur.

Auferre aliquid uelociter. Ouid. 4. Fast. 89.

Currere uelocius. Ouid. 10. Metam. 116.

Peruolare in aliquem locum uelocius. Cic. in Somn. Scip. 32.

Velum] ueli (ἱςίον, ὀθόνη, ἀρμενον, λαῖφος, καταπέτασμα, παραπέτασμα) Tegmen: à Volo, uolas, nonnulli deriuant, quòd uela uentis aptata, uolitare uideantur. Varro à uelleribus, quòd ex ouium uelleribus fierent. Plin. libro 12. cap. 19. 2, Vehunt per maria uasta ratibus, quas neq; gubernacula regant, neq; remi trahant uel impellant, non uela, non ratio ulla adiuuet.

Tenor ueli. Lucan. lib. 5. 142.

Carbasina uela. Vide Carbasus.

Ferruginea. Lucret. lib. 4. 15.

Fugacia. Ouid. epist. 13. 5.

Lutea. Lucret. lib. 4. 15.

Nautica. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 22.

Niueis tentoria uelis. Virg. 1. Aen. 95.

Nutantia. Lucan. lib. 8. 10.

Parua. Horat. 4. Carm. ode 15. 1.

Passa. Vide Passus, in Pando.

Rusa. Lucret. lib. 4. 15.

Tumida. Horat. 2. epist. 2. 41.

Abeuntia uela prosequi oculis. Ouid. epist. 5. 11.

Aequare uela. Vide Aequo.

Aptare classem uelis. Virg. 3. Aen. 95.

Arripuere tellurem uelis. Virg. 3. Aen. 96.

Cadunt uela. Virg. 3. Aen. 42.

Leuibus uelis cadentia castra. Valer. 2. Argon. 90.

Contrahere uela. Vide Contraho.

Turgida uela contrahere. Horat. 2. Carm. ode 10. 5.

Deducunt uela nautae. Ouid. 3. Metam. 133.

Deserta uento uela. Senec. Agamemn. 6. 15.

Dirigere uela in medio freto. Ouid. 1. Fast. 93.

Dare uela, Ventis se committere & nauigare. Quintilianus lib. 10. cap. 3.

Dare uela retrorsum: pro, In diuersum mutare sententiam, uitaeq; institutum. Horat. 1. Carm. ode 34. 1. À nauigantibus, qui cursus errorem uersis uelis corrigunt.

Dabant uela in altum. Virg. 1. Aen. 8.

Dare uela uentis. Virg. 4. Aen. 109.

Laeta uela pelago dare. Senec. Troad. 4. 1.

Vela dare suae famae, per translationem: pro, Celebrem facere famam suam. Martial. lib. 8. 70.

Ingenio uela dare. Ouid. 3. Fast. 158. ad Bacchum.

Nauigia uelis euntia. Plin. 9. cap. 15. 7.

Facere uela, Idem quod Vela dare. Cic. 7. Verr. 70.

Nauis fertur uelis uentoq;. Lucret. lib. 4. 182.

Flectere uiam uelis. Virg. 5. Aen. 6.

Implere uela uentis. Virg. 7. Aen. 5.

Inflata uela secundis Notis. Senec. Agamemn. 2. 7.

Intendere uela uentis secundis. Virg. 3. Aen. 137.

Intendunt uela Zephyri secundi. Virg. 5. Aen. 7.

Intenta uela theatris. Lucret. lib. 4. 15.

Humida uela legit nauita. Virg. 1. Georg. 75.

Ministrare uelis. Virg. 6. Aen. 61.

Obducere uelum. Vide Obduco.

Obtendere uelis rem aliquam. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 22.

Pandere tota uela. Quint. lib. 6. cap. 1. 39.

Quaerebam igitur utrum panderem uela orationis statim. Cicero 4. Tusc. 15.

Alas uelorum pandere. Virg. 3. Aen. 104.

Permittere uela uentis. Quint. Tryphoni, in praefat. 3, Permittamus uela uentis, & oram soluentibus bene precemur. hoc est, Editionis ancipitem euentum, utcunq; cadet, experiamur. Erasmus.

Aequatis uelis procedit classis. Virg. 4. Aen. 198.

Soluere uela. Virg. 4. Aeneid. 115.

Subducta uela. Silius lib. 6. 65.

Pleno subit ostia uelo. Virg. 1. Aen. 81.

Subnectere totum uelum antennis. Ouid. 11. Metam. 97.

Tendunt uela Noti. Virg. 3. Aen. 54.

Concaua uela tenet uentus. Ouid. epist. 6. 14.

Trahere uela. Virg. 4. Georg. 24.

Aurae uocant uela. Virg. 5. Aen. 72.

Velis equisq;: id est, Omnibus neruis, omni conatu. Cic. ad Qu. frat. libro 2. 16. 3, Sic ego quoniam in isto homine colendo tam indormiui diu, te mehercule saepe excitante, cursu corrigam tarditatē, tum equis, tū uelis. Vetus exemplar legit, tum uerò quadrigis. Idem libro 3. Offic. 159, Cum his, uelit equisq; (ut dicitur) si honestū tui ac retinere sententia est, decertandū est. In his exemplis respexit Cicero ad utriusq; pugnae genus equestre, ac nauale. Ex Erasmo. Hieronymus Ferrarius in suis annotationib. in Philippicas, de hoc prouerbio loquens, corrigit locum, & legit, Viris equisq;: idq; confirmat tum libris manuscriptis, tum aliorum etiam scriptorum autoritate: etiam illo argumento, quòd res militaris equis potius & uiris administratur, quàm equis & uelis.

Remis, uelisq;, idem cum priore significat. Inde translatum, quòd quū nauis simul & remigio, & uelo impellitur, summus est nautarum conatus. Cic. lib. 3. Tusc. 43, Tetra enim res est, misera, detestabilis, omni contentione, uelis (ut ita dicam) remisq; fugienda. Plaut. Asin. 5. 5,

Remigio, ueloq;, quantumq; poteris, festina & fuge.

Erasmus.

¶ Velifico, uelificas, pen. corr. (ἱςίον πετάννυω) uelificare: uel Velificor, uelificaris, uelificari, deponens, Vela facere, siue dare uela, & nauigare. Plin. lib. 9. cap. 33. 2, Nauigant ex his ueneriae: praebentesq; concauam sibi partem, et alteram aurae opponentes, per summa aequorum uelificant. Propert. lib. 4. eleg. 10. 2,

Nauta per urbanas uelificabat aquas.

Velificari honori suo, per translationem. Cic. 1. de Leg. agrar. 17, Quòd si quis uestrûm spe ducitur, se posse turbulenta ratione honori uelificari suo: primùm me Consule id sperare desistat. hoc est, Euadere ad summos honores non uirtute, & maiorum gloria, sed uiolenta quadam ratione: ut solet fieri ab iis, qui quascunq; fortunas experiuntur, uelis in altum elatis.

Velificari, Vela in altum extendere, quod fugientes & simulantes facere solent: unde pro simulare & fugere ponitur. nisi quis malit accipere, pro Fortunam temerè experiri, & nullo consilio aliquid facere: quod solent, qui uela uentis expandunt. Caelius ad Cic. lib. 8. 10. 8, Quare tibi suadeo, quicunq; est istic status rerum, diligenter & cautè perscribas, ne aut uelificatus alicui dicaris: aut aliquid, quod referret scire, reticuisse.

¶ Velificatus, pen. prod. Particip. Propert. lib. 2. eleg. 29. 8.

Vna ratis fati nostros portabit amores

Caerula ad infernas uelificata rates.

¶ Velificatio, Verbale. Cic. ad Lent. lib. 19. 86, Quum uerò id possis mutata uelificatione assequi, stultum est cum tenere cum periculo cursum, quem coeperis.

¶ Velificus, pen. corr. Adiect. ut, Velificus cursus, qui uelis fit. Plin. lib. 13. cap. 11. 4.

¶ Velifer, penult. corr. Adiectiuum: ut, Carina uelifera. Ouidius

Digitized by Google

dum 15. Matamorph.144. Propert.lib.3.eleg.9.7.

Malus uelifer. Valer.1.Argon.26.

¶ Veliuolus, pen.corr. Adiectiuum. Mare dicitur ueliuolum, quòd uelis uolatur. Virg.1.Aeneid.46.

Rates ueliuolæ. Ouid.4.de Ponto, eleg.5.9.

Veliuolæ naues, Quæ uelis uolant, apud Ennium, teste Seruio.

Veliuolantes naues. Cic.1.de Diuin.118.

¶ Velo, uelas (καλύπτω, σκεπάζω) uelare, Tegere, operire. Plin.in Paneg.93, Quare non alia maior imperator Auguste gloria tua, quàm quod agentibus tibi gratias, nihil uelandum est, nihil omittendum.

Amictu croceo uelari. Ouid.3.de Arte 36.

Caput uelare. Cicero pro Domo sua, 95.

Corpora uelantur lino. Silius lib.3.5.

Corpus uelat maculoso uellere. Ouid.3.Metam.40.

Corpora pecudum uelantur fuluis setis. Virg.4.Georg.77.

Fronde uelamus delubra deûm. Virg.2.Aeneid.50.

Humeros uelare ostro Virg.7.Aeneid.163.

Penna latus uelat. Ouid.2.Metam.76.

Tempora uelat myrto. Virg.5.Aeneid.15.

Adiumentis extrinsecus aliquid uelare. Tacit.lib.12.

Scelus scelere uelandum est, Senec.Hippol.5.27.

Velare, ligare. Pomponius, Rectè uelet gulam. Plaut.Amphit. 4.105.

Velatis manibus orant, ignoscamus peccatum suum.
id est, Suppliciter orant.

¶ Velans, Participium (καλύπτων) ut, Squamæ uelantes artus. Ouid.4.Metam.9.

¶ Velatus, pen.prod. Participium (κεκαλυμμένος) Ornatus uittatisue. Virg.11.Aeneid.20.

Iamq; oratores aderant ex Vrbe Latina.
Velati ramis oleæ. Vbi Seruius, Velati, instructi, & ornati: id est, in manibus ramos oliuæ tenentes.

Filo uelatus. Tibul.lib.1.eleg.5.3.

Molliter uelata ostro. Stat.5.Sylu.1.45.

Velatus, Vestitus. Plautus, Muliebri uelatus toga. Vnde uelati, authore Festo, appellabantur uestiti & inermes, qui exercitum sequebantur, quiq; in mortuorum militum locum substituebantur. Hi postea mutatis literis uelites dicti sunt, quê & ferentarij, ab auxilio ferendo.

Pennis nigris uelata monedula. Ouid.7.Metam.94.

Antennæ uelatæ. Virg.3.Aeneid.110.

Capite uelato, Tecto & operto. Cic.2.de Nat.deor.14.

Comæ uelatæ. Virg.3.Aeneid.35.

Tempora uelata corona. Ouid 4.de Ponto, eleg.14.11.

Corporis uelanda, pro pudendis dixit Plinius epist.110.lib.6.

¶ Velaris, & hoc uelare, penul.prod. Quod pertinet ad uela. Plin.lib.13.cap.92, Lignum intus gradu firmæq; duritiæ, ex quo uelares detornant annulos.

¶ Velamen, pen.prod. uelaminis, pen.cor.n.g. (ἄλυμμα) Res qua aliquid uelatur: id est, tegitur. Virg.1.Aeneid.131.

Et circuntextum croceo uelamen acantho.

Mollia uelamina. Ouid.15.Metam.24.

Fulgentia auro uelamina Ouid.6.Metam.113.

Deripere uelamina ex humeris. Ouid.6.Metam.113.

Cærula uelamina induitur. Ouid.14.Metam.9.

Ponere uelamina, Deponere, exuere. Ouid.2.Fast.34.

Mollia uelamina ponere de corpore. Ouid 4.Metam.69.

Scisso uelamine retegit uultus. Lucan.lib.8.130.

¶ Velamentum, uelamenti (σκέπασμα) Idem. Liu.4.bel.Pun. 139, Ramos oleæ ac uelamenta alia supplicum porrigentes orare, ut reciperent sese.

Velamenta & infulæ. Tacit.lib.19.

Celsus tunicas testiculos ambientes uelamenta testiculorum uocat, & tunicas ulcerum & tuberculorum. Budæus.

¶ Velarium, uelarij (παραπέτασμα) Velaria dicebâtur uela, quibus theatra tegebantur. Stat.lib.1.Sylu.6.2.

Iam uelaria lintea pluebant.
Sic legit Calepinus: ubi nunc legimus,
Iam bellaria adorea pluebant.

Velaria, Loca abdita, quæ uelis clauduntur. Iuuen. Sat. 4.15,

—sic pugna Cilicum laudabat, & ictus
Et pegma, & pueros inde ad uelaria raptos.

¶ Velabrum, uelabri, pen.prod. (βήλαυρον) à Velo, uelas, Locus Romæ in quo uela obtendebantur, sub quibus olearij & alij uenditabant. Plaut.Capt.8.29.

Quasi in Velabro olearij. Cic. Bruto, 15.11, In eoq; sum maiorum exemplum secutus, qui hunc honorem mulieri Laurentiæ tribuerunt, cuius uos pontifices ad aram in Velabro facere soletis.

¶ Velabrensis, Adiect. (βηλαυρήσιος) Martial.lib.11.49.

Altera non deerunt tenui uersata fauilla,
Vel uelabrensi massa recocta foco.

Velut] ueluti, pen.cor. (ὥσπερ, καθά) Aduerbia similitudinis, imaginem & similitudinem quādam alicuius rei innuunt, Subiunctiuis uerbi Sum iunguntur, & ferè si præsens præcedit, præterito imperfecto. ut, Incedis ueluti rex esses. Aliorum uerò uerborum potentialibus potius: ut, Incedis ueluti rex incederet. &, Facis ueluti uir probus faceret. Cicero 2.de Natura deor.184, Bestiæ quæ gignūtur in terra, ueluti crocodili. idem 2.de Fin.184, Nō elogia monumentorum id significant, uelut hoc ad portam. Horat.1. Carm. ode 12.10. Crescit occulto uelut arbor æuo
Fama Marcelli. Sic,2.Serm.Sat.3.20.
—hoc ueluti uirtute paratum
Sperauit magnæ laudi fore.

Conatū Clodij refutabo uelut hesterno die. Cicero de Arusp.respon.6.

Velut, & ita. Colum.lib.3.cap.95, Nos quoq; pari ratione uelut Olympicarum equarum, ita fortissimarum aminearum uitium seminibus electis large uindemiæ spem capiamus.

Vena] uenæ (φλέψ, φλεβὸς, αὐλὶξ) Conceptaculum sanguinis misti confusiq; cum spiritu naturali, in qua plus sanguinis, minus spiritus. Dicta, quod per eam sanguis ueniat. Plin. lib.11.cap.37.85, ubi sunt nerui, interiores cōducunt membra, superiores reuocāt. Inter hos latent arteriæ, id est, spiritus semitæ. His innatant uenæ, id est, sanguis riui. Cic. 2. de Nat.deor.208, Sanguis per uenas in omne corpus diffunditur, & spiritus per arterias.

Vena, pro arteria. Ouid.10.Metam.58.

—saliunt tentatæ pollice uenæ. Cic.de Fato, 24, Si cui uenæ sic mouentur, is habet febrim, &c. & is febrem non habet? Celsus, Periculosissimum tum est, si uenæ quoq; ibi uehementer agitantur.

Pulsus uenarū. Plin.lib.2.cap.97.7, Quoniā & in corpore, extrema pulsum uenarum, id est, spiritus magis sentiunt.

Percussus uenarum. Plin.lib.7.cap.51.1.

Caua uena. Vide Cauus.

Venæ accommodatæ spiritui. Cels.in Præfat.lib.1.

Venæ naturaliter ordinatæ. Celsus lib.3.cap.6, Sed his nō omnia credere, ac protinus quidem scire non febricitare eum, cuius uenæ naturaliter ordinatæ sunt, teporq; talis est, qualis esse sanis solet.

Trepidæ uenæ. Ouid.6.Metam.78,

Detectiq; patent nerui, trepidæq; sine ulla
Pelle micant uenæ.

Vacuæ uenæ. Horat.2.Serm.Satyr.4.6.

Vitales uenæ. Lucret.lib.2.223.

Abrumpere uenas. Vide Abrumpo.
Abscindere uenas. Vide Abscindo.
Astringit hiantes uenas calor. Virg. 1. Georg. 19.
Venæ conquierunt. Cels. lib. 3. cap. 4.
Venæ submittunt se. Cels. in Præfat. lib. 1.
Valentes uenæ fibrarum. Lucan. lib. 1. 117.
Concidere uenæ dicuntur, quando deficiunt uires. Celsus lib. 3. cap. 5, Si protinus uenæ conciderunt, & sæpius eodem die, si inter plures accessiones subinde uis corpori deest.
Sanguis detractus uenis. Lucret. lib. 3. 90.
Exoluere uenas. Tacit. lib. 16.
Ferire uenam, est apud Celsum lib. 2. cap. 10. pro eo quod Græci dicunt φλεβοτομεῖν, id est, uenam secare.
Ferire uenam inter ima pedis. Virg. 3. Georg. 92.
Imbuta uena ueneno. Cic. 2. de Diuinat. 151.
Incidere uenam, quod medici phlebotomare dicunt. Cic. in Pisonem, 66, Medico quem tecum eduxeras, imperasti ut uenas hominis incideret.
Libido terra inflauit uenas. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 7.
Inflatus uenas Iaccho. Virg. eclog. 6. 3.
Intercidere uenas. Vide Intercido, pen. prod.
Hiatus tenues uenarum laxat cruor. Stat. 10. Thebaid. 106.
Marcent uenæ. Lucan. lib. 4. 57.
Micant uenæ. Vide Mico.
Mouentur uenæ inæqualibus interuallis. Cels. lib. 3. cap. 6.
Nigrescunt sanguine uenæ. Ouid. 3. de Arte, 100.
Pallent amisso sanguine uenæ. Ouid. 2. Metam. 165.
Pertundere uenam. Iuuenal. Satyr. 6. 5.
Reficere uenas cadentes uino. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 9.
Reuulsæ uenæ. Senec. Oedip. 12. 13.
Saliens uena sanguine. Virg. 3. Georg. 92.
Tangere uenas alicui. Persius Satyr. 3. 21.
Plenis tumuerunt guttura uenis. Ouid. 3. Metam. 15.
Periculum inclusum in uenis & uisceribus alicuius. Cic. 1. in Catil. 23.
Venæ arborum. Plin. lib. 16. cap. 38. 3, In quarundam arborum carnibus pulpæ, uenæq; sunt. Discrimen earum facile. Venæ latiores, candidioresq; pulpæ fissilibus insunt. Ideo fit, ut aure ad caput trabis quamlibet prælongæ admota, ictus ab altero capite uel graphij sentiatur, penetrante rectis meatibus sono: unde deprehēditur an tortata sit materies, nodisq; toncisa.
Venæ marmoris: ut, Picturata lucentia marmora uena. Stat. 3. Syl. 8.
Silicum uenæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 11. 2.
Silicis uenis abstrusus ignis. Virg. 1. Georg. 27.
Venæ, per translationem in terra dicuntur subterranei meatus, per quos unda manat, aut alius liquor. Hirtius 4. bell. Alexand. 21, Omnia enim littora naturaliter aquæ dulcis habere uenas.
Vena perit fœcundæ aquæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 7. 4.
Venæ auri et argenti. Cic. 2. de Nat. deor. 143. Ibidem 227, Nos æris, argenti, auri uenas penitus abditas inuenimus, & ad usum aptas, & ad ornatum decoras.
Argenti auriq; uenas sequi. Lucret. lib. 6. 163.
Accipimus tenue argentum, uenæq; secūdæ. Iuuen. Satyr. 9. 2.
Vena, pro Ingenio hominis ad aliquid scribendum apto. Iuuen. Satyr. 7. 6,

Sed uatem egregium cui non sit publica uena, &c.

hoc est, Ingenium uulgare, & rude, commune cum aliis.
Vena & ingenium. Horat. de Arte, 83,

— ego nec studium sine diuite uena,
Nec rude quid prosit uideo ingenium.

Benigna uena ingenij. Horat. 2. Carm. ode 18. 2.
Tenuis & angusta ingenij uena. Quintil. lib. 6. cap. 2. 3.
Venas cuiusque generis hominum tenere quod alias dicimus, Vniuscuiusq; naturam pernoscere & ingenium. Cicero 1. de Orat. 113.
Peioris uenæ æuum: id est, Seculum ferreum. Ouid. 1. Met. 26.
¶ Venosus, pen. prod. Adiect. (φλεβώδης) Quod uenas per multas habet. Plin. libro 24. cap. 10. 5, Folia ei plantaginis, nisi angustiora essent, & magis lacinosa, conuexaq; in terram, aliàs etiam uenosa similiter. Idem lib. 16. cap. 8. 4, Satiuum autem serim, quod est minus, & uenosius.
Venosus liber, pro Aspero, duro, & horrido. Pers. Satyr. 1. 8.
Venabulum] uenabuli, pen. corr. (προβόλιον) Telum uenationi aptum, aciei longissimæ, apud nos cornibus hinc & inde extantibus. Martial. lib. 14. 31,

Si deiecta geres longo uenabula rostro,
Hic breuis in grandem cominus ibit aprum.

Virgil. 4. Aeneid.

Retia rara plagæ, & lato uenabula ferro.

Plin. lib. 7. cap. 56. 11, Piscum uenabula inuenisse dicunt.
Cornea uenabula lato ferro. Ouid. epist. 4. 17.
Splendida uenabula. Ouid. 8. Metam. 84.
Insigere sagittarum uenabula prætereuntibus. Vide Infigo.
Intrant ursos uenabula. Vide Intro.
Subeunt latum uenabula pectus. Lucan. lib. 1. 45.
Transuerberari uenabulo. Cic. Mario lib. 7. 1. 12.
Venafrum] pen. prod. (Βένα φρον) Ciuitas Campaniæ, oleis abundans. Author. Plin. lib. 3. cap. 5. & Acron grammaticus apud Horat. 2. Carm. ode 6. 3,

— uiridiq; certat
Bacca uenafro.

¶ Venafranus, pen. prod. Adiect. (Βεναφρανός) ut,
Agri Venafrani. Horat. 3. Carm. ode 5. 10.
Oliua Venafrana. Horat. 2. Serm. Satyr. 14. 4.
Venalis] & hoc uenale. Vide Veneo.
Venaticus, Venatus] Vide Venor.
Vendico] uendicas, pen. corr. (προσποιοῦμαι, περιποιοῦμαι) uendicare: à Venum fit, quasi conueniens sibi dicere, & quod uulgò dicitur, sibi appropriare: hoc est, Sibi proprium facere & assumere. Plin. epist. 47. b, Quam curam etiamsi non mandasses, uendicassem. id est, Vltro suscepissem. Cic. 1. Offic. 34, Non nobis solum nati sumus, ortusq; nostri partem patria uendicat, partem amici.
Aliquid pro suo uendicare. Curtius lib. 10.
Sibi assumere & uendicare. Cic. 1. Offic. 4.
Dicere suum, Vendicare suum, uel Confirmare suum esse: idem significat. Cic. pro Archia, 14, Homerum Colophonij ciuem esse dicunt suum, Chij suum uendicant, Salaminij repetunt, Smyrnæi uerò suum esse confirmant.
Arua uendicare. Ouid. 1. de Ponto eleg. 4. 12.
Cæterarum rerum partem aliquam sibi quisq; uendicat. Cic. in Orat. 34.
Laudē alicuius rei sibi uendicare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 1. 7.
Vendicare sibi cognomen. Plin. lib. 13. cap. 19. 1, Sed circa Carthaginem punicum malum cognomen sibi uendicat. Vetus exemplar habet, cognomine.
Nomen aliquid sibi uendicare. Quintil. in Procem. lib. 1. 12.
Vendicare à. Cic. pro Sylla, 19, Sed me neq; honoris, neq; ætatis excusatio uendicat à labore. hoc est, Liberare, asserere. Curtius lib. 4, Vendicate ab ultimo dedecore nomen gentemq; Persarum. Et sine præpositione, apud eundem lib. 9, Itaq; famæ duntaxat uendicatus exercitus, tandem in Gedrosiæ fines perducitur. Sed in his locis non ab re contenderit quis, legendum uindicare, per tertiam uocalem.
Existimationi hominum se uendicare. Cic. 5. Verr. 113.

¶ Vendicatio,

Digitized by Google

¶ Vendicatio, Verbale. Vlp. in l. D. de rei uendic. Marcellus lib. 4. Digestorum scribit: Qui gregē habebat, &c. Et hæc utiq; gregis (inquit) uendicatione continebuntur.

Vendo] uendis, uendidi, uenditum, pen. corr. (πωλέω, πεπρᾶσθαι, ἀπεμπολάω, ἀποδίδωμι) uendere: ex Venum & Do compositum. Cic. pro Quintio, Eum non ita commodè posse eo tempore quæ proscripsisset, uendere.

Malè uendere, aut Rectè, contraria. Cic. 5. Ver. 195.

Quàm optimè uendere. Cic. 3. Offic. 67.

Merces suas uendere. Ouid. 5. Fast. 134.

Prædia uendere. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 22.

Beneficia uendere. Cic. ad Acilium, lib. 3. 37. 2.

Suffragia uendere. Iuuenal. Satyr. 10. 8.

Cum ablatiuo construitur, si precium exprimatur. Plautus Trinummo, 14. 48, Talento inimicum mihi emi, amicum uendidi.

Patriam uendidit auro. Virg. 6. Aeneid. 125.

Quanto precio uendidisti, dicimus: non, Quanti pretij.

Vendere precio. Cic. 7. Ver. 48.

Grandi pecunia uendere. Cic. pro P. Sestio, 47.

Magno uendidit, dixit Varro, quum ait, Vendiderūt propter penuriam magno. Cic. 5. Ver. 35. Quæro si ipse excogitare non poterat quemadmodum plurimo uenderet.

Aliquid quàm plurimo uendere. Cic. 3. Offic. 66.

Cum genitiuis tanti, quāti, pluris, & minoris. Cic. 3. Offic. 67, Vendo meum non pluris quàm cæteri, fortasse etiam minoris: quum maior est copia.

Pluris aliquid uendere. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 6.

Vendere, pro Laudare, Commendare. Cicer. Attic. lib. 13. 269. Metaphora sumpta de iis, qui quod uendere cupiunt, prius laudant, quò libentius ematur.

Vendere, pro Locare. Vide Bona prædia, in Bonus.

¶ Venditor, pen. corr. uenditoris, Verbale (πράτης, πωλητής) Cic. 3. Offic. 67, Vt nequid omnino, quod uenditor nolit, emptor ignoret. Idem in Topic. 54, Feci quod sæpe liberales uenditores solent, ut quum ædes, fundumue uendiderint, &c.

Mercatores prouinciarum ac uenditores nostræ dignitatis. Cic. Post redit. in Senatu, 8.

¶ Venditrix, pen. corr. uenditricis, Aliud, uerbale, f. g. Sceuola in l. mulier. D. de leg. commissor. Die statuto emptor testatus est, se pecuniam omnem reliquā paratum fuisse soluere: & sacculum cum pecunia signatorum signis obsignauit: defuisse autem uenditricem, &c.

¶ Venditio, Verbale (πρᾶσις, πωλή) Cicer. pro Rosc. Amer. 64, Ostendit, si sublata sit uenditio bonorum, illum pecuniam grandem amissurum.

Proscriptiones uenditionesq; fieri. Cic. pro Rosc. Amer. 75.

Ascribere aliquid in uenditione capitis cuiuspiam. Cicero in Pisonem, 68.

Vendibilis aspectu. Plin. lib. 14. cap. 3. 6.

¶ Vendito, uenditas, pen. corr. (φιλοπωλέω, ἀλαζονεύομαι) uenditare, Frequētatiuum, Venale habere, inquit Budæus. Plaut. Curcul. 9. 21,

Ibi sunt homines qui ipsi sese uenditant.

Cic. ad Atticum, lib. 1. 9. 11, Tusculanum uenditat, ut si possit, emat Pacilianam domum. Idem 4. Verrin. 94, Istius omnia decreta, imperia, literas peritissimè & callidissimè uenditabat.

Asse uenditare aliquid. Catull. ad Vibennium, 31. 2.

Vēditare, Ostentare: tracta ab institorib. metaphora, qui merces suas ostentare præcupidè solent. unde Venditare se alicui, Est per assentationem, operā suam ultrò prōdere, quasi; uel eadem ostentare. Budæus. Cic. ad Attic. lib. 8. 169. 15, Non me igitur is ducit, sed sermo hominū qui ad me à Philotimo scribitur. is enim me ab optimatibus ait conscindi. Quibus optimatibus, dij boni, qui nunc quomodo occurrunt? quomodo autem se uenditant Cæsari? id est, Sese in clientelam Cæsari dedunt, & in eius partes adiungunt. Liuius. 3. ab Vrbe, 143, In foro uolitare, per illos se plebi uenditare: donec collegæ quoq;, &c.

Ingenium uenditare, & memoriam ostentare. Author ad Herennium, lib. 2. 86.

¶ Venditatio, uenditationis, Verbale (ἀλαζονεία) Ostentationem significat. Cic. de Amic. 71, Quanquam à multis ipsa uirtus contemnitur, & uenditatio quædam atq; ostentatio esse dicitur. Idem 2. Tusc. 108, Quinetiam mihi quidem laudabiliora uidentur omnia quæ sine uenditatione & sine populo teste fiunt. Sic Plin. lib. 29. cap. 1. 24, Ostentatio artis, & portentosa scientiæ uenditatio manifesta est.

¶ Venditarius, Adiectiuum (πωλητικός) Qui uendere solet. Plaut. Stich. 4. 103,

Neq; aliud quicquam nisi quod hoc habeo pallium,
Præter unam linguam quoq; etiam uenditariam.

¶ Vendax, uendacis, pen. prod. om. g. (φιλοπωλῶν) Qui facilè seu libenter uendit. Cato de Re rust. cap. 2. 4, Patremfamiliâs uendacem & non emacem esse oportet.

¶ Vendibilis, & hoc uendibile, pen. cor. (εὐπώλητος) Quod facilè uēdi potest. Cic. 2. de Lege Agrar. 46, Accedēt salicta ad Minturnas, adiūgetur etiam uia uēdibilis Herculanea, multarū deliciarū, & magnæ pecuniæ. Idem 3. Verr. 74.

Fundus uendibilis. Horat. 1. epist. 18. 10.

Puella uendibilis. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 2.

Vendibilis, Vulgaris, & uulgò gratus. Cic. de Amic. 79, Tamē illius uendibilē orationem religio deorum immortaliū nobis defendentibus facilè uincebat. id est, Fauorē populi captantem. Idem de clar. Orat. 90. Vendibilis orator.

Venenum] ueneni, pen. prod. (ἰὸς φάρμακον, δηλητήριον) Dictum quòd citò per uenam eat, siue salubre, siue noxiū. Caius de uerb. signif. l. 236, Qui uenenū dicit, adijcere debet utrùm malum, an bonum: nam & medicamenta uenena sunt: quia eo nomine omne continetur, quod adhibitū, eius naturam cui adhibitum est, mutat. Quin id quod nos uenenum appellamus, Græci φάρμακον dicunt: apud illos quoq; tam medicamenta, quàm quæ nocent, hoc nomine continentur. Vnde adiectione alterius nominis distinctio fit. Vide etiam Martianū in l. 3. D. ad l. Cornel. de sicarijs.

Celeritas ueneni. Cic. pro Cælio, 47.

Ferax uenenorum Iberia. Horat. epod. 5. 5.

Indicia & uestigia ueneni. Cic. pro Cluent. 2. 2.

Acre uenenum. Lucret. Lib. 4. 129.

Atrum uenenum. Vide Ater adiectiuum.

Blandum uenenum desidiæ. Silius lib. 2. 117.

Ceruarium uenenum. Vide Ceruus.

Crudele uenenum nostræ uitæ. Catul. ad Rufum, 72. 1.

Dira uenena. Horat. epod. 5. 14.

Gelida uenena. Valer. 6. Argon. 18.

Leue uenenum. Cic. ad Attic. lib. 2. 36. 2.

Nigrum uenenum. Virg. 4. Aeneid. 103.

Piceum Venenum. Ouid. 2. Metam. 161.

Portentifica uenena. Ouid. 14. Metam. 12.

Somnifera uenena. Ouid. 9. Metam. 139.

Torpens uenenum. Lucan. lib. 9. 579.

Adfusum uulneri uenenum. Tacit. lib. 1.

Agere uenena mēbris, Ē mēbris expellere. Virg. 2. Georg. 26.

Ardente ueneno coquitur cruor. Ouid. 9. Metam. 35.

Cæco ueneno correptus, Occulta peste. Lucret. lib. 6. 165.

Deprehendere uenenum. Cic. pro Cluentio, 14.

Expugnare uenenum. Plin. lib. 28. cap. 10. 8.
Extinguere uenenum Plin. lib. 22. cap. 23. 7.
Hebetat uenena omnia. Plin. lib. 23. cap. 4. 4.
Facere malum uenenum. Cic. pro Cluentio, 119.
Imprimere uenenum dicitur serpens. Vide Imprimo.
Inficere ueneno pocula. Vide Inficio.
Infundere alicui uenenum. Cic. 11. Philip. 298.
Inspirant uenenum morsibus. Virg. 4. Georg. 48. de apibus.
Interimi ueneno. Vide Interimo.
Lædere summa humili ueneno, Obloqui principibus. Stat. 1. Thebaid. 35.
Impia sub dulci melle uenena latent. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 21.
Lecta uenena Ponto. Virg. eclog. 8. 19.
Necare ueneno. Cic. pro Cluent. 135, Eo deniq; ueneno C. Oppianicum fratrem necauit. Vide Neco.
Occidere aliquem ueneno. Cic. pro Rosc. Amer. 61.
Occisus ueneno. Quintil. lib. 6. cap. 1. 14.
Parare uenenum alicui. Cic. de clar. Orat. 151.
Polluere ora ueneno. Mart. lib. 1. 74.
Præbere uenenum. Cic. 1. Tuscul. 154.
Prætincta humus ualido ueneno. Ouid. 7. Metam. 26.
Spargere uenena. Cic. 2. in Catil. 42, Hi pueri tam lepidi ac delicati, &c. sicas uibrare, & spargere uenena didicerunt.
Suffusa lingua est ueneno. Ouid. 2. Metam. 156.
Dolos ueneni timere. Catul. ad Furium, 20. 2.
Tincta libido feruenti ueneno. Pers. Satyr. 3. 4.
Corpus tumet omne ueneno. Ouid. 3. Metam. 7.
Tollere aliquem ueneno. Cic. pro Cluent. 132.
Venenum. Cicero in Orat. 71, Quum sibi uenenis ereptam memoriam diceret. hoc est, Magica arte, uel alia malefica. Budæus.
Venenum, pro Colore. Virg. 2. Georg. 93,

Alba nec Assyrio fucatur lana ueneno. Seruius.

Venenum, pro Medicamento, uel unguento. Lucan. lib. 8.
¶ Venenarius (φαρμακός) Qui uenenum parat, aut conficit. Suetonius in Nerone, cap. 33, Britannicum, &c. ueneno aggressus est. Quod acceptum à quadam Locusta uenenariorũ indice, quũ opinione tardius cederet, &c. Apuleius, Qui uenenariũ accusat, scrupulosius cibatur: qui furẽ arguit, sua custodit.
¶ Veneficus, uenefici, m. g. & Venefica, ueneficæ, pe. cor. (φαρμακεύς) Qui uel quæ uenenũ conficit & qui incantationibus & cæteris malis artibus utitur. Cic. 3. Off. 95, Neq; enim de sicarijs, ueneficis, testamentarijs, &c.
Veneficum audes appellare eũ uirũ, qui tuis ueneficijs remedia inuenit? Cic. 13. Philip. 363.
Barbara uenefica. Ouid. epist. 6. 4.
¶ Veneficus, pen. cor. Adiectiuũ (φαρμακευτικός) ut, Veneficus aspectus, Veneno inficiens. Plin. lib. 28. cap. 3. 1, Hominũ monstrificas naturas & ueneficos aspectus, plenius diximus in portentis gentium.
¶ Veneficium, ueneficij (φαρμακεία) Plinius, Hæc arbor ante atrium sata, omnibus ueneficijs remedio est. Cic. de clar. Orat. 115, Idq; ueneficijs et cantionibus Ticiniæ factum esse dicebant.
Damnatus ueneficij. Tacit. lib. 12.
¶ Venenifer, penult. correp. Adiectiuum (φαρμακοφόρος) Ouid. 3. Metam. 17,

Iamq; uenenifero sanguis manare palato
Cœperat.

¶ Veneno, uenenas, pen. prod. (φαρμακεύω) uenenare, Veneno inficere. Lucret. lib. 6. 165,

Vt spacium cœli quadam de parte uenenet.

¶ Venenatus, pen. prod. (φαρμακτός) Participium, siue Nomen ex Participio: ut, Anguis uenenatus. Ouidius in Ibin, 97.
Caro uenenata. Cic. 2. de Nat. deor. 189.
Colubris uenenatis uallata Hydra. Lucret. lib. 5. 6.
Ioco uenenato mista littera. Ouid. 2. Trist. 113.
Morsus uenenatus. Plin. lib. 8. cap. 58. 3.
Munera uenenata. Cic. 13. Philip. 373.
Pabulum uenenatum. Plin. lib. 8. cap. 27. 5.
Sagitta uenenata. Cic. 2. de Nat. deor. 189.
Sanies uenenata. Colum. lib. 7. cap. 5. 11.
Spiritus uenenatus. Author ad Heren. lib. 4. 229, Iste quotidie per forum medium, tanquam iubatus draco serpit, dentib. aduncis, aspectu rabido, spiritu uenenato, &c.
Telum uenenatum. Cic. pro Quintio, 5.
Vipera uenenata ac pestifera. Cic. de Arusp. resp. 47.
Virga uenenata. Ouid. 14. Metam. 83.
Veneo] uenis, ueniui, & sæpius uenij per syncopen, uenum, (πωλέομαι) uenire, Vendi. Componitur ex Venum, & Eo, is, teste Diomede. Alij Væneo per æ diphthongum scribunt. Quod uenditur, in nominatiuo ponitur: & is à quo uenditur, in ablatiuo cum præpositione: & preciũ in ablatiuo sine præpositione. Cicero pro Roscio Amerino, 74, Primum hoc uideamus, eius hominis bona qua ratione uenierunt, aut quomodo uenire potuerunt. Idem de Aruspicum responsis, 1, Atq; ei sese, cui totus uenierat, etiam nobis inspectantibus uenditaret. Varro, Veneunt propter penuriam magno. Plautus Menæb.

Quibus hic precijs porci ueneunt.

Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 88,

—uenit uilißima rerum Hic aqua.]

Ibidem, lib. 2. Satyr. 2. 6,

—quia ueneat auro Rara auis.

Si ex edicto possedisti, quæro cur bona non uenierint. Cicero pro Quintio, 49.
Malo compilari, quàm uenire. Cic. 2. de Orat. 149.
Venijt ei olea. Cato cap. 144. 1.
Venire quàm plurimo. Cic. ad Marium, lib. 7. 2. 1.
Veneor, Paßiuum antiqui protulerunt. Plautus apud Diomedem,

Egóne illi uenear?

Venum ire, & Venum ibit, dicimus pro Vendi. Salustius in Iugurtha, Quippe cui omnia uenũ ire in animo hæserat. Liu. 3. ab Vrbe, 231, Familia ad ædem Cereris, Liberi, Liberæq; uenum iret. Claudian. 1. in Eutropium, 8,

Omnes pœnituit precij, uenumq; redibat,
Dum uendi patuit.

Dari uenum, Vendi. Claud. 2. in Ruff. 36.
¶ Venalis, & hoc uenale, pen. prod. (ὤνιος, πράσιμος, πωλητός) Quod uendendum est, uel uenditioni expositum. Cic. lib. 3. Offic. 75, Venales quidem se hortos nõ habere dixit. Plin. lib. 6. cap. 22. 8, Fluminis ulteriore ripa merces positas iuxta uenalia tolli ab his, si placet permutatio. De Taprobanes insulæ incolis.
Venalis, Sordidus, auarus, qui pecuniæ gratia seipsum uẽdit. Sallust. in bello Iugurth. O' urbem uenalem, & citò perituram. Dictum Iugurthæ de Roma.
Venalis, Qui uel pecuniæ uel obsonij gratia aliquid facit, aut aliquò it. Mart. lib. 5. 105,

Quum uocor ad cœnam, non tam uenalis ut ante,
Cur mihi non eadem quæ tibi cœna datur?

Venalis ascriptor, Qui precio emitur, & pecunia cõparatur. Cic. pro Domo sua, 39.
Amicæ uenales ad munus. Propert. lib. 2. eleg. 17. 5.
Animæ uenales. Silius lib. 15. 99.

Campus

Digitized by Google

Campus uenalis. Lucan. lib. 1. 36.
Dextram uenalem in prælia adferre. Silius lib. 5. 39.
Eloquium uenale. Stat. 4. Sylu. 5. 10.
Habere fidem uenalem. Cic. 5. Verr. 122.
Proponere fidem uenalem. Cic. 4. Verr. 55.
Iura uenalia auro. Propert. lib. 3. eleg. 13. 11.
Lingua uenalis. Lucan. lib 1. 54.
Ocium non gemmis, neq; purpura uenale, nec auro. Horat. 2. Carm. ode. 16. 2.
Pueri uenales. Cic. pro Quintio, 12.
Venales, Si nihil addas, serui nouitij intelliguntur, qui ad uendendum sunt expositi. Seruorum enim alij nouitij sunt, alij ueteratores. Quintil. lib. 8. cap. 2.
¶ Venaliter, pen. corr. Aduerbiū apud Senecam de Benefic. 2. ubi dicit, Si mētio fiat de beneficijs quæ in aliquem contulerimus, ut modestè extenuemus, idq; non uenaliter. Alij legunt, uernaliter: sed perperam.
¶ Venalitius, Adiectiuum, idem (ὤνιος) Plin. lib. 35. cap. 18. 1, Hoc est insigne uenalitijs gregibus. id est, Venditis seruis. Pomponius iuriscon. lib. 24. Digest. Quòd si familiam domesticam uxoris, aut uenalitiam parauit.
Venalitium, Corpus ipsum, uel uenditio, uel locus ubi nouitij uēduntur. Venuleius de edilitio edicto, Lult. Nam quicūq; ex uenalitio nouitiorum emptus alicui ministerio præpositus sit, statim eum è ueteratorum numero esse.
¶ Venalitius, uenalitij, m. g. (πρατίας) Venditor. Cic. in Orat. 137, Neq; me diuitiæ mouent, quibus omnes Aphricanos & Lælios multi uenalitij, mercatoresq; superarunt. Plin. lib. 21. cap. 26. 1, Radix est bulbacea, mangonicis uenalitijs pulchrè nota.
¶ Venalitiarius, uenalitiarij, mascul. gen. (σωματέμπορος, ἀνδραποδοκάπηλος) apud Varronem & Plinium dicitur mango, & nouitiorum seruorum negociator. Africanus, Mercis appellatione homines non contineri Mela ait: & ob eam rem mangones, non mercatores, sed uenalitiarios appellari ait. Vlpianus libro 21. Digest. Quia ergo uenalitiarij sciunt facilè decurri ad nouorum emptionem, idcirco interpolant ueteratores, & pro nouitijs uendunt.
Veneror] penult. corrept. uenerari (σέβομαι, ἅζομαι, αἰδέομαι, θεραπεύω) uenerari, à Venia & Orando compositum esse uidetur, quasi ueniam orare, hoc est colere. Cicero 6. Verr. 84, Quod in precibus & gratulationibus non solum id uenerari, uerumetiam osculari solent. Idem 1. Tuscul. 76, Eiusq; inuentori & principi gratias exultantes agunt, eumq; uenerantur ut deum.
Colere, precari, uenerari. Cic. 1. de Nat. deor. 161.
Laudibus gratijsq; aliquem uenerari. Tacit. lib. 12.
Deos uenerari. Virg. 1. Georg. 68.
Deos augustè omnes, sanctèq; ueneramur. Cicero 3. de Natura deorum, 72.
Lapidem è sepulchro uenerari. Cic. pro Plancio, 77.
Memoriam alicuius uenerari. Tacit. in uita Agricolæ.
Numina magna uenerari. Virg. 3. Aeneid. 139.
Pacem ueneramur amantes. Propert. lib. 3. eleg. 5. 1.
Templa uenerari. Virg. 3. Aeneid. 17.
¶ Venerans, pen. corr. Particip. (ἁζόμενος) ut, Suppliciter uenerans aram. Virg. 12. Aeneid. 45.
Carmina uenerantia aliquem. Ouid. 2. Trist. 16.
¶ Venerandus, Aliud participium (ἅζετος, αἰδέσιμος, σεβαστὸς, σεμνὸς, σεβάσμιος) Cic. 2. de Lege Agrar. 92, Non eos in deorum immortalium numero, uenerandos à nobis & colendos putatis? Martial. lib. 1. 66, Veneranda palatia.
Amicus uenerandus. Horat. 1. epist. 19. 15.
Cani uenerandi. Senec. Herc. fur. 13. 23.
Dux uenerandus. Ouid. 2. Fast. 129.
Effigies ueneranda. Valer. 5. Argon. 42.
Sacra ueneranda. Silius lib. 7, 77.
Vox ueneranda. Lucan. lib 2. 107.
¶ Veneratus, pen. prod. (πότνιος, αἰδοῖος) Nomen ex participio: pro Venerabili ponitur. Virg. 3. Aeneid. 92,
—cursusq; dabit uenerata sacerdos.
Ceres uenerata. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 25.
¶ Veneratio, Verbale (αἴδεσις, αἰδεσιμότης) Cic. 1. de Natura deor. 65, Nam & præstans deorum natura hominū pietate coleretur, quum & æterna esset & beatissima, habet enim uenerationem iustam quicquid excellit. Plinius libro 8. cap. 1. 2, Religio quoque syderum, solisq; ac lunæ ueneratio.
¶ Venerator, pen. prod. (σεβόμενος) Aliud uerbale. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 1,
Ille domus uestræ primis uenerator ab annis.
¶ Venerabilis, & hoc uenerabile, pen. corr. (σεβάσμιος, θεόσεπτος, κυδρὸς, σεβάσμιος) Qui cultu et ueneratione dignus est. Plin. in epist. Vir grauis, & ipsa senectute uenerabilis. Idem de Viris illust. 22, Anguis è sedibus eius elapsus uenerabilis, non horribilis.
Decus formæ uenerabile. Lucan. lib. 8. 129.
Diues uenerabilior lare. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 3.
Exemplum uenerabile morum. Ouid. ad Liuiam, 3.
Ius uenerabile. Stat. 5. Sylu. 1. 23.
Melos uenerabilis. Mart. lib. 1. 2.
Nomen uenerabile amicitiæ. Ouid. 1. Trist. eleg. 7. 3.
Templum uenerabile. Ouid. 2. de Remed. 31.
¶ Venerabiliter, penul. corr. Aduerbium. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 11, Seruius his dictis uenerabiliter assensus, obticuit.
¶ Venerabundus, Adiectiuum (καταιδούμενος) Venerans. Liuius 5. ab Vrbe, 103, Nam j; delecti ex omni exercitu iuuenes, purè lautis corporibus, candida ueste, quibus deportanda Romam regna Iuno assignata erat, uenerabundi tēplum iniêre.
Veneris] portus (Ἀφροδίτης λιμήν) Galliæ inter Pyrenæi promontoria oppidum. Author Pomponius Mela, libro 2. Strabo Aphrodisium nominat, Veneris templum Ptolemæus.
Veneti] pen. corr. (Ἐνέτοι) Galliæ Lugdunensis populi author Plinius lib. 4. cap. 18. Sunt & Veneti, Italiæ populi, Troiana stirpe orti, ut author est Cato: quorum regio Venetia dicitur, Adriatico mari apposita, & omnis ora circum sinum maris, post Istriam usque ad hostia Padi. Tradit Liu. 1. ab Vrbe, 1, Antenorem cum multitudine Henetûm, qui seditione ex Paphlagonia pulsi, & sedes & ducem, rege Pylemene ad Troiam amisso, quærebant: uenisse in intimum maris Adriatici sinum: Euganeisq; qui inter mare alpesq; incolebant, pulsis Henetos Troianosq; eas tenuisse terras, & in quem primùm egressi sunt locū, Troia uocatur: pagoq; inde Troia nomen est: gens uniuersa Veneti appellati. Hactenus Liuius. Alij à Gallis eiusdem appellationis originem traxisse dixerunt. Fuerunt enim Veneti, populi inter Celtas, littora Oceani Gallici incolentes, quos Cæsar nauali prælio superauit. In hac Italiæ regione sunt urbes illustres, Verona, Vicentia, Patauium, & Venetiæ ciuitas, & Vi. unus placida & amoena. Mela lib. 2. cap. 4, Veneti (inquit) colunt togatam Galliam. Fuerunt igitur Veneti, teste Mela, Galli togati. Sanè etiam hodie toga ueste utuntur, Veneti. Ea regio usq; ad Rubiconem nūc dicitur la marcha Treuisana.

Digitized by Google

Venetiæ] Venetiarum (οὐενετία) Ciuitas insignis, quam Veneti inhabitant: quæ anno à natali Christi, anno quinquagesimoquarto supra quadringentesimũ condita fuit: quo anno Attila rex Hunnorum Aquileiam euertit.

Venetia etiam alia ciuitas in nostra Gallia, nempe in ea parte quæ à Britonibus incolitur, de qua Cæsar in suis commentarijs multa: est autem maritima. Vannes uulgò dicitur.

¶ Venetus, possessiuum, pen. corr. (οὐετός) Quod è Venetijs est: ut, Veneti ciues. Propert. lib. 1. eleg. 11. 7,

Quantum Hispanis Veneto dissidet Eridano.

Venetus color, (ut ait Vegetius) cæruleus dicitur, qui color est marinis fluctibus similis. Scribit Lampridius, Heliogabalũ comedisse pisceis coctos cõditura ueneta: quasi in marina aqua cum colore suo. A' quo colore aurigarũ factio, Veneta nominatur. Et qui eo colore induebãtur, Venetiani dicebãtur. Vegetius lib. 4. de Re militari scribit nautas ueste ueneta esse induendos, & uela nauiũ exploratoriarum colore ueneto esse tingẽda. Hic color etiam thalassicus, id est, marinus dicitur. Græci enim θάλασσαν mare appellant. idem à colore ferri, ferrugineus dicitur.

Veneta factio. Sueton. in Vitellio, cap. 14.

Venia] ueniæ (συγγνώμη, συγχώρησις) Remissio culpæ, & condonatio erroris, inquit Valla. Quintil. in Gladiatore, Peccaui, ueniam peto.

Venia, Beneficium, indulgentia, permissio. Virgil. 1. Aen. 105,

Orantes ueniam, & templum clamore petebant.

Cicero pro Archia, 2, Quæso à uobis, ut in hac causa mihi detis hanc ueniam. id est, indulgeatis, concedatisq; mihi hoc. Nam apud hunc uix unquam indulgentia reperitur. Terent. Andr. 5. 3. 36,

Da ueniam. P sine te hoc exorem.

Hæc duo pro utroq; posuit: id est, da ueniam: sine ut hoc, etiã si improbũ sit, abs te impetrem. Et, Cum uenia tua dixero: hoc est, Siquid erro, tamen cum pace tua, & (ut isti loquuntur) cum licentia tua dixero. Hactenus Valla lib. 4.

Exilij uenia. Tacit. lib. 12.

Facilior uenia Quintil. in Procem. lib. 1. 2.

Impetrabilis uenia Tacit. lib. 20.

Accipere ueniam pro aliquo. Vide Accipio.

Audire attentè, bonaq; cum uenia. Cic pro Rosc. Amer. 6.

Bona uenia me audies. Cic. 1. de Nat. deor. 81, Vt molestè ferrẽ tantum ingenium (bona uenia me audies) in tam leues, ne dicam in tam ineptas sententias incidisse.

Carere uenia. Horat. de Arte, 72.

Concedere ueniam alicui Lucan. lib 3. 148.

Bona uenia dixerim. Vide Bonus.

Dare ueniam alicui. Cic. pro Lege Manil. 4. Idem 8. Philipp. 255, Veniam & impunitatem dandam puto.

Veniam ad uos. si mihi senatus det ueniam. Author ad Herennium, lib. 4 165.

Qui tulissent acerbius ueniam illi dari. Cicero Appio, libro 6. 12. 7.

Dare ueniam homini impudenter petenti. Cicero Atticum, libro 5. 110. 15.

Dei alicuius ueniam dare. Vide Do, das.

Dare ueniam scriptis. Vide Do, das.

Dare ueniam in aliquem. Tacit. lib. 12.

Dare ueniam excusationis. Cic. 2. de Orat. 108, Vix ut mihi tenuis quædam uenia daretur excusationis, quòd, &c.

Da nobis hanc ueniam ut. Cic. 1 de Orat. 13. Ibidem, 49, Date nobis hanc ueniam. ut ea quæ sentitis de omni genere dicẽdi, subtiliter prosequamini.

Dare ueniam ad ignoscendum. Cic. in Pisonem, 79.

Datur etiam uenia concinnitati sententiarum. Cic. in Orat. 21.

Dare ueniam culpæ. Ouid. epist. 7. 21.

Dare ueniam excusationis, Veniam aduocandi petere, excusare se ab aduocatione, ut uulgus loquitur. Plin. iunior lib. 5. epist. 8. ad Capitonem.

Dare necessitati ueniam. Cic. 2. Offic. 82.

Expetere bona uenia. Vide Bonus.

Exposcere ueniam dicendi. Tacit. lib. 12, Veniam dicendi ante alios exposcit.

Habere ueniam, pro Ignoscere, apud Quintil. lib. 11. cap. 1.

Impetrare ueniam culpæ uel errati. Cic. pro Ligario, 1, quum à te non solùm liberationem culpæ, sed errati ueniam impetrauissent. Vide Impetro.

Impetrare ueniam aliquid faciendi. Plin. lib. 12. cap. 19. 5.

Impetrare ueniam pro aliquo. Tacit. lib. 12.

Inuenire ueniam supplicij. Vide Inuenio.

Legere cum uenia, Attentè, & diligenter. Quint. lib. 10. cap. 1.

Minuere ueniam Quintil. lib. 6. cap. 3. 51.

Negare ueniam alicui. Ouid. 10 Metam. 8.

Orare ueniam. Virg. 4. Aeneid. 88.

Petere ueniam. Cic. 7. Verr. 108, Hæc si tibi tuus parens diceret, posses ab eo ueniam petere? posses, ut tibi ignosceret, postulare?

Petere ueniam in præteritum. Tacit. lib. 11.

Si mihi ueniam quam peto, dederit, utar illius conditione: sin minus, impetrabo aliquid à meipso. Cicero ad Atticum, libro 9. 188. 1.

Ab Ioue pacem ac ueniam peto. precorq; ab eo ut, &c. Cicero pro Rabirio perduel. reo, 3.

Fatetur aliquis se peccasse, & eius delicti ueniam petit: necessarium est facinus ignoscere. Cic. pro Muræna, 57.

Poscere deos ueniam. Virg. 4. Aeneid. 10.

Precari ueniam. Seneca Medea, 8. 4.

Rogare ueniam. Ouid. 8. Metam. 7.

Venia sit. Plin. lib. 12. cap. 1. 4, Quapropter hæc uel bello quæsisse uenia sit.

Venia sit dicto. Plin. epist. 101. p. lib. 5.

Tribuere ueniam. Vide Tribuo.

¶ Veniale (συγγνωστὸς) Venia dignum. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. ultimo, Si uenialis erit ista translatio.

Venilia] Nympha: uxor fuit Fauni, & soror Amatæ, Latini regis coniugis, mater Turni. Virg. 10. Aeneid.

¶ Veniliam item antiqui, Neptuni coniugem appellarunt: à ueniendo, inquit Varro libro 4. de Lingua Latina, quam eandem & Salaciam appellauerunt: ad naturam nimirum maris respicientes, cuius fluctus modò ad terram ueniunt, modò in salum abeũt. Meminit huius & Augustinus lib. 7. de Ciuit. Dei.

Venio] uenis, ueni, uentum (ἥκω, ἥκει, ἔρχομαι, ἐλεύθω, ἀφικνέομαι) uenire, Notæ significationis. Cicer pro Cælio, lib. 2. 11. 3, Obuiæ mihi uelim sint tuæ literæ: quæ me erudiant de omni Rep. ne hospes planè ueniam.

Venire ab. Plaut. Amphit. 3. 140,

Nunc hodie Amphitruo ueniet huc ab exercitu.

Ab aliquo uenire. Cic. pro Rosc. Comœd. 18.

Angiporto uenire, pro, Ab angiporto. Plaut. Asin. 12 151.

Supplicem uenire ad aliquem. Cic. Attico, lib. 16. 343. 1.

Ad urbem uenire. Cic. ad Tironem, lib 16. 3. 2.

Missus in hanc urbem uenio. Ouid 3 Trist. eleg. 1. 2.

Ad cœnam uenire. Horat. 1. epist. 7 12.

Venire de. Cic. Attico, lib. 5. 100. 2, Veruntamen cùm de Cumanis uenissem cum imperio, Græci quasi Ephesio Prætori se alacres obtulerunt.

De auctione uenire, & quo die. Cicero ad Atticum, libro 12. 233. 2.

Ex Arabia

Ex Arabia uenerunt legati. Plin. lib. 12. cap. 14. 5.
In solitudines uenire. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 18.
Assiduè ueniebat inter densas fagos. Virg. eclog. 2. 1.
Omnes qui istinc ueniunt, ita de tua uirtute commemorant. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 55.
Domum uenisti ad tuos penates. Catull. ad Veranium, 9. 2.
Satis uenire duobus. Virg. 7. Aeneid. 94,
Se satis ambobus Teucrisq; uenire, Latinisq;.
Venire, Crescere. Virg. lib. 1. Georg. 11,
Hîc segetes, illic ueniunt fœlicius uuæ.
Arbores quædam ueniunt sua sponte. Virg. 1. Georg. 3.
Sponte uenire ex arboribus sapores: pro Prouenire. Plinius lib. 12. capite 1. 2.
Venire, Portari, deferri. Plin. lib. 35. cap. 6. 2, Species sinopidis tres: rubra, & minus rubens, & inter has media. Et paulò pòst, Eius quæ ex Africa uenit, octoni asses.
Venire, pro Afferri, de literis dictũ. Cic. ad Brutum, lib. 11. 24. 3, Quod scribis in Italia te moraturũ, dum tibi literæ meæ ueniant, si per hostem licet, non erràris.
Commeatus uenire, qui afferantur, dicimus per metonymiam. Quintil. lib. 6. cap. 6.
In orationem uenire. Quint. lib. 9. cap. 4, Horum pedũ nullus non in orationem uenit. id est, Ingreditur orationem.
Venies ad illud quod refert tua: hoc est, Tandem uel postea id leges. Plaut. Persa, 15. 52. Terent. Heaut. 2. 3. 33,
Mane, hoc quod cœpi primùm, enarrem, ô Clitipho: Pòst istuc ueniam.
Ad digitos uenire. Vide Ad.
Ad Archesilam, Carneademq; ueniamus. hoc est, De Archesila loquamur. Cic. 4. Acad. 26. Et pro Rosc. Amer. 26, Vt ad fabulas ueniamus.
In aciem uenire. Vide Acies.
Alicui uenire aduorsum, Ire obuiam. Plaut. Most. 5. 1.
In adoptiua uenire. Cic. pro Domo sua, 28.
In amicitiam uenire aliquorum. Liu. 5. bell. Pun. 89, Liberos cum suis legibus uenturos in amicitiam Lucanos, &c. Cæsar 6. bell. Gall. 16.
In arbitrium uenire, ac potestatem alicuius. Cic. 3. Verr. 105.
In arma uenire. Lucan. lib. 3. 37.
Intra arma aliena uenire: hoc est, Intra præsidia et alienas manus. Cic. ad Atticum, lib. 8. 159 7.
Sub aspectum uenire. Cic. 2. de Orat. 194.
Ad aures alicuius uenire, Audiri. Horat. de Arte, 52.
Ad aures meas uenit, te, &c. Cic. pro M. Marcello, 14.
Ad aures uox uenit. Virg. 2. Aeneid. 25.
Alicui auxilio uenire. Liu. 9. ab Vrbe, 230.
In bona alicuius uenire. Ouid. 1. Trist. eleg. 5. 3.
Quod uenit in buccam. Cic. ad Atticum, lib. 1. 7. 9, Tu uelim sæpe ad nos scribas: si rem nullam habebis, quod in buccã uenerit, scribito. Prouerbialiter dictum: pro Quicquid occurret & in mentem ueniet.
In calamitatem uenire. Cic. pro Rosc. Amer. 29.
In casum uenire. Cic. pro Cluentio, 65.
In certamen uenire, Cic. 5. Tuscul. 113.
In certamen cum aliquo uenire. Cic. de claris Orat. 177.
Venire in certamen uirtutis. Cic. 5. de Fin. 125.
Clamor à populo uenit ad astra. Ouid. 3. Fast. 75.
In cognitionem Senatus uenit hæc res. Quintilianus libro 7. cap. 3. 16.
In colloquium ad aliquem uenire. Liu. 5. bell. Pun. 89.
In computationem uenire. Vide Computo. Plin. libro 6. cap. 33. 4.
Commoda ueniunt hinc. Cic. 1. de Inuentione, 8.
In complexum alicuius. Cic. ad Terentiam, libro 14. 1. 7, Si in uestrum complexum uenero, ac si & uos, & me ipsum recuperâro, satis magnum mihi fructum uidebor percepisse. Cæsar 3. bell. Ciuil. 28, Ipse grauissima hyeme in nauibus excubabat, neq; ullum laborem aut munus despiciens, si in Cæsaris complexum ueniret. id est, Vt à Cæsare complecteretur & amaretur.
In concionem uenire. Cic. 3. Verr. 47.
In consessum uenit ea res. Plin. epist. 302. hoc est, Nota est & manifesta.
In consilium alicuius uenire: pro, Obtemperare eius consilio. Cic. ad Atticum, lib. 10. 192. 5.
In conspectum alicuius. Cic. 2. de Fin 36.
In conspectum aliquem uenire. Plancus ad Ciceronem, libro 10. 23. 11.
In consuetudinem. Cic. 2. de Inuent. 240, Deinde quædam in consuetudinem ex utilitatis ratione uenerunt.
In consuetudinem benignitatis. Cic. in Pisonem, 35.
In contemptionem. Cæsar 5. bell. Gall. 185.
In contemptum. Idem Cæsar 3. bell. Gall. 418.
In contentionem. Cic. pro Quintio, 12, Quod nisi ex Publicio narratum Næuio esset, non tam citò res in contentionem uenisset.
In contentionem, utrum. Cic. 2. de Diuinat. 192.
In controuersiam uel contentionem uenit ea res. Quintilian. lib. 3. cap. 6. 32.
In contentionem de accusando. Cic. 1. Verr. 34.
In contentionem honoris. Cic. Anteq. iret in exilium, 3.
In controuersiam. Cic. 4. Verr. 25.
In crimen. Terent. Hecyr. 3. 1. 55. hoc est, Accusari.
In cruciatum. Cæsar 1. bell. Gall. 118.
In deditionem. Cæsar 6. bell. Gall. 8.
In deliberationem uenire. Quintil. lib. 2. cap. 21. 11.
In desyderium uenit res aliqua. Liuius 3. ab Vrbe, 151. id est, Desyderatur.
Dies uenit legi. Cic. ad Atticum, lib. 4. 85. 9.
In disceptationem. Liu. 9. bell. Maced. 149.
In discrimen, In periculo esse. Cic. pro Rosc. Amer. 9, Quũ omnium nobilium dignitas & salus in discrimen ueniret.
In discrimen existimationis. Cic. 1. Verr. 39.
In disquisitionem. Liu. 6. bell. Pun. 158.
In diuitias uenire. Plaut. Capt. 19. 13,
At nunc liber in diuitias faxo uenies.
Ad quem dolor ueniat, ad eundem necesse est interitum uenire. Cic. 3. de Nat. deor. 48.
In dubium. Cicero ad Atticum, lib. 16. 343. 5, Præsertim quum hoc genere cognitionum labefactato, acta Cæsaris in dubium uentura uideantur.
In dubium de uoluntate, &c. Cic. ad Att. lib. 11. 223. 3. Terent. Adelph. 2. 2. 33,
Etiam de sorte uenio in dubium miser.
In dubium uenire de ciuitate. Cic. pro Cecin. 13.
Quid sit factum, in dubium uenit. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Emolumentum ad eum ex ea re uenit. Cic. pro Cluentio, 40.
Epistola mihi uenit. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 1.
In exemplum uenire. Ouid. 4. Fast. 49.
Ad extrema uenire. Liu. 2. ab Vrbe, 206.
In faciem pacis ueniretur. Tacit. lib. 13.
Fama mihi uenit. Virg 4. Aeneid. 78.
In familiaritatem alicuius. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 15. 2.
Tarda uenit dictis, difficilisq; fides. Ouid. 3. Fast. 70.
In fidem alicuius uenire: hoc est, Sese dedere. Liuius 6. bello Pun. 207.
Ad finem uenire dicitur res aliqua. Liu. 5. bel. Pun. 123. Quum maximè Capua circunuallaretur, Syracusarum quoque oppugna-

Digitized by Google

oppugnatio ad finem uenit.
In flammam uenire. Cicero ad Atticum, lib. 16.339.9, Veniendum est igitur uel in ipsam flammam, turpius est enim priuatim cadere, quàm publicè. id est, Conijcere se oportet in periculum.
Ad fœdus ueniunt amantes. Ouid. 2. de Arte, 116.
In fœdera uenire. Virg. 4. Aeneid. 68.
Fœliciter hæc res tibi uenit: pro, Euenit. Cic. ad Tironē, libro 16.21.14. Vetus exemplar legit, euenire.
Fortuna læta mihi uenit. Virg. 11. Aeneid. 9.
Fulgor uenit ab æthere. Virg. 8. Aeneid. 104.
Gradibus uenire ad uirtutem. Cic. 1. de Nat. deor. 123.
In gloriam summam. Cic. ad Attic. lib. 2 35.4.
Hæreditate uenire dicitur res aliqua. Cic. 1. de Inuent. 95, Sed neq; emisti, neq; hæreditate uenit, neq; dominatus est, neq; donatus est.
Hæreditas mihi uenit à patre. Cic. 3. Ver. 18.
Hyems uenit. Cic. ad Atticum, lib. 5.106.3.
Sub iactum telorum uenire. Liu. 7. bel. Pun. 108.
Cum impetu uenire. Cic. 2. de Fin. 178.
Inimicus ei uenit: pro, Est illi inimicus. Cic. pro Rosc. Amer. 32.
Ad inimicitias uenire. Cic. ad Qu. frat. lib. 3.20.3.
Ad internecionem uenire. Liu. 6. bel. Maced. 131.
Intrò uenire. Vide Intrò.
In inuidiam ex gratia uenire. Plin. de Viris illust. 66.
In iudicium uenire. Cic. ad Atticum, lib. 2.16.14, Quid uerius quàm in iudicium uenire, qui ob rem iudicandam pecuniam acceperit?
In iudicium uenit fama eius. Cic. pro Quintio, 16.
In laudem uenire. Quintil. lib. 2. cap. 21.11.
Liuor uenit in artus. Ouid. 10. Metam. 52.
In locum summum uenire. Cic. 3. de Legibus 41.
Lues rabida uenit membris. Virg 1. Aeneid 58.
Lues miseranda uenit arboribus. Virg. 3. Aeneid. 28.
Ad manum uenire. Quintil. lib. 2. cap. 11.5.
In manus alicuius. Cic. 3. Offic. 44, Neq; enim quicquā de hac parte post Panætiū explicatum est, quod mihi quidē probaretur de ijs quæ in manus meas uenerint.
In manus hominum libros uenire dicimus. Quintilianus Tryphoni, 3.
Maturè uenit ipse. Vide Maturus.
In medium. Cic. 4. Verr. 126, Venient in medium: dicent quid statuerint.
In mentem uenit, pro Succurrit. Terent. Eunucho, 2.2.2,

Hoc adeò ex hac re uenit in mentem mihi.

Idem Phorm. 4.3.47,

Nam mihi ueniebat in mentem eius incommodum.

Cic. ad Thermum, lib. 2.17.7, Quæ mihi ueniebant in mentem, quæ ad te pertinere arbitrabar, quòd in Ciliciam proficiscebar, existimaui me ad te oportere scribere.
In mentem, quemadmodum. Cic. pro Rosc. Amer. 45.
In mentem huius rei. Cicero 5. de Finib. 3, Venit enim mihi Platonis in mentem, quem accepimus primum hîc disputare solitum.
In mentem uenit, quid. Cic. 1. Verr. 15.
In mentem uenit ut. Plaut. Mil. 20.48.
Minus in Senatum uenit. Vide Minor. in Paruus.
Mœror summus uenit ad eum morte fratris. Cicero pro Quintio, 8.
Mores eò uenere. Plin. lib. 23. cap. 1.20.
In morem uenire. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.8.
Ad nasum uenire. Plin lib. 15. cap. 28.2, Multoq; celerius talia ad nasum ueniunt, quàm pinguia. hoc est, Ascendunt, & nares feriunt.
Nauibus uenire. Liu. 1. bel. Pun. 142.
Ad nihilum uenire. Cic. 2. Tusc. 8.
Ad nimium uenire. Plin. lib. 26. cap. 4.4.
Ad nomen uenire. Plin. lib. 10. cap. 70.1, Spectatur in piscinis Cæsaris, genera piscium ad nomen uenire, quosdam singulos. hoc est, Quum uocantur.
In notitiā. Plin. lib. 7. cap. 1.2, Quis enim Aethiopas, antequā cerneret, credidit, aut quid non miraculo est quū primum in notitiam uenit?
In notitiam uenire alicui. Vide Notitia.
Nox uenit. Propert. lib. 1. eleg. 8 9.
In numerum oratorū. Cic. 1. de Orat. 57. id est, Dici oratores: siue, Pro oratoribus haberi.
In obliuionem. Cic. in Sallustium, 3.
Obuiam uenire. Cic. 4. Tuscul. 110,

Alacris obuiam mihi ueniet, complexum exoptās meū.

Ex poeta. Idem ad Attic. lib. 2.16.1.
Obuiam mihi uenit turba. Propert. lib. 2. eleg. 30.2.
Sub oculos uenire. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 5.
In odium uenire. Vide Odium.
Opportunè uenire. Vide Opportunus.
Optatò uenire. Vide Optatò, in Opto.
In ordinem Senatorium. Cic. 3 de Legib. 43.
In ora uirum uenire. Propert. lib. 3. eleg. 9.7.
In ocium. Cic. ad Atticum, lib. 1.4.3.
Ad pactionem uenire. Cic. ad Attic. lib. 9.181.9.
Paratè uenire. Vide Paro.
In partem alicuius. Liu. 6. ab Vrbe, 175, Parū est si cuius parte tua nulla adhuc fuit, in partem eius uenis, nisi partē petēdo totum traxeris?
In partem impensæ. Cic. ad Terentiam, lib. 14.2.6.
In partem elocutionis memoria ac pronūciatio ueniūt. Quintil. in Procem. lib. 1.17.
Passu ingenti uenire. Ouid. 3. Amor. eleg. 1.3.
In periculum uenire. Terent. Adelph. 2.2.32. Cicero 3. Verr. 48, Neq; adhuc causam ullam excogitare potuit, quamobrem commiserit, aut quid euenerit, ut in tantum periculum ueniret.
In periculum ne. Cic. pro Muræna, 51. Venit in periculum, ne & ea quæ relicta, & hæc quæ ab ipso parta sunt, amittat.
Peropportunè uenire. Vide Peropportunus.
Plaga uenit uehementior. Cicero 2. Tuscul. 96, Sed quia profundenda uoce omne corpus intenditur, uenitq; plaga uehementior, &c.
Pœnæ ueniunt crudelitati alicuius. Liu. 3. ab Vrbe, 237.
In populos uenire. Ouid. 6. Metam. 109.
In possessionem. Cic. 3. de Lege Agr. 7, Etiámne si ui eiecit? etiámne si clàm, si precariò uenit in possessionem?
In possessionem Reipublicæ uenire. Cicero ad Atticum, libro 7.128.5.
In potestatem alicuius. Cæsar 4. bell Gall. 597.
Ad potum, uel prandium uenire. Plin. lib. 9. cap. 15.3. Cicero pro Cluentio, 134.
Prope exitium, uel prope spem uenire. Liu. 5. bell. Pun. 91. Ibidem lib. 6.188.
Prosperè uenit. Plaut. Pseud. 8.1.
In prouerbium. Liu. 10. Maced. 188, Vulgatum illud, quia uerum erat, in prouerbium uenit, Amicitias immortales, inimicitias mortales debere esse.
In prouerbij consuetudinem Cic. 2. Offic. 79.
Ad pugnam uenire. Horat. 1. Serm. Satyr. 5.12.
Ex malis moribus uenire. Quintil. lib. 2. cap. 5.9.
Venire in quæstionem. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Rabies uenit canibus. Virg. 3. Georg. 99.

In religio-

Digitized by Google

In religionem uenit illi hac res. Cicero 2. de Natura deorum,15.
In rem præsentem. Vide In præpositionem.
Risus ueniunt. Ouid.1.de Arte,48,
Tunc ueniunt risus,&c.
Rumor uenit. Terentius in Prologo Hecyræ,39.
In secreta uenire. Ouid.13. Metam.123.
Segetes ueniunt, id est, Proueniunt. Virg.1.Georg.11.
In eum sermonem,ut,&c. Cic.ad Appium Pulchrum, lib.3.5. 8, Veni in eum sermonem, ut dicerem libenter me ad eam partem prouinciæ primum esse uenturum.
In sermonem hominum,& uituperationem. Cic. 6. Verr.11.
In sermonem alicui uenire. Cicero Attico, lib.14.299.1.
In sermone. Cicero ad Atticum, lib.11.230.2. Neq; eum rogari, ne me quidem: sed quasi ita sit, quoniam in sermone iam uenisti, poteris eam mouere ut alicui committat, cuius extra periculum huius belli fortuna est. Quidam legunt, in sermonem.
In societatem laudum alicuius. Cic.ad Attic.lib.14.315.5.
In sortem prouinciæ. Liu.8.belli Pun.245.
Spes uenit ex merito. Ouid.epist.2.13.
In spem. Cicero 2.de Orat.120, Nonnullam in spem ueneram, posse me aliquid ex istis discere. Cicero ad Atticum, libro 9.186.2.
In spem uentum est, Impersonale. Liu.2.ab Vrbe.190.
In spem, quòd Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13.8, In spem uenerat, quòd neq; Planci quatuor legiones omnibus suis copijs pares arbitrabantur, neq; ex Italia tam celeriter exercitum traijci posse credebant.
Subsidio. Cicero ad Attic.lib.6.116.4. Ad meq; legati eius & Quæstor, & amici literas mitterent, ut subsidio uenirem.
Ad summum uenire. Cic.2.Tusc.7, Atq; oratorum quidē laus ita ducta, ab humili uenit ad summum.
Cum supplemento. Liu.9.ab Vrbe,113.
Suppetias uenire. Hirtius bell.Africani,lib.5.18.
In suspicionem uenire. Cic.2.de Inuent. 143, Si id non poterit siquam in similem antè suspicionem uenerit.
Venire in suspicionem de morte alicuius. Cicero ad Brutum,6.2.
Tædio uenire. Plin.lib.31.cap.2.13.
Venire in tempore. Terent. Andr.4.5.19.
In tutelam uenire. Cic.de claris Orat.101.
In uacuum uenire. Vide Vacuus.
Ad uadimonium uenire. Cic.pro Quintio,27.
A' uero uenit causa. id est, Vera est causa. Ouid.5.Fast.74.
Viam uenire. Cic.2.Philip.71, Quis qui nescierit uenisse eam tot dierum tibi uiam gratulatum?
Vigor uenit membris. Virg.4.Georg.84.
In uitam uenire. Cic.1.de Leg.89.
In unitatem. Plin.lib.33.cap.2.1.
In usum uenire. Plin.lib.24.cap.11.5, Nec rhus Latinum nomen habet, quum in usum plurimis modis ueniat.
In usum alicuius rei uenire. Plin.lib.8.cap.48.2.
Vsus uenit. Terent. Heaut.3.2.45,
Et ne ego te (si usus ueniat) magnificè, Chreme,
Tractare possim.
Mihi usu uenit. Cic.ad Appium Pulchrum,lib.3.8.25. Idem ad Attic.lib. 71.4.11, Nunc uenit idem usu mihi, quod tu tibi scribis, quoties exorior.
Ad agendum uenire. Quintil.lib.4 cap.1.5.
Venire, pro Accidere. Cels.lib.7.cap.27, Solet uerò sub eiusmodi uictu uenire ut aluus non reddatur.
Venient ad te comessatum. Plaut. Pers.16.19.
Venio oratum. Cæsar 7.bell. Gall.129.

Venire emptum. Cic.4.Verr.86.
Venit derisum. Plaut. Aulul.7.46. Et apud Terentium Eunucho,4.6.14,
Venit ereptum.
Venitur, pē.prod. impersonale. Plin.epist.190.g. Venitur ad me: consurgo. Cic.pro Quintio,2, Ad me uentum est.
Venitur & uentum est in discrimen, Impersonaliter. Cicer.8. Philip.253. Idem 2.Offic.46.
Ventum in aciem. Tacit.in libello de Germanis.
Vt uentum ad cœnam est, &c. Horat.1.epist.7.15.
Iuxta seditionem uentum. Tacit.lib.5.
Prope seditionem uentum. Tacit.lib.19.
Ventum gaudeo. Plaut. Cistel.2.12,
Quod ille dixit qui secundo uectus est mari,
Ventum gaudeo ad te ecastor.
Causas ueniendi discere. Virg.6.Aeneid.98.
Causas ueniendi poscere. Virg.1.Aeneid.84.
¶ Veniens, uenientis, Participium (ἐρχόμενος) ut, Classis ueniens ad littora. Virg.3.Aeneid.131.
Aetas ueniens. Ouid. 6.Fast.128.
Annus ueniens. Cicero ad Quintum fratrem, lib.3.20 6, Non enim sumus omnino sine cura uenientis anni, etsi sumus sine timore.
In annum uenientem curas extendere. Virg.2.Georg.81.
Dies ueniens, Dies decedens, contraria. Virg.4.Georg.94.
Virtus ueniens in pulchro corpore. Virg.5.Aeneid.69.
¶ Venturus, pen.prod. Aliud participium (ἐλευσόμενος) ut, Aeui uenturi inscius. Virg. 8. Aeneid.126.
Bella uentura. Virg.3.Aeneid.92.
Doloris uenturi signa. Ouid.epist.18.22.
Hyemis uenturæ memores. Virg.4.Georg.22.
Mali uenturi prima fauilla. Propert.lib.1.eleg.94.
Senectæ uenturæ memor. Ouid.3.de Arte,12.
Videre uentura. Virg.2 Aeneid.25.
Præscia uenturi uates. Virg.6 Aeneid.14.
¶ Ventio, uentionis, Verbale (ἔλευσις) Plaut. Trucul.11.61,
Quid tibi huc uentio est?
hoc est, Ad quid huc uenis?
¶ Vento, uentas, Frequentatiuum: à quo,
¶ Ventito, uentitas, pen.corr. (ἐπιχωριάζω) uentitare, Alerū frequentatiuum: ut, Sæpius uētitare in agrum. Plin.lib.18. cap 5.5. Cic.ad Marium, lib.11.27.11, In reliquis officijs cui tu tribuisti, excepto Cæsare, præter me, ut domum uentitares, horasq; multas sæpe suauissimo sermone consumeres? Catull.ad seipsum,8.1,
Quum uentitabas quò puella ducebat.
Venor, uenaris, pen.prod. (ἀγρεύω, θηρεύω, κυνηγέω, κυνηγετέω, ἀγρέω, ἀγρώσσω, θηράομαι) uenari, Feras indagare, feris insidiari. Cic.2 de Nat.deor.237, Canum tanta alacritas in uenando. Idem ad Cælium, lib.2.10.4, De pantheris, per eos qui uenari solent, agitur mandato meo diligēter.
Apros uenari. Virg.eclog.10.12.
Canibus uenari leporem. Virg.3.Georg.82.
Venari pisces. Plin.lib.16.cap.1.2.
Venari, per translationem: pro, Artificio quodam & solertiâ quærere: ut, Venari laudem, gloriam, &c. Cicero ad Atticum, libro 16. 334. 4, Bene igitur tu qui εὐθανασίαν uenaris, relinquis patriam. Vetus exemplar loco uenaris, legit Bene.
Amores uenari. Ouid.de Medicamine faciei,6.
Laudem modestiæ in aliqua re uenari. Auth. ad Herennium, lib.4.141.
Viduas uenari frustis & pomis. Horat.1.Epist.1.16.
Venari imperio alicuius. Cic.ad Attic.lib.6.111.34.

Digitized by Google

Venari de uerbis alterius. Plaut. Milit. 4. 37.
Venari apros in mari, Prouerbium in eos, qui frustra aliquid conantur, & operam perdunt. Plaut. Asin. 3. 88.
¶ Venandi, uenando, uenandum, Gerũdia: ut, Studio uenandi lassus. Ouid. 3. Metam. 83.
Tempora longa ponere uenando. Ouid. Epist. 18. 2.
Venatum, uenatu, Supina: ut, Ire uenatum. Virg. 4. Aen. 24.
¶ Venatus, huius uenatus, pen. prod. (θήρευμα, θήρευμα, ἄγρευμα) Plaut. Rud.

Hunc qui cepi in uenatu meo.

Plin. lib. 8. cap. 16. 3, Quos uenatus, aucupia, piscatusq; alebant. Cic. 5. Tuscul. 139, Labor in uenatu, sudor, cursus ab Eurota, fames, sitis.
Apti saltus uenatibus. Ouid. Epist. 5. 4.
Assiduus uenatus. Virg. 9. Aeneid. 50.
¶ Venatio, uenationis, Verbale (θήρα, θηρευτικὴ, κυνηγία, κυνηγεσία) Idem. Cic. 2. de Fin. 40, Piscatu, aucupio, uenatione, his omnibus exquisitis uitantis cruditatem, &c.
Prodigi qui ludorum uenationumq; apparatu pecunias profundunt. Cic. 2. Offic. 80.
Proscribere uenationem. Cic. Attico, lib. 16. 333. 7.
¶ Venator, pen. prod. uenatoris (ἀγρευτὴς, θηρατὴς, θηρευτὴς, κυνηγὸς, κυνηγέτης) Qui uenatur. Cic. 2. Tusc. 70, Pernoctant uenatores in niue, in montibus uri se patiuntur.
Venator adest nostris consilijs, cum auritis plagis. Per translationem. Plaut. Milit. 10. 14.
¶ Venatrix, pen. prod. Verbale fœm. (κυνηγέτειρα) Virg. 1. Aeneid. 63,

Nanq; humeris de more habilem suspenderat arcum
Venatrix, dederatq; comam diffundere uentis.

Pharetræ uenatrices. Claud. 7. Paneg. 33.
Turba uenatrix canum. Valerius 3. Argon. 67.
¶ Venaticus, penul. corr. Adiectiuum (ἀγρευτικὸς) Quod ad uenationem pertinet: ut, Venaticus canis. Plaut. Milit. 5. 113. Varro 2. de Re rust. cap. 9. 2, Canum duo genera: unum uenaticum, & pertinet ad feras bestias ac syluestres: alterum quod custodiæ causa paratur, & pertinet ad pastorem. Cicero 6. Verr. 26, Mirandum in modum canes uenaticos diceres, ita odorabantur omnia & peruestigabant. Canum autem uenaticorum elegantissimè excogitata nomina habes apud Ouid 3. Metam. 42.
Catulus uenaticus. Horat. 1. Epist. 2. 13.
Parasiti uenatici. Plaut. Capt. 3. 17.
¶ Venatorius, Aliud adiectiuum. Idem. (θηρευτικὸς, κυνηγετικὸς) Plin. epist. 63, Inest huic computationi sumptus supellectilis, sumptus atriensium, topiariorum, fabrorum, atq; etiam uenatorij instrumenti. Apud Martialem lib. 14. 31. Culter uenatorius.
Venosus] Vide Vena.
Venter] uentris, m. g. (γάστρα, γαστὴρ, κοιλία, νηδὺς) Qui à pectore ad pubem terminatur, tam in animalibus brutis quàm hominibus. Iuuen. Satyr. 4. 11,

Montani quoq; uenter adest, abdomine tardus.

Plin. lib. 9. cap. 50. 1. Attritu uentrium pisces coeunt. Persius in Prolog. 3,

Magister artis, ingeniq; largitor
Venter, negatas artifex sequi uoces.

Venter, Stomachus. Iuuen. Satyr. 5. 1,

Ventre nihil noui frugalius.

Plin. lib. 19. cap. 5. 8, Cibos salubres ac lenes pluribus modis existimant, qui perfici humano uentre non queant, sed non intumescant.
Venter, Aluus. Celsus lib. 3. cap. 18, Vbi ab inferiore parte purgandus aliquis est, uentrem eius antè soluendum esse: ubi à superiore, comprimendum.
Fluxiones uentris sistere. Plin. lib. 23. cap. 5. 2.
Fluor uentris. Celsus lib. 4. cap. 16.
Inflatio uentris. Vide Inflo.
Orificia uentris. Vide Orificium.
Proluuies uentris fœdissima. Virg. 3. Aeneid. 44.
Rabies improba uentris. Virg. 2. Aeneid. 72.
Solutiones uentris. Plin. lib. 24. cap. 10. 8. Et lib. 27. cap. 10. 5.
Vitium uentris. Cic. pro Celio. 35, Nulla luxuries reperietur, nulli sumptus, nullum æs alienum, nulla conuiuiorum ac lustrorum libido: quod quidem uitium uentris & gutturis non modò non minuit ætas hominibus, sed etiam auget.
Albus uenter. Persius Satyr. 3. 10.
Astrictus uenter. Cels. lib. 2. cap. 2.
Carnosus uenter. Vide Caro.
Fusus uenter. Cels. lib. 2. cap. 1.
Grauidus uenter. Ouid. 10. Metam. 100.
Grauidus uenter iusto pondere. Ouid. epist. 15. 9.
Grauis uenter. Ouid. 9. Metam. 138.
Improbus uenter. Senec. Thyeste, 5. 12.
Inanis uenter. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 26.
In[illegible] uenter. Cels. lib. 4. cap. 9.
Liquidus uenter. Vide Liquor.
Mollis uenter. Horat. Epod. 8. 2.
Pestifer uenter serpentis. Ouid. 1. Metam. 95.
Planus uenter. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 5.
Tumidus uenter cœlesti pondere. Ouid. 3. Fast. 9.
Tumido uentre cucurbita. Propert. lib. 4. eleg. 2. 9.
Vacui uentris furor. Iuuenalis Satyr. 15. 10.
Auferre aliquid in uentrem. Cic. 2. de Orat. 147.
Compleuit sua tempora maturus uenter. Ouidius 11. Metamorph. 63.
Comprimere uentrem, & Soluere, contraria. Celsus libro 3. cap. 28.
Contrahere uentrem. Vide Contraho.
Crepat mihi uenter. Vide Crepo.
Crescit in uentrem cucumis. Virg. 4. Georg. 29.
Distringere uentrem. Celsus lib. 4. cap. 15.
Donabat auaro uentri quicquid quæsierat. Horatius 1. epist. 16. 2.
Duci uentre, inseruire uentri & gulæ. Horatius 2. Sermon. Satyr. 7. 8.
Emollire uentrem difficilem. Plin. lib. 22. cap. 13. 3.
Eximanire uentrem. Cels. lib. 4. cap. 12.
Inflatur uenter. Cic. 2. de Diuinat. 179.
Intumuit uenter ab unda. Ouid. 1. Fast. 44.
Liquare uentrem. Cels. lib. 4. cap. 12.
Mersæ res in uentrem. Iuuenalis Satyr. 11. 4.
Metiri uentrem lino. Celsus lib. 3. cap. 21.
Mollire uentrem. Cels. lib. 2. cap. 12.
Mouere uentrem. Vide Moueo.
Petere uentrem. Cic. pro Murena, 49.
Placare ieiunia uoracis uentris. Ouid. 15. Metam. 19.
Placat iratum uentrem esca. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 1.
Resoluere uentrem. Cels. lib. 3. cap. 16.
Suppressus uenter. Celsus lib. 4. cap. 15.
Tenere uentrem. Celsus libro 4. cap. 19. hoc est, Sistere fluxum uentris.
Soluere uentrem, & Comprimere, contraria. Celsus libro 3. cap. 18.
Sistere uentrem. Plinius libro 20. cap. 23. 4. & libro 21. cap. 19. 2.
Turbare uentrem. Cels. lib. 1. cap. 6.
Turbatur uenter semine sumpto. Plin. lib. 22. cap. 22. 5.

Vacare

Vacare luxuriæ uẽtriq;. Claud. de Nupt. Honorij & Mariæ, (11.

Cupidine uentris uicta pietas. Ouid. 15. Metam. 35.

Vitiati uentris tumescunt pondera. Ouid. epist. 11. 8.

Ventrem facere dicitur paries, qui uetustate collabens, curuatura quadam ueluti uentre extra fundamenti limites eminet. Alphenus in l. siquãdo. §. 1. ff. si seruitus uend. Siquando inter ædes binas paries esset, qui ita uentrem faceret, ut in uicini domum semipedem, aut amplius procumberet, agi oportet, ius non esse illum parietem ita proiectum in suum esse se inuito.

Venter apud iurisconsultos plerunq; accipitur pro fœtu, qui in uentre continetur. Vnde Pandectarum lib. 25. tit. est, Si mulier uentris nomine in possessionem missa sit. Et ibidem Vlpianus.

Ventrem perferre: pro, Esse grauidam. Colum. lib. 6. cap. 24. 1. de uaccis.

Mulier uẽtre uacuo, incerto, pleno, præterito: apud Papinianum in l. uentre. ff. de acquirenda uel omit. hæred.

¶ Ventriculus, uentriculi, pen. corr. m. g. Diminut. (γαστέριον, κοιλία ἄνω) Corn. Cels. lib. 4. cap. 1, Ventriculus autem qui receptaculum cibi est, constat ex duobus tergoribus: isq; inter lienem & iecur positus est, utroq; ex his paulum super eum ingrediente. Iuuen. Satyr. 3. 10,

—uacua & plana omnia dicas
Infra uentriculum.

Ventriculus cordis. Cicero 2. de Nat. deorum, 208, Nam quæ spiritu in pulmones anima ducitur, ea calescit primũ ipso ab spiritu, deinde contagione pulmonum: ex eaq; pars redditur respirando, pars concipitur cordis parte quadam, quam uentriculum cordis appellant. Cui similis alter adiunctus est, in quem sanguis à iecore per uenam illam cauam influit.

¶ Ventriosus, pen. prod. Adiectiuum (προγάστωρ) Qui magnum habet uentrem. Plaut. Asin. 8. 20,

Macilentis malis, rufulus, aliquantum uentriosus.

Idem Merc. 12. 54,

Canum uarum uentriosum.

¶ Ventrosus, penult. prod. Aliud adiectiuum, Idem (γαστρώδης) Plin. lib. 14. cap. 21. 2, Ventrosa ac patula minus utilia.

¶ Ventralis, & hoc uentrale, pen. prod. Adiect. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 8, Sed in uentrem receptæ fiunt, soluitur uis earum uentralis humoris alluuione, qua fiunt dilutiores.

Ventrale] uentralis, pen. prod. n. g. (περιγάστριον) Vestimẽtum uentrẽ contegens. Plin. lib. 8. cap. 48. 3, Patris mei memoria cœpêre amphimalla nostra, sicut uillosa, & etiam uentralia. Plin. lib. 27. cap. 7. 9.

Ventrale Vlpianus accipit pro semicincto, sub quo habentur loculi, quibus nõ solùm sudariola, sed leues etiam nummulos in quotidianum usum gestare solemus: ut in l. diuus, in principio. ff. de bonis damnat. Nec si zonã circa se habuerit, protinus aliquis sibi uendicare debebit: sed uestem qua is fuerit indutus aut nummulos in uentrali, quos uictus sui causa in promptu habuerit. Vbi alij codices legunt, nummulos inueterales.

Ventilo] uentilas, pen. corr. (λικμάω, λικμίζω) uentilare, Ventum excitare ut aliquid ardeat uel coquatur. Propert. lib. 4. eleg. 3. 10,

Hanc Venus ut uiuat uentilat ipsa facem.

Carbasa uentilantur aura. Stat. 4. Sylu. 3. 22.

Faces accensas uentilare. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 3.

Frumentum uentilare, Ventilabro expurgare. Plinius lib. 18. cap. 30. 6.

Aura uentilat iubas. Silius lib. 16. 89.

Flatus uentilat incendia. Silius lib. 17. 103.

Vinum uentilare & refrigerare. Colum. lib. 12. cap. 30. 1.

Ventilare, sine adiecto, est Excitare auram ad calorem temperandum. Suet. in Augusto, cap. 82, Aestate apertis foribus ac sæpe in peristylo saliente aqua, atq; etiam uentilante aliquo cubabat.

Ventilare, Per manus uersare, è digitis eximendo. Apuleius. Ad hæc ego insperato lucro diffusus in gaudium, & in aureos refulgentes, quos identidem manu mea uentilabam. Iuuen. Satyr. 1. 5,

Ventilet æstiuum digitis sudantibus aurum.

Ventilare concionem aliquam. Cicer. pro Flac. 43, Cuius lingua quasi flabello seditionis illa tum est egentium concio uentilata.

¶ Ventilatio, Verbale (λίκμησις) Plin. lib. 23 cap. 1. 1, Innocẽtiores, quæ decerptæ diu pependêre: qua uentilatione etiam utiles fiunt stomacho, ægrisq;. De uuis.

¶ Ventilator, pen. prod. Verbale (λικμητὴς, λικμητὴρ) Qui frumentum uentilat. Columell. lib. 2. cap. 10. 11, Faba quæ longius emittetur, pura eò perueniet, quò uentilator eam iaculabitur.

Ventilator naturæ. Cic. 1. de Nat. deor. 112, Non pudet igitur physicum, id est speculatorem, uentilatoremq; naturæ, ab animis consuetudine imbutis petere testimonium ueritatis? Vetus codex habet, uenatoremq;, &c.

Ventilatores apud Quintilianum lib. 10. cap. 7, sunt præstigiatores: qui ut uentilatores grana quæ purgant, in uentum proijciunt, ita rem quam retinent manibus, eijcere uidentur. ita enim ait, Quo usu constat mira illa in scenis pilariorum ac uentilatorum, ut ea quæ emiserint ultrò uenire in manus credas, & qua iubentur decurrere.

¶ Ventilabrum, uentilabri, pen. prod. (λικμητήριον) Instrumentum quo aliquid uentilatur. Colum. lib. 2. cap. 10. 10, Nam quum aceruus paleis granisq; mistus in unum fuerit congestus, paulatim ex eo uentilabris per longius spacium iactetur.

Ventito] Vide Venio.

Ventosus] Vide Ventus.

Ventus] uenti, masc. gen. (ἄνεμος, πνεῦμα, ἀήτης, ἰωή, ψύχος) à Venio fit: propriè est, cum impetu ueniens aer: quũ nihil aliud sit uentus, quàm aer commotus atq; agitatus. Vitruuius, Ventus est aeris fluens unda, cum incerta motus redundantia. Cic. 2 de Nat. deor. 145, Aer effluens huc & illuc uẽtos efficit. Idem 2. de Diuinat. 64, Placet enim Stoicos, eos anhelitus terræ qui frigidi sunt, quum fluere cœperint, uentos esse.

Ocyor uentis. Virg 5. Aeneid. 64.

Domus peruia uento. Ouid. 2. Metam. 153.

Accessus uentorum. Vide Accedo.

Aequor uentorum. Catul. Argon. 59. 3.

Cursus uentorum. Catull. in Camerium, 51. 6.

Paces uentorum. Lucret. lib. 5. 247.

Cæca potestas uenti. Lucret. lib. 3. 50.

Rabies sæua uentorum. Ouid. 5. Metam. 2.

Turbo uenti. Virg. 9. Aeneid. 19.

Vis fera uentorum. Ouid. 15. Metam. 60.

Vires ualidæ uentorum. Lucret. lib. 3. 100.

Aduersus uentus. Ouid. Epist. 6. 2.

Aerij uenti. Catull. Argon. 59. 29.

Igneus uentus. Seneca Thyeste, 1. 22.

Inanis. Virg. 10. Aeneid. 17.

Insanus. Stat. 6. Thebaid. 60.

Languidus. Seneca Herc. Oetæo, 6. 2.

Leuis. Virg. 2. Aeneid. 159.

Loquax. Lucan. lib. 5. 17.

Digitized by Google

Magnus. Vide Magnus.
Mobilis. Ouid. Epist. 5.23.
Mitior uentus. Ouid. 13. Metam. 89.
Nigris uentis aspera æquora. Horat. 1. Carm. ode 5.2.
Niualis. Virg. 3. Georg. 64.
Pertinax uentus. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 59.2.
Pluuius. Horat. 1. Carm. ode 17.
Proteruus. Horat. 1. Carm. ode 20.1.
Rapax. Ouid. 1. de Arte, 78.
Rapidus. Virg. 6. Aeneid. 15.
Sæuus. Ouid. 12. Metam. 2.
Secundus uentus, Prosper, minimè contrarius. Cic. ad Catonẽ, lib. 15.3.4.
Septentrionales & Septentriones uenti. Colum. lib. 11. cap. 2. 16. Cic. ad Atticum, lib. 9.173.9.
Tenuis. Virg. 3. Aeneid. 90.
Tepidus. Ouid. 7. Metam. 114.
Vagus. Horat. 3. Carm. ode 29.5.
Trux. Stat. 10. Thebaid. 19.
Tumidus. Seneca Medea, 8.1.
Validus. Ouid. 6. Metam. 62.
Vanus. Catull. Argon. 59.22.
Vehemens uentus & immoderata tempestas. Cic. pro Roscio Amerino, 77.
Violenti uenti summa uis. Lucret. lib. 5.247.
Abire in uentos. Vide Abeo.
Absentes uenti. Vide Absens, in Absum.
Accipiunt uentos à tergo carinæ. Ouid. 12. Metam. 8.
Accipiunt naues à tergo uentos. Vide A' præpositionem.
Admouit te uentus oræ Siculæ. Virg. 3. Aeneid. 83.
Agentes frigora uenti. Virg. 1. Georg. 71.
Agit nubes uentus. Virg. 1. Georg. 93.
Agit nubila uentus. Virg. 1. Georg. 85.
Agitur carina suo uento. Ouid. Epist. 21.15.
Actus discordibus uentis. Ouid. 4. Metam. 125.
Agitari uentorum ui. Cic. pro Cluentio, 109.
Apponere à uento. Vide A' uel Ab præpositionem.
Aspirare uentos alicui. Virg. 5. Aeneid. 121,

> Irim de cælo misit Saturnia Iuno
> Iliacam ad classem, uentosq; aspirat eunti.

Bacchans uentus. Horat. 1. Carm. ode 25.3.
Circunflari à uentis inuidiæ. Vide Circunflo.
Claudit uentos carcere Hippotades. Ouid. 4. Metam. 133.
Carcer clausus uentorum. Virg. 1. Aeneid. 49.
Cohibentur in antris leues uenti. Ouid. 15. Metam. 79.
Committere uitam uentis, Nauigare. Virg. 10. Aeneid. 14.
Magni commorunt æquora uenti. Lucret. lib. 2.154.
Concipere uentum. Vide Concipio.
Odioso uento concita æquora. Ouid. epist. 18.5.
Concrescunt imbres gelidis uentis. Ouid. 9. Metam. 45.
Concurrunt prælia uentorum. Virg. 2. Georg. 64.
Confligunt rupto turbine aduersi uenti. Virg. 1. Georg. 84.
Consurgunt uenti ab atro uespere. Virg. 5. Aeneid. 4.
Coorti uenti. Lucret. lib. 2.112.
Crepitabat leni bractea uento. Virg. 6. Aeneid. 42.
Custodit uentos Aeolus. Ouid. 11. Metam. 150.
Deprælantes feruido æquore uenti. Horat. 1. Carm. ode 9.3.
Dare comam diffundere uentis. Virg. 1. Aeneid. 65.
Dant cursum uenti. Virg. 3. Aeneid. 68.
Placata maria dant uenti. Virg. 3. Aeneid. 14.
Operam dat uentus, Prosper est. Plaut. Milite, 16.50.
Dare uerba in uentos. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.9.
Ire uentis. Horat. Epod. 9.6.
Euertere æquora uentis. Virg. 1. Aeneid. 10.
Explorare omnes uentos. Virg. 3. Aeneid. 103.
Facientes frigora uenti. Ouid. 1. Metam. 12.
Fauentes uenti cælo pelagoq;. Ouid. Epist. 2.4.
Ferens uentus. Virg. 3. Aeneid. 86.4,

> Expectet facilemq; fugam uentosq; ferentes.

Ferri iniuriosis uentis. Horat. Epod. 17.7.
Nauis fertur uelis uentoq;. Lucret. lib. 4.182.
Ferunt omnia uentis nimbisq;. Virg. 1. Georg. 91.
Furentes uenti. Virg. 10. Aeneid. 8.
Glomeratq; ferens incendia uentus. Virg. 2. Georg. 65.
Impellunt ratem uenti. Silius lib. 17.9.
Impulsa ianua animoso uento. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.11.
Impendens uentus. Virg. 1. Georg. 73.
Increbrescit uentus. Vide Increbresco.
Secundis uentis intendere uela. Virg. 3. Aeneid. 137.
Vtilibus uentis intrare urbem. Ouid. 13. Metam. 27.
Luctantes uenti. Vide Luctor.
Mouere uentos tenui flabello. Ouid. 1. de Arte, 33.
Nascitur uentus. Vide Nascor.
Fauentibus uentis nauigare æquor. Ouid. 15. Metam. 10.
Perpessus uentos & imbres. Virg. 2. Aeneid. 12.
Petere urbem aliquam uento. Virg. 2. Aeneid. 36.
Ponunt uenti. Virg. 7. Aeneid. 6. id est, Quiescunt, desinunt.
Folle premere uentos. Persius Satyr. 5.2.
Profundere uerba uentis. Lucret. lib. 4.188.
Prosequitur surgens à puppi uentus euntes. Virg. 5. Aen. 156.
Pugnantes uenti. Lucret. lib. 6.20.
Pulsari uento & imbri. Virg. 4. Aeneid. 50.
Flamine uentorum pulsæ nubes. Catul. Argon. 59.48.
Quassata classis uentis. Virg. 1. Aeneid. 112.
Vita recessit in uentos. Virg. 4. Aeneid. 141.
Sæuit mare uentis. Seneca Troade, 10.27.
Secare uentos. Virg. 4. Aeneid. 52. de Mercurio uolante.
Secundante uento. Tacit. lib. 2.
Sequi urbem aliquam aut regionem uento. Virg. 4. Aen. 76.
Silent uenti. Seneca Medea, 8.10.
Solutum æquor pace uentorum. Stat. 3. Thebaid. 51.
Sternere uentos, Placare. Horat. 1. Carm. ode 9.2.
Placidi strauerunt æquora uenti. Virg. 5. Aeneid. 153.
Erit uentus, spirabit uentus. Virg. 1. Georg. 87.
Tenere uento cursum aliquò. Virg. 4. Aeneid. 10.
Temperat uentos Aeolus. Ouid. epist. 10.14.
Tenuerunt æquora uenti emissi. Ouid. 11. Metam. 87.
Trahitur uento nubes. Virg. 4. Georg. 12.
Turbantes æquora uenti. Lucret. lib. 2.1.
Verrentes æquora uenti. Lucret. lib. 5.54.
Vesaniens uentus. Catullus ad Thallum, 22.3.
Verbera uentorum uitare. Lucret. lib. 5.192.
Vocatis uentis prona petit maria. Virg. 5. Aeneid. 45.
Voluunt mare uenti. Virg. 3. Aeneid. 40.
Crudelibus uentis uti. Ouid. epist. 10.6.
Ventus secundus, pro secunda fortuna, per translationem. Cic. ad Atticum, lib. 2.16.13. Quid si etiam Cæsarem, cuius nũc uenti ualde sunt secundi, reddo meliorem?
Ventus, pro Procella & turbine in Repub. Cic. in Pisonẽ, 15. Neq; tam fui timidus, ut qui maximis turbinibus ac fluctibus Reip. nauem gubernassem, saluamq; in portu collocassem, frontis tuæ nubeculam, &c. pertimescerem: alios ego uidi uentos, alias prospexi animo procellas.
Colligere concionum uentos: hoc est, Rumores, & sententias, aut deliberationes. Cic. pro Cluentio, 61.
Ventum popularem quærere in re aliqua, Populi plausum et secundum rumorem, fauoremq; inanem expiscari. Cic. pro A. Cluentio, 102.

¶ Ventulus

Digitized by Google

¶ Ventulus, uentuli, pen. corr. m. g. Diminut. (ἀνεμίδιον) Terent. Eunucho, 3. 5. 47.

Cape hoc flabellum, et uentulū huic sic facito dū lauamur.

¶ Ventosus, pen. prod. Adiectiuum (ἀνεμώδης, ἀνεμώδης, πνοώδης) Vento plenum: ut, Ventosa regio.

Ventosus aer. Plin. lib. 2. cap. 18. 1. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 10. ad Cupidinem,

Tu leuis es, multoq; tuis uentosior alis.

Aequora uentosa. Virg. 1. Georg. 42.

Alæ uentosæ. Virg. 12. Aeneid. 170.

Auræ uentosæ. Ouid. de Medicamine faciei, 12.

Currus uentosus. Horat. 2. Epist. 1. 36.

Dies uentosus. Paul. in l. Qui occidit. §. in hac act. ff. ad legem Aquil. Si quidem die uentoso id fecit, culpæ reus est.

Equi uentosi, Celeres. Ouid. 4. Fast. 79.

Follis uentosus. Virg. 8. Aeneid. 96.

Fornax uentosa. Cato cap. 38. 2.

Mare uentosum. Horat. 3. Carm. ode 4. 10.

Mens ceruorum uentosa. Lucret. lib. 3. 61.

Murmur uentosum auræ. Virg. eclog. 9. 11.

Potentia uentosa Neptuni. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 6.

Qualitas uentosa cæli. Colum. lib. 3. cap. 1. 5.

Status uentosus cæli. Colum. lib. 7. cap. 3. 3.

Vndæ uentosæ. Ouid. epist. 18. 40.

Ventosus, Inanis. Plin. in Paneg. 50, Superbiebat uentosa & insolens natio. Cic. 11. Philip. 301, Nam extraordinarium semper imperium populare atq; uentosum est, minimè uestræ grauitatis, minimè huius ordinis.

Gloria uentosa. Virg. 11. Aeneid. 142. id est, Inanis iactantia.

Ventosus homo, dicitur leuis & inconstans. Horat. 1. epist. 8. 3. Brutus ad Cic. lib. 11. 9. 2, In primis rogo te, ad hominē uentosissimum Lepidum mittas.

Plebs uentosa. Horat. 1. Epist. 36 8.

Ratio uentosa fauoris. Claud. de bello Getico, 23.

Venuculus] pen. cor. uel, ut in quibusdam exemplaribus legitur, Veniculus, aut uenūculus, Adiectiuum: ut, Venucula uitis, Veniculum far. Colum. lib. 3 cap. 2. 2, Item quarum uuæ temporibus hyemis durabiles uasis cōduntur, ut uenuculæ, & nuper in hos usus exploratæ, numisianæ. Et in eodē cap. 17. Plin. lib. 14. cap. 2. 12, Veniculā inter optimè deflorescentes & ollis aptissimam, Campani malunt sirculā uocare, alij staculam, Tarracinæ numisianam; nullas uires proprias habentem, sed totā perinde ac solū ualeat. Colū. lib. 2. cap. 6. 2, Far quod uocatur venunculum rutilum, atq; alterum candidū, sed utrunq; maioris ponderis quàm Clusinum. Quo in loco uermiculū legit Ruellius: fortasse exēplo Plinij adductus, qui libro 22. cap. 25. 2, ait in farre uermiculum esse teredini similem, qui dentibus uitiatis medeatur. Nescio tamen, an uenaculum melius legi debeat: ait enim Plinius, far adoreum uernaculum dici.

Venulus] pen. corr. Turni legatus ad Diomedem: ut scribit Virg. in Procemio lib. 8. Aeneid. 2.

Venum] πρὸς τὸ πωλεῖσθαι, à Venio, quasi Venium, usurpatur pro supino uerbi Veneo. Liuius, Se uenū à primoribus datos. Gell. lib. 7. cap. 4, Venum solitos ire pileatos. id est, Vendi. Vide Veneo.

Venō exercere: id est, Promercale habere, apud Tacitum, teste Budæo.

Venundo] uenundas, penultima product. uenundedi, uenundatum (ἀπεμπολεῖν) uenundare, penultima correpta. Plinius libro 35, Octoginta talentis uenundatas. Propert. lib. 3. eleg. 19. 5,

Tuq; ô Minoa uenundata Scylla figura.

¶ Venundatio, uenundationis, Verbale (ἀπεμπόλησις) Permutatio rerum, & contractus ex conueniente proueniens.

Venus] ἀφροδίτη, κύπρις, κυπρογένεια, Iouis filia; à nostris (ut scribit Cic. de Nat. deor. 101.) sic dicta, quòd ad res omnes ueniret: atq; ex ea potius uenustas, quàm Venus ex uenustate. Sic ibidem lib. 3. 84, Venus quia uenit ad omnia. Græci ἀφροδίτην, quòd è spuma maris, è testibus Saturni proiectis sit nata. Conchæ insidentē finxerunt: quòd, ut legitur apud Stobeū, mulierē deceat præter omnia, cura sub tecto, ac silentium. Hæc ut amorum, gratiarumq;, ita pulchritudinis, & deliciarū, & uoluptatū omniū dea est. Cic. Veneres plures fuisse declarat lib. 3. de Nat. deor. 80. his uerbis, Venus prima Cælo & Die nata, cuius Eli delubrū uidemus. Altera spumâ procreata, ex qua & Mercurio Cupidinem secundum natum accepimus. Tertia Ioue nata, & Diona, quæ nupsit Vulcano: sed ex ea & Marte natus Antheros dicitur. Quarta Syria, Cyroque concepta, quæ Astarte uocatur, quam Adonidi nupsisse proditum est.

Regina Gnidi Paphiq; Venus. Horat. 1. Carm. ode 30. 1.

Venus, pro Libidine. Terent. Eunuch.

Sine Cerere & Baccho friget Venus.

Dicitur hæc sub persona Chremetis adolescentis rustici, qui sobrius oderat meretrices, post idem potus non abhorret. Cibus enim & potus irritamenta sunt libidinis. Elegāter autem Cererem pro cibo, Bacchum pro uino, Venerē pro libidine dixit, continenter in figura persistens. Ardēt amantes, & frigent quæ languent. Erasmus.

Vsus ueneris alienus. Cels. lib. 3 cap. 21, Vbi conualuit aliquis diu, tum alienus ei ueneris usus est.

Venerem, quàm coitum dixisse magis decet, ait Quintil. libro 8. cap. 6. Plinius libro 24. cap. 9. 6, Ad uenerem impetus inhibent.

Frigidus in uenerem senior. Virg. 2. Georg. 20.

Pronum genus in uenerem. Ouid. 6. Metam. 92.

Rudis ad furtum ueneris. Ouid. epist. 16. 29.

Concordia ueneris. Ouid. 13. Metam. 185.

Sagittæ ueneris. Lucret. lib. 4. 257.

Spes ueneris inconcessa. Ouid. 9. Metam. 128.

Stimuli ueneris. Lucret. lib. 4. 245.

Studiosa ueneris iuuentus. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 17.

Voluptas damnosa ueneris. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 12. 7.

Alma Venus. Virg. 1. Aeneid. 125.

Aurea Venus. Virg. 10. Aeneid. 4.

Auspicata Venus. Catull. de Acme & Septimio, 42. 6.

Non casta Venus. Seneca Hippol. 2 31.

Cytherea Venus. Horat. 1. Carm. ode 4. 1.

Damnosa Venus. Horat. 1. Epist. 19. 5.

Decens Venus. Horat. 1. Carm. ode 18. 2.

Diua Venus. Virg. 1. Aeneid. 166.

Externa uenus. Ouid. 14. Metam. 76.

Fœmineam uenerem refugere. Ouid. 10. Metam. 16.

Formosa Venus. Virg. eclog. 7. 131

Furtiua Venus. Ouid. 1. de Arte, 55.

Idalia Venus. Virg. 5. Aeneid. 151.

Ignaua uenus, Quæ ocio delectatur. Ouid. 2. Amor. eleg. 18. 14

Illicita uenus. Stat. 8. Thebaid. 20.

Impia uenus, Concubitus incestus. Seneca Thyeste, 6. 27.

Læta uenus. Horat. 3. Carm. ode 21. 5.

Marina uenus. Horat. 4. Carm. ode 11. 3.

Nefanda uenus. Virg. 6. Aeneid. 6.

Nuda uenus. Ouid. 3. de Arte, 45.

Palæstrica uenus. Vide Palæstra.

Paphia uenus. Vide Paphos.

Digitized by Google

Parabilis uenus. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 24.
Prisca uenus. Horat. 3. Carm. ode 9. 4.
Rara uenus. Celsus lib. 3. cap. 27.
Turpis uenus. Senec. Octauia, 4. 19.
Tuta uenus, Non probibita legibus. Ouid. 1. de Arte, 7.
Volgiuaga uenus. Lucret. lib. 4. 216.
Vtilis uenus. Celsus lib. 1. cap. 3.
Vtraq; uenus. Ouid. 3. Metam. 64,

—Venus huic erat utraq; nota.

De Tiresia, qui & mas fuerat & foemina.

Abdicata uenere. Vide Abdico.
Abstinere uenere. Vide Abstineo.
Abundare uenere. Vide Abundo.
Telis ueneris ictum accipere. Lucret. lib. 4. 218.
Admittere uenerem curis. Vide Admitto.
Amat ocia uenus. Ouid. 1. de Remed. 29.
Ardescere uenere. Lucret. lib. 5. 179.
Auertere uenerem & stimulos amoris. Virg. 3. Georg. 42.
Carere fructu ueneris. Lucret. lib. 4. 216.
Facere sibi modum ueneris in aliqua. Ouid. 4. Metam. 52.
Sancta uenus habitat in paruis tectis. Senec. Hipp. 2. 26.
Inhibere uenerem. Vide Inhibeo.
Iungi per ueneris res. Lucret. lib. 5. 170.
Languentis ueneris irritamentum. Iuuenal. Satyr. 11. 17.
Nosse uenerem. Vide Nosco.
Perrumpere nodos ueneris. Lucret. lib. 4. 231.
Muneribus ueneris potens, Formosus. Horat. Carm. ode 10. 1.
Ruens in me Venus. Horat. 1. Carm. ode 19. 2.
Soluere corpora in uenerem. Virg. 4. Georg. 40.
Temperare uenere. Celsus lib. 4. cap. 24.
Vacare ueneri. Senec. Agamemn. 3. 16.
Vendere uenerem. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 12.
Concessa Venere uti. Horat. 1. Serm. Satyra, 4. 23.
Venus, Stella, quæ aliàs Lucifer dicitur. Cic. 2. de Nat. deo. 77, Infima est quinq; errantium terræq; proxima, stella Veneris, quæ φωσφόρος Græcè, Lucifer Latinè dicitur, quū antegreditur solem: quum subsequitur autem, Hesperos.
Venus, pro amica. Virg. eclog. 3. 14,

Parta meæ ueneri sunt munera, &c.

Venus, Pulchritudo, uenustas, ornatus, elegantia. Quintil. lib. 6. cap. 4. Quod cū gratia quadā & uenere dicitur. Plautus Sticho, 3. 3,

—profectò

Amœnitates omnium uenerum et uenustatum affero.

Veneres dicendi. Quintil. lib. 10. cap. 1.
Exornare narrationem gratia & uenere. Quintilianus libro 4. cap. 2. 82.
Venus, pro talorum iactu Venerio. Suet. in Augusto, cap. 71, Talis enim iactatis ut quisq; canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat uniuersos, qui Venerem iecerat.
¶ Venerius, Adiectiuum, siue Venereus (ἀφροδίσιος, ἀναμένος) Quod ad Venerem pertinet: ut, Venerius nepotulus, apud Plautum in Milite, 22. 20. Et apud eundem, Veneria sacerdos, in Rudente, 9. 24.
Homo uenerius, Veneri consecratus. Cic. pro Cluent. 32. Idem 7. Ver. 111, Iste autem homo uenerius, & affluens omni lepôre & uenustate, de bonis illius in æde Veneris argenteū Cupidinem posuit.
Venereus, Iactus tali. Cic. 1. de Diuinat. 46, Quatuor tali iacti casu, uenereū efficiunt. Num etiam centū uenereos, si quadringentos talos ieceris, casu futuros putas?
Voluptates ueneree. Cic. 4. Tuscul. 111.
Pyra uneria, apud Col. lib. 5, cap. 10. 12. & lib. 12. cap. 10. 3.
Vti rebus ueneteis. Cic. de Senect. 43.
¶ Venustus, Aliud adiectiuum (σεμνὸς, σοβαρὸς, ἐπίχαρις, εὔσχημον, ἐπαφρόδιτος, ἐπαφροδίτιος) A Venere dicitur, teste Cicerone 2. de Nat. deor. 101.
Homo uenustus. Catul. ad Varum, 19. 2. Idem de Passere, 3. 1,

Lugeto ô Veneres, Cupidinesq;,

Et quantum est hominum uenustiorum.

Soror uenusta. Catull. de Gellio, 84. 2.
Vultus uenustus, Ingenuus, elegans. Terent. Andr. 1. 1. 99.

—& uultu Sosia

Adeò modesto, adeò uenusto, ut nihil suprà.

Gestus corporis uenustus. Cicero de claris Orat. 106.
Venustum esse, quod cum gratia quadam & uenere dicatur, apparet, inquit Quintil. lib. 6. cap. 4. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. 7, Primùm quod tibi facetum uidetur quicquid ego dixi, quod alij fortasse non item: deinde quòd illa siue faceta sunt, siue sic fiunt narrante uenustissima.
Sed obsecro te, ita uenusta habeātur ista, nō ut. Cic. in Par. 47
Venustus & urbanus. Cic. 1. de Orat. 126.
Sermo urbanus & uenustus. Cic. pro Domo sua, 71.
Sententia dulcis & uenusta. Cic. de claris Orat. 182.
Venustum ad aspectum. Cic. in Orat. 134.
Pulcher magis quàm uenustus. Suet. in Nerone, cap. 52, Sufflauo capillo, uultu pulchro magis quàm uenusto.
¶ Venustulus, pen. cor. Adiectiuum diminutiuum (ὑπόσεμνος) Plaut. Asin. 5. 70,

—compellando blanditer,

Osculando, oratione uinnula, uenustula.

¶ Venustas, uenustatis, f. g. (κοσμιότης, εὐσχημοσύνη, χάρις) Pulchritudo propriè muliebris, & dignitas: item gratia dicendi, amabilisq; suauitas. Plaut. Pœn. 4. 34,

Pulchrum & celebrem, & uenustatis diem plenum.

Terentius Hecyr. 5. 4. 17,

Antiquamq; adeò tuam uenustatem obtines.

Cic. 6. Ver. 4, Erant ænea præterea duo signa non maxima, uerùm eximia uenustate, uirginali habitu atq; uestitu. Idem 1. Offic. 181. Venustatem muliebrem ducere debemus, dignitatem uirilem.
Ex uenere uenustas dicta est. Cic. 2. de Nat. deor. 101.
Venustas & pulchritudo corporis secerni non potest à ualetudine. Cic. 2. Offic. 135.
Vultus multam affert tum dignitatem, tum uenustatem. Cicero in Orat. 33.
Vsus & uenustas. Cic. 1. de Nat. deor. 68.
Festiuitas & uenustas dicendi. Cic. 1. de Orat. 126.
Commendatur expositio uenustate. Quint. lib. 4. cap. 2. 84.
Lepôre & uenustate affluens. Cic. 7. Ver. 111.
Agere cum dignitate & uenustate. Cic. 1. de Orat. 69.
¶ Venustè, Aduerbium (σεμνῶς) Cælius ad Ciceronem, libro 8. 4. 5, Quæ in re mihi uidetur illud perquàm uenustè cecidisse.
Venusia] οὐενουσία, Colonia inter Lucaniam & Apuliam, Horatij poetæ patria, qui inde Venusinus, pen. prod. dicitur. Venusiæ meminit Plin. lib. 3. cap. 11
Colonus Venusinus. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 7.
Syluæ Venusinæ. Horat. 1. Carm. ode, 28. 8.
Vepallidus] Adiectiuum, Malè & miserè pallidus, uel aliquantum pallidus. nam ue, in compositione interdum auget, interdum minuit: ut in his. Vesanus, Vecors, Vegrandis. Horat. lib. 1. Satyr. 2,

—uepallida lecto

Desiliat mulier, &c. Sic restituit Lambinus.

Vepra] æ, Fluuius, uel torrens potiùs è Cebennis montibus descendens, & Biterrinorum (quod oppidum est in diœcesi

Digitized by Google

dioecesi Bœterrensi) mœnium quartā partem alluens, ibiq; ad eam eius loci portam, quæ Portaletum dicitur, Obri se-se coniungens, Bœterris in mare Mediterraneū haud procul Narbonem procurrit: nomine à uepribus inter quos et scaturit & labitur, deducto. Gallicè, Vebre.

Vepres] uepris (ἄκανθα) tam in singulari, quàm in plurali, generis masculini est, secundùm Probum: & fœminini, secundum Priscianum: Rubus, siue spina, aut etiam spinarum septum uel sepes dicitur: quòd uehementer prehendat. Ouid. 5. Metam. 126.

> Aut leporis qui uepre latens hostilia cernit
> Ora canum.

Colum. lib 11. cap. 3, Hunc ueprem manifestum est interimi non posse. In quo capite spinam, sentem, & ueprem, pro eodem accipit. Cic. 5. Tusc. 91, Septum undiq; & uestitum uepribus & dumetis, indagaui sepulchrum. Horat. 1. Epist. 17. 2,

> Corna uepres, & pruna ferant, & cornus, & ilex.

Hirsuti secuerunt corpora uepres. Virg. 3. Georg. 89.

Sparsi rorabant sanguine uepres. Virg. 8. Aen. 129.

Incendere uepres. Virg. 1. Georg. 55.

¶ Veprecula, ueprecul æ, penult. cor. Diminut. (ἀκανθίδιον) Cic. pro Sest. 61, Quoniam id etiam fatum ciuitatis fuit, ut illa ex uepreculis extracta nitedula Rempub. conaretur arrodere.

¶ Vepretum, uepreti, pen. prod. (ἀκανθὼν) Locus uepribus plenus. Colum. lib. 4. cap. 32. 1, Fluminum ripis & limitibus ac uepretis commodius, quàm medijs agris deponitur.

Ver] ueris, neut. gen. (ἔαρ, εἶαρ, ἦρ) Anni pars temperatior. à Veniendo dictum, quòd tum uenire, id est, oriri & crescere incipiunt uirgulta, & frondes ac flores arborum atq; herbarum.

Ver in tres partes diuiditur, Nouum, adultum, & preceps. Vide Adultus. Virg. 1. Georg. 9.

> Vere nouo, gelidus canis quum montibus humor
> Liquitur.

Vbi Seruius, Vere nouo, & anni initium accipimus, & primam partem ueris.

Primo uere: id est, Nouo. Plin. lib. 10. cap 29. 9.

Veris initium, quando. Cic. 7. Verr. 22, Quum autem uer esse cœperat, cuius initium iste non à Fauonio, neq; ab aliquo astro notabat, sed quum rosam uiderat, tum incipere uer arbitrabatur.

Aquosum. Stat. 4. Sylu. 4. 3.

Benignum. Seneca Thyeste, 9. 12.

Breue. Ouid. 1. Metam. 24.

Imbriferum. Virg. 1. Georg. 62.

Nidificum. Seneca Medea, 9. 9.

Nimbosum. Iuuen. Satyr. 4. 9.

Purpureum. Virg. eclog. 9. 7.

Tepidi ueris tempora. Ouid. 5. Fast. 120.

Vdo uere madent terræ. Virg. 3. Georg. 86.

Adolescit uer. Vide Adoleo.

Agere uer. Virg. 2. Georg. 68.

Appetit uer. Vide Appeto.

Incipiente uere. Vide Incipio.

Ineunte uere. Vide Ineo.

Rubens. Virg. 2. Georg. 64.

Tepens. Ouid. 3. de Arte, 37.

Ver sacrum. Sisenna lib. 4. hist. Quondam Sabini feruntur uouisse, si res communis melioribus locis constitisset, se uer sacrum facturos. Festus, Ver sacrum uouendi mos fuit Italis: magnis enim periculis uouebant adducti, quæcunque proximo uere nata essent apud se animalia, immolaturos. Sed quum crudele uideretur, pueros ac puellas innocentes interficere, perductos in adultam ætatem uelabant, atq; ita extra fines suos exigebant. Vide Liu. Decad. 3. lib. 2. 43. & Decad. 4. lib. 4. 164.

Ver tanquam adolescentiam significat, ostenditq; fructus futuros: reliqua tempora demetendis frugibus, aut percipiendis accommodata sunt. Cic. de Senect. 64.

¶ Vernus, Adiect. (ἐαρινὸς, εἰαρινὸς) Quod est ueris: ut, Verni flores, Vernum æquinoctium. Plin. lib. 10. cap. 32. 2.

Aura uerna. Ouid. epist. 6. 22.

Flos uernus. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 12.

Rosa uerna. Propert. lib. 3. eleg. 5. 5.

Sol uernus. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 6.

Species uerna diei. Lucret. lib. 1. 2.

Tempus uernum. Horat. de Arte, 61. Cic. de Senect. 64. Idem 5. Tusc. 53, Verno tempore tepefacta frondescunt.

¶ Vernum, ni, pro Verno tempore, uel Vere. Plin. lib. 19. cap. 3. 1. Ibidem, cap 5. 27, In hoc mirum, imas eius radices crescere hyeme; uerno aut quum apparuerit uiola, minui ac contrahi.

¶ Verno, uernas (βλαστεῖν) uernare, Pullulare: quòd ipso uere omnia renasci & succrescere conspiciantur. Martial. libro 2. 60,

> Quum tibi uernarent dubia lanugine malæ.

id est, Pilos emittere inciperent. Colum. lib. 9. cap. 9, Apes, inquit, curam postulant diligentiorem, quum uernant & exundant nouis fœtibus.

Ager uernans passere arguto. Martial. lib. 9. 57.

Arbores uernantes. Plin. lib. 22. cap. 22. 28.

Humus uernat. Ouid. 7. Metam. 57.

Nemus uernat. Senec. Herc. Octæo, 4. 44.

Syluæ uernantes. Senec. Herc. Octæo, 4. 30.

Cælum salubre & uernans, Salubre & mite, omnibusq; tam gratum, quàm quod uerno tempore uidemus. Plin. lib. 7. cap. 2. 17.

Vernare, Splendere. Plin. lib. 8. cap. 27. 3, Anguis hyberno situ membrana corporis obducta, fœniculi succo impedimentum illud exuit, nitidusq; uernat.

Vultus uernabant lanugine. Claud. 7. Paneg. 40.

Vernant auiculæ. Plautus,

> Dum auiculæ uernant.

Quippe uerno tempore omnia lætari uidentur.

Auis uernat indocili gutture, Lætatur, lasciuit. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 2.

¶ Vernatio, uernationis (λεβηρίς) Corium uetus quo serpentes exuuntur: quoniam id Vere faciunt. Notum enim est, serpentes quotannis uerno tempore exuere membranam corporis, hyberno situ obductam. Plin. lib. 30. cap. 3. 6, Anguinæ uernationis membrana cum oleo tedæq; resina calefacta. Sic lib. 29. cap. 5. 5, Membrana siue senectus anguium uernatione exuta cum cancro masculo trita.

Veracitas] Vide Verum.

Verædus] Opinio est, uerædum equum esse, qui uehat rhedam: sed Turnebus equum putat, qui neq; rhedam, neque cisium trahat, sed uice tamen rhedæ sit. Id adeò ex Martiale & Ausonio conijcere licet. Ille enim inquit,

> Parcius utaris moneo rapiente uerædo
> Prisce, nec in lepores tam uiolentus eat.

Non, ut opinor, qui uenabatur, rheda uectabatur: sed & equum esse non rhedam sequens, uersus indicat,

> Decidit excussus nec rediturus equo.

Ausonius etiam apertißimè id indicat, his uerbis,

> Non cisium, aut pigrum cautus conscende uerædum
> Non tibi sit rhedæ, non amor acris equi.

Iterum,

> Vel celerem mannum, uel ruptum terga uerædum.

Vbi in equis uiatorijs numeratur uerædus. Sed & in anti-

Digitized by Google

quo Lexico exponitur πώλος. Isidorus tamen ueredos esse dictos ait, quod ueherent rhedas, quod per uias publicas currerent, per quas & rhedas ire solitũ erat. Ex Turnebo.

Veratrum] ueratri, penult. prod. (ἑλλέβορος) Herba, quæ & belleborum dicitur, teste Plinio, libro 25. cap. 5. 14. Pers. Satyr. 1.

—non hic est ilias Acci
Ebria ueratro. Lucret. lib. 4. 129.
Præterea nobis ueratrum est acre uenenum:
At capris adipes, & coturnicibus augent.

Vide Helleborum.

Verax] ueracis. Vide Verum.

Verbascum] φλόμος. Herba quæ Græcis, inquit Plinius, phlomos dicitur: cuius apud eundem duas species uidebis expressas. nostra lingua Bulionem album aut nigrum uocamus. Vide Plin. lib. 25. cap. 10. 1.

Verbena] uerbenæ, pen. prod. (ἱεροβοτάνη) Propriè, ut ait Seruius, herba sacra, sumpta de loco sacro Capitolij, qua coronabantur fœciales & pater patratus fœdera facturi, uel bella indicturi. Plinius libro 22. cap. 2. 3. Siquidem authores Imperij Romani, conditoresq; immensum quiddam & hinc sumpsere, quoniam non aliunde sagmina in remedijs publicis fuere, & in sacris, legationibusq; uerbenæ. Certè utroque nomine idem significatur, hoc est gramen ex arce, cum sua terra euulsum: ac semper & legati, quum ad hostes, clarigatumq; mitterentur, id est res raptas clarè repetitum: unus utique uerbenarius uocabatur. Plautus Trucul. 9. 27.

Fer huc uerbenam mihi, thus, & bellaria.

Virgil. 12. Aeneid. 24.

—& uerbena tempora uincti.

Multis statim ab radice trepidaneis angulosisq; cauliculis, coma subtus incana, &c. Ruellius.

Verbenas abusiuè uocamus omnes frondes sacratas, ut est laurus, oliua, myrtus. Terent. Andr. 4. 4. 5.

—ex ara hinc sume uerbenas tibi,
Atq; eas substerne.

Nam myrtum fuisse Menander testatur. Hæc Seruius.

Verbenas Donatus ait esse omnes herbas & frondes festas, ad aras coronandas, ex aliquo loco puro decerptas, quasi herbenas. Cic. 6. Verr. 99. Dies ille quo ego Ennam quum uenissem, præstò mihi sacerdotes Cereris cum infulis ac uerbenis fuerunt.

Pingues uerbenas adolere. Virg eclog 8. 13.
Velare capita uerbena. Propert. lib. 4. eleg 3 12.
Castis uerbenis uincta ara Horat. 4. Carm. ode 11. 2.
Vincti tempora uerbena. Virg. 12. Aen. 24.

¶ Verbenatus, Adiect. Suet. in Caligula, Alterum qui se periturum ea de causa uouerat, cunctantem, pueris tradidit uerbenatum infulatumq;. Sic restituit ex ueteribus libris, cum uerberatum mendosè excudatur. Turnebus.

¶ Verbenaca, uerbenacæ, pen. prod. (περιστερεών) Herba eadem quæ & uerbena dicitur. Plin libro 25. cap. 9. 3. Nulla tamen Romanæ nobilitatis plus habet quàm hierobotane. Aliqui peristereon, nostri uerbenacam uocant. Hæc est quam legatos ferre ad hostes indicauimus. Hac Iouis mensa uerritur, domus purgantur, lustranturq;. Genera eius duo sunt: Foliosa, quam fœminam putant: Mas rarioribus folijs. Ramuli utriusque plures, tenues, cubitales, angulosi. Folia minora quàm quercus, angustioraq;, diuisuris maioribus, flos glaucus, radix longa, tenuis. Nascitur ubique in planis aquosis.

Verber] uerberis, pen. cor. neut. gen. (μάστιξ, πλῆγμα, αἰκισμα) Instrumentum (inquit Valla lib. 6.) longum & exile, qualis est uirga, baculus, fustis, lora, flagellum, ferula, arundo, & siquid est simile. Terent. Andr. 1. 2. 27.

Verberibus cæsum te in pistrinum Daue dedam usque ad necem. Virg. 3. Georg. 22.

—illi instant uerbere torto,
Et Proni dant lora.

Cic. 7. Verr. 101. Ne catenæ, ne uerbera, ne secures, ne cruciatus sociorum, &c. Mart. lib. 14. 76.

Sordida si flauo fuerit tibi puluere uestis,
Colligat hunc tenui uerbere cauda leuis.

Ictu uerberis increpuit. Ouid. 14. Metam. 165.
Crudeli uerbere lacerauit mea terga. Ouid. 2. Fast. 139.
Crudo uerbere mugit forum. Stat. 1. Sylu. 1. 14.
Sæuire uerbere. Ouid. 2. Metam. 80.
Recto uerbere sæuus scorpius. Lucan. lib. 9. 158.

Verbera nonnunquam pro ipsa uerberatione, siue pro ictibus accipimus. Terent. Heaut. 23. 115.

Tibi erunt parata uerba, huic homini uerbera.

Liu. 2. ab Vrbe, 97. inde ostentare tergum fœdum recentibus uestigijs uerberum.

Densa uerbera. Stat. 6. Thebaid. 84.
Inania uerbera. Claudian. in Ruffi. 10.
Sæua uerbera. Virg. 3. Georg. 51.
Accipere uerberibus. Vide Accipio.
Animaduertere uerberibus. Vide Animaduerto.
Castigare uerberibus. Vide Castigo.
Coërcere aliquem uerberibus. Vide Coërceo.
Deterreri uerberibus. Cic. 5. de Fin. 99.
Ferre uerbera in aliquem. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 2.
Ferre uerbera alicuius. Ouid. 2. de Arte, 107.
Formidare uerbera. Stat. 5. Sylu. 3. 37.
Multare aliquem uerberibus. Tacit. lib. 1.
Necare aliquem uerberibus. Cic. in Pison, 66.
Negare se uerberibus. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 17.
Pati uerbera. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 14.
Lenta uerbera pati. Virg. 3. Georg. 42.
Præbere manus uerberibus. Ouid. 1. de Arte, 7.
Scindentia uerbera pectus. Silius lib. 1. 35.
Sonant sæua uerbera. Virg. 6. Aen. 112.
Stare ad uerbera. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 4.
Subeunt uerbera manus teneræ. Ouid. Amor. eleg. 13. 4.
Serui qui ad supplicium cæsi uerberibus trahuntur. Cic. Antequam iret in exilium, 11.
Radiorum uerbera. Lucret. 1. 222.
Ventorum uerbera uitare. Lucret. lib. 5. 192.
Linguæ uerbera, Obiurgationes. Horat. 3. Carm. ode 12. 2.

¶ Verbero, uerberas, pen. corr. (τύπτω, μάσσω, μαστίζω, μαστιγόω, αἰκίζω, ῥαβδίζω) uerberare, Verbere cædere. Liu. 2. ab Vrbe, 178. Sunt qui patrem authorem eius supplicij ferant eum cognita domi causa uerberasse, ac necasse. Cic. 7. Verr. 88. Quæ quum apud te diceret, uirgis oculi uerberabantur.

Pendere, pulsari & uerberari. Cic. 5. Verr. 54.
Vngula sonante urbem uerberat eques. Horat. Epod. 16. 3.
Manifestò uerberari. Vide Manifestus.
Ora uerberat manu. Propert. lib. 2. eleg. 10. 2.
Verberare tormentis. Cic. 8. Philip. 24. 7.
Verberat alas hirundo. Plaut. Bacchid. 1. 17.
Aquila uerberat æthera alis. Virg. 11. Aen. 152.
Ictibus auras uerberare. Idem 5. Aen. 75.
Verberari sole, luna, imbre, ac uentis. Plin. lib. 14. cap. 21. 4.
Aer uerberat etiam interiorem partem. Lucret. lib. 4. 19.
Vineæ uerberatæ grandine. Horat. 3. Carm. ode 1. 6.
Verberare, de uerbis etiam dicitur: quoniam, ut testatur Nonius,

Digitized by Google

nim, uerberare non solùm à uerberibus dictum, sed etiam à uerbis. Plaut. Amph. 4.179.

Hinc enim mihi dextera uox aures ut uidetur, uerberat.

Aures sermonibus uerberatæ. Tacit. in uita Agricolæ.

Verberare cogitationis conuicio, pro Lacessere. Qu. Cic. ad Tiron. lib. 19.26.1.

Aliquem iniuria uerberare. Cic. 4. de Fin. 122.

¶ Verberito, uerberitas, pen. cor. uerberitate, Sæpe uerberare. Festus. Verberitare idem Cato frequentatiuè ab eo quod uerbero dixit.

¶ Verberatus, huius uerberatus, pen. prod. masc. gen. (αἰκισμός) ipsa uerberatio. Plin. lib. 31. cap. 3.9. Si etiam expressa in altum, aut è sublimi deiecta, uerberatu corripiat aera. De qualitate aquarum.

Verberatus, pro Impulsu. Cic. lib. 7, Si non propemodum tuo uerberatu ei omnes te præeunte iurauimus, eosdem nos inimicos.

¶ Verberatio, uerberationis, Verbale (αἰκία, ῥαβδισία) Qu. Cic. ad Tiron. lib. 16.27.1, Mirificam mihi uerberationem cessationis epistola dedisti.

¶ Verberabilis (τυπτός) uerberabilior, uerberabilißimus. Plaut. 20. Aulul. 6,

Verberabilißime etiam rogitas, non fur, sed trifur.

¶ Verbereus, Adiect. (τύπτιος) Quod est dignum ut uerberetur. Plaut. Pers. 6.2,

Ain' uerò uerbereum caput? Idem Pseud. 14.9,

—— sed uideo

Eccum uerberream statuam.

¶ Verbero, pen. cor. uerberonis, masc. gen. (μαστιγίας) Qui est uerbere dignus. Plaut. Amph. 4.130,

Ain' uerò uerbero? Ibidem, 7.10,

— tún' me uerbero

Audes herum ludificarier?

Verbum] uerbi (ἔπος, μῦθος, λόγος, ῥῆμα) à Verberatu: quod uerberato lingua intra palatum aere, omnis oratio promatur. Varro à ueritate deducit, quòd uerum nos loqui oporteat. Terent. Andr. 5.2.19,

Verbum si addideris. Idem Hecyr. 3.1.31,

Fortasse unum aliquod uerbũ inter eas iram hanc conciuerit. Cic. 2. de Orat. 71, Neq; enim quoties uerbum aliquod est scribendum nobis, toties eius uerbi literæ sunt cogitatione conquirendæ. Idem in Topicis, 18, Verba sunt rerum notæ.

Verbum uoluptatis, non habet dignitatem. Cic. 2. de Fin. 119.

Verba istæc sunt. Terent. Phorm. 3.2.32,

Idem hoc tibi, quod bene promeritus fueris, conduplicauerit.

D. Verba istæc sunt.

Verba & ineptiæ. Cic. in Pisonem, 52, Existimatio, dedecus, infamia, turpitudo, uerba sunt atq; ineptiæ.

Verbo tenus disserere. Cic. 3. de Legib. 20.

Ora peruia uerbis. Ouid. 5. Metam. 30.

Ambage nouorum uerborum obscurum carmen. Ouid. 14. Metam. 12.

Asperitas uerborum. Ouid. 14. Metam 105.

Collocatio uerborum. Quintil. lib. 1. cap. 10.19.

Copia uerborum. Quintil. lib. 1. cap. 8.6.

Copia casse uerborum. Lucret. lib. 4.103.

Delectus uerborũ, origo est eloquentiæ. Cic. de clar. Orat. 137.

Deriuatio uerborum. Quintil. lib. 3. cap. 7.18.

Electio uerborum. Quintil. lib. 1. cap. 12.3.

Elegantia uerborum. Quintil. lib. 1. cap. 8.6.

Grauitas uerborum. Quintil. lib. 1. cap. 8.6.

Iactatio uerborum. Vide Iactatio, in Iacio.

Iaculatio uerborum. Quint. lib. 1. cap. 3.30.

Magnificentia uerborum. Quintil. lib. 3. cap. 8.42.

Murmura uerborum. Ouid. 10. Metam. 77.

Summa uerborum. Ouid. 14. Metam. 163.

Balba uerba. Horat. 1. Serm. Satyr. 3.55.

Canina uerba. Ouid. in Ibin, 47.

Latrat & in toto uerba canina foro.

Castrense uerbum. Vide Castrensis, in Castrum.

Certa uerba. Vide Certus.

Charum ipsum uerbum est amoris, ex quo amicitiæ nomen est ductum. Cic. 1. de Nat. deor. 167.

Composita uerba. Vide Compono.

Confusa uerba. Ouid. 2. Metam. 134.

Consulta uerba. Vide Consulo.

Contumeliosißimum uerbum. Quintil. lib. 2. cap. 12.8.

Durum uerbum, insolens, & humile. Cic. de clar. Orat. 150.

Execrantia uerba. Ouid. 5. Metam. 21.

Expressa & sensu tincta uerba. Quintil. lib. 4. cap. 2.83.

Exquisita uerba. Quintil. lib. 4. cap. 2.26.

Grandia uerba. Persius Satyr. 3.5.

Grauia uerba, plena, sonantia, iuncta, facta, cognominata, non uulgata, superlata, in primisq; translata, nec in singulis uerbis, sed in continentibus soluta. Cic. in Partit. 29.

Grauißima uerba. Quintil. 6. cap. 3.28.

Inania uerba. Vide Inanis.

Indignantia uerba. Ouid. 6. Metam. 117.

Indomita uerba. Seneca Agamem. 13.3.

Ingentia uerba, Magnifica. Ouid. 13. Metam. 69.

Inopinata uerba. Vide Inopinans.

Inornata uerba. Horat. de Arte, 48.

Verbum inquinatum, abiectum, non aptum, durum, longè petitum. Cic. de Optimo genere Orat. 144.

Insolens uerbum. Vide Insolens.

Intrepida uerba. Seneca Hippol. 5.1.

Lenia uerba. Ouid. 2. Amor. eleg. 1.5.

Libera uerba. Propert. lib. 4. eleg. 12.18.

Luctifica uerba. Seneca Thebaide, 1.27.

Lugubre uerbum. Vide Lugubris, in Lugeo.

Magnifica uerba. Vide Magnificus, in Magnus.

Mala uerba. Vide Malus.

Medentia uerba. Stat. 2. Syl. 1.1.

Minantia uerba. Ouid. 5. Metam. 134.

Natiua uerba, Vide Natiuus, in Nascor.

Nauticum uerbum. Vide Nauticus, in Nauis.

Nitida uerba. Vide Nitidus, in Niteo.

Nostratia uerba. Vide Nostras, in Noster.

Noua fictaq; uerba. Horat. de Arte, 11.

Nuncia uerba. Valer. 1. Argon. 90.

Nupta uerba. Vide Nubo.

Obscura uerba. Seneca 1. Thebaid. 25.

Obsoleta et Barbara uerba. Vide Obsoletus, in Obsoleo.

Ouantia uerba. Silius lib. 8.53.

Perabsurda uerba. Vide Perabsurdus.

Perplexa uerba. Seneca Hippol. 8.5.

Prænuncia uerba cladis. Ouid. 3 Metam. 39.

Profana uerba. Ouid. 3. Trist. eleg. 5.10.

Propria, usitata uerba, noua, prisca, inusitata. Cic. in Or. 44.

Propria, significantia, & nõ sordida uerba. Quintil. li. 4. cap. 2.26.

Sæua uerba. Horat. Epod. 12.3.

Sesquipedalia uerba. Horat. de Arte, 20.

Simulata uerba. Virg. 1. Aen. 143.

Singultantia uerba. Stat. 5. Sylu. 5.6.

Solantia uerba. Ouid. 11. Metam. 137.

Solennia uerba. Ouid. 10. Metam. 1. Vide Solennis.

Suadentia

Suadentia uerba. Stat. 11. Thebaid. 87.
Suspensa semper & obscura uerba. Tacit. lib. 1.
Tristia uerba. Horat. 2. de Arte, 2.
Vana uerba. Ouid. 13. Metam. 53.
Violenta uerba. Ouid. 3. Metam. 144.
Vulgaria & quotidiana uerba. Quintil. lib. 4. cap. 2. 42.
Aberrare uerbo aut nutu. Cic. de Arusp. resp. 20.
Abstinere uerbis. Vide Abstineo.
Absit uerbo inuidia. Vide Absum.
Accedit uerbum ad aures. Vide Accedo.
Accidit in te istud uerbum. Vide Accido.
Accipere uerbum, & uerbis. Vide Accipio.
Accommodare alicui uerba. Quintil. lib. 6. cap. 1. 21.
Addere uerba. Silius lib. 13. 145,

Appellare uiros erat ardor, & addere uerba.

Verbum non amplius addam. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 24.
Addere periuria falsis uerbis. Ouid. 11. Metam. 42.
Adigere in uerba. Vide Adigo.
Affari aliquem blandis uerbis. Stat. 1. Achill. 77.
Anhelata uerba. Vide Anhelo.
Aptare uerba rebus. Quintil. lib. 3. cap. 8. 42.
Arripere uerba de foro. Vide Arripio.
Aucupari uerba, uel uim uerborum. Vide Aucupor.
Aucupari uerba rumoris. Senec Thebaid. 2. 9.
Auferre alicui usum uerborum. Ouid. 14. Metam. 20.
Cadentia uerba tollere. Vide Cado.
Capta uerbis puella, Decepta. Ouid. 1. de Arte, 92.
Cauillari uerba alicuius. Tacit. lib. 1.
Claudere uerba pedibus. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 6.
Claudere uerba modis imparibus, Scribere elegias. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 8.
Coagmentare uerba. Vide Coagmento.
Cogere uerba in pedes, Carmina scribere. Ouidius 5. Trist. eleg. 13. 7.
Cogitare ad uerbum. Vide Cogito.
Commemorare uerbis. Vide Commemoro.
Tabellis uerba committere, Scribere in tabellis. Ouid. 9. Metamorph. 118.
Commutare uerba. Vide Commuto.
Compellere aliquem amicis. Virg. 2. Aen. 75.
Compescere uerba. Seneca Medea, 3. 12.
Complecti uno uerbo. Vide Complector.
Comprehendere uerbis. Vide Comprehendo.
Concipere uerba. Ouid 10. Metam. 58,

Tum uerò Paphius plenissima concipit heros
Verba, quibus Veneri grates agit.

Concipere uerba iurisiurandi. Tacit. lib. 20.
Conferre uerba in pauca. Vide Confero.
Conferre uerba ad rem. Vide Confero.
Conflictari uerbis. Vide Conflictor.
Conijcere uerbum in interdictum. Vide Conijcio.
Conserere uerba. Stat. 2. Sylu. 1. 2.
Consistere cum aliquo uerbis. Vide Consisto.
Consuescere uerbis idoneis. Vide Idoneus.
Contendere inter se uerbis. Vide Contendo.
Fictis uerbis contendere. Ouid. 13. Metam. 2.
Continuare uerba. Quintil. lib. 4. cap. 1. 43.
Conueniunt utriusq; uerba. Vide Conuenio.
Credere uerba alicui. Vide Credo.
Sum decepta tuis & amās, & foemina uerbis. Ouid. 2. epist. 13.
Depromere uerba. Quintil. lib. 6 cap. 3. 28.
Desunt uerba animo. Ouid. 3. Metam. 47.
Dicere excusantia uerba. Ouid. 9. Metam. 44.
Nouissima uerba dicere. Virg. 4. Aeneid. 130.
Precantia uerba dicere. Ouid. 7. Metam. 120.
Dare uerba alicui. Ouid. epist. 15. 48. Vide Do, das.
Dare uerba uentis. Ouid. epist. 2. 5.
Dare uerba in uentos. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 9.
Domare horrida uerba, Reticere uerba magnifica. Tibull. lib. 1, eleg. 5. 7.
Ducere uerbum ex uerbo. Quintil. lib. 1. cap. 6. 18.
Effingere uerba alicuius. Quintil. lib. 1. cap. 1. 4.
Non ultra uerba ac uoces errare. Tacit. lib. 17, Quartam & duodeuicesimam legiones, paucis seditionis authoribus, non ultra uerba ac uoces errasse, & breui in officio fore. Similem sensum eleganter enunciat Curtius per intra, Vtinam, inquit, Philotas quoq; intra uerba peccasset. Et intra uerba desipere, Celso est, non ultra uerba desipere.
Nil opus est uerbis. Lucret. 5. 53.
Exasperare rem uerbis. Quintil. lib. 4. cap. 2. 54.
Exaudi uerba mea. Seneca. Hippol. 12. 4.
Exponere rem uerbis. Lucret. lib. 1. 107. Idem lib. 3. 194.
Exprimere uerbum de, uel è uerbo, Ad uerbum transferre. Terent. in Prolog. Adelph. 11. Cic. 4. Acad. 35.
Facere multa uerba. Vide Multus.
Rata uerba alicuius facere. Ouid. 4. Metam. 78.
Facere uerba mortuo, Prouerbialis locutio. Terent. Phorm. 5. 9. 26. id est, Operam ludere. Vide Morior.
Fingere uerbum aliquod. Quintil. lib. 1. cap. 1. 18.
Flectunt animos uerba precantia. Ouid. 2. Metam. 97.
Formare rectè uerba. Quintil. lib. 1. cap. 12. 7.
Fundere uerba. Ouid. 7. Metam. 50.
Hortari aliquem uerbis. Horat. Epist. 2. 7.
Iacere uerba. Ouid. 15. Metam. 156.
Mitissima uerba iactare alicui. Ouid. 2. Metam. 164.
Incessere aliquem amaris uerbis. Silius lib. 11. 42.
Incidere uerba ceris. Ouid. 9. Metam. 107.
Inclusa uerba pectore. Valer. 4. Argon. 75.
Includere uerba uersu. Vide Includo.
Inclusa modis uerba. Stat. 4. Sylu. 4. 3.
Inculcare uerba Graeca. Vide Inculco.
Incurrere uerbis in aliquem. Vide Incurro.
Infarcire uerba. Vide Infarcio.
Ingerere uerba & uocem. Vide Ingero.
Inhaerere uerbis. Quintil. lib. 7. cap. 2. 41.
Interponere uerbum ullum. Vide Interpono.
Iterare uerba. Vide Iterum.
Interpretari uerbum priscū et insolitum. Vide Interpretor.
Iungere uerba. Vide Iungo.
Iurgari uerbis. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 20.
Iurare in uerba alicuius. Horat. Epod. 15. 1.
Iurare in uerba aliqua. Vide Iuro.
Iurare conceptis uerbis. Vide Iuro.
Lenire aliquem mollibus uerbis. Horat. Epod. 5. 18.
Loqui diserta uerba. Propert. lib. 3. eleg. 23. 2.
Meditata uerba loqui. Stat. 2. Sylu. 1. 15.
Modesta uerba loqui. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 4.
Ministrat uerba uinum. Horat. 1. epist. 15. 5.
Modulanda uerba fidibus. Horat. 2. epist. 2. 29.
Mouent aliquem blanda uerba. Ouid. 6. Metam. 72.
Mouere odia uerbis. Virg. 2. Aen. 20.
Notare uerba memori animo. Ouid. 14. Metam. 163.
Niti uerbis. Quintil. lib. 3. cap. 6. 62.
Nuncupare uerbis. Vide Nuncupo.
Obuoluere uitium decoris uerbis. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 9.
Onerantia uerba lassas aures. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 2.
Parcite uerbis malè ominatis. Horat. 3. Carm. ode 14. 3.
Peccare uerbo aliquo. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 3.

Perdere

Digitized by Google

Perdere uerba, Frustra loqui. Senec. 1. Thebaid. 28.
Dicerem iucundus, nisi id uerbum in omne tempus perdidissem. Cic. Luceio, lib. 5. 15. 1.
Perdere uerba non proficientia. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 3.
Perbibere uerba. Vide Perhibeo.
Permittere uerba, rehortari. Cic. 4. Verr. 47.
Posita uerba in usu quotidiano. Quintil. lib. 2. cap. 10. 17.
Portare uerba alicuius. Ouid. 2. Metam. 149.
Premere aliquem uerbo. Cic. 1. Tusc. 22.
Profundere uerba uentis. Lucret. lib. 4. 188.
Promittere uerbis. Quintil. lib. 4. cap. 1. 42.
Prosequi aliquid uerbis antè preparatis. Quintil. libro 2. capite 4. 22.
Recitare uerba ex codice. Cic. 7. Verr. 20.
Redarguere uerba alicuius. Virg. 11. Aen. 138.
Reddere uerba, Respondere. Ouid. 9. Metam. 6.
Reddere uerbum uerbo. Horat. de Arte, 27.
Verbum pro uerbo reddere, Idem. Cicero de Optimo genere Orat. 148.
Eisdem uerbis, siue ad uerbum reddere quod cogitauimus. Cicero de clar. Orat. 167. Quintil. lib. 10. cap. 6.
Relinquere uerbum ambiguo. Lucret. lib. 4. 229.
Imperfecta uerba relinquere. Ouid. 1. Metam. 106.
Repetere uerba. Ouid. Epist. 19. 7.
Respondere uerbum uerbo. Terent. Phorm. 1. 4. 36.
Retentare intermissa uerba. Ouid. 1. Metam. 150.
Retenta uerba dolore. Ouid. 10. Metam. 95.
Socianda uerba chordis. Horat. 4. Carm. ode 9. 1.
Sordent uerba. Stat. 5. Sylu. 5. 11.
Spernere uerba alicuius. Ouid. 5. Metam. 134.
Sumunt uerba ius ab authoribus. Quintil. lib. 1. cap. 4. 3.
Trahere uerba. Silius lib. 8. cap. 16.
Verba de uerbis trahere. Quintil. lib. 9. cap. 4. 14.
Transferre totidem uerbis. Cic. ad Attic. lib. 6. 113. 5.
Audacius translatum uerbum. Quintil. lib. 4. cap. 1. 41.
Vexare aliquem uerbis. Lucret. lib. 5. 33.
Vincere uerbis aliquid. Virg. 3. Georg. 58.
Et semel emissum uolat irreuocabile uerbum. Horatius 1. epist. 19. 15.
Volutare secum uerba alicuius. Ouid. 1. Metam. 79.
Minoribus uerbis uti. Ouid. 6. Metam 31.
Petulantibus uerbis uti. Ouid. Epist. 15. 50.
Verbum, Prouerbium, uulgare dictum. Plaut. Mostel. 10. 6. Terent. Adelph. 5. 3. 17,

> Non æquũ dicis, non. nam uetus uerbũ hoc quidẽ est,
> Communia esse amicorum inter se omnia.

Idem Andr. 2. 5. 15.
Verbum, pro Tota sententia. Terent. Andr. 5. 3. 14,

> Olim istuc olim, quum ita animum induxti tuum,
> Quod cuperes, aliquo pacto efficiundum tibi,
> Eodem die istuc uerbum uerè in te accidit.

Idem Eunuch. 1. 2. 95,

> Vtinam istuc uerbum ex animo ac uerè diceres.

Idem Adelph. 5. 8. 30.
Quid istuc uerbi est? Plaut. Cistel. 7. 6. 2 hoc est, Quid sibi uolunt hæc uerba.
Bona uerba quæso. Vide Bonus.
Verbis meis salutem ei adscribito: hoc est, Meo nomine. Plaut. Bacchid. 15. 81,

> Scribe salutem tuo patri uerbis meis.

Cic. ad Attic. lib. 16. 336. 10, Atticæ, quoniam hilarula est, meis uerbis suauium des.
Verbum sat est. Plaut. Bacch. 19. 36,

> Tu aurum rogato, cæterùm uerbum sat est.

Idem Trucul. 12. 9.

Verbi gratia, & uerbi causa, quod & Exempli gratia dicitur, in eandem significationem. Cicero de Fato, 18, Siquis, uerbi causa oriente Canicula natus est, is in mari non morietur. Sic 5. de Finib. 53, Verbi gratia, Propter uoluptatem nos amemus. Idem 4. Verr. 90. & 100. & 1. Tuscul. 19. Lucret. lib. 3. 86.
Ad uerbum. Vide Ad.
In hæc uerba. Vide In.
In uerbo, Inter loquendum. Virg. 6. Aen. 110,

> Tantum effatus, & in uerbo uestigia torsit.

Verbum, Pars orationis grammaticæ, in qua omnis uis orationis est. De qua abundè apud Grammaticos Quintil. lib. 9. cap. 4, Verbo sensum claudere, si compositio patiatur, optimum est.
¶ Verbigero, uerbigeras, pen. corr. (διαλέγομαι) uerbigerare, Verba facere. Apuleius, Nimis multa est oratio, si uelimus memorare quæ ego contrà responderim, quandiu & quoties inter nos uerbigeratum sit.
¶ Verbalis, & hoc uerbale, pen. prod. (ῥηματικός) Quod à uerbo descendit: ut lector à lego, doctor à doceo. Dictio Grammaticis familiaris.
¶ Verbosus, pen. prod. Adiectiuũ (πολύμυθος, ἀμετροεπής) Quod uerbis abundat. Cic. Mario, lib. 7. 3. 19, Habes epistolam uerbosiorem fortasse quàm uelles.
Forum uerbosum. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 4.
Leges uerbosæ. Ouid. 1. eleg. 15. 1.
Loci uerbosissimi. Quintil. lib. 2. cap. 4. 23.
Loquela uerbosa. Catull. in Camerium, 51. 5.
Simulatio uerbosa. Cic. pro Muræna, 28.
¶ Verbosè, pen. prod. Aduerb. (πολυμύθως) Multis uerbis. Cic. pro Muræna, 22, Satis uerbosè. sed quid postea? Et Mario, lib. 7. 3. 14, Hæc ad te scripsi uerbosius.
Adhibere discrimina uerbosius. Quintil. lib. 2. cap. 15. 13.
Exponere aliquid uerbosius. Quintil. lib. 3. cap. 11. 19.
¶ Verbositas, pen. corr. uerbositatis. Firmicus lib. 6. capite 11, Thersites fuit debilis, ridiculus, & garrula uerbositate semper impatiens.
Vercellæ] Οὐερκέλλαι, Vrbs Italiæ Transpadanæ, in regione undecima Taurinis uicina, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 17. Silius lib. 8. 119,

> Vercellæ, fuscíque ferax Pollentia uilli.

Vulgò Verceil en Piedmont.
Verè] Vide Verus.
Verecundia] uerecundiæ, Pudor (αἰδὼς, αἰδώς, αἰσχύνη, αἰσχυντία, αἰσχυντηλία) Licet Donatus pudorem esse dicat mali facti: uerecundiam, recti & honesti. Cic. pro Quintio, 21, Homo timidus, uirginali uerecundia. Idem 1. Off. 132.
Verecundia, & quasi quidam ornatus uitæ. Sic in Partit. 42,

> Custos uerò uirtutum omnium, dedecus fugiens, laudemque maximè consequens, uerecundia est.

Sine uerecundia nihil potest esse rectum, nihil honestum. Cic. 1. Offic. 207.
Timiditas imitatur uerecundiam. Cic. in Partit. 43.
Verecundia & pudor. Cic. 4. de Fin. 30.
Verecundia ætatis. Liu. 1. ab Vrbe, 13.
Adducere in uerecundiam. Liu. 1. ab Vrbe, 86.
Cepit eum uerecundia. Vide Capio.
Tardatus uerecundia. Quintil. lib. 1. cap. 3. 3.
Verecundia in rogando. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 14.
Verecundia, pro Modestia. Plin. epist. 7. lib. 2, Causas summa fide, pari constantia, nec uerecundia minore defendit.
A' uerecundia: id est, Præ uerecundia. Vide A' uel Ab.
¶ Verecundus, Adiect. (αἰσχυντηρὸς, αἰδήμων) Pudens. Plaut. Asin. 15. 6,

Decet

Decet uerecundum esse adolescentem.

Verecundus ut. Cic.1 de Leg.74, Innocentes ergo & uerecundi sunt ut bene audiant: & ut rumorem bonum colligant, erubescunt: pudici etiam loqui de pudicitia.

Verecundus in re aliqua. Cic.12. Philip.326.

Impudens & Verecundus, contraria. Cic. 2. de Orat.196.

Verecundus & parcus in transferendo: cui Audax opponitur. Cic. in Orat.45.

Color uerecundus. Horat. epod.17.5.

Decor uerecundus. Stat.2. Sylu.1.28.

Inimicus uerecundus. Cic.2. Philip.63.

Oratio casta, uerecunda, uirgo incorrupta quodammodo. Cicero in Orat.35.

Pudor uerecundus. Ouid.4. Trist. eleg.4.10.

Puellæ uerecundæ. Ouid.1. Amor. eleg.5.2.

Rubor uerecundus. Ouid.1. epist.4.15.

Verecunda tralatio, Minus dura. Cic. ad Tiron lib.16.17.3.

Verba parum uerecunda. Quintilianus libro 10. cap.1. id est, Obscœna.

Vita uerecunda. Ouid.2. Trist.71.

Vultus uerecundus. Ouid.14. Metam.168.

Verecundum est dicere. Quintil. lib.7. cap.2.

¶ Verecundè, Aduerb. (αἰδημόνως) Cic.5. de Fin.11, Tum ille timidè, uel potius uerecundè, Facio, inquit, equidem.

Verecundè & Constanter, contraria. Cic.2. de Fin.181.

Verecundè ac modestè. Liu.6. bell. Pun.254.

Gratulari alicui nimis uerecundè. Cic. Mario, lib.7.2.3.

Verecundius hac de re iamdudum loquor. Cic.1. de Orat.83.

¶ Verecunditer, Aduerbium antiquum. Pomponius Macco, Virginem præteriens uidit duos senes, unum uerecunditer non ducentem discipulum, uerùm scalpentē nates. Nonius

¶ Verecundor, uerecundaris, uerecundari, penultima prod. (αἰσχύνομαι, ἐγκαλύπτομαι) Verecundia teneri. Plautus. Trin.8.60,

— uerecundari neminem

Apud mensam decet. Cic.2. de Orat.138, Nam quod Sp. Caruilio grauiter claudicanti ex uulnere ob Remp. accepto, & ob eam causam uerecundanti in publicum prodire, mater dixit:

Veredus] Vide Veræduś.

Veredarius] Sidonius Apollinaris libro 5. epist. in epist. ad Aumastum, Hi sunt, qui inuident tunicatis ocia, stipendia paludatis, uiatica ueredarijs, mercatoribus nundinas, &c.

Vereor] uereris, penult. prod. ueritus sum (αἰδέω, αἰδέομαι, αἰσχύνομαι, εὐλαβέομαι, ὀπίζομαι, ὑποστέλλομαι) uereri, Timere: propriè liberorum est, qui honesti gratia mouentur. Dictum, ut quidam uolunt, quasi ualde reor: quia ea quæ timemus, multifacere ac diu cogitare solemus. Cicero pro Plancio, 23, Is patrem ueretur ut deum. Idem de Senect.73.

Vereri & metuere aliquem. Author. ad Heren. lib.4.204.

Metuebant eum serui, uerebantur liberi. Cic. de Senect.33.

Bella uereri. Ouid.5. Trist. eleg.11.6.

Caritatem annonæ uereri. Cic.5. Verr.38.

Conspectum patris uereri. Terent. Phorm.2.2.1.

Culpam uereri. Cic.2. de Orat.55.

Pauperiem ueritus. Horat.1. epist.10.8.

Reprehensionem doctorum uereri. Cic. in Orat.1.

Verbera uereri. Ouid. epist.19.15.

Vereri cum datiuo. Cic.4. Academ.249, Vos autem mihi ueremini, ne labar ad opinionem, & aliquid adsciscam, & comprobem.

Vereri nonnihil ab aliquo, Ne malum afferat, siue nobis inferat. Terent. Andr.3.4.3,

Ego dudum nonnihil ueritus sum Daue abs te, ne faceres idem

Quod uulgus seruorum solet, dolis ut me deluderes.

Vereri ab aliquo supplicium. Author ad Heren.

Vereri de aliquo. Cic. de Senect.17.

Vereri à Timere cur differat. Liu.9. bell. Macedon. Veremur quidem uos Romani: & si ita uultis; etiam timemus: sed plus ueremur & timemus deos immortales.

Magis uereor. Vide Magis.

Vereor dicere. Terent. Andr.2.1.25.

Tune id ueritus es? Cic. Q. frat. lib.1.3.1.

Vereor ne. Terent. Phorm.5.8.8,

Quid ad me ibatis? ridiculum: an uerberamini

Ne non id facerem quod recepissem semel?

Cic. ad Cornific. lib.12.19.1, Non enim dubitabam quin eas libenter lecturus esses, uerebar ut redderentur.

Vereor ne non sit obligatus. Martianus in l. si mulier. §.2. ff. de iure dotium.

Non uereor ne meæ uitæ modestia parum ualitura sit in posterum contra falsos rumores. Matius Cic. lib.11.28.18.

Veritus es, nisi istam artem oratione exaggerasses, ne operam perdidisses. Cic.1. de Orat.120.

Vereor quid sit. Terent. Andr.1.4.7,

Sed quidnam Pamphilum

Exanimatum uideo? uereor quid sit.

Cic. ad Attic. lib.7.127.2.

Vereor quorsum. Terent. Andr.125,

Mirabar hoc si sic abiret, & heri semper lenitas

Verebar quorsum euaderet.

Vereor ut: pro, Vereor ne non. Terent. Hecyr.1.2.26,

Sed firmæ hæ uereor ut sint nuptiæ. Idem Phorm. 5.8.72 Cic. 2. de Lege Agr. 62, Hoc quia uos fœdus non iusseritis, ueretur Hiempsal ut satis firmum sit & ratum.

Addo illud; quòd uereor tibi ipsi ut probem. Cicero Attic. libro 6.111.14.

¶ Verens, uerentis (αἰδούμενος) Participium, siue Nomen ex Participio: Timens. Cic. ad Papirium lib.9.16.1, Qui te ad scribendum incitauit, uerentem ne Silius suo nuncio aliquid mihi solicitudinis attulisset.

Verens plagarum. Colum lib.6. cap.2.11, Sed non inertes huius pecudis mores, qui sunt uerentes plagarum et acclamationum. De bobus.

¶ Verendus, Aliud Participium (αἰδέσιμος) ut,

Augusta grauitate uerendus. Ouid.9. Metam.55,

Maiestas uerenda. Ouid.4. Metam.108.

Patres uerendi. Ouid.3. de Ponto, eleg.1.28.

Senex uerendus. Claud.2. Paneg.87.

¶ Verenda, uerendorum, plur. nu. neu. ge. (αἰδοῖα) Dicuntur corporis partes, quæ non nisi cum uerecundia nominantur. Plin. iunior epist.14. lib.3, Repentè eum serui circunsistunt, alius fauces inuadit, alius os uerberat, alius pectus & uentrem, atq; etiam, fœdum dictu, uerenda contundit.

Veretrum] ueretri, pen. prod. n. g. (αἰδοῖον) Membrum uirile. Suet. in Tiberio, cap.62, Excogitauerat autem inter genera cruciatus etiam, ut larga meri potione per fallaciam oneratos, repentè ueretris deligatis, fidicularum simul urineq; tormento distenderet.

Vergiliæ] Vergiliarum (πλειάδες) Stellæ sunt, quæ & Pleiades, & Institor uestis dicuntur: ita appellatæ, quòd earum exortu Ver finem faciat, seu quòd circa æquinoctium uernum sit earum ortus matutinus. Sunt autem septem in Tauro locatæ: quarum signo exoriente, æstas significatur: occidente, hyems ostenditur. Earum exortus fit circa quintum idus Maias, distans ab æquinoctio uerno undequin-

Digitized by Google

undequinquagesimo die. Plaut. Amphit. 4.131,
Nec Iugula, nec Vesperus, neq; Vergiliæ occidunt.
Plin. lib. 16. cap. 25. 10, Concipiunt Vergiliarum exortu,
Cic. 2. de Nat. deor. 164,
At propter læuum genus omni ex parte locatas.
Paruas Vergilias tenui cũ luce uidebit. Ex poeta.
Virgil. 1. Georg. 28,
Nauita tum stellis numeros & nomina fecit,
Pleiadas, Hyadas, claraq; Lycaonis Arctõ. Vbi Seruius
Pleiades signũ est ante genua Tauri, quòd ortu suo primæ
nauigationis tempus ostẽdit. Vnde Græcè Pleiades dicũtur
ἀπὸ τοῦ πλέειν: Latinè Vergiliæ, à uerni temporis significa
tione quo oriuntur.
Occasus Vergiliarum, Vide Occasus in Occido, pen. cor.
Vergo] uergis (φέρομαι, ῥέπω, συντείνω, ταλαντεύω) uer
si uel secundum Diomedem uerxi, uersum, uergere, neu-
trum uerbum, & nonnunquam deponens, significat De-
clinare. Virg. 12. Aeneid. 146,
Quẽ damnet labor, & quo uergat pondere lethum.
Lucan. lib. 1. 11,
Nec polus aduersi calidus qua uergitur Austri.
Vergere ad. Cic. 11. Philip. 309, Et eius auxilium ad Italiã uer-
gere, quàm ad Asiam maluissemus. Cæsar. 1. bel. Gal. 5, Ver-
git ad Septentriones.
Ad imum uergere. Horat. de Arte, 77.
Vergere in. Cic. 2. de Nat. deor. 174, Vt omnibus eius parti-
bus in medium uergentibus, id autem medium, infimum in
sphera est, nihil interrumpat.
In senium uergi. Stat. 4. Syl. 4. 14.
Aetas uergit. Tacit. lib. 2.
Venenum uergere alicui, Actiuè, pro miscere, fundere. Lucret.
libro 5. 202.
¶ Vergens, Participium (συντείνων) Lucan. lib. 2. 124,
Iliris Ionias uergens Epidaurus in undas.
Annis uergens. Tacit. lib. 13.
Anni uergentes in senium. Lucan. 1. 6.
Vergente iam die ingressus Senatũ, &c. id est, inclinato. Suet.
in Othone, cap. 7.
Dies uergens in noctem. Seneca Thyeste, 9. 4.
Ora Hecates uergentia in tres partes. Ouid. 1. Fast. 29.
Vergobretus] Vergobreti, Summus erat apud Heduos ma-
gistratus, qui creabatur annuus, & uitæ necisq; in suos ha-
bebat potestatem. Cæs. bell. Gall. lib. 1.
Veriafrum] oleum. Scribon. Larg. 268. & 269.
Veridicus, Verisimile, & Veritas] Vide Verus.
Vermis] huius uermis, masc. gen. (σκώληξ) A' uertendo
dicitur, quòd sese torquendo uertat, & ita repat. Plin. lib.
19. cap. 18. 9, Vulgò uerò si dulcedo noceat, & uermes radi
cibus inhæreant, remedium est amurca pura, &c. Lucretius
libro 2. 175,
Quippe uidere licet uiuos existere uermes
Stercore de tetro.
¶ Vermiculus, uermiculi, pen. cor. Diminutiu. (σκωλήκιον)
Plin. lib. 10. cap. 65. 2, Iam obituris muribus uermiculum
in capite gigni tradunt. Lucret. lib. 2. 70.
¶ Verminosus, pen. prod. Adiectiuum (σκωληκώδης) Quod
uermes habet. unde Verminosæ aures, quæ intus uermes ha
bent. Plin. lib. 17. cap. 10. 11, Præter alia uitia etiam uermi-
nosa fiunt. Idem lib. 20. cap. 14. 2.
¶ Vermiculor, pen. cor. uermicularis (σκωληκῶμαι, τερηδονίζομαι) uermiculari, Dicuntur arbores, in quibus uermes
in cortice generantur. Est igitur uermiculari, uermiculis
infestari. Plin. lib. 17. cap. 24. 5, Vermiculantur magis mi-
nutæ quædam arbores, omnes tamen ferè, idq; aues caui cor
ticis sono experiuntur.
Vermiculari (λεπτουργεῖν) Minuta opera facere. unde λεπτουργούμενα, Vermiculata opera dicuntur, quæ paruis tessellis
insititijs apta atq; conserta sunt. Plin. lib. 35. cap. 1. 1, Nec
tãtùm ut parietes toti aperiantur, uerùm & interraso mar
more, uermiculatisq; ad effigies rerum & animalium cru-
stis, Budæus.
Vermiculatum emblema. Cic. 3 de Orat. 94. ex Lucilio.
¶ Vermiculatio (σκωλήκωσις) Verbale, est quũ enatis uer-
miculis & bestiolis segetes, arboresùe infestantur. Plin. lib.
17. cap. 11. 11, Neq; uermiculationi obnoxium.
¶ Vermina, uerminorum, neut. gen plur. numer. (στρόφος) Do
lores corporis, qui quodam minuto motu intestina quasi
uermes scindere uidentur. Hic dolor Græcè στρόφος dicitur.
Hæc Festus. Plinius, Magi eo uermina & dysenteriã cura-
ri putant.
¶ Vermino, uerminas, pen. corr. (σκωληκιάω) uerminare,
Vermes habere. Cornelius Celsus, Nihil est perniciosius pu-
eris dum uerminant. Sipontinus.
Verminari, pro Torqueri: A' uermibus deductum uerbũ, quòd
facilè se torqueant, inquit Nonius. Varro, Septimo, inquit,
mense uerminari cœpit, partum putauit propinquum.
Verminare, Vermes producere. Senec. 2. quæst. In uenenatis
corporibus uermis nunquam nascitur: fulmine icta mox
uerminant.
¶ Verminatio, uerminationis, Verbale (σκωληκίασις) Mor-
bus præsertim iumentorum, Plin. lib. 28. cap. 1. 17, Iisdem
sanari dimissis in fauces iumentorum uerminationes notum
est. Idem lib. 30. cap. 15. 10.
Verminatio, Capitis dolor, ubi intus uidetur arrodi cerebrum
Senec. epist. 96, Quot oculorum, auriumq; tormenta, &
cerebri æstuantis uerminationes?
Verminatio pro acriori punctione doloris, in qualibet corpo-
ris parte. Seneca epist. 79, Omnium istorum prima uermi-
natio uexat, impetus mora extinguitur. Loquitur de poda-
gra, chiragra, & morbis articularibus.
Verna] uernæ, commu. gen. (οἰκότριψ, οἰκογενής) Seruus
domi nostræ natus ex ancilla nostra aut seruo. Plautus Am
phit. 4. 25. Idem Milit. 10. 103,
Quid, nutrici non missurus quicquam quæ uernas alit?
Cælius Ciceroni, lib. 9. 15. 6,
Bellienus uerna Demetrij, qui ibi cum præsidio erat, &c.
Turba uernarum. Tibul. lib. 2. eleg 1. 5.
Lactei uernæ. Martial. lib. 5. 103.
Procaces uernæ. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 14.
Puer uerna. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 24.
Tuberes uernæ. Vide Tuber.
¶ Vernula, uernulæ, pen. cor. Diminutiuũ. Mart. lib. 14. 59,
Siquis plorator collo tibi uernula pendet. Iuuen. Sa
tyr. 10. 12,
Quem sequitur custos angustæ uernula cappæ.
¶ Vernaculus, pen corr. Adiectiuũ, Omne quod domi nostræ
nascitur, uel in nostra patria, ut ait Valla lib. 1.
Res quotidianæ & uernaculæ. Cic. 3. de Orat. 52.
Vernacula lingua dicitur, uel seruilis, uel plebeia, qua tanquã
communi ac naturali omnes uulgò loquũtur: linguam ma-
ternam hodie uocamus.
Vernaculæ uolucres: cui Aduenæ opponuntur. Varro. 3. de Re
rust. cap. 55, Præterea uolucres, quũ partim aduenæ sint, ut
hirundines & grues: partim uernaculæ, ut gallinæ & co-
lumbæ.
Vernaculus mos: Id est, domesticus uel patriæ.
Vernaculum consilium. Plaut. Pœn. 14. 106.
Vernaculi artifices. Liu. 7. ab Vrbe, 6. id est, Domestici.
Antiqua & uernacula festiuitas. Cic. Pæto, lib. 9. 15. 7.

Digitized by Google

¶ Vernaculum, ἴδιον, Proprium ac peculiare. Plin. lib. 14. cap. 2.4, Potissima nobilitas datur uuis peculiaribus atq; uernaculis Italiæ.

Vernaculum, Quod à nobis domestica cõsuetudine usurpatur. Cic. de claris Orat. 89, Nec scio quo sapore uernaculo. Idē 5. Verr. 120. Non ut solemus in defensionibus dicere, crimen domesticum ac uernaculum.

Vernaculum (ἐαρινόν) aliquando dicitur quod est ueris. Plin. lib. 17. cap. 22. 10, Vernacula putatio deiectis per ramos uitium crinibus circumuestit arborem, crinesq; ipsos uuis. Quo in loco non putârim uernam significari putationem, sed eam quæ tũ esset illic uulgaris. Mox enim sequitur, Gallica in traduces porrigitur, &c.

Vernaculi, Malis moribus homines, Seneca de Benef. 6, Alter apud proximum circulatorem resedit: & quum uagus atq; erro uernaculis congregatur, transeuntem Platonem quem non quæsierat, inuenit.

¶ Vernilis, & hoc uernile, pen. prod. (δουλικὸς) Idem quod seruilis, siue scurrilis.

Blanditiæ uerniles. Tacit. lib. 18, Quamuis odiũ Vitellius uernilibus blãditijs uelaret. Hoc est, Seruilibus, & adulatorijs, ut ait Rhenanus in Castigationibus in Tacitum.

Dictum uernile. Tacitus lib. 10. hoc est, Scurrile, procax.

¶ Vernilitas, pen. cor. uernilitatis (βωμολοχία) Scurrilitas. Plin. lib. 34. cap. 8. 20, Puerum subdolæ ac furcatæ uernilitatis.

Vernilitatem uocant, quicquid contrarium est ingenuitati. Seneca epist. 96, Hæc seu leuitas est, seu uernilitas, punienda est promittendi facilitate. Loquitur de proteruia petendi quod impetratum nolis.

Imbui uernilitate. Quintil. lib. 1. cap. 11. 1.

Seruilis uernilitas. Quintil. lib. 1. cap. 11. 1.

¶ Verniliter) pen. cor. (κολακευτικῶς) Scurriliter, seu adulatoriè: à uernis, quibus hæc uiuendi ars est. Cælius Venatore, Credo minus tandem hoc fit uerniliter. Nonius.

¶ Vernaliter. pen. corr. Aduerb. (δουλικῶς) id est, Seruiliter Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 22,

—Nec non uernaliter ipsis
Fungitur officijs. Quod alij pro luxuriosè, alij pro adulatoriè exponunt, quibus hæc uiuendi ars est.

Vernatio, Verno, Vernus] Vide Ver.

Verò] Discretiua cõiunctio (δέ, γέ, μὴν, μέντοι) ut, Achilles quidem fortis fuit, Vlysses uerò astutus.

Verò his dictionibus solet iungi, Neq;, nec, tum, age, sanè, iam, enim, at, quasi, ceu, nunc. ut, Neq; uerò, nec uerò, tum uerò, age uerò, sanè uerò, iam uerò, enimuerò, at uerò, quasi uerò, ceu uerò, nunc uerò. Cum quibus particulis rarò Autem particula iungi solet.

Ain' uerò, indignantis. Plautus, Ain' uero uerbero?

At uerò nos docti scilicet à Græcia, hæc & à pueritia legimus & discimus. Cic. 2. Tusc. 49.

Aut uerò, pro Aut etiam Cic. in Verrem, act. 5, Quem tibi hominem inuitis dijs immortalibus, aut uerò deum tãtis religionibus eorum uiolatis auxilium futurum putas? Budæus.

Verò cum pronomine Ego, non tam discretionem interim significat, quàm (ut Hermolao placet) confirmationem, pro quinetiam, uel etiam. Plinius, Proinde occupantibus locum faueo: ego uerò & posteris.

Ego uerò, Sæpe ueluti in respondendo adhibetur: significatq; Profectò, uel certè, uel potius γέ, Græcum. Cic. ad Atticum. Nam quòd scribis te audire, me etiam mentis errore & dolore affici, mihi uerò mens integra est. Idem, Quod laudas quia obliuisci me scripsi antè facta & dicta nostri amici, ego uerò ita facio. Idem ad Volumnium, lib. 7. 344, Quæ si ut uolumus, exceperimus: ego uerò multam salutem & foro dicam & curiæ.

Ego uerò, Aliter. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 3. 4, Quum enim te desydero, fratrẽ solũ desydero. Ego uerò suauitate propè fratrẽ, propè æqualem, obsequio filium, consilio parentem.

Eia uerò. Plautus,
Here tuus ubi am:bò est? TR. eia uerò quasi nõ sit intus.

Est uerò ita, sed tamen huic amœnitati quam ex Quintio sæpe audio. Cic. 2. de Leg. 12.

Et uerò. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 10, Tibi & fuit hoc semper facillimum, & uerò esse debuit.

Et uerò etiam. Cic. ad Attic. lib. 16. 342. 4, Qua quidem uoluntate esse erga Atticum sæpe præsens, & illi ostendisti, & uerò etiam mihi.

Iam uerò. Plin. lib. 18. cap. 6. Latifundia perdidêre Italiam, iam uerò & prouincias.

Id uerò. Terent. in Prologo Eunuchi, 33,
—sed eas fabulas factas prius
Latinas scisse sese, id uerò pernegat. Pro, id demum.

Ille uerò, pro Imò uerò. uel ille etiam. Cic. 2. de Diuin. 170. Idē pro Cælio, 37, Nihil igitur illa uicinitas redolet? nihil hominum fama? nihil Baiæ deniq; ipsæ loquuntur? Illæ uerò non loquuntur solum, uerùm etiam personant.

Ille uerò, ille certè. Cic. Attico, De Lepido uerò & Tullio, quod quæris, illi uerò non dubitant, quin Cæsari præstò futuri, in Senatumq; uenturi sint.

Ipse uerò, ille uerò. Cic. 2. de Nat. deor. 39. Ipse uerò aer, qui natura maximè frigidus, minimè est expers caloris: ille uerò et multò quidem calore admixtus.

Ita uerò, sanè uerò, Ironicè. Plautus,
Ita uerò: ut tu ipse me dixisse dictites. hoc est, Mirum quin tibi hoc dicam, ut postea me accuses proditi arcani.
Terent. Eunuch. 1. 2. 9,
Sanè quia uerò hæ mihi patent semper fores. Budæus.

Mirum uerò, per ironiam dictum. Terent. Andr. 4. 4. 16,
—ha he:
Mirum uerò impudenter mulier si facit meretrix.
Cic pro Flacco, 14, Mirandum uerò est homines eos, &c. hoc est, Nequaquam mirari debemus.

Nisi uerò. Cic. in Verr. act. ultima, Nisi uerò existimatis, &c. Quasi dicat, Nihil minus est credibile.

Non uerò, Vide Non.

Nunc uerò. Vide Nunc.

Nunc uerò iam. Vide Nunc.

Sed uerò. ut At uerò. Cic. pro Cluentio, 12. Sed ea uerò sic agit, ut prorsus reticere nullo modo posit.

Tu uerò, similem usum habet quem ego uerò. Terent. Eunuch. 4. 4. 20, Quem tu uerò uidere uelles Phædria.

Legitur & cum nominibus. Terent. Eunuch. 3. 5. 28.
Illa ilicò ubi accepit, læta uerò ad se abducit domum.

Verò in principio epistolæ. Cic. ad Attic. lib. 5. 88. 1, Ego uerò & tuum in discessu uidi animum, & meo sum ipse testis.

Verò, authore Donato, particula est quæ Ironiam aliquando iuuet. Virg. 4. Aeneid. 19,
Egregium uerò laudem, & spolia ampla refertis
Tuq; puerq; tuus, Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 55, Est uerò probãdum qui & summa uoluntate cesserit, & egregia animi alacritate abfuerit. Budæus.

Verò, ironicũs, cum accusatiuo aliquando. Cic. 13. Philip. 363, Turpem uerò actionem qua defenditur amplissimi authoritas ordinis contra crudelissimi gladiatoris amentiam. Hîc manifesta est ironia.

Verò, permittentis est, & cõcedentis. Cic de claris Orat. 166 Tum Brutus, De isto posteà: sed tu, inquit, in me intuens

oratione

Digitized by Google

orationes nobis ueteres explicabis? Ego uerò, inquã, Brute, sed in Cumano, &c. Terent. Heaut. 5.2.26,

Eho laudas qui heros fallunt? … in loco, ego uerò laudo.

Cic. 1. de Fin. 43,

Vtrum igitur percurri omnem Epicuri disciplinam placet, &c. Tuo uerò id quidem, inquam, arbitratu.

Nec uerò, Nec etiam. Cic. de Vniuers. 16, Nihil porrò igni uacuum uideri potest, nec uerò tangi quod careat solido. Idē de Oratore, Non enim omnis fortuna, non omnis honos, nō omnis ætas, nec uerò locus aut tempus, &c.

Verò expletiua, uel ornatiua est aliquando. Terent. Eun. 5.4.8,

Id uerò est quod ego puto mihi palmarium

Me reperisse. Vbi ait Donatus, Nisi ornatiuū esset Verò, nihil significaret.

Verò, pro interiectione stomachantis accipi ait Donatus in illo Eunuchi, 5.3.3, —moue uerò ocyus Te nutrix.

Vero] ueras. Vide Verus.

Vero] Fluuius Celtiberiæ, à quo Populi Verones dicti sunt, circa eum habitantes.

Veromandui] ῥομάνδυοι, Galliæ Belgicæ populi, quorū meminit Plinius lib. 4. cap. 17. Et cæsar. bel. Gal lib. 2. Vulgò Vermandois.

Verona] penul. prod. (ὐήρωνα) Vrbs Venetiæ à Gallis olim condita, duce, ut quidā opinatur, Brenone, à quo Brenona primùm, deinde mutatis cōsuetudine literis, Verona appellata. Galli enim quum nouas sedes quærere ob intestinas discordias, & assiduas domi dissensiones cogerentur, in Italiā uenēre: expulsisq; inde cultoribus, Mediolanum, Comum, Brixiam, Bergomū, Tridentum, Vicentiā condiderunt, Veronam magna ex parte alluit fluuius omnium amœnissimus Athesis qui ex tridentinis Alpibus ortus, non longè à fossa Clodia Pado miscetur. Clara hæc urbs solo, ac frugum & fructuū omniū ubertate, tum alumno Catullo poeta. Ouid. 3. Amor. eleg. 14.2,

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo. Hinc fiunt adiectiua Veronius, & Veronensis.

Iuuenum Veronensiū flos. Catull. de Cælio & Quintio, 95.1.

Verpus] uerpi, m. g. (λεπτόδερμος, ψωλὸς) Medius digitus est: à Verrendo podice dictus.

Verpus Decorticatus, pellem non habens, recutitus Catull. ad Porcium & Socrationem, 44 1,

Vos Verraniolo meo, & Fabullo

Verpus præposuit Priapus ille. Martial. lib. 7. 81.

Verpi dicti sunt Iudæi, quòd sanguinis fluxum patiētes, hoc digito uerrendo podici utuntur, uel potius quia sunt recutiti: unde & apellæ dicuntur. Iuuen. Satyr. 14.12.

—Eadem nisi sacra colenti,

Quæsitum ad fontem solos deducere Verpos.

¶ Verpam, fœ. g. (ψωλὴ) mentulā innuit. Martial. lib. 11. 46,

Iam nisi per somnū nō arrigis: & tibi Meui (um, 26.1,

Incipit & medios meiere uerpa pedes. Catul. ad Menitur.

—Nam nihilo minore uerpa Es farctus. (tur.

Vetra] Ara fuit Romæ, ad quā orabāt ne Agrippæ nascerē.

Verres C.] βέῤῥος, perfunctus quæstura & Prætura urbana, patre C. Verre, & prætextato filio, & filia nupta, successit in Sicilia prætor C. Sacerdoti: atq; in ea libidinosè auareq; uersatus, decedens tandem succedente Metello repetundarum reus à Siculis postulatus est. Qui M. Tullium ad accusandum descendere compulerunt, iam pridem ipsis necessitudine copulatum, quum quæstor in Sicilia fuisset. Author Asconius Pædianus.

¶ Verrea, Verreorum (βέῤῥεια) Festa siue sacra à Verre instituta Cic. 4. Ver. 37, At uerò præclarum diem reposuisti, Verrea ut agerent, & ut ad eum diem, quæ sacris epulisq; opus essent, in complures annos locarentur.

Verres] Verris, masc. g. (τομίας) Porcus masculus. Varro de Re rust. lib. 2. cap. 4. 4, de sue loquens, Castrantur uerres, commodissimè anniculi, utiq; ne minores quàm semestres, quo facto nomen mutant, atq; è uerribus dicuntur maiales. Horat. 3. Carm. ode 22.2,

Imminens uillæ tua pinus esto,

Quam per exactos ego lætus annos

Verris obliquum meditantis ictum

Sanguine donem.

Verrem ad hominem masculū transtulit. Plaut. Milit. 14. 66,

Nisi huic uerri affertur merces,

Non hic seminio suo quanq; porculenam partiturus est.

¶ Verrinus, pen. prod. Adiect. (τομιανὸς) Quod est uerris. Plin. lib. 28. cap. 10, Simili modo uerrinum iecur exemptis duntaxat fibris, quatuor obolorum pondere. Ibidem cap. 9.18, Adipe uerrino confici.

Verriculum] uerriculi, pen. cor. (σαγήνη) Rete piscatoriū, quod trahendo è uado educitur.

¶ Verriculatus, pen. prod. Adiect. (σαγηνοειδὴς) ad uerriculi formam factum. Colum. lib. 2 cap 21. 2. Sunt autem metēdi genera complura: multi falcibus uerriculatis: atq; iis uel rostratis uel denticulatis mediū culmum secant. Nisi quis malit legere, uerticulatis, aut potius uermiculatis. Alij legunt, uericulatis: alij, ueruculatis

Verro] uerris, uerri & uersi, uersum (ἐλαύνω, σαίρω, καλλύνω) uerrere. Trahere. Virg. 1. Aeneid. 13,

Ni faciat maria ac terras cœlumq; profundum

Quippe ferant rapidi secum, uerrantq; per auras

Venti uerrentes æquora. Lucret. lib. 5. 54.

Nautæ uerrunt cærula. Virg. 3. Aeneid. 42.

Remi uerrebant freta. Ouid 3. Amor. eleg. 7.9

Remis uada liuida uerrunt. Virg. Aeneid. 64.

Cauda uerruntur arenæ. Ouid. 10. Metam. 139.

Diripiūt uerruntq; dapes. Valer. 4. Argon. 90. de Harpyijs.

Verrere, Mundare, quòd trahendo sordes Mundentur. Apud Plaut. in Merc. 7. 57, Verre ædes. Iuuenal. Satyr. 14. 6,

Verre pauimentū, nitidas ostende columnas.

Cic. in Parad. 46. Qui tergent, qui ungunt, qui uerrunt, qui spargunt, &c.

¶ Versus. Participium (σεσαρμένος) Virg. 1. Aeneid. 97,

—Et uersi puluis inscribitur hasta.

Spumant freta uersa lacertis. Idem 5. Aeneid 29.

Verruca] uerrucæ, pen. prod. (ἄκρα) Locus in monte editior. Cato in libris Originum, Maturum censeo, inquit, si rē seruare uis, faciundum ut quadringentos aliquos milites ad uerrucam illam ire iubeas: eam uti occupent, imperes, horterisq; Ex Gellio lib 3. cap. 7. ubi uerrucam locum editum, asperumq; interpretatur.

Verruca (ἀκροχορδών θύμος) Caruncula eminens in corpore sine pruritu Plin. lib 20. cap. 12. 5, Ocimum uerrucas mistο atramento sutorio tollit Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 15.

Maculæ & uerrucæ gemmarum. Plin lib. 37. cap. 3.

¶ Verrucula, uerruculæ, pen. cor. Dimin (ἀκροχορδόνιον) Colum. lib. 7 cap. 6. 17. Caper cui sub maxillis binæ uerruculæ colo dependent, optimus habetur.

¶ Verrucosus, pen. prod. Adiect. (ἀκροχορδονώδης) Homo uerrucis plenus, & uarias eminentes partes habens. Verrucosa loca, Inæqualia, & diuersas partes eminentes habētia. Pers. Satyr. 1. 8.

Sunt quos Pacuuiusq; & uerrucosa moretur

Antiopa, &c. hoc est, aspera, non perpolita.

Orator uerrucosus. Cic. de claris Orat. 28.

¶ Verrucaria, uerrucariæ (ἡλιοτρόπιον) Herba quæ uerrucas

Digitized by Google

cas tollit. Plin. lib. 22. cap. 21. 7. Verrucas cũ sale tollit succus è folio: unde nostri uerrucariam herbam appellauêre, alijs cognominari effectibus digniorem.

Verrunco] uerruncas, uerruncare, Vertere, inquit Festus. unde Auerrunco compositum: de quo uide suo loco. Cic. 1. de Diuin. 82,

Per propinqua hæc bene uerruncẽt populo. Ex poeta.

Versiculor, Versiculus, Versipellis, Verso, uersas, Versura, Versus, Participium, Nomen, Præpositio, Aduerbium] Vide Verto, uertis.

Versus] Participium à Verro. Vide Verro.

Versutus, Versutiloquus] Vide Verto.

Vertagus] uertagi, pen. cor. Canis sponte in uenationẽ exiens, prædamq; domum referens. Mart. lib. 14. 205,

Non sibi, sed domino uenatur uertagus acer,
Illæsum leporem qui tibi dente feret.

Vertebra, Vertebratus, Vertex, Verticillum, Verticulum, uertigo] Vide Verto.

Verto] uertis, uerti, uersum (δίνω, δινέω, δινέω, δινεύω, εἴλω, εἰλέω, ἑλίσσω, πολέω, τρέπω, τροπάω, στρέφω, στροφάω, στροφοδινέω) uertere: à Vere dicitur: quia Vere annus incipit uerti Terent. Heaut. 5. 1. 73,

Retundam, redigam, ut quò se uertat nesciat.

Omnia uertere, pro Euertere & corrumpere. Cic. 1. Offic. 118.
Translatũ uideri potest ab ijs qui segetẽ uertũt ex Budæo.
In Africum se uertit Auster. Cæsar 3. bel. Ciuil. 105.
Agrum uertere, pro Subigere. Plin. lib. 18. cap. 6. 13.
Animam uertere, pro Reddere anhelitum. Plaut. Merc. 4. 15.
Arces uertere. Virg. 1. Aeneid. 5. hoc est, euertere.
Arma uertêre aduersus Carthaginẽses Romani. Liu. 4. bel. Pũ. (212.
Arma uertere in aliquem. Liu. 5. bel. Pun. 183.
In auaritiam uerterat. Tacit. lib. 20.
Aures ad pacem uertere. Propert. lib. 4. eleg. 14. 3.
Beneficiũ uertere in grauissimam iniuriam. Plin. in Paneg. 59.
Dulcia se in bilem uertunt. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 15.
In bonum uertere. Quintil. lib. 1. cap. 1. 5, Nam bona facilè mutantur in peius: nunc quando in bonum uerteris uitia?
In bonum uertere auspicia. Liu. 10. ab Vrbe, 213.
In bonum uertere detrimentum. Cæsar. 3. bel. Ciuil. 261.
Cælum uertitur. Virg. 2. Aeneid. 50,

Vertitur interea cælum, & ruit Oceano nox. id est, In aliam faciem commutatur: quod more suo explanat sequentibus. Seruius.

Caussas secũdorum & aduersorum uertere in deos. Liu. 8. bel. Pun. 56.
Caussa uertitur in eo: pro, Consistit. Quintil lib. 3. cap. 13.
Certamen uertitur. Cic. ad Atticum, lib. 8. 166. 2.
In cinerem uertere. Ouid. 2. Metam. 43.
In consuetudinem uertere. Tacit. in dialogo de Orat.
In contrarium aliquid uertere. Quintil lib. 3 cap. 11. 4.
In contumeliam suam uertere quod alius gesserit. Cæsar 1. belli Ciuil. 34.
Crateras uertere, pro potare. Virg. 9. Aeneid. 34,

— Fusiq; per herbam
Indulgent uino, & uertunt crateras ahenos.

Hemistichium Ennianum. Seruius.

Crimen reus citra accusationem in aduersarium uertit. Quintil. 7. cap. 3. 18.
In crimen uertere quod gloriæ esse debet. Liu. 10. belli Macedonici, 64.

Culpam uertere in gloriam. Plin. epist. 171.

Culpam omnem belli à publico consilio in Annibalem uertentes. Liuius 10. belli Pun. 101.
Cursum uertere aliquò. Virg. 3. Aeneid. 30.
Dies uertitur. Propert. lib. 2. eleg. 29. 7,

Nunc utcunq; potes fato gere saucia morem:
Et deus, & durus uertitur ipse dies.

Discrimen uertitur. Quintil. lib. 6. cap 1. 5.
In discrimine uerti dicuntur res: Liu. 6. ab Vrbe, 146.
In dorsum uertere, pro resupinare. Plin. lib. 9. cap. 10. 2.
Elocutionem uertere. Plin. epist. ultima, lib. 2.
Equos uertunt ad mœnia. Virg. 11. Aeneid. 124.
In facies omnes se uertere, Varias formas & species referre. Idem 12. Aeneid. 179.
Intra fines hos uertuntur omnia. Celius ad Cic. lib. 8. 10. 12.
In fugam uertere aliquem, Cogere ut fugiat. Liuius 10. belli Punici, 159.
In gaudium renunciata uerterunt. Liu. lib. 5. Decad. 5.
Glebas uertere uomere. Lucret. lib. 1. 43.
Ad gloriam uertere. Tacit. lib. 13.

Gradum uertere. Ouid. 8. Metam. 28.

In horrorem uersum facinus. Liu. 4. ab. Vrbe, 75.
In ignorantiam uerti. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 1.
Impetum celi cum admirabili celeritate moueri uertiq; uidemus Cic. 2. de Nat. deor. 141.
Inuidiam in aliquem uertere. Quintil. lib. 6. cap. 58.
Ad inuidiam uertere. Tacit. lib. 13.
In inuidiam uertit se gloria. Liu. 2. ab Vrbe, 32.
In iocum aliquid uertere. Plin. lib. 21. cap. 31. 2.
Iras in aliquem uertere. Liu 1. ab Vrbe, 54.
Iram uertere ab aliquo in alium. Horat. Epod. 103.
Iter uertere aliquò. Virg. 5. Aeneid. 5.
Iter retrò uertere. Liu. 8. bel. Pun. 11.
Laudem uertere in crimina. Ouid. epist. 8. 11.
In laudem uertere. Tacit. lib. 4.
In licentiam uertere libertatem. Liu. 7. bel. Pun. 175.
In ludibrium uertere. Tacit. lib. 12.
In lupos uertere homines. Plin. lib. 8. cap. 22. 1
Ad luxuriam uertere usum alicuius rei: pro Conuertere, redigere, applicare. Plin. lib. 15. cap 4. 1.
Malo uertere. Tacit. lib. 5.
Terror facilis uertere mentes. Lucan. lib. 2. 93.
Mœnia urbis ab imo uertere. Virg. 5 Aeneid. 162.
Mœnia uertere ferro. Lucan. lib. 3. 98.
In morem uertere. Tacit lib. 20, Quod tum in morẽ uerterat.
Oculos ad sydera uertit. Silius libro. 4 21.
In se oculos omnium uertere, Facere ut omnium oculi in se cõuertantur. Liu. 7. ab Vrbe, 162.
In odium uertere Tacit lib. 4.
Ora uertere huc & illuc. Horat. Epod. 4. 2.
Orbes torui luminis ad aliquẽ uertere, Toruè aspicere. Ouid. 2. Metam. 150.
In peiorem partẽ sunt uersa & mutata omnia. Cic. pro Rosc. Amer. 62.
Periculum uertere in aliquem. Liu. 2. bel. Maced. 43.
In perniciẽ uertere alicui rem aliquã. Liu. 9. bel. Maced. 196.
In unius potestate moderatione uertũtur omnia. Cic. 2. Ver. 13.
Prælium eò uersum est. Liuius lib. 4.
In priuatum uertere pecuniam. Liu. 8. bel. Maced. 258. Auri & argenti quum uim magnam habuisset, nihil in publicum relatum, omne in priuatum uersum.
Quò me uertam, nescio, uel non habeo. Locutio, qua rei alicuius grauitatem ostendimus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 21. 8.
De Latinis uerò quò me uertam nescio, ita mendosè & scribuntur & ueneunt. Idem 5. Verr. 171.
Quoquò te uerteris: Id est, in quancunq; partem respexeris. Cicero in Parad. 23.
Superstitio instat & urget, & quò te cunq; uerteris persequitur

tur. Cic. 2. de Diuinat. 221. id est, Quocunq; ...
Rationem uertere. Cic. pro Rosc. Com. 10, 20.
Regnum in formam prouinciæ uerterat. Tacit. lib. 19.
In religionem uertere. Vide Religio. Liuius 5. ab Vrbe, 67.
In rem suam. Vlpian. in l. prima, ad l. Iuliam peculatus, lege Iulia peculatus cauetur, ne quis ex pecunia sacra religiosa auferat, neue intercipiat, neue in rem suam uertat.
Vertere Rempublicam in meliorem statum. Tranquillus in Augusto, cap. 23.
Vertitur eadem quæstio in pluribus iudicijs. id est, Agitatur. Paulus in l. si cum uno. ff. de except. rei iud.
In eo res uertitur. Liu. 1. ab Vrbe, 133.
Tribus in rebus fere uertitur omnis uirtus. Cic. 2. Off 24.
Res uertitur in periculo. Plaut. Merc. 4. 12. hoc est, Periclitatur.
Vertitur res in meo foro. Plautus Most. 15. 10,

Quem quum uocaui, atq; illi me è Senatu segregant,
Vbi ego uideo rem uerti in meo foro, quantum potest
Facio id quod plurimi quibus res timida aut turbida est.

id est. Do mea re agi, & in meam ceruicem cuncta ruere.
Salus mea in eo uertitur Liu. 3. ab Vrbe. 19.
Ad se uertere partem alicuius rei: pro, Accipere sibi. Cicero 2. Verr. 31.
Vertere se in aliquem: pro, Celare secreta nostra eum, cui ea detegere solebamus, & alteri aperire. Liu. 10. bel. Maced. 18, Iuuenis incautus, & amore nominis Romani, & certamine aduersus fratrem, omnia tuēdo suspectum se patri, & opportunum criminibus faciebat, itaq; expertem eum pater omnium de rebus Romanis consiliorum habebat. totus in Persea uersus, cum eo cogitationes eius rei dies ac noctes agitabat. hoc est, Propensus.
Segetem uertere: hoc est, Inarrare. Plinius lib. 18. cap. 27. 6. Budæus.
Sententiam uertere retrò. Virg. 10. Aeneid. 2. id est, Mutare.
Sententia uertit te. Virg. 1. Aeneid. 49. Vide Sententia.
Seria uertere ludo. Horat. de Arte, 46.
Sese in faciem alterius uertere, Mentiri alterius formam, & simulatè effingere. Plaut. in Argumento Amphit. 1. 1.
Vertere sese in hirundinem. Plaut. Epid. 5. 5.
Solum exilij causa uertere: id est, Sedem aut locum mutare. Cic. pro Quintio, 59. Vide Solum, soli.
Spes ciuitatis in eo uertitur. Liu. 4. ab Vrbe, 134.
Ad spem uel in spem uertere. Liu. 9. bel. Pun. 183. Idem 6. ab Vrbe, 123.
Stimulos sub pectore uertit Apollo. Virg. 6. Aen. 21.
Vertere stultitiæ aliquid alicui: pro Stultè factum esse interpretari. Plaut. Capt. 6. 9.
Stylum in tabulis uertere: id est, Scripta inducere & delere. Cic. 4. Verr. 70, Vertit stylum in tabulis, quo facto causam omnem euertit suam. Budæus.
Non in supplicio crimen meum uertitur. Cic. 7 Ver. 103.
Facinora atq; flagitia sua ipsi quoq; in supplicium uerterant. Tacit. libro 5.
Tempus hyemis uertitur, uel mutatur æstate Colum. libro 7. capite 7. 2.
Terga uertere, Fugere. Liu. 1. ab Vrbe, 61.
Terra in aquam se uertit. Cic. 3 de Nat. deor. 41.
Terram uertere, Arare. Virg. 1. Georg. 1.
Terram uertere aratro. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 6.
Terram bidentibus uertere. Colum. lib. de Arborib. cap. 12, Bidentibus terram uertere utilius est quàm aratro.
Terram uertere ferro. Virg. Georg. 30.
Vitio uertere. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 17. Plaut. Epid. 3. 5,

Quis erit, uitio qui id non uertat tibi?

In uoluntate Philippi id totū uertitur. Liu. 7. bell. Maced. 27.

In uoluptatē gulæ uertere pœnas mōtiū. Plin. lib. 19. cap. 4. 6.
In usum publicū uertendæ erāt pecuniæ Liu. 4. bel. Maced. 32.
Vultus uertere ad ora alicuius. Ouid. 7 Metam. 22.
Vertere fabulas, Platonem, Aristotelem: pro, Transferre, traducere in aliam linguam. Cic. 1 de Fin. 11.
In Latinum Græca uertere. Quintil. lib. 10. cap. 5. Ibidem, & conuertere & transferre, pro eodem posuit.
Comœdiam à. Gellius lib. 2. cap. 23. A' quo istam comediam uerterat.
De Græcis multa uertere. Cic. 2. Tusc. 47.
Vertere ex Græcis. Terent. in Prolog Eunuchi, 7.
Ex Græco in Latinum sermonem uertere annales. Liu. 5. bell. Punici, 222
Vertere, pro Verti, absolutè. Liu. lib. 3. Aliquandiu æquatus inter omnes terror fuit, paulatim totus uertere in plebem cœpit. id est, Verti.
In præsagium uertit. Tacit. lib. 11.
Bene uertere, pro euenire. Gell. lib. 1 cap. 13. Virg. 9. eclog. 2,

Hos illi (quod nec bene uertat) mittimus hœdos.

id est, quæ res eius in perniciem uertatur: id est, ut malo omine hoc munus accipiat, inquit Seruius.
Bene tibi uertat hæc res: pro, Vtinam res prosperè tibi succedat. Plaut. Aul. 30. 58,

—nunc quæ res tibi & gnatæ tuæ
Bene, fœliciterq; uortat, ita di faxint, inquito.

Terent. Adelph. 2. 1. 37,

Minis uiginti tu illam emisti, quæ res tibi uertat malè.

Vertunt res malè, Malè cedūt, malè exeunt, malè habent. Plautus Persa, 13. 5,

Si malus aut nequam est, malè res uertunt quas agit.

Malè tibi uertat, Imprecantis. Terent. Phorm. 4. 3. 73.
Vertere, Versuram facere. Plaut. Curc. 9. 23,

Vel qui ipsi uertant, uel qui alij subuersandos præbeant.

¶ Vertens, Participium (ἑλίσσων) Cic. in Arato, 3. 8,

Annua conficiens uertentia tempora cursu.

Vertens annus. Cic. in Somn. 25, Quum autem ad idem unde semel profecta sunt, cuncta astra redierint, eandemq; totius cæli descriptionem longis interuallis retulerint, tum ille uerè uertens annus appellari potest, in quo uix dicere audeo, quàm multa hominum secula teneantur. Propertius lib. 4. eleg. 2. 3,

Sed quia uertentis fructum percepimus anni.

Vide Annus.
Mensis uertens, ea ratione qua etiam Vertens annus. Plautus Pers. 16. 76.
¶ Vertendus, Aliud participium (στρεπτέος) ut,
Aquæ uertendæ, Nauigandæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 3.
¶ Versus, Aliud similiter participium (ἐστραμμένος) Cic. pro Rosc. Amer. 62, Videte nunc quā uersa & mutata in peiorem partem sint omnia.
Acies retrò uersa. Vide Acies.
Amor uersus in tædia. Ouid. epist. 3. 28.
Fas uersum atq; nefas. Virg. 1. Georg. 101.
Equis uersis animosus Parthus Horat. 1. Carm. ode 19. 3.
Gradu uerso discedere. Ouid. 4. Metam 68.
Hostes uersi fuga. Virg. 3. Georg. 24.
Leges abolitæ & funditus uersæ. Tacit. lib. 3.
Mens mea uersa est cum fortuna. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 18.
Regna ab imo uersa. Seneca Hippol. 4. 41.
Sententia retrò uersa. Virg. 10. Aeneid. 2.
Versa uice. Vide Vicis.
Versus ciuitatis status, Euersus, mutatus. Tacit. lib. 1.
Versus, Propensus. Liu. 10. bel. Maced. 18, Totus in Persea uersus pater, cum eo cogitationes eius rei, &c. Vide Vertere se in aliquem.

Digitized by Google

Versus animi nomen tacitus, Qui uersus animi modò numen pauescere, modò minis aduersantis populi terreri.

¶ Verso, Versas (στροβέω, ἐπιδινέω) uersare, Frequētatiuum, Frequēter uertere, Quintil. lib. 6. cap. 4, Versati & adusti pisces, & postero die appositi. Plin. lib. 14. cap. 8. 1, Vuae ter die uersatæ per triduum, quarto exprimūtur. Cic. in Pisonem, 16, In quo ne tum quidem, quum illum suum saltatorium uersaret orbem, fortunæ rotam permiscebat.

Versare aliquē, pro deludere. Plautus Persa, 23. 21. Idem Bacchid. 16. 6,

Ego uersabo illum hodie, si uiuo, probè.

Animum uersat cupido regni, uel pauor. Liu. 1. ab. Vrbe, 69. Idem lib. 5. bel. Pun. 16. hoc est, Exagitat, uarijs cogitationibus angit.

Animum uersare in omnes partes. Virg. 4. Aeneid. 126.

Animum uersare per omnia. Idem 4. Aeneid. 58.

Animum muliebrē uersare in omnes partes, Precibus & minis tentare ut faciat quod uolumus. Liu. 1. ab Vrbe, 24.

Animos militares uersare. Curtius, Interim qui Persas solicitarē, mittūtur: hinc spe, hinc metu militares animos uersabat.

Authores uersare, Frequenter euoluere. Horat. in Arte, 55.

Bellum uersare. Cic. 5. Verr. 105.

Causas uersare. Cicero in Oratore, 17.

Cura, quæ nunc te coquit & uersat. Cic. de Senect. 1.

Colorem corde uersans. Stat. 1. Thebaid. 50.

Consilia noua uersare pectore. Virg. 1. Aeneid. 133.

Dolos uersare. Virg. 11. Aeneid. 141. id est, Tractare Seruius.

Dolo uersari, Agere dolo. Vlpian. in l. si fideiussor §. 1 ff. mandati uel contrà.

Versare dolo, pro Euertere. Virg. 2. Aeneid. 13. Seruius.

Hominem regere ac uersare Lucret. lib. 3. 33.

Mentem suam uersare ad fraudem. Cic. pro Cluent. 55.

Versare pecuniam, pro Tractare. Suet. in Galba, cap. 9.

Versari in turbinem. Seneca lib. 3. de Ira, cap. 6.

Versare suam naturā & regere ad tempus. Cic. pro Cælio, 9.

Sors omnia uersat. Virg. eclog. 9. 1.

Oues uersare, pro Pascere. Virg. 10. eclog. 14.

Pectora uersat illis pudor. Liu. 2. ab Vrbe, 195.

Amor uersat pectora. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 2.

Eandem rem multis modis sæpe uersare. Cic. in Orat. 75.

Se uersare. Cic. 3. Verr. 94, Versat se, quærit quid agat.

Se in utranq; partem uersare. Cic. 4. Verr. 53.

Se huc atq; illuc uersare. Cic. 5 de Fin. 147.

Sese uersat animus. Cic. de Vniuers. 34.

Spes occultas uersaret animo. Tacit. lib. 18.

Terram uersare, Arare, fodere. Virg. 1. Georg. 24.

Vultus uersare in omnia. Ouid. 3. Trist. eleg. 9. 5.

Versare, Animo uoluere, consyderare. Horat. in Arte, 8,

Sumite materiam uestris qui scribitis æquam
Viribus, & uersate diu quid ferre recusent,
Quid ualeant humeri. Virg. 5. Aeneid. 82.
Huc illuc uinclorum immensa uolumina uersat.

id est, Consyderat, ut ait Seruius.

Secum in animis uersare. Liu 3 ab Vrbe, 140.

Versare in corde, Cogitare. Plaut. Trinum. 5. 1.

Verba uersare. Cic. 4. de Fin. 90, Homo igitur acutus, causam non obtinens repugnante natura, uerba uersare cœpit.

Versare testes. Quint. lib. 5. cap. 7, Multum domi antè uersandi, ac uarijs percontationibus, quales haberi ab aduersario possunt, explorandi sunt. De testibus.

Versare aliquid, Tractare. Quint. lib. 7. cap. 4, Finitio plerūque legibus ijsdem, quibus coniectura uersatur.

Pecunias non ex fide uersare, Non fideliter tractare. Sueton. in Galba, cap. 9.

¶ Versor, uersaris, (ἐντρέπομαι, καταγίνομαι, πολέομαι, ὁμιλέω, προσδιατρίβω, στροφάομαι, σύνειμι, δίνω, δινέω) uersari, Deponens, In aliqua re aßiduum esse. Cic. pro Milone, 39, Quo in fundo propter insanias illas substructiōes facilè mille hominum uersabatur ualentum aduersari.

Versari ad. Vide Ad.

Adsolarium uersari. Vide Ad.

Ante oculos alicui uersari. Cic. 7. Verr. 95. Versatur mihi ante oculos indignitas calamitatis.

Imago uersatur nobis ante oculos. Lucret. lib. 2. 23.

Versatur circa res omnes rethoricè. Quint. lib. 2. cap. 16.

Cum aliquo uersari. Cæs. 1. bel. Gal. 210, Cum in his prælijs uersabantur.

Versari cum animis. Cic. 1. de Diuin. 18.

Nobiscum uersari iam diutius non potes. Cic. 1. in Cat. 7.

Inter aliquos sine dedecore uersari. Cic. Attico, lib 10. 197. 4.

Inter manus uersari. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 3. 9.

Hostis intra mœnia uersatus est. Cicero Post reditum in Senatu, 9.

In acie uersari. Cic. Offic. 114, Temerè autem in acie uersari, & manu cum hoste confligere, immane quiddam & beluarum simile est.

In angustijs. Cic. 2. de Fin. 49.

In animis uersatur timor. Cic. 1. de Fin. 82.

In artibus ingenuis uersari. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 15.

In sordida arte uersari Cic. 1. Offic. 209.

Præclarißimè in consilijs, ac administratione Reipub. uersari. Quint in Procem. lib. 1. 12.

Versatur cupido in corde meo, apud Plautum in Pœnulo, 3. 68. Et Mostel. 4. 34.

In discrimine. Cic. pro Quintio, 62. Vbi aliqui legunt, in discrimen: nam utrunq; eleganter efferri potest.

In errore uersari. Plin. epist. 55. b.

In errore uerborum uersari. Cic. pro Cecinna, 37.

In inanitate. Cic. 3. Tusc. 5.

In labijs primoribus modò uersabatur mihi. Plaut. Trinum. 13 62.

In loco aliquo. Cic. 7. Verr. 114, Versabatur in Sicilia longo interuallo alter.

In loco difficili uersari, pro eo quod uulgò dicitur, In difficultate esse. Cic. de Nat. deor. Difficili in loco uersor, id est, Hic locus est difficilis explicatu. Idem 3 de Nat. deor. 123, Inuita in hoc loco uersatur oratio.

In malis. Terent. Andr. 4. 1. 25.

Versari in memoria hominum & sermone. Plin. epist. 23. c.

In mente & cogitatione aliqua uersari. Cic. pro Cluent. 54.

In munere suo uersari, Suo munere fungi. Cic. de Fato, 18.

In oculis animoq; uersatur mihi hæc res. Cic. 7. Verr.

In ore uulgi, atq; in communibus prouerbijs uersatur illius nequitia. Cic. 3. Verr. 85.

Nefas in pectore uersare. Virg. 4. Aeneid. 115.

In periculis amicorum uersatur labor meus. Cic. pro lege Manil. 1. Vide Integer.

In publico uersatus. Tacit. 15.

In quæstione aliqua uersari. Cic. 4 Tusc. 18.

In quæstu & compendio uersari. Cic 5. Verr. 90.

In uitæ ratione uersari. Cic. pro Font. 22.

In re aliqua uersari. Cic. 4. Acad. 198.

In re aduorsa uersari. Plaut. Pseud. 11. 55.

In rebus & usu uersari. Cic. Trebiano, lib. 6. 10. 12.

In rebus exulceratis uersari Cic. ad Lentulum, lib. 1. 1. 12.

In amoris rota uersari Plaut. Cistel. 5. 4.

In salute atq; auxilio ferendo uersari. Cic. pro Quintio. 17.

In summa seueritate uersari. Cic. 4. in Catil. 79.

In subsel-

In subsellijs utrisq; uersari. Cic. ad Brutum, lib. 13. 11. 6.
In suis summis uersari. Cic. pro Rosc. Comoed. 13, Roscio aut tanti fuerit causam requiro, egebat? imò locuples erat, debebat? imò in suis summis uersabatur id est, Multas pecunias habebat, & nihil debebat. Hæc Budæus. Alij legunt, nummis.
In tenebris uersari. Cic. pro Plancio, 34.
In timore ruinæ. Cic. Attico, lib. 2. 19. 5.
In magna uarietate. Cic. Torquato, lib. 6. 22.
In uestigatione ueri uersari. Cic. 1. Offic. 30.
In uicinitate. Cic. 4. Acad. 250.
In uita uersatur inscitia. Cic. 4. Acad. 263.
Versatur malum alicubi. Plaut. mostel. 4. 34,

Quod malum uersatur domi meæ?

¶ Versatus, pen. prod. Participium (Αιγνθείς) ut
Fuso uersato ducere stamina. Ouid. 4. Metam. 45.
¶ Versatio, Verbale (Αιγνθεῖς) Plin. lib. 8. cap. 33. 2, Nec pupillæ motu, sed totius oculi uersatione circumaspicit.
¶ Versatilis, pen. cor. Adiectiuum (περιφόρητος) ut,
Magnum & uersatile templum mundi. Lucret. lib. 5. 288. Vide post Verrunco.
¶ Versatilis, & hoc uersatile, pen. corr. (Αιγνθής) Quod huc & illuc uersatur: siue quod idoneum est ut uersetur. Plinius lib. 36. cap. 18, Idem molas uersatiles. Volsinijs iumentas, aliquas & sponte motas inuenimus in prodigijs.
Versatilis acies. Curtius lib. 4. Adeoq; aciem uersatilem posuit, ut qui ultimi stabant ne circuirentur, uerti tum, & ad frontem circumagi possent.
Versatile ingenium. Liu. lib. 9. bell. Maced. de Catone, Huic uersatile ingenium sic pariter ad omnia fuit, ut natum ad id unum diceres, quodcunq; ageret.
Versatile mundi templum. Lucret. lib. 5.

At uigiles mundi magnũ & uersatile templum, &c.

Versabilis, & hoc uersabile, pen. corr. Senec. de Tranquill. uitæ, & omnem eruditionem scito uersabilem esse.
Versorius, Adiectiuum: ut, Versoriam capere, id est reuerti. Plaut. Trinum. 14. 19, Perijsse ducis, cape uersoriam, recipe te ad herum. Et Merc. 22. 34.
Versus, huius uersus (στίχος, ὁ) Carmen dicitur, quod dum fit, uerba ipsa uariè atque huc illuc uertantur. Cicero pro Archia, 17, Nam siquis minorem gloriæ fructum putat ex Græcis uersibus percipi, quàm ex Latinis, uehementer errat. Idem 5. Verr. 65. De qua muliere uersus plurimi supra Tribunal & supra Prætoris caput scribebantur. Virg. 2. Georg. 77,

Necnon Ausonij Troia gens missa coloni
Versibus incomptis ludunt, risuq; soluto.

id est, Carminibus (inquit Seruius) Saturnio metro cõpositis: quod ad rhythmum solum uulgares componere consueuerunt.
Versus Orationis est uitium. Cic. in Orat. 36.
Versus fauorum. Plin. lib. 11. cap. 10. 4.
Versus remorum, pro Ordine, &c. Liuius lib. 5. Decad. 4.
Aeterni uersus, Qui nunquam peribunt. Lucret. lib. 1. 25.
Canori uersus. Horat. 2. epist. 2. 16.
Catenati uersus ex pluribus asperrimè coëuntibus inter se syllabis. Quint. lib. 1. cap. 1. 27.
Parum clari uersus, Subobscuri, non faciles intellectu. Horat. de Arte, 91.
Concinnior uersus. Horat. 2. epist. 1. 15.
Confragosi uersus. Quint. lib. 1. cap. 1. 27.
Duri uersus. Horat. de Arte, 90.
Inculti uersus & malè nati Horat. 2. epist. 1. 47.
Inertes uersus. Horat. de Arte, 90.
Inopes rerum uersus. Horat. de Arte, 65.
Intercalaris uersus. Vide Intercalo.
Laboriosus uersus. Vide Labor, laboris.
Lepidus uersus. Catul. ad Flauium, 6. 4.
Longi uersus. Vide Longus.
Malus uersus. Cic. in Pisonem.
Solutus uersus. Quint. lib. 1. cap. 8. 9.
Suauidicis uersibus edere aliquid. Lucret. lib. 4. 37.
Teres uersus. Ouid. ad Pisonem, 50.
Amplecti cuncta uersibus. Virg. 1. Georg. 9.
Componere uersus. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 2.
Numerum & uersum conficere. Cic. 3. de Orat. 30.
Contendere alternis uersibus. Virg. Eclog. 7. 4.
Famosis uersibus coopertus. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 14.
Deducere uersum Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 3.
Dicere uersus. Virg. eclog. 5. 1.
Dicere aliquid uersu. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 18.
Ornatissimis atq; optimis uersibus de re aliqua dicere. Cicero 1. de Orat. 35.
Dictare uersus. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 2.
Ducere uersus, Scribere. Ouid. 5 Trist. eleg. 13. 14.
Edere aliquid uersibus. Lucret. lib. 1. 25.
Effutire leues uersus. Horat. de Arte 47.
Euoluere molles uersus, Legere lasciuia carmina. Oui. 2. Trist. (62.
Exponere uersibus aliquid. Horat. de Arte, 19.
Facere uersus. Cic 7. Verr. 65.
Factitare uersus. Horat. de Arte, 95.
Fingere uersus. Horat. de Arte. 77.
Fundere uersus. Cic. 3. de Orat. 107.
Illustrare aliquid uersibus. Lucret. lib. 1. 28.
Includere uersu uerba. Vide Includo.
Iuuenari teneris uersibus. Horat. de Arte, 50.
Lædere aliquem tristi uersu. Horat. 2 Serm. Satyr. 1. 5.
Ludere incomptis uersibus. Virg. 3. Georg. 78.
Ludenti uersu nectere carmina. Ouid. ad Pison. 33.
Oblinere aliquem atris uersibus. Horat. 1. epist. 20. 6.
Perscribere uersum puris uerbis. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 11.
Persequi uersu aliquid. Virg. 3. Georg. 68.
Positi commodè uersus. Quintil. lib. 6. cap. 3. 66.
Pronuntiare uersus. Cic. 1. de Orat. 137.
Si uersus pronunciatus est syllaba una breuior aut lõgior, exsibilatur, exploditur. Cic. in Parad. 31.
Ructari sublimes uersus. Horat. de Arte, 92.
Scribere uersus Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 5.
Scribere uersibus. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 97.
Soluere uersus. Quint. lib. 1. cap. 9. 2.
Surgit pagina uersu. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 5.
Tornati uersus. Horat. de Arte, 89.
Versus, Linea uulgo uocatur. Plin. in epist. lib. 3. ad Macrum. Idem lib. 4, Non paginas tantum epistolæ, sed etiam uersus, syllabasq; numerabo. Cic. Pro Rab. Posth. 9, Glaucia solebat homo impurus, sed tamen acutus populum monere, ut quum lex aliqua recidaretur, primum uersus attenderet.
Versus, pro Cantu. Plin. libro 10. cap. 29. 7, Meditantur aliæ iuniores, uersusq; quos imitentur, accipiunt. De luscinijs.
Versus in agricultura. Varro, lib. 1. de Re rust. cap. 10. 1, in Hispania ulteriore metiuntur iugis, in Campania uersibus, apud nos in agro Romano ac Latino iugeris. Iugum uocant, quod iuncti boues uno die exarare possint. Versum dicunt centum pedes, quoquo uersum quadratũ Iugerũ, quod quadratos duos actus habeat. Colum. lib. 2. cap. 2. 21, Bubulcũ autem per proscissum ingredi oportet, alternisq; uersibus obliquum tenere aratrum.
Versus remorum, pro ordine. Virgil. 5. Aeneid. 24.
Versus arborum, pro ordinibus. Virg. 4. Georg. 29.
Versus foliorum. Plinius lib. 15. cap. 29.

Digitized by Google

¶ Versiculus, pen. cor. Diminutiuum. Versiculus, Carmen, aut linea quam uocant. Cic. ad Brutum, 3, 4, 1. Breues tuæ literæ, breues, dico, imò nullæ: tribúsne uersiculis his temporibus Brutus ad me? Idem 2. de Leg. 25. Quæ præsertim uno uersiculo senatus puncto temporis sublatæ sint. Idem ad Atticum, lib. 15, 2, 64, 3, Epistolas mihi pronunciabat uersiculis facetis, ad familiareis missas à Corintho.

Molliculi uersiculi ac parum pudici. Catul. ad Aureliū, 16. 2.

Scribere uersiculos. Horat. Epod. 11. 1.

Euntes mollius uersiculi. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 12.

Versifico, uersificas, pen. cor. (ἐποποιῶ) uersificare, Versus facere. Quint. lib. 9. cap. 4. Nam & uersificandi genus est, omnibus sermonibus unam legem dare.

¶ Versificatio, Verbale (ἐποποιΐα) Quintil. lib. 9. cap. 2. Abusiuè in uersificationis ac sermonum imitatione seruatur. Ibidem, cap. 4.

¶ Versificator, pen. prod. uersificatoris (ἐποποιός) Quint. lib. 10. cap. 1. Versificator, quā poeta melior Cornelius Seuerus.

¶ Versificus, pen. corr. Adiectiuum. Solinus cap. 16. Studium musicum inde cœptum, quum Idæi Dactyli modulos crepitu ac tinnitu æris deprehensos in uersificum ordinem transtulissent.

¶ Versus, Præpositio, accusatiuum requirit, & semper postponitur, Cicero ad Matium, lib. 11. 27. 6. Et initio belli ciuilis quum Brundusium uersus ires ad Cæsarem, uenisti ad me in Formianum. Idem 1. de Diuinat. 130. Quum Arterium uersus castra mouisset.

Habet quandoq; adiunctam præpositionem: ut, Ad Occidentē uersus, in forum uersus: & tunc est aduerbium, ut nonnullis placet. Cic. de Amicit. 79. Is primùm instituit in forū uersus agere cum populo. Vetus exēplar habet, uersibus. Liu. 1. ab Vrbe, 76. Deductus in arcē, in lapide ad Meridiē uersus consedit.

Versus aliquando aduerbium: ut, Sursum uersus, Deorsum uersus. Cato, cap. 156.

Quum gradatim sursum uersus reditur. Cicero in Orat. 75.

Et idem quasi sursum uersus retroq; dicatur. Cic. in Partit. 141

Sursus uersus. Lucret. lib. 2. 30.

Versum ad eum. Plaut. Epid. 5. 64.

Cœpi rursum uersum ad illas pauxillatim accedere.

Quoquo uersus: id est, in unamquanq; partem, & quocunque. Varro 1. de Re rust. cap. 10. 1. Cæsar 7. bel. Gall. 13. Dimuti quoquo uersus legationes.

Vtroq; uersus: id est, in utranq; partem. Gellius lib. 5. cap. 12.

Vndiq; uersus. Gell. lib. 12. cap. 13. Quum uerò omnes terras omnifariam & undiq; uersus circumflat, nihil citra eū est.

¶ Versura, uersuræ, pen. prod. (στροφή) A' uerto uertis dicitur, quū aliquid uertitur: hoc est, conuersio. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 46. Propter eiusmodi res, admirāda discrimina sunt naturalia, quod ex quibusdam folijs, propter eorū uersuram, quod sit anni tempus dici posit, ut olea, & populus alba, & salix. Horum enim folia quum conuerterunt se solstitium dicitur fuisse.

¶ Vorsura, per o, pro Versura, ferè semper apud comicos.

Versura (καμπή) Scriptoribus agriculturæ dicitur, quū boues in arando post peractum legitimum sulcum circumaguntur, uertunturq;. Col. lib. 2. cap. 2. 23. Ibidem, cap. 18. 4.

Versura, Flexus ipse angulorum in ædificijs & parietibus exterior: ut est apud Vitruuium, lib. 3. cap. 1. & lib. 5. cap. 6. ad finem. Ibidem, cap. 11. & cap. 12.

Versura soluere, & uersura dissoluere. Terent. Phorm. 5. 2. 1.

—in eodem luto hæsitas, uersura solues

Geta: præsens quod fuerat malum, in diem abijt: plagæ crescunt Nisi prospicis. id est, Debitas tandem pœnas dabis, etiam cum fœnore, simili conditione dici solent, qui ut singrapham unam dissoluāt, & una cautione se liberent, pecuniam mutuam maiori fœnore accipiunt. In dies enim deteriorem conditionem suam faciunt, quod frugi homines non solent. Hæc Budæus. Cic. 1. Tuscul. 161. Ego uerò illi maximam gratiam habeo, qui me ea pœna multauerit, quam sine mutatione & sine uersura possem dissoluere.

Versuram facere. Cic. ad Atticum, lib. 5. 1. 10. 13. Idem 4. Ver. 135. Inspiciebamus Syracusis à Carpinatio confectas tabulas societatis, quæ significabant multis nominibus eos homines uersuram à Carpinatio fecisse, qui pecuniam Verri dedissent. id est, Multis de causis pecuniam fœneratitiam sumpsisse. Hæc Budæus. Versuram facere, uel soluere (ut inquit Donatus) est creditorem mutare, & fœnus fœnore dissoluere. Festus, Versuram facere, mutuā pecuniam sumere, ex eo dictum est, quod initio qui mutabantur ab alijs, non ut domum ferrent, sed ut alijs soluerent, uelut uerterent creditorem. Cic. pro Flacco, 38. Negauit sese omnino uersuram ullam fecisse Romæ. Idem pro Fonteio, 1. A' quibus uersuras tantarum pecuniarum factas esse dicunt.

¶ Versutus, pen. prod. Adiectiuum (δολερός) quod uertitur. Plaut. Epid. 8. 35.

Versutior es quàm rota figularis.

Versutus (γόης, κερδαλέος, ῥαδιουργός, πανοῦργος, δολόπλοκος, ποικιλόβουλος, στροφαῖος, ποικιλόφρων) Qui inconstanti quodam animi motu huc atq; illuc uariè & simulatè fertur. Festus, Versuti dicuntur, quorum mens crebrò ad malitiam uertuntur. Cic. lib. 3. de Nat. deor. 33. Versutos eos appello, quorum celeriter mēs uersatur. Cic. 1. de Finibus, 86. Sed omnia callidè referentem ad utilitatem, acutum, uersutum, ueteratorem, &c. Et paulò pòst, 88. Is enim qui occultus & tectus dicitur, tantū abest ut se indicet, perficiet etiā ut dolore alterius improbè facto uideatur. Quid enim est aliud esse uersutum? Ouid. 11 Metam. 63.

Versutus & callidus. Cic. 3. de Nat. deor. 33.

Versutus in disserendo. Cic. 3. de Fin. 3.

Versutus ingenij. Plin. lib. 7. cap. 12. 6.

Malitia, est uersuta & fallax ratio nocendi. Cic. 3. de Natura deorum, 170.

Versuta & simulata tristitia. Cic. Post red. in Senatu, 11.

¶ Versutè, pen. prod. Aduerbium (πανούργως) Callidè. Cic. de clar. Orat. 17. Nihil, ut ita dicā, subdolè, nihil uersutè, quod ille non uiderit, nisi subtiliter dici, &c.

Versutè & subtiliter dicere. Cic. in Orat. 12.

Hoc si uobis uersutius, quàm mea consuetudo defendendi fert, uidebitur, sic existimetis, &c. Cic. pro Cecinna.

¶ Versutiloquus, pen. cor. Adiectiuum (κερδαλεόλογος) Qui uersutè loquitur. Cic. de Orat. 85. Num non uis huius me uersutiloquas malitias. Videtis enim & uersutiloquas, & expectorat, ex coniunctione facta esse uerba, non nata.

Malitiæ uersutiloquæ. Cic. in Orat. 93.

¶ Versipellis, & hoc uersipelle (ἀλλοπρόσαλλος) Quod facilè uertit pelle, hoc est uultū, & quomodolibet faciē mutat, unde pro astuto & callido simulatore poni solet. Plaut. Amphit. 3. 123.

—ecum Iuppiter,

In Amphitruonis uertit sese imaginem,

Omnesq; eum esse censent serui, qui uident:

Ita uersipellem se facit quando lubet.

Idem Persa, 6. 49.

Ne ubi capillus uersipellis fiat, fœdè semper seruiat.

Lucil. At libertinus tricorius Syrus iste ad mastigias, quicum uersipellis fio, & cōmuto omnia. Plin. lib. 8. cap. 22. 1. Homines in lupos uerti, rursumq; restitui sibi, falsum esse confidenter exi-

ter existimare debemus, aut credere omnia quæ fabulosa tot seculis cõperimus. Vnde tamẽ ista uulgo infixa sit fama, in tantum ut in maledictis uersipelles habeant, indicabitur.

¶ Versicolor, pen. cor. uersicoloris, pen. prod om. gen (χλανίδιον, ποικιλόχρωμα) Apud Iurisconsultos dicitur quod mutat colorem. Vel etiã quod uarijs coloribus cõstat: quasi eos mutare inuicẽ uideatur, ut est cauda pauonis, & collum columbæ, & aqua maris. Liuius scribit, Punico bello interdictum fuisse mulieribus, ne uersicoloribus uestibus uterentur, id est, coloris uarietate distinctis: 4. bell. Maced. 2. Cic. de Finib. 27, Plumæ uersicolores columbis.

Pluma uersicolor. Propert. lib. 3. eleg. 17 10. Cic. 3. de Fin. 29.

Cultu uersicolore decens Ouid. 5. Fast. 72.

Versicolores maculæ, Non quæ mutãt colorem, sed quæ diuersorum sunt colorũ. Plin. lib. 36. cap. 61, Versicolores quidem maculis, & in totum marmorum apparatum Menander etiam diligentißimus luxuriæ interpres primus & rarò attigit.

Versicolor & numerosa uarietas Plin. lib. 9. cap. 17. 6.

Versicoloribus armis, apud Vergilium Seruius exponit depictis, per quod bellicosus ostenditur, 10. Aeneid. 37.

¶ Vertebra, uertebræ, penult. cor. siue Vertibulum, uertibuli, pen. corr. (σφονδύλιον) Vbi summæ oßium partes non æqualiter finiunt, sed quibusdam craßioribus nodis conglobatæ, & substringuntur facilius neruis, & tutius uertuntur inquit Sipontinus. Plin. lib. 11. cap. 1. 2, imbricatis flexilibus uertebris.

¶ Vertebratus, pen. prod. Adiectiuũ (σφονδυλώδης) in uertebræ morem tornatus. Plin. lib. 11. cap. 37. 49, Sed quibus ceruix è multis uertebratisq; orbiculatim oßibus flexilis ad circunspectum, articulorum nodis iungitur. Idem lib. 34. cap. 8. 26.

¶ Vertibulum, uertibuli, pen. corr. neut. gen. Idem quod Vertebra. Lactant de opific. Dei, cap. 5. Summas eorum partes craßioribus nodis conglobauit, ut & substringi neruis facilius, & uerti tutius possent: unde sunt uertibula nominata.

¶ Vertex, uerticis, penult cor. m. g. (στρόβιλος) à Vertendo, & Vortex, uorticis, apud antiquos iuxta Quintilianum lib. 1. cap. de Orthographia, qui primum Aphricanum per e uertices dixisse docet. Vertices propriè dicuntur contorti uenti, ac rotati: à quibus fit qui typhõ uocatur, id est, uibratus. Vertice (inquit Apuleius in Cosmo) torquetur humus arida, & ab imo erigitur ad summum. Lucret lib. 1. 59. de uentis, Vertex tortus. Lucan. lib. 3. 126,

Vicinum inuoluens contorto uertice pontum.

Insanus uortex. Virg. 1. Georg. 96.

Turbineus uortex. Ouid. 8. Metam. 112.

Verticem (ἰλιγμὸν, ἴλιγγα) Quintilianus lib. 8. cap. 2. docet esse contortam in se aquam, uel quicquid aliud similiter uertitur. Virg. 1. Aen. 24.

—Ingens à uertice pontus. Liu. 8. bel. Pun. 161.

Caui uortices. Stat. 9. Theb. 101.

Densi uortices Ouid. 6. Fast. 101.

Rapidus uortex. Virg. 1. Aeneid. 25.

Vnda exæstuat uorticibus. Virg 3 Georg. 49.

Crebro uortice tortus Halys. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 10.

Voluit flumen uortices. Horat. 2. Carm. ode 9. 5.

Spumoso uertice syluas inuoluunt amnes. Claud 8 Paneg. 48.

Vertices dolorum (ἄλγος) dixit Cicero ex quodam poeta, 2. Tusc. 36, pro uertigine, rotationeq; quæ in doloribus circumuagit, lancinatq; præcordia:

Nunc nunc dolorum anxiferi torquent uertices,
Nunc serpit ardor.

Absorptus uortice amoris. Catull. ad Mallium, 63. 22.

Vertex capitis (κορυφὴ, κάρηνον) etiam dicitur propter flexũ capillorũ. Inde, A uertice ad calcẽ: id est, à principio ad finem. Plin. lib. 7. in Præf. 4, Quandiu palpitans uertex, summæ inter cuncta animalia imbecillitatis indicium. Idem lib. 11. cap. 37. 10, Vertices bini homini tantum.

Ab imis unguibus usq; ad uerticem summum. Cic. pro Roscio Comœdo, 11.

Criniger uertex Claud. 1. Paneg 41.

Crinitus uertex. Stat. 9. Theb. 26.

Intonsus uertex. Stat. 6. Theb. 122.

Nudo uertice fulua cæsaries. Virgil. 11. Aeneid. 129.

Rasus uertex. Iuuen. Satyr. 12. 8.

Summo uertice intrabant humiles postes. Ouid. 8. Metã. 129.

Supposito uertice ferre aliquid. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 6. Idẽ 2. Metam. 143.

Vacuum uerticem plus nimio attollens gloria. Horat. 1. Carm. ode 18. 3.

Sublimi feriam sydera uertice Horat. 1. Carm. ode 1. 7.

Obstipare uerticem. Vide Obstipo.

Palpitat uertex. Vide Palpito.

Iuncturas uerticis rupit graui ictu. Ouid 12. Metam. 58.

Conspicuum latè tollere uerticem. Horat. 3. Carm. ode, 16. 4

Ictus ueniens à uertice. Virg. 5. Aen. 89.

Vertex arboris (κορυφὴ) Plin. lib. 12 cap. 1. 6, Arbor numeroso uertice. Vide Numerus.

Celso uertice quercus. Virg. 3. Aeneid. 135.

Nemorosus uertex. Silius lib. 6. 65.

Arcis uertex. Lucret. lib. 6. 151.

Vertex montis (ἄκρον, λόφος, ἀκρώνυξ, ἀκρώρεια) etiam dicitur eminentißima montis pars: quod quæ ibi nascuntur, partim in dexteram, partim in sinistram uertantur. Virgil. 1. Aeneid. 34.

—geminiq; minantur
In cœlum scopuli: quorum sub uertice latè
Aequora tuta silent Martial lib. 1. 170.
—planus uertex.

Saxi uertex. Virg. 4. Aeneid. 31.

Ignes qui ex Aetno uertice erumpunt. Cic. 6. Verr. 95.

Aerius uertex. Silius lib. 1. 26.

Altus uertex saxi. Virg. 2. Aeneid. 62.

Excelsus uertex montis. Virg 5. Aeneid. 7.

Niuali uertice attollens se Apenninus. Virg. 12. Aeneid. 141.

Summus uertex. Virg. 2. Aeneid. 137.

Vmbrosus uertex montis. Silius lib. 5. 9.

Vertices (πόλοι) Altißimæ cœli partes, quas Græci polos dicunt: quòd circa hos mundus rotetur. Virg. 1. Georg. 49.

Hic uertex nobis semper sublimis: at illum
Sub pedibus Styx atra uidet, manesq; profundi.

Plin. lib. 2. cap. 15. 5, Terra à uerticibus duobus, quos appellauerunt polos. Cic. 2. de Nat. deor. 150.

Extremusq; adeò duplici de cardine uertex
Dicitur esse polus. Ex poeta.

Cœli uertex. Virg. 1. Aeneid. 46.

Vertex montis, &c. Putat hunc significatũ. Quint. lib. 8. cap. 2. sumptum esse à summitate capitis.

Vertices Cardines, circa quos fores uertuntur.

Verticem, pro Aquilone posuit Virg in Georg. lib. 2. 63.

Præsertim si tempestas à uertice syluis
Incubuit.

¶ Verticosus, pen. prod. Adiectiuum (ἰλιγγώδης) Liu. 1. bell. Pun 21 Quidam uerticoso amni delati in hostes, ab elephãtis obtriti sunt. Alij legunt, uorticoso.

¶ Verticulum, uerticuli, pen. corr. (σφόνδυλος) Instrumentum quod fuso adhibetur ut facilius uertatur.

Verticulus

Digitized by Google

Verticulus (ἄρθρα) inquit Festus, quum dixit Lucilius, articulos intelligi voluit.

¶ Verticillum, uerticille: siue Verticillus, Diminutiuũ (σφονδύλιον) Plin. lib. 37. cap. 2. 22, In Syria quoq; fœminas uerticillos inde facere & uocare harpaga, quia folia & paleas, uestiumq; fimbrias rapiat.

Verticilla, insecti species, inquit Budæus.

¶ Verticillatus, pen. prod. Adiectiuũ (σφονδυλοειδής) Celsus lib. 8, Superius autem humeri caput rotundius quàm cætera ossa, uerticillatis scapularum ossibus inseritur. Legitur & uerticulatus. Hoc etiam uertibulatus dici potest, quoniã uertibulum & uertebra pro spondylis accipiuntur: & uertebratum. Budæus.

¶ Verticordius, Adiectiuum. Valer. Max. lib. 8. cap. 1. de Sulpitia, Quum Senatus censuisset ut Veneris uerticordiæ simulacrum consecraretur, quò facilius uirginum mulierũq; mens à libidine ad pudicitiam conuerteretur, &c.

¶ Vertigo, pen. prod. uertiginis. fœm. gen. (δίνη, δῖνος, δινησμός) Conuersio, rotatio. Plin. lib. 8. cap. 40. 9, de cane inuadente elephantum, Hinc & illinc artifici dimicatione qua maximè opus esset, infestans atq; euitãs, donec assidua rotatum uertigine afflixit, ad casum eius tellure concussa.

Molli uertigine membra rotare. Claud. 2. in Eutrope 7. 2.

Rerum uertigine attonitus. Lucan. lib. 18. 4.

Vertigo cœli, apud Plinium. teste Budæo. Plinius lib. 2. cap. 3. 1, Tantæ molis rotatæ uertigine assidua. Ibidem cap. 8. 5, Aeterna mundi uertigine.

Vertigo (ἴλιγγος, σκότωμα) morbus capitis, qui ex frigidis & lentis humoribus è cerebro defluentibus oritur, ita ut sic affecti, occasione parua succidãt. Dicta, quòd ob oculos eorum uerticosa quædam & rotatilia circumagi uideantur. Plin. libro 20. cap. 17. 17, Vertigines à partu cum semine cucumeris & lini pari mensura trinum digitorum, uini albi tribus cyathis discutit. Idem libro 7. cap. 61, A' conceptu decimo die dolores capitis, oculorum uertigines tenebræq;. Iuuenal. Satyr. 6. 31.

¶ Vertumnus, inquit Acron, deus dictus est, qui humanis mẽtibus præest: à Vertendo hic quondã Romæ colebatur. Aliter, Vertumnus dicitur deus qui præest sensibus, ab eo quòd uertat, & mutet cogitationes humanas: scribitur itaq; multiformis. Is autem dicitur iniquo Vertumnó natus, qui nescit se regere. Hactenus Acron apud Horatium lib. 2. Sermonum, Satyr. 7. 3.

Iam mœchus Romæ, iam mallet doctus Athenis
Viuere, Vertumnis, quotquot sunt, natus iniquis.

Cic. 3. Verr. 109, Quis à signo Vertumni in Circum maximum uenit, quin is in unoquoq; gradu de auaritia tua cõmoneretur.

De Vertumno uide Elegiam integram, apud Propert lib. 4. 2.

Veru] indeclinabile in singulari, in plurali hæc uerua, (ὀβελός) Instrumentum ferreum cum cuspide, quo carnes ad ignem torrere solemus. Virg. 2. Georg. 80,

Pinguiaq; in uerubus torrebimus extra colurnis.

Prunæ subijciunt uerubus. Virg. 5. Aeneid. 21.

Salignis uerubus transfixa extãt. Ouid. 2. Fast. 73.

Veru, Telum ad ueru similitudinem factũ. Virg. 7. Aeneid. 133,

Et teriti pugnant mucrone, uerúq; Sabello.

Plautus Trucul. 11. 66.

Veru, dicitur à Græcis ὀβελός.

¶ Veruculum, ueruculi, pen. corr. Diminutiuum (ὀβελίσκος) Plin. lib. 33. cap. 6. 11, E' superiori catino defluens in inferiorem, & ex eo sublata ueruculis ferreis, atque in ipsa flãma conuoluta ueruculo, ut sit modici ponderis. De spuma argenti.

Veruina] quatuor syllabarũ obeliscum significat, id est, paruum ueru, & tanquam ueriiculum. Plaut. Bacch.

Si tibi machæra est, nobis ueruina est domi:
Quâ quidem te faciam, si tu me irritaueris, confossiorem soricina nænia

Se enim minatur eum ueru confossurum: nec enim cæsim ferit ueru, sed punctim: nec obtruncat, sed confodit. Turnebus.

¶ Veruina, Iaculi genus longum, quod aliqui uerutũ nominãt. Caius Bassus Satyr.

Veruina confodiẽte non te nauci facio. Ex Fulgẽtio.

Verutum] ueruti, pen. prod. (σιβύνη) Veruta (inquit Fest.) pila dicuntur, quòd uelut uerua habẽt præfixa. Nonius, Verutum esse telum breue & acutum. Cæsar. 5. bell. Gall. 165, Transfigitur scutum Pulsioni, & uerutũ in balteo defigitur. Liu. ab Vrbe, 10. 143, Quibus plerisq; in scuta, plerisque uerutis in corpora ipsa fixis, sternitur cuneus.

Sic ibidem, 2. 8. 6.

Tenue uerutum. Silius lib 3. 74.

Fixus super inguina Tyrio ueruto. Silius lib. 10. 8.

¶ Verutus, penul. prod Adiectiuum (σιβυνοφόρος) Verutis armatus. Virg 2 Georg. 34,

Assuetumq; malo Ligurem, Volcosq; uerutos.

Vertorige] Oppidum est Hispaniæ Beticæ, ut scribit Plin. lib. 3. cap 1.

Vertumnus] Vide Verto.

Veru] Vide Verto.

Veruactum] ueruacti (νέατος, νέωμα) Terra quæ interdũ requieuit, & uere proscissa: quia uere actum aruum, id est, uersum est Plin. lib. 18. cap. 19. 3, Quidam utiq; ab æquinoctio uerno proscindi uolunt. Quod uere semel aratũ est, à temporis argumento ueruactum uocatur. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 44. 2, illud quoq; multum interest, in rudi terra, an in ea seras quæ quotannis obsita sit, quæ uocatur restibilis: an in ueruacto, quæ interdum requiẽrit. Columel. lib. 1. cap. 3. 8, Amplissima ueruacta. Idẽ lib. 11. cap. 2, Quæ mense Ianuario ueruacta fecimus, nunc ultima parte Martij sunt iteranda.

Veruculum] Vide Veru, in Verto.

Veruex] ueruecis, pen. prod. m. g. Mas est inter oues, cui inuersi siue adempti sunt testiculi. Plaut. Capt. 13. 51,

Qui patroni nomen induunt ueruecis sectatio. Cic. 2. de Legib. 86, Quod genus sacrificij lare ueruecibus fiat.

Veruecem hominem amantem uocauit Plaut. in Merc. 11. 6.

¶ Vervecens, Adiectiuum, ad similitudinem ueruecis factum, Plaut. Capt. 16, 29,

Vos ite intrò, interibi ego ex hac statua ueruecea uolo
Erogitare, meo minore quid sit factum filio.

Id est. Seruo, qui ueluti imago ueruecis est: hoc est, sine ratione & prudentia, non aliter, quàm ueruex.

¶ Veruecinus, pen prod. Adiect. Quod ex ueruece est.

Verulani] pen. prod. (οὐερουλανοί) Populi sunt Italiæ, Tusculanis & Veliternis uicini, ut scribit Plinius lib. 3. cap. 5.

Verùm] ἀλλά, ἀλλά γε ὅτι, Coniunctio, idem quod Sed significat. Terent. Eunuch. 2. 3. 96,

Si certum est facere, facias, uerùm ne pòst conferas
Culpam in me.

Verùm, incœptiua aliquando particula, non relatiua. Terent. Andr. 4. 5. 31,

Quémne ego heri uidi ad uos adferri uesperi?
M. O' hominem audacem. D. uerùm uidi Cantharam
Suffarcinatam. Virg. Eclog. 3. 7,
Verùm id, quod multo tute ipse fatebere maius.

¶ Verùm, pro Tamen, uel at. Plaut. Amphit. 4. 244,

Verùm

Digitized by Google

Verum utut es facturus, hoc quidem hercle haud reticebo tamen.
Verùm hoc (ut dixit) nihil ad me. Cicero 2. de Orat. 76.
Verùm ut aliud ex alio incidit, Terent. Heaut. 3.3.36.
Verumetiā (ἀλλ' ὅτι, καὶ) ut, sed etiā. Cic. pro Cælio, 36, Non modo agendo, uerumetiam cogitando poßit sustinere.
Verùm enim. Terent. Adelph. 2.1.47. Cic. 3. de Orat. 30, Verùm enim oratori, quæ sunt in hominū uita, quādoquidem in ea uersatur orator, &c.
Verùm enimuerò. Terent. Adelph, 2.3.2,
Abs quiuis homine, quum est opus, beneficium accipere gaudeas:
Verumenimuerò id demum iuuat, si quē æquum est benefacere, is facit. Cic. 5. Verr. 168, Verū enimuerò quum esset H-S. binis, aut etiam ternis quibusuis in locis prouinciæ, duodenos sestertios exegisti.
Verùm hercle uerò conuellere illos cogito. Plaut. Curc. 8.5.
Veruntamen (ἀλλ' ὅμως) Idem quod tamen. Cic. 7. Verr. 86, Consilium capit primò stultum, ueruntamen clemens. Idem pro Quintio, 6.
Et si tum nemo erat admodum copiosus, ueruntamē uersus ab his admisceri orationi, &c. Cic. 2. Tusc. 47.
Non dubitabam equidem, ueruntamen multò mihi notiorem amorem tuum effecit Cherippus. Cic. Cornif. lib. 12. 29. 7.
Veruntamen si qua reliqua spes est. Cic. 1. Verr. 10.
Veruntamen, pro Inquam. Cic. Attico. lib. 1. 6. 2. Quum essem in Tusculano, &c. ueruntamen quum ibi essem, &c.
Verus] Adiectiuum (ἀληθής, ἀτρεκής, ἐτεός, ἔτυμος, ἐτήτυμος, κρήγυος, νημέρτης, νητρεκής) Solidum, syncerum, non falsum significat. Terent. Heaut. 3.1.81,
Videre uerum, atq; ita uti res est, dicere. Idem Andr. 3. 1. 7.
Actum est, si quidem hæc uera prædicat.
Verum & Falsum, contraria. Cic. 4. Acad. 64.
Magis uerum. Vide Magis.
Procul à uero. Ouid. 5. Trist. eleg. 7. 6.
Maiora uero. Tacit. lib. 19, sua quisq; facta extollentes, falsa, uera, aut maiora uero miscebant.
Minora uero. Tacit. lib. 17, Quidam minora uero, ne tū quidem obliti adulationis.
Propius uero. Tacit. lib. 1, Propius uero Tiberium ac Liuiam, illum metu, hanc nouercalibus odijs suspecti, &c.
Simili uerò. Cicero ad Caßium, lib. 12. 5. 2, Id autem eò facilius credebatur, quia simile uero uidebatur.
Verba simillima ueris. Ouid. epist. 21. 27.
Verius uero. Martial. lib. 8. 70.
Conscia numina ueri. Virg. 2. Aeneid. 29.
Ignorantia ueri me decipit. Ouid. 7. Metam. 19.
Insolens ueri, Qui uerum non amat. Senec. Hippol. 2. 11.
Notitia ueri falsiq;. Lucret. lib. 4. 97.
Patiens ueri. Curtius lib. 10.
Srouidus augur ueri. Ouid. 12. Metam. 4.
imilitudo ueri. Cic. 4. Acad. 193.
Mordax uerum. Pers. Satyr. 1. 11.
Abdere uerum. Vide Abdo.
Abhorrere à uero. Vide Abhorreo.
Abesse à uero. Vide Absum.
Auersus à uero. Vide Auerto.
Cernere uerum. Vide Cerno.
Concedere ueris, Veritati non aduersari. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 61.
Confundere uera falsis. Vide Confundo.
Conuertere se ad uerum. Vide Conuerto.
Dicere uerum. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 5.

Verum uis dicam? Terent. Andr. 4. 2. 25.
Ars disserēdi, & uera ac falsa dijudicandi. Cic. 2. de Orat. 86.
Distinguere falsum uero. Horat. 1. epist. 10. 6.
Mersum latebris educere uerum. Claud. 7. Paneg. 102.
Examinare uerum. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 2.
Exequi uera. Tacit. li. 11. Neq; falsa prōpserim, et uera exequi (pudet.
Fatebor tibi cuncta uera. Virgil. 2. Aeneid. 16.
Iacere uera aut uana. Vide Iacio.
Intendere uera. Tacit. lib. 2. hoc est, Augere.
Inuoluens obscuris uera. Virg. 6. Aeneid. 20.
Latet in occulto uerum. Cic. in Orat. 140.
Perspicere quid in quaq; re uerū syncerūq; sit. Cic. 2. Off. 24.
Referre uera. Ouid. Metam. 123.
Remiscere falsa ueris. Horat. de Arte, 31.
Verum sit. Cicero pro Domo sua, 41
Quum plus uno uerum esse non poßit. Cic. 2. de Orat. 17.
Verum sit uelim. Plaut Rud. 20. 39.
Perij. C. uerum sit uelim.
Verum, uel Verum id est, Responsio. Plaut. Merc. 18. 18,
Quantū intelligo, et hanc malè habet Demipho. P. id uerū.
Idem Asina, 13. 45,
Scio, captiones metuis. DI. uerum.
Falsa uincere ueris. Lucret. lib. 4. 97.
Verum modò: pro, Modò sit uerum. Plaut. Casin. 17. 23.
Verum, Irridentis interrogatio. Terent. Eunuch. 5. 7. 18,
Siquidem istuc impunè habueris. PY. uerum? PA. reddam hercle. PY. credo. Donatus.
Verùm, aliquando non est nomen, sed aduerbium confirmantis, id est, uerè, teste Donato. Terent. Adelph. 4. 2. 4,
me quærit? S. uerùm. C. perij.
Verus & Germanus. Cic. 6. Verr. 129.
Simulatus, fucatus, Syncerus & uerus, contraria. Cic. de Amic. (78.
Causam ueram exponere. Lucret lib. 3. 194.
Color uerus, Natiuus, non adulteratus. Terent. Eunu. 2. 5. 26,
Color uerus, corpus solidum, & succi plenum.
Consilium uerum. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 4.
Fama uera. Virg. 4. Georg. 9.
Homo uerus, Veridicus. Terent. Andr. 2. 5. 12. Donatus.
Labor uerus. Virg. 12. Aeneid. 88,
Disce puer uirtutem ex me uerumq; laborem,
Fortunam ex alijs. Vbi Seruius, Verum laborem, quem per me ipsum suscipio, nō qui ex aliorum uirtute imperatoribus ascribi consueuit.
Laus uera. Terent. Eunucho, 5. 4. 3.
Nuncius uerus. Virg. 6. Aeneid. 92.
Nuptiæ ueræ. Terent. Andr. 1. 1. 20.
Verus, pro Aequo & iusto. Cic. pro Murena, 67, At enim agit mecum austerè, & Stoicè Cato, negat uerum esse allici beneuolentiam cibo, negat iudicium hominem in magistratibus mandandis corrumpi uoluptatibus oportere. Et in Salustium, 10, Ita igitur egit, ut nihil non æquum ac uerum duxerit quod ipsi facere collibuisset. Et pro Domo sua, 16, Sed quid ad te, qui neges esse uerum, quenquam illi Reipub. extra ordinem præfici? ubi perperā in plerisq; libris pro uerum, Iuris legitur. Virg. 12. Aen. 139.
Verum fœdus. Horat. 1. epist. 7. 20, ad Mecœnatem,
Metiri se quenq; suo modulo ac pede uerum est.
Vtitur & Liuius, & Iurisconsulti interdum. Budæus.
Verior & uerißimus. Cic. 4. Acad. 21, Sed mehercule ut quidem nūc se causa habet, etsi hesterno sermone labefacta est, mihi tamen uidetur esse uerißima.
Crimina uerißima dicere in aliquem. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 6.
Imago mortis uerißima. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 4.

¶ Veri

Digitized by Google

¶ Verè aduerbium (ἀληθῶς) quod dicitur in rei ueritate. Terent Eunuch. 3 5.58,

Tum pol ego is essem uerè qui aßimulabar.

Idem Heaut. 1.1.102,

Hoc ibi fit, ubi non uerè uiuitur.

Honestum quod propriè uereq; dicitur, id in sapiētibus est solis. Cic. 3. Offic. 16.

Verè & Falsò, contraria. Cic. pro Murena 6.

Verè & Fictè, etiam contraria. Cic. pro Domo sua, 61, Maiores nostri qui non fictè & fallaciter populares, sed ferè & sapienter fuerunt.

Nullum amans uerè. Catul. ad Furium, 11.4.

Verius, pro Aequius & iustius Cic. Antequam iret in exilium, 2, Nam neq; maius est defendere unum, quàm populum: neque uerius à singulis, quàm ab omnibus repetere officij præmium & fructum.

Verißimè. Cic. 4. Verr. 118, Laudarem illam ciuitatem, id quod uerißimè possem.

Non ὑπερβολικῶς, sed uerißimè loquor. Cic. Att. lib. 5. 109. 6.

¶ Verax, ueracis, pen. prod om. gen. (ἀληθινός) Veridicus. Cicero de Diuinat 70, Multis seclis uerax fuisse id oraculum. Ibidem, 109, Tum ei uisa quietis occurrent tranquilla atque ueracia.

Saga uerax. Tibul. lib 1. eleg. 2.9.

Vates uerax. Ouid epist 22.19.

¶ Veridicus, pen. corr. Adiectiuum (ἐτυμηγόρος, ἀληθεύων) Qui uera dicit. Cic. pro Flacco, 60, Veridicas adiungis causas inimicitiarum.

Cantus ueridici. Catul. Argon. 59.61.

Dicta ueridica. Lucret. lib. 6.5.

Oraculum ueridicum. Catul. Argon. 59.65.

Os ueridicum. Lucret. lib. 6.2.

¶ Veriloquium, ueriloquij (ἐτυμολογία) Cic. in Topicis, 18, Multa enim ex notatione sumuntur: ea est autem, quum ex ui nominis argumentum elicitur, quam Græci ἐτυμολογίαν uocant, id est, uerbum ex uerbo, ueriloquium.

¶ Verisimilis, & hoc uerisimile. pen. cor. (πιθανός, εἰκαστός) Idem quod simile uero. Cicero pro Roscio Amer. 34, Etiam tum quum uerisimile erit aliquem commisisse, in suspicione latratore. Terent. Heaut. 5.2.37,

Est uerisimile.

Narrationem iubent uerisimilem esse & apertam breuem. Cicero 2. de Orat 46.

Verisimile. Cic. 1. de Nat. deor. 89, Hæc ego nūc physicorū oracula fundo, uera an falsa nescio: sed uerisimile tamē similiora quàm uestra. Vetus exemplar legit, ueri tamen.

Verisimilior & uerisimillimus. Plin. lib. 5 cap. 22.1, Quod est uerisimilius, quàm quia cadendo tripudium somnumúe faciant Cicero 1. de Inuent. 5, Verisimillimum mihi uidetur quodam tempore, neq; in publicis rebus infantes, neq; insipientes homines solitos esse uersari.

Volunt probabile aliquid esse, & quasi uerisimile. Cicero 4. Academ 64.

Non est uerisimile ut. Cicero pro Rosc. Amer. 72.

Non uerisimile est quàm sit in utroq; genere & creber & distinctus Cato. Cicero de claris Orat. 34,

Non fit uerisimile. Terent. in Andr. 1 3.20. —fabulæ:

Mihi quidem hercle non fit uerisimile, atq; ipsis commentum placet.

Facere uerisimile. Plautus Pseud. 6.10.

¶ Verimonia, uerimoniæ (ἀληθές) Idem, sed antiquū. Plaut. Truc. 4. 62,

—planius qui ante hac amator summus

Habitus est, istunc ad amicā uerum uerimonia referre.

¶ Veritas, pen. cor. ueritatis (ἀλήθεια) Vera ratio, res uera. Cic. 2. de Inuent. 241, Veritas est, per quam immutata ea quæ sunt, aut antè fuerunt, aut futura sunt, dicuntur. Idem pro Cælio, 50, O magna uis ueritatis quæ contra hominū ingenia, calliditatem, solertiam, contraq; fictas omnium insidias facilè per se ipsam defendat.

Veritas & Imago, contraria. Cic. 5 Tusc. 21, Quū autem animum ab ista pictura imaginibusq; uirtutum, ad rem ueritatemq; traduxeris.

In ueritate, id est, secūdum uerum iudiciū. Quintil. lib. 10. cap. 1, Quis in ueritate tumens potensq; ne minima quidem certè fiducia partis, memoriam artis speraueris?

Ex ueritate. Tacit. lib. 4.

Fori ueritas. Quintil. lib. 6. cap. 1. 32.

Morum ueritas. Quintil. lib. 6. cap. 2. 22.

Vir bonus & simplicis ueritatis amicus Cic. 1. Offic. 91.

Cultor ueritatis. Cic. 1. Offic. 153, Sūt his alij multum dispares, simplices & aperti, &c. ueritatis cultores, fraudis inimici.

Expertes ueritatis homines Cic. 2. de Orat. 45.

Fides ueritatis. Quintil. lib. 3. cap. 8. 35.

Cana ueritas. Vide Canus.

Infracta ueritas. Tacit. lib. 17.

Ista ueritas etiamsi iucunda non est, mihi tamen grata est. Cic. Attico, lib. 3. 66. 4.

Accommodare se assertorem ueritatis. Vide Accommodo.

Adducere ad ueritatem. Vide Adduco.

Veritate adductus, Quia ueritas postulat. Cic. ad Attic. lib. 13. 32. 3, Neq; id ambitione adductus facio, sed tum familiaritate, & necessitudine, tum etiam ueritate.

Contaminare ueritatem mendacio. Vide Contamino.

Infirmare ueritatem Vide Infirmus.

Intueri ueritatem. Vide Intueor.

Limare ueritatem in disputatione. Cic 2. Offic. 49.

Niti ueritate. Vide Nitor.

Obscurare ueritatem. Quintil. lib. 4. cap. 2. 47.

Proferre aliquid in lucem ueritatis. Cic. 1. de Orat. 76.

Reuocare rationem ad ueritatem. Cic. 3. Offic. 112.

¶ Vero, ueras (ἀληθεύω) uerare, Verum dicere. Gell. lib. 18. cap. 2 Ex Ennio in XIII Annalium, Satin' uates uerant ætate in agenda.

Verare, Vera repræsentare. Sidonius,

Quoties uerba Graia carmine uerat.

Verutum] Vide Veru, in Verto.

Vesanus] uesana, uesanum, pen. prod. (ἀκρόχολος, παράφρονος, μανιώδης) Vecors, crudelis, furiosus. Plaut. Trin. 12. 7.

Spurcificum, immanem, intolerandum, uesanum.

Vesanus Malè sanus, inquit Festus. Cic. 2. de Diuinat. 171, Vtrum tandem per deos atq; homines magis uerisimile est uesanum remigem, an aliquem nostrûm. Idem pro Domo sua, 44, Hæc furiosa uis uesani Trib pleb.

Vesanus & furiosus. Cic. pro Domo sua, 2.

Acies uesana. Vide Acies.

Amor Vesanus. Propert. lib. 2. eleg. 16.6.

Fames uesana. Virg. 9. Aen. 71.

Alibi, Et malesuada fames, dixit.

Flamma Vesana. Catul. de Cælio & Quintio, 95.2.

Leonis uesani stella. Horat. 3. Carm. ode 29.4.

Vires Vesanæ Ouid. 1. Amor. eleg. 7.5.

¶ Vesanio, uesanis, pen prod. uesaniui, uesanitū (μαίνομαι) uesanire. Insanire. sæuire. Catull ad Thallum, 22. 3,

—uelut minuta magno

Deprensa nauis in mari uesaniente uento. Budæus.

¶ Vesania, uesaniæ (ἀκροχολία, παραφροσύνη) Vecordia. Plin.

Digitized by Google

Plin.lib.35.cap.11.8, Nobiles eius tabulæ Ephesi, Vlysses simulata uesania bouem cum equo iungens, & palliati cogitantes, dux gladium condens.

Discors uesania uos agit. Horat.2.Serm.Satyr.3.35.

Vescis] Οὐέσκις, Ptolemæo authore libro 2. cap. 4. Hispaniæ ciuitas: alio nomine Vesci, & Fauentia Plinio dicta libro 3.cap.1.

Vescor] uesceris, pen.cor. (σιτοῦμαι, ἐσθίω) uesci, Cibo uti. Festus, Vescor, Pascor. Cic.2.de Nat.deor.84, Dij nec escis, nec potionibus uescuntur. Ibidē, 98. Est enim omne quo uescūtur homines, penus. Idem in Orat.16. Quæ est autem in homines tanta peruersitas, ut inuentis frugibus, glande uescantur?

Vesci ex manu. Plin.lib.9.cap.8.6, Simili modo ex hominum manibus uescens, præbensq; se tractandum.

Vesci auidè. Plin.lib.11.cap.53.4.

Folijs uescatur amaris. Horat.2.Serm.Satyr.3.23.

Lacte, caseo, carne uescor. Cic.5.Tuscul.130.

Pyris uesci. Horat.1.epist.7.3.

Munere terræ uescimur. Horat.2.Carm.ode 14.2.

Atro sanguine uesci. Virgil.3.Aeneid.125.

Aura uesci, Viuere. Virgil.3.Aeneid.68. uesci, pro uti, teste Nonio.

Auris uitalibus uesci. Lucret.lib.5.171.

Vesci uoluptatibus. Cic.5.de Finib.101.

Vescor, cum accusatiuo. Plin. lib.10. cap.38.3, Aues nonnullæ uescuntur ea quæ rapuêre pedibus. Idem lib. 8. cap.50.4, Si caprinum iecur uescantur.

Vesci, pro uidere, apud ueteres. Actius Athamante, Priusquā infans esses, tui oculi uescuntur. Nonius.

Vescendo esse, pro Bonū esse quod commedatur, Aptum esui. Plin.lib.15.cap.18.2, Alexandrinæ ficus uix sunt uescēdo. Sic enim legendum iuxta Hermolaum. Idem libro 21. cap. 16.2, Radix eius uescendo est decocta. De scolymo.

Sus ad uescendum hominibus apta. Cic.2.de Nat.deor.239.

¶ Vescendus, Participium. Plin.lib.20.cap.5.10, Coctas dysentericis uescendas dedêre. De ceris.

Vescus] Adie. (ἐδώδιμος) A ue & esca compositum, et significat cum edendi fastidio. Sic Lucilius appellat uescum, ut id dicatur quod in esca & cibatu appetitur, & id fastidiosum est, lib.26. Quàm fastidiosum ac uescum cum fastidiendo edendi uiuere. Vide plura apud Nonium.

Vescum, Fastidiosum & edacem significare scribit Festus.

Vescum, Quicquid ad escam pertinet, et quicquid edule est, ab edendi intensione. Vnde Lucretius lib.1. 67. uescum salem appellat. Virgil.4 Georgic.27,

Verbenasq; premens, uescumq; papauer. id est, quo uescimur. Seruius.

Vescæ salicum frondes, quoniam escis iumentorū sunt accommodatæ. Virg.3.Georg.35,

Nec uescas salicum frondeis, uluamq; palustrem. Sipontinus minutas interpretatur. Seruius uerò siccas & teneras: uerùm ab Hermolao reprehenditur.

Vescum, Paruum & minutum. Vnde & apud Marsos, lingua uernacula quum dicunt maluam uescam, intelligunt de ea quam paruam uocamus. Ouid.3.Fast.90.

Nunc uocor ad nomen uegrandia farra coloni
Quæ malè creuerunt, uescaq; parua uocant.

Plin.lib.7.cap.20.1, Corpore uesco fuisse, sed eximiis uiribus Tritanum.

¶ Vesculus, uescula, uesculum, pen.cor. Diminutiuum (ἄσαρκος) Malè curatus & gracilis, ut ait Festus.

Veseuus] pen.prod. (Οὐεσούιος) Mons iuxta Sarnum fluuiū non longè à Neapoli, bonitate uini celebratus, qui semper emittit fumum & ignes, sicut Aetna in Sicilia. Hic mons amœnissimus olim habitus agris, excepto uertice, qui, (ut dit Strabo lib.5.) cinerosus est, & cauernosus, petris exustus, quas color indicat igni abrosas fuisse. Virgilius 2. Georgic.44,

—& uicina Veseuo
Ora iugo. Hic (ut quidam uolunt) dictus est Vesuuius, & per syncopā Vesuius appellatur à conflagratione (nam Vesuiæ, fauillæ dicuntur) qui Tito imperante, ruptus in uertice tantum emisit incendij, ut regiones uicinas incenderet. Alij (ut Seruius) dicunt Vesuuium esse montem Campaniæ: Veseuum uerò Liguriæ sub montibus. De hoc Vesuuio monte, Martialis lib.4.41,

Hic est pampineis uiridis Vesuuius umbris, &c.

Insanus Veseuus. Stat.4.Sylu.8.1.

Prorupti Veseui lethalis apex. Valer.4.Argon.101.

Vesica] uesicæ, pē.prod. (κύστις, κύστη) Folliculus in quo urina colligitur infra aluū à priore parte. Plin.lib.11.cap.37.76, Vesica, membrana constat, quæ uulnerat cicatrice nō solidescit. Cicero 2.de Finib.154, Tanti autem morbi aderant uesicæ & torminum, ut nihil ad eorum magnitudinem posit accedere. Ouid.15.Metam.61.

Displosa sonat uesica. Horat.1.Serm.Satyr.8.10.

Difficultates uesicæ. Plin.lib.30.cap.8.3.

Vensica per n, Caper proferri censet: quòd non sit sine uento.

¶ Vesicula, uesiculæ, pen.cor. Diminutiuū (κυστίδιον) In herbis etiam dicitur. Cic.2. de Diuin.49, Et puleium aridum florescere brumali ipso die, & inflatas rumpi uesiculas, & semina malorum quæ in his medijs inclusa sint, in contrarias partes se uertere. Lucret.lib.6.27,

—quum plena animæ uesicula parua
Sæpe ita dat pariter sonitum displosa repentè.

¶ Vesicaria, uesicariæ (χαλικάκαβος) Herba quæ uesicæ medetur. Plin.lib.21.cap.31.1, de strychno loquens, Quorum alterum, cui acini coccinei, granosi folliculi, halicacabum uocant, & alij callion. Nostri autem uesicariam, quoniam uesicæ & calculis prosit. Frutex est surculosus uerius quàm herba, folliculis magnis, latisq;, & turbinatis, grandi intus acino, qui maturescit Nouembri mense.

Vespa] uespæ (σφήξ) Animal parū uolatile, api simile: quòd uesperi muscas uenetur in cibum. Vide Pliniū de hac abundè tractātem, lib.11.cap.21. Varro 3. de Re rust.cap.16.14, Vespa quæ similitudinem habet apis, neq; socia est operi, et nocere solet morsu, quàm apes à se secernunt. Cic.5. de Finibus,75, Cornibus uti uidemus boues, uespas aculeis, suam deniq; cuiq; naturam esse ad uidendum ducem.

Vespasianus] Βεσπασιανὸς, Οὐεσπασιανὸς, Imperator Romanus: cuius uitam uide apud Suetonium.

Vesper] uesperis, pen.corr. masc.gen. uel Vesperus, uesperi (ἕσπερος) Stella quæ Venus dicitur, quòd sole iam occiduo & prima omnium ex stellis lucere uesperi conspiciatur, dicta quasi hesperus: nam eam stellam hesperū Græci uocant, ultimam partem diei. Statius lib.10.Thebaid.

—sed uesper opacus
Lunares iam ducit equos.

Vesper diei. Sallust.in Iugurtha.

Hunc tegit obscurus subter præcordia uesper. Cic.in Arat.13.

Surgente uespero, &c. Horat.2.Carm.ode 9.3.

Frigidus uesper. Valer.4.Argon.76.

Puro similis uespero. Horat.3.ode 19.6.

Serus uesper. Virg.1.Georg.93.

Processit uesper Olympo. Virg.eclog.6.18.

Ab atro uespere consurgunt uenti. Virg.5.Aeneid.4.

Legitur & fœminino genere. Virg.1.Georg.51,

Illic sera rubens accendit lumina uesper.

Vesper, Vespertinum tempus. Plaut. Bacchid.2.3.83,

Hic uesper est, nos sequimini. Cic. Attico, lib. 12. 241. 5,
Quumq; mane me in syluam abstrusi densam & asperam, non exeo inde ante uesperum.

Primo uespere. Cæsar 2. bel. Ciuil. 185.

Nescis quid serus uesper uehat: Ex Menippeis Varronis satyris citatur hic titulus, tum ab A. Gellio, tum à Macrobio: neque dubitandum quin prouerbialis, sicut sunt & alij plerique. Quo salubriter admonemur, ne præsentium successuû prosperitate sublati, futuri curam abijciamus. Neq; ulla de re securi simus, prius quàm exitum uiderimus. Apparet Maronem ad parœmiam allusisse, quum ait libro primo Georgic. 93,
Deniq; quid serus uesper uehat.
Liu. Decad. 5. lib. 5, In secundis reb. nihil in quẽquã superbè ac uiolenter consulere decet, nec præsenti cedere fortunæ, quum quid uesper ferat, incertum sit. Hæc Erasmus. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 6,
Nunc Zephyrus sero uespere missus adest.

Ad uesperum. Vide Ad.

Vsq; ad uesperum contentius ambulare. Cic. 5. Tuscul. 138.

Perpotare ad uesperum. Cic. 3. Philip. 84.

Epistolam quum à te auidè expectarem ad uesperum. Cic. Attico, lib. 2. 23. 1.

Declinat in uesperum dies. Vide Declino.

In uesperum parata. Vide In præpositionem.

¶ Vespera, uesperæ, pen. corr. pro eodem dicitur. Plaut. Curcul. 2. 4,
Si media nox est, siue est prima uespera. Cicero 2. Catil. 29, Si accelerare uolent, ad uesperam consequentur. Stat. 5. Thebaid. 50.

Flexo in uesperam die. Tacit. lib. 1.

Inumbrante uespera uniuersum Flauiani exercitus robur aduenit.

Propinqua uespera Tribunus uenit. Tacit. lib. 15.

¶ Vesperi, siue uespere, Aduerbium: id est, Principio aduentus noctis. Cic. ad Matium, lib. 11. 27. 1, Nam quum in Tusculanum uesperi uenissem. Et ad Attic. lib. 11. 220. 1, Cephalio mihi à te literas reddidit ad octauum idus Martij, uespere.

Ad octauum iduum Martij uespere. Cic. Attic. lib. 11. 220. 1.

Heri uesperi. Cic. 2. de Orat. 8.

Peridie uesperi. Cic. 1. Acad. 1.

Prima uesperi. Cæsar 1. bel. Ciuil. 75. Castigatiores codices habent, uespera.

¶ Vesper, uespera, uesperum etiam dicitur (ἑσπερινὸς) unde quũ uesperum dicimus neutro genere, intelligimus tempus. Plin. lib. 19. cap. 12. 1, His horæ rigandi matutina atq; uespera. Idem, Matutinum tempus atq; uesperum.

¶ Vespertinus, pen. prod. Adiectiuum (ἑσπερινὸς) Quod fit uesperi. Cic. 2. de Natur. deor. 71, Tum uespertinis temporibus delitescendo, tum matutinis rursum se aperiendo. Horat. 1. epist. 6. 4.

Acies uespertina. Vide Acies.

Cantus uespertini. Plin. lib. 10. cap. 21. 4.

Forum uespertinum. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 23.

Hospes uespertinus. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 4.

Literæ uespertinæ. Cic. ad Attic. lib. 13. 281. 1, Antemeridianis tuis literis heri statim rescripsi, nunc respondeo uespertinis.

Regio uespertina. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 6.

Vespertinis, Ablatiuus, pro aduerbio. Plin. lib. 30. cap. 10. 3, Perunctos matutinis uespertinisq; liberari. hoc est, Mane & uesperi.

¶ Vespero, uesperas, pen. corr. (συσκοτάζω) uesperare, Vesperam fieri. Gellius lib. 17. cap. 8, Philosophus Taurus accipiebat nos Athenis cœna plerũq; ad id diei ubi iam uesperauerat. Id enim est tempus istic cœnandi frequens.

¶ Vesperascit (συσκοτάζει) In tertijs tantùm personis. Terẽt. Heaut. 2. 3. 7,
—portant quid rerum. CLIN. hei mihi.
S. Aurum, uestem, & uesperascit, & nõ nouerũt uiam.

Vesperascente die. Tacit. lib. 18.

Vesperatus dies. Solin. cap. 16.

¶ Vesperalis, & hoc uesperale, pen. prod. Solinus cap. 14, Igitur Macedoniam præcingit Thracius limes: Meridiana Thessaliæ Epirotæ tenent: à Vesperali plaga Dardani sunt & Illyrij: quà Septentrione tenditur, Pæonia ac Pelagonia protegitur. Vesperalem plagam dixit pro Occidentali.

Vesperna] uespernæ (δεῖπνον) Cœna apud ueteres dicebatur. Nam, ut Festus ait, cœna uocabatur, quod nunc est prandium: Vesperna, quam nunc cœnam appellamus, quod conuiuium, non nisi aduentante nocte inibant prisci.

Vespertilio] uespertilionis, m. g. (νυκτερὶς) Animal mediæ cuiusdam inter auem & murem speciei, ut mus alatus dici possit: appellatus autem ob id, quòd uespere se ad uolatum proferat. Plin. lib. 10. cap. 61, Volucrum animal parit uespertilio tantùm, cui membrana ceu pennæ. Eadem sola uolucrum lacte nutrit, ubera admouens, geminos uolitat amplexa infantes, secumq; deportat. Eidem coxendix una traditur, & in cibatu culices gratissimi. Author Philomelæ, 8,
Strix nocturna sonans, & uespertilio stridunt.

Vesperugo] uesperuginis, f. g. (ἕσπερος) Idem quod Vesper, stella Venus dicta, æmula Solis & Lunæ: quæ quum Solem præcedit, dicitur Lucifer, ut alter Sol. Et ante ortũ Solis apparet in Oriente: et in occasu Solis refulgens, Vesper appellatur, quasi uicem Lunæ reddens: uideturq; in Occasu statim postquam Sol òccidit. Plaut. Amphit. 4. 121,
Nec iugula, nec Vesperugo, neq; Vergiliæ òccidunt.

Vespillo] uespillonis, masc. gen. (νεκροφόρος) Vilis cadauerum funerator, qui uespertino tempore eos efferre solebat, qui funebri pompa duci propter inopiam non poterant, ut ait Sipontinus. Martial. lib. 1. 115,
Chirurgus fuerat, nunc est uespillo diaulus. Idem lib. 2. 63. Vide Diaulus. Suetõ. in Domitiano, capit. 17, Corpus eius populari sandapila per uespillones exportatum.

Vestæ] ἑστίαι, duæ à ueteribus memorantur: altera Saturni mater, altera eiusdem dei filia. De qua Ouidius 6. Fast. 57,
Ex ope Iunonem memorant, Cereremq; creatas
Semine Saturni: tertia Vesta fuit. Confundunt tamen has poetæ, alteram pro altera ponentes. Quando eam terram esse dicunt, de matre Saturni intelligendum est. Quando uerò uirginem nominant, de filia eius, quam ignem esse uoluêre. Idem Ouid. ibidem, 59.

Huius simulachrum Romani Pesinunte allatum in æde Victoriæ, quæ est in palatio, posuêre: & uirgines ei sacrarũt, quæ ignem perpetuum conseruarent: hæ si stuprum commisissent, uiuæ defodiebantur. Si uerò ignis fuisset extinctus, nequaquam reparari fas erat ex hoc igne humanis manibus elaborato, sed accensa per fomites ex Sole flamma, purus & cœlestis ignis eliciebatur.

Vesta ἀπὸ τῆς ἑστίας, id est, à foco, in quo ignis alitur, dicta est. Est enim Vesta, quasi focus urbis appellata, ait Cicero de Legib. lib. 2. Nam quum pro terra, siue deorum matre accipitur, à uestitu denominatur, quòd uarijs herbis ac floribus uestita sit terra, ut diligentissimè annotauit Sipontinus: uel quia ui sua stet. Ouid. 6. Fast. 60,
Stat ui terra sua, ui stando Vesta uocatur.

Ignis Vestæ perpetuus & sempiternus. Cic. 4. in Catil. 90.

Ignis extinctus lachrymis Vestæ. Cic. pro Fonteio, 31.

Aeterna Vesta. Horat. 3. Carm. ode. 5. 3.

Canæ

Digitized by Google

Cana penetralia Vestæ. Virg. 5. Aeneid. 149.
Mater Vesta. Virg. 1. Georg. 100.
Potens Vesta. Virg. 2. Aeneid. 60.
Sancta Vesta. Claud. de bello Gildon. 26.
¶ Vestalis, pen. prod. Adiectiuũ (ἑστιὰς) Cic. 2. de Legibus, 33, Virginesq; Vestales in urbe custodiunto ignem foci publici sempiternum
Incesta Vestalis. Vide Incestus.
Ara Vestalis. Lucan. lib. 1. 109.
Festa Vestalia. Ouid. 6. Fast. 79.
Foci Vestales. Lucan. lib. 40.
Vester] uestra, uestrum (ὑμέτερος) Pronomen possessiuum. Terent. Andr. 4. 5. 26,
—cuium puerum hic apposuistis? dic mihi.
M. Tu nescis? D. mitte id quod scio: dic quod rogo.
M. Vestri. D. cuius nostri? M. Pamphili. Idem Eunuch. 5. 9. 36, Non cognosco uestrum tam superbum.
Omnium uestrũm bona: pro, Omnia uestra. Cicero Attico, libro 11. 214. 3.
Vestrum est dare, uincere nostrum. Ouid. 4. Fast. 179.
¶ Vestras, uestratis, om. gen. Pronomen patrium.
Vestibulum] uestibuli, penul. corr. (πρόθυρον, προπύλαιον, αὔλειον, πρόδομον) Locus ante ianuam domus, per quem à uia ad ædes itur. Gellius lib. 16. cap. 5. Cæcilium Gallum in libro De significatione uerborum quæ ad ius pertinent, ita tradidisse affirmat, Vestibulum esse dicit, non in ipsis ædibus, nec partem ædium, sed locum ante ianuam domus uacuum, per quem à uia aditus, accessusq; est ad ædes. Siquidem olim, quib. ampliores domos habere licebat, ij ante ianuam locum relinquebant, qui medius inter uiam & fores domus esset: qui locus erat statio salutatorum. Plautus Mostel. 10. 32,
Viden' uestibulum ante ædes, & ambulacrũ cuiusmodi? Cicero Attico, lib. 4. 72. 4, Discessimus in uestibulum. Virgil. 6. Aeneid. 115,
—cernis custodia qualis Vestibulo sedeat?
Vestibulum dictum est (inquit Seruius) uel quòd ianuam uestiat, ut uidemus cameram duabus sustentatam columnis: uel quoniam Vestæ consecratum est. Vnde nubentes puellæ limen non tangunt. Lucan. lib. 2. 72,
Translata uetuit cõtingere limina planta. Singula enim domus, sacrata sunt dijs: ut culina, dijs Penatibus: Maceries quæ ambit domũ, Herceo Ioui. Item alio loco, Vestibulum, ut Varro dicit, etymologiæ non habet proprietatem: sed fit pro captu ingenij. Alij dicunt ab eo quòd nullus istic stet. In limine enim solus est transitus: quomodo uesanus dicitur non sanus: sic uestibulum, quasi non stabulum.
Ante ipsum uestibulũ, primoq; in limine. Virg. 2. Aeneid. 94.
Astare uestibulo. Virg. 7. Aeneid. 37.
Vestibulum templi. Liu. 1. ab Vrbe, 197.
Primus aditus & uestibulum templi uel ædium. Cicero 4. Ver. 116. Idem pro Cecinna, 25.
Balnearum uestibulum. Cic. pro Cælio, 49.
Vestibulum curiæ & Senatus. Liuius 2. ab Vrbe, 213. Cicero pro Milone.
Priuatum uestibulum. Cic. de Arusp. resp. 28.
Vestibulum sepulchri. Cic. 2. de Leg. 97. Quod autẽ πρόθυρον, id est, uestibulum sepulchri, bustũue usucapi uetat.
Vestibulum cubilium gallinaceorum, columbariorum, apum. Colum. lib. 8. cap. 3. Sic ibidẽ, cap. 4. Idem lib. 8. cap. 8. Idem lib. 9. cap. 7. 3.
Vestibulum Siciliæ, pro ingressu. Cic. 7. Verr. 134.
Vestibulum & aditus ad rem aliquam. Cic. in Orat. 28.
Ingredi uestibulum alicuius artis. Quint. lib. 1. cap. 5. 5.
Vesticeps] pen. cor. uesticipis, pen. cor. (γενειῶν) Puer iam pubes, ut ait Budæus. Gellius lib. 5. cap. 19, Iusq; iurandum à Qu. Mutio Pontif. Max. conceptum dicitur, quod in arrogando iuraretur. Sed arrogari non potest nisi iam uesticeps. Vestis enim aliquando barbam significat. Vnde aurea uestis, Virg. 8. Aeneid. 132.
Vestigium] uestigij (ἴχνος, στίβος, ἴχνιον) Pedis impressio, id est signum quod à pede relinquitur. Virg. 3. Georg. 13,
Et gradiens ima uerrit uestigia cauda. Plautus Cistell. 10. 30,
Sed is hac, aut hac, socij uideo uestigium in puluere.
Vestigium, Ima pars pedis. Gellius libro 5. cap. 14, Ego stirpem ingentem uestigio pedis hærentem reuulsi. Virgilius 5. Aeneid. 114,
—uestigia primi
Alba pedis, frontemq; ostentans arduus albam.
Aduersis uestigijs contra nostra uestigia stant antipodes. Cic. 4. Acad. 220.
A' uestigio ad uerticem. Vide A' præpositionem.
Vestigiorum articulis & unguibus amplissimis uillaticum canem esse eligendum docet Colum. lib. 7. cap. 12.
Vestigium excussum ungula equi. Plin. lib. 28. cap. 20. 1.
Vestigium corporis, Impressio. Cic. 6. Ver. 47. Ibidem, 5. 67. Præsertim quum in lectulo decumanæ mulieris uestigia uiderent recentia.
Cæca uestigia, Obscura, & perplexa. Virg. 6. Aeneid. 6.
Certa uestigia. Quint. lib. 1. cap. 1. 21.
Carnosum uestigium Plin. lib. 11. cap. 45. ad finem.
Errabunda uestigia. Virg. 6. eclog. 12.
Fœda uestigia. Vir. 3. Aeneid. 49.
Irrita uestigia. Vide Irritus.
Consequi uestigijs. Cic. pro Cluentio, 27.
Delere pedum uestigia. Stat. 1. Achil. 12.
Excipere uestigia fugientis. Curtius lib. 4.
Facere uestigia in loco aliquo. Cic. pro Rab. Posth. 30, Hic nos aliud nihil orat, nisi ut rectis oculis hanc urbem sibi intueri, atq; in hoc foro uestigiũ facere liceat. Idem pro Cecinna, 29. Vtrum pedem quũ intulero, atq; in possessionẽ uestigiũ fecero, tum expellar atq; deijciar. Virg. 2. Georg. 95.
Fallere uestigium dicitur locus lubricus. Curtius, Et prærupta saxa uestigium subinde fallentia. Budæus. Vide Fallo.
Ferre uestigia per ignes. Propert. 1. eleg. 5. 1.
Figere ebria uestigia. Claud. 1. de rapt. Proserp. 4.
Firmare uestigia. Virg. 3. Aeneid. 132.
Flectere uestigia aliquò. Ouid. 1. Metam. 75.
Flectere uestigia, Decedere. Stat. 9. Thebaid. 97.
Hærere in uestigio. Plin. lib. 8. cap. 30. 2.
Impedire uestigia cursu. Virg. 5. Aeneid. 119.
Implere uestigia alicuius. Plin. epist. lib. 8. 13.
Imprimere uestigium. Cic. pro Cecin. 55.
Incedere communi uestigio. Vide Communis.
Inflectere uestigia cursus sui. Cic. 2. de Nat. deor. 70.
Ingredi uestigijs patrijs. Vide Ingredior.
Inhærere uestigijs prioribus. Vide Inhæreo.
Insistere uestigia certa uiæ. Lucret. lib. 1. 83.
Insistere in uestigio. Cic. 3. de Orat. 4.
Insistere uestigijs. Cic. 3. de Orat. 19, Quibus uestigijs primum institi, in his ferè soleo perorare. Per translationem. Vide Insisto.
Insistere alienis uestigijs. Quint. in Procem. lib. 1. 3.
Insistere uestigijs laudum suarum. Vide Insisto.
Instare uestigijs alterius. Vide Insto.
Interdicere uestigijs. Vide Interdico.
Lustrare uestigia alicuius. Vide Lustrum.

Digitized by Google

Mouere uestigiū, hoc est, pedē, Discedere, abire. Curt. lib. 10.
Mouere se uestigio. Vide Moueo.
Obterere uestigia. Vide Obtero.
Occumbere in uestigio. Tacitus, Pugnacissimus quisq; in uestigio, multi palantes occubuêre.
Permulcere candida uestigia. Catul. Argon. 59.33.
Persequi uestigia alicuius. Vide Persequor.
Persequi aliquem uestigijs ipsius, Sequi aliquem per ipsius uestigia, & eo pacto progredi quo ipse prius. Cicero de claris Orator. 170.
Persequi aliquē uestigijs ipsius, sequi aliquē per ipsius uestigia: hoc est, Scripta quæ reliquerat, reum facere. Cic. 3. Verr.
Ponere uestigium. Cic. 3. Philipp. 146, Ille autem ex mirmillone dux, ex gladiatore imperator, quas fecit strages, ubicúq; posuit uestigia?
Ponere uestigia summa arena. Virgil. 3. Georg. 39.
Falsa uestigia ponere. Ouid. 2. Metam. 172.
Ponere uestigium, per translationem: pro, Attingere, ut ait Erasmus. Cic. 5. de Fin. 9, Quacunq; enim ingredimur, in aliquam historiam uestigium ponimus.
Libera per uacuum posui uestigia. Horat. 1. epist. 20.5.
Premere uestigia. Tacit. lib. 2, Neq; bellum ultrà, modò se patris patruiq; uestigia prementem, iisdem in terris uictorem sisterent. Virgil. 6. Aeneid. 40.
Premere uestigia leuiter, Ita progredi ut uix uestigia appareāt. Cic. pro Sextio, 10.
Relinquere uestigium auaritiæ. Cic. pro Muræna, 17.
Admisso sequitur uestigia passu. Ouid. 1. Metam. 108.
Retrò sequi uestigia. Virgil. 2. Aeneid. 151.
Sequi certa uestigia. Quintil. lib. 1. cap. 1.21.
Contracta sequi uestigia uatum. Horat. 2. epist. 2.16.
Tenuia uix summo uestigia puluere signat. Silius lib. 4.30.
Spargere uestigia fugæ. Curtius lib. 5. ad finem.
Spectantia retrorsum uestigia. Horat. 1. epist. 1.15.
Stare in uestigio. Author ad Heren. lib. 2.119.
Stringere uestigia. Ouid. 1. Metam. 118.
Tenere uestigia inconcussa, In sententia sua perseuerare. Lucan. lib. 2.50.
Titubata uestigia. Virgil. 5. Aeneid. 67.
Torquere uestigia. Virgil. 3. Aeneid. 134.
Trahere ebria uestigia. Propertius lib. 1. eleg. 3.2.
Turbare incerta fugæ uestigia. Lucan. lib. 8.1.
Omnibus uestigijs indagare: id est, Vbiq; quærere, & diligenter. Cic. ad Attic. lib. 2.22.1.
Vestigiū, pro Reliquijs, signo, monumēto, siue indicio, aliquando ponitur. Cic. pro Fonteio, 2, Vnæ tabulæ proferantur, in quibus uestigium sit aliquod, quod significet pecuniam Fonteio datam. Virgil. 4. eclog. 7.

Pauca tamen suberunt priscæ uestigia fraudis.

Breuia quædam demonstranda uestigia. Quint. lib. 2. cap. 6.4.
Vestigium & index. Cic. 7. Verr. 127.
Amoris uestigia. Cic. Fabio Gallo, lib. 7. 25.1. Virgil. 4. Aeneid. 5.

—agnosco ueteris uestigia flāmæ. Flāmæ, id est, Amoris.

Annulorum uestigium: id est, Argumentum quòd annuli tunc fuerint, ut interpretatur Budæus. Plin. lib. 33. cap. 1.14, Ita quadringentis XLVIII. à cōdita urbe gestū est, & primum annulorum uestigium extat.
Nullum uestigium ciuitatis. Cic. Planco, lib. 10.1.4, Nec leges ullæ sunt, nec iudicia, nec omnino simulachrum aliquod, ac uestigium ciuitatis.
Dignitatis uestigium. Cic. Plancio, lib. 4.14.3.
Fortitudinis, humanitatis, & consilij uestigia. Cic. pro Corn. Balbo, 9.
Iudiciorum uestigia. Cic pro Rosc. Amer. 55.
Manebant etiam tum uestigia morientis libertatis. Tacit. lib. 1.
Vestigia antiqui officij remanent. Cic. pro Rosc. Amer. 16.
Olfactus uestigium nullum habere. Plin. lib. 11. cap. 37.14.
Profectæ pecuniæ uestigium. Cic. pro Cluentio, 97.
Violatæ religionis uestigium. Cic. 6. Verr. 87, Nihil in religiosissimo fano præter uestigia uiolatæ religionis, nomenq; P. Scipionis reliquit.
Manent sceleris uestigia nostri. Virg. 4. eclog. 3.
Extant expressa sceleris uestigia. Cic. pro Roscio Amer. 38.
Stirpis uestigia ostendere. Curtius lib. 9.
Tumoris uestigium. Plin. lib. 11. cap. 52.3.
Indicia & uestigia ueneni. Cic. pro Cluentio, 22.
Non enim uidisses fratrem tuum: nō eum quem reliqueras: non eum quem noras, &c. ne uestigium quidem eius, nec simulachrum, sed quandam effigiem spirantis mortui. Cicer. Q. fratri, lib. 1.3.2.
Vestigium, pro Nota quæ rei formam & qualitatem ostendit Cic. 1. de Nat. deorum, 55. Budæus.
Vestigiò temporis. Cæsar 2. bel. Ciuil. 110. id est, Statim, confestim. Cic. in Pisonem, 16, Atque eodem in templo, eodem & loci uestigio & temporis, arbitria non mei solùm, sed patriæ funeris abstulisti.

¶ Vestigo, uestigas, pen. prod. (ἰχνεύω, ἰχνηλατέω, τιθέω, τιθένω) uestigare, Quærere diligenter, quasi uestigia indagare. A' uestigijs tanquam indicijs dictum. Cic. 3. de Orat. 50, Ipsa tractatio et quæstio quotidie ex se gignit aliquid, quod cū desidiosa delectatione uestiges. Virgil. 12. Aeneid. 97,

——uestigatq; uirum.

Iter alicuius uestigare. Stat. 11. Thebaid. 28.
Causas rerum uestigare. Cic. 2. de Orat. 90.
Vestigare atq; odorari uoluptates omnes. Translatio à canibus uenatorijs, qui uestigia ferarum odorantes, ipsas consequuntur. Cic. Post reditum in Senatu, 13.
Altè uestigare oculis. Virg. 6. Aeneid. 29.
Oculis & naribus escam uestigare. Col. lib. 8. cap. 17.12.
Vestigare odore. Plin. lib. 8. cap. 18.1.

¶ Vestigator, pen. prod. uestigatoris, Verbale (ἰχνευτής, τιθευτής) Venator, à uestigijs ferarum dictus, ut author est Varro de lingua Lat. Col. lib. 9. cap. 8.8, Nam statim sono territum, uel in frutice, uel in editiore syluæ fronde considet, uel à uestigatore præparato uase reconditur. Vlpianus in l. quæsitum. §. si in agro. de fundo instructo.

Vestini] pen. prod. (οὐεστῖνοι) Populi Italiæ, Sabinis & Picentibus uicini, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 5, Apud eos olim fiebant casei laudatissimi. Mart. lib. 13,

Si sine carne uoles ientacula sumere frugi,
Hæc tibi Vestino de grege massa uenit.

Vestina iuuentus. Silius lib. 8.103.
Aquæ Vestinæ. Lucan. lib. 2.86.
Vestis] huius uestis, f. g. (ἐσθής, στολή, περιβολή, περιβόλαιον, ἱμάτιον, ἄμφος, εἷμα, ἔλυμα, ἔσθημα) A' uelādo, quòd corpus uelet, dicitur: seu à uellere, quod est uniuersæ ouis lana, ut ait Varro de ling. Latin. lib. 4. Estq; generale indumentum tam uirile, quàm muliebre, & scenicum, etiam si tragicum & citharœdicum sit. Plaut. Curc. 10.2,

Et aurum, & uestem omnem, suam esse aiebat, quicquid haberet.

Obtentu uestis caput uelata mulier. Senec. Herc. fur. 6.4.
Aurea uestis. Virgil. 8. Aeneid. 132,

Aurea cæsaries ollis, atq; aurea uestis. Seruius, Vestis, hoc est, barba: unde econtrà inuestes dicimus imberbes. unde est,
Tunc mihi prima genas uestibat flore iuuenta.

Bombycina. Vide Bombyx.

Digitized by Google

Casta. Valer. 1. Argon. 168.
Commoda ad cursus. Ouid. 2. Fast. 58.
Conchyliata. Vide Conchylium.
Cymatilis. Vide Cyma.
Eximia. Lucret. lib. 4. 228.
Fluxa. Stat. 1. Achil. 108.
Laciniata. Vide Lacinia.
Lintea. Cic. 7. Verr. 114.
Longa. Quint. lib. 11. cap. 1.
Lugubris. Vide Lugeo.
Madida cocco. Vide Madeo.
Melitensis. Cic. 4. Verr. 127, Dico te maximum pondus auri, argenti, eboris, purpuræ, plurimam uestem Melitensem, plurimam stragulam, multam Deliacam supellectilem, &c. Syracusis exportasse.
Muliebris. Cic. 6. Ver. 92.
Nexilis. Lucret. lib. 5. 271.
Nocturna. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 17.
Obsoleta. Vide Obsoleo.
Olida. Vide Oleo.
Ostrina. Vide Ostrinus, in Ostrum.
Papauerata. Vide Papaueratus, in Papauer.
Pexa. Vide Pecto.
Picta. Virg. 9. Aeneid. 6.
Pretiosa. Cic. 2. Philipp. 76, Maximus uini numerus fuit, permagnum optimi pondus argenti, pretiosa uestis, multa & lauta supellex, & magnifica multis locis, &c.
Purpurea. Cic. 1. de Diuin. 194.
Sacrifica. Silius lib. 3. 6.
Seruilis. Cic. in Pisonem, 73.
Sinuosa. Ouid. 5. Metam. 14.
Tenuißima uestis. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 2.
Trita. Horat. 1. epist. 20. 8.
Vilis uetusq;. Ouid. 8. Metam. 133.
Abscindere uestem humeris. Virg. 5. Aeneid. 137.
Abscissa planxi mea pectora ueste. Ouid. epist. 12. 30.
Ardentes murice uestes. Valer. 3. Argon. 68.
Laesis de uestibus auferre maculas. Ouid. 3. Fast. 165.
Cingere uestem ad pectora. Ouid. 6. Metam. 12.
Commutauerunt inter se uestem. Vide Commuto.
Concinnare uestem. Vide Concinno.
Plebeia in ueste cubare. Lucret. lib. 2. 8.
Decrescunt puero uestes. Stat. 2. Sylu. 1. 26.
Deducere uestem ab ore. Ouid. 3. Metam. 96.
Deducere uestem à pectore. Ouid. 6. Metam. 81.
Defluxit uestis ad imos pedes. Virg. 1. Aeneid. 82.
Demissa uestis. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 19.
Deponere uestes humeris. Ouid. epist. 18. 9.
Discindere uestem. Silius lib. 16. 88. Terent. Adelph. 1. 2. 40.
Ire in longis uestibus. Ouid. 6. Fast. 138
Scissa ueste ire. Virg. 12. Aeneid. 122.
Explicare uestem. Cic. 1. de Orat. 78.
Gerere uestes. Ouid. epist. 13. 8.
Illitæ uestes. Senec. Herc. Oetæo, 4. 59.
Illitæ uestes auro atq; purpura. Senec. Hippol. 4. 5.
Illusæ auro uestes, in quibus artifex ludens, auro aliqua depinxit, ait Seruius. Virgil. 2. Georg. 93.
Immutare uestem. Vide Immuto.
Induere uestem, Induere sibi uestem, et induor uestem, & ueste. Vide Induo.
Induere uestes humeris. Ouid. epist. 20. 18.
Infringere uestes. Ouid. 9. Metam. 42.
Arte laboratæ uestes. Virg. 1. Aeneid. 129.
Lacerare uestem. Ouid. 11. Metam. 146.
Laniare uestem ab ora summa. Ouid. 5. Metam. 80.
Madens sanguine uestis. Vide Madeo.
Fibula rasilis mordebat uestem summam. Ouid. 8. Metam. 64.
Mutare uestem. Vide Muto.
Auratis mutauit uestibus atras. Ouid. 8. Metam. 90.
Nitentes uestes. Senec. Herc. Oetæo, 4. 61.
Obnubitur caput atra ueste. Silius lib. 11. 52.
Perfusæ uestes ostro. Virg. 5. Aeneid. 23.
Tenuem perscindere uestem. Tibull. lib. 1. eleg. 10. 13.
Pictæ uestes auro. Valer. 3. Argon. 68.
Picturatæ uestes auri subtegmine. Virg. 3. Aeneid. 97.
Prætexuit uestem ostro. Silius lib. 8. 97.
Recinctas uestes induta. Ouid. 7. Metam. 37.
Rescindere uestem. Cicero pro Cælio, 29. Terentius Adelph. 1. 2. 40. unde Cicero hæc uerba accepit, habet, Discidit uestem?
Resoluere cinctas uestes. Ouid. 1. Metam. 77.
Retecta ueste nudare papillas. Catul. de coma Beren. 61. 17.
Saturatæ murice uestes. Ouid. epist. 13. 8.
Squalentes puluere uestes. Lucan. lib. 8. 12.
Stabant sorores Atris cum uestibus. Ouid. 6. Metam. 58.
Purpuream uestem aurea subnectit fibula. Virg. 4. Aeneid. 28.
Subsuta talos tegit instita ueste. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 6.
Succincta uestem puella. Ouid. 10. Metam. 107.
Sumere uestes, Induere. Senec. Medea, 10. 16.
Pretiosas sumere uestes. Ouid. 1. de Arte, 61.
Virilem uestem sumere. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 4.
Suspensa in littore uestes. Lucret. lib. 1. 61.
Funerea ueste tegere corpus. Ouid. 3. Fast. 43.
Vili ueste tegi. Ouid. epist. 21. 16.
Tincta uestis rubro cocco. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 21.
Bibulas uestes trahit unda. Valer. 1. Argon. 59.
Variata figuris uestis. Catul. Argon. 59. 10.
Niuea uelatus corpora ueste. Ouid. 10. Metam. 86.
Pura cum ueste uenire. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 3.
Virgatæ uestes auro. Silius lib. 4. 31.
Vestis, pro Pilo & lanugine, seu prima barba. Lucret. lib. 5. 135. Nec minus incerto dentes cadere imperat ætas Tempore, & impubem molli pubescere ueste.
Serpentis uestis, Leberis. Lucret. lib. 4. 12.
Vieta uestis aranei. Lucret. lib. 3. 79.

¶ Vestio, uestis, uestiui, uestitu (σολὸω, ἱματίζω, περιβάλλω, γύμνω, τολίζω) uestire, penult. prod. Vestem induere. Plautus Casin. 2. 4,

Vir te uestiat, tu uirum despolies. Terentius Heautont. 1. 1. 78,

Ancillæ tot me uestiant?

Ali & uestiri ab aliquo. Cic. pro Roscio Amer. 87.
Ex suo corpore contra frigus uestiri. Quintil. lib. 2. cap. 16. 8.
Spolijs ferarum uestire corpus. Luc. lib. 3. 191.
Vestiri pilo. Plin. lib. 9. cap. 13. 1.
Parietes tabulis uestire. Cic. 6. Ver. 108.
Agrum uimeis uestire. Colum. lib. 3. cap. 4. 1.
Colles uestit uitis. Colum. lib. 3. cap. 2. 6.
Sepulchrum uepribus uestire. Cic. 5. Tusc. 9. 1.
Vestire lumine. Cic. 2. de Nat. deor. 165.
Aether uestit campos purpureo lumine. Virg. 6. Aeneid. 128.
Ebor atria uestit. Lucan. lib. 10. 24.
Hortum uestit morus. Plin. epist. 17. lib. 2.
Hyems uestit montem gelu. Claud. de bello Get. 34.
Iuuentas uestit malas lanugine. Lucret. lib. 5. 178.
Seges uestit iter. Claud. 1. de raptu Proser. 38.
Reconditas exquisitasq; sententias mollis & pellucens uestiebat oratio. Cic. de claris Orat. 149.

Digitized by Google

¶ Vestitus, pen. prod. Participium (ἱματισμένος) Propert. lib. 2. eleg. 16. 4.
Candidè uestitus. Vide Candidus.
Malè uestitus. Vide Malus.
Peruenire ad aliquem locum cum hominibus malè uestitis. Cicero in Pisonem, 48.
Mediocriter uestitus. Vide Mediocris.
Citharœdus optimè uestitus. Author ad Heren. lib. 4. 226.
Vestitus ueste. Plaut. Epid. 5. 39. Liu. 8. bel. Maced. 56, Permissu consulis postero die in castra tyrannus uenit, uestitus comitatuq; uix ad priuati modicè locupletis habitum.
Genas uestitus, Barbatus. Senec. Herc. Octæo, 3. 9.
Agri uestiti messibus. Ouid. 4. Fast. 143.
Montes uestiti syluis. Liu. 2. bel. Maced. 47. Cic. 2. de Nat. deorum, 198, Montes uestiti atq; syluestres.
Oculi uestiti membrana: hoc est, operti, muniti, contecti, uelati. Cic. 2. de Nat. deor. 213.
Ripæ uestitæ gramine. Columella lib. 8. cap. 5. 4.
Terra uestita floribus, arboribus, frugibus, &c. Cic. 2. de Nat. deor. 142.
Tori uestiti gramine. Ouid. 1. Fast. 81.
Vuæ uestitæ suis frondibus. Propert. lib. 3. eleg. 13. 7.
¶ Vestitus, huius uestitus, pen. prod. m. g. (ἔνδυμα, στολισμός) Verbale, Vestis ornatus, & ipsa uestis contectio. Plautus Epid. 12. 8,

—quia uestitum atq; ornatum immutabilem.

Cic. 2. de Finib. 110, Pulcherrimo uestitu, & ornatu regali.
Fœditas uestitus. Cic. 12. Philip. 327.
Victus uestitusq; necessarius. Cic. pro Quintio, 28.
Vestitu nimio indulges. Vide Indulgeo.
Nancisci uestitum. Vide Nanciscor.
Asper uestitus. Cic. pro Sestio, 14.
Orationis uestitus. Cic. de clar. Orat. 183.
Montium uestitus densissimi. Cic. 2. de Nat. deor. 240.
Riparum uestitus uiridissimi. Cic. 2. de Nat. deor. 143.
Vestitus pro Vestimentis. Plin. lib. 8. cap. 22. 2, Euanthes tradit, ex gente Antæi cuiusdam sorte electum ad stagnū quoddam regionis eius duci, uestituq; in quercu suspenso tranare, atq; abire in deserta. Et paulo pòst ait, Addit quoq; Fabius eandem recipere uestem.
Vir muliebri indutus uestitu. Cic. Attico, lib. 1. 8. 5.
¶ Vestitor, pen. prod. Vestitoris. Verbale: ut, Vestitores diuinorum simulachrorum, apud Iulium Firmicum, lib. 3. cap. 12. & cap. 14, Deorum Vestitores.
¶ Vestimentum, uestimenti (ἐπίβλημα, ἱματισμός) Idem quod Vestis. Vlpianus De auro & argento legato. l. uestimentum, id est, quod detextum est, etsi desectum non est: id est, si sit consummatum quod in tela est: nondum pertextum uel detextum, contextum appellatur. Quisquis igitur uestem legauerit, neque stamen, neq; substamen legato continebitur. Vestimentorum sunt lanea omnia lineaq; uel serica uel bombycina, quæ induendi, præcingendi, amiciendi, insternendi, iniiciendi, accubādiue causa parata sunt: & quæ his accessionis uice cedunt, quæ sunt insitæ picturæ, clauiq; qui uestibus insuuntur. Vestimenta omnia aut uirilia sunt, aut puerilia, aut muliebria, aut communia, aut familiaria. Virilia sunt quæ ipsius patrisfamiliâs causa parata sunt, ueluti togæ & tunicæ, palliola, uestimenta stragula, amphitapa & saga, & reliqua similia. Puerilia sunt quæ ad nullū alium usum pertinent, nisi ad puerilem: ueluti togæ prætextæ, aliculæ chlamydes, pallia quæ filijs nostris cōparamus. Muliebria sunt quæ matrisfamiliâs causa parata sunt, quibus uir non facilè uti potest sine uituperatione: ueluti stolæ, pallæ, tunicæ, capitia, zonæ, mitræ, quæ magis capitis tegendi, quàm ornandi causa sunt comparata: plagulæ, penulæ. Communia sunt quibus promiscuè utitur mulier cum uiro: ueluti si eiusmodi penula palliumue est, & reliqua huiusmodi, quibus sine reprehensione uel uir uel uxor utatur. Familiaria sunt quæ ad familiam uestiendam parata sunt: sicut saga, tunicæ, penulæ, lintea, uestimenta stragula & cætera similia. Vestis etiam ex pellibus cōstabit. Item pelles caprinæ & agninæ uestis erunt, quum & tunicam, & stragulam pelliceam nonnulli habeant.
Cruor in uestimentis. Author ad Heren. lib. 2. 39.
Aridum uestimentum. Vide Areo.
Affers purpuram Tyriam, in qua tibi inuideo, quòd unis uestimentis tandiu lautus es. Cic. pro Flacco, 55.
Funebre uestimentum. Cic. 2. de Legib. 94.
Pretiosa uestimenta. Horat. 1. epist. 19. 7.
Detrahere nudo uestimenta. Vide Nudus.
Mutare uestimentum. Cic. pro Milone, 20.
¶ Vestiarium, uestiarij (ἱματοφυλάκιον) Locus in quo uestes uel seruantur uel uenduntur. Plinius libro 15. cap. 8. 1, uestiarium etiam cōtra teredines ac noxia animalia, amurca aspergi.
Vestiarij nomine aliquando uestitus intelligitur. Colum. lib. 1. cap. 8. 12, Ne aut in uestiarijs, aut in cæteris præbitis iniuriosè tractentur. Scæuola Iurisconsultus, Quæsitum est an mortua matre conditio apposita defecisse uideatur, & per hoc neq; uestiaria neq; cibaria his debeantur. Respondi secundum ea quæ preponerentur, deberi.
¶ Vestiarius, Adiect. (ἱματικός) ut, Vestiaria arca, In qua uestes reponuntur & conseruantur. Cato cap. 11. 3.
Vestiarius, uestiarij, Qui uestes uendit. Vlpiā. in l. quicunq; §. 2. ff. de institor. action. Sed & eos institores dicendos placuit, quibus uestiarij, uel lintearij dant uestem circunferendam & distrahendam: quos uulgò circuitores appellamus.
¶ Vestispicus, uestispici: & Vestispica, uestispicæ, pen. corr. (ἱματοφύλαξ) Seruus siue ancilla custodiens uestes: quòd frequenti diligentia uestes inspiciant, inquit Nonius cum Varrone de Ling. Lat. Plaut. Trinum. 5. 22.

—ducitur familia tota,
Vestispici unctor, auri custos. Afranius, Noui non inscíam ancillulam uespere uestispicam.

¶ Vestitissimus, Adiectiuum (ἱματισότατος) Quod est optimè uestitum. Colum. lib. 7. cap. 3. 7, Id pecus, quamuis ex omnibus animalibus uestitissimum, frigoris tamen impatientissimum est. De ouibus.
Vesulus] pen. corr. (βέσουλος) mons Liguriæ iuxta Alpes ut notat Seruius. In huius radicibus imis exoritur Padus fluuius ut Pomponius scribit lib. 2. Virg. 10. Aeneid. 142,

—multos Vesulus quem pinifer annos Defendit.

Vesuuius] siue Veseuus & Vesuius per syncopen (βισούϊον) mons prope Neapolim, & pomis & conflagratione insignis. Colum. lib. 10. cap. 14,

Fontibus & Stabiæ celebres, & Vesuia rura. Vide Veseuus.

Vesuuinus, pen. prod. Adiect. (βιοσυϊνός) ut, Apex Vesuuinus. Stat. 3. Sylu. 5. 15.
Incendia Vesuuina. Stat. 5. Sylu. 3. 41.
Veter] ueteris, pen. corr. (παλαιός) Adiect. trium generum, Senex. A' quo Veterior comparatiuū, & Veterrimus. Ennius apud Priscianum,

Quū ueter occubuit Priamus sub Marte Pelasgo. Actius, Veter fatorum terminus sic iusserat.

¶ Veterior, Comparatiuum (παλαιότερος) Plaut. Bacc. 23. 27, Senem illum ego tibi dedo ueteriorem soror,

Lepide

Lepide ut lenitum reddas.

¶ Veterrimus, pen.corr. Superlatiuũ (παλαιότατος) Trebonius ad Ciceronem, Pro nostro ueterrimo, uerißimoq; amore. Cic. 1. de Nat. deor. 59, Vt etiã ueterrimi poetæ qui hæc ne suspicati quidem sint, Stoici fuisse uideantur.

Veterrimus liberorum. Tacit. lib. 5. Hoc est, maior natu.

Veterrimus author. Liu. 2. ab Vrbe, 77.

Veterrimus hostis. Liu. 8. bel. Pun. 204.

Veterrima societas. Liu. 4. ab Vrbe, 41.

Veterrima quæq;, ut ea uina quæ uetustatem ferunt, esse debent suauißima. Cic. de Amicitia, 60.

¶ Veteramentarius sutor, (παλαιωματικὸς ῥάπτης) Suet. Vide Vetus.

Veteranus, ueterator] Vide Vetus.

Veterinus] pen. prod. Adiect. (κτήνεος) Veterina animalia dicuntur ad uecturam idonea, quæ aliquid uehere possunt: quasi uenterina, quòd ad uentrem onus religatum gerant. Plin. lib. 11. cap. 46. 1, Vngulæ ueterino tantum generi renascuntur. Sic lib. 17. cap. 23. 11, Namq; ut ueterina à iugo, & canes à cursu uolutatio iuuat. Lucret. lib. 5. 173,

Et genus omne quod est ueterino semine partum.

¶ Veterinarius, ueterinarij, masc. gen. (κτηνοκόμος) Qui ueterinorum curam gerit, & ueterina ducit: qui apud nos consueuit etiam illa locanda domi nutricare ad quæstum. Colum. lib. 11. cap. 1. 12, Nam & arator reperitur aliquas bonus, & optimus fossor, aut fœni sector, nec minus arborator, & uinitor, tum etiam ueterinarius & probus pastor.

Veterinarius (κτηνίατρος) Medicus ueterinorũ. Colum. lib. 6. cap. 8. 1, Solent etiam fastidia cibo afferre uitiosa incrementa linguæ, quas ranas ueterinarij uocant.

Veterinarius, Adiect. (κτηνικὸς) ut, Veterinaria medicina. Colum. lib. 7. cap. 3. 14.

Veternus] ueterni, m.g. (λήθαργος, νωθρότης) Morbus ex nimio otio perpetuum somnum inducens. Plaut. Menæch. 19. 3,

Num eum ueternus, aut aqua intercus tenet? Veterum etiam dicitur.

Funesto ueterno arcere aliquem Horat. 1. epist. 8. 2.

Veternus, pro Pigritia aliquãdo ponitur. Virgil. 1. Georg. 25,

Nec torpere graui passus sua regna ueterno. Colum. lib. 7. cap. 5. 3, Veterno consenescere.

Veternus ciuitatem occupat. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 6. 9.

Veternus, Nimia dormitio. Plin. lib. 8. cap. 36. 2, Primis diebus bis septenis tam graui somno ursi premuntur, ut ne uulneribus quidem excitari queant. Tunc mirum in modum ueterno pinguescunt.

Veterno pigrior. Mart. lib. 3. 25.

Olidum ueternum. Catullus ad Coloniam, 17. 5.

Situ & ueterno macerare uites dicitur muscus. Columella lib. 4. cap. 26.

¶ Veternosus, pen. prod. Adiectiuum (ληθαργικὸς) Qui graui somno premitur, inquit Festus. Plin. lib. 20. cap. 4. 3, Liuori uerò recenti corticem cum melle: ueternosis autem quàm acerrimos mandere.

Veternosum Eunuchum uocat Terentius in Eunuch. 4. 4. 21,

Quia segnis est & quasi ueternum patitur,
Hic est uetus, uietus, ueternosus senex.

Veternosum, Cato hydropicum appellat, quum inquit, Veternosus quàm plurimum bibit, tam maximè sitit. Festus.

Veternosa curat quæ exedum uocatur. Plin lib. 24. cap 19. 5.

Veto] uetas, uetaui, uetatum, pen. prod. & uetui, uetitum, penul. corr. (κωλύω, παραγγέλλω) uetare, Prohibere, & ne aliquid fiat, imperare. Terentius Phorm. 4. 4. 28,

Aruspex uetuit ante brumam aliquid noui
Negotij incipere. Ibidem, 5 6. 24,

Ait esse uetitum, intrò ad heram accedere. Cic 5. Verr. 151, Vetat te Volcatius tuæ tuorumq; deliciæ, mentionem mancipis facere. Virg. 1. Aeneid. 9, Quippe uetor fatis.

Vetare & prohibere Cæsar 7. bel. Gall. 136.

Vetare & Iubere, contraria Cic. 2. de Legib. 18.

Lex peregrinum uetat in murum ascẽdere. Cic. 2. de Ora. 56.

Eum saluti desperare uetuit. Cic pro Cluentio, 54.

Tu me incognito assentiri uetas. Cic. 4. Acad. 203.

Bella uetare. Virg. 2. Aeneid 17.

Vetor plura loqui. Ouid. 2. Metam. 132.

Vetari aliquid prouerbio. Cic. de Amicit. 71.

Vetare, Obesse. Horat. 1. Serm.

—ridentem dicere uerum
Quid uetat? Hoc est, quid obest quo minus etiã qui ridet, uerum dicere poßit, & serio agere? Vel etiam Quid prohibet? Virg. 10. eclog. 12.

¶ Vetans, Vetantis, Participium (κωλύων) Cic 2. de Legib. 14, Ita principem legem illam & ultimam, mentem esse dicebant, omnia ratione aut cogentis, aut uetantis dei.

Deo uetante agere aliquid. Propert. lib. 4. eleg 1. 18.

¶ Vetitus, pen. corr. Particip. (κεκωλυμένος) Virg 6. Aeneid. 125, Hic thalamum inuasit natæ, uetitosq; hymenæos.

Adulterium uetitum. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 12.

Aequor uetitum. Ouid. 2. Metam. 34.

Alea uetita legibus. Horat. 3. Carm. ode 24. 12.

Amor uetitus. Ouid. 1. de Arte, 57.

Arma uetita. Virgil 9 Aeneid. 109.

Chorum uetitum fames. Ouid. 15. Metam. 28.

Concubitus uetitus. Ouid 10. Metam. 70.

Crimen uetitum. Ouid. 2. Trist. 61.

Libido uetita. Ouid. 9. Metam 116.

Nefas uetitum. Horat. 1. Carm. ode 3. 6.

Probrum uetitum. Ouid. 10. Metam. 138.

¶ Vetitum, uetiti, pen. corr. Substantiuum (κωλυθὲν) quod prohibetur. Ouid 3. Amor. eleg. 4. 4,

Nitimur in uetitum semper, cupimusq; negata. Virgil. 10. Aeneid. 2, Quæ contra uetitum discordia?

Iussa ac uetita. Cic. 2. de Legib. 16

¶ Vetaturus, pen. prod. (κωλύσων) Participium futuri temporis, non Vetiturus. Valla lib. 1.

¶ Vetatio, uetationis (κώλυσις) Verbale, non Vetitio, authore Valla, lib. 1.

Vetones] pen. prod. Populi in Hispania, teste Plin. lib. 25. cap. 8. 5, qui herbam betonicam inuenerunt. Alij Vettones scribunt, alij Vectones. Lucan lib. 4 1,

Vectones leues, profugiq; à gente uetusta,
Gallorum Celtæ miscentes nomen Iberis.

Vetulonium] Βετυλώνιον, seu Vetulonia, Hetruriæ, quam Mæonij tenuerunt, urbium erat caput: de qua Silius libro 8. 96,

Mæoniæq; decus quondam Vetulonia gentis. Hodie Viterbio.

Vetus] ueteris, pen. corr. om. g. (παλαιὸς, ἀρχαῖος, ἔνος) Antiquum & multorum annorum, mensium aut dierum significat, secundum id cui adiectum est. Plaut. Trucul. 6. 46, Vetus est maceria. Idem Amphit. 3. 118,

Veterem atq; antiquam rem nouam ad uos perferam.

Vetus & usitatus Cic. pro Cecinna, 33.

Veteres, senes, & antiqui differunt Vide Antiquus.

Adagiũ uetus: hoc est, iamdiu usurpatum, & à ueteribus etiam dictum. Plaut. Amphit. 15. 40.

Aetas uetus. Horat. de Arte, 13.

Amicum ueterem agnoscit. Virg. 3. Aeneid. 17.

Digitized by Google

Amores ueteres cantare. Ouid. epist. 15. 52.
Auorum ueterum effigies. Virg. 7. Aeneid. 36.
Calceos ueteres uendere. Quint. lib. 6. cap. 4.
Exceptio uetus & usitata. Cic. 1. de Orat. 82.
Fagi ueteres. Virg. 3. eclog. 3.
Fama uetus. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 8.
Hospita uetus. Cic. 4. Verr. 15.
Infamia uetus. Ouid. 2. Metam. 142.
Malorum ueterum memor. Ouid. 13. Metam. 126.
Memoria uetus. Tacit. lib. 5.
Miles exercitatus & uetus. Cic. 2. Tusc. 64.
Veteres nostri, pro Maiores nostri. Plin. lib. 36. cap. 76.
Paterna, magna, uetus, & iusta necessitudo. Cic. Planco in epistolis ad Atticum, lib. 16. 341. 1.
Patientia uetus. Tacit. in uita Agricolæ.
Querela uetus. Virg. 1. Georg. 76.
Senes ueteres. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 10.
Tussis uetus. Col. lib. 6. cap. 10. 1.
Verbum uetus. Terent. Adelph. 5. 3. 17.
Vexator uetus. Cic. pro Sestio, 13.
Virorum ueterum monimenta. Virg. 3. Aeneid. 21.
Credendum est ueteribus & priscis (ut aiunt) uiris. Cic. de Vniuers. 48.
Vetus, ad uituperationem aliquando refertur: pro Carioso, & quasi rancido. Terent. in prologo Heaut. 22,

Tum quòd maleuolus uetus poeta dictitat
Repentè ad studium hunc se applicasse musicum.

Regnandi uetus. Tacit. lib. 5.
¶ Vetulus, pen. corr. (γερόντιον) Adiectiuum diminutiuum. Cicero ad Trebatium, lib. 7. 16. 1, Sero sapiunt. Tu tamen mi uetule non sero, primas illas rabiosulas sat fatuas dedisti. Idem ad Atticum, lib. 13. 284. 1, Se scire aiebat ab eo nuper petitam Cornificiam, Quinti filiam uetulam sanè & multarum nuptiarum.
Arbor uetula. Cic. 5. de Finib. 69.
Cornix uetula. Horat. 4. Carm. ode 13. 5.
Equus uetulus, cui contrarium, Tener. Cic. de Amicitia, 59.
Falernum uetulum. Catull. ad puerum suum, 24. 1.
Gladiator uetulus. Cic. pro Quintio, 15.
Vinum uetulum. Col. lib. 10. 41.
¶ Vetula, uetulæ, pen. cor. Substantiuum f. g. Martial. lib. 4. epigram. 5. ad Fabianum,

Nec potes algente attigere ad uetulas.

Vetulæ edentulæ. Plaut. Mostell. Act. 1. Scena 3. quæ uitia corporis fuco occulũt. Nisi quis malit distinctim sic legere, Vetulæ, edentulæ, &c.
Turpis uetula, hoc est infamis. Iuuenal. Satyr. 6,

—utile porrò
Filiolam turpi producere turpem.

¶ Vetustus, Adiectiuũ (παλαιγόνος, παλαιγενής) Idem quod uetus. Cic. Acilio, lib. 13. 37. 1, Cum Demetrio Mega mihi uetustum hospitium est. Idem, Ratio uetustum hospitium est, Idem, Ratio uetustæ disciplinæ. Idem de claris Oratoribus, 41, Sed multo tamẽ uetustior, et horridior ille quàm Scipio.
Amicitia uetusta puer puero iunctus. Ouid. 4. de Põto, eleg. 3. 3.
Gens uetusta. Virg. 9. Aeneid. 59.
Lucus uetustus. Ouid. 8. Metam. 150.
Mos uetustus. Ouid. 2. Fast. 61.
Spatio uetusto ætatis fessa domus. Lucret. lib. 3. 156.
Templum uetustum. Virg. 2. Aeneid. 155.
Vetustissimus in poetica arte. Plin. lib. 25. cap. 2. 8.
Vetustissimum quenq; militum nomine uocans. Tacit. lib. 17.
Vetustissimus liberorum. Tacit. lib. 2. Hoc est, maximum natu.
¶ Vetustè, Aduerbium (παλαιῶς) uetustius, uetustissimè. Plinius lib. 27. cap. 7. 4, Vetustissimè in usu est hoc etiam diutissimè conseruatum, adhuc in usu est.
¶ Vetustas, uetustatis, pẽ. prod. (παλαιότης) Plin. lib. 11. cap. 35. 2, Nix uetustate rubescit.
Ad uetustatem. Vide Ad præpositionem.
Vetustas rerum, uel authorum. Liu. 1. ab Vrbe, 90.
Iudicium uetustatis. Quintilianus lib. 1. cap. 5. 45.
Historia nuntia uetustatis. Cic. 2. de Oratore, 20.
Vetustatis exempla oratori nota esse debent. Cic. 1. de Or. 100.
Vetustas possessionis. Cic. 2. de lege Agrar. 61.
Municipium uetustate antiquissimum. Cic. 3. Philip. 134.
Vetustas & consuetudo. Cic. Bruto, lib. 11. 16. 3.
Magna est uis uetustatis & consuetudinis. Cic. de Amicit. 60.
Alta uetustas. Silius lib. 1. 6.
Annosa uetustas. Ouid. 5. Trist. eleg. 2. 3.
Anteacta uetustas. Lucret. lib. 3. 198.
Arcana mundi uetustas. Stat. 4. Theb. 7.
Deserta uetustas. Horat. 2. epist. 2. 24.
Edax uetustas. Ouid. 15. Metam. 175.
Exacta uetustas. Claud. 1. in Eutrop. 58.
Inuidiosa uetustas. Ouid. 15. Metam. 47.
Longinqua æui uetustas. Virg. 3. Aeneid. 83.
Nimia uetustas. Cic. de claris Orat. 159.
Obsoleta uetustas. Quint. lib. 4. cap. 1. 41.
Spatiosa uetustas. Ouid. 15. Metam. 125.
Tabida uetustas. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 19.
Tarda uetustas. Ouid. 12. Metam. 37.
Vitiosa uetustas. Claud. de phœnice, 3. 7.
Vetustate abijt memoria. Liuius 2. ab Vrbe, 15.
Acceptum ab omni uetustate. Vide Ab.
Adepta uetustatem. Vide Adipiscor.
Adiuta impulsu uentorum uetustas. Vide Adiuuo.
Capere uetustatem. Vide Capio.
Coacescit ætas uetustate. Cic. de Senect. 60.
Delet uetustas famam operis. Ouid. 1. Metam. 90.
Euanescit uetustate uinum. Cic. 2. de Diuin. 175.
Exolescere uetustate. Quint. lib. 1. cap. 6. 7.
Extrusa uetustas nouitate. Lucret. lib. 3. 196.
Exuitur uetusta anguibus. Ouid. 3. de Arte, 16.
Facit peritiores uetustas. Cic. pro Domo sua, 90.
Fallunt uetustatem uites aliquæ. Plin. lib. 14. cap. 2. 6.
Interdum enim uetustas ulcus occupat, inducitúrque ei callus, &c. Celsus lib. 5. cap. 26.
Induere uetustatem. Vide Induo.
Scripta ferunt uetustatem. Ouid. 5. Trist. eleg. 10. 2.
Probatus uetustate. Author ad Heren. lib. 4. 140.
Res ab nostra memoria propter uetustatem remotæ. Cicero 1. de Inuent. 1.
Ex uetustate sumere uerba. Quint. lib. 10. cap. 1.
¶ Vetero, ueteras, pen. cor. (παλαιόω) ueterare, Vetus fieri. Celsus lib. 3. cap. 12, In his autem febribus quæ ueterauerunt, utilis fames non est.
¶ Vetustesco, uetustescis (παλαιοῦμαι) uetustescere, Idem. Colum. lib. 1. cap. 7. 13, Apothecæ rectè superponentur his locis, unde plerunq; fumus earum exoritur, quoniam uina celerius uetustescunt, quæ fumi quodam tenore præcocem maturitatem trahunt.
¶ Veterasco, ueterascis (παλαιόομαι) ueterascere, Idem Columl. lib. 2. cap. 15. 2, Aptior est tamen furculis hominis urina, quam sex mensibus passus fueris ueterascere, si uitibus aut pomorum arboribus adhibeas.
¶ Veterator, pen. prod. ueteratoris (πανοῦργος, παλίμβολος, παλίμπρατος, πλάνος) Authore Donato, est homo astutia uetus, & in omni re callidus: à multarum (inquit Festus) rerum

Digitized by Google

rerum gerendarum uetustate. Terent. Heaut. 5.1.16.

—idem istbuc mibi

Venit in mentē. c. ueterator. Veterator igitur, qui diuturna ac multiplici & sæpe commutata seruitute astutus & uafer euasit, ut ait Budæus.

Veterator & Nouitius, contraria. Vlpian. in l. præcipiunt. ff. de ædilitio edicto, Præcipiunt ædiles, ne ueterator pro nouitio ueneat.

Veterator, & ad liberos homines transfertur. Cic. 2. de Finib. 86, Acutum, uersutum, ueteratorē, facilè ut excogitet quomodo occultè sine teste, sine ullo conscio fallat. Idem de claris Orat. 92, Eius æqualis P. Cethegus, &c. In causis publicis nihil, in priuatis satis ueterator uidebatur. Hæc Budæus. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 15. 4, Veterator magnus.

Veterator aduocatus dici hodie potest, qui diu ac multum in foro uersatus, omnes litium trahendarum anfractus, omnes ambagiosas fugitandi ludificationes, omnes prehensiones, nexusq; lubrici litium certaminis tenet, qui in ancipiti forensium salebrarum Marte, bellissimè insidias disponere, atque etiam prouidere nouit: sed is propriè, ut uno uerbo absolutam, qui eam se artem scire atq; exercere profitetur, qua arte causa inferior, superior euadere, uel reclamante æquo bonoq; posit. Budæus.

¶ Veteratorius, Adiect. (πανοῦργικός) Subdolum, & impostorium. Cic. de clar. Orat. 128, de C. Macro oratore loquens, At in inueniendis componendisq; rebus mira accuratio, ut non facilè in ullo diligentiorem maioremq; cognouerim, sed eam ut citiùs ueteratoriam quàm oratoriam diceres.

Veteratoria, & perspicua dicere opponuntur. Cic. 3. Verr. 100.

¶ Veteratoriè, Adverb. (πανούργικως) Cic. in Orat. 53, Ille enim summissus, quòd acutè & ueteratoriè dicit, sapiēs iam.

Veteraria, uidetur Seneca uocare apothecas frugum ueterum, epist. 115, Aspice ueteraria nostra, & plena multorum seculorū uindemijs horrea. Alij legūt uētaria, sed nullo sensu.

¶ Veteranus, pen. prod. Adiect. Idem quod Vetus.

Veteranus hostis. Liu. 1. bel. Pun. 57.

Veteranum pecus. Colum. lib. 6. cap. 2. 7.

Veterana uitis. Colum. lib. 3. cap. 15. 3.

Veterana mancipia à nouitijs distinguuntur: Veterana enim, quæ anno continuo in urbe seruierunt. Nouitia intelliguntur quæ anno nondum seruierunt. Hæc Martianus de publicanis & uectigalibus.

Veterani milites sunt qui per uiginti annos in legatiōe uel uexillatione militauerunt, teste Budæo. Cic. ad Atticum, lib. 14. 303. 2, Vides tamen tyranni satellites in imperijs, uides eiusdē exercitus, uides in latere ueteranos. Idem 2. Tuscul. 69, Ergo hæc ueteranus miles facere poterit, doctus uir, sapiens facere non poterit?

Comparare firmissimum exercitum inuicto genere ueteranorum militum. Cic. 3. Philip. 125.

Incitare ueteranos ad aliquid. Cic. 1. Philip. 4.

¶ Veteramentarius sutor, Qui ueteres calceos reficit. Suet. de Vitell. cap. 2.

Vexillum] uexilli (στρατήγιον, σημεῖον) quasi paruum uelum, ut ait Seruius, Signum quo in exercitu, aut classe imperatores utuntur. Cæsar 2. bel. Gall. 301, Vexillum proponendum, quod erat insigne, quum ad arma concurri oporteret. Cicero tamen in libro de Orat. 69. docet uelum à uexillo factum, ut à paxillo palus, à taxillo talus.

Nauale uexillum. Claud. 1. Paneg. 35.

Conuellere uexilla. Tacit. lib. 1.

Sub uexillo mitti. Cæsar 6. bell. Gal. 135.

Vexillum continebat homines centum octoginta sex, teste Liuio lib. 8. ab Vrbe, 39. Vide Triarij.

Fortunæ uexilla submittere. Stat. 4. Sylu. 2. 9.

¶ Vexillarius, uexillarij, m. g. (σημειοφόρος) Antesignanus. Liuius 8. ad Vrbe. 37, Ordo sexagenos milites, duos centuriones, uexillarium unum habebat.

¶ Vexillatio, uexillationis (ἴλη) Vegetius lib. 2. cap. 1, Equitum alæ dicuntur ab eo quòd ad similitudinem alarum ab utraq; parte protegant acies: quæ nunc uexillationes uocantur à uelo, quia uelis, hoc est, flammulis utuntur. Sueton. in Galba, cap. 20, Excepta Germanicorum uexillatione.

Vexo] uexas (κακόω, ὀχλέω, τρύχω, τρυχόω, σινόω, πιέζω, ἀθίζω, πιεζωθέω) uexare, A' Veho, uehis: Nunc huc nunc illuc uehementer agitare. Gellius lib. 2. cap. 6, Qui fertur et raptatur, atq; huc atq; illuc distrabitur, is uexari propriè dicitur. Cato ex oratione quam de Achæis scripsit, Quumq; Hannibal terram Italiam laceraret atq; uexaret. Vexatam Italiam dixit Cato ab Hannibale, quando nullum calamitatis aut sæuitiæ genus reperiri queat, quod eo tempore Italia non perpessa sit. Hactenus Gellius. Cicero in Verrem, 2:8, Quam iste per triennium ita uexauit ac perdidit, ut ea restitui in antiquum statum nullo modo posit. De Sicilia loquitur. In quem locum Asconius, Nimirum uexauit, ingentis calamitatis usum significat. Nam & ipse supra sic ait, Populatæ, uexatæ, funditùs euersæ prouinciæ. Virgil. 6. eclog. 16,

Candida succinctam latrantibus inguina monstris
Dulichias uexasse rates. Hactenus Asconius.

Diripere & uexare. Cic. 3. Verr. 38.

Populari & uexare. Cic. 5. Verr. 103. Prouincia populata atque uexata.

Vexare ac spoliare. Cic. pro Fonteio, 17.

Vastare & uexare. Cic. 1. in Catil. 21.

Violare & uexare diuina & humana. Cicero pro Sestio, 1, Qui omnia diuina & humana uiolarint, uexarint, perturbarint, euerterint.

Agros uexare. Cæsar 4. bel. Gall. 523.

Annonam attentare & uexare uel maximè dardanarij solent. Vlpian. in l. 6. ff. de extraord. criminib.

Contumelijs et probris uexare aliquem. Cic. pro Quintio, 65. Et pro Flacco, 38.

Calor uexat fessa corpora. Tibull. lib. 4. eleg. 11. 1.

Fortunas alterius uexare. Cic. pro Rosc. Amer. 84.

Insomnia me uexant. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 6.

Mœnia uexantur malis. Catul. Argon. 59. 16.

Ventus uexat montes flabris. Lucret. lib. 1. 55.

Pestilentia uexari. Colum. lib. 7. cap. 7. 1.

Pœna suorum scelerum uexari. Cic. pro Domo sua, 2.

Pudorem uexare. Lucret. lib. 3. 17.

Querelis ingratis uitam uexare. Lucret. lib. 6. 4.

Solicitudo uexat impios. Cic. 1. de Legib. 58.

Verbis uexare aliquem. Lucret. lib. 5. 33.

Vitia uexare nos dicuntur, quia animum iactant, distorquent, agitant, infestant. Salust. in Catil. At me quum ab reliquis malis moribus dissentirem, nihilominus honoris cupido eadem quæ cæteros, famā atq; inuidia uexabant.

Quin & uitia ipsa uexant mores, ut est apud eundem Salustium in eodem opere.

Vrbem trepidam uexat legionibus. Claud. 3. Paneg. 44.

Vxorem alterius uexare. Cic. pro Domo sua, 47, Quid enim uos uxor mea misera uiolarat quam uexauistis, raptauistis, omni crudelitate lacerauistis?

¶ Vexatus, pen. prod. (κακωθείς) Participium: ut, Iure uexatus Cic. 3. Philip. 140, Tyberium Canutium, à quo erat honestissimis contentionibus & sæpe & iure uexatus, &c.

Bello audacis populi uexatus. Virg. 4. Aeneid. 123.

Digitized by Google

Febre uexatus. Plin. epist. 234, Atq; etiam febriculis uexatum.
Comæ uexatæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 5.
Vexata domus uetustate, apud Plinium epistola 116. lib. 6.
Vexata uindemia nimbis continuis. Mart. lib. 1. 52.
Vita uexata permulta particula. Propert. lib. 2. eleg. 29. 3.
Vnda uexata ingenti Noto. Senec. Herc. fur. 12. 8.

¶ Vexatio, uexationis (κάκωσις) Cicero 4. Tusculanar. 29, Afflictatio, ægritudo cum uexatione corporis. Idem 5. Verr. 6, Is in te non expilatione Asiæ, uexatione Pamphiliæ, squalore & lachrymis Siciliæ concitetur? Liuius 8. bell. Macedon. 261, Per uexationem & contumelias L. Scipionis petituros inimicos.

Impunita & libera uexatio. Cic. 1. Catil. 43.
Virginum uexatio. Cic. 4. in Catil. 84.

¶ Vexator, pen. prod. uexatoris (κακωτής) Cic. 6. Verr. 71, Neq; solum spoliata illa patiere, sed etiam eorum spoliatorem, uexatoremq; defendes? Idem de Arusp. resp. 44, Tam crudelis mei, tam sceleratus Reip. uexator esse potuisset?

Veteres uexatores ætatulæ suæ. Cic. pro Sestio, 13.
Direptor & uexator urbis. Cic. 3. Philip. 143.

V F

Vfens] Vfentis (οὔφενς) Fluuius qui labitur per Pontinas paludes, qui etiam Aufentum à quibusdam dicitur. Plin. lib. 3. cap. 5. Virg. 7. Aen. 161,

—gelidumq; per imas
Quærit iter ualles, atq; in mare uoluitur Vfens.

¶ Vfentinus, pen. prod. Adiectiuum (οὐφεντινός) ut, Vfentina tribus. Liu. 9. ab Vrbe, 108.

V I

Via] uiæ (ὁδὸς, οἶμος, ἀγυιά, κέλευθος) Dimidius actus quo potest ire uehiculum. Via (inquit Paulus) constitui uel latior octo pedibus, uel angustior potest, ut tamen eam latitudinem habeat, qua uehiculum ire potest: alioqui iter sit, non uia.

Via, abusiuè pro omni loco per quem habere iter omnib. licet. Plin. Quum de uia uocassem. Terent. Eunuch. 3. 2. 41,

—haud conuenit
Vnà ire amica cũ imperatorẽ in uia. Hor. 1. Ser. Sat. 9. 1,
Ibam fortè uia sacra, sicut meus est mos.

Angusta uiarum. Virg. 2. Aen. 67.
Angusta & lubrica uiarum. Tacit. lib. 19.
Flexus uiarum. Lucret. lib. 3. 119.
Ignarus uiæ. Virg. 1. Georg. 8.
Impatiens uiæ. Ouid. 6. Metam. 64.
Insidiator uiæ. Vide Insidiæ.
Meta longarum uiarum. Virg. 3. Aen. 143.
Opaca uiarum. Virg. 6. Aen. 127.
Spatium uiæ. Ouid. 8. Metam. 161.
Strata uiarum. Virg. 1. Aen. 86.
Strata uiarum detrita pedibus uolgi. Lucret. lib. 1. 64.
Viæ urbis. Cicer. 6. Verr. 106, Cæteraq; urbis partes una lata uia perpetua, multisq; transuersis diuisæ, priuatis ædificijs continentur.
Tres uiæ. Cic. 12. Philipp. 334.
Appia uia imbuta sanguine latronis. Vide Imbuo.
Caupo de uia Latina. Cic. pro Cluent. 131.
Inter uias. Vide Inter præpositionem.
Viæ trium sunt generum. Vlpianus, Ne quid in loco publico. §. si quis, Viarum quædam publicæ sunt, quædam priuatæ, quædam uicinales. De quibus uide ordine alphabetico.
Mars tuta uia. Ouid. 11. Metam. 150.
Viæ ab intestinis ad iecur ductæ ac directæ. Cic. 2. de Nat. deor. 206. Ouid. 2. Metam. 166,

Sic lethalis hyems paulatim in pectora uenit,
Vitalesq; uias, & respiramina clausit.

Vocis uia. Ouid. 6. Metam. 71.
Tenuata uia uocis. Ouid. 14. Metam. 100.
Via, Ipse eundi actus. Cic. 1. Philipp. 8, Quum de uia languerẽ, & mihimet displicerem. Ouid. 2. Metam. 108.
Potest enim quidquam esse absurdius, quàm quo minus uiæ restat, eo plus uiatici quærere? Cic. de Senect. 61.
Via aliquorum dierum. Cic. 5. Verr. 166.
Via, per translationem, pro ratione & modo aliquid faciendi.
Tradere uiam litigandi. Cic. 1. de Legib. 26.
Si qua uia est. Virg. 6. Aen. 39,

Este duces, ô si qua uia est. Id est, Si est ratio, Si quoquomodo fieri posit. Ibidem, 74.
Aut tu, si qua uia est, si quam tibi diua creatrix
Ostendit, &c.

Via ac ratio. Cic. 2. Verr. 29.
Via & arte dicere. Cic. de clar. Orat. 22.
Accedundi uia. Terent. Heaut. 3. 3. 22.
Dicendi uia. Quint. lib. 4. cap. 5. 2.
Morum uia. Stat. 3. Syl. 3. 41.
Via ad. Cic. 2. Offic. 60, Præclarè Socrates hanc uiam ad gloriam proximam, & quasi compendiariam dicebat esse, si quis id ageret, ut qualis haberi uellet, talis esset.
Via uti. Cic. ad Attic. lib. 2. 34. 4.
Aequoreæ uiæ. Ouid. epist. 18. 33.
Aestuosa & puluerulenta. Cic. ad Att. lib. 5. 101. 1.
Alta ruptis collibus. Senec. Hipp. 10. 14. Vide Altus.
Anceps. Ouid. 14. Metam. 88. Vide Anceps.
Aperta, simplex & directa. Cic. 1. de Finib. 88.
Arctæ uiæ. Stat. 9. Theb. 88.
Ardua. Ouid. 2. Metam. 13. Vide Arduus.
Assueta. Ouid. epist. 18. 8.
Audax. Ouid. 2. de Arte, 5. de Dædalo.
Breuis. Virg. eclog. 9. 4.
Breuior, & multò lucidior uia, subaudi docendi. Quint. lib. 3. cap. 11. 15.
Cæca uia. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 4.
Celebris uia. Vide Celebris.
Certa uia. Cic. 11. Philipp.
Decliuis. Ouid. 7. Metam. 82.
Deterrima. Cic. ad Att. lib. 9. 180. 7.
Difficilis uia cliuis. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 2.
Facilis. Virg. 1. Georg. 25.
Facilior & apertior. Quint. lib. 3. cap. 6. 59.
Illustris & lata. Vide Illustris.
Implicitæ uiæ errore. Lucan. lib. 8. 1.
Inepta. Vide Ineptus.
Inexplicabiles uiæ continuis imbribus. Vide Inexplicabilis.
Inoffensa. Vide Inoffensus.
Inuia. Virg. 3. Aeneid. 77.
Irremeabiles. Senec. Herc. fur. 7. 5.
Latebrosa. Vide Lateo.
Liquidæ uiæ, Viæ in aquis. Lucret. lib. 1. 76.
Longa. Vide Longus.
Lubrica uia plagæ. Stat. 2. Sylu. 1. 1.
Militaris. Cic. 12. Philipp. 337. Vide Miles.
Obsessio militaris uiæ. Cic. in Pisonem, 31.
Mollis. Senec. Herc. fur. 6. 21.
Mollior & magis trita. Quint. lib. 1. cap. 6. 14.
Mollissima. Vide Mollis.
Patentior. Vide Patens, in Pateo.
Præcipites uiæ. Ouid. 2. Metam. 42.
Prima. Plaut. Mil. 5. 98,

—dummodo nunc prima uia
Inducamus, uera ut esse credat, quæ mentibimur. Barbari dicunt

Digitized by Google

dicunt Primo ictu, Hoc est, statim, primo ipso congressu.
Priuatæ uiæ, sunt quas agrarias quidam dicunt. Dupliciter autem accipi possunt: uel eæ quæ sunt in agris, quibus imposita est seruitus, ita ut ad agrum alterius ducant. Vel eæ quæ ad agros ducũt: per quas omnibus commeare liceat: in quas exitur de uia Consulari: & sic post illam excipit uia, uel iter, uel actus ad uillam ducens.
Prona. Ouid. epist. 17.25.
Publicas uias dicimus, quas Græci βασιλικὰς, nostri Pretorias, alij Consulares uias appellant.
Sera nunquam est uia ad bonos mores. Senec. Agamem. 4.4.
Simplex uia mortis. Virg. 3. Georg. 97,
Nec uia mortis erat simplex, sed ubi ignea uenis
Omnibus acta sitis, miseros adduxerat artus. Vbi Seruius, Nec moriebantur ex usu, id est, secũdum naturalem ordinem, non tantum fuga animæ, sed etiam corporis resolutione. Est autem Salustij qui ait, Ne simplici quidem morte moriebantur.
Subita. Ouid. epist. 16.32.
Sublimis. Ouid. 1. Metam. 34.
Tecta uia. Lucan. lib. 4.19.
Tremenda. Claud. de bello Getico, 69.
Trita. Cic. de clar. Orat. 154.
Trita humano pede. Tibull. lib. 4. eleg. 12.2.
Tuta frequensq;. Ouid. 1. de Arte, 118.
Vda. Lucan. lib. 3.17.
Velatæ uiæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 12.3.
Vicinales sunt uiæ quæ in uicis sunt, uel quæ in uicos ducunt. Has quoq; publicas esse quidam dicunt. Paulus de locis & itineribus publicis L. uiæ uicinales quæ ex agris priuatorum collatis factæ sunt, quarum memoria non extat, publicarum uiarum numero sunt. Sed inter eas & cæteras uias militares hoc interest, quòd uiæ militares, exitum ad mare, aut in urbem, aut in flumina publica, aut ad aliam uiam militarem habent.
Vulgaris. Quintil. in Procem. lib. 1.3.
Accelerare uiam. Vide Accelero.
Accipere uiam. Quintil. lib. 5. cap. 14.24.
Adiuuare temeraria uia. Vide Adiuuo.
Affectare uiam. Vide Affecto.
Affectare uiam Olympo. Virg. 4. Georg. 113.
Aggredi alia uia. Terent. And. 4.1.46.
Occultas uias agere. Virg. 3. Aeneid. 140.
Errore uiæ actus. Virg. 7. Aeneid. 40.
Perennes agitare uias. Senec. Hippol. 9.2.
Ambulare per uias tutas. Ouid. 1. Fast. 25.
Anticipare uiam. Stat. 6. Thebaid. 89.
Aperit uiam uis. Virg. 10. Aeneid. 173.
Aperire uiam alicui. Virg. 11. Aeneid. 177.
Patulas uias aperire. Silius lib. 16.86.
Calcanda omnibus uia lethi. Horat. 1. Carm. ode 28.4.
Capere uiam animo. Vide Capio.
Carpere uiam. Virgil. 3. Georg. 70.
Celerare uiam. Virg. 5. Aeneid. 122.
Clamare de uia. Vide Clamo. Claudere uias. Vide Claudo.
Incendia obiecta claudunt uias. Stat. 2. Thebaid. 2.
Commeare uiam scrupulosam. Vide Commeo.
Committere se uiæ. Vide paulò post, Dare se in uiam.
Commonstrare uiam. Vide Commonstro.
Commutare uiam, retroq; reuerti. Lucret. lib. 1.26.
Concinnare uiam. Vide Concinnus.
Conficere uiam. Cic. de Senect. 6.
Consternere uiam frumento. Vide Consterno.
Construere uias. Lucan. lib. 2.133.
Corripere uiam, Accelerare. Virgil. 1. Aeneid. 85. Vide Corripio.
Indociles uias currit lympha, Id est, uias quas nemo illi monstrauit. Propert. lib. 1. eleg. 2.3.
Decedere de uia. Cic. pro Cælio, 29. Vide Decedo.
Declinare se extra uiam. Vide Declino.
Declinare de uia ad dextrã. Cic. 5. de Finib. 9. Vide Declino.
Regione uiæ declinare. Lucret. lib. 2.50.
Decudere in uiam. Cic. 1. de Legib. 60. Vide Deduco.
Deducere de uia. Vide Deduco.
Deerrantes uia equi. Senec. Hippol. 10.1.6.
Demonstrare rectam uiam. Quintil. lib. 2. cap. 6.2.
Depelli recta uia. Quintil. lib. 2. cap. 17.18.
Deserere uiam uirtutis. Horat. 3. Carm. ode 24.9.
Deterit pedes uia longa. Tibull. lib. 1. eleg. 9.4.
Detorquere uiam ad amnem. Valer. 5. Argon. 80.
Dare uiam alicui per fundum suum. Cic. pro Cecinna.
Dare uiam, per translationem. Virg. 11. Aeneid. 26,
Et te, si qua uiam dederit fortuna, Latino
Iungemus regi. Id est, Si uoluntatem nostram fortuna committetur. Seruius.
Dat aura uiam. Ouid. epist. 7.34.
Dare uiam ad scientiam. Cic. 2. de Diuin. 153.
In uiam dare se uel Committere se uiæ. Cic. Terent. lib. 14.12. 2. Idem lib. 16.6.1.
Ducit uia. Virgil. eclog. 9.1.
Tristis uia ducit ad Manes. Senec. Here. fur. 19.2.
Ire uiam. Virgil. 3. Georg. 16.
Ire atq; redire uiam. Virgil. 6. Aeneid. 25.
Longam uiam ire. Virg. 4. Aeneid. 94.
Fallaces uias ire, Non tutas. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.2.
Fœlici uia ire. Ouid. 1. Fast. 87.
Negata uia ire. Horat. 3. Carm. ode 2.5.
Via qua itur. Cic. 6. Virg. 86.
Errare uia. Virgil. 2. Aeneid. 148.
Tota uia errare, Prouerbium in eos qui uehementer aberrant. Terent. Eunuch. 2.2.14,
Quid tu his rebus credis fieri? tota erras uia. Translatum à uiatoribus, qui nonnunquam ita solent aberrare à uia, ut non sine dispendio quidem, tamen quò tendebãt perueniant: nonnunquam sic aberrant, ut longè diuertant, & in diuersum tendant. Erasmus.
Euadere uiam. Virgil. 2. Aeneid. 245.
Exigere uiam dicuntur magistratus, quum uiciniam cogunt munire quàm diligentissimè sumptu facto. Asconius in Prætura urbana, in fine.
Viam facere, Est locum, ubi non erat uia, aperire. Vide Facio.
Tellus icta fecit uiam in Tartara. Ouid. 5. Metam. 8.
Facere uiam ruina. Lucan. lib. 1.30.
Facere sibi uiam. Quintil. lib. 5. cap. 14.24.
Fallit uia euntes. Virgil. 9. Aeneid. 49.
Fert uia. Virgil. 6. Aeneid. 59.
Findere uias pectore, dicuntur natantes. Ouid. epist. 18.42.
Findit se uia in ambas partes. Virgil. 6. Aeneid. 108.
Fit uia ui, rumpunt aditus, &c. Virgil. 2. Aeneid. 99.
Flectere uiam uelis. Virgil. 5. Aeneid. 6.
Gratulari uiam alicui. Cic. 2. Phil. 73.
Habere docendi uiam. Cic. in Bruto.
Ignorare uiam gloriæ. Cic. Quod si ita putas, totam ignoras uiam gloriæ.
Illuminare uias igni. Stat. 12. Thebaid. 55.
Innumeras uias errore implet Dædalus. Ouid. 8. Metam. 48. de Labyrintho.

Incedere

Digitized by Google

Incedere uia & per uias. Vide Incedo.
Inchoare uiam, Præire. Stat. 10. Thebaid. 72.
Includere uiam. Vide Includo.
Indagare uiam inusitatam. Cic. in Orat. 6.
Inducere uiam. Vide Induco.
Inire uiam, redire uiam. Cic. pro Murena, 23. Vide Ineo, inis.
Ingressus uiam hac. Stat. 4. Sylu. 4. 1.
Ingredi uulgarem uiam. Quint. in Procem. lib. 1. 3.
Sceleris uiam ingredi. Luc. lib. 1. 17.
Ingredi uiam uiuendi. Vide Ingredior.
Insistere uiam agendi aliquid. Virg. 3. Georg. 33.
Insistere uijs. Vide Insisto.
Instaurare uias. Stat. 5. Thebaid. 2.
Rectam instas uiam. Vide Insto.
Intercludere uias omnes seditionum. Vide Intercludo.
Inuadere uiam. Vide Inuado.
Inuasit uias phaselus in æquore. Stat. 5. Sylu. 1. 49.
Inuenire uiam, Exitum reperire. Virg. 3. Aeneid. 79.
Languere è uia. Vide Languor.
Laxauit uiam bellis. Claud. 2. in Ruffinum, 5.
Leuare uiam sermone. Vide Leuis.
Mittere è uia. Vide Mitto.
Moliri uiam. Vide Molior.
Moliri uias uetitas. Silius lib. 4. 160.
Monstrare uiam. Cic. 3. Offic. 71.
Monstrare uiam paruo tramite. Lucret. lib. 6. 6.
Vitæ uia monstrata est per carmina. Horat. de Arte, 82.
Iter uiæ propositum morari. Ouid. epist. 15. 24.
Munire uiam. Cic. pro Murena, 45. Vide Munio.
Munire diuersas uias. Quintil. lib. 3. cap. 1. 5, Diuersas tamen uias munierunt.
Mutant uias tempestas, & humor cæli. Virg. 1. Georg. 84.
Noui uiam. Vide Nosco.
Noscere uias pecuniæ. Cic. ad Quin. fratrem, Omnes uias pecuniæ norunt, & omnia pecuniæ causa faciunt.
Obfirmare uiam. Vide Obfirmo.
Obliquare uias in deuia campi. Stat. 6. Thebaid. 91.
Obsepire uiam. Cic. pro Murena, 45.
Obsessa uia. Vide Obsideo.
Pandere uiam. Vide Pando.
Panditur uia salutis. Virg. 6. Aeneid. 20.
Patuit uia in cælum. Senec. Medea, 12. 29.
Patefacta uia. Senec. Herc. fur. 1. 11.
Patefacere uiam auaritiæ. Cic. 5. Verr. 188.
Patefacere uiam ad opes. Cicero 5. Philipp. 199. Vide Patefacio.
Pergere uiam. Cic. pro Plancio, 79.
Persequi uias. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 17.
Præbere uiam alicui. Ouid. 11. Metam. 104.
Præcipitare uiam. Ouid. 3. Metam. 46.
Præstare alicui faciliorem uiam. Quint. lib. 7. cap. 2. 23.
Procedere uiam. Cic. ad Atticum, lib. 6. 16. 1.
Recta uia proficisci. Cic. Quin. fratr. lib. 3. 17. 5.
Progredi uiam. Cic. 1. de Diuin. 52.
Purgare uiam, refectionis portio est. Purgare autem propriè dicitur, Ad libramentum propriũ redigere, sublato eo quod super est. Vlpianus.
Quærere uiam uitæ, Rationem rectè uiuendi. Lucret. lib. 2. 2.
Rapere uiam aliquò, Currere. Silius lib. 8. 36.
Redire in uiam, per translationem. Cic. 12. Philipp. 322. Vide Redeo.
Reduci alio flexu ad rectam uiam. Quint. lib. 2. cap. 17. 18.
Reficere uiam dicitur, & qui aperit, & qui purgat, & omnes omnino qui in pristinum statum reducunt. Vlpianus de Via publica, l. prope ait.
Scindere uiam. Virg. 10. Aeneid. 153.
Secare uiam. Virg. 6. Aeneid. 180.
Compita secta in ternas uias. Ouid. 1. Fast. 29.
Sequi uiam aliquam in re aliqua. Cic. 4. in Catil. 80.
Strauit uiam per mare Xerxes. Lucret. lib. 3. 209.
Trahere uias medendi. Celsus in Præfatione lib. 1.
In uia esse. Cic. Tironi, lib. 16. 2. 2.
Saltu uiam superare. Virg. 3. Georg. 29.
Via per Macedoniam est. Cic. de Prouinc. Consul. 3.
Tendere uias in deuia campi. Stat. 6. Thebaid. 91.
Directis uijs tendere. Lucret. lib. 4. 223.
Tenere uias omnes amoris. Plaut. Trin. 10. 41.
Tentare uiam. Virg. 3. Aeneid. 104.
Illicitas tentare uias. Valer. 1. Argon. 41.
Tentanda uia est. Virg. 3. Georg. 2.
Terere uiam. Ouid. 1. de Arte, 11.
Tradere uiam quandam & rationem. Quint. lib. 5. cap. 1. 6.
Tradere uiam optimarum artium alicui. Cic. 2. de Diuin. 1.
Claustra uiarum transit uox. Luc. lib. 4. 124.
Veloci uia tradere. Senec. Medea, 4. 3.
Venire uiam. Cic. 2. Phil. 73.
Vorare uiam. Catul. ad libellum, 33. 2.
Vti uia. Cic. Att. lib. 2. 34. 4.
Via peruolgata, Consuetudo. Terent. Heaut. 1. 1. 49.

¶ Vians, huius uiantis, Adiectiuum. Solinus cap. 42. Latrones puteos arenis operiebant, ut temporaria fraude subductis aquis in fame & siti iter submoueret accessus uiantium.

¶ Viator, pen. prod. uiatoris (ὁδίτης, ὁδιπόρος) Qui iter facit. Cic. de Fato, 51, Hoc enim modo uiator quoque bene uestitus causa grassatori fuisse dicitur cur ab eo spoliaretur. Iuuen. Satyr. 10. 3,

Cantabit uacuus coram latrone uiator.

Non semper uiator à latrone, nonnunquam etiam latro à uiatore occiditur. Cic. pro Milone, 41.
Nisi si quid ex prætereunte uiatore exceptum est, scire nihil simus. Cic. Att. lib. 2. 26. 2.
Aridus uiator. Virg. 4. Georg. 20.
Fessus uiator. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 4.
Lassus uiator. Catul. ad Mallium, 63. 13.
Siccus uiator. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 7.
Sitiens uiator. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 20.
Cautus præcingitur ense uiator. Ouid. 2. Trist. 54.
Viator exceptus à latronibus. Cels. in Præfat. lib. 1.
Viatores etiam dicebantur, qui magistratibus parebãt: eo quod plerunq; euocabantur ex agris homines ad magistratus, & frequens eorum ab agris ad urbem uia erat. Colum. in Præfat. 17, Illis temporibus proceres ciuitatis in agris morabantur: & quum consilium publicum desiderabatur, à uillis arcessebantur in Senatum: ex quo qui eos euocabant, uiatores nominati sunt. Cic. de Senect. 52, A' uilla in Senatum arcessebantur Curius & cæteri senes: ex quo qui eos arcessebant, uiatores nominati sunt.
Mittere uiatorem. Cic. in Vatinium, 16.

¶ Viatorius, Adiectiuum (ὁδοιπορικός) Quod ad uiam pertinet. Vnde uiatorium uas, quod per uiam deferebatur: ut, Cubilia uiatoria. Plin. lib. 16. cap. 10. 11. Idem lib. 37. cap. 2. 5.

¶ Viarius, Adiectiuum (ὁδιαῖος) ut, Lex uiaria. Cælius Cic. lib. 8. 6. 11, Leuissimè enim quia de intercalando non obtinuerat, transfugit ad populum, & pro Cæsare loqui cœpit, legemq; Viariam non dissimilem Agrariæ Rulli, & c.

¶ Viaticum, uiatici, pen. corr. (ἐφόδιον) Quicquid iter agendi causa necessarium est, siue cibus sit, siue pecunia ad uictum expendenda. Plaut. Capt. 7. 89.

Sequere

Sequere me, uiaticum ut dem à trapezita tibi. Horat. 1. epist. 18. 11,

— aut cistam effractam, & subducta uiatica plorat.

Velim uideas & quid uiatici, & quid instrumenti satis sit. Cic. Attic. lib. 12. 249. 4.

Equidem uideo mihi quoque opus esse uiaticum. Cicero Attic. lib. 15. 329. 15.

Collecta uiatica multis ærumnis. Hor. 2. epist. 2. 6.

Habere uiaticum. Cic. Attic. lib. 7. 136. 4.

Largum & liberale uiaticum. Vide Liber, liberi.

Viatica cœna, Quæ datur abituro, Plaut. Bacch. 1. 62.

¶ Viaticulum, uiaticuli, penult. correp. Diminutiuum. Vlpian. in l. si longius, in fine. ff. de iudicijs, Ne si non dederimus actionem, futurum sit, ut impune fraudem patiatur, & egestate Romæ laboret, uiaticulo suo non recepto, quod ad sumptum pater ei destinauit.

¶ Viaticor, pen. corr. uiaticaris (ἐφοδιάζω) uiaticari. Viaticū parare. Plaut. Menæch. 7. 30,

— quum inspicio marsupium,

Viaticati hercle admodum æstiuè sumus.

Vibex] uibicis, pen. product. fœm. gen. (μώλωψ, πελίδνωμα, σμῶδιξ) Signum uerberis in humano corpore remanens, quòd ui fiat, ut ait Festus. Plaut. Mostel. 12. 9,

Malam rem prius cauendam multo esse, quàm ut meum Tergum subijciam culcitram uibicibus. Plin. lib. 30, Verberum uulnera, atque uibices, pellibus ouium recentibus impositis, obliterantur.

Vibius Virius] Οὔϊϐιος Οὐίριος, Capuæ deditionem elegantißima oratione dissuadet apud Liuium, 6. bel. Pun. 72, Fuerat enim author Campanæ defectionis ab Romanis ad Annibalem. Is mortem sibi consciuit ante deditionem, & multis ciuibus Senatoribus, ut idem quoque facerent, persuasit.

Vibrissæ] seu Vibrici, sunt pili in naribus hominum: dicti quod ijs euulsis caput Vibretur. Festus.

Vibro] uibras (πάλλω, κραδάω, κραδαίνω, τινάσσω) uibrare, A' ui deductum, significat Mouere, & quasi ui agitare. Virg. 2. Aen. 43,

Sibila lambebant linguis uibrantibus ora. Cic. 2. Offic. 40, Quàm hastam L. Sylla quum uibrasset Dictatore propinquo suo. Idem 2. in Catil. 42, Sicas uibrare, & uenena spargere.

Bipennem uibrare. Lucan. lib. 3. 87.

Hastam uibrauit gelidis uiribus. Silius lib. 10. 22.

Iaculum uibrare excusso lacerto. Ouid. epist. 4. 9.

Spicula uibrare. Virg. 11. Aen. 122.

Telum uibrare. Lucan. lib. 4. 8.

Vibrare dicitur mare, hoc est, micare, & intremiscere, ut ait Budæus, siue contremefieri. Cic. 4. Acad. 189, Quodque nunc quia à sole collucet, albescit & uibrat, dißimileque est proximo ei continenti.

Vibrant fulmina. Cic. in Orat. 138.

Iambos truces uibrare. Catul. in Annales Volusij, 34. 1.

Vibrare, Neutrum, id est, trepidare. Valer. 8. Argon. 12,

Quum subitò ingentem media inter nubila flammam Conspicit: & sæua uibrantes luce tenebras.

¶ Vibrans, uibrantis, Participium (πάλλων, ἀναπάλλων) ut, Draco uibrans linguas multifidas. Valer. 1. Argon. 13.

Lingua uibrante minarum serpens. Lucret. lib. 3. 134.

Vibrans sonus, Aures feriens: uel Tremulus. Plinius libro 10. capite 29. 6.

Supercilio uibrante loqui. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 3.

Incitata & uibrans oratio. Cicero de claris Orator. 182, Et erat oratio cùm incitata & uibrans, tum etiam accurrata & polita.

Vibrantes sententiæ. Quint. lib. 10. cap. 1, Summa in Archilocho uis elocutionis, tum ualidæ, tum breues, uibrantesque sententiæ. Id est, incitatæ.

¶ Vibratus, pen. prod. Participium præteritum (ἀναπαλμένος) ut, Vibrata hasta.

Fulgor uibratus ab æthere. Virg. 8. Aen. 105.

Fulmina uibrata iactat Iuppiter. Ouid. 2. Metam. 62.

Membra uibrata uertigine. Claud. 2. in Eutrop. 72.

Sibila uibrata per auras. Silius lib. 3. 38.

Spicula uibrata per auras. Ouid. 8. Metam. 75.

Tela uibrata lacertis. Ouid. 12. Metam. 16.

Vibratum, pro Crispo. Virg. 12. Aen. 20,

—— & fœdare in puluere crines

Vibratos calido ferro, myrrhaque madentes. Id est, crispos calamistro, inquit Seruius. Colum. lib. 10. 19,

Candida uibrato discrimine, candida thyrso est.

Viburnum] uiburni, Genus fruticis. unde Virgilius 1. ecloga. 5,

Verum hæc tantum alias inter caput extulit urbes, Quantum lenta solent inter uiburna cupreßi.

Vicarius] Vide Vicis.

Vicatim] Vide Vicus.

Vicenarius] uicenaria, uicenarium (εἰκοσιακός) Vicesimus. Plaut. Pseud. 5. 70, Tum lex me perdit quina uicenaria. Vbi interpres, Videtur lex lata, ut si cuipiam crederentur supra uiginti quinque minas, redhibitio nulla esset, nec debitor quicquam deberet. Alij quina uicinaria, centum interpretantur.

¶ Vicennium, Vicennij, uiginti annorum spacium Modestinus in l. calcularij. ff. de administrat. rerum, &c. Vide expungere rationes, in expungo.

¶ Vicenus, penultima producta, Adiectiuum (εἰκοστός) Idem. Plinius libro 10. capite 53. 4, Plus uicena incubanda subijci uetant. De ouis. Columel. libro 3. cap. 3. 7, Vicenas amphoras percipient.

¶ Vicies, Aduerbium (εἰκοσάκις) pro Vigecies. Cicero Attico, lib. 4. 71. 8, Aestimarunt H S. uicies.

Bis & uicies. Cic. Attic. lib. 11. 209. 2.

Centies uicies duceni. Colum. lib. 5. cap. 2. 4.

¶ Vicesimus, pen. corr. (εἰκοστός) pro Vigesimus. Cic. Cornific. lib. 12. 25. 1, Altero uicesimo die.

Aetas uicesima. Ouid. ad Pisonem, 53.

¶ Vicesima, uicesimæ (εἰκοστή) Vectigal quod ex mille, uel ex centum colligitur: ut decimæ, ex decem. Cic. ad Atticum, lib. 2. 31. 3, Et eo magis quod portorijs Italiæ sublatis, agro Cãpano diuiso, quod uectigal superest domesticum, præter uicesimam, quæ mihi uidetur una conciuncula, clamore pedisequorum nostrorum esse peritura.

¶ Vicesimarius, Adiectiuum (εἰκοστικός) Liuius 7. bel. Pun. 58, aurum uicesimarium, quod in sanctiore ærario ad ultimos casus seruabatur, promi placuit. Id est, aurum quod ex uicesima colligebatur. Erat autem uectigal, quemadmodum decima.

Vicentia] Οὐικεντία, Venetiæ oppidum, ut scribit Plinius libro 3. cap. 19. Tacit. lib. 19. Possessa ipso transitu Vicentia. Sic enim Plinius atque Ptolemæus uocant: non Vincentia. Quidam & Vicetiam ex scriptione, quæ in agro Veronensi reperta est, ut annotat Rhenanus in suis Castigationibus in Tacitum.

Vicia] uiciæ (βίκιον) Genus leguminis, à uinciendo dicta. Plin. lib. 18. cap. 15. 1, Et uicia pinguescunt arua, nec ipsa agricolis operosa: uno sulco sata, non sarritur: non stercoratur, nec aliud quàm deoccatur. Sationis eius tria tempora. Varro 1. de re Rust. cap. 31. 4, Vicia dicta à uinciendo, quòd item

Digitized by Google

item capreolos habet ut uitis, quibus quum sursum uorsum serpit ad scapum lupini, aliumúe quem, ut hæreat, eum solet uincire.

Foetus tenues uiciæ. Virg. 1. Georg. 15.

Pabularis uicia. Vide Pabulum.

Serere uiciam. Virg 1. Georg. 46.

¶Viciarius, Adiectiuum (βικιακὸς) Quod ad uiciam pertinet: ut, Cribrum uiciarium, in quo uicia expurgatur, apud Columel. lib. 8. cap. 5. 12.

¶Viciarium, Substantiuum (ἀμπελὼν) Columella libro 11. cap. 2. 12, Hoc eodem tempore stercoris pars in prata digerenda, pars oleis & cæteris arboribus inspergenda, quinctiam uiciaria diligenter facienda. Vbi rectius legitur uitiaris, utiq; à uite.

Vicinia, Vicinus] Vide Vicus.

Vicis] uici, uicem, uice: Pluraliter, uices, uicibus. Rarissimè autem leges uicis, uici (ἀμοιβὴ, ἐναλλαγὴ) Est alternatio, siue uicissitudo. Quintil. lib. 6. cap. 5, Iudices uel præsidentes magistratus appellandi sunt frequenter, ut loquendi uices seruentur.

Belli uices. Stat. 9. Theb. 16.

Colloqui uices. Ouid. epist. 20. 4.

Vices feriarum, Plinius, Nihil est in opere naturæ quod non aliquas uices feriarum uelit.

Inuersæ uices. Propert. lib. 1. eleg. 14. 6.

Alia uice. Liu. 1. ab Vrbe, 87, ita duo deinceps reges alius alia uice, ille bello, hic pace ciuitatem auxerunt. Id est, unus una uice, & alter alia. Videtur tamen hoc accipi pro tempore: ut sit, Alius alio tempore, quod posterius loquendi genus doctissimis est usitatum. Vetus tamen exemplar legit, alius alia uia, &c.

Benigna uice. Horat. Epod. 13. 2.

Grata uice. Horat. 1. Carm. ode 4. 1.

Stata uice. Curtius lib. 9.

Sua uice. Curtius lib. 7.

Suam cuiusq; uicem. Liu. 3. ab Vrbe, 150, Quum priores Decemuiri ita seruassent, ut unus fasces haberet, & hoc insigne regium in orbem suam cuiusq; uicem per omnes iret.

Alternare uices. Ouid. 15. Metam. 82.

Disponere uarias uices operum. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 13.

Diuidere uices professionum. Quint. in Procem. lib. 1. 4.

Efficere uicem alicuius rei. Plin. lib. 23. cap. 4.

Exhibere uicem alicuius rei. Plin. lib. 23. cap. 7. 11.

Explere uicem olei. Plin. lib. 31. cap. 2. 14.

Habere uicem obsonij. Plin. lib. 15. cap. 19. 4.

Repræsentare uicem olei. Plin. lib. 28. cap. 10. 9.

Sumere ptisanam in uicem uini. Celsus lib. 4. cap. 6.

Exercere uices. Virg. 9. Aen. 36.

Fertq; refertq; uices incerta sors. Lucan. lib. 2. 3.

Implere destinatas uices. Curtius lib. 4.

Mutare uices. Horat. 4. Carm. ode 7. 1.

Peragit uicem nox. Ouid. 4. Metam. 44.

Permutatis uicibus stationum, expletis, redituris, traditis. Curtius libro 8.

Reuocare uicem. Senec. Herc. fur. 13. 15.

Seruare uices. Virg. 9. Aeneid. 45.

Sortiri uices. Virg. 3. Aeneid. 127.

Voluere uices. Virg. 3. Aeneid. 76.

Variæ uices. Virg. 9. Aeneid. 33.

Alterna uice. Vide Alternus, in Alter. Plin. epist. 210.

Alternis uicibus. Senec. Herc. fur. 6. 9.

Per uices. Vide præpositionem Per.

Vicibus, Per uices. Plin. lib. 8. cap. 32. 4, Maria tranant gregatim nantes porrecto ordine, & capita imponentes præcedentium clunibus, uicibusq; ad terga redeuntes. De ceruis.

Vice uersa. Vlpianus de Stipulationibus, lib. 45. Pand. l. 1. 6. si quis simpliciter, Et uice uersa si interrogatus sub conditione, responderit purè, &c.

Sermonum uice. Virg. 6. Aen. 107.

Vicibus annorum. Colum. lib. 2. cap. 9. 3.

Annua uice. Vide Annus.

Mutua uice fungi. Paulus in l. certum. ff. si certum pet. Pedius nihil referre ait, proprio nomine res appellentur, an digito ostendantur, an uocabulis quibusdam demonstrentur: quatenus mutua uice fungantur, quæ tantundem præstent.

Vice, pro Loco accipitur: ut, Vice mea, Vice tua: pro Tuo & meo loco. Hor. in Arte, 62,

Vtar uice cotis, acutum
Reddere quæ ferrum ualet, exors ipsa secandi. Plinius lib. 8. cap. 46,
Bos in Aegypto etiam numinis uice colitur.

Nulla est enim persona quæ ad uicem eius, qui è uita emigrarit, propius accedat quàm hæres. Cic. 1. de Legib. 77.

Vicem solis supplet, Loco solis est. Plin. epist. 101. g. lib. 5.

Vice alicuius solicitus. Curt. lib. 7.

Pro, Vice mea, tua, &c. Plautus ferè semper accusatiuum posuit. Vicem meam, tuam, &c. ut in Capt. 10. 11,

— neq; ullum pol de hac re negotium est
Quàm malè occidam, oppetemq; pestem, heri uicem mei.

Id est, Pro hero meo. Ibidem, 7. 37,

Vt eum redimat & remittat huc nostrum amborum uicem. Idem Rud. 19. 33. Videntur Cicero & Liuius sic etiam locuti. Liuius, At enim cum Philippo Argiui senserunt: remittimus hoc tibi ne uicem nostram irascaris. Cicero ad Lentulum, libro 1. 9. 7, Quanquam ille perennis inimicus amicorum suorum, qui tuis maximè beneficijs ornatus in te potissimum fractam illam, & debilitatã uim suam contulit, nostram uicem ultus est ipse per sese. Id est, in sese pœna afficiendo occupauit officium nostrum, inquit Budæus.

Vice mundi circumagi. Ad similitudinem mundi. Suetonius in Nerone, cap. 31.

In uicem. Colum. lib. cap. 14.

Cedere in uicem alicuius rei. Vide Cedo.

Fungi aliena uice. Liu. 1. ab Vrbe, 183.

Implere uicem alterius. Vide Impleo.

Fungi uicibus alicuius. Propert. lib. 4. eleg. 12. 15.

Obtinere uicem ueri. Curt. lib. 8.

Pensare uicem. Vide Penso.

Præstare uicem alterius. Ouid. 3. de Arte, 133.

Recitare uicem. Cic. pro Sestio, 7.

Reddere uicem lunæ. Plin. lib. cap. 8. 7.

Vices uitare, Id est, pugnas: quia per uicissitudinem pugnabatur, ut Salustius docet. Virg. 2. Aen. 87. Seruius.

Vice, pro Instar: ut, Vice Sardanapali. Quemadmodum Sardanapalus. Cic. ad Attic. lib. 10. 197. 10.

Carinæ uice inuersæ. Id est, in modum. Plin.

Teli uice sæuit nuda manus. Iuuen. Satyr. 15. 6.

Fingere nomina uice poetæ. Cic. 2. de Leg. 46.

Vices, Pœnæ, & incommoda. Horat. 1. Carm. ode 28. 7,

— uicesq; superbæ Te maneant ipsum. Terentius Heautont. 4. 5. 1,

Ita me di amabunt, ut nunc Menedemi uicem
Miseret me.

Vicem nostrã dolere, Est propter incõmoda priuata dolere. Vicem autem publicam, est quòd uulgò dicitur, Zelo Reip. Est aũt figurata locutio, ut docet Priscianus de constructione. Quint. lib. 4, Si iudex aut sua, aut Reip. uice commouetur.

Irasci

Digitized by Google

Irasci uicem alterius. Vide Ira.
Mœstus non suam uicem, sed propter ipsum periclitantium fratrum. Curtius. lib. 7.
Mihi uni necesse erit & meam & aliorum uicem pertimescere? Cic. pro Domo sua, 6.
Valde & meam & uestram uicem timeam necesse est. Brutus Ciceroni, lib. 11. 19. 2.
Vices appellantur pœnæ, quæ in sceleratos pro admissis reguntur, ut inquit Porphyrio in illud Horatij, Epod. 5. 19,

Venena, magnum fas, nefasq; non ualent
Conuertere humanam uicem.

Reposcere & reddere uicem. Martial. lib. 8. 35, Captet forsitã, aut uicem reposcat. Plin. epist. 9. libro 2, Reddam uicem, si reposces.
Reddere uicem meritis. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 5.
Exigere uices alterius. Propert. lib. 1. eleg. 12. 2.
Simplici uice. Horat. 4. Carm. ode 14. 3, —& arces

Alpibus impositas tremendis
Deiecit acer plus uice simplici. Vult intelligi in uastandis his non tantam illis cladem intulisse, quantam ipsi dederant, sed duplam: hoc est eam non simplici uice reddidisse. Porphyrio.

Vicem pro Officio posuit Liu. lib. 1. ab Vrbe, Ne sacra regiæ uicis desererentur, flaminem Ioui assiduum creauit. Id est, quæ obire, ad regis munus pertinebat.
¶ Vicarius, Adiectiuum, Qui uicem alicuius gerit, siue obtinet, & in eius locum successit. Liu. 9. bel. Pun. 4, Quando igitur adolescens quid sentires non dissimulasti, uicarium tibi expediam, cui tu arma, equumq;, & cætera instrumenta militiæ tradas.
Corpus uicarium. Quint. Declamat. 16.
Pœna uicaria. Quint. Declamat. 16.
Seruitus uicaria. Quint. Declamat. 8.
Vicaria opera, Mutuo data. Quint. Vicariam ei operam impendi.
Vicariam fidem, operæ nostræ supponere. Cicero pro Rosc. Amer. 65.
Manus uicarias polliceri. Quint. in Gladiatore, ad finem.
Vicaria mors, Quæ pro altero subitur. Quint. in Gladiatore.
Vicarius, Dicitur etiã seruus qui alterius serui uices gerit, Qui seruo maiori in familia seruit. Plaut. Asin. 9. 27.

—cui datum est? LI. Sticho uicario ipsi
Tuo. LE. uah delenire apparas: mihi scio uicarium esse,
Neq; esse seruũ in heri ædibus qui sit pluris quàm ille est.

Cic. 3. Verr. 65, Peculia omnium, uicarijq; retinentur. Paulus de noxalibus act. l. si in re, Si seruus tuus nomen exercuerit: eiusq; uicarius seruus, & idem nauta in eadem naui damnum dederit.
Miserrimi laboris uicarius, Apuleius de Asino aureo, lib. 8. non procul à fine.
Vicarius alieni iuris. Cic. pro Cecinna, 42.
Alienæ dominationis uicarius. Brutus Ciceroni, 16. 4.
Dare uicarium. Cic. 12. Philip. 320.
Inuenire uicarium. Cic. pro Sylla, 20.
Succedere uicarium muneri alterius. Cic. 5. Verr. 100. Vide Succedo.
Succedere uicarium diligentiæ alteriue. Colum. lib. 11. cap. 1. 5.
Substrahere uicarium diligentiæ alterius. Cic. pro Murena, 73.
Vicarium alicuius esse alteri. Quintilianus in Gladiatore.
¶ Vicissim, Aduerbium (ἀμοιβαδὸν, ἐναλλὰξ, ἀπαλλὰξ, παλλὰξ, συναλλαγμένως) Per uices. Terent. Eun. 4. 7. 45,

—uti fortes decet

Milites, domiq; fociq; fac uicissim ut memineris. Virgilius eclo. ga 5. 10,

Nos tamen hæc quocunq; modo tibi nostra uicissim
Dicemus. Cic. 2. de Nat. deor. 3, Quòd si haberem aliquid quod liqueret, tamen te uicissim audire uellem, quum ipse tam multa dixissem.

Terra uno tempore florere, dein uicissim horrere potest. Cic. 2. de Nat. deor. 29.
Fari uicissim. Virg. 6. Aen. 107.
Vicissim (ἔμπαλιν) Secundo loco, siue econtrario. Cic. de Amicit. 30, Sed ego admiratione quadam uirtutis eius, ille uicissim opinione fortasse nonnulla, quam de moribus meis habebat, me dilexit. Terent. Heaut. 4. 3. 10,

——sed nunc Clinia, da te mihi uicissim:
Nam amici quoq; res est uidenda.

Si sint ea genera diuinandi uera, de quibus accepimus, quæq; colimus, esse deos: uicissimq; si dij sint, esse qui diuinent. Cic. 1. de Diuin. 16.
Expecto quid ille tecum, quid tu uicissim. Cicero Attico, libro 16. 333. 3.
Mutuari ab aliquo, & ei uicissim reddere aliud quippiam. Cic. de Fato, 5.
Experiri uicissim. Virg. eclog. 3. 6.
¶ Vicissatim, pen. product. (ἀμοιβαδὶς) Aduerbium, Idem: sed antiquum est. Plaut. Pœnulo, 2. 46,

Ad argumentum nunc uicissatim uolo
Remigrare. Idem Sticho, 9. 27.

¶ Vicissitudo, pen. prod. uicissitudinis, fœm. gen. (ἐπάλλαξις, ἐπαμφοτερισμός) Alternatio, Mutatio ex alio in aliud, inquit Cic. lib. 5. Tusc. 99. Idem de Amicit. 46, Nihil est enim remuneratione beneuolentiæ, nihil uicissitudine studiorum officiorumq; iucundius. Terent. Eun. 2. 2. 45,

— hoc nunc dices,
Eiectos hinc nos omnium rerum heüs uicissitudo est.

Vicissitudo & mutatio ex alio in aliud. Cic. 5. Tusc. 99.
Dierum ac noctium uicissitudines. Cic. 1. Tusc. 105.
Diurnæ nocturnæq; uicissitudines. Cic. 1. de Inuent. 75.
Laboris ac uoluptatis uicissitudo. Cic. pro Muræn. 69.
Ad actionis suauitatem, quid est uicissitudine, & uarietate, & commutatione aptius? Cic. 3. de Orat. 124.
Tædium aufert uicissitudo. Cic. 3. de Oart. 107.
¶ Vicissitas, pen. corr. uicissitatis, fœm. gener. (παράλλαξις) Idem, sed antiquum. Attius Phœnissis, Vicissitatemq; imperandi tradit. Nonius.
Victima] uictimæ, penultima correpta (ἱερεῖον, σφάγιον) Quæ post uictoriam dextra uictrice immolabatur. Ouidius 1. Fast. 68,

Victima quæ dextra cecidit uictrice uocatur. Cicero ad Atticum, lib. 1. 8. 2, Ego enim te arbitror cæsis apud Amaltheam tuam uictimis, statim esse ad Sicyonem oppugnandum profectum.

Deuota uictima. Hor. 3. Carm. ode 23. 3.
Maxima uictima taurus. Virg. 2. Georg. 30.
Sacra uictima. Iuuen. Satyr. 12. 12.
Niuea uictima cadet ante aras. Senec. Agamem. 6. 39.
Litare uictimas. Vide Lito.
Mactata uictima. Senec. Octau. 4. 10.
Mactare uictimam gratiorem. Cic. pro Flacco, 74.
Præbere se uictimam alicui. Cic. 2. de Fin. 100.
¶ Victimarius (ἱερεοπώλης) Qui uictimas uendebat. Plin. libro 7. capite 12. 4, Et Scipioni in seruo Serapione uictimarij negociatoris, uilli mancipio. Vetustum exemplar manu scriptum hîc aliter legit & distinguit, necnon pro Victimarij negociatoris, Suarij legit.
Victimarius, Victimarum minister, qui in sacrificijs uictimas ligabat, cultrum, aquam, & molam parabat, & reliqua quæ sacris

sacris erant necessaria. Valer. lib. 1. cap. 1, *Libros Petilius prætor Vrbanus ex authoritate Senatus, per uictimarios facto igne in conspectu populi cremauit.* Liu. 10. bel. Maced. 121, *Libri in comitio igne à uictimarijs facto, in conspectu populi cremati sunt.*

Victito] Vide Viuo.

Victoria, Victoriatus, Victrix, Victus, *Participium*] Vide Vinco.

Victus] *uictus, uictui, m. g.* Vide Viuo.

Vicus] *uici, m. g.* (κώμη) *Pars urbis est, quæ ex multiplicatis domibus fit: & ex pluribus uicis urbs constat. Diuiditur enim urbs in uicos, quasi in membra minora.* Cic. pro Milone, 47, *Nullum in urbe uicum, nullum angiportum esse dicebant, in quo Miloni non esset conducta domus.* Horatius 1. epist. lib. 2. 1. 54,

Deferat in uicum uendentem thus, & odores.

Aedificare uicos. Vide Aedifico.

Sceleratus uicus. Ouid. 6. Fast. 122. Vide Scelus.

Omnibus uicis statuæ factæ sunt. Cic. 3. Offic. 106.

Vicus ruri, siue rusticus dicitur, quum plures simul uillæ, quæ pagi dicuntur, hoc est, plures rusticanæ domus coniunctæ sunt, & aliquo spacio remotæ ab urbe, dummodo non sint clausæ mœnibus. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 1. 10, *Quod ad me, mea Terentia, scribis, te uicum uendituram, quid obsecro te (me miserum) quid futurum est?* Idem ad Atticum, lib. 1. 2. 3, *Quod si assequor, Crassum diuitijs supero, atque omnium uicos & prata contemno.*

Concursus fiunt ex agris, ex uicis, ex duobus omnibus. Cic. Attico, lib. 5. 104. 3.

Conscribere seruos ex omnibus uicis concitatos. Cic. pro Domo sua, 43.

Magister uici. Mart. lib. 10. 79.

¶ Vicanus, *uicani, pen. prod.* (κωμίτης) *Qui in uico rustico habitat.* Cic. 1. de Diuin. 215,

Non habeo denique nauci Marsum augurem,

Non uicanos aruspices, non de circo astrologos. Ex Poeta. Idem pro Flacco, 7, *Timolites ille uicanus, homo non modò nobis, sed ne inter suos quidem notus, uos docebit qualis sit L. Flaccus.*

¶ Viculus, *uiculi, pen. corr. m. gen.* (κωμίδιον) *Diminutiuum, accipitur pro pago & rusticanis domibus.*

¶ Vicinus, *uicini, &* Vicina, *uicinæ, pen. product.* (γείτων, κωμίτης, πρόσοικος, πλησιόχωρος) *Qui uel quæ eundem locum colit, & prope domum nostram habitat.* Cic. Attico, libro 8. 150. 1, *M. Lepidus uicinus noster.*

Anniuersarij uicini. Vide Anniuersarius, in Annus.

Bonus uicinus. Horat. 2. epist. 2. 27.

Finitimus ac uicinus. Cic. pro Sylla, 43.

Vicinus proximus. Cic. Attico, lib. 2. 29. 2, *C. Arrius proximus est uicinus, imò ille quidem iam contubernalis.*

Vicinus interior. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2. 11.

¶ Vicinus, *pen. prod. Adiectiuum: ut,* Vicinum malum, *id est, proximum.* Plaut. Merc. 16. 32. Virg. 9. eclog. 3,

Mantua uæ miseræ nimium uicina Cremonæ.

Vicina & finitima rhetoricæ dialectica. Cic. in Orat. 61.

Iurgia uicina. Hor. 2. epist. 2. 55.

Mala sunt uicina bonis. Ouid. 1. de Remed. 65.

Oppidum uicinum. Horat. Epod. 5. 9.

Partus uicinus. Stat. 1. Achil. 43.

Pecoris uicini contagia. Virg. eclog. 1. 10.

Terra uicina mihi. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 11.

Villa uicina. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 16.

Vrbes uicinæ. Virg. 1. Georg. 102.

Vicina ad pariendum. Cic. 3. Verr. 32.

Vicinior comparatium. Ouid. 6. Fast. 55,

Ni conuexa foret, parti uicinior esset.

In uicino sunt terræ. Vide In.

¶ Vicinitas, *penult. corrept. uicinitatis* (γειτνία, γειτνίασις) *Vicinorum propinquitas, & aliquando uicinorum multitudo.* Terent. Heaut. 1. 1. 4, *Tamen uel uirtus tua me, uel uicinitas, &c.* Cicero 6. Verr. 86, *Signum quod erat notum uicinitati, buccina datur.* Idem pro Rosc. Amer. 70, *Cantu uocum & neruorum & tibiarum, nocturnisque conuiuijs tota uicinitas personet.*

Vicinitas & confinium. Cic. 2. Offic. 92.

Vicinitas etiam aliarum rerum dicitur. Cic. pro Cluentio, 8, *Pater huiusce Iudices, homo non solùm municipij Larinatis, ex quo erat, sed etiam regionis illius, & uicinitatis uirtute, æstimatione, nobilitate facile princeps.*

Versari in uicinitate. Cic. 4. Acad. 250, *Nullam qui summũ bonum dicant id esse, si uacemus omni molestia, eos inuidiosum nomẽ uoluptatis fugere, sed in uicinitate uersari.* Id est, *parum abesse à nomine uoluptatis: uel qui potius uoluptatis quàm uirtutis studiosi dicantur.*

Syluæ uicinitas. Plin. lib. 4. cap. 16. 2.

Nominis uicinitas. Plin. lib. 21. cap. 18. 3.

Virtutibus ac uitijs uicinitas quædam. Quintilianus lib. 3. capite 6. 17.

Artium studiorumque quasi finitima uicinitas. Cicero de claris Orator. 80.

Nares non sine causa uicinitatem oris secutæ sunt. Cicero 2. de Nat. deor. 211.

Cum ciuibus uicinitas. Cic. 5. de Fin. 116.

Amicitiæ, consuetudines, uicinitates. Cicero post Redit. ad Quirites, 2.

Mihi cum eo uicinitas & magnus usus est. Cic. pro Cluent. 37.

Meretricia uicinitas. Cic. pro Cælio, 29.

¶ Vicinia, *uiciniæ* (γειτνία) *Locus uicinus, seu ipsa uicinitas.* Plaut. Milit. 6. 2,

Certò ædepol scio uidisse, hic proximæ uiciniæ, &c. Cic. 1. Tusc. 58, *Inde uicinia nostra Auerni lacus.* Horatius 1. epist. 17. 9,

Sed uidet hunc omnis domus, & uicinia tota.

Diues uicinia. Ouid. 3. Fast. 38.

Hic uiciniæ, & Huc uiciniæ. Vide Hic, & Huc, *aduerbia.*

Vrbis uicinia. Colum. lib. 7. cap. 3. 12.

Ad uiciniam lactis accedens aqua. Plin. lib. 31. cap. 3. 7.

Solis uicinia mollit ceras. Ouid. 8. Metam. 46.

Ex aliqua rei uicinia. Quint. libro 3. cap. 10. uel 8. ut alij distinguunt.

Est tamen diuersarum rerum quædam uicinia. Quint. libro 8. capite 3.

Vicinia cum. Quint. lib. 8. cap. 6, *Est enim huic tropo cum synecdoche quædam uicinia.*

Virtutum uitiorumque uicinia. Quint. lib. 2. cap. 12. 3.

¶ Vicinium, *Substantiuum, neutri generis.* Senec. de breuitate uitæ, *In uicinio uersatur inuidia, simplicius longè posita miramur.*

¶ Vicinalis, *& hoc uicinale, pen. prod.* (γειτόνιος) *Quod ad uiciniam pertinet: ut,* Vicinales uiæ. Vide Via.

Vicinalis usus. Liu. 1. bel. Pun. 96.

Vicatim] *pen. prod. Aduerb.* (κωμηδόν) *Per uarios uicos.* Horat. Epod. 5. 21,

Vos turba uicatim hinc, & hinc saxis petens

Contundet obscœnas anus.

Conscribere homines uicatim. Cic. pro Sestio, 27.

Vicatim, Per uarios uicos urbis. Cicero ad Atticũ, libro 4. 72. 3, *Ille uehemens ruere: post hunc furorem, nil nisi cædem inimi-*

Digitized by Google

nimicorum cogitare, uicatim ambire: seruis apertè spem libertatis ostendere.

Videlicet] pen. corr. (δηλαδὴ, δηλονότι) Aduerbium confirmandi est, teste Donato, significat idem quod uidere licet: quod scilicet, scire licet: & ilicet, ire licet. De hoc sic Valla, Scilicet & uidelicet, idem significare uidentur quod certè: sed habent usum suum & præcipuum per amaritudinem quandam cum derisu permistam. Nonnunquam post relatiuum, sicut solet poni Quidem: nonnunquam & ante, uel si ne relatiuo. Et hi sunt ferè modi utendi his duabus dictionibus apud doctissimos: apud quos uix reperias illum uulgo usitatissimum modum, quum ea quæ confusè dicta sunt, per singula postea exponimus: quale esset, Quatuor sunt uirtutes, scilicet, uel uidelicet, prudentia, iustitia, fortitudo, modestia. Hactenus Valla, lib. 2.

Maluit uidelicet homines peccare quam deos. Cic. 4. Ver. 14.

Quidam magnus uidelicet uir & sapiens. Cicero 1. de Inuentione, 3.

Sapiens uidelicet homo cum primis nostræ ciuitatis. Cicero 2. de Orat. 123.

Videlicet, cum irrisione. Cic. 2. Phil. 40, Tuus uidelicet salutaris Consulatus, perniciosus meus. Sic 4. de Fin. 37, Hæc uidelicet est correctio philosophiæ ueteris & emendatio, quæ omnino aditum habere nullum potest in urbem, in forum, in curiam.

Videlicet, sine irrisione: pro Nimirum, certè, nam, enim. Terent. Heaut. 3. 2. 22,

— hic de nostris uerbis errat uidelicet,

Quæ hic sumus locuti. Idem Heaut. 3. 2. 3. Cic. 2. de Legib. 40, Castè iubet lex adire ad deos, animo uidelicet in quo sunt omnia, nec tollit castimoniam corporis.

Videlicet, cum relatiuo. Cic. 2. de Finibus, 54, Hæc natura uidelicet uult saluam esse se. Idem 2. de Legibus, 24, Quos imitatus Plato, uidelicet hoc quoq; legis putauit esse, persuadere aliquid, &c.

Vt uidelicet. Cic. pro Cluentio, 101. Idem in Orat. 61, Aristoteles dicit rhetoricam quasi ex altera parte respondere dialecticæ: ut hoc uidelicet inter se differat, &c.

Tu uidelicet. Cic. 2. de Finib. 122, Hæc quum loqueris, non barones stupemus, tu uidelicet tecum ipse rides.

Nihil uidelicet est eorum. Cic. pro Plancio, 78.

Videlicet, pro scilicet, siue nempe. Cicer. pro Sestio, 22, Venisse tempus iis qui in timore fuissent, coniuratos uidelicet dicebat, ulciscendis.

Videlicet igitur. Cic. 5. Verr. 76, Videlicet non Turpioni lucrum datum, sed Petrinis pecuniæ ereptæ. Vetus exemplar legit, gloriatur.

Video] uides, uidi, uisum (ὁράω, βλέπω, ὄπτω, ὄπτομαι, ὀπτάνω, λεύσσω, θεωρέω, θεάομαι) uidere, Oculorum actio & officium est. Cic. 7. Verr. 69, Iam hoc ipso istum uestitu Siculi ciuesq; Romani permulti sæpe uiderunt. Ouidius 9. Metam. 121,

Vidisset lachrymas, uultus uidisset amantis.

Cernere & uidere. Cic. pro Milone, 59.

Venire, uidere, & uisere. Cicero Pæto, lib. 10. 23. 2, Sed tamen constitui ad te uenire, ut & uiderem te, & uiserem, & cœnarem etiam.

Absens absentem auditq; uidetq;. Virg. 4. Aene. 17.

Video paucies. Vide Paucies, in Paucus.

Magis uidi. Vide Magis.

Videre oculis. Terent. Eunuch. 4. 4. 11.

— hunc oculis suis

Nostrarum nunquam quisquam uidit Phædria. Idem Adelph. 3. 2. 31,

Certè, hisce oculis egomet uidi. Cic. 3. Catil. 63, Vt eos penè oculis uidere possemus.

Claris oculis uidere. Vide Clarus.

Vultu placido uidere aliquem. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 12.

Oculis somnum uidere. Terent. Heaut. 3. 1. 82,

Somnum hercle ego hac nocte oculis non uidi meis. Hoc est; tota hac nocte non dormiui. Cic. ad Curionem, lib. 7. 31. 5, Fuit enim mirifica uigilantia qui suo toto Consulatu somnum non uiderit.

Diem uidere. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 1. 7.

Aliquid animo uidere. Cic. 4. Acad. 226.

Somnia uidere, Somniare. Ouid. 9. Metam. 96.

Video, de uisu per insomnium. Tacit. lib. 2, Nox eadem lætam Germanico quietem tulit, uiditq; se operatum.

Causas uidere, Intelligere. Lucret. lib. 1. 31.

Insidias alicuius uidere. Ouid. 1. de Arte, 154.

Spem uidere. Terent. Heaut. 4. 1. 46.

Vitium uidere in aliquo. Ouid. 1. Amor. eleg. 19. 2.

Videre quippiam ingratum, hoc est, uidere aliquid quod nobis non placeat. Ouid. 2. Metam. 157.

Manifesta uidere. Lucret. lib. 1. 175.

Videre, ferè pro unà esse uel congredi. Cic. Lentul. lib. 1. 9. 23, Quippe qui etiam Rauennæ Crassum antè uidisset, ab eoq; in me esset incensus. Idem ad Atticum, lib. 6. 113. 10, Ego (ut spero) propediem te uidebo.

Videre, pro Vigilare. Terent. Eunuc. 1. 1. 28,

— & prudens, sciens,

Viuus, uidensq; pereo. Vbi Donatus, Videre pro uigilare posuit: ut etiam Virgilius, quum de Sileno dicit, 6. eclog. 5,

—— iamq; uidenti

Sanguineis frontem moris, & tempora pingit. Ergo uiuus, non mortuus: uidens, non dormiens.

Vide, stomachantib. conuenit, qui indignatione coguntur quasi cum aliquo colloqui. Terent. Phorm. 2. 3. 11,

Auaritia uide quid facit. Sic in Adelph. 5. 1. 5,

Illud sis uide exemplum disciplinæ.

Vide modò, inquis non me hercules. Cælius Cic. lib. 8. 2. 1.

Vide ut incedit. Plaut. Aulul. 4. 7. Ironia.

Me uide, phrasis comica: pro, Ad me accipio, certum id habeto. Terent. 2. 2. 17,

Atq; istuc ipsum nihil pericli est, me uide. Idem Phorm. 4. 4. 30, Fient, me uide.

Videre, Præuidere, prænoscere. Cic. in quadam epist. An tu non uidebas mecum simul quàm illa crudelis esset futura uictoria? Idem 10. Philip. 281, An uerò, si quid esset quod à M. Bruto timendum uideretur, Pansa id non uideret? aut si uideret, non laboraret?

Videre animo. Cic. Torquato, lib. 6. 3. 3.

Videre futura & diuinare. Cic. Cassio, lib. 15. 15. 4.

Ventura uidere. Virg. 2. Aen. 25.

Videre in futurum. Liu. 6. ab Vrbe, 55.

Videre, Attendere, curare, aut intelligere, cognoscere & perficere. Terent. Heaut. 4. 2. 3,

Nisi aliquid uideo, ne esse amicam hanc gnati resciscat senex. Idem And. 2. 2. 36,

Nisi uides, nisi senis amicos oras, ambis. Cic. 1. Verr. 26, Inclamando quidem uideo eum esse bene robustum atq; exercitatum. Idem ad Tironem, libro 16. 3. 5, Nauem idoneam ut habeas, diligenter uidebis: unum illud mi Tiro uideto, si me amas. Et ad Atticum, libro 2, Tu ista omnia uide & guberna.

Sed id quoq; uidebimus. Cic. Attic. lib. 2. 22. 1.

Videre & considerare. Cic. 7. Verr. 137.

Videre & intelligere. Cic. Cæcinnæ, lib. 6. 5. 4.

Digitized by Google

Videre de. Cicer. 4. de Finib. 13, De summo bono, mox, ut dixi, uidebimus.

Hoc uide, Præmonētis, & consulentis. Terent. Heaut. 2.3.74,
Hoc uide: in mea uita tu tibi laudem is quæsitum scelus.

Vidéne. Cic. 1. Tuscul. 130, Illud angit, uel potius excruciat, discessus ab omnibus his, quæ sunt bona in uita, uidéne à malis dici uerius poßit. Idem 4. Acad. 13, Vide quæso etiam atq; etiam, ne illarum quoq; rerum pulcherrimarum, à teipso minuatur authoritas.

Vide quantum fallare. Cic. 1. de Fin. 23.

Videat quid de illis respondeat. Cic. 3. Verr. 7.

Vide quid agas, Non terrentis est, sed excitantis. Terent. Phor.
Vide quid agas, prima coitio est acerrima.

Vide ut. Terent. Heaut. 4.1.4,
At uide, ut satis modò contemplata sis. Id est, caue ne non satis. Alij non habent uide.

Videro, pro Cauebo, & attentè considerabo. Terent. Andr. 2. 6.25, Ego istæc rectè ut fiant uidero. Cic. pro Cælio, 26, Videro hoc posterius. Idē 6. Verr. 31, Compone hoc quod postu lo de argento: de reliquo uidero.

Viderit Epicurus de hac re: id est, uideat, hoc est, Huius rei illi cura sit, uel huius opinionis rationem reddat, non ego, inquit Valla in Raudensem. Sic, Videris, uiderimus, uideritis, uiderint. Cicero 4. Acad. 40, Epicurus hoc uiderit, & multa alia. Idem ad Brutum, 2.4, Sed de hoc tu uideris. Et pro Quintio, 32, Viderint, inquit, ista officia uiri boni: de me ista considerent.

Quid concupiscas, tu uideris: quod concupieris certè habebis. Cic. 5. Philip. 188.

¶ Videbitur, Impersonale. Plaut. Asinar. 12.95,
Da mihi istas uiginti minas: uides me amantem egere.
i. 1. Videbitur.

Videndū est ne. Cic. 1. Offic. 41, Videndum est ne non satis sit iustos ei, &c. Terentius Hecyra, 5.1.5. Id est, prouidendum, cauendum.

¶ Videor, pro Speciem offero, speciem habeo, & præ me fero. Terent. Eun. 5.2.61,
Parum perspexisse eius uidere audaciam. Idem Heauton. 3.1.81,
Videre uerum atq; uti res est dicere.

Meruit formosa uideri. Ouid. 4. Metam. 64.

Mihi uideris. Cicero 1. Academic. 38, Tu uerò inquam, Varro, bene etiam meriturus mihi uideris de tuis ciuibus. Horat. 1. epist. 7.19.

Videtur, pro Placet, cum infinitiuo. Cic. 1. Offic. Quum Pompilio uideretur unam dimittere legionem, &c.

Videor, pro eo quod barbarè dicitur, Videtur mihi quod. Cic. ad Senatum, lib. 15.2.24, Eoq; uos studiosius feci certiores, quòd in rege Ariobarzane ea mihi signa uideor uirtutis, ingenij, fidei, beneuolentiæq; erga uos perspexisse. Virgil. 3. Aeneid. 35.

Si quid est in me, quod iam sperare uideor, quoniam, &c. Cic. 2. de Orat. 66.

Mihi uideor. Cicer. ad Terentium, lib. 14.2.6, Quod de domo scribis, hoc est, de area, ego uerò tum deniq; mihi uidebor restitutus, si illa erit nobis restituta.

Nónne nobis uidetur animus is qui plus cernat & longius, uidere se ad meliora proficisci: ille autem cuius obtusior sit acies, non uidere? Cic. de Senec. 75.

Videre uideor iam diem illum, quum hinc egens. Terentius Adelph. 33.30.

Profugiet aliquò militatum. Cic. ad Tiron. lib. 16.21.16, Videor enim uidere ementem te rusticas res, cum uillico loquentem.

Videor enim mihi uidere hanc urbem, lucem orbis terrarum atq; arcem omnium gentium, subito uno incendio concidentem. Cic. 4. in Catil. 83.

Videor mihi perspicere primùm ipsius animum, qui plurimum potest, propensum ad salutem tuam. Cicero Figulo, libro 4.13.14.

Videtur ita mihi, Ita censeo. Plautus Cistel. 10.67. Terentius Phorm. 2.4.10, — mihi
Sic hoc uidetur, quod te absente hic filius
Egit, &c.

Vt uidemur. Cic. Attic. lib. 5.106.3, Stamus animis: & quis consilijs, ut uidemur, bonis utimur, speramus.

Si uidetur, Si placet. Cic. ad Terentiam, lib. 14.7.5, Si tibi uidebitur, uillis ijs utere quæ longißimè aberunt à militibus. Idem ad Fabium Gallum, lib. 7.24.15.

Quibus uidebitur. Cicero, Quibus tibi uidebitur, uelim des literas nomine meo. Hoc est, quibus tibi uidebitur dandas esse. Idem pro Rabirio perduel. reo, 13. Budæus.

Magnopere uidetur. Vide in Magnus.

Visus sum. Plaut. Aulul. 31.4, Certò enim ego uocem hîc loquentis modò me audire uisus sum. Terent. And. 1.5.20,
Id mihi uisus est dicere, abi citò, & suspende te.

Visus sum mihi cum Galba ambulare. Cic. 4. Acad. 94.

Visus sum uideri. Plaut. Curc. 6.10.

Visum est illi. Plaut. Epid. 12.29,
Quid si seruo aliter uisum est? Cic. ad Attic. lib. 5.105.3, Sextius ad me scripsit quæ tecum esset de mea domestica & maxima cura loquutus, quid tibi esset uisum.

Cælitibus non ita uisum est. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.8.

Dis aliter uisum. Virg. 2. Aen. 86.

Superis uisum. Virg. 3. Aen. 1.

Visum est faciendū, uel ut facerem. Seruius ad Cic. lib. 4.12.1.

Videri pro nihilo. Cic. 2. de Finib. 70, Quæ quum Aristoni & Pyrrhoni omnino uisa sunt pro nihilo, &c. Id est, nihili æstimata ab eis.

Videbis, pro Videbit quis. Virg. 4. Aeneid. 98,
—— mugire uidebis
Sub pedibus terram, & descendere montibus ornos.

Penè uidere est, Propemodum uideri potest. Horatius 1. Serm. Satyr. 2.21.

Videre licet. Cic. 1. Offic. 68, Videre etiam licet plerosq; non tam natura liberales, quàm quadam gloria ductos.

Viden', pro Vidésne. Terent. Eun. 2.210,
Viden' me ex eodem ortum loco? Cicero ad Atticum libro 13.277.2.

Vide sis, pro Vide si uis. Persius Satyr. 1.11,
— uide sis ne maiorum tibi fortè
Limina frigescant. Sumptum à comicis, ut Apagesis, in qua dictione tanquam per hyphen legenda sit poeta mediā corripuit. Terent. Heaut. 2.3.128.

¶ Videndi, uidendo, uidendum, Gerundia. Virg. eclog. 1.6,
Et quæ tanta fuit Romam tibi causa uidendi?

Auidus uidendi. Ouid. 10. Metam. 12.

Copia rara uidendi. Tibul. lib. 2. eleg. 3.17.

Insatiabilis cupiditas ueri uidendi. Cic. 1. Tusc. 71.

Dare se uidendum populo. Ouid. 3. de Arte, 85.

Offerre se uidendum alicui. Virg. 2. Aen. 118.

Videndo, gerundij modus à paßiuo. Virg. 3. Georg. 43,
Carpit enim uires paulatim, uritq; uidendo
Fœmina, nec nemorum patitur meminisse, nec herbæ.
Hoc est dum uidetur, ut aiunt Seruius & Valla.

Visu, Supinum. ut, deformia uisu. Ouid. 3. de Arte, 44.

Facilis uisu. Virg. 3. Aen. 125. de Polyphemo.

Ferum uisu dictuq;. Silius lib. 1.35.

Miserabile uisu. Virg. 1. Aen. 23.

Terri-

Digitized by Google

Terribiles uisu formæ. Virg. 6. Aeneid. 56.
Tenuis uisu. Stat. 8. Theb. 18.
¶ Videndus, Participium (βλεπτέος) ut, Cuncta uidenda sunt animo. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 12.
Probra uidenda meis oculis. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 9.
¶ Visus, uisa, uisum, Participium (ἑωραμένος) Terent. Heaut. 3. 2. 9, Visa uerò est, quod dici solet, aquilæ senectus. Idem Hecyr. 3. 1. 38, Matris uox uisa est Philumenæ. Vbi Donatus, Omnia hæc quæ sensu percipi possunt, uisa dicimus.
Non magnopere uisus. Vide Magnus.
Oculis meis uisa est. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 4.
Formæ uisæ correptus imagine. Ouid. 3. Metam. 84.
Imago uisa mihi ante oculos. Virg. 2. Aeneid. 155.
Visa est pedum uia. Terent. Phorm. 2. 2. 12,
Factum est periculum, iam pedum uisa est uia.
Visos uultus agnoscere. Ouid. 1. de Pont. eleg. 11. 5.
Sensibus uisa. Lucret. lib. 4. 95.
Viso est opus. Plaut. Capt. 5. 32.
¶ Visurus, pen. prod. (ὀψόμενος) Participium futuri temporis.
Visuros, Ad uidendum missos, dixit Salustius, teste Quint. lib. 9. cap. 3.
Abies casus uisura marinos. Virg. 2. Georg. 14.
Dies belli uisura tumultus. Lucan. lib. 1. 47.
¶ Visum, uisi (ὅραμα) pro eo quod uidemus: ut, Referre uisa. Ouid. 3. Fast. 8.
Turpia uisa. Propert. lib. 2. eleg. 6. 6.
Visum, uisi (φάσμα, φάντασμα) Somnium, & nocturnum, siue etiam diurnum phantasma, quod etiam uigilantibus apparet. Virg. 4. Aeneid. 91,
Hoc uisum nulli, non ipsi effata sorori est. Cic. 1. Acad. 57, Sensus iunctos esse censuit è quadam quasi impulsione oblata extrinsecus, quam ille φαντασίαν, nos uisum appellemus. Idem 1. de Diuinat. 108, Huic omnia uisa obijciuntur à mente ac ratione uacua.
Visum est enim tale obiectum dormienti, ut id quod euenit, naturæ uis, non opinio erroris effecerit. Cic. 2. de Diuin. 211.
Somniorum uisa. Cic. 1. Tusc. 155.
A dormientibus multa significata uisis. Cic. in Top. 41.
Si deus ista uisa nobis prouidendi causa dat, non uigilantibus potius det quàm dormientibus. Cic. 2. de Diuin. 188.
¶ Visus, huius uisus, m. g. (ὄψ, ὄψις, ὅρασις) Plin. lib. 8. cap. 22. 1, Sen in Italia quoq; creditur luporum uisus esse noxius.
Orbus uisus, Orbus oculorum. Silius lib. 13. 146. Visus genitiuus est.
Visus est potentia obtuitus. Quint. lib. 1. cap. 3. An potest esse ulla tam perpetua discentis intentio, quæ non ut uisus oculorum obtuitu continuo fatigetur?
Acer uisus. Vide Acer, Adiectiuum.
Connexus uisus. Vide Connecto.
Hebes uisus. Senec. Herc. fur. 9. 8.
Hebetesq; uisus uix diem insuetum ferunt.
Inocciduis uisibus stellatus Argon. Stat. 6. Theb. 56.
Inoffensi uisus. Claud. de raptu Proserp. 2. 24.
Toruus uisus. Stat. 10. Thebaid. 167.
Abducere uisum. Vide Abduco.
Decipere uisus alicuius. Senec. Herc. fur. 9. 1.
Deprendere aliquid uisu. Valer. 1. Argon. 94. de Lynceo.
Dirigere uisus aliquò. Claud. 2. in Eutrop. 27.
Ducere uisus per omnia. Stat. 1. Sylu. 3. 11.
Effugere uisus alicuius. Ouid. 3. Fast. 82.
Fallere uisum. Plin. lib. 9. cap. 50.
Imago dubia fallit uisus meos. Senec. Agamem. 10. 2.
Ferre uisus per membra alicuius, Contemplari membra. Stat. 4. Sylu. 6. 8.
Flectere uisus aliquò. Stat. 10. Theb. 163.
Fugere uisus alicuius. Ouid. 2. Fast. 16. Id est, non uideri.
Habere uisum illustrem. Vide Illustris.
Immoto uisu hærere. Stat. 5. Theb. 45.
Hebetat uisus mœror. Senec. Herc. fur. 12. 30.
Intercludere uisus prospectu. Stat. 6. Theb. 41.
Lassari inani uisu. Valer. 1. Argon. 142.
Marcens uisus. Senec. Agamem. 8. 2.
Metiri aliquid uisu. Stat. 10. Theb. 167.
Mouere uisum. Lucret. lib. 6. 34.
Obliquare superbos uisus. Stat. 1. Achil. 6. 5.
Perstringere uisum. Quint. lib. 10. cap. 1.
Prælibare uultus alicuius uisu. Stat. 2. Achil. 18.
Premere uisus alicuius, Claudere oculos. Stat. 2. Syl. 1. 35.
Prendere aliquid uisibus, Assequi oculorum acie. Statius 4. Syluan. 2. 7.
Satiare lumina longo uisu. Stat. 4. Sylu. 6. 7.
Sparsus uisus per omnia. Stat. 5. Theb. 110.
Subdere aliquid uisu oculorum. Lucretius libro 5. 21. Visu, pro uisui.
Vmbratus uisus. Silius lib. 13. 69.
Auferre uisus agris, Obscurare agros. Stat. 11. Theb. 27.
Visus, huius uisus, in eadem significatione, pro apparitionibus ut uocant. Plin. lib. 7. cap. 22, Nam Cymbricæ uictoriæ Castorasq; Romani qui Persicam uictoriam ipso die quo contigit nuntiauere, uisus, & numinum fuere præsagia. 2. in libro 6. bel. Pun. Nocturnos uisus dixit.
Visus, Id quod uidetur. Virg. 3. Aeneid. 8,
Ritè secundarent uisus.
Acerbo uisu defixus. Valer. 8. Argon. 74.
Obstupuit uisu Aeneas. Virg. 5. Aeneid. 18.
Tremefactus uisu. Virg. 2. Aeneid. 77.
Subito turbatur Scipio uisu. Silius lib. 13. 90.
Immundo somnia uisu. Horat. 1. Serm. Sat. 5. 17.
Nocturnus uisus. Tacit. lib. 12.
Visus, Species. Cic. 1. de Nat. deor. 19, Ex quo exisitit & illud multa esse probabilia quæ quanquam non perciperentur, tamen quia uisum quędam haberent insignem & illustrem, his sapientis uita regeretur.
¶ Visio, uisiõis, Verbale (ὅρασις, ὄψις, θέα) Id quod uidetur. Cic. 4. Acad. 64, Nec potest is cui est uisio ueri falsiq; communis, ullum habere indicium, aut ullam omnino ueritatis notam. Idem 2. Tusc. 73, Falsaq; eius uisione ac specie moueri homines dico uehementius.
Aduentitia uisio. Vide Aduenio.
Visio, Phantasia etiam dicitur. Quint. lib. 6. cap. 2. 24, Quas phantasias Græci uocant, nos sanè uisiones appellemus, per quas imagines rerum absentium ita repræsentantur animo, ut eas cernere oculis ac præsentes habere uideamur.
Inanes uisiones. Vide Inanis.
¶ Visor, uisoris, Verbale, m. g. (ὁρατής) Visores, pro inspectoribus exploratoribusq;. Tacit. lib. 16, Nec missis uisoribus, per quos nosceret an uera assererentur.
¶ Viso, uisis, uisi, uisum (ἐπισκοπέω, ἐπισκέπτομαι, ἱστορέω) uisere, pen. corr. Ad uidendum ire. Terent. And. 4. 2. 25, Ego hanc uisam. Liu. 3. ab Vrbe, 287, Ex muris uisite agros nostros ferro igniq; uastatos.
Orbem peregrinum uisere. Ouid. 1. Metam. 20.
Reginam uisere. Horat. 1. Carm. ode 57. 5.
Aliquem longo interuallo uisere. Cic. Attico, lib. 1. 2. 1.
Quum laxati curis sumus, spectare aliquid uolumus & uisere. Cic. 1. Tusc. 70.
Viso ad. Terent. Hecyra, 3. 2. 4, Nunc ad eam uisam.
Viso ecquid. Plaut. Bacch. 21. 10,

Digitized by Google

— nunc Mnesilochum,

Quod mandaui, uiso ecquid eum ad uirtutem aut ad frugem opera sua Compulerit.

Viso si. Terent. Eun. 3. 4. 7, Idq; adeò uisam si domi est.

Vise redierit ne iam, an nondum domum. Terent. Phor. 2. 4. 5.

Viso, Ad uidendum uenio, interprete Donato. Terent. And. 3. 3. 4, Id uiso, túne, an illi insaniant. Id est, ob id uiso te.

Viso, iunctum cum Venio, aut Eo is, significat, Video. Plautus Rudent. 4. 6,

Nunc huc ad Veneris fanum uenio uisere. Terent. Hecyra, 1. 2. 114,

— nostra illico

It uisere ad eam, admisit nemo.

Idem significat iunctum cum Gratia, Causa, Studio, & huiusmodi. Terent. Hecyra,

Ne mittas quidem uisendi causa quenquam. Virgilius 2. Aeneidos, 13,

Vndiq; uisendi studio Troiana iuuentus

Circunfusa ruit. Cic. 5. Tusc. 13, Qui nec plausum, nec lucrum quærerent, sed uisendi causa uenirent, studioséq; perspicerent quid ageretur, & quomodo.

¶ Visitur, pen. corr. passiuum. Cic. 6. Verr. 4, Idem opinor artifex eiusdemmodi Cupidinem fecit illum qui est Thespijs, propter quam Thespiæ uisuntur. Nam alia uisendi causa nulla est. Idem 1. Off. 193.

¶ Visendus, Participium (ἐπισκεπτέος) Cic. pro lege Man. 43, Eam quoq; rem populus Romanus non modò uidit, sed etiā studio omni uisendam putauit.

Visendus, Nomē ex participio: ut uisendæ magnitudinis arbor, hoc est spectabilis & admirandæ. Plin. lib. 16. cap. 44. 8, Vicina luco est ilex, & ipsa nobilis trigintaquinq; pedum ambitu caudicis, decem arbores mentiēs singulas, magnitudinis uisendæ. Idem lib. 10. cap. 29. 10, Vpupa crista uisenda plicatili. Idem lib. 11. cap. 49. 2, Ceu planè uisenda res esset, principem terrarum insidere portentis. Cic. in Vatinium, 24, Epulum, omni apparatu, ornatuq; uisendo.

¶ Visito, uisitas, pen. corr. (ἐπισκέπτομαι) uisitare, Frequentatiuum à Visere. Plaut. Curc. 7. 60. Cic. 5. de Fin. 162, Is quum arderet podagræ doloribus, uisitassetq; hominē Carneades Epicuri perfamiliaris, & tristis exiret, &c.

¶ Visitatio, uisitationis, Verbale (ἐπίσκεψις)

¶ Visibilis, & hoc uisibile, pen. corr. (ὁρατός) Quod uideri potest. Plin. lib. 11. cap. 37. 22, Oculi seu uasa quædam uisibilē animi partem accipiunt, atq; transmittunt.

Vidua] χήρα, uiduæ, Dicta est quasi ualde idua, ab Iduum die qui mensem diuidit: hoc est, à uiro diuisa. Plaut. Stich. 1. 2,

Quæ tandiu uidua uiro suo caruit. Cic. pro Cecinna, 10, Cognitor uiduarum.

Auaras uiduas uidnari. Horat. 1. epist. 1. 18.

¶ Viduo, uiduas (χηρόω, χηρεύω) uiduare, Priuare. Colum. lib. 4. cap. 2. 1, Siue enim caput ipsum demortuum est, duo uiduantur statumina, & mox uiuiradices totidem substituendæ sunt, quæ numero suo rationem cultoris onerant.

Dexteram uiduare ense. Senec. Hipp. 8. 1.

Orni uiduantur folijs. Horat. 2. Carm. ode 9. 2.

Penates uiduare. Stat. 2. Theb. 77.

Vrbem uiduare ciuibus. Virg. 8. Aeneid. 115.

¶ Viduatus, pen. prod. Participium (χηρωθείς) ut,

Manuum uiduata portenta. Lucret. lib. 5. 168.

Coniux uiduata tedis. Senec. Medea, 8. 1.

Leges uiduatæ iudice. Claud. 8. Paneg. 24.

Regna uiduata lumine, Tartara. Silius lib. 3. 122.

¶ Viduus, uidua, uiduum (χῆρος) Priuatus. Horatius 1. Carmin. ode 10. 3,

Voce dum terret, uiduus pharetra

Risit Apollo. Cic. 2. Tusc. 44,

Siquæ ipse uiduus pestes excipio anxias. Ex poeta.

Ager uiduus pecudibus. Colum. lib. 2. cap. 15. 5.

Anni uidui. Stat. 1. Sylu. 2. 34,

— uiduos ut transmittare per annos. Id est, ut nunquam nubas.

Arbor uidua. Plin. lib. 13. cap. 4. 7, Huius arbore excisa, uiduas pòst sterilescere fœminas. Horat. 4. Carm. ode 5. 6.

Et uitem uiduas ducit ad arbores. Id est, coniungit uites arboribus tanquam maritum mulieri uiduæ. Alibi dicit, Altas maritat populos.

Cubile uiduum. Vide paulo pòst, Toro uiduo iacere.

Domus uidua. Ouid. 1. Fast. 8.

Lectus uiduus. Lucan.

In somnis uiduo tum primum frigida lecto.

Lecto uiduo discedere, Iterum nubere. Ouid. epist. 1. 17.

Nomen uiduum sua fama, Nudum, & sine elogio. Plin. lib. 3. in Proœmio, 2.

Noctes uiduas exigere, Dormire sine coniuge. Ouidius epist. 18. 14.

Noctes uiduas iacere. Catul. ad Flauum, 6. 2.

Pectus uiduum amoris. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 4.

Puella uidua. Ouid. 2. Fast. 112.

Solum arboribus uiduum. Colum. lib. 2. cap. 2. 21.

Thalami uidui. Valer. 2. Argon. 74.

Toro uiduo iacere, Sine coniuge. Ouid. epist. 15. 64.

Viduus uir. Plaut. Merc. 20. 13.

Plures uiri sunt uidui, quàm nunc mulieres. Ouid. epist. 8. 18.

Virgines uiduæ. Senec. Agamem. 3. 18.

Vitis uidua. Catul. in Carm. nupt. 57. 10.

¶ Viduitas, pen. corr. uiduitatis (χηρεία) Cic. pro Cecinna, 9, Ebutius iste qui iandiu Cesennia uiduitate ac solitudine aleretur. Liu. 1. bel. Maced. lib. 10. 10, In uiduitate relictæ filiæ singulos filios paruos habentes.

Viduitas, Priuatio. Plaut. Rud. 17. 2.

Nunc demum est, quum omnium copiarum atq; opum, auxilij, præsidij Viduitas nos tenet.

¶ Viduertas, uiduertatis (συμφορά) apud Catonem, cap. 141. 1, calamitas dicitur, teste Festo.

Vidulus] uiduli, pen. corr. (φυλακτήριον) In quo aliquid seruatur. Plaut. Epid. 2. 20,

— ubi ergo est, nisi si in uidulo,

Aut si in mellina attulisti. Idem Menæh. 22. 45,

Recte obsignatum in uidulo est marsupium.

Vienna] Βιεννάτα, Austriæ ciuitas inclyta, omnium urbium, quas Danubius sustinet, & ædium magnificentia, & rerum facili copia, clarissima: quam Vianam Plinius nominasse uidetur libro 3. cap. 24. ut placet Hermolao. Est & Vienna, (Βίεννα) Allobrogum illustris ciuitas in Gallia Narbonensi, cuius meminit Mela libro 2. in descriptione Galliæ Narbonensis.

Vieo] uies, uieui, uietum (λυγίζω) uiere, pen. prod. Alligare, inflectere: quia uietis uirgis ligare possumus quidlibet. Vnde uimina, & uasa uiminea, teste Festo. Varro de Lingua Latina, lib. 1, Viere, inquit, est uincire. Vnde apud Ennium, Ibant uiere Venerem corollam.

Viere, In obliquum flectere. Plaut. Menæh.

Vides tu illi oculos uiere, ut uiridis exoritur color? Varro 2. de re Rust. cap. 23. 4, Vt habeas uimina, unde uiendo quid facias, ut scirpeas, uallos, crates.

¶ Vietus, pen. prod. Adiectiuum, Mollis, languidus, sine ui, & naturalib. priuatus uiribus, ut ait Festus. Varro de re Rustic. lib. 1. cap. 59. 1, Ne quum humorem amiserint, pertinaci

uento

Digitized by Google

uento mala uieta fiant. Id est, flaccida, rugosa. Cic. de Senect. 5, Vietum & caducum.
Vietus homo. Terent. Eun. 4.4.21. Hic est uetus, uietus, ueternosus senex. Vbi Donatus, Vietus, mollis, flacciduśq;, & flexibilis corpore. Vnde & uimina & uimenta, & uites, & uietores dicuntur: & uiere, religare dicitur: quia uietis uirgis magis religare poßimus quidlibet.
Vieta uestis aranei, Tela flexibilis & mollis. Lucret. lib. 3.78.
Vieta membra. Horat. Epod. 12.2,

> Qui sudor uietis, & quàm malus undiq; membris
> Crescat odor. Hoc est, rugosis, & uetustate confectis, inquit Acron. Hic penultimam nouè corripuit Horat.

Vietus locus. Cato cap. 9, Salicta locis aquosis, uietis, umbrosis, propterq; amnes ibi seri oportet.
Exiguum & uietum cor. Cic. 2. de Diuinat. 54.
Ficus uieta. Colum. lib. 12. cap. 15.1.
¶ Vietor, pen. prod. uietoris, masc. gen. Qui uasa uinaria religat, stipatq;, ut ait Budæus. Vlp. in l. si seruus seruum. §. ult. in fine. ff. ad leg. Aquil. Item si uietori locaueris lacum uino plenum curandum: & ille cum pertuderit, ut uinum sit effusum, &c.
Vigeo] uiges, uigui (ἀκμάζω) uigere, pen. prod. Viuere, potentem esse, siue in uigore esse, & uiriditatem quandam habere. Cic. 3. Tusc. 127, Quandiu in illo opinato malo uis quædam insit & uigeat, & habeat quandam uiriditatem. Festus, Viget, dictum uidetur à ui agendo, sed non in hostilibus rebus, uerùm his quæ celerrimo, concitatoq; animo ad bonam tendunt frugem. Cic. 5. de Finib. 49, Vt necesse sit omnium rerum, quæ natura uigeant, similem esse finem, non eundem. Cælius ad Ciceronem, lib. 8.1.13, Tui politici libri omnibus uigent.
Inter uegetum & uigens hoc interest: quòd uegetum sit incolume: uigens forte. Nam uegetum corporis: uigens, etiam animi possumus dicere. Nonius.
Florere & uigere. Cic. 11. Philipp. 318.
Viguit usq; ad nostram ætatem. Cic. 1. de Nat. deor. 17.
Summo in honore uigere. Lucret. lib. 4.233.
Immensum uiguit. Tacit. lib. 3.
Viuere & uigere. Cic. 2. de Nat. deor. 117.
Deus est qui uiget, qui sentit, qui meminit, qui prouidet. Cicero in Somnio Scip. 29.
Viget apud eum hæc res. Cic. Tusc. 106.
Flagrabant uitia libidinis apud illum, uigebant etiam studia rei militaris. Cic. pro Cælio, 8.
Vigere animo. Cic. ad Attic. lib. 4.72.10.
Miles uigeat aßiduo certamine. Tibul. 4. ad Messalam, 1.18.
Vigere corporibus. Liu. 2. ab Vrbe, 129.
Libertate uigere. Claud. de bello Getico, 21.
Memoria uigere, Pollere & ualere. Cic. 2. de Orat. 193.
Animus post mortem sentit & uiget. Cic. pro Sestio, 39.
Animus uiget lætitia. Lucret. lib. 3.30.
Curæ tibi uigent, animiq; utriles. Valer. 1. Argon. 11.
Vt eorum & in bellicis & in ciuilibus uigeat industria. Cicero 1. Offic. 172.
Inuidia & crimina uigent. Horat. 1. Serm. Satyr. 3.13.
Leges uigent Lycurgi. Cic. 1. Tusc. 163.
Nomen uiget Pythagoreorum. Cic. 1. Tusc. 60.
Purpura uigebat eo tempore, Quod uulgus dicit, In cursu erat. Plin. lib. 9. cap. 39.1.
Regnum uiget consilijs. Virg. 2. Aeneid. 18.
Vires uigent. Lucret. lib. 5.224.
Vrbes uigent populis. Stat. 3. Sylu. 5.15.
¶ Vigens, uigentis, Participium (ἀκμάζων, ἀκμαῖος) Cicer. 2. de Finibus, 75, Quòd rationem habeant à natura, mentemq; datam & acrem & uigentem.
Animus uigens. Stat. 1. Sylu. 4.11.
Herbæ uigentes rore. Lucret. lib. 2.73.
Mens uigens. Lucret. lib. 1.189.
¶ Vigesco, uigescis (ἐπακμάζω) uigescere, Inchoatiuum. Catul. ad seipsum, 43.2, Iam læti studio pedes uigescunt.
¶ Vigor, uigoris, pen. prod. (ἀκμὴ, ἀλκὴ, ἀκμαῖος) Firmitas, robur, integritas. Plin. lib. 7. cap. 25, Animi uigore præstantißimum arbitror C. Cæsarem Dictatorem. Liu. 1. ab Vrbe, 251, Quin si uigor iuuentæ inest, conscendimus equos?
Constat uigor membris. Lucan. lib. 3.142.
Habilis uigor uenit mēbris. Virg. 4. Georg. 84.
Crudo uigore asper equus. Silius lib. 3.78.
Viuus uigor. Ouid. 1. Trist. eleg. 5.7.
Animi uigor. Ouid. epist. 15.11.
Ingenij uigor. Ouid. 8. Metam. 51.
Gratus in ore uigor. Ouid. 12. Metam. 80.
¶ Vigesimus, pen. corr. Adiect. (εἰκοστὸς) Quod & uicesimus dicitur. Cic. Terent. lib. 14.5.1, Vno & uigesimo die.
Annus uigesimus. Propert. lib. 3. eleg. 28.3.
Ab illo tempore annum iam tertium & uigesimum regnat. Cicer. pro lege Manilia, 4.
¶ Vigesima, uigesimæ (εἰκοστὴ) Tributum seu exactio, sicut decima. Plinius in Paneg. 58, His uigesima reperta est, tributum tolerabile.
¶ Vigesimariū, aurum à Liuio dicitur (εἰκοστικὸς) quod ex uigesimis exigebatur. Vide Vicenus.
¶ Vigeßis, huius uigeßis, masc. gen. (εἰκοστάσσος) Viginti aßium. Mart. lib. 12.73,

> Amphora uigeßis, modius datur ære quaterno.

Ebrius & crudus nil habet agricola. Id est, uiginti aßibus amphora uenditur.
Vigil] uigilis, pen. corr. m. g. (γρήγορος, ἄγρυπνος) Qui non est torpens, quales sunt dormientes.
Animus uigil. Stat. 1. Achil. 110.
Auris uigil. Stat. 2. Achil. 24.
Aurora uigil. Ouid. 2. Metam. 23.
Canum uigilum excubiæ. Hor. 3. Carm. ode 16.1.
Curæ uigiles. Ouid. 3. Metam. 80.
Custos uigil. Ouid. 3. de Arte, 122.
Custodia uigil. Ouid. 12. Metam. 30.
Flamma uigil. Ouid. 4. Trist. eleg. 5.1.
Ignis uigil, Qui semper lucet. Virg. 4. Aen. 40.
Lucernæ uigiles. Horat. 3. Carm. ode 8.3.
Oculi uigiles. Virg. 4. Aeneid. 37.
Sensus uigiles angit dolor. Stat. 5. Theb. 66.
Vigil, Nocturnus custos. Plaut. Amph. 4.197,

> Rex Creon uigiles nocturnos singulos semper locat. Cic. 6. Verr. 84, Clamor à uigilibus, faniq; custodibus tollitur.

Castrorum uigiles. Lucan. lib. 7.5.
Sol & luna uigiles mundi. Lucret. lib. 5.289, Vigilant enim & excubant pro mundo: sol quidem interdiu, luna noctu.
Excubijs uigilum obsidere portas. Virg. 6. Aeneid. 32.
Cædere uigiles. Vide Cædo.
¶ Vigilo, uigilas, pen. corr. (γρηγορέω, ἀγρυπνέω, ἐγρήσσω, ἰδανω, νήφω) uigilare, Notæ significationis. Terent. Eunuch. 2.1.15, Vigilabis lassus. Cic. 2. in Catil. 52, Tardißimè autem Lentulus, credo quòd literis dandis præter consuetudinem proxima nocte uigilarat.
Vigilare usq; ad lucem. Terent. Eun. 2.2.47.
Vigilare ad multam noctem. Cic. in Somn. Scip. 4. Vide Ad.
Vigilare de multa nocte, Idem. Cic. ad Qu. frat. lib. 2.16.3. Vetus exemplar omittit Multa.
Noctes uigilare ad ipsum mane. Horat. 1. Serm. Satyr. 3.4.

Digitized by Google

Dolores mei uigilant sine fine. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 5.

Vigilare, Vigilanter prouidere, inquit Seruius: siue studium & diligentiam adhibere. Virg. 1. Georg. 63,

Quid tempestates Autumni, & sydera dicam?
Atq; ubi iam breuiorq; dies, & mollior æstas,
Quæ uigilanda uiris?

Vigilare pro re alterius. Cic. 2. Off. 99. Idem 6. Philipp. 216, Quamobrem Quirites, consilio quantum potero, labore plus penè quàm potero, excubabo, uigilaboq; pro uobis.

In scelus aliquod uigilare. Stat. 5. Theb. 40.

Studijs uigilare seueris. Prop. lib. 2. eleg. 3. 2.

¶ Vigilor, penult. corr. uigilaris (ἀγρυπνοῦμαι) Passiuum, Noctes uigilantur amaræ. Ouid. 12. 34,

Non mihi grata dies, noctes uigilantur amaræ.

Vigilatur, Impersonale. Mart. lib. 12. 65,

Otia me, somnusq; iuuant, quæ magna negauit
Roma mihi: redeo si uigilatur & hic.

¶ Vigilans, penult. corr. uigilantis, Participium (ἀγρυπνῶν) Terent. And. 5. 6. 8,

—num ille somniat
Ea, quæ uigilans uoluit?

Amor uigilans. Ouid. epist. 19. 45.

Curis uigilantibus excita. Ouid. 2. Metam. 156.

Stertis uigilans. Lucret. lib. 3. 213.

Vigilans, Prouidus & intentus. Plin. epist. 17. lib. 2, Vir exercitatus & uigilans. Cic. 2. Verr. 20, Perficiam ut nemo unquã post hominum memoriam paratior, uigilantior, compositior ad iudicium uenisse uideatur.

Vigilans & acutus. Cic. 1. de lege Agrar. 1.

Vigilans, sobrius, & industrius. Cic. pro Cælio, 59.

Vigilans, bonus, & fortis. Cic. pro Rosc. Amer. 82.

Oculi uigilantes, Intenti in re aliqua. Virg. 5. Aeneid. 88.

¶ Vigilandus, Aliud participium (γρηγορητέος) ut, Nox uigilanda cum fletu. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 16. Vide paulò antè, Vigilare, Vigilanter prouidere.

¶ Vigilatus, pen. prod. (ἀγρυπνηθείς) Similiter participiũ: ut, Nox uigilata. Ouid. 4. Fast. 33. Ouid. 2. Trist. 3, Vigilati labores. Idem 4. Fast. 22, Carmen uigilatum.

Nox conuiuio uigilata. Tacit. lib. 13.

¶ Vigilandus, Aliud participium (ἀγρυπνητέος) Quint. lib. 11. capite 3, Et uigilandæ noctes, & fuligo lucubrationum bibenda.

¶ Vigilantia, uigilantiæ (γρήγορσις) Diligentia. Cicero ad Attic. lib. 8. 153. 8, Sed hoc τέρας horribili uigilantia, celeritate, diligentia est, planè quid futurum sit nescio. Terentius Adelph. 3. 3. 44,

Vigilantiam tuam tu mihi narras? Cic. Curio, lib. 7. 31. 4, Mirifica uigilantia.

Vigilantia & solicitudo animi. Hermolaus Iuriscons. Personale munus est quod cum corporibus, cum labore ac solicitudine animi ac uigilantia existit.

¶ Vigilanter, Aduerbium (ἀγρύπνως) Cum diligentia & solicitudine. Cic. pro Muræna, 30, Quem L. Muræna pater huiusce uehementissimè uigilantissimeq; uexatum, repressum magna ex parte, non oppressum reliquit. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 33. 13, Vt uigilanter neruoseq; nos, qui stamus in acie, subornes.

¶ Vigilax, pen. corr. uigilacis, penult. prod. (ἀγρυπνητικός) Adiectiuum, pro Vigilante. Colum. lib. 7. cap. 12. 5, Maximè autem debent in custodia uigilaces conspici, nec erronei, sed assidui, & circunspecti magis quàm temerarij. De canibus. Vide Curax in Cura.

¶ Vigilia, uigiliæ (ἀγρυπνία) pro una, uel etiam multis noctibus insomnibus traductis: ut, quod tempus somno traducendum erat, alicuius rei diligentiæ impendimus. Cic. 5. de Fin. 98 uigilias suscipere. Et 4. Tusc. 67, Cui non sunt auditæ Demosthenis uigiliæ, qui dolere se aiebat, si quando opificũ antelucana esset uictus industria?

Affecta labore ac uigilijs corpora ex somno moliebantur. Liu. lib. 6. belli Macedon.

Agere, siue agitare uigilias. Vide Ago.

Certare uigilijs ac labore. Vide Certo.

Maior uigilia. Cic. in Parad. 5.

Vigilia, & frequentius Vigiliæ, uigiliarum (φρουρά) Excubiæ dicuntur: sed tamen hoc inter se differunt, quòd uigiliæ sunt tantum nocturnæ: Excubiæ autem tam nocturnæ quàm diurnæ. Diuidebantur autem in quaterna horarum spatia, ita ut prima, secunda, tertia, & quarta uigilia diceretur. Cicero 6. Verr. 83, Præcipitur & negotium datur Quæstoribus & Aedilibus, ut noctu uigilias agerent ad ædes sacras. In 3. in Catil. 51, Interim tertia ferè uigilia exacta, quum iam pontem, &c. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 7. 8, Quum puer tuus ad me secunda ferè uigilia uenisset, isq; te ante lucem Iconium mihi uenturum nuntiasset.

Inire uigilias. Tacit. lib. 23.

Incuriosæ uigiliæ. Tacit. lib. 21.

¶ Vigiliæ (φρουροί) Ipsi custodes qui uigilant. Salust. Et ab incendio intelligebat urbem uigilijs munitam. Cic. pro Milone, 52, Si Capitolinæ cohortes, si excubiæ, si uigiliæ, si delecta iuuentus, quæ tuum corpus domumq; custodit, contra Milonis impetum armata est. Idem 1. in Catilinam, 5, Sensistine illam coloniam meo iussu, meis præsidijs, custodijs uigilijsq; esse munitam?

Circumire uigilias. Salust. in Iugurtha.

Deducere uigilias. Salust. in Iugurtha.

Manere in uigilia urbis, aut alterius rei, per translationem. Cicer. in Pisonem, 11. Idem 1. Philip. 1, Manendum mihi statuebam quasi in uigilia quadam Consulari ac Senatoria. nec uerò usquam discedebam, nec à Repub. deijciebam oculos.

Vigilia & prouidentia sua reddere aliquem uacuum metu. Cic. 7. Philipp. 229.

Tradere suam uigiliam alteri. Cic. ad Brutum, lib. 11. 24. 3. Allusit Cicero ad uigilias militares. nam qui in castris, exploratorum & excubiarum partes noctu obeunt, sua uigilia ubi perfuncti sunt, alij alijs uigiliam quasi per manus tradunt.

Vigilia, pro eo die qui festum diem præcedit, in quo mos erat uigilare in sacrificijs faciendis, & sacris hymnis cantandis. Plaut. Aulul. 3. 36,

Is adolescentis illius est auunculus,
Qui illam stuprauit noctu Cereris uigilijs.

¶ Vigilium, etiam neutri generis apud antiquos. Varr. Endymion. Animum mitto speculatum tota Vrbe, ut quid facerent homines cùm experrecti sint, me faceret certiorem, si quis melius operam superet, ut eius consilio potius uigilium adminicularem nostrum, qui uidet alium ouantem extrema noctis tempore. Hæc Nonius.

Vigiliarius (φρουρός) pro excubitore. Senec. epist. 58, Quid interest utrum super aliquo uigiliarium ruat aut mons aut turris.

Viginti] εἴκοσι, Nomen numerale, indeclinabile. Cicero 3. de Orat. 42, Annosq; natus unum & uiginti nobilissimum hominem & eloquentissimum in iudicium uocarim. Idem pro Plan. 74, Quæ, si uiginti quiessem dies, in aliorum iugulum Consulum recidissent.

¶ Vigintiuiri, pen. corr. (οἱ εἴκοσι) Nomen magistratus apud Romanos, ut Triumuiri. Cicero ad Attic. lib. 2. 21. 3, Vbi nemo sit præter me, qui quenquam ex uiginti uiris unum esse saluum uelit.

¶ Vigintiui-

Digitized by Google

¶ Vigintiuiratus, huius uigintiuiratus, pen. prod. (ἀρχὴ τῶν εἴκοσι) Ipsum Vigintiuirorum officium. Cic. ad Attic. lib. 9. 171.3, Repudiari sese totum, magis etiam quàm olim in Vigintiuiratu putabit.

Vigor] uigoris. Vide Vigeo.

Vilis] & hoc uile (φαῦλος, εὔωνος, φλαῦρος, ἀφανρὸς, εὐτελὴς, ἀπόβλητος) Quod parum ualet. Plaut. Trinũ. 3. 7,

— neq; quicquam hîc uile nunc est,
Nisi mores mali.

Vilis & Pretiosus contraria. Cic. 2. de Fin. 145.

Vile & uulgare. Cic. pro Rosc. Amer. 43.

Quotidie nos ipsa natura admonet, quàm paucis, quàm paruis rebus egeat, quàm uilibus. Cic. 5. Tusc. 145.

Vilis & leuis. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 45.

Vile habere aliquid, Parui facere. Salust. in Catil. Alimenta uilia. Ouid. 5. Trist. eleg. 9. 3.

Vilius argentum est auro, uirtutibus aurũ. Horat. 1. epist. 1. 11.

Pars uilissima rerum, opes. Lucan. lib. 3. 24.

Seruulus uilis. Cic. 3. Off. 119.

Supellex uilis. Virg. 1. Georg. 33.

Vestis uilisq; uetusq;. Ouid. 8. Metam. 133.

Vilis uobis honor meus, Cic. pro Flacco, 80.

Gratia uilis. Ouid. 2. de Arte, 6.

Honos uilis studijs. Stat. 5. Sylu. 3. 7.

Vilis oratio, cui opponitur Accurata. Quint. lib. 8. cap. 3.

Vile, dicitur quod paruo pretio emitur. Cic. 5. Verr. 169, Frumentum quoniam uilius erat, ne emisses.

Vilis amicorum est annona. Horat. 1. epist. 12. 5.

Aqua uilis. Propert. lib. 3. eleg. 15. 4.

Aqua rerum uilissima. Horat. 1. Serm. Sat. 5. 18.

Oua uilia. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 9.

Vile pretium. Mart. lib. 1. 72,

O mihi curarum pretium non uile mearum.

Pretium non uile laboris. Ouid. epist. 17. 34.

Proiecta uilior alga. Virg. eclog. 7. 9. Hor. 2. Serm. Satyr. 5. 2,

Et genus, & uirtus, nisi cum re, uilior alga est.

Vile, pro Abundanti. Virg. 1. Georg. 46,

Si uerò uiciamq; seres, uilemq; faselum. Seruius, nam omne quod abundat, uile est. Ibidem,
Sæpe oleo tardi costas agitator aselli,
Vilibus aut onerat pomis.

Vili, Ablatiuus, uerbis pretij solet addi. Plaut. Epid. 2. 49,

Istanc quam emit, quanti eã emit? T. uili. Mart. lib. 12. 63,
Instructam uili uendis Amene domum.

Istoc uilius. Terent. Adelph. 5. 9. 24,

Tu tuum officium facies, atq; huic aliquid paululum præ manu Dederis, unde utatur: reddet tibi citò. M. istoc uilius. Vbi Donatus, Quasi, nihil minus. Negatio enim est floccum ostendentis, aut quid tale: cum ὑπερβολή, qua subauditur Quicquam, & Non Dabo.

¶ Vilius (εὐωνότερον) uilissimè, Aduerbia, Minoris & minimi pretij. Plin. lib. 18. cap. 6. 12, Quicquid per asellum fieri potest, uilissimè constat.

¶ Vilissimò. Idem, Scæuola, Si fisco aliquid debebatur, & res stipulatoris uilissimò distracta est, &c. Budæus.

¶ Vilitas, pen. corr. uilitatis (εὐωνία) cui opponitur Caritas. Cic. pro lege Manil. 31, Tanta repentè uilitas annonæ ex summa inopia & caritate rei frumentariæ consecuta est, unius spe & nomine, quantam uix ex summa ubertate agrorum diuturna pax efficere potuisset. Idem pro Domo sua, 12, Subitò illo ipso die carissimam annonam nec opinata uilitas consecuta est.

Vilitas sui. Curtius lib. 5, Sæpe tædio laboris ad uilitatem sui compelluntur ignaui.

¶ Vilesco, uilescis (εὐωνίζομαι) uilescere, Vile fieri. Hinc Euilesco, apud Suetonium.

¶ Vilito, uilitas, pen. corr. (εὐωνίζω) uilitare, Vil efacere. Turpilius, Et quærat tua uitia quæ te uilitant. Nonius.

Villa] uillæ (ἀγροικία, κώμη, χωρίον) Domus extra urbem ædificata, casa uillatica, & suburbana domus. Plin. lib. 18. cap. 6. 1, Modus hic probatur, ut neque fundus uillam quærat, neque uilla fundum. Villæ descriptionem habes in epistolis Plinij, 41. & 101. d.

Villa rustica, Est ea pars uillæ, quam uillicus, colonus, uel uinitor, uel arborator habitandam sibi obtinet, & familiæ uillaticæ, atque instrumento omni rustico condendo aut continendo.

Villa urbana, quæ & Prætorium dicitur, ea pars est quam dominus sibi recepit: itaque quia elegantius, amœniusq; ædificari solet & instrui, ideo urbana uocatur, quasi urbani nitoris, & elegantiæ plus quàm rusticæ. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 13. 5, Fructuosior est certè fundus propter ædificia, si potius ad antiquorum diligentiam, quàm ad horum luxuriam dirigas ædificationem. Illi enim faciebant ad fructuum rationem, hi faciunt ad libidines indomitas. Itaq; illorum uillæ rusticæ erant maioris, quàm urbanæ, quæ nunc sunt pleræq; contra. Collumella uillã tripartitò distribuit, partem unam urbanam, rusticam alteram, & tertiam fructuariam appellans. Budæus.

Villa dicta est (inquit Varro de Re rust. lib. 1. cap. 2. 12.) quòd à uillico in eam cõuehuntur fructus, et euehũtur quũ ueneũt.

Frumenta aut in agris aut in uillis sunt. Pollio Ciceroni lib. 10. 33. 16.

Otium domus est quæ nulli mearum uillarum cedat. Cic. Lep. 6. 180.

Aqua non longè à uilla bellè sanè fluens. Cicero Quint. fratri, 3. 1. 1.

Anser erat minutæ custodia uillæ. Ouidius 8. Metam. 138.

Culmina uillarum fumant. Virg. eclog. 1. 17.

Aperta uilla. Cic. Quin. fratri, lib. 2. 12. 4.

Minuscula uilla. Vide minor in Paruus.

Optima uilla. Cic. pro Rosc. Comœd. 20.

Parua uilla. Cic. 2. de Leg. 5.

Plenissima uilla. Populosa. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 16.

Suburbana uilla. Catul. ad Fundum, 41. 2.

Esse in agro, & ali ad uillam. Cic. pro Rosc. Amer. 25.

Contexere uillas. Vide Contexo.

Inclusæ in paucis uillis. Vide Includo.

¶ Villula, uillulæ, pen. cor. diminutiuum (ἀγροικίδιον) Cic. ad Attic. lib. 8. 153. 4, Ego Arpini uolo esse pridie Calend. deinde circum uillulas nostras errare. Eidem, lib. 1. 2 45. 1, Villula sordida & ualde pusilla. Catul. ad Furium, 23. 1.

Proxima Campano uillula. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 9.

¶ Villanus, uillani, pen. prod. masc. gen. (ἀγροικικός) Villani (inquit Budæus) dicuntur, quòd uillæ (unde uillici dicti) adscripti, et colonariæ conditioni addicti, aut ipsi sint, aut eorum maiores fuerint, quarum rerum uestigia non obscura multis in locis extant: quod tamen nomen loquentium inscitia in contumeliam iam uertit. Villanum enim & uilem uernacula simplicitas confundit.

¶ Villaticus, pen. cor. Adiect. (ἀγροικικός) Quod ad uillã pertinet: unde Villatica pastio, dicitur alimẽtum quod pertinet ad animalia quæ ruri nutriuntur, utputa, pecudes, aues, pisces. Sic dicitur Villaticus canis, qui in uilla tenetur. Colum. lib. 7. cap. 12. 2. Plin. lib. 23. cap. 1. 16, Aiunt si quis uillam ea tinxerit, fugere accipitres, tutasq; fieri uillaticas alites.

¶ Villicus uillici, pen. corr. (οἰκονόμος) Villæ gubernator: uel qui præest pago, & totius rei rusticæ curam habet. Varro de

Digitized by Google

ro de re Rust.lib.1.cap.2.12, Villicus agri colendi causâ constitutus, atq; appellatus à uilla. Colum.lib.11, Villicus semper caueat ne improuidus ab opere uincatur. Horatius 1.epistol.14.3,

Nunc urbem, & ludos, & balnea uillicus optas.

Si mandandum aliquid procuratori de agricultura, aut imperandum uillico sit. Cic.1.de Orat.129.
Syluarum & agelli uillicus Horat.1.epist.14.1.
Dominus uillico delectatur. Cic.5.Verr.99.
Custos ac uillicus. Cic.5.Verr.99.
Villicus procurator. Cic. Attico,lib.14.314.1.

¶ Villica, uillicæ, pen.corr. (οἰκονόμη γυνή) Vxor uillici. Colum.lib.12.cap.1.3, Nec tamen instituendo uillicam, domesticarum rerum uillico remittimus curam, sed tantummodò laborem eius, adiutrice data, leuamus. Mart.lib.1.51,

Pinguis inæquales onerat cui uillica mensas.

¶ Villico, uillicas, pen.corr. (ἀγραυλῶ) uillicare: & Villicor, uillicaris, uillicari, Deponens, Rusticari, uel in uillam animi causa secedere. Pomponius Ergastulo, Longè ab urbe uillicari, quo herus rarenter uenit, non uillicari, sed dominari, mea est sententia. Afranius Suspecta, In Arpinos iam quantum potes explodam hominem ut uillicetur. Plin.lib.18.cap.6.8, Exercitusq; ducebant Senatu illis uillicante.

¶ Villicatio, uillicationis (ἀγραυλία) Rustica negotiatio, uel uillæ dispensatio. Colum.lib.11.cap.1.12. Qui susceperit officium uillicationis.

¶ Villaris, & hoc uillare, penult.product. (ἀγροικικὸς) Idem quod uillaticus. Plinius lib.10.cap.41. Villaribus gallinis & religio inest.

¶ Villico, uilliconis, masc.g. (ἐπιστάτης) Idem quod uillicus, uel præfectus uillicationis, ut est apud Apuleium in Apologia, qui & Epistates dicitur.

Villum] Vide Vinum.

Villus] uilli, mascul.gener. (νάκος, λάχνη) Pilus. Martialis libro 14.136,

Calfaciunt uilli pallia uestra mei. Cic.2. de Natur. deor. 180, Quarum animalium aliæ corijs tectæ sunt, aliæ uillis uestitæ, aliæ spinis hirsutæ. Ouid.3.Metam.42,

Et niueis Leucon, & uillis Asbolus atris.

Albentes uilli. Ouid.11.Metam.36.
Cani uilli arborum. Vide Canus.
Mollibus uillis albis greges. Virg.3.Georg.74.
Solutis uillis mantile. Ouid.4.Fast.188.
Tonsis uillis mantilia. Virg.4.Georg.76.
Vdis uillis mersatur aries. Virg.3.Georg.90.
Conficere & contexere uillos ouium. Cic.2.de Nat.deor.236.

¶ Villosus, pen.prod. Adiect. (λαχνήεις) Villis plenum.
Cauda uillosa. Plin.lib.7.cap.2.21. Et lib.8.cap.38.3.
Genua uillosa. Plin.lib.12.cap.17.3.
Guttura uillosa colubris. Ouid.10.Metam.5.
Pectus uillosum. Colum.lib.7.cap.12.4, Nigris uel glaucis oculis acri lumine radiantibus, amplo uillosoq; pectore. Virg. 8.Aeneid.54.
Pelles uillosæ. Ouid.12.Metam.64.
Radice uillosa arbor, quæ & capillaris dicitur. Plinius lib.12. cap.12.4.
Terga uillosa leonis. Silius lib.16.91.
Vestis uillosa tegere corpus. Tibull.lib.2.eleg.3.16.
Vrsa uillosa. Ouid.13.Metam.178.

Vimen] uiminis, pen.corr.neut.gen. (ῥίψ, οἰσύα, λύγος) Omne uirgultum molle, & ad ligandum aptum, quasi uincimen. Colum.lib.4.cap.30.3, Nec refert cuius generis uimen feras, dum sit lentissimum. Cæs.6.bel.Gall. Alij immani magnitudine simulacra habent: contexta uiminibus membra uiuis hominibus complent.

Densus uimine specus. Ouid.3.Metam.6.
Fœcundæ uiminibus salices. Vir.2.Georg.90.
Vimina fiunt ex populorum uirgis, ulmi, & sanguineorũ fruticum, & betulæ, & uitis, & coryli intortæ, & salicis, quæ principatum obtinent. Colum.lib.4.cap.13, Si uiminibus salicis aut ulmi ligaueris. Sic lib.9.cap.151.
Viminibus raris factæ fenestræ. Varro 3.de Re rust.cap.9.1.
Actæũ uimen, Atticũ, nam Attica regio prius Actæa dicebatur ab Actæo, qui primus Athenis regnauit. Ouid.2.Met.111.
Aspera rusci uimina. Virg.2.Georg.83.
Breue uimen. Mart.lib.4.44.
Fruticosa uimina. Ouid.6.Metam.69.
Lentum uimen, molle & flexuosum. Virg.3.Aeneid.7.
Lento uimine texta aluearia. Virg.4.Georg.7.
Querno uimine texunt crates. Virg.12.Aeneid.13.
Spisso uimine quali. Virg.2.Georg.49.
Detexere aliquid uiminibus. Virg.2.eclog.15.

¶ Vimineus, Adiectiuũ (οἰσυινὸς) Quod est ex uimine, ut uasa uiminea. Plaut. Epid.2.26,

Viminei fasces uirgarum. Colum.lib.8.cap.3.4, Vimineos qualos superimponant. Cæsar 3.bel.Ciuil.245, uiminea tegumenta.

Crates uimineæ. Virg.1.Georg.19.

¶ Viminalis, & hoc uiminale, pen.prod. (οἰσυοφόρος) Quod est ad ligandum aptum, seu quod pertinet ad uimina. Plin. lib.17.cap.20.2, Hæc est uiminalium cultura. Colum.libro 4.cap.30.2, Quare salices uiminales.
Viminalis collis dictus est Romæ, quòd ibi uiminum sylua fuit. Plin.lib.17.cap.1.3, In colle Viminali C. Aquilij.

Vinaceus, Vinarius] Vide Vinum.

Vinca] uincæ, Herba à uinciendo dicta. Plin.epist.17.lib.2, Adiacet gestationi interiore circuitu uinca tenera & umbrosa, nudisq; etiam pedibus mollis & cedens. Vbi corruptè legitur uimea facili lapsu literæ c in e.

Vinca peruinca (κληματὶς) Nomen herbæ. Plin.lib.2.21.cap. 11.8, Vinca peruinca semper uiret, in modum lineæ folijs geniculatim circũdata. Topiaria herba: inopiam tamen florum aliquando supplet.

Vincio] uincis, uinxi, uinctum (δέω, δεσμέω, ταινιόω, εἴργω, ἔγγυμι, πεδάω) uincire, Constringere. Virgil. 1. Aeneid.69,

Purpureoq; altè suras uincire cothurno. Plaut. Menæch. 3.3, Homines captiuos qui catenis uinciunt.

Vincire & constringere liberos populos. Cicero pro Domo sua,19.
Catenis uincire aliquem. Ouid.15.Metam.121.
Dolia uincire plumbo. Cato cap.39.
Guttura alicuius uincire. Ouid.10.Metam.5.
Lacertos uincire auro. Tibul.lib.1.eleg.9.14.
Manus uinxerat post terga. Virg.11.Aeneid.17.
Tempora uincire floribus. Horat.4. Carm.ode 1.7.
Vitta uinxit comas. Propert.lib.4.eleg.12.7.
Vincire præsidijs locum, pro tenere. Cicero ad Atticum, libro 7.136.2.
Mentem uincire Lyæo. Proper.lib.3.eleg.5.5.
Vinciri & constringi amicorum custodijs. Cic.2.Tusc.84.
Fœdere certo uinciri. Proper.lib.3.eleg.20.5.
Legibus uincire. Cic.pro Marcello,14.
Vincire lino. Celsus lib.7.cap.19.
Vincire numeris membra orationis. Cic.3.de Orat.105.

¶ Vinctus, Participium (δεδεμένος) Constrictus.
Vinctus & astrictus. Cic.6.Verr.81.
Aspicite religatum asperis uinctumq; saxis. Cicero 2.Tusc.41.

Tradere

Digitized by Google

Tradere alicui aliquem uinctum. Cic.5.Verr.29.
Nodis ahenis uinctus post tergum. Virg.1.Aeneid.60.
Compede uinctus fossor. Ouid.4.Trist.eleg.1.1.
Præcordia uincta ferro. Vide Præcordia.
Lauro uinctus caput. Ouid.11.Metam.34.
Vincti inter se orbes. Cic.in Arato,28.
Vincto pectore uirgo: id est, tenui & gracili. Terentius Eunuch.2.3.22,

—quas matres student
Demissis humeris esse, uincto pectore, ut graciles sient.

Vinctum, & Dissolutum, contraria. Cic.in Orat.113.
Nexu uincti. Vide Necto.
Fides uincta teste numine, Iureiurando obligata. Ouidius epist.19.42.
Vincta amicitia inter aliquos. Plau. Cist.2.21.
Vinctus, pro Seruo & compedito. In compedibus enim uincti serui ad agriculturam destinabantur. Plin.epist.16.lib.3,

Nam nec ipse usque uinctos habeo, &c.

Vinctus, pro Coacto. Horat.2.Serm.Satyr.7.6.

—si nusquam es forte uocatus
Ad cœnam, laudas securum bolus: ac uelut usque
Vinctus eas, ita te fœlicem dicis. Id est, quasi ad alienam cœnam semper eas coactus.

¶ Vinctura, uincturæ, penul.prod. Plin.lib.16. cap.37.1, Pariuntq; baltheo corticis uincula: & aliæ uirgas sequacis ad uincturas lentitiæ. De salicibus.

¶ Vinctio, uinctionis, Arnob.libro 2.aduers.gent. Neque esse omnino dissolutionis expertes: sed uoluntate Dei regis ac principis uinctione in perpetua contineri.

¶ Vinctus, huius uinctus (δεσμὸς) Ligamen. Varr. 1. de Re rust. capit. 8. 5, Et uindemia facta denique discat pendere in palmam aut funiculo, aut uinctu, quod antiqui uocabant cestum.

¶ Vinculum, uinculi, penul. corr. (δεσμὸς, δέμμα, ἱμάς, ζύγος, εἱργμὸς) Ligamen. Dicimus & Vinclum, uincli, per syncopam. Colum.lib.3, Salix humida loca desiderat, genista etiam sicca, utræq; tamen circa uineam seruntur, quum palmitibus idonea præbent uincula.

Digitorum uincula. Ouid.9. Metam.16.
Arcta uincula. Virg.2.Aeneid.30.
Fabrilia uincula. Ouid.1.Amor.eleg.9.8.
Immania uincula. Valer.7.Argon.119.
Irresoluta uincula. Ouid.1.de Ponto, eleg.2.5.
Iuncea uincula. Ouid.4.Fast.175.
Linea uincula. Virg.5.Aeneid.102.
Spinea uincula. Ouid.2.Metam.159.
Stuppea uincla. Stat.3.Syl.2.6.
Tenacia uincla. Virg.4.Georg.53.
Abducere uincula ab aliquo loco. Vide Abduco.
Abrumpere uincula alicui. Horat.4.Carm.ode 7.6.
Addere manus alicuius in uincla. Ouid.1.Amor.eleg.7.1.
Adhibere uincula capitis. Ouid.3.Fast.59.
Adimere uincula canibus. Ouid.8.Metam.67.
Aptare uincula collo. Ouid.10.Metam.77.
Arcebant uincula palmas. Virg.2.Aeneid.30.
Astringere uincula. Ouid.11.Metam.16.
Capere aliquem uinclis. Virg.4.Georg.79.
Circundare uincula collo. Ouid.1.Metam.127.
Corpora constricta uinculis. Cic.1.de Orat.115.
Contendere uincla. Vide Contendo.
Copulare uinculo. Vide Copulo.
Demere uincla pedibus. Ouid.3.Met.34. calceamenta soluere.
Dilaniare uincula. Ouid.10.Metam.78.
Effugere uincula. Horat.2.Serm.Satyr.3.15.

Euadere uincla. Silius lib.7.15.
Excidere uinclis, Euadere uincula. Virg.4.Georg 82.
Exuta pedem uinclis Dido. Virg.4.Aeneid.104.
Exutæ uinclis palmæ. Virg.1.Aeneid.31.
Digitorum uincula frangere. Stat.6.Theb.172.
Gerere uincla. Ouid.4.Metam.137.
Firma uincula impediunt manus. Ouid.1.Fast.74.
Impediri uinculis. Vide Impedio.
Imponere uincla, & Soluere uincla, contraria. Propertius libro 3.eleg.20.5.
Imposita capiti uincla, coronæ, diadema, uel simile quippiam. Senec.Thyeste,6.11,

Imposita capiti uincla uenerando gere.

Indere uincula. Tacit.lib.11.
Iniicere uincula. Vide Iniicio.
Innectere uincla gutturi. Horat.Epod.17.16.
Innectere uincula cæsis syluis. Lucan.lib.2.133.
Intendere uincula collo. Vide Intendo.
Leuare uincla alicui. Virgil.2.Aeneid.30.
Ligare uincla. Silius lib.11.50.
Minacia uincla collo ligabantur. Ouid.1.Metam.19.
Nectere uincula alicui. Virgil.6.eclog.5.
Secantibus uinclis præstricta manus. Seneca Throade,6.31.
Recusantes uincla leones. Virg.7.Aeneid.4.
Rumpere uincula. Virg.2.Aeneid.27.
Soluere uincula. Ouid. epist.17.3.
Tendere uincula alicui. Virg.4.Georg.80.
Tenere uinclis aliquem. Virg.4.Georg.81.
Grauibus uinclis teneor coercita. Ouid.epist.14.1.
Vincula, uinculorum (πέδαι) per translationem, Carcer in quo noxij uincti seruantur. Venuleius de uerb. signif. Vinculorum appellatione, uel priuata, uel publica uincula significantur: custodiæ uerò, tantùm publica custodia. Cicero 7. Verr.14, In uincla coniectus est. Ibidem, 63, Quid si aufugisset? si uincla rupisset?
Absolutus uinculis. Vide Absoluo.
Dicere causam ex uinculis. Vide Dico, dicis.
Mandare æternis uinculis. Vide Mando, mandas.
Aliquem uinculis & uerberibus, atque omni supplicio excruciatum necare. Cic.pro lege Manilia,6.
In uinculis esse, In carcere esse uinctum. Plinius lib.7.cap.34.
Amicitiæ uincula rumpere. Luc.lib.3.17.
Vinculis amoris esse cum aliquo coniunctum. Cicero pro Plancio,22.
Vincula concordiæ. Cic.2.de Finib.185.
Vincula coniunctionis cum aliquo. Cic.ad Att.lib.6.113.2.
Connubialia uincla. Stat.5.Thebaid.23.
Iugalia uincla, Fœdus matrimonij. Virg.4.Aeneid.12.
Iugali uinclo sociare se alicui. Virg.4.Aeneid.4.
Vincula iuris. Cic.3.de Finib.103.
Reuellere uincula iudiciorum. Cic.pro Cecinna,51.
Legum certa uincula. Quint.lib.5.cap.10.71.
Quæstionis uinculum. Quint.lib.2.cap.4.23.
Arctissimum societatis uinculum. Vide Arceo.
Vinculum ad. Cic.3. Offic.151, Nullum enim uinculũ ad astringendam fidem iureiurando maiores arctius esse uoluerunt.
Astrictus uinclis. Cic.4.Acad.112.
Astrictus certis legum uinculis. Quintil.lib.5.cap.10.71.
Astringere Galliam uinclis. Vide Astringo.
Copulatus locus uinculo quæstionis. Quint.lib.2.cap.4.23.
In uinculis habere. Quint.lib.7.cap.4.
Vincla, pro negocijs. Horat.1.epist.7.14.

—ille Philippo
Excusare laborem, & mercenaria uincla.

Digitized by Google

Vinco]uincis, uici, uictum (νικάω, ἡττάω, κρατέω, ἐπικρατέω, ὑπερκρατέω) uincere, Superare, superiorem discedere. Plaut. Persa, 6.34,

Fatear si ita sim. s. iam abi, uicisti. Cic. 3. in Catil. 70, Mihi uiuendum est cum illis quos uici ac subegi. Idem ad ad Atticum, lib. 8. 151. 1, Malo cum Pompeio uinci, quàm cum istis uincere.

Vinci & expugnari. Cic. in Parad. 32.

Vincere ac uinci uultu eodem. Liu. 7. ab Vrbe.

Vinci à uoluptate. Cic. 1. Offic. 97.

Vincere, pro Obtinere, probare. Cic. pro Cluentio, 97, Vince deinde uirum bonum fuisse Oppianicum. Ibidem, 50, Si doceo non ab Habito, uinco ab Oppianico. Budæus.

Vincere aciem ferri. Plin. lib. 19. cap. 1. 4.

Amor uincitur donis. Ouid. 1. Trist. eleg. 5. 12.

Amor omnia uincit. Virgil. eclog. 10. 14.

Animum uincere. Plaut. Trinum. 6. 29,

Tu si animum uicisti potius, quàm animus te, est quod gaudeas.

Animum diuitijs parem, munere uincere. Seneca de Benefic. lib. 1. cap. 8.

Animus omnia uincit. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 15.

Bello uincere. Lucan. lib. 1. 29.

Carminibus uincere aliquem. Virg. eclog. 4. 11.

Victa causa. Cic. pro Deiotaro, 25.

Certamine pedum uicerat omnes. Ouid. 12. Metam. 61.

Cibum uincere, Concoquere. Plin. lib. 11. cap. 53. 6.

Clementia uincitur lachrymis. Ouid. 4. Trist. eleg. 8. 1.

Crimina uincere. Martial. lib. 1. 7.

Cursu uincere ceruum, uel cochleam tarditudine: In celeres & tardos dicitur. Plaut. Pœnulo, 7. 27.

Cursu uincere comites. Ouid. 1. Trist. eleg. 9. 1.

Difficultates locorum uincere. Cæsar 4. bel. Gall. 145.

Dolor uicit uirum inuictum. Ouid. 13. Metam. 78.

Eloquio uincere Nestora. Ouid. 13. Metam. 13.

Expectationem uincere, Facere præter expectationem & spē aliorum. Cic. 7. Verr. 9.

Falsa uincere ueris. Lucret. lib. 4. 97.

Fame uinci. Ouid. 6. Fast. 79.

Fata sua uincere. Virgil. 11. Aeneid. 33,

Contrà ego uiuendo uici mea fata, superstes
Restarem ut genitor. Vbi Seruius, Vici mea fata, id est, naturalem ordinem uita longiore superaui: namq; hic ordo est, ut sint parentibus superstites filij.

Furorem uincere ratione. Ouid. 7. Metam. 2.

Gloria uincere aliquem. Cic. pro Deiotaro, 7.

Miles uicit hostem. Ouid. 2. Trist. 10.

Iudicio aliquid uincere. Cic. pro Rosc. Comœdo, 31.

Labor omnia uincit Improbus. Virgil. 1. Georg. 29.

Licitatione uincere. Paulus in l. locato. D. de publicanis, Licitatio uectigalium quæ licitantis ultra modum solitæ conductionis inflauit, ita demum admittenda est, si fideiussores idoneos & cautiones is qui licitatione uicerit, offerre paratus sit. Budæus legit, Licitationem uicerit: quomodo Olympia uincere, Plinius dixit libro 10.

Magnitudinem alterius rei uincere. Cic. in Somnio Scip. 13.

Memoriam uicit uita istius. Cic. in Sallustium, 2.

Montes uincere ascensu. Claud. 6. Paneg. 10.

Moribus uincere aliquem. Propert. lib. 3. eleg. 6. 5.

Funalia uincunt noctem flammis. Virgil. 1. Aeneid. 147.

Numero uincere, ætatibus, & authoritate. Cic. 11. Philipp. 3. 18, Nunc uigent Pansæ, uigent Hircij, uigēt Cæsaris filij, uigent Planci: uincunt numero, uincunt ætatibus, nimirum etiam authoritate uincunt.

Officio uincere omnes. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 4. 14.

Opinionem omnium uincere. Cic. 4. Acad. 3.

Pectora dura uincuntur molli prece. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 16.

Nulla uinci ratione. Cic. 3. Tuscul. 84.

Seipsum uincere. Cassius Ciceroni, lib. 12. 13. 1.

Vicit sententia lenior, ut unde culpa esset orta, ibi pœna consisteret. Liu. 8. bel. Pun. 135.

Sponsione uincere. Cic. pro Quintio, 57.

Viribus uincere aliquid. Virgil. 6. Aeneid. 30.

Vno te uicimus. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. 7.

Vicimus, uicistis, nostra est causa, Vestra est ratio. Cicero ad Atticum, lib. 14. 318. 5, Cui si esse in urbe tutò licebit, uicimus. Et 3. Verr. 41, Vnum ostende in tabulis aut tuis, aut patris tui emptum esse, uicisti.

Vince & uale. Cic. Bruto, lib. 11. 25. 6.

Viceris. Teren. Andr. 5. 3. 21,

Adducti qui illam ciuem hinc dicant. uiceris. Vbi Donatus, Viceris, uerbum est eius qui uix sibi extorquet ut abijciat curam: & proprium patribus, ac familiare iratis.

Cura uincendi. Ouid. epist. 15. 16.

¶ Victus, Participium (ἡττηθείς) ut,

Victi & subacti populi. Cic. pro Fonteio, 22.

Galli uicti silere solent: canere uictores. Cic. 2. de Diuin. 83.

Bellis uicti. Stat. 12. Thebaid. 102.

Natura uictus. Cic. 2. de Finib. 81.

Prece uictus. Horat. Epod. 17. 9.

Somno uictus. Liu. 9. ab Vrbe, 157.

Viribus uicta uirgo. Ouid. 1. de Arte, 140.

Voluptate uictus. Cic. 1. de Finib. 74.

Vulnere ingenti uictus. Virg. 10. Aeneid. 167.

Clementia illius uicta est nostro uitio. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 2. 24.

Corpora uicta sopore. Ouid. 1 Fast. 86.

Fœmina uicta dolo diuûm duorum. Virgil. 4. Aeneid. 19.

Hostis uictus terra mariq;. Horat. Epod. 9. 6.

Ira uicta per preces. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 10.

Opes uictæ. Cic. 7. Verr. 77, Hic primùm opes ipsius ciuitatis uictæ, comminutæ, depressæq; sunt.

Patientia uicta uitijs. Ouid. 3. eleg. 10. 1.

Pietas uicta furore. Horat. 3. Carm. ode. 27. 8.

Pudor uictus amore. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 6.

Reus uictus. Cic. 3. Verr. 6, Ne actor quidem est is, cui reus tam nocens, tam perditus, tam uictus, aut occultè surripi, aut impunè eripi possit.

Terga uicta dare. Ouid. 7. Metam. 15.

Vrbes uictæ. Horat. 4. Carm. ode 15. 1.

Victus. Virgil. 9. eclog. 1,

Nunc uicti tristes, quoniam fors omnia uersat.
Hos illi (quod nec benè uertat) mittimus hœdos. Seruius, Victi, id est, impotes uoti. Nam quo modo uictores dicimus uoti compotes, qui quod uolunt faciunt: sic uictos contrario uoti impotes, qui nō possunt facere quod uolunt.

Victus, A' proposito pristino recedens. Virg. 2. Aeneid. 140,

Hic uerò uictus genitor se tollit ad auras. Seruius.

¶ Victor, uictoris, pen. prod. (νικητής, νικάτωρ, νικητὴς, νικηφόρος) Qui uicit. Cæsar 2. bel. Gall. 315, Qui ab Decumana porta, ac summo iugo collis nostros uictores flumē transire conspexerant.

Multa enim uictori, eorum arbitrio per quos uicit, etiam inuito facienda sunt. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 10.

Belli uictor. Stat. 9. Thebaid. 125.

Omnium gentium uictor. Cic. in Pisonem, 11.

Hostium uictor. Horat. 1. Carm. ode 6. 1.

Ille externorū bellorū hostiūq; uictor. Cic. de Arusp. respō. 45.

Cruentus

Digitized by Google

Cruentus uictor. Lucan. lib. 5. 152.
Ferus uictor. Horat. 2. epist. 1. 32.
Violens uictor. Horat. 1. epist. 10. 8.
Currus uictor, Triumphalis. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 10.
¶ Victrix, uictricis, penul. prod. f. g. (νικήτρια) Quæ uicit. Cicero ad Brutum, 10. 2, Erat uictrix Respu. cæsis Antonij copijs, ipso expulso.
Libidinis uictrix. Cic. pro Cluentio, 10.
Arma uictricia, pro Victoribus, & ijs qui armis uicerunt. Virgilius 3. Aeneid. 11,
Res Agamemnonius, uictriciaq; arma secutus.
Fas omne abrumpit. Vbi Seruius, Omnia nomina à uerbo uenientia, quum in Or exeunt, masculina sunt, ut Victor: quum in Trix, fœminina sunt, ut Victrix. Neutra uerò non faciunt nisi tantùm ex numero plurali. Vnde est Victricia.
Athenæ uictrices. Cic. 1. Tuscul. 186.
Cateruæ uictrices. Horat. 4. Carm. ode 4. 5.
Dextra uictrix. Ouid. 1. Fast. 67.
Lauri uictrices. Virg. 8. eclog. 3.
Libido uictrix. Seneca Thyeste, 1. 10.
Literæ uictrices, Victoriam denunciantes. Cicero ad Atticum, lib. 5. 109. 3.
Manus uictrix. Cic. pro Sestio, 68.
Palmæ uictrices. Ouid. ad Pisonem, 7.
Victrix, Voti compos. Virgil. 7. Aeneid. 109,
——cæli conuexa per auras
Iunonem uictrix affatur uoce superba. Seruius.
¶ Victoria, uictoriæ (νίκη, νῖκος, νικητήριον, νίκημα) Plaut. Trucul. 6. 20.
Hic sunt quas habet uictorias. Cic. ad Brutum, 15. 10,
Facilius in timore benigni, quàm in uictoria grati repeririuntur.
Victoriam deam uetustas pinnatam & aligeram pinxit, ut è cælo deuolantem ad eos, quos suis ornare successibus uellet. hinc Ausonius,
Tu quoq; ab æthereo præpes uictoria lapsu. Et Prudẽtius
Marmoreo in templo rutilas uictoria pennas
Explicet, & multis surgat fămata talentis.
Id eo scribit, quod aureæ & auratæ uictoriæ plerunq; ponerentur, quos & quædam simulacbra interdum suis manibus sustinebant. Cic. 3. de Nat. deor. Idem uictoriolas aureas, & pateras, coronasq; quæ simulacbrorũ porrectis manibus sustinebantur, sine dubitatione tollebat. Puella autẽ formabatur, ut Prudentius ait, pennigera, pexo crine, nudo pede suspensa, strophio reuincta, sinu uestis fluitante. Ex Turnebo.
Victoria & triumphus. Cic. pro Muræna, 11.
Victoria natura insolẽs & superba est. Ci. pro M. Marcello, 5.
Facies uictoriæ. Tacit. in uita Agricolæ.
Agilis uictoria. Vide Agilis.
Cruenta uictoria. Vide Cruentus.
Facilis uictoria de madidis, &
Blæsis, atque mero titubantibus. Iuuenal. Satyr. 15. 5.
Læta uictoria. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 2.
Pulchra & spectabilis uictoria. Tacit. in uita Agricolæ.
Velox uictoria. Horat. 1. epist. 19. 13.
Adipisci uictoriam. Cæsar bel. Ciuil. lib. 5.
Amplecti uictoriam. Vide Amplector.
Cessit illi uictoria. Vide Cedo.
Cohonestare uictoriam. Vide Cohonesto.
Concedere uictoriam. Tacit. lib. 5.
Concelebrare uictoriam. Vide Concelebro.
Conclamare uictoriam. Vide Conclamo.
Consequi uictoriam. Cic. pro Cælio, 12.
Consistit uictoria. Vide Consisto.
Constituere uictoriam. Vide Constituo.
Constat uictoria. Cæsar bel. Gall. lib. 7.
Corrupta toties uictoria. Tacit. lib. 20.
Deferre uictoriam. Liu. ab Vrbe, lib. 5.
Differre uictoriam. Liuius de bell. Punic. Illa cunctatio distulisse modò uictoriam uideri potuit: hic error uires ademisse ad uincendum.
Dare uictoriam. Liu. ab Vrbe, lib. 5.
Edere uictoriam. Tacit. in uita Agricolæ.
Eripere uictoriam. Sallustius in Iugurtha.
Excidit uictoria è manibus. Vide Excido.
Exercere uictoriam, Sallustius in Catil.
Extorquere uictoriam. Liuius de bel. Pun.
Habere uictoriam. Liu. de bel. Pun. Quod primum esset, confessionem se hostium habere, nequaquam pares eos esse sibi, breui & uictoriam haud dubiam habiturum, nec meliore euentu eos secum, quàm spe pugnaturos.
Habere uictoriam in manibus. Liu. lib. 10. bel. Pun. 73.
Inquietare uictoriam. Tacit. lib. 19. hoc est, Inquietabant.
Interpellare uictoriam. Cæsar bel. Ciuil. lib. 4.
Morari uictoriam. Liu. de bel. Pun.
Nascitur uictoria. Cæs. bel. Ciuil. lib. 4.
Oritur uictoria. Cæsar bel. Ciuil. lib. 3.
Părere uictoriam. Cæsar bel. Ciuil. lib. 5.
Patrare uictoriam. Tacit. lib. 13.
Portendere uictoriam. Liu. de bel. Pun.
Reportare uictoriam. Cic. pro lege Manil. 4.
Retinere uictoriam. Sallust. in Iugurtha.
Spectare uictoriam. Quint. lib. 5. cap. 12. 17.
Stat uictoria. Liu. libro 3. bel. Pun. 132, Multorumq; sanguine ac uulneribus ea Pœnis uictoria stetit.
Victoriam in manibus esse. Sallust. in Catil.
Tradere uictoriam. Quint. lib. 7. cap. 2. 31.
Transferre uictoriam. Cæsar bel. Ciuil. lib. 4.
Tribuere uictoriam. Cæsar bel. Ciuil. lib. 4.
¶ Victoriatus, uictoriati, penul. prod. Genus nummi. Plinius lib. 33. cap. 3. 8, Qui nunc uictoriatus appellatur, lege Clodia percussus est. Antea enim hic nummus ex Illyrico aduectus, mercis loco habebatur. Est autem signatus uictoria: & inde nomen. Quintil. lib. 6. cap. 4, Dicente quodam uictoriato se uno in Sicilia quinque pedes longam murænam emisse. Cic. pro Fonteio, 8, Crodimum porcium, & Numium ternos uictoriatos Nulchalone serene * Vmbinos, & uictoriatos mille.
¶ Victoriosus, penul. prod. Adiectiuum (νικητικός) Qui uarias siue plures uictorias reportauit: qua dictione usus Cato, teste Gellio lib. 4. cap. 9.
¶ Vincibilis, & hoc uincibile, penul. corr. (ἡττητός) Quod facilè uincitur. Terent. Phorm. 1. 4. 50,
Iustam illam causam, facilem, uincibilem, optumam.
Colum. libro 3. cap. 12. 3, Grauem terram, uix ulla cultura uincibilem.
Vindelicia] οὐινδελικία, Prouincia Europæ, sicuti à Ptolomæo libro 3. scribitur. Est autem inter Rhetiam, quam habet ab Occasu, & Noricum ab Oriente. Eam Lycius amnis disterminat à Rhetia, Enos fluuius diuidit à Norico. A Septentrione Danubio terminatur, à Meridie Alpibus supra Italiam extensis. Eius ciuitas insignis fuit Augusta Vindelicia.
¶ Vindelici, penul. corr. (οὐινδελικοί) Populi: de quibus diximus in dictione Vandali. Horat. 4. Carm. ode 4. 4.
¶ Vindelicus, pen. corr. Adiectiuum (οὐινδελικός) ut,
Spolia Vindelica. Claud. de bel. Getico, 84.
Saltus Vindelici. Claud. de bel. Getico, 74.

Digitized by Google

Vindemia] uindemiæ (τρύγητος, τρύγητος) Quasi uinidemia: à uino demendo. Virgil. 2. Georg. 105.

Non eadem arboribus pendet uindemia nostris.

Mitis in apricis coquitur uindemia saxis.

Vindemia mellis. Plinius, Prima mellis uindemia melior. Idem lib. 11. cap. 14. 3. & cap. 15. 2.

Vindemia oliuarum. Plin. lib. 15. cap. 1. 4.

Vindemiã & uindemias inter se differre uult Seruius, his uerbis, Quum uindemiam numero singulari dicimus, unius anni significamus: quum plurali, multorum: ut Messem, messes: hyemem, hyemes. hæc enim semel tantùm annis quibusque contingunt. Multi tamen uolunt uindemiam esse totius orbis generaliter, uindemias singularum partium: ut plus significet singularis, quàm pluralis numerus: sicut plus est quum dicimus, Per terram pluit, quàm Per terras: tunc enim omne elementum per singularem numerum, non terras aliquas significamus. Virg. 2. Georg. 2,

—spumat plenis uindemia labris.

Administrare uindemias. Vide Administro.

¶ Vindemiola, uindemiolæ, penul. corr. Diminutiuum (τρυγητίδιον) Cicero ad Atticum, libro 1. 6. 5, Ego omnes meas uindemiolas eò reseruo, ut illud subsidium senectuti parem. De fructu studiorum intelligit.

¶ Vindemio, uindemias (τρυγάω) uindemiare, Vindemias colligere. Plin. lib. 14. capit. 2. 9, Nouißimas uindemiant.

¶ Vindemiator, penult. prod. uindemiatoris (τρυγητής) Qui uinum legit. Colum. lib. 3. cap. 21. 5, Vindemiatorum aleam subeat. Idem lib. 4. cap. 17. 7, Et fructus commodius legitur à uindemiatore.

Vindemiator, Sydus quod tertio nonas Martij apparet. Colũ. lib. 11. cap. 2. 44, dicit illud septimo calendas Septembris exoriri. Plin. lib. 18. cap. 31. 1, Cæsari & Assyriæ stella quæ Vindemiator appellatur.

Vindemator, penul. prod. (τρυγητής) Idem.

Durus uindemator. Horat. 1. Serm. Satyr. 7. 6.

¶ Vindemitor. penul. corr. (τρυγητής) Idem. Ouid. 3. Fast. 82,

Siue est Arctophylax, siue est piger ille Bootes,

Mergetur, uisus effugietq; tuos.

At non effugiet uidemitor. Seneca,

Carpebat raras serus uindemitor uuas.

¶ Vindemiatorius, Adiectiuum (τρυγητικὸς) Quod ad uindemiam pertinet. Varro 3. de Re rust. capit. 2. 7, Nihilo magis torcula uasa uindemiatoria, aut serias olearias, ut trapeta.

Quali uindemiatorij, Vlpianus in l. instrumento. ff. de instructo uel instrumento leg.

¶ Vindemialis, & hoc uindemiale, penul. prod. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 7, Nuper in Tusculano meo fui, quum uindemiales fructus pro annua solennitate legerentur.

Vindex] uindicis, penul. corr. (ἔκδικος, τιμωρὸς, ἀμυντίας, τιμάορος) Vltor iniuriæ. Cic. pro Flacco, 45, Quum speculatur atq; obsidet Rostra uindex temeritatis, & moderatrix officij Curia. Et ad Brutum, 17. 4, Quid hoc mihi prodest, &c. si uindex illius mali, author extitit alterius, fundamentum & radices habituri altiores, si patiamur?

Vindex & oppressor dominationis. Cic. ad Brutum, 16. 11.

Vindex & ultor. Colum. lib. 7. cap. 12. de cane.

Facinorum & sceleris speculator & uindex. Cic. 3. de Natura deorum, 63.

Fraudis auaræ uindex. Horat. 4. Carm. ode 9. 8.

Scelerum uindex. Lucan. lib. 9. 4.

Linguæ magnæ uindex, Vindex superbiæ. Horatius 4. Carminum, ode 61.

Iustißimus uindex. Ouid. 3. de Arte, 65.

Carcer nefariorum uindex. Cic. 2. in Catilinam, 46.

Vindex, Defensor & assertor. Cic. 3. de Legib. 56, Habeat sane populus tabellam, quasi uindicem libertatis.

Extitisti tu uindex nostræ libertatis. Cic. Octauio, 7.

Aeris alieni. Cic. ad Att. lib. 2. 16. 17.

Pœna uindex. Catull. Argonaut. 59. 39.

Vires uindices. Ouid. epist. 9. 3.

Vindiciæ] uindiciarum, pluraliter. Festus, Vindiciæ appellantur res eæ, de quibus controuersia est: de quibus Cincius sic ait, Vindiciæ olim dicebantur, quæ ex fundo sumptæ, in ius allatæ erant. Seruius Sulpitius uindiciam esse ait, ab eo quòd uindicantur res ex controuersia. Hactenus Festus. Vindiciæ, id est sententiæ, ut dicunt aliqui, aut uerius assertiones rei & adiudicationes, ut loquuntur: ubi nescit iudex si duo sint, utrius sit: uel, si sint plures, cuius. Nihil nanque aliud est uindicia, quàm assertio: quæ si à seruitute est in libertatem, dicitur uindicia secundum libertatem: si uerò à libertate in seruitutem, dicitur uindicia secundum seruitutem pronunciari. Vnde Prætor dicitur decernere uindicias secundum libertatem, quando in libertatem asserit. Item, dicitur dare uindicias secundum seruitutem, quando pronunciat assertionem eiusmodi. Hæc uerò omnia latißimè declarat Budæus, his uerbis, Vt autem ad uindicias ueniamus. Liuius 3. ab Vrbe, 182, de filia Virginij loquens, ita inquit, Hanc uirginem adultam, forma excellentem Appius amore ardens, precio ac spe pellicere adortus, postquam omnia pudore septa animaduerterat, ad crudelem superbamq; uim animum conuertit. Marco Claudio clienti negocium dedit ut uirginem in seruitutem assereret: neq; cederet secundum libertatem postulantibus uindicias: quòd pater puellæ abesset, locum iniuriæ esse ratus. Item paulo pòst, Aduocati puellæ quum Virginium Reipubli. causa dixissent abesse, biduo affuturum, si nunciatum ei sit: iniquum esse, absentem de liberis dimicare: postulant ut rem integram in patris aduentum differat: lege ab ipso lata uindicias det secundum libertatem. Vindicias secundum libertatem dare, & Liuius & Pomponius intellexerunt decernere, ut interim dum pater puellæ accersitur, dumq; ipsa status sui quæstionem patitur, in possessione ipsa sui ac libertatis esset. Vt uindicias postulare secundũ libertatem, pro eo quod est, postulare ut interim libertatem potiretur. Quod autem sequitur de Bruto, qui uindicias secundum libertatẽ dixisset in persona Vindicis Vitelliorum serui, Vindicij, non Vindicis legendum est, ex eodem Liuio, libro secundo: Præmiũ, inquit, indici pecunia ex ærario, libertas & ciuitas data. Ille primùm dicitur uindicta liberatus. Quidam uindictæ quoq; nomen ab illo tractum putant, Vindicio illi nomen fuisse. Post illũ, seruatum ut qui ita liberati essent, in ciuitatem accepti uiderentur. Itidem Plutarchus in Publicola. Vindiciarum nomen non à Vindicio, ut Accursius putauit, sed à uindicando tractum est: id quod ex Liuio intelligi satis potest, Appius, inquit, quum uirginem non defendi ab Icilio, sed inquietum hominem locum seditionis quærere diceret, non præbiturum se illi eo die materiam, ius eo die se non dicturum, neq; decretum interpositurum, à M. Claudio petiturum ut decederet iure suo, uindicariq; puellam in posterum diem pateretur. Vindicari puellam Liuius, pro Vindicias puellæ secundum libertatem dari dixit, hoc est asseri interim in libertatem, & in possessione libertatis esse usque in posterum diem. Idem paulo pòst, Ita uindicatur Virginia spondentibus propinquis. Hactenus Budæus.

Nunc subijciam uerba Asconij Pædiani in Verrinas Ciceronis: Lis uindiciarum est, inquit, quum litigatur de ea re apud Pretorem, cuius incertum est quis debeat esse possessor, & ideò

& ideo qui eam tenet, satisdat pro præde litis uindiciarum aduersario suo, quo illi satisfaciant nihil se deterius in possessione facturum de qua iurgium esset, rursus sponsione ipse prouocatus ab aduersario certæ pecuniæ aut æstimationis, quam amittat, ni sua sit hæreditas de qua contendit. Cicero 3. Verr. 80, Si habuisset, inquit, iste edictum quod ante istum & postea omnes habuerunt Prætores, possessio Minutiæ genti esset data. Siquis testamento se hæredem esse arbitraretur, quod tum non extaret, lege ageret in hæreditatem: aut prædes litis uindiciarum quum satis accepisset, sponsionem faceret: ita de hæreditate certaret. Hoc opinor iure & maiores nostri & nos semper usi sumus. Quæ uerba Pædianus exponens, ita inquit, Aut peteret ut possessor esset, aut acciperet ab aduersario satis pro præde litis uindiciarum: & ipse sponsionem faceret, & ita de hæreditate certaret. Fortasse autem non prædes apud Ciceronem, sed prædæ legendum est. Ex supradictis satis, ut opinor, apparet, uindiciarum litem eam esse, qua controuersæ rei possessionem fiduciarum petimus, interea dum lis de re ipsa, aut de possessione disceptatur. Huiusmodi enim possessio, quam Pædianus intelligi ex Cicerone uoluit, non iusta & absoluta est possessio, sed fiduciaria, & ueluti depositaria, rationibus reddendis fructib. obnoxia. Hæc Budæus.

Vindicias secundum libertatem postulare, uel dare. Vide suprà in Vindiciæ.

Vindicijs ac sacramentis petere. Cic. pro Milone, 55, Eum denique cui nulla lex erat, nullum Ciuile ius, nulli possessionum termini: qui non calumnia litium, non iniustis uindicijs ac sacramentis alienos fundos, sed castris, exercitu, signis inferendis petebat. Clodius, inquit, non iam aliquo iuris colore quæsito alienas inuadebat possessiones, ut calumniatores & litigiosi solent, sed ui armata apertaque, & tanquam hostili prælio. Ex quibus uerbis apparet, uindicias & sacramentum, & uindicationis formulam, quæ in iure manu consertum uocabant, similes quodammodo inter se ac cognatas actiones formulasque fuisse. Budæus.

¶ Vindico, uindicas, penul. cor. (ἐκδικέω, τιμωρέω, ἀμύνω) uindicare, Vlcisci, castigare, punire. Cic. 2. de Leg. 63, Grauiter olim ista uindicabat uetus illa Græcia: longè prouidens, &c. Idem de Amicitia, 40, Talis improborum consensio non modò excusatione amicitiæ tegenda non est, sed potius omni supplicio uindicanda est.

Dolus malus legibus erat uindicatus. Cic. 3. Offic. 79.

Acerrimè maleficia uindicare. Cic. pro Rosc. Amer. 7.

Mortem uindicare alicuius. Plin. lib. 10. cap. 43. 3.

Necem alicuius uindicare. Ouid. 6. Fast. 94.

Offensas suas uindicare ense. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 8.

Peccata moribus & iudicijs uindicare. Cic. 2. de Inuen. 178.

Peccatum in altero uindicare. Cic. 5. Verr. 4.

Seditionem uindicare. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 51.

In aliquem scelera alterius uindicare. Cic. 5. Verr. 153. Gell. libro 11. capit. 18, Is sua lege in fures duplici pœna uindicandum existimauit.

Vindicari, Passiuè. Cic. pro Cecin. 49, Fateor, hoc interdicto Prætoris uindicari, si uoluntas & æquitas ualeat. Vetus codex habet, Hoc interdictum Prætoris uiolaui.

In posterum diem uindicari. Vide paulo antè in Vindiciæ.

Vindicatum est, Impersonale: pro, Animaduersum est. Cicero 7. Verr. 104, Fateor non modò in socios, sed etiam in ciues milites que nostros persæpe esse seuerè ac uehementer uindicatum. Budæus.

Vindicare, Liberare, asserere in libertatem. Cic. 2. Philip. 94, Pecunia quæ nos à tributis posset uindicare.

Vindicare & liberare. Cicero pro Rabirio perduell. reo, 11. Idem ad Quint. fratrem, libro 3. 17. 13, Teque item ab eo uindico & libero.

Ab interitu uindicare. Plin. in Paneg. 82.

A labore uindicare. Cic. pro Sylla, 19, Sed neque honoris, neque ætatis excusatio uindicat à labore. id est, Asserit, tuetur, immunem præstat.

Aliquem à magnitudine doloris uindicare. Cic. 2. Tusc. 77.

A molestiis, supplicio, & impetu libidinum uindicari: pro, Liberari. Cic. ad Qu. fratrem, libro 1. 4. 2. Liu. 1. ab Vrbe, 113. Cicero 1. de Finib. 71.

Ab obliuione & silentio hominum uindicare. Cic. 2. de Ora. 5.

Senectutem à solitudine uindicari iuris Ciuilis scientia. Cicero 1. de Orat. 132.

Vindicare à se, pro Sibi. Liu. lib. 4. Decad. 5, Victoriæ utique de Antiocho rege maiore parte à se uindicata.

Vindicare se ab aliquo, pro Vlcisci. Senec. de Benef. 6.

Aliquem à uitijs omnibus uindicare. Cic. de Senect. 50.

In libertatem uindicare, pro Asserere. Asinius ad Cic. libro 10. 31. 4, Deinde qui & me, & Rempub. uindicare in libertatem paratus sim. Cic. in Parad. 52.

Solui terroribus, & in libertatem uindicari. Cicero 1. de Natura deor. 77.

Vindicare libertatem, Defendere uel ulcisci. Cæsar 7. belli Gallici, 302.

Vindicare se ad suos. Cic. pro Rabirio Posth. 15.

Vindicare se existimationi hominum. Cic. 5. Ver. 113.

Vindicare se de aliquo. Cic. pro Deiotaro, 14.

Vindicare data, Compensare. Sene. de Benef. lib. 3. cap. 13.

¶ Vindicatio, uindicationis, Verbale (ἐκδίκησις) Vltio, uindicta. Cic. 2. de Inuent. 170, Vindicationem, per quam uim & contumeliam defendendo, aut ulciscendo propulsamus à nobis & à nostris qui nobis esse chari debet, & per quam peccata punimus.

¶ Vindicta, uindictæ (ἐκδικία, τιμωρία) Id est, Animaduersio pro delicto. Paulus in l. quod Reipub. de iniurijs: Quod Reipub. uindicandæ causa secundum bonos mores fit, etiamsi ad contumeliam alicuius pertinet, quia tamen non ea mente magistratus facit, ut iniuriam faciat, sed ad uindictam maiestatis publicæ respiciat, actione iniuriarum non tenetur.

Suscipere uindictam legis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 7.

Vindicta, libertas, siue uirga, qua serui libertate donabantur. Nam faciendi liberi tres partes sunt. Vna, ut censu liber fiat: censebantur enim antiquitus soli ciues Romani. Siquis consentiente uel iubente domino nomen detulisset in censum, ciuis Romanus fiebat, & seruitutis uinculo soluebatur. Altera pars adipiscendæ libertatis, quæ uindicia uocabatur, scilicet uirgula quam Prætor manumittendi serui capiti imponens, eundem seruum in libertatem uindicabat, dicens quædam uerba solennia: atque ideò illa uirgula, uindicta uocabatur. Plin. epist. 136, Spero, imò confido facilè me impetraturum, ut ex itinere deflectat ad te, si uoles uindicta liberare, quos proximè inter amicos manumisisti. Tertia pars faciendi liberi est, siquis suprema uoluntate, in testamenti serie seruum liberum scripserit. Cic in Topicis, 6, Si neque censu, neque uindicta, nec testamento liber factus est, non est liber: neque est ulla earum rerum, non est igitur liber. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 16,

——quem ter uindicta quaterque
Imposita haud unquam misera formidine priuet. Vbi

Acron, Vindicta, id est uirga qua percutiebantur serui, dum liberi fiebant.

Liberare uindicta. Tacit. lib. 13. Cic. pro Rabir. perd. reo. 11.

Vindius] Οὐίνδιος, Edulius, Egdubeda, Ortospeda, Hispaniæ Tar-

niæ Tarraconensis insignes montes sunt apud Ptolemæum lib.2.cap.6.uulgò montes de Ocay de Asturias.

Vinea] uineæ (ἀλωὴ, ἀλωὰ, ἄμπελος, ἀμπελὼν, ἀμπελιών) Locus uitibus consitus: uel ipsa uitis. Cicer. 2. de lege Agrar. 69, Iugera CCC ubi institui uineæ possunt. Col. lib.3.cap.2, Ideo non est uineis apta, uix etiam arbusto.

Brachiata. Vide Brachium.

Caluata. Vide Calua.

Capitata. Vide Caput.

Collina. Vide Collis.

Compluuiata. Vide Compluuium.

Culta. Tibul. lib.1. eleg.10.7.

Imputata Horat. Epod.16.9.

Macerrimæ uineæ. Colum. lib.8.cap.1.2.

Floret uinea. Ouid.5.Fast.53.

Induunt se uuis uineæ. Vide Induo.

Iugare uineas. Vide Iugum.

Ordinare uineam paribus interuallis. Vide Ordino, in Ordo.

Pubescit uinea. Virg.2.Georg.78.

Purgare uineam. Catull. Argonaut.59.

Verberatæ grandine uineæ. Horat.3.Carm. ode 1.6.

Vinea, Instrumentum bellicum lignis compactum, inquit Liuius, latum pedibus octo, altum septem, longum sexdecim, tectum duplici ligno, cratibusq; contexitur. latera quoque uimine sepiuntur, ne saxorum ac telorum impetu perfringantur: extrinsecus, ne crementur, crudis ac recentibus corijs integuntur. Quum plures fuerint, iunguntur ordine, sub quibus oppugnantes tutius ad muros subruendos pugnant. Plautus Milite, 5.111, —ad eum

Vineas, pluteosq; agam. Cicero ad Catonem, lib.15.4. 28, Aggere, uineis, turribus oppugnaui, usus q; multis tormentis. Idem 8.Phil. 245, Conductæ uineæ sunt, pugnatur acerrimè.

¶ Vinearius, Adiectiuum (ἀμπελινὸς) Quod est uineæ, uel quod ad uineam pertinet: ut, Collis uinearius. Colum. lib.5. cap.6.30.

¶ Vineaticus, pen.corr. Aliud adiectiuũ (ἀμπελικὸς) Idem. ut, Falces uineaticæ. Varro 1. de Re rust.cap.22.4. Colum. lib.4. capit.1.1, Vnum tamen atque alterum reprehendissent, quippe seminibus uineaticis nimium me profundos censuisse fieri scrobes. Cato cap.11.3, Ferramenta, falces uineaticas sex.

¶ Vinealis, & hoc uineale, penul.prod. (ἀμπέλειος) Quod est aptum ad uineam. Colum. libro 3.cap.12.1, Sed ne nunc per infinitas terreni species euagemur, non intempestiuè commemorabimus Iulij Græcini conscriptam uelut formulam, ad quam posita est limitatio terræ uinealis.

Vinetum, Vinitor, Vinosus] Vide Vinum.

Vintium] οὐίντιον, Nerusiorum in Alpibus litoreis urbs, Ptolemæo lib.3.cap.1. uulgò mont Visol, Vesulo monte.

Vinum] uini (οἶνος) Martial. lib.3.35,

Resinata bibis, uina Falerna fugis.

A ui deducitur, ut nonnulli uolunt, quòd uim inferat menti. Ouid.1. de Arte, 49,

Et Venus in uinis, ignis in igne fuit.

Vina, pluraliter. Cicer.3. Verr.64, Vina, cæteraq; quæ in Asia facilè comparantur. Alibi sæpe.

Languidus uino. Vide Languor.

Certamen mite uini. Tibull. lib.3. eleg.6.3.

Pernicies uini lymphæ. Catull. ad puerum, 24.2.

Plenus uini, Ebriosus. Cicero Post reditum in Senatu, 11, Vini, somni, stupri plenus, madenti coma.

Infirmi saporis uinum. Vide Infirmus.

Vini sapores quatuor, Dulce, acutum, lene, & austerum.

Violentia uehemens uini. Lucret. lib.3.96.

Ad uinum, Inter conuiuium & symposia. Vide Ad prepositionem.

Ad uinum disertus. Vide ibidem.

Album uinum. Vide Albus.

Asperum. Vide Asper.

Atrum. Vide Ater.

Austerum. Vide Auster.

Calidum. Ouidius 15. Metamorphoseos, 85.

Cibarium. Vide Cibus.

Collina uina. Vide Collis.

Doliare uinum. Vlpianus, de periculo & commodo rei uenditæ, l. prima, Si doliare uinum emeris, nec de trahendo eo quicquam conuenerit, id uidetur actum ut antè euacuaretur, quàm ad uindemiam opera eorum futura sit necessaria. Doliare uinum dicitur ad differẽtiam uini pendentis. Vide Catonẽ, ca.148. quæ sit lex uino in dolijs, & oleæ pendenti.

Vinum uetustate edentulum. Plaut. Pœn.9.87, hoc est, Quod uim suam amisit.

Firmißimum. Virg.2.Georg.20.

Hornum. Vide Hornus.

Indigena. Vide Indigena.

Ignitius. Vide Ignis.

Larga, aut Libera uina. Horatius 3. Carm. ode 18.2. & de Arte, 17.

Lene uinum. Cic.5. Tuscul.20.

Marathrites uinum. Vide Marathrum.

Marcida. Stat.3. Sylu.6.7.

Merum. Vide Merus.

Molle uinum, Quod caret asperitate & defecatum est. Virg.1. Georg.69.

Myrtites. Vide Myrtus.

Mucida. Vide Mucor.

Nouitium uinum. Vide Nouus.

Nouum & Vetus uinum, contraria. Cic. de claris Orat.158.

Peculiare. Vide Peculium.

Pendens. Vide Pendeo.

Purum. Ouid.7. Metam.121.

Rubens. Ouid.5. Fast.102.

Spurcum uinum. Vide Spurcus.

Vinum toruum. Vide Toruus.

Abstinere uino. Vide Abstineo.

Absumere uinum. Vide Absumo.

Acere uinum dicitur. Vide Acidus.

Adhibere uinum ægrotis. Vide Adhibeo.

Carere uino. Vide Careo.

Circuncidere uinum. Vide Circundo.

Coacescit uetustate uinum. Cic. de Senec.65.

Collectum uinum. Plin. Et collecto iam uino differentia in cella.

Concinnare uinum. Vide Concinnus.

Corrigere uina. Vide Corrigo.

Diffusum uinum ex œnophoro. Cic.2. de Finib.40.

Dant animos uina. Ouid.12. Metamorph.49.

Euanescunt uetustate uina. Cic.2. de Diuin.175.

Expletus dapibus uinoq; sepultus. Virg.3. Aeneid.126.

Feruida uina exsurdant subtile palatum. Horat.2. Serm. Satyr.8.8.

Vinum facit ingenium. Ouid.7. Metam.87.

Vinum facit somnum. Ouid.1. Fast.84.

Ferre uetustatem dicuntur uina. Vide Fero. Cicero de Amicitia, Veterrima quæque, ut ea uina quæ uetustatem ferunt, esse debent suauißima.

Fugiens uinum. Cic.3. Offic.122. Vide Fugio.

Digitized by Google

Fundere uina pateris. Virgil. 5. Aeneid. 20.
Liquentia uina fundere. Virgil. 5. Aeneid. 48.
Graues uina somnoq; iacebant. Ouid epist. 14. 7.
Impulsus uino. Quintil. lib. 4. cap. 2. 51.
Incalescere uino. Vide Incalesco.
Infuscare uinum. Vide Infusco.
Inuergere uina. Vide Inuergo.
Dulci mala uino lauere. Horat. 3. Carm. ode 12. 1.
Leuare uino curasq; sitimq;. Ouid. 12. Metam. 32.
Liquare ex uino. Celsus lib. 5. cap. 28.
Madent membra uino. Vide Madeo.
Nimio marcescere uino. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 9.
Medicata suffitione uina. Vide Medico.
Miscere uinum aqua. Vide Misceo.
Nutrire uinum. Vide Nutrio.
Olere uina. Horat. 1. epist. 20. 1.
Vina parant animos. Ouid. 1. de Arte, 48.
Pellere curas uino. Horat. 1. Carm. ode 7. 7.
Pressa uina. Horat. Epod. 13. 2.
Languidiora uina promere. Horat. 3. Carm. ode 21. 2.
Horna dulci uina promens doli. Horat. Epod. 2. 10.
Reponere uina mensis. Virgil. 7. Aeneid. 27.
Sepulti uino conticuere. Virgil. 9. Aeneid. 48.
Sepulta urbs somno uinoq;. Virgil. 2. Aeneid. 53.
Quies sequitur uina. Ouid. 3. Fast. 61.
Soluti somno uinoq; procubuere. Virgil. 9. Aeneid. 38.
Subtrahere uinum. Celsus lib. 3. cap. 2.
Sumere uinum meracius. Cic. 3. de Nat. deor. 112, Vt si medicus sciat eum aegrotum, qui iussus sit uinum sumere, meracius sumpturum, statimq; periturum, magna sit in culpa.
Transire ad uinum. Vide Ad praepositionem.
Vti largiore uino. Vide Largior, largiris.
Vinum cui nihil aetatis accessit. Celsus lib. 2. cap. 26.
Vinum nullarum uirium, & ingentium uirium, contraria. Celsus lib. 3. cap. 19.
Vinum, Liber appellatur per translationem, à Libero patre. Cicero 2. de Nat. deor. 86, Quum fruges Cererem appellamus uinum autem Liberum.
Vina, pro poculis. Virgil. 1. Aeneid. 146,

Crateras magnos statuunt, & uina coronant. Hunc uersum legimus etiam lib. 7. 13. Idem lib. 9,

Inter lora, rotasq; uiros, simul arma iacere. Vina simul.

¶ Villum, uilli (οἰνάριον) Diminutiuum: sicut ab Vnus, Vllus. Terent. Adelph. 5. 2. 11,

—interea in angulum
Aliquò abeam, atque edormiscam hoc uilli.

¶ Vinacea, uinaceorum, uel per i, uinacia (γίγαρτα, γίγαρτα) Substantiuum plurale neutrum: significat grana uuae iam pressae, & etiam nondum pressae. Significat etiam interdum lignosa illa semina quae sunt in acinis, id est, uuae granis. Columel. lib. 11. cap. 2, Naturalis autem maturitas est, si quum expresseris uinacea quae acinis celantur, iam infuscata, & nonnulla propemodum nigra fuerint. Idem libro 6. capit. 3. 4, Licet etiam si sit leguminum inopia, & eluta & siccata, uinacia quae de lora eximuntur, cum paleis miscere. Cato capite 7. 1, Haec in ollis, ollae in uinaceis conduntur.

¶ Vinaceus, masc. gen. pro eodem (γίγαρτον) Cato capite 25, Vinaceos quotidie recentes succernito. Columel. lib. 3. cap. 1, Humido loco sciet non rectè mandari fructus teneri & amplioris acini, sed callosi & angusti, frequentisque uinacei.

¶ Vineacea, uineaceae, uel uinacea potius, Idem (γίγαρτον) Colum. lib. de Arboribus, capit. 4. 5, Vitem quam ponis, fac ut ad Orientem spectet adminiculo religata. In imo scrobe lapides circa pondo quinque ita ponito ne uitem premant, sed tamen iuxta radices sint. Praeterea posthaec uineacea heminam uuae albae in nigra, uuae nigrae in alba ponito, atq; ita scrobem uel sulcum cum stercorata terra ad mediũ completo. Plin. lib. 17. capit. 22. 27, Circum capita addito stercus, paleas, uinaceas, aut aliquid horunce.

¶ Vinaceus, Adiectiuũ: ut, Acinus uinaceus. Cic. de Senect. 48.

¶ Vinalia, Vinaliorum (τρύγητα) Tam secundae quàm tertiae declinationis: Feriae IX. cal. Maij degustandis uinis institutae, ut ait Plin. lib. 18. cap. 29. 6. Sunt & altera Vinalia, quae aguntur ad XIII. cal. Septembris, ut ipse paulo post dicit.

Festa Vinalia quae X calend. Maij fiebant, ab Aenea instituta fuisse docet Ouidius 4. Fast. 174.

¶ Vinarius, uinarij (οἰνοπώλης) Vini uenditor. Vnde Lampridius scribit, Alexandrum Romanum imperatorem constituisse corpora uinariorum, & caligariorum, & omnino omnium artium. Plaut. Asin. 5. 30,

Sed uina quae heri uendidi uinario Exerambo, &c. Idem Poenulo, 14. 16.

Vinarius, pro Vinoso & ebrioso. Vlpianus in l. ob quae de aedilitio edicto, Item aleatores & uinarios non contineri edicto quosdam respondisse Pomponius ait: quemadmodum nec gulosos, nec impostores, aut mendaces, aut litigiosos. Ibidem, in l. Aediles, Vt puta si imitatione conseruorũ apud emptorem talis factus est, aleator fortè, uel uinarius, uel erroneus sit. Budaeus.

Vinarius, Adiectiuum (οἰνηρός) Quod ad uinum pertinet: ut, Taberna uinaria. Plin. lib. 14. cap. 13. 1, In quibus erant claues uinariae cellae. Idem lib. 24. cap. 1. 3, Qua de causa & in saccos uinarios additur polenta.

Vinarij lacus. Columel. lib. 12. capit. 18. 2. Horatius 2. Serm. Satyr. 8. 8,

—inuertunt Aliphanis uinaria tota
Vibidius, Balatroq;.

Vas uinarium. Cic. 6. Verr. 54.

Crimen uinarium: id est, Portorium uini exportandi gratia soluendum, quod à Fonteio constitutum in Gallia fuisse accusator eius dicebat. Cicer. pro Fonteio, 8, Cognoscite nunc de crimine uinario, quod illi inuidiosissimum & maximum esse uoluerunt.

¶ Vinalis, & hoc uinale, penul. prod. Macrobius libro 7. Saturnal. cap. 7, Sed & si qua uinalis fortitudine in homine resedit, hanc diluit & extinguit.

¶ Vinetum, uineti. pen. prod. (ἀμπελὼν οἰνόφυτον) Locus ubi multitudo uitium consita est: hoc est, ubi multae uites, uel multae uineae sunt. Colum. lib. 3. cap. 4. 1, Cui uineta facere cordi est, faciat uitiarium, ex quo possis agrum uineis uestire. Cic. 2. de Nat. deor. 247, Nec uerò ita resellendum est, ut si segetibus aut uinetis cuiuspiam tempestas nocuerit. Idem 2. de Legib. 34, Sacerdotes uineta uirgetaq; & salutem populi auguranto.

Laeta uineta. Lucret. lib. 2. 231.
Madentia uineta. Stat. 3. Syluar. 5. 20.
Infestantur uineta Austris & Euris. Vide Infestus.

¶ Vinipotor, pen. prod. uinipotoris (οἰνοπότης) Potator uini. Plin. lib. 14. cap. 54. 3, Scitum de quodam uinipotore reperitur, Syracusis tandiu potare solitum, donec ab eo cooperta in terra oua foetũ ederet. Vetus exẽplar legit, potore.

¶ Vinitor, pen. corr. uinitoris (ἀμπελουργός) Rusticus uinearum cultor. Colum. lib. 2, Separandi sunt aratores à uinitoribus. Cic. 5. de Fin. 71, An ea quae per uinitorem antea consequebatur, & per seipsam curabit?

Maturae uinitor uuae. Virg. eclog. 10. 8.

Digitized by Google

¶ Vinitorius, Adiectiuum (ἀμπελουργικὸς) Quod est uinitoris. Columella lib. 4. cap. 25. 1. 1, Est autem sic disposita uinitoriæ falcis figura.

¶ Vinolentus, Aliud adiectium (ἔξοινος, πάροινος, οἰνόφλυξ, οἰνοπίπας) Ebrius, qui uino se ingurgitauit. Plautus Aulul. 23. 8,

Te eam compressisse uinolentum uirginem. Cicero 4. Acad. 154, Dormientium & uinolentorum & furiosorum uisa imbecilliora esse dicebas, quàm uigilantium, siccorum, sanorum.

Somnia uinolentorum. Cic. 1. de lege Agr. 1.

Incidere in uinolentiam uinolentorum. Cic. 5. Tusc. 166.

Vinolentus furor. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25. 9.

Medicamina uinolenta. Cic. in Pisonem, 9.

Bacchatur uinolentus. Cic. in Oratore, 54.

¶ Vinolentia, uinolentiæ (οἰνοφλυγία) Ebrietas. Cicero in Topic. 40, Cuius etiam generis illa sunt, ex quibus uerum nonnunquam inuenitur pueritia, somnus, imprudentia, uinolentia, insania.

Amor, iracundia, ægritudo, uinolentia. Cic. 2. de Inuent. 133.

Vinolentia subiecta est ægrotationi. Cic. 5. Tusc. 39.

Furiosa uinolentia. Cic. 2. Philip. 100.

¶ Vinosus, penul. prod. Adiect. (οἰνώδης, οἰνοπέπαντος) Cupidus uini dicitur, ut ait Valla lib. 1. Plinius ait idcirco uinosos dici homines, quòd soli animalium non sitientes bibunt. Sic legit Calepinus: ubi nunc legimus lib. 23. capit. 1. 29, Vino debemus homines, quòd, &c. Ouid. 3. Fast. 153.

—uinosior ætas
Hæc erat, & grauidæ munera uitis amans.

Vinosus, Ebriosus. Plaut. Curc. 2. 79,

Quid opus est uerbis? uinosissima est.

Conuiuia uinosa. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 4.

Senex uinosus. Ouid. 3. de Arte, 66.

Vinosus succus (ut author est Plin. lib. 15. cap. 28. 1.) propriè est moro, pyro, myrto. Idem lib. 13. cap. 19. 2. & libro 23. cap. 6. 6, inter mali puniti genera, uinosa quædam appellat, quæ aluum sistunt & stomachum.

Vinosus sapor. Plin. lib. 12. cap. 13. 1.

Vinosus fructus. Colum. lib. 5. cap. 10. 10.

Vinosa mordacitas ad linguam: hoc est, Quæ haud secus ac uinum linguam ferit. Plin. lib. 21. cap. 18. 9.

¶ Vinulus, penul. corr. Adiectiuum Molliter se gerens, minimè uiriliter, quod facit ebriosus. Plaut. Asin. 5. 70,

Osculando, oratione uinula, uenustula.

Viocuri] Viarum curatores. Varr. Publius & Cosconius quòd ab his dicuntur uiocuris ædificati. Idem alio loco, Quis enim non uidet, unde aurifodinæ & uiocurus? In antiquo lexico scribitur, Viaculus, ὁδῶν ἐπιμεληταῖς, sed uel uiarius, uel uiocurus, in eo scribendum censeo. Turnebus.

Viola] uiolæ, penul. cor. (ἴον) Notæ significationis. Dicta, ut quidam uolunt, per antiphrasim, quasi minimè uiolatæ: uel quòd nō uiolanda: uel à ui olendi. quamuis aliqui per diminutionem, à Græco ἴον uiolam dictam uelint. Plin. libro 21. cap. 6. 1, Violis honos proximus. Earum plurima genera, purpureæ, luteæ, albæ: plantis omnes, ut olus satæ. Ex iis uerò quæ spōte apricis & macris locis proueniūt purpureæ, latiore folio statim ab radice carnosa exeunt, &c. Abundè de uiolis in hoc capite tractat. Ibid. cap. 11. 3, Florum prima Ver nunciantium, uiola alba. Tepidioribus uerò locis etiam hyeme necat. Postea quæ appellatur purpurea. Proximè flammea, quæ & phlox uocatur, syluestris duntaxat. Cic. 5. Tusculan. 103, An tu me in uiola putabas, aut in rosa dicere?

Fuscæ uiolæ. Claud. 2. de raptu Proserp. 26.

Mollis uiola. Virg. 5. eclog. 8.

Nigræ uiolæ. Virgilius 10. eclog. 8.

Pallentes uiolæ. Virgilius 2. eclog. 10.

Tinctus uiola pallor amantium. Horat. 3. Carm. ode 10. 3.

Tondere uiolas manu. Propert. lib. 3. eleg. 13. 6.

¶ Violarium, uiolarij (ἰωνιὰ) Locus ubi nascuntur uiolæ, inquit Seruius. Virg. 4. Georg. 7,

—irriguumq; bibant uiolaria fontem.

¶ Violaceus, Adiectiuum (ἰοειδὴς) Idem quod purpureus, qui in uiolæ florem tendit. Plinius lib. 9. cap. 39. 1, Nepos Cornelius, qui diui Augusti principatu obijt, Me, inquit, iuuene uiolacea purpura uigebat. Idem libro 35. capite 16. 2, Violaceus color.

¶ Violarius, uiolarij (ἰοβαφεὺς) Violacei coloris infector. Plaut. Aulul. 15. 38,

Flammearij, uiolarij, carinarij.

Violantilla] Græcè Ianthis, nomē mulieris, Iolant Budæus.

Violo] uiolas, penult. corr. (βιάζω, βιάζομαι, βιάομαι, βιάω, βιαζόω, ἐκβιάζομαι, ὑβρίζω, παρανομέω) uiolare, Corrumpere, polluere, Quasi uim inferre. Et propriè de uirgine dicitur.

Violare, ad alia transfertur: ut, Violare amicitiam. Cicero pro Cluentio, 93.

Amores alicuius uiolare. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 17.

Aras cælicolūm uiolauit mea dextera. Sil. lib. 17. 26.

Aurum cibis uiolare. Stat. 1. Thebaid. 30.

Bello uiolari. Cic. Cæsari, in epist. ad Att. lib. 9. 183. 2.

Corpus manu. Cic. post reditum in Senatu, 5, Fortissimi atq; optimi uiri Tribuni plebis sanctissimum corpus non solum tactum ac uiolatum manu, sed uulneratum ferro confectumq; uidistis.

Corpus uulnere. Virg. 11. Aeneid. 170.

Cubile alicuius. Catull. ad Ianuam, epigram. 62. 5.

Dignitatem. Cic. ad Lent. lib. 1. 6. 3.

Ebur ostro. Virg. 12. Aeneid. 14.

Existimationem alicuius. Cic. ad Qu. Philip. lib. 13. 74. 4.

Famam probris flagitijsq; uiolare. Cic. 3. Verr. 58.

Fidem uiolare. Ouid. epist. 7. 11.

Fidem coniugij. Plin. lib. 10. cap. 34. 1.

Fœdus. Liu. 8. bell. Pun. 243.

Fœdera communia pacis uiolare factis. Lucret. lib. 5. 233.

Hospites. Cæsar 8. bell. Gall. 86.

Iura. Cic. in Somnio Scip. 33. Idem 2. de Legib. 37, Sanctè uota reddunto, pœna uiolati iuris esto.

Ius sanctum. Cic. pro Rosc. Amer. 64.

Loca religiosa. Cic. pro C. Rabirio perduel. reo, 4.

Numina uerbo uiolare. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 17.

Parentes. Cic. 3. de Fin. 51.

Puellam uiolare. Tibull. lib. 1. eleg. 6. 11.

Rempub. Cic. 1. Tusc. 114.

Sacra. Cic. de Arusp. resp. 7.

Nubes uiolant serenam speciem mundi. Lucret. lib. 4. 28.

Suspicione uiolata uirtus. Liu. 2. ab Vrbe, 33.

Syluam uiolare securi, Cædere. Ouid. 3. Metam. 6.

Violare uenas. Celsus lib. 7. cap. 12.

Verbo ius legationis uiolare. Cic. pro lege Manil. 7.

Virginitatem. Cic. 3. de Nat. deor. 81.

Vitam patris. Cic. in Parad. 30.

Voce aliquem uiolare. Cic. pro Domo sua, 64.

¶ Violatus, penul. prod. Participium (βιασθεὶς) Liuius 2. ab Vrbe, 248.

Ab arcu uiolatus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 9.

Fletu genas uiolata Diana. Stat. 9. Thebaid. 143.

Corpus uiolatum nullo crimine. Silius lib. 17. 8.

Iura uiolata mariti. Ouid. 2. de Arte, 77.

Leges

Digitized by Google

Leges uiolatæ. Claud. 2. in Eutrop. 32.
Potestas uiolata. Lucan. lib. 3. 25.
¶ Violandus, Aliud participium (βιατέος) ut,
Fœdera clam uiolando. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 1.
¶ Violatio, uiolationis, Verbale (βιασμός) Liu. 9. bell. Pun. 43, Tum quoque alio genere cladis eadem illa pecunia omnibus contactis ea uiolatione templi, furorem obiecit.
¶ Violator, penul. prod. uiolatoris (ὑβριστής) Verbale masc. Liu. ab Vrbe, lib. 4. 83, Hiccine est, inquit, ruptor fœderis humani, uiolatorq; gentium iuris?
Templi uiolator. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 6.
¶ Violabilis, & hoc uiolabile, pen. corr. Adiectiuum (βιατός) Qui uiolari potest. Stat. 5. Thebaid. 52.
Cor uiolabile leuibus telis. Ouid. epist. 21. 16.
Numen non uiolabile. Virg. 2. Aeneid. 31.
¶ Violentus, Aliud adiectiuũ (βιαῖος, βιαστής, βιαστικός, αὐτοβίος, ἀπότομος) Qui uim facit. Colum. lib. 5. cap. 5. 15, Superest reliqua illa cultura prostratæ uineæ, quæ nisi uiolentissimo cæli statu suscipi non debet.
Violentus & furens. Cic. 2. Philip. 78.
Tranquillus & Violentus, contraria. Claud. 8. Paneg. 48.
Aer uiolentior incubuit puppibus. Lucan. lib. 5. 144.
Amnis uiolentior influit in mare. Virg. 4. Georg. 75.
Aper uiolentus. Ouid. 8. Metam. 148.
Aura cæli uiolentior. Statius 9. Thebaid. 32.
Ense uiolento fortiter uti. Ouid. epist. 11. 20.
Homo uehemens & uiolens. Cic. 5. Philip. 177.
Impetus alicuius furentes & uiolenti. Cic. de Arusp. resp. 43.
Ira uiolenta. Ouid. 8. Metam. 22.
Ira uiolentior surgit. Silius lib. 4. 53.
Lues uiolenta. Valerius 5. Argonaut. 4.
Mors uiolenta. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 1.
Opes uiolentæ. Cic. 1. Philip. 21.
Pectora uiolenta, Superba. Virg. 10. Aeneid. 31.
Tela uiolenta sumere. Ouid. 11. Metam. 77.
Tempestates uiolentissimæ. Cic. pro Cluent. 109.
Venti uiolenti. Lucret. lib. 5. 247.
Vis uiolenta leonum. Lucret. lib. 3. 60.
Vires uiolentæ æris. Lucret. lib. 5. 255.
Violentior æquo. Ouid. 3. Metam. 50.
¶ Violens, penul. corr. (βιάζων) pro Violentus, apud Horatium, lib. 3. Carm. ode ult. 2. teste Budæo: Dicar qua uidens obstrepit Aufidus, &c. A' quo,
¶ Violenter, Aduerbium (βιαίως) ut uult Acron. Liu. 5. ab Vrbe, 2, Quia solennia ludorum, quos intermitti nefas est, uiolenter diremisset.
Violenter gerere Consulatum, pro Crudeliter. Plin. epist. 9. 3.
Inuadere uiolenter. Colum. lib. 7. cap. 12. 7.
Tolerare uiolenter, pro Aegrè & inuito. Terent. Phor. 5. 1. 4.
Violentius. Ouid. 1. de Arte, 5.
¶ Violentia, uiolentiæ (βία, ὕβρις, ἰσχυρότης) Plin. lib. 2. cap. 47. 4, In Narbonensi prouincia clarissimus uentorum est Circius, nec ulli uiolentia inferior.
Violentorum uiolentia. Cic. 5. Tusc. 166.
Vultus uiolentia. Ouid. 1. Metam. 48.
Acris uiolentia. Lucret. lib. 3. 149.
Effrenata uiolentia. Cic. 12. Philip. 338.
Vehemens uiolentia uini. Lucret. lib. 3. 98.
Gliscit uiolentia. Virg. 12. Aeneid. 2.
Opprimi impetu uiolentiæ. Cic. Antequam iter in exilium, 8.
Prospicere uiolentiam inimicorum. Cicero Antequam iret in exilium, 7.
Vion] Valentia (οὐαλεντία) Apulorum urbs, authore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie Biuoni, Hippo Plinio.

Vipera] uiperæ, penul. cor. (ἔχις, ἔχιδνα) Genus serpentis dictum, quod ui pereat. De quo Plinius abundè multis locis, maximè uerò lib. 10. capit. 62. 1, Viperæ mas caput inserit in os, quod illa abrodit uoluptatis dulcedine. Terrestrium eadem sola intra se parit oua unius coloris, & mollia ut pisces. Tertia die intra uterum catulos excludit: deinde singulos, diebus singulis parit, uiginti ferè numero. Itaque cæteræ tarditatis impatientes, perrumpunt latera, occisa parente.
Parua necat morsu spaciosum uipera taurum. Ouidius 2. de Remed. 5.
Vipera uenenata ac pestifera. Cic. de Arusp. resp. 47.
Læsa uipera ignaro pede. Ouid. 2. de Arte, 75.
Breuibus uiperis implicata crines Canidia. Horat. Epod. 5. 3.
¶ Vipereus, Adiectiuum (ἐχίδνειος) ut, Carnes uipereas edere. Ouid. 2. Metam. 154.
Crinis uipereus. Virg. 6. Aeneid. 56.
Felle uipereo linere spicula. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 4.
Cruore uipereo madent tela. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 8.
Dentes uiperei. Ouid. 3. Metam. 21.
Nodis uipereis nexa brachia. Ouid. 4. Metam. 98.
¶ Viperinus, penul. prod. Aliud adiectiuum (ἐχιδνός) Plin. lib. 11. cap. 53. 3, Scythæ sagittas tingunt uiperina sanie & humano sanguine. Cic. 2. de Fin. 151, Morsus uiperinus.
Cruor uiperinus. Horat. Epod. 3. 2.
Vipiones] pen. prod. (μειωγέρανοι) sunt minores grues: sicut pipiones, minores columbi. Plin. lib. 10. cap. 49. 1, In Balearibus insulis & Buteo accipitrũ generis in honore mensarum est: item uipiones, sic enim uocant minorem gruem.
Vir] uiri, m. g. (ἀνήρ) Respectum sexus habet. Plinius lib. 10. cap. 63. 2, Viros auidiores ueneris hyeme, fœminas æstate Hesiodus prodidit.
Soboles uirûm. Lucret. lib. 4. 248.
Vir, respectum ætatis aliquando dicit. Plinius, Quod non modò in puero siue adolescente, sed etiam in uiro admiratione dignum uideretur.
Genus acre uirûm. Virg. 2. Georg. 34.
Gens effrena uirûm. Virg. 3. Georg. 77.
Inuicta uis uiri. Stat. 3. Thebaid. 13.
Ingentis spiritus uir. Vide Ingens.
Roboris magni uir. Seneca. Thebaid. 1. 38.
Ingenij iucundi & elegantis uir. Quint. lib. 5. cap. 13. 38.
Magnæ famæ uir. Ouid. 2. Metam. 95.
Absurdus uir. Vide Absurdus.
Acres uiri. Virg. 11. Aeneid. 10.
Ademptus uir. Vide Adimo.
Adolescens uir. Vide Adoleo.
Agrestes uiri. Horat. 3. Carm. ode 1. 5.
Amplissimus & ornatissimus uir. Vide Amplus.
Audax uir. Silius lib. 3. 106.
Bellatores uiri. Sil. lib. 1. 44.
Bonus uir & prudens. Horat. de Arte, 90.
Bonus uir & sapiens. Horat. 1. epist. 7. 5.
Bonus uir. Vide Bonus.
Cælestis uir. Vide Cælum.
Censorius uir. Vide Censeo.
Ciuilis uir. Quintil. lib. 1. cap. 10. 14.
Clari uiri. Quint. lib. 1. cap. 1. 26.
Clarorum uirorum animi. Horat. 2. epist. 1. 50.
Clarissimus uir. Cic. Curioni, lib. 2. 2. 1.
Comis & bonus uir. Quint. lib. 6. cap. 2. 15.
Consularis uir. Vide Consul.
Egregius sanctusq; uir. Iuuen. Satyr. 13. 7.
Excellens uir. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 9.
Externus uir. Ouid. epist. 15. 62.

Digitized by Google

Ferox uir. Sil.lib.12.138.

Fortis uir. Ouid.13.Metam.25.

Fortis uir ad arma. Ouid.2.Fast.138.

Grauis uir. Quint.lib.1.cap.2.5.

Ignoti noua forma uiri. Virg.3.Aeneid.119.

Illustris uir. Vide Illustris.

Iniustus uir. Ouid.2.Fast.138.

Insignis uir pietate. Virg.1.Aeneid.3.

Instructißimus uir. Vide Instruo.

Intemperans uir. Vide Intemperans.

Inuictum uirum uicit dolor. Ouid.13.Metam.78.

Iurisperiti, an militaris uiri laus maior. Quintil. libro 2. capit.4.18.

Iustus uir & tenax propositi. Horat.3.Carm.ode 3.1.

Lectißimi uiri atque ornatißimi. Vide Lego, legis.

Literati uiri. Vide Litera.

Magnus uir. Ouid.3.Metam.6.

Maximus uir. Vide Magnus.

Memor gratus, & bonus uir. Cic.Curioni,lib.2.5.11.

Mendax uir. Virg.8.Aeneid.130.

Molles uiri. Horatius Epod.1.2.

Nefandus uir. Virg.4.Aeneid.100.

Princeps uir. Ouid.ad Liuiam,69.

Sanctus uir. Seneca Hippol.12.9.

Solers uir. Ouid.in Ibin,56.

Subtilis uir. Quint lib.3.cap.11.15.

Veloces uiri. Ouid.10.Metam.111.

Cadere in uirum. Vide Cado.

Compellare uirum blandè. Vide Compello.

Congelare uirum. Vide Congelo.

Diuidere in uiros. Vide In præpositionem.

Per hos uiros salutaris profeßio increuit. Celsus libro 1. in Procemio.

Vir, *Fortis, qui præsenti fortiq; animo est præditus.* Terent.Adelph.4.2.26,

Laudo Ctesipho, patrissas, abi, uirum te iudico. Idem Eunucho,1.2.74,

Heu noster, laudo, tandem perdoluit, uir es. Cic.2.Tusc.75, *Si uirtutis compotes, uel potius si uiri uolumus esse.*

Vir & homo. Cicer. 2.Tusc.92, *Ita & tulit dolorem ut uir, & ut homo, maiorem ferre sine causa necessaria noluit.* Idem pro Flacco, 41, *Si ciuitas per uiros bonos grauesq; homines querelas ad uos detulisset.* Et ad Quint. frat. lib.2.13.2, *Sed quum ueneris, uirum te putabo: si Sallustij Empedoclea legeris, hominum non putabo.*

Vir, *Maritus.* Terent.Andr.3.3.40,

Tibi generum firmum, & filiæ inuenies uirum.

Matura uiro filia. Virg.7.Aeneid.11.

Durus uir. Ouid.3.Amor.eleg.4.1.

Periurus uir. Ouid epist.10.16.

Viduus uir. Ouid.epist.8.18.

O digno coniuncta uiro. Virg.eclog.8.7.

Dare nuptum uiro. Vide Nubo.

Expertæ uirum puellæ. Horat.3.Carm.ode 14.3.

Meruit illa uirum dote. Vide Mereo.

Nupta uiro puella. Ouid.epist.15.74.

Sæuo nupta uiro. Horat.3.Carm.ode 10.1.

Vir, *de brutis etiam dicitur.* Virgilius eclog.7.2,

Vir gregis ipse caper.

¶ Virago, penul.prod.uiraginis, penul.cor.f.g. (ἀντιάνειρα) *Mulier fortis, quæ uiro similis sit, & uirilia opera faciat.* Plaut.Merc.7.72,

—rectè ego emero matri tuæ

Ancillam uiraginem aliquam, non malam, forma mala.

Diua uirago, Diana. Seneca Hippol.1.11.

Cruda uirago Gorgone, Pallas. Stat.11.Thebaid.83.

Flaua uirago, Pallas. Ouid.6.Metam.26.

Bello metuenda uirago, Pallas. Ouid.2.Metam.151.

Regina bellorum uirago, Pallas. Statius 4.Sylu.5.5.

¶ Viriatus (μεγαλοδύνατος) *Adiectiuum obsoletum, id est, Magnarum uirium.* Lucil.lib.26, *Contra flagitium nescire bello uinci à barbaro uiriato Annibale.* Nonius.

¶ Viripotens, penult.corrept. uiripotentis, fœmin.gen.(ἀνδρὸς δεκτική) *Virgo dicitur quæ apta est connubio.* Plautus Persa,7.1.

¶ Virilis, & hoc uirile, penul.prod.(ἀνδρικὸς, ἀνδρεῖος, ἀνδρόμιος, ἀνδρῷος, ἀνδρώδης) *Quod est uiri: ut Opus uirile. &,* Virilis toga. Cic.2.Philip. 61. Et Colum.lib.7.cap.11.1, *Virilis pars.*

Virilis animus, id est Fortis, qualis debet uiri esse. Terentius Phorm.5.8.64,

Animo uirili præsentiq; ut sis, para. Cicero ad Atticum, libro 14.319.3, *Acta enim illa res est animo uirili, consilio puerili.*

Magis uirilis. Vide Magis.

Parum uirile. Cic.2.de Fin.78.

Cura uirilis. Virg.9.Aeneid.63.

Dolor uirilis. Cic.ad Att.lib.11.229.3.

Forma uirilis. Ouid.epist.4.16.

Habitus orationis uirilis. Quint.lib.5.cap.12.14.

Igniculus uirilis. Cic.Attic.lib.15.329.24.

Fortis ac uirilis laterum inflexio. Cic.3.de Orat.122.

Oculi uiriles. Ouid.5.Fast.31.

Officium uirile. Horat.de Arte,40.

Oratio fortis & uirilis. Cic.1.de Orat.118.

Pars uirilis, Pars cuiusq; uiri. Cicero 5. Verr.6, *Qui præsertim plus etiam, quàm pars uirilis postulat, pro uoluntate pop. Rom. oneris ac muneris suscipere debeam.* Ibid.6.73.

Partes uiriles mandare puero. Horat.de Arte,36.

Pro uirili parte, Pro uiribus. Cic.pro Sestio.120. Vide Pro.

Pro uirili portione. Tacitus in uita Agricolæ.

Proles uirilis. Virg.7.Aeneid.10.

Ratio fortis & uirilis. Cic.3.Tusc.37.

Sexus uirilis, aut stirps. Plinius libro 10. capite 55. Liuius 1. ab Vrbe,6.

Studia uirilia. Ouid.12.Metam.42.

Tela uirilia. Ouid.8.Metam.79.

Vestis uirilis. Horat.1.Serm.Satyr.2.4.

Vox uirilis. Cic.pro Sestio,7.

Vultus uirilis. Ouid.3.Metam.38.

Vocare aliquos ad uirilia. Sallustius in oratione Marci Tribu. pleb.ad Plebem.

¶ Virilitas, penul. corr. uirilitatis (αἰδοῖα, ἀῤῥενότης) *Idem quod Virilia, & pudenda.* Martial.lib.9.8,

Non puer auari sectus arte mangonis,

Virilitatis damna mœret ereptæ. Plin.lib.23.cap.1.30,

Vtiliter etiam fouetur uino calido uirilitas iumentis.

Ademptæ uirilitatis homo. Vide Adimo.

Excisa uirilitas. Quint.lib.5.cap.12.14.

Incestæ uirilitatis, de stupratore. Tacit.lib.5, *Arguitur pleraq; C.Cæsarem quasi incestæ uirilitatis, &c. dixisse.* Id autem ideo de Caligula dixerat Messalinus, quòd is cum omnibus sororibus suis stupri consuetudinem fecit, ut scribit Tranquillus.

¶ Virilia, uirilium, pluraliter tantùm (αἰδοῖα) *Verenda, pudenda.* Plin.lib.21.cap.27.2, *Et in totum ad uirilia, cauliculis eius in uino & aceto tritis, nihil utilius putant.*

¶ Viriliter, penul.prod.Aduerb.(ἀνδρικῶς, ἀνδρωδῶς) *Fortiter, &*

Digitized by Google

ter, & magno animo. Cic. 2. Tusc. 11, Itaq; barbari quidam, & immanes ferro decertare acerrimè possunt, ægrotare uiriliter non queunt.

Viriliter & magno animo. Cic. 1. Offic. 134.

Defendere uiriliter. Quint. lib. 6. cap. 1. 6.

Facere uiriliter. Horat. 1. epist. 18. 8.

Fortuna uerenda uiriliter. Ouid. 1. Fast. 96.

¶ Viritim, pen. prod. Aduerb. (κατ' ἄνδρα) Per singulos uiros, inquit Festus. Cic. 3. Tusc. 83, Nolim, inquit, mea bona Gracche tibi uiritim diuidere liceat: sed si facias, partem petam. Cæs. 7. bel. Gal. 283, Pecus, cuius magna erat ab Maduuijs compulsa copia, uiritim distribuit.

Rumor uiritim percrebuit. Curtius lib. 6.

Ferre aliquid de aliquo loco uiritim diuidendo. Cic. de claris Oratoribus, 28.

Viritim, de uno etiam dicitur. Curtius lib. 7, Siquis uiritim dimicare uellet, procurauit ad pugnam. Horat. 2. epist. 1. 19.

Viritim, Metaphoricè, pro Particulatim. Seneca Natur. quæst. lib. 5. cap. 7, De uentis in uniuersum diximus, nunc uiritim incipiemus illos discutere.

¶ Virosus (ἀνδρομανής) Adiectiuum, à Vir, primam corripit: ut, Virosæ mulieres, dicuntur uirorum appetentes, uel luxuriosæ. Lucilius lib 7,

Dixi ad principium uenio, uetulam atq; uirosam
Vxorem cædam potius quàm egomet me. Afranius Diuortio,
Vigilans ac solers, sicca, sana, sobria, uirosa non sum: & si sum, Non desunt mihi qui ultrò dent, ætas integra est, formæ satis. Nonius.

Virosus, à Virus primam producit. Vide Virus.

¶ Viriatus, magnarum uirium. Lucil. lib. 26, Contra Flagitiũ nescis bello uinci à uiriato Annibale. Nonius.

Virbius] Dicitur Hippolytus Thesei filius, quasi bis uir: quia nouercali calumnia necatus, beneficio Aesculapij uel Dianæ reuocatus fertur ad uitam. Reuera, inquit Seruius, Virbius est nomen coniunctũ Dianæ, ut Matri deûm Atys, Mineruæ Erichthonius, Veneri Adonis.

Virdomarus] pen. corr. Gallorum rex, de quo cæso Claudius Marcellus opima spolia Ioui Feretrio cõsecrauit. Propert. lib. 4. eleg. 11,

Virdomari genus hic Rheno iactabat ab ipso.

Virectum, & Vireo] Vide Viridis.

Vireo] uireonis, penult. prod. m. g. (χλώριον) Plin. lib. 18. cap. 29. 10, Auem Parram oriente Sirio, ipso die non apparere, donec occidat. Ediuersò uireonem prodire ipso solstitij die. Gaza eum intelligit, qui & Aristoteli & Plinio uocatur Chlorion.

Vires] uirium, &c. Vide Vis.

Virga] uirgæ (ῥάβδος, ῥαπὶς) Notæ significationis. Cicero pro Rab. perduel. reo, 7, Portia lex uirgas ab omnium ciuium Roman. corpore amouit: hic misericors flagella retulit. Ouid. 1. de Arte, 58, de tauro quodam,

Signatus tenui media inter cornua uirga.

Lentior uirgis salicis. Ouid. 13. Metam. 172.

Arbuteis uirgis texunt pheretrum. Virgil. 11. Aeneid. 13.

Aurea uirga. Virg. 7. Aeneid. 38.

Cornea uirga. Vide Corneus, in Cornu.

Fraxina uirga. Ouid. epist. 11. 16.

Medicata uirga. Ouid. 1. Metam. 144.

Rasæ hastilia uirgæ. Virg. 2. Georg. 72.

Viscata uirga fallere uolucres. Ouid. 15. Metam. 95.

Cædere uirgis. Vide Cædo.

Cædere aliquem uirgis ad necem. Cic. 5. Verr. 58.

Lacerare aliquem uirgis. Vide Lacero, in Lacer.

Morientur in tergo uirgæ. Vide Morior.

Multari uirgis. Vide Multa.

Virga thuris. Plin. lib. 12. cap. 14. 5.

Virgam thuriam dixit Virgil. 2. Georg. 24.

Virga Censoria. Quint. lib. 1. cap. 5, Quo quidem ita sunt seuere usi ueteres grãmatici, ut non uersus modò Censoria quadam uirga notare, &c. Hæc autem uirga aliàs dicitur obeliscus, ut annotat interpres Quintiliani.

¶ Virgula, uirgulæ, pen. corr. Diminut. (ῥαβδίσκος) Cic. 8. Philipp. 240, Quum tempus ille differret, uirgula stantem circumscripsit: dixitq;, se non antea renunciaturũ Senatui, nisi prius sibi respondisset quid facturus esset, quàm ex illa circunscriptione excederet.

Virgula dicitur, quoties quicquid optamus, id citra humanam operam quasi diuinitùs nobis significamus cõtingere: propterea quòd antiquitas, quemadmodũ in annulis, ita & in uirgis ferendis existimauit aliquam fatalem, ac ceu magicã inesse uirtutẽ. Cic. 1. Offic. 221, Quòd si omnia nobis, quæ ad uictum cultumq; pertinent, quasi uirgula diuina, ut aiũt, suppeditarētur. Citatur aliquoties & apud Noniũ Marcellum, Varro in uirgula diuina: ut appareat hunc fuisse titulũ alicuius ex Menippeis, qui nimirũ & ipsi pleriq; feruntur prouerbiales. Adagium natum uideri potest potissimũ ab illa uirga Homerica, quã ille Palladi tribuit, adeò celebri, ut de ea Antisthenes Cynicæ sectæ conditor, librum cõscripserit, eam cum suo, ut conijcio, baculo conferens. Erasmus.

¶ Virgatus, pen. prod. Adiect. (ῥαβδωτὸς) Virgata uestis dicebatur (ut Iulius Pollux inquit) in qua intexebantur uirgæ purpureæ, hoc est, lineæ, quas Græci ῥάβδους uocant. Sed eas uestes, grammatici interpretantur purpureas: quòd uirga, Gallorum lingua dicatur purpura. Virgil. 8. Aeneidos 132,

Aurea cæsaries ollis, atq; aurea uestis,
Virgatis lucent sagulis. Hæc Hermolaus ex Seruio, quẽ Grammaticum nominat. Alij uirgata interpretantur, diuersorum colorum lineis uelut uirgis uariegata & distincta.

Calathisci uirgati, Virgis contexti. Catull. Argon. 59. 64.

Corpore uirgato tigris. Sil. lib. 5. 30.

Tigres uirgatæ. Seneca Hippol. 3. 15.

Vestes uirgatæ auro. Silius lib. 4. 31. hoc est, Virgis seu lineis aureis distinctæ.

Vbera uirgata. Seneca Herc. Oetæo, 2. 9.

¶ Virgulatus, pen. prod. Adiect. Plin. lib. 9. cap. 33. 2, Iam distinctione uirgulata, crinita, crispa, &c.

¶ Virgator, pen. prod. uirgatoris (ῥαβδίζων) Qui uirgis cædit. Plaut. Asin. 11. 19,

Vbi sæpe causam dixeris pendens aduersus octo
Astutos, audaces uiros, ualentes uirgatores.

¶ Virgeus, Adiect. (ῥάβδινος) Quod est ex uirgis factum. Virg. 1. Georg. 33,

Virgea præterea Celei, uilisq; supellex.

Virgeam sepem interponere. Colum. lib. 11. cap. 3.

Area uirgea. Colum. lib. 7. cap. 3. 16.

Pabula uirgea. Virg. 3. Georg. 64.

Flamma uirgea. Idem 7. Aeneid. 93. hoc est, De uirgis facta: unde est flamma ualidior. Seruius.

¶ Virgetum, uirgeti, pen. prod. (ῥαβδοφυτον) Locus uirgis consitus ad illigandas uites: qui mos antiquis fuerat ut hodie quoq;, dum amerina salix aut genista iuxta uites seruntur. Cic. 2. de Leg. 34, Sacerdotes uineta, uirgetaq; & salutem populi auguranto.

¶ Virgindemia, uirgindemiæ (ῥαβδολογία) Collectio uirgarum ob uerbera, aut ad aliquid uinciendum. Varro in Agathone, Quid tristiorem uideo te esse? hæc spes est argẽtaria,

Digitized by Google

taria, ideoq; scapulæ metuunt uirgindemiam. Plaut. Rud. 19.22, Tergumq; obtestor tuum, ut tibi uberem ulmeam esse speres uirgindemiam.

¶ Virgultum, uirgulti (ῥαβδίσιον) Plinius lib. 12. cap. 19.5, Præcipua bonitas uirgultorum tenuissimis partibus ad longitudinem palmi. Cic. pro Cælio, 33, Ergo hæc deserta uia & inculta, atque interclusa iam frondibus & uirgultis relinquatur. Et 1. de Diuin. 89, Omnia arbusta uirgulta, tecta peruertere.

Cornea uirgulta. Virgilius 3. Aeneid. 5.

Sonantia syluis uirgulta. Virg. 6. Aen. 141.

Syluestria uirgulta. Virg. 2. Georg. 1.

Tenera attondent simæ uirgulta capellæ. Virg. eclog. 10. 2.

Noua uirgulta in terram defodere. Lucre. lib. 5. 187. Ibid. 174.

Resonant auibus uirgulta canoris. Virg. 2. Georg. 66.

Virgi] Hispaniæ oppidum, in sinu quem Virgitanum uocant situm. Author Pomponius, lib. 2. Nūc Almeria dicitur, teste Oliuario in Melam.

Virgilius] οὐίργιλιος, Mantuanus poeta celeberrimus, Marone, Maiaq; natus, qui primum apud Latinos inter poetas obtinet locum. Sunt ex recentioribus qui Vergilium, non Virgilium scribi debere autument. De hoc uide Castigationes Pierij in Virgilium. Huius uitam non minus doctè quàm copiosè scribit Petrus Crinitus lib. 3. de poetis Latinis. Virgil. 4. Georg. 113,

Illo Virgilium me tempore dulcis alebat
Parthenope, studijs florentem ignobilis oci.

Virgilius amantissimus uetustatis. Quint. lib. 1. cap. 7. 10.

Optimus Virgilius. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 11.

¶ Virgilianus, penul. prod. Possessiuum (οὐιργιλιανός) ut Virgiliana uirtus, apud Plin. in Præfat. 9. Quint. libro 1. cap. 3. 8, Habendumq; in animo semper illud Virgilianum.

Virgo] uirginis, penul. cor. o. g. (παρθένος, κόρη, παρθενική) Quint. lib. 6. cap. 4. Cicero obiurgantibus quòd sexagenarius Popiliam uirginem duxisset, Cras mulier, inquit, erit. Vlpianus in l. alioquin. D. de contrah. empt. Quòd si ego me uirginem emere putarem, quum esset mulier, emptio non ualebit.

Virginem, omne incorruptum & intactum dixerunt ueteres. Cic. in Orat. 35, Mollis est enim oratio philosophorum, & umbratilis, nec sententijs, nec uerbis instructa popularibus, nec uincta numeris, sed soluta liberius, nihil iratum habet, nihil inuidum, nihil atrox, nihil mirabile, nihil astutum, casta, uerecunda, uirgo incorrupta quodammodo, itaq; sermo potius quàm oratio dicitur. Idem de clar. Orat. Domi teneamus eloquentiam septam liberali custodia, &c. tueamurq; ut adultam uirginem castè.

Absolutio uirginum. Cic. 3. in Catil. 54.

Adulta uirgo. Vide Adoleo.

Animosa uirgo. Ouid. epist. 19. 23.

Armata uirgo. Vide Arma.

Aspera uirgo. Virg. 11. Aeneid. 134.

Bellica uirgo, Pallas. Sil. lib. 7. 93.

Cassa uirgo dote. Vide Cassus.

Corrupta uirgo. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 6.

Non frigida uirgo. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 1.

Iugatæ nondum thalamis uirgines. Senec. Herc. fur. 10.

Iuncea uirgo. Vide Iuncus.

Laudatissima uirgo dote formæ. Ouid. 9. Metam. 144.

Matura uirgo. Horat. 3. Carm. ode 6. 5.

Matura uiro uirgo. Vide Maturus.

Nitidæ uirgines. Horat. 2. Carm. ode 12. 4.

Nobilis uirgo in omne æuum. Horat. 3. Carm. ode 11. 7.

Pulcherrima uirgo. Ouid. 9. Metam. 2.

Regia uirgo. Ouid. 2. Metam. 112.

Sanctæ uirgines, Vestales. Horat. 1. Carm. ode 2. 6.

Teneræ uirgines. Horat. 1. Carm. ode 21. 1.

Abstinere uirgine. Vide Abstineo.

Comprimere uirginem. Vide Comprimo.

Rapere ad uirum uirginem. Catul. in Epith. Iuliæ, 56. 1.

Virgo equa. Plin. lib. 28. cap. 9. 22.

Virgo, Vrbis Romæ aqua. Vide Martia.

Virgo pro Muliere quæ adhuc sit in uiridi ætate & uigore, post liberos etiam susceptos. Virg. eclog. 6. de Pasiphae,

Ah uirgo infœlix, tu nunc in montibus erras.

Virgo, inquit Seruius, à uiridiore ætate. nam iam mater fuerat Phedræ, Ariadnes, Androgei.

¶ Virginalis, & hoc uirginale, penult. prod. (παρθενικός) Quod ad uirginem pertinet: ut, Virginalis modestia. Cic. 1. de Diuinat. 115.

Virginalis habitus atq; uestitus. Cic. 6. Verr. 4.

Ploratus uirginalis. Cic. 2. Tusc. 35.

Virginali uerecundia homo. Cic. pro Quintio, 21.

¶ Virginarius, Adiectiuum, Idem (παρθένιος) Plaut. Persa, 11. 14, Scelesta fides est uirginaria.

¶ Virgineus, Aliud adiect. Idem (παρθένειος) Plinius lib. 28. cap. 7. 10, Si purgatio illa post uirginitatem prima sit, aut in uirginea ætate spontanea.

Agmen uirgineum. Claud. 3. Paneg. 53.

Artus uirginei. Ouid. 3. Metam. 33.

Chorus uirgineus. Ouid. 3. de Arte, 34.

Facies uirgineæ. Virg. 9. Aeneid. 27.

Forma uirginea puer. Ouid. 3. Metam. 122.

Habitus uirginei. Ouid. 3. Metam. 34.

Lusus uirginei. Ouid. 14. Metam. 111.

Pudor uirgineus. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 3.

Rubor uirgineus. Virg. 1. Georg. 86.

Timor uirgineus. Ouid. 10. Metam. 73.

Vultus uirginei. Ouid. 5. Metam. 113.

¶ Virginitas, penul. cor. uirginitatis (παρθενία) Castitas, castimonia. Cicero 3. de Nat. deor. 81, Minerua patrem dicitur interemisse, uirginitatem suam uiolare conantem.

Spolium uirginitatis. Ouid. epist. 5. 28.

Matura toris uirginitas. Stat. 1. Achilleid. 59.

Perpetua uirginitas. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 3.

Virginitas resoluta. Plin. lib. 28. cap. 7. 15.

Seuera uirginitas. Ouid. 3. Metam. 50.

Carens uirginitate. Ouid. 9. Metam. 67.

Erepta uirginitas. Virg. 12. Aeneid. 29.

Libata uirginitas. Ouid. epist. 2. 23.

Patet uirginitas. Ouid. 14. Metam. 27.

Raptæ uirginitatis præmia. Ouid. 8. Metam. 172.

¶ Virginalia, Conchæ quædam Apuleio dicuntur, à mulierum uirginumq; natura, id est, obscæna parte. Turnebus.

Viria] uiriæ: uel Viriola, uiriolæ, pen. cor. (χλιδώνιον) Ornamentum colli è gemmis uiridibus, ut putat Baysius. Paulus in l. si tibi electio: de optione & electione leg. Si ex quatuor uiriolis duæ, quas elegissem, mihi legatæ sunt: siue duæ solæ sint relictæ, siue ab initio duæ solæ fuerint, ualet legatum. Iabolenus in l. Medico. de auro & argento leg. Funerari me arbitrio uiri mei uolo, & inferri mihi quæcunque sepulturæ meæ causa feram ex ornamentis, lineas duas ex margaritis, & uiriolas ex smaragdis.

¶ Viriæ armillæ sunt uirorum, inquit Isidorus, quanquam muliebres etiam armillæ uiriæ appellari cœperunt. Septimius, Vtique sicut uestigia cestuum uiria occupauit: ita & endromidis solocē aliqua multitia sinthesi extruxit. Plinius, Viriolæ Celticæ, uiriæ Celtibericæ. Contrà legitur, sed mendosè prorsus in editis. Turnebus.

Digitized by Google

Viriatus] pen. prod. (Οὐιριάτος) Lusitanus, primùm in Hispania, è pastore uenator, è uenatore latro, mox iusti exercitus dux factus, uniuersam Lusitaniam occupauit. M. Ventidium Prætorem fuso eius exercitu cepit. Post Cn. Plancius Prætor nihilo fœlicius rem cum eo gesšit: tãtumq; terrorem hostis his intulit, ut aduersus eum Consulari opus esset duce & exercitu. Deniq; à proditoribus consilio Cæpionis interemptus est, & ab exercitu multum imploratus, tumulatusq; nobilissimè. Author Liuius & Florus.

¶ Viriatinus, pen. prod. Adiect. ut, Viriatinum bellũ. Sueton. in Galba, cap. 3. hoc est, quod duce Viriato, Lusitani aduersus Romanos gesserunt.

Viriculum] uiriculi, pen. corr. (ὀβελίσκος) Missilis genus, quod Græci cestron uocant: id autem uirico deductum uidetur, cuius fit mentio apud Gellium lib. 10. cap. 15, Et quòd uirica surculum de arbore fœlici habet. Plin. lib. 35. cap. 11, 27, Encausto pingendi duo fuisse antiquitùs genera constat, cera, & in ebore cestro, id est uiriculo, donec classes pingi cœpêre.

Viridis] & hoc uiride, pen. cor. (χλωρὸς, χλωερὸς, πράσινος) à Vigore dicitur. Vnde dicimus Virides plantas, quæ nondum aruerant, & in uigore suo sunt. Colum. libro 1. in Præf. 11, Quum istud opus non solùm scientiam, sed & uiridem ætatem cum robore corporis ad labores sufferendos desideret.

Aeuum uiride. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 2.

Animi uirides ausis, Apti ad audiendum. Silius lib. 1. 38.

Flore uiridissimo puella. Catull. ad Coloniam, 17. 3.

Iuuenta uiridis. Virg. 5. Aeneid. 59.

Cruda ac uiridis senectus. Tacitus in uita Agricolæ. Virgilius 5. Aeneid. 61.

Viridius uirere. Plin. lib. 37. cap. 5. 1.

Viride, Quod uiriditatem habet, & uiridi colore tinctum est. Cic. 2. de Natur. deor. 143, Adde huc fontium gelidas perennitates, liquores perlucidos amnium, riparum uestitus uiridissimos. Idem 3. Verr. 30, Ignem ex lignis uiridibus, atq; humidis in loco angusto fieri iussit.

Aquæ uirides. Ouid. 4. Fast. 33.

Cæspes uiridis. Virg. 3. Aeneid. 61.

Color uiridis. Ouidius 10. Metamorph. 28. Viridissimus color. Vitruuius.

Gramen uiride. Virg. 2. Georg. 44.

Herba uiridis. Virg. eclog. 2. 12.

Humus uiridis. Ouid. 6. Fast. 66.

Lapilli uirides. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 16.

Lentiscus semper uiridis. Cic. 1. de Diuinat. 26.

Littus. Virgil. 8. Aeneid. 17.

Pratum uiride. Ouid. 13. Metam. 195.

Ripa uiridissima gramine. Virg. 3. Georg. 29.

Inambulare in uiridi & opaca ripa. Cic. 1. de Legib. 22.

Smaragdi uirides. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 5.

Lux uiridis smaragdi. Lucret. lib. 4. 227.

Vmbra uiridis. Virg. eclog. 9. 3.

¶ Viridè, pen. corr. Aduerbium. Plin. libro 37. cap. 8. 3, Comitatur eam similitudine propior quàm authoritate Callais uiridè pallens.

¶ Viridius uirere. Plin. lib. 17. cap. 5, Herbas quoq; uirentes frondesq; auidè spectemus. Smaragdos uerò tanto libentius, quoniam nihil omnino uiridius comparatum illis uiret.

¶ Viridior, aris. Gratius cum Ouidio de piscibus. Viridari ab herbis dixit.

¶ Viridans, pen. corr. uiridantis (χλωάζων) Species participij sine uerbi origine, temporis præsentis. Virg. 5. Aen. 108, Sic fatus, cingit uiridanti tempora lauro. Plin. lib. 37. cap. 8. 6, Viridantium & alia plura sunt genera.

Gramina uiridantia. Stat. 5. Thebaid. 106.

Lux uiridans fluuij. Plin. lib. 4. cap. 8. 3.

Toro uiridante consederat. Virg. 5. Aeneid. 78.

¶ Vireo, uires, uirui (χλοάζω, θάλλω) uirere, pen. prod. Viride esse. Cic. 5. Tusc. 53, Alia semper uirent, alia hyeme nudata, uerno tempore tepefacta frondescunt.

Nemus omne uiret. Virg. eclog. 7. 12.

Genua uirent, Firma sunt. Horat. Epod. 13. 1.

Pectora felle uirent. Ouid. 2. Metam. 156.

¶ Virens, Participium (χλοάζων) ut, Aeui flore uirens. Silius libro 1. 13.

Malignè uirens. Vide Malus.

Agelli uirentis cultor. Horat. de Arte, 24.

Perpetuò uirens buxus. Ouid. 10. Metam. 20.

Campi uirentes. Horat. 2. Carm. ode 5. 1.

Hedera uirens. Horat. 1. Carm. ode 25. 4.

Herbæ uirentes. Ouid. 4. Metam. 61.

Stagna uirentia musco. Virg. 4. Georg. 4.

Syluarum uirẽtium domina Diana. Catul. in Carm. secul. 32. 2.

¶ Viresco, uirescis (πρασίζω, θάλλω) uirescere, Viride fieri. Columella, lib. 11. cap. 2. 50, Quidam quum uidissent partem aliquam uuarum uirescere, crediderunt tempestiuam esse uindemiam.

Gramina iniussa uirescunt. Virg. 1. Georg. 11.

¶ Viriditas, pen. corr. uiriditatis (χλωρότης, πρασινότης) Cic. de Senect. 47, Terra semen tepefactum uapore & complexu suo, diffundit, & elicit herbescentem ex eo uiriditatem. Ibid. 53, Viriditas pratorum.

Amittere uiriditatem. Cic. de Prouinc. Consul. 23.

Viriditas, Vis & fortitudo. Cicero de amic. 11, Senectus aufert eam uiriditatem, in qua etiam tunc erat Scipio. Idem 3. Tusculan. 127.

¶ Viridarium uiridarij (ἄλσος) Locus in quo sunt herbæ & plantæ uirentes, & amœnitate refertæ. Suet. in Tib. cap. 60, Militem Prætorianum, ob surreptum è uiridario pauonem capite puniuit. Plin. lib. 18. cap. 2. 2.

¶ Viridarius, Adiect. unde uiridarij serui Vlpiano iureconsf. dicuntur, qui hortos curant, & eorum curam habent.

Viridia] Viridiaria, & Viridaria, eodem significari leguntur. Pomponius ff. de seruitutibus. l. quoties, Seruitutum non ea natura est, ut aliquid faciat quis: ueluti uiridia tollat, aut amœniorem prospectum præstet, aut in hoc ut in suo pingat: sed ut patiatur, aut nõ faciat aliquid. Sic habent Pandectæ Florentinæ. Haloander tamen uiridiaria legit: Iabolenus ff. de seruitut. urban. præd. l. ædificia, Quæ seruitutem patiuntur, ne quid altius tollatur, uiridia supra eam altitudinem habere possunt. Et hîc uiridia habẽt Pandectæ: Haloander uiridiaria. Vlpan. ff. de usufructu. l. Si cuius, Vel uiridiaria ad alium modum conuertere. Idem ff. de instructo uel instrum. leg. l. in instrumento, Si etiã uiridiaria sint. Vtroq; loco sic habent Pandect. & Haloan. Paulus ff. de uerbor. signific. l impensæ, Voluptariæ impensæ sunt, quæ speciem duntaxat ornant, non etiam fructum augent: ut sunt uiridia, aquæ salientes, incrustationes, loricationes, picturæ. Sic habent Pandectæ: Haloander uiridiaria. Vlpian. tit. 6. eius libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Vlpiani, Voluptuosæ impensæ sunt, quibus neq; omissis, deterior dos fieret: neq; factis, fructuosior effecta est: quod euenit in uiridiarijs, & picturis, similibusq; rebus. Iabolenus in l. dolia. ff. de fundo instruct. Dolia fictilia, item plumbea, quibus terra aggesta est, & in his uiridiaria posita, ædium esse Labeo & Trebatius putant.

Viretum] siue Virectũ (πρασίδιον) Locus uiriditate plenum

Digitized by Google

nus: uel ipsæ herbæ uirentes. Virg. 6. Aen. 128,

Deuenêre locos lætos, & amœna uirecta
Fortunatorum nemorum.

¶ Viretum, Adiectiuũ, probat Calepinus ex lib. 12. Colum. cap. 15. 1, de ficu, Ea porrò neq; nimium uireta, neq; nimium matura legi debet. Vbi nunc sic legimus, Neque nimium uieta, neque immatura.

¶ Viridicatus, pen. prod. Adiect. (ἀμφιθαλὴς) Cic. ad Qu. fra. lib. 3. 17. 5, Equidem hoc quod melius intelligo, affirmo mirifica suauitate te uillam habiturum, piscina & salientibus additis, palestra & sylua uiridicata.

Virilis, Viripotens, Viritim] Vide Vir.

Viriola] Vide Viria.

Viritium] authore Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ urbs: uulgò Griesnagen.

Viror] uiroris, pen. prod. m. g. Idem significat quòd Viriditas: sed de quo nullum exemplum reperimus.

Virosa mulier] Vide Vir.

Virosus] Vide Virus.

Virtus] uirtutis, pen. prod. (ἀρετὴ, ἰσχὺς, δύναμις) à Viro dicta est, teste Cic. 2. Tusc. 75. Et propriè fortitudinem significat: quòd uiri maximè fortitudo sit. Virg. 5. Aen. 91,

Tunc pudor incendit uires & conscia uirtus.

Cic. pro lege Manil. 25, Non enim solùm bellandi uirtus in summo atque perfecto imperatore quærenda est: sed multæ sunt artes eximiæ, huius administræ comitesq; uirtutis. Terentius Eunucho, 4. 7. 8,

Egóne? imperatoris uirtutem noueram, & uim militũ,
Sine sanguine hoc fieri non posse.

Cinis omnium uirtutum Troia: id est, In qua præstantißimus et fortißimus quisq; perijt. Catull. ad Mallium, 63. 18.

Inferior uirtute alicuius. Ouid. 9. Metam. 13.

Actuosa uirtus. Vide Actuosa uita, in Ago.

Animosa. Sil. lib. 16. 22.

Ardua. Stat. 10. Theb. 168.

Aspera. Silius lib. 7. 11.

Atrox. Silius lib. 13. 74.

Arguta uirtus. Vide Arguo.

Bellica uirtus. Vide Bellicus in Bellum,

Crudelis uirtus. Stat. 6. Thebaid. 147.

Damnosa alicui uirtus. Ouid. 10. Metam. 141.

Effera uirtus. Valerius 2. Argon. 130.

Expertæ uirtutis homo. Tacit. lib. 3. hoc est, Exploratæ.

Ferox. Virg. 12. Aeneid. 5,

O' præstans animi iuuenis, quantum ipse feroci
Virtute exuperas, tanto, &c.

Feruida. Catull. Argon. 59. 44.

Horrida. Stat. 5. Thebaid. 35.

Ignea. Lucan. lib. 9. 2.

Indomita. Senec. Herc. fur. 1. 8.

Maior post ocia uirtus. Stat. 4. Sylu. 4. 7.

Spectata uirtus belli domiq;. Horat. 2. epist. 1. 47.

Temeraria uirtus nocet. Ouid. 8. Metam. 82.

Velox uirtus. Silius lib. 4. 26.

Viuida bello uirtus. Virg. 5. Aeneid. 150.

Affirmare armis uirtutem. Tacit. lib. 20.

Conniti uirtute. Vide Connitor.

Defendere terram patriam armis ac uirtute. Lucret. lib. 2. 129.

Egressa modum uirtus. Stat. 10. Thebaid. 166.

Fracta uirtus. Horat. 2. Carm. ode 7. 3.

Frenata iuuenum uirtus quieuit. Stat. 10. Thebaid. 48.

Mira manuum pedumq; uirtute fretus. Lucret. lib. 5. 193.

Bona uirtus exilio punita. Silius lib. 13. 56.

Præstans uirtute. Virg. 8. Aeneid. 110.

Senescit uirtus euicta ueneno desidiæ. Silius lib. 5. 117.

Locum uirtute secundum tenere. Virg. 5. Aeneid. 52.

Virtute tua: pro, Tuo auxilio. Plaut. Trucul. 16. 28.

Sentire alicuius rei uirtutes. Quintil. lib. 1. cap. 11. 7.

Arboris uel equi uirtus. Cic. 1. de Legibus, 66.

Formæ uirtute, Formæ merito, ob formam egregiam. Plaut. Milite, 17. 12. Idem Mostel. 4. 17,

Virtute formæ id euenit, te ut deceat quicquid habeas.

Mercis uirtus, Id quod ualet merx ipsa. Plaut. Milite, 10. 132.

Verbi uel dictionis uirtus. Cic. pro Plancio, 64.

Vis & uirtus dicendi. Cic. 2. de Oratore, 65. Ibidem, 1. 26, Dicendi uirtus, nisi ei qui dicit ea, de quibus dicit, percepta sint, extare non potest.

Orationum uirtutes. Quintil. lib. 1. cap. 11. 7.

Disputatrix uirtus. Quintil. lib. 2. cap. 20. 6.

Virtus, Vis illa qua res, cuius est uirtus, perfecta redditur. Cic. 5. de Finibus, 63, Atqui in sensibus est sua cuiq; uirtus.

Virtus, Perferendorum malorum fortis atq; inuicta patientia. Virtutes, rectè animi affectiones appellatur à Cicerone, lib. 2. Tusc. 75. Cic. ad Plancum, libro 10. 3. 4, Omnia summa consequutus es uirtute duce, comite fortuna. Terent. in Prolog. Phorm. 34,

Actoris uirtus nobis restituit locum.

hoc est, Qui toties exclusus animum non abiecerit, sed perseuerauerit agere, inquit Donatus.

Virtus est animi habitus naturæ modo rationi consentaneus. Cic. 2. de Inuent. 240.

Vera laus uni uirtuti debetur. Cic. 2. de Orat. 186.

Virtus est per se ipsa laudabilis, & sine qua nihil laudari potest. Cic. 2. de Orat. 187.

Virtutes in species fictæ simulationis inesse non possunt. Cic. 1. de Natur. deor. 6.

Virtus animi. Cic. de claris Orat. 67, Is uirtute animi atq; uita fuit bonus author in Senatu.

Vir singulari uirtute præditus. Cic. pro Domo sua, 31.

Singularis & præstantißima uirtus P. Lentuli. Cicero Post reditum in Senatu, 4.

L. Piso qui tanta uirtute atque integritate fuit, ut, &c. Cicero pro Fonteio, 24.

Pro tuis maximis, clarissimisq; uirtutib. Cic. Marcel. li. 4. 7. 13.

Ornatus uirtutibus. Cic. 1. Offic. 70.

Virtutibus dignum Consulatu iudicare alterum. Cicero pro Murena, 20.

Macte uirtute. Vide Macto.

Inuia uirtuti nulla est uia. Ouid. 14. Metam. 23.

Aditus uirtutis. Vide Aditus in Adeo, adis.

Præmium uirtutis est gloria. Cic. pro Milone, 74.

Nihil est uirtute formosius, nihil pulchrius, nihil amabilius. Cicero Dolabellæ, lib. 9. 14. 11.

Seculum uirtutum sterile. Tacit. lib. 17.

Acris animi uirtus. Lucret. lib. 1. 14.

Aeterna uirtus. Vide Aeternus.

Ardens uirtus. Virg. 6. Aeneid. 26.

Ardua uirtus. Horat. 3. Carm. ode 24. 9.

Ciuiles uirtutes. Quintil. lib. 1. cap. 11. 10.

Clara & insignis uirtus alicuius posteris. Vide Insignis.

Egregia uirtus. Cic. 2. de Inuent. 207.

Egregia uirtute progenies. Virg. 7. Aeneid. 52.

Gloriosa & memorabilis uirtus. Vide Memor.

Non est immunis uirtus. Vide Immunis.

Inexplebilis uirtutis ueræq; laudis homo. Vide Inexplebilis.

Ingens uirtus. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 21.

Iugatæ uirtutes. Vide Iugatus in Iugum.

Semper sola libera est uirtus. Cic. 1. de Oratore, 114.

Manca

Digitized by Google

Manca uirtus. Vide Mancus.
Durior est conditio spectatæ uirtutis, quàm incogitatæ. Brutus Ciceroni, 16. 18.
Veræ uirtutis custos. Horat. 1. epist. 1. 4.
Accedere uirtuti. Vide Accedo.
Adhibere uirtutem. Vide Adhibeo.
Adoleuit uirtus. Vide Adoleo.
Amittere uirtutem. Cic. 2. Tusc. 56.
Amplexari uirtutem. Vide Amplexor in Amplector.
Amplificare uirtutem laudibus. Vide Amplifico.
Capere uirtutem. Vide Capio.
Certare uirtute Virgiliana. Vide Certò.
Confidere uirtuti. Vide Confido.
Contestata uirtus. Vide Contestor.
Viam uirtutis deserere. Horat. 3. Carm. ode 24. 9.
Eminere uirtutibus. Quintil. lib. 3. cap. 8. 44.
Extendere uirtutem factis. Virg. 6. Aeneid. 162.
Exuere uirtutem. Tacit. lib. 1.
Præ se uirtutem ferre. Quintil. lib. 2. cap. 13. 7.
Fingere uirtutes. Tacit. lib. 5, Occultum ac subdolum fingendis uirtutibus.
Habere & perdere uirtutem. Cic. Post rediũ ad Quirites, 16.
Iacent uirtutes. Vide Iaceo.
Imminuta uirtus. Vide Imminuo.
Inchoare uirtutem. Vide Inchoo.
Inuoluere se sua uirtute. Horat. 3. Carm. ode 29. 11, de Fortuna,

— si celeres quatit
Pennas resigno quæ dedit, & mea
Virtute me inuoluo, probamq́;
Pauperiem sine dote quæro.

Nulla ui labefactari potest uirtus. Cic. 4. Philipp. 161.
Laborare uirtute ac studijs. Quintil. in Procem. lib. 1. 12.
Locare uirtutem. Vide Loco, locas, in Locus.
Studium uirtutis monstrare alicui. Statius 4. Sylu. 8. 12.
Multare uirtutem morte. Quintil. lib. 5. cap. 11. 6.
Obsolescit uirtus. Vide Obsolesco in Obsoleo.
Ornatus ex suis uirtutibus. Vide Orno.
Præstare uirtute. Cic. pro Plancio, 49.
Repræsentare uirtutem alicuius. Horat. 1. epist. 20. 3.
Retinere uirtutem. Tacit. lib. 1.
Parem esse alicui uirtute. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 6.
Superare uirtute dolores. Ouid. 8. Metam. 104.
Virtus uirtute superatur. Cic. 14. Philipp. 397.
Virtutes pro uitijs per ironiam aliquando ponuntur, authore Donato. Terent. Adelph. 2. 1. 22,

Si poßiderem, ornatus esses ex tuis uirtutibus. Plaut. Pseud. 11. 36.

Virtus, Proprietas. Quintil. lib. 4. cap. 2, Sunt quidem hæ quas suprà retuli, uirtutes aliarum quoq; partium.
Viruesta] Βιρύεσκα, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. in antiquo codice Virdubesca, Hispaniæ urbs: uulgò Briuiesca.
Virus] priore prod. (ἰὸς, τὸ κρομμῶδες, τὸ δυσῶδες) Indeclinabile, n. g. Significat propriè asperitatem odoris in homine iam adulto: quippe talis odor in puero non est, nec antè coitum mulieri. Plinius libro 35. cap. 15. 13, Virus alarum sudoresq́; sedat. Idem, Signum est uermis temporibus odoris uirus. Sanè uirus hodie tres tantùm habet casus, hoc uirus, hoc uirus, ô uirus. Antiqui hoc uirus, huius uiri dicebãt. Lucret. lib. 2. 96,

— tetri primordia uiri.

Viro, Ablatiuus, Lucret. lib. 6. 7,

Quod flueret naturali uiro, atq; ueniret. Virus naturale uocat incommoda quæ à natura nobis proueniunt. Vide Virus, uis naturalis.

Virus paludis, pro Tetro odore. Colum. lib. 1. cap. 5. 4, Nec paludem uicinam esse oportet ædificijs, quia caloribus noxium uirus eructat. Plinius lib. 8. cap. 11. 7, de basilisco, Huic tali monstro mustellarum uirus exitio est. id est, Necant eos odore. Budæus.
Amatorium uirus, pro Veneno. Plin. lib. 8. cap. 22. 4, Quin & caudæ huius animalis creditur uulgò inesse amatorium uirus exiguo in uillo, eumq́; quum capiatur abijci. De lupo.
Dirum uirus. Lucan. lib. 1. 221.
Edax uirus. Ouid. 5. Fast. 81.
Graue uirus. Horat. 2. epist. 1. 32.
Ingenitum corpori uirus. Vide Ingigno.
Ingratum uirus. Vide Ingratus.
Lunare uirus. Lucan. lib. 6. 134,

— taboq́; medullas
Abluit, & uirus largè Lunare ministrat.

Interpretes intelligunt spumam Lunæ, aut menstruum muliebre.
Malum uirus. Virg. 1. Georg. 26. Seruius, Bene addidit Malum, ad discretionem epitheton. Nam uirus & bonum & malum est, sicut uenenum: nam idem est. Venit autem à Græco: nam & illi φάρμακον medium habent, id est, bonum & malum.
Mortiferum uirus. Cic. in Arato, 47.
Nocens uirus. Ouid. 2. Metam. 161.
Pestiferum uirus. Ouid. in Ibin, 122.
Rutilum uirus. Lucan. lib. 9. 153.
Adijcere uirus. Vide Adijcio.
Aspergere uirus alicui. Virg. 3. Georg. 84.
Virus ingluuie natum extinguere. Plin. lib. 13. cap. 1. 1.
Virus, per metaphoram, asperitatem saporis significat. Plinius libro 31. cap. 8. 6, Aqua marina uetustate uirus deponit. id est, Amaritudinem illam & salsedinem. Idem, Virus mali medici. id est, Acor & amaritudo. Idem lib. 34. cap. 17. 1, Aeruginis uirus.
Acerbitatis uirus euomere apud aliquem. Cic. de Amicit. 73.
Virus, Asperitas coloris. Plin. de sanguine purpuræ, Tum super additum decoquitur uirus. Idem lib. 9. cap. 36. 3.
Virus, Genitura: id est, humor qui è genitalibus fluit. Plin. lib. 28. cap. 11. 12. Virus uerrinum è scropha ex coitu exceptũ, prius quàm terram attingat, contra dolores. Idem libro 9. cap. 50. 2, Nisi editis ouis inter se uersando mares & fœminæ uitale asperserint uirus. De piscibus.
Virus, Vis naturalis. Lucret. lib. 2. 172,

Concoctosq́; suo contactus perdere uiro. hoc est, Virtute naturali, ut Marcellus interpretatur: uel uirulentia & illiberali odore, ut Baptista Pius.

Lentum distillat ab inguine uirus. Virg. 3. Georg. 37.
Virus, Viror, seu herbæ uirentes. Statius lib. 1. Sylu. 4. 21,

— atq; omne benignè
Virus odoriferis Arabum quod doctus in aruis, &c. Sed fortè non ad uiriditatem respexit poeta, sed ad odorem.

¶ Virulentus, Adiect. (ἰώδης) Plenum ueneno. Gell. lib. 16. cap. 11, Vt serpentium uirulentorum domitores sint.
¶ Virosus, pen. prod. (βρομώδης) Aliud adiectiuũ, Mali odoris, aut uenenatus. Virg. 1. Georg. 12.

At Chalybes nudi ferrum, uirosaq́; Pontus
Castorea, Eliadũ palmas Epiros equarum? Vbi Seruius, Virosa, id est uenenata. Nam licet sint multis remedio, tamẽ prægnantes eorum odore abijciunt egeruntq́; partum. Et ui rosa dicta ab eo quod est uirus. Alij fortia accipiunt, à uiribus. Cato cap. 157. 9, Et si mulier eo lotio locos fouebit, nunquam uirosi fient.

Virosus, Mali saporis. Varro, Rancidam carnem apposuit nobis, & uirosam.
Vis] huius uis, productè, hãc uim (ἴς, βία, μένος, ἰσχύς, δύναμις,

uis, δυνατεία) Pluraliter uis, accusatiuo uis, uocatiuo uis, apud ueteres: nunc ab antiquo singulari dicimus hæ uires, uirium, uiribus, &c.

Vis in accusatiuo plurali Sallust. lib. 3. Hist. Male iam assuetum ad omnes uis controuersiarum. Nonius.

Vis, poßibilitas. Virg. 1. Georg. 40,

— ni uis humana quotannis
Maxima quæq; manu legeret. Idem 1. Aeneid. 107.

Non ea uis animo nec tanta superbia uictis. Sallustius in bello Catil. Sed nostra omnis uis in animo & corpore sita est. Seruius.

Vis & copia. Cic. pro Marcello, 4.

Vis & effectus radicum. Cic. de Diuinat. 68.

Vis & facultas oratoris. Cic. 1. de Orat. 69.

Vis & natura rei. Cic. 1. de Orat. 94. Idem in Orat. 60, Rei potius, id est, eloquentiæ uim & naturam explicemus.

Vis ac necessitas. Cic. pro Quintio, 39.

Vis & potestas astutiæ. Terent. Heaut. 4. 3. 32. Cic. 3. de Natura deorum, 128, Improborum igitur prosperitates secundæ res redarguunt, ut Diogenes dicebat, uim omnem deorũ ac potestatem.

Vis amicitiæ est in animorum consensione. Cic. de Amicit. 14.

Mista uis animi toto corpore. Lucret. lib. 3. 56.

Boni uis. Terent. Phorm. 1. 2. 57,

— ipsa horrida,
Lacrumæ, uestitus turpis: ut ni uis boni
In ipsa inesset forma, hæc formam extinguerent. id est,

Bona indoles, & probitatis signum.

Cantharidis uis. Cicero 5. Tuscul. 165, Theodorus Lysimacho mortẽ minitanti, Magnum uerò effecisti, si cantharidis uim consecutus es.

Conscientiæ uis. Cicero pro Milone, 46, Magna uis est cõscientiæ Iudices.

Eloquentiæ uires. Quintil. in Procem. lib. 1. 18.

Frigoris uis. Cic. pro C. Rabirio Posthumo, 26.

Ingenij uis. Cic. 1. de Orat. 83, Antonij incredibilis, quædam & propè singularis, & diuina uis ingenij.

Magistratus uis. Cic. 3. de Legibus, 3.

Morborum uis. Tacit. lib. 11.

Morbi uis excita. Lucret. lib. 4. 134.

Impetus & uis orationis. Cic. in Orat. 134.

Ostenti uis, ut. Cicero 1. de Diuinat. 127, Quod ostentum habuit hanc uim, ut Dionysius paucis pòst diebus regnare cœperit.

Potestatis uis. Cic. 1. Philip. 2.

Veneni uim experiri in aliquo. Cic. pro Cælio, 46.

Verborum uis, quæ Græcis energia dicitur. Cic. pro Cluentio, 42, Ea intellecta, certè nihil ad rem pertinet, quæ uerborũ uis sit, ac nominum.

Vis magna in fortuna ad res secundas uel aduersas. Cic. 2. Offic. (26.

Vis in uerbis. Cic. Torquato, lib. 6. 2. 6.

Vis in manibus. Cic. 1. Acad. 29.

Dicendi uis. Quintil. lib. 1. cap. 2. 21.

Loquendi uis & norma. Horat. de Arte, 15.

Percipiendi uis. Quintil. lib. 1. cap. 1. 1.

Infirmitas uirium. Vide Infirmus.

Ad portionem uirium. Vide Ad præpositionem.

Audax uiribus. Vide Audax.

Editior uiribus, Fortior. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 12.

Inferior uiribus. Ouid. 14. Metam. 131.

Inuicti uiribus. Virg. 6. Aeneid. 79.

Prædurus uiribus. Virg. 10. Aeneid. 150.

Opibus & uiribus omnibus elaborandum est, ut, &c. Cicer. 3. Tuscul. 10.

Agrestes & horridæ uires. Cic. 1. de Legib. 9.

Ardens uis fulminis. Lucret. lib. 6. 30.

Auxiliaris uis. Vide Auxiliaris in Auxilior.

Blanda uis dei noctiuagi. Stat. 10. Thebaid. 31.

Cælestis uis. Cic. 1. de Diuinat. 139.

Vis cælestis & numen diuinum. Cic. pro Milone, 63.

Concalefactoria uis. Vide Concalefactorius, in Concalefacio.

Corusca uis. Vide Coruscus, in Corusco.

Dura uis. Virg. 4. Georg. 80.

Exesa uis luminis. Tacit. lib. 20.

Exiguæ uires ingenij. Ouid. 2. Trist. 106.

Eximia uis. Cic. pro lege Manilia, 28.

Firmæ uires. Ouid. 3. Fastorum, 8.

Furiatæ uires. Silius lib. 13. 42.

Horrida uis lethi. Lucret. lib. 3. 35.

Humana uis. Virg. 1. Georg. 40.

Ignea uis cæli. Ouid. 1. Metam. 6.

Imperiosissima uis. Quintil. lib. 6. cap. 3. 6.

Incita uis uentis. Lucret. lib. 1. 55.

Infirmis uiribus homo. Vide Infirmus.

Ingens uis rerum. Quintil. lib. 6. cap. 1. 24.

Inimica uis Parcarum propinquat. Virg. 12. Aeneid. 30.

Inualidæ uires. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 15.

Magna uis nocendi. Ouid. 5. Metam. 92.

Magnæ uires. Vide Magnus.

Maximis uiribus uir. Cic. pro Cælio, 46, Quumq; ille uir, qui se natum huic imperio putauit, tertio die postquam in Curia, in Repub. floruisset, integerrima ætate, optimo habitu, maximis uiribus, eriperetur indignißimè bonis omnibus, atq; uniuersæ ciuitati.

Maximæ uires in oratione. Cic. in Oratore, 43.

Malefica. Vide Malus.

Morbida. Vide Morbus.

Mordax. Vide Mordeo.

Mortifera. Lucret. lib. 6. 165.

Occulta uis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 8.

Occultis uiribus egregius fons: id est, Arcana quadam & incognita uirtute ac ui præditus. Iuuen. Satyr. 12. 5.

Prædura uires. Claud. in Gigantomach. 14.

Solida ac uirilis ingenij uis. Quintil. lib. 2. cap. 5. 15.

Sũma ui aliquid agere: pro, Toto conatu. Terent. Adelph. 3. 4. (47.

Tacita uis. Quintil. lib. 3. cap. 5. 7.

Temperata uis. Horat. 3. Carm. ode 4. 13.

Vastæ uires. Virg. 5. Aeneid. 74.

Vera uis. Quintil. lib. 1. cap. 3. 3.

Vesanæ uires. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 5,

In mea uesanas habui dispendia uires:
Et potui pœnam fortis inire meam.

Violentæ uires. Lucret. lib. 5. 255.

Violenta uis leonum. Lucret. lib. 3. 60.

Viuida uis animi. Lucret. lib. 1. 15.

Abolere uires. Tacit. lib. 10.

Abrogare uires beneficijs. Vide Abrogo.

Abscedunt uires. Vide Abscedo.

Abstinere uim ab aliquo. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 41, sed omissa præpositione.

— abstinuit uim
Vxore & gnato. De Aiace insano.

Abstulerat uires corporis ipse timor. Ouid. 6. Fast. 89.

Ira absumit uires mora. Ouid. 3. Metam 139,

Præbuimus longis Pentheus ambagibus aures
Inquit, ut ira mora uires absumere posset.

Abuti uiribus corporis. Vide Abutor.

Accipere

Digitized by Google

Accipere uim, & uires. Vide Accipio.
Acquirere uires. Virgil. 4. Aeneid. 35.
Nouas uires acquirere. Lucan. lib. 2. 128.
Adijcere uires. Vide Adijcio.
Adimit dolor uires. Vide Adimo.
Admouere uim. Vide Admoueo.
Summis adnixus uiribus. Virgil. 5. Aeneid. 46.
Robustis uiribus adoleuit aetas. Lucret. lib. 3. 92.
Afferre uim maximam ad dicēdum. Cic. 1. de Orat. 56. hoc est, Facultatem.
Agere pro uiribus. Cic. de Senectute, 24.
Alere uires. Vide Alo.
Ventus amittit uires. Lucan. lib. 3. 73.
Assumpsit uires flamma. Ouid. epist. 19. 3.
Grammatica tenuis, à fonte, assumptis poetarū, historicorumq; uiribus pleno iam satis alueo fluit. Quintil. lib. 2. cap. 1. 4.
Augentur uires. Ouid. 9. Metam. 158.
Augere uires eloquentiae. Quintil. in Procem. lib. 1. 18.
Capere uires. Vide Capio.
Carpere uires. Vide Carpo.
Aegra animo uis, ac fiducia cessit. Stat. 8. Thebaid. 107.
Colligere uires. Vide Colligo.
Colligit uires sibi amor usu. Ouid. 2. de Arte, 68.
Concipere uires. Vide Concipio.
Flumina concipiunt uires. Ouid. 15. Metam. 68.
Occultas uires concipiunt terrae. Virg. 1. Georg. 18.
Conferre uires in unum. Vide Confero.
Confisus uiribus. Iuuen. Satyr. 10. 1.
Fortuna uires ipsa consumpsit suas. Seneca Agamem. 7. 22.
Contendere uiribus inter se. Lucret. lib. 3. 157.
Validis uiribus contorsit hastam. Virg. 2. Aeneid. 10.
Conuulsus ui dominationis. Tacit. lib. 5.
Decedunt uires. Vide Decedo.
Deficiunt uires. Vide Deficio.
Quum me uires deficere coepissent. Cic. 1. de Orat. 99.
Defici uiribus. Quintil. in Procem. lib. 4. 6.
Insanis uiribus Austri deiecta trabs. Ouid. 12. Metam. 103.
Demittere ad unum auditorem uim dicendi. Quintil. libro 1. cap. 2. 21.
Desiderare uires adolescentis. Cic. de Senect. 24.
Distracta uis animae per artus. Lucret. lib. 4. 185.
Dare uim, uel uires. Cic. ad Atticum, lib. 4. 71. 2, Tum profectò doloris magnitudo uim quandam nobis dicendi dedit. Eidē, lib. 7. 123. 6.
Dare sententiae uires. Quintil. lib. 4. cap. 1. 45.
Dare uires alicui in rem aliquam. Ouid. 1. Fast. 4.
Domare uires alicui. Seneca Hercule Oetaeo, 9. 9.
Magna ui flexa domatur ulmus. Virg. 1. Georg. 34.
Effundere uires suas in aliquo. Ouid. 12. Metam. 22.
Effundere uires in uentum. Virg. 5. Aeneid. 90.
Eneruare uires alicuius. Horat. Epod. 8. 1.
Eniti uiribus. Virg. 2. Georg. 72.
Excellere aliquem pulchritudine & uiribus. Cic. 3. Offic. 31.
Exercere uires. Cic. 1. de Orat. 72.
Experiri uires alicuius. Ouid. 2. de Arte, 36.
Explorare uires alicuius. Stat. 8. Thebaid. 9.
Firmare uires. Virg. 3. Georg. 42.
Fractae uires Danaūm. Virg. 2. Aeneid. 34.
Frangere uim alicuius. Quintil. lib. 1. cap. 7. 17.
Effoetae frigent in corpore uires. Virg. 5. Aeneid. 80.
Fundare uires alicuius. Seneca Herc. fur. 6. 2,

—alieno in loco
Haud stabile regnum est: una sed nostras potest
Fundare uires, uincta regali face
Thalamisq; Megara.

Gerere res uiribus. Cic. de Senect. 16.
Habere uires alicuius. Cic. de Senect. 29.
Habere uires dicitur uirtus. Cic. in Parad. 18.
Habere uim dicendi. Cic. 1. de Orat. 44.
Habere uim, ut. Cic. pro Corn. Balbo, 28, Id habet hanc uim, ut sit ille in foedere inferior.
Habere uim ad aliquid agendum. Cic. 1. de Orat. 135.
Habere uim & religionem in se. Cic. pro Muraena, 1.
Habent literae uim foederis. Cic. M. Licinio, lib. 5. 8. 13.
Impendere uim suam in rem aliquam. Quintil. lib. 1. cap. 12. 2.
Incutere uim. Vide Incutio.
Infringere magnas uires alicuius. Propert. lib. 1. eleg. 13. 4.
Infringere uim militum. Vide Infringo.
Instigat & alit uires quies tempestiua. Stat. 4. Sylu. 4. 7.
Intendere uim. Tacit. lib. 4, Vim praefecturae modicam antea, intendit. hoc est, Auget.
Intendere uim uerbis. Vide Intendo.
Laborare uitio uirium. Quintil. lib. 2. cap. 3. 7.
Languescit uis. Quintil. lib. 4. cap. 1. 46.
Metiatur, ac diligenter aestimet uires suas actor. Quintilianus lib. 6. cap. 1. 34.
Ministrare uires alicui. Virg. 11. Aeneid. 14.
Minuuntur uires amoris. Ouid. 5. Metam. 75.
Propria ui niti. Virg. 2. Georg. 86.
Obtusis ceciderunt uiribus artus. Lucret. lib. 3. 92.
Occupare orbem uiribus. Virg. 7. Aeneid. 51.
Superbas uires ostentare. Stat. 6. Thebaid. 130.
Vindicibus pacatus uiribus orbis. Ouid epist. 9. 3.
Parare uim. Vide Paro.
Indomitas uires posuēre incendia. Virg. 5. Aeneid. 136.
Progredi uiribus suis sine adminiculo. Quintil. lib. 2. cap. 6. 4.
Prosterni suis uiribus. Quintil. lib. 2. cap. 12. 2.
Viribus ac lacertis pugnare. Cic. ad Marcellum, lib. 4. 7. 5.
Validis uiribus aeui quassatum est corpus. Lucret. lib. 3. 92.
Recreat uires cibus. Lucret. lib. 4. 175.
Recuperatis cibo somnoq; uiribus. Tacit. lib. 19.
Reparat uires alterna requies. Seneca Hippol. 4. 18.
Recipere uires. Cels. lib. 4. cap. 24.
Restituere uires per haec. Cels. lib. 4. cap. 11, Quotiesq; aliquid aut stomachus, aut uenter effudit: toties per haec uires restituere. Sub. expedit.
Tueri uires. Cels. lib. 3. cap. 19.
Resoluere uires. Lucret. lib. 4. 193.
Retinere omni ui. Caelius Ciceroni, lib. 8. 16. 10.
Reuocare uires uictu. Virg. 1. Aeneid. 44.
Seruare uim suam. Quintil. lib. 1. cap. 3. 5.
Solidae uires suo stant robore. Virg. 2. Aeneid. 128.
Subducere uires alicui. Ouid. 13. Metam. 13.
Suggere uim occultam. Quintil. lib. 1. cap. 10. 6.
Bonis uiribus esse. Vide Bonus.
Sumunt uires incendia. Horat. 1. epist. 19. 16.
Superare uiribus aprum. Horat. 1. epist. 19. 11.
Suscitare uim ira. Virg. 5. Aeneid. 91.
Sustinere omnibus uiribus. Cic. ad C. Antonium, lib. 5. 5. 7.
Tēperare uires suas. Quintil. lib. 1. cap. 2. 19. Ouid. epist. 1. 18.
Torpent infractae ad praedia uires. Virg. 9. Aeneid. 100.
Torquere lacertis & uiribus. Cic. 1. de Orat. 132.
Valere uiribus. Virg. 5. Aeneid. 14.
Vigent uires. Lucret. lib. 5. 224.
Vti uiribus per cliuos. Horat. 1. epist. 13. 2.
Armorum uiribus usus. Ouid. 13. Metam. 143.
Vti orandi uiribus. Quintil. lib. 2. cap. 16. 1.
Odora canum uis. Virg. 4. Aeneid. 27.

Digitized by Google

Vis, Violentia. Virg. 2. Aeneid. 99,

Fit uia ui, rumpunt aditus, primosq; trucidant. Terent. Phorm. 1. 4. 38, Vi coactum te esse inuitum, lege, iudicio.

Expers consilij uis. Horat. 3. Carm. ode 4. 13.

Vis & uiolentia. Cic. Antè quàm iret in exilium, 7.

Armatorum uis. Cic. pro Cecinna, 47.

Ingens uis pelagi. Lucan. lib. 3. 13.

Vis maior. Plin. lib. 28. cap. 28. 17, de sterilitatum causis, Ante omnia autē duo genera cœlestis iniuriæ meminisse debemus: Vnum quod tempestates uocamus, in quibus grandines, procellæ, cæteraq; similia intelliguntur: quæ quum acciderunt, uis maior appellatur, &c. Ex his uerbis apparet, uim maiorem esse, quam Vlpianus. ff. locati & conducti. l. ex conducto. tempestatē calamitosam appellat. Colum lib. 1. cap. 7. 2, Nam ubi sedulò colitur ager, plerunq; cōpendium: nunquā, nisi si cæli maior uis, aut prædonis incesßit, detrimentum affert Caius, ff. locati & conducti. l. si merces. §. 6, Vis maior quam Græci θεῦ βίαν appellant, non debet conductori damno esse, si plus quàm tolerabile est, læsi fuerint fructus. Cic. pro Plancio, 81, Sin autem uitā mihi sors ademisset, aut uis aliqua maior reditum peremisset. Budæus.

Vis diuina, Idem. Vlp. de damno infecto. l. fluminum. §. uitium autem. Seruius quoq; putat, si ex ædibus promissoris uento tegulæ deiectæ damnum uicino dederint, ita eum teneri, si ædificij uitio id acciderit, non si uiolentia uentorum, uel qua alia ratione quæ uim habeat diuinam. Budæus.

Abducere ui aliquem. Vide Abduco.

Adacta uis mortis. Vide Adigo.

Adhibere uim. Cic. 1. in Catilinam, 14. Vide Adhibeo.

Adhibere uim pactioni. Cic. 5. Verr. 29.

Afferre uim mulieri. Cic. 3. Verr. 42. Vide Affero.

Afferre uim sibi. Tacit. lib. 16.

Agere ui. Vide Ago.

Auellere ui. Vide Auello.

Auferre per uim. Vide Aufero.

Cogere ui & minis. Vide Cogo.

Decutere ui. Vide Decutio.

Defendere uim. Vide Defendo.

Defendere uim ui. Cic. pro Milone, 6.

Denunciare uim alicui. Cic. pro Murena, 47.

Deponunt uim suam æquora. Ouid. 2. Trist. 31.

Per uim datus. Cic. Attico, lib. 7. 128. 12.

Facere uim. Cic. Attic. lib. 4. 71. 6. Vide Facio.

Facere imperiū ui: id est, Metu ac malo. Terent. Adelph. 1. 1. 41,

Qui imperium credat grauius esse, aut stabilius
Vi quod fit, quàm illud quod amicitia adiungitur. Hic opposuit, Vi facere imperium, & Amicitia adiungere.

Ferre uim, Afferre. Ouid. 4. Metam. 80,

—regemq; reposcunt,
Vimq; ferunt, sæuisq; parant incessere telis.

Ferre uim alicui. Virg. 10. Aeneid. 16.

Fracta uis & debilitata. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 7.

Imponere alicui uim. Vide Impono.

Inferre alicui uim. Quintil. lib. 3. cap. 11. 10.

Inferre uim & manus alicui. Vide Infero.

Paratus ad uim. Ouid. 11 Metam. 59.

Perferre aliquid ui eadem. Quintil. lib. 4. cap. 1. 33.

Auro ui potitur. Virg. 3. Aeneid. 12.

Acrior uis rapit me. Horat. Epod. 7. 3.

Vim ui repellere. Cic. pro Sestio, 31. Vide Repello.

Per uim stuprare. Vide Stupro.

Vim suscipere contra Rempub. Cic. pro Milone, 10.

Victus ui. Virg. 12. Aeneid. 51.

Vis (πλῆθος) Multitudo & copia. Cic. pro lege Manilia, 15, Sic Mithridates fugiens maximam uim auri atque argenti, pulcherrimarumq; rerū omnium. Sic in Parad. 62, Vis frumenti. Cæs. 3. bell. Ciuil. 17, Vis seminum magna. Cicer. 2. de Natur. deorum, 197, Vis mellis maxima. Cic. 4. Verr. 127, Vis militum. Cic. ad Atticum, lib. 7. 142. 1. Idem ad Terentiam, lib. 14. 1. 10, Vis lacrymarum. Idem 4. Acad. 216,

Tantam uim nutricum, uiperarumq; fecerit.

Equorum uis. Cic. 2. de Diuinat. 213.

Lacrymarum infinita uis. Cic. Qu. frat. lib. 1. 3. 4.

Maxima uis ranunculorum. Cic. Trebatio, lib. 7. 18. 8.

Continet mens uim maximam optimarum rerum. Cicero 1. de Legibus, 23.

Vis negocij, Maxima & multa negocia. Plaut. Pœnulo, 4. 1.

¶ Viresco, uirescis, uirescere, prima producta, Vires capere uel recuperare. Furius Antias apud Gellium lib. 18. cap. 11. Increscunt animi: uirescit animi uirtus.

Viscus] uisci, m. g. & Viscum uisci (ἰξός) Glutinum quod ad aucupium pertinet. Plin. lib. 16. cap. 44. 12, Viscum conficit ex acinis, qui colliguntur messiū tēpore inmaturi. Nā si accessēre imbres, amplitudine quidē augetur, uisco uerò marcescunt. Siccantur deinde, & aridi tunduntur, ac conditi in aqua putrescunt duodenis ferè diebus. Vnumq; hoc rerū putrescendo gratiam inuenit. Inde in profluente rursus malleo tusi, amissis corticibus, interiore carne lentescūt. Hoc est uiscum pennis auium tactu ligandis, iuglandis oleo subactum, quum libeat insidias moliri. Plaut. Bacch. 1. 16,

Viscus merus uestra est blanditia. Varro 3. de Re rust. cap. 7. 6, Quod intercipere soleant accipitres, qui ita accipiuntur, quum se obleuerint uisco. Cic. 2. de Natur. deorum, 216, In uisco inhærescere.

Sequaci uisco correpta auis. Valer. 6. Argon. 53.

Viscum, Frutex qui ex turdorum potissimum fæce super arborum quarundam ramis delapsa, & à Sole cum humiditate quadam feruefacta nascitur: uiret autem per totā hyemem. Virg. 6. Aeneid. 41,

Quale solet syluis brumali frigore uiscum, &c. Vide Plinium, lib. 16. cap. 44.

Viscum, inquit Nonius, positum aliquando pro rete, à tenacitate. Varro Parmenone, Lepusculi timentes hoc quadrangulum, dedunt se in rete, sic fugere uiscū nequiuerunt, lineamq; compedem. Testatur & Virg. 1. Georg. 28,

Tum laqueis captare feras, & fallere uisco.
Inuentum: & magnos canibus circundare saltus.

¶ Viscatus, pen. prod. Adiect. Visco oblitus. Varr. 3. de Re rust. cap. 7. 6, Quos columbarij interficere solent duabus uirgis uiscatis defixis in terram, inter se curuatis.

Alæ uiscatæ. Ouid. 1. de Arte, 79.

Virga uiscata fallere uolucres. Ouid. 15. Metam. 95.

Viscata munera, & Hamata, pro eodem: hoc est, Quibus maiora attrahuntur quàm quæ dantur. Plin. epist. 207.

Viscus] uisceris, pen. corr. n. gen. (σπλάγχνον) Non tantum intestina significat, sed quicquid sub corio est: id est, carnem quæ est inter ossa & cutē, inquit Seruius. Virgil. 6. Aeneid. 51, Et solida imponit taurorum uiscera flammis. Et lib. 3. 125, Visceribus taurorū, & sanguine uescitur atro. Sueton in Vitellio, cap. 13, Quin inter altaria ibidem statim uiscus, & farra penè rapta è foco manderet.

Soliditas uiscerum. Cic. 2. de Natur. deor. 27.

Terra uiscera. Lucret. lib. 6. 256.

Diripiunt auidæ uiscera nostra feræ. Ouid. epist. 11. 24. Viscera uocat filiū suū puella Canace. Sic idem 2. Amor. eleg. 14. 6,

Vestra quid effoditis subiectis uiscera telis? In illas quæ abortiuos faciunt.

Venæ uiscerum imbutæ uiperino morsu. Cic. 2. de Finib. 151.

Permanat

Digitized by Google

Permanat in uenas, & inhaeret in uisceribus id malum. Cicero 4. Tuscul. 37.

Liquefacta uiscera, Putrida. Virg. 4. Georg. 113. Sic enim Ouid. 15. Metam. 75,

—de putri uiscere passim
Florilegae nascuntur apes.

Nudare uiscera. Virg. 1. Aeneid. 43,

Tergora diripiunt costis, & uiscera nudant.

Viscera patefacta per uulnus. Celsus in Praef. lib. 1.

Salientia uiscera. Ouid. 6. Metam. 78,

—salientia uiscera posses,
Et pellucentes numerare in pectore fibras.

Soluere uiscera cultro. Senec. Hippol. 1. 10.

Tunsa per integram soluuntur uiscera pellem. Virgilius 4. Georgic. 61.

Spumantibus uisceribus ardens, pro ualde irato & commoto, dixit Iuuen. Satyr. 13. 2,

Exiguamq; malorum
Particulam uix ferre potes, spumantibus ardens
Visceribus, sacrum tibi quod non reddat amicus
Depositum.

Sumere aliquid ex uisceribus alicuius. Cic. 2. de Orat. 174.

Torrere uiscera. Virg. 5. Aeneid. 21.

—fusiq; per herbam
Subijciunt ueribus prunas, & uiscera torrent.

Traiecit uiscera ferro. Ouid. 1. Amor eleg. 10. 11.

Periculum inclusum in uenis, atq; in uisceribus alicuius. Cicero 1. in Catil. 23.

Viscera montis auulsa. Virg. 3. Aen. 115. Seruius, *Viscera, partes. Sic aūt dixit uiscera, quemadmodū terrae ossa dicuntur.*

Terrae uiscera. Ouid. 1. Metam. 28,

—sed itum est in uiscera terrae,
Quas reconditerat, Stygijsq; admouerat umbris,
Effodiuntur opes.

¶ Visceratio, *uiscerationis* (σπλαγχνοτομία) *Crudae carnis distributio: quae fieri solebat uel in solennitate quadam, uel in funere alicuius excellentis personae.* Gellius, Tum in Albano *uisceratio Latinis data.* Liu. 8. ab Vrbe, 108, *Et populo uisceratio data à M. Flauio in funere matris.* Plin. de Viris illust. 32, *Mortuo huic tantum aeris populi liberalitate congestum, ut inde filius uiscerationem & epulas publicè daret.* Cic. 2. Offic. 80, *Prodigi, qui epulis & uiscerationibus & gladiatorum muneribus, ludorum uenationumq; apparatu pecunias profundunt in eas res.*

¶ Visceratim, *penult. prod.* Aduerbiū (κατὰ σπλάγχνα) *Significat per uiscera.* Ennius Andromeda, *Dißipat uisceratim membra.*

Visibilis, Visito, Viso] Vide Video.

Visontium] Οὐισόντιον, *Hispaniae urbs Ptolemaeo lib. 3. cap. 6.* Vulgò Viseo.

Visula] *Sarmatiae in Europa fluuius* Pomponio lib. 3. *Vistula item dicitur, Iustilla, Iustula, & Istula, ut notat Vadianus.*

Visulae] *uites, de quibus* Colum. lib. 3. cap. 2. 12.

Visum, *uisi*] Vide Video.

Visus] Vide Video.

Vita] *uitae* (ζωή, βίος, βιοτή, βίοτος, διαγωγή) *Notae significationis.* Lucretius lib. 3. 198,

Vitaq; mancipio nulli datur, omnibus usu.

Absurdum atq; alienum à uita. Vide Absurdus.

Blandimenta uitae. Tacit. lib. 18.

Color uitae. Vide Color.

Vitae cupiditas. Cic. 2. Philip. 56.

Exiguum curriculum uitae. Cic. pro Rab. perduel. reo, 23.

Debito uitae liberari. Curtius lib. 10.

Delinimenta uitae. Tacit. lib. 15.

Dux uitae dia uoluptas. Lucret. lib. 2. 35.

Exemplar uitae morumq;. Horat. de Arte, 64.

Exspes uitae. Tacit. lib. 5.

Integer uitae scelerisq; purus. Horat. 1. Carm. ode 22. 1.

Integritas uitae anteactae. Quintil. lib. 7. cap. 3. 27.

Labes uitae. Ouid. epist. 9. 2.

Plenus uitae. Lucret. lib. 3. 191.

Securus uitae. Stat. 3. Thebaid. 159.

Series atra tuae uitae. Ouid. in Ibin, 13.

Solatia dulcia uitae. Lucret. lib. 5. 5.

Spacium uitae. Quintil. lib. 1. cap. 8. 9.

Spirans ac uitae manifestus. Tacit. lib. 12.

Spes uitae. Tacit. lib. 12.

Summa breuis uitae. Horat. 1. Carm. ode 4. 3.

Taedia uitae. Ouid. 10. Metam. 96.

Acerba uita. Vide Acerbus.

Actuosa. Vide Ago.

Amara. Cic. 1. de Finib. 69.

Arida. Vide Aridus.

Attenta. Vide Attendo.

Basilica. Vide Basilicus.

Beata. Vide Beatus.

Breuis est uita, cursus gloriae sempiternus. Cic. pro Sestio, 38.

Caecae uitae lubrica. Stat. 2. Sylu. 2. 45.

Caelebs. Vide Caelebs.

Chara. Ouid. 10. Metam. 122.

Constans & probata. Cic. in Topicis, 41.

Crudelis. Virg. 8. Aeneid. 116.

Deformis uita, Inhonesta. Stat. 10. Thebaid. 66.

Desidis ocia uitae. Stat. 3. Sylu. 5. 17.

Dubia. Colum. lib. 1. cap. 3. 2.

Dulcis stabilisq;. Lucret. lib. 3. 14.

Foedißima ac miserrima. Cic. pro Sylla, 56.

Fortunata. Horat. 1. epist. 11. 3.

Honesta. Cic. pro Roscio Amerin. 28, *Vita rustica honestißima atq; suauißima.*

Illustris. Quintil. lib. 3. cap. 8. 32.

Inculta & horrida. Vide Incolo.

Infesta alicui. Vide Infestus.

Iniuriosa. Vide Iniuria.

Innoxia. Vide Innoxius.

Inuisa. Vide Inuisus.

Iucunda. Horat. Epod. 1. 1.

Licentior. Vide Licet.

Longa. Cic. 2. de Orat. 113.

Longa uita dignißimus. Ouid. 4. Metam. 22.

Gnate mihi longa iucundior unice uita. Catul. Argon. 59. 43.

Longinqua. Vide Longus.

Malefica. Tacit. lib. 4.

Maritima. Vide Mare.

Mea uita, Blandientis uox. Cic. Terentiae, lib. 14. 2. 7.

Menstrua. Vide Mensis.

Miserae uitae breuißima portio. Iuuen. Satyr. 9. 13.

Moesta. Virg. 10. Aeneid. 164.

Mortalis. Virg. 4. Georg. 65.

Nitidior. Vide Niteo.

Pigrae uitae obliuio. Stat. 1. Sylu. 5. 12.

Precaria uita. Tacit. lib. 20.

Rapida, Citò praeteriens. Persius Satyr. 5. 10.

Rudis. Stat. 2. Achill. 80.

Rustica. Quintil. lib. 2. cap. 4. 18.

Sanctißimè & honestißimè acta uita. Cic. 9. Philipp. 267.

Similis feris. Ouid. 2. Fast. 59.

Seuera. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 4.
Solitaria. Quintil. lib. 1. cap. 2. 14.
Solicitæ iucunda obliuia uitæ. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 13.
Turpis uita. Cic. pro Quintio, 28.
Turpis & nocens uita. Vide Noceo.
Vitalis uita, Antiqua locutio: hoc est, Vitam uiuens, uel uita superstes. Cic. de Amicitia, 20.
Vitiosa & flagitiosa. Cic. 2. de Finib. 149.
Vmbratilis uita. Quintil. lib. 1. cap. 2. 14.
Vmbratilis & delicata. Cic. 2. Tusc. 48.
Vrbana uita. Quintil. lib. 2. cap. 4. 18.
Vrbana uita clemens. Vide Clemens.
Abire è uita. Vide Abeo.
Abrumpere uitam. Virg. 8. Aeneid. 116.
Accipere uitam. Vide Accipio.
Addicere uitam. Vide Addico.
Addicta premijs uita alicuius. Vide Addico.
Adducere ad uitam communem. Vide Adduco.
Adimere uitam. Cic. pro Plancio, 81. Vide Adimo.
Afferre uitam. Vide Affero.
Agere, uel agitare uitam. Vide Ago.
Agere uitam sub dio, & trepidis in rebus. Horatius 3. Carm. ode 2. 1.
Agere uitam pueriliter. Catul. de Lesbia, 71. 4.
Amittere uitam. Author ad Heren. lib. 4. 221. Vide Amitto.
Per summum dedecus uitam amittere. Cic. pro Rosc. Amer. 18.
Amittere uitam in undis. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 12.
Aßignare uitam hominum rebus. Quintil. lib. 5. cap. 13. 28.
Lumina uitæ attingere, Nasci. Virg. 6. Aeneid. 166.
Auferre uitam. Vide Aufero.
Relliquias uitæ aufert ex membris. Lucret. lib. 6. 166.
Carere sensu & uita. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 21.
Cedere uita, & è uita. Vide Cedo.
Cernitur uita beata honestate. Vide Cerno.
Collocare se in uita meretricia. Vide Colloco.
Colere uitam. Vide Colo.
Committere uitam uentis, dicuntur nauigantes. Virgilius 10. Aeneid. 14.
Commorari in tam turpi uita. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 10.
Commutare uitam cum morte. Vide Commuto.
Comprobare uita & moribus. Vide Comprobo.
Concedere uitam. Vide Concedo.
Concesßit uita per auras ad Manes. Virg. 10. Aeneid. 162.
Conferta uita uoluptatum uarietate. Vide Confercio.
Vitam constituere. Cic. 1. Offic. 167.
Continetur uita corpore & spiritu. Cic. pro Marcello, 16.
Conterere uitam in quærendo. Vide Contero.
Spacium uitæ decurrere. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 7.
Lumen uitæ decursum. Lucret. lib. 3. 212.
Ipse Epicurus obijt decurso lumine uitæ.
Defuncta corpora uita, Mortua. Virg. 4. Georg. 95.
Degere uitam expertem thalami. Virg. 4. Aeneid. 110.
Depactus uitæ terminus. Lucret. lib. 2. 217.
Deserere uitam. Cic. de Senect. 66. Vide Desero.
Deseruit uita miserum. Ouid. epist. 18. 41.
Dirigere uitam ad normam. Vide Norma.
Discedere è uita. Cic. Curioni, lib. 2. 2. 1. Vide Discedo.
Dispergere uitam in auras. Virg. 6. Aeneid. 124.
Dare uitam. Cic. Antè quàm iret in exilium, 4, Neq; enim peto ut mihi detis uitam, sed datam repeto, ut reddatis.
Aeternam uitam dare. Virg. 12. Aeneid. 176.
Dare uitam alicui, Concedere uitam, non occidere. Virgilius 2. Aeneid. 29.
Placidam ac pacatam degere uitam. Lucret. lib. 5. 232.

Ducere uitam, Viuere. Virg. 2. Aeneid. 129,
Me si cælicolæ uoluissent ducere uitam,
Hanc mihi seruassent sedem.
Ducere uitam longius. Ouid. 11. Metam. 141.
Ducere uitam per omnia extrema. Virg. 3. Aeneid. 63.
Dulcem uitam ducere. Lucret. lib. 2. 199.
Ingrata misero ducenda est uita. Horat. Epod. 17. 14.
Edere uitam, Mori, expirare. Lucret. lib. 6. 253.
Effluit uita cum sanguine. Vide Effluo.
Extulit uitam ictus sagittis, Mortuus est. Senec. Herc. Oet. 11. 11.
Effundere uitam alicui. Ouid. epist. 7. 36.
Eripere uitam homini. Senec. Theb. 1. 30.
Eripere uitam alicui per crimina. Ouid. 2. Fast. 162.
Excolere uitam per artes. Virg. 6. Aeneid. 133.
Exhalare uitam sub acerbo uulnere. Ouid. 5. Metam. 13.
Exigere uitam, pro Traducere. Terent. Heaut. 2. 3. 39.
Expellere aliquem uita: id est, Occidere. Cic. pro Muræna, 33.
Expetere uitam. Cic. 1. de Legib. 46.
Fructibus uitæ nunquam explemur. Lucret. lib. 3. 205.
Extorquere uitam membris. Lucret. lib. 6. 246.
Facere finem uitæ. Lucret. lib. 3. 192.
Incommoda uitæ ferre. Iuuen. Satyr. 13. 3.
Fessus uita. Plin. 5. cap. 17. 1.
Finire uitam. Tacit. lib. 1, Vitam finiuisset.
Finire uitam ense. Ouid. 3. Trist. eleg. 17. 11.
Frui uita. Cic. 4. in Catilinam, 79. Vide Fruor.
Fudit uitam cum multo sanguine. Virg. 2. Aeneid. 107.
Sensus gubernant uitam. Lucret. lib. 3. 111.
Gubernare uitam uera ratione. Lucret. lib. 5. 226.
Gestare amorem uitæ. Lucret. lib. 5. 36.
Habere uitam ab aliquo. Cic. 2. Philipp. 72.
Iacebat uita in tenebris ac mœrore. Lucret. lib. 5. 36.
Impendere uitam famæ. Stat. 5. Sylu. 1. 13.
Impendere uitam patriæ. Lucan. lib. 2. 77.
Implere finem uitæ. Tacit. lib. 2.
Incolere uitam. Vide Incolo.
Limen uitæ inire. Lucret. lib. 3. 139.
Ingredi in uitam. Vide Ingredior.
Instituere uitam sapienter. Vide Instituo.
Interficere aliquem uita. Vide Interficio.
Interminari alicui uitam. Vide Interminor.
Introire in uitam. Vide Introeo.
Iterare uitam à morte. Vide Iter.
Labefactare uitas hominum. Vide Labes.
Lacerare reliquias uitæ alicuius, atq; distrahere. Vide Lacer.
Largiri uitam. Vide Largior.
Lugere uitam hominum. Vide Lugeo.
Mandare uitam fugæ solitudiniq;. Vide Mando.
Manere in uita. Vide Maneo.
Manet uita. Virg. 5. Aeneid. 145,
Nate, mihi uita quondam, dum uita manebat,
Chare magis.
Mentiri sibi uitam. Vide Mentior.
Metuo de uita. Vide Metuo.
Migrare de uel ex uita. Vide Migro.
Via uitæ monstrata est per carmina. Horat. de Arte, 82.
Moratur uita in membris. Lucret. lib. 3. 25.
Nuncupata uita. Vide Nuncupo.
Obiectare uitam procellis. Claud. 3. de raptu Proserp. 73.
Pacisci uitam pro laude. Virg. 5. Aeneid. 46.
Pacisci uitam ab hoste. Vide Paciscor.
Palantis uitæ uiam quærere. Lucret. lib. 2. 2.
Palescere solitaria & uelut umbratili uita. Quintilianus libro 1. cap. 2. 14.

Parcere

Digitized by Google

Parcere uitæ. Vide Parco.
Tranquillæ uitæ semina per uirtutē patet. Iuuen. Satyr. 10.37.
Pati à uita. Vide Patior.
Penetrare alicuius uitam ac famam. Tacit. lib. 20.
Perdere uitam. Vide Perdo.
Perducere uitam. Vide Perduco.
Discrimine uitæ coniugium petere. Ouid. 10. Metam. 122.
Ponere sibi finem uitæ. Tacit. lib. 5. Senec. Agamem. 7.4.
Priuare uita aliquem. Lucret. lib. 5.200.
Prodere uitam. Vide Prodo.
Producere uitam. Produco.
Neq; erat quo uitā produceremus. Author ad Heren. li. 4.183.
Producere spem uitæ. Tacit. libro 12, Eo usq; spem uitæ produxerat.
Profundere uitam pro re aliqua. Cicero Lent. lib. 1.4, 7. Vide Profundo.
Prolatare uitam. Tacit. lib. 11.
Propagare uitam. Vide Propago, propaginis.
Proposita uita telis. Vide Propono.
Relinquere uitam. Virg. 3. Geor. 109.
Reliquit eum uita. Lucret. lib. 5.13.
Relinquit uita artus. Ouid. in Ibin, 68.
Retinere uitam. Vide Retineo.
Rumpere uitam. Silius lib. 7.7.
Serenare uitam. Lucret. lib. 2.218. Alij legunt, serenam uitam.
Breuis uitæ spacium sortitus. Ouid. 3. Metam. 25.
Spoliare uita aliquem. Virg. 6. Aeneid. 34.
Sic uita est hominum. Cic. pro Sext. Roscio 51, Sic uita est hominum, ut ad maleficium nemo conetur sine spe.
Liberioris uitæ iter sumere. Ouid. 3. Fast. 156.
Tenere uitam, & Vita tenetur. Vide Teneo.
Tolerare uitam simplici uictu & agrestibus pomis profluenteq; aqua. Tacit. lib. 15. De Seneca.
Tractare uitam, Viuere. Lucret. lib. 5.187,

Volgiuago uitam tractabant more ferarum.

Traducere uitam. Brutus Ciceroni, in epist. ad eundem, 16.17.
Quib. enim potius hæc uita factis traducatur. Vide Traduco.
Tradere uitam in luctu. Virg. 2. Aeneid. 19.
Trahere uitam in syluis. Virg. 3. Aeneid. 129.
Trahere uitam in tenebris. Virg. 2. Aeneid. 19.
Tueri uitam famamq;. Horat. 1. Serm. Satyr. 4.24.
Humanam uitam turbare ab imo. Lucret. lib. 3.8.
Viuere uitam. Cic. 4. Verr. 81.
Viuere uita. Plaut. Persa, 15.26.
In uita mea. Cic. Attic. lib. 5.108.9.
Integerrimè uitam agere. Cic. in Sallust. 2.
Ab ineunte uita. Vide Ineo, inis.
Vita, Vitæ longitudo. Virg. 4. Georg. 51,

Si uerò (quoniam casus apibus quoq; nostros
Vita tulit) tristi languebunt corpora morbo.

Vitæ, in plurali, pro Moribus. Terent. Adelph. 3.3.61,

—deniq;
Inspicere, tanquam in speculum, uitas omnium
Iubeo: atq; ex alijs sumere exemplum sibi.

Tenues sine corpore uitæ, Animæ. Virg. 6. Aeneid. 59. Idem 4. Georgic. 45.
¶ Vitalis, & hoc uitale, pen. prod. (σωτικὸς, ζώσιμος, βιώσιμος) Quod uitam præstat, aut quod habet uitam.
Vitale, cui opponitur Mortiferum. Liu. 6. ab Vrbe, 171.
Aeuum uitale. Plaut. Pœnulo, 18.15.
Aura uitalis. Virg. 1. Aeneid. 79. id est, Aer quo uiuimus.
Auxilium uitale, Quod ad uitam sustinendam pertinet. Lucret. lib. 54.5,

Tum porrò puer, ut sæuis proiectus ab undis
Nauita nudus humi iacet, infans, indigus omni
Vitali auxilio.

Calor uitalis. Curtius lib. 3.
Salutaris & uitalis calor. Cic. 2. de Nat. deor. 41.
Fœtus uitalis. Vide Fœtus.
Halitus uitalis. Plin. lib. 9. cap. 7.2.
Vitalis homo haud unquam est ante septimum mensem. Plinius lib. 7. cap. 5.1.
Lumina uitalia. Cic. 1. de Diuinat. 34, Ex poeta.
Motus uitalis. Lucret. lib. 2.144.
Partus uitales edere. Plin. lib. 7. cap. 15.4.
Ros uitalis. Cic. 1. de Diuinat. 38,

—quæ paruos, Mauortis semine natos
Vberibus grauidis uitali, rore rigabat.

Sanguis uitalis, In quo uita continetur. Plin. lib. 11. cap. 37.55.
Seculum uitale, In quo uiuitur. Lucret. lib. 1.41.
Sensum uitalem reddere. Lucret. lib. 2.178.
Venæ uitales. Lucret. lib. 2.223.
Viæ uitales. Ouid. 2. Metam. 166,

Sic lethalis hyems paulatim in pectora uenit:
Vitalesq; uias, & respiramina clausit.

Vincula uitalia. Valer. 4. Argon. 62,

—uitalia donec
Vincula, qua primo ceruix committitur artu,
Soluit dextra grauis.

Caloris natura uim habet in se uitalem. Cicero 2. de Natura deor. 36.
Vitalis uita. Vide suprà in Vita.
Vitalia capitis, Cerebrum. Plin. lib. 8. cap. 7.3, Vitalia, inquit Budæus, dicūtur, cor, iecur, pulmo, cerebrum: in quibus quatuor, uitæ summa consistit. Lucan. lib. 1.124,

—pulmonis anheli
Fibra latet, paruusq; secat uitalia limes.

Nuda uitalia. Lucan. lib. 6.39.
Euerberata lamentationibus aßiduis uitalia. Quint. Declam. 7.
Ferire ac tueri uitalia. Quintil. lib. 5. cap. 12.17.
Fissum familiare & uitale. Cic. 2. de Diuinat. 47.
Artus uacui uitalibus. Lucan. lib. 3.129.
¶ Vitalitas, pen. corr. uitalitatis (τὸ ζωτικὸν) pro Vita, & uitali motu. Plinius libro 11. cap. 37.53, Cæteris corruptis, uitalitas in corde durat. Ibidem, cap. 45.3.
¶ Vitaliter, pen. corr. Aduerbium (ζωτικῶς) Lucret. lib. 5.30, Vitaliter esse animata.
Vitellus] huius uitelli, masc. gen. (λέκυθος) A uita dictus est, Pars oui rubra, quòd ex eo uiuat pullus. Horat. 2. Sermon. Satyr. 4.12,

Quatenus ima petet uoluens aliena uitellus. Martialis libro 13.40,
Candida si croceos circumfluit unda uitellos,
Hesperius scombri temperet oua liquor. Cic. 2. de Diuinat. 199, Tum ille, Nihil ne, inquit, de uitello? Id enim ex ouo uidebatur aurum declarasse, reliquum argentum.

Mas uitellus. Horat. 2. Serm. Satyr. 4.3,

Longa quibus facies ouis erit, illa memento,
Vt succi melioris, & ut magis alba rotundis
Ponere: nanq; marem cohibent callosa uitellum.

Vitex] uiticis, penult. corr. fœm. gen. (ἄγνος) Fruticis genus, Græci agnon uocant, hoc est castum: quòd, inquit Galenus, castitatē cōseruet ijs quibus aut estur, aut bibitur, aut substernitur. uulgus herbariorum agnum castum appellat, utraq; uoce idem significante. Plin. lib. 24. cap. 9.3, Non multum à salice uitilium usu distat uitex, foliorum quoq; aspectu, nisi odore gratior esset. Et paulo pòst, Duo genera eius. Maior in arborem salicis modo assurgit: minor, ramosa, folijs candidio-

candidoribus lanuginosis. Prima albũ florẽ mittit cũ purpureo, quæ & candida uocatur: nigra, quæ tantùm purpureũ.

Vitiarium, Viticula] Vide Vitis.

Vitilitigator] pen. prod. uitiligatoris, masc. gen. (συκοφάντης) Vitiosus litigator, est obtrectator & calumniator. Hi enim uitilitigatores sunt, quum hoc sola prauitate contentionem quærunt. Plin. in Prolog. Nat. historiæ, 13, Ergo securi etiam cõtra uitilitigatores, quos Cato eleganter ex uitijs & litigatoribus composuit.

Vitilitigo] uitilitigas, pen. corr. (συκοφαντέω) uitilitigare, Criminari, damnare. Plin. in Prologo Natur. histor. 12, Scio ego quæ scripta sunt, hæc si palàm proferantur, multos fore qui uitilitigent.

Vitiligo] pen prod. uitiliginis, fœm. gen. (λεύκη, ἀλφὸς, μέλας) Diuersi coloris maculæ per omnia membra dispersæ. Celsus in fine lib. 5, Vitiligo quamuis per se nullum periculum affert, tamen fœda est: & ex malo corporis habitu fit. Eius tres species sunt. Alphos uocatur, ubi color albus est ferè subasper, & non continuus, ut quædã quasi guttæ dispersæ esse uideantur. Melas, colore ab hoc differt, quia niger est, & umbræ similis: cætera eadem sunt. Leuce habet quiddam simile alpho, sed magis albida est, & altius descendit, in eaq; albi pili sunt, & lanugini similes. Omnia hæc serpunt, sed in alijs tardius. Hactenus Celsus. Festus, Vitiligo in corpore hominis macula alba, quam Græci alphon uocant, à quo nos album. siue à uitio dicta, etiam si non lædit: siue à uitulo, propter eius membranæ candorem, qua nascitur inuolutus. Lucilius, Odiosa uitiligo. Plin. lib. 20. cap. 15. 5, Radix eius uitiligines albas tollit.

Vitilis] & hoc uitile, pen. corr. (λυγώδης) Quicquid sic lentum est, ut commodè flecti possit, inquit Budæus. A' uinciendo dictum, ut Vitex, uitis, uimen, uiticula. Plin. lib. 9. cap. 5. 7, Cucurbita omni modo fastigiatur, uaginis maximè uitilibus. Et lib. 4. cap. 16, 4, Ad eam Britannos uitilibus nauigijs corio circumsutis nauigare.

Vitiosus] Vide Vitium.

Vitis] huius uitis, fœm. ge. (οἴνη, ἄμπελος) Notæ significationis. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 31. 2, Posterior quo ea uitis immittitur ad uuas pariendas, dicta primò uidetur à pariendo parilema.

Propagatio uitium. Cic. de Senect. 49.
Arborum putatio ac uitium. Cic. 1. de Orat. 129.
Putator uitis. Ouid. 14. Metam. 130.
Almæ uites. Virg. 2. Georg. 47.
Arbustiua uitis. Vide Arbustum.
Cicatricosa. Vide Cicatrix.
Cultura uitium. Cic. 4. de Fin. 63.
Fœcunda. Iuuenal. Satyr. 19. 6.
Inerticula. Vide Iners.
Insana. Vide Insanus.
Lanatæ uites. Vide Lana.
Lenta uites. Virg. 3. eclog. 8.
Luxuriosa. Vide Luxus.
Macrior. Vide Macer.
Miscellæ. Vide Misceo.
Morosa. Vide Mos.
Nequam. Vide Nequam.
Nodosa. Iuuenal. Satyr. 8. 25.
Obliqua uitis. Colum. lib. 4. cap. 4. 2. Vide Orbis.
Obnoxia uitis procellis. Vide Obnoxius.
Ordinaria. Vide Ordinarius in Ordo.
Palmea. Vide Palmes.
Pampinea. Ouid. 10. Metam. 20.
Perexilis. Vide Perexilis.
Pergulana. Vide Pergulanus.
Præualidæ uites. Virg. 2. Georg. 38.
Purpureis de uitibus collectæ uuæ. Ouid. 8. Metam. 136.
Semiputata. Virg. 2. eclog. 14.
Vidua. Catull. in Carm. nupt. 57. 10.
Adaperire uites. Vide Adaperio.
Adiugare uitem. Vide Adiugo.
Vlmis adiungere uites. Virg. 1. Georg. 1.
Aemulatur uitem ulmus. Vide Aemulor.
Grauidæ munera uitis amans. Ouid. 3. Fast. 154.
Amicta uitibus ulmus. Horat. 1. epist. 17. 1.
Applicitæ uites arboribus. Quintil. lib. 1. cap. 2. 18.
Attondere uitem dente Saturni. Virg. 2. Georg. 82.
Carbunculant uites. Vide Carbo.
Castrare uites. Vide Castro.
Colere uitem. Vide Colo.
Committere uitem sulco. Virg. 2. Georg. 58.
Compescere uitem. Vide Compesco.
Componere uitem in brachia. Vide Compono.
Concredere uites solo calido. Vide Concredo.
Grando contondit uites. Horat. 1. epist. 8. 1.
Disponere uites certo sydere. Claud. 2. in Eutropium, 40.
Vitis educat uuam. Catul. in Carm. nuptial. 57. 10.
Enodare uitem. Cato de Re rust. cap. 34.
Fluentes uites multo Baccho. Virg. 2. Georg. 38.
Immittere uitem ad uuas pariendas. Varro de Re rust. libro 1. cap. 31. 2.
Nouellas uites incidere. Virg. 3. eclog. 3.
Inserere uitem. Vide Insero.
Instituere uitem. Vide Instituo.
Lætis intexere uitibus ulmos. Virg. 2. Georg. 45.
Nodare uitem. Cato de Re rust. cap. 33.
Ponere uites. Virg. 1. Georg. 57.
Vitis serpens multiplici lapsu & erratico. Cic. de Senect. 48.
Sociata palmite uitis. Stat. 5. Sylu. 1. 10.
Vinctæ uites. Virg. 2. Georg. 84.

Vitis, Gestamen centurionis, non carnificis, aut lictoris: honorificentior enim pœna quæ à centurione, quàm quæ à lictore esset illata. Iuuen. Satyr. 8. 25,

Nodosam posthæc frangebat uertice uitem.
Si lentus pigra muniret castra dolabra. id est, Vite pulsabatur in castris à centurione.

¶ Viticula, uiticulæ, pen. corr. Diminutiuum (ἀμπελίδιον) Cic. 3. de Nat. deor. 124, At enim minora dij negligunt, neq; agellos singulorum, nec uiticulas persequuntur.

Viticulum, uiticuli, pen. corr. (ἕλιξ, ἕλικες) Capreolus uitis, flagellum & clauiculus, ut sunt flagella etiam cucurbitarum, & similium. Plin. lib. 24. cap. 11. 11, Frutex est, folio ederæ, mollìore tamen, & minus longis uiticulis.

¶ Vitiarium, uitiarij (ἀμπελόφυτον) Vitium seminariũ. Colum. lib. 3. cap. 5. 1, Vitiarium neq; ieiuna terra, neq; uliginosa faciendum est: succosa tamẽ & mediocri, potius quàm pingui. Idem lib. 11. cap. 2. 14, Quin etiam uitiaria diligenter facienda, malleolisq; quàm recentissimis curiosissimè pangenda.

¶ Viteus, Adiectiuum (ἀμπέλινος) ut, Pocula uitea. Virg. 3. Georg. 76.

¶ Vitigineus, Adiect. (ἀμπελογενής) Quod est ex uite. Colum. lib. 12. cap. 16. 3, Alij folijs uitigineis, nonnulli plataninis semiuietas uuas contegunt. Cato cap. 41. 2, Eò duos surculos uitigineos, quod genus esse uoles insertos, obliquos arcito ad medullam. Plinius lib. 30. cap. 6. 7, Vitigineis lignis combustus.

Vitigenus, pen. corr. Adiectiuum (ἀμπελογενής) Quod genitum est è uite. Lucret. lib. 5. 3,

Nanq;

Digitized by Google

Namq; Ceres fertur fruges, Liberq; liquoris
Vitigeni laticem mortalibus instituisse. hoc est, Vinum.
Idem lib.6.215,
Vitigeni latices.

¶ Vitifer, pen.corr. uitifera, uitiferum, pen.cor. (ἀμπελοφόρος) Quod fert uites. In quo proueniunt uites. Plin.lib.6.cap.16.1, Sequitur regio Margianæ apricitatis inclytæ sola in eo tractu uitifera. Martial.lib.13.107, Vienna uitifera.

Arua uitifera. Silius lib.7.42.

Montis uitiferi uertex. Silius lib.4.78.

¶ Vitisco, uitiscis (ἀμπελόομαι) uitiscere, Vitem fieri. Colum.de Arboribus, cap.7, Reliquas gemmas, quæ in terram absconduntur, exceptis quatuor imis, sic abradas, ne in summa radice uitiscat. Ita Calepinus. At nunc ita legimus, Ne in summo radices uitis citet.

¶ Vitisator, pen.corr. uitisatoris, masc.gen. (ἀμπελοφύτης) Qui uites serit.

Quo nomine dictus est Saturnus. Virg.7.Aeneid.36,
Vitisator, curuam seruans sub imagine falcem.

Vitium] uitij (κακία, κακότης, ἐλάττωμα) Quod uirtuti opponitur. A' uito, uitas, quod uitandum sit, ac fugiendum. unde Horat.1.epist.1.9,
Virtus est uitium fugere. Cic. pro Cluent.105, Nullam quidem ob turpitudinem, nullum ob totius uitæ non dicam uitium, sed erratum. Terent. Heaut.5.3.18,
Nam illi nihil uitij est relictum, quũ id itidem sit tibi. Cic. 3. de Finib. 63, Virtutibus igitur rectissimè mihi uidêris & ad consuetudinem nostræ orationis uitia posuisse contraria. Quod enim uituperabile est per seipsum, id eo ipso uitiũ nominatum puto. uel etiam à uitio dictũ uituperari. Sin κακίαν malitiam dixisses, ad aliud nos unum certum uitium consuetudo Latina traduceret. Hoc omni uirtuti uitium contrario nomine opponitur. Et paulo antè, 61, Quas enim Græci κακίας appellant, uitia malo, quàm malitias nominare.

Vitiorum officina. Vide Officina in Officium.

Vitium, non tantum ad animum refertur, sed etiam ad corpus. Vnde Vitiosum mancipium, uel Vitiosum iumentum, id est, morbosum. Vlpianus in tit. de Aedilitio edicto. l.1. Aiunt Aediles, Qui mancipia uendunt, certiores faciãt emptores quid morbi, uitijue sit. Et paulo pòst, Vitiumq; à morbo multum differre: puta si quis balbus sit. nam hunc uitiosum esse magis, quàm morbosum.

Intercutia uitia. Vide Intercus.

Vitium (inquit Nonius) à morbo prudentia ueterum sic uoluit separari: ut sit morbus cum accessu utiq; aut temporis, aut contagij: ut uitium, perpetua & insanabilis, atq; irreuocabilis causa. Cic.4.Tusc.43, Quomodo aut in corpore est morbus, ægrotatio, & uitium, sic in animo. Morbum appellãt totius corporis corruptionem: ægrotationem, morbum cum imbecillitate: uitium, quum partes corporis inter se dissidẽt: ex quo prauitas membrorum, distorsio, deformitas. Itaq; illa duo, morbus & ægrotatio, ex totius ualetudinis corporis conquassatione & perturbatione gignuntur: uitium autem integra ualetudine ipsum ex se cernitur.

Opportunus uitio. Celsus lib.4.cap.4.

Vitium, Corruptio, & ad res ipsas pertinet. Cic. Pæto, lib.9.15.14, Si enim nihil est in parietibus, aut in tecto uitij, cætera mihi probantur.

Vitium in libris. Plin. Librum uitijs plenũ. Plaut. Mostel.4.118,
Qui uitia corporis fuco occultant.

Vitium paginæ. Vide Pagina.

Deliciarum uitia. Quintil.lib.1.cap.8.7.

Oris & linguæ uitia. Quintil.lib.1.cap.5.20.

Ebrietatis uitia. Quint.lib.1.cap.11.1.

Vitium, Quicquid impedit uel corrumpit, & inutile est. Virgil.1.Georg.18,
—sanè illis omne per ignem
Excoquitur uitium, atq; exudat inutilis humor.

Vitium, Id quod uituperari solet. Cic.1.de Orat.57, Adest enim ferè nemo, quin acutius atq; acrius uitia in dicente, quàm recte uideat.

Vitium in capite. Celsus lib.6.cap.2.

Vitium locorum. Cels.lib.5.cap.21, Sic cõcidere uitio locorum mulier solet, cochleæ, cum testis suis comburendæ conterendæq;, deinde his mel adijciendum est.

Vitium, Vituperatio, inquit Valla. Cicero de Senect. 50, Et senectus est natura loquacior, ne ab omnibus eam uitijs uidear uindicare.

Vitium, Culpa. Cic.4.Acad.91, Huc si perueneris me tibi primum quidq; concedente, meum uitiũ fuerit: sin ipse tua sponte processeris, tuum.

Vitio uini fecit, Ob uinum, præ ebrietate. Plaut. Trucul.17.52.

Affinis uitio. Cic.2.de Inuent.144.

Pinguis uitijs. Horat.2.Serm.Satyr.2.5.

Purum uitio cor. Horat.2.Serm.Satyr.3.43.

Seruum uitijs pectus. Ouid.1.de Remed.amor.11.

Alimenta uitiorum. Ouid.2.Metam.154.

Adulta uitia. Vide Adoleo.

Commune uitium. Vide Communis.

Immane uitium. Horat.2.Serm.Satyr.4.16.

Insigne uitium. Cic. Qu.frat.lib.1.1.57.

Iners uitium. Ouid.3.de Ponto, eleg.3.21.

Ingens uitium. Horat.2.Serm.Satyr.3.19.

Magnum uitium. Horat. Serm. Satyr.2.14.

Mediocria uitia. Horat.1.Serm.Satyr.4.29.

Præualida & adulta uitia. Tacit.lib.3.

Recens uitium. Celsus lib.6.cap.2.

Valens uitium. Cels.lib.5.cap.20.

Vetus uitium. Cels.lib.4.cap.15.

Solenne uitium secundis rebus, superbia. Claud.2.Paneg.33.

Absterrere animum uitijs. Horat.1.Serm.Satyr.4.26.

Abstinere à uitijs. Cic. Vt ab ijs se abstineant maximè uitijs, in quibus alterum reprehenderunt.

Abesse à uitijs. Vide Absum.

Abundare uitijs. Vide Abundo.

Accendere & irritare uitia. Ouidius 1.de Remed.amor.27.
Vide Accendo.

Addere uitium. Vide Addo.

Addere uitium pudicitiæ. Vide Addo.

Aegrotare uitio animi. Horat.2.Serm.Satyr.3.62.

Affectus uitijs. Vide Afficio.

Alitur uitium, uiuitq; tegendo. Virg.3.Georg.91.

Apponere modum uitijs. Vide Appono.

Auocare à uitijs. Vide Auoco.

Capere uitium. Vide Capio.

Carere debet omni uitio, qui in alterum paratus est dicere. Cic. in Sallust.13.

Coarguere apertè uitia. Quintil.lib.2.cap.6.3.

Colligere uitium. Vide Colligo.

Concipere uitium. Vide Concipio.

Condire uitia studio. Vide Condio.

Conferre uitia in senectutem. Vide Confero.

Consequi uitium. Vide Consequor.

Contaminare uitijs. Vide Contamino.

Conuertit natura uitium alicui in bonum. id est, Hoc efficit, ut quod aliqui uitium in altero iudicaretur, in hoc minimè culpari possit. Cic. de clar. Orat.73.

Corripi uitio comitiali. Vide Corripio.

Digitized by Google

Corrupta bona uitijs. Quintil. lib. 3. cap. 7. 14.
Cumulari uitijs. Cic. 2. de Orat. 11.
Declinare uitia. Cic. 1. Offic. 29.
Delabi in uitium. Vide Delabor.
Deprehendere in aliquo uitia. Quintil. lib. 3. cap. 8. 47.
Dare summam laudem uitio. Cic. pro Roscio Amer. 28.
Dare uitio, Culpare. Mattius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 4.
Ducere uitia. Quintil. lib. 1. cap. 5. 13.
Effingere uitia ebrietatis. Quintil. lib. 1. cap. 1. 11. 1.
Eluere uitia. Quintil. lib. 2. cap. 3. 2.
Excidit libertas in uitium. Horat. de Arte, 57.
Excusare uitia. Quintil. lib. 1. cap. 5. 4.
Exprobare uitia alicui. Ouid. 2. de Arte, 129.
Exuere uitia. Tacit. lib. 5.
Vitium facere dicuntur ædificia dum uitiantur, corrumpuntur, & aliqua sui parte labefactantur. Cic. in Top. 8, Si ædes eæ corruerunt, uitiumúe fecerunt. Vide Facio.
Flecti in uitium. Horat. de Arte, 33.
Virtus est uitium fugere. Horat. 1. epist. 1. 9.
Imbuere aliquem uitijs. Quintil. lib. 1. cap. 1. 8.
Incidere in uitium. Vide Incido.
Inclinare in uitium. Vide Inclino.
Inquirere uitia in ciuitatem. Vide Inquiro.
Irritare uitia uetando. Ouid. 3. Amorum, eleg. 4. 3.
Labi in uitium. Horat. 2. epist. 1. 19.
Laborare uitio. Quintil. lib. 3. cap. 11. 15.
Leuatur uitium. Celsus lib. 4. cap. 2.
Leuare uitijs atq; erroribus. Vide Leuis.
Mederi uitijs atq; erroribus. Vide Medeor.
Aeris uitio moriens herba. Virg. 7. eclog. 12.
Bellum enim est sua uitia nosse. Cic. Attico, lib. 2. 32. 2.
Notare uitium aliquod. Vide Nota.
Obuoluere uitium. Vide Obuoluo.
Occurrere uitio. Celsus lib. 1. in Proœm.
Offensus uitijs. Ouid. 10. Metam. 49.
Pensare uitia. Quintil. lib. 2. cap. 12. 4.
Persecare uitium aliquod ne serpat. Vide Perseco.
Ponere uitium. Vide Pono, pro Depono.
Ponere in uitio, In malam partem sumere. Cic. 3. Tusc. 23.
Recisa uitia à stirpe. Claud. 1. in Ruffinum, 12.
Remotus ab omni uitio. Horat. de Arte, 78.
Eodem uitio est, quo, &c. Cic. 4. Tusc. 107, Eodem enim uitio est effusio animi in lætitia, quo in dolore contractio.
Tam est in uitio, quàm, &c. Cic. 1. Offic. 36, Qui autem nec defendit, nec obsistit si potest iniuriæ, tam est in uitio, quàm si parentes, aut amicos, aut patriam deserat.
Hoc est in uitio. Cic. 5. de Finib. 53.
Submouere uitium. Celsus lib. 6. cap. 6.
Suppressa uitijs pectora. Ouid. 1. de Remed. amor. 15.
Mediocribus uitijs teneri. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 27.
Vacare uitio. Cic. 3. Tusc. 33.
Vertere uitio. Cic. Trebatio, lib. 7. 6. 3.
Vertere in bonum uitia. Quin. lib. 1. cap. 1. 5.
Vitium, Stuprum: unde Offerre uitium uirgini, pro Vitiare uirginem, dixit Terent. in Hecyra, 3. 3. 23.
Pudicitiæ afferre uitium. Plautus,

Pudicitiæ nunquam nec uim nec uitium attuli. Idem dicit, Vitium addere: pro, Vitium afferre.

Pudicitiæ, inquit, huius me absente uitium est additum.

¶ Vitiositas, pen. corr. uitiositatis (κακία, κακοήθεια) ut Cic. lib. 4. Tusc. 44. ait, est habitus aut affectio in tota uita inconstans, & à seipsa dissentiens. Ibidem, 52, Huius igitur uirtutis cōtraria est uitiositas. Sic enim malo, quàm malitiam appellare eam, quàm Græci κακίαν appellant. nam malitia certi cuiusdam uitij nomen est, uitiositas omnium.

¶ Vitiosus, pen. prod. Adiect. (κακὸς, φαῦλος, κακόβιος) Vitijs plenum. Cic. 2. de Finib. 149. At miser, si in uitiosa ac flagitiosa uita afflueret uoluptatibus. Idem Attico, lib. 1. 9. 10.
Vitiosum, Corruptum, putridum. Plaut. Mil. 6. 45,

Non ego emam nunc uitam tuam uitiosa nuce.

Carmina uitiosa. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 4.
Ciuitas uitiosa. Cic. de Petit. Consul. 36.
Corpus uitiosum, cui integrum apponitur. Cic. 1. de Diuin. 139.
Cura uitiosa. Horat. 2. Carm. ode 16. 5.
Humanitas uitiosissima. Quintil. lib. 2. cap. 2. 6.
Libido uitiosa. Horat. 1. epist. 1. 17.
Vitiosa pars. Cels. lib. 1. cap. 9.
Magistratus uitiosi, dicuntur in uitio creati. Vnde apud Liuium legimus expugnatum esse, ut uitiosus Dictator per augures fieret. Cic. 2. Philipp. 88, uitiosum Consulem appellat, hoc est uitio creatum ex augurum disciplina. Quando enim comitia Romæ habebantur causa magistratuum creandorum, solebant augures de cælo seruare si aut fulmen uidissent, aut tonitrua audiuissent. Quare per augures nunciata, illi magistratus uitio creati esse dicebantur, & ita se abdicare cogebantur. Vide Ciceronem 2. de Nat. deor. 17.
Opus uitiosum. Cic. 3. Verr. 102.
Oues uitiosæ, Morbosæ, morbo infectæ. Colum. lib. 7. cap. 3. 13.
Progenies uitiosior. Horat. 3. Carm. ode 6. 10.
Suffragium uitiosum, Corruptum. Cic. 3. de Leg. 50.
Vita uitiosa, cui opponitur Pura. Cic. de clar. Orat. 141.

¶ Vitiosissimus, pen. corr. Superlat. Paterculus lib. 2, M Lolio, homine inter summam uitiorum dissimulationē uitiosissimo.

¶ Vitiositas, pen. cor. uitiositatis. Macrob. lib. 7. Satur. cap. 10.

¶ Vitiosè, pen. prod. Aduerbium, Malè, corruptè. Quint. lib. 4. cap. 1, Vitiosè in scholis facimus, quòd exordio sic utimur, quasi causam iudex iam cognouerit.
Concludere uitiosè. Cic. 4. Acad. 174.
Vitiosè se habet membrum, Vitio affectum est. Cic. 3. Tusc. 33.
Vsurpare uitiosè. Colum. lib. 4. cap. 24. 13.

¶ Vitio, uitias (καταπλάνω, καταισχύνω, διαφθείρω, λωβάω, λυμαίνω) uitiare, Corrumpere, destruere. Plaut. Prolog. Aulul. 5. —eius filiam

Lyconides uitiârat.

Vitiatur oleum in amurcam. Plin. lib. 15. cap. 3. 2.
Vitiare & corrumpere. Cic. pro Sestio, 100.
Auræ uitiantur odoribus. Ouid. 7. Metam. 111.
Contagia mentis uitiant artus. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 5.
Facies longis uitiabitur annis. Ouid. 3. Trist. eleg. 7. 7.
Herbæ uitiatæ. Ouid. 3. Metam. 16.
Ventris uitiati tumescebant pondera. Ouid. epist. 11. 8.

¶ Vitiatio, Verbale. Senec. Controuers. lib. 4, antea legem uitiationis euertere conatus est, nunc transferre uult.

¶ Vitiatur, pro Stupratore. Senec. Controuers. lib. 4, Vitiatorem dimisisti, uirum occides.

Vito] uitas (ἀλεύομαι, φυλάττομαι) uitare, Cauere est, imò plus quàm cauere: & à ui dicitur, quasi ui auertere: à quo uitium dictum. Cic. 3. Tusc. 106,

Qui miser in campis mœrens errabat Aleis,
Ipse suum cor edens, hominum uestigia uitans. Ex poeta.

Cauendo uitare. Cic. 3. Verr. 27.
Aestum uitare sub frondibus. Ouid. in Fragmento, 2.
Amorem uitare. Lucret. lib. 4. 2. 16.
Contagia uitare. Ouid. 2. de Remed. Amor. 44.
Culpam uitaui, non laudem merui. Horat. de Arte, 54.
Frigus uitare, Cauere sibi à frigore. Cic. Tironi, lib. 16. 8. 3.
Insidias dolumq; uitare. Lucret. lib. 2. 113.
Malum aliquod uitare. Propert. lib. 1. eleg. 1. 7.

Digitized by Google

Mortem fuga uitare. Cæsar 5. bel. Gall. 74.
Iuuenca uitans onus iugi. Catul. de Berecynthia, 58. 7.
Patriam uitare. Ouid. 3. Metam. 1.
Pericula uitare. Virg. 3. Aeneid. 74.
Quis non morte proprium periculum uitet? Cic. Octauio, 5.
Periuria uitare. Ouid. epist. 19. 36.
Seipsum uitare: id est, Non sibi constare, uel sibi displicere propter scelerum conscientiam. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 23.
Suspiciones uitare. Cæsar 1. bel. Gall. 83.
Vitanda est ingenij ostentationisq; suspicio. Cicero 2. de Orat. 181.
Vitium uitare. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 11.
Vituperationem uitare. Cic. de Prouinc. Consul. 36.
Vitatu, Supinum. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 24,

—sapiens uitatu, quidq; petitu
Sit melius, causas reddet tibi.

¶Vitatio, uitationis (εὐλάβεια) Cic. Att. lib. 12. 249, Illud autem quod fore uideo, ipsum uolo uitare, ne ille ad me ueniat, & una est uitatio, & ego nollem, sed necesse est. Et 3. Phil. 140, Quæ uitatio oculorum, lucis, urbis, fori?
Periculi uitatio. Author ad Herenn. lib. 3. 93.
¶Vitabundus, Adiect. (εὐλαβούμενος) Idem quod uitans. Salust. Marius uitabundus hostium classem, ad oppidum peruenit. Idem in Iugurtha, Ipse quasi uitabundus per saltuosa loca & tramites exercitum ductare.
Vitricus] uitrici, pen. corr. (πατρωός) Matris meæ maritus. Plin. lib. 36. cap. 15. 16, Vnde enim illi uitricus Sylla, & Metella mater proscriptionum sectrix? Cic. ad Att. lib. 15. 326. 10, Vitricus quidem nihil censebat, quem Asturæ uidimus. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 5, ad Amorem,

—currus uitricus ipse dabit. Intelligit Vulcanum.

Vitrum] uitri (ὕαλος, ὕελος) Materia translucida, quæ ex arena & cinere percoctis fieri dicitur. De cuius origine & ratione faciendi, & obsidiano uitro, & generibus multiformibus, uide Plin. lib. 36. cap. 26.
Perlucidus magis uitro amnis. Ouid epist. 21. 32.
Splendidior uitro fons. Horat. 3. Carm. ode 13. 1.
Deferre merces fallaces & fucosas, chartis & linteis & uitro. Cic. pro Rabirio Posth. 42.
Obsidianum uitrum. Vide Obsidium.
¶Vitreus, Adiect. Quod est ex uitro: ut, Vitreæ ampullæ. Plin. lib. 20. cap. 14. 7. Colum. lib. 12. cap. 4. 3, Vasa autem fictilia, uel uitrea plura potius quàm ampla.
Vitreus, Quod uitri colorem refert: uel perlucidum est, more uitri. Plinius maior lib. 9. cap. 31. 4, Nec omnibus idem uitreus color.
Vndæ uitreæ. Ouid. 5. Metam. 10.
Fama uitrea. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 45, Et furiosus erit, quem cepit uitrea fama. hoc est, Fragilis. Sensus, Eum qui famæ seruiat, insanire dicit. Sic Acron. Porphyrio interpretatur splendidam.
Hostis uel miles uitreus. Ouid. 2. de Arte, 42,

Siue latrocinij sub imagine calculus ibit,
Fac pereat uitreo miles ab hoste tuus. Idē ad Pison. 39,
Callidiore modo tabula uariatur aperta
Calculus, & uitreo peraguntur milite bella.

¶Vitrea, uitreorum, neut. gen. plur. num. Plin. lib. 12. cap. 19. 3, Contrà reuehunt uitrea, & ahena, uestes, fibulas cum armillis ac monilibus,
¶Vitreamina, Paulus in l. cum de lanionis. §. quidam. ff. de instruc. uel instr. leg. Quum in diem mortis ibi libros, & uitreamina, & uestispicam habuerat.
¶Vitriarius, uitriarij, masc. gen. (ὑαλουργός) Qui uitra facit. Seneca epist. 91, Cuperem Posidonio uitriarium ostendere, qui spiritu uitrum in plurimos habitus format.

Vitta] uittæ (ταινία, κρήδεμνον) Fascia qua circum capita antiqui, uel crines, uel serta, aut flores, aut quiduis aliud religabant. Plaut. Mil. 10. 196,

Capite compto, crines, uittasq; habeat. Virg. 2. Aen. 27,
Et salsæ fruges, & circum tempora uittæ. Vbi Seru. Vittæ, quibus uictimæ coronabantur.

Præfignis uittis uictima. Ouid. 15. Metam. 27.
Ceruleis uittis stant mœstæ aræ. Virg. 3. Aeneid. 13.
Leues uittæ. Ouid. epist. 11. 14.
Molli cinge hæc altaria uitta. Virg. 8. eclog. 13.
Niuea circundatur infula uitta. Virg. 3. Georg. 98.
Alba uitta coercet neglectos capillos. Ouid. 2. Metam. 83.
Euinctus uittis coronisq;. Tacit. lib. 20.
Exuta comam uittis. Stat. 11. Thebaid. 92.
Purpurea uitta ligat mœsta capita. Senec. Thyest. 8. 13.
Redimitus tempora uittis. Virg. 3. Aeneid. 17.
Crinales soluere uittas. Ouid. 4. Metam. 2.
Torta uitta stringit comas. Lucan. lib. 5. 29.
Ferales sumere uittas. Ouid. in Ibin, 21.
Pia uitta tegere tempora. Virg. 4. Aeneid. 128.
Albenti uelatus tempora uitta. Ouid. 5. Metam. 22.
Velatus auro uittisq; iuuencus. Virg. 5. Aeneid. 74.
¶Vittatus, pen. prod. Adiect. Plin. lib. 7. cap. 30. 1, Vittatam nauem Dionysius tyrannus Platoni misit obuiam. Plutarchus in Marci Coriolani uitta, in Metallorum ait familia fuisse, qui Vittatus cognominaretur, ab usu uittæ qua ulceris tegendi causa procedebat in publicum obligata fronte.
Capilli uittati. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 4.
Honos uittatus. Stat. 5. Sylu. 5. 6.
Comam uittata fœmina. Stat. 3. Sylu. 3. 1.
Sacerdos uittata. Lucan. lib. 1. 119.
Vitula] uitulæ, pen. corr. (μόσχος) Vacca uiridioris ætatis. Virgil. 3. eclog. 6,

—ego hanc uitulam (ne fortè recuses,
Bis uenit ad mulctram, binos alit ubere fœtus)
Depono.

Varro 2. de re Rust. cap. 5. 5, Discernuntur in prima uitulus & uitula, in secunda iuuencus & iuuenca.
Cæsa uitula. Virg. 4. Georg. 110.
¶Vitulus, uituli, pen. corr. masc. gen. (μόσχος) A uitulando, id est, lasciuiendo dictus: Bos iunior dicitur. Cic. 2. de Inuent. 212, Vt in uituli immolatione.
Ferox uitulus templis maturus. Iuuen. Satyr. 12. 1.
Imbelles uituli. Stat. 8. Thebaid. 119.
Lactentes uituli. Ouid. 10. Metam. 46.
Mactatus uitulus. Lucret. lib. 2. 71.
Tener uitulus. Horat. 4. Carm. ode 2. 11.
Tueri uitulos. Virg. 2. Georg. 39.
¶Vitulus, etiam de alijs quadrupedibus maioribus. Plin. de elephantis, lib. 8. cap. 1. 2, Atq; ita salutato sydere in syluas reuerti, uitulorum fatigatos præ se ferentes. Virg. ad equos transtulit, 3. Georg. 33,

Iam uitulos hortare, uiamq; insiste domandi.

Quinetiam de piscibus. Plin. de balænis, lib. 9. cap. 6. 1, Irrumpunt orcæ in secreta, & uitulos earum ac fœtas uel etiam grauidas lancinant morsu.
Vitulus (φώκη) Piscis genus. Plin. lib. 9. cap. 13. 1, Quæ pilo uestiuntur, animal pariunt, ut pristes, balæna, uitulus. Hic parit in terra, pecudum more: secundo partus reddit initu. Canum modo cohæret, & parit nunquam geminis plures: educat mammis fœtum. Non ante XII. diem deducit in mare, ex eo subinde assuefaciens. Interficiuntur difficulter, nisi capite eliso. Ipsis in somno mugitus, unde nomen uituli. Accipiunt tamen disciplinam, uoceq; pariter & uisu populum salutant, incondito

Digitized by Google

incondito fremitu, nomine uocati respondent. Nullum animal grauiore somno premitur.

¶Vitulinus, pen. prod. Adiectiuum (μοσχινεῖος) Quod ex uitulo est: ut, Vitulina caro, apud Plautum in Aulul. 13.5. Cic. 2. de Diuinat. 78, An tu, inquit, caruncule uituline mauis, quàm Imperatori ueteri credere?

Assum uitulinum. Cic. Pæto, lib. 9.20.2.

¶Vitulor, penult. cor. uitularis (συγχαίρομαι) uitulari, ueteres usurparunt pro Voce lætari, testibus Festo & Nonio. Et Vitulantes dicuntur lætantes. Plaut. Persa, 7.2,

Commodanti lubens, uituloró; merito.

Vitunus] ζώδωρος, antiquis deus erat, qui credebatur uitam largiri: ut Sentinus, sensum.

Vitupero] uituperas, pen. corr. (ψέγω, μωμάομαι, μέμφομαι, λωβέω, ἀτιμόω, ἀτιμάζω, προπηλακίζω, σπαρακίζω, ὑβρίζω) uituperare, Vitio aliquid dare. Terent. in Prolog. Andr. 15,

Isti id uituperant factum. id est, Vitium rei parant, inquit Donatus.

Improbum notari & uituperari. Cic. 2. de Orat. 190.

Grauiter uituperari. Cic. 2. de Finibus, 146.

Artem, scientiam, & studium uituperare. Author ad Herenn.

Consilium alicuius uituperare. Cic. pro Murena, 55. (lib. 2. 81.

Vituperare, Datiuo iunctum. Plaut. Casina, 8.58,

—cur omine mihi

Vituperat malos

¶Vituperatio, Verbale (ψόγος, ὕβρις, μέμψις, μῶμος, προπηλακισμός) Cic. 7. Verr. 79, Hæc autem istius uituperatio atq; infamia confirmabatur eorum sermone, qui à suis ciuitatibus illis nauibus præpositi fuerant.

Effugere uituperationem. Cic. Attico, lib. 16.334.7.

Relinquere stultitiæ uituperationem. Cic. 12. Philipp. 336.

Scribere uituperationes. Quintil. lib. 3. cap. 4.3.

Vitare uituperationem. Cic. de Prouinc. Consul. 36.

Vituperatio, si cum Venio, uel similibus iungatur, passiuè accipitur. Cic. 6. Verr. 11, Vt propter eum in sermonem hominum atq; in tantam uituperationem ueniret. Idem ad Philippum, lib. 13.74.5, Eam rem laudi tibi potius, quàm uituperationi fore. Cic. de clar. Orat. 49, Eaq; res P. Africano uituperationi fuit.

Cadere in uituperationem. Vide Cado.

¶Vituperator, pen. prod. uituperatoris (λωβητής, ὑβριστής) Aliud uerbale, Qui uituperat. Cic. 2. Tusc. 6, Nos autem uniuersæ philosophiæ uituperatoribus respondimus in Hortensio. Et ad Marium, lib. 7.3.16.

¶Vituperabilis, & hoc uituperabile, pen. corr. (μωμητός) Dignum quod uituperetur. Cic. 3. de Legib. 33, Consulatus uituperabilis. Idem 3. de Fin. 63, Quod enim uituperabile est per seipsum, id eo ipso uitio nominatum puto, uel etiam à uitio dictum uituperari.

Viuax, Viuacitas] Vide Viuo.

Viuarium] uiuarij (ζωγρεῖον) Locus in quo uel aues, uel pisces, uel feræ continentur, quæ ad uictum duntaxat pertinent. Plin. lib. 9. cap. 54.1, Ostrearum uiuaria primus omnium Sergius Orata inuenit in Baiano. Idem lib. 8. cap. 52.1, Viuaria eorum (scilicet suum) cæterorumq; syluestrium primus togati generis inuenit Fuluius Hirpinus, qui in Tarquiniensi feras pascere instituit. Colum. lib. 8. cap. 1.4, Iuuen. Satyr. 4.5,

Non dubitaturi fugitiuum dicere piscem

Depastumq; diu uiuaria Cæsaris.

Viuaria, per translationem, apud Horatium 1. epist. 1.16,

—sunt qui Frustis, & pomis uiduas uenentur auaras:

Excipiantq; senes, quos in uiuaria mittant.

Viuerra] uiuerra (γαλῆ) Animal paruũ quidem, sed magni uigoris: mustella rustica dicitur, ut ait Strabo, ab Africa primum importata. His utuntur adolescentes, ad extrahendas de parietum nidis auiculas. Plin. 8. cap. 55.2, Magna propter uenatum eorum (subaudi cuniculorũ) uiuerris gratia est. Iniiciunt eas in specus, qui sunt multifores in terra, unde & nomen animali, atq; ita eiectos supernè capiunt.

Viuidus, Viuiparus] Vide Viuo.

Viuiradix] pen. prod. uiuiradicis, pen. prod. f. g. (μόσχευμα) Planta quæ cum radice seritur, quasi uiuam radicem habens: ad differẽtiam malleoli & talearum. Plin. lib. 17. cap. 22.4, In arido solo uiuiradix quoq; frustra seritur. Columella, Sationis autẽ duo sunt genera, malleoli, uel uiuiradicis. Idẽ lib. 3. cap. 5, Nam depositæ stirpes ualido solo quãuis celeriter comprehendant atque prosiliant, tamen quum sint uiuiradices factæ, prius quàm transferantur, retorrescunt, nec adolescere queunt.

Viuisco] uiuiscis, uiuiscere. Vide Viuo.

Viuo] uiuis, uixi, uictum (ζάω, βιόω, διαιτάομαι, ὑπάρχω) uiuere, Notæ significationis. Plaut. Mil. 14.80,

Quim mille annorum perpetuò uiuunt ab seculo ad seculum. Quint. lib. 9. cap. 3. Non ut edam uiuo, sed ut uiuam edo. Virgilius eclog. 8.8,

Omnia uel medium fiant mare: uiuite syluæ. id est, Valete. Seruius.

Viuere, lætam uitam agere. Plaut. Mil. 20.30,

Conserui, conseruæq; omnes bene ualete & uiuite.

Viuere caseo, lacte, rapto, & similibus. Plin. lib. 11. cap. 42.3. & cap. 41.3. & cap. 37.32.

Viuere ad naturam. Vide Ad.

Aetatem uiuere. Plaut. Amphit. 14.3.

Aeuo extento uiuere, Longo æuo. Horat. 2. Carm. ode 2.1.

Affecti uiuunt omnibus ærumnis. Lucret. lib. 3.10.

Annis, uel annos centum uiuere: id est, annos explere, & implere. Plin. libro 7. capite 48.3. Et paulo pòst, 4. Ibidem, capite 50.4.

Nemo enim est tam senex, qui se annum non putet posse uiuere. Cic. de Senect. 22.

Viue beatus in rebus iucundis. Horat. 2. Serm. Satyr. 6.20.

Bene & fortunatè uiuere. Plaut. Mil. 10.111. Cicero ad Terentiam, lib. 14.1.4, Beatissimi uiueremus.

Consilio nullo uiuere. Propert. lib. 1. eleg. 1.2.

Conuenienter naturæ uiuere. Horat. 1. epist. 9.3.

Cum labore uiuere. Plaut. Aulul. 3.14.

Viuere cum aliquo. Cic. pro Quintio, 8, Ibi cum isto Neuio familiariter uiuit.

Cum aliquo coniunctissimè uiuere. Cic. 3. de Orat. 7.

Cum aliquo familiariter uiuere. Cic. Att. lib. 6.117.2.

Multum uiuere cum aliquo. Vide Multus.

Vuiuere cum summa gloria. Cic. 7. Verr. 142.

De die, uel in diem uiuere. Cicero 2. Philippic. 91, Cum perditissimis latronibus non solùm de die, sed etiam in diem uiuere.

De lucro uiuere. Cic. Pæto, lib. 9.17.3.

Delicatè & molliter, Parcè, continenter, seuerè, sobriè uiuere. Vide Parcus.

Diu uiximus. Virg. 10. Aeneid. 172.

Satis diu uiuere. Cic. pro Marcello, 14.

E natura uiuere. Cic. 3. de Finib. 104.

Viuere ex more alterius. Terent. Heaut. 1.2.29.

Viuitur exiguo melius. Claud. 1. in Ruffinum, 43.

Viuite fœlices. Virg. 3. Aeneid. 99.

Viuite fortes. Horat. 2. Serm. Satyr. 2.27.

Gloria & laude uiuere ob uirtutem. Cic. in Pisonem, 34.

Armenta

Armenta uiuunt gramine. Ouid.15.Metam.17.
Honestè, turpiterq; uiuere. Quint.lib.5.cap.10.17.
Honestè uiuit. Terent. Andr.4.6.2.
Immoderatè & intemperatè uiuere. Vide Immoderatus.
In amore iocisq; uiuere. Horat.1.epist.6.14.
In caupona uiuere. Horat.1.epist.11.3.
In diem, uel in horam uiuere. Vide In præpositionem.
In maxima celebritate, & in media Reipub. luce uiuere. Quin. lib.1.cap.2.13.
In literis uiuere. Cic. Pæto, lib.9.26.2.
In laude uiuere. Cic. ad Catonem, lib.15.6.1.
In oculis ciuium uiuere, Sine timore, & securum in ciuitate uiuere. Cic.3. Offic.4.
Incultè atq; horridè uiuere. Vide Incolo.
Instituto bonorum uiuere. Cic. pro Quint.32.
Inter prælia uiuere. Ouid.2. Amor.eleg.6.6.
Iucundißimè uiuere. Vide Iucundus.
Vacuo lecto uiuere, Sine uxore aut concubina. Propertius libro 2.eleg.2.1.
Libenter uiuere. Vide Libet.
Liberaliter, uel liberè uiuere. Vide Liber, liberi.
Magnificè uiuere. Vide Magnus.
Malè uiuere. Vide Malus.
Viue memor nostri. Ouid.epist.11.25.
Molliter uiuere. Ouid.3.Trist.eleg.1.5.
Moribus antiquis uiuere. Plaut.Trin.6.16.
Negligentius uiuere. Plin.epist.12.e.
Obsequenter & obsequentißimè uiuere. Vide Obsequor.
Odia improba uiuunt. Stat.12.Thebaid.89.
Parcè ac frugaliter uiuere. Horat.1.Serm.Satyr.4.22.
Parcius uiuere. Horat.1.Serm.Satyr.3.10.
Parcè uiuere æquo animo. Lucret.lib.5.225.
Placidè uiuere. Ouid.2.Amor.eleg.9.5.
Quietè & liberè uiuere. Cic. Marcello, lib.4.7.11.
Rapto uiuere. Ouid.11.Metam.59. Quint.lib.3.cap.7.17.
Rectè uiuere. Horat.1.epist.6.6.
Sanctißimè uiuere. Cic.1.de Orat.118.
Secum uiuere. Cic.1.de Senect.45.
Siliquis uiuere & pane secundo. Horat.2.epist.1.25.
Spiritu & laude uiuere. Cic.13.Philip.347.
Studijs uiuere. Cic. ad Sulpitium, lib.13.29.4.
Suauius uicturus, quàm si, &c. Horat.1.Serm.Satyr.6.26.
Temere inconsulteq; uiuere. Seneca lib.1.Epist.1.
Vitam uiuere. Terent. Adelph.5.4.5.
Vitium alitur, uiuitq; tegendo. Virg.3.Georg.91.
Prorsus unà uiuere. Cic. in Pisonem, 54.
Viuere alicui. Plaut. Bacchid.11.24.

— bene ualens uiuit tibi.

Viuit sibi. Cic. ad Octauium, 15.
Viuunt arboris radices, Non exaruerunt, nec emortuæ sunt. Vlpian. in l.3.§. quòd si quis. ff. arbor. fur. cæs. Ideo ea quoq; arbor esse uidetur, cuius radices desinent uiuere, quamuis adhuc terra contineatur.
Ita uiuam, Bene precantis particula. Cicero ad Tironem, libro 16.12.1, Solicitat, ita uiuam, me tua mi Tiro ualetudo. Vide Ita.
Ne uiuam: id est, Ne sim saluus: Imprecantis particula, pro Dispeream. Cicer. ad Att.lib.4.85.12, Quid poteris, inquies, pro ijs dicere? ne uiuam si scio. Vide Ne.
Viuitur, pen.corr. Impersonale. Plin. lib. 18. cap. 1.4. Ipsum quoq; quo uiuitur, aerem in perniciem uertimus. Cic.1. de Fin.69, Qua præceptrice in tranquillitate uiui potest, omnium cupiditatum ardore restincto.
Paruo bene uiuitur. Horat.2.Carm.ode 16.3.

Viuitur ex rapto. Ouid.1.Metam.30.
Viuitur, Personale. Ouid.12.Metam.38, — uixi

Annos bis centum: nunc tertia uiuitur ætas.

Conditio uiuendi. Horat.2.Serm.Satyr.8.13.
Tenet me uoluptas uiuendi. Virg.11.Aen.167.
Finis uiuendi mihi adest. Ouid.3.Trist.eleg.3.6.
Viuendo uincere aliquem, Post eum mortuum uiuere. Plautus Epid.4.11.
Ad uiuendum firmus. Vide Ad.
Mihi uiuendum est semper in Barbaria. Ouidius 3. de Ponto, eleg.1.1.
¶ Viuens, Participium (βιοτεύων) ut,
In urbe uiuens. Horat.epist.14.2.
Rure uiuens. Horat.1.epist.14.2.
Pectore uiuenti eripiunt fibras. Ouid.15.Metam.28.
Focus uiuens. Ouid.4.Fast.111.
Fluuius uiuens. Stat.9.Thebaid.115.
¶ Victito, uictitas, pen.corr. (σιτίω) uictitare, Vesci, & quasi uictu uti. Terent. Eunuch.5.9.44,

Et libenter uiuis, etenim bene libenter uictitas.

Parcè uictitare. Vide Parcè, in Parcus.
¶ Victus, huius uictus, m.g. (βίος, σιτίον) Vlp. de uerb. signific. Victus uerbo continentur quæ esui, potui, cultuiq; corporis, quæq; ad uiuendum homini sunt necessaria. Cic. ad Terentiam, lib.14.20.2, Item cætera quæ sunt ad uictum & ualetudinem necessaria.
Victi, genitiuus legitur apud Plautum Capt.13.86,

Proin tu tui quotidiani uicti uentrem ad me afferas.

Victus & uestitus, siue Cultus & uictus. Cic.1. Offic.20. Idem pro Quintio, 28.
Victus ex rapina. Plin.lib.11.cap.43.2.
Parsimonia aliquorum in uictu. Cic.5.Tusc.139.
Penuria uictus. Horat.1.Serm.Satyr.1.20.
Annuis uictibus sufficiens prædium. Plin.lib.7.cap.46.
Aridus uictus. Vide Aridus.
Asper. Vide Asper.
Basilicus. Vide Basilicus, in Basis.
Facilis. Virg.2.Georg.92.
Fœdus. Horat. de Arte, 79.
Frugi. Quint.lib.5.cap.10.20.
Infœlix. Virg.3.Aen.130.
Inops uictus. Ouid.6.Fast.75.
Luxuriosus. Quint.lib.5.cap.10.20.
Malignus. Silius lib.3.57.
Mundus. Horat.1.epist.4.3.
Parcus & parabilis. Curtius lib.8.
Sordidus. Quint.lib.5.cap.10.20.
Tenuis uictus. Cic. de Amicit.72.
Alitur corpus uictu. Lucret.lib.4.127.
Attenuans uictus. Vide Attenuo.
Carere omni cultu & uictu humano. Cic.5.Tusc.90.
Colere uictum. Cic. Attico, lib.12.246.2.
Hominum uita multum distat à cultu & uictu bestiarum. Cicer.2. Offic.20.
Inuigilare uictui: id est, Acquirendo uictui. Virg.4. Georg.32.
Ministrare uictum. Vide Ministro.
Mutare ex consuetudine uictus. Cels.lib.1.cap.10.
Seges ægra negabat uictum. Virg.3.Aeneid.29.
Tolerare uictum lacte. Colum. in Præfat.lib.10.2.
Qui salubri & moderato cultu atq; uictu, quieti se tradidit. Cic.1.Offic.108.
Vita uictusq; communis in amicitijs uigent maximè. Cicero 1. Offic.84.
¶ Viuus, Adiect. (ζῶν, ζωὸς, ἔμπνοος, ἔμψυχος) à Viuo, Quod mortuo

Digitized by Google

mortuo contrarium est.Cic.pro Milone,69, Vt eam mortuus incenderet,quam uiuus euerterat.

Exturbari ex numero uiuorum.Cic.pro Quintio,28.

Viuus & uidens.Cic.pro Sestio,50,Viuus(ut aiunt)est & uidens cum uictu ac uestitu suo publicatus.

Viui peruenimus illuc:id est,Diu uiuendo. Virgilius 9.eclog. 1. Seruius.

Viuus,Validus,uehemens.Virg.1.Aen.146,

— paulatim abolere Sichæum
Incipit,& uiuo tentat præuertere amore.Seruius.

Viuus,pro Naturali:ut,Viua sepes,Viua aqua.

Animus uiuus & naturalis,apud Plinium in epist.159.g.

Aqua uiua,Naturalis,& ex eo loco nata.Varro 1. de re Rust. capite 11.

Aquæ uiuæ,Fluentes.Ouid.2.Fast.52.

Cæspes uiuus,Viridis.Horat.1.Carm.ode 19.3.

Calor uiuus.Ouid.4.Metã.50.de Sole & mortuo Phaethõte.

Caro malè uiua.Ouid.15.Metam.76.

Cutis uiua.Plaut.Bacchid.5. 8.

Flumen uiuum.Liu.1.ab Vrbe,198,Fluens aqua.

Lacus uiui.Virg.2.Georg.

Lapis uiuus,Ignitus,quod uim habeat emittendi ignem. Vide Plin.lib.36.cap.19.2.Vide etiam Pyrites.

Linum uiuum.Plin.lib.19.cap.1.11.

Lucernæ uiuæ,Ardentes.Horat.3.Carm.ode 21.5.

Plantaria uiua.Virg.2.Georg.6.

Sanguis uiuus. Ouid.5.Metam.88.

Saxum uiuum,naturale.Seruius.Virg.1.Aeneid.35.

Sepes uiua,Quæ rubis non præcisis,sed in eo loco natis contexitur.Colum.lib.11.cap.3.2.

Sulfura uiua.Vide Sulfur.

Vigor uiuus. Ouid.1.Trist.eleg.5.7.

Vnda uiua.Sil.lib.12.150.

Voluptas uiua pratis.Claud.1.in Ruffinum,42.

Vultus uiuos ducere:hoc est,Viuam & naturalem effigiem referentes.Virg.6.Aeneid.170.

Ad uiuum resecare. Cicero de Amicit.16. Vide Ad præpositionem.

Detrahere,uel resecare aliquid de uiuo.Cic.pro Flacc.71,Dat de lucro:nihil detrahit de uiuo:minus igitur lucri facit.Idem 5.Verr.98,De uiuo igitur erat aliquid resecandum,ut esset unde Apronio ad illos fructus arationum hoc corollarium nummorum adderetur.id est,Non de lucro,sed de eo quod aratores pro impendijs perceperant.Budæus.

¶Viuax,uiuacis penult.product.om.gen. (ζωηρὸς , ζωτικὸς) Validus,uigorosus,inquit Sipontinus:siue qui diu uiuit. Virgilius 3.Georg.37,

Palladia gaudent sylua uiuacis oliuæ.Plin.lib.9.cap. 20. 2,In sicco quoq; repunt,ideo etiam uiuaciora talia.

¶Viuax,in pœnam.Plin.lib.7.cap.50.2,Nec reputãtur infantiæ anni qui sensu carent ,non senectæ in pœnam uiuacis.

Aconita uiuacia.Vide Aconitum.

Anima uiuax.Ouid.12.Metam.103.

Anus uiuax.Ouid.13.Metam.105.

Apium uiuax,Diu uiriditatem retinens.Horatius 1. Carm. ode 36.4.Acron.

Ceruus uiuax.Virg.eclog.7.6.

Dextra uiuax,Animosa.Ouid.ad Pisonem,37.

Fata uiuacia senectæ.Lucan.lib.2.13.

Gramen uiuax,Tenerum & uiride.Ouid.4.Fast.80.

Gratia sermonum uiuax.Horat.de Arte,14.

Oliua uiuax.Virg.2.Georg.37.

Verba uiuacia,Vel efficacia,uel ad posteritatem usq; peruentura.Ouid.ad Pisonem,12.

Virtus uiuax,expersq; sepulchri.Ouid.4.de Ponto,eleg.8.10.

Viuacior hæres.Horat.2.Serm.Satyr.2.27.

¶Viuacitas,pen.corr.uiuacitatis,f.g.Naturalis uigor. Colum. lib.11.cap.3.33,Multis etiam locis uiuacitatem suam usq; in annos decem prorogat.

Impia uiuacitas.Quint.in Procem.lib.4.6.

¶Viuesco,siue Viuisco,uiuiscis(ζωοποιοῦμαι)uiuiscere, significat uiuere,siue uiuum fieri.Quod uerbum præcipuè usurpamus,quum de alijs rebus ab homine & etiam ab animalibus,quæ communi uita fruuntur,loquimur, ut in animatis, & huiusmodi.Plin.lib.9.cap.51.3,Anguillæ atterunt se scopulis,ea strigmenta uiuiscunt,nec alia est earum procreatio. Idem lib.16.cap.25.1. Hoc enim maritantur uiuescentia è terra.

Vlcus uiuescit,& inueterascit alendo.Lucret.lib.4.215.

Verbum affixum cordi uiuescit.Lucret.lib.4.226.

¶Viuidus,penult.corrept. Adiect. (ἀκμαῖος) Plenum uigoris.Propertius,

Quatuor artificis uiuida signa boues. Quasi spirantia, atq; uiuentia.Plin.in Paneg.71, Amas constantiam ciuium, rectosq; ac uiuidos animos.

Animus uiuidus.Tacitus lib.13.

Imago uiuida Martis.Claud.de bell.Getico,94.

Impetus uiuidus.Horat.3.Carm.ode 4.2.

Ingenium uiuidum.Liu.2.ab Vrbe,210.

Membra uiuida.Silius lib.7.13.

Odia uiuida.Tacit.lib.15,Viuida odia intulêre.

Virtus uiuida bello:id est,Fortis.Virg.5.Aeneid.151.

¶Viuiparus,pen.corr.Adiectiuum:ut,Pisces uiuipari, qui piscem uiuum pariunt:sicut ouipari,qui oua pariunt. Apuleius in Apologia prima,Viuiparos eorum & ouiparos.

Vix] Aduerb.(μόλις,μόγις,χολῆ,σχολῆ)significat Cum ui ac difficultate & labore.Terent.Eunuch.3.3.19,

—— hic sunt tres minæ.
c.Vix.Idem Phorm.1.1.9,
Quod ille unciatim uix de demenso suo,
Suum defraudans genium,comparsit miser. Vbi Donatus, Vix potuit & unciatim & citò conflari peculium:ut multa pauxillatim & citò fiunt maxima.Merito ergo additum est,Vix.Cic.4.Acad.16,Nos probabilia multa habemus,quæ sequi facilè,affirmare uix possumus.

Vix,nedum.Liu.4.bel.Maced.Vix clamorem eorum, nedum impetum Suessani tulêre.

In dicendo excellentes uix paucos proferre possumus. Cic.1. de Oratore, 4.

Vix multis modis,uel statim,interprete Donato. Terent.Hecyr.3.1.17,

Tamen nunquam ausus sum recusare eam,quam mi obtrudit pater. Vix me illinc abstraxi,atq; impeditum in ea expediui animum.

Vix ægrè.Plaut.Pœn.4.20,

— nam quum sedulò
Mũditer nos habemus,uix ægrè amatorculos inuenimus.

Mihi uerò cum his ipsis uix:his autem detractis,ne uix quidem. Cic.Varroni,lib.9.8. 7.

Aut uix,aut nullo modo corrumpi.Cic.2.de Nat.deor.36.

Vix dum,Vix adhuc.Terent.Phorm.4.2.4,

Vix dum dimidium dixeram,intellexerat.Cicero ad Cassium , libro 12.4.5. Et ad Atticum, libro 9.171.6,Vix dum epistolam tuam legeram , quum ad me currens ad illum Posthumus Curtius uenit,nihil nisi classeis loquens & exercitus.

Vix tandem.Terent.Phorm.2.1.4,

— ô facinus audax!ô Geta

Monitor. 6 uix tandem. Vbi Donatus; Conuenit hoc dictum ei iam pridem se malè audire putanti, & ideo serò uidetur ad hunc senex peruenisse: quum ille metuens, se primum ad accusationem crederet. Idem Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 9. 1, Vix tandem legi literas dignas Appio Claudio.

Vix saltem. Quint. libro 6. cap. 5, Illud uix saltem præcipiendum uidetur.

Vix ut. Plinius libro 12. cap. 17. 1, Vix ut dignosci possit à mastice uera.

Vix est, ut. Aphricanus in l. tutor. §. 1. ff. ad S. C. Velleianum, Quando uix sit, ut aliqua apud eundem pro eo ipso intercessisse intelligi possit.

Vix, Refertur ad tempus. Virg. 1. Aen. 6,

Vix è conspectu Siculæ telluris in altum
Vela dabant læti. id est, Mox, statim. Sic 4. Aen. 109,
— & quos Sidonia uix urbe reuelli, id est, statim, aut etiam uix. Seruius.

Vix, Non, authore Donato. Lucilius,

— carcer, uix carcere dignus. Oui. 1. epist. 1,
Vix Priamus tanti, totaq; Troia fuit.

Vix ita tamen uiuimus. Plaut. Cistel. 2. 22.

Vlciscor] ulcisceris, pen. corr. ultus sum (τίω, ἀμύνω, ἐκδικέω, τιμωρέω, ἀμύνομαι) ulcisci, Vindicare, & iniuriam non impunitam relinquere. Et dicimus, Vlciscor te: pro Vlciscor me, & Vlciscor scelus. Terent. Eunuch. 5. 4. 20,

Ego pol te pro istis dictis & factis, scelus,
Vlciscar, ut ne impune in nos illuseris. Idē Adelp. 3. 2. 15,
Satis mihi id habeam supplicij, dum illos ulciscar modò.

Vlcisci & persequi. Cic. Bruto, 3. 4.

Vlcisci & Sanare, contraria. Cic. 2. in Catil. 37.

Aliquem ulcisci. Cic. 2. de Inuent. 185.

Vlciscentur illum mores sui. Cic. Att. lib. 9. 184. 3.

Vlcisci aliquod factum. Terentius Phorm. 1. 4. 12,

Rectè: ego mihi uidissem, & senis essem ultus iracundiā.

Cicero in Catilinam, 68.

Fratres cæsos ulcisci. Ouid. 12. Metam. 121.

Gentis delectæ ulcisci funera. Lucan. lib. 2. 17.

Genera singula ulcisci. Cic. Post reditum ad Quirites, 17.

Vlcisci iniurias. Cic. 2. de Inuent. 182, Deinde hoc si constitutū sit, ut peccata hominum peccatis, & iniurias iniurijs ulciscantur; quantum incommodorum consequatur.

Mortem alicuius ulcisci. Cic. pro Rab. perduel. reo, 9.

Necem alicuius ulcisci armis. Ouid. 7. Metam. 92.

Nefas fortiter est ulta laqueo. Ouid. 1. de Arte, 57. de Biblide.

Patriam cadentem ulcisci. Virg. 2. Aeneid. 116.

Vltum ire. Curtius lib. 10, Meleagri temeritatem armis ultum ire decreuerant. Salust. Iugurtha, Cum maxima cura ultum ire iniurias festinat. De Metello.

¶ Vltio, ultionis, pen. prod. Verbale (τίσις, ἄμυνα, ἐκδίκησις, ἐκδικία, τιμωρία) Plin. lib. 11. cap. 28. 1, Illis enim ultionis causa datum est.

Promptus ultioni. Tacit. lib. 11.

Voluptas ultionis. Quint. lib. 5. cap. 13. 7.

Audere ultionem. Tacit. lib. 2.

Mactare aliquem ultioni & gloriæ. Tacit. lib. 2.

¶ Vltor, ultoris, pen. prod. (ἐκδικητής, τιμωρός, ἀμυντικός) Qui ulciscitur. Cic. de clar. Orat. 145, Duo præterea Consulares, quorum Publius ille nostrarum iniuriarum ultor, author salutis. Idem pro Sylla, 64, Coniurationis inuestigator atq; ultor.

Præuaricator & ultor alicuius. Cic. in Pisonem, 17.

Dolorum alicuius ultor. Virg. 10. Aeneid. 173.

Inimicorum ultor. Cic. Cælio, lib. 2. 8. 6.

Mortis alicuius ultor. Ouid. 3. Metam. 12.

Scelerum ultores. Lucan. lib. 2. 102.

Fortissimus ultor. Ouid. 15. Metam. 165.

Di ultores. Propert. lib. 3. eleg. 20. 5.

¶ Vltrix, ultricis, pen. prod. f. g. (ἀμύντρια) Quæ ulciscitur. Cic. pro Domo sua, 86, Hæc ultrix afflictæ ciuitatis. Reip. spolijs ornabitur. Virg. 11. Aen. 118,

Hæc cape, & ultricem pharetra deprome sagittam.

Anima ultrix. Stat. 11. Thebaid. 113.

Dextra ultrice fusus Lycus. Senec. Herc. furen. 11. 1.

Flamma ultrix. Virg. 2. Aen. 118.

Vlcus] ulceris, pen. corr. neut. gen. (ἕλκος) Sanies concreta intra cutem latitans: quæ ut properè abrupta cute erumpat, emplastris supernè alligatis solet consoueri. Virgilius libro 3. Georg. 91,

Quam si quis ferro ponit rescindere summum
Vlceris os, alitur uitium, uiuitq; tegendo.

Vlcus altum. Celsus libro 5. capite 28, Id nomen est ulceri alto, angusto, calloso.

Callosa ulcera. Vide Callus.

Incurata ulcera. Horat. 1. epist. 17. 5.

Tetra ulcera. Lucret. lib. 5. 190.

Putre ulcus tenero latet in ore. Pers. Satyr. 3. 12.

Ad malum ulcera reducere. Vide Ad præpositionem.

Os summum ulceris rescindere. Virg. 3. Georg. 91.

Lustis ulceribus rubet corpus. Lucret. lib. 6. 234.

Viuescit ulcus, & inueterascit alendo. Lucret. lib. 4. 215.

Vlcus tangere, Est mouere dolorem, eiusq; rei facere mentionē quæ nos magnopere urat. Terent. Phorm. 4. 4. 9,

Quid minus utibile fuit, quàm hoc ulcus tangere? Hanc metaphoram M. Tullius oppidò quàm eleganter expressit in Clodium, qui populum fame iam exasperatum, concionibus insuper seditiosis in rabiem agebat: Vt tu, inquit, in hoc ulcere tanquam unguis existeres. Erasmus.

Vlcus est, quicquid attigerit horum. Cic. 1. de Nat. deor. 144,

Quæro igitur, uester deus primum ubi habitet. Deinde quæ causa eum loco moueat, si modò mouetur aliquando. Postremò quum hoc proprium sit animantium, ut aliquid appetant, quod sit naturæ accommodatum, deus quid appetat, ad quam denique rem motu mentis ac rationis utatur. Postremò quomodo beatus sit, quomodò æternus. Quicquid enim horum attigerit, ulcus est: ita malè instituta ratio exitum reperire non potest. id est, Ita ab eo defendi non poterit, quin erroris uanitatisq; conuincatur.

Existere tanquam unguem in ulcere. Cicer. pro Domo sua, 9, Quid si utrunq; fuit, & ut fames stimularet homines, & tu in hoc ulcere tanquam unguis existeres?

Vlcus, à nonnullis scribitur cum h, quòd Græcè ἕλκος dicatur.

¶ Vlcusculum, ulcusculi, pen. corr. Diminut. (ἑλκύδριον) Celsus lib. 5, de pustularum generibus, Ex pustulis uerò nonnunquam etiam ulcuscula fiunt, aut aridiora, aut humidiora.

¶ Vlcero, ulceras, penult. corr. (ἑλκόω) ulcerare, Dilaniare, & multa ulcera facere. Plin. lib. 28. cap. 9. 23, Item equarum præterquam uirginum erodit, emarginat, ulcerat. In uetere codice legitur, emarginat ulcera. Cic. de Fato, 53, Nondum enim ulcerato serpentis morsu Philocteta, quæ causa in rerū natura continebatur, fore ut is in insula Lemno linqueretur.

Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 22.

Iecur alicuius ulcerare. Horat. 1. epist. 19. 15.

¶ Vlceratio, Verbale. Senec. ad Serenum, In dolores, damna, ulcerationes, uulnera, magnos motus rerum circa se frementium securus aspiciat.

¶ Vlcerosus, pen. prod. Adiect. (ἑλκώδης) Plenū ulceribus: ut, Iecur ulcerosum. Horat. 1. Carm. ode 25. 3.

Vlcerosum, ad arbores translatum. Plin. lib. 17. cap. 14. 7, Ante omnia

te omnia gemmantes nitere conueniet, nihil usquam ulcerosum esse, aut retorridum.

Vlex] ulicis, pen. cor. Frutex est roris marini similis, asper, amarumq; retinens. Plin. lib. 33. cap. 4. 10.

Vligo] pen. prod. uliginis, pen. corr. fœm. gen. (πλάδον, ἰκμάδα) Terræ naturalis humor, ex ea nunquam recedēs, inquit Seruius. Varro 2. de re Rustic. capite 2. 6, Solum oportet esse eruderatum & procliuum, ut euerri facilè poßit, ac fieri purum. Non enim solùm ea uligo lanam corrumpit ouium, sed etiam ungulas, ac eas scabras fieri cogit. Virgilius 2. Georgic. 37,

At quæ pinguis humus, dulciq; uligine læta.

Pestifera uligo campi. Silius lib. 8. 76.

¶ Vliginosus, pen. prod. Adiect. (ἰκμαδώδης) Semper uuidum: ut, Vliginosus ager, qui semper est humidus. Varro 1. de re Rust. cap. 6. 5. Colum. lib. 2. cap. 4. 3, Igitur uliginosi campi proscindi debent post Idus mensis Aprilis. Plin. lib. 17. cap. 5. 1, Item uliginosam tristia terram demonstrant.

Vllus] ulla, ullum (τὶς) Aliquis, quasi unus aliquis: nunquam autem affirmatiuè ponitur, sed ponitur, uel negatiuè: ut, Non est ullus qui currat. uel interrogatiuè: ut, Est ne ullus qui currat? uel subiunctiuè: ut, Si ullus me uocabit, statim ueniam. Terentius,

Si ullo modo est, ut poßit, quod spero fore. Cic. 6. Verr. 6, Nullum inquam horum reliquit, neq; aliud ullum tamen, præter unum peruetus ligneum, Bonam fortunam, ut opinor. Idem in eundem, 4. 42, Debebat Epicrates ullum nummum nemini.

Negat prodesse ullam scientiam alicui. Cic. 1. de Orat. 130.

Emptor ullius rei nemo. Cic. 2. Philipp. 79.

Obijcit mihi quòd ullum de liberis meis potuerim facere discrimen. Quint. in Aegro redempto.

Vlmus] ulmi, fœm. gen. (πτελέα) Arbor uiteis amica. Plin. libro 16. cap. 40. 9, Rigorē fortißimè seruat ulmus, ob id cardinibus, assamentisq; portarum utilißima, quoniam minimè torquetur, permutanda tantùm sic, ut cacumen ab inferiore sit cardine, radix superior.

Alta ulmus. Virg. eclog. 10. 14.

Excesa ulmus. Ouid. 3. Fast. 150.

Fœcundæ frondibus ulmi. Virg. 2. Georg. 90.

Fortes ulmi. Virg. 2. Georg. 17.

Frondosa ulmus. Virg. eclog. 2. 14.

Patula ulmus. Pers. Satyr. 3. 1.

Speciosa ulmus nitentibus uuis. Ouid. 14. Metam. 133.

Viduæ ulmi, Quibus non adhærent uites. Iuuen. Satyr. 8. 8.

Adiungere uites ulmis. Virg. 1. Georg. 2.

Amictæ uitibus ulmi. Ouid. 1. Metam. 20.

Degrauat ulmum uitis. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 7.

Intexere ulmos uitibus. Virg. 2. Georg. 45.

Vincitur uitibus ulmis. Ouid. epist. 5. 10.

¶ Vlmeus, Adiect. (πτελεΐνος) Quod ex ulmo est: ut, Virgæ ulmeæ, apud Plaut. in Asin. 7. 75. Et Epid. 13. 20,

Quem Apelles Zeusisq; duo pingent pigmentis ulmeis.

hoc est, Virgis ulmeis. Colum. lib. 6. cap. 3. 5, Probaturq; maximè ulmea frons.

Vlmitriba, pen. corr. (πτελεοτρίβης) Qui ulmū terit: id est, qui uirgis ulmeis cæditur. Plaut. Persa, 8. 8.

¶ Vlmarium, ulmarij (πτελεών) Locus ulmis consitus, ulmorum seminarium. Plin. lib. 17. cap. 11. 1, Differendæ ex arearum nouis post annum in ulmaria, interuallo pedali in unamquamque partem.

Vlna] ulnæ (ὠλένη, ὠλένη, ἀγκάλη, ἀγκοίνη) Propriè, inquit Seruius, est spacium quantum utraq; extenditur manus. Plin. lib. 11. cap. 43. 1, Terrestrium uni homini iuguli, humeri, cæteris armi: ubi ulnæ. Virg. 3. eclog. 21,

Tres pateat cæli spacium non amplius ulnas. Dicta ulna, ut ait Seruius, ἀπὸ τῶν ὠλενῶν, id est à brachijs: unde & λευκώλενος Ἥρη dicitur. Licet Suetonius unum cubitum uelit esse tantummodo. Virg. 3. Georg. 71,

— septemq; assurgit in ulnas. Vbi Seruius, Crescit in septem ulnas. Vlna autem, ut diximus, secundum alios, cubitum. quod magis uerum est, quia Græcè ὠλένη dicitur cubitus: unde est λευκώλενος Ἥρη. De ulna uide diligenter Parerga Alciati, lib. 1. cap. 18. & Bud. in prioribus annotationib.

Toga bis ter ulnarum. Horat. Epod. 4. 2.

Leues ulnæ. Claud. 7. Paneg. 34.

Teneræ ulnæ. Ouid. 9. Metam. 131.

Tremula ulna. Catull. ad Coloniam, 17. 3.

Mollibus ulnis attollere aliquem. Ouid. 7. Metam. 171.

Circundare aliquem ulnis. Stat. 3. 54.

Auidis ulnis circunligant matrem. Stat. 1. Achil. 35.

Niueis reducem complectitur ulnis. Claud. 2. in Eutrop. 38.

Vlpianus] Iurisconsultus (οὐλπιανὸς νομικός) Adriani Imperatoris scriniorum magister, Tyrius fuit. Is utitur authoritate Pomponij in libris Pandectarum. Qui quum Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus est, ut notat Raphael Volaterranus.

Vlpicum] ulpici, penult. corrept. (ἀφροσκόροδον) Græci appellauêre genus allij grandius inter pulmentaria ruris adscriptum, authoribus Plinio & Col. Plaut. Pœn. 19. 35,

— aman' tu autem plenior
Allij ulpici quàm sint Romani remiges? Colum. lib. 11. capite 3. 15, Vlpicum, quod quidam allium punicum uocant, Græci autem ἀφροσκόροδον appellant, longè maioris est incrementi, quàm allium. Idq; circa calendas Octobris, antequā deponatur, ex uno capite in plura diuidetur. Habet enim uelut allium plures cohærentes spicas: eæq; quum sint diuisæ, liratim seri debent, ut in puluinis positæ minus infestentur hyemis aquis.

Vls] ἐπέκεινα, facit ultra & ultimus, inquit Festus: Nonius, Vls Cato, pro ultrò, posuit.

Vlterior, Vltimus] Vide Vltra.

Vltio] Vide Vlciscor.

¶ Vltis, pro Vltra. Pomponius in l. 2. §. & quia. ff. de orig. iur. Quinq; uiri constituti sunt cis Tyberim, & ultis Tyberim. Sic habent Haloander & Pandectæ Florentinæ.

Vltra] ὑπέρ, πέραν, πρόσω, Præpositio accusatiuo casui seruiens, Significat præter & trans. Plaut. Merc. 3. 24,

Sed amori accedunt etiam ultra hæc quæ diximus. Cic. ad Attic. lib. 12. 245. 1, Vltra Silianam uillam est, quam puto tibi notam esse, &c.

Vagari ultra terminum. Horat. 1. Carm. ode 22. 2.

Vltra pueriles annos. Quint. lib. 1. cap. 11. 11.

Vltra placidum laudare. Virg. eclog. 7. 6. Seruius, Id est nimiè, irrisoriè. Vltrà quàm placeo & mereor.

Vltra modum congredi. Cic. 4. Tusc. 59.

Vltrà Aduerbium est, quum sine casu ponitur. Plautus Sticho, 5. 24.

Nunc ultrà hoc deportem? haud placet: neq; id uerò officium ego arbitror. Colum. de Arboribus, cap. 5, Quæ sic resectæ insolescunt, nec ultrà obsunt uitibus.

Intendamus ultrà animum. Quint. lib. 7. cap. 2. 39.

Vltrà citráue peruolare. Plin. lib. 10. cap. 23. 4.

Nihil ultrà, uel Non ultrà, pro Nihil suprà, uel præterea. Cic. ad Attic. lib. 15. 321. 8, Est autem oratio scripta elegantißimè sententijs, uerbis, ut nihil poßit ultrà cogitari. Idem de Vniuers. 10, Si probabilia dicentur, ne quid ultrà requiratis. Liu. 4. bell. Pun. 67, Tanta ui se in hostem intulerunt, ut sustine-

Digitized by Google

ut sustinere ultrà non possent. Hic pro amplius.

Vltrà quàm. Cic. 1 de Inuent. 103, Remotū est, quod ultrà quàm satis est, petitur. Idem 1. Tusc. 28, Vltrà enim quò progrediar, quàm ut uerisimilia uideam, non habeo.

Vltrà quàm oportet. Quint. lib. 2. cap. 5. 15.

Non ultrà quàm. Vide Non.

Vltra ab Vls deriuatur, quo ueteres utebātur: sicut Citrà, à Cis.

¶ Vlterior (περαιότερος) ab Vltra comparatiuus. Terentius Phorm. 4. 2. 10,

Sed eccum ipsum, quis est ulterior? Cicer. de Prouinc. Consul. 29, Quorum alter ulteriorem Galliam decernit cū Syria, alter citeriorem.

Vlterior ripa, quæ trans flumen est. Liu. lib. 2. Decad. 5.

Vlteriora mirari præsentia sequi. Tacit. lib. 20.

Loqui ulteriora. Ouid. 5. Fast. 106.

¶ Vlterius, Aduerb. (ἐπιπλέον, περαιτέρω) Ouid. 2. Metam. 175,

Inde abit ulterius: mediiq́; per æquora ponti
Fert prædam.

Vlterius, Aduerbium. Senec. epist. 103, Et ulterius si licuisset, iuuabit de immortalitate animorum quærere, imò credere. Ouid. 6 Metam.

¶ Vltimus, pen. corr. (ἔσχατος, πύματος, τελευταῖος, νέατος) Ab ultra superlatiuum, Idem quod Postremus, extremus, summus. Cic. 1. de Legib. 11, A quibus temporibus capiat scribendi exordium. Ego enim ab ultimis censeo. Extremus & ultimus. Cic. 2. de Diuinat. 137.

Vltimæ ædes. Terent. Heaut. 5. 1. 29.

Dies ultima expectanda homini. Ouid. 3. Metam. 17.

Mors ultima linea rerum. Horat. 1. epist. 17. 16.

Luna ultima. Cic. in Somnio Scip. 13.

Memoria ultima. Cic. pro Archia, 1.

Tempus proximum, medium, ultimum. Cicer. de Prouinc. Consul. 36.

Platea ultima. Terent. Phorm. 1. 4. 39,

Sed quis hic est senex, quem uideo in ultima platea?

Terra ultima. Cic de Arusp. resp. 22.

Ad ultimum. Vide Ad præpositionem.

Vltimum ac maximum telum. Liu. 4. ab Vrbe, 122.

Vltima inopia. Liu. 7. bel. Maced. 137.

Denunciare necessitatem ultimam. Tacit. libro 15. hoc est, Mortem.

Vltima pœna. Liu. 3. ab Vrbe, 249.

Vltimum bonum, pro summo. Cic. 3. de Finibus. Eorum dico qui summum bonum, quod ultimum appellant, in animo ponerent. Nonius.

Vltima experiri: id est, Summa. Liu. 2. ab Vrbe, 120. Cels. lib 7. cap. 7, Igitur ubi ultima experiri statutum est, &c.

Vltima pati, Extrema supplicia. Liu. 7. bel. Maced. 225.

Vltima in malis hæc sunt illi. Cic. ad Brutum, 17. 6. id est, Extrema & summa mala esse uidentur.

Vltimum periculi. Curt. lib. 8, Lysimachus enim quondam quū uenaretur in Syria, occiderat eximiæ magnitudinis feram solus: sed læuo humero usq; ad ossa laceratus, ad ultimum periculi peruenerat.

Vltimus, pro Primus aliquando ponitur. Virg. 7. Aeneid. 10.

— tu sanguinis ultimus author. Dictus ultimus, quòd ultra omnia sit, siue antea respicias, siue retrò. Seruius.

Vltima antiquitas. Cic. 1. de Finibus, 99.

Vltimum in amicitia, Primum. Cic. 1. Offic. Efficiturq; id quod Pythagoras ultimum in amicitia putauit, ut unus fiat ex pluribus. Nonius.

Vltimum principium. Cic. 2. de Inuent. 125.

In ultimum, Author ad Heren. lib. 1. 14.

¶ Vltimum, Aduerb. (τὸ ἔσχατον) Postremum. Liu. 1. ab Vrbe, 136, de Albanis migrantibus, Nunc errabundi domos suas, ultimum illas uisuri peruagantur. Idem lib. 10. bel. Maced. Vltimum de cælo, quod comitia turbaret, interuenit. Idem lib. 5. Decad. 5, An ultimum mori iussurum? Curt. lib. 5, Darius Artabazum ultimum illum uisurus amplectitur.

¶ Vltimò, pen. corr. Aliud aduerbiū (ἐσχάτως) Deniq;. Suetonius in Nerone, cap. 32, Vltimò templis compluribus dona detraxit, simulachraq́; ex auro uel argento fabricata conflauit.

Vltrò] περαιτέρω, ἑκών, Aduerb. Ab ultra fit: & significat Vltra, siue insuper. Virgil. 2. Aeneid. 30,

His lachrymis uitam damus, & miserescimus ultrò. Vbi Seruius, Vltrò, non est sponte, nam iam rogauerat: sed insuper. Et uenit ab eo quod est ultra: quia plus quàm rogauerat, præstiterunt. Idem 5. Aeneid. 11,

Nunc ultrò ad cineres, ipsius & ossa parentis. Vbi Seruius, Vltrò, aut ultra, id est, insuper, hoc est amplius numina præstiterunt. Aut ultrò, sponte sua, non optantibus, aut nolentibus nobis.

Vltrò, interdum idem ualet quòd Altera ex parte: ut in hac dictione, Vltrò Citroq;.

Vltrò, Econtrariò. Virg. 5. Aeneid. 90,

Entellus uires in uentum effudit, & ultro
Ipse grauis, grauiterq́; ad terram pondere uasto
Concidit. Nam (inquit Seruius) ille cadere debuerat.

Vltrò, Prauè, & peruersè Terent. Adelph. 4. 3. 5,

Nisi si me in illo credidisti esse hominum numero, qui ita putant,
Sibi fieri iniuriam ultrò, si quam facere, ipsi expostulant,
Et ultrò accusant. Donatus.

Vltrò (ἑκουσίως) Non requisitus, inquit Valla. Terent. Phorm. 2. 3. 13,

O' audaciam: etiam me ultrò accusatum aduenit. Idem Andria, 1. 1. 73,

— hac fama impulsus Chremes,
Vltrò ad me uenit. Cic. ad Figulum, lib. 4. 13. 4, Nec mihi quicquam tali tempore in mentem uenit, optare, quod nō ultrò mihi Cæsar detulerit.

Dare animum ultrò. Virg. 4. Georg. 41.

Compellare aliquem ultrò. Virg. 2. Aeneid. 56.

Vltrò offerre se alicui. Cic. in Pisonem, 19.

Vltrò polliceri. Cic. in Pisonem, 19.

Vltrò citroq; (ἀλλήλοις καὶ ἀλλήλοις) Hinc atq; illinc, siue utrinq;. In factis & in dictis. Cicer. in Somnio Scip. 3, Multisq; uerbis ultrò citroq; habitis ille nobis est consumptus dies. Quum ego te alloquor, tunc uerba ultrò quasi ultrà sunt: quum te alloquentem audio, tunc uerba citrò quasi citrà ueniunt. Sicut pedes quum à loco recedo, tunc ultrò eo: quum redeo, tunc citrò. Nec elegans esset, Huc atque illuc commeabat: nisi errabundum, & incertum iter significes: Hæc Valla libro 2. Cicer. pro Rosc. Amer. 36, Postea homines cursare ultrò & citrò non destiterunt. Idem 7. Verr. 134, Vltrò citroq; nauigare. Et 2. de Natur. deor. 120, Sic naturis his ex quibus omnia constant sursum deorsum, ultrò citroq; commeantibus, mundi partium coniunctio continetur. Cæsar 1. bell. Gall. 177, Quum sæpe ultrò citroq; legati inter eos mitterentur.

¶ Vltroneus, Adiect. Seneca 2. Nat. quæst. Suadetur deliberantibus: at ultronei admonentur. Idem ibidem, Quid inter est ad mortem iussi eamus, an ultronei?

Vltrotributa] Impēsæ sunt et attributiones operū publicorū faciendorū, & sartorū tectorū præstandorū, mancipib. & redēptorib. certa mercede locatorū. De his sic Liu. de cēsur.

M. Porcij Catonis & Valerij Flacci loquens, Vectigalia summis precijs, ultro tributa infimis locauerunt. hoc est, Vectigalia quibus reditus & fructus pop. Romani constabant, quantum potuerunt, censores auxerunt: ultrotributa, quibus impensæ sumptúsque, & erogationes pecuniæ publicæ ex ærario hauriebantur, quantum potuerunt, precijs diminuerunt, & ad minimam summam perduxerunt. Plutarchus de eadem censura loquens, ultrotributa ὀργολαβίας uocat, proindeq́; nobis huius rei erit astipulator. Illud item Liuij lib. 43, Qui publica uectigalia, aut ultrotributa conduxissent: in eandem sententiam accipiendum est. Quocirca eleganter à Seneca 4. de Benef. scriptum est, Cum uirtutem nec lucrum inuitet, nec damnum absterreat, adeoq́; neminem spe ac pollicitatione corrumpat, ut cuncta in se impendere iubeat, ac sæpius in ultrotributis sit. Turnebus.

Vlua] ulua (φυκίος τιλματικός) Herba palustris. Virgilius 2. Aen. 27.

Limosoq́; lacu, per noctem obscurus in ulua Delitui.

Fluminea ulua. Ouid. 5. Fast. 104.
Glauca ulua. Virg. 6. Aen. 83.
Leues uluæ. Ouid. 8. Metam. 68.
Limosa ulua. Lucan. lib. 2. 14.
Palustris ulua. Virg. 3. Georg. 35.
Steriles uluæ. Ouid. 4. Metam. 60.
Viridi ulua tectus Rhenus. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 9.

Vlubræ] pen. cor. (ὀλοῦβραι) Locus est in Italia, in quo nutritus est Cæsar Augustus: propter quā causam ab Horatio nominatur, quum sit desertissimus uicus. Hæc Porphyrio apud Horatium lib. 1. epist. 11. 6.

Vacuæ Vlubræ. Iuuen. Satyr. 10. 11.

¶ Vlubranus, pen. product. Adiect. Cic. Famil. lib. 7. epist. 12, Quid fiet porrò populo Vlubrano, si tu statueris, &c. Hos uocat Plinius Vlubrenses, lib. 3. cap. 4.

Vlula] ululæ, pen. corr. (αἰγώλιος) Auis nocturnæ genus: dicta ἀπὸ τοῦ ὀλολύζειν, inquit Seruius, quod est ululare & flere. Virg. eclog. 8, 11,

Certent & cygnis ululæ, sit Tityrus Orpheus. Plin. lib. 10. cap. 12. 4, Vncos ungues & nocturnæ aues habent, ut noctuæ, bubo, ululæ.

Vlulas Athenas, Vide Noctua.

¶ Vlulo, ululas, pen. corr. (ὀλολύζω, γοάομαι) ululare, Canum est & furiarū, inquit Seruius: transfertur & ad alia. Virgil. 1. Georg. 96, —— & altè

Per noctem resonare lupis ululantibus urbes. Idem lib. 4. Aen. 34,

—summoq́; ulularunt uertice Nymphæ. Sic Plin. li. 26. cap. 4. 2, Terribili Marte ulularent.

Lætis ululare triumphis. Lucan. lib. 5. 63.
Canes ululant. Virg. 6. Aen. 52.
Aedes ululant plangoribus fœmineis. Virg. 2. Aen. 98.
Flebile ulularunt ripæ. Silius lib. 6. 57.
Tristitia ulularunt Galli. Lucan. lib. 1. 114.

¶ Vlulans, pen. corr. Partic. (ὀλολύζων) Cic. in Orat. 15, Quū uerò inclinata ululantéq; uoce, more Asiatico, canere cœpisset, quis eum ferret?

Tumultus ululans. Virg. 11. Aen. 133.

¶ Vlulatus, pen. prod. Aliud partic. (ὀλολυγμένος) ut,

Prælia ululata. Stat. 9. Thebaid. 195.

¶ Vlulatus, huius ululatus, pen. product. (ὀλολυγμὸς, ὀλολυγή) Liu. 5. ab Vrbe, 175, Mox ululatus cantusq́; dissonos uagantibus circa mœnia turmatim Barbaris audiebant. Cæsar 5. bell. Gall. 138, Tum uerò suo more uictoriam conclamant, atq; ululatum tollunt. Ibid. lib. 7. 325, Et ij qui ad auxilium conuenerāt, clamore & ululatu suorū animos cōfirmabāt.

Acutos ululatus. Vide Acuo.

Flebilis ululatus. Stat. 5. Theb. 111.
Fœminæus ululatus. Virg. 4. Aen. 134. Et 9. 96.
Insani ululatus. Claud. de bello Gildon. 27.
Querulis ululatibus impleui Idam. Ouid. epist. 5. 15.
Terrificus ululatus. Claud. 1. in Ruffinum, 27.
Tremuli ululatus. Stat. lib. 5. Sylu. 5. 14, Vlulatum dixit pro uagitu. Loquitur enim de infante.
Complere auras ululatibus. Ouid. 6. Fast. 103.
Crebris ululatibus feriunt aures. Lucan. lib. 27.
Implere montes ululatibus. Ouid. 4. Fast. 91.
Inerrat auribus ululatus. Stat. 9. Theb. 30.

Vlysses] ὀδυσσεύς, Græcorum omnium qui ad Troiam profecti sunt, sapientissimus, filius Laertæ & Autolyæ. Cuius uitam & res omnes in uita gestas scribit Homerus.

Dicimus Vlysses, Vlyssis, Vlyssi, Vlyssem, Vlysses. Itē Vlysseus, Vlyssei, Vlysseo, Vlyssea, Vlysseu, quatuor syllabarū: & Vlysseus per eu diphthōgū, Vlyssei uel Vlyssi, triū syllabarū. Est & uocatiuus Vlysse ab Vlysses, e producto: quēadmodū ab Achilles Achille. Nā quod Græcorū alij dicunt ἀχιλλεύς, ἀχιλλέος, ἀχιλλέϊ uel ἀχιλλεῖ, ἀχιλλέα, ἀχιλλεῦ: Dores dicunt ἀχίλλης, ἀχίλλου, ἀχίλλῃ, ἀχίλλην, ἀχίλλη. Hoc casu usus est. Ouid. epist. 1. 1,

Hanc tua Penelope lento tibi mittit Vlysse. Idem 13 Metam. 17,

Quisq; ruit, non tu tantum terreris Vlysse,
Sed fortes etiam.

Eodem in libro sæpius etiam Achille uocandi casu usurpatum inuenies. Reliquos casus nō omnes Latinis in usu fuisse arbitror. Nam ut Vlyssei & Vlyssi sæpius inuenio: ita Vlysseus, Vlysseo, Vlyssea, Vlysseu, nusquā. Sic Vlysses, Vlyssis, Vlyssi, Vlyssem, usitata sunt: Vlysses uocandi casu uix inuenies. Postremò Vlysses, Vlysse, Nominat. & uocatiuus, apud Græcos primæ, apud Latinos secundæ declinationis, in usu frequenti sunt: quorum genitiuus & datiuus Vlyssæ, Vlyssæ (quemadmodum usitatum est Anchisæ) à Latinis repudiati sunt.

Multa passus est Vlysses. Cic. 1. Offic. 158.
Vlysses & Nestor sapientes habiti. Cic. 5. Tusc. 11.
Vlysses simulatione insaniæ militiam subterfugit. Cicero 3. Offic. 130.
Carminibus Circe socios mutauit Vlyssi. Virg. eclog. 8. 14.
Cautum Vlyssem. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 2.
Dirus Vlysses. Virg. 2. Aen. 53.
Duplicis Vlyssei. Hor. 1. Carm. ode 6. 2.
Duri miles Vlyssi. Virg. 2. Aen. 2.
Experientis Vlyssei. Ouid. 14. Metam. 32.
Fallacis Vlyssei. Ouid. 11. Metam. 154.
Inuentor scelerum Vlysses. Virg. 2. Aen. 33.
Ithacensis Vlyssei. Horat. 1. epist. 6. 13.
Laboriosi Vlyssei. Horat. Epod. 17. 4.
Vlysses Orator. Cicero de claris Orator. 19, Neque enim iam Troicis temporibus tantum laudis in dicendo Vlyssi tribuisset Homerus.
Patientis Vlyssei. Horat. 1. epist. 7. 8.
Pellacis Vlyssi. Virg. 2. Aen. 18.
Sæui terram execramur Vlyssis. Virg. 3. Aen. 55.
Solers Vlysses. Iuuen. Satyr. 9. 7.
Ingenio Vlyssis deprensus. Ouid. 13. Metam. 61.
Socio semper confidit Vlysse. Ouidius 13. Metamorphoseos, 48.

Vlyssipona] ὀλισιπών, ὀδύσσεια πόλις, Lusitaniæ metropolis, quam hodie Lisbonam uocant, regum Portugalliæ hodie regio est. Tradit uetustas ab Vlysse conditā esse. Strabo Vlysseam appellari scribit libro 3. Aliqui Vlyssippo scribunt,

Digitized by Google

scribunt, alij Olysippo, ut apud Plin. lib. 8. cap. 42. 12.

¶ Olyßipponensis, Adiectiuum (ὀλυσιππωνήσιος) ut, Olyßipponense promontorium. Plin. lib. 4. cap. 21.

V　M

Vmbella] Vide Vmbra.

Vmber] Vide Vmbria.

Vmbilicus] umbilici, pen. prod. (ὀμφαλός, πρότμησις, γνώμων, σκιατήρας) ab umbone deriuatur: Ligamentum intestinorum, quod mediam ferè planitiem uentris obtinet: ad hoc factum, ut per eum fœtus, dum est in utero matris, nutriatur. Plin. lib. 10. cap. 52. 3, Vmbilicus ouis à cacumine inest, ceu gutta eminens in putamine.

Castrare umbilicum. Vide Castro.

¶ Vmbilicus, quicquid in aliqua re est medium. Vnde Reate oppidum, umbilicum Italiæ esse dicimus, quia in medio ferè Italiæ situm est. Cic. 6. Verr. 95, Et raptam esse Liberam, quam eandem Proserpinam uocant, ex Ennensium nemore, qui locus, q. in media est insula situs, umbilicus Siciliæ nominatur. Liu. 5. bel. Maced. 65, Aetoli umbilicum Græciæ.

Certus terrarum umbilicus. Cic. 2. de Diuin. 171. Ex poeta.

Dies ad umbilicum iam est. Plaut. Menæch. 4. 43.

Vmbilici, interprete Porphyrione, oramenta quædam ossea, aut lignea corneáue, umbilici nostri formam imitantia, quæ uoluminibus iam absolutis addebantur. Hinc prouerbialis figura nata, Ad umbilicum ducere, quod significat, Librum finire, atq; absoluere. Horat. Epod. 14. 2,

Deus deus nam me uetat
Inceptos olim promissum carmen, iambos
Ad umbilicum ducere. Mart. lib. 4. epigram. ult.
Ohe iam satis est, ohe libelle,
Iam peruenimus usq; ad umbilicos. Idem lib. 5. 6,
Nigris pagina creuit umbilicis. Et in 3. 2,
Pictis luxurieris umbilicis. Idem lib. 1. 62,
Liber umbilicis cultus atq; membrana. Erasmus. Catul. ad Varum, 19. 2,
— chartæ regiæ, noui libri, Noui umbilici.

Binis umbilicis decoratus liber. Stat. 4. Sylu. 9. 2.

Vmbilicus, Paruus circulus in terra descriptus ad dignoscendos uentos. Plinius libro 18. capite 33. 2, Per huius mediam longitudinem duci sarculo sulcum, uel cinere lineam, uerbi gratia pedũ xx. conueniet: mediamq; mensuram, hoc est, in x pede circunscribi circulo paruo, qui uocatur umbilicus.

Vmbilici, Parui ac rotundi, politiq; lapilli. Cic. 2. de Orator. 13, Non audeo dicere de talibus uiris, sed tamen ita solet narrare Scæuola, conchas eos & umbilicos ad Caietam & ad Laurentum legere consuêsse.

¶ Vmbilicatus, pen. product. (ὀμφαλόεις) Adiectiuum, Quod umbilicos habet, uel aliquid ad umbilici similitudinem. Plinius libro 13. cap. 4. 5, Et in aluo media plerisq; umbilicatum. De palma.

Vmbo] umbonis, penult. prod. m. g. (ἴτυς, ὀμφάλιον) Media pars clypei est. Liu. 4. ab Vrbe, 83, Assurgentem ibi regem, umbone resupinat. Ibi. lib. 9. 222, Vmbonibus incussaq; alasternuntur hostes.

Vmbo in gemma. Plin. lib. 37. cap. 6. 8, Arabicæ excellunt candore circuli prælucido, atq; non gracili, neq; in recessu gemmæ, aut deiectu renitente, sed in ipsis umbonibus nitente, præterea substrato nigerrimi coloris.

Vmbo, Scutum: à parte totum. Virg. 9. Aen. 162,
— nec sufficit umbo Ictibus. Ibidem, lib. 10. 177.

Fortis umbo. Lucan. lib. 6. 39.

Vmbra] umbræ (σκιά, σκίασμα) Aer carens sole: quod fit alicuius corporis obiectu, præsertim nubium. Cic. 1. de Orator. 15, Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ non minus ad opacandum hunc locũ patulis est diffusa ramis, quàm illa cuius umbram secutus est Socrates.

Nemorum altorum umbræ. Virg. 3. Georg. 104.

Aemula umbra. Vide Aemulor.

Apta umbra pastoribus. Ouid. 1. Metam. 137.

Arborea umbra. Ouid. 10. Metam. 26.

Caua umbra. Virg. 2. Aen. 72.

Densæ umbræ in montibus. Virg. 1. Georg. 69.

Dulcis umbra. Virg. 1. Aen. 140.

Exangues umbræ. Virg. 6. Aen. 81.

Frigida noctis umbra. Virg. eclog. 8. 3.

Grauis umbra. Virg. eclog. 10. 15.

Horrenti umbra nemus. Virg. 1. Aen. 34.

Ingens umbra. Virg. 2. Georg. 4.

Largæ umbræ opulenta sylua. Stat. Thebaid. 19.

Leuis umbra nemoris. Ouid. 5. Metam. 68.

Longæ umbræ. Vide Longus.

Matutinæ umbræ. Vide Matuta.

Nemorales umbræ. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 1.

Nocturnæ umbræ. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 3.

Nutrix aut nouerca umbra. Vide Nouerca.

Obscura umbra. Virg. 6. Aen. 91.

Pampinea umbra. Vide Pampinus.

Spissæ umbræ noctis. Virg. 2. Aen. 134.

Squallentes umbræ picearum. Sil. lib. 1. 17.

Sublustris umbra noctis. Virg. 9. Aen. 75.

Tremulæ umbræ. Stat. 5. Thebaid. 50.

Vacua umbra tonsoris. Horat. 1. epist. 7. 10.

Viridis umbra. Virg. eclog. 9. 3.

Nigras umbras sibi abluit terra. Lucret. lib. 4. 76.

Sacra nemus accubat umbra. Virg. 3. Georg. 67.

Blanditur populus umbra. Ouid. 10. Metam. 110.

Cadunt umbræ. Vide Cado.

Captare umbras & frigora. Virg. eclog. 2. 2.

Minax umbra coit. Valer. 2. Argon. 116. id est, Tempestas in nubibus congregatur.

Contrahit umbras dies medius. Ouid. 3. Metam. 29.

Humentem umbram polo dimouerat Aurora. Virgilius 4. Aeneidos, 2.

Nigras umbras discutit aer lucidus. Lucret. 4. 65.

Pallentes umbras discutit sol. Virg. 3. Georg. 72.

Crescentes umbras decedens sol duplicat. Virg. eclog. 2. 14.

Efficere umbram. Cels. lib. 1. cap. 2.

Per umbras ire sub nocte. Virg. 6. Aen. 54.

Foliorum umbra exuberat luxuria. Virg. 1. Georg. 39.

Facere umbram. Quint. lib. 5. cap. 10. 57.

Exiguas umbras fecerat sol altißimus. Ouid. 3. Metam. 10.

Minimas fecerat umbras sol. Ouid. 14. Metam. 11.

Incurrere in umbram. Cic. 2. de Diuin. 25.

Inducere umbras fontibus. Virg. eclog. 5. 8.

Inducit umbras terris nox. Hor. 1. Serm. Satyr. 5. 2.

Ingruit umbra uitibus. Virg. 2. Georg. 82.

Nox incoluit cælum magna umbra. Virg. 2. Aen. 51.

Ministrans umbram potantibus platanus. Virgilius 4. Georgicorum, 30.

Nocent frugibus umbræ. Virg. eclog. 10. 16.

Horriferis umbris nox terram obruit. Lucret. lib. 6. 174.

Obtexitur cælum umbra. Virg. 11. Aen. 122.

Ingentes umbras murorum porrigit campus. Stat. 12. Theb. 51.

Requiescere sub umbra. Virg. eclog. 7. 2.

Salices umbram sufficiunt pastoribus. Virg. 2. Georg. 87.

Vmbras arborum amputare. Virg. 1. Georg. 32. Vmbras, ramos arborum segetibus incumbentes.

Digitized by Google

Ne *umbram quidem eius nouit.* Ductum ab antiqua pictura uideri potest, quæ rem duntaxat umbris ruditer repræsentabat. Cic. ad Attic. lib. 7. 130. 2, O hominem amentem & miserum, qui ne umbram quidem unquam τοῦ καλοῦ uiderit. Ex Erasmo.

Vmbræ, prouerbiali ioco dicebantur olim ij qui uenirent ad cōuiuium, non ipsi quidem uocati, sed comites eorum qui uocati fuerant: sic illos sequentes, uelut umbra corpus ultrò sequitur. Ad hanc parœmiam allusit Horatius 1. epist. 5. 6. ad Torquatum,

— Brutum tibi Septimiumq;,
Et nisi cœna prior, potiorq; puella Sabinum
Detinet, assumam. Locus est & pluribus umbris.

Idem alibi.

— cum Seruilio Balatrone
Vbidius, quos Mecœnas adduxerat umbras. id est, Vltroneos comites. Erasmus.

Velut umbra sequi dicitur, qui nunquā deest. Nam umbra corpus assectatur, uelit nolit. Plaut. Casinâ, 3. 4;

Decretū est mihi quasi umbra quoquò ibis tute, persequi.

Vnde asseclas indiuiduos, umbras uocamus, & ultro comitantes ad conuiuium. M. Tullius lib. Tusc. quæst. 1, Etsi enim nihil in se habeat gloria quur expetatur, tamen uirtutē tanquam umbra sequitur. Ex Erasmo.

Suam ipsius umbram metuere dicuntur, qui pueriliter trepidant, ubi nihil omnino sit periculi. Translatum uel ab his, qui fortè conspecta corporis sui umbra, subitò expauescunt. Vel à melancholicis quibusdā, qui authore Aristotele, propter oculorum imbecillos spiritus, in aere proximo, ueluti suam quandam imaginem contemplantes arbitrantur sese suos uidere manes. Socrates in Phædone Platonis, Tu uerò tuam, quemadmodum dici solet, metuens umbram: id est, Tibypsi diffisus. Cic. de Petitione Consulatus, 6, Alter uerò, quo dij boni, splendore est? primùm nobilitate eadē, qua Catilina, num maiore? non: sed uirtute. Quamobrem qui Manius umbram suam metuit, hunc negliges quidem. Erasmus. Cic. ad Atticum, lib. 15. 329. 15, Etsi mihi uidetur iste qui umbras timet, ad cædem spectare: tamen nisi explicata solutione, non sunt discessurus.

Vmbra, & imago, cui opponitur Solida & expressa effigies. Cicero 3. Offic. 91, Sed nos ueri iuris germanæq; iusticiæ solidā & expressam effigiem nullam tenemus, umbra & imaginibus utimur.

Vmbras falsæ gloriæ consectari. Cic. in Pisonem, 44.

Vmbra honoris. Tacit. lib. 19.

Vmbra luxuriæ, Signum, uestigium. Cic. pro Muræna, 12.

Vmbra ueritatis, Species quædam, & quod uerisimile dicitur. Plin. lib. 30. cap. 2. 4.

Sub umbra Tribunitia delitere. Liu. 4. ab Vrbe, 179.

Vmbræ dicuntur, quas faciunt pictores, ut imagines quæ planæ sunt, solidæ uideantur. Cic. 4. Acad. 41, Quàm multa uident pictores in umbris, & in eminentia, quæ nos non uidemus?

Vmbra & imago alicuius. Cic. pro Rabirio Posthumo, 25.

Ne contagio mea bonis, umbráue obsit. Cic. 3. de Orat. 90.

Vmbræ, inferorum imagines. Virg. 6. Aeneid. 79,

Vmbrarum hic locus est, somni, noctisq; soporæ.

Tranquil. in Calig. cap. 59, Satis constat custodes hortorum, umbris inquietatos. Plin. lib. 7. cap. 57. 3, Inter inferos umbræ? Seruius in illud 4. Aen. 131,

Vixi: & quem dederat cursum fortuna, peregi,
Et nunc magna mei sub terras ibit imago.

Bene, ait, imaginem dixit. Valde enim quæritur apud philosophos, quid illud sit quod inferos petat. Nam tribus constamus: Anima, quæ superna est, & originem suam petit: Corpore, quod in terram deficit: Vmbra, quā Lucretius sic definit, Suprà spoliatus lumine aer. Ergo umbra si ex corpore creatur, sine dubio perit cū eo: nec est quicquā reliquū de homine quod inferos petat. Sed deprehenderūt esse quoddam simulacrū, quod ad nostri corporis effigiem fictū inferos petat: & est species corporea, quæ non potest tangi, sicut uentus. Hinc in lib. 6. Aen. 79,

Corpora uiua nefas Stygia uectare carina.

Hanc autem rem etiam Homerus requirit, simulacro Herculis apud inferos uiso. Et sciendum, simulacra hæc esse etiam eorum, qui per apotheosin dij facti sunt. Vnde aut uisi esse apud inferos, aut illuc descendisse dicuntur. Horatius de Libero, lib. 2. Carm. ode 19. 6,

Te uidit insons Cerberus aureo
Cornu decorum.

Sciendum tamen, abuti poetas: & confusè uel simulacrum, uel umbram dicere. Hactenus Seruius.

Dominus umbrarum, Pluto. Ouid. 10. Metam. 4.
Rector umbrarum. Senec. Oedipo, 10. 6.
Rex umbrarum. Ouid. 7. Metam. 52.
Crudelibus occubat umbris. Virg. 1. Aen. 111.
Exangues umbræ. Stat. 1. Thebaid. 62.
Gelidæ umbræ. Ouid. 8. Metam. 100.
Imas Erebi descendit ad umbras. Virg. 6. Aen. 81.
Infernæ umbræ. Vide Infernus.
Inhumata umbra. Silius lib. 13. 89.
Pallentes umbræ. Virg. 4. Aen. 6.
Parentales umbræ. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 18.
Sæuæ. Stat. 10. Thebaid. 80.
Seniles. Ouid. 14. Metam. 24.
Silentes. Virg. 6. Aen. 53.
Stygiæ. Ouid. 1. Metam. 29.
Tenues Erebi umbræ. Virg. 4. 94.
Tristes umbræ. Virg. 5. Aen. 147.
Vltricis umbræ uanis exagitari terroribus. Quint. in Sepulcro incantato, ad finem.
Volantes noctes umbræ. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 3.
Adigere aliquem ad umbras infernas. Vide Adigo.

¶ Vmbella, umbellæ, Dimin. (σκιάδιον.)

Viridis umbella. Iuuen. Satyr. 9. 5.

Vmbella, id est, σκιάδιον, In plantis quibusdam dicitur floris seminis'ue ueluti pedamentum, in plures diuisum longiores pediculos: qui simul ex fastigio eodem orti, in latius continuè radiantur, singuliq; florem uel semel sustinent in orbem circumactum: qua floris figura fœniculum, anisum, sambucus, pleraq; alia sunt: quod quoniam umbellæ, qua solem à uultu mulieres arcent, forma est, ob latitudinem circinationemq; suam ideo umbella & σκιάζω dicitur. Cæterùm Dioscorides hanc umbellam non in origano in orbem se colligere, sed multifidam & ueluti diuisam esse inquit, lib. 3. cap. 32. Dicitur & Latinè muscarium.

Vmbella & Vmbraculum, quo fœminæ arcent solis ardores. De priori est testimonium apud Iuuenal. Satyr. 9. De altero, apud Ouid. 2. Fastor. & Mart. lib. 14. epigramma. 28.

¶ Vmbro, umbras (σκιάζω, σκοτόω) umbrare, Tegendo umbrā facere. Colum. lib. 5. cap. 7. 2, Tum omnes penè uirgæ, ne umbrent, eo tempore quo uitis putatur, abraduntur. Plin. libro 19. cap. 1. 15, Marcellus uelis forum umbrauit.

Montes umbrantur opaci. Virg. 3. Aen. 102.
Rosis umbratus dux. Claud. de bel. Gildon. 89.
Tempora umbrata quercu. Virg. 6. Aen. 155.

¶ Vmbraticus, pen. corr. Adiect. (σκιόεις) Quod est ex umbra, seu ad similitudinem umbræ.

Vmbraticus homo dictus est à Plauto in Curc. 11. 24. trapezita, qui

Digitized by Google

ta, qui in umbra sub tecto uitam agit ociosam.

Vmbraticæ literæ. Plinius epist. 179, Nos quàm angustis terminis claudamur, etiam tacente me perspicis: nisi fortè uolumus scholasticas tibi, atq;, ut ita dicam, umbraticas literas mittere.

¶ Vmbratilis, & hoc umbratile, pen. corr. Adiectiuum (σκιόεις) ut, Vita umbratilis, & delicata. Cic. 2. Tusc. 48.

Vmbratilis exercitatio, Quæ in loco operto, atq; adeò in umbra fit. Cic. 1. de Orat. 76, Educenda deinde dictio est ex hac domestica exercitatione & umbratili medium in agmen, in puluerem, in clamorem, in castra atq; aciem forensem.

Segnis mora & umbratilis. Colum. lib. 1. cap. 2. 1.

Oratio philosophorum mollis & umbratilis. Cicero in Orator. 35.

Vita umbratilis & delicata. Cic. 2. Tusc. 48.

¶ Vmbraculum, umbraculi, penultima correpta (σκιάς) Locus compositus & tectus frondibus aut re alia quacunque ad umbram præbendam. Varro lib. 1. de re Rust. cap. 51. 2, Vbi ea re tecta & loca calida prope aream faciunt, ac umbracula quò succedant homines in æstu, tempore meridiano. Virg. 9. eclog. 8,

— & lentæ texunt umbracula uites.

Tegmen & umbraculum. Colum. lib. 3. cap. 10. 10.

Vmbracula eruditorum. Cic. de claris Orat. 18, Processerat enim in solem & puluerē, non ut è militari tabernaculo, sed ut è Theophrasti doctißimi hominis umbraculis. Idem 3. de Leg. 22, Mirabiliter doctrinam ex umbraculis eruditorum, ocioq; non modò in solem atq; in puluerem, sed in ipsum discrimen aciemq; produxit.

Vmbraculum, pro Vmbella mulieris qua tegitur facies ad solis calores arcendos. Ouid. 2. Fast. 62,

Aurea pellebant tepidos umbracula Soles. Idem 2. de Arte, 42. Mart. lib. 14. 18.

Vincta umbracula sertis. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 12.

¶ Vmbrifer, pen. corr. umbrifera, umbriferum, pen. corr. (σκιοφόρος) Ferens umbram. Cic. 1. de Diuin. 44,

Academia umbrifera. Ex poeta. Varro 2. de re Rust. cap. 8, Circiter meridianos æstus dum defcruescunt, sub umbriferas rupes, & arbores patulas subijciunt.

Fundo umbrifero Styx liuida. Stat. 1. Thebaid. 12.

Nemus umbriferum. Virg. 6. Aen. 95.

Vndæ umbriferæ sulcator. Stat. 8. Theb. 4.

¶ Vmbrosus, pen. prod. umbrosior, umbrosißimus (σκιερός) Opacus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 5, Ego locum æstate umbrosiorem uidi nunquam. Plin. lib. 16. cap. 26. 8, Fico folium maximum umbrosißimumq;. Idem lib. 11. capite 27. 1. Virg. 8. Aen. 7,

Vmbrosa arundo.

Arbos umbrosa. Virg. 2. Georg. 14.

Cacumina umbrosa. Virg. eclog. 2. 1.

Collis umbrosus. Ouid. 2. de Arte, 84.

Nemus umbrosum. Ouid. 7. Metam. 15.

Ripa. Horat. 3. Carm. ode 1. 5.

Sylua. Ouid. 1. Metam. 139.

Tecta. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 1.

Vallis. Virg. 3. Georg. 67.

Vmbria] ὀμβρική, Regio Italiæ, quam Plinius libro 3. cap. 14. 1, in sexta regione collocat: ἀπὸ τοῦ ὄμβρου, hoc est, ab imbre: quòd Vmbri à Græcis quasi Vmbrij dicantur, & omnium Italiæ populorum antiquißimi inundatione terrarum imbribus fuisse credantur. Vel dicta est Vmbria, ab umbra: quòd ea regio propter altitudinem montium & uicinitatem Appennini, umbrosa sit. Incipit Vmbria ab Appennino, & ultrà ac usq; ad sinum Adriaticum extenditur, multis præclara uetustißimis oppidis, sed in primis Senimo, & fano Fortunæ. In ea etiam sunt Spoletum: à quo nunc ea regio, ducatus Spoletanus dicitur: Nurcia, Reate, Ameria, Tiphernum, Fulgineum, Nuceria, Aßisia, Tudertum, Narnia. Trecenta Vmbrorum oppida Tusci debellasse reperiuntur. Meminit Vmbriæ Cicero 1. de Diuinatione, 152. & Lucan. lib. 2.

¶ Vmber (ὀμβρικός) Qui est ex Vmbria. Catul. in Egnatium, 37. 3,

Aut Parcus Vmber, aut obesus Hetruscus.

Martius Vmber. Silius lib. 10. 63.

Aper Vmber. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 8.

Mariti Vmbri rubicunda uxor. Ouid. 3. de Arte, 61.

Vmbro, umbras, Vmbrosus] Vide Vmbra.

V N

Vnà] Aduerbium (ἅμα) acuitur in fine, unà, ad differentiam ablatiui nominis Vnus: significatq; Simul. Cic. lib. 7. 129. 2, Si in Italia Pompeius consistit, erimus unà.

Ambos unà necare. Cic. 2. de Fin. 127.

Vnà inter se. Plaut. Mil. 4. 60.

Vnà mecum. Terent. Adelph. 4. 3. 7, Sed quæso ut unà mecum ad matrem uirginis eas. Virg. 2. eclog. 7,

Mecum unà in syluis imitabere Pana canendo.

Vnà cum. Cic. de Amicit. 33, Quòd summi puerorum amores sæpe unà cum prætexta toga deponerentur.

Philosophari unà cum aliquo. Cic. 2. de Fin. 162.

Vnà, geminatum aliquando in oratione ponitur, & eandem uim habet quam cum & tum. Cic. 1. Verr. 1, Is si mei consilij causam rationemq; cognouerit, unà et id quod facio probabit, unà & in hac causa profectò neminē mihi esse præponendum actorem putabit. Sic legit Valla. at nostra exemplaria non habent secundum illud Vnà.

Dic unà pariter usq; dum coeant. Cato cap. 160.

Vnanimis] & hoc unanime, & Vnanimus, pen. corr. (ὁμόψυχος, ἰσόψυχος, ὁμόθυμος) Adiect. Quod unius est animi, & eiusdem sententiæ cum altero. Liu. 7. ab Vrbe, 94, Noui Consules fœnebrem quoq; rem, quæ desinere unanimos uidebatur, leuare aggreßi, &c. Virg. 4. Aen. 2,

Quum sic unanimem alloquitur malè sana sororem.

Fratres unanimes. Catul. ad Veranium, 9. 1.

Sodales unanimi. Catul. ad Alphenum, 28. 1.

¶ Vnanimitas, pen. corr. unanimitatis, f. g. (ὁμοψυχία) Consensus, æquanimitas. Plaut. Truc. 8. 58,

— prob dij immortales, non
Amantis mulieris, sed sociæ unanimitatis fidentis fuit
Officium facere. Liu. 10. bel. Maced. 30, Mihi, Antiocho, & cuilibet regum huius ætatis nulla re magis quàm fraterna unanimitate regnum æquasse.

Vncia] unciæ (οὐγκία) Exiguæ mensuræ genus. Dicta quòd una sit ex duodecim partibus aßis. Plaut. Menæb. 12. 3,

Atq; huic ut addas auri pondo unciam. Idem Rud. 22. 6,

Neq; piscium ullam unciam pondo hodie
Cepi. Cic. ad Att. lib. 13. 295. 4, Mortuus enim Babulius. Cæsar, opinor, ex uncia. etsi nihil adhuc. sed Lepta et triēte.

Vncia agri, Duodecima pars iugeri. Varro 1. de re Rustica, capite 10. 2.

Vncia in mensuris uocatur duodecima pars pedis. Nos pollicem dicimus. Vnde Plin. lib. 15. cap. 24. 1, Latitudo pollicaris, quæ & uncialis. Frontinus de aquæductibus, Est autem digitus, ut conuenit, sextadecima pars pedis, uncia duodecima. Vide Budæum lib. 5. de Asse. Vide etiam Libra. Celsus libro 5. capite 17, Sed & antea scire uolo in uncia pondus denariorum septem esse.

¶ Vnciola, unciolæ, penult. corrept. Diminutiuum (οὐγκίδιον)

ἄκων) Iuuenalis Satyr.1.5,

Vncia, Duodecim pars sextarij. Vide Sextarius Romanus, in Sex. Vncia usura, Quæ duodecima pars est centesimæ, & huius uelut aßis uncia una. Scæuola l. Titium. §. præfectus. ff. de aminist. & peric. tutorum,

Vnciolam Proculeius habet, sed Gillo deuncem.

¶ Vnciatim, penultima producta, Aduerbium (κατ' οὐγκίαν) Terent. Phorm. 1.1.9,

— quod ille unciatim uix de demenso suo,

Suum defraudens genium comparsit miser, &c. Plinius libro 28. capite 9.16, Datur & phthisicis unciatim, cum uini ueteris hemina decocta, donec tres unciæ è toto residant.

¶ Vnciarius, Adiectiuum (οὐγκιακός) ut, Lex unciaria, apud Festum.

Vnciarium fœnus, Omnium minimum quod ex centum unciam tantùm in annum reddebat. Liuius 7. ab Vrbe, 68, De unciario fœnore à M. Duellio, L. Menenio Trib. pleb. rogatio est perlata.

Vnciaria stips, Duodecima aßis pars, omnium minima moneta. Plin. lib. 34. cap. 5.3.

Vnciariæ uites, Quæ ita dispositæ erant, ut inter quamlibet uitem unius iugeri uncia interuallum æquale faceret. Colū. lib. 3. cap. 2.1.

¶ Vncialis, & hoc unciale, penul. prod. (οὐγκιαῖος) Quod ad unciam pertinet: uel quod est unius unciæ.

Vncialis aßis, Qui unciam tantùm ualebat. Plinius libro 33. capite 3.7, Q. Fabio Maximo Dictatore asses unciales facti.

Vncialis altitudo. Plin. lib. 18. cap. 16.5.

Literæ unciales. Hieronymus in Præfatione libri Iob, Habeant qui uolunt ueteres libros, uel in membranis auro argentoq; descriptos, uel uncialibus (ut uulgò aiunt) literis onera magis exarata quàm codices. Vnciales literas Hieronymus intelligi uoluit pollicis craßitudine exaratas. Budæus de Asse, lib. 1.

Vnctum] Vide Vngo.

Vncus] unci (ὄγκινον) Fustis ab uno latere incurrus, ac sese retorquens: quo instrumento puniebantur damnati. Iuuen. Satyr. 10.7,

— impactus Seianus ducitur unco. Plin. in Paneg. 53, Nemo spectator spectaculum factus miseras uoluptates unco, & ignibus expiauit. A' Græco fit: Græci enim ὀγκῶσθαι, exturbare & intumescere dicunt: & ὄγκον, tumorem: à quo ὄγκινον, uncum siue uncinum: quòd ubi incuruatur, quodammodo intumescere atq; extuberare uideatur. Cic. pro C. Rabirio perduel. reo, 11, Nos à uerberibus, ab unco, à crucis deniq; terrore, neq; res gestæ, neq; acta ætas, neque nostri honores uindicabunt? Idem 1. Philipp. 3, Vncus impactus est fugitiuo illi qui in C. Marij nomen inuaserat. Colum. libro 3. cap. 18.2, Et uelut uncus infixus solo, antequam extrahatur, prærumpitur.

Ferreus uncus. Liu. 10. bell. Pun. 42.

Naualis uncus, Harpago. Valer. 8. Argon. 60.

Seuerus uncus. Horat. 1. Carm. ode 35.4.

¶ Vncus, Adiectiuum, Incurrus (γαμψός, ὀγκινοειδής) Colum. libro 7. capite 11.2, Atque uncis digitis alterum quoque testiculum educito. Plinius libro 11. capite 37.50, Aquaticis unci ungues sunt.

Læuia & Vnca, contraria sunt apud Lucret. lib. 2.86.

Aera unca. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.2, id est. Hami.

Aratrum uncum. Virg. 1. Georg. 4.

Cauda unca minatur scorpius. Ouid. 5. Metam. 75.

Cornibus uncis ferit taurus. Propert. lib. 2. eleg. 5.4.

Dente unco recluditur tellus. Virg. 2. Georg. 85.

Hami unci. Ouid. 15. Metam. 96.

Labrum uncum. Propert. lib. 4.119.

Morsu unco naues alligat anchora. Virg. 1. Aen. 35.

Ora unca. Stat. 3. Theb. 107. De aquilis.

Pedes unci. Virg. 3. Aen. 47.

Retinacula unca. Stat. 3. Sylu. 2.7.

Vnguibus uncis timendæ uolucres. Lucret. lib. 5.7.

Vomer uncus. Virg. 2. Georg. 44.

¶ Vncinatus, pen. prod. (ὀγκινωτός) Aliud adiect. Vncinis armatum. Cicer. 4. Acad. 217, Nec ut ille qui asperis & leuibus, & hamatis uncinatisq; corporibus concreta hæc esse dicat interiecto inani.

Vnda] undæ (κῦμα, ῥεῦμα, κλυδώνιον, πλημμύριον, ῥόθιον) Propriè pars aquæ in se collecta, & in unam partem tendens, ut quum fluctuat mare: dicta, quòd sit una, & in se coacta. Cic. 10. Philipp. 274, O' spectaculum illud non modò hominibus, sed undis ipsis & litoribus luctuosum, cedere è patria seruatorem eius, manere in patria proditores. Apud Plautum in Milite, 9.33,

Vndarum plenum mare.

Vnda ponitur pro aqua, ut pars pro toto. Ouidius 1. Metamorphos. 5,

— & terris abscidit undas. hoc est, Mare à terra separauit.

Aeriæ undæ, Nubes. Lucret. lib. 2.31.

Cæcis erramus in undis, Tenebricosis. Virg. 3. Aen. 40.

Deformis unda Stygis. Senec. Thyeste, 8.9.

Dulces undæ. Virg. 2. Georg. 49.

Flauæ undæ. Claud. 1. in Ruffin. 18,

Acrius Harpyijs, flauis incertius undis.

Fluctiuaga unda. Stat. 1. Thebaid. 54.

Formosæ undæ. Propert. lib. 1. eleg. 19.9.

Gelida unda perluor. Hor. 1. epist. 15.1.

Grata unda siti. Ouid. 2. de Remed. amor. 2.

Inertes undæ. Lucan. lib. 6.22.

Innabilis unda. Ouid. 1. Metam. 4.

Innatare undam. Vide Innato.

Lapidosæ undæ. Ouid. 15. Metam. 5.

Limosæ undæ. Sil. lib. 8.120.

Liquidæ undæ. Virg. 5. Aen. 172.

Mendax unda scrupeis uadis. Senec. Agamem. 6.34.

Minax unda. Horat. 1. Carm. ode 12.7.

Molles undæ. Lucret. lib. 2.76.

Nigræ undæ. Lucret. lib. 3.170.

Nitidis undis argenteus fons. Ouid. 3. Metam. 82.

Opaca unda. Ouid. 14. Metam. 66.

Præceps unda. Stat. 6. Thebaid. 155.

Vnda prima præli, Prima olei prælo expreßi fluxio. Plin. lib. 15. cap. 4.

Rapax. Ouid. 8. Metam. 111.

Rapida. Ouid. 7. Metam. 2.

Rauca unda. Ouid. 11. Metam. 157.

Recuruatæ undæ. Ouid. 2. Metam. 50.

Sæuæ undæ. Lucret. lib. 45.5.

Salsæ undæ. Lucret. lib. 6.179.

Salubris unda. Ouid. 1. de Arte, 2.5.

Sequaces undæ, Malæ. Virg. 5. Aen. 39.

Silens unda, Quieta. Valer. 5. Argon. 105.

Spumea. Virg. 10. Aen. 42.

Spumosa. Virg. 6. Aen. 35.

Stygiæ undæ. Vide Styx.

Tacita unda, Virg. 8. Aen. 18.

Tarda unda innabilis palus. Virg. 4. Georg. 96.

Tenui

Digitized by Google

Tenui unda pellucidus fons. Ouid. 3. Metam. 33.
Tepidæ undæ. Ouid. 2. Metam. 54.
¶ Torrentem undam leuis innatat aluus. Virg. 2. Georg. 91.
Tremulæ undæ. Claud. 2. de raptu Prof. 1.
Tristi unda amabilis palus. Virg. 6. Aen. 88.
Vaga unda. Ouid. 8. Metam. 120.
Veloces undæ. Lucan. lib. 1. 88.
Vitreæ undæ. Ouid. 5. Metam. 10.
Volucris unda. Valer. 5. Argon. 86.
Agitata uentis unda. Senec. Agamem. 6. 16.
Albescentes undæ. Sil. lib. 8. 90.
Alludentes undæ. Ouid. 4. Metam. 69.
Hyems asperat undas Aquilonibus. Virg. 3. Aen. 57.
Conticuêre undæ. Ouid. 5. Metam. 115.
Currens unda. Ouid. 3. Amor. eleg. 16. 7.
Curuata in montis faciē circunstetit unda. Virg. 4. Georg. 73.
Decrescentes undæ. Ouid. 1. Metam. 70.
Dehiscens unda terram inter fluctus aperit. Virg. 1. Aen. 23.
Desilire in undas. Ouid. 2. Fast. 23.
Despumare undam tepidi aheni. Virg. 1. Georg. 90.
Diuulsa remis sonat unda. Ouid. 8. Metam. 28.
Dare uela per undas. Virg. 5. Aeneid. 158.
Concussas Triton exasperat undas. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 6.
Indomitas undas exercet Auster. Horat. 4. Carm. ode 14. 4.
Exultantes undæ. Ouid. 13. Metam. 189.
Feruentes æstibus undæ. Ouid. 14. Metam. 10.
Haurire undam ab omnibus. Stat. 1. Sylu. 2. 52.
Vnda impellitur unda. Ouid. 15. Metam. 37.
Incanescit unda spumis. Catull. Argon. 59. 3.
Inhorruit unda tenebris. Virg. 3. Aeneid. 39.
Insilire undis. Ouid. Metam. 29.
Insonuit unda. Ouid. 4. Metam. 138.
Intremuêre undæ. Virg. 3. Aeneid. 135.
Labentes undæ. Ouid. 5. Metam. 78.
Ludunt per undas delphines. Virg. 5. Aen. 119.
Mergitur unda delphinus. Vide Mergo.
Placidis undis natare. Ouid. 13. Metam. 190.
Proijcere aliquem in undas. Virg. 5. Aeneid. 172.
Rapere currus suspensos per undas. Cic. 2. Tuscul. 113.
Ridentes undæ, Nitentes & tranquillæ. Lucret. lib. 5. 201.
Satiare ora unda. Stat. 3. Thebaid. 91.
Incursu undarum sonat unda. Ouid. 11. Metam. 100.
Spumans unda. Virg. 4. Georg. 106.
Stridentes undæ. Lucan. lib. 9. 174.
Subsidunt undæ. Virg. 5. Aeneid. 163.
Surgentes undæ. Virg. 6. Aeneid. 71.
Vndæ comitiorum, per translationem, Varia sententiarū multitudo, quibus ueluti undis mare, ita etiam comitia feruere uidentur. Cic. pro Plancio, 12, Sin hoc persæpe accidit, ut & factos aliquos, & nō factos esse miremur: si cāpus, atq; illæ undæ comitiorum, ut mare profundum & immensum sic efferuescunt quodam quasi æstu, ut ad alios accedant, ab alijs autem recedant: in tanto nos impetu studiorum & motu temeritatis modum aliquem & consilium & rationem requiramus?
Bellorum undæ. Claud. 2. in Eutrop. 102.
Vnda, Pro hominum multitudine. Virg. 2. Georg. 93,

Si non ingentem foribus domus alta superbis
Mane salutantum totis uomit ædibus undam.

¶ Vndo, undas (κυμαίνω, κυματίζω, ὑκματόω) undare, Vndas facere. Cic. 2. de Natur. deor. 119,

Subter radices penitus undanti in freto
Molem ex profundo saxeam, aut cælum erui. Ex poeta.

Galea undans fletu. Stat. 2. Thebaid. 127.

Vndans bello Nilus. Virg. 3. Georgic. 6. Seruius, quasi non undas, sed bella portans, propter Antonij & Cleopatræ grauissimum prælium.
Curis undare. Valer. 5. Argon. 61.
Vndans Aetna. Virg. 1. Georg. 95. Vndæ modo flammas euomens. Seruius.
Fumus undans puluere. Virg. 2. Aeneid. 132.
Vndantia lora: id est, Largè effusa. Virg. 5. Aeneid. 61.
Habenæ undantes. Virg. 12. Aeneid. 95.
Vndantem chlamydem facere. Plaut. Epid. 9. 52.
Vndare, pro Vndare facere. Stat. 1. Achil. 18,

Quam tuus Aeacides tepido modò sanguine Teucros
Vndabit campos, &c. hoc est, Inundabit.

¶ Vndabundum, mare (κυματίζουσα θάλασσα) apud Gellium dicitur, Abundè undas faciens, lib. 2. cap. 30. Sed mare est etiam atq; etiam undabundum.
¶ Vndans, pen. prod. Adiect. (κυματωτὸς) ut, Vndatum imbricatum concharum genus. Plin. lib. 9. cap. 33. 2.
¶ Vndatim, pen. prod. Aduerb. (κυματοειδῶς) Ad similitudinem undarum. Plinius lib. 36. cap. 7. 2, Augustum undatim crispum in uertices: Tiberium sparsim conuoluta canitie. Idem lib. 13. cap. 15. 5.
¶ Vndosus, pen. prod. Adiect. (κυματώδης, κυματίας) Vndis plenum: ut, Vndosum mare.
Aequor undosum. Virg. 4. Aeneid. 63.
Plemmyrium undosum. Virg. 3. Aeneid. 138.
Regna undosa, Fluuius. Silius lib. 5. 5.
¶ Vndisonus, pen. corr. Adiect. (ῥόθιος) ut,
Aequor undisonum. Virg. 4. Aeneid. 63.
Dij undisoni. Propert. lib. 3. eleg. 21. 4.
Rupes undisonæ. Stat. 1. Achil. 40.
¶ Vndulatus, pen. prod. Adiect. (κυματοειδής) Vndulata uestis, quæ fit ex hircorum & caprarum pilis, potius quàm lanis: quòd ad undarum similitudinem picta sit. Varro de uita pop. Rom. lib. 1, Et à quibusdam dicitur esse uirginis Fortunæ simulachrum, ab eo quòd duabus undulatis togis est opertum, perinde ut olim reges nostri undulatas & prætextatas togas soliti sunt habere. Nonius, Varro, inquit, undulatū nouè pro puro posuit. Plin. lib. 8. cap. 48. 6, Vndulata uestis primò lautissimis fuit, inde soriculata defluxit.
Vnde] Aduerb. (πόθεν, ὁπόθεν, ὅθεν, ὁθενπερ) Ex quo loco: interrogatiuè & infinitè accipitur. Terent. Eunuch. 2. 3. 13,

—quid tu es tristis? quidue es alacris?
Vnde is? CH. *ego nescio hercle.* Hic tamen Donatus interpretatur Vnde, pro Ad quid. Idem Adelph. 3. 2. 4,
Tot res repentè circumuallant, unde emergi non potest.

Cic. pro Cecin. 63, Vnde tu. hoc uerbum Vnde, utrunq; declarat, & ex quo loco, & à quo loco. unde deiectus est Cecinna? ex urbe. unde deiecisti? ab urbe. unde deiecti Galli? à Capitolio. unde qui cum Graccho fuerunt? ex Capitolio.
Inde, unde. Author ad Heren. lib. 1. 14, Rem breuiter narrare poterimus, si inde incipiemus narrare, unde necesse erit.
Eloquentia unde longè absum. Cic. de claris Orat. 177.
Vnde, A' cuius domo: uel, Cuius est? Terent. Andr. 4. 5. 9,

Eho Mysis, puer hic unde est? quisue huc attulit? Idem Eunuch. 2. 3. 29,
Quid uirgo, cuia est? CH. *nescio hercle.* P. *unde est?* CH. *tantundem.* Idem Andria, 4. 5. 11.

Vbi, quis, & unde. Cic. 4. Verr. 137, Ego instare, ut mihi responderet ubi esset, quis esset, unde esset, &c.
Vnde, Ex qua re. Terent. Adelph. 1. 2. 42, — est dijs gratia.

Et unde hæc fiant, & adhuc non molesta sunt. Cicero de Arusp. respons. 26.

Vnde, A' quo homine. Virg. 1. Aeneid. 2,

Digitized by Google

—genus unde Latinum. Terentius Eunuch. 1.2.35,
—è prædonibus

Vnde emerat. Cic.1.de Orat. 35, De ea multo dicat ornatius, quàm ille ipse unde cognôrit.

Item mea lux, meum desiderium, unde omnes opem petere solebant. Cic. Terent. lib. 14.2.5.

Vnde, A' latere. Plautus Casina, 8.25,
Vide quod scriptum unde uillicus est.

Vnde, Ad quid. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. ad finem,
Vnde mihi lapidem? quorsum est opus? unde sagittas?

Vnde gentium. Idem quod unde. Plaut. Asina. 3.78,
Face id ut paratum iam sit. L. unde gentium? Idem Cistel. 9.16,
Nam obsecro unde hæc gentium?

Vnde, Quomodo, qua ratione, ex qua re. Terẽt. Andr. 3.2.31,
Vnde id scis? D. audiui, & credo. Cic. 1. Acad. 12, Nec erat unde studiosi scire possent.

Vnde iste amor tam improuisus, ac tam repentinus? Cic. 2. de lege Agrar. 63.

Verbum unde quisquam poßit offendi. Cic. pro Sylla, 54.

Non recordor unde ceciderim, sed unde surrexerim. Cic. Attic. libro 4.85 14.

Vnde domo? id est, de qua ciuitate? Virg. 8. Aeneid. 23,
Qui genus? unde domo? pacémne huc fertis, an arma?
Seruius.

¶ Vndecunq;, Aduerb. (ὁθενοῦν, ὁπόθεν ἢ πόθεν) Ex quocunq; uel quolibet loco. Plin. in Paneg. 133, Postremò uelocißimi syderis more omnia inuisere, omnia audire, & undecunq; inuocatum, statim numen uelut adesse & adsistere.

¶ Vndelibet, penul. corr. Aduerbium (ὅθεν βούλει) Author ad Herennium, lib. 4.242, Ast istud quidem facilè fuit undelibet inuenire.

Sequentia, ab Vnus composita sunt.

Vndecentum] ἑνὸς δέοντος ἑκατὸν, Quasi uno dempto de centum. Plinius lib. 7. cap. 60.3, Paruerunt tamen ei annis undecentum.

Vndeceni] pen. prod. undecinorum, Adiect. (ἕνδεκα) Idem quod undecim. Plin. lib. 36. cap. 8. 5, Idemq; digressus inde, ubi fuit Mneuidis regia, posuit alium, longitudine undecenis pedibus, per latera cubitis quatuor.

¶ Vndecies, Aduerb. (ἑνδεκάκις) Cic. 4. Ver. 13, H-S undecies numeratum esse, ut eam causam, in qua tenuißima quidem dubitatio posset esse, isto cognoscente obtineret. Martial. lib. 5.120,
Vndecies una surrexi zoile cœna,
Et mutata tibi synthesis undecies.

¶ Vndecimus, pen. corr. Adiectiuum (ἑνδέκατος) Quasi unum & decem. Plin. lib. 11. cap. 54.1, Durasse & ultra undecimum diem plerosque.

Vndeciremis] huius undeciremis, pen. prod. (ἑνδεκήρης) Nauis undecim remorum ordines habens. Plin. lib. 26. cap. 40.4, Maxima ea in Cypro traditur ad undeciremẽ Demetrij succisa centumtriginta pedum longitudinis, craßitudinis uerò ad trium hominem complexum.

Vndeni] pen. prod. undenorum, Adiect. (ἕνδεκα) Vndecim. Plin. lib. 11. cap. 25.5, Pariuntur autem undeni. Idem libro 8. cap. 42.9. Partum in eo genere undenis mensibus ferunt, duodecimo gignunt. De equis.

Vndeoctoginta] ὀγδοήκοντα ἑνὸς δέοντος, natos annos. Horat. Serm. Satyr. 3.24.

Vndequadraginta] τεσσαράκοντα ἑνὸς δέοντος, Adiect. indeclinabile. Liu. 5. bel. Pun. 174, Ad mille CCCC. Carthaginiensium cæsi, undequadraginta uiui capti.

Vndequadragies] Aduerb. (ἑνὸς δέοντος τεσσαρακοντάκις) Plin. lib. 7. cap. 25.2, Solus M. Marcellum transgressus, qui undequadragies dimicauerat.

Vndequinquaginta] Adiectiuum indeclinabile. Liu. 7. bell. Maced. 249, In eo triumpho undequinquaginta coronæ aureæ translatæ sunt.

Vndequinquagesimus] pen. cor. (ἑνὸς δέοντος πεντηκοστὸς) Adiect. Cic. pro lege Manil. 24. Ipse autem ut à Brundusio profectus est, undequinquagesimo die totam ad imperium pop. Rom. Ciliciam adiunxit.

Vndesexaginta] ἑνὸς δέοντος ἑξήκοντα, Adiect. indeclinabile. Plin. lib. 36. cap. 15. 23, Adiecit ipse in Aedilitatis suæ commemoratione & ludos undesexaginta diebus factos. Liu. 3. bell. Pun. 227.

Vndetrigesimus] pen. corr. (ἑνὸς δέοντος τριακοστὸς) Adiectiuum. Liu. 5. bell. 199, Anno octauo postquam in Hispaniã uenerat Cn. Scipio, undetrigesimo die post fratris mortem interfectus est.

Vndeuicesimus] pen. cor. (ἑνὸς δέοντος εἰκοστὸς) Adiect. Cic. de Senect. 13, Anno enim undeuicesimo post eius mortem hi Consules T. Flaminius & M. Attilius facti sunt.

Vndeuiginti] ἑνὸς δέοντος εἴκοσι, Adiectiuum indeclinabile. Cic. de claris Orat. 122. Vndeuiginti annos natus erat eo tempore.

Vndique] pen. corr. Aduerbium (πάντοθεν, πανταχόθεν, ἑκασταχόθεν) In omnes partes, uel potius Ex omni parte. Cic. 5. Verr. 126, Testis est tota prouincia, propterea quòd undiq; ad emendas decumas solent eò conuenire. Idẽ de Fin. lib. 5.46, Quod ita interpretemur, uiuere ex hominis natura undiq; perfecta & nihil requirente.

Locus septus undiq;. Cic. 7. Verr. 55.

Cogunt auxilia undiq;. Virg. 8. Aeneid. 2.

Vndique aliquem proripere. Cic. 7. Verr. 126.

Aut undique religionem tolle, aut usquequaq; conserua. Cic 2. Philip. 107.

Honestas undiq; perfecta atq; absoluta Cic. 5. de Fin. 123.

Mundus perfectus undiq; est. Cic. 2. de Natur. deor. 53.

Vndiq;, Ex omni genere. Cic. 5. Tusc. 125, Sic uita non solùm si undiq; referta bonis est, sed si multo maiore & grauiore ex parte bona propendent, beata rectè dici potest.

Ex omni genere, & undiq;. Cic. pro Sestio, 103, Non sum tam ignarus Iudices causarum, non tam insolens in dicendo, ut omni ex genere orationem aucuper, & omnes undiq; flosculos carpem ac delibem.

¶ Vndiqueuersum. Solinus cap. 53, Cremutius author est, has easdem anno quinto in Aethiopia cateruatim coire, & undiqueuersum quousquam gentium sint, ad regiam Memnonis conuenire. De auibus Memnonijs.

Vndiq; secus. Solinus cap. 40, Locus uiret undiq; secus agris arentibus.

Vnedo] pen. corr. unedonis, pen. prod. f. g. (κόμαρος) Arboris genus: cuius fructus etiam unedo dicitur, quòd unũ pomum tantùm edatur, & nunquam ad aliud edendum, uno absorpto, recurramus. Plin. lib. 15. cap. 24.3, Aliud corpus est terrestribus fragis, aliud congeneri eorũ unedoni: quod solum pomum simile fructui terræ gignitur. Arbore ipsa fruticosa: fructus anno maturescit, paritérq; floret subnascens, & prior coquitur. Vide Arbutus.

Vngo] ungis, unxi, unctum (χρίω, ἀλείφω, συγχωννύω) ungere: & Vnguo, unguis, ungui, unctum, unguere, secundum Priscianum: Quasi unum agere. Vngendo enim copulatur atq; unitur caro. Cato cap. 72, Pisce liquida cornua infima unguito. Sic cap. 8. & 95.

Tractare, tergere, unguere. Cic. in Parad. 46.

Vngi

Vngi oliuo. Horat. 1. Serm. Satyr. 6.25.
Vngi ex cerussa. Cels. lib. 5. cap. 28.
Vngere unguentis. Cic. 6. Verr. 69.
Vngi & accumbere. Cic. ad Att. lib. 13. 298. 3, De Mamurra non mutauit, unctus est, accubuit, ἐμετικὴν agebat.

¶ Vnctus (χριστὸς) Particip. siue Nomen ex participio.
Capillis unctis puer. Horat. 1. Carm. ode 29.2.
Vnctus cruore, apud Horatium 2. Carm. ode 1.1.
Manus uncta. Horat. 2. Serm. Satyr. 4.16.
Oluscula uncta pingui lardo. Horat. 2. Serm. Satyr. 6.13.
Vnctus Squallido opponitur, Martiali.
Vnctior loquendi consuetudo. Cic. de claris Orat. 38. Vide Consuetudo, in Consuesco.

¶ Vnctito, unctitas, pen. corr. (ἀλείφομαι) unctitare, Frequentatiuum. Plaut. Most. 4.117,

Nam istæc ueteres quæ se unguentis unctitãt, interpoles.

¶ Vnctiusculus, pen. corr. (ὑπαλειπτότερος) Diminut. ab Vnctus adiectiuo. Plaut. Pseud. 4.83,

Nunc tua etiam est mihi hodie & tuorum opera conseruorum caput Nitidissimum, ac non ipse ego pulmento utor magis unctiusculo.

¶ Vnctio, unctionis, pen. prod. Verbale (ἀλοιφὴ) Plaut. Stich. 4.73, Vel unctiones Græcas sudatorias. Cic. 2. de Orat. 13, Philosophum omnes unctionis causa reliquerunt.

¶ Vnctor, unctoris, pen. prod. (ἀλείπτης) Aliud uerbale Qui ungit. Mart. lib. 7.31,

Sordidus unctor. Cic. ad Gallum, lib. 7.25.5, Ille autem, qui sciret se nepotem bellum tibicinem habere, & sarbonum unctorem, discessit à me.

¶ Vnctura, uncturæ, pen. prod. (ἄλειμμα) Idem quod unctio. Cic. 2. de Leg. 95, Hæc preterea sunt in legibus de unctura, quæ seruilis unctura tollitur, omnisq; circumpotatio.

¶ Vnctorius, Adiect. (ἀλειμματικὸς) ut, Vnctorium hypocauston, Vbi seruabatur oleum ad unguendum opportunum. Plin. epist. 17. lib. 2.

¶ Vngentum, quod & Vnguentum dicitur (μύρον, μύρον, χρῖσμα) Non est medicamentum, ut uulgus existimat, & tenax illa compositio qua chirurgi utuntur ad uulnera curanda: sed commistio diuersorum odorum, addito oleo aut balsamo, aut aliquo pingui, ad unguenda corpora, deliciarum & luxuriæ causa inuenta. Plaut. Mostel. 2.41,

Non omnes possunt olere unguenta exotica. Pomponius tamen Iuriscons. titulo De auro, argento, mundo, ornamentis, l. argumento, scribit unguenta esse, quæ ualetudinis causa comparantur: sed hæc magis medicamenta dicuntur. Horat. 2. Carm. ode 7.5,

—funde capacibus Vnguenta de conchis.

Compositio unguentorum, conditio ciborum. Cicero 2. de Natura deorum, 220.
Aderant unguenta, coronæ, incendebantur odores. Cic. 5. Tuscul. 86.
Crassum unguentum. Horat. de Arte, 76.
Lepidum unguentum. Vide Lepidus.
Nardinum unguentum. Vide Nardus.
Moritur suis horis unguentum. Vide Morior.
Nitere unguentis. Vide Niteo.
Perfricare caput suum unguento. Cic. 5. Verr. 50.
Stillant unguenta capillo. Tibull. lib. 1. eleg. 7.11.
Vnguentum non recepit, u, sicut nec Vngo, authore Seruio.

¶ Vnguentatus, pen. prod. Adiect. (μεμυρωμένος) Catul. in Epithal. Iuliæ, 56.29,

Diceris malè à tuis
Vnguentate glabris marite Abstinere.

¶ Vnguen, unguinis, pen. corr. neu. gen. (ἄλειφαρ) Idem quod Vnguentum: Significat omnem succum ex quo aliquid ungi potest. Varro 2. de Re rust. cap. 9.12, Quidam nucibus Græcis in aqua tritis perungunt aures, & inter digitos, quòd muscæ & ricini, & pulices soleant (si hoc unguine non sis usus) ea exulcerare. Colum. lib. 6. cap. 32, Vnguine ceti. Idem lib. 6. cap. 33, Pice & oleo uel unguine mistis.

Pingues unguine ceræ. Virg. 3. Georg. 90.
Crasso uitiarunt unguine pultes. Pers. Satyr. 6.4.
Caldum unguen. Cato cap. 89.
Pingui fluit unguine tellus. Valer. 6. Argon. 73.

¶ Vnguinosus, pen. prod. Adiect. (ἀλειφατώδης) ab unguine: ut, Vnguinosum medicamentum. Plin. lib. 15. cap. 1.13. Idem lib. 23. cap. 8.5, Sunt autem recentes nuces iuglandes iucundiores, siccæ unguinosiores, & stomacho inutiles.

¶ Vnguentarius, unguentarij, m.g. (μυροπώλης, μυρεψὸς) uel Vnguentaria, unguentariæ, Qui uel quæ unguenta conficit ac uendit: à Græcis Myropola dicitur. Cic. 1. Offic. 210, Adde huc si placet, unguentarios, saltatores, totumq; ludum talarium. Plin. lib. 8. cap. 5.4, Et unguentariam quandam dilectam Iuba tradit. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.46,

—pomarius auceps,
Vnguentarius, ac Tusci turba impia uici.

¶ Vnguentaria, unguentariæ (μυρεψική) Ars ipsa conficiendorum unguentorum. Plaut. Pœn. 9.90,

Vt balneator faciat unguentariam.

¶ Vnguentarius, Adiect. (μυρεψικὸς) Quod ad unguenta pertinet: ut, Vnguentaria uasa. Plin. lib. 36. cap. 8.1.

Vnguilla] unguillæ. Solinus cap. 40, Vulgus simiarũ in his est, quas passim uidemus non sine ingenio æmulandi, quo facilius in manus ueniunt. Nam dum auidè uenantium gestus affectant, relicta consultò uisci unguilla, quod mendacio factum uident oculos suos oblinunt: ita uisu obducto, pronum est eas corripi.

Vnguis] huius unguis, masc. g. (ὄνυξ) Ablatiuum habet ungue, & ungui, apud Catullum in Carm. nupt. 57.9. Propriè eorum animalium est, quæ digitos habent separatos: ut sunt homines, simiæ, aues. Plin. lib. 11. cap. 45.5, Vngues simiæ imbricati sunt, hominibus lati, rapacibus unci, cæteris recti, ut canibus, præter eũ qui à crure plerisq; dependet. Terent. Eunucho, 4.3.6,

Vt ego unguibus facilè illi in oculos inuolem uenefico.

Acuti ungues. Iuuen. Satyr. 5.5,

—custos affixus ibidem,
Qui numeret gemmas, unguesq; obseruet acutos.

Adunci ungues. Plin. lib. 10. cap. 11. Vide Aduncus.
Formosi ungues. Propert. lib. 3. eleg. 8.2.
Quini ungues. Ouid. 2. Metam. 135.
Recuruus unguis. Stat. 3. Thebaid. 103.
Rigidus unguis. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.1.
Scaber unguis. Ouid. 3. de Arte, 56.
Validi ungues. Valer. 1. Argon. 32.
Tenui ungui carptus flos. Catull. in Carm. nupt. 57.9.
Insanis unguibus diripere artus. Ouid. in Ibin, 120.
Ire unguibus in uultus alicui. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.13.
Aduncis unguibus iras exercent uolucres. Ouid. 13. Metamorphoseos, 124.
Fœdans ora unguibus. Virg 12. Aeneid. 175.
Lacerare unguibus. Vide Lacer.
Hamatis unguibus laniare ora alicuius. Ouid. 12. Metam. 113.
Notare genas ungue. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.10.
Curuis unguibus petere uultus alicuius. Horat. Epod. 5.20.
Ponere ungues. Horat. de Arte, 60.
Purgare ungues cultello. Horat. 1. epist. 7.10.
Nigris unguibus rapit hydrum coruus. Ouid. 2. Fast. 52.

Digitized by Google

Pranè sectus unguis. Horat. 1. epist. 1. 21.

Subsecare ungues docta manu. Tibull. lib. 1. eleg. 8. 3.

Vncis unguibus timendæ uolucres. Lucret. lib. 5. 7.

Vnguis (ὁπλὴ) pro Vngula. Colum. lib. 6. cap. 12, Si sanguis in inferiore parte ungulæ est, extrema pars ipsius unguis ad uiuum resecatur. De bobus.

Vnguis, de palmitibus. Colum. lib. 4. cap. 12. 7, Vngues custodum annotinos resecato.

Vnguis rosæ. Plin. lib. 21. cap. 10. 10, Capita foliorum, partesq; candidæ ungues uocantur.

Vnguis arborum. Plin. lib. 12. cap. 9. 2, Bactriano nidor siccus, multiq; candidi ungues.

Vngues ferrei, instrumēta quædam quibus uindemiatores unguium uice utebantur ad colligendas uuas, ne ipsas manibus distringerent. Fieri enim non poterat, ut dum unguibus manuum uuas colligerent, bona pars acinorum digitorum contactu in terrā non dilaberetur. Colum. lib. 12. cap. 18. 1, Et ungues ferrei quāplurimi parandi & exacuendi sunt, ne uindemiator distringat uuas, & non minima fructus portio dispersis acinis in terram dilabatur.

Vnguem latum nō discedere, aut Transuersum digitū, frequenter apud Ciceronem: pro eo quod est, Quàm minimo spacio. Fit autem festiuior metaphora, quoties his uerbis perfectam imitationem, ac plenum undequaq; consensum significamus: ut Academ. quæst. lib. 2, Ab hac regula mihi non licet transuersum (ut aiunt) unguem discedere. Idem in epist. famil. Vrge igitur transuersum unguem, quod aiunt, à salo. Sunt illa quidem minus figurata, sed tamen prouerbialia, quæ loquitur Plautinus Euclio in Aulul. 4. 18,

— si hercle tu ex istoc loco
Digitū transuersum, aut unguem latū excesseris. Eras.

Medium unguem ostendere dicitur, qui maximè contemnit alterum. Iuuenalis Satyr. 10. 6,

Mandaret laqueum, mediumq; ostenderet unguem. Hic duobus adagijs extremū contemptū significauit. Erasmus.

Vngues arrodere, caput scabere, gestus hominis sunt cogitabundi, & de mutando, cuius pœniteat, secum agitantis. Vnde trahuntur in usum prouerbialem. Horatius 1. Serm. Satyr. 10. 15.

Si foret hoc nostrum fato delapsus in æuum,
Deterreret sibi multa, recideret omne, quod ultra
Perfectum traheretur, & in uersu faciendo
Sæpe caput scaberet, uiuos & roderet ungues.
Sæpe stylum uertas, iterum quæ digna legi sint
Scripturus. Id imitatus Persius Satyr. 1. 11,
Nec pluteum, inquit, cædit, nec demorsos sapit ungues.

Idem Satyr. 5. 17.

—— crudum Cherestratus unguem
Arrodens ait hoc. In superiore taxat poetarum in scribendo negligentiā: in altero describit adolescentem, de mutanda anteactæ uitæ ratione cogitantem. Erasmus.

Acuto ungui secari. Horat. 1. epistol. 20. 10.

Ad unguem. Vide Ad præpositionem.

Perfectum ad unguem. Horat. de Arte, 59.

Ad unguem factus homo. Vide Facio.

Ab imis unguibus. Vide Ab.

Incipere ab unguibus. Vide A' uel Ab.

De tenero ungui. Horat. 3. Carm. ode 6. 5.

Motus doceri gaudet Ionicos
Matura uirgo, & fingitur artubus
Iam nunc, & incestos amores
De tenero meditatur ungui.

Vnguis, Vitium oculi. Celsus lib. 7. cap. 7.

¶ Vnguiculus, unguiculi, penult. corr. Diminutiuum (ὀνύχιον) Plautus Epid. 13. 17,

—— contempla Epidice
Vsque ab unguiculo ad capillum summum. Cic. 5. de Finib. 139, Valetudinem, uires, staturam, formam, integritatem unguiculorum omnium.

A' teneris (ut Græci dicunt) unguiculis. id est, Ab infantia. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 6. 4.

¶ Vngula, ungulæ, pen. corr. (ὁπλὴ) Ab unguis denominatiuum, non diminutiuum: De his animalibus dicitur, quæ digitis carent. Plin. lib. 11. cap. 45. 6, Solidas ungulas habent, quæ non sunt cornigera. Plaut. Aulul. 14. 8,

Vbi erat hæc defossa, occœpit ibi scalpurire ungulis.
De gallo gallinaceo.

Vestigium ungulæ Castoris equi. Cic. 3. de Natur. deor. 16.

Caua ungula. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 16.

Dura ungula. Ouid. 6. Metam. 4.

Leuis ungula. Ouid. 2. Metam. 135.

Quatit ungula campū quadrupedāte sonitu. Virg. 8. Aen. 120.

Cornu solido grauiter sonat ungula. Virg. 3 Georg. 18.

Omnibus ungulis, prouerbiale est: quod significat, Omnibus uiribus, manuumq; pedumq; conatu & totius corporis, ut etiam ungues qui in extremitate collocati, intendātur, quos Plinius existimat esse summas neruorum clausulas. Cic. 2. Tuscul. 96, Toto corpore, atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni uocis asseruiunt.

Inijcere ungulas. Plaut.

Nunc scio febrim tibi esse, quia non licet huc inijcere ungulas. id est, Hoc argentum rapere.

Vngula, Tormenti genus. Constantinus imperatoris, in l. eis. C. de maleficis.

Vngulum] unguli, pen. corr. (δακτύλιον, σύμβολον) Plin. lib. 33. cap. 1. 5, Miror Tarquinij eius statuam sine annulo esse. Quanquam & de nomine ipso ambigi uideo. Græci à digitis appellauêre: apud nos prisci ungulum uocabant. postea & Græci & nostri symbolum.

Vnicalamus, Vnicaulis, Vnicolor, Vnicornis, Vnicus, Vnigenitus, Vnijugæ, Vnimanus] Vide Vnus.

Vnio] unionis, pen. prod. masc. gen. (μαργαρίτης) quam perlam uulgò dicimus. Plin. lib. 9. cap. 35. 8, Quidam tradunt, sicut apibus, ita concharum examinibus singulas magnitudine & uetustate præcipuas esse ueluti duces, miræ ad cauendum solertiæ: has urinantium cura petit: illis captis, facilè cæteras palantes retibus includi. Multo deinde obrutas sale in uasis fictilibus, erosa carne omni, nucleos quosdam corporum, hoc est uniones decidere in ima. Vsu atteri non dubium est, coloremq; indiligentia mutari. Dos omnis in candore, magnitudine, orbe, læuore, pondere, haud promptis rebus, intantum ut nulli duo reperiantur indiscreti: unde nomen unionū Romanæ scilicet imposuêre deliciæ. Nam id apud Græcos non est, nec apud Barbaros inuentores eius aliud quàm margaritæ.

Vnio, Alterum cæpæ genus capitatum, quòd ferè citra ceruicem in caput extuberauit, in cuius nominis ambitu est, quæ simplex non fruticauit, nec habuit soboles adhærentes, qualis est Marsica. Hanc uocant unionem ueteres rustici, ut testatur Columella. quod nomen apud Gallos uelut triuiale, hactenus usurpatum est. Siquidem quod singulari constat, nec pluribus coagmentatur bulbis, unionem Gallica lingua nominat. Hæc Ruellius. Colum. lib. 12. cap. 10. 2, Pompeianam uel Ascaloniam cæpam, uel etiam Marsicam simplicē, quam uocant unionem rustici, eligito.

Vnio, fœ. gen. pro Concordia. de hoc nullum se obtulit exemplum ex ueteribus.

Vniocula

Digitized by Google

Vnioculus, Vnistirpis, Vnitas, Vniter, Vniuersus
Vniuocus, Vniusmodi] Vide Vnus.
Vnni] Vide Hunni.
Vnoculus] Vide Vnioculus, in Vnus.
Vnosè] Dictum fuisse olim pro simul, probat Nonius ex Pacuuio Iliona,
Occidisti, ut multa paucis uerba unosè obnunciem. Obsoletum.
Vnquam] Aduerbium (ποτὲ) significat aliquo tempore. Terent. Heaut. 5. 4. 8, Et caue posthac (si me amas) unquam istuc uerbum ex te audiam.
Vnquam hodie. Plaut. Amphit. 4. 110, Neq; ego hunc hominem hodie ad ædes has sinam unquam accedere.
Vnquam gentium. Cic. 4. Tuscul. 125, Quis homo te exuperauit unquam gentium impudentia?
Raro unquam possunt ante iudicium scire, quid testis dicturus sit. Quint. lib. 5. cap. 7.
Semel unquam. Plin. lib. 2. cap. 35.
Vt nemo unquam: pro, Vt nemo unquam magis. Cic. ad Atticũ, lib. 3. 52. 1, Ita sum afflictus, ut nemo unquam. Ibidem, 53. 3.
Non unquam grauis ære domum mihi dextra redibat. Virgilius eclog. 1. 7.
Vnus] una, unum, unius genitiuum facit, pen. prod. (εἷς, μία, ἕν) sed quum opus est, corripitur, hac excusatione, quòd quoties uocalem longam uocalis sequitur, superiori uires detrahit, teste Seruio.
Vnus principium est numerorum. Ouid. 1. Metam. 2,
Vnus erat toto naturæ uultus in orbe,
Quem dixère chaos. Virg. 1. Aeneid. 51,
Nauibus (infandum) amißis unius ob iram
Prodimur. Ibidem, 9,
Vnius ob noxam & furias Aiacis Oilei.
Vnus, Solus. Terent. Adelphis, 3. 3. 82,
Illum curo unum, ille ad me attinet. Plaut. Capt. 6. 81.
Mihi uni commodus. Horat. 1. epistol. 92.
Vnus, pro Solus, genitiuo aliquando iungitur, & ferè cum adiectiuo Omnis: aliquãdo substãtiuo iungitur, sed quasi subintelligitur Omnium. Plin. lib. 11. cap. 37. 9, Caluitium uni tantùm animalium homini. Cicero Figulo, lib. 4. 13. 10, P. Nigidio uni omnium doctißimo, &c. ne benignè quidem polliceri possum.
Vnus multorum. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 15.
Vnus subticetur aliquando. Quintil. lib. 9. cap. 1, Nec desunt qui tropis, figuræ nomen imponant, quorũ est Caius Artorius Proculus.
Ab unis hostium copijs geri. Cic. pro lege Manil. 5.
Ad unum. Vide Ad.
In unis ædibus. Terent. Eunuch. 2. 3. 75,
Aderit unà in unis ædibus. id est, Iisdem.
Vna ætas. Plaut. Capt. 2. 20.
Hic postquam hunc emit, dedit eum huic gnato suo
Peculiarẽ, quia quasi una ætas erat, id est, Eiusdem ætatis.
Vnus aliquis. Cic. 10. Philipp. 270, Cur nunquã tam frequens Senatus fuit, quòd unus aliquis tuam sententiam secutus sit?
Confugere ad unũ aliquem uirtute præstantẽ. Cic. 2. Offic. 58.
Vnus & alter, pro Duobus. Cic. 4. Verr. 53, Repentè iste testes citari iubet, dicit unus & alter breuiter, nihil interrogatur.
Vnus & alter assuitur pannus. Horat. de Arte, 3.
Alter aliquando subauditur. Virg. 9. Aeneid. 109,
— uix unus Helenor,
Et Lycus elapsi, quorum primæuus Helenor.
Vnus aut alter. Cic. ad Atticum, lib. 7. 128. 2, Quid enim est tantum in uno aut altero die?
Vnus & item alter. Terent. Andr. 1. 1. 50,

Sed postquam amans accessit precium pollicens,
Vnus & item alter.
Vnus, alter, plures dies. Cic. 6. Verr. 57, Dies unus, alter, plures: non referri. Ibidem, 7. 61, Vnum, alterum mensem, propè annum.
Vnus, alter, tertius. Quintil. lib. 6. cap. 4. Cic. 1. Acad. 28, Fuit ergo iam accepta à Platone philosophandi ratio triplex. Vna, de uita & moribus: altera, de natura et rebus occultis: tertia, de disserendo.
Vnus, pro Alter. Cic. in Offic. Quum duas cerneret uias, unam uirtutis, alteram uoluptatis. Virg. 4. Aeneid. 104,
Vnum exuta pedem uinclis.
Vna, altera. Terent. Phorm. 5. 8. 90,
— una iniuria est
Tecum. D. lege agito ergo. P. altera est tecum Chreme. id est, Actio iniuriarum ex lege, ait Donatus.
Vnum animal est. Curtius lib. 4. Alexander quantuscũq; ignauis & timidis uideri potest, unum animal est, & (si quid mihi creditis) temerarium & uecors, adhuc nostro pauore quàm sua uirtute fœlicius.
Vno animo. Terent. Hecyra, 2. 1. 4,
Itaq; adeò uno animo omnes socrus oderunt nurus.
Vnus atque idem. Cic. 7. Verr. 72, Vna atque eadem nox erat, qua, &c.
Eiusdem unius aut plurium uerborum iteratio. Author ad Heren. lib. 4. 190.
Vno cantharo potare: hoc est, Eodem in poculo bibere. Plaut. Sticho, 14. 47.
Cum uno forti uiro loquor. Cic. ad Caßium, lib. 15. 16. 7.
Vnus de multis. Cic. 2. de Finib. 107.
Vnus de illis. Cic. pro Milone, 48.
Vnum de malis. Cic. ad Atticum, lib. 3. 49. 4.
Vnus de septem, Vna de tribus. Colum. lib. 1. cap. 3. 7. Martial. lib. 9. 80.
Vni sex dies. Plaut. Trinum. 4. 95,
— quia rure dum sum
Ego unus sex dies, &c.
Vna è multis. Virg. 5. Aeneid. 129.
Vnus è populo. Seneca epist. 10.
Vnus è uulgo. Quintil. lib. 8. cap. 4.
Vnus ex omnibus. Plaut. Sticho, 2. 11.
Vnus ex multis: id est, Pars uulgi, unus è populo. Cic. 4. Academ. 202.
Vnus erat timendus ex omnibus. Cic. 3. in Catilinam, 61.
Efficere penè unum ex duobus. Cic. de Amicit. 69.
Ex uitijs mediocribus unum. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 29.
Vno exemplo omnes uiuunt. Plaut. Milite, 10. 131.
Hic unus: pro, Hic tantùm. Cic. ad Cluuium, lib. 13. 8. 9.
Omnibus hic erit unus honos. Virg. 5. Aeneid. 62.
Vno ictu. Plaut. Milite, 3. 53.
Coire in unum. Vide Coeo.
Colligere & conferre omnia in unum. Author ad Heren. libro 4. 214.
Vnum in locum cogi, unum sub aspectum subijci. Cicero 1. de Inuent. 109.
Vnius modi. Cic. 1. Acad. 44, Quia sola cerneret id quod semper esset simplex & unius modi, & tale quale esset.
Vnis moribus, & nunquam mutatis legibus uiuere. Cic. pro Flacco, 49.
Vna opera. Plaut. Casina, 88.
Omnibus una quies operum, labor omnibus unus. Virgilius 4. Georgic. 37.
Vnus quiuis. Terent. Andr. 5. 4. 1,
Mitte orare, una harum quæuis causa me ut faciã monet.

Si tu solus aut quinis unus. Cic. pro Cecinna, 45.

Vno quoque gradu. Cic. 3. Verr. 110.

Vna res. Plaut. Capt. 8.28,

Abeo ab illis, postquam uideo me sic ludificarier,
Pergo ad alios, uenio ad alios, deinde ad alios: una res,
Omnes compacto rem agunt.

Posterioribus uerbis declarat quid uelit, quum dicit, Vna res.

Vna salus uictis, nullam sperare salutem. Virg. 2. Aeneid. 71.

Vna spes. Terent. Eunuch. 2.3.4,

Vna hæc spes, ubi est, diu celari non potest.

Vno tempore, pro Eodem tempore. Cic. ad Atticũ, lib. 2.27.1, O' suaues epistolas tuas uno tempore mihi datas duas?

Vno uerbo eloquere. Plaut. Trucul. 16.42.

Vnus ullus. Cic. 2. de lege Agra. 45, Ratum sit quod finitor uni ulli, à quo missus erit, renunciârit.

Vna uoce Senatus frequens retinendum me in urbe censuit. Cicero ad Atticum, lib. 1.14.3.

Vnus nullus. Cic. de prouinc. Consul. Vt nisi C. Virginius legatus uir fortis ac strenuus interuenisset, unum signũ Byzantij ex maximo numero nullum haberent.

Vnum, in neutro genere, pro Re uera. Terentius Eunucho, 5.9.54,

— unum etiam hoc uos oro, ut me in uestrum gregem
Recipiatis.

Idem Andr. 3.2.26.

Vnum uenit in mentem modò. Plaut. Casin. 8.26.

Vnum quicquid. Terent. Adelph. 4.2.52,

Nam iam adibo: atq; unum quicquid, quod quidem erit bellissimum, carpam.

Vnum aliquid insigniter facere. Plin. epist. 206.

Vnus, Præcipuus. Virg. 5. Aeneid. 141,

Tum senior Nautes unum Tritonia Pallas
Quem docuit, multaq; insignem reddidit arte.

Idem 2. Aeneid. 86,

— cadit & Ripheus iustissimus unus
Qui fuit in Teucris. Seruius.

¶ Vnusquisq;, unaquæq;, unumquodq;, et unumquidque (ἕκαστος, πᾶς ἕκαστος) Id est, Singuli: non facilè patitur superlatiuum, ut ait Valla, quia illud Vnus, uim quandam atque naturam superlatiui obtinet: potiusq; dicimus, Vnusquisque optimus. Cic. pro Fonteio, 15, Mouetur eo timore quo unusquisque nostrûm quum in eum locum productus est? Ibidem, 10, Vnaquaq; de re. Idem 6. Verr. 116, Vnumquidque ostendere.

Vnusquisq; & uniuersi. Cic. 3. Offic. 33, Ergo unum debet esse omnibus propositum, ut eadem sit utilitas uniuscuiusq; & uniuersorum, &c.

Leuiter unumquodq; tangere. Cic. pro Rosc. Amerino, 51.

Sigillatim unicuique calamitati fore se denunciabat. Cicero 6. Verr. 67.

¶ Vnicalamus, pen. corr. Adiectiuum: ut, Frumentum unicalamum, quod unicum habet calamum. Plin. lib. 18. cap. 8, Vnicalamum præterea, nec usquam capax, seriturq; non nisi tenui terra.

¶ Vnicaulis, & hoc unicaule (μονόκαυλος) Quod unum caulem habet, nec in ramos spargitur. Plin. lib. 19. cap. 10. 1, Est autem unicaule, radice bulbo simili.

¶ Vnicolor, pen. corr. unicoloris, pen. prod. om. gen. (μονοχρώματος) Vnius coloris. Plin. lib. 32. cap. 9. 10, Dulciores; fœminæ sunt & unicolores. Ouid. 11. Metam. 123,

At medio torus est hebeno sublimis in antro
Plumeus, unicolor, pullo uelamine tectus.

¶ Vnicornis, huius unicornis, masc. gen. (μονόκερως) siue Vnicornius, unicornij, uel Vnicornũ, unicornij, Animal, quod unicum in fronte cornu longum gerit, quod ad saxa limat, & ipso perforat elephantem. Græcè monoceros dicitur. Plinius lib. 8. cap. 21. 4, Asperrimam autem feram monocerotem, reliquo corpore equo similem, capite ceruo, pedibus elephanto, cauda apro, mugitu graui, uno cornu nigro media fronte cubitorum duûm eminente.

Vnicornis, & hoc unicorne (μονόκερως) Quod unum tantùm cornu habet. Plin. lib. 11. cap. 40. 1, Solida ungula, & bicorne nullum: unicorne asinus tantùm Indicus.

¶ Vnicorporeus, Adiectiuum. Firmicus lib. 2. cap. 12, Taurus est, signum in cælo fœmininum; septentrionale, unicorporeum. Et sic alibi plerisq; in locis.

¶ Vnicus, pen. corr. Adiect. (μόνος, οἶος) Singularis, solus, uel unus tantùm inter alias species: ut, Phœnix est unica auis. Cic. pro Roscio Amer. 23, Et quæramus, quæ tanta uitia fuerint in unico filio. Idem ad Seruium Sulpitium, lib. 4.4.13, Vnicum solatium in malis. Et pro Quintio, 23, Vnica liberalitas.

Marito unico gaudens mulier. Horat. 3. Carm. ode 141.

Nequitia & malitia unica. Author ad Herenn. lib. 3. 102.

Attribuere aliquibus turpitudinem unicam. Author ad Heren. lib. 3. 132.

¶ Vnicè, pen. corr. Aduerbiũ (μοναχῇ) Singulariter: ut, Vnicè eum diligo. Plaut. Trucul. 4. 85,

Ain' tute amare? A. imò unicè unum.

Cic. 5. de Finib. 5, Quem unicè diligo.

Auus tuus qui amauit unicè patriam. Cic. 3. in Catilinam, 55.

Negare ei quem unicè diligerem, durum mihi admodum uidebatur. Cic. in Orator. 1.

¶ Vniformis & hoc uniforme. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 5, Vt horrore uniformis alimoniæ, edendi desiderium languesceretur. Vniformem cibum opponit uario, uocatq; etiam simplicem.

¶ Vniformitas, pen. cor. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 15, Cur illis prouidere uarietatem laboras, isti squallorem uniformitatis adijcis?

¶ Vnigenitus, unigeniti. pen. corr. masc. gen. (μονογενὴς) Filius qui unicus est: quasi solus genitus, nec fratrum ullum habuit, aut sororem.

¶ Vnigenam, pen. cor. (μονογενῆ) Cic. in lib. de Vniuers. 16, mundum uocat, quòd solus atque unus esset, his uerbis, Vt hic mundus esset animanti absoluto simillimus, hoc ipso, quòd solus atque unus esset: idcirco singularem deus hunc mundum atque unigenam procreauit. Vbi aliqui legunt, unigenum: id est, unicum genitum.

Vnigena Pallas, apud Catullum, quia è Iouis è cerebro atque uno parente orta. Budæus.

Vniiuge, pen. corr. (μονόζυγοι) Vineæ dicuntur, si hastibus in terra defixis, singulæ transuersæ perticæ in unam tantùm partem ordinis adnectuntur. Plin. lib. 17. cap. 22. 15, Si uniiuga erit uinea.

¶ Vnimanus, pen. corr. Adiectiuum (μονόχειρος) Vnam tantùm manum habens. Liu. 5. bel. Maced. 75, Capram sex hœdos uno fœtu edidisse, ex Piceno nunciatum est: & Aretij puerum natum unimanum.

¶ Vnioculus, unioculi, pen. cor. masc. gen. (μονόφθαλμος) Qui unum tantùm oculum habet. Plaut. in Curcul. 3.1, Vniocule salue. Quædam exemplaria legunt, une ocule: uel, unocule. Gell. libro 3. cap. 11, De Cyclope itidem inquit, uel maximè quòd unoculus fuit.

¶ Vnistirpis, et hoc unistirpe (μονογόνος) Vnius stirpis. Plinius lib. 16. cap. 30. 5, In longitudinem excrescunt abies, larix, palma, cupressus, ulmus, & siqua unistirpia.

¶ Vnitas, pen. cor. unitatis (μονὰς, ἑνὰς, μόνωσις) Ab Vnus adiectiuo. Colum. libro 7. cap. 3. 2, Ideo nisi lanatas oues eum non

Digitized by Google

non oportet, quo melius unitas coloris appereat.

Vnitas aluei. Plin. lib. 5. cap. 9. 2. Seneca de Vita beata, Virtutes ibi esse debebunt, ubi consensus atq; unitas erit, dißident uitia. Pro conuenientia & coniunctione accipitur: quemadmodum 4. de Beneficijs, Hanc societatem tolle, & unitatem generis humani, qua uita sustinetur scindes. Quintil. Declamat. 13, Læta solitudinis indiscreta unitas facta est.

Vnitas, Indiscreta similitudo. Plin. lib. 7. cap. 12. 6, Toranius M. Antonio iam Triumuiro, eximios forma pueros, alterũ in Asia genitum, alterum trans Alpes, ut geminos uendidit: tanta unitas erat.

Vnitas foliorum. Plin. lib. 16. cap. 22.

Vnitatem facere. Cels. lib. 6. cap. 6.

Vnitatem uariare. Plin. lib. 35. cap. 1. 2.

In unitatem uenire. Plin. lib. 33. cap. 2. 1.

¶ Vniter, pen. corr. Aduerbium (ἑνιαχῶς) Lucret. lib. 3. 172,

—quom corporis atq; animai
Dißidium fuerit, quibus hæsimus uniter apti.

¶ Vniuersus, Adiectiuum (ἅπας, σύμπας, ἀπαξάπας, ὅλος) Quasi omnis ad unum uersus: id est, Sine aliqua exceptione. Et in singulari quidem idem est quod totus: ut, Vniuersus ager, Vniuersus exercitus. In plurali significat omnes coniunctim. Nam si dicimus, Omnes sibi domicilium constituerunt: intelligitur, domicilium sibi unumquenq; cõstituisse. Si uerò dicimus, Vniuersi sibi domicilium constituerunt: significatur, omnes simul unum sibi pro omnibus domicilium fecisse. Terent. Phorm. 1. 1. 11,

Quod ille unciatim uix de demenso suo
Suum defraudans genium comparsit miser,
Id illa uniuersum abripiet. Cic. 4. Acad. 130, Hæc loquor de uniuersis. Nihil excipit de quo nõ profiteatur. quid enim esse potest extra uniuersa?

Vnusquisq; & uniuersi. Cic. 3. Offic. 33.

Excipere unum pro uniuersis. Cic. de Prouinc. Consul. 18.

Eloquentia uniuersa. Cic. de claris Oratorib. 24.

Familia uniuersa. Cic. pro Cecinna, 43.

Mare uniuersum. Cic. 2. de Finib. 178.

Contra naturam uniuersam nihil est contendendum. Cic. 1. Offic. 155.

Communis rerum natura, uniuersa atq; omnia continens. Cicero 1. de Natur. deorum, 57.

Definire uniuersam & propriam uim oratoris. Cicero 1. de Oratoribus, 33.

Vniuersa uita. Cic. pro Roscio Comœdo, 26.

Pars & Vniuersum, contraria. Cic. pro Quintio, 60.

Vniuersum in partes diuidere. Cic. in Orat. 63.

Separatim & Cum uniuersis, contraria. Cicero pro Domo sua, 103.

Singula & Vniuersa, contraria. Cicero ad Trebianum, libro 6. 10. 7.

Singulatim collecta, uniuersa perdere. Cic. 2. Verr. 40.

In uniuersum. Vide In præpositionem.

Vnuersum, pro Vniuersum. Lucret. lib. 4. 53,

Ventus enim quoq; paulatim quom uerberat, & quom
Acre ferit frigus, non primam quanq; solemus
Particulam uenti sentire, & frigoris eius,
Sed magis unuersum.

¶ Vniuersè, Aduerbium (καθόλου, ὅλως) Generaliter, siue generatim: cui Sigillatim opponitur. Cicero 7. Verr. 111, Quid ego de cæteris ciuium Romanorum supplicijs sigillatim potius quàm generatim atq; uniuersè loquar?

¶ Vniuersalis, & hoc uniuersale, pen. prod. (καθολικὸς, ὁλικός) Quod ad uniuersos pertinet. Author ad Herennium, Nam huiusmodi in rationibus, non uniuersali neq; absoluta, sed extenuata ratione expositio confirmatur.

¶ Vniuersaliter, pen. corr. Aduerbium. Caius in l. quod sæpe. §. in ijs. C. de contrah. empt. Si grex uniuersaliter uenierit. id est, Totus una uenditione.

¶ Vniuersitas, pen. corr. uniuersitatis (τὸ πᾶν) Cic. 2. de Natura deorum, 143, Licet enim contrahere uniuersitatem generis humani, eamq; gradatim ad pauciores, postremò deducere ad singulos.

Rerum uniuersitas. Cic. 1. de Natur. deor. 164.

Currus uniuersitatis. Cic. de Vniuers. 60.

Corpus uniuersitatis. Cic. de Vniuersit. 18.

De uniuersitate libri pronunciare: pro, In genere: uel, In uniuersum iudicare de libro. Plin. epist. 59.

¶ Vniusmodi, pen. corr. (μονότροπος, μονοειδής) Nomen indeclinabile, Non uarius, uniformis. Terent. Heaut. 1. 2. 31,

—nam parentum iniuriæ
Vniusmodi sunt fermè: paulò q̃ est homo tolerabilis, &c.

Materia semper est uniusmodi, suiq; similis. Cicero de Vniuersitate, 28.

Principes sunt uniusmodi, & simplices. Cic. 4. Acad. 39.

¶ Vniuocus, pen. corr. Adiect. (συνώνυμος) Cuius & nomen commune est, et eadem substantiæ ratio, quod Græcè synonymum dicitur. Homo & equus uniuoca sunt, quia sub uno animalis nomine comprehenduntur, & eadem est utriusq; substantia.

V O

Vocabulum, Vocalis, Vocatiuus, Vocator, Vociferor, Vocito, Voco] Vide Vox.

Voconia] οὐοκώνια, Genera sunt pyrorum, quemadmodum & Volema, apud Plinium, lib. 15. cap. 15.

Vocontij] οὐοκόντιοι, Galliæ Narbonensis populi, ut scribit Mela lib. 2. in descriptione Galliæ Narbonensis. Hinc,

¶ Vocontius, Adiect. (οὐοκόντιος) ut, Rura Vocontia. Silius libro 3. 94. Alij Vocuntia scribunt.

Vocula] Diminutiuum à Vox. Vide Vox.

Vogesus] pen. corr. (οὐόγεσος) Mons in finibus Lingonum, à quo Mosa fluuius profluit, non longè à fonte Matronæ fluuij, in Francorum regno situs. Lucan. lib. 1. 81,

Castraq; quæ Vogesi curuam super ardua ripam
Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

Volgiuagus] Vide Vulgus.

Vola] uolæ (θέναρ) Media pars manus siue pedis, ut ait Seruius. Plinius libro 11. cap. 45. 6, Vola homini tantùm, exceptis quibusdam.

Volaterræ] οὐολατέῤῥαι, seu Volaterrana uada, Hetruriæ oppidum ad Cecinnam fluuium, ut scribit Plinius libro 3. capite 5.

Volatile] Vide Volo, uolas.

Volcæ] οὐόλκαι, Populi Galliæ Narbonensis. Volcarum nomen trans Rhodanum in Occasum celeberrimum fuit, sicut citra Saliorũ siue Salyum, uel Ptolemæo teste lib. 2. cap. 10. Volcæ, uulgò Languedoc.

Volcatius] οὐολκάτιος, Consul, impediuit ne Catilina ob accusationem repetundarum peteret Consulatum. Author Pædianus. Volcatius Gallicanus, quintum Consul scripsit uitas imperatorum ad Diocletianũ. Eius tantùm extat nunc Auidij Caßij uita. Volcatius Terentianus historiam sui temporis, id est, Gordianorum scripsit, ac dicit Gordianum seniorem uultũ Cæsaris Augusti ualde retulisse. Author Capitolinus. Volcatius Epidius grammaticus scripsit res gestas Pompeij Magni, & eius patris: primus Libertinorum qui historiam scripserit, quũ ab optimo quoq; scribi solita sit, ut scribit Cornelius Nepos. Ludum aperuit, docuitq; inter

cæteros M. Antonium & Augustum. Ex Tranquillo.

Volcatius Sedegitus in libro de poetis, quid sentiat de his qui comœdias scripserunt, monstrat, apud Gellium libro 15. capite 24.

Volema] uolemorum, neut. gen. pen. prod. (βόλημα) Pyra Gallis dicuntur & bona & grandia: eo quòd impleant manum. Apud Catonem cap. 7.2 & Colum. lib. 5. cap. 10.12. Et lib. 12. cap. 10.3. Virg. 2. Georg. 18,

—nec surculus idem Crustumijs, Syrijsq; pyris, grauibusq; uolemis.

Volentia] Vide Volo, uis.

Volgiolum] inter rustica instrumenta connumerat Plin. libro 17. cap. 10.13; Seritur mense Aprili, area æquata cylindris, aut uolgiolis, densum. De semine cupressi.

Volitina] seu Volitinia tribus. Vide Tribus.

Volo] uolas (πέτομαι, πτάομαι, ἵπταμαι, πέτομαι, ποτάομαι) uolare, Proprium est pennas habentium. Virg. 1. Aen. 61,

—uolat ille per aera magnum
Remigio alarum. Cic. in Arato, 5.
Nanq; est ales auis lato sub tegmine cæli
Quæ uolat, & serpens geminis secat aera pennis.

Volare membranis dicuntur cicadæ & uespertiliones. Plinius libro 11. cap. 28.1.

Altè uolare, Demissius uolare, contraria. Ouidius 3. Tristium, eleg. 4.5.

Cateruatim uolare. Plin. lib. 10. cap. 24.3.

Gregatim uolare. Quintil. lib. 1. cap. 6.24.

Perniciter uolare. Vide Pernix.

Volare, transfertur ad alia quæ celeriter currunt: ut, Nauis uolat, fama uolat, & huiusmodi: pro, Celeriter it, uel fertur. Terent. Hecyra, 3.4.24,

Ne me frustra illic expectet, uola.

Volare, & iter facere, contraria. Cic. 10. Philipp. 276, Quem nisi in uia caducæ hæreditates retardassent, uolasse eũ, non iter fecisse diceres.

Passu uolat alite uirgo. Ouid. 10. Metam. 117.

Volat ætas. Cic. 1. Tuscul. 119.

Volat ut feruidus axis. Virg. 3. Georg. 22.

Dicta magna uolant superbo. Valer. 5. Argon. 120.

Faces & saxa uolant. Virg. 1. Aeneid. 31.

Fama uolat. Virg. 3. Aeneid. 25.

Volant literæ, quæ celeriter perferuntur. Cicero ad Atticum, libro 2.34.5.

Spiritus uolat altus in auras. Ouid. 3. Trist. eleg. 3.13.

Tela uolant hyberna grandine plura. Ouid. 5. Metam. 32.

Volat telorum uis. Liu. 6. bel. Pun. 231.

¶ Volans, Participium (πετάμενος) ut,

Curru uolans. Virg. 1. Aeneid. 32.

Currus agitare uolantes. Virg. 3. Georg. 37.

Inhibere equos uolantes. Ouid. 2. Metam. 26.

Fumi uolantes. Lucret. lib. 6.21.

Hasta uolans. Silius lib. 16.118.

Nubes uolantes. Lucret. lib. 5.51.

Sagitta uolans. Ouid. 3. Trist. eleg. 10.11.

Vmbræ uolantes. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.3.

Volantes, loco substantiui, pro auibus. Virgilius 6. Aeneid. 48, de Auerno,

Quam super haud ullæ poterunt impune uolantes
Tendere iter pennis.

¶ Volito, uolitas, pen. corr. (ἀναπέτομαι) uolitare, Frequentatiuum. Cic. 1. de Natura deorum, 75, In hac igitur immensitate latitudinum, longitudinum, altitudinum, infinita uis innumerabilium uolitat atomorum.

Passim ac liberè uolitare. Cic. 2. de Orat. 140.

Super carpentum uolitare. Liu. 1. ab Vrbe, 154.

Fauillæ uolitant. Ouid. 2. Metam. 57.

Vmbræ uolitant inter uiuos. Lucret. lib. 4.9.

Voces uolitant per aures. Lucret. lib. 4.45.

Currũ uolitantẽ leui flamine, pro Naui, Catullo Argon. 59.2.

Simulachra modis uolitantia miris. Virg. 7. Aeneid. 18.

Circum latè uolitans fama. Virg. 7. Aeneid. 21.

Animus uacuus cura atque labore uolitat. Cic. 2. de Orat. 14.

Volitare, per translationẽ, pro Discurrere ponitur, ut ait Valla. Tacit. lib. 2, Quum & Inguiomerum tota uolitantẽ acie fortuna magis, quàm uirtus deserebat.

Insultare & uolitare. Cic. pro Flacco, 30, Nunc uerò non insultabo uehementius, nec uolitabo in hoc insolentius.

Cupiditate gloriæ uolitare: hoc est, Efferri & uehementer trahi. Cic. in Pisonem, 47.

Ante oculos alicuius uolitare. Cic. 2. de lege Agrar. 62.

In armis uolitare. Cic. 2. in Catilinam, 36.

Per gentes uolitare. Cic. 2. de lege Agraria, 96.

Per forum uolitare. Cic. pro Domo sua, 39.

Toto foro uolitare. Liu. 9. bel. Maced. 132.

Tota urbe uolitare. Cic. Post reditum in Senatu, 5.

Per ora uirorum dicitur aliquis uolitare. Cic. 1. Tusc. 53.

Per auras uolitare. Martial. lib. 1.32.

¶ Volatus, huius uolatus, pen. prod. (πτῆσις, πτηνή) Cic. 2. de Nat. deor. 146, Idemq; & uolatus alitum sustinet, & spiritus ductus alit & sustentat animantes.

Aquilæ admonitus uolatu. Cic. 1. de Diuinat. 51.

Celer uolatus. Claud. 8. Paneg. 54.

Lenis uolatus. Ouid. 12. Metam. 197.

Præceps uolatus. Mart. lib. 11.146.

Suspensus uolatus. Stat. 3. Thebaid. 93.

In uolatu. Vide In præpositionem.

¶ Volatura, uolaturæ, pen. prod. (πτῆμα) Idem. Varro 3. de Re rust. cap. 5.6, Ibi in prima uolatura quum ueniunt, morantur dies paucos requiescendi causa. Col. lib. 8. cap 9.1.

¶ Volaticus, pen. corr. Adiect. (ποτητικός) pro Inconstanti ac præcipiti. Cic. Attico, lib. 13.282.6, O Academiam uolaticam & sui similem, modò huc, modò illuc? Idem de Arusp. respon. 43, Illius furentes ac uolaticos impetus in seipsos posse conuerti.

¶ Volatilis, & hoc uolatile, pen. corr. (πτηνός) Quasi uolans. Volucres, uolatilia dicuntur, quia uolant. Cic. 2. de Natur. deor. 226, Præterea uescimur bestijs & terrenis, & aquatilibus & uolatilibus, partim capiendo, partim alendo. Vetus codex legit, uolantibus.

Aetas uolatilis. Ouid. 10. Metam. 103.

Ferrũ uolatile, pro Cuspide & acie telorum. Virg. 8. Aen. 139.

Pecus uolatile facilè pastoris custodiam recipit. Colum. lib. 8. cap. 4. De cibarijs gallinarum.

Pueri uolatilis arcus. Ouid. 2. Amorum, eleg. 76. hoc est, Cupidinis.

Telum uolatile mittere. Ouid. 7. Metam. 171.

Volo] uis, uult, uolui (θέλω, ἐθέλω, βούλομαι, λῶ, χρῄζω) uelle. Virg. eclog. 3. 6,

Vis ergo inter nos, quid possit uterque, uicissim
Experiamur?

Volo te, Subaudi alloqui: & Volo te paucis, aut tribus uerbis. Plautus Capt. 17.24. Idem Epid. 10.24. Et Trinum. 13. 118. Terent. Andr. 5.3.1, Quis me uolt?

Velint nolint. Plinius in Paneg. 33. Præterea, futuri principes uelint nolint, sciant.

Velit nolit: pro, Velit, an non uelit. Cic. ad Qu. fratrem, libro 3.24.6.

Volo Arpinum, Sub. proficisci. Cic. Attico, lib. 9.170.3. Eodem mo-

Digitized by Google

dem modo hic ipse sæpius utitur uerbo Cogito.
Id uolumus, id contendimus. Cic. 2. de Finib. 116.
Velle, optare, cogitare, efficere. Cic. pro Cluentio, 149.
Ne uelit emisse. Cato cap. 5. 3, Nequid emisse uelit insciente domino, neu quid dominum celauisse uelit. hoc est, Nihil emat.
Volo, pro Opto. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 19. 2, Eandem rem tibi uolo bene & fœliciter euenire.
Clementer uolo. Vide Clemens.
Leuiter bene uelle alicui. Vide Leuis.
Magis uellem. Vide Magis.
Maximè uellem. Vide Magis.
Minimè uolo. Vide Paruus.
Nimis uellem. Vide Nimis.
Nimium uolo. Vide Nimis.
Volo omnia tua causa: id est, Tibi bene cupio. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 23. 2.
Volo ualde eius causa. Cic. ad Tironem, lib. 16. 17. 4.
Volo tua causa, absolutè. Cic. ad Atticum, lib. 11. 216. 1.
Quid uultis amplius. Cic. 5. Verr. 103.
Volo tibi hunc honorem deum fortunare: hoc est, Vehementer cupio. Cic. ad Marcellum, lib. 15. 8. 1.
Volo tuam gratiam: id est, Opto. Plaut. Curcul. 8. 55.
Volo defensam: id est, Cupio defendi. Cic. ad Crassipedem, libro 13. 10. 6.
Volo me excusatum istis. Cic. 3. Verr. 72.
Volo oratum à uobis rem iustam. Plaut. Amphit. 3. 33.
Et uolo uos oratos esse. Plaut. Casin. 2. 20.
Quamobrē ea te cura liberatū uolo. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 10.
Volo amori obsequutum illius. Plaut. Asin. 3. 63.
Volo honoris causa eum nominatum. Cic. 2. Verr. 12.
Velim, Optantis cum desiderio. Plaut. Trucul. 9. 28,
Nunc ecastor, ut ueniret miles uelim.
Est paucis uos quod monitos uoluerim. Plaut. Capt. 2. 53.
Velle saluam. Mattius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 13, At debeo pro ciuili parte Rempub. uelle saluam.
Volo, pro Opinor & censeo. Cic. 1. de Natur. deor. 43, Quatuor enim naturas ex quo omnia constare censet, diuinas esse uult. Et paulo post itidem.
Quid sibi uult istud? Cic. in Verrem, Quid sibi equestres statuæ uolunt propter ædem Vulcani? hoc est, Quid significant.
Ita mehercule attendi, nec satis intellexi quid sibi lex, aut quid uerba ista uellent. Cic. 3. de Legib. 48.
Apud comicos uolt, pro uult. ferè semper legitur.
¶ Volens, Participium (βουλόμενος) Plaut. Curcul. 2. 89,
Potate, fite mihi uolentes propitiæ, Liu. Precatus deinde, si diuus, si diua esset qui sibi præpetem misisset, uolens propitiusq; adesset.
Volenti animo aliquid agere. Salustius in Iugurtha.
¶ Volentia, id est, Quæ uellent, à uoluntate. Salust. histor. lib. 4, Multisq; suspicionibus uolentia plebi facturus habebatur. Nonius.
¶ Voluntas, uoluntatis (θέλημα, βούλησις, προαίρεσις, γνώμη) Cic. 4. Tuscul. 21, Quamobrem si simul obiecta species cuiuspiam est quod bonum uideatur, ad id adipiscendum impellit ipsa natura: id quum constanter prudenterq; fit, eiusmodi appetitionem Stoici βούλησιν appellant, nos appellamus uoluntatem. Eam illi putant in solo esse sapiente, quam sic definiunt: Voluntas est, quæ quid cum ratione desiderat.
Mens & uoluntas. Cic. 3. in Catil. 66.
Sensus & uoluntas. Qu. Cic. de Petit. Consul. 28.
Voluntas & libertas. Cic. pro Sestio, 59.
Nihil tam flexibile, quàm uoluntas. Cic. pro Milone, 32.
Nihil obscurius uoluntate hominum. Cic. pro Murena, 34.
Voluntas ad aliquid agendum. Cic. 3. pro Fonteio, 29.

Voluntas erga, pro ea quam uulgò affectionem uocamus. Cic. 2. de Finib. 154, Sed tu, ut dignum est tua erga me & erga philosophiā uoluntate ab adolescentia suscepta, fac ut Metrodori tueare liberos.
Voluntate, ablatiuus. Terent. Adelph. 3. 4. 44,
Quod uos ius cogit, id uoluntate impetret.
Sua uoluntate, nulla ui coactus. 2. Cic. 2. de Finib. 105.
Voluntate omnium: id est, Omnibus uolentibus & concedentibus. Cic. ad Valerium, lib. 13. 5. 4.
De mea uoluntate. Vide De præpositionem.
Ex uoluntate. Cic. in Pisonem, 36.
Ex uoluntate alicuius aliquid facere: hoc est, quod aliquis concedat & uelit. Cic. Planco, lib. 13. 30. 17.
Legis uoluntas. Quintilianus libro 3. cap. 6. 70, Sed uoluntate legis se tuebitur.
Abdita uoluntas ac retrusa. Vide Abditus, in Abdo.
Aduersa uoluntas. Quintil. lib. 4. cap. 1. 7.
Animosa uoluntas. Ouid. ad Pisonem, 51.
Auersa uolunas. Virgil. 12. Aeneid. 130.
Dubia uoluntas. Tacit. lib. 20.
Grata uoluntas in parentes. Cic. pro Plancio, 65.
Voluntas malefica. Plin. lib. 9. cap. 59. 3.
Mutua uoluntas. Cic. Metello, lib. 5. 2. 5.
Occulta uoluntas, multiplex natura. Cic. Bruto, 1. 3.
Officiosa uoluntas. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 4.
Pauper uoluntas. Ouid. 8. Metam. 137.
Perpetua & constans uoluntas. Cic. 13. Philip. 352.
Singularis uoluntas. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 5.
Abalienare uoluntatem. Vide Abalieno.
Abhorret uoluntas eius à me. Cic. ad Caninium, lib. 2. 16. 11.
Abijcere uoluntatem discendi simul cum spe perdiscendi. Cic. 2. de Orat. 77.
Accidit uoluntas. Vide Accido.
Accipere parem uoluntatem. Vide Accipio.
Adducere in uoluntatem. Vide Adduco.
Adiuuare uoluntatem. Vide Adiuuo.
Alienare à se uoluntates suorum. Vide Alieno.
Auferre uoluntatem. Vide Aufero.
Conciliare sibi uoluntatem. Vide Concilio.
Conformare se ad alicuius uoluntatem. Vide Conformo.
Conglutinare uoluntates. Vide Conglutino.
Facere uoluntatem. Quint. lib. 5. cap. 10. 35.
Ita fert corde uoluntas. Virg. 6. Aeneid. 135.
Habere uoluntatem nocendi, in iracūdia. Cic. 2. de Orat. 166.
Immutare uoluntatem. Vide Immuto.
Impetrare aliquid uoluntate. Vide Impetro.
Incitata aduersus rationem uoluntas. Vide Incito.
Introspicere uoluntates hominum. Tacit. lib. 1.
Loqui ad uoluntatem. Vide Loquor.
Manet uoluntas. Vide Maneo.
Nuncupata uoluntas. Vide Nuncupo.
Remittere aliquid uoluntate. Liu. lib. 5. bel. Macedon.
Scrutari alicuius uoluntatem. Quint. lib. 2. cap. 4. 20.
Spectata uoluntas amicitiæ. Lucret. lib. 1. 28.
Stare uoluntate. Quint. lib. 7. cap. 2. 35.
Diuersa uoluntas est mihi. Ouid. 5. Fast. 106.
Temerata est nostra uoluntas. Ouid. 9. Metam. 126.
Voluntas, pro Fauore Terent. in Prolog. Phorm. 30,
Voluntas uestra si ad poetam accesserit,
Date operam. hoc est, Si faueritis. Donatus.
Offensa uoluntas populi. Vide Offendo.
¶ Voluntarius, Adiectiuum (ἑκών, ἑκούσιος) Quod fit sponte. Cicero ad Marium, libro 7. 3. 10, Aut consciscenda mors uoluntaria. Idem pro Sestio dicit, Malos bonis uoluntarios periculum

Digitized by Google

periculum moliri. id est, Quum nulla necessitate coguntur, aut quum nulla iniuriæ lacessantur.

Voluntarius adest. Liu.1.ab Vrbe,260.

Amicus uoluntarius. Cic.pro Cecinna,10.

Auxilia uoluntaria, Quæ sponte dantur. Cic. ad Catonem, lib. 15.4.7. Liu. 1.bel.Maced.29, Volantarios, quos posset, duceret, inuitum ne quem militem ueterem ducendi ius esset.

Casus uoluntarius. Cic.2.de Fin.106.

Exitus uoluntarius. Tacit.lib.5.

Voluntaria herba, Quæ sua sponte nascitur: opponitur Satiuæ. Plin.lib.20.cap.22.10.

Inimicus uoluntarius. Cic. Antequam iret in exilium,7.

Interitus uoluntarius. Cic.pro Marcello,8.

Laudator uoluntarius. Cic. 6. Verr.126.

Maleficium uoluntarium. Cic.1.de Inuent.114.

Mors uoluntaria. Cic.3.de Finib.94.

Motus animi uoluntarius. Cic.de Fato,36.

Oblinio uoluntaria. Cic. Lentulo, lib.1.9.76.

Oratio necessaria, & uoluntaria. Cic.pro Rosc.Comœdo,8.

Societas uoluntaria. Cic.pro Quintio,51.

Testes uoluntarij, Quint.lib.5.cap.7.6.

Virtutes uoluntariæ. Cic.5.de Fin.64.

¶ Voluntariè, siue Voluntariò, Aduerbiũ (ἑκοντὶ, ἑκουσίως) Bono & prompto animo, non coacto. Cæsar 3.bel. Ciuil.357, Hæc quum dixisset, primus ex dextro cornu procurrit, atq; eum milites electi circiter c x x. uoluntariè eiusdem centuriæ sunt prosecuti. De Crastino, uiro fortißimo. Liuius 1.ab Vrbe,132, Inde ob residuas bellorum iras, maximè solicitatis ad defectionem animis uoluntariò traxêre. Vetus exemplar habet, uoluntarios.

Volones] βολῶνες, dicti sunt serui, qui bello Punico quum deessent qui scriberentur, pro dominis pugnaturos se polliciti, in ciuitatem recepti sunt. Et uolones appellati, quia hoc sponte uoluerunt. Hæc ex Festo. Liu.3.bel.Pun. Vt tyrones (ea maximè pars uolonũ erat) discederent signa sequi. Ibidem, 168, Vetus miles tyroni, liber uoloni sese exæquari sineret.

Volsci] οὐόλσκοι, Populi mediterranei Tusciæ: de quibus Pomponius Mela lib.2. in descriptione Italiæ. Virg. 7. Aeneid.171, —Volsca de gente Camilla.

Veruti Volsci. Virgil.2.Georg.34.

Volsella] uolsellæ, siue Vulsella, uulsellæ (τριχολάβιον) Instrumentum ad pilos euellendos è corpore. Cels. lib. 6. cap. 18, de cancri, qui in cole nascitur, curatione, Incipit à nigritie: quæ si cutem occupauit, protinus specillum subijciendum, eaq; incidenda est: deinde oræ uulsella prehendendæ: tum quicquid corruptum est, excidendum. Idem libro 7. cap. 12, Ergo specillo conquirenda est testa quæ receßit, & uolsella protrahenda est.

Volsinium] Βολσίνιον, Ptolemæo libro 3. cap. 1. Tuscorum urbs, hodie Balsena.

Volsus] Adiectiuum (πεπλυμένος) pro Vorsus & uersus, de industria fictum. Mart.lib.5.108,

Qui mouet in uarios brachia uolsa modos. Fortè rectius uolsa interpreteris uulsa, depilata. Ridet enim Cotili mollitiem, curamq; nimiam circa corporis cultum.

Volua] uoluæ (μήτρα) Vide Vulua. Plin. lib.22.cap. 22. 25, Voluam enim terra ob hoc prius gignit, ipsum postea in uolua, ceu in ouo est luteum. Varro 2. de Re rust.cap.1. 29, Dicuntur agni chordi qui post tempus nascuntur, & remanserunt in uoluis intimis.

Volubilis] Vide Voluo.

Volucer] hæc uolucris, hoc uolucre, pen.cor. (ὠκὺς, ταχὺς) Celer. Martialis,

Et uolucrem longo porrexit uulnere pardum. Virg.1. Aeneid.65,

—uolucremq; fuga præuertitur Ebrum. Cic. de clar. Orat.182, Aliud autem genus est non tam sententijs frequentatum, quàm uerbis uolucre atq; incitatum.

Alæ uolucres. Stat.5.Thebaid.139.

Aquæ uolucres, Fluuij, torrentes. Ouid. 2. Metam. 47.

Auræ uolucres. Virgil. 5. Aeneid.100.

Columba uolucris. Virg.5. Aeneid 97.

Cupido uolucer. Ouid.9. Metam.97.

Currus uolucer. Horat.2. Carm. ode 33.2.

Cursus uolucer. Ouid. 1. Trist. eleg.9.1.

Dies uolucris. Horat.3. Carm. ode 28.2.

Equi uolucres. Ouid.2. Metam. 231.

Fortuna uolucris. Cic.pro Sylla,67.

Fuga uolucris. Silius lib.17.119.

Fumi uolucres. Virgil.1. Georg.44.

Leuitas uolucris. Lucret. lib.4.41.

Nuncius uolucris. Cic.pro Quintio,54.

Procellæ uolucres. Ouid. 2. Amor. eleg.11.7.

Rotæ uolucres. Claud.3. de raptu Proserp. 87.

Sagitta uolucris. Virg.5. Aeneid.49.

Somnus uolucer. Virg.2. Aeneid. 168.

Vox uolucris. Plaut. Amphit. 4.172,

Volucrem uocem gestito.

¶ Volucris, huius uolucris, pen.cor.fœ.g. (πετεινὸς, πτερόεις) Omne id quod uolat, non solùm aues, sed apes quoq;, uespæ, tabani, & reliqua huiusmodi. Cic.2.de Orat.13, Quemadmodum uolucres uidemus procreationis atq; utilitatis suæ causa fingere & construere nidos.

Nidus uolucrum. Ouid.12. Metam.3.

Aduenæ uolucres. Vide Aduenio.

Aeriæ uolucres. Lucret.lib.1.3.

Auidæ uolucres. Ouid.5. Metam.97.

Fluminеæ uolucres. Ouid. 2. Metam.51.

Fœda uolucris. Ouid.5. Metam.110.

Fœmineæ uolucres. Ouid.2. Metam. 50.

Importunæ uolucres. Virg.1. Georg.94.

Infandæ uolucres. Stat.10. Thebaid.85.

Obscœnæ uolucres. Virg.3. Aeneid.48.

Pictæ uolucres, Varijs plumis ornatæ. Virg.3. Georg.49.

Picturatæ uolucres. Claud. ad Serenam,17.1.

Rapidißima uolucris miluius. Ouid.2. Metam.144.

Tener uolucris. Cic.2.de Diuin.96,

Hunc ubi tam teneros uolucres, matremq; peremit. Hîc uidetur adiectiuum uolucres, pro substantiuo positum, quum masculino iungat.

Vaga uolucris. Ouid.1. Metam.62.

Variæ uolucres. Virg.7. Aen.7. Lucr.lib.2.29. Varius uocat, quas Virg. pictas. Nisi malis, quòd plura sint earum genera.

Virgineæ uolucres. Ouid. 6. Metam.1. Harpyias intelligit, de quibus & Virg.3. Aeneid.44.

Virginei uultus uolucrum, &c.

Conflictatæ uolucres sæuißima hyeme. Vide Conflicto, in Confligo.

Fallere uolucres uiscata uirga. Ouid.15. Metam.95.

Lacerant corpus uolucres. Lucret.lib.3.17.

Linguas uolucrum sentire. Virg.3. Aeneid.73.

Volucrum in genitiuo plurali, teste Charisio: citatq; Ciceronem de Finibus.

Volucra] uolucræ, pen.prod. Col. de Arboribus, cap.15, Genus est animalis, uolucra appellatur: id ferè prærodit teneros adhuc pampinos & uuas. Inuolucrum et conuoluulum quidam uocant.

Digitized by Google

Volumen] Vide Voluo.

Voluntas] Vide Volo.

Voluo] *uoluis, uolui, uolutum, pen. prod.* (λίνω, λινίω, κυλίω, λυλίζω, κυλίνδω, κυλινδέω) *uoluere, à Volo, uolas, ut quidam existimant, deriuatur.* Inter uolandum enim quasi uolui alæ uidentur. Plin. lib. 16. cap. 42. 3, *Pampinato semper orbe se uoluens.*

Quàm citatißimè uoluere. Quintil. lib. 1. cap. 1. 27.

In caput uolui, Præcipitari. Virg. 1. Aeneid. 24.

In præceps uolui. Ouid. 2. Metam. 64.

Ante pedes alicuius uolui. Propert. lib. 3. eleg. 8. 3.

Amnis præceps uoluitur per deuia. Silius lib. 17. 26.

Annus uoluitur in se. Virg. 2. Georg. 81.

Flammæ uoluuntur per culmina. Idem 4. Aeneid. 134.

Voluere sub naribus ignem. Idem 4. Georg. 17.

Ignis uoluitur summa ad fastigia. Idem 2. Aeneid. 161.

Aestus incendia uoluunt. Idem 2. Aeneid. 42.

Lachrymæ uoluuntur inanes. Idem 4. Aeneid. 90.

Libros uoluere. Cic. de clar. Orat. 165.

Venti uoluunt mare. Virg. 3. Aeneid. 40.

Oculos per singula uoluit. Idem 8. Aeneid. 124.

Orbem uoluere. Liu. 4. ab Vrbe, 121. Vide Orbis.

Puluis uoluitur ad muros. Virg. 11. Aeneid. 175.

Saxum ingens uoluunt alij. Idem 6. Aeneid. 124.

Saxa uoluebant infesto pondere. Idem 9. Aeneid. 106.

Semianimes uoluuntur equi. Idem 11. Aeneid. 127.

Vices uoluere. Idem 3. Aeneid. 76.

Facilè soluteq; uerbis uoluere sententias. Cicero de claris Oratoribus, 153.

Volui uno spiritu. Cic. 3. de Orat. 100, *Longißima est igitur complexio uerborum, quæ uolui uno spiritu potest.*

Voluere, Cogitare, *uersare animo*. Virg. 1. Aeneid. 62,

At pius Aeneas per noctem plurima uoluens.

Casus uoluere. Idem 1. Aeneid. 3.

Curas multiplices animo uoluebat. Catull. 59. 50.

Fluctus curarum uoluere in pectora. Lucret. lib. 6. 7.

Cogitationes uoluere. Liu. 6. ab Vrbe, 112.

Secum aliquid uoluere, pro Cogitare. Liu. 6. bel. Pun. 35.

Iras in pectore uoluere. Liu. 5. bel. Maced. 66.

Voluere cum animo. Salustius in Iugurtha.

¶ Voluens, uoluētis (λίνων) Participium, siue Nomen ex participio. Virg. 1. Aeneid. 48,

Certè hinc Romanos olim uoluentibus annis. Hic est participium pro nomine. Voluens enim est, qui uoluit: Volubilis autem, qui uoluitur. Anni autem uoluuntur, non uoluunt. ut est 2. Georg. 81,

Atq; in se sua per uestigia uoluitur annus. Seruius.

Oculos huc illuc uoluens. Virg. 4. Aeneid. 73.

Sensus uarios. Valer. 7. Argon. 40.

Celeriter sanè uerba uoluens. Cic. de clar. Orat. 132.

Plaustra uoluentia, Volubilia. Virg. 1. Georg. 33. Seruius.

¶ Voluendus (λινόμενος) Aliud particip. Virg. 1. Aeneid. 55,

Triginta magnos uoluendis mensibus orbes
Imperio explebit. id est, Volubilibus. Idem 9. Aen. 2,
— uoluenda dies en attulit ultrò. Seruius.

¶ Volutus, pen. prod. (κυλινδουμένος) Item participium: ut,

Fluctus uolutus ad terras. Virg. 3. Georg. 48.

Amnis per saxa uolutus. Virg. 3. Georg. 105.

¶ Voluto, uolutas, pen. prod. (λινάω) uolutare, Frequentatiuum. Colum. lib. 7. cap. 9. 6, *Vt paludem rimentur, effodiantq; lumbricos, atque in luto uolutentur, quod est huic pecori gratißimum.*

Volutare se supra rem aliquam. Plin. lib. 8. cap. 37. 2.

Circum terram uolutari. Cic. in Somn. Scipion. 33.

In luto uolutari. Cic. 7. Verr. 47.

Tota acie uolutare. Vide Acies.

Genibus uolutans. Virg. 3. Aeneid. 122.

In stupris uolutatur, per translationē: hoc est, Veluti sus quædam luto, ita stupris delectatur. Cic. de Arusp. respon. 38. Idem ad Varronem, lib. 9. 3. 3, *Laborandum est, ne quum omnes in omni genere & scelerū, & flagitiorum uolutentur, nostra nobiscum, aut inter nos cessatio uituperetur.*

Liberè cum scortis uolutari. Cic. de Arusp. resp. 55.

In omni dedecore uolutari, Author ad Heren. lib. 4. 162.

Cum aliquo uolutari. Cic. in Salustium, 1.

In ueteribus scriptis studiosè uolutari. Cic. 3. de Orat. 23.

Animum cogitationibus uolutare. Liu. 9. ab Vrbe, 16.

Secum uolutare aliquid. Virgil. eclog. 9. 8.

In animo uolutare. Liu. 8. bel. Pun. 97.

Secum animo aliquid uolutare. Liu. 10. bel. Maced. 27.

Cum tristi corde uolutat hæc. Virg. 6. Aeneid. 37.

Dolos dirumq; uolutat corde nefas. Valer. 2. Argon. 114.

Mente quædam uolutat. Lucret. lib. 3. 49.

Vocem uolutant per atria. Virg. 1. Aeneid. 146.

In secreto cum amicis aliquid uolutare. Liu. 4. bel. Mac. 143.

¶ Volutatus, pen. prod. Particip. (κεκυλισμένος) Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 15. 4, *Itaq; ad Callisthenem & Philistū redeo, in quibus te uideo uolutatum.* hoc est, Cum labore uersatum.

¶ Volutatus, huius uolutatus, pen. prod. (κυλίνδωμα) Plinius libro 10. cap. 4. 2, *Multum puluerem uolutatu collectum, insidens cornibus excutit in oculos.*

¶ Volutatio, uolutationis (κύλισμα) Verbale, Idem. Plin. lib. 8. cap. 51. 3, *In luto uolutatio generi grata.* De suibus loquitur. Idem libro 10. cap. 73. 3, *Solidipedum uolutatio propria.* Cic. in Pisonem, 65, *An uerò tu parum putas inuestigatas esse à nobis labes imperij tui, stragesq; prouinciæ: quas quidem nos non uestigijs odorantes ingressus tuos, sed totis uolutationibus corporis, et cubilibus persecuti sumus.*

¶ Volutatim, pen. prod. Aduerb. (κυλινδὸν) Plaut. Milit. 8. 38,

Volutatim domum te rapiam.

¶ Volutabrum, uolutabri, pen. prod. (κυλίστρα) Locus ubi sues uolutantur. Virg. 3. Georg. 83,

Sæpe uolutabris pulsos syluestribus apros
Latratu turbabis agens.

¶ Volubilis, & hoc uolubile, pen. cor. (εὔστροφος, εὐδίνητος) Quod facilè uoluitur. Cic. de Vniuers. 29, *Deinde animum circumdedit corpore, & uestiuit extrinsecus, cæloq; soliuago & uolubili, & in orbem incitato complexus est.*

Amnis uolubilis. Horat. 1. epist. 2. 9.

Deus uolubilis. Cic. 1. de Natur. deorum, 28.

Fortuna uaga & uolubilis. Cic. pro Milone, 51.

Homo uolubilis quadam præcipiti celeritate dicendi. Cicero pro Flacco, 38.

Malum uolubile. Ouid. epist. 19. 41.

Nexu uolubiles. Ouid. 3. Metam. 9.

Canorus orator & uolubilis. Cic. de clar. Orat. 54.

Volubilitas] *pen. corr. uolubilitatis* (τὸ εὔστροφον) Cic. 2. de Natur. deorum, 70, *Ex utraq; re & mundi uolubilitas, quæ nisi in globosa forma esse non posset, &c.*

Dare uolubilitatem. Cic. de Fato, 63.

Deus cælum ad uolubilitatem rotundauit, Cic. de Vniuers. 44.

Fracta uolubilitas capitis latißima. Ouid. 12. Metam. 87.

Volubilitas fortunæ, Inconstantia. Cic. 2. de Diuin. 23.

Volubilitas linguæ. Cic. pro Plancio, 51.

Volubilitas uerborum. Cic. 1. de Orat. 9, *Est enim & scientia comprehendenda rerum plurimarum, sine qua uerborum uolubilitas inanis atq; irridenda est.*

¶ Volubiliter, penult. corr. Aduerb. (εὐστρόφως) Cic. in Orat. 122, Sæ-

122, *Sæpe etiam in amplificanda re concessu omnium funditur numerosè & uolubiliter oratio.*

Volumen] *pen.prod.uoluminis, n.g.* (σύνταξις, σύγγραμμα, σύνταγμα, γραμματεῖον) à Voluendo: *quod maiores nostri in libris arborum, id est, codicibus scribebant: & libellos illos quò ferrent commodius, complicabant.* Ideoq; *uolumina appellata sunt, libellis similiora, quàm libris.* Est *enim uolumen, pars codicis:*utputa Metamorphoseon liber *in* XV *uolumina distinctus.* Ouid.1.Trist.eleg.1.24,

Sunt quoq; mutatæ ter quinque uolumina formæ. Plin. *iunior lib.3.epist.5, ad* Macrum, Libri tres *in sex uolumina propter amplitudinem diuisi.* Quasi *in sex minores libros, ut sint uolumina aliquanto minora quàm libri.* Volumen *igitur pars libri est:* Liber *uerò*, pro toto *codice & pro uolumine accipitur.* Plin.*maior lib.*7.*cap.*29.7, *Hæc est regio, secundo uolumine à nobis significata.* Cic. 3. *Tusc.* 11, Quoniam *duobus superiorib. de morte & dolore dictũ est, tertius dies disputationis hoc tertium uolumen efficiet.* Vide Vlpian. *in l.librorum* appellatione.*ff. de legat.tertio.*

Volumen epistolarum. Cic.ad Atticum,*lib.*9.181.7.

Referre epistolas in uolumina. Cic.ad Tironem, *lib.*16.17.1.

Annosa uolumina uatum. Horat.2.*epist.*1.6.

Lintea uolumina. Vide Linteum.

Plenum uolumen querelæ iniquißimæ. Cic.Appio, *lib.*3.7.2.

Conficere uolumina. Cic.Pæto,*lib.*9.16.10.

Crescit magnitudo uoluminis. Author ad Herenn.*lib.*1.30.

Explicare uolumen. Cicero pro Roscio Amerino,61.

Implere uolumen oraculis falsis. Cic.2.de Diuin.172.

Peragere uolumina. Vide Perago.

Immensa uinclorum uolumina. Virg.5.Aeneid.82.

Celeri uolumine cælum torquet sydera. Ouid.2.Metam.15.

Sinuare uolumina crurum. Virg.3.Georg.39.de equis.

Sinuant terga uolumine angues. Virgil.2.Aeneid 42.

Trahere uolumina dicuntur angues. Virgil.5 Aeneid.17.

Sinuosa uolumina uersat serpens. Virgil.11.Aened.151.

Volumina sortis humanæ, pro Varietate.Plin.*lib*.7.*cap*.45.

Voluox] *uoluocis,pen.prod.m.g.* (ἴψ) Vermis,*qui & conuoluolus dicitur, & inuoluolus, & uolucra,ut superius uisum est.*Plin.*lib.*18.*cap.*18.5, *Alij uoluocem appellant animal prærodens pubescentes uuas.* Vide Conuoluolus.

Voluptas] *uoluptatis,pen.prod.* (ἧδος, ἡδονή, ἡδυπάθεια, γάνυμα, κηλημός, χλιδή, φιληδία) Est *elata præter modum lætitia, opinione præsentis alicuius boni.* Vnde *quicquid cum delectatione animum demulcet, uoluptas dicitur.* Terent. Heaut.1.2.10,

Voluptatem magnam nuncias.

Omnes enim iucundum motum quo sensus bilaretur, Græcè ἡδονὴν, Latinè *uoluptatem uocant.* Cic.2.de Finib.12.

Omne autem id quo gaudemus,uoluptas est:ut omne quo offendimur, dolor. Cic.1.de Finib.58.

Lætitia & uoluptas. Cic.1.de Orat.97.

Dicendi uoluptates. Quintil.*lib.*4.*cap.*3.2.

Voluptas abdominis. Vide Abdomen.

Voluptas in bibendo. Cic.2.de Finib.14.

Voluptas mea,Blandientis uox. Plaut. *Casin.*3.46.

Amœnißima uoluptas. Vide Amœnus.

Communis uoluptas. Quintil.*lib.*1.*cap.*10.3.

Dux uitæ dia uoluptas. Lucret.*lib.*2.35.

Diuina uoluptas. Lucret.*lib.*3.6.

Egregia. Iuuenal.*Satyr.*14.26.

Incredibilis. Cic.Pompeio,*lib.*5.7.1.

Ineruditæ uoluptates. Quintil.*lib.*1.*cap.*12.13.

Insatiabilis. Vide Insatiabilis.

Iucunda. Lucret.*lib.*2.1.

Liquida & libera. Vide Liquor, *liquoris.*

Liquida & pura. Lucret.*lib.*3.8.

Mediocris. Cic.pro Plancio,1.

Miseranda. Stat.6.Thebaid.15.

Perpetua. Cic.Appio,*lib.*3.2.6.

Pura. Lucret.*lib.*4.218.

Pura uoluptas literarum. Quintil.*lib.*2.*cap.*18.3.

Poeticæ uoluptates. Idem *lib.*1.*cap.*1.8.

Resupina uoluptas. Idem *lib.*5.*cap* 12.15.

Nulla est syncera uoluptas. Ouid.7.Metam.91.

Torua uoluptas frontis. Claud.7.Paneg.104.

Vera uoluptas. Lucret.*lib.*5.288.

Viua uoluptas prati. Claud.1.*in* Ruffinum,42.

Accipere uoluptatem. Vide Accipio.

Adiungere uoluptatem ad uirtutem. Vide Adiungo.

Afferre uoluptatem. Vide Affero.

Architectari uoluptatem. Vide Architector.

Assumere uoluptatem. Vide Assumo.

Bacchari in uoluptate. Vide Bacchor.

Voluptatem eius capio: pro, De eo.Plin.*epist.*17.*lib.*2.

Capitur mihi mente uoluptas. Ouid 4. de Ponto,eleg 9.8.

Capi uoluptate. Cic.1.de Legib.45.

Captare uoluptatem. Vide Capto, in Capio.

Carere uoluptatibus. Vide Careo.

Condire uoluptatibus. Quintil.*lib.*5.*cap.*14.27.

Contrectare uarias uoluptates mente. Vide Contraho.

Conquirere & comparare uoluptates. Vide Conquiro.

Corrupta uoluptas multo dolore. Horat.1.Serm.*Satyr.*3.8.

Creare uoluptatem inimicis. Vide Creo.

Cumulatus uoluptatibus. Vide Cumulo.

Deliniri uoluptate quadam praua. Quintil.*lib.*2.*cap.*5.14.

Duci ad fidem uoluptate. Quintil.*lib.* 4.*cap.*2.84.

Exclusa animo uoluptas. Stat.3.*Sylu.*3.22.

Expleta uoluptas flendi. Stat.2.*Sylu.*1.3.

Inclinare ad uoluptatem audientium debemus. Quintil. *lib.*2. *cap.*10.7.

Indulgere uoluptati. Quintil. *lib.* 2.*cap.*17.1.

Inijcere uoluptatem. Vide Inijcio.

Cum uoluptate legere, Cum delectatione. Cic.5.de Finib.94.

Locupletata uoluptas in perfectione uitæ. Vide Locus.

Loqui ad uoluptatem. Vide Loquor.

Percipienda uoluptas oculis. Ouid.4. de Ponto, eleg.9.8.

Perfundi uoluptate. Cic.de clar.Orat.97.

Permulcere aures aßistentium prauis uoluptatibus. Quintil. *lib.*2.*cap.*12.5.

Permulceri uoluptate lætißima. Vide Permulceo.

Petere uoluptatem audientium. Quintil.*lib.*5.*cap.*1.2.

Satiata uoluptas. Stat.6.Thebaid.59.

Esse uoluptati, Gratum esse. Cic.Lentulo, *lib.*1.7.36.

In uoluptate esse. Cic.1.de Finib.94.

Dolere, & In uoluptate esse, contraria. Cic. 4.Acad.42.

Voluptas, mala est aliquando. Cic. de Senectut. 40, *Diuinè enim* Plato *escam malorũ uoluptatem appellat, quòd, &c.*

Voluptas maximè est inimica uirtuti, boniq; naturam fallaciter imitando adulterat. Cic.in Partit.38.

Omnis uoluptas honestati est contraria. Cic.3.Offic.163.

Capitalis pestis est uoluptas. Cic.de Senect.36.

Omnium malorum mater uoluptas. Cic.1.de Legib.70.

In uoluptatis regno uirtus non potest consistere. Cicero de Senect.57.

A' Voluptatibus. Vide A' uel Ab.

Assuetudo uoluptatum. Tacit.*lib.*18.

Condimentum uoluptatis. Vide Condio.

Ministra uoluptatum. Vide Ministro.

Digitized by Google

Deditus uoluptatibus. Vide Dedo.
Confusa uoluptas amborum. Ouid. epist. 21. 10.
Furtiua uoluptas. Ouid. 4. Metam. 66.
Indigna homine docto uoluptas. Cic. 2. Offic. 3.
Libidinosa uoluptas. Vide Libido.
Lucrosa uoluptas. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 7.
Mutua uoluptas. Lucr. lib. 4. 242.
Amplexari uoluptatem. Vide Amplector.
Auolat uoluptas. Vide Auolo.
Dedere se uoluptatibus. Vide Dedo.
Inhærere uoluptatibus. Vide Inhæreo.
Inuenire nouam uoluptatem. Cic. 5. Tusc. 31.
Irritata uoluptas. Ouid. 2. de Arte, 137.
Liquescere uoluptate. Vide Liquor, liquoris.
Blanda uoluptas truces mollit animos. Ouid. 2. de Arte, 96.
Nocet empta dolore uoluptas. Horat. 1. epist. 2. 11.
Perfluere uoluptatibus. Vide Perfluo.
Placet inconcessa uoluptas. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 7.
Properata uoluptas. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 10.
Sperata uoluptas. Ouid. 2. Metam. 173.
Spernere uoluptates. Horat. 1. epist. 2. 11.

¶ Voluptarius, Adiectiuum. Quod uoluptatem affert. Plautus Pœnulo, 8. 25,

Liberum ut cōmonstraremus tibi locū & uoluptarium.

Mollis & uoluptarius. Cic. 5. Tusc. 127.
Disciplina uoluptaria. Cic. 1. de Fin. 57, Intelligaturq; ea quæ uoluptaria, delicata, mollis, habeatur disciplina, quàm grauis, quàm continens, quàm seuera sit.
Disputatio uoluptaria. Cic. 3. de Orat. 35.
Homo uoluptarius. Cic. 2. Tuscul. 27. Plaut. Menæh. 7. 34,

Voluptarij atq; potatores maximi. Cic. in Pisonem, 32, Atq; hoc quidem etiam isti tui dicunt uoluptarij Græci. id est, Voluptas assertores, quales erant Epicurei.

Possessio uoluptaria. Cic. Attic. lib. 12. 244. 4.
Voluptarius sensus, gustatus. Cic. 3. de Orat. 55.

¶ Voluptabilis, & hoc uoluptabile, pen. cor. (ἡδύς) Gratus, uoluptuosus. Plaut. Epid. 2. 19,

Voluptabilem mihi tuo aduentu attulisti nuncium.

¶ Voluptuosus, pen. prod. Adiectiuum (ἡδονικός) Voluptuosus homo, qui perquàm amat uoluptatem.
Voluptuosa res, Quæ in se habet uoluptatem, & plena est uoluptatis, & quæ uoluptate afficit. Plin. lib. 3. epist. 13, Voluptuosum esse utraq; opera eodem uiatico inuisere.

¶ Voluptuor, aris, Voluptate fruor. Erasmus in Latino Plutarchi opusculo de Sanitate tuenda, Quòd si minus his rebus commoueatur, tum oportebit complures dies aquam potare, aut abstinere cibis, deniq; clyster sumendus potius quàm pharmaca ista, corpus perturbantia simul et uitiantia, quæ uulgus facilè cupideq; solet appetere, non aliter quàm mulieres ueneficijs utentes, quibus abortum faciant, fœtumq; perdant, ut rursum impleantur, ac uoluptuentur.

Volup] uel Volupe, penult. corr. (ἡδύ) Id est, delectabile. Plaut. Casina 8. 5,

Facite animo uestro uolup. Terent Phorm. 4. 3. 5.
Venire saluum uolupe est.

Volusius] Βολούσιος, Poeta fuit Patauinus, qui Ennium secutus, rerum gestarum populi Romani annales carmine scripsit. Catullus de Smyrna Cinnæ poetæ,

At Volusij annales Paduam morientur ad ipsam,
Et laxas scombris sæpe dabunt tunicas.

Voluta] uolutæ, penult. prod. (ἕλιξ) Vitruuius libro 1. cap. 2, His enim dijs propter uirtutē sine delicijs ædificia constitui decet. Veneri, Floræ, Proserpinæ, fontium nymphis, Corinthio genere cōstitutæ, aptas uidebuntur habere proprietates: quòd his dijs propter teneritatem, graciliora & florida, folijsq; & uolutis ornata opera facta augere uidebuntur iustum decorem. Idem libro 3. capite 3. & multis alijs locis.

Volutabrum, Volutatim, Voluto] Vide Voluo.
Vomer] uomeris, masc. gen. Vide Vomo.
Vomica] uomicæ, pen. corr. (ἀπόστημα, ἰσωθεν) Tumor excrescens, siue grossities illa quæ nascitur in aliqua parte corporis, saniem frequenter emittens. Cicero 3. de Natura deorum 99, Nec prodesse Phæreo Iasoni, is qui gladio uomicam eius aperuit, quam sanare medici non poterant. Plin. lib. 20. cap. 12. 1, Petroselinon præcipuū ad uomicas.

Putres uomicæ. Iuuenal. Satyr. 13.
Erumpit uomica. Celsus lib. 2. cap. 8.
Excitat uomicas dolor. Celsus lib. 2. cap. 7.
Laborare uomica. Celsus lib. 4. cap. 8.
Rumpere uomicam. Celsus lib. 2. cap. 8.
Vomica oritur. Celsus lib. 2. cap. 6.
Vomica, de suppuratione. Cels. lib. 2. cap. 8, Quòd si ne rupta quidem uomica, uel pure extrinsecus emisso febris quieuit. Idem de interiore suppuratione loquens, lib. 3. cap. ult. Omnis tunc uomicæ finis est, ut rumpatur, indiciumq; est pus uel aluo uel ore redditum. Budæus.
Vomicam non infestiuiter Plautus uocat crumenā plenam argenti, in Persa, 9. 11,

Quid hoc quod in collo tibi tumet?
SA. uomica est: pressare parcè.

Vomica, Concaua loca uetustate exesa. Lucilius lib. 29, Tyroneo & non mortifero adfectus uomica & uulnere. Nonius.
Vomicæ Reipub. apud Quintil. lib. 8. cap. 6, Non enim si Cicero rectè sentinam Reipub. dixit, fœditatem hominum significans: idcirco probem illum quoque ueteris oratoris, Persecuisti Reipub. uomicas.

Vomo] uomis, uomui, uomitum (ἐμέω, ἐξερεύγομαι) uomere, penult. corr. Eijcere. Propriè de cibis dicitur, & superiore ex parte. Cicero pro Deiotaro, 13, Quum, inquit, uomere post cœnam uelle te dixisses, in balneum te ducere cœperunt.

Bibere, uomere, effundere. Cic. in Pisonem, 17.
Vomere in mensam. Cic. 2. de Finib. 39.
In gremio suo uomere. Cic. 2. Philip. 74.
In conspectu alicuius uomere. Cic. 2. Philip. 74.
Fluctus uomit ac resorbet Scylla. Ouid epist. 12. 25.
Flammas ore uomit Cacus. Ouid. 1. Fast. 114.
Purpuream uomit ille animam. Virg. 9. Aeneid. 70.
Vitam uomere. Lucret lib. 6. 166.

¶ Vomor, uomeris, pen. corr. Passiuum. Plin. lib. 10. cap. 67, Salamandræ ore sanies lactea uomitur.

¶ Vomitur, pen. corr. Impersonale. Cic. 2. Philipp. 103, Ab hora tertia bibebatur, ludebatur, uomebatur.

¶ Vomito, uomitas, pen. cor. (ἐξεμέω) uomitare, Frequentatiuum. Colum. lib. 7. cap. 10. 4, Quam quum pecudes biberunt, nausea correptæ uomitant, atq; expurgantur.

¶ Vomitus, huius uomitus, pen. cor. (ἔμετος, ἐξερεύγμα.)
Araneosus uomitus. Vide Aranea.
Varius uomitus. Celsus lib. 2. cap. 6.
Repetere uomitum. Cels. lib. 4. cap. 4.
Supprimere uomitum. Celsus lib. 4. cap. 5.
Concitare uomitus. Plin. lib. 24. cap. 18. 1.
Extrahere, lib. 23. cap. 8. 17.
Facere, lib. 13. cap. 23. 1.
Inhibere, lib. 12. cap. 15. 12.
Inuitare, lib. 22. cap. 14. 7.
Mouere, lib. 33. cap. 8. 2.

Sistere,lib.20.cap.14.5.

¶ Vomitaria,nunc in spectaculis dicimus, unde homines glomeratim ingredientes, in seditia se fundunt. Hæc Macrob. lib.6.Saturn.cap.4.exponens illud Virgilij,

Manè salutantum totis uomit ædibus undam.

¶ Vomitio,uomitionis,Idem (ἔμεσις) Cicero 2. de Nat. deor. 189,Quid ea quæ nuper,id est, paucis antè seculis medicorum ingenijs reperta sunt, uomitione canes, purgante autem,&c.

Inimicæ oculis uomitiones. Vide Inimicus.

¶ Vomitor,pen.corr.uomitoris (ἐμετής) Plin.lib.23. cap. 1,Non expedire uomitoribus, sicut neq; mustum, neq; sapa,neq; passum.

¶ Vomitorius, Adiectiuum (ἐμετικὸς) Quod uim uomitum faciendi habet.Plin.lib.21.cap.19.5, Hunc stomacho inutilem, & ideo uomitorium.

Vomer] uel Vomis, uomeris, pen.corr.m.g. (ὕννις) Dicitur id ferrum in aratro quod liras facit, & utrinq; uomit: unde nomen habet. Plin.lib.17.cap.18.4, Vomerum plura genera. Culter uocatur,prædensam, prius quàm proscindatur, terram secans, futurisq; sulcis uestigia præscribens incisuris, quas resupinus in arando mordeat uomer. Alterum genus est uulgare,rostrati ut uectis. Tertium in solo facili, nec toto porrectum dentali, sed exigua cuspide in rostro. Virg.1.Georg.10,

Depressio incipiat iam tum mihi taurus aratro
Ingemere,& sulco attritus splendescere uomer.

Vbi Seruius, Vomer à frequenti aratione atteritur & decrescit. Lucret.

—occulto decrescit uomer in aruo. Dicimus autem & hic uomer,& hic uomis: sed ab utroq; huius uomeris facit. Virgil.1.Georg.33,

Vomis & inflexi primum graue robur aratri.

Saucia uomeribus tellus. Ouid.1.Metam.21.

Aduncus. Ouid.4.Fast.187.

Curuus. Ouid 3.Amor.eleg.7.8.

Duro fumans sub uomere taurus. Virg.3.Georg.103.

Ferreus. Lucret.lib.1.64.

Laureatus. Vide Laurus.

Obtusi uomeris dentem procudere. Virg.1.Georg.53.

Rigidi uomeris ictu uersatur tellus. Claud.1. de rapt. Proserp.40.

Vnci uomeris patiens tellus. Virg.2.Georg.45.

Perstringere aliquid uomere. Cic.2.Philip.101.

Vopiscus] uopisci, m. g. Dicitur qui ex duobus conceptis, uno abortu excluso,ad partum legitimum ducitur. Quo nomine dictus est historicus quidam, qui de Imperatorib. scripsit. Plin. lib. 7. cap. 10, Vopiscos appellabant è geminis, qui retenti utero nascerentur, altero interempto abortu. Nanq; maxima,etsi rara,circa hoc miracula existunt.

Voranus] pen.prod. (Βορανός) fuit Qu.Luctatij furacissimus libertus, quem nummularius nummos de mensa subtrahentem,& in calceos infarcientem deprehendit. Cælius lib.10.cap.49.Vide Exchalcio.

Voro] uoras (τενθεύω, καταφάγω) uocare, Cibum non confectum deglutire. Cic.2.de Natur.deorum,182, Alia uorant,alia mandunt.

Plaga uorat medullas. Senec.Hippol.3.2.

Vorare, Auidè sumere. Plaut.Truc.3.16,

—interim ille
Hamum uorat, si semel amoris poculum accepit merè.

hoc est, Actũ de eo est: ut moriũtur pisces qui hamũ uorant.

Vorare literas. Cic. Attico,lib.4.80.2.

Viã uorare, Celerrimè currere. Catul.ad Libel.33.2.Vide Via.

¶ Voratio,uorationis,Verbale (τένθευσις) Catull.ad Portium & Socrationem,44.2,

—mei sodales
Quærunt in triuio uorationes.

¶ Vorago,pen.prod.uoraginis, pen.corr.f.g. (βάραθρον) Barathrum dicitur: quòd in eam cadentia,non emergant, sed quasi absorbentur. Cic.1.de Diuin.126, Qui quum per agrum Leontinum iter faciens, equum ipse demisisset in flumen,summersus equus uoraginibus non extitit.

Ima uorago. Cic.in Sallustium,21.

Ingens uorago faucibus uastis patet. Senec.Herc.fur.9.10.

Liuidissima, maximeq; profunda uorago. Catullus ad Coloniam,17.3.

Pigra uorago. Silius lib.13.114.

Tenebrosa uorago. Stat.6.Thebaid.77.

Tenax uorago. Catul.ad Coloniam,17.6.

Vasta uoragine exæstuat gurges. Virg.6.Aeneid.60.

Vorago, Aliter. Curtius lib.8, Imber uiolẽtius quàm aliàs fusus campos lubricos & inequitabiles fecerat. Grauasq; et propemodum immobiles currus illuuie & uoragine hærebant.

Vorago patrimonij. Cic. pro Sestio, 96, Tu meo periculo purges ac uorago patrimonij helluabare?

Scopulus et uorago. Cic.3.de Orat.89, Syrtim patrimonij, scopulum libentius dixerim: Charybdim bonorum uoraginem potius.

¶ Voraginosus,pen.prod. Adiect. (βαραθρώδης) Voraginibus plenum. Hirtius 6.bel.Hisp.119, Nam palustri & uoraginoso solo currebat ad dextram partem.

¶ Vorax,uoracis,pen.prod.om.gen. (λίχνος, λαφύστης) Plurimũ uorans. Cic.2.Phil.76, Quæ Charybdis tam uorax?

Ventris uoracis placare ieiuni. Ouid.15.Metam.19.

Vsura uorax. Lucan.lib.1.37.

Vndiq; uorsum. Lucret.lib.2.210.

Vorsura] uorsuræ. Vide Versura, in Verto.

Vortex] Vide Vertex, in Verto.

Vorto] uortis. Vide Verto.

Vos] uestrûm uel uestri (ὑμεῖς) Pronomen pluralis numeri à Tu.

Vosmetipsi, pro Vosipsi. Cicero 4. Academ. 129, Nos autem dicimus ea nobis uideri, quæ uosmetipsi nobilissimis philosophis placuisse conceditis. Et pro Roscio Amer.63, Quæ facitis,eiusmodi sint, ut ea dedita opera à uobis contra uosmetipsos facere uideamini.

Votum] Vide Voueo.

Voueo] uoues,uoui,uotum uouere,pen.prod. (εὔχομαι, ἐπεύχομαι) Deo aliquid sanctè promittere. Cic. 1. de Nat. deor.169, Quid optamus à dijs immortalibus? quid uouemus? Horat.3.Carm.ode 8.2.

Ex amissione alicuius rei uouere. Cic.1.de Diuin.59.

Vouere decimam alicui. Cic.3.de Nat.deor.126.

Vouere uotum. Liu.1.bel.Pun.93. Ouid.9.Metam.159,

Vota puer soluit, quæ fœmina uouerat Iphis.

Vouere caput pro salute patriæ. Cic.5.de Finib.114. id est, Periculis se obijcere.

Vouere in eadem uerba. Liu.3.bel.Maced.34.

Vouere templum deo. Liu.1.ab Vrbe,50.

Vouere, pro Votis optare. Senec. de Benef. lib. 6, Et quicquid inimicus optaret, amantes uouent. Horat.1.epist.4.2,

Quid uoueat dulci nutricula maius alumno?

¶ Votus, Particip. (ἐπευχθείς) Cic.3.de Nat.deor.54, At eorũ tẽpla sunt publicè uota et dedicata. Liu.4.ab Vrbe,54.

Delubra uota Menti. Ouid.2.Metam.18.

¶ Votum,uoti (εὐχή, εὐχωλή) Promissio facta deo. Cic. 2. de Legib.66, Diligentia uotorum satis in lege dicta est, ac

uoti

uoti sponsio, quo obligamur deo; pœna uerò uiolatæ religionis iustam recusationem non habet.
Preces & uota. Cic. pro Plancio, 79.
Votum & promissum. Cic. Attic. lib. 12. 241. 10.
Votū pro. Cato cap. 83, Votū pro bubus, ut ualeant, sic facito.
Amarum uotum, Quod malè cedit. Claud. 3. Paneg. 46.
Audax uotum. Stat. 9. Tebaid. 125.
Furialia uota. Silius lib. 8. 6.
Furiosa. Ouid. 10. Metam. 74.
Futile uotum. Silius lib. 10. 68.
Ignauum. Claud. Eutrop. 2. 79.
Modesta parum uota. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 4.
Nefarium uotum. Cic. pro Cluent. 153.
Pauidum uotum. Claud. 1. de bello Gildon. 14.
Pia uota. Ouid. 1. Metam. 45.
Publica. Ouid. 7. Metam. 92.
Temeraria uota. Tibul. lib. 3. eleg. 6. 6.
Tristia uota. Ouid. 8. Metam. 108.
Assuescere uotis. Virg. 1. Georg. 9.
Canere uota diuis. Virgil. 3. Aeneid. 88.
Cessare in uota. Vide Cesso.
Concipere uota. Ouid. 7. Metam. 121.
Concepta uota. Silius lib. 7. 16.
Confugere ad uota. Vide Confugio.
Corrigere uota sua. Ouid. 2. Metam. 18.
Damnari uotorum, uel uotis. Vide Damno.
Dissoluere uota. Cic. Att. lib. 15. 326. 6.
Ducere uota ad bonos exitus. Horat. 4. Carm. ode 8. 7.
Duplicare uota metu. Virg. 8. Aeneid. 112.
In uota effundi. Tacit. lib. 1.
Exequi annua uota. Virg. 5. Aeneid. 11.
Facere uota, pro Optare. Cicero pro Mil. 57, Vota enim fecerat, ut in eos se potius mitteret, quàm in uestras possessiones. Vide Facio.
Facere uota parcius. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 1.
De aliquo ægroto uota facere. Cic. Att. lib. 8. 169. 2.
Inhibere uota alicuius rogando. Ouid. epist. 15. 24.
Liberari uoti, pro uoto. Liu. 5. ab Vrbe.
Votis uota nectere. Lucret. lib. 5. 242.
Nuncupare uota. Vide Nuncupo.
Obligare uotis caput. Horat. 2. Carm. ode 8. 1.
Onerare uotis æthera. Virg. 9. Aeneid. 5.
Perfecta uota ordine. Virg. 3. Aeneid. 110.
Persoluere uotum. Vide Persoluo.
Poscere opem uotis. Ouid. 3. Fast. 119.
Reddere uota. Vide Reddo.
Repetere uota. Quint. in Proœm. lib. 4. 3.
Immortale uotum sacrabat. Virg. 8. Aeneid. 142.
Feralia uota sancire contra aliquem. Stat. 11. Theb. 69.
Soluere uota. Vide Soluo.
Fidem uoti soluere. Ouid. 1. Fast. 128.
Supplicibus uotis superare iram numinis. Virg. 8. Aeneid. 83.
Suscipere uota. Vide Suscipio.
Tacito suspendit uota labello. Catull. Argon. 59. 21.
Erecto uoto timere aliquid. Stat. 6. Thebaid. 152.
Vocare aliquem in uota. Virg. 5. Aeneid. 102.
Vocare diuos in uota. Virg. 5. Aeneid. 47.
Vocare imbrem uotis. Virg. 1. Georg. 32.
Vocari uotis. Virg. 1. Georg. 9.
Votum, Voluntas & desiderium: quòd ea ualde desideramus, quæ uoto à Deo poscimus. Cicero ad Terentiam, lib. 14. 4. 3, Si hæc mala fixa sunt, ego uerò te quamprimùm mea uota cupio uidere.
Ad uotum. Vide Ad.
Compos uoti. Vide Compos.

Matura uota coloni. Ouid. 8. Metam. 59.
Deplorata uota. Ouid. 1. Metam. 55.
Exposcere pacem uotis. Virg. 3. Aeneid. 52.
Fingere uoto aliquem. Plin. epist. 112.
Frui uotis. Valerius 4. Argon. 153.
Implere uotum alicuius. Curius lib. 4.
Potiri uoto. Ouid. 9. Metam. 63.
Respondere uotis alicuius. Virg. 1. Georg. 10.
Succedere in uota alicuius: id est, idem uelle quod ante te alius concupiuerit. Ouid. 11. Metam. 46.
Superant modum tua uota. Stat. 1. Achil. 29.
Foue sua uota animo. Ouid. 7. Metam. 129.
¶ Votiuus, pē. prod. Adiect. (εὐκτός) Quod ex uoto dari promittitur. Horat. 1. epist. 37,
Pascitur in uestrum reditum uotiua iuuenca.
Aures uotiuæ, quæ cupiūt aliquid audire. Plaut. Casina, 2. 28.
Votiuum, Quod uoto desideratum est. Apuleius lib. 6, Tota ciuitas ad uotiuum conspectum effunditur.
Legatio uotiua, Quæ pro uoto ac uoluntate uel uoluntariè suscipitur. Cic. ad Attic. lib. 14. 320. 4, Simulq; cogites quid agendum nobis sit super legatione uotiua, quòd in his locis moueor à multis ne in Senatu Calendis adsim. Vide Legatio in Lego, legas.
Ludos uotiuos appellat Cicero 2. Ver. 19. quos uouerat. Plin. lib. 7, Ludis pro salute diui Augusti uotiuis.
Preces uotiuæ, Quibus aliquid cum uoto poscimus.
Tabella uotiua. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 7.
Thura uotiua. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 2.
Voces uotiuæ. Tibullus lib. 1. eleg. 3. 6.
Vox] uocis (φωνὴ, φθογγὴ, αὐδὴ, ὄψ, ὀπὴ, ἐνοπὴ, ὄσσα, γῆρυς, ὀμφὴ) Omne quod sonat. Fit ἀπὸ τοῦ βοάω, quod est uoco. Cic. in Orat. 31, Vocis mutationes totidem sunt, quot animorum, qui maximè uoce commouentur. Ibidem, 32, Mira est enim quædam natura uocis, cuius quidem è tribus omnino sonis, inflexo, acuto, graui tanta sit, & tam suauis uarietas perfecta in cantibus. Idem 4. Acad. 29, In lingua etiam explanata uocum impreßio.
Vocis genera permulta. Cicero 2. de Nat. deor. 219, Vocis genera permulta, canorū, fuscum: lene, asperum, graue, acutum: flexibile, durum: quæ hominum solùm auribus iudicantur. Idem 3. de Orat. 119, Nam uoces, ut chordæ sunt intentæ, quæ ad quenque tactum respondeant, acuta, grauis: cita, tarda: magna, parua: quas tamen inter omnes est suo quoque in genere mediocris. Atque etiam illa sunt ab his delapsa plura genera, lene, asperum: contractum, diffusum: continenti spiritu, intermisso: fractum, scissum: flexo sono, attenuatum, inflatum.
Vocis quātitates insuper et qualitates uarias facit Quint. lib. 11. cap. 3, Sed ne uox quidem (ait) nisi liberalis, actionē habere optimam potest. Bona enim firmaq;, ut uolumus, uti licet: mala uel imbecilla et inhibet multa, ut insurgere, exclamare: & aliqua cogit, ut summittere, deflectere, &c. Paulò pòst, Natura uocis spectatur quantitate et qualitate. Quantitas est simplicior. In summa enim grandis, aut exigua est: sed inter has extremitates mediæ sunt species, & ab ima ad summā, ac retrò, multi sunt gradus. Qualitas magis uaria est. Nam est & candida & fusca, & plena et exilis, & lenis & aspera, & contracta & fusa, & dura & flexibilis, & clara et obtusa. Ibidem, Non enim tam molli teneraq; uoce, quàm forti ac durabili opus est. Paulò pòst, Alioqui nitida illa & curata uox insolitum laborē recusabit. Rursus ibidē, Itaq; sit ipsa uox primùm (ut sic dicam) sana, id est nullū eorum de quibus nunc dixi, patiatur incōmodum: deinde non subsurda, rudis, immanis, dura, rigida, uana, præpinguis,

Digitized by Google

aut tenuis, inanis, acerba, pusilla, mollis, effœminata. Et aliquanto post, Ornata est pronunciatio, cui suffragatur uox facilis, magna, beata, flexibilis, firma, dulcis, durabilis, clara, pura, secans aera, auribus sedens. Ibidem, Nã uox, ut nerui, quo remißior, hoc & grauior & plenior: quo tensior, hoc tenuis & acuta magis est. Sic ima uim non habet, summa rumpi periclitatur. Paulò pòst, Sic uelut media uox, quẽ habitum a nobis acceperit, hunc iudicum animis dabit. Est enim mentis index, et uelut exemplar, ac totidẽ quot illa mutationes habet. Itaq; latis in reb. plena, simplex, et ipsa quodam modo hilaris fluit: at in certamine erecta totis uiribus, & uelut omnibus neruis intenditur. Atrox in ira, & aspera ac densa, et respiratione crebra. Paululũ in inuidia faciẽda lentior, quia non ferè ad hanc nisi inferiores cõfugiũt: at in blandiendo, fatendo, satisfaciendo, rogãdo, lenis & summissa. Suadentiũ, & monentiũ, & pollicentiũ, & consolantium grauis: in metu & uerecundia, cõtracta: adhortationibus fortis: disputationibus teres: miseratione flexa & flebilis, & consultò quasi obscurior: at in egreßionib. fusa, et securæ claritatis: in expositione ac sermonibus recta, & inter acutum sonum & grauem media. Attollitur aũt concitatis affectibus, compositis descẽdit, pro utriusq; rei modo altius uel inferius. Multo pòst, Vox tẽperata, ac gestus modestus. Ibidem, Fusca illa uox, qualem Cicero fuisse in Antonio dicit. Iterũ, Erecta & concitata uoce dicẽda sunt. Paulò pòst, Nam uox quoq; Demetrij iucundior, illius acrior erat.

Absonus uoce. Vide Absonus.

Plenior uoce. Cic. 1. de Orat. 65, Ego enim neminem nec motu corporis, neq; ipso habitu atq; forma aptiorẽ, nec uoce pleniorem, aut suauiorem mihi uideor audisse.

Asperitas uocis. Lucret. lib. 4. 113.

Bona uocis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Cantus uocis Quintil. lib. 5. cap. 10. 86.

Contentio uocis & Remißio, contraria. Cic. 1. de Orat. 136. Vide Contentio, in Contendo.

Inoffensa copulatio uocum. Quintil. lib. 1. cap. 10. 20.

Discrimina uocum. Quintil. lib. 1 cap. 5. 16.

Flexus uocis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 19.

Intensio uocis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 20.

Iter uocis. Ouid. 2. Metam. 167.

Iucunditas claritasq; uocis. Quintil. in Procem. lib. 6. 10.

Modestia uocis. Quintil. lib. 4. cap. 1. 39.

Remißio uocis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 20.

Simulans uocum ales. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 5. de psittaco.

Sonitus uocis, Vox buccinæ. Virg. 3. Aeneid. 134.

Suauitas uocum. Quintil. lib. 1 cap. 5. 21.

Varietas uocum. Cic. 2. de Diuinat. 13.

Hæc uox, Ciuis, &c. Cic. 7. Verr. 131, Constitue nihil esse opis in hac uoce, Ciuis Romanus sum.

Absona. Vide Absonus.

Absurda. Vide Absurdus.

Acerba. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Acrior. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Acuta. Vide Acuo.

Acutæ uocis Hylactor. Ouid. 3. Metam. 45.

Aequißima uox & Turpißima, opponuntur. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 14.

Ambigua uox. Virg. 2. Aeneid. 20.

Amœnæ uoces Ouid. ad Pisonem, 19.

Angusta. Iuuenal. Satyr. 39.

Anhela. Claud. 2. in Eutrop. 78.

Animosa uox. Seneca de Benefic. lib. 2. cap. 16.

Aßidua. Virg. 4. Aeneid 90.

Atrox. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Blanda uox. Virg. 1. Aeneid. 136.

Boans. Ouid. 3. de Arte, 89.

Bona. Vide Bonus.

Candida. Quintil. lib. 9. cap. 3.

Canora. Vide Cano.

Clara & suauis. Cic. 1. Off. 185. Vide Clarus.

Clarisona uox. Catul. Argon. 59. 25.

Concitata uox. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Confusa. Lucret. lib. 4. 114.

Consona. Silius lib. 5. 40.

Constans. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 13.

Contracta. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Contumeliosæ uoces. Vide Contumeliosus, in Contumelia.

Cygnea uox. Vide Cygneus, in Cygnus.

Densa. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Dira. Virg. 3. Aeneid. 46.

Dissona. Stat. 8. Theb. 124.

Docta. Quintil. lib. 2. cap. 16. 6.

Dulcis & clara uox. Cic. in Orat. 32.

Dura. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Durabilis, ibidem.

Efferatæ uoces. Seneca Hercule furente, 6. 13.

Erecta. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Exigua. Virg. 6. Aeneid. 99.

Extrema. Virg. 4. Aeneid. 125.

Facilis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Facunda. Ouid. 4. Fast. 49.

Falsa. Horat. 2. Carm. ode 2. 4.

Ferox. Claud. de nupt. Honorij & Mariæ, 64.

Ferrea. Virg. 6. Aeneid. 125.

Fessa loquendo. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 17.

Ficta. Lucan. lib. 3. 21.

Flebilis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Fœminea. Quintil. lib. 1. cap. 11. 1.

Furialis. Cic. de Arusp. resp. 35.

Fusca Quintil. lib. 11. cap. 3.

Grandis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Hilaris. Quintil. lib. 11. cap 3.

Horrenda. Virg. 9. Aeneid. 23.

Incerta. Quintil. lib. 1. cap. 1. 16.

Incesta. Ouid. 2. Trist. 101.

Inclinata. Cic. in Orat. 15.

Incorrupta uox bene iudicantium. Vide Incorruptus.

Infandæ uocis sonus. Seneca Agamem. 13. 6.

Infragilis uox. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 11.

Ingeniosa mutãdis sonis. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 4. de psittaco.

Ingens. Virg. 1. Georg. 96.

Ingloria. Stat. 5. Sylu. 3. 78.

Inimica alicui. Vide Inimicus.

Inhumana & scelerata. Vide Inhumanus.

Insana. Ouid. epist. 11. 15.

Interrupta atq; moriens. Vide Interrumpo.

Iracunda. Ouid. 2. Metam. 95.

Legitima. Ouid. 3. de Arte, 59.

Lenis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Libera. Liu. 5. bel. Maced. 4.

Liberalis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Limpida uox. Plin. lib. 34. cap. ult. 12. de sandaracha.

Sine cõtentione uox, nec languens, nec canora. Cic. 1. Off. 186.

Liquidæ uoces auium Lucret. lib. 5. 277.

Liquidæ uoces coru. Virg 1. Georg. 82.

Lugubris. Lucret. lib. 4. 110.

Magna. Cic. de Senectute, 14. Vide Magnus.

Digitized by Google

Minax.Horat.1.Carm.ode 10.3.
Mœsta.Virg.2.Aeneid.56.
Mollis,Effœminata & muliebris.Cic.3.de Orat.24.
Moribunda.Stat.8.Theb.125.
Muta uoces murmure.Stat.2.Sylu.1.21.
Nitida.Quint.lib.11.cap.3.
Nuptialis.Vide Nuptialis,in Nubo.
Obscœna.Iuuen.Satyr.11.18.
Obscura.Quint.lib.11.cap.3.
Obtusa.Quint.lib.11.cap.3.
Paruæ uocis murmura.Ouid.12.Metam.10.
Plena.Cic.de claris Orat.160.
Præpinguis.Quint.lib.11.cap.3.
Pura.Persius Satyr.5.3.
Pusilla.Quintil.lib.11.cap.3.
Rara.Virg.3.Aeneid.63.
Rigida.Quintil.lib.11.cap.3.
Rauca.Ouid.6.Metam.76.
Recta.Quintil.lib.11.cap.3.
Resona.Ouid.3.Metam.100.
Rustica.Cic.3.de Orat.24.
Sacra.Ouid.2.Metam.56.
Salutaris.Seneca de Benef.lib.1.cap.10.
Sana.Quintil.lib.11.cap.3.
Serena.Persius Satyr.1.2.
Simplices uoces.Quint.lib.1.cap.5.40.
Sollicita uox.Ouid.10.Metam.127.
Suauis & canora.Cic.de claris Orat.126.
Suauißima uox.Cic.in Orat.83.
Subsurda.Quintil.lib.11.cap.3.
Summissa.Ouid.4.de Ponto,eleg.3.9.
Superba.Lucret.lib.5.236.
Supplex.Liu.10.bel.Pun.3.
Tacita.Ouid.9.Metam.61.
Tenera.Quintil.lib.11.cap.3.
Tenuata.Ouid.2.Metam.75.
Teres.Quintil.lib.11.cap.3.
Tinnula.Catullus in epithal.Iuliæ,56.
Tremulæ uoces hœdorum.Lucret.lib.2.74.
Tristis.Ouid.7.Metam.105.
Trux.Silius lib.1.14.
Truculenta uox.Plin.lib.11.cap.2.1.
Veneranda.Lucan.lib.2.106.
Vigil.Ouid.2.Metam.108,
Nec seruaturis uigili capitolia uoce
Cederet anseribus.
Virilis.Ouid.4.Metam.77.
Viua.Quintil.lib.2.cap.2.5.
Vlulans.Cic.in Orat.15.
Vna uox omnium.Cic.ad Dolabellam,lib.9.14.
Vna uoce,Vno ore,uno consensu.Cic.1.de Orat.24.
Volucræ uoces.Tibullus lib.1.eleg.3.6.
Aboritur uox.Vide Aborior.
Accipere uoces.Vide Accipio.
Accommodare uocem.Vide Accommodo.
Addere uoces lachrymis.Ouid.13.Metam.119.
Aequiparare aliquem uoce.Virg.eclog.5.9.
Alit uox.Quintil.lib.2.cap.2.5,Tamen uiua illa,ut dicitur,uox alit plenius.
Alloqui patriam uoce mœsta.Catullus de Berecynthia,58.10.
Attollere et Submittere uocē,sunt opposita.Qu.lib.1.cap.8.1.
Annuere uocibus alicuius.Horat.4.Carm.ode 6.5.
Audire & reddere uoces notas.Virg.6.Aeneid.138.id est,Familiariter loqui,ut ait Seruius.

Audio uocē cuiā.Vide Cuius.
Canere inclinata ululātiq; uoce,more Asiatico.Cic.in Or.15.
Captare uoces auribus.Ouid.18.11.
Dulcedine uocis captus.Ouid.1.Metam.143.
Citat uox præconis.Quint.lib.6.cap.4.6.
Compellare aliquem uoce.Virg.5.Aeneid.33.
Timenda uoce complere nemus.Horat.Epod.6.2.
Comprimere uocem.Vide Comprimo.
Compescere uoces.Senec.Herc.Oetæo,11.2.
Concipere mente uocem alicuius.Quint.lib.1.cap.2.21.
Condere uocem alicuius memori aure.Ouid.epist.19.20.
Conferre uocem in quæstum.Vide Confero.
Confiteri magna uoce.Vide Magnus.
Confirmatur uox hoc modo.Quint.lib.11.cap.3.
Cōfirmata constitutaq; uox.Ibidem.
Consequi uocem gradu.Vide Consequor.
Contendere uoce.Vide Contendo.
Continere uocem.Vide Contineo.
Conturbatur uox.Lucret.lib.4.113.
Curata uox.Quint.lib.11.cap.3.
Currit uox.Vide Curro.
Custodire uocem.Quint.lib.1.cap.7.15.
Deducere uocem.Vide Deduco.
Demissa uoce loqui.Virg.3.Aeneid.64.
Deplorare uoce lamentabili.Vide Lamentor.
Descendit uox:hoc est,Deprimitur,submittitur.Quintilianus lib.11.cap.3.
Deuorat uocem dolor,Præ dolore loqui nequit.Ouidius 13.Metamorph.110.
Dicere aliquid acuta uoce.Horat.3.Carm.ode 4.1.
Tacita uoce dicere aliquid.Ouid.9.Metam.61.
Distinguere uocem lingua.Silius lib.1.16.
Dat uoces lingua.Ouid.9.Metam.117.
Dare uocem alienæ personæ.Quint.lib.4.cap.2.74.
Longas in fletum ducere uoces.Virg.4.Aeneid.93.
Effundere uoces ad æthera.Virg.8.Aeneid.14.
Vox elicit uocem.Ouid.1.Fast.52.
Elisa uox,in illum sonum erumpit,cui Græci κλωσμὸν, nomen ab immaturo gallorū cantu dederunt.Quint.lib.11.cap.3.
Eluctata uox.Stat.1.Achilleid.105.
Emittere uocem.Tibul.lib.1.Achilleid.105.
Eripere uocem ab ore loquentis.Virg.7.Aeneid.24.
Exasperatur uox.Quintil.lib.11.cap.3.
Exasperant uocem fauces rasæ.Ibidem.
Excidit uox ore.Virg.6.Aeneid.137.
Excipere uocem alicuius.Senec.Thyeste,1.16.
Excitare uocem.Cic.1.de Orat.131.
Exercere uocem pronunciatione.Quint.lib.1.cap.11.8.
Trucem uocem expauere.Silius lib.1.14.
Exprimere uoces.Lucret.lib.4.111.
Voci splendorem affert.Plin.lib.20.cap.6.2.De porro.
Currit uox.Vide Deuoratur uox.
Deuoratur uox.Plin.lib.11.cap.51.5.
Resorbere uocem.Plin.lib.18.cap.ult.19.
Roboratur uox.Plin.lib.11.cap.51.5.
Supprimere uocem.Celsus lib.2.cap.10.
Anhelam uocem expromere.Claud.2.in Eutrop.78.
Mœstas uoces expromere.Virg.2.Aeneid.56.
Ferre uoces ad aliquem.Ouid.5.Trist.96.
Fertur uox ad aures.Virg.3.Aeneid.19.
Fingere optimè sibi uoces.Quint.lib.6.cap.2.24.
Flectere uocem.Ouid.2.Amor.eleg.4.5.
Fractæ uoces ad littora.Virg.3.Aeneid.111.
Frangitur uox uitio faucium.Quint.lib.11.cap.3.

Legitima uoce fraudare literam. Ouid. 3. de Arte, 59.
Obscœnis uocibus frui. Iuuen. Satyr. 11. 18.
Fundere uoces. Catul. Argonaut.
Extremam uocem cum sanguine fundo. Virgil. 4. Aeneid. 125.
Fusa uox. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Glutire uocem. Plin. lib. 10. cap. 12. 4.
Habere uoces, Tumultum facere. Cic. pro Murena. 47.
Habere contemptam supplicis uocem. Catul. de Ruffa, 55. 2.
Iactare uoces inertes. Virgil. 10. Aeneid. 65.
Iactare uoces ad sydera. Virg. eclog. 5. 13.
Impedire uocem loquentis. Ouid. 13. Metam. 161.
Inclamare aliquem magna uoce. Vide Inclamo.
Includit uocem dolor. Vide Includo.
Incurrere in uoces maleuolorum. Vide Incurro.
Induere uoces dolentum. Tacit. lib. 4.
Inflectere uoces cantu. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 8.
Inflexa uox ad miserabilem sonum. Cic. 2. de Orat. 104.
Ingeminare uoces. Virgil. 1. Georg. 83.
Sollicita uoce inuocare aliquem. Ouid. 10. Metam. 127.
Iterare uoces. Horat. 1. epist. 19. 3.
Resonis uocibus iterare aliquid. Ouid. 3. Metam. 100.
Iungere uocem fidibus. Quint. lib. 5. cap. 10. 87.
Lacessere aliquem uoce. Virg. eclog. 3. 10.
Locare uocem. Iuuen. Satyr. 8. 19.
Loqui Latina uoce. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 8.
Loqui primum incerta uoce tentauit. Quint. lib. 1. cap. 1. 16.
Tristi uoce loqui. Ouid. 7. Metam. 105.
Mittere uocem. Lucret. lib. 3. 190.
Mittere uocem contra aliquem. Cicero pro Cluentio, 71. Vide Mitto.
Mittere uocem de. Cicero pro Flacco, 4, Vox de Quæstura nulla missa est.
Mittere uocem pro se, aut pro aliquo. Cic. pro Sestio, 54. Idē pro Cælio, 43.
Mittere uoces furiales. Vide Mitto.
Mittere liberam uocem. Liu. lib. 5. bel. Maced.
Superbas uoces mittere. Lucret. lib. 5. 236.
Modulari uocem. Vide Modulor.
Moneri uoce alicuius. Virgil. 3. Aeneid. 93.
Blandis uocibus morari aliquem. Virg. 1. Aeneid. 136.
Mouere numina uoce. Virg. 4. Georg. 101.
Multiplicare uoces acceptas. Vide Multiplico, in Multus.
Constanti uoce negare aliquid. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 13.
Obscurant uocem fauces obtusæ Quintil. lib. 11. cap. 3.
Obscuratur uox uitio faucium. Ibidem.
Obtundere uocem, Vide Obtundo.
Parcere uoci. Quintil. lib. 11. cap. 3. Vide Parco.
Penetrat uox ad aures. Ouid. 12. Metam. 9.
Persequi uoce. Vide Persequor.
Præterradit uox fauces. Lucret. lib. 4. 108.
Premere uocem, Continere uocem, tacere. Virg. 9. Aeneid. 65.
Magna uoce proclamare. Virg. 5. Aeneid. 69.
Profundere uocem. Catul. Argon. 59.
Profusæ uoces abiêre domos ætherias. Silius lib. 6. 51.
Immoderatè profusa uox. Vide Immoderatus.
Reddere uoces. Virg. 1. Aeneid. 83.
Referre uoces pectore. Virg. 5. Aeneid. 83.
Referuntur uoces usq; Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 63.
Voce referre, per pleonasmum dicitur à poetis. Virgil. 2. Aeneid. 43. Seruius.
Remittunt uocem nemora. Virg. 12. Aeneid. 186.
Replere littora uoce. Ouid. 1. Metam. 68.
Resoluere uocem atq; ora. Virg. 3. Aeneid. 92.
Nescit uox missa reuerti. Horat. de Arte, 79.

Summissa uoce rogare opem alicuius. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 9.
Rumpere uocem, Loqui. Virg. 2. Aeneid. 26.
Rupit hanc pectore uocem. Virg. 3. Aeneid. 50.
Sequi uocem fugientem. Virg. 1. Aeneid. 82.
Scinditur uox uitio faucium. Quint. lib. 11. cap. 3.
Simulare fictas uoces læto tumultu. Lucan. lib. 3. 21.
Spargere uoces ambiguas in uulgum. 2. Aeneid. 20.
Strangulare uocem. Quint. lib. 11. cap. 3.
Suffocata uox maiore risu minus clara est. Quint. lib. 11. ca. 3.
Esse bona uoce. Vide Bonus.
Vox erat in cursu. Ouid. 5. Fast. 49.
Supprimere uocem alicui. Ouid. 1. Metam. 144.
Incestis temerantur uocibus aures. Ouid. 2. Trist. 101.
Temperata uox. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Tenuatur uox. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Minaci uoce terrere aliquem. Horat. 1. Carm. ode 10. 3.
Tollere uocem. Horat. de Arte, 14.
Exiguam uocem tollere. Virg. 6. Aeneid. 99.
Lugubri uoce querelam tollere. Lucret. lib. 4. 110.
Trahere uocem ab imo pectore. Virg. 1. Aeneid. 75.
Trahere aliquid pura uoce, Verbis puris nec fictis enarrare aliquid. Persius Satyra 5. 3.
Tundi aßiduis uocibus hinc atq; hinc. Virg. 4. Aeneid. 90.
Venit uox ad aures uulgi. Virg. 2. Aeneid. 24.
Vocare uoce aliquem. Virg. 4. Georg. 136.
Plena uoce uocare aliquem. Virg. 1. Georg. 78.
Volutant uocem per atria. Virg. 1. Aeneid. 146.
Falsis uocibus uti. Horat. 2. Carm. ode 2. 4.
Vrgenda uox non est ultra uires. Quint. lib. 11. cap. 3.
Vtendi uoce, multiplex ratio. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Vox toto instructa organo: Prouerbij speciem habet, significatq; uocem firmā, facilem, & tractabilem, quæq; per oēs intentionis & remißionis gradus sequax & flexibilis traducitur: translato sermone à musicis organis & hydraulis, quæ totius canonis musici uarietates & flexus uocis & soni complectuntur. Quintil. utiq; habens omnes in se, qui desiderantur, sones intentionesq; & toto, ut aiunt, organo instructa. Ex Turnebo.
Vox, pro Litera uocali. Cic. in Orat. In populari Platonis oratione, est crebra ista uocum concursio, &c. id est, uocalium concursus, qui hiantem reddit orationem.
¶ Vocula, uoculæ, pen. corr. Diminutiuum (φωνίδιον) Cic. ad Atticum, lib. 2. 38. 1, Et cum recreandæ uoculæ causa necesse esset mihi ambulare, hæc dictaui ambulans. Idem 3. de Orat. 55, Quanto molliores sunt, & delicatiores in cantu flexiones, & falsæ uoculæ, quàm certæ, & seueræ.
Maleuolorum uoculæ. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 5.
¶ Vocalis, & hoc uocale, pen. prod. (φωνήεις, εὔφωνος, ἔμφωνος) Quod est sonorum & summæ uocis. Plin. lib. 18. cap. 35. 19, Ranæ quoq; ultra solitum uocales, sunt signa tempestatis. Cic. de claris Orat. 130, Addamus hoc etiam, ne quem uocalem præteriisse uideamur, C. Cosconium.
Carmine uocali clarus Philammon, Ouid. 11. Metam. 64.
Chordas uocales impellere pollice. Tibul. lib. 2. eleg. 51.
Ora uocalia. Ouid. 5. Metam. 67.
Vocales literæ, dictæ quia per se uoces faciunt.
Vocales frequentißimè coeunt. Quint. lib. 21. cap. 3.
Concursus uocalium. Cic. in Orat. 43.
¶ Vocalitas, pen. corr. uocalitatis, fœ. g. (εὐφωνία) Cōsonantia, quam Græci euphoniā uocant. Quint. lib. 1. cap. 5. 3, Sola est quæ notari poßit uelut uocalitas, quæ εὐφωνία dicitur.
¶ Vociferor, pen. corr. uociferaris (κραυγάζω, ἀλαλάζω, μεγαφωνέω) uociferari. Est, inquit Valla, uoce effrenata, non modò dolor-

Digitized by Google

ò dolorem, sed etiam indignationem (quanquam indignatio, doloris genus est) ostẽdere. Interdũ sine affectu, sed tamen uehementius exclamare. Cicero 6. Verr. 35, Minitari absenti Diodoro, uociferari palàm; lachrymas interdum (uix tenere.
Liberè uociferari. Cic. pro Rosc. Amer. 66.
Quid uociferabare decem millia talentûm Gabinio esse promissa? Cic. pro Rab. Posth. 13.
Res ipsa uociferatur. Lucret. lib. 2. 210.
Vociferare, actiuum protulit Cicero (si locus mendo uacat) 4. Verr. 37, Nam me dies, uox, latera deficiant, si hoc nũc uociferare uelim, quàm miserum indignumq; sit, &c. Var. 3. de Re rust. cap. 9. 4, Item qui elati sunt, ac uociferant sæpe, in certamine pugnaces. De gallis gallinaceis.
¶ Vociferans, penult. corr. Participium (κράζων) Virgil. 2. Aeneid. 136,

Tædis uociferans, gemitu tectum omne replebat.

Graue uociferans. Valer. 5. Argon. 34.
¶ Vociferatio, uociferationis (κραυγμὸς, ἀνακραγμὸς) Verbale. Cic. 7. Verr. 121, An te L. Flauij, cæterorumq; de L. Herennio uociferatio commouebat?
Sermo & uociferatio. Cic. pro Cluentio. 22.
Muliebris uociferatio. Author ad Heren. lib. 3. 115.
Vti uociferatione. Cic. pro Rosc. Amer. 7.
Furiosa uociferatio. Quintil. lib. 2. cap. 10. 6.
¶ Vociferatus, huius uociferatus, pen. prod. m. g. Verbale, idẽ quod Vociferatio. Plin. lib. 10. cap. 60. 1, Mares quidẽ cum uociferatu sanguinem etiam ex oculis profundunt.
¶ Voco, uocas (καλέω, φωνέω, βωστρέω) uocare, Clamare, inuitare, appellare.
Vocare ad cœnam. Cic. 6. Verr. 54, Deinde ipsum regem ad cœnam uocauit.
Ad cœnam per. Martial. lib. 2. 14,

Per te, perq; tuam uector lasciue puellam,
Ad cœnam Selium tu, rogo Taure uoca.

Esum & comessatum uocare: hoc est, Ad esum & comessationem. Plaut. Menæch. 10. 11. Idem Sticho, 14. 4.
Conuiuam uocare. Idem Plaut. Asin. 13. 23.
Ad nuptias. Terent. Phorm. 4. 4. 21.
Domum uocare aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 31.
Intra tecta uocare aliquem. Virg. 6. Aeneid. 105.
Vocare, Aduocare. Plaut. Capt. 6. 110,

Quæ ad patrem uis nunciari? uin' uocem huc ad te?

Voca illum uerbis meis. Plaut. Amph. 15. 66.
Vocaueras me in hunc diem. Plaut. Stich. 9. 12,

Nam ille heri me uocauerat in hunc diem. hoc est, Dixerat ut hodie uenirem.

Vocare clamore suos. Virg. 12. Aeneid. 63.
Vocare clamorib. hostem. Virg. 4. Georg. 76. Prouocare. Seruius.
Vocare clamore deum. Virgil. 1. Georg. 70,

Et Cererem clamorẽ uocent in tecta. id est, Inuocent dari copiam frumentorum. Seruius.

Nomine aliquem uocare. Virg. 11. Aeneid. 147.
Voce uocare aliquem. Virg. 6. Aeneid. 50,

Ignibus imponit sacris libamina prima,
Voce uocãs Hecatẽ, cæloq; Ereboq; potentẽ: Vbi Seruius, Voce, non uerbis, sed mysticis quibusdam sonis. Nam, ut in Lucano legimus, uariè numina inuocabantur.

Magna uoce uocauit Aeneam. Virg. 10. Aeneid. 175.
Votis uocari. Virg. 1. Aeneid. 59.
Auxilia uocans frustra. Virg. 5. Aeneid. 45.
Deos uocare auxilio. Virg. 5. Aeneid. 138.
Concilium uocare. Ouid. 2. Metam. 34.
Vocat pluuiam cornix: hoc est, Portẽdit, & suo clamore quodammodo appetere uidetur. Virgil. 1. Georg. 78. Seruius, Vocat, poeticè sit: non enim uocat, sed denunciat pluuiam.
Vocari aliquò. Lucan. lib. 1. 30.
Ad aliquem uocare. Cic. 4. Acad. 103, Primùm quidem me ad Democritum uocas, cui nõ assentior, potiusq; refellam. hoc est, Adducis mihi testem Democritum.
Ad altercationes uocari. Quint. lib. 6. cap. 4. 6.
Fata nos uocant ad bella. Virg. 11. Aeneid. 20.
Ad calculos aliquem uocare: hoc est, Ad ineundam accepti & expensi rationem: quod mox dicitur, Ad computationem. Liu. 5. ab Vrbe, 15. Vide Calculus.
In certamina. Virg. 6. Aeneid. 35.
Ad computationem uocare. Plin. in Paneg. 62.
In deorum concilium. Cic. 1. de Diuinat. 88.
In concionem, In iudicium. Cic. 4. Acad. 258.
In consilium. Cic. pro Flacco, 60.
In contemplationem. Plin. lib. 32. cap. 11. 2.
In contentionem. Cic. pro Muren. 16.
In crimen, Accusare aliquem criminis. Cicero pro Rabirio perduel. reo, 17.
In culpam. Quintil. lib. 7. cap. 3. 41.
In disceptationẽ & controuersiam uocari. Cic. 2. de Orat. 161.
In discrimen uocare, Periculo committere. Cic. 7. Ver. 141.
In discrimen uocari de uita & gloria. Cic. 1. Off. 117.
In dubium, Dubitare. Cic. pro Deiot. 28.
Ad exemplar alterius uocare aliquem. Plin. in Paneg. 97.
Ad exitium & uastitatem. Cic. 1. in Catil. 8.
In simulationem puerorum. Cic. pro Font. 24.
In inuidiam aliquid. Cic. 7. Verr. 103.
Ad iudicem. Quintil. lib. 2. cap. 4. 24.
In iudicium. Cic. 3. Verr. 22.
In ius uocare. Cic. pro Quintio, 42.
Ad libertatem seruos uocare, Manumittere. Liu. 4. bel. Maced.
Ad literas alias. Cic. 1. de Fin. 3.
In locum mortui. Cic. ad Atticum, lib. 2. 34. 7.
In lucẽ è tenebris uocare obscurã familiã. Cic. pro Deiot. 19.
In luctum. Cic. ad Attic. lib. 3. 47.
In medium. Cic. pro Cluent. 62.
In odium. Cic. 2. Off. 122.
Extra ordinem. Cic. 5. Verr. 8.
In partem, Vt partem alicuius rei quis accipiat. Cic. pro Cecin. 9, M. Fulcinius adolescẽs mortuus est: heredem P. Cesenniũ fecit: uxori grande pondus argenti, matriq; partem bonorũ maiorem legauit. Itaq; in partem mulieres uocatæ sunt.
In partem curarum. Tacit. lib. 1.
In periculum uocare. Plin. epist. 317.
In periculum ac discrimen. Cic. pro lege Manil. 7.
Ad pileum. Vide Pileus.
Ad probationem. Quint. lib. 6. cap. 4. 6.
Ad procurationem rei alicuius uocari sermone plebis. Cicero ad Attic. lib. 4. 70. 8.
In longum sermonem. Cic. 1. de Legib. 18.
In spem. Cic. ad Attic. lib. 3. 55. 11.
In suspicionem. Cic. 7. Verr. 8.
Ad testimonium. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 4. 4.
Ad uerbum. Cic. pro Cecina, 59, Tu me ad uerbum uocas, non antè uenio quàm recusaro.
Ad uitam, Iubere aliquem bono esse animo ne desperet, & sibi manus afferat. Cic. Attic. lib. 3. 47. 3.
In uota uocare, Inuocare. Virg. 5. Aeneid. 47.
Ad utilitatem uocare. Cic. 2. de Orat. 180.
Vocare aliquem, Nomen imponere. Plaut. Asin. 12. 62.
Haberi & uocari. Cic. 3. de Orat. 75.
Vocare pudicam tanti. Iuuenal. Satyr. 6. 14.

Bis quingenta dedit, tanti uocat ille pudicam. Sensus est,

Cesenniam maritus uocat pudicam, non quidem propterea quòd pudica sit, sed quòd ei Cesennia dotis nomine bis quingenta dederit. Dixerat enim,

Optima, sed quare Cesennia teste marito? Mox respõdet,
Bis quingenta, &c.

Vocare crudelem. Virg. eclog. 5. 5,

Atq; deos atq; astra uocat crudelis mater.

¶ Vocatus, pen. prod. Participium (κεκλημένος) ut, Vocatus atq; non uocatus audit. Hor. 2. Carm. ode 18. 8.

Tenuit mora nulla uocatos. Ouid. 1. Metam. 34.

Venit ad exiguas turba uocata dapes. Ouid. 2. Fast. 73.

Ad pocula uocatus. Ouid. 14. Metam. 60.

Vocata est opera. Plaut. Sticho, 8. 18. hoc est, Rogauit me aliquis ut negocium aliquod transigerem pro eo.

¶ Vocatus, huius uocatus, penult. prod. (κλῆσις) Virg. 12. Aeneidos, 19,

—— nunc ô nunquam frustrata uocatus
Hasta meos, &c. Vbi Seruius, Vocatus, id est, inuocationes & preces. Nam appellatio est à uerbo, quæ semper aut in IO exit, aut in VS. Id est, nomen uerbale. Cic. 3. de Orator. 2, Mane idibus Septembris & ille, & Senatus frequens uocatu Drusi in Curiam uenit.

¶ Vocatio, uocationis. Catullus ad Portium & Socrationem, 44,

Vos conuiuia lauta sumptuose
De die facitis: mei sodales
Quærunt in triuio uocationes. id est, Eò miseriæ sunt redacti, ut quærant à quibus uocentur ad prandium. Qui uocationes legunt, nulla de causa id faciunt.

¶ Vocator, penult. prod. uocatoris (κλήτωρ) Vocatores dicti sunt, quibus datum est inuitandi negocium, siue qui ipsi uocant ad cœnas. Plin. lib. 35. cap. 10. 23, Inuitatus, ad regis cœnam uenit. Indignantiq; Ptolemæo, & uocatores suos ostendenti, ut diceret à quo eorum inuitatus esset, &c.

¶ Vocatiuus, pen. prod. (κλητικός) Adiect. à Grammaticis fictum: à quibus Vocatiuus casus dicitur, quod per eum uocemus. Hic & Salutatorius dicitur. Priscian. lib. 5. cap. de casu.

¶ Vocatiuè, Aduerbium (κλητικῶς) apud Gellium lib. 13. cap. 21, Vocatiuè dicit: id est, Per uocatiuum.

¶ Vocabulum, uocabuli, penult. correp. (κλῆσις, λέξις) Est id quo res singulæ nominantur & uocantur, aut uoce efferuntur. Terent. Eunuch. 1. 2. 33,

Tanquam philosophorum habent disciplinæ ex ipsis
Vocabula. Plin. lib. 3. cap. 1. 13, Vocabula oppidorum. Et lib. 2. cap. 1, Quem Græci nostriq; eodem uocabulo aëra appellant. Quint. lib. 9. cap. 1, Mutatur uocabulis uis rerum.

Chaldæi non ex artis, sed ex gentis uocabulo nominati. Cicero 1. de Diuin. 4.

Nomen & uocabulum. Cic. 3. de Orat. 87.

Magistratuum uocabula. Tacit. lib. 1.

Cognata uocabula. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 58.

Incognita nobis uocabula. Vide Incognitus.

Media uocabula. Vide Medius.

Proprium & certum uocabulum. Cic. 1. de Inuent. 51.

Speciosa uocabula rerum. Hor. 2. epist. 2. 24.

Vulgaria, & fortè occurrentia uocabula. Quintilianus libro 1. cap. 1. 25.

Construere rerum uocabula. Vide Construo.

Dare uocabula terris. Silius lib. 5. 3.

Rebus non commutatis immutare uocabula. Cicero 1. de Leg. 55.

Imponere uocabulum alicui. Vide Impono.

Tribuere uocabula monti. Ouid. 14. Metam. 124.

Vocabulum, pro Nomine substantiuo accipit Gell. lib. 2. cap. 16, Apertè ostendit mille & uocabulum esse, & singulari numero dici. Idem lib. 3. cap. 12, A uocabulis, non à uerbis inclinata sunt. Ibidem, cap. 19, uocat uocabulum nomen parcus. Idem libro 4. cap. 1, de generibus & casibus uocabulorum disserens.

¶ Vocamen, penult. prod. uocaminis (φώνημα) Lucret. libro 2. 132, —& Bacchi nomine abuti
Mauult, quàm laticis proprium proferre uocamen.

Vocamen dare. Solin. cap. 40.

Vocamen trahere de aliqua re: pro, Nomen habere. Solinus capite 65.

¶ Voculatio, uoculationis, Accentus uocatur Nigidio, cum scribit, Deinde uoculatio qui poterit seruari, si non sciemus in nominibus, ut Valeri, utrum interrogandi aut uocandi sint? Ex Gellio lib. 13. cap. 24.

¶ Vocito, uocitas, pen. corr. (καλεῖσκειν, κικλήσκειν) uocitare, Frequentatiuum. Plaut. Capt. 18. 7,

Prægnum uocitatus est. Cic. 2. de Nat. deor. 151,
Quas nostri septem soliti uocitare triones. Ex poeta.
Cic. pro Rab. Posth. 14, Phalereus uocitatus est.

V P

Vpilio] upilionis, masc. gen. (ποιμήν) positum est à Virgilio, pro Opilione, causa metri, eclog. 10. 4,

Venit & upilio, tardi uenêre bubulci.

Vpupa] upupæ, pen. corr. (ἔποψ) Auis, cristis à capite exeuntibus galeata, in fimo semper degens. Plin. lib. 10. cap. 29. 10, Mutat & upupa, ut tradit Aeschylus poeta, obscœna aliàs pastu auis, crista uisenda plicatili, contrahens eam, subrigensq; per longitudinem capitis.

Vpupa, pro Meretrice. Plaut. Capt. 19,

Itidem huc mihi aduenienti upupa quæ me delectet, data est.

V R

Vrania] Vrania uel Vranie, Vranies, penult. corr. (Οὐρανία) Vna ex Musis, & apud nos Cælestis dicitur. Ouid. 5. Fast. 11,

Excipit Vranie, fecêre silentia cunctæ, οὐρανὸς, enim cælum dicitur, quòd uiros eruditos in cælum tollit. Vranos uerò dicitur quasi ὁρανὸς (ut ait Ambrosius libro Hexameron) ab ὁρᾶω: quòd sit uisui peruium et minimè densum, ut est aqua & terra. Catull. in epithal. Iuliæ, 56. 1,

Collis ô Heliconij
Cultor, Vraniæ genus. Cic. 1. de Diuin. 29, Vrania Musa.

Vranoscopos] pen. cor. (οὐρανοσκόπος) Piscis, qui & callionymus dicitur. Plin. lib. 32. cap. 7. 3, Idem piscis & uranoscopos uocatur ab oculo quem in capite habet.

Vranus] pen. corr. (οὐρανὸς) authore Bocatio lib. 3. cap. 23. pater Saturni: alio nomine Cælum uel Celius, cui Saturnus filius amputauit uirilia.

Vrbanatim, Vrbanè, Vrbanitas, Vrbanus] Vide Vrbs.

Vrbina] urbinæ, penultima prod. Teli genus. Plaut. Bacch. 19. 46,

Si tibi est machæra, & nobis urbina est domi. Fulgentius legit hoc loco ueruinam, & interpretatur iaculi genus, quod ueruttum uocant.

Vrbinum] pen. prod. (Οὐρβῖνον) Italiæ oppidum in Vmbria, à quo Vrbinates. Plin. lib. 3. cap. 14.

Vrbs] urbis, fœm. gen. (πόλις, ἄστυ, πτόλις, πόλισμα, πτολίεθρον) Oppidum muro cinctum. Dicta ab Vruo, aratri curuatura: quòd antiqui iunctis bobus tauro & uacca, Hetrusco ritu, in condendis urbibus, interiore aratro circumagebant sulcum, intra quem urbem ædificarent. Hoc faciebant religionis causa die auspicato, ut urbs fossa muroq; munita

essèt:

esset: & locum unde terram fodissent, fossam uocabant. Virgil. 2. Georg.

Apta dies legitur qui mœnia signet aratro. Cicero 1. de Repub. 7, Qui cum quum locis manuq; sepsissent, eiusmodi coniunctionem tectorum, oppidum, uel urbem appellarunt, delubris distinctam, spacijsq; communibus. Omnis ergo populus, qui est talis coetus multitudinis, qualem exposui, ciuitas est. Hic urbem à ciuitate claris uerbis distinxit Cicero. Idem pro Sestio, 79, Tum domicilia coniuncta, quas urbes dicimus, inuento & diuino iure & humano mœnibus sepserunt.

Vrbs propriè dicta est Roma, per antonomasiam, quum cætera dicantur oppida: ut testatur Quint. lib. 9. cap. 2. Marcellus de uerb. signif. l. Alphenus, Vrbem Alphenus ait esse Romam quæ muro cingeretur.

Genitor urbis Quirinus. Ouid. 15. Metam. 137.

Vrbs, pro Ciuitate ipsa aliquando ponitur: id est, pro ciuibus qui in urbe degunt. Virg. 2. Aeneid. 53,

Inuadunt urbem somno, uinoq; sepultam. Per metonymiam dictum, ut ait Quint. lib. 8. cap. 6.

Casus urbis, Ruina. Virg. 2. Aeneid. 102.

Conditores urbium. Quint. lib. 2. cap. 16. 6.

Incrementum urbis. Vide Incrementum, in Incresco.

Intima pars urbis. Vide Intimus, in Intra.

Ad urbem. Vide Ad præpositionem.

Accessus ad urbem. Vide Accedo.

Amplißima atq; ornatißima urbs. Cic. 2. de lege Agra. 76.

Ancipiti discordes urbe Tribuni. Lucan. lib. 1. 55.

Antiqua urbs. Virg. 1. Aeneid. 4.

Arcta ciuibus urbs. Plena ciuibus. Stat. 11. Theb. 55.

Beatæ urbes, Diuites. Catul. ad Lesbiam, 48. 4.

Celsa urbs. Virg. 3. Aeneid. 59.

Clara. Catul. ad seipsum, 43. 2.

Egregia. Virg. 2. Georg. 31.

Famosa urbs. Tacit. lib. 21. hoc est, Celebris. De Hierosolymis.

Florentißima urbs. Cic. 2. in Catil. 47.

Frequens populis urbs. Lucan. lib. 1. 182.

Grauis urbs armis opibusq;. Stat. 1. Thebaid. 55.

Infestæ urbes imperio Cic. 3. in Catil. 92. Vide Orno, ornas.

Infima urbs Liu. 4. ab Vrbe, 256.

Vrbs lymphata erroribus. Stat. 10. Theb. 111.

Magna. Virgil. 4. Aeneid. 35.

Misera. Horat. 4. Carm. ode 15. 4.

Mœsta urbs attonitaq;. Iuuen. Satyr. 11. 20.

Nobilis urbs situ. Vide Nobilis.

Nuda urbs præsidio. Vide Nudus.

Opportunißima urbs portu. Vide Opportunus.

Opulentißima urbs. Catullus in Iullum, 27. 5.

Pauida urbs. Virg. 9. Aeneid. 95.

Pulcherrima, florentißima, potentißima urbs. Cicero 2. in Catil. 47.

In summis urbibus. Catul. Argon. 59. 2.

Trepida urbs. Lucan lib. 2. 32.

Turbida urbs Valer. 3. Argonaut. 23.

Vacua urbs. Valer. 3. Argon. 62.

Abire urbe, uel domo. Vide Abeo.

Abesse urbe, uel domo, &c. Vide Absum.

Accipere urbem. Vide Accipio.

Adiungere urbem aliquam in societatem. Vide Adiungo.

Aequare urbes solo. Vide Aequo, æquas, in Aequus.

Afflicta urbs pestilentia. Vide Affligo.

Perdomitas urbes agitare. Lucan. lib. 2. 128.

Armata urbs. Lucan. lib. 2. 114.

Assurgit urbs monte. Vide Assurgo.

Concussæ cadunt urbes. Lucret. lib. 5. 249.

Capessere urbem. Vide Capesso, in Capio.

Capere urbem. Virg. 2. Aeneid. 102.

Cedere urbe. Vide Cedo.

Cingere urbem. Vide Cingo.

Cingere urbes muris. Senec. Octau. 7. 6.

Cingitur urbs obsidione. Virg. 3. Aeneid. 11.

Circumuasit urbē terror. Vide Circunuado.

Colere urbem. Vide Colo.

Componere urbem. Vide Compono.

Concussa urbs. Virg. 4. Aeneid. 133.

Nouam urbem condere. Virg. 1. Aeneid. 106.

Conuenire ad urbem aliquam. Vide Conuenio.

Defendere urbem à uastatione. Vide Defendo.

Domitæ urbes. Virg. 3. Georg. 6.

Emendare urbes iudicijs. Quintil. in Procem. lib. 1. 8.

Euertere urbes. Quintil. lib. 5. cap. 11. 7.

Feras urbes excire. Lucan. lib. 2. 10.

Exedere urbem nefandis odijs. Virg. 5. Aeneid. 158.

Pulchram urbem extruere. Virg. 4. Aeneid. 53.

Vicinæ urbes inter se arma ferunt. Virg. 1. Georg. 102.

Vrbes lætæ florent pueris. Lucret. lib. 1. 51.

Fundare urbem legibus. Virgil. 6. Aeneid. 163.

Implere urbem nomine alicuius: pro, Spargere famā alicuius per urbem. Horat. Epod 17. 13.

Incedere ad urbem. Vide Incedo.

Incensa urbs. Virg. 2. Aeneid. 66.

Intercurrunt, cinguntq; has urbes tetrarchiæ. Vide Intercurro.

Intersepire urbem uallo. Vide Intersepio.

Introire ad urbem. Vide Introeo.

Inuadere urbem somno & uino sepultam. Virg. 2. Aeneid. 53.

Inuadere in urbes ui. Vide Inuado.

Inuisere urbes. Virg. 1. Georg. 5.

Securas urbes irrumpere. Claud. 2. in Eutrop. 55.

Lacerare urbes. Lucan. lib 10. 9.

Lustrare urbem. Vide Lustrum.

Mittere in seruitutem urbes. Vide Mitto.

Penetrare in urbem. Vide Penetro.

Petere urbem excidijs. Virg. 2. Georg. 101.

Ponere urbem. Virgil. 4. Aeneid. 43.

Premere urbem ingenti obsidione. Virgil. 8. Aeneid. 130.

Aegris urbibus uiuus redit calor. Claud. de bello Getico, 88.

Placidas urbes in pace tegebat. Virg. 7. Aeneid. 10.

Regere consilijs urbes. Quintil. in Procem. lib. 1. 8.

Reserare urbem, & pandere portas. Virg. 12. Aeneid. 117.

Sepulta urbs. Tacit. lib. 19.

Spoliare urbes populis. Stat. 4. Thebaid. 8.

Præclaram urbem statuere. Virg. 4. Aeneid. 131.

Sternere urbes admotis machinis. Seneca Thyeste, 4. 11.

Transcribunt urbi matres. Vide Transcribo.

Viduare urbem ciuibus. Virg. 8. Aeneid. 115.

Victæ urbes. Horat. 4. Carm. ode 15. 1.

¶ Vrbicula, urbiculæ, penult. corr. Diminutiuum (πολίχνιον) Parua urbs.

¶ Vrbicus, pen. corr. Adiectiuum (ἀστικός) Quod ad urbem pertinet. Gel. lib. 15. cap. 1, Siquid autem posset remedij fore, ut ne, tam aßiduè domus Romæ arderent, uænum hercle dedissem res rusticas, & urbicas emissem. Martial. lib 12. 1, Quæ absoluenda non esset inter illas quoq; occupationes urbicas Idem lib. 1. 125,

Optimus urbicus poeta.

¶ Vrbanus, pen. prod. Aliud adiectiuum (ἀστικός) Idem significat quod Vrbicus: aut eū qui in urbe habitat: cui Rusticus

Digitized by Google

cus opponitur. Cicero 2. de Finibus. 123, Quam omnes urbani, rustici, omnes inquam qui Latinè loquuntur, uoluptatem uocant.

Arbor urbana, cui Syluestris opponitur. Plin. lib. 16. cap. 19. 1.

Excubiæ urbanæ. Tacit lib. 1.

Familia urbana. Pomponius de uerb. signifi. l. urbana familia & rustica non loco, sed genere distinguitur. Potest enim aliquis dispensator non esse urbanorum seruorum numero uelut is, qui rusticarum rerum rationes dispenset, ibiq; habitet, & non multum absit à uillico.

Mus urbanus. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 16.

Ocium Vrbanum. Cic. Cassio, lib. 12. 1. 2.

Prædia urbana. Vlpianus de uerb. signific. l. urbana prædia, omnia ædificia accipimus, non solum ea quæ sunt in oppidis, sed et si fortè stabula sunt, uel alia meritoria in uillis, et in uicis, uel si Prætoria uoluptati tantùm deseruientia: quia urbanum prædium nō locus facit, sed materia. Proinde hortos quoque, si qui sunt in ædificijs constituti, dicendum est in urbanorum appellatione cōtineri. Planè si plurium horti in reditu sunt (uinearij fortè, uel etiam olitorij) magis hæc non sunt urbana.

Rebus urbanis abstinere. Vide Abstineo

Serui urbani. Paulus de legatis l. seruus, Vrbani serui intelligendi sunt, quos paterfamiliâs inter urbanos adnumerare solitus sit: quod maximè ex libellis familiæ, itē cibarijs deprehendi poterit.

Vita urbana, cui opponitur rustica. Terent. Adelph. 1. 1. 17.

Vitæ urbanæ commoda. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 6.

Vrbanus (ἀστεῖος) Cultus, disertus, facetus, hoc est, qui in uerbis & sono & usu proprium quendam præ se fert urbis gestum, & sumptam ex conuersatione doctorum tacitam eruditionem. Cic. pro domo sua, 71, Et homo facetus inducit etiam sermonem urbanū ac uenustum. Quint. lib. 8. cap. 3. Fauorem, & urbanum, Cicero noua credit. Cic. ad Appiū, lib. 3. 8. 7, Primum te hominem non solùm sapientem, uerumetiam (ut nunc loquimur) urbanum.

Comis & urbanus. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 13.

Homo lautus & urbanus. Cic. 3. Verr. 11.

Frons urbana. Horat. epist. 9. 3.

¶ Vrbanicus, pen. corr. Adiectiuum: ut, Vrbanici milites. Paulus in l. qui mittuntur. ff. ex quib. caus. maior. Sed & in urbanicis militibus idem diuus Pius constituit.

¶ Vrbanitas, pē. corr. urbanitatis, fœm. gen. (ἀστειότης, ἀστεϊσμός, χαριεντισμός) Quint. lib. 6. cap. 3. 74, Nam meo quidem iudicio, illa est urbanitas, in qua nihil absonum, nihil agreste, nihil incōditum, nihil peregrinum, neq; sensu, neq; uerbis, neq; ore, gestúue possit deprehendi: ut non tam sit in singulis dictis, quàm in toto colore dicēdi: qualis apud Græcos atticismos ille, redolens Athenarum proprium saporem. Cic. 1. de Finib. 12, Et sunt illius scripta leuiora, ut urbanitas summa appareat, doctrina mediocris.

Vrbanitatis color. Cic. in Brut.

Conuicium & Vrbanitas, contraria. Cic. pro Cælio, 4.

Mira urbanitas. Quintil. lib. 6. cap. 3. 3.

Opportuna urbanitas. Quint. lib. 4. cap. 1. 33.

Oratoria urbanitas. Quintil. lib. 6. cap. 3. 9.

Vetus urbanitas. Cic. Quint. fratri, lib. 2. 12. 4.

Vir nostrorum hominum urbanitate limatus. Cicero 2. de Natura deorum, 167.

Incurrere in hominum facetosam urbanitatem. Vide Incurro.

Desiderium urbanitatis deponere. Cicero Trebatio libro 7. 6. 2.

¶ Vrbanè, pen. prod. Aduerbium (ἀστείως) Facetè. Cicero 1. de Fin. 60, Vt è patre audiebam, facetè & urbanè Stoicos aridente.

Elabi urbanim. Quintil. lib. 2. cap. 11. 2.

¶ Vrbanatim, pen. prod. (πολιτικῶς) Aliud aduerbiū, Modestè & eleganter. Pomponius Aleonibus, Ego rusticatim tangam, urbanatim nescio. hoc est, More eorum qui urbes habitant. Nonius.

Vrce] Οὖρκη, Vrbs Tarraconēsis Hispaniæ, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hodie Aquile.

Vrceus] pen. cor. masc. gen. Vas quo aqua in urnam uel ahenum infunditur, authore Paulo iureconsulto. Plaut. Milite, 11. 18,

Neque equidem heminas octo exprompsi in urceum. Cato capite 13. 1, Vrceum unum æneum, quod captat quadrantalia quinque.

Vrcei aquarij. Cato capite 10. 1. Sic cap. 11. 2, Vrceos mustarios uocat.

Vrcei fictiles. Cato cap. 13. 2. De urceo fictili tale est epigramma apud Martial. lib. 14. 111,

Hic tibi donatur panda ruber urceus ansa,
Stoicus hoc gelidam Fronto petebat aquam.

¶ Vrceolus, urceoli, penul. corr. (ἀγγειοφόρον) Diminut. Colum. lib. 12. cap. 16. 4, Eodem tempore sorba manu lecta curiosè in urceolos picatos adijcito.

De urceolis ministratorijs, hoc est, quibus aqua ad lotionem manuūm ministrabatur, extat epigramma apud Martialē libro 14. 110.

¶ Vrceolaris, pen. prod. Adiectiuum, unde Vrceolaris herba dicitur, quod sit lauādis urceolis idonea sua asperitate, quæ aliàs perdicium dicitur. Plinius libro 22. cap. 17. 2, Perdicium siue parthenium, à nostris herba urceolaris uocatur ab alijs astericum, folio similis ocino, nigrior tantùm, nascens in tegulis parietinisq;.

Vredo] pē. prod. uredinis, fœm. gen. (καυλμός) Morbus herbarum, fruticum, arborumq;, qui in uitibus etiam carbunculus dicitur, & in cæteris rubigo, pisa, plantas, arboresq; adurens. Cicero 3. de Natura deor. 124, Nec si uredo aut grando quippiam nocuit, id Ioui animaduertendum fuit. Colum. lib. 3. cap. 20. 1, Seu frigidus & pruinosus, quòd nō est patiens uredinis.

Vredo, Incendium ac pruritus. Plinius de urtica pisce, Hæc tactio uredinem excitat. Idem lib. 9. cap. 45. 2, Tacta uredinem mittit.

Vreteres] penul. prod. (οὐρητῆρες) Græcis dicuntur à renibus singulæ uenæ colore albæ, quæ ad uesicam feruntur: quòd per eas inde descendentem urinam in uesicam destillare concipiunt. Celsus lib. 4. cap. 1.

Vrgeo] urges, ursi, ursum (ἐπείγω, κατεπείγω, ἐπικατείργω) urgere, penult. prod. Cogere, premere, impellere. Virgilius 3. Georg. 10,

—oculos stupor urget inertes. Cic. in Hortensio, Itaque nunc Democriti manus urgebatur. Plautus Pœn. 14. 34.

At urget onus.

Vrgere, Infestare, & exercere. Celsus, Desieruntq; urgere cibi fastidium & potionis desiderium. Sic idem alibi identidem de morbis acutis. Cic. pro Rab. Posth. 1, Satis est homines imprudentia lapsos non erigere: urgere uerò iacentes, aut præcipitantes impellere, certè est inhumanum. Budæus.

Instare, urgere, insectari. Cic. pro Plancio, 38, Etiam atq; etiam insto atq; urgeo, insector, posco atq; adeo, flagito crimen.

Angustijs urgeri. Cic. de Fato, 50.

Assultibus uarijs urgere aliquem. Virg. 5. Aeneid. 89.

Conuicio aliquorum urgeri Cic. 4. Acad. 224.

Cululis urgere aliquem. Horat. de Arte, 88.

Curis

Digitized by Google

Curis multis undiq; urgeris. Lucret. lib. 3. cap. 214.
Dolore graui urgentur. Celsus lib. 3. cap. 2. 1.
Exilio urgeri. Cic. ad Attic. lib. 10. 203. 3.
Fame, ferroq; urgeri. Liu. 6. bel. Pun. 34.
Febres magnæ urgent. Celsus lib. 7. cap. 26.
Fortuna urget miseros tenaciter. Ouid. epist. 3. 9.
Hortatibus urgere aliquem. Valer. 3. Argon. 110.
Ab hoste magno urgeri. Valer. 8. Argonaut. 86.
Iussis ingentibus urgere. Virg. 7. Aeneid. 49.
Laboribus urgere famulas. Ouid. 4. Metam. 7.
Literis urgeri. Asinius Pollio ad Cic. lib. 10. 32. 12.
Malis omnibus urgeri. Cic. 5. Tusc. 35.
Dominus non lenis urget mentem. Horatius 2. Serm. Satyr. 7. 19.
Mœrore urgeri. Cic. ad Atticum, lib. 11. 210. 3.
Mole urgetur corpus. Virg. 3. Aeneid. 116.
Morbo urgeri. Cic. de Fato, 27.
Nox urget diem, & dies noctem. Horat. Epod. 17. 5.
Onus urget. Ouid. 4. Fast. 103.
Periculum urget. Plin. lib. 28. cap. 1. 2.
Solicitudine urgeri. Cic. ad Attic. lib. 116. 4.
Somnus urget. Cic. ad Attic. lib. 12. 237. 2.
Tempus urget moriendi. Cic. 1. Tusc. 165.
Vrgere, Insistere. Cic. 5. de Finib. 138, Non pugnem cum homine, cur tantum habeat natura boni: illud urgeam, non intelligere eum quid sibi dicendum, quum dolorem summum malum esse dixerit. Ibidem, lib. 4. 124, Vrgent tamen, & nihil remittunt.
Altum urgere. Horat. 2. Carm. ode 10. 1.
In aliquo opere noctes & dies urgeri. Cic. 1. de Orat. 136.
Diutius urgere. Cic. 1. de Nat. deor. 134.
Acrius urgere. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 3.
Ius Crassus, æquitatem Antonius urgebat. Cic. 3. Off. 88.
Occasionem urgere. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 8. 4.
Propositum urgere. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 2. hoc est, Persequi propositum suum.
Vrgere aliquem de. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 6. 3.
Sin tibi id minus libebit, non te urgebo. Cic. 2. de Orat. 10.
Iratis precibus urgere aliquem. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 6.
Male administratæ prouinciæ urgeri. Tacit. lib. 5, Græcorum imitatione dictum est, ceu Liuianum illud lib. 1. Decad. 5, Senatus nec liberauit eius culpæ regem, nec arguit.
Vrgere ad solutionẽ. Vlpiã. in l. si extraneus. ff. de iure dotium.
Vrgere, cum infinitiuo: pro, Insistere multo conatu. Horatius 2. Carm. ode 18. 4,

Mariisq; Baiis obstrepentis urges
Summouere littora.

Vrgere, Tegere. Virg. 2. Georg. 71,

Qui saxo super, atq; ingenti pondere testæ
Vrgerent.

Vrgere, Accelerare. Virg. 9. Aeneid. 98,

— tibi quam noctes festina, diesq; Vrgebam.

Iter urgere, Festinanter ire. Ouid. 6. Fast. 104.
¶ Vrgens, urgentis, Participium (ἐπείγων) Cic. 3. Tusc. 103, Est enim nulla alia, nisi opinio & iudicium magni præsentis atq; urgentis mali.
Onus aut iam urgentis, aut certè aduentantis senectutis. Cicero de Senect. 2.
Fato urgenti incumbere. Virg. 2. Aeneid. 131.
Vri] urorum (βουβάλοι) Qui & bubali dicuntur à nonnullis, hoc est, boues syluestres. Plin. lib. 6. cap. 15. 1, Paucissima animalia Scythia gignit inopia fruticum, pauca contermina illi Germania: insignia tamen boum ferorum genera, iubatos bisontes, excellentiq; & ui & uelocitate uros: quibus imperitum uulgus bubalorum nomen imponit, quum id gignat Africa, uituli potius, ceruiue quadam similitudine. Virg. 3. Georg. 107,

Quæsitas ad sacra boues Iunonis & uris
Imparibus ductos alta ad donaria currus.

Vrica] uricæ, pen. corr. (καυθμὸς) Satorum uitium ab ustione. Plin. lib. 18. cap. 17. 5, Commune autem omnium satorum uitium urica.
Vrigo] pen. prod. uiriginis, fœm. gen. (καυθμὸς) pro Vredine, & quæ ex caustica ui medicamenti alicui parti admoti prouenit. Plinius lib. 20. cap. 22. 3, At in magna duritia sine fico impositum: uel si uehementior urigo timeatur, per duplices pannos.
Vrina] urinæ, pen. prod. (οὖρος, οὖρον) A Græco οὐρέω, meio, A quo οὖρος, urinam dicunt Latini, Est autẽ humor, qui ex renibus uesicaq; profunditur. Colum. lib. 2. cap. 15, Aptior est tamen surculis, hominis urina, quam sex mensibus passus fueris ueterascere. Cic. de Fat. 8, Vt in simul ægrotantibus fratribus, ut in urina, & in unguibus.
Incontinentia urinæ. Vide Incontinens.
Iter urinæ. Celsus lib. 4. cap. 1.
Vrinæ & menstruis efficax. Plin. lib. 20. cap. 1, ad finẽ, Vtilis urinæ, iocineri, capitis doloribus. Plin. lib. 23. in Proœm. 9.
Angustiis urinæ utile abrotonum. Plin. lib. 21. cap. 21. 8.
Cruenta ruina. Vide Cruentus.
Genitalis urina, Genitale sperma. Plin. lib. 8. cap. 43. de Asina.
Vrinæ crebra cupiditas, sed magna difficultas est. Cels. lib. 2. cap. 7.
Vrinæ difficultates succus emendat. Plin. lib. 20. cap. 7. 5.
Vrinæ difficultatibus medetur. Plin. lib. 24. cap. 19. 9.
Profluuium urinæ. Plin. lib. 28. cap. 6. 5.
Vrinæ tormina discutit cichorium. Plin. lib. 20. cap. 8. 5.
Alba urina. Celsus lib. 2. cap. 4.
Arenosa. Celsus lib. 2. cap. 7.
Bullans. Celsus lib. 2. cap. 7.
Candida. Plin. lib. 18. cap. 6. 11.
Crassa. Celsus lib. 2. cap. 6.
Deterrima. Celsus lib. 2. cap. 6.
Difficilis. Plin. lib. 23. cap. 8. 3.
Diluta. Celsus lib. 2. cap. 4. & cap. 6.
Liquida parum urina. Celsus lib. 2. cap. 7.
Vrina mala, deterior, pessima. Celsus lib. 2. cap. 4.
Mortifera. Celsus lib. 2. cap. 6.
Nigra. Celsus lib. 2. cap. 6.
Pallida. Celsus lib. 2. cap. 6.
Rubens. Plin. lib. 28. cap. 6. 11.
Rubra. Celsus lib. 2. cap. 6.
Ruffa. Celsus lib. 1. cap. 2.
Tenuis. Celsus lib. 2. cap. 6.
Tortuosior. Plin. lib. 21. cap. 27. 1.
Viridis. Celsus lib. 2. cap. 7.
Vitiosa. Plin. lib. 28. cap. 6. 12.
Ciere urinam. Vide Cieo.
Auribus atq; oculis concepta urina. Iuuen. Satyr. 11. 17.
Citare urinam, & tardare. Celsus lib. 2. cap. 19.
Destillat urina. Celsus lib. 2. cap. 7.
Excalefacere urinas. Plin. lib. 21. cap. 20. 4.
Excitare urinam. Plin. lib. 20. cap. 23. 4.
Expellere urinam. Plin. lib. 23. cap. 1. 25.
Impellere urinam. Plin. lib. 21. cap. 26. 1.
Inhibere urinam. Plin. lib. 20. cap. 4. 1.
Instillare urinam. Plin. lib. 28. cap. 6. ad finem.
Mordet urina. Plin. lib. 20. cap. 15. 1.
Mouere urinam. Plin. lib. 24. cap. 11. 1.
Nocere urinæ existimatur galbanum. Plin. lib. 24. 5. ad finem.

Digitized by Google

Pellere urinam. Plinius lib.20.cap.5.1.

Pellit urinam celerrimè. Plin.lib.24.cap.6.5.

Prodest & urinæ pota modicè radix, & menstruis. Plin.lib.21. cap.22.4.

Soluere urinam. Plin.lib.26.cap.8.34.

Tardare urinam. Celsus lib.2.cap.19.

Trahere urinam. Plin.lib.24.cap.13.3.

Concitare urinam. Vide Concito.

Dens defricatus urina. Catul. in Egnatium, 37.3.

Descendit urina. Celsus lib.7.cap.27, Pura urina descendat.

Exinanita prius urina. Plin.lib.8.cap.37.3.

Facere, uel reddere urinam: pro Meiere. Plin. lib.8. cap.16,5. Colum. lib.6.cap.30.

Mouetur urina. Iuuen. Satyr. 11.17.

Vrina naturaliter profluit. Celsus lib.7.cap.26.

Excedit urina: hoc est, Exit, educitur. Celsus lib.7.cap.26.

Transfluens urina si id non rodit. Celsus lib.7. cap.26. ad finē.

¶ Vrino, urinas, pen prod. (οὐρέω) urinare, Vrinam facere.

Vrinare, uel urinari, Deponens, In aquam mergi, & natando emergere. Plin.lib.11.cap.37.58, Eadem est causa, quare sub aqua diu ranæ & phocæ urinentur.

¶ Vrinator, pen.prod. urinatoris (κολυμβητὴς) Qui sub aquà natat. Callistratus iureconsultus ad legem Rhodiam. l. nauis onusta. §. sed si nauis: appellat eos qui merces è mari extrahunt, nauigij gratia iactatas. Liu. lib. 4. Decad. lib.5, Sed in rem emendabilem uisus lapsus esse, quod per urinatores omnes fermè extractum est. Tantusq; pudor fuit regi eius pauoris, ut urinatores clàm interfici iusserit.

Vrinum] ὑπηνέμιον, ouum quod sit, explicat Plinius lib.10. cap.58.1, Palumbes & turtures plurimùm terna pariunt oua, nec plus quàm bis ferè pariunt: atque ita, si prior fœtus corruptus est, quamuis tria pepererint, nunquam plus duobus educant. Tertium quod irritum est, urinum uocant. Idem lib.10.cap.60.2, Vrina fiunt incubatione derelicta, quæ alij cynosura dixêre.

Vrium] Οὔριον, Hispaniæ urbs, ut scribit Ptolomæus lib.2. cap.4. Auriensis alio nomine dicta. Vrius Iupiter, id est imperator.

Vrna] urnæ (κάλπη, στάμνος) Vas aquarium. Dicta quòd in aqua haurienda urinat, id est, mergitur atque emergitur. Plaut. Pseud. 4.23.

Tu qui urnam habes aquam ingere. Cato cap.10. 2, Vrnam quinquagenariam unam, trullas tres.

Aquæ urna. Horat.1.Serm.Satyr.5.18.

Argenti urna. Horat.2.Serm.Satyr.6.2.

Liquidi urna, Vrna liquoris. Horat.1.Serm.Satyr.1.11.

Arcta urna. Ouid.epist.11.25.

Capacibus urnis excipere & fundere laticem. Ouid. 3. Metamorph.55.

Demissa urna in undas. Ouid.2.Metam.8.

Vndantem urnam declinare. Claud.2.de raptu Proserp.14.

In urnam antiqui non tantùm tabellas iudictorias iudicum, sed & nomina conijciebant, quum Prætor iudices sortiebatur. Cic.ad Qu. fratrem, lib. 2.10.8, de Sexto Cælio, Senatorum eum urna copiosè absoluit, Equitum adæquauit, Tribuni ærarij condemnarunt. Plin.epist.220, Vt essemus in Senatus potestate, pateremurq; nomina nostra in urnam conijci. Virg.6.Aeneid.87,

Quæsitor Minos urnam mouet.

Feralis urna. Tacit.lib.3.

Delere urnas. Cic.in Vatinium, 26.

Quatere urnam. Stat.2. Sylu.1.44.

Vrna imaginis mortui. Cic.1.Tusc.53. Quid poetæ, nónne post mortem nobilitari uolunt? unde ergo illud?

Aspicite ô ciues senis Ennij imaginis urnam, &c. Solebant autem corporum crematorum cineres in urnis asseruari.

¶ Vrnalis, & hoc urnale, pen.prod. (στάμνιος) Quod ad urnam pertinet.

Vrnales caliculi, uel urcei, Vrnam continentes. Plin. lib.9. cap. 30.5, Barbas longas pedum triginta, acetabulis, siue caliculis urnalibus peluium modo, dentes magnitudini respondentes. Cato cap.13, Vrceos fictiles urnales duos, trullas ligneas duas.

¶ Vrnarium, urnarij (σταμνεῖον) Mensa quadrata, super qua urnæ aqua plenæ in culina reponebãtur. Varro περὶ μονίων, Sed quæ necessitas te iuuet aquam effundere domi tuæ, si uasa habes pertusa; plumbum non habent? ad quam rem nobis est confluuium, ad quam rem urnarium? Ex Nonio.

¶ Vrnula, urnulæ, pen.corr. Diminutiuum (σταμνάριον) Parua urna. unde Vrnula aqualis. Varro de uita populi Romani, lib.1. Cic.in Parad.12, Minúsne gratas dijs immortalibus capedines ac fictiles urnulas fuisse, quàm delicatas aliorum pateras arbitramur?

Vro] uris, ussi, ustum (φλέγω, καίω, αὔω, ἀνιάω, αἰθαλόω, ἐμπρήθω) urere, pen.cor. Concremare, calore nimio consumere, incendere. Plinius lib.12.c.4.3. Vritur ebenus odore iucundo.

Sepelire & urere. Cic.de Legibus. 91.

Flammis subiectis urere aliquid. Virg.2.Aen.8.

Duritia corporis, quod quum uritur non sentit. Cicero pro domo sua, 57.

Sol grauas urit arua. Ouid.6.Metam.68.

Sitis usserat herbas. Ouid.4.Fastor. 60.

Vri calore. Cic.1.Tusc.107.

Calor urit artus. Lucret.lib.4.176.

Vrere, de frigore etiam dicitur. Lucan.lib.4.11,

Vrebant montana niues. Cic.2. Tusc.70, Pernoctant uenatores in niue, in montibus uri se patiuntur.

Vri uirgis, pro Cædi, flagellari. Horatius 2.Serm. Satyr.7.12.

Nam ex uirgarũ percussione corpus calefit & inflammatur.

Loris uri. Horat.1.epist.17.20.

Calceus angustior dicitur urere pedem. Horat.lib.1.epist.10.9.

Vro hominem, per translationem, significat Dolere cogo, interprete Donato: siue Ango, ut ait Budæus. Inde Vri, pro Cruciari. Terent. in Eunuch.2.2.43,

Non malum hercle. G. uro hominem. P. ut falsus animi est. Horat.2.epist.1.3,

Vrit enim fulgore suo qui prægrauat artes
Infra se positas. id est, Splendore sui nominis urget & incendit inuidos. Liu.7.bel.Pun.156, Quos & Machanidas tyrannus Lacedæmoniorum finitimo bello urebat.

Vrit atrox Iuno, dixit Virgilius 1. Aen.134. pro Cruciatur.

Vri, Amore consumi & conflagrare. De alijs etiam rebus dicitur. Virg.4.Aeneid.14,

Vritur infœlix Dido.

Impensius uri. Catul.ad Lesbiam, 67.1.

Pectore intimo uri. Catul.in Epithal. Iuliæ, 56.36.

Pectore toto uri. Ouid.1.Metam.100.

Amor me urit. Virg.2.eclog.14.

Violenter me ussit amor. Ouid.1.de Arte, 5.

Dolor urit amantes. Ouid.4.Metam.56.

Doloribus tacitis uri. Ouid.3.Fast.98.

Ignibus uri. Horat.3.Carm.ode 7.3. Ignes intelligit amores.

¶ Vrito, uritas, pen.corr. (αἰθάλω) uritare, Frequentatiuum. Plaut. Most.8.79,

Calidum hoc est: etsi procul abest, uritat malè.

¶ Vrens, Participium (καίων) ut,

Caminus urens ramos. Horat.1.Serm.Satyr.5.17.

Capel-

Capellæ urentes culta. Virg. 2. Georg. 40.

¶ Vrendus, Aliud participium (καυτέος) ut, Filix urenda. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 8.

¶ Vstus (κεκαυμένος) Similiter participium. Plin. lib. 10. cap. 70. 2, Conueniunt ex alto etiam pisces ad quosdam odores, ut sepiam ustam.

Ignibus ustus crudeliter. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 11.

Aer siccis feruoribus ustus. Ouid. 1. Metam. 25.

Capillus ustus. Tibull. lib. 1. eleg. 10. 8.

¶ Vstio, Verbale (καῦσις, ἐμπυρισμός) Cato cap. 38. 3, Virgas & sarmenta quæ tibi ustioni supererunt, in segetem comburito.

Vstio, pro cauterizatione quam uocant. Plin. lib. 34. cap. 15. 3, Quædam ustione sanantur: priuatim uerò canis rabidi morsus. Celsus, Omnes autem huiuscemodi dolores, uix citra ustionem finiuntur, id est, Citra candentis ferri admotionem.

¶ Vstor, ustoris, pen. prod. (καυτής) Verbale, m. g. Qui corpora in bustis uris cremat. Mart. lib. 3. 51,

Vstorque tædas præferat nouæ nuptæ, &c. Bud. Catul. de Rufa & Rufulo, 55. 1,

Quum deuolutum ex igne prosequens panem
A semiraso tunderetur ustore.

¶ Vstulo, ustulas, penul. cor. (καυτηριάζω) ustulare, significat Vrere. Pacuuius, Candenti ferro crines ustulare.

¶ Vstulatus, penul. prod. Participium: ut, Pali ustulati. Vitruuius lib. 5. cap. 12.

¶ Vstulandus, Participium (καυτηριαστέος). Catul. in annales Volusii, 34. 2,

Scripta tardipedi deo daturam
Infœlicibus ustulanda lignis.

¶ Vstrina, ustrinæ, penul. prod. Locus in quo metalla candescunt ut laborentur. Plin. lib. 36. cap. 21. 6, In ustrina ter siccantur, ita ut torreantur carbone puro, ac toties uino restinguantur albo.

Vstrina, Locus dicebatur in quo combustus erat, qui alibi sepultus, mortuus fuerat, ut ait Festus.

Vrolanium] Οὐρολάνιον, Ptolemæo libro 2. cap. 3. aliis Verulanium, Britanniæ insulæ ciuitas: uulgò Sanctus Albon.

Vropigium] & oropygium (ὀρροπύγιον) Est angusta & ultima spinæ pars, siue (ut Iulius Pollux inquit) spondylii finis podici imminentis, quasi terminus pygæ, siue finis uertebræ. Mart. lib. 3. 51,

Et anatis habeas uropygium macræ.

Vrpix] urpicis, pen. prod. masc. gen. (ἄρπαξ) Instrumentum rusticum. Cato cap. 10. 2, Vrpicem unum, crates stercorarias quatuor uillicum habere oportet.

Vrruncum] urrunci, Varro declarat. 1. de Re rust. cap. 48. de spica loquens, Illud autem summa in spica iam matura quod est minus quàm granum, uocatur frit: quod in infima spica ad culmum stramenti summum, item minus quàm granum est, appellatur urruncum.

Vrsa] Babuia (Οὖρβα Σαλουΐα) Picenorum urbs, Ptolemæo libro 3. cap. 1. hodie Vrbsia.

Vrsus] ursi (ἄρκτος) Animal ferum. De ursis uide Plinium.

Armati unguibus ursi. Ouid. 10. Metam. 107.

Informes ursi. Virg. 3. Georg. 50.

Sæuis inter se conuenit ursis. Iuuen. Satyr. 15. 17.

Truces ursi. Valer. 2. Argon. 15.

Turpes ursi. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 7. Stat. 2. Theb. 174.

Vespertinus circungemit ursus ouile. Horat. Epod. 16. 11.

¶ Vrsulus, ursuli, pen. corr. Diminutiuum.

¶ Vrsa, ursæ, fœmininum ab ursus. Plin. lib. 10. cap. 63. 6, Informia etiam magis quàm supradicta, ursæ pariunt, rarumque est uidere parientes.

Villosæ ursæ catuli. Ouid. 13. Metam. 178.

Vrsa, Sydus celeste, figuram habens similem plaustri: unde antiqui Græcorum Hamaxam, hoc est plaustrum dixerunt. Nostri quoque à bobus iunctis, Septentriones appellauerunt: hoc est à septem stellis, ex quibus quasi iuncti triones figurantur. Sunt autem duæ ursæ, Maior & Minor, quas Græci ἄρκτους uocant.

¶ Vrsinus, pen. prod. Adiectiuum (ἀρκτεῖος) Quod ursorum est. ut, Vrsinus sanguis. Colu. de Arboribus, cap. 15, Et Plin. lib. 8. cap. 36. 5, Quoniam potum in ursinam rabiem agat.

Vrtica] urticæ, pen. prod. (ἀκαλήφη) Genus herbæ notissimum, ab urendo dictum: quòd eius folia tacta acerrimè urant. Vide Plin. lib. 21. cap. 15. 7.

Viuere herbis & urtica. Horat. 1. epist. 12. 2.

Mordax urtica. Ouid. 2. de Arte, 84.

Mortifera contactu urtica. Vide Mors.

Vrtica, pro Pruritu libidinis. Iuuen. Satyr. 2. 13. —unde

Hæc te igit Gradiue tuos urtica nepotes?

Acres urticæ. Iuuen. Satyr. 11. 17.

Vrtica, Genus piscis. Plin. li. 9. ca. 45. 1, Vrticæ noctu uagãtur, noctuque mutantur: carnosæ frondis his natura, & carne uescuntur. Vis pruritu mordax, eademque quæ terrestris urticæ.

Vruum] urui, Aratri curuatura. A quo Vruo, uruas, uruare, quod est Aratra definire. Festus, Vruat, Ennius in Andromeda significat circundat, ab eo sulco qui fit in urbe condenda uruo aratri, quæ fit forma simillima uncini curuatione buris & dentis, cui præfigitur uomer. Ait autem, Circum sese uruat ad pedes.

V S

Vsia] Latinè essentia, siue substantia dicitur. Vlpian utitur in l in uenditionibus. ff. de contrah. empt.

Vsio, Vsitatus, Vsitor] Vide Vtor.

Vspiam] ἐνιαχοῦ, Aduerbium in loco. Terent. Adelph. 1. 1. 3, —si absis uspiam, &c. Cic. ad Att. lib. 1. 12. 3, Sed tamen hoc me ipse consolabor, quòd non dubitabam quin te ille aut Dyrrhachii, aut in istis locis uspiam uisurus esset. Eidem lib. 7. 131. 2, Inde utrum consistere uspiam uelit, an mare transire, nescitur.

Vspiam, In re aliqua, uel aliquo negocio. Plaut. Casin. 20. 14,

Num me expertus uspiam?

Vsquam] ἐνιαχοῦ, Aduerbiũ in loco. Cic. 6. Verr. 20, Quam crucem nõ ausus est usquam defigere, nisi apud eos quibuscum omnia scelera sua ac latrocinia communicasset.

Nec mihi magis usquam uideor, quàm quum aut in foro magistratus, aut in curia Senatum uideo, somniare. Cicero 2. de Diuinat. 210.

Vsquam, etiam ad locum pertinere, probat Valla ex Cicerone, 1. Philip. 1, Nec uerò usquam discedebam. Idem dicit & Donatus in Terentium. Cic. 6. Verr. 129, Ciues Romani à me nusquam discedere.

Vsquam, In re aliqua, In negotio aliquo. Terent. Andr. 2. 5. 9,

Neque istic, neque alibi tibi usquam erit in me mora.

Nec est usquam consilio aut authoritati locus. Cicero 2. Officiorum, 3.

Vsquam, Aliter. Terent. Andr. 5. 3. 7,

Vide num eius color, pudoris signum usquam indicat?

id est, Aliqua parte corporis.

Vsquam gentium, De loco & ad locum. Plaut. Milite, 10. 90,

Nam bona uxor, si ea quidem deducta est usquam gentium, Vbi ea possit inueniri? Terent. Hecyr. 3. 1. 13,

An quisquam usquam gentium est æquè miser?

Vsque] ἕως, ἄχρις, ἄχρι, μέχρι, Præpositio, quasi ad unum uel locum, uel tempus, uel aliud huiuscemodi: ut ex sequentibus exemplis patet. Plaut. Menæch. 4. 60,

Inde usque ad diurnam stellam crastinam potabimus.

hoc est, Quoad lux crastina, aut stella diurna à nobis uidebitur. Terent. Andr. 1.2.28,

Verberibus cæsum te in pistrinum Daue dedam usq; ad necem. Cicero ad Attic. Ibi esse uolo usq; ad pridie calend. Maias. Ibidem, Nos in Formiano esse uolumus usq; ad pridie nonas Maias. Eidem, lib. 3.58.1.

Vsque ad eum: pro Excepto eo. Plin. epist. 35. b, Assenserunt Consules designati, omnes etiam Consulares usq; ad Pompeium collegam.

Vsque sub. Virg. 1. Georg. 43,

—serite ordea campis

Vsque sub extremum brumæ intractabilis imbrem. id est, Non usq; ad brumæ finem, sed circa. Seruius.

Vsque Romam, uel Romam usq;. Terent. Adelph. 4.5.21. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2.1.63.

Aspera arteria ad pulmones usque pertinet. Cicero 2. de Nat. deorum, 203.

Ab ultimo principio huius præceptionis, usque ad hoc tempus. Cic. 2. de Inuent. 125.

Ab ouo usq; ad mala. Horat. 1. Serm. Satyr. 3.2. Porphyrio, id est, ab initio cœnæ ad finem usq;. Ouum enim olim hodieq; initium cœnæ: quippe quum in gustu statim à balneis offeratur. Mala autem apud ueteres inter cetera secundæ mensæ afferebantur.

Vsque illò, Vsq; ad illum locum. Plin. lib. 6. cap. 23.7.

Vsque, aliquando est aduerbium: tunc uaria significat, uarieq; præpositionibus, & alijs dictionibus iungitur: ut ex sequentibus uidere est.

Vsque à, Quod & ab usq; dicitur, eam uim habet quam sola præpositio. Terent. Adelph. 5.9.5,

Ego istos uobis usq; à pueris curaui ambos sedulò. Cic. pro Cluentio, 152, Comperi mulierem quandam Larinò, atque illam usq; à mari supero Romam proficisci cum magno comitatu.

Vsque à capite arcessere. Cic. in Topic. 20.

Vsque ab. Idem Trinum. Vsq; ab stirpe. Terēt. Phorm. 2.3.48,

Progeniem uestram usque ab auo atq; atauo proferens. Cic. 3. Verr. 61.

Ab usq;. Virg. 7. Aeneid. 58,

—Siculo prospexit ab usq; Pachynno.

Vsque ad iactum teli. Tacit. lib. 13.

Ad serum usque diem. Tacit. lib. 19.

Vsque adhuc: pro Hactenus, uel huc usque. Terēt. And. 1.5.27,

Tum patris pudor, qui me tam leni passus est animo usq; adhuc. Quæ meo cunq; animo libitum est, facere. Sueton. in Domitiano, cap. 18, Vsq; adhuc certè animum meum probastis, & uultum.

Vsque adolescentiam meam processit ætate. Cic. de Senect. 45.

Vsque ante. Liu. 5. bel. Pun. 61.

Vsque antehac. Terent. And. 2.1.4,

—ut animus in

Spe, atq; in timore usq; antehac attentus fuit. Vbi Donatus. Vsque antehac: id est, Antè quàm tua uerba audirem. Et una est tantùm præpositio, uelut aduerbium.

Vsque è. Plaut. Persa,

Quas tu attulisti mihi ab hero meo usque è Persia.

Vsque ex. Terent. Eunucho, 3.2.18,

Ex Aethiopia est usq; hæc. Hîc aduerbium est Vsque, de loco, teste Donato. Cicero 7. Verr. 123, Vt qui usque ex ultima Syria atque Aegypto nauigarent.

Vsque extra solitudines deductus. Plin. lib. 8. cap. 17.2.

Vsque adeò, In tantum. Virg. 1. eclog. 3,

Non equidem inuideo, miror magis, undiq; totis
Vsqueadeò turbatur agris.

Vsqueadeò, Tandiu: & accipit post se Donec. Terentius. Andr. 4.1.38,

Suadere, orare, usqueadeò donec perpulit. Cato capit. 67, Amurcam commutet usqueadeò, donec in lacum qui in cella est, postremum peruenerit.

Vsqueadeò, dum, Idem. Terent. Eunuch. 4.6.3,

Vsqueadeò ego illius ferre possum ineptias & magnifica uerba, Verba dum sint.

Vsqueadmodum, dum, Idem: sed antiquè. Cato cap. 156.2, Postea ubi iterum occipiet feruere, paulisper demittito usqueadmodum, dum quinquies quinque numeres.

Vsque affatim, Ad satietatem quod dicitur. Plaut. Pœn. 7.31.

Vsquedum, pen. corr. (ἄχρεις ὅ) pro, Vsquequò, uel quoad. Terent. Heaut. 1.1.84.

—nam usquedum ille uitam illam incolit
Inopem, carens patria ob meas iniurias,
Interea usque illi de me supplicium dabo. Cic. 3. Verr. 8, Vsquedum per me licuerit. Idem pro Quintio, 45, Vsque dum inueniretur.

Interdum aliquid interponitur inter Vsque & Dum. Terent. Heaut. 5.2.30,

Vnò & ibi nunc sum, & usque dudum id egi, dum loquitur pater.

Vsque eò. Cælius Ciceroni, lib. 8.1.11, Ego qui scirem Qu. Pompeium Baulis embæneticam facere, & usque eò, ut ego misererer eius esuriei, non sum commotus.

Vsq; eò dum: pro, Tandiu quoad, uel ita ut. Cic. 2. de Nat. deo. 186, Vsque eò premere earum capita mordicus, dum illæ captum amitterent.

Vsque eò ne. Cic. pro Quintio, 41, Inferiorem esse patitur duntaxat usq; eò, ne cum bonis, fama, fortunisq; omnibus Sex. Næuij cupiditati crudelitatiq; dedatur.

Vsque eò ut. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 1.14, Hoc enim nomine asini Arcadici in Græcia nobilitati, in Italia Reatini, usque eò ut mea memoria asinus uænierit sestertijs millibus LX. Cic. ad Atticum, lib. 2.29.1, Ego autem usque eò sum eneruatus, ut, &c.

Vsque istinc. Cic. ad Atticum, lib. 1.9.6, Nosti iam in hac materia sonitus nostros: tanti fuerunt, ut ego eò breuior sim, quòd eos usque istinc exauditos putem.

Trans Alpes usque transfertur. Cic. pro Quintio, 7.

Vsque (λίαν) pro Diu, aut multum, uel ualde: aliquando penè, ut ait Donatus. Terent. Adelph. 2.2.5,

Ego uapulando, ille uerberando usque ambo defessi sumus. Et Adelph. 4.2.21,

Rogitas? Ctesipho me pugnis miserum, & istam psaltriam
Vsque occîdit. Hîc Vsq; potest significare Penè, authore Donato. Aut Vsque, pro Valde est. occîdit, uehementer cecîdit. Terent. Eunuch. 2.1.14,

Opus faciam ut defatiger usq;, ingratiis ut dormiam.

Vsque (διηνεκῶς) Assiduè, perseueranter. Cic. ad Cornificium, lib. 12.19.4, Mihi quidem usque curæ erit quid agas. Terent. Adelph. 2.2.7,

Quid potui melius, qui hodie usque os præbui. Virgil. 9. eclog. 12,

Cantantes licet usque (minus uia lædet) eamus. id est, Iugiter, inquit Seruius.

Vsque & usque, geminatum, Idem. Martial. lib. 1.155,

Et quicquid petit, usque donas. Idem lib. 5.61,

Adlatres licet usque nos & usque,
Et gannitibus improbis lacessas.

Vsque ualuisti? Interrogatiua particula: pro, Hactenus, uel Plaut. Mostell. 7.19,

—saluum te aduenisse gaudeo:

Vsque in-

Vsq; inualuisti? T E. usq; ut uides. Idem Mercato. 7.46,
Vsquene ualuisti?
Vsque opperiar. Plaut. Epid. 5.117.
Vsque omne. Terent. Adelph. 4.6.3,
Perrep aui usque omne oppidum, ad portum, ad lacum,
Quò non?
¶ Vsquequaque, penul. prod. Aduerbium (πάντῃ, πάντας) Vbique, in unoquoq; loco. Cic. ad Atticum, lib. 4.79.1, Hic quoque, ut loquebantur, & opinor usquequaque. Idem 7. Verr. 8, Nolite usquequaq; eadem quærere: in metu belli, furandi qui locus potest esse?
Nusquam & usquequaq; contraria. Cic. de Inuent. 165.
Vsquequaq; pro Assiduè, omnino, quocunque tempore. Cicero ad Trebatium, lib. 7.16.2, Vsquequaque sapere oportet, id erit telum acerrimum.
Vsquequaque & ex maxima parte. Cic. 5. de Finib. 156.
¶ Vndique, & usquequaque. Cicero 2. Philip. 107, Aut undique religionem tolle, aut usquequaque conserua.
Vsquequaque mihi loquitur. Plaut. Bachid. 15.85.
¶ Vsquequò, penul. corr. Aduerbium (ἄχρι πότε) pro Donec uel quoad. Varro de Re rust. lib. 1. capit. 2.21, Quod iubet, ranam luridam conijcere in aquam, usquequò ad tertiam partem decoxeris.
Vsquequò, interpositis dictionibus. Martial. lib. 2.63,
Eia age, rumpe moras, quo te spectabimus usque?
Vsquequò, pro Quatenus. Vlpian. in l. si suspecta. §. 2. ff. de inofficio. testam. Et ideo datæ in eo libertates atque legata, usquequò Falcidia permittit, suam habent potestatem.
Vstica] penul. prod. (ὐστίκα) Mons in Sabinis, cuius meminit Horat. 1. Carm. ode 17.3,
—utcunque dulci Tyndari fistula
Valles & Vsticæ cubantis
Leuia personuêre saxa. Cubantem, inquit Propbyrio, suauiter dixit, ad resupinam eius regionem attendens.
Vstio, Vstrina, Vstulo, Vstus] Vide Vro.
Vsualis, Vsuarius, Vsucapio, Vsura, Vsurpo, Vsus, Vsufructus] Vide Vtor, uteris.

V T

Vt] ἵνα, ὅπως, ὥστε, ὄφρα, ὡς, Coniunctio causatiua: uel, ut ait Valla lib. 2, causam finalem dicens: quemadmodum siquis dicat, Dedi tibi librum ut legeres. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 9.31, Non illi quidem ut mihi stomachum facerent.
Vt eam potissimum nominem: per parenthesim positum. Cicero 4. Verr. 102.
Vt alia obliuiscar. Cic. pro Rosc. Amer. 52, Quàm sis audax, ut alia obliuiscar, hinc omnes intelligere potuerunt.
Vt uerè dicam. Cic. 7. Verr. 139.
Vt ad pauca redeam, uxorem deduxit domum. Terent. Hecyr. 1.2.60. hoc est, Vt paucis agam, ut summatim dicam, ut in summam colligam, ut in pauca conferam.
Vt ita dicam. Quintilian. lib. 8. cap. 3; Siquid periculosum finxisse uidebimur, quibusdam remedijs præmuniendum est, Vt ita dicam, Si licet dicere, Quodammodo, Permitte mihi sic, &c.
Vt, adiunctionem aliquando significat. Plautus,
Is mihi suasit, ut ad te irem.
Vt, elegantiæ causa aliquando ponitur. Cic. de Senect. 38, Inuitus feci, ut L. Flaminium è Senatu eijcerem. Hic nihil significat, nisi, Inuitus eieci.
Vt, Quòd. Terent. Phorm. 4.3.64,
Nihil do: impuratus me ille ut etiam irrideat?
Vt non, pro Quin. Cicero 1. de Finib. 41, Fieri inquam Triari nullo pacto potest, ut non dicas quid non probes eius à quo dissentias.

Vt non, post Vereor. Quint. lib. 8. cap. 3, Oppidò, quo sunt uesi paulum tempore nostro superiores, uereor ut non iam ferat quisquam.
Vt, pro Postquam, uel Ex quo. Terent. Phorm. 4.3.12,
—ut abij abs te, fit fortè obuiam
Mihi Phormio. Idem Hecyr. 5.1.25,
Me segregatum habuisse, uxorem ut duxit, à me Pamphilum. Cicero in Antonium, Est enim annus ut repulsam tulit. Idem ad Atticum, lib. 7.134.1, Vt ab urbe discessi, nullum intermisi diem, quin aliquid ad te literarum darem.
Vt, Statim, postquam, ex quo primum. Virg. 2. Aeneid. 113,
Vt regem æquæuum crudeli uulnere uidi.
Vt quenque uisco offenderant: pro eo quod dicitur, Tot quot, uel statim ut. Plaut. Pœnulo, 6.36. Terent. Hecyr. 5.3.4,
—ut quisque uenerat
Accedebam, Adolescens dicdum quæso, &c.
Vt & confestim. Liu. 1. ab Vrbe, 46, Vt Hostius cecidit, confestim Romana inclinatur acies.
Vt & sic. Cic. 3. Ver. 43, Vt hæc audiuit, sic exarsit ut id quod non modò ipse nunquam uiderat, sed ne audierat quidem ab eo qui ipse uidisset.
Vt primùm, quod & Quumprimum dicitur. Cicer. in Somnio Scip. 10, Atque ego ut primum fletu represso loqui posse cœpi, Quæso, inquam, pater sanctissime.
Vt primùm cessit furor. Virg. 6. Aeneid. 21.
Vt quodque primum gestum erat, ita, &c. Cicero 1. de Inuent. 42.
Vt quidque acciderit. Hirtius Ciceroni, in epist. ad Atticum, libro 15.325.5.
Vt quisque me uiderat. Cic. 2. Verr. 12.
Vt, Similitudinem dicit. Plaut. Rud. 2.4.55,
Vt tute es, item censes omnes esse?
Vt & sic. Cic. pro Roscio. Amer. 23, Nam ut illud incredibile est, mortem oblatam esse patri à filio sine plurimis & maximis causis: sic hoc uerisimile non est, &c.
Vt, similitudinis, suppresso ita. Horat. 2. Serm. Satyr. 2.5,
—quanquam ridentem dicere uerum
Quid uetat? ut pueris olim dant crustula blandi
Doctores, elementa uelint ut discere prima.
Vt & ita, cum superlatiuo: pro, Tanto & quanto. Cic. 2. de Orat. 148, Vt quisque optimè Græcè sciret, ita esse nequissimum. Ibidem, 1.59, Vt enim quisque optimè dicit, ita maximè dicendi difficultatem, &c. Hæc Valla.
Vt & ita: pro, Talis & qualis. Plautus Pseud. 5.12,
Vt uoles esse me, ita ero.
Vt, suppresso ita, sæpe accipitur pro Ita ut: quemadmodum si dicam; Quotidie hospites ad me ueniunt, ut incipiam iam stomachari tantam frequentiam.
Vt, præcedente Ita. Cic. Tusc. 48, Molliunt animos nostros: ita sunt deinde dulces ut non legantur modò, sed etiā edisćantur.
Vt, sequente Ita. Terent. Hecyr. 3.3.20,
Vt res dant sese, ita magni atque humiles sumus.
Vt, in locum Quàm, uel Quantum succedit, nunc sine Ita, nunc cum Ita. Primo modo sic: ut apud Quintilianum lib. 12. cap. 10, Non omittenda pars hæc orationis, sed exigenda, ut optimè possumus. Et Cicero in Philipp. Quas ut honorificentissimis uerbis ipse consequi potero, complectar mea sententia. Altero modo sic: ut apud eundem 2. de Oratore, 93, Hæc ut breuissimè dici potuerunt, ita à me dicta sunt. De positiuo autem nemini dubium erit, Quàm & Vt conuenire cum Possum: ut idem in Philippicis, Sed reliquum cursum uitæ, quàm quidem possum breuiter perstringam: & ut potui, breuiter perstrinxi. Hæc Valla lib. 1.
Vt, Quippe, uel utpote, sequente relatiuo. Quint. lib. 10. capit.

1, Nec ignoro quos transeo: nec utique damno, ut qui dixerim esse in omnibus utilitatis aliquid, &c.

Vt, cum uerbis Metuo, uereor, & timeo iunctum, dubitationē significat: & pro eo quod quidam Ne Non dicunt, sumitur, ut ex sequentibus exemplis patet. Terent. Andr. 5.4.11,

Metuo ut substet hospes. Ibidem, 4.2.22,
—dies mihi ut sit satis uereor
Ad agendum.

Cæsar in Commentarijs, Vt satis commodè supportari posset, timere dicebant. Cicero pro M. Marcello, Sed quum ita latè pateat eius potestas, quem ueremur, ut terrarum orbē complexa sit, nonne mauis sine periculo domi tuæ esse, quàm cum periculo alienæ?

Vt, Quemadmodum, quomodo. Terent. Andr. 1.1.8,

Ego postquam te emi à paruulo, ut semper tibi
Apud me iusta & clemens fuerit seruitus,
Scis. Idem Eunuch. 1.2.48,
—ita te scis, post illa quàm intimum
Habeam te, & mea consilia ut tibi credam omnia.

Cic. ad Atticum, lib. 1.11.7, Me uerò teste producto, credo te ex acclamatione Clodij aduocatorum audisse, quæ consurrectio iudicum facta sit, ut me circunsteterint, ut apertè iugula sua pro meo capite P. Clodio ostentarint.

Vt apparet, ut dicitur. Cicero pro Flacco, 30, Siue hìc confictum est, ut apparet siue missum domo est, ut dicitur, commouebor.

Vt dixi, per parenthesim. Cic. 1. Acad. 6.

Vt ferunt. Liu. 1. ab Vrbe, 163.

Vt fama est. Liu. 1. bel. Maced. 127.

Vt est consuetudo. Cic. pro Cecinna, 16.

Vt fit. Cic. pro Rosc. Amer. 55.

Vt sæpe uenit. Colum. lib. 4. cap. 2.1, Siue uiuit, & (ut sæpe uenit) uel nigri est generis, uel parum fertilis, non in uno, sed in pluribus pedamentis ædificat.

Vt intelligi potest è. Cic. 2. de Finib. 2, Et cæteros sophistas, ut è Platone intelligi potest, lusos uidemus à Socrate.

Vt perhibent. Locutio Virgilio peculiaris: qua utitur, quoties aliquid affirmare non audet, aut fabulosum quiddam est dicturus. Virg. Aeneid. lib. 8.27,

Electra (ut Graij perhibent) Atlantide cretus,
Aduehitur Teucros.

Vt, pro Sicut. Cæsar in Commentarijs, Horum authoritate finitimi adducti (ut sunt Gallorum subita & repentina consilia) eadem de causa Trebium, Terrasidiumq; retinent, hoc est, Qui mos est Gallorum in consilijs capiendis. Cic. 5. de Finib. 110, Pueri, in quibus, ut in speculis, natura cernitur. Terent. Phorm. 1.2.5,

Vt nunc sunt mores.

Vt par est, Vt decet. Cic. Mattio, lib. 11.28.3.

Vt potest. Cic. ad Lentulum, lib. 1.2.10, Nos in Senatu quemadmodum spero, dignitatem nostram, ut potest in tanta hominum perfidia & iniquitate, retinebimus.

Vt, aliquando accipitur quasi pro Secundum: ut Cicero de Senec. 11, Qui sermo, quæ præcepta, quanta notitia antiquitatis? quæ scientia iuris augurandi? Multæ etiam ut in homine Romano literæ, id est, Secundum id quod solent scire Rom. Hæc Valla lib. 2.

Vt temporibus illis. Cicero de clar. Orat. 14, Postea q; Clisthenem multum, ut temporibus illis, ualuisse dicendo. id est, Secundum illorum temporum eloquentiam.

Vt in tali tempore. Liu. 4. bel. Pun. 126.

Vt numerantur Atheniensium secula. Cic. de claris Orat. 19, Vt populi Romani ætas est, senex: ut Atheniensium secula numerantur, adolescentes debent uideri.

Vt in tantis malis: id est, Secundum quod in tantis malis perfici poterat. Cic. ad Cassium, libro 12.2.6, Nonnihil, ut in tantis malis, est profectum.

Vt in licentia hac temporum: id est, Respectu horum temporum, in quibus magna utimur licentia. Plin. epist. 3. lib. 3.

Vt nunc est. Cic. ad Att. lib. 12.247.1.

Non, ut olim solebat, Attellanum: sed, ut nunc fit, mimum introduxisti. Cic. Pæto, lib. 9.16.19.

Vt, Aduerbium similitudinis, cum præterito imperfecto coniunctiui. Cic. ad Cælium, lib. 4, Eius negocium sic uelim suscipias, ut si esset res mea.

Vt se causa habet. Cic. 4. Acad. 21.

Vt diei tempus est. Terent. Heaut. 1.2.38,

Tu ut tempus est diei, uidesis ne quò hinc abeas longius.

Ibidem, 1.1.116,

—sed ut diei tempus est,
Monere oportet me hunc uicinum Phaniam.

Vt, pro eo quod barbarè dicit, Quum ita esset quod. Plaut. Menæch. 2.61,

Nam rus ut ibat, ut multum fortè pluerat,
Ingressum fluuium rapidum.

Vt numerabatur fortè argentum: hoc est, Quum numeraretur, ea hora qua numerabatur. Terent. Adelph. 3.3.52,

Nam ut numerabatur fortè argentum, interuenit
Homo de improuiso, &c.

Vt aliter. Cic. pro Murena, 29, Quò ille quum esset, ut ego mihi statuo, talis qualem te esse uideo, nunquam cum Scipione esset profectus. Idem ad Atticum, lib. 13. 286.3, Vt mea memoria est.

Vt uisum est illi. Cicer. 4. Acad. 222, Tenemus ne quid sit animus, ut sit, denique sit ne, aut ut Dicæarcho uisum est, ne sit quidem ullus?

Vt in quoque erat authoritatis plurimum. Cic. 3. Ver. 47, Pro se quisque, ut in quôque erat authoritatis plurimum, ad populum loquebatur.

Vt, pro Quomodo, interrogantis. Plaut. Persa,

Vt uales? R. ut queo. Ibidem, 16.5,
Vt munitum muro tibi uisum est oppidum.

Vt, pro Quomodo, cum quadam admiratione: & aliquando cum interrogatione. Plaut. Capt.

Vt sæpe summa ingenia in occulto latent? Cic. 5. de Finib. 109, Vt illi efferuntur lætitia, quum uicerint? ut pudet uictos? ut se accusari nolunt? quàm cupiunt laudari? quos illi labores non ferunt, ut æqualium principes sint? Terentius Heaut. 4.1.51,

Vt præter spem euenit? Idem Eunucho, 2.2.43,
Vt falsus animi est? Virgil. lib. 8. Aeneid. 31,
—ut te fortissime Teucrûm
Accipio, agnoscoq; libens. Idem 2. Aeneid. 57,
—ut te post multa tuorum
Funera, post uarios hominumq;, urbisq; labores, &c.

Vt, pro Licet, uel posito, uel dato, ut nunc loquimur. Cicero ad Atticum, Quis autem locus erit tutus, ut placatis utamur fluctibus. Idem ad Brutum, 9.4, Nos te tuumq; exercitū expectamus, sine quo ut reliqua ex sententia succedant, uix satis liberi uidemur fore. Idem in Oratore, Vt enim quæras omnia, quomodo Græci ineptum appellent, non reperies. id est, Quamuis, ut uult Budæus. Idem 1. de lege Agrar. 14, Etenim ut circunspiciamus omnia quæ populo grata atq; iucunda sunt: nihil tam populare quàm pacem, quàm concordiam, quàm ocium reperiemus. Horat. 2. epist. 2.15,

Plures sunt plateæ nihil ut meditantibus obstet? Liu. ab Vrbe condita, Ex Brutio agro, qui ut omnis coleretur, exiguus tamen tanto alendo exercitui erat.

Vt, pro Vtinam, Execrantis, uel optantis particula. Terentius Heauton. 46.6,

Vt te

Vt te omnes equidem di, deaeq; quantum est Syre,
Cum istoc inuento, cumq; incoepto perduint. Idem Adelph. 4.6.2.

Quod plerique omnes faciunt, ut. Terent. Andr. 1.1.29.

Vt, Tanquam si. Plinius epist. 147.d, Iam ut in limine, iam ut intra limen auditur.

Vt, Ita ut. Terent. Andr. 1.1.108,
Tum illa, ut consuetum facilè amorem cerneres,
Reiecit se in eum flens, quàm familiariter? Idem Phor. 1.2.57.

Vt, pro Vsqueadeò ut. Cicero in Orat. 31, Vt non iam sine causa Demosthenes tribueret primas, secundas, & tertias actioni. Idem ad Atticum, libro 15.321.8, Est autem oratio scripta elegantissimè sententijs, uerbis, ut nihil possit ultrà cogitari.

Vt, Modò ut. Plaut. Curcul. 6.7. Cicero 5. Verr. 92, In iugere Leontini agri medimnum ferè tritici seritur, perpetua atq; aequabili satione. ager efficit, cum octauo bene ut agatur: uerùm omnes dij adiuuent, cum decimo.

Vt maximè. Colum. de Arboribus, capit. 7.2, Diuersae autem, quae supra terram extare debent, ne pessus fueris plus quàm duas, aut ut maximè tres gemmas habere.

Vt quum maximè. Cicero ad Quint. fratrem libro 2.10.7, Domus celebratur ita ut quam maximè. hoc est, Vt si nunquam aliàs. Budaeus.

Vt multum, id est, Ad summum. Mart. lib. 20.11.
Donaui tamen, inquis, amico millia quinque,
Et lotam, ut multum, terq; quaterq; togam.

Vt plurimum ualet. Cicer. 2. de Legib. 56, Sequitur enim de iure bellum quo & suscipiendo, & gerendo, & deponendo, ius ut plurimum ualet, & fides.

Vt qui. Plaut. Curcul. 5.3,
Quando Aesculapi ita sentio sententiam,
Vt qui me nihili faciat, nec saluum uelit.

Vt qui uerissimè: subaudi, amat. Plin. epist. 199, Amat ut qui uerissimè: dolet ut qui impatientissimè.

Vt ne addam. Terent. Phorm. 1.3.26,
——tu conijcito caetera, Quid ego ex hac inopia nunc capiam, & quid tu ex istac copia:
Vt ne addam, quòd sine sumptu ingenuam, liberalem nactus es.

Vt ne, Eleganter pro sola particula NE, usurpari solet, dicendi modo, quo literatissimi illius foelicis seculi utebantur, qui pro ratione debet esse nobis. Terent. Hecyra,
Nempe ea causa ut ne id fiat palàm. Idem Eunucho, 5.4.20,
Vlciscar, ut ne impunè in nos illuseris. Cicero ad Curionem, lib. 2.6.19, Petiui saepe per literas, &c. non ut decernatur aliquid noui, quod solet esse difficilius: sed ut ne quid noui decernatur. Idem Tironi, libro 16.9.6, Sed tamen ita uelim, ut ne quid properes.

Vt quid, pro Quamobrem, interrogantis est. Cic. ad Attic. lib. 7.127.8, Depugna, inquis, potius quàm seruias. Vt quid? si uictus eris, proscribare: si uiceris, tamen seruias.

Vt ut, significat Vtcunque, siue quoquo modo, ut ait Donatus. Terent. Phorm. 3.1.4,
Nam utut erant alia, illi certè, quae nunc domi tuae est, cōsuleres. Idem Adelph. 2.2.40,
—imò hercle hoc quaeso Syre,
Vtut haec sunt facta, potius quàm lites sequar,
Meum mihi reddat. Ibidem, 44.21.

Vtputa. Vide Puto, putas.

¶ Vtcunque (ὁπωσοῦν, ὅπως δήποτε) id est, Quomodocunque. Plaut. Amph. 4.189,
Seruus'ne, an liber? s. utcunq; animo collubium est meo.

Vtcunque, Secundum quod. Plaut. Poen. 11.9,
Vtcunque est uentus, exin uelum uortitur. Cic. Quibus esse moderandum utcunque res postularet.

Vtcunque, Quo quomodo, omnibus modis. Terentius Andr. 4.15,
—tu ut subseruias
Orationi, utcunque opus sit uerbis, uide. Cicero in Orat. 31, Itaque ille perfectus, quemadmodum iamdudum nostra indicat oratio: utcunque se affectum uideri, & animum ardentius moueri uolet, ita certum uocis admouebit sonum.

Vtcunque erit, Prout. Liuius 2. ab Vrbe, 57, Mea prima sors fuit: caeteri, utcunque ceciderit, primi, quoad te opportunum fortuna dederit, suo quisque tempore aderunt. Virgil. 6. Aeneid. 165,
—utcunque ferent ea facta minores
Vincet amor patriae, laudumq; immensa cupido.

Sed utcunque aderunt res. Cic. 1. Offic. 188.

Vtcunque, pro Aliquantum, aliquo modo. Plin. lib. 8. cap. 18.3,
Vtcunque rabiem & ipsi sentiunt.

Vtensile] Vide Vtor.

Vter] utra, utrum (πότερος, ὁπότερος) Quis unus ex duobus: poniturq; interrogatiuè, & aliquando infinitè. Plautus Trucul. 4.48,
—sed utris
Cum rem esse mauis? Idem Menaeh. 17.21,
Vter meruistis culpam? Cicero pro Fonteio, 25, Videte igitur utrum sit aequius, hominem honestissimum, uirum fortissimum, ciuem optimum, dedi inimicissimis atque immanissimis nationibus, an reddi amicis.

Vtra lex iubeat aliquid, utra permittat. Cicer. 1. de Inuen. 230.

Potest omnino hoc esse falsum, potest uerum: sed utrum sit, non est mirabile. Cic. 2. de Diuinat. 208.

Vtrum igitur eorum accidisset, uerum oraculum fuisset. Cicero 2. de Diuinat. 173.

Vter, pro Alteruter. Cic. 5. Verr. 27, Omnium controuersiarum quae essent inter aratorem & decumanum, si uter uelit, edicit se recuperatores daturum.

Vter alteri dixerit, nescio. Plinius.

Vter utri. Cic. pro Milone, 17, Vter utri insidias fecerit.

Neuter utri inuidet. Plaut. Sticho, 14.51.

¶ Vtercunque (ὁποτεροσδήποτε) pro Vteruis uel uterlibet. Cic. ad Torquatum, lib. 6.4.4, Magnae utrinque copiae ita paratae ad pugnandum esse dicuntur, ut utercunque uicerit, non sit mirum futurum. Gell. lib. 5. cap. 10, Ne sententia sua utrancunque in partem dicta esset, ipsa sese rescinderet.

¶ Vterlibet, pen. corr. (ὁπότερος, ὃν ὁπότερος βούλει) Alter ex duobus: hoc est, Vter quem tibi capere libet. Plin. lib. 24. cap. 4.5, Suberis cortex tritus, ex aqua calida potus, sanguinem fluentem ex utralibet parte sistit. Cic. pro Quintio, 54, Vtrumlibet elige: alterum incredibile est, alterum nefarium, & ante hoc tempus utrunque inauditum.

¶ Vternam (ὁπότερος ἂν) Horat. 2. Serm. Satyr. 2.22.
—uternam
Ad casus dubios fidet sibi certius, hic, qui
Pluribus assuêrit, &c. An qui, &c.

¶ Vterque, utraque, utrunq;, utriusq; (ἀμφότερος, ἑκάτερος) Alter & alter, uel unus & alter: de duobus dicitur. Plautus Amphit. 1.7,
Vterque deluduntur dolis mirum in modum. Terentius Phorm. 3.2.16,
Vterque est similis sui. Idem Eunucho, 5.2.1,
Apud Antiphonem uterque, mater & pater,
Quasi dedita opera domi erant.

Eorum controuersiam non incommodum uidetur cum utrorunque ratione exponere. Cic. 1. de Inuent. 73.

In utraque parte multa dicuntur. Cic. 4. Acad. 223.

In utranque partem. Vide In præpositionem.

Quoniam utriusque studij nostra possessio est, hodie utro frui malis, optio tua sit. Cic. de Fato, 6.

Horum uterque cecidit uictus. Cicero de Arusp. resp. 50.

Palmas utrasque tetendit. Virg. 6. Aeneid. 137.

Manu utraque pulsare aliquem. Virg. 5. Aeneid. 93.

Vtraque lingua, Græca & Latina. Plin. lib. 12. cap. 1. 8, Est platanus una insignis utriusque linguæ monumentis.

Vtraque tempora, dixit Virg. 5. Aeneid. 172.

Domus utriusque nostrûm ædificatur strenuè. Cicero Quint. fratri, lib. 2. 8. 3.

Vterque utrique est cordi. Terent. Phorm. 5. 3. 17.

Vterque alterum uerberauit: id est, Hic illum, & ille hunc uerberauit. Cicero 1. Offic. Quorum uterque suo studio delectatus, contempsit alterum.

Vtrunque inuicem adiumento esse: pro, Vtrinque alteri. Plin. iunior lib. 4. epist. 20. ad Nonium Maximum.

Vtruncunque. Quintil. in Procemio lib. 5. Vtruncunque est (neque enim hoc loco meam interpono sententiam) hic liber erit illorum opinione maximè necessarius, quo toto hæc sola tractantur. id est, Vtrumuis, utrum tandem horum sit, &c.

Vtrique, De pluribus dicitur duo genera facientibus. Cicero 2. in Catil. 40, Quos ego utrosque Quirites in eodem genere prædatorum, directorumque pono. id est, Quæ duo genera ciuium. Budæus.

Vtrique ab utrisque. Terent. Heaut. 2. 4. 14,

Hoc beneficio utrique ab utrisque uerò deuincimini.

Hic in plurali duo significat, sed sic ut in singulis multi sint.

¶ Vteruis (ὁπότερος βούλει) Vter quem tu uis. Cicer. ad Attic. lib. 9. 170. 5, Proquæstor ego unus cui utrunuis liceret.

¶ Vtrumuis, saluo officio se facere posse arbitrarentur. Cicero pro Roscio Amerino, 2.

At minus habeo utrium quàm uestrûm uteruis. Cicero de Senect. 29.

Quod certum est non facere, dum utrumuis licebit. Cicero pro Roscio Amer. 50.

¶ Vtrinque, Aduerbium (ἑκατέρωθεν) Ab utroque latere. Plaut. Amph. 4. 65,

Postquam utrinque exitum est maxima copia. Cic. Torquato, libro 6. 4. 3, Tum hoc tempore ita magnæ utrinque copiæ. Horat. 1. epistol. 19. 2,

Virtus est medium uitiorum utrinque reductum.

Vtrinque, pro Ab utroque. Plaut. Amph. 3. 111,

Vtrinque est grauida, & ex uiro, & ex summo Ioue.

Vtrinque secus, pro Vndique, ex omni parte. Solinus cap. 40, Capite utrinque secus mutabundo. Lucret. lib. 4,

Quare utrinque secus cum corpus uapulet, &c.

¶ Vtrò, Aliud aduerbium (ὁποτέρωσε) Versus quam partem. Plin. libro 18. cap. 19. 5, Id demum rectè subactum erit, ubi non intelligitur utrò uomer ierit.

¶ Vtrobique, penul. prod. (ἑκατέρως, ἑκατέρωθι) Similiter aduerbium: Idem quod Vtrinque. Liu. 7. bel. Pun. 215, Vt eodem tempore utrobique Respub. prosperè gereretur, aduersa secundis pensando. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 3. 5, Quum uerò non liceret mihi nullius partis esse, quia utrobique magnos inimicos habebam.

Eadem ueritas utrobique est. Cicero 2. de Nat. deorum, 112.

¶ Vtroque, penul. prod. Aduerbium loci (ἑκατέρωσε) Ad utrunque locum. Plaut. Sticho, 7. 43,

Per ortum utroque commeatus continet.

Vtroque uersum Plaut. Capt. 7. 8. Gell. lib. 5. cap. 12, Ambigua sint, & utroque uersum dicantur.

Vtrubi] siue (ut alij legunt) Vtrobi. Vlpianus in l. Officium. ff. de rei uindicat. Idem in l. unica. ff. utrubi, Vtrubi hic homo, de quo agitur, maiore parte huiusce anni fuerit, quo minus is eum ducat, uim fieri ueto. Verba sunt Prætoris. Alij legunt, utrobi. Significat autem, In utrouis loco è duobus: uel, Apud utrum è duobus. Auquel des deux lieux: ou en la possession duquel des deux personnes.

¶ Vtrum, Interrogandi aduerbium (πότερα, πότερον) Idem quod Num significans, & sequentem ferè semper habet particulam An: ut in sequentibus exemplis uides. Cic. 4. Acad. 168, Quid quòd eadem illa ars, quasi Penelope telam retexens tollit ad extremum superiora, utrum ea uestra, an nostra culpa est? Idem pro Roscio Comœdo, 19, Vtrum dimidia parte, an pro tota societate? planius dicam: utrum pro me? an & pro me & pro te?

Multum interest utrum laus imminuatur, an salus deseratur. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 27.

Quid tu, malùm, curas utrum crudum, an coctum edam. Plaut. Aulul. 12. 15.

Vtrum, etiã sine particula An, interrogat. Plaut. Sticho, 15. 9,

Vtrum tibi accumbo? s x. utrum ubi tu uis?

Vtrum grauius aliquid in quempiam dici potest? &c. Cicero pro Cecinna, 21.

Vtrum, Dubitantis. Terent. Phorm. 4. 3. 54,

Vtrum stultitia facere ego hunc, an malitia

Dicam, scientem an imprudentem, incertus sum.

Vtrumne. Horat. Epod. 1. 2,

Vtrumne iussi persequemur ocium

Non dulce, ni tecum simul?

An hunc laborem, &c.

Vter] uteri, m. g. uel Vterus, uteri, pen. corr. (μήτρα, δελφὺς, νηδὺς) Qui continet, & tanquam uter est ad fœtum continendum. propriè enim de mulieribus, & reliquis huiusmodi sexus dicitur. Plinius lib. 11. cap. 37. 70, Fœminis eadem omnia, præterquã uesicæ iunctus utriculus: unde dictus uterus, quod alio nomine locos appellant. Plaut. Aulul. 27. 10,

Perij mea nutrix, obsecro te, uterus dolet. Plin. lib. 8. capit. 43, de asina, Sed incontinens uterus urinam genitalem reddit, nisi cogatur in cursum uerberibus à coitu.

¶ Vterus, pro Ventre. Virgil. 2. Aeneid. 5,

—uterumque armato milite complent. Plaut. Truc. 4. 91,

Nam equidem uterum illi, quod sciam, nunquam extumere sensi.

Vtero grauis. Plin. lib. 9. cap. 6. 2.

Diua potens uteri, Lucina. Ouid. 9. Metam. 64.

Celare manibus uterum. Ouid. 2. Metam. 93.

Diro utero fert impia femina. Ouid. 10. Metam. 93.

Ignoratus uterus. Vide Ignoro.

Implêrat uterum generoso semine. Ouid. 9. Metam. 57.

Rugis uterum Lucina notauit. Ouid. 3. de Arte, 156.

Grauitas tendebat mihi uterum. Ouid. 9. Metamorph. 58. Verba sunt Alcmenæ.

Tumens uterus. Stat. 12. Thebaid. 128.

Vti faciliore utero. Plin. lib. 8. cap. 32. 2.

Vterus, interdum pro fœtu. Tacit. lib. 1, Subiectus seruitio uxoris uterus uentrem agebat. Intelligit autem filium, quem utero adhuc gestabat uxor Arminij.

¶ Vterculus, uterculi: siue Vtriculus, penul. cor. Diminutiuum (δελφύδιον) Plinius lib. 11. cap. 12. 3, Præterea è fronde ac pabulis potus in uterculos congestus apum: ore enim eum uomunt, & ad hæc succo florum, &c. Idem lib. 11. capit. 37. 70. Vide paulo suprà.

Vtriculos Plinius uocat lib. 18. cap. 11. non procul à fine, quæ Græci ἔλυθρα, id est seminum in frugibus inuolucra & operimenta: quæ trita & cribro excussa, glumæ siue acus dicuntur. Quinetiam prima illa florum germina, quæ ueluti quidam utriculi tumēt, priusquam flos arborum aperiatur, utriculos uocat, lib. 16. cap. 26. de arboribus loquens: Pariunt uerò quum florent: flosq; ille ruptis constat utriculis.

¶ Vterinus, penul. prod (ὁμογάστριος) Qui ex eodem utero prodijt. Instit. lib. 3. tit. de bon. possess. Frater, sororue, consanguinei uel uterini.

Vter] utris, m. g (ἀσκὸς, ἀσκώμα) Pellis qua uinum aut oleum deferri solet. Plin. lib. 12. cap. 7. 6, Indi in utribus camelorum, aut rhinocerotum lycion mittunt. Virg. 2. Georg. 77,

Mollibus in pratis unctos saluêre per utres. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 6,

Aeolios Ithacis inclusimus utribus Euros.

¶ Vtrarius, utrarij, m. g. Vtrarios uidetur uocare Liuius, qui utribus aquam ferunt, lib. 4. Decad. 5, Postremò sequi se utrarios ad mare, quod minus trecentos passus aberat, iussit.

¶ Vtricularius, utricularij (ἀσκαυλὸς) Qui inflat ex utre fistulam. Suet. in Nerone, cap. 54, Vouerat se proditurum hydraulam, & choraulam, & utricularium.

Vtercunque, Vterlibet, Vternam, Vterque, Vteruis] Vide Vter Adiectiuum.

Vterus] Vide Vter, uteri.

Vti] ὡς, ὥσπερ, particula idem significat atque Vt. Plautus 7. 6. Cicero 4. Acad. 104, Eos consuetudine adhibita tam facilè internosceremus, uti minimum quidem similes uiderentur.

Putant fore uti, si paulatim hæc consuetudo serpere, ac prodire cœperit. Cic. 1. Verr. 37.

Vti eorum qui audirent, sic afficerentur animis, ut, &c. Cicero 1. de Orator. 43.

Nihil aliud, nisi uti nequid per uim agri posset. Cicero pro Domo sua, 43.

Neque uti satis firmo præsidio defensus Sex. Roscius, uerùm uti ne omnino desertus esset. Cic. pro Rosc. Amer. 3.

Ceruus uti: pro, Vti Ceruus. Horat. 1. Carm. ode 15. 6.

Vti, pro Atque id, uel tanquam id, aut nempe quod. Cicero 9. Philipp. 268, Quod sepulchrum ipsius, liberorum posterorumq; eius sit, uti quod optimo iure sepulchrum publicè datum est.

Vtica] penul. cor (Ἰτύκη) Africæ minoris in littore Carthaginiensi & magnitudine & authoritate secūda post Carthaginem, quæ illa excisa ut metropolis erat, & receptaculum Romanorum ad res in Libya gerendas. Hæc Strabo lib. ult. Apud hanc Cato se interemit: unde & Vticensis dictus est.

Vtilis, Vtilitas, Vtiliter] Vide Vtor.

Vtinam] penul. corr. (εἴθε, ὄφελον, ὤφελε) Aduerbium optantis. Cic. ad Terētiam, lib. 14. 4. 2, Quod utinam minus uitæ cupidus fuissem, certè nihil, aut non multum in uita mali uidissemus. id est, Si minus uitæ cupidus fuissem, certè, &c.

Vtinam igitur ut illa anus optat. Cic. 3. de Nat. deor. 108.

Atq; utinam ipse Varro incūbat in causam. Cic. Att. lib. 3. 55. 5.

O utinam tunc quum Lacedæmona classe petebat, &c. Ouid. epist. 1. 1.

Vtinam, geminatū. Cic. Att. lib. 13. 295. 4, Heri nescio quid in strepitu uideor exaudisse, quū diceres te in Tusculanū uēturum: quod utinam, iterum utinam, tuo tamen commodo.

Vtinum] pen. cor. (Οὔτινον) Italiæ oppidum iuxta Aquileiam, principum Austriæ opus insigne admodum, & arce in medio urbis edito colliculo conspicuum, ut scribit Vadianus.

Vtique] penul. corr. (ἄνα, δήπου, δήπουθεν) Certè, aduerbium affirmandi. Cicer. ad Atticum, lib. 5. 96. 3, Id unis diligenter literis; quæ ad me utique perferantur, consequerer. Eidem, lib. 12. 236. 7, Nam & Piliæ satisfaciendum est, & utique Atticæ.

Vtique, pro Etiam, uel igitur. Quint. lib. 5. cap. 10, Itaque non quia est arbor, platanus est: at quod non est arbor, utiq; platanus non est. Nec quod non est uirtus, utique potest esse iusticia. Ibidem, Sol colorat: non utiq; qui est coloratus, à sole est. Vulgus barbarorum dicit, Nō sequitur propterea quòd qui coloratus est, à sole sit coloratus.

Annum quidem utique teneto. Cic. Attic. lib. 5. 96. 4.

Illud uerò utique scire cupio. Cic. Attic. lib. 13. 271. 1.

Vtique ad me tabellarios mittas. Cic. Attic. lib. 6. 112. 4.

Quod censeas mihi faciendum, utique scribito. Cicero Attico, lib. 1. 196. 6.

Vtique siue hinc abiero, siue ero hic oppressus, ea maneat opinio. Cic. Antequam iret in exilium, 14.

Quo die uenies, utiq; cum tuis apud me sis. Cicero ad Atticum libro 4. 73. 2.

Vtor] uteris, penul. corr. usus sum (χρῶμαι) uti, Vtilitatem capere. De omnibus rebus dicitur: ut, Vtor domo, diligentia, consuetudine, studio, & huiusmodi. Cicero 1. Verr. 16, Sunt hæc & alia in te falsi accusatoris signa permulta, quibus ego nunc non utor.

Vtor, accusatiuo iunctum. Plaut. Epid. 5. 79,

—si placebit uti minor
Consilium. Nisi fortè sic putes exponendum: Si placebit consilium, uti minor: Eo, subaudi. Idem Asin. 5. 47,

Cætera quæ uolumus uti, Græca mercamur fide. Cic. in Acad. Et quæ à superioribus acceperant, utebantur.

Nihil te utor, Nolo mihi quicquam negocij esse tecum. Plautus Trinum. 5. 26.

Vtor, cum datiuo & ablatiuo: ut, Vti aliqua arbore carboni: hoc est, Ad carbonem faciendum. Plin. lib. 16. cap. 6. 5.

Vti, cum de amicis aut familiaribus sermo est, accipitur pro Conuersari. Cic. pro Rosc. Amer. 16. Et sese ad Cæciliam nepotis filiam, quam honoris causa nomino, contulit, qua pater usus erat plurimum. Idem pro Cluentio, 34, His Fabricijs semper usus est Oppianicus familiarissimè.

Vtor abs te humanitate. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2.

Aliqua re ad faciendum aliquid uti. Cic. de claris Orat. 152.

Vti aliqua re contra se. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 14.

Familiariter amicitia alicuius uti. Quint. lib. 5. cap. 9. 9.

Vti bene uel malè amicitia alicuius. Plaut. Cistel. 2. 18. Idem Persa, 2. 19,

Nimis stultè amicis utere. Terentius Hecyr. 4. 5. 1. 37,

Nostra utere amicitia ut uoles.

Amico aliquo uti. Plaut. Asin. 3. 52,

Quippe qui mage amico utantur gnato, & beneuolo.

hoc est, Plus gnatus eos amaret. Terent. Heaut. 2. 1. 5,

Mihi si unquam filius erit, næ ille facili me utetur patre.

hoc est, Facilis illi & placabilis pater ero.

Dementer amoribus usa Clytie. Ouid. 4. Metam. 52.

Amore uti surreptitio: pro, Clàm amare. Plautus Curcul. 4. 50.

Aura nocturna uti dicuntur naues. Cæs. 3. bel. Gal. 25.

Bene uti re aliqua. Quint. lib. 2. cap. 10. 3.

Benignis uti aliquibus. Cic. 6. Verr. 5.

Bestijs uti immanioribus. Cic. pro Rosc. Amer. 43, Noluerunt feris corpus obijcere, ne bestijs quoque, quæ tantum scelus attigissent, immanioribus uteremur. hoc est, Immaniores essent erga nos.

Vtatur suis bonis oportet, fruatur, qui beatus futurus est. Cic. 1. de Natura deorum, 143.

Malè uti bonis eloquentiæ. Quintil. in Proœm. lib. 1. 10.

Digitized by Google

Certatim re aliqua uti. Quintil.lib.6.cap.1.17.
Commodis uti.Cic.pro Rosc. Amer.78.
Censilio uti.Cæsar 1.bel.Gall.20.
Criminatione in aliquem uti.Cic.3.de lege Agraria,3.
Defensore aliquo uti.Cic.pro Cluentio,43.
Disciplina uti.Plaut. Asin.5.49.
Equo uti.Cæsar 8.bel.47.
Exemplis grandibus uti in paruis.Ouid.1.Trist.eleg.3.5.
Fide & præsidio alicuius uti.Cic.1.Verr.8.
Fortuna uti.Virgil.9.Aeneid.49.
Vti frigidis aquis.Celsus lib.1.cap.1.
Homine aliquo ad furta uti.Cic.5.Verr.71.
Homine æquo uti.Cicero 7.Verr.120.
Honestè re aliqua uti. Quint.lib.3.cap.7.10.
Vir amplißimis usus honoribus.Cic.pro Flacco,35.
Horis suis uti, Consumere bonas horas & tempus in re aliqua. Cic.3.Verr.20.
Hortatione uti.Cic.Bruto,lib.11.5.7.
Vtar illis ut meis.Plin.epist.132.
Ingenio uti iuueniliter.Ouid.2.Trist.24.
Inuidia minore uti.Plaut.Aulul.19.8.
Iudicio uti de. Cicero 1. Offic. 4, De rebus ipsis utere tuo iudicio.
Ad liberalitatem uectigalibus uti.Cic.2.de Finib.135.
Libertate modicè uti.Vide Modus.
Modestè uti re aliqua.Ouid.2.Fast.122.
Multum uti aliquo.Vide Multus.
Sapienter uti muneribus deorum.Horat.4.Carm.ode 9.10.
Necesßitate uti.Tacitus lib.16.
Oculis uti.Plaut.Epid.2.4.Ibidem, Mil.19.35,

Maris causa hercle hoc ego oculo utor minimè. hoc est, Ademptus omnino est mihi huius oculi usus.

Odio ciuiliter usus est.Ouid.3.Trist.eleg.8.9.
Officio improbi uiri uti.Plaut.Sticho,2.12.
Opera alterius uti.Plaut.Aulul.6.21,

Da mihi operam amabo. M. tua est, utere, atque impera, siquid uis.

Vti opera alterius ad rem aliquam.Cic.4.Acad.217.
Oraculo uti.Tacit.lib.2.
Parcißimè re aliqua uti.Quintil.lib.1.cap.5.13.
Paruo uti.Horat.1.epist.10.9.
Incredibili patientia uti.Cic.10.Philip.274.
Perfugio uti.Vide Perfugium.
Permißo uti.Horat.2.epist.1.9.
Porta uti.Cic.ad Atticum,lib.7.127.4.
Progreßionibus uti.Cic.5.de Finib.105.
Potestate uti ad quæstum: id est, Quæstus causa.Cic.ad Qu.fratrem, libro 1.1.16.
Ratione uti.Plaut.Casina,2.26.
Regibus uti.Horat.1.epist.18.3.
Sensibus uti.Lucret.lib.3.114.
Sermonibus morologis uti.Plaut.Pseud.22.15.
Simulatione itineris uti.Cæsar 6. bell.Gall.26.
Solatio aliquo uti.Brutus ad Ciceronem,lib.11.26.1.
Sorte sua uti.Virgil.12.Aeneid.187.
Spe duplici uti.Terent.Phorm.4.2.13.
Ad speciem uti re aliqua, Quod uulgus dicit pro Monstra.Cæsar 1. bel. Gall. 219, Omnes alarios in conspectu hostium pro Castris minoribus constitui, quo minus multitudine militum legionariorum pro hostium numero ualebat, ut ad speciem alarijs uteretur.
Teste aliquo uti.Cic.pro Rosc.Amer.613.
Tutius uti. Quint.lib.1.cap.5.45, Vsitatis tutius utimur.
Valetudine uti minus cõmoda, Aegrotare.Cæs.3.bel.Gal.240.

Vti ualetudine firma, Bene habere.Plin.epist.25.b.
Aduersis uentis uti.Cic.Terentiæ,lib.14.5.1.
Verbis mollibus uti ad aliquem. Ouid.6.Fast.25.
Via uti.Cic.ad Atticum,lib.2.34.4.
Vicinis, alijsque mulieribus quàm minimum utatur. Cato cap.143.1.
Viribus uti.Horat.1.epist.13.2.
Viribus utendum est.Lucan.lib.1.71.
Vti ætatis uitio.Cic.ad Celium,lib.2.15.19.
Voce uti, Loqui.Cic.1.Verr.10.
Vocibus uti ad aliquem, Alloqui aliquem. Virgilius 1. Aeneid.14.

¶ Vtens, Participium (χρώμενος) ut,
Ratione utens, Rationis expers, contraria.Cic.in Topicis,36.

¶ Vtentior, Comparatiuum.Cicero 2.Offic. Sed fac iuuara utentior sanè sit. Hodie per exemplaria proseminatum est, Potentior: credo hominibus semidoctis illud Vtentior, parum placuisse. quo tamen cur sint offensi, certè nõ uideo. Illud constat potius hîc Ciceronem de usu diuitiarum, quàm de potentia uerba facere debuisse. Hæc Turnebus.

¶ Vtendus, Adiectiuum (χρηστέος) Plautus. Terentius Heaut.1.1.81,

Quòd illa ætas magis ad hæc utenda idonea est. Cicero 3.Tuscul.65, Et grauiter feras te, quod utendum acceperis, reddidisse.

Vtenda & poßidenda tradere bona alicui.Cic.4.Verr.32.

¶ Vsurus, penul.prod. Participium (χρησόμενος) ut, Malè usurus donis.Ouid.11.Metam.21.

Vsus] huius usus, m.g. (χρῆσις, χρεία) Virg.3.Georg.113,

Nam neque erat corijs usus. Cicero lib.1.de Orat.8, Adiungatur usus frequens: qui omnium magistrorum præcepta superat.Horat.2.epist.1.19,

——aut quid haberet
Quod legeret, tereretq; uiritim publicus usus

Vsus & Abusus, contraria.Cic.in Topicis,8.
Vsus & habitus.Cic.1.Acad.54.
Genitor uocabulorum usus.Horat.2.epist.2.24.
Dicendi usus.Quintil.lib.3.cap.11.16.
Bellicus usus.Quint.lib.1.cap.10.35.
Laborum usus.Lucan.lib.1,25.
Medicinæ usus.Plin.lib.12.cap.8.1.
Vsus oculorum ceßat.Curtius lib.10.
Sermonis usus.Plin.lib.10.cap.96.1.
Veneris usus.Plin.lib.11.cap.37.9.
Virtutis usus.Cic.1.Acad.31.
Tractatio atq; usus uocis.Cic.in Orat.32.
Vsus est magister optimus.Cic.pro Rab.Posthumo,6.
Peritus usu.Vide Peritus.
Vsu bellorum exercitus, qui multo & diuturna bellorum exercitatione præditus est.Cic.pro Fonteio,26.
Aptus in usum aliquem.Ouid.3.de Arte,105.
Ad usus.Cic.2.de Nat.deor.123, Quòd si omnes mundi partes ita constitutæ sunt, ut neque ad usum meliores potuerint esse, neque ad speciem pulchriores.
Aßiduus usus.Cicer.pro Corn.Balbo,36, Aßiduus usus uni rei deditus, & ingenium & artem sæpe uincit.
Communis & uulgaris usus.Cic.3.de Finib.5.
Humanis usibus apta Ceres.Ouid.2.Fast.134.
Mirificus usus in re aliqua.Cic.pro Sestio,9.
Operarius usus.Vide Opera.
Peruius usus tectorum: hoc est, Transitus, per quæ media est uia, quæ usui cedit.Virgil.2.Aeneid.92.Verbum iuris uia, actus, usus. Seruius.
Quotidianus usus.Cic.1.de Orat.94.

Rarißi-

Digitized by Google

Rarißimus usus. Quintil. lib. 1. cap. 5. 28.
Temperatus usus. Horat. 2. Carm. ode 2. 1.
Accepit usus, Quint. lib. 1. cap. 4. 8, Atque etiam in ipsis uocalibus, grammatici est uidere, an aliquas pro consonantibus usus acceperit.
Adhibere usum. Vide Adhibeo.
Antecedere usu rerum. Cic. 6. Verr. 121.
Colligere usum patiendi. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 15.
Concedere alicui usum loquendi. Cic. in Orat. 91.
Confirmatum usu. Quintil. libro 3. cap. 2. 3, Hæc confirmata sunt usu.
Descendit usus in nostram usque ætatem. Quintil. lib. 1. capit. 11. 11.
Disponere usum diuitiarum. Quint. lib. 6. cap. 2. 25.
Nominis usum dare. Ouid. 2. Metam. 8,

—— ô lux immensi publica mundi
Phœbe pater, si das usum mihi nominis huius, &c. id est, Si mihi licet te uocare patrẽ, si uti possum hoc nomine erga te.

Doceri usu. Quint. lib. 3. cap. 8. 47.
Ediscere usum rei alicuius. Ouid. 7. Metam. 20.
Vsu explorare. Cels. in Præfat. lib. 1.
Facere usum alicuius rei. Lucan. lib. 2. 20.
Formare uitulos ad usum agrestem. Virg. 3. Georg. 33.
Habere aliquid usui. Tacit. lib. 3.
Vsus indiget horum, Hæc seruiunt usui, pertinent ad usum. Virgil. eclog. 2. 13.
Quædam mancipat usus. Horat. 2. epist. 2. 32.
Molliri usu. Quint. lib. 1. cap. 5. 45.
Perdere usum. Quintil. lib. 7. cap. 1. 3.
Præbere usum aliquem. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 15.
Præcludere alicui usum uocis. Ouid. 2. Metam. 130.
Reducere ad antiquos usus. Cels. lib. cap. 10.
In usu esse. Plin. lib. 12. cap. 13. 1.
Temperare usum. Ouid. epist. 7. 36.
Vigere usu. Quintil. lib. 7. cap. 1. 3.
Vsus, uel usu uenit: id est, Accidit. Cicero 4. Verr. 9, Quod ego in paucis tamen usu uenisse eo molestè fero. Terentius Phorm. 2. 2. 20,

Nec cum huiusmodi unquam usus uenit, ut conflictares malo.

Si usus ueniat tibi: id est, Si res ita ferat, si ita opus sit tibi. Catullus ad Victum, 93. 1.
Non uenit idem usu mihi quod tu tibi scribis. Cicero Attic. libro 7. 144. 1.
Quod in illo mihi sæpe usu uenit, idem modò quum te audirem acciderat. Cic. 1. de Nat. deorum, 81.
Accidere, uel euenire, & usu uenire. Cicero pro Quintio, 271 Nam quid homini potest turpius, quid uerò miserius, aut acerbius usu uenire? quod tantum euenire dedecus? Idem de Senect. 7.
Vsu uenit ut. Cicer. 4. Acad. 103, At non uidemus hoc usu uenire, ut quos nunquã putaßemus à nobis internosci posse, &c.
Vsus, pro utilitate & fructu aliquando accipitur, tam in singulari, quàm in plurali: quòd soleamus aliqua re ideo uti, ut ex ea fructum percipiamus.
Vilis usus. Quint. lib. 1. cap. 12. 12.
Vsui esse. Plaut. Pseud. 4. 50. Cic. ad Attic. lib. 1. 18, Fuit & mihi & Q. fratri magno usui in nostris petitionibus.
Vsu est. Plaut. Mil. 10. 6,

Nam bene consultum, inconsultum si sit, inimicis usu esse potest.

Esse sine usu. Tacit. lib. 4.
Ex usu esse: pro, Vtile esse, & iuuare. Terent. Hecyr. 4. 1. 34,

Si ex usu esset nostro hoc matrimonium?

Ex suo usu. Tacit. lib. 5.
Ex usu temporis. Tacit. lib. 4.
Vsus, Opus. Virgil. lib. 8. Aeneid. 89,

Arma acri facienda uiro: nunc uiribus usus,
Nunc manibus rapidis.

Cic. 1. Offic. 131, Non eam quidem omni ratione exaggerantes, neque excludentes ab eius usu suos, potiusque & amicis impertientes & Reipub. siquando usus esset.
Non usus facto est mihi. Terent. Hecyr. 3. 1. prope finem.
De cæteris studijs alio loco dicemus si usus fuerit. Cicero 4. Tusc. 8.
Vsus est hominem ad eam rem. Plaut. Pseud. 5. 150. id est, Opus est homine, &c.
Vsus uenit, pro Opus est. Plaut. Cistel. 3. 28. Terentius Heaut. 3. 2. 42,

Non usus ueniet, spero. hoc est, Nõ opus erit & necesse.

Vsus, pro Consuetudine, id est conuersatione. Cicero ad Varronem, lib. 9. 1. 3, Scito enim me, posteaquam in urbem uenerim, rediisse cum ueteribus amicis, id est cum libris nostris in gratiam: etsi non idcirco eorum usum dimiseram, quòd ijs succenserem. Ita de librorum, quasi amicorum, cõsuetudine & familiaritate loquitur.
Quotidianus usus. Sallust. in Catil.
Vsus domesticus & consuetudo. Cic. pro Rosc. Amer. 9.
Medicus usus. Plin. lib. 22. cap. 8. 2.
Mutuus usus. Curtius. lib. 7.
Summus usus cum aliquo. Cic. Pæto, lib. 9. 25. 4.
Vsus mihi magnus cum eo. Cicero ad Volumnium, lib. 7. 33. 1.
Longo usu cognitus. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 2.
Coniungi usu. Vide Coniungo.
Longo nobis iunctißimus usu. Ouid. 3. Trist. eleg. 6. 4.
Insinuare se in quàm maximè familiarem usum. Vide Insinuo.
Vsus uetus inter ipsos intercedit. Cicero ad Sulpitium, libro 13. 24. 1.
Mihi sic est usus: hoc est, Sic mos meus est, ita consueui. Terent. Heaut. 2. 28,

Mihi sic est usus, tibi ut opus est facto, face.

Cicero 5. de Finib. 50.

¶ Vsio, antiquis idem quod Vsus. Varr. τάφυ μενίππου, Diogenem literas scisse, dum usioni quod satis esset. Meminit Nonius.

¶ Vsualis, & hoc usuale, penul. prod. (χρηστὸς) Ab usu, Quod usui nostro seruit. Martianus in l. interdum. de publicanis, Quotiens quis mancipia inuecta professus non fuerit siue uenalia, siue usualia, in pœna commißi est.

¶ Vsuarius, Adiectiuum, Idem. Gellius lib. 4. cap. 1, Ex ijs autem quæ promercalia de usuaria in locis ijsdem essent, ea sola esse penoris putat, quæ sint usu annuo.
Res usuaria. Paulus in l. Neratius. ff. de usu & habit.

¶ Vsuarius, Qui nudum usum alicuius rei habet, non etiam fructum, nec proprietatem. Caius. ff. de usu & habitat. l. 1, Constituitur enim & nudus usus, id est, sine fructu. Ibidem, Vlpian. l. per seruum usuarium, Poterit autem apud alium esse usus, apud alium fructus sine usu, apud alium proprietas.

¶ Vsusfructus, huius ususfructus, m. g. (ἐπικαρπία, χρῆσις κάρπωσις) dicitur, quum res aliqua non nostra est, sed perinde ex ea fructum atq; utilitatem capimus, ac si nostra esset. definiturq; ab Vlpiano l. 1. de usufructu: quòd sit ius alienis rebus utendi, fruendiq; salua rerum substantia. Cicero pro Cæcinna, 9, Vsumfructum omnium bonorum suorum Cæsenniæ legat, ut frueretur unà cum filio.
Amittere usumfructum. Cic. in Topic. 9.

¶ Vsusfru-

¶ Vſufructuarius, Adiectiuum, Cuius eſt uſusfructus alicuius rei, non etiam proprietas. Vide paulo antè Vſuarius.

¶ Vſucapio, uſucapis, penul. corr. uſucepi, pen. prod. uſucaptum, uſucapere, Verbum Iureconſultorum. Paulus, Qui alienam rem mortis cauſa traditam uſucepit, non ab eo uidetur accepiſſe cuius res fuiſſet, ſed ab eo qui uſucapionis præſtitiſſet. Cic. ad Att. lib. 1. 3. 6, De Tadiana re, mecum Tadius locutus eſt, te ita ſcripſiſſe nihil eſſe iam quod laboraretur, quoniam hæreditas uſucapta eſſet. Id mirabamur te ignorare, te tutela legitima, in qua dicitur eſſe puella, nihil uſucapi poſſe.

Nihil mortales à dijs immortalibus uſucapere poſſunt. Cic. de Aruſpic. reſponſis, 29.

¶ Vſucapio, uſucapionis, penul. prod. fœm. gen. Ab uſu, dicitur acquiſitio, ſiue adiectio dominij per continuationem poſſeſsionis temporis lege definiti, utputa triginta aut quadraginta annorum, ſi res immobilis quam poßidemus: item trium annorum, ſi res mobilis ſit. Recētiores primam illam, præſcriptionem uocant: hanc uerò, uſucapionem. Cic. 1. de Legibus, 83, In qua quoniam uſucapionem duodecim tabulæ intra quinque pedes eſſe noluerunt, depaſci ueterem poſſeßionem academiæ ab hoc acuto homine non ſinemus. Idem pro Cecinna, 54, Fundus à patre relinqui poteſt: ac uſucapio fundi, hoc eſt finis ſolicitudinis ac periculi litium, non à patre relinquitur, ſed à legibus.

¶ Vſio, uſionis, pen. prod. f. g. (χρῆσις) Idem quod Vſus. Gell. lib. 4. cap. 1, Longæ uſionis gratia contrahuntur & reconduntur. Cato capit. 149, Oleris, aſparagis, lignis, aqua, itinere, actu domini uſioni recipitur.

¶ Vſitor, penul. corr. uſitaris (διατελῶ χρώμενος) uſitari, Frequentatiuum ab Vtor. Gell. lib. 17. capit. 1, Tametſi aliquoties uerbo ipſo alio quoque modo uſitati ſint.

¶ Vſitatus, penul. prod. Adiectiuum (νενομισμένος) ſignificat, Quod in uſu eſt. Cicero Verr. 5. 13, Cur in re tam ueteri, tam uſitata quicquam noui feceris.

Non ſolum enim uſitatum, ſed & cotidianum eſt. Brutus Ciceroni, 16. 1.

Vſitata conſuetudo, Vulgaris & recepta ac communis. Cicero pro Quintio, 45.

Vetus atque uſitata exceptio. Cic. 1. de Orator. 82.

Genus literarum uſitatum. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 1.

Honos uſitatus. Cic. ad Catonem, lib. 15. 6. 6.

Vſitatus & peruulgatus honos. Cic. 14. Philip. 392.

Iudicium uſitatum. Cic. pro Quintio, 47.

Mos uſitatus. Cic. 4. Verr. 6. Quintil. lib. 1. cap. 7. 7, Mos uſitatißimus.

Potiones non uſitatæ. Horat. Epod. 5. 16.

Scelus leuè aut uſitatum. Seneca Thebaid. 2. 4.

Tempus uſitatum, & quaſi legitimum ad aliquid faciendum. Cicero ad Furnium, lib. 10. 25. 5.

Vocabula uſitata. Cic. 3. de Finib. 6.

Vſitatum eſt. Cicero 7. Verr. 91. Ibidem, 98, Non eſt uſitatum, non ſenatorium.

Vſitatum in multis rebus. Cic. pro Cecinna, 33.

Vſitatum malicia. Cic. pro Cecinna, 1.

Vſitatißimus, pen. corr. Superlatiuum. Vlpian. in l. illud uſitatißimum eſt. ff. de excuſat. tutor.

¶ Vſitatè, penul. prod. Aduerbium (νενομισμένως) Cic. 4. de Finib. 117, Cur igitur quum de re conueniat, non malumus uſitatè loqui? Ibidem, 5. 153.

¶ Vſura, uſuræ, pen. prod. (χρῆσις) Vſus dicitur. Cic. 1. Tuſcul. 121, Stoici autem uſuram nobis largiuntur tanquam cornicibus, diu manſuros aiunt animos: ſemper, negant.

Frui uſura. Quintil. lib. 6. cap. 3. 47, de ironia, Quæ Cicero uſus eſt, quum Vatinij morte nunciata, cuius parum certus dicebatur author, Interim, inquit, uſura fruar.

Vſura gaudij. Cicero ad Ampium, lib. 6. 12. 1.

Vſura lucis. Cic. pro Rabirio Poſthumo, 30, Et uſuram huius lucis & ueſtrum conſpectum ne eripiatis.

Dare alicui diuturnam lucis uſuram. Cicero 7. Verr. 61. Vide de Lux.

Dare alicui uſuram unius horæ ad uiuendum. Cic. 1. in Cat. 21.

Lucis uſuram eripere. Cic. pro Sylla, 67, Lucis ne uſuram eripere uis, plenam lachrymarum atque mœroris, in qua cum maximo cruciatu atque dolore retinetur?

Vſura temporis. Cicer. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 1. 4. Idem 3. de lege Agrar. 2. A uobis autem quos leuiter immutatos eſſe ſentio, paruam exigui temporis uſuram bonæ de me opinionis poſtulo.

Vſura (τόκος, δανεισμός) Pecunia, quæ in fœnore ſorti accedit. Cicer. 5. Verr. 144, Vt quum Senatus publicanos uſura ſæpe iuuiſſet, magiſtratus à publicanis pecuniam pro uſuris auderet auferre? Pomponius l. uſura. de uerbor. ſignific. Vſura pecuniæ quam percipimus, in fructu non eſt: quia non ex ipſo corpore, ſed ex alia cauſa eſt: id eſt, noua obligatione.

Menſtrua uſura. Vide Menſis.

Vorax uſura. Lucan. lib. 1. 37.

Accipere uſuram. Quint. lib. 5. cap. 10. 75.

Certare cum uſuris, & fructibus prædiorum. Cic. 2. in Cat. 38.

Multiplicare uſuram. Plin. lib. 14. cap. 4. 11.

Pendere uſuram. Vide Pendo.

Reddere ſine uſura. Cic. de Senect. 47.

¶ Vſurarius, Adiectiuum, Ex quo capitur uſus. Plautus Amphit. 1. 3,

Alcmenam uxorem cepit uſurariam. Et Curcul. 8. 12, Vſurarius puer.

Vſurpo] uſurpas (ἀντέχομαι, ἰδιοποιοῦμαι, ἐπιγράφομαι) uſurpare, In frequenti uſu habere, ſiue uti, tum uerbis tum factis, ut ait Valla libro 5. Cicero in Oratore, 40, Quod ſemper uſurpamus in omnibus dictis & factis, minimis & maximis, quum hoc decere dicimus, illud non decere.

Vſurpare aliquid & Dicere, pro eodem. Cic. in Parad. 41, Præclarè enim eſt hoc uſurpatum à doctißimis, &c.

Vſurpare ac retinere. Cic. 7. Verr. 41.

Vſurpare, Sæpe nomen aliquod in ore habere, & ſæpe nominare. Cic. pro Milone, 13. Idem de Vniuerſ. 56, Fratres inter ſe agnatosq; uſurpare atq; appellare uidemus. Budæus.

Apud Platonem uſurpata oratio. Cic. 5. Tuſc. 50.

Crebris ſermonibus uſurpare. Cic. pro Marcello, 2.

Vſurpare dictum alterius. Cic. 3. de Fin. 51, Bonum autem quod in hoc ſermone toties uſurpatum eſt, id etiam definitione explicetur. Et ad Brutum, 15. 4, Neque ſolùm, ut Solonis dictum uſurpem, qui & ſapientißimus fuit ex ſeptem, &c.

Vſurpare memoriam alicuius: hoc eſt, Mentionem facere. Cic. de Amicit. 28.

Vſurpare nomen ciuitatis: id eſt, Dicere ſe ciuem, & agere. Cicero 7. Verr. 127. Budæus.

Vſurpare nomen uirtutis. Cic. in Parad. 16, Nomē tantum uirtutis uſurpas: quid ipſa ualeat, ignoras.

Nomē falſum Beneficij uſurpare. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 5.

Vſurpant aures meæ ſonitum: Translatio. Plaut. Caſin. 16. 9.

Oculis uſurpare aliquid, Videre. Lucret. lib. 1. 61.

Ratione uſurpatum. Quint. lib. 7. cap. 2. 3.

Senſibus uſurpare rem aliquam, Imaginari animo rem aliquā. Lucret. lib. 4. 197.

Vſurpare barathrum. Plaut. Bacchid. 2. 41.

Officium aliquod uſurpare. Vide Officium.

Otium

Digitized by Google

Otium usurpare. Tacit. lib. 14.

Vsurpare ius, pro eo quod uulgò dicunt Capere possessionem. Liu. Non tamen ultrà processum est, quàm unus ex plebe usurpandi iuris causa P. Licinius Trib. militum crearetur. Idem 7. bel. Pun. Nec patrum, nec auorum memoria Dialē quenquam id ius usurpauisse. id est, Eo iure usum esse ut possessione. Budæus.

Pœnam aliquam usurpare in improbos. Cic. 4. in Catil. 79.

Vsurpata & comprobata multis officijs cognatio. Cicero 7. Verr. 97.

Vsurpare regionem pedibus. Plaut. Trinum. 13. 4,

—aduenio ex Seleucia,
Macedonia atq; Arabia, quas ego neque oculis, neq; pedibus Vnquam usurpaui. hoc est, Quas nunquam adij, nec ingressus sum.

Vsurpare, Vsucapionem interrumpere. Gell. lib. 3. cap. 2, Qu. quoq; Mutium iurisconsultum dicere solitum legi, non esse usurpatam mulierem, quæ quum calend. Ianuarijs apud uirum, causa matrimonij esse cœpisset, ante diem IIII. calend. Ianuarias sequentes usurpatum isset. Non posse impleri trinoctium, quod abesse à uiro usurpandi causa ex XII. Tab. deberet, quoniam tertiæ noctis posterioris sex horæ alterius anni essent, qui inciperet ex Calendis.

Vsurpare aliquid ex alterius bonis. Cic. 7. Verr. 100.

¶ Vsurpatio, Verbale, Frequens usus. Cic. de claris Oratoribus, 135, Qui hoc tempore ipso quum liceat, in hoc communi nostro & quasi fatali malo consoletur se, cùm conscientia optimæ mentis, tum etiam usurpatione & renouatione doctrinæ.

Mentio & usurpatio ciuitatis. Cic. 7. Verr. 131.

Vsurpatio uetustatis. Cic. pro lege Agraria, 42.

Vsurpatione uocis abstinere. Liu. 7. bel. Pun. 113.

Superba usurpatio nominum. Plin. lib. 33. cap. 2. 1.

Vsurpatio, apud Iurisconsultos, est usucapionis interruptio. Oratores autem frequentem usum uocant. Hæc Paulus de usurpationibus seu usucapionibus. l. 2.

¶ Vtensile, utensilis, pen. corr. neut. gen. Quod est ad usus nostros necessarium. Colum. lib. 11, Vtensilia quibus aut alitur hominum genus, aut etiam excolitur. Idem libro 8. cap. 4, uocat utensilia quæ apes in aluearia conferunt. Varro 1. de Re rust. cap. 2. 5, Contrà quod in Italia utensile modò nō nascitur, sed etiam non egregium sit? Liu. 6. bel. Pun. 172, Quæq; unà secum dediderunt, agrum urbemq;, diuina, humanaq;, utensiliaq;, siue quid aliud dediderunt, de ijs rebus quid fieri uelitis, uos rogo Quirites.

¶ Vtilis, & hoc utile, pē. cor. (χρήσιμος, χρησιμώδης, ὀνήσιμος, ὠφέλιμος, σ..., σύμφορος, εὔχρηστος, κερδαλέος) Quo utimur, quod nobis confert. Terent. Andr. 5. 1. 16,

Quibus id maximè utile est, illum esse quàm deterrimum.

Vtilis ad. Plautus Epid. 5. 103,

Quem hominem inuenimus ad eam rem utilem?

Homo ad nullam rem utilis. Cic. 3. Offic. 37.

Neutro pede satis utilis, Cuius neque unus pes, neque alter satis suum officium facit. Plin. lib. 7. cap. 28. 4.

Bis utilis arbos pomis. Virg. 2. Georg. 30. id est, Biferæ sunt arbores. Seruius.

Cibus utilis ægro. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 2.

Res utiles & salutares. Cic. 1. de Nat. deor. 55.

Ventis utilibus intrat urbem, Secundis. Ouidius 13. Metamorph. 128.

Magnificè utile. Vide Magnus.

Maximè utile. Vide Magis.

Modicè utile. Vide Modus.

Miscere utile dulci. Horat. de Arte, 70.

Nunquam est utile peccare, quia semper est turpe. Cicero 3. Offic. 84.

Sic enim facillimè, quod tibi utilissimum erit, consilij capies. Dolabella Ciceroni, lib. 9. 9. 6.

¶ Vtilissimus, penul. corr. Superlatiuum. Vlpianus in l. iudicem ff. commun. diuidun.

¶ Vtibilis, & hoc utibile, penul. cor. (χρηστός) Idem. Plaut. Menech. 21. 17,

—ij solent heris.
Esse utibiles. Terent. Phorm. 4. 4. 9,
Quid minus utibile fuit, quàm hoc ulcus tangere,
Aut nominare uxorem?

Vtibile illi. Plaut. Merc. 24. 45.

Vtibile ad rem aliquam. Plaut. Mil. 10. 19.

¶ Vtilitas, pen. corr. utilitatis, fœm. gen. (ὠφέλεια, συντέλεια, λυσιτέλεια, ὄφελος) Notæ significationis, pro Commodo Terent. Eunucho, 2. 3. 17,

In ea re utilitatem ego faciam ut cognoscas meam.

Natura consultrix & prouida utilitatum opportunitatumq; omnium. Cic. 2. de Nat. deor. 82.

Vtilitas mater iusti & æqui. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 20.

Vtilitas & opportunitas. Cic. 1. de Nat. deor. 126.

Vtilitas ex. Cic. 1. de Finib. 105, Vt etiam si nulla sit utilitas ex amicitia, tamen ipsi amici propter seipsos amentur.

Communis utilitas. Quint. lib. 3. cap. 7. 18.

Non mediocris utilitas. Quint. lib. 1. cap. 8. 8.

Multæ utilitates & magnæ. Vide Multus.

Publicæ utilitates. Tacit. lib. 1.

Aberrare à communi utilitate. Vide Aberro.

Non adhorret ab utilitate auditorum hæc mea oratio. Cic. pro Sestio, 83.

Adducere ad utilitatem. Vide Adduco.

Afferre utilitatem. Vide Affero.

Capere utilitates. Vide Capio.

Conuelli utilitate. Vide Conuello.

Duci utilitate. Quintil. lib. 3. cap. 18.

Finitus sola utilitate. Quintil. lib. 3. cap. 8. 1.

Fugit hæc utilitas neminem. Quintil. lib. 2. cap. 5. 11.

Habere utilitatem dicitur res aliqua. Cic. pro Murena, 20, Omnes enim artes quæ nobis pop. Roman. studia conciliant, & admirabilem dignitatem, & pergratam utilitatem debent habere.

Omittere suas utilitates: cui opponitur, Seruire suis utilitatibus Cic. 3. Offic. 55.

Parére utilitatibus alicuius. Cic. pro Deiotaro, 8. id est, commodis inseruire. Budæus.

Aequor utilitatem præbet sitientibus nautis. Lucret. lib. 6. 179.

Fructum utilitatis præbere. Cic. ad Atticum, lib. 7. 12. 5. 2.

Quærere utilitatem in re aliqua. Cic. 1. de Oratore, 57.

Seruire utilitati alicuius. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 35.

Vtilitates, in plurali, pro Vsu. Cicero ad Tironem, lib. 16. 5. 3, Vtilitatibus tuis possum carere.

¶ Vtiliter, penul. cor. Aduerbium (λυσιτελῶς) Commodè. Cic. 4. Acad. 245, Atque illi quidem etiam à natura utiliter dicebant permotiones istas animis nostris datas.

Facere aliquid utiliter. Ouid. 13. Metam. 42.

Seruire utiliter. Horat. 1. epist. 17. 14.

Vtilius starent etiam nunc mœnia Phœbi. Ouid. epist. 1. 14.

Vtpote] penul. corr. Aduerbium confirmantis: id est, Quoniam, quandoquidem, nempe. Cicero ad Atticum, libro 2. 39. 8, Ea nos, utpote qui nihil contemnere solemus, non pertimescebamus. Eidem, libro 5. 95. 1, Me & incommoda ualetudo, qua iam emerseram, utpote cum sine febri laborassem, &c.

Vtputa]

Digitized by Google

Vtputa] pen.corr. Vide Puto, putas.
Vtricularius, Vtriculus] Vide Vter, vtris.
Vtrinque, Vtro, Vtrobique, Vtroque, Vtrum] Vide Vter, adiectiuum.
Vtut] Vide Vt.

V V

Vua] σταφυλή, Fructus uitis. Dicta ab Vuido. Colum. libro 3. cap. 6, Nec tamen eam uitem feracem dixerim, cuius singulæ uuæ in singulis sarmentis conspiciuntur.
Vua mirabili magnitudine. Cic. 1. de Diuin. 59.
Terra ferax uuis. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 2.
Commentor uuæ Bacchus. Ouid. 3. Fast. 157.
Cibaria uua. Plin. lib. 14. cap. 3. 2.
Coloratæ uuæ. Vide Color.
Cultæ uuæ. Ouid. 3. de Arte, 21.
Dactylides uuæ. Vide Dactylus.
Escaria uua. Plin. lib. 14. cap. 3. 6.
Flaua uua. Stat. 5. Thebaid. 54.
Generosæ uuæ fertilis uinea. Ouid. 2. de Remed. amor. 35.
Genialis consitor uuæ. Ouid. 4. Metam. 3.
Grauidæ uuæ. Claud. 2. Paneg. 94.
Immitis uua, Immatura. Horat. 2. Carm. ode 5. 2.
Madentes uuæ. Claud. 5. Paneg. 54.
Maturæ uuæ. Virg. 2. Georg. 84.
Mitis uua, Matura. Virg. 1. Georg. 90.
Nigerrimæ uuæ. Catull. ad Coloniam, 17. 4.
Nitentibus uuis speciosa ulmus. Ouid. 14. Metam. 133.
Peracerba gustatu uua. Cic. de Senect. 49.
Purpureæ uuæ. Ouid. 13. Metam. 174.
Racemiferæ uuæ. Ouid. 3. Metam. 134.
Auro similes uuæ. Ouid. 13. Metam. 174.
Augescunt uuæ. Vide Augesco, in Augeo.
Calcare uuas. Vide Calco.
Decerpere uuam. Vide Decerpo.
Ducit colorem uua. Virg. eclog. 9. 5.
Pendentes uuæ plenis uitibus. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 11.
Teneras mora percoquit uuas. Ouid. 1. de Remed. amor. 17.
Pubescens uua. Plin. lib. 17. cap. 22. 19.
Varians se uua. Plin. lib. 17. cap. 22. 20.
Vlmus labens proterit uuas. Stat. 8. Thebaid. 110.
Rubens uua incultis pendet sentibus. Virg. eclog. 4. 6.
Veniunt illic uuæ fœliciter. Virg. 1. Georgicor. 11. id est, Melius proueniunt.
Vestitæ frondibus uuæ. Propert. lib. 3. eleg. 12. 7.
Vua, etiam aliarum rerum. Plin. lib. 12. cap. 13. 2, Amomi uua in usu est.
Vua, pro Vite aliquando ponitur. Virg. 2. Georg. 12,

Et turpes auibus prædam fert uua racemos. Seruius.

Vua dicitur in apibus, quando examen congregatum ad similitudinem botri dependet. Colum. lib. 9. cap. 9, Quum agmē glomeratum in proximo frondentis arbusculæ ramo consederit, animaduertito an totum examē in speciem unius uuæ dependeat. Virg. 4. Georg. 112,

—— & lentis uuam demittere ramis. Seruius, Vuam demittere, in morem uuæ, id est, botrionis defluere.

Vua (σταφυλή) appellatur in homine, quæ inter tonsillas ultimo palato dependet, sub qua est minor lingua, quæ dicitur epiglottis: ita dicta, quòd aliquando ad similitudinem uuæ intumescat, cum uehementi inflammatione ac dolore. Plin. libro 11. cap. 37. 47, Tonsillæ in homine, in sue glandulæ. Quod inter eas uuæ nomine ultimo dependet palato, homini tantùm est. Sub ea minor lingua epiglossis appellatur. Vide Celsum lib. 8. cap. 4.
¶ Vuifer, pen.corr. Adiectiuum (σταφυλοφόρος) Vuas producens: ut, Glebæ uuiferæ. Silius lib. 7. 53.
Maßicus uuifer. Stat. 4. Sylu. 3. 13.
¶ Vuidus, pen.cor. Adiectiuum (ὑγρὸς) Humidum significat. Virg. eclog. 10. 4,

Vuidus hyberna uenit de glande Menalcas. Vbi Seruius, Vuidus, pinguis. Et Humidum est, quod extrinsecus habet aliquid humoris: Vuidum uerò, quòd intrinsecus: unde & uuæ dictæ sunt. quod tamen plerunque confundunt poetæ. Colum. lib. 3. cap. 2. 5, Nisi præpingui & uuida terra. Idem libro 7. capite 3. 3, Vbi cæli status uuidus uentosusq; est.

Bacchus uuidus: Horat. 2. Carm. ode 19. 4.
Gemma uuida in tenero palmite. Ouid. 3. Fast. 48.
Vuida uestis, Humore madens. Plaut. Rud. 6. 25.
¶ Vuesco, uuescis, uuescere, Vuidum fieri. Vide Seresco.
¶ Vuor, uuoris. Vsus est Varro lib. 4. de Ling. Lat. ubi ait, Vuæ ab uuore.
Vulcanus] pen.prod. (Ἥφαιστος) Deus antiquis putatus est, quo significatur ignis, quòd canus per aera uolet. Volat enim flamma, & candida est. Hic & Mulciber appellatur, quòd ferrum mulceat. Fingunt enim poetæ, hunc fuisse deū, & Iouis ex Iunone filium, qui faber Ioui fulmina contra Gigantes fabricauit. Hinc Vulcaniæ insulæ appellatæ sunt.
Vulcani (inquit Cic. 3. de Nat. deor. 76.) fuêre complures. Primus Cælo natus, ex quo & Minerua: Apollinem eum, cuius in tutela Athenas antiqui historici esse uoluerunt. Secundus in Nilo natus Opas, ut Aegyptij appellant: quem custodem esse Aegypti uolūt. Tertius è tertio Ioue & Iunone: qui Lemni fabricæ traditur præfuisse. Quartus Menalio natus: qui tenuit insulas propter Siciliam, quæ Vulcaniæ nominabantur.
Ardens Vulcanus. Horat. 1. Carm. ode 4. 2.
Auidus Vulcanus. Horat. 3. Carm. ode 4. 12.
Luteus Vulcanus. Iuuenal. Satyr. 6. 14.
Vulcanus, pro ipso igne aliquando ponitur, quemadmodum Pallas pro literis. Plaut. Amphit. 4. 187,

Quò ambulas tu, qui Vulcanum in cornu conclusum geris?

Spargere Vulcanum tectis. Virg. 7. Aeneid. 16.
Furit immißis Vulcanus habenis. Virg. 5. Aeneid. 131.
Superante Vulcano, ruinam dedit domus. Virg. 2. Aeneid. 63.
¶ Vulcanius, Adiectiuum (ἡφαίστιος) Virg. 10. Aeneid.

Correptis subitò medijs, extenditur unà
Horrida per latos acies Vulcania campos. Vide Acies.

Ardor Vulcanius. Valer. 4. Argon. 137.
Arma Vulcania, à Vulcano fabricata. Virg. 8. Aeneid. 107. Cicer. 2. Tuscul. 58, Pūgit dolor, uel fodiat sanè: si nudus es, da iugulū: sin tectus Vulcanijs armis, id est fortitudine, resiste.
Pestis Vulcania, Incendium. Silius lib. 7. 73.
¶ Vulcanalia, Vulcanaliorum, pluralis numeri, neutri generis (ἡφαίστια) Festa Vulcano dedicata. Colum. lib. 11. cap. 3. 15, Cæterùm Augusto circa Vulcanalia, tertia satio est.
Vulga] uulgæ, siue Bulga. Vide Bulga.
Vulgus] uulgi, masc.g. & hoc Vulgus, uulgi, neutri (ὄχλος, τὸ πλῆθος, οἱ πολλοί) Significat multitudinem ignobiliorē. Cic. pro Milone, 20, Quum hic insidiator, qui iter illud ad cædem faciendam apparasset, cum uxore ueheretur in rheda penulatus, uulgi magno impedimento, &c. Horatius 2. Serm. Satyr. 3. 13,

—huic ego uulgum
Errori similem cunctum insanire docebo.

Commendatio in uulgus. Cic. 5. Tuscul. 145.
Fames in uulgus inopia quæstus, & penuria alimentorum. Tacitus lib. 17.

Gratus

Gratus in uulgus. Tacit. lib. 1.
Retinere nomen in uulgus. Cic. 2. de Diuin. 130.
Consilium uulgi. Cic. pro Plancio, 7.
Imperitorum uulgus. Cic. 3. de Orat. 107.
Vulgus seruorum. Terent. Andr. 3. 4. 4.
Nihil est incertius uulgo. Cic. pro Muræna, 34.
Fœmineum uulgus, Vulgus fœminarum. Lucan. lib. 7. 8.
Humile uulgus. Plin. in Præfat. 3.
Ignobile uulgus. Virg. 1. Aen. 31.
Quibus imperitum uulgus bubalorum nomen imponit. Plinius lib. 8. cap. 15.
Incertum uulgus scinditur in contraria studia. Virgilius 2. Aeneidos, 8.
Indoctum uulgus. Ouid. 5. Metam. 62.
Iners uulgus. Claud. 1. de raptu Proserp. 5.
Infidum uulgus. Horat. 1. Carm. ode 35. 5.
Inutile uulgus. Iuuen. Satyr. 15. 13.
Leue uulgus. Ouid. 12. Metam. 11.
Miserabile uulgus. Virg. 2. Aeneid. 160.
Mobile. Stat. 2. Sylu. 2. 25.
Mutabile. Valer. 1. Argon. 152.
Profanum uulgus. Horat. 3. Carm. ode 1. 1.
Rude uulgus & expers artis. Ouid. 2. Fast. 59.
Segne uultus. Lucan. lib. 3. 12.
Acceptum in uulgus. Vide Accipio.
Attonitum pauet uulgus. Ouid. 14. Metam. 82.
Spolia in uulgus cedebant. Tacit. lib. 19.
Celebrata in uulgus Celsi laus. Tacit. 17.
Digitis uulgi designari. Ouid. 3. Amor. 5. 16.
Hoc exire atq; in uulgus emanare non poterit. Cicero pro Roscio Amer. 2.
Indicare aliquid in uulgus. Cic. de Vniuers. 6.
Mobile mutatur semper cum principe uulgus. Claudianus 7. Panegyr. 61.
Probari in uulgus. Vide Probo.
Spargere uoces in uulgum. Virg. 2. Aen. 20.
Malignum spernere uulgus. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.
In uulgus aduerso rumore fuit. Tacit. lib. 18.
Tribuere in uulgus. Cic. Seruilio Sulpit. lib. 13. 71. 1.
Vox uenit ad aures uulgi. Virg. 2. Aen. 24.
Vulgus esse. Salustius in Catil. Cæteri omnes strenui, boni, nobiles atque ignobiles, uulgus fuimus, sine gratia, sine authoritate.
Vulgus, de ouibus dixit Virg. lib. 3. Georg. 94,

Continuò ferro culpam compesce, priusquam
Dira per incautum serpant contagia uulgus.

¶ Vulgò (πανδημεί) Aduerbialiter positum, significat, Passim, Cateruatim, ut ait Seruius. Virg. eclog. 4. 6,

—aßyrium uulgò nascetur amomum.

Vulgò, Paßim. Liu. 1. bel. Maced. Aduersus quæ tela, quosq; uiros pugnandum esset, pauidi uulgò cernebant.
Vulgò & paßim. Cic. pro Muræna, 66, Num locū ad spectandum dare, aut ad prādium inuitare? minimè: sed uulgò, passim. quid est uulgò? uniuersos.
Vulgò dicitur, uel dici solet. Terentius Andr. 2. 5. 15. Plinius epist. 168.
Vulgò audieram. Cic. 5. Verr. 50.
Vox uulgò exaudita per lucos. Virg. 1. Georg. 96.
Saturnum uulgò maximè ad Occidentem colunt. Cic. 3. de Natura deorum, 59.
Vulgò loquuntur. Cic. 7. Verr. 63.
Vulgò appellare aliquem Superbum. Liu. 1. ab Vrbe, 219.
Vulgò homines illud requirunt. Liu. 1 ab Vrbe, 137.
Vulgò hominum opinio socium me ascribit tuis laudibus. Cic. Dolabellæ, in epistolis ad Atticum, lib. 14. 315. 1.
Vulgò occidi, Publicè, paßim. Cic. pro Rosc. Amer. 48.
Vulgò occupare regnum. Cæsar 2. belli Gal. 235.
Vulgò ostendere. Cic. 6. Verr. 55.
Vulgò quæsitus, pro Spurio. Vlpianus l. 1. ad Tertullianum. Sed & uulgò quæsiti admittuntur ad matris legitimam succeßionem. Et l. 2. Siue iustè sint procreati, siue uulgò quæsiti. Budæus.
¶ Vulgaris, & hòc uulgare, penult. prod. Quod est uulgi, hoc est, uile ac commune. Cic. 2. de Inuent. 205, Magna an parua, facilia an difficilia, singularia sint an uulgaria. Hor. 2. Serm. Satyr. 2. 8,

Ieiunus stomachus rarò uulgaria temnit.

Vulgare, Tritum & consuetum. Quintilianus in Procem. libro 1. 3, Simul ne uulgarem uiam ingressus, alienis demum uestigijs insisterem.
Vulgare & obsoletum, cui Nouum & inauditum opponitur. Cic. pro Quintio, 33.
Vile & uulgare. Cic. pro Roscio Amerino, 43.
Vulgare est, Tritum. Plin. lib. 8. cap. 2. 1.
Vulgares artes, Quæ uulgò mechanicæ dicūtur. Cic. pro Rosc. Amerin. 79, Mitto hasce artes uulgares, coquos, pistores, lecticarios.
Commendatio non uulgaris: hoc est, Non leuis, non modica. Cic. ad Cæsarem, lib. 13. 16. 7.
Consuetudo uulgaris. Cic. 1. de Orat. 129.
Declamatio uulgaris & peruagata. Cic. pro Plancio, 38.
Fabula uulgaris. Ouid. 4. Metam. 11.
Vulgaris forma, Quæ uulgò uideri solet. Plinius libro 10. capite 42. 3.
Generatio uulgaris. Plin. lib. 7. cap. 14. 2.
Minimè uulgare genus dicendi. Cicero de claris Oratoribus, 167.
Hæc à uulgari intelligentia remotiora sunt. Cicero 2. de Inuentione, 170.
Notitia uulgaris. Plin. lib. 20. cap. 5. 6.
Opinio uulgaris. Cic. 1. de Orat. 54.
Vulgaris & Excellens orator, contraria. Cicero in Orat. 26.
Prudentia communis & uulgaris. Cic. 2. de Orat. 165.
Puellæ uulgares, Quæ prostant. Ouid. 4. Fast. 174.
Oratio ad uulgarem popularemq; sensum accommodata. Cic. 1. de Orat. 54.
Sermo uulgaris Cic. 1. Acad. 8.
Via uulgaris. Quintil. in Procem. lib. 1. 3.
¶ Vulgaritas, pen. corr. uulgaritatis. Arnobius lib. 3. aduers. gentes: Palem, sed non fœminam illam quam uulgaritas accipit, sed masculini nescio quem generis ministrum Iouis.
¶ Vulgariter, pen. corr. Aduerbium (πάνδημον) Idem quod Vulgò. Plinius libro 28. capite 14. 3, Vituli quoq; ius uulgariter datum, inter auxilia cœliacorum & dysentericorum tradunt.
Vulgariter & ambitiosè. Cic. Seruilio, lib. 13. 70. 3, Hæc ad te eo pluribus scripsi, ut intelligeres me non uulgariter, nec ambitiosè, sed ut pro homine intimo, ac mihi pernecessario scribere.
¶ Vulgo, uulgas (φημίζω, διαφημίζω) uulgare, In uulgus emittere, & quasi multis audientibus ac non tacituris dicere: commune omnibus facere. Virg. 10. Aen. 13,

——quid me alta silentia cogis
Rumpere, & obductum uerbis uulgare dolorem?

Vulgare aliquid per. Liu. 8. bel. Pun. 143, Non quod ego uulgagari facinus per omnes uelim.
In maius aliquid uulgare. Tacit. lib. 3.

Digitized by Google

In maius an falsa hæc uulgaturi erint accusatores. Tacit. lib. 3.
Famam uulgare. Liu. 7. bel. Pun. 182.
Laudem uulgare. Liu. 1. ab Vrbe, 45.
Librum uulgare. Quintil. in Procem. lib. 1. 7.
Morbos uulgare, Morborum in uulgus & passim causam adferre. Liu. 3. ab Vrbe, 24.
Rem non uulgabat P. Virginius. Liu. 2. ab Vrbe, 123.
Vulgatur deinde rumor duas deesse tabulas. Liu. 3. ab Vrbe, 141.
Voce uulgari. Cic. pro Flacco, 51.
Vulgari dicitur cum priuatis magistratus, quum ad eius humilitatem se demittit. Liu. lib. 3. ab Vrbe, Nimium in ordinem seipsum cogere, & uulgari cum priuatis.
Vulgare corpus suum dicitur meretrix. Plautus Amphit.
Cui me absente corpus uulgauit suum. Liu. 1. ab Vrbe, 16. Sunt qui Laurentiam uulgato corpore, lupam inter pastores uocatam putent.
Vulgare concubitus plebis & Patrum, pro Permiscere. Liuius lib. 4. ab Vrbe.
¶ Vulgatus, pen. prod. (διαφημισθεὶς) Participium, siue Nomen ex participio.
Bella uulgata per orbem fama. Virg. 1. Aeneid. 93.
Cibus uulgatus, Quo quotidie & passim utuntur. Plin. lib. 13. cap. 22. 1.
Fama uulgatior. Liu. 3. ab Vrbe, 24.
Vulgata uerba. Plaut. Epid. 8. 14.
Nauis uulgata. Cic. de Arusp. resp. 55.
Sensus uulgatissimi. Quintil. lib. 2. cap. 4. 22.
¶ Vulgaturus, pen. prod. Participium (φημίσων) ut,
Litera uulgatura nefas. Claud. 2. Panegyr. 59.
Vulgator, pen. prod. Verbale (φημιστὴς) ut, Taciti uulgator. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 11.
¶ Vulgiuagus, penult. corr. Adiectiuum (εἰκαιοπλάνης) pro Plebeio. Lucret. lib. 4. 216,
Vulgiuagaq; uagus uenere. id est, Sectatus popularem uenerem: non certæ mulieris amore captus. Budæus. Idem lib. 5. 187,
Volgiuago uitam tractabam more ferarum.
Vulnus] uulneris, penult. corr. neut. gen. (τραῦμα, ὠτειλὴ) Est hians, patensq; apertura corporis, ictu aliquo inflicta. Per translationem autem accipitur & pro angore animi, & damno. Liuius 2. bel. Punic. 224, Non uulnus super uulnus, sed multiplex clades, cum duobus Consulibus Consulares exercitus amissi annunciabatur.
Clauda uulnere pars corporis. Virg. 5. Aeneid. 56.
Inualidus uulnere. Tacit. lib. 1.
Onustus uulneribus. Tacit. lib. 2.
Saucius uulneribus. Ouid. 12. Metam. 42.
Tardus uulnere. Virg. 2. Aen. 88.
Impatiens uulneris. Virg. 11. Aen. 128.
Acerbum uulnus. Vide Acerbus.
Calidum uulnus. Ouid. 5. Metam. 28.
Cruda uulnera. Iuuenal. Satyr. 2. 8.
Fatale uulnus. Valer. 6. Argon. 131.
Flebile uulnus. Stat. 2. Sylu. 1. 1.
Immania uulnera. Stat. 5. Thebaid. 6.
Immitia uulnera. Ouid. de Nuce, 14.
Inhonesto uulnere truncæ nares. Virg. 6. Aeneid. 100.
Laxum uulnus. Celsus lib. 7. cap. 5.
Lethale uulnus. Virg. 11. Aeneid. 150.
Lethiferum uulnus. Silius lib. 10. 59.
Leue uulnus. Ouid. 3. Metam. 18.
Mortiferum uulnus Vide. Mors.
Nigra uulnera. Ouid. 1. Metam. 90.
Sanabile uulnus. Iuuenal. Satyr. 15. 4.
Senilia uulnera. Cels. lib. 5. cap. 19.
Trunca uulnera deiectis membris. Ouid. 3. Metam. 43.
Tristia uulnera. Ouid. 3. Metam. 12.
Vetusta uulnera. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 19.
Alto nefandum ferrum uulnere abdidit. Senec. Troad. 1. 10.
Abluere uulnera lymphis. Virg. 4. Aen. 137.
Accipere uulnera. Vide Accipio.
Accipere uulnera tergo. Virg. 3. Aeneid. 49.
Exiguum stimulando uulnus acerbat. Claud. 1. in Ruff. 37.
Venenum uulneri adfusum. Tacit. lib. 1.
Medicas adhibere manus ad uulnera. Vir. 3. Georg. 91.
Adigere uulnus. Vide Adigo.
Adactum uulnus altè. Vir. 10. Aeneid. 170.
Affectus uulneribus. Vide Afficio.
Alleuantia fomenta malum uulnus. Horat. Epod. 11. 4.
Alligare uulnus. Vide Alligo.
Ambesum corpus multo uulnere. Senec. Hippol. 12. 23.
Sicca rigens astrixit uulnera sanguis. Lucan. 4. 60.
Cadere per mutua uulnera. Ouid. 3. Metam. 26.
Recenti uulnere ancisa membra. Lucret. lib. 3. 135.
Circumactus in uulnus. Vide Circumago.
Claudicare ex uulnere accepto ob aliquem. Cicero 2. de Orat. 138.
Concidere mutuis uulneribus. Vide Mutuum.
Vulneribus confectus. Liu. 4. bel. Pun. 121.
Confodere aliquem uulneribus Vide Confodio.
Consumptus uulneribus. Silius lib. 10. 58.
Conturbare prima uulnera nouis plagis. Lucret. lib. 4. 206.
Duro crepitant sub uulnere malæ. Virg. 5. Aeneid. 88.
Curare uulnus. Quintil. lib. 4. cap. 2. 60.
Deligare uulnus. Quint. lib. 4 cap. 2. 61.
Descendit uulnus magno hiatu. Stat. 12. Thebaid. 68.
Dirigere uulnera. Virg. 10. Aeneid. 28.
Cæcum uulnus dare cuspide. Virg. 10. Aeneid. 147.
Certa uulnera dare. Ouid. 1. Metam. 93.
Dare inania uulnera. Ouid. 3. Metam. 16.
Durare ad uulnera. Virg. 3. Georg. 52.
Edere uulnera, & conserere dextras. Stat. 1. Sylu. 6. 12.
Elusa uulnera. Ouid. 12. Metam. 21.
Euicta uulneribus ornus. Virg. 2. Aeneid. 126.
Examinari graui uulnere. Cic. 2. de Finib. 155.
Excipere uulnera. Vide Excipio.
Crudeli uulnere uitam exhalans. Virg. 2. Aeneid. 113.
Miserando uulnere extinctus. Stat. 5. Thebaid. 144.
Facere uulnera. Quintil. lib. 5. cap. 13. 4.
Vulnus in uulnere fecit. Ouid. 15. Metam. 99.
Facere uulnera alicui in tergo. Ouid. 3. Metam. 47.
Rastrorum uulnera ferre. Ouid. 4. Metam. 56.
Feruens uulnus. Ouid. 4. Metam. 24.
Iterata uulnera figere. Stat. 1. Sylu. 2. 17.
Graue uulnus habere. Ouid. 4. Metam. 42.
Hiat uulnus abruptis uenis. Stat. 2. Sylu. 1. 1.
Immolare aliquem uulnere. Virg. 12. Aen. 190.
Impingere uulnus. Vide Impingo.
Imponere uulnus. Vide Impono.
Imprimere uulnus. Vide Imprimo.
Inferre uulnera alicui. Vide Infero.
Infligere uulnus. Vide Infligo.
Infligere alicui uulnus. Cic. 2. Philipp. 100.
Infossa cerebro uulnera. Stat. 8. Thebaid. 107.
Ingestis uulneribus concidit. Tacit. lib. 19. pro, Inflictis.
Insequi aliquem infesto uulnere. Virg. 2. Aeneid. 106.
Integrare uulnera, Renouare dolorem. Stat. 5. Thebaid. 6.
Lædunt uulnere dracones. Ouid. 4. Metam. 121.

Paruo cor uulnere læsum. Ouid. 12. Metam. 85.
Lenire uulnera. Silius lib. 17. 33.
Mederi uulneribus. Vide Medeor.
Minitans uulnerata curuata cuspide. Ouidius 2. Metamorphoseos, 40.
Crebris uulneribus miscent prælia. Virgilius 3. Georgicorum, 45.
Geminato uulnere misit eum ad umbras Tartareas. Ouidius 12. Metam. 52.
Mouere aliquem in uulnera alicuius: id est, Instigare ut uulnus infligat alicui. Claud. 2. in Eutrop. 97.
Mulcere uulnera. Silius lib. 13. 91.
Repetitum uulnus nouat stipite. Ouid. 12. Metam. 58.
Obligare uulnus. Vide Obligo.
Occidi uulnere. Quint. lib. 6. cap. 1. 14.
Minimo uulnere occidit. Ouid. 6. Metam. 54.
Patens uulnus in pectore. Virg. 11. Aeneid. 8.
Mille uulnera patiens. Ouid. 12. Metam. 35.
Alterna uulnera passi. Lucan. lib. 5. 1.
Martia uulnera passi pugnando. Virg. 7. Aen. 37.
Perire uulnere. Hor. 1. Carm. ode 27. 7. 3.
Petere mortem per uulnera. Virg. 4. Georg. 44.
Medicinam uulnera poscunt. Silius lib. 11. 33.
Pulsus pudendis uulneribus. Virg. 11. Aen. 11.
Immedicabile uulnus ense recidendum est. Ouidius 1. Metamorphos. 39.
Refricare uulnus. Vide Refrico.
Repetitum uulnus. Quint. in Procem. lib. 6. 3.
Resoluere uulnera. Quint. lib. 6. cap. 1. 24.
Cæca uulnera resoluere. Stat. 5. Sylu. 5. 17.
Sanare uulnera. Quint. lib. 5. cap. 13. 4.
Sanare uulnus iniuriæ. Cic. ad Catonem, lib. 15. 43. hoc est, Iniuriam uindicare.
Sanare uulnus Reipub. Vide Sano.
Largo satiatur uulnere conus. Claud. 1. in Ruffinum, 72.
Nouatum uulnus scinditur. Ouid. 2. de Remed. amor. 67.
Odoro uulnere scinditur pinus. Stat. 6. Theb. 21.
Sedare uulnera. Stat. 2. Sylu. 1. 42.
Vasta uulnera ferebant. Lucret. lib. 5. 259.
Siccare uulnera. Ouid. 10. Metam. 38.
Infixum stridet sub pectore uulnus. Virg. 4. Aen. 138.
Tardatus uulnere. Ouid. 13. Metam. 17.
Tristi turbatus uulnere mentis. Virg. 12. Aen. 32.
Ingenti uulnere uictus. Virg. 10. Aeneid. 169.
Sæuo uulnere ulcisci aliquem. Seneca Herc. furen. 12. 14.
Orbitatis uulnus. Quint. in Procem. lib. 6. 3. & 6.
Amoris uulnus. Lucret. lib. 1. Virg. 4. Aen. 1,

At regina graui iandudum saucia cura
Vulnus alit uenis, & cæco carpitur igni. id est, Amoris dolorem ac molestiam fouet intra uenas.

Mutua uulnera, Mutuus amor. Ouidius 14. Metamorphoseos, 155.
Inconsolabile uulnus mente gerit tacita. Ouidius 5. Metamorphoseos, 86.
Aeternum seruans sub pectore uulnus. Virgilius 1. Aeneid. 8. De præterito, dolorem dixit: de futuro, metum. Ad utrunque Vulnus.
Cæco uulnere tabescere. Lucret. lib. 4. 226.
Tacitum uiuit sub pectore uulnus. Virg. 4. Aen. 14.
Vulnera tabularum recentia, pro Lituris. Cic. 4. Verr. 135, Repentè aspicimus lituras eiusmodi, quasi quædam uulnera tabularum recentia.
¶ Vulnero, uulneras, pen. corr. (οὐτάω, οὐτάζω, τιτρώσκω) uulnerare. Vulnus infligere. Cæsar 1. bel. Ciuil. 83, Vulnerantur amplius sexcenti.
Serui nonnulli uulnerantur, ipse Rubrius in turba sauciatur. Cic. 3. Verr. 47.
Ense sæuo uulnerat caput. Ouid. in Ibin, 60.
Corpora uulnerare ferro. Cic. post red. in Senatu, 5, Sanctissimum corpus non solùm tactum ac uiolatum manu, sed uulneratum ferro confectumq; uidistis.
Viribus ferri uulnerari. Cic. pro Sestio, 18.
Fortunæ continuo ictu uulneror. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 7. 9.
Bono proprio uulnerari. Ouid. epist. 20. 8.
Vulnerare aliquem uoce, Lædere, & offendere uerbis. Cicero 1. in Catil. 6.
Grauior nuncius aures uulnerat. Virg. 8. Aen. 117.
Vulneratus humerum. Plin. lib. 7. cap. 28. 3.
Vulneratio, uulnerationis, Verbale (τρῶσις, οὔτασις) Cic. in Pisonem, 37, Maior hæc est uitæ, famæ, salutis suæ uulneratio. Idem pro Cecinna, 35, Sin autem uim sine cæde, sine uulneratione, sine sanguine nullam intelligetis.
¶ Vulnerarius, uulnerarij, Qui uulnera sanat & curat. Plinius libro 29. capite 1. 12, Ob id publicè uulneratum eum tradunt fuisse uocatum, mireq; gratum aduentum eius initio.
Vulnerarius, Adiectiuum (τραυματικὸς) Quod ad uulnus pertinet. Plinius libro 23. capite 4. 5, Vulnerarijs emplastris utile.
¶ Vulnificus, pen. corr. (τραυματοποιὸς) Aliud adiectiuum, Quod uulnus infert. Virg. 8. Aen. 90,

Vulnificusq; chalybs uasta fornace liquescit.

Dentes uulnifici. Senec. Hippol. 3. 15.
Ensis uulnificus. Stat. 4. Thebaid. 18.
Plumbum uulnificum. Valer. 1. Argon. 85.
Sus uulnificus. Ouid. 8. Metam. 72.
Vulpes] uulpis, & uolpes, fœmin. gener. (ἀλώπηξ) Animal maximè astutum: cuius naturam uide apud Plinium. Persius Satyr. 5. 12,

Astutam uapido seruas sub pectore uulpem.

Cauta uulpes. Horat. 1. epistol. 1. 15.
Fœta uulpes. Horat. 3. Carm. ode 27. 1.
Quàm facilè uulpes pyrum comest, Prouerbium apud Plaut. Mostell. De re factu procliui: quòd nihil negocij sit uulpi dentatissimæ pyrum edere. Ex Erasmo.
¶ Vulpecula, uulpeculæ, pen. corr. (ἀλωπεκάριον) Diminutiuum. Horat. 1. epist. 7. 6,

Fortè per augustam tenuis uulpecula rimam, &c. Cic. 1. de Natur. deor. 121, Nec unquam egressus ex insula, in qua lepusculos uulpeculasq; sæpe uidisses.

¶ Vulpinus, pen. prod. (ἀλωπέκειος) Adiectiuum, Quod ad uulpem pertinet. Suetonius, Vbi leonis pellis deficit, uulpina insuenda est. Plin. li. 28. cap. 11. 9. Vulpinam linguam habentes in armilla, lippituros negant.
¶ Vulpinus (ἀλωπὸς) Astutus. Plautus, Vulpinus animus nequid moliatur mali.
¶ Vulpinor, pen. prod. uulpinaris (ἀλωπεκίζω) uulpinari, Mendacijs ac fraudibus uera peruertere, siue effugere. Tractum ab intorto uulpium cursu. Varro Mysterijs, Vulpinare modò, & concursa, qualibet erras. Ex Nonio.
Vulsinij] Βολσίνιον, Tusciæ oppidum opulentissimum, totum fulmine concrematum. Plin. lib. 2. cap. 52. Huius meminit & Strabo lib. 5.
¶ Vulsinienses, inde dicti sunt (Βολσίνιοι)
¶ Vulsinensis, Adiectiuum (Βολσινιῶτος) ut, Vulsinensis lacus. Colum. lib. 8. cap. 16. 2.
Vulsura] Vulsuræ, pen. prod. Vulsus. Vide Vello, uellis.

Vultur] uulturis, pen. corr. mas. gen. & Vulturis, huius uulturis, & Vulturius, uulturij (γὺψ, αἰγυπιὸς) Auis rapax, carniuora. A uolatu tardo dicta, quòd propter magnitudinem corporis tardè uolet. Plaut. Trucul.

Iam quasi uulturij triduo prius præduinabant, quo die esuriturì sient. Ennius,

Vulturis in syluis miserum mandebat homonem. Vide Plinium lib. 10. cap. 6.

Dirus uultur. Valer. 4. Argon. 14.

Edax uultur. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 6.

Immanis uultur obunco rostro. Virg. 6. Aen. 120.

Vulturius homo (γύπειος ἄνθρωπος) per translationem, pro Rapace. Cic. in Pisonem, 30.

¶ Vulturinus, pen. prod. Adiectiuum (γυπινὸς) Quod est uulturis. Plin. lib. 30. cap. 4. 4, Vulturinus sanguis. Sic lib. 29. cap. 6. 15, Vulturinum fel. Et li. 10. c. 3. 3, Vulturina species.

Vulturius, Latus unum talorum dicebatur: aliqui enim interdum fiebant, qui pro numeris effigies animalium habebant, ut uulturum aut regulorum. De uulture in talo Plautus,

Iecit uulturios quatuor. Ex Turnebo.

Vultur] Βόλτυρ, Mons Apuliæ, in quo se dicit fuisse educatum. Horat. 3. Car. ode 4. 2,

Me fabulosæ Vulture in Appulo,

Vulturnus] σιφονόθ, Ventus ab Oriente hyberno spirans, inquit Gellius. Eum plerique Græci misto nomine, quòd inter Notum & Eurum sit, σιφονότον appellant. Hi sunt igitur tres uenti Orientales, Aquilo, Vulturnus, Eurus: quorum medius Eurus est. Hactenus Gellius lib. 2. cap. 22. Colum. lib. 2. 47, Interdum Eurus, quem quidam Vulturnum appellant.

Celer Vulturnus. Lucan. lib. 2. 85.

Est & Vulturnus, seu Vulturnum, Campaniæ oppidum, cum fluuio eiusdem nominis, ut scribit Plinius lib. 3. cap. 5. Pomponius Mela lib. 2. Vulturnus amnis: Vulturnum, oppidum. Silius lib. 8.

—fluctusque sonorum
Vulturnum.

Trahens multam arenam sub gurgite Vulturnus. Ouid. 15. Metamorph. 143. Liu. 4. ab Vrbe, 159, Vulturnum Hetruscorum urbem, quæ nunc Capua est, ab Samnitibus captam.

Vultus] huius uultus, uultui, masc. gen. (πρόσωπον, προσωπεῖον, προσώπιον, προσωπὶς) Dicitur indicatio ipsa in homine, quæ pro motu animi in facie ostenditur ac colligitur. Interdum etiam significat ipsius corporis faciem. Plin. lib. 7. cap. 19, Socratem clarum sapientia eodem semper uisum uultu, nec aut hilari magis, aut turbato. Cic. in Pisonem, 1, Vultus denique totus, qui sermo quidam tacitus mentis est. Martial. lib. 1. 115.

Dum nulla teneri sordent lanugine uultus.

Vultus & Facies hoc distant. Vultus est uoluntas, quæ pro motu animi in facie ostenditur: Facies, ipsa oris species. Salust. in Catil. Prorsus in facie, uultuque uecordia inerat. Vide plura apud Nonium.

Vultus qui sensus animi plerunque indicant. Cic. de Orat. 81.

Vultus plurimum potest. Cic. in Orat. 33.

Imago animi uultus est, indices oculi. Cic. 3. de Orat. 122.

Quidam uultu motuque corporis uasti atque agrestes. Cicero 1. de Orat. 57.

Mutabilis uultu. Horat. 2. epist. 2. 38.

Simulachra uultus. Tacit. in uita Agricolæ.

Violentia uultus. Ouid. 1. Metam. 48.

Salis placidi uultus. Virg. 5. Aen. 170.

Acer uultus in hostem. Horat. 1. Carm. ode 2. 8.

Agrestes uultus. Ouid. 6. Metam. 20.

Ambiguus uultus, Quem nescias pueri ne sit, an puellæ. Hor. 2. Carm. ode 5. 5.

Benignus uultus. Vide Benignus.

Compti uultus. Claud. 2. in Eutropium, 68.

Confusi uultus. Lucan. lib. 3. 151.

Conscelerатus uultus. Vide Conscelero.

Coruscus uultus. Claud. 4. Paneg. 72.

Decorus uultus Claud. 2. Panegyr. 87.

Dilecti uultus. Stat. 11. Theb. 75.

Distortus uultus. Quint. lib. 6. cap. 3. 20.

Durus uultus, Tristis, seuerus. Ouid. epistol. 15. 3.

Exanimes uultus. Lucan. lib. 2. 6.

Ferini uultus. Ouid. 7. Metam. 54.

Ferox uultus. Hippol. 10. 15.

Formosi uultus. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 8.

Grauis. Iuuen. Satyr. 9. 2.

Hilaris. Ouid. 5. Trist. eleg. 5. 1.

Igneus uultus. Senec. Herc. fur. 11. 26.

Importunus uultus. Cic. Post redit. in Senatu, 13.

Infestus uultus. Lucan. lib. 5. 60.

Ingenui uultus puer. Iuuen. Satyr. 11. 16.

Inimicus. Vide Inimicus.

Iratus. Claud. 7. Paneg. 86.

Iuueniles uultus. Ouid. 3. Fast. 88.

Iunior uultus. Plin. lib. 20. cap. 17. 10.

Læti uultus. Ouid. 10. Metam. 1.

Loquax uultus. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 4.

Lubricus uultus aspici. Hor. 1. Carm. ode 19. 8.

Lucidi uultus Lunæ. Senec. Hippol. 4. 13.

Lugubres uultus. Ouid. 1. Trist. eleg. 7. 5.

Minaci uultu grauis. Valer. 5. Argon. 104.

Modestus. Iuuenal. Satyr. 10. 50.

Mœrens. Ouid. epist. 11. 19.

Mœstus. Senec. Thyest. 6. 4.

Nitidus. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 2.

Omnifori uultus Telluris. Ouid. 2. Metam. 55.

Præclarus uultus. Lucret lib. 4. 204.

Proiectus & degener uultus. Tacit. lib. 19.

Purpureus uultus Lunæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 3.

Ridiculus uultus. Quint. lib. 6. cap. 3. 17.

Rigidus & trux uultus. Ouid. epistol. 4. 15.

Serenus uultus, non perturbatus. Hor. 1. Carm. ode 37. 6.

Vultus seuerus & tristis. Cic. 2. de Orat. 159.

Supinus. Quint. lib. 1. cap. 11. 5.

Terribilis. Ouid. 1. Metam. 54.

Sydereus. Senec. Oedip. 5. 2.

Toruus. Quint. lib. 6. cap. 1. 33.

Toruo uultu ferus. Horat. 1. epistol. 20. 3.

Trepidi uultus. Ouid. ad Liuiam, 55.

Tristis uultus. Ouid. epist. 16. 3.

Trux uultus. Tacit. lib. 4.

Tumidi & truces uultus. Seneca Octauia, 4. 3.

Virginei uultus. Virg. 3. Aen. 44.

Virgineus uultus in ore puerili. Ouid. 10. Metam. 125.

Virilis uultus. Hor. 3. Carm. ode 5. 9.

Vitalis uultus Lucret. lib. 3. 133.

Abdere uultus suos tenebris. Ouid. 2. de Remed. amor. 39.

Addere uultum uerbis. Ouid. 5. Fast. 101.

Adhibere aliquò uultum. Vide Adhibeo.

Aduertere uultus suos sacris. Ouid. 8. Metam. 97.

Affulsit uultus tuus populo. Hor. 4. Carm. ode 5. 2.

Appellare uultu. Vide Appello.

Ruga senilis arat iam meos uultus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 8.

Alterno uultu & hunc & illum aspectans. Ouidius 5. Metamorphos. 7.
Aspice uultus meos. Ouid. 2. Metam. 19.
Aspicere aliquem molli uultu. Ouid. 10. Metam. 121.
Auertere uultus ab aliquo. Ouid. 14. Metam. 152.
Comparare uultum è uultu. Vide Comparo.
Feros componere uultus. Ouid. 13. Metam. 165.
Compositus uultus. Tacit. lib. 1.
Condere uultus. Ouid. 2. Metam. 66.
Confundere uultum alicuius. Ouid. 14. Metam. 73.
Coniectare aliquid uultu. Tacit. lib. 1.
Consentit uultus cum oratione. Vide Consentio.
Obscœnus uultus exanima consumit corpora. Sil. lib. 13. 96.
Conuertere uultus suos in aliquem. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 2.
Silenti uultu defixus. Valer. 7. Argon. 12.
Mœsto defixus lumina uultu. Virg. 6. Aen. 32.
Deformat uultum macies. Virg. 4. Georg. 51.
Deiecit uultum, & demissa uoce locuta est. Virgilius 3. Aeneidos, 64.
Deiectus uultus. Virg. 6. Aen. 173.
Deiectus in humum uultus, Vultus humum aspiciens. Ouidius 6. Metamphor. 122.
Demissa uultum Dido. Virg. 1. Aen. 114.
Deposuit uultum suum in gremio. Ouid. 2. Fast. 152.
Detinere uultus alicuius. Ouid. epist. 13. 4.
Discere uultum alicuius. Virg. 6. Aen. 151.
Dissimulare uultum. Stat. 9. Thebaid. 161.
Modesto uultu ire. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 3.
Amato uultu non exatiatur: id est, Vultum illius semper aspicit. Stat. 8. Thebaid. 126.
Excidit illi uultus. Ouid. 2. Metam. 118.
Pacato uultu excipere aliquid. Ouid. 1. Fast. 1.
Expreßi uultus per ahena signa. Hor. 2. epist. 1. 50.
Taciti uultus fecêre conuicia. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 5.
Ferre uultu. Tacit. 20.
Figere uultus in aliquo. Virg. 12. Aen. 14.
Fingere uultum. Ouid. 4. Metam. 64.
Fictus & simulatus uultus. Cic. pro Cluentio, 57.
Flagrantes dei uultus. Virg. 1. Aen. 143.
Flectere uultum ad aliquem. Ouid. 10. Metam. 48.
Serenos uultus fœdare. Virg. 2. Aen. 58.
Fœdati uultus. Ouid. 5. Metam. 12.
Prono fusus super oscula uultu. Stat. 3. Sylu. 3. 36.
Deiectos gerit uultus pudore. Senec. Troade, 12. 17.
Incertos uultus gerere. Seneca Agamem. 7. 32.
Habet pacem uultus: id est, Præ se fert animum pacatum. Ouidius 2. Metam. 172.
Infixi pectore hærent uultus. Virg. 4. Aen. 1.
Humectare uultum largo flumine. Virg. 2. Aen. 94.
Immutare uultum. Vide Immuto.
Induere uultus seueros. Vide Induo.
Niueos infecit purpura uultus. Claud. 1. de raptu Proserp. 55.
Durus uultus malis lacrymare nescit. Senec. Herc. fur. 13. 19.
Lauare uultum profusis lacrymis. Ouid. 9. 137.
Madentes sudore uultus. Silius lib. 12. 129.
Mutare uultum. Vide Muto.
Notare uultus. Tacit. lib. 19.
Obducti uultus ægro luctu. Ouid. 2. Metam. 66.
Intrepidos uultus pertulit ad fata nouißima. Ouidius 13. Metamorph. 96.
Prætendere uultum. Quint. in Procem. lib. 1. 12.
Toto uultu in terram procumbere. Ouidius 14. Metamorphoseos, 57.
Promittere aliquid uultu. Quint. lib. 4. cap. 1. 42.

Amico uultu promittere aliquid. Ouid. 3. Metam. 92.
Alto uultu reijcere dona alicuius. Hor. 4. Carm. ode 9. 9.
Renidens falsum uultu. Tacit. lib. 4.
Renidenti cohibens suspiria uultu. Valer. 4. Argon. 71.
Placido uultu respice mea munera. Ouid. 2. Fast. 4.
Respicere meliore uultu. Vide Melior, in Bonus.
Ficto ridere uultu. Stat. 1. Achil. 39.
Inuito uultu ridere. Hor. 3. Carm. ode 11. 5.
Rigabat uultum atq; ora lachrymis. Virg. 9. Aen. 51.
Supplice uultu rogare aliquid. Claud. 1. Paneg. 43.
Benignum uultum seruat fortuna. Horat. 1. epist. 11. 4.
Soluto uultu galeas intrare. Stat. 5. Thebaid. 81.
Sparsi uultus sanguine. Ouid. 13. Metam. 108.
Iniquo uultu spectare aliquem. Ouid. 1. de Arte, 63.
Boni uultus esse. Ouid. 5. Metam. 101.
Castos uultus tegere. Ouid. 4. Metam. 160.
Consilium uultu tegit. Virg. 4. Aen. 96.
Tendens ad sydera uultus. Ouid. 1. Metam. 147.
Immotos uultus tenere. Ouid. 14. Metam. 119.
Rectos tenere uultus in aliquem. Stat. 10. Theb. 108.
Tenuare uultum macie. Propert. lib. 4. eleg. 3. 6.
Terrere aliquem uultu. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 9.
Pauido uultu territa. Seneca Herc. Oetæo, 5. 24.
Trahere uultum, & rugas cogere. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 7.
Demissos uelare uultus. Lucan. lib. 2. 73.
Vulta, neutro genere protulit. Lucret. lib. 4. 244,

—sed quos utriusq; figuræ
Esse uides mistim referentes uulta parentum.

Vultus, à uolendo dicitur: sicut à Colo, cultus. Vnde antiquis uoltus scribebatur. Testis Valla lib. 4. cap. 13.

¶ Vulticulus, uulticuli, pen. correp. Diminut. quo usus est Cic. ad Attic. lib. 14. 318. 7, Non te Bruti nostri uulticulus ab ista oratione deterret?

¶ Vultuosus, pen. prod. Adiect. (προσωπώδης) Quintilianus li. 11. cap. ultimo, Pronunciatio uultuosa. Cic. in Orat. 33, In quo quum effeceris nequid ineptum aut uultuosum sit, tum oculorum est quædam magna moderatio.

Vulua] uuluæ (μήτρα) dicitur in animalibus, quod uterus in mulieribus. Plin. libro 11. cap. 37. 76, Fœminis eadem omnia, præterquam uesicæ iunctus utriculus, unde dictus uterus: quod alio nomine locos appellant: hoc in reliquis animalibus uuluam.

Vuluam ex porca in delicijs habuêre aliquando Romani. Plin. lib. 11. cap. 37. 78, Vulua eiecto partu melior quàm edito. Eiectitia uocatur illa, hæc porcaria, primiparæ suis, optima. Contrà effœtis à partu, præterquam eodem die suis occisæ, liuida ac macra.

Ampla uulua nil pulchrius. Horat. 1. epist. 16. 4.

V X

Vxama] Oppidum Hispaniæ citerioris, ut scribit Plinius lib. 3. cap. 3.

Vxella] οὔξελλα, Insulæ Britanniæ urbs, ut scribit Ptolemæus lib. 2. cap. 3. Vulgò Krelzhornuel.

Vxor] uxoris, pen. prod. f. g. (γυνὴ, γαμετὴ, σύγγαμος, ἄκοιτις, ἄλοχος, παράκοιτις) Quæ uiro tradita est. Terentius Adelphis, 4. 7. 41,

Vxor sine dote ueniet?

Vxor, quasi unxor dicitur, inquit Seruius in librum 4. Aeneidos Virgilij.

Mos fuerat ut nubentes puellæ, simul quum uenissent ad limen mariti, postes antequam ingrederentur, ornarent laneis uittis, et oleo ungerent. Et inde uxores dictæ sunt, quasi unxores. Plinius quoq; scribit lib. 18. cap. 9. 20, nouas nuptas lu-

pino adipe postes inungere solitas, ne quid mali medicamenti inferretur.

Duæ *formæ uxoris.*Cic.*in* Topicis,7, *Genus est uxor:eius duæ formæ,una matrumfamiliâs, earum quæ in manu conuenerunt:altera earum,quæ tantummodo uxores habentur.*

*Beata uxor creandis pueris.*Horat.1.*epist*.2.9.

Capacißima uxor secreti. Vide Capax.

*Deuiæ uxores olentis mariti,Capræ.*Hor.1.*Carm.ode* 17.2.

*Fœta uxor.*Iuuenalis *Satyr*.14.17.

*Formosa uxor.*Iuuen. *Satyr*.13.5.

Incommoda uxor & importuna. Vide Incommodum.

*Iusta uxor,id est,Legitima.*Sueton.*in Vespasiano,cap*.3.

Iusta uxore nati. Vide Iustus & Nascor.

Legitima uxor. Vide Lex.

Liberalis uxor. Vide Liber,*adiectiuum.*

*Optima uxor.*Lucret.*lib*. 3.182.

*Placens uxor.*Horat.2.*Carm.ode* 14.5.

Abducere uxorem à uiro. Vide Abduco.

*Abhorrere à ducenda uxore.*Cic.*Attic.lib*.14.309.3.

Accersere uxorem. Vide Accerso.

Adiungere sibi uxorem. Vide Adiungo.

Assumere uxorem. Vide Assumo.

Commutare uxorem. Vide Commuto.

*Ducere uxorem.*Cic.*pro Sestio*,4.

Tibi ducitur uxor. Virg.8.*eclog*.6.

*Habere uxorem.*Cic.2.*de Orat*.144.

Missam facere uxorem. Vide Mitto.

*Alienas permolere uxores.*Horat.1.*Serm.Satyr*.2.7.

*Prægnans uxor.*Cic.1.*de Orat*.90.

Recusare uxorem grandi cum dote. Horatius 1.Sermon.*Satyr*.4.10.

*Grauidas reddere uxores.*Lucret.*lib*.4.249.

¶ Vxorcula,*uxorculæ,pen. corrept.* Diminut. (γαμετίδιον) Plaut.*Casina*,21.19,

Eia uxorcula.

¶ Vxorculo,*uxorculas*/ Plaut. *in* Sitelitergo *apud* Varronē, *Mulieres uxorculauit,ego noui scio actiosas.*

¶ Vxorius,*Adiect.*(γαμετιλὸς) *Quod est uxoris, uel quod ad uxorem pertinet.*Cic.3.*Offic*.80,*In arbitrio rei uxoriæ,melius æquius.*

*Amnis uxorius.*Hor.1.*Carm.ode* 2.4.

*Dos est uxoria lites.*Ouid.2.*de Arte*,31.

*Imber uxorius.*Stat.5.*Syl*.1.7.

*Leuamentum uxorium.*Tacit.*lib*.3.

¶ Vxorius,*uxorij*(φιλογύνης) *Qui uxori nimis inseruit.* Virgil.4.*Aen*.53,

—tu nunc Carthaginis altæ

Fundamenta locas, pulchramq́; uxorius urbē Extruis?

Bibere uxoria. Quint. *Declam*.15, *De eo cui meretrix potionem odij dederat.*

X

X LATINARVM *literarum ultima* (ξ) *Quint.lib*.1.*cap*.4.8, *Et nostrarum ultima x: qua tamen carere potuimus, si non quæsissemus.*

X,*apud authores nōnūquā pro denario notatur.*Plin.*lib*.12.*cap*.12.3, *Quod minore folio est,mesosphærum appellatur:emitur* x.L x. *Laudatißimum microsphærum è minimis folium:precium eius* x.L x x v. *Vbi per* X,*literam præcedentem,denarius significatur.*

Xanion] ξάνιον,*Inter instrumenta muliebria positum à* Polluce *lib*.10.*cap*.26.

Xanthi] ξάνθοι, *Populi sunt in Asia:qui quum eorum urbs ab* Harpago Cyri *regis præfecto obsideretur,uxores suas ac seruos unà cū supellectili in arce posuerunt,eamq́; igni succenderunt,deinde omnes pariter contra Harpagum irruentes, interfecti sunt:ut scribit* Herodotus *lib*.1.

Xantho] ξανθὼ,*Fuit una ex nymphis*,Oceani & Tethyos *filia.*Virg.4.*Georg*.68,

Drymoq́;,Xanthoq́;,Ligeaq́;.

Xanthus] ξανθὸς,*Latinè Flauus dicitur:quo nomine dictum flumen Troianus, qui & Scamander dicitur. Nam quòd in campis Troianis proximè flumen armenta rufa & pecora leucophea nascantur,ideo flumen id Elienses Xanthum appellauisse dicuntur.De quo* Virg.1.*Aen*.96.

*Fluenta Xanthi.*Virg.4.*Aen*.29.

Amnis Xanthus. Horat.4. *Carmin. ode* 6.6. *Est præterea Xanthus, flumen & oppidum Lyciæ:cuius quoq; meminit Homerus lib.Iliaid.6.& Pomp.lib.1.*

¶ Xanthus,*antiquus rerum Lydorum scriptor. Ludúsne an Sardianus fuerit,Strabo se dicit incertū habere. Suidas Lydum eum dicit è Sardibus ciuitate fuisse, scripsisseq́; historiā Lydorum libris* IIII.

Xanthus alter,poeta melicus ponitur ab Aeliano.

Xantippus] ξάνθιππος,*Lacedæmoniorum dux,accersitus à Carthaginiensibus, contra Luctatium Consulem pugnauit.*Volaterranus.

Xantippe] ξανθίππη, *Vxor Socratis philósophi. Morosa admodum fuisse fertur & iurgiosa:irarumq́; & molestiarum muliebrium per diem,perq́; noctem scatebat, & reliqua.Legito* Gellij *caput decimumseptimum libri primi.*

X E

Xenarchus] ξέναρχος,*Comicus poeta,cuius fabulas commemorat Athenæus.Xenarchus alter, è Seleucia Ciliciæ Peripateticus,docuit Alexandriæ primùm, deinde Romæ,Arij philosophi,deinde Cæsaris Augusti usus amicitia,usq; in honore habitus. Deniq; paulo ante mortem uisu orbatus diem obijt.*Strabo *lib*.14.

Xeniades] *Corinthius,qui cum emere uellet Diogenem Cynicum,& quid is artificij nouisset,percontatus foret,Noui, inquit Diogenes,hominibus liberis imperare.Ob quod responsum Xeniades emit,& manumisit, filiosq́; suos ei tradens:Accipe,inquit liberos meos quibus imperes. Meminit* Gellius *lib*.2.*cap*.18.

Xenion] ξένιον,*Auratum capitis ornamentum, ex* Polluce *lib*.5.*cap*.16.

Xenium] *xenij* (ξένιον) *dici potest munus hospitalitatis. Vnde* Martialis *libro* 13.*in quo eiusmodi munera distichis describit,xenia nominauit, quòd uersus ipsos pro xenijs mitteret.Inquit enim,*

Omnis in hoc gracili xeniorum turba libello

Constabit nummis quatuor empta tibi,&c.

¶ Xenias,*balneas apud Ciceronem quidam Baias esse suspicantur:sic ab hospitibus,qui ibidem recipiebantur, Xenias, id est,hospitales fuisse cognominatas.Locus Ciceronis pro* Cælio,48,*Sed ut uenenum quum à Licinio traderetur, manifestò comprehendi posset, constituisse locum iussit balneas Xenias,ut eò mitteret amicos,qui delitescerent.*

¶ Xenius,*Iuppiter,Deus erat hospitalis,quem hospites inuocabant si quando iura hospitalia uiolarentur: eum quippe uindicem fore sperabant.*Budæus.

Xenocrates] *pen. corr.* (ξενοκράτης) *Nomen philosophi* Chalcedo-

Digitized by Google

Chalcedonij, auditoris Platonis, & Polemonis præceptoris, qui in Academia Speusippo succeßit, & uigintiquinq; annis docuit. Fuit tardus ingenio, adeò ut quum illum Plato Aristoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere dicebat. Hic philosophorum seuerißimus extitit. Eius uerbis tanta fides adhibebatur, ut quum iniurati nullius testimonium admitteretur, huic soli iniurato crederetur. Author Suidas. Hunc Athenienses aliquando uendiderunt, ut ita in exilio degens frangeretur. Obijt secundo & octogesimo ætatis suæ anno, quum noctu fortè in sartaginem offendisset. Cic. Attic. lib. 1. 11. 7, Quæ mihi res multo honorificentior uisa est, quàm aut illa quum iurare tui ciues Xenocratē testimonium dicentem prohibuerunt.

Xenocrates, alter philosophus, modestia nihil superiore inferior, scripsit οἰκοσκόπιον, id est domesticum auspicium: quando uidelicet aut mustela, aut serpens, aut his similia in domo apparent, quid portendere soleant. Suidas.

Xenodorus] pen. prod. (ξενόδωρος) Statuarius, sciētia fingendi, cælandiq; nulli ueterum postponendus. Cuius meminit Plinius lib. 34. cap. 7.

Xenophanes] pen. corr. (ξενοφάνης) Philosophus Colophonius, Archelai auditor, scripsit elegias & iambos contra Hesiodum & Homerum, quæ de dijs dixêre improbando. Author Laertius. Huius meminit etiam Strabo libro 4. de Colophone scribens. Cic. 4. Acad. 211, Xenophanes paulo etiam antiquior, unum esse omnia, neq; id esse mutabile, & id esse deum.

Xenophanes, alter poeta, idem Iambicus patria Lesbius. Suidas.

Xenophilus] pen. corr. (ξενόφιλος) Musicus, patria Chalcidensis, Pythagoricus, biennio minor quàm Gorgias, qui CVII. uixit annis, sed fœlicitate non inferior: siquidem, ut Aristoxenus ait, omnis incommodi humani expers, in summo perfectißimæ doctrinæ splendore extinctus est. Author Valerius. Fœlicitatis huius Xenophili meminit Plinius libro 7. cap. 50.

Xenophon] pen. corr. (ξενοφῶν) Grylli filius, Atheniensis, Socratis discipulus, ob eloquentiam Musa Attica uocatus: equorum, uenationis, & rei familiaris in primis studiosus, ut ex eius literis deprehendi potest. Venit in amicitiam Cyri minoris, cum quo militauit, ac παιδείαν scripsit, non tam historiæ seruiens ueritati, quàm ut perfectum institueret ducem: ut Cicero in secundo de Oratore testatur. Quintilianus Xenophontis iucunditatem inaffectatam dixit, quam nulla affectatio consequi poßit. Cum Platone simultates gessit, ut scribit Gell. lib. 14. cap. 3. Pluribus persequitur huius uitam Laertius.

Multas ad res perutiles Xenophontis libri sunt. Cicero de Senectut. 54.

Sermo dulcis Xenophontis. Cic. in Orat. 17 Ibid. 34, Xenophōtis uoce Musas quasi locutas ferunt.

¶ Xenophontius (ξενοφόντειος) Adiectiuum. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 11, Gratiam illam de qua suauißimè quodam in procemio scripsisti, à qua te flecti non magis potuisse demonstras, quàm Herculem Xenophontium illum à uoluptate.

¶ Xenophontes: præter hunc alij tres fuêre: unus Antiochenus, qui scripsit Babylonica, opus scilicet de amore. Alter Ephesius historicus. Tertius Cyprius, qui scripsit Ephesiaca, amores uidelicet Cyrenes, Myrrhæ, & Adonidis. Author Suidas.

Xerampelinæ] uestes, matronales dictæ, ab ampelino colore, qui medius est inter coccum & muricem. Has Merula scribit etiam Atrebaticas fuisse appellatas, apud Iuuenalem, Satyr. 6,

Et Xerampelinas uestes donauerit ipsi.

Xerolophus] xerolophi, masc. gen. pen. corr. (ξηρόλοφος) significat tumulum aridum & siccum, ex congestis nempe lapidibus ξηρὸς, aridus, siccus: λόφος, tumulus. Talem fuisse Byzantij constat, ubi erecta erat columna, & tripodes, quibus multa epigrammata erant inscripta. Dicunturq; adhuc eius rei non obscura superesse uestigia. Socrates author ecclesiasticæ historiæ lib. 7. cap. 7, sicuti & Nicephorus libro 14. cap. 13. significat celebrem Constantinopoleos locum fuisse, quem Xerolophon appellabant, ubi & forum Arcadij erat. Meminit & Suidas. Sed optimus testis est Priscianus. Is lib. 1. capite de accidentibus literæ, Et Epigrammata, inquit, quæ egomet legi in tripode uetustißimo Apollinis, qui stat in Xerolopho Byzantij, sic scripta, &c. Rursus lib. 6, Et quod hoc uerum est, ostendunt epigrammata uetustißima, quæ literis antiquißimis scripta in multis tripodibus legi, & maximè in tripode Apollinis, qui est Constantinopoli in loco quem ξηρόλοφον uocant.

Xerophthalmia] miæ, pen. corr. Celsus lib. 6, Est etiam genus aridæ lippitudinis, ξηροφθαλμίαν Græci appellant: neq; tument, neq; fluunt oculi, sed rubent tantùm, & cum dolore quodam grauescunt, & noctu prægraui pituita inarescunt: quantoq; minor generis huius impetus, tanto finis minus expeditus est ξηρὸς, siccus, aridus: ὀφθαλμία, lippitudo.

Xerxes] ξέρξης, Darij filius, maximus omnium regum Persarum fuit. Aegyptum, quæ à patre desciuerat, recepit. Expeditionem etiam quā Darius in Athenienses parauerat, quinque annorum apparatu prosequens, decies centena hominū millia traduxisse dicitur. Quem numerum, ut Valerius, itēq; Hieronymus testantur, de alta prospectans specula, fleuisse fertur, quòd post centum annos nullus superesset. Hac igitur multitudine accinctus, ut omnes referunt authores, & maria pontibus coniunxit, Athon montem continenti abscidit, uel Plinio teste lib. 4. cap. 10. uictus demum à quatuor millibus apud Thermopylas, nauale certamen cum Themistocle tentauit: à quo item apud Salamina superatus, turpiter cū paucis parua cymba aufugit, relicto Mardonio præfecto, qui & ipse profligatus in Bœotia fuit. Demum quum se ocio socordiæq; relicta militia tradidisset, præmium, genus luxuriæ nouum inuenientibus proposuit, ut scribit Valerius. Quamobrem à suis spretus, paucis pòst annis ab Artabano præfecto suo in regia interficitur, quum regnasset annis octo. De quo Trogus lib. 2. Lucan. lib. 2. 133.

Xerxes præmium proposuit, qui nouam inuenisset uoluptatē. Cic. 5. Tusc. 31.

Xerxes templum Græciæ inflammauit. Cic. 2. de Legib. 42.

¶ Xerxes alter, pictor Heracleota, Venerem adeò pulchrā pinxit, ut ex ea quæstum magnum faceret, precio accepto ab his qui eam uisere cupiebant. Itaq; Græci lepido cauillo Venerē eam amicam Xerxis uocitabāt, quòd ex eius lenocinio quæstum faceret. Author Aelianus de Varia historia.

X I

Xiphion] ξιφίον, Herba quæ Romanis gladiolus dicitur, aut segetalis. Videtur id nominis nacta, quoniam gladij speciem folijs præbeat: iridi similia erant, nisi minora & angustiora uiderentur, & gladij modo mucronata neruosaq;. In caulem exit cubitalem, in quo purpurei flores in ordinem digesti inter se distant, semine rotundo, radice duplicis ordinis, quarum una insidet alteri, ceu pusillis bulbis, inferiore gracili, superna uerò habitiore, adultioriq;, in aruis maximè nascitur. Plinio in humidis quum primum exit, gladij præbet speciem, caule duûm cubitorum, radice ad nucis auellanæ figuram fimbriata. Folium xiphio, ut Theophrastus scribit, latum ad ensis effigiem exit: unde nomen herbæ inditum.

Digitized by Google

Xiphia] xiphiæ (ξιφίας) Nomen piscis, de quo Plinius lib.32. cap.2.5, Xiphiam, id est gladium, rostro mucronato esse: ab hoc naues perfossas mergi in Oceano ad locum Mauritaniæ, qui Cotta uocetur, non procul à Lixo flumine, Trebius Niger author est.

X Y

Xylinæ] ξύλινα, Ptolemæo lib. 5. cap. 6. Ponti Cappadociæ urbs: uulgò Sentina.

Xylobalsamum] xylobalsami, pen.corr. (ξυλοβάλσαμον) Arboris balsami materia, hoc est balsami lignum, ut inquit Dioscorides lib.1.cap.18. Colum.lib.12.cap.51.2.

Xylocinnamomum] xylocinnamomi, neut.gen. Lignum cinnamomi. Plin.lib.12.cap.19.6, de cinnamomo, Ipsum uerò lignum in fastidio est, propter origani acrimoniam: xylocinnamomum uocatur.

Xylon] neut.gen. (ξύλον) Frutex est exiguus laniger. Plin.lib. 19.cap.1.7, Superior pars Aegypti in Arabiam uergens gignit fruticem, quem aliqui goßipion uocant, plures xylon: & ideo lina inde facta xylina. Vide Ruelliũ lib.2. cap. 150.

Xyris] huius xyris (ξυρὶς) Herbæ nomen, quam Romani gladiolum appellant, quidam irim syluestrem. Folia iridi similia habet, latiora tamẽ, & in summo acuminata. caulem ex medijs folijs exeuntem, cubitalem, satisq; crassum, in quo triquetra sunt ueluti siliquæ, & in triquetris illis purpureus flos: & in floris medio puniceus color. Semen in folliculis fabarum modo, rotundum, rubens, acreq;. Radix uii est crebris geniculis dissecta, lõga, colore ruffo. Sic Diosc. lib. 4. cap. 24.

Xystis] ξυστὶς, Talaris tunica & muliebris Cælio lib. 21. cap. 18. Hanc autem ponit Pollux inter uestimenta communia uirorum & mulierum, lib. 7. cap. 13. Clemens uerò Alexandrinus Pædagog. lib. 2. cap. 10. inter uestes mulicribus proprias. Nec desunt, qui dicant esse uestem subtilem, à ξύω, quòd puluerem radat aut, ut alij malunt, ἀπὸ τοῦ ξύεσθαι, quòd sit ueluti rasum, propter tenuitatem.

Xystus] xysti, m.g. (ξυστὸς) Vitruuius lib. 6. de Græcanicis ædificijs, Xystos Græca appellatione, porticus ampla latitudine dicitur, in qua athletæ per hyberna tempora exercentur. Nostri autem hypetras ambulationes xysta appellant, quas Græci παραδρομίδας dicunt. Idem lib. de palæstrarũ ædificatione. Cic. 4. Acad. 19, Quum igitur pauca in xysto locuti essemus, tum eodem in spacio consedimus. Item Attic. lib. 1. 5. 3, Xystus igitur & Xystum significatione differũt, quum tamen ambo Græcè sint idem: sed aliter Latinè usurpata sunt. Plinius iunior meminit in epistola 41. g. & 101. d. Cic. de clar. Oratorib. 5, Quum ambularem in xysto, & essem ociosus domi. Budæus.

¶ Xysticus, xystici, pen. corr. (ξυστικὸς) Qui per hyemem sub tecto exercebatur. Suet. in Augusto, cap. 45, Nec tamen eo minus xysticorum concertationes aut gladiatorum pugnas seuerißimè semper exegit.

Z

ZABA Armatura nescio quæ loricarum propè talarium, qua armatos scribit Mauricius fuisse equites buccelarios uocatos, qui in agmine ante imperatorem exercitus equitabant, & pòst sequebantur. Annotauit Turnebus.

Zacynthus] ζάκυνθος) Græciæ insula est, Aetoliæ propinqua, unicam habens urbem eiusdem nominis, teste Liuio lib. 6. de bello Punico. Plin. lib. 4. cap. 12, scribit sitam esse inter Samen & Achaiã oppido magnificam, & fertilitate præcipuam, & Hyrie aliquando dictam. Nunc uocatur Ianthe, siue Zanthe: ab alijs Zachyto. Virg. 3. Aen. 54,

Iam medio apparet fluctu nemorosa Zacynthos.

Alta Zacynthos. Ouid. epist. 1. 18.

¶ Zacynthinus, pen. prod. Adiectiuum. Aemylius Probus in Dione, Suorum autem è numero Zachynthinos adolescentes quosdam elegit.

Zaleucus] ζάλευκος, legislator Locrẽsis, uinum ægris prohibuit iniussu medici, pœna capitis indita. Author Aelianus. Apud Valerium Seleucus malè scribitur, de quo ab eodem narratur: quòd quum eius filius adulterij crimine damnatus, secundum ius ab ipso constitutum utroq; oculo carere deberet, ac tota ciuitas uirtuti & meritis patris crimen condonaret, ipse sibi non pepercit: sed suo prius, deinde filij oculo eruto, usum utriq; uidendi reliquit. Ex Valerio libro 6. capite 5.

Zama] ζάμα, Vrbs Africæ, apud quam Annibal magno prælio à Scipione uictus fuit. Hanc Strabo libro 17. Zagnam appellat. Silius lib. 3. 53,

Et Zama & uberior Rutulorum sanguine Tapsus.

Zamolsis] ζάμολσις, Vir inter Getas natus, Pythagoræ discipulus ac seruus, ad Aegyptios unà cum eo penetrauit: deinde eorum ritus in patriam deduxit, à suisq; post mortem habitus deus: ut scribit Herodotus lib. 4.

Zancle] ζάγκλη, Oppidum Achaiæ, ut scribit Plinius libro 4. capite 5. Est & Siciliæ ciuitas, eodem authore lib. 3. cap. 8. condita à Messenijs, quam de suo nomine Messanam dixerunt. Zancle Siciliæ inditum nomen aiunt, quòd falcis formam referat. Siculi enim Zanclen, falcem dicunt, ut meminit Thucydides lib. 6. Silius autem libro 14. nomen accepisse ait, quòd Saturni falx ibi reperta fuerit. Id autem à poetis idcirco fictum tradunt, quòd solum Siculum fertilißimum habeatur. Ouid. 15. Metam. 58.

¶ Zancleus, Adiect. (ζαγκλαῖος) ut, Arena Zanclæa. Ouid. 13. Metam. 157.

Charybdis Zanclæa. Ouid. 4. Fast. 100.

¶ Zanclæum. Saxum in freto Siculo, dictum à Zancle propinquo Siciliæ oppido.

Zarmizegetusa] ζαρμιζεγέτουσα, Regia Daciæ urbs, authore Ptolemæo lib. 1. cap. 8. Vlpia Traiana deinde dicta, uulgò Cron.

Z E

Zea] ζεὰ, Frumenti genus, quod Latini semen à præstantia frugis appellarunt. Duo eius genera reddidit Dioscorides, libro 2. capite 80. alterum simplex & unius tantùm grani: alterum quod dicoccon, id est gemini & duplicis grani appellant, duobus utriculis coniunctum semen habens. Plinius libro 18. capite 8. Idem ibidem, capite 24.

Zelo] zelas: & Zelor, zelaris (ζηλόω) zelari, Significat æmulari, cupidè aliquid imitari, uehementer amare, adeò ut nullum in partem amoris admitti patiantur. Significat etiam inuidere.

¶ Zelotes, zelotis, penultima producta, masculini generis, (ζηλωτὴς) Aemulator dicitur: amator, qui nullum in amore fert riualem.

¶ Zelotypus, zelotypi, pen. corr. (ζηλότυπος) Zelator siue æmulator formæ dicitur. nam ζῆλος, æmulatio est: τύπος, forma. Qui igitur ita amat, ut solicitus sit nequis amore suo perfruatur, zelotypus est. Iuuen. Satyr. 5. 5,

— quas

Digitized by Google

—quæ in digitis uaginæ fronte solebat
Ponere zelotypo iuuenis prælatus Hyarbæ. Quint. lib. 4. cap. 2. 22, Nam quid exponet, quæ zelotypum malæ tractationis accusat?

¶ Zelotypia, zelotypiæ (ζηλοτυπία) Plinius lib. 25. cap. 7. 5, Nymphæa nata traditur, Nympha zelotypia erga Herculem mortua. Cic. 4. Tusc. 28, Obtrectatio autem est ea, quã intelligi zelotypiam uolo, ægritudo ex eo quòd alter quoque potiatur eo quod ipse concupiuerit.

Offensio nata à zelotypia. Antonius Ciceroni, in epistolis ad Atticum, lib. 10. 198. 2.

Zelus] m.g. (ζῆλος) Vide Aemulatio.

Zeno] ζήνων, Philosophus ex Citto oppido Cypri, unde Cittius dictus, Stoicorum sectæ conditor, ut inquit Cic. pro Murena, 56, Tanto in honore apud Athenienses habitus, ut apud eum claues urbis deponerent, ornarentque ipsum aurea corona & imagine ærea. Decessit nonagesimo ætatis suæ anno, sine morbo. Nam (ut ferunt) quum abiret ex schola, lapidem offendens, digitum perfregit: manu uerò terram feriens, illud ait, Ex Niobe uenio, quid me uocas? Et continuò se strangulans interijt.

Zeno inuentor & princeps Stoicorum fuit. Cicero 4. Academ. 238.

Zeno in una uirtute positam beatam uitam putat. Cicero 4. Academ. 242.

Zeno Eleates Parmenidis auditor, simul cũ Perdica & in philosophia & in administranda Repub. clarissimus, teste Suida. Hunc inuentorem dialectices fuisse, sicut Empedoclem rhetorices, Aristoteles est author. Huius celebratissima fuit in perferendis cruciatibus patientia. Qui cum adolescentes nobilissimos cupiditate liberandæ patriæ inflammasset contra Nearchum tyrannum, facto iudicio comprehensus traditusque est tortoribus torquendus. Qui cum lacceraretur, ut conscios coniurationis nominaret, neminẽ illorum nominauit, sed amicos intimosque tyranni, participes coniurationis esse dixit. Deinde quum quidpiam se in aurem tyranni loqui uelle significasset, eam mordicùs correptam non antè dimisit, quàm rapta aure populatum caput reliquisset. Sed quum complices coniurationis proferre cogeretur, concisam dentibus linguam in os tyranni conspuit. Quo facto ciues tyrannum lapidauerunt. Fuit & alius Zeno philosophus Epicureus, Ciceronis synchronos, id est, contemporaneus: de quo idem Cic. lib. 2. de Fin. meminit, & eum cum Attico frequenter audiuisse Epicuri sententias explicantem.

Zenobia] ut ex Pollione refert Volaterranus, regina Palmyreorum: post Odenati uiri mortem in Syria Romanum rexit imperium: poniturque inter XXX tyrannos, qui tempore Galeni orbem usurpauerint. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eique principis clementia Tybere possessio concessa, ubi honestè agitaret. Hæc ea castitate dicitur fuisse, ut ne cum uiro suo nisi prolis gratia congrederetur. Regali alioquin pompa. Persarum ferè modo adorabatur. Ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo, gemmis dependentibus, uoce clara, moribus seueris. Græci Aegyptijque sermonis peritissima, Latini non ignara. Orientalem Alexandrinamque historiam in epitomen redegit. Herennianum & Timolaum filios literis erudijt. De quorum exitu nescitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

Zenodotus] penult. corr. (ζηνόδοτος) Grammaticus, uixit temporibus Ptolomæi primi, cuius etiam filios erudijt, ac præfuit Alexandrinæ bibliothecæ: primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas.

Zenodotus alter Sophista, sub Adriano principe docuit Romæ, scripsitque Epitomen prouerbiorum Didymi: conuertit in Græcũ sermonẽ historiam Sallustij, præterea Genethliacon in Adrianum, & alia. Suidas.

Zephyrium] ζεφύριον, Locrorum promontorium in Italia, à quo Locri Epizephyrij dicti, in extimo eius agri iugo siti, iuxta Heracleam & Crotonem. Plin. lib. 3. cap. 5. Strabo lib. 6, Locri agri promontorium offertur, quod Zephyriũ appellatur, portũ habens uenientibus ab Occasu uentis commodum, qua ex causa & nomen assequitur. Deinceps Locri Epizephyrij urbs insignis.

Zephyrus] pen. corr. (ζέφυρος) Græcis dicitur uentus, quẽ Latini Fauonium nominant. Is aduersus Eurum flat, ut scribũt Gell. lib. 2. cap. 25. Plin. lib. 18. cap. 34, Ipse leniter pluuius, tamen est siccior Fauonius: ex aduerso eius ab Aequinoctiali occasu, Zephyrus à Græcis nominatus. Hæc ille. Zephyrus ineunte uere flare incipit: &, ut author Varro lib. 1. de Re rust. VII. idus Febr. Horat. 1. Carm. ode 4,

Soluitur acris hyems grata uice ueris & Fauoni. Virgil. 1. Georg.

Vere nouo, gelidus canis quum montibus humor
Liquitur, & Zephyro putris se gleba resoluit. Ibid. 75.

Tepentes auræ Zephyri. Virg. 2. Georg. 66.
Flamina noua Zephyri. Sil. lib. 16. 73.
Fœlices Zephyri. Virg. 3. Aeneid. 24.
Leuis Zephyrus. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 11.
Modici Zephyri, Modicè spirantes. Ouid. 14. Metam. 130.
Secundi spirant Zephyri. Virg. 4. Aeneid. 113.
Surgens Zephyrus. Virg. 3. Georg. 27.
Tepente Zephyro uicta nix. Ouid. 2. Fast. 44.
Minuunt frigora Zephyri. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 1.
Mulcent flores Zephyri. Ouid. 1. Metam. 22.
Posuêre Zephyri: id est, Desiêre spirare. Virgil. 10. Aeneid. 21.
Aura mitior uenit à Zephyris. Ouid. 2. Fast. 30.

¶ Zephyrius, Adiect. (ζεφύριος) ut, Zephyria oua, Quæ sunt sterilia. Plin. lib. 10. cap. 60. 3, Quidam & uento putant ea generari: qua de causa etiã Zephyria appellantur, quæ alij cynosura dixêre. Vide Vrinum ouum.

¶ Zephyritis. pen. prod. Zephyritidis, pen. corr. (ζεφυρῖτις) Patronymicum fœ. quo nomine dicta est Chloris, seu Flora dea Zephyri filia à Catullo, de coma Berenicis, 61. 12.

Zeta] ζῆτα, Pro nomine loci, uel bibliotheca quidã legunt apud Plinium iuniorem, in epist. 41. h. lib. 2, Horti zeta est, Quum ex ueterum exemplarium fide legi debeat, diæta. Tametsi apud Lampridium in Heliogabalo, zeta legatur, teste Budæo, in hæc uerba: Odores Indicos sine carbonibus ad uaporandas zetas iubebat incendi. Vide Diæta.

Zetes] ζήτης, & Calais, Boreæ Thraciæ regis filij & Orithyæ, alati iuuenes, cum Argonautis profecti, à quibus ad pellẽdas Harpyias missi sunt, ut scribit Seruius. Ouid. 7. Metam. 144,

Implumes Calaisque puer, Zetesque fuerunt. In quẽ locum sic Lactantius, Zetes legendũ est, non Zetus: ut ferè in exemplaribus est deprauatum. Alij Zethes cum aspiratione legunt. Vide Calais.

Zethus] ζῆθος, Iouis filius ex Antiopa, Amphionis frater. De quo Cic. lib. 2. de Orat. Miror cur philosophiæ, sicut Zethus ille Pacuuianus, propè bellum indixeris. Horatius 1. epist. 19. 9.

Durus Zethus. Propert. lib. 3. eleg. 15. 6.

Zeugma] zeugmatis, pen. corr. n.g. (ζεῦγμα) Latinè connexio siue adiunctio dicitur. Figura, quũ plures sensus uno connectuntur uerbo. Quod tribus modis fit. Aut præposito uerbo, ad quod reliqua respiciant: ut, Vicit pudorem libido, timorem audacia, rationem amentia. Aut uerbo postposito:

Digitized by Google

sito: ut, Neq; is es Catilina, ut te aut pudor à turpitudine, aut metus à periculo, aut ratio à furore reuocarit. Aut in medio sensuum posito uerbo: ut, Troiugena interpres diuûm.

Zeugma] ζεῦγμα, Daciæ urbs. Ptolemæo lib. 3. cap. 8. Vulgò Clesenburgk. Stat. 3. Sylu. 2. 28,

Antiquæ Babylonis opes, & Zeugma Latinæ
Pacis iter.

Zeus] zei (ζεὺς) Piscis, qui & faber Gadibus appellatus est. Plin. lib. 9. cap. 18. 1. Et lib. 32. cap. 11. 6. Colum. lib. 8. cap. 16. 8, Vt Atlantico faber, qui & in nostro Gadium municipio generosissimis piscibus adnumeratur, eumq; prisca consuetudine zeum appellamus.

Zeuxis] ζεῦξις, Heracleotes pictor, sua ætate maximus. Hic, teste Plin. lib. 35. cap. 9, opes tantas acquisiuit, ut in ostentatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum tesseris intextum nomen suum ostentârit. Postea donare opera sua instituit, quòd ea nullo satis digno precio mutari posse diceret. Aequales eius & æmuli fuêre Timanthes, Androcydes, Eupompus, & Parrhasius, cum quo descendisse in certamen traditur, ut in ea dictione legere potes. Idem, eodem teste, capite 10, suprà dicti libri, fertur pinxisse puerum uuas ferentem: ad quas quum aduolarent aues, eâdem ingenuitate processit iratus operi: & dixit, Vuas melius pinxi quàm puerū: nam si & hoc consummassem, aues timere debuerant. Huius meminit Cic. 2. de Inuent. 121.

Z I

Zingiber] pen. cor. zingiberis, pen. cor. n. g. (ζιγγίβερι) Genus aromatis. Dioscorides lib. 2. cap. 149, Zingiberis diuersa à pipere & sui generis planta est. Plurimum in Troglodytica, & Arabia nascitur: fronde eius ad multa, & in quibus nos ruta, utuntur, pulmentis potionibusq; eum miscentes. Habet zingiber paruas radices, quadrati odorati iunci forma, albescentes, odoratas sapore piperis.

Zizania] zizaniæ: uel Zizanium, zizanij (αἶρα) Vide Lolium.

Zizipha] pen. corr. (ζίζιφα) Papinianus (teste Ruellio) ex Africa nouissimis Augusti temporibus primus inuexit, in castris sata, & aggeribus præcipuè decora: baccis similiora quàm malis, & in tecta iam syluæ ascendunt flore oleæ, sed odorato magis: baccis cornis simile pomum, quo amplius & maturius, eo innocentius. Duplex ziziphi genus, ut Columellæ placet, rutilum & candidum: nam & rutilam & albam ziziphum probatissimum ad apum pastiones tradit, arbor malorum generis, officinis omnibus iuiuba dicta. Zizipha grano seruntur.

Z O

Zodiacus] penult. corr. (ζωδιακός) dici potest animalis, ab effigie animalium. Nam circulus est maior, obliquus, æquinoctialem in partes æquales secans: cuius una medietas ad Septentrionem, reliqua ad Austrum declinat: in quo duodecim signa sunt, in formam animalium figurata, ut Aries, Taurus. Græcè enim ζῶα, animalia dicuntur.

Vim quandam esse aiunt signifero in orbe, qui Græcè ζωδιακὸς dicitur. Cic. 2. de Diuin. 133.

Zoilus] pen. cor. poeta (ζώιλος) Ptolemæi temporibus, sophista quispiam fuit, hoc facinore potissimùm nobilitatus, q. Homerum, poetarum omnium principem, ausus est libris aliquot in eum scriptis, incessere, unde ὁμηρομάστιγος cognomen meruit: quod ipsum etiam abijt in prouerbium. sic enim appellari cœpti nobilium authorum castigatores, uel Plinio teste in præfatione historiæ naturalis. Hæc Erasmus. Ouid. 1. de Remedio amoris,

Ingenium magni liuor detrectat Homeri:
Quisquis es, ex illo Zoile nomen habes. Hic quum sua in Homerum scripta Ptolemæo regi recitasset, rex indignatus nullum ei uerbum fecit. Quumq; Zoilus inopia pressus regē rogaret ut sibi aliquid quò uiueret, daret: Homerus, rex ait, multos pascit: quare tu qui illo doctior es, saltem teipsum pasce. Tandem Zoilus parricidij damnatus, iussu regis cruci affixus est. Zoili mors, inquit Vitruuius in præfatione libri 7. uariè memoratur. Alij eum scripserunt à Philadelpho esse in crucem fixum, nonnulli in eum lapides esse coniectos: alij Smyrnæ in pyram esse coniectum. Vide locum Vitruuij.

Zona] zonæ (ζώνη) Est id quo cingimur: unde quidam cingulum appellant. Martial. lib. 14. 156,

Longa satis nunc sum: dulci sed pondere uenter
Si tumeat, fiam tum tibi zona breuis.

In zonis pecuniam deferebant ueteres. Caius Gracchus apud Gellium lib. 15. cap. 12. Zonas quas plenas argenti extuli, eas ex prouincia inanes retuli.

Breuis zona constringit sinus. Seneca Hippol. 4. 6.

Ligatam diu zonam soluere. Catul. ad passerem Lesbiæ, 2. 3.

Retinens uestem zona. Seneca Oedip. 5. 4.

Solutæ zonæ. Horat. 1. Carm. ode 30. 2.

Teres zona. Ouid. 2. Fast. 64.

Zonam perdidit, Prouerbium castrense, in eos qui nihil habent nummorum: quòd quicquid habent milites, in zona secum portant, ut inquit Porphyrion. Horat. 2. epist. 28,

Ibit eò quò uis qui zonam perdidit. Plaut. Pœn. 16. 27,
— tu qui zonam non habes,
Quid in hanc uenistis urbem, aut quidnam quæritis? In quibus Plauti uerbis, duplex est allusio, & ad uestē Pœnorū more discinctā: & ad pecuniam quæ in zona gestatur, citra quam in urbe sumptuosa, non sat cōmodè uiuitur. Ex Eras.

Zona] Morbi genus. Scribon. Largus, Facit hoc medicamentum ad carbunculos, & ad ignem sacrum, & ad zonam, quam Græci ἕρπητα dicunt.

Zonæ cæli. Plinius libro 2. capite 68. 1, Nam quum sint cæli quinque partes, quas uocant zonas, infesto rigore & æterno gelu premitur omne, quicquid est subiectum duabus extremis utrinque circa uertices, hunc qui Septentrio uocatur, eumq; qui aduersus illi Austrinus appellatur. Virgilius 1. Georgic. 47,

Quinq; tenent cælum zonæ, &c. Vbi Seruius, Circuli qui cælum ac terram ueluti zonæ cingunt, translatiuè: nam propriè zonæ in terris, sed pro parallelis, id est circulis posuit, Septentrionalis, Aestiualis, Aequinoctialis, Brumalis, Australis. Ouid. 1. Metam. 10.

Lucentes zonæ. Stat. 10. Thebaid. 23.

Niualis zona, Plaga Septentrionalis. Lucan. lib. 4. 22.

Rubens zona, Torrida plaga cæli. Claud. de bell. Gildon. 50.

Trita zona flammea rota Phœbi. Senec. Herc. Oetæo, 11. 5.

¶Zonarius, zonarij (ζωνιοπλόκος) Qui zonas facit. Cicer. pro Flacco, 13. Quod Mithridates qui multitudinem illam non authoritate, sed sagina tenebat, se uelle dixit, id satores & zonarij conclamarunt.

¶Zonarius, Adiectiuum, Quod ad zonam pertinet. ut, Sector zonarius, quem crumenisecam aliâs appellare possumus. Plautus Trinum. 13. 17, — mira sunt
Ni illic homo est aut dormitator, aut sector zonarius.

¶Zonula, pen. cor. (ζώνιον) Diminutiuum. Catull. in Epithal. Iuliæ, 56. 1,

— tibi uirgines zonula soluunt sinus.

¶Zonatim, per gyrum. Lucil. lib. 6,

Zonatim circum impluuium cuneram is eludebat. Non.

Zophorus] penultima correpta est Vitruuio & architectis, quam uulgò Frizam appellant: hoc est, une platte bande entre l' architraue & la cornice, en la quelle s' entaillent

Digitized by Google

entaillent aucunefois des feuillages, ou autres belles fantasies de demi bosse, afin d'enrichir la besagne. Vitruuius lib. 3. capite ult. Et lib. 4. cap. 1. & cap. 7. Rursus lib. 5. cap. 1.

Zoophyta] pen. corr. (ζωόφυτα) dicuntur, quæ sunt medium quiddam inter animal & plantam. Cuiusmodi sunt, quæ mediam naturam inter sensibilia & uegetabilia habent. ob hoc zoophyta dicta (nos fortè plantanimantes dicere possumus, uel plantanimalia) ut ostrea, spongiæ, & similia inter animalia & stirpes ambigua. Budæus.

Zopissa] zopissæ (ζωπίσσα) Derasam nauigijs cum cera resinam, zopissam aliqui uocant, inquit Dioscorides (à plerisq; eadem hypochyma appellatur, quòd marino sale maduerit) discutiendi uires habentem. Sunt etiam qui collectam ex picea arbore resinam, zopissæ appellatione indicent. Plin. lib. 24. cap. 7. 5, Zopissam eradi nauibus diximus, cera marino sale macerata. Optima hæc à tyrocinio nauium.

Zopyrus] pen. cor. (ζώπυρος) Physionomista dictus est, quòd profiteretur hominum mores naturasq; ex corpore, oculis, uultu, fronte, se posse pernoscere. Qui cùm turpia quædam, et à uirtute aliena de Socrate dixisset, ac à multis idcirco derideretur, Non errat (Socrates respondit) Zopyrus. Huiusmodi enim naturà essem, nisi naturam philosophia superassem.

Zopyrus alius, ut testatur Herodotus circa finem libri quarti, nobilis Persa: qui, quum Darius rex Persarum Babyloniam diu & frustra oppugnaret, ipse sibi nasum, aures, & labia amputauit, & ita ad Babylonios quasi transfuga se contulit, conquerens de crudelitate sui regis. receptus igitur à Babylonijs, & dux belli constitutus, urbem Dario tradidit. de quo dicere solebat Darius, se Zopyrum malle integrum, quàm uiginti capere Babylonas. Zopyri enim astu Babylone potitus erat Darius.

Est & alter Zopyrus, qui, ut author est Plin. lib. 34. cap. 12, sculpsit Areopagytas, & iudicium Orestis, in duobus scyphis pondo duodecim æstimatis.

Zoroastres] ζωροάστρης, Bactrianorum rex, qui primus, ut author est Plin. lib. 30. cap. 1. artes magicas in Perside inuenit. Emicuit Nini regis temporibus, cum quo bella gessit. Fuit ante bellum Troianum annis CCCC. assumptus est igne cœlesti, prædixitq; Assyrijs, si eius cineres seruarent, regnum eorum non defuturum. Feruntur eius de Natura libri IIII. De Lapidibus item preciosis unus. Præterea Astronomica, & alia. Author Suidas. Plinius quoque libro 7. capite 16, unum eodem die quo genitus est risisse testatur. Eidemq; cerebrum ita palpitasse, ut impositam repelleret manum, futuræ præsagio scientiæ.

Zoster] ζωστήρ, Genus ignis sacri, medium hominem ambientis, & enecantis si cinxerit. Plin. lib. 26. cap. 11. 16.

Z Y

Zygantes] ζύγαντες, Populi sunt Pœnis uicini, ubi, ut author est Herodotus lib. 4, magnam uim mellis apes conficiunt, sed multo plus opifices uiri facere dicuntur. Omnes minio inficiuntur, ac simijs uescuntur: quarum affatim gignitur ijs, qui in montibus degunt.

Zythum] zythi (ζῦθος) Potus ex hordeo aqua resoluto. in Aegypto plerunque fieri solet, ideoq; poetis quandoq; Pelusiacus potus dicitur. Madescit aqua hordeum, donec resoluatur in liquorem uino similem: inebriat hoc, & acre gustu est, quoniam ex putrilagine acescente constat: hinc uulgus Græcum phocadion appellat. Hæc Ruellius. Plinius lib. 22. cap. ultimo, ad finem, Et frugum quidem hæc sunt in usu medico. Ex ijsdem fiunt & potus, zythum in Aegypto, cælia & ceria in Hispania, ceruisia & plura genera in Gallia, alijsq; prouincijs.

THESAVRI LINGVAE LATINAE FINIS.

BIBLIOTHÈQUE DE LA VILLE LYON 1887

THesaurum hunc, candide lector, toties legendo ac relegendo, ut mei est muneris, quæcunq; in hac Frobenij typographia typis excuduntur, semel atq; iterum legere: tot tātasq; Latinæ linguę diuitias, sanè sum admiratus: & eo magis, quòd, cum omnia diligenter considerarem, ita plenum Copiæ cornu, omnibus in locis animaduertebam, ut nihil addi posse, nisi superuacaneum, uideretur. Igitur cum ad hunc Thesaurum, operam aliquam nauare cuperem, & uiderem ad tam plenam copiam, me hominē tam tenuem nihil posse adijcere, statui saltem in collocatione aliquid prodesse lectori. Feci igitur quod fecerunt, qui urbium tribus instituerunt. Ii enim cùm uiderent diuersarum artiū homines, promiscuè per diuersos uicos (ut quenq; sors collocauerat) habitare, & tamen in classes certas digeri, certas ob causas expedire iudicarent, tribus ordinauerunt, & earum unicuiq; ædes assignauerunt, in quas suo quæq; tempore conueniret. Ita factum est, ut certa in classe, cuiusq; generis opifices, exempli gratia hic sutores, illic sartores, illic fabros, magna commoditate, magnoq; reipublicæ bono reperias. Horum ego prudentiam mihi in hoc Thesauro imitandam iudicaui. Igitur ex singulis huius Thesauri quasi urbis uicis, hoc est, ex singulis literis, in singulas classes ea redegi, quæ essent eiusdem quasi artis, hoc est eiusdem generis, ut ea possent in suas quæq; classes digesta, commodius & coniunctius inueniri. Classes autem sic ordinauimus. In prima sunt Forensia, nō omnia Iuris utriusq; phrases & uocabula, sed ea maximè, quæ legis allegatione, aut Iurisconsultorum sententia explicantur. Sequuntur Contraria ex scriptis Ciceronis omnia ferè excerpta. Postea Opposita, Antiqua & Inusitata, sub quibus rara, obsoleta & uetusta cōprehendimus, ab usitatis, sola distinctionis nota (quantum per huius Thesauri lectionem nobis facere licuit) secreuimus. Omnibus enim inusitatis, usitata non adiunguntur, cùm non ubiq; subiuncta inuenerim. Vrbium, fluuiorum, montiū, populorum & promontoriorum nomina, quæ sine regionis uocabulo inuenimus, ea data opera omisimus. Affinitatis & cæterarum rerum, quas hic subiectus catalogus complectitur, omnia cum supradictis uocabula, ordine alphabetico, numero paginæ, columnis, priori a, posteriori b, quò nihil obscurum sit, suis quæq; locis sunt digesta. Sicubi uerò nos lapsos esse deprehenderis (id quod facilè in tam impedito opere accidere potest) dabis ueniam. Quod si te hoc labore adiutum senserimus, plura deo uolente, proprio libello in lucem aliquando emittemus. Bene uale. Anno CIↃ.IↃ.LXXVI. Basileæ.

VOCABVLORVM ET LOCVTIONVM CLASSES QVAEDAM,

secundùm rerum cognationes, quas sequens catalogus complectitur, hæ sunt.

Rerum forensium locutiones & uocabula.
Contraria.
Opposita.
Antiqua & inusitata.
Affinitatis & consanguinitatis uocabula.
Hominis partes, uestimenta & ornamēta.
Aedium partes, supellex & orna.
Arbores, earum fructus & partes.
Gemmæ, & lapides preciosi.
Herbæ & earum partes.
Legumina.
Animalia, insecta, serpentes, uermes.
Aues.
Pisces.
Naues & earum partes.
Regiones.
Fluuij singularum regionum.
Insulæ.
Montes.
Populi.
Promontoria.
Vrbes.
Colores.
Adagia.

Digitized by Google

RERVM FORENSIVM LOCVTIONES ET VOCABVLA.

A

ALENONE manu afferere 4.b
abigeatus 13.a
abintestatò 14.a
abiudicare 14.a
abiuratus 14.b
abnoctare 15.b
abolere crimē uel nomina reorum 16.a
abolere magistratum ibid.
abolitio criminis ibid.
abripere ad quæstionem 17.b
abrogare legi & legem 18.a
abrogatio ibid.
abscedente usufructu 18.b
absoluere, improbitatis, iniuriarū, maiestatis, bello, suspicione, de præuaricatione, reum sine casu criminis, se iudicio ab aliquo, copiose 20.a
absolutus adulterij 20.b
absolutio 20.b
absolutorius 21.a
abstentus hæreditate 22.b
abesse res quando dicatur 24.b
acapna 28.b
accensus 32.a
accessiones 31.a
accessio 31.a
si quid illi accidat 33.a
causam accipere 34.b
accepto ferre 38.a
acceptilatio 38.b
acceptam facere sponsionem 38.b
iusiurandum accommodare 40.a
acui 43.a
accusare 42.a
accusator 42.b
accusatio 42.b
acesstre 43.a
acinaceus 53.b
acribodicæon 55.b
adærare 64.b
addicere 66.a.b
adducere hominem uel rem aliquam in ius, uel ad ius, siue iudicium 69.a
adire ad arbitrum, ad causas, hæreditatem 70.b
adiacens insula 75.a
adiurare 78.b
admittere 82.a.b
admissum 82.b
admonitio 83.b
adoptare 87.a
aduentitia dos 92.b
aduentitium donum ibid.
aduentitia necessitas ibid.
aduentitia bona ibid.
aduentitium peculium ibid.
aduersarius 95.a
aduersaria, orum 95.a
adulterium 97.b
aduocare 98.b
sacramentum aduocare ibid.
aduocatus ibid.
aduocatio 99.a
ædilitia edicta 102.a
æquius melius 121.a
æquitas & bonitas causæ 123.a
æquitatem explicare ibid.
æquatio iuris 124.a
æs alienum 127.a
ex ærarijs eximere 129.a
aqua æstiua 132.b
æstimare litem 133.a
litis æstimatio 133.a & b
in æuum 143.a
affectare 148.b
affinis 149.b
agros assignare 158.a
ager assignatus ibid.
agraria lex 158.b
agnasci 103.b
agnoscere æs alienum 164.a
agnoscere comprobareq; aliquid ibid.
agnoscere debitorem, debitum ibid.
agnoscere nomina 164.b
agniti natales 164.b
agere, facere 166.a
agere, actio furti 166.a
agere ante litem contestatam 166.a
agere ibid.a
agere plus est quàm contrahere ibid.a
agere ex sponso, siue ex sponsu 168.b
agere ex syngrapha cum aliquo 168.b
agere forum 168.b
agere iure summo 169.a
agere rem eandem 170.b
actum est 172.a
acta circunducere 172.b
actum alicuius agere 173.a
ab actu remotus 173.a
actus ibid.
actio 173.b
actionem dare & postulare 174.a
actionem habere 174.a
actio iniuriarum ibid.
actionem instituere ibid.
actuarius 174.b
ahenum 179.b
alazonia 184.b
album 186.b
album iudicium 187.a
album prætoris 187.a
alias 195.b.199.b
alienior hæres 200.b
allegare 202.b
allegare 203.a
allegare in ordinem 203.a
allegare inter prætorios ibid.a
allecti ibid.a
allicula 195.b
alluuio 206.a
alimentaria lex 208.b
alimentum 208.b
altercatio 213.b
altercator 213.b
alueus 215.b
alytarches 218.a
ama 218.a
ambitiosa decreta 222.a
ambitiosa diligentia 222.a
amicabilis affectio 225.b
amouere 235.a
amphitapa 237.a
ampliare 240.b
ampliati rei 240.b
ampliatio 241.a
anacrisis 245.b
anagraphe 246.a
anatocismus 246.a
anceps ius 247.b
anexetastus 249.b
angaria 250.a
angariarum exhibitio ibid.
angariarum præstatio ibid.
angariare ibid.
animaduersus 256.a
annotatio quid 259.b
annotare deportandum 259.b
annotare reos absentes 259.b
annotari reus qui dicitur ibid.
annumerare 260.a
annonam attentare & uexare 263.a
annua dies 263.b
annuum 263.b
antandrus 265.a
antestari 269.a
antidorum 270.b
antipherna 270.a
apocha 279.b
apolis 280.b
apophasis, inuentarium, repertorium, 281.b
apostoli 282.a
apparitores 283.a
apparitio 283.a
apparitor 283.a
apparitura 283.a
appellare aliquem 284.b
appellare 284.a
appellare de pecunia aliquem 284.b
appellari pecunia 284.b
appellare 284.a & b
appellandi uariæ locutiones ad ius pertinentes 284.a & b
appellare senatum 284.b
appellatio ad aliquem 285.a
appellator 285.a
appellere ad aquam animalia 285.a
applumbare 288.b
apponere accusatorem alicui 289.a
apponere licitatorem ibid.
approbare opus, approbari, approbatum

Digitized by Google

tum 290.b
appromiſſor 290:b
aqua & igni interdicere 294.b
aquagium 294.b
aquilex, librator 294.a
aquæductus 294.b
aquiminale 294.b
aquiminarius 294.b
arbitrarius 298.b
arbitratus 298.b
arbitrium 298.b
arbitrium honorarium 299.a
arbitrium recipere 299.a
arbitrari 299.a & b
arbor 299.b
arca camerata 301.a
arcarius ſeruus 301.b
archigubernius 304.a
area 309.b
argentum factum 313.a
argentaria functio, officiumue argentaria 313.b
argentaria menſa 313.b
argentariam facere 313.b
arguere reum 315.a
arma 318.b. 319.a & b
arrogare 325.b. 326.a
artemon 330.a
aſcriptitius 332.b
aſpargo 335.a
aſſectari prætextatum 240.b
aſſerere manu 341.a
athleta qui 354.a
athletica 354.a
pro eo atq; 354.a
atri arius 355.b
atrici 355.b
atrox iniuria 356.a
attentari ſententia 357.b
attentari pudicitia 357
atteſtari 358.b
atteſtans ibid.
auctionor 369.b
auditorium 366.b
auraria 315.b
aurea 375.b
aurum & argentum factum 378.b
authenticum 384.a
authores pupillorum 385.b
authoritates publicæ 386.b
authomatoria 387.a
autophyes 387.a
authoritatem laudare 386.a
auus 388.a
auunculus 388.a
auunculus maior 388

B

Balnearius fur quomodo occidendus, 393.a
balneator 393.a
balneatorius 393.a
barbarius 395.b
belos 405.a
bonæ fidei emptor 420.a
bœthi 417.b
boni conſulere 419.b
optimo iure prædia 420.a
bona 421.b
bonorum poſſeſſio 422.a
bona prædia 422.a
meliorare 422.a
buculæ 437.b
bupreſtis 438.a
burdo 438.b
burgi 438.b

C

Cacabus 440.a
cadere cauſa 443.a
cadere formula ibid.
cadere in iudicio ibid.
cæſare 445.b
caducum legatum 446.a
caduca bona 446.a
cæca dies 448.b
cæca teſtimonia ibid.
cædere marmor 449.a
cædua ſylua 450.a
cædua arbores 450.a
cælare argentum 450.b
cælaturæ exiſtimatio 451.a
cælum corrumpere 452.b
cæmentitia fundamenta 454.a
cæmentitius ibid.
cæterum 457.a
calculator 460.b
calendaria 461.a
caligatus 461.b
calumniam iurare in aliquem 467.b
calcearium 468.a
camerata uehicula 470.a
canales ſtructiles 473.a
cancellare teſtamentum 473.b
candidatus & candidati 475.b
cannitius 477.b
canonica illatio 481.a
canthari 481.b
caperlata 484.b
captioſus 489.a & b
capitatorium 490.b
capſarius 493.a
capitis diminutio 495.a
capiti cenſi 495.a
capitale crimen, facinus 496.a
capitalem fraudem admittere 496.b
capitalis rei quæſtiones 496.b
capitales triumuiri 496.b
capitatio ibid.
capitium 497.a
cardax 499.b
cardo litium 500.a
carruca, carrucarius 505.b & 508.a
caſearius 510.b
caſellæ 510.a
caſtaldus 512.b & 513.a
caſtella 515.b
caſtrum 514.b
caſtrenſe peculium 516.a
catadromus 517.b
catamidiare 518.a
catillus 521.a
catuplus 518.b
catapodas 518.b
cauere alicui 525.a
cauere pecuniam alicui 525.a
cauere ſummam ibid.
cauere capite ibid.
cauere taſtamento ibid.
cauere de euictione ibid.
cauere defenſum iri aduerſus aliũ 525.a
cauere, pro cautionem exigere 525.b
cauere 225.b
cautum eſt de ibid.
cautum eſt illi ibid.
cautio 225.b & 526.a
cautionalis 526.a
cautiones ſtipulationes prætoriæ ibid.
cautor 526.b
cautela 526.b
cauillatio 527.a
caupo 527.b
cauponium 528.a
cauſa mei dare 529.a
cauſa ſui accipere 529.a
cauſa fortuita 529.a
cauſa 530.a
cauſa lucratiua 530.b
cauſa perfecta & abſoluta 530.a
cauſa ſuperior & inferior 531.b
cauſam accipere 530.b
cauſa cadere 530.b
cauſam dicere 531.a
cauſam dicere ex uinculis 531.a
cauſas ſeparare 531.b
in cauſa eadem ſiſtere 531.b
cauſa, ſtatus, conditio 532.a
in cauſam ſuam recidere 532.b
in eam cauſam uenire 532.b
cauſa, acceſſio 532.b
cauſaria miſſio 532.b
cauſarie 532.b
cauſor 532.b
cauterium 533.a
cedere actionibus alicui 536.a
cedere actionibus alicui aduerſus aliquẽ
actiones Cedere 536.a (536.a
interceſſioni Cedere 536.b
ius Cedere ibid.
litem Cedere aduerſario ibid.
aquæductũ & uiã per locũ Cedere ibid.
cedere foro 536.b
tempus Cedit 537.a
cedit ea res lucro 537.a
poſſeſſione Cedere 537.a
cedere pro cenſeri 537.b
cedere uilla creditoribus 536.b
cedere legibus 536.b
opere Celere 536.b
cedo tibi conductione 536.b
cedere bonis 536.b
uſumfructum Cedere alicui 537.a
lucro ei Cedit ea res 537.b
pœna cedit in uicem fidei 537.b

ceſſio

ceßio 538.a
redire Ceßim 538.a
cedit dies 537.a
cedere 537.b
cedere legato 537.b
cedò quemuis arbitrum 529.b & a
celebris ciuitas 540.a
celeberrimus uir ibid.
celeritas actionũ coniungendarũ 542.a
celeritatem res desiderat 542.b
celeriter & sine causa agere aliquid 542.b
cella uini & olei 543.b
cellarius 543.b
celare fugitiuum 544.a
celare uenditorem 544.b
censere 546.a
censere & iubere 546.a
censere, pro decernere 546.a
censere, sententiam dicere 546.a
in Cẽsendo ætatem significare necesse est 546.b
censio 546.b
censio hastaria 546.b
censitor 546.b
censuum uitia 547.b
census 547.a & b
census & fortunæ 547.b
in Censum deferre 547.b
censualis & censuale 547.b
censualis lex 547.a
censualia uincula 548.a
centenariæ cœnæ 549.b
centesima 549.b
centuriata comitia 550.b
centuriatæ leges 550.b
centuriatus 551.a
cernere hæreditatem 558.a
cretio ibid.
certamina celebrare sub nomine alicuius 561.a
certa die promittere 562.a
certam legem dicere testamento 562.a
certa stipulatio 562.b
liberi certi 562.a
certum est 563.a & b
certo certius 564.a
certiorare 564.a & b
certiorari 564.b
ceruisia 563.b
character alicuius 572.b
chartæ puræ 574.a
ad chartas parare papyrum 574.a
chartularius 574.b
chartaceus 574.b
chasma 575.b
chasmate perire 575.b
chirembolon 578.a
chirographus 578.b
chirographus tributorum solutorũ ibid.
chirographa uana ligni superuacui 578.b
chirographum inane factum solutione 578.b
chirographum legare ibid.
chirographum, & singrapha differunt. 578.b
chirographa uenire ibid.
chirographarius 579.a
chirographarius creditor 579.a
chirographaria pecunia 579.a
chirographarium debitum ibid.
chlamys 580.a
choma 581.a
chorus uenit 582.b
cibaria lex 587.a
citare 590.b
citare aliquos per nomina 590.b
citare iudices 590.b
cingere syluam 593.b
cinctus 594.a
cinctus in alia militia 594.a
cingulum dignitatis 594.b
sub Cingulo delata illustris dignitas, (594.b
cingulo spoliare 594.b
circumambulo 598.a
circumcolens 599.a
circunducere 599.b
circunducere cognitionem 600.a
circuitor 600.b
circuitores ibid.
circumfluit agrum amnis 601.a
circumscribere, præoccupere 604.a
circumscribere senatum, aut aliquẽ priuatum 604.a
circumscriptus ibid.
circunscriptio 604.a
circumseptæ syluæ 604.b
circumuenire ignorantiam 606.b
iudicio circumueniri 606.b.
circulator 608.a
circulatorius 608.a
cisiarius 609.a
cista 609.a
cisterna 609.b
cisterna uini ibid.
citra codicillos 610.b
citerior dies 610.b
ciuis 611.b
ciuitas 611.b
ciuiliter 613.a
claßis 619.a
in quinque Classes pop. Rom. diuisus (620.b
claßici testes 620.b
clausus 623.a
clausula 623.b
clausula generalis ibid.
cliuos facere 630.b
coaceruare summas maiores & minores 634.a
coaceruatio actionum omnium ibid.
coactilia 634.a & b
coadunare brachium statuæ ibid.b
coangustare aditum ædium 635.b
coccum 636.b
codex, & tabulæ codices 637.b
cod cilli 638.a
codicillorum insignia auferre ibid.
codicillis legare ibid.
codicillaris ibid.
coemptas merces supprimere 639.a
cœnaculum 640.b
cœnaculum medianum 640.b
in Cœnacula aliena se dirigere, ibid.
per Cœnacula domum diuidere ibid.
cœnaculo diu so habitare ibid.
cœnalio ibid.
cœnacularius ibid.
cœnacularia 640.b. 641.a
coeundi ius lege permissum 641.b
coire societatem ad emendum 641.b
coire societatem ad obligationem innocentium ibid.
coire societatem de ibid.
coire societatem ex partibus ibid.
coire societatem in rem certam emendã, aut conducendam ibid.
coire societatem in tempus ibid.
coire societatem ea conditione ibid.
coire societatem alicuius rei ibid.
coire societatẽ omnium bonorũ 641.b
coire societatem lucri quæstus, & compendij ibid.
coire societatem uniuersarum fortunarum ibid.
coitur societas re, uerbis, & per nuntiũ, 642.a
coeuntium res societatem cõmunicantur (642.a
coita societas 642.a
coita maleficij societas ibid.
coita societas contractu habito ibid.
coire apud priscos quale uerbum ibid.
coire in accusationem alicuius ibid.
coitio societatis ibid.
coitio, pro pactione 642.a
coercere aquam 643.b
coercere pro imperio 643.b. 644.a
coerctio 644.a
coerro 644.a
cogitationis pœnã nemo patitur 646.b
cognati 647.a
cognati, & agnati 643.a
cognati admittuntur ad bonorum posseßionem 647.a
cognationem facit etiam adoptio ibid.
cognationes perimuntur capitis diminutione 647.a
cognationis iura retinere ibid.
cognoscere, pro iurisdictionem exercere 648.a
cognoscere instrumenta 648.a
cognoscere de actis alicuius ibid.
cognoscere de causa 648.b
cognoscere de ui & proprietate 648.b
cognoscere & pronuntiare 648.b
cognoscere ex literis nuncijs 648.b
causa cognita excusationem accipere 649.a
causa Cognita iudicium dare ibid.
cognita causa æstimare ibid.
cognita causa probare ibid.
cognita causa statuere ibid.

in Cognitione causæ uersari ibid.
cognitionem causæ inserere 649.b
cognitionis dies 649.b
cognitor 649.b
cognitura 649.b
cogere senatum 650.a
cogere in ordinem 650.a
coactor 651.a
cohærarius 651.b
cohors 652.b
collega 655.b
collectarius 655.b
collegij eiusdem sodales 656.a
collegia illicita coercentur senatusconsulto 656.a
collegia sodalitia 656.a
collegium celebrare ibid.
collegium coire ibid.
collegia dissoluere ibid.
collegium usurpare ibid.
collibertus 656.a
collidere leges 656.b
in Colluctatione occidere aliquē 661.a
colludere 661.a
collusionem detegere ibid.
per Collusionem quicquā facere 661.a
collusionem alicuius retractare 661.a
collusionis prætextu sententiam retractare ibid.
collusor 661.a. 661.b
collusoriè 661.b
collusoriè litigare ibid.
colendum fundū in plures annos locare 664.a
cultura fundi 665.b
cultura intempestiua 695.b
colonus & inquilinus ibid.
colonus modicum damnuum æquo animo ferre debet ibid.
colono dare remissionem ob sterilitatem 665.b.
in Coloniam aliam se conferre 666.a
colonia 666.b
color 669.a
colores 669.b
colum niuarium 670.b
comanenses 675.a
comessator 676.b
comes 676.b
cominus pecuniam recipere 678.a
comitia 679.a
commitia centuriata ibid.
commata 679.b
commemorare 680.b
commendare 680.b
commeare per itinera 682.a
commeare in uia 682.a
commeare 682.b
commeatum liberum impetrare 682.b
commeatalis miles ibid.b
commercium rei habere 683.a
commentitium ius 684.a
commentarium paulo plenius 685.a
in cōmentariū principis referre aliquem 685.a
commentariensis 685.b
committere 687.b. 688.a
commissa stipulatio 688.a
commissa ibid.
commissum pro confiscationem ibid.
commisso tollere 688.a
commisso uendicare ibid.
in Commissum cadere ibid.
in Commissum incidere ibid.
in Commissi causam incidere ibid.
commissorius 688.b
commissoria lege emere 688.b
commissoria lege fundum uenire ibid.
commodare 690.a
commodare possumus & alienare, &c. 690.b
cōmodatū & utendū datū 690. a & b
commori 691.a
communis amicus 692.b
cōmune emolumentū & damnū 692.b
communis hæreditas ibid.
cōmune compendiū & lucrum 693.a
cōmuni nomine cōparare aliquid 693.a
pactum Commune 693.a
commune periculum ibid.
in Cōmune agrum colendū dare 693.b
in Commune emere ibid.
in Commune redigere aliquid 694.a
communiter deberi 694.a
communiter uendere cum aliquo aliquid 694.a
communioni acquirere 694.b
in Communionem incidere 694.b
communicare commodum 694.b
compascuum ius 699.a
compascendi ius habere 698.b
compendio esse 700.a
compensari in causam iudicati 700.
cōpēsandus dolus ab utraq; parte 700.a
compensatio 700.b
comperendinare reum 700.b
comperendinatio 700.b
comperto 701.a
competit actio 702.b
competere, pro de Deberi 702.b
competens iudex 702.b
tribunal competens 702.b
competenter ibid.b
compilare hæreditatem 702.b
complanare domū alicuius, pro destruere, & solo æquare 703.b
complecti 704
ex Compromisso ad arbitrum ire 711.a
compromissum 711.a
compromissarius 711.a
concameratio 712.a & b
concha 715.a
concinnator 719.a
concinnatorius 719.a
concipere iusiurandum 720.b
concipere radices 721.a
conceptio uerborum 721.a
conceptis uerbis iurare 721.a
concepta actio in bonū & æquū 721.b
conceptio formularum 721.b
conclaue cōuertere in usum ædiū 722.a
contratitius paries 724.a
concurrere cum summa 726.b
concurrere fratri in hæreditatem legitimam ibid.
concurrere in pignore ibid.
concurrere mancipium per plures emptores ibid.
condemnare reum 728.a
condemnare ex reliqua pecunia ibid.
condemnare, pro liberare ibid.
condemnatus ibid.
condemnatus mandati ibid.
condemnatur nomine alieno ibid.
condemnatus summa alicui ibid.
condemnatio 728.a
condicere 728.b
condicere nummos tibi 728.b
condictio pro actione in personā ibid.
condictitius 728.b. 729.a
conditione tua non utar 732.a
conditionalis 732.a
conditionaliter 732.a
conducere 733.a
conducere ad pecuniā numeratā 733.a
conferre pacto diem soluendæ pecuniæ 735.a
confideiussor 739.a
in Confinio ponere arbores 741.a
confiscare 742.a
confiscare hæreditates 742.a
conflare lancem 743.b
congerere terram in 747.b
congestio 747.b
congruentia 750.a
conreus 758.a
consanguinei fratres 758.a
consanare 758.a
ob Conscientiam stupri accipere aliquid 760.b
consequens est 764.b
per consequentias aliquid facere 764.b
consequenter 764.a
conseruus 766.b
conserua 767.b
consignare legem 767.b
consistere legatum 773.a
non consistere sine re aliqua 773.a
consistere cum aliquo in iudicio ibid.
consistere aduersus aliquem 773.b
consoceri 773.b
cōsistere legitimè aduersus aliquē 773.b
consistere ex utraq; parte 773.b
consolidatus 774.a
consolidatio 774.a
consonare rescripto 775.a
consonans esse 775.a
consortium initum 775.b
consortio collationis sarcire damnū nauis amissæ 775.b
conspicio te in iure 776.a
constituere taurum ante aras 778.b
constituere corām 778.b
ad Constitutum uenire 779.a
constituere accusatorem 779.a

constituere

Digitized by Google

constituere actionem ibid.
constituere iudicium 779.b
ius Constituere 779.b
constituere quæstionem nouam 780.a
constituere statum causæ 780.a
constituere summam totius litis in re aliqua ibid.
constituere testes ibid.
constitutum 780.b
constitutorius 780.b. 781.a
constare etiam debet ratio pietatis in parentes militibus 781.a
constitit fides 781.a
constat ratio 781.b
constat inter omnes 781.b
constupratum iudicium 781.b
consummatio 785.a
contemplatione alicuius dare pecuniam, 788.a
non contemplatione eius gerere negotia alicuius, sed sui lucri causa 788.a
contemplatione arborum fundum comparare ibid.
contentio 789.b
conterritus corporis cruciatu 790.b
contestari litem 790.b
contestata lis in aliquem 790.b
contestato 790.b
contestatio litis 790.b
contextu uno 791.a
contignatione una binas ædes contegere 791.b
continentia ædificia 792.a
in Continenti 792.b
continens, firmamentum causæ 792.b
contingi crimine 793.b
contingere existimationem ibid.
contingens pars pretij alicui 794.a
contrahere culpam 796.a
contrahere iura 796.a
contractus 797.a
contractuum genera duo summa 797.a
contribuere 798.a
contributio 798.a
contumelia 798.b
contubernalis 799.a
conturbare 300.b
contutor 800.b
conuador 800.b
conualescit pignus 801.a
conuenire inter aliquos 802.a
conuenire aliquem 803.a
conueniri 803.a
conueniri actione 803.a
conuenire debitorem testato 803.a
conueniri pro re aliqua ibid.
conuentio 803.b
conuenta 803.b
pacta conuenta 803.b
inter pactum conuentum 803.b
conuentus 804.a
ex Conuentu pacta obseruantur 804.a
conuersatio, pro habitatione 806.a
conuitium 806.b
coctilitus 812.a
coquinatorius 812.a
corpus collegiorum 825.b
corporis defensor ibid.
corpora concessa ibid.
corporalis possessio 825.b
corporaliter 825.b
correus 826.a
correctio 826.b
corrumpere aliquem 828.a
corrumpere fructum 828.a
corrumpere debitorũ chirographa ibid.
corrumpere seruum hæreditariũ 828.b
corrumpitur stipulatio 828.b
corrupti filius & filia ibid.b
cotaria 832.b
cosmea ibid.b
crabattus 835.a
in Creditum ire 840.b
inter creditum & mutuum 890.b
creditor 840.b
creditrix ibid.b
crimen 846.a & b
crinam 847.b
crurales 855.b
crustæ marmoreæ 855.b
cucuma 859.a
cucumella ibid.a
cucurbitare 859.b
culcitra 860.a
culeus 860.b
culter lanionis 862.a
cum imperio esse 863.a
cupa clausum triticum 867.b
cura 872.b
cura & tutela liberari ibid.b
curiosus 873.a
curiæ 873.b
curialia consortia 873.b
curiales 876.a
curialis ibid.b
curiata comitia ibid.b
curare & polire uestimenta 874.a
curator 874.b
curatorem ad aliquid agendum decreto constituere ibid.b
curatores 874.b
curatrix 874.b
curatoria 875.a
curatio ibid.a
curatio furiosæ matris ad filium pertinet ibid.a
curantia 875.a
curax ibid.b
curmi 876.b
curotrophium 876.b
custos, exactor 881.b
custodes 881.b
custos primus prærogatiuæ ibid.b
custodiendus 881.b
custodiæ 882.a

D

Dactyliotheca 892.a
damnum 894.a
damnum infectum ibid.a
damnatus iudicij 894.b
damnatus crimine 895.a
damnare de suspicionibus ibid.a
damnare 895.a
damnari in dicta causa 895.b
damnas 895.b
dardanarius 898.b
dasumaianum 899.a
de cætero 900.a
debitor 902.a
debitrix 902.b
debitio ibid.b
decani 903.b
decaproti 903.b
decedere de suo iure 904.a
decedere possessione uel de 904.b
decessor ibid.b
decemprimatus 905.a
decemuiri litibus iudicandis 905.b
decimæ 905.b
decimæ pro missilibus 905.b
decemuirales leges 905.b
decernere nouam quæstionem 906.b
decretum 907.a
decidere 908.b
decidere quæstionem 909.a
decidere per aliquem 909.a
decisus 909.a
decoquere 912.b
decoquere creditoribus 912.b
decurio 915.b
dedititius 918.b
deducere actionem in iudicium 919.a
deducere furem ad præfectum 919.b
deducere in insidias 919.b
deducere in obligationem 919.b
deducere in stipulationem ibid.b
deducere rem in iudicium 920.a
deducere rem in iudicium 920.a
deducere 920.a
defendere 922.a
deferre causam ad patronum 923.a
deferre in censum 923.a
defectæ senectutis homo 925.a
defectus ætate 925.a
defunctus 931.a
defunctorie 931.a
deglabrare 931.
dehonestamentum 932.b
deijcere de gradu 933.a
delegare 936.a
delegatio 936.a
deletitius 936.b
delibatio 937.a
delicia 938.b
delinquor 940.a
demolio 947.a
demolitus 947.a
denũciatio testimonij à iudicibus 954.b
deorsum uersum 955.a
depectus 955.a
depositum 959.a
depositio 959.a

depositor 959.a
depositarius 959.b
inter Deportatos & relegatos 959.b
depretiare 961.b
deprimere locum 961.b
depreßior aqua & altior 962.a
pro derelicto habere rem 963.b
derogare 964.a
describere 966.b
deferere litem 967.b. 968.a
deserere causam suam ibid.b
desertor miles 968.a
designator 969.b
desolutus filius 971.a
destercorari 973.b
destinata alicui pecunia 974.a
desideria sua proferre 976.b
detestatio 978.b
detextum linum 978.b
deuirginare 982.b
deuirginatio 983.a
deuterologi 986.a
diacatoche 988.a
diacopi 988.b
dieta 989.a dietarij 989.a
diateta 989.a
diatretum 993.a
diaturei 993.a
dica 993.b
dicas uel dicam sortiri 993.b
dicere causam 995.b
dicere diem alicui 996.a
dicere diẽ capitis, uel rei capitali 996.a
dicere dotem & doti 996.a
nummos uel pecuniam dicere 996.a
dicere ius 996.b
dicere multam 996.b. 997.a
sacramento dicere 997.b
testimonium & testimonia dicere 998.a
dictare actionem 1000.a
dictare iudicium 1000.a
die quinquennij 1004.a
die annua, bima, trima, quadrima (1004.a
dilatorius 1007.b.
diffindere diem 1008.b
diffusa latè prædia 1009.b
dignitas sexus 1012.a
diminutio capitis 1017.b
dimittere creditorem 1018.a
dimittere debitorem 1018.b
dimittere filium de potestate ibid.
diorthoticum ius 1022.a
diplomata 1023.a
directarij 1024.a
dirigere literas ad aliquem 1024.b
discedit usufructus à persona 1028.a
disceptare 1029.a
disceptare causam 1029.a
disceptator ibid.a
disceptatio ibid.a
discessio 1028.b
disiunctiuus 1036.a
disiunctim 1035.a
dispensator 1036.a & b
dispungere rationes 1038.b
dissipare bona 1041.b
dissoluta negligentia 1043.a
distrahere 1045.b
districtio 1046.b
districtè denegare 1046.b
in Ditionem uenire 1047.b
diuerticulum fluminis 1049.b
diuortium 1050.a
diuiduitas 1052.a
dare actionem 1054.a
dare iudicium 1054.a
do lego 1056.b
dare præstare 1059.b
datuiri 1062.a
data opera 1062.a
datiuus tutor 1062.a
dolium 1065.b
doliare uinum 1065.b
doliarium 1065.b
dolabra 1066.a
dolon 1066.a
dolus malus 1069.b
de Domo numerare 1071.b
dominica fides 1074.a
dominica pecunia 1074.a
dominicus 1074.a
donatio 1076.a
donatarius 1076.b
donatiuus ibid.b
dos profectitia 1079.a
doti promittere 1079.a
doti dicere ibid.a
ducator 1084.a
ductio 1087.a
Aquæductio 1087.a
duitas 1088.b
dupla 1091.b duple 1091.b
duplio 1092.a
duplicatio 1092.b
duplare ibid.b
dupondij ibid.b
duumuir 1095.a
duumuiralis ibid.a
duumuiratus ibid.a

E

Edici 10.a
edictum circumducere 10.b
edictales 10.b
edictalis bonorum possessio 10.b
edere 12.b
edere nomina 12.b
editus 13.a
effractor 20.b
effractura 20.b
eijcere partum 26.a
eiectu 26.b
eima teres 26.b
eiurare 26.b
elæmporia 28.a
elidere partum 33.a
elogium uituperationis 35.b
elugeor 37.b
eluscatus 38.a
emancipare 39.a
emancipatio 39.a
emanere 39.a
emansio 39.a
emansor 39.a
embamma 39.b
embateuticum ius 40.a
embola 40.a
embolicus 40.a
emendicatus 40.b
emendicatus bonos 40.b
emeritum stipendium 41.b
emerita 41.b
emittere manum 43.b
emptrix 44.b
emphracta 46.a
emphyteusis 46.a
fundum in Emphyteusin dare 46.a
emphyteusis contractus 46.a
emphyteuticum agrum poßidere 46.a
emphyteuticarius 46.a
emponema 46.b
enthecæ 54.b
enthronistica 55.a
eò loci 56.b
ire 57.a
ire in consilium 57.a & b
iretur 58.a
debitum iri 58.a
ephori 60.b. & 61.a
epibades 61.a
epibatigæ 61.b
epicopanon 62.a
epimelitæ 64.a
episcopus 65.b
epidemetici 63.a
epistathmi 66.a
epithesis 67.a
epitimia 67.a
epitonia 67.a & b
equites pro iudicibus 72.a
equestria 72.a
equitium 72.a
eremodicium 74.a
erioxylon 77.b
eripere 77.b
erones 79.b
erro 82.b
erroneus 82.b
escalis 87.b
euangelia 93.b
euectio 95.b
euellere arborem radicitus 95.b
euictio 99.b
eulabes 100.a
ex bono & æquo 108.b
ex integro aliquid agere 110.a
ex iure manu consertũ uocare 110.a et b
ex post delicto 111.a
ex post facto ibid.a
exacerbare supplicium 112.b
exacerbatur 112.b
examinatio 114.b
exarmare nauem 116.b

exarare

exarare 116.b
exauthorare 117.b
excessus 119.a
exceptio 124.a
exceptio,pro exclusione 124.a
exceptor 124.a
exceptorius 124.a
excludi tempore 125.a
exclusorius 125.a
exconsul 113.b
exconsularis 126.b
excubicularij 126.b
excubare pro pace ibid. b
excurrit euentus dationis in hoc tempus
excurrit summa ibid.b (127.b
excursiones breues 128.a
excutere aliquid 129.b
excutere debitorem 129.b
excussatus 129.b
exectus filius 130.a
exempla pro iudicijs 132.a
exemplum 132.a
exijt dies 133.b
exequi actionem 135.b
exequi procurationem 135.b
exercitor 137.b
exercitorius 138.a
exercitio 138.a
exercitus 138.a
exhæredem filium sine elogio scribere,
exhibere 141.a.b (139.b
exhibere reum 141.a
exhibitorius 141.b
exigere nomina 142.b
eximunt tempus feriæ 145.b
eximere actionem 145.a
eximere in ius uocatum 145.b
eximere reum 145.b
exemptiles margaritæ 146.a
exoratio 149.a
exorciso 149.b
expensam referri 157.b
expensum ferre 157.a
expenso 157.b
in Expedito esse 156.a
experiri ius 159.b
experiri actione 159.b
experiri 159.b
experiri liberali iudicio 159.b
expilare 160.b
explicitus tractatus 164.a
expostulare uerecundè 167.a
expressa senatus consulta 168.a
expreßim 168.b
expromittere 168.b
expromissor 168.b
expungere rationes 169.b
expungere stipendijs militem 169.b
exquiror 171.a
extercorare 172.b
extra quàm 176.b
extrahere iudicium 178.a
Extricatus 178.b
exilij species tres 180.b

F

Fabricus 185.a
fabricenses 195.b
facere infamiam 192.a
facere potestatem sui 195.a
facere remißionem 195.b
facere uitium 197.b.
facultates alicuius excutere 202.a
facultatibus labi 202.a
facultates 202.a
faida 203.b
falsum testamentum 205.b
falsare 206.b
familia 210.a
familiaria testamenta 210.b
farrarius 212.a
fasciæ 213.a
felonia 224.a
feraculum 225.b
feratici dies 227.a
ferre iudicem 229.b
ferre quæstionem 230.b
ferre sententiam 220.b
ferruminare 235.a
ferruminatio 235.a
feudum 239.b
fidei bonæ possessor 248.b
fides publica 241.a
fidem bonam agnoscere 241.b
fidem eligere 242.a
fide sua esse iubere 242.b
fidem liberare ibid.b
fidem bonam præstare 242.a
fidem alicuius sequi 243.a
in Nullius fide esse 243.a
fideicommissus 243.a
fideicommissum 243.b
fideicommissarius 243.b
fideiubeo 243.b
fideiußio ibid.b
fideiussor 243.b
fideiussorius 243.b
fiduciarius hæres 245.a
filippi 246.b
finis unus iudicati 250.a
finalis 251.b
fiscus 254.a
fiscalis 254.b
flagellis cædi 255.b
fluxus aquæ,&c. 265.a.266.a
focarij 267.b
focaria 268.a
fodina cretæ 268.a
fossa 268.a
fœnarius 272.a
fœnerare pecuniam communem 272.b
fœnerare pecuniam publicam sub usuris solitis 272.b
foricarius 277.a
forma sensualis 278.b
forma iurisdictionis 278.b
forma prouinciæ 278.b
forma calcei ceruicem percußit 278.b
formulam intendere 279.a
fornicarius 281.a
fomentatio 287.a
fraus,pœna 298.a
fraudi nec mihi ea res sit 291.a
Fraudem capitalem admittere 291.b
frequens est 293.a
friuola 296.b
friuiculum 296.a
frugi 299.a
fruitus 301.a
frustror 302.b.303 a
frustrator 303.a
infidius 304.b
fugitiuarius 306.b
fullo 309.a
fullonica 309.b
fullonicum 309.b
fundare ius ciuile 312.a
fundi appellatio 312.b
fungi uita 313.a
fungi diem 313.a
functionem recipere 313.a
funerarius 314.b
funesta familia 314.b
furtum 315.b
furtum sui facere 315.b
furca figebantur grassatores 316.a
furnarius 316.b
fustibus cædi 319.a

G

Gemelli 326.a
gentilitas 333.a
germinalis 335.b
gestus 336.a
geritio 336.a
glandis appellatio 342.a
glans caduca 342.a
gradus deiectio 349.b
gradu militiæ deijci 350.a
grammatophylacium 352.b
grassatores 354.b
gratiose 356.b
grauis uterus 359.a
grus machina 361.b
gutturosus 364.a

H

Habena uel ferula cædi 365.b
habere factionem testamenti 368.a
habiliter 373.a
hactenus 374.a
hactenus quatenus 374.a
hæredis appellatio 375.b
hæredem facere 376.a
hæredes secundi 376.a
hama 218.a
hæreditas 376.a
hamus 378.b
hierophylax 398.a
homines 405.b
honorarium 408.a
horrearius 410.a
horti 412.a & b
hospitium,amicitiã,fœdus amicitiæ cum aliqua gente facere 413.a & b

Digitized by Google

hospitiolum 413.b
humanū aliquid alicui cōtingere 416.a
in Humanis rebus 416.a
hypothecarius 424.a

I

Iactare rete 426.a
iaculatorius 427.b
iam olim 429.a
ianitrices 450.a
illatio 420.a
illicitè 444.b
imaginaria emptio 447.b
immaturè 451.a
immiscere se rei alienæ 452.b
immittere flumen publicum 453.a
immittere 453.b
immutabiliter 456.a
impendia deducere ex dote 459.b
imperium 461.b
imperium & iuris dictio 462.a
imperium duplex 462.a
impersonaliter 462.a
impetiginosus 462.b
impilia 464.a
impactus in carcerem 464.b
impacta nauis in scapham 464.b
impissimus 465.a
implicitus casus libertatis controuersiæ 466.b
impostitius 468.a
impostor 468.b
Impostorum 468.b
impostura 468.b
impræsentiarum 469.b
improfessus 471.a
imputare 471.a.b
in dotem & doti esse 475.a
in rem iurare & in personam 478.a
in rem concepta actio 478.a
in uero 478.b
inæstimatus 479.b
inargutus 481.a
incertum, incertitudo 485.b
incestum 485.b
incestæ nuptiæ confirmari non solent 485.b
incile 487.b
incilia prima 487.b
includere & insculpere gemmam 491.a
incolumes ædes 492.a
inconsultus 495.a
inconsulto 495.a
incredulitas 496.b
inculpatæ & honestæ uitæ testis 498.b
incumba 498.b
incumbit defensio mortis hæredi 499.a
incumbere possessioni 499.a
incurrit suspicio fraudis 500.a
incurrit hic & alia suspectio 500.a
indebitum 501.b
indebito 501.b
indubitè 501.b
indemnis 502.a
indemnitas 502.a
indeuotio 502.a
indicasse reum 503.a
indicium profiteri 504.a
indicium 504.a
indicatio pro affirmatione 504.a
indicta causa damnari 504.b
indifficilis 505.a
indere aliquid in aurum 507.b
indubitatè 508.b
inducere aliquem 509.a
inductio 510.a
indulget hæreditatis petitionem 510.b
indulgere publicè abolitionem reorum 510.b
indulgētia reorū abolere crimina 510.b
indulturus 511.a
negotiationem inire 514.a
inferre in ærarium 519.a
inferre 519.a
inferre actionem cum aliquo 519.a
inferre, soluere 520.a
infligere grauiores usuras 524.b
iniicere manum 525.b
initiatus, inchoatus 536.b
iniungere pœnam 338.a
iniuria 528.a
inofficiosum testamentum 542.a
insidiosa loca 550.a
insolidum debere pecuniam 553.b
insolidum obligari 553.b
instar 555.a
instratum 555.b.559.a
instigator 556.a
instigatus 556.a
instimulat eum uerbis 556.a
institor 556.b
institoria actio 556.b
instituere accusationem 557.a
instituere actionem 557.a
instituere sic actionem 557.a
instantia 559.a
instratum 559.a
instruere alicui calumniam 559.b
instruere accusationē, actionē litē 559.b
instructior paterfamilias 560.a
instrumentum 560.b
insubtilis 561.a
insubtiliter 561.a
insulæ 561.b
insularius 561.b
intendere actionem alicui 566.a
intendere causam 566.a
intentio 566.b
intentio dominij 566.b
intentionem perdere 566.b
intentare imperium Rom. 566.b
intercalaris 569.a
intercedere per uim ac dolum 570.a
intercedere rationes alicuius 570.a
intercidit actio 570.b
intercidit legatum 570.b
interdicere 571.b
interlinere 575.a
interloqui 575.a
internecida 576.b
interpellare debitorem 577.b
interpellare 578.a
interpolus 578.a
interpolatrix 578.a
interpretandus 579.b
intertrimentum 582.a
intertritura 682.a
interuallum soluendi dare alicui 582.b
interuentor 582.b
interuertere possessionem 583.a
interuertere, subuertere, euertere 583.a
in uertere rem apud defunctum depositum 583.a
interusurium 583.a.b
intestatus 583.b
intestati 583.b
ab intestato 583.b
intestato 583.b
intestabilis 583.b
intestabilis pro Detestabili 583.b
intimare apud præsidem 584.a
intra diem mortis 585.a
introitus 586.b
intuendus 587.b
inuenditus 589.a
inuentarium 590.a
inuidiā insidiarū uertere in aliquē 593.a
inuitus huius solutionis 594.b
inuolare 595.b
irenarches 601.a
irenarchæ 601.a
irrepit utilitas 602.a
irrogare infamiam 603.b
iter 610.b
iuberi ire salutatum 613.a
iudicatum facere 616.b
ne iudicatum sit 616.b
iumentum 618.b
iumentarius 618.b
iuratò 621.b
iuramentum 621.b
ius 622.a
ius est facere, faciendi 622.b
ius legum atq; iurium fictor 622.b
ius pluribus modis dicitur 622.b
ius naturale 622.b
ius gentium 622.b
ius ciuile 623.a
ius ciuile Papyrianum 623.a
ius moribus constitutum ibid.a
ius honorarium ibid.a
ius pretorium ibid.a
ius priuatum ibid.a
ius proprium ibid.a
ius publicum ibid.a
ius sacrum ibid.a
ius singulare ibid.a
ius summum ibid.a
ius facere 623.b
ius esto 623.b
ius petere ab aliquo 623.b
ius è cælo petere 623.b
ius reddere 623.b

Digitized by Google

iurisprudentia 624.a
iusiurandum 624.a
iurisdictio 624.a
iurisconsultus 624.b
iuridicus dies 624.b
iustus filius 625.a
iustum testamentum 625.a
iustitium 625.b

L

Labes 628.b
labi errore 629.b
lapsus per uinum 630.a
lapsus facultatibus 630.a
laborare nota infamiæ 632.a
lana 644.b
lapide quadrato, uel lapide structili reficere 647.b
lapis stratus 647.b
lapidarius 648.a
lasciuia 651.b
latitare 652.b
latrunculator 656.a
laudare tamen 657.b
laxum tempus 661.a
lectum 662.b
legare 663.b
legatio libera 664.a
legatio uotiua 664.a
legatiuum 664.a
legatum 664.a & b
legatarius 664.b
legatarius & testator 664.b
legator 664.b
legibilis 665.a
lena 667.a
lenocinium 667.a
leuir 673.b
leuare tributum alicuius agri 675.a
lex 675.b
legitimi dies 677.a
libertas 679.a
liberi 680.a
libertus 680.b
libertinus 680.b
libertinæ conditionis homo 680.b
libertinitas 680.b
liberare 681.a
liberatio 681.a
libellos agere 682.a
libellus 681.b. 682.a
libitinarius 683.b
licitans 686.b
licitus 687.a
limenarcha 691.a
limitaneus 691.b
linea 692.b
linea margaritarum 692.b
in Linea uti pertusis margaritis 692.b
lintrarius 695.b
lintearius 695.b
non liquere de causa 698.a
litis nomen 698.a
litis contestatio 698.a
litem suam facere 698.b
litus 701.a
logarium 708.a
lubricum linguæ 715.b
lucrum abrumpere 717.a
lucratiuus 717.a
lucratiua acquisitio 717.a
luminibus obstruere 724.b
lumina minuere 724.b
luminibus officere 724.b
lumina ædium obscurare 725.a
lumen recludere 725.a
lumini nocere 725.a
lumen impedire 725.a
lumen deuoluitur in ædes 725.a
lumen immittere 725.a
lunatici 726.a
luere 726.b
luitio 726.b
lupanarium 728.a & b
luscitio 729.a
lustrum 729.b
lustramentum 730.a

M

Machina 741.a
machinarius 741.b
machinarius mensor 741.b
magigophori 746.a
magis 746.a
magister nauis 747.b
magister equitum 747.b
magister populi 747.b
magister 747.b
magistri 747.b
op. Maximus 750.a
magis 752.a
malleatus 754.b
maleficium 758.b
manceps 760.b
mancipi 761.b
mandatus 762.b
mandator 762.b
mandator cædis 762.b
mandator delationis 762.b
mandatores 763.a
manus mittere ad rem aliquam 771.b
manu longa & manu breui tradere 572.a & b
inter Manus uersantur libri 772.b
manus iniectio 773.a
pro Manus pretio aliquid dare 773.a
manumissio 773.a
materfamilias 784.b
matruelis 785.a
medietas 795.a
mediastinus 796.a
membrum dormitorium 803.a
membraneus 803.b
mente prædonis res hæreditarias apprehendere 809.b
mens mea facientis 811.b
menstruum 813.a
mercenarius 814.b
merita militiæ 816.b
meritorium 817.a
mergi 818.a
metipse 821.b
metaxa 823.a
falces messoriæ 825.a
metœcus 825.a
metrocomia 825.b
milites 830.a
militaris manus 830.b
miliarium 831.a
milliarium 831.a
ministerium annonæ 835.b
mittere se præcipitem ex alto 844.b
mittere in consilium 845.a
missilia 846.b
modiatio 847.b
modiolus 847.b
modulus & moduli 850.a
moduli aquarij 850.a
molendinarius 855.a
molesta separatio 855.b
molestare 856.a
moneta adulterina 862.a
monimentum 862.a
monetales Triumuiri 862.a
monstrare 865.a
morbus sonticus 862.b
morbus & uitium 868.b
morari apud aliquem 870.a
morari cum aliquo 870.a
morari solutionem 870.a
moratorius 870.b
mouere controuersiam 877.b
mouet me 878.a
motio ab ordine 879.b
mobiles res 879.b
mucor in uino 880.a
mulier 882.a & b
muliebria 882.b
multa siue mulcta 883.b
munus 891.b. 892.a
municipes unde dicti 893.a
munificium 890.a
murrheus 896.b
muti lapides 905.a
mutuum 905.a
mutuum facere cum aliquo 905.b
myopes 907.b

N

Natalibus restituere 917.a
naues actuariæ 920.b
naues marinæ 921.a
nauis uinaria 921.b
nauicella 922.a
nauigium 923.b
naupegus 924.b
uidendum est ne omnia illata uel inducta, &c. 926.a
ne non faciam 926.a
ne, non etiam 962.a
nexa res pignori 930.b
nexus siue nexum 631.a
à Nexu pignoris liber 931.a
à Nexu uenditi liberare uenditorem 931.a

Digitized by Google

negotium facere 934.a
negotijs alienis se offerre 934.b
nepos 938.b
nequitia 940.a
in Necem alterius 944.b
nicostrategi 946.a
nihil agere 948.a
nimia circum maritum uxor 952.b
niuarium colum 957.a
nomina 963.b
nominis solutio 963.b
nomina parum idonea debitorem 963.b
non aliter, quàm 965.b
non aliter nisi 965.b
non magis quàm 966.b
notio 970.a
notoria 970.a
notari infamia 972.a
notare, reprehendere 972.a
notari, infamari 972.a
nothia 972.b
nouercalia delinimenta 974.a
nouitia mancipia 975.a
nouelletum 975.b
nox 977.b
noxa 978.a
noxis solutus seruus 978.b
noxa admissa 978.b
noxalis 978.b
noxiæ esse 978.b
noxiam sarcire 978.b
in Numeros referri 987.b
numularius 990.a
nuncupare 991.a
nuncupata uoluntas 991.a
nuncupare uota 991.b
nuncupatum testamentum 991.b
nuncupare 991.b
nundinariæ epulæ 992.a
nunquid non 992.a
nuntium uxori remittere 993.a
nuntiator 993.b
nuclei oliuarum 996.b

O

obdormiscere 999.a
obire uadimonium 1001.a
obligare fidē pro alio apud aliū 1004.b
obligare oīa bona sua pignori 1004.b
obrepit creditor 1008.b
obrepere, pro fallere 1008.b
obreptio 1009.a
obseruantia 1014.a
obses 1015.b
obstringere se hæreditate 1018.a
obstrictus actione mandati uel negotiorum gestorum 1018.b
obtritus uehiculo 1019.b
obuentio 1023.a
obuentiones & reditus 1023.a
occentaßit 1025.a
occurrere ad iudicium 1093.b
odones 1037.b
officium pro magistratu 1046.a
officium, apparitor 1047.a
officium pro actis 1047.a
oliuare molæ 1050.b
onerare annonam 1058.a
operam perdere 1060.a
opistographus 1065.b
opitulatio 1066.a
opsonator 1073.b
optio 1074.b
orcinus 1081.a
extra Ordinem 1083.a
ordinarius seruus 1083.b
ordinarius Vicarius 1083.b
ordinare testamentum 1083.b
originarius 1086.a
ossuaria 1098.b
ostentum 1101.a
oulio 1105.b

P

παχυμιρίσιορ 2.a
pactum 4.b
pactio 4.b
pædagogium 6.a
pagana lex 7.a
pagere 7.b
paganus 8.a & b
paganicus 8.b
palimpsestus 11.b
pallia 14.b
palmarium 16.b
palatis 19.b
pandectæ 22.a
panis, pro annona 25.a
pannicularia 25.b
pantheron, pantherum 27.a
papia lex 28.b
papianistæ 28.b
pariatio 31.b
pariator 31.b
parabolani 32.a
parachlamys 32.a
paradiazeuxis 32.b
paragauda 33.a & b
paragraphus 33.b
parapherna 34.a
parasynaxes 35.b
paratitia 35.b
paraueredus 35.b
parauolanos 36.a
parens 38.b
parere intercessori 39.b
paritum conditioni 39.b
parientia 40.a
parephippus. 40.a
pares 40.a
paricida 40.b
participare consilium cum aliquò 51.a
partitò 51.b
parum bene 56.b
pascua sylua 58.b
pastinum 60.b
patina 66.a
patientiam præstare 67.b
patrimoniales 65.a
patruelis 65.b
patronalis 69.b
patronatus 69.b
pauperior 72.b
peculium 78.b. 79.a
peculiare 79.a
peculiariter 79.a
pecunia 79.b
pecuniæ maioris res 79.b
pecunia absque peculio tragilis 80.b
pecuniariè 80.b
pedagium 82.b
pedules 82.b
pegasianum senatus consultum 83.b
pellex 85.b
pelliceum stragulum 86.b
pulsari 87.b
pensatio 91.b
penes 92.a
pentathlum 95.a
penula 95.b
penus 96.a
per contrarium 97.a
per consequentias contingit 97.a
per consequentias negotium alicui geri, 97.a
per consequentiam 97.a
peragere aliquem reum 100.a
perceptio fructuum 103.b
perduellis 109.a
perduellio 109.a
peregrinitas 110.a
perennis fons 110.b
perit tibi 111.b
perfectißimi 114.a
perfectißimatus 114.a
perfusoriè 117.a
perfunctoriè 117.b
pergula 118.b
periclitatur quis fieri inops 121.b
peremptorius 122.b
perisseuma 124.b
perlusorius 127.a
non est Perpetuum 135.a
perpetuarius 135.a
perscriptiones 138.b
persecutio 140.a
personæ 141.b. 142.a
pertinere 146.b
pertinet 146.b
pecudes fasciæ 155.b
pedaneus iudex 155.b
pedarij 155.b
pessundare 157.a
pestibilis 158.a
petilia lex 159.a
petitorius 161.b
petrix 161.b
petitionem implere 161.b
phasianarius 168.b
philantropium 171.a
formio 178.a
pignus 165.a & b
pigneratio 166.a & b
pigneratitius creditor 165.b

pinguius

pinguius 169.b
pistoricus 170.b
pistrinarius 170.b
piscaria 173.b
plagiaria 179.b.180.a
plancianus 180.a
de uel è plano 181.a & b
plaustrarius 184.b
plebisscitum 185.b
plena proprietas 187.b
plumbatura 191.a
pluteum 191.b. 192.a
pœna 194.a
polia 198.a
politor 198.b
politio 198.b
polio 198.b
pollicitatio 200.b
porna 218.b
porrina 220.b
porthmos 221.b
porticatio 222.a
portus 223.b
poßidere bona ex edicto 225.a
possessum publicè in alicuius bona mittere 225.b
possesio 225.b
possesio fiduciaria 226.a
possessorius 226.b
potestas 228.a
poßibilis 229.b
posthumus 232.a
postliminium 232.b
postulare quæstionem 234.b
postulare seruos in quæstionem 234.b
postulari 234.b
postulare 234.b
potiri hostium 235.b
præauditus 238.a
prebutio 239.b
præcursoribus 247.b
prædo 247.b
præfectus prætorio 251.b
præfectorius 252.b
præfixum, præclusum 252.a
præfinitio 252.a
præiudicare alicui 254.a
præiudicium 254.a
prælego 254.b
præparatorius 256.a
prærogare 263.a
prærogatiua 263.b
præscriptio 265.a
præscriptio differt à translatione 263.a
præses 266.b
præsidium 266.b
præstaturus 270.b
præstatio 270.b
præstationibus familiæ erciscundæ iudicium, &c. 270
præteriti 275.b
præteritus dolus 275.b
prætermittere hæreditatem 276.b
prætor 278.b
prætorium 279.a
præualet 279.b
præualescentia 279.b
præuaricari 280.a
præuaricator 280.a
præuaricatio 280.a
pragmatica sanctio 281.b
pratum 282.b
precarius 285.a
precariò 285.a
precatiuus 285.a
precatiuè 285.a
prima facie 289.b
primicerium 291.b
primipilus 291.b
priuilegiarius 296.a
priuilegiarij milites 296.a & b
pro parte 297.b
pro rata 297.b
pro eo atque 298.b
proauunculus 298.b
probationem implere 300.b
prochirus 303.a
in procinctu uersari 303.b
procire 303.b
procurationē rei alicuius suscipere 307.a
procurator 307.a
procuratorius 307.b
prodictator 308.b
prodere interregem 309.b
prodere legem 309.b
profari 312.a
proferre 313.a
proficere 313.a
profiteri 314.b
prihibitorium edictum 319.b
prolusorius 322.b
pro matertera 322.b
pro mercium 323.a
promnestria 325.a
pro mulsidaria 326.b
promutuum 327.a
pronunciare 327.b
pronunciatum 327.b
propagare arbitria 329.a
propatruus 329.b
in Proposito 336.b
proprietarius 337.b
propter quod 337.b
proscribere aliquem 340.b
prosocrus 343.a
proiectum 346.a
protinus 348.a
protostasia 348.b
protutor 349.a
prouidentia 351.a
prouincialis 352.a
prouocare aduersus creationem 352.b
prox 353.a
proxenetria 353.a
proxeneticum 353.a
proriginosus 355.a
plegma 355.b
ptochia 357.b
ptochotrophia 357.b
pubere 358.b
pubertas 359.a
publicus 359.a
publica uectigalia 359.a
publicum 359.b
publicanus 360.a
puer 362.b
pupillus 373.a & b
purbicharij 374.a
purus locus 376.b
pura uasa 376.b
pusulatum argentum 377.b
puteus 378.b
puta 379.a
ut Puta 379.a
putatorius 379.b
putatio 379.b
pyctatium 380.b

Q

Qua 386.a
quadrifariter 387.a
quadruplari 399.b
quadruplicatio 389.b
quærere 390.b
quærere rem 391.a
quæstio tenet eum qui in ius uocatus est 392.a
quæstio 392.a
quæstionem postulare 392.a
quæstores 392.b
qualisqualis 394.b
qualiter qualiter 394.b
quali uindemiatorij 395.a
qualus 395.a
quanti interest 348.a
querela 405.a
quo facto 418.b
quisq; 419.b
quoad possem 420.b
eatenus Quoad 420.b
quoad feras bestias 421.a
quot mensibus 424.b

R

R. litera medijs in dictionibus Romanis incognita. 426.a
rationibus referre 437.b
rationabilis 438.a
ratiocinator 438.a
ratiocinius 438.b
rauca 439.a
readoptare 440.b
reatus 440.b
recipere alicuius ignorantiam 445.a
recipere seruum 445.b
recipere 445.b
recipere nomen absentis 445.b
receptor 446.b
receptator 446.b
recomponere 448.a
reconducere 449.b
redadopto 452.b
redire uiam & inire uiam 456.a
redhibere 456.b

redhibitio

redhibitio 456.b
redhibitorius 456.b
redhibitorium iudicium 456.b
redigere ad uel in peregrinitatẽ 457.b
redactus 457.b
redimere & conducere 458.a
redemptor pontis 458.b
redemptor sylue 458.b
redemptor litium 458.b
redemptitare 458.b
redemptura 458.b
redundabit ex necessitate onus legatorũ ad heredem 461.a
non Redundat ad te damni periculum 461.a
referre consules ad senatum de re aliqua 762.a
referendarij 464.b
reficere 465.a
reficere testamentum 465.a
reflatus 466.a
reformare 466.b
refuga 468.a
refugium 468.a
refutatorius, refutatoriæ preces 468.b
regimentum 471.b
regulariter 472.a
regiones agrorum 473.b
releuare aliquem satisdatione 477.b
releuari in aliquo 478.a
releuari 478.a
religio iudicis 478.b
reliqua contrahere 481.b
reliquatio 481.b
reliquor 481.b
reliquator 481.b
reliquiæ 482.a
relocare 482.a
remansor 482.b
remeatus 483.b
renunciare deposito 490.a
renunciatio 490.b
repertorium 494.a
repetere per iudicem 494.b
repetere reum 494.b
repetita die 495.a
repetita emptio 495.a
repetundarum 495.b
repignerare 495.b
replicatio 496.a
replumbare 496.b
reposcere per iudicem 498.a
reposcit causa 498.a
repræsalitẽ 498.b
repromittere 499.b
repudium 500.a
repudiat etiam maritum uxor 500.a
repurgium 501.a
reputare 501.a
reputatio 501.a
res 502.a. 503.b
è Re 503.b
rem uel res gerere 504.b
rescissorius 506.a
rescissio 506.a
rescriptum 506.a
residet culpa penes eum 507.b
residet apud eũ pecunia publica 507.b
de Residuis teneri 508.a
resilire emptori dicitur uenditor meliore conditione allata 508.b
resoluitur emptio sub conditione 509.b 510.a
restauratus 513.a & b
restauratio 513.a
restipulari 514.a
resticulus 514.a
restitui in bona paterna 514.b
restituuntur propriè uolentes 514.b
restitutorius 515.a
restitutoria actio 515.a
restitutorium interdictum 515.a
resuscitur prior obligatio nouo pacto 516.a
reuendere 522.a
reuenire 522.a
reuocare forum 523.b
reuocatur quæstio inter easdem personas 523.b
reuocare rerũ administrationem ad suã solicitudinem 523.b
reuoluitur ad emptorem infecti damni stipulatio 525.a
reus 525.a
reus satisdandi 525.b
reum fieri 525.b. 526.a
reus peragitur 526.a
rigor stillicidij 535.b
rigor iuris 535.b
rip arenses 537.a
riuales 538.a
rogare aliquem pecuniam 540.b
rogare legem 541.a
rogatio 541.a & b
rubrianum 548.a
rupisse uidetur qui corrupit 553.a
ruptio 553.b
runcaliæ 553.b
rustica 556.b
ruta 557.a
ruta cæsa 557.a

S

Saccularius 560.b
sacrum 561.b
sacellum 561.b
sacrarium 562.a
sagaria 567.a
saluarius 574.b
saluinensis 574.b
sancitus 580.a
sanctimoniades 580.b
sartatecta 587.b
sarcinator 588.a
sarcinatrix 588.a
satisacceptio 594.a
satisdare 594.a
satisdatio 594.a
satisdatum 594.a
scabinus 600.a
scæue 600.a
scala 600.a
scaphium 602.b
scola 609.a
scholares 609.a
scholicus 609.a
scoparius 616.a
scopelismus 616.b
scribere seruo libertatem 618.b
scriba 619.b
scribatus 619.b
secedere 626.a
sectio 627.b
secundum quod possibile 630.b
sedularia 639.b
selecti iudices 639.a
semissalis 644.a
semissarius 644.a
senator 646.a
sententia 651.b
sententiam contrariam accipere 651.b
sententiam suam seruare 651.b
sepulchrum 653.a
septa 654.a
sequester 656.b
sequestrarius 656.b
sequestratio 656.b
sequestrum 656.b
serenissimus 659.a
seri cobaptæ 660.a
serpit, ad alios etiam hæc res 663.b
serpula 664.a
seruare suum 666.a
serua 666.b
in Seruitio esse 667.a
sic tamen 675.b
sigillum 679.b
signatus 681.a
signatorius 681.a
significare 681.b
significatiuus 681.b
silentiarius 683.a
siliginarius 684.a
simplarius 687.a
sine delectu 689.b
in Sinu suo habere 692.a
sistere 695.a & b
sistere aliquem iudicio 695.b
sitij 695.b
situm 695.b
situs 695.b
sitocomia 697.b
sitonia 697.b
sitostasius 697.b.
smurna 699.b
sodales 703.a
solicitator 708.b
solum 711.b
solarium 711.b
soluere 712.b
solutio 713.a
soracum 719.b
sortiri magistrum 722.b

spadonũ

Digitized by Google

spadonum genera 725.a
species 728.b 729.a
speculare 732.b 733.a
specularius 731.a
specus 733.a
sponsare 745.a
sponsio 745.a. & b
sponsalia 745.b
sponsalitius 745.b
sponte 746.b
spurcare 748.b
stabulum 750.a
stabularius 750.b
statim atq; 753.a
statim quam 753.a
stellionatus 756.a
stercoratus ager 757.a
stipendium 761.a
stipem conferre 762.a
stipulor 762.a. & b
stipulatio 762.a
stipulationem acceptum ferre 762.a
stirps 762.b
stati dies 765.a
stationarius 766.b
strata 778.a
stratura 770.b
Stypterium 780.b
suasus 782.a
subadiuuare 784.a
subadiuuus 784.a
subcurator 785.b
subdisiunctiuus 785.b
subditum testamentum 786.a
subire hæreditatem 787.b
subire uicem eandem 787.b
subijcere ignem fornaci 790.a
subijcere se periculo 790.a
subijcere nomen alterius 790.a
subijcere testamenta 790.b
subleuare testimonio aliquem 192.b
submittere alicui delatores 790.b
subscribere uarijs modis utitur 798.a
subsellia 799.b
subsignare 800.b
subsistere 801.a
subsortiri 801.a
subsortitio 801.a
substitutio 802.a
subtractus 804.a
suburbicarius 805.b
succedaneus alieni periculi 807.a
successorius 807.a
sufficiens 813.a
sufficienter 813.a
suffragia 814.b
suggerit res 815.b
suggero 815.b
suggestus 816.a
sugillare 816.a
suitas 817.a
esse alicuius periculo 819.a
esse pignori 819.b
esse esui potuiq; 819.b
esse in rebus humanis 820.a
non est huic rei locus 821.a
est tecum actio 821.a
sumere è medio 825.a
suppellex 827.a
suppellecticarius 827.b
superabundare 828.a
superdicere 830.a
superexcurrere 830.a
superexigere 830.a
superficium 830.b
superficere 830.b
superficiarius 830.b
superfluus 831.a
superfœtatio 831.a
superindicere 831.b
superindictum 831.b
superindictio 831.b
superinductio 831.b
superamentum 833.a
superscribere 833.a
superesse negotijs suis 834.b
superesse rebus suis 834.b
superfore 834.b
superuacuo 835.a
superueniens 835.a
suppetere 837.a
supremus 841.b
suprema sua ordinare 841.b
suscipere mandatum 845.b
susceptor 846.b
suspendere in furcas 846.b
suspectas facultates alicuius habere 849.a
sustinere cognitionem 850.a
suus hæres, & suum seruare 851.b
sycomorus 862.b 853.a
synalagma 857.b
synedria 858.b
synonetum 859.b
synopsis 860.a
synthema 860.a
synthesis 860.a
syriarcha 861.a
syriarchia 861.a
sysitos 862.b

T

Tabulæ 864.b
tabulas testamenti aperire 864.b
tabulæ pupillares 865.a
tabellaria lex 865.a
tabularius 865.b
talio 868.b
talaria lex 869.a
tantusdem 874.a
tantidem 874.a
temerator 886.b
temporale exilium 892.b
tenere causam 895.b
teneri lege, interdicto 896.b
teneri perpetuo morbo 896.b
tenet eum quæstio 896.b
teneri manifestò 898.a
tenax iuris sui Dominus 898.b
credito Tenus 901.b
muro Tenus omnes ferè urbes finiuntur 902.a
uerbo Tenus 902.a
tepidarium 902.b
tergiuersari 905.b
terminato oratio & conclusa 906.b
terminatum negotium 906.b
territorium 909.a
tessera 911.a
testari 915.a
testari sua uoluntatem 915.a
in Testatum redigere 615.b
testator 915.b
testatò 915.b
testato denuntiare alicui 915.b
testato & intestato decedere ibid.b
testatrix 915.b
testamentum 915.b
testamentarius 916.a
testamentarium 916.a
testudo 916.b
thesaurus 924.b
tibiale 931.b
tignus 932.b
Titia lex 938.a
titulus 939.a
tectum altius tollere 942.a
Tracta 653.a
traducere 954.a
transcribere 960.b
transcribere in libris censualibus 961.a
translatiuè 963.b
translatitiè 963.b
transfiguratus 963.b
transfuga 964.a
transiungere 965.a
trapeta finibus suspensa 968.b
trapezophoron 968.a
tribuni militares 972.a
tributum 973.b
in Tributum uocari 973.b
tributorius 973.b
triga 976.a
tripertita 978.b
triplicatio 978.b
tritauus 981.a
triumuiri capitales 983.a
Tubarius 987.b
tueri se 988.b
tueri 988.b
tuitus 988.b
tuendus 988.b
tutela 989.a
tutelæ suæ factus 989.a
in Tutelam suam uenire 989.a
tutelaris 989.a
tugurium 990.a
turba 994.a
tyrocinium animi 1004.b

V

Vacillans testis 1006.a
uacare morbis 1006.b
uacui nummi 1007.a

ualere quasi minimo 1011.b
ualetudo ingrauescens 1013.a
ualetudinarius 1013.a
ualetudinarius medicus 1013.a
uaricator 1018.a
uasa 1018.b
uasa uinaria 1018.b
uasarium 1019.a
Vdo 1022.a.& b
uectigal 1022.a 1023.b
uecturas naulum licere aut exercere 1025.a
uenenum 1032.b
uenalitius 1033.a
uenalitium 1033.a
uenalitiarius 1033.a
uentrem facere 1039.a
uentre uacuo mulier 1039.a
uentrale 1039.a
uentosus dies 1040.a
uereor ne non sit obligatus 1047.b
uertere in rem suam 1055.a
uertitur eadem quæstio in pluribus iudicijs 1055.a
uersare testes 1054.a
uersari dolo 1054.a
uersiculor 1057.a
uestigator 1064.b
uestimentum 1066.a
uestiarium 1066.b
uestiarius 1066.b
ueterator & nouitius 1069.a
uexare annonam 1069.b
uia 1070.a
uiæ genera 1070.a
uiam purgare 1070.a.& b
uiæ uicinales 1071.a
uiam reficere 1072.a.& b
uiaticulum 1073.a
Vicennium 1073.b
uice uersa 1074.b
uice mutua fungi 1074.b
uicarius 1075.a
uietor 1081.a
uincere licitatione 1086.a
uindemiatorij quali 1088.a
uindiciarum lis 1088.b
uindicta 1089.b
uinum doliare 1090.b
uinarius 1091.b
uirgo 1096.a
uiria 1096.b
uiridarius 1097.b
uiridaria, uiridia, uiridaria 1097.a
uis maior 1102.a
uis diuina 1107.a
uitreamina 1109.a
uiuunt arboris radices 1111.a
uictus 1111.b
uix est 1113.a
ultis pro ultra 1114.b
uncia 1120.a
unguentum 1123.a
ungula 1124.b
uniuersaliter 1127.b
urbana familia 1142.a
urbana prædia 1142.a
urbananitas 1142.a
urceus 1142.b
urgere ad solutionem 1142.a
urinator 1140.a
usta 1235.b
usquequo 1237.a
utrubi 1240.b
usus tectorum peruius 1152.b
usualis 1153.b
usuaria res 1153.b
usuarius 1153.b
ususfructus 1153.b
usufructuarius 1154.a
usucapio 1145.a
usura 1154.a
usitatissimus 1154.a
usurpatio 1155.b
uulgò quæsitus 1157.b

CONTRARIA.

Abnuere, annuere 15.b
abnuere, concedere 15.b
abscedere, recedere, discedere c. accedere 18.b
abscissus c. mollis 19.a
absentia, præsentia 24.b
abundare, egere 25.b
abundare, deesse 25.b
abundare, defici 25.b
abundans, inops 25.b
abundanter dicere, præesse 26.a
abundantius, angustius 26.a
accedere c. abscedere, recedere, discedere 30.b
accessus c. abscessus, discessus ; recessus 30.b
accessio, abscessio 30.b
accessio, decessio 30.b
accessio febris, remissio 30.b
accelerare, tardare 31.a
accendere, extinguere 31.a
accipere auras follibus, reddere 347.b
accinctus, industrius c. discinctus, negligens 33.b
accusare, excusare 42.a
acuere c. obtundere uel hebetare 51.a
acutus c. hebes, obtusus 58.b
addicere, abdicere 66.b
addere, demere 67.a
addere, detrahere 67.a
addere, deducere 67.a
adducere, abducere 68.a
adducere, remittere 69.a
adhibere calcaria equo, admouere, addere, subdere, stimulare, instigare c. adhibere frenos, retinere, reprimere, coercere 73.a
adijcere cibo, addere c. demere 76.a
adiudicare, abiudicare 77.b
admoliri saxum, amoliri 83.a
admouere, amouere 83.b
admurmurare, obmurmurare 84.b
admurmuratio, obmurmuratio 84.b
adesse, fauere c. deesse 91.a
aduentus c. discessus 93.a
aduersus c. repugnans, contrarius 93.a
aduersus, oppositus, obiectus c. auersus 93.b
aduersa aqua, secunda aqua 93.b
aduersa ualetudo c. bona, secunda, prospera 94.a
aduertere, auertere 95.b
adumbrare, exprimere 97.b
ægrotare grauissimè, optimè ualere 106.b
æquus iudex, iniquus 120.a
æqualis c. impar 122.a
afferre, efferre 144.a
affligere rem aliquam uituperando c. augere laudando 150.b
affligere, leuare 150.b
agere aliquid, cessare 165.b
agitatum, fluitans c. tranquillum, quietum 176.a
aio, nego 180.b
aiens, negans 180.b
alacris, lacer 183.a
alazonia, ironia 184.b
albatus, atratus 187.b
altibiles casei c. ueteres, aridi 208.b
alienus c. coniunctus, amicus 200.b
alienare, reconciliare 201.a
aliud, idem 199.a
alligatus, solutus 204.b
comprimere Aluum, firmare, reprimere, inhibere, sistere, astringere, contrahere, cohibere, cogere, supprimere c. ciere, soluere, deijcere, ducere, elicere, emollire, leuare, mollire, mouere, subducere, subtrahere, trahere, 216.a.& b. & 217.a
amarus, dulcis 219.b
amorem facere, fugare amorem 234.b
amouere, admouere 235.a
amplificare, minuere 241.a
angustus, latus 254.b
angustius, breuius concludere c. uberius, fusius disputare 253.a
ex Animo c. simulatè 258.b
anomalia c. analogia 263.b
antè, pòst 226.a
antè, retrò 266.a
antea, nunc primum 266.b
antecedens c. insequens 267.a
aperire, claudere 275.b
aperire se, delitescere 275.b
aperire, occultare 275.b
aperire, operire 276.a
aperta, dubia 276.a
apertæ simultates, obscura ibid.a

apertus

apertus dolor, hebes ibid.a
apertè, palàm c. ex insidijs 276.b
apertè, tectè 276.b
apocope, paragoge 279.b
apparere, eminere c. occultare opprimere & abscondere 282.b
apparet c. obscurum est 282.b
appetere, declinare 286.a
appetere, deposcere c. recusare, abnuere 286.a
apponere annos, demere 289.a
apportare afferre, asportare 289.b
approbare, improbare 290.a
apricus, opacus 291.b
aptus cibus stomacho c. alienus 292.b
apta & dissoluta 292.b
arcere, recipere 302.a
arguere, purgare 315.a
aridus, exiccatus c. pituitosus, redundans 311.a
arrideri, derideri 325.a
arripere celeriter c. tardè pcipere 325.b
arripere, discere 325.b
arripere celeriter c. tardè ibid.b
arrogare, derogare 325.b
artifex, inscius 327.b
arua arida, infrugifera c. pinguia 311.b
asciscere, segregare 331.b
asciscitur, fugitur 331.b
asciscere, reprobare 331.b
ascitus, natiuus 332.a
asperitas, lenitas 336.a
aspredo, leuitas 336.a
assumere sibi c. detrahere alteri 345.b
astringere, relaxare 349.a
astrictus, relaxatus 349.b
atrox, mitis 336.a
auulsus, cohærens 336.a
augere rem, affligere 369.a
auidus, liberalis 371.b
auocare, allicere ad rectè faciendum 347.a
auras accipere follibus, reddere 374.b
austerus homo, suauis 382.a
austeritas, suauitas 382.b
author legum, dissuasor 384.b

B

Bacchius c. antibacchius 390.b
barbatus, bene imberbis 395.b
bellum, pax 401.b
meliore loco, deteriore statu 420.a
bonus nummus, adulterinus 420.b
optimus, deterrimus 421.a
breuis & longa contraria 430.a
breuis syllaba c. longa producta 431.a
breuitas ambitus c. longitudo ambitus 431.b
breuitas pedum c. proceritas 431.b

C

Cadere, consistere 442.b
casu aliquid facere c. iudicio 445.a
celebs, maritus 450.a
calida, frigida 465.b
calcaribus egere c. frænis 468.a
caluus c. comatus 674.b
carbone notare c. creta 498.a
carus, uilis 508.b
caritas, uilitas 509.a
cautus, tardus 526.a
causa superior: inferior 531.b
cessare, strenuum esse 538.a
celebritas, solitudo 540.a
celare ingenium, nudare 544.a
certus, incertus 561.b
certum, dubium 563.a
cita aluus, liquida c. coacta 590.a
circunfusus, inclusus 602.a
clam, palam 614.b
claudere, reserare 623.a
clementia c. crudelitas 606.a
cliens, patronus 628.b
coarctare, dilatare 635.b
coactus, sponte 651.a
coemere, uendere 639.a
colere, negligere 664.a
colligere iram, ponere 657.b
comatus, caluus 674.b
comitas, seueritas 678.b
commemoratio, obliuio 680.b
compendium, dispendium 699.b
compellere, dispellere 699.a
compellere, expellere 699.b
complicare, euoluere 705.b
compos animi, impos animi 708.b
comprehendere, emittere 709.a
concrescendi uis, liquendi 724.b
concretum, resolutum 725.a
concursare, dissultare 727.a
condere fructus, promere 731.a
conditionibus stare, fugere à conditionibus 732.a
conferti, rari 734.a
confidere, metuere 739.b
confirmare, infirmare 741.b
confuse; permistè c. descriptè, electè 746.b
conglutinare, dissoluere 748.b
congruere, differre 749.b
congruere, dissidere 749.b
coniungere cum aliquo c. ab eo excludere 124.b in tomo 2.
coniunctio, disiunctio 754.a
consentire, pugnare 762.b
conseruator, oppugnator 766.a
consilijs opportunus, aduersus 767.a
consultò, fortuitò 772.a
consulere de salute suorum; relinquere communem 770.a
cõsimilis, dissimilis atq; obsimilis 772.a
conspicuus, occultus 776.b
constituta iudicia, dissoluta 779.b
quæ Constant, quæ dubia sunt 1082.b
constans, leuis 782.a
constans, mobilis 782.a
constringere, dissoluere 782.b
consuefacere, dissuefacere 783.b
consumptus, uiuus 785.b
contaminare, honestare 786.b
contemnere, admirari 787.a
contemnere, efferre 787.a
contentus, intentus c. remissus 789.a
contentum corpus, remissum 789.a
contentus, laxus 789.a
contentio uocis, remissio 789.b
continens spiritus, intermissus 792.a
continuatum, interruptum 793.a
continuus, intermissus 793.a
contrahere, dilatare 795.a
contrahere, dissipare 795.a
contrahere orationem, dilatare 796.a
contractum, spatiosum 796.b
contractio, productio 797.a
cõtractio superciliorũ, remissio 797.a
contractio, proiectio 797.a
copia frugum, inopia 811.a
copiosus, uictus c. tenuis 810.b
copiosus, diues c. inops, pauper 1050.a
copulari coniunctionibus, dissolutionibus relaxari 811.b
cocta poma, matura c. cruda 812.a
coram, absens 814.a
corpora tuta, periculo opportuna 824.a
crassa, liquida 836.a
crassum cælum, tenue 836.b
crebrò, interdum 839.a
crescere, decrescere 839.a
cruciari dolore, lætitia gestire 856.b
cultissimus, incultus 664.b
curtum, redundans 879.b

D

Debile, firmum 902.b
decessio, mansio 904.b
decessio 904.b
decet, dedecet 908.a
decircinare, circina 910.a
declinare, appetere 911.a
declinare, persequi 911.a
declinare minas, subire 911.a
declinatio, appetitio 911.b
decus, dedecus 913.b
decrescere, accrescere 915.a
decrescere, crescere 915.a
dedecet, decet 917.a
deducere, reducere 919.a
deduci, reduci 919.a
deducere, addere 920.a
defendere, præuaricari 922.a
deformare, ornare 929.a
deformitas, dignitas 929.b
dehortari, inuitare 933.a
deijcere de possessione, restituere 933.b
delabi, ascendere 934.b
delere tectorium, inducere 932.a
delere, seruare 923.a
ab Delectatione negotijs impediri; habere in occupatiõe delectationes 935.b
deligere bona, reijcere 939.a
delitescere, se aperire 941.a
delitescere, prosilire 941.a

demere,tribuere 946.a
demere, addere 946.a
democritus, Heraclitus 389.b
demouere, constituere 948.a
deferre,denegare 949.b
densum,rarum 952.b
deonero, onero 954.b
depellere,restituere 956.a
deponere imperium,accipere 958.b
deponere religiones,suscipere 958.b
deprauare,corrigere 960.a
deprecari, precari 960.b
deprimere, extollere 961.b
deprimere,adaugere 961.b
depreßior aqua,altior 962.a
derelicta regio,celebris 963.b
deridere,arridere 963.b
deserti loci,celebres 968.a
desinere,incipere 970.a
desipere,resipiscere,sapere 970.b
desistere,incipere 971.a
desperare,confidere 971.b
destruere,construere 974.b
desuescere,assuescere,cõsuescere 975.a
deesse,abundare 975.b
desiderium nostri,satietas 976.a
detrimentum,emolumentum 977.b
deterius facere,corrigere 978.a
deteriores,fructuosior 978.a
deterrere,cohortari 978.a
detortæ,imminutæ corporis partes c.aptæ,integræ 979.a
detrahere,addere 979.b
deturgere,turgere 980.a
ad Dextram,ad leuam 987.a
diducere, contrahere 102.a
diducere digitos c.comprimere 1007.a
dies c.nox 1003.b
diffarreatio c.confarreatio 1006.a
differre,distare c. idem ualere 1006.b
differunt, copulata sunt 1006.b
differre,idem esse ibid.b
differre,simile esse ibid.b
differens,congruens 1007.a
differens,par 1007.a
digeri,coire 1010.a
dignitas,deformitas 1012.a
digredi,congredi cum aliquo 1013.a
digressus, accessus 1013.a
digressus,congressus 1013.a
digreßio,congreßio 1013.a
dilatare,contrahere 1014.a
dilatare orationẽ ex uerbo, in uerbum contrahere 1014.b
diligens,negligens 1015.a
diluere crimina,inferre 1016.a
diminutio,accretio 1017.b
dimittere,retinere 1018.a
dimittere,ius suum retiner 1018.b
rectus sermo,auersus 1025.a
dirimere societatem,coire 1025.b
diruere,ædificare 1026.b
diritas comitas 1027.a
discessus,aduentus 1028.b
discretè, distinctè c. confusè,permixtè 1029.b
discingere,cingere 1030.b
discincti, negligentes c.præcincti,strenui 1030.b
disiungere,coniungere 1035.a
disiunctio,separatio c. cõiunctio 1035.a
dispar,par 1035.b
dispare,idem 1035.b
dispar,similis 1035.b
dispellere,compellere 1036.a
dispendium,compendium 1036.a
dispensare omnia,profundere 1036.a
displicere,placere 1037.b
displicere,arridere aliquid 1037.b
displicare,plicare 1037.b
dissoluere,coagmentare 1042.b
dissoluere,conglutinare 1042.b
dissolutum,uinctum 1042.b
dissolutè factum,clementer 1043.a
dissolutio,coniunctio 1043.a
dissuadere, suadere 1043.b
diu,subito 1047.b
diuturnitas,celeritas 1049.a
docere,dedocere 1062.b
doctus rudis 1063.a
docti,humana gens c.immanis,barbara 1063.a
dolus malus,bona fides 1069.b
domi,foris 1071.b
domesticum,externum 1072.b
domestici,alienigenæ 1072.b
dubium,perspicuum 1082.b
quæ Dubia sunt,quæ constant 1082.b
dulcia,amara 1088.b
dupliciter,bipertitò c.simpliciter,singulari modo 1092.b
durior, asperior c. moderatus, mitis 1093.b
durare,mollire 1094.a
durum nomen,molle 1093.a

E

Effluere,influere 10.a
effrænatus,languens 20.a
effundere se aliqua libidine, continere 21.b
eijcere,retinere 26.a
elucere,extinguere 37.a
elucere, occultari 37.a
emergere,delitescere 41.b
emergere,mergere 41.b
emergere,oblitescere 41.b
eminere,apparere c.occultare,opprimere,abscondere 42.b
eminens esse,obscurare 43.a
emolumentum, detrimentum 45.a
enitere,obsolescere 51.b
enectus,plenus 50.a
eo,redeo 57.a
erigere,abijcere 76.a
erectior, minor 67.b
errare,erudiri 81.a
erratum,rectè factum 81.b
euolare,inuolare 101.b
ex animo,simulatè 108.b
exaggerare,extenuare 113.b
exagitare,lenire 113.b
exanimare aliquem,inflare 115.b
exaugurare,inaugurare 117.b
excedere è uita,manerere in uita 119.a
excidere,insidere cogitatio dicitur 120.b
excitare,sedare 121.b
excitatus,inclinatus,iacens 122.b
excipere nominatim,sine nomine 123.b
excludere ab aliquo, coniungere cum eo 124.b
excurrit oratio,insistit 127.b
exhaurire uinum,uomere 140.a
exhaurire domos,replere 140.a
exigere,dare 142.a
exigere,expectare 142.a
exiguus,ingens,immensus 143.b
exiguus, maior 143.b
exilitas in dicendo,copia 145.a
eximere,conijcere in ordinem 145.b
exitus,initium 134.b
exitus,principium 134.b
exorare,deterrere 151.b
exorare,extorquere 151.b
exordiri,retexere 150.a
exordiri,perorare 150.a
exoriri,nasci c.extingui,opprimi 150.b
exortus solis,occasus 151.a
exornare,deformare 151.a
expectare epistolas, exigere 153.a
expedire c. impedire,intricare 154.b
expedire se ex laqueis,induere se in laqueos 155.a
expedita disciplina,inops 156.a
expellere,euocare 156.a
expellere domo,domũ cõpellere 156.b
expers rationis,utens ratione 159.b
expetere,abijcere 160.a
expetere,fugere 160.a
expetere, resistere 160.a
expetere,uitare 160.a
explantare,plantare 166.a
explicata res,addubitata 162.a
explicata,serena frons c.nubila 297.b
explorata salus,deplorata 164.a
exposita uasa,demissa in terram 166.a
exporrigere frõtem,cõtrahere 166.b
exprimere literas,opprimere 167.b
expressum,adumbratum 168.a
extendere dies,contrahere 172.a
extenuare,abijcere c.augere, tollere altius 172.a
exterminare,reuocare 172.b
exterminari de ciuitate,uenire in ciuitatem 173.a
extinguere,incendere 174.a
extinguere,elucere 174.a
extinguere motus animorum, inflammare 174.b
extare,intercidere 175.a
extollere, deprimere 175.b
extollere,submittere 176.a
extorquere,abijcere 176.a
extorquere,exorare 176.a

extra

Digitized by Google

extra,in 176.b
extraneus,domesticus 177.a
extrudi,esse in numero 178.b
extrudi, prohiberi 179.a
extruere,euertere 179.a
exturbare,manere 179.b
exuere,induere 182.a. & b

F

Facilis,difficilis 200.a
facilis pater c.durus,inexorabilis 200.b
fauere,odisse 219.a
fauetur, inuidetur 219.a
fauorabilis,inuidiosus 219.b
ferus,immanis c.mitis,mansuetus 225.a
festinatio,otium 237.a
fides bona,dolus malus 240.b
fidem confirmare,resistere 241.b
dare Fidem,uiolare 242.a
in Fide manere,frãgere fœdus 243.a
fides,fraudatio 243.a
fidens,dubitans 243.b
fidenter,timidè 243.b
fictè,fallaciter c.uerè,sapienter 249.a
finire,initium sumere 251.a
flexibile,durum 260.b
florens,afflictus 264.a
florescere,senescere 264.a
fluitans,immoderatè agitatus c.trãquillus,quietus 266.a
fœdus frangere, in fide manere 243.a
fœlicitare, infœlicitare 271.a (269.b
foris,domi 276.a
foris,intus 276.a
foris petere,inesse 276.a
foris argumẽta assumi,ex sua ui atq; natura 276.a
formosus,deformis 279.a
in Foro,in publico 285.b.477.b
fortis,ignauus 282.a
fortuitum,diuinum 285.a
fragosa oratio,lenis 290.a
fraus, integritas 291.a
fraudatio,fides 243.a.292.a
frequentes,pauci 293.a
frigus,calor 294.a
frons nubila c.serena,explicata 297.b
frugi homo,nequam 299.a
frugalissimus,nequissimus 299.b
frunitus,prudens c.infrunitus,insipiens, stolidus,nulli usui 301.b
fucata,simulata c syncera,uera 304.b
fundamẽta iacere,perficere opera 312.b
furtim,clam c.palam 315.b

G

Generatim,confusè 331.b
generatim,publicè 331.b
generatim,uniuersè c.sigillatim 331.b
gestientes,perterriti 336.b
gloriosum,inuidiosum 345.b
gratè,ingratè 356.b
gratis,gratuitò c.pretio 356.b
gratis,pretio 357.a
gratuitus,mercenarius 357.a
gratuitò,mercede 357.a
grauis,leuis 358.a
graue,facile 359.a
graue & leue pondus 358.b
grauitas,humanitas 416.b
grauiter,molestè ferre c.leuiter 359.b

H

Hebes,acutus 383.a
heraclitus,Democritus 389.b
hilaritas,tristitia 398.b
homo abiectus.sũmissus c.elatus 405.b
honestas,turpitudo uitæ 406.b
honestare , decorare c. dehonestare 406.b
horridus,hispidus,asper c.nitens,nitidus 410.b
hubertas in dicendo,exilitas 415.b
humana gens,immanis,barbara 416.a
humanitas,grauitas 416.b
humanitas,immanitas 416.b
humilis luna,excelsa 417.b
humilis,abiecta oratio c.alta,exaggerata 418.a
humilis , demissus uir c. alacer lætus 418.a
humilis,obscurus uir c. clarus, præstans
humilis uir,amplissimus 418.a (418.a
humiliter,demissè c.altè 418.a
humiliter,superbè 418.a
humiliter,demissè sentire c.elatè, amplè
humilitas,altitudo 418.a (418.a
hypozeugis,zeugma 425.a

I

Ieiunitas , tenuitas c. hubertas , copia 437.a
ignauus,fortis 437.b
ignauia,fortitudo 437.b
illiteratus c.doctus,literatus 445.a
illustre, obscurum 446.a
illuuies,cultus 446.b
imberbis,bene barbatus 494.a
immane,mansuetum 450.a
immansuetus,mansuetus 450.b
imminuere,amplificare 452.b
immoderatus,intemperatus, nimis,immodestus c.moderatus 453.b
immortalis, mortalis 454.b
immortalitatis esse,ætatis 454.b
immunis,uectigalis 455.a
imparatus,paratus 465.b
impedire,expedire 457.a
impediri,adiuuari 457.a
impellere impetus animorũ , reflectere 458.a
impellere uoluntatem quò uelis,unde uelis deducere 458.a
imperare,obedire 460.b
imperare,parere 460.b
imperare cupiditatibus,seruire 460.b
imperitus,callidus 460.a
imperitare,seruire 461.a
imperturbatus,turbatus 462.b
impius,religiosus 464.b
impolitus,rudis c.politus 469.a
imponere alteri,& sibi sumere 469.a
imponere onus,recipere 469.b
improbare,approbare 470.b
impromptus,promptus 471.a
imprudẽs,nesciẽs c.prudẽs,sciẽs 471.b
impugnare,defendere 472.b
impurus,purus 473.a
imus,summus 474.b
in præsens,in futurum 475.a
in perpetuum,in tempus 477.a
in posterum,in præsens 477.a
in priuato,priuatim c.in publico,publicè 477.a
in speciem,reipsa 478.a
inambulare,quiescere 480.a
inæstimabile,æstimabile 479.b
inapparatio,apparatio 480.a
incautus c.prouidẽs , præcauẽs 483.a
incendere,sedare 484.a
ira incensus,placatus 484.a
inchoare libros,perficere 486.a
inchoare c.cõficere perficere, absoluere
incertus,certus 561.b (486.a
incitare animos,sedare 488.b
incitare mentes,reflectere 489.a
incitatio languẽtis populi,effrænati moderatio 489.a
inclemẽs,durus,asper c.clemẽs 489.b
incultus,cultus 492.a
incommodus,gratus 493.a
incommodè,optimè 493.a
incompositus,inornatus,inelegans , incomptus c.compositus 493.b
inconcinnus, concinnus 494.a
inconscius,conscius 494.b
incontaminatus,contaminatus 495.a
incontentus,contentus 495.a
incontinentia,immodestia , intemperantia c.continentia 495.b
incorruptus,purus c.uitiosus,corruptus 496.a
incredibilis res,credibilis 496.b
indecorus,decorus 502.a
indeses,deses 502.b
indiligens c.diligens 506.b
indiscertus,discretus 507.a
indisertus,disertus 507.a
indotatus,dotatus 509.b
inelegans,elegans 513.a
inermis,armatus 515.a
inexercitatus,exercitatus 516.a
inexpectatus,expectatus 516.a
inexploratus,exploratus 516.b
infabrè c.affabrè,politè,elegãter 517.a
inferre crimina,diluere 519.b
infimus ciuis,summus 520.a
infimum,summum 520.b
infidus.fidus 522.a
infidelis,firmus amicus 522.a
infinitus.finitus 522.a
infirmus , imbecillis , debilis c. firmus
infirmare,confirmare 523.a (522.b
infœcundus,fœcundus 525.a

infoelix, foelix 525.a
informis res, formata 525.a
infrà, suprà 526.a
ingenium acutum, obtusum 528.b
inglorius, honoratus 531.a
ingratis, libenter 531.b
ingrauescere c. leuari, releuari 532.a
inbibere aluum, soluere 533.a
inbibere auditatem, incitare 533.a
inhonestus, honestus 534.a
inhonoratus, honoratus 534.a
inhospitalitas, hospitalitas 534.b
inimicus, amicus 536.a
iniucundus, iucundus 537.b
iniuratus, iuratus 538.a
iniuriam facere, dare beneficium 538.b
iniuriam inferre, propulsare 538.b
iniustus, iustus 539.a
iniustum, meritum, debitum 539.a
innatus, insitus c. assumptus, aduentitius 540.a (539.b
innocens, nocens 540.a (539.b
innoxius, innocens, inculpatus c. obnoxius 540.b
inopportunus, opportunus 542.b
inops, abundans 543.a (543.b
inopia frugum, copia 543.a
inornatus, ornatus 543.b
inquietus, quietus 544.a
insalubris, salubris 545.a
insipiens, sapiens 552.a
inspoliatus, spoliatus 555.a
instituere, perficere 557.a
instrenuus, strenuus 559.b
insuauis, asper, auster c. suauis 560.b
insyncerus, syncerus 562.b
integer, contaminatus 563.a
integer, ualidus, firmus, uegetus, sobrius c. fessus, saucius, uitiatus, languidus, uinosus 563.a
integræ opes, accisæ 563.a
integer sanguis, uitiosus 563.a
integritas, fraus 563.b
integrum corpus, uitiosum 563.a
intemperans, immoderatus, intemperatus c. temperans 565.a
intemperatus, temperatus 565.a
intendere arcum, remittere 565.b
intendere animum, relaxare 566.a
intendere neruos, remittere 566.b
intentio animi, remißio 567.a
intercidere, extare 570.b
interimere, conseruare 574.b
interruptum, continuatum 580.b
intrà, extrinsecus 585.a
intimus, alienus 585.b
intrico, extrico 586.a
intrinsecus, extrinsecus 586.a
introire in uitam, exire 586.b
intus, foris 587.b
inualidus, robustus, firmus 588.b
inuehere, euehere 588.b
inuehi, emergere 588.b
inuerecundus, uerecundus 59.a
inueteratus, recens 591.a
inueteratum, institutum 591.a
inuidus, fautor laudum 593.a
inuiolatus, integer c. uiolatus 593.b
inuitus, libens 594.a
inuius, peruius 594.b
inuolare, euolare 595.b
inurbanus, inciuilis c. urbanus 596.a
inutilis, utilis 596.b
inuulneratus, uulneratus 596.b
iocus, serius 597.a
ioca, seria 597.a
iocosus sermo, tristis 597.a
irrasus, rasus 601.b
irreligiosus, religiosus 602.a
irrequietus, quietus 602.a
irreuolutus, reuolutus 602.b
iucunda uita, grauis 614.a
iustus dominus, uerus c. alienus 625.a

L

Lapsa sydera sub terras, orta 636.a
lachrymans calamus, aridus 639.a
lætus, alacer c. humilis, demissus 640.a
leuitas, asperitas 641.b
lagophthalmus, ectropium 642.a
laxè, angustè 661.a
laxare, astringere 661.a
lene, asperum 666.a
lere, relere 670.b (679.b
liberalis, beneficus, munificus c. parcus
liberaliter, largè, abundanter, frugaliter c. parcè 680.a
literæ minutæ, maximæ 699.a
literæ uulgares, interiores, reconditæ 700.a
locuples c. tenuis, egens 706.b
locupletes, pauperes 707.a
loquax, mutus 713.a
luna crescens, senescens 726.a

M

Malus, bonus 755.b
malè audire, malè dicere 757.a
mansio, deceßio 765.a
mansio in uita, excessus è uita 765.a
mansuetus, ferus 768.a
maritimus, remotus à mari 776.b
marte suo aliquid explere, adminiculis alterius 780.b
mas, foemina 781.b
mater iusta familias, pellex 748.b
in Medio esse, situm uel positum esse c. obscurum 795.a
membratim, generatim 803.a
mercenarius, gratuitus 816.b
minutatim, repentè 837.b
miseratione nasci, odia incitari 842.b
miserandus, irridendus 842.b
mitis, mansuetus c. ferus, immanis 843.b
mitigari, irasci 844.a
mortē imperare, eripere mortē 871.b
mortale, æternum 873.a
mortalis, immortalitas 873.b
moueri sponte, agitari pulsu externo
multi, pauci 884.b (884.b
plurimum, minimum 684.b
murcea Dea, strenua dea 894.b

N

Nasci, occidere 916.a
naues tectæ, apertæ 921.b
nauus, ignauus 925.b
negligere minas alicuius, horrere 932.b
negligenter, diligenter 933.a
negare, fateri 933.a
negat, ait 933.b
nequam, frugi 939.a
nequitia, frugalitas 939.b
ad Nihilum uenire, ad summū 949.b
nimius, modicus 952.b
nitida forma in pictura, horrida 955.a
notus, obscurus 969.b
nubila pellere, inducere 980.b
nuda, inanis domus, exornata atq; instructa 982.a
nusquam, usquam 949.b

O

Obcæcari tenebris, præfulgere splendore 999.a
obliquè, rectè 1005.b
obruere, eruere 1009.b
obscurus, apertus 1010.b
obscurare, celebrare 1011.b
obsequi, repugnare 1012.b
obseruatione & ratione, natura & casu aliquid facere 1014.a
absolescere uectigalia, nitere 1016.b
obstrictus liber, & solutus 1017.b
obesse, prodesse 1019.a
obesse, adiumento esse 1019.a
obtinere, repelli 1020.a
obtinere litem, amittere 1020.b
obtundere ingenia, acuere 1022.a
obturbare, lenire 1022.b
omittere occasionem, tenere 1025.a
occidere rempublicam, cōdere 1025.b
occidere in nihilum, oriri ex nihilo 1025.b
occultus & inuolutus, prōptus & apertus 1027.a
occultè, apertè 1027.b
occultari, aperiri 1028.a
occultari, elucere 1028.a
occupatus, otiosus 1029.a
ocyus, tardius 1035.b
odisse amore 1036.a
odisse, diligere 1036.a
odisse, fauere 1036.a
odium struere in aliquos, dimouere ab aliquibus 1037.a
odiosum & graue, leue & facile 1037.b
odiosum, iucundum 1037.b
offensio, gratia 1043.a
offensio, beneuolentia 1042.b
olim scio, nunc primū profiteor 1050.a
omittere, adipisci 1053.b
opacus locus, apricus 1058.b
operosus, facilis 1061.a
opertum, apertum 1062.a (1063.b
opimus corporis habitus, gracilitas
opinio,

Digitized by Google

opinio,ueritas 1064.b
opinio aduersa,diuersa 1064.b
opiionē cōprehēdere,remittere 1064.b
opinionē cōfirmare,detrahere 1064.b
oppugnare aliquem,propugnare pro aliquo 1070.b
oppugnare & euertere aliquem, defendere & probare 1070.b
ordiri,terminare 1081.b
ordine prius,posterius ordine 1082.a
ornare aliquem,spoliare 1088.a
ornare ornatu nouo & alieno,suo spoliare & denudare 1089.a
os durū,impudēs c. mollis frōtis 1094.a
ostentare aliquid,moliri obscurè aliquid 1100.b
ostentare uerbis,reuera facere 1100.b
ostentatio,ueritas 1101.a
ostentatio,uoluntas 1101.a
otium,labor 1103.a
otium,negotium 1103.a
otiose ambulare,citò 1104.b

P

Palam & interdiu,clam & noctu 10.a
palam,clam 10.a
palam,obscurè 10.a
palam,per præstigia 10.a
pandari,fornicari 22.b
par,impar 30.b
parem esse,excellere 30.b
par,dispar 30.b
par,inferior 30.b
paria,superiora 30.b
parcere,mortem afferre 36.a
parcere,perdere 36.b
parcere,spoliare 36.b
parcus & diligens,prodigus & luxuriosus 37.a
parcus,elegans 37.a
parere aliquid,depellere 41.b
partum per nos,delatū diuinitus 42.a
partem adimere,dare 48.a
particulatim,summatim 50.b
particeps,expers 50.b
participē esse artis,carere arte 50.b
parua & mediocris res,tanta & immensa 55.a
paruula pecunia,immanis 55.b
paßim,ordinatim 60.a
patere,obstrui 62.a
patēs & exposita domus,clausa 62.b
patefactum & illustratum, obscurum et ignotum 63.a
patefieri,claudi 63.a
patronus,cliens 69.a
paucus,multus 70.a
pauci,plures 70.a
pauciloquium,multiloquium 70.a
peccare,uirum bonum esse 75.b
peccatim,rectè factum 76.a
pecuniosus,tenuis 80.b
pulsu alieno agitari,ex se sua sponte moueri 87.a
pēdere ex futuris,frui præsentib. 90.a
quæ pensitant prædia,immunia 91.b
percelli,recreari 102.b
perdere aliquid,habere 106.b
perdere,lucrari 106.b
perdere oppidum,recipere 107.a
perditor reip.seruator 108.a
peregrinus,ciuis 109.b
perferre,deficere animo 113.a
perfecta,inchoata 113.b
perfectio,conatus & adumbratio 114.a
perfectio,susceptio 114.a
permittere,cogere 129.a
permotia,conciliatio 130.a
pernicies,salus 131.a
perperam iudicare,rectè 134.a
in perpetuum,paulisper 135.a
perplexè,palam 136.a
perspecta,præsens,experta uirtus alicuius c.audita 743.b
perturbatio cæli,serenitas 148.b
perturbatio animi,sedatio 148.b
perturbatio animi,tranquillitas & securitas 148.b
perturbatio c.canitio iudicis 148.b
peruagata bona longè lateq; , angusta 149.a
peruulgare aliquid,diuidere paßim,atque edere populo c.occultare, & continere domi 152.b
pestilentia,salubritas 157.b
pestilētes partes agrorū,salubres 157.b
petulantia,pudor 162.b
philosophari paucis,omnino 173.b
pingue & concretum cælum, tenue & purum 169.a
placere,displicere 176.b
placidum esse,feruere 177.a
placida,immitia 177.b
placatus,ira incensus 178.b
placabilis,irritabilis 178.b
placabilis,inexorabilis 178.b
plana uia & stabilis,præceps & lubrica 181.b
plangor,plausus 184.a
plenus,uacuus 186.b
plenus,inanis 186.b
plenus,ieiunus 186.b
plenus,exilis 186.b
plenum uerbum,imminutum 186.b
plenus,euectus 186.b
plena manu,ampliter,copiose, prolixè, minimeq; malignè largiri c. minutim parcè 187.a
plenißimè,restrictißimè 188.a
pone,ante 208.b
ponere in promptu, contegere siue abdere 210.b
popularis,assentator,leuis ciuis c. constans,seuerus,grauis 216.b
populariter,moderatè 216.b
potens & formatus uir,inops 227.b
potentia,impotentia 228.a
posthac,antea 231.b
postuenire,anteuenire 233.b
præcipuum,commune 244.a
præcipuū aliquid esse cū alio,par 244.a
præcipuū ius cum cæteris,idem 244.a
præfinitum,infinitum 252.a
prægredi,sequi 253.b
præmaturum,serum 256.a
præpostere,ordine 262.b
præsens,absens 271.b
præsens,futurum 271.b
præter,ante 274.a
prauum,rectum 282.b
premo,defendo 286.a
premere crimen,eleuare 286.b
pressus,redundans 287.a
pressum eloquētiæ genus,plenū 287.a
presse,abundanter 287.a
pridie,postridie 289.a
primario loco esse,secundum locum obtinere 290.b
princeps,postremus 292.a
principium,extremum 293.b
principium,exitus 293.b
principium,finis 293.b
priuatum,commune 295.b
in priuato,in publico 295.b
priuatim,publicè 295.b
prodere posteris,accipe à maiorib. 310.a
proditor patriæ,conseruator 310.a
profanus locus,consecratus 311.b
proferre,custodire 312.b
profectio,reuersio 314.a
prohibere procul ab insula, prædones, intra insulam recipere 319.a
prohibere recta,imperare 319.a
promptum,clausum 325.b
pronus,supinus 328.a
pronus,superus 328.a
propè intueri,procul spectare 334.a
properare,retractare 332.b
propinqui,longinqui 334.a
propinquitas loci,longinquitas 334.b
propitius,iratus 334.b
proprium,commune 337.a
communis persona,& propriè singulis attributa 337.b
propriè,promiscuè 337.b
propriè,publicè 337.b
publicè uenire,priuatim 360.a
pudens,petulans 361.a
pudenter,cum uerecundia, uerecundè c. impudenter 361.a
pullus,leucopus 368.a
pusillanimis,magnanimus 377.a

Q

Quæstuosus ager,sumptuosus 393.b
quieta respublica,turbata 412.b
quilibet,peritus 412.b

R

Rarum,uulgare 434.b
rationis expers,utens ratione 436.a
recessus lunæ,accessus 442.b
recens,lassus 442.b
recens hominum sermo,uetustas annalium 443.a

recipere,respuere 446.a
reconciliare,alienare 448.b
reconciliata gratia, nunquam imminuta 449.a
reditus,profectio 456.a
reduncus,aduncus 460.b
redundare uerbis, non complere uerbis quod proposueris 460.b
redundare,deesse 460.b
refellere,approbare 461.a
referre iudices,reijcere 462.b
reflectere,incitare 466.a
refrigerare,incendere 467.a
refrigeratus,ardens 467.a
refutare & aspernari, complecti & augere 468.b
regelare,gelu resoluere 469.b
rectus,obliquus 470.a.b
rectum in oratione,prauum 470.b
recte lata,uitio lata 471.a
reglutinare,glutinare 469.b
regna adimere,dare 474.b
regredi,progredi 475.b
regressus,progressus 475.b
reijcere bona,deligere 476.a
reiectio,selectio 476.b
relaxare aluum,restringere 477.a
relaxare aluum,astringere 477.a
religiosus,impius 479.a
religiosissimæ res,nefas 479.b
remanere in aliquo, recedere ab aliquo 482.b
remittere,demittere c.erigere 484.a
remittere animum,delectare c. intendere 484.b
remittere neruos,intendere 485.a
remittere sonum uocis,intendere 485.a
remissus,tristis 485.a
remissus,acris 485.a
remissio uocis,contentio 485 b
remisse differere,neruose 485 b
remisse,uehementer 485.b
ratum,irritum 490.b
ratum,ruptum 490.b
ratum habere iudicium,rescindere iudicium 491.b
ratare,ratificare c.irritare 491.a
reparare,perdere 491.b
repellere uim,inferre uim 492.a
repēs aduentus hostiū,expectatus 493.a
repente,sensim 493.a
replicare,plicare 496.a
reprobare,asciscere 499.b
repudiare,recipere 500.a
repudiare,assumere 500.a
repugnare,concedere 500.b
repugnanter,patienter 500.b
res salua,perdita 504.b
reuera,nomine 505.a
reuera,uerbo & simulatione 505.a
rescindere iudiciū,ratum habere 506.a
reserare,claudere 507.a
resoluere,uincire 509.b
resoluere,componere 510.a
resorbere,uomere 510.b
restinguere,ardere 513.b
restituere aliquem,eijcere 514.b
resuere,suere 516.a
retardari,incitari 516.b
retendere,laxare 517.b
reticere,patefacere 518.a
retinere, abalienare 518.a
retusum ingenium,acutum 521.b
reuelare,uelare 521.b
reus,petitor 525.a
rumpi malis,non moueri 553.a
rusticorum sermo,urbanorum 556.a
rusticitas,urbanitas 556.a

S

Sæuitia,clementia 569.a
salus,exitium 575.a
salubris annus,pestilens 575.b
sapienter,fallaciter 586.a
sarmētorum amputatio,immissio 590.b
secretus locus,celebris 626.b
secundum,ante 630.a
sedare,incendere 635.b
sensim,repente 650.b
sensim postulare,passim 650.b
separatim,coniunctim 652.b
serium,iocosum 660.b
siccaneum,irriguum 676.b
socci risus,luctus,cothurni 700 b
solers,iners 706.b
solidum,fragile 708.b
soluta terra,spissa 713.a
stare,fugere 763.b
stare animo,desipere 763.b
stabilis uia,lubrica 766.b
stabilitas,motus 766.b
stolata mulier,togata 767.b
strictim dicere,multa 773.b
stupor,uirtus 779.b
subducere,prodere 786.b
subleuare,euertere 792.b
subleuare,lædere 792.b
submersum esse,innatare 793.b
submittere aliquid in oratione, augere 794.b
submissus,abiectus c.efferens se 794.b
submissio,elatio 794.b
subsidere,consurgere 799.b
suffragari,aduersari 814.a
summum,profundum 823.b
superesse,deesse 834.b
superior,inferior 841.b
syncerus,uer.c.simulatus,fucatus 858.a

T

Tardus c.uelox,celer 875 b
tegere,nocere 81.a
tecte,aperte 881.b
temporius,serius 892.b
tenuis aer,crassus & concretus 900.b
tenuitas frugum,ubertas 901.b
territare,placare 910.a
testibus præsentibus aliquid facere c. clā, furtim 912.a
testis grauis,leuis 912.a
testato decedere,intestato 915.b
testamentum ruptum,ratum 915.b
toga fusa,restricta 940.a
trahere amiculum,sustollere 955.b
tranquillare,perturbare 469.a
transuersus,obliquus 467.a
tristitia lætitia 980.b
turba,primi 994.b
turbidum tempus,tranquillum 994.b

V

Vacuum esse ab omni molestia, aliquam solicitudinem habere 1007.b
ualere,ægrotare 1010.b
ualens c.imbecillus,infirmus 1011.b
uagari,perstringere breuiter 1010.a
ualentia,inualentia 1012.a
uastus locus,ædificatus 1019.b
uendere male,recte ibid.
ueniens dies,decedens 1037.b
uentrem comprimere,soluere 1038.b
uerecundus,impudens 1048.a
uerecunde constanter 1048.a
uerum c.falsum 1059.a
uerus,syncer.c. simulat. fucatus 1059.b
uere,falso 1060.a
ueritas imago 1060.b
ueterator,nouitius 1069.a
uilis,pretiosus 1083.a
uinctum,dissolutum 1085.a
uinum nullarum uirium, ingentium uirium 1091.a
uinum nouum,uetus 1090.a
uiolentus,tranquillus 1093.a
uiuus,mortuus 1111. b.1112.a
ulcisci,sanare 1113.a
unca,læuia 1120.a
uniuersum,pars 1127.a
cum uniuersis,separatim 1127.a
uniuersa,singula 1127.a
uolare alte,demisse 1128.a
uolare,iter facere 1128.a
urbanitas,conuitium 1142.a
usus,abusus 1152.b
uulgaris orator,excellens 115.b

OPPOSITA.

ABludere,alludere 15.a
abnuere,agnoscere 15.a
absistere,assistere 19.b
abstinentia,rapacitas 23.a
absoluta perfecta causa, ambigua 530.a.b
accusare,defendere 42.a
acer homo op.asper,lenis 44.a
acerbus homo op.lenis,mansuetus 45.a
acutus gladius,hebes 58 b
acutum ingenium,subtile c.obtusum,hebes,retusum 9.a
acutus sonus,grauis 59.a
acute sonare,grauiter 59.b
addormiscere,expergisci 68.a
adiugare,abiugare 77.b
aduentitium op.innatum,insitum 92 b
aduentitia dos,profectitia 92.b
aduentitiū peculium,profectitium 92.b

Digitized by Google

OPPOSITA

aduersæ res, secundæ 94.a
adulteratus, syncerus 97.a
æquus, iniquus 120.a
aer purus, tenuis oppon. cælum crassum atque concretum 124.b
aer ater, obscurus, condens 124.a
æs signatum, graue 128.a
affici admiratione, in admiratione esse op. contemni 146.b
affirmare, dubitare 146.b
affirmatio, dubitatio 150.a
agilis industria op. negligens, tarda opera 161.b
agnoscere augurium op. auersari, amoliri 164.a
albus, ater 186.b
altius, inferius 214.b
amaritudo, dulcedo 219.b
amplus locus, angustus 239.a
ante cibum op. pransus, cœnatus 265.b
appetere alicui op. reseruare 286.a
aptus, commodus, opportunus, iucundus, suauis, ineptus 292.b
aptè fieri, discrepare 293.a
arguere uerbo, negare 315.a
aristocratia, democratia 318.b
astrictè, remissè 349.b
atri lapilli, niuei 354.a
atrox, uehemens genus orationis op. lene, mansuetum 356.a
attenuatè, amplè 358.a
attollere, submittere 360.b
auditorium, schola op. forum 366.b
austera suauitas, dulcis 382.a.b
austeritas frontis remißio 382.b

B

Balbutire, canere 392.a
barbarus, inhumanus op. commodus, disertus 396.a
barbara, immanis gens op. humana, docta 396.a
battologia, laconismus 399.a
bona ratio, perdita 420.b
bona amici, incommoda 421.a
bonum facere, malum 421.b
benignè monstrare uiam, grauatè 426.a
breuia, profunda 431.a
breuius dicere, pluribus uerbis 431.a

C

Cadit fabula, stat 443.a
cadit fides, stat 443.a
casu aliquid gerere op. uirtute, consilio 445.a
calathus, meta 459.b
candens, atrum 474.b
capere miseriam, uoluptates 487.b
carptim, uniuersi 507.b
casus, consilium 768.a
causa absoluta, perfecta op. ambigua 530.a.b
causa integra, dubia 531.b
celer, sedatus 541.b
celare diem, promere 544.a
certa res est, opinor 563.a
citra, ultra 610.a
ciuis, peregrinus 611.b
clausum, reconditum op. apertißimum, promptißimum 623.a
claudicans, fluctuans oratio op. æqualiter constanterque ingrediens 624.a
coædificatus locus, uastus 634.b
cœna recta, sportula 640.a
cohortari, deterrere 653.a
collocatum propalam, propositum op. constructum, reconditum 659.b
commemoratio, obliuio 680.b
commodum ualetudinis, incommodum morbi 688.b
commodus, inhumanus 689.b
commouere, consolari 692.a
communiter, separatim 694.a
compescere, dispescere 701.b
conciliare coniunctionem, dirimere 718.a
conciliare somnum, fugare 718.a
conclusum op. dispersum, dißipatum 722.b
concursus asper, hiulcus uerborum op. coagmentatus, leuis 726.b
confirmare, refellere 741.b
confirmare, infirmare 741.b
confirmare, refutare 741.b
congrediens, digrediens 749.a
congregata uis oriens op. distracta, extincta 749.b
consecratus locus, profanus 761.b
consilium, casus 768.a
consilium fortuna 768.a
consistit morbus, increscit 773.a
consistere, cadere 772.b
consolari, commouere 692.a
constratæ naues, apertæ 778.b
constat mens, labat 781.a
res de qua Constat, de qua quæritur 781.b
contaminata, integra 786.b
contentio animi, relaxatio 789.b
contentio, summa uis sermonis op. lenitas sermonis 789.b
continuata uerba, coniuncta op. singula 793.b
contrahit animã musica, remittit 796.a
contrahere terram, lætificare 796.b
conuellere iustitiam, constituere 801.b
conuexus, concauus 806.a
copia agri, uectigalium op. pecuniæ penuria 809.b
copia in dicendo, ubertas op. exilitas 809.b
copulata, simplicia 811.b
corrigere, deprauare 826.b
crassum cælum, concretum op. aer purus, tenuis 724.b
credulus, religiosus 840.b
cum causa facere, sine causa 826.b
cum potestate esse, priuatum esse 863.a
in Cunabulis creatus consul, in campo 865.b
cupidus, moderatus 869.b

D

Dãnare reos, absoluere 894.b
damnationes reorum acerbißimæ, libidinosißimæ liberationes 894.b
delicatißimus amnis op. rapidus, uiolentus 938.a
deprecari pacẽ, denuntiare bellũ 960.b
desecare, agglutinare 967.a
desertor, conseruator 968.b
detrimentum, emolumentum 977.b
detrimenta, adiumenta 977.b
detrahere de authoritate senatus, ornare senatum multis laudibus 979.b
diffidentia, fidentia 1008.b
directò, sub conditione 1025.a
dissolutè uendere, permagno uendere 1043.a
dare de manu, foris 1057.a
doctor, discipulus 1064.a
dubia op. certa, concessa 1082.b
dudum, nunc 1088.a
durum uerbum, molle 1093.b
durum se præbere, facilem 1093.b

E

Effluere, abundare oppon. deesse 19.a
effusio animi, contractio 22.a
eiusmodi, dißimilis 27.a
elatus, excelsus, eminẽs op. depress. 29.a
eloquentia, infantia 36.a
eminus, elonginquo op. cominus 43.a
emptitius, gratuitus 45.a
enitere, obsolescere 51.a
eripere, relinquere 77.b
errãs uaga sentẽtia op. stabilis, certa 81.a
error, uirtus 81.b
etiam, non 91.a
euenire malè, optimè 96.a
euertere definitionem, retinere 97.b
ex diuerso, dißimile 109.a
ex neceßitate facere, sponte 109.b
exanimare, inflare 115.b
exanimata exiliter uerba op. inflata, anhelata 115.b
excitatè, craßè 122.b
excolere officium, negligere 125.b
exile genus sermonis, aridum, concisum, minutum op. liquidũ, profusum, profluens 145.a
exilitas literarum, pinguitudo 145.a
extenuatus, concretus 172.b
exterior, interior 177.a
extimus, citimus 177.b
extuberantes gemmæ, cauæ 179.b
exuperare anima, mortuum esse 182.b

F

Facilis, liberalis pater op. difficilis, auarus, morosus 200.b
facilè aliqua re carere, res desiderare, 200.b
fallens, constans 205.b
falsitas, ueritas 206.a
familiaris, necessarius op. alienus 210.b
fastigium imponere operi, iacere fundamenta

menta 215.a
confirmare,refellere idem 241.b
finitionem soluere,confirmare 251.b
fixum esse consilium,labare 246.a
frigidum op.facetum,plausibile 296.a
frugi,nequam 299.a
frugi uictus,luxuriosus 299.b
fucatus nitor,naturalis 304.b
fundata legibus ciuitas,euersa 311.b

G

Grauis armatura,leuis 358.b
graue æs,signatum 358.a
gressu presso,pleno 359.a

H

Hilaris,tristis 398.b
humilitas,dignitas 418.a
hyems matura,tarda 421.a

I

Iacere,ignobile esse op.uigere 425.a
idiota op.ingeniosus,intelligens 435.b
ieiuna oratio op.copiosa,plena 437.a
immodestum,profusum,iocandi genus op.ingenuum,facetum 454.a
impeditus,irretitus,constrictus op.promptus 457.b
in præsentia,post 477.a
inanis,nuda domus op.exornata,instructa 480.b
inclinata res,integra 490.a
inculta,horrida,abdita,opaca pictura op.nitida,læta,collustrata 492.a
honestæ,inculpatæ uitæ testis op.notatus,reprehensibilis 498.b
indoctum,agreste genus hominum op.expolitum 507.b
inertiæ,artes 515.b
inire prælium,finire 514.a
infectum argentum,signatum 518.b
inferni dij,superi 519.a
infesta fortuna,prospera 521.b
inflexo spiritu sonus uariatus,continuus 524.a
infractus animus,confirmatus 527.a
inscitia op.scientia,cognitio 546.b
insititius,inductus sermo op.patrius, 548.b
insistere,resistere op.progredi,procedere 552.b
instare,resistere 559.a
institio progreßio 552.b
integer,truncus 562.b
integra res,peracta 563.a
integra res,perdita 563.a
in Integro causa esse dicitur,dubia 563.b
intendere,languescere mitigare 566.b
intentio uocis,remißio 567.b
interdiu,noctu 572.a
interior,familiaris uita op.publica administratio 585.b
ab intestato,à testato 583.b
intus,domi,in luce,in oculis ciuiũ 587.b
inueteratum malum,nascens 591.a
irritabilis,placabilis 603.b
iustum prælium,leue 625.a

L

Labefactare,restituere 628.b
lacunosus,eminens 638.b
languidus pulsus ictus,creber ibidem.
lætè,iucundè,hilariter,op.seuerè 645.b
latius loqui,compreßius 656.a
legatarius,testator 664.b
lenes cibi,acres 666.a
libertas,seruitus 679.a
lingulatus tubulus,elinguis 694.b
longitudo orationis,breuitas 711.a
longinquus sermo,breuis 711.a
lumen,tenebræ & solitudo 725.a
lusus,iocus 719.b

Madidum,siccus 744.a
mamma descendit op.sterilescit,resilit, 760.b
manere in uita,excedere è uita 764.b
manet lex,abrogatur 464.b
manufactus,naturalis 773.b
mansuetus,lenis,clemẽs op.durus 768.a
maturißimè,tardißimè 788.a
mortale,caducum op.diuinum,æternum 873.b
moribus facta uis,contra morem facta 875.b
multiplex animus,unus idemq; 887.a
magistratus mutus,lex op.magistratus lex loquens 904.b
muta & informis res op.eloquens,formata 904.a

N

Natura fieri,quodam instituto 919.a
naturalis diuinatio,artificiosa reprehensio 919.a
negotiosi dies,sacri 934.b
nobiles,noui homines 958.b
nocens uita & turpis,honestißimè & laudatißimè acta uita 959.b

O

Offensa,gratia 1043.b
oratio lenis,instructa,terminata op.aspera,tristis,horrida 1091.b
ordinarius seruus,uicarius 1083.b
otium honestum & moderatum op.inertia,desidia 1103.a

P

Parcè & continenter uiuere,diffluere luxuria 37.b
peregrinus & aduena,hospes 109.b
pestilens,salubre 157.b
placida animalia,fera 177.b
placida arbor,syluestris 177.b
ponere,resumere 208.b.209.a
priuatus,cum potestate 295.b
praue,rectè 283.a
probare,improbare 300.a
productè,breuiter 311.a
productio,contractio 311.b
profanum facere,colere 311.b
profluens,fusum,liquidum genus nominis op.exile,aridũ concisum 315.b
progredi,regredi 318.a
prompta,aperta op.occulta,recondita 325.b
in Promptu aliquid ponere,contegere,& abdere 326.a
propria & sua uerba,translata & aliena 337.a
propugnare pro innocentibus,nocentes oppugnare 338.a
publicare hominem,populo communem facere op.reuocare in seruitutẽ 359.b
pudor,gloria 362.a
purus aer & tenuis,crassus & concretus 376.a

Q

Ad Quietem integri,onusti cibo 411.a
Quies,uigilia 411.a

R

Recondere oculos,erigere 449.a
reditus,abitus 456.a
reditus,itus 456.a
reductus,eminens 460.a
nihil Redundet,nihil prætermittatur, 460.b
referre in uel inter reos,ex reis eximere 462.a
recta coma,pressa op.crispa 471.a
rectè,obliquè 471.a
remißè,leniter,urbanè agere cum aliquo op.grauiter,seuerè,priscè 485.b
restrictè,plenißimè 515.b
riguus,siccaneus 535.a

S

Scietia iuris ciuil.ignoratio iuris 612.a
scurrilitas,urbanitas 622.a
securitas op.cura,anxietas 632.a
senescens luna,crescens 648.b
separatim dicere,communiter 652.b
sereno tempore,nubilo 659.a
simplex,uerum & syncerum op.falsum 686.b
simulatè,ex animo 689.b
sinistrorsum,extrorsum 691.a
socordia,industria 702.b
soliuagus,congregatus 714.a
sordida oratio,nitida 720.b
species,demonstratio,simulatio,prætextus,uelamentum op.res ipsa 729.a
spernere,retinere 733.b
spissa regio,solutioris humi 742.a
stare,sedere 763.b
stabilire rempub.euertere 766.b
subducere,subtrahere op.subdere, 786.b.
sublimè,sublimiter op.humi 793.a
submittere se,extollere se 794.b
submissũ dicẽdi genus,concitatũ 794.b
subsidere in loco aliquo,commorari op.proficisci 800.b
subtiliter,magnificè 804.a
sublatum ad frontem supercilium,depressum 851.a

T

Tarditas,celeritas 876.b
tempus feruens,frigidum 891.b

tempus

tempus miserum,luctuosum op. tranquillum optatum 891.b
tenere modum, custodire op. excedere, 896.b
tener equus,uetulus 898.b
tenera uirtus,tractabilis op. dura, ferrea 898.b
tenue,colum,crassum 901.a
tenuis uictus,copiosus 901.a
terrestre præsidium,marinum 909.b
tumultuosa uita, seditiosa op. quieta, 992.a

V

Vaga sententia,errans op. certa, stabilis 1010.a
uanitas,constantia 1015.b
uegetus pulsus uenarum, uehemens op. languidus 1023.b
uehemens oratio & atrox,oratio leuitatis & mansuetudinis 1024.a
uerecundus in transferendo, parcus op. audax 1048.a
uernaculæ uolucres,aduenæ 1049.b
ueteratoria dicere,perspicua 1069.a
uilis oratio,accurata 1083.a
uilitas,caritas 1083.a
ui facere imperium, op. amicitia adiungere 1101.a
uitium,uirtus 1107.a
uitiosa uita,pura 1108.b
uitiosum corpus,integrum 1108.b
umbra & imago,solida & expressa effigies 1118.a
unctus,squalidus 1123.a
uniuerse,generaliter, generatim op. sigillatim 1127.a
uoluntaria herba,satiua 1130.a
uocem attollere,submittere 1137.a
urbana arbor,syluestris 1142.a
urbana uita,rustica 1142.a
utilitates suas omittere, utilitatibus suis seruire 1155.b
uulgare,obsoletum op. nouum, inauditum 1157.b

ANTIQVA, SIVE OBSOLETA, & inusitata.

ABlocare,locare 15.a
acceptrica 38.b
accreduo,credo 40.b
adasso,adigo 65.b
addare,addere 67.a
adiuta mibi,adiuua me 79.a
adiutor,adiuto 79.b
adnixus,adnisus 85.a
adolescentiarij,nondum satis habere modestiæ 86.b
adorare,agere 88.b
adsipere 90.a
aduerso,aduersor 94.b
aduorsum,aduersum 99.b
aduorto,aduerto 99.b
æternare,æternum facere 139.b
æuitas,ætas 143.b
affector,affecto 148.b
aggrediri,aggredi 161.b
agere grates,gratias 168.b
albere 188.a
alescere,crescere 193.b
aliouersum,aliorsum 201.b
aliqui,aliquo 197.a
aliquotfariam 197.b
alis,alius 198.b
allubescere,placere 205.b
altrouersum,in alteram partem 213.a
aluus,m.gen. 216.a
amecus,amicus 223.a
amplecto,amplector 238.a
amplexo,amplexor 238.b
amplant,amplificant 241.a
anculare,ministrare 247.a
ancumilentæ 247.a
angustitas,angustia 253.b
aduertere animum, adanimaduertere, 258.b
anquiro,inquiro 264.a
apiscor,inuenio 279.a
appellere,cogere 285.a
apprimus 290.a
arbos,arbosem,arbor,arborem 299.b
ardus,aridus 311.b
assarius 344.b
attigo 259.a
attono,stupefacio 361.a
auerruncare,runca expurgare 366.a
aula,olla 373.a

B

Betere,ire 407.a
blandidicus 415.a
bouare,boare 426.b

C

Caduciter,præcipitanter 446.a
canatim 477.b
carinare,probra obijcere 502.b
cascum,uetus 510.a
catus,cautus 526.b
ciccum 588.a
copo,caupo 528.a
celeranter,celeriter 542.b
celeratim,celeriter 542.b
cello,cedo 544.a
cette,dicite uel date 568.b
cinctutus,militaris 594.b
cinefacio,in cinerem redigo 595.b
cispello,citra pello 609.a
citer 610.b
claro,clarum facio 618.a
coda,cauda 637.b
cocio 639.a
coborto,cohortor 653.a
collus,m.g.collum 661.b
colos 686.a
commetare,commeare 683.b
communis meus, & tuus beneuolens amicus 693.b
compeda 701.b
conscribellare,conscribere 760.b
conuolsum,conuulsum 801.b
crucibiliter 856.b
cupire 868.a
custodibitur 881.b

D

Deiurium 933.a
deiuuare 934.b
delauare 935.a
delenificus 936.a
delicia 938.b
demagis,minus 943.a
deminuo 945.a
demus,demum 948.b
depeculasso,depeculor 955.b
depultus,depulsus 956.b
depudicare,stuprare 962.a
dextimum,dexter 987.b
dicundi,dicendi 999.a
dierectus,crucifixus 1003.a
differitas,differentia 1007.b
discapedino,aperio 1027.b
discordis,discors 1032.b
discordabilis 1032.b.1033.a
discorditas 1033.a
dispalescere,diuulgari 1035.a.b
dispennere,expandere 1036.b
displicina,quæ displicet 1037.b
duint,dent uel dederint 1062.a
duit,det 1062.a
danunt,dant ibid.a
datare,dare ibid.a
dossum,dorsum 1078.a
dubenus,dominus 1082.b
duce,duc 1086.b

E

Eccillum,ecce illum 6.b
egregius,præclarius 25.a
elexi,electum,elicui,elicitum 32.a
elucificare 37.a
errantia,error 81.a
euitare,uitam eripere 99.b
exaduorso,exaduerso 108.a
exædificare,eijcere domo 113.a
exagoga,qui exportat 114.a
exballisto,decipio 117.b
excalceor,excalceo 117.b
excantare,excludere 118.a
excisare,uulnerare 121.a
exequiare,exequias facere 136.a
exfodio,effodio 139.b
exiurare,iuramento affirmare 148.a
exobsecro,uehementer obsecro 148.a
expedibo,expediam 155.b
experire,experiri 158.b
explenunt,explent 163.a
exsacrificare 171.b
extrare,egredi 178.b
exuertere,præuertere 180.a

F

Facundiosus 203.a
fœminus 203.a
falsè 206.a
fauere faucibus,silere 219.a
fidebo 243.b
fidele 244.b

fligere

fligere 261.b
fodare, fodere 268.a
fortescere, fortem fieri 283.a
fortunatim, prosperè 285.a
frugiferens, frugifer 299.b
frunisci, frui 301.a
frux 303.b
futare, confutare 319.b
futatim 319.b

G

Gingrire 340.a & b
grandeuitas 353.a
grandigrare 353.b
habere despicatui, despectui 367.b
habessit, habeat 373.b
harpagare, rapere 379.b. 380.a
haustum facere, potare 382.b
here, heri 391.a

I

indupedior 512.a
ignominiatus 440.a
imbellia, ignauia 448.b
impete, impetu 463.b
impetritus, stabilis 463.b
impetrassere, impetrare 463.b
inceps, deinceps 484.b
incepsit, inceperit 484.b
incilare, increpare, improbare 488.a
incitabulum 489.a
inclinamentum, deriuatio 490.b
incoibilis 491.a
incomes, sine comite 492.b
incomitiare, commissum facere 492.b
incordiare, suadere 496.a
indugredi 510.a
indulgitas, indulgentia 511.a
infer, infra 518.b
infortunitas 526.a
ingenuatus, ingenuitate praeditus 530.b
inimiciter 536.b
innubere 541.a
inopiosus, sine ope 543.a
insimul, unà 551.b
insomnia, ae 554.a
interbitare, interuenire 569.a
interdius, interdiu 572.a
interfieri, consumi 573.b
interibi, interea 574.a
interstinguere 581.a & b
intestina 583.b
intubr, uideo 587.b
inuergo, inclino 590.b
inuinius, abstemius 593.b
ibus, iis 604.b
iudicassit, iudicauerit 616.b
iuuenalis, iuuenis 626.b

L

Laetitudo, laetitia 641.a
laeto, laetor 640.b
lallo, lac sugo 642.b
lamentarius 643.a
latibulari 653.a
leo 669.a
lucrificabilis 717.a
luctus, lucti 722.b
lucidentitas 733.a
Lucuns 718.b

M

Macerescere, maceratum fieri 741.b
magnitas, magnitudo 751.b
manum, clarum 769.b
manum, bonum 769.b
mani, manè 764.a
mansues, mansuetus 768.b
mendicabulum, mendicatio 808.a
militarius, militaris 830.b
militabiliter, minaciter 834.a
mirius, magis mirum 839.a
mis 839.b
miseriter, miserè 841.b
miseritudo 841.b
misericordior 842.a
moenitus, moenibus cinctum 853.a
moero, moerentem facio 853.a
moestiter, moestè 854.a
moeri, muri 854.a
moneris, monueris 861.a
morsicatim, mordendo 869.b
mortualis, quod ad mortuos pertinet, 873.b
morigerare 876.b
motuantur, motantur 879.b
mulierare, effoeminare 883.b
munis, officiosus 893.a

N

Nefas, fantis 932.a
negabundus, negans 933.b
nequibo 940.b
nequitum nequit, non posse 940.b
neuolo neuis 944.a
ninguis, nix 952.b

O

Occedere, accedere 1025.b
occentare, conuitium facere 1026.b
oggero, intendo 1047.b
opprobramẽtum, opprobrium 1070.b
orbitudo, orbitas 1080.a
ornatus, ti 1089.a

P

Partitudo, partus 42.a
partio, partus 42.b
partire, partiri 51.b
patricè more, patricio 64.a
patruißimus 65.a
paupera 72.b
pauperare, pauperem reddere 73.a
pecu, pecus 81.a
pultare, pulsare 87.b
perduo, perdo 107.b
perduaxo, perdo 107.b
perduellum 109.a
persuastrix 145.a
pedare 156.b
pigrare, tardare 164.a
pleuitas, ignobilitas 188.b
polulus, paruulus, paululum 201.b
porcere, porro arcere 217.b
potessem 227.a
potestur 227.a
praebitere, perimere 259.b
probiter, probè 300.a
prohibessis, prohibueris 319.b
proiicere, inducere 321.b
protinam, protinus 348.a
puerus, puer 362.b
puluer, puluis 371.a

Q

Quippini, quippe 417.b

R

Rancens, rancidus 432.a
rapsere, rapere 433.a
ratare, ratificare 438.a
rebito, reuertor 441.a
redandruo 452.b
redruo, redeo 455.a
redostio gratiam refero 459.b
refacio 465.b
relicimus 47. 478.a
remulcare 487.b
retiaculum 517.a
ridicularius, ridiculus 534.b
robius, rubeus 540.a
rumigero, rumorem fero 552.b
rurestris 556.a

S

Semianimus, semianimis 642.a
seorsus, seorsum 652.a
similitas, similitudo 685.b
similitu, simul 686.a
simplicitus, simpliciter 687.a
singularius, singularis 690.b
socienus, socium 702.a
sonere, sonare 717.b
species, aromata 729.a
speres 737.a
spicus, spica 739.a
spicere 739.a
sublestus, debilis 792.a
succortrilla 809.a
suere 826.b
supum, supinum 842.a
sycophantiose, dolose 853.a

T

tardities, tarditas 876.a
trabax, rapax 955.b
traulus, balbus 968.b
turbassit, turbauerit 995.b

V

Vanare, fallere 1016.a
uasum 1018.b
uelle, uilla 1026.b
ueneor 1037.b
uerimonia 1060.a
uesci, uidere 1061.a
uicissatim 1075.b
uicißitas 1075.b
uiriatus 1097.a

AFFINITATIS NOmina.

Abamita 6.b
abauus 6.b
abauia 6.b

abmate-

AFFINITATIS NOMINA

abmatertera 15.a
abnepos 15.b
abneptis 15.b
affinis 149.b
agnati 163.b
amita 228.a
amita maior 228.a
amitini 228.a
atauus 353.b
Auia 371.b.388.a
auus 388.a
auus paternus 388.a
auus maternus ibid.a
auunculus 388.a
auunculus maior 388.a

C

Cognati 647.a
Consanguinei 758.a
consobrini 773.b
consobrina 773.b
consocer 773.b

F

Filius 246.b
filiolus 246.b
filia 246.b
frater 290.a
fraterculus 290.b
fratres patrueles 229.b
fratres gemini 290.b
fratria 290.b

G

Gener 332.a
germanus 334.a
glos 346.a

H

Hecyra 384.b

I

Ianitrices 430.a

L

Leuir 673.b

M

Maiores 750.a
magnus socer 750.a
maior socer 750.b
maior patruus ibid.b
maior auita ibid.b
maior auunculus ibid.b
mater 784.a
matermatrima 784.b
matertera 785.a
matruelis 785.a
matrinus ibid.a

N

Natus 918.a
nata 918.a
nepos, neptis 938.a
nepotulus 938.a
nothus 972.b
nouerca 973.b
nurus 994.b

P

Pappus 29.a
parens 38.b
pater 63.a.b
patruus 65.a
patruus magnus 65.a
patruus maior 65.a
patruus maximus 65.a
patruelis ibid.a
posthumus 231.b
priuignus 295.a
priuigna 295.a
proauunculus 298.b
proauus 298.b
proauorum ataui 298.b
progener 317.b
pronepos 327.a
proneptis 327.a
pronurus 328.a
propatruus 329.b
prosocer 343.a
prosocrus 343.a

S

Sobrinus 700.a
socer 700.b
socer magnus 701.a
socrus 703.a
socrus magna 703.a
soror 721.b
soror patruelis 721.b
sororius 721.b

T

Trinepos 977.b
tritauus 981.a

V

Vitricus 1109.a
uterini 1151.a

HOMINIS PARTES.

Abdomen 8.b
abomasum 16.a
acetabulum 47.a
acetabula 47.a
acies oc. 51.a
acroteria 56.b
agnatum membrum 163.b
agnati pili 163.b
ala 101.a
allus 206.a
aluus 216.a
anima 254.a
ancon, cubitus, cubitum 247.a
annuli oc. 260.a
annularis digitus 260.a
antiæ 270.b
anus 272.b
aqualiculus 294.b
armus 322.b
arteria 330.a
arteria aspera 330.a
artus 330.a
articulus 330.b
auris 376.a
auricula 377.c
auricularis digitus 378.a
axilla 389.b

B

Balanus 391.b
barba 395.b
brachium 427.a
bubones 436.a
bucca 436.a
buccæ 436.b

C

Cælum 451.a
cæsaries 456.a.673.a
calua 466.b.467.a
caluaria 467.a
caluitium 467.a
calx 467.b
calcaneus 468.a
canthi 482.a
cani 482.b
canities 483.a
capillus 485.a
capillamentum 486.a
caput 493.b
caro 504.b
cartilago 508.b
caua uena 534.a
cephale 551.b
cerebrum 556.a
ceruix 565.b
chordum 581.b
cilium 591.b
cincinnus 593.a
cinnus 596.a
cirrus 608.a.& b
clunis 632.a
coles 654.a
coleus 654.a
collum 661.b
colon, colum 667.a
columellares 671.b
columella 671.a
coma 673.a
condylus 673.a
cor 813.b
costa 833.a
coxa 835.a
coxendix 835.a
cremasteres 841.a
crinis 847.b
crus 855.a
cienes 857.a
cubitus, cubitum 857.b
cunnus 867.a
curculio 875.b
cutis 882.b

D

Dentes tomici 4. canini 4. maxillares utrinq; quaterni, ultimi 550.b
diaphragma 992.a
digitus 1010.b
dorsum 1078.a

E

Epiglosis 63.b
exta 171.b

F

Facies 187.a
fauces 218.b

fel 224.a
femen 224.b
femina. ibid.b
femur. ibid.b
fibra 238.b
fibrae 239.a
frons 296.b
frumen 300.a

G

Gelasinus 325.b
gena 328.a
genu 329.a
genitale 339.b
genuini dentes 340.a
gingiua 340.a
glabella 340.b
glandium 342.a
gremium 360.a
gula 362.b
gurgulio 363.a
guttur 364.a

H

Hepar 388.a
hira 401.b
hirquus 401.b
hymen 421.b

I

Iecur 436.b
ieiunum 436.b
ile 441.a
ilia 441.a
incisurae 486.b
infamis digitus 517.a
ingenium 528.a.b
inguen 532.b
intellectus 564.a
interanea 568.b
internodia crurum 576.b
interscapilium 580.b
ischia, coxendix 606.a
iugulus, & iugulum 616.b
iunctura 619.b

L

Labium 629.a
labrum 632.b
lachryma 636.a
lactes 633.b
lacertus 635.b
laeua 641.a
lanugo 646.b
latus 656.b
lien 688.b
lingua 693.a
loci 706.a
longanon 708.b
lumbus 723.a
lumen 724.a

M

Mala 755.b
mamma 760.a
mamilla 760.a
mandibula 763.a
manus 769.b
matrix 785.a
maxilla 790.a
maxillaris dens 790.a
mediastinum 792.a
medulla 796.b
medius digitus 794.b
membrum 802.a & b
mens 808.b.809.a
mentum 813.b
molaris digitus 854.b
mucus 880.b
musculus 897.b

N

Naris 913.b
nasus 919.b
natura 917.b
naturalia 919.a
nates 920.a
neruus 941.b

O

Occiput 126.b
oculus 1032.b
omasum 1052.b
omentum 1053.b
os, oris 1094.b
os 1094.b
ossiculum 1098.b

P

Palatum 12.a
palma 15.b
palpebra 17.b
Papilla 29.a
pectus 77.a
petasculum 78.b
penis 93.b
pes 153.a
peda 155.a.b
phlegma 175.a
pilus 167.b
pingue 169.a.b
pinnula 170.a
pituita 175.b
planta 180.b
pneumon, pulmo 192.b
podex 193.b
pollex 199.b
poples 215.a
praecisum 242.a
praecordia 246.a
praeputium 262.b
priapus 288.b
primores 291.a
pubes 358.b
pugnus 366.a
pulmo 369.b
pupilla 373.a
pupula 373.a

R

Ratio 436.a
ren 488.b
rhagoides 526.b
rostrum 544.b
ruga 551.a
ruma 551.b
rumen 551.b

S

Saliua 572.b
sanguis 582.a
scapula 603.a
scapilium 603.a
scoptula operta 616.a
scrotum 620.b
secundae 617.b
sedes 633.b
sensus 650.a
sinistra 690.b
sinus 691.b
solum 711.a
spina 739.b
spiritus 741.a
splen 742.b
spondylus 746.a
stomachus 767.b
sumen 821.b
supercilium 829.b
sura 842.a
syncipут 411.a

T

Talus 869.a
tempus 892.a
tergum 858.b
testiculus 912.a
testis 912.a
thorax 926.b
tibia 931.b
tonsillae 944.b
tori 950.b
trachea 952.b
trachia 952.b
tunicae oc. 994.a
tunicae test. 994.a

V

Vber 1021.a
uelamenta testiculorum 1029.a
uena 1032.a
uenter 1038.a
uentriculus 1039.a
uentriculus cordis 1039.a
uerenda 1048.b
ueretrum 1048.b
uerpus 1051.a
uerpa 1051.a
uertebra 1052.a
uertibulum 1057.a
uertex 1057.a
uesica 1061.b
uestigium 1063.b
uirilitas 1094.b
uirilia 1094.b
uiscus 635.b
ulna 1114.a
umbilicus 1117.a
unguis 1123.b
uola 1127.b
uox 1135.b
ureteres 1142.b
uropigium 1145.a

uterus

Digitized by Google

uterus 1150.b
uua 1156.b
uultus 1160.a
uulua 1161.a

HOMINIS VESTIMENta & ornamenta.

Abolla 16.a
acicula 50.b
aegis 108.a
albogalerus 186.a
amentum 223.b
amethystina 224.a
amiculum 224.b
amphimallum, & amphitapa 236.b
amphitapa 237.a
analectides 246.a
ansa 264.a
ansula 264.b
apex 277.a
armilla 322.b
ascopera 332.a
attalica toga 356.b
aulaea 373.b

B

Babylonica uestis 390.b
balteus 393.b
balteum 393.b
bardiacus 397.a
bardocucullus 397.a
basilica 397.b
basilicum 397.b
bassara 398.a
bixea 399.b
bilix 408.b
bombycina uestis 419.a
brachiale 428.b
bracca 427.b
bubalia 435.b
bulacbinus thorax 426.b
bulla 438.a
byssina 439.a

C

Calantica 459.b
calasis 459.b
calceus 463.a
calceus laxus ibid.a
caliendrum 461.b
calones 465.a
calopodium 465.a
caltbula 466.b
calyptra 469.a
campestre 472.b
capidulum 485.a
capital 496.a
capillare 486.a
capitium 497.a
carbasus 497.a
castula, perizonium, praecinctorium, 516.a
causia 533.a
cento 548.b
cernuus 548.a
cestus 567.b
chalasis 569.b
chiridota 578.b
chirotheca 579.b
chlamys 579.b
chlamys Phrygia 580.a
chlamys Sidonia 580.a
chlamys Spartana 580.a
chlamydula ibid.a
cidaris, citaris, cidarus 589.b
cilicium 591.b
cinctus, cingulum 594.b
circundata pala 599.b
claui caligares 624.b
claui 624.b
clauus, latusclauus, laticlauium 625.a
clauata 625.a
coccinum 636.b
coccina uestis 636.b
coenatorium 641.a
cois 653.a
colobium 666.b
coloria 669.b
compedes 701.b
conchyliata 715.b
condalium 727.b
cothurnus 833.b
crepida 842.a
crocota 851.b
crocotula 851.b
crumena 854.a
cucullio 858.b
cucullus 859.a
cudo 859.a
cyclas 884.b
cymatilis 886.a
cyna 886.b

D

Dactyliotheca 892.a
dextrocherium 987.b
diabathra 988.a
diadema 988.b
digitalia 1011.b

E

Endromis 49.b
epitogium 67.a
exomides 149.a

F

Fascia 213.b
fasciae 213.b
fasciola 213.b
femoralia 224.b
fimbria 247.b
flammeum 258.b
focale 267.a

G

Galbanum 320.b
galea 321.a
galerus 321.a
galericulum 321.a
gallica 322.a
gausape 325.a
genualia 329.b

H

Heteromaschala 394.b
humerale 417.b

I

Ianthina indumenta 430.a
impluuia 467.a
impluuiata 467.a
inauris 482.a
inducula 512.a
indumentum 512.a
indusium 512.a
indusiata ibid.a
infula 527.a
insita 556.b
instratum 559.a
instragulum 559.a
inuolucre 596.a

L

Lacerna 635.a
lacinia 635.b
lena 639.b
latusclauus, laticlauium 656.a
leuidensa 673.a
ligula 694.a
limbus 690.b
limus 692.a
linea 693.b
lintea uestimenta 695.b
linteum 695.b
lunula 726.a

M

Mamillare 760.b
manica 766.a
mantelum 768.b
manuleata tunica 774.a
marsupium 781.a
mastruca 783.b
melina 800.b
melitensis 801.a
mitra 844.a
mollicina 859.a
monile 862.a
multitia 887.b

N

Noegeum 960.b

O

Ocrea 1031.a
orae 1076.b
ostrinae 1102.b

P

Palla 13.a
pallula 13.b
pallium 14.b
palliolum 14.b
palliastrum 14.b
paludamentum 18.b
pannicularia 25.b
paragaudes, & paragauda 33.a
parnacides 44.a
patagium 61.a
patagiata 61.a

pellis 86.a
pelleneæ uestis 85.b
pellicea 86.b
peniculamentum 93.b
penula 95.b
peplus 96.b
pera 99.a
peripetasma 123.b
periscelis 124.b
peristroma 125.a
perizonium 126.a
petasus 158.b
pexa 76.b
phecasius 163.b
phæcasium 163.b
pileus 167.a
plagæ 179.a.b
polymita 203.b
prætlauum 245.a
prætexta 277.b
præsina 282.a
pulla 367.b

Q

Quisquiliata 419.b

R

Ralla 430.b
rechedipna 443.b
recinium, recinus 444.a.b
regilla, basilica, trabia 469.b
recta tunica 470.b
redimiculum 457.b
reticulum 517.a
rheno 528.a
rica 533.b
ricinius, ricinum 533.b
ricula 533.b

S

sacciperium 560.a
saga 565.a
sagum 566.b
sandalium 581.a
sarranæ, Tyriæ, ostrinæ, purpureæ, 591.a
scapularis 603.a
sculponea 622.a
scutulata 623.a
segmentum 628.a
segmentatæ 628.a
semicinctium 642.b
sidonia 679.b
sindon 689.b
soccus 700.b
solea 795.b
spinter 740.a
spina 740.b
stola 767.a
stragula 769.b
strophium 776.b
subcingulum 785.a
subligaculum 792.b
subligar 792.b
subminia 794.a
subucula 804.b
succingulum 808.b
sucula 810.b
sudarium 811.b
suffibulum 812.b
supparus, supparum 836.b
synthesis 860.a
syrma 861.b

T

Tænia 867.b
talaris tunica 869.a
talaris 869.a
tessellatæ tunicæ 911.b
textilis 917.b
thalassina 918.a
thorax 926.b
tiara 931.a
tibiale 931.a
toga 940.a
toga cādida, pura, palmata, picta, prætexta, puerilis, rara, rasa, uirilis 940.a.b
toral 846.a
torques 949.a
trabea 952.a
trilix 977.a
triumphalis 982.b
tunica, interula 993.b
tunica laticlaui 993.b
tyrianthina 1004.a
tyriæ 1004.b

V

Vdo 1012.b
uentrale 1039.a
uirgata uestis 1095.b
uiria, uiriola 1096.b
uitta 1009.b
umbella 1118.b
undulata 1122.b

Z

Zona 1166.b

AEDIVM PARTES.

ACroteria 56.b
ambrices 222.b
ambulacrū, ambulatio 222.b
amphitalamus 237.b
anoenes 247.a
andron 249.a
andronitis 249.a
angulus 252.a
antæ 264.b
antepagmenta 268.b.270.b
antes 269.a
apiarium 277.a
apodyterium 280.b
apotheca 282.b
appendix 285.b
aquarium, aquariolium 293.b
arcus 306.b
area 309.b
armarium 321.a
armariola 321.a
assa 339.a
assamenta 339.b
asser asserculi, assula 340.b.341.a
atrium 355.b
auiarium 372.b.373.a
aula 373.a
axis 389.b.390.a

B

Balineum 392.b
balnearium 393.a
balneum 393.a
baptisterium 394.b
basis 398.b
bero 406.a
bibliotheca 407.a
biclinium 408.b
bubile 435.b.426.b

C

Camera 470.a
caminus 470.a
canalis 473.a
cancelli 473.b
cantherij 482.a
capreolus 484.b
capsulæ 493.a
cardo 500.a
caryatides 509.a
casceale 510.b
catenatio 520.a
cauædium 525.a
caula 527.a
cauea 524.b.534.b
cella fructuaria, olearia, torcularia, uinaria, defructaria, fœnilia, palearia, 543.a.b
cella 543.a
cellula 543.b
cellarium 543.b
chartophylacium 574.b
chenoboschium 576.b
chors 582.a
circuncolumnium 599.a
cisterna 609.b
clauus trabalis 624.b
clibanus 628.a
clostrum 631.a
cochlea quæ & schalæ cochlides dicuntur 636.b
cochlides 637.a
cochlidium, quod & cochlydis dicitur 637.a
cœnaculum 640.b
cœnatio 640.b
cœton 54.a
columbarium 671.a
columen 671.b
concameratio 712.a.b
conclaue 722.a
conopæum 756.b
conspicilium 777.a
contabulatio 786.b
coquina 812.a
corium, coria 817.a
coronæ 821.a
coronis 822.b
crepido 842.a.b
crustæ 855.b
crypta 857.a
cryptoporticus 857.a

cubiculum

Digitized by Google

ÆDIVM PARTES

cubiculum 858.b
culina 860.b
culmen 860.b

D

Deliciæ 938.b
deliciares tegulæ 938.b
deliciatum tectum 938.b
deliquiæ 940.b
diæta 989.a
displuuium, displuuiatum 1037.b
dormitorium cubiculum 1077.b.178.a

E

Epistylium 66.b
equile 72.b

F

Fastigium 216.b
fenestra 224.b
fenestella 224.b
focus 267.b
fœnile 871.b.272.a
forica 277.a
foris 277.a
foricula 277.b
fornax 280.b
fornix 281.a
fornicatio 281.a
foruli 277.a
furnus 316.b

G

Gradus 349.a
granarium 353.b
gustatorium 363.b
gynecæum 364.b

H

Hara 379.a
horreum 410.a
hypocaustum 423.b
hypogeum 423.b

I

Ianua 430.a
imbrex 449.a
impages 457.a
impluuium 467.a
incumba 499.b
infurnibulum 527.b
isodomon 507.a

L

Lacus 638.a.b
lacusculi 638.b
lacunar 639.b
lar 649.b
lararium 649.b
later 653.a
latrina 655.a
lauatrina 659.& 655.a
lignum 688.b
limen 690.b
lorica 713.b

M

Melitton 801.a
mellarium 798.b
membrum dormitorium 803.a

N

Nessotrophium 943.b

O

Odeum 1036.a
ostium 1101.b

P

Paradromis 33.a
parastades 35.b
parastatæ 35.b
parietina 41.a
parietes intergerini 41.a
patibulum 65.b
pectinatum tectum 76.b
penetrale 93.a
penarius 89.a
penaria 96.a
penuarium 96.a
penuarius 96.a
pergula 118.b
peridromis 121.b
peristerotrophium 124.b
peristylium 124.a
personæ 142.b
pessulus 157.a
petaurum 158.b
pila media 166.a
pilæ 166.a
pinacotheca 168.a
pinnaculum 170.a
pluteum 190.b
podium 193.b
polubrum 201.b
pomarium 204.b.207.a
porcæ 218.a
porticus 221.b
postis 232.b
primarius lapis 290.b
proceres 303.a
procestrium 303.a
prochyta 303.a
procœtion 304.b
procœton 304.b
proiecta 320.a
proiectura 320.a
promptuarium 326.b
propylæum 338.b
protecta 346.a
prothyrum 347.b
pseudotyrum 356.a
puluini 370.a
puluinum 370.a
puteus 378.b

R

Repagula 491.a

S

Sacrarium 562.a
scalæ 600.b
scrinium 620.a
scandula 602.a
scapus cardinalis 603.a
speculare 732.b
sphæristerium 738.a
spiramentum 742.a
stabulum 750.a
stillicidium 760.a
stylobata 780.a
subgrunda 789.a
subgrundatio 789.a
subtegulanea 802.b
sudatorium 811.b
suggrunda, suggrundia 816.a
superliminare 832.a

T

Taberna 863.a
tabularium 865.b
tabulatum 865.b
tectum 881.b
tegulum 882.b
telamones 883.a
tepidarium 902.b
tesserulæ 911.b
testudines 914.b
thalamus 918.a
tholos 926.b
tibicines 931.b
tignus, tignum 932.b
tigillum 932.b
trabs 952.b
transenna 961.b
transtra 967.a
triclinium 875.a

V

Vacerra 1005.b
ualetudinarium 1013.a
ualuæ 1015.a
uaporium 1016.b
uersura 1055.a
uertices 1057.b
uestibulum 1063.a
uestiarium 1066.b
ueteraria 1069.a
uiridarium 1097.b

X

Xistus 1164.b

AEDIVM SVPELLEX ET ornamenta.

Abacus 5.b.6.a
abaculus 6.a
abaculi ibid.a
abax 6.b
accubitum 41.b
aconita 54.b
acrotophorum 56.a
acus 59.b
ahenum 179.b
alea 191.b
alueus lusorius, alueolus 215.b
ames 223.b
ampulla 241.b
amystis 244.a
anabatrum 244.b
anaclinterium 245.a
anaclinteria 245.a
anaglypta, anaglypha 246.a
aqualis, aquarium 294.b
aqualiculus 294.b
aquiminarium 29.b
arca 301.a

arca loculata 301.a
arcula 301.a
arculus 306.b
arculum 306.b
argentum 313.a
armariolum 321.a
ascopera 332.a
atramentarium 354.b
auricularium specillum 378.a
auriscalpium 378.a
aulæa 373.b

B

Bacrio 390.b
balteus 393.b
batillum 398.b
batiocus 399.a
bisellium 412.a.b
bulga 438.b
bulla 438.a

C

Cacabus 440.a
cadurcum 446.b
calamistrum 458.b
calamus 458.b.559.a
calathus 459.b
calathiscus 459.b
calix uitreus 462.b
caliculus 463.a
calpar 466.b
candela 474.a
candelabrum ibid.a
canistrum 477.b
cantharus 481.b
capis 491.a
capsa 493.a
capsula 493.a
capula 493.a
capulus 493.a
carchesium 499.a
carnarium 505.a
catinus, catinum 521.a
catillus, catillum 521.a.b
cento 548.b
cera 552.b
ceruical 565.b.566.b
chytra 585.b
chytrapus 585.b
ciborium 585.b
circites 597.b
cirnea 608.a
cissymbium 609.a
cista 609.a
cistula 609.b
cline 629.a
cochleare 637.a
colum 670.b
colus 672.b
conchyliata peristromata 715.b
conopeum 756.b
conspicilium 777.a
corbis, corbula 814.b
cotes aquariæ 832.a
crater, cratera 837.a
craterra 837.b
craticula 838.a
crenæ 841.a.b
crepundia 893.a
cribrum 845.b
cubile 858.a.b
cucurbitula 859.a.b
culcitra 860.a
culeus 860.a.b
culina 860.b
culter 862.a
culullus 862.b
cunæ 865.b
cunabula 865.b
cuneus 866.b
cupa 867.a
cyathus 883.a
cylix 885.b
cymbium 886.a

D

Dentiscalpium 952.b
diota 1022.b
discerniculum 1030.a
discubitorius lectus 1033.b
discus 1033.b
dolium 1065.b

E

Echinus 7.b
epistomium 66.b

F

Flabellum 262.a
flagellum 255.b
follis 274.b
forfex 276.b
forma 278.b
fritillus 296.b
fulcrum 307.b
funda 310.b
fuscina 318.a.b
fusus 319.b

G

Gabata 320.a
galeola 321.a
gazophylacium 325.a
glomus 344.b
grabatus 349.b
grallæ 351.b
graphium, graphiarium 354.a
guttus 364.a

H

Hippoperas 401.b
hostorium 414.a.b
hydria 420.a

I

Igniarium 439.a
incerniculum 485.a
infundibulum 527.b
infurnibulum 527.b
instratum 559.a

L

Lagena 642.a
lampas 643.b
lanx 646.b.647.a
laterna 653.b
lebes 662.a
lectus 662.a.b
lectus cubicularius 662.b
lectica 662.b
lecticula 662.b
lecythus 662.b
libraria 682.b
ligula 694.b
loculamenta 706.b
lodix 708.a
lora 713.b
lucerna 733.b

M

Mactra 742.b.743.a
magis 746.a
malleus 754.a & b
malluuium 754.b
manubrium 774.a
mantelum 768.b
mantica 769.a
mappa 774.a
matta 787.a
matula 787.a
matella 787.a
mazonomon 790.a
millus 832.a
modiolus 847.b
monopodium 863.b
mortarium 874.a
muscarium 901.a
mustricola 902.a
myxos 910.a

N

Nasiterna 919.a.b

O

Obba 998.b
obstragulum 1017.b
octophorum 1032.b
œnophorum 1040.b
olla 1051.a
orbis 1079.a
orca 1080.a

P

Pala 8.b
panarium 21.b.25.a
paropsis 47.a
patella 61.b
patera 65.a.b
patina 66.a
pecten 76.a
pegasus 83.a
peluis 89.a
pelluuium 88.a
penicillus 93.b
peripetasma 123.b
peristroma 125.a
phiala 170.b
piscina 174.a
pistillum 174.b
plagæ 179.b
plutei 191.b
pluteus 191.b
poculum 192.b
polubrum 201.b
polymyxos 203.b

Digitized by Google

poterium 235.b
pugillaris 366.a
pultarius 369.b
puluinar 369.b
puluinus 369.b
pupa 373.a
pyctatium 380.b
pyxis, pyxidicula 385.a

Q

Quadra 386.a
qualus 395.a
quasillus 395.a

R

Repositorium 497.b
rhombus 532.b
rhytium 533.b
riscus 537.b
rutabulum 557.b

S

Salinum 568.b
sartago 591.b
scala 600.a
scamnum 601.b
scabellum 601.b
scabile 601.b
scalprum librarium 600.b
scaphium 602.b
scopa 615.b
scopula 616.b
sculponea 622.a
scutella 623.a
scyphus 624.b
secula 617.a
sedes 634.a
sedecula 634.a
sedile 634.b
sella 639.a
sera 658.b
seria 659.b
serra 684.b
signa 679.b
signum 679.b
sinus 691.b
situla 697.b
solium 709.b
specillum oricularium 732.b
sponda 744.b
spondylus 746.a
spongia 746.a
sporta, sportula 747.a
statera 752.b
stibadium 759.a
storea 769.a
stragulum 769.a
stylus 780.b
subcerniculum 785.a
sudarium 811.b
sulphurata 818.a

T

Tapetum 874.b
teges 882.b
theca 920.b
toral 946.a
torus 950.a
trapezophoron 968.a
tripes 978.b
trulla 985.b
tudicula 988.a

V

Vagina 1009.b
uas 1018.b
uerticulum, uerticillum 1057.b
ueru 1058.a
ueruculum 1058.a
uestiaria arca 1066.b
uidulum 1080.b
uitrea 1109.a
umbella 1118.b
umbraculum 1119.a
urceus 1142.b
urna 1144.a
urnarium 1144.b
urnula 1144.b
uter 1150.b

Z

Zona 1166.b

ARBORES.

Abies 12.a
acer 43.a
acrifolium, lotos 55.b
egilops 107.b
egiros, populus nigra 108.a
esculus 131.a
agria, aria, aquifolium, aquifolia 177.a
albas spinus 186.b
alnus 206.b
amygdala 243.b
anacardium 245.a
aquifolia 294.b
aquifolium 294.b
arbutus 300.b

B

Balsamum 393.b
bdellium 399.b
bumelia 438.b
buxus 438.a

C

Camarina 469.b
caprificus 492.b
carpinus 506.a
castanea 513.a
cedrelate 539.a
cedrus 539.a
cerasus 554.a
cerrus 558.b
cinnamum 596.a
cisthus 609.b
cisthum 609.b
citrus 611.a
colutea 672.b. 673.a
conifera 750.a
conoides 756.a
conus 808.b
cornus 820.a
corylus 831.b
cupressus 869.b
cyna 886.b
cyparissus 888.a
cypros, uide ligustrum 888.b
cyprus 889.a

D

Daphnon 897.b
dryophites 1082.a

E

Elate 28.b
equisetum 72.b
erineon 77.a
erice 75.b

F

Fagus 203.b
farfarum 213.a
farfugium 213.a
ficus 239.b
fistula 255.a
fraxinus 292.a
frutex 303.b

G

Genista 329.a

H

Hebenus 383.b
hemeris 388.a

I

Ilex 441.a.b
iuglans 616.b
iuniperus 620.a

L

Larix 651.a
laserpitium 652.a
laurus 660.a
lentiscus 667.b
ligustrum, cypros 690.a
lotos, lotus 716.b

M

Malobathrum 755.a
malus 755.b
malus Assyria 755.b
medica arbor 755.b
mespilus 820.b
molluscum 859.a
morus 874.a
myrrha 908.b
myrtus 909.a

N

Nardus 913.a
nerium 941.a
nigella 947.a
nux Graeca 996.a

O

Olea 1048.a
oliua 1050.b
opicrus 1074.b
opulus, o berus 1074.b
ornus 1089.b

P

Palma 16.a
phyllon 161.a
picea 162.a
piceastrum 162.a
pinea 168.b. 171.a
pinus 171.a

pinaster 171.b
piper 172.a
platanus 182.a
pomus 207.a
populus 217.a
prunus 354.a
pyrus 383.b
pyxis 385.a

Q

Quercus 403.b

R

Robor uel 539.a
robur 540.a
romula 542.b
rosmaris 544.b
rumpotinum 553.b
rumpotinus 533.b

S

Salix 573.a
sambucus 578.a
sapinus 585.a
sentis canis 652.a
siliqua 684.a
smilax 699.a
sorbus 720.a
spathe 727.a
spinus 740.a
statice 752.b
strobilus 774.a strobus 374.b
styrax 781.a
suber 788.b
sycomorus 852.b

T

Taxus 879.b
teda 880.b
terebinthus 903.b
tilia 933.a
tribullus 971.b
tuber 988.a

V

Vacinia 1006.a
ulmus 1114.a
unedo 1122.b

Z

Ziziphа 1166.a

ARBORVM FRVCTVS.

Achras 50.b
acinus 53.b
acrodrya 56.a
amygdalum, nux Græca, nux Thasia, 243.b
apyrinum 294.b
arbutum 300.b.301.a
asinina pruna 334.a
auellana 366.a
aureum malum 379.b

B

Bacca 390.a
balanus 391.b
balanus myrepsice 391.b
balani 391.b
basilica nux 397.b

C

Callistruthia 464.b
calix 469.a
calyculus 469.b
carica 501.b
caryon 509.a
caryopon 509.a.b
caryota 509.b
castanea 513.a
cedris 539.a
cerasum 554.a
chrysomela, Armeniaca 584.b
citrea mala 611.a citrium 611.a
coluteum 673.a
colymbades 673.a
comarus, unedo, arbutum 675.a
congylis 750.a
conus 808.b
cornum 820.a
corylus 831.b
corymbus 831.b.832.a
cotona, coctona, cottona, cotana, coctana, cottana 834.a
cotoneum 834.a
crustumina pyra 856.a
cucurbitina pyra 859.b
cydoneum malum 885.a
uide cotoneum 834.a

D

Dactyli 892.a
drupæ 1081.b
dryopteris 1082.a
dryos 1082.a
dryopetes 1082.a
duracina persica 1094.a
duria nux 1092.b

E

Elaterium 28.b

F

Ficus 239.b
fugacia poma 306.b

G

Galbanus 320.b
galbulus 321.a
galla 321.b
glans 342.a
glans caduca 342.a
glans cerrea ibid.a
glans fagea ibid.a
glans iligna ibid.a
glans quernea ibid.a
granatum 353.b
grossus 361.b
grossulus 361.b

M

Mala aurea 755.b
mala pelusiana 755.b
mala roscida 755.b
malum 755.b
malum citreum ibid.b
malum punicum ibid.b
malum granatum ibid.b
malum persicum ibid.b
malum orbiculatum ibid.b
melapium 799.b
melimelum 800.b
melones 802.a
mespilum 821.a
mollusca 859.a
morum 874.a
mustea 800.b
myrobalanum 908.a
myrrha 908.b

N

Nicolai 945.b
nux 995.b
nux auellana 996.a
nux calua 996.a
nux basilica 996.a
nux Græca ibid.a
nux Persica ibid.a
nuces castaneæ, iuglandes ibid.a
nuces pineæ ibid.a

O

Olea 1048.b
oliuitas 1051.a
orbiculata poma 1079.a
orchis, uel orchites 1080.b

P

Palma 16.a.b
palmula 16.b
pausia, uel pausea 73.b
persica mala 141.b
piper 172.a
pistacium 174.b
pomum & poma uide 206.b
prunum 354.a
pruna asinina ibid.a
pruna autumnalia ibid.a
pruna cerea ibid.a
pruna damascena ibid.a
pyrum 383.b
pyra autumnalia 384.a
pyra cucurbitina 384.a
pyra pecumana 384.a
pyra libralia ibid.a
pyra mammosa ibid.a
pyra onuchina ibid.a
pyra ordeacea ibid.a

Q

Quisquilium 419.b

R

Radij 428.b
radiolus 429.b

S

Saccharum 561.a
sarcocolla 588.a
serotina poma 668.b
sorbum 720.a
spineolus 739.b
stlata 763.a
strobilus 774.a
struthia mala, struthiomela 776.a
sycon 852.b

T

Taminia 870.b
testacea pyra 912.a

Digitized by Google

thebaicæ, thebaides 920.a
tophacea pyra 945.b
tricoccum 975.a
tuber 988.a
turbinata pyra 996.b

V

Vnedo 1122.b
uocomia 1127.b
uolema 1128.a

Z

Ziziphа 1166.a

ARBORIS partes.

Alburnum 186.b
articulus 330.b

B

Balteus 393.b
brascum 434.a
bryon 435.a

C

Cani, uilli arborum 476.a
capitellum 497.a
caro arborum 505.a
caudex 524.a
centura 550.b
cictum 588.a
coma 674.a
cortex 829.b
crena 841.a.b
crus arboris 855.b

D

Drypselon 1082.a

F

Festuca 51.a
fibræ 52.b
flagellum 68.a
folium 84.b
folliculus 85.a
frons 106.a

I

Induuium 302.a
iulus 401.b

L

Lana 424.b
lanugo 426.a
liber 457.a

M

Mamma 526.b
mater 545.b
matrix 545.b
materies 547.b
materia 547.b
muscus 643.a

N

Nodus 690.b
nucamentum 709.a

O

Oculi 755.b

P

Panicula 24.b.27.a
pediculi 155.a
perna 131.a
petiolus 159.a
pollex 199.b
pulli 368.a
pulpa 369.a

R

Radix 429.a
ramus 431.a
raptum 434.b

S

Scamna 601.b
scutula 622.b
spadones 725.a
spathe 727.a
spathalium 727.a
stirps 762.b.763.a
stolo 767.b
stylus 780.b
surculus 844.a

T

Tabulata 865.b
taurus 879.a
termes 906.a
tiliæ 933.a
truncus 986.a
tunica 994.a
turbo 996.a
turio 997.a

V

Venæ 1032.b
uertex 1057.a
uilli 1084.a
uiscum 1102.b
unguis 1123.b

Z

Zingiber 1166.a

GEMMAE SEV lapides pretiosi.

Achates 48.a
acrides 126.a
acrizusa 126.a
aetites 141.a
ageratus 159.b
alabandicus lapis 183.a
alabastrites 183.a
alectoria 192.a
amethystus 224.a
ammochrysus 229.a
ammonis cornu 229.a
amphitane 237.a
amygdalites 243.a
amystis 244.a
androdamas 248.a
antachates 264.b
anteros 269.a
anthracites 270.a
antipathes 270.a
aphroselenus 278.b
apsyctos 292.a
apyrotos 294.a
arabica 196.b
arabicus lapis 296.b
argenon 313.a
aromatitis 324.a
asbestos 330.b
asias lapis 334.b
aspilates 338.a
asteria 347.b
astrapias 349.a
astrios 349.b
astroites 349.b
asuestus 351.b
atizoes 345.b

B

Baccæ 390.a
balanites 391.a
baptes 394.b
beryllus 406.b
bodones 417.a
bolenia 418.a
borea 426.a.b
boria 426.a
borsycites 426.a
boryptes 426.a
bostrychites 426.b
botryles 427.a
brontia 433.b
bubbatio 435.b
bucardia 436.a

C

Cadmia 442.a
calculus 460.a
calx 468.a
cantharias 481.b
capnias 491.b
capnitis 491.b
carbunculus 498.a
carchedonius 499.a
carcinias 499.b
cardisce 500.a
catochites 521.b
catopyrites 522.a
celmus 544.a
cenchrites 545.b
cenchron 545.b
cepionides 552.a
cepites siue cepocapitas 552.a
cerachates 553.b
ceramites 554.a
ceraunia 554.b
chalazias 569.b
chalcophonos 570.b
chalcosmographos 570.b
cheramydes 576.b
chernites 577.a
chlorites 580.a
choaspites 580.b
cholos 581.a
chrysites 584.a
chrysoberillus 584.a
chrysolampis 504.b
chrysolithus 584.b
chrysophis 584.b
chrysoprasus 585.a
chrysopteros 585.a
cissites 609.a
coralium 813.b
corallis 813.b
coraloachates 813.b
corneolæ 817.b

crocalilis

crocallis 851.a
crocias 851.a
crotalia 852.b
crystallus 857.a
cyamea 882.b
cylindri 885.b

D

Dactylus 891.b
dendrachates 949.b
dendritis 949.b
dionysias 1021.a
diphris 1022.b
draconitis 1080.a
dryites 1082.a

E

Earites 2.a
ecardia 6.a
eshitis 8.b
encardia 48.b
enhydros 51.a
enorchis 53.a
epimelas 64.a
eristalis 79.b
eumetris 100.b
eupetalos 103.a
eureos 104.a
eurotias 104.b
eusebes 106.b

G

Gagates 320.a
galactites 320.a

H

Hæmachates 374.b
hæmatites 347.b
hammites 378.a
hepatites 388.b
hephestites 388.b
heraclius 389.a
hieracites 397.b
hormesion 409.b
hyacinthus 419.a

I

Iaspis 431.a
iaspionyx 431.b
ion 597.b

L

Leontios 669.a
lepidotes 669.b
leucachates 672.a
leucochrysos 672.b
leucogæa 672.b
leucophthalmos 673.a
leucostichos 673.a
libanochnes 677.b
limoniates 692.a
liparis 696.b
lychnites 735.a
lycophthalmos 735.b
lyncurium 737.a

M

Meconites 790.b
melampygus 799.a
melichros 800.a
melichrysis 800.a
melites 801.a
melitio 801.a
mesomelas 820.b
mithrax 843.a
melochites 859.b
morion 869.b
morochthus 869.b
murrhæ 896.b
myrmecias 908.a
myrmecites 908.a
myrrhites 909.a

N

Nasamonithes 915.a
nebrites 927.a
notia 972.b
nympharina 997.a

O

Obeliscus 1000.b
ochra 1030.b
ombria 1053.a
onychi puncta 1056.a
onyx 1058.b
opalus 1059.a
ophicardelus 1062.b
ophites 1063.a
orca 1080.a
ostracias 1012.a

P

Pæantides 6.a
pæderos 6.a
pancros 22.a
pancrus 22.a
paneros 24.a
pangonius 24.b
pansebastos 26.a
paranites 34.a
parastades 35.b
parclalios 37.b
phassachates 168.b
phenaites 169.a
phycites 180.a
physes 161.a
polia 198.a
polygrammos 203.a
polytrix 204.b
polyzonos 204.b
pontica 213.a
prasius 282.b
prasoides 282.b
psaronius 355.a
pynen 382.a
pyrites 382.b
pyrocles 383.a
pyropus 383.a

R

Rhodites 531.a

S

Samothracia 579.a
sandastros 581.b
sange non 582.a
sapphirus 586.b
sarcites 588.a
sarcophagus 588.a
sarda 588.b
sardachates 588.b
sardonyx 594.b
saurites 597.b
scarites 603.b
schistus 608.a
scorpites 617.b
scrupus 620.b
scrupulus 621.a
selenites 638.b
siderites 678.b
smaragdus 698.b
solis gemma 765.a
specularis 733.a
spongites 746.b
steatites 759.a
strombites 774.b
syites 852.a
synephites 859.a
synochites 859.b
syringitis 861.b
syritis 861.b
syrtites 862.a

T

Taria 867.b
telicardios 883.b
thcamedes 919.b
thyites 929.b
topazius 945.b
tophus 945.b
trichrus 974.b
triglites 976.b
triophthalmus 978.a
Veientana gemma 1025.b

HERBAE.

Abiga 12.a
abrotonum, abrotonus 18.a
absynthium 25.a
acanthis, uide Pappus 29.a
acanthus 28.a
acetosa, uide oxalis 110.b
achilleos 49.b
achimenis 50.b
aconitum, cammaron, thelyphonū, scorpion, myoctonum 54.a
acorum, acorus, galanga 54.b
acus parua pastoris, uide saxifragum, (599.a
adiantum, capillis Veneris 75.a
adipsos 77.b
ægilops, orobanche 107.b
ægoceras, uide bucceras 109.a. 437.b
ægonychon, lithospermon, millium solis
æra, orobanche, lolium 125.b (109.a
æthiopis 141.b
agaricum fungus 154.b
ageraton 159.b
aglaophotis 162.a
agnus, agnos, agnus castus, uitex 164.b
agricantha 177.b
agricordamum, lepidium, hiberis, 177.b
agrimonia, eupatorium 177.b

agnos

agnon nardum 177.b
agriophyllon 177.b
agriosilinum 177.b
agri palma,galeopsis 177.b
agrisis 178.b
agrostis 178.b
aiuga,uide chamæpitys 571.b
aizoon,iombarba,uermicularia, 181.a
alapathus 184.a
albucium,uide alimon 186.a.196.a
albucum,anthericum,hastula regia, asphodelon 186.a
alcea,bismalua 189.a
alcibiadion 189.b
alcibion 189.b
alectorolophos 192.b
alera,uide alimon 196.a
alga 195.a
alga marina,uide fucus marinus 195.a
algidensis rap. 195.b
alimon,altera,albucium, alimos, 196.b
alisma 198.a
alisti 198.a
allelula 203.a
alliaria 203.b
allium 205.a
alloscorodon 205.b
aloe 208.b
aloite 209.a
alopecurus 209.a
alsine,myosota, muris auricula, cento, pauarina 210.b
altercagenum,altercum,hyoscyamus,faba porcina 213.a
althea, aristalthea, hibiscus, bismalua maluauiscum 213.b
alum 215.b
alypon,alypia, turpet candidum, 217.b
alysson,rubia minor 217.b
amaracus, amaracum, sampsuchum, maiorana, parthenium, matricaria, marus 219.a
amaranthus 219.a
ambrosia,botrys,artemisia 222.b
ambubeia,ambugia,cichorium, intubus erraticus,picris 222.a
ambugia 222.a
amello 223.a
amerimnon 223.b
amethystus 224.a
amorgine 234.b
ampelos agria 235.b
ampeloleuce 235.b
ampeloprason 235.b
anabasis 244.b
anabula 244.b
anacampserotis 245.b
anactorion 245.b
anagallis, morgelina, gallinæ morsus, 246.a
anagyris 246.a
anarrhinum,antirrhinum,Bucramo,oculus cati 246.b
anaxyris 246.a
anchusa,orcaneta 246.a
andacboqua 247.a
andrachne 247.b
andrachne agria 247.b
androsaces 249.a
androsæmon 249.a
anemosphoros 249.a
anemone,othone 249.b
anethum 249.b
angelica,laserpitium 250.b
anisum,acetum 258.b
anonis 264.a
anonymos 264.b
anthemis,cranthemon,camæmelon, camomilla 269.b.270.a
anthericum,uide albucum 186.a
anthriscum 270.b
anthropomorphon 270.b
anthyllion 270.b
anthyllis 270.b
anticantharus 270.a
anticellium 270.a
anticyricon 270.a
antimelon 270.a
antiscorodon 270.b
annubias 272.b
apathe 274.a
aphaca 277.b
aparine,uide Lappa 275.a.648.b
aphrodilorum, uide asphodelus 337.a
aphron 278.a
aphroscoredon 278.a
apiastrum,apium syluestre,melissophyllon,meliphyllon,melinon 278.a
apios 279.a
apium montanum, uide oreoselinum, 797.a
apium risus,uide batrabium 279.a. 399.a
apium selinon, hilioselinum, hyposelinum 279.a
apollinaris 279.a
apronia,uide bryonia 291.b.435.a
aproxis 291.b
aquilina 294.a
arabis 296.b
aracos 296.b
archezostis,uide Cedrostis 303.b. 539.a
arcion 305.b
arcophthalmon 305.b
arcophyton 305.b
arction 305.b
arducha 307.a
argemon,argemone,canaria lapa 319.a
argemonia 313.a
arianis 318.b
arida 318.a
aris 318.a
Arisaron 318.a
aristalthea,uide althea 318.b.213.b
Aristereon 318.b
aristidia 318.a
aristolochia,malum terræ 318.b
armoniacia,armoracea,armon Pontici, 322.b
arnoglossa, plantago, uide plantago 323.a.181.a
aron bulbigenus 324.a
arsenogonon 328.b
artemidon,uide dictamus 1001.b
artemisia 329.b
asarũ, nardũ syluestre, Martis sanguis, perpensa,baccar,baccara 330.b
ascalonia 331.a
asclepias 332.a
asclepion 332.a
ascyron 333.a
aspalathus,uide dipsacõ 334.a.1023.b
asparagus 335.a
asparagus Gallicus,uide batis 399.a
asperugo 337.a
asphaltion 337.a
asphodelus,anthericon, albucũ, aphrodylorum 337.a
asplenũ,hemioniõ,scolopẽdrion, 339.a
astaphisagria pedicularis pituitaria, 347.a
aster,uide bubonium 347.b.436.a
astericum 347.b
asterion 347.b
astragalus 348.b
asyla 351.b
ateramnos 354.b
atractylis 354.b
atraphaxis 354.b
atreplexum 354.b
atriplex 355.a
auricula muris,uide alsine 210.b.375.b

B

Baccara,uide asarum 330.b
bacchar,nardum, rusticum, caryophillos 390.a
balis 392.b
ballaria 392.b
ballote,marrubium, balsamita, uide sisymbrium 393.a.696.a
barba hircinia,uide come 676.a
basilicum,uide ozymon 1107.b
batis,crethmon,crithmon,cretha marina,asparagus Gallicus 399.a
batrachium, renunculus, herba sardonia,apium risus 399.a
bechion, tussilago, ungula caballina, 400.b
beta 407.a
betonica 407.a
bipennella 412.a
bislingua 412.b
bistorta 413.a
bismalua,uide althea 213.b
blechnon 416.a
blechon 416.a
blitum 416.a
boaria lappa 416.a
bocchion, uide farfugium 213.a
botrys,uide ambrosia 426.b
bouis lingua,uide buglossos 438.a

brabyla

Digitized by Google

brabyla 427.b
branca ursina 492.b
braßica 492.b
britannica, sideritis 432.b
brathus 430.a
brya 435.a
bryon, herba corallina 453.a
bryon, lupus salictarius 435.a
bryonia, uitis alba, bryonia nigra, chironia, gynecanthon, apronia 435.a
bubonium, aster 463.a
bubula lingua, uide buglossos 438.a
bubulum femur 436.a
bucephalus 437.a
buceras, ægoceras, silicia 437.b
bucheis 437.b
bucolicon, panax agrestis 426.a
bucranium 437.b
buglossos, buglossum, bouis lingua, bubula lingua, euphrosynum 438.a
bulapathum 438.a
bulbine 438.a
bulbus 438.a
bulbi, radices 438.b
bunias 438.b
bunion 438.b
buphthalmos 438.a
buphonum, chamæleon, ixium 438.a
bupleuros 438.a
bursa pastoris 438.a
buselinum 438.a

C

Castos 441.a
cacubalum 441.a
calamandrina, uide chamædrys 571.b
calamintha, cæeta, nepeta 458.a
calcifraga, uide empetron 46.a
calligonon, polygonon, uulgò sanguinaria 463.a
callitrichon, polytrichon, callistrichon 464.a
callitrix 464.a
caltha, calenda, calendula, scorpionides, leontopodium 466.b
camæmelon, uide anthemis 269.b
cammaron, uide aconitum 54.a
camomilla, uide anthemis 269.b
cania 476.a
canaria, uide argemon 319.a
candelaria, uide flammea 258.a
cannabis 478.a
cantabrica 481.b
capillaris, uide trichomanes 486.a. 874.b
capillus Veneris, uide adiantum 75.a
capnitis 491.b
capnos, fumus terræ, pes gallinaceus 491.b
caprifolium, uide periclimenos 120.a
carcinetron, polygonon, corigiola, centinodia mas 499.b
cardamon, nasturtium syluestre 499.b
cardamomum 499.b
carduus 500.b
careum 501.b
carex 501.b
caros 505.b
carpastnum 506.a
carpentariorum herba, uide scopa regia 615.b
carpesinum 506.a
carphos, buceras, telis 506.a
caryophyllus flos 507.a
cariophillos, uide bacchar 390.a
cariopon 509.a
carytis, mysinites 509.a
casia 510.b
casignete 510.b
cassutha 512.b
catanante 518.a
cataphysis 518.b
cataputia maior, uide lathyris 659.a
caucalis 523.a
caucon 523.b
caucales 527.b
cedrostis, uitis alba, ampeloleuce, ophiostaphilon, melothron, psilothron, archesostis, madon, bryonia 539.a
cemus 545.b
centauria, centaurion, chironion, fel terræ 548.a
centifolia 548.a
centinodia mas, uide carcinetron 548.a
centunculus 549.a
centumcapita, hecatoncephalon, eryngе alba, eryngium 550.a
cepe, cepa 551.a
cepæ 551.b
cepetum, cepitium 551.a
ceratitis 553.b
ceratia 554.b
ceratitis 554.b
cerinthe 557.a
ceruarius, limeum 565.a
cestron, cestros, betonica, serratula, psychotrophon 567.b
ceterac, uide scolopendrion 615.a
chærephyllon 569.a
chalceos 569.b
chalcetum 569.b
chamæacte 571.a
chamecissos 571.a
chamæcyparissos 571.a
chamædaphne, uinca peruinca 571.a
chamædrys, trissago, querciola, calamandrina 571.a
chamælea 571.a
chamæleon 571.a
chamæleuce, tußilago 571.a
chamæmelon, leucanthemum, camomilla 571.a
chamæpeuce 571.b
chamæpitys, aiuga, iua 571.b
chamærops 571.b
chamæsice 571.b
chamæzelon, quinquefolium 571.b
chara radix 572.a
characias, expurgia, euigilium matutinum 572.a
charitoplepharon 573.b
chelidonia 576.a
chenomychon 567.b
chiliodynamis 577.b
chironeum 579.a
chironia, uide bryonia 579.a
chondrus 581.a
chreston, cichoriũ, crestõ, pãcratiũ 583.a
chrysanthemon 583.b
chrysobalamis 584.a
chrysocalis 584.b
chrysocarpum 584.b
chrysocome 584.b
chrysogonum 584.b
chrysolachanon 584.b
chrysospermon 585.a
chrysothales 585.a
cithorea, cithoreum 588.a
cithoreum, intubus, intybus 588.a
cicuta 589.a
cilindrum 591.b
cinara 592.b
cinnara 596.a
ciperum radix 596.a
circea 596.b
cirsion 608.b
cissanthemos, cyclaminos, sigillum Mariæ 609.a
cissus 609.a
cittampelos 611.a
clema 625.b
clematis, prouenca, uitalba 625.b
clinopodion, pulegium montagnum 629.b
clymenos 632.b
cnicos, cnicus, cardamus 633.b
cnerion 633.b
cnidos 633.b
coix 653.a
codion 638.b
codiaminon 638.a
colocasia, faba Aegyptia, colocasium 666.b. 667.a
colocynthis cucurbitæ 667.a
colophonia 668.a
columbaris, uide peristereos 671.a. 124.b
combretum 675.b
come, barba hircina, uulgo barba petræ 676.a
condryllon, condrylle 732.b
condurdon, uide solstitialis 733.b. 705.a
consiligo 767.b
conuoluolus 808.b
conyza, cunilago, pulicaria 808.b
coramble 814.a
corchorus 815.a
corigiola, uide carcinetron 499.b
coriacesia 815.b
coriandrum 815.b
corinthas, menais 816.a
corion, chamæpitys, hypericon, perforata 816.b

coris

ceris 816.b
ceririus 816.b
coronopus 822.b
corruda, asparagus syluestris, Libycum, minium 828.a
corydalis 831.b
corymbion 831.b
corymbites 831.b
costum 833.a
cotonaria, uide lanaria 645.a
cotonea 834.a
cotyledon, umbilicus ueneris 834.a
crambe 835.b
crataegonum, crataeogonum 837.a
crepis 842.b
crategis 837.a
cretha marina, uide batis 399.a
crethmon, uide batis 845.a
crinanthemon 847.b
cristaea 850.a
crithmum 850.a
crocodilium 851.a
crocum flos 851.b
cristallion, uide cynomyia 887.b
cristallion 857.a
cucumer 859.a
cucurbita 859.a
culix 860.b
cuminum 864.b
cunila pulicaris 867.a
cunila bubula, uide ligusticum 464.b
cunilago 867.a
cunymazis, cunilago 867.a
curmundula 877.b
cuscuta, uide orobanche 1093.a
cyamos 882.b
cyanos flos 883.a
cyclaminus, rapū & tuber terrae 884.a
cyminum, cuminum 886.a
cynocephalia, pulicaris 887.a
cynocrambe 887.b
cynoglossos 887.a
cynomazon 887.a
cynomorion, orobanche, tinia 887.b
cynomyia, publicaris, psyllion, cynoides, cryssallion, sicelion 887.b
cynops 887.b
cynorrhodon flos 887.b
cynosorchis, orchis, testiculus canis 887.b
cynozolon, ulophonon 888.a
cyparissia 888.a
cyperus 888.b
cypros 888.b
cytinus flos 890.b
cytisus 890.b

D

Dactylus 892.b
Damassonia 893.b
daphnoides, polygonoides, laureola 897.a
daucus, pastinaca syluestris 899.a
dendrocissos 949.b
dendroides 949.b
dianaria 991.a
dictamus, artemidum 1001.b
didonie 1002.a
digitellum, uide sedum 1010.b. 636.a
dionysonymphas, castignote 1021.b
diospyros 1022.b
dipsacon, aspalathus, cacubum, labrum ueneris 1023.b
dipsacos 1023.b
doris 1077.a
dorypetron 1078.b
drabe 1079.b
draco, uide pyrethrum 382.b
dracontiū, serpentana colubrina 1080.a
dracunculus 1080.a
dryophonon 1082.a
dryopteris 1082.a

E

Ebiscus, uide hibiscum 4.a
ebulum, ebulus 5.a
echinopus 7.b
echinus 8.a
echion, dorisat, alcibidion 8.a
echite 8.b
elaphoboscon, gratia dei 28.b
elatine 29.a
elelisphacos 30.a
elenium 30.b
enchusa 49.a
enduuia, uide seris 660.a
enneaphyllon 52.b
empetron, calcifraga 46.a
enula campana, uide elenium 30.b. 55.b
ephedra 60.a
ephemeron 60.a
epimenidium 64.b
epipactis, elleborine 64.b
epipetros, acinus 64.b
equisetus 70.a
equisetum 72.b
eranthemon, uide anthemis 73.a. 269.b
erigeron, senecio 76.a
eringe alba, uide centumcapita 550.a
eriphia 77.b
eris 79.a
erithales, setum, semper uiuum 79.b
erogineton 80.a
eruangina, uide orobanche 1093.a
eruca 83.a
eruilia 84.a
eringe, irringorum 86.a
erysithales 86.a
erythraicon 86.b
erythrodanum 87.a
eugalacton 98.a
eupatoria, agrimonia 102.b
euphorbia, euphorbium 1093.a
euphrosynum, buglossios, buglossum, euphrosyne 103.b
euplea 103.b
euzomos, eruca 107.b. 108.a

F

Faba 184.a
Faba porcina, uide altercagenum 213.a
faba Aegyptiaca, uide colocasia 666.a 667.b
farfara, uide tussilago 999.b
farfugium, bocchion, tussilago, uulgo pat dasne 213.a
fel terrae 224.a
femur bubulum 224.b
ferula, nartex 236.a
ferus oculus 236.a
filix 247.a
filicula, polypodion 247.a
flammea, candelaria 258.a
flammula 259.a
foeniculum, uide marathrum 271.b 774.b
foenumgraecum, telin, carphos, buceras, aegoceras, silicia 272.a
fucus 304.a
fucus marinus, alga marina, phycos, thalassion 304.a
fumaria 309.b
fumus terrae, uide capnos 491.b
fuluiana 309.a

G

Galanga, uide acorum 54.b
galeopsis, uide agripalma 177.b
genista, uide spartum 329.a. 726.a
gentiana 329.a
gladiolus 341.b
glastum 342.b
glaucium 342.b
glycyrrhiza, uide adipsos 77.b
gnaphalium, chamaezelon, cotonaria 347.a
gramen 352.a
gratia dei, uide elaphoboscon 28.b
gith, uide melanthion 799.b
gynecanthon, uide bryonia 435.a

H

Halicacabum, solanum, strycnon, uesicaria 377.b
hastula regia, asphodolus, albucum 381.a
hecatoncephalon, uide centumcapita 550.a
hedera 384.b
hedyosmos, menta 385.a
helenium, enula campana 385.b
heliochrysos 386.a
heliotropium 386.a
helleborum 386.b
heluellae 387.a
helxine, parietaria, muralis 387.b
hemionion, uide asplenium 339.a
hepatica 88.b
hermupoa 392.b
hesperis herba 394.a
hibiberis, uide agricordamum 177.b
hibiscus, ebiscus 395.a
hieranthemus filos 397.b
hierobatane 398.a
hilioselynum, uide apium 278.a
hippice 400.a
hippoglossa 400.b

hippolapathum,personata 400.b
hippomarathrum,myfineum, fœniculū maim 401.a
hipposelinum,olusatrum 401.b
hippuris,uituperata,pilus terræ 401.b
hirculus 402.a
hyacinthus flos 419.a
hyorisis 422.a
hyoscyamus, faba porcina, altercum 422.a
hypericon,uide corion 423.a 816.b
hyposelinum,uide apium 278.a
hyssopus,hyssopum 424.b
I
inguinaria,argemone 532.b
intubus erraticus,uide ambubela, intubus,intubum,endiuia 587.a
intybum,ambigua 587.a. 588.a
inula 574.b
iombarba,uide aizoon 181.a
iris,lilium cæruleum 601.b
irringorum,uide eryngé 550.a
isatis 605.b
ischas,uide rhaphanosagria 527.b
ischomache 606.a
isocinnamon 606.b
iua,uide chamepitys 571.b
ixium,uide buphonum 438.a
ixia 627.b
L
Labrusca 633.b
labrum ueneris,uide dipsacon 633.a. 1023.b
lactoris 638.a
lactuca 638.a
lada 639.a
lagopus 642.a
lamium 643.b
lanaria,cotonaria,gnaphalium 645.a
lanceolata,uide lonchitis 708.b
lapathum,oxalis 647.b
lappa,philangropos,aparine, personata 648.b
lappa maior,uide personata 142.b
lappago 649.a
lapsana 649.a
laserpitium,uide angelica 652.a
lathyris,cataputia maior 654.a
lauer 658.b. 659.a
laureola,uide daphnoides 660.b. 897.a
lemonium 666.a
leontice,cacalia 669.a
leontopodiū,uide caltha 669.b. 466.b
leontopetalon 669.b
lepidium 669.b
leucacantha 672.a
leucanthemis 672.a
libadium 677.b
libanotis,rosmarinus 677.b
libycum,uide corruda 828.a
lichen 688.a
ligusticum,panax,cunila bubula 689.b
ligustrum 690.a
lilium 690.a
lineum,uide ceruarius 691.b
lingua 694.a
lingulaca 694.b
linosostis,uide mercurialis 695.a. 815.b
linostrophon,uide marrubium 695.a 780 b
lithospermum,milium solis 700.a
lolium,yuræa,zizania 708.b
lonchitis,xiphion,lanceolata 708.b
lotos 714.b
lupus salictarius,lupulus 728.a
lutea 730.b
lutum 731.b
lychnis 735.a
lychnitis 735.a
lycopsis 735.b
M
machætonion, xyphion, gladiolus seu pugio 740.b
maiorana,uide amaracus 219.a
malache 753.b
maloion,lychnis 755.a
malus 755.a
maluauiscum,uide althea 213.b
malum terræ 755.b
mandragora 763.b
manicon,dorycnion,solatrum 766.a
mauathrum fœniculum 774.b
marathus 774.b
mariscum,mariscus 778.a
maron 781.b
marrubium,philopeda,philocares, prasion,linostrophon 780.a
mathios 786.b
mastos 783.b
matricaria,uide amaracus 786.b. 219.a
mattisylua,uide periclymenos 120.a
medica,uide medica 791.b. 792.a
medion,trifolium odoratum 793.b
melamphyllum 799.a
melampodium 799.a
melandryon 799.a
melanthium,nigella,melaspermon, gith, melanthion 799.b
melilothos,sertula campana 800.b
melinon,uide apiastrum 278.a
meliphyllon 801.a
melissophyllum,apiastrum 801.a
melium 801.b
melocarpus 801.b
melothron,uide cedrostis 802.a. 539.a
menais,uide corimbus 816.a
menta 813.b
menta Rom.uide sisymbrium 696.a
mentastrum,pulegium syluestre 813.b
mercurialis, linozostis, parthenion 815.b
meris 818.b
mesolericos 820.b
mesopharis 820.b
meum 827.b
miliaria 831.a
milium solis, uide egonychon 831.a 109.a
millefolia,panax,sideritis 831.b
militaris,uide stratiotes 770.b
millefolium,myriophyllon 831.b
miluinus pes 832.a
moloche 859.a
moly 859.b
molybdæna 859.b
morgelina,uide anagallis 246.a
morsus gallinæ,uide anagallis 246.a
murinum hordeum 898.a
muralis,uide helxine 387.b
myacanthon,corruda,syluestris asparagus,Myacantha.Rufius 906.a
myagros 906.b
myle 907.a
myophonon 907.b
myoctonos,radix aconiti 907.a
myosota,uide alosine 907.b
myriophyllon,millefolium 908.a
myrtopotalum 909.a
mysinites,uide carytis 909.b
N
Narcissus flos 913.a
nardum syluestre,uide asarum 913.a. 330.b
narthex 914.b
nasturtium 919.b
natrix 920.a
nectarea 930.b
nepenthes 937.b
nepeta,pulegium agreste 938.a
nicophoros,uide similax 699.a
nerium,uide rhododendros 941.a
neuris solamis,uesicaria 944.a
neurospaston, rubus caninus 944.a
nigella,uide melanthium 947.a
nyctalopa 996.b
nycteoretas 996.b
nigina 948.a
nymphæa,uulgò nenuphar 997.a
O
Ocymum 1035.b
oenanthe 1040.b
oleander,uide rhododendros 531.a
olusatrum, hipposelinum, smyrneum 1051.b
omphalo carpon, ampeloparcon, philantropon,omphacocarpon 1056.b
ophioctonon, elaphoboscon, gratia Dei 1062.b
ophiogenium, elaphoboscō,ceruipabulum 1062.b
ophiusa 1063.a
ophrys 1063.a
opiostaphilos,uide cedrostis 539.a
orcaneta,uide anchusa 246.a
orchis,testiculus canis 1080.b
oreon 1084.a
oreoselinum,appium montanū 1084.a
origanum 1085.b
orminium, orminum 1088.a
orobanche, eruangina, cynomorion, cuscuta 1093.a
osiris 1099.b

osirites

Digitized by Google

osirites 1099.b
othone, uide anemone 1103.a
oxalis, acetosa 1106.b
oxylapathum 1106.b
ozænitis 1107.b
ozymon, basilicum 1107.b

P

pæonia 6.b.7.a
panax agrestis, uide bucolicon 21.b. 426.a
panaces 21.a
pancration 21.b
papauer 28.a
pappus, senecio, acanthis 29.a
parietaria, muralium 41.a
parthenis 52.a
parthenium, matricaria 52.a
pastinaca 60.b
pastinaca syluestris, uide daucus 899.a
pecten ueneris 76.b
pedicularis, uide astaphis agria 155.a. 347.a
peganim 82.b
pelecinum 84.b
pentaphyllon, quinquefolium 95.a
peplion, portulaca 96.b
pepo, pepones 96.b
perdicium, parietaria muralium 106.a
perforata, uide corion 816.b
periclymenos, periclymenon, uolucrum maius, caprifolium, matrisylua, mater syluarum 120.a
peristereos, peristereon, peristireum, uerbenaca, columbaris 124.b
perpensa 134.a
persolata, ungula caballina 141.a
persolata, siue persolyton 141.b
personata, petasites, prosopion, lappa maior 142.b
personalia 142.b
pes gallinaceus, pedes gallinacei, caucalis daucus syluestris 155.a
petasites, uide personata 142.b
petilus, flos 159.a
petroselinum 162.b
pertumborsa, cruciata 162.b
peucedanum peucedanus 163.a
pezicæ, fungi 163.a
phalangites, phalangium, leucanthemō, leucacantha 164.b
phalaris 165.b
phasganion, xiphion gladiolus 168.a
phellandrion, helioselinon 169.a
phenion 169.a
philetæria, uide polemonia 171.a
philocares, uide marrubium 780.a
philantropos, aparine, rebulus 171.a
phleos 175.b
phœnicea 176.b
phonos, atractylis 177.b
phorbion, ormion 177.b
phrynion 179.b
phyllanthion, dysticon 180.b
phyllanthes 180.b
phyllitis, uide asplenum 339.a
picris 162.a
phyteuma 161.b
pimpinella 168.a
pimula, uide trichomanes 874.b
piperitis 172.b
pistana, uide sagitta 174.b.566.b
pituitaria, astaphisagria 175.b
plantago 181.a
plistolochia 109.a
plumbago 190.b
polemonia, philetæria 107.b
polion, polium 198.b
polyacanthos 202.a
polyanthemum 202.a
polycnemon 202.b
polygalon 203.a
polygonaton 203.a
polygonoides 203.a
polygonum, sanguinaria 203.a
polypodium, filicula 204.a
polyrrhizon 204.b
polytrichon, polytrix 204.b
porrus 220.b
portulaca, uide peplion 96.b
potamogiton, thalassegeton 235.a
poterion, phrynion, neurada 235.a
pothos 235.a
prasion, uide marrubium 780.a
prasium 282.b
proserpinaca 342.b
pseudobunion 355.b
pseudonardos 357.a
psicotrophon, uide serratula 242.b
psilothrum 356.a
prosopion, uide personata 142.b
psyllion, pulicaris 357.a
psythia 357.a
pteris 357.a
pternica 357.a
pulegium 367.a
pulegium syluestre, uide mentastrū 813.b
puleium 367.b
publicaria, uide conyza 808.b
pycnocomon 380.b
pyrethrum, draco 382.b

Q

Querciola, uide chamædris 571.b
quinquefolium, pentaphyllon, pentapetes, chamæzelon 415.a

R

Radicula, struthion, lanaria 429.b
ranunculus 431.b
raphanitis 432.b
raphanus radix 433.a
rapum radix 434.b
rapa radix 434.b
rapulum radix 434.b
rebulus, uide philantropos 171.a
reseda 507.a
ranunculus, uide batrachium 399.a
rhacoma 526.a
rhaphanosagria, apios, ischas 527.b
rhodia radix 531.a
rhododendros, sabina, oleander, rhododaphne, nerium 531.a
rhodora 531.b
rhopalos 532.b
rosmarinus, uide libanotis 544.b
rubia, rubra maior, rubra tinctorum 547.b
rubia minor, uide alysson 217.b
rumex 551.b
ruta 557.a

S

Sabina, brathy 559.b
sagitta, pistana 566.b
sagmen 566.b
salicastrum 571.a
saliunca 572.b
saluia 576.b
sampsuchum, amaracus 579.a
sandaracha 581.a
sandix 581.b
sanguinaria 583.b
sanguinalis 583.b
sanicula 583.b
sansucus, amaracus, sampsucus, samsucus 584.a
santonica, absynthium, santonicū 584.a
sardoa, sardonia 594.a
satureia, cunila, origanum heracleoticū 595.b
satyrion, testiculus sacerdotis 597.a
saxifragum, saxifraga, saxifragia, acus parua pastoris, empetron 599.a
scammonia, scammonea, scammonium 601.a.b
scandix 602.a
scandulaca, conuoluulus 602.a
scariola 603.b
scilla, squilla, scella 610.a.b
scirpus 614.a
scolopendra, uide asplenium 339.a
scolopendrion, ceterac 615.a
scolymos, strobylus 615.b
scoparegia, millefolia, carpentariorum herba 615.b
scordium 617.a
scorclotis 617.a
scoroclon, allium, alliū anguinum 617.a
scoroclopasum 617.a
scorpion, uide aconitum 54.a
scorpius 617.b
scorpionides, uide caltha 466.b
scorpiuron 617.b
scylla 623.b
scythice 625.b
securidata 631.a
sedū, semperuiuū, aizoō, digitellū 636.a
selago 638.b
selinon, uide apium 639.a.279.a
semnion, theombrotium 645.a.b
semperuiuum, Iouis barba 645.b
sena 646.a
senecio, erigeron 647.a
seraphias, orchis, triorchis 658.b
seriphum, seriphium, marinum 660.a

seris, intyba, intybum, endiuia 660.a
serpyllus 664.a
serrata, trissago 665.a
serratula, cestron, psicotrophon 665.a
sertula, melilotos 665.b
sesamoides 668.b
seselis 669.a
sicelion, uide cynomyia 887.b
siderites, sideritis, sigillum Mariæ, uide cisanthemos 678.b
sideron 678.a
sile, sesolim, silatum 682.b
silicia, uide buceras 683.b. 437.a
siliqua 684.a
siliquastrum 684.b
silphium, laserpitium 684.b
silybon 684.b
similia 685.a
sinapi, sinape 689.a
sinapi rusticum, uide thlaspi 926.a
sion 693.a
sisarum, siser 695.a
sisymbrium, balsamita, menta Roman 696.a
smilax, nicophoros, leuis 699.a
smyrneum, uide olusatrũ 696.b. 1051.b
solaris, heliotropium 704.b
solstitialis, condurdon 705.a
solanum, strybnos 705.6
consolida, Solidago 708.b
sonchos, cicerbita 716.b
sparganium 725.a
spartum, genista 726.a & b
sphacelus 737.b
spireon 740.b
splenion, uide teucrion 743.b. 916.b
spondylium, sp. nd. Lon 746.a
squilla, scilla, scella 750.a
stacte 750.b
stoebetys 750.b
stelephiros 755.a
stratiotes, stratiotis, militaris, millefolium (770.b
strobilus 774 a & b.
strumea, ulceraria, scelerata 775.b
struthion, uide radicula 429.b
strycnon, uide halicacabum 377.b
strygnus 777.b
symmonianum, symmoniacum 856.b
symphonia 857.a
symphoniaca 857.a
symphiton 857.a
syriaca radix, laserpitium 861.a

T

Telis, uide carphos 506.a
tenia, uide cynomorion 887.b
testiculus canis, uide orchis 1080.b
testiculus sacerd. uide satyrion 597.a
teucbitis 916.b
teucrion, splenion, chamædris, chamædrops, trissago 916.b
thalictrum 918.b
theliphonum, uide aconitum 54.a
thelygonum 920.b
thelyphonon 920.b
thelypteris 467.b
theombrotios 922.a
thlaspi, thlaspidion, nasturtium tectorũ, sinapi rusticum 926.a
thryallis 928.a
thymbra 929.b
thymus 930.a
tithymalus 938.a
tragion 954.b
tragopogon 955.a
tragos 955.b
trichomanes, capillaris, pinnula, filicula adianton, politrichon 874.b
tricoccus, triossum, trigranium 875.a
trifolium, asphaltion 876.a
triorchis, uide seraphias 658.b
tripolium, polium 979.a
trissago, serrata 979.b
tribales 981.a
trixago, trissago 983.a
trychnon, strychnon 987.a
tuber, terræ callus 987.b
turpet candidum, uide alypon 217.b
tussilago, farfara, ungula caballinæ (999.b
tymbra 1001.b

V

Vacinium flos 1006.a
ueratrum, belleborum 579.a
uerbascum, phlomos 579.a
uerbena 579.a
uerbenaca, bierobotane, peristerion 579.b
uermicularia, uide aizoon 181.a
uerrucaria 1051.b
uesicaria 1061.b
uinca 1084.b
uinca peruinca 1084.b
uitis alba, uide cedrostis 539.a
ulceraria, uide strumea 775.b
ulophonum, uide cynozolon 880.a
ulua 1116.a
umbilicus ueneris, uide cotyledon 1117.a
unio 1125.b
ungula caballina, uide bechion 400.b
uolucrũ maius, uide periclymenos 121.a
urtica 1145.b

X

Xiphion, gladiolus, segetalis 1169.b
xyris, gladiolus, iris syluestris 1164.a

Y

Yuraa, uide lolium 708.b

Z

Zizania 1166.a

HERBARIVM PARTES.

Acetabula 47.a
acetaria 47.a
aculeus 57.b
adnata 84.b
ala 181.a
alabastrus 183.a
arista uide acus 318.a
articulus 330.b. 60.a

B

Barbula 395.b
bulbi 438.b

C

Calathus 495.b
callus 462.a
calyculus 469.b
calyx 469.a
cantheriolt 482.a
capillamenta 486.a
capitellum 497.a
caulis 527.a.b
ciboria 585.b
colis 654.b
coma 674.a
cortex 829.b
crena 841.a.b
culmus 861.a
cyma 885.b.886.a

E

Excreta 120.a

F

Fibræ 239.a
fimbria 247.b
flos 262.b.263.a
folliculus 274.b
folium 274.a
frit 296.a

G

Gemmula 327.a
genicula 329.b
gluma 346.a
granum 353.b

I

Internodium 576.b

L

Lacinia 635.b

M

Mucro 880.a & b
muscarium 901.a

O

Oculi 1035.a

P

Pappus 92.a

R

Radix 429.a

S

Samera 578.a
scapus 603.a
scapus 603.b
siliqua 684.a
spina 740.a
spongiola 746.b
stamina 751.b
stria 771.b

T

thalli 618.b
thyrsus 93'.a
turbo 996.a

V

Vagina 1009.b
ua'uulus 1015.a
uesicula 1061.b
umbella 1118.b

ungu-

unguls 1123.b
urruncum 1145.a
utriculi 1151.a

LEGVMINA.

ADor 87.b
adoreum 88.a
ægilops 107.b
alica, far 193.a
arinca 315.b
auena 365.b

B

Bromos 433.a

C

Centigranum 548.b
cicer 588.a
cicercula 588.a

E

Eruilia 84.a
eruum 85.a

F

Faba 184.a
fabula 184.a
fabulum 184.a
far 212.a
farrago 212.a
faseolus, phaseolus 214.b
frumentum 300.a

H

Hexastichum 395.a
hordeum 409.b

L

Lens 667.a
loba 703.a
lolium 708.a
lupinum, lupinus 727.b

M

Milium 831.a

O

Oriza 1087.b

P

Panicum 24.b
phalaris 165.b
phaseolus, phaselus, phasilus, paseolus, pasilus 168.a
pisum 175.a

R

Robus 540.a

S

Secale 626.a
semen 640.b
sesama 668.b
siligo 633.b
sisama 695.a
striges 772.b

T

Triticum 981.a

Z

Zea 165.b

ANIMALIA.

ACarus 29.a
acontia, cenchrias 54.b
addax 66.a
ægoceros, capricornus 109.a
africanæ 153.b
agnus 164.b
alcarmes 189.a
alces 189.a
alce 189.a
alcida 189.b
aloia 209.a
ammodites 229.a
amphisbæna 237.a
anguis 251.b
aper 275.a
apes 276.b
aranea 297.a
araneus mus 297.a
aries 318.a
asellus 333.b.334.a
asilus 334.a
asinus 334.a
aspis 338.b
asturco 350.b

B

Barrus, elephas 397.b
basiliscus, regulus latinè 397.b
batrachos 399.a
bela 400.b
bison 413.b
blatta 416.a
blattæ 416.a
boa 416.b
bombyx 418.b
bos 426.b
bruchus 433.b
bubalus 426.b
bucula 426.a
buculus 426.a
bubo 436.a
bucephalus 437.a
bufo 438.a
bugones 438.a
buprestis 438.a
burdo 438.b

C

Caballus 439.b
cæcilia 447.a
camelus 469.b
campe 471.a
canis 476.a.b
cantharis, cantharida 481.b
cantharus 481.b
cantherius 482.a
capella 483.b.484.a
caper 483.b
caprea, capra 484.a
capreolus 484.b
carcinus 449.b
castor, amphibia 514.a
catoblepas 521.b
cattus 522.b
catulus 523.a
cenchris 545.b
centipeda 548.b
centrines 549.a
cephus 554.a
cerastes 554.a
cerberus 555.a
cercopithecus 555.a
ceruus 566.b.567.a
cerua 567.a
ceruarius lupus 567.a
chalcidica 570.a
chalcidix 570.a
chalcis 570.a
chamæleon 571.a
chimæra 577.b
chaus 575.b
chaonis 575.b
chelydrus 576.a
chelys 576.a
chrysalis, xylotrophos 583.b
cicada 587.a
cicindela 589.a
cimex 592.a
clerus 628.a
cochlea 636.b
coluber 670.a
conuoluolus, uoluox 808.b
cossus 833.a
crabro 835.a
crocodilus 851.a
crodilea 851.a
crocuta 852.a
culex 860.b
cuniculus 867.a
curculio 875.b
cynocephalus 887.a
cynomyis 887.b

D

Dama 893.a
dasypus 899.a
delicus 938.b
dipsas 1024.a
dracœna 1079.b
draco 1079.b
dromas 1081.a

E

Echidna 7.b
echinus 7.b
elephas, elephantius 31.a
ephemeron 60.a
equus 70.a
erinaceus 77.b.391.b
eruca 83.a

F

Felis 224.a
fera 225.b
fiber, castoreum 238.b
fiber ibid.b
forda 276.a
formica 279.b.780.a
fucus 204.a

G

Galbæ 320.b
gale, mustela 321.a
glis 343.b
gryllus 362.a
gryps, gryphus 362.a

H

Hædus 374.a

hemorrhois 374.a
herinaceus, herix, hericius 391.b
hibris 395.a
hinnus 399.a
hinnulus 399.a
hippopotamus 401.b
hircus 401.b
hirudo 402.a
histrix 403.b
hyæna 419.a
hybris 420.a
hydrus 420.b

I

Iaculus 427.b
ichneumon, mus Indicus 433.a
ictus 434.a
inuolulus 596.a
iumentum 619.b

L

Lacerta 635.b
lalisio 642.b
lampyris 642.a
langa, languria 643.a
laurices 660.a
lea, leæna 661.b
lens 667.b
leo 669.a
leontophonon 669.b
leopardus 669.b
lepus 670.b
libanus 677.b
limax 690.b
locusta 708.a
longipes 710.b
lumbricus 723.a
lupus 727.b
lupus aranei genus 728.a
lupa 728.a
lutra, amphibium animal 728.b
lynx 737.b
lytta 748.b

M

Maiales 752.b
mannulus 767.b
melis, taxo, taxus 801.a
midas 828.b
millepeda 831.b
monoceros, unicornis 863.a
multipes, multipeda 887.a
mulus 889.a
mula 889.a
mus 897.b
mus araneus 897.b
musca 900.b
mustela 901.b

N

Nabis 910.b
natrix 920.a
nepa 937.b
nitedula 955.b
nothi elephantes 972.b

O

Oestrum, asilus, tabanus 1041.a
onager 1056.b
orix 1087.b
oryx 1094.a
ouis 1104.b

P

Panther, panthera 26.b
papilio 28.b
pardus 37.b
pediculus 155.a
phalangium 164.b
pharias 167.a
pithecus, simia 175.a
pityocampe 175.b
porcus 217.b
porca 218.a
porcellus 218.a
porculus 218.a
prester 287.b
pryas 358.a
pulex 367.b
pygargus 380.b
pyrausta 382.a
python 384.b

R

Rana 431.b
rana marina 431.b
ranunculus 431.b
redinius 459.a
regulus, basiliscus 472.b
rhagion 526.b
rhapius, chaus 527.a
rhinoceros 530.a
ricinus 533.b
rota 545.b
rubeta 546.a
rupicapra 555.a

S

Salamandra 569.b
sanguisuga 583.b
satyri 596.b
scarabeus 603.b
sciurus 614.b
scolecius 615.a
scolopendra 615.a
scorpio 617.a
scrofa 620.b
scymnus 624.a
scytala 624.b
scytale 625.a
seps 654.b
serapis, seraphis 658.b
simia 684.b
solifuga 709.a
solpuga 711.a
sorex 721.a
sphinx 738.a
spondylis 746.a
stellio 756.a
sucula 810.b
sus 844.b

T

Tabanus 862.b
talpa 868.b
tarmes 877.a
taurus 879.a
teredo 904.a
termes 906.a
testudo 974.a
tettigometra 918.a
thoes 926.b
tigris 933.a
tinea 936.a
tineæ 936.a
tipula 937.a
tryxalis, gryllus 987.a

V

Vacca 1005.b
uaccula 1005.b
uermis 1049.a
uerres 1051.b
uerticilla 1058.a
uerticilla 1058.a
uespa 1061.b
uipera 1093.b
uitula 1109.b
uitulus 1109.b
uiuerra 1110.b
unicornis 1126.a
unicornius 1126.b
uolucra 1131.a
uri 1143.a
ursus 1145.a
ursa 1145.a
uulpes 1160.b
uulpecula 1160.b

A V E S.

Acalanthis, carduelis 28.a
acanthis, carduelis, luscinia 28.a
accipiter 39.a
acheta, tettigonia 49.a
acredula, luscinia 56.b
aedon, luscinia, philomela 102.b
ægithalos, parus 109.a
ægithus 109.a
ægocephalos, capriceps 109.a
æsalon 130.a
africanæ 135.b
alauda, galerita, galericus, corydalus 184.b
alcedo, halcione 189.a
anas 246.b
anaticula 246.b
anataria aquila 264.b
anser 264.b
anserculus 264.b
apes 276.b
apus 294.b
aquila 294.b
ardea 307.b
ardeola, uide erodius 307.b. 79.a
asilus insecti genus. Vide œstrum 333.b 1041.b
asio, uide otis 334.b. 1103.a
atricapilla 354.a

attagen

attagen 356.b
attagena 356.b
attis, luscinia 360.a

B

Basiliscus 397.b
bombylis 418.b.419.a
boschis 427.a
bubo 436.a
butio 438.b

C

Ceyx 457.b
capriceps, uide ægocephalos 109.a
caprimulgus 492.b
capus 493.a
carduelis 500.b
carduelus, uide carduelis 500.b
caßita, galerita, alauda 512.a
cenchris 545.b
chalcis 750.a
chelidon, hirundo 576.a
chlorion 580.a
cicada 587.b
ciconia 589.a
circos 597.b
citta 611.a
coccyx, cuculus 636.b
columbus, columba 670.b
corax 814.b
cornix 818.a
coruus 830.b
corydalus, uide alauda 831.b
coruus 830.b
coturnix 834.b
cuculus, cucullus 859.a
curruca 879.b
cygnus 885.a
cypselus 889.a

E

Erodius, ciconia, fulica, ardeola 80.a

F

Falco, uide halietus 204.a
ficedula, melancoriphus 239.b
frigilla 296.a
fucus 304.a
fulica, fulix 309.a

G

Galbula 320.b
galerita 321.a
galericus, uide alauda 183.b
galgulus 321.b
gallus 322.a
gallina 322.a
glottis 346.a
graccus 349.a
grus 361.b

H

Halcyon, alcedo 376.b
halcione, uide alcedo 187.b
haliætus, falco, accipiter, nisus 377.a
hirundo 402.a

I

Ibis 432.b
icteros, uide regaliolus 469.a.76.a
icterus, galgulus 434.a
immusculus, immussulus, oßifraga 453.b
incendiaria, uide spinturnix 740.b
iynx 627.b

L

Lagois 642.a
lagopus 642.a
luscinia, philomela 728.b

M

Melancoryphus, atricapilla 799.a
meleagrides 800.a
mergus 818.a
merops 819.a
merula 819.a
miluus 832.a
monedula 861.a
musimon 901.b
mustela 901.b

N

Nisus 954.a
noctua 959.b
nycteris 996.b
nycticorax 996.b

O

Olor, cygnus 1051.a
onocrotalus 1057.a
ortygometra 1094.a
ortyx, coturnix 1094.a
oßifraga, oßifragus 1100.a
otis, asio 1103.a

P

Palumbes 18.b
palumbus 18.b
parra 47.a
parus, uide ægithalos 109.a
passer 59.b
passerculus, uide struthium 59.b.776.a
pauo 72.a
paua 72.a
pauus, uide pauo 72.a
pelicanus 85.a
pellos, pellus 87.b
penelopes 92.a
perdix 106.a
phalacrocorax 164.b
phalaris 165.b
phasianus 168.a
philomela uide luscinia 173.b.499.b
phœnicopterus 177.b
phœnix 177.a
pica 161.b
picus 162.b
pipio 172.a
platalea, platea 182.b.183.a
platea 182.b.183.a
porphyrio 218.b
psittacus 356.a
ptyroge, chalcis 358.b
pygargos 380.b
pyralis 381.b
pyrocorax 383.a

Q

Querquedula 405.b

R

Regaliolus, galgulus, icteros 76.a
regulus, regaliolus, trochilus 472.b
rusticula 556.b

S

Sanqualis 584.a
satyria 597.a
scylla 623.b
spinturnix, incendiaria 740.a
strix 774.a
struthium, passerculus 776.a
struthiocamelus 776.a
sturnus 780.a
stymphalides 781.a
subis 791.b

T

Tabanus de æstrum 862.b
tettigometra 916.a
tettigonia, uide acheta 49.a
triorches, buteo 978.a
trochilos, regulus 983.b
turdus 996.b
turtur 998.b

V

uespertilio 1062.b
uipiones 1093.b
uireo 1093.a
ulula 1116.a
upupa 1140.b
uultur 1159.b

PISCES.

Acus, belone, raphis, ablenis, acicula 68.b
adonis 86.b
ærica, chalcis 126.a
alec 192.b
alopeces marina 209.a
alosa thrissas 209.b
anguilla 251.b
aphya, apua 278.b
apolectus 280.a
apua, aphie 293.a
araneus 297.a
aries 318.a
asellus 334.a
attilus 359.a
aurata 375.b

B

Balena, cetum, pistrix 391.a
balanus 391.b
banchus 394.a
barbo, mullus, trygla, capus marinum, cytharus, rosseta, barbus 397.a
batis 399.a
bellone, acus 405.a

C

Callionymus 463.b
cammarus 470.b
campe, marini equi 471.a
cancer 473.b
cantharus 481.b
capito 497.a

carpio 506.a
cephalus, mugil 551.b
cetus 568.b
chalcis 570.b
chrombus 583.b
chromis 583.b
chryson 380.b
clupea 632.a
concha 714.b
conchylium, murex 715.a
congrus 750.a
coracinus 814.b
cordyla, cordylla 815.b
corias 815.b
cucumis 859.a
cyprinus 888.b

D

Dactylus 891.b
delphin, delphinus 941.b

E

Echeneis, remora 7.a
echinus 8.a

F

Fluta 267.a

G

Galeos, mustela 321.b
gammarus 322.b
gerres 337.b
gladius 341.b
glanus, glanis 342.b
glaucus 342.b
gobio, gobius 347.b

H

Halec 377.a
halecula 377.a
helops 387.a
hepar 388.b
hippocampæ 400.a
hippocampi 400.a

I

Ichthyocollo 433.a
iulis 618.a

L

Lacertus 635.b
lagois 642.a
lampetra, muræna 644.a
laneus, lupus 644.b
lepus 670.b
lingulaca 694.b
loligo 708.b
lopas 711.b
lupus 728.a
lutra 730.b
lutarius mullus 731.b

M

Mæna 744.a
melanurus 799.b
mena 806.b
menis 808.b
miluius 832.a
mugil 880.b
mullus 883.a
muræna 894.a
murex 894.b
musculus 898.a
mustela 901.b
myrinus 907.b

N

Narica 913.b

O

Ophthalmia, occulata 1063.a
orca 1080.a
orchis 1080.b
orthragoriscus 1094.a
ostrea 1102.a
ostreum 1102.a
oxyrynchus 1107.a

P

Pagrus 7.b
passer marinus 59.b
pastinaca 60.b
pectines, siue pectunculi 76.b
pelagia, purpura 84.a
pelamis, thymus 84.b
peloris 88.b
perca 102.a
perna 130.b.131.a
phoca 175.b
physeter 161.a
pinna 170.a
pictrix 174.b
plagusia 180.a
polypus 204.a
porculus marinus 218.a
pristis 294.b
purpura 375.a

R

Raia 430.b
remora 486.a
rhombus 532.b
rubellio 546.b

S

Salmo 573.b
salpa 574.a
saperda 585.a
sardinia 594.a
sargus 595.a
scarus 604.a
scolopendra 615.a
scombrus 615.b
scorpio 617.a
scylla 623.b
sepia 654.a
sepiola 654.a
serra 664.b
silurus 684.b
solea 705.b
sphyræna, sudis 738.b
spongia 746.a.b
squalus 749.a
squatina 749.b
squilla 750.a
stella 755.b
strombus 774.b
sudis 811.a
synodus 859.b

T

Tænia 867.b
thunnus 928.b
thurianus, xiphia 928.b
thymus 930.a
tinca 936.a
torpedo 947.b
tragus 955.b
trichia 974.b
trigla, mullus, barbio 976.b
turdus 996.b
tursio 998.b
turtur 998.b

V

Vitulus 1109.b
uranoscopus 1140.b
uredo 1142.b
urtica 1145.b

X

Xiphia, gladius 1164.a

Z

Zeus faber 1166.a

NAVES.

Actium 29.a
actuaria nauigia 174.b
actuaria minuta ibid.b
actuariolum ibid.b
æratæ naues 129.b
alnus 207.a
apertæ naues 276.a
aphractus 278.a
argo 314.b

B

Baris 397.b

C

Camera 470.a
catascopium 519.a
caudicæ, caudicariæ 524.b
celox 544.b
cercurus, cercuron 555.b
codicariæ 638.b
constratæ 778.b
corbita 814.b
cursoria 878.b
cybea 883.b
cymba 886.a
cymbula 886.a

D

Decemscalmus 905.a
deciremus 910.a
dicrotum, biremis 1001.a

E

Embatæ 39.b
epibades 39.b

G

Gaulus 324.b

H

Hexeres 395.a
hippago 399.b

L

Lembus 665.b
lembunculus 665.b
lenunculus 667.a
liburnum 686.a

linter

linter 695.b

M

Monoxylon 863.b
myoparo 907.a

N

Nauis 920.b
nauis cursoria 920.b
nauis piratica 921.a
nauis pretoria 921.a
naues actuaria 920.b
naues erate 920.b
naues aperte 921.b
naues constrate 921.b
naues claude 921.a
naues fluuiatiles 921.a
naues liburnice 921.a
naues longe 921.a
naues lusorie 921.a
naues marina 921.a
naues onerarie 921.a
naues piscatorie 658.b
naues predatorie 921.a
naues rostrate 921.b
naues tecte 921.b
naues turrite 921.b

O

Oria 1085.a

P

Paro 46.a
pentiremis 95.b
pistris 174.b
ponto 213.a
prosumia 1124.b

Q

Quadriremis 388.b
quinqueremis 415.b

R

Ratis 438.a

S

Scapha 602.b
schedia 607.b
serilla 660.a

T

Triremis 979.b

V

Vectoria nauigia 025.a
undecimremis 1122.a

NAVIVM PARTES.

Acation, dolon, epidromon 29.a
acrostolia 56.b
acroteria 56.b
anchora 246.a
anchore 246.a
anchorale 246.a
antenna 268.b
armamenta nauium 321.a
artemon 330.a

B

Bolis 418.a

C

Carbasus 497.b
carchesia 499.a
carchesium, trachilos, patera 499.a
carina 502.a
catastroma 519.a
cauea lintea 553.b
ceruchus 565.b
clauus 624.b
contus 800.b
cornua antennarum 819.a
coronis 822.a
corymbus, corymbum 832.a

D

Dolones 1066.a

E

Embola 40.a
enchiridion 48.b
epidromos 63.b

F

Fori 277.a

H

Hypagum 422.b

I

Interscalmium 580.b
iuga 617.b

L

Latera 657.a
lintea 695.b

M

Malus 755.b
manus 733.a
mendicum 807.b

N

Nautea 925.a

O

Ora 177.a

P

Palange 12.b
palmula 16.b
patera, uide carchesium 499.a
pergula, portisculus 118.b
pes 155.a
phalanga 164.b
pons 212.b
portisculus, uide pergula 118.b.222.a
prora 338.a
prymnesium 354.b
puppis 373.b

R

Remus 487.b
rostra 544.b
rudens 550.a

S

Saburra 560.a
scalmus 600.b
sentina 649.b
sinus 691.b
supparum 836.b

T

Tonsa 944.b
tonsilla 944.b
trachaus, uide carchesiu 952.b. 499.a
transtra 967.a

V

Velum 1032.b

REGIONES

ACHAIAE.

Hellas 386.b
megaris 797.b
messenia 821.a
olenum 1049.a
peloponnesus 88.a

AEGYPTI.

Delta 942.b
thebais 920.a

AETHIOPIAE.

Aphrica 278.a uide Attica 153.a
thebe 920.a

AFRICAE.

Aethiopia 141.a
bogundiana 417.b
cyrenaica 889.a
libya, libye 686.a
marmarica 778.b
mauritania 789.b
numidia 989.a
tripolitana 979.a

ANTIOCHIAE.

Tripolis 979.a

ARABIAE.

Nabathaea 910.b
panchaia 21.b

ARCADIAE.

Asia 333.b
pelasgis 84.b

ASIAE.

Aegyptus 109.b
albaria 185.a
arabia 296.a
arabia, petrea, deserta, foelix 296.a
aria 318.b
armenia 321.b
assyria 346.b
attica 358.a
bebrycia, uide Bithynia 413.b
cabalia 439.b
cappadocia 491.b
caria, uide Asia 333.b. & 501.b
catarnia 519.a
cilicia 591.a
commagene 679.a. 679.b
galatia 320.b
gedrosia, hodie Tarse regnum 325.b
hylaea 421.b
hyrcania 424.a
iberia 432.a
india 502.b
ionia 597.b
locris 703.a
lycaonia uide Asia 333.b. & 734.b
lycia, uide Asia hodie Bria 333.b. 735.a
lydia, uide Asia 333.b & 736.a
maeonia 745.a
margiana 777.a
media 791.b
mesopotamia 820.b
mygdonia, uide Bithynia 413.b
pamphylia 20.a

paphla-

Digitized by Google

paphlagonia 28.a
p[illegible] persis, persidis et persida 140.b
p[illegible] 1076.b
phrygia, uide Asia 333.b. & 179.a
p[illegible] 174.a
p[illegible] 213.b
s[illegible]rarum 560.a
satrapia 595.a
scythia 625.a
susiana 846.b
syria 860.b
thebais 920.a
troas 983.a
troia 984.a

ASSYRIAE.

Adiabena 75.a
babylonia 390.b
parthia 52.b

ATTICAE.

Acta 56.b
mopsopia 866.a

BOEOTIAE.

Aonia 273.b
pieria 162.b
thebe 920.a

BOEMIAE.

Casurgis 517.a
praga 281.b

BRIT. INS.

Cantica, uide Cantium 482.a

CAPPADOCIAE.

Pontus, uide Cappadociam 491.b & 213.b

CARIAE.

Bubasus, bubassus 435.b

CICILIAE.

Isauria 605.b

DALMATIAE.

Liburnia 686.a

ELIDIS.

Buprasium 438.b

EPIRI.

Acarnania 28.a
chaonia 571.b
illyrium 446.b
mareotis 777.a
sclauonia, uide Illyrium 446.b
europa 194.b

EVROPAE.

Alemannia 190.b
bauaria, uide noricum 968.a
boemia 417.a
Gallia 321.b
germania 333.b
gothia 348.a
graecia & asia 351.a
hispania 402.b
italia 690.b
macedonia 749.b
maesia 854.a
noricum 968.a
noruegia 668.b
paeonia 7.a
pannonia, hodie austria et stiria 25.a

rhetia 528.a
taurica 878.b
thrace 927.a
uindelicia 1087.b

GALLIAE.

Aquitania 295.a
aremorica, aquitania 310.a
belgica, uide aquitania 295.a
brabantia, uide belgae 400.b
braccata 427.b
burgundia uide sequana 438.b
celtica 545.a. & 295.b. in Aquitania.
cheldria, uide belgae 400.b
flandria, uide belgae 400.b
hannoniae, uide belgae 400.b
hollandia, uide belgae 400.b
iuliacum, uide belgae 400.b
lugdunensis uide aquitania 295.a
normania, bidurensium regnum 968.a
picardia, uide belgae 400.b
sena, uide aremorica 646.a 310.a

GERMANIAE.

Franconia, uide salij 571.a
uandalia, uide uandali 1015.a

GRAECIAE.

Achaia 47.b
aemonia 11.b
eolia 115.b
eolis 115.b
etolia 142.b
aganippe, hyantea 254.a
argepelasgicon, uide thes. 925.b
attica 358.a
boeotia 417.b
campi philipp. uide thessalia 925.b
chaldaea 570.b
colchi, colchis 654.a
conargo, uide thessalia 925.b
dardania 898.a
doris 1077.a
dryopis, uide aimonia 11.b
epirus 65.b
haemonia, uide aimonia 11.b
locris 703.a
mesania, uide boeotia 417.b
macedonia, uide thessalia 952.b
ogygia, uide boeotia 417.b
pelasgis 84.a
pharsalia, uide thessalia 167.b. 925.b
phocis 176.a
pyrrhaea, uide thessalia 925.b
thessalia 925.b

HISPANIAE.

Albania, uide terraco 877.b
baetica 390.a
chaonia, uide tarraco 877.b
celtiberia 545.a
epirus, uide tarraco 877.b
gallecia 321.b
iberia 432.a
lusitania nunc portugalia 729.a
molossia, uide tarraco 877.b
sisaponensis, uide sisapo 695.a

terraconensis, uide hispania 402.b
tarraconi, uide tarraco 877.b
tarraconia, uide tarraco 877.b

HELLESPONTI.

Mysia 909.b

ILLIRIAE.

Dalmatia 983.a

INDIAE.

Carmania 502.b

ITALIAE.

Apulia 294.a
ausonia 380.b
blandusia 419.b
calabria 458.a
campania 471.a
carnithia 504.b
cisalpina gallia, togata 608.b
daunia 899.b
hetruria 394.b
istria 608.a
laboria 632.b
latium 654.a
liguria 789.b
lucania, uide lucani 715.b. 716.a
messapia 820.a
magna graecia 784.b
oenotria 1041.a
palatina 10.b
pedana 82.a
picenum, nunc Marchia anconitana 162.a
tyrrhenia, uide tuscia 999.a
tuscia 998.b. 999.a
uelma 1026.b
uenetia 1034.a
umbria, nũc ducatus spoletanus 1119.a

IVDAEAE.

Decapolis 903.b
samaria 577.b
tarsis 877.b

LACONIAE.

Oechalia 1039.b

LIBYAE.

Mareotis 777.b

MACEDONIAE.

Almopia 203.a
bisaltica 412.b
mygdonia 907.a
pallene 14.a
pieria, uide aegimium 162.b
sithonia, sythonia 696.b

MAVRITANIAE.

Massila 783.a

MYSIAE.

Adrastia 89.a
boemia 417.a

PALAESTINAE.

Pentapolis 95.a

PANNONIAE.

austria 382.b

PELOPONNESI.

Arcadia 301.b
laconia 635.b
parrhasia 47.a

PERSIDIS.

Achemenia 47.b
elymais, persidi uicina 38.b
susiana 846.b
susia 846. 844.b

PHAEACIAE uicina.

Palæstina 9.a

PONTI.

Blena 414.a
caranensia, uide carana 497.b

SCYTHIAE.

Amalchium 218.a
bactra 390.b
dacia 891.b

SYRIAE.

Adiabena 75.a
antiochia 270.b
antecena 329.a
chalcidene 570.a
comagena, uide syria 860.b
damascene 897.b
idumea 436.a & b
iudea 614.a
messene, uide adiabene 75.a
palæstina 9.a
phœnicia, uide syria 860.a
samaria, uide syria 577.b. 860
trachonitis 952.b

in THEBANIS fl.

Teumessus 464.b

THESSALIAE.

Magnesia 748.b
pharsalia 167.b

THRACIAE.

Cenica 454.a
edonis 13.b

TROADIS.

Cebrenia 535.a

FLVVII

ACHAIAE.

Alpheus 210.a
asporis, uide sicyon 678.a
crathis 838.a
bellas 386.b

AEGYPTI.

Alabastrum 183.a
canobum, uide cercasorum 555.a
nilus 950.a
pelusiu, uide cercasoris 89.a & 555.a
siris, nilus 694.a

AEOLIDIS.

Alabastrus 183.a

AETHIOPIAE.

Nigris 948.a

AETHOLIAE.

Euenus 97.a
lycormas 735.b

AFRICAE.

Bragada 429.a
cynyphis, ciniphos 887.a
geon 320.a
lethe 671.a & b
triton 981.b

APVLIAE.

Ceraunus 755.a

ARCADIAE.

Alpheus 210.a
aracynthus 296.b
atlas 354.a
erymanthus 85.b
lampia 644.a
lysius 378.b

ARIAE.

Arius 318.b

ARMENIAE.

Araxes 297.b
cyrus 889.b
lycus 736.a
niphates 953.a
phasis 168.b
tigris 933.a

ASIAE.

Albanus 185.a
adonis, uide calamos 458.b
amathus, marmaus, arcadicus 220.b
brixia 433.a
cayster, caystrus 532.b
cophes 809.b
corax 815.b
cinna 595.b
euphrates, euphrate 103.b
indus 512.a
isapis 605.b
lycos, uide calamos 458.b
magoras, uide calamos 458.b
palæbylos, uide calamos 458.b
phison 174.b
syderis 853.a
tigris 933.a
Assorinorum, chrysas 583.b

ASSYRIAE.

Gyndes 364.b

ATTICAE.

Ilissus 442.a
schœnus 708.b

BITHINIAE.

Calpas 446.b
granicus 353.b

BOEOTIAE.

Aones 273.b
aracynthus 296.b
cephisus 552.a
ismenus 606.b
permessus 128.a

BOEMIAE.

Albis 186.a

BRITANNIAE.

Deua, uulgò Dee 981.a
loxa, uulgò Fyrth 715.a
nouius, uulgò Cloit 974.a
tina, uulgò tine 936.a
tisobis, uulgò conuury 937.b
tuerobis, uulgò abedeum 990.a

BRITANNIAE INS.

Iamesa 429.b
isaca, uulgò Ex 695.b
tamarus 869.b
thamis uide iamesa 429.b
tobius 940.a
uedra 1023.b

CALABRIAE.

Aesar. 130.b
neæthus 927.a
sybaris 852.a

iuxta CALCEDONEM.

Sangarius 582.a
psillis, uide calpas 466.b

CAMPANIAE.

Cimius, uide acerræ 46.a
sernus 590.b
uulturnus 689.b

CAPPADOCIAE.

Ceraunus 555.a
cissa 609.a

CELTIBERIAE.

Vero 1051.a

CILICIAE.

Calycadnus 469.a
charadrus 576.b
cydnus 855.a
liparis 696.b
pyramus 382.a

COLCHORVM.

Phasis 168.b

CERTAE INS.

Dicte 1001.b
masalia 782.a
oaxis 998.a

CYRENAE.

Arsinoe 328.b. 329.a

DACIAE.

Tibiscus uulgò tissa 932.a

DALMATIAE.

Drilon, uulgò drino 1080.b
narona hodie Narenta 914.a

ELIDIS.

Burasium 438.b

EPIRI.

Acarnan 28.a
achelous 48.a
acheron 48.b
eas 100.b
aous, uide eas 100.b

EVROPAE.

Enos, uide uindelicia 1087.b
ister 607.b
lycius, uide uindelicia 1087.b

GALLIAE.

Amella 223.a
arar 297.b
araris, sagona, uulgò la Sone 297.b
atax Narbon. 354.a
aturius, uulgò le dou 362.a
axona, uulgò le disne 390.b
druentia 1081.a
dubis, Alduasdusius, Alduabis, alduasdalis, uulgò le doux 1082.b
garumna 324.a
isra 607.a
liger, ligeris, uulgò loire 688.b
matrona, uulgò marme 782.a

nelda 801.b
mosa, uide uogesus 876.b
rhodanus 530.b
sagona, uide bedui 385.a
samura, bel. 579.a
sequana, bel. 636.a
scalde, bel. 600.b
uarus, Narb. 1018.a

GAL. CISALP.

Lambrus 642.b
serius 660.b

GALLOGRAECIAE.

Sangaris, alio nomine Coralius, hodie zagari 582.a

GERMANIAE.

Aenus 115.a
albis 186.a
aestus, uide salij 571.a
alemannus apud Rystos 192.b
amasia, amasias 220.a
amasius, amisius, uulgo ems 220.a
amisius 228.a
asdubalum 333.a
danubius 896.b
fulda, uide lupia 727.a
ister 607.a
lupia, hodie necharus 727.a
meganus, uide Francones 288.b
menus 814.a
menis 814.a
nar 912.b
necharus, uide aenus 727.a & 115.a
radiantia, uide salij 571.a
rhenus 528.a
sala, uide salij 569.a & 571.a
sinna, uide salij 571.a
tuber, uide salij 571.a
uidrum, uide amisius 228.a
uisurgis, uide lupia 727.a

GRAECIAE.

Boagrius locr. 416.b
heptaporus 388.b
inachus 479.a

HETRURIAE.

Arnus 323.a
cecinna, uide uolaterrae

HISPANIAE.

Aeminius 111.a
ana 244.b
anas, uide betis 390.b
betis 390.b
betholon 390.b
betulo 390.b
betulon 390.b
cinga 793.a
dorius 1077.a
durius, uulgò duero 1092.b
iberus 432.a
rubricatus, uulgò lobregat 548.b
salia 571.a
sanga 582.a
setabis 670.b
sicoris 677.a
tagus 868.a uide betis 398.b
turulis, uulgò turia 998.b

HIBERNIAE.

Bubinda, uulgò slaynae 435.b

IBERIAE.

Alazon, in fi. 184.b

INDIAE.

Acesinus 46.b
ganges 322.b
hydaspes, hydaspe 420.a
indus 512.a
ochus 1030.b

INSUBRIUM.

Ticinus 932.a

IONIAE.

Cenchrius 542.b

ISTRIAE.

Formio 90.b

ITALIAE.

Albula, uulgò teuero tyberis uide agrippa 186.b 177.b
alex, ales, caecinus 193.b
allia 203.b
almo 206.b
amasenus 220.a
anio 258.b
ariminus 318.b
arnus 323.a
athesis 354.a
aufidus 368.a
auser 380.b
cecinnos 447.b
calor 465.a
clanius 616.b
clitumnus 630.a
cremera 841.a
cumae 864.b
eridanus 75.b
esis 88.a
fibaris 184.a
furfurus 213.a
galesus 321.b
laus, uide brutij 434.a
liternus 695.b
liris 698.a
lyris 738.a
macra 741.b
metaurus & metaurum 823.a
mincius 834.a
nar 912.b
numicus 989.a
nymphaeus 997.a
padus 5.b
padusa 5.b
petronia 82.b
pisaurus 173.a
rhenus 528.a
rubicon 547.b
sagra 566.b
sillis, silys 684.a
tifernus 932.a
timauus, iuxta aquileiam 933.b
trebia 968.b
tyberis 1000.a

IUDAEAE.

Iordanis 398.a

LACONUM.

Eurotas 104.b

LIBYAE.

Cinnyphus 596.a
massa, hodie massatat 782.b
nigir inser. hodie de senega 948.a

LIGURIAE.

Padus, uide uesulus 1063.a
rutuba 558.a

in LOCRIDE.

Boacrius, uide throinum 928.a
cymos 886.a

LUCANIAE.

Silarus, sclaris 682.a

LUSITANIAE.

Benis 390.a

LYCIAE.

Danubius, uide xanthus damus, uide xanthus 692.a
gagates 320.a
xanthus 692.a

LYDIAE.

Hermus 329.b
pactolus 5.a
tmolus 939.b

MACEDONIAE.

Alyacmon 217.b
axius 390.b
caliagmon 179.a
chidorus 577.a

MASSAGETARUM.

Aragus 297.a

MAURITANIAE.

Libya 686.a
Lixus, uide anteus 265.a
mulucha 889.a

MEDIAE.

coaspis 636.a
cyrus 889.b
eulaeus 100.a

MESOPOTAMIAE.

Euphrates 103.b

MYGDONIAE.

Melas 799.b

MYSIAE.

Cayster, uide asia 333.b
granicum, uide Adrastia 89.a

NUMIDIAE.

Bagradas 390.a
bengrada 390.b

PAMPHILIAE.

Cataractes 519.a

PANNONIAE.

Calapis 459.b
saus 598.a

PAPHLAGONIAE.

Halys 378.a

PERSICI sinus.

Charax 572.b. 562.b

PERSIDIS.

Adonis 57.a
eulaeus 100.a
orontes

orontes 1093.a
susus, uide susa 844.b

PHRYGIAE

Ascanius 331.a
caicus 457.b
cius 613.b
gallus 322.a
maeander 749.b
marsia 781.a
marsias 781.a
pactolus 5.a
sagarus 565.a
tmolus 939.b

PICENORVM.

Truentum 985.b

in PICERA.

Vomanus, uide adria 89.b

PONTI & BITHYNIAE.

Parthenius 52.a

SARMATIAE.

Agarus 154.b
lycus 439.a
hypanis 422.b
istula, iustilla, iustula uide uisula 1103.a
rha 526.a
sagaris, uide agarus 154.b
tyras 1003.a
uisula, uistula 1103.

SCYTHIAE.

Agarus 154.b
abianus 13.a
alanus 184.a
bactrus 390.a
borysthenes 426.a
buges 438.a
carabi 497.a
carambucis 497.b
carcine 499.b
carpis 506.a
cirtiscus 608.b
euarthus 93.b
gerrus 337.b
iaxartes 431.b
iaxtes 431.b
lycus 736.a
ordessus 1081.b
sagaris 565.a
silis, uide Tanais 870.a
tanais 870.a

SICILIAE.

Acis 53.b
acilius 53.b
acithius 53.b
esar 130.a
alabys 183.a
amasenus 220.a
anisum, anisus, anisenus 258.b
cephaloedis 551.b
halesus 377.b
helorus 387.a
himera 399.a
hypsa 424.a
melas 799.b
niethos 945.a
pattagia 70.a
plemmirium 186.b
symaethus 856.a

SICYONIORVM.

Asopus 334.b

SVBALPINAE reg.

Trebia 968.b

SYRACVSANORVM.

Chrysa 583.b

SYRIAE.

Carra 507.b
crisoras, uide Syria 860.b
chrysorrhoas 584.a
euphrates, uide Syria 860.b
sarsarus 213.a
singas, uide Syria 860.b

TARENTINORVM.

Casuentum 517.a

THEBANORVM.

Actaeus 56.b
teumesus 916.b

THESSALIAE.

Amphrysus 238.a
anauros 246.a
anigrus 251.b
apidanus 278.b
enipheus, uide Apidanus 278.a
onochonus, uide Thessalia 925.b
panisius, uide Thessalia 925.b
pelium, uide Anauros 93.a.246.a
peneus, uide Thessalia 925.b
phoenix, uide Thessalia 925.b
pindus 168.b
sperchius 733.b

THRACIAE.

Aegos 109.a
alusius 216.a
cius 613.b
erginus 75.a
hebrus 383.b
nestus, uide Thracia
nessus 943.b
onicis 1056.b
thebanus 527.b
strymon 776.b
thermodoon 923.b

TROIAE.

Scamander 601.a
simois 686.a
xanthus 1162.b

VENET.

Liquentia 696.b
medoacus 796.a
natiso, uulgo Lisontio 920.a
silis 684.a

VMBRIAE.

Aesis 131.b

VNGARIAE.

Darus 899.a

INSVLAE.

Abatos 6.b
abdera 7.a
alea 100.a
egina 107.b
enaria 113.b
eolia 115.a
eolides 115.b
eruscare 126.b
ethalia 140.a
ethiope 141.b
aethraea 141.b
athria 141.b
aex 143.b
agatasa 155.a
albion 186.a
alona 209.a
alopece 209.a
alopecia 209.a
amathusia 220.b
amnica 230.a
andros 249.a
anaphe, uide sporades 747.a
anglia 250.b
antandros 265.a
apamea 272.a
asteris 348.a
astypalea 351.b
aulis 373.b

B

Baleares, gymnasia 392.a
battia 399.a
bractia 429.a
braga 429.a
brattia 430.a
britannia 432.b
britania 432.b
bucinna 437.b
budorae 438.a
burchana 438.a
butra 438.a
byblis 438.b

C

Cea 447.a
ceos 1010.
cane 454.a
calabria 45?.a
calathusa 459.b
callista, uide Thera 927.a
calaurea 460.a
camelidae 469.a
cia, uide cea 447.a
canopus 481.a
capreae 484.a
carbania 497.b
carpathos 506.a
caruste 509.b
casos 511.a
cassiterides 512.a
cathon 521.a
cattiterides 522.b
celadusa 539.b
centuripe 551.a
cephalenia 551.a
cerastis 554.a
cercina 555.a
cercinitis 555.a
cerra 557.b
chalce 969.b

chalceritis 569.b
chalcia 570.a
chalcitis 570.a
chelidoniae 676.a
chemmys 576.b
chios 578.a
chirogylium 579.a
chrysa 583.b
chryso 583.b
cimolus 592.a
circius 597.b
codanonia 637.b
colidos 654.b
colubraria 670.b
coos 809.a
corcyra 815.a
coresia 815.b
coricae 816.a
corsica,thera 829.a
cosyra,cosura 833.a
creta 844.b
cunicularia 867.a
cyaneae 883.a
cyclades 884.a
cydonea 885.a
cyprus 888.b
cyrnos 889.b
cythera 890.a
cythnos 890.b

D

Delos 941.a
delta 942.b
didyme 1002.b
diomedeae 1020.b
dioscoron 1022.a
dolicha 1064.a
doliche 1064.a
dolicae 1064.a
dolichiste 1064.a
donysa 1076.b
dulichium 1090.a

E

Echinades 7.b
electrides 29.b
elephantis 31.a
epidaurus 63.a
erythia 86.b
euboea 93.b

G

Gades 320.a
gyarus 364.a

H

Haebudes 374.a
hecaria,uide sporades 747.a
helene 385.b
hibernia 395.a
hybernia 419.b

I

Icaria 432.b
ilba 441.a
ilua 446.b
imbrus 449.a
inarime 481.a
ion,uide sporades 747.a
ios 598.a
isis 606.a
iuuernia 627.a

L

Lagusa,uide sporades 313.a
lea 661.b
lebynthos 552.a
lemnos 666.a
lepadusa 669.b
lesbos 671.a
leucadia 672.a
leucas 672.a
leucosia 673.a
lipara 696.a
lychades 735.a

M

μακάρων νῆσοι 739.a
macra 741.b
melena 799.a
melite 801.a
menuthias 814.a
meroe 819.a
monacoeda 861.a
mycone 905.b
mygdon 907.a

N

Naxos 925.a
neritos 941.a
nisyros 954.a
niuaria 956.b

O

Oenopia 1040.b
oenotrides 1041.a
ogygia 1047.b
olearos 1049.a
orcades 1080.a
ortygia 1094.a

P

Pandaria 22.a
pandatoria 22.a
paros 47.a
patmos 68.a
peuce 165.a
pharis 167.a
pharmacusae 167.a
pharos 167.b
philae 170.b
pithecusa 175.a
phocusa,uide sporades 747.a
phocaria 175.b
plotae 189.b
planetae,uide symplegades 774.b
pluuialia 192.a
polegrados,uide sporades 747.a
potentia 213.a
pontus 213.a
proconnesus 305.a
pyrrha 385.b

R

rhene 528.a
rhodos 531.b

S

Salamis 569.b
same 578.a
samos 578.b
sandaliotis 581.a
sardinia 594.a
sason 591.b
scandinauia 602.a
scarphia 603.b
schinusa,uide sporades 747.a
sciathos 609.b
scordona 617.a
scyros 624.b
segestica,uide calapis 459.b
sena 646.a
sicania 675.b
sicilia 677.a
sporades 747.a
stoechades 767.a
strongylos 774.b
strophades 774.b
symplegades 857.a
syrus 892.a

T

Talea,uide Talga 868.b
talga 868.b
taphiae 874.b
taprobane 875.a
tapsus 875.a
tenedos 895.a
tenos 899.b
thasus 919.a
thera 923.a
theramne 923.a
therasia 923.a
thule 928.a
thurubulae 929.a
thynia 934.b
tilos 933.b
topazos 945.b
tragurium 955.b
trinacria 977.a
triquetra,uide trinacria 977.a
tyberina 1000.b
tyros 1004.b

V

Vectis 1023.a

Z

Zacynthus 1164.b

MONTES

ACHAIAE.

Chelonita 576.a

AETHIOPIAE.

Olympus ad mare rubrum 1052.a

ALPES.

alpes cotiae 833.b
alpes Graiae,uide cotiae 833.b
alpes Graecae, uide segusium uulgo Sion 637.b
alpes Poeniae,uide cotiae 833.b
alpes Rhetiae 130.a
alpes Tridentinae,uide Rhetiae 130.a

ALPIVM.

Adulas 96.a
S. Bernardi,uide Rheticae 529.a

S.Gothardi 529.a
Rhetici 529.a

AFRICAE.

Abila,uel abyla 27.a

APVLIAE.

Vultur 1160.a

ARABIAE.

Casius,Sinai 511.a
melanes,hodie mons Sinai, mons S.Catharinæ,Sur,Tur 799.a

ARCADIAE.

Alesius 193.b
cyllene 885.b
erymanthus 86.a
lyceus 734.b
mænala 744.b
pholoe 177.b

ARMENIAE.

Aba 5.b
acroceraunia 56.a
antitaurus 271.a
caspij 511.a
caucasij 523.b
moschici 876.b
niphates 953.a
pariedrus 40.b
taurus 879.a

ASIAE.

Aban 153.b
abon 153.b
aga 153.b
amanus 218.b
cambudes,uide Taurus 879.a
caspij,uide Armenia 321.b
caucasus 523.b
circius,uide Taurus 879.a
climax 629.a
coraxicus,tauri pars 814.a
emodus,uide Taurus 879.a
ida 434.a
imaus,uide Taurus 879.a
libanus 677.b
mimas 832.b
parapami,uide Taurus 877.a
pharpharides,uide Taurus 879.a
taurus 879.a

ATTICAE.

Acarnan 28.b
acarnas 28.b
ægialus 107.a
aracynthus 296.b
brilessus 432.a
briletum 432.a
hymettus 422.a
icarus 432.b
parnes 44.b

BOEOTIAE.

Helicon 386.a
pieria 162.b
teumesus 916.b

CALABRIAE.

Aulon 374.a

CAMPANIAE.

Taburnus 866.a

CAPPADOCIAE.

Antitaurus,uide Comani 675.a

in CHII promontorio.

Phanæus 166.a

CILICIAE.

Sarpedo,uide Calycadnus 469.a

CRETAE.

Cadiscus 442.a
corycus 831.a
Dictæus 1001.b
idæus 434.b

CYPRI.

Idalium 434.b

DELI ins.

Cynthus 888.a

EPIRI.

Acroceraunia,uide Ceraunii 554.b
ceraunii 554.b
leucates 672.b
pindus,uide Achelous 48.a

EVROPAE.

Calpe 455.b

GALLIAE.

Gebenna 325.b
iura 620.b
uogesus 659.a

GALILAEAE.

Tabor 864.a

GALLOGRAECIAE.

Olympus,uel Cypri 1052.a.b

GRAECIAE.

Callidromus 463.a
cambalibus 469.c
thermopylæ 924.a

HISPANIAE.

Calpe 466.b
illipula,uulgò illipa 445.a
orthospeda 109.b
pyrene,pyrenæus,pyrenæi 382.a
uindius 1089.b

INDIAE.

Cophantus 809.b
imaus 448.a
milo,milus 832.a

IONIAE.

Latinus 654.a

ITALIAE.

Albanus 185.a
algidus 193.b
apœninus 280.a
auentinus 366.a
capitolinus 491.a
circeium 597.a cispius 609.a
celius 638.b
euganei,Venet. 98.a
exquilinus,quirinalis 160.a
garganus S.Angli 323.a
giurus 325.a
leucogæi 672.b
lucretilis 716.b
maßicus 783.a
matinus 786.b
murtius 896.b
palatinus 11.b
uesuus 1061.a
uesuuius 1063.b
uiminalis 1084.b

LACONIAE.

Taygeta 880.a

LIBYAE.

Athlas 354.a

LIBVRNIAE.

Sardonici 594.a

LIGVRIAE.

Vesulus 1063.b

LVCANIAE.

Alburnus 186.b
syla 854.b

LYCIAE.

Chimæra 577.b
cragus 835.a

LIDIAE.

Tmolus 939.b

MACEDONIAE.

Cadauiæ 474.a
libethrus 683.b
sithor,uide Sithonia 696.b

iuxta MAGNESIAM.

Thorax 926.b

MAVRITANIAE.

Athlas 354.a

ASIAE.

Diris 1026.a
olympus 1052.a

NEMEAE.

Aphesas 277.b

NORICI.

Cetius hodie Calemberus 568.a

PALESTINAE.

Carmelus 502.b

PAMPHYLICAE.

Corycus 831.a

PAPHLAGONIAE.

Cytorus 890.b

in PARO ins.

Marpesus 779.b

in PHALISCIS.

Soracte 719.a

in PHOCIDE.

Parnasus,parnassus 44.b

PHOENICIAE.

Carmelus 502.b
libanus 276.b

PHRYGIAE.

dindymus 1019.b
sipylus 693.b

PHTHIOTIDIS.

Athamas 354.a

RHETIAE.

Rhetico 529.a

in SABINIS.

Tetricus 916.a
ustica 1147.a

SARMATIAE.

Carpatus 306.a
corax 814.b

SCYTHIAE.

Hyperborei 423.a

riphæ 537.b
riphæi 537.b

SICILIAE.

Aetna 142.a
agragas 177.a
cæcinos 447.b
Carmelus,uide Syri 502 b.& 860.b
casius,uide Syria 511.a & 860.b
erix,uide Sicilia 677.a
erycus 85.b
libanus,uide Syria 676.b & 860.b
pelorum,uide Cænis 454.a

SYRIAE.

Casius 511.a

THESSALIAE.

æmus 112.b
Buzygeus 438.a
cerceti 555.a
cithæron 609.b
minilus,qui postea Orchomenus 1080.b
oeta,Oete, inter Thessaliam & Macedoniam 1041.b
olympus 1052.b
orchomenus 1080.b
ossa 1100.a
othrys 1103.a
pelion 85.a
pelius,uide sperchium 733.b
pieria 162.b
pierus,uide Cerceti 555.a
pindus 168.b

THRACIAE.

æmus siue Hæmus 112.b
Athos,Athon 354.a
edon 13.b edonus 13.b
hemus,uide Thracia 927.a
ismarus 606.b
orbelos,uide Thracia 927.a
pimpla 168.a
rhodope 531.a

TROADIS.

Ida 434.a
tmolius,uide Troas 940.a

THVRIAE.

Thalamus 918.a

POPVLI.

ACARNANIAE.

Teleboæ 939.b

AEGYPTI.

Macrobij,supra Aegyptum 742.a
memphi 806.b
saitæ 567.b
tentyritæ 900.b
thebæi 920.a

AEMATHIAE.

Aegeades 103.b

AETHIOPIAE.

Accidophagi 56.b
adiabaræ 75.a
agriophagi 177.b
blemmyes,Blemmiæ 416.a
gamphasandes 322.b
ichthyophagi 433.a
imantopodes 448.a
troglodytæ 984.a

AFRICAE.

Aethiopes 141.a
androgynæ 248.b
carpi 506.a
getuli 338.a
leucæthiopes 672.a
lothephagi 714.b
marmaridæ 778.b
mauri 789.b
mazax 790.a
pharusij 167.a

ALEMANNIAE.

Saxones,uide Anglia. 250.b

ARABIAE.

Adæi 64.b
agareni 154.b
canchlei 474.a
candei 474.a
catadupi 517.b
debæ 901.a
minæi 834.a
sabæi,fœli. 558.b
sarraceni 591.a
schenitæ 608.a

ARCADIAE.

Aepitij 116.a
aliphiræi 193.b
pheneatæ 169.a

ARMENIAE.

Cercetæ 555.a
cerceti 555.a
sophenæ 717.a

ASIAE.

Agamantes 153.b
bebryces 400.a
brancosi 429.b
bregmenteni 430.a
brisabritæ 432.a
brullitæ 433.b
buzeri 438.b
buzeres 439.b
cabalij 439.b
cadusij 446.b
calingij 462.b
cataceti 517.a
chimerij 577.b cimmerij 592.a
comari 675.a
derbices,iuxta Caucasum 963.a
dores 1076.b
lycaones 734.b
milesij 831.a
moschus,nunc Moschouitæ 876.b
mossynœci 877.a
satarchæ 592.a
trœzeni,uide Trœzen 984.a
uegeti 1023.b
xanthi 1162.b

ASSYRIAE.

Gargaridæ 323.a

ATTICAE.

Aexones 143.b

BITHYNIAE.

Mariandini 777

BOEOTIAE.

Aones 273.b
hyanthes 419.b
thebani 920.a

BRITANNIAE.

Chelidonij 576.a

BRITANNIAE inf.

Scoti,quondam anthropophagi, 617.b
trinoantes,trinobantes 977.b

CAMPANIAE.

Opici 1063.a

CARIAE.

Cares 501.b
Celonophagi 576.a

CHERSONESI.

Troezenij 984.a

iuxta CILICIAM.

Pisidæ,antea Solymi 174.b

COLCHICAE.

Cephalatomi 551.b

COLCHIDIS.

Coraxi 814.a

CORCYRAE.

Pheaces 163.a

CORSICAE.

Cyrnij 889.b

CRETAE.

Curetes 875.b
salentini 570.b

DACIAE.

alani 184.a
daci 892.a

EPIRI.

Acarnanes 28.b
acheron 48.b
Aenienses 14.b chaones 571.b
curetes 875.b
dryopes 1082.a
molossus 859.b
thesproti 925.b
triballi 971.a

EVBOEAE.

Abantes 28.b
acarnanes 28.b
atlantes 354.a
curetes 875.b

EVROPAE.

Alani 184.a
bebryces 400.a
breuni 432.a
brigiani 432.a
bulgari 438.b
capillati alp. 485.a
focunates alp. 267.b
iazyges 431.b
inalpini 479.b
rheti alp. 528.b
tauri 878.b
uageni alp. 1009.a

GALLIAE.

Abrincatui 17.b
asinates, Aquitaniæ pictonibus iuncti 160.a

allobro-

Digitized by Google

allobroges, nunc Sabaudienses & Delphinates 205.a
ambiani Gal. Belgicæ, uulgò Amiens, 222.a
ambibarij, uide Aremorica 310.a
ambrones 222.b
andegaui, Andes aquitani. 247.b
areconici, Narb. 309.b
aricosmici 318.a
atax, Narb. 353.b
atrebates uulgò Artois 355.a
auerni 366.a
aulerci, Lugd. Rouan. 373.b
ausci Aquitaniæ, uulgò Aux 380.b
bardij 397.a
basilienses, uide Rauraci 444.a
belgæ 400.b
bellouaci 401.a
boij, Borbonenses 418.a
cadetes, uide Aremorica 310.a
cadurci, Narb. uulgò Cahors 446.a
caleti 461.b
cambolecri, Narb. 469.b
camponi, Aqui. 471.a
cernutes, Cel. uulgò Chartres 504.b
cauaras, Narb. 523.a
celtæ 545.a
cenomanni, Celt. uulgò de Maine 545.a
curiosolites, uide Aremorica 310.a
delphinates, uide Allobroges 205.a
Eburones, Bel. nunc Leodienses 5.b
Galleti, uide Abrincatui 17.b
hedui, Cel. 385.b
heluetij 387.a
luxenij, uide Abrincatui 17.b
lemouices, uide Aremorica 310.a
limouici, limouices uulgò Limosin,
lingones, Langres 693.a 692.a
mediomatrices, uide Treuiri 970.b
menapij, Bel. 807.a
metenses, uide Treuiri 970.b
morini, Bel. 869.b
namnitæ, quorum ciuitas Condiuincum, uulgò Nautes 912.a
neruij, Bel. nunc Tornacenses 941.b
nitiobriges, Narb. hodie Mons pessulanus, uulgò Montpelier 955.b
normani 968.b
osismi, uide Aremorica 310.b
parisij, Cel. 43.b
pictones uulgò Poictu 162.a
rauraci, Bel. nunc Basilienes 444.a
rhedones, Britanniæ 527.b
rhemi, Bel. uulgò Rhemenses 528.a
romandues, hodie Veromandi, Vermandois 542.b
rutheni, Aqui. uulgò Rhodes 557.b
sabaudienses, uide Allobroges 205.a
samarobrini S. Quintin 577.b
santones, Santoni, Xãtoni, uulgò Xaintonge 584.a
senones Lug. 649.a
sequanici, uide Sequana 656.a
sequani 656.a
tectosages Pyreneis proximi 880.a
tolistobogi 880.a
tongri, uulgò Brabant 945.a
treueri, Belg. 970.b
tricastini 974.a
turones, Lug. 997.a
uangiones, Velocasses, Lug. uide Abrincatui, unellimtide Aremorica 17.b
ubij, Bel. 1022.a (130 a
ueneti, Lug. 1033.b
uocontij, Narb. 1128.b
uolscæ, uolscæ, Narb. uulgò Langedos, 1130.a
ueromandui, Bel. 1051.a

GAL. CISALP.

Insubres 561.a
lambrani 642.b

GALLATIAE.

gallogræci 322.a

GALLOGRAECIAE.

Buccellarij 436.b

GERMANIAE.

Alemanni, germani 192.b
bremenses, uide Amasius 220.a
caici 457.b
campsiani 471.a
chaticati 575.b
cauci, uide Campsiani 471.a
cherusci 577.a
calci, uide Campsiani 471.a
cimbri 591.b
daci, uide Dani 892.a
dani nunc Daci 896.b
Franci, uide Salij 571.a
francones 288.b
lepontij, Germ. alp. Rhet. montis S. Godardi 670.a
marcomani 775.a
salij 571.a
saxones 598.a
sicambri 575.b
sucambri, uide Campsiani 471.a
sueui 812.a
teutoni, teutones, teutonici 917.a
tigurini 933.a
uandali 1015.a
uindelici 1087.b
uncteri, uide Campsiani 471.a

GRAECIAE.

Aegosthenenses 109.b
colchi 653.b
colophonij 668.a
gytheates 365.b
myrmidones 908.a
pelasgi 84.a
pelethronij 84.b

HELLESPONTI.

Ophiogenes 1062.b

HETRVRIAE.

Falisci 204.a
phalisci 165.b
ueiens 1025.a

HIBERNIAE.

Brigantes 432.a

HISPANIAE.

Arintani 53.a
equesilici 116.b
alabenses, Alabonenses 182.b
artabri 329.a
bursaonenses 438.b
cantabri hodie Biscaini 481.b
Castuli 616.a
castulonenses 516.a
celtiberi 545.a
ceretani 557.a
concani 712.b
gallaici, galleci 321.b
italicenses 610.a
sicani 675.a
turduli 976.a
ualerienses 1013.b
uarduli 1017.a
uascones 1019.a
uectones 1029.b

ILLYRIAE.

phlanates 174.a
taulantij 878.a
taulantini 878.a

INDIAE.

astomi 348.b
brachmanes 428.b
calingæ 462.b
carmani 502.b
coastræ 636.a
colubæ 670.a
cylbiani, uide Cæsarienses 885. et 456.a
cynocephali 887.a
pygmæi 378.b

IONIAE.

cæsarienses 456.a
cephalenes 551.b
leleges, legæ 665.b
metropolitæ, uide Cæsarienses 825.b
peucetij circa mare Ionium 162.b

ITALIAE.

abellinates 9.b
aborigines 16.b
acani 100.b
æquiculani 116.b
æqui 116.b
albenses 185.a
aletini 193.b
aletrinates 193.b
altinates 213.b
atinates 354.b
auximates, uide Auximum 389.a
bolani 418.a
borcani 426.b
brutij 434.b
butuntinenses 438.a
celestini 450.b
caleni 461.a
cales 461.b
camelani 469.b
cannenses 478.a
capenates 483.b
carni 504.b
casuentillani 517.a

 ceno-

cenomanni 545.b
cimmerij 545.b
dauni 899.b
euganei, Venet. 98.a
fauentini 219.a
ferentinates 226.a
ferentini 226.b
fidenates 240.a
frentani 292.b
fulfinates 307.b
hernici 392.b
lestrygones 640.a
latini 654.a
lestrigones 671.a
lucani. 715.b
luceres 716.a
mamertini 759.b
marrucini 786.a
marsi 780.b
osci 1099.a
peligni 81.a
prægutij, hodie Pregutini, uulgò Abruzi 253.b
protropi, uide Abellinates 9.b
ramenses 431.a
ramnetes 431.a
rhegini 527.b
rutuli 558.a
sabini 559.b
sacrani 554.a
salaßij, sub insubribus, hodie Marquia Salutiarum, le Marquisat de Salusses 570.a
Samnites 579.a
sanates 579.a
sentinates 649.a
signini 679.b
tatienses 678.a
taurini 879.a
tifernates 932.a
tolentinates 941.a
trebani 968.a
trebulani 968.a
tusci 999.a
ueliterni 1026.b
ueneti 1033.b
uerulani 1058.b
uestini 1064.b
uolsci 1130.a

IVDAEAE.
Sodomitæ, uide Sodoma 703.b

LIBYAE.
Garamantes 323.a
mareotæ 777.a
nasamones 915.a
penebxi 21.b
psylli 356.b

LOCRORVM.
Bullenses 438.b

LVCANIAE.
Acheron 48.b

LVSITANIAE.
Cæsarobricenses 756.a
tallaici. 463.a

LYCIAE.
Lycij 735.a
miniæ 836.a
mylies, uide solym 714.a
solymi, iuxta Lyciam 714.a
termillæ 906.a

MACEDONIAE.
Aethices 141.a
albani 185.a
almopes 206.a
almopij 206.a
bisaltæ 412.b
bulliones 438.b

circa MAEOTIM.
Choatræ 580.b

MASSILIAE uicini.
Albici 158.b

MAVRITANIAE.
Masyli 783.a

MYSIAE.
Capnobatæ 491.b

in OCEANO sept.
Panesij. 211.b

PALAESTINAE.
Hesseni 394.a

PANNONIAE.
Catari 519.a

PARTHIAE.
Sericus 660.a
tapyri 875.a

PELIGNORVM.
Corfinienses 815.b

PELOPONNESI.
Elei 30.a
gytheates 365.a
helei 385.b

PERSIAE.
Persæ 140.b
susiani 846.a

PHOENICIS.
Sidonij 679.a

PHRYGIAE.
Bregi, Breges, Phryges 430.a

POENIS uicini.
Zygantes 1167.b

PONTI.
Acheron 48.b
chalybes 570.b
chidmæi 573.a

iuxta PONTVM.
Phthirophagi 180.a

SARDINIAE.
Sardi 594.b

SARMATIAE.
Hamaxobitæ 378.a
tartari 877.b

SCYTHIAE.
Abij 13.a
agathyrsi 155.a
alani 184.a
anthropophagi 278.b
arimanni, uide Arimaspi 318.b
arimaspi, uide Scythia 625.a
bactri 390.a
borysthenidæ 426.b
brysani 435.a
budini 438.a
cacidiri 440.b
callipidæ 463.b
callipodæ 463.b
camace 469.b
camæ 469.b
daæ 891.b
dadicæ 892.b
gotthi 348.b
græcoscythæ, uide Callipidæ 463.b
hunni 419.a
hyperborei 423.a
larodij 651.a
massagetæ 782.b
nomades, nunc Tartari 961.a
rhoxolani, uide Alani 183.a
sacæ 560.a
sarmatæ 560.a
scythæ 625.a
seres 659.a
tibareni 931.a
turci 996.a
ungari, uide Hunni 419.a

SICILIAE.
Agyrini 179.a
ægestani 107.a
bachiadæ 390.b
cacirini 440.b
centuripini 550.a
geloni 325.b
getæ 338.a
segestani, uide Aegestani 107.a
syracusæ 860.b
tartari 877.b

ad TAPROBANEM ins.
Antichthones 270.a
Antipodes 270.a

TAVRIAE.
Caraseni 497.b

in THASO ins.
Thasij 919.a

THESSALIAE.
Aethici 141.a
centauri, hippocentauri 548.a
dolopes 1066.a
lapithæ 648.b
minyæ 837.b

THRACIAE.
Beßi 406.b
bistones 413.a
botiæi 426.b
brysæ 435.a
catizi 521.b
cicones 589.a
dassaretæ 899.a
drausi 1080.b
edoni, Eudonij 13.b
getæ 338.a

TROADIS.
Cedrini 535.a

VMBRIAE.
Aesinates 151.b

PROMONTORIA.
camertes 470.a
ACHAIAE.
Chelonates 576.a
chelonita 576.a
ichthys 433.b
AEOLIDIS.
Aega 103.a
aegates 130.a
AETHIOPIAE.
Aegialus 107.a
AETOLIAE.
Rhion 530.a
AFRICAE.
Agni cornu, prope Bolbiticum Nili ostium Afri. 163.b
barce 163.b
borion 426.a
candidum 476.a
ATTICAE.
Sunium 826.b
BRITANNIAE.
Bellerium, uide antiuestæum 271.a
bolerium, uide antiuestæum 271.a
CARIAE.
Aphrodisium 278.a
cnidos 633.b
CHII.
Aruisium 330.a
CILICIAE.
Sarpedon. 591.a
CRETAE.
Criumetopon 851.b
prope CVMAS.
Misenum 840.b
CYPRI.
Acamus 28.a
CYRENARVM.
Phycus 180.a
EPIRI.
Leucathes 673.b
EVBOEAE.
Cenæum 545.a
cœneum 641.a
EVXINI ponti.
Carambis 497.b
GALLIAE.
Antiuestæum, bolerium, bellerium, uulgò S. Burien 271.a
cantium 482.a
citarista, citaristes, Narbonensis prouinciæ 609.b
gobæum, uulgò le four 347.b
ocrinum, Britanniæ, uulgò Mons S. Michaelis 1031.a
santonum promontorium, uulgò Blaye 584.a
GRAECIAE.
Aegialus 107.a
Candaria, in Coo insul. 470.a
HELLESPONTI.
Cynossema 887.b
HISPANIAE.
Aphrodisium 278.a
artabrum 329.a
ferraria 234.b
nerium, Artabrorũ alio nomine, 329.a
HYBERNIAE.
Notium, uulgò Cabo de Mar. 972.b
INDIAE.
Calingon 461.b
ITALIAE.
Cenis 454.a
circæum 597.a
cocynthum 637.b
lacinium 635.b
leucopetra 672.b
zephyrium 1165.b
LACONIAE.
Tænarum 867.b
malea, Laconicæ prouinciæ 754.a
LOCRORVM.
Zephyrium 1165.b
LVCANIAE.
Palinurus 13.a
LVSITANIAE.
Sacrum promontorium, hodie caput S. Vincentij 561.a
cuneus 866.b
lunæ, uulgò Ponte de Luna 726.b
HETRVRIAE.
Lunarium, Mons Iouis, scale Annibalis, nunc Mouini 726.b
MACEDONIAE.
Canastræum 473.b
MAGNESIAE.
Aeantium 100.b
MAVRITANIAE.
Mega uulgò Vrie, siue Vue. 797.a
PAPHLAGONIAE.
Aegialus 107.a
PELOPONNESI.
Scyllæum 624.a
PHOENICIAE.
Carmelum 502.b
PROCONNESI.
Nymphæum 997.a
SARMATIAE.
Agarum 154.b
SICILIAE.
Bucra, hodie Butera 436.b
falacrium 203.b
lilybæum 690.a
Pachynus 4.a
pachinum, uide Trinacria 977.a
pelorus 88.b
pelorum, uide Trinacria 977.a
regium 472.b
TABROBANAE.
Colaicum 653.b
TAVRI montis.
Chelidonium 576.a
THRACIAE.
Aegialus 107.a
chrysoceras 584.b
spartio 726.a
sperchium, uide spartio. ibid.
TROIAE.
Rhœteium 532.a
sigeum 679.a
TVSCORVM.
Populonium, hodie Baractus portus, 215.a
VRBIVM.
ACARNANIAE.
Alyzia 218.a
leucas 672.a
ACHAIAE.
Aegyri 108.a
argos 314.b
corona 820.b
corinthus 816.a
cyparissa 888.a
elis 34.b
ephyra, Ephyre 61.a
epidaurum, Epidaurus, hodie uulgò Ragusia 63.a
glysa, uide Aegialeus 107.a
gytheum 365.a
helice 386.a
messenia 821.a
naupactus, hodie Lepanthum 924.b
patræ, Aroe prius dicta 68.a
pallene 14.a
pellene 85.b
pylos 381.a
sicyon 678.a
zancle 1164.b
in AEGEO mari.
Thasus 919.a
tenus mari, 899.b
AEGYPTI.
Abydus 27.a
Aegyptus, Memphitis 110.a
Alexandria, uulgò Scanderia 194.b
alexandria canopicum 194.b
bubastis 435.b
cercasorum 555.a
diospolis 1022.b
heliopolis 386.a
heracleopolis 389.a
hermopolis 392.b
lycopolis 735.b
memphis 806.a
oxyrynchus 1107.a
pelusium 89.a
ptolemais 358.a
sais, Saiticum 593.a
syene 854.a
tanis 872.a
tentyra 900.b
thebe 920.a
AEMATHIAE.
Aegea 103.a
AEMILIAE.
Forumcornelij 286.a
imola 456.a
AEOLI.
Aeolia 115.a
AEOLIAE.
Notium 972.b

Digitized by Google

ſtrongyle, uide Aeolia 286.b
AEOLIDIS.
Aegæ 103.b
ciſtena 609.b
cyme 886.a
edonis 13.b
ſcepſis 607.a
AETHIOPIAE.
Saba 558.b
ptolemais 358.a
AETOLIAE.
Aegira 108.a
calydon 469.a
lyſimachia 738.a
olenos 1049.b
pleuron 188.b
pylene 381.a
AFRICAE
Abyla 27.a
aphrodiſias 278.b
aphrodiſium 278.b
barce Ptolemais 397.a
berenice, Beronice, Berenicis 406.a
brachode 429.a
bulla regia 438.a
canopicum 481.a
canopitanum 481.a
carchedon, Carthago 499.a
carthago, Carchedon, Alexandria Commodiana Togata 508.a
catabathmus 517.a
clupea, Clypea 632.a
heracleopolis ſecundũ Nili oſtiũ 389.a
hermæa 391.b
hippo 400.a
leptis 670.a
melite 801.a
neapolis, uulgò Maometa 927.a
ptolemais. uide Barce. 397.a
tabraca 864.a
tagaſta 868.a
thebæ 920.a
thiniſſa 926.a
thunnis. uide thiniſſa 926.a
utica 1151.a
zama 1164.b
in ALP.
Vintium, uulgò Mont uiſol 1090.a
cemeneleum in Alp. litt. uulgò Cemellio 538.b
oſcella in Scutijs 1099.a
uintium uulgò Monuiſol 1090.a
APAMIAE.
Ceſarea 456.a
APVLIAE.
Acherontia 49.a
equumtuticum 119.b
apeneſte 275.a
apinæ 278.a
apina 278.a
barium 397.b
egnatia, hodie Iuuenatium 23.b
iapix, uide Barium 397.b
rubiæ 547.b
ſipontum, uulgò Siponto 693.b
theanum 919.b
trica 973.b
uion, hodie Biuona 1093.a
ARABIAE.
Aelana 110.b
nyſa 997.a
ARCADIAE.
Clitoris, clitorium 630.a
cynethium 887.a
elis 34.b
mantinea 769.a
pheneum 169.a
piſa uide Alpheus 210.a
piſa 173.a
tegea 881.a
ARGIS uicina.
Tyrinthia 1003.b
ARIAE.
Ocerræ 1030.b
ARMENIAE.
Artaxata 329.b
ASIAE.
Abydus 27.a
ade 64.b
agripias, Anthedon, Agrippium 178.a
alabanda 182.b
albania 185.a
alexandria 1092.a
alopeconeſus 209.a
ampeſone, uide Calingij 462.b
apamia 272.a
berythus, uide Calamos 458.b
botrys, uide Calamos 458.a
brias 432.a
byblesia 438.b
byblos, uide Calamos 438.b. & 458.b
calamos 458.b
colenæ, uide Apamea 272.a
canas 472.b
comana, uide antitaurus 270.b
elæa 27.b
geruſa, hodie S. Georgius 337.b
gigarta, uide Calamos 458.b
harpaſa 380.a
hypæpa 422.a
iſſus 607.b
ithyra in Tauro monte 612.a
lãpſacũ, uide Calipolis 462.b. et 644.a
laodicea 647.a
lariſſa 651.a
lebedus 662.a
magneſia 749.a
mapeta 774.a
mazaca 790.a
melibœa 800.a
miletus 830.a
nicea 945.a
parium 43.b
pergamus, uel pergamum 117.b
pitane 175.a
ſamoſata 579.a
ſinada 689.a
trœzen 984.a
trieris, uide Calamos 458.b
tyrambe 1003.a
ASSYRIAE.
Alcairum, uide Babylon 390.b
abydon, uide Calipolis 462.b
carium, uide Babylon 390.b
ninos 953.a
ninus 953.a
niniue 953.a
oroba 1093.a
ATTICAE.
Brauron 430.a
eleuſin 32.a
eleuſis 32.a
marathron 774.b
ſchœnus 608.b
AVSONIAE.
Beneuentum, uide Auſonia 380.b
cales 461.b
AVSTRIAE.
Iulium carnicum, hodie Golitia 618.b
uiana 1080.b
uienna 1080.b
BABYLONIAE.
Borſippa 426.a
hur, uide Orchoe 1080.b
orchoe 1080.b
thelbencane 920.b
in ma. BALEARI.
Palma 16.b
pollentia 199.b
BAVARORVM.
Salezaburgenſis, uide Bedacum 400.b
BITHYNIAE.
Amaſtris, uulgò ſup:ſtio 220.a
apamea 272.a
chryſopolis 585.a
cyzicus 891.a
daſcylos 899.a
heraclea 389.a
lampſacum 644.a
libyſſa 686.b
mylea, uide Apamea 272.a
nicea metropolis 945.a
nicomedia, hodie Nicor, uulgò Comidia 946.a
patauũ, quę hodie Polmon dicitur 61.b
BOETIAE.
Aegra, uide Albis 186.a
aliartum 195.b
ambryſus 222.a
copæ 809.b
coronea 822.a
delphi 942.a
draconigena 1080.a
hauturgum, uide Albis 186.a
lacrynna 651.a
lebadia 662.a
olenos 1049.a
orchomenos 1080.b
orchomenum, uide Acidelia 50.b
platea 182.b
pieria 162.b
potnia 236.b
tanagra

tanagra 870.b
telphußium,tilphoßium 886.b
theßpiæ 925.a
sala 569.a

BRITANNIAE.

Aquæ calidæ,uulgò Bathe 294.b
beruicia Britan.insul. uulgò Beruuyk. 406.b
bullæum, Britan. insul. uulgò Vuitlam, 438.a
camalodunum 469.b
cantuaria,uulgò Canterburgi 482.a
caturactonium insul. uulgò Caerleril,Caerdulia 519.a
Corinium,Claudiana castra,hodie Claudiocestria Cloucestre 816.a
deuana, insulæ Brit. 981.a
dunium,ins. 1091.a
eboracum,uulgò Iorlz 4.b
ischalis,ins. 606.a
lindum, ins. Lincolina, Lindecolinum, uulgò Lincolon 692.b
londinium, ins. Londinum,uulgò London,Londres 708.b
luentinum, insul. uulgò Prouuesland. 721.b
maridunum, insul. uulgò Caermaden, 777.b
mediolanum,uulgò Manchester 793.a
nalcua,uulgò Vssiforde 911.b
Oopellum,ins.Vxellum alijs dicta,hodie Cestria, uulgò Chestre, Vnchestre, 1058.b
orrea ; uulgò Neucastel, Moncastre, 1093.b
uicus agriarius ins.uide Aquæ calidæ, 294.b
tamaræ Britanniæ ins.uulgò Lanerstok 869.b
urolanium Britan. ins. uulgò S. Albon, 1145.a
uxella Brit.ins. 691.a

in BRVTIO.

Columna,Stylarion 671.b
scylacium,Syletium hodie,uulgò Schilazo 623.b
sulmo 818.a
temesa,hodie tempsa 886.b

CALABRIAE.

Amita 228.a
brundusium 434.a
mesapia 820.b
peutetia,uide Brundusium 434.a
saturnum 596.a
tarentus,Tarentum 876.b
thurij 928.b
thurion,thuria ibid.b

CAMPANIAE.

Abella. 9.b
abellina ibid.b
abellinum,uide Auella 366.a
acerra 46.a
acerræ 46.a
nola,quæ prius Sidicinum 961.a
nuceria,hodie Alphatenia 981.b
puteoli 278.a
pompeij 205.b
rubi 547.b
rufrimaceriæ 550.b
setia 670.b
sinuessa 691.b
sera 658.b
suessa 612.a
surrentum 843.b
tarachina,uide Trachina 952.b
tarquinij 877.b
tarracina ibid.b
trachina 952.b
uenafrum 1030.b
uulturnus,Vulturnum 889.b

CAPPADOCIAE.

Cæsarea,Masaca 456.a
cerasus,uulgò Zefano 554.a
comanum 675.a
masaca,uide Cæsarea 456.a
polemonium 107.b
themiscyra 921.a
trapezus 968.a
tyana 1000.a

CARIAE.

Alabanda 182.b
anæa 245.b
calydne,calydna 469.a
caunus 527.b
cnidos 633.b
halicarnassus 377.b
neapolis 927.a
pyrrha 383.a
telmesus 886.b

CARNORVM.

Opitergium,hodie Opitergum 1066.a

CENOMANORVM.

Brigantium,uulgò Brianson 432.b

in CEO ins.

Carthæa 608.b

CEPHALENIAE ins.

Alalcomenas 183.b

CHAONIAE.

Dodona 1064.b

CHERSONESI.

Taphræ 875.a
theodosia,hodie Capha 922.a

CICONVM.

Maronea 779.b

CILICIAE.

Adana 65.b
æge 103.a
castalia 513.a
celendris 541.b
corycus,Corycos 831.a
peliopolis 386.a
iconium 434.a
mallos 754.b
pompeiopolis,Traianopolis 205.b
seleucia,uide Calicadnus 469.a
tarsus 877.b
thebe 920.a

COLCHICAE.

cyta 890.a
cyte 890.a

COLCHIDIS.

Aea 100.a
dioscurias, dioscuriadis, dioscuriada, 1022.a

COLOPHONIORVM.

Clarium 616.b

COORVM.

Astypalæa 351.b

CORSICAE.

Aleria 192.b
roxicum,uulgò Rogela 546.b

CRESSAE.

Aenea 113.b

CRETAE.

Apollonia 281.a
aptera 292.a
camara uulgò Camera 470.a
cisamus 608.b
cortina 829.b
cortyna 830.a
cydon 885.a
dictynna 1001.b
gnosos,uulgò le Four 347.b
gortyna,uulgò Cortyn 348.a
larissa 651.a
oaxus 998.a
phæstum 163.b
pœcilasium 193.b
rhitimna,hodie rhetimū,uulgò Aretina, 530.b
rhytius 533.a

CYPRI.

Boosura 426.b
creta 844.b
palepaphos 12.a
paphos 28.b
temesa 886.b

CYRENAE.

Apolonia,uide Automalax 387.a
arsinoe 328.b
aurigda,uulgò Zadra 376.a
automalax, automala, uulgò Estam, 387.a
berenice,uide Automalax 387.a
ptolemais,uide Automalax 358.a.387.a

DACIAE.

tiriscum,nūc Taros, hodie Grossechana 937.b
zarmizegetusa,uulgò Cron 693.b
zeugma uulgò Clesenburg 695.a

DALMATIAE.

Corinium,hodie Corninium 816.a
enona,hodie Nona 53.b
lissus,hodie Alexium 699.a
ortopla,hodie Ortopula 1094.a
sidrona, Stridona, uulgò Sdrigna, 772.b
salone 574.a

DAVNIORVM.

Digitized by Google

Sidicinum 678.b
in DECAPO.regio.
Abila 14.a
ELIDIS.
Buprasium 438.a
EMATHIAE.
Edissa 11.a
EPIRI.
Aegilips 107.b
ambracia,eponia,paralia, uulgò Larta 222.b
apollonia 281.a
buthrotum,buthrotium 438.b
eponia,uide Ambracia 222.b
epuia,uide Ambracia 222.b
nicopolis 946.a
oricos 1085.a
paralia,uide Ambracia 222.b
EVBOEAE.
Arethusa 312.a
chalcis 750.a
eretria 74.b
bestiaa 394.a
EVROPAE.
Calipolis,callipolis,sestos, uide Abidus 27.a
calpe 466.b
segusium Eur.Alp. Græ. uulgò Sion. 637.b
FLAMINIAE.
Cesenne 456.a
GALATIAE.
Abronimœnia 18.a
ancyra 247.a
cimolis 592.a
GALILAEAE.
Tiberias 931.a
GALLIAE.
Acusiorum,Allobrogum,in Gal.Gratianopolis,uulgò Grenoble 42.a
aeria 126.a
agatopolis,mons Pessulanus,uulgò Mõtpellier 155.a
agedicum,uulgò Sens 155.b
agendicum ibid.
aeginum,uulgò Angolesme 162.a
alba Heluorum,Narb. 185.a
alexia,Rigiacum, Alexia,Celticæ, uulgò Laussois in Burgundia 194.b
aquæ augustæ,Aquitaniæ, uulgò Baiona 294.b
aquæ mortuæ,Narb.uulgò Aigues mortes 294.b
aquæ Sextiæ Salyum, siue Salyorum, Narb. Aquensis, uulgò Aix en Prouence 244.b
arausio,nunc Arausinens. Narb. uulgò Aurenge 297.b
arelas 310.a
arelate Galliæ Narbon. uulgò Arles 310.a
argentoratum,Argentina,uulgò Strasbourg 313.a
atuacutum,Bel.Antuerpia, Anuers, Andorf 362.a
arausio,uide Aeria 126.a
augusta Triuerorum, Bel. uulgò Treues Trier 371.a
augustodunum, uulgò Austun 371.a
augustoritum,uulgò Poectiers 371.a
auaricum,Cel.Chasteau neuf,Viarron en Berri 262.b
auenio,Narb.uulgò Auignon 366.b
uide Aeria.
auinio,uide Arecomici 309.b
antipolis,Narb.uulgò Ragni 270.a
aurelia.uide Genabum 329.a
antricum,uulgò Chartres 387.b
betiræ,Narb.uulgò Besiers 390.b
baganum,Tornacum , uulgò Tornay 390.b
belgium 400.b
bellouacum 401.a
bibracte,uulgò Beaulne 408.a
biturix,uulgò Bourges en Berri 403.b
burdegala,Burdigalia, uulgò Bordeaux 438.b
Caballio,Narb.uide Cabellio, uulgò Cauaillon 439.b
cabullinum,Cataleunum,uulgò Chalon sus la Sone 440.a
cale 460.b
caleti,Gesoriacum nauale, uulgò Caletz 461.b
cameracum,Picardiæ 470.a
carcasso Narb.uide Caballio 439.b
carcasum , Narbon. uulgò Carcasona 498.b
carpentoracte,Narbon. uulgò Carpentras 506.a
uide Cabellio 439.b
cataleunum,uide Cabullinum 440.b
cessero,Narb. uulgò Castres 567.b
colonia sextanorũ,uide Arelate 310.a
cõdate uulgò,Renes en Bretaigne 727.b
coloniensis,uide Belgæ 400.b
dariorigum,uulgò Vannes 898.b
ducona,uulgò Cahors 1088.a
durocottorum,Bel.uulgò Reims 1092.b
elcebus,uulgò bodie Scelestat 29.a
equestris,uulgò Neufchastel 69.b
Forum Claudij,Alp.bodie Tarentesia du cis Sabaudiæ 286.b
Forum Iulij,Narbon. 286.b
Forum Iulium,Narb.uulgò Freius 286.b
forum Legustan.Bourg. en Bresse 286.b
fossæ Marianæ,Narb.uulgò Aigues mortes 286.b
gaba 320.a
genabum,uide Geneua 329.a
geneua,Allobrogum 329.b
gesoriacum,uulgò Cales 338.a
glanum,uulgò Gap. 342.b
Herculis portus 391.a
iatinum,uulgò Meaulx 431.b
illiberis,Narb.uulgò Granada 444.a
iuliobona,Cel.uulgò Honfleur 618.a
iuliomagus,uulgò Angiers 618.a
lexubij,Galliæ,uulgò lisieux 677.b
limonũ,Pictonũ,uulgò Limon 692.a
lugdunum,uulgò Lion 721.b
Lutetia,lutetia Parisiorum,uulgò Paris 730.b
maßilia,Narb.uulgò Marseille 783.a
Mediolanium,uulgò Saintes 793.a
melodunum,uide Parisij 43.b
mœmagus uulgò Nemours 852.b
monœci, Maßilien, uulgò Monacho, 863.a
monspessulanus,uide Agatopolis 155.a
moguntina,uide Belgæ 400.b
narbo,uulgò Narbona 912.b
nasium,Bel.uulgò Nanse,Nansi 919.b
nemausus,Narb.uulgò Nimes 935.a
neodunum,Lug.uulgò Leondul 937.b
nicea,Nicia 945.a
neomagus,uulgò Nion prope Gebennã 937.b
nouiodunum,Sueßionum 974.a
nouiodunum,in Biturigibus 974.b
nouiodunum in Heduis 974.a
pasa,uide uasatæ 1019.a
ratiastum,Lemonicum, uulgò Limoges 436.a
remensis,uide Belgæ 400.b
rigiacum,uulgò Arras 535.a
rothomagus,uulgò Rouan 545.b
soliacanus portus Gal.uulgò S. Paulus 709.b
samarobrina,S.Quintini 977.b
santonum portus, uulgò la Rochelle, 584.a
tarbelli,uulgò Tarbe 875.a
taruanna,Morinorum,uulgò Terouenne 878.a
taruscum Saliorum in Gal.uulgò Tarascon 878.a
tornacum,uide Boianum 418.a
tolosa,Narbon. 943.a
tornacum,uide Scalde 600.b
tullum,Cel.uulgò Tulle Toll. 990.a
treuerensis,uide Belgæ 400.b
ualentia,hodie Valence 1012.a
uasatæ,Narb. 1019.a
ueneris portus,Gal. Veneris templum 1033.b
Aphrodisium 278.a
ueneris templum 1033.b
uenetiæ,uulgò Vannes 1034.a
Vienna Gal. 1080.b
GAL. CISALP.
comum, Galliæ Cisalp. Nouumcomum 711.b
Mediolanum 793.a
regium lepidi 469.b
rhegium 527.b
GAL. TRANS.
Moguntia,Gal.Transf. 854.a
GAL. TOGATAE.
alba Pompeia,uulgò Albadi Montferrato 184.b
bononia 419.a
forum

Digitized by Google

forum Cornelij, uulgò Imola 286.a
forum Liuij, Gal. Togatæ, hodie Forliuio 286.b
parma 44.a

GERMANIAE.

Agrippina Germaniæ inferioris metropolis, Colonia Agrippina 178.a
amasia, Marpurgium 220.a
amberga, uide Canticœbis 842.a
aquisgranū, Vegerra, uulgò Aix in Alemagna 295.a
aræ Flauiæ, ad Danubium, uulgò Nordlingen 285.b
arsicina, hodie Brunna, uulgò Brumpt. 328.b
arsonium, uulgò Prinsintza 329.b
artaunum, hodie Herbipolis, uulgò Vuirtzburg 329.b
ascalingium, hodie Hildezheim 330.b
asciburgum, uulgò Emerich 331.b
augusta Vindelicorum, Augspurg 371.a
auia 371.b
basilea, Rauracorum Augusta, ad Rhenum flumen 397.b
bogadion, uulgò Forstleisz 417.b
brunna, uide Arsicina 328.b
budorgis, Vratislauia, uulgò Breslau 438.a
budoris, sub ditione Comitis Palatini, uulgò Heidelburg 438.a
bunitium, uulgò Sund 438.b
calegia, uulgò Vuittemberg 460.b
canticœbis, hodie Amberga, uulgò Amburg 482.a
carodonum, hodie Cracouia, uulgò Cracau 505.b
carnonum, uulgò Loubenbourg 641.b
colonia, uide Agrippina 178.a
cracouia, uide Carodunum 505.b
eburum, uulgò Olmuntx Morauiæ regia 5.b
erfordia, uide Bicurgium 408.b
grauioniarum, uulgò Bamberg 358.a
hegitmatia, uulgò Lignitz 385.b
herbipolis, uide Artaunum 329.b
laciburgium, hodie Rostolzium 653.a
leuphana, uulgò Hanofer 675.b
limiosaleum, uulgò Gnisna 691.b
locoritum, hodie Trutonia, uulgò Forchein 703.a
lugidunum, hodie Glogauia, uulgò Glogaw 723.a
lupfurdum, hodie Mysna, uulgò Meissen 727.a
marionis, uulgò Sberir 777.b
marinois, uulgò Luaenburg 777.b
Mediolanium, siue Mediolanum, hodie Monesterium, uulgò Munster 793.a
melocabus, uulgò Chobourgk 801.a
menosgada, hodie Egra, Eger 808.b
mesuium, uulgò Maydbourk 821.b
nauália, uulgò Schuuol 920.b
phabiranum, uulgò Bremen 163.a
phileum, in regione quæ Frisia hodie uocatur, uulgò Groningen 171.b
rauracorum Augusta, uide Basilea 397.b
riusiana, uulgò Gengen 538.a
scurgum, uulgò Smeben 622.a
streontium, hodie Cassiliū, uulgò Cassel 757.a
stragona, uulgò Possenaun 769.b
teudériū, hodie Padeburna, uulgò Badborn 916.b
tulipburdum, uulgò Cottingen 990.a
uratislauia, uide Budorgis 438.a
tulisurgium, hodie Brunsuiga, uulgò Brunsuuig 990.a
uiritium, uulgò Griesnagen 1098.a

GRAECIAE.

Arethusa 312.a
astu 350.b
athenæ 354.b
bura 338.a
buxentum 438.a
cane 476.a
cecropia 535.a
cleonæ 627.a
doris 1077.a
gytheum 365.a
ilium 441.b
megara 797.b
olympia, quæ prius Pisa 1052.a
olynthus, iuxta Atticam 1052.b

HELLESPONTI.

Belgas 400.b
boosthete 426.b
germanicopolis 400.b
parion 43.a
priapus 288.b

HETRVRIAE.

Cessa 567.b
fæsulæ 236.b
florentia, uulgò Fiorence 262.a
forum Claudij 286.a
hiberiæ gracburis 395.a
luna 725.a
populonia, hodie Plumbinum 215.a
pyrgi 382.b
sena & senæ 646.a
ueios 1025.a
uetulonium, hodie Viterbo 1067.b
uolaterræ 1128.a
uulturnum 1160.a

HISPANIAE.

Abdera 7.a
eminium 111.a
alaba, Alabon, Alabona, Labana 182.b
astur, Asturia 350.b
astura 350.b
asturica Augusta, Astorga uulgò 350.b
augusta Cæsarea, uulgò Saragoza 371.a uide Cæsaraugusta 371.a
augusta Emerita, in Lusitania 371.a
augusta Gemella 371.a
auia uulgò Villalon, Liuia 371.b
beza, uide Betulo 407.a
barcino, uulgò Barcelona 397.a
bergidum, uulgò Vrgel 406.a
bernaba Benauari 406.a
betulo, uulgò Besan 407.a
biatia, Bueza 407.a
bigerra, uulgò Beiar 408.b
bibilis 408.b

HELVETIORVM.

Brana 429.a
brauum, uulgò Burgos 430.b
brauum, uulgò Burgos, olim Masburgi alijs Auca 430.b
brigantium, uulgò Compostella, op. S. Iacobi 432.a
burtina, uulgò Barbastro 438.b
cæsaraugusta, Numantia, Augusta Cæsarea hodie uulgò Saragossa 456.a
calagurium 458.a
callet 463.a
calcula 467.a
carthago uetus 508.b
carthago noua 608.a
cartheia 508.b
castra gemina 514.a
cauca, Conca, uulgò Quenca 523.a
cerealis 553.b
charmonia, Carmo 572.b
clunia 632.a
colonia Fauentia, uide Barcino 397.a
concana 712.a
concordia 723.a
corduba 815.a
easo, uulgò S. Sebastianus 4.a
eldana, Donia uulgò Duennes 28.a
emerita Augusta 42.a
emporiæ, uulgò Castellon Dempurias 46.b
fauentia, Vescis 219.a
flauium brigantium, uide Brigantium 432.a
forumbibalorum, uulgò Fomillan 286.b
forum Egurrorum, Tarac. uulgò Medina de Ruisco 286.b
forum Tiberij Heluetiorū, uulgò Scuhuuitz 286.b
germanica legio septima 334.b
gerunda, uulgò Girona 337.a
glandomirum, uulgò Mandauedo 342.a
hispalis nunc Sibilia 402.b
hispaniæ conuentus, uide Bracarum iaia, uulgò Laca 427.b
ilerda, uulgò Leryda & leyda 441.a
illiberis, uulgò Salsas 444.a
ilipula 445.a
iria flauia, hodie Satyrana 601.b
ispalis, uulgò Seuilla 607.a
italica 610.a
iturissa 612.b
iuliobriga, uulgò Logronio 618.b

ibora, Talabrica, uulgò Taleuera, 684.b
liuia, uide Auia 371.b
lucentum, uulgò Susana 716.a
lucus Augusti, uulgò Lugo 718.b
maliaca, uulgò Malgrado 754.a
mediolum uulgò Medina cæli 793.b
mentercosa, uulgò Petraza de la sierra, 813.b
mentisa, Mentosa, uulgò Iaen 813.b
nabriassa, hodie Veneria 910.b
nemotobriga, uulgò Valdenebro 935.b
nouium, uulgò Noya 974.a
numantia 984.b uide Cæsaraugusta 56.a
ocellam, uulgò Otero de rey 1030.b
octodurum, uulgò Toro 1032.b
oleatrum, alio nomine Oleatro 1049.a
oliba, uulgò Olit 1050.a
onobasturia, alio nomine Onobalusturia 1056.a
osca, Isca dicta, uulgò Guesca 1099.a
pallantia, alias Palencia 13.b
palma 15.b
paterniana, uulgò Pastrana 65.b
pintia, uulgò Vallodolit 171.b
porta, uulgò Torquemorda 221.a
setabis, sectanis 670.b
saguntus 567.a
saguntia, Sarguntia ibid.a
sentica, uulgò Simancas 649.a
serezola, uide Toletum 941.b
serice, Fama Iulia 660.a
setubia 671.a
sisapo 695.a
subur, uulgò Cubelles 805.b
tarraco 877.b
tartessos 878.a
toletum, uulgò Toledo 941.b
trebia 968.b
tritium metallum 981.b
tucris, uulgò Tudela 988.a
tudæ hodie Tyde ibid.a
tuitana, uide turuptiana 998.b
turiasso, uulgò Tiriassona 996.b
turuptiana, hodie Tuitana, uulgò Tuy, 998.b
ualentia 1012.a
ucia 1022.a
uertorrige 1058.b
uescis 1061.a
uiruesta 1099.a
uirdurbesca, uide Viruesta 1099.a
uisontium 1103.a

ILLIRICI.

Tragurium 955.b

INSVBRIVM.

Comum 711.b
mediolanum 793.a
papia, alio nomine Ticinium 286.b
nouaria, uide Ticinium 932.a
ticininum 932.a
uercellæ 1047.b

ISTRIAE.

Aegida 107.b
parentum, uulgò parenzo 59.b
pola 107.b
picinum 162.a
tergestrum, uulgò Trieste 905.a

INDIAE.

Bangella, uide Baracura 394.b
baracura 394.b
bandobena 394.a
bucephalia 437.a
cameropis 470.a
tacoia 867.a
taxilla 879.b

IONIAE.

Aegyptos, egypsos ad ripam Istri 109.b
claros 617.a
clazommenæ 625.b
colophon 667.b
colpe 670.a
ephesus 60.b
pirene 289.a
salpiæ 674.a
smyrna 699.b
teos 902.a

ITALIAE.

Abellinum, hodie Troia 9.b
auellinum adria 89.b
æca 100.b
ænea 113.b
æsernia, Fernia 131.b
ethria 141.b
alba latij 184.b
alba Dardania 184.b
alba iliaca ibid.b
alba longa ibid.b
alba Troiana ibid.b
alba ibid.b
alba, ad lacum Fucinum ibid.b
aletium 193.b
algidum 195.a
alifa, alipha 196.a
aliphe 196.a
aliptes 196.b
alsium, uulgò. S. Seuerella, S. Seuera, 210.a
amiternum aquila 228.a
anagnia, uide Hernici 392.b
antenorea 268.b
antium, uulgò Nettuno 271.a
antennæ 268.b
Aquileia, Algar castellum 292.a
aquila 294.b
aquinum, uulgò Aquino 295.a
ardea 307.b
aretium, uulgò Arezo 312.b
argyripa, Argi, Arpi 318.a
aricia, Ricià 318.b
arpinum 324.a
arimum 318.a
asculum 333.a
attella 356.a
atina 354.b
auella, Auellinum, Abellinum 366.a
aucula, Aquula, uulgò Aquapendens, 364.a
aufidena 367.b
auximum, uulgò Osinum 387.a
baia 390.b
barium, iapyx, uulgò Barri 397.b
belgradum, uide Albam 184.b
beneuentum 405.b
bergomum, transpadanæ, uulgò Bergomo 406.a
bola 418.a
bobion 416.a
bobilla 417.b
bouianum 427.b
bouillæ 427.b
biracellum, uicarellum 409.a
biturgia 413.b
bretena 430.a
brintum 430.a
brixellum 433.a
brixia, uide ceromanni cenima 433.a
cecubum 447.b
cenina 447.b
cere, ceres, Cærete 454.b
caieta 457.a
calatiæ 459.b
calce, cale 460.a
cales 461.b
calenum 461.a
callioti 463.b
calydium 469.a
camerium 470.a
camerinum, uulgò camarino 470.a
canusium 483.a
capena 433.b
capua 493.a
carraca, uulgò carrauagio 507.b
carseoli 508.a
casilinum 510.b
casinum 510.b
casperia 511.a
caudis, caudium 524.b
caulon, caulum 527.b
cecinum 518.a
cenina 535.a
centum 550.a
centumperanea insula 550.a
cernetum 557.b
cesena 567.b
circeum 597.a
cliternia 629.b
collatia 655.a
concordia 723.b
corioli 816.b
cremona 841.a
croto 852.b
crustuminum 856.a
cures 857.b
dicearchia, quæ nunc puteoli 993.b
fabrateria 185.b
fanestris 211.b
fauentia, uulgò faenza 219.a
fanum fortunæ, uulgò fauno 211.b
felsina 224.b
ferentum 226.b

ferena

Digitized by Google

ferentinum 226.b
ferraria 234.b
fescennium 236.b
fidena 240.a
formiæ,hodie nola 279.b
foruli 285.b
forum claudij,uulgò tolfa 286.b
forum Iulium, carnorum hodie frigoli 286.b
fossæ papyrianæ, hodie fossonouum 286.b
fregellæ 292.a
frusinum,hodie frusinona 302.b
frusino 302.b
fundi 310.a
gabij 320.a
hadria 374.a
heraclea 389.a
hidruntum uulgo otronto 397.b
hydrus 420.b
hyrium 424.a
ianiculum 430.a
imola 542.a
inter amnia,uulgò teranium 568.b
istonium,uulgo gnasto 608.a
italica,corumium 610.a
larissa 651.a
laurolauinium 660.a
laurentum 659.b
lauinium,laurentum 659.a
linternum 695.b
luceria 716.a
luca 715.b
maleuentum,nunc beneuentum 754.a
mandela 761.b
mantua 769.b
metapontum 823.a
meuania 827.b
mutina 902.b
neapolis 927.a
nomentum 965.a
numana 984.b
ostia 1101.b
otriculum,uide tyberis 152.b
padua,primum antenorea, quæ & pataium 5.b
palanteum,in palatino monte 10.b
patauium 61.b
perusia,uide tyberis 152.b
pinna,hodie ponea 170.a
pistorium 174.b
placentia 176.b
potentia,piceni uulgo S. maria de loret 235.a
præneste 258.a
priuernum 295.a
rauenna 439.b
roma 542.a
reate 440.b
rhegium 527.b
ricia,uide aricia 318.b
salernum 570.b
salapia,uide dauni 899.b
saxoforatum sentinum dictum 598.a
scaptia 602.b
senogallia 649.a
sentinum 649.b
septicollis 655.b
sutrium 851.b
sybaris 852.a
tartessus 878.a
taurinum uide albis 183.b
teatea 880.a
teanum 880.a
tiburtum 928.b
tifernum 932.a
tolentum 941.a
trebula 971.b
troia,uide melinum 800.b
turde,hodie tudertum 996.a
tusculum 999.a
tybur 1002.a
uaunia,uulgò louino 1021.a
uelitræ 1026.b
uenetiæ 1034.a
uenusia 1042.b
uercellæ,uulgo uersel 1047.b
uolsinium 1130.a
urbinum 1140.b
utinum 1149.b

IVDAEAE.

Emmaus,uicopolis 44.a
hierosolyma 398.a
ierusalem 437.a
ioppe 598.a
lydda 736.a
rama,uide raphia 432.b
rhaphia,Rama 432.b
sebaste 659.b
samaria 577.b
sodoma,sodomum 703.b

LACONIAE.

Aepea 116.a
brysea 435.a
cene,tenaron 454.a
sparta 726.a
tenaron,uide cene 454.a
tenarum 867.b
teraphne 903.b
thuria,uide Aepea 116.a

prope LEMNVM.

Chryse 984.a

in LESBO inſ.

Methymna 823.b

LIBVRNIAE.

Ascruium 333.a
ascriuium 333.a
budea,uide bula 437.b
bula,butua,budea 437.b
burnistæ 438.b
butua 438.a
doclea,hodie antiba 1064.b
risinum,hodie rhisinium 537.b
salona, uide liburnia scardona, hodie scadro 603.b
scodra 615.a

LIBYAE.

Garamanta,uide Garamantes 323.a
tunetum 973.a

LIGVRIAE.

Albigaunum, albinga, uulgo arbenga 185.b
albintimilium, uintimilium, uintimilia 185.b
altilia,uulgò alteiola 213.b
ast 346.a
genua,uulgò genoua 329.b
libarnum,hodie lauanium 677.b
luna 726.b
polentia uulgò planza 107.b
sauona,sabbatum,sabbatio saune uulgò 597.b
segesta,uide tigullia 933.a
tigullia, segesta, uulgò sigestro,sextri 933.a

iuxta LILYBAEVM.

Salinis 639.a

LOCRORVM.

Aedepsum 100.b
bullenses 438.a
cnæ 473.a
cynopolis 887.b
cynos 887.b
narcium 912.b
opus 1074.b
thronium 928.a

LVCANIAE.

Elea,uide lucania 716.a
lucania 716.a
pæstum 7.a
pestum,uide lucania 716.a
petilia 159.a
petra sirenum 162.a
uelia 1026.b

LVSITANIAE.

Capara,capera,uulgò caparea 483.a
caurium,caura,uulgò corra 528.a
ebura,hodie ebora,eburo 5.b
geræa,uulgò caceres 333.b
manliana,uulgò mons maior 767.a
norba,uulgo alcantar 968.a
olysippum,hodie ulysbona 1052.b
ossonoba alio nomine siluera 1100.a
paxiulia,uulgò badaioz 75.b
salamantica 573.b
scalabiscus antea Iulium præsidium,turris Iulia,hodie trosilum,uulgò trugilo 600.b
ulyssipona hodie lisbona 1116.b

LYCAONIAE.

cadena regio 442.a

LYCIAE.

aptera 292.a
candyba 476.a

dædala 892.a
gnidus 347.b
patara 61.b
xanthus, uide xanthus 1162.b
rhodos 531.b

LYDIAE.

Aenoandros, uide bubo 436.a
balbyra, uide bubo 436.a
bubo, bubon 436.a
magnesia, uide trallis 959.a
sardis 594.a
tmolus, uide trallis 959.a
trallis, trallium 959.a

MACEDONIAE.

Acantium 100.b
ægæ 103.a
æginium 108.a
albanus 185.a
amantia 218.b
aulon, aulona, uulgò la uallona 374.a
brygion 435.a
bullidensis 438.b
cermorum 557.b
dyrrachium uulgò durazo 1093.b
eribœa, uulgò pressa 75.b
pallene 74.a
pella 58.a
potidæa, antè cassandria dicta 235.a.
thessalonica 925.b
torone 947.a

MAGNESIAE.

Budea 437.b

MARMARICAE.

Antipyrgus 270.b
tetrapyrgia ibid.b

MARSORVM.

Alba 185.a
alcippe 190.b
archippe 190.b

MAVRITANIAE.

Arsenaria, uulgò arze 328.b
cæsarea, tol 456.a
lixus 703.a
sala 569.a
saldæ colonia, hodie elger, uel algeria Barbarossæ regnum 570.a
siga 679.a
tingi 936.a
tipasa, hodie tenese 937.a

MEDIAE.

Abacena 5.b
agamzua 154.a
tigrana 932.b

MESOPOTAMIAE.

Babylō, uulgò cairū, uel alcairū 390.a
carræ 507.b

MESSAPIORVM.

Salentia 570.b

MESSENIORVM.

Aepi 116.a
thyræ 930.b

MYSIAE.

Adramitteum, uide adramittenus 89.a
adrastia 89.a
axium, uulgò chilia 390.b
dorticum 1078.b
philadelphia 170.b

NAVARRAE.

Pompelon 205.b

in NORICO.

Arelate 310.a
badacum, hodie salczaburgensis celeia uulgo cilia 390.a
claudiuū, uulgò closterneuuburg 621.b
gesodunum, uulgò satlburg 338.a
uacorium, hodie uillacum 1007.b
uillacum, uide uacorium 1007.b

NVMIDIAE.

Circa 596.b
hippon 401.a
rhegium 527.b

inter OSSAM & OLYMPVM.

Pisa 173.a

PAEONIAE.

Amydon 243.a

PALAESTINAE.

Aelia 100.b
ascalon 330.b
cæsarea 456.a
cescalona 456.a
hierusalem, uide ælia 110.b
philistim 172.a
stratonis turris, uide cæsarea 456.a

PAMPHILIAE.

Isaurum 605.b
phaselis 168.a

PANNONIAE.

Alba græca, olim taurinum, uulgò kriechischuueisemburg. 185.a
bolentium, uulgò rachesspurg. 418.a
muræla 896.b
pœtouium, uulgò betta 7.a
scisicia, hodie lablatiū, lublana 611.a

PAPHLAGONIAE.

Amastris sesamum 220.a
cimolis 592.a
crobialon 850.b
cromna 852.a
teium 888.a

PARTHORVM.

Alexandropolis 192.a
hecatompilos 384.a

PELIGNORVM.

Corfinium 815.b
orton, uulgò petra de pirati 1094.a

PELOPONNESI.

Amyclæ 243.a
cenchreæ 545.b
chaa 569.a
coronæa 822.a uide agesilaus 160.a
elis 34.b
gytheum 363.a
lacedæmon 634.b
methone, hodie modona 823.b
mycenæ, mycena, mycene 906.b
trœzen 984.a

iuxta PELVSIVM.

Heracleopolis 389.a

PENTAPOLIS.

Gomorra 347.b
sodoma 703.b

PERSIDIS.

Chalamæ, hodie ctisiphon 569.a
persepolis 139.a
susa 844.b

PHARI ins.

Pharia 167.a

PHOCIDIS.

Aba 5.b
ambrysus 222.a
anticyra 270.b
cirrha 608.a
cyrrha 889.b
daulia 899.b

PHOENICIAE.

Aca 27.b
abrotonum, uide tripolis 979.a
antaradus, uide aradus 297.a
aradus, artasa 297.a
barutus, uide berytos 406.b
berytos, uulgò barutus 496.b
borama 426.b
bostra 426.b
byblum, uide adonis 87.a
carmelum 502.b
lephia, uide tripolis 979.a
leptis ibid.
ptolemais 358.a
serepta 663.b
sidon, uide aradus 297.a
sidon, sichem 678.b
tripolis 979.a
tyrum, uide aradus 297.a
tyros 1004.b

PHRYGIAE.

Ancyra 247.a
antiochia, uide trallis 959.a
antandros, adonis 265.a
apollonia 281.a
assos 344.b
berecynthos 405.b
budea 437.b
cadi 442.a
celænos 539.a
cerone 546.a
chrysa 583.b
cimmeris, uide antandros 265.a
colosse 669.b
dorylæum 1077.a
edonis, uide antandros 265.a
enantia, uide trallis 959.a
gargarus 323.b
mœsia 852.a
phocæa 175.b
sipylus 693.b

PICENI.

Asculum 333.a
camerinum 470.a
carillæ 502.a
cingulum 594.b

firmum

Digitized by Google

fanum fortunæ 211.b
firmum 254.a
nursia 994.b
pisaurum 173.a
sena Gallica 646.a
triana hodie potentia 958.b
truentum, uulgò tronto 985.b
urbinum 1140.b
ursa baluis, hodie urbsa 1145.a

PIERIAE.
Aeginium 108.a

POLONIAE.
Carodunum, hodie cracouia uulgò craeau, Polo. regia 505.b
danriscum 896.b

PONTI.
Amastris 220.a
apsorus, arcani 929.a
carana 497.b
chalcedon 569.b
heraclea 389.a
nicea 945.a
nicomedia 946.a
sebastopolis, uulgò S. Gregorius 625.b
sinope, synope 691.b
tomos 944.a
xylinæ uulgò sentina 1164.a

RHETIAE.
Drusomagus, hodie campidona, uulgò rempten 1081.b
phæniana, alio nomine phebiana, hodie bebenbusium 163.b

RHODI ins.
Camirus 470.b
ialysos 428.a

SABINORVM.
Casperula 511.a
nursia, hodie nortia 994.b
usica 1147.a

SALASIORVM.
Eporedia, hodie biaurea 68.b

SAMNITVM, siue APRVTII.
Adria, uide samnites 578.a
allifæ, uide æsernia 131.b
amiternum, uide samnites 578.a
aquila ibid.
arpinum ibid.
athina ibid.
beneuentum ibid.
corfinium ibid.
sæpinum, hodie sepinum 564.b
sulmo, uide samnites 578.a

SARDINIAE.
Calaris 459.b
tibium 931.a
turris bissonis 998.a

SARMATIAE.
Hygris 421.b
noua mœnia hodie album castrum, uulgò uueissenbourg. 972.b
trapano, uide tyrambe 1003.a

SCOTIAE.
Alata, castrum puellarum, uulgò edemberg 184.b

SCYTIAE.
Alexandria 194.b
arimaspi 318.b
calinipaxa 462.b
carcine 499.b
teos 902.a

SICILIAE.
Acragas 56.a
adranium 142.b
egesta 112.b
enna 115.a
etna 142.a
agathyrsum 155.a
agragas 177.a
agrigentum 177.a
agyrina, uide agyrium 179.a
agyrium 179.a
anisum 258.b
calantis 459.b
catana 518.a
catana, uulgò catania 518.a
catina, catine 518.a
centuripinum 551.a
drepanium 1080.b
egesta, nunc segesta 23.b
elorus 36.b
enna, uulgò hodie anna 52.a
epidamnus 62.b
gela, uulgò cherza 325.b
heraclea 389.a
herbita 390.a
hyble 419.b
messana, uide zancle 1164.b
panormis, panormū, panormium 26.a
petra 162.a
segesta 637.a
tauromiuus 878.b
thermæ 923.b
triocala, uide triocla 978.a
triocla 978.a
tyche 1001.a
tyndaris 1102.a
zancle 1164.b

SICYONIAE.
Philius 1.71b

SIDONIORVM.
Sarepta 594.b

SYRACVSA.
Acradina 56.a

SYRIAE.
Alaburior 183.a
amathus 220.b
antiochia 142.a
apamea, uide syria 860.b
apollonia 281.a
arethusa 312.a
beritus, uide syria 860.b
botrys 426.b
byblus, hodie gaeta 439.a
cæsarea, uide syria 860.b
canatha 473.a
damascus 893.b
gaderes 320.a
hierapolis, uide syria 860.b
laodacea, uide syria 860.b
orthosia, hodie tortosa prius antaraduni 1094.a
palmira, uide syria 860.b.865.a
paradisus 32.b
posidium, uulgò pualo 225.a
ptolemais, uide syria 358.a
seleucia 638.b
sidon, uide syria 860.b
tripolis, uide syria 860.b
tyrus 1004.b

SYRTIS paruæ.
Neapolis, leptis magna, uulgo tripol, in Barbaria regia ciuitas 927.a
sabathra, sabrata dicta, uulgò raxanebes 554.a
sacamaza, syrtis magnæ, uulgò zedicbo 560.a
tacapa, syrtis paruæ 866.a

TARRACONIAE.
Cæsarea agusta, uide tarraco. numantia, uide tarraco. pallentia uide tarraco. 877.b

TAVRICAE chers.
Capha uide theodosia 922.a

prope THAEBAS.
Cilla 591.b

THESSALIAE.
alceste, pagasea 189.b
alope 205.b
argos 314.b
beroæ 406.a
enipeus 51.b
bestiæa 394.a
iolcos 597.b
larissa 651.a
Pagasa, uide alceste 187.b
pegasa, quod postea demetrias dictum est 83.b
pelethronium 84.b
phalera 166.a
phera, uide pheretiades 80.a
phere, Vide Admetus 80.a.& 169.b
Philippi 171.b
phthia 179.b
trica 973.b

ad TERMENVM SINVM.
Calastra 459.a

THRACIAE.
Abdera 7.a
abdera pulchra 7.a
æsirmus 135.a
apollonia 281.a
aristæum 318.b
bistonis 413.a
borcobæ 426.b
byzantium, ligos, constantinopolis, noua Roma, Antonia 439.a

calatis 460.a
caliopolis,uide thracia 927.a
calyba 469.a
chalcedon 569.b
constantinopolis,uide Byzantiũ 439.a
cypsella 889.a
enos,uide thracia 927.a
imbrus 449.a
lysimachia,uide thracia 927.a
nouenniæ 973.b
nicopolis,uide thracia 927.a
perinthus 123.a
sestos 670.b

TROADIS.

achileon 49.a
eantium 100.b
alexandria,troas antigonia 164.a
antiochia,uide troas 983.a
atandrus,uide troas 983.a
cimmeris 592.a
clazomene, uide troas. dardanum ibi.
ephesus,uide troas. laodicia,uide troas 983.a
ilion,uide troas 983.a
lyrnessus 738.a
milenus,uide troas 983.a
percote & percope 104.b
pergamus,uide troas 983.a
preinthos 983.a
philadelphia,uide troas 983.a
rhoete,smyrna,uide troas 983.a
styatyra ibid.
troia,uide troas ibid.

TROGLODITARVM.

Boron 426.a

TVSCIAE.

Adria 89.b
agylla 178.b
aquapenden,uide aucula 365.a
aretium 312.b
asisium,uide tuscia 998.b
aucula 365.a
auquula 365.a
cære 454.a
balsena,uide uolsinium 1130.a
clusium 632.a
cortona 830.a
florentia,uide tuscia 998.b
luca, uide tuscia 998.b
nepeta hodie nepa 938.a
Perusia,perusium hodie, uulgò perugia perouse 152.b
sæne,uide tuscia 998.b
pisæ 173.a
pisaurum,uide tuscia 998.b
trossulum 984.b
tusciæ,uide tuscia 998.b
tuscania 998.b
tyrreniæ,uide tuscia 998.b
uicarellum,uide bicarellum 409.a
uulsinij 1159.b

VENETIAE insig.

Altinum 213.b
ateste 354.a
atria 355.a
brenona,uide uerona 105.a
belunum 405.a
brintuni,ude britena 432.b
brixia 433.a
carraca 507.b
iapis 431.a
patauium 61.b
tanas 870.b
uicentia 1073.b
uerona 1051.a
uerumnus,uide ueneti 1033.b

VILVMBRORVM.

Ispolum hodie ispellum 607.a

VINDELICIAE.

Augusta 371.a
cambodunum, hodie monacum, uulgò munchen 469.b
inutrium,uulgò ispruck 596.b

VMBRIAE.

Aesisium,asisia 131.b
ameria 223.b
cæretum 454.b
cossa 832.b
forum sempronij, uulgò fossembrone 286.b
fulgineum,uide umbria 1119.a
narna 914.a
nuceris,uide umbria 1119.a
nursia,uide umbria 1119.a
reate,uide umbria 1119.a
spoletium 744.a
siphernum,nunc ciuitas castelli 937.a
tuder 988.a
tudertum,uide umbria 1119.a

VNGARIAE.

Alba Græca uulgò Griechisuuissemburg 185.a
Alba regalis,uulgò stuluisenburg. 185.a
buda,uulgò offen 437.b
taururũ,belgradum, hodie kriegischuuisenburg 879.a

prope ZEPHYRVM.

Thonis 926.a

ZEVGITANAE prouin.

Colops,hodie giger 668.a

COLORES.

Albus 186.b
amethystinus 224.a
anthracinus 270.b
aquilus,fuscus,niger,subniger 294.b
aridus 308.b
arsenicum 328.b
ater 354.a
aureus 379.b
austerus 382.b

B

Badius, phœniceus, balius, baius, spadiceus 390.a
bæticus,hispãus,obscurus,pullus 390.b
balaustinus 392.a
balius,uarius 392.b
batrachium 399.a
bonus 419.b
burrhus,rufus 438.b
buxeus 438.b

C

Cæruleus,cumatilis 454.b
cæsius 456.a
camelinus,pullus,carnasinus 470.a. 475.a & 1051.b
candidus,unde olorinus 769.b
candidissimus 476.b
castaneus,uide ferrugineus 235.a
cereus 553.b
cerinus 553.b
ceruinus 567.a
chrysocolla 584.b
cineraceus,cinereus 595.b
cinnabaris 595.b
citrinus 611.a
clarus 617.a
coccineus 636.b
coccinus 636.b
conchylium 715.b
coracinus,niger 814.b
corneus 819.b
cretula 845.a
croceus 851.b
crocinus 851.b
cumatilis,cæsius,cæruleus 864.b
cyaneus,cæruleus 833.a
cymatilis 886.a

D

Decens 908.b
dilutus 1016.a

E

Egregius 24.b
exanguis 115.a

F

Ferrugineus,castaneus 235.a
flammeus 258.b
flauus 259.a
fuluus 809.b
furfurosus 317.b
furuus,niger,ater 318.a
fuscus,subniger 318.b

G

Giluus 340.a
giluus,melinus 340.a
glaucus 342.b
glaucinus 283.a
guttatus 364.a

H

Hammonium 378.b
herbeus 390.a
herbidus ibid.
hispanus,uide bæticus 390.b
hyacynthinus 419.a
hyalinus 419.a
bysginus 424.b

I

Ianthinus,uiolaceus,purpureus 430.a
igneus 439.a

Indicum

Digitized by Google

indicum 503.a
infuscus 258.a
insuasus, luteus 560.b

L

Lacteus 634.a
languidius 645.b
lentus 668.a
liquidus 696.a
leucophaeus, fuscus 673.a
liuidus 702.a
luridus 728.b
luteus 730.b.731.a
luthum 731.b

M

Marinus, uide thalaßinus 918.b
marmoreus 779.a
melinus, giluus 800.b
melinum 800.b
melleus 798.b
mellinus 798.b
memnonius, niger 806.a
menium 808.b
molochinus 859.a
murex 894.a
murrhinus 896.b
murteus 897.a
mustelinus 902.a
mutinensis, pullus 902.b
myrrheus 908.b

N

Natiuus 917.b
niger, ater, fuscus 947.a
niueus 957.a

O

Obscurus, uide baeticus 390.b
obtusus, uide rauus 440.a
oliua 1050.b
olerinus, candidus 1051.b
orobitis 1093.a
ostrum 1102.b
ostrinus, subrubeus 1102.b

P

Pallidus 15.a
phoeniceus, uide badius 390.a
plumatilis, uide cerinus 553.b
porraceus 220.b
prasinus 282.a
pressus 288.b
pulligo 368.b
pullus 368.a
punicus, puniceus 372.b
purpureus 375.a
purpurissum 376.a

R

Rauus, obtusus 440.a
rauidus ibid.
roseus 544.a
rubens 546.b
rubeus ibid.
rubellus ibid.
ruber ibid.
rubicundus 547.b
rubrus 547.a
rubidus 547.b
rubor 547.a
rubriceta 548.a
rufus 550.b
russeus 557.a
rutilus 557.b

S

Sandarachinus 581.a
sandix 581.b
sanguineus 583.a
scutulatus 623.a
scyricus 624.a
silaceus 681.b
sinopis 691.b
spadix 724.b
spumeus 747.b
suasum 782.b
subalbidus 784.b
subcaerulus 785.a
subcandidus 785.a
subniger, uide rufus 550.b
subpallidus 796.a
subrubeus, uide ostrinus 1102.b
subrubicundus 797.a
subrufus 797.a
subrutilus 797.b
sufflauus 813.b
subuiridis 805.a

T

Thalaßinus, marinus, uenetus 918.b
thessalicus 925.b
tyrianthinus 1003.b
tyrius 1004.b

V

Varius, uide balius 392.b
uenenum 1031.b
uenetus 1034.a
uerecundus 1048.a
uiolaceus, uide ianthinus 430.a
uiridis 1097.a
uitreus 1109.a

BASILEAE, EX OFFICINA FROBENIANA, PER AURELIUM FROBENIUM.

BIBLIOTHEQUE DE LA VILLE
LYON
1897

Digitized by Google

Digitized by Google

FRO BEN

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google